

WAKA FREELANCER

Viên lão quái kỳ án

Lạc
Lâm
Lang

Thư
Lạ
Team
địch

Waka

Chương 1: Bữa tiệc xem mắt

Đường phố lúc nửa đêm, thành phố ồn ào náo nhiệt cả một ngày cuối cùng đã trở về với sự yên lặng. Đèn của những chiếc xe thỉnh thoảng chạy ngang qua chiếu lên một bóng người dong dỏng cao đang thong thả dạo bước trên lề đường... Vừa lập thu mà đã có gió Tây Bắc tràn về khiến người này phải túm chặt cổ áo lại.

Đây không phải lần đầu tiên Viên Mục Dĩ đi đường một mình vào ban đêm. Đối với cậu mà nói, cho dù là đêm tối đến đâu cũng không thể khiến tim cậu đập nhanh, bởi vì từ lâu cậu đã quen với sự tối tăm của ban đêm.

Ai ngờ đúng lúc này, phía sau Viên Mục Dĩ đột ngột vang lên tiếng “Rầm” rất lớn làm cậu giật mình, vô thức quay đầu lại và nhìn thấy một chiếc Maserati màu xanh lam bị lật nghiêng xéo trên mặt đường, chỗ đầu xe đã bị đâm nát bét, trên kính chắn gió đằng trước có một mảng màu đỏ. Trên nền đất cách đó không xa có một người đàn ông cả người đầy máu nằm úp mặt xuống đất không động đậy, chẳng rõ sống hay chết...

Phản xạ đầu tiên của Viên Mục Dĩ khi thấy cảnh này là muốn chạy đến cứu người, nhưng khi vừa chạy tới gần, cậu đột nhiên dừng lại. Cậu nhìn thấy đầu của người nằm dưới đất đã bị xoắn 180 độ... Cổ bị vặn thành góc độ như thế này thì người không thể nào sống sót được.

Viên Mục Dĩ vừa định lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát thì chợt nghe thấy trong chiếc Maserati đã bị đâm biến dạng truyền ra tiếng “bụp bụp...”. Cậu quay đầu lại và thấy có một cô gái đang đập liên tục lên cửa sổ. Cậu lập tức muốn chạy tới cứu người, nhưng còn chưa kịp tới gần thì xe đã bốc cháy, độ nóng cao đến mức khiến người ta không thể nào tới gần được.

Trong nháy mắt, người trong xe phát ra tiếng hét thê thảm, Viên Mục Dĩ nghe mà da đầu tê dại. Cậu thật sự không đành lòng nhìn một người sống sờ sờ bị thiêu chết như vậy, vì thế

cậu xoay người chạy tới một siêu thị 24 giờ ở cạnh đây, bởi vì cậu biết siêu thị chắc chắn có bình chữa cháy.

Ài ngờ mới vừa chạy được hai bước, Viên Mục Dĩ lại cảm thấy ngọn lửa hùng hực phía sau bỗng biến mất một cách im hơi lặng tiếng, cảm giác nóng rực vừa rồi cũng biến thành gió thu lạnh lẽo âm u. Khi cậu quay đầu nhìn thì thấy cô gái đã bị đốt thành than kia đang chậm chậm bò từ trong xe ra... còn cái tên đầu bị vặn xoắn 180 độ vừa rồi cũng xoay cổ chuẩn bị bò dậy khỏi mặt đất.

Viên Mục Dĩ hơi sửng sốt, ngay sau đó cậu cau mày lại, trên mặt tỏ vẻ hơi phiền, cậu lầm bầm: “Mẹ kiếp, lại tới nữa...”

Hôm nay là lần đầu tiên cậu đi con đường này, nếu biết trước đây chỗ này từng có vụ đâm xe chết người, chắc chắn cậu sẽ không đi con đường này vào đêm hôm khuya khoắt. Viên Mục Dĩ đứng tại chỗ thở dài, sau đó nhắm mắt lại đợi trong chốc lát. Khi cậu mở mắt ra lần nữa, khung cảnh quái lạ trước đó đều đã biến mất tiêu, như thể cái cảnh thê thảm vừa nãy chưa từng xảy ra vậy.

Lúc này Viên Mục Dĩ liếc nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai đi ngang qua, cậu mới thở phào nhẹ nhõm. May mà giờ này đã khuya, nếu không để người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ coi cậu là đứa tâm thần mất.

Đây không phải là lần đầu tiên Viên Mục Dĩ gặp phải cảnh quái lạ như thế này. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cậu đi đến chỗ từng có người chết là trăm phần trăm sẽ phải trải qua khung cảnh đó một lần nữa. Khi còn nhỏ, cậu không hiểu chuyện nên nhìn thấy cái gì là nói ngay ra, thế cho nên người thân trong nhà nhìn thấy cậu đều như nhìn thấy ma vậy.

Những chuyện không thoải mái hồi nhỏ tựa như cơn ác mộng luôn quấn lấy Viên Mục Dĩ, nó lớn lên cùng cậu, ảnh hưởng đến tính cách của cậu... Hiện giờ, cậu đã biết việc che giấu bản thân đúng lúc cũng là một kiểu bảo vệ. Ít nhất đồng nghiệp hiện giờ sẽ không coi cậu là quái vật như những người thân và bạn học trước kia.

Một cơn gió thu thổi qua, Viên Mục Dĩ rùng mình, cậu vội vàng lắc đầu để xua đi những cảnh tượng vừa nãy ra khỏi đầu, sau đó bước nhanh đến siêu thị mini 24 giờ kia.

“Leng keng... Chào mừng quý khách!”

Ngay khi cửa mở ra, con búp bê nhung phía trên cánh cửa phát ra âm thanh dễ nghe. Một thanh niên ngái ngủ nhòe mắt sau quầy thu ngân, hỏi: “Anh cần mua gì?”

Về cơ bản, trong bữa tiệc tối nay Viên Mục Dĩ chẳng ăn được mấy miếng. Đi làm mấy năm nay, cậu đã từng ăn nhiều món ngon đặc sản, nhưng nếu bàn về việc có thể lấp đầy bụng, cậu vẫn thích mì gói nhất, vừa tiết kiệm vừa hợp túi tiền, còn không cần phải chú ý nhiều thứ đâu đâu.

“Mì gói bày ở đâu?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Cậu thanh niên kia chỉ ngón tay vào phía trong: “Ở trên kệ hàng cuối cùng, anh tự qua chọn đi!”

Con người Viên Mục Dĩ hơi gặp khó khăn trong việc lựa chọn, cho nên cậu chưa bao giờ để ý hương vị mì gói khi ăn. Cậu chỉ đi qua và lấy vài gói mì bỏ kho trong số rất nhiều loại mì ăn liền.

Lúc tính tiền, Viên Mục Dĩ sờ túi tiền mới phát hiện mình đã để quên nửa bao thuốc ở tiệm cơm, vì vậy bèn chỉ vào quầy thuốc lá phía sau và nói: “Lấy thêm cho tôi một gói Ngọc Khê!”

Cậu thanh niên kia ngáp dài đưa thuốc lá cho Viên Mục Dĩ: “Xin lỗi, cửa hàng của chúng tôi không hay có khách vào tối muộn như thế này, cho nên tôi lên ngủ gật một lúc.”

Viên Mục Dĩ nhận bao thuốc lá rồi rút một điếu ra châm lửa: “Tại sao thế? Bây giờ người ta đều đi ngủ sớm vậy à?”

“Nào có! Tôi thấy anh lạ mặt, chắc chắn không ở gần đây nên không biết. Mấy ngày trước, con đường trước cửa hàng chúng tôi có người bị đâm xe chết! Thê thảm lắm! Người đàn ông lái xe bị vặn gãy cổ ngay tại chỗ, cô gái ngồi trong xe cũng bị thiêu sống! Chiếc Maserati hơn triệu tệ bị đốt chỉ còn mỗi cái khung!!” Cậu nhân viên trẻ của cửa hàng nói với vẻ mặt hoảng sợ.

“Lúc ấy cậu cũng ở đây à?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Nhân viên cửa hàng lắc đầu đáp: “May mà hôm đó tôi làm ca sáng, nghe đồng nghiệp trực đêm cùng ngày kể thôi. Cô gái bị

thieu chết kia kêu la thảm thiết lắm! Người nào nghe thấy cũng khiếp vía, nếu tôi ở đây thì thể nào cũng mơ thấy ác mộng!”

Viên Mục Dã hơi tò mò hỏi: “Lúc ấy không có ai cứu ư?”

Nhân viên cửa hàng bữu môi, nói: “Ai nói không có người cứu chứ! Nhưng chiếc xe kia bốc cháy nhanh quá, mấy anh em xách bình chữa cháy ra mà không đến gần nó được... Nghe nói là một cậu chủ nhà giàu lái xe khi say rượu, chẳng biết đã uống bao nhiêu mà lái xe như bay ấy!”

Sau khi ra khỏi siêu thị, Viên Mục Dã quay đầu liếc nhìn lại chỗ đã xảy ra tai nạn. Hai mạng sống trẻ tuổi cứ thế biến mất, chắc hẳn họ rất hối hận vào giây phút cuối cùng của cuộc đời!

Thật ra, hôm nay tâm trạng của Viên Mục Dã rất khó chịu. Phải nói rằng cậu cũng được xem như cảnh sát có thâm niên, chẳng còn là tay mơ vừa vào ngành nữa, nhưng có vài chuyện cậu vẫn không quên được. Theo lý mà nói, cậu được tạm thời điều từ Quảng Tây đến đây, cũng đã làm việc ở thủ đô hơn một năm rồi. Hồi ấy trên giấy tờ điều cậu đến đây có viết giấy trắng mực đen rằng, thời gian chuyển công tác tạm thời là một năm. Hiện giờ thời hạn điều chuyển tạm thời đã hết từ lâu, nhưng đơn vị cũ của cậu và đơn vị hiện giờ lại chẳng hề có động tĩnh gì. Một bên không chủ động đòi người về, một bên không chủ động trả người lại, cứ như là đã quên bồng mất một người sống sờ sờ như cậu vậy.

Nhưng điều này vẫn chưa phải là thứ khiến Viên Mục Dã bức mình nhất. Lúc trước cậu làm việc ở Quảng Tây cũng chẳng có nhiều chuyện nhiều sự gì cả, mỗi ngày chỉ cần làm việc với các vụ án là được. Nhưng từ khi tới thủ đô cậu mới biết, ở đây ngoài những vụ án ra còn có vài chuyện khiến cậu phiền lòng, do đó mới hiểu môi trường làm việc trước đây của mình hạnh phúc biết bao!

Từ nhỏ Viên Mục Dã đã có tính cách quái gở. Mặc dù hơn mười tuổi mới bị những kẻ gọi là “người thân” ném vào viện phúc lợi, nhưng đối với cậu mà nói, gia đình và tình thân đều quá đỗi xa xỉ. Bởi vì từ khi nhớ được, cậu đã biết mình sống như một đứa trẻ mồ côi, cho nên Viên Mục Dã không thích giao tiếp với người ta lắm. Đa số những người mà cậu quen

biết đều liên quan đến công việc. Trong cuộc sống, hầu như cậu cũng không có bạn bè gì... Tính cách đó ở địa phương nhỏ như quê cậu dĩ nhiên là không sao cả, nhưng đi đến thủ đô phồn hoa như gấm này thì khác, quan hệ giữa người với người là điểm chết của Viên Mục Dã.

Giống như buổi tối hôm nay, hiếm khi cậu được tan làm sớm, kết quả lại bị Cục phó Dương kéo đi ăn cơm. Với tính cách nhặt nhẻo, lúc ban đầu cậu còn tưởng rằng chỉ là đồng nghiệp liên hoan với nhau, nhưng về sau mới biết hóa ra là Cục phó Dương cố tình sắp xếp tiệc xem mắt cho cậu.

Chương 2: Mùi máu

Năm nay Viên Mục Dĩ 28 tuổi, theo lý mà nói cũng đã tới tuổi nên yêu đương. Nhưng trước hết không nói tính cách của cậu quái gở bao nhiêu, chỉ cần nói đến thân thể và “năng khiếu đặc biệt” không giống người bình thường kia của cậu cũng đã đủ để dọa một cô gái nhà bình thường chạy biến.

Còn nhớ hồi năm lớp 10, cậu bé Viên mới biết yêu, thậm chí đến lớp phó học tập trong lớp. Kết quả khi cậu khó khăn lắm mới lấy hết can đảm chủ động tiếp xúc với đối phương, cậu lại cảm nhận được sự sợ hãi sâu sắc của cô ấy đối với mình...

Thật ra chỉ số thông minh của Viên Mục Dĩ rất cao, EQ cũng không thấp. Nếu từ nhỏ cậu có thể sống trong một gia đình bình thường, thì ở thời kỳ cấp ba đó, chắc chắn Viên Mục Dĩ sẽ là một cậu học trò xuất sắc đẹp trai và cởi mở. Chỉ tiếc rằng số phận không cho cậu sự ưu đãi này. Cậu dựa vào chính mình để trưởng thành như ngày hôm nay đã không dễ dàng rồi.

Từ sau khi chấm dứt mối tình đầu không hề tốt đẹp đó, Viên Mục Dĩ không còn để ý đến những việc như thế nữa. Suy cho cùng không phải vì cậu không khao khát được sống một cuộc sống như người bình thường, chỉ là đôi khi hy vọng càng lớn sẽ thất vọng càng nhiều thôi.

Khi biết được “mục đích thật sự” của bữa tiệc trước mắt, cậu muốn quay đầu bỏ chạy. Nhưng cuối cùng cậu vẫn không làm như vậy, bởi vì cậu biết Cục phó Dương cũng có lòng tốt, mặc dù thỉnh thoảng tốt bụng sẽ gây chuyện xấu.

Trong mắt Cục phó Dương, con người thẳng thắn Viên Mục Dĩ này rất tốt, có điều tính cách hơi ngọt ngào. Trước đây lãnh đạo cấp trên đã từng đề cập với ông, hy vọng cục có thể giữ Viên Mục Dĩ lại. Tuy nhiên, qua một năm quan sát, Cục phó Dương nhận ra rằng dường như thẳng thắn Viên Mục Dĩ này không hề có dự định muốn ở lại, mà vẫn một lòng muốn trở lại làm việc ở quê quán Quảng Tây.

Mặc dù Cục phó Dương đã nói bóng gió với cậu vài lần, nhưng Viên Mục Dã vẫn không đón hòa. Cuối cùng Cục phó Dương nghĩ mãi, cảm thấy nếu Viên Mục Dã có thể quen bạn gái ở đây thì mọi chuyện đều sẽ dễ dàng. Vì dù sao, con gái ở đây cũng không thể nào theo cậu về quê ở Quảng Tây sống được.

Đôi phương là con gái của bạn học cũ với Cục phó Dương, tên là Lý Tử Y, làm việc ở Viện kiểm sát. Cục phó Dương cảm thấy hai người đều nằm trong hệ thống tư pháp, ắt hẳn không khó tìm được đề tài chung. Cục phó Dương cũng đã thuộc lòng hồ sơ cá nhân của Viên Mục Dã. Mặc dù cha mẹ cậu chết sớm, ở quê cũng không còn họ hàng thật sự gì cả, nhưng như thế chẳng phải là cậu cũng không có gì vướng bận đến nỗi buộc phải về quê làm sao? Bên cạnh đó, dáng dấp của Viên Mục Dã cũng không chệch vào đâu được. Chiều cao này, gương mặt này... đúng là anh chàng đẹp trai nhất cục của bọn họ.

Quả nhiên, hai bên mới vừa ngồi xuống ghế, đôi mắt của cô con gái bạn học cũ ở phía đối diện lập tức sáng ngời. Cục phó Dương làm việc đã nhiều năm như vậy, rất am hiểu nhìn mặt đoán ý. Ông lập tức hiểu ngay chuyện này chắc hẳn là có cửa rồi đây, con gái người ta nhìn trúng Viên Mục Dã rồi.

Nhưng điều làm Cục phó Dương không ngờ tới là, đầu óc cái thằng nhóc Viên Mục Dã này như bị đứt dây xích ấy, con gái người ta chủ động bắt chuyện với cậu ta mấy lần, kết quả thằng nhóc này lại chỉ “ừ, đúng, được...” Nghe là thấy qua loa cho xong.

Đúng thật là hoàng đế không vội mà thái giám đã vội rồi. Rất nhiều lần Cục phó Dương đều cố tình thọc khuỷu tay vào người cậu ta vài cái, còn liên tục ám chỉ bằng mắt bảo cậu ta nhiệt tình với con gái người ta một chút. Ai ngờ thằng nhóc này dầu muối không vào, Cục phó Dương bực đến nỗi muốn nhắc chân sút cho cậu ta một cú.

Cuối cùng bữa cơm này lại kết thúc “vui vẻ” trong bầu không khí rất xấu hổ. Cha mẹ đôi phương và Cục phó Dương đều nhận ra thằng nhóc Viên Mục Dã chết tiệt đang uyển chuyển từ chối buổi xem mắt lần này. Nhưng mà hình như Lý Tử Y cũng không quan tâm đến sự lạnh nhạt của Viên Mục Dã, cô

gái liên tục bắt chuyện với cậu, còn chủ động đề nghị trao đổi WeChat nữa.

Dù sao cũng do Cục phó Dương dẫn cậu tới, cho dù không tình nguyện như thế nào cũng không thể làm mất mặt con gái nhà người ta được, vì vậy Viên Mục Dĩ đành phải lấy điện thoại di động ra quét mã QR của đối phương... Nhưng khi cậu vừa mới đến gần Lý Tử Y thì lại đột nhiên ngửi thấy mùi máu thoang thoảng.

Lòng Viên Mục Dĩ lập tức chùng xuống. Lúc này cậu mới ngẩng đầu đánh giá cẩn thận Lý Tử Y. Phải nói cô nhóc này trông khá xinh, dáng người cao gầy, mặt mũi đẹp đẽ, khí chất tự nhiên không gò bó...

Tuy nhiên Viên Mục Dĩ lại phát hiện dưới bóng mắt của cô gái này hơi có quầng thâm, mặc dù đã che kĩ bằng phấn nền, nhưng vẫn bị cậu liếc mắt là nhận ra ngay. Kinh nghiệm trước giờ nói cho cậu biết rằng, quầng thâm dưới mắt của Lý Tử Y không phải chỉ đơn giản là do thức đêm mà có.

Khi Viên Mục Dĩ còn nhỏ, mỗi lần cậu nhìn thấy những thứ mà người khác không nhìn thấy đều sẽ làm người thân bạn bè cảm thấy sợ hãi, ngay cả cha ruột của cậu cũng không muốn nuôi đứa con này bên cạnh mình. May mà vào năm lớp 11, trong một lần hoạt động ngoại khóa, cậu quen một ông cụ họ Lâm. Lúc ấy, cậu cũng không biết ông cụ Lâm này rốt cuộc làm nghề gì. Ông ấy chỉ dẫn Viên Mục Dĩ và mấy bạn học cùng làm một vài thí nghiệm khoa học mà bọn họ không hiểu lắm.

Viên Mục Dĩ nhớ rõ lúc ấy ông cụ Lâm đó bảo mình đội một cái mũ có hình thù lạ lùng lên, sau đó tập trung lực chú ý nhìn chăm chú vào một quả bóng bàn... Lúc đầu Viên Mục Dĩ luôn không thể tập trung tinh thần được, bởi vì cậu không rõ tại sao phải làm như vậy. Cho đến tận khi ông cụ Lâm năm lần bảy lượt dẫn dắt, Viên Mục Dĩ đã làm quả bóng bàn kia nảy lên bằng ý niệm của mình!! Cũng bắt đầu từ lúc ấy, cậu đã biết đến một danh từ hoàn toàn mới: từ trường tư duy.

Ông cụ Lâm từng nói với cậu: “Tiểu Viên, cháu đừng sợ những thứ mà mắt mình nhìn thấy. Đó đều là từ trường còn sót lại sau khi sự vật chết đi, cũng là một phần của từ trường tư

duy. Từ trường tư duy là sự hiểu biết cao hơn về sóng não, mỗi người đều có từ trường tư duy. Thông thường những từ trường tư duy đó đều chứa đựng những ký ức khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Từ trường tư duy của một người trước khi chết sẽ mạnh hơn bình thường rất nhiều, cho nên vào lúc con người chết, từ trường tư duy của anh ta sẽ được ghi lại ở nơi anh ta chết như một cuộn băng video. Bởi vì từ trường tư duy của cháu khác hẳn với người bình thường cho nên có thể đọc được từ trường còn sót lại của một người ngay trước khi chết, cũng là từ trường tư duy thuộc về người đó.”

Ngay lúc ấy Viên Mục Dã không hiểu lắm hàm nghĩa thực sự trong những lời này của ông cụ Lâm, nhưng qua lời nói của ông cụ, cậu dễ dàng nhận ra, thứ gọi là “từ trường tư duy” này chắc hẳn rất lợi hại... Mà sau khi ông cụ Lâm biết được thân thế của Viên Mục Dã, ông ấy lập tức đề nghị muốn đưa cậu đến lớp học thiếu niên, nói rằng chỉ có đến lớp học thiếu niên mới có thể phát huy năng lực của cậu đến mức lớn nhất.

Viên Mục Dã cũng cho rằng cuối cùng mình đã có thể thoát khỏi cuộc sống ngay lúc đó, không còn là đồ dị hợm trong mắt mọi người nữa! Ai ngờ khi cậu chuẩn bị trở về thu dọn hành lý, lại được báo rằng trên đường về khách sạn, ông cụ Lâm gặp phải tai nạn xe cộ, không may qua đời.

Tin tức này giống như một chậu nước lạnh tưới ngay vào đầu, giấc mơ đến lớp học thiếu niên của Viên Mục Dã đến đây đã hoàn toàn vỡ vụn. Từ đó về sau cậu đã hiểu được một đạo lý, chỉ có thể dựa vào bản thân để thay đổi số phận...

Khi Viên Mục Dã tiếp xúc gần gũi với Lý Tử Y, cậu có thể cảm nhận được trên người cô ấy còn sót lại từ trường tư duy rất mỏng manh, cũng có nghĩa là một người có quan hệ rất thân thiết trong cuộc đời của cô gái này đã qua đời... Nhưng trước kia Viên Mục Dã chưa bao giờ nhìn thấy từ trường tư duy còn sót lại trên người một người nào.

Chương 3: Nữ sinh mặc đồng phục

Sau khi có kết luận này, Viên Mục Dã bắt đầu cố ý hay vô tình nhìn xung quanh Lý Tử Y, kết quả cậu nhanh chóng phát hiện ở một góc ánh sáng mờ tối, có một nữ sinh mặc đồng phục xanh xen trắng luôn đứng ở đó...

Thoạt nhìn, nữ sinh kia chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mái tóc dài quá vai phủ kín trước mặt. Mặc dù trông cô gái kia cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy, từ đầu đến cuối, cô ta đều gục đầu xuống, giống như một học sinh phạm lỗi, xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu.

Viên Mục Dã không phải người địa phương, cho nên trong lúc nhất thời cậu không nhận ra được đồng phục trên cô nữ sinh này là của trường nào. Tuy nhiên nhìn kiểu dáng xanh xen trắng đơn giản thì chắc hẳn là đồng phục của trường cấp hai nào đó ở nơi này.

Có thể là vì Viên Mục Dã nhìn chăm chú vào một chỗ quá lâu, Lý Tử Y bị làm lơ bèn cười kéo sự chú ý của cậu trở về: “Chúng ta đều thuộc hệ thống tư pháp, sau này có chuyện gì trong công việc có thể hỗ trợ cho nhau nhĩ!”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn cười lễ phép và nói: “Không thành vấn đề...”

Tuy nói tính cách của Viên Mục Dã khá nặng nề, nhưng khi cậu ở cạnh lãnh đạo vẫn rất biết cách nhìn mặt đoán ý. Dù sao hôm nay cũng phải đi xem mắt, thành công hay không cũng không thể để đàng gái tính tiền đúng không? Đương nhiên, đề Cục phó Dương tính tiền lại càng không thích hợp, Viên Mục Dã vẫn hiểu chút đạo lý này... Vì thế cậu thừa dịp Cục phó Dương nói chuyện với cha mẹ Lý Tử Y để đi tính tiền.

Ai ngờ khi Viên Mục Dã thanh toán tiền xong rồi đi về phía cửa, cậu lại đột nhiên nghe thấy bên tai có một giọng nữ sinh

nói sâu xa: “Tiểu Y, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt...”

Nghe thế, ánh mắt của Viên Mục Dĩ hơi thay đổi, nhưng cậu nhanh chóng lấy lại sắc mặt như bình thường và đi đến bên cạnh nhóm người Cục phó Dương, cậu nói: “Giờ không còn sớm nữa, ở đây cũng không dễ gọi xe. Vừa rồi em đã đặt hai chiếc taxi, xe tới cửa rồi ạ.”

Cục phó Dương nghe xong bèn than thở: “Thằng nhóc nhà cậu đây! Bây giờ thì lại rất biết làm việc. Lát nữa cậu về đâu? Nếu không cậu đi trước đi!”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không cần phải để ý đến em, em ở rất gần, đi bộ về là được rồi...”

Trên thực tế, Viên Mục Dĩ vốn đang có lòng muốn hỏi thêm Lý Tử Y vài câu, nhưng cha mẹ Lý Tử Y nhận ra Viên Mục Dĩ không nhìn trúng con gái nhà mình nên tất nhiên cũng không nói thêm gì với cậu, họ chỉ nói vài lời khách sáo rồi kéo con gái lên xe.

Viên Mục Dĩ nhìn bóng dáng ba người nhà họ lên xe taxi vội vàng rời đi thì hơi ngạc nhiên, Cục phó Dương thấy thế bèn trêu chọc: “Đừng nói với anh là trước khi ra cửa cậu mới phát hiện con gái nhà người ta trông cũng không tệ lắm nhé?!”

Viên Mục Dĩ cười nhẹ, đáp: “Cục phó Dương, anh hôm nay không xi-nhan trước với em một tiếng. Cô gái này đúng là tốt thật, nhưng sớm hay muộn em cũng phải bị gọi về quê. Hoàn cảnh em thế này mà yêu đương với người ta không phải là chơi lưu manh sao ạ?”

Cục phó Dương vừa nghe thì giận sôi máu: “Thằng nhóc nhà cậu sao cứ cố chấp như vậy nhỉ? Quê cậu có hoàn cảnh như thế nào? Thủ đô lại có hoàn cảnh thế nào!? Đầu óc của cậu có phải bị úng nước không mà cứ nhất quyết đòi trở về mãi thế??”

Viên Mục Dĩ lập tức tỏ vẻ giả ngu: “Việc này cũng có phải em nói là được đâu? Không phải do đơn vị sắp xếp sao ạ?! Em có thể làm gì được đây? Bảo em đi đâu thì em đi đó thôi.”

Cục phó Dương tức giận nói: “Cậu không biết tự viết báo cáo nói muốn ở lại à? Có thể ở lại hay không cậu không nói được,

nhưng có viết báo cáo để xin hay không cậu cũng không làm được chắc?”

Đang nói thì chiếc xe taxi thứ hai cũng đã tới, Viên Mục Dã nhanh chóng mở cửa xe, đẩy Cục phó Dương vào trong: “Anh mau về đi, dạo này trời lạnh, vừa rồi anh còn uống rượu, nếu bị cảm lạnh thì chị dâu lại tìm em tính sổ bây giờ!”

Tiền Cục phó Dương về xong, Viên Mục Dã giơ tay liếc nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười một giờ tối, trong lòng cậu lập tức cảm thấy mệt mỏi... Hôm nay cậu mới vừa kết thúc một vụ án, vốn nghĩ rằng có thể về nhà sớm một chút để ngủ bù, giờ thì hay lắm, lại lẫn lộn đến tận giờ này.

Viên Mục Dã uể oải mở chương trình chỉ đường trên điện thoại di động lên tìm mới biết được, hoá ra vừa rồi mình thuận miệng bịa chuyện nói “Ở đây cách nhà em rất gần” đúng là chó ngáp phải ruồi, quả nhiên nơi này cách chỗ mình ở rất gần, đi bộ hơn mười phút là đến nơi... Vì vậy Viên Mục Dã cũng không dừng lại mà đi theo hướng dẫn chỉ đường về phía nhà mình. Nhưng điều khiến cậu không ngờ là trên con đường về nhà này vài ngày trước lại vừa có tai nạn chết hai người, lúc này mới diễn ra cảnh tượng kỳ lạ trước đó.

Theo lý mà nói, đây không phải lần đầu Viên Mục Dã gặp phải chuyện như thế này, đáng lẽ cậu cũng nên tập mãi thành quen, nhưng với những người chưa bao giờ trải qua vốn không biết đó là cảm giác như thế nào. Cậu có thể cảm nhận được một cách rõ ràng và chính xác toàn bộ cảm giác của nạn nhân vào một giây trước khi chết, cho nên có khi chính Viên Mục Dã cũng không phân biệt được rõ cái gì là thật, cái gì là ảo ảnh...

Trên đường trở về Viên Mục Dã vẫn luôn nghĩ đến cô nữ sinh mặc đồng phục ở bên cạnh Lý Tử Y, cô ấy là ai? Tại sao từ trường tư duy của cô ấy lại còn sót lại xung quanh Lý Tử Y? Cái chết của cô ấy có liên quan gì tới Lý Tử Y? Thật ra Viên Mục Dã không phải người thích lo chuyện bao đồng, bởi vì cậu biết mình không thể lo được hết việc đâu đâu trên đời này.

Nếu nói Viên Mục Dã chẳng có một người bạn nào ở thủ đô thật ra cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì căn nhà cậu đang ở hiện giờ là do một người bạn cho cậu mượn để ở. Người bạn này của cậu là một tên thích lo chuyện bao đồng,

có rất nhiều lúc Viên Mục Dĩ cảm thấy anh ấy hơi tốt bụng quá. Nhưng đồng thời cậu lại buộc lòng phải thừa nhận, với thói đời bây giờ, có lẽ nên có một vài người như vậy, nếu không trên đời này sẽ thật sự chẳng còn một chút xíu ấm áp nào nữa...

Vốn dĩ cậu còn thấy may mắn vì cuối cùng mình đã có một người bạn để nói vài lời thật lòng, ai ngờ vào mấy ngày trước, người bạn duy nhất của cậu không biết tại sao đã qua đời. Mấy ngày nay cậu vừa điều tra vụ án vừa liên hệ người thân bạn bè của người bạn kia, muốn tìm hiểu thử xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ tiếc cho tới giờ vẫn chưa liên hệ được một ai biết chuyện.

Nghĩ đến việc này, Viên Mục Dĩ không kìm được cau chặt mày lại. Cậu thật sự không muốn tin bạn mình cứ chết đi như vậy... Mặc dù từ nhỏ đến lớn cậu đều không thích nhìn thấy những người đã qua đời đó, nhưng bây giờ cậu lại rất muốn gặp người bạn đã chết của mình, muốn biết rốt cuộc anh ấy đã xảy ra chuyện gì!?

Viên Mục Dĩ cảm thấy đoạn đường về nhà đêm nay dường như vô cùng dài, xem ra cũng không thể tin hết vào hướng dẫn chỉ đường! Nhưng đường dài đến đâu cũng có lúc đi đến cuối. Khi Viên Mục Dĩ nhìn thấy căn nhà nhỏ quen thuộc kia, trong lòng lập tức buông lỏng. Nếu nói hơn một năm nay cậu còn có hồi ức gì tốt đẹp ở thủ đô, ắt hẳn tất cả đều ở trong căn nhà nhỏ này.

Sau khi về đến nhà, Viên Mục Dĩ khóa cửa lại. Đến giờ phút này, trái tim căng cứng của cậu mới coi như hoàn toàn thả lỏng, bởi vì cậu biết chỉ cần mình vừa bước vào căn nhà này, mọi ồn ào náo động phía sau sẽ bị nhốt hết ở ngoài cửa.

Chương 4: Ân mạng ở công trường

Thật ra Viên Mục Dã cũng không thích bầu không khí yên tĩnh quá mức, cho nên mỗi lần người bạn kia đến nhà, mặc dù cậu chẳng thể hiện ra mặt, nhưng trong lòng lại luôn rất vui vẻ.

Chỉ tiếc trong đời cậu, thời gian vui vẻ luôn rất ít ỏi, bởi vậy cậu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chọn chấp nhận và đối mặt...

Cuối cùng cũng được nằm xuống giường, Viên Mục Dã cảm thấy mỗi một lỗ chân lông toàn thân từ trên xuống dưới đều đang rên xiết mệt mỏi. Thậm chí cậu cảm thấy chỉ cần mình nhắm mắt lại là có thể ngủ ngay lập tức. Nhưng mặc dù như vậy, cậu vẫn gắng gượng tinh thần lấy điện thoại di động ra, gọi đến một dãy số.

Viên Mục Dã không hay gọi đến số điện thoại này, bởi vì đây chỉ là số điện thoại di động của một người bạn của bạn cậu, là số dự phòng trong một vài tình huống đặc thù. Nhưng hôm nay ngay cả số điện thoại dự phòng này cũng không gọi được.

Viên Mục Dã hơi thất vọng, cậu ném điện thoại sang một bên, trong lòng vẫn không ngừng nghĩ xem rốt cuộc tên kia đã xảy ra chuyện gì? Ai ngờ đúng lúc này lại nghe thấy WeChat trên điện thoại di động vang lên, cậu lập tức cầm lấy điện thoại xem, kết quả lại thất vọng lần nữa.

Người gửi tin nhắn là Lý Tử Y vừa quen tối nay. Cô ấy lẽ phép nhắn trên WeChat với Viên Mục Dã rằng mình và cha mẹ đã về đến nhà an toàn, đồng thời cũng hỏi Viên Mục Dã đã về đến nhà chưa?

Trên thực tế, đây chỉ là một kịch bản nam nữ ở chung bình thường, theo lý mà nói đáng lẽ phải là Viên Mục Dã nhắn cho đối phương. Nhưng mà bây giờ đàn gái đã ném cạnh ô liu ra rồi, vậy có đón lấy hay không thì phải xem thái độ của Viên Mục Dã.

Nếu dựa theo phong cách xử sự từ trước tới giờ của Viên Mục Dã, chắc chắn cậu sẽ khách sáo trả lời một câu “Đã về đến nhà”, cuối cùng thêm một câu “Ngủ ngon” rồi nhanh chóng kết thúc đoạn đối thoại làm cậu cực kỳ không thoải mái này. Tuy nhiên hôm nay cậu lại không làm như vậy.

Sau đó, Viên Mục Dã tổng kết vấn đề là vì cơn tò mò đáng chết của mình quá phá... Mà đúng là có chuyện như vậy thật, quả thực là cậu muốn biết tại sao từ trường còn sót lại của nữ sinh mặc đồng phục kia lại xuất hiện ở bên cạnh Lý Tử Y.

Trong buổi nói chuyện phiếm trên WeChat tối hôm đó, Viên Mục Dã có được hai tin tức quan trọng. Đầu tiên, đồng phục cô nữ sinh kia mặc là kiểu dáng đồng phục của trường trung học số 25 của thành phố mà học sinh từng mặc rất nhiều năm trước. Thêm nữa là Lý Tử Y cũng từng đi học ở ngôi trường đó, nhưng vào học kỳ hai năm lớp 11, cô ấy đã chuyển đến một trường chuyên khác trong thành phố.

Lý Tử Y đã nói như thế này: “Hồi đó học tập mệt mỏi quá, ở trong ký túc xá lại không được nghỉ ngơi tốt, cho nên gia đình tôi muốn tôi đi học ở ngôi trường gần nhà một chút, để tiện học ngoại trú.”

Nhưng Viên Mục Dã biết những lý do thoái thác đó đều là lời vô nghĩa. Trường trung học số 25 là trường cấp ba tốt nhất thủ đô, bất cứ bậc cha mẹ có đầu óc bình thường nào đều sẽ không chuyển con mình từ ngôi trường tốt nhất tới một trường bình thường để đi học cả!

Sau đó Viên Mục Dã cũng từng hỏi bóng gió Lý Tử Y, rằng năm đó trong trường học của bọn họ có xảy ra sự kiện giết gân một thời gì hay không? Nhưng Lý Tử Y lại chối một cách rất có lệ rằng hồi đó mình chỉ học ở đây hơn một năm, cho nên thật sự chưa nghe nói có sự việc giết gân một thời gì xảy ra.

Viên Mục Dã biết từ trường tư duy còn sót lại của nữ sinh kia có thể xuất hiện bên cạnh Lý Tử Y tuyệt đối không phải chuyện trùng hợp. Nỗi ám ảnh của con người khi chết rất sâu đậm, sóng điện não sẽ xuất hiện dao động lớn, cho nên mới có sự tồn tại của từ trường tư duy sót lại. Nhưng điều này thường chỉ ở một nơi cố định chứ không phải xuất hiện trên một người sống đi khắp nơi.

Viên Mục Dã đoán nhất định là bản thân Lý Tử Y cũng thường xuyên nhớ tới người này, cho nên từ trường tư duy sót lại của đối phương mới có thể bám sát như bóng với hình giống ma quỷ. Trên thực tế, nếu Viên Mục Dã thật sự đề tâm đi điều tra chuyện này cũng không khó, vì năm đó internet cũng đã phổ biến rồi. Nếu trong trường trung học số 25 thật sự có một học sinh nữ trẻ tuổi chết thảm, thì không thể nào trên mạng lại không có chút manh mối nào được.

Nào ngờ tới hôm đó Viên Mục Dã thức đêm lên mạng tìm kiếm cả buổi mà không tìm thấy một chút manh mối nào, ngay cả chuyện bị thương ngoài ý muốn tính ra cũng không đủ mười ngón tay. Nói cách khác, từ khi thành lập trường vào mười bảy năm trước đến nay, trường trung học số 25 này chưa từng xảy ra trường hợp học sinh tử vong bất thường nào.

Sáng sớm hôm sau Viên Mục Dã đeo hai con mắt gấu trúc đến đơn vị. Đồng nghiệp Tiểu Tổng thấy cậu thì trêu chọc: “Anh Viên, có phải tối hôm qua tám chuyện với người đẹp suốt đêm không hả?”

Viên Mục Dã nghe là hiểu thẳng nhóc này biết chuyện ngày hôm qua Cục phó Dương dẫn mình đi xem mắt, vì vậy cậu giả vờ buồn rầu nói: “Tôi cũng muốn lắm... nhưng người đẹp không coi trọng tôi!”

Dù sao cũng là con gái bạn học cũ của Cục phó Dương, kể cả mình không có lòng dạ đó nhưng cũng không thể làm tổn thương lòng tự trọng của con gái nhà người ta, trong lòng Viên Mục Dã vẫn hiểu rõ điều này. Ai ngờ đúng lúc Cục phó Dương đẩy cửa bước vào, ông vừa nghe Viên Mục Dã nói như vậy thì hận sắt không thành thép, trừng mắt lườm cậu...

Bởi vì sắp sửa đến sự kiện Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc thứ XI, cho nên kể cả bây giờ bọn họ không có vụ án lớn gì cần phá, nhưng toàn bộ nhân viên vẫn phải túc trực 24 giờ một ngày, không cho phép bất cứ ai nghỉ phép và xin nghỉ.

Có lẽ đây không phải tin tức tốt gì đối với những người khác, nhưng với Viên Mục Dã thì chẳng sao cả. Dù gì cậu cũng chỉ cô đơn một mình, thay vì trở về căn nhà không náo nhiệt lên nổi kia, chẳng bằng tăng ca cùng với các đồng nghiệp cho thoải mái.

Thật ra mấy năm nay, trị an của thủ đô đã tốt hơn rất nhiều. Những vụ án đập phá cướp bóc, cạy khóa ăn trộm rất ít xảy ra. Hơn nữa, với một tài năng phá án như Viên Mục Dã, lãnh đạo sẽ không phái cậu ra tay trong những vụ án nhỏ. Nhưng trong thời gian này, rất nhiều đồng nghiệp trong đơn vị đã được điều động đi tham gia sự kiện XI, vì vậy nếu bây giờ có bất kỳ vụ án nào, cũng chỉ có thể để Viên Mục Dã theo.

Lúc hơn 11 giờ sáng, Viên Mục Dã còn đang thăm thấy may mắn vì sáng nay suôn sẻ đến giờ tan làm, ai ngờ mộng đẹp lại bị một hồi chuông điện thoại dồn dập phá vỡ.

Cậu hơi uể oải nhắc điện thoại lên và nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói: “Công trường xây dựng ký túc xá mới của trường trung học số 25 đào lên được một bộ xương người. Các cậu nhanh chóng sắp xếp người đến đây một chuyến ngay!!”

Lúc nghe thấy là trường trung học số 25, tim Viên Mục Dã giật thót một cái. Đêm qua cậu vẫn chưa tìm được gì trên mạng, sao hôm nay đã xảy ra mạng người thế này? Bình thường, nếu gặp phải vụ án như vậy, đều là đội trưởng Lưu dẫn bọn họ đi. Nhưng hôm nay đội trưởng Lưu không ở đây, chẳng những Viên Mục Dã phải đến hiện trường, mà còn phải chịu trách nhiệm dẫn đội nữa.

Trên đường, Tiểu Tổng nói với vẻ mặt u oán: “Đúng là không được hưởng một ngày nhẹ nhàng. Buổi sáng em còn nghĩ chắc chắn hôm nay sẽ không có chuyện gì đến trước khi tan làm cơ. Kết quả vẫn phải ra quân...”

Viên Mục Dã cười bảo: “Sao cậu oán trách nhiều thế? Nếu đội trưởng Lưu nghe thấy sẽ mắng cậu là cái chắc!”

Tiểu Tổng vừa nghe vậy thì lè lưỡi nói: “Không phải anh ấy không có ở đây sao?”

Khi nhóm Viên Mục Dã đến nơi, nhân viên hiện trường và cả bác sĩ pháp y đều đã có mặt. Viên Mục Dã giờ phù hiệu ra cho cảnh sát thực tập đứng ngoài hàng rào phân cách xem rồi dẫn người vội vàng đi vào.

Chương 5: Vali hành lý màu hồng nhạt

Vừa vào hiện trường, Viên Mục Dã đã nhìn thấy một chiếc vali màu hồng nhạt đầy bùn vàng nằm dưới đất, một bộ hài cốt đã phân hủy chỉ còn xương nằm cuộn ở bên trong. Trên người xác chết mặc quần áo, nhưng đã bị dịch xác ăn mòn nên không còn nhận ra màu sắc vốn có nữa. Máy đồng nghiệp của tổ pháp y đang vây xung quanh... Viên Mục Dã thấy vậy bèn bước tới nói với một bóng dáng bận rộn ở trong đó: “Pháp y Bạch, trường hợp này là thế nào?!”

Lúc này người nọ ngẩng đầu nhìn lên Viên Mục Dã, giọng nói nhẹ nhàng: “Trong vali là bộ xương của phái nữ. Theo tính toán về độ rộng bề mặt chỗ nối xương chậu và xương mu, chắc chưa đến mười tám tuổi.”

Ánh mắt của hai người giao nhau, Viên Mục Dã nhận thấy đó là một đôi mắt hoàn toàn xa lạ. Cậu lập tức nói với vẻ hơi xấu hổ: “Xin lỗi, tôi tưởng anh là pháp y Bạch cơ.”

Người nọ nghe vậy thì đẩy mắt kính, đáp: “Chào anh, tôi tên Diệp Dĩ Ngụy, là tổ trưởng đại diện hôm nay của tổ pháp y, pháp y Bạch đi phá án ở nơi khác rồi.”

Viên Mục Dã gật đầu nói với anh ta: “Chào anh, tôi là Viên Mục Dã của đội hình sự, hôm nay đội trưởng của chúng tôi cũng đi công tác. Tôi cũng là đại diện tạm thời.”

Diệp Dĩ Ngụy hơi mỉm cười: “Xem ra hai chúng ta đều là lãnh đạo tạm thời nhỉ!”

Mặc dù mặt của Diệp Dĩ Ngụy vẫn bị khẩu trang che khuất, nhưng Viên Mục Dã không khó nhận ra từ đôi mắt luôn ngậm cười của anh ta, vị pháp y Diệp này dễ chịu hơn nhiều so với pháp y Bạch trước kia.

Tiếp theo Viên Mục Dã nghe tốp đồng nghiệp đầu tiên tới hiện trường giới thiệu tình hình, công trường này là một dự án được thành lập vào mùa xuân, mới chính thức bắt đầu xây dựng một tháng trước. Trường học dự định xây một tòa nhà ký túc xá bảy tầng trên khoảnh đất trống này để đối phó với việc tuyển sinh vượt mức hàng năm.

Ai ngờ sáng hôm nay, lúc các công nhân đang thi công lại đào được từ dưới đất một chiếc vali màu hồng phấn. Bởi vì đây là trong trường học, cho nên ban đầu các công nhân còn tưởng rằng chiếc vali này là hành lý của học sinh nào sơ ý làm rơi mất, kết quả khi họ tìm người của trường học tới mở ra xem, thì tất cả đều sợ hãi! Bên trong là một bộ xương mặc đồng phục học sinh.

Viên Mục Dã nghe đến đó liền ngẩng đầu hỏi: “Người phụ trách của trường học đã tới rồi ư?”

Đồng nghiệp kia tiện tay chỉ vào một người trung niên mặt mày hoảng sợ ở cách đó không xa: “Người kia là chủ nhiệm giáo dục của trường học, chính ông ấy báo cảnh sát.”

Viên Mục Dã nhìn theo hướng đồng nghiệp chỉ, quả nhiên nhìn thấy một người trung niên có dáng dấp hơi mập mập đang đứng ở dưới tàng cây với sắc mặt trắng bệch. Viên Mục Dã khép cuốn sổ trên tay lại, bước nhanh về phía ông ta.

Viên Mục Dã biết không phải ai cũng đều có thể thản nhiên khi đối mặt với xác chết, cho nên vị chủ nhiệm giáo dục này sợ hãi cũng là việc hợp tình hợp lý. Vì vậy cậu chủ động đến bắt tay với đối phương rồi nói: “Xin chào, tôi là cảnh sát phụ trách vụ án này. Tôi tên Viên Mục Dã.”

Nghe vậy, chủ nhiệm giáo dục vội vàng giơ tay bắt lại tay Viên Mục Dã: “Đồng chí cảnh sát, các cậu xem xem, chúng tôi đã thành lập trường gần hai mươi năm. Trước giờ chưa từng xảy ra chuyện như thế này. Thật sự là đáng sợ! Tuần trước hiệu trưởng đi họp ở nơi khác, tôi cũng không biết nên nói với ông ấy như thế nào... Đồng chí cảnh sát, các cậu nhất định phải mau chóng phá án, nếu không việc này sẽ có ảnh hưởng rất không tốt đối với trường chúng tôi!”

Viên Mục Dã nghe xong thì nghĩ, hoá ra hôm nay tất cả đều là đại diện lãnh đạo! Cậu thấy vị chủ nhiệm giáo dục này nói

năng hơi lộn xộn nên đành nhẹ giọng an ủi: “Trước hết ông đừng căng thẳng. Tôi muốn hỏi ông mấy câu.”

Chủ nhiệm giáo dục nuốt nước bọt, cố gắng ổn định cảm xúc của mình lại, rồi mới nhìn về phía Viên Mục Dã, ông ta nói: “Câu hỏi đi... Chỉ cần tôi biết, chắc chắn sẽ hết sức hợp tác với các cậu.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ai là người đầu tiên phát hiện ra xác chết?”

Chủ nhiệm giáo dục nghĩ rồi đáp: “Là mấy công nhân. Lúc ấy bọn họ muốn đào một hồ chứa nước tạm thời ở đây, ai ngờ chưa đào được vài nhát thì đã nhìn thấy cái vali này.”

“Sau đó thì sao, ai là người đầu tiên mở vali ra?” Viên Mục Dã tiếp tục hỏi.

Chủ nhiệm giáo dục lập tức đáp với sắc mặt trắng bệch: “Lúc đầu các công nhân đều cho rằng đây là hành lý của học sinh nào làm mất, cho nên đã thông báo cho phòng giáo vụ. Khi ấy đúng lúc tôi đang ở phòng trực giáo vụ, cho nên chạy tới xem thử... Tôi thấy tay cầm của cái vali này đã rỉ sét, nên tưởng là học sinh đã tốt nghiệp nào đó không cần nữa, nhưng xách lên rất nặng, cho nên mới muốn mở ra xem thử, kết quả... Bên trong lại là một cái xác!!”

Viên Mục Dã nghe xong thì nhìn xung quanh: “Trước đây mảnh đất này là chỗ nào?”

Chủ nhiệm giáo dục nói: “Trước kia đây là một khoảnh rừng đào do các học sinh khóa đầu tiên trồng từ lúc chúng tôi thành lập trường, ngụ ý là học sinh ở khắp muôn nơi, nhưng không ngờ lại phát hiện xác người ở đây! Đồng chí cảnh sát, các cậu nhất định phải mau chóng phá án nhé! Bằng không danh dự của trường chúng tôi sẽ bị phá huỷ hết!”

Viên Mục Dã không có thời gian ở đây nghe chủ nhiệm giáo dục buồn thu thương xuân. Lông mày cậu nhíu lại: “Từ khi thành lập trường đến giờ, khoảnh rừng đào này vẫn không dùng để làm gì khác sao?”

Chủ nhiệm giáo dục lắc đầu: “Không, vẫn chỉ là một khoảnh rừng thôi. Năm trước nhà trường muốn mở rộng trường học,

lúc ấy mới quy hoạch cánh rừng đào này, định xây một tòa nhà ký túc xá ở đây.”

Lúc này Viên Mục Dã giơ tay ra nói: “Được rồi, hôm nay trước hết chỉ tới đây thôi. Nếu về sau ông nhớ ra điều gì khác, nhất định phải chủ động liên lạc với cảnh sát.”

Chủ nhiệm giáo dục thấy thế vội nắm tay Viên Mục Dã: “Nhất định nhất định! Chắc chắn trường chúng tôi sẽ hợp tác với cảnh sát.”

Đến khi Viên Mục Dã quay trở lại hiện trường, tổ kỹ thuật đã sắp kết thúc công việc, nói thẳng ra là khu vực chôn xác này cũng không có manh mối gì cả, mà hiện giờ thứ duy nhất có thể gọi là manh mối có giá trị... chắc hẳn chính là cái xác này và vali hồng nhạt đựng xác.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã đi đến bên cạnh Diệp Dĩ Ngụy và nói: “Pháp y Diệp, có thể phán đoán ra người này đã chết mấy năm rồi không?”

Diệp Dĩ Ngụy ngẩng đầu, dùng ngón tay đẩy mắt kính: “Theo độ vôi hóa xương của xác chết, ít nhất đã chết ba năm trở lên, có điều vừa nãy tôi nghe vị chủ nhiệm giáo dục kia nói, kiểu dáng đồng phục mà nạn nhân mặc là của mười năm trước, bởi vì trường học của họ đã từng đồng loạt đổi đồng phục mới một lần vào mười năm trước.”

“Đồng phục mười năm trước? Vậy nói cách khác, người này ít nhất phải chết mười năm trở lên!” Viên Mục Dã hơi giật mình.

Diệp Dĩ Ngụy: “Chưa nói chắc được, vẫn phải chờ về đối chiếu tất cả số liệu rồi mới có thể đưa ra thời gian cụ thể.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Thế khoảng bao giờ có thể lấy được báo cáo xét nghiệm tử thi?”

Diệp Dĩ Ngụy suy nghĩ rồi đáp: “Như vậy đi, tối hôm nay tôi tăng ca, sáng mai là có thể có báo cáo xét nghiệm tử thi.”

Nghe Diệp Dĩ Ngụy nói như vậy, ít nhiều Viên Mục Dã hơi bất ngờ. Bởi vì trước, đây lúc đội trưởng của bọn họ làm việc chung với pháp y Bạch, trong tình huống bình thường ít nhất phải hai ngày sau mới có thể có báo cáo, không ngờ hiệu suất làm việc của Diệp Dĩ Ngụy lại cao như vậy.

Chương 6: Gặp lại pháp y Diệp

Sau khi trở lại đơn vị, Viên Mục Dã báo cáo lại tình hình cơ bản qua điện thoại cho đội trưởng Lưu biết. Đội trưởng Lưu nghe xong bèn nói với Viên Mục Dã: “Tạm thời tôi vẫn chưa thể quay về, trước tiên cậu cứ theo vụ án này. Còn nữa... Khi chưa có bất cứ tiến triển thực tế nào, trước hết cứ đề vụ án này xuống với bên ngoài, đừng để chưa phá được án mà bên ngoài đã lan truyền tin đồn nhảm nhí.”

Mặc dù ngoài miệng Viên Mục Dã dạ dạ vâng vâng đấy, nhưng trong lòng lại chửi thầm, đây là việc một mình cậu có thể đề xuống được à? Lúc đào được xác lên, chỉ riêng công nhân làm việc xung quanh thôi đã có hơn một trăm người, cộng thêm thầy cô và học sinh trong trường, không đến một nghìn cũng phải tám trăm. Chờ coi đi, ngày mai vụ án này sẽ loan truyền ra toàn bộ thủ đô, mọi người đều biết.

Cúp điện thoại rồi, Viên Mục Dã thấy hơi đau đầu. Dù cậu không bài xích việc tăng ca, nhưng lại rất ghét vấn đề xử lý dư luận... Ai ngờ lúc này điện thoại di động của cậu lại có một tin nhắn, bấm mở thì thấy hóa ra là Lý Tử Y trước đây đi xem mắt cậu.

“Cảnh sát Viên, giờ có đang bận không?”

Suýt nữa Viên Mục Dã đã quên mất chuyện của cô ấy. Vốn cậu muốn điều tra đảng hoàng về Lý Tử Y này, nhưng bây giờ vướng vụ án, cậu cũng chỉ có thể trì hoãn việc này trước. Vì thế Viên Mục Dã bèn đẩy điện thoại di động sang một bên, giả vờ không đọc được tin nhắn.

Lúc hơn mười một giờ tối, Viên Mục Dã và mấy đồng nghiệp mở cuộc họp phân tích vụ án. Tiểu Tổng đã chiếu hình chụp ở hiện trường lên trên tường, đồng thời bọn họ còn tìm ra hình ảnh đồng phục trường học của mười năm trước để so sánh.

Khi Viên Mục Đã nhìn thấy đồng phục của trường trung học số 25 năm đó, cậu không khỏi thán cả kinh. Đây chẳng phải là đồng phục của cô nữ sinh xuất hiện ở bên cạnh Lý Tử Y ngày hôm qua sao? Hai việc này cũng quá trùng hợp chẳng?!

“Dựa theo manh mối phía nhà trường cung cấp, từ khi trường trung học số 25 thành lập đến bây giờ chưa từng xảy ra một vụ học sinh mất tích nào, cho nên hiện giờ phía nhà trường cũng không biết rốt cuộc nạn nhân mặc đồng phục cũ của mười năm trước là ai?” Tiểu Tống vừa lật sổ ghi chép vừa nói.

Viên Mục Đã nghe xong gật đầu: “Còn phát hiện ra thứ gì khác trong chiếc vali kia không?”

Lúc này có một đồng nghiệp nữ của tổ kỹ thuật trả lời: “Sau khi bác sĩ pháp y lấy xác ra khỏi vali thì bên trong không còn đồ gì có giá trị nữa. Tuy nhiên, chúng ta lại phát hiện một thứ ở trong túi đồng phục của nạn nhân, trông rất giống một bức thư. Nhưng bởi vì bị ngâm rất lâu trong dịch xác sinh ra khi thi thể thối rữa nên đã dính thành một cục, vừa chạm vào là nát.”

“Sau khi được xử lý kỹ thuật cũng không thể mở ra ư?” Viên Mục Đã hỏi.

Đồng nghiệp nữ kia ngẫm nghĩ: “Khó nói lắm. Đám Cường Tử đang thử, nhưng anh cũng đừng ôm hy vọng quá lớn. À đúng rồi, phía pháp y đã đưa tới hai món đồ khác nhau, nói là tìm thấy bên trong thi thể.”

Viên Mục Đã: “Đồ gì?”

Sau đó đồng nghiệp nữ bèn đặt hai bức ảnh vào máy chiếu. Cô ấy chỉ vào một tấm trong đó và nói: “Đây là một thứ cùng loại với khăn lông, cụ thể là cái gì còn phải chờ kết quả xét nghiệm. Có điều nghe pháp y Diệp nói, thứ này phát hiện ra ở bên trong xương sọ của nạn nhân. Bước đầu phỏng đoán là khăn lông dùng để bịt miệng nạn nhân, sau này cái xác thối rữa hoàn toàn nên rơi vào bên trong xương sọ.”

Viên Mục Đã nhìn kỹ bức ảnh đầu tiên, bên trên đó là thứ có màu nâu đen, từ màu sắc thật sự không phân biệt được nó vốn là thứ gì. Có điều đúng như lời đồng nghiệp nữ kia vừa nói, khả năng rất lớn là một chiếc khăn lông.

Bức ảnh thứ hai là một chiếc kẹp tóc bằng nhựa hình tam giác. Thoạt nhìn, đó là kiểu dáng mà các bé gái thích từ nhiều năm trước, chẳng qua điều làm Viên Mục Dĩ không hiểu là, chiếc kẹp tóc bằng nhựa này cũng được tìm thấy trong hộp sọ của nạn nhân, chẳng lẽ là trước khi chết cô ấy giấu kẹp tóc ở trong miệng sao?

Viên Mục Dĩ chống tay lên Thái Dương, cẩn thận quan sát hai bức ảnh này. Cậu ngẫm nghĩ rồi quay đầu hỏi Tiểu Tổng: “Cậu điều tra được gì từ phía trường học?”

Tiểu Tổng tiện tay mở sổ ghi chép ra và nói: “Dựa theo tài liệu phía nhà trường cung cấp, tổng cộng có ba khóa học sinh từng mặc kiểu dáng đồng phục như thế này. Sau đó bởi vì chất lượng không tốt lắm, cho nên trường học đã thay đổi xưởng gia công trang phục để đặt may một loại đồng phục có kiểu dáng khác vào mười năm trước.”

Viên Mục Dĩ nghe vậy thì day trán: “Ba khóa học sinh, cho dù loại học sinh nam đi, ít ra cũng phải đến một nghìn hoặc tám trăm người!”

Tiểu Tổng gật đầu hơi bất đắc dĩ: “Chính là thế. Nếu điều tra từng người một... thì nhân thủ của chúng ta cũng không đủ!”

Đương nhiên, Viên Mục Dĩ cũng biết cách điều tra từng người một khá ngốc, nhưng trước mắt, dưới tình huống không có manh mối gì cả, có thể có một phạm vi cũng đã tốt lắm rồi! Vì vậy cậu bảo Tiểu Tổng ngày mai đến trường học lấy mấy trăm hồ sơ của tất cả học sinh nữ về, chờ sáng ngày mai có báo cáo xét nghiệm tử thi rồi, bọn họ lại dựa theo hình dáng đặc thù để cố gắng thu nhỏ phạm vi lại.

Tiểu Tổng vừa nghe vậy lập tức kêu than dậy đất: “Anh Viên, lẽ đâu nạn nhân không phải học sinh trường trung học số 25 thì sao?”

Viên Mục Dĩ nhìn cậu ta bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Chỉ cần cậu có thể chứng minh cô ấy không phải học sinh trường trung học số 25, vậy thì chúng ta có thể không cần điều tra mấy trăm hồ sơ học bạ học sinh nữ đó nữa.”

Tiểu Tổng nghe vậy lập tức ủ rũ héo úa: “Được rồi, em vẫn nên đi điều tra những hồ sơ học sinh nữ đó thôi!”

Viên Mục Dã không có mặt mũi bảo đồng nghiệp nữ trong đội ở lại tăng ca, vì vậy cậu kéo theo Tiểu Tổng số khổ, chờ đến khi bọn họ làm xong việc đã là hơn ba giờ sáng. Nhà Tiểu Tổng cách đơn vị rất gần, cậu ấy nói cho dù buồn ngủ đi nữa cũng phải về nhà tắm rửa một phát, nếu không ngày mai sẽ chua lèm.

Nhưng Viên Mục Dã thật sự không muốn cực thân. Cậu vươn vai, nhìn ngoài cửa sổ. Có lẽ cậu về đến nhà thì trời cũng sắp sáng, còn không bằng ngủ chấp vá vài tiếng trên ghế sofa ở văn phòng cho khỏe.

Ai ngờ đúng lúc này điện thoại di động của cậu lại nhận được một tin WeChat. Viên Mục Dã bấm mở xem thì thấy vẫn là Lý Tử Y.

“Cảnh sát Viên, bây giờ anh có thời gian không? Tôi muốn tâm sự với anh...”

Viên Mục Dã nghĩ bụng con gái bây giờ thức đêm giỏi thật, đã hơn ba giờ sáng còn chưa ngủ?! Nhưng lúc này cậu thật sự quá mệt rồi, chỉ muốn lấy hai que diêm chống mí mắt lên, vì vậy cậu lại làm lơ tin nhắn của Lý Tử Y thêm một lần nữa, hơn nữa còn bật chế độ không làm phiền.

Sáu giờ sáng, Viên Mục Dã đang rúc trên ghế sofa ở văn phòng ngủ say...

Đột nhiên, cửa văn phòng bị đẩy ra lặng yên không một tiếng động. Một bóng người từ từ đi vào... Sự nhạy cảm nghề nghiệp làm Viên Mục Dã lập tức tỉnh lại khỏi cơn mơ. Cậu xoay người ngồi dậy khỏi ghế sofa. Mà khi thấy rõ người đến là một gương mặt xa lạ mặc cảnh phục, cậu sửng sốt.

Đối phương cũng không đoán trước được Viên Mục Dã sẽ đột nhiên tỉnh dậy, hai người nhìn nhau, không khí ít nhiều hơi xấu hổ. Cuối cùng vẫn là người nọ ho nhẹ rồi nói: “Xin lỗi, tôi tới đưa báo cáo xét nghiệm tử thi. Tôi thấy anh đang ngủ say, nên muốn để báo cáo lại trước, kết quả vẫn đánh thức anh.”

Chương 7: Viên lão quái

Viên Mục Dã vội đứng lên khỏi ghế sofa, cậu lúc lắc đầu để làm mình nhanh chóng tỉnh táo. Cậu nhận ra đôi mắt của người này, là vị pháp y họ Diệp xuất hiện ở hiện trường ngày hôm qua.

“Không đâu... Tôi cũng cần phải dậy rồi.” Viên Mục Dã nhận báo cáo trên tay Diệp Dĩ Nguy: “Pháp y Diệp cũng không ngủ cả đêm à?”

Diệp Dĩ Nguy tháo mắt kính xuống, day trán một cách mệt mỏi rồi nói: “Không sao, tôi quen thức đêm rồi.”

Viên Mục Dã thấy sau khi Diệp Dĩ Nguy tháo mắt kính xuống nhìn trẻ hơn tuổi thật một chút, mặt mũi đẹp để phối hợp với màu da hơi tái, làm cậu không kìm được mà nhớ tới quỷ hút máu trong truyền thuyết phương Tây.

Chính cậu cũng bị suy nghĩ này của mình làm tức cười, xem ra đúng là cậu gặp được nhiều việc lạ nên trông ai cũng không giống người bình thường. Tuy nhiên không khí xung quanh Diệp Dĩ Nguy đích thực rất đặc biệt. Viên Mục Dã biết đó là bởi vì liên quan đến việc anh ta giao tiếp với xác chết quanh năm...

Báo cáo xét nghiệm tử thi Diệp Dĩ Nguy đưa tới có hơn mười trang A4. Mặc dù Viên Mục Dã rất muốn xem ngay bây giờ, nhưng bụng cậu lại chẳng biết cố gắng gì mà réo lên ngay lúc này. Vì vậy cậu hơi xấu hổ nói với Diệp Dĩ Nguy: “Ngại quá, tối hôm qua tôi vẫn chưa ăn cơm. Lúc này thật sự đói bụng quá. Pháp y Diệp đã ăn sáng chưa? Anh có muốn đi cùng không?”

Thật ra Viên Mục Dã chỉ khách sáo mà thôi, dù sao thì mình cũng không thân với đối phương, tính ra thì đây mới là lần thứ hai gặp mặt. Trong tình huống bình thường, đối phương đều sẽ lễ phép từ chối. Ai ngờ Diệp Dĩ Nguy này không làm theo kịch bản. Anh ta đeo lại mắt kính rồi nói với Viên Mục Dã:

“Đúng lúc tôi cũng đói. Bây giờ chúng ta đến nhà ăn xem hôm nay có gì ăn sáng đi.”

Viên Mục Dã không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại muốn cùng ăn sáng với mình thật, nên nhất thời không phản ứng kịp. Cho đến khi đối phương đẩy cửa chuẩn bị bước ra ngoài, cậu mới vội vàng để báo cáo xét nghiệm tử thi xuống và đuổi theo.

Phải nói là Viên Mục Dã cũng đã tới thủ đô hơn một năm, nhưng trừ giao tiếp với những người có liên quan trên mặt công việc, còn lại đều chỉ là quan hệ sơ sơ bình thường. Ngay cả đồng nghiệp Tiểu Tổng tiếp xúc với cậu nhiều nhất, giữa bọn họ, trừ tình cảm ăn chung một gói mì tôm lúc tăng ca ra thì chẳng còn gì khác, cho nên càng miễn bàn đến việc cùng đến căn tin ăn.

Lúc ban đầu Tiểu Tổng còn tưởng rằng là tính cách của Viên Mục Dã quá kiêu ngạo, không để người trong đơn vị bọn họ trong mắt, nhưng tiếp xúc rồi cậu ta mới nhận ra, thật sự con người Viên Mục Dã chỉ có tính cách nhạt nhẽo, chẳng nhiệt tình nổi với ai.

Cho nên khi Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy cùng xuất hiện ở nhà ăn đơn vị, điều này đã khiến những người đang ăn sáng ở đó sợ ngây người. Lúc đầu bọn họ còn cho rằng Viên Mục Dã chỉ trùng hợp gặp pháp y Diệp ở cửa, hai người gọi đồ ăn xong sẽ tự ai nấy ngồi cơ. Kết quả cuối cùng lại trơ mắt nhìn hai người ngồi xuống cùng một chiếc bàn bắt đầu ăn.

Một đồng nghiệp thích loan tin hóng hớt còn lên chụp ảnh hai người rồi đăng lên group WeChat... Group WeChat này do một vài đồng nghiệp trẻ tạo ra, dành để loan truyền một ít tin đồn linh tinh không thể cho lãnh đạo biết, cho nên trong group này không có lãnh đạo, đồng thời cũng không có Viên Mục Dã.

Chẳng phải bọn họ cố ý cô lập Viên Mục Dã, mà là lúc trước Tiểu Tổng thêm thằng cha này vào rồi tự cậu rời khỏi, bởi vì cậu thật sự không cảm thấy hứng thú với những tin tức hóng hớt đó, càng không muốn ngày nào điện thoại di động cũng liên tục réo rất lên vì cái group này.

Mà đối với pháp y Diệp Dĩ Ngụy vừa tới chưa được hai ngày mà nói, càng chẳng có ai thêm anh ta vào trong group. Đương

nhiên, chủ yếu là bởi vì những người trong group này đều không ưa pháp y Bạch trước kia, cho nên mọi người đều tự mang sự miễn dịch với pháp y.

Trong lúc nhất thời, trong group có đủ kiểu nói...

“Viên lão quái lại ăn com với pháp y mới tới ư? Có lẽ tính cách của hai người đều rất kỳ cục.”

“Đừng nói bừa, pháp y Diệp mới tới rất tốt, luôn mỉm cười khi nói chuyện, khỏi phải nói là tốt hơn cái Núi Trường Bạch kia gấp trăm lần!”

“Có thể không bàn đến Núi Trường Bạch không? Mấy ngày không gặp anh ta, tâm trạng của tôi sung sướng biết bao nhiêu!”

“Thật ra trông bức ảnh này, Viên lão quái của chúng ta đẹp trai lắm luôn, chẳng thua pháp y Diệp mới tới một chút nào, một khuôn mặt bắt mắt thế mà sao khó hiểu phong tình đến vậy chứ?”

“Ôi... Đừng nói nữa, đẹp chứ không xài được!”

“Lãng phí...”

“Chứ còn gì nữa.”

“Phí phạm của trời mà...”

“Viên lão quái” là biệt danh mọi người lén đặt cho Viên Mục Dã. Mặc dù cậu chỉ có 28 tuổi, nhưng cách làm người và cư xử luôn có tác phong cũ kỹ. Cậu và những thanh niên hơn hai mươi tuổi cùng đội mãi chẳng thể chơi chung được với nhau, bởi vậy bị mọi người gọi là Viên lão quái.

Còn “Núi Trường Bạch” là bác sĩ pháp y Bạch Dục Hân của phòng pháp y. Có thể là vì liên quan đến nghề nghiệp nên ánh mắt pháp y Bạch nhìn ai cũng như nhìn xác chết, khuôn mặt đơ ra cả ngày, chẳng có nửa nụ cười nào, cho nên ở sau lưng mọi người đều gọi anh ta là Núi Trường Bạch.

Hai người kia đều là nhân vật phong vân luôn luôn bị mọi người trong group chú ý, cho nên hiện giờ chẳng có ai chủ động thêm hai người bọn họ vào trong group. Nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua, trong group nhiều chuyện đột nhiên có thêm một nhân vật phong vân khác, đó chính là pháp y Diệp

mới tới. Mặc dù pháp y Diệp vừa tới được một ngày, nhưng đã bị rất nhiều quần chúng nhiệt tình điều tra gốc gác rành mạch.

Diệp Dĩ Ngụy, năm nay 31 tuổi, độc thân, tốt nghiệp đại học Boston, nửa năm trước về nước, là một trong số bác sĩ pháp y có bằng thạc sĩ ít ỏi hiện giờ của tỉnh. Độc thân, bằng cấp cao, quan trọng nhất chính là còn cực đẹp trai, cho nên anh ta vừa về nước là lập tức trở thành món hàng hot trong mắt những cô gái trẻ chưa lập gia đình của giới tư pháp.

Thật ra lúc trước, khi Viên Mục Dã vừa tới cũng từng có được đài ngọ này, nhưng sự nhiệt tình phá án của thằng cha này luôn luôn cao hơn hẳn so với việc nói chuyện yêu đương. Quan hệ với đồng nghiệp nữ trước sau đều là thái độ không mất lễ phép nhưng lại xa cách, cho nên đã bị các cô gái trẻ chưa lập gia đình cùng hệ thống nhanh chóng kéo vào sổ đen.

Viên Mục Dã ăn bữa sáng này khá hậm hực, cậu không phải dạng người có thể dễ dàng tìm lời để bắt chuyện, từ lúc bắt đầu ngồi xuống, cậu vẫn luôn yên lặng ăn cơm.

Cuối cùng vẫn là pháp y Diệp chủ động phá vỡ cục diện bế tắc: “Trước khi tôi tới đơn vị đã nghe nói về cậu...”

Viên Mục Dã bị một câu đột ngột như vậy của anh ta làm sặc, vội vàng uống hớp canh để xuôi xuống, sau đó hơi xấu hổ nói: “Không có đâu, tôi nào có danh tiếng lớn như vậy?”

Pháp y Diệp khẽ mỉm cười: “Tin tôi đi, danh tiếng của cậu còn lớn hơn trong tưởng tượng của cậu nhiều.”

Thật ra chính bản thân Viên Mục Dã cũng rõ ràng, dù sao cậu cũng mới đến thủ đô hơn một năm, mà đã liên tiếp phá được mấy vụ án treo nhiều năm, một trong số đó còn là phá án thành công trước khi sắp sửa hết thời hạn truy tố, trừng trị hung thủ thật sự theo pháp luật.

Nhưng Viên Mục Dã luôn là người kín đáo. Cậu biết rõ rằng đằng sau chuyện mình có thể phá các vụ án lạ nhiều lần, bên cạnh tài năng ở mặt điều tra hình sự, chủ yếu là nhờ “khả năng đặc biệt” mà cậu có từ nhỏ kia giúp đỡ... Cho nên mỗi lần phá án xong, cậu đều không muốn gom thành tích về cho cá nhân, thậm chí đã từ chối yêu cầu của lãnh đạo muốn xin bằng khen cá nhân cho cậu. Cứ như vậy, Viên Mục Dã lập tức trở thành

linh vật phá án, đi đến chỗ nào, chỗ đó có thể nhận được bằng
khen tập thể.

Chương 8: Quỹ đạo sống

Viên Mục Dã ăn nhanh bữa sáng, bởi vì tất cả suy nghĩ của cậu còn đặt ở báo cáo xét nghiệm tử thi, dù sao thì thứ này cũng không thích hợp xem trước khi ăn cơm cho lắm, cho nên cậu muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Ai ngờ pháp y Diệp thấy cậu ăn nhanh như vậy bèn cười bảo: “Ăn cơm quá nhanh không tốt cho cơ thể, làm ngành của chúng ta vốn đã không ăn uống có quy luật, cho nên nếu ăn cơm là phải ăn đủ dinh dưỡng, còn phải nhai kỹ nuốt chậm, đừng tăng gánh nặng cho dạ dày.”

Vốn đã nhét miếng cơm cuối cùng vào miệng rồi nhưng Viên Mục Dã nghe anh ta nói như vậy lại gắng chịu đựng không nuốt xuống. Cậu nhìn về mặt mưa thuận gió hòa của pháp y Diệp, như thể nếu mình nhanh chóng nuốt miếng cơm này xuống sẽ rất có lỗi với sự dạy dỗ ân cần của anh ta vậy... Kết quả Viên Mục Dã đã bị miếng cơm cuối cùng này làm mắc nghẹn.

Trở lại văn phòng, Viên Mục Dã gấp gấp mở báo cáo xét nghiệm tử thi ra. Ai ngờ sau khi đọc một đồng thuật ngữ chuyên môn, kết luận cuối cùng được đưa ra lại là không rõ nguyên nhân chết. Lúc này cậu mới nhớ đến câu nói của pháp y Diệp vừa nãy lúc tách ra: “Nếu trên báo cáo có chỗ nào không rõ cậu cứ tới hỏi tôi. Sáng hôm nay tôi ở phòng giải phẫu suốt.”

Trên thực tế, so sánh với vị bác sĩ pháp y Diệp có tính cách hiền hòa này, Viên Mục Dã vẫn khá thích pháp y Bạch hễ việc công đều làm theo phép công kia hơn, có việc thì nói, không có việc không nói... Tốt biết bao! Tính cách của Viên Mục Dã quả thật là không thích nói tào lao ngoài chuyện công việc với người khác.

Nhưng đời ai mà lại có thể chỉ làm chuyện mình thích đâu cơ chứ? Vì thế Viên Mục Dã đành phải cầm báo cáo xét nghiệm

tử thi đi tới cửa phòng giải phẫu, cam chịu gõ cửa.

“Cửa không khóa, vào đi!” Giọng Diệp Dĩ Ngụy vang lên từ bên trong.

Lúc Viên Mục Dĩ đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy một cái xác nam nằm trên bàn giải phẫu, còn trong tay Diệp Dĩ Ngụy đang cầm một lá gan máu chảy đầm đìa để cân. Anh ta thấy người vào là Viên Mục Dĩ nên cười nói: “Sao thế? Báo cáo có chỗ nào viết không rõ hả?”

Viên Mục Dĩ chịu đựng sự ghê tởm trong lòng, cười lễ phép rồi bảo: “Báo cáo được viết rất rõ ràng. Tôi chỉ có mấy chỗ không hiểu nên muốn anh chỉ giúp một chút.”

Lúc này pháp y Diệp chỉ tay vào ghế dựa bên cạnh: “Cậu ngồi đó một lát trước đi, tôi phải làm xong việc đã. Đội 6 đang thúc giục đòi báo cáo của ông anh này, tôi phải làm xong trước buổi trưa.”

Viên Mục Dĩ nghe vậy thì thảm kinh hãi trong lòng. Chẳng lẽ pháp y Diệp không cần ngủ hay sao? Đêm qua thức đêm để làm báo cáo của bộ xương nữ kia, sáng sớm hôm nay đã phải giải phẫu vụ án giết người vì tình của đội 6...

Diệp Dĩ Ngụy thấy vẻ mặt Viên Mục Dĩ hơi kinh ngạc thì cười nói: “Không sao, trước khi tôi tự mình đưa báo cáo đến cho cậu đã chợp mắt chốc lát rồi, lúc này không còn mệt nữa. Chẳng còn cách nào khác, pháp y Bạch tạm thời có việc chưa về, hai vụ án của đội 4 các cậu và đội 6 đúng lúc đụng vào nhau, để ai chờ cũng không thích hợp.”

“Nếu không chờ lát nữa tôi lại đến?” Dù ngoài miệng Viên Mục Dĩ nói như vậy, nhưng lại tiện tay kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống.

“Không cần, cậu muốn hỏi nguyên nhân chết của người bị hại phải không?” Diệp Dĩ Ngụy đẩy mắt kính bằng mu bàn tay rồi nói.

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Không có cách gì tốt hơn để phán đoán nguyên nhân cái chết sao?”

“Thật sự không có, thông thường chúng ta phán đoán nguyên nhân một người chết đều thông qua hình dạng mô trên cơ thể, vết thương trên da và cơ bắp, còn có mức độ thiệt hại của các

cơ quan nội tạng với một loạt số liệu để xác định nguyên nhân cái chết. Nhưng thi thể này chẳng có gì trừ một bộ khung xương, cho nên không thể phán đoán nguyên nhân cái chết từ trình độ kỹ thuật hiện có. Tôi đề nghị các cậu nên bắt đầu bằng cách xác nhận thân phận của nạn nhân. Chỉ có cách xác định được thân phận của nạn nhân mới có thể tìm ra nguyên nhân cái chết của cô ấy.” Sau khi nói xong, Diệp Dĩ Ngụy lại cầm lấy trái tim của cái xác nam kia: “Cậu xem ông anh này, nguyên nhân cái chết của anh ta rất dễ phán đoán, bởi vì cả cơ thể anh ta đều ở đây!”

Viên Mục Dã vừa nghe là hiểu. Xem ra bọn họ không tránh khỏi việc điều tra mấy trăm bộ hồ sơ nữ sinh kia rồi! Vì vậy cậu đành phải gọi điện thoại cho Tiểu Tổng, bảo cậu ta nhanh chóng đến trường học một chuyến.

Lúc Tiểu Tổng nghe điện thoại, đầu óc còn chưa tỉnh táo, Viên Mục Dã nói lần thứ hai rồi cậu ta mới mụ mị đầu óc mà đồng ý. Cũng không trách được, thằng nhóc này chưa tỉnh ngủ, đầu sao nhóc con hai mươi mấy tuổi đứng vào khoảng thời gian ham ngủ, nhưng tính chất công việc của bọn họ là chỉ cần một khi có vụ án là phải tăng ca thức đêm. Viên Mục Dã tính thử giùm cho cậu ta, thằng nhóc này ưa sạch sẽ, trở về là để tắm rửa. Có lẽ khi cậu ta chỉnh đốn cho mình sạch sẽ rồi thì nhiều nhất chỉ có thể ngủ hai tiếng.

Quả nhiên, sắp giữa trưa, Tiểu Tổng mang một đôi mắt gấu trúc vào văn phòng. Cậu ta vừa nhìn thấy Viên Mục Dã là lập tức kể khổ: “Anh Viên, cái trường trung học số 25 này mà là trường chuyên cái gì? Hồ sơ học sinh vẫn còn bằng giấy loại nguyên thủy nhất! Em nói muốn mượn mấy trăm hồ sơ học sinh nữ về dùng mà bọn họ còn không đồng ý, cứ bắt em phải chụp từng tờ một. May mà điện thoại di động của em mới mua, chưa có nhiều dữ liệu, nếu không làm sao mà chứa hết được mấy trăm bức ảnh?!”

Viên Mục Dã thấy sau lưng Tiểu Tổng ướt đầm mồ hôi, bèn đứng dậy rót cho cậu ta ly nước: “Vắt vả, vắt vả, nhanh uống hớp nước đi!”

Tiểu Tổng nhận nước uống ừng ực rồi tiếp tục: “Chưa nói tới vắt vả, số khổ là đúng rồi ấy!”

Sau đó Tiểu Tổng chép hết thành quả chiến đấu của mình trong cả một buổi sáng vào trong máy tính. Đúng là Viên Mục Dã đã đoán trúng, hẵn 730 bộ hồ sơ học sinh!! Còn may 730 học sinh nữ đều có số chứng minh nhân dân, như vậy thì tìm kiếm trên hệ thống cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy hồ sơ của những học sinh đó, trong lòng cũng cảm thấy lạnh lẽo, bởi vì cậu phát hiện những hồ sơ học sinh này có rất ít manh mối có thể điều tra. Thứ duy nhất coi như có giá trị có lẽ là trong đó có kèm giấy kiểm tra sức khỏe của học sinh.

Dựa theo báo cáo xét nghiệm tử thi, chiều cao của nạn nhân là 154 centimet, như vậy tất cả giấy kiểm tra sức khỏe của nữ sinh ghi chiều cao 157 centimet trở lên có thể loại trừ... Do đó chỉ còn lại 520 người cần kiểm tra.

Dù trong báo cáo xét nghiệm tử thi của Diệp Dĩ Ngụy không đưa ra nguyên nhân cái chết rõ ràng của nạn nhân, nhưng vẫn có phạm vi thời gian tử vong đại khái. Đương nhiên trong đó cũng có yếu tố của bộ đồng phục kia, cho nên anh ta đoán thời gian tử vong là trong khoảng mười đến mười một năm, như vậy có thể loại trừ những người đang có quỹ đạo sống bình thường trong 520 người này.

Nói thẳng ra là nếu một người đã chết từ mười năm trước, vậy tất cả quỹ đạo sống của cô ấy đều sẽ ngừng lại, cho dù người này trên mặt pháp luật chỉ có thể xem như mất tích, nhưng chứng minh nhân dân dưới tên của cô ấy sẽ không có bất cứ ghi chép nào, ví dụ như ghi chép đi lại, ghi chép mua xe, mua nhà, vân vân.

Trong hai ngày tiếp theo, Viên Mục Dã và các đồng nghiệp đã kiểm tra số chứng minh nhân dân của tất cả 520 học sinh nữ một lượt. Phần lớn trong đó đều có quỹ đạo sống bình thường, ngoại trừ một số ít người chết vì bệnh hoặc tai nạn, đúng là có hai nữ sinh dù vẫn còn hộ khẩu nhưng lại hoàn toàn không có bất cứ quỹ đạo sống nào...

Chương 9: Bóng đèn

Phạm vi điều tra từ mấy trăm người đột nhiên biến thành hai người. Điều này làm cho nhóm Viên Mục Dã vô cùng vui sướng, lập tức tìm đến dựa theo địa chỉ hộ khẩu hiện giờ. Hai nữ sinh này lần lượt tên là Trương Quỳnh và Phùng Lệ. Viên Mục Dã vốn tưởng rằng chờ bọn họ sẽ là hai cô gái mất tích nhiều năm, nhưng kết quả lại làm cho bọn họ hơi thất vọng. Hai cô gái này không có một ai phù hợp với điều kiện của bộ xương nữ.

Đầu tiên là Trương Quỳnh, lý do chứng minh nhân dân của cô ấy không có bất cứ ghi chép gì là bởi vì cô ấy gặp tai nạn xe hơi rất nghiêm trọng sau khi tốt nghiệp cấp ba, dù giữ được mạng nhưng vẫn bị liệt trên giường. Nói theo cách riêng của cô ấy là: “Tôi đã không ra khỏi nhà rất nhiều năm rồi, có chỗ nào cần dùng chứng minh nhân dân của mình đâu?”

Người thứ hai, Phùng Lệ được coi như là mất tích. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô ấy bỏ học ở nhà. Sau này không biết tin lời ai nói, cứ nhất quyết đòi ký hợp đồng với một công ty dịch vụ lao động để đi Hàn Quốc kiếm tiền. Người nhà không giữ được cô ấy nên đành phải bỏ tiền cho cô ấy đi, nhưng từ đó về sau Phùng Lệ không còn tin tức gì nữa. Sau đó người nhà bọn họ báo cảnh sát mới biết được, cái gọi là công ty dịch vụ lao động kia thật ra là một công ty dịch vụ lao động bất hợp pháp, chuyên lừa dối những cô gái chưa biết sự đời đi Hàn Quốc “làm công”.

Cuối cùng, mặc dù đã phá được vụ án đó, nhưng vẫn không tìm được Phùng Lệ. Tay trùm bị bắt vào lúc ấy cũng xác nhận rằng Phùng Lệ đã bị bọn họ vận chuyển tới Hàn Quốc bằng thuyền đánh cá, nhưng sau đó bị lạc trong một lần tháo chạy khỏi sự vây bắt của cảnh sát địa phương, từ đó không bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

Viên Mục Dã không ngờ mất bao sức lực tìm được hai người mà đều chẳng ai phù hợp với điều kiện của nạn nhân. Chẳng lẽ

hướng điều tra của mình không đúng ư? Vì vậy cậu lật đi lật lại hơn bảy trăm bộ hồ sơ nữ kia mấy lần, không ngừng cân nhắc ở trong lòng xem rốt cuộc có vấn đề ở chỗ nào.

Theo lý mà nói, điều kiện sàng lọc chiều cao chắc chắn không sai, bởi vì pháp y Diệp đã tính toán một cách chính xác chiều cao của nạn nhân, lúc chết cô ấy chỉ có 154 centimet. Suy cho cùng vẫn còn khung xương đặt ở đó, cho dù tính hơi sai lệch thì lúc còn sống cũng không thể cao hơn sau khi chết quá nhiều phải không!? Cho nên nữ sinh cao 157 centimet trở lên chắc chắn không phải là bộ xương nữ kia.

Đáng nói nhất là, Viên Mục Dã lại nhìn thấy một cái tên quen thuộc ở vòng loại trừ thứ nhất. Ngay từ đầu cậu còn tưởng là trùng tên trùng họ, khi nhìn kĩ lại, quả nhiên là cùng một người.

Người này không phải ai khác mà chính là Lý Tử Y đã đi xem mắt với mình vào buổi tối hôm trước. Đúng như lời cô ấy kể, Lý Tử Y đã chuyển trường vào học kỳ hai năm lớp 11. Tính toán kỹ lưỡng thì cô ấy chỉ học ở trường trung học số 25 một năm rưỡi. Hơn nữa, năm đó chiều cao của Lý Tử Y cũng đã trên 165 centimet, cho nên tất nhiên cô ấy đã bị loại ra ở vòng thứ nhất.

Những người còn lại và quỹ đạo sống dường như cũng không có vấn đề gì. Rốt cuộc năm đó những cô gái ấy vẫn chỉ là học sinh trung học, giả tên giả họ bọn họ cũng không thực tế. Bên cạnh đó, cha mẹ bọn họ cũng không phải đồ ngốc, có phải con gái mình hay không còn không biết hay sao? Cho nên ắt hẳn là không có tình trạng mạo danh thay thế.

Cuối cùng, Viên Mục Dã chú ý đến những nữ sinh đã qua đời vì đủ loại lý do... Trong này có người nhiễm bệnh không chữa trị được, có người gặp tai nạn giao thông không cứu được, thậm chí còn có người gặp thiên tai chẳng may bị nạn.

Viên Mục Dã lật đi lật lại tài liệu của những người này, tỉ mỉ xem một lượt rồi vỗ bàn nói: “Tiểu Tống, ngày mai mấy người chúng ta chia thành nhiều hướng điều tra lại những nữ sinh đã qua đời này lần nữa. Lần này chúng ta còn phải tới cửa thăm viếng!”

Tiểu Tổng nghe vậy thì che mắt lại và nói: “Chúng ta tổng cộng chỉ có hai người, còn có thể chia thành nhiều hướng à?”

Viên Mục Dã cũng biết hiện giờ số lượng người của đơn vị đúng là không đủ sử dụng. Có điều, bây giờ là thời kỳ bất thường mà, không đủ người thì chạy thêm mấy lượt thôi. Thời gian xảy ra vụ án thật sự hơi xa xôi, nếu không dùng vài cách khác thường có lẽ rất khó phá án.

Buổi tối trước khi tan làm, Viên Mục Dã lại gọi điện thoại cho đội trưởng Lưu đang đi công tác, kể lại đơn giản tiến triển của vụ án. Hiện giờ vụ án này đã lan truyền trên mạng. Cư dân mạng nói đủ kiểu... Nhưng chẳng một ai đáng tin cậy! Viên Mục Dã cảm thấy cho dù mình có ba đầu sáu tay cũng không đề xuống được, cho nên đành phải báo cáo đúng sự thật cho đội trưởng Lưu.

Đội trưởng Lưu nghe xong thì bảo cậu đừng rối, nên điều tra vụ án như thế nào cứ điều tra. Mặc dù mới vừa phát hiện ra xác chết, nhưng thời gian xảy ra vụ án đã cách đây mười năm rồi, cho nên nó cũng coi như là một bản án cũ năm xưa. Nhất thời không có manh mối cũng là bình thường, cứ đi từng bước một.

Viên Mục Dã biết đội trưởng Lưu đang an ủi mình. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu dẫn đội phá án, nói không căng thẳng là giả. Tuy nhiên ưu điểm lớn nhất của cậu là không ham danh lợi, cậu chỉ đơn giản là muốn phá án. Mấy năm nay trong cục vẫn luôn có khẩu hiệu “Án mạng tất phá”, cho nên chỉ cần xảy ra vụ án có mạng người, từ trên xuống dưới đều sẽ rất xem trọng, vô hình chung đã gây thêm không ít áp lực cho sĩ quan cảnh sát cơ sở. Đôi khi còn có “phá án trong thời gian giới hạn” làm mọi người nghe mà đau cả đầu.

Đội ngũ nhân viên của bọn họ có hạn, đôi khi còn làm hai vụ án cùng lúc, cho nên tăng ca và thức đêm đều là chuyện thường. Hiện giờ Viên Mục Dã đã luyện được một kỹ năng, đó là chỉ cần rảnh rồi nhắm mắt lại là có thể ngủ ngay! Có việc xảy ra là lập tức tỉnh lại! Trước kia đội trưởng Lưu luôn cười nhạo thói quen này của cậu rất giống chó cảnh sát Đô Đô trong đội!

Mỗi khi Viên Mục Dã nghe xong đều cười không nói lời nào, nhưng lại thầm nghĩ ở trong lòng: “Đây không phải là thói quen làm việc và nghỉ ngơi bị gò ra sao? Anh cho rằng tôi thích chắc?”

Cúp điện thoại của đội trưởng Lưu, Viên Mục Dã day trán, bước đến ghế sofa với vẻ hơi mệt mỏi. Cậu đã để các đồng nghiệp khác trong đội nghỉ rồi, suy cho cùng đều là con người có máu thịt chứ không phải là cỗ máy, cố chống như vậy không phải cách hay. Cần phá án đấy nhưng cũng phải sống, cậu không muốn cả đám đồng nghiệp của mình đều mệt chết trong công việc.

Sofa ở văn phòng là loại ghế sofa da phổ biến nhất với tay vịn bằng gỗ. Mặc dù nằm trên đó không thoải mái, nhưng cũng tốt hơn là úp mặt lên bàn ngủ. Cho nên Viên Mục Dã vừa nằm xuống là lập tức ngủ thiếp đi.

Có thể trong khoảng thời gian này mệt mỏi quá, thế cho nên Viên Mục Dã mới vừa ngủ đã bị bóng đè.

Sự khác nhau giữa bóng đè và giấc mơ bình thường là bóng đè luôn quá đổi chân thật. Viên Mục Dã mới vừa ngủ không bao lâu đã cảm thấy có mấy người đẩy cửa đi vào, đứng thẳng đờ trước bàn trà, chẳng hề động đậy.

Trong lòng cậu cực kỳ buồn bực. Đêm hôm khuya khoắt, sao trong văn phòng của mình lại đột nhiên có nhiều người tới như vậy? Vì thế cậu muốn mở mắt ra xem là ai tới tìm mình, kết quả thử vài lần đều không mở ra được.

Viên Mục Dã lập tức nhận ra có thể là mình bị bóng đè. Vì vậy cậu bình tĩnh lại, cố gắng làm cho bộ não của mình thả lỏng nhất có thể. Bởi vì khi bị bóng đè, càng căng thẳng sẽ càng không thể tỉnh dậy, cho nên Viên Mục Dã làm theo cách ngược lại, quả nhiên chẳng mấy chốc cậu đã từ từ mở mắt ra.

Chương 10: Hai tay nhuộm máu

Nhưng khi Viên Mục Dã mở mắt ra thì đâu có ai ở trước bàn trà? Cậu hơi mệt mỏi xoa xoa mặt, sau đó muốn đứng dậy đi rót cốc nước để uống... Không ngờ đúng lúc này Viên Mục Dã liếc mắt thấy có mấy bóng người xẹt qua sau cửa, thế là cậu vội vàng có phản xạ đuổi theo!

Trong phút chốc, Viên Mục Dã thấy mấy người đó đi về phía phòng giải phẫu.

Trong mắt của Viên Mục Dã thì phòng giải phẫu mãi mãi là nơi có âm khí dày đặc, cho nên nếu như không có chuyện quan trọng, cậu sẽ không đi đến đó. Nhưng do Viên Mục Dã đã tận mắt thấy mấy bóng người nối đuôi nhau đi vào trong, vì thỏa mãn trí tò mò nên cậu muốn vào xem rõ mọi chuyện.

Khi Viên Mục Dã đến cửa phòng giải phẫu, cậu phát hiện trên cửa hắt ra ánh đèn mờ tối. Đã muộn thế này mà còn có ai ở trong phòng giải phẫu? Viên Mục Dã nhớ rõ hôm nay trong cục đâu có thi thể cần giải phẫu? Nghĩ đến đây cậu bèn đẩy cửa bước vào...

Vừa vào cửa Viên Mục Dã đã ngửi thấy mùi Formalin phảng phất trong không khí, tiếp đó cậu thấy mấy người kia đang vây quanh bàn giải phẫu như để nhìn gì đó. Phản ứng đầu tiên của Viên Mục Dã là có thể người nhà đang đến nhận thi thể!

Nhưng cậu nhanh chóng phủ định suy nghĩ này, bởi vì người nhà đến nhận thi thể thường nhiều nhất cũng chỉ hai đến ba người, đâu thể nào có cả đám như vậy được? Hơn nữa, lúc nhận thi thể phải có cảnh sát đi cùng, sao có thể để người nhà tự mình đến nhận?

Nghĩ tới đây Viên Mục Dã hỏi thử: “Mấy người... Đang làm gì thế?”

Không ngờ mấy người đó không hề có tí phản ứng nào, ai nấy vẫn đứng yên không hề nhúc nhích trước bàn giải phẫu, Viên Mục Dã càng thêm nghi ngờ, muốn tiến lên xem rõ... Bỗng nhiên một bóng lưng trong số đó bất ngờ quay đầu nhìn cậu!

Viên Mục Dã nhìn rõ dáng vẻ của người kia thì cũng sững sờ: “Pháp... Pháp y Diệp? Anh đang làm gì vậy?”

Tối hôm nay Viên Mục Dã cảm thấy Diệp Dĩ Ngụy rất khác lạ, trong con người ẩn nấp đằng sau chiếc kính không gọng hiện lên ánh sáng khát máu, anh ta nhìn Viên Mục Dã bằng khuôn mặt tà quái rồi nói với giọng âm trầm: “Cảnh sát Viên, sao cậu cũng đến đây?”

Trong lúc nói chuyện, Viên Mục Dã nhìn xuống hai tay Diệp Dĩ Ngụy, trên đó đầy máu tươi...

“Anh đang làm gì thế?” Viên Mục Dã hơi khản trương hỏi.

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy từ từ giơ hai tay đầy máu lên, khoe miệng hơi nhếch và nói: “Giải phẫu thi thể chứ gì nữa? Vừa mới đưa tới... Thi thể vẫn còn ấm đó.”

Viên Mục Dã nghe xong mà thấy lòng mình trầm xuống, thi thể chuyển đến dù có mới thì cũng không thể nào còn nhiệt độ được, thế là cậu lập tức tiến lên xem xét, nhưng khi Viên Mục Dã nhìn thấy người đang nằm trên bàn giải phẫu, lập tức đầu cậu tê rần, máu toàn thân như đông lại.

Trên bàn giải phẫu đang nằm một người đàn ông trẻ tuổi, trước ngực bị mở ra một lỗ hồng hình tam giác ngược, một trái tim còn nóng hổi đang đập trong đó... Điều làm Viên Mục Dã kinh ngạc không phải là những điều này, mà là khuôn mặt của người đàn ông kia chính là cậu!

Một cảm giác cực kỳ sợ hãi chạy dọc theo cột sống rồi lan ra toàn thân, đã lâu rồi Viên Mục Dã chưa từng sợ hãi đến thế, cậu từ từ lùi về phía sau theo bản năng, nhưng đột nhiên lại cảm giác phía sau chạm vào một người...

Một mùi máu tanh nồng bất ngờ bay từ phía sau tới rồi chui vào mũi Viên Mục Dã, cậu chậm rãi quay đầu thì thấy một khuôn mặt máu thịt be bét đang gần ngay trước mắt mình!

“A...” Viên Mục Dã toát mồ hôi ngời bật dậy khỏi ghế sofa.

Hóa ra vừa rồi chỉ là ác mộng...

Nhưng giấc mơ này quá chân thật, nó khiến Viên Mục Dĩ tỉnh lại rồi mà mãi lâu sau vẫn chưa thể bình tĩnh được, cậu luôn nhớ lại cảnh tượng đáng sợ trong giấc mơ đó.

Một lúc lâu sau Viên Mục Dĩ mới đứng dậy, cậu tiện tay sờ lên tóc thì thấy nó đã ướt đầm mồ hôi, Viên Mục Dĩ thở dài rồi đành chuẩn bị đi tới nhà vệ sinh để rửa mặt cho tỉnh táo.

Không ngờ vừa ra khỏi văn phòng, Viên Mục Dĩ đã thấy một bóng người đi về phía phòng giải phẫu! Trong lòng cậu giật mình, chẳng lẽ giấc mơ trở thành hiện thực? Mặc dù nỗi sợ trong giấc mơ vẫn còn đó, nhưng Viên Mục Dĩ vẫn kiên định đi về phía phòng giải phẫu...

Giống như trong giấc mơ, trong phòng giải phẫu có một ánh đèn u ám, một bóng người đang bận rộn ở bên trong, Viên Mục Dĩ hơi dừng lại trước cửa rồi sau đó đẩy cửa bước vào.

Bóng người trước bàn giải phẫu nghe thấy tiếng động thì quay lại nhìn, sắc mặt anh ta hơi giật mình, hỏi: “Cảnh sát Viên! Sao cậu lại đến đây? Còn có chỗ nào không hiểu rõ trong báo cáo kiểm tra thi thể à?”

Viên Mục Dĩ thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù hai tay của Diệp Dĩ Ngụy cũng nhuốm đầy máu giống như trong giấc mơ, nhưng ánh mắt anh ta nhìn Viên Mục Dĩ lại hoàn toàn bình thường, không hề ma quái như giấc mơ đó.

“Anh... Sao anh lại tăng ca nữa? Chẳng có người nào để hỗ trợ à?” Viên Mục Dĩ nói lái sang chuyện khác.

Diệp Dĩ Ngụy nhún vai: “Chẳng có cách nào khác, vừa có một ca khẩn cấp, tổ chuyên án lại muốn xem báo cáo vào ngày mai. Đàn anh không có ở đây, trợ lý lại là nữ nên nếu để cô ấy đến đây vào lúc muộn thế này cũng không an toàn, tôi đành tự làm vậy!”

Viên Mục Dĩ hơi giật mình hỏi lại: “Tổ chuyên án? Người này là ai mà trâu như vậy, còn thành lập cả tổ chuyên án?”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn xuống bàn giải phẫu rồi đáp: “Cậu hỏi anh ta à? Anh ta là Mã Bách Xuyên.”

Viên Mục Dã tiến tới bàn giải phẫu, nhìn cái xác đó rồi hỏi:
“Mã Bách Xuyên là ai?”

“Đến cả anh ta mà cậu cũng không biết?” Diệp Dĩ Ngụy hơi giật mình.

Viên Mục Dã bật cười: “Người này rất nổi tiếng à? Tôi phải biết anh ta sao?”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn một lần từ đầu đến chân Viên Mục Dã rồi sau đó lắc đầu, cười nói: “Cậu đúng là chẳng quan tâm đến gì khác ngoài vụ án nhỉ? Mã Bách Xuyên này cũng không phải người bình thường, anh ta là tổng giám đốc của tập đoàn Bách Xuyên, tập đoàn này nắm trong tay hơn nửa công trình xây dựng ở thủ đô, là người quen của các lãnh đạo thành phố, là thần tài mà các ngân hàng thi nhau tranh cướp.”

“Đúng là một nhân vật lớn, nhưng tôi đâu có biết anh ta... Anh ta chết thế nào vậy?” Viên Mục Dã cúi đầu nhìn thi thể rồi bình tĩnh hỏi.

“Tai nạn xe, anh ta bị một chiếc xe tải đâm, chết ngay tại chỗ.” Diệp Dĩ Ngụy vừa nói vừa tiếp tục công việc trong tay.

“Chết vì tai nạn xe mà phải lập tổ chuyên án? Chẳng lẽ lái xe tải có ý định giết người?” Viên Mục Dã tò mò.

Ai ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại lắc đầu bảo: “Không phải, lái xe hoàn toàn bình thường, không có trách nhiệm...”

Viên Mục Dã nghe tới đó thì lập tức nghĩ rằng vì Mã Bách Xuyên có tiền có thế nên lãnh đạo thành phố mới ra lệnh cho cục cảnh sát của bọn họ lập tổ chuyên án. Đây chẳng phải là lãng phí tài nguyên của quốc gia à? Nhưng mấy lời kể tiếp của Diệp Dĩ Ngụy lại làm Viên Mục Dã cảm thấy mình đã suy nghĩ hẹp hòi rồi.

Hóa ra mặc dù Mã Bách Xuyên chết bởi tai nạn xe, nhưng vài ngày trước khi chết thì anh ta vẫn luôn trong trạng thái bị mất tích, hơn nữa người nhà của anh ta cũng đã báo cảnh sát.

Chương 11: Án chồng án

Mã Bách Xuyên chết trên một con đường cao tốc, tài xế lái xe tải lúc đó đi hoàn toàn bình thường, anh ta cũng không vi phạm tốc độ quy định, sự cố xảy ra do nạn nhân đột nhiên lao ra giữa đường, lái xe không thể tránh kịp.

Mà quan trọng nhất là bên cạnh lúc đó còn có một chiếc xe chở khách đang chở mười chín người, nếu như tài xế xe tải tránh Mã Bách Xuyên thì chỉ còn cách đâm vào chiếc xe khách đó. Với vận tốc của hai chiếc xe, hậu quả sẽ không thể nào chỉ chết một người đơn giản như vậy.

Viên Mục Dã nghe mà thầm phục người lái xe tải kia, anh ta có thể làm ra lựa chọn dưới tình huống khẩn cấp như vậy. Nếu như đổi lại là mình thì chưa chắc đã có thể làm ra phán đoán, chọn giữa đâm chết một người hay cả một xe đầy người...

Sau đó, khi cảnh sát thăm dò hiện trường, họ phát hiện nạn nhân chính là Mã Bách Xuyên, tổng giám đốc tập đoàn Bách Xuyên đã mất tích nhiều ngày qua, bọn họ lập tức báo về trong cục. Trước đó, vụ án này đang được đội 6 điều tra, nên cả đội 6 cùng tiến đến hiện trường.

Khi bọn họ đến hiện trường thì phát hiện nạn nhân có tổn thương do bị đánh và tổn thương do bị trói, hơn nữa quần áo của anh ta trước khi chết rất xộc xệch, còn không đi giày... Cho nên bọn họ nghi ngờ Mã Bạch Xuyên bị người khác bắt cóc rồi tự mình trốn thoát, kết quả là đi nhầm vào cao tốc rồi bị đâm chết.

Viên Mục Dã gật đầu: “Hóa ra là vậy, không ngờ vụ tai nạn này còn dính đến một vụ án bắt cóc... Nếu là tai nạn giao thông còn dễ nói, chuyện rành rành ra đó, nhưng vụ án bắt cóc phía sau lại hơi khó.”

“Đúng thế, cho nên mới phải lập tổ chuyên án ngay trong đêm...” Diệp Dĩ Ngụy nói với vẻ hơi bất đắc dĩ.

Viên Mục Dĩ thấy không biết pháp y Diệp phải bận đến lúc nào, nên cũng không muốn tiếp tục làm phiền anh ta nữa, cậu bèn chào Diệp Dĩ Nguy rồi đi ra khỏi phòng giải phẫu.

Sau khi trở lại văn phòng, mồ hôi lạnh trên người Viên Mục Dĩ đã khô, mà cậu cũng đã sớm vứt cơn ác mộng kia ra sau đầu. Viên Mục Dĩ biết hiện giờ mình không thể suy nghĩ lung tung mà phải tập trung toàn lực vào vụ án “Bộ xương nữ”. Mặc dù cậu là một người không có nhiều ham muốn, nhưng dù gì vẫn có một chút lòng hiếu thắng, Viên Mục Dĩ không muốn vụ án đầu tiên mình phụ trách lại không điều tra được gì...

Sáng hôm sau, kế hoạch “chia ra làm nhiều hướng” bị hủy bỏ, nó tạm thời được đổi thành Viên Mục Dĩ và Tiểu Tống ra ngoài thăm viếng gia đình những học sinh đã chết, còn mấy đồng nghiệp vẫn ở lại trong đơn vị để tra lại tài liệu của mấy trăm nữ sinh, xem bọn họ có bỏ sót chỗ nào không.

Mấy nhà đầu tiên rất thuận lợi tìm được người nhà của các đối tượng, sau khi xác minh tình huống cũng không phát hiện ra vấn đề gì, các đối tượng sau khi chết cũng đều được chôn cất bình thường, thì thể tuyệt đối không thể chôn trong rừng đào kia được!

Đến tận nữ sinh cuối cùng là Tôn Lôi Lôi mới thực sự làm cho bọn Viên Mục Dĩ mất quá nhiều công sức...

Trên hộ khẩu thì cô gái này đã chết do thiên tai. Nhưng khi mấy người Viên Mục Dĩ tới để xác minh, bọn họ lại phát hiện địa chỉ của gia đình Tôn Lôi Lôi năm đó đã không còn tồn tại nữa, những gian phòng kia đã bị phá dỡ toàn bộ vào mấy năm trước rồi.

Mặc dù bọn họ đã vất vả tìm được hàng xóm cũ năm đó của nhà họ Tôn nhưng lại được thông báo rằng vào thời điểm đó cả nhà họ đi thăm người thân gặp phải đất đá trôi, cả nhà đều gặp nạn... Viên Mục Dĩ nghe xong mà choáng váng, xem ra hôm nay lại ra về mà chẳng được gì.

Buổi tối khi trở lại đơn vị, Viên Mục Dĩ và Tiểu Tống đều mệt như chó, đã mất công chạy cả một ngày mà chẳng tìm được manh mối gì có giá trị.

“Anh Viên, em cảm thấy dù có tìm được người nhà của Tôn Lôi Lôi thì cũng chẳng để làm gì, trên hộ khẩu đã ghi là chết bởi thiên tai, vậy thì thi thể của cô ta sao có thể bị chôn trong rừng đào của trường trung học số 25 chứ?” Tiểu Tổng thều thào nói.

Sao Viên Mục Dĩ không biết điều này chứ? Nhưng cậu không cam tâm khi từ bỏ như vậy, Viên Mục Dĩ cảm thấy mình nhất định phải xác minh rõ ràng tất cả điểm đáng ngờ mới được.

Một cô gái trẻ bị chôn xác trong rừng đào? Cô ấy là ai? Vì sao mà chết? Bị ai làm hại? Người nhà cô ấy có còn tìm kiếm không? Những vấn đề này vẫn quanh quẩn trong đầu Viên Mục Dĩ rất lâu không thể tan đi... Nhưng vụ án bây giờ đã đi vào ngõ cụt, không thể xác định được nguyên nhân cái chết, lại không biết thân phận nạn nhân. Chẳng lẽ, cuối cùng chỉ có thể gác xó vụ án này sao?

Cho tới bây giờ mấy người Viên Mục Dĩ đã tra xét toàn bộ các manh mối, mặc dù vụ án không có gì tiến triển, nhưng cậu cũng không thể để đồng nghiệp phải làm thêm giờ cùng mình, nên buổi tối Viên Mục Dĩ cho toàn bộ tan làm đúng giờ.

Tiểu Tổng nghe thấy có thể tan làm đúng giờ thì vô cùng vui sướng, cậu ta lập tức gọi điện cho bạn gái đã vài ngày không gặp để hẹn buổi tối ra ngoài ăn thịt xiên nướng. Viên Mục Dĩ nghe vậy mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, giới trẻ bây giờ yêu đương chẳng lẽ đều chuộng đi ăn thịt xiên nướng à?

Sau khi tan việc, cả đội ai về nhà thì về nhà, đi ăn thịt xiên nướng thì đi ăn thịt xiên nướng, tóm lại là đều lấy tốc độ nhanh nhất để biến mất khỏi cửa chính đơn vị... Chỉ có mình Viên Mục Dĩ là không đi, cậu vẫn ngồi trước máy tính nhìn những hồ sơ học sinh kia để suy nghĩ xem vụ án này có chỗ đột phá nào khác không.

Đột nhiên chiếc điện thoại trên bàn bỗng vang lên, Viên Mục Dĩ cầm lên xem thì hóa ra là thủ trưởng cũ lúc cậu vừa tới thủ đô, cậu vội vàng nghe điện thoại: “Anh Kiện?”

“Có rảnh không?” Đối phương vừa nghe đã hỏi.

Viên Mục Dã do dự một chút rồi đáp: “Cũng được ạ, mấy hôm nay đang có vụ án, nhưng buổi tối nay thì không có việc gì!”

“Được, vậy đi ra gặp nhau đi, vẫn là quán ăn lần trước chúng ta gặp nhau nhé...”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “À, được... Vậy lát nữa gặp!”

Viên Mục Dã và Bạch Kiện đã lâu không gặp nhau, lần gần đây nhất họ ăn cơm với nhau là mấy tháng trước. Viên Mục Dã nhớ lần đó ngồi ở quán vỉa hè trên đường Trường Xuân, mặc dù cậu không nhớ tên quán ăn nhưng lại nhớ kỹ vị trí của nó.

Khi Viên Mục Dã đến quán nướng “Ráng Đỏ”, Bạch Kiện đã ngồi đợi ở bên trong...

Sau khi ngồi xuống, Viên Mục Dã chủ động rót đầy cốc trà đưa cho Bạch Kiện rồi hỏi: “Gần đây anh có bận không?”

Bạch Kiện cười đáp: “Cũng vậy thôi, còn cậu? Anh nghe nói lão Lưu đi công tác, hiện giờ cậu đang dẫn đội?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vâng, đội trưởng Lưu đi Hải Nam, chắc phải vài ngày nữa mới về.”

Lúc này ông chủ quán thịt nướng bê vài xiên thịt vừa nướng xong lên rồi hỏi: “Thời gian vừa rồi hai người đi đâu thế? Hôm nay sao chỉ có hai người thôi? Tiểu Trương đâu?”

Trong nhất thời bầu không khí trở nên yên lặng, cuối cùng vẫn là Bạch Kiện cười trả lời: “Cậu ta... Gần đây hơi bận, chắc trong thời gian ngắn sẽ không đi cùng chúng tôi.”

Chương 12: Đêm tối thăm dò rừng đào

Ông chủ cũng không để ý, sau khi trò chuyện vài câu thì lại trở về nướng thịt, chỉ còn Viên Mục Dã và Bạch Kiện nhìn nhau mà không nói gì.

“Rốt cuộc thì... chuyện của anh Tiến Bảo là như thế nào ạ?” Viên Mục Dã lên tiếng trước.

Bạch Kiện thở dài: “Anh cũng không rõ lắm, chỉ là mấy ngày trước không hiểu sao lại nhận được một cú điện thoại của Đinh Nhất, cậu ta nói Tiến Bảo... mất rồi!”

Viên Mục Dã cũng nhận được cuộc điện thoại này, nhưng cậu còn chưa kịp hỏi có chuyện gì xảy ra thì đầu bên kia đã dập máy, sau đó Viên Mục Dã gọi lại thì không thể nào liên lạc được. Chắc Bạch Kiện cũng không hiểu rõ chuyện này là thế nào nên hôm nay mới hẹn Viên Mục Dã ra ngoài nói chuyện.

Lúc này, Bạch Kiện rót bia cho Viên Mục Dã rồi nói: “Lúc trước anh có đi qua nhà Tiến Bảo, nhưng hàng xóm nói đã rất lâu rồi chưa có người quay về, anh cũng đến cả nhà chú Lê, nhưng chẳng có ai...”

“Chị gái của anh ấy và bác sĩ Triệu đâu ạ? Anh gọi cho bọn họ chưa?” Viên Mục Dã hỏi.

Bạch Kiện lắc đầu: “Vẫn chưa, bởi vì trước đây lúc Tiến Bảo xảy ra chuyện gì đều không muốn cho chị cậu ta biết vì sợ cô ấy lo lắng, cho nên anh không dám liên hệ bọn họ.”

“Chỉ mong lần này cũng chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi...” Viên Mục Dã tự lẩm bầm.

Bạch Kiện nghe xong uống một hớp rượu rồi bảo: “Chỉ mong là thế...”

Viên Mục Dã vốn còn muốn trò chuyện thêm một lúc với Bạch Kiện, dù sao hai người họ cũng đã lâu rồi không gặp nhau, vậy mà Bạch Kiện mới ngồi được một lúc đã nhận được điện thoại rồi vội vàng rời đi, Viên Mục Dã hơi mất hứng gói chỗ thịt xiên chưa động đến cầm về. Nói thật lòng cậu không thích ăn mấy thứ này, nhưng gần nhà Viên Mục Dã có mấy con chó hoang, cầm về cho bọn nó còn hơn là lãng phí.

Trên đường về, Viên Mục Dã vẫn nghĩ đi nghĩ lại về vụ án bộ xương nữ, rốt cuộc cô gái đáng thương đó là ai? Chẳng lẽ cô ấy thật sự không phải là học sinh của trường trung học số 25? Nhưng nếu như cô ấy không phải... Vậy tại sao lại mặc đồng phục của trường?

Viên Mục Dã vừa đi vừa nghĩ đến vụ án, chẳng bao lâu sau cậu đã đi tới chỗ bình thường vẫn ném đồ ăn cho chó hoang, trong lòng Viên Mục Dã đang có chuyện nên cũng không nhìn kỹ mà vừa thấy mấy con chó chạy tới là đặt luôn chỗ thịt trên đất.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, cậu phục hồi lại tinh thần và nhìn xem, hóa ra mấy con chó hoang đang bắt nạt một con chó màu đen trông rất tội nghiệp, vừa gầy lại vừa bé. Bọn chúng vì miếng ăn này của Viên Mục Dã mà cùng nhau cắn xé con chó đen bé nhỏ đó, mặc dù nó đã nằm ngửa ra đất và làm ra dáng vẻ thần phục, nhưng bọn chó vẫn không buông tha!

Viên Mục Dã thấy vậy vội đi tới đuổi mấy con chó đang bắt nạt nó ra rồi bắt đắc dĩ nhìn con chó nhỏ màu đen và nói: “Biết rõ là đánh không lại bọn nó, tại sao mà không chạy đi?”

Con chó đen nhỏ đương nhiên không hiểu Viên Mục Dã đang nói cái gì, nó chỉ nằm trên đất với vẻ vô cùng đáng thương rồi nhìn những xiên đồ ăn kia, chắc nó đã đói lắm rồi... Viên Mục Dã thấy vậy thì lấy ra một khúc lòng nướng đặt ở trước mặt nó rồi nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ... ăn đi!”

Viên Mục Dã nhìn con chó đen nhỏ ăn ngấu nghiến, cậu biết mình có thể giúp nó một lần nhưng không thể giúp nó mãi, đây chính là thế giới kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, nếu con chó đen này không thể trở nên mạnh mẽ thì mãi mãi nó sẽ bị bắt nạt mà thôi!

Không ngờ Viên Mục Đã nhìn một chút rồi đột nhiên đứng bật dậy, cậu nhìn thoáng qua con chó nhỏ màu đen bị mình làm giật mình, sau đó xoay người chạy đến ven đường chặn một chiếc taxi và nói: “Tài xế, chạy đến trường trung học số 25!”

Không biết tại sao, khi Viên Mục Đã nhìn thấy con chó đen nhỏ đó là lại lập tức nghĩ tới cô bé đáng thương bị nhét vào trong vali hành lý, cậu cảm thấy mình nên đến hiện trường vụ án nhìn thử một chút.

Mặc dù khu rừng đó rất có thể chỉ là hiện trường vớt xác, chắc không có từ trường nào lưu lại, hơn nữa lần trước Viên Mục Đã đến đó cũng không nhìn thấy thứ gì... Nhưng lúc đó có rất nhiều người ở xung quanh, từ trường tư duy giữa người với người cũng sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, hỗ trợ cho nhau. Nên dù hiện trường thật sự có gì đó thì Viên Mục Đã cũng chưa chắc có thể cảm giác được. Còn thời điểm này lại khác, nếu có từ trường nào lưu lại, cậu nhất định sẽ phát hiện ra.

Xe taxi nhanh chóng chạy đến trường trung học số 25, lái xe còn buồn bực hỏi Viên Mục Đã: “Giờ này trường học cũng đã đóng cửa, muộn như vậy mà cậu còn đi vào trường trung học số 25 làm gì? Cậu có biết không? Đợt trước trong này đào được một bộ thi thể đấy, nó đã rữa thành xương, không biết đã bị chôn bao nhiêu năm rồi!”

Viên Mục Đã không đáp lời mà chỉ cười rồi thanh toán tiền xe, sau đó đẩy cửa bước xuống. Bác bảo vệ nhìn thấy giấy chứng nhận cảnh sát của Viên Mục Đã xong thì đầu tiên là rất ngạc nhiên, sau đó mở cửa và nói: “Cậu đứng là yêu nghề, muộn thế này rồi mà còn đến điều tra án!”

Sân trường lúc này đúng như những gì mà tài xế taxi đã nói, thầy và trò đều đã về nghỉ từ lâu, ngay cả công trường lúc trước xảy ra chuyện cũng đã dừng thi công. Bác bảo vệ thấy Viên Mục Đã đến một mình thì tốt bụng đưa chiếc đèn pin thường dùng để tuần tra cho cậu mượn.

Sau khi Viên Mục Đã cảm ơn bác bảo vệ, cậu đi một mình vào khu dạy học đang trống vắng. Trường trung học số 25 là một trường cấp ba khá lớn ở địa phương, nó chiếm diện tích 180 hecta, được chia ra thành hai khu Bắc và Nam. Cái xác được

đào ra nằm ở đằng sau ký túc xá của khu Bắc, đừng nói là năm đó, đến cả bây giờ nơi đây vẫn rất vắng vẻ.

Viên Mục Dã đã từng nhìn bản vẽ mặt bằng mười năm trước của trường học, năm đó phía trước rừng đào chính là nhà ăn, còn đằng sau rừng đào là tường bao. Nếu hung thủ chọn một đêm yên tĩnh giống như đêm nay để chôn xác, vậy thì xác suất bị bắt gặp chắc chắn sẽ rất thấp.

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã tiếp tục nhanh chân đi về hướng rừng đào... Ai ngờ khi cậu đi qua khu nhà thí nghiệm của trường học, thì đột nhiên nhìn thấy một người đang đứng ở ngay trước cửa.

Người kia như đột ngột đứng trong bóng đêm, trong tay không cầm bất kỳ vật gì có thể chiếu sáng được. Viên Mục Dã nhớ, rõ ràng vừa rồi bác bảo vệ đã nói là hiện giờ trong trường không còn ai khác nữa, đến ngay cả mấy công nhân trên công trường cũng đã rút khỏi khu dạy học từ mấy ngày trước rồi! Vậy người này là ai? Chẳng lẽ là thầy giáo ở lại trực ban trong trường học?

Khi Viên Mục Dã đi đến gần tòa nhà thí nghiệm, cậu mới nhìn rõ hình dáng của người kia, trông tuổi tác chắc khoảng trên dưới 50 tuổi, áo sơ mi trắng quần tây đen, trên mặt đeo một cặp kính đen, nhìn qua trông khá phong độ, hẳn là một giáo viên dạy học trong trường.

Ban đầu Viên Mục Dã định tiến lên chào hỏi, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện cử chỉ của người này hơi cổ quái... Ông ta cứ nhìn về phía rừng đào với gương mặt giận dữ. Kỳ quái nhất chính là, Viên Mục Dã cầm một chiếc đèn pin đi về hướng ông ta, nhưng ông ta lại làm như không nhìn thấy cậu.

Chương 13: Sự kiện bắt nạt

Đúng lúc này, người đó không hiểu sao lại co cẳng chạy như điên về phía rừng đào, nhưng chỉ chạy được có vài bước đã lão đào ngã quay ra đất. Viên Mục Dã lập tức giật mình, cậu thầm nghĩ người này cũng hậu đậu quá đấy! Nhưng khi cậu chạy đến thì lại thấy sắc mặt người đó trông vô cùng khó coi, một tay còn ôm chặt ngực với vẻ mặt rất đau đớn.

Viên Mục Dã lập tức hiểu đối phương đang bị phát tác bệnh tim! Không ngờ lúc cậu muốn đi qua xem xét... Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bác bảo vệ: “Đồng chí cảnh sát, đồng chí cảnh sát!”

Viên Mục Dã nghe tiếng bèn quay đầu lại, đúng là bác bảo vệ đang đi về phía này.

“Đồng chí cảnh sát, tôi vừa nghĩ lại thì cảm thấy hay là để tôi dẫn cậu đi! Ở đây tối như hũ nút, cậu lại chưa quen với chỗ công trường đó, nhớ xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì không tốt!” Bác bảo vệ vừa nói vừa đi về phía hiện trường phát hiện vụ án.

Viên Mục Dã nghe xong đang định quay đầu nhìn người trung niên vừa ngã xuống đất kia, nhưng khi nhìn lại thì cậu lập tức sững sờ... Người đó không biết đã biến mất từ lúc nào.

Cũng may Viên Mục Dã vẫn thường hay nhìn thấy mấy cảnh tượng này, cậu biết ngay là có thể mình vừa nhìn thấy từ trường tư duy của một người nào đó đã chết lưu lại, bảo sao người đó không hề nhìn thấy Viên Mục Dã?

Bác bảo vệ thấy Viên Mục Dã vẫn đứng sững tại chỗ thì giục: “Đi thôi chàng trai! Đang ngăn người nghĩ gì thế?”

Viên Mục Dã bèn đuổi theo rồi hỏi: “Bác à, mấy năm trước có thầy giáo nào của trường học qua đời không?”

Bác bảo vệ nghĩ ngợi một lúc rồi bảo: “Mấy năm nay thì không, nhưng mười một năm trước có thầy giáo họ Lý lúc trực

ca đêm ở trường đã bị phát tác bệnh tim, khi được phát hiện vào buổi sáng thì ông ấy đã qua đời, hình như chết ở trước tòa nhà thí nghiệm...”

“Sao lại phát hiện chậm như vậy? Lúc đó trong trường học không có người khác sao ạ?” Viên Mục Dĩ hỏi với vẻ nghi ngờ.

Bác bảo vệ thở dài, đáp: “Thầy giáo Lý cũng là không may, lúc đó đúng vào ngày nghỉ, trong trường học rất ít người, hơn nữa vị trí của tòa nhà thí nghiệm này hơi hẻo lánh, những người tuần tra ban đêm cũng không hay đi về phía này.”

Viên Mục Dĩ và bác bảo vệ vừa đi vừa nói chuyện, không ngờ vừa mới đi tới chỗ công trường đào được thi thể, điện thoại Viên Mục Dĩ đột nhiên rung chuông, cậu nhìn thì hóa ra là Cục phó Dương! Cục phó Dương gọi điện cho Viên Mục Dĩ vào lúc này thì chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra.

Sau khi nói máy, giọng nói của Cục phó Dương hơi nóng nảy: “Tiểu Viên à, mấy ngày qua Tử Y có liên lạc với cậu không?”

Viên Mục Dĩ bị hỏi mà ngạc nhiên, đúng là Lý Tử Y đã liên hệ với cậu qua WeChat, nhưng Viên Mục Dĩ đang bận túi bụi với vụ án bộ xương nữ, làm gì có thời gian để ý đến cô ấy, cho nên cậu vẫn chưa hề nhìn mấy tin nhắn mà Lý Tử Y gửi đến.

Viên Mục Dĩ sắp xếp lại thông tin trong đầu rồi nói: “Cô ấy có gửi cho em vài tin nhắn, nhưng em đang bận điều tra vụ án trong trường trung học số 25 nên vẫn không có thời gian nhắn lại... Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à?”

Cục phó Dương nghe vậy thì hơi thất vọng: “Vậy thì thôi! Được rồi, cậu cứ tập trung làm việc đi, nếu như... Anh nói là nếu như Tử Y liên hệ với cậu, cậu bảo nó mau gọi điện về nhà nhé, không biết cô nhóc này xảy ra chuyện gì mà cha mẹ nó mãi vẫn không liên lạc được với nó.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Cục phó Dương, Viên Mục Dĩ ấn mở WeChat, lúc này cậu mới phát hiện Lý Tử Y gửi cho mình đến mười mấy cái tin nhắn, nhưng bởi vì trước đó Viên Mục Dĩ đã đặt chế độ không làm phiền đối với cô ấy cho nên không chú ý đến những tin nhắn này.

“Cảnh sát Viên, anh có rảnh không, chúng ta có thể gặp nhau không?”

“Cảnh sát Viên, anh vẫn bận à? Tôi nghe nói trong trường trung học số 25 phát hiện một bộ thi thể? Là thật à?”

“Cảnh sát Viên, tôi không phải cố ý quấy rầy công việc của anh mà là thật sự có chuyện cần anh giúp.”

“Cảnh sát Viên, anh có thể trả lời không? Tôi muốn gặp anh!”

“Cảnh sát Viên ...”

“ ... ”

Viên Mục Dã có thể dễ dàng nhận ra từ những tin nhắn của Lý Tử Y, ngữ điệu của cô ấy càng lúc càng lo lắng, xem ra cô gái này đúng là đang gặp chuyện gì đó, hơn nữa còn liên quan đến vụ án trong trường trung học số 25? Chẳng lẽ cô ấy là người biết chuyện năm đó?

Đang suy nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bỗng thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một khu rừng đào, nếu như nhớ không nhầm thì lần trước cậu đến đây, chỗ này đã bắt đầu thi công, rừng đào đã bị chặt sạch, tại sao lúc này tự nhiên lại có một khu rừng?

Viên Mục Dã quay đầu nói với bác bảo vệ: “Bác chờ ở đây một lúc nhé, bên đó là hiện trường vụ án, cháu tự mình đến đó là được rồi.”

Bác bảo vệ nghe cậu nói vậy thì đứng lại tại chỗ rồi bảo: “Được, vậy cậu qua đó đi, tôi chờ ở đây.”

Sau khi dặn dò bác bảo vệ xong, Viên Mục Dã cẩn thận tiến vào trong khu rừng đào vốn đã bị phá từ lâu kia... Kết quả vừa đi được hai bước, cậu đã nghe thấy có tiếng nói chuyện của vài thanh niên cả nam và nữ.

Viên Mục Dã đi theo âm thanh về phía trước, cậu nhanh chóng nhìn thấy mấy bóng người mờ nhạt trong rừng đào... Mặc dù những bóng người này rất nhạt, nhưng quần áo của bọn họ lại giống hệt bộ đồng phục trắng xanh của người đã chết.

Khi Viên Mục Dã tới gần thì nghe thấy một nam sinh trong đó vênh vao nói: “Mày gọi điện cho lão Lý hả? Mày nghĩ rằng sẽ có người đến cứu sao? Sao mày không xem lại mình đi, các

giáo viên để ý đến mày mới là lạ đó! Khi nào mày có thể xinh đẹp như Tử Y, thành tích học tập tốt như cô ấy, chắc giáo viên sẽ nhìn mày nhiều hơn một chút đấy!”

Ngay sau đó lại nghe thấy tiếng chế giễu của một nữ sinh ở bên cạnh: “Đúng là đã xấu mà còn ra vẻ! Mày trông đã thế này mà còn đeo kẹp tóc? Đúng là làm người ta buồn cười chết mà!”

Viên Mục Dã đi tới gần mới phát hiện ở giữa đám người còn có một nữ sinh khá lùn, đầu của cô bé luôn cúi xuống, mặc cho mấy học sinh bên cạnh chế nhạo, cô bé vẫn không hề phản ứng. Mái tóc dài màu đen che đi khuôn mặt cô bé, từ đầu đến cuối Viên Mục Dã đều không nhìn rõ được dáng vẻ của cô gái này.

Nhưng Viên Mục Dã có thể khẳng định, cô nữ sinh lùn ở giữa này chắc chắn là người bị hại, bởi vì dù nhìn theo góc độ nào, hình dáng của cô bé cũng đều rõ ràng hơn rất nhiều lần so với mấy người bên cạnh, so sánh với cô gái này thì mấy người bạn học kia chỉ là những bóng mờ.

Nhưng dưới cái nhìn của Viên Mục Dã, thì đây chính là một vụ bắt nạt trong trường học, nhưng cậu nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao nó lại biến thành một sự kiện giết người ác liệt được?!

Lúc này, một nữ sinh khác bất ngờ tát cô nữ sinh đứng giữa một cái, sau đó khinh bỉ nói: “Nhìn dáng vẻ xấu xí của mày đi! Mày còn muốn làm bạn với Tử Y à? Mày nghĩ gì thế? Sao không soi mặt mình vào nước tiểu mà xem, đúng là buồn cười chết mất!”

Chương 14: Cái bột màu đỏ

Chính nhờ cái tát này mà cuối cùng Viên Mục Dã cũng nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô nữ sinh kia, trong khoảnh khắc lúc cô bé bị đánh, mái tóc che trước mặt bị văng sang một bên, lộ ra khuôn mặt non nớt... Nhưng ở phía dưới má trái lại có một cái bột màu đỏ sậm.

Viên Mục Dã lập tức hiểu ra tại sao nữ sinh này lại bị bắt nạt, hóa ra vấn đề ở cái bột đỏ bên má trái! Dưới cái nhìn của Viên Mục Dã, nếu như cô nữ sinh này không có cái bột đỏ đó, chắc hẳn gương mặt cô bé sẽ rất đẹp.

Cũng có thể chính vì lý do này mà người khác bắt nạt cô bé... Nhưng điều này cũng đâu thể trở thành lý do để cô bé bị giết! Việc bắt nạt giữa các học sinh có tăng lên đến mức nào thì gây ra chết người vẫn chỉ là số ít, vì thế Viên Mục Dã phân tích trong này nhất định còn có chuyện khác phát sinh.

Việc bắt nạt trong rừng đào vẫn tiếp tục, có một nữ sinh giật chiếc kẹp tóc hình tam giác trên đầu nữ sinh có cái bột xuống và nói: “Tôn Lôi Lôi, mày xấu như thế này thì đeo kẹp tóc làm gì! Mày định làm bọn tao buồn nôn hả?”

Lúc Viên Mục Dã nghe thấy cái tên này thì giật mình, tại sao nữ sinh này lại là Tôn Lôi Lôi? Không phải Tôn Lôi Lôi đã chết cùng với cha mẹ trong thiên tai sao? Chẳng lẽ những tài liệu đó có sai lầm?

“Nó vừa gọi điện cho thầy Lý đấy, liệu ông ta có đến rừng đào tìm chúng ta không?” Một nữ sinh hơi nhát gan hỏi.

Cậu nam sinh rất kiêu ngạo vừa rồi lại coi thường: “Tìm đến thì thế nào? Chỉ là đùa giỡn giữa bạn học cùng lớp thôi mà... Mày có thấy thế không hả bạn học Tôn Lôi Lôi?” Cậu nam sinh nói xong lại liếc mắt nhìn bên cạnh rồi bảo: “A, mày còn xách theo cả hành lý... Nếu mày hy vọng lão Lý đến cứu như thế, vậy chúng ta chơi trò bịt mắt trốn tìm nhé?”

Nghe xong, cơ thể Tôn Lôi Lôi khẽ lắc đầu, mặc dù cô không biết trò bịt mắt trốn tìm là trò gì, nhưng tưởng tượng là biết không phải chuyện gì tốt... Kể cả người yếu đuối khi dự cảm được nguy hiểm cũng sẽ phản kháng, thế là Tôn Lôi Lôi vừa lắc đầu vừa lùi về sau và nói: “Tớ không muốn chơi trò chơi, tớ muốn về nhà!”

Nhưng mấy học sinh này sao có thể để cô đi? Mấy người bọn họ bắt lấy Tôn Lôi Lôi, sống chết không cho cô bé rời đi. Cậu nam sinh kiêu ngạo cầm đầu nói với cô nữ sinh vừa giật kẹp tóc của Tôn Lôi Lôi: “Tiêu Tiêu, cậu tìm thứ gì chặn miệng nó trước đi!”

Nữ sinh đó nghe xong lập tức đi lục hành lý của Tôn Lôi Lôi, rất nhanh đã tìm được một chiếc khăn vuông nhỏ, sau đó cười lạnh lùng nhét cả chiếc khăn cùng với chiếc kẹp tóc vào miệng Tôn Lôi Lôi.

Việc ác này vẫn tiếp tục thăng cấp, mấy người trẻ tuổi chưa trải việc đời ấy còn chưa ý thức được chuyện này đã phát triển theo hướng xấu nhất, bọn họ còn đang thương lượng làm thế nào để dọa thầy giáo Lý.

Lúc này có người đề nghị: “Hay là nhét Tôn Lôi Lôi vào trong vali được không? Đến lúc thầy giáo Lý đến tìm và nhìn thấy có cái vali này, lúc mở ra thì bên trong lại có người, nhất định ông ta sẽ bị dọa sợ gần chết! Ha ha...”

Trò đùa ác độc này một khi được nêu ra, lập tức được mấy người ở đây tích cực hưởng ứng. Thế là có người lập tức dọn sạch túi hành lý của Tôn Lôi Lôi rồi chuẩn bị nhét cô vào. Tôn Lôi Lôi đương nhiên không chịu, lần này cô liều mạng giãy giụa, mấy người kia suýt nữa không giữ được.

Lúc này có người phát hiện trong túi hành lý còn có một cuộn băng dính, cho nên họ dùng băng dính dán hết chân tay Tôn Lôi Lôi lại, khi đó mới thuận lợi nhét cô vào chiếc vali màu hồng kia.

Tôn Lôi Lôi lúc đó cực kỳ sợ hãi, mặc dù bị nhét vào nhưng vẫn liên tục giãy giụa... Có một nữ sinh sợ Tôn Lôi Lôi kéo được khóa của vali ra nên lại dùng băng dính quấn thêm mười mấy vòng bên ngoài.

Viên Mục Dã nhìn cảnh tượng trước mặt mà tức giận đến cực điểm, thậm chí suýt nữa cậu đã xông tới đánh mấy đứa học sinh xấu xa này! Bọn chúng căn bản không ý thức được trò đùa này sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ thế nào, thậm chí còn vô cùng đắc ý?

Trong lúc Viên Mục Dã muốn nhìn xem chuyện gì xảy ra tiếp theo, thì bỗng nghe thấy giọng nói của bác bảo vệ từ phía sau: “Đồng chí cảnh sát, cậu sắp xong chưa? Tôi thấy trời sắp mưa rồi!”

Nháy mắt Viên Mục Dã đã bị kéo về hiện thực, tất cả những việc ác vừa phát sinh trước mặt đều biến mất! Cậu bèn mau chóng phục hồi tinh thần, sau đó quay đầu đáp: “Xong rồi đây...”

Việc đầu tiên sau khi Viên Mục Dã về đến nhà là tắm một cái, tiếp đó lấy một chai bia lạnh từ trong tủ lạnh ra, bởi vì cậu biết tối hôm nay nếu không uống một chút chắc sẽ rất khó ngủ.

Mặc dù đêm hôm nay Viên Mục Dã chỉ nhìn thấy được một chút từ trường trong rừng đào, không thể biết được toàn bộ câu chuyện, nhưng tối thiểu thì có mấy vấn đề mấu chốt đã được làm rõ, nạn nhân khẳng định là Tôn Lôi Lôi. Hơn nữa còn có Lý Tử Y, mặc dù cô ấy không có mặt ở hiện trường, nhưng chuyện này lại vì Lý Tử Y mà xảy ra, chắc chắn cô ấy biết chuyện xảy ra năm đó.

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã cầm điện thoại lên ấn vào hình WeChat của Lý Tử Y: “Cô đang ở đâu? Ngày mai tôi có thời gian, chúng ta có thể gặp nhau không?”

Nhưng WeChat của Lý Tử Y không hề có phản ứng nào, điều này khiến trong lòng Viên Mục Dã cảm thấy nặng nề. Từ trường mà lúc trước Viên Mục Dã cảm thấy ở trên người Lý Tử Y chắc là của Tôn Lôi Lôi, nhưng không hiểu tại sao nó lại bị chia thành hai cái? Xem ra ngày mai nhất định phải tìm được Lý Tử Y mới được, chuyện cô ấy mất liên lạc rất có thể liên quan đến việc thi thể của Tôn Lôi Lôi bị phát hiện.

Ngày hôm sau, Viên Mục Dã đi tới đơn vị từ sớm, cậu lấy hồ sơ của Tôn Lôi Lôi trong máy vi tính ra xem một lần nữa thì mới phát hiện, bên trái khuôn mặt đúng là có một cái bớt đỏ sậm, bởi vì trước đó bị tóc che mất nên bọn họ vẫn luôn không

phát hiện ra... Cô gái này đúng là Tôn Lôi Lôi, người bị bắt nạt trong cánh rừng đó.

Buổi sáng Viên Mục Dã lại nhắc cho Lý Tử Y một lần nữa, nhưng đôi phương cứ như trả thù việc cậu không trả lời tin nhắn lúc trước, hoàn toàn không có động tĩnh gì. Sau đó Viên Mục Dã chạy như điên đến phòng giải phẫu để hỏi Diệp Dĩ Ngụy: Có thể so sánh ADN giữa hai chú cháu không?

Diệp Dĩ Ngụy cười đáp: “Đương nhiên là có thể, giữa chú và cháu có thể giám định ADN. Sao thế? Cậu tìm được người thân của bộ xương nữ đó rồi à?”

Viên Mục Dã hưng phấn trả lời: “Vẫn chưa, nhưng sắp tìm được rồi!”

Buổi sáng Tiểu Tổng vừa mới đến đơn vị, Viên Mục Dã đã cho cậu ta một nhiệm vụ, đó chính là phải nhanh chóng tìm được người thân của Tôn Lôi Lôi. Mặc dù cha mẹ cô ấy đã chết, nhưng chắc phải có chú hoặc dì chứ? Khi chưa tìm được Lý Tử Y, bọn họ phải xác định thân phận của nạn nhân đã rồi lại tính tiếp, nếu không việc điều tra sẽ không thể triển khai được.

Chương 15: Vịt con xấu xí và thiên nga trắng

Tiểu Tổng nghe xong nhăn nhó nói: “Minh em đi hả?”

Viên Mục Dĩ chỉ vào một nữ đồng nghiệp: “Để Tiểu Mỹ đi theo cậu, tôi còn manh mối khác phải điều tra... Nếu như bên cậu thuận lợi, chúng ta sẽ sớm có thể xác nhận thân phận của nạn nhân.”

Tiểu Tổng hơi giật mình: “Anh Viên, anh nghi ngờ nạn nhân là Tôn Lôi Lôi à?”

Viên Mục Dĩ không trả lời mà lại nói: “Đi nhanh! Bên cậu càng nhanh hoàn thành nhiệm vụ thì chúng ta càng nhanh chóng phá được án!”

Trong lúc đang nói, Viên Mục Dĩ nhận được một tin nhắn trong điện thoại, cậu mở ra xem thì hóa ra là Lý Tử Y gửi đến! Viên Mục Dĩ lập tức thở phào, trong lòng thầm nghĩ cuối cùng cô gái này cũng trả lời.

Viên Mục Dĩ biết mình không thể hỏi quá nhiều qua WeChat, hiện giờ tốt nhất là có thể hẹn Lý Tử Y ra ngoài, có chuyện gì thì nói ở trước mặt, vì Viên Mục Dĩ không thể nhìn qua điện thoại để biết cô ấy đang nghĩ gì. Vì thế cậu cũng không hỏi Lý Tử Y vì sao lại mất liên lạc mà nói thẳng một địa điểm để gặp mặt.

Không biết tại vì sao mà Viên Mục Dĩ có cảm giác Lý Tử Y cực kỳ tin tưởng mình, chẳng lẽ vì cậu là cảnh sát? Chắc chắn không phải... Nhưng lúc này Viên Mục Dĩ cũng không muốn quá quan tâm nguyên nhân cụ thể là gì, bởi vì điều quan trọng nhất bây giờ là hỏi Lý Tử Y chuyện xảy ra năm đó.

Mười hai giờ rưỡi trưa, Viên Mục Dĩ có mặt đúng giờ ở quán cà phê đã hẹn, nhưng khi cậu đến thì lại không thấy bóng dáng

Lý Tử Y đâu, Viên Mục Dĩ đành gọi trước một ly cà phê rồi yên tĩnh ngồi trong góc chờ.

Không ngờ chờ hơn một tiếng, đến lúc Viên Mục Dĩ cảm thấy mình đã bị cho leo cây thì cô gái kia mới khoan thai đi tới...

So với lần gặp đầu tiên, hôm nay Lý Tử Y không trang điểm cẩn thận như lần trước nên bớt xinh đẹp, trên mặt cũng đầy vẻ sầu lo, mới có vài ngày không gặp mà Viên Mục Dĩ phát hiện quãng thâm dưới mắt cô ấy càng dày hơn.

“Cảnh sát Viên, thật xin lỗi, tôi đến muộn...” Lý Tử Y cố nặn ra một nụ cười.

Viên Mục Dĩ cười một cái rồi nói: “Không sao, tôi cũng vừa mới đến, cô uống gì? Cà phê hay trà sữa?”

Lý Tử Y hơi khấn trương đáp: “Trà sữa đi, gần đây tôi bị mất ngủ... Không nên uống cà phê.”

Thật ra Viên Mục Dĩ đã nhận ra, đôi mắt thâm quầng của Lý Tử Y là do mất ngủ kéo dài! Theo lý mà nói thì Lý Tử Y còn trẻ hơn Viên Mục Dĩ nhiều, đúng vào tuổi tràn đầy sức sống, nếu như không phải do áp lực tâm lý quá lớn thì không thể nào mất ngủ được. Người không bị mất ngủ rất khó tưởng tượng được cảm giác ngủ không yên giấc này...

Một người nếu bị mất ngủ kéo dài, vậy thì cơ năng của thân thể sẽ dần hỗn loạn. Đương nhiên, thứ đầu tiên thể hiện ra chính là trạng thái tinh thần rất kém cỏi, hoặc là không thể tập trung chú ý, hoặc tinh thần vô cùng khấn trương... Viên Mục Dĩ thấy trạng thái của Lý Tử Y rất gần với thứ sau.

“Tôi thấy cô nhắn trên WeChat là muốn nhờ tôi giúp? Có chuyện gì xảy ra à?” Viên Mục Dĩ cố gắng nói nhỏ nhẹ.

Đầu tiên Lý Tử Y nhìn xung quanh một lượt, sau đó uống một ngụm trà sữa như để giảm bớt tâm trạng khấn trương của mình... Viên Mục Dĩ biết lúc này mình không thể gấp, vì thế cũng không giục giã mà kiên nhẫn chờ Lý Tử Y chủ động lên tiếng.

Một lát sau, Lý Tử Y giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, mở miệng nói: “Tôi... Tôi thấy tin tức trên mạng, các anh đào được một bộ xương phụ nữ trong trường trung học số 25?”

Viên Mục Dã gật đầu đáp: “Đúng là như vậy, cô... vội vàng tìm tôi là vì chuyện này?”

Viên Mục Dã biết không thể đối xử với Lý Tử Y sắc bén như đối xử với tội phạm, cho nên ánh mắt nhìn cô ấy phải hết sức chân thành, không mang theo bất kỳ tính công kích nào. Dù sao đây cũng là án mạng, hơn nữa cô gái này lại như chim sợ cành cong, nhờ đâu hù dọa cô ấy thì rất có thể Lý Tử Y sẽ không nói bất kỳ điều gì! Thế thì chân tướng năm đó chỉ sợ sẽ mãi mãi không được mở ra.

Lý Tử Y nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy, sau khi do dự một lúc lâu mới gật đầu, đáp: “Đúng, tôi... Tôi biết bộ thi thể đó là ai, năm đó... Năm đó tôi, tôi cũng không biết chuyện, chuyện này sẽ trở thành như vậy.”

Dưới sự kể lại ngắt quãng của Lý Tử Y, Viên Mục Dã đã biết toàn bộ chuyện xảy ra năm đó. mấy tên thiếu niên kia lúc đầu có lẽ chỉ nghĩ đây là một trò đùa ác ý, nhưng khi tình hình càng trở nên nghiêm trọng, sự ác độc trong lòng bọn họ mới dần tăng lên.

Vào học kỳ mới năm lớp mười một, trong lớp của Lý Tử Y có một nữ sinh chuyển đến từ nơi khác, đây vốn chỉ là một chuyện hết sức bình thường, nhưng lại gây tiếng vang khá lớn trong lớp của các cô cũng như toàn trường. Cũng không phải do cô nữ sinh mới tới này lợi hại thế nào, chỉ là vì trên mặt cô có một khối bớt làm người khác rất ghê sợ.

Nữ sinh này tên là Tôn Lôi Lôi, đáng vẻ xinh xắn lanh lợi, khuôn mặt cũng khá thanh tú hấp dẫn, nhưng chỉ tội trên khuôn mặt bên trái có một khối bớt đỏ sậm to gần bằng bàn tay.

Mặc dù các giáo viên thường dạy học sinh đừng trông mặt mà bắt hình dong! Nhưng đừng nói đến những học sinh chưa trải việc đời đó, mà đến ngay cả giáo viên cũng chưa chắc nói được làm được.

Lúc đầu các bạn học chỉ ở phía sau chỉ trỏ bàn tán, Tôn Lôi Lôi có nghe thấy cũng chỉ giữ im lặng, thậm chí đến cả quay đầu nhìn xem là ai cũng không dám. Thời gian sau bắt đầu có người có ý chế giễu thật to ngay sau lưng Tôn Lôi Lôi, bọn họ thoải mái lộ khuôn mặt của cô ra để trêu đùa.

Thành tích học tập của Tôn Lôi Lôi cũng không được các giáo viên chú ý quá nhiều, hơn nữa tính cách cô lại yếu đuối nên dù có nghe được những lời khó nghe đến mức nào thì Tôn Lôi Lôi cũng không dám báo cáo với giáo viên.

Còn cảnh ngộ của Lý Tử Y lại hoàn toàn khác biệt, đáng đáp cô rất xinh đẹp, thành tích học tập luôn đứng trong top đầu, cho nên các giáo viên và bạn học đều thích Lý Tử Y. Hơn nữa cha cô là thẩm phán, mẹ lại là luật sư, cả nhà có thể được coi là “gia đình trí thức”, bất kể địa vị xã hội hay điều kiện gia đình đều không hề tầm thường.

Cha mẹ của Tôn Lôi Lôi chỉ là người buôn bán nhỏ, bọn họ có quầy bán gia vị tại chợ nhỏ ở ngoại thành. Mặc dù cha mẹ vẫn rất quan tâm chăm sóc, nhưng từ lúc đi nhà trẻ Tôn Lôi Lôi đã bị người khác chế giễu vì cái bớt trên mặt.

Bọn họ đã từng dùng hết cả tiền tiết kiệm để làm phẫu thuật xóa bỏ cái bớt cho con, nhưng việc giải phẫu không những không thể trừ bỏ cái bớt đó, ngược lại còn kích thích nó càng phát triển to hơn.

Theo lý thuyết thì Tôn Lôi Lôi và Lý Tử Y không thể gặp nhau, nhưng hai cô gái lại bị phân vào cùng một ký túc xá. Lúc ban đầu Lý Tử Y đối xử với Tôn Lôi Lôi khá lạnh nhạt, nhưng giữa hai nữ sinh đã phát sinh một chuyện nhỏ... Lúc này mới khiến Lý Tử Y và Tôn Lôi Lôi từ từ thân thiết.

Chương 16: Lạnh nhạt thờ ơ

Một lần Lý Tử Y không cẩn thận dây bản quần đồng phục vào kỳ kinh nguyệt, do ngượng ngùng nên cô trốn trong nhà vệ sinh không dám ra, nhưng vì thấy đã sắp đến giờ đi học nên cô sốt ruột đến mức đi lòng vòng trong nhà vệ sinh.

Đúng lúc này Lý Tử Y lại gặp Tôn Lôi Lôi cũng đi vệ sinh, thế là cô đành nhờ bạn cùng ký túc giúp đỡ mình... Không ngờ Tôn Lôi Lôi nghe xong lại lập tức chạy ngay về ký túc xá cầm một chiếc quần sạch đến. Lý Tử Y thấy Tôn Lôi Lôi chạy đến mà đầu đầy mồ hôi, thế là cô chợt phát hiện, thật ra khối bột trên mặt Tôn Lôi Lôi cũng không hề đáng sợ!

Từ đó về sau thái độ của Lý Tử Y đối với Tôn Lôi Lôi đã thay đổi, từ lúc ban đầu chẳng nói câu nào dần dần biến thành không giấu nhau cái gì cả... Lý Tử Y lại phát hiện thật ra Tôn Lôi Lôi không hề tệ như mọi người nghĩ, tối thiểu thì cô ấy rất có năng khiếu hội họa. Tôn Lôi Lôi thường vẽ chân dung cho Lý Tử Y và Lý Tử Y đã nhận xét rằng: “Vẽ rất có thần.”

Chuyện này đáng lẽ sẽ phát triển hết sức bình thường, nhưng khi mấy bạn học trong lớp càng ngày càng chế giễu Tôn Lôi Lôi nhiều hơn, thì tình hữu nghị giữa hai cô gái cũng nhanh chóng dừng lại.

Người bắt nạt Tôn Lôi Lôi nhiều nhất là một nam sinh tên Cung Siêu, cậu ta cậy nhà mình có tiền, bình thường coi mình là “Đại ca” trong lớp. Lúc Tôn Lôi Lôi vừa chuyển đến thì cậu ta đã chán ghét nói: “Khỏi bớt kia thật là buồn nôn, kể cả không cho một nữ sinh xinh đẹp chuyển đến lớp chúng ta, vậy thì tối thiểu cũng phải trông giống người chứ! Mà nhìn khuôn mặt nó đi, nhìn một chút là không còn muốn ăn nữa.”

Nam sinh như vậy sau lưng thường có mấy “Thằng đệ” đi theo, lúc bình thường thì nịnh nọt vài câu để có thể ăn nhờ ở đậu bên cạnh Cung Siêu, thế là người xa lánh Tôn Lôi Lôi

trong lớp rất nhanh đã biến từ một mình Cung Siêu thành một nhóm người do cậu ta cầm đầu.

Lúc đầu bọn họ chỉ đặt biệt hiệu, thỉnh thoảng nói vài câu ác ý để chế giễu... Sau này khi có mấy nữ sinh gia nhập, tình thế mới trở nên nghiêm trọng.

Mấy người Cung Siêu dù sao toàn là nam sinh, kể cả có bất nạt thế nào thì cũng không đến mức ra tay đánh người. Nhưng mấy nữ sinh có quan hệ tốt với Cung Siêu lại khác. Mấy cô gái này vì lấy lòng Cung Siêu nên thường xuyên tìm Tôn Lôi Lôi để gây chuyện, không phải xé vở bài tập thì là ném sách.

Lẽ ra giữa các bạn học cùng lớp đâu có thù hận sâu đến như vậy? Thật ra các trường hợp bất nạt đều có hiệu ứng đám đông, kể cả những người khác trong lớp không chủ động đi bắt nạt Tôn Lôi Lôi thì cũng thờ ơ trước những gì xảy ra với cô, không có ai chịu chủ động đứng ra nói giúp vài câu cả.

Bởi vì mọi người đều biết, lúc này nếu có ai đứng ra giúp Tôn Lôi Lôi, vậy người đó sẽ trực tiếp chống đối với nhóm Cung Siêu! Cho nên dần dần người trong lớp cũng sẽ không chủ động nói chuyện với Tôn Lôi Lôi...

Lý Tử Y là một cô gái thông minh, cô nhìn rõ lợi và hại trong chuyện này, vì thế Lý Tử Y cũng chỉ thỉnh thoảng nói một, hai câu với Tôn Lôi Lôi trong lớp, chỉ khi nào trong ký túc xá còn lại hai người, cô mới bỏ đi lớp ngay trang mà cười cười nói nói với Tôn Lôi Lôi.

Cung Siêu từ lúc học lớp mười đã theo đuổi Lý Tử Y, còn Lý Tử Y cứ như một cô công chúa kiêu ngạo lúc thì gần lúc lại xa, không tiếp nhận nhưng cũng không từ chối. Thật ra Lý Tử Y không thích Cung Siêu, thậm chí còn thấy ghét. Nhưng cô biết quy tắc của trò chơi, Lý Tử Y cũng không muốn trước khi thi đại học lại gây thù với Cung Siêu.

Nhưng nữ sinh xinh đẹp luôn bị người khác ghen ghét, đặc biệt là một nữ sinh bên cạnh Cung Siêu tên Vương Tiêu Tiêu. Mặc dù cô ta không dám nói xấu Lý Tử Y ngay trước mặt Cung Siêu, nhưng lúc nào cũng muốn nắm được điểm yếu của Lý Tử Y.

Trong một lần tình cờ Vương Tiêu Tiêu đã phát hiện quan hệ giữa Tôn Lôi Lôi và Lý Tử Y dường như rất tốt, nhưng bình thường ở trong lớp lại cố giả vờ lạnh nhạt... Thế là Vương Tiêu Tiêu nảy ra ý đồ xấu, cô ta muốn tìm cơ hội thử Lý Tử Y một chút.

Vào một buổi sáng mọi người đi tập thể dục giữa giờ, hôm đó Tôn Lôi Lôi hơi mệt nên cô xin giáo viên cho mình nghỉ lại lớp. Mà đúng lúc này bút mực của Tôn Lôi Lôi lại không viết được, thế là Lý Tử Y tiện tay đưa cây bút mình thường dùng cho Tôn Lôi Lôi mượn.

Vấn đề phát sinh ở chính chiếc bút này, hóa ra nó là của mẹ Lý Tử Y mua về từ Hồng Kông khi bà đi công tác, lúc đó còn khiến bạn học cùng lớp phải hâm mộ, cho nên cả lớp đều nhớ rất rõ chiếc bút này... Vậy mà khi mọi người tập luyện trở về, Vương Tiêu Tiêu cứ khẳng định Tôn Lôi Lôi đã trộm chiếc bút của Lý Tử Y!

Thật ra đây cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ cần Lý Tử Y chịu nói một câu “Cái bút này là tớ cho bạn ấy mượn” là xong! Nhưng nếu như vậy thì toàn bộ các bạn học sẽ biết quan hệ của hai người rất tốt, còn việc hai người không nói chuyện trong lớp đều là giả vờ.

Lý Tử Y chỉ muốn tập trung học thật giỏi, tương lai sẽ đỗ vào trường đại học mà mình muốn, cô không hề muốn tham gia vào những chuyện này. Nhưng càng không muốn, hết lần này đến lần khác Lý Tử Y lại bị kéo vào, không thể nào trốn thoát...

Lý Tử Y rất thông minh nên vào thời điểm này sẽ lựa chọn bo bo giữ mình, cô biết mình chỉ cần không nói gì và tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt giống những người khác là được. Tôn Lôi Lôi thấy Lý Tử Y không đứng ra nói chuyện giúp mình thì cũng hiểu, thế là cô nói nhỏ: “Thật xin lỗi... Có thể là tớ cầm nhầm lúc ở ký túc xá, tớ, ngày mai tớ sẽ mua cái mới cho bạn ấy.”

Nhưng Vương Tiêu Tiêu sao có thể buông tha Tôn Lôi Lôi dễ như vậy được? Thế là cô ta mỉa mai: “Mua mới? Cái bút này mang từ Hồng Kông về đó, mày đi đâu để mua hả? Được nha Tôn Lôi Lôi, không ngờ mày trông đã xấu, mà tâm địa lại càng xấu hơn! Nhà mày nghèo đến mức nào mà phải trộm bút của

Tử Y? Mày còn biết xấu hổ không hả? Hay là mày hâm mộ Tử Y có dáng dấp đẹp hơn nên bút của cô ta cũng cao quý hơn?”

Sau khi Vương Tiêu Tiêu nói xong, mấy nam sinh bên cạnh cũng ồn ào hòa theo, trong nhất thời toàn bộ các bạn học đều chế nhạo Tôn Lôi Lôi... Nếu vào lúc bình thường, Tôn Lôi Lôi sẽ không nói gì, mặc kệ bọn họ chế giễu thế nào cô cũng đều giả vờ như không nghe thấy.

Nhưng Tôn Lôi Lôi thật sự cảm thấy rất oan ức, mặc dù trong lòng cô hiểu tại sao Lý Tử Y không chịu đứng ra nói giúp một câu, nhưng hiểu là một chuyện, có chấp nhận được hay không lại là một chuyện khác.

Cuối cùng chuyện này còn lên đến tận chủ nhiệm lớp, mặc dù mấy giáo viên lúc đó không nói gì, nhưng trên mặt bọn họ đều có biểu hiện như đã khẳng định Tôn Lôi Lôi chính là kẻ trộm bút.

Chương 17: Chọn lựa sai lầm

Lúc Lý Tử Y bị gọi vào văn phòng thì chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Chỉ là một chiếc bút thôi mà? Đâu có đáng bao nhiêu tiền, cùng lắm thì em bỏ nó đi.”

Vậy mà chủ nhiệm lớp nghe xong lại nghiêm túc bảo: “Đây cũng không phải là trò đùa, điều này liên quan đến phẩm chất đạo đức của con người. Một người có thể bị người khác xem thường, nhưng người đó không thể bất chấp mà khinh thường chính bản thân mình được!”

Trong nhất thời Tôn Lôi Lôi trở thành đối tượng phê phán của cả đám người, chủ nhiệm lớp lại yêu cầu ngày mai phụ huynh của Tôn Lôi Lôi phải đến trường học! Tự nhiên là đám Cung Siêu đứng cười trên nỗi đau của người khác, còn trong lòng Lý Tử Y lại không vui sướng gì. Nhưng việc đã đến nước này, cô lại càng không thể nói ra sự thật!

Cũng may là có một thầy giáo đi tới, đó là thầy giáo Lý dạy môn địa lý, bởi vì tính cách hiền lành nên mọi người đều thân thiết gọi là lão Lý! Thầy giáo Lý sau khi đi vào đã hỏi đầu đuôi câu chuyện, sau đó bảo bọn họ về trước.

Lúc trở lại phòng học mọi người đều cho rằng chuyện này vẫn chưa chấm dứt, Tôn Lôi Lôi càng lo lắng chờ đến lúc tan học. Không ngờ chuyện này lại thật sự chấm dứt, mấy giáo viên trong phòng làm việc cũng không nhắc lại nữa.

Sau khi thầy giáo Lý tự mình tìm Lý Tử Y thì cô mới biết, hóa ra lúc đó ông ấy đã khuyên mấy nữ giáo viên... Còn hôm nay thầy giáo Lý đến tìm Lý Tử Y là vì muốn hỏi cô có suy nghĩ gì về chuyện mất bút?

Lý Tử Y nghe vậy thì bảo từ trước đến giờ cô chưa từng nói Tôn Lôi Lôi đã trộm bút, hai người ở cùng một ký túc xá, trong lúc không để ý mà cầm nhầm cũng là bình thường. Thầy giáo Lý nghe câu trả lời xong thì nhìn Lý Tử Y như có điều

suy nghĩ, mặc dù ông ấy không nói gì nhưng Lý Tử Y hiểu, chắc hẳn thầy giáo Lý đã biết hết mọi chuyện...

Thật ra hôm đó thầy giáo Lý đã nói chuyện với mấy giáo viên nữ rất lâu, suy nghĩ của ông rất đơn giản, thầy giáo Lý cho rằng trường học không phải cơ quan pháp luật, có rất nhiều chuyện không cần phải phân biệt rõ đúng hay sai. Chuyện hôm nay chưa biết là Tôn Lôi Lôi có trộm bút hay không, kể cả khi cô bé trộm thật, liệu có nên đánh một gậy chết tươi rồi từ giờ gán cho cô bé một cái biệt danh ăn cắp? Mỗi người trong quá trình trưởng thành đều sẽ có lúc phạm sai lầm, nhưng phạm sai lầm chẳng lẽ không thể sửa chữa sao? Càng quan trọng hơn, nếu đã là giáo viên thì có cần phải phân biệt học sinh tốt học sinh xấu không? Ai là học sinh tốt? Ai là học sinh xấu? Ai vừa tốt vừa xấu? Là một nhà giáo, nhất định phải làm được giáo dục không phân biệt, dù sao không phải ai cũng thi được đứng thứ nhất, đã có người đứng đầu thì cũng sẽ có người đứng cuối. Chẳng lẽ những học sinh có thành tích xếp cuối không đáng để giáo viên bỏ công sức ra dạy dỗ?

Con sóng gió ăn trộm bút mặc dù đã trôi qua, nhưng Vương Tiêu Tiêu lại luôn nói kháy trước mặt Lý Tử Y, ám chỉ cô là người hai mặt... Lý Tử Y không muốn dây dưa với cô ta mà tập trung toàn bộ đầu óc vào việc học, nhưng quan hệ với Tôn Lôi Lôi cũng không còn tốt như trước.

Thời gian tiếp sau đó Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu vẫn tiếp tục bắt nạt Tôn Lôi Lôi mà không hề sợ ai, thường xuyên bắt cô phải làm cái này cái kia... Chỉ cần hơi phản kháng là sẽ bị Vương Tiêu Tiêu và mấy nữ sinh chơi cùng nhau “Sửa chữa”. Nhưng gần đây mọi người lại phát hiện có vài lần Tôn Lôi Lôi bị bắt nạt, thầy giáo Lý sẽ xuất hiện vào thời điểm quan trọng nhất để giúp cô bé giải vây. Lúc đầu bọn họ còn tưởng là trùng hợp, nhưng Lý Tử Y biết, thầy giáo Lý luôn âm thầm giúp đỡ Tôn Lôi Lôi.

Vào ngày chuyện đó xảy ra trường học được nghỉ, Tôn Lôi Lôi vốn định đi cùng bố mẹ đến nhà chú để thăm người thân, nhưng khi ba người chuẩn bị xuất phát, Tôn Lôi Lôi đột nhiên nhận được tin nhắn của Lý Tử Y, tin nhắn nói là muốn hẹn cô cùng đi chơi, đồng thời bảo Tôn Lôi Lôi đến ký túc xá gặp mình.

Tôn Lôi Lôi nhận được tin nhắn thì vô cùng vui vẻ, cô cảm thấy mình chuyển tới trường trung học số 25 này chỉ có mỗi một người bạn là Lý Tử Y, mặc dù trong thời gian này hai người cố ý không nói chuyện với nhau nữa, nhưng cô biết tình bạn giữa hai người vẫn luôn còn đó.

Thế là Tôn Lôi Lôi vội nói với cha mẹ là bạn mình rủ ra ngoài chơi, cô có thể không đi đến nhà chú được không? Mặc dù cha mẹ Tôn Lôi Lôi hơi không yên tâm, nhưng khi nghĩ đến con gái mình từ bé đến lớn không có bạn bè, hiện giờ rất vất vả mới có một người bạn, hơn nữa Tôn Lôi Lôi lại vui vẻ như thế, bọn họ không nói thêm gì nữa mà chỉ dặn dò con gái ra ngoài chơi phải chú ý an toàn! Tôn Lôi Lôi đồng ý xong là vội vàng nhắc theo vali chạy về trường.

Không ngờ lúc Tôn Lôi Lôi vô cùng vui sướng đi về trường học thì không thấy Lý Tử Y đâu, mà chờ ở ký túc xá lại là mấy người Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu... Hóa ra sáng hôm đó Cung Siêu đã mời cả lớp “chỉ trừ Tôn Lôi Lôi” đi ăn buffet hải sản, trong lúc ăn Vương Tiêu Tiêu luôn cố ý nói trước mặt Cung Siêu rằng Lý Tử Y là người quá dối trá, nói một đằng làm một nẻo.

Cung Siêu nghe vậy thì nói đỡ cho Lý Tử Y: “Cậu bị bệnh hả? Tử Y mà làm bạn với loại người quái dị đó à?”

Lý Tử Y thấy rất phiền nhưng cô không muốn giải thích, bởi vì Lý Tử Y biết giải thích chính là che giấu. Nhưng hôm đó không biết vì cái gì mà Vương Tiêu Tiêu cứ bám dính không tha, cô ta nói rằng mọi người đều là bạn thân của Cung Siêu, tất cả đều chán ghét Tôn Lôi Lôi, tại sao cậu lại có thể làm bạn với kẻ đáng ghét đó?

Cuối cùng Cung Siêu nghe nhiều quá cũng thấy phiền, thế là quay đầu nói với Lý Tử Y: “Tử Y, điện thoại di động của cậu đâu?”

Lý Tử Y nghi ngờ hỏi: “Làm gì vậy?”

“Dùng điện thoại của cậu để hẹn Tôn Lôi Lôi đến trường học...” Cung Siêu cười gian xảo.

Lý Tử Y nghe vậy hơi tức giận hỏi: “Tớ không quen cô ta, tại sao lại phải mượn di động của tớ?”

Cung Siêu thấy Lý Tử Y có vẻ không vui thì cười nịnh và nói: “Ái chà, tớ muốn chứng minh cho mấy đứa này biết cậu không hề quan tâm đến đứa quái dị kia, nghe lời tớ đi, cho tớ mượn một lát, chuyện sau đó không liên quan đến cậu đâu.”

Lý Tử Y lúc đó cũng đành đâm lao phải theo lao, nếu như cô không đưa điện thoại cho Cung Siêu thì mọi người sẽ cho rằng Vương Tiêu Tiêu nói đúng, Lý Tử Y chính là một người hai mặt nói một đằng làm một nẻo. Nhưng nếu như để Cung Siêu dùng điện thoại của cô để lừa Tôn Lôi Lôi đến trường học... Vậy chắc chắn Tôn Lôi Lôi sẽ lại bị bọn họ bắt nạt.

Nhưng sau một lúc do dự, Lý Tử Y vẫn đưa chiếc điện thoại của mình cho Cung Siêu, bởi vì lúc đó cô chỉ nghĩ rằng đám người Cung Siêu dù có lừa Tôn Lôi Lôi đến trường thì cũng chỉ chế giễu mà thôi, không đến mức làm ra chuyện gì quá đáng. Nhưng Lý Tử Y không ngờ được là, lựa chọn này của cô chẳng những hại chết Tôn Lôi Lôi mà còn hủy hoại toàn bộ cuộc đời của những người ở đây...

Chương 18: Thế sự vô thường

Sau khi về đến nhà, Lý Tử Y càng nghĩ càng không yên tâm, cả đêm không ngủ ngon. Sáng sớm hôm sau, cô chủ động gọi điện cho Tôn Lôi Lôi, nhưng khi đó điện thoại của Tôn Lôi Lôi đã tắt máy.

Lý Tử Y càng bất an, đến mức hoảng hốt, cô vội vàng bắt xe đến trường, kết quả còn chưa đến cổng trường thì từ xa đã nhìn thấy xe cấp cứu dừng trước cổng.

Lý Tử Y xuống xe nhìn xem, không ngờ lại nhìn thấy thầy Lý được người ta đưa từ trong ra, nhưng hai mắt thầy đã nhắm nghiền, sắc mặt trắng như tờ giấy... Tình hình có vẻ không lạc quan. Lý Tử Y lập tức hỏi bác bảo vệ xem đã xảy ra chuyện gì?

Về mặt bác bảo vệ còn chưa hoàn hồn, nói: “Sáng nay bác đi kiểm tra quanh trường thì nhìn thấy thầy Lý nằm im trên đất, gọi thế nào cũng không có phản ứng, bác vội vàng gọi 120... Nhưng lúc này thấy bác sĩ cấp cứu nói thầy Lý đã bị giãn đồng tử, có lẽ không cứu được nữa!”

“Cái gì!” Lý Tử Y giật mình, cô không ngờ thầy Lý luôn giản dị gần gũi lại ra đi như vậy! Nhưng sau khi kinh ngạc, cô lại nhớ đến tin nhắn lừa Tôn Lôi Lôi, thế là vội vàng hỏi bác bảo vệ xem trong trường còn có học sinh khác không?

Không ngờ bác bảo vệ lại không biết gì cả, ông ấy nói đêm qua sau khi mình nhận giao ban thì chưa thấy học sinh nào ra ngoài, còn trước đó có học sinh nào vào trường hay không thì ông ấy không biết.

Lý Tử Y vội vàng chạy về ký túc xá, kết quả khi cô mở cửa phòng ký túc xá ra thì thấy mấy người Cung Siêu đều ở trong phòng, chỉ có Tôn Lôi Lôi là không thấy đâu.

“Tôn Lôi Lôi đâu?” Lý Tử Y lạnh giọng chất vấn.

Không ngờ cô vừa nói xong, sắc mặt mọi người trong phòng đột nhiên trở nên tái nhợt, không ai trả lời cô, ngay cả Vương Tiêu Tiêu bình thường hùng hùng hổ hổ cũng ngây đờ ngồi yên không nói câu nào.

Trong lòng Lý Tử Y nặng trĩu, một dự cảm xấu xuất hiện, chắc chắn là có chuyện rồi... Lúc này cô nhìn qua bên dưới gầm bàn ký túc xá thấy có một chiếc vali màu hồng. Cô biết đó là vali của Tôn Lôi Lôi, nhưng không phải trước kỳ nghỉ một ngày Tôn Lôi Lôi đã kéo nó về nhà rồi sao!

Nghĩ vậy, Lý Tử Y đi đến trước bàn, vẽ mặt vô cùng nghi ngờ chỉ vào vali bên dưới và nói: “Vali của Tôn Lôi Lôi sao lại ở đây? Cậu ấy đâu?”

Cả căn phòng vẫn yên lặng, không ai trả lời cô... Sự lo lắng trong lòng Lý Tử Y càng nặng hơn, cô giơ tay định kéo chiếc va li ra thì lại bị Cung Siêu đẩy ra: “Đừng đụng vào!”

Lý Tử Y hơi sửng sốt, cô nghi ngờ nhìn về phía Cung Siêu và thấy mắt cậu ta hằn vệt máu, dường như cả đêm không ngủ... Lý Tử Y biết Cung Siêu luôn kiêu căng tự phụ, từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của cậu ta.

Trong lòng Lý Tử Y càng chắc chắn là có chuyện xảy ra rồi, hơn nữa là chuyện lớn, lớn đến mức không phải chuyện mà ở tuổi bọn họ có thể giải quyết được! Thế là cô thử hỏi dò: “Lúc này tớ nhìn thấy thầy Lý bị xe cứu thương đưa đi, bác bảo vệ nói... không cứu sống nổi.”

Mọi người nghe xong sắc mặt càng thêm khó coi, Lý Tử Y nhìn sự hoảng sợ trong mắt bọn họ, hỏi: “Cái chết của Thầy Lý không liên quan gì đến mọi người chứ!”

“Nói linh tinh cái gì thế! Cho dù có liên quan đến bọn tôi, thì ông ta chết cũng vì bệnh tim!” Vương Tiêu Tiêu đột nhiên nói.

Lý Tử Y nhìn thái độ của Vương Tiêu Tiêu, sự nghi ngờ càng tăng lên... Cô hỏi lại câu hỏi ban đầu: “Tôn Lôi Lôi đâu?”

Lần này cuối cùng mấy người kia cũng có phản ứng, bọn họ không hện mà cùng đồng loạt nhìn về phía chiếc vali màu hồng kia. Lý Tử Y cảm thấy da đầu tê buốt, cơ bắp toàn thân

cứng ngắc lại, cô liên tục lắc đầu: “Không thể nào... Không thể nào!”

Nói xong, cô định đi đến bên chiếc vali mở nó ra, nhưng tay của cô lại bị Cung Siêu chặn lại lần nữa, cậu ta nặng nề lắc đầu: “Nghe lời, đừng nhìn...”

Lý Tử Y giật mình, trong nháy mắt lý trí đã trở lại, cô biết Cung Siêu không cho cô nhìn thứ trong vali là vì muốn tốt cho cô, bởi vì một khi cô nhìn thấy, thì sẽ thành người có liên quan...

Sắc mặt Vương Tiêu Tiêu càng trở nên khó coi, cô ta không ngờ chuyện đã đến nước này mà Cung Siêu vẫn bảo vệ Lý Tử Y đến thế. Sự tức giận trong lòng khiến cô ta mất đi lý trí, kích động hét lên với Cung Siêu: “Đến mức này rồi mà cậu vẫn còn bảo vệ cậu ta sao, nếu không phải vì cậu ta thì mọi chuyện có biến thành như thế này không?”

Tiếng thét của Vương Tiêu Tiêu rất lớn, nếu còn tiếp tục thì quản lý ký túc xá sẽ nghe được... Thế là Cung Siêu không hề nghĩ ngợi mà tát cho cô ta một cái, sau đó hung dữ nói: “Không muốn chết thì im lặng cho tôi!”

Dáng vẻ lúc đó của Cung Siêu thực sự rất đáng sợ, khiến Vương Tiêu Tiêu sợ không dám nói câu nào nữa, cả người run rẩy ngồi trên đất. Ký túc xá lại yên lặng trở lại, dường như mọi người có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Cuối cùng Cung Siêu lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: “Tử Y, cậu quay về nhà trước đi, chuyện hôm nay không được nhắc một câu nào với người khác! Phải vĩnh viễn giữ trong lòng! Cậu nhớ kĩ, sau này dù có chuyện gì xảy ra... cậu cũng đều không biết gì hết!”

Lý Tử Y im lặng thật lâu mới gật đầu với Cung Siêu: “Mình biết rồi...”

Sau khi ra khỏi trường, sắc mặt Lý Tử Y vẫn còn sự hoảng hốt, trong lòng cô cực kỳ hoảng sợ, cô không biết tại sao chuyện lại thành như thế này? Thậm chí cô còn không có dũng cảm hỏi Cung Siêu tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Còn cả cái vali kia chứa thứ gì... có phải là xác Tôn Lôi Lôi không?

Kỳ nghỉ nhanh chóng kết thúc, các bạn học sinh quay lại trường học thì nhận được hai tin tức đáng sợ. Một là giáo viên địa lý Lý Kiến Nghiệp, trong lúc ở lại trường trực ban vì bệnh tim bộc phát mà qua đời. Một tin khác là Tôn Lôi Lôi lớp C2-3 trên đường cùng cha mẹ về quê thì gặp núi lở, cả nhà đều gặp nạn.

Đại đa số mọi người trong lớp đều cảm thán thế sự vô thường, còn Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu thì như được đại xá thở phào một hơi. Chỉ có Lý Tử Y sau khi nghe hai tin tức này thì choáng váng, trong chốc lát không hiểu được ngọn nguồn cái chết của Tôn Lôi Lôi là như thế nào?

Mặc dù cuối cùng chuyện này đã kết thúc, nhưng những người trong cuộc cũng không còn lòng dạ nào tiếp tục học ở trường trung học số 25 nữa, cho nên bọn họ đều lần lượt chuyển trường khác.

Hai tháng sau, Lý Tử Y nhận được một email của Vương Tiêu Tiêu...

Chương 19: Nguyên nhân cái chết mơ hồ

Trong thư Vương Tiêu Tiêu nói cho Lý Tử Y biết, mấy người cùng tham gia vào chuyện ngày hôm đó đều đang làm thủ tục đi du học ở nước ngoài, chi phí đều do cha Cung Siêu chi trả. Nhưng cô ta cho rằng Lý Tử Y cần phải biết toàn bộ chân tướng, nếu không bọn họ phải ly biệt quê hương, còn cô lại ở trong nước hưởng phúc... Chuyện tốt không thể để một mình Lý Tử Y hưởng hết, cho dù Lý Tử Y không phải chịu trách nhiệm về pháp luật, thì lương tâm cũng phải ăn năn, bởi vì Tôn Lôi Lôi là vì cô nên mới phải chết!

Trong thư kể lại rõ ràng những chuyện đã xảy ra đêm hôm đó, lúc đó mấy người kia đã đoán được Tôn Lôi Lôi thường xuyên tố cáo mọi chuyện với thầy Lý, cho nên bọn họ định đem Tôn Lôi Lôi nhét vào vali để dọa thầy Lý, để thầy ấy về sau không xen vào việc của người khác nữa!

Cha của Cung Siêu là một tổng giám đốc rất có thực lực, rất nhiều thiết bị trong trường học là do ông ta tặng cho trường, bởi vậy Cung Siêu mới có thể hống hách trong trường học như thế, chỉ cần cậu ta không chọc thủng trời, thì mọi chuyện cha cậu ta đều có thể thu xếp ổn thỏa được, nên cậu ta không để thầy Lý vào mắt.

Khi bọn họ nhét Tôn Lôi Lôi vào vali còn cố ý dọa cô: “Chút nữa khi lão Lý đến nếu mày còn dám mách lẻo, lần sau bọn tao sẽ chôn mày luôn!”

Thật ra, lúc đó mấy người bọn họ chỉ thuận miệng nói đùa mà thôi, không ngờ câu nói đó lại thành lời tiên tri... Sau khi bọn họ nhét Tôn Lôi Lôi vào vali thì đi luôn, mặc kệ Tôn Lôi Lôi ở trong đó giãy giụa kịch liệt. Sau đó, họ dùng điện thoại của Tôn Lôi Lôi nhắn tin cho lão Lý, nói bây giờ cô đang bị nhốt trong rừng đào.

Lúc đó bọn họ cho rằng, lão Lý nhận được tin nhắn nhất định sẽ đến rừng đào tìm Tôn Lôi Lôi, khi ông ấy thấy vali không ngừng động đây nhất định sẽ bị dọa hét âm lên!

Còn đám người Cung Siêu sau khi ra khỏi rừng đào thì quay về ký túc xá, tưởng tượng đáng vẻ bị hù dọa của lão Lý, cười toe toét vui đùa đến rạng sáng. Không ai ngờ được mọi chuyện lại không diễn ra theo dự tính của bọn họ...

Đến khi trời sắp sáng, Vương Tiêu Tiêu nói muốn đến sân thể dục ngắm mặt trời mọc, hai nữ sinh khác nghe thấy lập tức nói mình muốn đi, thế là mấy người đó ra khỏi ký túc xá đi về hướng sân thể dục.

Không ngờ đúng lúc này, một nữ sinh tên Phỉ Nhi đột nhiên chỉ vào hướng nhà thí nghiệm và nói: “Mọi người nhìn kia, bên kia giống như có người nằm trên đất!”

Mấy người đó đều giật mình, nhưng lúc này trời mới tờ mờ sáng, bọn họ lại đứng cách nơi đó khá xa, nên không nhìn rõ trên đất có phải có người hay không, cho nên bọn họ cả gan đi qua. Kết quả đi đến gần mới phát hiện ra, người nằm trên đấy chính là giáo viên trực trường đêm qua, lão Lý!

Trong đám người thì Cung Siêu to gan nhất, cậu ta từ từ đến gần lão Lý, ngồi xổm xuống đưa tay lên mũi ông ấy thử xem còn hơi thở hay không, sau đó sợ hãi giật mình lùi về phía sau mấy bước, giọng run run nói: “Chết rồi...”

Cả đám nghe xong lập tức hoảng hốt, Vương Tiêu Tiêu sợ hãi nói: “Lão Lý chết ở đây từ khi nào!”

Cung Siêu lắc đầu nói: “Ai biết được!” Sau khi cậu ta nói xong đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, nhắc chân chạy thẳng về phía rừng đào, mấy người còn lại đương nhiên cũng không dám tiếp tục ở lại chỗ này, đều chạy theo cậu ta.

Khi mấy người chạy đến rừng đào, chỉ nhìn thấy chiếc vali nằm yên lặng ở đó, phía trên còn có một lớp lá khô... Trong thoáng chốc, đám người Cung Siêu đều ngây ngốc đứng tại chỗ, không ai dám tùy tiện bước lên xem xét tình hình.

“Ha ha... vali kia vẫn còn ở đây? Tôn Lôi Lôi chắc là... chắc là đã không còn ở trong đó nữa chứ?” Vương Tiêu Tiêu vừa cười vừa nói, nhưng giọng nói của cô ta lại vô cùng chột dạ.

Người đầu tiên đi qua xem vẫn là Cung Siêu, cậu ta thuần thục xé mấy vòng băng dính quấn bên ngoài vali, sau đó “soạt” một cái kéo khóa vali ra...

Hình ảnh bên trong vali đã định trước sẽ trở thành ác mộng cả đời người, mỗi một người trong bọn họ sẽ không bao giờ quên được hình ảnh Tôn Lôi Lôi hai mắt trợn ngược, làn da xám xịt, trên khóe miệng còn có vết máu. Lúc đó bọn họ đều quá sợ hãi, sau khi xác định Tôn Lôi Lôi đã chết thì lập tức đóng vali lại, không có dũng khí nhìn lại lần nữa.

Trong ký ức của Lý Tử Y, trong email của Vương Tiêu Tiêu cũng không nói chi tiết Tôn Lôi Lôi đã chết như thế nào, dù sao lúc đó bọn họ còn quá nhỏ, cho nên cũng không thể nào biết nguyên nhân cái chết của Tôn Lôi Lôi là gì, chỉ có thể suy đoán do bên ngoài vali quấn quá nhiều băng dính, khiến không khí không thể lưu thông, mới khiến người bên trong chết ngạt.

Mấy người lúc đó vô cùng sợ hãi, cho dù bình thường bọn họ hung hăng can quấy đến mức nào thì dù sao cũng chỉ là học sinh mới thành niên, trong một ngày bọn họ “hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp” hại chết hai người, nếu như chuyện này bị lộ ra, đời này của bọn họ coi như chấm hết!

Nghĩ kĩ, Cung Siêu lập tức kéo khóa vali lại, sau đó dùng hết sức bình sinh dựng đứng chiếc vali lên. Vương Tiêu Tiêu thấy thế hoảng sợ hỏi: “Cậu định làm gì?”

Lúc này Cung Siêu đã tỉnh táo lại, cậu ta nhìn trời sắp sáng và bảo: “Trước tiên mang cái xác này quay lại ký túc xá đã!”

“Cậu điên rồi à? Còn đưa nó về ký túc xá!” Vương Tiêu Tiêu hoảng sợ hét lớn.

Không ngờ Cung Siêu lại hung dữ nhìn cô ta và gắt: “Đừng nói linh tinh! Không muốn chết thì làm theo lời tôi! Bây giờ không đưa thi thể đi, chẳng lẽ chờ đến trời sáng cho người ta phát hiện ra sao?”

Mấy người kia nghe xong đều không nói gì nữa, bởi vì bọn họ biết Cung Siêu nói đúng, nếu như bây giờ không nghĩ cách xử lý thi thể kia cho tốt, mấy người bọn chúng chắc chắn là xong đời! Sau đó mới có một màn những chuyện xảy ra khi Lý Tử Y quay lại ký túc xá...

Cung Siêu thích Lý Tử Y, cậu ta cảm thấy chuyện này không thể kéo cả cô vào, nên nói dăm ba câu thì đuổi cô đi. Mặc dù trong lòng Vương Tiêu Tiêu tức giận, nhưng cũng là giận mà không dám nói.

Sau khi Lý Tử Y rời đi không lâu, mấy người Cung Siêu cũng khóa kĩ phòng ký túc xá rồi đi. Đêm hôm đó, mấy cậu nam sinh quay lại mang theo xẻng đào một cái hố trong rừng đào... Năm đó trường trung học số 25 còn chưa lắp camera giám sát, bởi vậy bọn chúng đã thần không biết quỷ không hay quay về trường học, chôn vali màu hồng kia dưới rừng đào.

Viên Mục Dã nghe Lý Tử Y kể xong mọi chuyện thì cảm thấy vô cùng khó chịu, mấy người trong cuộc mơ mơ hồ hồ, thì thế lại chỉ là một bộ xương trắng, sợ rằng nguyên nhân cái chết của Tôn Lôi Lôi sẽ vĩnh viễn chỉ là một câu đố.

Mặc dù chuyện đã xảy ra nhiều năm, nhưng Lý Tử Y chưa từng yên lòng, năm đó nếu không vì sự ích kỷ của cô, sẽ không hại chết Tôn Lôi Lôi...

Chương 20: Gia đình ba người

Mặc dù người bị hại không phải do Lý Tử Y tự tay giết chết, nhưng dù sao cô không giết người, người lại vì cô mà chết... Điều khiến cô không nghĩ ra được, chính là rõ ràng Tôn Lôi Lôi bị đám Cung Siêu chôn dưới rừng đào kia, vì sao lại nói cô ấy chết do đất lở?

Viên Mục Dã nhẹ giọng nói: “Về sau cô có liên hệ với nhóm người Cung Siêu nữa không?”

Lý Tử Y lắc đầu: “Không... Từ sau khi bọn họ ra nước ngoài du học, tôi chưa từng gặp lại bọn họ. Có điều tôi nghe nói phần lớn các công việc kinh doanh của cha Cung Siêu đều đã chuyển ra nước ngoài, mấy người Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu đều đã lấy được thẻ xanh ở đó, chắc sẽ không quay về nữa.”

Viên Mục Dã nghe vậy sắc mặt trở nên nghiêm trọng hơn, xem ra từ khi bọn họ quyết định đi du học đã không có ý định quay về nữa... Mặc dù đã tuyên bố Tôn Lôi Lôi chết do đất lở, nhưng mấy người đó trong lòng vẫn có quỷ! Bởi vì thi thể của Tôn Lôi Lôi trước giờ vẫn bị chôn dưới rừng đào, bọn chúng sợ sự tình sớm muộn sẽ bại lộ, cho nên đã chuẩn bị sẵn đường lui cho mình.

Hơn nữa, cha mẹ của những người này nhất định cũng biết chuyện, nhất là cha của Cung Siêu, nếu không sao ông ta chịu bỏ ra một số tiền lớn như thế đưa đám trẻ kia ra nước ngoài?

Hôm nay, Lý Tử Y có thể chủ động nói ra chân tướng sự việc, đã chứng minh sự áy náy của cô ấy trong bao nhiêu năm qua, nhìn sắc mặt của cô ấy có thể thấy đây là một vết thương không bao giờ lành trong lòng cô ấy, nếu không nói ra sợ rằng sớm muộn gì cũng sẽ nát rữa chảy mủ...

Sau khi Lý Tử Y nói ra bí mật trong lòng thì cảm xúc ổn định hơn trước nhiều, Viên Mục Dã càng nhẹ nhàng trấn an cô ấy: “Cô có thể nói ra sự thật chính là sự hỗ trợ tốt nhất đối với Tôn Lô Lô, tôi tin rằng cô ấy nhất định sẽ tha thứ cho cô...”

Nghe xong lời ấy, khuôn mặt Lý Tử Y tối sầm lại, nước mắt không ngừng dâng lên trong vành mắt. Viên Mục Dã hiểu, hôm nay cô ấy có dũng khí nói ra sự thật đã không dễ dàng gì, bởi vậy cậu cũng không thể yêu cầu nhiều hơn ở Lý Tử Y.

Bây giờ, Viên Mục Dã đã biết chân tướng của sự việc năm đó, như vậy có thể xác định được bước điều tra tiếp theo, bởi vì từ trước đến nay cậu luôn tin rằng chính nghĩa có thể đến trễ nhưng tuyệt đối sẽ không biến mất!

Nghĩ như vậy, Viên Mục Dã nói với Lý Tử Y: “Mấy ngày nay cô nhất định đã vất vả rồi, bây giờ nghe tôi, về nhà nghỉ ngơi thật tốt, chờ sau khi chúng tôi xác định thân phận của Tôn Lô Lô, sẽ chính thức gọi cô đến hoàn chỉnh biên bản.”

Lý Tử Y gật đầu, nhưng lập tức hỏi lại: “Mấy ngày nay nếu như tôi có chuyện gì có thể tìm anh không?”

Nếu như bình thường, Viên Mục Dã chắc chắn sẽ khéo léo cự tuyệt không cần suy nghĩ. Nhưng bây giờ là thời điểm Lý Tử Y yếu đuối nhất, cho nên Viên Mục Dã cũng đành gật đầu, cậu nói: “Đương nhiên là có thể, cô cần gì có thể liên hệ với tôi, tôi cam đoan sẽ lập tức trả lời cô.”

Để đảm bảo Lý Tử Y không chơi trò mất liên lạc, Viên Mục Dã tự mình đưa cô ấy về nhà. Sau đó cậu còn gọi điện cho Cục phó Dương, nói cho ông biết mình đã đưa Lý Tử Y về nhà. Cục phó Dương rất vui vẻ, còn tưởng rằng lần này Viên Mục Dã đã nghĩ thông rồi!

Sau khi thu xếp tốt cho Lý Tử Y, Viên Mục Dã lập tức quay về để giải quyết công việc, mặc dù cậu đã biết bộ xương trắng kia chính là Tôn Lô Lô, nhưng vẫn còn nhiều chỗ chưa khớp... Ví dụ như Tôn Lô Lô rõ ràng đã bị bọn Cung Siêu chôn trong rừng đào, vì sao lại còn chết do đất lở? Còn cả chiếc vali kia thật sự kín đến mức có thể khiến người ta ngạt thở sao?

Viên Mục Dã không ngừng suy nghĩ những vấn đề này, đến tận khi sắp tan làm, Tiểu Tống và Tiểu Mỹ mới hấp tấp chạy

về trong cục. Hóa ra hai người chạy đến huyện ủy của tỉnh bên cạnh, đã tìm được chú ruột của Tôn Lôi Lôi, ông Tôn Hiểu Quang.

Chuyện này Tiểu Tổng đi không mất công, vì cậu ta điều tra ra một manh mối vô cùng quan trọng, đó chính là năm đó khi cả nhà họ Tôn gặp tai nạn đất lở, nhân viên cứu hộ không tìm được thi thể của Tôn Lôi Lôi!

Năm đó cha mẹ Tôn Lôi Lôi đi đường tắt qua núi thì gặp đất lở, nửa quả núi chôn vùi họ xuống bên dưới, nhân viên cứu hộ tìm kiếm suốt mấy ngày đêm, cuối cùng chỉ tìm thấy thi thể của cha mẹ Tôn Lôi Lôi, còn thi thể của Tôn Lôi Lôi thì không tìm ra.

Bởi vì lúc đó cha Tôn Lôi Lôi nói rằng “cả gia đình ba người” cùng quay về, cho nên lúc đó chú Tôn cũng không biết cháu gái không ở trong xe... Bởi vậy, khi cha mẹ Tôn Lôi Lôi gặp tai nạn đất lở, tất cả mọi người đều đương nhiên cho rằng Tôn Lôi Lôi nhất định cũng đã chết, chẳng qua thi thể của cô ấy không biết bị chôn vùi ở nơi nào mà thôi. Nhưng ông ta đâu biết, cháu gái của mình đúng là đã chết, chỉ là không chết do núi lở mà chết do trò đùa ác ý của các bạn học cùng lớp.

Bây giờ đã tìm thấy chú của Tôn Lôi Lôi thì mọi chuyện đều dễ nói, chỉ cần lấy được mẫu DNA của chú Tôn, thì có thể tiến hành giám định nhân thân, xác định danh tính nạn nhân, Viên Mục Dã có thể thuận theo manh mối này tiếp tục điều tra sâu hơn.

Sáng hôm sau, Tiểu Tổng dẫn đồng nghiệp ở tổ kỹ thuật cùng đi đến huyện ủy một lần nữa, lần này chủ yếu là để thu thập mẫu ADN của chú Tôn, còn phía Viên Mục Dã cũng bắt đầu điều tra từ những cái tên mà Lý Tử Y cung cấp.

Đúng như những gì Lý Tử Y đã nói trước đó, Cung Siêu, Vương Tiêu Tiêu và mấy người tham gia vụ kia đều đang sống ở nước ngoài, thậm chí có người đã thành gia lập nghiệp, xây dựng gia đình, ổn định công việc, kết hôn sinh con. Đa phần bọn họ đều đã nhận được thẻ xanh, muốn những người này về nước chịu thẩm vấn sẽ vô cùng khó khăn...

Trong lúc Viên Mục Dã đang rầu rĩ không biết làm thế nào để bắt mấy nghi phạm kia về nước, thì cửa phòng cậu bị đẩy ra,

Viên Mục Dã nhìn lên thấy người đến là đội trưởng đội 6, Từ Lệ.

“Đội trưởng Từ? Sao anh lại rảnh rồi mà đến đây thế?” Viên Mục Dã ngạc nhiên hỏi.

Từ Lệ đi đến trước bàn làm việc của Viên Mục Dã ngồi xuống, nói: “Vụ án của trường trung học số 25 thế nào rồi? Có tiến triển gì không?”

“Hôm nay tôi đã cử Tiểu Tổng đi thu thập ADN của thân nhân nạn nhân, nếu như mọi thứ thuận lợi... Sẽ nhanh chóng xác định được thân phận nạn nhân.” Viên Mục Dã thành thật nói.

Từ Lệ gật đầu: “Vậy hôm nay cậu có rảnh không, có thể đi hiện trường với tôi một chút không?”

Viên Mục Dã hiểu kỳ nói: “Vụ án nào?”

“Không phải là vụ án bắt cóc kia à...” Từ Lệ thở dài.

“Án bắt cóc? Vụ thành lập tổ chuyên án à?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ đau đầu: “Chứ còn vụ nào nữa, chính là vụ đó, ở gần hiện trường vụ tai nạn xe chúng tôi có tìm được một căn phòng trống, suy đoán ban đầu là nơi nạn nhân bị giam giữ trước đó.”

“Sau đấy thì sao?” Viên Mục Dã thúc giục

“Không có sau đó, gian phòng đó vô cùng sạch sẽ, ngoại trừ dấu vết của nạn nhân thì không còn gì nữa!” Từ Lệ nói.

Chương 21: Linh vật

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không thể nào! Nếu như nạn nhân từng bị giam giữ ở đó thì chắc chắn sẽ còn dấu vết của nghi phạm để lại.”

Từ Lệ hừ nhẹ: “Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ như thế, nhưng đồng nghiệp bên tổ kỹ thuật đã kiểm tra ba bốn lần, ngoại trừ dấu vết của Mã Bách Xuyên thì không còn dấu vết nào chứng tỏ có người khác ở đó.”

“Cho nên?” Viên Mục Dã tiếp lời.

Từ Lệ cười gian xảo: “Cho nên mới muốn nhờ cậu đi cùng tôi qua đó xem hiện trường một chút... Biết đâu cậu có thể phát hiện ra manh mối gì đó mà chúng tôi không nhìn ra?”

Danh xưng “Linh vật phá án” của Viên Mục Dã không phải kiểu có danh mà không có thực, cho dù là bản án rơi vào tình huống bí đến thế nào chỉ cần mượn cậu đi mấy hôm là có thể “mời được nhân chứng ra phá án”!

Nhưng hiện giờ vụ án trong tay Viên Mục Dã cũng đang vào thời điểm khó khăn, cho nên cậu cũng không muốn đến đội 6 làm linh vật! Lúc trước có đội trưởng Lưu ở nhà, mỗi lần có chuyện thế này anh ấy đều thẳng thắn từ chối hộ Viên Mục Dã, nhưng hôm nay đội trưởng Lưu không ở đây, đồng chí Tiểu Viên cũng không tiện từ chối Từ Lệ.

“VẬY... Được thôi, nhưng mà nói thật với đội trưởng Từ, bây giờ thì tôi có thời gian, nhưng đến khi nhóm Tiểu Tổng từ huyện ủy quay về thì tôi thực sự không còn thời gian nữa!” Viên Mục Dã cố ý nói rõ.

Cậu làm sao biết được Từ Lệ đang chờ chính là câu này, trước đó có lão hồ ly Lưu Quang Vũ ở đây, Từ Lệ không thể mời nổi Viên Mục Dã! Bởi vì bình thường chuyện cầu người đi hỗ trợ đều là mượn riêng, chứ không có chuyện công khai đi mượn người, cho nên mỗi lần Lưu Quang Vũ cố ý đánh thái cực với

Từ Lệ, không cho mượn người, Từ Lệ cũng chẳng làm gì được.

Nhưng hôm nay Lưu Quang Vũ đi phá án ở ngoài, chỉ còn một mình thổ trắng Viên Mục Dã ở lại trông nhà, con sói Từ Lệ lừa cậu không phải dễ như trở bàn tay sao?

Không ngờ, khi Viên Mục Dã đang ngơ ngẩn leo lên xe của đội 6 thì thấy Diệp Dĩ Nguy cũng ngồi trong xe...

Viên Mục Dã ngạc nhiên hỏi: “Pháp y Diệp, sao anh cũng ở đây?”

Diệp Dĩ Nguy xấu hổ cười khẽ: “Đội trưởng Từ muốn tôi đến căn phòng ở gần hiện trường vụ tai nạn xem thử.”

Viên Mục Dã không nhịn được thầm mắng trong lòng: “Lão già Từ Lệ chết tiệt, đúng là tiện tay trộm gà quá nhỉ? Chơi một lần lừa hắn hai người ngoài đội đi cùng!”

Lúc này Từ Lệ mặt đầy đắc ý ngồi vào xe, sau đó nói với người lái xe tên Tiểu Vương: “Đi đến ngôi nhà gần hiện trường đường cao tốc, hai của quý trong cục này không có nhiều thời gian đâu, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng mới được!”

Gian phòng trống mà Từ Lệ nói đến nằm cách nơi xảy ra tai nạn trên đường cao tốc không đến tám trăm mét, đó là một gian nhà cấp bốn nhỏ. Chỗ khu nhà này trước đây là một trang trại chăn nuôi không lớn lắm, nhưng sau đó vì gây ô nhiễm môi trường nghiêm trọng mà bị ngừng hoạt động từ cuối năm ngoái, gian nhà nhỏ kia là chỗ ở cho nhân viên trong trại.

Vừa đi vào trong trại chăn nuôi, Viên Mục Dã đã ngửi thấy mùi phân trâu nong nặc trong không khí... Từ Lệ đi phía trước nói: “Chỗ này đã ngừng hoạt động một năm rồi mà mùi còn nồng nặc thế này, trước khi đóng cửa chắc mười dặm xung quanh đều ngửi thấy mất!”

Viên Mục Dã quay lại nhìn Diệp Dĩ Nguy, thấy lông mày anh ta nhíu lại, anh ta mặc bộ âu phục màu xanh đen không hề thích hợp với nơi này. Viên Mục Dã biết đã là người trong nghề pháp y, ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng bệnh nghề nghiệp, nhất là pháp y Bạch, dường như lúc nào anh ta cũng muốn dùng dung dịch oxy già lau sạch từng người tiếp xúc với mình.

Cho nên có đôi lúc Viên Mục Dã cũng hiếu kỳ, pháp y Bạch mặc bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng như vậy, thế lúc giải phẫu xác chết đã phân hủy sẽ làm thế nào?

Đang nghĩ linh tinh, Diệp Dĩ Ngụy đi đến bên cạnh cậu nói: “Sao thế? Không quen với mùi ở đây à?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Khi còn bé, điều kiện gia đình tôi không tốt, cái mùi này thường xuyên xuất hiện trong ký ức tuổi thơ của tôi. Có điều anh... mặc nghiêm túc như thế đi đến hiện trường có phải hơi có lỗi với bộ vét hàng hiệu này không!”

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy nghe xong lại tỏ vẻ không vấn đề gì: “Tôi học ở nước ngoài nhiều năm nên đã quen với việc mặc trang phục nghiêm túc rồi, thật ra đúng là tôi rất miễn cảm, nhưng cũng không phải là không chịu đựng được... Loại mùi kích thích khứu giác thế này đối với nghề của tôi chỉ là chuyện nhỏ.”

Điều này thì Viên Mục Dã không thể phủ nhận, cậu biết Diệp Dĩ Ngụy tuyệt đối không khoác lác, dù sao so với mùi của thi thể đã phân hủy, thì mùi phân trâu này có là gì?

Dãy nhà cấp bốn này đã được dán giấy niêm phong, Từ Lệ đi trước bóc giấy niêm phong xuống và nói: “Trong phòng vẫn giữ nguyên hiện trạng, hai vị cao nhân vào trong xem chút đi!”

Từ Lệ là người tính tình thoải mái, mặc dù là đội trưởng đội 6, nhưng lại không hề kiêu ngạo, rất thích hòa đồng với cấp dưới của mình. Khuyết điểm duy nhất của anh ta chính là quá dễ ý thắng thua!

Trong công việc anh ta rất thích ganh đua với đội Viên Mục Dã, năm nào cũng so năng suất phá án. Trước đó, năng suất phá án của đội 6 và đội 4 gần như khó phân cao thấp, nhưng từ khi Viên Mục Dã về đội 4 nửa năm trước, chênh lệch giữa hai đội lập tức được kéo xa ra.

Thật ra trước đó Từ Lệ đã nhiều lần nói với Cục phó Dương mình rất thích Viên Mục Dã, muốn cậu đến đội 6 rèn luyện mấy tháng. Viên Mục Dã thì không quan trọng ở đội nào, Cục phó Dương cũng không nói là không được, nhưng Lưu Quang Vũ sống chết không chịu thả người.

Trước khi đi vào, Từ Lệ đưa cho bọn họ mỗi người một đôi túi bọc giày, dù sao đây cũng là hiện trường gây án, nên bọn họ không thể để lại dấu chân trong đó. Sau khi Viên Mục Dã đi vào trong, hiện trường là một gian phòng chưa đến hai mươi mét vuông, đồ đạc trong phòng rất sơ sài, cái cửa sổ duy nhất cũng bị đóng đinh ghim chặt lại.

Người trước đây ở phòng này chắc chắn nghiện thuốc, mùi khói trong phòng này không kém gì mùi phân trâu bên ngoài kia! Ai có thể nghĩ được, một người gia tài trăm triệu như Mã Bách Xuyên trước khi chết lại sống trong một căn phòng thế này.

Trong phòng có một chiếc giường xếp, có điều nhìn lớp bụi bên trên có thể thấy đã lâu không có người nằm lên. Viên Mục Dã đeo găng tay, nhẹ nhàng giữ chăn đệm, xem có đồ gì bị giấu bên trong hay không. Còn Diệp Dĩ Nguy từ khi bước vào đã đứng yên bất động, giống như trong căn phòng này chỗ nào cũng có vi khuẩn vậy.

Viên Mục Dã đi một vòng quanh hiện trường, nơi ít bụi nhất ở đây là quanh một cái ghế! Cậu đi lại gần nhìn kĩ rồi nói: “Chiếc ghế này...”

Từ Lệ gật đầu: “Đồng nghiệp ở tổ kỹ thuật đã thu được ADN của Mã Bách Xuyên trên cái ghế đó, chứng tỏ trước khi chết anh ta vẫn luôn bị trói trên chiếc ghế này.”

Viên Mục Dã đẩy đẩy chiếc ghế: “Chiếc ghế không nặng, không giống làm từ gỗ thật, Mã Bách Xuyên lại cao lớn, một chiếc ghế rách có thể giữ được anh ta sao?”

Chương 22: Trò chơi

Từ Lệ nghe xong nhún nhún vai, nói: “Cho nên anh ta mới chạy được!”

“Sợ là không chỉ đơn giản như thế? Người có thể trói Mã Bách Xuyên ở đây sao có thể dễ dàng để anh ta chạy thoát như vậy?” Viên Mục Dã lắc đầu.

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy bỗng chen lời: “Tôi đồng ý với đánh giá của Tiểu Viên, việc Mã Bách Xuyên chạy trốn rất có thể là hành động cố ý của bọn cướp, trước đó tổ kỹ thuật có mang về sợi dây thừng bị Mã Bách Xuyên giựt đứt, đó là dây thừng leo núi chuyên nghiệp, nếu như trong tình huống không có dụng cụ hỗ trợ, chỉ dựa vào sức người thì nhất định không thể cắt đứt được. Hơn nữa trên sợi dây kia còn có vài chỗ thủng, giống như có người dùng vật sắc cắt ra.”

“Cố ý thả đi? Tại sao? Đối phương mất bao công sức bắt người rồi lại thả đi, nhất định có tính toán gì đó? Tiền còn chưa cầm được đã thả người? Việc này không phải không hợp lý sao?” Từ Lệ đưa ra nghi vấn.

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Có rất nhiều khả năng, có lẽ nghi phạm đã biết người nhà họ Mã báo cảnh sát, trong lòng hấn sợ bị cảnh sát bắt được, cho nên đã thả người. Hoặc là hấn muốn báo thù Mã Bách Xuyên, bắt cóc chỉ là hình thức ngụ ý.”

Từ Lệ vội vàng hỏi: “Báo thù? Lý do là gì?”

Diệp Dĩ Ngụy đẩy kính mắt, tiếp tục: “Trên người nạn nhân ngoại trừ dấu vết bị trói và vết thương ngoài da, thì còn có một số vết tụ máu hấn đã có từ trước đó, điều này chứng tỏ sau khi bị bắt trói về đây Mã Bách Xuyên đã bị đánh đập và ngược đãi... Trong tình huống thế nào bọn cướp sẽ đánh con tin chứ?”

Viên Mục Dã vẫn đang nghiên cứu đám chăn đệm trên giường, nghe thấy lập luận này bèn quay lại nói: “Có khi nào là ép anh

ta nói ra mật mã thẻ ngân hàng không?”

Từ Lệ khoát tay: “Không thể nào, hôm Mã Bách Xuyên bị bắt cóc, thủ phạm đã liên hệ với người nhà của anh ta, bắt bọn họ chuẩn bị một triệu tiền mặt để chuộc người, bọn cướp một khi đã liên hệ với người thân thì không cần thiết phải ép nạn nhân nói ra mật mã thẻ ngân hàng! Hơn nữa, cho dù trên người Mã Bách Xuyên thực sự có thẻ ngân hàng thì việc đi rút tiền cũng quá nguy hiểm, mười kẻ nghi phạm tự mình đi rút tiền thì đến chín kẻ bị bắt! Một kẻ có thể dọn dẹp hiện trường sạch sẽ như thế này, chắc chắn trí thông minh sẽ không quá thấp, nếu như hãn phạm phải sai lầm đơn giản như vậy thì đã bị chúng ta bắt từ lâu rồi.”

Đúng là như vậy, thật ra sau khi cảnh sát xác nhận Mã Bách Xuyên đã chết, thì đã lập tức cử người kiểm tra tất cả các tài khoản ngân hàng mà Mã Bách Xuyên đứng tên, nhưng không hề có tài khoản nào phát sinh giao dịch rút một lượng lớn tiền mặt. Cho nên Từ Lệ mới khẳng định chắc chắn như thế, xem ra tên nghi phạm này không lấy một đồng nào từ Mã Bách Xuyên cả.

Sau đó Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy kiểm tra kỹ càng căn phòng một lượt, đáng tiếc lại không phát hiện được manh mối nào có giá trị. Viên Mục Dã biết Mã Bách Xuyên không chết ở đây, cho nên năng lực của cậu cũng không phát huy được tác dụng.

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy nói: “Gian phòng này đầy mùi ẩm mốc khó ngửi, hẳn là rất lâu rồi chưa có ai ở. Nghi phạm có thể giam Mã Bách Xuyên ở đây chắc chắn không phải ngẫu nhiên, chắc chắn hẳn biết rõ nơi này bình thường không có người đến.”

Từ Lệ thở dài: “Nhắc đến Mã Bách Xuyên cũng quá ngu ngốc, chạy trốn đâu chỉ có một đường, sao anh ta lại nhất định đâm đầu lao vào đường cao tốc chứ?”

Câu này của Từ Lệ đã nhắc nhở Viên Mục Dã, cậu quay người nhìn ra ngoài cửa và nói: “Đội trưởng Từ, tôi thấy nơi này chắc không còn manh mối nào có giá trị đâu, hay là chúng ta ra bên ngoài đi lại theo đường Mã Bách Xuyên đã chạy trốn xem sao! Biết đâu lại thu hoạch được gì đó!”

Từ Lệ thấy cũng đúng, thế là ba người bọn họ liền đi dọc theo con đường mà nạn nhân đã chạy ra phía đường cao tốc... Thật ra cũng không thể trách Từ Lệ mắng Mã Bách Xuyên ngu ngốc, bởi vì trang trại này có hai đường nhỏ có thể đi, nếu ngày đó Mã Bách Xuyên chạy vào một trong hai đường này thì sẽ nhanh chóng gặp được người qua đường để cầu cứu, cũng không đến mức bị xe đâm chết trên đường cao tốc.

Nhưng Mã Bách Xuyên lại cứ không đi đường nhỏ, mà đi chui đầu vào trong ruộng ngô, chính vì anh ta chui vào trong ruộng ngô nên mới mất phương hướng, đầu óc choáng váng cuối cùng không hiểu làm sao lại chạy lên đường cao tốc.

Viên Mục Dã nhìn rìa ruộng ngô có ít cây ngô nằm ngã trên đất, xem ra nạn nhân đã chạy vào từ chỗ này, thế là Viên Mục Dã cũng chui vào. Từ Lệ vội vàng đi theo, nhưng Diệp Dĩ Ngụy vẫn đứng im bên ngoài, dường như không muốn bước vào ruộng ngô rộng lớn kia.

Viên Mục Dã vừa tiến vào đã cảm nhận được từ trường tư duy của Mã Bách Xuyên để lại, cũng nháy mắt hiểu ra vì sao một người có trí thông minh cao, còn là tổng giám đốc của một công ty lại chọn đâm đầu vào đường chết như thế...

Ngày hôm đó, Mã Bách Xuyên bước vào trong ruộng ngô là bởi vì tên bắt cóc vẫn luôn đi theo sau lưng anh ta! Lúc đó anh ta vô cùng sợ hãi, sau khi giật đứt được dây thừng, anh ta không để ý đến việc chân mình không mang giày mà vội vàng chạy ra ngoài.

Kết quả Mã Bách Xuyên vừa chạy ra ngoài đã nhìn thấy tên bắt cóc mình đứng ở ngã ba cách đó xa xa, vừa khéo chặn đường của anh ta. Không còn cách nào khác Mã Bách Xuyên đành phải bỏ con đường nhỏ, chọn chui vào trong ruộng ngô.

Trong ký ức cuối cùng của Mã Bách Xuyên, gương mặt của tên cướp rất mơ hồ, trên người gã mặc áo khoác màu xám đậm, tay luôn đeo găng tay trắng, khó trách người của đội 6 không tìm được gì trong căn phòng kia.

Lúc này Viên Mục Dã có thể cảm nhận được sự sợ hãi từ sâu trong lòng Mã Bách Xuyên... Xem ra người kia thực sự không muốn thả anh ta đi, chỉ muốn Mã Bách Xuyên cảm nhận được sự sợ hãi khủng khiếp trước khi chết! Đối phương đang cùng

anh ta chơi một trò chơi chết chóc, gã kia đương nhiên rất hưởng thụ quá trình này, còn Mã Bách Xuyên thì bị ép tham gia.

Mặc dù người kia che giấu mình rất kỹ, nhưng Viên Mục Dã lại thấy hơi quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi... Bởi vì cậu không nhìn thấy khuôn mặt gã đàn ông kia, cho nên chỉ có thể ước chừng số liệu, người kia cao khoảng một mét tám mươi, dáng người hơi gầy, đồng thời rất có năng lực phản trình sát.

Sau khi về lại cục, Viên Mục Dã ngại ngùng nói với Từ Lệ: “Xin lỗi đội trưởng Từ, không thể giúp gì cho anh!”

Từ Lệ cười tươi: “Đừng nói như vậy, là tôi phải xin lỗi mới đúng, án trong tay cậu đang bận như thế còn phải giúp tôi đến hiện trường. Đúng rồi, chuyện hôm nay cậu tuyệt đối không được nói cho Lưu Quang Vũ đấy! Nếu không nhìn thấy tôi, anh ta lại cần nhân mãi!”

Sau khi tiễn Từ Lệ, Viên Mục Dã ngồi xuống trước máy tính, trong đầu cậu vẫn là hình ảnh của gã mặc áo khoác kia, người này khiến cậu cảm thấy rất không ổn, từ khi làm cảnh sát cho đến giờ cậu sợ nhất là gặp phải loại tội phạm “hưởng thụ quá trình gây án” như thế này.

Chương 23: Điểm mấu chốt

Loại người này giết người như ngóe, đồng thời rất thích hưởng thụ quá trình phạm tội của mình, thậm chí phần lớn thời gian đều là giết chóc vì sở thích... Máy năm gần đây trình độ kỹ thuật trong điều tra phá án được nâng cao, nên ít khi xuất hiện án giết người liên hoàn, hai vụ án mà Viên Mục Dã phá lần trước cũng là những vụ án cũ. Mà gã đàn ông mặc áo khoác kia lại khiến cậu có cảm giác này, thậm chí cậu còn cảm thấy đây không phải lần đầu tiên hắn làm như vậy.

Quá giờ tan sở Tiểu Tổng mới mang theo mẫu ADN của chú Tôn về cục, nếu không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn... Chậm nhất là ngày mai, thân phận thực sự của bộ xương nữ kia sẽ được phơi bày.

Nhưng đây mới chỉ là bước đầu tiên trong “Vạn lý trường chinh”, mà bước khó nhất chính là làm thế nào để mấy “đứa trẻ hư đốn” kia quay về nước chịu thẩm vấn, nếu không cho dù có chứng cứ từ Lý Tử Y thì cũng không có tác dụng gì.

Nghĩ đến Lý Tử Y, Viên Mục Dã vẫn không yên tâm cho lắm, cậu gửi cho cô ấy một tin nhắn trên WeChat: “Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt, không được suy nghĩ linh tinh, có vấn đề gì thì gọi cho tôi.”

Một lát sau, Lý Tử Y trả lời: “Được, cảm ơn anh. À... tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Viên Mục Dã tưởng là Lý Tử Y muốn hỏi chuyện liên quan đến vụ án nên vội vàng nhấn lại: “Đương nhiên, cô hỏi đi.”

Không ngờ Lý Tử Y im lặng một lúc mới nói: “Sau khi mọi chuyện kết thúc, tôi có thể giữ liên lạc với anh không?”

Đọc câu trả lời của Lý Tử Y, Viên Mục Dã hơi suy nghĩ, cậu không phải là gỗ, đương nhiên biết ý nghĩa trong câu nói của cô gái này... Thật ra, Viên Mục Dã cũng không ghét Lý Tử Y, bởi vì xét trên các phương diện thì cô ấy vẫn là một cô gái tốt.

Mặc dù cô ấy cũng có trách nhiệm với cái chết năm đó của Tôn Lôi Lôi, nhưng lúc đó cô ấy không thể biết được sự việc cuối cùng lại diễn ra như vậy. Hơn nữa, suốt bao nhiêu năm nay cô ấy luôn bị chuyện này dằn vặt, đây cũng là cái giá phải trả cho lựa chọn sai lầm của mình lúc trước.

Nhưng Viên Mục Dã cũng biết, mình không giống như những người khác, sợ dĩ cậ không dám tùy tiện bắt đầu một đoạn tình cảm nào... chính là vì sợ rằng đến cuối cùng không thể đơm hoa kết trái. Bởi vậy cậu thận trọng nói với Lý Tử Y: “Đương nhiên là có thể, cô là một cô gái hiền lành tốt bụng, có thể trở thành bạn của cô tôi rất vui.”

Vài giây sau cậu nhận được tin nhắn trả lời của Lý Tử Y: “Nếu như tôi không muốn chỉ là một người bạn bình thường của anh thì sao?”

Trên phương diện tình cảm Viên Mục Dã luôn có ý trốn tránh, có lúc cậu thà rằng dồn hết tinh thần lên công việc còn hơn tốn thời gian trên phương diện tình cảm. Có lẽ nguyên nhân bởi vì những chuyện cậu đã trải qua khi còn nhỏ... mới khiến cậu không còn tin tưởng tình cảm giữa con người với con người là bền chặt?

Nếu như Lý Tử Y không liên quan đến vụ án, Viên Mục Dã chắc chắn sẽ không cân nhắc đến chuyện này, nhưng hiện giờ là thời điểm cô ấy đang yếu đuối nhất, cho nên Viên Mục Dã không thể từ chối quá thẳng thừng.

“Thật ra cô chưa hiểu rõ về tôi, tôi thực sự và tôi trong mắt cô chưa hẳn là một người... Nếu cô thực sự muốn tìm hiểu con người thật của tôi, chúng ta trước hết hãy bắt đầu từ tình bạn, được không?” Viên Mục Dã châm chọc lời nói.

Mấy câu này cậu nói rất mập mờ, bởi vì cậu cảm thấy trên đời này không có bao nhiêu cô gái có thể chịu được tính tình cổ quái của cậu, lại còn ngày đêm làm tăng ca, không bao lâu sau sẽ chọn cách chia tay. Mà sợ dĩ cậu nói vậy chủ yếu là vì không muốn kích thích tâm trạng của Lý Tử Y, để cô ấy có thể tiếp tục tin tưởng mình mà thôi.

Sau khi đặt điện thoại di động xuống, Viên Mục Dã nhẹ nhàng thở dài một hơi, cậu càng khắc sâu suy nghĩ mình quả nhiên không thích hợp với việc xử lý mấy chuyện tình cảm, xem ra

chờ sau khi vụ án này kết thúc, cậu nhất định phải nói chuyện rõ ràng với Lý Tử Y mới được...

Buổi chiều ngày hôm sau đã có kết quả đối chiếu, mặc dù không thể xác định trăm phần trăm nạn nhân là Tôn Lôi Lôi, nhưng lại có thể xác định nạn nhân có quan hệ huyết thống với chú Tôn, như vậy có thể gián tiếp nhận định nạn nhân chính là Tôn Lôi Lôi. Viên Mục Dã hưng phấn gọi điện thông báo tiến triển của vụ án cho đội trưởng Lưu, không ngờ đội trưởng Lưu nghe xong lại dội cho cậu một gáo nước lạnh.

“Cậu đã nghĩ đến việc làm sao đưa được những người kia về nước chưa? Năm đó sở dĩ bọn họ cùng nhau xuất ngoại chính là vì sợ sự việc bại lộ... Bây giờ internet phát triển như vậy, khó chắc chắn được những người đó không ai biết rằng thi thể đã bị cảnh sát phát hiện ra! Nếu cậu là một người trong bọn họ, cậu có quay về tìm chết không?” Đội trưởng Lưu nói thẳng ra luôn.

Viên Mục Dã im lặng, đội trưởng Lưu thấy cậu không nói gì, bèn tiếp tục: “Cậu có thể điều tra ra thân phận của nạn nhân đã rất lợi hại rồi, nhưng cậu cũng phải chuẩn bị tốt tâm lý, vụ án này chắc chắn phải đánh lâu dài, nếu như tôi là cậu thì tôi sẽ suy nghĩ thật kĩ xem làm thế nào để bọn họ buông bỏ cảnh giác, an tâm về nước?”

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng tốt đẹp của Viên Mục Dã lập tức tan biến, cậu biết những lời đội trưởng Lưu nói đều có lý, nếu như muốn bọn họ về nước, nhất định phải xóa được sự lo lắng trong lòng bọn họ đã.

Nhưng làm thế nào mới có thể xóa được điều đó? Cũng không thể đợi thêm mấy lần ba năm, năm năm nữa? Mặc dù Viên Mục Dã biết vụ án này phải trường kỳ kháng chiến, nhưng cậu cũng không muốn kéo dài quá lâu!

Nghĩ đi nghĩ lại, Viên Mục Dã nghĩ ra một ý kiến to gan, đó chính là để Lý Tử Y chủ động liên hệ với mấy người kia, nhất là Cung Siêu! Nói cho cậu ta biết vì cảnh sát không có cách nào điều tra ra được thân phận nạn nhân, cuối cùng đành đưa vụ án vào danh sách vụ án chờ điều tra, không tiếp tục điều tra nữa... Với tình cảm Cung Siêu dành cho Lý Tử Y nhất định sẽ tin lời cô ấy nói!

Mà phía cảnh sát để chứng thực lời Lý Tử Y nói, cũng có thể phát một thông cáo trên website của văn phòng cảnh sát, đưa những thông tin cơ bản của thi thể kia thông cáo ra ngoài, cũng nói rõ nếu trong thời gian quy định không có người đến nhận, thi thể nạn nhân sẽ bị hỏa táng.

Đương nhiên trên thông cáo này sẽ không nói rõ đây là thi thể của nữ giới chết trong trường trung học số 25, mà chỉ miêu tả chi tiết bề ngoài, ví dụ như kẹp tóc trên thi thể... Bởi vì năm đó những người kia đều biết chi tiết này, cho nên chỉ cần bọn họ đọc được thông cáo này, nhất định sẽ tin lời Lý Tử Y nói là thật.

Bước thứ hai chính là liên hệ với nhân viên nhà trường, để bọn họ phát thư mời cựu học sinh quay về tựu trường trong ngày thành lập trường năm nay, hy vọng bọn họ sẽ quay về thăm lại trường cũ. Mấy người kia từ sau khi rời đi năm đó vẫn chưa từng quay trở lại, Viên Mục Dĩ không tin bọn họ không muốn về nhà!

Nhưng kế hoạch này có hai điểm mấu chốt nhất định phải nắm được, thứ nhất chính là thuyết phục Lý Tử Y, để cô ấy ra mặt liên hệ với Cung Siêu; thứ hai là thuyết phục Cục phó Dương đăng thông cáo của cảnh sát. Hai việc này thiếu một việc nào cũng không được, chỉ cần một cái không thành, thì chuyện này sẽ rất khó hoàn thành.

Phía Cục phó Dương, Viên Mục Dĩ không quá lo lắng, vì tháng nào cảnh sát cũng phát thông cáo loại này, chủ yếu là thông báo những thi thể vô danh, cho nên trong thông cáo có lẫn một tin giả cũng không ai phát hiện ra, dù sao cũng không có ai thực sự đến nhận thi thể của Tôn Lôi Lôi.

Chương 24: Nam diễn viên chính xuất sắc

Nhưng phía Lý Tử Y thì lại khác, nói ra chân tướng là một chuyện, còn liên hệ với những người liên quan đến năm đó là một chuyện khác! Viên Mục Dĩ biết đám người Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu vẫn luôn là bóng ma trong lòng Lý Tử Y, nếu như không phải trong tình huống không còn cách nào khác, cô ấy chắc chắn không muốn gặp lại những người này.

Thật ra trong chuyện này Viên Mục Dĩ cũng khá mâu thuẫn, bởi vì một mặt cậu hy vọng Lý Tử Y sẽ giúp mình việc phức tạp này, mau chóng kết thúc vụ án! Một mặt cậu lại hy vọng Lý Tử Y từ chối giúp mình, vì dù sao đây cũng là việc công, công tư nhập nhằng khiến cậu rất đau đầu.

Do dự mãi, cuối cùng Viên Mục Dĩ vẫn nhờ Lý Tử Y chuyện này, cô ấy nghe xong không trả lời ngay, mà nói mình cần một thời gian suy nghĩ... Mặc dù trong lòng Viên Mục Dĩ rất vội, nhưng cậu cũng biết không thể ép Lý Tử Y được, nhất định phải dùng hết kiên nhẫn của cậu để chờ.

Không biết có phải vì tốc độ phá án nửa đầu năm quá cao, nên đã dùng hết may mắn cả năm của họ hay không mà chỉ trong có mấy ngày, hai vụ án trong tay đội 6 và đội 4 đều ngưng giữa chừng.

Vụ án bộ xương nữ giới còn dở, mặc dù độ khó cao hơn, nhưng chỉ cần đội Viên Mục Dĩ kiên nhẫn chờ đợi thì cuối cùng sẽ có một ngày kết án được. Còn vụ án của Từ Lệ lại hơi khó giải quyết, dù sao nạn nhân cũng là danh nhân, tổ chuyên án cũng đã thành lập, nhưng bây giờ lại không có bất cứ đầu mối nào, khiến anh ta không biết phải làm thế nào.

Mặc dù Viên Mục Dĩ muốn giúp anh ta nhưng cậu lại không nắm được manh mối nào rõ ràng. Thật ra đến chính Mã Bách

Xuyên cũng không biết người bắt cóc mình là ai, đây mới là điểm mấu chốt của vấn đề...

Trước đây mỗi lần Viên Mục Dã cảm nhận từ trường tư duy cuối cùng của nạn nhân tại hiện trường vụ án, thì đều là thông qua ký ức khi còn sống của nạn nhân để nhận định hung thủ. Nhưng trong vụ án này, người bị hại hoàn toàn không biết thông tin gì về kẻ tình nghi, ngoại trừ chiếc áo khoác xám trên người hung thủ thì không còn gì khác.

Trong tình huống bình thường, Viên Mục Dã vẫn có thể nhìn rõ hình dáng của hung thủ, nhưng trong vụ án của Mã Bách Xuyên và Tôn Lôi Lôi cậu đều không có cách nào nhìn rõ khuôn mặt của nghi phạm... Sở dĩ xuất hiện tình trạng như vậy, hoàn toàn là do nghi phạm không trực tiếp gây ra cái chết của người bị hại, cho nên khuôn mặt của những người kia trong ký ức của nạn nhân đều rất mơ hồ.

Đương nhiên, có những lúc Viên Mục Dã nhìn thấy rõ khuôn mặt của kẻ tình nghi cũng chưa chắc đã bắt được người, dù sao cậu cũng không phải máy chụp ảnh hay máy đánh chữ, cậu không thể nói thẳng với đồng nghiệp rằng tôi nhìn thấy người đó là hung thủ đúng không? Nếu không cho dù đồng nghiệp không bị cậu dọa sợ, thì cũng sẽ coi cậu như bị thần kinh, bởi vậy cho đến giờ Viên Mục Dã vẫn luôn che giấu dị năng của mình.

Hai ngày sau phía Lý Tử Y đã có câu trả lời, cô ấy đồng ý giúp Viên Mục Dã chuyện này, nhưng còn việc Cung Siêu có bị lừa hay không thì cô ấy không thể chắc chắn. Sau đó Lý Tử Y nói cho Viên Mục Dã biết, thật ra cho đến giờ Cung Siêu vẫn lén lút gửi thư cho cô. Có điều đã nhiều năm như vậy, nhưng Lý Tử Y chưa từng gửi thư lại cho hắn, bởi vì cô cũng không biết mình nên nói gì?

Vì không muốn khiến đám người Cung Siêu nghi ngờ, Lý Tử Y dựa vào nội dung Viên Mục Dã nói gửi một bức thư cho Cung Siêu. Nội dung rất ngắn, trong thư chỉ ghi một câu không rõ ràng: “Chuyện năm đó đã kết thúc, mong gặp lại...”

Mặc dù chuyện đã xảy ra được mười năm, nhưng tình cảm của Cung Siêu dành cho Lý Tử Y dường như vẫn rất sâu đậm, ngày thứ hai sau khi nhận được thư, Cung Siêu lập tức trả lời:

“Đã biết rõ mọi chuyện, đợi mình sắp xếp mọi chuyện của công ty sẽ về nước gặp cậu.”

Viên Mục Dã không ngờ Cung Siêu lại mắc lừa nhanh như vậy, còn không chờ thư mời kỷ niệm thành lập trường, tên nhóc này đã tự mình về nước rồi.

Khi Lý Tử Y gặp lại Cung Siêu mới phát hiện ra hắn đã sớm không còn là thiếu niên ngây thơ năm đó, nếu như không phải hiểu rõ bản chất của hắn, sợ rằng cô cũng sẽ cho rằng Cung Siêu là một tiên sĩ nho nhã đi du học về nước.

Vì không muốn đánh rần động cỏ, cảnh sát không liên hệ ngay với Cung Siêu, mà kiên nhẫn đợi những người còn lại quay về mới thu lưới một mẻ.

Dường như vẫn giống năm đó, mấy người kia thấy Cung Siêu về nước không gặp vấn đề gì, liền kích động muốn tham gia lễ kỷ niệm ngày thành lập trường. Trong lòng Viên Mục Dã biết, chỉ cần những người này bước chân lên lãnh thổ Trung Quốc, bọn họ đừng bao giờ nghĩ đến việc quay lại nơi gọi là đất nước tự do kia nữa!

Mọi chuyện còn thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng của Viên Mục Dã, sau khi Cung Siêu trở về không bao lâu thì Vương Tiêu Tiêu cũng quay về! Những người còn lại, có lẽ sau khi quan sát Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu không sao, hắn là không bao lâu sau sẽ lần lượt về nước.

Sau khi về nước, Cung Siêu không hề biết đại nạn sắp đến... Hắn vẫn nhiệt tình theo đuổi Lý Tử Y như trước, không còn cách nào, Lý Tử Y đành nói dối là mình đã có bạn trai.

Cung Siêu nghe xong thì không tin, yêu cầu Lý Tử Y phải dẫn bạn trai đến gặp mình! Nhưng Lý Tử Y lấy đâu ra bạn trai? Bởi vậy cô đành nhờ Viên Mục Dã giúp.

Cân nhắc đến sự an toàn của Lý Tử Y, Viên Mục Dã đồng ý cùng cô đi gặp Cung Siêu! Lúc đó mọi người hẹn gặp nhau trong nhà hàng của một trung tâm nghệ thuật địa phương, mà người vẫn luôn thích Cung Siêu, Vương Tiêu Tiêu cũng đến...

Ấn tượng đầu tiên của Viên Mục Dã đối với Cung Siêu chính là một phú nhị đại tiêu chuẩn, còn quảng thâm hắc sâu dưới mắt kia đủ để chứng minh nếu thật hắn không có vấn đề thì là

thường xuyên mất ngủ. Đúng vậy, những kẻ làm việc trái lương tâm mà còn có thể cao gối ngủ ngon đâu được mấy người, hiển nhiên Cung Siêu chưa đạt đến cảnh giới đó.

Về phần Vương Tiêu Tiêu, đẹp thì có đẹp, nhưng lớp trang điểm trên mặt cô ta quá dày, đến mức Viên Mục Dã suýt thì không nhận ra cô ta... Ngũ quan của cô ta khác rất nhiều so với ảnh chụp trên học bạ mười mấy năm trước! Xem ra mấy năm nay Vương Tiêu Tiêu đã không ít lần động dao kéo lên mặt mình, nếu không sao lại biến thành khuôn mặt như thế này!

Trong bữa ăn, Cung Siêu hỏi Viên Mục Dã làm nghề gì, Viên Mục Dã cũng không giấu giếm nói thật mình làm cảnh sát. Khi Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu nghe thấy Viên Mục Dã nói mình là cảnh sát, sắc mặt cả hai hơi biến đổi, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường.

Đừng thấy Viên Mục Dã bình thường ít nói đến đáng thương, nhưng khi tiến hành nhiệm vụ hoặc muốn nguy trang thành người nào đó, thì cậu tuyệt đối sẽ trở thành nam chính xuất sắc! Trong bữa cơm, cậu đối xử với Lý Tử Y như một đôi tình nhân lâu năm, không thể nhìn ra một điểm nào là họ mới quen nhau hai tuần.

Trong bữa cơm này, người vui nhất là Vương Tiêu Tiêu, Cung Siêu theo đuổi Lý Tử Y bao nhiêu lâu, thì cô ta cũng thích Cung Siêu bấy nhiêu lâu... Bây giờ cô ta thấy Lý Tử Y đã có bạn trai, trong lòng không khỏi âm thầm vui mừng, cảm thấy cuối cùng mình cũng có cơ hội ở cạnh Cung Siêu.

Chương 25: Toàn bộ sa lưới

Người quá vui vẻ thì dễ nhiều lời, sau khi nói chuyện phiếm vài câu thì Vương Tiêu Tiêu đột nhiên hỏi nhỏ Viên Mục Dã: “Cảnh sát Viên, tôi nghe nói gần đây các anh có đào được một thi thể trong trường trung học... Chuyện này là thật sao?”

Viên Mục Dã đợi mãi cuối cùng cũng đợi được câu này của cô ta, cậu cố ý tỏ vẻ không vui: “Cô nói đến vụ án ở trường trung học số 25 sao? Đã đưa vào hồ sơ lưu trữ không tiếp tục điều tra nữa rồi! Có điều đây là vụ án của đội khác, tình hình cụ thể tôi không rõ lắm... Những vụ án thi thể vô danh như thế này trên cả nước một ngày có đến trên dưới một nghìn vụ, nếu như điều tra từng vụ một thì cảnh sát chúng tôi cũng khỏi cần làm gì khác nữa rồi.”

Nét mặt Vương Tiêu Tiêu và Cung Siêu rõ ràng giãn ra, chút thay đổi này cũng bị Viên Mục Dã nhìn thấu, cùng lúc đó cậu khẽ thở dài trong lòng, bởi vì chỉ có lừa được hai người này, thì những người còn lại mới có thể lọt lưới vào ngày thành lập trường trung học số 25.

Nửa tháng sau, lễ kỷ niệm ngày thành lập trường hàng năm được tổ chức đúng hạn. Không khí lễ kỷ niệm trường năm nay dường như có điểm gì đó không giống bình thường, ngay cả lời đọc chào mừng của thầy hiệu trưởng cũng đầy lỗi sai. Cũng may việc này không khiến cựu học sinh chú ý, trong đó có cả đám người Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu.

Viên Mục Dã lấy danh nghĩa là bạn trai Lý Tử Y, đi tham gia cùng cô ấy, đương nhiên việc chính vẫn là bảo vệ an toàn cho cô ấy.

Ban đầu Viên Mục Dã đã cân nhắc đến chuyện âm thầm bắt từng người một trong bọn họ, nhưng cậu cảm thấy việc này không khả thi, dù sao người của họ không nhiều, nếu trong lúc bắt người này lại gây chú ý khiến kẻ khác chạy mất thì làm thế nào?

Để an toàn, Viên Mục Dã quyết định bắt hết đám người này trong ngày kỷ niệm thành lập trường, khiến bọn chúng trở tay không kịp! Để không có sơ hở, Viên Mục Dã đã xin cục đề các đồng nghiệp trong đội số 6 cùng tham gia hoạt động. Mà Từ Lệ mấy ngày nay vì vụ án trong tay không có tiến triển gì nên tức đến khó chịu, vừa hay có hành động lần này để phát tiết...

Để phòng ngừa khi hành động xảy ra bất trắc, cảnh sát cố ý tạo ra một đợt động đặc biệt, đó là để các học sinh đi học tập ở nước ngoài chụp ảnh tập thể với nhau, mà trong khóa Lý Tử Y chỉ có đám người Cung Siêu là về nước tham gia lễ kỷ niệm.

Địa điểm chụp ảnh được chọn là nơi có đặt biển tên trường trung học số 25, đám người Cung Siêu là đợt thứ ba lên chụp ảnh, kết quả bọn họ vừa mới đứng vào vị trí, thì những cảnh sát mặc thường phục đã đứng sẵn đằng sau.

Trong hành động lần này, đội 6 phụ trách bắt người, bởi vì Từ Lệ là cảnh sát lão làng rồi, có nhiều kinh nghiệm trên phương diện này... Anh ta cho người vây quanh đám Cung Siêu, sau đó nói nhỏ mấy câu với bọn họ, mấy người kia nghe xong đều không có hành động phản kháng nào cứ thế bị đưa đi.

Những người xem náo nhiệt xung quanh thấy đám người Cung Siêu bị cảnh sát đưa đi thì mặt đầy khó hiểu, bọn họ không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Viên Mục Dã đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh sát hành động thuận lợi, thì để Tiểu Tổng đưa Lý Tử Y về nhà an toàn, còn cậu đi theo Từ Lệ về cục cảnh sát thẩm vấn đám Cung Siêu.

Trên đường về Viên Mục Dã hiếu kỳ hỏi Từ Lệ: “Đội trưởng Từ, khi này anh nói gì với bọn họ mà bọn họ lại ngoan ngoãn đi theo các anh thế?”

Từ Lệ khẽ cười nói: “Tôi chỉ khuyên bọn họ tốt nhất đừng phản kháng vô ích, nếu không mấy trăm đàn em khóa dưới sẽ biết vì sao bọn họ bị cảnh sát bắt đi!”

Nghe thấy vậy, Viên Mục Dã hiểu rằng những người kia vẫn còn mang tâm lý cầu may, muốn giữ mặt mũi cho mình, xem ra cho dù bắt được họ về đồn cảnh sát cũng chưa chắc họ đã ngoan ngoãn nói ra sự thật.

Quả nhiên, mấy người vẫn giữ vững tinh thần đồng minh, dù người thăm vẫn có hỏi thế nào, bọn họ vẫn nói mình không biết.

Từ Lệ thăm vấn một người, anh ta nhận ra trong những người này Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu là thông minh hơn cả, bọn họ đối mặt với tình huống bị cảnh sát hỏi cung vô cùng bình tĩnh, tỏ ra là các học sinh giỏi giang đi du học về vô cùng phối hợp với sự điều tra của cảnh sát...

Xem ra không có khả năng lấy được chứng cứ từ hai người này, mà trong quá trình lấy cung của những người còn lại cũng giống như chong chóng đo chiều gió, nếu lúc trước bọn họ đã không nói ra, thì bây giờ càng không thể nói ra chân tướng sự việc trước.

Có điều trong số đó có một người tên là Ngô Triễn Bằng tổ chất tâm lý không vững, Viên Mục Dã còn chưa hỏi anh ta chuyện gì, anh ta đã căng thẳng đến mức cả người đổ mồ hôi. Từ Lệ biết có thể đột phá từ Ngô Triễn Bằng này, thế là anh ta thì thầm mấy câu với Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã gật đầu, cố ý làm sắc mặt nghiêm trọng nói với Ngô Triễn Bằng: “Ngô Triễn Bằng, tôi biết vợ anh đã có thai được năm tháng, nếu như anh còn muốn nhìn thấy con mình thì hãy kể rõ chuyện đã xảy ra năm đó. Vụ án như thế này cũng chia ra thủ phạm và tòng phạm, như anh... cùng lắm chỉ bị coi là tòng phạm!”

Ngô Triễn Bằng lúc đầu vẫn không nói gì, chỉ có hai tay không ngừng xoa nắn, Viên Mục Dã biết đây là một hành vi trong vô thức, thể hiện rõ sự đấu tranh trong lòng Ngô Triễn Bằng, anh ta đang nghĩ xem mình có nên nói ra chuyện năm đó không, dù sao trước đây mình cũng chỉ là một tay chân của Cung Siêu, những chủ ý xấu xa đều là hấn tự đưa ra, liên quan gì đến mình?

Viên Mục Dã thấy Ngô Triễn Bằng có vẻ đã dao động, lập tức tận dụng cơ hội, đột ngột vỗ bàn nói: “Ngô Triễn Bằng! Đây là cơ hội cuối cùng của anh, anh nghĩ kỹ đi, sở dĩ chúng tôi có thể tìm được các anh không phải vì chúng tôi đã có chứng cứ sao? Nếu không năm đó có bao nhiêu học sinh, sao chúng tôi lại chỉ bắt các anh chứ?”

Ngô Triền Bằng bị tiếng hét của Viên Mục Dã dọa sợ rúm người, cơ thể suýt chút nữa thì tụt xuống khỏi ghế, đến mức sau đó toàn thân anh ta vẫn còn run rẩy. Viên Mục Dã thấy anh ta sắp không chịu được nữa rồi, bèn chậm rãi nói: “Ngô Triền Bằng, anh cần phải hiểu rõ, cơ hội chỉ có lần này, nếu như anh không nắm lấy, có lẽ anh sẽ phải đợi con anh học tiểu học mới được gặp nó đấy.”

“Tôi... tôi, thật ra năm đó...” Ngô Triền Bằng ấp úng mãi cũng không nói ra chuyện Viên Mục Dã muốn nghe, thế là Viên Mục Dã lại thêm dầu vào lửa: “Hay là tôi kể chuyện cũ cho anh nghe trước, anh nghe câu chuyện này của tôi xem có khác gì với chuyện các anh đã làm lúc trước không nhé?”

Sau đó Viên Mục Dã tự mình kể lại đơn giản những chuyện kia một lượt, Ngô Triền Bằng nghe xong bị dọa sợ ngồi im trên ghế, tâm lý cầu may lúc trước đã không còn sót lại chút nào! Có điều anh ta không thể hiểu được vì sao cảnh sát lại có thể biết chi tiết đến như vậy?

Chương 26: Phản cung ngay tại tòa

Viên Mục Dã thấy Ngô Triễn Bằng đã bị mình dọa cho choáng váng thì tiện tay ném cho anh ta một xấp tài liệu và nói: “Tự anh xem đi, đây là toàn bộ quá trình của vụ việc năm xưa. Lý Tử Y đã kể lại hết cho tôi chuyện xảy ra ngày hôm đó rồi...”

Ngô Triễn Bằng nhận lấy xem, mặt lập tức không còn hột máu. Sự xuất hiện của Lý Tử Y là một sự đả kích chí mạng đối với liên minh cùng tiền cùng lùi này của bọn họ. Nếu anh ta vẫn ngậm chặt miệng không khai, nói không chừng cuối cùng đến cả “tòng phạm” cũng không làm nổi.

Viên Mục Dã thấy sắc mặt Ngô Triễn Bằng thay đổi liên tục là biết trong lòng anh ta đã bắt đầu từ từ dao động, vì thế cậu tiếp tục hù dọa Ngô Triễn Bằng: “Anh cần phải nghĩ cho kĩ, đừng để mình rõ ràng chỉ là một tòng phạm nhưng cuối cùng lại bị cân nhắc mức hình phạt cùng với thủ phạm chính! Người ta có một người cha có tiền, kể cả ngồi tù ra thì vẫn có thể sống ngon lành... Anh có thể được không? Mấy năm nay anh liều sống liều chết ở nước ngoài cũng chỉ sống khá giả. Nếu anh bị phán tội thật, vậy tất cả những thứ anh có được bây giờ đều sẽ đi tong!”

Đương nhiên Ngô Triễn Bằng biết Viên Mục Dã nói đúng. Năm đó rõ ràng anh ta cũng chỉ hòa theo một cách mù quáng, kết quả không hiểu sao lại bị quán vào một vụ án gây chết người, đã thế còn phải rời xa quê hương phiêu bạt bên ngoài mười năm!

Mặc dù Ngô Triễn Bằng không học đại học chuyên ngành pháp luật, nhưng anh ta đã từng nghiên cứu sâu về luật pháp Trung Quốc. Một khi vụ án này được tuyên án, không mất ba thì cũng bảy năm! Với tình hình hiện giờ của anh ta, đừng nói là bảy năm, dù chỉ ngồi tù một năm... sau khi ra ngoài cũng đã là “cảnh còn người mất”.

Nhóm Viên Mục Dã trải qua một đêm “thấu hiểu bằng tình cảm, lay động bằng lý lẽ”, cuối cùng Ngô Triễn Bằng xem như đã chịu mở miệng thừa nhận chuyện năm đó bọn họ hại chết hai mạng người.

Trên cơ bản, lời kể của Ngô Triễn Bằng và Lý Tử Y không khác nhau quá nhiều. Anh ta bổ sung một vài chi tiết nhỏ mà Lý Tử Y không biết. Sau đó Từ Lệ và Viên Mục Dã cầm lời khai của Ngô Triễn Bằng cho mấy người còn lại xem, liên minh giữa bọn họ bị tan rã hoàn toàn trong nháy mắt.

Vụ án bộ xương nữ kéo dài suốt một thời gian như vậy cuối cùng đã thấy được ánh rạng đông. Chuyện còn lại là phải đi theo một vài trình tự pháp luật, cuối cùng chờ toà tuyên án. Đúng lúc này, Lưu Quang Vũ vẫn đi công tác bên ngoài trở về, nghe nói vụ án đã được phá nên vui mừng vỗ vai Viên Mục Dã: “Thằng nhóc này giỏi, biết ngay cậu được việc mà!”

Lúc này vừa hay Từ Lệ tới tìm Cục phó Dương nói chút chuyện. Vừa thấy đội trưởng Lưu đã trở lại, anh ta vội mò qua chào hỏi: “Chao ôi, đội trưởng Lưu về rồi à? Đúng lúc, nhanh cho tôi mượn Tiểu Viên mấy ngày coi!”

“Xéo xéo xéo... Nên làm gì thì làm gì đi! Tôi mới vừa về mà cậu đã làm tôi bức bối!” Lưu Quang Vũ tức giận.

Từ Lệ nghe vậy tỏ vẻ không vui: “Họ Lưu kia, anh chẳng nghĩa khí gì cả! Lúc đội 4 các anh bắt người, cả đội 6 chúng tôi đều đi giúp đỡ. Anh không thể qua cầu rút ván như thế được?”

Lưu Quang Vũ quay lại hỏi Viên Mục Dã: “Còn có chuyện này à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Trong lần hành động ở trường trung học số 25, chúng ta cần bắt sáu nghi phạm một lúc. Lúc ấy người trong đội không đủ nên đội trưởng Từ mới dẫn người tới giúp.”

Lưu Quang Vũ nghe xong thì quay đầu liếc mắt đánh giá Từ Lệ rồi bảo: “Không có việc thì không ân cần. Nói đi, có phải vụ án kia của cậu vẫn chưa phá được không?”

Từ Lệ cười hề hề: “Vẫn là anh hiểu tôi đây! Còn không phải là vụ án của Mã Bách Xuyên sao? Bây giờ người nhà anh ta và

truyền thông đều dí sát nút, tôi sắp thành kiến bò trên chảo nóng rồi!”

Lưu Quang Vũ suy nghĩ rồi nói: “Cũng không phải không thể cho cậu mượn Tiểu Viên, nhưng cần phải chờ vụ án của cậu ấy kết án xong hết mới được. Nói gì thì nói vụ án này cũng do cậu ấy theo từ đầu, bây giờ sắp sửa kết thúc rồi, tạm thời không đòi Tố Tố được.”

Từ Lệ cũng biết vụ án bắt cóc này không thể tìm được manh mối nhanh như vậy, cơm ngon không sợ muộn, chỉ cần có thể phá án, chờ thêm mấy ngày thì đã sao? Nhưng Từ Lệ nào biết đâu rằng lần này đợi... không những không đợi được đến khi Viên Mục Dã đến đội 6 hỗ trợ, cuối cùng cả đội 4 cũng không thể giữ được thăng nhóc này!

Cảnh sát công bố toàn bộ vụ án bộ xương nữ ra ngoài đã khiến cho các giới trong xã hội đều ồ lên, đặc biệt là các thầy cô và học sinh trường trung học số 25. Quả thật họ không thể tin được, cho tới nay, bên dưới cánh rừng đào mình vô cùng quen thuộc... lại chôn một học sinh nữ chết oan.

Mấy ngày nay tâm trạng của Viên Mục Dã khá tốt, rốt cuộc vụ án bộ xương nữ chỉ còn một ít công việc cuối cùng thôi. Trước đó đội trưởng Lưu đã tự mình hứa hẹn, chờ sau khi vụ án hoàn toàn chấm dứt sẽ đưa cả đội ra ngoại ô làm BBQ, để mọi người thả lỏng tâm trạng một chút.

Tuy tính cách của Viên Mục Dã hơi nhát nhẽo, nhưng không có nghĩa là cậu không thích ăn nhậu chơi bời. Cho nên vừa nghe nói sắp được ra ngoại ô ăn BBQ, trong lòng cậu vẫn rất chờ mong! Mà vụ án bộ xương nữ cũng đã xác định sẽ mở phiên tòa xét xử vào thứ ba tuần sau, đến lúc đó đội Viên Mục Dã cũng sẽ đến nghe xử.

Nhưng điều làm mọi người không ngờ tới là, cả sáu người vốn đã khai nhận rõ ràng trước đó lại phản cung chỉ sau một đêm, hơn nữa còn là phản cung ở ngay trên tòa. Họ một mực chắc chắn lời khai trước đây là do nhân viên thẩm vấn hướng dẫn nên mới nói ra.

Lúc ấy Viên Mục Dã ngồi ở phía sau nghe được, suýt nữa đã giận điên lên. Cậu không nghĩ ra được tại sao rõ ràng trước đó mấy người này đã thừa nhận rồi mà lại đột ngột phản cung

chứ? Hơn nữa, đây còn chưa phải điều khiến cho Viên Mục Dã cảm thấy tệ bằng... Lý Tử Y vốn đã đồng ý ra tòa làm chứng cũng không xuất hiện!

Nghi phạm phản cung ngay tại tòa, nhân chứng vốn nên ra tòa tạm thời lỡ hẹn! Nhân viên tòa án đã nói thế này: “Tình huống như thế này... đúng là mười năm khó gặp!”

Sau khi Cục phó Dương biết được tất cả mọi chuyện thì nổi trận lôi đình, ông ấy tự mình gọi điện thoại cho cha mẹ của Lý Tử Y, kết quả đối phương lại không hề kiêng nể quan hệ giữa bọn họ mà nói thẳng với Cục phó Dương là con gái của họ sẽ không ra tòa làm chứng.

Biến cố này tới quá nhanh khiến Viên Mục Dã không sao hiểu được rốt cuộc có vấn đề ở chỗ nào? Cuối cùng Lưu Quang Vũ phải nhờ bạn tìm hiểu mới biết được rằng cha của Cung Siêu là Cung Trạch Đào đã tự mình về nước vào hai ngày trước để giải quyết chuyện của con, sau đó mới xảy ra tình huống mấy người kia phản cung ngay tại tòa, nhân chứng tạm thời lỡ hẹn. Người sáng suốt đều biết đây chắc chắn là thủ đoạn của cha Cung Siêu, nếu không sao sự việc lại đột nhiên thay đổi như thế?

Mặc dù Viên Mục Dã rất tức giận, nhưng cậu vẫn chủ động liên hệ với Lý Tử Y, muốn hỏi thử xem rốt cuộc bởi vì sao mà cô ấy lại đột ngột đổi ý? Kết quả Viên Mục Dã nhắn tin trên WeChat mấy lần mà cô ấy đều không trả lời, gọi điện thoại là bị cúp ngang ngay.

Lúc ấy phản ứng đầu tiên trong lòng Viên Mục Dã là, chắc hẳn cha của Cung Siêu đã đến tìm cha mẹ Lý Tử Y. Hiện giờ rất có thể Lý Tử Y đang bị cha mẹ cô ấy nhốt ở trong nhà.

Nhưng vấn đề là, cha mẹ Lý Tử Y cũng đều là chuyên gia có uy tín của giới tư pháp. Bọn họ thật sự có thể làm chuyện trái pháp luật như vậy sao?

Chương 27: Nhảy xuống

Ngay khi Viên Mục Dã đang sút đầu mẻ trán, Lý Tử Y biến mất mấy ngày nay đột nhiên liên lạc với cậu, hẹn gặp cậu ở phòng 1709 khách sạn Mộng Gia. Viên Mục Dã không kịp nghĩ nhiều đã đón taxi đến đó.

Khi cậu đến khách sạn theo lời Lý Tử Y thì đã hơn mười một giờ tối. Sau khi vào khách sạn, cậu giơ phù hiệu ra cho lễ tân trước. Nhân viên lễ tân báo với cậu rằng phòng 1709 đúng là do một cô tên Lý Tử Y thuê.

Xác định được đúng là Lý Tử Y ở phòng 1709, Viên Mục Dã bèn đi đến trước thang máy ấn nút đi lên. Lúc này, thang máy ngừng ở tầng 17 bắt đầu từ từ đi xuống...

Khi ấy, đầu óc Viên Mục Dã đang suy nghĩ xem Lý Tử Y đã xảy ra chuyện gì, nên khi đứng đợi thang máy cũng hơi thất thần. Đúng lúc này cửa thang máy đột ngột mở ra, một mùi thảo dược thoang thoảng lập tức chui vào mũi Viên Mục Dã. Cậu vội ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai màu đen, toàn thân mặc đồ đen đi từ bên trong ra.

Không biết tại sao, khi Viên Mục Dã đi ngang qua tên kia, cậu chợt cảm thấy đầu mình “ong” lên, cứ như bị sóng điện mạnh nào đó quấy nhiễu. Nhưng bởi vì Viên Mục Dã sốt ruột đi tìm Lý Tử Y nên cậu không để chuyện này ở trong lòng, mà vội vàng vào thang máy, lên thẳng tầng 17.

Viên Mục Dã gõ cửa phòng 1709, Lý Tử Y nhiều ngày không gặp xuất hiện ở phía sau cửa, nhưng trong ánh mắt của cô ấy lại có thêm thứ gì đó khiến Viên Mục Dã cảm thấy xa lạ, một cảm giác bất an mãnh liệt chợt dâng lên từ đáy lòng cậu, như thể sắp sửa xảy ra chuyện gì đáng sợ lắm.

Nhưng lúc này Viên Mục Dã vẫn để ý đến chuyện tại sao Lý Tử Y không ra tòa làm chứng nhất. Vì vậy cậu xem nhẹ sự khác thường trong mắt Lý Tử Y, cậu hỏi: “Tại sao cô không đến?”

Lý Tử Y bình tĩnh nhìn vào mắt cậu rồi nói với giọng điệu lạnh nhạt: “Không muốn đến...”

Mặc dù Viên Mục Dã rất bất ngờ về thái độ của Lý Tử Y đối với mình, nhưng cậu vẫn hỏi một cách quan tâm: “Cô... làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lý Tử Y im lặng nhìn cậu rồi nói: “Không, tôi rất ổn.”

Ở trong lòng Viên Mục Dã, Lý Tử Y là một cô gái nhiệt tình và hay nói, cho dù cô ấy không muốn ra làm chứng cũng không nên có thái độ này. Ít nhất cô ấy sẽ giải thích rõ ràng với Viên Mục Dã tại sao mình lại làm như vậy, chứ không phải lạnh mặt suốt như hiện giờ, nếu không việc cô ấy hẹn Viên Mục Dã tới gặp mặt cũng chẳng có ý nghĩa gì, đúng không?

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng cảm nhận được trạng thái khác lạ của Lý Tử Y hôm nay. Dường như cô ấy hơi mất hồn mất vía... Nhưng để làm rõ rốt cuộc là cô ấy bị làm sao, Viên Mục Dã vẫn kiên nhẫn nói: “Hôm nay cô hẹn tôi tới... chẳng lẽ không phải muốn nói gì đó với tôi ư?”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Lý Tử Y đáp hơi mờ mịt: “Tôi... hẹn anh?”

Viên Mục Dã nghe vậy lập tức ngẩn ra, xem chừng hôm nay không những cô nhóc này không tỉnh táo, hình như còn mất trí nhớ nữa. Chuyện mới xảy ra chưa đến một tiếng mà cô ấy đã quên rồi?! Một người trưởng thành có đầu óc bình thường sẽ không dễ quên như vậy, trừ khi cô ấy bị người ta bỏ thuốc!

Nghĩ đến đây, lòng Viên Mục Dã chùng xuống. Cậu lập tức muốn bước tới xem xét tình trạng của Lý Tử Y. Ai ngờ Lý Tử Y thấy thế lại đột ngột nhảy lên trên giường như bị dọa sợ quá: “Anh đừng tới đây!!”

Viên Mục Dã sợ Lý Tử Y sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn trong trạng thái không tỉnh táo nên giơ hai tay lên cao và nói: “Được được, tôi không qua đó, cô xuống dưới trước đã!”

Nhưng Lý Tử Y lại không muốn xuống khỏi giường, mà nói với sắc mặt quái quái: “Anh đừng tới đây... Bạn trai tôi sẽ tới ngay lập tức! Anh ấy là cảnh sát! Các người đừng hòng hại tôi!!”

Viên Mục Dã chẳng hiểu gì cả, tuy lời Lý Tử Y nói rồi tỉnh rồi mù, nhưng người bạn trai cô ấy nói đáng lẽ là do mình giả vờ mà? Tại sao cô ấy lại nói với mình như vậy?

Mặc dù bây giờ Viên Mục Dã chắc chắn rằng Lý Tử Y đang ở trong trạng thái đầu óc không tỉnh táo, cần phải khống chế cô ấy trước mới được. Nhưng giờ cô nhóc này vốn không nhận ra cậu, chỉ cần Viên Mục Dã vừa tới gần là cô ấy sẽ hét to lên!

Để xoa dịu cô ấy, Viên Mục Dã chỉ có thể lùi ra cửa trước: “Cô đừng kích động! Đừng sợ, cô hít sâu trước đi, sau đó nhìn kĩ xem tôi là ai? Tôi là Viên Mục Dã mà! Cô nhìn kĩ xem...”

Cuối cùng Lý Tử Y ở trên giường cũng ngừng thét chói tai, nhưng tiếng thét vừa rồi của cô ấy cũng đã khiến cho nhân viên khách sạn chú ý. Lúc này có một phục vụ nữ đến gõ cửa hỏi: “Xin chào. Xin hỏi quý khách có cần giúp gì không?”

Viên Mục Dã sợ sẽ gây ra hiểu lầm nên đành phải đi ra mở cửa. Người phục vụ ở ngoài cửa nhìn thấy Viên Mục Dã thì sắc mặt hơi xấu hổ: “Thưa anh, vừa rồi tôi nghe thấy trong phòng có tiếng thét của phụ nữ, không biết...”

Cô ta còn chưa dứt lời, Viên Mục Dã đã cảm thấy sau lưng có cơn gió lạnh thổi tới. Cậu không kịp được rung mình. Cùng lúc đó lòng Viên Mục Dã cả kinh, cậu lập tức xoay người chạy trở lại, kết quả nhìn thấy Lý Tử Y đang đứng trước một cánh cửa sổ đang mở, nhìn cậu với vẻ mặt tuyệt vọng.

Viên Mục Dã không hề do dự đã bước vọt lên, muốn tóm Lý Tử Y lại, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước... Cậu tóm hụt. Viên Mục Dã trơ mắt nhìn dáng người xinh đẹp của Lý Tử Y nhảy xuống, cả người biến mất trong bầu trời đêm đen nhánh.

Cô phục vụ nữ đi vào theo lập tức thét chói tai, làm tỉnh Viên Mục Dã đang kinh ngạc. Cậu lập tức nói với cô phục vụ: “Nhanh chóng báo cảnh sát, có người nhảy lầu! Mau lên!!”

Khi Viên Mục Dã mò hôi nhể nhại chạy xuống dưới lầu, chỗ đó đã bị người qua đường xem náo nhiệt vây quanh một vòng! Cậu cố sức chen vào trong đám đông và lập tức thấy máu toàn thân lạnh cả đi.

Lý Tử Y úp mặt vào trong vũng máu. Tay chân cô ấy đều đã vụn vụn biến hình, thậm chí có chỗ đã lộ ra cả đoạn xương,

hiện trường làm cho người ta sợ hãi lạ thường.

Dù thế nào Viên Mục Dã cũng không ngờ chuyện sẽ biến thành như thế này. Tất cả mọi thứ cứ như một cơn ác mộng! Cậu đồ dẫn ngồi khuyu xuống trước người Lý Tử Y, sau đó run rẩy vươn tay, muốn dò thử hơi thở của cô ấy.

Ai ngờ ngay lúc này, Lý Tử Y bỗng giật người, dọa cho những người xem náo nhiệt xung quanh lập tức tản ra hai bên, chỉ có một mình Viên Mục Dã không nhúc nhích...

“Tử Y, cô...” Giờ phút này, Viên Mục Dã cũng không biết nên nói gì. Mặc dù bây giờ cô ấy vẫn còn có phản xạ, nhưng Viên Mục Dã biết đó chỉ là tạm thời. Một người bình thường ngã từ tầng 17 xuống sẽ không thể sống sót.

Lúc này dường như trong đôi mắt đẹp của Lý Tử Y bị bao phủ bởi một màn sương trắng. Cô ấy cố gắng nhìn quanh, sau đó hé miệng như muốn nói gì đó.

Viên Mục Dã thấy thế vội cúi người xuống, dán lỗ tai sát lại gần...

Chương 28: Sương mù trùng trùng

“Cảnh... cảnh sát Viên, xin... xin lỗi. Tôi... tôi...”

Viên Mục Dĩ thấy Lý Tử Y nói năng khó khăn như vậy, cậu thật sự không đành lòng nghe tiếp, nên khẽ nói với cô ấy: “Tử Y... Cô đừng nói nữa, xe cứu thương sẽ đến ngay, tôi cùng đến bệnh viện với cô!”

Nghe vậy, mắt Lý Tử Y hơi khép lại như muốn gom góp một ít sức, một lát sau cô ấy lại túm chặt lấy Viên Mục Dĩ bằng bàn tay phải đã biến hình của mình và nói: “Bọn họ... Là bọn họ đã... hại tôi!!”

Lý Tử Y dùng hết chút sức lực cuối cùng để nói hết rồi trợn trừng mắt tắt thở.

Vụ việc xảy ra quá đột ngột. Trước khi tới, Viên Mục Dĩ đã nghĩ tới hàng trăm nghìn khả năng, chỉ không nghĩ tới việc cô gái Lý Tử Y này sẽ mất mạng vì thế!!

Trong lúc nhất thời trong lòng Viên Mục Dĩ bị sự đau thương lớn lao bao phủ. Cậu biết Lý Tử Y thích mình, nhưng đến chết cô ấy cũng chưa thể chờ được Viên Mục Dĩ nói vài lời gần gũi với mình.

Lúc này Viên Mục Dĩ thấy trên người Lý Tử Y chỉ mặc một cái váy ngủ bằng vải cotton, cực kỳ phong phanh trong một ngày cuối thu hiu quạnh thế này. Cậu thật sự không đành lòng nhìn cô bé này mặc ít như vậy để lên đường, nên từ từ cởi áo khoác ra đắp lên người cô ấy.

Nhưng tiếp đó Viên Mục Dĩ lại cảm thấy cô ấy nằm dưới nền đất như vậy cũng không thoải mái, xi măng vừa cứng vừa lạnh, cô ấy nằm trên đó đáng thương quá. Vì vậy, Viên Mục Dĩ ôm cơ thể đã ngã không còn hình người của cô vào lòng...

Sau một lúc, xe cảnh sát hụ còi chạy đến như bay, một chiếc xe cứu thương 120 theo sát đằng sau. Chuyện sau đó Viên Mục Dã chẳng có ấn tượng gì. Cậu chỉ nhớ rõ cuối cùng mình bị hai đồng nghiệp kéo mạnh đi...

Trong phòng tạm giam của cục cảnh sát thủ đô, Viên Mục Dã ngồi trong một góc với toàn thân đầy vết máu. Đến bây giờ cậu vẫn không nghĩ ra, sao Lý Tử Y lại nhảy từ cửa sổ tầng 17 xuống chứ? Đừng nói là cậu, ngay cả cha mẹ Lý Tử Y và cả dư luận các giới trong xã hội cũng đều cho rằng cái chết của Lý Tử Y dường như ngập mùi âm mưu.

Lúc này cửa phòng tạm giam được mở ra, một hình bóng quen thuộc bước vào. Đầu tiên anh ta khẽ gọi “Tiểu Viên?”, nhưng Viên Mục Dã ngồi yên ở trong góc lại không có bất cứ phản ứng gì.

Chẳng còn cách nào, người nọ lại đi tới bên cạnh Viên Mục Dã rồi nhẹ nhàng vỗ vai cậu: “Tiểu Viên?”

Lúc này đây Viên Mục Dã mới có phản ứng. Cậu mờ mịt ngẩng đầu nhìn người đi vào, giọng nói cậu nghẹn ngào: “Đội trưởng Từ, sao anh lại tới đây?”

Từ Lệ khẽ than thở: “Lão Lưu cũng muốn đến, nhưng cục trưởng nói cậu là người của đội anh ta, theo quy định anh ta phải tránh sự nghi ngờ, vì vậy tôi tới đây.”

“Ồ...” Viên Mục Dã gật đầu, sau đó không nói nữa.

Từ Lệ xoay người nói với lính gác ngoài cửa: “Đồng chí, phiền cậu rót cho tôi một ly nước ấm được không?”

Cậu lính gác kia hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Được, anh đợi một lát.”

Viên Mục Dã uống một hớp nước ấm, cảm giác của cơ thể mới hồi phục một chút. Sau đó cậu nhận ra lúc này mình đang ở trong phòng tạm giam của cục.

“Tôi...” Viên Mục Dã vừa định há miệng nói chuyện, lại chợt cảm thấy cổ họng hơi đau, vì thế cậu ho nhẹ rồi nhìn về phía Từ Lệ: “Tại sao tôi lại ở đây?”

Từ Lệ đáp với vẻ mặt nghiêm túc: “Trước hết cậu đừng hỏi tôi tại sao mình lại ở đây. Tiểu Viên, bây giờ cậu phải thành thật

trả lời câu hỏi của tôi!”

Cuối cùng Viên Mục Dã đã nhận thấy tính nghiêm trọng của vấn đề, vì vậy cậu gật đầu nói: “Được, anh hỏi đi...”

Từ Lệ: “Tại sao cậu lại xuất hiện ở khách sạn đó?”

“Tôi nhận được tin nhắn của Lý Tử Y, là cô ấy hẹn gặp tôi ở đó...”

Tiếp đó Viên Mục Dã nhớ lại chuyện xảy ra đêm đó một cách kỹ càng tỉ mỉ. Sau khi Từ Lệ nghe xong, sắc mặt anh ta trở nên nặng nề lạ thường, dường như đang phân tích lời Viên Mục Dã nói là thật hay giả.

Một lát sau, Viên Mục Dã như nhớ ra điều gì đó, cậu bật hỏi: “Đội trưởng Từ, Lý Tử Y... cô ấy...”

Từ Lệ thở dài nói: “Đã lúc này rồi cậu còn nghĩ đến cô ta? Cha mẹ cô ta đã nhận xác về rồi, hơn nữa bọn họ từ chối yêu cầu khám nghiệm tử thi của cảnh sát.”

“Lý Tử Y chết không rõ ràng. Bọn họ làm cha mẹ kiêu gì vậy?” Viên Mục Dã đột nhiên kích động nói.

Hai lính gác luôn canh giữ ở cửa nghe tiếng lập tức vọt vào. Từ Lệ thấy thế vội xoay người nói với bọn họ: “Không sao, không sao...”

Đầu tiên hai người liếc nhìn Viên Mục Dã mà không yên tâm lắm, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

Lúc này Từ Lệ mới tức giận nói với Viên Mục Dã: “Ông cố ơi, chúng ta có thể nói nhỏ một chút không? Cậu cho rằng đây là phòng nghỉ của đội 4 các cậu chắc?! Nói thật cho cậu biết, bây giờ chuyện của cậu hơi khó giải quyết. Cha mẹ của Lý Tử Y vẫn cắn chặt lấy cậu không bỏ, khẳng khẳng nói là cậu hại chết con gái bọn họ!”

“Thế thì bọn họ nên đồng ý khám nghiệm tử thi chứ không phải nhận xác con gái về ngay bây giờ!” Viên Mục Dã gằn giọng.

Từ Lệ bóp mạnh vai Viên Mục Dã: “Cậu phải chuẩn bị tâm lý. Kết quả cuối cùng của chuyện này có thể sẽ khiến cậu gánh tội danh không làm tròn trách nhiệm.”

Viên Mục Dã hừ lạnh đáp: “Mặc kệ, dù sao tôi cũng không thẹn với lương tâm. Nhưng mà đội trưởng Từ, cái chết của Lý Tử Y không đơn giản. Tôi không tin cô ấy tự tử, cô ấy cũng sẽ không tự tử!”

Từ Lệ vỗ vai cậu và nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá. Tối hôm nay cậu nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì ngày mai nói sau! Thằng nhóc nhà cậu cũng đừng có áp lực quá. Thật ra chúng ta đều biết cái chết của Lý Tử Y không phải là trách nhiệm của cậu. Cứ giao cho chúng tôi những chuyện còn lại đi. Cho dù... cho dù đến cuối cùng cũng không điều tra ra chân tướng việc Lý Tử Y tự tử, nhưng ít nhất chúng ta phải nghĩ cách giúp cậu thoát ra!”

Từ Lệ đi rồi, đầu Viên Mục Dã cứ đau ong ong mãi. Cậu không nghĩ ra tại sao một vụ án sắp sửa “kết thúc” mà lại trở nên mờ mịt trùng trùng thế này? Viên Mục Dã biết ngay từ đầu phương hướng điều tra của mình chắc chắn không sai. Lý Tử Y không nói sai, mấy người Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu ngồi tù cũng không oan.

Nhưng câu cuối cùng Lý Tử Y nói với cậu, đến bây giờ cậu hãy còn thấy như mới xảy ra. Cô ấy nói là: “Bọn họ hại tôi”! Cái từ bọn họ này là chỉ ai? Nhóm Cung Siêu ư? Nhưng bây giờ bọn họ ắt hẳn vẫn còn đang bị giam, không thể ra ngoài hại chết Lý Tử Y được!

Nhưng không phải bọn họ thì là ai đây? Lý Tử Y là nhân chứng quan trọng của vụ án. Đúng là nhờ có lời khai của cô ấy mà cuối cùng những người này mới bị pháp luật trừng phạt. Nếu Lý Tử Y chết, đám Cung Siêu sẽ là người hưởng lợi trực tiếp!

Do đó, cho dù “bọn họ” hại chết Lý Tử Y không phải đám Cung Siêu thì cũng không thoát khỏi có quan hệ với chúng! Ví dụ như người cha có tiền vừa mới về nước của Cung Siêu! Chính bởi vì sự xuất hiện của ông ta, vụ án bộ xương nữ mới gặp lối ngoặt, tất cả đám người kia mới có thể phản cung ngay tại tòa!

Chương 29: Đơn từ chức

Suy nghĩ rõ ràng rồi, Viên Mục Dã biết phương hướng điều tra kế tiếp nên là cha của Cung Siêu. Cung Trạch Đào. Nhưng bây giờ cậu bị nhốt ở chỗ này, vốn chẳng làm gì được...

Hai ngày sau, điều tra nội bộ về Viên Mục Dã chính thức khởi động. Người chịu trách nhiệm chính của tổ điều tra là Từ Lệ và mấy đồng nghiệp của đội 6.

Trên thực tế, hôm đó việc Từ Lệ tới phòng tạm giam thăm Viên Mục Dã là hành động rất cá nhân, theo quy định cũng không được cho phép. Nhưng Từ Lệ có mối quan hệ tốt, mạng lưới cũng rộng. Anh ta nhờ mấy người bạn có quan hệ tốt mới được nói mấy câu với Viên Mục Dã trước khi cuộc điều tra chính thức bắt đầu.

Mặc dù Từ Lệ không phải đội trưởng của Viên Mục Dã, nhưng qua những lần tiếp xúc trước đây, anh ta vẫn khá hiểu Viên Mục Dã. Anh ta biết với tính cách của Viên Mục Dã, chắc chắn cậu sẽ không tiếp xúc gì ngoài công việc với người liên quan đến vụ án, điều này chắc chắn không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, lúc ấy người phục vụ khách sạn đi vào trong phòng cũng có thể chứng minh là tự Lý Tử Y nhảy xuống. Dù Viên Mục Dã nhào qua cứu người trước tiên nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Chỗ duy nhất khá phiền phức trong chuyện này là khoảng thời gian trước khi Lý Tử Y tự tử rồi cuộc đã xảy ra việc gì... Và lời khai của cô phục vụ kia, bởi vì cô ta nghe thấy giọng nữ hét lên, cho nên cha mẹ Lý Tử Y mới có thể một mực chắc chắn là Viên Mục Dã nói gì đó hoặc là làm gì đó, vậy nên mới khiến con gái bọn họ nhảy lầu tự tử!

Điều đáng giận nhất là, cha mẹ Lý Tử Y để lộ chuyện đã xảy ra đêm đó được ghi chép trong hồ sơ cho truyền thông, dường như nóng lòng muốn tìm một người chịu trách nhiệm cho cái chết của con gái. Về phần người này có phải hung thủ hại chết

Lý Tử Y thật sự hay không... hình như cũng không quan trọng lắm đối với bọn họ.

Một tuần sau, cuộc điều tra đã có kết quả, việc Lý Tử Y tự tử được kết luận là do lúc còn sống cô ấy từng bị trầm cảm nặng. Còn Viên Mục Dã, mặc dù trên mặt chủ quan cũng không muốn hại chết Lý Tử Y, nhưng lại bởi vì sự sợ ý trong công việc nên vẫn không phát hiện ra vấn đề này, cuối cùng mới gây ra kết quả là Lý Tử Y tự tử.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy báo cáo điều tra cuối cùng, cậu bức tới mức bật cười: “Đây là kết quả điều tra chó má gì vậy!”?

Cùng ngày được tự do, cậu đi tìm Từ Lệ, cậu muốn hỏi thử Từ Lệ lên làm đội trưởng đội 6 như thế nào vậy? Vụ án này có thể kết án qua loa như vậy được à?!

Mà khi Viên Mục Dã quảng báo cáo điều tra trước mặt Từ Lệ, anh ta lại nói một cách thâm thía: “Cậu vẫn còn quá trẻ, cũng không phải tất cả mọi chuyện đều phải tìm ra tận cội nguồn gốc gác mới là lựa chọn chính xác. Kết quả này được cha mẹ Lý Tử Y tán thành, bọn họ tỏ vẻ cái chết của con gái cũng không sáng sủa, mặc kệ điều tra như thế nào cũng không thay đổi được kết quả cô ta tự tử, cho nên có điều tra tiếp cũng đã không còn ý nghĩa gì với bọn họ!”

Viên Mục Dã trầm giọng gắt: “Cái gì gọi là không còn ý nghĩa? Một cô gái đang yên lành nói tự tử là tự tử, vậy mà nghe được? Kể cả cô ấy đã từng bị bệnh trầm cảm thì nhất định sẽ tự tử à? Trong việc này có quan hệ nhân quả tất yếu hay sao?”

“Phải, chưa chắc tất cả người bị bệnh trầm cảm đều sẽ tự tử. Nhưng xác suất tự tử của nhóm người như vậy rất cao đúng không? Hiện giờ xác của Lý Tử Y đã được hỏa táng rồi, tiếp tục rồi rầm điều đó thật sự không còn ý nghĩa nữa!” Từ Lệ nói tới đây lại than thở: “Tiểu Viên, cậu phải hiểu được, việc đã đến nước này, có điều tra như thế nào nữa cũng không thay đổi được kết quả. Kết thúc ở đây là lựa chọn tốt nhất cho bất cứ ai, trong đó đương nhiên cũng bao gồm cậu! Cậu hiểu không?!”

Đích thực, vụ này đưa ra kết luận cuối cùng “Lý Tử Y tự tử” là cách giảm trách nhiệm của Viên Mục Dã tới mức nhỏ nhất.

Suy cho cùng, một người tự mình muốn chết, sao lại đi trách người khác không cứu mình chứ?

Cho dù đúng là trước đó Viên Mục Dã đã nói câu gì đó hay làm chuyện gì kích thích Lý Tử Y, nhưng điều này cũng không thể hoàn toàn trách Viên Mục Dã được. Dẫu sao trên đầu Lý Tử Y cũng không viết mấy chữ “Tôi bị bệnh trầm cảm” cơ mà?

Tuy nhiên, Viên Mục Dã lại không vượt qua được điểm mấu chốt trong lòng mình. Đầu tiên là cậu cũng không tin Lý Tử Y sẽ tự tử, tiếp theo là thái độ của cha mẹ cô ấy cũng thật sự đáng nghi...

Phải! Cho dù điều tra rõ kết quả thật sự cũng sẽ không có thay đổi gì. Con gái của bọn họ cũng không thể sống lại! Đơn giản là khiến bọn họ thừa nhận nỗi đau khổ một lần nữa thôi!

Nhưng chẳng lẽ bọn họ thật sự không muốn biết tại sao con gái muốn tự tử ư? Lỡ đâu là bị người ta hại chết thì sao? Chẳng lẽ bọn họ thà để con gái chết một cách mister cũng không muốn thừa nhận đau khổ thêm một lần để biết được chân tướng à?

Viên Mục Dã tin rằng cha mẹ bình thường chắc chắn sẽ không thế. Cha mẹ Lý Tử Y làm như vậy chỉ có thể nói rằng thật ra bọn họ biết chuyện gì đã xảy ra từ lâu, nhưng bị ép buộc không thể nói hoặc không dám nói ra vì nguyên nhân nào đó!

Đối với chuyện này, ban đầu ý của cục là muốn đánh dấu một lần vi phạm nghiêm trọng cho Viên Mục Dã, chỉ tiếc vụ việc bị lan truyền rộng quá, lúc thì nói Viên Mục Dã vì yêu không được nên nổi giận giết bạn gái, lúc lại nói là Viên Mục Dã tạo áp lực quá lớn cho Lý Tử Y vì vụ án trường trung học số 25, bây giờ mới khiến bệnh trầm cảm của cô ấy tái phát.

Cuối cùng lãnh đạo của cục bị áp lực nên đành phải ám chỉ Viên Mục Dã nên từ chức. Viên Mục Dã cũng thoải mái, trở lại văn phòng viết một tờ đơn từ chức, rồi rời khỏi đơn vị không quay đầu lại.

Mặc dù thoát nhìn cậu đi rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng cậu thật sự không dễ chịu. Công việc cảnh sát này dù khổ dù mệt, nhưng lại là việc cậu rất yêu thích... Thử hỏi xã hội hiện giờ

có thể tìm được một công việc mình yêu thích khó khăn biết chừng nào? Lại có bao nhiêu người bị ép buộc lựa chọn một nghề nghiệp mình vốn không thích vì kế sinh nhai?

Năm đó, khi Viên Mục Dã vừa mới bắt đầu làm việc còn thậm thấy mình may mắn, cho nên sau này mặc kệ cậu gặp phải khó khăn gì đều chưa từng nghĩ đến việc từ chức không làm nữa.

Nhưng lúc này đây cậu thật sự sợ hãi...

Sợ hãi niềm tin mà trong lòng cậu vẫn luôn duy trì.

Thật ra sau khi Viên Mục Dã vấp phải trắc trở ở chỗ Từ Lệ không phải chưa đi tìm Lưu Quang Vũ. Cậu cảm thấy đội trưởng Lưu chắc sẽ ủng hộ suy nghĩ tiếp tục điều tra vụ án của mình. Dầu sao cho dù Lý Tử Y tự tử chết, nhưng vụ án bộ xương nữ vẫn còn treo ở đó.

Nhưng Lưu Quang Vũ lại nói với cậu bằng cùng một giọng điệu: “Thật ra vụ án bộ xương nữ xem như đã được phá rồi. Tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng rằng mấy người Cung Siêu chính là hung thủ. Nhưng có vài vụ tuy nghi phạm là hung thủ trong hiện thực, nhưng lại không thể định tội chúng trên mặt pháp luật. Mặc dù điều này rất đáng tiếc, nhưng cảnh sát chúng ta cũng đã cố hết sức.”

Sau khi nói xong, Lưu Quang Vũ thấy vẻ mặt Viên Mục Dã như thể không đồng ý với quan điểm của mình lắm, anh ta bèn vỗ vai của cậu rồi nói: “Năm đó mới vừa vào nghề, tôi cũng giống cậu, cảm thấy chỉ cần là tội phạm là phải trừng trị bọn chúng theo pháp luật. Nhưng nhiều năm nay, tôi đã nhìn rất thấu đáo, có vài vụ không phá được tức là không phá được, không có nhiều cái tại sao như vậy! Có vài mối quan hệ nhân quả mà cảnh sát chúng ta cho rằng nó tồn tại theo lẽ thường, nhưng lại không thể nào trở thành chứng cứ trực tiếp tại tòa. Đây là sự nghiêm ngặt của pháp luật, chứ không phải là bói móc.”

Chương 30: Người đàn ông mất phượng

“Tôi cũng biết trong một chốc cậu vẫn không thể qua được khúc ngoặt này. Chờ đến khi cậu trưởng thành thêm vài năm là sẽ hiểu hàm ý thật sự của những gì tôi nói với cậu hôm nay.”
Lưu Quang Vũ lắc đầu.

Rơi vào đường cùng, Viên Mục Dã lại đi tìm Bạch Kiện. Kết quả sau khi nghe xong toàn bộ sự việc, Bạch Kiện cũng bảo cậu tự lo cho mình trước rồi nói sau. Bị ghi lỗi lớn trong nghề của bọn họ cũng không phải là chuyện nhỏ, điều này liên quan trực tiếp đến vấn đề có được thăng chức về sau hay không.

Viên Mục Dã nghe vậy lập tức cảm thấy nản lòng thoái chí... Xem ra trước mắt cậu không thể tiếp tục điều tra vụ án tử tử của Lý Tử Y nữa, vì chính cậu cũng đang là tượng Phật đất qua sông khó giữ được bản thân.

Sau khi từ chức, Viên Mục Dã mãi vẫn không ra ngoài mà nhốt mình ở nhà ngơ ngẩn mấy ngày. Hai ngày đầu cậu luôn suy nghĩ xem rốt cuộc mình đã phạm vào điều cấm kỵ của ai mới có thể rơi vào kết cục như thế? Hai ngày sau thì suy ngẫm mãi rằng mình có nên về quê quán Quảng Tây không?

Trước đây cậu luôn muốn trở về... Nhưng đó là bởi vì sau khi trở về cậu còn muốn làm cảnh sát hình sự. Hiện giờ cậu đã từ chức, dường như đã không còn lý do để cậu trở về nữa. Với cả căn nhà cậu đang ở bây giờ, cho dù cậu muốn đi thật cũng phải tìm được chị của Tiến Bảo để trả nhà cái đã! Cậu đâu thể bỏ đi không một lời chào hỏi?!

Cuối cùng, vào buổi tối thứ bảy tự nhốt mình trong nhà, cậu bị mùi hôi trên người mình xộc cho muốn ói. Lúc này cậu mới phát hiện hóa ra đã sắp nửa tháng mình không tắm rửa rồi. Cho dù bây giờ trời đã lạnh nhưng cũng không che giấu được “không khí chán chường” trên người cậu.

Tắm xong, cả người Viên Mục Dã cảm thấy thoải mái sảng khoái hơn rất nhiều. Cậu biết mình không thể tiếp tục như vậy, cho dù giờ tạm thời không thể điều tra ra chân tướng vụ tự tử của Lý Tử Y, nhưng cậu vẫn phải sống cơ mà!?

Nghĩ đến đây, cậu bèn mở máy tính ra, muốn xem thử có công việc gì thích hợp cho mình làm hay không. Kết quả cậu tìm một lượt và nhận thấy rằng, hoá ra bây giờ, công việc mình có thể làm chỉ có bảo vệ.

Bảo vệ thì bảo vệ đi, dù sao ở trong lòng Viên Mục Dã, công việc chẳng phân biệt đất rẻ sang hèn, chỉ cần kiếm cơm ăn bằng lao động là được. Vì thế cậu chọn đại vài việc gần nhà để ngày mai đi phỏng vấn thử xem.

Kết quả điều làm cậu không ngờ là, ngày hôm sau mình đi phỏng vấn ở mấy công ty bảo vệ lại chẳng thành! Khi người phỏng vấn hỏi trước đây cậu làm công việc gì, cậu lại không mở miệng được...

Bởi vì cậu thật sự ngại nói ra nửa tháng trước mình vẫn còn là một cảnh sát nhân dân trừng trị cái ác - giương cao cái thiện, nhưng hiện giờ lại phải tới công ty bảo vệ xin việc. Mà công việc bảo vệ rất kiêng kỵ việc dùng một nhân viên có tiền án, cho nên đôi phương vừa thấy Viên Mục Dã ứng dụng là lập tức bảo cậu trở về chờ điện thoại đi!

Bôn ba cả ngày, Viên Mục Dã vừa khát vừa mệt... Chẳng biết tại sao cậu lại không muốn trở về căn nhà không có một bóng người kia. Vì vậy, một mình cậu đi lang thang không có mục tiêu trên đường, mãi đến khi một tòa nhà quen thuộc xuất hiện ở trước mắt.

Đầu tiên Viên Mục Dã sửng sốt, tiếp đó cậu nhớ ra đây chẳng phải chính là khách sạn lần trước Lý Tử Y nhảy lầu đó ư? Một cảm giác uể oải lấp đầy trái tim của cậu trong nháy mắt. Cậu biết Lý Tử Y bị người ta hại chết. Cậu cũng muốn tìm ra hung thủ giúp cô ấy. Nhưng bây giờ cậu lại chẳng làm được gì cả...

Lúc ấy sắc trời đã hơi tối, gần đó cũng không có người đi đường qua lại. Thật ra trước đây, khu vực này vẫn rất đông đúc vào buổi tối. Nhưng từ sau khi Lý Tử Y nhảy từ trên xuống, cứ đến tối là ở cả khu này chẳng có ai tới.

Lúc ấy Viên Mục Dĩ vốn muốn quay đầu đi, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, cậu lại đi qua, đứng ở vị trí mà đêm đó Lý Tử Y ngã chết... Đột nhiên trong đầu cậu ong vang lên, cảm giác này hình như đã từng có, như thể trước đó đã từng gặp được ở chỗ nào.

Ngay sau đó Viên Mục Dĩ đột nhiên sững ra, bởi vì cậu trông thấy bóng dáng của Lý Tử Y xuất hiện ở chỗ cách đó không xa, cô ấy đang chạy một mạch vào khách sạn. Viên Mục Dĩ lập tức đi theo...

Viên Mục Dĩ biết cái mình đang nhìn thấy bây giờ là từ trường tư duy còn sót lại của Lý Tử Y ở gần đây, trong đó ghi lại một phần ký ức của cô ấy sau khi chết.

Hôm đó, trước khi Lý Tử Y vào khách sạn, tâm trí của cô ấy vẫn bình thường. Cô ấy hẹn gặp Viên Mục Dĩ ở đây cũng là vì thật sự có chuyện muốn nói với cậu. Nhưng khi Lý Tử Y ở trong phòng chờ Viên Mục Dĩ, cửa phòng bị người ta gõ vang.

Lý Tử Y biết người tới không thể là Viên Mục Dĩ, bởi vì mình vừa mới gửi tin nhắn cho cậu. Cậu không thể vừa nhận được tin nhắn đã lập tức xuất hiện ở ngoài cửa.

Vì lý do an toàn, Lý Tử Y không muốn mở cửa... Cũng không biết tại sao trong đầu cô đột nhiên “ong” lên, sau đó tay chân cô bắt đầu không nghe điều khiển, như thể bị người ta trù ếm, cô bước đến mở cửa ra.

Cùng lúc đó, một mùi thuốc Đông y nhàn nhạt bay vào. Lý Tử Y như thể đột nhiên biết người ngoài cửa là ai, cơ thể sợ hãi không ngừng run rẩy. Mà hình như Viên Mục Dĩ cũng đã từng ngửi thấy mùi hương trong trí nhớ của Lý Tử Y ở nơi nào đó, chẳng qua trong lúc nhất thời cậu không nghĩ ra.

Mà khi cậu nhìn rõ người mở cửa đi vào ở trong trí nhớ của Lý Tử Y, Viên Mục Dĩ lập tức nhớ ra đã ngửi được mùi thảo dược này ở chỗ nào...

Cậu không ngờ người đi vào lại là người đàn ông lướt qua cậu hôm đó ở thang máy, trên người gã mặc toàn đồ đen, đầu đội mũ lưỡi trai cũng màu đen, trên người tỏa ra mùi thuốc Đông y thoang thoảng!!

Trong trí nhớ của Viên Mục Dã, đây là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, trên gương mặt trắng nõn có một đôi mắt phượng nửa híp, dường như luôn có dáng vẻ mãi không tỉnh ngủ, chiều cao khoảng 180 centimet, thoát nhìn người này rất gây.

Người này vào phòng rồi nhìn trái nhìn phải trước. Sau khi xác định trong phòng chỉ có một mình Lý Tử Y, gã lấy điện thoại di động trên tay Lý Tử Y, dường như đang xem tin nhắn cô vừa gửi cho Viên Mục Dã.

Trên thực tế, ký ức bình thường của Lý Tử Y đến đây cũng đã ngừng, hoặc là nói lúc đó cô ấy đã bị người ta điều khiển, trong đại não trống rỗng, cho nên điều duy nhất cô ấy có thể nhớ là những ký ức lưu ở trong mắt của mình, mà ngoại trừ tiếp thu ra, cô ấy đã không còn bất cứ khả năng phân tích những ký ức đó nữa.

Cuối cùng người đàn ông kia thả điện thoại di động lại trên giường, sau đó khẽ nói mấy câu bên tai cô ấy rồi xoay người đi. Tiếp đó Lý Tử Y cứ mãi đứng ở tại chỗ không nhúc nhích như vậy, cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa của Viên Mục Dã...

Khi Viên Mục Dã lấy lại tinh thần, cậu nhận thấy mình vẫn còn đứng ở dưới lầu khách sạn. Vừa rồi chẳng qua là cậu đi theo ký ức của Lý Tử Y để vào lại trong khách sạn lần nữa thôi.

Lúc này Viên Mục Dã cảm thấy mỗi một lỗ chân lông trên cả người mình đều tỏa khí lạnh... Kẻ hại chết Lý Tử Y đã từng lướt ngang qua mình, mình cũng từng ngửi thấy mùi thuốc Đông y nhàn nhạt kia. Lúc ấy trong đầu cậu cũng xuất hiện âm thanh “ong” một cách lạ lùng, chẳng lẽ Lý Tử Y bị kẻ kia điều khiển nhảy lầu thật ư?!

Chương 31: Một người một chó

Viên Mục Dã không nghĩ ra sao trên đời này lại có chuyện như thế? Một người thật sự chỉ cần “dăm ba câu” là có thể điều khiển người khác làm những chuyện trái với ý muốn chủ quan ư? Điều này quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ tiếc khả năng hội họa của cậu rất bình thường, cho nên cậu không thể nào vẽ mặt mũi của người nọ ra cho người khác xem, mà bây giờ cậu cũng không phải cảnh sát nữa, tất nhiên cũng không có quyền điều tra thân phận thật của người này bằng hệ thống của cảnh sát, thậm chí cậu cũng không biết nên nói với ai về những gì mình vừa thấy!!

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Viên Mục Dã vẫn quyết định phải đi tìm cha mẹ Lý Tử Y trước. Mặc dù hành động trước đó của bọn họ làm người ta không thể hiểu được, nhưng Viên Mục Dã vẫn đồng ý tin bọn họ làm như vậy ắt hẳn có thể tha thứ về mặt tình cảm.

Nhà Lý Tử Y ở trong khu dành cho những gia đình quyền quý có tiếng trên đoạn đường sầm uất của thủ đô. Viên Mục Dã đã ghi nhớ địa chỉ này khi xem hồ sơ cá nhân của Lý Tử Y. Người mở cửa là một chị gái hơn bốn mươi tuổi. Viên Mục Dã đã gặp cha mẹ Lý Tử Y nên cậu đoán người này chắc là người giúp việc của nhà họ Lý.

“Chào chị, tôi là Viên Mục Dã. Xin hỏi cha mẹ của Tử Y có ở nhà không?” Viên Mục Dã nói rất lễ phép.

Chị gái đánh giá Viên Mục Dã từ trên xuống dưới vài lần rồi đáp: “Bọn họ vẫn chưa về. Cậu là bạn của Tử Y à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng vậy. Tôi đến đây thăm cô chú.”

Chị giúp việc chưa từng gặp Viên Mục Dã, có lẽ cũng chưa bao giờ nghe tên của cậu, mà cậu lại tỏ ra nho nhã lễ phép, cho

nên chị ta thả lỏng cảnh giác rồi cho Viên Mục Dã vào nhà.

Viên Mục Dã vào nhà ngồi chưa bao lâu, cha mẹ Lý Tử Y đã từ bên ngoài về. Bọn họ vừa thấy Viên Mục Dã ngồi trên ghế sofa, sắc mặt lập tức trở nên khó coi lạ thường.

“Sao cậu lại tới đây? Ai cho cậu vào?” Bà Lý nói cực kỳ không khách sáo.

Chị giúp việc nghe giọng điệu của bà chủ không đúng nên vội giải thích: “Cậu ta nói cậu ta là bạn của Tử Y. Hôm nay muốn đến thăm ông bà, cho nên tôi mới cho cậu ta vào...”

Bà Lý còn muốn nói gì nữa nhưng bị ánh mắt của ông Lý ngăn lại, tiếp đó ông ta nói với chị giúp việc: “Không có việc gì đâu chị Tôn. Chị về phòng trước đi.”

Nghe vậy, chị giúp việc nhanh nhẩu đồng ý: “Vâng, mọi người nói chuyện đi...”

Chân trước chị giúp việc vừa vào phòng, sau lưng bà Lý đã mở cửa nhà ra: “Nhà chúng tôi không chào đón cậu, mời cậu lập tức đi cho.”

Trước khi tới, Viên Mục Dã đã dự đoán được mình sẽ nhận sự đối đãi như thế này, nhưng nếu đã vào được, có vài lời buộc phải hỏi rõ ràng.

“Cô, có gì cô lại có thái độ này với cháu? Chúng ta không thể ngồi xuống nói chuyện hòa bình được ă?” Viên Mục Dã nói với giọng điệu bình thản.

Ai ngờ nghe xong, sắc mặt của bà Lý chùng xuống: “Có gì để nói? Nói chuyện cháu hại chết con gái của tôi như thế nào ư?”

Viên Mục Dã thăm cười lạnh, nhưng bề ngoài vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh: “Có thể, chỉ cần cô chú muốn nói, chúng ta sẽ nói chuyện cháu hại chết Tử Y như thế nào?”

Bà Lý không ngờ Viên Mục Dã lại thật sự hòa theo câu nói của mình, sắc mặt bà ta lập tức trở nên càng lúng túng: “Dựa vào đâu chúng tôi phải nói với cậu? Mời cậu lập tức đi cho!!”

Viên Mục Dã lạnh lùng nhìn cha mẹ Lý Tử Y. Một người trước sau im lặng không nói, một người hận không thể lập tức đuổi Viên Mục Dã đi, nhưng không có một ai chịu nói rõ ràng sự việc cho cậu.

“Tôi rất tò mò, trên đời này sao lại có cha mẹ như các người vậy chứ?” Viên Mục Dã chột thay đổi thái độ ôn hòa vừa rồi, đột nhiên nói bằng giọng điệu âm u nặng nề.

“Cậu... cậu có ý gì?” Sắc mặt bà Lý hơi hoảng.

Viên Mục Dã thở hắt ra, sau đó ngồi trở lại ghế sofa: “Nếu trí nhớ của cô chú không có vấn đề, ắt hẳn còn nhớ rõ trước đây chúng ta đã gặp mặt nhau. Lúc ấy hai vị khen con gái của mình là người hiếm có, nhưng lại không hề nhắc một chữ nào tới việc cô ấy từng có bệnh trầm cảm nhỉ?”

Bà Lý nhất thời nghẹn lời, âm ừ cả buổi mới nói: “Lúc ấy là đưa Tử Y đi xem mắt, sao có thể mới vừa gặp mặt đã nói với đối tượng xem mắt là con gái mình có bệnh chứ?”

Viên Mục Dã gật gù: “Ồ, thế à? Vậy nói cách khác, từ lúc bắt đầu các người đã lừa tôi chuyện Tử Y bị bệnh, đúng không?”

“Không... không thể xem như lừa. Chúng tôi muốn để Tử Y tiếp xúc với cậu, hai... hai bên nảy sinh thiện cảm rồi nói cũng không muộn.” Bà Lý hơi chột dạ.

Nghe vậy, Viên Mục Dã cười lạnh: “Được, coi như cho qua. Nhưng có một việc từ đầu tới cuối tôi vẫn không hiểu. Con gái bà chết không rõ ràng, tại sao các người không đồng ý khám nghiệm tử thi? Chẳng lẽ ngay cả một người ngoài là tôi còn quan tâm cô ấy hơn cha mẹ ruột như các người hay sao?”

Sắc mặt của bà Lý thay đổi, vừa định phản bác nhưng lại bị Viên Mục Dã ngắt lời: “Con gái các người chết ở trước mặt tôi. Trước khi chết, cô ấy túm chặt lấy tôi nói, ‘Bọn họ muốn hại tôi!’ Các người có biết trạng thái ngay lúc đó của Tử Y mà có thể nói ra câu nói kia, khó khăn biết bao nhiêu không? Cô ấy nói với tôi bằng hơi thở cuối cùng trong mạng sống của mình! Một người ngoài như tôi, một đối tượng xem mắt quen cô ấy chưa đến ba tháng như tôi cũng biết cô ấy chết không nhắm mắt, nhưng các người thì sao? Tôi thật sự không rõ rốt cuộc hai vị suy nghĩ như thế nào? Tôi có thể hiểu trước đây các người không muốn cho cô ấy ra tòa làm chứng là vì bảo vệ cô ấy! Tôi cũng có thể hiểu các người đổ lỗi cái chết của cô ấy lên đầu tôi là vì nỗi đau đớn trong lòng phải có một đối tượng để trút! Nhưng tôi không thể hiểu tại sao các người làm như không thấy sự thật là cô ấy bị người ta hại chết? Tại sao thế?!”

Hôm nay các người cần phải cho tôi một đáp án. Con người của tôi khá cố chấp, khi chưa đạt được mục đích sẽ không dễ dàng từ bỏ.”

Nói xong những lời này, Viên Mục Dã nhìn về phía bà Lý, thấy bà ta đã ngồi lặng dưới đất, khóc đầm đìa nước mắt. Lúc này, ông Lý luôn không nói gì nâng bà ta dậy rồi nói: “Tiểu Viên, chúng tôi biết cậu có lòng tốt, nhưng chúng tôi không thể cho cậu đáp án mà cậu muốn. Nếu cậu thật sự muốn ép chúng tôi đến chết thì cứ tiếp tục điều tra đi! Nhưng thái độ của chúng tôi đối với chuyện này sẽ không thay đổi, hơn nữa bây giờ xác của Tiểu Y cũng đã hoả táng, hãy để cho con bé cát bụi trở về với cát bụi đi!”

Viên Mục Dã sững sốt. Chỉ tích tắc, trong lòng cậu chạy qua trăm nghìn khả năng... nhưng cuối cùng tất cả đều bình tĩnh lại. Nếu cha mẹ Lý Tử Y đã nói đến mức này, cậu cũng chẳng còn gì để nói.

Sau đó Viên Mục Dã thần thờ ra khỏi nhà Lý Tử Y. Chuyện tới nước này, cậu còn có thể nói gì đây? Xem ra mình đúng thật là không có khả năng trời phú để lo chuyện bao đồng, chẳng những không thể giúp đỡ người khác, cuối cùng còn nhúng bùn cả bản thân mình.

Viên Mục Dã trở về căn nhà không có một bóng người của mình trong trạng thái ngẩn ngơ, mà khi nhìn thấy “một người một chó” đứng ở cửa, cậu ngây đờ tại chỗ...

Chương 32: Vị khách trong nhà

“Đình Nhất... Sao anh lại tới đây? Trong khoảng thời gian này tôi vẫn liên hệ với anh mãi. Rốt cuộc thì anh Tiến Bảo đã xảy ra chuyện gì?!” Viên Mục Dĩ hỏi chuỗi câu hỏi như bắn súng liên thanh.

Lúc này, người đàn ông cao gầy dựa nghiêng trên bức tường trong sân đứng thẳng người lên, sau đó nhìn con chó quỳ rạp dưới đất rồi nói với Viên Mục Dĩ: “Tôi sắp phải đi, cậu có thể nuôi con chó này giúp tôi không?”

Viên Mục Dĩ đã từng gặp con chó này. Nó là con chó lông vàng mà Tiến Bảo nuôi, giờ nó đang nằm bò dưới đất trông rất đáng thương, vẻ mặt uể oải ỉu xiu...

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dĩ không hiểu ý của Đình Nhất lắm, có điều nếu anh ta đã lên tiếng nhờ cậu giúp việc này, tất nhiên Viên Mục Dĩ không thể từ chối.

“Được, vậy anh cứ để nó ở đây đi, nhưng anh Tiến Bảo...?”

Đình Nhất liếc con chó dưới đất rồi nói: “Nó tên Kim Bảo, hãy đối xử tốt với nó...”

Viên Mục Dĩ buồn cười, nói: “Yên tâm đi, tôi ăn thịt thì chắc chắn sẽ không để nó ăn canh. Nhưng anh vẫn chưa nói cho tôi biết rốt cuộc anh Tiến Bảo đã xảy ra chuyện gì?”

Ai ngờ Đình Nhất lại làm như không nghe thấy Viên Mục Dĩ nói gì. Anh ta liếc con chó rồi quay đầu đi, bỏ lại Viên Mục Dĩ với vẻ mặt không biết làm sao... Ai ngờ Đình Nhất đi được vài bước lại đột nhiên quay đầu và nói: “Đúng rồi, Tiến Bảo nhờ tôi nói với cậu. Cậu cứ ở luôn căn nhà này đi.”

“Ừm, biết rồi, vậy bao giờ anh về lấy chó?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Kết quả Đinh Nhất vẫn chẳng nói gì thêm mà xoay người biến mất trong màn đêm...

Viên Mục Dã đứng nguyên tại chỗ đợi một lát, xác định Đinh Nhất sẽ không quay lại nữa mới nói với Kim Bảo nằm dưới đất với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Đi thôi, hai ta cũng vào thôi!”

Kim Bảo nhìn theo hướng Đinh Nhất biến mất rồi thở dài, sau đó cam chịu đứng lên đi theo Viên Mục Dã vào nhà.

Trước kia hình như Viên Mục Dã có nghe Tiến Bảo kể con chó lông vàng này đã năm tuổi. Trong miêu tả của anh ấy, Kim Bảo là một con chó vừa lười biếng vừa tham ăn vừa xảo quyệt.

Nhưng hôm nay, Viên Mục Dã lại chỉ nhìn thấy sự buồn bã trong mắt nó... Hai người chủ, một người đã chết, một người bỏ đi, điều này chắc là một cú sốc rất lớn đối với một con chó, cho nên Viên Mục Dã có thể hiểu tâm trạng hiện giờ của Kim Bảo.

Vào nhà rồi, Viên Mục Dã chỉ vào ghế sofa: “Tối hôm nay mày ngủ trên ghế sofa trước đi. Ngày mai tao sẽ mua một cái ổ chó lớn về cho mày.”

Kim Bảo liếc ghế sofa, dáng vẻ của nó như thể nghe không hiểu, lại như thể đang do dự... tóm lại là biểu cảm của nó rất phức tạp. Cuối cùng Viên Mục Dã đành ngồi xuống ghế sofa, sau đó vỗ tay với nó, Kim Bảo mới nhảy lên, thật cẩn thận nằm úp lên mặt ghế sofa.

Viên Mục Dã thấy nó nằm sấp xuống không động đậy, bèn đi vào trong phòng bếp tìm đồ ăn. Lúc cậu ở một mình thì thế nào cũng được, nhưng bây giờ trong nhà có một vị khách nhỏ tới lại khác, Kiểu gì Viên Mục Dã cũng phải hầu hạ nó trước rồi tính sau.

Kết quả cậu tìm một lượt mới phát hiện, trong phòng bếp trừ mì gói chỉ có mì sợi, hình như chẳng có thứ gì phù hợp để cho chó ăn. Thật ra khi còn nhỏ, Viên Mục Dã cũng từng nuôi chó, có điều đó là một con chó đất trong thôn, rất dễ nuôi. Nó chỉ ăn cơm thừa canh cặn trong nhà, hoàn toàn không quý giá khó nuôi như những con chó cưng trong thành phố.

Cuối cùng Viên Mục Dã tuân thủ nguyên tắc trước đó đã đồng ý với Đinh Nhất: “Tôi ăn thịt tuyệt đối sẽ không để nó ăn

canh” nên cậu lấy hai quả trứng gà ở trong tủ lạnh ra... Đây đã là thứ có dinh dưỡng nhất trong tất cả đồ ăn của Viên Mục Dã, xem ra tối hôm nay cũng chỉ có thể để Kim Bảo ăn thịt còn cậu ăn canh.

Ai ngờ khi Viên Mục Dã đặt trứng gà đã luộc chín ở trước mặt Kim Bảo, nó lại chỉ ngửi thử rồi ngoảnh đầu sang một bên. Thấy vậy, Viên Mục Dã cầm trứng gà lên ngửi, nghĩ thầm cũng đâu có hư, sao con quỷ này không ăn nhỉ? Không phải nó cho rằng mình bị chủ vứt bỏ rồi nên tuyệt thực chống đối đấy chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bóc một quả trứng gà khác ra, cắn một miếng rồi nói: “Trong nhà chỉ có hai quả trứng gà này thôi, mày không ăn cũng đừng hối hận. Thật ra mày cũng không cần phải đau lòng, anh ấy chỉ tạm thời gửi mày nuôi ở chỗ tao thôi. Căn nhà này là của chủ mày, cho nên đây cũng coi như là nhà của mày mà, mày ở trong nhà của mình thì có gì không vui chứ?”

Kim Bảo nghe vậy lại thở dài, khiến Viên Mục Dã thầm nổi gai ốc, nghĩ bụng không phải con chó này thành tinh rồi chứ? Nhưng cậu lại nghĩ điều đó là không thể, nếu thành tinh thật sao lại ngoan ngoãn ở chỗ của cậu?

Cuối cùng Viên Mục Dã vẫn đặt quả trứng gà mình đã cắn một miếng lên trên bàn trà. Cậu sợ ban đêm nếu con chó quỷ quái này muốn ăn thì một quả trứng gà có thể sẽ không đủ no...

Tối hôm đó, do có sự xuất hiện của Kim Bảo mà Viên Mục Dã ngủ không được say cho lắm, vì cậu luôn lo lắng Kim Bảo trên ghế sofa không quen ở chỗ này. Ai ngờ buổi sáng dậy, cậu đột nhiên cảm thấy trên giường có một thứ đầy lông lá, mở mắt ra thì thấy một cái mặt to dài màu vàng gần ngay trước mắt.

Không phải chó mình nuôi từ nhỏ đến lớn nên vẫn cảm thấy hơi sợ, bởi vậy Viên Mục Dã bị dọa ngồi bật dậy.

Động tác của cậu hơi mạnh, cùng lúc đó làm bừng tỉnh Kim Bảo đang ngủ ngon lành, nhưng rõ ràng nó bình tĩnh hơn Viên Mục Dã nhiều, chỉ hơi nâng mí mắt, sau đó lại ngủ tiếp.

Viên Mục Dã thấy nó lại ngủ nên cũng thở phào nhẹ nhõm rồi xoay người xuống giường. Mà khi cậu đi ra phòng khách thì

phát hiện nửa quả trứng gà ngày hôm qua đã mất tăm. Đến lúc này cậu mới tự mình cảm nhận được lời Tiến Bảo từng nói trước kia. Xem ra con chó này đích thực không đơn giản đâu.

Nếu hiện giờ trong nhà đã có thêm một miệng ăn, Viên Mục Dĩ cũng không thể sống tiếp cuộc sống như trước kia được nữa. Vì vậy cậu nhanh nhẹn rửa mặt sạch sẽ, muốn dắt Kim Bảo đi giải quyết vấn đề bài tiết trước.

Lúc ra khỏi cửa, Viên Mục Dĩ thấy vòng cổ Kim Bảo đeo hơi bẩn nên nghĩ một lát nữa về sẽ giặt cho nó. Dù sao nó cũng phải đi theo mình ra ngoài gặp người ta, để bẩn như vậy không hay lắm.

Sau khi dắt Kim Bảo đi dạo một vòng, Viên Mục Dĩ bèn dẫn nó đến một cửa hàng thú cưng gần đó để mua ít đồ ăn cho cậu nhóc này trước. Nào ngờ vừa thấy giá của những thức ăn cho chó đó cậu đã hoảng sợ, ấy thế mà còn đắt hơn cả gạo và mì cho người ăn! Trong lúc nhất thời Viên Mục Dĩ cảm thấy hình như không phải mình có thêm một con chó, mà là một ông nội!!

Nhưng dù sao cũng là nuôi giúp bạn, cho nên dù mình không nở ăn cũng không thể xử tệ với nó. Vì thế Viên Mục Dĩ đành phải cắn răng mua một túi thức ăn cho chó có giá không coi là quá đắt về.

Lúc Viên Mục Dĩ cho rằng chút tiền để dành của mình có lẽ không nuôi nổi ông nội này, cậu bất ngờ phát hiện có một tấm thẻ ngân hàng và một tờ giấy được giấu ở trong lớp kép của dây đeo khi cậu đem vòng cổ của nó đi giặt.

Tờ giấy viết: “Mật mã của thẻ là 123456, tiền trong thẻ để tiêu dùng cho Kim Bảo. Con chó này rất tham ăn, hãy đối xử với nó tốt một chút.”

Mặc dù tờ giấy không ký tên, nhưng nghe giọng điệu này ắt hẳn là Đinh Nhất viết.

Chương 33: Vụ việc bất ngờ

Viên Mục Dã không ngờ Đinh Nhất sẽ để lại thứ này, may là cậu không ném cái vòng cổ bản của Kim Bảo đi, nếu không trên đó còn có mật mã cơ, cho dù là ai nhặt được đều có thể rút tiền ra.

Hơn nữa, với cá tính của Đinh Nhất, chắc anh ta sẽ không nhắc lại việc này. Đến lúc đó một người thì cho rằng Viên Mục Dã nhìn thấy thẻ, mà người kia lại chẳng hề biết việc này, chỉ có mình Kim Bảo biết hết lại không thể nói tiếng người... Viên Mục Dã ngẫm lại rồi cảm thấy “cần cù chăm lo việc nhà” vẫn có chỗ lợi.

Buổi chiều, Viên Mục Dã tìm máy ATM kiểm tra thử, ai ngờ trong thẻ có đến hơn một trăm nghìn nhân dân tệ. Cậu không khỏi kính nể Kim Bảo ở phía sau, không ngờ bữa cơm cho một con chó mà còn tốt hơn cả mình!!

Về đến nhà rồi, Viên Mục Dã bắt đầu ngẫm nghĩ lại cuộc đời của mình. Trước kia thật sự cậu chưa từng nghĩ tới việc đời này còn có thể làm nghề khác. Nhưng cậu còn trẻ, vẫn phải sống, không thể vì chịu cú sốc một lần rồi từ đây không gượng dậy nổi. Có điều với năng lực của cậu, làm bảo vệ quả là người tài không được trọng dụng. Nghĩ mãi, cuối cùng Viên Mục Dã nhắm đến một vài công ty bảo vệ chuyên nghiệp hơn.

Sau khi xác định đúng việc mình có thể làm, những điều tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều. Đầu tiên cậu làm một bản sơ yếu lý lịch cho mình, trong sơ yếu lý lịch cậu không e dè nói rõ rằng mình đã từng là một sĩ quan cảnh sát và lý do từ chức.

Bởi vì trong mắt Viên Mục Dã, nếu mình cố tình giấu giếm chuyện này, thì sau này cậu sẽ phải thêm nhiều lời nói dối hơn vì cậu nói dối đó... Với tính cách của Viên Mục Dã, chắc chắn cậu không làm được chuyện như thế.

Chỉnh đốn lại tâm trạng xong, quả nhiên Viên Mục Dã tự tin hơn nhiều. Cậu nộp liên tiếp mấy bản sơ yếu lý lịch, cuối cùng

có một công ty bảo vệ tên Bảo Vệ Cấp Cao gửi thư mời cậu đến phỏng vấn. Trước kia Viên Mục Dã từng nghe nói một vài chuyện của công ty này, đây là một công ty chuyên về các dịch vụ bảo vệ cao cấp như bảo vệ đặc biệt và vệ sĩ riêng.

Giám đốc nhân sự của đối phương rất hài lòng với lý lịch cá nhân của Viên Mục Dã nên vòng phỏng vấn trôi qua chẳng mất sức là bao. Nhưng sau đó Viên Mục Dã mới biết được, trước đây ông chủ của công ty bảo vệ này cũng là sĩ quan cảnh sát, mà anh ta và đội trưởng Từ Lệ của đội 6 còn là bạn nói khó chơi chung từ nhỏ đến lớn... Nói cách khác Viên Mục Dã có thể được công ty này tuyển hoàn toàn là nhờ vào mặt mũi của Từ Lệ.

Mặc dù sau khi biết chuyện này, trong lòng Viên Mục Dã cảm thấy ghê tởm như ăn phải ruồi bọ, nhưng qua sự việc này cậu cũng hiểu một vài đạo lý của đời người, cậu biết trước kia cách mình cư xử có lẽ thật sự có vấn đề.

Những ngày tháng chính thức làm việc nhẹ nhàng hơn Viên Mục Dã tưởng tượng rất nhiều. Mặc dù bên ngoài tên tuổi của công ty họ rất nổi, nhưng công việc làm ăn thật sự thật ra là việc bảo vệ các ngôi sao.

Mà với Viên Mục Dã, cái gọi là bảo vệ ngôi sao cũng chỉ là duy trì trật tự ở hiện trường, phòng ngừa fans tiến lại gần idol của mình quá, đối phó một vài việc đột ngột xảy ra gì đấy... Ở trong mắt cậu, những công việc đó chẳng qua là ăn mặc dữ dằn một chút, sau đó làm bộ làm tịch thôi!

Mãi cho đến một lần họ nhận được việc bảo vệ một địa điểm hội nghị, cuộc đời của Viên Mục Dã mới xem như bước vào một lĩnh vực khác hoàn toàn mới...

Đó là một hội nghị đàm phán mua bán của một công ty khoa học kỹ thuật. Bởi vì những người tới đây đều là tổng giám đốc của các công ty nổi tiếng quốc tế và các tài năng trong lĩnh vực công nghệ cao, cho nên bên tổ chức mời công ty Bảo Vệ Cấp Cao của Viên Mục Dã chịu trách nhiệm tất cả các công tác bảo vệ nơi diễn ra sự kiện.

Ban đầu, khi đội của Viên Mục Dã đến nơi, họ cũng không cảm thấy công việc này có gì khó khăn, bởi vì hoàn cảnh của

nơi đó cũng không phức tạp, mỗi người tham gia hội nghị đều sẽ phải đưa ra một thiệp mời điện tử.

Lúc ấy bọn họ nhận được thông báo rằng ai không có thiệp mời điện tử này đều không được vào, cho nên đội của Viên Mục Dã đã chia thành hai nhóm, một nhóm chịu trách nhiệm về công tác an ninh bên ngoài hội trường, còn một nhóm khác chịu trách nhiệm duy trì trật tự bên trong hội trường và xử lý một vài việc xảy ra đột ngột.

Viên Mục Dã làm việc hơn một tháng rồi nên đã quen với những công việc đó, mà lần này cậu được phân vào nhóm phụ trách bên trong.

Địa điểm tổ chức hoạt động là ở hội trường rộng 500 mét vuông trên tầng bảy của công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Hoài Bắc. Tất cả những người tham gia qua cửa kiểm tra an ninh đầu tiên có thể đi thang máy chuyên dụng lên tầng bảy.

Nói cách khác, đội của Viên Mục Dã chỉ cần bảo vệ lối vào an toàn, không cho bất cứ người linh tinh nào vào hội trường là sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Nhưng mọi thứ không phải là tuyệt đối. Ngay khi Viên Mục Dã cho rằng công việc tối nay sắp hoàn thành thuận lợi, thì bỗng xảy ra một chuyện khiến chẳng ai ngờ tới.

Lúc ấy hội nghị đã sắp kết thúc, chủ trì của hội nghị mời người tổ chức hội nghị là tổng giám đốc Mạnh Hoài Bắc của công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Hoài Bắc lên phát biểu. Ai ngờ khi ông Mạnh nói đến đoạn công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Hoài Bắc cố gắng đặt con người lên hàng đầu, nâng cao phúc lợi cho nhân viên, để nhân viên không phải lo lắng về việc điều trị y tế và dưỡng lão sau này, đột nhiên có một người đàn ông ngồi dưới sân khấu chạy nhanh lên bục phát biểu.

Lúc ấy, hai đồng nghiệp của Viên Mục Dã đứng ở ngay dưới sân khấu, trước bục phát biểu, nhưng chuyện xảy ra đột ngột, bọn họ còn tưởng rằng đây là tiết mục đặc biệt gì đó nên không lên sân khấu ngăn cản.

Ai biết đâu người này vừa đi lên là đẩy Mạnh Hoài Bắc lùi lại, tự mình nói vào micro: “Đặt con người lên hàng đầu cái chó

má gì, mẹ nó toàn là vô nghĩa! Tôi muốn hỏi thử ông Mạnh, tại sao ông không nhắc đến chuyện giảm biên chế diện rộng nửa năm trước? Còn nữa, tại sao ông không nhắc đến Lữ Thừa Chí nhảy xuống từ sân thượng công ty một tháng trước?! Nói xem tại sao chú ấy lại nhảy lầu tự tử?!”

Lúc này hai đồng nghiệp của Viên Mục Dã mới nhận thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề. Vì thế bọn họ lập tức lên sân khấu hòng bắt người nọ lại. Kết quả là, bọn họ vừa chuẩn bị hành động, người nọ đã ghì chặt lấy Mạnh Hoài Bắc đang ngẩn ra ở bên cạnh, sau đó kéo áo khoác của mình ra và để lộ thứ nhìn như một vòng pháo: “Trên người tôi có buộc TNT có thể nổ tung cả tòa nhà. Nếu các người không muốn chết thì đừng ai nhúc nhích!!”

Mọi người ở dưới sân khấu vừa nghe nói trên người người đàn ông kia có buộc thuốc nổ, tất cả đều lập tức hoảng sợ, không biết nên làm như thế nào cho phải. Lúc này, một đội viên trong đội của Viên Mục Dã tên Lý Thông cao giọng nói với người nọ: “Anh đừng làm việc ngu ngốc, anh muốn gì có thể nói ra, mọi chuyện mới có thể giải quyết được!”

Người đàn ông kia cười lạnh: “Tôi muốn gì ư? Vậy cậu có thể hỏi thử ông Mạnh xem tôi muốn cái gì?”

Cùng lúc đó, Mạnh Hoài Bắc bị hấn siết cổ cũng nhận ra người kia là ai. Hóa ra người này là Tào Đức Dũng, nhân viên bộ phận kỹ thuật của công ty họ, vừa mới bị công ty sa thải mấy ngày trước vì chuyện gì đó.

“Tào... Tào Đức Dũng, chuyện gì cũng từ từ, anh làm như vậy thật không đáng!” Mạnh Hoài Bắc run giọng nói.

“Ông Mạnh, lúc này ông đã nhớ đến việc hỏi tôi muốn cái gì rồi à? Hỏi sớm thì làm gì đến nỗi!! Mong muốn... đúng là tôi có một mong muốn, đó là ông lên đường cùng với tôi!!” Vẻ mặt của Tào Đức Dũng vằn vẹo.

Chương 34: Công ty giảm biên chế

Người ở dưới đài lúc này đã báo cảnh sát, nhưng Viên Mục Dã biết kẻ cả cảnh sát gần nhất muốn chạy đến cũng cần năm phút, mà với cảnh tượng hoành tráng này dù 110 có đến cũng không xử lý được, vẫn phải báo lên đội cảnh sát hình sự, cứ như vậy lại phải chậm thêm vài phút.

Nghĩ tới đây Viên Mục Dã bấm gọi cho Từ Lệ và kể rõ chi tiết tình huống tại hiện trường, Từ Lệ nghe xong lập tức bảo cậu nghĩ biện pháp để ổn định đối tượng tình nghi, chỉ cần không liên quan đến sinh tử thì mặc kệ hắn đưa ra yêu cầu gì cũng có thể tạm thời đáp ứng.

Sau khi đập máy với Từ Lệ, Viên Mục Dã bảo hai đồng nghiệp đi trước duy trì trật tự ở hiện trường, yêu cầu mọi người không cần loạn, còn cậu tự mình đi tới thương lượng với Tào Đức Dũng, để xem hắn có đồng ý thả những người không liên quan dưới đài đi trước không.

Viên Mục Dã dù sao cũng xuất thân từ cảnh sát hình sự, cậu có nhiều kinh nghiệm đối phó với lưu manh hơn là đối mặt fan hâm mộ, vì thế Viên Mục Dã từ từ đi tới đài diễn thuyết vì muốn tìm cơ hội giật kíp nổ trong tay Tào Đức Dũng.

Không ngờ tính cảnh giác của Tào Đức Dũng vô cùng mạnh, Viên Mục Dã vừa đi được vài bước thì đã bị hắn phát hiện...

“Đừng tới đây! Nếu không tao sẽ cho nổ bom!” Tào Đức Dũng kích động gào lên.

Viên Mục Dã vội giơ hai tay lên cao và nói: “Trên tay tôi không hề có vũ khí, tôi chỉ muốn đến nói chuyện với anh thôi... Anh trai à, chúng ta đều là người đi làm thuê cả, anh xem anh gây ra chuyện như vậy, toàn bộ đội của chúng tôi chắc khó mà giữ được bát cơm mất! Nhưng tôi thấy anh là người thật thà, làm như vậy chắc là có lý do, anh cứ nói cho

tôi biết đi, tổng giám đốc Mạnh đã làm gì anh mà anh nhất định phải cùng chết với ông ta?”

Tào Đức Dũng thấy Viên Mục Dĩ nói rất chân thành, bèn phần hân đáp: “Tôi vừa tốt nghiệp đại học là đã tới đây làm việc, tôi dùng bảy năm thanh xuân và nhiệt huyết ở chỗ này, tôi giống với đa số các nhân viên khác, đều cảm giác chỉ cần công ty không đóng cửa thì chúng tôi vẫn sẽ luôn làm việc ở đây... Nhưng vào nửa năm trước, công ty bắt đầu giảm biên chế quy mô lớn, tất cả nhân viên đã làm trên mười năm đều không được tiếp tục ký hợp đồng. Mặc dù lần giảm biên chế này không có tên của tôi trong danh sách, nhưng người có quan hệ tốt nhất và cũng là người thầy đã hướng dẫn tôi từ lúc mới vào là Lữ Thừa Chí đã bị gạch tên.”

Tào Đức Dũng nói đến đây thì hung dữ trợn mắt nhìn Mạnh Hoài Bắc: “Anh ấy đã làm ở công ty mười bốn năm, ròng rã mười bốn năm trời! Tại sao các người lại ác như vậy? Nói thôi việc là thôi việc? Ông có biết anh ấy vừa phát hiện mình bị ung thư gan, ông giảm biên chế thì khác gì giết anh ấy!”

Mạnh Hoài Bắc bị siết đến không thể thở nổi, bèn áp úng nói: “Đây là quyết định của tổng công ty, đâu phải do mình tôi, tôi cũng có tình cảm với những nhân viên này, nếu như có thể tôi cũng muốn giữ lại bọn họ! Tôi...”

Không ngờ Mạnh Hoài Bắc còn chưa kịp nói xong, Tào Đức Dũng đã dùng điều khiển trong tay đập vào đầu ông ta rồi nói: “Câm mồm! Tao để mày nói chuyện à?”

Trán của Mạnh Hoài Bắc chảy máu.

Viên Mục Dĩ thấy nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ chọc giận Tào Đức Dũng, cậu đành cố ý nói to với Mạnh Hoài Bắc: “Đúng, ông im miệng trước đi! Lúc nào cho phép nói mới được nói, rồi... Anh Tào, anh nói tiếp đi, sau đó thì sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Tào Đức Dũng thở dài một tiếng, tiếp tục: “Anh Lữ quá thật thà, cần cù chăm chỉ làm việc nhiều năm như vậy, thức đêm tăng ca chưa hề phàn nàn, hiện giờ sức khỏe của anh ấy suy kiệt nên không thể làm việc liều mạng như trước, thế là công ty ném anh ấy đi như ném rác! Anh Lữ cảm thấy quần bách, không hiểu vì lý do gì mà công ty tự nhiên giảm biên chế, nên

trong một lần tăng ca làm đêm đã nhảy xuống từ tầng cao nhất. Anh Lữ ngốc quá, anh ấy chết chưa được bao lâu thì công ty đã thay một đám người mới vừa rẻ vừa được việc tới. Thật ra công ty đuổi những người làm việc hơn mười năm không phải để giảm chi phí, mà là vì tầng lớp lãnh đạo của công ty cảm thấy những người này tuổi tác đã cao, không làm được việc lại nghe lời như người mới, cho nên mới tìm đại một lý do đuổi việc họ!”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Vậy chuyện này có liên quan gì tới anh? Không phải anh không có tên trong danh sách giảm biên chế lần này à?”

Tào Đức Dũng cười lạnh: “Sau khi anh Lữ chết, những đồng nghiệp lâu năm chúng tôi đều cảm thấy không công bằng, cho nên đã tự tổ chức một lần truy điệu ở tầng cao nhất nơi anh ấy tự tử. Hôm đó không biết là ai tìm được mấy phóng viên tới, tôi lại có tính cách thẳng thắn nên hôm đó đã nói hết những đãi ngộ không công bằng mà anh Lữ phải nhận cho phóng viên biết. Kết quả là mấy ngày sau tôi nhận được thông báo sa thải từ công ty, họ bảo những gì tôi nói với phóng viên hôm đó đã gây tổn hại đến hình ảnh của công ty, yêu cầu tôi lập tức nghỉ việc. Tôi làm tổn hại hình ảnh công ty? Tôi chẳng qua chỉ nói vài câu thật lòng thôi mà!”

Viên Mục Dã biết lúc này bất kể Tào Đức Dũng nói cái gì thì mình cũng phải thuận theo, thế là cậu làm vẻ mặt tán đồng: “Nếu chính xác như những gì anh nói thì đúng là họ đã sai, anh nên đi Bộ Lao động kiện bọn họ chứ?”

Tào Đức Dũng nói với vẻ bất đắc dĩ: “Vô ích, khi chúng tôi nhận việc đều đã ký những điều khoản ép buộc, bộ phận phụ trách giải quyết các vấn đề pháp lý của công ty có thể tìm cả trăm lý do để khai trừ chúng tôi một cách hợp pháp!”

Viên Mục Dã tỏ vẻ đồng tình: “Anh trai, thật ra tôi rất thích anh đấy, anh làm người rất trọng nghĩa, vì ra mặt cho đồng nghiệp mà liên lụy đến bản thân. Thật ra tôi muốn nói là chuyện này cũng dễ giải quyết thôi, đâu cần gây chuyện lớn như vậy. Anh xem bây giờ cảnh sát còn chưa đến, nếu không anh thả người trước đi, chúng ta giải quyết chuyện này bằng con đường hợp pháp được không?”

“Không được! Bạn gái của tôi đã chia tay tôi vì chuyện này, hiện giờ tôi vừa thất nghiệp lại thất tình, Mạnh Hoài Bắc không cho tôi đường sống thì lão cũng đừng nghĩ sống, cùng lắm thì ôm nhau chết chùm!” Tào Đức Dũng phẫn nộ.

Viên Mục Dĩ hiểu rằng hiện giờ không thể bảo Tào Đức Dũng thả Mạnh Hoài Bắc ra, thế là cậu bèn chỉ vào những người ngồi trên khán đài khách quý phía sau rồi bảo: “Anh muốn cùng chết với ông ta cũng được, nhưng mấy người đó đâu có làm hại anh, anh đâu thể để họ chôn cùng một chỗ với cái gã ông chủ lòng dạ hiểm độc này chứ? Chuyện này không công bằng với bọn họ!”

Về bản chất, Tào Đức Dũng là một người thật thà, sau khi hẳn nghe Viên Mục Dĩ nói như vậy thì đột nhiên kéo Mạnh Hoài Bắc đi về phía lối ra, vừa đi còn vừa nói với Viên Mục Dĩ: “Cậu nói đúng, giờ tôi sẽ kéo lão lên tầng trên cùng, các người đừng có ai đi theo!”

Vì để không kích thích Tào Đức Dũng, Viên Mục Dĩ bèn ra hiệu hai đồng nghiệp tranh thủ tổ chức cho khách quý rút lui, đồng thời bảo bọn họ rằng nếu cảnh sát đến thì hãy lên thẳng sân thượng.

Sau khi sắp xếp tốt mọi chuyện, một mình Viên Mục Dĩ chạy lên sân thượng, cậu nhất định phải ổn định Tào Đức Dũng, không thể để hắn làm ra chuyện gì động trời trước khi Từ Lệ đến.

Chương 35: Người bí ẩn

Nhưng Viên Mục Dã không ngờ được là, trong đám khách quý đông đảo đó lại có một người đàn ông trung niên trông rất lịch thiệp cũng ở lại, sau khi anh ta thấy Viên Mục Dã lên tầng thì cũng tự mình đi thang máy lên tầng cao nhất.

Lúc Viên Mục Dã đuổi lên trên tầng, Tào Đức Dũng đã dắt Mạnh Hoài Bắc ra tít tận rìa sân thượng, lúc này Mạnh Hoài Bắc đã sợ đến mức nhũn cả ra, hai chân không thể đứng vững.

Ông ta vừa thấy Viên Mục Dã đuổi theo thì lập tức cầu cứu: “Mau cứu tôi... Tôi còn chưa muốn chết!”

Tào Đức Dũng nghe tiếng thì quay đầu nhìn về phía Viên Mục Dã và nói: “Sao cậu cũng lên đây? Trên người tôi đã buộc thuốc nổ mạnh đó, anh bạn trẻ, tôi thật không muốn cậu gặp nạn cùng mình đâu, cậu mau đi xuống đi!”

Viên Mục Dã nghe vậy thì nói một cách chân thành: “Anh Tào, tôi lên đây là để hỏi anh một câu, anh nhất định phải làm như vậy sao? Trước đây tôi đã học qua ngành luật, nếu bây giờ anh chịu quay đầu thì cuộc đời này vẫn có thể cứu!”

Tào Đức Dũng cười thảm rồi lắc đầu bảo: “Việc đã đến nước này còn có thể quay đầu được sao?”

“Vẫn được mà! Tôi biết anh là do tâm trạng không tốt nên mới xúc động như vậy, nhưng nếu anh vì loại người này mà hủy hoại cả cuộc đời mình thì thật không đáng, anh có nghĩ đến cha mẹ của mình không?” Viên Mục Dã hỏi.

Con người sao có thể không có cha mẹ? Tào Đức Dũng nghe Viên Mục Dã hỏi mình như vậy thì sững ra, dường như lúc này anh ta mới nhớ ra sự thật là mình vẫn còn cha mẹ.

Viên Mục Dã lập tức rèn sắt khi còn nóng mà nói tiếp: “Nỗi đau lớn nhất của đời người là kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, tôi tin rằng trong mắt hai ông bà, anh là một đứa con rất nghe lời và hiếu biết, anh thử nghĩ một chút xem nếu bọn họ biết

anh làm như vậy thì sẽ thế nào? Chắc chắn sẽ sót ruột không thể chịu đựng được!”

Trong ánh mắt của Tào Đức Dũng hiện lên vẻ đau khổ, Viên Mục Dã biết hẳn đã bắt đầu dao động, cậu đang muốn tiếp tục khuyên giải để kéo dài thời gian thì không ngờ đúng lúc này, cậu bất ngờ phát hiện bên cạnh Tào Đức Dũng đột nhiên xuất hiện một người!

Người đứng bên cạnh Tào Đức Dũng hơn bốn mươi tuổi, vóc người tầm trung, lưng hơi còng, trên mặt còn đeo một chiếc kính đen, khuôn mặt trông rất tuyệt vọng... Viên Mục Dã đoán ra ngay đó là Lữ Thừa Chí, người mà Tào Đức Dũng đã nhắc đến!

Trong quá khứ, khi gặp tình huống như thế này, nếu có người ngoài ở bên cạnh, Viên Mục Dã sẽ giả vờ như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cứ làm việc mình cần làm thôi. Nhưng tình huống hôm nay có vẻ hơi khác, cậu phát hiện ở đây không chỉ có mình có thể nhìn thấy Lữ Thừa Chí.

Cậu thấy Tào Đức Dũng nhìn về phía Lữ Thừa Chí và nói: “Anh Lữ, em giúp anh mang người đến đây rồi, em nói được thì làm được!”

Viên Mục Dã nhìn thấy mà giật mình, cậu vội hỏi: “Anh đang nói chuyện với ai thế?”

Ánh mắt Tào Đức Dũng hơi mờ mịt: “Anh Lữ đó, anh ấy đang đứng cạnh tôi.”

Mạnh Hoài Bắc đang bị ghì chặt nghe câu này xong thì sợ đến mức suýt tè ra quần: “Lữ... Lữ Thừa Chí? Không phải đã chết rồi sao?”

Bầu trời đêm hôm đó rất sáng, một vầng trăng treo cao trên trời, đồng thời cũng chiếu sáng khuôn mặt mấy người trên sân thượng...

Viên Mục Dã hơi nghi ngờ nhìn về phía Tào Đức Dũng và hỏi: “Anh có thể nhìn thấy... Lữ Thừa Chí? Anh ta đã nói với anh điều gì?”

Tào Đức Dũng bi thương nói: “Anh ấy nói số mệnh mình không tốt, vừa mới hơn bốn mươi tuổi đã biết mình bị ung thư

gan, sau này lại bị công ty giảm biên chế, anh ấy cảm thấy sống quá mệt mỏi, không bằng chết sớm thì tốt hơn!”

Viên Mục Dã nghe vậy thì nhìn về phía Lữ Thừa Chí đang đứng ở bên cạnh, xem ra những gì mà Tào Đức Dũng nhìn thấy không giống với những gì cậu thấy, Viên Mục Dã đoán rằng đa số đều do Tào Đức Dũng tự mình nghĩ ra.

Lúc này dường như Lữ Thừa Chí đã hạ quyết tâm rất lớn, anh ta nghiêng người về phía trước rồi biến mất trong nháy mắt. Nhưng Tào Đức Dũng vẫn nói liên tục mãi không ngừng, giống như vẫn đang nói chuyện với Lữ Thừa Chí vậy.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã gặp tình huống như vậy, trong nhất thời cậu hơi choáng váng... Viên Mục Dã đang định hỏi lại xem thật ra Tào Đức Dũng đang nhìn thấy cái gì thì bỗng nhiên có một giọng nói vang lên sau lưng cậu: “Hắn đã bị ảnh hưởng bởi tư tưởng tư duy của người nhân viên nhảy lầu kia!”

Viên Mục Dã nghe tiếng bèn quay đầu lại nhìn, có một người đàn ông trung niên không biết đã đứng sau lưng cậu từ lúc nào. Viên Mục Dã thấy người này đeo vé mời điện tử trước ngực, chắc chắn cũng là một vị quý khách trong hội nghị.

Viên Mục Dã nhướn mày hỏi: “Sao anh lại lên đây? Ở đây nguy hiểm lắm, mau xuống dưới đi!”

Không ngờ người đàn ông trung niên đó lại khẽ mỉm cười, nói: “Dưới tình huống bình thường, mọi người sẽ cho rằng anh bạn trẻ họ Tào này đã gặp ma! Nhưng tôi lại không nghĩ như vậy, tôi cảm thấy người này chỉ gặp tư tưởng tư duy của người đã nhảy lầu lưu lại, cậu cũng có thể nhìn thấy đúng không?”

Trong lòng Viên Mục Dã dấy lên sự ngạc nhiên, đã rất lâu cậu không được nghe cái từ “Tư tưởng tư duy” này từ miệng của người khác, rốt cuộc người này là ai? Hơn nữa, lúc này khi Viên Mục Dã nhìn thấy Lữ Thừa Chí thì đúng là sắc mặt cậu có thay đổi, mặc dù cậu cảm thấy mình đã che giấu rất tốt, nhưng tại sao lại bị đối phương chỉ cần liếc mắt một cái là biết?

“Anh là ai?” Viên Mục Dã cảnh giác hỏi.

Người đàn ông trung niên nghe xong đầu tiên là mỉm cười, sau đó lại liếc mắt nhìn về phía Tào Đức Dũng và Mạnh Hoài Bắc đang đứng trên cao, cuối cùng mới trả lời: “Dưới tình huống này mà tự giới thiệu có vẻ không phù hợp lắm, chi bằng chúng ta giải quyết chuyện này trước được không?”

Viên Mục Dã nghe anh ta nói thế thấy cũng đúng, bởi vì cậu nghĩ, mặc cho thân phận đối phương là gì thì cũng không thể uy hiếp đến mình. Còn về phần Tào Đức Dũng, nếu cái gã này thật sự cho nổ bom đang đeo trên người thì đúng là xong đời, đến lúc đó đừng nói bọn họ có giữ được bát cơm hay không, mà đến cả công ty này cũng không thể nào làm ăn được nữa!

Viên Mục Dã nghĩ tới đây thì lập tức quay ra nói với Tào Đức Dũng: “Anh Tào, anh đã hiểu sai ý của thầy anh rồi, anh ta muốn anh dùng pháp luật làm vũ khí để đòi lại công bằng, mà không phải giống như bây giờ... Anh có nghĩ đến không, kể cả anh có cùng chết với tổng giám đốc Mạnh, vậy ngày mai sẽ có tổng giám đốc Trương, tổng giám đốc Lưu xuất hiện, tình huống như vậy vẫn xảy ra, sẽ lại có càng nhiều nhân viên bị công ty hy sinh giống Lữ Thừa Chí, anh chết chẳng có tác dụng gì lớn cả. Tin tôi đi, anh chỉ có dùng pháp luật làm vũ khí thì mới có thể thật sự bảo vệ quyền lợi cho mình!”

Nhưng Tào Đức Dũng lại không tán đồng: “Pháp luật? Đó cũng là vũ khí của kẻ có tiền, giờ tôi nghèo đến mức không mời nổi luật sư! Tôi cũng đã nghĩ đến dùng pháp luật để bảo vệ quyền lợi, nhưng cậu có biết không, tôi đến các văn phòng luật xin tư vấn một chút mà họ đều đòi đến năm nghìn tệ, cậu bảo tôi đi thưa kiện một công ty lớn có thực lực hùng hậu? Bọn họ chỉ cần nhắc đại một ngón tay là có thể đấu với tôi hơn nửa năm rồi! Cho dù cuối cùng tôi có thể thắng kiện thì cũng chỉ có thể đổi nghề khác! Anh bạn trẻ, cậu còn trẻ lắm, cái xã hội này nó thực tế như thế đấy!”

Chương 36: Đường như có người quen tới

Viên Mục Dã vừa định nói thêm cái gì đó thì đã thấy người đàn ông trung niên lấy từ trong người ra một chiếc đồng hồ bỏ túi, sau đó từ từ đi về phía Tào Đức Dũng: “Tôi biết bây giờ anh đang rất đau khổ, anh muốn giúp Lữ Thừa Chí nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể tận mắt nhìn anh ta nhảy từ trên này xuống! Tin tôi đi, tôi có thể giúp anh... Anh hãy nhìn chiếc đồng hồ trên tay tôi và nói ra nguyện vọng của mình.”

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng người này đầu óc có vấn đề? cầm một chiếc đồng hồ bỏ túi lắc đi lắc lại, chẳng lẽ coi mình là đại sư thôi miên?

Không ngờ Tào Đức Dũng vậy mà lại thật sự nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ trong tay người đàn ông trung niên, tiếp đó từ từ thả Mạnh Hoài Bắc ra rồi đi xuống từ chỗ cao nhất bằng tư thế cứng nhắc. Mạnh Hoài Bắc đạt được tự do là vội vàng nhảy từ trên xuống, sau đó chạy thẳng xuống dưới mà không hề quay đầu lại.

Viên Mục Dã thấy vậy thì thầm khinh thường, xem ra những kẻ có tiền đều rất tiếc mạng! Nhưng bây giờ cậu cũng không có thời gian đi chú ý những thứ này, dù sao trên người Tào Đức Dũng vẫn còn đang buộc thuốc nổ! Đây không phải chuyện đùa, nhờ không cẩn thận mà kích hoạt nó, vậy cái mạng nhỏ của cậu coi như phải bỏ lại ở nơi này.

Nhưng khi cậu quay đầu lại thì đã thấy người đàn ông trung niên kia lấy được chiếc kíp nổ từ trong tay Tào Đức Dũng và cầm một cách cẩn thận. Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng đi đến, sắc mặt biến đổi, cậu nói: “Cẩn thận một chút!”

Không ngờ người đàn ông kia lại nhẹ nhàng bảo: “Không có gì đâu, là giả!”

“Hả? Giả?” Viên Mục Dã không dám tin tưởng nên hỏi lại.

Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng, Tào Đức Dũng chỉ là một viên chức nhỏ ở công ty, hắn đi đâu để kiếm TNT? Ngẫm lại thấy mình thật ngu... Viên Mục Dã thấy Tào Đức Dũng đang thất thần đứng ở đó thì muốn tiến lên cởi đám “thuốc nổ” đang buộc trên người hắn.

Không ngờ đúng lúc này có một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên sau lưng, Viên Mục Dã và người đàn ông trung niên nghe thấy vậy đều quay đầu lại nhìn, họ thấy Từ Lệ và đội viên của đội 6 đang chạy tới với vẻ mặt lo lắng.

Chuyện sau đó thì đơn giản, Tào Đức Dũng bị cảnh sát còng tay dẫn đi, người đàn ông trung niên kia chỉ vỗ tay một cái, tiếp đó Tào Đức Dũng ngơ ngác hỏi phục lại rồi hỏi: “Đây là đâu? Tôi bị làm sao vậy? Mấy người còng tay tôi làm gì?”

Lúc này Từ Lệ đi tới, tức giận nói: “Cái thằng này mày bị nước đổ vào não hả? Còn buộc thuốc nổ để cùng chết với người khác? Nói, thuốc nổ kiếm ở đâu ra!”

Tào Đức Dũng nghe xong, đầu tiên là nhìn cảnh sát ở bốn phía xung quanh, sau đó như một quả bóng bị xì hơi: “Mua qua WeChat.”

Từ Lệ nghe vậy nổi giận quát: “Cái gì? Trên WeChat cũng có bán thứ này hả?”

Lúc này có một đội viên của đội 6 nói với Từ Lệ: “Không sao đâu sếp, bom là giả!”

Viên Mục Dã đang ở bên cạnh viết báo cáo nghe thấy vậy thì thầm bội phục người đàn ông trung niên kia, anh ta nói trúng phóc, người này chắc chắn không đơn giản, trên người anh ta có một sự ung dung như đã nắm tất cả trong lòng bàn tay, loại khí độ này không phải là người bình thường có thể có được.

Sau khi ghi chép xong, Viên Mục Dã lập tức trở lại tìm một vòng để xem người đàn ông trung niên kia đã đi đâu, nhưng cậu tìm một lúc lâu mà không hề thấy bóng dáng đối phương đâu cả?

Khi Viên Mục Dã trở lại phòng hội nghị ở tầng bảy, cậu thấy Mạnh Hoài Bắc đang mặt mày tái mét ngồi nghỉ ngơi trên ghế, mấy người cấp dưới đang vây quanh ông ta nói cái gì đó, chắc là đang an ủi. Nhưng Viên Mục Dã nhìn sắc mặt vị tổng giám

độc Mạnh này... chắc đã bị giật mình sợ hãi lắm. Mặc dù quả bom đó là giả, nhưng lúc đầu có ai mà biết nó là giả hay không đâu?”

Bấy giờ, hai đồng nghiệp của Viên Mục Dã vừa nhìn thấy cậu đi xuống đã nói: “Cậu xuống rồi à! Vừa rồi lãnh đạo gọi điện đến mắng cho các đội viên canh gác bên ngoài một trận, cậu xem thế nào chứ, lần này chắc chắn chúng ta bị phạt rồi!”

Không ngờ câu nói này lại bị Mạnh Hoài Bắc đang ngồi phía sau nghe được, ông ta đẩy mấy người bên cạnh ra rồi đi tới hỏi: “Chàng trai, cậu tên là gì?”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ đến chuyện khi mình kéo dài thời gian với Tào Đức Dũng đã từng mắng vị tổng giám đốc Mạnh này, chắc bây giờ ông ta muốn đến trách tội đây!

“Tôi tên là Viên Mục Dã...” Cậu thản nhiên nói, mặc dù tính cách của Viên Mục Dã là kiểu không chủ động gây chuyện, nhưng nếu khi gặp chuyện, cậu cũng không sợ phiền phức.

Không ngờ lời nói tiếp theo của Mạnh Hoài Bắc lại vượt ngoài dự tính của Viên Mục Dã, ông ta lấy ra một tờ danh thiếp rồi nói: “Đây là số điện thoại của tôi, vừa rồi may mà có cậu, mặc dù thuốc nổ trên người Tào Đức Dũng là giả, nhưng việc hấn muốn kéo tôi cùng nhảy lầu lại là sự thật, nếu không có cậu kéo dài thời gian, chắc lúc này tôi đã nằm dưới đất rồi.”

Ông ta nói như vậy lại làm Viên Mục Dã cảm thấy ngượng ngùng: “Tổng giám đốc Mạnh khách sáo quá, đây là chức trách của chúng tôi. Chuyện hôm nay là do chúng tôi sơ sót, sau khi điều tra rõ sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng!”

Mạnh Hoài Bắc khoát tay: “Chuyện hôm nay cũng không thể hoàn toàn trách các cậu, Tào Đức Dũng làm trong bộ phận kỹ thuật của công ty nên nếu hấn muốn làm giả một cái vé mời điện tử thì rất dễ, là do chính tôi chủ quan. Còn về cậu, mặc dù đây là công việc nhưng người dưới tình huống như vậy mà dám chạy theo cũng không nhiều, tôi nhớ kĩ cậu! Nếu sau này có việc gì cần tôi giúp... Cậu có thể gọi điện thoại cho tôi.”

Sau khi Mạnh Hoài Bắc rời đi, hai đồng nghiệp của Viên Mục Dã như được đại xá: “Vị tổng giám đốc Mạnh này có vẻ rất dễ

nói chuyện nhĩ! Xem ra lần này chúng ta không cần chịu phạt rồi!”

Nhưng trong lòng Viên Mục Dã không lạc quan như bọn họ, chuyện này không hề nhỏ, Mạnh Hoài Bắc lại không phải là người dễ nói chuyện như bề ngoài, nếu không thì Tào Đức Dũng cũng không cần phải làm như vậy.

Sau khi cất danh thiếp đi, Viên Mục Dã lại nhận được điện thoại của Từ Lệ, anh ta nói là bọn họ đã giải Tào Đức Dũng đi, nếu như có chuyện gì thì có thể gọi điện cho anh ta.

Chuyện này gây tiếng vang khá lớn, mặc dù quả bom là giả, nhưng đi theo cảnh sát 119, 112 còn có một số phóng viên nghe tiếng gió mà đến, bọn họ đã chặn kín cửa công ty từ lâu, cuối cùng nhóm Viên Mục Dã phải rời đi từ cửa sau.

Viên Mục Dã nghĩ rằng đi cửa sau sẽ không bị ai phát hiện, vậy mà bọn họ vừa đi ra thì đã nhìn thấy người đàn ông trung niên trước đó thôi miên Tào Mạnh Dũng đang mỉm cười cách đó không xa nhìn cậu.

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút, sau đó xoay người nói với đồng nghiệp: “Mấy cậu lên xe chờ tôi một lúc, tôi đi một chút sẽ về ngay.”

Người đàn ông kia cứ như là biết trước Viên Mục Dã sẽ đến chào hỏi mình, anh ta vừa cười vừa nói: “Chúng ta lại gặp nhau, Viên Mục Dã.”

Viên Mục Dã giật mình, chưa nói đến việc tại sao người này lại biết tên cậu, chỉ riêng cặp mắt màu nâu đậm đó đã cho người ta một cảm giác nhìn thấu hết mọi chuyện rồi.

Chương 37: Người câm ăn Hoàng Liên

“Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau à?” Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi.

Người đàn ông trung niên suy nghĩ rồi đáp: “Nếu nói chính xác thì là tôi đã gặp cậu...”

Viên Mục Dã: “Vậy nghĩa là sao?”

Lúc này đồng nghiệp của Viên Mục Dã bấm còi để giục cậu nhanh lên.

Người đàn ông trung niên lấy một tờ danh thiếp ra đưa cho Viên Mục Dã và nói: “Thời gian cũng muộn rồi, cậu và đồng nghiệp đã vất vả cả đêm, về nghỉ ngơi sớm đi! Đây là danh thiếp của tôi, cậu và tôi có liên quan rất lớn, nếu cậu có hứng thú thì ngày mai nhớ liên lạc với tôi.”

Sau khi Viên Mục Dã trở về xe, cậu mượn ánh sáng trong xe để nhìn thoáng qua danh thiếp trên tay, phía trên nó ngoại trừ một cái tên và một dãy số điện thoại thì không còn gì nữa.

Theo lý thuyết thì cái tên này tuyệt đối xa lạ đối với Viên Mục Dã, cậu dám khẳng định trong ký ức của mình chưa từng xuất hiện người này, nhưng cậu đã nhìn thấy cái họ này rồi...

Người đàn ông trung niên này tên là Lâm Miêu, trong trí nhớ của Viên Mục Dã thì cậu chỉ biết một người mang họ Lâm, đó chính là tiến sĩ Lâm Sâm, người suýt nữa đã làm thay đổi vận mệnh của Viên Mục Dã. Mà hiện giờ Lâm Miêu có thể bật thốt ra từ “Tư trường tư duy”, thì chắc chắn anh ta phải có quan hệ không tầm thường với tiến sĩ Lâm Sâm.

Khi Viên Mục Dã về đến nhà thì đã là hơn ba giờ đêm, cậu vừa vào cửa đã thấy một đồ vật màu vàng nằm chình ịch trên mặt đất! Trong khoảnh khắc đó, Viên Mục Dã còn tưởng rằng con chó đã chết đói rồi? Nhưng khi cậu khẽ gọi một tiếng

“Kim Bảo”, con vật đang nằm trên đất kia mới miễn cưỡng nhấc đầu lên rồi nhìn Viên Mục Dã bằng ánh mắt u oán.

Viên Mục Dã lập tức thở dài, cậu hiểu con chó quý quái này đang trách mình hôm nay về quá muộn đây mà. Thật ra, nếu như theo đúng kế hoạch, hội nghị tối hôm nay đến 23 giờ 20 là đã kết thúc, nếu tính cả thời gian di chuyển thì trước mười hai giờ Viên Mục Dã đã về đến nhà rồi. Nhưng hội nghị bị Tào Đức Dũng gây náo loạn nên mới chậm trễ đến tận giờ này...

Viên Mục Dã bất đắc dĩ đi tới bên cạnh Kim Bảo rồi ngồi xuống, nói: “Đói sắp chết rồi hả? Hôm nay tao có chuyện nên mới về muộn. Đi nào! Tao cho mày ăn thịt hộp để đền bù được không?”

Nhóc con này nghe xong lập tức tinh thần tỉnh táo, trong nháy mắt nó đã đầy máu hồi sinh và đứng dậy, tiếp đó lắc đầu vẫy đuôi đi theo Viên Mục Dã đến trước tủ lạnh phòng bếp, đôi mắt nhỏ lóe sáng chờ phần thịt hộp của mình.

Viên Mục Dã hơi mệt mỏi ngồi trên ghế sofa nhìn Kim Bảo đang ăn thịt hộp với vẻ mặt sung sướng, trong lòng cậu đột nhiên sinh ra một cảm giác là lạ... Trước đây mặc cho cậu về trễ thế nào, trong nhà cũng đều trông vắng, không hề có một chút hơi ấm nào.

Nhưng hôm nay có con chó nhỏ này trong nhà, trong lòng cậu lại có thêm một phần lo lắng, Viên Mục Dã biết từ nay về sau mặc cho mình có mệt đến mức nào, có muộn đến mức nào thì cũng sẽ về nhà. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, từ trước đến giờ Viên Mục Dã chưa bao giờ có.

Chắc do quá mệt mỏi, Viên Mục Dã nhìn một lúc rồi nghiêng người ngủ luôn trên ghế sofa. Sau khi Kim Bảo hài lòng ăn xong phần đồ hộp, nó quay đầu nhìn Viên Mục Dã đang nằm trên ghế sofa, rất nhanh nó đã phát hiện chủ nhân của nó đã ngáy khò khò.

Con chó như cam chịu số phận thở dài, sau đó từ từ đi đến bên cạnh ghế sofa rồi nhảy lên...

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã mơ mơ màng màng tỉnh, cậu ngẩng đầu nhìn thì thấy Kim Bảo đang nằm co quắp ngủ cạnh chân mình. Viên Mục Dã thầm nghĩ bảo sao mình ngủ cả đêm

trên ghế mà không thấy lạnh, hóa ra là vì bên cạnh có một cái lò sưởi to như vậy.

Viên Mục Dã nghĩ tới đây thì trù mền gãi gãi chân sau cho Kim Bảo, con chó đang ngủ say bỗng cảm giác có người nắm lấy mình, thế là yếu ớt phe phẩy đuôi hai cái. Viên Mục Dã thấy vậy mỉm cười ngồi dậy, xem ra trước đây Tiên Bảo miêu tả nó khá chính xác đấy.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Viên Mục Dã nhận được điện thoại của công ty, báo cho cậu hôm nay mười một giờ trưa đến phòng họp để họp. Còn nội dung buổi họp thì không cần nói cũng biết, dù sao có một số việc nên tới cuối cùng vẫn sẽ tới thôi.

Sau khi đến công ty, Viên Mục Dã phát hiện không khí ở đây đang rất đè nén, mặt mũi ai cũng sầm sì, đặc biệt là sắc mặt của các đội viên trực bên ngoài hội trường, trông lại càng khó coi hơn.

Lý Thông thấy Viên Mục Dã đi tới thì nói nhỏ vào tai cậu: “Bên phía công ty khoa học kỹ thuật Hoài Bắc đã thông báo, đối phương yêu cầu chúng ta chịu năm mươi phần trăm trách nhiệm. Tổng giám đốc Đường đang rất nóng giận, khả năng mấy anh em trực bên ngoài phải chịu số đen rồi. Cũng may chúng ta trực bên trong hội trường, nếu thật sự có lỗi gì thì cũng có thể lấy công bù tội chứ đúng không?”

Viên Mục Dã không lạc quan như anh ta, theo lý mà nói thì công ty bọn họ không có nhiều trách nhiệm trong chuyện này, bởi vì dù sao Tào Đức Dũng cũng đã từng là nhân viên kỹ thuật của Hoài Bắc, hẳn có khả năng sao chép một vé mời điện tử... Chỉ với hai điều vừa rồi, kể cả các đồng nghiệp trực bên ngoài có “Hỏa nhãn kim tinh” cũng không thể nào nhận ra.

Chỗ sơ suất duy nhất của bọn họ là “thuốc nổ” được buộc trên người Tào Đức Dũng! Nhưng những người tham dự đêm hôm qua đều là khách quý, không thể nào kiểm tra toàn bộ thân thể bọn họ được, làm vậy cũng không thực tế.

Nếu như muốn cứng rắn dùng luật pháp để phân rõ trách nhiệm, công ty của Viên Mục Dã chỉ phải đền bù nhiều nhất là ba mươi phần trăm trách nhiệm. Nhưng vấn đề là không thể kiện! Nghĩ thử mà xem, công ty bọn họ vốn phải bảo vệ an

toàn cho khách, hiện giờ xảy ra sự cố về an toàn lại đi kiện ngược lại khách hàng rồi đẩy hết trách nhiệm cho họ? Vậy sau này công ty của bọn họ làm gì còn chỗ đứng trong ngành nữa? Mất đi sự tin tưởng của khách hàng thì khác gì mất đi tất cả...

Chuyện xảy ra đêm hôm qua, Mạnh Hoài Bắc chịu nhận một nửa trách nhiệm đã là không tồi rồi, kể cả đối phương bảo công ty bọn họ chịu hoàn toàn trách nhiệm thì cũng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt mà nhận lấy thôi. Bảo sao tổng giám đốc Đường lại tức giận thế, bởi vì kể cả có chịu một nửa trách nhiệm, bọn họ cũng phải bồi thường đối phương mười mấy vạn! Đã làm không công rồi lại còn phải chịu thiệt thòi lớn.

Sau khi Viên Mục Dã ngồi xuống đợi một lúc, có một người đàn ông dáng người cao to đẩy cửa bước vào, đầu tiên anh ta nhìn một vòng những người ở đây, ngoại trừ Viên Mục Dã dám đối mặt với anh ta, thì tất cả những người còn lại đều cúi đầu không dám lên tiếng.

Cũng không phải vì tội hôm qua Viên Mục Dã “có công cứu giá” nên mới dám ngẩng đầu ưỡn ngực đối mặt, mà là do cậu luôn cảm thấy giữa bọn họ nếu có chuyện thì có thể nói, không cần phải khúm núm, cậu mặc kệ đối phương là cấp trên hay ông chủ.

Theo Viên Mục Dã, đã sinh ra là người thì đều bình đẳng! Tôi cầm tiền lương tôi làm việc, nếu anh thấy tôi không thuận mắt thì có thể khai trừ! Nhưng nếu muốn tôi hòa theo khúm núm thì thật xin lỗi, cả đời này Viên Mục Dã không thể nào biến thành người như vậy!

Tổng giám đốc Đường nhìn một vòng rồi lạnh lùng nói: “Chắc mọi người cũng đã biết chuyện xảy ra đêm qua ở công ty khoa học kỹ thuật Hoài Bắc, tôi cũng đã xem báo cáo tổng kết của sự kiện này, chuyện này chắc chắn không thể dùng hai từ không may để cho qua được! Người phụ trách trực bên ngoài là ai?”

Chương 38: Tự cho là thông minh

Một người thanh niên trẻ tuổi mặt đen ngời đối diện với tổng giám đốc Đường nghe vậy người run lên một cái, sau khi do dự một lát mới chấp nhận số phận mà giơ tay lên: “Là tôi... Tổng giám đốc Đường.”

Tổng giám đốc Đường gật đầu: “Được rồi, vậy cậu nói xem, tại sao đêm qua lại phạm phải sai lầm cấp thấp này?”

Sau đó người thanh niên kia kể lại chi tiết mọi chuyện một lần, mặc dù hắn không trốn tránh trách nhiệm, nhưng cuối cùng vẫn quy kết chuyện tổ của hắn không phát hiện Tào Đức Dũng là “Chuyện xảy ra là có nguyên nhân, không thể nào tránh được”.

Viên Mục Dã nghe xong mà thầm kêu không ổn, mặc dù cậu mới đến làm hơn một tháng, nhưng Viên Mục Dã nắm khá rõ tính tình vị tổng giám đốc Đường này! Vị tổng giám đốc này xuất thân từ quân đội, lại đã từng làm cảnh sát, cho nên anh ta ghét nhất là những người gặp chuyện mà trốn tránh trách nhiệm.

Với tính cách của tổng giám đốc và mối quan hệ với Từ Lệ, chắc chắn anh ta đã biết rõ mọi chuyện, hiện giờ anh ta hỏi chỉ là để biết thái độ của bọn họ đối với những chuyện này mà thôi.

Thật ra người thanh niên mặt đen vừa rồi không cần nói nhiều như vậy, hắn chỉ cần thành thật thừa nhận lần này làm việc không chu đáo và nguyện ý gánh trách nhiệm là được. Vì chỉ cần hắn nói như vậy, với tính cách của tổng giám đốc Đường, anh ta nhất định sẽ cho hắn một cơ hội. Nhưng bây giờ cái gã này tự cho là thông minh, cứ nghĩ những lời nói của mình kín kẽ đến mức giọt nước cũng không lọt, trên thực tế lại rơi vào điều cấm kị của tổng giám đốc Đường.

Lúc này tổng giám đốc Đường nhìn về phía nhóm Viên Mục Dĩ rồi hỏi: “Còn mấy người trong hội trường thì sao? Các cậu cũng nói một chút đi!”

Lý Thông vừa muốn trả lời đã bị Viên Mục Dĩ dùng tay ngăn lại, trong lúc anh ta đang ngây người thì Viên Mục Dĩ đã nói: “Tổng giám đốc Đường, để tôi nói đi! Chuyện tối hôm qua chủ yếu là do kinh nghiệm đối phó với tình huống bất ngờ của chúng tôi chưa đủ, chúng tôi nhất định sẽ rút kinh nghiệm từ bài học này để đề phòng chuyện như vậy xảy ra một lần nữa.”

Mấy người Lý Thông đều kinh ngạc nhìn Viên Mục Dĩ, chắc trong lòng đều đang thầm nghĩ, lần này rõ ràng là bọn họ đã lập công, tại sao lại còn phải ôm trách nhiệm về phía mình?

Sau khi nghe Viên Mục Dĩ nói xong, sắc mặt tổng giám đốc Đường tốt hơn rất nhiều so với lúc nghe cậu thanh niên mặt đen kia nói, anh ta thở dài một tiếng: “Được rồi, tôi đã có sắp xếp, lát nữa sau khi tan họp đừng có đi đâu, nửa tiếng nữa trợ lý của tôi sẽ cầm kết quả xử lý lần này đến.”

Tổng giám đốc Đường vừa đi xong, Lý Thông hơi oán trách: “Ái chà, anh Viên, lần này rõ ràng chúng ta đã lập công, nhưng anh nói như vậy thì khác gì chúng ta cũng có trách nhiệm.”

Viên Mục Dĩ quay sang nói nhỏ: “Tôi đã hại cậu bao giờ chưa? Cậu cứ ngoan ngoãn chờ đi, lần xử lý này chắc chắn sẽ không liên quan đến chúng ta.”

Không ngờ một đồng nghiệp bên cạnh Lý Thông lại chế giễu: “Anh Viên, chúng tôi không giống với anh, dù sao anh cũng có cảnh sát Từ đứng ra bảo lãnh! Bọn tôi đâu có quan hệ cứng như vậy, anh nói những lời như vừa rồi thì khác gì hại bọn tôi chứ?”

Trong thời gian Viên Mục Dĩ đến nơi này, cũng chỉ mỗi mình Lý Thông có quan hệ tốt nhất với cậu, sau khi Lý Thông nghe được lời nói của người kia thì hơi bức bối đáp lại: “Được rồi Diêm Học Bân! Đừng nói nữa được không?”

Viên Mục Dĩ cũng lười giải thích, mấy thanh niên ở đây toàn tầm hai mươi tuổi, có một số việc họ không hiểu được thấu đáo, Viên Mục Dĩ cũng chỉ “nhắc khéo” một cách có chừng

mục mà thôi, nếu hiểu thì tốt, nhưng nếu thật sự không hiểu... Cậu cũng chẳng rảnh đến mức phải đi giải thích.

Thời gian sau đó có vẻ hơi dài đằng đặc, tất cả mọi người ở đây ngoại trừ Viên Mục Dĩ ra thì đều thấp thỏm, không biết công ty sẽ xử lý mình thế nào.

Trong lúc này Diêm Học Bân có đi ra ngoài một lần, Viên Mục Dĩ nhìn thấy lúc cậu ta quay về thì sắc mặt có vẻ nhẹ nhàng hơn một chút. Khi cậu đang buồn bực chờ đợi, trợ lý riêng của tổng giám đốc Đường thướt tha đi đến, trong tay của cô ta còn cầm một sổ thông báo xử lý vừa mới được in ra.

Vị trợ lý riêng của tổng giám đốc Đường này luôn không có dáng vẻ tươi cười khi nhìn thấy mấy đội viên phổ thông như Viên Mục Dĩ, cái cầm của cô ta nhấc cao lên, trông như một người bề trên. Đặc biệt là lúc thông báo mệnh lệnh của ông chủ, cô ta trông kiêu ngạo như một con hạc trắng, cho nên ở sau lưng, mọi người đặt cho cô ta một biệt hiệu là “Hạc trắng”.

Mấy thanh niên trẻ trong công ty khi nhìn thấy cô ta thì hai mắt đều lóe sáng, chỉ có mỗi mình Viên Mục Dĩ là không có hứng thú với cô nàng hạc trắng này. Chẳng phải do Viên Mục Dĩ quá thanh cao hay không ham sắc đẹp, mà do cậu chỉ cần liếc mắt là nhận ra cô nàng hạc trắng này có quan hệ không tầm thường với ông chủ.

Viên Mục Dĩ vẫn tự mình hiểu rõ bản thân, cậu chỉ là một nhân viên “Ba không”, làm sao có thể so sánh được với một ông chủ gia tài chục triệu, cô nàng hạc trắng này chắc chắn sẽ không thèm liếc mắt nhìn cậu dù chỉ một lần.

Lúc này, đầu tiên hạc trắng liếc mắt nhìn vị trí của Viên Mục Dĩ một chút, sau đó hắng giọng nói: “Bản thông báo này vừa được tổng giám đốc Đường soạn thảo và ký tên, tôi đọc xong là có hiệu lực ngay.”

Sau đó hạc trắng bắt đầu lớn tiếng đọc thông báo, mà nội dung của nó khá giống với những gì Viên Mục Dĩ đã suy đoán, thế nhưng lại có người bị xử lý bất ngờ nằm ngoài dự đoán...

Đầu tiên là toàn bộ nhân viên phụ trách bên ngoài hội trường đều bị sa thải, công ty sẽ cho bọn họ ba tháng tiền lương để đền bù. Còn những nhân viên phụ trách bên trong như Viên

Mục Dã, chỉ có một mình Diêm Học Bân bị khai trừ, còn lại toàn bộ viết kiểm điểm.

Diêm Học Bân lập tức choáng váng, hoàn toàn không còn dáng vẻ đã tính toán trước mọi thứ, cậu ta không thể tin nổi mà hỏi lại cô nàng hạc trắng: “Chị, chị Mai, chị có nhầm không! Tôi cũng là người phụ trách bên trong hội trường, tại sao tôi lại bị đuổi việc?”

Hạc trắng liếc mắt nhìn cậu ta một cái rồi trả lời: “Tiểu Diêm, chị cho em một lời khuyên, coi như là quà tặng lúc sắp chia tay đi! Sau này mặc kệ đi làm ở chỗ nào, đừng có nói nhiều như vậy... Người có thể làm ông chủ thì trí thông minh không thấp đâu, bọn họ đều thích nhân viên ít nói, làm nhiều.”

Hạc trắng nói xong lại liếc nhìn Viên Mục Dã một chút, mọi người ở đây đều hiểu câu “Ít nói, làm nhiều” là chỉ ai!”

Sau khi hạc trắng rời đi, những đội viên bị phạt viết kiểm điểm trong phòng như trút được gánh nặng, bọn họ đều sống sót sau tai nạn và hiện giờ đang thảo luận xem nên viết thế nào.

Ngược lại những người bị sa thải đều không nói gì, mà người ngơ ngác nhất trong số đó chính là Diêm Học Bân.

Lý Thông kéo bả vai Viên Mục Dã rồi nói: “Anh Viên, anh đúng là Tiểu Gia Cát! Sao anh lại biết chúng ta không sao hết.”

Viên Mục Dã cười không đáp, nhưng câu nói này của Lý Thông lại làm Diêm Học Bân nổi giận, cậu ta bất ngờ đứng dậy rồi hét lên với Viên Mục Dã: “Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà mấy người đều không sao còn tôi lại bị đuổi! Tôi không phục!”

Chương 39: Khách không mời mà đến

Viên Mục Dã thở dài, sau đó từ từ đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Diêm Học Bân rồi nói: “Có một câu gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại! Thật ra vừa rồi cậu chỉ cần ngồi đàng hoàng ở đây giống mọi người, như vậy tối hôm nay cậu vẫn có tư cách về viết kiểm điểm.”

“Nghĩa là sao?” Hai mắt Diêm Học Bân đỏ hồng.

Viên Mục Dã hừ khế: “Tiểu Diêm à, cậu còn trẻ nên khó mà tránh được sai lầm, sai cũng không sao, quan trọng là phải rút ra được bài học từ đó. Vừa rồi chị trợ lý tặng cho cậu một câu mà cậu không nghe lọt sao? Nếu như cậu hiểu thì sẽ không hỏi tôi vấn đề ngây thơ như vậy.”

Viên Mục Dã nói xong cũng muốn rời đi, Diêm Học Bân lại chặn phía trước và nói: “Không được đi, nếu hôm nay anh không nói rõ thì tôi sẽ không để anh đi!”

Viên Mục Dã còn chưa kịp mở miệng, Lý Thông cùng một đội viên khác trong tổ đã chặn trước mặt rồi trùng mắt nhìn Diêm Học Bân, Viên Mục Dã thấy vậy thì khoát tay với bọn họ: “Không có gì đâu, không có gì đâu, mấy người tránh ra đi...”

Viên Mục Dã dù sao cũng xuất thân từ cảnh sát, nếu bàn về đánh nhau thì ở đây không ai có thể đánh lại cậu, chỉ là Viên Mục Dã không thể ngờ Diêm Học Bân ngốc như thế, xem ra hôm nay đành phải nói rõ vậy!

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã chỉ tay vào chiếc ghế và nói: “Ngồi xuống trước đi, bây giờ cậu có tức giận cũng chẳng để làm gì, căn bản không thể thay đổi được sự thật là đã bị đuổi việc. Nếu tôi là cậu thì việc duy nhất bây giờ có thể làm là suy nghĩ rõ ràng xem mình rút cuộc sai ở chỗ nào, để tránh cho sau này lại tái phạm.”

Diêm Học Bân còn muốn nói gì nhưng lại bị vài người khác kéo về trên ghế. Cậu ta hơi chán nản hỏi: “Tôi sai ở chỗ nào chứ? Rõ ràng tôi cũng ở trong hội trường, dựa vào đâu mà giữ các người mà lại sa thải một mình tôi?”

Viên Mục Dã kéo một chiếc ghế đến rồi ngồi trước mặt cậu ta và nói: “Vậy cậu trả lời một vấn đề cho tôi trước, sau khi tổng giám đốc Đường rời đi thì cậu đã đi đâu?”

Diêm Học Bân nghe vậy thì sắc mặt cứng đờ, ấp úng một lúc lâu mới đỏ mặt nói: “Tôi đi đến văn phòng của tổng giám đốc Đường...”

“Vậy cậu đã nói với anh ta điều gì?” Viên Mục Dã hỏi.

“Tôi... Tôi chỉ tìm anh ta để nói một chút suy nghĩ của mình...” Diêm Học Bân đáp.

Viên Mục Dã: “Ví dụ?”

“...” Trong nháy mắt Diêm Học Bân ngơ ngác, dường như cậu ta đã nhận ra vấn đề nằm ở chỗ nào.

Viên Mục Dã bắt đầu dĩ lặc đầu: “Tổng giám đốc Đường của chúng ta xuất thân từ quân nhân, tính cách anh ta ghét nhất là loại người chối bỏ trách nhiệm, ngược lại người dám nhận trách nhiệm sẽ dễ dàng được anh ta đánh giá cao. Khi chúng ta xử lý chuyện hôm qua thì đúng là chưa đủ kinh nghiệm và sự chuyên nghiệp, trong lòng tổng giám đốc Đường thừa hiểu điều này, mà anh ta càng biết lý do nào tạo thành điều đó. Nếu như lúc trước khi anh ta hỏi tôi mà tôi cũng phủ định trách nhiệm giống cậu, vậy mấy người chúng ta hiện giờ cũng chẳng có tư cách về nhà viết kiểm điểm... Cậu hiểu không? Người trẻ tuổi thì ai cũng từng phạm sai lầm, phạm sai lầm cũng không sao mà quan trọng là phải dũng cảm gánh trách nhiệm, nếu việc đầu tiên làm khi phạm sai lầm là tìm cách trốn tránh trách nhiệm, như vậy cậu sẽ mãi mãi không thể trưởng thành. Nếu như tôi là ông chủ thì chắc chắn cũng không thích dùng loại nhân viên như vậy.”

Diêm Học Bân nghe Viên Mục Dã nói xong mà ngơ ngác ngồi tại chỗ, chẳng nói nên lời, Viên Mục Dã bèn đứng dậy vỗ vỗ vai cậu ta, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài. Mấy người Lý Thông

lập tức vội vàng đuổi theo, bọn họ đi theo Viên Mục Dã cùng về sân huấn luyện.

Vào buổi trưa, Viên Mục Dã một mình chạy lên sân thượng hít thở không khí, thật ra công việc bây giờ đối với cậu chỉ là không để mình phải sống tạm mà thôi. Mặc dù kiếm được nhiều hơn trước, nhưng nếu cho cậu lựa chọn, Viên Mục Dã vẫn tình nguyện trở lại lúc một tháng chỉ nhận được hơn năm nghìn tiền lương.

Viên Mục Dã cũng biết không thể quay lại thời gian trước, nhưng cậu lại không cam tâm sống cuộc sống như bây giờ...

Viên Mục Dã bỗng nhớ đến người đàn ông trung niên tên là Lâm Miểu gặp đêm hôm qua, cậu bèn lấy tấm danh thiếp không hề có danh hiệu gì kia ra.

Do dự vài giây, cuối cùng Viên Mục Dã cũng bấm dãy số đi động trên đó...

Sau ba tiếng chuông reo, giọng nói của Lâm Miểu vang lên: “Xin chào, Viên Mục Dã.”

Phản ứng đầu tiên của Viên Mục Dã là kinh ngạc, sự miễn cảm của nghề nghiệp khiến cậu lập tức ý thức được người đàn ông này chắc chắn đã từng điều tra hồ sơ về mình, thế là cậu lạnh lùng chất vấn. “Tại sao anh lại biết là tôi?”

Không ngờ Lâm Miểu chẳng hề e ngại mà đáp luôn: “Trong tay tôi có toàn bộ tư liệu về cậu.”

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc thì anh là ai? Tại sao lại đến tìm tôi?”

Đối phương cười thành tiếng qua điện thoại, sau đó nói ra một địa chỉ: “Số 54 đường Hướng Dương là địa chỉ văn phòng của tôi, nếu như cậu muốn biết thêm thì tối hôm nay sau khi tan làm hãy đến tìm tôi, tôi có thể trả lời toàn bộ nghi vấn của cậu.”

Sau khi dập máy, Viên Mục Dã thầm nhắc lại hai lần địa chỉ này, đường Hướng Dương hình như bên khu cũ, vị trí khá vắng vẻ. Viên Mục Dã nhớ lúc mình mới đến thủ đô cũng đã từng xử lý một vụ án mạng do cướp bóc trong nhà ở gần vị trí đó.

Vì hôm nay trong công ty không có việc gì, Viên Mục Dã xin quản lý cho nghỉ buổi chiều để chuẩn bị về sớm cho Kim Bảo ra ngoài đi dạo, mặc dù trong nhà có một cái sân để nó chơi đùa, nhưng cứ giam trong đó mãi cũng không tốt.

Nhưng khi Viên Mục Dã vừa về đến nhà thì đã nghe phía trong truyền ra từng tiếng chó sủa...

Kim Bảo đến đây đã được vài ngày, Viên Mục Dã chưa từng nghe nó sủa loạn bao giờ, nhưng bây giờ nó sủa như vậy thì chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Nghĩ tới đây Viên Mục Dã nhanh chóng mở cửa bước vào, vừa vào cậu đã thấy Kim Bảo đang liên tục sủa lên cây. Nó nhìn thấy Viên Mục Dã về bèn ngừng lại, nhưng vẫn đứng dưới gốc cây vẫy đuôi.

Viên Mục Dã ngạc nhiên đi qua nhìn xem, cậu phát hiện trên cây đang có một đồng lông nằm co ro... Đây là một cây táo đen, bởi vì ngọn cây đã được chủ nhân lúc đầu cắt tỉa nên không quá cao. Vì dễ thấy rõ trên đó có gì, Viên Mục Dã đành phải leo lên bằng tay không. Từ bé cậu đã trèo cây thường xuyên nên độ cao này chỉ như ăn một bữa sáng thôi, Viên Mục Dã leo một lúc đã đến vị trí của vật kia...

Ban đầu Viên Mục Dã còn tưởng rằng đó là một con mèo con do bị Kim Bảo dọa nên nhảy lên đó, nhưng khi leo tới nơi thì lại phát hiện đó là một con sóc nhỏ! Lúc còn ở nhà Viên Mục Dã cũng đã nhìn thấy sóc hoang, nhưng lần này có vẻ không phải sóc hoang, nếu không nó đã không bị Kim Bảo dọa mà leo lên cây.

Đó là một con sóc con mọc đầy lông đỏ, trên hai tai có lông dài, lông ở bụng hơi trắng. Nó bị dọa đến mức toàn thân phát run và nằm co quắp trên một chạc cây.

Chương 40: Số 54 đường Hương Dương

Viên Mục Dã biết nếu như không bắt nhóc con này xuống, thì chắc Kim Bảo sẽ sửa cả đêm mất, thế là cậu từ từ vươn tay rồi nắm chính xác vào gáy con sóc, sau đó nhét nó vào túi áo khoác của mình.

Kim Bảo thấy Viên Mục Dã đặt sóc con vào trong túi, lập tức vui sướng kêu to lên, Viên Mục Dã thấy vậy mà trong lòng cảm khái, chó có lười thì cũng biết giữ nhà.

Sau khi quay về phòng mình, Viên Mục Dã cẩn thận lấy con sóc ra từ trong túi, nhóc con này trước đó đã bị Kim Bảo dọa sợ, hiện giờ lại xuất hiện một người biết trèo cây, giờ đây nó chỉ đành nhắm mắt giả chết.

Viên Mục Dã quan sát nhóc con màu đỏ này, cậu cảm thấy nó không phải sóc hoang, chắc là nhà ai nuôi gần đây không cẩn thận nên chạy ra ngoài. Viên Mục Dã rất muốn thả nó, nhưng bên cạnh đây có rất nhiều mèo hoang, nếu gặp phải bọn chúng thì khó mà giữ mạng sống.

Hơn nữa, Viên Mục Dã cũng không xác định được tình trạng của nó lúc này nên không biết nó có bị thương không, nếu cứ thả con sóc đi thì đúng là không yên tâm. Nghĩ một lúc, Viên Mục Dã bèn cầm áo khoác rồi dắt Kim Bảo đi ra ngoài.

Đầu tiên Viên Mục Dã đưa con sóc đến bệnh viện thú y gần đó để kiểm tra, tiện thể hỏi xem quanh đây có ai đang tìm sóc lạc không? Tiểu Vương ở bệnh viện thú y kiểm tra toàn thân cho con sóc xong thì nói: “Nó không bị thương, chỉ vì quá sợ hãi nên bị kích thích. Để nó bình tĩnh lại một lúc là được.”

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua thời gian rồi bảo: “Tiểu Vương, tôi có thể gửi nó ở đây một ngày không, trước khi tan làm ngày mai tôi sẽ lấy? Tôi sợ mang về nó sẽ lại bị Kim Bảo dọa.”

Tiểu Vương cười: “OK, vào giờ này ngày mai anh đến đón nó nhé.”

Sau khi ra khỏi bệnh viện thú y, Viên Mục Dĩ đưa Kim Bảo về nhà trước, sau đó vẫy một chiếc taxi. Khi cậu nói địa chỉ, tài xế taxi hơi ngạc nhiên bảo: “Muộn thế này rồi mà cậu còn đi đến bên khu cũ?”

Viên Mục Dĩ hơi ngạc nhiên, hỏi lại: “Sao thế, giờ này bên khu cũ cấm đường à?”

Lái xe lắc đầu đáp: “Cấm đường thì không, nhưng bên đó hơi vắng vẻ, lúc quay về có khi tôi không tìm được khách khác.”

Viên Mục Dĩ nghe xong hiểu rõ lý do, cậu vừa cười vừa nói: “Không sao, anh chờ tôi mười mấy phút, đến lúc đó lại chở tôi về là được.”

Tài xế taxi nghe thấy là chuyến đi “hai chiều” thì không nói thêm gì nữa mà đạp ga chạy thẳng đến số 54 đường Hướng Dương. Trên đường đi Viên Mục Dĩ nói chuyện phiếm với tài xế: “Bác tài, không phải trước đây chỗ này rất đông đúc à? Tại sao bây giờ lại vắng như vậy?”

Lái xe thở dài: “Chứ còn gì nữa, năm đó lúc mới lái xe tôi cũng suốt ngày ở bên đó. Sau này thành phố được cải tạo lại và chính phủ tập trung khai phá khu Nam, phía thành Bắc này dần dần bị giảm sức hút. Nhà của tôi trước đây ở ngay đầu bên kia, sau này giá phòng bên thành Nam mỗi ngày một giá, bên thành Bắc cũng mỗi ngày một giá, chỉ tội là một bên lên một bên xuống, cuối cùng tôi chỉ đành bán căn nhà bên thành Bắc rồi mua một căn bên thành Nam.”

Thật ra Viên Mục Dĩ cũng biết tình huống bên khu Bắc, khi cậu mới đến thủ đô cũng thường xuyên cùng với Bạch Kiện ăn chực nằm chờ ở nơi đó. Ấn tượng của Viên Mục Dĩ đối với thành Bắc chính là trị an không tốt, rất nhiều vụ trộm cướp xảy ra ngang nhiên, nhân khẩu lưu động nhiều và phức tạp, là một khu vực rất khó quản lý.

Trong lúc nói chuyện, chiếc xe đã tới đường Hướng Dương, nhưng người lái xe cũng không biết số 54 nằm ở vị trí nào, thế là Viên Mục Dĩ bảo anh ta dừng xe bên đường, còn mình đi xuống xem một chút.

Người lái xe thấy Viên Mục Dã có vẻ thật thà bèn dặn: “Lát nữa nếu gặp mấy cô gái trang điểm đậm bắt chuyện với cậu, cậu tuyệt đối đừng để ý đến bọn họ! Gái đứng đường ở đây nhiều lắm.”

Viên Mục Dã cười gật đầu với anh ta rồi bước xuống xe, cậu quá rõ tình huống ở thành Bắc này, nhưng Viên Mục Dã lại không hiểu nhiều về đường Hướng Dương. Bầu trời lúc này đã tối, các cửa hàng bán lẻ hai bên đường đều đã sáng đèn, nhưng Viên Mục Dã nhìn từng dãy địa chỉ, làm gì có số 54?

Viên Mục Dã gần như đã đi từ đầu phố đến cuối phố nhưng không tìm được số 54 mà Lâm Miểu đã nói qua điện thoại. Nhưng cậu cảm thấy Lâm Miểu sẽ không dùng một địa chỉ giả để trêu đùa mình... Sau khi suy nghĩ một chút, Viên Mục Dã xoay người đi vào một siêu thị nhỏ.

Không ngờ vừa vào trong siêu thị, Viên Mục Dã đã thấy một người cao lớn đang đứng trả tiền, người kia nghe tiếng động thì quay đầu theo bản năng nhìn về phía Viên Mục Dã. Hai người nhìn thấy nhau xong đều sững sờ.

Viên Mục Dã ngạc nhiên vì dáng vẻ của người trước mặt này rất cao to, chắc phải gần mét chín. Còn đối phương tại sao lại ngạc nhiên thì Viên Mục Dã cũng không biết, chẳng lẽ người này trước đây đã phạm tội gì và từng bị cậu bắt?

Theo lý mà nói thì gã cao to lúc này đã thanh toán xong, chắc chuẩn bị rời đi, không ngờ cậu ta nhìn thấy Viên Mục Dã thì lại không đi nữa mà lấy điện thoại ra gọi.

Viên Mục Dã nhìn cậu ta một cái, cậu rà soát lại một lượt ảnh chụp tội phạm truy nã trong đầu, sau khi xác nhận không có người như vậy mới đi tới trước quầy tính tiền và nói: “Cho tôi một chai nước.”

Nhân viên phục vụ nghe xong bèn thuận tay đưa một chai nước suối cho Viên Mục Dã: “Hai đồng, trả bằng thẻ hay tiền mặt?”

Viên Mục Dã vừa trả tiền vừa nói: “Tiền mặt... Đúng rồi, xin hỏi số 54 ở chỗ nào?”

Nhân viên phục vụ nhận tiền xong, nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy thì ngẩng đầu nhìn về phía đằng sau cậu và hỏi: “Trương

Khai, các anh tuyển người mới à?”

Viên Mục Dã nhất thời nghe không hiểu lắm, trong lòng đang nghĩ người bán hàng này còn chưa trả lời mình, sao lại hỏi một câu khó hiểu như vậy nhỉ?

Trong lúc Viên Mục Dã đang hơi buồn bực, cậu bất ngờ cảm giác phía sau bị đè nén rất mãnh liệt, Viên Mục Dã vội quay đầu lại nhìn thì thấy gã to cao kia đang đứng sau lưng mình.

“Viên Mục Dã?” Gã to cao cười xấu xa hỏi.

Viên Mục Dã hơi choáng váng, bây giờ mình nổi tiếng như vậy à? Tùy tiện gặp một người lạ mà cũng có thể gọi tên mình ra?

“Cậu là...” Viên Mục Dã hơi cảnh giác hỏi.

Lúc này gã to con chủ động vươn tay ra và nói: “Xin chào, tôi tên là Trương Khai, tôi đã thấy hồ sơ của anh ở chỗ tổng giám đốc Lâm.”

Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu, hóa ra câu vừa rồi của nhân viên phục vụ, “Trương Khai, các anh tuyển người mới à?” là nói với gã to con này.

Chương 41: Cha và con

Trong nhất thời bầu không khí hơi xấu hổ, Viên Mục Dã cũng không biết phải nói gì, cậu bèn bình tĩnh vươn tay ra: “Xin chào, tôi đến gặp Lâm Miểu.”

Trương Khai cũng có vẻ là người dễ bắt chuyện, cậu ta nghe Viên Mục Dã nói vậy thì dùng một tay nắm vai cậu và kéo ra khỏi siêu thị: “Đi nào, tôi dẫn anh đi! Tôi nói cho anh biết, người lần đầu đến số 54 sẽ rất khó tìm được cửa vào, anh không tìm được là chuyện quá bình thường.”

Người không biết mà nhìn thấy hai bọn họ thân thiết như vậy đi ra từ trong siêu thị, chắc sẽ nghĩ rằng họ là bạn thân lâu năm, nhưng thật ra hai người vừa quen nhau chưa đến năm phút...

Viên Mục Dã cứ ngơ ngác bị dẫn vào một ngõ nhỏ.

Số 54 đường Hướng Dương hoàn toàn không giống với tưởng tượng của Viên Mục Dã, cậu cảm thấy nếu là văn phòng làm việc thì cũng nên có dáng vẻ của nơi làm việc, nhưng Trương Khai dẫn cậu rẽ ngang rồi lại rẽ dọc, đi tới đi lui cũng toàn là ngõ nhỏ bằng gạch đỏ và mái ngói xanh.

Lúc Viên Mục Dã sắp không nhận được và chuẩn bị hỏi số 54 ở chỗ nào, thì thấy Trương Khai đi đến trước cửa một ngôi nhà và nói: “Đến rồi!”

Viên Mục Dã nhìn cánh cửa, cậu phát hiện trên đó đúng là treo số 54. Viên Mục Dã lập tức có cảm giác bị người khác trêu đùa, chỗ xập xệ thế này mà là công ty gì? Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng Viên Mục Dã vẫn kiên trì đi theo Trương Khai vào trong, bởi vì cậu muốn xem Lâm Miểu muốn giở trò gì!

Trong nhà và ngoài nhà trông cũng không khác nhau nhiều, nhìn qua chắc là nhà cũ xây vào những năm 70, 80, chỉ cần

thêm mười mấy, hai mươi năm nữa là có thể trở thành kiến trúc có tính lịch sử như tứ hợp viện ở kinh thành.

Nhưng Viên Mục Dã không ngờ, tiến vào trong sân vẫn chưa xong mà Trương Khai lại dẫn cậu rẽ trái rồi rẽ phải, lúc vào cửa này lúc lại ra cửa khác, đến khi Viên Mục Dã sắp chóng mặt thì một tòa nhà càng cũ kỹ hơn xuất hiện trước mặt cậu...

Nếu mấy cái nhà trước đó nhìn giống năm 70, 80, vậy căn nhà trước mặt này chắc phải ngược dòng tìm hiểu đến trước giải phóng! Viên Mục Dã ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn, cậu hơi nghi ngờ không biết liệu có phải mình xuyên về thời cổ hay không?

Trương Khai thấy Viên Mục Dã ngẩn người nhìn căn nhà nhỏ thì cười bảo: “Thế nào? Tòa lầu này đặc biệt chứ? Tôi nghe tổng giám đốc Lâm nói, tòa nhà này vài năm trước suýt nữa trở thành kiến trúc được bảo vệ, nhưng vì nó được Nhật Bản xây trước giải phóng nên không được thông qua phê duyệt.”

Viên Mục Dã nhìn qua rồi nói: “Bình thường mấy người làm việc ở đây?”

Trương Khai thành khẩn gật đầu: “Đúng thế, anh đừng thấy đáng vẻ của nó cũ kỹ, nhưng làm việc trong đó rất thoải mái, tuyệt đối là đông ấm hè mát!”

Viên Mục Dã nghi ngờ nhìn thoáng qua tòa nhà: “Tôi có thể hỏi một chút không, rốt cuộc thì mấy người làm cái gì ở đây vậy?”

Trương Khai cười gian: “Nói một cách nghiêm túc thì đây là một trung tâm nghiên cứu khoa học, Vị Lâm Miêu mà anh nói tới, hay còn gọi là tiến sĩ Lâm là cấp trên của chúng tôi, mọi người đều gọi là tổng giám đốc Lâm.”

Viên Mục Dã gật đầu: “À, vậy nếu nói không nghiêm túc thì cụ thể là làm gì?”

Trương Khai không ngờ Viên Mục Dã trông chừng chặc đàng hoàng mà cũng có thể nói như vậy, cậu ta hơi khó xử nói: “Vấn đề này thì anh tự mình hỏi tổng giám đốc Lâm đi! Có mấy lời không biết tôi có nên nói bây giờ không.”

Viên Mục Dã đã nhận ra Trương Khai là một người rất thật thà, tuổi của cậu ta chắc ít hơn so với mình, nếu như hai người

ở bên nhau một thời gian thì kiểu gì cũng có thể moi được một số lời nói từ miệng cậu ta.

Nếu bây giờ Trương Khai không chịu nói thì Viên Mục Dĩ cũng không ép buộc, dù sao cậu cũng đã đoán được bảy, tám phần, thế là Viên Mục Dĩ không nói thêm gì nữa mà đi thẳng vào trong.

Phong cách bên trong tòa nhà lại khá hiện đại, tổng thể trang trí đều là màu xám trắng, cũng có dáng vẻ của một trung tâm nghiên cứu khoa học. Đặc biệt là sau khi vào cửa sẽ phải kiểm tra trông mắt chứ không phải quét thẻ.

Viên Mục Dĩ thấy đẳng cấp an ninh nơi này không hề thấp, chỉ có điều hiện tại cậu chưa đoán được nó là đơn vị thuộc cấp bậc nào. Tiếp theo Trương Khai dẫn Viên Mục Dĩ vào một gian phòng làm việc trên tầng bốn, tiến sĩ Lâm đang ở đó chờ cậu.

Trương Khai dẫn Viên Mục Dĩ vào xong thì rất biết điều mà xoay người rời đi, chỉ còn lại Viên Mục Dĩ và Lâm Miêu bốn mắt nhìn nhau.

“Nói đi, anh tìm tôi là có mục đích gì?” Viên Mục Dĩ hỏi thẳng.

Lâm Miêu cười đứng dậy rót trà cho Viên Mục Dĩ: “Chàng trai trẻ, tính tình đừng nóng vội như vậy, mấy ngày nay nhiệt độ bên ngoài rất lạnh, uống chén trà cho ấm người trước đã...”

Viên Mục Dĩ nhận chén trà, sau đó tiện tay đặt nó lên bàn rồi hỏi: “Anh có quan hệ thế nào với Lâm Sâm?”

Lâm Miêu nghe vậy thì ngồi trở lại ghế rồi đáp: “Ông ấy là cha tôi, cho nên tôi biết tư liệu của cậu cũng không có gì lạ phải không?”

Viên Mục Dĩ đương nhiên không dễ dàng tin tưởng: “Thứ ông Lâm biết cũng chỉ là một chút tư liệu của tôi năm đó mà thôi, nhưng những gì anh có lại là tôi của bây giờ.”

Lâm Miêu nghe giọng Viên Mục Dĩ có ý chất vấn, bèn cười nói: “Cậu không cần khẩn trương, đầu tiên tôi tìm đến cậu là do tôi biết được sự tồn tại của cậu từ một chút di vật cha tôi để lại. Thật ra lĩnh vực nghiên cứu của hai cha con tôi rất gần

nhau, năm đó nếu không phải ông ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chắc hai người chúng ta đã quen biết nhau lâu rồi.”

“Nếu đã như vậy, tại sao năm đó anh không đến tìm tôi mà phải chờ tới tận bây giờ?” Viên Mục Dã hỏi.

Lâm Miểu thở dài: “Bởi vì năm nay tôi mới lấy được chỗ di vật của cha mình... Sau khi biết sự tồn tại của cậu, tôi đã đến Quảng Tây đầu tiên, nhưng lúc đó cậu đã rời Quảng Tây đến thủ đô. Lúc tôi biết cậu đã có cuộc sống của người bình thường, đồng thời có được một công việc yêu thích, tôi không muốn làm phiền cậu nữa. Đến thời gian trước, tôi biết tình hình cậu gần đây không tốt lắm, cho nên mới tìm mọi cách để xuất hiện trước mặt cậu.”

Viên Mục Dã nghe Lâm Miểu nói một đồng thứ, nhưng sự nghi ngờ trong lòng cậu vẫn không hề giảm xuống, Viên Mục Dã uống một ngụm trà để bình phục tâm tình rồi hỏi tiếp: “Anh muốn có được thứ gì từ tôi?”

Viên Mục Dã hỏi rất trực tiếp, khi đối mặt với những việc mà mình không biết, cậu luôn có thái độ như vậy...

Lâm Miểu cũng nhận ra sự nghi ngờ trong mắt Viên Mục Dã, anh ta cười, sau đó rút vài quyển tạp chí trên giá sách ra và đặt trước mặt Viên Mục Dã: “Trên này có một số tư liệu thực tế về tôi, còn lại cậu có thể tra tìm trên mạng, như vậy thì hai người chúng ta đều sẽ hiểu rõ về đối phương.”

Chương 42: Từ trường tư duy

Viên Mục Dã cầm quyển tạp chí lật vài tờ, cậu phát hiện bên trong có một bài giới thiệu về tiến sĩ Lâm Miêu, trong lĩnh vực khoa học thần kinh bây giờ, anh ta không hề thua kém so với tiến sĩ Lâm Sâm năm đó...

Lâm Miêu thấy Viên Mục Dã tập trung xem tạp chí thì vừa cười vừa nói: “Tôi biết cảnh sát thường có thói quen nghề nghiệp, rất hay thích tra hỏi, nhưng cậu không cần làm thế đối với tôi! Quan hệ giữa tôi và cậu còn mật thiết hơn cậu tưởng nhiều. Nếu như cậu nguyện ý tin tưởng tôi, tôi sẽ trở thành người đáng tin nhất trên thế giới này của cậu... Giống như năm đó cậu đã từng tin tưởng cha tôi vậy.”

Mấy lời này của Lâm Miêu cũng không làm Viên Mục Dã dao động, bởi vì những gì đã trải qua từ nhỏ đến lớn khiến cậu hiểu, niềm tin giữa con người với con người là thứ khó kiểm chứng nhất, cho nên trong lòng Viên Mục Dã đã không còn khái niệm người đáng tin cậy nhất nữa rồi.

Hơn nữa, Viên Mục Dã cứ như bị dính vào một lời nguyên, cứ khi nào cậu tìm được một người có thể tin tưởng được, thì người đó sẽ dùng cách bất ngờ nhất để đột ngột rời khỏi cuộc sống của cậu.

“Muốn trở thành người mà tôi tin tưởng nhất thì việc đầu tiên là phải sống dai, anh làm được không?” Viên Mục Dã lạnh lùng hỏi.

Lâm Miêu nghe vậy thì đứng lên đi tới bên cạnh Viên Mục Dã, anh ta nói: “Tôi biết chuyện cha mình đột nhiên qua đời đã khiến cậu bị tổn thương rất lớn, điều đó đã làm cậu không còn mở lòng với ai. Nhưng có lúc, trong lòng không có người để mình tin tưởng thì sẽ vô cùng cô đơn. Nó sẽ làm cậu cảm thấy

sống mà chẳng vui vẻ, thậm chí còn thấy chẳng còn ý nghĩa gì nữa...”

Nếu là người bình thường mà bị Lâm Miêu dao động như vậy, chắc đã sớm móc tim móc gan ra, nhưng Viên Mục Dã lại không muốn nghe anh ta tiếp tục tẩy não, cậu trầm giọng xuống: “Tốt nhất anh cứ nói thẳng ra đi! Con người của tôi chỉ thích đi thẳng vào vấn đề.”

Lâm Miêu hơi ngạc nhiên, sau đó bật cười lắc đầu: “Tính cách của cậu đúng là giống hệt như cha tôi đã nói trong bút ký... Được rồi, vậy tôi không lòng vòng nữa, thật ra tổ nghiên cứu khoa học của chúng tôi nghiên cứu một số hiện tượng kỳ dị mà khoa học không giải thích được, ví dụ như việc cậu có thể nhìn thấy người chết.”

Lâm Miêu nói đến đây cố ý dừng lại một chút, anh ta giương mắt nhìn mặt Viên Mục Dã thì phát hiện ánh mắt cậu hơi lấp lóe, dường như bắt đầu có hứng thú...

Lâm Miêu nói tiếp: “Loại năng lực này của cậu có thể gọi là lực lượng, hay còn gọi là ‘Tư trường tư duy’, là nội dung quan trọng nhất mà cha tôi nghiên cứu năm đó. Lúc đấy nhờ có cậu nên cha tôi mới chính thức xác nhận có tồn tại tư trường tư duy. Nhưng nghiên cứu chỉ chứng minh được cậu có thể đọc tư trường tư duy của người chết lưu lại tại một số hoàn cảnh đặc biệt, nếu như tiếp tục nghiên cứu sẽ có thể phát hiện, loại năng lực này thật ra mạnh mẽ và dày đặc hơn so với ông ấy tưởng nhiều.”

“Có nghĩa là gì?” Viên Mục Dã không nhịn được mà hỏi tiếp.

Lâm Miêu thấy Viên Mục Dã có phản ứng, bèn kéo một ngăn tủ bên cạnh rồi lấy ra một tập tài liệu đưa cho Viên Mục Dã: “Cậu nhìn xem có biết người này không?”

Viên Mục Dã cầm cặp tài liệu rồi mở ra xem, cậu phát hiện có một tờ giấy chứng nhận dài khoảng 70 centimet kẹp trong đó... Có lẽ khuôn mặt này hơi xa lạ đối với Viên Mục Dã, nhưng cặp mắt phượng dài hẹp đó lại khiến cậu cả đời khó quên.

“Người này là ai? Làm thế nào để tìm hắn?” Viên Mục Dã vội vàng hỏi.

Lâm Miếu tiếc nuối nói: “Tôi cũng không biết thân phận thật sự của người này, hơn nữa không thể nào tìm được hấn, nhưng tôi có thể khẳng định với cậu, cái hấn dùng để hại chết bạn cậu chính là từ trường tư duy thăng cấp. Cũng chính là lợi dụng từ trường tư duy mạnh hơn để ảnh hưởng đến từ trường của người khác, từ đó có thể điều khiển người ta răm rắp nghe lời.”

Viên Mục Dã nhìn chăm chú vào người trong ảnh rồi hỏi: “Nếu anh đã không tra được thân phận thật sự của hấn, vậy làm thế nào có được tấm ảnh này?”

Lâm Miếu suy nghĩ rồi trả lời: “Ngoại trừ tấm ảnh này là do hấn tự chụp, sau khi hấn nhập cảnh thì toàn dùng tư liệu giả.”

“Ý của anh là hiện giờ hấn không còn ở trong nước?” Viên Mục Dã đưa ra nghi vấn.

Lâm Miếu gật đầu: “Đúng, bây giờ hấn không còn ở trong nước, mà tôi lại không tra được hấn đã đi nước nào, Tiểu Viên, tôi biết cậu rất muốn bắt hấn, nhưng với năng lực bây giờ của cậu mà gặp lại hấn, thì kết cục của cậu cũng chỉ có thể giống cô gái đó mà thôi... Đêm hôm đó, lúc gặp hấn, cơ thể của cậu có phản ứng gì không?”

Viên Mục Dã nghe vậy thì nhắm mắt, sau đó nhớ lại lúc cửa thang máy mở ra rồi từ từ nói với Lâm Miếu: “Đầu tiên tôi ngửi thấy một mùi thảo dược nhẹ nhẹ, sau đó cảm thấy trong đầu có một tiếng vang.”

Lâm Miếu thở dài: “Xem ra lúc đó hấn cũng muốn ảnh hưởng đến từ trường của cậu nhưng không thành công. Hoặc có thể nói, lúc đó hấn không muốn giết cậu nên cậu mới tránh được một kiếp. Tiểu Viên, nếu cậu muốn tự tay bắt được kẻ này, cậu nhất định phải làm cho mình mạnh mẽ đến mức có thể chống lại hấn, nếu không khi có cơ hội gặp lại, cậu cũng chỉ có thể bỏ qua như lần trước mà thôi.”

Mấy câu nói này của Lâm Miếu mới thật sự đi vào lòng Viên Mục Dã, cậu biết Lâm Miếu nói đúng, mặc dù lực lượng của Viên Mục Dã mạnh hơn so với người bình thường, nhưng vẫn kém hơn nhiều người đàn ông mắt phượng kia. Bảo sao cha mẹ Lý Tử Y biết sự thật mà vẫn không dám nói ra, bởi vì

người có được sức mạnh như vậy thật đáng sợ, đơn giản là không có gì có thể trói buộc hắn.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã giương mắt nhìn Lâm Miêu và hỏi: “Tổ chức của anh chỉ có hai người?”

“Dĩ nhiên là không! Hôm nay bọn họ đều đã ra ngoài điều tra vụ án, chỉ có Trương Khai ở nhà trực ban. Bình thường tôi cũng không hay về đây, vì hôm nay có cậu tới nên tôi mới cố ý quay về.” Lâm Miêu vừa cười vừa giải thích

Viên Mục Dã lập tức hỏi: “Vụ án? Vụ án gì? Ở đây đâu phải cơ quan chấp pháp, có quyền được phá án sao?”

Lâm Miêu cười khoát tay: “Tôi nói vụ án này không giống với những vụ án trước đây của cậu đâu, nói chung là cậu có thể yên tâm, việc hoạt động của chúng ta hoàn toàn hợp pháp, cậu không cần lo mình rơi vào tổ chức phi pháp nào đó.”

Lâm Miêu nói đến đây thì cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ: “Lát nữa tôi phải bay đi Tokyo để tham gia hội nghị nghiên cứu quốc tế về thần kinh, sáng mai mười giờ cậu đến đây, lúc đó Trương Khai sẽ giới thiệu tình huống ở chỗ này cho cậu.”

Viên Mục Dã sửng ra: “Tôi còn chưa đồng ý đến đây làm việc mà? Hơn nữa, kể cả khi tôi muốn đến, cũng phải từ chức bên công ty bảo vệ kia đã chứ?”

Không ngờ Lâm Miêu nghe xong lại vừa cười vừa nói: “Ánh mắt của cậu đã cho tôi đáp án rồi, tôi biết cậu nhất định sẽ gia nhập với chúng tôi. Cậu cũng không cần lo bên phía bên công ty bảo vệ, tôi cũng quen biết với tổng giám đốc Đường, để tôi nói thẳng với anh ta là được.”

Chương 43: Đơn vị nghiên cứu khoa học

Từ sau khi bước vào đây, Viên Mục Dã vẫn luôn quan sát vị tiến sĩ họ Lâm này, cậu nhận thấy Lâm Miêu có tính thích áp đặt hơn nhiều so với cha anh ta, tính cách của Lâm Sâm thì ôn hòa hơn...

Ngày xưa, lúc Viên Mục Dã vẫn còn nhỏ, nếu có vấn đề gì Lâm Sâm lúc nào cũng sẽ thảo luận với cậu, sau khi cậu đồng ý thì mới đưa ra quyết định, nhưng Lâm Miêu thì khác, anh ta dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của Viên Mục Dã, thẳng thắn quyết định thay cậu.

Lâm Miêu thấy Viên Mục Dã vẫn còn có vẻ do dự, bèn đi đến vỗ vỗ vai cậu và nói: “Tiểu Viên, với năng lực của cậu có làm cảnh sát cũng không phát huy được hết khả năng, chứ đừng nói là chỉ làm vệ sĩ cho người khác.”

Viên Mục Dã nhìn về phía giá sách được sắp xếp đầy những quyển sách bằng đủ thứ tiếng trên thế giới: “Khi này anh nói ông Lâm và anh đang nghiên cứu một lĩnh vực đặc biệt, là lĩnh vực gì thế?”

“Tôi? Chủ đề nghiên cứu của tôi đang ngày càng mở rộng, khoa học thần kinh và từ trường tư duy chỉ là một phần nhỏ. Tóm lại nói một câu khái quát thì nghiên cứu của tôi được mọi người gọi là Siêu sức mạnh tự nhiên.”

Viên Mục Dã không thể không ngạc nhiên, cậu ngẫm nghĩ rồi đưa ra thắc mắc: “Những cấp dưới của anh đều có tình trạng giống tôi sao?”

Lâm Miêu cười nói: “Vấn đề này thuộc về sự riêng tư của mỗi người, họ sẽ tự quyết định việc có cho cậu biết hay không. Chuyện này cũng giống như khi có người hỏi tôi tình trạng của cậu, tôi sẽ tôn trọng ý kiến của cậu.”

Lúc này cửa bị người khác mở ra, Trương Khai dường như đã tính toán chuẩn thời gian để bước vào, cậu ta tươi cười với Lâm Miêu: “Tổng giám đốc Lâm, đến giờ chúng ta ra sân bay rồi.”

Lâm Miêu gật đầu, nhìn về phía Viên Mục Dã: “Đi, vừa hay tiện đường, đưa cậu về nhà trước.”

Mặc dù Viên Mục Dã rất ngạc nhiên sao Lâm Miêu biết nhà mình ở đâu, nhưng ngoài mặt không thể hiện ra điều gì, đi theo bọn họ ra khỏi ngôi nhà cũ. Trong lúc rời đi, Viên Mục Dã cẩn thận quan sát tình hình trên tầng bốn, cậu nhớ kỹ mỗi biển tên trên từng phòng... Nhìn thế này thì ngoài tổng giám đốc Lâm ra, ở đây còn có một đội trưởng nữa mới đúng.

Sau khi đưa Viên Mục Dã về đến nhà, Trương Khai đưa cho cậu sổ di động của mình và bảo: “Sáng mai anh đến thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ giúp anh làm thủ tục nhận chức.”

Viên Mục Dã khẽ gật đầu, sau đó lễ phép nói tạm biệt với Lâm Miêu rồi xoay người xuống xe.

Khi cậu vào nhà, thấy Kim Bảo vẫn đang ở cửa chờ cậu. Viên Mục Dã cúi người vuốt ve đầu nó: “Muộn thế rồi sao mày còn chưa đi ngủ?”

Kim Bảo ve vẩy cái đuôi với cậu mấy lần, sau đó lại chạy quanh người cậu, có vẻ nó đã ngủ thấy mùi lạ...

Sau khi đóng chặt cửa, Viên Mục Dã cười nói với Kim Bảo: “Mũi chó của mày đúng là nhạy thật, tao đổi việc rồi... Công việc lúc trước không hợp với tao, bây giờ tao đi làm ở một chỗ nghiên cứu khoa học.”

Viên Mục Dã nói xong câu này lại thấy chột dạ, căn nhà số 54 đường Hướng Dương kia thật sự là một nơi nghiên cứu khoa học sao? Nhưng sao lại khiến cậu cảm thấy như bị giỡn chơi vậy? Bây giờ cậu cũng không biết bước đi này của mình là đúng hay sai, nhưng cậu biết mỗi nhử Lâm Miêu ném cho cậu thực sự có tác dụng.

Viên Mục Dã âm thầm thề trong lòng, mình nhất định phải tìm được “Gã đàn ông có đôi mắt phượng” kia, điều tra ra chân tướng việc Lý Tử Y tự tử. Bởi vì chuyện đến bước này không còn đơn giản chỉ là sự kiện của trường trung học số 25 nữa,

thể lực đứng phía sau bức màn sợ rằng rất đáng sợ, cũng đã vượt qua sức tưởng tượng của Viên Mục Dã, đến mức chính cậu còn phải nghỉ việc. Cho nên, dù không phải vì Lý Tử Y, cậu cũng nhất định phải tra ra được.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã ra khỏi nhà từ sớm, từ khi trong nhà có một con “Chó khách” cậu không bao giờ được dậy muộn, ngày nào cũng đúng giờ Kim Bảo sẽ đến liếm láp gọi cậu dậy... Sau khi để lại bữa sáng cho “chó khách”, Viên Mục Dã vội vội vàng vàng chạy đến số 54 đường Hướng Dương.

Khi đứng trước cánh cửa mục nát, cậu không khỏi lại cảm thấy nghi ngờ về quyết định ngày hôm qua của mình, cuối cùng Viên Mục Dã vẫn bấm điện thoại gọi cho Trương Khai, nói là mình đã đứng ngoài cửa.

Không bao lâu sau, Trương Khai hấp tấp từ bên trong chạy ra, nhiệt tình nói với Viên Mục Dã: “Chờ sau khi làm xong thủ tục nhận việc là anh có thể tự do ra vào rồi, đừng thấy chúng tôi làm việc ở nơi bề ngoài tồi tàn thế này thôi chứ thực tế cấp độ bảo mật ở đây không hề thấp đâu. Đúng rồi, sáng nay trong cơ quan không có ai, đội trưởng và mọi người đến chiều mới về. Thật ra bình thường có bác Lưu trông cửa, nhưng mấy hôm trước con trai bác ấy bị ốm nên xin nghỉ, nên tôi mới ở nhà trông nhà, nếu không tôi cũng sẽ đi theo đội trưởng ra ngoài.”

Viên Mục Dã cười lịch sự: “Bảo vệ cũng là công việc rất quan trọng.”

Mặc dù ngoài miệng Viên Mục Dã nói như vậy, nhưng trong lòng cũng thầm đánh giá, trong đội này Trương Khai ở vị trí thấp nhất, là người dễ bị thay thế nhất.

Lần này, Viên Mục Dã không cần Trương Khai dẫn đường, mặc dù ngôi nhà này nhìn như không xây theo quy luật gì, nhưng trên thực tế sau khi bước vào cửa, đầu tiên là rẽ trái rồi rẽ phải, lặp lại quy luật này ba lần thì căn nhà cũ kia sẽ xuất hiện.

Trương Khai vừa đi phía trước vừa không ngừng nói: “Anh đừng thấy những căn nhà này đã cũ kỹ, nhưng đây đều là phòng lưu trữ hồ sơ của chúng ta, bên trong đều là những hồ

sơ tuyệt mật của số 54, có một số tài liệu chỉ có đội trưởng và tổng giám đốc Lâm mới có quyền đọc.”

Viên Mục Dã vẫn luôn im lặng nghe Trương Khai nói đông nói dài mãi không dừng, trong lúc đó thỉnh thoảng cậu cũng thức thời gật đầu đáp lại cậu ta. Nhưng tâm tư của cậu đã chạy đến tầng bốn của tòa nhà trống rỗng kia, nơi đó dường như đang có một sức mạnh thần bí nào đó thu hút cậu...

Sau khi Trương Khai tiến hành quét vông mạc của Viên Mục Dã, thì đưa cho cậu một chiếc chìa khóa nhỏ trông rất bình thường: “Đây là chìa khóa cửa viện, anh đừng chỉ nhìn bề ngoài bình thường của nó, thực tế đây là một chiếc chìa khóa công nghệ cao đấy, cho dù anh ra ngoài đánh một chiếc chìa khóa y hệt cũng không mở được cửa viện của chúng ta đâu.”

Viên Mục Dã nhìn chiếc chìa khóa, trong lòng vô cùng nghi ngờ có phải Trương Khai đang khoác lác với mình không, cái chìa khóa này nhìn thế nào cũng thấy chỉ là một chiếc chìa khóa bình thường, cùng lắm chỉ là được chế tạo bằng loại nhôm đặc biệt mà thôi! Nếu trong này mà có công nghệ cao gì đó, thì cái con “Chó khách” trong nhà mình nhất định là chó có trí tuệ nhân tạo! Mặc dù trong lòng vô cùng hoài nghi, nhưng ngoài miệng Viên Mục Dã vẫn không nói gì, chỉ yên lặng móc chiếc chìa khóa vào chùm chìa khóa của mình.

Hoàn thành xong thủ tục nhận chức, Trương Khai dẫn Viên Mục Dã đến một phòng làm việc ở tầng bốn, cậu ta giới thiệu: “Từ nay anh ngồi ở bàn làm việc cạnh cửa sổ kia nhé!”

Viên Mục Dã nhìn chiếc bàn đối diện với bàn mình, thuận miệng hỏi một câu: “Bàn này ai ngồi?”

Trương Khai nhếch miệng cười bảo: “Đương nhiên là tôi!”

Chương 44: Ai cũng có sở trường riêng

Viên Mục Dã nghe mà bất giác nhíu mày, vừa nghĩ đến cảnh ngày ngày ngồi đối diện một người nói nhiều như vậy, cậu lập tức thấy đau cả đầu. Thật ra, Viên Mục Dã có khả năng thích nghi với hoàn cảnh rất tốt, chỉ có một thứ duy nhất mà cậu không dễ thích nghi, đó chính là con người.

Lúc này Trương Khai cầm một bức ảnh chụp tập thể trên bàn mình đưa cho Viên Mục Dã: “Đây là tấm ảnh chụp cách đây nửa năm, những người trong ảnh chính là đồng nghiệp sau này của anh.”

Viên Mục Dã cầm lấy tấm ảnh và nhìn kĩ, ghi nhớ hình dáng của những người trong ảnh vào đầu. Trong tấm ảnh có năm người, Trương Khai đương nhiên không cần hỏi, nhất định là người có vóc dáng cao to nhất, chói mắt nhất và bắt mắt nhất trong mấy người còn lại... Bên cạnh Trương Khai là một người đàn ông thấp hơn cậu ta một chút.

Người này khoảng ba mươi tuổi, cao trên một mét tám, dáng vẻ chính trực, bên dưới đôi mày kiếm là đôi mắt thâm thúy khiến người khác sợ hãi, nhìn qua trông còn giống cảnh sát hơn Viên Mục Dã. Trong tấm ảnh, một tay anh ta ôm Trương Khai, một tay vòng qua vai một người có vóc dáng nhỏ nhắn, là một cô gái bình thường.

Tuy cô gái này dáng người thấp bé, nhưng toàn thân lại toát ra một loại cảm giác “người sống dừng lại gần”, nhất là đôi mắt của cô ta... Viên Mục Dã làm cảnh sát nhiều năm, đã từng nhìn qua rất nhiều cặp mắt hung ác tàn nhẫn. Ánh mắt của cô gái này không hề có chút dao động, nhưng thực tế bên dưới lại ẩn giấu sát khí. Mặc dù Viên Mục Dã còn chưa gặp cô ta ngoài đời, nhưng có thể đoán được, cô gái này không thể trêu vào.

Điều thú vị nhất trong bức ảnh là hai người đứng ngoài cùng hai bên trái phải, hai người này dù là tuổi tác hay dáng vẻ đều khác nhau một trời một vực!

Đầu tiên nói về người đứng bên cạnh cô gái trẻ kia, có lẽ khoảng hai mươi tuổi, hẳn là người nhỏ tuổi nhất ở đây. Chàng trai này dáng người cao gầy, khuôn mặt nhỏ nhắn môi hồng răng trắng, nói đơn giản là trông còn xinh hơn cô gái kia, nhưng đôi mắt lại vô cùng ngông nghênh, trông dáng vẻ không để ai vào mắt.

Người còn lại có dáng dấp hơi già, nhưng Viên Mục Dã đoán tuổi của anh ta chắc chưa quá bốn mươi, chưa nói đến dáng người của anh ta vừa đen vừa xấu, đặc biệt là anh ta vô cùng béo, người chỉ cao có mét bảy mấy mà cái vòng eo như chỉ muốn đua đòi với chiều cao, cả người béo tròn như quả bóng!

Viên Mục Dã nhìn mấy người trong ảnh, cảm giác ngoại trừ người ở giữa kia thì những người còn lại đều không hề bình thường, toàn là những người hiếm thấy! Cậu chỉ vào anh chàng đẹp trai có cảm giác chính trực đứng ở giữa: “Người này là ai?”

Trương Khai nhìn lướt qua rồi cười nói: “Đây là đội trưởng Đoàn Phong của chúng ta! Lại đây lại đây, tôi giới thiệu từng người cho anh! Người đứng bên phải anh đẹp trai này là tôi thì không cần giới thiệu nữa, bên trái anh ấy là Tăng Nam Nam, là động vật giống cái duy nhất ở chỗ chúng ta. Tiếc là cô nhóc này tính tình trời sinh đã kỳ quái, không thích giao du với ai. Thằng nhóc bên cạnh Tăng Nam Nam là Hoắc Nhiễm, anh nhìn cái mặt sưng vù của cậu ta xem, tôi cứ nhìn thấy cậu ta là muốn cho cậu ta một trận. Đáng tiếc, dù sao cậu ta cũng nhỏ tuổi nhất ở đây, tôi đây không thích bắt nạt trẻ con, cho nên không thêm so đo với cậu ta. Có điều nhà nào có đứa con như thế, không khiến cha mẹ tức chết mới lạ.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừm, tôi cũng thấy vậy...”

Trương Khai thấy Viên Mục Dã cũng đồng ý với mình thì đắc ý nói tiếp: “Đứng bên cạnh tôi đây là Trương Đại Quân, bởi vì béo cho nên chúng tôi gọi anh ta là Trương Tròn Vò. Anh ta rất dễ nói chuyện, anh nhìn anh ta là biết thích ăn uống rồi, chỉ

cần nói chuyện về ăn uống với anh ta, thì anh ta có thể thao thao bất tuyệt!”

Viên Mục Dã nhìn những người trong ảnh, hỏi Trương Khai: “Câu đến đây làm việc mấy năm rồi?”

Trương Khai gãi gãi đầu xấu hổ nói: “Trước khi anh đến thì tôi là người đến muộn nhất, năm ngoái mới chính thức gia nhập. Bây giờ có anh rồi, tôi không còn là người mới nhất nữa!”

Viên Mục Dã trầm nghĩ trong lòng, Trương Khai có thể làm việc cho Lâm Miêu đương nhiên phải có chỗ hơn người, có điều với tính cách nóng vội này của cậu ta, không biết sở trường của cậu ta là gì?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã trả lại ảnh cho Trương Khai: “Mọi người trong đội phụ trách công việc gì?”

Không ngờ vấn đề đơn giản này lại làm khó Trương Khai, cậu ta vò đầu bứt tai nghĩ mãi mới nói: “Chúng tôi có việc gì thì làm việc đó, cũng không phân công cụ thể. Nếu như miễn cưỡng nói công việc, thì mỗi người đều có năng khiếu riêng... thằng nhóc Hoắc Nhiễm này là cao thủ về máy móc, chỉ cần anh nói cho cậu ta tên loại máy cậu ta nhất định sẽ tìm hiểu, nhanh chóng nắm được cách sửa chữa, tháo lắp! Tăng Nam Nam là cao thủ máy tính, chỉ cần cô ấy muốn... thì không có hệ thống nào cô ấy không vào được. Còn Trương Tròn Vô có thính lực rất tốt, anh ấy có thể nghe được những âm thanh có tần số vô cùng thấp. Còn tôi, ngoại trừ là người có thân thủ tốt nhất ở đây, tôi còn có một năng khiếu khác, chờ có cơ hội tôi sẽ biểu diễn cho anh xem.”

Viên Mục Dã thấy đối phương giữ lại sở trường của mình không nói ra, thì biết cậu ta nhất định có một năng lực khiến người khác kinh ngạc, cũng giống như điều Lâm Miêu đã nói lúc trước, anh ta sẽ không tùy tiện tiết lộ dị năng của mỗi người, nhất định phải do bọn họ tự cam tâm tình nguyện nói ra.

Cứ như vậy, cả buổi sáng Trương Khai và Viên Mục Dã nói rất nhiều chuyện về đồng nghiệp, Trương Khai gần như nói một lượt tất cả những gì cậu ta biết về mọi người cho Viên Mục Dã nghe. Thậm chí đến cả từng nhược điểm nhỏ của mọi người cũng nói cho cậu. Ví dụ như Hoắc Nhiễm sợ côn trùng và

bóng tối, Trương Tròn Vo nhìn thấy máu sẽ choáng, Tăng Nam Nam bị di ứng nặng với đậu phộng, đội trưởng Đoàn chưa từng ăn kẹo...

Nói nhiều đến mức khiến Viên Mục Dã thay đổi cách nhìn nhận về Trương Khai, cậu không ngờ một người đàn ông cường tráng như vậy mà lại mang trái tim bà tám đến thế. Đương nhiên, việc này còn thể hiện quan hệ của mọi người trong đội không tệ, cho nên những nhược điểm nhỏ như vậy cũng biết.

Buổi trưa, Trương Khai dẫn Viên Mục Dã đi ăn sủi cảo, cậu ta vừa ăn vừa nói với Viên Mục Dã: “Thật ra chỗ chúng ta có đồ ăn, cơm nước cũng không tệ! Nhưng mấy ngày nay, bác Lưu đầu bếp xin nghỉ, cho nên hai chúng ta đành phải ăn ngoài tạm thôi. Có điều anh cũng không cần lo lắng, đợi mọi người về là tốt ngay, đội trưởng Đoàn cũng biết nấu cơm, mà còn ngon nữa!”

Thấy Trương Khai nhắc đến đội trưởng Đoàn, Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Bọn họ đang theo vụ án nào thế? Đi bao lâu?”

Trương Khai thấy Viên Mục Dã hỏi như vậy thì nuốt vội miếng sủi cảo trong miệng, sau đó mồm miệng nhồm nhoàm nói: “Bọn họ đi sang tỉnh bên cạnh, đi một tuần. Thấy báo bên đó có một nơi tên là Cẩm Xuyên xảy ra chuyện kỳ quái khiến lòng người hoang mang, tổng giám đốc Lâm phái bọn họ đến đó điều tra nghiên cứu, xem tình huống cụ thể là như thế nào?”

“Chuyện lạ? Chuyện lạ như thế nào?” Viên Mục Dã tò mò.

Chương 45: Long hồn quấy nhiều dân chúng

Vừa nói chuyện Trương Khai vừa vét sạch đĩa sủi cảo trên bàn, Viên Mục Dĩ sợ cậu ta ghen, vội vàng đẩy bát canh sủi cảo đến trước mặt cậu ta: “Uống một ngụm canh đi cho dễ nuốt!”

Trương Khai cũng không khách sáo, bung bát uống mấy ngụm mới vui vẻ nói: “Sảng khoái... đúng là nước dùng ngon!” Sau khi nói xong, cậu ta rút tờ giấy ra lau miệng rồi mới nói: “Nghe nói là ở Cẩm Xuyên có một nhánh sông Kim Thủy, hằng năm vào mùa mưa sẽ đổi màu từ xanh sang vàng, từ trước giải phóng có truyền thuyết nói rằng, mỗi khi nước sông biến thành màu vàng sẽ có người mất mạng trên sông... Không nhiều hơn cũng không ít hơn, mỗi năm bốn mạng người!”

“Truyền thuyết từ trước giải phóng sao có thể tin?” Viên Mục Dĩ nói.

Trương Khai cười thần bí: “Đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy, nếu như đó chỉ đơn giản là một truyền thuyết trước giải phóng, thì tổng giám đốc Lâm sẽ không phái đội trưởng Đoàn và những người kia đến đó!”

Sau đó, Trương Khai mới kể chi tiết từ đầu đến cuối câu chuyện cho Viên Mục Dĩ nghe... Ở Cẩm Xuyên vẫn luôn lưu truyền một chuyện xưa. Tương truyền vào năm đầu của triều Nguyên, trên trời đột nhiên nổi lên cuồng phong bốn phía, dân chúng xung quanh Cẩm Xuyên nhìn trong tầng mây dường như thấy có ánh sáng chiếu ra.

Trên trời sét đánh chớp giật, trong mây dường như có hiện tượng khác thường, dọa dân chúng không ai dám ra khỏi cửa, sợ hãi trốn trong nhà một đêm... Ai ngờ sáng ngày hôm sau có một người đàn bà ra bờ sông mức nước lại phát hiện có một

con rắn to như cái thùng nước, màu vàng kim nằm bên bờ sông.

Người đàn bà kia sợ quá vừa bò vừa chạy đi gọi người, đến khi mọi người trong thôn chạy ra bờ sông xem thì tất cả đều sợ hãi... Hóa ra đó không phải là một con rắn lớn màu vàng, mà là một con rồng thật, nhưng không biết vì sao nó lại chết.

Lúc đó người Mông Cổ vừa thành lập triều Nguyên vô cùng kiêng kỵ mấy thứ dị tượng như “Kim Long hiển hiện”. Một khi phát hiện nơi nào có loại dị tượng trên trời rơi xuống này, không khéo cả làng sẽ bị giết người diệt khẩu!

Người dân sợ chuyện này sẽ đến tai binh lính triều Nguyên, thế là ra tay tách thi thể Kim Long thành từng đoạn, ném xuống sông... cũng chính là sông Kim Thủy sau này.

Vốn cho rằng chuyện như thế là xong, nhưng người dân không ngờ được, năm tiếp theo Cẩm Xuyên gặp đại hạn, mấy tháng liên tiếp không có một giọt mưa nào rơi xuống, lúc đó sông Kim Thủy vẫn như một dòng sông bình thường không có gì kỳ lạ, bởi vì khô hạn cũng sắp hết nước.

Sau đó người dân mời một vị pháp sư về làm lễ cầu mưa bên bờ sông. Kết quả sau khi lễ xong, vị pháp sư nói với người dân rằng trong sông có linh hồn của rồng quấy phá, chính nó đã khiến những con rồng đưa mưa đến đây chạy mất, cho nên Cẩm Xuyên mới bị hạn hán lâu như vậy. Nếu như muốn nắng hạn gặp mưa rào, nhất định phải dùng hai đôi đồng nam đồng nữ (hai đứa bé trai, hai bé gái) tể sông mới có thể hóa giải.

Người dân vì mạng sống đành phải góp một khoản tiền đi tìm người môi giới để mua về hai bé trai và hai bé gái ném vào nơi nước chưa cạn hết... Nói ra cũng rất kỳ lạ, khi bốn đứa trẻ kia bị ném vào sông, dòng sông đang từ khô cạn nhìn thấy đáy từ từ trở nên đục ngầu, cùng lúc đó dòng nước cũng dần dần dâng lên, đến khi nước cả con sông biến thành màu vàng lấp lánh. Cái tên Kim Thủy cũng từ đó mà được dùng cho đến nay.

Người dân tưởng rằng chuyện như vậy là giải quyết xong, nhưng pháp sư lại nói với bọn họ, sau này cứ đến mùa này hằng năm đều phải tể bé trai bé gái cho hồn rồng trong sông, nếu không Cẩm Xuyên sẽ không thu hoạch được gì.

Từ đó về sau, hằng năm người dân bên cạnh dòng sông đều hiến tế bốn đứa trẻ, an ủi oán khí của con rồng bị cắt ra kia. Mà từ đó về sau, cứ đến mùa mưa sông Kim Thủy sẽ chuyển từ màu xanh thành màu vàng...

Có điều truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết, những người già ở Cẩm Xuyên bây giờ cũng chỉ được nghe nói về chuyện này mà thôi, chưa từng có ai nhìn thấy chuyện tế sông kia. Nhưng chuyện nước sông hằng năm cứ đến mùa mưa sẽ chuyển từ xanh sang vàng là chuyện thật luôn diễn ra, chuyện này cũng trở thành một hiện tượng thiên nhiên kỳ lạ.

Không ngờ, bắt đầu từ ba năm trước, quanh lưu vực sông Kim Thủy mấy năm liên liên tiếp xảy ra chuyện, mỗi năm số người chết không nhiều không ít vừa đúng hai nam hai nữ... Trong phút chốc lời đồn đoán rầm rộ khắp nơi, loạn hết cả lên.

Trong đó có một chuyện được nhắc đến nhiều nhất, chính là ba năm trước đây ở thượng nguồn sông Kim Thủy có xây một trạm phát điện quy mô nhỏ, bởi vậy đã kinh động đến Long Hồn ngủ say ngàn năm nay, mới khiến ác long gây họa cho con người.

Sau này chuyện càng truyền đi càng quái dị, khiến người dân ven sông hằng năm cứ đến mùa mưa là đem gà sống vịt sống đến tế cạnh sông Kim Thủy, bề ngoài rất hoành tráng. Chuyện này còn bị một số người quay lại thành video phát tán lên mạng, trở thành một tục lệ đặc biệt ở nơi đó.

Nhưng dù sao đây cũng là hoạt động mê tín dị đoan, chính phủ sẽ không để phát tán tầm ảnh hưởng nên đã giao cho Lâm Miểu phụ trách trung tâm nghiên cứu khoa học điều tra rõ chuyện này, đồng thời còn phải làm thành một báo cáo chi tiết.

Viên Mục Dã cảm thấy chuyện này nhất định có nguyên nhân, bởi vì nếu sự cố lần thứ nhất và lần thứ hai là trùng hợp, thì lần thứ ba tuyệt đối không thể dùng từ trùng hợp để miêu tả được nữa, nhưng Trương Khai cũng đã nói hết những chuyện cậu ta biết, muốn biết chi tiết hơn, thì phải chờ những người kia quay lại.

Sau khi ăn cơm xong, hai người quay về ngôi nhà số 54. Nhưng vì Viên Mục Dã mới nhận chức, Trương Khai cũng không có việc gì giao cho cậu, cho nên hai người bọn họ ngồi

trong phòng làm việc chơi điện thoại... Cũng có thể là do quá nhàm chán, khiến Viên Mục Dã chơi một lúc đã ngủ gật.

Trong thoáng chốc, Viên Mục Dã nghe được có mấy người đi về hướng này vừa cười vừa nói, cậu nghe thấy trong đó có một giọng nói thô lỗ: “Đội trưởng Đoàn, nghe nói số 54 chúng ta có người mới đến?”

Tiếp đó Viên Mục Dã nghe thấy một giọng nói trầm thấp cất lên: “Ừm, đã nghe tổng giám đốc Lâm nhắc đến cậu ta, xuất thân là cảnh sát, nghe nói thân thủ không tệ...”

“Dừng! Thân thủ tốt thì có gì hơn người? Số 54 chúng ta từ khi nào dựa vào thân thủ để nhận người rồi thế? Cũng đâu phải tuyển nhân viên bảo vệ!” Một giọng nói trẻ con mĩa mai.

Giọng nói mấy người kia lúc xa lúc gần, lúc thì như nói ngay bên tai, lúc lại như đang ở dưới tầng dưới, khiến Viên Mục Dã sốt ruột, càng muốn nghe cho rõ. Không ngờ đúng lúc này, cậu đột nhiên cảm nhận được một ngọn lửa nóng rực đang đến gần mình, khiến da cậu nóng lên! Cảm giác này quá mãnh liệt, đến mức Viên Mục Dã phải ngồi bật dậy.

Nhưng đến khi nhìn rõ thứ đến gần người mình, Viên Mục Dã mới nhận ra là Trương Khai đang muốn gọi mình dậy...

Trương Khai buồn cười nói: “Anh ngủ say thật đấy, tôi gọi mãi cũng không thấy tỉnh! Đi nào, chúng ta xuống dưới đón bọn họ, bọn họ vừa mới vào.”

Chương 46: Lần đầu gặp gỡ

Viên Mục Dã vừa tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ, còn chưa tỉnh hẳn đã bị lôi xuống cầu thang, cậu vừa đi vừa nhớ lại giấc mơ kỳ quái kia, vì sao vừa rồi mình lại mơ nghe thấy tiếng nói chuyện của những người đồng nghiệp còn chưa gặp mặt kia?

Lúc hai người đi đến sảnh tầng một thì đúng lúc mấy người Đoàn Phong từ bên ngoài bước vào... Lúc này đã là hơn bốn giờ chiều, ánh nắng chiều chiếu xuyên qua tấm kính trên cửa lớn, nhẹ nhàng phủ lên người bọn họ như dát một vàng hào quang quanh người. Viên Mục Dã nhìn mấy người kia vừa cười vừa nói, tạo cho cậu cảm giác vô cùng thoải mái.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã nhìn thấy mấy người Đoàn Phong, nhiều năm sau này cậu vẫn nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy họ, còn nhớ mang máng mỗi người bọn họ đều mang theo hào quang xuất hiện trước mặt mình, dường như trong nháy mắt đã chiếu sáng cuộc sống u ám của người khác.

Viên Mục Dã hay xấu hổ trước mặt người lạ, nên cậu không biết phải phản ứng với người nhiệt tình như Trương Khai thế nào. Nhưng hiển nhiên tính cách của Trương Đại Quân với Trương Khai giống nhau, vừa nhìn thấy nhau đã giang tay ôm nhau thật chặt, cứ như hai ông bạn già rất lâu rồi mới gặp lại nhau vậy.

Còn Đoàn Phong thì nhìn Viên Mục Dã vô cùng thân mật, chờ Trương Khai giới thiệu bọn họ với nhau. Viên Mục Dã nghĩ trong một đội có người có tính cách như Trương Khai và Trương Đại Quân cũng có điểm tốt, đó chính là cả đội sẽ không bao giờ buồn chán.

Quả nhiên, người đầu tiên nói chuyện chính là Trương Đại Quân, anh ta nhìn về phía Trương Khai và nói: “Ê Tiểu Khai Tử, đây chính là đồng nghiệp mới đến à?”

Trương Khai nghe Trương Đại Quân gọi mình như vậy thì khó chịu: “Trương Tròn Vo! Anh có thể đừng gọi em là Tiểu Khai

Tử nữa được không? Ai không biết còn tưởng anh đang gọi đồ ngốc* đấy?”

** Tiểu Khai Tử đọc gần giống với “Tiểu khai tử” - đồ ngốc.*

Trương Đại Quân cười xấu xa: “Tên nhóc thối nhà cậu, cậu gọi tôi là Trương Tròn Vo tôi vẫn chịu, sao tôi không được gọi cậu là Tiểu Khai Tử? Đừng lằng nhằng, mau giới thiệu chúng tôi đi!”

Trương Khai kéo Viên Mục Dã rồi giới thiệu: “Đồng nghiệp mới tên là Viên Mục Dã... Anh ấy là người khá thẹn thùng, mọi người tuyệt đối không được bắt nạt anh ấy giống như lúc em mới đến đâu đấy!”

“Anh có bị bệnh không? Ai bắt nạt anh?” Hoắc Nhiễm lấy ba lô ra khỏi nơi kiểm tra an ninh, khuôn mặt khó chịu.

Trương Khai dường như trời sinh đã không hợp với Hoắc Nhiễm, cậu ta nghe thấy Hoắc Nhiễm nói vậy thì hừ một tiếng: “Chẳng biết thằng nhóc nào suốt ngày giả vờ làm người lớn trước mặt tôi, tôi ngày chỉ tôi làm cái nọ cái kia.”

“Dừng, anh cho rằng ai cũng có cùng chỉ số thông minh như anh chắc?” Hoắc Nhiễm tức giận.

Trương Khai vừa định chửi một câu thì thấy Đoàn Phong lên tiếng: “Bớt nói đi, bao nhiêu ngày rồi mới gặp nhau, vừa gặp đã chành chọc ngay được.” Nói xong anh ta nhìn về phía Viên Mục Dã và nói: “Chào Tiểu Viên, tôi là đội trưởng Đoàn Phong, cậu đừng thấy lạ, hai thằng nhóc Trương Khai và Hoắc Nhiễm này lúc nào cũng thế, không có việc gì là thích đấu võ mồm, cậu quen dần đi.”

Viên Mục Dã vừa cười vừa đưa tay ra nói: “Không sao, tôi cảm thấy bọn họ như vậy cũng hay! đội trưởng Đoàn, tôi vừa mới đến, còn nhiều điểm chưa quen, công việc sau này xin anh chỉ bảo nhiều hơn...”

Đoàn Phong bắt tay với Viên Mục Dã: “Cậu không cần khách sáo như vậy, sau này chúng ta là người một nhà, có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi.”

Người cuối cùng đi qua cổng kiểm soát an ninh chính là cô gái Tăng Nam Nam, cô kéo vali đi qua Viên Mục Dã thì dừng lại, sau đó đánh giá Viên Mục Dã một lượt, giọng lạnh lùng: “Lại

thêm một kẻ ngốc bị lão Lâm lừa đến đây! Xin chào, tôi tên Tăng Nam Nam!”

Viên Mục Dã không biết nên nói gì, đành ngượng ngạo cười trừ: “Xin chào, tôi là Viên Mục Dã...”

Lúc này, sau khi Trương Đại Quân nghe thấy Tăng Nam Nam chào hỏi, thì đi qua vỗ vai Viên Mục Dã: “Đừng nghe con bé kia nói, việc cậu đến đây là lựa chọn chính xác nhất trong đời cậu đấy, cậu đừng thấy chúng tôi toàn một đám người kỳ kỳ quái quái, vợ va vợ vắn, chờ quen rồi cậu sẽ biết chúng tôi rất tốt!”

Hoắc Nhiễm đi đầu tiên nghe thấy Trương Đại Quân nói đến từ vợ va vợ vắn, lập tức quay lại phản bác: “Anh Đại Quân nói cho rõ ràng nhé, ở đây ngoài anh ra làm gì có ai vợ va vợ vắn?”

Trương Đại Quân dường như rất chiều cậu nhóc Hoắc Nhiễm ít tuổi nhất trong đội này, anh ta không hề phản bác mà cười giả lả: “Đúng đúng đúng, không phải toàn vợ va vợ vắn, cứ nhìn dáng dấp Tiểu Nhiễm của chúng ta là dấu hiệu rõ nhất.”

“Buồn nôn quá, tôi nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tôi là Tiểu Nhiễm!” Hoắc Nhiễm khó chịu ra mặt.

Viên Mục Dã nhìn bọn họ đầu vồ mồm, trong lòng đột nhiên có cảm giác kỳ lạ, không biết có một ngày mình sẽ hòa nhập vào trong đó, khiến cuộc sống thêm tự tại một chút hay không nhỉ?

Cứ như vậy, Viên Mục Dã lại quay lại làm việc tập thể, thật ra từ nhỏ đến lớn Viên Mục Dã luôn là một người cô độc, mặc dù cậu không thường qua lại với người khác, nhưng lại thích những nơi náo nhiệt, có lẽ chỉ như vậy mới không làm điểm kỳ lạ của bản thân nổi bật ra ngoài.

Sau đó Viên Mục Dã đi theo mọi người đến phòng họp ở tầng bốn, Trương Khai không chờ được nữa hỏi Đoàn Phong: “Đội trưởng, tình hình vụ này thế nào? Có tà dị như lời đồn không?”

Kết quả không đợi Đoàn Phong lên tiếng, Hoắc Nhiễm đang chỉnh lý tài liệu đã tỏ vẻ khinh thường: “Cái rắc ấy, biết trước có chuyện như vậy chúng ta đã không đi.”

Trương Khai không hiểu nên nhìn về phía Trương Đại Quân: “Anh Đại Quân, anh nói đi, có chuyện gì thế?”

Trương Đại Quân uống một ngụm trà hoa nhài cao cấp vừa pha, sau đó hừ một tiếng: “Tôi đã nói rồi trên đò này lấy đâu ra nhiều chuyện linh dị như thế, cuối cùng điều tra thì toàn do con người gây ra.”

Cuối cùng Đoàn Phong đưa tài liệu điều tra cho Trương Khai, anh ta tiếp lời: “Chuyện này không trong phạm vi điều tra của chúng ta, có điều chúng ta đến đó cũng có chỗ tốt, ít nhất cũng giúp được cảnh sát ở đó phá một vụ án mạng...”

Hóa ra sự thật trong chuyện “Sông Kim Thủy ăn thịt người”, hai chuyện trước thì đúng là trùng hợp, nhưng còn cái thứ ba thì là do có người nghe được truyền thuyết kia nên đã cố ý dựa vào đó để hại người...

Đoạn sông xảy ra chuyện nằm gần một đoạn đường cái, là một ngã rẽ đột ngột, nếu như ai không quen đường đi đến chỗ của đó không kịp thời giảm tốc độ sẽ bị rơi xuống sông rất nguy hiểm.

Hai sự cố trước đó, một là do một người say rượu lái xe chở theo ba người bạn lao thẳng xuống sông, vụ còn lại là một nhà bốn người đi ngang qua chỗ cua vì chưa quen đường lại thêm trời tối nhìn không rõ, cho nên cả nhà cùng bị rơi xuống sông.

Thật ra sau khi cảnh sát giao thông ở đó kiểm tra số liệu thống kê, đã phát hiện chỗ rẽ đó hằng năm có không ít vụ tai nạn xảy ra... Chẳng qua là những người khác mạng lớn, xe không bị rơi xuống sông, hoặc bị rơi xuống sông nhưng vì lúc xảy ra tai nạn là ban ngày nên nhanh chóng được người khác cứu lên bờ, mới không dẫn đến thương vong.

Chương 47: Bị bịt mắt

Mà hai chuyện ồn ào được nhắc đến đều xảy ra vào ban đêm, chờ đến khi có người phát hiện thì người trong xe đã chết đuối hết rồi. Nếu như nhất định phải tìm ra điểm tương đồng giữa hai vụ tai nạn này thì là mỗi vụ đều có bốn người chết, đều là hai nam và hai nữ, thời điểm xảy ra chuyện đều vào trước mùa mưa hàng năm...

Nhưng vụ án tai nạn giao thông thứ ba xảy ra vào năm nay lại không đơn giản như vậy, tuy cũng là chết bốn người, trong bốn người chết cũng là hai nam hai nữ, nhưng theo như điều tra hiện trường của cảnh sát giao thông thì phát hiện trước khi xe lao xuống sông không hề có dấu vết phanh xe, dường như là nhấn ga lao thẳng xuống sông, giống như muốn tự tử! Bởi vậy điều này đã khiến mọi người nghi ngờ, có phải bọn họ đã bị thứ gì đó “mê hoặc” tự mình lao xuống té sông hay không?

Nhưng sau khi đội Đoàn Phong tiến hành điều tra sự việc, thì sự tình không hề đơn giản như vậy... Vụ án này có điểm đáng ngờ hơn so với hai vụ án trước, đầu tiên là thi thể người chết không bị mắc lại trong xe, mà bị dòng nước cuốn đi xuống hạ du cách đó mấy kilomet, cuối cùng bị cỏ lau ven sông cản lại.

Nhưng cửa sổ xe lại không có dấu hiện bị phá vỡ, điều này chứng tỏ thời điểm xe rơi xuống nước cửa kính xe đang mở. Như vậy vấn đề là, nếu khi xe rơi xuống nước, cửa kính đang mở thì tại sao mấy người kia lại không bơi ra ngoài?

Theo điều tra sơ bộ của cảnh sát giao thông thì họ nhận định những người đó chết trong khi đang thoát ra ngoài. Thế nhưng sau khi đội Đoàn Phong đến điều tra lại hiện trường, thì trong bốn người chết có ít nhất ba người biết bơi. Thử hỏi một người biết bơi sao lại chết đuối ở một chỗ nước sâu chưa đến năm mét? Trừ khi lúc đó mấy người trong xe đang trong tình trạng tinh thần không tỉnh táo, mới không thể nào thoát ra được.

Sau đó, cơ quan pháp y của cảnh sát khi kiểm tra thi thể cũng xác nhận điểm này, đó chính là trong dịch dạ dày của họ có hàm lượng cồn rất cao, cho nên đã nhận định bọn họ điều khiển xe khi say rượu mới dẫn đến thảm kịch ấy, nhưng khi đó ai là người khởi động xe mới là vấn đề.

Lại nói đến quan hệ của bốn người này, bọn họ đều là đồng nghiệp cùng công ty, quan hệ cũng tương đối tốt, trong đó có hai người còn có tin đồn đang ngoại tình với nhau.

Vì thế đội Đoàn Phong đã điều tra tài khoản mạng xã hội của những người đó, thông qua mảnh khoe kỹ thuật phát hiện trong đó có một cô gái tên là Thẩm Bình Bình, trước khi xảy ra chuyện đã từng đăng liên tiếp video và ảnh lên WeChat, nhưng không lâu sau đã xóa đi... Thế nhưng chính việc xóa video và ảnh này đã bộc lộ ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Đầu tiên là thời gian xóa video không đúng, bởi vì căn cứ theo báo cáo kiểm tra pháp y cùng với video giám sát hiện trường, bốn người này gặp nạn tại khúc cua vào lúc mười một giờ hai mươi lăm phút, thời gian tử vong pháp y đưa ra là trong khoảng từ mười một giờ ba mươi đến mười hai giờ.

Nhưng thời gian đoạn video của Thẩm Bình Bình bị xóa khỏi WeChat là hai giờ năm mươi bảy phút rạng sáng ngày hôm sau... Thử hỏi một người đã chết đuối dưới sông, làm thế nào xóa bỏ video trên WeChat?

Cuối cùng, cao thủ máy tính Tăng Nam Nam đã dùng thủ thuật khôi phục lại đoạn video kia... Cũng nhờ đoạn video được khôi phục, mới giúp cảnh sát nhanh chóng nhận định được nghi phạm giết chết bốn người kia, đồng thời cũng chính là chồng của Thẩm Bình Bình, Triệu Hà Chí.

Chuyện diễn ra như sau. Đêm hôm đó công ty Thẩm Bình Bình có liên hoan, mấy người đó đều uống rất nhiều rượu, nên Thẩm Bình Bình đã gọi điện cho chồng mình là Triệu Hà Chí, bảo anh ta đến đón mình, đồng thời đưa ba người đồng nghiệp tốt về nhà.

Mà Triệu Hà Chí vẫn luôn canh cánh trong lòng việc vợ mình và cấp trên có quan hệ mờ ám, thậm chí trong lòng anh ta còn sớm chắc chắn chuyện đó là có thật! Thế là Triệu Hà Chí lợi

dụng lần đưa những người này về nhà, bày ra chuyện “Sông Kim Thủy ăn người” để lên kế hoạch giết người trả thù...

Mối quan hệ của Thẩm Bình Bình và Triệu Hà Chí rất tốt, bọn họ từng là bạn cùng chung đội bơi ở trường học. Đêm hôm đó, Triệu Hà Chí nhân dịp mấy người kia không phân biệt được phương hướng, lái xe đến nơi phát sinh vụ án.

Anh ta dự định lái xe thẳng xuống sông sau đó sẽ thoát ra ngoài qua kính xe. Không ngờ Thẩm Bình Bình say rượu lại quay video mọi người trong xe rồi đưa lên WeChat.

Sau khi thực hiện xong kế hoạch giết người, đồng thời thành công thoát khỏi xe, Triệu Hà Chí lập tức quay về nhà, dùng máy tính bảng đăng nhập vào WeChat của Thẩm Bình Bình, xóa đoạn video kia đi.

Sau đó cảnh sát thẩm vấn Triệu Hà Chí, hỏi anh ta vì sao lại giết hại cả hai người đồng nghiệp vô tội kia? Không ngờ Triệu Hà Chí lại tức giận nói: “Bọn chúng cả ngày làm việc cùng với nhau, chẳng lẽ không biết chuyện bản thủ của Thẩm Bình Bình và Vương Hằng sao? Bọn chúng biết mà không nói, chính là cười nhạo tôi, cho nên tất cả bọn chúng đều đáng chết!”

Sau đó Tăng Nam Nam mở lại ghi chép nói chuyện giữa Thẩm Bình Bình và Vương Hằng trên mạng xã hội ra xem, kết quả lại chứng minh hai người đó hoàn toàn trong sạch, tất cả tin đồn đều là do mọi người chủ quan đồn đoán, chứ không hề biết sự thật thế nào.

Điều đáng buồn nhất là, cho đến cuối cùng Triệu Hà Chí cũng không chịu tin mình đã giết nhầm người, anh ta vẫn một mực cho rằng hai người kia có phương thức liên lạc khác... Đôi khi sự nghi ngờ như một chiếc khăn che kín hai mắt con người lại, cho dù sự thật bày ra trước mắt cũng liệu chết chọn không tin.

Đợi đến khi đội Đoàn Phong rời khỏi Cẩm Xuyên, cảnh sát giao thông nơi đó đã bắt đầu lắp súng bắn tốc độ ở đoạn đường thường xảy ra tai nạn kia, dự định ép mọi người đi đường này phải giảm tốc độ khi rẽ vào cua...

Sau khi xem hết những tài liệu này, Viên Mục Dã thấy tò mò hỏi Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, vậy sông Kim Thủy

chuyển từ màu xanh sang vàng là vì sao?”

Đoàn Phong hơi ngạc nhiên, lập tức cười nói: “Đó là một hiện tượng tự nhiên rất đơn giản, nói thẳng ra là vì mùa mưa dòng nước lớn đưa phù sa dưới đáy sông khuấy đục lên, khiến nước sông đục ngầu, làm người khác có cảm giác nhìn thành màu vàng.”

Viên Mục Dã cười gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa, không phải là cậu không đồng ý với cách giải thích của Đoàn Phong, mà cậu cảm thấy cách trả lời của Đoàn Phong khá qua quýt, dường như không muốn nói sâu thêm về đề tài này, cho nên Viên Mục Dã mới không hỏi nữa.

Gần hết giờ làm, Trương Khai giữ Viên Mục Dã lại nói: “Tối nay chúng ta tụ tập, thứ nhất là chào đón anh gia nhập đại gia đình số 54, thứ hai là đón mấy người trong đội quay về...”

Viên Mục Dã vừa định nói không có vấn đề, nhưng cậu đột nhiên nhớ ra tối nay sau khi tan làm định đến cửa hàng thú cưng đón con sóc con kia, nên về mặt khó xử nói: “Hôm nay sau giờ làm tôi còn có chút việc bận, tôi có thể đến muộn được không?”

Trương Khai tí tưng cười đùa: “Chuyện gì thế, chia sẻ một chút được không?”

Chương 48: Sứ giả nhà trời

Chuyện này cũng không có gì phải giấu giếm, nên Viên Mục Dĩ nói thật: “Tôi đến bệnh viện thú cưng đón con sóc về.”

Trương Khai buồn cười: “Ồ? Không nhìn ra đấy nhé, thì ra anh lại thích nuôi mấy con thú nhỏ đó à?”

Viên Mục Dĩ lập tức giải thích: “Tôi nhất được ở trong sân nhà tôi, tôi sợ nó bị chó nhà tôi cắn nên mới đưa đến bệnh viện thú cưng theo dõi một ngày...”

“Anh còn nuôi cả chó?” Trương Khai giật mình.

“Ừm, sao thế? Không tin được sao?” Viên Mục Dĩ cười.

Biểu cảm trên mặt Trương Khai rất khoa trương: “Không nhận ra nhé...”

Viên Mục Dĩ cười không nói thêm nữa, nhưng Trương Khai lại không định kết thúc vấn đề ở đó: “Hay là tôi lái xe đưa anh đi, dù sao giờ cũng không có việc gì, tôi nói với đội trưởng Đoàn một câu là được.”

“Thế không hay lắm? Còn chưa đến giờ tan làm mà!” Viên Mục Dĩ hơi do dự.

Không ngờ Trương Khai lại tỏ vẻ không sao cả: “Có gì mà không hay, dù sao bây giờ mọi người cũng rảnh không có việc gì làm, con nhóc Tăng Nam Nam kia đã về ký túc xá ngủ từ lâu rồi!”

Thật ra Viên Mục Dĩ không phải là người thích phá vỡ quy tắc, bởi vì cậu không muốn trở thành người nổi bật trong đám đông, cho nên cậu luôn xử sự rất cẩn thận, gò bó theo khuôn phép. Nhưng Trương Khai lại là loại người đối lập với Viên Mục Dĩ, cậu ta là một người không thích sống theo quy tắc, cho nên Viên Mục Dĩ sợ nhất là gặp phải dạng người này...

Trương Khai không đợi Viên Mục Dĩ nói thêm, liền lôi kéo cậu đi tìm Đoàn Phong xin nghỉ. Mặc dù Đoàn Phong không

thoải mái lắm, nhưng cũng không nói gì, chỉ dặn Trương Khai và Viên Mục Dã: “Tám giờ tối tập trung ở Xuân Phong Lý, đừng đến muộn!”

“Xuân Phong Lý” là một nhà hàng tư nhân, là nơi liên hoan thường xuyên của số 54 bọn họ. Sau khi ra cửa, Trương Khai nói với Viên Mục Dã, “Xuân Phong Lý” có bà chủ vô cùng quyền rũ tên là Tần Uyển, cậu ta nghi ngờ đội trưởng Đoàn thích nhan sắc của Tần Uyển nên mới lúc nào cũng đến đó ăn cơm.

Viên Mục Dã cười không nói gì, bởi vì cậu cho rằng đội trưởng Đoàn tiếp cận một người chắc chắn không phải vì vẻ bề ngoài...

Ra khỏi số 54, Viên Mục Dã lên chiếc xe Passat màu lam của Trương Khai, Trương Khai bảo chiếc xe này là toàn bộ tài sản của cậu ta, Viên Mục Dã không hề xấu hổ mà nói mình còn không bằng cậu ta!

Không ngờ xe đi chưa được bao lâu thì chuông điện thoại của Viên Mục Dã vang lên, cậu lấy ra xem thì thấy là Từ Lệ gọi đến. Viên Mục Dã tưởng Từ Lệ hỏi cậu vì sao không làm ở chỗ kia nữa, nhưng sau khi nghe mới biết Từ Lệ bảo cậu mau đến đội số sáu, có chuyện rất gấp.

Sau khi cúp điện thoại, Viên Mục Dã ngượng ngùng nói với Trương Khai: “Có thể đưa tôi đến cục cảnh sát thành phố được không, đồng nghiệp cũ của tôi tìm tôi có chút việc.”

Trương Khai không hỏi thêm gì lập tức đổi hướng, mười phút sau dừng xe trước cửa chính cục cảnh sát thành phố.

Vì không biết Từ Lệ tìm mình có chuyện gì, nên Viên Mục Dã không tiện đưa Trương Khai vào cùng, đành xin lỗi: “Xin lỗi cậu nhé, cậu ở trong xe chờ tôi một lát, tôi đi vào rồi ra ngay.”

Trương Khai vẫn không nói gì, chỉ phất tay đối với cậu, ra hiệu cậu nhanh nhanh vào đi!

Viên Mục Dã đi vào tòa nhà cục cảnh sát thành phố thì gặp pháp y Diệp đang ra về, hai người đều ngạc nhiên, nhưng lập tức cười chào nhau.

“Gần đây tốt chứ?” Người lên tiếng trước là Diệp Dĩ Ngụy.

Viên Mục Dã vốn muốn nói cũng không tệ lắm, nhưng lại cảm thấy mình không cần sống giả dối, bèn cười khò: “Vừa đổi công việc mới, vẫn đang thích nghi.”

Diệp Dĩ Ngụy ngạc nhiên: “Lúc trước nghe nói cậu đến công ty của bạn làm, không hài lòng sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không phải, có điều công việc đó chỉ là tạm thời, không thích hợp với tôi.”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Vậy thì tốt, hôm nay cậu đến đây là...?”

Viên Mục Dã nói thật: “À, đội trưởng Từ tìm tôi có chút việc...”

Diệp Dĩ Ngụy vỗ vỗ vai cậu và nói: “Được, vậy cậu đi mau đi, rảnh chúng ta tụ tập.”

“Được”

Câu “rảnh thì tụ tập” của Diệp Dĩ Ngụy đối với Viên Mục Dã chẳng qua là tiện mồm nói thôi, nhưng cậu không ngờ mấy ngày sau Diệp Dĩ Ngụy hẹn mình đi ăn cơm thật.

Khi Viên Mục Dã vào văn phòng Từ Lệ, thấy anh ta đang nghiêm túc nhìn màn hình máy vi tính, Viên Mục Dã gõ nhẹ lên cửa phòng: “Đội trưởng Từ?”

Từ Lệ ngẩng đầu lên: “Vào đi, chờ cậu lâu rồi, đến đây xem một chút, đây là một đoạn video chúng ta chặn được trên mạng.” Vietwriter.vn

Viên Mục Dã không ngờ Từ Lệ khẩn cấp gọi mình đến đây vì muốn cho mình xem một đoạn video? Cậu bèn vội vàng đến bên cạnh Từ Lệ cúi đầu nhìn màn hình. Không ngờ Viên Mục Dã mới nhìn qua, sắc mặt đã trở nên nghiêm trọng giống Từ Lệ.

Trong video có một người đàn ông bị trói trên ghế, nét mặt vô cùng hoảng sợ, phía sau anh ta là một người đàn ông mặc áo khoác màu xám, mang mặt nạ đàn ông màu trắng. Mà người đàn ông bị trói trên ghế không ai khác, chính là người mới bị xe tải đâm chết trên đường cao tốc, Mã Bách Xuyên.

Âm thanh trong đoạn video đã được xử lý, cho nên giọng nói người đàn ông mặc áo khoác đứng phía sau nghe rất lạ, chỉ

nghe thấy là giọng trầm nói với Mã Bách Xuyên: “Có thể bắt đầu rồi...”

Mã Bách Xuyên nghe xong dường như bị sợ hãi quá độ, thân thể run rẩy kịch liệt, sau đó giọng run run nói: “Tôi... tôi là Mã Bách Xuyên, là chủ tịch tập đoàn Bách Xuyên, tôi có tội! Tôi vì muốn có được giá dự án xây dựng công trình cơ bản của chính phủ, đã hối lộ chủ tịch thành phố Lý Bác Văn, còn... còn bỏ tiền giúp con gái ông ta xuất ngoại, tôi còn...”

Sau đó, xuyên suốt đoạn video Mã Bách Xuyên lần lượt tự thuật lại những tội ác anh ta đã làm, cũng nói ra rất nhiều người nhận hối lộ của anh ta. Mặc dù Viên Mục Dã không hiểu giới chính trị ở thủ đô cho lắm, nhưng cũng biết một khi đoạn video này bị phát lên mạng, thì sẽ tạo ra sóng to gió lớn đến thế nào.

Đợi đến khi Mã Bách Xuyên nói xong, người đàn ông kia lại tiếp lời: “Tôi là Sứ giả nhà trời, đây là lần thứ nhất!”

Người đàn ông mặc áo khoác nói xong câu này không giải thích thêm gì, kết thúc video.

“Đây là... người đã bắt cóc Mã Bách Xuyên?” Viên Mục Dã biết rồi vẫn hỏi lại.

Từ Lệ mặt buồn thiu: “Mười giờ tối hôm qua, đoạn video này bị một người đăng lên trên thanh hiển thị bài viết trong Baidu, may mà cục giám sát internet kịp thời phát hiện, lập tức ẩn đi, nếu không hôm nay thủ đô nhất định sẽ như ong vỡ tổ.”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi một lúc: “Anh cảm thấy những lời Mã Bách Xuyên nói... là thật hay giả?” Từ Lệ than nhẹ: “Mẹ nó chứ, đến tám chín phần là thật! Cho nên, hôm nay tôi mới gọi cậu đến đây là muốn cậu giúp tôi đến hiện trường lần nữa, xem tìm ra manh mối nào bị bỏ sót không.”

Chương 49: Xuân Phong Lý

Viên Mục Dã muốn nói với Từ Lệ rằng “có đi cũng như không!”, nhưng nghĩ đến việc dù sao người ta cũng đã tìm việc cho mình, tuy không hợp với mình, nhưng cũng coi như là đưa tay ra trong lúc mình gặp khó khăn rồi.

Nên Viên Mục Dã gật đầu nói: “Tối mai được không? Tối nay tôi còn có chút việc.”

Dù sao hiện giờ Viên Mục Dã đã không còn là cảnh sát nữa, cho nên cậu đương nhiên không có nghĩa vụ phải lập tức đến hiện trường vụ án, Từ Lệ cũng hiểu rõ điều này, bởi vậy anh ta gật đầu nói: “Không vấn đề gì, ngày mai cậu tan làm tôi sẽ đến đón cậu.”

Lúc ra ngoài cửa cục cảnh sát thành phố, Trương Khai đang buồn chán ngán ngẩm ngồi lướt điện thoại, cậu ta nhìn thấy Viên Mục Dã bước ra thì lập tức khởi động xe: “Anh ra rồi, nhanh nào, đi đón con sóc của anh trước còn đến Xuân Phong Lý, không lại muộn!”

Sau khi Viên Mục Dã lên xe, Trương Khai không hề hỏi anh đi vào trong cục làm gì, xem ra tên nhóc này không hề vô tâm vô phối như vẻ bề ngoài, phải nói là bề ngoài nhẵn nhụi bên trong có gai...

Đến khi họ đón được con sóc, chạy đến Xuân Phong Lý thì cũng hơi muộn, Hoắc Nhiễm vừa nhìn thấy bọn họ đã phàn nàn: “Đi ăn còn đến muộn? Nếu như ở thời cổ đại thì các anh đã bị tự nhiên đào thải rồi!”

Nhưng Trương Khai không hề để ý đến lời phàn nàn của cậu ta, đặt cái lồng chứa sóc con lên bàn, cậu ta nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng, lúc nãy trên đường hơi đông, may mà kỹ thuật lái của em không kém, nên mới không vi phạm luật giao thông mà đến đây đúng giờ...”

Đoàn Phong biết là cậu ta đang thuận mồm nói dối, không thèm nói lại mà cười nói với Viên Mục Dã: “Con sóc này cậu nuôi à?”

Viên Mục Dã nhìn con sóc trong lồng: “Cũng không hẳn là tôi nuôi, con sóc này chạy vào trong sân nhà tôi bị chó nhà tôi cắn, nên tôi mới đưa nó đến bệnh viện thú cưng kiểm tra, xem có bị thương ở đâu không...”

Viên Mục Dã nói xong định nhấc cái lồng để xuống dưới gầm bàn, thật ra từ đầu cậu đã không muốn đặt cái lồng lên bàn, vì cậu không biết trong những người ở đây có ai bị bệnh thích sạch sẽ hay không, nhưng không ngờ Trương Khai lại đặt thẳng nó lên trên bàn ăn.

Không ngờ đúng lúc này có một bàn tay trắng trẻo nhấc lấy chiếc lồng trước cậu: “Nó bị thương à?”

Viên Mục Dã thấy Tăng Nam Nam đột nhiên nói chuyện với mình, trong lòng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn vội vàng lắc đầu: “Không, chỉ bị sợ hãi quá độ thôi, bây giờ đã ổn rồi.”

Tăng Nam Nam nói bóng gió: “Trong nhà anh có nuôi chó, không thích hợp nuôi nó...”

Hoắc Nhiễm bên cạnh lập tức phản bác: “Chị ở trong ký túc xá càng không thích hợp để nuôi nó.”

Tăng Nam Nam liếc cậu ta: “Đừng có nói đến con sóc mà cậu cũng sợ?”

Hoắc Nhiễm mạnh miệng: “Sóc không phải giống chuột à?”

Viên Mục Dã lập tức hiểu ra, xem ra Tăng Nam Nam thích con vật này, thế nhưng Hoắc Nhiễm thì rất sợ những con vật nhỏ thì phải. Lúc này cậu mới nhớ ra, Trương Khai đã từng nói với cậu, Hoắc Nhiễm sợ côn trùng và bóng tối, không ngờ đến cả những sinh vật có lông nhỏ cậu ta cũng sợ...

Nhất thời Viên Mục Dã hơi khó xử, thật ra hiện giờ nhà cậu cũng không thích hợp để nuôi sóc, nếu Tăng Nam Nam thích thì để cô ấy nuôi cũng được. Nhưng Hoắc Nhiễm lại sợ nó, mà bọn họ đều ở trong ký túc xá số 54... Cho nên bây giờ cậu đang băn khoăn không biết có nên đưa con sóc cho Tăng Nam Nam hay không.

Lúc này Viên Mục Dã nghe thấy một giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng mình: “Con vật này thật đáng yêu.”

Viên Mục Dã quay lại, nhìn thấy một cô gái cả dáng dấp và khí chất đều xinh đẹp đang cười khanh khách sau lưng mình... Đối với đàn ông ở tuổi Viên Mục Dã, thì người phụ nữ trước mắt đáp ứng đầy đủ các tiêu chuẩn về người phụ nữ trong mộng của họ.

Viên Mục Dã vừa định nói chuyện thì Trương Khai lên tiếng trước: “Chị Tần, đây là đồng nghiệp mới đến, tên là Viên Mục Dã, con sóc là của cậu ấy.”

Viên Mục Dã nghe thấy người này chính là Tần Uyển, lập tức nhìn về phía Đoàn Phong theo bản năng, muốn tìm ra thứ gì đó trong mắt anh ta, kết quả lại nhận được ánh mắt không hề dao động của Đoàn Phong... Viên Mục Dã lập tức hiểu vị đội trưởng của bọn họ không hề có ý kia với Tần Uyển.

Nhưng ánh mắt của Trương Khai và Hoắc Nhiễm lại khác hẳn, bọn họ đều ít tuổi hơn Viên Mục Dã, ánh mắt nhìn người khác phái vẫn đang trong giai đoạn “nửa sống nửa chín”, đối tượng trong mơ của bọn họ là loại thực nữ như Tần Uyển.

Lúc này Tần Uyển cười đi đến trước mặt Viên Mục Dã, chị nói: “Tôi là Tần Uyển, là chủ quán này, cậu gọi tôi là chị Tần được rồi...”

Viên Mục Dã lễ phép gật đầu: “Chào chị Tần...”

Tần Uyển nhìn ra tính tình Viên Mục Dã hơi then thừng, chị vừa cười vừa cầm menu và nói: “Khẩu vị đồ ăn của cậu Viên thế nào? Cậu xem menu trước đi, nếu như không có trên này có thể gọi ngoài cũng được...”

Viên Mục Dã ngại ngùng nói: “Tôi ăn gì cũng được, mọi người thường xuyên đến đây, nhất định biết món gì chị Tần nấu ngon nhất, để họ gọi tốt hơn!”

Tần Uyển cười: “Cậu đến chỗ chị không cần khách sáo, đến vài lần quen rồi thì sẽ như bọn họ thôi!” Nói xong chị lại quay sang nhìn một loạt: “À? Sao không thấy Đại Quân đâu?”

Tần Uyển vừa dứt lời, Trương Đại Quân giống như một cơn lốc đen đẩy cửa đi vào: “Giao thông thủ đô bây giờ kém quá, đâu cũng thấy tắc đường.”

Nghe Trương Đại Quân nói vậy, Trương Khai và Viên Mục Dĩ nhìn nhau, trong lòng Viên Mục Dĩ âm thầm chửi bậy, Trương Khai và Trương Đại Quân đúng là cùng một loại người, cá mè một lứa, ngay cả lý do nói dối cũng giống nhau.

Không ai nói gì, chỉ có Đoàn Phong bật cười lắc đầu: “Xem ra đường phố hôm nay đúng là có vấn đề!”

Nghe anh ta nói vậy, ba kẻ nói dối hơi chột dạ trong lòng, nhất là Viên Mục Dĩ... Thật ra với tính tình hăng ngày của cậu, mặc dù không nói ra chuyện mình đến cục cảnh sát thành phố, cũng không cần thiết đưa ra một cái lý do thiếu tin cậy như thế đúng không?

Mặc dù Trương Khai có ý muốn giúp Viên Mục Dĩ, nhưng trình độ nói dối của cậu ta quá kém! Hay lắm, người sáng suốt nghe xong sẽ biết ngay cả ba tên kia đều đang nói dối. Còn Đoàn Phong không vạch trần bọn họ, ít nhiều cũng để mặt mũi lại.

Sau đó Đoàn Phong cầm menu, gọi mấy món đồ ăn mọi người hay ăn, Viên Mục Dĩ nghe hết các món ăn mặc dù không phải những món cậu thích, nhưng dĩ nhiên sẽ theo khẩu vị mọi người.

Sau khi thịt rượi đưa lên đủ, bầu không khí trở nên sôi động, Trương Đại Quân không ngừng kể cho họ nghe những chuyện lý thú trong lần công tác này, Trương Khai vừa nghe vừa hâm mộ, Trương Đại Quân kể đến chỗ vui vẻ thì vỗ bàn nói với Trương Khai: “Tiểu Khai Tử, lần này cậu không đi đúng là quá đáng tiếc!”

Chương 50: Cảnh tượng quen thuộc

Trương Khai giận dữ: “Chứ còn gì nữa! Anh nói xem, mang theo đồ rắm thối này đi làm gì? Còn không bằng để em đi?”

Hoắc Nhiễm nghe thấy Trương Khai gọi mình là rắm thối thì không vui nói: “Ai là rắm thối? Đồ khi đột, nào còn chưa phát triển!”

Trương Khai lập tức cãi lại: “Cậu thì thông minh chắc! Cả nhà cậu đều thông minh! Ngày ngày ở cùng ký túc xá với cậu đúng là vận đen tám đời của tôi!” Nói xong cậu ta quay sang Viên Mục Dã: “Anh Viên, nếu không anh đừng ở nhà cũ nữa, đi làm quá xa, hay là chuyển đến số 54 ở giống chúng tôi đi! Đến lúc đó hai người chúng ta một phòng, cho cái tên rắm thối kia tức chết luôn!”

Viên Mục Dã vừa định nói trong nhà mình còn có chó, không tiện ở ký túc xá, thì nghe thấy Đoàn Phong đột nhiên nói xen vào: “Cậu Viên hiện giờ chưa thích hợp ở lại số 54, việc này nói sau.”

Mọi người đều ngạc nhiên, dường như không ai ngờ Đoàn Phong sẽ nói ra câu này, mặc dù Viên Mục Dã không biết vì sao Đoàn Phong nói như vậy, nhưng cậu không thích khiến bầu không khí trở nên gượng gạo, vội vàng phụ họa: “Bây giờ tôi quả thật không thích hợp ở chung ký túc xá với mọi người, nếu như có một mình tôi thì đơn giản, nhưng nhà tôi còn có một con chó của người bạn gửi nuôi... sau này có cơ hội tính sau.”

Trương Đại Quân là người biết nhìn mặt nói chuyện, anh ta nghe vậy vội vàng chuyển chủ đề: “Chị Tần, cho chúng tôi mấy chai bia! Tiểu Viên như dòng máu mới gia nhập vào đội chúng ta, nào, chúng ta kính Tiểu Viên một chén!”

Viên Mục Dã vội cầm chén rượu lên: “Nên là tôi kính mọi người trước mới đúng, tôi mới đến, sau này nhờ mọi người chỉ bảo nhiều hơn.”

Trương Khai ôm Viên Mục Dã, trên mặt có vẻ say, cậu ta nói: “Anh Viên, tôi đề nghị một ý kiến, anh xem bây giờ anh cũng là một thành viên của số 54 rồi, sau này cách nói chuyện của anh phải thay đổi, đừng già dặn như thế... khách sáo như thế, quá xa cách, anh xem chúng ta có bao nhiêu người, có cái gì... thì nói cái đó! Tuyệt đối không được giấu giếm, biết... không?”

Viên Mục Dã bật cười gật đầu: “Được, tôi biết rồi, sau này tôi sẽ cố gắng sửa!”

“Cái gì mà cố gắng sửa? Nhất định phải sửa! Anh chỉ cần coi chúng tôi như anh em, nghĩ cái gì nói cái đó, có gì nói đó...”
Trương Khai càng nói càng loạn, đầu lười lúu cả lại.

Viên Mục Dã không ngờ Trương Khai to lớn như vậy, tửu lượng lại kém thế? Xem ra đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được nhỉ?

Sau khi com nước no nê, Trương Khai uống đến mức đứng không vững, thế nên mọi người chia thành hai hướng, một là Hoắc Nhiễm không hề dính một giọt rượu nào lái xe đưa Viên Mục Dã và Trương Đại Quân về, còn những người còn lại đi bộ về số 54, vì Xuân Phong Lý chỉ cách đường Hướng Dương không đến hai con phố.

Lúc về, Viên Mục Dã thấy Tăng Nam Nam thực sự thích con sóc kia, nên đưa chiếc lồng cho cô và bảo: “Tôi tạm thời không chăm sóc được nó, cô có thể giúp tôi nuôi nó mấy ngày được không?”

Tăng Nam Nam không ngờ Viên Mục Dã lại đưa con sóc cho mình nuôi, trong mắt thoáng qua tia vui sướng không che giấu được, mặc dù cô nhanh chóng giấu đi cảm xúc, nhưng vẫn bị Viên Mục Dã nhìn thấy.

“Được rồi, vậy tôi sẽ nuôi hộ anh mấy hôm...” Mặc dù Tăng Nam Nam ra vẻ miễn cưỡng, nhưng Viên Mục Dã biết trong lòng cô ấy rất vui.

Thật ra Trương Đại Quân uống cũng nhiều, suốt đường về lái nhải không ngừng, nói gì mà anh ta về trễ sẽ vì vợ mắng... Viên Mục Dã thấy tình cảnh này đương nhiên để Hoắc Nhiễm đưa Trương Đại Quân về nhà trước, sau đó mới đưa mình về.

Nhà Trương Đại Quân ở gần trường trung học số 5, nên được xem là khu dân trí cao, xem ra vợ Trương Đại Quân rất có mắt nhìn, sớm mua một căn phòng ở đây chờ giá trị tăng lên.

Không ngờ hai người bọn họ vất vả đưa được Trương Đại Quân đến trước cửa nhà, Viên Mục Dã vừa định gõ cửa thì Hoắc Nhiễm ngăn lại nói: “Gõ cái gì! Nhà anh ấy không có ai!”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Sao lại không có ai? Vừa rồi tôi nghe thấy Trương Đại Quân thì thầm rằng về muộn sợ bị vợ mắng đấy thôi, vợ anh ấy không ở nhà sao?”

Sắc mặt Hoắc Nhiễm buồn bã: “Anh Đại Quân... vợ anh ấy, mất từ ba năm trước rồi, mấy năm nay anh ấy không chịu dọn về số 54, hơn nữa lúc nào cũng nói vợ mình đang chờ ở nhà nên muốn về sớm. Nhưng chúng tôi đều biết làm gì có ai chờ anh ấy! Chỉ là chúng tôi không đành lòng nói toạc ra thôi, cho nên sau này anh cũng phải chú ý đấy biết chưa? Không được hỏi anh ấy những câu liên quan đến chuyện của chị dâu.”

Nói xong, Hoắc Nhiễm lấy chùm chìa khóa ở đai lưng của Trương Đại Quân mở cửa ra, sau khi hai người đỡ Trương Đại Quân vào nhà, thấy đồ đạc trong nhà bày biện rất ấm cúng, không hề có dấu hiệu ba năm nay không có bàn tay chăm sóc của phụ nữ. Trên tường phòng khách còn treo bức ảnh cưới, trong ảnh Trương Đại Quân cười rất hạnh phúc.

Sau đó họ kéo Trương Đại Quân vào phòng ngủ, may mà anh ta chưa say đến nỗi không nhắc được chân lên, nếu không với trọng lượng của Trương Đại Quân... hai người họ chắc chết.

Viên Mục Dã thấy Hoắc Nhiễm đi vào bếp lấy một cốc nước ấm đặt ở đầu giường, người từng uống say đều biết, người sau khi say rượu tỉnh lại việc đầu tiên là muốn uống nước. Bình thường nhìn bề ngoài Hoắc Nhiễm trông chảnh chọe, tự kỷ nhưng ở phương diện chăm sóc người khác cậu ta rất cẩn thận.

Hoắc Nhiễm để cốc nước cẩn thận rồi định đi, nhưng cậu ta vừa quay người thì thấy Viên Mục Dã dùng vẻ mặt vui vẻ nhìn mình, lập tức đỏ mặt nói: “Ánh mắt anh thế kia là như nào? Để cốc nước trên đầu giường cho người say không phải là chuyện bình thường sao?”

Viên Mục Dã biết Hoắc Nhiễm đang thấy ngại, nên chỉ lắc đầu nói: “Chúng ta đi thôi...”

Không ngờ Viên Mục Dã vừa ra khỏi phòng ngủ đã nhìn thấy một người phụ nữ tóc dài ngồi ngay ngắn trên ghế sofa ở phòng khách... Cậu giật mình, thầm nghĩ: “Vợ Đại Quân chết ở nhà sao?”

Đang nghĩ ngợi thì Hoắc Nhiễm ở sau lưng đẩy cậu một cái: “Đi đi!”

Viên Mục Dã quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc giơ tay lên ra hiệu im lặng, sau đó quay lại tiếp tục nhìn vào phòng khách...

Người phụ nữ kia mặc một bộ quần áo ở nhà, nhìn không thấy giống bị bệnh gì, bởi vậy Viên Mục Dã đoán cái chết của vợ Đại Quân không phải là tử vong bình thường.

Quả nhiên, lúc này có một người dáng cao gầy đi từ trong bếp ra, đến bên cạnh người phụ nữ kia, cúi đầu thì thầm gì đó với cô ấy...

Nhìn cảnh này, trong lòng Viên Mục Dã vô cùng hoảng loạn, hình ảnh này sao lại quen thuộc đến như thế! Mặc dù địa điểm và nạn nhân không giống nhau, nhưng những hình ảnh trước mắt giống hệt như tình cảnh lúc Lý Tử Y tự tử!

Trong lúc Viên Mục Dã vẫn đang kinh ngạc ngẩn người, thì bóng dáng cao gầy kia đã quay người rời đi...

Chương 51: Việc không dễ làm

Chỉ một lúc sau, Trương Đại Quân mồ hôi mồ kê nhễ nhại chạy về, anh ta nôn nóng nói gì đó với người phụ nữ kia, nhưng cô ta, hoặc phải nói là vợ của Đại Quân lại chẳng có một chút phản ứng nào, mặt mày ngờ ngạc nhiên ngồi ở trên ghế sofa...

Còn Trương Đại Quân như thể không hề nhận ra sự khác thường của vợ mình mà liên tục nói gì đó, mãi đến khi vợ anh ta đột ngột đứng bật dậy khỏi ghế sofa, anh ta mới cảm thấy hình như đã xảy ra chuyện gì đây không ổn rồi.

Lúc này hình như Trương Đại Quân muốn đi qua kéo vợ mình, nhưng vợ của anh ta lại đột nhiên tránh né, sau đó xoay người chạy ra phía ban công... Ban công nhà Trương Đại Quân là không gian mở, là loại ban công thường có thể phơi được chăn. Có lẽ lúc Trương Đại Quân sửa nhà cũng không ngờ được rằng lại có một ngày người vợ yêu dấu sẽ nhảy từ đó xuống.

Cho đến giờ Viên Mục Dã vẫn không thể quên được vẻ mặt tuyệt vọng và kinh ngạc của Đại Quân lúc ấy, anh ta không hiểu tại sao vợ mình đang yên đang lành lại nhảy lầu tự tử?

Hoắc Nhiễm bị ánh mắt của Viên Mục Dã nhìn về phía mình đè ép, trong nháy mắt cậu ta hiểu ngay anh chàng Viên Mục Dã thoát nhìn cẩn thận, luôn lịch sự với tất cả mọi người này, thật ra cũng là một người không đơn giản.

Từ ánh mắt của Viên Mục Dã, Hoắc Nhiễm có thể nhìn ra được nhất định ông anh này đã thấy thứ gì đó mà cậu ta không thể nhìn thấy... Đừng trông Hoắc Nhiễm trẻ tuổi, nhưng bắt đầu từ hồi mười lăm tuổi, cậu ta đã là nhân viên ngoài biên chế của số 54 rồi. Số chuyện tà ma mà cậu ta đã gặp nhiều không đếm xuể, hơn nữa cậu ta biết Viên Mục Dã sẽ không vô cớ hù

dọa mình, vả lại Viên Mục Dĩ vừa tới số 54, cho nên anh chàng càng không thể nào biết được chuyện của vợ Trương Đại Quân.

Qua hồi lâu, cuối cùng Viên Mục Dĩ không nhìn chăm chăm vào phòng khách tối tăm nữa. Sắc mặt cậu u ám, cậu quay đầu nhìn sang Hoắc Nhiễm và hỏi: “Vợ của anh Đại Quân chết như thế nào vậy?”

Hoắc Nhiễm nghe hỏi mà lòng thâm đánh thót một cái. Đúng là cậu ta đã từng gặp nhiều chuyện tà ám, nhưng gặp nhiều không có nghĩa là không sợ hãi. Từ trước đến nay, một người sợ bóng tối như cậu ta sao lại có thể không sợ ma chứ?

“Anh... anh hỏi điều này để làm gì?” Sắc mặt Hoắc Nhiễm tái nhợt.

Câu nói của cậu ta nhắc nhở Viên Mục Dĩ, thật ra mình không nên hỏi thẳng như vậy, cậu hoàn toàn có thể tìm cơ hội hỏi Lâm Miểu, chứ không phải hỏi luôn chàng trai trẻ trước mặt này.

Viên Mục Dĩ lập tức lấy lại tinh thần: “Không có việc gì, đi thôi...”

Hoắc Nhiễm đầu ngốc, cậu ta nhìn là biết Viên Mục Dĩ đang cố tình lảng tránh câu hỏi của mình, bèn truy hỏi: “Rốt cuộc anh đã thấy cái gì?”

“Không có gì...” Viên Mục Dĩ nói bằng chất giọng trầm xuống.

Hoắc Nhiễm cười khẩy: “Tôi biết anh thấy cái gì... Tất cả những người có thể vào số 54 đều không phải người bình thường. Trương Khai nói rất đúng, nếu anh đã vào số 54 chúng tôi thì không cần thiết phải giấu giếm như vậy!” Nói đến đây, cậu ta giơ tay chỉ ra phía ban công và bắt đầu kể: “Vợ của anh Đại Quân đã nhảy từ chỗ đó xuống. Hôm đấy hai vợ chồng họ cãi cọ bởi vì một việc nhỏ, trong cơn tức giận, anh Đại Quân đi ra ngoài uống rượu với chúng tôi. Tôi đã gặp chị dâu vài lần, mặc dù lòng dạ hẹp hòi nhưng cũng không đến mức bởi vì chuyện nhỏ tí ti này mà muốn nhảy lầu. Lúc ấy, đầu tiên anh Đại Quân nhận được tin nhắn từ một số lạ gửi tới, trong đó bảo anh ấy lập tức về nhà gặp mặt vợ lần cuối cùng. Tôi và

Trương Khai còn nói đùa rằng chắc chắn đây là tin nhắn lừa đảo! Anh Đại Quân cũng cười nói vợ mình chưa bao giờ làm chuyện khóc lóc làm loạn, đòi thất cổ. Nhưng một lát sau anh Đại Quân lại nói trong lòng anh ấy hơi bồn chồn, mắt phải còn máy liên tục, anh ấy phải về nhà xem thử. Khi đi, anh ấy còn bị mấy người chúng tôi cười nhạo một trận... Ai ngờ anh ấy đi chưa được một tiếng, đội trưởng đã nhận được điện thoại của anh ấy! Trong điện thoại anh ấy khóc rất to, khóc tới mức không nói năng được rõ ràng. Lúc ấy cả đám tôi và Trương Khai đều tròn tròn mắt, cảm thấy chắc chắn là có vấn đề rồi!! Hôm nay tôi nói với anh nhiều như vậy không vì điều gì khác, chỉ không muốn để anh nhắc tới chuyện này với anh Đại Quân. Đây là điều cấm kỵ mãi mãi không thể nhắc đến trong lòng anh ấy, bởi vì đến bây giờ anh ấy vẫn không biết rốt cuộc tại sao vợ của mình lại muốn tự tử!”

Nghe xong, Viên Mục Dã đặt tay lên vai Hoắc Nhiễm và bóp mạnh: “Yên tâm đi, lòng tôi hiểu rõ. Tôi sẽ không đề cập đến trước mặt anh ấy.”

Hoắc Nhiễm thở dài, sau đó chuẩn bị đi, ai ngờ chưa đi được mấy bước, cậu ta đột nhiên quay đầu lại hỏi Viên Mục Dã: “Anh Viên, mới nãy anh đã thấy điều gì?”

Viên Mục Dã hơi sững sốt, đây là lần đầu tiên thẳng thắn Hoắc Nhiễm này gọi mình là anh Viên. Cậu suy nghĩ rồi đáp rất thận trọng: “Nếu tôi nói tôi thấy cảnh vợ của anh Đại Quân tự tử... cậu có tin không?”

Cậu ta hơi nhú mày, sau đó lại giãn lông mày ra và nói: “Tôi tin...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, vậy tôi có thể nói cho cậu biết rằng tôi nhìn thấy được một vài chuyện xảy ra ở đây trước khi anh Đại Quân chưa kịp trở về, nhưng đó cũng không phải toàn bộ sự thật về việc vợ anh Đại Quân tự tử! Nếu hôm nay chúng ta nói cho anh Đại Quân biết chút thông tin chẳng đáng kể gì này trong tình huống chưa biết toàn bộ chân tướng, với anh ấy mà nói thật sự hơi tàn nhẫn quá... Cho nên khi chưa điều tra rõ hoàn toàn sự việc, chúng ta vẫn chưa thể nói với anh ấy được.”

“Vậy rốt cuộc anh đã nhìn thấy cái gì?” Hoắc Nhiễm tiếp tục truy hỏi.

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi nhìn thấy một bóng người mơ hồ xuất hiện ở đây, nhưng lại không thấy rõ lắm mặt mũi của người nọ. Có điều có thể chắc chắn gã là một người đàn ông trẻ.”

“Là gã đẩy chị dâu xuống lầu ư?” Hoắc Nhiễm nghi ngờ.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không phải, vợ của anh Đại Quân nhảy lầu ngay trước mặt anh ấy, người kia đã đi trước khi anh Đại Quân trở về. Tuy nhiên có thể khẳng định một điều, sự xuất hiện của người đó chắc chắn có liên quan đến cái chết của vợ anh Đại Quân, bởi vì tôi thấy người nọ đã nói gì đó với vợ anh Đại Quân trước khi đi.”

Hoắc Nhiễm hỏi: “Nói gì?”

“Tôi không nghe thấy âm thanh, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh thôi...” Viên Mục Dã ăn ngay nói thật.

Hoắc Nhiễm ngạc nhiên một lúc mới nói với Viên Mục Dã: “Được, tôi biết rồi. Nếu có cơ hội, tôi nhất định phải điều tra rõ chuyện này! Tôi không muốn để anh Đại Quân tiếp tục sống mãi như vậy. Tôi muốn cho anh ấy sống cuộc sống bình thường.”

Viên Mục Dã khẽ thở dài rồi bảo: “Được, chúng ta cùng nhau điều tra...”

Ra khỏi nhà Đại Quân, Hoắc Nhiễm đột nhiên trầm giọng nói với Viên Mục Dã: “Hôm nay cảm ơn anh đã chịu nói cho tôi biết, có điều việc ở số 54 cũng không dễ làm. Anh cần phải suy nghĩ kỹ, đừng để đến lúc đó vì liên lụy người khác mà cảm thấy hối hận!”

Viên Mục Dã sửng sốt, cậu không biết tại vì sao mà Hoắc Nhiễm lại nói ra lời này? Chẳng lẽ cậu ta ám chỉ chuyện của vợ Đại Quân? Nhưng khi Viên Mục Dã vừa định hỏi cậu ta tại sao lại nói như vậy thì Hoắc Nhiễm đã vào bước vào thang máy trước.

Về đến nhà, Kim Bảo đã ở cửa chờ từ lâu. Viên Mục Dã chơi ném bóng ở trong sân với nó một chốc theo thường lệ, rồi mới về phòng chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

Chương 52: Báo cáo điều tra

Nhưng Viên Mục Dã nằm ở trên giường mãi vẫn không ngủ được. Trong lòng cậu vẫn luôn nghĩ đến những lời nói ban nãy của Hoắc Nhiễm, như thế nào gọi là việc ở số 54 không dễ làm?! Còn bảo cậu đừng hỏi hận gì đó? Xem ra số 54 này tuyệt đối không đơn giản như nhìn bề ngoài, nước ở nơi này rất sâu đây.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã có mặt đúng giờ ở trước cửa chính của tòa nhà số 54. Cậu lấy chiếc “chìa khóa công nghệ cao” theo lời Trương Khai ra, vừa mới chuẩn bị mở cửa đã nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói của Trương Đại Quân: “Tối sớm thế? Xem ra tửu lượng của cậu tốt đấy nhỉ?”

Viên Mục Dã quay đầu lại nói “Chào”, sau đó cười đáp: “Tửu lượng của tôi xoàng thôi. Ngày hôm qua không uống nhiều là do các anh không nhận tâm chuốc tôi, nếu không tôi cũng không bằng anh và Trương Khai đâu!”

Trương Đại Quân giờ bữa sáng trong tay lên và hỏi: “Ăn sáng chưa? Anh mua hơi nhiều, có muốn cùng ăn không?”

Viên Mục Dã vừa nghe vậy vội xin miễn: “Ăn rồi, tôi ăn rồi. Anh nhanh đi vào ăn đi, nếu không sẽ nguội mất.”

Hai người vừa nói vừa cười đi vào tòa nhà cũ, đúng lúc gặp Trương Khai còn đang ngái ngủ chuẩn bị đi lên lầu, cậu ta thấy bữa sáng trong tay Trương Đại Quân bèn giờ tay giành lấy: “Chỉ có anh Tròn Vo là tốt, biết em chưa ăn sáng!”

Trương Đại Quân thấy vậy lại giằng về: “Cậu đánh răng rửa mặt chưa mà đã ăn? Rửa mặt trước đi! Một lát lên lầu rồi ăn, hơn nữa trong đây còn có cả phần của Hoắc Nhiễm và Nam Nam nữa đấy!”

Trương Khai bĩu môi: “Tròn Vo, anh không công bằng nhé, chỉ biết thương hai người nhỏ tuổi! Không thương em!”

Trương Đại Quân cười xấu xa: “Cậu có cái gì hay mà thương? Cậu già đầu rồi mà còn ăn hiếp trẻ con hả?!”

Bởi vì bữa cơm ngày hôm qua, Viên Mục Dĩ và bọn họ dường như đã trở nên thân hơn, nhất là Tăng Nam Nam. Lúc cô nhìn thấy Viên Mục Dĩ còn chủ động chào hỏi cậu!

Hành động này cũng làm Viên Mục Dĩ thấy hơi giật mình. Nhưng khi Tăng Nam Nam đi ngang qua bên cạnh, cậu lại nhận thấy trong mũ áo hoodie của cô nhóc hình như có cái gì đó động đậy... Viên Mục Dĩ nhìn kĩ, hóa ra là con sóc con kia đang trốn ở bên trong. Xem ra cô nhóc thật sự thích con thú nhỏ này, nếu không sẽ không mang theo người kể cả lúc đi làm.

Trong phòng họp, Hoắc Nhiễm và Trương Khai đang ăn bữa sáng Trương Đại Quân mang đến, những người khác cũng đã ngồi sẵn chờ họp. Lúc này Đoàn Phong đẩy cửa bước vào, anh ta đặt một chồng hồ sơ ôm trên tay xuống trước mặt Viên Mục Dĩ rồi nói: “Hôm nay không có việc gì. Cậu xem lại những vụ án trước đây chúng tôi từng điều tra đi...”

Viên Mục Dĩ cũng biết đây là cách nhanh nhất để hòa nhập vào với bọn họ, thế nên cậu vui vẻ nói: “Được...”

Ai ngờ ngay lúc này, Hoắc Nhiễm đang ăn bữa sáng, tiện tay xé rách một gói đậu phộng ra chuẩn bị ăn, kết quả lại thấy một con vật nhỏ lông xù nhảy tới trước mặt cậu ta như một tia chớp, cướp lấy một hạt đậu phộng rồi chạy!

Lúc ấy miệng Hoắc Nhiễm đang ngậm một ngụm sữa đậu nành, bị con sóc đột ngột xuất hiện dọa nên phun luôn sữa đậu nành trong miệng vào mặt của Trương Khai ở đối diện! Thoáng chốc, khung cảnh trở nên vô cùng đẹp mắt... Lúc này Viên Mục Dĩ mới phát hiện, dường như Trương Đại Quân béo phệ, nhưng lại là một người mập khá nhanh nhẹn. Trong nháy mắt Hoắc Nhiễm phun ngụm sữa đậu nành ra, anh ta đã né tránh một cách nhẹ nhàng.

Nhìn Trương Khai bị mình phun sữa đậu nành đầy mặt, Hoắc Nhiễm cũng không biết nên nói cái gì. Thế là cậu ta đành phải tức giận nói với Tăng Nam Nam: “Sao cô lại mang sóc vào phòng họp?! Nó không có lông sắt à?!”

Tằng Nam Nam nói với vẻ mặt vô tội: “Nó vẫn chưa trưởng thành, nhốt vào lồng sắt không tốt đâu, nó sẽ bị bức bối...”

“Cô...” Hoắc Nhiễm chỉ đành bất đắc dĩ trừng mắt với Tăng Nam Nam, ra về tôi không thèm chấp nhặt với cô.

Đoàn Phong đành phải rút khăn giấy ra đưa cho Trương Khai: “Đừng làm âm ỉ nữa, nhanh lau đi...”

Trương Khai vừa lau vừa oán trách: “Ai làm âm ỉ ạ? Nếu biết trước bị phun đầy mặt thì thà không rửa mặt còn hơn nhỉ?”

Hoắc Nhiễm nghe Trương Khai nói thế thì giận đến nổi tai hơi đỏ lên, cậu ta bấu mỗi không nói một câu. Cuối cùng Viên Mục Dĩ cười nói với Trương Khai: “Sữa đậu nành là thứ có thể dưỡng trắng. Tôi thấy hình như cậu trắng hơn vừa rồi một chút đấy...”

“Thật vậy hả?” Trương Khai nửa tin nửa ngờ lấy điện thoại di động ra làm gương soi thử.

Đoàn Phong khẽ ho nhẹ rồi bảo: “Thôi thôi... Nói hai chuyện chính nào. Một là Tiểu Viên đã chính thức trở thành thành viên của chúng ta, nhưng cậu ấy vẫn chưa quen với công việc của chúng ta. Đại Quân, anh dẫn dắt cậu ấy một thời gian nhé.”

Trương Đại Quân gật đầu vừa định nói thì lại bị Trương Khai giành mất: “Em dẫn dắt rất tốt mà! Cần gì phải làm phiền đến anh Đại Quân chứ?”

Nhưng Đoàn Phong lại chỉ lườm cậu ta bằng đuôi mắt, căn bản chẳng thèm hòa theo câu của cậu ta...

“Chuyện thứ hai, tôi đã gửi báo cáo điều tra vụ sông Kim Thủy cho tổng giám đốc Lâm. mấy ngày nay tạm thời không có công việc gì khó giải quyết, nếu mọi người muốn nghỉ phép thì thừa dịp này mà nghỉ đi, đừng để đến lúc bận có muốn nghỉ cũng không được.”

Đoàn Phong vừa dứt lời, Hoắc Nhiễm đã giơ tay lên: “Đội trưởng, em muốn xin nghỉ phép mấy ngày...”

Đoàn Phong gật đầu: “Được, một lát cậu nộp giấy xin nghỉ phép đến phòng làm việc của anh.”

Sau khi nói xong, anh ta lại nhìn lướt qua mọi người rồi hỏi lại: “Còn ai muốn nghỉ phép nữa không? Nếu không có thì tan

hợp!”

Ra khỏi phòng họp, Viên Mục Dã ôm một chồng hồ sơ trở về phòng làm việc của mình. Nhưng cậu vừa mới ngồi xuống thì Trương Khai đã xáp vào: “Chờ khi anh có thể nghỉ phép, chúng ta cùng đi ra ngoài chơi đi!”

Viên Mục Dã buồn cười: “Cậu muốn đi chơi như vậy, tại sao lần này không nghỉ phép đi?”

Trương Khai khẽ than thở: “Anh không biết đây, tôi đây là người thích náo nhiệt, đi chơi một mình đâu có ý nghĩa gì chứ? Anh Tròn Vo và đội trưởng Đoàn cũng không nghỉ phép, anh đâu thể bảo tôi đi chơi với thằng nhãi ranh Hoắc Nhiễm kia được. Ngẫm lại thì đó là một kiểu tra tấn đấy! Bây giờ có anh tới thì tốt rồi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi ra ngoài chơi...”

Viên Mục Dã chỉ cười mà không trả lời lại, có vẻ như ngẫm nhận lời với Trương Khai, nhưng sự thật là cậu không có mặt mũi nói rằng từ nhỏ đến lớn mình chưa từng đi ra ngoài du lịch lần nào...

Trương Khai thấy Viên Mục Dã đồng ý đề nghị của mình rồi nên vừa ngâm nga câu hát vừa về ký túc xá rửa mặt. Cậu ta đi cái là Viên Mục Dã cảm thấy cả thế giới đều yên tĩnh lại, cuối cùng mình cũng có thể yên tĩnh xem những hồ sơ này một cách đàng hoàng rồi.

Trước khi mở những hồ sơ này ra, Viên Mục Dã cho rằng số 54 là một đơn vị nghiên cứu khoa học. Thứ bọn họ nghiên cứu đáng lẽ phải rất nghiêm chỉnh và cẩn thận, rất khoa học... Kết quả sau khi cậu đọc tài liệu trong những hồ sơ đó, thế giới quan mà cậu dựng nên từ nhỏ đến lớn lập tức chịu cú sốc nghiêm trọng.

Cậu mở từng hồ sơ ra một và nhận thấy bên trong đều là báo cáo điều tra của một vài sự kiện ma quái, nội dung của những báo cáo này tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém vụ “Sông Kim Thủy ăn thịt người”.

Cái gì mà “Đứa bé có đôi mắt kỳ lạ”, “Thung lũng ký ức”, “Trao đổi linh hồn”, thậm chí còn có “Sống lại sau khi chết”... Viên Mục Dã đọc từng báo cáo điều tra của từng sự việc quái

lạ, cậu thật lòng nghi ngờ có phải Đoàn Phong lấy nhằm hồ sơ hay không? Số 54 đường Hướng Dương thật sự là một đơn vị nghiên cứu khoa học sao?

Chương 53: Nhà cũ

Viên Mục Dã là người làm việc chăm chỉ. Đoàn Phong bảo cậu xem báo cáo điều tra trước đây nên cậu thật sự ngồi trong phòng làm việc xem nghiêm túc cả ngày, ngay cả cơm trưa cũng do Trương Khai mang về văn phòng cho cậu ăn.

Ở trong mắt Viên Mục Dã, mặc dù cuối cùng những vụ việc quái lạ đó đều có một lời giải thích tạm coi như “hợp tình hợp lý”. Nhưng Viên Mục Dã có thể cảm nhận được rõ ràng cái gọi là lời giải thích “hợp tình hợp lý” ít nhiều đều hơi gò ép, dường như là đang che giấu sự thật của vụ việc.

Có lẽ Lâm Miêu nói rất đúng, quả thật là vì nghề nghiệp trước kia nên mình thích nghi ngờ mọi việc... Nhưng kinh nghiệm trước kia nói cho Viên Mục Dã biết, mỗi nghi ngờ của cậu chính xác đến tám mươi, chín mươi phần trăm.

Lúc sắp tan làm, cậu nhận được điện thoại của Từ Lệ, lúc này Viên Mục Dã mới nhớ tới chuyện hôm qua đã đồng ý với người ta. Vì thế cậu bèn gửi vị trí của mình cho Từ Lệ, bảo anh ta đến đón mình sau năm giờ rưỡi.

Một lát sau, cậu chào hỏi với mọi người rồi đi một mình ra khỏi số 54... Cậu vừa mới đi ra khỏi ngõ nhỏ đã nhìn thấy xe Từ Lệ đậu ở ngã tư. Lúc Viên Mục Dã gửi vị trí cho Từ Lệ cũng không nghĩ nhiều, ai ngờ cậu mới vừa ngồi lên xe, Từ Lệ đã dùng vẻ mặt giật mình, hỏi: “Cậu vào số 54 làm ư?”

Viên Mục Dã hơi sững sốt, đáp: “Hả, làm sao thế? Số 54 này rất nổi tiếng à?”

Từ Lệ hơi kinh ngạc: “Trước kia cậu chưa từng nghe nói đến chuyện của số 54 ư?”

Viên Mục Dã lắc đầu, đáp với khuôn mặt thẳng thắn thành khẩn: “Mấy ngày hôm trước tôi mới biết còn có một đơn vị như vậy...”

Từ Lệ nghe vậy thì bật cười: “Thôi được, cậu vào đó cũng tốt. Lỡ đâu về sau nếu chúng tôi có chuyện gì muốn nhờ số 54 hỗ trợ, tìm thẳng cậu là được, không cần chạy vạy nhờ vả mối quan hệ khắp nơi cũng không tìm thấy cách.”

Viên Mục Dĩ ngờ vực: “Anh nói là trước kia anh đã từng đi tìm đơn vị số 54 nhờ giúp đỡ ư? Sao tôi chưa từng nghe nói đến chuyện này nhỉ?”

Từ Lệ nghe cậu hỏi như vậy thì hơi xấu hổ: “Đương nhiên là lén lút tìm, chuyện như thế này cũng không thể gióng trống khua chiêng nói ra ngoài được!”

“Vụ nào thế? Kể tôi nghe thử...” Viên Mục Dĩ hơi tò mò.

Từ Lệ nhớ lại rồi bắt đầu kể: “Chắc là chuyện ba năm trước đây. Lúc ấy cậu còn ở quê cho nên không biết cũng rất bình thường. Lúc ấy vụ án kia âm ỉ đến mức làm cả thành phố đều biết. Cấp trên ra mệnh lệnh bảo chúng tôi cần phải phá án trong thời hạn quy định, nếu không người của cả đội chúng tôi đều phải gánh chịu hậu quả!”

Sau đó, trên đường đi đến hiện trường vụ án, Từ Lệ kể cho Viên Mục Dĩ nghe vụ án ly kỳ xảy ra năm xưa, đó là một vụ án xảy ra ở thủ đô vào mấy năm trước. Lúc ban đầu nó chỉ là vụ người dân mất tích bình thường mà thôi...

Vào một ngày cuối tháng tám, Từ Lệ nhận được điện thoại của bạn học cấp ba Ngô Mẫn, nói là mấy ngày trước hai vợ chồng em gái Ngô Mai của cô ấy bỗng mất tích. Lúc ấy Từ Lệ chỉ coi vụ án đó như những vụ người dân mất tích bình thường, anh ta không thể ngờ được rằng sau đó lại trở nên lớn chuyện đến như vậy!

Nhưng dù sao cũng là bạn học cũ của mình, còn là hoa khôi của trường năm đó, cho nên Từ Lệ vẫn lấy việc công làm việc tư, anh ta gọi điện thoại cho đồn công an trực thuộc khu vực của họ... Sau khi tìm hiểu mới biết, trước đây cha của Ngô Mẫn đã từng đi báo án, nói là con gái và con rể của ông ta đột nhiên mất liên lạc.

Lúc ấy, đồng chí ở đồn công an cũng rất đề tâm đến vụ này, nên đi theo cha Ngô Mẫn đến nhà Ngô Mai một chuyến. Đương nhiên lúc ấy trong nhà Ngô Mai chắc chắn không có

người, vì thế cảnh sát đã nghe theo gợi ý của cha Ngô Mẫn mà cạy cửa nhà Ngô Mai ra.

Kết quả khi đi vào thì thấy mọi thứ trong nhà đều bình thường, không có tình trạng bị lục tung. Nhưng một đồng rau mồng meo trong phòng bếp nhanh chóng khiến cảnh sát chú ý. Phải nói là đồng rau mồng meo đó cũng không có gì đặc biệt, chỗ duy nhất không thích hợp chính là nó đã được rửa sạch cắt sẵn, chuẩn bị bỏ vào nồi. Nhưng cuối cùng lại bởi vì lý do nào đó không biết mà bữa cơm này chưa được nấu xong, những nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị sẵn cũng để hư cả.

Lúc ấy đồng nghiệp ở đồn công an cũng cảm thấy sự việc không ổn, bởi vì người sống cuộc sống bình thường có ai lại ra ngoài lúc đang chuẩn bị nấu cơm đâu? Kể cả thật sự có việc phải ra ngoài, thì có phải cũng nên đóng gói những nguyên liệu nấu ăn cất lại vào tủ lạnh, để đến lúc trở về rồi nấu không? Cứ để mặc trên thớt mà bỏ đi, chứng tỏ chắc chắn là bọn họ đi rất đột ngột, thậm chí có thể nói chính bản thân bọn họ đều không biết mình không thể về trong khoảng thời gian ngắn.

Sau đó, đầu tiên là cảnh sát tìm hết một lượt trong nhà, rồi lại đến phòng quản lý trích lục ra camera giám sát. Nhưng bởi vì khoảng thời gian đó, camera trong khu chung cư bị trục trặc, cho nên cuối cùng họ chẳng tìm được manh mối nào có giá trị.

Dù gì thì bọn họ cũng đều là người đã trưởng thành, ai mà biết liệu có phải hai vợ chồng này chột húng lên rồi chạy đi đâu chơi không? Thế thì khó mà nói lắm, cho nên lúc ấy hai cảnh sát nhận vụ án chỉ đành về trước.

Nhưng cha Ngô Mẫn lại không cho là như vậy. Ông ta vẫn luôn tin chắc con gái và con rể mình nhất định đã xảy ra chuyện, bởi vì ông ta nhìn thấy ví tiền của con rể trên bàn trà ở phòng khách, bên trong còn có mấy thứ chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng linh tinh. Thử hỏi một người chuẩn bị ra ngoài mấy ngày, sao có thể không mang theo mấy thứ này được?

Thật ra cảnh sát cũng cảm thấy ông cụ nói có lý, nhưng hiện giờ bọn họ thật sự không có phương hướng nào để điều tra. Điện thoại của hai người cũng đều không thể liên lạc được... Cuối cùng hai cảnh sát bị ông cụ làm phiền đến nỗi hết cách

nên lại điều tra lịch sử di chuyển của hai người kia, phát hiện bọn họ không lên bất cứ phương tiện giao thông công cộng nào yêu cầu mua vé bằng tên thật.

Nhưng điều này cũng không thể nói lên điều gì, lỡ đâu bọn họ đi xe của bạn để đi du lịch tự túc thì sao? Việc này cũng không phải là không thể. Hơn nữa theo lời kể của cha Ngô Mẫn, quan hệ giữa ông ta với con gái và con rể khá bình thường, có đôi khi một hai tháng không liên hệ cũng là chuyện thường, cho nên cảnh sát phân tích, có lẽ cặp vợ chồng trẻ chỉ là đi ra ngoài chơi, ở nơi dã ngoại thảnh thơi không có tín hiệu thôi. Bởi vậy bọn họ khuyên Ngô Mẫn cùng ông cụ Ngô đừng gấp gáp, về nhà kiên nhẫn chờ mấy ngày hẵng nói.

Lúc ấy Ngô Mẫn cũng có lòng khuyên cha mình đừng gấp gáp như vậy, nhưng cha cô không nghe, cứ nhất quyết đòi tự mình đi tìm... Ngô Mẫn không lay chuyển được, mấy ngày nay đúng lúc công ty cô lại bận quá, nên đành phải dặn dò cha có thể tự mình đi tìm, nhưng có chuyện gì nhất định phải báo cho cô trước tiên, tuyệt đối đừng tự mình cậy mạnh.

Ai ngờ ngoài miệng ông cụ đồng ý nói được được, nhưng ngày hôm sau Ngô Mẫn lại phát hiện không thể nào liên hệ được với cha mình! Điều này khiến Ngô Mẫn sợ hãi, vì thế cô lập tức đến đồn công an báo án lần nữa, chỉ có điều lần này người cần tìm đã từ em gái và em rể biến thành cha của cô.

Thật ra các đồng chí ở đồn công an vẫn rất có trách nhiệm. Bọn họ trích lục camera giám sát ở khu chung cư nhà ông cụ, thấy rằng vào cùng ngày mất tích, ông ấy đã đón mấy chuyến xe buýt, mục đích cuối cùng chắc là căn nhà cũ của gia đình con rể ở vùng ngoại thành.

Nhưng trong khoảng thời gian này, căn nhà cũ kia luôn để trống, chưa từng có ai vào ở...

Chương 54: Liên tục mất tích

Trước kia hai vợ chồng Ngô Mai kinh doanh homestay ở nhà cũ. Bọn họ nghĩ rằng người thành phố bây giờ thích đến vùng nông thôn để ăn cái gọi là thực phẩm hữu cơ. Vì vậy bọn họ còn cuốc một mảnh đất ở sau nhà để trồng rau, xem thử mình có thể trồng rau hữu cơ chất lượng tốt hay không.

Chỉ tiếc mặc dù bọn họ có ý tưởng tốt, nhưng hai vợ chồng Ngô Mai lại luôn làm việc theo kiểu đầu voi đuôi chuột. Lúc mới bắt đầu làm thì nhiệt tình lắm, nhưng qua thời gian dài bắt đầu cái này không được, cái kia cũng không xong.

Quả nhiên, chưa làm được nửa năm, bọn họ đã không kiên trì nổi nữa. Mảnh ruộng trồng thử rau lúc trước kia cũng chỉ trồng ra một đồng “khoai tây hữu cơ” đâu đâu cũng có thể thấy. Về sau hai vợ chồng bọn họ trở lại nội thành, nhà cũ tạm thời để đó không dùng tới.

Bởi vì vị trí nhà cũ rất hẻo lánh, cho nên lần cuối cùng cảnh sát nhìn thấy ông cụ là ở trước một trạm xe buýt cách căn nhà cũ đó khoảng năm, sáu cây số, sau đó ông ấy đi đâu thì không biết được.

Ngô Mẫn thật sự không còn cách nào. Em gái và em rể còn chưa tìm được mà cha lại mất tích! Vì thế cô đành phải tìm đến người bạn học cũ là cảnh sát hình sự Từ Lệ, hy vọng anh ta có thể giúp mình.

Từ Lệ nghe Ngô Mẫn nói rõ từ đầu đến cuối câu chuyện, anh ta cũng không nóng lòng lập án giúp cô bạn, mà tự mình đi theo Ngô Mẫn đến hai căn nhà của em gái và em rể cô ấy và cả căn hộ mà cha cô ấy đang ở để tìm một lượt trước.

Kết quả vẫn không hề có manh mối gì, giống như ba người này đều tan biến vào không khí vậy... Đương nhiên Từ Lệ biết con người sẽ không tan biến vào không khí. Nếu bây giờ tất cả

bọn họ đều mất liên lạc, như vậy vấn đề rất có thể là có liên quan với nhau. Nói cách khác có khả năng cha của Ngô Mẫn đã tìm ra được lý do mất tích thật sự của con gái và con rể, dẫn tới việc chính ông ấy cũng mất tích theo.

Theo Từ Lệ phân tích, cả ba người mất tích đều là người trưởng thành, bởi vậy cho dù em gái và em rể của Ngô Mẫn có ngang bướng, đi đâu cũng không chào hỏi với người nhà thì chắc chắn ông cụ Ngô sẽ không vậy. Chắc chắn khi tìm thấy hai vợ chồng con gái út, ông ấy sẽ báo cho con gái lớn trước tiên. Nhưng hiện giờ nếu ông ấy không làm như vậy thì rất có thể là bởi vì một lý do đặc biệt nào đó nên không muốn liên hệ, hoặc là ông ấy đã không thể liên hệ được nữa.

Về trước còn đỡ... Nếu là về sau, vậy thì hơi khó giải quyết.

Với tình hình như thế này, Từ Lệ cũng chỉ có thể tạm thời điều tra giúp Ngô Mẫn với tư cách cá nhân. Bởi vì hiện giờ một là cô ấy không nhận được điện thoại tổng tiền, hai là không nắm giữ chứng cứ thực chất chứng minh ba người bọn họ gặp phải bất trắc. Cho nên dù Từ Lệ là đội trưởng đội 6, anh ta cũng không thể lập án điều tra như vụ án hình sự.

Cuối cùng, Từ Lệ phân tích hết tất cả các khả năng rồi chữa đầu mâu về phía căn nhà cũ của hai vợ chồng Ngô Mai... Bởi vì dù sao tung tích cuối cùng của ông cụ nhà họ Ngô là đang trên đường về nhà cũ.

Chồng Ngô Mai tên Lý Thư Vinh, cha mẹ chết sớm, tài sản duy nhất để lại cho anh ta là căn nhà cũ năm tầng lâu năm không tu sửa kia. Sau này anh ta và Ngô Mai muốn mở homestay, vì vậy mới bỏ tiền sửa chữa lại căn nhà cũ đó.

Lần đầu tiên Từ Lệ và Ngô Mẫn đến căn nhà cũ kia đã phát hiện một vấn đề, đó là phong cách trang trí của căn nhà cũ này và mấy gian nhà gần đó khác biệt quá nhiều. Nói thẳng ra là trang trí quá “cao cấp”. So sánh với nó, mấy gian nhà bên cạnh trở nên vừa thấp bé vừa bần.

Lúc ấy Từ Lệ nghi ngờ liệu có phải người cùng thôn thấy nhà Lý Thư Vinh trang trí đẹp thế, nên cho rằng bọn họ rất giàu, bởi vậy thấy tiền mờ mắt không? Kết quả làm Từ Lệ không ngờ là, vài ngày sau người dân cùng thôn với Lý Thư Vinh

cũng đến cục cảnh sát báo án, nói rằng người nhà của bọn họ đến nhà Lý Thư Vinh rồi bị mất tích.

Hóa ra ở cùng thôn Lý Thư Vinh có hai tên côn đồ tên là Lý Đại Quang và Lý Khải. Bình thường hai thằng nhãi này chỉ chơi bời lêu lổng, thích làm mấy chuyện trộm cắp. Bọn chúng vẫn luôn đề mắt đến căn homestay của Lý Thư Vinh, cho rằng thằng nhãi nhà quê mấy năm cũng chẳng về thôn vừa quay về đã mượn chỗ đất tốt của thôn bọn họ để kiếm tiền.

Vào hai ngày trước, hai đứa chúng và một tên côn đồ khác trong thôn tên Triệu Hành Lượng muốn thừa dịp khoảng thời gian này căn homestay nhà Lý Thư Vinh không có người để vào trộm ít đồ đáng giá.

Lúc ấy là hai người Lý Đại Quang và Lý Khải trèo tường vào ăn trộm, một mình Triệu Hành Lượng ở bên ngoài canh chừng. Tuy nhiên Triệu Hành Lượng đợi ở bên ngoài hơn nửa ngày cũng không thấy hai đứa kia ra. Cuối cùng gã nhìn gần đó chẳng có cái bóng ma nào, nên cũng trèo tường vào sân, muốn xem thử có phải hai con hàng kia lấy quá nhiều đồ không? Minh vào đề tiện giúp một tay.

Triệu Hành Lượng vào sân, phát hiện bọn Lý Đại Quang nhảy vào trong nhà từ một cánh cửa sổ để mở. Vì vậy gã đứng ở cửa sổ thò đầu vào nhỏ giọng gọi hai người bọn họ vài tiếng, muốn xem thử bọn họ ở đâu?

Nào biết Triệu Hành Lượng gọi vài tiếng nhưng Lý Đại Quang và Lý Khải chẳng ai trả lời gã... Lúc ấy ánh sáng trong phòng rất mờ, Triệu Hành Lượng không nhìn thấy rõ thứ gì. Gã lấy điện thoại di động ra soi một vòng cũng không thấy bóng dáng hai tên kia đâu.

Triệu Hành Lượng vốn đang nghĩ thật sự không được thì gọi điện thoại cho đứa kia, nhưng gã lại lo lỡ đâu tiếng chuông vang quá, bị người đi ngang qua nghe thấy sẽ phiền phức. Vì thế gã đành phải nhảy vào từ cánh cửa sổ để mở kia.

Nhưng điều khiến Triệu Hành Lượng không ngờ tới chính là, gã sờ soạng trong bóng tối tìm hết lượt trong căn nhà từ trên xuống dưới nhưng vẫn không tìm thấy hai người Lý Đại Quang đâu! Lúc ấy gã cũng chỉ có một suy nghĩ, đó là mình gặp ma rồi!! Gã chính mắt nhìn thấy hai người Lý Đại Quang

đi vào, cho dù chúng nó tìm được cái gì đáng giá muốn chiếm riêng, nhưng cũng chỉ có một lối ra, hai đứa cũng đâu thể cầm đồ bay ra được!

Ai ngờ ngay lúc trong lòng Triệu Hành Lượng đang nghi ngờ, thì trong căn phòng trống trải đột nhiên vang lên tiếng cộp... cộp, lập tức dọa cho gã giật nảy mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng. Triệu Hành Lượng chợt nhớ tới một truyền thuyết về căn nhà cũ này.

Trên thực tế, cha mẹ Lý Thư Vinh đã chết từ lúc anh ta còn rất nhỏ, sau đó anh ta luôn sống cùng ông bà nội. Sau khi ông bà nội của anh ta chết bệnh, căn nhà cũ này vẫn không có ai ở. Cũng không biết từ bao giờ, trong thôn bắt đầu lan truyền lời đồn nhà cũ của nhà họ Lý có ma, phần lớn đều là lời đồn ai đó đi ngang qua vào buổi tối nhìn thấy trong nhà có ma trôi vân vân.

Lúc ấy Triệu Hành Lượng còn nhỏ cho nên không nhớ rõ lắm lời đồn về căn nhà cũ có ma, nhưng trước mắt, khi gã nghe thấy trong căn phòng trống trải đột nhiên truyền ra tiếng vang cộp... cộp, một cảm giác sợ hãi khó hiểu không hề báo trước ập đến.

Lúc ấy Triệu Hành Lượng cũng không rảnh lo cho Lý Đại Quang và Lý Khải nữa, gã gần như là té lộn nhào chạy ra khỏi homestay của Lý Thư Vinh. Về đến nhà, tất nhiên gã cũng không dám nhắc tới chuyện đêm đó với người khác.

Ai ngờ chưa đến hai ngày, người nhà của Lý Đại Quang và Lý Khải đã tìm tới cửa tới, vặn hỏi gã tung tích của hai người kia, nói rằng đã hai ngày rồi hai người bọn họ không về nhà. Có người nhìn thấy lần cuối cùng hai người bọn họ xuất hiện là ở cùng với Triệu Hành Lượng.

Chương 55: Hiện trường vụ án

Đôi mắt với sự vận hỏi của người nhà Lý Đại Quang và Lý Khải, Triệu Hành Lượng biết đến lúc này mình không nói không được. Vì thế gã mới kể lại toàn bộ chuyện buổi tối hôm trước ba người bọn họ bày mưu đến homestay nhà Lý Thư Vinh ăn cắp như thế nào, sau đó hai người kia đi vào rồi lại biến mất không thấy đâu ra sao.

Đương nhiên người nhà của hai tên kia không tin lời Triệu Hành Lượng, cứ nói là bởi vì ba người bọn họ phân chia không đều, cho nên Triệu Hành Lượng nổi lòng độc ác hại chết bọn Lý Đại Quang và Lý Khải. Vì thế hai nhà kia đi báo cảnh sát.

Nhưng dù sao căn nhà này cũng là của Lý Thư Vinh, thế nên cảnh sát địa phương liên hệ với Lý Thư Vinh và phát hiện chuyện anh ta đã mất tích từ lâu, lúc này mới vội vã liên hệ với nhóm Từ Lệ.

Từ Lệ vừa nghe số người mất tích đã từ ba người tăng lên năm người thì thấy, có vẻ như vụ án này còn phức tạp hơn anh ta tưởng nhiều. Hơn nữa, tất cả những chuyện này đều xoay quanh nhà cũ của Lý Thư Vinh.

Từ Lệ đã vào trong căn nhà cũ kia, bên trong không có gì đặc biệt. Ngô Mẫn nói thứ gì có thể bán trong nhà đều bị hai vợ chồng em gái bán cả rồi, cho nên vốn chẳng còn đồ đặc gì đáng giá để trộm. Bởi vậy chuyện người nhà Lý Đại Quang và Lý Khải nghi ngờ Triệu Hành Lượng phân chia không đều rồi nổi lòng độc ác cơ bản là không thể có. Hơn nữa, Triệu Hành Lượng cũng luôn nói mình oan uổng, nói hai người Lý Đại Quang và Lý Khải vào nhà của Lý Thư Vinh rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Nhưng nhà ở ngay đó, bên trong có thể nói là trống không, cả đồ gia dụng cũng không có, sao có thể giấu được năm người sống chứ? Bởi vì không có chứng cứ chứng minh sự mất tích của hai người Lý Đại Quang và Lý Khải có liên quan tới Triệu Hành Lượng, nên cảnh sát lại thả gã về nhà.

Sau đó không biết chuyện này bị ai đăng lên mạng, trong lúc nhất thời lời đồn lan ra khắp nơi. Có người nói bởi vì khi xưa nhà cũ của nhà Lý Thư Vinh có người chết, bây giờ oan hồn kia ra ngoài tìm người thay thế, cần phải tìm được bảy người thay thế mới có thể dừng tay. Còn có người nói nhà cũ nhà Lý Thư Vinh là sản nghiệp tổ tiên của bà vợ sáu của tay quân phiệt nào đó trước giải phóng, có lẽ bên trong cất giấu một ít vàng thỏi chôn từ năm đó. Rất có thể bọn Lý Đại Quang và Lý Khải vì chỗ vàng thỏi đó mà giết cả nhà Lý Thư Vinh, sau đó hai người mang vàng thỏi chạy trốn.

Tóm lại là càng truyền càng nghiêm trọng, có ảnh hưởng rất xấu... Hơn nữa cho tới nay, điều khiến cho nhóm Từ Lệ đau đầu là cảnh sát chẳng có một chút phương hướng nào để điều tra cả.

Nhưng mặc dù là như thế, lúc ấy Từ Lệ cũng không nghĩ tới việc phải nhờ người nhúng tay vào điều tra vụ án. Cho đến một buổi tối, anh ta đột nhiên nhận được tin nhắn Ngô Mẫn gửi tới...

Trong tin nhắn, cô ấy nói với Từ Lệ rằng đột nhiên mình nhớ ra một chuyện về căn nhà cũ kia nên muốn đi xác minh thử, hỏi Từ Lệ có thể đi cùng cô ấy đến nhà cũ một chuyến không? Đương nhiên Từ Lệ nói có thể, vì vậy hai người hẹn nhau sáng ngày hôm sau Từ Lệ sẽ đi đón cô ấy.

Ai ngờ sáng sớm hôm sau, khi Từ Lệ thức dậy lại thấy đêm qua Ngô Mẫn gửi tới một tin nhắn sau khi anh ta đã ngủ, cô ấy nói mình không chờ kịp, bây giờ phải đi xác minh ngay. Cô ấy bảo Từ Lệ sáng ngày hôm sau đi thẳng đến nhà cũ của Lý Thư Vinh tìm mình là được.

Lòng Từ Lệ chùng xuống khi đọc được tin nhắn này, một dự cảm chẳng lành dâng lên từ đáy lòng anh ta. Mặc dù anh ta không biết tại sao Ngô Mẫn lại gấp gáp đến nỗi cứ nhất quyết phải đi vào đêm hôm như vậy, nhưng trước đây ông cụ Ngô đã

tự mình đến căn nhà cũ kia rồi mất tích. Từ Lệ không hy vọng chuyện giống vậy lại xảy ra một lần nữa.

Từ Lệ lập tức gọi điện thoại cho Ngô Mẫn, nhưng từ trong ống nghe truyền ra tiếng nhắc nhở thuê bao không liên lạc được làm lòng anh ta lập tức lạnh đi... Xem ra sợ cái gì thì cái đó tới thật rồi.

Từ Lệ chưa kịp ăn sáng đã một mình lái xe chạy tới nhà cũ của nhà họ Lý. Kết quả khi anh ta đến nơi thì chỉ nhìn thấy xe Ngô Mẫn đậu ở ngoài cửa, còn cô ấy lại không biết tung tích.

Viên Mục Dã nghe đến đó bèn tò mò hỏi: “Lúc ấy không lấy được dấu chân ở nhà cũ sao?”

Từ Lệ lắc đầu đáp: “Chờ đến lúc tôi tiếp nhận, dấu vết ở hiện trường đã bị phá hoại rất nghiêm trọng. Hai đồng nghiệp 110 nhận được báo án lúc ban đầu, hai cha con Ngô Mẫn, còn có ba người Triệu Hành Lượng, cuối cùng còn thêm người nhà Lý Đại Quang và Lý Khải cũng đều đi vào đó, cho nên đến cuối cùng về cơ bản là không lấy được dấu giày nào có giá trị.”

Sự mất tích của Ngô Mẫn lại phủ thêm một lớp khói mù nữa cho vụ án, cũng làm áp lực của Từ Lệ càng nặng hơn. Bây giờ anh ta cũng không biết rốt cuộc tại sao mấy người đó mất tích, nhưng anh ta lại biết rõ nếu tìm được mấy người đó càng muộn, tỉ lệ bọn họ còn sống sẽ càng thấp, cho nên anh ta cần phải sử dụng một vài phương pháp khác thường mới được.

Trước kia Từ Lệ đã nghe người đi trước trong cục kể rằng có một đơn vị nghiên cứu khoa học. Nếu cảnh sát gặp phải một vài tình huống không giải thích được, hết cách thì có thể thử đi tìm bọn họ. Bởi vì chỉ cần có bọn họ nhúng tay, đến cuối cùng, về cơ bản là vụ án nào cũng đều có thể điều tra rõ ràng.

Lúc ấy Từ Lệ nhờ hết các mối quan hệ mới tìm được đội trưởng Đoàn, bởi vì khi tổ chức số 54 điều tra vài việc không tránh khỏi phải giao tiếp với cảnh sát, cho nên cuối cùng đội trưởng Đoàn vẫn nể mặt mũi Từ Lệ, đồng ý đến hiện trường xem thử tình hình cụ thể rồi nói.

Kể tới đây, Từ Lệ tỏ vẻ nể phục: “Kết quả đội trưởng Đoàn dẫn người đến nhà cũ của nhà họ Lý xem một lượt là phá được

án luôn.”

“Chỉ xem mà phá được án ư? Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Thật sự có ma à?” Viên Mục Dã thấy hơi khó hiểu.

Lúc này xe đã chạy đến hiện trường vụ án bắt cóc Mã Bách Xuyên, Từ Lệ đậu xe xong thì thở dài đáp: “Đừng nói nữa, ai có thể ngờ được trong căn nhà kia lại có một cái tầng hầm, mà cái tầng hầm ấy lại quá gần bể chứa khí metan của homestay. Không biết làm sao mà có rất nhiều khí metan bị rò rỉ xuống tầng hầm... Mà những người mất tích đều được tìm thấy trong tầng hầm đó.”

“Đã chết hết ư?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ gật đầu: “Như vậy mà còn có thể sống được à? Người đi vào chưa đến một phút đồng hồ là đã xong đời rồi!”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Ngay từ đầu, lúc đến hiện trường các anh không phát hiện ra tầng hầm kia ư?”

Từ Lệ nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Cậu chưa đến nên không biết, tầng hầm đó được thiết kế khá bí ẩn, nhìn từ phía trên chỉ là một viên gạch bình thường, Lý Thư Vinh đã xử lý đặc biệt ở trên viên gạch chặn lối vào, nên người đi ở bên trên không thể cảm nhận được phía dưới là không gian rộng.”

“Không đúng, nếu nồng độ của khí metan dưới tầng hầm cao như vậy, lỡ đâu điện thoại di động của người nào đó vang lên chẳng phải sẽ lập tức gây nổ hay sao?” Viên Mục Dã nghi ngờ.

Từ Lệ hừ nhẹ: “Bên dưới đây không có sóng, cho nên điện thoại di động của mấy người vào đó đều thành cục gạch hết. Nếu không ngay từ lúc ban đầu, với cách làm của hai cha con Ngô Mẫn, thì cái căn nhà đó đã bị nổ tung lên tận trời rồi.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ, vẫn cảm thấy có vài chỗ không rõ ràng: “Vậy cũng không đúng. Các anh đều không tìm thấy lối vào, sau đó làm sao hai tên ăn trộm tìm được? Còn ông cụ Ngô và Ngô Mẫn sao lại tìm được chứ?”

Từ Lệ khóa kĩ xe rồi xoay người nói với Viên Mục Dã: “Theo chúng tôi đoán, trước đây nhất định là hai vợ chồng Ngô Mai đã đề cập đến chuyện tầng hầm với ông cụ Ngô và Ngô Mẫn, nhưng hai cha con lại đều vì sốt sắng tìm người nên không nhớ tới chuyện homestay còn có tầng hầm. Về sau nhớ ra mới sốt

ruột đi xác minh, cho nên lần lượt một trước một sau đều đi xuống tầng hầm đó. Còn hai tên ăn trộm, trước đây có lẽ cũng đã từng nhìn lên Lý Thư Vinh mở cửa tầng hầm ra, cho nên khi bọn họ không tìm thấy món đồ gì đáng giá bèn nghĩ đến lối vào tầng hầm kia bí ẩn như vậy, có thể bên trong cất giấu của quý gì đáng giá thì sao? Còn về âm thanh quái lạ mà Triệu Hành Lượng nghe thấy, thật ra là trước khi chết, Lý Đại Quang đã bò đến lối vào, đập vào viên gạch chắn lối vào để cầu cứu, bởi vì sau đó khi chúng tôi mở tầng hầm ra tìm thấy xác của Lý Đại Quang, phát hiện trên người gã có vài vết trầy da, ắt hẳn là bị ngã lăn từ cầu thang chỗ lối vào xuống.”

“Vậy lúc ban đầu tại sao hai vợ chồng Ngô Mai mới nấu cơm được một nửa lại cứ nhất quyết phải chạy về nhà cũ?” Viên Mục Dã khó hiểu.

Từ Lệ nghe vậy thì hơi bất đắc dĩ nói: “Cái chết của hai vợ chồng đó càng oan hơn. Dựa vào báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y, người chết trước là Lý Thư Vinh, mà lúc anh ta chết trong tay đang cầm một cái túi đựng khoai tây.”

“Khoai tây? Tầng hầm bí ẩn như vậy lại để chứa khoai tây ư?!” Viên Mục Dã khẽ giật mình.

Từ Lệ dờ khóc dờ cười: “Thì đấy! Cậu nói xem có phải mấy người bọn họ chết oan không? Theo cảnh sát phỏng đoán, lúc ấy chắc là Ngô Mai ở nhà nấu cơm, Lý Thư Vinh về homestay xem thử, thuận tiện lấy ít khoai tây về. Nhưng Lý Thư Vinh đi mãi không về, Ngô Mai đành phải bỏ dở bữa cơm chưa nấu xong để đi tìm, kết quả dĩ nhiên không cần nói cũng biết. Trên báo cáo khám nghiệm tử thi ghi thời gian Ngô Mai chết muộn hơn Lý Thư Vinh ba tiếng. Nói cách khác, cùng lúc cô ấy tìm được tầng hầm rồi phát hiện Lý Thư Vinh, bản thân mình cũng lập tức ngã xuống đất không dậy nổi.”

“Lối vào tầng hầm kia thật sự bí ẩn như vậy à?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ gật đầu: “Đúng là khá bí ẩn, nếu không phải biết trước chỗ đó có một lối vào, người ngoài chắc chắn không thể tìm thấy. Nếu không sao lại nói người của tổ chức số 54 đều rất thần kỳ chứ? Vị đội trưởng Đoàn kia dẫn người vào xem một lượt là phát hiện ra manh mối, còn chỉ ra rất rõ ràng là nòng độ

của khí metan phía dưới quá cao, cần phải xả tan hết mới có thể xuống được.”

Trên thực tế, Viên Mục Dĩ không khó tưởng tượng ra hiện trường theo lời kể của Từ Lệ. Nếu lúc ấy cậu có mặt, thì cũng không cần mời đội trưởng Đoàn ra tay đâu...

Lúc này hai người đã đi tới trại chăn nuôi trước kia giam Mã Bách Xuyên. Viên Mục Dĩ ngửi mùi trong không khí, vẫn là thứ mùi hỗn tạp quen thuộc. Cậu nhớ lần trước cùng tới với bọn họ còn có vị pháp y Diệp không nhiễm một hạt bụi kia, nên quay đầu hỏi Từ Lệ: “Sao lần này anh không gọi pháp y Diệp?”

Nghe cậu hỏi vậy, Từ Lệ tức giận nói: “Tôi cũng muốn gọi tới lắm chứ, nhưng lại bị pháp y Bạch từ chối, nói buổi tối bọn họ còn phải tăng ca khám nghiệm tử thi, không có thời gian rảnh! Cũng chẳng phải tôi gọi anh ta, anh ta dựa vào đâu mà từ chối tôi thay pháp y Diệp hả? Tôi thật sự không có cách nào với tên Núi Trường Bạch này nữa.”

“Núi Trường Bạch?” Viên Mục Dĩ nhướn mày.

Từ Lệ cười xấu xa: “Dù sao cậu cũng không làm nữa, nói với cậu cũng không sao. Cậu biết trong cục chúng ta có một nhóm chat chứ? Là cái nhóm không thêm lãnh đạo vào ấy!”

Viên Mục Dĩ nhớ lại rồi nói: “Biết... Tôi từng bị thêm vào, sau đó tôi ngại phiền quá nên rời khỏi.”

Lúc này Từ Lệ nín cười nói: “Mọi người trong nhóm chat đều gọi pháp y Bạch là Núi Trường Bạch! Biết cái biệt danh này có như thế nào không?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu, chờ Từ Lệ nói tiếp.

Từ Lệ thấy thế bèn vỗ đùi cười bảo: “Bởi vì anh ta không có việc gì cũng cứ banh cái mặt dài ra đó! Ha ha!”

Không ngờ Viên Mục Dĩ đột ngột hỏi Từ Lệ một cách rất nghiêm túc: “Vậy bọn họ gọi tôi là gì?”

Từ Lệ còn đang cười ngất ngưỡng vì cái biệt danh của pháp y Bạch nên không hề đề phòng mà bật thốt ra: “Bọn họ gọi cậu là Viên lão quái...”

Nói xong Từ Lệ hồi hận ngay. Anh ta biết con người Viên Mục Dã bình thường rất ít nói đùa, cũng không biết cậu nghe thấy biệt danh “Viên lão quái” có nổi giận không nhỉ?

Không ngờ Viên Mục Dã lại cười nhẹ: “Khỏi phải nói, Núi Trường Bạch, Viên lão quái... Hình dung cũng rất chuẩn xác đấy.”

Từ Lệ nghe vậy thì biểu cảm không tự nhiên cho lắm: “Sao cậu biết bọn họ sẽ đặt biệt danh cho cậu?”

Viên Mục Dã nhún vai: “Rất đơn giản, nhóm chat này không thêm lãnh đạo không phải là để những tên kia làm loạn trong đây à? Mà tôi và pháp y Bạch đều có tính cách không hòa hợp lắm với tập thể, bị bọn họ đặt biệt danh là điều dễ hiểu thôi.”

“Cậu không giận chứ?” Từ Lệ ước thử.

Viên Mục Dã cười: “Tôi nào có hẹp hòi như vậy?” Cậu đột nhiên cố ý sầm mặt nói với Từ Lệ: “Về phân pháp y Bạch, tốt nhất đừng để cho anh ta biết. Cẩn thận anh ta cầm dao mổ đuổi giết anh!”

Từ Lệ cười phá lên: “Khỏi phải nói, Núi Trường Bạch đúng thật là có khí chất pháp y đâm máu...”

Khi bước vào hiện trường vụ án lần nữa, Viên Mục Dã lập tức đắm chìm trong không khí áp lực ở hiện trường, cậu cố gắng nhập vai vào thân phận của Mã Bách Xuyên, tưởng tượng lúc ấy anh ta bị người ta trói vào đây như thế nào.

Từ Lệ là người rất biết điều. Anh ta nhận ra Viên Mục Dã đã chìm vào suy nghĩ về những tình tiết trong vụ án nên lập tức yên tĩnh đứng ở một bên, cố hết sức không quấy rầy suy nghĩ của Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã quan sát kỹ lưỡng gian nhà vừa bẩn vừa rách nát này. Theo lý mà nói, trong hoàn cảnh như thế này, ắt hẳn phải để lại nhiều dấu vết đặc thù của kẻ tình nghi mới đúng, nhưng kỹ thuật viên của đội 6 lại không tìm được gì trừ dấu vết của người bị hại.

Tình huống như thế này chỉ có thể chứng tỏ hai nguyên nhân. Một, có lẽ đây chỉ là nơi cuối cùng tên kia giam giữ Mã Bách Xuyên thôi, cho nên dấu vết hẳn để lại ở đây không nhiều lắm, bởi vậy nhân viên kỹ thuật rất khó lấy được dấu vết chứng cứ

có giá trị. Hai, kẻ tình nghi mặc áo gió kia có phương pháp phản trình sát rất mạnh. Hắn biết cách đảm bảo rằng không để lại bất cứ manh mối có giá trị nào ở hiện trường để cảnh sát phá án.

So sánh hai bên, trong đó nguyên nhân thứ hai có khó khăn to lớn khi thực hiện, có điều đó cũng chỉ là đối với người bình thường mà thôi. Những nhân viên không phải cảnh sát nhưng đã từng học chuyên ngành điều tra tội phạm hình sự như Viên Mục Dã là có thể làm được.

Nếu chỉ là nguyên nhân thứ nhất, như vậy mọi chuyện đều dễ nói. Lần này cảnh sát không tìm thấy dấu vết chứng cứ gì có giá trị cũng chỉ có thể chứng minh là vận may của tên kia tốt mà thôi! Nhưng nếu là nguyên nhân thứ hai... vậy thì hơi phiền phức.

Chương 56: Oan gia ngõ hẹp

Viên Mục Dã đi lại trong phòng một chốc rồi xoay người nói với Từ Lệ: “Đi thôi, chúng ta lập lại tuyến đường lúc ấy Mã Bách Xuyên chạy trốn một lần nữa...”

Từ Lệ gật đầu đồng ý: “Được...”

Hai người đi ra khỏi phòng, Từ Lệ dán giấy niêm phong trên cửa lại như cũ, Viên Mục Dã cũng không để ý đến những việc này, bởi vì toàn bộ sức chú ý của cậu đã bị bóng dáng của Mã Bách Xuyên thu hút.

Thật ra trong mắt Viên Mục Dã, những từ trường tư duy còn sót lại đó không có gì khác với lần trước. Lý do cậu đồng ý đến đây với Từ Lệ một lần nữa hoàn toàn là bởi vì cậu muốn xem thử lần trước mình có bỏ sót chỗ nào hay không.

Viên Mục Dã đi một mạch theo bóng dáng của Mã Bách Xuyên về phía trước. Khi ngang qua ngã tư, người đàn ông mặc áo gió màu xám xuất hiện đúng lúc, chẳng qua so sánh với lần trước, lần này mặt của người nọ rõ ràng hơn rất nhiều. Nhưng dù vậy, Viên Mục Dã có nhìn thấy rõ thì cũng lắm cũng chỉ là gương mặt mang mặt nạ giống như đúc trong video kia mà thôi.

Trên thực tế, khi Viên Mục Dã nhìn thấy khuôn mặt mang mặt nạ kia, trong lòng cậu vẫn hơi sững sốt. Xem ra từ trường tư duy còn sót lại của những người đã chết đi không phải mãi mãi không thay đổi. Dường như khi thực tế và ảo ảnh trùng khớp, những chỗ mơ hồ trong ảo ảnh sẽ tự động điều chỉnh.

Trước đây Viên Mục Dã không thấy rõ mặt của người đàn ông mặc áo gió, hoàn toàn là bởi vì Mã Bách Xuyên bị xe đâm chết chứ không phải chết trong tay hắn. Mà khi Viên Mục Dã xem xong đoạn video kia ở chỗ Từ Lệ, từ trường tư duy còn sót lại của Mã Bách Xuyên trước khi chết đã được điều chỉnh.

Lúc này đây Viên Mục Dã không nóng lòng đuổi theo Mã Bách Xuyên chạy vào khu đất trồng ngô. Cậu muốn quan sát thêm người đàn ông mặc áo gió kia trong khoảng thời gian có hạn này thêm vài lần. Tên kia tự xưng là “Sứ giả nhà trời”, giết chết Mã Bách Xuyên cũng hoàn toàn là để thay trời hành đạo! Loại người lấy góc nhìn của thượng đế này để thống trị sự sống và cái chết của người khác thật sự rất nguy hiểm...

Bởi vì với kinh nghiệm điều tra tội phạm hình sự nhiều năm của Viên Mục Dã, những người như vậy thường có hành vi cực đoan, có những quy tắc đúng sai của riêng họ. Những người muốn đứng trên pháp luật như vậy đương nhiên không tin rằng luật pháp công bằng. Bọn họ thường sẽ dùng tiêu chuẩn đúng sai của mình để cân nhắc sự sống chết của người khác. Đây là một chuyện rất đáng sợ.

Mà điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy không yên là, phong thái của người này không tầm thường, chắc hẳn đã từng được hưởng nền giáo dục cao. Nếu hắn là một người biết luật, hiểu luật, lại vẫn chọn vi phạm pháp luật, thì người này phải là loại tội phạm có IQ cao khiến cảnh sát đau đầu nhất trong số các phần tử tội phạm.

Trong tư trường tư duy còn sót lại của Mã Bách Xuyên, chắc hẳn bóng dáng của Mã Bách Xuyên là vị trí trung tâm của tư trường, cho nên khi bóng dáng anh ta càng đi xa, bóng người đàn ông mặc áo gió kia bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ.

Lúc này Từ Lệ chờ ở cạnh bên thấy Viên Mục Dã không đi vào khu đất trồng ngô giống lần trước nên hỏi nhỏ: “Lần này tuyến đường không giống lần trước sao?”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn sang anh ta: “Giống, chỉ có điều là tôi đang nghĩ tên mặc áo gió kia chở Mã Bách Xuyên đến đây như thế nào? Chắc hẳn phải có phương tiện giao thông nhỉ?”

Từ Lệ nghe vậy thì hơi bất đắc dĩ nói: “Khu vực này không có một cái camera giám sát nào, muốn có phải đi đến cách đây năm cây số mới có một cái camera giao thông, nhưng ở đây đường nông thôn ngang dọc đan xen, có quỷ mới biết chiếc xe nào là từ phía trại chăn nuôi đi ra.”

Viên Mục Dã gật đầu. Ngay khi cậu định nói với Từ Lệ rằng bây giờ sẽ đi vào khu đất trồng ngô, thì đuôi mắt lại liếc thấy một động tác nhỏ của bóng dáng kia trước khi biến mất... Lúc đó, tay trái người đàn ông mặc áo gió đứt túi, tay phải rũ ở bên người, ngón giữa của bàn tay phải hơi cong lên, hơn nữa còn gõ vào đường ly ống quần phải rất nhịp nhàng.

Thật ra mỗi người đều có một vài động tác nhỏ theo thói quen giống như vậy, thông thường đều là hành động trong tiềm thức. Nếu không cố tình sửa thì rất khó bỏ. Viên Mục Dã cũng có một ít động tác nhỏ theo thói quen, ví dụ như khi tự hỏi một vấn đề, cậu thích dùng ngón trỏ bàn tay trái ấn nhẹ vào xương trán bên trái, dường như làm vậy là có thể khiến đôi mắt mình mở to hơn một chút. Khi tâm trạng tốt, cậu thích dựa vào lưng ghế, sau đó đặt hai tay ở sau gáy để đỡ đầu. Đây đều là một vài động tác nhỏ của cậu trong tiềm thức, không có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ là một động tác theo thói quen mà thôi.

Mặc dù Viên Mục Dã cũng biết rằng những động tác nhỏ đó đều không phải là mỗi người mỗi khác, có lẽ trên thế giới này có những người thực hiện các động tác nhỏ tương tự với cậu. Bởi vậy chỉ dựa vào điều này là rất khó xác định ai là “Sứ giả nhà trời”.

Tuy nhiên, đồng thời Viên Mục Dã cũng tin tưởng cho dù là cùng một động tác, cảm giác mỗi người làm ra cũng không phải đều giống nhau. Cho nên Viên Mục Dã có tự tin, chỉ cần tên kia làm lại cùng động tác đó trước mặt cậu, nhất định cậu có thể nhận ra.

Sau khi bóng dáng của người đàn ông mặc áo gió hoàn toàn biến mất, Viên Mục Dã chuẩn bị vào khu đất trồng ngô với Từ Lệ, cậu lập lại tuyến đường Mã Bách Xuyên chạy trốn một lần nữa, ai ngờ lúc này bỗng một cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên làm Viên Mục Dã không kìm được mà quay đầu nhìn về phía ngã tư người đàn ông mặc áo gió đứng lần nữa. Kết quả cậu nhìn thấy, bóng dáng người đàn ông mặc áo gió trước kia đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng, thậm chí còn rõ ràng hơn so với lúc vừa rời Mã Bách Xuyên chưa chạy xa!

Viên Mục Dã lập tức nhận thấy có thể bóng dáng kia không phải là ảo ảnh chỉ cậu mới có thể nhìn thấy, mà là có thật trong

đời sống hiện thực... Giờ phút này, tên sứ giả nhà trời kia đang đứng ở ngã tư nhìn mình!!

Sau khi tên kia phát hiện Viên Mục Dã đã nhận ra mình, hắn không hề hoang mang mà vẫy tay với cậu rồi mới xoay người bỏ đi. Lúc này Từ Lệ đã chui vào trong khu đất, Viên Mục Dã vốn không kịp đi tìm anh ta, chỉ đành hô to “đội trưởng Từ”, sau đó cất bước đuổi theo...

Cậu cách tên kia khoảng hơn một trăm mét, cho dù Viên Mục Dã chạy tới bằng hết sức, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn tên sứ giả nhà trời kia biến mất ở ngã rẽ phía trước.

Nhưng trong lòng Viên Mục Dã biết, nếu đã để mình đụng phải, cậu buộc phải đuổi theo. Tuy nhiên khi chạy đến ngã rẽ mà sứ giả nhà trời biến mất, cậu lập tức trợn tròn mắt. Cậu không ngờ một ngã tư nhỏ như vậy mà có thể thông ra năm hướng...

Lúc này Từ Lệ cũng thở hồng hộc đuổi theo: “Làm sao vậy? Cậu nhìn thấy cái gì?”

Viên Mục Dã đáp với sắc mặt nặng nề: “Vừa rồi tôi nhìn thấy tên trong video. Xem ra không chỉ có chúng ta quay lại hiện trường vụ án, tên sứ giả nhà trời kia cũng quay về kiểm tra xem mình có để lại manh mối gì cho cảnh sát hay không.”

“Người đâu rồi?” Từ Lệ vừa nghe Viên Mục Dã nói nhìn thấy tên sứ giả nhà trời kia, lập tức xoa tay hầm hờ chuẩn bị đuổi theo.

Nhưng Viên Mục Dã lại thở dài: “Lối rẽ ở đây quá nhiều, hắn chạy đến chỗ này đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Tôi cũng không biết cụ thể hắn chạy theo hướng nào.”

Từ Lệ nghe vậy thì đập nắm tay vào nhau: “Sớm biết rằng sẽ đụng phải kẻ tình nghi, tôi đã dẫn thêm vài người theo rồi! Tôi thật sự không ngờ người này to gan như vậy, lại còn dám quay trở lại hiện trường vụ án!”

Chương 57: Pháp y khám xét

Lúc này Viên Mục Dã nhìn khắp nơi, sau đó nói với vẻ tiếc nuối: “Chỉ tiếc ở đây không có camera, nếu không chắc là có thể biết được rốt cuộc hắn đã đi theo hướng nào...”

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã cũng có vẻ không cam lòng bèn nói với cậu: “Nếu không chúng ta thử mỗi người đuổi theo một hướng xem thế nào? Lỡ may lại chọn đúng thì sao?”

Viên Mục Dã nghe thấy đề nghị này của Từ Lệ bèn gật đầu nói với anh ta: “Được, mười phút sau, mặc kệ có đuổi được hay không đều phải gọi điện thoại cho nhau!”

Từ Lệ chỉ đại vào một hướng: “OK! Tôi theo hướng bên này!”

Sau đó hai người chia nhau ra mỗi người một hướng để đuổi theo...

Ngã rẽ kia chia ra năm lối lớn nhỏ khác nhau, đường nông thôn có kích thước không đồng nhất. Từ Lệ chỉ chọn đại một lối, nhưng Viên Mục Dã lại có một cảm giác rất mạnh mẽ rằng tên kia chắc chắn sẽ chọn một con đường lớn trong đó!

Bởi vì mặc dù đường nhỏ bí ẩn nhưng ít người, không dễ che giấu, dễ dàng bị người ta nhận ra ngay. Nhưng trên đường lớn thì khác, chỗ đó đông người mà cũng nhiều xe. Có thể nói nơi ẩn giấu sâu nhất là thành thị đông đúc, hoàn cảnh càng phức tạp càng có lợi cho việc che giấu bản thân.

Viên Mục Dã tin tưởng với chỉ số thông minh của tên sứ giả nhà trời kia, ắt hẳn hắn sẽ không giống một kẻ cấp ngu xuẩn chạy theo đường nhỏ. Bởi vì nếu Viên Mục Dã muốn chạy trốn, nhất định cậu cũng sẽ chen vào chỗ nào đông người!

Quả nhiên, Viên Mục Dã đuổi theo phía trước không bao lâu đã nhìn thấy đằng trước chen chúc toàn người là người, chắc là một khu chợ đêm gần đây.

Cậu bước nhanh vào chợ đêm, đôi mắt nhanh chóng quét qua... Người nọ ăn mặc không bình thường, vẫn có sự khác

nhau rất lớn với khách hàng ở chợ đêm uống rượu ăn đồ nướng, bởi vậy Viên Mục Dã tin tưởng chỉ cần hần xen lẫn trong những người này vẫn sẽ bị mình tìm ra một cách dễ dàng.

Đúng lúc này, một bóng dáng khả nghi xuất hiện trong tầm mắt của Viên Mục Dã. Mặc dù đó chỉ là một cái bóng, nhưng Viên Mục Dã vẫn liếc mắt đã nhận ra chiếc áo gió màu xám đó!

Sau khi khóa chặt mục tiêu, Viên Mục Dã lập tức bước nhanh đuổi theo. Đáng tiếc người đi dạo ở chợ đêm chen lấn quá đông, làm cậu không thể chạy hết tốc lực, chỉ có thể len lỏi qua khe hở giữa những người đó, tránh né thật cẩn thận. Mà tên đang trước dường như cũng đi thông thả, thậm chí còn dừng lại hỏi hàng quán ven đường bán những đồ ăn vặt gì!

Viên Mục Dã nhanh chóng đi theo bóng dáng kia tới khu vực trung tâm của chợ đêm, cũng chính là nơi đông người nhất, chen chúc nhất. Cậu sợ mình sẽ mất dấu ở đây nên lập tức gửi vị trí định vị cho Từ Lệ để anh ta nhanh chóng đến một lối ra khác của chợ đêm chặn đường.

Tên đang trước hình như cũng đang đợi cơ hội này, chỉ thấy hần quẹo trái quẹo phải lung tung một hơi trong chợ đêm rồi đột ngột biến mất tầm ở chỗ cách Viên Mục Dã hơn mười mét. Viên Mục Dã thấy thế vội chạy lên mấy bước đuổi theo, nhưng nào còn có bóng dáng tên kia nữa?!

“Chị gái, chị có nhìn thấy một người đàn ông dáng người hơi gầy, mặc áo gió đi qua đây không?” Viên Mục Dã chỉ có thể thử mọi cách khi đang tuyệt vọng nên hỏi thăm một chị gái bán bánh củ cải.

Chị gái kia chậm chậm ngẩng đầu nhìn Viên Mục Dã và hỏi: “Mua bánh củ cải không?”

Viên Mục Dã nghe vậy thì móc từ trong túi ra tờ hai mươi tệ rồi nói: “Cho một bánh củ cải, không cần thối lại. Chị gái, chị có nhìn thấy người kia...”

Chị gái nhận tiền rồi ngắt lời Viên Mục Dã: “Vừa nãy có một cậu trai ăn mặc chỉnh tề đi qua đây. Tôi thấy cậu ta đi về phía Bắc rồi!”

Viên Mục Dã nghe vậy quay đầu đuổi theo, chị gái gọi với phía sau: “Bánh củ cải của cậu!”

Viên Mục Dã không quay đầu lại mà nói: “Lát nữa tôi quay lại lấy!”

Cậu đuổi theo hướng mà chị gái kia chỉ trong chốc lát, rất nhanh đã rẽ khỏi chợ đêm, đi tới một bãi đỗ xe tạm thời, một ít khách tới chợ đêm ăn cơm đậu xe tạm ở đây. Giờ phút này đang có rất nhiều xe ra ra vào vào.

Viên Mục Dã muốn chặn xe kiểm tra, nhưng thân phận hiện giờ của cậu đã không còn là cảnh sát nữa, tất nhiên không có quyền làm như vậy. Mà phía Từ Lệ lại chậm chạp chưa tới, làm cậu gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng...

Ái ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên sau lưng: “Tiểu Viên?”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn lại thì thấy Diệp Dĩ Ngụy mặc một bộ âu phục màu nâu sẫm đứng ở phía sau mình.

“Pháp y Diệp, sao anh lại ở đây?” Viên Mục Dã hơi giật mình.

Vẻ mặt Diệp Dĩ Ngụy tỏ vẻ rất xấu hổ: “Lúc trước đội trưởng Từ tới nhờ tôi giúp bị pháp y Bạch từ chối. Thật ra tôi hôm nay không cần tăng ca, nhưng tôi lại không tiện phản bác lời pháp y Bạch, cho nên sau khi tan làm tôi tự đến đây. Có điều hình như tôi đi lạc, tìm cả buổi cũng không tìm được đường đến hiện trường vụ án, bèn nghĩ đậu xe ở đây trước cái đã, sau đó đi tới đó gặp các cậu.”

Viên Mục Dã thấy Diệp Dĩ Ngụy tới, bèn giơ tay giữ chặt anh ta nói: “Anh có mang thẻ làm việc không?”

Diệp Dĩ Ngụy sững sốt, sau đó móc ra thẻ làm việc từ túi trong âu phục: “Có mang theo...”

Viên Mục Dã nghe vậy thì trong lòng vui vẻ: “Thật tốt quá! Đi, bây giờ chúng ta đến chỗ lối ra chặn xe khám xét.”

Diệp Dĩ Ngụy hơi khó xử nói: “Khám xét? Tôi là bác sĩ pháp y, điều này không hợp quy định đâu!”

Viên Mục Dã kéo anh ta vừa đi vừa nói chuyện: “Không sao, một lát là Từ Lệ tới ngay!”

Sau đó Viên Mục Dĩ cầm thẻ làm việc của Diệp Dĩ Ngụy chặn xe ở cửa ra bãi đỗ xe, yêu cầu tất cả xe đi ra ngoài đều phải hạ cửa sổ xe xuống để tiến hành kiểm tra. Cũng may trời tối nên ánh sáng cũng mờ mờ. Viên Mục Dĩ còn chỉ giờ thẻ làm việc lướt qua trước mặt bọn họ, cho nên cơ bản là không ai thấy rõ trong tay cậu cầm thẻ làm việc của bác sĩ pháp y.

Từ Lệ đuổi đến đây rất nhanh, cùng bọn họ kiểm tra những chiếc xe riêng chuẩn bị rời đi. Chỉ tiếc bọn họ kiểm tra đến cuối cùng, bãi đỗ xe cũng chỉ còn lại mỗi mình xe của Diệp Dĩ Ngụy, nhưng đều không phát hiện cái tên mặc áo gió màu xám kia...

Lúc này Từ Lệ nhìn bãi đỗ xe tạm thời dùng lưới sắt vây lại: “Có thể nào là chị gái bán bánh củ cải kia nhìn lầm rồi không?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu hơi thất vọng: “Không biết, có điều trước khi tên kia biến mất đúng là đã đi về hướng này.”

Từ Lệ nghe xong bèn vỗ lên vai của cậu: “Được rồi, hôm nay là tôi không suy xét chu toàn. Nếu biết có thể đụng phải hung thủ ở đây, tôi nên mang theo thêm vài người đến.”

Diệp Dĩ Ngụy cũng khuyên nhủ: “Đúng vậy, chuyện này không ai đoán trước được. Có điều bây giờ chúng ta càng nên phân tích xem tại sao kẻ tình nghi này muốn quay lại hiện trường?”

Từ Lệ cũng căm giận nói: “Đúng vậy! Mạch não của cái tên này chắc chắn không giống người bình thường! Hắn quay lại làm gì chứ? Xem thành quả phạm tội của mình ư? Hay là muốn chụp ảnh lưu niệm đây?”

Viên Mục Dĩ lại lắc đầu nói: “Không đúng, người này trở về chắc chắn là có mục đích...”

Diệp Dĩ Ngụy ở cạnh suy nghĩ rồi nói: “Cậu muốn nói là có thể hắn đã để lại ở hiện trường manh mối quan trọng gì đó...”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Khả năng này rất lớn, nếu không hung thủ sẽ không vô cớ chạy về một chuyến đâu.”

Chương 58: Đi công tác đột xuất

“Nhưng trước đó mấy đồng nghiệp bên tổ kỹ thuật đã tìm một lượt toàn bộ hiện trường rồi, ngoại trừ một vài dấu chân rải rác trên mặt đất không hề có giá trị ra thì chẳng còn gì khác.” Diệp Dĩ Ngụy nói.

Viên Mục Dã thở dài: “Nhất định có đầu mối gì đó mà cảnh sát không thể phát hiện... Nhưng hiện giờ nói gì cũng đã muộn, tên đó chắc chắn đã phá hủy mạnh mẽ mọi quan trọng đó rồi.”

Từ Lệ vỗ đùi: “Tôi đã cảm giác là ở hiện trường chắc chắn còn bỏ sót gì mà, bây giờ thì hay rồi... Chẳng còn cái búa gì!”

Mặc dù ngoài miệng Từ Lệ nói như thế, nhưng sau đó anh ta vẫn gọi cho nhân viên kỹ thuật trong cục đến để kiểm tra lại một lần, vậy mà kết quả lại làm cho mọi người đều ngạc nhiên.

Trước đó Viên Mục Dã đã phân tích tên kia quay lại hiện trường là để tiêu hủy chứng cứ, nhưng nhân viên kỹ thuật của cục lại phát hiện đầu mối mới... Đó chính là ở bên ngoài chiếc chụp đèn có một dòng chữ viết mờ mờ, chắc là dùng ngón tay viết lên trên lớp bụi.

Lần trước khi thăm dò hiện trường, nhân viên kỹ thuật đã từng chụp ảnh chiếc chụp đèn này, ở phía trên chắc chắn không có mấy chữ đó. Hơn nữa, điều càng làm mọi người khó mà tưởng tượng là mấy chữ đó lại hợp thành một câu: “Đoán xem người tiếp theo là ai?”

Tâm trạng mọi người trên đường về đều không tốt, không ngờ tên “Sứ giả nhà trời” này lại dám khiêu khích cảnh sát, xem ra đám Từ Lệ bị người ta xem thường rồi. Mặc dù trong lòng Viên Mục Dã cũng rất muốn bắt được cái gã mặc áo gió đó,

nhưng khi cậu nhớ ra mình đã không còn là cảnh sát nữa, sức mạnh trong lòng lại lập tức bị xì hơi...

Lúc đầu Từ Lệ nói muốn đưa Viên Mục Dã trở về, không ngờ trên đường về anh ta lại nhận được điện thoại của lãnh đạo trong cục, chắc lãnh đạo biết chuyện hung thủ khiêu khích cảnh sát nên vội vàng gọi anh ta về họp.

Diệp Dĩ Ngụy gọi điện cho Từ Lệ và nói: “Vậy để tôi đưa Tiểu Viên về trước vậy.”

Sau khi vào xe Viên Mục Dã hơi ngượng ngừng nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Để tôi tự đi taxi về cũng được...”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn cậu một cái, sau đó thở dài bảo: “Mặc dù chúng ta mới làm đồng nghiệp được vài ngày, nhưng không thể ngăn việc tôi coi cậu như bạn bè! Cậu đừng để mình luôn căng thẳng như vậy, có đôi khi nhìn thế giới theo một góc khác thì tâm trạng cũng sẽ khác.”

Viên Mục Dã không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại nghĩ như vậy, cậu ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế rồi cười nói: “Trông tôi rất căng thẳng à? Chắc do tính cách của tôi nó thế! Nói thật lòng thì tính cách tôi hơi quái nên không có nhiều bạn bè... Bởi vì đa số người tiếp xúc với tôi một thời gian xong đều dừng lại ở mức bạn bè bình thường.”

Diệp Dĩ Ngụy cười đáp: “Tôi không thấy tính cách của cậu quái, mà cảm thấy cậu tự kéo căng mình quá, đối với người nào cũng khách sáo. Mặc dù loại khách sáo này nhìn bề ngoài rất lễ phép, nhưng lại dễ khiến người khác cảm thấy xa lạ, rất khó đến gần.”

Lúc này Viên Mục Dã nhớ đến cái biệt danh của mình, bèn cười nói: “Anh có biết biệt hiệu trước đây của tôi trong đội là gì không?”

“Gọi là gì?” Diệp Dĩ Ngụy hơi tò mò.

“Viên lão quái! Anh thấy tôi già lắm sao?” Viên Mục Dã bắt ngờ hỏi ngược lại.

Diệp Dĩ Ngụy nín cười: “Cậu chắc chắn là trẻ hơn tôi mà! Nhưng cách đối nhân xử thế của cậu hơi chín chắn thôi, tôi cảm thấy so với Núi Trường Bạch thì Viên lão quái nghe vẫn đáng yêu hơn!”

“Anh còn biết cả Núi Trường Bạch?” Viên Mục Dã hơi giật mình.

Diệp Dĩ Ngụy nhún vai: “Chuyện nhỏ thôi mà, tôi là một người rất hòa đồng, người ta có lòng tốt kéo tôi vào trong nhóm, thì tôi sẽ không dễ mà rời khỏi đó đâu.”

Viên Mục Dã nghe ra là Diệp Dĩ Ngụy đang trêu chọc mình, cậu lắc đầu cười: “Được rồi, chuyện đó đúng là lỗi của tôi...”

Trong lúc nói chuyện, xe của Diệp Dĩ Ngụy đã đi tới sân nhà Viên Mục Dã, Viên Mục Dã chỉ vào cái sân xập xệ của mình và bảo: “Dừng ở đây là được rồi, cánh cửa đó chính là nhà tôi!”

Diệp Dĩ Ngụy thấy vậy tò mò hỏi: “Đây là... nhà của cậu?”

Viên Mục Dã tháo dây an toàn, sau đó lắc đầu nói: “Không phải, tôi ở nhờ nhà bạn... Cảm ơn, có gì thì gọi điện nhé.” Sau khi Viên Mục Dã nói xong bèn chuẩn bị mở cửa xuống xe, không ngờ đúng lúc này điện thoại di động của cậu lại rung chuông.

Cậu lấy ra xem, hóa ra là Đoàn Phong gọi tới, Viên Mục Dã nhìn thoáng đồng hồ, đã sắp tới mười hai giờ, vào lúc này mà còn gọi đến thì chắc là có việc gì gấp, cậu vội ấn nút nghe.

“Ngủ chưa?” Giọng nói trầm trầm của Đoàn Phong vang lên trong điện thoại.

“Vẫn chưa, sao thế? Có chuyện gì xảy ra à?” Viên Mục Dã hỏi.

Đoàn Phong: “Lão Lâm vừa gọi điện đến và nói có chuyện khó giải quyết, anh ấy cần chúng ta đi qua đó điều tra một chút, cậu sửa soạn hành lý đi rồi tôi sẽ qua đó đón cậu.”

Sau khi dập máy, Viên Mục Dã thấy hơi ngạc nhiên, Đoàn Phong vừa dặn sửa soạn hành lý, chắc là muốn ra ngoài vài ngày... Vậy Kim Bảo phải làm thế nào?

Diệp Dĩ Ngụy ở bên cạnh thấy mặt Viên Mục Dã đang nhăn nhó bèn vội vàng hỏi: “Sao thế, có chuyện gì xảy ra à?”

Viên Mục Dã phục hồi tinh thần rồi đáp: “À, không có gì, bên chỗ làm gọi điện bảo tôi chuẩn bị hành lý để đi công tác.”

“Ngay bây giờ à?” Diệp Dĩ Ngụy giật mình hỏi.

Viên Mục Dĩ hơi chần chừ rồi trả lời: “Ừ, ngay bây giờ...”

Diệp Dĩ Ngụy nhận thấy trạng thái của Viên Mục Dĩ có vẻ không đúng, chắc chắn là có chuyện, anh ta vội truy hỏi: “Cậu sao thế? Cậu đi ra ngoài công tác thì trong nhà có vấn đề gì à?”

Nghे anh ta hỏi như vậy, Viên Mục Dĩ đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối: “Pháp y Diệp, anh có sợ chó không?”

Diệp Dĩ Ngụy hơi sững ra, anh ta suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Từ trước đến giờ tôi chưa hề tiếp xúc với chó, nhưng đến cả người chết tôi còn không sợ thì cậu nghĩ tôi có sợ chó không?”

“Cũng đúng...” Viên Mục Dĩ bật cười.

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dĩ hơi nhăn nhó, xem ra đúng là có chuyện thật, anh ta thở dài, bảo: “Cậu cứ nói một chút đi, để xem tôi có thể giúp được gì không.”

Viên Mục Dĩ ngẫm nghĩ, sau đó hơi do dự hỏi: “Nếu không... Vào nhà ngồi một lúc?”

Trong nháy mắt khi Viên Mục Dĩ mở cửa nhà, một con chó vàng to béo lao đến, nó vui sướng vẫy vẫy cái đuôi với cậu. Viên Mục Dĩ vươn tay sờ lên đầu nó và nói: “Có đói bụng không? Hôm nay tao có một ít chuyện nên về muộn...”

Lúc này Kim Bảo thấy sau lưng Viên Mục Dĩ có một người lạ, sắc mặt nó lập tức trở nên cảnh giác. Viên Mục Dĩ thấy vậy vội vươn tay cầm lấy cái dây trên cổ nó rồi đưa tới trước mặt Diệp Dĩ Ngụy: “Kim Bảo tới đây, tao giới thiệu với mày, đây là pháp y Diệp, mấy ngày tới anh ấy sẽ thường đến đây để chăm mày...”

Diệp Dĩ Ngụy nghe Viên Mục Dĩ nói như vậy thì đoán được là cậu cần mình giúp cái gì, thế là anh ta ngồi xổm xuống sờ đầu Kim Bảo, sau đó nhẹ nhàng nói: “Chào mày, Kim Bảo, vài ngày tới tao sẽ đến đây chăm mày, nhớ đừng hung dữ với tao nhé!”

Viên Mục Dĩ hơi ngượng ngùng nói: “Tôi không biết lần này đi công tác mất bao nhiêu ngày, mỗi ngày anh qua cho nó ít nước và thức ăn cho chó là được rồi.”

Chương 59: Bóng dáng người xưa trên tầng bốn

Diệp Dĩ Ngụy đứng dậy hỏi: “Chó to thể này không cần dắt đi dạo sao?”

“Bình thường tôi vẫn dắt nó ra ngoài đi dạo, nhưng nếu như quá bận thì cho nó chơi trong sân cũng được, còn về phần đi vệ sinh... Cũng chỉ đành để nó giải quyết ngay trong sân vậy.” Viên Mục Dĩ nói với vẻ bất đắc dĩ.

Diệp Dĩ Ngụy vừa đi vào vừa cười bảo: “Được rồi, tôi đã biết, thức ăn cho chó để ở chỗ nào? Bình thường nó uống nước gì, nước lọc à?”

Sau đó Viên Mục Dĩ giới thiệu qua về sức ăn của Kim Bảo mỗi ngày, đồng thời cũng nhấn mạnh, nếu Diệp Dĩ Ngụy không có thời gian... Vậy chỉ cần mỗi buổi tối đến cho ăn và đổi nước một lần là được.

Khi Diệp Dĩ Ngụy rời đi còn cười và bảo với Viên Mục Dĩ: “Cứ yên tâm giao con chó cho tôi đi, nhưng bây giờ cũng đã muộn như vậy rồi, cậu thật sự không cần tôi chờ đến chỗ làm à?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không cần đâu, nếu cần thì tôi chắc chắn sẽ không khách sáo với anh.”

Diệp Dĩ Ngụy nghe vậy bèn gật đầu: “Thế còn tạm được... Tôi đi trước đây.”

Sau khi Diệp Dĩ Ngụy rời đi, Viên Mục Dĩ ngồi ngây người một mình trên ghế mất một lúc, đã từ lâu không có người lạ nào đột nhiên xen vào cuộc sống của cậu như vậy. Lần trước là chủ nhân của Kim Bảo, đó là một người bạn duy nhất đúng nghĩa của cậu...

Sau khi chuẩn bị xong hai bộ quần áo, Đoàn Phong đã gọi điện thoại đến và nói anh ta đang ở ngoài cửa. Viên Mục Dĩ không

ngờ đội trưởng Đoàn lại tự mình đến đón cậu, theo lý thuyết với tình huống như thế này thì thường là Trương Khai đến đón.

Khi Viên Mục Dã ra cửa có quay đầu nhìn Kim Bảo một chút, nó dường như biết cậu muốn ra ngoài, trong mắt nó mặc dù hơi buồn nhưng vẫn rất bình tĩnh.

Viên Mục Dã lúc này mới nhớ, chủ nhân trước đây của nó cũng thường xuyên ra ngoài, cứ đi là mất khoảng mười mấy hai mươi ngày, cho nên chắc nó đã quen với cảnh chia tay này...

Viên Mục Dã nghĩ tới đây bèn ngồi xuống vuốt đầu nó: “Yên tâm, mấy ngày nữa tao sẽ về. Ông anh vừa rồi ngày mai sẽ tới chăm sóc mày, nhớ phải nghe lời, không được dọa anh ta, bởi vì khi anh ta hung dữ sẽ đáng sợ hơn những người khác nhiều lắm đấy!”

Kim Bảo nhìn Viên Mục Dã mà như hiểu như không, nó lắc đuôi vài lần coi như là trả lời.

Viên Mục Dã vừa ra ngoài cửa đã nghe có người ấn một tiếng còi xe ngắn, cậu không cần nhìn cũng biết là Đoàn Phong. Sau khi lên xe, Đoàn Phong nói với vẻ xin lỗi: “Bình thường giờ này chắc ngủ rồi hả?”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn cười nói: “Cũng vừa mới ngả lưng thôi, vụ án gì mà vội thế, còn phải đi ngay trong đêm?”

Không ngờ Đoàn Phong lại lắc đầu: “Tôi cũng không rõ tình huống cụ thể lắm, chờ chúng ta đến sẽ biết...”

Viên Mục Dã không biết phải tiếp tục nói chuyện gì với Đoàn Phong, đành ậm ừ bảo: “Chà... là vậy à.”

Không ngờ đúng lúc này Đoàn Phong lại vỗ vào vô lăng và hỏi: “Đúng rồi, chó của cậu làm thế nào bây giờ?”

Viên Mục Dã không ngờ đội trưởng nhớ được cả chuyện nhỏ như vậy, cậu cười bảo: “Không có gì, tôi đã nhờ... một người bạn, anh ta sẽ qua cho nó ăn hàng ngày.”

Không ngờ Đoàn Phong nghe xong lại nghiêng đầu nhìn Viên Mục Dã và nói: “Cậu nên kết giao với vài người bạn, đừng cứ thui thủi một mình như vậy...”

Viên Mục Dã chăm chú nhìn Đoàn Phong, cậu hỏi: “Đội trưởng, trong mắt của mọi người thì tôi có phải là một người tính cách rất quái dị không?”

Đoàn Phong cười đáp: “Tại sao lại hỏi như vậy, vì vừa rồi tôi bảo cậu kết bạn nhiều hơn à?!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Cũng không phải... chỉ là tôi cảm thấy mình luôn khó hòa hợp được với mọi người.”

Đoàn Phong dùng tay phải vỗ lên vai Viên Mục Dã rồi bảo: “Thằng nhóc ngốc này, cả cuộc đời đâu cần phải quen biết nhiều, chỉ cần có vài người nói chuyện hợp nhau, có thể thổ lộ tâm tình là được! Cậu biết không? Tôi vừa bảo cậu quen nhiều bạn bè hơn là vì cảm thấy tâm trạng của cậu luôn rất nặng nề, tôi muốn khi cậu rảnh có thể tìm bạn bè mà nói chuyện...”

Viên Mục Dã chỉ cười mà không nói thêm gì.

Chỉ một lát sau chiếc xe đã chạy đến đầu ngõ vào số 54, lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra để hỏi Đoàn Phong: “Đúng rồi, tại sao hôm nay anh lại đến đón tôi? Trương Khai đâu?”

Đoàn Phong trả lời: “Lát nữa chúng ta sẽ xuất phát, đến lúc đó Trương Khai sẽ lái xe cho nên tôi bảo cậu ta đi ngủ trước, bên phía Đại Quân do Hoắc Nhiễm đi đón, họ cũng đã đến rồi.”

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã đến số 54 vào buổi tối, trước đó nơi này cho cậu ấn tượng là ngoài vẻ cũ kỹ ra thì chẳng có gì khác, không ngờ lần này lại cho Viên Mục Dã một trải nghiệm hoàn toàn mới.

Đoàn Phong bảo Viên Mục Dã chờ ở phòng họp, còn anh ta về ký túc lấy hành lý, không ngờ khi Viên Mục Dã đi lên tầng bốn lại ngạc nhiên phát hiện, toàn bộ cảnh tượng ở đây đã biến mất! Thay vào đó là kiểu trang trí rất cũ kỹ...

Trong nhất thời Viên Mục Dã cứ như đang đi vào một tòa nhà của những năm ba mươi, trên đầu là một chiếc đèn lúc sáng lúc tối đang lắc lư, khiến cho cả hành lang trở nên vô cùng âm u.

Viên Mục Dã không ngờ trong số 54 còn sót lại từ trường tư duy mạnh mẽ như vậy, bảo sao Đoàn Phong nói cậu không thích hợp ở cùng ký túc xá với bọn họ... Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã bình tĩnh trở lại, hiện giờ những người khác chắc

đang ở tầng một trong ký túc xá, cho nên chỉ cần cậu đứng yên ở đây và chờ mọi người đi lên thì sẽ không sao hết.

Trước đây Viên Mục Dã không hiểu vì sao mình hay “Gặp ma” vào buổi tối, vì dù sao những từ trường tư duy kia vẫn luôn ở chỗ của nó, nếu cậu đã có thể đọc được thì lẽ ra không nên phân biệt ngày hay đêm mới đúng.

Sau này Viên Mục Dã mới biết, lý do mà cậu không thể đọc được từ trường lưu lại tại nơi đông người là do sự ảnh hưởng và hỗ trợ lẫn nhau giữa các từ trường tư duy.

Tóm lại là, dưới tình huống bình thường thì từ trường tư duy của người sống mạnh hơn từ trường của người chết để lại, hai cái hỗ trợ và ảnh hưởng lẫn nhau, bên yếu hơn sẽ tạm thời bị che đi.

Mà đám người ở số 54 đều có ý chí siêu phàm, cho nên chỉ cần bất kỳ ai trong số bọn họ ở đó thì Viên Mục Dã sẽ không đọc được từ trường tư duy nào lưu lại. Đương nhiên, điều này cũng không phải tuyệt đối, ví dụ như có người có từ trường tư duy không mạnh, hoặc là có một số người chết khi còn sống chấp niệm rất sâu, vậy người đó sẽ để lại một “Vùng đất chết” với từ trường tư duy cực mạnh.

Khi Viên Mục Dã gặp được một cái trong số đó, vậy tỷ lệ cậu “gặp ma” giữa ban ngày sẽ tăng lên rất nhiều, ví dụ như lần ở vụ án bắt cóc Mã Bách Xuyên.

Lúc này Viên Mục Dã thử tiến về phía trước vài bước, cậu muốn nhìn thử xem những từ trường tư duy đã phủ bụi lâu năm này là do ai để lại, ấy vậy mà có thể kiên trì nhiều năm vẫn chưa tan biến?

Chương 60: Người đàn ông trong ảo cảnh

Ai ngờ Viên Mục Dã chưa đi được vài bước đã nghe thấy một tiếng kêu đau và một tiếng người hùng hổ gào thét từ căn phòng gần nhất, tiếp đó có hai bóng người mờ nhạt đi đến... Mặc dù Viên Mục Dã không nhìn thấy rõ hình dáng hai người này, nhưng khi nhìn thấy quần áo của bọn họ, trong nhất thời cậu cũng hơi choáng váng.

Từ trước đến giờ Viên Mục Dã chỉ nhìn thấy loại quần áo này trong phim mà thôi, mặc dù chưa từng nhìn thấy ngoài đời thật, nhưng chỉ liếc mắt là cậu có thể nhận ra hai bóng người đi đến là lính quốc quân.

Viên Mục Dã nhìn hai khuôn mặt mơ hồ kia là biết từ trường tư duy này không thuộc về bọn họ, thế nên cậu tiếp tục đi về phía trước hai bước, muốn nhìn xem rốt cuộc trong căn phòng kia có thứ gì?

Trên cửa gian phòng đó được đánh số 4015, chắc là mã số của phòng, chỉ có điều cánh cửa phòng đang đóng, Viên Mục Dã không biết mình có thể mở nó ra trong ảo cảnh không?

Trong lúc cậu đang suy nghĩ, hai tên lính kia lại đẩy cánh cửa phòng ra, Viên Mục Dã thấy vậy bèn lập tức bước nhanh tới, cậu đến gần rồi nghiêng đầu nhìn vào, bên trong đúng là một gian phòng thẩm vấn... Một người đàn ông bị đánh trầy da tróc vẩy, máu me khắp người đang bị trói trong đó.

Viên Mục Dã không ngờ mình lại thấy cảnh tượng này, chẳng lẽ gian nhà cũ này trước giải phóng là chỗ cũng giống với “trại Trắng*”? Trong lúc cậu đang suy nghĩ lung tung, người bị trói toàn thân đầy máu đó đột nhiên cười rất quái dị, sau đó bất ngờ dùng sức kéo đứt sợi dây đang trói hắn.

** Trại Trắng là các trại tập trung của Trung Quốc mở cửa vào năm 1943 và được Tổ chức Hợp tác xã Trung Mỹ và Trung*

Quốc sử dụng để thu thập thông tin tình báo về Đế quốc Nhật Bản trong Chiến tranh Trung - Nhật lần thứ hai.

Sức lực của người này lớn kinh người, từ lúc sinh ra đến giờ Viên Mục Dã chưa từng thấy người nào mạnh như vậy... Cậu muốn nhìn thêm vài lần nhưng cửa phòng trong nháy mắt đã đóng lại, tiếp đó bên trong lần lượt vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Viên Mục Dã không rõ bên trong phòng ngoại trừ người đàn ông đầy máu đó thì còn những ai nữa? Nhưng nếu cậu có thể nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông đó, vậy có thể chứng minh đoạn ký ức này thuộc về người này hoặc một kẻ xui xẻo nào đó đã bị giết trong phòng.

Nhưng suy xét một cách nghiêm túc, thật ra Viên Mục Dã không nhìn rõ dáng vẻ của người đó, bởi vì trên mặt hắn toàn là vết máu, ngoại trừ một đôi mắt sáng khiến cậu phải ghi nhớ ra, Viên Mục Dã thật sự không dám nói mình đã nhìn rõ mặt của người đó.

“Tại sao lại đứng ở đây vậy?” Giọng của Đoàn Phong vang lên từ phía sau, Viên Mục Dã giật mình quay đầu lại nhìn, ngay sau đó cảnh tượng quái dị trước mặt lập tức biến mất không thấy đâu, Viên Mục Dã lại trở về số 54 quen thuộc.

“Sao vậy...” Đoàn Phong hơi giật mình hỏi.

Viên Mục Dã vội vàng lắc đầu: “Không sao, tôi... Tôi có thể, có thể hơi buồn ngủ.”

Đoàn Phong nghe vậy bèn đi tới trước mặt Viên Mục Dã, sau khi cẩn thận nhìn cậu một cái thì hạ giọng xuống thấp: “Lão Lâm đã cho tôi xem hồ sơ của cậu, anh ta nói cậu có thể nhìn thấy ma, là thật sao?”

Viên Mục Dã không ngờ Đoàn Phong sẽ hỏi như vậy, cậu hơi lúng túng đáp: “Anh ta nói với anh như vậy à?”

Đoàn Phong hơi căng thẳng một chút, sau đó bật cười một tiếng: “Đùa với cậu thôi, tôi biết cái gọi là từ trường tư duy...” Sau khi nói xong Đoàn Phong lại nói đầy ẩn ý: “Có biết tại sao trước đây tôi nói cậu chưa thích hợp vào ở trong số 54 không?”

Nghe anh ta nói như vậy, Viên Mục Dĩ dường như đã hiểu tại sao...

Đoàn Phong thấy cậu không nói thì tự mình tiếp tục: “Tòa nhà này trước giải phóng là điện Diêm Vương rất nổi tiếng, những người tiến vào đây, có rất ít người có thể còn sống để đi ra.”

“Nghĩa là sao?” Viên Mục Dĩ hơi tò mò.

Đoàn Phong thở dài, anh kể: “Năm đó ở đây được đặt biệt danh là trại 54, nó chuyên bắt giữ một số thanh niên có chí hướng và các chiến sĩ cách mạng. Năm đó bọn phản động đã từng giết rất nhiều người ở chỗ này, nguyện vọng của những người kia trước khi chết đều là hy vọng quốc gia trở nên mạnh mẽ, cuộc sống của mỗi người càng tốt đẹp hơn. Lúc lão Lâm mua chỗ này cũng định đặt cho nó một cái tên mới, nhưng sau khi biết đoạn lịch sử kia, anh ấy cảm thấy vẫn nên gọi nó là số 54.”

Nghe Đoàn Phong nói như vậy, Viên Mục Dĩ lại nghĩ đến người đàn ông toàn thân đầy máu vừa rồi, chắc chắn hẳn cũng là một người trong số đám nghĩa sĩ kia, chỉ không biết cuối cùng hẳn có thể còn sống rời khỏi trại 54 không?

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ đang ngần người, bèn cười hỏi: “Tôi rất tò mò muốn biết cậu vừa nhìn thấy cái gì?”

Sắc mặt Viên Mục Dĩ hơi nghiêm trọng, cậu nói: “Trí nhớ của người chết không phải đều tốt đẹp, nếu như có thể lựa chọn, tôi thà rằng làm người bình thường...”

Đoàn Phong gật đầu: “Cũng đúng... Đối với đa số người thì chết có lẽ rất đáng sợ, nhưng đối với một số ít người, có thể lại là giải thoát chẳng?”

Trong nhất thời Viên Mục Dĩ không quá hiểu Đoàn Phong muốn nói gì, cậu đang định hỏi anh ta vì sao lại bị quan như vậy thì Hoắc Nhiễm và Trương Đại Quân đã cùng nhau đi đến...

Đoàn Phong vừa nhìn thấy họ đã nở nụ cười, anh nói: “Lạ nhỉ, sao tốc độ của hai người hôm nay chậm thế?”

Hoắc Nhiễm há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại rồi đi tới phòng họp với vẻ cam chịu. Trương

Đại Quân cười hì hì với Đoàn Phong: “Phải đi xa nhà mà, nên tôi đến siêu thị mua cho vợ ít đồ ăn vặt trước đã.”

Đoàn Phong nghe vậy mà nhăn mày, cuối cùng đành bắt đắc dĩ vỗ vai Trương Đại Quân: “Được rồi, mấy người vào trong ngồi một lát đi, tôi đi gọi Trương Khai và Nam Nam.”

Bốn giờ rưỡi sáng, mấy người bọn họ vẫn đang ngái ngủ chui vào một chiếc SUA sáu chỗ, ngoại trừ người lái có thể trợn to mắt như chuông đồng, những người khác đều buồn ngủ đến mức gần như không mở nổi mắt.

Thật ra Viên Mục Dã vẫn còn đỡ, vì trước đây lúc còn đang thực thi nhiệm vụ, cậu đã từng thử ba ngày hai đêm không chợp mắt, cho nên việc thức một đêm đối với Viên Mục Dã chỉ là chuyện nhỏ. Trương Khai mặc dù không buồn ngủ, nhưng cậu ta lại không chịu được sự cô đơn, thế là nằng nặc lôi kéo Viên Mục Dã ngồi bên cạnh ghế lái để nói chuyện phiếm với cậu ta.

Tuy bọn họ vẫn chưa biết phải đi điều tra việc gì, nhưng mục đích lại rất rõ ràng, họ phải đi đến một huyện nhỏ gần núi ở tỉnh bên cạnh. Khoảng cách cũng không phải quá xa, chỉ hơn năm trăm cây số. Nhưng bởi vì giao thông không tiện nên nếu muốn đến đó trong thời gian ngắn thì chỉ còn cách tự mình lái xe.

Trên cả đoạn đường, Viên Mục Dã trở thành người lắng nghe của Trương Khai, mặc dù phần lớn đều là Trương Khai nói còn Viên Mục Dã nghe, nhưng điều đó không gây trở ngại cho quá trình giao lưu của bọn họ... Trương Khai cảm thấy Viên Mục Dã đang chăm chú nghe mình nói, còn Viên Mục Dã cảm thấy nếu có mình lắng nghe thì Trương Khai sẽ không buồn ngủ khi đang lái.

Chương 61: Phòng chăm sóc đặc biệt

Mười một giờ rưỡi trưa, cuối cùng mọi người cũng đến nơi cần đến – huyện Địa Bảo ở tỉnh bên cạnh, nhân viên phụ trách tiếp đón đã chờ ở đầu đường từ lâu.

Nhân viên này tên là Ngũ Chí Hồng, anh ta nhìn thấy Đoàn Phong thì kích động đến mức suýt nữa nhảy cẫng lên: “Cuối cùng các anh cũng đến rồi, tiến sĩ Lâm nói là có thể mọi người sẽ tới vào hôm qua, nên tôi đã chờ ở đây một ngày một đêm rồi.”

Tuy Viên Mục Dã vẫn chưa biết có chuyện gì xảy ra ở đây, nhưng nhìn sắc mặt của Ngũ Chí Hồng thì chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn, nếu không người này đâu cần phải ngồi chết dí ở chỗ này chờ bọn họ chứ?

Đoàn Phong giơ tay chủ động bắt tay Ngũ Chí Hồng và nói: “Xin chào, tôi là đội trưởng Đoàn Phong, chúng tôi cũng bất ngờ khi nhận được điện thoại của tiến sĩ Lâm, anh ấy nói chuyện ở đây rất gấp nên chúng tôi đã chạy cả đêm để tới đây.”

Ngũ Chí Hồng nghe thấy chúng tôi nói đã chạy cả đêm để đến đây, trên mặt lập tức hơi ngại ngùng, anh ta bảo: “Các vị vất vả rồi, nếu không phải chuyện khẩn cấp, chúng tôi cũng không cần gấp gấp như thế này. Máy vị chắc còn chưa ăn cơm phải không, tôi dẫn mọi người đi ăn trước nhé?”

Đoàn Phong khoát tay: “Chúng tôi vừa ăn tạm trên xe rồi, làm việc quan trọng hơn, cậu nói cho chúng tôi biết là cần điều tra cái gì trước đi?”

Sắc mặt Ngũ Chí Hồng trở nên vô cùng nghiêm trọng: “Mọi người đi với tôi đến bệnh viện huyện trước đã, sau khi nhìn thấy hai bệnh nhân đó xong, tôi sẽ nói tỉ mỉ mọi chuyện cho mọi người biết.”

Viên Mục Dã không ngờ bọn họ vất vả chạy cả đêm lại là vì đi thăm bệnh, chẳng lẽ ở đây đã bộc phát bệnh truyền nhiễm quy mô lớn? Nhưng nếu thật sự là như vậy thì phải gọi nhân viên phòng dịch đến điều tra chứ đâu cần tìm mấy người bọn họ?

Sau đó xe của bọn họ chạy theo chiếc xe việt dã nhỏ của Ngũ Chí Hồng để tới bệnh viện lớn nhất trong huyện. Nhưng hôm nay bệnh viện có vẻ khác lạ, ngoài cổng có ba cảnh vệ đang canh gác, họ mời tất cả những người muốn đi vào qua phòng khám bệnh mà kiên quyết không cho bất cứ ai vào khu nội trú.

Lúc này chiếc xe của Ngũ Chí Hồng đã tiến đến gần, đầu tiên anh ta hạ cửa kính xe xuống nói hai câu với cảnh vệ, sau đó dùng tay chỉ vào xe của Viên Mục Dã. Tiếp đấy anh ta lái xe vào khu nội trú.

Còn Trương Khai thì lái xe theo sát phía sau xe của Ngũ Chí Hồng và cũng thuận lợi tiến vào khu nội trú. Nhưng sau khi đi vào bọn họ phát hiện, bên trong này còn canh gác nghiêm ngặt hơn bên ngoài, gần như cứ ba đến năm bước là lại có một trạm, càng vào trong lại càng nghiêm, đến tận trong cùng thì cảnh vệ phụ trách canh gác còn mặc đồ cách ly phòng dịch.

Một cảm giác không lành dâng lên trong lòng Viên Mục Dã, Trương Đại Quân ở phía sau cũng sầm mặt hỏi: “Mẹ nó, chẳng lẽ chúng ta tiến vào vùng bị bệnh dịch?”

Trong lúc anh ta đang hỏi, Ngũ Chí Hồng đã dừng xe và không biết lấy từ đâu ra vài bộ đồ phòng dịch đưa cho bọn họ rồi bảo: “Trước tiên mọi người cứ mặc vào đi, mặc dù tôi không biết làm như vậy có tác dụng gì không...”

Sau đó mấy người bọn họ không nói thêm gì nữa, nhìn kiểu này cũng không giống như đang đùa giỡn, thế là tất cả đều mặc đồ phòng dịch vào trước. Những người khác thì không sao, chỉ riêng Trương Đại Quân hơi khó khăn, thân hình của anh ta thật sự quá to, mấy bộ đồ phòng dịch mà Ngũ Chí Hồng tìm được không có bộ nào anh ta mặc vừa.

Cuối cùng Trương Đại Quân dứt khoát ném bộ đồ phòng dịch không thể mặc vừa ra rồi bảo: “Thôi không mặc nữa! Cứ thế này đi vào trong cũng được!”

Đoàn Phong lắc đầu: “Không được, khi chưa rõ tình huống trong đó thì đừng nói là không mặc, dù mặc cũng chưa chắc đã an toàn một trăm phần trăm đâu! Thôi trước tiên anh cứ ở trên xe đi, mấy người chúng tôi vào xem rồi lại tính.”

Nghe đội trưởng nói như vậy, Trương Đại Quân cũng không tiện nói thêm gì nữa, anh ta đành ngồi ở trong xe đợi mọi người.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã mặc loại quần áo phòng dịch này, không biết vì sao khi cậu nghe được tiếng hít thở của mình vọng lại bên tai, trong lòng không hiểu tại sao lại xuất hiện một cảm giác kinh hoảng...

Sau đó mấy người bọn họ được Ngũ Chí Hồng dẫn đường đi tới khoa truyền nhiễm ở tầng tám. Từ khi đi vào tòa nhà của khu nội trú, bọn họ nhìn thấy nhân viên y tế nào cũng mặc quần áo phòng dịch... Nếu không biết đây là bệnh viện huyện thì chắc sẽ nhầm là một trung tâm nghiên cứu virus mất.

Thang máy tầng tám vừa mở ra, mấy nhân viên y tế mặc đồ phòng dịch vội tiến ra đón, bọn họ thấy Ngũ Chí Hồng đi ở phía trước thì thở phào. Ngũ Chí Hồng cũng không nói gì khác mà hỏi thẳng: “Tình trạng hai bệnh nhân thế nào rồi?”

Một người phụ nữ hơi lớn tuổi trong số đó trả lời: “Vẫn không tốt lắm, cảm xúc luôn ở trong trạng thái vô cùng nóng nảy, thuốc an thần tiêm lúc trước hoàn toàn không có tác dụng.”

Ngũ Chí Hồng gật đầu, nói tiếp: “Được, tôi biết rồi, đây là chuyên gia trên huyện mời đến, bây giờ tôi dẫn họ vào xem tình huống của bệnh nhân.”

Người phụ nữ lớn tuổi đó nghe thấy chúng tôi nói muốn đi vào xem người bệnh thì dậm đi dậm lại: “Đừng đứng quá gần cửa sắt, lực bộc phát của bọn họ mạnh lắm đấy.”

Mấy người Viên Mục Dã nghe mà không hiểu lắm, nhưng Ngũ Chí Hồng cũng đã nói là chờ bọn họ nhìn thấy người bệnh sẽ rõ, vì thế mọi người cũng không tiện hỏi thêm gì nữa. Nhưng khi cả nhóm đi theo Ngũ Chí Hồng vào căn phòng cuối hành lang thì lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật cả mình.

Đó là một căn phòng bình thường đã được tạm thời cải tạo thành phòng chăm sóc đặc biệt, trên mấy cái cửa gỗ được gắn

thêm hàng rào sắt. Mà bên trong hàng rào sắt chỉ có hai giường bệnh và hai bệnh nhân với dáng vẻ rất đáng sợ.

Hai bệnh nhân lúc này đang đứng trước hàng rào với ánh mắt vô hồn, thân thể đung đưa không theo quy luật nào, làn da trên mặt bọn họ chẳng có chỗ nào lành lặn, không hiểu sao có rất nhiều chỗ thối rữa, trông giống như một thi thể đang rữa nát vậy. Nhưng bọn họ bây giờ vẫn là người sống sờ sờ, có thể chạy, có thể nhảy, có thể hít thở, không hề có đặc điểm nào của người chết cả.

Hoắc Nhiễm là người có lá gan cũng như tuổi tác thấp nhất trong cả nhóm, cậu ta chỉ nhìn thoáng qua là nhảy ngay sang một bên, buồn nôn nói: “Có chuyện gì xảy ra với hai người đó vậy? Bọn họ bị bệnh truyền nhiễm à? Sao nhìn trông kinh thế?”

Nhưng Hoắc Nhiễm không hề biết, đây không phải là chỗ đáng sợ nhất... Có thể vì tiếng nói của cậu ta hơi lớn, hai người vừa rồi vẫn còn đang lắc lư đột nhiên nổi điên, từ trong hàng rào vươn tay ra muốn bắt người để cắn, trông cực kỳ đáng sợ, cứ như zombie trong phim kinh dị vậy!

Người cách hàng rào gần nhất lúc đó là Tăng Nam Nam, mắt thấy cô sắp bị người bệnh bắt được, thì cô nhẹ nhàng tránh thoát trong nháy mắt.

Chương 62: Không chỉ hai người

Viên Mục Dã thấy vậy mà giật mình, với tình huống vừa rồi thì đừng nói là một cô gái trẻ, mà đến ngay cả cậu cũng chưa chắc có thể né được, bởi vì vị trí đó quá gần hàng rào.

Nhưng Tăng Nam Nam không những tránh thoát được, hơn nữa còn rất nhẹ nhàng, xem ra cô gái này không hề vô hại giống như vẻ bề ngoài... Còn về Hoắc Nhiễm, cậu ta vừa nhìn thấy dáng vẻ của hai người kia thì đã giật nảy mình, sau đó bị họ đột nhiên nổi điên dọa cho kêu “Á” lên một tiếng, trong nháy mắt đã chạy ra xa vài mét.

Nếu là dưới tình huống bình thường, Trương Khai chắc chắn sẽ chế nhạo vài câu, nhưng hôm nay tất cả mọi người đều bị dáng vẻ của hai người trong phòng bệnh hù dọa, cho nên chẳng ai để ý đến phản ứng của người khác.

“Hai người này không phải bị bệnh đại chứ?” Trương Khai dòm mắt ra hỏi.

Ngũ Chí Hồng lắc đầu: “Bên bệnh viện đã kiểm tra toàn thân cho bọn họ, họ không phải nhiễm virus chó dại... Hơn nữa lúc được cứu, tinh thần hai người này vẫn tỉnh táo, họ còn biết tìm người để cầu cứu! Buổi đêm khi đưa vào nhập viện mới biến thành dáng vẻ này.”

“Các anh làm thế nào để xác định bệnh này sẽ lây lan?” Viên Mục Dã cẩn thận hỏi.

Ngũ Chí Hồng nghe xong liếc mắt nhìn hai phía, sau đó nghiêm túc nói: “Mọi người cũng đã nhìn thấy tình trạng của người bệnh, tôi dẫn mọi người ra khỏi đây trước, có vấn đề gì lát nữa tôi sẽ giải đáp kỹ càng.”

Viên Mục Dã nhìn quanh hoàn cảnh chỗ này, đúng là không thích hợp để ở lại trong thời gian dài, hơn nữa bộ đồ phòng

dịch trên người cũng rất khó chịu. Mặc dù mới chỉ mặc được một lúc, Viên Mục Dã đã cảm giác mình toát hết cả mồ hôi.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Ngũ Chí Hồng dẫn bọn họ đến nhà khách trong huyện, đồng thời sắp xếp cơm trưa để chiêu đãi. Dù sao mấy người Viên Mục Dã đến đây cũng là để giúp đỡ, không cần sơn hào hải vị thì ít nhất cũng phải có bữa cơm để đãi khách.

Nhưng ngoại trừ Trương Đại Quân vẫn chén nhiệt tình ra, những người khác chẳng thấy thèm ăn chút nào... Đoàn Phong thấy vậy bèn chủ động cầm một cái đũa gà và nói: “Tranh thủ thời gian ăn đi, sắp tới còn phải dốc sức làm việc đó!”

Trương Khai nói với vẻ buồn nôn: “Hai người vừa rồi trông buồn nôn quá, anh Ngũ à, nếu biết thế này thì nên nghe lời anh mà ăn cơm trước.”

Ngũ Chí Hồng hơi ngượng: “Đều là lỗi của tôi, tôi đã không nói rõ là sẽ gặp cái gì...”

Viên Mục Dã không muốn ăn cũng không phải vì hai người đó trông rất buồn nôn, dù sao thì cậu cũng làm cảnh sát nhiều năm rồi, có loại thi thể nào mà chưa nhìn thấy chứ? Những thứ đó đều là thi thể mà không phải người đang sống sờ sờ, trong mắt Viên Mục Dã thì đó chỉ là một khối thịt nát nên chẳng có gì khó chịu cả. Nhưng hai người vừa rồi lại khác, bọn họ còn sống nhưng lại không khác gì thi thể!

Vừa rồi Ngũ Chí Hồng đã nói, hai người đó phát bệnh chưa được một tuần, nếu như vẫn không tìm được phương pháp điều trị... Vậy cuối cùng chẳng lẽ bọn họ sẽ nát thành một bộ xương?

Lúc này Đoàn Phong cầm đũa mở màn trước: “Ăn một chút đi, có biết lãng phí lương thực là rất xấu hổ không?”

Trương Đại Quân đang ăn uống hăng say cũng nói chen vào: “Tôi thấy chắc mấy cô cậu chưa bị đói bao giờ, nếu không kể cả bên cạnh có một đồng cút thì vẫn có thể ăn uống như thường!”

Hoắc Nhiễm ngồi bên cạnh anh ta chuẩn bị nổi điên thì Tăng Nam Nam vẫn luôn yên lặng bỗng lên tiếng: “Anh Đại Quân, tôi xin anh đấy, anh có thể chỉ ăn mà không nói được không?”

Trương Đại Quân lập tức cười làm lành: “Được được được, em Nam đã mở miệng, tôi không nói nữa, mọi người ăn đi không thức ăn nguội mất bây giờ.”

Sau khi ăn cơm xong, Ngũ Chí Hồng mới kể toàn bộ mọi chuyện từ đầu đến cuối, cũng trả lời nghi ngờ trong lòng mọi người...

Trong khu vực thuộc huyện Địa Bảo quản lý có rất nhiều núi, là nơi được rất nhiều du khách lựa chọn. Nhưng một thời gian trước nhiệt độ ở đây bất ngờ hạ xuống, có rất nhiều du khách bị nhốt trong núi. Sau khi cơ quan quản lý nhận được rất nhiều yêu cầu xin giúp đỡ, họ bèn tổ chức nhân lực lên núi cứu hộ, hai bệnh nhân này chính là du khách đã được cứu về trong lần hành động đó.

Lúc đó nhân viên cứu hộ đã chuẩn bị xuống núi để về thành phố, bỗng nhiên họ nghe được tiếng còi tháp thoáng từ khe núi gần đó... Khi nhân viên cứu hộ chạy đến thì thấy có hai người đang nằm co quắp trên mặt đất.

Lúc ấy trông hai người đó rất yếu, họ còn không đủ sức để nói chuyện, nhưng vẫn cố nói được tên của mình, đồng thời bảo nhân viên cứu hộ liên hệ với người nhà của họ.

Vì chưa biết rõ tình trạng của hai người này nên nhân viên cứu hộ ngay lập tức đưa họ vào bệnh viện có điều kiện tốt nhất ở huyện để cứu chữa.

Bác sĩ khám nhanh lúc đầu chỉ coi họ như bệnh nhân bình thường và nghĩ rằng hai người này bị sốc tạm thời do nhiệt độ thấp, sau khi điều trị vài bước cơ bản thì đưa họ vào phòng bệnh để theo dõi.

Mấy ngày qua những người leo núi giống bọn họ được đưa tới bệnh viện khá nhiều, chỉ cần nghỉ một hai ngày trong viện là có thể hồi phục, cho nên nhân viên cứu hộ cũng không thông báo với gia đình họ.

Nhưng mọi người không ngờ được là, đêm hôm đó hai người du khách này đột nhiên phát bệnh! Không những đầu óc không tỉnh táo mà họ còn tấn công người khác, họ đã cắn bị thương một nữ y tá trong bệnh viện.

Lúc đó mấy bác sĩ nam trong bệnh viện phải cố hết sức mới trói được hai người này vào giường, sau đó tiêm thuốc an thần, nhưng bọn họ vẫn liên tục giãy giụa, thỉnh thoảng còn muốn nhào đến cắn người...

Bên phía bệnh viện lúc đầu cũng nghi ngờ hai người kia bị một loại động vật nào đó ở trong núi cắn bị thương nên nhiễm bệnh dại? Nhưng sau khi kiểm tra toàn diện, bệnh viện đã loại bỏ khả năng này, đồng thời họ phát hiện ra một loại virus chưa biết tên trong máu hai người đó.

Sau đó, bệnh viện ngay lập tức kiểm tra cô y tá đã bị cắn, kết quả trong máu cô ta cũng xuất hiện loại virus chưa biết tên này, qua kết quả xét nghiệm, bệnh viện đã cho ra một kết luận: Loại virus chưa biết tên này có khả năng truyền nhiễm.

Đến lúc này, bọn họ mới nhớ đến việc phải liên hệ với người nhà hai người kia, đồng thời báo cáo lên cấp trên để đề phòng bệnh dịch lây lan. Nhưng vào lúc bệnh viện chuẩn bị dùng điện thoại của hai người đó để liên hệ với người nhà thì lại phát hiện một đoạn video mà bọn họ quay trước khi lên đường.

Người quay video tên là Lam Du Hiên, là một trong số hai người bệnh kia, hơn nữa trong video cũng xuất hiện một người bệnh khác tên là Lý Thành Khải. Nhưng điều làm mọi người cảm thấy ngạc nhiên là, bọn họ không phải chỉ có hai người tiến vào núi, mà là một đoàn du khách do Lam Du Hiên dẫn đầu.

Chương 63: Sâu trong ngọn núi

Tiếp đây Ngũ Chí Hồng cho mấy người Đoàn Phong xem đoạn video kia, sau khi xem xong Viên Mục Dã đã suy đoán, trong video trừ hai người họ Lam, Lý ra thì còn ít nhất năm du khách đã cùng đi lên núi.

Vấn đề lúc này đã trở nên nghiêm trọng, bởi vì bây giờ bọn họ chỉ tìm được Lam Du Hiên và Lý Thành Khải, vậy có nghĩa là những người còn lại hoặc đã lạc trong núi, hoặc cũng bị nhiễm thứ bệnh kỳ quái này và hiện giờ không biết còn sống hay đã chết.

Cân nhắc thấy tình hình rất nghiêm trọng, các cơ quan phụ trách ở địa phương lập tức tổ chức nhân viên lên núi tìm kiếm, bởi vì đám người Lam Du Hiên đã từng nói trong video là muốn đến thôn Tiến Lên để thám hiểm, cho nên nhân viên tìm kiếm ngay từ đầu đã xác định phạm vi là vùng núi xung quanh thôn Tiến Lên.

Và bọn họ tìm đến người dẫn đường để tìm hiểu cụ thể con đường phải đi như thế nào... Nhưng khi hỏi vài người dẫn đường, lại không có ai từng nghe nói qua về thôn Tiến Lên này?

Sau đó nhân viên công tác đã có được câu trả lời từ cục dân chính. Hơn bốn mươi năm trước đúng là có một nơi gọi là “thôn Tiến Lên”, nhưng không biết sau này vì lý do gì mà toàn bộ thôn dân đã bị di dời từ trong núi sâu ra rồi định cư trong huyện. Không hiểu những cô cậu thanh niên kia biết được thôn Tiến Lên từ chỗ nào, còn nhất định phải lên núi tìm nó.

Khi nhân viên công tác tìm được những thôn dân cũ của thôn Tiến Lên đang sống trong huyện, họ phát hiện những người này đều đã ngoài tám mươi tuổi, đừng nói là để mấy người này

dẫn đường, bọn họ mà có thể đi ra khỏi nhà đã là quá khỏe mạnh rồi.

Không biết tại vì sao mà những người già này đều có một đặc điểm rất kỳ lạ, đó chính là bọn họ đều không có con cái, tất cả đều là người già neo đơn được chính phủ nuôi. Hơn nữa toàn bộ bọn họ đều không thể nghe người khác nhắc đến “Thôn Tiến Lên”, ai mà nhắc đến thì giống như lấy đi một nửa mạng sống của bọn họ vậy.

Không thể hỏi được gì từ miệng mấy người già này, đám người Ngũ Chí Hồng đành phải tìm cách khác, cuối cùng họ tìm được một dân buôn thảo dược, hắn nói ông của mình từng đi qua cái thôn đó nên có thể nói đại khái vị trí.

Sau khi có được vị trí, mười lăm người tạo thành một đội cứu hộ đã xuất phát vào ba ngày trước để đi tới cái thôn nhỏ bị lãng quên trong núi kia. Mà bên phía bệnh viện cũng mời chuyên gia truyền nhiễm của tỉnh đến hội chẩn, để xem rốt cuộc Lam Du Hiên và Lý Thành Khải đã bị nhiễm loại virus gì.

Chuyện đến nước này rồi nhưng đám người Ngũ Chí Hồng vẫn chưa nghĩ đến việc mời người của số 54 đến đây. Đừng thấy chỗ này nhỏ nhưng trên lĩnh vực tìm kiếm họ vẫn rất chuyên nghiệp, vì dù sao ở đây cũng hay có du khách đến tham quan nên về phương diện tìm kiếm cứu hộ cũng không kém hơn các chỗ khác.

Nhưng mọi người không ngờ được là, vào ngày thứ hai sau khi vào núi, đội cứu hộ đã mất liên lạc với trung tâm, bọn họ đã thử tất cả các thiết bị truyền thông tin nhưng không thể liên lạc được với đội cứu hộ.

Tình thế đã trở nên càng thêm nghiêm trọng, người mất tích còn chưa tìm được mà lại bồi thêm người đi cứu hộ! Khi lãnh đạo địa phương sốt ruột lại muốn phái thêm một đội cứu hộ nữa lên núi, một đồng chí lão thành đã về hưu nhiều năm nghe được chuyện này bèn lập tức gọi điện cho “lãnh đạo”, để ông ta gọi cho đội cứu hộ thứ hai và yêu cầu họ rút ra khỏi núi!

Vị đồng chí lão thành này dù đã về hưu nhiều năm nhưng địa vị ở nơi đó vẫn khá cao, một là lúc ông ta còn tại nhiệm đã làm ra khá nhiều công hiến cho địa phương, hai là ông ta cũng khá

cao tuổi, năm nay đã hơn chín mươi, không có ai hiểu rõ tình huống của huyện Địa Bảo vài thập niên trước hơn ông ta.

Vị đồng chí lão thành này kiên trì yêu cầu lãnh đạo rút đội thứ hai từ trong núi về, hoàn toàn là do một chuyện cũ từ hơn bốn mươi năm trước... Mặc dù đã trải qua nhiều năm như vậy nhưng mỗi khi nhớ lại, ông ta đều cảm thấy run rẩy.

Vị đồng chí lão thành này tên là Kỷ Thắng Lợi, năm đó là một cán bộ dân chính của huyện Địa Bảo. Có một năm do nhu cầu công việc nên ông ta phải vào sâu trong núi và đi đến một nơi gọi là thôn Tiến Lên để điều tra.

Lúc này thôn Tiến Lên rất hẻo lánh, giao thông không tiện lợi, người trong thôn muốn ra khỏi ngọn núi lớn đó thì phải đi bộ vài chục cây số trên đường núi... Có những lúc gặp trời mưa còn không ra khỏi thôn được, vì thế bình thường nếu không phải việc quan trọng liên quan đến tính mạng thì người trong thôn sẽ không ra khỏi thôn, thậm chí có nhiều người vì không tiện ra ngoài mà chẳng có cả hộ khẩu.

Kỷ Thắng Lợi đi lần đó chủ yếu là để kiểm tra số lượng nhân khẩu của thôn, nếu như có nhiều hộ không có hộ khẩu, ông ta sẽ xin phép lãnh đạo xem có thể xử lý vấn đề này cho các thôn dân không.

Lúc đầu Kỷ Thắng Lợi cứ nghĩ thôn Tiến Lên chỉ hơi xa một chút, đường hơi khó đi thôi, đợi khi ông ta điều tra nhân khẩu xong thì sẽ tìm cách sửa con đường ra vào cho thôn.

Ý tưởng của ông ta rất tốt, nhưng đồng hương nghe xong lại cười mà không nói gì cả, đến khi ông ta đi trên con đường này mới phát hiện, việc sửa đường là quá không thực tế, công trình này quá lớn nên không có lời. Phí công phí sức còn không bằng đòi toàn bộ thôn dân ra khỏi núi!

Sau khi Kỷ Thắng Lợi đi vào thôn, cảm giác đầu tiên của ông ta là chỗ này quá lạc hậu, đừng nói là đèn điện hay điện thoại, đến cả điện cũng không có... Cả thôn đều sống dựa vào ông trời, được mùa thì ăn no, mất mùa thì toàn thôn vào núi kiếm hoa quả để lấp đầy bụng.

Bởi vì Kỷ Thắng Lợi là cán bộ của huyện nên trưởng thôn đã tiếp đãi ông theo cấp bậc cao nhất. Nhưng cho dù là như thế,

Kỷ Thắng Lợi chỉ nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn rồi cũng không nuốt được. Không phải ông ta kén chọn, mà bàn đồ ăn đó đúng là rất khó nuốt...

Lúc đó điều kiện sống của mọi người cũng không hề tốt, kể cả trong huyện có kinh tế khá hơn thì ăn thịt vẫn là chuyện xa xỉ, đừng nói đến cái thôn ở nơi lạc hậu này.

Người trong thôn không có tiền mua thịt, nên lúc họ muốn ăn thịt thì phải lên núi kiếm thịt rừng, dần dần họ càng ăn nhiều thứ hơn trước, cái gì bay trên trời hay chạy trên mặt đất... Gần như ngoài vật có bốn chân là bàn ghế ra thì không có thứ gì là họ không dám ăn.

Những món ăn mặn trên bàn ngoài một ít gà rừng thả rừng ra thì còn lại toàn là rắn, côn trùng, chuột, kiến, Kỷ Thắng Lợi đã quen với đồ ăn bình thường đúng là khó mà nuốt được... Nhưng dù sao đây là người khác thịnh tình chiêu đãi, ông ta cũng đành cố ăn một ít rau dại và mộc nhĩ rừng.

Kỷ Thắng Lợi cứ nghĩ là mình nói rõ ý đồ đến xong, người trong thôn sẽ ủng hộ nhiệt tình ý nghĩ của ông ta, nhưng Kỷ Thắng Lợi không ngờ được là khi ông ta nói muốn xin cấp trên cho dời toàn thôn ra ngoài, toàn bộ người trong thôn lại đứng ra phản đối.

Lúc đó trưởng thôn nói thẳng: “Cán bộ Kỷ, tôi biết anh có lòng, nhưng mấy người chúng tôi đã sống ở đây cả đời rồi, giờ đột nhiên anh bảo chúng tôi rời đi để sống ở chỗ khác... Chúng tôi chắc chắn không hề muốn. Đúng là điều kiện ở đây kém xa trong huyện, nhưng chúng tôi đã quen với cuộc sống như thế này, cho nên chúng tôi không cảm thấy khổ.”

Chương 64: Đưa tang lúc đêm khuya

Kỷ Thắng Lợi không muốn bỏ cuộc sớm như vậy, nên ông ta tiếp tục tận tình khuyên nhủ: “Nhưng ngài có nghĩ cho đời sau, rồi những đời tiếp sau nữa không? Kinh tế của đất nước chúng ta thay đổi từng ngày, cần đời sau có văn hóa và tri thức để xây dựng nó. Mà mấy người ở lại nơi này chưa nói đến chuyện kinh tế lạc hậu, quan trọng nhất là những đứa trẻ không được học hành!”

Trưởng thôn nghe vậy bèn cười khan một tiếng rồi nói: “Học hành? Toàn bộ thôn của chúng tôi đều không tìm được một quyển sách nào, đọc vật đó có ích gì đâu? Còn không bằng sớm học cách lên núi đào lâm sản, trong nhà nếu không có lương thực thì cũng không bị đói.”

Kỷ Thắng Lợi biết loại quan niệm này không phải hình thành một sớm một chiều nên sẽ không thể thay đổi ngay vì vài câu nói của ông ta. Nhưng Kỷ Thắng Lợi đã đến đây thì vẫn phải tiếp tục hoàn thành việc điều tra nhân khẩu, thế là ông ta thương lượng với trưởng thôn vào ngày mai sẽ đi các nhà để xác minh nhân khẩu.

Lần này trưởng thôn không có ý kiến gì mà chỉ liên tục nói: “Yên tâm, yên tâm! Người trong thôn nhất định sẽ tích cực phối hợp với cán bộ Kỷ.”

Sáng sớm hôm sau, trưởng thôn dẫn theo Kỷ Thắng Lợi đi đến từng nhà và cẩn thận đăng ký cho từng hộ gia đình. Trong quá trình này Kỷ Thắng Lợi phát hiện một vấn đề, đó là trong số các thôn dân có khá nhiều người bị bệnh ngoài da, trên người họ xuất hiện các đám màu đỏ rất to, thoát nhìn trông rất nghiêm trọng.

Sau đó Kỷ Thắng Lợi cũng hỏi trưởng thôn về vấn đề này, tại sao trên người các thôn dân lại có những đám màu đỏ?

Trưởng thôn nghe xong bèn cười đáp: “Cán bộ Kỹ không biết đo thôi, chúng tôi sống trong núi nên trên người lúc nào cũng ẩm ướt, thỉnh thoảng bị chút bệnh tật là quá bình thường.”

“Thường xuyên bị như vậy? Có đi khám bác sĩ không?” Kỹ Thắng Lợi hơi giật mình hỏi.

Không ngờ trưởng thôn lại chẳng quan tâm: “Mấy chuyện nhỏ này mà phải đi khám bác sĩ à? Không đau không ngứa, cần gì bác sĩ chứ?”

Kỹ Thắng Lợi nghe vậy thì cảm thấy lo lắng cho vấn đề chữa bệnh của những thôn dân này, dù sao người là ăn ngũ cốc hoa màu, sao có thể không bị bệnh được? Thôn Tiến Lên đi lại không tiện, nếu thật sự bị bệnh nguy cấp mà chờ để đi đến chỗ bác sĩ, chắc người bệnh đã chết trên đường rồi.

Thế là lúc này Kỹ Thắng Lợi ra luôn một quyết định, mặc kệ đối mặt với lực cản lớn đến mức nào, ông ta cũng nhất định phải giúp người dân thôn Tiến Lên di chuyển ra khỏi núi. Khi đó Kỹ Thắng Lợi vẫn chưa biết mình phải đối mặt với loại lực cản nào...

Hai ngày sau, Kỹ Thắng Lợi hoàn thành xong việc đăng ký của toàn thôn và chuẩn bị trở về trên huyện, không ngờ đúng vào sáng ông ta định khởi hành thì trong thôn có chuyện xảy ra!

Có một thôn dân họ Lam lên núi bắt thỏ, vậy mà không cẩn thận lăn từ trên sườn núi xuống rồi hôn mê. Sau khi Kỹ Thắng Lợi biết chuyện thì lập tức bảo trưởng thôn chuẩn bị xe bò để đưa người đó xuống núi, nhưng trưởng thôn nghe xong lại từ chối: “Không cần đâu, trong thôn của tôi có thầy thuốc, không cần làm phiền cán bộ Kỹ.”

Kỹ Thắng Lợi nghe mà thấy không ổn? Lúc người thôn dân đó được nhấc trở về miệng mũi chảy đầy máu, nhìn là biết bị ngã khá nặng, thầy thuốc của thôn chắc chắn không thể chữa được, nếu như để chậm trễ thì người đó khó sống.

Nhưng không biết tại sao mà thái độ của trưởng thôn lại vô cùng kiên quyết, ngay cả người nhà của thôn dân đó cũng không đồng ý đưa người đến huyện. Điều này khiến Kỹ Thắng

Lợi nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ còn có cái gì quan trọng hơn mạng người?

Bởi vì lo lắng tình huống của thôn dân này, Kỷ Thắng Lợi cũng không về huyện đúng như kế hoạch mà ở lại trong thôn thêm một ngày. Còn người thôn dân bị thương kia cũng đúng như những gì mà Kỷ Thắng Lợi lo lắng, người đó đã chết sau đó không lâu.

Kỷ Thắng Lợi hoàn toàn không hiểu rốt cuộc những người ở đây suy nghĩ kiểu gì? Thế này chẳng phải xem mạng người như cỏ rác sao? Mặc dù người kia có đưa đến bệnh viện cũng chưa chắc có thể cứu sống, nhưng như thế vẫn tốt hơn so với việc nằm nhà chờ chết chứ? Dù sao đưa đi thì vẫn có một chút hy vọng sống mà?

Người đồng hương trước đây dẫn Kỷ Thắng Lợi đến không phải người trong thôn, hẳn là một thầy thuốc thường xuyên hái thuốc trong núi, thỉnh thoảng cũng đi vào thôn để thu mua một ít thảo dược mà thôn dân hái được, cho nên rất quen thuộc tình huống ở nơi này. Lần này, trước khi lên núi hai người đã hẹn cẩn thận, trước tiên hẳn sẽ đưa Kỷ Thắng Lợi đến đây rồi sau đó sẽ tự mình lên núi hái thuốc, hái thuốc xong hẳn sẽ quay về để dẫn Kỷ Thắng Lợi ra ngoài.

Vậy mà khi vị thầy thuốc này quay lại thì đúng lúc gặp người thôn dân bị ngã chấn thương, cho nên hẳn cũng ở lại trong thôn đợi Kỷ Thắng Lợi thêm một ngày. Bây giờ người thôn dân kia đã chết, hẳn bèn khuyên Kỷ Thắng Lợi đừng xen vào việc của người khác mà tranh thủ đi xuống núi cùng hẳn.

Nhưng Kỷ Thắng Lợi là người có tính cách thẳng thắn, ông ta không hiểu tại sao người trong thôn lại đối xử với người thân của mình lạnh lùng đến thế, thà để người đó nằm chờ chết ở chỗ này chứ nhất định không dẫn bọn họ đến bệnh viện để khám bệnh?

Vị thầy thuốc kia thấy Kỷ Thắng Lợi vẫn cứng đầu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, bèn nói nhỏ: “Người trong thôn này không thể chết ở bên ngoài!”

Kỷ Thắng Lợi nghe vậy mà giật mình, vội vàng truy hỏi: “Cái gì gọi là không thể chết ở bên ngoài?”

Vị thầy thuốc kia thấy giọng Kỷ Thắng Lợi hơi to, vội vàng ra dấu yên lặng rồi nói: “Nói nhỏ chút, đừng để người ở đây nghe được, cụ thể thế nào thì không thể giải thích bằng một hay hai câu được, tối hôm nay tôi sẽ dẫn anh đi, anh cứ nhìn là biết! Nhưng tôi nói trước, buổi đêm mặc kệ nhìn thấy cái gì thì cũng không được nói ra, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức.”

Kỷ Thắng Lợi cảm thấy rất khó hiểu trước dáng vẻ thần thần bí bí của vị thầy thuốc kia, chẳng lẽ thôn Tiến Lên có phong tục “Người không thể chết ở bên ngoài”?

Vào buổi tối sau khi ăn cơm xong, vị thầy thuốc kia thở ra một hơi rồi nói với Kỷ Thắng Lợi: “Hôm nay ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi cả ngày trên đường núi đó!”

Kỷ Thắng Lợi vừa định bảo mình không mệt thì thấy vị thầy thuốc kia đang nháy mắt, thế là ông ta cũng kịp phản ứng bằng cách vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, phải ngủ sớm một chút mới được.”

Trưởng thôn đang ngồi cùng bàn ăn cơm nghe thấy thế thì trên mặt lộ vẻ vui mừng, ông ta lập tức bảo vợ sắp xếp phòng ngủ cho Kỷ Thắng Lợi và thầy thuốc. Không ngờ hai người vừa nằm một lúc đã nghe thấy bên ngoài vang lên những tiếng bước chân.

Kỷ Thắng Lợi nhắm mắt lại rồi cẩn thận lắng nghe, mặc dù không có người nói chuyện nhưng nghe tiếng động thì thấy số người bên ngoài khá nhiều, chắc là một đám người đi ra từ nhà của họ.

Kỷ Thắng Lợi vừa định hỏi vị thầy thuốc kia là chuyện gì đang xảy ra thì hắn lại dùng một tay bịt miệng ông ta lại và nói: “Xuyt...”

Chờ những bước chân đó dần đi xa, vị thầy thuốc kia mới từ từ thả ông ta ra: “Những người này đi làm đám ma cho Đại Ngu.”

Kỷ Thắng Lợi lấy làm khó hiểu: “Đưa tang vào buổi đêm? Đây là phong tục gì thế?”

Vị thầy thuốc kia trả lời với vẻ bí ẩn: “Đi nào, tôi dẫn anh đi xem, sau khi xem xong anh sẽ biết vì sao mà dù để người chết

cũng không chịu mang ra ngoài.”

Tiếp đó vị thầy thuốc kia dẫn Kỷ Thắc Lợi lặng lẽ đi theo phía sau đội ngũ đưa tang, sau khi đoàn người đi tới khu rừng rậm bên cạnh thôn thì dừng lại.

Chương 65: Biến cố kinh hoàng

Vì đề phòng những thôn dân đó phát hiện, vị thầy thuốc kia kéo Kỷ Thắng Lợi nấp vào trong một đám bụi cỏ và quan sát những hành động của họ... Còn thôn dân đã chết kia bị những người khác nâng lên rồi từ từ đặt trên đồng củi, dường như bọn họ muốn hỏa táng thi thể này.

Đến giờ phút này, Kỷ Thắng Lợi cũng không phát hiện ra chỗ nào bất thường, mặc dù vào thời điểm đó cũng rất ít người hỏa táng thi thể, nhưng biết đâu thôn dân ở đây có nhận thức tiên tiến hoặc có thể bọn họ có truyền thống hỏa táng thi thể thì sao.

Vì thế Kỷ Thắng Lợi cũng không cảm thấy những người này lén lút hỏa táng một bộ thi thể vào ban đêm có gì không đúng, đến tận lúc ông ta vô tình nhìn thấy thi thể thôn dân đang đặt trên đồng lửa kia bỗng khẽ nhúc nhích.

Phản ứng đầu tiên của Kỷ Thắng Lợi lúc đó chính là người này vẫn chưa chết! Bọn họ cách xa như vậy mà vẫn có thể nhìn thấy người thôn dân kia nhúc nhích, huống hồ là những người đứng gần đó... Vậy mà những người xung quanh không hề tiến lên xem xét tình huống mà lại bị dọa phát sợ, thậm chí một người trẻ tuổi trong đó còn giơ cước đập vào đầu người thôn dân tưởng là đã chết kia!

Kỷ Thắng Lợi thấy vậy lập tức hét lên: “Dừng lại! Các người làm gì thế?”

Tiếng hét này của Kỷ Thắng Lợi chẳng những làm vị thầy thuốc đang ngồi cạnh giật mình, mà cũng dọa những thôn dân đến đưa tang. Cũng chính vì tiếng hét rách cả cổ họng này của Kỷ Thắng Lợi mà người trẻ tuổi kia bị lệch tay, chiếc cước đập bay nửa đầu của thi thể...

Kỷ Thắng Lợi thấy vậy thì trên mặt lộ vẻ kinh hãi, ông ta không ngờ những thôn dân nhìn bình thường rất hiền lành chất phác này vậy mà lại độc ác không còn nhân tính đến thế!

Lúc này trưởng thôn nghe tiếng thì quay đầu nhìn về phía Kỷ Thắng Lợi, trên mặt ông ta lập tức không còn một giọt máu, sau khi do dự một lúc ông ta mới nói bằng giọng run rẩy: “Cán bộ Kỷ, cậu nghe tôi giải thích, chúng tôi cũng bắt đắc dĩ mới phải làm như vậy!”

Thật ra trong tình huống này thì trưởng thôn có giải thích thế nào cũng có vẻ vô lý, bởi vì trong lòng Kỷ Thắng Lợi đã có kết luận, đó chính là những thôn dân này không biết vì lý do gì đã giết hại một thôn dân vẫn còn chưa chết.

Không ngờ đúng lúc này bỗng có tiếng hét thất thanh của một phụ nữ vang lên, Kỷ Thắng Lợi ngẩng đầu nhìn thì thấy thôn dân bị gõ mất nửa đầu kia đang lắc lư đứng dậy.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người ở đây đều bị dọa chạy tán loạn, vị thầy thuốc kia thấy vậy bèn lôi kéo Kỷ Thắng Lợi chạy về phía thôn! Kỷ Thắng Lợi cũng bị dọa sợ choáng váng, từ trước đến giờ ông ta chưa từng nhìn thấy người chỉ còn nửa đầu mà lại có thể đứng dậy đi lại.

Lúc này có một tiếng hét thảm làm Kỷ Thắng Lợi phục hồi tinh thần, ông ta nhìn thấy người đàn ông còn nửa đầu kia ôm lấy một người bị dọa sợ đến đờ người ra, rồi há mồm cắn, cổ họng của người kia trong nháy mắt bị xé rách, máu lập tức trào ra.

Có mấy thôn dân khá dũng cảm cầm cuốc đi qua cứu người, nhưng bất kể có đánh thế nào thì người bị mất nửa đầu kia cũng không chịu nhả ra. Kỷ Thắng Lợi thấy thôn dân bị cắn chắc chắn là không thể cứu được nữa, bởi vì cứ tiếp tục cắn như vậy, cổ của người đó sẽ bị đứt mất.

Nhưng chuyện kinh khủng vẫn còn ở phía sau. Đúng lúc này cái gã còn nửa đầu kia bất ngờ buông người thôn dân bị cắn gần chết đó ra rồi quay người nhào về phía một người khác gần hấn nhất. Người kia mặc dù tránh kịp nhưng trên vai lại bị cắn một cái.

Sau đó mấy thôn dân đến cứu cũng lần lượt bị cản, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên trong rừng. Kỷ Thắng Lợi không hiểu tại sao lại biến thành như vậy, ông ta ngây người đứng yên tại chỗ, mặc cho thầy thuốc cố gắng kéo thế nào cũng không thể làm ông ta di động dù chỉ nửa bước.

Cuối cùng cái người to khỏe đã cầm cuốc nện vào đầu thi thể lúc này chạy đến, hấn dùng hết sức lực nện gã kia một nhát, thế là nửa cái đầu còn lại cũng bay mất, đến lúc này gã đó mới triệt để ngã xuống không động đậy nữa.

Giờ khắc này Kỷ Thắng Lợi vẫn chưa tỉnh hồn khi nhìn cái gã thôn dân cả người đầy máu đang nằm trên mặt đất kia. Từ trước đến giờ ông ta chưa bao giờ gặp chuyện đáng sợ như vậy, thậm chí ông ta còn không đủ can đảm để qua cứu những thôn dân bị thương kia.

Cũng may lúc này thầy thuốc thấy cái gã tấn công mọi người đã không đứng dậy được nữa, bèn lấy hết can đảm đi qua kiểm tra tình trạng những thôn dân bị thương và giúp bọn họ cầm máu.

Trưởng thôn nhìn những thôn dân bị thương đang rên rỉ mà liên tục thở dài, nhưng việc đã đến nước này thì nói gì cũng đã muộn, ông ta chỉ đành chỉ huy mấy người trẻ tuổi trong thôn chuyển bộ thi thể không đầu kia lên đống lửa để đốt. Còn về những thôn dân bị thương... Trước tiên cứ nhắc về rồi tính.

Kỷ Thắng Lợi cuối cùng vẫn bị vị thầy thuốc kia dùng sức lôi về trong thôn, hai người bọn họ dù sao không phải là người trong thôn nên có một số việc tham gia nhiều sẽ không tốt. Còn vị thầy thuốc kia hiện giờ cũng đang rất hối hận khi dẫn Kỷ Thắng Lợi đi rình trộm lễ đưa tang, hấn không ngờ được Kỷ Thắng Lợi lại đột nhiên hô to như vậy.

Chuyện xảy ra ngoài ý muốn ở lần đưa tang này đã khiến sáu thôn dân bị thương nặng nhẹ khác nhau, người bị thương nặng nhất trong đó là người bị cản vào cổ, trông tình trạng của hấn thì chắc không sống được vài ngày nữa.

Kỷ Thắng Lợi quá sốc nên khi về không thể ngủ được, ông ta liên tục tự hỏi: “Tại sao có thể như vậy? Sao lại còn sống chứ?”

Vị thầy thuốc kia thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn, thế là hấn lên nói cho Kỷ Thắng Lợi biết: “Thật ra thôn Tiến Lên một trăm năm qua vẫn luôn như thế này, người mà chết là phải lập tức hỏa táng, hơn nữa trước khi hỏa táng còn phải đập nát sọ! Trước đây khi tôi đi ngang qua đây cũng đã từng nhìn lên vài lần, nhưng từ trước đến giờ tôi không hề biết những người này chết rồi mà còn có thể sống lại?”

Kỷ Thắng Lợi nghe vậy thì chân chừ hỏi: “Người đó đã chết thật rồi à?”

Thầy thuốc thở dài, đáp: “Lúc Lam Đại Ngưu được nhắc về thì anh cũng đã thấy anh ta bị thương đến mức nào rồi đấy, chắc hẳn đã ảnh hưởng tới nội tạng, nếu không đi đến bệnh viện lớn để cứu chữa thì làm sao có thể sống được?”

“Vậy nếu anh ta đã chết thì tại sao lại có thể đứng lên?” Kỷ Thắng Lợi không tin mà hỏi ngược lại.

Thầy thuốc nói với vẻ sợ hãi: “Có thể là xác chết vùng dậy chăng?”

Kỷ Thắng Lợi lắc đầu: “Đó chỉ là mê tín của thời phong kiến thôi! Người chết không thể nào sống lại được, người kia vừa rồi vẫn có thể cử động chứng tỏ anh ta còn chưa chết!”

Thầy thuốc thấy ý kiến của mình và Kỷ Thắng Lợi không hợp nhau nên không nói thêm gì nữa... Sáng sớm hôm sau trưởng thôn mời hai người đến và giải thích qua tình huống phát sinh hôm qua.

Ý của trưởng thôn là trước đó Lam Đại Ngưu đã bị chó dại cắn, cho nên bị nhiễm bệnh dại. Bệnh này không chữa được, trước khi chết sẽ giống Lam Đại Ngưu ngày hôm qua, cứ thấy người là cắn.

Kỷ Thắng Lợi biết bệnh chó dại mà trưởng thôn nói đúng là bệnh dại, ông ta cũng biết bệnh này không chữa được hơn nữa còn truyền nhiễm, thế là Kỷ Thắng Lợi muốn đưa gấp mấy thôn dân bị cắn kia đến bệnh viện trong huyện, nhưng thái độ của trưởng thôn vẫn giống như trước đó: “Không cần, thôn của chúng tôi có thể chữa bệnh này...”

Kỷ Thắng Lợi thấy không thể lay chuyển được trưởng thôn, đành nói rằng hôm nay mình chuẩn bị xuống núi để đi về.

Trưởng thôn nghe bọn họ nói muốn đi thì rất vui mừng, ông ta còn bảo trong nhà làm một ít thịt để họ ăn trên đường.

Chương 66: Đội y tế

Vị thầy thuốc kia nghe Kỷ Thắng Lợi nói vậy, trong lòng chỉ đành thở dài, sau đó nhanh chóng thu dọn rồi dẫn Kỷ Thắng Lợi đi...

Sau khi hai người ra khỏi thôn, thầy thuốc mới thở phào, nói: “Chúng ta nên sớm rời khỏi đây, thật ra lần nào lên núi hái thuốc tôi cũng ở tạm chỗ này, nhưng chưa từng ở đây lâu như thế.”

Kỷ Thắng Lợi không nói chuyện, chân bước nhanh, thầy thuốc vội đuổi theo ông ta và hỏi: “Anh không cần đi nhanh như vậy đâu, tối hôm nay chúng ta có thể ở tạm trong căn nhà gỗ dưới chân núi.”

Nhưng Kỷ Thắng Lợi lại nói: “Không được, trước khi tôi tới tôi nhất định phải về đến huyện, sáng ngày mai tôi phải dẫn bác sĩ vào thôn.”

“Anh còn định quay lại đó sao?” Thầy thuốc ngạc nhiên.

Kỷ Thắng Lợi gật đầu: “Nơi đó không có bác sĩ không có thuốc, một vết thương nhỏ cũng có thể bị nhiễm trùng đến chết, cho nên tôi nhất định phải lên huyện đưa đội vệ sinh dịch tễ quay lại, đồng thời kiểm tra sức khỏe cơ bản cho người dân trong thôn.”

Thầy thuốc thở dài thườn thọt: “Đừng trách tôi không cảnh báo anh trước, thôn đó không đơn giản đâu, người bên trong cũng không bình thường.”

Kỷ Thắng Lợi khẽ cười, nói: “Đều là người dân bình thường cả thôi, nếu không bình thường thì cũng là do cơ thể bị bệnh, bị bệnh thì phải chữa. Tôi không thể để bọn họ tự sinh tự diệt trong núi được.”

Thầy thuốc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò ông ta ghi lại đường lên núi, để lần tới dẫn người lên thì không bị lạc đường.

Khi quay về đến huyện, Kỷ Thắng Lợi lập tức báo cáo tình hình trong thôn với cấp trên, vào lúc đó lãnh đạo huyện rất coi trọng chuyện này, lập tức thành lập một tổ bác sĩ gồm năm người chuẩn bị lên núi chữa bệnh cho những thôn dân kia.

Cần nhắc đến vấn đề an toàn, trên huyện còn cử thêm hai cảnh sát đi theo họ, đề phòng những tình huống phát sinh bất ngờ...

Bởi vì đa phần bác sĩ trong đội đều là nữ, cho nên tốc độ không được nhanh như Kỷ Thắng Lợi lúc trước, đến khi bọn họ vào được thôn đã là buổi chiều của ba ngày sau...

Đến giờ Kỷ Thắng Lợi vẫn nhớ rõ hoàn cảnh lúc đó, ngày hôm đó thời tiết rất tốt, ánh nắng chiều chiều khắp thôn nhỏ cô độc trên núi, mọi thứ đều chìm trong ánh nắng vàng óng. Từ xa nhìn lại... còn thấy mấy người dân đang đi qua đi lại, cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ.

Các đồng chí nữ trong đội y tế đều nhao nhao cảm thán, nơi này giống như tiên cảnh vậy! Kỷ Thắng Lợi vừa định nói cho các cô ấy nghe trong thôn này lạc hậu đến mức nào thì đột nhiên phát hiện dường như trong thôn quá yên tĩnh, mấy bóng người lác lác khi nãy cũng không thấy đâu nữa.

Lúc này mặt trời cũng sắp lặn, cảnh sát Lý cùng lên núi với Kỷ Thắng Lợi nói: “Trời sắp tối rồi, chúng ta nhanh vào thôn đi! Nơi này rất vắng vẻ, ban đêm ở lại bên ngoài không an toàn.”

Kỷ Thắng Lợi gật đầu, dẫn đoàn người đi vào trong thôn... Nhưng chưa đi được bao lâu, ông ta đã cảm thấy không khí có cái gì đó không đúng. Theo lý mà nói thì hiện giờ đã đến giờ cơm tối, nhưng ông ta không thấy nhà nào lên đèn, ngay cả ống khói các nhà cũng không có khói bay lên.

“Đồng chí Kỷ, người trong thôn này ngủ sớm vậy sao?” Một nữ y tá tò mò hỏi.

Kỷ Thắng Lợi lắc đầu: “Có ngủ sớm... nhưng cũng không đến mức mặt trời vừa xuống núi đã đi ngủ.”

Lúc này một đồng chí nữ chỉ tay về phía đằng trước và nói: “Kìa, bên kia hình như có người...”

Kỷ Thắng Lợi nhìn theo hướng tay cô ta chỉ, quả nhiên thấy vài bóng người xuất hiện đằng trước, nhưng không biết có

phải do ảo giác của ông ta hay không mà Kỷ Thắng Lợi cảm thấy những người dân này rất kỳ lạ.

Theo kinh nghiệm lần trước, Kỷ Thắng Lợi không vội vàng tiến lên, mà giơ tay ra hiệu cả nhóm dừng lại, sau đó ra hiệu cho mọi người im lặng. Mặc dù mọi người không hiểu có chuyện gì, nhưng vẫn dừng lại, im lặng quan sát tình huống trong ngôi làng.

Kỷ Thắng Lợi một mình đi về phía trước, ông ta cẩn thận quan sát hành động của những người dân kia, phát hiện bọn họ cứ đi qua đi lại không hề có mục đích.

Lúc này mặt trời đã lặn, không phải mọi người nên nhanh chóng về nhà chuẩn bị cơm chiều sao? Sao lại cứ đi đi lại lại lung tung bên ngoài thế kia? Kỷ Thắng Lợi lại bước thêm mấy bước về phía trước.

Cũng nhờ những bước này, mà cuối cùng ông ta mới nhìn rõ tình trạng của những người dân kia, toàn thân bọn họ đầy máu, làn da bên ngoài đã thối rữa đến không còn nguyên hình, giống như những xác thối vừa mới chui từ dưới mộ lên.

Dáng vẻ của họ khiến Kỷ Thắng Lợi nhớ đến người bị đập vỡ nửa hộp sọ mà vẫn lao lên cắn người lần trước, sự sợ hãi trong lòng khiến ông ta lùi lại hai bước theo bản năng, không can thận đạp phải một cành cây khô.

Mấy người dân đang lắc lư vô định đột nhiên giống như bị điện giật nhanh chóng lao thẳng về phía ông ta, đội y tế phía sau chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ thấy Kỷ Thắng Lợi mặt xám xịt chạy quay lại.

“Đồng chí Kỷ, anh sao thế...” Một người cảnh sát cùng lên núi ngạc nhiên hỏi.

Kỷ Thắng Lợi không có thời gian giải thích, vừa lao về phía bọn họ vừa phát tay gào lên: “Nhanh tìm chỗ trốn đi!”

May mà hai người cảnh sát phản ứng nhanh, bọn họ lập tức kéo mấy người trong đội y tế trốn vào trong sân một ngôi nhà, còn Kỷ Thắng Lợi vì chạy nhanh nên cũng thoát khỏi truy đuổi của những người dân kia.

Cả đội y tế đều kinh hồn bạt vía trốn trong sân, đến thở cũng không dám thở mạnh, cuối cùng Kỷ Thắng Lợi phát hiện ra

một điều, đó chính là thị lực của những người này đều không tốt, dường như đều dựa vào tiếng động ông ta tạo ra để đuổi theo ông ta.

Sau khi đám người kia mất phương hướng của Kỷ Thắng Lợi thì nhanh chóng bình tĩnh lại, lại ung dung lắc lư vô định. Một lát sau, sau khi đã xác nhận an toàn, Kỷ Thắng Lợi mới lặng lẽ đi đến chỗ đội y tế đang ẩn nấp, nói nhỏ: “Mọi người cảm thấy mấy người kia có phải mắc bệnh dại không?”

Mấy nhân viên y tế còn chưa hoàn hồn mờ mịt lắc đầu, thật ra trong thời đại này, người dân bị chó dại cắn được đưa đến bệnh viện rất ít, phần lớn đều là ở nhà tự chữa với tâm lý cầu may, cho nên những bác sĩ này gần như chưa từng nhìn thấy người phát bệnh, bởi vậy bọn họ cũng không nói rõ được những người vừa rồi là bị làm sao.

Trong lúc bọn họ đang bàn bạc nên làm thế nào, đột nhiên cánh cửa ngôi nhà sau lưng bỗng “két két” một tiếng mở ra, khiến thân thể mọi người cứng đờ. Sau đó họ từ từ quay đầu nhìn lại, thấy từ trong cánh cửa có một cánh tay nhỏ giơ ra vẫy vẫy bọn họ, hình như muốn gọi bọn họ vào trong nhà.

Chương 67: Thôn Chó Dại

Mọi người cùng nhìn nhau, ai cũng do dự không biết có nên vào trong nhà hay không. Chỉ có Kỷ Thắng Lợi không hề do dự, bởi vì ông ta biết, người có thể vẫy tay với bọn họ chắc chắn là người bình thường, nên ông ta là người đầu tiên đi vào nhà.

Những người khác nhìn Kỷ Thắng Lợi đi vào, đương nhiên cũng không dám ở ngoài sân chờ, đều lục tục đi theo sau ông ta... Tình cảnh trong phòng ngoài dự liệu của bọn họ, lúc đầu Kỷ Thắng Lợi nghĩ trong nhà chắc chỉ có mấy người trong một gia đình trốn ở đây, nhưng trong nhà lại có đến mười mấy người đang ngồi tùm một chỗ.

Những người này Kỷ Thắng Lợi đều đã gặp khi đăng ký nhân khẩu, mặc dù hiện giờ ông ta không thể nhớ tên từng người, nhưng theo tuổi tác và giới tính, nơi này đa phần là phụ nữ và trẻ em, trong đó còn cả vợ trưởng thôn, bà Triệu.

“Bà Triệu, chuyện là thế nào vậy?” Kỷ Thắng Lợi hỏi nhỏ.

Bà Triệu nhận ra người đến là Kỷ Thắng Lợi, vừa khóc vừa nói: “Cậu Kỷ à, cậu quay lại rồi sao? Trong thôn xảy ra chuyện lớn rồi, rất nhiều người chết...”

Nghe bà Triệu nói thế, trong lòng mọi người đều chìm xuống, Kỷ Thắng Lợi vội vàng an ủi bà để bà ấy không khóc nữa, kể rõ chuyện gì đã xảy ra, vì sao lại có nhiều người chết như thế? Sau đó mấy người phụ nữ cùng trốn trong nhà với bà Triệu mỗi người một câu kể lại chuyện xảy ra trong hai ngày nay cho họ nghe.

Sau khi Kỷ Thắng Lợi đi, trưởng thôn đã sắp xếp cho những người dân bị thương tập trung lại một chỗ, không những không để người nhà bọn họ băng bó vết thương cho họ, mà còn tuyên bố đợi đến khi trời tối sẽ thiêu chết những người đó.

Những người kia vốn chỉ bị cắn một cái, cho nên người nhà của bọn họ không đồng ý với quyết định kia, mọi người lập tức náo loạn ngay ở nhà trưởng thôn. Không ngờ, đúng lúc này lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phát ra từ phòng giam giữ những người bị thương.

Mọi người đi qua đó thăm dò tình hình, phát hiện cửa phòng đã bị người khác phá ra từ bên trong, những thôn dân đã phát cuồng đang từ trong đi ra.

Mọi người thấy có nhiều người phát cuồng như thế, nếu cứ kiên quyết giao tranh trực diện khẳng định sẽ càng có nhiều người bị cắn hơn nữa, thế là đám người nhanh chóng đưa những người chưa bị cắn về nhà, tạm thời trốn tránh những người dân đang phát cuồng kia.

Kỷ Thắng Lợi không hiểu: “Bà Triệu, bà nói thật cho chúng tôi biết đi, vì sao những người trong thôn chết đi đều nhất định phải hỏa táng? Người dân bị thương thì không dám xuống bệnh viện khám bệnh? Còn cả... Ông trưởng thôn vì sao nhất định muốn thiêu chết những người dân mới bị cắn một hai nhát kia?”

Sắc mặt bà Triệu tái xanh, vẻ mặt do dự, dường như không biết nên mở miệng thế nào. Kỷ Thắng Lợi thấy thế lập tức khuyên nhủ: “Bà Triệu, chuyện đã đến nước này, nếu bà không nói thật, hôm nay mọi người có thể đều phải chết ở đây đấy!”

Bà Triệu vẫn còn đang do dự, nhưng một người phụ nữ trung niên đang ôm con đã mở miệng nói trước: “Cán bộ Kỷ, anh nhất định phải cứu chúng tôi, cho dù anh không cứu được chúng tôi cũng hãy cứu con của chúng tôi, những đứa trẻ này không thể tiếp tục sống trong núi nữa!”

Sau đó người phụ nữ trung niên kia kể lại cho nhóm Kỷ Thắng Lợi nghe một câu chuyện cũ...

Thời nhà Thanh, thôn Tiến Lên có tên gọi là thôn Chó Đại, sau này có một cán bộ cấp cao của thời kỳ Dân Quốc lúc đi đường tắt qua đây, cảm thấy cái tên thôn Chó Đại không hay, nên đã vung bút sửa tên thành thôn Tân, sau giải phóng lại đổi tên một lần nữa thành thôn Tiến Lên. Về sau, ngoại trừ người trong thôn, dần dần không còn ai nhớ rõ thôn bọn họ vì sao lại có tên là “thôn Chó Đại”.

Thật ra thôn bọn họ có tên là thôn Chó Đại cũng không phải vì trong thôn có chó đại thật, mà bởi vì hơn một trăm năm trước, trong thôn từng có bệnh dịch hoành hành, loại bệnh lây nhiễm này khiến người mắc bệnh giống như chó đại, gặp người là cắn, bởi vậy thôn bọn họ mới bị người ngoài gọi là “thôn Chó Đại”.

Nhưng nguyên nhân nguồn dịch và cách thức bệnh dịch bị tiêu diệt triệt để như thế nào chỉ có người dân trong thôn là biết rõ.

Năm đó người dân trong thôn vì muốn trốn tránh chiến tranh, nên cả thôn đã cùng di dân đến một nơi trong núi lớn, tuy rằng không phải chịu khói lửa chiến tranh thế nhưng cuộc sống trong núi cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Đất đai trong núi cằn cỗi, hoa màu không mọc được, không có cách nào để no bụng, vì để no bụng đàn ông trong thôn đều vào núi đi săn bắn, hái quả rừng... cũng miễn cưỡng duy trì được cuộc sống.

Không ngờ có một năm trong núi gặp đại hạn, mấy tháng liên tiếp không có giọt mưa nào, người trong thôn vì cuộc sống đành phải mất một ngày đường xuống núi gánh nước về. Nhưng nước này chỉ đủ người ăn, nếu muốn tưới cho hoa màu trên sườn núi thì như đổ nước trên sa mạc.

Thùng gạo của nhà nào cũng đã thấy đáy, nếu không tìm được cách khác, chỉ sợ người trong thôn đều sẽ chết đói. Không ngờ, có một ngày trên đường gánh nước về, người dân phát hiện trên núi có rất nhiều động vật chết, trên người chúng mặc dù không hề có vết thương bên ngoài nào, nhưng tứ chi đều cứng ngắc nằm trên đất.

Ban đầu người trong thôn nhìn thấy những động vật này chết không bình thường thì không dám ăn, nhưng một thời gian sau mọi người không chịu được nữa... Trước kia khi lương thực không đủ còn có thể lên núi hái lâm sản nhưng bây giờ núi gặp đại hạn, cây nấm rau dại cũng không còn, mà những con thú còn sống thì ngày càng ít, nếu bọn họ không ăn những động vật đã chết kia chỉ sợ toàn thôn sẽ cùng chết đói.

Từng xác động vật được người dân kéo về thôn, thậm chí có xác đã bắt đầu thối rữa, nhưng khi đó cơn đói đã khiến họ không để ý được nhiều như vậy, chỉ cần có thể ăn no, chỉ cần

có thể sống tiếp... những chuyện khác không sao cả. Nhưng những người dân năm đó không biết rằng, mặc dù bọn họ đã giải quyết được nạn đói trước mắt, nhưng lại chôn xuống một tai họa ngầm cho con cháu họ.

Hai tháng sau, tình hình hạn hán cuối cùng cũng dịu đi, lâm sản trong núi và thịt thú rừng lại nhiều dần lên. Nhưng khi mọi người không còn phải lo ăn từng bữa nữa, thì lại phát hiện trên thân thể người trong thôn bắt đầu xuất hiện từng mảng da có sọc đỏ...

Mới đầu người trong thôn không để ý đến những sọc đỏ không đau không ngứa này, đến tận khi có một người dân qua đời ngoài ý muốn, nguy hiểm bất thành linh bùng nổ!

Lúc đó mọi người đang chuẩn bị hạ táng người chết, không ngờ người đã chết kia đột nhiên bật dậy, gập ai là nhào đến! Há mồm cắn ngay!

Mà những người bị người chết kia cắn, không bao lâu sau trở nên giống như chó dại chạy khắp nơi cắn người! Cuối cùng những người dân như chó dại này bị những người khác hợp lực đánh chết.

Vốn tưởng rằng giết hết những người dân nổi điên thì mọi chuyện đã giải quyết xong, nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện, những người bị cắn khi còn sống không hề có điểm nào khác người bình thường, chỉ khi bọn họ sắp chết mới đột nhiên nổi điên lên cắn người lung tung!

Năm đó, người trong thôn đã từng mời thầy thuốc ở nơi khác đến, muốn tìm hiểu bệnh tình này, nhưng sau khi thầy thuốc hỏi rõ tình hình đã phân tích rằng, lượng lớn động vật chết trên núi trước đây có khả năng cao là chết vì loại dịch bệnh nào đó.

Chương 68: Xuống núi xin cứu viện

Loại dịch bệnh này vốn không lây từ động vật sang người, nhưng bởi vì người dân trong thôn đã ăn xác của những động vật chết vì bệnh dịch nên đã dẫn bệnh dịch vào người. Về sau người thầy thuốc kia dẫn người lên núi tìm một xác động vật đã phân hủy về nghiên cứu, sao đó nghiên cứu ra được thuốc, mới chữa được cho những người chưa phát bệnh.

Lúc đó người trong thôn cho rằng thứ bệnh kỳ quái này đã được chữa khỏi triệt để, nhưng thật ra họ không hề biết, bệnh dịch đó không những không được chữa khỏi mà còn truyền sang đời con cháu bọn họ...

Người dân trong thôn khi còn sống không có gì khác người bình thường, chỉ khi nào sắp chết mới đột ngột nổi điên. Cũng bắt đầu từ khi đó, nếu trong thôn có người chết thì nhất định phải hủy thi thử ngay, điều này đã trở thành một thiết luật lưu truyền đời đời kiếp kiếp trong thôn, không ai được làm trái.

Kỷ Thăng Lợi nghe người phụ nữ kia kể xong thì hiểu ngay. Nói cách khác, những người trong thôn này khi chết nhất định phải hỏa táng, nếu không sẽ biến thành quái vật cắn người, còn đem virus truyền cho người bị cắn.

Một người cảnh sát trong đoàn hỏi nhỏ bà Triệu: “Những người khác trong thôn đâu?”

Bà Triệu nói: “Tôi nghe chồng tôi bảo, vào ban đêm mắt của những người phát bệnh sẽ không nhìn rõ, cho nên ông ấy bảo phụ nữ chúng tôi dẫn theo trẻ con đến trốn ở đây, còn bọn họ thì chờ trời tối sẽ ra ngoài chém đứt đầu những người kia, nếu không trẻ con trong thôn này không đứa nào còn sống nổi.”

Kỷ Thăng Lợi vội hỏi: “Chết đầu bọn họ là chết hẳn sao?”

Bà Triệu gật đầu: “Chỉ cần chặt đứt đầu thì bọn họ sẽ không sống lại được nữa, đến lúc đó dùng lửa để thiêu thi thể sẽ không sao.”

Kỷ Thăng Lợi hỏi: “Trong thôn có nhiều người bị phát bệnh rồi sao?”

Bà Triệu không biết lắc đầu: “Tôi cũng không biết, chúng tôi đã trốn ở đây một ngày một đêm rồi. Đêm hôm qua, lúc chồng tôi đưa cơm đến có nói chúng tôi cứ ở yên đây đợi, chờ đến khi bọn họ xử lý hết những người phát điên, sẽ gọi chúng tôi ra ngoài.”

Kỷ Thăng Lợi thấy biện pháp này không ổn, không phải ông ta chưa từng gặp những người phát bệnh kia, bọn họ mặc dù đi đứng lắc lư nhưng động tác khá nhanh, có khả năng ông trưởng thôn chỉ cần không chú ý sẽ bị cắn bị thương ngay!

Nghĩ đến đây ông ta quay lại nhìn hai cảnh sát đi cùng: “Hai đồng chí có mang theo súng chứ?”

Hai người cảnh sát thoáng ngạc nhiên, sau đó nói với vẻ khó xử: “Anh muốn chúng tôi dùng súng bắn sao? Chuyện này không đúng quy định đâu? Dù sao cũng là dân thường, không phải tội phạm, nếu tùy tiện nổ súng bắn chết bọn họ, sau khi trở về chúng tôi không thể giải trình rõ ràng được!”

Kỷ Thăng Lợi thở dài: “Đồng chí cảnh sát, vừa rồi anh cũng nhìn thấy rồi đó, những người dân trong thôn đều bị nhiễm một loại virus kỳ lạ, nếu như không giết bọn họ, thì chúng ta cũng không ai sống sót được... Coi như tạm thời không nghĩ đến chuyện sống chết của anh và tôi, còn những người dân dưới núi thì sao? Những người này hiện tại đang bị vây trong núi, nhưng nếu như bọn họ chạy xuống núi, đến lúc đó hậu quả không thể tưởng tượng nổi!”

Tuy nói như vậy, nhưng nếu để ông ta tự tay đi chặt đầu từng người, ông ta cũng chưa chắc có thể làm được. Trong lúc mọi người vẫn còn do dự thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa... Tất cả mọi người lập tức giật thót, tim vọt lên đến cổ, nhưng đến khi kịp phản ứng mới nhận ra người có thể gõ cửa đương nhiên không phải những người đã bị cắn.

Lúc này bà Triệu đẩy cánh cửa ra một khe hở nhỏ, một người đàn ông gầy còm chui vào, trong tay cầm theo một rễ khoai lang sống. Người đàn ông nhìn thấy Kỷ Thắng Lợi cũng giật mình nói: “Cán bộ Kỷ? Anh... sao anh lại quay lại?”

Kỷ Thắng Lợi biết người đàn ông này, anh ta là kế toán của thôn, Triệu Hữu Tài, cũng là em vợ của trưởng thôn, em trai bà Triệu.

Kỷ Thắng Lợi nói nhỏ với anh ta: “Tôi định đưa đội y tế trên huyện đến thôn để chữa bệnh cho người trong thôn, nhưng không ngờ sự việc lại biến thành thế này, những chuyện này khoan hãy nói, bên ngoài thế nào rồi?”

Sắc mặt Triệu Hữu Tài nhăn nhó: “Cán bộ Kỷ, anh phải cứu chúng tôi, người trong thôn chết rất nhiều, Đại Cá, Hải Tử, Hầu Tử đều phát điên rồi! Đêm hôm qua anh rě sắp xếp mấy người nhân dịp trời tối ra ngoài chặt đầu bọn họ, kết quả... lại có thêm mấy người bị cắn!”

Kỷ Thắng Lợi thấy Triệu Hữu Tài càng nói càng kích động, lập tức trấn an anh ta: “Anh đừng hoảng hốt, cùng đi với tôi còn có hai đồng chí cảnh sát, anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cứu mọi người ra ngoài! Bây giờ anh phải nghiêm túc trả lời câu hỏi của tôi, bên ngoài còn có bao nhiêu người chưa bị cắn?”

Triệu Hữu Tài ngẫm nghĩ: “Còn khoảng mười mấy người.”

“Thế những người phát bệnh đang ở đâu? Anh có biết có bao nhiêu người không?” Kỷ Thắng Lợi hỏi.

Lần này Triệu Hữu Tài lắc đầu: “Chuyện này thì sao biết được! Đêm qua chúng tôi chặt đầu được mấy người, còn có mấy người bị thương chạy loạn về nhà mình, còn chuyện những người bị cắn có phát điên hay không thì không ai nói chắc được!”

Kỷ Thắng Lợi nói với Triệu Hữu Tài: “Trước tiên chưa cần để ý những người bị cắn, bị thương có phát điên hay không, hiện giờ có thể bọn họ chỉ bị lây nhiễm một loại virus nào đó, không thể coi như người đã chết, tôi có đưa theo đội y tế, có lẽ bọn họ còn có thể cứu được, cho nên không thể tùy tiện giết họ!”

Triệu Hữu Tài vội vàng gật đầu: “Chuyện này tôi biết, thật ra bệnh này như thế nào người dân trong thôn đều hiểu rõ, bệnh này chỉ phát diện khi người ta chết mà thôi. Tổ tiên chúng tôi đã từng lưu lại một phương thuốc dân gian, đó chính là dùng óc của người bị bệnh bôi lên vết thương, nhưng có hữu dụng hay không thì không ai biết.”

Kỷ Thắng Lợi nghe đến phương thuốc này thì không khỏi lạnh người, dùng não người để bôi lên vết thương sao? Nghĩ thôi đã sồn da gà rồi... Nhưng bây giờ thứ không thiếu nhất trong thôn chính là đầu người.

Đắn đo một lúc, Kỷ Thắng Lợi quay lại bàn bạc với hai người cảnh sát xem tiếp theo nên làm gì? Một trong hai người cảnh sát đề nghị để một người rời khỏi nơi này, về huyện xin tiếp viện, những thứ kia thực sự rất hung dữ, chỉ với hai khẩu súng trong tay bọn họ thì không thể xử lý hết được.

Kỷ Thắng Lợi cũng đồng ý với cách này, nhưng vấn đề là ai đi lại thành nan giải... Đoàn người bọn họ nam ít nữ nhiều, những nữ bác sĩ trong đội không thể chạy xuống núi xin cứu viện được, vì một là bọn họ đi đường núi dễ nguy hiểm, hai là bọn họ mới đi con đường này có một lần, nếu lạc đường coi như xong.

Kỷ Thắng Lợi đề nghị một trong hai người cảnh sát xuống núi xin cứu viện, nhưng hai người bọn họ đều cho rằng như thế không ổn. Thứ nhất vì trong tay bọn họ có súng, đồng thời cũng biết dùng súng, thời điểm quan trọng có thể bảo vệ sự an toàn của mọi người, thứ hai chính bọn họ cũng sợ mình đi lạc đường.

Cuối cùng bàn đi bàn lại, tất cả mọi người đều đồng ý để Kỷ Thắng Lợi xuống núi cầu cứu, bởi vì trong những người ở đây chỉ có ông ta là người quen đường núi nhất.

Chương 69: Tàn sát cả thôn

Kỷ Thắng Lợi cũng biết mình là lựa chọn tốt nhất, nhưng trong lòng ông ta vẫn không yên tâm để những người này lại đây, nên đã đề nghị đưa đội y tế đi cùng.

Nhưng đội trưởng đội y tế là bác sĩ Trương lại nói: “Không được, chúng tôi đều là phụ nữ, nếu như anh nhất quyết muốn đưa chúng tôi xuống núi cùng anh chỉ khiến anh chậm lại, không bằng một mình anh xuống núi sẽ đi nhanh hơn. Hơn nữa, chúng tôi dù sao cũng là nhân viên y tế, trong thời điểm quan trọng còn có thể xử lý vết thương cho những người bị thương.”

Kỷ Thắng Lợi biết có nói nhiều cũng vô ích, đành dặn dò bọn họ nhất định phải cẩn thận, trước khi mình quay lại không được hành động tùy tiện, cho dù chuyện gì xảy ra cũng phải trốn thật kĩ, nhất định phải chờ ông ta đưa viện binh về rồi tính.

Sau khi bàn bạc xong xuôi, Kỷ Thắng Lợi đi theo Triệu Hữu Tài ra khỏi căn nhà kia. Đúng như bọn họ đã đoán từ trước, thị lực của những người phát điên trong đêm tối bị giảm rất nhiều, chỉ cần không tạo ra tiếng động quá lớn thì có thể dễ dàng rời khỏi thôn.

Triệu Hữu Tài đưa Kỷ Thắng Lợi đến cửa thôn rồi quay lại, quãng đường còn lại ông ta phải tự đi một mình. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên Kỷ Thắng Lợi đi trên con đường này, nhưng tâm trạng của lần này khác hẳn những lần trước.

Ông ta gần như lao nhanh hết sức xuống núi, bởi vì Kỷ Thắng Lợi biết cho dù mình dùng tốc độ nhanh nhất cũng phải mất một ngày một đêm mới quay lại được, với tình hình trong thôn hiện tại, ông ta thực sự lo lắng những người trong thôn không kiên trì được lâu như vậy.

Đúng như Kỷ Thắng Lợi dự đoán, khi ông ta đưa tiếp viện quay lại đã là xế chiều ngày hôm sau, khi vào thôn họ lại thấy

trong thôn yên lặng hơn mấy phần, dường như cả thôn đều không còn người sống.

Lần này người đi theo Kỷ Thắng Lợi đều là cảnh sát trên huyện, bọn họ nghe Kỷ Thắng Lợi miêu tả lại đã cẩn thận đến bệnh viện tâm thần mượn dây trói và bịt miệng dùng cho bệnh nhân.

Mặc dù Kỷ Thắng Lợi biết miêu tả những người kia vô cùng hung dữ, có thể khiến những cảnh sát kia không dám đi cùng... nhưng với tính nghiêm trọng của vấn đề, ông ta cần phải nói rõ ngay từ đầu với cảnh sát.

Bởi vì có hơn mười cảnh sát đi cùng, nên Kỷ Thắng Lợi cũng vững dạ hơn lần trước, nhưng trước khi vào thôn ông ta vẫn dặn dò mọi người: “Chút nữa sau khi vào thôn, nhất định không được tạo ra tiếng động lớn!”

Tốc độ của đoàn người lần này nhanh hơn đội y tế nhiều, cho nên khi bọn họ đến nơi mặt trời vẫn còn trên cao, tầm nhìn cũng tốt hơn lần trước nhiều, quét mắt một lượt... đại khái có thể nhìn rõ tình hình trong thôn.

Nhưng Kỷ Thắng Lợi lại phát hiện trong thôn không có bất kỳ ai? Ông ta tự hỏi chẳng lẽ người trong thôn đã giải quyết xong những người nổi điên kia rồi sao?

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nhìn những vết máu đầy trên đất, trong lòng Kỷ Thắng Lợi vẫn run lên, chỉ là hiện giờ ông ta vẫn chưa rõ máu này là của những người dân bình thường... hay của những “xác sống” phát điên gặp người là cắn kia.

Nhìn máu trên đất, trái tim mọi người đều thót lại, bởi vì không nói đến Kỷ Thắng Lợi, cho dù là những người cảnh sát đã trải qua nhiều trận chiến cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng như thế này. Lúc này đội trưởng Dương lập tức rút súng lục ra: “Tất cả mọi người cẩn thận!”

Cả đoàn người nhanh chóng đi đến ngôi nhà mà đội y tế ẩn nấp, anh ta nhanh chóng bước lên trước gõ cửa, nhưng lại thấy cửa mở, bên trong không còn một ai?

Trong phòng ngoài vết máu ra thì không còn bóng dáng một người sống nào, Kỷ Thắng Lợi luống cuống: “Hong rồi, có

khả năng đội y tế đã xảy ra chuyện.”

Đội trưởng Dương nói nhẹ: “Đừng hốt hoảng, hiện giờ vẫn chưa nhìn thấy thi thể bọn họ, tất cả vẫn là ẩn số, hơn nữa còn có hai đồng chí cảnh sát đi cùng, chắc sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn.”

Kỷ Thắng Lợi không nói gì, vì ông ta đã từng nhìn thấy dáng vẻ của những người dân phát bệnh, cho nên ông ta thực sự không có lòng tin như đội trưởng Dương... Sau đó, trước hết bọn họ tìm kiếm trong mấy ngôi nhà, nhưng vẫn không tìm thấy một người dân nào.

Không ngờ đúng lúc họ chuẩn bị tìm kiếm ở nhà tiếp theo, thì đột nhiên nghe thấy từ phía Tây của thôn vang lên hai tiếng súng “pằng pằng”...

Tất cả mọi người đều biến sắc căng thẳng, bởi vì trong thời đại này, nếu không phải trong tình huống vô cùng nguy hiểm, vô cùng khẩn cấp thì cảnh sát sẽ không tùy tiện nổ súng.

Bây giờ bọn họ nghe thấy tiếng súng, chứng minh bọn họ đang gặp nguy hiểm hoặc người bọn họ cần bảo vệ gặp nguy hiểm... Cho dù là loại nào, cũng đều chứng minh tình huống đã đến mức vô cùng khẩn cấp.

Thế là bọn họ lập tức cấp tốc chạy về phía tiếng súng, kết quả đám người chạy theo hướng âm thanh lại chạy đến khu rừng nhỏ mà đêm hôm trước thôn dân định chôn người chết...

Lúc Kỷ Thắng Lợi và hơn mười cảnh sát chạy đến rừng cây nhỏ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, tất cả cảnh sát đều nắm chặt súng trong tay, từ từ đi vào.

Trong rừng cây, mấy người đàn ông máu me đầy người đang ngồi dựa vào nhau, trên mặt họ đều là máu, đã không nhìn ra được dáng vẻ ban đầu. Mà xung quanh bọn họ, ngổn ngang rất nhiều thi thể không đầu.

Nhìn những thi thể kia có cái là do cuộc xéng chém đứt, cái thì do đạn nổ nát đầu. Cho dù là cách nào thì hình ảnh đều vô cùng khủng khiếp, nếu khả năng chịu đựng kém, tâm lý không tốt đã nôn thốc nôn tháo rồi.

Trong lúc mọi người đang ngây người vì cảnh tượng trước mặt, thì một người đàn ông trong đó kinh ngạc nói: “Anh

Dương? Mọi người đã đến rồi!”

Đội trưởng Dương thấy người kia biết mình, liền hỏi thử: “Cậu là Tiểu Vương?”

Lúc này Kỷ Thắng Lợi mới nhận ra, người đang nói chuyện là người cảnh sát họ Vương đã đi lên núi cùng mình...

Đoàn người thấy người đàn ông toàn thân đầy máu kia là đồng nghiệp của mình thì lập tức buông lỏng cảnh giác, đi đến gần, Kỷ Thắng Lợi cũng vội vàng đến hỏi anh ta: “Đội y tế đâu?”

Cảnh sát Vương thở ra một hơi, nói: “Không cần lo lắng, bọn họ rất an toàn... Đội chữa bệnh và phụ nữ trẻ em trong thôn được trưởng thôn giấu trong hầm ngầm nhà bọn họ.”

Kỷ Thắng Lợi thở phào, sau đó vội vàng hỏi: “Còn mọi người thế nào? Có bị thương không?”

Cảnh sát Vương lắc đầu, uể oải nói: “Chúng tôi không sao... Có điều đàn ông trong thôn chết gần hết rồi.”

Nghe anh ta nói như vậy, ba người đàn ông ngồi bên cạnh cũng đau lòng khóc nức lên...

Chương 70: Con nuôi

Chuyện là hôm qua sau khi tiễn Kỷ Thắng Lợi đi, Triệu Hữu Tài trên đường quay lại không may bị ngã, bị mấy “xác sống” gần đó phát hiện, thế là đuổi theo cắn anh ta.

Triệu Hữu Tài vì hoảng sợ nên vừa chạy vừa hét lên, kết quả kéo theo đám xác sống đuổi theo anh ta càng nhiều. Bà Triệu nghe thấy tiếng hét thì muốn ra ngoài cứu anh ta, nhưng những người khác khuyên bà không nên ra ngoài, nếu không chẳng những không cứu được Triệu Hữu Tài mà chính bà cũng bị những người kia cắn chết!

Nhưng bà Triệu không chịu được tiếng kêu thảm thiết của em mình, cứ nhất quyết phải đi ra ngoài, mọi người thì ra sức ngăn cản, cho nên nhất thời nói hơi lớn tiếng, kết quả thu hút một đám xác sống đang lơ lửng bên ngoài.

Những kẻ kia đã phá tan cánh cửa, cổ bà Triệu bị cắn một miếng lớn, máu chảy ròng ròng trên đất... Hai người cảnh sát trong phòng ý thức được nơi này không thể ở được nữa, cho nên bọn họ nhanh chóng gọi mọi người ra ngoài, tìm một nơi khác để trốn.

Cũng chính trong lúc này, một người cảnh sát nổ súng bắn hạ tên xác sống đang lao vào trong phòng. Bọn họ cũng không kịp nhìn xem tên kia thế nào, chỉ vội vàng chạy ra ngoài.

Kết quả khi bọn họ chạy ra ngoài sân thì gặp ngay Triệu Hữu Tài đã bị cắn cả người toàn là máu, bởi vì anh ta không ngừng gào thét nên phía sau kéo theo rất nhiều xác sống điên cuồng cắn xé.

Hai người cảnh sát lập tức nổ súng, đánh bại mấy người phía sau Triệu Hữu Tài mới miễn cưỡng cứu được anh ta... Nhưng đúng lúc này, những xác sống trong thôn đều nhao nhao lao theo hướng âm thanh kéo đến đây, mọi người đều biết nếu không rời khỏi nơi này thì chỉ còn nước chờ chết.

Cũng may vào thời điểm mấu chốt thì trưởng thôn dẫn người đến, bọn họ dùng nông cụ đập nát đầu mấy kẻ xác sống kia, để phụ nữ và trẻ nhỏ có thời gian chạy trốn.

Nhưng trong quá trình chạy trốn, có không ít người bị xác sống cắn, có người còn bị cắn chết tại chỗ... Cuối cùng mọi người cũng liều sống liều chết đưa được phụ nữ và trẻ con giấu vào một hầm ngầm vừa sâu vừa rộng. Những người còn lại thì cầm vũ khí giết được bao nhiêu thì giết.

Kỷ Thăng Lợi nghe cảnh sát Vương nói xong, ông ta nhìn về phía những thi thể không đầu trên đất mà lòng đầy ngổn ngang. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, nhất định sẽ khiến mọi người hoảng loạn, cho nên biện pháp tốt nhất là tạm thời trấn áp chuyện này xuống.

Sau đó đội trưởng Dương dẫn người đi tìm những người còn sống trong thôn, phụ nữ, trẻ con và một số đàn ông tất cả khoảng hai mươi người, trong đó có một số người đã bị cắn nhưng chưa phát bệnh... Những thi thể không đầu đương nhiên sẽ hỏa táng tại chỗ, cuối cùng ngay cả tro cốt cũng bị chôn thật sâu! Đây là cách xử lý ôn hòa nhất lúc bấy giờ.

Sau khi những người còn sống trong thôn Tiến Lên về đến huyện, họ lập tức được đưa đến khoa truyền nhiễm của bệnh viện tỉnh để kiểm tra, kết quả bác sĩ đã phát hiện trong máu của bọn họ có một loại virus cổ vô cùng hiếm gặp.

Các nhà khoa học phương Tây đã từng phát hiện ra loại virus này trên cơ thể của động vật linh trưởng, thế nhưng virus trong cơ thể người dân thôn Tiến Lên hiển nhiên đã xuất hiện biến dị, mới khiến bọn họ biến thành xác sống kinh hoàng như vậy.

Sau một loạt quá trình điều trị, virus trong cơ thể họ đã hoàn toàn biến mất, nhưng lại dẫn đến một di chứng vô cùng nghiêm trọng, đó chính là những người này từ nay về sau không thể sinh con được nữa...

Nhưng chuyện này so với cái chết thì chẳng thấm vào đâu.

Sau khi nghe Ngũ Chí Hồng kể lại mọi chuyện, Viên Mục Dã thấy không ai nói gì, có lẽ bọn họ đang âm thầm phân tích mọi khả năng.

Đoàn Phong nói: “Bây giờ các anh chắc chắn thứ virus trong người hai người kia là cùng một loại với virus năm đó sao?”

Ngũ Chí Hồng thở dài: “Loại virus này đã được đưa đến phòng thí nghiệm y khoa lớn của tỉnh làm phân tích, nhưng có giống nhau hay không thì không ai biết, vì virus năm đó không được bảo quản tốt, cho nên hiện giờ không thể so sánh được.”

Hoắc Nhiễm nghi ngờ: “Thứ quan trọng như vậy sao lại không được bảo quản tốt?”

Sắc mặt Ngũ Chí Hồng hơi xấu hổ, may mà Viên Mục Dã nói đỡ: “Chuyện này cũng không trách họ được, dù sao cũng không phải bảo tồn đồ có giá trị, hơn nữa cũng đã mấy chục năm trôi qua rồi, qua tay bao nhiêu người, chỉ cần một người trong số đó không có trách nhiệm thì mẫu vật sẽ bị tổn hại.”

Đoàn Phong dường như nghĩ ra điều gì đó: “Như vậy có thể nói không có cách nào xác nhận được hai người khách du lịch kia có phải bị nhiễm loại virus đó không...”

“Cũng có thể nói như vậy, nhưng trong đoạn video Lam Du Hiên và Lý Thành Khải quay trước khi xuất phát nói rất rõ ràng, mục đích chuyến đi này của bọn họ là thám hiểm thôn Tiến Lên... Bây giờ tình trạng bệnh của hai người bọn họ giống hệt với căn bệnh năm đó, cho nên rất khó để không liên hệ hai điểm này với nhau.” Ngũ Chí Hồng nói.

Đoàn Phong chau mày lại: “Có một vấn đề dường như không hợp lý cho lắm, vị trí thôn Tiến Lên nằm ở nơi vắng vẻ, khó tìm, vì sao Lam Du Hiên và Lý Thành Khải đi một lần đã tìm đến đúng chỗ?”

Ngũ Chí Hồng nói: “Mọi người còn nhớ ông Kỷ từng nói đến chuyện đã gặp người dân đầu tiên bị biến dị không?”

“Anh muốn nói đến Lam Đại Ngu?” Trương Đại Quân hỏi.

Ngũ Chí Hồng gật đầu: “Đúng, chính là ông ta, trong hai người đó, Lam Du Hiên là cháu trai Lam Đại Ngu.”

Hoắc Nhiễm lập tức phản bác: “Không đúng, không phải anh nói tất cả những người còn sống đều không còn khả năng sinh sản sao? Tôi thấy Lam Du Hiên mới khoảng hai mươi tuổi, nhìn thế nào cũng không giống người đã sinh ra ở thôn Tiến Lên mấy chục năm trước?”

“Chuyện này tôi đã từng đi xác minh, năm đó sau khi Lam Đại Nguru chết quả thật đã để lại một đứa con trai, sau này được ông Kỷ đưa về huyện. Đứa bé này sau khi lớn lên đương nhiên cũng không thể có con, có điều điều kiện kinh tế của ông ta rất tốt, nên đã kết hôn rồi nhận nuôi một đứa trẻ bị bỏ rơi, đứa trẻ đó chính là Lam Du Hiên.” Ngũ Chí Hồng giải thích rõ.

Trương Đại Quân đập bàn một cái: “Tôi hiểu rồi, nhất định là con của Lam Đại Nguru đã kể chuyện này cho con nuôi mình nghe, cho nên đám trẻ trâu này mới muốn đi thám hiểm thôn Tiến Lên!”

“Đúng là đồ thần kinh nhỉ? Trong thôn xảy ra chuyện kinh khủng như thế, đáng lẽ ông ta phải cảnh cáo hoặc không nói cho con mình biết để tránh cho bọn chúng tìm đến đó. Nhưng ông ta chẳng những kể cho con mình nghe, mà còn nói cả đường đi cho chúng! Người này không thần kinh thì cũng bị bại não!” Hoắc Nhiễm không nhịn được chửi bậy.

Chương 71: Vắc xin

Ngũ Chí Hồng nghĩ một chút rồi nói: “Khi đó con trai của Lam Đại Nguu cũng chưa lớn lắm, cho nên chắc không nhớ rõ chuyện xảy ra trong thôn, có lẽ sau này lớn lên nghe thấy mẹ anh ta nhắc đến vài câu. Nhưng thường những người đã từng trải qua chuyện này hẳn không có mấy ai muốn kể lại chi tiết những gì đã xảy ra năm đó, cho nên tôi đoán bà ấy chỉ nói qua loa, giảm bớt những phần đáng sợ nhất ở nơi đó.”

Đoàn Phong cũng gật đầu: “Tôi đoán con trai của ông Lam Đại Nguu năm đó nghe mẹ ông ta kể lại chỉ như nghe một câu chuyện xưa, sau này ông ta cũng coi nó thành chuyện cũ rồi kể lại cho con nuôi của mình. Nhưng con nuôi ông ta lại là một người thích mạo hiểm, cho nên mới cho rằng chuyện đó là thật. Hoặc có thể, người con nuôi kia cũng cho rằng đó chỉ là chuyện kể, nhưng cậu ta tin bối cảnh của chuyện đó là thật, cho nên mới muốn đến thôn Tiến Lên xem thử...”

Sau khi bàn bạc kỹ càng, Đoàn Phong quyết định để đội cứu hộ thứ hai ở nguyên tại chỗ chờ lệnh, chờ đội số 54 bọn họ lên núi điều tra tình hình kỹ càng rồi mới quyết định có cử người lên núi hay không.

Bởi vì nhóm Viên Mục Dã đến vội vàng nên không mang theo trang bị, toàn bộ đồ dùng leo núi đều do Ngũ Chí Hồng chuẩn bị giúp. Khoa trương nhất là Ngũ Hồng Chí còn chuẩn bị cho mỗi người một bộ đồ sinh hóa, để bọn họ mặc khi lên núi.

May mà bị Đoàn Phong khéo léo từ chối, nếu không nhóm Viên Mục Dã phải mặc bộ đồ đó lên núi thì có lẽ, chỉ khoảng một hai tiếng đồng hồ sau là họ đã nằm sấp rồi.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm hôm sau đội số 54 bắt đầu lên núi. Ngũ Hồng Chí lấy bản đồ vẽ tay của Lam Du Hiên và Lý Thành Khải ra cho đội Đoàn Phong tham khảo, đồng thời còn cho họ một bản đồ địa hình vùng núi, để bọn họ tiện so sánh.

Viên Mục Dã nhìn tấm bản đồ vẽ bằng tay kia, trong lòng không khỏi khâm phục tài năng của người vẽ, mỗi một dấu hiệu đều được vẽ rất rõ ràng, nhìn bản đồ vẽ tay so sánh với bản đồ địa hình núi thực tế, ai cũng dễ dàng xác định được đại khái vị trí của thôn Tiến Lên.

Mặc dù có hai bản đồ, nhưng đối với những thành viên của đội 54 chưa quen thuộc địa hình vùng núi, thì họ vẫn cần một người bản địa dẫn đường. Vì vậy Ngũ Chí Hồng giới thiệu với đội Đoàn Phong đội trưởng đội cứu viện số hai, Ngô Hưng.

Ngô Hưng năm nay hơn ba mươi tuổi, rất giàu kinh nghiệm trong việc cứu hộ ở địa hình rừng núi, trong đội cứu hộ lên lần trước có rất nhiều người cùng là thành viên một câu lạc bộ vận động ngoài trời với anh ta, trong đó còn có không ít bạn bè của anh ta, cho nên khi Ngũ Chí Hồng đề nghị anh ta dẫn đường cho đội số 54, anh ta đồng ý ngay.

Sau đó đoàn người lái hai chiếc xe việt dã xuất phát....

Những trang bị Ngũ Chí Hồng cung cấp đều là những vật dụng cơ bản, ví dụ như trang phục, đồ ăn, nước uống. Nhưng lần này lên núi không biết có nguy hiểm gì đang chờ bọn họ đối mặt, không ai có thể đoán trước được, cho nên không thể không có thiết bị phòng thân...

Sau khi xe đi đến dưới chân núi thì không tiếp tục đi được nữa, Trương Khai và Ngô Hưng dừng xe lại, Đoàn Phong lấy từ trong cốp xe ra một số trang bị đặc biệt của đội số 54.

Trương Khai hưng phấn đi đến, dùng tay tạo thành tư thế khẩu súng, hỏi: “Đội trưởng, có thứ này không?”

Đoàn Phong bị cậu ta chọc cười: “Có, lấy đi!” Anh ta nói xong cũng rút một vật màu đen trong tay cho Trương Khai.

Không ngờ Trương Khai nhận được lại thất vọng: “Dùi cui điện? Không phải là súng sao?”

Đoàn Phong liếc cậu ta: “Nghĩ cái gì thế?”

“Không phải, sao lần trước thì có chứ?” Trương Khai không hiểu.

Lúc này Trương Đại Quân đi đến bên cạnh vỗ vai cậu ta: “Cái thằng này, lần trước chúng ta ở nước ngoài, hiểu không?”

Trương Khai âm ức nhìn cái dùi cui điện trong tay: “Thứ này giống như đồ chơi của trẻ con ấy, có thể làm được gì chứ?”

Đoàn Phong dùng dùi cui điện trong tay mình ấn ấn vào cậu ta hai lần, lập tức phát ra tiếng điện giật xẹt xẹt: “Làm được gì? Đừng bắt tôi phải biểu diễn thử cho cậu xem tác dụng cụ thể của nó nhé?”

Trương Khai lập tức cười hì hì chạy đi: “Không cần không cần, em biết phải dùng nó thế nào...”

Viên Mục Dã cũng không xa lạ gì với dùi cui điện, cậu nhận lấy xong thì đeo ở bên hông. Sau đó Đoàn Phong lại đưa cho cậu một con dao quân dụng sắc bén, Viên Mục Dã cười cầm lấy: “Cái thứ này thực tế hơn...”

Đoàn Phong hỏi: “Cậu dùng dao thế nào?”

Viên Mục Dã nắm chặt con dao quân dụng trong tay: “Cũng bình thường thôi, tự vệ thì không vấn đề gì.”

Đoàn Phong gật đầu: “Được, lần này quay về để Trương Khai dạy cậu mấy chiêu, tên nhóc kia dùng dao rất tốt.”

Viên Mục Dã liền hỏi lại: “Đội trưởng Đoàn dùng dao thế nào?”

Không ngờ Đoàn Phong lại cười thần bí, nói: “Tôi và Trương Khai không đi cùng đường, dao của tôi thấy máu là chết người!”

Viên Mục Dã hơi sững sờ, nhưng cậu lập tức lắc đầu cười...

Sau khi Đoàn Phong phát dùi cui điện và dao quân dụng cho tất cả mọi người, thì lấy ra một cái hộp màu đen sì, mọi người đều xúm vào xem, bên trong có nhiều ống chứa dung dịch màu bạc.

Anh ta lấy một ống ra và nói với mọi người: “Lần này có thể chúng ta phải đối mặt với một loại virus lây nhiễm lên người bình thường, hai người kia chúng ta đã gặp rồi, bọn họ rất kích động, dao và dùi cui điện đều chỉ để cho chúng ta phòng thân, chứ không hoàn toàn ngăn được khả năng lây nhiễm của virus. Trong tay tôi là một loại vắc xin, nó có thể ngăn chặn virus tàn phá hệ thần kinh trung ương của chúng ta... Một khi chúng ta bị cắn phải lập tức tiêm ngay. Nhớ kĩ, đây chỉ là vắc xin phòng

bệnh, chứ không có tác dụng chữa bệnh, cho nên tiêm càng sớm càng tốt, thời gian tối đa là mười phút, nếu không hậu quả mọi người đều biết rồi.”

Trương Khai nghe xong thì cầm lấy ống vắc xin trong tay Đoàn Phong, cậu ta nói: “Vậy chúng ta cứ tiêm trước đi không phải an toàn hơn sao?”

Đoàn Phong cầm ống vắc xin lên rút cái bít kim loại trên đầu, một mũi kim vừa to vừa dài lộ ra, sau đó anh ta nghiêm túc nói với tất cả mọi người: “Mọi người chú ý, vị trí tiêm vắc xin cũng hết sức quan trọng, đó chính là sau khi bị người nhiễm bệnh cắn phải lập tức tiêm thẳng vào tim mình. Phương pháp rất đơn giản, tìm đúng vị trí rồi dùng sức đâm vào, bơm toàn bộ dung dịch trong ống vào là được, đến lúc đó vắc xin sẽ tự hoạt động...” Nói xong anh ấy quay lại nhìn Trương Khai: “Cậu có muốn tiêm trước không? Như vậy có thể làm mẫu cho mọi người luôn!”

Trương Khai nhìn mũi kim phô trương kia: “À... hay thôi đi? Nếu như em không bị cắn thì chẳng phải mất công toi chịu một mũi tiêm sao?”

Chương 72: Lịch sử máu và nước mắt

Vẻ mặt Hoắc Nhiễm rất khó coi: “Nhất định phải tiêm vào đúng tim sao?”

Đoàn Phong hết sức nghiêm túc đáp: “Tôi nói rồi, đây là yêu cầu không thể thay đổi...”

Sắc mặt Hoắc Nhiễm càng khó coi hơn, Trương Khai đi đến vỗ vai cậu ta: “Yên tâm đi Tiểu Nhiễm Tử, đến khi cần thiết, nếu cậu không dám đâm thì anh có thể giúp cậu...”

Hoắc Nhiễm tức giận nói: “Cút đi, anh tự cẩn thận đừng để mình bị cắn ấy!”

Sau khi Đoàn Phong phân phát tất cả trang bị, đoàn người dưới sự dẫn đầu của Ngô Hưng xuất phát đến thôn Tiên Lên...

Trên đường đi, Viên Mục Dĩ tò mò hỏi Ngô Hưng: “Anh Ngô, trước đây các anh đã từng nghe đến chỗ đó chưa?”

Ngô Hưng lắc đầu: “Hiện giờ chúng tôi lên núi thường đi theo hai con đường, hai đường này đều là chúng tôi tự tìm ra, có thể nói là tuyệt đối an toàn. Còn những tuyến đường khác chúng tôi đều khuyến cáo người dân bình thường không nên đi qua đó, vì rất dễ bị lạc, hai đường ấy đều không đi qua vị trí của thôn kia. Có điều trước đây tôi đã từng nghe các tiên bối trong câu lạc bộ nói qua, nơi đó là khu vực cấm của bọn họ, những người thường xuyên leo núi nếu như chẳng may đến gần đó cũng sẽ tránh đi.”

“Khu vực cấm? Nói cách khác bọn họ đều biết nơi đó từng xảy ra chuyện gì sao?” Viên Mục Dĩ thắc mắc.

Không ngờ Ngô Hưng lại nhún vai nói: “Cũng không phải vậy, chẳng qua những người thường xuyên hoạt động bên ngoài như chúng tôi đều có một thứ giống như trực giác... Nói thẳng ra là cảm thấy nơi đó không may mắn nên muốn tránh đi thôi.”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, nếu như bản thân mình đang leo núi đột nhiên gặp phải một thôn làng hoang vắng, trong lòng đương nhiên sẽ không thoải mái, nhất định sẽ tránh đi đường khác. Vì gần đây trong mấy bộ phim điện ảnh truyền hình đều có đủ các thể loại người tự đi tìm chết, cho nên mọi người sẽ theo bản năng chọn địa điểm và hoàn cảnh an toàn hơn.

Mùa này leo núi không phải là lựa chọn sáng suốt, câu lạc bộ của Ngô Hưng trong thời gian này thường hướng dẫn mọi người đi đến những nơi ấm áp hơn.

Mặc dù trên người nhóm Viên Mục Dã đã mặc trang phục giữ ấm chuyên dụng hiện đại nhất khi đi rừng, nhưng với nhiệt độ và độ ẩm ở nơi đây vẫn khiến mọi người khó chịu.

Lúc đầu ai cũng cho rằng người yếu ớt nhất trong nhóm là Tăng Nam Nam, vì dù sao cô ấy vẫn còn nhỏ tuổi. Nhưng sau khi lên núi mới biết, người hay “động một tí là hoảng sợ” lại là Hoắc Nhiễm! Đương nhiên, chủ yếu là do thằng nhóc này sợ côn trùng...

Từ khi mới bắt đầu lên núi, Trương Khai đã bắt đầu dọa Hoắc Nhiễm đủ kiểu, khi thì châu chấu, lúc lại nhện, cuối cùng Hoắc Nhiễm bị dọa nhiều quá phải đi kè kè bên cạnh Đoàn Phong, Trương Khai mới không dám bắt côn trùng trên cậu ta nữa.

Trương Khai buồn chán, bèn cầm con châu chấu trong tay đi về phía Tăng Nam Nam, không ngờ bị ánh mắt sắc lẹm của Tăng Nam Nam trừng cho phải quay đầu đi chỗ khác. Cuối cùng cậu ta đành đi đến bên cạnh Viên Mục Dã: “Nhìn đầu con châu chấu này to không?”

Viên Mục Dã nhìn con châu chấu đang không ngừng giang cánh giãy giụa, cười nói: “Thả nó đi, vòng đời của châu chấu cũng không nhảy nhót được bao nhiêu ngày, đừng bắt cuộc đời ngắn ngủi của nó phải chịu thêm kiếp nạn này.” Nói rồi cậu cướp lấy con châu chấu trên tay Trương Khai, ném vào trong bụi cỏ.

Trương Khai cười xấu xa: “Anh biết vì sao Hoắc Nhiễm sợ côn trùng như thế không?”

Viên Mục Dã quay lại nhìn thoáng qua Hoắc Nhiễm đang đen mặt đi cạnh Đoàn Phong, tò mò hỏi: “Hai người thân thể à? Cả

chuyện riêng tư cũng biết.”

Trương Khai nhún vai: “Chuyện này có là gì, đến đáng vẻ như heo pidu lúc bé của nó tôi cũng biết ấy chứ!”

Lần này Viên Mục Dĩ rất ngạc nhiên, cậu nhướng mày nhưng không nói gì. Trương Khai thấy Viên Mục Dĩ có vẻ ngạc nhiên thì cười giải thích: “Hoắc Nhiễm là em họ tôi, mẹ nó là dì của tôi!”

Viên Mục Dĩ hiểu ngay: “Ra là vậy!”

Trương Khai cười xấu xa, nói: “Anh không biết đấy thôi, năm Hoắc Nhiễm năm tuổi bị ngã vào tổ kiến, sáu tuổi thì chọc phải tổ ong vò vẽ, cho nên mới mắc bệnh sợ côn trùng...”

Viên Mục Dĩ buồn cười: “Giữa cậu ta và côn trùng như có thù hận sâu đậm ấy nhỉ?”

Trương Khai thở dài: “Đúng thế, bây giờ nó trông chín chắn thế thôi, khi còn bé đúng là rạch giời rơi xuống! Tôi cũng không sánh bằng! Năm tuổi nó một nhát đập tan tổ kiến, sáu tuổi chọc thẳng vào tổ ong vò vẽ! Nếu không phải dì của tôi cả ngày ăn chay niệm Phật, có lẽ nó cũng không sống được quá mười tuổi!”

Viên Mục Dĩ quay lại nhìn Hoắc Nhiễm lần nữa, cậu không ngờ một người nhìn mặt chín chắn đầy khí phách như thế khi còn bé lại nghịch ngợm đến vậy, hơn nữa lần nào cũng lấy mạng ra đùa!

Lúc này dường như Hoắc Nhiễm cũng cảm nhận được ánh mắt của Viên Mục Dĩ, đột nhiên cậu ta ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người vừa khéo gặp nhau. Mặc dù Viên Mục Dĩ bị bắt quả tang, nhưng biểu cảm lại ra vẻ thản nhiên, trong ánh mắt còn có sự đồng tình.

Hiểu anh không bằng em, Hoắc Nhiễm lập tức hiểu ngay Trương Khai đã kể cho người khác nghe quá khứ lừng lẫy của mình, cậu ta nghiêm giọng gắt: “Trương Khai, anh đừng giấu chuyện mười tuổi anh vẫn còn đáai dầm, không nói cho anh Viên biết nhé.”

Trương Khai đột nhiên bị người khác bóc phốt, tức đỏ cả mặt, thở phì phò: “Cậu... cậu nói ai đáai dầm? Cậu có bằng chứng không?”

Hoắc Nhiễm hừ lạnh: “Bác tôi chính là bằng chứng!”

Viên Mục Dã nhìn cặp anh em đang cãi nhau ầm ĩ, trong lòng lại thấy vô cùng ngưỡng mộ, nếu như em trai cậu còn sống, hẳn cũng tầm tuổi Hoắc Nhiễm...

Vừa nghĩ đến chuyện em trai mình mất sớm, Viên Mục Dã cảm thấy lòng đau nhói, cậu vốn đã không có nhiều tình thân, lúc em trai rơi xuống nước, tất cả đều tan biến không còn lại chút gì.

Lúc nghỉ ngơi giữa trưa, Ngô Hưng hái được một loại quả dại không biết tên, có lẽ vì bị sương bao phủ nên ăn rất ngọt... Đoàn người sau khi ăn quả dại và lương khô khô không khóc lại tiếp tục lên đường, nếu như hướng đi không sai thì trước khi trời tối bọn họ sẽ đến được thôn Tiến Lên.

Thật ra chỉ có một mình Ngô Hưng là lạc quan đối với hoạt động lên núi điều tra, nghiên cứu này, anh ta vẫn luôn tin rằng không những anh ta có thể tìm được các đồng đội đi lạc, mà cả đoàn thám hiểm bị lạc trong núi cũng sẽ cứu ra được.

Còn mấy người số 54 thì không lạc quan như vậy, với tình trạng hiện giờ của Lý Thành Khải và Lam Du Hiên, thì những người bạn của họ cũng không khá hơn bao nhiêu, thậm chí so với bọn họ tình trạng có khi còn tệ hơn.

Nếu như đội cứu viện trước gặp phải những người nhiễm bệnh trong tình huống không có sự chuẩn bị nào... hậu quả thực sự không dám tưởng tượng.

Trong núi thường hay tối sớm hơn, Đoàn Phong nhìn mặt trời dần ngả về phía Tây, anh ta nói với Ngô Hưng vẫn đang phăm phăm đi ở phía trước: “Trời sắp tối rồi...”

Chương 73: Nói chuyện đêm khuya

Ngô Hưng dừng lại, quay đầu nhìn Đoàn Phong, anh ta nói: “Chúng ta đi về phía trước khoảng hai cây số nữa, nếu như vẫn không nhìn thấy thôn Tiến Lên thì nhất định phải hạ trại tại chỗ.”

Đoàn Phong nhìn xung quanh rồi nói: “Cũng đành vậy thôi!”

Lúc này Viên Mục Dã đi phía sau đã cảm nhận được độ ẩm đang tăng lên, có vẻ như sau khi mặt trời lặn, nhiệt độ không khí trong núi sẽ càng xuống thấp. Trong lòng cậu thấy lo lắng, mấy người đàn ông bọn họ còn đỡ, nhưng không biết Tăng Nam Nam nhỏ bé thế kia có chịu được nhiệt độ thấp như vậy trên núi không.

Nghĩ vậy Viên Mục Dã bèn nhìn Tăng Nam Nam ở phía trước và không khỏi giật mình, không ngờ cô nhóc này đi một ngày đường núi mà không hề có dáng vẻ mệt mỏi, cô ấy cũng chỉ nghỉ có nửa tiếng như tất cả mọi người, xem ra người của số 54 đều là ngạ hồ tàng long!

Bầu trời nhanh chóng tối sầm, đoàn người Đoàn Phong vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng thôn Tiến Lên, vì vậy mọi người dựng một trại nghỉ tạm thời, còn đốt một đống lửa. Làm như vậy một là để sưởi ấm, hai là có thể xua đuổi thú rừng.

“Em muốn ăn mì tôm...” Hoắc Nhiễm nhìn mẫu lương khô trong tay, ra vẻ tủi thân nói.

Đoàn Phong xoa đầu cậu ta: “Cố lên, quay về tôi sẽ đưa mọi người đi ăn thịt nướng...”

Mọi người nghe vậy lập tức vui mừng ra mặt, bắt đầu vừa cười nói vừa ăn, cứ như lương khô trong tay đã biến thành cao lương mỹ vị hết vậy. Không ngờ đang mải ăn, đột nhiên Đoàn Phong lại cảnh giác nhìn xung quanh, những người khác thấy

thái độ của anh ta cũng đồng loạt yên lặng, trong phút chốc không gian trở nên yên tĩnh dị thường.

Lúc này Viên Mục Dã cũng nghe được vài tiếng động, dường như có tiếng tạp tạp tạp phát ra từ trong rừng rậm cách bọn họ không xa...

“Thế nào... rồi?” Một lát sau, Trương Khai không nhịn được hỏi nhỏ.

Đoàn Phong lập tức ra hiệu im lặng, sau đó tiếp tục lắng nghe. Một lát sau âm thanh tạp tạp tạp kia mới xa dần, anh ta nói nhỏ với mọi người: “Gần đây có thứ gì đó... nhưng vì sợ ánh lửa nên chỉ đứng từ xa nhìn lại.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Xem ra đêm nay chúng ta phải thay phiên nhau gác đêm rồi.”

Ban đêm trong núi rất lạnh, Viên Mục Dã ngồi bên cạnh đồng lửa, mắt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang nhảy múa, tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, không dám lơ là... Trương Đại Quân lẩm bẩm trong lều vải, giống như không phải anh ta ngủ nơi rừng núi hoang vu mà đang nằm trên giường cạnh lò sưởi ở nhà vậy.

Lúc đầu Viên Mục Dã đề nghị mọi người thay phiên nhau gác đêm, như vậy thời gian gác của mỗi người đều không quá dài. Nhưng Đoàn Phong lại nói không thể để Ngô Hưng thiếu ngủ, vì dù sao anh ta cũng phải dẫn đường cho mọi người.

Viên Mục Dã lập tức hiểu, Đoàn Phong không muốn để Ngô Hưng gác đêm vì không tin anh ta... Mặc dù hiện giờ bọn họ còn chưa tìm được thôn Tiến Lên, nhưng chắc không cách xa bao nhiêu, điều này có nghĩa là nguy hiểm cũng không cách xa bọn họ cho lắm.

Lúc này Hoắc Nhiễm lặng lẽ chui từ trong lều vải ra nói: “Anh Viên đi ngủ đi, để tôi canh cho...”

Viên Mục Dã nhìn giờ trên điện thoại: “Còn chưa đến giờ giao ca, cậu ra sớm thế?”

Hoắc Nhiễm bực mình nói: “Anh Đại Quân ngáy to quá, lều của anh ấy ở gần tôi như vậy, có quỷ mới ngủ được!”

Viên Mục Dã cười bảo: “Cậu tự tin một mình gác cả đêm sao?”

Nghe Viên Mục Dã nói thế, sắc mặt Hoắc Nhiễm lo lắng nhìn xung quanh, sau đó kéo cao cổ áo, mạnh mẽ nói: “Không sao hết, anh... anh cứ đi ngủ đi!”

Hoắc Nhiễm giảm đi một chữ Viên, khiến Viên Mục Dã nghe mà hơi giật mình, đã rất lâu rồi không còn ai gọi cậu một chữ “anh” nữa, cậu nhìn đáng vẻ đáng thương của Hoắc Nhiễm thì sao có thể đi ngủ nổi.

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cũng chưa buồn ngủ, hay là chúng ta nói chuyện một chút?”

Trong mắt Hoắc Nhiễm có sự cảm kích, nhưng lập tức bị cậu ta đè xuống, giọng nói trầm trầm của cậu ta cất lên: “Ừm... được.”

Thật ra, Viên Mục Dã cũng không phải người hay nói chuyện, cho nên dù là với đồng nghiệp cùng tuổi hay lớn hơn đều rất ít khi nói chuyện, dường như chỉ khi nào có chuyện công mới lên tiếng còn nếu không sẽ không nói gì.

Nhưng không biết vì sao hôm nay Viên Mục Dã lại muốn trêu chọc cậu nhóc trước mặt này, có lẽ vì tuổi của cậu ta không khác bao nhiêu với người em đã chết của cậu.

“Tôi nghe Trương Khai nói... hai người là anh em họ?” Viên Mục Dã mở lời trước.

Hoắc Nhiễm hừ một cái: “Anh ta mở miệng nói mình là anh tôi mà không thấy ngại à! Từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng bắt nạt tôi! Có phải anh ta nói với anh khi tôi năm tuổi thì đập tổ kiến, sáu tuổi chọc tổ ong vò vẽ không?”

Viên Mục Dã lập tức bật cười: “Đúng là cậu ta nói vậy, khi còn bé có ai chưa từng nghịch mấy trò ngốc nghếch chứ!”

Hoắc Nhiễm nghe mà khóc không ra nước mắt: “Nhưng anh ta không kể với anh, lúc năm tuổi tôi bị rơi vào tổ kiến là do anh ta bắt tôi đi nhặt bóng da mới khiến tôi giẫm chân vào tổ kiến; lúc sáu tuổi tôi chọc tổ ong vò vẽ là vì giúp anh ta lấy cái điều bị mắc trên cây, kết quả lại chọc rơi tổ ong vò vẽ!”

Viên Mục Dã nghe xong cũng thấy thông cảm với Hoắc Nhiễm, xem ra người làm anh họ như Trương Khai đúng là không đáng tin.

Hoắc Nhiễm thấy cậu mím môi, như đang cố không cười, thì bày ra vẻ mặt cam chịu số phận, nói: “Anh muốn cười thì cứ cười đi, không cần phải nhịn khổ sở như thế đâu.”

Nghe Hoắc Nhiễm nói vậy, Viên Mục Dã không muốn cười nữa, cậu nghĩ một chút rồi bảo: “Thật ra tôi rất hâm mộ cậu và Trương Khai, cãi nhau âm ỉ từ nhỏ đến lớn, có thể như vậy cũng rất tốt...”

Hoắc Nhiễm ngạc nhiên: “Chuyện đó thì có gì tốt? Cách nghĩ của anh thật kỳ lạ...” Cậu ta nói xong lại cảm thấy hình như mình nói không tốt, nên nói thêm: “Nếu như anh có em trai, cũng sẽ đối xử với cậu ta giống như Trương Khai đối với tôi sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Sẽ không, tôi thương nó còn không hết, đời nào lừa nó đi chọc tổ ong vò vẽ chứ?”

Hoắc Nhiễm lập tức thở dài: “Vậy không được! Nếu như Trương Khai không kể, thì anh không thể nhận ra chúng tôi là anh em họ, ngoại hình không giống, tính cách không hợp nhau, ngay cả trí thông minh cũng một trời một vực...”

Viên Mục Dã nghe Hoắc Nhiễm nói xấu Trương Khai thì cười thầm trong lòng, thật ra trí thông minh của Hoắc Nhiễm không thấp, nhưng EQ của cậu ta lại không cao, cho nên nói chuyện hay nói thẳng. Một đứa bé như vậy cho dù ưu tú nhưng chưa chắc đã được người lớn thích.

Không ngờ trong lúc hai người đang tám chuyện thì từ bụi cỏ bên cạnh vang lên tiếng xào xạc, dường như có người đang đi lại phía này... Hoắc Nhiễm giật mình, vừa định đứng dậy kiểm tra thì bị Viên Mục Dã ngăn lại.

Chương 74: Ban đêm gặp người nhiễm bệnh

Viên Mục Dã lắc đầu với Hoắc Nhiễm, ra hiệu cho cậu ta đừng hành động tùy tiện, đồng thời chậm rãi rút dùi cui điện sau lưng ra, nắm thật chặt trong tay.

Lúc này hai người đều vô cùng khẩn trương, dù sao ở thời gian này, địa điểm này, tỉ lệ gặp được người bình thường là vô cùng thấp... Quả nhiên, theo âm thanh ngày càng đến gần, hai người bọn họ còn ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí.

Viên Mục Dã không cho Hoắc Nhiễm hành động lung tung, bởi vì lúc trước Ngũ Chí Hồng đã từng nói, vào ban đêm thị lực của những người bị bệnh rất kém, nếu như không phát ra âm thanh thì gần như bọn họ sẽ không nhìn thấy những vật đứng yên, cho nên cậu mới giữ chặt Hoắc Nhiễm.

Hiện giờ chưa rõ tình hình đối phương thế nào, có thể là một người nhiễm bệnh cũng có thể là một nhóm người nhiễm bệnh, mà các thành viên khác đều đang ngủ say, nếu trong tình huống này giao tranh trực diện với người nhiễm bệnh... Viên Mục Dã khó đảm bảo sự an toàn cho tất cả mọi người.

Cũng không biết có phải do yếu tố tâm lý hay không, mà theo âm thanh ngày càng gần, lều vải của Trương Đại Quân bỗng nhiên yên tĩnh, nhất thời cả khu trại chìm trong sự yên lặng, ngoại trừ âm thanh gió thổi lay cành cây, thì chỉ có những tiếng lửa đốt cháy cành cây nổ lộp độp.

Đột nhiên, một bàn tay bẩn thỉu thò ra từ bụi cỏ đối diện, xem ra người đến là một phụ nữ, nhưng tình trạng của cô ta vô cùng thê thảm, máu me khắp người, mà gương mặt không biết đã bị thứ gì đó găm nát.

Trong tình huống không có sự chuẩn bị trước, nhìn thấy gương mặt kia, Hoắc Nhiễm thiếu chút nữa đã hét lên, may mà Viên Mục Dã kịp thời bịt miệng cậu ta lại.

Đây rõ ràng là một người nhiễm bệnh, hơn nữa nhìn trang phục của cô ta có thể thấy đây là một người trong đoàn thám hiểm đi cùng hai người Lý, Lam lên núi, có khả năng cô ta còn bị nhiễm bệnh sớm hơn hai người kia.

Bởi vì đứng gần, nên lúc này Viên Mục Dã có thể cảm nhận được sự lo lắng của Hoắc Nhiễm, thật ra đừng nói cậu nhóc này, ngay cả Viên Mục Dã từ nhỏ đến lớn nhìn thấy không biết bao nhiêu ma quỷ, cũng không thể thản nhiên đối mặt với người nhiễm bệnh nửa sống nửa chết như thế này.

Người phụ nữ kia dường như bị ánh sáng thu hút đến, nhưng Viên Mục Dã chưa xác định được bên ngoài còn có người nhiễm bệnh khác hay không. Bởi vì nếu chỉ có một mình cô ta, thì rất dễ xử lý, với thân thủ của Viên Mục Dã có thể dễ dàng chế ngự được. Nhưng nếu gần đây không chỉ có một người nhiễm bệnh, thì bọn họ phải hành động cẩn thận, tránh tạo ra tiếng ồn thu hút bọn chúng tới...

Chờ trong chốc lát, Viên Mục Dã thử thăm dò bằng cách từ từ di chuyển đến gần, Hoắc Nhiễm cũng làm theo, Viên Mục Dã dùng ánh mắt ngăn cậu ta lại. Cùng lúc đó, người phụ nữ kia đang cúi đầu xem đồng lửa, dường như muốn đưa tay sờ xem đó là thứ gì.

Sau khi chặn được Hoắc Nhiễm, Viên Mục Dã cầm dùi cui điện từ từ đến gần người phụ nữ kia... Thật ra không phải Viên Mục Dã không hề sợ hãi, tuy dùi cui điện này đúng là có tác dụng với người bình thường, nhưng nếu đối phương là người không bình thường thì chưa chắc.

Hoắc Nhiễm đứng bên cạnh tim đã vọt lên đến cổ, mặt căng thẳng nhìn Viên Mục Dã, chuẩn bị sẵn sàng lao lên trợ giúp. May mà Viên Mục Dã xuất thân là cảnh sát hình sự, chỉ cần cậu coi người phụ nữ này như tội phạm bình thường thì sẽ xóa đi được cảm giác sợ hãi.

Cậu đi nhanh về phía trước, dí dùi cui điện vào sau lưng người nhiễm bệnh. Dòng điện cao thế trong nháy mắt chạy xuyên cơ thể người phụ nữ kia, cả người cô ta lập tức giật giật.

Vài giây sau, Viên Mục Dã dừng động tác trong tay, ai ngờ thân thể người phụ nữ kia mềm nhũn ra lại ngã vào trong đám

lửa. May mà Viên Mục Dã nhanh tay nhanh mắt tóm được ba lô sau lưng cô ta, kéo cô ta lại.

Nhưng cũng trong mấy giây đó, dường như người nhiễm bệnh thoát khỏi thương tổn do dùi cui điện gây ra, cô ta quay đầu cắn Viên Mục Dã. May mà Viên Mục Dã phản ứng nhanh, nhét dùi cui điện trong tay vào mồm người phụ nữ kia, tạm thời thoát được một kiếp.

Hoắc Nhiễm đứng bên cạnh lập tức chạy đến hỗ trợ, dùng hết sức kéo hai tay người phụ nữ kia ra sau lưng, sau đó dùng dây nhựa thít chặt hai ngón tay cái của cô ta lại với nhau.

Người phụ nữ kia mặc dù bị trói hai tay, miệng vẫn không ngừng đóp đóp về phía Viên Mục Dã... Rất nhanh dùi cui điện đã bị cắn nát. Hoắc Nhiễm thấy hai tay người phụ nữ kia đã bị trói thì định kéo cô ta ra xa khỏi Viên Mục Dã, không ngờ đúng lúc này người phụ nữ kia rõ ràng hai tay đã bị trói lại “pắc” một cái tách ra, lập tức máu đen bắn đầy lên mặt Hoắc Nhiễm.

Hoắc Nhiễm ngơ ngẩn, cậu ta không ngờ người phụ nữ này lại khỏe như thế, ấy vậy là lại kéo đứt ngón tay của mình... Viên Mục Dã vừa mới thở được một hơi thì đột nhiên bị cô gái kia dùng hai tay đầy máu đen bóp chặt cổ, nhất thời không thở nổi.

May mà lúc này người trong lều đã nghe thấy tiếng động nên chạy ra, Đoàn Phong chạy ra đầu tiên, anh ta đẩy Hoắc Nhiễm đang ngơ ngác đứng ở đó ra, lần nữa vặn ngược hai tay người phụ nữ kia ra sau lưng, lần này anh ta dùng hẳn hai sợi dây nhựa trói chặt cổ tay cô ta lại, nghĩ rằng làm thế thì cô ta sẽ không tự kéo đứt tay mình nữa!

Để phòng ngừa tiếng hét của cô ta thu hút những người nhiễm bệnh khác đến, Trương Đại Quân và Trương Khai kiểm đồ nhét đầy miệng cô ta rồi trói chặt như cái bánh chưng.

Nhìn người nhiễm bệnh bị trói chặt đang giãy giụa trên đất, tất cả mọi người đều thở dài. Nhìn sang Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm, cả hai đều vô cùng chật vật...

Vạt áo trước và trên mặt Viên Mục Dã đầy máu, nhất thời không phân biệt được là máu của cậu hay của người phụ nữ

nhễm bệnh kia. Hoắc Nhiễm bên cạnh cũng không khá hơn bao nhiêu, trên mặt chỗ nào cũng có vết máu đen bắn tung tóe.

Đoàn Phong vội vàng kiểm tra Viên Mục Dĩ, xem cậu có bị thương ở đâu không, Viên Mục Dĩ vội vàng lắc tay nói: “Tôi không sao, đây không phải máu của tôi, mau kiểm tra Hoắc Nhiễm, vừa rồi người phụ nữ kia kéo đứt tay đã văng máu lên mặt cậu ta!”

Sắc mặt Trương Khai lo lắng vội vàng chạy đến kiểm tra, dù sao hiện giờ vẫn không biết loại virus này là gì, nhờ đâu thằng nhóc Hoắc Nhiễm này xui xẻo, nuốt phải một ngụm máu đen rồi nhiễm bệnh, đến lúc đó bọn họ biết tìm ai để kiện?

Trương Đại Quân đưa một ấm nước cho Trương Khai: “Mau cho cậu ta súc miệng đi.

Hoắc Nhiễm còn quá trẻ, lúc này cậu ta bị dọa sợ đến choáng váng, nhận lấy ấm nước từ Trương Khai không ngừng súc mấy ngụm lớn, khuôn mặt nhỏ bị dọa sợ đến trắng bệch. Lúc này Tăng Nam Nam mới đi đến cạnh nói: “Có cần tiêm cho cậu ta một mũi vắc xin không?”

Chương 75: Thế ngoại đào nguyên

Mới rồi Hoắc Nhiễm còn không biết làm sao, nhưng vừa nghe mình phải tiêm mũi vắc xin kia thì lập tức nói với vẻ đầy hoảng sợ: “Không cần! Giờ tôi nhớ lại vừa rồi mình ngậm miệng! Chắc chắn không bị bắn vào trong miệng đâu!”

Trương Khai tức giận quát: “Cậu có chắc chắn không? Nếu không có thể cậu sẽ giống như cô gái này đây!”

Trương Đại Quân bèn khẽ đẩy cậu ta: “Nói nhỏ chút! Hoắc Nhiễm bảo chưa vào miệng thì chắc là chưa vào đâu. Cậu ta sẽ không lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn!”

Lúc này Viên Mục Dã đi đến trước mặt Hoắc Nhiễm, nhìn vào mắt cậu ta và hỏi: “Cậu chắc chắn không phải vì sợ tiêm nên mới nói như vậy chứ?”

Hoắc Nhiễm gật đầu: “Chắc chắn...”

Nghe xong, Viên Mục Dã nhìn về phía Đoàn Phong, bởi vì bây giờ cậu cũng không nắm chắc lắm... Đoàn Phong suy nghĩ rồi nói: “Nếu tùy tiện sử dụng vắc xin trong tình trạng không bị truyền nhiễm... nhất là còn tiêm thẳng vào tim, tôi cũng không dám nói có thể gây ra tổn thương ngược lại cho cơ thể cậu ấy hay không.”

Đoàn Phong vừa nói ra lời này, trong nháy mắt Trương Khai đã tắt ngúm. Bởi vì nếu chỉ là tiêm một mũi, hôm nay mặc kệ Hoắc Nhiễm sợ tiêm bao nhiêu cũng đều phải tiêm mũi này. Nhưng nếu còn có mối nguy hiểm khác, vậy cần phải suy xét kĩ rồi cuộc có nên tiêm hay không.

Mọi người im lặng trong chốc lát, người mở miệng trước chính là Hoắc Nhiễm, cậu ta rầu rĩ nói: “Các anh yên tâm đi, em thật sự không nuốt vào trong miệng. Em sợ tiêm thật đấy, nhưng em càng sợ khó giữ được cái mạng nhỏ này mà!”

Cứ như vậy, đồng chí trẻ Hoắc Nhiễm trở thành người bị nghi ngờ lây nhiễm đầu tiên sau khi vào núi...

Trong số mọi người, trừ Hoắc Nhiễm ngay từ đầu bị hành động tự cắt đứt ngón tay của người nhiễm bệnh dọa ra, còn có một người cũng bị dọa khiếp vía, người này chính là người dẫn đường Ngô Hưng đưa bọn họ vào núi.

Thật ra cũng không thể trách sao Ngô Hưng sợ hãi. Vì với hầu hết con người, cả đời đều không thể gặp được chuyện như thế này, hơn nữa Viên Mục Dĩ đoán trước khi vào núi, Ngũ Chí Hồng cũng không nói rõ ràng chuyện này với Ngô Hưng.

Hiện giờ đột nhiên gặp phải cảnh khiến người ta sợ hãi như vậy, người bình thường đều có thể bị dọa khiếp vía. Suy cho cùng cậu không thể yêu cầu mỗi người đều giống như các thành viên của số 54, khi gặp chuyện đều vinh nhục không kinh ngạc được!?

Một trận ầm ĩ như vậy, tất cả mọi người không còn buồn ngủ nữa, cả đám đều trừng mắt nhìn đồng lửa chăm chú chờ đến hừng đông... Lúc này Đoàn Phong bỏ thêm mấy cành cây khô vào lửa rồi nói: “Thôn Tiến Lên ắt hẳn ở cách đây không xa. Một lát nữa trời sáng, chúng ta lại đi lên phía trước tìm thử xem.”

Người dẫn đường Ngô Hưng nghe vậy thì nói với sắc mặt khó coi: “Đội trưởng Đoàn, anh xem... Các anh cũng sắp tìm được thôn Tiến Lên rồi. Tôi có thể... có thể...”

Đoàn Phong thấy Ngô Hưng nói chuyện ấp a ấp úng, Đoàn Phong đã hiểu anh ta không muốn tiếp tục đi theo mọi người lên phía trước nữa. Đoàn Phong nói với vẻ thấu hiểu: “Được, sau khi trời sáng, cậu tự xuống núi đi. Nói thật chúng tôi cũng không chắc nếu tiếp tục đi lên phía trước sẽ gặp phải tình huống đột ngột gì. Tôi hiểu tâm trạng của cậu.”

Ngô Hưng lập tức cảm kích, liên tục nói lời cảm ơn. Cuối cùng trời chưa sáng, anh ta đã vội vàng đi xuống núi, đúng là không muốn ở lại nơi này thêm một phút đồng hồ nào nữa. Thậm chí anh ta đã ném hết những lời lẽ hùng hồn muốn cứu bạn bè về mà mình nói trước khi lên núi ra sau đầu.

Sau khi trời sáng, bọn họ dập tắt lửa trại, chuẩn bị tiếp tục xuất phát. Về phần cô gái kia, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời ném cô ta vào một trong những căn lều ở đó, chờ đến khi xuống núi lại đưa cô ta về cùng.

Viên Mục Dã nhìn thấy sắc mặt Hoắc Nhiễm hơi tái nhợt: “Bạn cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?”

Hoắc Nhiễm mờ mịt lắc đầu, nhưng ngay sau đó cậu ta lại nói với vẻ mặt xấu hổ: “Anh, tối hôm qua... xin lỗi nhé! Tôi không thể khống chế được cô gái kia.”

Viên Mục Dã cười rồi lắc đầu bảo: “Đó là chuyện ngoài ý muốn. Dù sao, thật sự rất hiếm thấy cô gái nào có thể một nhát cắt đứt ngón tay của mình như vậy.”

“Là do tôi coi thường kẻ địch, cho rằng trói chặt ngón cái của cô ta là không sao...” Hoắc Nhiễm càng nói càng nhỏ.

Lúc này Viên Mục Dã đeo ba lô lên rồi nói: “Thật ra nếu đổi lại là tôi... chắc là tôi cũng sẽ trói chặt ngón cái của cô ta trước, bởi vì trước kia chúng tôi bắt nghi phạm cũng làm như vậy, trói một lần là chắc, tuyệt đối không ai có thể thoát được. Cho nên lần này là hai chúng ta đều coi thường kẻ địch.”

Nghe xong những lời này của Viên Mục Dã, Hoắc Nhiễm thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cậu ta lại đột nhiên bật ra một câu: “Anh còn giống anh tôi hơn Trương Khai...”

Viên Mục Dã thoáng sững sốt, vừa định nói gì thì Hoắc Nhiễm đã hơi ngượng ngừng chạy đi.

Đúng lúc này Đoàn Phong nhìn thấy cảnh đó nên nói đùa: “Bạn đối xử với Hoắc Nhiễm khác biệt nhỉ!”

Viên Mục Dã đáp bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Có thể là vừa hay cậu ấy thiếu một người anh, còn tôi lại vừa hay thiếu một người em.”

Bởi vì Viên Mục Dã nói quá nghiêm túc, nên trong lúc nhất thời Đoàn Phong cũng không rõ có phải Viên Mục Dã đang nói đùa hay không.

Đã không còn người dẫn đường, mấy người bọn họ khó tránh khỏi phải đi cẩn thận hơn, lạc đường ở trong núi cũng không phải là chuyện đùa giỡn. Có điều Viên Mục Dã nhanh chóng

nhận thấy, thật ra kinh nghiệm đi rừng của Đoàn Phong cũng không kém hơn cậu Ngô Hưng kia. Thảo nào anh ta lại dễ dàng thả Ngô Hưng xuống núi, hóa ra là trong lòng đã tự có tính toán rồi!

Vài người bọn họ lại tiếp tục đi lên phía trước thêm mấy cây số, một hàng rào màu xanh lục kỳ lạ xuất hiện trước mặt họ. Mọi người nhìn kỹ hơn và thấy rằng đó là một hàng rào lưới sắt mọc đầy dây leo.

Đoàn Phong xoay người nói với Trương Khai: “Cậu đi xem thử tình hình bên trong như thế nào!”

Trương Khai nhìn trái nhìn phải, sau đó trèo lên một thân cây vừa to vừa cao... Cậu ta tụt từ trên cây xuống rồi nói với mọi người: “Sau lưới sắt có một thôn hoang vắng, chắc hẳn chính là thôn Tiến Lên. Có điều tạm thời tôi không nhìn thấy trong thôn có ai cả...”

Nghe xong, Trương Đại Quân quan sát tấm lưới sắt trước mặt: “Tấm lưới sắt này chắc là thứ còn lại từ năm đó. Nhưng tôi không thấy có cửa ra vào. Chúng ta đi vào như thế nào đây?”

Trương Khai bật thốt ra mà không suy nghĩ: “Nhảy vào thôi.”

Trương Đại Quân lập tức lừ mắt với cậu ta: “Cậu cứ nói huyền thuyên đi! Cô gái vừa rồi có thể nhảy vào à?”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy có lẽ trước kia đoàn người của hai người Lam, Lý không phải nhảy vào. Nghĩ vậy, cậu nói với Đoàn Phong: “Chúng ta thử tìm xung quanh lưới sắt xem, chắc chắn có chỗ rách.”

Đoàn Phong cũng đồng ý với suy nghĩ của Viên Mục Dã. Vì thế đoàn người đi một vòng quanh lưới sắt, quả nhiên họ tìm thấy một chỗ rách ở góc Tây Bắc...

Đầu tiên Viên Mục Dã ngồi thụp xuống quan sát chỗ rách trong chốc lát, sau đó đứng lên nói: “Vết rách trên lưới sắt rất mới, chắc là mới vừa cắt không lâu trước đây. Rất có thể bọn họ đã chui vào từ chỗ này.”

Trương Khai bèn thò đầu vào nhìn lướt qua bên trong rồi nói: “Khung cảnh bên trong đẹp đấy! Thoạt nhìn như nơi thế ngoại đào nguyên...” Sau khi nói xong, cậu ta chui hẳn cả người vào.

Một lát sau, đầu Trương Khai lại thò ra khỏi vết rách: “Vào đi, tạm thời không có nguy hiểm.”

Chương 76: Lựa chọn khó khăn

Tiếp theo, mọi người nối đuôi nhau đi vào cái thôn đã bỏ hoang vài chục năm đó. So sánh với câu chuyện xưa khiến người ta sợ hãi, nơi này cũng không khủng bố như trong tưởng tượng mà trái lại, cả thôn hoang vắng mang đến cảm giác một vẻ đẹp buồn bã và ngăn cách với đời, dường như thời gian đều dừng lại ở năm đó.

Bởi vì không có khói lửa nhân gian, nên cỏ dại trong thôn mọc tràn lan, có chỗ còn cao hơn cả nóc nhà, nhìn sơ như thể nhà cửa sắp bị thảm thực vật xanh lục cắn nuốt cả, sắp sửa biến mất tới nơi. Bước đi trong đó, nhóm Viên Mục Dã có cảm giác rất không chân thật, cứ như mình đang đi trong tranh vẽ...

“Thảo nào đám người xui xẻo kia muốn đến đây thám hiểm. Khỏi phải nói, phong cảnh ở đây đúng là rất đặc biệt. Chẳng phải bây giờ đang rất thịnh hành việc check-in địa điểm nổi tiếng đấy à? Nếu có thể chụp một album ở đây, chắc chắn sẽ nổi tiếng!” Trương Đại Quân nói líu cả lưỡi.

Ai ngờ, anh ta vừa dứt lời, mọi người đã nghe thấy tiếng chụp ảnh “tách tách”. Tất cả cùng quay đầu lại và thấy Tăng Nam Nam đang tự chụp cho mình bằng điện thoại đi động. Viên Mục Dã thấy vậy thì cười thầm nghĩ, dù gì cũng là một cô gái trẻ, cho dù có đặc biệt như thế nào thì vẫn cứ thích vài thứ của con gái.

Mọi người thấy cô ấy chụp thế là ai cũng lần lượt lấy điện thoại di động ra tự chụp, Viên Mục Dã cạ lời luôn. Đoàn Phong thấy một mình cậu đứng ngơ ra đó bèn tới kéo cậu cùng qua chụp ảnh. Cuối cùng toàn bộ nhân viên của số 54 đều chụp ảnh ở cái nơi vừa kỳ cục vừa đẹp man mác này và đây cũng là bức ảnh đầu tiên của Viên Mục Dã từ khi nhậm chức đến nay.

Cắt điện thoại di động xong, Đoàn Phong mỉm cười với Viên Mục Dã: “Thật ra số 54 của chúng ta có một quy định bất thành văn, đó là khi đi điều tra vụ án nào cũng đều thích chụp ảnh kỷ niệm chung ở hiện trường.”

Mặc dù ngoài miệng Viên Mục Dã không nói gì, nhưng trong lòng lại không khỏi tự tưởng tượng ra cảnh: Một đám thanh niên ngốc nghếch chụp ảnh lưu niệm chung ở các hiện trường quái lạ, máu me, thậm chí vô cùng ghê tởm...

Khi mọi người đi ngang qua vài căn nhà dân, họ thấy cỏ dại xung quanh phòng ốc đều ngả rạp theo những mức độ khác nhau. Xem ra trước đây ắt đã có người khác đi lại quanh đây, nhưng không biết liệu có phải là nhóm bạn đồng hành của đội hai người Lam và Lý không, hay là đội cứu hộ lên núi sau này.

Sau đó, họ vào trong sân xem thử và thấy bên trong có một vài dấu vết hoạt động của con người. Ví dụ như đồng lửa đã tắt và một ít vỏ đựng đồ ăn.

Viên Mục Dã đi đến đồng rác đó quan sát kỹ rồi nói: “Chắc chúng do đội cứu hộ trước đây để lại...”

Trương Khai tò mò: “Sao anh chắc chắn như vậy?”

Viên Mục Dã chỉ vào đồng rác: “Đầu tiên là bọn họ bỏ rác dồn một chỗ, chứng minh những người này chắc sẽ còn quay lại để gom rác đi. Đương nhiên, điều đó cũng không có nghĩa nhóm bạn đồng hành của hai người Lam và Lý không có sự tự giác này. Nhưng trông bề ngoài của những vỏ đựng đồ ăn đó rất thống nhất, hơn nữa số lượng cũng đủ cho mười mấy người ăn. Nhóm bạn của hai người Lam và Lý chỉ khoảng tám, chín người, chắc chắn họ không ăn hết nhiều như vậy.

“Lỡ đâu đây là số lượng mà bọn họ ăn hai bữa thì sao?”

Trương Khai hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đâu. Xem số lượng vỏ không đủ để họ ăn hai bữa. Vừa rồi tôi đã đếm cẩn thận, vừa đúng mười lăm gói giấy. Mọi người còn nhớ đội cứu hộ đã mất tích có bao nhiêu người không?”

Đoàn Phong trầm giọng đáp: “Vừa tròn mười lăm người...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Nói cách khác, mười lăm người kia đã từng nghỉ ngơi chính đồn một thời gian ngắn ở đây, sau đó tiếp

tục đi lên phía trước.”

Sau khi đưa ra kết luận này, mọi người chỉ đành đi lên phía trước tìm tòi. Nhưng trên thực tế, thôn Tiến Lên cũng không lớn, hiện giờ bọn họ đã đi được gần một nửa rồi. Nếu đến cuối cùng nhóm Viên Mục Dã vẫn không tìm thấy những người bị nghi ngờ lây nhiễm, vậy chỉ có hai khả năng...

Hoặc là chuyện này không nghiêm trọng như bọn họ dự đoán ban đầu. Vì sau khi hai người Lam và Lý được cứu, họ cũng không nói quá rõ ràng. Có lẽ từ lúc ban đầu chỉ có hai người bọn họ bị lây nhiễm mà thôi.

Còn những nhân viên bị mất tích kia cũng không bị lây nhiễm, họ chỉ lạc đường. Đội cứu hộ vào núi sau dù mất liên lạc nhưng cũng không hoàn toàn có nghĩa là bọn họ gặp phải nguy hiểm gì. Có lẽ bọn họ chỉ lần theo dấu vết các phượt thủ trước đây mất tích rồi đi sâu vào trong núi, chỉ tạm thời mất liên lạc thôi.

Hoặc là chuyện này tồi tệ đúng như bọn họ nghĩ. Tất cả những người vào thôn Tiến Lên đều bị lây nhiễm, hơn nữa tám lưới sắt kia cũng chẳng làm được cái mẹ gì. Dầu sao trước đó bọn họ cũng đã gặp một người bị lây nhiễm, điều này chứng tỏ những người bị lây nhiễm rất có thể đã ra khỏi thôn và tản ra khắp ngọn núi lớn này.

Nếu thật sự như vậy thì khó giải quyết đây, vì diện tích của vùng núi này vô cùng rộng lớn. Không ai có thể bảo đảm sẽ không có những người khác đi lại trong núi. Lỡ đâu đụng phải những người bị lây nhiễm, phạm vi virus khuếch tán sẽ bị mở rộng vô hạn. Nếu không kiểm soát được, thảm họa ngày tận thế trong phim có lẽ sẽ trở thành sự thật.

Hậu quả khủng khiếp này nhanh chóng quanh quẩn trong lòng mọi người. Nếu sự việc thật sự đến tình trạng đó, đây không phải điều mà số 54 bọn họ có thể kiểm soát. Nghĩ đến đây, Đoàn Phong rút con dao quân dụng bên hông ra rồi nói: “Nếu... những kẻ bị lây nhiễm đó thật sự đã chạy ra ngoài, chúng ta cũng chỉ có thể thấy ai là giết người đó thôi.”

Sắc mặt Viên Mục Dã thay đổi: “Nhưng bọn họ vẫn là người sống mà. Chúng ta làm như vậy sẽ bị khép vào tội cố tình mưu sát, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, sắc mặt Đoàn Phong nặng nề: “Hiện giờ không thể lo được nhiều như vậy. Mục đích chúng ta đến đây là để đảm bảo virus không tiếp tục khuếch tán. Một khi để những kẻ bị lây nhiễm xuống núi cần bị thương nhiều người hơn, chỉ sợ chúng ta không thể gánh vác nổi hậu quả này.”

Đương nhiên Viên Mục Dã hiểu lý lẽ ấy, nhưng dù sao trước kia cậu cũng là một người thi hành luật pháp. Mặc dù bây giờ không phải nữa, nhưng cậu cũng không làm được việc biết pháp luật mà còn phạm pháp.

Trương Khai thấy vẻ mặt của Viên Mục Dã vẫn còn rối rắm, bèn khoác vai cậu và nói: “Viên à, anh vừa tới nên có một số việc còn chưa rõ, nếu anh sợ giết những con quái vật đó sẽ phải gánh trách nhiệm thì cứ yên tâm. Bởi vì trong tình huống đặc biệt, số 54 của chúng ta được hưởng quyền miễn trừ nhất định. Cho nên anh thật sự không cần lo việc giết những người bị lây nhiễm kia sẽ phải gánh vác trách nhiệm gì đâu.”

Lúc này Hoắc Nhiễm cũng bước lên trước và nói: “Anh Viên, Trương Khai nói rất đúng. Hơn nữa cho dù những người này bị chúng ta chế ngự rồi mang hết xuống núi, e rằng cũng rất khó trở lại thành người bình thường. Giống như bệnh chó dại ấy, trước mắt y học của con người cũng chỉ có thể làm đến bước tiêm vắc xin phòng bệnh trước khi phát bệnh thôi. Nếu đã phát bệnh rồi thì đến thần tiên cũng khó cứu, tỉ lệ tử vong là một trăm phần trăm. Một con virus loài người rất quen thuộc còn như vậy, huống gì là loại virus đáng sợ gấp mười lần bệnh chó dại đến tên còn chẳng biết? Không cứu được bọn họ nữa rồi, nếu chúng ta không giải quyết bọn họ, bọn họ sẽ ra ngoài hại người khác, đến lúc đó có nói cái gì cũng đã muộn.”

Viên Mục Dã không ngờ Hoắc Nhiễm lại nói một hơi nhiều như vậy, xem ra đúng là mình không nên rối rắm làm gì, vì vậy cậu gật đầu với mọi người: “Được, tôi biết rồi...”

Chương 77: Sát thủ trời sinh

Lúc này, Đoàn Phong nghiêm mặt nhìn Viên Mục Dã: “Không chỉ biết mà cậu còn phải làm được nữa, tuyệt đối không thể vì nhất thời mềm lòng mà không ra tay được. Nếu không, cậu sẽ phải ném thử mùi vị bị tiêm thẳng vào tim.”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong nói đúng. Cậu đã được ném thử sự lợi hại của cô gái trước đó, nếu không phải lúc ấy có người giúp... đúng là Viên Mục Dã không dám cam đoan một mình mình có thể tóm được cô ta.

Về sau mọi người bàn bạc rồi quyết định chia hai người một tổ để lục soát cả thôn hết một lượt. Nếu phát hiện người bị lây nhiễm đã phát bệnh thì giải quyết tại chỗ ngay lập tức. Ban đầu Viên Mục Dã muốn chung tổ với Hoắc Nhiễm. Bởi vì cậu lo thằng nhóc này sẽ giống như trước, nhìn thấy người bị lây nhiễm là sợ choáng váng. Ấy thế nhưng Đoàn Phong lại để Hoắc Nhiễm và Trương Khai một tổ, còn anh ta và Viên Mục Dã một tổ.

Mặc dù Viên Mục Dã không yên tâm lắm với cách chia tổ như vậy, nhưng cậu tin tưởng Đoàn Phong sắp xếp thế là có mục đích của anh ta... Sau đó ba tổ chia thành ba hướng tìm kiếm cẩn thận trong thôn.

Trên đường Đoàn Phong đột nhiên hỏi Viên Mục Dã: “Cậu từng giết người chưa?”

Viên Mục Dã cười nhạt, sau đó “Ừ” khẽ xem như trả lời.

Đoàn Phong thấy vậy thì gật đầu nói: “Có thể kể cho tôi nghe cậu có cảm giác gì sau khi giết người không?”

Thật ra Viên Mục Dã đi làm mấy năm nay cũng chỉ nỗ lực bắn chết một tên bắt cóc. Đó còn là chuyện từ khi cậu vừa mới đi làm không lâu, cậu nhận được nhiệm vụ xuất cảnh chạy tới hiện trường và thấy, hóa ra là một bệnh nhân tâm thần cầm dao bắt cóc một học sinh tiểu học làm con tin.

Tình huống lúc ấy vô cùng nguy cấp. Cổ của đứa trẻ kia đã bị dao trong tay kẻ bắt cóc cửa vào, máu chảy ướt vạt áo trước, nếu không nhanh chóng có hành động, chỉ sợ cậu bé sẽ gặp nguy hiểm.

Mặc dù trình tự bình thường là phải đàm phán với kẻ bắt cóc trước, khuyên hắt thả con tin, nhưng nhìn là biết tên kia đang hoảng hốt tinh thần, vốn không thể trao đổi được, khả năng dựa vào việc đàm phán để giải cứu con tin gần như bằng không. Cuối cùng Viên Mục Dã được cấp trên chỉ thị, quyết đoán nổ súng bắn chết kẻ bắt cóc, giải cứu con tin thành công.

Nhưng cũng vì thế cậu phải đi tư vấn tâm lý một tháng...

Bởi vì giết người không phải trò chơi, mặc dù lúc ấy cậu đang thi hành nhiệm vụ, trên mặt đạo nghĩa cũng là đang làm một chuyện đúng đắn. Nhưng chỉ có bản thân Viên Mục Dã biết rõ, khoảnh khắc khi cậu bóp cò súng, tim cậu đập nhanh hơn, đầu óc trống rỗng. Mấy ngày sau cậu càng mất hồn mất vía, cả đêm ngủ không yên.

Không phải mỗi người đều có gen thích giết chóc trong xương cốt. Có người trời sinh đã kính sợ sinh mạng. Viên Mục Dã chính là người như thế, từ sau khi em trai cậu chết sớm, cậu đã biết sinh mạng đáng quý, một khi mất đi rồi... thật sự sẽ chẳng còn gì cả.

Đoàn Phong thấy rất lâu mà Viên Mục Dã không trả lời câu hỏi của mình nên nghiêm mặt nói với cậu: “Cậu nhớ kĩ, đôi khi giết người cũng là đang cứu người...”

Viên Mục Dã gật đầu đáp: “Yên tâm đi, tôi biết nên làm như thế nào.”

Hai người đi được một đoạn, đột nhiên nhìn thấy một người đang ngồi xổm trong bụi cỏ phía trước, Đoàn Phong lập tức ra hiệu cho Viên Mục Dã im lặng, sau đó hai người nhẹ tay nhẹ chân đi lại gần.

Người nọ mặc bộ đồ đột kích màu cam, hình như đang cầm cúi ăn gì đó. Đoàn Phong nắm chặt con dao Bath Machete trong tay, đi đến sau lưng người nọ rồi nghiêng đầu nhìn, sắc mặt lập tức sầm xuống.

Cùng lúc đó, dường như người nọ cũng nghe thấy tiếng động sau lưng. Gã đột ngột quay đầu! Lúc này Viên Mục Dã mới thấy rõ thứ người nọ ăn trong miệng là nửa con thỏ máu me be bét.

Trông thấy thế, Viên Mục Dã thầm ớn lạnh. Xem ra những kẻ bị lây nhiễm cắn người không chỉ để tấn công bọn họ mà còn vì khát vọng với đồ ăn nhiều hơn. Có lẽ trong mắt những kẻ bị lây nhiễm, bọn họ cùng lắm là có địa vị giống như con thỏ chết kia mà thôi.

Vì đột nhiên bị cắt ngang khi đang dùng bữa, tên kia trở nên rất phẫn nộ. Gã thẳng tay ném nửa con thỏ đã chết về phía Đoàn Phong, kết quả lại thấy Đoàn Phong giơ tay chém xuống, con dao quân dụng chém đứt đầu người nọ.

Lúc ấy Viên Mục Dã sợ đến ngây người, cậu không ngờ Đoàn Phong lại ra tay nhanh như vậy, thậm chí còn không suy nghĩ tới việc có cần bắt bọn họ lại trước rồi hẵng tính hay không. Đồng thời cậu càng kinh ngạc với sức bật trong nháy mắt của Đoàn Phong, tuy con dao Bath Machete trong tay anh ta đích thực quá đôi ghê gớm, nhưng lực để một dao đã chặt đứt xương cổ cũng không thể khinh thường, dù sao Viên Mục Dã chắc chắn không làm được.

Lúc này Đoàn Phong khom lưng kéo đại một nhánh cỏ dưới đất rồi chùi máu đen trên dao: “Thấy rõ chưa? Ra tay phải nhanh, chém phải ổn. Mặc dù dao quân dụng trên tay cậu không có độ cứng bằng con Bath Machete này, nhưng chỉ cần cậu có thể một dao chém gãy xương cổ của đối phương, cho dù đầu không rơi xuống thì cũng có thể làm kẻ lây nhiễm lập tức mất đi sức tấn công.”

Nhìn cách Đoàn Phong giết người, Viên Mục Dã cũng phải âm thầm giật mình. Không phải trên đời này không có ai sau khi giết người mà ánh mắt vẫn chẳng hề gợn sóng, nhưng số đó rất ít và những người đầy chắc chắn là sát thủ trời sinh. Thật không biết cả đời Đoàn Phong rốt cuộc đã giết bao nhiêu người mới có thể luyện thành con người như anh ta hiện giờ...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã sững sờ nhìn mình chằm chằm bèn cười đi qua và hỏi: “Sao? Sợ quá choáng rồi hả? Không phải cậu nói trước kia mình từng giết người rồi sao?”

Hầu kết của Viên Mục Dã giần giật, cậu nói: “Tôi lấy súng bắn kẻ bắt cóc, cảm giác không giống cầm dao chém người.”

Đúng thế... Dù sao bắn chết người cũng là có khoảng cách nhất định, không giống dùng dao, người cầm dao có thể cảm nhận được rõ ràng lực cản con dao gặp phải khi cắt vào da thịt. Mặc dù hai bên đều là giết người, nhưng lại là hai loại cảm giác hoàn toàn khác.

Hồi Viên Mục Dã vào đại học đã từng nghiên cứu một vài vụ án ở nước ngoài, rất nhiều tên cuồng sát khát máu đều thích dùng dao chứ không phải dùng súng khi giết chết nạn nhân, bởi vì bọn chúng thích hưởng thụ quá trình giết người bằng dao hơn.

Nghe vậy, Đoàn Phong cười nói: “Bây giờ cậu đã không còn là cảnh sát nữa, cũng đừng nghĩ mãi đến việc dùng súng, cái thứ trong tay này vẫn là dễ dùng nhất và cũng thực tế nhất.”

Viên Mục Dã liếc nhìn con dao quân dụng trong tay mình, đúng là giống như lời Đoàn Phong, nó không lợi hại bằng con Bath Machete của anh ta, nhưng đã là loại dao quân dụng có độ cứng tốt nhất có thể tìm được trong nước rồi.

Chẳng qua điều làm Viên Mục Dã không ngờ tới là, sau khi mình vào số 54, “đề tài” nghiên cứu đầu tiên lại nguy hiểm như thế. Xem ra lần này trở về đúng là mình phải học tập cách dùng dao đang hoang mới được...

Sau đó Viên Mục Dã hỏi Đoàn Phong: “Cái xác này nên xử lý như thế nào?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi nói: “Trước hết cứ để đó đi, chờ đến sau cùng sẽ có người tới mang đi xử lý an toàn.”

Viên Mục Dã nhìn xuống cái xác dưới đất, người này trông cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, đang ở đúng độ tuổi tươi đẹp nhất. Con người mãi mãi không thể biết được, ngày mai và việc ngoài ý muốn, cái nào sẽ tới trước... Nếu không phải người này trời sinh thích mạo hiểm, có lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Chương 78: Bộ xương

Hai người tiếp tục đi lên phía trước, nhưng đến khi đi đến cuối thôn, nhìn thấy lưới sắt chắn ở trước mắt, bọn họ cũng không gặp thêm một kẻ bị lây nhiễm nào nữa. Lúc này Viên Mục Dã cảm thấy hơi lo lắng cho đám Hoắc Nhiễm, nếu cậu ta và Trương Khai cùng lúc gặp vài người bị lây nhiễm... sợ là sẽ không đối phó nổi.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã liên tục nhìn về hướng Trương Khai và Hoắc Nhiễm đã đi thì hỏi: “Làm sao vậy? Cậu lo lắng cho hai người Hoắc Nhiễm à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, thằng nhóc Hoắc Nhiễm kia quá trẻ, gặp phải tình huống đột ngột dễ bị ngẩn người lắm.”

Đoàn Phong nghe xong thì nói với vẻ mặt buồn cười: “Tôi rất tò mò, tại sao cậu không lo lắng cho tổ của Đại Quân và Nam Nam chứ? Dẫu sao Nam Nam cũng là con gái mà.”

Ai ngờ Viên Mục Dã lại nghiêm mặt nói: “Đến tôi cũng chưa chắc đã là đối thủ của Tăng Nam Nam, sao lại không biết xấu hổ mà lo lắng cho cô ấy?”

Đoàn Phong hơi sững sốt, sau đó cười lắc đầu: “Quả nhiên xuất thân từ cảnh sát hình sự, tinh mắt thật.”

Viên Mục Dã nhún vai nói: “Tôi coi như là anh đang khen tôi đấy nhé!”

Lúc này Đoàn Phong cũng liếc về hướng của Hoắc Nhiễm và Trương Khai: “Khỏi phải nói, tôi cũng hơi lo cho hai thằng nhóc này! Nhưng bây giờ tốt hơn hết đừng nên liên hệ với bọn họ bằng bộ đàm, lỡ đâu bên cạnh bọn họ thực sự có kẻ nào bị lây nhiễm... vậy có khả năng họ sẽ bị phát hiện bất cứ lúc nào. Đi thôi, chúng ta đi sang xem thử tình hình rồi nói.”

Sau đó Viên Mục Dã và Đoàn Phong chạy một mạch về phía tổ hai người Hoắc Nhiễm đi. Tất nhiên bọn họ không cần lo về bản lĩnh của Trương Khai, nhưng Hoắc Nhiễm lại hơi kém.

Chủ yếu là bởi vì khả năng ứng biến của thằng nhóc này chưa đủ, rất có thể sẽ rơi lên vào lúc mấu chốt.

Ai ngờ hai người tìm suốt đường đi cũng không nhìn thấy bóng dáng hai người họ đâu! Mãi đến khi nhìn thấy lưới sắt lần nữa, Đoàn Phong mới dừng chân lại: “Chắc là hai đứa nó đã vào một căn nhà nào đấy, chúng ta vào từng nhà xem thử...”

Bởi vì không thể gọi to, cho nên Đoàn Phong và Viên Mục Dã chỉ có thể tìm từng căn nhà một, mà trong ngoài những ngôi nhà đó đều mọc cỏ dại cao bằng người, không đi vào tìm căn thận thì rất có thể sẽ bỏ sót cái gì đó.

Mỗi khi hai người vào một ngôi nhà, đầu tiên là phải xác nhận bên trong có đột ngột nhảy ra một kẻ bị lây nhiễm hay không, sau đó mới tìm kiếm xem có dấu vết những người khác đi vào không... Bởi vậy, một khi họ xác định căn nhà này không có người lây nhiễm thì sẽ tách ra tìm kiếm mọi nơi.

Ai ngờ khi hai người tìm đến một ngôi nhà khá lớn, Viên Mục Dã chợt nghe thấy hình như có vài âm thanh kỳ lạ trong một căn phòng trong nhà, vì thế cậu bèn đi vào theo hướng âm thanh... Thật ra đây là một căn nhà đã sụp mất một nửa, có ánh mặt trời rơi vào, cỏ dại trong nhà mọc cực kỳ tươi tốt.

Viên Mục Dã nghe âm thanh kia hình như vọng lại từ trong lùm cỏ dại, cảm giác nghe cực kỳ giống người trùm trong chăn nói chuyện, nhưng cẩn thận nghe lại chẳng nghe rõ được gì, vì vậy cậu bèn thật cẩn thận bước qua xem xét.

Cậu chỉ lo đề phòng có kẻ bị lây nhiễm đột ngột xông ra mà chưa từng chú ý dưới chân... Chờ cậu phát hiện hình như dưới chân hơi là lạ chỗ nào thì chân đã bị hẫng và rơi xuống.

Viên Mục Dã chẳng thể nào ngờ lại bị hụt chân. Cậu gần như bị ngã cú thê thảm nhất đời này, còn may bản lĩnh của cậu cũng không kém, lúc này mới suýt soát không tiếp đất bằng mặt.

Dù vậy Viên Mục Dã vẫn ngã lăn bảy tám vòng... Trong mơ hồ, cậu nghe thấy có người kêu lên: “Viên? Sao anh cũng rơi xuống?!”

Tiếp theo, có người bước tới giơ tay đỡ cậu dậy, Viên Mục Dã vừa xoa cái eo già của mình vừa nhìn về phía người tới, nhận ra là Trương Khai và Hoắc Nhiễm mà họ vẫn đang tìm...

Viên Mục Dã lập tức thăm cười khổ trong bụng, không cần hỏi cũng biết, chắc chắn là hai thằng nhóc ngốc nghếch này cũng giẫm hụt rồi rơi xuống đây rồi.

Lúc này Hoắc Nhiễm giơ đèn pin đi tới: “Anh Viên, anh không sao chứ?”

Viên Mục Dã cười thảm: “Vẫn ổn... Tôi bảo này, sao hai cậu lại cùng nhau rơi xuống thế?”

Hoắc Nhiễm vừa nghe cậu hỏi thì hừ khê: “Là tại anh ta ngã xuống trước, tôi thấy vậy nên muốn giữ chặt anh ta, kết quả...”

Kết quả dĩ nhiên không cần nói cũng biết, với vóc dáng của Trương Khai, Viên Mục Dã muốn kéo cậu ta cũng tốn sức, càng khỏi phải nói đến cái cơ thể nhỏ bé của Hoắc Nhiễm.

Viên Mục Dã khê than thở, sau đó lấy đèn pin ra soi lên đỉnh đầu, trong lòng lập tức lạnh đi. Cậu không ngờ mình lại rơi xuống từ chỗ cao như vậy, nhìn lên khoảng cách đến lối ra trên đỉnh đầu, ít nhất cũng đến ba, bốn mét.

Phía trước nghe Ngũ Chí Hồng nói trong thôn Tiến Lên có một cái hầm ngầm, năm đó những người dân già yếu bệnh tật của thôn trốn trong đó để tị nạn, xem ra chính là nơi này đây.

Đang nghĩ ngợi, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng vang, phản ứng đầu tiên của ba người là vội vàng né tránh, để tránh bị Đoàn Phong sắp rơi xuống va phải... Nào ngờ đội trưởng Đoàn của họ lại tự mình nhảy từ trên xuống.

Sau khi hai chân Đoàn Phong chạm đất, anh ta giơ đèn pin soi về hướng ba người bọn họ và hỏi: “Các cậu trốn ở đây mở tiệc trà hả? Sao không dùng bộ đàm?”

Trương Khai mở bộ đàm ra, giải thích: “Bọn em dùng rồi, nhưng vừa mở ra là toàn tạp âm rất chói tai. Bọn em sợ còn chưa gọi được các anh tới thì đã dẫn dụ những xác sống kia đến trước rồi.”

Đoàn Phong lườm bọn họ: “Hai cậu phán như đúng rồi ấy nhỉ. Sau khi về mỗi người mua một tờ vé số, trúng thưởng thì mọi người chia đều!”

Hai người bị Đoàn Phong dạy bảo ỉu xìu hết, tất cả đều gục đầu xuống không lên tiếng. Viên Mục Dã thấy vậy cũng chỉ cười bất đắc dĩ mà không nói chuyện, sau đó cậu rọi đèn pin khắp nơi, muốn xem thử cái hầm này còn có lối ra nào khác hay không.

“Anh Viên, đừng tìm nữa. Vừa rồi bọn tôi đã tìm khắp dưới này rồi, trừ một bộ xương người chết ra thì chẳng còn gì nữa.” Hoắc Nhiễm nói.

“Bộ xương người chết ư?! Ở đâu thế?” Viên Mục Dã hơi kinh ngạc.

Trương Khai bèn rọi đèn pin vào một góc: “Nằm ở bên kia kia, chắc là đã chết rất lâu rồi...”

Viên Mục Dã nhìn theo hướng ánh sáng đèn pin, quả nhiên nhìn thấy một bộ xương người nằm lệch ở chỗ góc tường, cậu lập tức bước đến xem xét tình trạng. Trông cách ăn mặc của người chết chắc đã nhiều năm rồi, có lẽ là xác thôn dân chết ở đây năm xưa.

Nhưng tại sao người này lại chết ở đây chứ? Theo lời Ngũ Chí Hồng nói, tất cả những người dân trong thôn ở dưới hầm đều được cứu ra ngoài mà? Chẳng lẽ trong lúc hoảng loạn đã quên mất ai à?

Nếu người này thật sự bị bỏ quên ở đây, chứng tỏ tình trạng ngay lúc đó của anh ta chắc không được tốt cho lắm, ví dụ như đã chìm vào hôn mê... cho nên khi những người khác chuẩn bị đi, anh ta mới không thể nào lên tiếng nhắc mọi người cũng đưa mình đi theo.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã đột nhiên lảo bẫm: “Hay người này là một kẻ bị lây nhiễm...?”

Cậu vừa nói ra lời này, sắc mặt của ba người đằng sau đều thay đổi. Trương Khai còn nhanh chóng bước đến kéo Viên Mục Dã ra, sợ cậu bị bộ xương này lây nhiễm loại virus không biết tên kia.

Nhưng Viên Mục Dĩ lại nhẹ nhàng tránh cậu ta và nói:
“Không việc gì đâu, tôi không chạm vào anh ta...” Sau khi nói
xong cậu lại đi đến gần, cẩn thận quan sát bộ xương này.

Chương 79: Lựa chọn tốt nhất

Đột nhiên, vết đỏ sậm trên quần áo người chết khiến cho Viên Mục Dã chú ý. Cậu tiến sát vào nhìn kĩ, phát hiện đó vết máu li ti! Ngay sau đó Viên Mục Dã quay đầu lại nói với Hoắc Nhiễm và Trương Khai: “Ai trong hai cậu bị thương thế?”

Hai người đều lắc đầu với vẻ mặt mờ mịt: “Không có!”

Lúc này Đoàn Phong bước đến cạnh Viên Mục Dã rồi ngồi xổm xuống, anh ta cũng nhìn kĩ vết máu đỏ sậm xuất hiện trên người xác chết: “Chỗ xương sườn này hình như bị gãy mấy khúc, như thể bị ai đó giẫm chân lên...”

Nghe Đoàn Phong nói như vậy, Viên Mục Dã cũng phát hiện đúng thật là rất giống bị người giẫm gãy... Cậu hơi suy tư một lát, đột nhiên trong đầu lóe lên suy nghĩ: “Tôi biết ban đầu tại sao nhóm người Lam Du Hiên và Lý Thành Khải kia bị nhiễm virus rồi!”

Đoàn Phong cau mày lại nói: “Ý cậu là máu trên người xác chết này là của một người trong số bọn họ?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Lúc ấy chắc hẳn là cũng có người bị rơi xuống hầm giống chúng ta, hơn nữa trong lúc vô tình đã giẫm lên bộ xương nên bị thương.”

Hoắc Nhiễm nghe xong bèn nhìn về phía bộ xương dưới đất: “Nói cách khác, cuối cùng những cái xác sống đó cũng sẽ chết ư?!”

Viên Mục Dã bị câu nói của Hoắc Nhiễm chọc cười: “Đương nhiên sẽ chết, chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng bọn họ là xác sống? Là zombie ư?!”

Hoắc Nhiễm bị nói trúng ý nghĩ trong lòng nên đỏ mặt: “Thế... thế anh ta chết đói hay là chết bệnh?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Điều này khó nói lắm, nhưng tôi cảm thấy khả năng chết đói khá lớn, bởi vì virus xâm hại cơ thể con người chắc chắn cần quá trình nhất định. Trong quá trình đó, người bị lây nhiễm chắc chắn vẫn cần bổ sung năng lượng để duy trì các chức năng bình thường của cơ thể hoạt động. Có điều kết quả cuối cùng của bất cứ một loại virus xâm hại cơ thể người nào cũng là làm cho cơ thể chết đi. Cho nên dù những người bị lây nhiễm không chết đói, cuối cùng cũng sẽ bị loại virus không biết tên này hại chết.”

Mắt Hoắc Nhiễm sáng ngời: “Nói cách khác, kể cả chúng ta không chém đứt đầu bọn họ, cuối cùng bọn họ cũng sẽ tự chết đi?”

Lúc này Đoàn Phong lại lắc đầu: “Tuy rằng trên lý luận là như thế thật, nhưng như vậy sẽ kéo dài chu kỳ sống của người bị lây nhiễm, do đó tăng cao xác suất bị lây nhiễm của những người khác. Nếu bây giờ những người này giống như hai tên ở dưới chân núi kia, bị nhốt ở trong một phạm vi kiểm soát được, trong tình huống không còn cách làm nào khác, chúng ta cũng chỉ có thể mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt. Nhưng những người trên núi này thì khác. Bọn họ hoàn toàn không thể kiểm soát, nếu để mặc kệ, điều chúng ta phải đối mặt có thể không chỉ đơn giản là hơn mười, hai mươi người bị lây nhiễm thế này đâu.”

Sau khi nói xong, Đoàn Phong vỗ vai Viên Mục Dã: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước rồi nói. Đến lúc tập trung xử lý xác chết lại quay về đưa anh chàng này lên theo.”

Ba người Viên Mục Dã đều không hện mà cùng nhìn về phía lối ra cao vút không với tới trên đỉnh đầu, có lẽ họ đều thầm nghĩ ở trong lòng: Mẹ nó, nếu có thể ra thì không phải chúng tôi đã đi ra ngoài từ lâu rồi hay sao?

Đoàn Phong lấy bộ đàm ra thử, đúng như Trương Khai nói, tạp âm rất to, vốn không thể nào liên hệ tổ của Trương Đại Quân ở bên trên. Vì thế Đoàn Phong bèn đi đến chỗ lối ra, chỉ vào một nhánh cỏ hoang rũ từ trên xuống: “Vừa rồi tôi túm nhánh cỏ này nhảy thẳng xuống. Hoắc Nhiễm nhẹ cân, độ dai của nhánh cỏ này chắc là có thể níu được cậu ấy! Chúng ta đỡ cậu ấy đi lên trước...”

Hoắc Nhiễm thay đổi sắc mặt: “Đội trưởng Đoàn, lỡ đâu nhánh cỏ kia không chịu đựng được sức nặng của em thì làm sao đây?”

Đoàn Phong vừa nói vừa ra tay: “Không sao, bọn anh đều ở dưới đỡ mà, bảo đảm cậu không bị ngã thê thảm như lần trước...”

Hoắc Nhiễm lập tức hết chỗ nói.

Mà thật sự là Đoàn Phong đoán đúng, thằng nhóc Hoắc Nhiễm này nhẹ cân. Cậu ta vẫn tóm lấy nhánh cỏ kia trèo lên trên, nhưng thằng nhóc này tìm trái tìm phải ở trong nhà vẫn không tìm thấy chỗ nào có thể buộc được dây thừng. Vì thế cậu ta bèn thử bộ đàm và thấy có thể sử dụng. Tiếp theo cậu ta lập tức lấy bộ đàm gọi cho hai người Trương Đại Quân lại đây giúp.

Đôi phương nhanh chóng trả lời, nói là năm phút nữa sẽ tới. Vì vậy mấy người họ, một người trên mặt đất, ba người dưới hầm chờ. Ai ngờ đúng lúc này lại xảy ra biến cố...

Khi ấy ba người Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ đều đang chờ dưới hầm thì bỗng nghe thấy Hoắc Nhiễm trên mặt đất kêu “A” rồi im phắc. Trương Khai vừa định hỏi to xem bên trên đã xảy ra chuyện gì? Nhưng lại bị Đoàn Phong bịt miệng, ra hiệu cậu ta đừng lên tiếng.

Viên Mục Dĩ cũng ý thức được có thể là Hoắc Nhiễm gặp phải người bị lây nhiễm, cho nên mới “A” lên một tiếng rồi im bặt. Trong lòng cậu hoảng hốt, vội quay đầu nhìn về phía Đoàn Phong, sau đó chỉ vào nhánh cỏ dại kia.

Đoàn Phong cũng không do dự, anh ta lập tức buông Trương Khai ra rồi tới đỡ Viên Mục Dĩ lên, bởi vì hiện giờ trong ba người cũng chỉ có cậu nhẹ nhất, tất nhiên là người có khả năng trèo lên trên nhất.

Trong chớp mắt, Trương Khai cũng hiểu hai người bọn họ muốn làm gì nên lập tức lại hỗ trợ, Viên Mục Dĩ tóm nhánh cỏ dại sắp không chống đỡ nổi kia để trèo lên...

Vì không biết tình hình cụ thể ở bên trên, nên sau khi trèo lên, Viên Mục Dĩ cũng không đứng lên ngay mà nằm trong lùm cỏ

dại cẩn thận nghe ngóng, quả nhiên cậu nghe thấy có thứ gì đó đi lại ở trong đám cỏ.

Lúc này Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn thấy Hoắc Nhiễm đang dán sát mặt lên cạnh một bờ tường đất đã sụp một nửa, mà cách cậu ta không xa đang có hai kẻ bị lây nhiễm đi qua đi lại... Viên Mục Dã thấy thế lập tức sờ gậy kích điện bên hông, nhưng rất nhanh cậu lại chuyển hướng về phía con dao quân dụng dưới ống quần.

Không gian trong nhà hơi hẹp, nếu Viên Mục Dã tấn công riêng một kẻ bị lây nhiễm bằng gậy kích điện, vậy thì chắc chắn một tên khác cũng sẽ xông đến đây. Cậu không phải Đoàn Phong, không chắc ăn có thể giết đối phương bằng một đòn đầu tiên.

Cho nên Viên Mục Dã cần phải suy nghĩ nhanh chóng ở trong đầu xem làm như thế nào mới có thể hạ mức tổn thất xuống thấp nhất... Rõ ràng cậu và Hoắc Nhiễm đều không phải hai người có sức chiến đấu tốt nhất, mà là hai người bên dưới hầm, nhưng hiện giờ họ đều đang ở phía dưới.

Nếu bây giờ chỉ có mình Viên Mục Dã còn đỡ. Mặc dù cậu chưa chắc có thể giải quyết hai kẻ bị lây nhiễm trong một lần, nhưng nghĩ cách thoát khỏi bọn chúng ắt hẳn không phải là vấn đề gì. Tuy nhiên vấn đề là Hoắc Nhiễm còn đứng ở ven tường kia. Viên Mục Dã biết chỉ cần phía mình vừa ra tay, mặc cho thằng nhóc ngốc nghếch kia sợ hãi đến mức nào cũng sẽ lại đây giúp, đến lúc đó Viên Mục Dã thật sự không thể lo hết được.

May thay, ưu điểm lớn nhất của Viên Mục Dã chính là gặp chuyện sẽ bình tĩnh, mặc kệ tình huống căng thẳng cỡ nào, cậu cũng có thể đưa ra lựa chọn tốt nhất trong khoảng thời gian ngắn... Nếu bây giờ tất cả cao thủ đều ở dưới, vậy chỉ bằng đưa một tên xuống cho bọn họ là được. Viên Mục Dã tin tưởng với bản lĩnh của hai người kia, chắc là đối phó với một kẻ bị lây nhiễm từ trên trời giáng xuống chẳng khó khăn gì.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn nằm ở trên mặt đất chờ đợi cơ hội, mãi đến khi một kẻ bị lây nhiễm lao đảo lắc lư đi đến cửa hầm, cậu mới đột ngột túm chặt mắt cá chân tên nọ và kéo về phía sau. Tên kia chưa kịp ư hử tiếng nào đã ngã thẳng xuống.

Chương 80: Cổ tay bị cắn

Cùng lúc đó, Viên Mục Dã đột nhiên vùng dậy, gươm dao bổ về phía cổ một kẻ bị lây nhiễm khác từ phía sau... Tuy nhiên, nhát dao này của cậu lại không chém rơi đầu tên kia mà chỉ chém hấn ngã xuống đất.

Hoắc Nhiễm vẫn đứng ở ven tường thấy thế quả nhiên xông đến giúp sức, hai người đè nghiêng phía sau lưng tên kia! Lúc này dưới hầm truyền đến tiếng Trương Khai chửi mẹ nó, ngay sau đó là tiếng “phập”, Viên Mục Dã biết bên dưới đã giải quyết kẻ lây nhiễm bị ngã xuống kia một cách hoàn hảo.

Nhưng cái tên bị chém đứt nửa bên cổ dưới người bọn họ vẫn đang giãy giụa không ngừng, sức lực còn lớn đến đáng sợ, Viên Mục Dã đã đè lên đôi phương bằng tất cả sức lực của mình rồi, cậu không dư ra tay để tiếp tục chém đầu hắn nữa.

Lúc này Viên Mục Dã nhìn về phía Hoắc Nhiễm, ra hiệu bảo cậu ta ra tay, kết quả thằng nhóc này tỏ vẻ từ chối, rõ ràng là không xuống tay được! Nhưng Viên Mục Dã biết mình sắp không đè nổi nữa rồi. Vì thế cậu gằn giọng nói với cậu ta: “Hoắc Nhiễm, cậu nhìn tôi này, tôi tin tưởng cậu có thể làm được, giờ con dao lên, chém mạnh vào cổ hắn!”

Bàn tay nắm chặt con dao quân dụng của Hoắc Nhiễm không ngừng run rẩy, cậu ta huơ tay mấy lần nhưng hình như không biết nên xuống tay như thế nào, cuối cùng Viên Mục Dã phải gào to lên “chém” rồi cậu ta mới nhắm mắt nhắm mũi chém xuống.

Chờ cậu ta mở mắt ra lần nữa, đầu của kẻ bị lây nhiễm kia đã lăn sang một bên, máu đen bắn lên cả người hai người... Nhất là Viên Mục Dã, gần như là đầy đầu đầy cổ.

“Leng keng”, con dao quân dụng trên tay Hoắc Nhiễm rơi xuống đất, chính cậu ta cũng rã rời trong nháy mắt rồi ngôi bệt ra đất. Viên Mục Dã biết ngay đây chắc chắn là lần đầu tiên thằng nhóc này giết người, nếu không sẽ không đến mức bị

dọa đến mức độ này. Vì thế cậu cố sức đứng lên khỏi người kẻ bị lây nhiễm đã chết hẳn rồi nói: “Làm tốt lắm!”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Hoắc Nhiễm mới bỗng tỉnh hồn lại: “Anh, anh không bị thương chứ?”

Viên Mục Dã cười: “May nhờ có cậu, bằng không thật sự là tôi sắp không đề nổi cái tên này.”

Đang nói thì nghe dưới hầm truyền lên tiếng mắng của Trương Khai: “Viên, anh chẳng chú ý gì cả, ném xuống thứ như vậy mà chẳng hô lên một tiếng, làm hại tôi còn tưởng rằng ai trong hai người rơi xuống, suýt nữa ôm cái thứ đó vào lòng rồi!”

Viên Mục Dã nói với vẻ hơi có lỗi: “Xin lỗi nhé! Chủ yếu là hai cao thủ đều ở phía dưới, bản lĩnh của tôi và Tiểu Nhiễm thật sự không ôm được hai tên!”

Mấy người bọn họ nói cười, nhanh chóng thoát khỏi bầu không khí căng thẳng vừa rồi, cũng làm Hoắc Nhiễm thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ đúng lúc này, không biết từ đâu lại xông ra một kẻ bị lây nhiễm nữa, không hề báo trước mà nhào về phía Hoắc Nhiễm...

Biến cố tới quá đột ngột, mặt Hoắc Nhiễm quay về hướng Viên Mục Dã, đưa lưng về phía kẻ bị lây nhiễm. Cậu ta vốn không nhận ra đang có nguy hiểm đến gần, còn cười ngờ nghếch với Viên Mục Dã. Viên Mục Dã không kịp nghĩ quá nhiều, lúc ấy kẻ bị lây nhiễm kia đang há miệng về phía cổ của Hoắc Nhiễm, một khi bị cắn, hậu quả rất nghiêm trọng, chỉ e nhát cắn này sẽ cắn thủng động mạch của cậu ta... Đến lúc đó, cho dù bọn họ có thuốc ức chế virus trong tay cũng không thể cầm máu vết thương, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoắc Nhiễm chết dần.

Không biết tại sao, ở trong lòng Viên Mục Dã, gương mặt Hoắc Nhiễm lại trùng với gương mặt của người em trai đã chết nhiều năm của mình. Cậu thật sự không thể chịu đựng được việc em trai lại chết trước mặt mình một lần nữa. Vì vậy cậu sai dài bước chân, đi qua kéo Hoắc Nhiễm không hề hay biết gì. Kết quả cậu bị kẻ lây nhiễm kia cắn trúng cổ tay.

Viên Mục Dã chịu đựng cơn đau, trở tay bỏ một nhát dao vào cổ kẻ bị lây nhiễm kia, nào ngờ lưỡi dao lại chỉ ngấp vào một

nửa, nhưng tay trái của cậu bị cắn chặt, cho nên Viên Mục Dã đã không có sức lực dư thừa để bổ thêm nhát dao nữa...

Hoắc Nhiễm xoay người thấy Viên Mục Dã bị cắn, lập tức hét lên: “Anh!”, sau đó hai mắt cậu ta đỏ quạch chạy ngược lại. Cậu ta nhặt con dao quân dụng dưới đất lên chém liên tục về phía cổ kẻ bị lây nhiễm, nhưng bởi vì quá hoảng loạn, kết quả mỗi lần đều chém vào vai người nọ.

Viên Mục Dã thấy tiếp tục như vậy không phải cách nên nhin đau nói với Hoắc Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, đừng hoảng hốt... Nhắm chuẩn rồi mới xuống tay. Tôi tin cậu chắc chắn có thể làm được!”

Hoắc Nhiễm nghe thế thì hít sâu một hơi, sau đó nhắm ngay cổ tên kia rồi bổ mạnh xuống! Lúc này đây cậu ta chém vừa chuẩn vừa tàn nhẫn, cuối cùng đã chặt đứt đầu của tên kia hoàn toàn.

Cổ của kẻ bị lây nhiễm vừa đứt là miệng thả lỏng ra ngay, nhưng cổ tay trái của Viên Mục Dã cũng đã bị hấn cắn máu me be bét. Hoắc Nhiễm vội vàng lấy thuốc ức chế virus trên người mình ra: “Mau... mau tiêm cái này vào!”

Nhưng lúc này Viên Mục Dã đã cảm thấy nửa người mình đang dần dần tê liệt, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu hơi mơ hồ. Cậu nhận thấy ngay virus đã lan vào máu của mình, vì thế cậu lập tức nói với Hoắc Nhiễm: “Tay của tôi tê cả rồi. Trước đó đội trưởng Đoàn đã nói cách tiêm rất đơn giản, cậu làm đi...”

Thật ra từ nhỏ Hoắc Nhiễm đã sợ tiêm. Khi còn bé, mỗi lần tiêm vắc xin phòng bệnh đều như đòi nửa cái mạng của cậu ta. Nhưng hôm nay khác, cậu ta biết mình cần phải làm, nếu không Viên Mục Dã nhất định sẽ chết.

Nghĩ xong, Hoắc Nhiễm run rẩy mở nắp hộp thuốc ức chế, một cây kim tiêm vừa to vừa dài lộ ra... Viên Mục Dã không khỏi thầm cười khở, đây không phải kim tiêm chích cho trâu đấy chứ?!

Mặc dù giờ phút này trong lòng Viên Mục Dã cũng hơi nhát gan, nhưng cậu biết mình không thể rụt rè ở trước mặt Hoắc Nhiễm, nếu không thằng nhóc này sẽ càng không làm được.

Vì thế cậu trầm giọng nói: “Làm đi, cứ theo thứ tự đội trưởng Đoàn nói, rất đơn giản, đừng căng thẳng... Tôi tin tưởng cậu.”

“Tôi không căng thẳng... Tôi không căng thẳng một chút nào!” Hoắc Nhiễm vừa nói vừa vươn bàn tay hơi hơi run cời áo của Viên Mục Dã, sau đó tìm đúng vị trí trái tim... Nếu nói Hoắc Nhiễm không căng thẳng thì chắc chắn là giả, kim tiêm to như vậy mà đâm thẳng vào tim?! Đòi lại là ai cũng phải lưỡng lự mấy hồi.

Nhưng Hoắc Nhiễm biết chậm trễ thêm một giây đồng hồ là Viên Mục Dã sẽ nguy hiểm thêm một giây. Vì thế cậu ta cắn chặt răng rồi cầm mạnh ống tiêm trong tay vào tim Viên Mục Dã!

Theo lý mà nói, Viên Mục Dã bị tiêm mũi này chắc hẳn sẽ không quá đau, vì dù sao nửa người trái của cậu cũng đã tê liệt rồi! Ai ngờ mũi tiêm này vừa đâm xuống, Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy trái tim mình khó chịu như là bị ai đó siết chặt, lúc ấy cả người cậu cuộn tròn lại.

Phản ứng của cậu khiến Hoắc Nhiễm sợ hãi, không ngừng hỏi: “Anh, anh cảm thấy thế nào? Anh, anh không sao chứ? Anh, anh có thể nghe thấy tôi nói chuyện không? Anh, anh đừng làm tôi sợ...”

Cảm giác áp lực vì bị người ta siết lấy trái tim rất khó chịu, thế cho nên đến cuối cùng Viên Mục Dã đã không còn nghe rõ Hoắc Nhiễm nói những gì...

Chương 81: Không cảm thấy đói

Không biết đã trôi qua bao lâu, khi Viên Mục Dã chợt hít mạnh vào một hơi thì thấy có vài người vây quanh mình...

Người đầu tiên cậu thấy là Hoắc Nhiễm, thằng nhóc này đang nôn nóng nhìn cậu, sau đó cậu nhìn thấy thêm Trương Đại Quân và Tăng Nam Nam, nhưng hai người bọn họ lại giống như vừa mới bò từ ao máu ra, cả người không một chỗ nào sạch sẽ.

Lúc này giọng Đoàn Phong vang lên bên tai: “Tiểu Viên? Cậu tỉnh rồi à?”

Viên Mục Dã rất muốn trả lời anh ta, nhưng thử vài lần lại nhận ra trên người mình chẳng có một chút sức lực nào. Trương Khai ở cạnh sốt ruột nói: “Có phải lượng thuốc chưa đủ không, có cần thêm liều nữa cho anh ấy không?”

Đoàn Phong vội ngăn cản cậu ta: “Đừng làm bậy, phản ứng hiện giờ của cậu ấy rất bình thường. Loại virus này cực kỳ ghê gớm, thuốc ức chế đang có tác dụng, nhưng mà... quá trình này ắt hẳn sẽ không thoải mái lắm đâu.”

Hoắc Nhiễm nghe xong mà sắc mặt tối sầm lại: “Vừa rồi anh Viên vì cứu em nên... mới bị cắn. Nếu anh ấy có gì bất trắc, em... em...”

Trương Đại Quân bước qua xoa dịu cậu ta: “Đừng suy nghĩ vớ vẩn, vừa rồi cậu làm rất tốt, tiêm thuốc khá kịp thời. Viên nhất định sẽ không sao đâu.”

Thật ra ý thức của Viên Mục Dã đã khôi phục từ lâu, nhưng hình như phải qua một lát nữa cơ thể cậu mới khôi phục cảm giác... Cuối cùng, sau cơn ho sặc sụa, Viên Mục Dã từ từ khôi phục cảm giác.

“Anh! Có phải anh tỉnh rồi không?” Giọng Hoắc Nhiễm lại vang lên lần nữa.

Lần này Viên Mục Dã dùng hết toàn bộ sức lực mới khê gập đầu được. Mọi người ở đây thấy thế lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra thuốc ức chế có tác dụng.

Sau đó Đoàn Phong lấy ấm nước đút một ít cho Viên Mục Dã, rồi đỡ cậu từ từ ngồi dậy... Lúc này Viên Mục Dã mới nhìn thấy rõ, bọn họ đang ở trong một căn nhà kết cấu tạm coi như hoàn chỉnh, chắc là chỗ tránh nạn có thể đóng kín cửa tìm được tạm thời.

“Tình hình bây giờ thế nào?” Viên Mục Dã mới vừa há miệng đã nghe giọng nói của mình vô cùng khàn, khiến cậu suýt nữa cho rằng đây không phải giọng của mình!

Trương Đại Quân nghe thấy cũng giật mình: “Không phải là virus ăn mòn tới giọng nói đấy chứ?”

Tăng Nam Nam lập tức bước tới soi đèn pin vào cổ họng Viên Mục Dã rồi nói: “Không sao, chỉ hơi tụt máu, có lẽ là do thuốc ức chế virus.”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện cổ tay bị cắn của mình đã được băng bó cẩn thận, thoát nhìn cách băng rất chuyên nghiệp, không giống mấy tên quê mùa này làm, chắc là nhờ tay Tăng Nam Nam.

Nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy, Đoàn Phong trầm giọng xuống: “Hiện giờ chúng ta đã gặp tổng cộng chín kẻ bị lây nhiễm, trong đó có ba phượt thủ mất tích trước đây, sáu người còn lại là đội cứu hộ lên núi sau này, nhưng số lượng này vẫn chưa đủ, ắt hẳn vẫn còn có những kẻ bị lây nhiễm hoặc là người sống sót chạy ra khỏi thôn chưa bị chúng ta tìm thấy.”

Viên Mục Dã nói với giọng khàn khàn: “Chỉ mong những người chạy ra được đều là người sống sót. Lúc trước chúng ta gặp một kẻ bị lây nhiễm ở ngoài thôn, có thể chạy ra một người thì tức là sẽ có người thứ hai, chỉ tiếc bây giờ chúng ta vẫn chưa thể xác định số lượng người bị lây nhiễm cụ thể. Nếu tiếp tục như vậy, chúng ta chỉ có thể luôn ở trạng thái bị động, cho dù lật tung toàn bộ khu vực này lên cũng không thể yên tâm.”

Đoàn Phong nghĩ ngợi rồi đáp: “Chúng ta biết chính xác số lượng người của đội cứu hộ. Vấn đề bây giờ là không thể xác định số lượng của nhóm người Lam, Lý. Để sót một kẻ bị lây nhiễm sẽ gây hậu quả khôn lường.”

Viên Mục Dã im lặng một lát rồi nói: “Thật ra nếu muốn điều tra rõ số lượng cụ thể của bọn họ cũng không phải việc khó. Trước khi những người này lên núi, chắc hẳn đã nghỉ ngơi và chỉnh đốn sơ sơ ở thị trấn...”

“Ý của cậu là bọn họ sẽ ở trọ nhà khách hoặc khách sạn địa phương?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng vậy, chỉ cần bọn họ có ở trọ, vậy thì nhất định sẽ để lại thông tin, bọn họ là ai? Có mấy người? Kiểm tra là sẽ biết những thông tin đó.”

Nghe xong, Đoàn Phong cầm lấy điện thoại vệ tinh liên hệ với Ngũ Chí Hồng, bảo anh ta nghĩ cách mau điều tra thông tin ở trọ của mấy người đó để nhanh chóng xác nhận số lượng phượt thủ cụ thể.

Sau khi cúp điện thoại, Đoàn Phong đột nhiên quay đầu lại nói với Viên Mục Dã: “Bây giờ cậu có cảm giác gì? Nếu thật sự không được thì để Trương Khai và Hoắc Nhiễm đưa cậu đi xuống trước...”

Viên Mục Dã vội vã xua tay: “Không cần, tôi nghỉ một lát là không sao nữa rồi. Bây giờ chúng ta chưa biết tình hình cụ thể trong núi, để thiếu đi ba người e là rất khó ứng phó.”

Lúc này Hoắc Nhiễm cũng sáp lại đây, nói với Viên Mục Dã bằng vẻ mặt chột dạ: “Anh Viên... Lúc ấy cảm ơn anh. Nếu không phải nhờ anh, có thể em... em sẽ...”

Viên Mục Dã thấy Hoắc Nhiễm ấp a ấp úng khá buồn cười, bèn vò rối tung đầu tóc của Hoắc Nhiễm bằng bàn tay không bị thương: “Không sao, anh Viên của cậu đây có chín cái mạng, sao có thể dễ chết như vậy chứ?! Còn cậu ấy, về sau khi gặp chuyện đừng hoảng hốt, phải bình tĩnh. Tôi tin với năng lực của cậu, chỉ cần ổn định là không có chuyện gì cậu không đối phó được.”

Hoắc Nhiễm không lên tiếng, dường như còn đang cảm thấy chán nản vì mình không đủ vững vàng và bình tĩnh khi gặp

chuyện. Đôi khi mọi chuyện là như thế đấy. Ngay cả khi bạn có khả năng, nhưng nếu bạn không thể chiến thắng con quỷ trong lòng mình, thì cho dù là một chuyện đơn giản nhất cũng chưa chắc bạn có thể làm tốt.

Viên Mục Dã nhìn sắc trời bên ngoài và nói: “Giờ là mấy giờ rồi?”

Trương Khai đang thêm củi vào đồng lửa, thuận miệng đáp: “Chắc sắp bảy giờ rồi, Viên có đói bụng không? Có muốn tôi cho anh cái bánh nén khô nướng than không?”

Thật ra lúc ấy Viên Mục Dã đã không ăn gì bảy, tám tiếng rồi. Theo lý mà nói, đáng lẽ cậu phải đói đến mức bụng dính vào lưng rồi đấy, nhưng không biết tại sao cậu lại chẳng thấy thèm ăn chút nào.

Trương Khai thấy Viên Mục Dã không trả lời mình, mà nhìn mặt đất chăm chăm với sắc mặt tái nhợt, cậu ta bèn bước đến ngồi xổm xuống cạnh cậu rồi nói: “Viên, có phải anh khó chịu chỗ nào không? Có vấn đề gì anh phải kịp thời nói ra, tuyệt đối đừng ôm một mình!”

Nghe Trương Khai nói như vậy, những người khác cũng sấp đến, nhìn cậu bằng vẻ quan tâm.

Trong lúc nhất thời, họ khiến cả người Viên Mục Dã mất tự nhiên. Chẳng còn cách nào, cậu đành phải ăn ngay nói thật: “Các mặt khác cũng khỏe, nhưng không biết tại sao tôi chẳng đói bụng chút nào...”

Trương Khai nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Ái chà! Làm tôi giật cả mình, không đói thì không ăn, cảm thấy đói thì ăn thôi. Tôi sẽ để dành đồ ăn cho anh, chắc chắn sẽ không để cho anh Trương Đại Quân ăn vụng, anh yên tâm nhé!”

Trương Đại Quân ở cạnh nghe thế thì tức giận nói: “Xéo sang một bên đi! Cậu mới ăn vụng đấy, cả nhà các cậu đều ăn vụng hết!”

Trương Khai cười gian nói với Hoắc Nhiễm: “Anh ấy mắng cậu kia!”

Nhìn mấy người bọn họ nói cười, không khí dường như dần dần nhẹ nhàng đi nhiều, nhưng Đoàn Phong lại không lạc quan như bọn họ, anh ta nhíu mày lại và nói: “Không nên như thế,

nếu tôi nhớ không lầm, ít nhất cậu đã không ăn gì bảy, tám tiếng đồng hồ rồi. Trong tình huống bình thường, tuyệt đối không thể không cảm thấy đói một chút nào được.”

Chương 82: Miệng phun máu tươi

Làm sao Viên Mục Dã lại không biết điều này chứ? Nhưng thực tế là không những cậu không hề cảm thấy đói, thậm chí nhớ lại buổi sáng ăn bánh nén khô còn cảm thấy hơi buồn nôn...

Lúc này Đoàn Phong lấy một miếng bánh nén khô từ trong ba lô ra đưa cho Viên Mục Dã: “Có thể là do thuốc ức chế nên mới làm cho cậu không thèm ăn. Cậu cũng đừng để ý là có thèm ăn hay không, ăn một miếng trước rồi nói sau, dầu sao hiện giờ cơ thể của cậu cũng nên bổ sung dinh dưỡng.”

Mặc dù Viên Mục Dã thật sự không muốn ăn, nhưng cậu biết Đoàn Phong nói có lý, cả ngày mình không ăn gì, trước đó cơ thể lại bị thương nặng, nếu còn không bổ sung một ít năng lượng, sợ là không kiên trì được trong thời gian dài.

Nhưng Viên Mục Dã nhìn miếng bánh nén khô kia, trong lòng lại dâng lên cơn buồn nôn. Luồng khí ngọt ngào không thể giải thích được nghẹn trong lồng ngực, khiến cậu bức bối lạ thường.

Tuy thế, Viên Mục Dã vẫn cố nén lại và bỏ bánh nén khô vào trong miệng, kết quả cậu chỉ ăn một miếng đã nôn ra.

Nôn xong, Viên Mục Dã cảm thấy luồng khí nghẹn trong ngực của mình tan biến trong nháy mắt. Cậu áy náy nhìn những người còn lại, ai ngờ lại thấy sắc mặt bọn họ đều trở nên khó coi lạ lùng.

Mới đầu Viên Mục Dã còn tưởng rằng bọn họ nhìn thấy mình nôn ra nên có cảm giác hơi ghê tởm, vì vậy cậu tỏ vẻ có lỗi: “Xin lỗi, nhất thời không kìm lại được.”

Kết quả lại nghe Hoắc Nhiễm nôn nóng nói: “Anh, anh... nôn ra máu.”

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn, thấy dưới chân mình quả nhiên có vết máu đỏ tươi chói mắt. Cậu cũng sững sốt, hóa ra không phải vừa rồi mình há miệng nôn ra dịch dạ dày gì, mà là một búng máu.

Lúc này tất cả mọi người đều ba chân bốn cẳng xông tới xem xét tình trạng của Viên Mục Dã, Viên Mục Dã thấy thế vội vàng nói với bọn họ: “Không sao, không sao, nôn búng máu này ra rồi tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều.”

Nghe vậy, Đoàn Phong nói với vẻ mặt lo lắng: “Cậu chắc chắn không sao chứ?”

Trên thực tế, có bị gì hay không chính Viên Mục Dã cũng không rõ. Cậu biết bây giờ dù có bị gì hay không cũng chẳng có cách nào giải quyết cả, cho nên cậu không muốn mọi người lo lắng cho mình. Do đó, cậu cười, ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Chắc mà! Anh nghe giọng của tôi đi. Cái ngum máu này chắc chắn là do mạch máu chỗ cổ họng bị rách, nếu không sao giọng nói của tôi lại như vịt đục thế chứ!”

Mặc dù lời giải thích của cậu coi như hợp lý, nhưng Đoàn Phong lại không lập tức đánh mất nỗi băn khoăn trong lòng mà vẫn kiên trì soi đèn pin vào cổ họng của Viên Mục Dã. Xem xong, Đoàn Phong không nói gì nữa, chỉ dặn dò cậu nhanh chóng nghỉ ngơi, mọi chuyện cứ đợi sáng mai xem tình trạng của cậu rồi nói.

Nhưng Viên Mục Dã vừa mới tỉnh lại, đâu còn ngủ tiếp được nữa? Cậu đứng dậy hoạt động tay chân một chút, sau đó nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ rách nát... Bóng đêm hôm nay rất đẹp, một vầng trăng tròn treo trên trời, chiếu bên ngoài nhà sáng trưng.

Viên Mục Dã vốn định nung ánh trăng ngoài cửa sổ để xem có kẻ bị lây nhiễm nào xuất hiện hay không, nhưng bên ngoài lại yên tĩnh như chết, không hề có tiếng động nào.

“Chúng tôi đã tìm hết lượt trong thôn rồi, trên cơ bản chắc là không còn kẻ nào bị lây nhiễm nữa.” Trương Đại Quân thấy Viên Mục Dã luôn nhìn ngoài cửa sổ, bèn sáp lại.

Viên Mục Dã nói như có điều suy nghĩ: “Nếu đã như vậy, có phải chúng ta nên thừa dịp trời tối, tầm mắt của những kẻ bị

lây nhiễm không tốt để tiếp tục ra ngoài thôn tìm kiếm không?”

Trương Đại Quân nhìn Viên Mục Dĩ với vẻ hơi khó xử: “Tình trạng trước đó của cậu không thích hợp tiếp tục tìm kiếm vào ban đêm. Đội trưởng bảo cần phải đợi cậu tỉnh lại hẳn nói.”

Viên Mục Dĩ lập tức quay đầu nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, bây giờ tôi cảm thấy không sao nữa rồi. Chỉ bằng chúng ta thừa dịp trời tối ra bên ngoài thôn đi tìm đi. Tôi sợ kéo dài thời gian sẽ đêm dài lắm mộng...”

Đoàn Phong suy xét trong chốc lát, cuối cùng anh ta nhìn Viên Mục Dĩ và nghiêm mặt hỏi: “Cậu chắc là cơ thể của mình không có vấn đề gì chứ?”

Viên Mục Dĩ cười: “Đương nhiên là chắc, tôi sẽ không dễ dàng mạo hiểm mạng sống của mình đâu.”

Đoàn Phong nghe cậu nói như vậy thì mới yên tâm nói với mọi người: “Lát nữa sau khi rời khỏi đây, chúng ta vẫn chia tổ đi tìm như cũ, lần này ba người thành một tổ, chia làm hai tổ. Hoắc Nhiễm, Tiểu Viên và tôi một tổ, những người còn lại một tổ. Một khi phát hiện kẻ bị lây nhiễm, giải quyết ngay tại chỗ. Nếu số lượng đông quá thì dừng hành động thiếu suy nghĩ, chờ khi mọi người đông đủ rồi hãy cùng nhau hành động.”

Nghe Đoàn Phong chia tổ xong, Trương Đại Quân không yên tâm lắm: “Tình trạng của Viên còn chưa ổn, không bằng để cậu ấy chung một tổ với tôi, để Trương Khai chung một tổ với các cậu?”

Viên Mục Dĩ biết Trương Đại Quân đang băn khoăn điều gì, mình bị thương, khả năng chiến đấu của Hoắc Nhiễm lại không cao, cùng tổ với hai người họ ít nhiều hơi có hại. Kết quả Đoàn Phong từ chối luôn: “Không cần, có tôi trông chừng, hai người họ sẽ không xảy ra chuyện.”

Nếu Đoàn Phong đã nói như vậy, dĩ nhiên Trương Đại Quân không tiện nói gì nữa. Vì thế mọi người lại chia tổ lần nữa, chuẩn bị ra khỏi thôn tìm kiếm những kẻ nghi ngờ bị lây nhiễm.

Nói thật vào mùa này, đi đường núi buổi tối cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt. Chút ít độ ẩm mà mấy người họ vừa

tích góp được ở trước đồng lửa bị cơn gió thổi tan trong nháy mắt.

Viên Mục Dã nắm thật chặt cổ áo, sau đó liếc nhìn nhiệt độ không khí hiển thị trên đồng hồ, chỉ có năm độ C, thảo nào gió lạnh cứ len lỏi chui vào cổ áo mọi người.

Lúc này, Hoắc Nhiễm vẫn luôn yên lặng đi theo cạnh Viên Mục Dã đột nhiên quay đầu nói với cậu: “Anh Viên, anh cảm thấy thế nào? Nếu có chỗ nào không thích hợp anh cứ lên tiếng... Nói thật lòng, em vẫn không dám chắc. Không biết tác dụng của liều thuốc đó là vĩnh viễn hay là có thời hạn nữa, nếu không em đưa anh xuống núi trước nhé!”

Thật ra trước đây Viên Mục Dã cũng từng lo lắng đến khía cạnh này, nhưng cậu nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận. Cho dù cậu thật sự xui xẻo như vậy, tác dụng của thuốc ức chế với loại virus biến dị này có thời hạn, một khi hết thời gian, virus lại tấn công các chức năng của cơ thể cậu lần nữa. Nhưng dầu thế thì cậu có thể làm sao bây giờ đây? Bác sĩ của huyện càng chẳng có cách nào khả thi, nhiều nhất cũng chỉ có thể cách ly cậu như hai người Lam, Lý trước đây thôi.

So với như vậy, còn không bằng ở lại trên núi giúp đỡ, lỡ đâu cậu thật sự không may trúng chiêu... Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã ngẩng đầu nói với Hoắc Nhiễm: “Nếu tôi thật sự bị lây nhiễm virus, cậu biết nên làm như thế nào chưa?”

Hoắc Nhiễm nghe mà sắc mặt sầm xuống, sau đó rầu rĩ nói: “Không biết, anh hỏi đội trưởng Đoàn đi.”

Viên Mục Dã có thể nhận thấy, thật ra Hoắc Nhiễm biết mình nên làm như thế nào, chẳng qua cậu ta nhỏ tuổi, vẫn còn tính trẻ con, khi gặp phải chuyện khó có thể lựa chọn, suy nghĩ đầu tiên sẽ là trốn tránh.

Vì thế Viên Mục Dã khẽ than thở: “Nếu tôi thật sự bị lây nhiễm virus, tôi sẽ không còn là tôi nữa. Cho nên cậu đừng cảm thấy đau lòng và tự trách vì tự tay giải quyết một người bị lây nhiễm. Người ta luôn phải học cách trưởng thành, mặc dù có đôi khi quá trình trưởng thành hơi tàn nhẫn...”

Chương 83: Tiếng tim đập lạ lòng

Ba người ra khỏi thôn không bao lâu, trong núi nổi lên cơn gió to, thổi trúng lá cây xung quanh xôn xao, trong lúc nhất thời căn bản không thể nghe rõ là gió thổi cỏ lay, hay là có thứ gì đi lại xung quanh.

Để an toàn, cả ba người đều cầm sẵn dao quân dụng trong tay, sẵn sàng đối phó với kẻ bị lây nhiễm đột ngột nhảy ra bất cứ lúc nào. Nhưng bọn họ ra khỏi thôn rồi đi về phía trước ba, bốn cây số mà vẫn không phát hiện được gì cả.

Họ chọn hướng tìm kiếm dựa vào vị trí vết rách của lưới sắt. Nhưng nếu không gặp được người bị lây nhiễm, bọn họ cũng chỉ có thể quay trở lại đường cũ tụ họp với tổ của Trương Đại Quân.

Ai ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đi ở giữa đột nhiên cảm thấy tim chột nhói lên, cảm giác này không khác gì lúc bị tiêm vắc xin trước đây, chẳng qua nhẹ hơn, không đến mức làm cậu ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nhưng dù vậy, cảm giác đó cũng không dễ chịu gì cho cam, gần như khiến Viên Mục Dã đổ mồ hôi lạnh khắp người trong nháy mắt.

Hoắc Nhiễm luôn đi sau lưng cậu nhanh chóng phát hiện sự khác thường này nên vội vàng bước lên đỡ lấy cậu: “Anh, anh làm sao vậy?”

Đoàn Phong đi trước nghe thế cũng lập tức quay lại xem xét tình trạng của Viên Mục Dã. Ban đầu Viên Mục Dã còn tưởng rằng mình xui xẻo thật, thuốc ức chế hết thời hạn hiệu lực nhanh như vậy, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra chuyện này không đơn giản thế...

Đầu tiên Viên Mục Dĩ cảm thấy trái tim mình đột nhiên nhói lên, theo sau cảm giác này là tiếng thỉnh thỉnh, cực kỳ giống một trái tim đang đập từ từ.

Mới đầu cậu còn tưởng âm thanh này vọng lại từ tim của chính mình, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra tần suất của âm thanh này hoàn toàn không khớp với hô hấp dồn dập hiện giờ của cậu!

Hoắc Nhiễm thấy sắc mặt Viên Mục Dĩ càng ngày càng khó coi, nên sốt ruột nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, giờ... làm sao đây?!”

Đoàn Phong thấy thế thì bước tới vỗ nhẹ lên mặt Viên Mục Dĩ: “Viên? Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?”

Viên Mục Dĩ lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng ra hiệu cho Đoàn Phong im lặng, sau đó cậu tiếp tục cẩn thận nghe tiếng thỉnh thỉnh quái lạ kia...

Mãi đến khi âm thanh đó càng lúc càng lớn, cậu mới đột nhiên hiểu được, đây vốn không phải là tiếng tim đập của mình mà là thuộc về một người bị lây nhiễm khác.

Chờ đến lúc Viên Mục Dĩ phản ứng lại, Đoàn Phong cũng đã nghe thấy tiếng động lạ gần đó. Anh ta ra hiệu cho Hoắc Nhiễm cẩn thận, sau đó một mình cầm theo dao quân dụng đi về hướng phát ra âm thanh...

Lúc ấy Viên Mục Dĩ cũng muốn cùng đi qua xem thử, nhưng cậu lại không yên tâm bỏ Hoắc Nhiễm lại một mình. Do dự mãi, ánh mắt của cậu dừng trên một thân cây to bên cạnh...

Mặc dù Hoắc Nhiễm mang vẻ mặt không tình nguyện, nhưng cuối cùng cậu ta vẫn giẫm lên vai Viên Mục Dĩ để trèo lên trên cái cây to kia.

Dàn xếp cho Hoắc Nhiễm xong, Viên Mục Dĩ lập tức chạy tới hướng Đoàn Phong vừa biến mất... Theo khoảng cách càng ngày càng gần, Viên Mục Dĩ lại nghe thấy một tiếng tim đập khác.

Đến chính Viên Mục Dĩ cũng không rõ tại sao cậu có thể nghe thấy tiếng tim đập của người bị lây nhiễm. Nhưng lúc này cũng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, bởi vì cậu cần phải nhanh chóng chạy tới bên cạnh Đoàn Phong mới được.

Đoàn Phong cũng không ngờ Viên Mục Dã chạy tới nhanh như vậy. Lúc đó anh ta mới vừa chặt đầu một kẻ bị lây nhiễm, chẳng ngờ trong lùm cây lại nhảy ra một cô gái bị lây nhiễm khác.

May thay Viên Mục Dã chạy tới kịp, đá vào vai cô gái bị lây nhiễm kia để Đoàn Phong tránh thoát một kích trí mạng. Ngay sau đó Đoàn Phong trở tay lại chém một nhát, chẳng hề chớp mắt mà chặt đầu đối phương xuống.

Đoàn Phong hỏi: “Cậu có sao không? Hoắc Nhiễm đâu?”

Viên Mục Dã xua tay với anh ta: “Yên tâm, tôi bảo cậu ấy trốn lên cây trước rồi...” Ai ngờ cậu nói được một nửa lại chợt dừng lại, Đoàn Phong lập tức cảnh giác nhìn xung quanh, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Viên Mục Dã cũng nắm dao quân dụng trong tay, sau đó trầm giọng nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, gần đây còn có ba kẻ bị lây nhiễm đang tới gần chúng ta.”

Đoàn Phong nhú mày lại: “Làm sao mà cậu biết được?”

“Tôi cũng không rõ, tóm lại là tôi có thể nghe thấy tiếng tim đập của người bị lây nhiễm gần đây...” Viên Mục Dã thành thật nói.

Nghe thế, Đoàn Phong cũng không hỏi nhiều, anh ta cười và bảo: “Vậy là hay rồi, có cái hệ thống radar là cậu, chúng ta không lo không tìm thấy những kẻ bị lây nhiễm còn lại!”

Sau đó hai người họ dựa theo tiếng tim đập mà Viên Mục Dã cảm nhận được, quả nhiên tìm thấy ba kẻ bị lây nhiễm đã không còn hình người ở gần đó.

Viên Mục Dã đã lớn như vậy rồi nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người chết trước mặt mình như vậy. Cậu thật sự không làm được việc chẳng hề chớp mắt như Đoàn Phong.

Nhưng đúng như lời Viên Mục Dã khuyên Hoắc Nhiễm, trong lòng cậu cũng hiểu rõ, bắt đầu từ khi những người này phát bệnh thì đã không thể xem như một người sống nữa. Có điều lúc phải ra tay, kể cả là Viên Mục Dã cũng khó lòng xuống tay được.

May mà Đoàn Phong nhận ra tiếng lòng của Viên Mục Dã, cho nên không đến lúc vạn bất đắc dĩ, những kẻ bị lây nhiễm đều do tự anh ta ra tay giải quyết. Bởi vì anh ta biết Viên Mục Dã còn cần một chút thời gian để làm quen với tính chất công việc của số 54.

Sau khi xác định ở gần đây không còn người bị lây nhiễm nữa, Viên Mục Dã và Đoàn Phong quay trở về chỗ dưới thân cây to vừa rồi để đón thẳng nhóc Hoắc Nhiễm.

Khi họ tụ họp lại với tổ của Trương Đại Quân, trong lòng cả đám đều tự hiểu, không nói ra chuyện Hoắc Nhiễm leo lên cây. Bởi vì Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều nhận ra, mặc dù tuổi Hoắc Nhiễm không lớn, nhưng lòng hiếu thắng lại cực mạnh, nếu để Trương Khai biết vừa rồi một mình cậu ta trốn ở trên cây, có lẽ lòng tự trọng trẻ con của cậu ta ít nhiều sẽ bị tổn thương.

Tổ của Trương Đại Quân không “may mắn” như họ, đi tìm kiếm bốn, năm cây số nhưng cũng không thấy một người bị lây nhiễm nào.

Trương Khai còn oán trách: “Sớm biết vậy chẳng bằng cùng đi theo các anh tìm, có lẽ còn có thể gặp được nhiều người bị lây nhiễm hơn.”

Đoàn Phong không để ý đến mấy lời nhảm nhí của cậu ta, mà lấy ra hai tấm bản đồ lúc trước rồi đánh dấu phạm vi đã tìm kiếm: “Chúng ta đã cẩn thận tìm kiếm hai khu vực trong thôn và ngoài thôn, trước sau tổng cộng đã xử lý mười bốn người bị lây nhiễm. Xác định trong đó có mười người là nhân viên cứu hộ lên núi sau này, bốn người là mấy phượt thủ lên núi lúc ban đầu. Nói cách khác, mục tiêu kế tiếp của chúng ta là năm nhân viên cứu hộ và một phượt thủ.”

Viên Mục Dã hơi nghi ngờ: “Có thể chắc chắn chỉ có bảy phượt thủ thôi ư?”

Đoàn Phong gật đầu: “Chắc không sai đâu, thanh niên bây giờ đều thích có mặt trong ảnh, quay video có giá trị kỷ niệm như vậy ắt hẳn sẽ không thiếu mặt ai... Đương nhiên, cũng không loại trừ việc sau khi quay video xong còn có phượt thủ khác tụ họp với bọn họ, nhưng khả năng này cực nhỏ, đến lúc đó chờ phía Ngũ Chí Hồng tra được thông tin ở trọ sẽ biết.”

Lúc này Hoắc Nhiễm cũng dùng bút đánh dấu vị trí những người bị lây nhiễm đã xuất hiện trên bản đồ, sau đó trầm giọng nói: “Cho dù những người bị lây nhiễm thật sự ra khỏi thôn cũng sẽ không đi quá xa. Từ vị trí những người này xuất hiện có thể thấy, bọn họ vẫn luôn hoạt động xung quanh thôn.”

Chương 84: Tìm hướng đi khác

Viên Mục Dã nhìn kĩ trên bản đồ vị trí những người lây nhiễm đã từng xuất hiện, đúng như Hoắc Nhiễm đã nói, những kẻ này dường như có ý thức về lãnh địa, tất cả bọn chúng đều hoạt động xung quanh thôn Tiến Lên.

Nghĩ đến đây, trong đầu Viên Mục Dã đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ táo bạo, thế là cậu bèn quay ra nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, anh có nghĩ những người bị mất tích còn lại có thể không bị lây nhiễm không... Chúng ta đến bây giờ vẫn không tìm được bọn họ là vì họ cũng đang lẩn trốn những kẻ lây nhiễm này ở một chỗ bí ẩn nào đó.”

Đoàn Phong nghe cậu nói thì yên lặng một lát rồi bảo: “Cũng có thể có khả năng này, những người bị lây nhiễm này không thông minh cho lắm, hoặc có thể nói bọn họ chẳng có đầu óc gì cả, tất cả đều hoạt động bằng bản năng, cho nên hành vi của họ không thay đổi nhiều, bọn họ đều không chạy quá xa. Những người mà biết đi trốn thì chắc có lẽ về mặt suy nghĩ vẫn là người bình thường, những người này có thể là người sống sót, hoặc là người lây nhiễm còn chưa phát bệnh... Mặc kệ là tình huống nào, chúng ta phải nhanh chóng tìm được bọn họ.”

Sau khi bàn bạc, mấy người bọn họ đã cho ra kết luận, tiếp tục mở rộng phạm vi lục soát, nếu như những người còn lại này thực sự đang tránh né sự tấn công của người lây nhiễm, vậy thì bọn họ sẽ trốn ở một chỗ tương đối an toàn, đồng thời cách xa khu vực lỗ thủng ở lưới sắt.

Tính đến số lượng người lây nhiễm còn lại chắc sẽ không quá nhiều, cho nên lần này Đoàn Phong không phân tổ mọi người nữa mà tập trung cùng nhau đi lục soát ở một hướng khác.

Trên đường đi Đoàn Phong trêu Viên Mục Dã: “Tiểu Viên, hệ thống radar của cậu có cảm giác được gì không?”

Trương Khai ở bên cạnh nghe thế vội vàng hỏi: “Hệ thống radar gì thế?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Đừng nghe đội trưởng Đoàn nói đùa, nếu tôi có khả năng đó thì đã tìm được toàn bộ người lây nhiễm trên núi rồi.”

Trương Khai càng nghe càng chẳng hiểu gì: “Không đúng, hai người đang làm trò bí hiểm gì vậy!”

Đoàn Phong là người rất kín tiếng, có một số việc nếu Viên Mục Dã không tự mình nói thì anh ta sẽ không chủ động nói ra. Nhưng cũng may Viên Mục Dã là một người rất thẳng thắn, chỉ cần không phải là chuyện quá riêng tư thì chẳng có gì là không thể nói cả.

“Vừa rồi lúc tôi đến gần người lây nhiễm thì cơ thể xuất hiện một số phản ứng lạ...” Viên Mục Dã thật thà nói.

Mọi người vừa nghe xong, ngoại trừ Đoàn Phong ra thì còn lại đều giật mình nhìn Viên Mục Dã.

“Là phản ứng... Là thế nào?” Trương Đại Quân truy hỏi.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Tôi cũng không rõ cụ thể là chuyện gì xảy ra, chỉ là mỗi khi có người lây nhiễm ở gần, thì tôi có thể nghe được hoặc nói đúng ra là cảm giác được tiếng tim đập của đối phương.”

“Lợi hại thế cơ à! Bảo sao đội trưởng Đoàn bảo anh có hệ thống radar!” Trương Khai há hốc mồm ngạc nhiên.

Tăng Nam Nam vẫn luôn yên lặng đột nhiên xen lời vào: “Có thể là virus trong cơ thể anh cảm thấy sự tồn tại của đồng loại...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng có khả năng này...”

“Như vậy nói cách khác thì trong cơ thể anh Viên đã có virus...” Hoắc Nhiễm lẩm bẩm.

Viên Mục Dã vẫn khá lạc quan với điều này: “Thật ra nhìn tình hình bây giờ thì virus trong cơ thể tôi không phải không

có ích, ít nhất tôi có thể cảm giác được người lây nhiễm ở gần đây, coi như lợi dụng đồ bỏ đi vậy.”

Hoắc Nhiễm khẩn trương hỏi Đoàn Phong: “Đội trưởng, máy xử lý máu của chúng ta có thể tách được virus trong người anh Viên ra không?”

Dường như Đoàn Phong cũng không biết phải trả lời vấn đề này thế nào, anh ta suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Chuyện này chỉ có tổng giám đốc Lâm mới có thể trả lời cậu. Nhưng máy xử lý máu của chúng ta cũng không phải là dụng cụ tách máu bình thường, nó chính là sản phẩm nghiên cứu khoa học của nhóm nhân viên dưới quyền tiến sĩ Lâm, chắc là... Sẽ dễ xử lý thôi.”

Hoắc Nhiễm thở phào: “Vậy thì tốt...”

Tiếp đó, mấy người bọn họ cười nói vui vẻ rồi đi thêm về phía trước một đoạn. Trời lúc này cũng đã dần sáng lên, bất tri bất giác mọi người đã giày vò cả một đêm.

Nhưng hiện thực không giống với trong dự đoán, từ đầu đến cuối họ vẫn không tìm được những người còn lại, cứ như những người này đã biến mất trong ngọn núi lớn này vậy.

Từ khi mấy người Đoàn Phong lên núi, ngoại trừ Viên Mục Dã bị ngắt một lần, những người còn lại chưa ai được ngủ ngon. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không ai có thể chịu nổi, thế là Đoàn Phong đưa ra kỳ hạn cuối, nếu như đến lúc đó mà vẫn chưa tìm được... Mấy người bọn họ cũng chỉ đành nghĩ biện pháp xuống núi.

Không ngờ đúng lúc này điện thoại vệ tinh trên người Đoàn Phong lại đột nhiên đổ chuông. Hóa ra là Ngũ Chí Hồng ở dưới núi đã tra được tin tức về nhóm phượt thủ của hai người Lam, Lý, so sánh với những người trong video trước đó, có thể xác định có tất cả bảy phượt thủ đã lên núi.

Sau khi đạt được con số chính xác, mấy người Viên Mục Dã lại dấy lên hy vọng, bởi vì cứ như thế thì bọn họ sẽ không cần lo lắng ngoại trừ sáu người này vẫn còn những du khách khác.

Lúc này Đoàn Phong lấy bản đồ ra một lần nữa, tiếp đó anh ta đánh dấu toàn bộ những khu vực đã lục soát, tình huống trước mắt là, bọn họ đã tìm toàn bộ khu vực vài cây số quanh thôn

Tiến Lên, thế nhưng lại không hề phát hiện bóng dáng sáu người kia.

“Trong số sáu người này chắc có năm nhân viên cứu hộ, chỉ có một người là phượt thủ đã mất tích trước đó. Nếu như bọn họ muốn tránh né để không bị người lây nhiễm tấn công... Vậy bọn họ sẽ đi về hướng nào?” Đoàn Phong lẩm bầm.

Viên Mục Dã nhìn bản đồ trong tay Đoàn Phong rồi nêu ra ý kiến của mình: “Chúng ta giả thiết là sáu người này không hề bị nhiễm virus, nếu như tôi là bọn họ thì việc đầu tiên sẽ là xuống núi cầu cứu. Nhưng cả trên đường đi, rồi đến tận thôn Tiến Lên mà chúng ta cũng không thấy một người bình thường nào... Điều này chứng tỏ là bọn họ không đi con đường xuống núi của chúng ta, mà chắc chắn đã đi theo một đường tắt khác.”

Trương Đại Quân nghe vậy bèn vỗ đầu: “Chúng ta bây giờ đến cả một quyền hướng dẫn đi đường cũng chẳng có, làm sao có thể biết bọn họ đi lối tắt nào? Cái thằng nhóc đi cùng chúng ta lên núi đúng là hèn nhất, trước đó còn thề thốt là phải mang bạn mình trở về, kết quả toàn là thả rắm không!”

Viên Mục Dã vỗ vỗ bả vai Trương Đại Quân: “Được rồi, anh không thể mong ai cũng là anh hùng được. Tình huống lần này đúng là quá nguy hiểm, anh ta không muốn mạo hiểm thì cũng có thể hiểu mà. Dù sao tình huống lần này khác hẳn với những lần anh ta lên núi cứu người khác.”

Trương Đại Quân còn muốn nói thêm gì đó thì Tăng Nam Nam đột nhiên lên tiếng: “Bọn họ có thể xuống núi từ một hướng khác không?”

Mọi người nghe xong lập tức nhìn vào bản đồ trong tay Đoàn Phong, cả đám phát hiện vượt qua ngọn núi này thì có một khe núi vắt ngang, nếu như đi thẳng dọc theo khe núi này... Có thể đi vòng về huyện, chỉ là con đường sẽ dài hơn gấp đôi.

Chương 85: Chốt bảo hiểm cuối cùng

“Nếu như bọn họ thật sự đi con đường này thì chỉ sợ chúng ta không đuổi kịp...” Đoàn Phong trầm giọng xuống.

Viên Mục Dã nhướn mày: “Nếu như toàn bộ bọn họ không bị lây nhiễm virus, vậy đi con đường này về huyện chẳng có vấn đề gì. Nhưng nhờ đâu trong số họ có người lây nhiễm nhưng chưa phát bệnh... Vậy chuyện này có thể sẽ khó giải quyết.”

Trương Đại Quân liên tục lắc đầu: “Chuyện này khó mà nói chắc được, nếu như đồng đội chỉ bị cắn bị thương, tôi tin rằng sẽ không có ai mặc kệ người đó.”

Viên Mục Dã đương nhiên hiểu Trương Đại Quân nói rất có lý, giống như tình huống của cậu vậy. Kể cả Viên Mục Dã không được tiêm thuốc ức chế, cậu cũng tin chắc rằng trước khi mình phát cuồng, mấy người Đoàn Phong cũng sẽ không bỏ mặc mình. Cho nên tình huống phát sinh trong đội cứu hộ cũng sẽ giống như vậy, bọn họ vốn lên núi để cứu người, sao có thể bỏ mặc đồng đội bị thương mà rời đi?

Điều lo lắng nhất hiện giờ là, bọn họ đang liều cả tính mạng để xử lý người lây nhiễm, vậy mà những người sống sót lại mang tai họa ngầm tiến thẳng về huyện.

Nếu như trước khi đến huyện mà không phát bệnh thì còn tốt, nhờ đâu chưa đến huyện đã cắn người linh tinh... Mấy người Viên Mục Dã nghĩ lại đều thấy lạnh cả người.

Nhưng vấn đề bây giờ là khả năng đuổi kịp đám người này rất nhỏ, vì thế họ chỉ đành dùng điện thoại vệ tinh báo cho Ngũ Chí Hồng, để anh ta nhanh chóng dẫn người đi chặn đường.

Sau khi Đoàn Phong liên hệ với Ngũ Chí Hồng, anh ta nói với mọi người bằng vẻ mặt rất nghiêm túc: “Vừa rồi tôi đã nói hết tình huống trong điện thoại với Ngũ Chí Hồng rồi, còn anh ta

có ngăn được hay không... Để xem ý trời vậy. Nhưng bây giờ chúng ta cũng phải đối mặt với hai sự lựa chọn, một là đi về theo đường cũ, hai là tiếp tục tiến lên đuổi theo dấu vết những người kia. Mọi người nói thử suy nghĩ của mình đi?”

Trương Khai không hiểu: “Không phải đã xác định là không thể đuổi kịp à, cần gì phải lãng phí thời gian ở đây nữa? Thức ăn và nước uống của chúng ta bây giờ cũng không duy trì được lâu, nếu như tiếp tục tiến lên, chưa nói đến thân thể mọi người có thể chịu được hay không, mà có khả năng là một thời gian nữa chúng ta sẽ cạn kiệt lương thực.”

Trong lòng mọi người đều hiểu là Trương Khai đang nói sự thật, đây đúng là một vấn đề lớn phải đối mặt. Nếu như cân nhắc theo hướng này, bọn họ chắc chắn phải quay về theo đường cũ.

Lúc này Đoàn Phong nhìn sang Viên Mục Dã và hỏi: “Tiểu Viên, cậu nghĩ sao?”

Viên Mục Dã nghe Đoàn Phong nhắc đến mình, bèn suy nghĩ một chút rồi nói: “Thức ăn và nước uống đúng là vấn đề lớn, nếu như không cần thiết thì chúng ta nên quay về theo đường cũ. Nhưng tôi cho rằng... Chúng ta vẫn cần tiếp tục đuổi theo.”

Đoàn Phong cười hỏi: “Vì sao?”

Viên Mục Dã thở dài một tiếng rồi trả lời: “Vừa rồi đội trưởng Đoàn cũng đã nói, chưa biết mấy người Ngũ Chí Hồng có thể chặn được những người kia hay không, nhờ mà không chặn được, hoặc là đám người đấy chưa đến huyện đã phát bệnh, vậy chúng ta sẽ là chốt chặn cuối cùng. Đương nhiên, chúng ta quay về theo đường cũ cũng có thể tụ tập với đám Ngũ Chí Hồng, mà con đường này cũng ngắn hơn... Nhưng nếu mấy người đó phát sinh biến hóa giữa đường mà vẫn chưa kịp đến huyện, thế thì chúng ta sẽ rơi vào thế bị động một lần nữa. Bởi vì có chặn đường cũng sẽ không tìm thấy tung tích đám người này, không giống với con đường phía trước của chúng ta, bọn họ đã đi qua đây, mà chỉ cần đi qua thì sẽ có dấu vết lưu lại, còn con đường kia thì chưa chắc đã như vậy.”

Trương Đại Quân nghe vậy thì truy hỏi: “Ý của cậu là nếu như mấy người kia xảy ra chuyện giữa đường, chúng ta vẫn có thể

chạy đến từ phía sau để xử lý người lây nhiễm? Nhưng nếu chúng ta quay về theo đường cũ để tụ tập với Ngũ Chí Hồng, còn đám người đó lại không xuất hiện tại chỗ chặn đường, vậy chúng ta sẽ rất khó tìm được tung tích thật sự của họ.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, ý của tôi đúng là như thế... Nhưng đây chỉ là ý kiến riêng của tôi thôi, còn về việc cụ thể nên làm cái gì thì vẫn phải nghe theo đội trưởng Đoàn.”

Thật ra Đoàn Phong cũng nghĩ như vậy, chẳng qua là anh ta thấy mọi người đều mệt mỏi cho nên không muốn nói ra quyết định của mình, nên mượn cái miệng của Viên Mục Dã để nói ra mà thôi.

Viên Mục Dã cũng hiểu những điều này, nhưng cậu không hề đề ý đến chuyện đó, Viên Mục Dã cảm thấy đã là một đội thì nên phối hợp với nhau, không nên so đo quá nhiều.

Những người khác nghe Viên Mục Dã nói xong đều cảm thấy có lý, chuyện đã đến nước này thì không thể để toàn bộ cố gắng lúc trước đều uổng phí phải không? Cuối cùng mọi người nhất trí tiếp tục đuổi theo.

Nếu đã quyết định không quay lại, mấy người Viên Mục Dã phân phối lại một cách hợp lý thức ăn và nước uống trên người, sau đó nghỉ ngơi tại chỗ nửa tiếng rồi xuất phát.

Trong số mấy người này thì Đoàn Phong là một cao thủ về lần theo dấu vết, anh ta rất nhanh đã tìm được tung tích đám người kia dựa vào một số cây cỏ đại bị đổ rạp và cành cây gãy...

“Đúng là bọn họ đã vượt qua đỉnh núi này, nhưng theo những dấu vết để lại thì có vẻ họ đi rất vội vàng...” Mặt Đoàn Phong hơi sầm xuống.

Trương Đại Quân thở dài: “Có thể không vội sao? Vừa mới trở về từ cõi chết mà, chắc phải bồi mỗ vào chân mà chạy ấy?”

Viên Mục Dã nhìn một cành cây bị bẻ gãy, cậu nói: “Chỉ mong mọi chuyện không phát triển theo hướng xấu nhất...”

“Đã như vậy rồi còn có thể xấu đến mức nào nữa?” Trương Khai hỏi với vẻ hơi mệt mỏi.

Tăng Nam Nam đi ở chính giữa bèn nói nhỏ: “Có thể xấu đến mức vô hạn, nếu như chúng ta không gặp được bọn họ, còn

Ngũ Chí Hồng cũng đứng lúc bỏ qua đám người đó... Nếu như trong bọn họ có một người bị cắn bị thương, mà người đó về đến trong huyện mới phát bệnh... Đến lúc đó toàn bộ huyện Địa Bảo sẽ trở thành vùng bị dịch. Một khi công tác phòng dịch không chu đáo, vùng bị dịch sẽ mở rộng vô hạn...”

“Đừng nói nữa, có chúng ta ở đây thì sẽ không để chuyện đó xảy ra!” Hoắc Nhiễm đột nhiên cắt ngang Tăng Nam Nam, trong lời nói mang theo vẻ kiên định.

Hoắc Nhiễm mặc dù nhát gan nhưng cậu ta nói câu này không hề sai. Viên Mục Dã mặc dù vừa mới gia nhập số 54 không lâu, nhưng cậu đã mơ hồ hiểu được ý nghĩa tồn tại thật sự của tổ chức này.

Lúc này Đoàn Phong đi tới bên cạnh Hoắc Nhiễm, anh ta vỗ vai cậu ta và nói: “Tiểu Nhiễm nói rất đúng, có chúng ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để chuyện này phát triển thành như vậy!”

Viên Mục Dã cười thầm, đội trưởng Đoàn đúng là không lúc nào quên chuyện phải cổ vũ sĩ khí nhỉ!

Đoạn đường sau đó vô cùng thuận lợi, bọn họ tiếp tục lần theo dấu vết của những người kia một ngày một đêm, rốt cuộc vào lúc cuối cùng cũng tìm được sáu người đang mất tích kia...

Nhưng điều làm mọi người bất ngờ là trong số sáu người đó lại không có ai bị cắn cả, điều này có thể xem như là một điều kỳ diệu.

Chương 86: Người lây nhiễm ở bên cạnh

Theo lý thuyết thì dù mấy người Viên Mục Dã có mọc thành bốn chân cũng không đuổi kịp những người này. Nhưng sáu người đó cũng phải đối mặt với vấn đề cạn kiệt thức ăn nước uống, cho nên gần như bọn họ chỉ dịch chuyển về phía trước được một chút.

Mà mấy người ở số 54 lại khác, bọn họ dù ăn uống ít đi nhưng tốc độ lại không hề chậm, cho nên mới có thể bắt kịp sáu người mất tích đó vào lúc quan trọng nhất.

Khi Đoàn Phong dẫn mấy người sống sót tụ tập với Ngũ Chí Hồng, tất cả mọi người đều gần như đã kiệt sức, nếu còn kéo dài thêm một ngày thì chỉ sợ mấy người Đoàn Phong cũng rất khó tiếp tục kiên trì.

Có ba chiếc xe cứu thương 120 đến hỗ trợ, Ngũ Chí Hồng đề toàn bộ mười hai người lên xe đến bệnh viện, Trương Đại Quân và Trương Khai ngồi lên xe một lúc là cùng ngủ thiếp đi.

Mấy người bọn họ đã quá mệt, có lẽ do phải tiêu hao đến phần năng lượng cuối cùng. Nhưng bên trong đó cũng có hai người là ngoại lệ... chính là Viên Mục Dã và Đoàn Phong.

Không biết tại sao mà hai người không hề có biểu hiện quá mức mệt mỏi. Đặc biệt là Viên Mục Dã. Trước đó lúc còn ở trên núi, vì thức ăn thiếu thốn nên cậu gần như không ăn gì. Cuối cùng Hoắc Nhiễm phải ép buộc thì Viên Mục Dã mới miễn cưỡng ăn một chút lương khô.

Viên Mục Dã biết chuyện này rất không bình thường, nhưng trong nhất thời cậu lại không tìm được nguyên nhân vì sao mình không thấy đói...

Sau khi mười hai người bao gồm cả những người ở số 54 làm kiểm tra, ngoại trừ Viên Mục Dã ra thì không ai có vấn đề gì

lớn, trên cơ bản họ chỉ cần truyền một chút dinh dưỡng là có thể xuất viện. Nhưng Viên Mục Dã lại không được, bởi vì cậu thật sự bị người lây nhiễm cắn.

Chỉ tiếc điều kiện chữa bệnh của bệnh viện chỗ đó cực kỳ thiếu thốn, không thể nào kiểm tra được virus trong người Viên Mục Dã đã bị thuốc ức chế chặn lại hay chưa. Cuối cùng sau khi xin chỉ thị từ tiến sĩ Lâm, Đoàn Phong quyết định, sau khi huyện Địa Bảo ổn định lại thì một ngày sau sẽ lập tức dẫn Viên Mục Dã chạy về.

Thật ra Viên Mục Dã cảm giác vẫn ổn, ngoại trừ việc không muốn ăn ra thì cậu không có cảm giác khó chịu nào khác. Bệnh viện huyện cũng không dám tiến hành điều trị cho Viên Mục Dã, bọn họ sợ sẽ bị phản tác dụng, vì thế tạm thời để cậu trong phòng cách ly, đến tận lúc nào rời khỏi mới thôi.

Mặc dù bệnh dịch lần này đến vừa nhanh vừa mạnh, nhưng đã bị khống chế rất kịp thời, vì thế lãnh đạo huyện cùng trung tâm phòng bệnh của tỉnh đều biểu thị cảm ơn đối với nhóm người số 54.

Đồng thời bọn họ cũng phái người lên núi, lấy “thôn Tiễn Lên” làm trung tâm, rồi từ đó xử lý trừ dịch trong khu vực bán kính năm cây số, đồng thời hoàn toàn biến nó thành vùng cấm, trong vài năm tới chắc sẽ không cho phép du khách tiến vào.

Còn mấy người lây nhiễm trong bệnh viện trước đó, mặc dù có mấy chuyên gia trên tỉnh chữa trị cho bọn họ, nhưng hiệu quả lại không hề lạc quan, chắc cũng không kiên trì được vài ngày nữa.

Vào ban đêm, mấy người số 54 cũng không có ai trở về khách sạn để nghỉ ngơi, mọi người đều ngồi chơi với Viên Mục Dã ở phòng cách ly. Bọn họ tụ tập chơi trò giết người sói*, cười nói vui vẻ đến tận nửa đêm.

** Một loại chơi bài của Trung Quốc.*

Viên Mục Dã thấy cũng đã khuya, bèn khuyên mọi người: “Mọi người về nghỉ ngơi hết đi, đã vài ngày không được ngủ ngon rồi còn gì.”

Hoắc Nhiễm nghe vậy thì cố mở mí mắt đang muốn khép lại và bảo: “Không sao đâu anh, anh muốn nghỉ thì cứ nghỉ đi,

bọn em đều ở đây với anh, yên tâm đi!”

Viên Mục Dã thầm cười khổ, cậu hiểu là những người này lo lắng virus trong người cậu có thể bộc phát bất cứ lúc nào, cho nên vẫn luôn canh chừng cho cậu. Nhưng vấn đề là bọn họ cứ chơi như vậy thì Viên Mục Dã không thể nào ngủ được! Thế là cậu đành quay ra nhìn Đoàn Phong xin giúp đỡ.

Đoàn Phong nhận được ánh mắt cầu cứu của Viên Mục Dã, đành cười bảo với mọi người: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người về khách sạn ngủ đi, để tôi ở lại đây là được rồi.”

Hoắc Nhiễm còn muốn nói gì đó thì đã bị Đoàn Phong chỉ đích danh: “Đặc biệt là cậu, ngày mai còn phải lái xe đó, mau về ngủ đi!”

Lời nói của Đoàn Phong đúng là có trọng lượng, anh ta vừa nói xong là mọi người đã ngoan ngoãn rời khỏi phòng bệnh, chỉ còn lại hai người Đoàn Phong và Viên Mục Dã.

Trong nhất thời, phòng bệnh đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có...

Viên Mục Dã thoáng thở dài, sau đó chỉ vào một chiếc giường trống và nói: “Anh cũng ngủ sớm đi, mấy ngày qua tất cả đều mệt muốn chết rồi.”

Đoàn Phong cũng không khách sáo, anh ta thả người ục một cái xuống giường rồi bảo: “Cậu không ngủ à?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Có chứ, tôi đi rửa mặt trước đã rồi mới ngủ.”

Đoàn Phong cười mắng: “Đi nhanh lên! Xong sớm còn nhanh đi ngủ, sáng sớm mai chúng ta phải lên đường đây!”

Viên Mục Dã đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, cậu hơi mê man nhìn mình qua gương, trong lòng cũng thấy hơi hoang mang... Mấy người bệnh ở cùng trong bệnh viện đều không sống nổi quá vài ngày, cho nên rất nhanh Viên Mục Dã sẽ trở thành người duy nhất trên đời mang loại virus đáng sợ đó.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cúi đầu nhìn vết thương đang khép lại trên cổ tay. Mặc dù trước đó Tăng Nam Nam đã băng bó cho cậu lúc còn ở trên núi, nhưng sau khi quay về bệnh

viện, bác sĩ ở đây đã xử lý cho Viên Mục Dã hai lần, đồng thời còn khâu vài mũi.

Đừng nhìn bề ngoài Viên Mục Dã không khẩn trương như mấy người Hoắc Nhiễm, nhưng trong lòng cậu không hề bình tĩnh như thế, nếu nói không khẩn trương thì đều là giả cả. Sở dĩ Viên Mục Dã không biểu lộ ra bên ngoài hoàn toàn là vì không muốn để người khác phải lo lắng.

Bởi vì đến bây giờ, loài người vẫn không biết một chút nào về loại virus biến dị này chứ đừng nói tới phương pháp cứu chữa. Mặc dù mọi người đều đặt hy vọng vào tiến sĩ Lâm và cảm thấy nhóm nghiên cứu khoa học của anh ta có thể giải quyết vấn đề này. Nhưng rút cục có được hay không... thì không ai có thể nói được.

Sau khi rửa mặt, Viên Mục Dã giấu kỹ toàn bộ những “tâm sự” vừa rồi, cậu chuẩn bị về phòng bệnh ngủ một giấc, mặc kệ có ngủ được hay không, cứ nằm xuống trước rồi tính tiếp!

Không ngờ trong nháy mắt khi Viên Mục Dã ra khỏi nhà vệ sinh, cảm giác tiếng tim đập khó hiểu kia lại xuất hiện một lần nữa, Viên Mục Dã bị dọa đứng sững tại chỗ...

Sau khi vào bệnh viện, Viên Mục Dã vẫn muốn tìm chút thời gian đi xem hai người Lam, Lý, chủ yếu là cậu muốn thử xem khi mình ở gần bọn họ thì có thể nghe được âm thanh thạch thạch kia không.

Nhưng sau khi Viên Mục Dã nhập viện, vì bận rộn mà đã quên mất chuyện này. Bây giờ đột nhiên lại nghe được loại âm thanh đó, việc đầu tiên mà Viên Mục Dã nghĩ đến là mấy người lây nhiễm đang bị cách ly đã có cá lọt lưới.

Viên Mục Dã biết lúc này mình không thể rối loạn, thế là sau khi bình tĩnh lại, cậu kéo cửa phòng bệnh rồi đi ra ngoài.

Chương 87: Lên đường về nhà

Âm thanh đó cách Viên Mục Dã không quá xa, hơn nữa còn từ từ đến gần... Khi cậu đi vào hành lang, chỉ thấy một bóng người bỗng lóe lên, giống như tiến vào một gian phòng bệnh ở cuối hành lang.

Phòng bệnh của Viên Mục Dã nằm trong tầng mà bệnh viện mới để riêng trước đó không lâu, theo lý thuyết tại tầng này sẽ không có bệnh nhân khác. Hơn nữa trước đó Đoàn Phong cũng đã trao đổi với bên bệnh viện, tình huống của Viên Mục Dã rất đặc biệt, cứ để người của số 54 chăm sóc là được, cho nên ở đây đáng lẽ ra phải không có nhân viên y tế xuất hiện mới đúng.

Nhưng Viên Mục Dã vừa nhìn bóng dáng của người vừa rồi, dường như là một bác sĩ mặc áo khoác trắng. Đương nhiên Viên Mục Dã cũng không thể chắc chắn là tiếng tim đập vừa nghe được có thuộc về người kia hay không, cho nên cậu tiếp tục lần theo âm thanh đi về phía trước...

Khi Viên Mục Dã đi vào cửa phòng bệnh mà người kia vừa đi vào, cậu phát hiện cửa phòng đang mở, một số âm thanh lách cách truyền ra từ bên trong. Viên Mục Dã nghiêng đầu nhìn thử thì thấy một người trông như bác sĩ nam đang quay lưng về phía cậu và làm gì đó trong nhà vệ sinh.

Theo lý thuyết thì động tác của Viên Mục Dã lúc đó đã rất nhẹ, chắc chắn đối phương không thể dễ dàng phát hiện mới đúng, không ngờ người kia giống như mọc mắt sau gáy vậy, hắn đột nhiên quay đầu nhìn Viên Mục Dã...

Đó là một khuôn mặt vô cùng tái nhợt, chắc tầm bốn mươi tuổi, nếu như Viên Mục Dã không nhớ nhầm, trước khi bọn họ lên núi đã từng gặp người này trong bệnh viện.

“Anh... Đang làm gì thế? Tầng này không phải đã bị cách ly à?” Viên Mục Dã hỏi với giọng tràn đầy nghi ngờ.

Bác sĩ thấy người đến là Viên Mục Dã, bèn cố giả vờ bình tĩnh, nói: “Không có gì, ban ngày tôi bị rơi mất một thứ ở đây, nên lúc này đến tìm...”

Hắn đang nói dối, bởi vì Viên Mục Dã nghe rất rõ ràng tiếng tim đập nhanh hơn do khẩn trương. Nhưng trước đó Viên Mục Dã đã nghe được những tiếng tim đập đều cực kỳ chậm chạp và ổn định, còn người trước mặt này lại khác, tiếng tim của hắn vừa nhanh vừa vội.

Viên Mục Dã cũng không nghĩ ra tại sao mình lại có thể nghe được tiếng tim đập của người này? Chẳng lẽ hắn là một người lây nhiễm còn chưa phát bệnh? Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn hỏi thử: “Anh đang tìm gì thế? Có cần tôi giúp không?”

Người kia nghe xong vội vàng trả lời: “Không cần, tôi tìm được rồi, đang chuẩn bị đi đây...” Sau khi nói xong hắn vội vàng đi ra khỏi phòng bệnh, lúc đi ra thì lướt qua người Viên Mục Dã.

Đúng lúc này, Đoàn Phong đợi mãi không thấy Viên Mục Dã quay về phòng bệnh nên đi ra tìm, vừa đúng lúc anh ta nhìn thấy cảnh tượng này, thế là vội dùng ánh mắt hỏi Viên Mục Dã xem có chuyện gì xảy ra?

Viên Mục Dã thấy thế khẽ lắc đầu với Đoàn Phong, sau đó hô to: “Vị bác sĩ này... Có phải anh đã bị cắn không?”

Viên Mục Dã vừa nói xong câu này, người đàn ông vừa rồi còn đi từng bước một giờ lại bất ngờ tăng tốc và chạy về hướng cầu thang!

Viên Mục Dã thấy vậy bèn hô to với Đoàn Phong: “Mau ngăn hắn lại, hắn đã bị cắn!”

Đoàn Phong nghe thế thì không hề núng tay, anh ta đuổi theo nhanh như chớp, khi Viên Mục Dã chạy đến đầu cầu thang thì thấy người đó đã bị Đoàn Phong giữ chặt trên mặt đất.

“Thả tôi ra! Tại sao lại bắt tôi?” Người đàn ông này hoảng loạn gào thét.

Viên Mục Dã đi tới gần rồi chậm rãi ngồi xuống, tiếp đó từ tốn nói: “Tôi muốn hỏi một chút xem có phải anh đã bị cắn không? Anh chạy làm gì thế?”

Người đó cũng không trả lời vấn đề của Viên Mục Dã mà chỉ liên tục giãy giụa. Nhưng người đang giữ hắn là Đoàn Phong thì làm sao có thể dễ dàng thoát được? Viên Mục Dã thấy hắn không chịu trả lời vấn đề của mình, thế là không nể nang nữa mà giơ tay cởi cúc áo của hắn ra...

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy làn da của người đó, cậu hiểu ngay vừa rồi hắn trốn ở trong nhà vệ sinh của phòng bệnh trống để làm gì, hắn đang trang điểm cho mình. Hóa ra làn da của hắn biến thành cực kỳ ghê sợ rồi, các điểm lấm tẩm màu đỏ mọc khắp nơi.

Viên Mục Dã nhìn đến đây thì đưa tay vuốt mặt hắn một cái và khuôn mặt tái nhợt đó hiện ra nhan sắc lúc ban đầu, đúng là trên mặt cũng mọc đầy chấm đỏ giống trên người.

Người này họ Tôn, là một trong số các bác sĩ phụ trách hai người Lam, Lý. Hai ngày trước trong một lần kiểm tra phòng, do hắn sơ sót nên đã bị Lam Du Hiên gây thương tích. Mặc dù hắn đã lập tức xử lý phòng dịch, nhưng vào buổi đêm thân thể hắn vẫn xuất hiện nhiệt độ bất thường và trên da nổi nhiều chấm đỏ.

Hắn cũng biết tình huống của hộ lý lúc trước, hắn sợ mình cũng sẽ bị cách ly rồi chờ chết, cho nên vẫn luôn không dám nói với ai. Nhưng chấm đỏ trên người càng ngày càng nhiều, cuối cùng còn xuất hiện cả trên mặt, thế là hắn trộm phần của vợ rồi xoa lên mặt để tạm thời che giấu.

Hôm nay đến lượt hắn trực ca đêm, hắn lo rằng phần lột trên mặt bị trôi đi, nên một mình lặng lẽ đi đến tầng của Viên Mục Dã để hóa trang dày hơn, không ngờ bị Viên Mục Dã tóm gọn.

Sau khi bác sĩ Tôn bị bệnh viện khống chế, Viên Mục Dã đi đến gặp hắn một lần. Bởi vì hắn là người lây nhiễm duy nhất vẫn còn có thể trao đổi một cách bình thường, cho nên Viên Mục Dã phải tranh thủ thời gian để hỏi một vấn đề... Đó chính là tại sao lúc trước hắn lại có thể phát hiện Viên Mục Dã đang đứng phía sau.

Chuyện đã đến nước này, bác sĩ Tôn tự nhiên cũng không giấu giếm điều gì, hắn nói lúc Viên Mục Dĩ tới gần thì đã nghe được tiếng tim của Viên Mục Dĩ đang đập.

Sau khi Viên Mục Dĩ có được đáp án, cậu không nói thêm gì mà đi luôn, xem ra người bị nhiễm loại virus này có thể thông qua biện pháp như vậy để cảm ứng đối phương, hoặc là nói hai vật dẫn có virus đang cảm ứng lẫn nhau.

Thật ra nếu bác sĩ Tôn báo cáo sự thật ngay lúc bị thương, vậy thì thuốc ức chế virus trong tay bọn họ có thể sẽ cứu được mạng sống của hắn, nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn...

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Nhiễm lái xe đến bệnh viện đón người. Sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, Viên Mục Dĩ càng không thể ngủ được. Mặc dù bây giờ cậu không có triệu chứng phát bệnh nào, nhưng việc virus đang ở trong người là sự thật không thể nào thay đổi.

Trên đường về Viên Mục Dĩ luôn buồn rầu không vui, bất kể Trương Khai và Trương Đại Quân trêu chọc thế nào, cậu cũng chỉ cười nhạt một tiếng rồi không hề có phản ứng gì nữa.

Hoắc Nhiễm thấy dáng vẻ này của Viên Mục Dĩ thì trong lòng càng tràn đầy áy náy, cho nên cậu ta vẫn thúc giục Đoàn Phong nhanh chóng gọi cho tổng giám đốc Lâm, để bên đó gấp rút tách rời virus cho Viên Mục Dĩ.

Thật ra không cần cậu ta giục thì Đoàn Phong cũng đã nói hết tình hình bên này cho tổng giám đốc Lâm biết rồi. Phía bên đó cũng đã chuẩn bị xong, chỉ cần bọn họ vừa về đến là lập tức tiến hành chữa trị.

Quan trọng là kết quả sau cùng... chẳng ai có thể đoán được.

Trên đường về Viên Mục Dĩ gọi điện cho Diệp Dĩ Ngụy, mấy hôm nay đi công tác vẫn chưa có cơ hội gọi điện cho người ta, đúng là hơi xấu hổ.

Chương 88: Biến dị

Viên Mục Dã đoán rằng lần này có trở về thì chắc cũng không thể về nhà ngay được, cho nên cậu nói qua tình hình cho pháp y Diệp biết, đồng thời nhờ anh ta chăm sóc Kim Bảo vài ngày.

Còn chuyện mình bị lây nhiễm virus, Viên Mục Dã cũng không nói với Diệp Dĩ Ngụy, bởi vì cậu không biết chuyện này có được phép nói cho pháp y Diệp biết không. Cho nên Viên Mục Dã chỉ nói qua điện thoại là công việc phát sinh một chút chuyện ngoài ý muốn, chắc phải vài ngày nữa mới có thể quay về.

Sau khi đập máy, Viên Mục Dã nghe thấy Đoàn Phong cười hỏi: “Là người bạn giúp cậu nuôi chó à?”

Viên Mục Dã nghĩ thầm trong lòng, Diệp Dĩ Ngụy có tính là bạn của mình không nhỉ? Ủ, xem như vậy đi. Thế là cậu gật nhẹ đầu: “Ủ, là anh ta... Bạn bè của tôi không nhiều nên trong khoảng thời gian ngắn không tìm được ai giúp chăm sóc Kim Bảo.”

Không ngờ Đoàn Phong lại bảo: “Sau này khi gặp tình huống như vậy thì cậu có thể đưa chó đến số 54, để đầu bếp Lưu chăm nó giúp cậu là được, con sóc mà cậu đưa Nam Nam cũng là nhờ ông ấy chăm sóc mấy ngày qua đấy.”

Viên Mục Dã cười không nói gì, cậu biết con sóc nhỏ không thể so sánh với con chó to được, đầu bếp Lưu đã khá cao tuổi, nhờ mà bị Kim Bảo làm cho té ngã thì rất phiền phức. So sánh kiểu này thì cậu càng yên tâm hơn khi giao nó cho Diệp Dĩ Ngụy chăm sóc.

Lúc trở lại số 54, tiến sĩ Lâm đã về sớm hơn bọn họ. Đầu tiên anh ta xét nghiệm máu cho Viên Mục Dã để xem virus trong cơ thể cậu có giống với trong cơ thể hai người Lam, Lý không.

Nhưng kết quả xét nghiệm lại làm tất cả mọi người đều giật mình, virus trong người Viên Mục Dã đã xuất hiện biến dị rất

rõ ràng, nó khác hoàn toàn với virus được rút ra trước đó từ hai người Lam và Lý.

Tất cả mọi người không hề nghĩ đến kết quả này, bởi vì trước khi bọn họ vội vàng quay về thì tiến sĩ Lâm đã dùng mẫu virus để thí nghiệm trên động vật. Thí nghiệm chứng minh là hoàn toàn có thể bóc tách virus. Nhưng bây giờ virus trong cơ thể Viên Mục Dã lại xuất hiện biến dị, vậy những thí nghiệm trước đây đều lãng phí.

“Là do thuốc ức chế virus gây ra à?” Đoàn Phong cau mày hỏi tiến sĩ Lâm.

Tiến sĩ Lâm lắc đầu, đáp: “Hiện giờ khó mà nói được, có thể là lý do này, cũng có thể liên quan đến người bị nhiễm, bởi vì trước đó tôi cũng đã dùng thuốc ức chế trên động vật, nhưng chưa từng xuất hiện tình huống biến dị bao giờ.”

Đoàn Phong suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Với tình huống bây giờ của cậu ấy thì còn có thể tiến hành bóc tách virus không?”

Tiến sĩ Lâm thở dài: “Với tình huống bây giờ của Viên Mục Dã, tốt nhất vẫn không nên mạo hiểm, đợi tôi rút mẫu máu từ cơ thể cậu ấy ra rồi làm vài lần thí nghiệm mới tính tiếp được. Hơn nữa tôi quan sát tình trạng hiện giờ của Viên Mục Dã, dường như con virus này không ảnh hưởng quá nhiều đến cậu ta...”

“Không phải như thế... Từ lúc bị cắn đến giờ Viên Mục Dã không hề cảm thấy đói, thậm chí nhìn thấy đồ ăn lại không hề muốn ăn, đây mà gọi là không bị ảnh hưởng à?” Đoàn Phong hỏi ngược lại.

Tiến sĩ Lâm cười, đáp: “Không thể không có một chút ảnh hưởng nào được, nếu như tôi không đoán sai, thân thể cậu ấy sẽ lần lượt xuất hiện một chút thay đổi về sinh lý, nhưng tôi tin rằng có thể khắc phục được những vấn đề này... Về điều này thì chắc cậu là người có quyền lên tiếng nhất, cậu có thể hướng dẫn Tiểu Viên một chút.”

Nghe tiến sĩ Lâm nói như vậy, Đoàn Phong đột nhiên sầm mặt, trong mắt hiện lên sự hung ác. Tiến sĩ Lâm lập tức nói tránh đi: “Không muốn ăn không có nghĩa là không ăn được, điều

này cũng giống với chuyện bệnh nhân uống thuốc vậy. Chỉ cần có thể sống... dù thuốc khó uống vẫn có thể nuốt xuống, vì người ta cho rằng thuốc đó có thể cứu mạng.”

Lúc này Viên Mục Dã đang cởi trần nằm trong phòng thí nghiệm tại số 54, trên người cậu treo đầy dây dẫn và điện cực đủ mọi màu sắc, mặc dù vừa rồi tổng giám đốc Lâm nhìn số liệu kiểm tra xong không nói rõ tình huống cho Viên Mục Dã biết, nhưng từ nét mặt của anh ta, cậu có thể nhận ra kết quả không quá lạc quan.

Tăng Nam Nam đi đến giúp Viên Mục Dã gỡ điện cực trên người ra và nói: “Tổng giám đốc Lâm nói có thể đi rồi, tôi dẫn anh đi ăn gì trước đã.”

Viên Mục Dã vừa nghĩ đến chuyện ăn cơm là trong lòng lại thấy buồn nôn, cậu lắc đầu theo bản năng: “Không cần, bây giờ tôi không thấy đói...”

Tăng Nam Nam nghe lời cậu nói mà thân hình cứng lại một chút, sau đó quay đầu lạnh lùng bảo cậu: “Đợi đến lúc anh muốn ăn rồi mới đi ăn thì chắc anh đã chết đói vì thiếu dinh dưỡng từ lâu rồi.”

Viên Mục Dã thấy cũng có lý, nghĩ lại thì dường như lâu rồi cậu không nghiêm túc ăn một cái gì, trước đó toàn ăn kiểu đói phó, ăn cũng không nhiều nên chỉ miễn cưỡng duy trì năng lượng tiêu hao.

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã đành chấp nhận đi theo Tăng Nam Nam tới nhà ăn... Vừa vào cậu đã thấy đám Hoắc Nhiễm chờ sẵn ở đó từ lâu. Trước đây Viên Mục Dã cũng đã ăn ở chỗ này vài lần, tuy chất lượng có hơn nhà ăn ở đơn vị cũ, nhưng cũng chỉ hơn một chút mà thôi.

Không ngờ hôm nay không biết vì sao, cơm nước thịnh soạn hơn nhiều, chất lượng đề cao vài lần. Đồ ăn vừa bê lên, Trương Khai và Trương Đại Quân ai nấy đều xoa tay xoa chân, nếu như không phải Đoàn Phong còn chưa đến chắc bọn họ đã cầm đầu ăn rồi.

“Thức ăn hôm nay hơi khác...” Hoắc Nhiễm là người khá tinh tế nên thấy hơi lạ bèn hỏi.

Tằng Nam Nam vừa nhìn là biết nên lạnh lùng nói: “Có ăn thì ăn đi, cậu xem Trương Khai và Trương Đại Quân đâu có nói lung tung nhiều đến thế.”

Hoắc Nhiễm nghe mà cảm thấy hơi không phục: “Không phải dịp năm mới, không phải ngày lễ, đội trưởng Đoàn không có việc gì mà lại nịnh nọt, chắc chắn không phải lừa đảo thì khẳng định làm gì xấu đây!”

Hoắc Nhiễm vừa dứt lời, giọng nói của Đoàn Phong đã vang lên ở cửa: “Tên nhóc thôi này, tôi mà còn cần nịnh nọt các cậu à!”

Hoắc Nhiễm nói xấu đội trưởng Đoàn nhưng bị tóm gọn, cậu ta uôn lưỡi ba lần rồi nói lại: “Em nói bác Lưu đấy chứ, đâu có nói anh...”

“Biến, tiêu chuẩn cơm nước là bác Lưu sắp xếp à?” Đoàn Phong cười mắng.

Sau khi Đoàn Phong ngồi xuống, mọi người bắt đầu động đũa, nhưng Viên Mục Dã lại nhìn món ăn trên bàn với vẻ mặt “chán ngán”, rồi chậm chạp không động đũa.

“Sao thế? Không hợp khẩu vị à?” Đoàn Phong quay đầu hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu, miễn cưỡng gấp lên một miếng sườn, do dự một chút cuối cùng vẫn cho vào miệng... Cũng may lần này không phun ra máu như lần trước, Viên Mục Dã nhai một hai cái rồi nuốt luôn cả miếng xuống.

Trương Khai ở bên cạnh nhìn mà không chịu được, cậu ta thấy lạ bèn hỏi: “Sườn lợn rán ngon như vậy, sao anh cứ như đang uống thuốc đắng vậy? Anh có biết sườn bây giờ bao nhiêu tiền một cân không? Đúng là phí của trời!”

Viên Mục Dã cười xấu hổ: “Gần đây tôi ăn không thấy ngon, tôi vẫn thích một chút thức ăn chay thanh đạm.”

Đoàn Phong nghe vậy thì đẩy một đĩa rau xanh xào nấm đến trước mặt Viên Mục Dã và bảo: “Cái này khá hợp khẩu vị của cậu đấy, ăn nhiều mấy miếng đi...”

Chương 89: Người mang mầm bệnh

Viên Mục Dã đang muốn đợi một lúc nữa mới ăn, nhưng Đoàn Phong lại nhìn chăm chăm vào cậu, thế là cậu đành kiên trì gắp một miếng nấm hương nhét vào miệng, lần này đến cả nhai cũng không làm mà nuốt luôn.

Bởi vì miếng nấm này hơi to, Viên Mục Dã suýt nữa bị nghẹn, Hoắc Nhiễm ở bên cạnh đưa ngay một cốc nước mới giúp Viên Mục Dã miễn cưỡng nuốt nó xuống. Lần này đến cả người không có đầu óc như Trương Khai cũng không nhịn được, cậu ta nhìn Viên Mục Dã chăm chăm rồi nói: “Viên, anh định đi xuất gia chắc, tại sao cái gì cũng không thích ăn vậy!”

Viên Mục Dã thầm cười khở, kể cả xuất gia cũng phải ăn cơm chứ, nhưng bây giờ cậu thật sự không nuốt được thứ gì hết.

Đúng lúc này, đầu bếp Lưu bê một bát chứa thứ gì đó đen sì đen và đặt ngay trước mặt Viên Mục Dã: “Tiểu Viên, đây là tôi dựa theo thực đơn của tổng giám đốc Lâm để làm cho cậu bát canh dinh dưỡng, cậu thử uống xem có hợp khẩu vị không?”

Đôi mắt với ánh mắt sốt ruột của cả đám người, Viên Mục Dã chỉ có thể một lần nữa cố uống một ngụm... Không ngờ lần này không khó uống như mấy lần trước đó, Viên Mục Dã lại uống thêm một ngụm rồi nói: “Mùi vị này không tồi, uống rất ngon.”

Không ngờ đầu bếp Lưu nghe xong khoe miệng lại hơi nhăn một cái, sau đó bất đắc dĩ nhìn Đoàn Phong, anh ta cũng hết cách, nhún vai đáp: “Đúng vậy, cuối cùng cũng có thể ăn một miếng.”

Trương Đại Quân ngồi đối diện với Viên Mục Dã nhìn thấy rất cuộc cũng có thứ làm cậu thích ăn, thì rất tò mò không biết đây là bát canh dinh dưỡng gì, anh ta yêu cầu Viên Mục Dã

nhất định phải để phần cho mình một ít. Viên Mục Dã nghe vậy cũng hào phóng đẩy bát canh đến cho anh ta uống.

Sau khi Trương Đại Quân uống một ngụm, vẻ mặt anh ta cực kỳ quái dị, giống như hết sức miễn cưỡng mới nuốt được. Trương Khai còn liên tục hỏi: “Thế nào, có mùi vị gì? Có phải còn ngon hơn sụn hào hải vị không?”

Không ngờ Trương Đại Quân lại liên tục lắc đầu: “Ăn ngon cái bà cậu ấy, chả có mùi vị gì cả, còn hơi tanh nữa... Đây mà là canh dinh dưỡng à? Viên, cái này mà cậu cũng nuốt được?”

Viên Mục Dã cười ngu ngơ: “Khẩu vị của tôi bây giờ vô cùng thanh đạm, tôi thích ăn mấy thứ đồ không có mùi vị gì cả...”

Trương Khai vẫn không tin, cậu ta giữ chặt đầu bếp Lưu rồi hỏi: “Bác Lưu, đây là bát canh gì vậy?”

Lúc này đầu bếp Lưu cũng cười nhắc nhó: “Tôi dựa vào thực đơn mà tiến sĩ Lâm đưa, trộn dinh dưỡng thành cháo và không thêm bất cứ gia vị gì...”

Viên Mục Dã nghe vậy mà thầm giật mình, cậu vội quay đầu nhìn Đoàn Phong và ra hiệu hỏi xem đây là có chuyện gì xảy ra?

Đoàn Phong cười đáp: “Tổng giám đốc Lâm nói đầu lưỡi cậu bây giờ rất nhạy cảm, nó vô cùng mẫn cảm với mùi vị nên khi ăn đồ ăn bình thường mới cảm thấy khó nuốt... Còn thực đơn anh ta đưa cho đầu bếp Lưu thật ra là danh sách dinh dưỡng mà thân thể cậu cần bổ sung, không có công thức bí mật nào. Nếu như muốn nói có bí mật, đó chính là không được thả bất cứ gia vị kích thích vị giác nào vào.”

Viên Mục Dã nghe xong bèn nhìn vào bát canh dinh dưỡng màu đen, sau đó yên lặng ăn nốt nửa bát còn lại. Những người khác nghe Đoàn Phong nói xong thì đều mất đi hứng thú với bát canh dinh dưỡng này, họ tập trung ăn những món ngon trên bàn.

Nhưng chỉ có Viên Mục Dã là tự mình biết, cậu không tin dù chỉ một chữ trong lời nói của Đoàn Phong... Đúng là đầu lưỡi của Viên Mục Dã bây giờ rất mẫn cảm nên có thể nuốt được loại thức ăn không có hương vị này. Nhưng trong lòng Viên

Mục Dã rất rõ, mình không ăn được không phải vì hương vị mà là do cậu không thấy đói!

Đối với một người không thấy đói, dù có đặt cả bàn Mãn Hán Toàn Tích trước mặt thì người đó cũng không ăn được. Viên Mục Dã bây giờ có thể ăn được bát canh dinh dưỡng này, hoàn toàn vì không coi nó là đồ ăn mà chỉ xem như là nước hoặc coi nó thành thuốc, là thứ thuốc dinh dưỡng không ăn sẽ chết, mà không phải là một món ngon có thể khiến người ăn sung sướng.

Sau khi ăn cơm xong, tiến sĩ Lâm gọi Viên Mục Dã vào phòng làm việc của mình, dường như muốn nói tình trạng cơ thể của cậu. Nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng, Viên Mục Dã đã hỏi thẳng: “Tổng giám đốc Lâm, không cần nói mấy câu an ủi, anh chỉ cần nói sự thật cho tôi biết, tôi còn bao nhiêu thời gian nữa là được?”

Tiến sĩ Lâm rất ngạc nhiên, anh ta cười nói: “Đề cậu phải khẩn trương rồi, chuyện không đến mức nghiêm trọng như vậy đâu... Đúng là bây giờ virus trong cơ thể cậu xuất hiện biến dị, cho nên không thể bóc tách được, nhưng điều này cũng chỉ là tạm thời thôi, chúng tôi đang dùng mẫu virus trong người cậu làm thí nghiệm, nhất định sẽ tìm ra cách để giải quyết.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vậy là tốt rồi... Nghe anh nói như vậy thì tôi yên tâm, tôi có thể về nhà không?”

Tiến sĩ Lâm suy nghĩ rồi nói: “Đương nhiên là được, nhưng cậu phải nhớ kĩ, cậu bây giờ là một người mang mầm bệnh, cái này cũng giống như viêm gan hoặc HIV vậy, máu của cậu có khả năng truyền nhiễm, cho nên...”

“Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ chú ý.” Giọng Viên Mục Dã hơi trầm xuống.

Tiến sĩ Lâm than nhẹ: “Cậu cũng không cần quá áp lực, tôi sẽ nhanh chóng tìm cách giải quyết. Đúng rồi, cậu bây giờ ngoại trừ không muốn ăn đồ ăn ra thì còn thấy trên người có chỗ nào lạ nữa không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Trước mắt chỉ có điều đó thôi... Còn sau này xuất hiện phản ứng nào khác thường thì tôi không nói trước được.”

“Không sao, cậu không cần quá lo, có vấn đề nào thì chúng ta sẽ giải quyết vấn đề đó, cậu xem không phải chúng ta đã giải quyết được chuyện cậu ăn không ngon sao? Đến lúc đó gặp chiêu phá chiêu!” Tiên sĩ Lâm nói.

Ra khỏi phòng của tiên sĩ Lâm, Viên Mục Dã thoáng nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ tối, cậu định đi gặp Đoàn Phong để nói cho anh ta biết là mình muốn về nhà trước...

Không ngờ Viên Mục Dã vừa mới lên tầng bốn thì khung cảnh quen thuộc lại biến mất một lần nữa, thay vào đó là kiến trúc cũ kỹ mà Viên Mục Dã nhìn thấy lần trước... Cậu ngạc nhiên mấy giây, sau đó bất đắc dĩ thở dài.

Đây là lần thứ hai Viên Mục Dã nhìn thấy cảnh tượng này, cho nên cậu không ngạc nhiên như lần trước mà đứng tại đầu hành lang chờ cảnh tượng lần trước xuất hiện. Âm thanh tra tấn, tiếng gầm gừ, hai binh sĩ với khuôn mặt mờ hồ, tất cả đều xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã, cậu cũng không cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn những “Oan hồn” này diễn lại lịch sử năm đó.

Đến tận lúc căn phòng 4015 lại truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết, Viên Mục Dã đi đến cạnh cửa vì cậu muốn nhìn thử xem người đàn ông có thể nhẹ nhàng kéo đứt dây thừng đó là ai?

Sau khi chờ một lúc, người đàn ông cả người đầy máu kia đúng là đã đi ra khỏi phòng, hắn trông giống như ác quỷ từ Địa Ngục trở về, cả người đầy sát khí, khiến những người gặp được chỉ muốn trốn ngay lập tức.

Chương 90: Mùi lạ

Lần này Viên Mục Dã cẩn thận quan sát đặc điểm hình dáng của người này. Hắn có vóc dáng khoảng hơn một mét tám, cao hơn Viên Mục Dã một chút, trên người mặc một chiếc áo khoác ngắn có vạt màu xanh, dưới chân là một đôi giày đã cũ, nhìn qua biết ngay đây là một người luyện võ.

Tiểu là trên mặt người này đầy máu đen cho nên trong nháy mắt Viên Mục Dã không nhìn rõ được khuôn mặt của hắn, thế là cậu tò mò đi theo sau lưng người đàn ông này để xem sau đó hắn đã làm gì? Từ trường tư duy còn sót lại ở đây có thuộc về hắn hay không?

Không biết tại vì sao mà Viên Mục Dã luôn cảm thấy ánh mắt hung tàn của người đàn ông này có đôi chút quen thuộc, dường như cậu đã gặp ở đâu rồi? Nhưng khi Viên Mục Dã lục lại toàn bộ trí nhớ có quan hệ với tội phạm trong đầu mình thì xác nhận là không hề có người này.

Không ngờ đúng lúc này, cửa phòng 4015 đột nhiên bị mở ra, một người áo đen đầu đầy máu lão đảo chạy ra rồi hét to: “Người đầu mau đến đây, phạm nhân chạy trốn rồi!”

Người kia lúc đầu cũng định rời đi nhưng nghe thấy thế lại lập tức quay về, tiếp đó hắn bóp ngay lấy cổ người áo đen kia, một tiếng “Rắc” vang lên, người đàn ông áo đen nháy mắt đã tắt thở.

Sức mạnh đôi tay của người này đúng là khủng khiếp, vậy mà có thể dùng một tay bóp gãy cổ người khác... Mặc dù có rất nhiều cao thủ trong phim ảnh có thể dễ dàng thực hiện, nhưng dù sao đó cũng là đóng phim, trên thực tế rất ít người có thể làm được.

Nhưng điều làm Viên Mục Dã giật mình không phải là điều này, mà đó là ánh mắt của người đàn ông kia lúc giết người... Cuối cùng thì cậu cũng nhớ ra đã gặp người này ở chỗ nào!

Đúng lúc này cậu bỗng nghe thấy giọng nói của Trương Khai vang lên sau lưng: “Viên, anh đứng đây một mình làm gì thế, tối om thế này mà không bật đèn lên!”

Ngay sau đó là một tiếng “Tách”, đèn trong hành lang sáng lên, Viên Mục Dĩ quay đầu nhìn thì thấy Đoàn Phong và Trương Khai đang đứng sau lưng mình, mà đáng vốc và ánh mắt của người đàn ông kia trong nháy mắt... đã hòa vào người Đoàn Phong.

Trong lòng Viên Mục Dĩ giật “thót” một cái, cậu tin vào phán đoán của mình. Làm cảnh sát hình sự đã nhiều năm nên cũng phải có một chút sức quan sát, lúc Đoàn Phong xử lý những người lây nhiễm cũng có ánh mắt đó, Viên Mục Dĩ chắc chắn mình không hề nhớ nhầm.

Nhưng cảnh tượng vừa nãy Viên Mục Dĩ nhìn thấy ít nhất cũng phải bảy, tám mươi năm trước, tại sao cậu lại có thể nhìn thấy bóng dáng Đoàn Phong ở trong cảnh tượng đó được? Điều này... đâu hợp lý? Chẳng lẽ là tổ tiên của Đoàn Phong?

Trương Khai thấy Viên Mục Dĩ vẫn đứng sững tại chỗ thì đi tới khua khua tay trước mắt cậu: “Này! Nghĩ gì thế? Sao đứng ngây ra đây vậy?”

Lúc này Viên Mục Dĩ vội vàng điều chỉnh tốt trạng thái của mình rồi nói: “À, không có gì. Cái này... Đội trưởng Đoàn, nếu không có việc gì thì tôi về nhà trước đây!”

Đoàn Phong nhìn về phía Viên Mục Dĩ, trong mắt anh ta thoáng có một tia nghi ngờ: “Về đi, nhưng giờ cũng hơi muộn rồi, để Trương Khai đưa cậu về...”

Vì để che giấu sự giật mình trong lòng, Viên Mục Dĩ liên tục xua tay: “Không cần không cần, tôi tự mình lái xe cũng được!”

Trương Khai ôm vai Viên Mục Dĩ: “Đừng khách sáo với tôi như thế! Đi, tôi đưa anh...”

Lúc Viên Mục Dĩ đi ngang qua người Đoàn Phong, trong nháy mắt khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, cả hai đều biết ai cũng ẩn giấu một bí mật nhỏ mà người khác không biết...

Trên đường về, Trương Khai liên tục mở máy “lái nhà lái nhái”, nhưng Viên Mục Dĩ hầu như không nghe thấy gì cả, bởi

vì trong đầu cậu bây giờ đang tràn ngập dáng vẻ của người đàn ông bí ẩn trong ảo cảnh kia.

“Viên? Anh đang nghĩ gì vậy? Sao cứ không tập trung thế?”
Trương Khai thấy lạ bèn hỏi.

Viên Mục Dã phục hồi tinh thần lại rồi vội trả lời: “Không có gì, tôi cảm thấy hơi mệt nên không được tập trung lắm.”

Trương Khai khẩn trương: “Anh đừng quá lo về chuyện thuốc ức chế virus, chắc chắn tổng giám đốc Lâm sẽ có biện pháp, nhưng nếu trên người xuất hiện chỗ nào khác lạ thì nhất định phải nói với chúng tôi ngay, biết không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, biết rồi, yên tâm đi. Đúng rồi, cậu đến số 54 lâu chưa?”

Trương Khai không ngờ Viên Mục Dã lại hỏi chuyện này, cậu ta vừa cười vừa trả lời: “Tôi? Tôi đến khá sớm... Vừa tốt nghiệp trung học đã đến số 54, không giống Hoắc Nhiễm, học hết đại học mới tiến vào.”

“Vậy chắc Hoắc Nhiễm cũng mới đến chưa lâu hả?” Viên Mục Dã hỏi.

Trương Khai suy nghĩ rồi đáp: “Cậu ta tới được bốn, năm năm rồi...”

Viên Mục Dã hơi giật mình: “Chẳng phải cậu bảo cậu ấy tốt nghiệp đại học xong mới đến à?”

“Tên nhóc đó cũng không phải người bình thường đâu, vào năm thứ hai đã thi đỗ vào ban thiếu niên do tổng giám đốc Lâm chủ trì, đến năm 17 tuổi đã tốt nghiệp đại học.” Trương Khai nhăn nhó.

“Ban thiếu niên...” Viên Mục Dã khẽ lặp lại một lần, bởi vì cái từ này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ với cậu, giống như đã xuất hiện ở kiếp trước vậy.

Nếu như năm đó Lâm Sâm không chết, vận mệnh của Viên Mục Dã chưa biết chừng cũng giống Hoắc Nhiễm, chỉ tiếc cuộc đời không thể đoán trước được... Nghĩ đến đây Viên Mục Dã lại hỏi tiếp: “Đội trưởng Đoàn đến số 54 lâu chưa?”

Trương Khai suy nghĩ rồi đáp: “Anh ấy á? Anh ấy còn đến sớm nữa, sớm hơn tất cả chúng tôi! Nghe nói trước đây anh ấy

ở cùng với tiến sĩ Lâm già, sau này ông ấy bất ngờ qua đời... Anh ấy mới đi theo tiến sĩ Lâm trẻ.”

“Tiến sĩ Lâm già?” Viên Mục Dã nhướng mày hỏi lại.

“Ừ, chính là cha của tổng giám đốc Lâm đó.” Trương Khai xác nhận.

Viên Mục Dã không hỏi thêm gì nữa vì cậu biết có hỏi cũng chưa chắc đã biết được thêm cái gì...

Chiếc xe rất nhanh đã chạy đến trước căn nhà của Viên Mục Dã, cậu mở cửa rồi nói “Mai gặp nhé”, sau đó tự mình xuống xe.

Viên Mục Dã cứ nghĩ vừa mở cửa sẽ có một cái bóng vàng nhiệt tình nhào đến, vậy mà lúc mở ra bên trong lại rất yên tĩnh, làm gì thấy bóng dáng Kim Bảo? Viên Mục Dã thoáng nhìn thời gian, đã sắp đến mười một giờ, chẳng lẽ thời gian này Diệp Dĩ Nguy đang đưa con chó đi dạo?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhìn bốn phía để thăm dò tình huống trong nhà, cậu phát hiện nó sạch đến mức kinh người, ngay cả trước khi có Kim Bảo cũng không sạch sẽ đến thế... Sau đó Viên Mục Dã mở cửa phòng ra, đúng là không thấy bộ trang bị để dắt Kim Bảo ra ngoài đâu nữa.

Thật ra vừa vào trong phòng, Viên Mục Dã đã ngửi thấy một mùi lạ, đó là mùi nước hoa đàn ông lưu lại, trong đó còn kèm thêm mùi Formalin. Xem ra mỗi lần pháp y Diệp tới đều sẽ ở lại một thời gian, nếu không sẽ không lưu lại mấy mùi này.

Trong lúc cậu đang nghĩ ngợi, cửa sân đột ngột bị mở ra, một cái bóng vàng vọt vào nhanh như điện, không biết có phải con chó này lại béo thêm vài cân không mà suýt nữa làm Viên Mục Dã ngã ngựa...

Kim Bảo hưng phấn ngửi ngửi mùi trên người Viên Mục Dã, dường như nó muốn thông qua mùi này để biết mấy ngày qua Viên Mục Dã đã đi chỗ nào.

Chương 91: Quen thuộc

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy đi tới và cười nói với cậu: “Chẳng phải cậu nói qua điện thoại là mấy ngày nữa mới về à? Nếu biết trước cậu về sớm thế này thì lúc này tôi đã mua ít rượu thịt mang về! Ăn cơm tối chưa? Có muốn gọi thức ăn ngoài không?”

Viên Mục Dĩ đứng dậy, hơi ngượng ngùng bảo: “Không cần đâu, tôi đã ăn ở chỗ làm rồi, mấy ngày qua làm phiền anh quá... Muộn thế này mà còn đến dắt chó đi dạo, có phải vừa tan ca không?”

Diệp Dĩ Ngụy nhẹ nhàng sờ đầu Kim Bảo, anh ta nói: “Dĩ nhiên không phải, cậu cũng biết tình huống của phòng pháp y mà, nếu thật sự phải làm ca đêm thì chắc chắn là suốt đêm luôn, sao có thể về sớm thế này? Buổi tối tôi cũng rảnh nên dẫn nhóc con này đi xa một chút.”

Viên Mục Dĩ vội mời Diệp Dĩ Ngụy ngồi xuống còn mình đi pha trà, nhưng tay cậu vừa chạm vào cửa tủ thì mới nhớ ra là trà trong nhà mình đã hết rồi. Nhưng lúc này tay cũng đã vươn ra, cậu đành phải mở ra trước rồi tính sau.

Không ngờ Viên Mục Dĩ vừa mở tủ ra xem thì thấy bên trong đầy trà xanh mà cậu thường uống, thậm chí còn có thêm một hộp hồng trà của Anh và một hộp cà phê hòa tan...

Diệp Dĩ Ngụy quen tay mở một ngăn tủ khác ra lấy một chiếc cốc, anh ta nói: “Muộn thế rồi đừng uống trà, uống cốc sữa nóng đi!” Anh ta nói xong thì đi đến tủ lạnh lấy một hộp sữa tươi rót vào trong cốc, tiếp đó bỏ nó vào trong lò vi sóng.

Viên Mục Dĩ nhìn một loạt cử động của Diệp Dĩ Ngụy, nếu không biết còn tưởng rằng đây là nhà anh ta đây. Xem ra trong thời gian qua vị pháp y Diệp này không hề coi mình là người ngoài! Nghĩ đến đây Viên Mục Dĩ cười, lắc đầu rồi nói: “Đúng là anh biết sống hơn tôi...”

Sau đó Diệp Dĩ Ngụy nhanh chóng làm cho mình một cốc cà phê, anh ta nhấp một ngụm rồi mới nói: “Biết căn nhà này của cậu thiếu thứ gì không?”

“Anh đừng nói là thiếu một nữ chủ nhân nhé!” Viên Mục Dĩ nói đùa.

Diệp Dĩ Ngụy cười: “Ừ... Thiếu nữ chủ nhân thì phải xem cậu có nhu cầu này không, nhưng trong căn nhà này đúng là thiếu sự ấm áp, nói thẳng ra là không có không khí gia đình.”

“Không khí gia đình?” Viên Mục Dĩ nhìn ngôi nhà của mình, mặc dù không đến mức chỉ có bốn bức tường nhưng cũng khá giống khách sạn, không hề có cảm giác đang sống ở nhà.

Không ngờ lúc này Kim Bảo giống như không đồng tình mà ưỡn tay Viên Mục Dĩ, cậu thấy thế bèn khẽ cười nói: “Trước đây đúng là không có, nhưng bây giờ đã tốt hơn rất nhiều... Anh nhìn đi, trong nhà giờ thêm một con chó giữ nhà, trong phòng cũng thêm một người bạn là anh, đây chính là tiến bộ đấy.”

“Vậy cũng có lý... Đúng rồi, không phải lúc trước cậu nói có một chút chuyện ngoài ý muốn sao? Xảy ra chuyện gì thế? Có giải quyết thuận lợi không?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Viên Mục Dĩ cũng không biết phải trả lời vấn đề này thế nào, cậu khẽ than: “Không có gì đâu, chỉ là giữa chừng xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng đã giải quyết rồi.”

Diệp Dĩ Ngụy liếc mắt nhìn băng vải lộ ra trên cánh tay trái của Viên Mục Dĩ, anh ta nhướn mày: “Cậu bị thương à?”

Viên Mục Dĩ nhấc tay trái của mình lên rồi đáp: “Ừ, vết thương nhỏ thôi, đã khâu vài mũi vào rồi...”

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy nghe xong không nói thêm câu nào mà tiến thẳng đến và tháo băng trên cổ tay Viên Mục Dĩ ra, đến khi Viên Mục Dĩ kịp phản ứng thì vết thương trông hơi kinh khủng kia đã hiện ra trước mắt Diệp Dĩ Ngụy.

“Vết thương này...” Diệp Dĩ Ngụy nghi ngờ hỏi.

Viên Mục Dĩ biết đối phương là pháp y nên không thể lừa dối được, cậu đành nói thật: “Bị người cắn... Không có gì đâu, vết thương nhỏ thôi.”

Nhưng Diệp Dĩ Nguy không dễ dàng bỏ qua như vậy, anh ta nhìn chăm chăm vào cổ tay Viên Mục Dã một lúc rồi nói: “Vết cắn này không hề nhẹ, người có đầu óc bình thường chắc chắn không thể làm được, là người bị bệnh tâm thần hay bị bệnh chó dại thế?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Cứ tính là một người có đầu óc không bình thường đi, đã không sao cả và cũng sắp lành rồi.”

Diệp Dĩ Nguy gật đầu: “Ừ, vết thương đã bắt đầu khép lại, chỉ tiếc trình độ khâu vết thương của bác sĩ không ổn, có thể để lại một vết sẹo rất rõ.”

Viên Mục Dã tỏ ra không quan tâm: “Có một vết sẹo cũng... không quan trọng đâu.”

Lúc này Diệp Dĩ Nguy nhẹ nhàng từ tốn băng bó lại vết thương trên cổ tay cho Viên Mục Dã, sau đó anh ta thở dài: “Hai ngày nữa có thể cắt chỉ, đến lúc đó để tôi giúp cậu bỏ nó đi, hy vọng có thể phục hồi được...”

Viên Mục Dã vừa định nói không cần phiền toái như vậy, bỗng lò vi sóng phát ra một tiếng “ding”. Cậu đứng dậy chuẩn bị đi lấy, không ngờ Diệp Dĩ Nguy còn nhanh hơn một bước mà mở lò vi sóng ra...

“Uống xong rồi ngủ sớm một chút đi, tôi sẽ không quấy rầy nữa... Sau này mà cần giúp đỡ thì gọi điện thoại cho tôi.”

Diệp Dĩ Nguy nói xong bèn chuẩn bị rời đi, không ngờ đúng lúc này Kim Bảo vẫn đang nằm rạp trên mặt đất lại bất ngờ đứng dậy, dường như là muốn đi cùng anh ta.

Viên Mục Dã thấy thế lập tức im lặng, đúng là có sữa thì chính là mẹ mà, mới cho nó ăn có vài ngày thôi mà đã muốn đi theo người ta rồi!

Diệp Dĩ Nguy bèn sờ lên trán Kim Bảo rồi nhẹ nhàng nói: “Ngoan nghe lời nào, hai ngày nữa tao sẽ đến thăm mày...” Anh ta nói xong thì nhìn Viên Mục Dã rồi nói: “Đi đây...”

Sau khi Diệp Dĩ Nguy rời đi, Viên Mục Dã mới nhớ ra chuyện anh ta chưa trả lại chìa khóa nhà... Nhưng loại chuyện này nếu người ta không chủ động trả, Viên Mục Dã cũng ngại đòi.

Nhưng Viên Mục Dĩ chợt cười và lắc đầu, thâm nghĩ không trả thì thôi vậy, biết đâu ngày nào đó mình lại phải nhờ người ta, hơn nữa trong nhà cũng không có gì phải giấu giếm, cũng chẳng có vật gì quý cả, mình cần gì mà phải ngại chứ.

Đến cả con chó như Kim Bảo mới mấy ngày không gặp đã không nhận chủ rồi! Nghĩ đến đây Viên Mục Dĩ túm lấy đầu Kim Bảo và nói: “Tên phản bội này, pháp y Diệp tốt với mày như thế cơ à? Tao về rồi mà mày còn muốn đi cùng anh ta?”

Kim Bảo nghe xong nháy nháy mắt, nó ấy vậy mà lại thờ dài, sau đó quay đầu trở về ổ chó của mình để nằm xuống, trông vẻ mặt như chấp nhận số phận vậy. Xem ra mấy ngày qua đi theo pháp y Diệp, con chó này đúng là rất sung sướng!

Viên Mục Dĩ nhìn thoáng qua đồng hồ, đã không còn sớm nữa, nhiều ngày qua cậu không trở về chắc trong nhà rất bẩn, Viên Mục Dĩ muốn tranh thủ lúc mình chưa buồn ngủ để quét dọn một lần.

Nhưng vừa sờ tay vào thì cậu phát hiện trong phòng rất sạch, chắc có người vừa quét cách đây không lâu... Viên Mục Dĩ không ngờ pháp y Diệp lại có bệnh thích sạch sẽ đến mức này, ngay cả nhà người khác mà anh ta cũng không chịu được.

Sau khi rót cốc sữa bò vào bát cơm của Kim Bảo, Viên Mục Dĩ bèn lên giường nằm, cậu nghĩ phải ngủ một giấc thật ngon. Thật ra vẫn còn một triệu chứng mà Viên Mục Dĩ không nói với tiến sĩ Lâm và Đoàn Phong, đó chính là cậu không hề muốn ngủ...

Không phải trạng thái muốn ngủ mà không ngủ được, mà là Viên Mục Dĩ không hề cảm thấy buồn ngủ.

Chương 92: Thuốc ức chế virus tăng cường

Có điều ăn cái gì còn có thể cố được, nhưng ngủ thì không, nên Viên Mục Dã nằm trên giường, cố ép bản thân chìm vào giấc ngủ... nhưng ép mình đi ngủ không đơn giản như ép mình ăn. Vừa nhắm mắt cậu đã nhìn thấy ánh mắt giống hệt của Đoàn Phong kia.

Hắn là ai? Hắn và Đoàn Phong có quan hệ như thế nào? Tại sao trong căn nhà số 54 lại còn sót lại từ trường tư duy của hắn? Từng vấn đề cứ lần lượt lặp lại trong đầu Viên Mục Dã, khiến cậu mãi không ngủ được.

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, Viên Mục Dã cảm thấy mình đã lơ mơ ngủ thiếp đi... nhưng cậu nhanh chóng bị một cơn ác mộng dựng dậy. Trong nháy mắt tỉnh lại, Viên Mục Dã cảm thấy tim mình đập dồn dập, không giống tốc độ tim đập của người bình thường.

Viên Mục Dã ngồi trên giường một lúc lâu, nhịp tim mới dần ổn định lại, nhưng toàn thân cậu đã đầy mồ hôi. Viên Mục Dã luôn cho rằng mình là người ngay thẳng nên ít khi gặp ác mộng, thế nhưng ác mộng khi này quá mức chân thật, nên mới khiến cậu tỉnh lại rồi mà vẫn còn sợ hãi thế này.

Trong mơ, cậu thấy da mình đang bắt đầu thối nát bong ra từng mảng lớn, cậu muốn cầu cứu thì nhìn thấy Đoàn Phong đang cầm dao chuyên dụng đi về phía mình... Giống hệt như những gì đã từng diễn ra, Đoàn Phong không những không cứu cậu, lại còn lộ ra ánh mắt khiến người khác sợ hãi.

Viên Mục Dã sợ hãi không ngừng chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn nằm trên bàn giải phẫu, bị Diệp Dĩ Nguy phanh ngực mổ bụng... Điều khiến Viên Mục Dã kinh hãi nhất là, trong giấc mơ, tất cả những người mà cậu quen biết đều trở nên vô cùng

lạ lắm, mỗi một người trong số họ đều muốn dồn cậu vào đường chết.

Viên Mục Dã không biết tại sao mình lại mơ giấc mơ như vậy, có lẽ đây chính là nỗi sợ hãi ở sâu trong lòng cậu! Mặc dù bên ngoài cậu tỏ ra như không có bạn bè cũng không sao, nhưng trên thực tế ở trong lòng cậu, thứ cậu quan tâm nhất lại chính là những thứ mà cậu tỏ ra không quan tâm đến.

Sáng sớm hôm sau, trời chưa sáng Viên Mục Dã đã dẫn Kim Bảo ra khỏi cửa, khiến cho nó còn tưởng rằng cậu chủ định dắt mình đi trốn!

Không ngờ một người một chó vừa mới đi dạo được một vòng, Viên Mục Dã đột nhiên nhận được tin nhắn, nội dung là Đoàn Phong bảo cậu từ hôm nay trở đi một ngày ba bữa ăn ở đơn vị, còn nói lát nữa sẽ đến đón cậu.

Không phải Viên Mục Dã không hiểu dụng ý của Đoàn Phong, có lẽ anh ta sợ cậu ở nhà một mình không chịu cơm nước tử tế, cho nên mới bắt cậu ngày ba bữa ăn ở nhà ăn của đơn vị...

Thật ra Viên Mục Dã cảm thấy Đoàn Phong hoàn toàn không cần phải làm như vậy, cái thứ thức ăn dinh dưỡng kia cũng không khó làm, chỉ cần không phải đồ đàn thì có thể tự làm ở nhà được, cần gì phải đến đơn vị ăn?

Nhưng không biết vì sao, gần đây Viên Mục Dã rất khó từ chối ý tốt của người khác, có đôi khi cậu còn hưởng thụ cảm giác có người quan tâm mình này... Một người lớn lên trong cô độc, kiêu gì cũng sẽ không tự chủ được mà dựa vào những nơi ấm áp.

Bởi vì sợ Trương Khai không đón được, cho nên Viên Mục Dã đành mang theo Kim Bảo về sớm, nhưng con chó này có vẻ không vui, vì mới đi được một chút. Sau khi về Viên Mục Dã đành phải bù cho nó một hộp thức ăn cho chó.

Lúc Trương Khai đến đón Viên Mục Dã, cậu khéo léo biểu thị rằng mình có thể tự nấu canh dinh dưỡng ở nhà, không nhất thiết phải để Trương Khai đến đón mình tới đơn vị ăn.

Kết quả Trương Khai cong môi nói: “Một người ăn cơm thì có gì ngon? Mọi người cùng nhau ăn, cho dù đồ ăn có khó ăn thế nào cũng thấy như mỹ vị.”

Viên Mục Dã nhướn chân mày: “Cậu chê đồ ăn đầu bếp Lưu nấu không ngon?”

“Đương nhiên không phải như vậy, tôi chỉ đang lấy ví dụ thế thôi...” Trương Khai vội vàng giải thích.

Lúc Viên Mục Dã và Trương Khai đi vào trong phòng ăn mới thấy mọi người đều đang chờ họ, nói chính xác hơn thì là đang chờ Viên Mục Dã, bởi vì nếu như Trương Khai không đi đón cậu, thì mọi người đã ăn lâu rồi.

“Viên lại đây, đang chờ cậu...” Đại Quân nhiệt tình nói.

Trương Khai khó chịu: “Vậy em ngồi đâu?”

Đại Quân bất đắc dĩ nói: “Nhanh ngồi xuống đi, đói bụng còn đề ý nhiều thứ thế...”

Trương Khai liên tục vừa lắc đầu vừa cảm thán: “Đúng là đồng nhân không đồng mệnh!”

Viên Mục Dã đang định giải thích thay Đại Quân thì thấy Hoắc Nhiễm nói với mình: “Anh đừng để ý đến anh ta, anh ta chỉ nói đùa thôi.”

Trương Khai cầm đĩa gỗ một cái lên đầu Hoắc Nhiễm: “Ai mới là anh cậu hả?”

Hoắc Nhiễm bị đập đang định đánh lại thì đúng lúc đầu bếp Lưu bê đồ ăn sáng vào, hai anh em họ mới dừng lại. Viên Mục Dã nhìn bữa sáng của họ có sữa đậu nành, có quẩy, có bánh bao, có cả cháo.

Nếu như là trước đây, đó thực sự là bữa sáng mà Viên Mục Dã thích nhất, nhưng hôm nay cậu không có tâm trạng nào để ăn. Cuối cùng canh dinh dưỡng của Viên Mục Dã được bê lên, mấy người kia nhìn thoáng qua bát canh đen sì thì đều nhếch mép.

Viên Mục Dã nhìn thấy nhưng chỉ cười mà không nói gì, cầm thìa uống hết hớp này đến hớp khác.

Sau khi ăn sáng xong, Đoàn Phong dẫn Viên Mục Dã đến phòng thí nghiệm trên tầng hai, tổng giám đốc Lâm cùng một người trẻ tuổi đang chờ ở đó. Sau đấy cậu mới biết, bọn họ đến vì muốn tiêm thêm cho cậu một mũi thuốc ức chế virus tăng cường. Hơn nữa, sau này cứ cách một thời gian nhất định

sẽ phải tiêm một mũi nhắc lại, như vậy mới có thể đảm bảo virus trong người Viên Mục Dã không phát bệnh.

May mà lần này không cần đâm thẳng vào tim, đến giờ Viên Mục Dã vẫn không thể quên được cảm giác khi Hoắc Nhiễm đâm mũi kim đó vào tim mình, thực sự là con mẹ nó quá đau. Nếu như cứ định kỳ phải trải qua một lần đau đớn như thế, thì không bằng cứ giết luôn cậu đi cho xong.

Viên Mục Dã nhìn thứ thuốc màu xanh nhạt đang từ từ truyền vào cơ thể mình, trong lòng cậu không có một chút vui mừng nào. Nếu như sau này cứ định kỳ tiêm một lần, vậy có phải nghĩa là cả đời mình sẽ phải phụ thuộc vào thứ này không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy mọi thứ xung quanh dường như có biến đổi, cậu cảm thấy thân thể mình nhẹ nhàng hơn, cảm giác này quá kỳ lạ. Người đầu tiên phát hiện vấn đề chính là Đoàn Phong, anh ta nhận ra gương mặt của Viên Mục Dã đỏ hơn bình thường, ánh mắt mơ màng, giống như uống rượu say vậy.

Nhưng Đoàn Phong biết Viên Mục Dã thuộc dạng ngàn chén không say, hơn nữa bữa sáng cũng không có rượu.

“Tổng giám đốc Lâm, anh xem hình như Tiểu Viên có điểm không bình thường?” Đoàn Phong kéo tiến sĩ Lâm vẫn đang nhìn dụng cụ sang.

Tiến sĩ Lâm vội vàng đến kiểm tra Viên Mục Dã, thấy tình trạng của cậu đúng là không bình thường.

“Tiểu Viên, bây giờ cậu thấy thế nào?” Tiến sĩ Lâm hỏi nghiêm túc.

Chương 93: Làn nữa phạm án

Giọng nói của tiến sĩ Lâm như từ nơi xa truyền đến, Viên Mục Dĩ nghiêng tai nghe mãi mới nghe rõ, thần trí không tỉnh táo, cậu ú ớ nói: “Không có chuyện gì, chỉ thấy... thấy hơi hưng phấn, muốn đi hát karaoke!”

Sắc mặt Đoàn Phong trầm xuống: “Có phải phiên bản thuốc ức chế này có vấn đề không?”

Tiến sĩ Lâm lập tức vỗ ngực cam đoan: “Chắc chắn không vấn đề gì, có điều vì lần đầu tiên sử dụng nên có lẽ liều lượng chưa chuẩn xác, lần sau điều chỉnh giảm bớt đi một chút chắc sẽ không xuất hiện tình trạng này nữa.”

“Vậy bây giờ làm thế nào? Tình trạng này của Tiểu Viên không kéo dài mãi chứ?” Đoàn Phong hơi tức giận.

Tiến sĩ Lâm kiểm tra lại cho Viên Mục Dĩ, sau đó thở dài: “Không đâu, sau mấy tiếng nữa sẽ hết thôi, yên tâm đi, hôm nay tôi sẽ ở đây cả ngày, có chuyện gì sẽ kịp thời cấp cứu.”

Dường như Đoàn Phong không tin tiến sĩ Lâm cho lắm, mặt anh ta vẫn nặng nề, đến tận khi Viên Mục Dĩ đứng dậy, anh ta mới bước lên đỡ Viên Mục Dĩ và hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu, một lúc sau cậu nói với Đoàn Phong: “Tôi muốn hát, đi, đội trưởng Đoàn, chúng ta đi hát đi.”

Đoàn Phong sầm mặt nhìn về hướng tiến sĩ Lâm, anh ta nói: “Được, hôm nay tổng giám đốc Lâm cho toàn bộ nhân viên số 54 nghỉ một ngày, chúng ta cùng đi hát!”

Ngày hôm đó thực sự là một cơn ác mộng với tất cả mọi người ở số 54, không ai trong bọn họ có thể tưởng tượng được một người luôn nhã nhặn như Viên Mục Dĩ lại hát khó nghe như thế... Thực sự là ma âm nghe một lần cả đời không quên.

May mà sau đó Viên Mục Dã cũng không nhớ những chuyện đã xảy ra, bởi vì đến hai giờ chiều phản ứng của thuốc lên đến đỉnh điểm, sau đó thì cậu ngủ một giấc đến tận tối.

Lúc ăn cơm tối, Viên Mục Dã cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình hơi kỳ lạ, định hỏi bọn họ có chuyện gì, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào. Có điều từ sắc mặt của Đại Quân thì rõ ràng là bọn họ đều đang nhin cười.

Trong vòng một ngày sau khi tiêm thuốc ức chế virus tăng cường, Viên Mục Dã gần như không muốn ăn gì cả, ngay cả canh dinh dưỡng mà tiến sĩ Lâm đặc biệt phối hợp cho cậu cũng không nuốt nổi... Cả người cậu vẫn chìm trong tác dụng phụ của thuốc ở mức nghiêm trọng, may mà đến hôm sau thì cảm giác này dần dần biến mất.

Tình huống này theo giải thích của tiến sĩ Lâm là vì lần đầu dùng cho người, nên liều lượng tính toán chưa chuẩn, đồng thời anh ta cũng cam đoan lần sau chắc chắn không xuất hiện tình trạng như vậy nữa. Mặc dù tiến sĩ Lâm cứ luôn cam đoan thề thốt, nhưng trong lòng Viên Mục Dã cũng không tin lắm, hiện giờ cậu luôn cảm thấy tiến sĩ Lâm còn không đáng tin cậy bằng Đoàn Phong.

Hai ngày tiếp theo không có việc gì, nhân viên số 54 đều rảnh rồi đến mức ườn cả người, Viên Mục Dã vẫn luôn đọc lại hồ sơ các vụ án cũ, muốn nhanh chóng thích ứng với tính chất công việc ở số 54.

Trưa hôm nay, Viên Mục Dã đột nhiên nhận được điện thoại của Từ Lệ, anh ta nói là muốn hẹn gặp cậu một chút. Viên Mục Dã sợ anh ta hẹn mình ăn cơm, nên chủ động đề nghị đến nói chuyện ở một quán trà.

Vừa gặp mặt Từ Lệ đã nhìn chằm chằm Viên Mục Dã từ đầu đến chân, khiến cậu không thoải mái...

“Sao thế? Trên mặt tôi có vết bầm à?” Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi.

Từ Lệ lắc đầu: “Không, có điều tôi cảm thấy cậu có gì đó khang khác trước đây?”

Viên Mục Dã cười: “Làm gì có? Hay là do tôi lại cao lên rồi?”

Từ Lệ bật cười: “Nghĩ cái gì thế, cậu đã cao thế rồi còn cao lên cái gì nữa, cậu đúng là không sợ dài lưng tốn vải sao?”

Lúc này phục vụ bung lên cho bọn họ một bình Đại Hồng Bào, còn như có ý muốn ở lại châm trà cho bọn họ. Từ Lệ thấy vậy liền nói với cô ta: “Nơi này không cần phục vụ, cảm ơn!” Nhân viên phục vụ lập tức hiểu chuyện đi ra.

Thời gian Viên Mục Dĩ quen Từ Lệ không ngắn, nhưng quan hệ giữa hai người bọn họ chỉ liên quan đến công việc chứ không có chuyện cá nhân, cho nên Viên Mục Dĩ biết hôm nay Từ Lệ hẹn mình ra đây nhất định là có chuyện.

Từ Lệ uống một ngụm trà rồi nói: “Công việc mới thế nào? Có thuận lợi không?”

“Cũng tạm được, có điều có nhiều chuyện trước kia chưa từng gặp phải, muốn nắm chắc cũng phải mất một thời gian thích ứng.” Viên Mục Dĩ thành thật trả lời.

Từ Lệ gật đầu: “Vậy thì tốt rồi... Thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy việc cậu rời khỏi cục cảnh sát là một tổn thất của cục, hơn nữa vụ án đó có rất nhiều điểm đáng ngờ, trong cục quyết định hơi vội vàng.”

Thấy Từ Lệ nhắc đến vụ án Lý Tử Y, sắc mặt Viên Mục Dĩ thay đổi, nhưng cậu nhanh chóng bình thường trở lại: “Đừng nói đến chuyện này nữa, hôm nay đội trưởng Từ hẹn tôi có phải có chuyện không?”

Đây là vụ án đã làm vận mệnh của Viên Mục Dĩ thay đổi, hơn nữa đến nay vẫn bị một màn sương dày đặc bao phủ, cho nên trong lòng Viên Mục Dĩ, nó đã trở thành một gút mắc không thể xóa bỏ, có lẽ chỉ có tìm được chân tướng sự việc mới có thể khiến Viên Mục Dĩ dừng cảm đối mặt với nó.

Từ Lệ cười bảo: “Chúng ta đã không còn là đồng nghiệp nữa, cậu không cần gọi tôi là đội trưởng Từ nghe xa cách như vậy, cứ gọi tôi là anh Từ được rồi!”

Từ Lệ đã nói như thế, Viên Mục Dĩ đương nhiên không tiện cố ý kéo giãn khoảng cách, bèn cười một tiếng và gọi: “Anh Từ...”

Sau đó Từ Lệ không nói linh tinh nữa, mà nói thẳng ý định hôm nay của mình: “Tên Sứ giả nhà trời lại gây án...”

Trong lòng Viên Mục Dã trầm xuống, lúc trước cậu cũng từng nghĩ kẻ tự xưng là “Sứ giả nhà trời” này sẽ không dễ dàng thu tay lại, chỉ là cậu không ngờ hắn lại gây án tiếp sớm như vậy.

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Cụ thể là có chuyện gì xảy ra?”

Sau đó Từ Lệ kể chi tiết vụ án trong tay anh ta cho Viên Mục Dã nghe...

Buổi sáng hai ngày trước, khi trời còn tờ mờ sáng, bảo vệ họ Ngô và họ Triệu của khu chung cư Kim Tử Kim đang chuẩn bị giao ca, theo thông lệ họ đi tuần tra quanh khu chung cư một lần, sau đó chuẩn bị bàn giao cho đồng nghiệp trực ca ngày rồi về nhà.

Không ngờ hai người họ vừa mới đi gần đến tòa B15 thì nghe thấy một tiếng “bịch”... Bởi vì khi đó trời vẫn đang tờ mờ sáng, ánh sáng yếu ớt, lại thêm mấy ngày nay nhiệt độ xuống thấp, buổi sáng quanh khu chung cư còn bị sương mù bao phủ, cho nên tầm nhìn rất thấp.

Sau khi hai người nghe thấy âm thanh kỳ lạ kia, thì lập tức đi về hướng phát ra âm thanh, kết quả chưa đi được mấy bước họ đã ngửi thấy mùi máu tươi lan tràn trong không khí giống như người ở quê đang mổ lợn vậy.

Nhưng đây là thành phố, hơn nữa còn là khu chung cư tương đối cao cấp, cho nên nhất định không thể có người thịt lợn được.

Lúc đó, ông Ngô còn nói với ông Triệu: “Có phải có người dậy sớm giết gà không?”

Ông Triệu lắc đầu nói: “Không thể nào, ở khu chung cư này là những người thế nào chứ, làm gì có ai dậy sớm giết gà! Với lại, tôi ngửi mùi này cũng không giống giết gà... giết một con gà thì mùi máu không thể nồng như thế này được?”

Chương 94: Hai người phụ nữ

Hai người vừa nói vừa đi về phía trước, ông Ngô đi đằng trước ông Triệu, kết quả trong lúc sơ ý ông ấy trượt chân một cái và lão đảo suýt nữa thì ngã sấp xuống. Ông Ngô đứng đằng sau còn mắng một câu mẹ nó, sau đó nhìn xuống mặt đất phía trước, xem vì sao trên nền đá hoa lại trơn trượt như thế...

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thì suýt nữa đá ra quần, hóa ra thứ khiến ông ta suýt trượt chân lại là một vũng máu lớn! Hơn nữa nhiệt độ lúc này rất thấp, chỉ khoảng 0 độ C, nhưng vũng máu trên đất dường như vẫn đang bốc hơi ấm.

Ông Ngô thấy mình giẫm vào vũng máu thì vội vàng tránh sang bên cạnh, kết quả chân lại đá phải một thứ gì đó tròn tròn... Ông ta dùng đèn pin chiếu vào thì thành hình một cái đầu người hiện ra.

Khi 110 nhận điện thoại của ông Ngô, thấy trong điện thoại ông ta sợ đến mức nói không rõ ràng, run rẩy mãi mới nói được rõ địa chỉ.

Bởi vì người báo án nhắc đến đầu người, cho nên 110 lập tức chuyển vụ án đến đội 6. Từ Lệ dẫn người đến hiện trường cũng giật mình.

Ban đầu cảnh sát tưởng rằng đó là một vụ án cắt cổ giết người, nhưng khi đến đó kiểm tra mới biết đây là một vụ chặt xác phi tang... Tại hiện trường không chỉ có một cái đầu người, những bộ phận khác của người chết cũng bị chia năm xẻ bảy rơi vãi xung quanh.

Nhưng kết quả giám định pháp y mới khiến mọi người ngạc nhiên, nạn nhân không phải bị giết sau đó phân xác, mà do rơi từ trên cao xuống, thân thể bị kiến trúc của tòa cao ốc chia cắt trong nháy mắt, cho nên mới biến thành hiện trường như vậy.

Nói cách khác âm thanh “bịch bịch” mà hai người bảo vệ nghe thấy chính là âm thanh người chết rơi từ trên cao xuống, đùng phải cạnh sắc của tòa nhà... nháy mắt bị cắt thành nhiều đoạn.

Sau đó thân phận của người chết được nhận diện, chính là giám đốc Lâm Bảo Cương - chủ căn hộ 1102 tòa B15.

Bởi vì thời điểm xảy ra vụ án là sáng sớm, cho nên phần lớn người dân vẫn đang ngủ, ngoại trừ hai người bảo vệ thì không còn người chứng kiến nào khác.

Theo như hàng xóm của nạn nhân nói thì Lâm Bảo Cương rất giàu có, đứng tên khá nhiều bất động sản, mà căn phòng ở tòa B15 này cũng gần hai năm nay không có người ở, hàng xóm cả năm chẳng nhìn thấy mặt anh ta một lần, cho nên cũng không hiểu biết nhiều về nạn nhân.

Hơn nữa cảnh sát cũng xác nhận thông tin của những người hàng xóm, vì bên trong căn hộ thực sự không có đồ dùng hàng ngày nào, đồ đạc trong nhà đều được bọc vải trắng, có thể thấy đã nhiều năm không có người ở.

Khi cảnh sát phá cửa vào phòng, cửa sổ ban công phòng 1102 đang mở, gió lạnh không ngừng thổi tung rèm cửa sổ, nói cho cảnh sát biết cách đây không lâu có người đã nhảy từ nơi này xuống...

Sau đó Từ Lệ đã cho người điều tra các mối quan hệ xã hội của Lâm Bảo Cương, xác nhận người này đúng như những gì hàng xóm nói, anh ta rất giàu có, là giám đốc một công ty lớn.

Nửa năm trước Lâm Bảo Cương vừa mới ly hôn, sự nghiệp cũng không gặp phải chuyện gì nghiêm trọng đến mức không thể cứu vãn, còn được coi là một “Người đàn ông độc thân vàng”. Nhưng trước đó không lâu, nhân viên công ty đều nghe nói ông chủ của họ vì chuyện gia đình tan vỡ mà tổn thương tình cảm, cho nên bị trầm cảm.

Vì thế cảnh sát còn tìm được bác sĩ trị liệu tâm lý cho Lâm Bảo Cương, xác nhận thông tin đó là thật, Lâm Bảo Cương thực sự vì chứng u uất nên đã đến điều trị mấy đợt.

Mặc dù vụ án này bề ngoài là giết người ném xác, nhưng từ những thông tin thu thập được và kết quả khám nghiệm hiện

trường, cuối cùng bọn Từ Lệ nhận định Lâm Bảo Cương tự sát.

Không ngờ đến sáng ngày thứ hai, có hai người phụ nữ cùng xuất hiện ở văn phòng Từ Lệ, cùng đồng thời nhao nhao lên nói đối phương chính là hung thủ giết Lâm Bảo Cương... Hai người phụ nữ này có một người tầm bốn mươi tuổi, tương đương với tuổi của Lâm Bảo Cương; một người khác hơn hai mươi tuổi, bụng nhô cao, trông cũng có vẻ sắp sinh rồi.

Người phụ nữ lớn tuổi tên là Diệp Mai, là vợ trước của Lâm Bảo Cương. Người phụ nữ trẻ tuổi hơn là Trương Thiển, là bạn gái hiện tại của Lâm Bảo Cương. Có điều nhìn bụng của cô ta là Từ Lệ hiểu ngay, Trương Thiển này nhất định là một kẻ thứ ba.

Diệp Mai cứ khẳng khẳng định cô bỏ Trương Thiển đã hại chết Lâm Bảo Cương, để đưa con hoang trong bụng ả ta được thừa hưởng tài sản của chồng cũ cô ta. Đồng thời, Trương Thiển cũng chắc chắn rằng Diệp Mai mới là hung thủ giết Lâm Bảo Cương, nói rằng cô ta vì yêu nên sinh hận, không muốn để bọn họ sống vui vẻ bên nhau.

Vụ án đã sắp đi đến lúc kết án, đột nhiên lại xuất hiện hai “Trình Giáo Kim”! Không còn cách nào, đội Từ Lệ đành dựa theo những gì họ nói điều tra lại mọi chuyện lần nữa.

Diệp Mai và Lâm Bảo Cương đã kết hôn mấy chục năm, nhưng vẫn không có con, mặc dù theo lời Diệp Mai tình cảm của bọn họ rất tốt, nhưng vẫn luôn thấy thiếu thứ gì đó...

Diệp Mai là bác sĩ khoa sản, công việc rất bận rộn, cho nên cũng không hiểu lắm công việc ở công ty của Lâm Bảo Cương. Đến nửa năm trước, cô ta đột nhiên nhìn thấy chồng mình đưa một cô gái hơn hai mươi tuổi đi khám thai, lúc ấy mới biết chồng mình đã sớm có bồ nhí.

Tính cách Diệp Mai kiêu ngạo, trong mắt không chứa nổi một hạt cát, cho dù Lâm Bảo Cương khổ sở van nài cô ta thế nào, cô ta vẫn kiên quyết ly hôn. Bởi vì trong cách nhìn của Diệp Mai, tình yêu của cô ta là duy nhất, hiện giờ có người thứ ba xuất hiện, như vậy chứng tỏ tình yêu của bọn họ đã thay đổi.

Tình yêu mà mình thờ phụng đã thay đổi, thì cô ta cũng không cần tiếp tục nữa... Hơn nữa Diệp Mai cũng có sự nghiệp của riêng mình, càng có sự kiêu ngạo của mình, cho nên khi ly hôn chỉ lấy hai bất động sản đứng tên mình, còn về cổ phần ở công ty của Lâm Bảo Cương, cô ta chẳng cần.

Còn Trương Thiên mới vào làm thực tập sinh ở công ty Lâm Bảo Cương một năm trước, cô ta trẻ tuổi xinh đẹp, biết nhìn mặt nói chuyện, nên vừa qua thời gian thử việc đã được Lâm Bảo Cương cất nhắc lên làm trợ lý riêng của anh ta.

Theo lời Trương Thiên nói: “Tình cảm của tôi và anh Lâm mới là tình yêu, còn hôn nhân giữa anh ấy và Diệp Mai đã chỉ còn trên danh nghĩa.”

Nhưng Diệp Mai lại nói chồng cũ vẫn còn yêu mình, rất nhiều lần muốn mình quay lại, anh ta nói rằng tình cảm của anh ta với Trương Thiên chỉ là rung động nhất thời, hiện giờ anh ta đã hối hận vì sai lầm này.

Sự thật chứng minh rằng, sau khi Lâm Bảo Cương ly hôn với Diệp Mai vẫn chần chừ không kết hôn với Trương Thiên, nếu Trương Thiên nói thật, giữa hai người họ mới là tình yêu đích thực, bây giờ cũng đã có con, vậy không phải nên nhanh chóng kết hôn để đưa trẻ ra đời được danh chính ngôn thuận sao?

Cho nên Diệp Mai cho rằng Trương Thiên thấy Lâm Bảo Cương mãi không chịu kết hôn với mình, liền hại chết anh ta, để đưa con trong bụng mình danh chính ngôn thuận thừa kế toàn bộ tài sản của Lâm Bảo Cương.

Đương nhiên, Từ Lệ cũng không thể chỉ nghe lời nói của hai người bọn họ, anh ta đã phái người đến công ty Lâm Bảo Cương hỏi thăm, kết quả mọi chuyện đúng như Diệp Mai nói...

Chương 95: Mặt xám như tro

Trong mắt nhân viên công ty, sở dĩ Trương Thiên có thể bám vào Lâm Bảo Cương hoàn toàn là vì cô ta lúc nào cũng phấn đấu quên mình dính lấy sếp, đồng thời còn dùng khá nhiều thủ đoạn bỉ ổi...

Với những tình tiết như vậy, hai người họ đều có động cơ giết người. Nhưng vấn đề là sau khi điều tra, cảnh sát lại phát hiện, mặc dù hai người họ đều có động cơ gây án, nhưng lại không có thời gian gây án.

Buổi sáng Lâm Bảo Cương chết, Diệp Mai đang cấp cứu cho một bệnh nhân trong tình trạng vô cùng nguy hiểm, không thể nào phân thân đến chung cư Kim Tử Kim giết người được.

Trương Thiên vì sắp đến ngày dự sinh, mà cô ta lại không có người nhà đến chăm sóc thời gian ở cũ, cho nên Lâm Bảo Cương đã tìm một nhà hộ sinh để Trương Thiên vào đó ở.

Sau khi cảnh sát lấy video giám sát ở trung tâm mà Trương Thiên ở, thì thấy ngày trước khi xảy ra án mạng, chín giờ tối cô ta lên giường đi ngủ, sau đó ngủ đến tám giờ sáng ngày hôm sau được nhân viên trung tâm đưa bữa sáng đến gọi dậy, trong thời gian đó không hề rời khỏi trung tâm này.

Mặc dù hai người đều nói đối phương là hung thủ giết hại Lâm Bảo Cương, nhưng có một vấn đề mà cả hai đều chung ý kiến, đó chính là họ đều cho rằng Lâm Bảo Cương sẽ không tự sát.

Bề ngoài, Lâm Bảo Cương đúng là bị tổn thương chuyện tình cảm, cũng vì chuyện này mà anh ta bị mắc bệnh trầm cảm, cho nên có thể có khả năng tự sát, nhưng vụ án này lại có rất nhiều điểm khó khăn định.

Đầu tiên, Lâm Bảo Cương là một người đàn ông thành công trong sự nghiệp, cho dù anh ta vì chút rung động nhất thời mà

phạm sai lầm, cũng vì sai lầm đó dẫn đến hôn nhân tan vỡ, nhưng điều này không thể trở thành lý do để anh ta tự sát.

Nếu như Lâm Bảo Cương là một người đàn ông yếu đuối không chịu được tổn thương, thì anh ta không thể từ hai bàn tay trắng xây dựng được sự nghiệp như bây giờ? Trên đời không có ai cả đời suôn sẻ, trong cuộc sống nhất định sẽ có chút long đong lận đận cản trở, nếu như chỉ có chút chuyện đó đã khiến anh ta không muốn sống nữa, vậy thì anh ta không thể có được thành công như ngày hôm nay.

Hơn nữa, cho dù Lâm Bảo Cương có thật sự yêu thương Trương Thiên hay không, thì con của bọn họ sớm muộn vẫn sẽ được sinh ra. Là một người làm ăn, anh ta vì đứa bé này đã hy sinh cuộc hôn nhân của mình, sao có thể chưa nhìn đứa bé ra đời đã đi tìm chết?

Điều khiến cảnh sát nhức đầu nhất chính là hiện trường gây án hoàn toàn không có người ở, nhưng từ trong ra ngoài lại vô cùng sạch sẽ, đến mức một chút bụi cũng không có! Chẳng lẽ trước khi chết Lâm Bảo Cương còn đi lau dọn sạch sẽ căn phòng ư?

Và thường khi con người ta chọn cách tự sát, đều sẽ để lại di thư hoặc di vật gì đó, nhưng tại hiện trường ngoài một chiếc ghế mà Lâm Bảo Cương đã từng ngồi thì không tìm được thứ gì khác.

Còn có một điểm không rõ nữa, đó chính là vì sao Lâm Bảo Cương lại chọn căn nhà này để tự sát? Theo cảnh sát điều tra được, Lâm Bảo Cương đứng tên mười mấy căn nhà, mà căn nhà ở Kim Tử Kim này anh ta mua với mục đích đầu tư.

Có thể nói căn hộ này và cả những bất động sản khác mà anh ta đứng tên, ngoài việc giúp anh ta gia tăng giá trị kinh tế thì không có ý nghĩa đặc biệt nào khác. Không phải là căn nhà đầu tiên mà anh ta có được khi lập nghiệp, cũng không phải tổ ấm của anh ta và Diệp Mai, càng không phải ngôi nhà mà anh ta sống với Trương Thiên.

Bởi vậy lý do Lâm Bảo Cương chọn ngôi nhà này làm nơi tự sát cũng khiến cảnh sát đau đầu, Từ Lệ cảm thấy đây là một điểm rất quan trọng, nhưng lại không biết rõ nó quan trọng ở chỗ nào...

Điều tra đến bước này, mặc dù còn nhiều điểm chưa rõ ràng, nhưng vẫn không thể thay đổi được kết quả cái chết của Lâm Bảo Cương là tự sát. Nếu như đã loại bỏ khả năng anh ta bị giết hại, thì đây không còn là vụ án hình sự nữa, tất nhiên cũng không chịu sự quản lý của Từ Lệ nữa.

Không ngờ khi cảnh sát vừa chuẩn bị trấn an người nhà, khuyên bọn họ nên ký tên vào báo cáo kết án, thì cục giám sát an ninh mạng chặn được một video của Sứ giả nhà trời...

Trong video, Lâm Bảo Cương mặt xám như tro ngồi trên chiếc ghế ở hiện trường, trên người không hề có dấu hiệu bị trói, đứng sau lưng anh ta là một người đàn ông mặc áo khoác xám, đầu đội mặt nạ màu trắng, đó chính là người đã bắt cóc Mã Bách Xuyên - Sứ giả nhà trời.

Hắn bình tĩnh đứng sau lưng Lâm Bảo Cương, hai tay nhẹ nhàng đặt trên vai anh ta... Mà Lâm Bảo Cương ngồi trên ghế không hề có bất kỳ phản kháng nào, nhìn dáng vẻ của anh ta dường như đang rất kích động.

Nếu như chỉ đơn thuần nhìn trạng thái của Lâm Bảo Cương trong đoạn video thì anh ta đúng là có khả năng tự sát, nhưng phía sau anh ta lại xuất hiện Sứ giả nhà trời, điều này chứng minh cái chết của anh ta không chỉ đơn giản là tự sát.

Video lần này khác hẳn lần trước, Lâm Bảo Cương không hề khai ra tội lỗi của mình như Mã Bách Xuyên, mà từ đầu đến cuối đều giữ khuôn mặt như tro tàn ngồi ở đó.

Mà Sứ giả nhà trời đứng sau lưng anh ta cũng chỉ nói một câu: “Tôi là Sứ giả nhà trời, đây là người thứ hai!”

Sau khi Sứ giả nhà trời nói xong câu đó thì nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai Lâm Bảo Cương, anh ta mê mang đứng dậy, sau đó bước về phía ban công không quay đầu lại...

Video đến hình ảnh này thì kết thúc, mặc dù cảnh sát đã chặn được video này, nhưng không thể nào làm rõ được vì sao Lâm Bảo Cương lại trở thành mục tiêu thứ hai của Sứ giả nhà trời.

Viên Mục Dã nghe Từ Lệ kể xong vụ án thì im lặng rất lâu mới nói: “Sứ giả nhà trời sẽ không vô duyên vô cớ chọn Lâm Bảo Cương, nhất định anh ta đã làm chuyện gì đó mới dẫn đến kết cục như vậy.”

Từ Lệ thở dài: “Biết thì biết là vậy, nhưng Sứ giả nhà trời này thực sự quá xuất quỷ nhập thần. Sau khi phát hiện đoạn video này, chúng tôi lập tức chạy đến hiện trường, đồng thời còn thu thập tất cả video giám sát trong khu Kim Tử Kim, kết quả lại không hề phát hiện bóng dáng của Sứ giả nhà trời... Cậu nói xem, có khi nào hắn không phải là người không!”

Viên Mục Dã không nhịn được cười bảo: “Anh Từ, anh thật biết nói đùa... Hắn không phải là người thì là ma à? Nếu như hắn thực sự là ma, thì có cần phí sức đến thế không? Cứ trực tiếp bóp chết người kia là được, cần gì phí công bày ra tai nạn xe rồi nhảy lầu làm gì!”

Từ Lệ thấy cũng có lý, anh ta lại rót cho Viên Mục Dã một chén trà: “Tối nay cậu có muốn đến hiện trường với tôi không...?”

Với tính cách của Viên Mục Dã, đương nhiên sẽ không từ chối Từ Lệ, cậu gật đầu: “Được, vậy khi nào anh tan làm thì đến đón tôi...”

Sau khi hết giờ làm, Trương Khai kéo Viên Mục Dã đến phòng ăn, kết quả Viên Mục Dã đưa một hộp giữ nhiệt cho đầu bếp Lưu: “Bác Lưu, hôm nay cháu có chút việc, không ăn ở nhà ăn, bác cho canh vào đây giúp cháu nhé!”

Chương 96: Bé gái trong thang máy

Trương Khai thấy Viên Mục Dĩ định đi, thì tò mò hỏi: “Sao thế? Hẹn người đẹp?”

Viên Mục Dĩ lười giải thích với cậu ta, nhận hộp cơm đầu bếp Lưu đưa cho, sau khi nói cảm ơn thì vừa cười vừa bảo: “Ừm, là một người đẹp siêu cấp...”

Trương Khai lập tức hâm mộ: “Về sau có quen người đẹp nào thì giới thiệu cho tôi một cô nhé, yêu cầu không cao, cứ theo tiêu chuẩn của anh là được.”

Viên Mục Dĩ nhìn Trương Khai với ánh mắt đồng tình: “VẬY thì dễ thôi, tôi cũng không có yêu cầu cao, tôi thấy chị Chu bán đồ ở cửa chính cũng rất xinh đẹp, hôm nào tôi giới thiệu cho cậu.”

Đúng lúc này Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam đi vào, vừa khéo nghe được nửa câu sau, Tăng Nam Nam buồn cười nói với Trương Khai: “Anh giấu kĩ nhỉ, vậy mà lại thầm mến chị Chu! Quan hệ của tôi với chị Chu rất tốt, hay để tôi giới thiệu cho anh nhé!”

“Cái gì chứ, ai thích ai hả! Đừng có mà nghe Viên nói linh tinh! Không đúng Viên, anh mới đến số 54 không được mấy ngày, sao đã học được thói xấu rồi hả? Có phải học của anh Đại Quân không?”

“Cút đi! Việc tốt thì không nhớ đến tôi, việc xấu cứ quàng vào tôi!” Trương Đại Quân vừa cười vừa mắng.

Viên Mục Dĩ nhìn đồng hồ, không muốn dây dưa với bọn họ nữa, bèn vẫy tay với mọi người: “Tôi có chuyện đi trước, mai gặp.”

Hoắc Nhiễm vội hỏi: “Anh không ăn cơm à!”

Viên Mục Dã lắc lắc hộp cơm trong tay: “Có đây rồi, chút nữa tôi ăn!”

Vừa đi ra khỏi phòng ăn, Viên Mục Dã gặp Đoàn Phong đang thông dong đi đến. Anh ta nhìn thấy Viên Mục Dã định đi thì vội vàng hỏi: “Cậu ăn xong rồi à?”

Viên Mục Dã nhìn thấy Đoàn Phong đến, thành thật nói: “Đồng nghiệp cũ có một vụ án muốn nhờ tôi hỗ trợ, tôi lấy cơm tôi rồi, về nhà sẽ ăn.”

Đoàn Phong “A” một tiếng, nhưng lập tức nói: “Vậy cậu cần thận một chút.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Yên tâm, chỉ đến hiện trường xem một chút, việc bắt người không cần tôi tham gia.”

Lúc Viên Mục Dã đi ra khỏi cửa số 54, Từ Lệ đã đậu xe chờ sẵn, anh ta thấy Viên Mục Dã đi ra lập tức hạ cửa kính, cười ngoắc tay, ra hiệu cho cậu lên xe.

“Đi, anh đưa cậu đi ăn cơm trước!” Từ Lệ nhiệt tình nói.

Nhưng Viên Mục Dã lại bảo: “Tôi ăn qua loa rồi, chúng ta đến hiện trường trước đi!”

Từ Lệ ngạc nhiên: “Thằng nhóc này, cậu được lắm, cứ nhất định không muốn ăn cơm với tôi?”

Viên Mục Dã cười: “Anh Từ, anh không cần khách sáo với tôi đâu, chúng ta đi điều tra án trước đi!”

Sau đó Từ Lệ lái xe đưa Viên Mục Dã đến chung cư Kim Tử Kim, không ngờ khi bọn họ chuẩn bị đi vào tòa nhà số 15 thì Viên Mục Dã nhìn thấy một bé gái mặc áo lông màu da cam bước nhanh hơn họ một bước vào cửa tòa nhà.

Các cửa ở tòa nhà của khu chung cư này đều dùng khóa tự động, cho nên Viên Mục Dã muốn bước nhanh hơn để kịp vào trước khi cửa đóng lại. Không ngờ rõ ràng cậu vừa nhìn thấy cửa mở ra, đến khi cậu tới gần thì giống như là hoa mắt, ngay cả bé gái và cánh cửa mở đều biến mất không thấy đâu nữa.

“Cậu làm gì thế? Cửa tòa nhà đều được khóa, không có thể thì không vào được đâu!” Từ Lệ giữ Viên Mục Dã lại.

Viên Mục Dã thoáng ngạc nhiên, hiển nhiên Từ Lệ không hề nhìn thấy cô bé khi này, thế là cậu gái gái đầu nói: “Thật sao, vậy chúng ta đi vào thế nào!”

Từ Lệ cười thần bí, sau đó giống như làm ảo thuật, móc từ trong túi ra một cái thẻ, anh ta bảo: “Tôi đã mượn một thẻ ra vào của nhân viên vệ sinh, thẻ này có thể ra vào tất cả các tầng...”

Sau khi nói xong, anh ta dùng thẻ mở cửa tòa nhà, rồi vẫy tay với Viên Mục Dã: “Vào đi...”

Không ngờ khi hai người họ đi vào thang máy, Viên Mục Dã lại nhìn thấy bé gái mặc áo khoác màu cam khi này... Bé gái này tầm lớp ba lớp bốn, trong tay hình như cầm một bài thi.

Nhìn vẻ mặt thì có lẽ thi không tốt, hai mắt đỏ ngầu, hình như mới khóc. Viên Mục Dã tạm thời bị từ trường tư duy của bé gái kia thu hút, tò mò không hiểu một cô bé nhỏ tuổi như vậy vì sao lại... chết?

Cô bé đứng trong thang máy một lát, có vẻ không muốn về nhà, do dự một chút rồi ấn tất cả các phím số. Nếu để người khác nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ cảm thấy bé gái này quá hư, tự dưng nghịch loạn trong thang máy.

Nhưng Viên Mục Dã biết, cô bé không muốn đi nhanh vì sợ phải đối diện sự trách cứ của cha mẹ mình, cho nên mới ấn tất cả các nút, kéo dài thời gian về nhà...

Thang máy đúng như cô bé mong muốn, đến tầng nào cũng dừng lại mở cửa ra, bởi vì không có ai gọi thang máy cho nên mỗi lần ở bên ngoài đều không có người. Nhưng khi thang máy đến tầng 11, bên ngoài thang máy có một người đàn ông.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng giật thót, sao người này lại xuất hiện ở đây? Người kia dùng tay chặn thang máy lại, dịu dàng hỏi: “Em gái, sao em lại khóc?”

Bé gái nhìn người đàn ông xa lạ, do dự một chút rồi nói: “Cháu làm bài thi không tốt...”

Người đàn ông cười to rồi nói: “Chỉ thế thôi sao? Vậy cháu có thể không nói cho cha mẹ biết mà.”

Bé gái suy nghĩ rồi nói: “Không được... Bài thi phải có chữ ký của cha mẹ, cháu không nói với họ thì không có ai ký tên cho cháu.”

Khóe miệng của người đàn ông khẽ cong lên, sau đó vẫy tay với cô bé: “Vây thì dễ, cháu đi cùng chú về nhà chú, chú sẽ giúp cháu ký tên được không.”

Theo lý thuyết, cô bé này đã học đến lớp ba lớp bốn, giáo viên chắc chắn sẽ dạy cô bé kỹ năng đề phòng. Thế nhưng vì tâm lý lo lắng thành tích bài thi, nên cô bé đã tùy tiện tin tưởng người đàn ông kia, đi theo hắn vào phòng 1102.

Nhìn thấy cảnh này, trái tim Viên Mục Dĩ thất chặt lại, cậu dường như có thể đoán được cô bé này đã xảy ra chuyện gì, thế nên không ngừng đi theo, kết quả đâm đầu vào phòng 1102.

“Không sao chứ? Hôm nay cậu sao thế? Định tay không mở cửa à?” Từ Lệ ngạc nhiên nói.

Viên Mục Dĩ xoa xoa cái trán vừa mới đụng vào cửa: “Anh có chìa khóa không?”

Từ Lệ đành rút ra chùm chìa khóa mở cửa phòng, Viên Mục Dĩ không kịp chờ lập tức bước vào. Không ngờ cậu vừa đi vào đã thấy một người đàn ông xa lạ đứng trong phòng, mà người đàn ông mặc áo khoác xám “Sứ giả nhà trời” đang đứng bên cạnh anh ta.

Viên Mục Dĩ vội vàng giơ tay chặn Từ Lệ: “Anh Từ, anh đứng ngoài cửa đừng vào vội...”

Từ Lệ rất nghe lời, thấy Viên Mục Dĩ nói vậy thì lập tức đứng ngoài cửa, không bước về phía trước một bước.

Chương 97: Ân tình năm đó

Sở dĩ Viên Mục Dã không cho Từ Lệ bước vào vì nơi này là không gian kín, cậu sợ từ trường tư duy của Từ Lệ sẽ ảnh hưởng đến từ trường tư duy của người chết để lại, cho nên mới để anh ta đứng ngoài cửa.

Thật ra ban đầu Viên Mục Dã tưởng rằng, sau khi mở cửa cậu sẽ nhìn thấy bé gái và người đàn ông đã lừa bé vào nhà, nhưng không ngờ trong phòng lại là một cảnh tượng khác.

Xem ra từ trường tư duy trước mắt được lưu lại sau cho nên đã bao phủ lên từ trường tư duy còn sót lại của bé gái kia. Điều này chứng minh chuyện của cô bé kia đã xảy ra một thời gian rồi, nên từ trường tư duy của cô bé mới từ từ bị hòa tan.

Nếu như Viên Mục Dã đoán không sai, người đàn ông đang đứng trong phòng kia chính là người đã nhả lều Lâm Bảo Cương, lúc này về mặt anh ta vô cùng khó xử, giống như bị người khác vạch trần một bê bối kinh thiên động địa.

Trong tay Sứ giả nhà trời cầm một tấm ảnh, dường như muốn để cho Lâm Bảo Cương nhìn thấy, nhưng ánh mắt Lâm Bảo Cương lại cố tình né tránh, không dám đối diện với người trong ảnh. Viên Mục Dã bước về phía trước mấy bước, nghiêng đầu nhìn tấm ảnh trong tay Sứ giả nhà trời, thấy đó chính là bé gái vừa nãy.

Suy nghĩ của Viên Mục Dã nhất thời hỗn loạn, cậu không hiểu được giữa bốn người này có quan hệ gì, nhưng hiển nhiên cái chết của Lâm Bảo Cương có liên quan đến cô bé này.

Nhưng người lừa bé gái đi vào đây không phải là Lâm Bảo Cương, vì sao anh ta lại phải chịu trách nhiệm cho cái chết của cô bé? Cho dù thế nào, sự xuất hiện của “chú người xấu” và Sứ giả nhà trời đủ để chứng minh Lâm Bảo Cương nhất định có liên quan đến chuyện này.

Viên Mục Dã quay lại nói với Từ Lệ: “Anh Từ, anh mau cho người đi điều tra, tòa nhà này mấy năm gần đây có người chết hay không?”

Từ Lệ gọi điện về đội, bảo bọn họ nhanh chóng liên hệ với công an khu vực quản lý khu này điều tra rõ ràng.

Sau khi cúp điện thoại, Từ Lệ nhìn Viên Mục Dã đi thẳng đến bên cạnh chiếc đèn đặt dưới đất, nghiêng đầu nhìn vào trong chụp đèn xem xét, quả nhiên tìm được một dòng chữ nhỏ bằng mực đen viết ở bên trong: “Đoán xem tiếp theo là ai?”

Khi Từ Lệ nhìn thấy dòng chữ Sứ giả nhà trời để lại hiện trường, anh ta tức đến phát điên, giận dữ mắng: “Mẹ nó chứ, vẫn là câu đó?”

Viên Mục Dã cũng không biết nên an ủi Từ Lệ thế nào, đành trầm giọng bảo: “Đừng nóng giận, gặp kiểu án này ai cũng bí thôi, điều tra thì cứ tiếp tục điều tra thôi...”

Từ Lệ thở dài: “Đi thôi, chúng ta quay lại xe trước, tôi phải cho đội kỹ thuật đến mang dòng chữ này về...”

Quay trở về xe, Từ Lệ hút một điếu thuốc, sau đó tò mò hỏi: “Tiểu Viên, cậu nói cho anh biết khi nãy cậu nhìn thấy gì thế? Tại sao cậu lại muốn điều tra nơi này mấy năm trước có người chết hay không?”

Viên Mục Dã tỏ vẻ thần bí: “Thiên cơ không thể tiết lộ, chờ tra được tôi nói cho anh biết cũng không muộn.”

“Thằng nhóc chết tiệt này, còn thừa nước đục thả câu với tôi!” Từ Lệ tức giận.

Một lát sau, điện thoại của Từ Lệ vang lên, chuyện đúng như Viên Mục Dã dự đoán, bốn năm trước ở tòa nhà này có một bé gái mười hai tuổi vì làm bài thi không tốt, sau khi tan học đã nhảy lầu tự tử. Lúc đó chuyện này đã gây chấn động mạnh, trường học và chủ nhiệm lớp của cô bé là người phải đứng ra chịu trách nhiệm.

“Đúng là thần, Tiểu Viên, làm sao cậu biết được?” Từ Lệ giật mình nói.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Anh Từ, anh tin tôi chứ?”

“Đương nhiên, nếu không tôi gọi cậu đến hiện trường làm gì?”
Từ Lệ nói không hề do dự.

Viên Mục Dã nghiêm túc nói: “Nếu tin tôi thì đừng hỏi nhiều như thế, tôi cam đoan sẽ nói cho anh biết tất cả mọi chuyện liên quan đến vụ án này...”

Từ Lệ biết Viên Mục Dã sẽ không nói đùa với mình, hơn nữa cũng chưa phải anh ta chưa từng nghe nói đến chuyện liên quan đến truyền thuyết về cậu, nếu người ta đã đồng ý giúp mình phá án, anh ta cần gì phải tra hỏi đến cùng?

Nghĩ đến đây, Từ Lệ cười bảo: “Được, anh không hỏi nữa, vậy cậu nói về vụ án đi, cô bé nhảy lầu bốn năm trước có liên quan gì đến Lâm Bảo Cương?”

Viên Mục Dã đáp: “Cụ thể mối quan hệ giữa bọn họ là gì hiện giờ tôi chưa nói được, còn phải nhờ các anh đi điều tra, nhưng tôi có thể nói với anh, bốn năm trước cô bé kia tự sát không phải vì điểm thi không tốt.”

“Cái gì? Không thể nào! Vụ án đó đã qua mấy năm rồi, chẳng lẽ còn có ẩn tình khác?” Về mặt Từ Lệ nặng nề.

Sau đó Viên Mục Dã kể cho Từ Lệ nghe, năm đó trước khi cô bé nhảy lầu đã từng gặp một người đàn ông ở một tầng lầu, người này không phải ai khác, chính là người đã chết ở vụ án trước, Mã Bách Xuyên, hẳn là khi đó anh ta đang ở nhà của Lâm Bảo Cương.

Viên Mục Dã bảo Từ Lệ điều tra theo hướng này, nhất định có thể tra ra được ẩn tình năm đó, hơn nữa còn có khả năng điều tra ra nguyên nhân thực sự của việc cô bé kia nhảy lầu. Thật ra trong lòng Viên Mục Dã đại khái đã đoán được tình huống trong chuyện này, có điều có một số chi tiết vẫn cần đội Từ Lệ đi kiểm chứng.

Trong mắt Viên Mục Dã, tên Sứ giả nhà trời này phạm tội liên tục, thế nhưng hẳn sẽ không vô duyên vô cớ giết người... Nói cách khác, mỗi cái chết trong tay hắn đều có lý do.

Có những tội ác sẽ sinh sôi ở nơi mà mọi người không nhìn thấy, mặc dù Mã Bách Xuyên đã chết, nhưng tổn thương mà anh ta gây ra chưa hề dừng lại. Trong đó bao gồm cả người

thân của cô bé kia, trường học, giáo viên, có vô số người phải chịu tổn thương...

Người chết đã chết, cho dù có điều tra ra chân tướng, thì đối với người nhà cô bé kia chỉ giống như rạch thêm vài vết dao vào vết thương lúc trước. Nhưng nếu như không điều tra ra chân tướng thì những người liên lụy sẽ áy náy cả đời, tưởng rằng mình đã hại chết một sinh mệnh bé nhỏ.

Một tuần sau, Viên Mục Dĩ nhận được điện thoại của Từ Lệ, anh ta nói cho Viên Mục Dĩ biết, cảnh sát đã điều tra được sự liên quan giữa vụ án kia với hai vụ án gần đây. Hóa ra Lâm Bảo Cương và Mã Bách Xuyên có quen biết, Lâm Bảo Cương còn nhận không ít hạng mục của công ty Mã Bách Xuyên.

Chương 98: Ác ma đồng lõa

Nhưng vì người trong cuộc đều đã chết, cho nên không thể nào kiểm chứng năm đó cô bé kia tự mình nhảy xuống... hay là bị Mã Bách Xuyên ném xuống.

Mà Lâm Bảo Cương năm đó không những cho Mã Bách Xuyên mượn nhà, thậm chí còn ra mặt thay anh ta giải quyết người nhà của cô bé kia, cho nên trong mắt Sứ giả nhà trời, Lâm Bảo Cương chính là ác ma đồng lõa.

Sau khi Viên Mục Dã nghe Từ Lệ nói xong, nặng nề nói: “Anh Từ, anh đừng quên câu nói mà Sứ giả nhà trời để lại hiện trường...”

“Ý cậu là hắn còn có mục tiêu tiếp theo?” Từ Lệ hỏi.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi đưa ra suy đoán của mình: “Năm đó không ai biết rõ Mã Bách Xuyên đã làm hại bao nhiêu cô bé, loại chuyện thế này người bị hại phần lớn không tự nguyện báo án, nhưng anh có từng nghĩ, với thân phận của Mã Bách Xuyên, hắn sẽ không tùy tiện lừa cô bé nào đó trên đường về nhà, cô bé ở tòa 15 này nhất định chỉ là hắn hứng chí nhất thời, cho nên phải có người giúp hắn dọn dẹp tàn cuộc.”

Từ Lệ im lặng một lúc mới nói: “Được, tôi biết nên điều tra thế nào rồi.”

Sau khi Từ Lệ dập máy, Trương Khai ngồi bên cạnh mới tò mò nói: “Đồng nghiệp cũ của anh lại đến tìm anh nhờ giúp đỡ à?”

Viên Mục Dã không nói chuyện, chỉ nhìn hồ sơ trong tay “ừ” một tiếng.

Không ngờ Trương Khai lại tức giận: “Đã không thể không có anh thì vì sao trước đó lại để anh đi chứ?”

Viên Mục Dã nghiêng đầu nhìn Trương Khai, cậu nói: “Đâu còn cách nào khác, sai lầm đó phải có người gánh chịu, chuyện tôi làm được cũng chỉ để không thẹn với lòng mình.”

Sau khi nói xong Viên Mục Dã đóng hồ sơ trong tay lại, sau đó nghiêm túc nói với Trương Khai: “Cậu đến số 54 cũng được một thời gian rồi, đã bao giờ gặp người nào có thể thông qua suy nghĩ để điều khiển người khác chưa?”

Trương Khai nghe xong vò đầu suy nghĩ mãi mới nói: “Thế nào thì được tính là dùng suy nghĩ điều khiển người khác?”

“Ví dụ như cậu không muốn đi uống nước, nhưng tôi nghĩ để cậu đi uống nước, cuối cùng cậu đi uống nước thật.” Viên Mục Dã nói.

Có vẻ như Trương Khai bị Viên Mục Dã làm cho rối tinh rối mù, cậu ta không hiểu: “Tôi không muốn làm một chuyện gì đó, nhưng anh muốn tôi đi làm, sau đó tôi liền đi làm... Đây là dùng suy nghĩ để điều khiển sao? Cái này không phải là cuối cùng do tôi thỏa hiệp à?”

Viên Mục Dã thấy Trương Khai không hiểu ý mình, bèn lấy một ví dụ khác: “Ví dụ như, Hoắc Nhiễm rất sợ côn trùng, đánh chết cậu ta cũng không dám dùng tay bắt chúng, nhưng cậu muốn cậu ta bắt bằng tay, cuối cùng Hoắc Nhiễm không chịu không chế của não bộ, không tự chủ đi bắt côn trùng.”

Trương Khai nghe xong vỗ vào gáy: “À, tôi hiểu rồi, ý là dùng suy nghĩ của mình ép người khác làm chuyện mà anh ta không muốn?”

Viên Mục Dã thấy cuối cùng Trương Khai cũng hiểu ý mình thì thở phào một hơi, tiếp tục hỏi: “Đúng, là thế đó, cậu đã từng gặp người nào như thế chưa?”

Không ngờ Trương Khai lại lắc đầu như trống bỏi: “Không có không có, trên đời này có người như thế sao? Không đúng, đây đâu còn là người? Có năng lực như vậy thì phải là thần rồi! Nếu có năng lực như thế đúng là quá tuyệt... Có thể tùy ý điều khiển suy nghĩ của người khác, nếu như tôi có năng lực này, Hoắc Nhiễm coi như thảm rồi, ha ha!”

Viên Mục Dã lập tức im lặng, xem ra suy nghĩ của Trương Khai đúng là không tầm thường... có điều cậu ta nói chưa từng gặp, mà cậu ta còn đến số 54 sớm hơn những người khác, xem ra mình không cần phải hỏi những người khác nữa.

Đúng lúc này Hoắc Nhiễm đi đến, vừa khéo nghe được câu Trương Khai nói đến mình “coi như thăm”, cậu ta lườm: “Thế nào là tôi thăm rồi? Anh lại đang nói xấu gì tôi thế?”

Trương Khai cười xấu xa: “Cậu nói xem nếu như tôi muốn cậu làm gì cậu lập tức làm việc đó thì tốt biết bao!”

Hoắc Nhiễm bị Trương Khai làm cho tức cười: “Nghĩ hay vậy? Loại chuyện đó vĩnh viễn không bao giờ xảy ra giữa tôi với anh!”

Viên Mục Dã không có tâm trạng nghe anh em nhà này cãi nhau, tiếp tục cúi đầu xem hồ sơ trong tay...

Ban đêm khi về nhà, Viên Mục Dã không thấy Kim Bảo trong sân, khóa bên ngoài cửa vẫn khóa, cậu đoán là pháp y Diệp đã đến đưa con chó đi dạo rồi. Quả nhiên, một lát sau thấy Diệp Dĩ Ngụy một tay dắt chó một tay cầm theo một hộp cứu thương nhỏ đi đến.

“Ồ, về rồi, hôm nay tôi tan làm sớm, định đến cắt chỉ trên tay cậu, nhưng chưa thấy cậu về nên đưa Kim Bảo đi dạo một vòng.” Diệp Dĩ Ngụy cười nói.

Viên Mục Dã nhìn cái hộp nhỏ trên tay anh ta: “Định dắt chó đi dạo, sao không để hộp cấp cứu trong nhà trước, cứ thế cầm theo chắc bất tiện lắm?”

Diệp Dĩ Ngụy cười, đi thẳng đến trước mặt Viên Mục Dã: “Đi thôi, tôi cắt chỉ cho cậu trước.”

Thật ra Viên Mục Dã biết vì sao Diệp Dĩ Ngụy không để cái hộp đó trong nhà, dù sao quan hệ của hai người chưa quen thân đến mức độ đó, trước kia là Viên Mục Dã nhờ anh ta chăm sóc Kim Bảo, hiện giờ mình đã về, Diệp Dĩ Ngụy đương nhiên không thể tùy tiện ra vào nhà cậu nữa.

Sau khi vào trong phòng, Diệp Dĩ Ngụy chuẩn cắt chỉ ở cổ tay cho Viên Mục Dã, không ngờ sau khi mở lớp vải băng bó vết thương ra, anh ta lại nhướn mày, nói: “Mấy ngày nay cậu có cảm thấy ngứa ngứa ở chỗ vết thương không?”

Nghe Diệp Dĩ Ngụy hỏi, Viên Mục Dã mới nhớ ra hai ngày nay dường như thỉnh thoảng cảm thấy cổ tay hơi ngứa ngứa... Nhưng lúc đó cậu cũng không chú ý lắm, cứ thế bỏ qua.

Sau khi khử trùng cổ tay cho Viên Mục Dã, Diệp Dĩ Nguy nói với vẻ không vui: “Nhất định là cậu không cẩn thận để chạm vào nước, vết thương có dấu hiệu bị nhiễm trùng nhẹ.”

Viên Mục Dã cúi xuống nhìn, quả nhiên thấy nó hơi đỏ lên.

Diệp Dĩ Nguy thấy Viên Mục Dã không nói gì thì nhẹ nhàng nói: “May mà chỉ đỏ lên chút thôi, miệng vết thương cũng khép lại tương đối rồi, vài ngày sau khi cắt chỉ phải cẩn thận một chút, đừng để chạm vào nước.”

Thật ra nếu Diệp Dĩ Nguy không xuất hiện, Viên Mục Dã đã quên mất là tay mình bị thương, mấy ngày nay tắm rửa đều không chú ý gì, chỉ thay băng bông bị ướt đi thôi.

Viên Mục Dã nhìn Diệp Dĩ Nguy cắt chỉ thành thạo thì hỏi đùa: “Cắt chỉ cho người sống và khâu xác người chết có gì khác không?”

Diệp Dĩ Nguy hơi dừng tay, cười nói: “Nhắc đến tôi mới nhớ, tôi đã nhiều năm rồi không cắt chỉ cho người sống, cảm giác cũng không tệ lắm.”

“Tôi rất tò mò, với trình độ chuyên nghiệp như anh, vì sao không chọn làm bác sĩ cứu sống người khác, mà lại chọn ngành pháp y giải phẫu thi thể?” Viên Mục Dã thành thật hỏi.

Chương 99: Hoang đảo

Diệp Dĩ Ngụy đã hoàn thành xong công việc, sau đó sắp xếp lại dụng cụ trong hộp bên cạnh: “Bởi vì người chết thì không nói dối... Nhiều năm trước, khi tôi còn là sinh viên thực tập, đã từng chữa bệnh cho một bệnh nhân. Lúc đó người bệnh kia vì một nguyên nhân nào đó mà giấu tôi bệnh tình thực sự, cuối cùng dẫn đến người đó tử vong, Cũng bởi vì vậy mà tôi phải chịu xử lý, không còn tư cách làm bác sĩ.”

Viên Mục Dã bất bình: “Nhưng đó đâu phải lỗi của anh?”

Diệp Dĩ Ngụy hừ một tiếng: “Chuyện đó quan trọng sao? Cho dù thế nào việc có người chết đi thì phải có người chịu trách nhiệm trên báo cáo... bắt đầu từ khi đó, tôi đã biết người sống không đáng tin bằng người chết.”

Viên Mục Dã không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại có quá khứ như vậy, nhất thời không biết nên an ủi thế nào, mãi sau mới nói: “Thật ra anh có thể trở thành pháp y cũng không tệ, trong mắt tôi pháp y là một công việc rất thần thánh, bởi vì cứu mạng và cứu rỗi linh hồn quan trọng ngang nhau.”

“Cứu rỗi linh hồn? Cậu thực sự nghĩ như vậy sao?” Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên nghiêm mặt nhìn Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã biết trong lòng mỗi người đều có một nơi không thể tùy tiện chạm vào, đại đa số mọi người đều sẽ che giấu thật kĩ, hiện giờ Diệp Dĩ Ngụy để lộ nơi này ra trước mặt mình, đúng là khiến cậu không biết nên làm thế nào.

Im lặng một hồi lâu, Viên Mục Dã mới nói: “Đương nhiên, trong mắt tôi việc tìm ra nguyên nhân cái chết, tìm ra chân tướng vụ án chính là sự cứu rỗi linh hồn đối với người chết. Mỗi một sinh mệnh đều đáng được tôn trọng, cho dù bọn họ đã chết, nhưng bọn họ đều đã từng sống, đây là sự thật không thể xóa bỏ đối với gia đình và bạn bè của họ. Một người không những muốn biết mình sống như thế nào, càng muốn biết mình

chết đi thế nào, cuộc sống như vậy mới được xem là một cuộc sống hoàn chỉnh.”

Sau khi nghe Viên Mục Dĩ nói những lời này, Diệp Dĩ Ngụy im lặng một lúc mới ngẩng đầu, vừa cười vừa bảo: “Cậu hiểu biết về cuộc sống này hơn tôi nhiều...”

Viên Mục Dĩ nghe vậy lập tức khiêm tốn nói: “Làm sao có thể? Tôi chỉ là người ngoài cuộc thì tỉnh táo, trong cuộc thì u mê thôi. Thật ra chuyện gì cũng vậy, muốn nhìn rõ bản chất của nó thì phải thoát ly bản thân mình ra khỏi đó trước, dùng thân phận người đứng xem để đánh giá, sẽ phát hiện ra những thứ trước giờ không nhìn rõ.”

Khi Diệp Dĩ Ngụy đi về còn để lại cho Viên Mục Dĩ một hộp kem chống sẹo, dặn cậu khi vết thương khép miệng thì bôi lên cổ tay mỗi ngày, một ngày ba lần, sẽ làm vết sẹo dần dần mờ đi.

Sau khi Diệp Dĩ Ngụy đi, Viên Mục Dĩ một mình nằm trên ghế sofa nhớ lại những lời cậu nói đêm nay. Thật ra trong cuộc đời dù sớm hay muộn, ai cũng phải trải qua một vài chuyện có thể làm thay đổi cuộc sống, mặc dù quá trình sẽ vô cùng đau khổ, nhưng sự thay đổi chưa hẳn đã là xấu...

Trong thời gian này Viên Mục Dĩ cố gắng không một mình đi lên tầng bốn của căn nhà số 54 vào buổi tối. Cậu không phải là người quá tò mò, mặc kệ Đoàn Phong và người thần bí kia có quan hệ gì... chuyện đó cũng không liên quan đến cậu, dù sao dùng dị năng của mình đi nhìn trộm đời tư của người khác cũng hơi thiếu đạo đức.

Sáng hôm nay, sau một thời gian nhàn rỗi, rốt cuộc số 54 cũng đón nhận vụ án cuối cùng trước khi sang năm mới. Sau khi ăn sáng xong Đoàn Phong gọi mọi người tập chung ở phòng họp, nói cho bọn họ tình hình cụ thể của vụ án lần này.

Tư liệu đêm hôm qua tiến sĩ Lâm gửi về, một khu du lịch nổi tiếng của nước J ở Đông Nam Á xảy ra một chuyện tương đối khó giải quyết...

Đó là một hòn đảo nhỏ tên Kapok, vì trên hòn đảo trồng rất nhiều cây bông gòn cho nên mới có tên gọi này. Nước J là một quốc gia có rất nhiều đảo, đảo Kapok là một trong những hòn

đảo của quốc gia đó. Nhiều năm trước đây đó là một hòn đảo tư nhân, mấy chục năm gần đây mới bị khai thác thành khu du lịch.

Trước đây có một đồng nghiệp của Viên Mục Dã từng đi hưởng tuần trăng mật ở hòn đảo này, nghe nói cảnh sắc vô cùng mê người, thực vật mọc trên đảo chiếm hơn năm mươi phần trăm diện tích đảo, là một khu du lịch nước ngoài mà người dân trong nước đang rất thích đến.

Tiếc là Viên Mục Dã không hề hứng thú với những thứ này, cho nên khi người đồng nghiệp kia say sưa kể chuyện thì cậu cũng chẳng để vào đầu.

Cho đến tháng trước, cơn bão “Nabi” quét qua đảo Kapok trên đường đi, vì cân nhắc đến vấn đề an toàn cho du khách, nên chính phủ nước J đã quyết định tạm thời ngừng cho phà ra đảo, kế hoạch là định sau khi bão đi qua mới tiếp tục mở phà.

Không ngờ khi bão Nabi đi qua hải vực phụ cận đảo Kapok đã hình thành áp suất nhiệt đới, chỉ trong vòng mười sáu giờ đã tăng lên cấp mười lăm trở thành một siêu bão.

Mặc dù khi đó toàn bộ du khách trên đảo đã được đưa về đất liền, nhưng trên đảo Kapok ngoại trừ khách du lịch còn hơn sáu trăm người dân địa phương. Sau khi bão đổ bộ, chính phủ nơi đó lập tức liên hệ với cơ quan chức năng ở đó để hỏi thăm tình hình tai họa trên đảo.

Nhưng không biết có phải vì bão đã làm hỏng thiết bị thông tin trên đảo hay không, mà nhân viên phụ trách cứu hộ không thể nào liên hệ được với người trên đảo, không còn cách nào họ đành phái người lên đảo kiểm tra.

Kết quả khiến tất cả mọi người không thể ngờ được, sức ảnh hưởng của bão mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của mọi người... Trên đảo ngoài cây cối ngã nghiêng, nhà cửa đổ nát thì không có một người dân nào.

Dựa theo thống kê của các ban ngành liên quan trước đó, trên đảo Kapok ngoại trừ hơn sáu trăm người dân ngụ cư, còn có một số chủ quán kinh doanh. Cho nên trước khi bão đổ bộ, trên đảo phải có đến hơn một nghìn ba trăm người mới đúng. Nhưng theo nhân viên lên đảo thì họ đã tìm trong tất cả các

ngôi nhà trên đảo, nhưng không hề thấy một bóng người nào...

Bởi vì đất nước của đảo Kapok là một nước không có ngành công nghiệp chế tạo gì, tất cả đều dựa vào du lịch để mưu sinh, cho nên để không tạo ra khủng hoảng cho du khách, nước J quyết định giấu kín tin tức này, chờ sau khi tìm thấy những người dân đã mất tích rồi tính tiếp.

Nhưng chuyện này nói thì dễ, để điều tra ra chân tướng lại không đơn giản như vậy. Đầu tiên là hơn một nghìn người không thể nào vô duyên vô cớ bị bão quét sạch, tiếp theo là trước khi cơn bão Nabi đổ bộ, cơ quan ban ngành nơi đó cũng không tổ chức di dời dân trên đảo, cho nên việc những người này mất tích khiến người khác không thể hiểu được.

Mà ở đây không chỉ một hai người, mà là hơn một nghìn ba trăm người sống sò sò, sao thể tự dưng biến mất như thế? Nước J nhanh chóng thành lập tổ điều tra tìm kiếm người trên đảo. Để phòng trừ mọi tình huống, trong tổ điều tra ngoài nhân viên cứu hộ còn có cả chuyên gia y tế, nhà khí tượng học, thậm chí còn có cả nhà động thực vật học.

Lúc đầu, trong hai ngày đầu đội điều tra hơn hai mươi người này lên đảo, mọi chuyện vẫn bình thường, hằng này họ đều dùng điện thoại vệ tinh truyền thông tin tìm kiếm về.

Nhưng đến ngày thứ ba, tổ điều tra đột nhiên mất liên lạc, không còn truyền về bất cứ thông tin nào liên quan đến hòn đảo Kapok nữa...

Chương 100: Tự lo sống chết

Sau khi chính phủ nước J biết tin tổ điều tra mất liên lạc cũng khá khiếp sợ, bởi vì trước đây nhân viên cứu hộ lên đảo đều trở về bình an, cho nên bọn họ cũng không đoán trước được tổ điều tra lên đảo lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Vào thời điểm đó, đúng lúc tiến sĩ Lâm được mời tham gia một hội thảo khoa học và công nghệ khu vực Châu Á - Thái Bình Dương ở nước J. Lần này người mời tiến sĩ Lâm đi là bạn cũ nhiều năm của anh ta, Trương Vân. Mà chồng của Trương Vân, Boone, lại là chuyên gia y tế của tổ điều tra.

Bởi vì trước đó chồng của Trương Vân nhận nhiệm vụ khẩn cấp, cho nên anh ta cũng không trao đổi quá nhiều với vợ, chỉ nói là phải đi đến đảo Kapok làm khảo sát khoa học. Lúc ấy Trương Vân cũng không nhận thấy tính nghiêm trọng của vụ việc, còn nói nửa đùa nửa thật: “Không phải anh lén đi nghỉ phép chứ?”

Sau khi tiến sĩ Lâm nghe kể chuyện này, anh ta lập tức đi cùng Trương Vân tới một hòn đảo nhỏ gần đảo Kapok nhất, muốn thử lên đảo tìm người, nhưng lại bị quân đội nước J từ chối. Mặc dù hai người liên tục xác định thân phận, nhưng cuối cùng quân đội đều từ chối vì lý do đảo Kapok đã bị phong tỏa, không cho hai người lên đảo.

Chuyện liên quan đến sự sống chết của chồng bạn cũ, tiến sĩ Lâm chỉ có thể tiếp tục chờ tin tức cùng với Trương Vân. Mãi cho đến ba ngày sau, cuối cùng một quan chỉ huy quân đội nước J đồng ý gặp hai người bọn họ, nhưng lại mang đến cho Trương Vân một tin tức không lạc quan lắm.

Hóa ra sau khi tổ điều tra mất liên lạc, quân đội nước J lại cử một đội cứu hộ gồm ba mươi người lên đảo, nhưng tình hình của đội cứu hộ này gần như giống y đúc tổ điều tra, đều tìm kiếm ở trên đảo đến ngày thứ ba là vô cơ mất liên lạc.

Trương Vân vừa nghe vậy thì rối tinh rối mù. Cô biết ở Trung Quốc, tiến sĩ Lâm có một nhóm chuyên nghiên cứu những sự kiện siêu nhiên. Vì thế cô nhờ vả tiến sĩ Lâm, có thể để người của anh ta lên đảo tìm người hay không?

Ban đầu tiến sĩ Lâm cũng khá khó xử. Không phải anh ta không muốn giúp bạn cũ, nhưng đầu sao đây cũng không phải là đang ở trong nước. Sức ảnh hưởng của tiến sĩ Lâm không lớn như vậy. Anh ta thật sự không có tự tin có thể đưa tất cả thành viên của số 54 tới đảo Kapok.

May mà cuối cùng Trương Vân tìm được chú của chồng, dựa vào vài mối quan hệ với trong quân đội để thuyết phục sĩ quan chỉ huy kia, cuối cùng đồng ý cho người của tiến sĩ Lâm lên đảo tìm người. Nhưng đồng thời tiến sĩ Lâm cũng cần phải ký tên vào một thỏa thuận miễn trừ trách nhiệm, rằng nếu thành viên của số 54 gặp phải bất cứ chuyện gì trên đảo Kapok đều phải tự lo sống chết.

Do không có ủy quyền chính thức, toàn bộ nhân viên của số 54 chỉ có thể nhập cảnh với tư cách là khách du lịch... Theo lý mà nói, đây là một chuyện tổn công mà chẳng có tiếng gì đối với số 54 và tiến sĩ Lâm, nhưng vì có mối quan hệ cá nhân giữa tiến sĩ Lâm và Trương Vân nên số 54 cần phải giúp vụ này.

Có rất nhiều chuyện đều là như thế, bất kể bạn thuộc tầng lớp xã hội nào thì đều không thể tránh khỏi các mối quan hệ của con người. Mặc dù bề ngoài, anh chồng Boone của Trương Vân là một chuyên gia y tế của nước J, nhưng hoàn cảnh gia đình của anh ta khá phức tạp... Chú ruột của anh ta có liên hệ rất chặt chẽ với một sĩ quan cấp cao của nước J.

Hôm nay số 54 giúp cho ông ta một ơn huệ, sau này khi số 54 gặp phải vấn đề ở nước J, cũng có thể tìm đám Trương Vân để đòi trả lại ơn huệ đó. Hơn nữa trong mắt Đoàn Phong, người xảo quyệt như lão Lâm chắc chắn sẽ không chịu thiệt trong những chuyện như thế này.

Lần này bởi vì phải xuất cảnh, cho nên cũng không vội vàng giống như lần trước, Đoàn Phong cho mọi người thời gian một ngày để giải quyết vấn đề cá nhân, sáng mai xuất phát. Họ đến Hồng Kông trước rồi mới chuyển máy bay đi nước J.

Tan họp, Viên Mục Dã bèn gọi điện thoại cho Diệp Dĩ Ngụy, nhưng không biết tại sao anh ta mãi vẫn không nghe máy. Viên Mục Dã đoán có lẽ anh ta đang đi hiện trường, cho nên không gọi tiếp... Bởi vì cậu biết Diệp Dĩ Ngụy nhìn thấy cuộc gọi nhờ của mình ắt hẳn sẽ chủ động gọi lại.

Ai ngờ lần này Viên Mục Dã lại đoán sai. Mãi đến đêm cậu cũng không nhận được điện thoại của Diệp Dĩ Ngụy. Do dự trong chốc lát, cuối cùng Viên Mục Dã vẫn chủ động bấm gọi đến số di động của Diệp Dĩ Ngụy, kết quả lần này lại còn tắt máy?!

Một linh cảm không lành dâng lên từ đáy lòng Viên Mục Dã. Đây không phải phong cách làm việc của Diệp Dĩ Ngụy. Hơn nữa, là một bác sĩ pháp y, sao anh ta có thể tùy tiện tắt máy chứ?!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vội vàng gọi điện thoại cho Từ Lệ.

Ban đầu, khi Từ Lệ nhận được điện thoại của Viên Mục Dã còn rất kinh ngạc, bởi vì anh ta chưa từng nghĩ tới cậu Viên lão quái này có thể chủ động gọi điện thoại cho mình. Đầu tiên, Viên Mục Dã khách sáo thăm hỏi vài câu trong điện thoại rồi mới nói thẳng vào chủ đề: “Anh Từ, à... Hôm nay pháp y Diệp có đi hiện trường không?”

Từ Lệ sững sốt: “Pháp y Diệp ư? Chắc là... không có đâu. Tôi không nghe nói có vụ án nào để cậu ta đi hiện trường cả. Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Viên Mục Dã do dự một chút, sau đó trầm giọng nói: “Không có gì, tôi có chút việc muốn tìm pháp y Diệp, nhưng mà điện thoại của anh ấy mãi không gọi được.”

Nghe vậy, Từ Lệ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Mấy ngày nay đội 6 và đội 4 đều không có vụ nào cần pháp y đi hiện trường. Nếu không cậu gọi số máy bàn bên phòng pháp y hỏi thử xem? Cậu còn giữ số điện thoại không?”

Viên Mục Dã nghe vậy mới nghĩ ra sao mình lại quên mất cái đó nhỉ! Vì thế vội vàng nói: “Có có có... Tôi quên mất, giờ gọi liền đây.”

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã có phần phản cảm với số máy bàn của phòng pháp y, bởi vì trong phòng pháp y, trừ pháp y Bạch và Diệp Dĩ Nguy ra, tất cả những người còn lại đều là thực tập sinh, tính lưu động của nhân viên rất cao. Cậu cũng không dám chắc người nghe điện thoại có còn nhận ra nhân viên đã từ chức là mình hay không.

Còn may, sau khi điện thoại được kết nối, giọng pháp y Bạch vang lên: “Xin chào, phòng pháp y cục cảnh sát thành phố xin nghe.”

“Xin chào, pháp y Bạch. Tôi là... Viên Mục Dã.” Viên Mục Dã nói.

Đôi phương im lặng vài giây mới lên tiếng: “Tiểu Viên? Cậu có chuyện gì không?”

“Có pháp y Diệp ở đó không? Tôi tìm anh ấy có chút việc, nhưng gọi điện thoại di động cho anh ấy mãi không được...” Viên Mục Dã ăn ngay nói thật.

“Ồ, hôm nay cậu ta xin nghỉ, nói là người hơi khó chịu...” Pháp y Bạch nói.

Viên Mục Dã biết tính cách của tay pháp y Bạch này. Nếu anh ta đã nói Diệp Dĩ Nguy xin nghỉ, tất nhiên mình cũng không tiện nói thêm gì nữa. Vì vậy cậu hơi thất vọng nói: “À... Như vậy à, vậy... được rồi.”

Trên thực tế Viên Mục Dã đã chuẩn bị nói “tạm biệt” rồi cúp điện thoại, ai ngờ lúc này lại nghe pháp y Bạch nói qua điện thoại: “Nếu cậu có chuyện thì đến nhà tìm cậu ta đi, thuận tiện xem thử tình trạng của cậu ta giúp tôi. Buổi sáng cậu ta nói người khó chịu muốn xin nghỉ, giờ lại tắt máy. Tôi thật sự hơi lo lắng, đúng lúc có cậu qua thăm cậu ta giúp.”

Viên Mục Dã cảm địa chỉ pháp y Bạch cho, nhanh chóng tìm tới khu chung cư nhà Diệp Dĩ Nguy, có điều nơi này dường như không giống như trong tưởng tượng của Viên Mục Dã lắm...

Bởi vì ở trong mắt Viên Mục Dã, người như Diệp Dĩ Nguy vô cùng chú trọng chất lượng cuộc sống, có phần hoàn hảo không dính khói lửa nhân gian. Cho nên anh ta không giống như người có thể ở trong khu dân cư đông đúc như vậy.

Chương 101: Mùi hương quen thuộc

Ngay tại lúc Viên Mục Dã gõ cửa, trong lòng cậu vẫn chưa đánh mất mỗi bản khoản. Cậu cảm thấy nhất định là pháp y Bạch cho sai địa chỉ rồi.

Nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng nghe thấy giọng một người đàn ông vừa ho khù khụ vừa hỏi: “Khụ khụ... Ai thế?”

Mặc dù nghe hơi khàn, nhưng Viên Mục Dã vẫn nhận ra đây là giọng của Diệp Dĩ Nguy.

“Là tôi, Viên Mục Dã...”

Có lẽ đôi phương không ngờ Viên Mục Dã lại đến nhà mình nên hơi sững sốt rồi mới mở cửa ra...

Sắc mặt Diệp Dĩ Nguy tái nhợt: “Sao cậu lại đến đây?”

“Tôi gọi điện thoại cho anh mãi mà không được nên không yên tâm lắm. Tôi gọi đến cục, pháp y Bạch nói anh bị bệnh, cho nên tôi tới đây thăm anh.” Nói tới đây, dường như Viên Mục Dã cảm thấy có chỗ nào đó không thỏa đáng, sau đấy cậu mới phát hiện mình đi tay không tới thăm bệnh.

“Tôi đang ngủ, có thể là điện thoại di động hết pin nên tự động tắt máy, khụ khụ...” Diệp Dĩ Nguy còn muốn nói cái gì nữa nhưng bị cơn ho khan mãnh liệt cắt ngang.

Viên Mục Dã thấy thế bèn duỗi tay sờ thử trán của anh ta:

“Anh sốt rồi, khám bác sĩ chưa?”

Khó khăn lắm Diệp Dĩ Nguy mới xuôi xuống, anh ta cười bảo: “Bác sĩ pháp y cũng là bác sĩ, tôi còn cần phải đi khám bác sĩ à?”

Viên Mục Dã nghe mà đỏ cả mặt lên: “Thế... anh uống thuốc chưa?”

Diệp Dĩ Ngụy cười và mời Viên Mục Dã vào nhà: “Uống rồi... Nhưng lần này bị cảm hơi nặng, kiểu gì cũng phải ba bốn ngày mới khỏi được.”

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã tới nhà Diệp Dĩ Ngụy. Cậu nhìn trái nhìn phải, phát hiện bố cục tổng thể trong phòng theo tông màu lạnh. Viên Mục Dã cảm thấy như vậy mới hoàn toàn phù hợp với khí chất riêng của pháp y Diệp.

Diệp Dĩ Ngụy bưng một ly cà phê tới cho Viên Mục Dã: “Nào, ngồi xuống uống ly cà phê. Cậu... tìm tôi có việc à?”

Viên Mục Dã hơi ngượng ngùng nói: “Tôi phải đi công tác mấy ngày, vốn muốn nhờ anh chăm sóc hộ Kim Bảo. Nhưng hiện giờ chính anh cũng đang bị bệnh, tôi nên đi tìm người khác thì hơn.”

Diệp Dĩ Ngụy vội xua tay: “Không cần, không cần. Tôi chỉ bị cảm vặt thôi, ngày mai là có thể đi làm được rồi, cậu cứ yên tâm đi đi. Chỉ là lần này... còn nguy hiểm như lần trước không?”

Viên Mục Dã nhẹ nhấp một ngụm cà phê, cậu cười bảo: “Chắc là không đâu. Lần này chúng tôi đến một hòn đảo nhỏ tên Kapok.”

“Đảo Kapok? Rất nhiều năm trước tôi đã từng đến một lần. Đó không phải nơi nghỉ dưỡng sao?” Diệp Dĩ Ngụy hơi giật mình.

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, đúng, chính là đảo Kapok đó. Thời gian trước trên đảo có bão nên đã mất tích một ít dân đảo. Chúng tôi phải lên đảo điều tra tình hình mất tích cụ thể. Tôi cũng không biết phía chính phủ giải thích với bên ngoài như thế nào, có điều nghe nói đảo Kapok đã đóng cửa, tạm thời không đón tiếp du khách.”

“Nghiêm trọng như vậy sao? Nhưng việc có người mất tích khi gặp bão cũng rất phổ biến mà. Việc này mà cũng cần tới số 54 của các cậu đi điều tra ư?” Diệp Dĩ Ngụy cảm thấy hơi khó hiểu.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chúng tôi cũng không rõ tình hình cụ thể, phải lên đảo mới biết được. Có điều nghe nói số người mất tích không ít đâu, hơn nữa trong đó còn có một người bạn của tổng giám đốc chúng tôi, cho nên...”

“Tôi hiểu... Các cậu làm việc riêng thay cho tổng giám đốc.”
Diệp Dĩ Ngụy nói một câu trúng đích.

Viên Mục Dĩ ngẫm lại rồi giải thích: “Cũng không thể xem như việc tư, nhưng đúng là bởi vì mối quan hệ của bạn tổng giám đốc nên mới bảo số 54 chúng tôi đi.”

Diệp Dĩ Ngụy nói: “Năm tôi đến đảo Kapok không có nhiều khách du lịch lắm, đó thật sự là một nơi có cảnh đẹp mê người. Hơn nữa trên đảo còn có rất nhiều ngôi nhà vườn kiểu Tây từ thế kỷ trước, là một lựa chọn để nghỉ phép rất nice... Nhưng sau này càng ngày càng nhiều khách du lịch đến đó, hương vị tổng thể đã thay đổi, không còn bầu không khí yên tĩnh như trước đây, trái lại càng ngày càng trở nên thương mại hóa.”

Viên Mục Dĩ nói với giọng hơi tiếc nuối: “Đáng tiếc tôi không được lên đảo vào thời điểm nó đẹp nhất...”

Ai ngờ Diệp Dĩ Ngụy nghe xong lại lắc đầu: “Không sao cả, vẫn là hòn đảo đó, chỉ bởi vì nhiều khách du lịch nên làm bầu không khí bị thay đổi thôi. Nhưng bây giờ các cậu đi, chắc chắn là chẳng có một khách du lịch nào, cho nên rất có thể sẽ có vẻ đẹp kiểu khác cũng không biết chừng?”

Viên Mục Dĩ ngẫm lại thấy cũng phải, có lẽ khi bọn họ đến nơi, đừng nói là khách du lịch, ngay cả bóng người cũng chưa chắc đã có thể nhìn thấy...

Hai người trò chuyện một lúc là đến giờ cơm tối, mà vào đúng lúc này bụng Diệp Dĩ Ngụy cũng reo lên “ục ục”.

Viên Mục Dĩ nghe được nên cười hỏi: “Anh đói bụng rồi hả? Muốn ăn gì không?”

Diệp Dĩ Ngụy hơi ngượng ngùng. Anh ta lập tức lấy điện thoại di động ra: “Cậu xem, lần đầu tiên cậu tới nhà của tôi làm khách. Vốn là tôi phải chiêu đãi cậu một bữa ngon, nhưng bây giờ tôi cũng không làm được, chỉ đành gọi cơm hộp... Nói đi, cậu muốn ăn gì?”

Vừa nghe Diệp Dĩ Ngụy hỏi mình muốn ăn gì, Viên Mục Dĩ nhớ ngay tới việc hôm nay mình đã ăn canh dinh dưỡng, cậu vội vàng lắc đầu: “Không cần, không cần, trưa tôi ăn muộn nên lúc này vẫn chưa đói. Nếu không anh cũng đừng gọi cơm

ngoài, trong nhà có gạo không? Tôi nấu cho anh ít cháo trắng nhé! Người bị bệnh nên ăn thanh đạm một chút mới đúng.”

“Cậu biết nấu ăn à?” Diệp Dĩ Ngụy hơi kinh ngạc.

Viên Mục Dã buồn cười: “Tôi độc thân hàng thật giá thật đấy nhé? Không biết nấu cơm thì đã chết đói từ lâu rồi!”

Sau đó Viên Mục Dã nấu cho Diệp Dĩ Ngụy một nồi cháo trắng nhỏ, ăn kèm thịt hộp lấy từ trong tủ lạnh nhà anh ta ra. Sau khi làm xong xuôi, cậu bê đến trước mặt Diệp Dĩ Ngụy và nói: “Thông thường lúc bị cảm đều không có cảm giác thèm ăn. Lúc này ăn chén cháo trắng kèm thịt hộp, tôi bảo đảm cơn thèm ăn của anh sẽ trở lại đây.”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn cháo trắng trên bàn chăm chăm, nửa tin nửa ngờ: “Trước kia lúc cậu bị bệnh thích ăn cái này à?”

Viên Mục Dã gật đầu nói rất chân thành: “Đương nhiên, không tin anh ném thử sẽ biết.”

Nhìn Diệp Dĩ Ngụy ăn từng thìa cháo trắng, trong lòng Viên Mục Dã thật sự rất hâm mộ. Trong vô số lần bị bệnh, cậu cũng đã từng tự nấu cho mình một bát cháo trắng như vậy, chỉ có điều không ngờ giờ phút này, cuối cùng cậu lại không nếm được mùi vị quen thuộc như thế nữa.

Trong lúc vô tình, Diệp Dĩ Ngụy ngẩng đầu thấy trong mắt Viên Mục Dã có sự thương cảm. Anh ta lấy làm lạ, không phải mình chỉ ăn bát cháo trắng thôi à? Sao lại có thể khiến cho cậu ta thương cảm chứ? May thay, biểu cảm này của Viên Mục Dã chỉ lướt qua giây lát, nếu không Diệp Dĩ Ngụy sẽ cho rằng bát cháo trắng này thật sự có ý nghĩa phi thường gì đó đối với Viên Mục Dã...

Nếu Diệp Dĩ Ngụy đã nói mình có thể chăm sóc Kim Bảo, thì Viên Mục Dã cũng không nói gì nữa, chỉ dặn dò anh ta phải uống thuốc đúng giờ, tuyệt đối đừng để cảm nặng thêm... Còn Diệp Dĩ Ngụy thì dặn dò cậu ra ngoài phải cẩn thận một chút, mọi việc đừng liều mạng quá.

Khi ra khỏi nhà Diệp Dĩ Ngụy, Viên Mục Dã không kịp quay đầu nhìn lại. Cậu thấy Diệp Dĩ Ngụy cũng đang đứng ở cửa sổ nhìn mình, thế nên Viên Mục Dã vẫy tay với anh ta, sau đó mới xoay người rời đi.

Chương 102: Lính đánh thuê

Đối với Viên Mục Dã mà nói, đã rất nhiều năm rồi cậu không có cảm giác được người khác dặn dò và lo lắng cho mình. Mặc dù cảm giác này ít nhiều hơi xa lạ, nhưng đồng thời cũng làm cậu cảm thấy lòng rất ấm áp...

Sáng sớm hôm sau, Trương Khai tới đón Viên Mục Dã sớm. Khi bọn họ chạy tới số 54, những người khác đều đã chờ ở cửa. Điều làm Viên Mục Dã không ngờ tới là, đầu bếp Lưu còn chuẩn bị cho cậu một ít bánh nén khô tự chế, nói là để cho cậu lên đảo ăn.

Mặc dù Viên Mục Dã cảm thấy thật sự không cần thiết, nhưng ngoài miệng cậu vẫn tỏ vẻ cảm ơn sự chăm sóc đặc biệt của đầu bếp Lưu với mình.

Hôm đó chuyến đi cũng coi như thuận lợi. Đoàn người bọn họ đến sân bay phía Đông nước J trước khi trời tối, mà tiến sĩ Lâm và Trương Vân đã ở đó sẵn chờ bọn họ...

Lần này khác với lần trước hành trang gọn nhẹ, Đoàn Phong chuẩn bị cho mọi người rất nhiều thiết bị trâu bò, dầu sao cũng không phải ở trong nước mình. Mà trước đó bọn họ còn ký tên vào tờ thỏa thuận chó má kia, cho nên không tự chuẩn bị đồ giữ mạng không được.

Sau khi mọi người tụ họp với tiến sĩ Lâm, họ gần như không dừng lại mà được người của quân đội đón đi bằng máy bay trực thăng luôn, đến thẳng một hòn đảo an toàn gần đảo Kapok nhất.

Nhưng mọi người không ngờ là lần này ngoài tất cả thành viên số 54 bọn họ, còn có thêm bảy người do bên quân đội nước J chỉ định lên đảo. Trong đó có người châu Á cũng có người châu Âu, nhìn là biết lính đánh thuê gọi tạm từ chỗ nào đó tới.

Viên Mục Dã thấy, e là người bên nhà chồng Trương Vân cũng không tin tưởng bọn họ, cho nên mới tìm thêm một ít lính

đánh thuê “chỉ nhận tiền chứ không cần mạng” cùng lên đảo. Như vậy sẽ tăng thêm cho bọn họ rất nhiều nhân tố không xác định trong lần hành động này, đồng thời cũng gia tăng độ nguy hiểm của bọn họ khi lên đảo.

Bắt đầu từ lúc nhìn thấy bảy người kia, sắc mặt Đoàn Phong vẫn luôn âm u nặng nề, nếu không phải có lão Lâm đè lại, có lẽ anh ta đã dẫn đám Viên Mục Dã quay đầu đi về rồi. Cũng may tạp âm của máy bay trực thăng quá lớn, nếu không bầu không khí áp lực như thế này quả thật có thể ép người ta phát điên mất.

Máy bay trực thăng tiếp đất an toàn, lão Lâm đi đến nói chuyện với nhà chồng của Trương Vân trước. Vài người còn lại của số 54 và bảy lính đánh thuê kia đứng trùng mắt nhìn nhau.

Lúc này chợt nghe Trương Khai nói nhỏ với mấy anh em trong nhà: “Chuyện gì thế này?! Đám lính đánh thuê đó tới đây là ý làm sao? Chúng ta chỉ có nghĩa vụ tới hỗ trợ thôi à, không tin số 54 thì đừng dùng chúng ta chứ?!”

Trên thực tế, lúc ấy trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy, nhưng chỉ có một mình Trương Khai nhanh mồm nhanh miệng không nhịn được mà nói thẳng ra.

Đoàn Phong nhìn cậu ta rồi trầm giọng bảo: “Trước hết cứ chờ xem, xem lát nữa lão Lâm về nói như thế nào.”

Không bao lâu, lão Lâm quay về với sắc mặt dịu lại. Đầu tiên anh ta nói nhỏ vào tai Đoàn Phong vài câu, Đoàn Phong nghe xong suy nghĩ trong chốc lát rồi mới gật đầu: “Được thôi, tới cũng tới rồi, cũng chỉ có thế như vậy trước đã.”

Sau đó lão Lâm không dừng lại mà xoay người quay về chỗ Trương Vân. Hai người bọn họ nói vài câu rồi cùng nhau rời đi.

“Tình hình thế nào?” Đại Quân không kìm được mà hỏi.

Đoàn Phong liếc bảy tên lính đánh thuê kia, sau đó hừ khê: “Lần này xem như kết hợp hành động. Chúng ta chỉ chịu trách nhiệm tìm người, bọn họ chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn và cứu hộ.”

Trương Khai tức giận nói: “Lôi thôi thế? Chúng ta cần bọn họ bảo đảm an toàn? Hơn nữa bọn người kia chỉ nhận tiền không nhận người, em chẳng thể tin nổi bọn họ...”

Ai ngờ Đoàn Phong lại cười lạnh: “Không sao, người của hai đội chúng ta dùng thiết bị giống nhau, bọn họ có cái gì chúng ta sẽ có cái đó...”

Viên Mục Dã lập tức ngẫm hiểu rõ, bởi vì lúc này bảy tên lính đánh thuê kia đều đã trang bị súng ống đạn dược đầy đủ. Thật ra Viên Mục Dã không lo lắng cái khác, chỉ lo bảy người này sẽ phản bội bọn họ vì một ít lợi ích cá nhân sau khi lên đảo. Suy cho cùng, đứng trước hầu hết các tình huống nguy hiểm đến tính mạng, loại quan hệ thuê mướn này chắc chắn không chịu được thử thách.

Lúc phát trang bị, Đoàn Phong đưa cho Viên Mục Dã một khẩu súng lục Magnum và một cây súng bắn tỉa. Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã sờ đến súng sau khi từ chức, trong lòng cậu ít nhiều vẫn thấy hơi kích động.

Nhưng dường như những người khác đều vô cùng bình tĩnh, nhìn là biết chắc chắn không phải lần đầu bọn họ dùng súng. Đặc biệt là Hoắc Nhiễm, đừng thấy cậu ta nhỏ tuổi, nhưng lại giỏi súng ống nhất trong số đó. Khẩu súng lục Magnum đến tay cậu ta chẳng mấy chốc đã bị tháo ra lắp lại.

Sau đó Hoắc Nhiễm lại kiểm tra hết một lượt tất cả súng ống của mọi người, rồi tự tin nói: “Tất cả súng đều không có vấn đề gì, mọi người có thể yên tâm sử dụng.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ tới, trước đây cậu từng nghe Trương Khai kể rằng, Hoắc Nhiễm vô cùng lành nghề về mặt máy móc, hễ là thứ liên quan đến máy móc thì không có gì thằng nhóc này không mân mê rõ ràng... Xem ra mỗi người của số 54 đều có lý do tất yếu để tồn tại.

Thật ra lần đầu tiên Viên Mục Dã nhìn thấy Hoắc Nhiễm, cậu chỉ cảm thấy cậu nhóc này rất đẹp trai, còn hơi có cá tính. Thậm chí cậu từng nghi ngờ Hoắc Nhiễm đẹp trai nhường ấy, tại sao lại muốn gia nhập số 54? Với ngoại hình của mình, cậu ta hoàn toàn có thể chọn một con đường dễ dàng hơn, ví dụ dẫn thân vào showbiz gì đó...

Nhưng hôm nay cậu nhìn biểu cảm chăm chú khi Hoắc Nhiễm tháo súng thì hiểu thằng nhóc đẹp trai này cũng có mơ ước và kiêu ngạo của chính mình. Cậu ta tuyệt đối sẽ không tình nguyện dựa vào mặt để kiếm cơm. Nhưng nghĩ đến lá gan của Hoắc Nhiễm, Viên Mục Dã lại không khỏi lắc đầu bật cười. Xem ra thằng nhóc này vẫn cần ít thời gian để trưởng thành.

Bởi vì lần này không xác định được thời gian ở lại trên đảo, cho nên bọn họ mang theo đồ ăn cho ba ngày, cộng thêm một vài thiết bị riêng của số 54, trên người mỗi người phải gánh ít nhất hai mươi cân. Máy người đàn ông bọn họ còn đỡ, khổ nhất là cái vóc người một mét sáu của Tăng Nam Nam.

Viên Mục Dã thấy thế thì không đành lòng, bèn muốn tới gánh giúp Tăng Nam Nam một ít. Ai ngờ cậu lại bị Đoàn Phong giữ chặt, sau đó ra hiệu bằng mắt, bảo cậu chờ một lát...

Lúc đầu Viên Mục Dã không hiểu Đoàn Phong có ý gì nên cậu hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó cậu đã nhìn thấy Đại Quân đứng ra, bỏ hết đồ ăn và nước trong ba lô của Tăng Nam Nam vào túi anh ta. Như vậy cô ấy chỉ cần mang vũ khí phòng thân của mình là OK.

Thật ra Viên Mục Dã đã sớm phát hiện mối quan hệ giữa Đại Quân và Tăng Nam Nam vô cùng lạ lùng. Nếu bảo hai người có tình cảm nam nữ, nhưng trông dáng vóc hai người thế nào cũng không giống một đôi, hơn nữa Trương Đại Quân còn có một người vợ sống trong ý thức của anh ta, cho nên giữa bọn họ chắc chắn không phải tình yêu nam nữ.

Nếu nói giữa bọn họ chỉ có tình đồng chí thì lại dường như sâu đậm quá mức. Vừa rồi khi Đại Quân chủ động qua giúp Tăng Nam Nam giảm bớt gánh nặng, cô ấy chỉ liếc nhìn, cả tiếng “cảm ơn” cũng không nói, giống như đây là một việc hết sức bình thường vậy.

Chương 103: Sự yên lặng cuối cùng

Viên Mục Dĩ biết mình tới số 54 muộn nhất, còn rất nhiều chuyện chưa hiểu hết. Nhưng trông quan hệ của Trương Đại Quân và Tăng Nam Nam, giữa hai người họ tuyệt đối từng có quá khứ không tầm thường.

Nhưng loại chuyện như thế này, người khác không nói, dĩ nhiên Viên Mục Dĩ cũng không hỏi nhiều. Hơn nữa chuyện có thể khiến giữa hai người sinh ra mối liên hệ chặt chẽ cũng chưa chắc là chuyện gì tốt, cho nên Viên Mục Dĩ cũng không chủ động hỏi thăm việc riêng tư của người khác.

Trước khi xuất phát, Đoàn Phong bảo mọi người kiểm tra lại lần nữa trang bị trên người mình, tránh để sót thứ gì có thể giữ mạng vào thời khắc mấu chốt... Ai ngờ lúc này đội trưởng của đám lính đánh thuê kia lại đi tới, mặt tươi cười chào hỏi Đoàn Phong.

“Xin chào đội trưởng Đoàn.” Đôi phương vừa mở miệng ra là nói tiếng Trung Quốc lưu loát.

Đoàn Phong đáp với khuôn mặt không cảm xúc: “Anh là người Trung Quốc?”

Đôi phương lắc đầu nói: “Tôi tên Kim Yong Ji, là người Hàn Quốc, đã từng du học ở Trung Quốc một năm.”

Nghe vậy, Đoàn Phong chẳng nói gì, chỉ lễ phép bắt tay với Kim Yong Ji. Nhưng Viên Mục Dĩ lại cảm thấy người này nói tiếng Trung Quốc quá sõi, tuyệt đối không thể chỉ đơn giản là sống ở Trung Quốc một năm được.

Hễ là người nước ngoài học tiếng Trung Quốc, chắc chắn không thể không có một chút khẩu âm nào, trừ khi anh ta đã sống ở Trung Quốc từ nhỏ... Ví dụ như cái người Canada nói tàu hủi trên chương trình Gala Xuân nhiều năm trước, tuy

tiếng Trung Quốc của anh ta đã tiêu chuẩn đến mức có thể nói tẩu hời rồi, nhưng chỉ cần anh ta mở miệng, bạn có nhắm mắt lại cũng có thể nhận ra anh ta là một người nước ngoài.

Mà anh chàng Kim Yong Ji trước mặt không hề có khẩu âm lạ nào của người nước ngoài học nói tiếng Trung Quốc, mà trái lại hình như hơi có trọng âm vùng Đông Bắc...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ thử hỏi: “Ồ, phải không? Vậy anh học ở đâu? Không phải là Duyên Biên ở Cát Lâm chứ?!”

Vừa nói ra câu này, quả nhiên sắc mặt Kim Yong Ji thay đổi, như thể bị người ta nói trúng chỗ đau, nhưng anh ta chột khoi phục lại như thường và cười bảo: “Anh đẹp trai này thánh tai thật, đúng là tôi đã học ở đại học Duyên Biên một năm.”

Viên Mục Dĩ ngẫm hiểu chuyện không đơn giản như vậy. Xem phản ứng vừa rồi của Kim Yong Ji, chỉ sợ tên này không phải người dân tộc của Triều Tiên thì là người Triều Tiên... Hiện giờ có nhiều người trốn khỏi Bắc Hàn đều làm lính đánh thuê cho người ta ở bên ngoài để kiếm tiền, đến lúc kiếm đủ tiền rồi là biến hình thành người Nam Hàn ngay.

Có điều dù sao đây cũng là việc riêng của đối phương. Trước mắt đám lính đánh thuê này đều giắt đầu ở cặp quần để kiếm tiền mồ hôi nước mắt, người không có quá khứ đặc biệt thì đúng là không đến mức cứ phải chạy đi liều mạng như vậy.

“Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ...” Kim Yong Ji cười nhẹ.

“Hợp tác ư? Chưa chắc, chỉ cần chúng ta không can thiệp chuyện của nhau là được rồi.” Đoàn Phong nói với giọng điệu lạnh nhạt.

Kim Yong Ji nghe vậy cũng không tức giận, chỉ nhún vai nói: “Không thành vấn đề... Mục tiêu của chúng tôi là cứu Boone về, nhiệm vụ của các anh là tìm được Boone, giữa hai bên cũng không xung đột, đúng không?”

Đoàn Phong cười đáp: “Không sao cả... Chúng ta ai lo việc này là được.”

Lúc này Viên Mục Dĩ nhìn về phía sáu lính đánh thuê còn lại, phát hiện có một người đàn ông Âu Mỹ thân hình cao lớn trong số đó đang nhìn bọn họ bằng ánh mắt tàn nhẫn... Trong lòng Viên Mục Dĩ thoáng rung mình, cậu đã nhìn thấy ánh

mắt như thế này ở vô số tội phạm giết người không chớp mắt, xem ra chuyến đi đảo Kapok lần này chưa chắc nhẹ nhàng như lần hành động trước.

Trước khi chính thức lên đảo, tiến sĩ Lâm và Trương Vân cùng quay lại. Bọn họ mang về bản đồ địa hình mới nhất của đảo Kapok của bên quân đội, vừa mới chụp lại bằng vệ tinh quân dụng của nước J.

Dựa theo bản đồ địa hình mới nhất này, đảo Kapok chiếm diện tích 4,56 km vuông. Hầu hết các tòa nhà thương mại của hòn đảo tập trung gần bến tàu, trong khi những ngôi nhà vườn kiểu Tây còn sót lại từ thế kỷ trước được phân bố trên những ngọn đồi phía Đông Bắc đảo Kapok.

Những người lên đảo trước đó đã tìm kiếm tất cả các tòa nhà gần bến tàu, từ một ít hình ảnh tư liệu mà bọn họ truyền lại lúc ấy, không khó nhận ra, hòn đảo không bị ảnh hưởng nhiều bởi cơn bão, chắc chắn không đến mức thổi bay hết tất cả người trên đảo...

Bởi vì hòn đảo nhỏ nơi bọn họ đang ở cách đảo Kapok rất gần, gần như có thể cách biển nhìn thấy nhau, cho nên đoàn người bọn họ chọn đi phà thường chở khách du lịch đến đảo. Đồng thời, thuyền quân đội cũng sẽ luôn đậu ở gần bến tàu trên đảo Kapok để tiếp ứng bất cứ lúc nào.

Trên boong tàu, tất cả thành viên của số 54 đều đứng ở bên cạnh rào chắn nhìn biển rộng. Bởi vì thỏa thuận bảo mật, cho nên trước khi lên đảo, bọn họ đã đưa tất cả điện thoại di động cho tiến sĩ Lâm bảo quản.

Lúc này Trương Khai nói với vẻ giận dữ: “Phong cảnh đẹp thế mà không thể chụp ảnh lưu niệm, đúng là mất hứng!”

Đoàn Phong cười bảo: “Không sao, sau khi trở về bảo tổng giám đốc Lâm bỏ tiền đưa chúng ta ra ngoài chơi một vòng, ai bảo anh ta vì tình cảm riêng của mình mà lừa chúng ta tới đây!”

Viên Mục Dã ngấm biển rộng trước mắt, cảm nhận gió biển thảnh thỏa nhẹ vỗ về gương mặt của mình, nhưng ở trong lòng lại ngấm lời của Đoàn Phong... Thật ra cậu nhận thấy, quan hệ giữa Đoàn Phong và tiến sĩ Lâm không phải là kiểu

cấp trên cấp dưới giống bình thường, bởi vì có rất nhiều lúc đều là tiến sĩ Lâm chủ động hạ thấp mình bàn chuyện với Đoàn Phong.

Đang thất thần, Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy có người vỗ nhẹ mình. Cậu vội quay đầu lại thì thấy Trương Khai cười cợt nói: “Anh nghĩ cái gì vậy?”

Viên Mục Dã cũng cười, đáp: “Không nghĩ gì cả, chỉ đang cảm nhận sự yên lặng cuối cùng này.”

“Xem anh nói ử rữ kia, còn sự yên lặng cuối cùng nữa? Chờ lần này về, chúng ta phải xẻo thịt tổng giám đốc Lâm một trận, cần phải làm cho anh ấy dộc máu ra!” Trương Khai cười gian.

Viên Mục Dã nghe xong không nói gì, cậu lại cố ý vô tình nhìn về phía mấy người lính đánh thuê kia. Cậu thấy tất cả bọn họ đều không còn vẻ rời rạc như trước, cả đám đều cảnh giác nhìn mấy người của số 54.

Lúc này Viên Mục Dã nghiêng đầu tới gần Đoàn Phong và bảo: “Đội trưởng Đoàn, tôi cảm thấy người có vóc dáng cao kia mới là đội trưởng của những người này, chứ không phải là tên Kim Yong Ji chủ động tới chào hỏi chúng ta đâu.”

Đoàn Phong cười: “Ừ, tôi cũng nghĩ như vậy. Lý do bọn họ để tên họ Kim kia làm đội trưởng đơn giản là vì anh ta biết nói tiếng Trung Quốc, dễ trao đổi với chúng ta thôi.” Sau khi nói xong, Đoàn Phong lại nghiêm mặt nhìn mọi người: “Lát nữa, sau khi lên đảo, mọi người đều phải đề phòng. Hiện giờ chúng ta không nắm được tình hình trên đảo, có quỷ mới biết những người mất tích đó đã chạy đến chỗ nào.”

“Chỉ mong... là sợ bóng sợ gió một hồi thôi.” Tăng Nam Nam đứng cạnh khẽ lẩm bẩm.

Sắc mặt mọi người đều nặng trĩu, nhìn hòn đảo nhỏ đang dần rõ ràng hơn cách đó không xa. Viên Mục Dã thâm hiểu chuyện này sẽ không đơn giản đâu, bởi vì hòn đảo Kapok này cũng không quá lớn. Đừng nói giấu hơn một nghìn người, dù là giấu vài người thì cũng có thể tìm thấy hết trong ba ngày.

Những người khác còn đỡ, mặc dù trong lòng mọi người cũng không biết mình sắp sửa phải đối mặt với nguy hiểm như thế nào, nhưng họ không hề muốn lo lắng quá sớm chuyện vẫn

chưa xảy ra. Tất cả đều tiếp tục lưu luyến phong cảnh trước mắt, nhưng giờ phút này lại chỉ có một mình Viên Mục Dĩ cảm nhận được sự việc hơi khác thường...

Chương 104: Kín người hết chỗ

Không biết tại sao, càng tới gần đảo Kapok, trong lòng Viên Mục Dã càng hoảng hốt. Cậu biết đây không phải do tâm lý tạo ra mà là phản ứng thật sự của cơ thể... Viên Mục Dã không muốn để cho người khác phát hiện mình xảy ra vấn đề quá sớm, vì vậy cậu ngoảnh mặt sang một bên, sau đó nhắm mắt lại từ từ điều chỉnh hơi thở của mình.

Trước kia Viên Mục Dã chưa bao giờ xuất hiện cảm giác này, hơn nữa cậu có thể cảm nhận được rõ ràng nguyên do sợ hãi đến từ chính mục đích chuyến đi này của bọn họ: đảo Kapok.

Cũng chẳng có ai chú ý tới sự khác thường của Viên Mục Dã, chờ đến khi bọn họ ngồi tàu thủy chuẩn bị cập bờ, đáy mắt Viên Mục Dã đã bắt đầu ứ máu...

Dẫu sao cũng có người ngoài, cho nên một mặt Viên Mục Dã không muốn tỏ ra rụt rè. Mặt khác, trước khi làm rõ rốt cuộc mình bị làm sao, cậu cần phải che giấu nhược điểm của mình.

Trong thời gian cơn bão đi qua, vùng biển gần đảo Kapok rất quang đãng, nên Viên Mục Dã đeo cặp kính râm mà cậu mua ở sân bay lên mặt rất tự nhiên.

Đám Trương Khai thấy Viên Mục Dã đeo kính râm một cách cool ngầu cũng học đòi đeo lên. Nhưng bọn họ nào biết đâu rằng, Viên Mục Dã làm như vậy chỉ là để che đậy đáy mắt ứ máu khiến người ta sợ hãi của mình.

Khi phà từ từ tới gần đảo Kapok, thế giới trước mắt Viên Mục Dã đã toàn một màu đỏ thẫm, như thể hiện giờ không phải cậu đang đeo kính râm mà là kính màu đỏ sậm.

Nhưng cậu không ngờ rằng đây mới chỉ là bắt đầu, bởi vì trong thế giới màu đỏ trước mắt cậu, cậu nhìn thấy rất nhiều bóng người đang đi qua đi lại trên đảo...

Mặc dù Viên Mục Dĩ đang cố hết sức điều chỉnh hơi thở của mình, không muốn để cho người khác nhận ra sơ hở, nhưng cậu vẫn cảm thấy dưới chân mình hơi lảo đảo. Vì thế cậu vô thức giơ tay tóm chặt lấy Hoắc Nhiễm cách mình gần nhất, sau đó khẽ nói ở bên tai cậu ta: “Đừng lên tiếng, nghe tôi nói, có lẽ cơ thể của tôi có vấn đề... Cậu cố gắng tỏ ra tự nhiên một chút, đỡ tôi từ từ rời thuyền.”

Ban đầu Hoắc Nhiễm nghe Viên Mục Dĩ nói như vậy, vẻ mặt cậu ta hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó đã khôi phục bình thường. Đầu tiên cậu ta nhìn trái ngó phải, thấy phía lính đánh thuê bên kia không có ai nhìn về phía bọn họ. Thế là cậu ta vội vàng đỡ phía sau eo Viên Mục Dĩ bằng một tay, sau đó đưa tai lại hỏi: “Anh, anh cảm thấy khó chịu chỗ nào?”

Trong mắt người ngoài, hai người này như đang ghé lại gần thì thầm gì đó, nhưng chỉ có bản thân Viên Mục Dĩ biết, cậu đã đặt toàn bộ sức nặng của cơ thể lên người Hoắc Nhiễm.

“Tôi cũng không biết mình bị làm sao, chỉ cảm thấy lòng hốt hoảng, nhìn cái gì cũng có màu đỏ.” Viên Mục Dĩ ăn ngay nói thật.

Đương nhiên Hoắc Nhiễm cũng không biết tình trạng của Viên Mục Dĩ là như thế nào, cậu ta rất muốn gọi Đoàn Phong lại để anh ta xem Viên Mục Dĩ rốt cuộc bị làm sao. Nhưng lúc này mấy người ngoài kia luôn đi bên cạnh bọn họ, cho nên cậu ta không thể biểu hiện quá rõ ràng được.

Có điều còn may đầu óc của thằng nhóc này phản xạ nhanh. Cậu ta gọi Đoàn Phong đi tuốt đằng trước và nói với vẻ dừng dưng: “Đội trưởng Đoàn, anh còn kem chống nắng không? Cho em bôi một ít nào...”

Những người ngoài nghe câu này của Hoắc Nhiễm không hề thấy khác lạ ở chỗ nào, trông cậu ta đẹp trai, tuổi lại nhỏ, thích làm đom cũng chẳng lạ, nhưng lọt vào tai mấy người của số 54 lại cực kỳ khác thường.

Bởi vì cho dù Hoắc Nhiễm có sợ bị cháy nắng và muốn bôi kem chống nắng như thế nào, cậu ta cũng không nên đột ngột đòi Đoàn Phong như vậy. Người của số 54 ai mà chẳng biết Đoàn Phong chưa bao giờ thích tô son điểm phấn. Bình

thường Trương Khai lừa anh ta bơi kem dưỡng ẩm cũng sẽ bị anh ta trừng rạch cả mắt.

Lúc này Đoàn Phong dừng chân, xoay người sờ soạng một chốc trong ba lô, sau đó đứng tại chỗ chờ Hoắc Nhiệm:

“Không phải trước khi xuống máy bay đã bơi một lần rồi à?”

Hoắc Nhiệm nghe Đoàn Phong nói như vậy thì trong lòng hiểu đội trưởng Đoàn đã nhận được tín hiệu cầu cứu của mình. Cậu ta bèn cười ngượng ngùng: “Thứ này cứ hai tiếng phải bơi lại một lần...”

Những người khác nghe xong là biết ngay hai người Đoàn Phong và Hoắc Nhiệm có việc, cho nên đều ồn ào nói mình cũng muốn bơi, Trương Khai còn trêu chọc cậu em họ của mình: “Tôi cứ thắc mắc không hiểu sao ngày nào khuôn mặt của cậu cũng như búng ra sữa thề, hoá ra là biết tự dưỡng da!”

Đám người Kim Yong Ji quay đầu nhìn về phía số 54, thấy bọn họ đang xúm lại một chỗ bơi kem chống nắng, cả đám đều cười khinh thường, sau đó tự mình đi lên trước.

Đoàn Phong thấy mấy tên lính đánh thuê kia đã đi xa, bèn khẽ hỏi: “Làm sao vậy?”

Hoắc Nhiệm hơi căng thẳng nói: “Anh Viên thấy khó chịu...”

Viên Mục Dã thấy lúc này mình đã được mọi người bao quanh nên mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó từ từ tháo kính râm xuống... Mọi người nhìn thấy thì lập tức hít vào một hơi khí lạnh. Hai mắt của Viên Mục Dã đã đỏ quạch, trông vô cùng đáng sợ.

Sau khi tháo mắt kính xuống, cảnh vật trước mắt Viên Mục Dã từ màu đỏ thẫm chuyển thành màu đỏ như máu, những bóng người đó trở nên càng rõ ràng hơn, mặc dù không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, nhưng sự đánh sâu vào thị giác như thế này lại càng khiến người ta sốc hơn.

Viên Mục Dã cũng không biết đây là những ai, trông cũng không giống như cùng một thời đại, bóng dáng của bọn họ đan chéo trùng điệp vào nhau, làm Viên Mục Dã nhìn hoa cả mắt...

“Viên... Đôi mắt của anh bị làm sao vậy?” Vì không dám lộ ra, cho nên ngay cả Trương Khai ngày thường to mồm nhất

cũng chỉ có thể hỏi khe khẽ.

Viên Mục Dã sợ bị những tên lính đánh thuê kia phát hiện vấn đề của mình, bèn nhanh chóng đeo kính râm lên, sau đó lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết, trên hòn đảo này đã từng chết rất nhiều người... Hơn nữa còn là ở những thời đại khác nhau. Từ trường tư duy còn sót lại trên đảo quá nhiều và hỗn tạp, nhiều đến mức tôi cảm thấy đầu của mình sắp nổ tung rồi!”

Viên Mục Dã thật sự không hề nói quá một chút nào, bởi vì hiện giờ ở trong mắt cậu, trên hòn đảo này quả thật là chật kín người. Đừng nói là một nghìn người, sợ là phải có đến mười nghìn người ấy.

Đoàn Phong thấy đôi mắt của Viên Mục Dã thật sự làm cho người ta sợ hãi, anh ta lập tức cầm lấy điện thoại vệ tinh liên hệ với tiến sĩ Lâm, hỏi xem loại tình huống này nên làm gì? May làm sao, phía tiến sĩ Lâm đã sớm có chuẩn bị. Anh ta bảo Đoàn Phong mở túi khăn cấp mình đã chuẩn bị trước đó cho họ ra, bên trong có một chiếc mũ lưỡi trai màu đen. Chỉ cần đội chiếc mũ này lên cho Viên Mục Dã là cậu sẽ tạm thời không cảm nhận được bất cứ từ trường tư duy gì.

Nói ra cũng thần kỳ, khi Đoàn Phong đội chiếc mũ lưỡi trai lên đầu Viên Mục Dã, những bóng người lác lác qua lại trước mắt cậu lập tức biến mất tăm, ngay cả đáy mắt ứ máu cũng tan sạch sẽ sau vài phút.

Viên Mục Dã lập tức có cảm giác như trở về trần gian, cậu sờ chiếc mũ trên đỉnh đầu rồi hỏi: “Đây là mũ gì vậy?”

Đoàn Phong nhún vai đáp: “Lão Lâm nói là chế tạo riêng cho cậu. Chỉ cần đội mũ lên là có thể tạm thời ngăn cách tất cả từ trường tư duy ở gần. Cậu đội luôn đi. Con bà nó chứ, vừa rồi trông cậu khiếp quá.”

Chương 105: Rút lui tập thể

Viên Mục Dã khôi phục lại bình thường rồi, cậu lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó mới cẩn thận đặt chân lên hòn đảo nhỏ tên Kapok này...

Nơi này không khác gì so với tưởng tượng của cậu, gần như bắt đầu từ chỗ bến tàu, dọc đường toàn là cửa hàng bán những đặc sản địa phương, thoạt trông đây là một nơi có bầu không khí du lịch rất mạnh mẽ.

Dựa theo bản đồ địa hình mới nhất mà quân đội nước J cho, phạm vi hai cây số trong khu vực này đều là cửa hàng và phố ăn vặt, hầu như không có nhà ở gì cả. Nếu là vào ngày thường, ở đây chắc chắn xe cộ tấp nập, nhưng hôm nay đến ma cũng chẳng có.

Mặc dù quân đội nước J nói đã tìm kiếm hết một lượt ở đây rồi, nhưng nhóm Viên Mục Dã vẫn quyết định cẩn thận tìm lại một lần nữa. Bởi vì có rất nhiều khi, người khác nhìn thấy và tự mình nhìn thấy là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Mà những tên lính đánh thuê kia thì khác, dường như bọn họ chẳng có tí hứng thú nào với nơi này, nhưng khi thấy người của số 54 còn muốn tìm lại một lần nữa thì cả đám mặt nặng như chì ngồi dưới bóng cây chờ.

Thật ra nơi này cũng giống như lời những nhân viên trước đây lên đảo đã kể, trong những cửa hàng mặt tiền lớn bé đều chẳng có ai cả, vài cửa hàng mặt tiền dù đang mở, nhưng rõ ràng là sau đó bị người ta phá bung.

Lúc này Viên Mục Dã đi đến trước cửa sổ của một tiệm đồ lưu niệm. Nhìn xuyên qua cánh cửa sổ bị vỡ vào bên trong, cậu thấy nền nhà trong tiệm lộn xộn, một ít đồ trang sức nhỏ vụn vật rơi vãi đầy đất.

Bước vào trong thì thấy bên trong có mùi đồ ăn ôi thiu... Viên Mục Dã không dừng lại mà lập tức đi vào quầy thanh toán ở

tận trong cùng. Cậu liếc nhìn mấy ngăn kéo phía dưới và phát hiện bên trong trừ một ít tiền lẻ ra thì không còn tiền mặt mệnh giá lớn.

Sau đó bọn họ lại vào liên tiếp mấy tiệm nhỏ nữa, trong đó cũng bao gồm một ít cửa hàng bán đồ ăn vặt địa phương. Tình trạng bên trong đều y hệt như nhau, hầu như tất cả cửa đều bị phá bung, trừ một ít đồ vật tiệm bán ra thì bên trong không còn đồ quý giá nào khác.

Đoàn người tìm hết lượt tất cả các cửa hàng mặt tiền gần đó rồi tụ tập lại với nhau để xem tình hình mỗi người nhìn thấy...

“Mặc dù những người này đi rất vội vàng, nhưng lại đều khóa kĩ cửa sổ, hơn nữa còn mang đi tất cả tiền tài trong tiệm. Ất hẳn là bọn họ đi chỗ nào đó một cách có tổ chức...” Viên Mục Dã lên tiếng trước tiên.

Mọi người cũng đều đồng ý quan điểm của cậu, cho rằng rất có thể những người này đã nhận được báo động trước khi cơn bão tới, cho nên đã đi đâu đó tránh nạn. Nghĩ đến đây Đoàn Phong bèn lấy bản đồ địa hình ra, muốn xem thử trên đảo có chỗ nào có thể để mọi người tránh nạn khi bão tới hay không.

Nhưng anh ta tìm cả buổi cũng không có thu hoạch gì. Lúc này Viên Mục Dã liếc sơ bản đồ địa hình và nói: “Nếu là tránh bão... có khi nào không phải trên mặt đất không?”

“Cậu nói tầng hầm ư? Thế thì tầng hầm phải lớn cỡ nào mới có thể chứa hơn một nghìn người chứ?” Đại Quân nói với vẻ khó tin.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi nói: “Từ tấm bản đồ địa hình này không thể nhìn ra chỗ nào có tầng hầm, có điều gần phố buôn bán chỗ chúng ta đây chắc chắn là không có. Bởi vì những căn nhà này đều được xây mười mấy năm gần đây, nếu thật sự có tầng hầm, chắc không phải là bí mật gì.”

Viên Mục Dã nhìn về phía vùng đồi núi phía Đông Bắc: “VẬY chỉ có thể là những căn nhà vườn kiểu Tây trên đồi... Đúng rồi, hòn đảo này có bao nhiêu năm lịch sử?”

Câu hỏi này của Viên Mục Dã đã làm khó mọi người. Tất cả mọi người ở đây đều không phải người địa phương, đúng là không ai trong số họ có thể nói rõ lịch sử của hòn đảo nhỏ

này... Hoắc Nhiễm nghe cậu hỏi như vậy bèn xoay người chạy về một cửa hàng bán đồ lưu niệm. Một lát sau, cậu ta chạy trở về với gương mặt vui vẻ, mà trong tay của cậu ta đã có thêm một quyển sổ tay du lịch của đảo Kapok.

Dựa vào sổ tay du lịch ghi chép, hòn đảo Kapok này là một hòn đảo tư nhân vào những năm đầu thế kỷ hai mươi. Ban đầu nó bị một thương nhân người Anh mua, xây lên tòa nhà kiểu Anh đầu tiên trên đảo. Sau đó lại bị bán trao tay cho một doanh nhân Nam Dương họ Hoàng.

Mà những cư dân bình thường trên đảo đều là những ngư dân gần đó. Lúc ban đầu, bọn họ chỉ lên đảo Kapok nghỉ ngơi sắp xếp khi đi ngang qua thôi. Về sau nơi này bị người Hoa họ Hoàng kia mua nên cho phép những ngư dân đó cất nhà mở đất ở trên đảo, trở thành người dân gốc ở trên đảo sau này.

Sau đó, bởi vì phong cảnh ở đây tuyệt đẹp, cho nên dần dần có nhiều ông chủ Nam Dương mua đất xây nhà ở đây, trở thành thắng cảnh nghỉ dưỡng bậc nhất trong giới người Hoa bấy giờ.

Nghỉ dưỡng hồi ấy và du lịch hiện giờ là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn. Những ông chủ đó xây nhà kiểu Tây xong cũng không ở trong đó cả năm trời. Bọn họ chỉ mời người nhà và bạn bè tới nơi này chơi vào mùa đẹp nhất mỗi năm, còn ngày thường thì để lại một vài người trông.

Đây mới thật sự là nghỉ dưỡng, chứ không giống du lịch hiện giờ... Hầu như đều là một kịch bản, mặc dù tốn nhiều tiền nhưng mỗi khi du lịch về lại luôn cảm thấy thể xác và tinh thần mỏi mệt.

Mà ông chủ họ Hoàng kia chắc hẳn là người buôn bán địa ốc đầu tiên. Ông ta vô cùng thông minh, biết làm sao để biến một hòn đảo không người trở thành thắng cảnh nghỉ dưỡng mà những kẻ có tiền tranh nhau mua... Ông ta mua hòn đảo rồi cho phép một ít ngư dân sống ở trên đảo, đơn giản cũng là muốn cho hòn đảo có nhiều hơi thở con người.

Hoắc Nhiễm nhìn sổ tay du lịch và nói: “Các anh nói xem có khi nào là ông chủ người Hoa có tiền nào đó xây tầng hầm bên dưới căn nhà kiểu Tây của mình không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng không phải không có khả năng này. Trăm năm trước, ở đây đã từng có cướp biển hoành hành, xây một tầng hầm ngầm để trốn cướp biển khi chúng tới, hoặc để tránh bão khi bão đổ bộ, đúng là rất thực tế.”

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu: “Xây một tầng hầm rất bình thường, nhưng cũng không cần xây tầng hầm chứa được hơn một nghìn người chứ?! Thế không phải hơi lỗ quá à?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Bây giờ khó mà nói tình hình cụ thể được, nhưng mà có thể khẳng định một điều, những người này tuyệt đối không phải bị bão cuốn bay, bọn họ rút lui có tổ chức, có mục đích.”

Lúc này Tăng Nam Nam ở cạnh lạnh giọng nói: “Mặc kệ là rời khỏi như thế nào, nếu giờ những người này còn ở trên đảo... sợ là đã biến thành xác chết từ lâu rồi.”

Nghe xong, sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên nặng nề lạ thường, bởi vì bọn họ biết khả năng lời nói của Tăng Nam Nam thành sự thật vô cùng lớn! Từ khi xảy ra chuyện đến bây giờ đã qua thời gian hơn nửa tháng. Kể cả những người này có trốn ở nơi nào đó bí ẩn trên đảo, vậy trong thời gian này bọn họ ăn cái gì? Uống cái gì?

Cũng chẳng phải là hơn mười hai mươi con người, mà là hơn một nghìn người! Thử nghĩ xem, nếu muốn cho hơn một nghìn người cùng ăn no, thế phải cần bao nhiêu đồ ăn đây? Hơn nữa mặc dù phong cảnh của đảo Kapok tuyệt đẹp, nhưng lại chẳng có chăn nuôi trồng trọt gì. Tất cả nguyên liệu nấu ăn đều phải chở từ ngoài đảo đến bằng phà.

Từ cuối tháng trước bão vào, trên đảo đã không hề có phà vận chuyển đồ ăn cập đảo...

Chương 106: Mèo mướp

Chưa nói đến việc trên đảo Kapok không hề có căn hầm nào đủ lớn để hơn một nghìn người cùng trú ẩn, chỉ riêng thức ăn và nước uống cũng là một vấn đề lớn, có lẽ hơn một nghìn người này tối đa chỉ có thể trụ được một tuần.

Viên Mục Dã nghi ngờ nói: “Đây là khu du lịch, cho dù nguyên liệu nấu ăn đều phải chuyển từ đất liền ra, cũng không thể chỉ vận chuyển theo ngày, chắc cũng phải có đồ dự trữ chứ. Nhưng khi chúng ta đi quanh đảo thì thấy có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn trong các tiệm tạp hóa đã bị thối hỏng. Nếu người trên đảo đi tránh bão thì họ nhất định không nghĩ đến việc mình một đi không trở lại, nếu không chắc chắn sẽ không vứt bỏ những nguyên liệu tươi đó.”

Đại Quân gật đầu: “Đúng vậy, không phải là chỉ đi tránh bão thôi sao, cho dù trên đảo thực sự có hầm ngầm có thể chứa được nhiều người như vậy, thì cũng không thể cứ đi vào mà không ra! Có khi nào lại giống vụ án trước của chúng ta, họ bị thứ khí độc nào đó khiến cho ngạt thở mà chết hết không?”

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu: “Khả năng này không lớn, anh nói vụ án kia nhất định phải thỏa mãn hai điều kiện quan trọng, một là không gian kín và lượng người không lớn. Không cần thông minh cũng có thể hiểu, hơn một nghìn người đứng trong quảng trường sẽ chiếm một khoảng không gian rất lớn, phải dùng một lượng khí độc lớn đến thế nào mới có thể cùng lúc hạ độc chết nhiều người? Hơn nữa một không gian chứa được nhiều người như thế nhất định không nhỏ, một không gian rộng thì không thể không có khe hở nào.”

Mấy người quây lại cùng nhau thảo luận mãi không có kết quả, mấy tên lính đánh thuê đứng chờ dưới bóng cây dương như đã mất kiên nhẫn, bọn họ phái Kim Yong Ji đến thương lượng với người của Số 54, hỏi xem khi nào thì họ tiếp tục lục soát?

Đoàn Phong thấy đã tìm kỹ khu vực này rồi, nên vung tay nói: “Tiếp tục tìm về phía trước...”

Những cửa hàng trên phố không cho họ nhiều manh mối, điều duy nhất có thể xác định là họ đều chủ động khóa cửa rồi đi, chứ không có manh mối nào chứng minh họ bị thứ gì đó ép buộc.

Nhóm Viên Mục Dã đi từ bến tàu phía Nam lại. Theo bản đồ địa hình, khi đi từ phía Nam sang phía Bắc sẽ đi qua một khu dân cư đông đúc, phần lớn cư dân trên đảo đều sống trong khu vực chật chội này.

So với nơi đây cửa hàng ở bên ngoài thì công việc tìm kiếm ở đây càng thêm khó khăn, mỗi một con ngõ nhỏ đều có mấy hộ gia đình ở, vì không muốn bỏ sót những manh mối có giá trị, nhóm Viên Mục Dã nhất định phải đi kiểm tra từng nhà một.

Điều khiến nhóm Viên Mục Dã ngạc nhiên là, mặc dù trên đảo Kapok có rất nhiều cửa hàng và nhà nghỉ, nhưng cuộc sống của người dân trên đảo rất bình thường, thậm chí có nhà vẫn còn dùng tivi đen trắng.

Đặc biệt khi bọn họ đi vào một căn nhà nhỏ, họ nhìn thấy có mấy bộ quần áo trẻ con đã giặt nhiều đến bạc màu đang treo trong sân, vì chưa kịp thu lại nên đến giờ đã có nấm mốc mọc ra.

Không ngờ khi mọi người đi vào trong nhà, thấy trong đồng chăn chiếu bừa bộn trên giường có thứ gì đó bông nhúc nhích... Mọi người quay sang nhìn nhau ra hiệu, dưới tấm chăn trên giường có vật sống.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy vật sống trên đảo, tất cả mọi người đều khần trương, có điều nhìn hình dáng đang cựa quậy dưới chăn thì vật này có lẽ không to lắm! Trương Khai đi đầu lật tấm chăn ra, kết quả anh ta thấy trước mắt mình nhoáng lên một cái, cảm giác có một cái bóng trắng lao vút ra ngoài.

May mà Trương Đại Quân đứng ngoài cùng tay mắt nhanh nhẹn, “cạch” một tiếng đóng cửa lại, bóng trắng kia không chạy ra được, bèn lập tức chuyển hướng, nhảy lên trên tủ quần áo, nửa người nó trôn trên đó, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ xinh nhe răng với đám người bên dưới.

“Mẹ nó, dọa ông giật cả mình, không ngờ chỉ là một con mèo...” Trương Khai tức giận gất.

Viên Mục Dĩ ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là một con mèo mướp gầy trơ cả xương, lông toàn thân nó xù lên, mặt hoảng sợ nhìn đám người bên dưới... Viên Mục Dĩ ít khi tiếp xúc với mèo, đương nhiên cũng không thích loài vật này cho lắm, nhưng Tăng Nam Nam thì khác, dường như cô rất thích những con vật lông xù nho nhỏ.

Cô lấy từ trong ba lô ra một cái xúc xích cá, sau đó bóc vỏ rồi giơ lên phía trước con mèo trên nóc tủ: “Cho mày này, ăn đi...”

Con mèo mướp chắc bị đói lâu ngày, vừa nhìn thấy chiếc xúc xích trong tay Tăng Nam Nam thì mắt mở to, không nghĩ đến sợ hãi nữa, nhảy thẳng xuống.

Mấy người ngồi xổm trên mặt đất, nhìn con vật nhỏ ăn ngấu nghiến chiếc xúc xích kia, sau khi ăn xong nó hướng về phía Tăng Nam Nam kêu meo meo, dường như một chiếc không đủ lấp đầy cái bụng rỗng của nó.

Tăng Nam Nam lại lấy thêm một cái nữa, nhưng lần này cô không cho nó ngay mà vẫy vẫy tay với nó, ra hiệu cho nó nhảy vào lòng mình. Có lẽ bình thường con vật này cũng là một đứa đánh người, lại thêm mấy ngày bị bụng rỗng nên không chịu được dụ dỗ, chui thẳng vào trong lòng Tăng Nam Nam.

Tăng Nam Nam dùng tay khê vuốt chiếc lưng chỉ còn da bọc xương của con mèo, thương tiếc nói: “Nó bị đói rất lâu rồi, nếu tiếp tục không ăn gì chắc không chịu được bao lâu nữa.”

Đại Quân nghi ngờ hỏi: “Cho dù chủ nhân của nó bỏ nó lại, nhưng trên đảo đâu phải không có gì để ăn, đáng lẽ trước khi những đồ ăn kia bị hỏng nó sẽ không bị đói mới đúng chứ!”

Trương Khai chỉ lên giường: “Nhìn kia, con mèo mướp này đã lâu rồi không rời khỏi chiếc giường kia, anh nhìn xem trên đó toàn là cứt đái của nó!”

Nghe cậu ta nói vậy, mọi người đều nhìn về phía giường, quả nhiên thấy có mấy bãi phân của con mèo...

“Chuyện này không hợp lý... Với tập tính của loài mèo thì nó không bao giờ bài tiết ở chỗ ngủ của mình!” Tăng Nam Nam

cau mày.

Viên Mục Dã cũng đồng ý với suy nghĩ của Tăng Nam Nam, mặc dù cậu chưa từng nuôi mèo, nhưng cậu cũng đã nuôi chó! Cho dù Kim Bảo có bản đến thế nào cũng nhất định không bao giờ ị đái ở chỗ mình ngủ, chứ đừng nói đến loài mèo luôn sạch sẽ.

“Chẳng lẽ... Nó sợ thứ gì đó, cho nên mới không dám rời khỏi chiếc giường này?” Tăng Nam Nam lầm bầm.

Cô nói xong câu này, trong lòng tất cả mọi người đều thấy u ám, con mèo mướp này sợ thứ gì? Trên đảo hiện giờ trống không, đâu có thứ gì?

Khi mấy người bọn họ ra khỏi ngôi nhà kia, trong tay Tăng Nam Nam có thêm con mèo mướp, lúc đầu cô định để con mèo ở lại đó, nhưng con vật kia dường như rất dựa dẫm vào Tăng Nam Nam, nói thế nào cũng không chịu ra khỏi ngực cô.

Không còn cách nào khác, Tăng Nam Nam đành phải mang theo con vật nhỏ này, nếu như may mắn tìm được chủ nhân của nó, thì đến lúc đó trả nó lại cũng không muộn...

Chương 107: Âm thanh kỳ quái

Sau đó đám người Viên Mục Dã vẫn luôn đi loanh quanh trong khu vực này đến tận lúc trời tối. Trong lúc này, đám người Kim Yong Ji từ đầu đến cuối chẳng làm gì mà chỉ ngồi chờ ở chỗ đường tắt.

“Mấy người đó đến đây làm đại gia à?” Trương Khai lẩm bà lẩm bẩm.

Đoàn Phong hừ lạnh: “Không xen vào càng tốt, tôi thấy mấy người này chưa chắc đã thật lòng muốn tìm những người dân trên đảo, bọn họ lên đây chẳng qua chỉ để làm đối phó mà thôi.”

Sau đó cả đám người tìm một nhà dân bình thường gần đó để qua đêm, Trương Khai và Đại Quân vừa đi vào ngôi nhà đầy mùi nấm mốc đó thì đều nhếch miệng. Bọn họ không hiểu tại sao xung quanh đây có nhiều khách sạn cao cấp hơn nhiều, mà đội trưởng Đoàn lại chọn một chỗ xập xệ thế này?

Đoàn Phong thấy vậy tức giận nói: “Trông cái dáng vẻ của hai người kia, giờ chúng ta không rõ tình huống trên đảo, mọi chuyện đều phải đặt an toàn lên hàng đầu. Đừng nhìn ở đây hơi xập xệ nhưng lại an toàn. Vừa rồi tôi đã kiểm tra qua, toàn bộ tòa nhà chỉ có một lối ra, chỉ cần khóa cửa sẽ không có thứ gì chui vào được. Nếu thật sự có nguy hiểm mà cần phải rút lui khẩn cấp, chúng ta có thể thoát ra từ cửa sổ tầng hai.

Trương Khai và Đại Quân nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, ngược lại Hoắc Nhiễm vội vàng hỏi: “Thứ gì là cái gì thế ạ?”

Trương Khai biết Hoắc Nhiễm nhát gan, thế là cười gian nói: “Là quái vật chuyên thích cắn cậu đó!”

Hoắc Nhiễm đỏ cả mặt trốn sang một bên không để ý đến Trương Khai nữa. Viên Mục Dã quan sát một lượt bố cục của

nhà dân này, đúng là nơi dễ thủ khó công như Đoàn Phong đã nói, hơn nữa ở đây có hai tầng gồm mười phòng, trên tầng hai còn một cái cửa rào sắt có thể khóa lại, trước mắt xem như là lựa chọn tốt nhất rồi.

Không biết vì sao mà khi màn đêm buông xuống, trong lòng Viên Mục Dã bắt đầu hơi cảm thấy bất an... Hiện giờ bọn họ vẫn chưa hề biết gì về tình hình trên hòn đảo.

Theo suy tính của Viên Mục Dã, hơn một nghìn ba trăm người trên hòn đảo này không thể nào tự nhiên biến mất được, nếu giờ họ vẫn còn sống, thì chắc chắn đã quay trở lại sinh hoạt tại nhà của mình rồi.

Nhưng nếu những người dân này đã chết, vậy thi thể ở chỗ nào? Còn hai nhóm người sau này lên đảo nữa, bọn họ đã gặp cái gì, có phải cũng gặp kết cục giống như những người dân đã mất tích không? Tất cả những vấn đề này đều quanh quẩn trong đầu Viên Mục Dã, làm cậu mãi vẫn không thể bình tĩnh được.

Lúc ăn cơm tối, Kim Yong Ji tới thương lượng với Đoàn Phong một lần nữa, anh ta muốn tăng tốc độ tìm kiếm vào ngày mai, không muốn tốn thời gian cho mấy nhà dân và khách sạn ở đây nữa mà đi thẳng tới ngọn núi nhỏ phía Đông Bắc. Bởi vì dựa vào việc hai nhóm người trước đó mất liên lạc có thể nhận ra, họ đang tìm kiếm cùng một khu vực đó thì đột nhiên không còn tin tức gì nữa.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi đáp: “Có thể, nhưng chúng tôi cũng có kế hoạch của mình, nếu đã như vậy thì trưa ngày mai các anh cũng không cần chờ chúng tôi nữa mà cứ đi về phía Đông Bắc trước đi. Từ sáng đến trưa chúng tôi sẽ kiểm tra khu vực còn lại một lần, sau đó sẽ đến tập hợp với mọi người vào buổi trưa.”

Kim Yong Ji nghe vậy lập tức vui mừng: “Tốt, cứ quyết định như thế đi.”

Sau khi Kim Yong Ji rời đi, Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi Đoàn Phong: “Sao bọn họ lại gấp gáp như vậy? Từ lúc vừa lên đảo đến giờ, bọn họ chỉ muốn tiến thẳng đến khu vực đó, dường như ngoài việc tìm người ra thì còn mục đích khác.”

Đoàn Phong gật đầu đáp: “Những người này là loại không có lợi thì không làm, trong khu vực đó có khá nhiều những ngôi nhà cổ đã được trăm năm, chỉ sợ là họ nhắm đến đồ vật trong một căn nhà nào đó.”

Trương Khai tỏ vẻ hơi xem thường: “Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, những căn biệt thự đó đã thay chủ không biết bao nhiêu lần, chắc ngoài bức tường ra thì làm gì còn thứ khác.”

Không ngờ Tăng Nam Nam đang nghịch tai mèo ở bên cạnh lại nói đầy ẩn ý: “Ai mà biết được, bên trong những căn nhà cao cửa rộng kiểu này bình thường đều giấu một số bí mật không muốn cho ai biết...”

Giọng nói của Tăng Nam Nam âm trầm, lại phối hợp với ánh mắt u ám trời sinh, nó khiến cho Hoắc Nhiễm bị dọa giật cả mình: “Cô ít dọa người ở đây đi, đâu phải đang nói chuyện ma?”

Tăng Nam Nam từ từ quay đầu lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Hoắc Nhiễm bằng khuôn mặt dữ tợn: “Nhớ đâu... Có ma thật thì sao?”

Hoắc Nhiễm lập tức biến sắc, cậu ta tức giận nói: “Có... Có cái em gái cô!”

Viên Mục Dĩ biết Hoắc Nhiễm thật sự sợ hãi, bèn vội giải vây cho cậu ta: “Đừng trêu cậu ta nữa, mọi người mau đi nghỉ ngơi đi...”

Trong lúc chia phòng, Hoắc Nhiễm cứ nằng nặc đòi chung phòng với Viên Mục Dĩ, bởi vì cậu ta biết trong số những người này chỉ có Viên Mục Dĩ sẽ không dọa mình. Không ngờ đúng lúc mọi người chuẩn bị trở về phòng của mình, thì con mèo mướp nhỏ vẫn luôn trốn trong lòng Tăng Nam Nam lại đột nhiên kêu lên một tiếng, tiếp đó toàn thân nó lập tức xù lông.

“Mày làm sao thế? Tại sao đột nhiên lại sợ hãi vậy?” Tăng Nam Nam liên tục an ủi con mèo mướp nhỏ trong lòng mình, nhưng nó thỉnh thoảng vẫn phát ra những tiếng gầm gừ.

Bởi vì lúc đó tất cả mọi người đều ở trong phòng, cho nên không suy nghĩ nhiều, tất cả đều cảm thấy có thể do hoàn cảnh lạ lẫm mới khiến con mèo con sợ đến như vậy. Nhưng điều mà

mọi người không ngờ được là, con mèo nhỏ này kêu cả một đêm, đến tận sau bình minh thì nó mới dần yên tĩnh trở lại.

Trong lúc này, ngoại trừ nghe thấy tiếng mèo kêu, dường như Viên Mục Dã còn nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng ong ong... Âm thanh này như có như không, cẩn thận nghe lại không thấy gì, đúng là làm người ta cảm thấy phiền.

Bởi vì tiếng ong ong cùng với tiếng mèo kêu, Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm không thể ngủ ngon, cả hai đều bò dậy với một đôi mắt gấu mèo. Viên Mục Dã còn đỡ, bởi vì nhu cầu đối với giấc ngủ của cậu bây giờ không còn lớn như trước nữa, nhưng Hoắc Nhiễm lại đang tuổi ăn tuổi ngủ, sau khi cậu ta rời giường thì xụ mặt nói: “Con mèo kia kêu cả một đêm, có để cho người ta ngủ không thể hả!

Viên Mục Dã cười khẽ: “Cậu phải thấy thỏa mãn chứ, cậu nhìn tôi lúc ngủ mà còn phải đội cái mũ này này, cố gắng kiên trì, lúc nào về thì cố mà bù lại.”

Hoắc Nhiễm thở dài mấy cái: “Chỉ mong cô nàng điên kia đừng mang cả con mèo về.”

Sau khi ăn xong bữa sáng, mọi người tập hợp ở cửa ngôi nhà, theo phương án hôm qua đã bàn, nhóm Kim Yong Ji đi trước về phía Đông Bắc, còn toàn bộ đội số 54 sẽ tập hợp với bọn họ vào giữa trưa.

Tiếp sau đó đám người Viên Mục Dã tiếp tục tìm kiếm trong khu dân cư này, bọn họ muốn xem thử có kiếm được manh mối nào có ích không, nhưng đến tận buổi trưa vẫn không hề thu hoạch được gì.

“Chà, mọi người có cảm thấy nơi này hơi không bình thường không?” Trương Đại Quân vừa đi vừa nói.

Trương Khai hừ nhẹ: “Đương nhiên là không bình thường, hơn một nghìn người mất tích, bình thường mới là lạ!”

Chương 108: Phân ở khắp nơi trên mặt đất

Đại Quân lắc đầu bảo: “Anh không nói cái này, mấy đứa có phát hiện từ lúc chúng ta lên đảo vào hôm qua, ngoại trừ con mèo này thì không nhìn thấy bất kỳ vật sống nào nữa không. Nơi này được gọi là một đảo nhỏ nhiệt đới có động vật phong phú, nhưng trên đường tới đây không những chưa gặp bất kỳ người sống nào mà đến cả mấy con vật nhỏ cũng chẳng thấy?”

Trương Khai gãi gãi đầu: “Điều này có gì lạ đâu, tất cả động vật hoang dã đều sợ người, chắc chúng trốn hết cả rồi.”

Trương Đại Quân nói: “Không đúng, kể cả động vật hoang dã đều trốn đi hết, vậy còn vật nuôi? Anh không tin cả hòn đảo mà chỉ có mỗi con mèo nhà này! Chắc chắn phải còn con mèo hoặc con chó nào khác nữa chứ.”

Viên Mục Dã nghe vậy cũng lộ vẻ nghi ngờ. Đúng là như vậy, đừng thấy đảo Kapok không lớn nhưng vào mùa cao điểm thì một ngày phải đón vài chục nghìn khách du lịch. Nếu nơi ở trên đảo ngoài con người ra không còn con vật nhỏ nào khác thì chắc chẳng ai tin.

Kể cả toàn bộ các gia đình đều không nuôi động vật, vậy cũng phải có chuột sống trong góc ngách chứ, nhiều du khách đến ăn chơi như vậy, chỗ rác thải sinh ra làm sao lại không hấp dẫn mấy con vật nhỏ thuộc loại gặm nhấm đó được?

Có chuột thì sẽ có mèo, đây là một định luật vĩnh hằng bất biến, hơn nữa Tăng Nam Nam cũng đã cứu một con mèo mướp nhỏ, vậy chứng tỏ trên đảo có mèo, mà chắc chắn không chỉ một con.

“Có lẽ mấy con mèo con chó đó đều bị chủ nhân của bọn chúng dẫn đi rồi, cậu nghĩ xem, nếu muốn tránh bão thì chắc chắn phải dẫn theo vật nuôi của mình! Con mèo nhỏ này sở dĩ còn ở lại, rất có thể lúc đó ham chơi không về nhà nên mới bị

chủ nhân tạm thời bỏ quên.” Hoắc Nhiễm phân tích rất có lý lẽ.

Lúc này Viên Mục Dĩ mới nhớ đến âm thanh quái lạ mà mình nghe được đêm qua, cậu vội vàng nói: “Đêm hôm qua mọi người có nghe được âm thanh gì không?”

Trương Khai và Đại Quân đều nói ngoài trừ tiếng mèo kêu thì không còn gì khác, nhưng Tăng Nam Nam lại nói ngoài tiếng con mèo mướp ra, cô còn nghe được một âm thanh lạ với tần suất thấp, nhưng cụ thể là gì thì cô không nói rõ được. Hoắc Nhiễm cũng nói mình hình như có nghe thấy, nhưng Trương Khai và Đại Quân lại một mực khẳng định mình không nghe được gì.

Ánh mắt Đoàn Phong hơi lấp lóe, hiển nhiên anh ta cũng nghe được, nhưng hiện giờ Đoàn Phong lại không thể giải thích nguồn gốc của âm thanh đó, nên chỉ đành nói với mọi người: “Đi thôi, tạm thời mặc kệ mấy thứ này, chúng ta đi tụ hợp với đám lính đánh thuê kia đã rồi tính tiếp.”

Sau đó đám người số 54 đi đến vùng núi Đông Bắc của đảo Kapok vào thời gian ước định, nhưng bọn họ lại không nhìn thấy nhóm của Kim Yong Ji đúng như đã hẹn.

Trương Khai tức giận nói: “Em đã nói là đám người này không đáng tin mà!”

Viên Mục Dĩ trầm giọng: “Xem ra những người này đúng là có mục đích khác, hôm qua bọn họ đề xuất muốn đến chỗ này chính là tranh thủ lúc chúng ta chưa đến để hoàn thành nhiệm vụ của mình, sau đó mới đi tìm những người mất tích đó cùng chúng ta.”

Đại Quân mắng một tiếng mẹ, sau đó quay đầu hỏi Đoàn Phong: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? Đợi bọn họ một lúc hay là lên núi tìm trước?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi lấy điện thoại vệ tinh ra gọi cho lão Lâm, anh ta báo cáo tình huống thật sự ở nơi này cho đầu bên kia biết, sở dĩ Đoàn Phong phải làm như vậy vì để đề phòng đám người Kim Yong Ji sau khi trở về sẽ đổ trách nhiệm.

Sau khi dập máy, Đoàn Phong trầm giọng bảo: “Đi thôi, mặc kệ mấy gã lính đánh thuê đó, tự chúng ta lên núi tìm người...”

Thật ra vùng núi của hòn đảo Kapok này được gọi là núi, nhưng địa hình lại không quá dốc đứng, đường đi đều là những con đường nhỏ bằng phẳng giữa rừng, trông cứ như vườn hoa của gia đình vậy.

Đại Quân vừa đi vừa nói: “Bây giờ kẻ có tiền đúng là biết hưởng thụ, mọi người nhìn con đường núi này được xây thế nào đi, mẹ nó đúng là xinh đẹp mà.”

Viên Mục Dã biết trong miệng Trương Đại Quân, những thứ đẹp chỉ được miêu tả bằng một từ xinh đẹp, thế là cậu cười: “Con đường này chắc do vị thương nhân người Anh ban đầu xây nên đấy, nó có phong cách vườn hoa của Anh, sau này dù có người sửa lại thì tổng thể vẫn không thay đổi quá nhiều.”

Đám người bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, chỉ một lát sau đã thấy vài biệt thự nhà vườn phong cách châu Âu xuất hiện trước mặt... Không ngờ khi bọn họ bị hấp dẫn bởi căn biệt thự cổ cả trăm năm tuổi, bỗng lại nghe Trương Khai mắng một tiếng: “Mẹ nó, ai đi ị ở đây vậy!”

Mọi người nghe tiếng vội nhìn xem và thấy Trương Khai đập phải một thứ ghê tởm trông giống như phân vậy. Cả đám đang định cười cậu ta thì thấy ở con đường núi phía trước có đầy những vật này...

Đại Quân sợ hãi hỏi: “Đậu xanh rau má, đây là cái quái gì vậy! Nhà vệ sinh công cộng bị nổ à?”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh sau đó lắc đầu: “Không giống, đây trông như phân của động vật...”

“Thứ gì mà ị giỏi vậy?” Trương Khai tức giận hỏi.

Đám người của số 54 không ngờ họ vừa lên núi đã thấy phân nằm đầy khắp nơi trên mặt đất, trong nháy mắt đã bôi đen toàn bộ tâm trạng tốt khi được ngắm cảnh đẹp trước đó. Mặc dù Viên Mục Dã đã nhìn qua rất nhiều hiện trường vụ án khiến người ta phải buồn nôn, nhưng cái kiểu “phân” đầy đất như bây giờ thì là lần đầu tiên.

Viên Mục Dã cố chịu đựng cơn buồn nôn trong lòng để quan sát cẩn thận một bãi phân rồi nói: “Cái này không giống phân của con người...”

Trương Khai nghe xong nói tiếp: “Giống như phân của người bị đau bụng vậy!”

“Trương Khai, anh đừng làm người khác buồn nôn được không!” Hoắc Nhiễm hơi phàn nàn.

“Tôi chỉ nói ví dụ thôi mà, cậu trông cậu kia, cứ như là không đi ị bao giờ ấy!” Trương Khai thản nhiên nói.

“Anh im miệng đi!” Hoắc Nhiễm không thể nhịn được nữa.

Lúc này Đoàn Phong cắt ngang hai người: “Đừng lảm nhảm nữa! Mọi người có nghĩ đến một điều, nếu như đồng phân này không phải của con người... Vậy sẽ là thứ gì? Chỉ nhìn vào đồng phân này, vậy thì số lượng và kích cỡ của vật đó cũng sẽ không quá nhỏ.”

“Có vẻ giống trâu...” Đại Quân trầm giọng nói.

Nhưng Trương Khai lại lắc đầu: “Sao có thể? Vậy phải bao nhiêu con trâu chứ! Nuôi trâu bò trên đảo Kapok? Diên rôi hả, như vậy có khác nào đuổi hết khách du lịch đi!”

Đúng như vậy, Viên Mục Dã cũng cho rằng không thể nào nuôi trâu bò trên đảo Kapok, nhưng cái đồng phân này là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ trên đảo Kapok còn có động vật cỡ lớn khác?

Mấy người bọn họ càng đi lên núi thì mùi thối xung quanh càng nồng nặc, nó hun khiến mọi người nhú chặt mày. Trương Khai còn thỉnh thoảng phàn nàn: “Những người mất tích đó chẳng lẽ đã chết vì thối!”

Hoắc Nhiễm nghe vậy bèn chế nhạo: “Thối như vậy mà vẫn không ngăn được miệng của anh...”

Sau đó mọi người tìm một lượt tất cả những tòa nhà hơn trăm năm tuổi mà mình gặp được, bọn họ phát hiện bên trong đó đều bị đổi thành khách sạn, ngoài ra cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Lúc này Đoàn Phong lấy ra bản đồ đảo Kapok, anh ta chỉ vào một vị trí trên đó và nói: “Đây là vườn hoa nhà họ Hoàng, nó chắc chắn là vườn hoa tư nhân có diện tích lớn nhất trên đảo, nếu thật sự có tầng hầm ngầm cỡ lớn... Cũng chỉ có thể là ở

nơi này, bởi vì năm đó chỉ nhà họ Hoàng mới có khả năng xây kiến trúc to lớn như vậy.”

Chương 109: Một bàn tay máu

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua bản đồ trong tay Đoàn Phong: “Vị trí này chắc đã đến gần biên giới của hòn đảo, có lẽ phải vượt qua ngọn núi này mới tìm được.”

Đoàn Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời, anh ta nói: “Chúng ta phải tranh thủ thời gian đuổi tới nơi trước khi trời tối.”

Không biết vì sao mà mấy người bọn họ đều có cảm giác khi trời tối đi trên con đường núi này không phải lựa chọn sáng suốt, hòn đảo Kapok này từ đầu đến cuối như được phủ một lớp khăn che mặt, để người ta không thể nhìn thấy rõ nguy hiểm trong đó...

Nhưng bọn họ không giống với đám lính đánh thuê kia, không thể nào vừa đi vừa cười ngửa xem hoa, cho nên bọn họ vẫn tìm tòi tỉ mỉ một lượt toàn bộ các biệt thự cũ trên đường, đến tận trước khi trời tối mới chạy đến chỗ vườn hoa nhà họ Hoàng.

Khu vườn hoa nhà họ Hoàng này đúng là vườn hoa tư nhân lớn nhất trên đảo Kapok, mặc dù nó là kiến trúc có từ trăm năm trước nhưng vẫn có thể thấy được vẻ tráng lệ của năm đó.

Mấy người bọn họ vừa định đi vào thì con mèo mướp nhỏ trong lòng Tăng Nam Nam đột nhiên bắt đầu xù lông, Tăng Nam Nam nhỏ giọng nói vài câu an ủi nó, sau đó bỏ nó vào túi đeo lưng...

“Con mèo này sao cứ đến trời tối là lại phát bệnh nhỉ!” Hoắc Nhiễm nói với vẻ khó chịu.

Tăng Nam Nam nhìn bốn phía xung quanh, sau đó lẩm bẩm: “Rút cục thì nó đang sợ cái gì vậy...”

Điều khiến mọi người bất ngờ là, bên trong vườn hoa nhà họ Hoàng cũng tràn ngập phân của loại động vật không biết là gì

kia, mùi thối nồng nặc khắp nơi.

Hoắc Nhiễm tiếc nuối: “Chỗ đẹp như vậy đúng là bị chà đạp...”

Hoắc Nhiễm đang nói thì đột nhiên trượt chân, cậu ta vội cúi đầu nhìn thì thấy một khẩu súng đột kích nhỏ nằm yên lặng ở đó. Hoắc Nhiễm lập tức nhặt nó lên, sau khi kiểm tra số lượng đạn thì giật mình nói: “Hết đạn...”

Mọi người nghe xong đều giật mình, cả băng đạn đều bắn hết, chẳng lẽ đám Kim Yong Ji gặp chuyện bất ngờ nào đó?

Lúc này lại nghe thấy tiếng của Trương Đại Quân đang tự an ủi: “Anh thấy chưa chắc là bắn hết, có khi không nhét đạn thì sao?”

Hoắc Nhiễm ngửi thử hòng súng: “Không phải, mùi thuốc súng rất nồng, mặc dù hòng súng đã lạnh nhưng chắc chắn nó đã được bắn cách đây không lâu.”

Mọi người nghe xong lập tức lên đạn cho súng của mình rồi cảnh giác nhìn xung quanh, mặc dù mấy gã lính đánh thuê kia không đáng tin, nhưng đều là những kẻ thường xuyên vào sinh ra tử, nếu là nguy hiểm bình thường thì không đến mức để bọn họ rời khỏi khẩu súng của mình.

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua ngôi biệt thự nhà họ Hoàng trong bóng đêm, trong lòng cậu từ từ dâng lên một dự cảm xấu, trước đó hai nhóm người đều mất liên lạc ở gần đây, xem ra vấn đề đúng là nằm ở chỗ này.

Tăng Nam Nam đột nhiên hỏi Hoắc Nhiễm: “Tay cậu bị thương à? Tại sao lại có máu?”

Hoắc Nhiễm vội nhìn hai tay mình, sau đó mờ mịt lắc đầu: “Tôi đâu có bị thương!”

Viên Mục Dã đi tới cầm khẩu súng nhỏ trên tay Hoắc Nhiễm rồi xoa lên tay mình: “Là máu trên khẩu súng... Chủ nhân của khẩu súng này chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.”

Sau khi nói xong, Viên Mục Dã quay đầu đi tới chỗ mà Hoắc Nhiễm nhặt được khẩu súng rồi cẩn thận quan sát, nhưng cậu không hề phát hiện vết máu của người đó, đến cả dấu chân

thừa cũng chẳng có, chẳng lẽ khẩu súng nhỏ này từ trên trời rơi xuống?

Viên Mục Dã nghĩ tới đây thì ngẩng đầu lên nhìn, đúng là có một cánh cửa sổ thủy tinh trên tầng hai bị vỡ, chẳng lẽ khẩu súng nhỏ này thật sự bị ai đó ném từ trên tầng hai xuống?

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã vẫn luôn ngẩng đầu nhìn cửa sổ trên tầng hai, bèn trầm giọng hỏi: “Cậu cảm thấy khẩu súng này là bị người ta ném từ trên xuống?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Xung quanh đây ngoại trừ dấu chân của Hoắc Nhiễm thì không còn dấu vết khác, trên khẩu súng có máu chứng tỏ người cầm súng đã bị thương, hơn nữa còn bị thương khá nặng, nhưng anh nhìn xung quanh này... Không hề có một vết máu nào, cho nên khẩu súng này chỉ có thể là ném từ chỗ khác tới.”

Đoàn Phong chỉ vào cửa biệt thự đang mở toang: “Vậy chỉ có thể từ trong biệt thự ném ra.”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn vào một vùng tối đen đằng sau cánh cửa mà nói với vẻ lo lắng: “Đội trưởng Đoàn, tại sao tôi có cảm giác chúng ta không nên tới đảo Kapok?”

Đoàn Phong khẽ cười và hỏi lại: “Sao thế... Sợ à?”

Viên Mục Dã坦然 nhiên đáp: “Cũng hơi sợ... Tôi có một dự cảm xấu, thứ ở trong biệt thự có thể sẽ vượt xa khỏi dự đoán của chúng ta.”

Không ngờ Đoàn Phong lại tự tin nói: “Yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây thì chắc chắn sẽ không để mọi người xảy ra chuyện.”

Mặc dù Viên Mục Dã cũng không biết Đoàn Phong lấy đâu ra sự tự tin này, nhưng sau khi nghe anh ta nói như vậy, không hiểu sao cậu lại thấy yên tâm, dường như lời anh ta nói chính là luật thép, chỉ cần đã nói ra thì nhất định có thể làm được.

Bởi vì không thừa nhiều đạn nên Viên Mục Dã ném khẩu súng kia xuống đất, đợi sau khi bọn họ quay lại sẽ lấy nó, dù sao thứ này cũng khá nặng, nếu bây giờ cầm theo nó sẽ rất vướng víu.

Sau khi mấy người đi vào biệt thự nhà họ Hoàng, tất cả đều bật đèn pin cá nhân lên. Nhưng vừa bước vào đã suýt ngã vì

cái cái mùi trong biệt thự, nó thật sự quá nồng nặc, không rõ rốt cuộc nó là mùi gì mà khó ngửi đến thế, nhưng Viên Mục Dĩ lại cảm nhận được bên trong mùi thối đường như còn kèm theo mùi máu tươi...

Đoàn Phong đi trước dùng đèn pin chiếu xung quanh, anh ta phát hiện đường như trên cửa sổ biệt thự đều trát một lớp gì đó, tia sáng của đèn pin rất khó xuyên qua. Một người bọn họ đi cực kỳ chậm, chỉ từ từ dịch chuyển về phía trước vì sợ có thứ gì đó bất ngờ nhảy ra thì không thể đối phó được.

Viên Mục Dĩ nhìn thứ ở trên kính pha lê mà trong lòng thấy buồn bực, cậu nghĩ chẳng lẽ chủ nhà trước đây đã bôi nó lên! Hơn nữa nhìn bố cục của tòa biệt thự này thì chắc nó là khách sạn, bình thường mở cửa làm ăn tại sao lại bôi đen toàn bộ cửa sổ chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ thận trọng đi tới trước cửa sổ và giơ tay sờ thứ ở trên cửa kính... Vậy mà khi cậu sờ vào lại có cảm giác dính dính, giống như keo vậy.

Sau đó Viên Mục Dĩ giơ ngón tay lên mũi để ngửi, cậu giật mình! Cái này lại là... Máu! Hóa ra toàn bộ cửa kính có thể đón ánh sáng trong biệt thự đều được bôi một lớp máu!

Sau khi đạt được kết luận này, Viên Mục Dĩ lập tức quay về bên cạnh mọi người rồi nói với vẻ mặt khó coi: “Mọi người mau đi ra ngoài, ở đây rất quái lạ!”

Đoàn Phong vừa định hỏi xem Viên Mục Dĩ phát hiện được cái gì, thì bỗng nghe thấy đằng sau ghế sofa bằng da thật có tiếng rên rỉ, mọi người lập tức giơ súng chĩa về hướng đó.

“Ai ở chỗ đó!” Trương Khai hét to.

Ở chỗ hơi có ánh sáng, đột nhiên có một bàn tay đầy máu duỗi ra, nó đang cố sức bám vào ghế sofa để leo ra từ sau ghế...

Chương 110: Máu màu xanh

Bởi vì không rõ tình huống, mấy người ở số 54 không dám mạo hiểm đi qua đó, đến tận khi chủ nhân của bàn tay máu kia cật lực leo ra từ sau ghế sofa, mọi người mới nhìn rõ đó là Kim Yong Ji mất tích cả ngày nay.

Không biết Kim Yong Ji bị thương ở đâu, tóm lại toàn thân anh ta toàn là máu, anh ta đang muốn bò về phía mọi người trong trạng thái nửa sống nửa chết. Trương Khai và Trương Đại Quân muốn đi qua cứu, không ngờ đúng lúc này tất cả đều nghe được một tiếng ong ong kỳ quái...

Ngay lúc mọi người còn đang tò mò đó là âm thanh gì, bỗng thấy Kim Yong Ji đột nhiên biến sắc, tiếp đó thân thể của anh ta bị một lực lượng không rõ kéo về phía sau, nháy mắt đã biến mất trong bóng tối.

Tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của Kim Yong Ji quanh quẩn trong căn biệt thự trống trải, trong nhất thời làm sự sợ hãi của mọi người nhàn lên gấp vài lần.

“Mọi người có nhìn thấy cái gì kéo hắn đi không?” Trương Khai run rẩy hỏi

Nói thật thì biến cố vừa rồi tới quá nhanh, căn bản không ai có thể nhìn thấy được thứ gì đã tóm Kim Yong Ji đi, nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là vật kia có sức mạnh rất lớn, không giống như con người.

Hoắc Nhiễm nuốt một ngụm nước bọt rồi khăn trương hỏi: “Mọi người có nghe được âm thanh vừa rồi là gì không?”

“Có... Đó là một tiếng ong ong với tần suất thấp, nó truyền tới từ sau lưng Kim Yong Ji, mọi người cẩn thận một chút, trong biệt thự này có vật nào đó rất quái lạ.” Đoàn Phong trầm giọng dẫn dò.

Không ngờ Đoàn Phong vừa dứt lời, Viên Mục Dĩ bỗng nghe thấy tiếng ong ong vang lên trên đầu cả nhóm, cậu lập tức

chiếu đèn lên xem lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì... Nhưng Viên Mục Dã biết chắc chắn có gì đó trên đầu bọn họ.

Rất nhanh sau đó, loại âm thanh tần suất thấp xuất hiện ngày càng dày đặc, giống như có vật gì đó đang vây lấy bọn họ... Đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy có một cơn gió tanh đánh về phía mình, cậu lập tức dùng khẩu súng đập một cái theo phản xạ, trong không khí bỗng vang lên một tiếng “Chi” thảm thiết!

Tất cả mọi người đều bị giật mình, bởi vì trong biệt thự có một thứ mà mắt thường không thể nhìn thấy đang tập kích bọn họ... Lúc này mọi người rút thật nhanh ra khỏi biệt thự, nhưng bọn họ vẫn không thể thoát khỏi sự truy kích của những thứ kia, bởi vì cả nhóm đều có thể cảm giác được có vài thứ đang bao vây xung quanh.

Trong lúc bối rối, mấy người chỉ có thể liên tục quơ khẩu súng trong tay, chỉ sợ có đồ vật gì đó sẽ đột nhiên nhào đến. Không ngờ động tác của Trương Khai hơi mạnh nên không cẩn thận đã làm rơi chiếc mũ lưỡi trai trên đầu Viên Mục Dã.

Trong tích tắc, thế giới trước mắt Viên Mục Dã đã biến thành màu đỏ máu, mà đúng lúc này, cậu cũng đã nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì đang phát ra tiếng ong ong với tần suất thấp.

Đó là một loại quái vật cao hơn nửa người, có bốn chi giống nhân loại nhưng toàn thân màu đỏ máu, giống như là con khỉ bị lột da vậy. Khi Viên Mục Dã nhìn thấy những con quái vật này, trong lòng cậu lập tức lạnh ngắt...

Hóa ra bọn họ đã bị loại quái vật kinh khủng này vây đầy xung quanh, từng con đều trông rất kích động, đang chuẩn bị nhào lên cắn chết bọn họ.

Viên Mục Dã biết mặc dù bọn Đoàn Phong không thấy những con quái vật này, nhưng nó lại có thân thể thật sự mà không phải là một ảo ảnh nào đó, nhìn số lượng những con quái vật này, chỉ sợ là những người dân đảo mất tích trước đó cùng với nhân viên cứu hộ sau này... Thậm chí bao gồm cả bảy người Kim Yong Ji đều khó mà thoát được kiếp nạn.

Hiện giờ chỉ có một mình Viên Mục Dã nhìn thấy những con quái vật này, thế là cậu nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của

mình rồi trầm giọng xuống, nói: “Xung quanh chúng ta là một số quái vật mắt thường không thể nhìn thấy, bọn chúng có thân thể thật sự, động tác cực nhanh, cao khoảng hơn nửa người, là loại khát máu ăn thịt, âm thanh ong ong tần suất thấp này là phát ra từ trong miệng bọn chúng.”

Sau khi Viên Mục Dã nói xong, tất cả mọi người đều sững sốt ngạc nhiên, xem ra bọn họ cần một chút thời gian để tiêu hóa. Nhưng mấy con quái vật kia lại không chịu đợi, một con trong số đó bất ngờ tiến công, Viên Mục Dã thấy vậy không kịp nghĩ nhiều mà giơ tay lên bắn một phát nát đầu nó.

Trong nháy mắt, một chất lỏng sền sệt tung tóe lên người cả bọn, mọi người dùng đèn pin để soi thì lại phát hiện máu của đám quái vật này là màu xanh... Viên Mục Dã thấy mình bắn một phát mà chết một con quái vật thì khê thở phào, xem ra những con quái vật này không phải bất tử, ưu thế duy nhất của chúng là có thể tàng hình.

Lúc này Viên Mục Dã nhìn thoáng qua bốn phía, cậu cảm thấy ở đây quá trống trải, những con quái vật đó lúc nào cũng có thể tấn công từ bốn phía, thế là Viên Mục Dã bảo Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, vào biệt thự trước đi, bên trong đó chắc có thể cung cấp chỗ nấp tạm thời cho chúng ta.”

Đoàn Phong gật đầu: “Được, mọi người tiến vào biệt thự trước đi!”

Vì sợ đề ý đầu lại không lo được đuôi nên mặc dù Viên Mục Dã đi tại cuối cùng nhưng thỉnh thoảng lại nhìn về phía trước của đoàn đội... Trước đó khi Viên Mục Dã bắn chết một con quái vật, những con khác đang vây quanh chuẩn bị nhào lên dường như cũng bị kinh sợ, bọn quái vật không ngờ rằng trong đám người này lại có một người nhìn thấy được bọn chúng, nên trong lúc nhất thời chúng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi tiến vào biệt thự, Viên Mục Dã cảm thấy đầu mình vang lên ong ong, cặp mắt cậu lúc này cũng đỏ như máu giống lúc mới lên đảo, căn biệt thự nhà họ Hoàng trước đó còn không có một ai đột nhiên trở nên rất náo nhiệt.

Viên Mục Dã biết đây là một chút từ trường tư duy còn sót lại, nhưng hiện giờ cậu cũng không có thời gian mà để ý đến cái

gọi là từ trường tư duy, Viên Mục Dã chỉ có thể dẫn theo mọi người chạy vào tầng một của biệt thự, cậu muốn tìm một gian phòng để trốn tạm một lúc.

Trong lúc này thỉnh thoảng cũng có vài con quái vật không sợ chết xông tới, nhưng Viên Mục Dã làm cảnh sát hình sự nhiều năm như vậy cũng không phải uổng phí, khả năng bắn súng của cậu cơ bản là bách phát bách trúng, Viên Mục Dã bắn liên tiếp vài phát đều nát đầu mấy con quái vật đang nhào đến.

Viên Mục Dã phát hiện ở góc Tây Bắc của sảnh chính có một gian phòng đang đóng cửa, cậu phân tích với tình hình trước mắt thì chắc trong đó không có loại quái vật tàng hình này. Thế là Viên Mục Dã dẫn theo mọi người vừa nổ súng vừa rút lui, cuối cùng dẫn mọi người đến gian phòng tạm thời tương đối an toàn.

Sau khi Viên Mục Dã đóng cửa thì việc đầu tiên là kiểm tra xem bên trong có quái vật không, khi xác định bên trong rất sạch sẽ, cậu mới thở phào một cái. Cùng lúc đó, những con quái vật bên ngoài đang liên tục phá cửa, cũng may đây là một cái cửa gỗ vừa dày vừa nặng, bọn chúng không thể phá nó trong một thời gian ngắn được.

Mấy người ở đây ngoại trừ Đoàn Phong ra thì đều chưa thể bình tĩnh lại được, tất cả đều có cảm giác sống sót sau tai nạn... Hoắc Nhiễm thở hắt ra, hỏi: “Cái này... Đây là thứ gì vậy? Bọn chúng là người, quỷ hay động vật?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Không biết, mấy thứ này có tốc độ rất nhanh, nhưng nhìn qua không giống con người mà giống một loại khỉ nào đó.”

Chương 111: Miếng vải đen che mắt

“Động vật giống như khi mà cũng ăn thịt người sao?” Trương Khai hoảng sợ.

Không ngờ Tăng Nam Nam lại bảo: “Tại sao không, khi là loại động vật ăn tạp, bọn chúng có thể ăn tất cả những gì mà chúng nghĩ là ăn được...”

Đoàn Phong nhìn đám máu xanh tanh tươi đang dính trên tay và nói: “Bọn chúng không phải người, cũng không phải khi mà chắc là một loại quái vật biến dị nào đó được con người tạo ra!”

“Quái vật biến dị được tạo ra? Giao phối rồi tạo ra?” Đại Quân giật mình hỏi.

Đoàn Phong dường như biết một chút gì đó, nhưng lúc này anh ta không muốn giải thích nhiều, bởi vì cánh cửa gỗ bảo vệ mọi người đã hơi lung lay sắp đổ, chắc nó không kiên trì được lâu nữa.

Trương Khai tức giận: “Được rồi, cuối cùng thì em cũng đã biết đồng phân kia là do thứ gì tạo ra!”

Hoắc Nhiễm nghi ngờ hỏi: “Không đúng, tại sao ban ngày chúng ta lại không gặp bọn chúng?”

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua cánh cửa sổ thủy tinh trong phòng, cậu giải đáp: “Bởi vì chúng nó sợ ánh nắng... Những con quái vật này xoa máu lên toàn bộ cửa sổ để ngăn không cho ánh sáng bên ngoài chiếu vào.”

Đám quái vật bên ngoài vẫn liên tục xô cửa, mặc dù cánh cửa này vô cùng nặng nhưng không kiên trì được lâu nữa, Viên Mục Dã biết nếu không nghĩ ra biện pháp thì tất cả đều phải chết ở chỗ này, thế là cậu ngẩng đầu nhìn trong phòng và phát

hiện đây là một gian phòng chứa đồ của khách sạn, bên trong có một chút nước khoáng và mì tôm.

Viên Mục Dã hơi suy nghĩ một chút thì nảy ra một ý tưởng... Hiện giờ chỉ có mình cậu có thể nhìn thấy những con quái vật đó, tất nhiên Viên Mục Dã không thể để tất cả đi theo mạo hiểm cùng mình được, thế là cậu quay đầu nhìn về phía cửa sổ thủy tinh rồi nói với mấy người Đoàn Phong: “Tôi có thể nhìn thấy vật đó, lát nữa tôi sẽ dụ bọn chúng đi, nhớ kĩ, không ai trong số mọi người có thể nhìn thấy chúng, cho nên trước khi trời sáng đừng có ai đi ra ngoài! Biết không!”

“Không được, thứ này có số lượng nhiều lắm, kể cả cậu có thể nhìn thấy cũng quá nguy hiểm, nếu như bọn chúng cùng nhau tiến lên thì cậu sẽ không thể đối phó được!” Đoàn Phong phản đối.

Viên Mục Dã không có thời gian tranh luận với Đoàn Phong, cậu cướp lấy băng đạn dự bị trong túi Hoắc Nhiễm rồi nghiêm nghị bảo: “Nhớ kĩ, trời chưa sáng thì không ai được phép đi ra!”

Sau khi nói xong, Viên Mục Dã mở cửa sổ thủy tinh để ra ngoài, ngay sau đó cậu xoay tay lại để đóng chặt cánh cửa...

Bên ngoài biệt thự lúc này hoàn toàn yên tĩnh, dường như toàn bộ quái vật đều chạy vào trong biệt thự và chuẩn bị dùng đám người số 54 để ăn cơm. Viên Mục Dã từ từ mò tới cửa chính biệt thự, sau đó giơ ngón trỏ lên môi để huýt sáo một tiếng thật to.

Đám quái vật trước đó còn ong ong vây quanh phòng chứa đồ, lúc này nghe được âm thanh bên ngoài thì đều bò ra... Viên Mục Dã nhìn thấy mà lập tức lạnh cả người, cậu không hề chần chừ mà xoay người chạy ngay xuống núi.

Thật ra Viên Mục Dã cũng không nắm chắc được có bao nhiêu phần trăm bỏ rơi được đám quái vật này, bởi vì tốc độ của bọn chúng thật sự quá nhanh, cậu gần như dùng hết sức bú sữa mẹ để chạy, nhưng âm thanh ong ong đó vẫn ở phía sau.

Việc đã đến nước này, Viên Mục Dã không có thời gian để hối hận, cậu chỉ có thể chạy thực mạng về phía trước mà không dám tùy tiện quay đầu, bởi vì cậu sợ rằng mình mà quay lại thì

sẽ bị đại quân quái vật ở đằng sau dọa đến nhũn cả chân rồi giảm tốc độ...

Nhưng khi Viên Mục Dã sắp chạy đến chân núi thì lại cảm giác tiếng ong ong phía sau lưng càng lúc càng gần, Viên Mục Dã biết nếu mình thật sự không tìm được một chỗ trốn an toàn, chỉ sợ thật sự xong phim mất!

Đúng lúc này, Viên Mục Dã thấy mấy căn biệt thự mà bọn họ đã tìm kiếm lúc trước khi lên núi, thế là cậu cắn răng rồi rẽ vào một căn trong số đó... Theo suy nghĩ của Viên Mục Dã, đường sống duy nhất của cậu bây giờ chính là tìm được một căn phòng để tạm thời trốn tránh, dù sao cậu có thể nhìn thấy những con quái vật đó, cho nên nếu trốn trong không gian hẹp một chút thì có lẽ cơ hội sống sẽ lớn hơn một chút.

Nhưng Viên Mục Dã đã quên một điều là cậu không đội chiếc mũ mà tiến sĩ Lâm làm riêng cho cậu, cho nên khi cậu vừa đi vào đã thấy rất nhiều bóng người đi loanh quanh trong biệt thự, trong nháy mắt đầu của Viên Mục Dã như căng phồng lên, rất khó chịu, cơ thể cậu lao đảo một cái rồi suýt nữa ngã lăn ra đất.

Đám quái vật sau lưng cũng đã đuổi tới, Viên Mục Dã cố gắng chịu đựng rồi quay đầu bắn vài phát, nhưng hiệu quả quá mức bé nhỏ, gần như không bắn trúng con nào... Cực chẳng đã Viên Mục Dã đành cố nén khó chịu để chạy đến nắp đằng sau một quầy phục vụ.

Nhưng Viên Mục Dã biết trốn ở đây khác với trốn ở bên ngoài chỉ là chết sớm hay chết muộn mà thôi, nó không thể giải quyết gốc rễ của vấn đề. Lúc ra ngoài do vội vàng nên cậu không nhớ mình vứt chiếc mũ lưỡi trai ở chỗ nào. Bây giờ Viên Mục Dã không đội chiếc mũ, nên chỉ sợ quái vật còn chưa tiến đến ăn cậu thì chính bản thân Viên Mục Dã đã sắp tèo rồi.

Lần này Viên Mục Dã đúng là chẳng biết phải làm gì, nếu biết sớm thế này thì thà chạy đến chỗ nào trống trải còn hơn, tối thiểu còn có thể đánh lén bọn quái vật này...

Ngay lúc Viên Mục Dã không biết phải làm gì, bên ngoài bỗng vang lên tiếng súng khiến cậu giật mình... Viên Mục Dã nghe mà thấy lòng nặng nề, bởi vì cậu biết chắc là trong đám người

số 54 có ai đó không nghe lời mà mạo hiểm chạy đến cứu mình rồi.

Viên Mục Dã lập tức đứng lên từ đằng sau quầy phục vụ, đúng lúc này có mấy con quái vật đang nhào về phía cậu, Viên Mục Dã bắn vài phát theo phản xạ, ngay cả cậu cũng không ngờ có thể thật sự bắn trúng.

Trong lúc Viên Mục Dã còn đang ngây người, lại một loạt tiếng súng “Pằng pằng pằng” vang lên, giờ Viên Mục Dã mới phát hiện hóa ra mấy con quái vật vừa rồi không phải do mình bắn chết... Lúc này cậu thấy Đoàn Phong đang che hai mắt bằng vải đen, một tay cầm khẩu đột kích nhỏ chạy vào.

“Đội trưởng...” Viên Mục Dã ngơ ngác, cậu không ngờ sau khi che kín mắt thì Đoàn Phong lại có thể nhìn thấy những con quái vật này?

Trong lúc Viên Mục Dã còn chưa tỉnh hồn lại, Đoàn Phong đã lấy một vật bên hông ra ném cho cậu và bảo: “Mau đội lên rồi chạy theo tôi ra ngoài!”

Viên Mục Dã cầm lấy nhìn một chút, hóa ra là chiếc mũ lưỡi trai của cậu... Sau khi đội chiếc mũ, Viên Mục Dã lập tức cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nhưng khi màu đỏ máu trong mắt cậu biến mất, hình dáng của những con quái vật kia cũng biến mất theo.

Viên Mục Dã chạy đến bên cạnh Đoàn Phong thì phát hiện cả người anh ta toàn là máu, xem ra trên đoạn đường này anh ta đã bị bọn quái vật làm bị thương không nhẹ.

“Đội trưởng Đoàn, anh... Sao lại đến đây?” Viên Mục Dã hơi sợ hãi hỏi.

Đoàn Phong tức giận nói: “Nếu tôi không đến, chắc sáng mai cậu biến thành phân của bọn chúng rồi!”

“Anh bị thương rồi!” Viên Mục Dã áy náy.

Nhưng Đoàn Phong nói với vẻ không quan trọng: “Không sao, bị cào tí thôi, không quan trọng...”

Chương 112: Ngâm hiểu lẫn nhau

Đoàn Phong nói xong đột nhiên bắn vài phát về phía sau lưng Viên Mục Dã để giết chết vài con quái vật. Những con vật này cũng rất quái lạ, mặc dù rất khó để mọi người nhìn bằng mắt thường nhưng khi bị thương chảy máu thì dòng máu màu xanh lam đó lại lập tức hiện ra.

Viên Mục Dã biết một mình Đoàn Phong không thể đối phó được nhiều quái vật như vậy, thế là cậu tháo mũ xuống đeo ở bên hông, sau đó cũng nói với vẻ không quan tâm: “Đội trưởng Đoàn, để xem đêm nay là sống hay chết nào!”

“Yên tâm, hôm nay chúng không ai chết được!” Đoàn Phong nói bằng giọng tự tin.

Lúc này đám quái vật vây quanh bọn họ cũng đỏ cả mắt lên, chắc bọn chúng không ngờ hai người này khó chơi đến thế, thịt đã đến cạnh miệng rồi mà không làm cách nào để ăn được...

Trong nháy mắt, những con quái vật này đều há miệng đầy răng nanh ra rồi cùng nhau xông lên, Viên Mục Dã không kịp suy nghĩ nữa mà chỉ có thể liên tục dùng khẩu súng bắn về phía đám quái vật đang nhào lên, trong nhất thời loại máu màu xanh kia bắn tung tóe khắp nơi.

Đừng thấy Đoàn Phong che hai mắt, nhưng tai của anh ta cứ như mọc mắt vậy, bất kể đám quái vật có nhào đến từ hướng nào thì đều bị anh ta bắn một phát chết tươi. Nhưng dù sao số lượng đạn của hai người cũng có hạn, mặc dù Đoàn Phong đã cầm hết mấy băng đạn dự phòng của những thành viên khác trong đội số 54, nhưng bây giờ cũng sắp hết sạch.

Lúc này có một tiếng “xoạt xoạt” vang lên, khẩu đột kích nhỏ trong tay Viên Mục Dã đã hết đạn, cậu thấy thế lập tức ném nó xuống đất rồi lấy súng lục bên hông ra bắn tiếp...

Viên Mục Dã cảm thấy thời gian đêm nay trôi qua vô cùng chậm, mỗi một phút đối với hai người đều là một loại giày vò. Nếu như bắn hết sạch đạn mà trời còn chưa sáng, vậy hai người chỉ còn đường chết!

Cuối cùng, Đoàn Phong cũng bắn sạch số đạn của mình, Viên Mục Dã cũng lắp băng đạn cuối cùng vào súng... Cậu nhìn đồng thi thể quái vật nằm đầy xung quanh, tiếp đó cậu không quay đầu mà nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng, để tôi yểm hộ anh rút lui! Anh tìm một chỗ an toàn trốn trước đi, đợi trời sáng thì chúng ta sẽ tập hợp trước cửa biệt thự nhà họ Hoàng.”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Tôi mà rút lui thì mình cậu xử lý thế nào? Cậu nghĩ mình là Na Tra tám tay chắc? Cậu có nhìn thấy toà nhà bằng gạch đỏ mà phía dưới có một nửa cái cửa sổ kia không? Dưới đó chắc là có một cái tầng hầm, hai người chúng ta phải nghĩ biện pháp vào đó trốn một lúc!”

Lúc này Viên Mục Dã giơ tay bắn chết hai con quái vật đang nhào đến, sau đó nhìn về phía toà biệt thự bằng gạch đỏ mà Đoàn Phong nói, đúng là ở góc phải phía dưới có nhìn thấy một nửa cái cửa sổ, nhưng nhìn vị trí thì... Cửa vào chắc ở bên trong căn biệt thự đó.

Viên Mục Dã không có thời gian cân nhắc nữa, cậu vừa dùng súng bắn chết bọn quái vật ngăn ở phía trước, vừa nói với Đoàn Phong: “Tôi đi trước mở đường, anh nhất định phải theo sát tôi!”

Đoàn Phong khua khua con dao quân dụng liên tục đánh chết hai con quái vật, sau đó mới bảo: “Yên tâm, cậu cứ đi trước đi!”

Thật ra Viên Mục Dã cũng biết, chỉ cần mình vừa vào trong biệt thự thì nhất định phải đội mũ lưỡi trai lên, cho nên trên đường đi cậu cố gắng dọn sạch toàn bộ chương ngại, sau khi hai người vào trong thì đóng thật chặt cửa lại.

Sau khi được hưởng thụ giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, bọn quái vật phía ngoài bắt đầu điên cuồng phá cửa. Đầu tiên Viên Mục Dã xác nhận trong biệt thự không có loại quái vật kia thì mới đội chiếc mũ lên, sau đó cậu cùng Đoàn Phong đi tìm lối vào căn phòng dưới đất.

Cũng may mà tầng hầm cũng không phải chỗ bí mật gì, đó là nơi mà chủ nhà dùng để cất rượu, cho nên bọn họ rất nhanh đã tìm được cửa vào. Hai người thuận lợi tiến vào hầm rượu trước khi cánh cửa bị phá tan, sau đấy bọn họ tạm thời lẫn trốn bên trong.

Sau khi Viên Mục Dã đi vào mới phát hiện, độ kín của cánh cửa hầm rượu rất tốt, có khi nó sẽ tạm thời che giấu mùi của bọn họ. Dù sao cậu cũng không biết mũi của bọn quái vật này thính đến mức nào, bọn chúng có thể dựa vào mùi máu trên người Đoàn Phong mà tìm đến đây hay không.

Nghĩ đến mùi máu trên người Đoàn Phong, lúc này Viên Mục Dã mới nhớ tới vừa rồi mình cũng bị thương do quái vật cào, không biết bọn quái vật này có mang virus không, nhất định phải tiêu trừ độc thật nhanh chóng mới được.

Không ngờ Viên Mục Dã lấy túi cấp cứu ra để giúp Đoàn Phong tiêu trừ độc thì lại bị Đoàn Phong từ chối, anh ta nói mình không sao, không cần lãng phí thứ này. Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng Đoàn Phong, cậu đâu phải là trẻ con, sao có thể lừa dễ vậy được!

Vết máu trên người Đoàn Phong không thể lừa được người khác, vì máu của đám quái vật dính trên người đều là màu xanh, mà trên người Đoàn Phong toàn là màu đỏ, vậy máu đó chỉ có thể là của chính anh ta. Nhưng khi Viên Mục Dã vắt vả cởi áo ngoài của Đoàn Phong ra thì lại phát hiện trên người anh ta không hề có vết thương!

Viên Mục Dã nhìn thấy thì hơi ngạc nhiên, Đoàn Phong lập tức mặc lại áo rồi bảo: “Tôi đã nói là mình không bị thương, cậu nhóc này sao lại không tin nhỉ!”

Mặc dù Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên nhưng lại không nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng cậu vẽ lên một dấu chấm hỏi to đùng... Tuy bây giờ trên người Đoàn Phong không hề có vết thương nào, nhưng lỗ hồng nhuốm máu trên quần áo vẫn còn đó mà! Chẳng lẽ do vết thương quá nhỏ, chưa cần xử lý đã tự khép lại?

Nhưng nhìn vào từng vết cắt dính máu trên quần áo của Đoàn Phong có thể thấy, mặc dù những vết thương đó chắc không quá sâu, nhưng người bình thường không thể nào liền lại

không một dấu vết trong một thời gian ngắn như vậy được phải không?

Dù trong lòng Viên Mục Dã tràn đầy nghi ngờ, nhưng cậu không hề nói ra, bởi vì cậu biết mỗi người đều có bí mật của riêng mình, trừ khi Đoàn Phong muốn nói, nếu không thì cậu sẽ không bám rịt lấy đề tài này.

Không ngờ đúng lúc này, bỗng nghe phía ngoài có một tiếng “Rầm” thật to vang lên, chắc là cánh cửa biệt thự đã bị quái vật phá tan, trong nháy mắt những tiếng ong ong lập tức tiến từ xa đến gần rồi phân tán ra mọi ngóc ngách của biệt thự...

Sự thật chứng minh cánh cửa hầm rượu này khá kín, mặc dù những con quái vật đó liên tục tìm kiếm bốn phía trong biệt thự, nhưng vẫn không phát hiện vị trí cụ thể của Viên Mục Dã và Đoàn Phong.

Cứ như thế này thì cuối cùng hai người họ sẽ tranh thủ được cơ hội để thở lấy hơi, ít ra bọn họ cũng được nghỉ ngơi một chút...

Đoàn Phong dùng đèn pin chiếu lên mấy cái giá gỗ đựng rượu, tiếp theo anh ta hưng phấn a một tiếng và nói: “Không ngờ ở đây còn giấu ít đồ tốt!”

Viên Mục Dã lập tức nhìn về phía mấy cái giá đồ, cậu phát hiện trên đó chất đầy rượu! Viên Mục Dã cầm một chai lên nhìn lướt qua, hóa ra toàn bộ đều là Vodka loại nặng tầm 60 độ.

Đoàn Phong mở một chai ra uống một ngụm rồi nói: “Đủ mạnh đây!”

Sau đó hai người liếc nhìn nhau một cái rồi ngậm cười mà nở nụ cười.

Hầm rượu này khoảng ba mươi mét, ngoại trừ cái cửa chính để đi ra ngoài thì còn một cửa sổ lộ ra một nửa. Cũng may Viên Mục Dã và Đoàn Phong cũng không béo, với thân hình của bọn họ thì chắc có thể dễ dàng chui ra.

Chương 113: Hỏa công

Trong hầm rượu có mấy cái giá đỡ cao tầm một người, nó được dùng để trưng bày Vodka loại nặng, nếu bây giờ Viên Mục Dã mở cánh cửa hầm đang bịt kín ra, những con quái vật kia chắc chắn sẽ “Soạt” một cái cùng nhau chui vào, đến lúc đó chắc chắn sẽ làm đổ những giá đỡ rượu này...

Những chai Vodka này đều được đựng trong chai thủy tinh, nếu rơi xuống đất sẽ vỡ tan ngay, đến lúc đó hầm rượu chưa đến ba mươi mét vuông sẽ ngập đầy loại rượu 60 độ này.

Khi đó chỉ cần một mối lửa, vậy thì toàn bộ hầm rượu sẽ bị bùng cháy trong nháy mắt, mà đám quái vật đuổi theo Viên Mục Dã đến đây vì số lượng quá nhiều nên không thể mau chóng thoát ra từ cửa sổ... Biện pháp này mặc dù hơi tàn nhẫn, nhưng lại có sức sát thương kinh người, nó chưa chắc có thể giết toàn bộ quái vật, nhưng ít nhất sẽ làm số lượng của bọn chúng giảm mạnh.

Nói là làm, trước tiên Viên Mục Dã và Đoàn Phong kiểm tra một lần số rượu mạnh trong hầm, sau đó mở cửa sổ để chuyển mười mấy chai ra ngoài, tiếp đó đặt toàn bộ số rượu ra rìa giá gỗ, chỉ cần hơi chạm vào là rượu sẽ rơi ngay xuống đất.

Sau khi chuẩn bị xong mọi việc, Đoàn Phong bảo Viên Mục Dã chui ra ngoài cái cửa sổ nửa kia trước, cậu sẽ cầm mấy chai rượu ra cửa chính chặn đường, một khi phát hiện có quái vật chạy ra thì sẽ châm lửa trên đám bông ở đầu chai rượu rồi ném vào trong biệt thự để chặn đường lui của bọn chúng.

Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Không được, người ở lại phải mở cánh cửa hầm đang bịt kín, dẫn bọn quái vật đó tới, ngay sau đó còn phải chui ra ngoài từ nửa cửa sổ thật nhanh... Cuối cùng phải hoàn thành châm lửa, anh không nhìn thấy những thứ kia, chỉ cần một bước sai lầm là kế hoạch này sẽ hỏng!”

Đoàn Phong cũng biết Viên Mục Dã nói đúng, nhưng trong cái không gian bịt kín này, Viên Mục Dã mà tháo chiếc mũ xuống

thì thân thể cậu sẽ xuất hiện tình trạng không đủ sức khỏe để hoàn thành các bước tiếp theo, nếu mạo hiểm như vậy còn chẳng bằng để anh ta làm?

Nghĩ đến đây Đoàn Phong không thương lượng với Viên Mục Dĩ nữa mà dùng tay nâng cậu lên cửa sổ... Viên Mục Dĩ tự nhận mình không hề yếu, thế mà so sánh với Đoàn Phong cũng phải lực bất tòng tâm, thoáng cái cậu đã bị Đoàn Phong đẩy ra cửa sổ.

“Mau đi ra cửa biệt thự chặn đường...” Đoàn Phong nói xong thì che miếng vải đen lên mắt, sau đó anh ta không quay đầu mà đi về hướng cửa hầm rượu.

Viên Mục Dĩ biết lúc này có nói gì cũng vô ích, cậu lập tức bỏ chiếc mũ xuống, sau đó dùng tay cầm ba chai rượu rồi lặng yên đi tới cửa chính biệt thự.

Giống như bọn họ đã đoán trước đó, cửa biệt thự đã bị bọn quái vật phá tan, Viên Mục Dĩ cẩn thận trốn sau hồ nước ở cổng và tập trung quan sát tình huống bên trong.

Mặc dù thỉnh thoảng có vài con quái vật đi qua cửa, nhưng bọn chúng lại nhanh chóng bò về hướng hầm rượu, Viên Mục Dĩ biết bọn quái vật này đã tập trung chú ý vào hầm rượu, xem ra Đoàn Phong đã mở cánh cửa đang đóng kín của hầm rượu.

Thật ra trong lòng Viên Mục Dĩ đang thầm đồ mò hôi thay cho Đoàn Phong, kể cả thính lực của anh ta mạnh hơn người khác, nhưng nếu muốn trong tình huống che kín mắt mà phải ra mở cửa, tiếp đó vừa đi vừa về giữa các giá gỗ, cuối cùng còn leo ra cửa sổ rồi hoàn thành việc châm lửa... Đừng nói là bịt mắt, mà kể cả mở to mắt, Viên Mục Dĩ cũng thấy chưa chắc mình đã có thể hoàn thành nó thuận lợi.

Ngay lúc Viên Mục Dĩ còn đang suy nghĩ lung tung, bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đám quái vật truyền tới từ phía hầm rượu, cậu nghe được mà thấy rùng mình, Viên Mục Dĩ biết ngay là Đoàn Phong đã châm lửa, thế là cậu cũng vội vàng đốt mấy chai rượu trong tay mình rồi chăm chú nhìn lối ra của biệt thự.

Quả nhiên, cậu thấy mấy con quái vật toàn thân đều là lửa đang chạy từ bên trong ra. Viên Mục Dã đương nhiên không thể cho bọn chúng có cơ hội này, cậu giơ hai chai rượu đã châm lửa lên rồi ném về phía cửa, hai tiếng choang choang vang lên, cửa biệt thự lập tức bị phủ bởi một ngọn lửa màu xanh lam.

Mấy con quái vật nhìn thấy không thể ra được cửa, thế là tất cả đều chạy ngược trở về để tìm chỗ không có lửa mà trốn. Không ngờ một số đồ vật trong biệt thự rất nhanh đã bắt lửa từ bọn quái vật, ngọn lửa lớn trong nháy mắt bao trùm toàn bộ biệt thự...

Viên Mục Dã không ngờ rằng mình lại đi đốt nhà người khác, mặc dù phải đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trong lòng cậu vẫn không nỡ. Không ngờ đúng lúc này có một giọng nói vang lên sau lưng cậu: “Căn nhà cổ hơn trăm năm mà lại bị hủy như vậy, đúng là đáng tiếc thật!”

Viên Mục Dã giật mình vội quay đầu lại nhìn và cậu thấy Đoàn Phong đã tháo miếng vải đen trước mắt xuống, đang đứng sau lưng cậu với vẻ mặt tiếc nuối...

“Đội trưởng Đoàn... Anh đến lúc nào thế?” Viên Mục Dã hơi giật mình.

Đoàn Phong cười: “Ngay lúc cậu đốt nhà người ta!”

Viên Mục Dã nghe vậy thì vội vàng giải thích: “Vừa rồi tôi chỉ ném bình rượu vào cửa, là do đám quái vật đó...”

Đoàn Phong cắt ngang lời của Viên Mục Dã: “Được rồi, nói vui vậy thôi, chỉ cần có thể diệt đám quái vật đó... Đừng nói là một căn nhà cổ, kể cả có đốt toàn bộ hòn đảo thì quân đội nước J cũng chẳng ý kiến gì đâu.”

Ngọn lửa lớn cháy đến tận khi trời sáng, cũng may đó là một tòa nhà gạch đơn độc, cho nên dù có đốt thành tro thì cũng không bị lan sang những căn khác. Trong quá trình này Viên Mục Dã và Đoàn Phong luôn canh chừng ở bên ngoài, ngẫu nhiên cũng sẽ có vài con quái vật cả người đầy lửa chạy ra, cuối cùng đều bị Viên Mục Dã bắn chết.

Vào lúc rạng sáng, mấy người Trương Khai dùng điện thoại vệ tinh gọi cho Đoàn Phong, sau khi xác nhận hai bên đều không

gặp nguy hiểm, mọi người mới tụ tập ở cửa biệt thự nhà họ Hoàng. Mặc dù đám quái vật trên đảo đã chết gần hết, nhưng rốt cuộc chúng có lai lịch gì? Ở trên đảo liệu có còn cá lọt lưới hay không? Hiện giờ không ai trả lời được câu hỏi đó, cho nên bọn họ nhất định phải tiến vào biệt thự nhà họ Hoàng để điều tra một lần nữa.

Khi mấy người bọn họ tụ tập ở cửa biệt thự, tất cả đều có cảm giác sống sót sau tai nạn. Mà trông dáng vẻ Viên Mục Dã và Đoàn Phong lúc này hơi thảm, chưa nói đến trên người họ đầy máu xanh, mà toàn thân họ còn tỏa ra một mùi hôi thối cực khó ngửi, giống như một con cá muối đã mục nát vậy.

Những người khác còn đỡ, Hoắc Nhiễm chỉ ngửi một cái là chạy sang bên cạnh nôn thốc nôn tháo. Đoàn Phong thấy vậy thì khó chịu hỏi: “Khó ngửi thế cơ à?”

Trương Khai nói rất chân thành: “Đúng... Quá khó ngửi, không hề dễ ngửi hơn mấy đồng phân dưới đất kia.”

Viên Mục Dã cười khò: “Đây đều là máu của loại quái vật đó, trên đường đi mọi người đều nhìn thấy mà, đúng là không có nước sạch để tắm một cái.”

Đoàn Phong tức giận bảo: “Tắm cái rắm ý! Mấy người thành thật đợi dưới ánh nắng đi, tôi và Tiểu Viên đi vào trong xem thế nào, nếu như trước khi trời tối chúng tôi còn chưa đi ra, vậy thì các cô các cậu lập tức trốn về phòng chứa đồ mà đêm qua đã trốn đó đi. Nếu sáng mai cũng chưa thấy chúng tôi đi ra, hãy lập tức gọi cho tổng giám đốc Lâm và bảo bọn họ lên đảo đón mấy người về!”

Chương 114: Công ty của nước Anh

“Vậy còn hai anh?” Hoắc Nhiễm vội truy hỏi.

Giọng Đoàn Phong trầm xuống: “Nếu như sáng mai mà chúng tôi vẫn chưa ra thì chỉ sợ là không ra được nữa.”

Thật ra không ai ở chỗ này có thể nói rõ được trong căn biệt thự nhà họ Hoàng này có cái gì, nhưng kiếp nạn trên đảo có liên quan rất lớn với nơi này, mà điều quan trọng nhất là bọn họ phải tìm được tung tích những người dân đã mất tích trên đảo, bất kể còn sống hay đã chết...

Mặc dù những người khác cũng muốn đi theo, nhưng vấn đề là trong số bọn họ không có ai nhìn được bọn quái vật tàng hình kia bằng mắt thường, cho nên chỉ có Đoàn Phong và Viên Mục Dã mới được đi vào. Mà Đoàn Phong cũng chỉ nghe được tiếng quái vật di động, so sánh với Viên Mục Dã thì anh ta vẫn kém một chút.

Trước khi đi Đoàn Phong còn giao cho mấy người Trương Khai một việc, đó chính là đập toàn bộ số cửa kính đón ánh sáng, làm như vậy thứ nhất là ánh nắng có thể chiếu vào biệt thự, thứ hai là bay bớt cái mùi khó ngửi đang nồng nặc bên trong...

Sau khi Đoàn Phong và Viên Mục Dã dặn dò xong mọi chuyện, hai người bắt đầu đi vào tòa biệt thự nhà họ Hoàng bí ẩn. Lúc trước do bị tấn công bởi đám quái vật nên bọn họ căn bản không thấy rõ tình huống cụ thể bên trong... Bây giờ xem mới thấy, tòa biệt thự nhà họ Hoàng này xa hoa hơn nhiều các tòa nhà cổ khác.

Động tác của mấy người Trương Khai cũng khá nhanh, Đoàn Phong và Viên Mục Dã vừa đi là bọn họ đã bắt đầu đập cửa kính thủy tinh. Khi từng tia nắng chiếu vào biệt thự, hai người

mới nhìn rõ sàn tầng một, trên tường, trên ghế sofa, thậm chí cả chiếc đèn thủy tinh treo trên đầu... đều dính đầy vết máu.

Đoàn Phong sờ vết đạn trên quây lễ tân và nói: “Mấy người Kim Yong Ji chắc cũng mới vừa bước chân vào đây là đã bị tấn công... Có điều bọn họ không may mắn như chúng ta.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chuyện xảy ra quá bất ngờ, kể cả bọn họ có lợi hại hơn nữa cũng chẳng làm được gì, huống hồ bọn họ còn không nhìn thấy những thứ kia. Chỉ có một điều mà tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao mấy người lính đánh thuê này lại phải vào đây trước chúng ta để đi tìm chết chứ?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Ai mà biết được, nhưng mấy người này nhất định là có người thuê, mà người thuê họ có thân phận không hề đơn giản. Kể cả người này không biết tình huống thật sự của biệt thự nhà họ Hoàng thì cũng phải biết một số chuyện trong đó.”

Viên Mục Dã thở dài: “Chỉ mong trong số lính đánh thuê có người còn sống...”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Cậu cảm thấy có khả năng này à? Bọn họ đã vào trước chúng ta vài tiếng, lúc chúng ta tiến vào thì chắc mấy người đó đã bị găm đến cả xương cũng chẳng còn rồi.”

“Thật ra lúc chúng ta tiến vào, Kim Yong Ji vẫn còn sống... Nếu như lúc đó có thể cứu anh ta, có lẽ anh ta sẽ không cần phải chết.” Viên Mục Dã tiếc nuối.

Đoàn Phong biết Viên Mục Dã mềm lòng, anh ta bèn vỗ vai cậu và nói: “Nghĩ gì thế, dưới tình huống đó chúng ta tự vệ còn khó, nếu không nhờ cậu nhìn thấy những quái vật kia, chúng ta bây giờ cũng sẽ có kết cục như mấy gã đấy rồi!”

Viên Mục Dã cũng hiểu được đạo lý này, chỉ do cậu làm cảnh sát nhiều năm rồi nên đã quen với việc cứu người trong lúc nguy nan. Tuy bây giờ cậu không còn là cảnh sát nữa, Kim Yong Ji cũng không phải là người dân bình thường, nhưng việc trợ mắt nhìn anh ta chết trước mặt mình vẫn khiến trong lòng Viên Mục Dã cảm thấy không hề dễ chịu.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã giơ tay tháo chiếc mũ lưỡi trai xuống, cảnh tượng trước mặt trong nháy mắt đã biến thành địa

ngục Tu La, không biết có bao nhiêu người đã bị bọn quái vật đó cắn chết tươi ở chỗ này... Có người bị chia nhau ăn tại chỗ, có người thì bị kéo vào một lối đi bên trái.

Khi Viên Mục Dã đội chiếc mũ lên một lần nữa, toàn thân cậu đã đổ đầy mồ hôi, Đoàn Phong ở bên cạnh vội vàng hỏi: “Không sao chứ? Cậu vừa rồi... Đã nhìn thấy gì thế?”

Viên Mục Dã giơ tay chỉ vào một lối đi bên trái rồi nói: “Những quái vật kia kéo toàn bộ thi thể ăn không hết vào trong đó...”

Đoàn Phong gật đầu: “Đi, đi qua đó xem thử!”

Đó là một hành lang rất tĩnh lặng, đến cả cửa sổ cũng chẳng có, ánh sáng duy nhất chắc là đến từ những ngọn đèn treo tường. Nhưng Viên Mục Dã thử một chút lại phát hiện không có chiếc nào sáng cả.

Chắc những con quái vật đó sợ ánh sáng nên đã phá hủy toàn bộ bóng đèn. Thật ra chỉ nhìn vào việc bọn quái vật biết xoa máu lên cửa kính là biết chúng cũng có trí thông minh nhất định, cho nên việc bọn quái vật phá hủy bóng đèn treo tường cũng không có gì là lạ.

Đoàn Phong nhìn qua cánh cửa gỗ của hành lang và nói: “Bình thường chắc nó luôn được đóng, nhưng xét vào vị trí cái lối đi này, thì hẳn nó cũng không phải chỗ bí mật gì.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Còn không có tác dụng bằng hầm rượu mà chúng ta đã nắp tối qua...”

Bởi vì hành lang này quá tối, để an toàn thì Viên Mục Dã vẫn gỡ mũ lưỡi trai xuống, sau khi xác nhận một lúc, hai người mới cầm đèn pin đi vào. Tình huống bên trong khá giống với những gì họ đã đoán, cuối hành lang đúng là xuất hiện vài bậc thang hướng xuống phía dưới.

Căn biệt thự nhà họ Hoàng này có quy mô lớn hơn hẳn các căn nhà khác, cho nên tầng hầm dùng để cất trữ một số nguyên liệu quý dùng cho nấu ăn cũng không nhỏ. Hai người Viên Mục Dã vừa mới xuống đã thấy trên mặt đất có khối pho mát to bằng chậu rửa mặt, bên cạnh đó là rượu đỏ vỡ nằm đầy đất.

Chỗ này trước đây chắc là phòng giữ lạnh của khách sạn, bên trong cất chứa một số nguyên liệu nấu ăn có yêu cầu nhất định

về nhiệt độ và độ ẩm. Chỉ là bây giờ nó là một đồng bừa bộn, những nguyên liệu nấu ăn đã từng rất quý giá kia giờ đều nằm yên tĩnh trên mặt đất và đang từ từ thối rữa...

Lúc này có một cánh cửa nhỏ đang mở toang ở một góc hẻo lánh đã làm Viên Mục Dã chú ý, nhìn từ màu sắc bốn phía xung quanh chắc nó mới bị phát hiện gần đây, còn nhìn vào vết máu thì hẳn là của những thi thể đã bị lôi vào trong đó.

Đoàn Phong cầm đèn pin chiếu vào trong, anh ta nói: “Phía dưới là một đoạn cầu thang, chắc thông xuống tầng hầm sâu hơn.”

“Chẳng lẽ dưới đó có chỗ để chứa hơn nghìn người?” Viên Mục Dã cau mày hỏi.

Giọng Đoàn Phong khá âm trầm: “Rất có khả năng này... Đúng hay không thì phải vào xem mới biết được.”

Sau khi hai người đi vào, họ phát hiện trên cầu thang hướng xuống bên dưới này toàn là vết máu khô, bọn họ đi theo những bậc thang này về phía trước, đến tận lúc gặp một cánh cửa sắt có ghi chữ BEIC.

“BEIC là cái gì? Không giống một từ đơn!” Viên Mục Dã hỏi với vẻ mặt nghi ngờ.

Thật ra Viên Mục Dã chỉ thuận miệng hỏi thế thôi chứ không trông cậy Đoàn Phong có thể trả lời mình, nhưng không ngờ Đoàn Phong suy nghĩ một lát rồi đáp: “Đây là tên viết tắt của một công ty nước Anh từ nhiều năm trước, nhưng công ty này đã dừng hoạt động sau năm 1874, không ngờ lại có thể nhìn thấy tên viết tắt của nó ở chỗ này...”

Chương 115: Thí nghiệm y học

“Công ty này làm gì vậy?” Viên Mục Dã tò mò hỏi.

Đoàn Phong cười lạnh: “Công ty này năm đó có vỏ bọc hợp pháp, nhưng lại chuyên làm một số chuyện táng tận lương tâm.

Viên Mục Dã ngạc nhiên, cậu suy nghĩ một chút mới hỏi:

“Đây không phải là công ty Đông Ấn nổi tiếng xấu xa của nước Anh ở thế kỷ trước sao?”

“Có phải hay không... Cứ vào xem là biết.” Đoàn Phong nói.

Khi hai người đi vào cánh cửa sắt kia, không gian bên trong đúng là rộng lớn vượt quá sức tưởng tượng, nó to gần bằng một cái sân bóng rổ, mà mùi thối xộc tới càng làm suy nghĩ trong lòng Viên Mục Dã thêm kiên định...

Nhưng đập vào mắt bọn họ cũng không phải hang ổ của quái vật, mà là từng dãy giá gỗ giống với hầm rượu trước đó, chỉ là cái giá này cao hơn rất nhiều.

Viên Mục Dã phát hiện khắp trên tường có những bảng tên giới thiệu bằng chữ tiếng Anh như khu vực thí nghiệm, cấm lửa... Cùng lúc đó, cũng có vài thứ trên tường làm cậu chú ý.

Đó là mấy bộ quần áo màu trắng, cực kỳ giống mấy bộ đồ phòng dịch đời đầu của thời hiện đại, chắc đó là quần áo của nhân viên thí nghiệm ở chỗ này những năm đó. Mà đặc biệt là, trên mỗi bộ quần áo đều có một chiếc kính bảo hộ màu đỏ.

Đoàn Phong nhìn xuyên ra phía sau đám giá gỗ này, anh ta phát hiện trên mặt đất có rất nhiều mảnh kính vỡ màu đen...

Đoàn Phong nói nhỏ: “Chẳng lẽ chỗ này trước đây cũng là hầm rượu?”

Anh ta còn định tiến lên nhìn, bởi vì chỗ này rất rộng nhưng tia sáng lại không đủ, bọn họ không thể nhìn rõ đằng sau đám

giá gỗ kia là thứ gì.

Không ngờ Viên Mục Dã lại kéo Đoàn Phong lại, sau đó lắc đầu nói: “Chờ một lúc, trong đó tối quá, rất có thể có bọn quái vật tàng hình...”

Đoàn Phong nghe vậy bèn lấy khẩu súng ngắn trên người ra, khẩu này là trước đó Trương Khai dùng để phòng thân, hiện giờ nó cũng là khẩu duy nhất còn đạn. Viên Mục Dã cũng không muốn phí đạn, thế là cậu cầm lấy khẩu súng trên tay Đoàn Phong, sau đó gờ tay tháo chiếc mũ lưỡi trai xuống.

Thật ra lúc đầu Viên Mục Dã chỉ định tháo mũ để xem ở đây có loại quái vật tàng hình kia hay không, nhưng trong nháy mắt khi cậu tháo mũ xuống, cảnh vật trước mặt hoàn toàn thay đổi.

Có một số người mặc quần áo bảo hộ màu trắng, đầu đội kính bảo hộ màu đỏ đi qua đi lại trước mặt Viên Mục Dã, những bóng người này rất bận rộn, giống như đang làm thí nghiệm gì đó ở đây, họ nghiên cứu một ít chất lỏng màu xanh lam.

Đến tận khi một nhân viên công tác dẫn một con quái vật trong suốt đi ra, Viên Mục Dã mới hiểu, hóa ra chất lỏng màu xanh lam đó chính là máu của quái vật. Bọn họ đang chiết xuất một loại huyết thanh từ máu của chúng, còn về việc dùng để làm gì thì Viên Mục Dã không biết.

Nhưng có điều có thể khẳng định, chiếc kính bảo hộ màu đỏ mà nhân viên đeo trên đầu chính là dùng để nhìn thấy những con quái vật đó... Lúc này Viên Mục Dã đọc từ trường tư duy đã sắp đến mức cực hạn, thế là cậu cố sức đeo mũ lưỡi trai lên, sau đó chỉ vào mấy cái kính bảo hộ màu đỏ và bảo: “Đội trưởng Đoàn, mau cầm lấy mấy cái kính mắt kia, đeo nó vào là có thể nhìn thấy mấy con quái vật đó!”

Đoàn Phong nghe vậy lập tức đi qua lấy toàn bộ số kính màu đỏ xuống, Viên Mục Dã đeo lên thì phát hiện, màu đỏ trước mắt giống hệt với màu mắt sung huyết của cậu lúc trước đó, chính vì thế mà cậu mới có thể nhìn thấy những con quái vật kia.

Có những chiếc kính bảo hộ này, cuối cùng Đoàn Phong cũng không cần “che mắt nghe âm thanh” nữa, anh ta lập tức lấy

điện thoại vệ tinh ra để gọi mấy người kia xuống.

Nhưng Viên Mục Dĩ thấy vậy lại lắc đầu nói: “Không được, tốt nhất anh nên cầm nó ra ngoài cho họ, tôi sợ họ mà tiến thẳng vào đây nhờ đầu gặp nguy hiểm gì thì rất phiền phức, dù sao căn biệt thự này không hề nhỏ, khó mà biết được bên trong còn con quái vật nào đang ẩn nấp hay không.”

Đoàn Phong nghe xong hơi do dự hỏi: “Một mình cậu ở lại đây có được không?”

Viên Mục Dĩ lắc lắc khẩu súng trong tay và nói: “Tôi nhìn được bọn chúng, trong tay lại có súng, có gì không được chứ? Anh mau đi đi!”

Đoàn Phong gật đầu: “Vậy cậu cẩn thận một chút!”

Đoàn Phong dặn dò xong lập tức đeo kính bảo hộ rồi đi ra, chỉ còn một mình Viên Mục Dĩ ở lại trong không gian rộng lớn dưới đất này...

Không cần phải tháo mũ xuống để xem có quái vật không, điều này khiến Viên Mục Dĩ dễ xoay xở hơn nhiều, đầu tiên cậu dựa vào tường một lúc, sau đó mới bắt đầu đánh giá tình huống ở nơi này.

Viên Mục Dĩ phát hiện trên những giá gỗ này có dấu vết đã từng có đồ vật được đặt lên, nhìn độ rộng chắc là nó thuộc về những thứ ban đầu của đám kính màu đen đang nằm trên mặt đất... Nghĩ tới đây, Viên Mục Dĩ ngồi xổm xuống rồi nhặt một miếng kính vỡ đưa lên mũi ngửi thử, lập tức một mùi tanh quen thuộc xộc đến.

Chẳng lẽ những chiếc bình thủy tinh này trước đó dùng để chứa mấy con quái vật kia? Nghĩ tới đây Viên Mục Dĩ vội vàng đứng lên rồi dùng đèn pin chiếu vào dấu vết trên kệ, cậu phát hiện nó là những vòng tròn với đường kính khoảng 40 ly, nhìn vào độ cao mỗi một tầng của giá gỗ này, chắc chắn ở chỗ này trước đây đã đặt từng bình thủy tinh chứa bọn quái vật tàng hình đó.

Viên Mục Dĩ đếm toàn bộ dấu vết trên giá gỗ, chắc khoảng hơn ba mươi bình chứa kiểu này, mà loại giá gỗ như vậy trong không gian rộng lớn này ít nhất cũng hơn trăm cái. Nếu như ở

đây thật sự để lộ thủy tinh chứa quái vật, vậy có thể hiểu đám quái vật này là ở đâu ra.

Viên Mục Dã lại tiến về phía trước vài bước, cậu phát hiện bên cạnh cái giá có một cái tủ sắt. Viên Mục Dã giơ tay ra kéo tủ thì phát hiện nó đã khóa. Cậu lại đẩy nhưng nó không nhúc nhích tí nào, bên trong chắc có đồ vật gì đó... Thế là Viên Mục Dã dùng đèn pin chiếu xuống mặt đất, cuối cùng cậu thật sự tìm được một đoạn dây kẽm mỏng.

Bản lĩnh mở khóa của Viên Mục Dã học được từ một nhà sư sắp viên tịch, tuy rằng không thể mở tất cả các loại khóa, nhưng việc mở loại khóa sắt thông thường này vẫn dễ như trở bàn tay. Chỉ thấy Viên Mục Dã dùng đoạn dây kẽm mỏng gảy vài lần, ổ khóa chìm trên tủ lập tức “cạch” một tiếng rồi mở ra.

Bên trong giống như những gì mà Viên Mục Dã đã đoán, tất cả đều là một vài số liệu thí nghiệm bằng tiếng Anh và ảnh chụp tư liệu, cậu mở ra xem, nhưng trong lòng cũng đã đoán được nội dung rồi. Trước đó đã từng nói chủ nhân đầu tiên là một thương nhân người Anh, chỉ là không ai biết lúc đầu người thương nhân này mua hòn đảo với mục đích gì...

Bây giờ xem ra, người Anh này là người của công ty Đông Ấn năm đó, bọn họ đã lợi dụng một loại động vật linh trưởng trên đảo để làm thí nghiệm, từ đó chiết xuất vắc xin từ máu.

Nhưng bên trong những tài liệu này toàn là một số từ ngữ chuyên môn y học rất khó hiểu, với trình độ tiếng Anh cấp bốn của Viên Mục Dã thì thật sự không thể giúp cậu xem hiểu toàn bộ, vì thế Viên Mục Dã cũng không hiểu loại vắc xin này rút cục dùng để làm gì.

Chương 116: Núi thi thể

Cũng may trong tư liệu có một số ảnh đen trắng, cuối cùng Viên Mục Dã cũng biết hình dạng lúc ban đầu của bọn quái vật này là thế nào... Đó là một loại khỉ mặt dài rất quái dị, mà hình thái lúc ban đầu của bọn chúng cũng không phải là tàng hình.

Viên Mục Dã xem say mê, vậy mà lại quên mất mình đang ở chỗ nào, đến khi cách đó không xa truyền đến một âm thanh “Lạch cạch”, lúc này cậu mới phục hồi tinh thần.

“Đội trưởng Đoàn? Là anh à?” Viên Mục Dã hỏi nhỏ.

Đáp án đương nhiên không phải, bởi vì nếu Đoàn Phong trở lại thì chắc chắn đã gọi một tiếng, hơn nữa cũng không thể chỉ có một mình Đoàn Phong quay về, tất nhiên anh ta sẽ dẫn theo mấy người Trương Khai, Hoắc Nhiễm. Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã từ từ thả tư liệu thí nghiệm trong tay xuống, sau đó lên đạn khẩu súng lục...

Nếu như Viên Mục Dã không nghe nhầm, âm thanh này truyền đến từ chỗ sâu hơn trong không gian này, dường như có gì đó ở đây? Nghĩ như vậy nên một tay Viên Mục Dã nắm chặt khẩu súng ngắn, một tay khác đỡ nòng súng, cậu nhẹ nhàng chậm rãi đi về phía bóng tối.

Khi cậu từ từ đi mười mấy mét về phía trước, mùi tanh trong không khí càng nồng nặc, giống như có một đồng tôm cá thối nát đang lên men... Viên Mục Dã khẽ nhíu mày rồi tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm.

Không ngờ đúng lúc này, có một âm thanh truyền đến từ phía trước cách đây không xa, lần này Viên Mục Dã nghe rất rõ ràng, đó chính là âm thanh rên rỉ của một người! Viên Mục Dã lập tức cảm thấy bên trong rất có thể vẫn có người còn sống, cậu bèn vội vàng chạy về phía âm thanh đó.

Lúc đó Viên Mục Dã chỉ một lòng muốn cứu người nên không kịp suy nghĩ nhiều, chờ đến khi cậu đi tới gần thì lập tức bị thứ ở trước mặt dọa cho đứng sững sờ... Viên Mục Dã làm cảnh sát hình sự đã nhiều năm, có loại thi thể nào mà chưa từng thấy? Dù thế nào cũng không thể dọa cậu đứng sững nguyên tại chỗ không dám tiến lên được phải không?

Trước đây Viên Mục Dã gặp từ “Núi thây biển máu” trong các tiểu thuyết võ hiệp, nhưng đối với cậu thì nó chỉ là cách nói quá khi viết văn mà thôi, thời kỳ hòa bình lấy đâu ra núi thây biển máu? Nhưng cái đồng thi thể con người ở trước mặt này đúng là rất thích hợp với hai chữ đầu trong “Núi thây biển máu”.

Những người dân trên đảo trước đó, nhân viên cứu hộ sau này lên đảo và còn cả mấy người Kim Yong Ji, bọn họ dường như đã biến thành rau cải trắng dự trữ cho mùa đông của đám quái vật kia...

Mùi tanh hôi tràn ngập trong không khí là đến từ tòa núi thây này, từng bộ thi thể dường như bị một thứ giống như mỡ đông bọc lấy, chẳng lẽ nó có tác dụng chống phân hủy?

Da đầu Viên Mục Dã run rẩy từng cơn, lông tơ toàn thân trong nháy mắt dựng đứng, cảnh tượng trước mắt gây cho cậu cú sốc không chỉ về mặt thị giác, chắc nó sẽ trở thành bóng ma tâm lý theo cậu cả cuộc đời này.

Lúc này bỗng có một tiếng rên rỉ truyền đến từ trong núi thây, Viên Mục Dã tập trung nhìn thì phát hiện một cánh tay người đang giãy giụa dưới đám mỡ đông, giống như muốn tránh thoát đám mỡ đó để leo ra.

Viên Mục Dã kịp thời phản ứng, cậu ổn định tâm thần, sau đó đeo súng lục vào hông để chuẩn bị đi qua cứu người. Thế nhưng cảm giác buồn nôn trong lòng khiến cậu không thể nào ra tay, Viên Mục Dã giờ đèn pin do dự, không biết có nên vươn tay vào trong đám đồ vật sền sệt đó không.

Sau khi giằng co mấy giây, cuối cùng Viên Mục Dã vẫn một tay cầm đèn pin, một tay khác bắt đắc dĩ thò vào trong đám mỡ đông cực kỳ tanh hôi kia... Không ngờ đám mỡ đông này còn có tính mềm dẻo nhất định, Viên Mục Dã dùng một tay móc một lúc lâu mà chỉ tạo ra một khe hở.

Muốn cứu người này thì nhất định phải dùng tay xuyên qua đám thi thể rồi lôi người đó ra. Nhưng sức mạnh của một tay cũng có hạn, cực chẳng đã Viên Mục Dã đành đặt đèn pin xuống đất trước, tiếp đẩy dùng hai tay thò vào giữ lấy cánh tay vẫn đang liên tục giãy giụa kia.

Không ngờ tay của người kia phủ đầy loại mỡ dính trượt này, vô cùng khó nắm lấy, chỉ cần hơi dùng sức là trượt tay ngay, Viên Mục Dã phải đổi mấy góc độ thì cuối cùng mới lôi được người đó ra một chút xíu...

Chắc do cảm giác được bên ngoài có người đang giúp mình, chủ nhân của cái tay đó bắt đầu dùng sức cùng với Viên Mục Dã, nhưng điều làm Viên Mục Dã giật mình là, thứ chui ra trước không phải là tay của người kia mà lại là đầu!

Có một cái đầu đầy máu đen không kịp chờ Viên Mục Dã dùng tay móc ra, mà đã tự chui ra từ khe hở, sau đó há to mồm hít thở... Lúc này Viên Mục Dã mới nhìn rõ khuôn mặt của người này, đó chính là Kim Yong Ji, người cuối cùng mà bọn họ nhìn thấy.

“Là anh... Bên trong có người nào còn sống không?” Viên Mục Dã giật mình hỏi.

Kim Yong Ji thở một lúc, anh ta đang định trả lời vấn đề này thì bỗng trợn mắt nhìn ra đằng sau lưng Viên Mục Dã, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ. Cùng lúc đó, Viên Mục Dã nghe thấy phía sau có tiếng giẫm lên thủy tinh, thế là cậu vội giơ đèn pin chiếu về phía sau...

Viên Mục Dã không ngờ mình lại nhìn thấy một con khỉ cái có thân hình to lớn đang đứng cách đó không xa, nó đang nhìn cậu bằng ánh mắt tham lam... Mặc dù Viên Mục Dã đang đeo kính bảo hộ, nhưng cậu có thể khẳng định con khỉ cái này không tàng hình.

Mà bên cạnh con khỉ cái này còn có vài con quái vật tàng hình đi theo, dường như bọn chúng đang bảo vệ con khỉ cái có thân hình to lớn này. Viên Mục Dã nhìn kĩ mới phát hiện, bụng con khỉ cái tròn vo, dường như nó đang mang thai.

Lúc này con khỉ cái kêu vài tiếng với một con quái vật tàng hình bên cạnh, con quái vật đó nghe xong lập tức quay đầu

nhìn Viên Mục Dĩ với ánh mắt không thiện cảm... Viên Mục Dĩ thấy vậy vội rút khẩu súng bên hông ra và sẵn sàng nổ súng để tự vệ.

Không ngờ con quái vật tàng hình đó lại vòng qua Viên Mục Dĩ, nó đi tới núi thây phía sau lồi ra một cái đuôi người đưa tới trước mặt con khỉ cái, con khỉ cái cầm lấy xong là lập tức ăn lấy ăn để, Viên Mục Dĩ nhìn mà thấy trong bụng cứ nôn nao, suýt nữa cậu phun ngay tại chỗ.

Nếu không phải số lượng đạn có hạn, Viên Mục Dĩ thật sự muốn nổ súng bắn chết mấy cái thứ này, bởi vì cậu không thể chịu được âm thanh “Răng rắc” khi con khỉ kia nhai nuốt. Cũng may lúc này có giọng Trương Khai truyền tới từ lối vào: “Mẹ, chỗ này thôi quá vậy!”

Mấy con quái vật nghe thấy tiếng lập tức quay người bò về phía lối vào, Viên Mục Dĩ vội hô to cảnh báo: “Trương Khai cẩn thận, có quái vật tàng hình đang đến đây!”

Tiếp đây có tiếng Trương Khai trêu đùa: “Thứ này sao trông xấu vậy! Nam Nam, cô có muốn bắt một con về nuôi không!”

Tằng Nam Nam tức giận nói: “Cút! Nó rất hợp với cậu đây, tốt nhất cậu nuôi nó đi!”

Viên Mục Dĩ nghe thấy hai người họ vẫn còn rảnh rồi mà cãi nhau thì thở phào một cái, sau đó cậu nghe được vài tiếng quái vật kêu thảm thiết, có vẻ như đám người Trương Khai đã nhẹ nhàng giải quyết mấy con quái vật vừa rồi.

Chương 117: Đại chiến với con khỉ mẹ

Không ngờ con khỉ cái lúc này đang ăn đùi người, nghe thấy tiếng kêu bèn nổi giận, nó ném luôn nửa cái đùi xuống đất rồi chậm rãi bò về phía Viên Mục Dã đang ở gần nhất...

Viên Mục Dã còn chưa kịp có phản ứng, nhưng Kim Yong Ji mới thò đầu ra đã bị dọa sợ, anh ta hoảng hốt hô lên: “Nhanh kéo tôi ra ngoài, nhanh lên! Nhanh lên nào!”

Mặc dù Viên Mục Dã cũng muốn kéo anh ta ra ngoài, nhưng cậu lúc này không thể để lộ lưng mình cho con khỉ kia được, thế là Viên Mục Dã vừa lùi lại vừa nói: “Anh đừng nói nữa, tôi sẽ dẫn nó đi trước, lát nữa tự nhiên sẽ có người cứu anh!”

“Không được, cậu không phải đối thủ của thứ này đâu, mau cứu tôi ra ngoài!” Kim Yong Ji gần như quát khản cả giọng.

Viên Mục Dã nghe xong nhướn mày, trong lòng thầm nghĩ lúc này tôi có thể cứu anh đã là không tệ rồi, vậy mà còn không biết điều cứ quát lung tung! Không ngờ dường như con khỉ kia cũng không thích tiếng hét của Kim Yong Ji, nó há miệng phun ra một thứ sền sệt, sau đó “Phụt” một cái dính vào mặt Kim Yong Ji, trong nháy mắt đối phương đã yên tĩnh.

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng biết thứ giống mỡ đông trong suốt bao lấy bên ngoài thì thể là đến từ đâu, không ngờ là do con khỉ này phun ra! Trong lòng cậu lại thấy buồn nôn.

Kim Yong Ji bị dán vào mặt nên không thể hít thở, trên cổ nổi cả gân xanh lên, nhìn trông có vẻ rất khó chịu. Tuy Viên Mục Dã muốn qua giúp anh ta, nhưng bất đắc dĩ là con khỉ cái đang dần tiến đến gần, cậu căn bản không thể vòng qua con khỉ đó để đi cứu Kim Yong Ji.

Đối với an toàn của mình, Viên Mục Dã thật ra không suy nghĩ nhiều, bởi vì con khỉ cái này có thể nhìn bằng mắt thường, hơn

nửa trong tay cậu có súng, kể cả sức chiến đấu của đối phương cực kỳ mạnh thì Viên Mục Dã vẫn tự tin có thể bắn một phát là chết ngay.

Đến lúc cuối cùng Viên Mục Dã vẫn nghĩ như vậy, nhưng không ngờ được là vào lúc quan trọng nhất này khẩu súng lại không bắn được! Viên Mục Dã chờ người ra, nhưng con khỉ cái đó đã đánh về phía này, cậu đành phải dùng khẩu súng trong tay đập vào mặt nó.

Cú đánh này không hề nhẹ, con khỉ kia hét lên một tiếng thảm thiết, tiếc là không ngăn được động tác đang nhào đến của nó... Viên Mục Dã vẫn còn nhớ rõ mòn một cảnh con quái vật này ăn đùi người lúc nãy, nếu bây giờ cậu bị cái miệng to như chậu máu cắn một cái, kể cả không chết chắc cũng phải mất một khối thịt!

Lúc đó Viên Mục Dã chỉ có một suy nghĩ, cắn thì cắn nhưng đừng có cắn vào mặt, nếu không sau này thật sự không còn mặt mũi gặp ai! Cậu đâu thể nói cho người khác biết vết sẹo trên mặt mình là do một con khỉ mẹ cắn!

Trong lúc Viên Mục Dã đang cố giãy giụa lần cuối bằng cách ngửa người ra sau để tránh cái miệng rộng của con khỉ kia, cậu bỗng cảm giác có một dòng nước nóng phụt một cái tung tóe lên mặt, sau đó con khỉ mẹ đột nhiên nhảy ra rồi kêu loạn cả lên.

Lúc này Viên Mục Dã mới nhìn thấy, hóa ra tai bên trái của nó đã bị một con dao quân dụng sáng loáng cắt đứt. Máu tươi màu lam phun đầy mặt Viên Mục Dã, mùi tanh dính ngay trên miệng khiến cậu không chịu được phải vội dùng tay áo lau đi ngay.

Con khỉ cái đột nhiên bị cắt tai, cơn đau đớn kịch liệt khiến nó càng bị kích thích thêm, nó trở nên điên cuồng nhào về phía mấy người ở phía sau...

Viên Mục Dã nhìn thấy con dao quân dụng trên mặt đất thì biết người vừa cứu mình chắc chắn là Đoàn Phong, cậu vội vàng bò dậy để đi tìm khẩu súng mình vừa dùng để nện con khỉ kia.

Đó là khẩu súng ngắn duy nhất còn đạn của bọn họ, nếu như không tìm được, vậy mấy người bọn họ chỉ còn cách là cận chiến với con khỉ cái! Cũng may Viên Mục Dã sò soạng một lúc là đã tìm được khẩu súng đang bị kẹt đạn, sau khi mở khẩu súng và lấy viên đạn không nổ ra, cậu chuẩn bị lên đạn một lần nữa...

Mặc dù kỹ thuật tháo lắp súng của Viên Mục Dã không bằng Hoắc Nhiễm, nhưng dù sao cũng đã tập luyện trong trường cảnh sát, lúc này chỉ cần không hốt hoảng, giữ tay ổn định thì sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng không biết vì sao mà con khỉ cái vừa rồi còn đang giao đấu với Đoàn Phong bỗng như hiểu ra một chuyện. Hiện giờ có vẻ như Viên Mục Dã là người có sức chiến đấu yếu nhất trong đám người, thế là con súc sinh này giả vờ đánh một chiêu, sau đó quay đầu đánh về phía Viên Mục Dã.

Lúc đó Viên Mục Dã còn cần một chút nữa mới lắp xong khẩu súng trong tay, nếu tâm lý yếu chắc cậu đã sợ tè ra quần rồi! Cũng may Viên Mục Dã đủ bình tĩnh, cậu hơi sửng sốt, nhưng vào lúc quan trọng nhất vẫn xử lý xong khẩu súng rồi bắn một phát vào đầu con khỉ cái.

Bởi vì khoảng cách hơi gần, cho nên viên đạn này của Viên Mục Dã đã bắn toác đầu con khỉ! Mấy người Đoàn Phong chạy đến nhìn thấy vậy đều thở phào, nếu bị cắn một cái cũng không phải đùa đâu.

Mấy người nhìn nhau rồi cùng cười, Trương Khai đi tới đỡ Viên Mục Dã dậy và khen: “Được lắm! Gặp nguy mà không loạn, hơi có một chút tiềm chất làm lãnh đạo đấy!”

Viên Mục Dã vốn định nói một câu đùa giỡn để làm bầu không khí khẩn trương dịu lại, nhưng cậu đột nhiên nhớ tới Kim Yong Ji vẫn còn đang bị bịt thở, thế là cậu vội vàng đi qua đó rồi dùng tay gỡ mấy thứ buồn nôn trên mặt anh ta ra.

Lúc này hai mắt Kim Yong Ji đã trợn ngược, giống như không còn thở nữa. Trong lúc Viên Mục Dã đang do dự có nên hô hấp nhân tạo cho anh ta không thì thấy Kim Yong Ji “A...” một tiếng rồi bắt đầu thở.

Viên Mục Dĩ thấy vậy vội dùng nước sạch trong chai rửa mặt cho anh ta, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Anh Kim, bây giờ anh cảm giác thế nào?”

Mặc dù Kim Yong Ji đã thở được, nhưng nếu muốn nói chuyện bình thường thì còn phải chờ một lúc nữa. Viên Mục Dĩ thấy anh ta không còn đáng ngại, bèn đỡ anh ta đi tới bên cạnh tường để nghỉ ngơi, sau đó đưa những tư liệu thí nghiệm đã phát hiện trong tủ sắt trước đó cho Đoàn Phong: “Chắc tổng giám đốc Lâm sẽ cảm thấy hứng thú với những tài liệu này...”

Đoàn Phong nhìn sơ qua, mặt anh ta sầm lại: “Nhóm của mấy người họ Kim kia chắc đến vì thứ này, chỉ là bọn họ không ngờ ở trên đảo Kapok, ngoại trừ những tài liệu này ra thì còn có cả bọn quái vật ăn thịt người nữa.”

Việc đã đến nước này, những người của số 54 đã đoán ra gần hết mọi chuyện. Tiếp đó họ kiểm tra toàn bộ biệt thự nhà họ Hoàng một lượt từ trong ra ngoài, sau khi xác nhận không còn loại quái vật tàng hình kia nữa thì mới liên hệ với lão Lâm.

Kim Yong Ji mặc dù giữ được cái mạng nhỏ của mình, nhưng anh ta cũng bị thương khá nặng, chân trái từ đầu gối trở xuống đã bị bọn quái vật cắn mất. Còn mục đích thật sự khi họ đến đảo Kapok thì anh ta không hề nhắc đến một chữ.

Dù sao nhiệm vụ lần này của nhóm anh ta đã thất bại, những người đi theo anh ta đều chết trên đảo, hơn nữa chuyện này không thể để lộ ra ngoài sáng, cho nên anh ta không nói... Người của số 54 cũng không nhắc đến.

Còn về phần quân đội nước J... Đúng là toàn một đám gian xảo. Sau khi biết chuyện xảy ra trên đảo Kapok, bọn họ không lập tức lên đảo để giải quyết hậu quả mà lại cứ nhất định yêu cầu mấy người Đoàn Phong ở trên đảo chờ một đêm, sáng sớm hôm sau mới có thể phái quân đến đó.

Chương 118: Thảm kịch trăm năm trước

Phía quân đội của nước J có ý đồ gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, mấy người đó để người của số 54 ở lại qua đêm trên đảo là muốn dùng họ kiểm tra xem trên đảo có còn sót lại con quái vật trong suốt nào không.

Viên Mục Dã thấy vậy cũng tốt, như thế họ sẽ có thời gian tìm hiểu xem rốt cuộc khi bão đến thì trên đảo đã xảy ra chuyện gì...

Sao cái khách sạn cao cấp như biệt thự nhà họ Hoàng này lại không có hệ thống camera giám sát nhỉ? Viên Mục Dã không tin những con quái vật kia có thể thông minh đến mức che được hết các máy quay.

Hơn nữa có một điểm vẫn chưa giải thích được, đó chính là hòn đảo này đã bình an vô sự suốt mấy chục năm qua, vì sao qua bao lâu như vậy rồi mà lại chọn thời điểm này để xảy ra chuyện? Mang theo nghi vấn này, tối hôm đó Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm đã tìm được phòng giám sát của biệt thự, trong đó có video ghi lại mấy ngày trước khi xảy ra chuyện.

Hai người như cú vọ ngồi xem cả đêm, mới tìm ra chút manh mối... Vào một ngày trước khi cơn bão đổ bộ, nhân viên của biệt thự nhà họ Hoàng trong lúc đang sửa chữa thì phát hiện một cửa ngầm, cũng chính là lối thông xuống lòng đất mà Viên Mục Dã và Đoàn Phong tìm thấy trong phòng giữ lạnh.

Sau khi bọn họ đi vào trong thì thấy hơn một trăm giá gỗ nhỏ, bên trên có những chiếc chai thủy tinh màu đen, vì những chai này đều được bịt kín cho nên khi đó quản lý khách sạn cũng không mở nó ra xem, mà quyết định báo cho chủ nhân của biệt thự trước, cũng chính là ông chủ của khách sạn biệt thự nhà họ Hoàng.

Có lẽ người quản lý cho rằng bên trong những chai thủy tinh này đều là các loại rượu lâu năm, nếu mình tự tiện mở ra biết đâu lại làm hỏng mất, không ai biết chắc được giá trị của những thứ này, cho nên anh ta đương nhiên muốn chờ ông chủ tự mình mở ra.

Nhưng trong thời gian đó bọn họ nhận được thông báo về sự đổ bộ của bão Nabi, yêu cầu tất cả du khách phải rời đảo tránh nguy hiểm, cư dân trên đảo và nhân viên làm việc cũng phải sắp xếp ổn thỏa, tránh bão.

Theo lý thuyết, chỗ bọn họ thường xuyên có bão đổ bộ, người trên đảo cũng quen rồi, có điều lần này dự báo rất nghiêm trọng, nói là bão “Nabi” là cơn bão mạnh nhất trong mấy chục năm trở lại đây, cho nên người trên đảo phải chuẩn bị sẵn sàng.

Về phần bọn họ bàn bạc thế nào thì không rõ, nhưng theo như những gì camera giám sát ghi lại được, thì trong buổi sáng ngày cơn bão đổ bộ, tất cả hơn một nghìn người trên đảo đều xuống tránh bão trong không gian dưới lòng đất mới được phát hiện kia.

Từ những mảnh vụn thủy tinh trên đất không khó để nhận ra, lúc đó nhất định đã có người mở hoặc vô tình làm vỡ những chiếc chai thủy tinh kia, thả ra một con quái vật... Thật ra chuyện này rất khó tránh khỏi, hơn một nghìn người chen chúc trong một không gian kín, lối đi lại rất hẹp, một khi có chuyện gì đột ngột phát sinh rất dễ xảy ra hỗn loạn. Trong lúc hỗn loạn làm vỡ càng nhiều bình chứa màu đen, đây chính là quá trình quái vật bị thả ra.

Chỉ có một điểm Viên Mục Dĩ chưa hiểu rõ, là những thứ này được nghiên cứu ra để làm gì? Chưa nói đến việc thân thể chúng có thể tàng hình, mà bọn chúng bị ngâm trong bình lâu như vậy vẫn không chết?

Khi trời sắp sáng, Viên Mục Dĩ một mình đi đến vườn hoa phía sau biệt thự nhà họ Hoàng ngắm mặt trời mọc, cảnh đẹp như vậy, không ai ngờ cách đây không lâu nơi này đã diễn ra một thảm kịch.

Lúc này có tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, Viên Mục Dĩ quay lại, thấy Đoàn Phong đang bước về phía mình.

Đoàn Phong cười nói: “Tôi đang bảo sao không thấy cậu đâu, hóa ra là trốn ra đây ngắm bình minh một mình?”

Viên Mục Dã quay đầu lại tiếp tục nhìn ánh bình minh trước mắt: “Tôi chỉ đang cảm thán, nơi càng đẹp thì càng nguy hiểm... Anh nói xem, nếu như lúc trước nhân viên trong biệt thự không phát hiện ra lỗi thông xuống lòng đất kia thì những chuyện sau đó có phải sẽ không xảy ra không?”

Đoàn Phong lại lắc đầu: “Tôi thấy không hẳn, nơi này từ trước đến giờ vẫn luôn là một quả bom hẹn giờ... Khi này tôi đã cẩn thận xem xét tài liệu về thí nghiệm kia, cậu có biết vì sao vị người Anh kia lại bán hòn đảo này đi không?”

Viên Mục Dã nghĩ một lát: “Chẳng lẽ có liên quan đến quái vật kia?”

Đoàn Phong gật đầu: “Thật ra thảm kịch tương tự đã từng xảy ra hơn một trăm năm trước, năm đó khi vị thương nhân người Anh mua hòn đảo này, ngoài những nhân viên làm thí nghiệm, ông ta còn đưa một nhóm nô lệ da đen lên đảo, để bọn họ làm những việc nặng như sửa đường, xây nhà. Sau khi kiến thiết xong cơ sở vật chất trên đảo, thương nhân người Anh để những người nô lệ này trông cao su ở một nơi tương đối bằng phẳng trên đảo. Sau đó không biết có chuyện gì đã xảy ra, tóm lại có mười mấy con quái vật trong suốt đã chạy ra khỏi phòng thí nghiệm, chỉ trong một đêm đã cắn chết hơn ba trăm người nô lệ da đen.

Đoàn Phong hơi dừng lại, nhìn mặt trời đang dần dâng lên phía chân trời.

Viên Mục Dã vội hỏi anh ta: “Sau đó thì sao? Nhìn số giá đỡ trong không gian dưới lòng đất kia, lúc đó trên đảo không thể chỉ có mười mấy con quái vật trong suốt được đúng không?”

Đoàn Phong gật đầu: “Ừm, đúng là như vậy, theo như ghi chép trong tài liệu, lúc đó tay người Anh đã tạo ra mấy trăm con quái vật trong suốt trong phòng thí nghiệm ngầm, trong lúc chuẩn bị lấy máu của chúng để làm huyết thanh thì xảy ra vụ bị xổng kia. Điều này đã khiến họ ý thức được sự đáng sợ của loại quái vật này, một khi mất khống chế thì chúng sẽ mang đến tai họa không thể tưởng tượng được cho nhân loại... Cho

nên bọn họ đã tạm dừng nghiên cứu, phong tỏa tất cả các tài liệu, rồi bán hòn đảo này cho một Hoa kiều họ Hoàng.”

Viên Mục Dã nhướng mày: “Chuyện này không hợp lý lắm, đáng lẽ khi đó một là bọn họ mang theo tài liệu đi cùng hoặc hủy hết tài liệu nghiên cứu mới đúng chứ, sao lại giấu trong căn biệt thự đã bán đi?”

Đoàn Phong nhún vai: “Ai biết được? Có lẽ công ty ở Đông Án đang bị tụt dốc không phanh, hoặc là tay người Anh chủ trì đề tài nghiên cứu này có mục đích khác... Có điều chuyện này chắc không phải tuyệt mật, nếu không đám lính đánh thuê cũng không lên đảo.”

Nghe Đoàn Phong nhắc đến đám lính đánh thuê, Viên Mục Dã lo lắng nói: “Đúng rồi, chân của Kim Yong Ji thế nào rồi?”

“Nam Nam cho anh ta dùng thuốc cầm máu, tạm thời không có vấn đề gì... Có điều cái chân đó của anh ta thì chắc chắn hỏng rồi, nửa đời sau sẽ tàn phế.” Đoàn Phong nói với nét mặt bình tĩnh.

Viên Mục Dã không đành lòng: “So với những người khác, anh ta vẫn còn may mắn.”

Không ngờ Đoàn Phong lại hừ một tiếng: “Đường do họ tự chọn, mỗi người đều phải trả giá cho sự lựa chọn của mình.”

Viên Mục Dã đang định nói gì đó thì bỗng nghe thấy tiếng ầm ầm vang lên bên ngoài biệt thự, cả hai vội chạy ra xem, là máy bay của quân đội nước J đáp xuống trước cổng...

Bởi vì người của số 54 đều đã ký hiệp ước cho nên bọn họ không có quyền hỏi chuyện. Đương nhiên, nhóm Đoàn Phong cũng sẽ không giao những tài liệu phát hiện được dưới lòng đất kia cho quân đội nước J.

Chương 119: Có chuẩn bị mới đến

Dù sao thì người của số 54 cũng đi hỗ trợ miễn phí, cho nên ngoài hiệp nghị đã ký trước đó, họ không có nghĩa vụ gì với quân đội của nước J cả.

Trên đường về, lão Lâm vui đến không khép miệng lại được, anh ta sợ rằng những tài liệu của thí nghiệm sẽ bị thất lạc nếu gửi bằng đường chuyển phát nhanh, nên bắt mọi người phải mang theo người... là cả một tủ sắt đầy tài liệu đấy!

Thật ra khi bọn họ rời đảo, vì không muốn để quân đội nước J nhìn ra manh mối, nên họ đã bỏ tất cả đồ đạc ở lại đảo, còn trong ba lô của mọi người chứa toàn tư liệu dưới hầm ngầm kia.

Còn về con mèo con Tăng Nam Nam nhặt được trên đảo thì được giao cho Trương Vân nuôi, xem như là kỷ niệm của cô ấy đối với người chồng đã mất...

Lần này Viên Mục Dã đã có kinh nghiệm, việc đầu tiên sau khi xuống máy bay là gọi điện cho Diệp Dĩ Nguy, báo cho anh ta biết mình đã về. Không ngờ Diệp Dĩ Nguy lại vội vàng nói: “Tôi đang làm việc, tôi nói chuyện.” Sau đó cúp điện thoại.

Buổi tối về đến nhà, Kim Bảo hiem khi đứng trước cửa nhà chào đón cậu, khiến Viên Mục Dã cũng thấy cảm động, lập tức mở hộp thịt bò cho nó. Cậu nhìn Kim Bảo ăn ngon lành say sưa mà thầm nghĩ có phải cậu nên nâng cấp tiêu chuẩn đồ ăn cho nó không nhỉ? Dù sao thì cũng đã bớt đi được phần ăn của cậu rồi, vậy thì sẽ dễ dàng nâng cấp thức ăn cho Kim Bảo thôi.

Đang nghĩ linh tinh thì có người mở cửa sân, Diệp Dĩ Nguy cầm theo một túi đồ ăn cho chó đi vào. Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra hình như trước khi cậu đi, thức ăn cho Kim Bảo không còn nhiều lắm, cậu ngượng ngùng nói: “Ôi, tôi bận quá nên quên mất, hết bao nhiêu tiền để tôi chuyển cho anh!”

Diệp Dĩ Ngụy cười xua tay: “Không đáng bao tiền tiền, coi như tôi mời Kim Bảo!”

“Như vậy sao được? Đã nhờ anh trông hộ còn bắt anh bỏ tiền! Như thế không được!” Viên Mục Dĩ nghiêm mặt.

Diệp Dĩ Ngụy nhìn vẻ mặt thật thà của Viên Mục Dĩ, không muốn đôi co với cậu: “Không thì cậu mời tôi uống cà phê nhé? Hôm nay tôi mệt sắp chết rồi!”

Viên Mục Dĩ thấy Diệp Dĩ Ngụy cố ý chuyển chủ đề, cũng đành thuận theo ý anh ta: “Sao thế? Có vụ án lớn à?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu, sau đó ngồi phịch xuống ghế sofa: “Lúc đầu tưởng là một vụ án giết cả nhà, kết quả đi rồi mới phát hiện không đúng như vậy! Sáu người chết đều không cùng một nhà!”

“Chết sáu người! Án lớn như vậy sao...” Viên Mục Dĩ ngạc nhiên.

Diệp Dĩ Ngụy vuốt mặt: “Ừ, khoa trương quá nhỉ? Tất cả đều do một người giết... Tôi và anh Bạch bận đến không làm nổi, cuối cùng đành phải nhờ thêm hai pháp y bên cục của tỉnh đến hỗ trợ.”

“Tình hình thế nào?” Viên Mục Dĩ thuận miệng hỏi, nhưng cậu vừa nói xong lại thấy không ổn, bèn vội vàng nói tiếp: “À, đúng, anh không thể kể mà.”

Nhưng Diệp Dĩ Ngụy lại phì cười: “Xem cái dáng vẻ sợ sệt của cậu kia, đã không còn là cảnh sát mà vẫn cứ ngắc như thế, nói với cậu thì có gì không được, cậu cũng không phải hung thủ!”

Tuy nói vậy, nhưng Viên Mục Dĩ cũng không hỏi nữa. Nhưng cậu không hỏi không có nghĩa Diệp Dĩ Ngụy không nói: “Thật ra nói với cậu cũng không sao, hay là cậu phân tích giúp tôi xem, biết đâu lại có manh mối nào quan trọng mà chúng tôi không chú ý đến?”

Viên Mục Dĩ trời sinh đã có tính trình sát, nghe Diệp Dĩ Ngụy nói vậy thì trong lòng cũng ngứa ngáy, cậu cố ý xụ mặt, bảo: “Nói một chút thì được, nhưng anh không được nói với đồng nghiệp là đã kể tình tiết vụ án cho tôi nghe đấy!”

Diệp Dĩ Ngụy cười phá lên: “Cậu cứ yên tâm! Tôi biết mà...”

Ba ngày trước, tại một biệt thự đang kinh doanh ở khu Nam Uyên có người báo cảnh sát, nói là có xảy ra án mạng. Vụ án nhanh chóng được chuyển đến đội 6, khi Từ Lệ dẫn người đến hiện trường thì lập tức trợn tròn mắt kinh ngạc, anh ta không ngờ vụ án này có đến sáu mạng người.

Ban đầu họ tưởng rằng đó là vụ án sát hại một gia đình, nhưng sau khi điều tra thân phận của người chết, thì những người này không có huyết thống với nhau! Sau đó, theo như bà Vương, người báo án, kể lại thì biệt thự này không phải để ở mà kinh doanh một câu lạc bộ tư nhân.

Bà Vương là nhân viên quét dọn ở đây, phụ trách quét dọn hằng ngày, ngày xảy ra vụ án, bà giống như bình thường mở cửa đi vào, thấy trong phòng trên tầng có một bàn khách vẫn chưa rời đi, đương nhiên bà không dám tùy tiện đi vào, nên đi đến phòng bếp tìm Thái Vi Vi, cũng chính là chủ của câu lạc bộ tư nhân này.

Kết quả khi bà ấy đi vào trong bếp thì nhìn thấy Thái Vi Vi khắp người đầy máu nằm trên đất, không biết sống chết thế nào... Bà Vương sợ hãi thiếu chút nữa thì sợ đến ngất xỉu tại chỗ, một lúc sau mới run rẩy gọi điện báo cho cảnh sát.

Bởi vì lúc đầu trong điện thoại bà Vương chỉ nhắc đến một người chết, cho nên Từ Lệ cũng không nghĩ nhiều mà để Diệp Dĩ Ngụy đưa theo một thực tập sinh đến. Kết quả khi đến hiện trường, thì tất cả những người khách ở bàn trên tầng cũng đều bị người khác cắt cổ chết...

Đã gần đến cuối năm, tất cả mọi người đều nghĩ rằng sẽ an ổn đến hết năm, không ngờ lại gặp phải vụ án sáu người chết! Bởi vậy trong cục vô cùng coi trọng vụ án này, đồng thời yêu cầu người của đội 6 nhất định phải phá án trong thời gian quy định, tránh tạo ra ảnh hưởng không tốt đến xã hội.

Viên Mục Dã ngắt lời Diệp Dĩ Ngụy: “Ở hiện trường phát hiện manh mối gì không? Nơi đó là câu lạc bộ tư nhân, có khi nào là giết người cướp của không?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Lúc đầu đội trưởng Từ cũng điều tra theo hướng này, nhưng hiện trường không hề có dấu vết lục lọi

hay xô xát, trên người của người phụ nữ còn có hơn mười nghìn đồng tiền mặt không bị lấy đi!”

Viên Mục Dã tiếp tục hỏi: “Còn dấu vết gì khác không?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Hiện trường vô cùng sạch sẽ, chắc hẳn đã bị dọn dẹp... Hung thủ ra tay rất chuyên nghiệp, đường như đã có chuẩn bị sẵn!”

Viên Mục Dã lại hỏi: “Quan hệ xã hội của mấy người đã chết thế nào? Có gì đặc biệt không?”

Lần này Diệp Dĩ Ngụy giơ hai tay lên, nói: “Tôi cũng không biết, hai ngày nay tôi với anh Bạch bận giải phẫu thi thể, không thời gian để tham gia cuộc họp phân tích trường hợp của đội 6.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Trên người mấy người chết có manh mối gì không?”

“Sáu người chết đều do một dao cắt đứt cổ họng, thủ đoạn chuyên nghiệp, ra tay dứt khoát... Chỉ có một vấn đề chưa giải thích được.” Diệp Dĩ Ngụy nói.

“Là gì?”

Trong lòng Diệp Dĩ Ngụy sắp xếp lại từ ngữ rồi nói: “Trên các thi thể này đều không hề có bất cứ dấu vết trói buộc nào, trong khoang mũi và dạ dày cũng không tìm được thành phần nào của chất gây mê. Cậu thử nghĩ xem trong tình huống bình thường, năm người đàn ông cùng ngồi một bàn ăn cơm, bọn họ nhìn từng người một bị cắt cổ họng mà lại vẫn bình tĩnh ngồi đó chờ người khác đến giết mình ư?”

Ngón tay Viên Mục Dã chống lên phía trên xương lồng mào, trầm tư một lát: “Hoàn toàn chính xác, nếu như khi đó bọn họ không bị hôn mê cũng không bị trói... Trừ khi có năm người đồng loạt ra tay cùng một lúc ở sau lưng bọn họ, nếu không đương nhiên không thể bình tĩnh ngồi nhìn người khác bị giết mà không phản kháng.”

Chương 120: Khoảng cách an toàn

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Khả năng có đến năm hung thủ là rất nhỏ... Hơn nữa thời gian tử vong của sáu người bị hại không giống nhau. Đầu tiên là năm người đàn ông chết trên lầu, từ thời gian tử vong của bọn họ có thể áng chừng thời gian xảy ra vụ án là từ hai mươi ba giờ đêm hôm trước đến khoảng hai đến bốn giờ sáng hôm sau, còn người phụ nữ chết trong bếp, Thái Vi Vi, thì chết trước năm người đàn ông kia khoảng hai tiếng, nói cách khác hung thủ giết người phụ nữ kia trước, sau đó mới lên tầng giết năm người đàn ông kia. Nhưng trong hai giờ đồng hồ đó, năm người trên tầng lại không phát hiện ra bất cứ điều gì sao?”

Viên Mục Dĩ tiếp tục hỏi: “Hiện trường vụ án là một câu lạc bộ tư nhân hẳn là có camera giám sát chứ? Có quay lại được điều gì không?”

Diệp Dĩ Ngụy chán nản nói: “Đó là một câu lạc bộ tư nhân không tệ, nhưng chẳng lẽ cậu không hiểu rõ ý nghĩa thực sự đằng sau các câu lạc bộ này sao, nơi như vậy sao có thể lắp camera giám sát chứ? Hơn nữa, cho dù có camera... cậu cảm thấy một hung thủ có thể dọn dẹp hiện trường sạch như lau như li không có một hạt bụi, lại có thể bỏ qua camera quay được mình à?”

Viên Mục Dĩ thấy cũng đúng, cậu an ủi Diệp Dĩ Ngụy: “Mặc dù vụ án này có nhiều người bị hại, nhưng anh phải tin vào đội trưởng Từ, anh ấy chắc chắn sẽ phá được án trước khi sang năm mới.”

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại hừ một tiếng: “Tôi nghĩ trong mấy ngày này, kiểu gì Từ Lệ cũng đến nhờ cậu giúp...”

“Không thể nào...” Viên Mục Dĩ nói qua loa.

Thật ra cậu cũng không muốn để người khác biết Từ Lệ đến nhờ mình phá án, dù sao chuyện này nói thì dễ mà nghe thì khó, có biết bao nhiêu cảnh sát hình sự trong biên chế như thế không điều tra được, vừa gặp phải án khó đã đi tìm một người đã rời ngành như cậu, truyền ra ngoài chẳng phải mất mặt lắm sao.

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã cố ý che giấu, cũng không nói gì nữa, chỉ thở dài bảo: “Cậu không nên đi...”

Viên Mục Dã cười khỏ: “Trên thế giới này đâu có nhiều chuyện nên hay không nên? Công việc bây giờ của tôi cũng không tệ, có khi lại là Tái ông mất ngựa ấy chứ?”

Diệp Dĩ Ngụy bật cười: “Cậu lạc quan thật...”

“Không thì có thể thế nào? Cứ chìm đắm trong buồn chán sao? Tin tôi đi, kinh nghiệm nhiều năm của tôi nói với tôi rằng như vậy sẽ khổ sở hơn nhiều. Không bằng sớm tỉnh lại, nên làm gì thì cứ làm đi.” Viên Mục Dã nói với vẻ mặt hững hờ.

Diệp Dĩ Ngụy ở lại nhà Viên Mục Dã đến hơn mười giờ mới về, hai người nói rất nhiều chuyện, càng hiểu rõ về nhau hơn. Thật ra Viên Mục Dã vẫn luôn cố ý giữ một khoảng cách an toàn với Diệp Dĩ Ngụy, luôn không gần không xa... Chỉ có khoảng cách như vậy mới có thể khiến Viên Mục Dã cảm thấy an tâm.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã vừa ăn sáng xong Đoàn Phong đã bảo cậu đi đến chỗ lão Lâm trước. Không cần hỏi cũng biết, có lẽ lại bổ sung loại thuốc ức chế tăng cường kia.

May mà tiến sĩ Lâm đã rút kinh nghiệm của lần trước, giảm phân nửa liều lượng thuốc. Lần này Viên Mục Dã không còn xuất hiện tình trạng “uống say” nữa. Có điều sau khi tiêm xong, tiến sĩ Lâm cũng không để cậu về luôn mà dẫn Viên Mục Dã vào trong phòng thí nghiệm, sau đó chỉ vào một quả cân trên bàn và nói: “Tập trung tinh thần nhìn vào quả cân này xem!”

Mặc dù Viên Mục Dã không hiểu anh ta định làm gì, nhưng vẫn làm theo, đến tận khi cậu nghe anh ta nói: “Dùng ý niệm của cậu chuyển động nó thử xem...”

Viên Mục Dã vốn đang chăm chú làm theo lời tiến sĩ Lâm, kết quả anh ta nói câu này làm cậu phải phì cười: “Tổng giám đốc Lâm, anh đùa tôi à? Chưa nói đến quả cân nặng như thế này, cho dù anh bảo tôi dùng suy nghĩ đi chuyển một cọng lông chim tôi cũng không làm được ấy!”

Không ngờ câu nói này lại như nhắc nhở tiến sĩ Lâm, anh ta vỗ đầu một cái: “Đúng rồi! Lần đầu tập luyện hẳn là nên bắt đầu từ cọng lông mới đúng...”

Nói xong anh ta quay người đi đến giá treo áo mũ, lấy một cái áo lông ra, Viên Mục Dã còn chưa kịp hiểu anh ta định làm gì thì đã nghe thấy tiếng “xoẹt xoẹt”, cái áo lông đang nguyên vẹn đã bị anh ta kéo thủng một lỗ lớn.

“Anh... làm cái gì thế?” Viên Mục Dã trợn mắt há mồm.

Tiến sĩ Lâm cười thần bí, sau đó đặt một sợi lông lên trên quả cân, rồi nói: “Nào, thử xem sao!”

Nếu như người trước mặt không phải tiến sĩ Lâm, nhất định Viên Mục Dã đã cho rằng đầu anh ta bị úng não, nhưng khổ nỗi người đó lại là ông chủ của mình! Không còn cách nào, Viên Mục Dã đành kiên trì giữ tư thế ngồi xồm, nhìn chăm chăm vào sợi lông trước mặt...

“Tập trung tinh thần! Nhất định phải tập trung tinh thần!” Tiến sĩ Lâm không ngừng lải nhải bên tai Viên Mục Dã.

Thật ra trong tình huống này, Viên Mục Dã khó mà tập trung tinh thần nổi, bởi vì cậu không tin mình có thể dùng suy nghĩ đi chuyển bất cứ thứ gì, thậm chí cậu còn cảm thấy lão Lâm lại đi tin vào chuyện này đúng là nực cười.

Cuối cùng, thí nghiệm ngày hôm đó hoàn toàn thất bại, nhưng tiến sĩ Lâm vẫn không hết hy vọng, anh ta bảo cậu để anh ta quay về nghiên cứu tiếp rồi nói...

Lúc nghỉ trưa, Viên Mục Dã nhận được điện thoại của Từ Lệ, trong lòng cậu thầm giật mình, bị Diệp Dĩ Nguy nói trúng rồi, Từ Lệ quả thật tìm mình nhờ giúp.

Có điều cậu tin rằng Từ Lệ tuyệt đối không phải loại người ỷ vào người khác khi phá án, sở dĩ anh ta muốn nhờ cậu giúp... rất có thể vì vụ án này có liên quan đến Sứ giả nhà trời.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dĩ liền nhận điện thoại, giọng cậu khá hòa nhã: “Anh Từ...”

“Tối nay có rảnh không? Tôi đang có một vụ án có liên quan đến Sứ giả nhà trời!” Từ Lệ trầm giọng.

Viên Mục Dĩ đương nhiên không hỏi nhiều, cậu đồng ý sau khi tan làm sẽ đi cùng anh ta đến hiện trường vụ án...

Bởi vì sợ Từ Lệ muốn mời mình ăn cơm, nên Viên Mục Dĩ đã nhân mạnh rằng hôm nay đơn vị có việc, nên phải ăn tối cùng với đồng nghiệp, Từ Lệ cũng không để ý, anh ta bảo: “Không sao, cậu cứ bận việc của mình trước đi, xong việc nhắn tin cho tôi, tôi đến đón.”

Thế là sau khi tan việc, Viên Mục Dĩ quanh quẩn với Trương Khai trong số 54 đến hơn mười rưỡi tối, mới gọi Từ Lệ đến đón mình.

Viên Mục Dĩ vừa ngồi lên xe, Từ Lệ đã ngượng ngùng nói: “Muộn thế này còn nhờ cậu giúp, tôi cũng hơi ngại...”

Viên Mục Dĩ xua tay: “Anh Từ! Nghe anh nói kìa, còn không biết là ai giúp ai đâu? Biết đâu lúc nào đó tôi cũng cần anh giúp đỡ thì sao!”

Từ Lệ lập tức vui vẻ, nói: “Điều này thì cậu yên tâm, chỉ cần trong khả năng của anh Từ cậu, thì tôi nhất định không từ chối!”

Trên đường đi Từ Lệ nói những manh mối đã điều tra được hai ngày nay cho Viên Mục Dĩ nghe...

Theo như lời anh ta kể, thì cái chết của những người trong vụ thảm án tại căn biệt thự kia không hề đơn giản, nhất là cái chết của người phụ nữ duy nhất, Thái Vi Vi! Người phụ nữ này mấy năm trước làm việc trong cơ quan nhà nước, trong tay cũng có chút quyền chức, nhưng năm trước vì tội tham nhũng mà bị giam giữ hơn một năm để điều tra.

Chương 121: Vị khách quan trọng

Sau khi kết thúc điều tra, mặc dù Thái Vi Vi không phải chịu khổ ngồi tù, nhưng vì chuyện này cô ta bị mất việc, nên cô ta đã mua căn biệt thự này, mở một câu lạc bộ tư nhân.

Còn năm người đàn ông còn lại đều là khách quen “trong nhà” của Thái Vi Vi, thân phận của bọn họ không giàu thì sang, không phải quan lớn thì cũng là đại gia, cái chết của những người này đã tạo ra ảnh hưởng không nhỏ cho thủ đồ.

Mặc dù cho đến giờ cảnh sát vẫn phong tỏa tin tức, nhưng gia quyến của những người bị hại đều đã đến nhận dạng thi thể, cho nên tin họ chết không quá hai ngày đã được truyền ra.

Xe Từ Lệ nhanh chóng chạy đến cổng khu đang phát triển Nam Uyển, không ngờ lại bị bảo vệ chặn lại. Từ Lệ hạ kính xe xuống, “ba” một tiếng gõ cửa ra, bảo vệ gác cổng lập tức dùng bộ đàm thông báo với người bên trong, rồi cho họ vào!

Viên Mục Dã thì thầm nói với Từ Lệ: “Bảo vệ ở đây rất có trách nhiệm, nếu không quen chủ nhà bên trong thì sẽ không cho vào bừa bãi.”

Từ Lệ gật đầu: “Đúng vậy, mấy người bị hại đều ngồi trên xe được đăng ký trước, cho nên mất thần ở cổng tự động cho vào, bởi vậy bảo vệ cũng không để ý đến mấy người đó.”

“Thế camera giám sát bên ngoài thì sao? Cho dù trong biệt thự không có camera giám sát, thì trong khu này cũng phải có chứ!” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ dừng xe trước một căn biệt thự, sau đó lấy điện thoại bật một đoạn video: “Camera ở cổng chỉ có thể quay được xe, còn tình hình trong xe thì không quay được, đoạn video này

chúng tôi lấy ở camera giám sát của nhà hàng xóm nhà Thái Vi Vi...”

Viên Mục Dã nghe xong thì cầm lấy điện thoại của Từ Lệ, cậu nhìn thấy một chiếc xe thương vụ màu bạc dừng ở ven đường, có mấy bóng người mơ hồ bước từ trên xe xuống. Vì trời tối, khoảng cách lại quá xa, nên chất lượng của đoạn video không tốt.

Có điều như vậy cũng đủ với Viên Mục Dã, bởi vì cậu đã nhìn thấy rõ trong đám người bước xuống có một người đàn ông mặc áo khoác màu xám cùng đi vào biệt thự với họ...

Nhìn bóng dáng quen thuộc kia, Viên Mục Dã ít nhiều vẫn thấy giật mình, cậu vội vàng hỏi Từ Lệ: “Thái Vi Vi là người mở câu lạc bộ tư nhân này, ngày hôm đó không thể nào chỉ có sáu người đã chết có mặt ở đây? Nhân viên phục vụ và đầu bếp đâu?”

Từ Lệ thở dài: “Chúng tôi đã điều tra rồi, trong câu lạc bộ này có bốn nhân viên phục vụ, hai đầu bếp, bình thường tối đa tiếp được khoảng ba bàn khách. Nhưng đêm hôm xảy ra vụ án, Thái Vi Vi nói có một vị khách quan trọng đến đây, không những không đón khách khác, mà sau khi chuẩn bị xong đồ ăn còn cho tất cả nhân viên phục vụ và đầu bếp nghỉ... cho nên bọn họ không hề biết người khách hôm đó là ai.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Bọn họ đã từng gặp năm người đàn ông đã chết chưa?”

Từ Lệ gật đầu khẳng định: “Đã từng gặp... Máy người này đều là khách quen ở nơi này, trước kia cũng thường xuyên đến đây. Theo lý thuyết nếu như chỉ có bọn họ đến thì Thái Vi Vi cũng không cần cho nhân viên của mình nghỉ hết.”

“Nói cách khác, người khách quan trọng mà Thái Vi Vi nhắc đến là một người hoàn toàn khác... Chính là Sứ giả nhà trời sao?” Viên Mục Dã tự nhủ.

Sau khi xuống xe, Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn căn biệt thự ba tầng trước mặt, với giá nhà ở thủ đô, căn biệt thự này phải có giá trị hơn chục triệu tệ, trước kia Thái Vi Vi chỉ có mức lương công chức, lấy đâu ra tiền mua một căn biệt thự như thế này?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã quay lại hỏi Từ Lệ: “Trước kia vì sao Thái Vi Vi bị điều tra?”

Từ Lệ nói: “Chuyện này tôi cũng đã cho người đi điều tra, công việc trước kia của cô ta là ở Cục Thương mại, có lẽ dính líu đến việc tiết lộ giá của các hạng mục thương mại.”

“Kết quả điều tra thế nào?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ lắc đầu: “Chuyện chỗ đó rất phức tạp, liên lụy rất nhiều người, có điều Thái Vi Vi không phải nhân vật quan trọng, cho nên không bao lâu sau đã được thả ra. Nhưng bởi vì cô ta thực sự đã làm trái pháp luật, cho nên vẫn bị khai trừ.”

Viên Mục Dã chỉ vào căn biệt thự: “Anh chắc chắn Thái Vi Vi là chủ nơi này chứ? Cô ta lấy đâu ra nhiều tiền mà mua được chỗ này?”

Từ Lệ khẳng định: “Chúng tôi đã điều tra rồi, Thái Vi Vi đúng là chủ của biệt thự này, theo như hợp đồng mua bán nhà, thì được mua sau khi cô ta được thả ra không lâu...”

“Đột nhiên có một khoản tiền lớn như thế, không ai điều tra xem ở đâu ra sao?” Viên Mục Dã không hiểu.

“Đương nhiên là có điều tra, nhưng tra không ra vấn đề gì.” Từ Lệ nói.

Viên Mục Dã vẫn nghi ngờ: “Tra không ra vấn đề sao?”

Từ Lệ gật đầu: “Nhà này của cô ta do một người bạn bỏ tiền ra mua cho...”

“Dạng bạn gì có thể ra tay hào phóng như thế? Bạn trai?” Viên Mục Dã hỏi.

Kết quả Từ Lệ nhún nhún vai: “Tư liệu điều tra lúc đó không ghi rõ quan hệ giữa bọn họ có phải tình cảm nam nữ hay không, có điều người đó chính là một nạn nhân đã chết, Điền Mặc Dân.”

Viên Mục Dã nhíu mày: “Đã điều tra quan hệ xã hội của Điền Mặc Dân chưa?”

“Đã tra, Điền Mặc Dân là một người đầu tư bất động sản, không có ghi chép phạm pháp, vợ ông ta Triệu Lệ là giảng viên đại học, con gái hiện đang học ở nước ngoài. Chúng tôi

đã từng hỏi Triệu Lệ, có biết chồng mình có tình nhân bên ngoài hay không? Cô ta có biết Thái Vi Vi không? Nhưng Triệu Lệ lại nói cô ta tin tưởng chồng mình, về mối quan hệ giữa Thái Vi Vi và chồng cô ta... thì đó chỉ là quan hệ bạn bè.” Từ Lệ nói.

“Vậy cô ta giải thích thế nào về chuyện bỏ tiền ra mua biệt thự?” Viên Mục Dĩ hỏi tiếp.

Từ Lệ lắc đầu: “Triệu Lệ nói cô ta không biết chuyện về căn biệt thự...”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Được rồi, vậy chúng ta vào xem xét hiện trường đã...”

Sau khi hai người đi vào biệt thự, Từ Lệ thận trọng đứng ở cửa biệt thự, để Viên Mục Dĩ đi vào trước. Viên Mục Dĩ thấy Từ Lệ không đi vào cùng thì mừng lắm, cậu bèn đứng giữa phòng khách ở tầng một, quan sát kỹ hoàn cảnh hiện trường.

Trong căn biệt thự trang trí rất bình thường, cũng không hề xa hoa, khác xa so với tưởng tượng của Viên Mục Dĩ về một câu lạc bộ tư nhân. Lúc này cậu từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận từ trường tư duy lưu lại ở đây...

Khi cậu mở mắt ra lần nữa, thì nhìn thấy một phụ nữ trung niên nhanh nhẹn đang bê đồ ăn lên lầu. Người phụ nữ này tầm bốn mươi tuổi, trên mặt có một đôi mắt hạnh, nếu như cô ta trẻ lại mười tuổi thì hẳn cũng là một người đẹp khiến người khác nhìn bằng đôi mắt tỏa sáng.

Viên Mục Dĩ nhận ra cô ta chính là Thái Vi Vi, là người phụ nữ đã chết trong bếp.

Lúc này Thái Vi Vi đang nhìn về phía cửa, nhiệt tình nói: “Cuối cùng cũng tới, đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi...”

Viên Mục Dĩ ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, thời gian đang ở ngay thời điểm phát sinh cái chết đầu tiên trong đêm hôm đó, 20 giờ 10 phút. Thế là cậu lập tức nhìn về phía cửa, đáng tiếc lại chỉ nhìn thấy rõ mặt của một người...

Chương 122: Người tiết lộ bí mật

Đó là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, vẻ mặt ra dáng người làm ăn thành đạt, tai to mặt lớn, trông rất khí thế... Nhưng sắc mặt ông ta lúc này hơi u ám, dường như tâm trạng không tốt.

Thái Vi Vi là một người biết nhìn mặt nói chuyện, thấy vẻ mặt của người đàn ông trung niên không tốt, cô ta hiểu được lần này họ đến không có chuyện vui, nên thu lại sự nhiệt tình khi này, lễ phép dẫn những người kia lên tầng trên.

Viên Mục Dã nhìn theo bóng dáng Thái Vi Vi lên tầng thì cũng đi theo. Nhưng vừa lên tầng hai, khuôn mặt của Thái Vi Vi dần trở nên mơ hồ, xem ra từ trường tư duy trên tầng hai là của người khác.

Cùng lúc đó, hình dáng của một người đàn ông nhỏ con dần rõ ràng lên, người này có dáng đầu trâu mặt ngựa, có lẽ là một kẻ nhất gan. Trong phòng không có nhân viên phục vụ, sau khi vào phòng, người đàn ông này bắt đầu bụng trà rót nước cho mọi người, có lẽ là người có địa vị thấp nhất trong số những người ở đây.

Thật ra từ khi họ bước qua cửa, người mà Viên Mục Dã muốn thấy mặt nhất chính là người đàn ông mặc áo khoác màu xám, tiếc là từ lúc bước vào cửa cho đến giờ hẳn ta vẫn không nói một lời, chỉ đi theo sau lưng những người kia.

Theo lý thuyết, cả năm người chết đều là khách quen của Thái Vi Vi, thì “vị khách quan trọng” được nhắc đến chỉ có thể là người mặc áo xám này. Nhưng không biết tại sao, mấy người này lại không có ý định giới thiệu vị khách quan trọng đó với Thái Vi Vi, giống như tuy người đó là nhân vật chính của buổi tiệc này, nhưng mọi người đều không tình nguyện vậy.

Lúc này đồ ăn đã bày biện xong, Thái Vi Vi cười nói: “Các vị vừa ăn vừa nói chuyện, dưới bếp còn đang hầm canh sâm, tôi đi kiểm tra, chút nữa các vị dùng đến tôi sẽ bùng lên...”

Sau khi nói xong, Thái Vi Vi quay người đi xuống, lúc ra khỏi phòng còn không quên đóng cửa.

Sau khi Thái Vi Vi rời đi, trong phòng lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người đều không nói gì... Không khí này không giống như khi bạn bè gặp nhau, nhất là người đàn ông thấp bé kia, trên mặt gã dường như còn có nét sợ hãi.

Một lát sau, cuối cùng có một người lên tiếng trước, giọng của người này nghe rất kỳ lạ, giống như đã dùng một thiết bị để thay đổi giọng nói, giọng hần khá âm trầm: “Cô ta đã đi xuống rồi...”

Lúc này người có gương mặt to đột nhiên kích động nói: “Rốt cuộc là cậu muốn gì? Không phải là tiền sao? Nói số đi! Cho dù chúng tôi phải vét sạch vốn liếng cũng sẽ góp đưa cho cậu!”

Người mặc áo khoác xám bật cười một tràng, sau đó lấy điện thoại ra bấm bấm vài lần... Đám người kia vội lấy điện thoại ra xem, tất cả đều lập tức ngồi không yên.

Mặc dù hiện giờ Viên Mục Dĩ chỉ nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của người đàn ông thấp bé, nhưng có lẽ sắc mặt của những người khác cũng không khác gã là bao! Viên Mục Dĩ đi đến phía sau người đàn ông thấp bé, nhìn vào điện thoại trong tay gã, trên điện thoại đang mở một đoạn video, mà nội dung của đoạn video kia cực kỳ khó coi, là cảnh tượng thác loạn mà đám người này làm ra.

Trong lòng Viên Mục Dĩ lập tức lạnh buốt. Đừng nhìn những người này bình thường trông rất đạo mạo đáng hoàng, không ngờ sau lưng bọn họ lại có thể làm ra những chuyện ác độc như thế này... Điều này không khỏi nhắc cậu nhớ đến Mã Bách Xuyên, xem ra việc Sứ giả nhà trời tìm đến bọn họ không phải vô duyên vô cớ, những người này nhất định có liên quan đến Mã Bách Xuyên.

“Thế nào? Máy vị xem đi!” Người mặc áo khoác màu xám cười lạnh.

Lúc này người đàn ông có gương mặt to cất giọng mệt mỏi: “Nói đi, cậu muốn gì...”

Người mặc áo khoác xám cười phá lên: “Tổng giám đốc Điền, chẳng lẽ ông không tò mò những đoạn video này do ai quay sao? Ông nhìn kĩ hoàn cảnh trong video đi, rồi nhớ lại xem khi đó mình đang ở đâu?”

Người bị người mặc áo khoác xám gọi là tổng giám đốc Điền, toàn thân run rẩy, đương nhiên ông ta biết những video này do ai quay, có điều ông ta không ngờ được lại là người đó, bởi vậy trong lòng ông ta không dám tin.

Viên Mục Dã thấy người mặc áo khoác xám gọi người mặt to là “tổng giám đốc Điền” thì biết đây chính là người đàn ông trung niên đã mua căn biệt thự này cho Thái Vi Vi, Điền Mặc Dân! Không biết khi người vợ là giáo sư đại học của ông ta nhìn thấy chồng “tự mình” tham gia quay loại video này, sẽ có cảm tưởng thế nào?

Điền Mặc Dân im lặng một lúc, đột nhiên ông ta nhìn về phía cửa với vẻ mặt hung ác nham hiểm, ông ta nói: “Tôi đối xử với cô ta không tệ... vì cái gì?”

“Đây chỉ là bùa hộ mệnh của cô ta mà thôi, tổng giám đốc Điền việc gì phải đau khổ chứ? Cũng chỉ vì lợi ích của bản thân, chẳng lẽ ông đã thực sự có tình cảm với cô ta?” Người mặc áo khoác xám đùa cợt.

Điền Mặc Dân dường như bị đả kích mạnh, mãi mới nói: “Nói đi, cậu muốn gì? Tôi nói rồi, chỉ cần là thứ chúng tôi có thì nhất định sẽ cho cậu! Chỉ cần cậu xóa đoạn video này đi là được!”

Người mặc áo khoác hừ một tiếng: “Tổng giám đốc Điền chắc cũng nghĩ trong tay tôi không chỉ có một đoạn video này nhỉ! Các vị ở đây đều nghĩ kĩ lại xem, trong mấy năm nay các vị đã làm những chuyện thất đức gì? Cô ta chỉ quay lại một đoạn video này thôi sao?”

Mấy người trên bàn ăn lập tức xôn xao, cùng lúc đó, Viên Mục Dã phát hiện khuôn mặt của họ dần trở nên rõ ràng, xem ra từ trường tư duy của họ đã xuất hiện điểm trùng lặp. Tiếc là Viên

Mục Dã vẫn không thấy rõ khuôn mặt của Sứ giả nhà trời, chẳng lẽ những người này không phải do hắn giết?

Không ngờ đúng lúc này, người mặc áo khoác xám lại nói với Điền Mặc Dân: “Tôi nên đề nghị điều gì? Cho dù ông thông qua tôi mua được những đoạn video kia, nhưng khó đảm bảo người phụ nữ kia sau này sẽ không tiếp tục quay tiếp, với tình hình như vậy, không bằng... giết cô ta!”

Thần sắc của Điền Mặc Dân chững lại, dường như không ngờ người mặc áo khoác xám sẽ đưa ra đề nghị này... Ông ta sững sờ trong chốc lát mới trầm giọng hỏi: “Đây chính là yêu cầu của cậu?”

Người mặc áo xám từ chối cho ý kiến, hắn nhìn đám người rồi nói: “So với việc thân bại danh liệt, thì sự biến mất của người phụ nữ này không phải có lợi cho tất cả sao? Mặc dù giết người cũng là trọng tội, có điều mọi người có thể làm chứng cho nhau... Chỉ có giết người phụ nữ này mới có thể vĩnh viễn trừ hậu họa, không phải sao?”

Viên Mục Dã biết Sứ giả nhà trời đang lừa đám người này, những gì bọn họ làm trong đoạn video kia cùng lắm chỉ phải đi tù vài chục năm, nhưng nếu cố ý giết người thì chỉ có con đường chết.

Theo lý thuyết, với tâm trí của đám người Điền Mặc Dân, hắn họ sẽ không dễ bị Sứ giả nhà trời dao động! Nhưng trong lòng bọn họ có sự sợ hãi mãnh liệt với việc thân bại danh liệt, cho nên bọn họ nhanh chóng nhất trí quyết định giết người tiết lộ bí mật!

Chương 123: Chó cắn chó

Người ra tay là Điền Mặc Dân, người mặc áo khoác xám đưa cho ông ta một con dao nhỏ, dặn ông ta thừa dịp Thái Vi Vi không phòng bị dùng dao này cắt cổ họng cô ta.

Điền Mặc Dân có lẽ không biết con dao kia, nhưng Viên Mục Dĩ nhận ra, loại dao thép này vô cùng sắc bén, là dao dùng trong phẫu thuật! Bác sĩ ư?

Thời điểm nhìn thấy con dao đó, Viên Mục Dĩ lập tức nghĩ đến nghề thường xuyên sử dụng con dao này, chẳng lẽ Sứ giả nhà trời là bác sĩ? Nhưng cậu lập tức phủ định suy đoán này, bởi vì loại dao phẫu thuật này không thuộc loại bị quản chế, người bình thường cũng có thể dùng được.

Khi Điền Mặc Dân cầm dao đi xuống tầng dưới, người đàn ông mặc áo khoác xám không đi theo cùng, dường như hẳn không hề lo lắng Điền Mặc Dân sẽ chạy trốn hoặc báo cảnh sát, bởi vì lúc này điều Điền Mặc Dân sợ nhất là những chuyện xấu ông ta làm bị phơi bày trước thiên hạ.

Đến lúc đó ông ta không biết phải đối mặt với vợ con như thế nào, thà chết đi còn hơn! Cho nên lựa chọn giữa “Mình chết” và “Người khác chết”, ông ta không do dự chọn “Người khác chết”!

Quan hệ giữa Thái Vi Vi và Điền Mặc Dân thực sự không tầm thường, nếu như đổi thành người khác thì có lẽ sẽ không dễ dàng đến gần được cô ta như vậy. Lúc đó Thái Vi Vi đang mức canh, thấy người đến sau lưng là Điền Mặc Dân thì lại quay đầu tiếp tục công việc trong tay: “Người kia là ai thế? Sao em chưa thấy bao giờ?”

Lúc này Điền Mặc Dân từ từ đi đến sau lưng Thái Vi Vi, nhẹ nhàng ôm lấy cô ta, có lẽ hành động này giữa bọn họ hết sức bình thường, cho nên lúc đó Thái Vi Vi cũng không phát hiện điều gì dị thường, chỉ hờn dỗi nói: “Lại không đứng đắn...”

Điều Thái Vi Vi không ngờ được chính là sau câu nói đó, cô ta đột nhiên cảm thấy cổ mình mát lạnh, tiếp theo máu tươi văng khắp trên bếp và nồi đun nước, bên trong có màu trắng trắng hồng hồng trông rất đẹp mắt.

Có lẽ Thái Vi Vi đến chết cũng không hiểu được, vì sao người đàn ông đưa căn biệt thự này cho cô ta lại tự tay giết chết cô ta? Trước khi chết cô ta không ngừng dùng tay đè chặt lên vết cắt trên cổ họng, vẻ mặt không tin nổi nhìn Điền Mặc Dân... Đến chết cũng không nhắm được mắt.

Sau khi Điền Mặc Dân quay lên tầng trên, ông ta ném con dao trong tay lên bàn ăn, vì ra tay khi đứng sau lưng Thái Vi Vi cho nên người ông ta không dính chút máu nào, chỉ có trên lưỡi dao nhuộm một màu đỏ chói mắt.

Nhìn vết máu trên con dao, không ai hỏi cũng biết Điền Mặc Dân đã giết Thái Vi Vi. Dù sao cũng là lần đầu tiên giết người, Điền Mặc Dân thất thần ngồi vào chỗ của mình, không nói một lời.

Người đàn ông thấp bé đầu trâu mặt ngựa nói: “Người anh em, cậu xem chúng tôi đã làm theo yêu cầu giết người rồi, cậu nói xem, chuyện này cứ bỏ qua như vậy có được không?”

“Ài! Cũng không thể nói như vậy được, cái chết của người phụ nữ kia có liên quan gì đến tôi chứ? Các người giết cô ta hoàn toàn là vì lợi ích của mình cơ mà!” Người mặc áo khoác xám tỏ vẻ buồn cười.

Ánh mắt của người thấp bé khẽ đảo: “Đương nhiên là có quan hệ, những video này nhất định là do Thái Vi Vi gửi cho cậu, để cậu đi lừa chúng tôi, bây giờ Thái Vi Vi đã chết, chỉ cần bọn tôi cho cậu phí bịt miệng thì đương nhiên cậu sẽ không để lộ ra ngoài!”

Không ngờ người mặc áo khoác xám lại cười lạnh vài tiếng: “Ai nói với các người, video này của tôi là do Thái Vi Vi gửi cho!”

Tất cả đều giật mình, vốn họ cho rằng Thái Vi Vi vừa chết thì người ngoài duy nhất biết chuyện này chỉ còn người trước mắt, không ngờ sự tình lại không đơn giản như vậy...

Điền Mặc Dân nghe hắn nói vậy, ánh mắt lập tức trở nên âm trầm: “Mày có đồng bọn?”

Người mặc áo khoác xám gật đầu không giấu giếm: “Đương nhiên, nếu không tối nay các người định giết tôi thì phải làm sao? Tôi đương nhiên phải chừa đường lui cho mình chứ! Chỉ cần tôi biến mất, sáng ngày mai trên tất cả các trang web của thủ đô sẽ tràn ngập những hình ảnh khi nãy của các vị!”

“Mày!” Điền Mặc Dân tức giận hai mắt đỏ lên, như muốn xé xác người trước mắt ra.

Người mặc áo khoác xám thấy Điền Mặc Dân bị lời nói của mình chọc giận, thì cười thần bí: “Thật ra người này đang có mặt ở đây...”

Câu này vừa thốt ra, trong phòng lập tức hỗn loạn, tất cả mọi người đều khó chịu nhìn nhau, muốn nhìn xem lời nói của người trẻ tuổi thần bí kia là thật hay giả.

Thật ra mối quan hệ giữa bọn họ vốn là mối quan hệ lợi ích nhóm, chỉ tiếc rằng, hạt giống nghi ngờ một khi đã bị gieo xuống sẽ khó quay lại được như trước. Hơn nữa, giữa bọn họ có những người tội lỗi chất chồng, cũng có những người trên tay không có bao nhiêu vết bẩn, cho nên dù bọn họ là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, nhưng khi dây đứt thì số phận của mỗi con châu chấu lại không giống nhau.

Trong đám người này, người đàn ông thấp lùn là tay chân thân tín của Điền Mặc Dân, mặc dù gã cũng làm không ít chuyện xấu nhưng so với đám người còn lại thì chỉ như kiến gặm voi mà thôi, cho nên đám người này lập tức chĩa mũi dùi về phía gã!

“Thẩm Thừa... Tổng giám đốc Điền luôn đối xử tốt với cậu, vì sao cậu có thể làm ra loại chuyện như thế chứ?” Một người cao gầy ngồi cạnh người thấp bé lên tiếng đầu tiên.

Thẩm Thừa, người đàn ông thấp bé thấy mình bị nhắc đến lập tức sợ hãi nói: “Lưu Bảo Khôn, đồ ăn có thể ăn linh tinh nhưng nói thì không thể nói bậy được! Anh dựa vào cái gì mà nói tôi bán đứng mọi người! Tôi làm vậy thì được lợi gì?”

Lúc này người tuổi khá cao ngồi bên trái Điền Mặc Dân nói: “So với chúng tôi, tay cậu coi như sạch sẽ nhất, khó đảm bảo

cậu sẽ không để lại đường lui cho mình!”

“Cục trưởng Đoàn, tôi chưa từng đắc tội với ông mà! Những năm nay tôi thay ông làm bao nhiêu chuyện thất đức, vậy mà lúc này ông lại nghi ngờ tôi? Nếu thực sự có nghi ngờ, thì tôi thấy giám đốc Tạ mới là người có nghi vấn cao nhất!” Trái ngược với thái độ khúm núm trước đó, vẻ mặt Thẩm Thừa lạnh lùng nham hiểm nhìn một người đàn ông khác.

Lưu Bảo Khôn khinh thường nói: “Cậu muốn cắn Hải Long? Được, vậy cậu đưa ra bằng chứng đi!”

Thẩm Thừa cười lạnh: “Các người muốn bằng chứng chứ gì? Được, vậy xin hỏi tổng giám đốc Tạ, Mã Bách Xuyên chết như thế nào?”

Sắc mặt Tạ Hải Long biến đổi nhưng nhanh chóng khôi phục lại: “Anh ta chết có liên quan gì đến tôi?”

Thẩm Thừa cười lạnh: “Trước khi chết anh ta có đến tìm tôi, nói là trong số chúng ta có người đã để lộ bí mật, đem chuyện của anh ta nói ra ngoài! Thời gian đó không phải là anh với anh ta đang cạnh tranh một hạng mục ở khu phát triển kinh tế sao?”

“ĐM! Làm ăn thôi mà, tôi đâu cần ra tay độc ác như thế!” Sắc mặt Tạ Hải Long đỏ lên.

Lưu Bảo Khôn lúc trước còn đứng ra nói đỡ cho Tạ Hải Long, lúc này đột nhiên lạnh giọng hỏi: “Vậy cậu giải thích thử xem... Tập đoàn Hải Long không phải nhờ lấy được hạng mục kia mà trở mình sao?”

“Bảo Khôn, sao ngay cả anh cũng nghĩ vậy chứ? Mã Bách Xuyên chết không liên quan đến tôi. Hơn nữa, hai năm nay anh ta luôn tìm cách tránh mặt chúng ta, các anh thực sự định vì anh ta mà trở mặt với tôi sao?” Tạ Hải Long giận dữ.

Chương 124: Trò chơi bắt đầu

Không ngờ lúc này Diên Mặc Dân lại trầm giọng nói: “Anh có thể bán đứng anh ta thì cũng có thể bán đứng chúng tôi... chuyện video có phải có liên quan đến anh không?”

Lưu Bảo Khôn không hiểu bèn chỉ tay vào người mặc áo khoác xám: “Các anh điên rồi à? Hắn nói cái gì các anh cũng tin? Hắn đang châm ngòi ly gián chúng ta! Hơn nữa trong những đoạn video này cũng có tôi, sao tôi phải tự mình hại mình chứ?”

Diên Mặc Dân hừ lạnh: “Đó là vì anh chính là chủ mưu phía sau, anh đương nhiên sẽ không để những đoạn video kia thực sự bị lộ ra ngoài, nhưng anh có thể dùng chúng để uy hiếp chúng tôi, còn mình thì đứng sau lưng chúng tôi đóng vai người bị hại. Nói! Tên này có phải do anh đưa về hay không!”

Người đàn ông được Thẩm Thừa gọi là Cục trưởng Đoàn đột nhiên hét lớn: “Tất cả dừng nói nữa, chuyện này không đơn giản như vậy! Trước hết mọi người dừng cuống, nghe tôi nói, cho dù người quay lên những video này có phải là ai trong chúng ta hay không thì mục đích của hắn vẫn là tiền đúng không? Bây giờ những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì không còn là vấn đề nữa, không cần biết người này là ai, tôi tin rằng người đó đang gặp phải khủng hoảng kinh tế trầm trọng... Bất kể là ai làm, chỉ cần bây giờ dám đứng ra nói rõ nguy cơ đang phải đối mặt, những người ở đây đều ngồi trên một thuyền cả, nói ra mọi người sẽ giúp đỡ! Cần gì phải lôi người ngoài vào?”

Nghe cách nói của ông ta, Tạ Hải Long bèn trở mặt: “Nói đi nói lại các người vẫn không tin tôi! Được, mấy năm gần đây chuyện làm ăn của tôi không thuận lợi, mấy hạng mục liên tiếp đều phải bồi thường tiền. Nhưng quan hệ giữa chúng ta thế nào? Tôi có thể cầm thứ này đi uy hiếp mọi người sao?”

“Vậy cũng chưa hẳn, khi con người ta đến đường cùng, chuyện gì cũng có thể làm ra được...” Điền Mặc Dân nói. Đột nhiên ông ta quay đầu nhìn người mặc áo khoác xám: “Cậu thanh niên, trước đó chúng tôi không biết cậu, cậu tìm đến chúng tôi đơn giản cũng chỉ vì tiền, nếu như đồng bọn của cậu là Tạ Hải Long, vậy thì cậu tính toán nhầm rồi!”

Người mặc áo khoác xám nghe xong không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ xoay xoay bàn kính, chỉnh đĩa cá hấp đến trước mặt mình, sau đó ăn một miếng rồi nói: “Đây là chuyện giữa các vị, tôi không biết nhiều.... Như ông đã nói, tôi chỉ cần tiền mà thôi.”

Thật ra, người mặc áo khoác xám bề ngoài là quay bàn ăn để ăn món cá, nhưng thực ra là quay con dao phẫu thuật vừa rồi đến trước mặt Thẩm Thừa...

Lúc này Điền Mặc Dân nhận lúc Tạ Hải Long không chú ý, liếc mắt với Thẩm Thừa... Viên Mục Dĩ là người đứng xem, nên nhìn rõ hành động của hai người họ, giây phút đó trong mắt bọn họ đầy sát khí.

Lần này người ra tay là Thẩm Thừa, lúc đó Tạ Hải Long ngồi giữa Điền Mặc Dân và Thẩm Thừa, mà con dao phẫu thuật dùng để giết Thái Vi Vi vừa khéo nằm trước mặt Thẩm Thừa. Đứng nhìn vóc dáng của Thẩm Thừa không cao, lúc trước lại luôn khúm núm trước mặt những kẻ khác, nhưng khi gã ra tay lại không hề do dự.

Còn lại hai người Đoạn, Lưu, nhìn thấy Thẩm Thừa đột nhiên ra tay, tất cả đều bị dọa ngây người tại chỗ, không nói lên lời.

Viên Mục Dĩ có thể nhận ra, đám người này ngoài mặt thì như cùng nhau có lợi, nhưng bên trong lại chia bè kết phái, ít nhất thì Thẩm Thừa, Thái Vi Vi và Điền Mặc Dân là cùng một bọn.

Có điều, vì lợi ích trước mắt của bản thân, cho dù là đồng minh thân cận nhất cũng có thể sụp đổ, cho nên sau khi bị người mặc áo khoác xám lừa dối, Điền Mặc Dân không hề do dự giết Thái Vi Vi...

Hiện giờ hai tay Điền Mặc Dân và Thẩm Thừa đều đã dính máu, nhất là Thẩm Thừa, trước đó bọn họ chỉ nghi ngờ vì trong tay gã chưa làm nhiều chuyện xấu, nhưng bây giờ đến

giết người gã cũng đã làm, trên đời này còn chuyện gì kinh tởm hơn giết người sao?

Sau khi Tạ Hải Long chết, việc quay lên video kia đã chụp lên đầu hắn ta, có điều Viên Mục Dĩ biết rõ “Sứ giả nhà trời” này sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ.... Trò chơi đã bắt đầu, người còn chưa chết hết sao hắn có thể bỏ qua?

Lúc này Điền Mặc Dân lạnh lùng cười, nhìn về phía người mặc áo khoác xám: “Bây giờ mày đã không còn đồng bọn nữa, có phải nên nghĩ kĩ xem kết cục của mình sẽ thế nào không?”

Người mặc áo khoác xám cười, đặt đôi đũa trong tay xuống và nói: “Ồ? Ông thực sự cho là như vậy sao? Vậy ông có thể thử xem... Hay là hai chúng ta chơi một ván cược? Xem xem sau khi ông giết tôi, ngày mai những đoạn video mà ông là nhân vật chính có được tung lên mạng hay không nhé?”

Điền Mặc Dân nhìn vẻ mặt lạnh lùng của người mặc áo khoác xám, hắn không hề có chút chột dạ nào, sắc mặt của ông ta theo thời gian dần trầm xuống. Ở trong lòng của Điền Mặc Dân, Thẩm Thừa vì mình mà giết người đương nhiên sẽ không phải kẻ quay lên video để uy hiếp mình, nhưng hai người còn lại thì khác! Bọn họ luôn là kẻ có lợi thì đến hết lợi thì tan, khó đảm bảo không vì lợi ích bản thân mà lừa dối nhau.

Lúc này, hai người Đoạn và Lưu cũng nhìn ra vẻ bất thiện của Điền Mặc Dân, họ vội vàng mỗi người một câu đùa nhau giải thích mình không phải là người quay lên!

Điền Mặc Dân lạnh lùng nói với hai người họ: “Các anh không cần sợ, vừa rồi tôi và Thẩm Thừa đều đã dùng hành động để chứng minh mình trong sạch? Bây giờ đến lượt các anh, hôm nay ai trong các anh có thể ra tay giết tên người ngoài này, thì người đó không phải là người đã quay lên đoạn video tiết lộ bí mật!”

Điền Mặc Dân nói xong thì dùng ngón tay di chuyển bàn kính xoay và con dao phẫu thuật nhuộm sắc đỏ quay từng vòng từng vòng trước mặt hai người kia... Hai người kia lập tức biến sắc, không ai dám đưa tay ra cầm.

Không có ai ngu cả, giết người không phải chuyện đùa. Hai người bọn họ mặc dù đã làm không ít những chuyện xấu xa,

nhưng đều khác xa so với chuyện giết người, cho nên hai người họ không tùy tiện ra tay cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng trong mắt của Điền Mặc Dân, thì hành động này chứng minh trong lòng họ có quỷ, bọn họ có khả năng cao là cùng một bọn với gã trẻ tuổi kia! Thế là sau khi con dao phẫu thuật quay qua trước mặt ông ta lần cuối, ông ta đột ngột cầm nó lên, quay người cắt đứt cổ họng của người họ Đoàn.

Lưu Bảo Khôn sợ đến choáng váng! Hắn đứng bật dậy khỏi ghế, dùng vẻ mặt không thể tin, nói: “Tổng giám đốc Điền.... Anh, anh làm cái gì vậy? Cục trưởng Đoàn... ông ấy sao có thể là người tiết lộ bí mật chứ?”

Điền Mặc Dân cầm con dao trong tay chỉ về phía Lưu Bảo Khôn, lạnh lùng nói: “Không phải ông ta thì chính là anh... Tôi chưa từng nhìn thấy tên thanh niên này lần nào, hắn sao có thể quay lên được những đoạn video kia? Nhất định là có nội ứng giúp hắn! Không! Chính xác hơn là, hắn là người giúp kẻ nội gián kia!”

“Điên rồi... Anh đúng là điên rồi! Chúng ta quen biết bao nhiêu năm như vậy, chỉ với một chút nghi ngờ... Anh đã, đã giết bọn họ sao?” Lưu Bảo Khôn suy sụp.

Điền Mặc Dân nghe xong thì ném con dao trong tay lên mặt bàn, sau đó nhẹ nhàng xoay mặt bàn kính: “Tôi cho anh thêm một cơ hội, giết tên người lạ kia, từ nay về sau ba người chúng ta thực sự ngồi chung một con thuyền!”

Chương 125: Một người hoàn toàn khác

Toàn thân Lưu Bảo Khôn run rẩy nhìn về phía con dao giải phẫu, hắn thử mấy lần đều không dám cầm lên, lúc này người mặc áo khoác xám đặc ý nhìn về phía Điền Mặc Dân: “Bây giờ chúng ta là hai đầu hai, phần thắng không nhất định thuộc về phía ông đâu!”

Kết quả hắn vừa nói lời này xong, Thẩm Thừa đã lập tức cầm con dao phẫu thuật, xoẹt qua cổ Lưu Bảo Khôn. Hắn trừng mắt nhìn về phía Thẩm Thừa, cuối cùng cười khổ một tiếng rồi gục xuống ghế chết tại chỗ.

Lúc này Điền Mặc Dân vừa cười vừa nói: “Đồng bọn của mày đã chết rồi, bây giờ là hai chọi một! Mày không còn đường sống đâu!”

Không ngờ người mặc áo khoác xám lại còn cười lớn hơn ông ta: “Giám đốc Điền, các người dễ bị lừa thật đấy! Hai người các vị đúng là động đội như heo! Nói thật cho các vị biết, những người vừa chết đều không phải là người đã quay video. Những chuyện khác bọn họ có thể không vô tội, nhưng trong chuyện này thì cực kỳ vô tội! Bởi vì người quay video thực sự là một người khác!”

Điền Mặc Dân cười lạnh: “Mày cho rằng đến lúc này tao còn tin lời mày sao? Lời mày nói lúc này chỉ đơn thuần là tự vệ mà thôi!”

“Được thôi! Xem ra ông đúng là chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, tôi sẽ gửi cho ông một đoạn video hoàn chỉnh, để ông xem người quay video là ai!” Người mặc áo khoác xám lấy di động ra thao tác một chút, Điền Mặc Dân lập tức thấy điện thoại vang lên.

Ông ta bán tín bán nghi ấn mở điện thoại, bên trong vẫn là đoạn video đã quay trước đó. Trong đoạn phim này từ “nhiều

diễn viên” biến thành Điền Mặc Dân một mình làm diễn viên chính. Video này đã bị chỉnh sửa, ban đầu tốc độ chạy rất nhanh, đến tận khi video kết thúc, toàn bộ diễn viên ra khỏi ống kính, một gương mặt to bất thành linh xuất hiện trong video... Đầu tiên hắn ta nhìn chằm chằm vào ống kính, sau đó giơ tay ra, đoạn video kết thúc.

Xem đến đây Điền Mặc Dân đã hoàn toàn khiếp sợ, ông ta vừa định ngẩng đầu lên chất vấn Thẩm Thừa thì đã thấy gã đứng trước mặt mình... Thật ra Điền Mặc Dân không hề biết, khi ông ta ấn nút mở đoạn video, Thẩm Thừa đã từ từ cầm con dao trên bàn lên.

“Mày...”

Điền Mặc Dân vốn định nói, mày định làm gì? Nhưng ông ta mới thốt ra được chữ “Mày”, đã bị Thẩm Thừa rạch một dao kết liễu.

Viên Mục Dã xem đến đây trong lòng không khỏi bội phục tên Sứ giả nhà trời này, mấy người này từ đầu đến cuối đều bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay, mà bàn tay hắn vẫn sạch sẽ, chưa từng dính một giọt máu nào.

Chuyện đến lúc này, trong phòng chỉ còn hai người sống, người mặc áo khoác xám và Thẩm Thừa, mấy người đã chết và cả Thẩm Thừa khi bước qua cửa có lẽ đều không thể ngờ lại có kết cục như hiện tại.

Thẩm Thừa nhìn những người đã chết, sau đó dùng vẻ mặt ôn hòa nói với người mặc áo khoác xám: “Hai người chúng ta không thù không oán, cậu muốn tiền, tôi có tiền... Cậu xem chuyện này không phải rất dễ giải quyết sao?”

Người mặc áo khoác xám tò mò hỏi: “Chẳng lẽ anh không muốn giết tôi sao?”

Thẩm Thừa bật cười: “Đúng là tôi quay lại những đoạn video đó để tự vệ, nhưng đoạn video đầu tiên cậu gửi cho chúng tôi không phải do tôi quay, điều này chứng tỏ cậu còn có đồng bọn... Nếu như bây giờ tôi giết cậu, những video cậu đang có trong tay sẽ bị công bố trước công chúng, một khi các ban ngành liên quan tiến hành điều tra, tôi cũng khó thoát thân, cho nên tôi không thể để loại chuyện này xảy ra.”

Người mặc áo khoác xám gật đầu: “Anh thực sự thông minh hơn bọn họ nhiều... Với IQ như vậy sao anh phải làm người hầu cho bọn chúng chứ?”

Thẩm Thừa cười khổ: “Xuất thân của tôi không tốt, từ nhỏ đã không có cha... Mặc dù tôi là người duy nhất trong thôn của tôi thi đỗ đại học, nhưng nhà tôi lại không có đủ tiền để chu cấp cho tôi. Mẹ tôi biết nếu như tôi không đi học, đời tôi sẽ tan nát trong nơi nghèo khó ấy, không còn cách nào, vì muốn tôi được đi học, bà ấy đã gõ cửa từng nhà vay tiền cho tôi!”

“Vì vậy mà anh chấp nhận làm chó cho Điền Mặc Dân sao? Những chuyện anh làm xứng đáng với những đồng tiền mà mẹ anh đã đi vay sao?” Người mặc áo xám lạnh lùng nói.

Thẩm Thừa không những không giận mà còn cười: “Cậu thử một ngày chỉ ăn một cái bánh bao xem? Tôi đã thử rồi, cậu có biết khi tôi đi học đại học nghèo đến thế nào không? Tôi không có đủ tiền để một ngày ăn hai cái bánh bao. Tôi sợ bạn bè biết tôi nghèo đến mức cả bánh bao cũng không mua nổi, mỗi lần ăn cơm đều lén lút trốn ở vườn cây trong trường gặm bánh bao lạnh! Những ngày tháng đó tôi đều có thể chịu đựng! Vất vả lắm mới đến được khi gần tốt nghiệp, nghĩ rằng cuối cùng cũng có cơ hội kiếm tiền, nhưng lại phát hiện ra hiện thực của xã hội này... Tôi cũng muốn làm người tốt! Nhưng đến cuối cùng tiền lương hàng tháng của tôi còn không đủ để trả nợ!”

Thẩm Thừa nói đến đây, tự cầm rượu trên bàn rót cho mình một ly, sau đó uống một hơi cạn sạch. Gã tỏ vẻ đắc ý: “Cậu nhìn tôi bây giờ xem... trong thành phố này cái gì cũng có! Tôi đã trả được hết nợ mẹ tôi vay hồi đó, còn bỏ tiền ra làm đường xi măng cho thôn. Chỉ cần con đường kia còn, người trong thôn sẽ mãi mãi nhớ đến tên tôi!”

Người mặc áo khoác xám cũng cầm chén rượu lên, cùng một chén với Thẩm Thừa: “Có một chuyện tôi rất tò mò? Ban đêm anh vẫn ngủ được sao?”

Người Thẩm Thừa hơi khựng lại, sau đó khẽ hừ một tiếng: “Tôi ngủ được hay không không quan trọng, mẹ tôi ngủ được là được rồi...”

Người mặc áo khoác xám gật gù, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh chiếc tivi, cầm điều khiển từ xa bật lên, trên tivi bắt đầu chiếu từng bức ảnh liên tiếp nhau... Rồi vẻ mặt không quan tâm khi này của Thẩm Thừa đã dần chuyển thành trắng bệch.

Lúc này người mặc áo xám ngẫu nhiên ấn nút tạm dừng và nói: “Nhìn quen không? Cô bé này tên là Tống Tiểu Tinh, lúc anh gặp cô bé, cô bé mới mười bốn tuổi, cô bé bị Thái Vi Vi đưa đến trước mặt anh, là chính tay anh đã đưa cô bé đến trước mặt Điền Mặc Dân... Sau đó anh cho cô bé tiền để bịt miệng, nhiều hay ít? Ba trăm hay năm trăm? Nhưng anh có biết sau đó cô bé thế nào không?”

“Tôi không biết...” Thẩm Thừa ép mình không nhìn thẳng vào bức ảnh của cô bé kia.

Người mặc áo khoác xám cười lạnh, sau đó chuyển sang một bức ảnh khác: “Một năm sau Tống Tiểu Tinh tự sát, người nhà của cô bé không nghĩ ra được nguyên nhân vì sao một cô bé đang yên lành lại tự sát, mà trong di thư Tống Tiểu Tinh để lại cũng chỉ nói mình đã làm một chuyện có lỗi với cha mẹ.”

Sau đó người mặc áo khoác xám lại mở một tấm ảnh khác: “Còn cô bé này thì sao? Anh có nhớ rõ cô bé không? Lần đầu tiên anh gặp cô bé là lúc cô bé mười sáu tuổi, cũng là bị Thái Vi Vi vừa dụ dỗ vừa lừa gạt lên giường của Điền Mặc Dân, sau đó lại đến Mã Bách Xuyên, rồi đến Tạ Hải Long... Sau đó cô bé mang thai, là anh đã đưa cô bé đến phòng khám chui để phá thai, đừng nói với tôi anh không nhớ những chuyện này.”

Chương 126: Cầu người được người

“Đừng nói nữa... Tôi cầu xin cậu đừng nói nữa được không?”
Cảm xúc của Thẩm Thừa đột nhiên trở nên kích động.

Nhưng người mặc áo gió màu xám lại không định buông tha cho gã: “Tại sao lại đừng nói nữa?! Anh biết bây giờ cô bé ấy trở thành như thế nào không? Cô bé bị người nhà đưa vào bệnh viện tâm thần! Đúng rồi, tôi còn có địa chỉ nữa. Anh có muốn hôm nào đó đến thăm cô bé ấy không?!”

Lúc này Thẩm Thừa đứng bật dậy, nói với vẻ mặt hoảng sợ: “Rốt cuộc cậu là ai?! Tại sao lại biết những việc này! Cậu là người thân của họ ư? Cậu muốn điều gì? Chỉ cần cậu nói ra, tôi sẽ nghĩ cách! Chuyện năm đó... tôi cũng không còn cách nào! Đó... đó đều là do Điền Vạn Dân, là do lũ súc sinh Điền Vạn Dân làm. Tôi... tôi chỉ là chân chạy vặt! Cậu xem, bây giờ bọn họ đều đã chết, cũng coi như đã báo thù! Cậu nói ra một con số đi. Nhất định tôi sẽ nghĩ cách kiếm được cho cậu, coi như là bồi thường cho người thân của cậu được không?”

Người mặc áo gió màu xám nghe xong, khẽ thở dài rồi nói với vẻ mặt đáng tiếc: “Mẹ anh tên Tôn Hỉ Muội nhỉ! Anh nói xem nếu bà ta biết hiện giờ mỗi một đồng mình đang tiêu đều là tiền bẩn, anh sinh viên học giỏi gương mẫu mà mình cực khổ nuôi nấng nên lại làm hết mọi chuyện xấu xa khiến bà ta hổ thẹn... Anh cảm thấy bà ta sẽ nghĩ như thế nào? Có lẽ nếu người trong thôn các người biết những việc này, chắc sẽ hận không thể cào hết tiền sửa đường mà anh đã bỏ ra đấy!”

Dường như Thẩm Thừa bị người ta nắm đúng thóp, mắt gã trợn trừng, gằn từng chữ: “Bà ấy chẳng biết gì hết...”

Người mặc áo gió màu xám hừ lạnh, sau đó đột nhiên hét lên: “Không biết thì là vô tội à!? Bà ta sinh anh ra không chỉ để anh trở nên nổi bật! Quan trọng hơn phải là dạy anh cách làm

người như thế nào! Bà ta không làm tốt việc này, dĩ nhiên là phải gánh vác hậu quả.”

Nghe vậy, Thảm Thừa quỳ phịch đầu gối xuống đất, hai mắt đỏ bừng: “Mọi chuyện đều do tôi đáng chết, nhưng mẹ tôi thật sự không biết gì cả về những việc này. Tôi cầu xin cậu, cậu muốn tôi làm thế nào cũng được, chỉ cần cậu không cho bà ấy biết những việc này!”

Lúc này người mặc áo khoác màu xám nhướn mày, hỏi: “Ồ... Tôi muốn anh làm như thế nào cũng được?”

Thảm Thừa gật đầu thật mạnh, đáp: “Chỉ cần tôi có... tất cả đều có thể cho cậu!”

Nghe xong, người mặc áo khoác màu xám vỗ bàn cười: “Được! Thỏa thuận thế đi. Chắc chắn là anh có thứ tôi muốn, anh cũng có thể đưa ra được... chỉ e anh tiếc thôi.”

Hình như Thảm Thừa sợ người mặc áo khoác gió màu xám đôi ý nên vội vàng lắc đầu: “Không đâu, mấy năm nay tôi cũng kiếm được một ít tiền. Nếu không đủ, tôi vẫn có thể bán hết hai căn hộ đứng tên mình! Thế nào?”

Nghe gã nói xong, người mặc áo khoác gió màu xám lại không nói gì, như thể mấy thứ này còn lâu mới đủ... Thảm Thừa lập tức hơi luống cuống, gã sột ruột túm lấy tóc mình, đột nhiên gã ngẩng đầu lên và nói: “Chỗ tôi còn một khoản tiền bản của Điền Vạn Dân. Ông ta vốn định đầu tư vào một dự án tốt trước để rửa tiền, bây giờ cũng đưa cả cho cậu!”

Viên Mục Dĩ thầm tính thử, cái khoản tiền cộng thêm mà Thảm Thừa nói có thể đến mấy chục triệu, nhưng tên Sứ giả nhà trời kia vẫn không hề bị dao động, hắn luôn nhìn từ trên cao xuống...

Một lúc sau, người Thảm Thừa cứng đờ, không thể tin được nhìn tên mặc áo gió màu xám, hình như cuối cùng gã đã biết đối phương muốn cái gì... Mà đúng là gã có thứ này, cũng cho được.

Im lặng hồi lâu, Thảm Thừa mới thều thào nói: “Cậu muốn mạng của tôi... đúng không?”

Tên mặc áo gió màu xám nhìn gã mà không tỏ ý kiến gì, sau đó hắn lạnh lùng nói: “Bọn họ đều đã chết cả rồi, dựa vào cái

gì mà anh cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho anh chứ?”

Nháy mắt Thẩm Thừa xụi lơ ngồi bệt xuống đất...

Tên mặc áo khoác gió màu xám nhẹ nhàng ném con dao phẫu thuật Thẩm Thừa vừa đặt trên bàn, con dao rơi xuống ngay trước mặt gã. Thật ra lúc này Viên Mục Dã cũng thấy đổ mồ hôi lạnh thay cho gã Sứ giả nhà trời. Lỡ đâu Thẩm Thừa liều chết chống đối thì sao? Trông sức mạnh khi gã giết mấy người khác, dưới tình huống một chọi một thì khó nói thắng bại lắm.

Khoảnh khắc con dao phẫu thuật rơi ở trước mặt Thẩm Thừa, cơ thể gã hơi giần giật nhưng không lập tức cầm lấy dao. Lúc trước, khi kết thúc tính mạng của người khác, gã rất dứt khoát, nhưng khi đến phiên mình thì lại sợ hãi.

Sự thật chứng minh, Thẩm Thừa là một đứa con có hiếu, hoặc có thể nói gã coi thể diện to hơn cả trời. Cho nên gã thà chết cũng không muốn để mẹ và người trong thôn biết mấy chuyện xấu của mình.

Do dự trong chốc lát, dường như Thẩm Thừa đã hạ quyết tâm rất lớn. Gã giơ tay cầm lấy con dao phẫu thuật, sau đó nói với vẻ cam chịu: “Làm sao cậu có thể chứng minh sau khi tôi chết, cậu sẽ không nói chuyện của tôi ra ngoài?”

Tên mặc áo gió màu xám cười khẩy: “Tôi không thể chứng minh điều gì, cũng không cần chứng minh cái gì với anh... Có điều, bây giờ tôi có thể xóa bỏ video trong điện thoại di động của những người này trước mặt anh. Về phần những video trong tay tôi, sau khi anh chết, nó cũng không còn giá trị gì nữa. Tôi giữ lại cũng vô ích, tất nhiên là phải xóa hết.”

Thẩm Thừa cảm thấy hơi khó hiểu: “Vậy tại sao cậu làm như vậy? Rốt cuộc cậu báo thù cho ai?”

Lúc này tên áo gió màu xám để tay đẩy nhẹ trước mặt gã, sau đó nói với giọng điệu lạnh nhạt: “Anh không cần phải biết điều này. Anh chỉ cần rõ sau khi anh chết, mẹ anh sẽ nhận được tất cả khoản tiết kiệm của anh... Mặc dù anh đã chết, nhưng vẫn cho bà ta cuộc sống vượt trội nhất. Tuy bà ta sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại, nhưng cũng coi như là cầu người được người.”

Không biết tại sao lúc này Thẩm Thừa lại không hề nghi ngờ lời nói của Sứ giả nhà trời. Gã thấy đối phương xóa video trong điện thoại di động của mấy người kia xong, bèn cười khở gật đầu, sau đó lại nhìn mấy cái xác trong phòng, cuối cùng tự rạch thật mạnh vào cổ họng mình...

Khi Thẩm Thừa giờ tay rạch xuống, ảo ảnh trước mắt Viên Mục Dĩ biến mất trong nháy mắt rồi quay về khung cảnh như lúc ban đầu cậu mới bước vào. Lần này phải đọc lượng từ trường tư duy khá nhiều, bởi vậy trên người Viên Mục Dĩ đã hơi đổ mồ hôi.

Khi đi xuống lầu hai, cậu thấy Từ Lệ vẫn còn đứng ở chỗ lầu một, không dám tự tiện bước vào. Vì thế cậu bèn vẫy tay với Từ Lệ, đối phương thấy vậy mới bước nhanh đến.

“Thế nào? Đã phát hiện gì rồi?” Từ Lệ quan tâm hỏi.

Viên Mục Dĩ đọc từ trường tư duy của vài người chỉ trong một lần nên khó tránh khỏi hơi quá sức, vì thế cậu ngồi xuống ghế sofa ở lầu một rồi nói: “Các anh đã kiểm tra điện thoại di động của mấy người chết kia chưa?”

Từ Lệ nghĩ rồi nói: “Kiểm tra rồi, không có manh mối nào có ích cả...”

“Khi về anh giao điện thoại di động cho đồng nghiệp bên tổ kỹ thuật, bảo bọn họ kiểm tra cẩn thận lại một lần, trong đó ắt hẳn là có một video đã bị xóa.” Viên Mục Dĩ nói.

Từ Lệ vừa nghe vậy bèn vội truy hỏi: “Bị ai xóa? Sứ giả nhà trời à?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Chắc là hắc xóa, có điều hắc cũng không phải là hung thủ...”

“Có nghĩa là sao?” Về mặt Từ Lệ thể hiện sự nghi ngờ.

Viên Mục Dĩ bất đắc dĩ nói: “Không khác gì hai vụ án trước, Sứ giả nhà trời cũng không tự mình ra tay, là những người này tự giết hại lẫn nhau.”

Chương 127: Thí nghiệm lông gà

Từ Lệ sửng sốt: “Làm thế mà cũng được à... Rốt cuộc gã Sứ giả nhà trời này có ma lực gì mà có thể làm cho mấy người bọn họ giết hại lẫn nhau?!”

Viên Mục Dã thở dài: “Cũng không có gì, chẳng qua là hấn lợi dụng điểm yếu trong tính cách của bọn họ thôi.”

Từ Lệ ngẫm nghĩ rồi nói: “Ắt hẳn Sứ giả nhà trời sẽ nhanh chóng đăng tải video. Lần này là nhờ chúng ta đã nhìn thấy hấn ở trên xe trong camera giám sát của khu dân cư, nếu không căn bản không thể biết được đây là vụ án có liên quan đến hấn.”

Không biết tại sao, Viên Mục Dã lại cảm thấy lần này Sứ giả nhà trời sẽ không đăng video lên trên mạng. Cụ thể tại sao hấn làm như vậy thì chính cậu cũng không nói rõ được, nhưng mà đơn giản là cậu cảm thấy vụ án này đã kết thúc rồi...

Khi ra khỏi khu dân cư, Viên Mục Dã ngồi trong xe, không tìm được mà quay đầu liếc nhìn lại phía sau. Từ Lệ thấy thế bèn hỏi, giọng hơi trầm xuống: “Làm sao vậy? Có chỗ nào không ổn à?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Tôi chỉ hơi tò mò làm sao Sứ giả nhà trời biết tất cả những người liên quan đến vụ án này? Hai vụ trước vẫn chưa được làm rõ mà đã để hấn loại bỏ hết tất cả.”

Không ngờ Từ Lệ lại hơi hồ thẹn: “Đúng vậy, đây vốn là việc cảnh sát chúng tôi nên điều tra ra, kết quả lại bị Sứ giả nhà trời nhanh chân đến trước...”

Viên Mục Dã bèn an ủi anh ta: “Anh Từ, không thể nói như vậy. Cảnh sát cũng là người, không thể biết trước mọi tội ác

xảy ra. Anh chỉ cần cố gắng hết sức mình lúc điều tra, làm việc không thẹn với lương tâm là được.”

Buổi tối, Viên Mục Dĩ nằm ở trên giường không ngủ yên. Trong lòng cậu cứ mãi nghĩ chuyện của Sứ giả nhà trời. Hiện giờ dường như cậu đang không phân biệt được rõ, rốt cuộc gã này làm vậy là đúng hay sai?!

Nếu là trước kia, là một người thực thi pháp luật, chắc chắn cậu sẽ tin tưởng vững chắc rằng, mọi chuyện làm trái với pháp luật đều là sai! Nhưng bây giờ hình như cậu hơi dao động. Bởi vì những người đã chết ở trong tay Sứ giả nhà trời đều không oan! Mỗi người đều có lý do đáng phải chết... Nếu không phải Sứ giả nhà trời ra tay, có quỷ mới biết bọn họ sẽ còn làm hại bao nhiêu bé gái nữa!

Xem ra bất cứ chuyện gì đều không thể làm được một cách hoàn hảo, cũng như cậu khuyên Từ Lệ: mỗi một người thực thi pháp luật chỉ cần có thể thật sự làm việc không thẹn với lương tâm là được. Về phần những con cá lọt lưới ẩn náu trong mảnh đất màu xám kia, việc sa lưới cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ lại bị tiên sĩ Lâm gọi vào phòng thí nghiệm... Máy người khác đều cảm thấy chuyện này có phần không bình thường. Ngay cả tên cục mịch là Trương Khai cũng nhận ra gần đây hình như lão Lâm đến số 54 liên tục! Việc này không phù hợp với phong cách làm việc từ trước tới giờ của anh ta!

Đúng lúc này Đoàn Phong từ bên ngoài đi vào, thấy mấy người lén lút đứng ở cửa phòng thí nghiệm ngó vào trong, anh ta bèn đi đến sau lưng bọn họ và hỏi: “Các cậu vây quanh ở đây làm gì đấy?”

Mấy người bọn họ đang hết sức chăm chú nghe tiếng động trong phòng thí nghiệm, kết quả bị giật mình bởi một câu của Đoàn Phong! Mọi người quay lại thấy người đến là Đoàn Phong, tất cả đều ra dấu bảo anh ta giữ im lặng... Sau đó Đoàn Phong cũng gia nhập vào hàng ngũ nghe lén.

Lúc này Viên Mục Dĩ đang ngồi trong phòng thí nghiệm, lòng vô cùng thấp thỏm. Không biết có phải bởi vì lần đầu tiên tới phòng thí nghiệm đã để lại bóng ma tâm lý cho cậu hay

không... Chỉ cần cậu vừa bước vào là cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Tiến sĩ Lâm thấy Viên Mục Dã đến thì vui mừng tươi cười: “Cậu đừng căng thẳng quá, thả lỏng đi... Xem xem hôm nay tôi chuẩn bị cho cậu cái gì này?!” Sau khi nói xong, anh ta duỗi bàn tay phải vẫn đang để ở sau lưng ra, một cọng lông gà màu vàng xuất hiện ở trước mặt Viên Mục Dã.

“Đây... là một cọng lông gà?” Viên Mục Dã hơi ngớ người.

Tiến sĩ Lâm gật đầu đáp: “Đêm qua lúc tôi không ngủ được đã suy nghĩ, dùng lông đúng là không phù hợp lắm. Thứ đó vừa nhẹ vừa mảnh, thổi đại một hơi là bay lung tung ngay, cho nên vẫn nên dùng cả cọng lông vũ thì tốt hơn...”

Sau khi nói xong, tiến sĩ Lâm thật cẩn thận đặt cọng lông gà màu vàng ở trên bàn, sau đó nói với Viên Mục Dã bằng vẻ mặt hào hứng: “Nào! Tập trung tinh thần nhìn kĩ vào cọng lông này, dùng suy nghĩ để điều khiển nó!”

Viên Mục Dã không khỏi âm thầm kêu khổ ở trong lòng. Cậu không hiểu tại sao tiến sĩ Lâm lại ham thích với cái thí nghiệm nghe rất ngu ngốc, giống như đang đùa giỡn này vậy nhỉ?!

Khi đám người ở cửa nghe lén đến chỗ này, cả bọn đã ôm bụng cười trộm hết cả. Đại Quân còn cười đến mức suýt nữa chảy nước mắt: “Lão Lâm uống nhầm thuốc gì hả!? Có điều đến là khổ cho Tiểu Viên ở bên trong...”

Giữa trưa lúc tan làm, cuối cùng Viên Mục Dã đã chạy thoát được vượt quỹ của tiến sĩ Lâm, có thể tạm thời về nhà ăn ăn cơm. Lúc gần đi, lão Lâm còn không quên an ủi Viên Mục Dã: “Tiểu Viên à, đừng nản lòng, cứ từ từ... Tôi tin sẽ có một ngày cậu thành công!”

Kết quả khi Viên Mục Dã bước vào phòng ăn, cậu nghe Trương Khai cười gian, nói với mình: “Viên à, nào nào, mời anh di chuyển bát canh trước mặt tôi bằng suy nghĩ của anh đi!”

Mấy người khác đều tỏ vẻ đồng cảm nhìn Viên Mục Dã, không biết nên xoa dịu tâm hồn bị thương tổn của cậu như thế nào...

Đúng lúc này, đầu bếp Lưu bước vào, ông ấy thấy tất cả mọi người đều đến đông đủ, nên nói với Đoàn Phong bằng vẻ mặt kỳ cục: “Đội trưởng Đoàn, số 54 chúng ta có chồn phá à?”

Mọi người nghe vậy đều ngưng cười, nhìn đầu bếp Lưu với vẻ kỳ lạ, lắng nghe ông ấy nói tiếp... Hóa ra buổi sáng hôm nay ông ấy xuống dưới lầu cho gà trong vườn ăn, kết quả lại phát hiện đuôi của một con trong đó bị thứ gì đó cắn! Nói một cách chính xác là bị thứ gì đó nhô sạch lông đuôi!

Viên Mục Dã nghe thấy hai chữ “lông gà” thì thay đổi sắc mặt, những người còn lại trừ Đoàn Phong ra đều bật cười vang. Trương Khai cười to nhất, còn vừa cười vừa vỗ bàn!

Đầu bếp Lưu không rõ lý do nên nhìn Đoàn Phong bằng vẻ mặt buồn bực. Sau đó anh ta hơi lúng túng, nói: “Không sao đâu, ngày mai tôi sẽ đặt mấy cái bẫy kẹp ở gần cửa chuồng gà, nhất định sẽ bắt được con chồn ăn trộm lông gà cho chú!”

Thí nghiệm lông gà của tiến sĩ Lâm giằng co mãi suốt hai tuần, nhưng Viên Mục Dã chẳng hề làm cọng “lông hồng” kia di chuyển được tí nào. Ngay khi cậu sắp bị tra tấn đến điên rồi, thì rốt cuộc tiến sĩ Lâm có việc đi công tác.

Không cần phải mỗi ngày nhìn một cọng lông gà chằm chằm khiến Viên Mục Dã cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều. Cậu có thể yên tâm ngồi trong văn phòng xem hồ sơ của năm ngoái. Ai ngờ một chuyện nhỏ xảy ra vào chiều hôm nay lại làm tất cả mọi người có cái nhìn mới đối với thí nghiệm của tiến sĩ Lâm...

Lúc ấy vừa mới ăn bữa trưa xong, mọi người đều hơi buồn ngủ, mà Đoàn Phong không biết đã trốn đến đâu ngủ trưa rồi. Viên Mục Dã thấy Trương Khai ngồi ở đối diện ngáp hai cái liền nên cười và bảo với cậu ta: “Nếu không cậu đến phòng nghỉ chợp mắt một lúc đi! Dù sao giờ cũng không có chuyện gì.”

Chương 128: Bí ẩn chưa giải

Trương Khai nghe thế lại xua tay: “Không sao, tôi rút điều thuốc để nâng cao tinh thần là được.” Sau khi nói xong, cậu ta tự rút một điều thuốc từ bao thuốc lá của mình ra chuẩn bị châm lửa...

Viên Mục Dã thấy thế thì cau mày, trong lòng dâng lên sự bứt rứt khó chịu... Thật ra mặc dù bản thân Viên Mục Dã không hút thuốc lá, nhưng cũng không phản cảm việc người khác hút. Nhưng không biết tại sao mà từ sau khi cậu tiêm cái thuốc ức chế virus kia, chẳng những cậu không còn ham muốn đối với đồ ăn, ngay cả việc người khác hút thuốc ở trước mặt cậu đều có thể làm cậu cảm thấy khó chịu.

Thấy Trương Khai đang châm thuốc, Viên Mục Dã vô thức nhìn nửa bao gấu trúc cậu ta đặt ở trên bàn, cậu lập tức thầm nảy sinh mong muốn làm nó biến mất khỏi bàn. Thật ra suy nghĩ này cũng chỉ nhất thời có trong đầu Viên Mục Dã thôi, chính cậu cũng không để ở trong lòng.

Ai ngờ đúng lúc này, một cảnh thần kỳ đã xảy ra. Trương Khai vừa định duỗi tay cầm lấy nửa bao thuốc lá kia lại trơ mắt nhìn nó bay ra khỏi bàn và rơi “bộp” xuống đất.

Hai người thấy vậy đều sửng sốt, đúng là ban ngày ban mặt gặp ma! Nửa bao thuốc đang yên lành sao lại tự mình chạy xuống đất chứ?

Sửng sốt trong chốc lát, Trương Khai mới nói trước tiên: “Anh thấy không? Không phải tôi chạm vào nên rơi xuống chứ?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Thấy rồi, là tự nó rơi xuống.”

“Không phải số 54 có ma chứ?!” Về mặt Trương Khai khiếp sợ.

Lúc ấy Viên Mục Dã cũng bị giật mình, có điều cậu không giật mình vì nửa bao thuốc kia tự rơi xuống đất, mà là giật mình vì

cảm thấy hình như chính mình làm nửa bao thuốc kia di chuyển xuống đất!

Mặc dù cậu cũng không có chứng cứ có thể chứng minh mình di chuyển nửa bao thuốc bằng suy nghĩ, nhưng rõ ràng cậu cảm thấy chắc chắn là bởi vì vừa rồi trong lúc vô tình mình liếc nhìn nó nên bao thuốc mới có thể rơi xuống đất.

Trương Khai thấy Viên Mục Dã còn đang ngẩn người, tưởng cậu bị “luận điểm có ma” của mình dọa. Vì vậy cậu ta vội vã nói: “Anh đừng sợ! Để tôi gọi Đại Quân tới. Anh ấy giỏi bắt ma nhất!”

Viên Mục Dã xua tay với cậu ta: “Đừng làm vậy, ma ở đâu ra! Vừa rồi... rất có thể là tác dụng phụ của mấy ngày nay tôi làm thí nghiệm.”

Trương Khai nói với vẻ mặt khiếp sợ: “Nghĩa là gì? Anh muốn nói vừa rồi do anh di chuyển bao thuốc bằng suy nghĩ ấy à?! Việc này... có phải hơi dóc không?!” Sau khi khiếp sợ, Trương Khai vội nhặt nửa bao thuốc kia lên và đặt lại chỗ cũ, cậu ta chỉ vào nó rồi nói với Viên Mục Dã: “Nào! Anh thử lại một lần nữa cho tôi xem...”

Thật ra Viên Mục Dã cũng muốn chứng minh thử xem, rốt cuộc có phải mình di chuyển đồ vật bằng suy nghĩ hay không. Vì thế cậu cúi người xuống nhìn nửa bao thuốc trên bàn chăm chú... Kết quả qua nửa phút rồi mà bao thuốc kia vẫn chẳng hề có phản ứng.

Cuối cùng Trương Khai phụt cười: “Tôi thấy anh bị lão Lâm làm cho thần kinh luôn rồi! Còn di chuyển vật thể bằng suy nghĩ?! Nếu anh có thể làm nó di chuyển, tôi sẽ ăn nửa bao thuốc này!”

Viên Mục Dã thử trong chốc lát, thấy bao thuốc không hề nhúc nhích tí nào thì trong lòng cũng thấy hơi thất vọng. Nhưng cậu chợt nhớ lại hoàn cảnh vừa rồi, hình như mình cũng không nhìn bao thuốc chăm chú như hiện giờ, mà chỉ liếc bừa thôi.

Nghĩ vậy, cậu cũng không rảnh để ý đến việc Trương Khai cười nhạo, lập tức quay về ngồi xuống ghế của mình, sau đó nhắm mắt lại điều tiết suy nghĩ, cẩn thận nhớ lại cảm nhận vừa rồi trong lòng mình khi nhìn thấy Trương Khai lấy thuốc ra...

Trương Khai ở cạnh thấy Viên Mục Dã trở lại chỗ ngồi nhắm mắt, cậu ta còn tưởng cậu muốn ngủ, vì thế định duỗi tay lấy nửa bao thuốc kia về. Ai ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên mở mắt ra.

Cứ như vậy, Trương Khai lại trơ mắt nhìn nửa bao thuốc kia xẹt qua đầu ngón tay mình một lần nữa, rơi thẳng xuống đất.

Khoảnh khắc này, thời gian dường như ngưng lại. Điều thuốc ngậm trên miệng Trương Khai cũng rơi luôn xuống đất bởi vì cậu ta há miệng quá lớn. Lần đầu tiên, Viên Mục Dã khó nén sự đắc ý trong lòng. Cậu cười nhìn về phía Trương Khai đang kinh ngạc đến nỗi không khép được miệng.

“Ôi cái định mệnh! Viên, anh... thật sự có thể di chuyển vật thể bằng suy nghĩ! Trời ạ! Tôi phải nói cho đám Đại Quân biết! Tôi là người đầu tiên chứng kiến kỳ tích!!” Sau khi nói xong, Trương Khai chạy ra ngoài như điên, hào hứng la to suốt đoạn đường.

Viên Mục Dã lập tức thấy hơi hồi hận, vừa rồi đáng lẽ nên kín đáo một chút. Giờ thì hay rồi, để Trương Khai gào to như vậy, muốn kín đáo cũng khó.

Quả nhiên, không bao lâu sau, tất cả thành viên số 54 đã tụ tập đủ, thậm chí ngay cả đầu bếp Lưu dưới bếp cũng nghe tin mò tới, đều muốn xem Viên Mục Dã có thể di chuyển vật thể bằng suy nghĩ như thế nào.

Viên Mục Dã cảm thấy hơi xấu hổ: “Vừa rồi chỉ là ngẫu nhiên, thử lại chưa chắc có thể thành công.”

Trương Khai lại đặt nửa bao thuốc kia lên bàn một lần nữa, cậu ta nói với mọi người bằng giọng rất đắc ý: “Đừng nghe anh ấy khiêm tốn linh tinh! Vừa rồi anh ấy đã biểu diễn cho tôi xem một lần! Sau đây chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!”

Mấy người khác cũng đều hòa theo Trương Khai bắt đầu la ó ồn ào, chỉ có mình Đoàn Phong dựa vào cửa, nhìn những người này xúm xít ở một chỗ gây rối bằng vẻ mặt hài hước... Viên Mục Dã thấy cảm xúc của mọi người đều tăng vọt, cũng chỉ đành bảo bọn họ yên tĩnh lại, để mình áp ủ cảm xúc đã rồi thử lại một lần xem sao.

Lần này thử lại, dường như Viên Mục Dã đã có thể nắm giữ hoàn toàn kỹ xảo trong đó. Cậu di chuyển nửa bao thuốc kia rơi xuống đất lần nữa rất dễ dàng. Hoắc Nhiễm có vẻ hào hứng. Cậu ta tiện tay cầm lấy một cây bút chì ở bên cạnh và đặt lên bàn: “Anh, anh thử cây bút chì này xem!!”

Không ngờ lúc này lại làm mọi người thất vọng, Viên Mục Dã nhìn cây bút chì chăm chú hồi lâu, cuối cùng cũng không thể di chuyển nó mảy may.

Hoắc Nhiễm buồn bực nói: “Chẳng lẽ bởi vì cây bút chì này nặng hơn nửa bao thuốc ư?” Nghĩ đến đây, cậu ta bèn bẻ cây bút chì thành hai đoạn: “Lần này thử lại...”

Kết quả Viên Mục Dã cố gắng cả buổi với nửa cây bút chì nhưng vẫn không được, cuối cùng cậu giơ tay đầu hàng: “Mọi người tạm tha cho tôi đi! Tôi thật sự không di chuyển được.”

Lúc này Đoàn Phong bước tới, cẩn thận nhắc nửa bao thuốc lên rồi nói: “Tại sao cậu chỉ có thể di chuyển nửa bao thuốc này chứ? Cho dù là đồ vật nhẹ hơn nó cũng không được hay sao?”

Viên Mục Dã mờ mịt lắc đầu: “Tôi cũng không biết...”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ, sau đó quay đầu nói với Đại Quân: “Trên người anh còn thuốc không?”

Đại Quân vội vã móc ra một hộp Tuyết Liên: “Còn, mới vừa mua một hộp, vẫn chưa bóc đâu!”

Đoàn Phong nhận thuốc rồi đặt lên trên bàn: “Lần này thử lại xem...”

“Bộp”, bao thuốc kia lại rơi xuống đất một lần nữa, tất cả mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Viên Mục Dã cảm thấy mình hơi giống mấy người múa đao mãi vỗ đầu đường ở thời xưa!

“Tại sao?! Chẳng lẽ tài lấy đồ từ xa của Viên chỉ có tác dụng với thuốc lá ư?!” Trương Khai cảm thấy khó hiểu.

Đoàn Phong khẽ nhún vai: “Ai biết được. Bí ẩn chưa được giải đáp này còn phải chờ lão Lâm trở về mới biết...”

Chương 129: Cảnh trong mơ trở thành hiện thực

Tất nhiên Viên Mục Dã cũng không rõ, có điều trong lòng cậu mơ hồ cảm thấy có thể có liên quan đến việc cậu ghét thuốc lá. Về phần có phải hay không, chính cậu cũng không nói rõ được.

Sau đó Đoàn Phong kể lại tình hình của Viên Mục Dã cho tiến sĩ Lâm đang đi công tác bên ngoài qua điện thoại. Anh ta nghe xong cũng cho rằng lý do hiện giờ Viên Mục Dã chỉ có thể di chuyển thuốc lá, hoàn toàn là bởi vì trong tiềm thức cậu ghét thuốc lá.

Đúng như tiến sĩ Lâm dự đoán trước đây. Mặc dù Viên Mục Dã có được năng lực có thể di chuyển đồ vật bằng suy nghĩ, nhưng về mặt thao tác vẫn chưa ổn định, cho nên mới xuất hiện tình huống trước mắt.

Có điều, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian. Anh ta tin tưởng chỉ cần cho Viên Mục Dã thêm một ít thời gian, cuối cùng chắc hẳn có thể đạt tới trạng thái lý tưởng trong lòng anh ta.

Buổi tối hôm đó, Viên Mục Dã và Kim Bảo mới từ bên ngoài về, điện thoại di động trong túi cậu bỗng đổ chuông, Viên Mục Dã lấy ra xem, là điện thoại của Hoắc Nhiễm. Bình thường thằng nhóc này rất ít gọi điện thoại cho mình, cho nên Viên Mục Dã đoán chắc đã xảy ra chuyện gì đó.

“Anh, bây giờ anh có rảnh không? Có thể đến đây giúp em một chút không...?” Giọng Hoắc Nhiễm hơi hoảng truyền ra từ điện thoại di động.

“Cậu đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ cậu đang ở đâu?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Giọng nói của Hoắc Nhiễm rõ ràng hơi do dự, nhưng ngay sau đó lại nghe cậu ta nói: “Không... không phải em, là một người

bạn của em... Hình như cậu ấy giết người rồi!”

“Cái gì?!” Viên Mục Dã kinh hãi.

Viên Mục Dã nghe mức độ hoảng loạn trên điện thoại thì suy đoán rằng đó không phải là chuyện nhỏ, vì thế cậu bảo Hoắc Nhiễm trước hết dừng rồi, gửi địa chỉ chi tiết cho mình và đợi cho đến khi cậu đến rồi hãy nói.

Trước khi ra ngoài, Viên Mục Dã nghĩ có cần gọi điện thoại cho Trương Khai không, nhưng cuối cùng cậu vẫn không làm như vậy. Bởi vì nếu Hoắc Nhiễm muốn cho Trương Khai biết, cậu ta sẽ không cần phải nhờ mình giúp đỡ.

Còn may địa chỉ Hoắc Nhiễm gửi đến không quá xa, là một khu chung cư khá cũ kỹ. Viên Mục Dã đi taxi chưa đầy mười phút đã đến. Mà khi cậu tới nơi, lòng cũng không khỏi chùng xuống... Dựa vào kinh nghiệm làm việc nhiều năm của Viên Mục Dã, cậu vừa tới đã ngửi thấy mùi máu tươi, xem ra đây chắc chắn là hiện trường phát hiện vụ án.

Hoắc Nhiễm vừa thấy Viên Mục Dã tới, lập tức chạy ra đón như là nhìn thấy cứu tinh: “Anh, đây là bạn của em, Kỷ Tinh Vũ. Cậu ấy... hình như cậu ấy giết người rồi!”

Viên Mục Dã nhìn sang cậu trai có vẻ mặt lúng túng ngơ ngác kia, chắc ngang tuổi Hoắc Nhiễm. Cậu ta đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách một cách bất lực, không ngừng chùi vết máu trên tay.

“Người xảy ra chuyện đâu?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Hoắc Nhiễm giơ tay chỉ vào trong một gian phòng ngủ: “Ở trong đó...”

Viên Mục Dã nhanh chân đi vào, ngay sau đó cậu nhìn thấy hai người nam nữ máu thịt be bét nằm trên chiếc giường đôi trong phòng ngủ. Viên Mục Dã vội vàng bước lên xem xét tình trạng của hai người, kết quả dò mạch đập thì phát hiện hai người đều đã tắt thở.

Lúc này cậu quay đầu lại nhìn về phía Hoắc Nhiễm: “Bảo cảnh sát chưa?”

Hoắc Nhiễm lắc đầu: “Chưa...”

Viên Mục Dã thở dài, rồi rút điện thoại di động ra gọi cho Từ Lệ...

Sau khi cúp điện thoại, Viên Mục Dã ngồi trước mặt Kỷ Tinh Vũ, nhẹ giọng nói: “Trước khi cảnh sát tới, có phải cậu nên nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Hoắc Nhiễm cũng vội vã ngồi ở bên cạnh Viên Mục Dã: “Vừa rồi Tiểu Vũ gọi điện thoại cho em, nên em...”

“Không phải bảo cậu nói, để cậu ta nói!” Viên Mục Dã ngắt lời luôn.

Lúc này, chàng trai tên Kỷ Tinh Vũ kia từ từ ngẩng đầu, nói bằng vẻ mặt hoảng hốt: “Tôi cũng không biết là chuyện gì. Tôi không giết người, nhưng bọn họ... nhưng bọn họ đã chết!”

Viên Mục Dã hơi bất đắc dĩ, nhưng cậu vẫn kiên nhẫn khuyên: “Nói từ từ, biết bao nhiêu thì nói bấy nhiêu...”

Kỷ Tinh Vũ là hàng xóm kiêm bạn nối khố của Hoắc Nhiễm, vừa mới tốt nghiệp đại học. Trong khoảng thời gian này, cậu ta đang ở nhà chuẩn bị thi cao học. Tối hôm nay, cậu ta vẫn như bình thường, ăn cơm tối xong thì về phòng ôn bài.

Cậu ta ôn bài đến hơn chín giờ tối thì hơi mệt, nên gục xuống bàn ngủ gật, nghĩ rằng lát nữa mười giờ, mẹ sẽ đúng giờ đưa trái cây vào, đến lúc đó mẹ sẽ đánh thức cậu ta cũng không muộn.

Kết quả khi cậu ta bị ác mộng làm bừng tỉnh mới phát hiện, trên bàn mình đúng là có đặt một đĩa trái cây đã cắt sẵn, nhưng mẹ lại không đánh thức mình. Kỷ Tinh Vũ nhìn giờ, lúc này đã sắp mười một giờ.

Vì thế cậu ta nhanh chóng ngồi thẳng người, xoa mặt thật mạnh, chuẩn bị tiếp tục đọc sách... Cũng không biết tại sao, cậu ta càng nghĩ càng thấy không thích hợp! Bình thường nếu mẹ thấy cậu ta đang ngủ, chắc chắn sẽ gọi cậu ta dậy trước tiên, nhưng sao hôm nay lại mặc kệ để cậu ta ngủ chứ?

Nghĩ đến đây, cậu ta bèn đứng dậy ra khỏi phòng, phát hiện tivi ở phòng khách còn đang mở, nhưng trên ghế sofa không có ai. Vì thế Kỷ Tinh Vũ vô thức gọi “Mẹ!”, nhưng trong nhà không ai đáp lại cậu ta.

Ban đầu cậu ta còn nghĩ có phải cha mẹ quên chưa tắt tivi mà đã đi ngủ không? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy với trí nhớ của mẹ mình, chắc chắn không thể xảy ra chuyện như vậy được. Hơn nữa âm lượng của tivi cũng khá lớn, trừ khi người trong phòng ngủ như chết rồi, nếu không thì không thể nào không biết tivi chưa tắt được.

Lúc này cậu ta đột nhiên nhớ tới cơn ác mộng mình vừa nằm mơ thấy. Một suy nghĩ chẳng lành thoáng lóe lên trong đầu cậu ta... Vì thế cậu ta lập tức chạy vào phòng bếp, không thấy con dao chặt xương trên giá đâu! Sau đó Kỷ Tinh Vũ phát hiện xác chết đầm máu của cha mẹ cậu ta và con dao chặt xương dính máu trong phòng ngủ.

Nghe thế, Viên Mục Dĩ đề thấp giọng hỏi cậu ta: “Tại sao cậu nghi ngờ là mình giết bọn họ?”

Kỷ Tinh Vũ đáp với vẻ căng thẳng: “Tôi... Tôi đã nằm mơ thấy một giấc mơ cực kỳ đáng sợ lúc ngủ gật. Ở trong mơ... tôi đã giết họ bằng dao chặt xương trong phòng bếp!”

“Nhưng đó chỉ là một cơn ác mộng, cũng không phải hiện thực...” Viên Mục Dĩ nói.

“Không, cảnh trong mơ đã trở thành hiện thực! Giống nhau như đức... Dáng vẻ của bọn họ giống trong mơ như đức!!” Kỷ Tinh Vũ đột nhiên kích động nói.

Viên Mục Dĩ cảm thấy cảm xúc của Kỷ Tinh Vũ hơi mất kiểm soát quá mức. Vì thế cậu nhẹ giọng xoa dịu cậu ta: “Trước hết cậu đừng sợ. lát nữa, đội trưởng đội cảnh sát hình sự tới đây là bạn của tôi. Anh ấy sẽ giúp cậu... Còn nữa, máu ở trên tay cậu là thế nào?”

“Khi tôi phát hiện ra bọn họ, nhìn thấy họ còn đang chảy máu nên muốn tìm đồ cầm máu... Nhưng ả như thế nào cũng không ngăn được, máu vẫn chảy ra liên tục.” Vẻ mặt của Kỷ Tinh Vũ đau khổ.

Viên Mục Dĩ nghe đến đó thì quay đầu nói với Hoắc Nhiễm: “Còn cậu lại làm sao thế này!?”

Hoắc Nhiễm lí nhí trả lời: “Em nhận được điện thoại của Tiểu Vũ rồi chạy tới đây. Lúc tới, cha mẹ cậu ấy đã như vậy rồi! Cậu ấy nói với em rằng đã giết cha mẹ ở trong mơ. Em cảm

thấy chuyện này không thể nào xảy ra được, cho nên mới muốn gọi anh đến xem tình hình ra sao.”

Chương 130: Vốn sinh ra đã không giỏi

Viên Mục Dĩ nhéo mi tâm: “Tình huống cụ thể còn phải đợi cảnh sát đến rồi hẵng nói. Sau khi tới đây, cậu có vào phòng ngủ không? Có động chạm vào xác chết không!?”

Hoắc Nhiễm vội vàng lắc đầu: “Không, em chỉ đứng ngoài cửa liếc nhìn từ xa thôi, sau đó nhanh chóng gọi điện thoại cho anh.”

Lúc này, Viên Mục Dĩ mới có thời gian xem tình hình ở hiện trường... Đây chắc là một gia đình làm công ăn lương bình thường. Đồ dùng trong nhà là kiểu dáng của ít nhất mười năm trước, còn về trang trí trong nhà lại càng cũ kỹ hơn.

Mặc dù ở đây vừa mới xảy ra một vụ án giết người, nhưng lúc Viên Mục Dĩ vào lại không cảm nhận được bất cứ từ trường tư duy nào. Tình huống như thế này có hai khả năng. Một là chấp niệm của hai nạn nhân không sâu, cơ bản chẳng để lại từ trường tư duy gì cả. Hai là trong phòng đang có quá nhiều người, từ trường ảnh hưởng lẫn nhau, thế cho nên Viên Mục Dĩ không thể đọc được từ trường còn lưu lại ở đây.

Nhưng mặc kệ là tình huống nào, kết quả cuối cùng là mặc dù có Viên Mục Dĩ tới, cũng không thể làm rõ rốt cuộc trước đó ở đây đã xảy ra chuyện gì... Nếu cậu nhất định muốn biết, thì phải chờ đến khi dọn sạch hiện trường rồi đến một chuyên mới được.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ xoay người nói với Kỷ Tinh Vũ: “Một lát nữa cảnh sát tới, cậu thấy cái gì thì nói cái đó. Về con ác mộng kia... tạm thời đừng kể, biết chưa?”

Kỷ Tinh Vũ mờ mịt gật đầu, nhưng Viên Mục Dĩ thấy ánh mắt cậu ta mơ hồ, cũng không biết thằng nhóc này có thể nhớ những lời mình vừa nói không?!

Không bao lâu sau, Từ Lệ dẫn mấy đồng nghiệp của đội 6 đến, phía sau còn có Diệp Dĩ Ngụy và một pháp y thực tập đi theo. Viên Mục Dã gật đầu nói với bọn họ: “Xác chết ở trong phòng ngủ...”

Là người báo án, Từ Lệ cần phải lấy lời khai của Viên Mục Dã trước. Về xác của cha mẹ Kỷ Tinh Vũ, tạm thời giao cho nhóm Diệp Dĩ Ngụy.

Cũng còn may vào thời khắc mấu chốt, Kỷ Tinh Vũ không ngu ngốc nói ra là mình “giết người trong mơ”, nhưng lời khai của cậu ta cũng có vài chỗ không hợp lý lắm. Đầu tiên, phòng của Kỷ Tinh Vũ cách phòng của cha mẹ cậu ta không đến ba mét. Nếu thật sự đã xảy ra chuyện gì, cậu ta không thể không nghe thấy một tiếng động nào được.

Một điều nữa là, khi Diệp Dĩ Ngụy kiểm tra xác chết bước đầu, phát hiện cẳng tay và hồ khẩu của xác chết nữ đều có vết thương do chống cự ở mức độ khác nhau. Điều này chứng minh bà ấy đã chống cự lúc bị xâm hại.

Trong trường hợp này, nạn nhân không thể không phát ra âm thanh nào cả. Mặc dù lúc ấy Kỷ Tinh Vũ ngủ say như chết, đáng lẽ cậu ta cũng có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của mẹ mình mới đúng... Nhưng từ đầu đến cuối Kỷ Tinh Vũ khẳng khẳng mình luôn ngủ, chẳng nghe thấy gì.

Sau đó cảnh sát đã tiến hành điều tra hiện trường, nhưng không thấy cửa sổ có dấu vết bị cạy mở. Mặc dù cảnh trong phòng ngủ rất bi thảm, nhưng cũng không có bất cứ dấu vết lục lọi nào, có thể loại trừ khả năng trộm vào nhà cướp của giết người.

Sau khi tất cả công việc của cảnh sát kết thúc đã là hơn ba giờ đêm. Viên Mục Dã thấy tình hình thế này, chắc hẳn tạm thời Kỷ Tinh Vũ không thể ở nhà được. Vì thế cậu hỏi cậu ta có còn người thân nào ở thủ đô để ở nhờ không?

Kết quả Kỷ Tinh Vũ lắc đầu nói: “Không còn nữa...”

Viên Mục Dã thở dài rồi nói: “Được rồi. Chắc là cảnh sát sẽ còn phong tỏa nhà cậu mấy ngày. Như vậy đi, tôi đưa cậu đến khách sạn gần đây ở vài ngày, chờ đến khi phía cảnh sát làm việc xong, cậu có thể về nhà ở.”

Với tình hình trước mắt, Viên Mục Dã cũng chỉ có thể đưa Kỷ Tinh Vũ đến khách sạn ở vài ngày. Bởi vì mặc dù cậu ta rất thân với Hoắc Nhiễm, nhưng bản thân thằng nhóc kia vẫn đang ở ký túc xá trong đơn vị, đâu có chỗ nào để sắp xếp cho Kỷ Tinh Vũ đâu.

Mặc dù nhà Viên Mục Dã rộng, nhưng suy cho cùng hôm nay cậu cũng mới quen biết với cậu ta thôi, mà thằng nhóc này lại vừa mới mất đi cả cha lẫn mẹ, đang cần thời gian ở một mình để tiêu hóa nỗi đau thương trước mắt, cho nên Viên Mục Dã đưa cậu ta về nhà ở cũng không thích hợp cho lắm...

Còn may trước khi tới, Viên Mục Dã có thấy một nhà nghỉ không bắt mắt lắm ở gần đây. Thế là cậu dẫn Hoắc Nhiễm và Kỷ Tinh Vũ đến nhà nghỉ đó thuê một gian phòng cho Kỷ Tinh Vũ ngủ trước, có chuyện gì ngày mai nói sau.

Viên Mục Dã vốn tưởng rằng đêm đó Hoắc Nhiễm sẽ ở bên cạnh cậu bạn từ nhỏ của mình, kết quả Viên Mục Dã mới vừa thanh toán tiền thuê phòng năm ngày ở quây lể tân xong, khi đang chuẩn bị đi thì lại thấy Hoắc Nhiễm đuổi theo phía sau.

“Cậu không ở với Kỷ Tinh Vũ à?” Viên Mục Dã hơi kinh ngạc.

Hoắc Nhiễm đáp với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tiểu Vũ nói muốn yên tĩnh một mình nên em đành phải ra tìm anh...”

Hai người lên xe taxi, Viên Mục Dã vốn định đưa Hoắc Nhiễm về ký túc xá của đơn vị trước, nhưng Hoắc Nhiễm lại đọc địa chỉ nhà Viên Mục Dã cho tài xế,

Viên Mục Dã vừa nghe vậy bèn nói với Hoắc Nhiễm: “Đưa cậu về trước đã!”

Kết quả Hoắc Nhiễm lại lắc đầu: “Trễ quá rồi, chắc đầu bếp Lưu đã khóa cửa từ lâu. Tối hôm nay em có thể ngủ ở nhà anh không?”

Viên Mục Dã liếc nhìn giờ, đúng là muộn quá rồi. Chắc chỉ hai tiếng nữa là trời sáng, vì thế cậu cười bảo: “Về đến nhà tôi ở tạm cho hết đêm đi!”

Khi về đến nhà, nhìn thấy Hoắc Nhiễm, Kim Bảo hào hứng lạ thường, nó cứ vòng quanh cậu ta ngủ liên tục. Mặc dù ngoài miệng Hoắc Nhiễm không nói gì, nhưng cơ thể cậu ta lại giữ

nguyên trạng thái cứng đờ... Viên Mục Dĩ nhận ra, chắc là Hoắc Nhiễm hơi sợ chó, vì thế cậu nhốt Kim Bảo ở phòng khách.

Không biết có phải do ngủ trễ quá hay không, mà khi hai người lên giường lại không ngủ được ngay, thế nên họ nói chuyện về trường hợp của Kỷ Tinh Vũ. Hoắc Nhiễm nói bọn họ đã không gặp nhau rất nhiều năm rồi, từ sau khi Hoắc Nhiễm vào lớp thiếu niên, cậu ta hầu như mất liên lạc với Kỷ Tinh Vũ.

Viên Mục Dĩ lấy làm lạ: “Nếu đã nhiều năm không gặp mặt, tại sao vừa xảy ra chuyện là cậu ta lập tức nhớ tới việc gọi điện thoại cho cậu chứ?”

“Mấy ngày trước bọn em đã từng gặp nhau một lần, lưu lại số điện thoại của nhau. Tính cách của cậu ấy khá khó gần nên chắc cũng chẳng có bạn bè gì ở thủ đô, bởi vậy đã nghĩ tới em đầu tiên khi gặp phải chuyện như thế này.” Hoắc Nhiễm nói.

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi hỏi: “Kỷ Tinh Vũ là người như thế nào? Tính tình có tốt không?”

Hoắc Nhiễm thở dài: “Tính cách của Tiểu Vũ rất hướng nội. Từ nhỏ đến lớn, trừ học tập, cậu ấy không có hứng thú với bất cứ chuyện gì khác.”

Viên Mục Dĩ cười bảo: “Thế chẳng phải là học sinh giỏi bẩm sinh à?!”

Ai ngờ Hoắc Nhiễm lại lắc đầu: “Cậu ấy không phải bẩm sinh đã là học sinh giỏi đâu. Mặc dù mỗi lần thi cử đều có thể đứng đầu, nhưng đồng thời cậu ấy cũng phải trả giá bằng sự cố gắng gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần so với người khác mới được.”

Viên Mục Dĩ đã hiểu. Nói cách khác, bản thân Kỷ Tinh Vũ cũng không thông minh, nhưng cậu ta ham học và chịu khó học, cho nên mặc dù vốn sinh ra đã không giỏi, nhưng cậu ta vẫn có thể lấy được thành tích rất tốt nhờ sự cố gắng của mình.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dĩ trầm giọng nói: “Con một sách điển hình... Vậy quan hệ của cậu ta với cha mẹ thế nào?”

Chương 131: Phối hợp điều tra

“Em cũng không rõ lắm, vì dù sao cũng đã rất nhiều năm bọn em không gặp nhau rồi. Có điều khi còn nhỏ em đã từng đến nhà cậu ấy một lần, quả thật cha mẹ cậu ấy cho em ấn tượng hơi đáng sợ!” Hoắc Nhiễm nói.

Viên Mục Dã hỏi: “Đáng sợ? Đáng sợ kiểu như thế nào?”

Lúc này Hoắc Nhiễm nghiêng người qua: “Nói như thế nào nhỉ, là nghiêm khắc đến mức đáng sợ! Lúc ấy bọn em còn đang học tiểu học, nhưng mẹ cậu ấy lại lập thời gian biểu mỗi một ngày cho Tiểu Vũ không thiếu một giây phút nào, đến mức giờ nào cần phải làm chuyện gì, thiếu một chút cũng không được.”

“Khoa trương đến thế cơ à? Có khi nào Kỷ Tinh Vũ nảy sinh thù hận với cha mẹ mình vì bị quản lý nghiêm khắc trong thời gian dài không?” Viên Mục Dã hỏi.

Hoắc Nhiễm lắc đầu ngay: “Không thể nào. Kỷ Tinh Vũ luôn rất dựa dẫm vào cha mẹ mình. Lúc trước em còn tưởng rằng giờ mọi người đều đã trưởng thành, chắc cậu ấy sẽ không giống như trước nữa. Nhưng lần trước bọn em gặp mặt, cậu ấy vẫn cứ ba câu không rời cha mẹ, hờ ra là nói, mẹ mình nói cha mình nói... Anh cũng thấy hoàn cảnh nhà cậu ấy đó. Để cho Tiểu Vũ vào trường học tốt nhất, cả nhà gần như đã dốc hết tài sản. Tiểu Vũ lại là một người cực kỳ hiểu chuyện, từ nhỏ đã có thể thấu hiểu nỗi khổ của cha mẹ mình.”

Nghe xong lời Hoắc Nhiễm nói, Viên Mục Dã chìm sâu vào suy nghĩ. Mặc dù ngoài miệng cậu chưa nói gì, nhưng trong đầu cũng đã có phán đoán. Tuy rằng Kỷ Tinh Vũ và Hoắc Nhiễm quen biết nhau từ nhỏ, nhưng suy cho cùng bọn họ đã nhiều năm không gặp. Tính cách con người thường sẽ theo thay đổi theo hoàn cảnh. Đôi khi còn có thể bởi vì một việc mà

thay đổi hẳn một người. Cho nên Kỷ Tinh Vũ theo lời Hoắc Nhiễm chưa chắc là Kỷ Tinh Vũ chân thật nhất hiện giờ...

Vốn dĩ Viên Mục Dã còn muốn hỏi ít chuyện khác, ai ngờ lúc này lại nghe thấy bên Hoắc Nhiễm truyền đến tiếng hít thở đều đặn. Cậu hé mắt nhìn sang, hóa ra vừa rồi lúc mình suy nghĩ, thằng nhóc này đã ngủ rồi.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm mới vừa dậy đã nhận được điện thoại của Từ Lệ. Anh ta nói qua điện thoại một cách hơi khó xử: “Kỷ Tinh Vũ đang ở đâu? Chúng tôi có ít tình huống cần cậu ta tới cục cảnh sát phối hợp điều tra...”

Lòng Viên Mục Dã chùng xuống, mấy chữ “phối hợp điều tra” này nói thì dễ nghe, nhưng Viên Mục Dã biết một khi cảnh sát dùng bốn chữ này, chứng tỏ người được yêu cầu phối hợp kia đã trở thành kẻ tình nghi trong mắt cảnh sát.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi bảo: “Như vậy đi! Bây giờ tôi sẽ đưa Kỷ Tinh Vũ qua đó, nếu thực sự có chuyện gì, cũng coi như là chủ động ra làm chứng. Anh xem thế nào?”

Từ Lệ hơi do dự rồi thở dài: “Được thôi! Ai bảo cậu ta quen cậu chứ?!”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Nhiễm ở cạnh vội hỏi: “Làm sao vậy? Có phải vụ án của cha mẹ Tiểu Vũ đã xảy ra vấn đề gì không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Giờ tôi cũng không biết tình hình cụ thể như thế nào. Có điều bây giờ cảnh sát yêu cầu Kỷ Tinh Vũ đến phối hợp điều tra!”

“Thế chẳng phải là nghi ngờ cậu ấy giết cha mẹ mình à? Sao có thể chứ! Cha mẹ cậu ấy thương cậu ấy như vậy, cậu ấy lại dựa dẫm vào cha mẹ như thế. Tuyệt đối không thể nào!” Hoắc Nhiễm hơi kích động.

Thấy dáng vẻ sốt ruột của cậu ta, Viên Mục Dã thở dài nói: “Đi thôi, bây giờ chúng ta dẫn cậu ta đi phối hợp điều tra đã. Nếu thật sự có vấn đề gì... cũng coi như cậu ta chủ động tự thú.”

Hoắc Nhiễm hơi khựng lại, sau đó nói vẻ nhụt chí: “Anh, anh nói Tiểu Vũ thật sự có thể giết cha mẹ mình sao?”

Lúc này Viên Mục Dã giơ tay xoa đầu cậu ta rồi cười bảo: “Đừng suy nghĩ vớ vẩn, là bạn bè... cậu đã làm hết chuyện có thể làm cho cậu ta rồi.”

Biểu cảm của Hoắc Nhiễm hơi cô đơn: “Anh, lần này cảm ơn anh. Anh không biết chứ, từ nhỏ đến lớn em chỉ có một người bạn là Tiểu Vũ. Em thật sự không hy vọng cậu ấy xảy ra chuyện.”

Viên Mục Dã lập tức đồng cảm nhìn sang Hoắc Nhiễm, có điều với tính cách thú hoắc của thằng nhóc này, đúng là không dễ kết bạn kết bè cho lắm...

Sau đó Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Đoàn Phong, kể lại một cách đơn giản tình hình bên này, đồng thời cũng xin nghỉ buổi sáng cho mình và Hoắc Nhiễm. Đoàn Phong hỏi bọn họ có cần anh ta qua đó giúp không? Viên Mục Dã bèn cười đáp: “Tạm thời vẫn chưa cần... Chờ khi tôi không trị được sẽ mời ngài ra tay.”

Khi hai người Viên Mục Dã tới khách sạn, Kỷ Tinh Vũ vẫn còn chưa ngủ dậy, Hoắc Nhiễm gõ cửa cả buổi, bên trong mới có tiếng động. Kết quả Viên Mục Dã đi vào phòng thì thấy môi Kỷ Tinh Vũ tái nhợt, hai má lại ửng đỏ bất thường.

Cậu giơ tay sờ thử trán Kỷ Tinh Vũ, sắc mặt sầm xuống: “Cậu sốt rồi.”

Kỷ Tinh Vũ hơi ngơ ngác sờ mặt mình: “Phải không? Bảo sao tôi cứ cảm thấy đau đầu chóng mặt.”

Viên Mục Dã thấy đáng vẻ ốm yếu của Kỷ Tinh Vũ thì thâm nghĩ, dẫu sao cậu nhóc này vẫn còn quá trẻ, lại vừa mới trải qua cú sốc kép tang cha mẹ, nhất thời không thừa nhận được cũng là bình thường. Nghĩ đến đây, cậu đành phải rút điện thoại gọi cho Từ Lệ, nói mình muốn đưa Kỷ Tinh Vũ đến bệnh viện trước cái đã...

Từ Lệ nghe vậy thì tỏ vẻ bây giờ mình sẽ phái người qua, nhưng Viên Mục Dã lại ngăn cản anh ta: “Có tôi đi theo mà anh vẫn không yên tâm à?”

“Đương nhiên không phải, nhưng có một chuyện mà cậu phải chuẩn bị sẵn tâm lý. Chúng tôi phát hiện một dấu vân tay trên con dao chặt xương kia...” Từ Lệ trầm giọng xuống.

Nghe giọng điệu của Từ Lệ, Viên Mục Dĩ thầm biết không ổn rồi, cậu vội vàng hỏi: “Là của Kỷ Tinh Vũ ư?”

Đối phương thờ dãi đáp: “Ừ... Cho tới bây giờ, hiện trường xảy ra vụ án vẫn chưa phát hiện dấu vết của kẻ tình nghi khác. Đúng rồi, thằng nhóc này là gì của cậu? Cậu nói rõ với tôi đi, để tôi dễ tính toán.”

Lúc này Viên Mục Dĩ liếc nhìn Hoắc Nhiễm đứng cạnh: “Một người bạn từ bé của em trai tôi...”

Lúc ra khỏi bệnh viện, Viên Mục Dĩ nhìn thấy ngay xe của Trương Khai đậu ở cửa. Cậu cau mày lại, nghĩ thầm mình không nói với Đoàn Phong rằng phải tới bệnh viện mà, sao Trương Khai lại chờ họ ở đây chứ?

Lúc này cậu quay đầu nhìn sang Hoắc Nhiễm, thấy vẻ mặt thằng nhóc kia khó chịu: “Không phải đã nói không cho anh đến rồi à?!”

Trương Khai tức giận: “Tôi tới làm tài xế miễn phí cho mấy người còn không được chắc? Đúng là chẳng biết người ta có lòng tốt gì cả!”

Hóa ra hồi sáng Trương Khai thấy Viên Mục Dĩ và Hoắc Nhiễm đều không có mặt nên hỏi Đoàn Phong bọn họ đi đâu? Đoàn Phong thuận miệng đáp: “Một người bạn của Hoắc Nhiễm gặp phải chút phiền phức. Hai người họ đi hỗ trợ.”

Nghe vậy, trong lòng Trương Khai cảm thấy hơi hụt hẫng. Tốt xấu gì mình cũng là anh họ của Hoắc Nhiễm, sao vừa gặp chuyện lại nghĩ đến Viên Mục Dĩ trước tiên chứ? Vì thế cậu ta cảm tức gọi cho Hoắc Nhiễm, hỏi thằng nhóc này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chắc có lẽ Hoắc Nhiễm chưa nói được mấy câu trong điện thoại đã để lộ ra chuyện bọn họ đang ở bệnh viện, vì thế Trương Khai lập tức lái xe đến đây...

Viên Mục Dĩ thấy Trương Khai cũng đã tới rồi, nên cười và nói với Hoắc Nhiễm: “Có tài xế miễn phí còn oán trách cái gì? Đi nhanh thôi, đã chậm trễ nhiều thời gian rồi đấy.”

Chương 132: Hồ khẩu bàn tay trái

Trong thâm tâm Viên Mục Dĩ rất rõ ràng, nếu theo trình tự bình thường, với sự nghi ngờ hiện giờ của cảnh sát đối với Kỷ Tinh Vũ, thì chắc chắn họ không thể để mặc cho cậu ta đi lại bên ngoài được. Thế cho nên Từ Lệ đã rất nỗ lực mặt mũi cậu rồi.

Khi đoàn người bọn họ đến đơn vị của Từ Lệ, anh ta đã dẫn người chờ ở cửa từ sớm. Viên Mục Dĩ nhìn tàn thuốc dưới chân đám Từ Lệ thì biết, e là bọn họ đã chờ đến mức sốt cả ruột rồi.

Từ Lệ vừa thấy Viên Mục Dĩ đưa người đến thì vẻ mặt giãn hẳn ra, sau đó quay đầu lại liếc một đồng nghiệp mặc đồng phục cảnh sát bên cạnh, đối phương lập tức lấy còng tay ra còng Kỷ Tinh Vũ lại.

Hoắc Nhiễm thấy thế thì đổi sắc mặt, vừa định bước lên lại bị Viên Mục Dĩ giữ chặt, sau đó khẽ nói vào tai cậu ta: “Đừng xúc động, không phải còn có tôi ở đây hay sao?”

Hoắc Nhiễm nghe vậy mới thả lỏng cơ thể đang căng thẳng xuống, nhìn Kỷ Tinh Vũ bị nhóm Từ Lệ đưa đi.

Viên Mục Dĩ quay lại nói với Trương Khai: “Cậu dẫn Tiêu Nhiễm ra xe đi, tôi vào xem tình hình trước rồi nói sau...”

Trương Khai chẳng nói lời thừa, kéo Hoắc Nhiễm mang về mặt không tình nguyện trở lại xe. Thật ra Viên Mục Dĩ biết rõ mình có thể tham dự vào vụ án này là bởi vì quan hệ với Từ Lệ, nhưng Hoắc Nhiễm và Trương Khai thì không được, cho nên chỉ một mình cậu có thể đi vào.

Khi vào văn phòng của Từ Lệ, anh ta đã pha sẵn một ly trà nóng chờ Viên Mục Dĩ.

Thấy Viên Mục Dĩ bước vào, Từ Lệ cười hỏi: “Vừa rồi cậu nhóc đẹp trai có vẻ mặt kích động bên cạnh cậu là em trai cậu

à?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Ừ, còn nhỏ tuổi quá nên dễ bị xúc động... Nói về vụ án đi, trước mắt có bao nhiêu manh mối chỉ về hướng Kỷ Tinh Vũ?”

Từ Lệ đưa một tập hồ sơ cho Viên Mục Dã: “Đã xác nhận hung khí là con dao chặt xương bị thiếu trên kệ dao ở phòng bếp, dấu vân tay trên đó đều là của Kỷ Tinh Vũ.”

Viên Mục Dã cúi đầu lật tập hồ sơ trong tay, trầm giọng nói: “Dao của nhà bọn họ, bên trên có vân tay của cậu ta cũng là chuyện thường... Trừ cái đó ra, còn có manh mối nào khác không?”

Từ Lệ gật đầu: “Còn có vết máu trên dao, người của tổ kỹ thuật lấy được ADN của ba người, hai ADN trong đó là của hai nạn nhân, mà một ADN còn lại là của hung thủ.”

Viên Mục Dã đã nhìn thấy con dao chặt xương đó, nguyên con đều bằng inox. Nếu lúc ấy cả bàn tay hung thủ đầy máu, vô cùng có khả năng không nắm chắc cán dao và bị trơn tuột, dẫn tới cắt phải chính mình.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã đặt tập hồ sơ trên tay xuống: “Hôm nay anh muốn đưa Kỷ Tinh Vũ đến đây để lấy ADN đối chiếu?”

“Ừ, kết quả chắc sẽ có nhanh thôi. Có điều trong lúc này tạm thời Kỷ Tinh Vũ không thể đi được.” Từ Lệ nói.

Viên Mục Dã biết đây là thứ tự phá án bình thường, tất nhiên sẽ không làm khó Từ Lệ, vì thế cậu cười nói: “Tôi hiểu điều này... Đúng rồi, tối hôm nay tôi có thể đến hiện trường vụ án với anh lần nữa không?”

Từ Lệ sững sốt: “Sao thế? Cậu còn nghi ngờ về vụ án này à?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi giải thích: “Vụ án giết cha giết mẹ cũng không hiếm gặp, nhưng mà giết người cần có động cơ, không thể chỉ dựa vào vết máu trên hung khí mà kết án được.”

Từ Lệ tỏ vẻ mình cũng đồng ý với quan điểm của Viên Mục Dã, hơn nữa đã phái người đi điều tra tình hình cụ thể của gia đình ba người này. Vì thế, hai người hẹn nhau ban đêm sẽ cùng đến hiện trường vụ án của nhà họ Kỷ một lần nữa.

Khi Viên Mục Dã ra khỏi cục cảnh sát, Hoắc Nhiễm và Trương Khai đang cãi nhau ở trong xe. Vừa thấy Viên Mục Dã đi ra, hai người lập tức không cãi cộ nữa, giả vờ như chưa hề xảy ra chuyện gì. Dĩ nhiên là Viên Mục Dã sẽ không vạch trần bọn họ, vì thế cậu cũng coi như không thấy.

Trương Khai ổn định cảm xúc lại rồi mới nói: “Tình hình thế nào?”

Viên Mục Dã khẽ thở dài: “Không lạc quan lắm, Kỷ Tinh Vũ vẫn là kẻ tình nghi duy nhất.”

Hoắc Nhiễm vừa nghe đã sốt ruột hỏi: “Tại sao!? Chẳng lẽ chỉ bởi vì lúc đó cậu ấy ở nhà ư? Nhưng đó là nhà cậu ấy. Cậu ấy không ở nhà thì có thể đi đâu chứ?!”

Trương Khai đeo khuôn mặt sắp mắng người, nhưng ngại có Viên Mục Dã ở đây, nên cậu ta nín nhịn lại rồi tiếp tục hỏi Viên Mục Dã: “Anh cảm thấy có thể là thằng nhóc kia làm không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không nói chắc được... Tất cả phải xem kết quả điều tra của cảnh sát.”

Trương Khai tỏ vẻ khoa trương: “Là người như thế nào mới có thể giết cả cha mẹ của mình chứ!?”

Viên Mục Dã hừ khế: “Thật ra những vụ án giết cha giết mẹ cũng không hiếm thấy. Tôi đã từng gặp một vụ bé trai mười hai tuổi đâm chết mẹ ruột, hơn nữa điều khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ là, lý do đưa trẻ kia giết người chỉ bởi vì mẹ cậu ta quản lý cậu ta quá nghiêm khắc.”

“Mười hai tuổi? Đệch! Thế không phải là đồ súc sinh à!?”

Trương Khai cắn giận nói.

Viên Mục Dã trầm giọng xuống: “Trong những vụ án như thế này, tất nhiên tính cách của bản thân hung thủ có nguyên nhân rất lớn ở trong đó, nhưng sự thiếu hụt dạy dỗ của gia đình cũng là vấn đề máu chót. Cách giáo dục sai lầm gặp phải đưa trẻ có tính cách cực đoan... Bị kích thường xảy ra như vậy.”

“Nhưng tính cách của Tiểu Vũ cũng không cực đoan, cậu ấy thật sự rất tốt tính. Khi còn nhỏ bọn em chơi cùng nhau, trước giờ cậu ấy đều sẽ không giận em...” Hoắc Nhiễm vẫn không nói chuyện đột nhiên rầu rĩ lên tiếng.

Trương Khai nghe xong lại cười lạnh: “Thằng ngốc, ngoài mặt không giận cậu nhưng trong lòng thật sự suy nghĩ như thế nào cậu có nhìn ra được không?”

“Cái đồ thô thiển, chỉ có anh nhìn ra được chắc?!” Hoắc Nhiễm không phục nên phản đối.

Viên Mục Dã vẫn đồng ý với quan điểm của Trương Khai. Đừng trông bình thường Trương Khai xuề xòa, nhưng cậu ta chính là loại đàn ông “trong sự thô ráp có sự tinh tế”. So với cậu ta, Hoắc Nhiễm không bằng Trương Khai ở khía cạnh “nhìn người”.

Trở lại số 54, Đoàn Phong thấy sắc mặt ba người u ám, anh ta bèn hỏi thăm tình hình. Viên Mục Dã kể lại đơn giản, tóm lại một câu, tình hình cũng không lạc quan. Nếu chuyện này không có lớp quan hệ với Hoắc Nhiễm, thì dù là ai trong ba người bọn họ nhìn đều sẽ cảm thấy Kỷ Tinh Vũ chính là hung thủ.

Một thanh niên đã tốt nghiệp đại học nhàn rỗi ở nhà không có nghề nghiệp, một đôi cha mẹ nghiêm khắc luôn mong muốn cho con trai trở nên nổi bật, cộng thêm một con dao chặt xương dính máu, còn có những manh mối linh tinh vụn vặt khác ở hiện trường vụ án... Thật sự rất khó để cho bọn họ không nghi ngờ Kỷ Tinh Vũ.

Buổi chiều, Viên Mục Dã nhận được điện thoại của Từ Lệ, đã có kết quả đối chiếu ADN. Vết máu thứ ba trên dao là của Kỷ Tinh Vũ, hơn nữa vết thương do dao trên hồ khẩu của tay trái cậu ta cũng cực kỳ ăn khớp với hung khí.

Nếu nói chỉ có một manh mối chỉa vào Kỷ Tinh Vũ có lẽ sẽ là trùng hợp, nhưng khi nhiều manh mối đều chỉa vào cậu ta, nhất định không phải là trùng hợp nữa rồi. Chính Viên Mục Dã cũng không thuyết phục được bản thân về điều này, thì làm sao thuyết phục được người khác?

Nhưng vì Hoắc Nhiễm, buổi tối Viên Mục Dã vẫn phải đến hiện trường một lần nữa, bởi vì chỉ như vậy cậu mới có thể có được đáp án cuối cùng mà mình muốn.

Chương 133: Tù trường trùng nhau

Trước khi tan làm, Viên Mục Dã đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, vì thế cậu đến nhà ăn tìm thấy Hoắc Nhiễm đang ăn cơm: “Kỷ Tinh Vũ thuận tay trái à?”

Ai ngờ Hoắc Nhiễm lại đáp bằng vẻ mặt ngờ vực: “Không phải! Làm sao thế?”

“Cậu không nhớ nhầm chứ?” Viên Mục Dã hỏi.

Hoắc Nhiễm đáp rất chắc chắn: “Tù nhỏ em đã quen cậu ấy, tuyệt đối sẽ không nhầm điều này đâu.”

Lúc gặp Từ Lệ, Viên Mục Dã vẫn đang suy nghĩ về vấn đề mình vừa hỏi Hoắc Nhiễm. Nếu Kỷ Tinh Vũ không phải người thuận tay trái, lúc cậu ta giết hại cha mẹ, tại sao phải cầm dao bằng tay trái?

“Về hoàn cảnh gia đình ba người nhà họ Kỷ, hiện giờ các anh đã điều tra được gì rồi?” Sau khi lên xe, Viên Mục Dã đi thẳng vào vấn đề.

Từ Lệ luôn biết tính của Viên Mục Dã, vì vậy cũng không nhiều lời vô nghĩa mà nói thẳng những chuyện hôm nay bọn họ điều tra được cho Viên Mục Dã. Hóa ra sau khi tốt nghiệp khoa chính quy, Kỷ Tinh Vũ vẫn luôn nhàn rỗi ở nhà, không phải vì cái gì khác, chỉ bởi vì cha mẹ cậu ta hy vọng cậu ta có thể tập trung chuẩn bị thi cao học.

Điều kiện của gia đình Kỷ Tinh Vũ rất bình thường. Cha mẹ đều từ quê lên đây làm việc để nuôi con ăn học, gần như con trai đi học ở đâu là bọn họ cùng theo tới chỗ đó. Trong thời gian này, hai người cũng chỉ có thể dựa vào làm việc vất vả kiếm chút sinh hoạt phí. Mà vào cuối năm ngoái, thành tích thi cao học của Kỷ Tinh Vũ cũng không lý tưởng, cho nên năm nay áp lực thi cao học của cậu ta vô cùng lớn.

Căn nhà bọn họ đang ở bây giờ là thuê từ nửa năm trước, hai bên hàng xóm cũng không hiểu biết nhiều về gia đình này, chỉ biết hai vợ chồng đều đi theo chăm con ăn học. Về phần Kỷ Tinh Vũ, bọn họ càng rất ít khi nhìn thấy cậu ta. Cậu ta hầu như không ra khỏi cửa cả ngày, chỉ ru rú ở nhà ôn tập.

Khi cảnh sát hỏi hàng xóm có nghe thấy gia đình nhà họ từng xảy ra cái gì không, hàng xóm lại sôi nổi tỏ vẻ: “Thật sự là không có!”

Nhưng trong lòng Viên Mục Dĩ biết, gia đình này đóng cửa nhà rồi, thì người ngoài rất khó biết được tình hình thật sự ở bên trong.

Khi bước vào khu chung cư mà nhà Kỷ Tinh Vũ thuê ở, đúng lúc họ gặp bác bảo vệ đang đi tuần tra ở dưới lầu, vì thế hai người Viên Mục Dĩ bèn đi qua bắt chuyện với bác bảo vệ.

Bác bảo vệ nói với họ rằng bên ngoài mình là bảo vệ, nhưng trên thực tế lại kiêm cả dọn dẹp, thợ điện và nhân viên bảo vệ... Bởi vì cả khu chung cư này có hình thức mở, thật ra về cơ bản không có văn phòng bất động sản nào quản lý, tiền thu phí vệ sinh mỗi năm cũng chỉ miễn cưỡng đủ trả tiền lương cho một mình ông ta.

Ông ta có một tai bị điếc, cho nên khu phố quan tâm để ông ta đến đây làm việc. Ông ta đã làm ở đây gần mười năm, hiện giờ sắp về hưu, nhưng vì tiền lương thấp quá nên vẫn chưa thể tìm thấy người có thể thay thế mình.

Viên Mục Dĩ nghe nói bác bảo vệ đã làm việc ở đây nhiều năm như vậy, vội hỏi ông ta có biết hoàn cảnh nhà Kỷ Tinh Vũ không? Nhưng trên cơ bản, những thông tin bác bảo vệ cung cấp cũng không khác gì hai bên hàng xóm, không có manh mối gì có giá trị... Mãi đến khi ông ta nhắc tới căn hộ nhà Kỷ Tinh Vũ ở không tốt lành lắm, lúc này mới khiến cho Viên Mục Dĩ chú ý.

Bác bảo vệ kể với bọn họ, thật ra mấy năm trước căn hộ nhà Kỷ Tinh Vũ ở luôn để không, nửa năm trước mới cho nhà Kỷ Tinh Vũ thuê. Lý do ông ta nói căn nhà này không may mắn, là bởi vì bảy năm trước ở đây đã xảy ra một vụ án chết cả nhà.

Cả khu chung cư này quá cũ kỹ, cho nên tiền thuê rất rẻ, có thể coi như nhà thuê giá thấp nhất thủ đô. Chính bởi vì như thế, cho nên phần lớn người ở đây đều là khách thuê ngắn hạn, bởi vậy cũng không có mấy ai biết chuyện xảy ra trong căn nhà này năm xưa.

Khi nghe thấy mấy chữ “vụ án chết cả nhà”, Viên Mục Dĩ lập tức nhìn sang Từ Lệ, nhưng anh ta cũng lắc đầu với vẻ mặt ngơ ngác, tỏ vẻ mình không rõ chuyện này lắm.

Theo bác bảo vệ nói, năm đó nhà này cũng có ba người, chỗ khác là đứa con của gia đình đó còn đang đi học, hơn nữa là một cô bé. Nghe nói hình như là cha của cô bé mua quỹ phải đền tiền, nhất thời luẩn quẩn trong lòng nên chém chết vợ con bằng dao phay, sau đó cũng tự cắt cổ chết!

Sau khi tạm biệt bác bảo vệ, Viên Mục Dĩ hỏi Từ Lệ bằng vẻ mặt kinh ngạc: “Vụ án lớn như vậy mà anh không biết ư?”

Từ Lệ trợn ngược mắt: “Bảy năm trước tôi mới chỉ là một cảnh sát hình sự nhỏ nhoi được không? Thủ đô lớn như vậy, sao tôi có thể biết tất cả mọi vụ án chứ?”

Dù nói là vậy, nhưng Từ Lệ vẫn gọi điện thoại về đội, báo đồng nghiệp nhanh chóng kiểm tra hồ sơ của vụ án năm đó, xem tình huống cụ thể rốt cuộc là như thế nào...

Khi Từ Lệ mở cửa nhà Kỷ Tinh Vũ, Viên Mục Dĩ quay đầu nhìn sang anh ta, chuẩn bị bảo anh ta ở đây chờ mình một lát, ai ngờ Viên Mục Dĩ còn chưa lên tiếng, Từ Lệ đã chủ động nói: “Tôi biết, quy tắc cũ! Tôi chờ ở đây...”

Viên Mục Dĩ cười không nói, sau đó xoay người đi vào.

Ai ngờ cậu mới vừa bước vào đã cảm thấy sự khác biệt rõ ràng với lần trước. Bày biện trong phòng càng rách nát hơn, ngay cả màu sơn tường cũng hơi ố vàng.

Ngay lúc Viên Mục Dĩ đang tò mò, rốt cuộc hiện giờ mình đang đọc được từ trường tư duy của ai, thì lại thấy một người đàn ông vóc dáng trung bình, mặt mày tối tăm đi từ bên ngoài vào.

Xem tuổi, chắc chắn người này không phải cha của Kỷ Tinh Vũ, cho nên ông ta chắc hẳn là cha của cô bé trong vụ án chết cả nhà bảy năm trước.

Hình như người đàn ông vừa mới tan làm, mặt mày mỗi một ngời xuống ghế sofa, sau đó quay đầu nhìn về phía phòng ngủ. Lúc này cửa phòng ngủ bị nhẹ nhàng đẩy ra, một người phụ nữ vô cùng gầy ốm đi ra.

“Ăn chưa? Cơm ở trong nồi, em đi hâm nóng cho anh nhé?”
Người phụ nữ nhẹ giọng nói.

Người đàn ông hơi bực bội xoa tay: “Anh không đói. Em nhanh ngủ đi, sáng ngày mai còn phải đi làm.”

Người phụ nữ mấp má môi, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng bà ấy vẫn trở về phòng ngủ với vẻ mặt sầu lo. Lúc này người đàn ông cầm di động đi vào phòng sách, sau đó đóng kín cửa phòng gọi một cuộc điện thoại.

Mặc dù Viên Mục Dã không nghe thấy nội dung cuộc điện thoại là gì, nhưng cảm xúc của người đàn ông này lại đột nhiên mất kiểm soát bởi vì cuộc điện thoại ấy. Ông ta xé vụn những tờ hóa đơn trên bàn sách.

Đúng lúc này, cảnh vật chung quanh đột nhiên nhấp nháy lần nữa, tiếp theo là người phụ nữ hơn năm mươi tuổi đẩy cửa bước vào, sau đó đặt một đĩa trái cây đã cắt sẵn lên trên bàn.

Viên Mục Dã sửng sốt, không biết đây là tình huống như thế nào, nhưng cậu nhanh chóng hiểu ra, ắt hẳn đây là từ trường tư duy của bảy năm trước và bảy năm sau xuất hiện sự trùng nhau.

Người phụ nữ trung niên đặt trái cây xuống, nhìn chiếc ghế dựa để trống bèn đề thấp giọng mắng: “Lúc này mới mấy giờ mà con đã mệt nhọc? Mau mau dậy đọc sách! Con xem Dương Thông nhà dì Lý, người ta còn nhỏ hơn con một tuổi đấy, năm nay đã tốt nghiệp cao học rồi! Nhìn lại con xem! Với tình trạng hiện giờ, mẹ thấy năm nay lại rớt thôi!”

Chương 134: Nhập vào người

Người phụ nữ trung niên càng nói càng kích động, cuối cùng tức đến mức đóng sập cửa rồi đi ra ngoài. Mà cùng lúc đó, hình ảnh trong phòng nhấp nháy một lần nữa, tiếp theo là sắc mặt người đàn ông trung niên càng lúc càng u ám, giống như đột nhiên quyết định cái gì đó rất quan trọng, cuối cùng ông ta mở cửa đi ra.

Viên Mục Dã thấy vậy lập tức đi theo ra ngoài, cậu thấy người đàn ông đó đi vào phòng bếp, không ngờ chỉ mấy giây sau lại đổi thành Kỷ Tinh Vũ cầm dao róc xương đi ra...

Trong căn phòng lúc này trở nên vô cùng quái lạ, dường như hai thời không đang không ngừng đổi chỗ, Viên Mục Dã liên tục thấy Kỷ Tinh Vũ và người đàn ông đó chồng vào nhau, bọn họ đều có hai mắt đỏ bừng, gươm dao đi về phía phòng ngủ của cha mẹ Kỷ Tinh Vũ.

Ngay sau đó Viên Mục Dã đã nghe được trong phòng ngủ truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, đến khi cậu chạy vào thì phát hiện trên giường vậy mà có bốn người đang nằm, nhưng do thời không khác biệt cho nên hình ảnh của họ chồng lên nhau.

Đầu tiên Kỷ Tinh Vũ giết người cha nằm bên phải, người đàn ông trung niên đáng thương đó còn đang trong giấc mơ thì bị con ruột đâm chết. Mẹ của cậu ta bị tiếng động bên cạnh làm giật mình tỉnh dậy, đầu tiên bà ta chất vấn con mình đang làm gì, nhưng khi bà ta thấy chồng mình nằm chết bên cạnh thì trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Trùng hợp chính là, người đàn ông bảy năm trước cũng giết người vợ đang nằm bên phải trước, động tác của hai người bọn họ sau bảy năm lại chồng vào nhau một cách hoàn mỹ...

Nhìn thấy cảnh này, Viên Mục Dã thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ đây chính là “Quý nhập” sao? Một cái từ trường tư duy còn sót lại ở nơi này, vậy mà có thể mạnh mẽ đến mức ảnh hưởng và điều khiển người ở đây? Nhưng tại sao người bị ảnh hưởng lại là Kỷ Tinh Vũ mà không phải là cha mẹ cậu ta?

Khi tất cả đã bình tĩnh lại, Viên Mục Dã quay người đi ra khỏi nhà họ Kỷ, Từ Lệ thấy sắc mặt Viên Mục Dã âm trầm thì vội vàng hỏi: “Sao rồi? Có phát hiện manh mối gì không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Tôi muốn xem hồ sơ vụ án bảy năm trước...”

“Giữa hai vụ án này có liên quan gì với nhau sao?” Từ Lệ hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Giờ chưa nói rõ được, nhưng nhất định phải để pháp y Diệp nhìn thử báo cáo kiểm tra thi thể người bị hại của hai vụ án này...”

Từ Lệ chẳng hiểu gì, thế là ban đêm anh ta đưa cậu về trong cục, đồng thời còn gọi Diệp Dĩ Nguy đã tan làm từ lâu đến. Sau khi ba người cùng ngồi xem hồ sơ vụ thảm án giết cả nhà xong, Viên Mục Dã cau mày hỏi Diệp Dĩ Nguy: “Anh có nhìn ra vấn đề gì không?”

Diệp Dĩ Nguy để hai bản báo cáo xuống, sau đó buồn bực nói: “Trên đời này sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy?”

Từ Lệ nghi ngờ hỏi: “Trùng hợp cái gì?”

Diệp Dĩ Nguy chỉ vào ảnh chụp trong hai bản cáo cáo kiểm tra thi thể: “Mọi người nhìn vào đây, miệng vết thương của hai người bị hại này bất kể là vị trí hay chiều sâu đều giống nhau như đúc, nhưng bọn họ lại là người bị hại của hai vụ án, hơn nữa hai vụ án còn cách nhau bảy năm.”

Từ Lệ nghe xong giật mình: “Không thể nào, đây nhất định là trùng hợp...”

Diệp Dĩ Nguy gật đầu: “Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu chỉ có một cái này trùng hợp thì không nói làm gì, nhưng hai người chết còn lại trong vụ án cũng có vết dao giống nhau đến mức kinh ngạc. Nếu không phải hai người bị hại có một là người lớn còn một là trẻ em, vậy thì chắc chắn sẽ giống nhau như đúc...”

Từ Lệ lúc này không dám tin mà cầm hai phần báo cáo lên so sánh, đúng là giống nhau như đúc. Anh ta kinh ngạc nói: “Cùng một địa điểm phát sinh vụ án, cũng là giết người thân, cách ra tay giống hệt... Tiểu Viên, cậu đừng nói với tôi đây là sự kiện linh dị đấy nhé.”

Viên Mục Dã vừa cười vừa trả lời: “Đương nhiên không phải sự kiện linh dị, chỉ là sáng mai tôi muốn gặp Kỷ Tinh Vũ để hỏi cậu ta vài vấn đề.”

“Cậu muốn hỏi cái gì? Những gì cần hỏi thì chúng tôi đã hỏi hết rồi, tên nhóc này cả quá trình đều ngây người, chẳng hỏi được gì cả...” Từ Lệ bực mình.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Đó là vì mọi người không hỏi đúng trọng tâm! Tôi nghĩ rằng tên nhóc đó hơi có vấn đề...”

Từ Lệ liếc mắt nhìn Viên Mục Dã: “Chẳng lẽ cậu muốn biến cậu ta thành người bị bệnh tâm thần à! Sau đó sẽ không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật?”

Viên Mục Dã vừa muốn trả lời, bỗng Diệp Dĩ Ngụy ở bên cạnh nói bằng giọng không vui: “Đội trưởng Từ, không thể nói như vậy được, Viên Mục Dã đâu phải loại người đó! Hơn nữa, nếu thằng nhóc đấy thật sự bị bệnh thì sao?”

Từ Lệ nghe vậy thì sững sờ, anh ta nói như vậy với Viên Mục Dã chẳng qua chỉ để đùa giỡn, nhưng không ngờ pháp y Diệp lại tưởng thật, trong lòng Từ Lệ hơi buồn bực, từ lúc nào mà Viên Mục Dã và pháp y Diệp lại thân thiết như vậy?

Viên Mục Dã thấy vậy thì vội hòa giải: “Có phải hay không ngày mai tìm chuyên gia tâm thần sẽ biết ngay mà, mặc dù tôi chỉ gặp tên nhóc đó hai lần, nhưng có thể cảm thấy nội tâm của cậu ta vô cùng kìm nén, có lúc cảm thấy như bị tự kỷ, mà người thích kìm nén bản thân thì khi bộc phát lại càng kinh người.”

Lúc trở về Từ Lệ nói muốn đưa Viên Mục Dã về, nhưng Diệp Dĩ Ngụy lại nói mình cũng tiện đường, Từ Lệ bèn cười bảo: “Vậy được rồi... Đúng lúc bên tôi có việc phải làm thêm giờ, có gì ngày mai gặp rồi tính.”

Sau khi xe chạy được một đoạn, Viên Mục Dã cười và nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Kẻ bị tình nghi của vụ án này là một người

bạn thân từ nhỏ của em trai tôi, mặc cho sự thật là gì thì tôi vẫn phải giúp thằng bé tra ra mới được.”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Tôi nghe Từ Lệ nói rồi, nhưng mà...”

Diệp Dĩ Ngụy nói đến đây thì cố ý dừng lại một chút.

Viên Mục Dã vội hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy quay đầu nói với vẻ nghiêm túc: “Vì sao lại không nhờ tôi giúp?”

Viên Mục Dã bị anh ta hỏi mà hơi sững ra, trong nhất thời không kịp phản ứng: “A! Tôi... Tôi quên mất.”

Diệp Dĩ Ngụy nghe thấy Viên Mục Dã trả lời rất qua loa, thế là hơi tức giận nói: “Cậu cảm thấy pháp y không có nhiều quyền lực bằng đội trưởng cảnh sát hình sự à?”

Viên Mục Dã thấy pháp y Diệp thật sự tức giận, vội giải thích: “Tôi nhờ Từ Lệ giúp là vì anh ta nợ tôi khá nhiều, trước đây tôi đã giúp anh ta nhiều lần, bây giờ khó mà có được cơ hội để anh ta giúp lại, đương nhiên là tôi muốn anh ta trả ân tình này rồi. Hơn nữa, nếu gặp được vấn đề chuyên môn thì chắc chắn sẽ tìm anh mà! Không phải tối hôm nay tôi đã mời pháp y Diệp đến sao?”

Sau khi nghe Viên Mục Dã giải thích một tràng, sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy mới dễ nhìn hơn một chút, nhưng ngoài miệng anh ta vẫn lạnh lùng nói: “Cậu tìm tôi hả? Không phải Từ Lệ gọi tôi à? Hay là cậu cảm thấy nợ ân tình Từ Lệ dễ trả, còn nợ tôi thì không?”

Chương 135: Người mang vận đen

Viên Mục Dã không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại bực mình vì chút chuyện nhỏ này, đành kiên trì nói: “Dĩ nhiên không phải, tôi và Từ Lệ chỉ là có qua có lại, làm sao có thể so sánh với giao tình giữa hai chúng ta được?”

Không khí trong xe trong nhất thời hơi xấu hổ, mặc dù Viên Mục Dã giải thích nhiều như vậy, nhưng sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy từ đầu đến cuối vẫn không hề tươi tỉnh. Đến tận lúc tới cửa nhà Viên Mục Dã, Diệp Dĩ Ngụy mới thở dài nói: “Người như tôi trông tính cách có vẻ hiền lành, giống như quan hệ với ai cũng không tồi... Nhưng bạn bè hợp nhau lại chẳng được vài người, vừa rồi là do tôi chuyện bé xé ra to, cậu đừng để trong lòng.”

Viên Mục Dã cảm giác tối hôm nay Diệp Dĩ Ngụy dường như hơi khác lạ, nhưng cụ thể lạ ở chỗ nào thì cậu cũng không nhìn ra được. Nhưng Viên Mục Dã tin mấy lời vừa rồi của Diệp Dĩ Ngụy, bởi vì cậu đã sớm nhận ra lòng dạ Diệp Dĩ Ngụy rất sâu chứ không hề dễ nói chuyện như vẻ bề ngoài.

Không biết vì sao mà Diệp Dĩ Ngụy luôn cố gắng che giấu tính cách thật của mình... Nhưng ai mà không phải như vậy chứ, thời buổi bây giờ đâu còn nhiều người treo tâm sự ngay trên mặt, bản thân Viên Mục Dã chẳng phải cũng là một người thích ngụy trang mình sao?

Nghĩ như vậy, Viên Mục Dã vừa cười vừa nói: “Chuyện hôm nay là tôi không tốt, sau này có việc gì nhất định sẽ tìm anh thương lượng trước tiên. Sau khi anh về còn việc gì không? Hay là vào trong nhà ngồi một lúc?”

Diệp Dĩ Ngụy rõ ràng hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn tắt máy và đi theo Viên Mục Dã vào nhà. Kim Bảo đã lâu không thấy

Diệp Dĩ Ngụy, nó cực kỳ nhiệt tình nhào tới và dúi vào người anh ta khiến bộ vest của Diệp Dĩ Ngụy dính đầy lông chó.

Viên Mục Dã bắt đầu lắc đầu, cậu nói: “Anh ngồi trước đi, lát nữa khi anh về tôi sẽ phủi sạch cho anh...” Sau khi nói xong, Viên Mục Dã đi pha cho Diệp Dĩ Ngụy một tách cà phê hòa tan.

Diệp Dĩ Ngụy nhận cốc cà phê xong thì ngẩng đầu nhìn Viên Mục Dã, anh ta hỏi: “Cậu thấy thế nào về vụ án của Kỷ Tinh Vũ? Cậu thật sự cảm thấy tinh thần của cậu nhóc đó có vấn đề à?”

Viên Mục Dã ngồi trên ghế sofa bên cạnh, bỗng cậu hỏi: “Anh có tin có ma quỷ không?”

Diệp Dĩ Ngụy không ngờ Viên Mục Dã lại đột nhiên hỏi mình vấn đề này, anh ta suy nghĩ rồi bật cười: “Hỏi một pháp y có tin trên đời này có ma không! Cậu nghiêm túc chứ?”

Viên Mục Dã cũng tự mình cảm thấy hơi buồn cười, bởi vì nếu đến cả Diệp Dĩ Ngụy cũng tin là có ma quỷ, vậy anh ta còn làm pháp y thế nào được? Chắc chắn đã bị ma quỷ dọa chết ngất rồi!

“Nói một chút ý kiến của anh về vụ án này đi?” Viên Mục Dã hỏi ngược lại.

Lần này Diệp Dĩ Ngụy trả lời rất thẳng thắn: “Theo góc độ chuyên môn của pháp y, nạn nhân chỉ có thể là do Kỷ Tinh Vũ giết, nhưng lúc đó cậu ta có trạng thái tinh thần thế nào... Tôi cũng không nói được.”

Viên Mục Dã gật: “Anh đã từng nghe nói đến từ trường tư duy chưa?”

Diệp Dĩ Ngụy mờ mịt lắc đầu, chờ Viên Mục Dã giải thích kỹ hơn.

Viên Mục Dã thở dài một tiếng: “Đây là một bí mật của tôi, từ bé đến lớn ngoại trừ một số người đặc biệt ra thì tôi không nói với bất kỳ ai...”

Diệp Dĩ Ngụy nghe vậy thì mặt mày biến sắc: “Chẳng lẽ truyền thuyết đều là thật, cậu thật sự có thể nhìn thấy ma quỷ à?”

Viên Mục Dã thấy Diệp Dĩ Ngụy có vẻ giật mình thì không nhin được mà cười phá lên: “Sao thế? Anh không tin trên đời có ma quỷ mà?”

Trong ánh mắt Diệp Dĩ Ngụy thoáng xuất hiện sự hoang mang ngần ngại, anh ta nghi hoặc nhìn Viên Mục Dã: “Nhưng tôi tin cậu, cho nên nếu cậu nói trên đời này có ma quỷ, vậy thì tôi sẽ phải xem kĩ lại thế giới quan của mình một lần nữa.

Viên Mục Dã vội vàng khua tay: “Đừng đừng đừng, chuyên gia pháp y Diệp, ngài tuyệt đối đừng xem lại thế giới quan của bản thân, quan điểm của tôi cũng giống ngài, trên đời này không có quỷ thần...”

“Nói cách khác là cái từ trường tư duy mà cậu vừa nói có thể giải thích ma quỷ từ góc độ khoa học?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Viên Mục Dã nói bí mật của mình cho một người bạn, nếu như là trước đây cậu tuyệt đối sẽ không làm như vậy... Cũng có thể là do Diệp Dĩ Ngụy là pháp y, một người nguyện ý tin vào khoa học chắc sẽ dễ hiểu loại dị năng này của Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã nhìn Diệp Dĩ Ngụy rồi nghiêm túc nói: “Tôi khi còn bé là một đứa trẻ khác lạ, người trong nhà không thích tôi vì bọn họ cảm thấy tôi có thể nhìn thấy ma. Lúc đó vì còn quá nhỏ nên tôi không thể làm rõ được cái mình nhìn thấy có phải ma quỷ không, nhưng tôi biết chắc chắn những người tôi thấy đều đã chết...”

Diệp Dĩ Ngụy trầm giọng hỏi: “Sau đó thì sao? Người nhà của cậu vẫn luôn cho rằng như vậy à?”

“Sau đó người nhà của tôi vì một số nguyên nhân mà lần lượt qua đời, từ đó tôi hoàn toàn biến thành một người mang vận đen. Cũng may lúc bé tôi đã gặp một chuyên gia về phương diện này, ông ấy đã giải thích cho tôi biết về từ trường tư duy, đồng thời cũng nói cho tôi biết mình không phải người mang điềm xấu, mà là có thêm một loại dị năng so với người khác, đó chính là có thể đọc được từ trường tư duy của một số người để lại tại nơi họ đã chết.” Viên Mục Dã bình tĩnh nói.

Kể ra cũng lạ, những chuyện cũ năm xưa có thể nói là bóng ma cả đời của Viên Mục Dã, cậu chưa từng chủ động nói với

ai về chuyện này, nhưng sau nhiều năm giờ kể lại với Diệp Dĩ Ngụy, cậu lại có cảm giác như đang kể chuyện cũ của người khác vậy.

Diệp Dĩ Ngụy nghe đến đó thì nói với vẻ may mắn: “Cũng may cậu gặp được người chuyên gia đó...”

Viên Mục Dã gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, may mà tôi gặp được ông Lâm, sự xuất hiện của ông ấy đã thay đổi cuộc đời tôi, mặc dù duyên phận giữa hai chúng tôi rất nhạt nhưng lại đủ giúp tôi thay đổi cả một đời. Chỉ tiếc là mặc dù tôi biết mình khác với người bình thường, nhưng lại không hiểu rõ sức mạnh thật sự của từ trường tư duy... Cũng chỉ hiểu một cách đơn giản khi coi nó là một loại sóng điện não, nó giống như một băng nhạc ghi chép và phát hình ký ức của người khác, còn cái gọi là ma quỷ mà tôi gặp chẳng qua là trong một số hoàn cảnh đặc biệt thì đọc được từ trường tư duy của người chết lưu lại ở hiện trường, nhìn thấy chuyện xảy ra trước khi chết của họ.”

Diệp Dĩ Ngụy nghe xong sắc mặt hơi cứng lại, sau một lúc sững sờ mới nói: “Cho nên cậu có thể nhìn thấy quá trình phạm tội của kẻ tình nghi tại hiện trường vụ án?”

Viên Mục Dã cười: “Cũng có thể hiểu như vậy, nhưng cũng không phải là tuyệt đối... Bởi vì trong đó sẽ chịu ảnh hưởng bởi rất nhiều yếu tố, cho nên không phải hiện trường vụ án nào tôi cũng có thể đọc được.”

“Vụ vụ án của Kỷ Tinh Vũ thì sao?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi dò.

Viên Mục Dã ngồi dựa vào ghế sofa rồi thở dài: “Đúng là tôi đã thấy Kỷ Tinh Vũ giết cha mẹ cậu ta ở hiện trường, nhưng nơi đó cũng phát sinh một vụ thảm án tương tự vào bảy năm trước, chính là báo cáo kiểm tra thi thể của một vụ án khác mà vừa nãy anh đã xem.”

Chương 136: Vụ án chắc như đinh đóng cột

Diệp Dĩ Ngụy không hiểu: “Hai vụ án có khá nhiều chỗ giống nhau, điều đáng nghi nhất là miệng vết thương trên thi thể, bởi vì dù là cùng một người hành hung cũng chưa chắc làm được giống nhau như đúc, chưa nói đến hai người này không hề liên quan...”

Nói đến đây Diệp Dĩ Ngụy hơi dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp: “Cho nên ý của cậu muốn nói là, sở dĩ Kỷ Tinh Vũ giết cha mẹ là do có liên quan với từ trường tư duy?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Trước đây tôi đã từng nghe ông Lâm nói, từ trường tư duy sẽ lưu lại tại một số hoàn cảnh đặc thù, là năng lượng cuối cùng do người trước khi chết thả ra... Nhưng loại năng lượng này không phải tồn tại vĩnh viễn, nó sẽ bị ảnh hưởng bởi từ trường tư duy của người sống, cũng sẽ bị bao bọc bởi từ trường tư duy của những người chết sau đó. Nhưng hoàn cảnh này nếu bỏ trống một thời gian dài mà không có từ trường tư duy nào bổ sung, vậy từ trường tư duy còn sót lại sẽ đạt tới chỉ số cao nhất, mà loại từ trường tư duy đó rất có thể sẽ ảnh hưởng đến người sống xuất hiện ở đây sau này. Nó sẽ ám chỉ hoặc hướng dẫn bọn họ đi làm một số chuyện đã từng phát sinh ở nơi đây, cũng chính là phục chế ký ức của người đã chết. Nếu như ký ức này chỉ là một ít chuyện vụn vặt thì sẽ không ảnh hưởng gì mấy, nhưng Kỷ Tinh Vũ lại lặp lại thảm án giết cả nhà trong căn phòng đó vào bảy năm trước.”

Diệp Dĩ Ngụy lần đầu nghe được những lý luận này nên anh ta cần một chút thời gian để tiêu hóa, Diệp Dĩ Ngụy suy tư một lúc rồi mới hỏi: “Nhưng tại sao người bị ảnh hưởng là Kỷ Tinh Vũ mà không phải cha mẹ của cậu ta?”

Viên Mục Dã nói bằng giọng bất đắc dĩ: “Trước đó tôi cũng đã nói, thật ra tôi không hiểu nhiều về từ trường tư duy, cho nên tôi cũng không rõ vì sao người bị ảnh hưởng chỉ là một mình

Kỷ Tinh Vũ, nhưng tôi đoán nó có liên quan rất lớn với sức mạnh ý chí của mỗi người... Trong ba người nhà họ Kỷ, Kỷ Tinh Vũ đang trong thời kỳ có sức mạnh ý chí khá yếu, tinh thần sa sút trong một thời gian dài cộng thêm áp lực thi cử đã khiến cậu ta không thể thờ nổi, vì thế nếu đúng vào lúc này cậu ta lại ở trong một chỗ có năng lượng xấu, hai bên tác dụng lẫn nhau, cuối cùng dẫn đến bị kích phát sinh.”

Diệp Dĩ Ngụy uống một ngụm cà phê: “Cho nên ngày mai cậu muốn gặp Kỷ Tinh Vũ vì muốn xác nhận điều này?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng, nếu một người sống lâu dài trong hoàn cảnh như vậy, thì không thể có chuyện cậu ta chẳng có một chút phản ứng nào, chẳng qua là do trạng thái lúc đó của cậu ta không tốt nên không ý thức được hành vi của mình có vấn đề gì.”

“Còn có ai biết năng lực đặc thù này của cậu không?” Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên đổi đề tài.

Viên Mục Dã còn đang suy nghĩ về vụ án Kỷ Tinh Vũ, nên trong nhất thời chưa kịp phản ứng, cậu ngạc nhiên một lúc mới trả lời: “Bây giờ ngoại trừ tiến sĩ Lâm và vài đồng nghiệp ở số 54 ra... Cũng chỉ có anh.”

Diệp Dĩ Ngụy nghe Viên Mục Dã nói như vậy thì có vẻ rất vui, anh ta đặt cà phê lên bàn và nói: “Được rồi, tôi đã biết... Cũng không còn sớm nữa, tôi về trước đây! Ngày mai sau khi cậu đến cục thì hãy nhắn tin cho tôi, tôi muốn xem xem có phải Kỷ Tinh Vũ bị cái từ trường gì gì đó ảnh hưởng không.”

Sau khi tiễn Diệp Dĩ Ngụy, Viên Mục Dã gọi điện cho Hoắc Nhiễm và nói qua manh mối hôm nay điều tra được.

Hoắc Nhiễm nghe xong thì im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Nói cách khác thì Tiểu Vũ vẫn đã giết cha mẹ của cậu ấy... Điều này không thể nào thay đổi được.”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cậu, nhưng có một số việc đã xảy ra thì bất kể chúng ta làm cái gì cũng không thể thay đổi được kết cục cuối cùng. Ngày mai tôi sẽ đi gặp Kỷ Tinh Vũ, cậu có lời gì muốn tôi nhắn với cậu ta không?”

Hoắc Nhiễm lại im lặng, đến lúc Viên Mục Dĩ nghi ngờ không biết cậu ta có còn ở đầu bên kia không thì nghe thấy Hoắc Nhiễm buồn bã nói: “Anh, anh nói thật cho em biết, Tiểu Vũ... sẽ bị phán tử hình sao?”

Trong nhất thời Viên Mục Dĩ không biết phải trả lời thế nào, nhưng nghe giọng của tên nhóc này thì chắc chắn vừa rồi cậu ta đang khóc, Viên Mục Dĩ bèn an ủi: “Cậu đừng suy nghĩ nhiều, tôi cam đoan sẽ giúp cậu ta tranh thủ được một kết quả tương đối lý tưởng.”

Sau khi đập máy, Viên Mục Dĩ hơi buồn bực day day trán, bình thường cậu sẽ không hứa hẹn lung tung, nhưng vừa rồi Viên Mục Dĩ lại hứa với Hoắc Nhiễm một điều mà chính bản thân cậu cũng chẳng biết có làm được không.

Đừng thấy Hoắc Nhiễm bình thường khá lạnh lùng, không để ý đến chuyện gì cả, nhưng trên thực tế cậu ta là một thanh niên có lòng dạ mềm yếu. Kỷ Tinh Vũ chính là tình bạn đẹp nhất trong tuổi thơ của Hoắc Nhiễm, cho nên Viên Mục Dĩ không đành lòng nhìn cậu nhóc này phải thất vọng.

Sáng hôm sau, khi Viên Mục Dĩ đi tới cục, Từ Lệ đang chuẩn bị thăm vấn Kỷ Tinh Vũ, cậu tìm một vòng mà không thấy Diệp Dĩ Ngụy, nên đành phải lấy điện thoại ra nhắn cho anh ta: “Tôi đến rồi...”

Lúc này Từ Lệ đi tới nói với Viên Mục Dĩ: “Trạng thái Kỷ Tinh Vũ không tốt lắm, hôm qua lúc thăm vấn cậu ta chẳng nói một câu nào. Thật ra vụ án này bất kể có điều tra thế nào thì kết quả đều đã chắc như đinh đóng cột, tuyệt đối không thể lật ngược được việc Kỷ Tinh Vũ giết người.

Viên Mục Dĩ đút hai tay vào túi, cậu quan sát Kỷ Tinh Vũ xuyên qua kính thủy tinh trong phòng thăm vấn, sau đó cậu nói nhỏ với Từ Lệ: “Mặc dù nói như vậy, nhưng các anh cũng đâu thể kết án khi chưa có khẩu cung chứ! Để tôi thử nói chuyện với cậu ta, cố gắng có được một kết cục mà tất cả đều vui vẻ.”

“Tất cả đều vui vẻ? Không có khả năng, chỉ cần Kỷ Tinh Vũ nhận tội, vậy thì xác định không phải chung thân cũng là tử hình... Năm nay cậu ta mới 23 tuổi, ở đâu ra mà tất cả đều vui vẻ hả?” Từ Lệ quệt miệng hỏi.

Chẳng nhẽ Viên Mục Dã không biết những gì mà Từ Lệ nói? Nhưng cậu đã đồng ý với Hoắc Nhiễm, nên vẫn phải thử xem sao, thế là Viên Mục Dã cười và nói với Từ Lệ: “Không thử thì làm sao biết được? Đi thôi, đi vào cùng tôi nói chuyện với tên nhóc Kỷ Tinh Vũ kia.”

Đúng lúc này Diệp Dĩ Nguy đẩy cửa bước vào, hai người nhìn nhau gật đầu một cái, sau đó Viên Mục Dã đi theo Từ Lệ vào phòng thẩm vấn...

Giống như Từ Lệ đã nói, trạng thái của Kỷ Tinh Vũ hơi kỳ quái, hai người Viên Mục Dã đi vào rồi ngồi xuống phía đối diện, mà trong thời gian này Kỷ Tinh Vũ không hề có một tí phản ứng nào, từ đầu đến cuối đều cúi đầu im lặng.

Từ Lệ thấy vậy đang muốn lên tiếng thì lại bị Viên Mục Dã dùng ánh mắt cản lại, cậu ra hiệu cho anh ta đừng lên tiếng, hãy để mình hỏi trước... Từ Lệ nhận được ám hiệu bèn nhún vai rồi làm động tác “Xin mời”.

Trước đây khi còn làm cảnh sát, Viên Mục Dã cũng là người có kỹ năng thẩm vấn tội phạm rất tốt, phạm nhân có xảo trá thế nào nhưng khi qua tay cậu là khai hết. Nhưng Viên Mục Dã biết Kỷ Tinh Vũ ở trước mặt này không giống thế, cậu không thể dùng cách thức cũ, hơn nữa thân phận hiện giờ của cậu cũng đã khác cho nên Viên Mục Dã nhất định phải đổi cách nói chuyện mới được.

Chương 137: Người lạ trong nhà

“Tiểu Nhiễm nhờ tôi chuyển lời cho cậu...” Viên Mục Dã cố ý chỉ nói một nửa.

Quả nhiên, Viên Mục Dã vừa nói lời này, Kỷ Tinh Vũ cuối cùng cũng có phản ứng, cậu ta từ từ ngẩng đầu nhìn về phía Viên Mục Dã và chờ cậu nói nốt nửa câu còn lại.

Viên Mục Dã hiểu ý cười một tiếng, sau đó nói tiếp: “Cậu ấy rất lo lắng cho cậu...”

Kỷ Tinh Vũ nghe xong thì dùng hai tay che mặt rồi nói: “Anh giúp tôi nói với cậu ấy một câu xin lỗi, lúc đó tôi không nên gọi cậu ấy tới.”

“Không cần đâu, bởi vì dù lúc đó cậu không nói với cậu ấy, chờ đến tương lai vào một ngày nào đó cậu ấy biết tình huống của cậu thì cũng sẽ lo lắng khó chịu mà thôi.” Viên Mục Dã nói thật.

Nghe xong, Kỷ Tinh Vũ gật nhẹ đầu, sau đó đột nhiên nghĩ đến điều gì mà hỏi: “Anh, không phải anh là đồng nghiệp của Hoắc Nhiễm à? Tại sao anh lại đi cùng với bọn họ...”

“Tôi không phải cảnh sát, là Hoắc Nhiễm bảo tôi đến giúp cậu... Nếu như cậu tin Hoắc Nhiễm, vậy phải nói thật cho tôi biết.” Giọng Viên Mục Dã trầm xuống.

Kỷ Tinh Vũ gật đầu: “Được, anh hỏi đi...”

“Trước tiên cậu hãy nói một chút về giấc mơ đó?” Viên Mục Dã mở đầu bằng câu hỏi này.

Kỷ Tinh Vũ nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy thì cơ thể run lên rồi hỏi: “Anh nói giấc mơ đó? Nhưng tôi sợ nói ra anh sẽ không tin tưởng...”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Cậu không nói thì sao mà biết được? Chỉ cần cậu nói đều là sự thật, tôi nhất định sẽ tin cậu.”

Lúc này Kỷ Tinh Vũ dùng sức xoa xoa ngón tay của mình, giống như đang suy nghĩ xem Viên Mục Dĩ nói thật hay giả, Viên Mục Dĩ cũng không giục giã mà chỉ nhẹ nhàng dẫn dắt: “Hoặc là cậu có thể nói cho tôi biết, giấc mơ này của cậu đã kéo dài bao lâu?”

Kỷ Tinh Vũ bỗng ngẩng đầu lên: “Tại sao anh lại biết tôi luôn mơ cùng một giấc mơ?”

Viên Mục Dĩ thấy có sự kỳ quái, bèn tiếp tục rèn sắt khi còn nóng: “Tôi đã nói là cậu có thể tin tưởng tôi, bởi vì bây giờ chỉ có tôi mới có thể giúp được cậu...”

Sau đó Kỷ Tinh Vũ kể lại một số chuyện kỳ quái xảy ra trong nửa năm khi cậu ta chuyển vào căn phòng đó cho Viên Mục Dĩ nghe... Hóa ra vào nửa năm trước, gia đình Kỷ Tinh Vũ vì cha cậu ta đột nhiên bị thương nên không thể ra ngoài làm việc, thu nhập trong nhà bỗng nhiên giảm bớt, vì thế khi căn nhà cũ đến hạn, bọn họ đã thuê căn nhà có giá cả khá hợp lý này.

Lúc mới chuyển vào, tất cả đều bình thường, mẹ của cậu ta còn nghĩ mình vớ được món hời rồi, cùng căn phòng như vậy mà rẻ hơn hàng xóm bên cạnh đến ba mươi phần trăm. Nhưng vào ở không được bao lâu, Kỷ Tinh Vũ luôn phải ở nhà ôn tập đã phát hiện ra vấn đề...

Theo lý thuyết thì căn phòng này mặc dù đồ đạc khá cũ, nhưng tường lại vô cùng sạch sẽ, vị trí mấy cửa sổ cũng tốt, đáng lẽ phải rất sáng mới đúng.

Nhưng không biết tại vì sao mà Kỷ Tinh Vũ luôn có cảm giác trong phòng rất âm u, cứ như ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ cứ chiếu vào là biến mất luôn vậy. Ban đầu cậu ta còn cảm thấy chắc do căn nhà này quá cũ, cho nên mới luôn có cảm giác âm u, nhưng một thời gian sau cậu ta đã phát hiện ra vấn đề ở đây không chỉ đơn giản là như vậy.

Kỷ Tinh Vũ nhớ có một lần mình đang ôn bài trong phòng thì đột nhiên nghe thấy tiếng tranh luận bên phòng ngủ của cha mẹ, dường như họ đang cãi nhau vì vấn đề gì đó.

Nhưng lúc đó trong nhà chỉ có hai cha con Kỷ Tinh Vũ, mẹ của cậu ta đã đi làm thuê ở quán cơm từ sớm, còn cha cậu ta lúc này chắc chắn đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ... Nhưng nếu mẹ của Kỷ Tinh Vũ không ở nhà thì người phụ nữ cãi nhau với cha cậu ta là ai? Chẳng lẽ mẹ về giữa chừng à.

Nghĩ tới đây, Kỷ Tinh Vũ đẩy cửa bước ra ngoài, sau khi đi tới cửa phòng ngủ và nghiêng tai lắng nghe, cậu ta phát hiện mặc dù trong đó có hai người cãi nhau, nhưng hầu như toàn là người phụ nữ nói.

Hơn nữa mặc cho Kỷ Tinh Vũ cố nghe thế nào vẫn không thể nghe rõ bọn họ đang cãi nhau vì chuyện gì... Kỷ Tinh Vũ rất hiểu tình huống trong nhà mình, mỗi lần cha mẹ cậu ta cãi nhau thì chỉ có một lý do, đó chính là chuyện thi cử của cậu ta.

Kỷ Tinh Vũ thật sự không muốn nghe bọn họ tiếp tục náo loạn nữa, thế là bất ngờ đẩy cửa phòng ra! Nhưng tất cả các tiếng cãi vã bỗng im bặt khi cậu ta mở cửa, mà cha của Kỷ Tinh Vũ lúc này đang nằm nghiêng trên giường đọc sách với cái đùi băng bó thạch cao.

Kỷ Tinh Vũ ngơ ngác, cậu ta ngạc nhiên nhìn cha mình, ông ta không ngờ Kỷ Tinh Vũ đột nhiên tiến vào nên cũng thấy lạ hỏi: “Con không ở trong phòng học bài mà chạy sang đây làm gì?”

Kỷ Tinh Vũ vâng dạ một lúc mới nói dối là mình sợ cha muốn đi vệ sinh mà không tiện, cho nên cậu ta bớt chút thời gian qua xem một tí... Cha cậu ta cũng không nghi ngờ mà chỉ xua tay: “Ở đây không cần con đâu, con mau về phòng học bài đi!”

Sau khi trở lại phòng của mình, Kỷ Tinh Vũ vẫn cảm thấy rất khó hiểu, chẳng lẽ cậu ta thật sự nghe nhầm? Không thể nào! Cậu ta đã nghe rất rõ ràng âm thanh cãi cọ vừa rồi, đó là một nam và một nữ đang cãi nhau, nhưng còn về việc nó có phải là cha mẹ của cậu ta hay không... lúc này Kỷ Tinh Vũ cũng không dám khẳng định.

Vào buổi tối mẹ cậu ta tan làm về nhà, Kỷ Tinh Vũ nói bóng nói gió hỏi xem có phải mẹ mình trở về giữa chừng không, nhưng mẹ lại trả lời là quán cơm hôm nay rất đông khách nên mẹ cậu ta vô cùng bận.

Kỷ Tinh Vũ nghe vậy thì nghĩ thầm trong lòng, chắc ban ngày mình đã nghe nhầm, hoặc là hàng xóm đang cãi nhau.

Lúc đầu Kỷ Tinh Vũ còn tưởng đây chỉ là một sự việc ngẫu nhiên, nhưng cậu ta không ngờ được là thời gian sau đó, cậu ta đều thường xuyên nghe được tiếng cãi nhau của đôi nam nữ này.

Một tháng sau, chân của cha Kỷ Tinh Vũ đã có thể đi lại, tình hình trong nhà đương nhiên không cho phép ông ta ngồi chơi, dù sao trong nhà đã có một kẻ đang ăn không ngồi rồi là Kỷ Tinh Vũ rồi.

Sau khi cha Kỷ Tinh Vũ ra ngoài làm việc, trong nhà chỉ còn lại một mình cậu ta, một số sự việc đáng sợ hơn cũng bắt đầu xuất hiện từ lúc đó...

Đúng như Hoắc Nhiễm đã nói, mẹ của Kỷ Tinh Vũ đã xếp lịch rất sát sao cho cậu ta, đến cả đi vệ sinh cũng phải hoàn thành trong thời gian quy định, mẹ cậu ta nói là có như vậy mới không lãng phí cuộc sống.

Mặc dù từ bé đến lớn Kỷ Tinh Vũ đều rất hâm mộ những đứa trẻ khác có thể muốn làm gì thì làm, không cần giống như cậu ta làm gì cũng có kế hoạch, nhưng thói quen từ bé đã khắc sâu trong lòng cậu ta... Ví dụ như sau bữa trưa cậu ta sẽ ngủ đúng mười lăm phút, đây là một thói quen bất di bất dịch.

Trưa hôm đó Kỷ Tinh Vũ gục xuống bàn chuẩn bị ngủ như mọi ngày, nhưng cậu ta vừa ngủ thì lại nghe thấy tiếng động trong phòng khách... Phản ứng đầu tiên của Kỷ Tinh Vũ là cha mẹ của cậu ta về nhà, nhưng không ngờ lúc Kỷ Tinh Vũ đẩy cửa đi ra, cậu ta lại thấy một bóng lưng xa lạ đi vào phòng bếp.

Kỷ Tinh Vũ lập tức choáng váng vì cảnh tượng này, cậu ta nhanh chóng ý thức được rằng trong nhà có kẻ trộm, thế là cậu ta nhặt chiếc gậy dùng để phơi đồ lên, sau đó từ từ đi vào bếp.

Chương 138: Tù nhân

Phòng bếp trong nhà Kỷ Tinh Vũ vô cùng chật hẹp, chỉ cần đứng ở cửa liếc mắt vào là có thể thấy toàn bộ những thứ bên trong. Vừa rồi rõ ràng Kỷ Tinh Vũ nhìn thấy một người đàn ông đi vào phòng bếp, nhưng khi cậu ta đứng ở cửa bếp thì bên trong lại chẳng có ai...

Kỷ Tinh Vũ ngạc nhiên lắm, cậu ta kiểm tra lại một lần nữa để xác định phòng bếp không có ai, sau đó cậu ta về ngồi trên ghế sofa ở phòng khách rồi cẩn thận nhớ lại cảnh tượng mình nhìn thấy lúc đi từ trong phòng ra, chẳng lẽ lúc này cậu ta chưa tỉnh ngủ nên nhìn nhầm?

Không ngờ đúng lúc này, trong phòng ngủ của cha mẹ lại truyền đến tiếng cãi cọ, Kỷ Tinh Vũ cẩn thận lắng nghe, cậu ta phát hiện lần này có thể nghe được đôi nam nữ đó cãi nhau vì chuyện gì...

Nhưng sau khi nghe rõ, trong lòng Kỷ Tinh Vũ lại sinh ra một cảm giác phiền chán, hóa ra đôi nam nữ này cãi nhau cũng giống như cha mẹ của cậu ta, đơn giản là vì con cái, vì tiền bạc.

Người phụ nữ khàn cả giọng trách người đàn ông không suy nghĩ cho hai mẹ con, người đàn ông giải thích vì mình muốn để bọn họ có một cuộc sống thoải mái nên mới bị lừa! Người phụ nữ mắng người đàn ông không có đầu óc, chẳng làm được trò trống gì, người đàn ông nói mình đã cố hết sức vì cái gia đình này.

Kỷ Tinh Vũ càng nghe càng phiền, thật sự không thể nghe tiếp được nữa, thế là cậu ta đóng sập cửa tiếp tục về ôn bài. Buổi tối lúc ăn cơm, cha mẹ vẫn hỏi cậu ta tình hình ôn bài hôm nay như thế nào?

Kỷ Tinh Vũ nghe mà trong lòng cảm thấy cực kỳ bức bối, cậu ta thật sự rất muốn nói: “Con có nói thì hai người cũng không

hiểu, hỏi cũng chẳng để làm gì!” Nhưng trên miệng vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Cũng được ạ...”

Không ngờ câu trả lời này lại làm mẹ cậu ta không hài lòng, mẹ cậu ta đập đũa bộp một cái lên bàn rồi quát: “Cái gì mà cũng được? Con có thể cố gắng hơn được không? Sau này phải học 24/24 giờ! Người khác tuổi này đã có sự nghiệp, nhưng còn con thì đến cả cao học cũng không thi đỗ!”

Kỷ Tinh Vũ bị mắng mà dờ ra như khúc gỗ, cậu ta yên lặng một lúc lâu mới sợ hãi nói: “Con cũng biết cha mẹ nuôi con rất vất vả, hay là con không thi nữa, với trình độ bây giờ cũng có thể tìm được một công việc tốt rồi... Con...”

Kỷ Tinh Vũ còn chưa nói hết câu đã bị mẹ cậu ta cắt ngang: “Con nằm mơ hả? Hiện giờ khắp nơi đều có sinh viên chưa tốt nghiệp, chen nhau đứng đầy đường rồi kia kìa! Con xem bây giờ có bao nhiêu người tốt nghiệp? Sắp nhiều bằng người vào thành phố làm công nhân rồi! Con dựa vào đâu mà vượt qua được bọn họ? Bằng đại học và bằng cao học hơn kém nhau bao nhiêu chẳng lẽ con không biết sao? Con bây giờ đến cả cao học đều không đỗ được, tiến sĩ thì càng không trông cậy! Con có biết phụ nữ bây giờ thực tế đến mức nào không? Hôm nay con gái chủ quán cơm của mẹ đi xem mắt, người ta đến cả tiến sĩ đi du học về cũng thấy không vừa mắt! Với dáng vẻ này của con thì chỉ tìm được một công việc miễn cưỡng sống tạm mà thôi, còn muốn lấy vợ sinh con ấy à? Mẹ thấy thôi quên luôn đi!”

Kỷ Tinh Vũ yên lặng nhận những lời trách móc của mẹ, từ bé tính cách của cậu ta đã mềm yếu, khi đối diện với sự tổn thương đến từ lời nói của người thân, cậu ta chỉ chọn cách im lặng...

Cuối cùng cha của Kỷ Tinh Vũ không nghe nổi nữa, dù sao Kỷ Tinh Vũ cũng là con trai, có một số lời nếu nói quá ác sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của con, thế là ông ta ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Được rồi, mau ăn cơm đi, lát nữa Tiểu Vũ còn phải ôn bài nữa đấy!”

Trong mắt mẹ Kỷ Tinh Vũ, “Ôn bài” chính là việc lớn bằng trời, bất kể chuyện gì cũng không thể chậm trễ thời gian ôn bài

của con, thế nên lúc này bà ta mới ngậm miệng không nói và cầm đũa ăn cơm.

Khi Kỷ Tinh Vũ trở về phòng sau bữa ăn, cậu ta cảm giác cả người mình chẳng còn tí sức lực nào, Kỷ Tinh Vũ không hiểu tại sao mỗi ngày của mình lại mệt mỏi đến thế! Người cậu ta hâm mộ nhất khi còn bé chính là Hoắc Nhiễm, tên nhóc đó trước giờ không cần bị giam trong nhà để học tập, vậy mà lúc thi lại có thành tích rất tốt.

Còn cậu ta thì sao, từ bé đến lớn sống như một tù nhân, không có tự do, càng không có vui vẻ... Có lẽ chờ cậu ta đỗ cao học rồi sẽ tốt lên thôi! Tối thiểu thì cha mẹ sẽ nhìn cậu ta với ánh mắt vui vẻ hơn rất nhiều chứ không phải kiêu chán ghét như bây giờ.

Sáng hôm sau, cha mẹ cậu ta đi làm từ sớm, khi nghe được tiếng đóng cửa, Kỷ Tinh Vũ mới thở phào một cái. Mặc dù khi cậu ta ở nhà một mình vẫn thành thật ôn bài, nhưng không có cha mẹ giám sát khiến cậu ta nhẹ nhàng hơn, nếu không khi Kỷ Tinh Vũ đi vệ sinh, mẹ cậu ta còn muồn đứng ở cửa tính toán thời gian nữa cơ.

Nhưng khi Kỷ Tinh Vũ vừa muồn tập trung tinh thần chuẩn bị ôn bài, thì đột nhiên cậu ta lại nghe được tiếng động vang lên trong phòng khách, thế là cậu ta xông ngay ra ngoài... Lần này Kỷ Tinh Vũ rõ ràng nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt đang đứng trong phòng khách nhà mình.

“Ông là ai?” Kỷ Tinh Vũ khẩn trương hỏi.

Nhưng người kia cứ như không nhìn thấy Kỷ Tinh Vũ vậy, ông ta có vẻ mệt mỏi ngồi trên ghế sofa ở phòng khách.

Dù sợ hãi thế nào thì Kỷ Tinh Vũ cũng là một thanh niên hai mươi tuổi, thế là cậu ta cố lấy can đảm rồi đi qua muồn đẩy người đàn ông kia ra ngoài, không ngờ Kỷ Tinh Vũ đẩy một cái lại thành vô hệt... Còn người đàn ông trước mặt đã biến mất không thấy đâu nữa!

Lúc đó Kỷ Tinh Vũ sợ đến mức ngây người, cậu ta lập tức cảm thấy mình đã gặp phải ma! Thế là Kỷ Tinh Vũ vội chạy về phòng mình và đóng cửa thật chặt. Nhưng sợ hãi khiến cậu

ta không thể tập trung tinh thần ôn bài, thế là cậu ta dứt khoát mặc áo khoác vào rồi chuẩn bị đi dạo vài vòng cho thoáng gió.

Lần trước cậu ta xuống nhà đi dạo là cách đây hơn một tháng, Kỷ Tinh Vũ cảm thấy mỗi ngày của mình còn không bằng một tù nhân, bởi vì tù nhân còn có thời gian ra ngoài trời, còn cậu ta chỉ có thể lén lút ra khỏi nhà.

Thật ra Kỷ Tinh Vũ cũng không dám đi xa, cậu ta chỉ đi một vòng xung quanh tòa nhà của mình. Nhưng thời gian hóng gió ngắn ngủi lại giúp tâm trạng Kỷ Tinh Vũ trở nên thoải mái hơn nhiều, rồi cậu ta tranh thủ lúc cha mẹ còn chưa phát hiện mà vội vàng trở về.

Không ngờ lúc Kỷ Tinh Vũ vừa mới chuẩn bị lên tầng, cậu ta lại nhìn thấy một bà lão xách một túi vật nặng đi trước mặt, thế là Kỷ Tinh Vũ chủ động đi qua và nói: “Bà ơi, để cháu xách giúp bà nhé! Nhà bà ở tầng mấy ạ!”

Bà lão thấy người thanh niên này khá tốt bụng, bèn cười bảo: “Bà ở tầng 6, phòng 603...”

Kỷ Tinh Vũ nghe xong lại phát hiện hóa ra là hàng xóm nhà mình, thế là cậu ta cầm lấy túi đồ trong tay bà lão rồi nói: “Tốt quá, cháu cũng ở tầng 6.”

Bà lão nhìn Kỷ Tinh Vũ một chút, sau đó giống như đột nhiên nhớ ra: “Cháu là Tiểu Kỷ à! Ái chà, hôm nay bà mới được nhìn thấy người thật đây!”

Kỷ Tinh Vũ hơi ngạc nhiên hỏi: “Bà biết cháu ạ?”

Bà lão cười vui vẻ, nói: “Bà biết cháu, bà thường nghe mẹ cháu nói là cháu đang ở trong nhà học tập, cháu chuẩn bị thi gì hả?”

“Cháu thi cao học ạ.” Kỷ Tinh Vũ khẽ thở dài.

Bà lão vỗ vai Kỷ Tinh Vũ: “Tiểu Kỷ à, cháu yên tâm, bà chỉ có một mình, trái tim bà không tốt nên không thể quá ồn, vì thế chắc chắn sẽ không quấy rầy việc học của cháu, cháu cứ yên tâm chuẩn bị thi thạc gì gì đó đi!”

Chương 139: Cuộc sống hoàn hảo

Bà lão nói vô tâm, nhưng lại khiến toàn thân Kỷ Tinh Vũ chấn động. Đến tận lúc bọn họ đi vào tầng sáu, Kỷ Tinh Vũ đưa bà lão về nhà xong, cậu ta vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Bà lão ở bên phải nhà Kỷ Tinh Vũ, chỉ cách phòng ngủ của cha mẹ một bức tường... Kỷ Tinh Vũ cứ tưởng rằng tiếng cãi nhau trước đó là đến từ nhà hàng xóm bên phải, nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy.

Sau khi về đến nhà, Kỷ Tinh Vũ ngơ ngác đi tới trước cửa phòng ngủ của cha mẹ, nếu như âm thanh cãi nhau trước đó không phải truyền đến từ nhà bà lão... Vậy thì chỉ có thể đến từ chính gian phòng này.

Nhưng Kỷ Tinh Vũ đã được giáo dục tiên tiến nhiều năm, bây giờ cậu ta lại biết là trong nhà “Có ma”? Điều này khiến cậu ta trong nhất thời khó mà tiếp thu được. Vài ngày sau đó, Kỷ Tinh Vũ chẳng hề có tâm trí đâu mà ôn bài, chỉ cần cha mẹ vừa đi là toàn thân cậu ta lại căng thẳng, sợ những chuyện quái lạ sẽ xuất hiện lần nữa.

Nhưng thường thì sợ điều gì sẽ gặp điều đó, trong thời gian sau đó, tiếng cãi vã trong phòng ngủ, và người đàn ông lạ mặt ở phòng khách gần như ngày nào cũng sẽ xuất hiện, thậm chí còn không đến muộn bao giờ... Thời gian kinh khủng này diễn ra một thời gian ngắn khiến Kỷ Tinh Vũ không thể chịu đựng được, thế là cậu ta muốn thương lượng với cha mẹ xem có thể chuyển nhà không?

Cha mẹ Kỷ Tinh Vũ cũng không ngờ con mình sẽ đưa ra yêu cầu này, cha cậu ta còn đỡ, ông ta còn biết hỏi lý do, nhưng Kỷ Tinh Vũ không nói ra được lý do nào hợp lý cả. Thế là cậu ta lại bị mẹ chế nhạo một trận.

Kỷ Tinh Vũ biết mình mà còn tiếp tục như vậy, thì không những chẳng có hy vọng thi cao học, mà sợ một ngày nào đó cậu ta sẽ phát điên mất, thế là Kỷ Tinh Vũ lấy hết dũng khí để xem thử rốt cuộc “con ma” trong nhà muốn làm gì?

Sáng sớm hôm sau khi cha mẹ đã đi làm, Kỷ Tinh Vũ mở toàn bộ cửa phòng trong nhà ra, sau đó cậu ta ngồi chờ một mình trong phòng khách... Chỉ một lát sau, người đàn ông đó lại xuất hiện.

Lần này Kỷ Tinh Vũ không bị dọa trốn về phòng như lần trước, cậu ta nhìn chăm chăm vào hành động của người đàn ông vì muốn xem rốt cuộc thì ông ta muốn làm gì? Người đàn ông này vẫn giống như mọi khi, sau khi vào nhà thì rất mệt mỗi ngời trên ghế sofa.

Trong lúc này Kỷ Tinh Vũ cũng thử nói chuyện với ông ta, nhưng đối phương dường như thật sự không nhìn thấy cậu ta... Sau một lúc lâu, người đàn ông đó mới đứng lên rồi đi thẳng đến phòng Kỷ Tinh Vũ.

Mấy lần trước Kỷ Tinh Vũ chưa kịp chờ đến lúc người đàn ông đó đứng lên rồi làm việc tiếp theo thì đã bị dọa phải chạy về phòng mình, nhưng hôm nay cậu ta lại ngạc nhiên phát hiện, nơi đầu tiên người đàn ông này đi tới sau khi rời khỏi phòng khách chính là phòng mình.

Bởi vì cửa phòng đã bị Kỷ Tinh Vũ mở ra từ trước, cho nên người đàn ông đó dễ dàng tiến vào, Kỷ Tinh Vũ chăm chú đi ở phía sau ông ta... Nhưng cậu ta không ngờ được là khi đi theo người đàn ông đó tiến vào trong phòng, cảnh tượng bên trong lại không phải là căn phòng quen thuộc của cậu ta.

Đó là một gian phòng làm việc đơn giản, bên trong chứa đầy những giấy khen cả to lẫn nhỏ, giấy chứng nhận bằng cấp và ảnh chụp của một gia đình ba người. Những vật này có thể nói là mục tiêu theo đuổi cả cuộc đời của Kỷ Tinh Vũ, mà người đàn ông trước mặt này lại có tất cả.

Lúc này Kỷ Tinh Vũ đã quên mất sự sợ hãi, trong lòng cậu ta chỉ toàn là những chứng chỉ và bằng cấp, cậu ta hâm mộ tất cả những gì người này có, Kỷ Tinh Vũ cảm thấy người này đã có được cuộc sống hoàn hảo mà cậu ta hằng mơ ước.

Nhưng sự thật chứng minh, cậu ta đã nghĩ sai rồi...

Người đàn ông đó buồn bã nhìn một đồng giấy tờ trên bàn, Kỷ Tinh Vũ liếc mắt nhìn thì phát hiện hóa ra đó đều là hóa đơn và giấy nợ. Người đàn ông này chắc đang gặp khủng hoảng về kinh tế khó mà giải quyết được, chính vì thế ông ta mới có vẻ sứt đầu mẻ trán.

Trong nhất thời Kỷ Tinh Vũ cảm thấy không hiểu, người đàn ông này đã có được tất cả những gì mà cậu ta mơ ước, vậy tại sao ông ta còn sống mệt mỏi như vậy? Trong lúc Kỷ Tinh Vũ nghĩ mãi mà vẫn không ra, người đàn ông kia đứng bật dậy, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng.

Cảnh kế tiếp chính là những gì mà Kỷ Tinh Vũ nhìn thấy ở lần đầu tiên gặp người đàn ông đó, cậu ta thấy ông ta bước nhanh vào phòng bếp rồi lấy một con dao róc xương, sau đó bước thẳng về phía phòng ngủ.

Nhưng Kỷ Tinh Vũ không thể ngờ được là, người đàn ông khiến cậu ta hăm mộ này sau khi đi vào phòng ngủ đã tự tay giết chết vợ con, sau đó cũng cắt cổ tự tử.

Kỷ Tinh Vũ bị cảnh tượng máu me này dọa sợ ngây người, dáng vẻ hung ác của người đàn ông, tiếng kêu thảm thiết kinh khủng của người phụ nữ, từng cảnh tượng đó đều khắc sâu vào đầu Kỷ Tinh Vũ, không thể nào xóa đi được.

Một thời gian sau đó, Kỷ Tinh Vũ bắt đầu liên tục gặp ác mộng, cậu ta mơ đi mơ lại cảnh tượng máu me kia, điều này khiến Kỷ Tinh Vũ cả ngày uể oải suy sụp, chẳng hề có một chút tinh thần nào.

Nhưng cha mẹ của Kỷ Tinh Vũ không hề phát hiện ra sự thay đổi của cậu ta, thậm chí còn cảm thấy cậu ta đang lười nhác, thế là họ lại liên tục lải nhải vào tai Kỷ Tinh Vũ những câu chỉ trích và kỳ vọng cũ rích.

Nhưng từ lâu Kỷ Tinh Vũ đã không còn nghe lọt tai những điều này, bởi vì trong lòng cậu ta biết, kể cả mình có sống theo kỳ vọng của cha mẹ thì cũng chưa chắc đã có thể thành công... Kỷ Tinh Vũ đột nhiên mất đi động lực lúc đầu, lần đầu tiên cậu ta cảm thấy cuộc sống của mình không còn bất kỳ ý nghĩa gì.

Thời gian dần trôi qua, Kỷ Tinh Vũ bắt đầu bị mất ngủ, kể cả thỉnh thoảng ngủ được thì cũng liên tục gặp ác mộng. Đáng sợ nhất là, không biết bắt đầu từ lúc nào mà Kỷ Tinh Vũ đã không thấy người đàn ông kia trong cơn ác mộng nữa, thay vào đó lại là chính cậu ta. Ban đầu là cậu ta giết chết hai mẹ con đó, đến cuối cùng trong giấc mộng cậu ta đã giơ dao giết chết cha mẹ mình.

Mỗi khi Kỷ Tinh Vũ tỉnh lại từ cơn ác mộng đó, cậu ta giống như vừa mới được vớt từ trong nước ra vậy, toàn thân cậu ta ướt đẫm mồ hôi... Trong một tháng gần nhất, Kỷ Tinh Vũ hoàn toàn không thể học được gì vào đầu, ngày nào cũng vậy, sau khi cha mẹ ra ngoài là cậu ta lại bí mật chuồn đi, rồi cả ngày lang thang ngoài đường.

Cũng trong thời gian này Kỷ Tinh Vũ đã gặp Hoắc Nhiễm, cậu ta muốn nói tình huống của mình cho Hoắc Nhiễm biết, nhưng mỗi lần định nói thì lại nuốt trở vào. Bởi vì Kỷ Tinh Vũ không biết Hoắc Nhiễm có tin tưởng những gì cậu ta nói không, nếu như cậu ấy không tin thì chỉ sợ sẽ nghĩ cậu ta bị điên mất.

Vào ngày xảy ra chuyện, Kỷ Tinh Vũ vẫn đi dạo giống như mọi ngày, kết quả khi cậu ta về nhà lại thấy mẹ mình đang đứng đợi với khuôn mặt đầy lạnh lùng...

Hóa ra ngày hôm đó quán cơm nơi mẹ cậu ta làm bị kiểm tra vệ sinh, thế nên ông chủ cho bọn họ nghỉ nửa ngày. Vậy mà khi mẹ cậu ta trở về nhà xem con mình thì lại phát hiện cậu ta không có nhà, mẹ cậu ta đã vô cùng tức giận.

Bà ta thấy Kỷ Tinh Vũ trở về thì lập tức trút xuống một loạt lời mắng chửi, những lời nói gây tổn thương đó giống như một con dao đâm vào tim Kỷ Tinh Vũ, khiến cậu ta đau đớn đến nghẹt thở.

Thế nhưng mẹ cậu ta vẫn nói liên tục không ngừng, không chịu tha cho cậu ta... Kỷ Tinh Vũ không thể chịu đựng được nữa bèn quát âm lên: “Đủ rồi! Các người tìm người khác làm con trai đi! Đời này con không thể làm hai người hài lòng đâu!”

Chương 140: Kết luận là bị hoang tưởng

Từ trước đến giờ Kỷ Tinh Vũ chưa từng nói chuyện to tiếng với mẹ như thế bao giờ, mẹ cậu ta bị giật mình một lúc lâu sau vẫn không phản ứng lại được... Cũng may đúng lúc này cha của Kỷ Tinh Vũ cũng trở về, ông ta thấy bầu không khí căng thẳng thì bèn kéo con trai vào nhà.

Tính cách Kỷ Tinh Vũ khá giống cha, nên cha cậu ta cũng hiểu được một chút nỗi khổ tâm trong lòng Kỷ Tinh Vũ. Thế là cha cậu ta tận tình khuyên: “Con à, cha biết con đang phải chịu áp lực rất lớn, nhưng thời buổi bây giờ ai mà chẳng có áp lực! Con cần kiên trì, kiên trì chờ đến lúc lấy bằng thạc sĩ, cha sẽ khuyên mẹ con để bà ấy đồng ý cho con ra ngoài làm việc.”

Kỷ Tinh Vũ nghe vậy nhăn nhó cười nói: “Cha, cả đời này cha có thấy hạnh phúc không? Mọi việc của hai người đều là đợi đến lúc con nổi bật mới thực hiện... Chẳng lẽ con chính là toàn bộ hy vọng trong cuộc sống của hai người sao?”

Cha của Kỷ Tinh Vũ nghe mà sững sờ, ông ta không ngờ có một ngày con mình lại nói ra những lời như vậy, với ông ta mà nói thì vấn đề này đã đánh trực tiếp vào linh hồn của ông ta. Kỷ Tinh Vũ thấy cha mình đột nhiên không nói gì, thế là cậu ta biết mình đã nói trúng tâm sự của cha mình.

Thật ra ở quê cũ, cha mẹ Kỷ Tinh Vũ cũng có một công việc rất tốt, cha cậu ta là nhân viên công vụ, mẹ là y tá... Nhưng bọn họ vì muốn bồi dưỡng Kỷ Tinh Vũ thành tài mà không tiếc từ bỏ công việc ở quê nhà, dẫn cậu ta ra thành phố cấp một để học.

Những năm qua, gần như là Kỷ Tinh Vũ học ở chỗ nào thì nhà bọn họ sẽ chuyển đến chỗ đó, người khác lên cấp ba, lên đại học đều muốn ở trong trường, nhưng Kỷ Tinh Vũ nhất định

phải học ngoại trú. Lúc còn bé Hoắc Nhiễm từng chế giễu Kỷ Tinh Vũ, nói cậu ta làm cái gì cũng phải về nhà hỏi mẹ!

Thật ra Kỷ Tinh Vũ cũng không muốn, chỉ là lúc đó cậu ta còn quá nhỏ nên không thể trốn thoát khỏi sự trói buộc của cha mẹ. Nhưng đợi đến lúc cậu ta thật sự lớn lên thì đã quen với loại trói buộc này.

Mặc dù Kỷ Tinh Vũ không rõ “con ma” trong nhà là ai, nhưng có một điều cậu ta lại nhìn rõ ràng, quá khứ của người đó chính là tương lai của cậu ta... Kỷ Tinh Vũ không muốn cuộc sống của mình trở thành như vậy.

Buổi tối lúc ăn cơm, bầu không khí trong nhà cực kỳ đè nén, mẹ của Kỷ Tinh Vũ luôn sầm mặt không nói câu nào, cha cậu ta vài lần muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng đều bị mẹ liếc mắt ngăn cản.

Sau khi ăn xong, Kỷ Tinh Vũ trở về phòng mình, nhưng hiện giờ cậu ta chẳng còn lòng dạ nào để học, bởi vì cậu ta cho rằng điều quan trọng nhất với mình bây giờ không phải thi cao học, mà là xem kỹ lại cuộc sống của mình.

Vào lúc hơn 9 giờ, một cơn buồn ngủ ập đến, Kỷ Tinh Vũ vốn không có lòng dạ nào học bài nên gục xuống bàn ngủ thiếp đi... Tiếp đây cậu ta lại rơi vào cơn ác mộng kia một lần nữa.

Ở trong mơ, Kỷ Tinh Vũ lại giết chết cha mẹ mình, khi cậu ta tỉnh dậy thì cảm thấy toàn thân ướt đầm mồ hôi. Kỷ Tinh Vũ nhìn thoáng qua đồng hồ, lúc này đã hơn 11 giờ!

Theo lý thuyết thì mẹ cậu ta sẽ đến đưa nước và hoa quả, đồng thời đánh thức cậu ta dậy, nhưng hôm nay hoa quả đang đặt trên bàn mà mẹ cậu ta lại không đến gọi.

Lúc đó Kỷ Tinh Vũ vẫn còn đắm chìm trong cơn ác mộng, thế nên cậu ta muốn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, vậy mà khi chuẩn bị rửa mặt thì cậu ta lại phát hiện tay mình toàn là máu...

Kỷ Tinh Vũ ngơ ngác, cậu ta không hiểu tại sao trên tay mình lại có máu? Tất cả những thứ này chẳng phải chỉ xuất hiện trong mơ thôi sao? Giờ phút này Kỷ Tinh Vũ đã không kịp quan tâm đến máu trên tay, cậu ta vội vàng chạy vào phòng

ngủ cha mẹ nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng trong giấc mơ đã xảy ra ngoài đời thật.

Kỷ Tinh Vũ nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy? Chẳng phải cậu ta chỉ đang nằm mơ thôi ư? Vậy thì tại sao cha mẹ cậu ta lại nằm đó, người đầy máu? Đến lúc cậu ta phục hồi tinh thần và xác định đây không phải là một giấc mơ, Kỷ Tinh Vũ vội vàng chạy đến cầm máu cho bọn họ, nhưng cậu ta thử vài lần và phát hiện tất cả đều đã quá muộn.

Sau đó Kỷ Tinh Vũ ngồi dưới đất và cố gắng nhớ lại giấc mơ... Trong mơ, lúc đầu dường như mẹ cậu ta bê một đĩa hoa quả đi đến rồi nói bằng giọng lạnh lùng: “Đừng suy nghĩ lung tung, chuẩn bị thi cao học cẩn thận đi, nếu như năm nay vẫn không đỗ thì sang năm thi lại! Đến tận lúc nào đỗ mới thôi!”

Mặc dù ở trong mơ, nhưng Kỷ Tinh Vũ vẫn cảm giác được một cơn tuyệt vọng cùng cực, cảnh tượng trong giấc mơ sau đó lại giống như mọi ngày... Nhưng bây giờ nghĩ lại, đêm hôm qua rất có thể không phải là mơ! Tất cả mọi chuyện trong mơ đều thật sự xảy ra.

Sau khi nghĩ ra toàn bộ mọi chuyện, Kỷ Tinh Vũ cũng không biết phải làm gì bây giờ, cậu ta muốn báo cảnh sát nhưng lại sợ mình không nói rõ ràng được, thế là cậu ta nghĩ ngay đến Hoắc Nhiễm, và sau đó Hoắc Nhiễm lại gọi điện thoại cầu cứu Viên Mục Dã.

Kỷ Tinh Vũ kể lại câu chuyện xong, Từ Lệ nghe mà có vẻ rất nghi ngờ, Viên Mục Dã đã tin bảy tám phần. Nhưng vấn đề bây giờ là lý thuyết về từ trường tư duy của Viên Mục Dã vẫn còn đang trong thời gian nghiên cứu, nó không thể trở thành lý do để phủ định việc Kỷ Tinh Vũ cố ý giết người.

Nhưng đúng là Kỷ Tinh Vũ đã bị từ trường tư duy trong căn phòng kia ảnh hưởng, từ đó cậu ta mới đi từng bước cho đến ngày hôm nay. Đương nhiên vấn đề của bản thân cậu ta cũng không hề nhỏ, kể cả bây giờ cậu ta không bị ảnh hưởng nhưng vào một ngày nào đó trong tương lai, Kỷ Tinh Vũ cũng sẽ trở nên mất kiểm soát về mặt cảm xúc vì kìm nén suy nghĩ thật của bản thân mình quá lâu.

Loại tình huống này nếu như không nghiêm trọng, chỉ cần có người thân khuyên bảo một chút là không sao, nhưng nếu tình huống vô cùng nghiêm trọng... Vậy thì rất có thể sẽ biến thành một loại bệnh về tinh thần.

Sau khi ra khỏi phòng thẩm vấn, Diệp Dĩ Nguy vẫn đang chờ ở bên ngoài, mặc dù anh ta là một pháp y nhưng dù sao cũng là bác sĩ, Viên Mục Dĩ bèn đi tới và hỏi: “Anh tin Kỷ Tinh Vũ không?”

Diệp Dĩ Nguy suy nghĩ, sau đó thở dài bảo: “Đề nghị của tôi vẫn là mời chuyên gia tâm thần đến tiến hành giám định, bởi vì có một số bệnh tật về tinh thần rất có thể là thỉnh thoảng hoặc tại một số hoàn cảnh đặc biệt, hay khi nhận sự kích thích mãnh liệt nào đó mới phát bệnh.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy...” Cậu quay ra nhìn Từ Lệ: “Không biết đội trưởng Từ có ý kiến gì không?”

Lúc này Từ Lệ bắt đầu nói: “Yên tâm, tôi sẽ cử người đi liên hệ... Cũng coi như là cho thằng nhóc đó một cơ hội! Nhưng nếu chuyên gia tâm thần nói cậu ta không có vấn đề gì, thì cho dù tôi có muốn giúp cũng không làm được gì đâu!”

Viên Mục Dĩ cười bảo: “Được, vậy cảm ơn anh Từ.”

Vào buổi chiều, mấy người Từ Lệ đã mời chuyên gia tâm thần đến, sau khi trải qua một loạt các quá trình kiểm tra rườm rà, kết quả cuối cùng là Kỷ Tinh Vũ bị bệnh trầm cảm nghiêm trọng và mắc chứng hoang tưởng.

Viên Mục Dĩ biết với trình độ khoa học bây giờ cũng chỉ có thể kết luận việc Kỷ Tinh Vũ nhìn thấy người đàn ông kia là chứng hoang tưởng.

Nhưng Viên Mục Dĩ biết rất rõ Kỷ Tinh Vũ thật sự nhìn thấy người đàn ông đó và quá trình ông ta giết chết vợ con. Thậm chí Viên Mục Dĩ còn có một suy luận càng táo bạo, đó chính là về một số phương diện rất có thể Kỷ Tinh Vũ cũng giống mình...

Chương 141: Người đàn ông của gia đình

Tiếc là Kỷ Tinh Vũ không may mắn như Viên Mục Dã, cậu ta luôn bị cha mẹ quản rất chặt, cuối cùng đã đi về hướng hủy diệt.

Sau đó Viên Mục Dã nhờ các đồng nghiệp cũ tìm sự giúp đỡ từ phía pháp luật cho Kỷ Tinh Vũ, hy vọng có thể thông qua kết quả kiểm tra tinh thần để giảm nhẹ bản án. Nhưng quá trình này rất rườm rà lại dài dòng, không phải một sớm một chiều là có kết quả.

Cho dù cuối cùng Kỷ Tinh Vũ may mắn không bị kết án, nhưng với loại bệnh nhân tâm thần cực kỳ nguy hiểm này, chắc hẳn cậu ta sẽ phải trải qua một thời gian rất dài trong viện tâm thần... Không biết điều này đối với Kỷ Tinh Vũ là hạnh phúc hay bất hạnh?

Ngay cả khi có thể vượt qua tất cả những điều này thì cảm giác tội lỗi của cậu ta đối với cha mẹ sẽ theo cậu ta suốt cả cuộc đời, đến chết mới thôi.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối năm, vào khoảng thời gian này số 54 thường rất rảnh rỗi, cho nên bọn họ đón không khí năm mới sớm hơn các đơn vị khác. Người khác nhàn rỗi còn đỡ, nhưng tiến sĩ Lâm mà rảnh thì chỉ khổ Viên Mục Dã.

Từ sau lần “Sự kiện thuốc lá” đó, tiến sĩ Lâm dường như đã tìm thấy ánh mặt trời, cồng lông gà đã bị thay bằng các loại vật phẩm quái lạ... Tóm lại đều là một số đồ vật mà Viên Mục Dã ghét. Nhưng không biết tại sao, cho đến bây giờ Viên Mục Dã mới chỉ di động được mỗi hộp thuốc lá mà thôi.

Vì khoảng thời gian này quá rảnh rỗi, nên đám người Trương Khai nhao nhao yêu cầu tiến sĩ Lâm thực hiện lời hứa bỏ tiền cho mọi người đi du lịch lúc trước. Kết quả là tiến sĩ Lâm lại

đánh thái cực, anh ta nói đó là Đoàn Phong hứa, chứ từ đầu đến cuối mình chưa hề đồng ý điều gì.

Mọi người nghe xong thì biết ngay là lần này lại bị lừa rồi, nhưng họ đều giận mà không dám nói gì...

Đoàn Phong lúc này bèn đứng ra hòa giải: “Cuối năm lão Lâm cũng hơi bận, chút tiền này còn phải để phát thưởng cho mọi người! Như vậy đi, tối hôm nay tôi mời khách! Đi đến nhà Đại Quân ăn lẩu!”

Lúc đầu mọi người đều hào hứng, không ngờ nghe được nửa câu sau thì đều “Xì” một tiếng, Viên Mục Dã đương nhiên không hề có tí hứng thú nào với việc ăn lẩu, nhưng sau khi hết giờ vẫn bị mấy người Đoàn Phong lôi đi.

Viên Mục Dã nhớ lại lúc mình vừa đến số 54 đã từng một lần đi đến nhà Đại Quân, hơn nữa lúc đó là đi cùng Hoắc Nhiễm. Tình cảnh ngày hôm đó vẫn rõ mòm một trước mắt, cho nên đây cũng là lý do cậu không muốn tới nhà của Đại Quân.

Cũng may hôm nay đông người, mà từ trường tư duy của đám người này luôn sôi động, cho nên khi Viên Mục Dã vào nhà thì không đọc được cảnh vợ Đại Quân nhảy lẩu.

Lúc này Trương Đại Quân hóa thành một người đàn ông của gia đình, anh ta đi từ trong bếp ra với một cái tạp dề hoa, nhìn thấy Viên Mục Dã tới bèn cười nói: “Viên cứ yên tâm, anh đã học cách chế viên thuốc riêng của cậu rồi, lát nữa thả vào nồi là có thể ăn thôi!”

Viên Mục Dã nghe xong bèn nhìn vào chiếc đĩa trong tay Đại Quân, quả nhiên lại là mấy viên thuốc đen sì đó, trong lòng Viên Mục Dã lập tức cảm thấy chán ghét. Từ khi bị tiêm thứ thuốc ức chế kia, Viên Mục Dã chỉ được ăn mấy thứ đen sì này, thứ duy nhất có thể thay đổi chỉ là hình dáng của chúng.

Viên Mục Dã còn đang ngây người, Đoàn Phong ở phía sau bỗng đẩy cậu một cái: “Vào ngồi đi, đang nghĩ gì thế?”

Viên Mục Dã vội lấy lại tinh thần: “Không có gì... Nhưng tôi thật sự không hề muốn ăn.”

Đoàn Phong cũng hơi đồng tình với cậu: “Tôi biết cậu bây giờ chẳng có hứng thú ăn uống gì, tôi cũng đã thảo luận với lão

Lâm về vấn đề này, anh ta cũng đang nghĩ biện pháp, cho nên câu đành phải cố chịu đựng trước vậy...”

Viên Mục Dã cười không nói gì, xem như đồng ý với Đoàn Phong. Nhưng hương vị của viên thuốc màu đen kia đúng là khó chịu được, nếu như không phải bây giờ Viên Mục Dã chỉ có thể nuốt thứ đó... Cậu thật sự chẳng muốn nhìn nó thêm một chút nào nữa.

Vào lúc ăn cơm mà Đại Quân vẫn một mình bận rộn dưới bếp, Trương Khai thấy vậy bèn bảo anh ta mau ra đây, nếu không lát nữa chắc thịt dê bị ăn sạch mất. Không ngờ Đại Quân lại thò đầu ra nói: “Mọi người ăn trước đi! Tôi nấu thịt dê cho vợ tôi đã, chờ cô ấy tan làm về là có thịt dê nóng để ăn.”

Cả đám nghe vậy đều sững ra, không khí vui vẻ trước đó bị thổi tan thành mây khói. Cuối cùng Trương Khai ho nhẹ một tiếng: “Nào nào nào, mọi người tiếp tục ăn đi! Lát nữa ăn xong thì chơi bài ma sói cho vui!”

Bị Trương Khai hét to như thế, mọi người lại tiếp tục ăn như chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ một lát sau Đại Quân đã đi ra rồi nói với vẻ xin lỗi: “Mọi người ăn trước đi, đừng chờ tôi, tôi xong ngay đây.”

Mấy người khác vẫn biểu hiện khá bình thường, dù sao bọn họ cũng không ngạc nhiên, nhưng Viên Mục Dã lại không giả vờ được, thế là cậu chỉ đành cúi đầu ăn viên thuốc đen trong bát.

Không ngờ đúng lúc này Đại Quân lại bất ngờ kéo tay Viên Mục Dã và bảo: “Này Viên, cậu chưa thấy vợ anh nhỉ! Đi nào, chỗ này có ảnh của cô ấy đấy!”

Sau khi nói xong, Đại Quân kéo luôn Viên Mục Dã đến trước ảnh chụp cô dâu rồi nói bằng giọng đặc ý: “Vợ anh xinh không?”

“Xinh... Rất hợp với anh.” Viên Mục Dã thành thật trả lời.

Đại Quân nghe vậy thì đánh nhẹ một cái vào vai Viên Mục Dã: “Thằng nhóc này thật thà quá!”

Tối hôm đó mọi người chơi đến khuya mới về, Đại Quân vẫn uống đến say mềm như mọi khi, chỉ là lần này là ở nhà mình, cho nên Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm không cần phải phí sức đưa anh ta về.

Khi đám người trở về đã chia làm hai đường, Trương Khai kéo Hoắc Nhiễm đưa Viên Mục Dã về nhà, còn Đoàn Phong và Tăng Nam Nam về thẳng số 54.

Trên đường về, Trương Khai từ trước đến nay luôn nói nhiều vậy mà lại hiếm khi im lặng. Thật ra Viên Mục Dã cũng nhận ra được, đến cả Trương Khai vào lúc này cũng cố gắng giấu đi tâm tình của mình...

“Chuyện của vợ Đại Quân... Vẫn không điều tra được gì sao?” Viên Mục Dã là người phá vỡ sự im lặng trong xe trước.

Trương Khai thở dài: “Không có bất cứ đầu mối gì, cảnh sát cũng kết luận là tự sát, mà chính chúng tôi cũng đã điều tra mọi thứ có thể, nhưng căn bản không tìm được bất kỳ một manh mối nào. Ngoại trừ...”

“Ngoại trừ Đại Quân không tin vợ mình tự sát đúng không?”

Hoắc Nhiễm gật đầu: “Thật ra không chỉ Đại Quân mà mấy người bọn em cũng không tin, nhưng lại không tìm được bằng chứng nào cả.”

Viên Mục Dã hỏi với vẻ bất đắc dĩ: “Sau đấy Đại Quân vẫn luôn như thế này à? Tình huống như vậy không ảnh hưởng đến công việc sao?”

Hoắc Nhiễm lắc đầu: “Không ảnh hưởng, nên tất cả chúng ta đành phải cùng nhau nói dối. Chuyện này là một cú sốc quá lớn đối với anh Đại Quân, nếu như anh ấy không dùng lời nói dối này để tự lừa bản thân mình... Thì em cũng không dám tưởng tượng anh ấy bây giờ sẽ thế nào. Có lẽ phải tìm được nguyên nhân cái chết thật sự của chị dâu thì lúc đó anh Đại Quân mới có thể hoàn toàn khôi phục lại bình thường.”

Viên Mục Dã nhắm mắt nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên đến nhà Đại Quân... Người đàn ông bí ẩn kia xuất hiện đủ để chứng minh, vợ của Đại Quân chết không đơn giản là tự sát.

Chương 142: Đại Quân mất tích

Nghĩ vậy Viên Mục Dã nghiêm giọng nói: “Thật ra tôi có một người bạn cũng xảy ra tình huống giống vợ của anh Đại Quân, đều tự sát trong tình huống không có lý do, nếu có cơ hội, tôi nhất định phải tìm ra chân tướng việc cô ấy tự sát.”

Trương Khai hiếm khi nghiêm túc: “Tôi đã nghe đội trưởng Đoàn nhắc đến, anh cũng vì vụ án đó mà phải từ chức đúng không?”

Viên Mục Dã khẽ thở dài: “Đúng vậy! Cho nên tôi nhất định phải cho cô ấy một câu trả lời thỏa đáng, đồng thời cũng phải cho mình một câu trả lời.”

Cảnh sát là một nghề có ý nghĩa rất quan trọng với Viên Mục Dã, nếu không phải không còn cách nào, cậu nhất định sẽ không chọn từ bỏ, cho nên dù Viên Mục Dã còn là cảnh sát hay không cậu đều muốn điều tra vụ án kia đến cùng...

Khi xe sắp đến nhà Viên Mục Dã thì điện thoại của Trương Khai đổ chuông, cậu ta nhìn lướt qua màn hình rồi bực bội nói: “Cái tên mập này, không phải ngủ rồi à? Sao tỉnh nhanh thế?”

Viên Mục Dã ngồi phía sau ngó lên xem, hóa ra là Trương Đại Quân gọi điện, cậu giục Trương Khai nghe điện, chắc là có chuyện gì đó.

Kết quả sau khi cậu ta nhận điện thoại lại nghe thấy giọng Đại Quân say rượu nắc nê trong điện thoại, nói: “Tiểu Khai Tử... Cậu, cậu còn nhớ cái bánh ga tô tiêu chảy kia mua ở đâu không? Chị dâu cậu muốn ăn, bây giờ anh đi mua...”

Trương Khai tức giận nói: “Gọi là bánh ga tô sô cô la dung nham! Cái đồ ngốc nhà anh này, lại còn gọi là tiêu chảy nữa

chứ! Anh cứ ở nhà ngủ đi, em sẽ đi mua mang đến cho chị dâu!”

Sau khi cúp điện thoại, nét mặt Trương Khai u ám, Viên Mục Dĩ tò mò hỏi: “Đi đâu mua loại bánh ga tô kia?”

Trương Khai thở dài: “Mua cái gì chứ! Tôi chỉ dụ anh ấy đi ngủ thôi. Có lẽ uống rượu vào lại nhớ đến chuyện lúc trước họ cãi nhau, cho nên mới muốn mua cái bánh kem mà anh ấy gọi là tiêu chảy đó. Đến sáng mai tỉnh rượu sẽ quên thôi.”

Hoắc Nhiễm cũng quay lại nói với Viên Mục Dĩ: “Anh, không cần lo đâu, anh Đại Quân thường xuyên như vậy, chỉ cần uống nhiều sẽ nhớ lại chuyện cãi nhau với chị dâu... Lúc đó chỉ cần chị dâu giận một chút là anh ấy sẽ đi mua bánh ga tô về dỗ chị ấy.”

Trong lòng Viên Mục Dĩ vẫn hơi lo lắng: “Chúng ta có cần quay lại xem anh ấy thế nào không? Chắc anh ấy không tự đi mua đâu nhỉ?”

Trương Khai cười nói: “Yên tâm đi... Anh nhìn xem mấy giờ rồi! Hơn nữa lúc chúng ta về anh ấy còn không đứng dậy nổi cơ mà, sao có thể đi mua bánh ga tô được? Lúc này chắc anh ấy ngủ say rồi, không cần để ý đến anh ấy đâu! Đến sáng mai nhất định sẽ không còn nhớ gì cả!”

Viên Mục Dĩ thấy Trương Khai và Hoắc Nhiễm đều nói không có chuyện gì thì cũng không nói gì nữa, dù sao bọn họ cũng quen Đại Quân lâu rồi, đương nhiên hiểu anh ta hơn cậu...

Về nhà đã thấy Kim Bảo làm bộ mặt u oán đứng ở cửa chờ, có lẽ Viên Mục Dĩ về muộn nên nó bị đói. Viên Mục Dĩ lập tức gãi gãi đầu nó: “Xin lỗi, hôm nay tụ tập với đồng nghiệp nên về trễ...”

Cậu nói xong về phòng lấy một hộp thịt bò đèn bừ, lúc này Kim Bảo mới vui vẻ ngoắc cái đuôi lên...

Sáng sớm hôm sau, sau khi dắt Kim bảo đi dạo về, Viên Mục Dĩ không đến thẳng chỗ làm, vì đêm qua trước khi về Đoàn Phong có dặn hôm nay không có việc gì, buổi sáng không cần đến đơn vị, chiều đi thẳng đến điểm hẹn.

Hiếm khi được nhàn rỗi, Viên Mục Dĩ đứng trong sân nhìn xung quanh, thầm nghĩ chẳng mấy nữa là đến Tết, cũng nên dọn dẹp nhà dần là vừa. Hôm nay vừa hay có thời gian rảnh, mình cũng không cần chờ đến hai tư tháng Chạp, trời mới biết đến lúc đó cậu còn thời gian hay không?

Nói là làm! Viên Mục Dĩ luôn là một người gọn gàng. Trước hết cậu cho Kim Bảo một đồng xương bò đủ để nó gặm trong hai tiếng rồi cho nó vào ổ nằm, để nhóc con này không đi lung tung quấy rối cậu. Sau đó cậu lấy một thùng nước và một cái giẻ lau, lau một lượt từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài nhà sáng bóng không một hạt bụi.

Ngay tại lúc Viên Mục Dĩ đang hài lòng nhìn thành quả của mình thì điện thoại trên bàn trà ngoài phòng khách đột nhiên reo lên... Cậu nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, chẳng lẽ đơn vị gọi đến giục cậu?

Viên Mục Dĩ cầm điện thoại lên quả nhiên là Trương Khai gọi điện đến, cậu thấy hơi buồn bực, không phải đã nói hôm nay được đến muộn à? Sao mới giờ này đã gọi điện thoại giục rồi?

Kết quả điện thoại vừa thông, giọng Trương Khai vang lên: “Viên, tôi đang ở đầu hẻm nhà anh, anh nhanh chạy ra đây...”

Viên Mục Dĩ thấy giọng cậu ta có vẻ vội vàng thì lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không thấy anh Đại Quân đâu!”

Nghe Trương Khai nói vậy, Viên Mục Dĩ vội vàng thay bừa một bộ quần áo rồi chạy ra khỏi cổng, sau khi lên xe thì đã thấy Hoắc Nhiễm và Đoàn Phong ngồi trong xe hết cả rồi.

Cậu nghi ngờ: “Chuyện gì thế? Không phải đêm hôm qua anh Đại Quân uống say à? Sao lại không thấy đâu?”

Trương Khai thở dài: “Tình hình cụ thể thì chưa biết rõ, Nam Nam vừa chạy sang nhà anh ấy nhưng không thấy anh ấy ở nhà!”

Hóa ra từ sau khi vợ Đại Quân chết, chỉ cần uống rượu là anh ta sẽ uống rất nhiều, tất cả mọi người đều hiểu là do tâm tình của anh ta không tốt nên mượn rượu giải sầu, vì vậy mà họ cũng chưa từng khuyên anh ta uống ít đi.

Nhưng dù anh ta uống nhiều đến thế nào, thì sáng hôm sau nhất định vẫn dồi dào sinh khí đến đơn vị làm việc, không những không đến muộn, mà giống như đêm qua chưa từng uống một giọt rượu nào vậy.

Nhưng không hiểu sáng hôm nay thế nào mà Đại Quân không đến đơn vị sớm như mọi khi. Lúc đầu mọi người cho rằng vì hôm qua Đoàn Phong nói hôm nay số 54 không có việc gì nên mọi người không cần đến sớm.

Nhưng Tăng Nam Nam suy nghĩ cẩn thận lại cảm thấy chuyện này không đúng lắm, bởi vì đêm hôm qua lúc Đoàn Phong nói câu này, bọn họ đều đã ra khỏi nhà Đại Quân, cho nên Đại Quân không thể nghe được những lời kia của Đoàn Phong mà đến muộn được.

Thế là Tăng Nam Nam gọi điện thoại cho Đại Quân, nhưng mặc dù điện thoại có đổ chuông lại không có ai nghe máy...

Tình trạng của Đại Quân rất đặc biệt, thời điểm công tác thì trông bình thường như tất cả mọi người, nhưng vừa về đến nhà sẽ như biến thành người khác, cho nên một khi anh ta xuất hiện điểm gì bất thường, mọi người đều sẽ lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra với anh ta không.

Nhưng dù sao Đại Quân cũng là người trưởng thành rồi, mà anh ta cũng chỉ đến muộn có hai tiếng so với thường ngày. Mặc dù tạm thời không liên lạc được với anh ta, nhưng cũng không có nghĩa anh ta nhất định xảy ra chuyện gì.

Nhưng Tăng Nam Nam vẫn thấy lo, nên Đoàn Phong đã đề cô ấy đi một mình đến nhà Đại Quân trước xem sao, nếu thực sự có chuyện gì thì gọi điện cho họ cũng không muộn...

Chương 143: Căn phòng trống không

Kết quả khi Tăng Nam Nam đến nơi, trong nhà Đại Quân không có ai! Mà điện thoại của Đại Quân thì vẫn đặt trên đầu giường ngủ, trên đó vẫn còn hiển thị những cuộc gọi nhỡ của mọi người...

Lúc Viên Mục Dã và mọi người chạy đến nhà Đại Quân, Tăng Nam Nam đã đứng chờ họ ở bên dưới, lúc đó sắc mặt cô ấy rất khó coi... Tình trạng của Đại Quân hai năm nay lúc tốt lúc xấu, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta chơi trò “mất tích” như thế này.

Viên Mục Dã thấy Tăng Nam Nam sốt ruột bèn lên tiếng trấn an cô: “Cô đừng vội hoảng hốt, nói cho tôi tình hình lúc cô đi vào nhà thế nào, cửa có khóa không? Trong phòng có dấu vết gì khác thường không, ví dụ như dấu vết đánh nhau chẳng hạn?”

Tăng Nam Nam vừa đi vừa nói chuyện: “Cửa vẫn khóa cẩn thận, tôi có chìa khóa nhà Đại Quân, vừa rồi tôi dùng chìa khóa vặn một vòng đã mở được cửa. Điều này chứng tỏ khi anh Đại Quân ra khỏi nhà chỉ đóng cửa lại chứ không phải dùng chìa khóa lại. Còn trong nhà thì vẫn giống như lúc chúng ta đi về hôm qua, không có gì thay đổi... Điều khác biệt duy nhất là anh Đại Quân trên giường đã biến mất.”

Nghe vậy Viên Mục Dã quay lại hỏi Trương Khai: “Hôm qua lúc anh Đại Quân gọi đến là mấy giờ?”

Trương Khai mở điện thoại di động ra kiểm tra: “Rạng sáng lúc hai giờ mười bảy phút, nói chuyện trong 36 giây...”

Sau đó bọn họ đi thang máy lên trên, vào nhà Đại Quân một lần nữa, tình hình bên trong giống như Tăng Nam Nam đã nói.

Viên Mục Dã đi vào phòng ngủ, đứng trước giường của Đại Quân suy nghĩ một chút rồi bảo: “Nói cách khác, lúc hai giờ mười bảy phút Đại Quân tỉnh dậy, sau đó anh ấy cầm điện thoại đi động gọi điện.”

Lúc này những người khác cũng đi vào, Hoắc Nhiễm cầm điện thoại của Đại Quân lên xem, theo lịch sử cuộc gọi thì cuộc gọi cuối cùng là cho Trương Khai, cậu trầm giọng xuống: “Hay là sau khi cúp điện thoại anh Đại Quân ra ngoài đi mua bánh ga tô rồi?”

Viên Mục Dã cau mày: “Không phải không có khả năng này, Nam Nam, cô dùng đi động thử tìm hiểu xem gần đây có bao nhiêu tiệm bánh ga tô?”

Tầng Nam Nam lập tức lấy điện thoại ra tìm hiểu và nhanh chóng tìm ra trong phạm vi ba kilomet xung quanh khu chung cư của Đại Quân có tất cả bốn mươi lăm tiệm bánh ga tô.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Thu hẹp phạm vi, tìm những nơi gần nhà trước, sau đó chúng ta chia nhau ra đến đó tìm thử.”

Sau đó bọn họ chia thành năm hướng đi đến các cửa hàng bánh quanh khu chung cư tìm hiểu xem có tên nào to béo đến mua bánh ga tô không.

Nhưng kết quả khiến bọn họ thất vọng, nhân viên của các cửa hàng bánh đều nói chưa từng gặp Trương Đại Quân. Viên Mục Dã vẫn không quên hỏi thăm nhân viên có nghe thấy đêm qua có người say rượu nào gây chuyện ở gần đây không?

Nhưng đối phương vẫn lắc đầu: “Không nghe nói...”

Sau đó nhóm Viên Mục Dã vội vàng quay lại tập trung dưới nhà Đại Quân, bàn bạc xem nên làm gì tiếp theo...

“Anh Đại Quân không phải trẻ con, cho dù anh ấy uống say cũng sẽ không làm loạn ở gần nhà mình đâu nhỉ?” Hoắc Nhiễm buồn bực nói.

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn những tòa nhà cao tầng xung quanh: “Hôm nay Đại Quân gọi điện lúc hai giờ mười bảy phút, với tình trạng đó của anh ấy xuống dưới sảnh mất khoảng hơn mười phút, khoảng hai rưỡi sẽ ở dưới sảnh.”

Trương Khai lắc đầu: “Nếu như anh Đại Quân ngủ thẳng một giấc hoặc sau khi tỉnh rượu mới xuống dưới này thì sao?”

“Cũng không phải không có khả năng này, cho nên hiện giờ việc đầu tiên chúng ta cần làm là xác định xem Đại Quân ra khỏi nhà lúc nào!” Viên Mục Dã nói.

Hoắc Nhiễm chỉ vào camera giám sát ở trên cửa tòa nhà: “Cơ sở thiết bị của khu nhà này không tệ, khi này em đã để ý rồi, hầu hết các cửa ra vào đều có camera ghi hình, chắc hẳn sẽ ghi lại được hình ảnh anh Đại Quân đi ra ngoài.”

Trương Khai vỗ đùi nói: “Đi! Đến phòng kỹ thuật...”

Kết quả sau khi mọi người nói rõ tình hình cho nhân viên ở phòng kỹ thuật, nhân viên kỹ thuật chỉ lạnh lùng nói: “Video giám sát chỗ chúng tôi không phải các anh thích xem là xem được, chỉ có cảnh sát mới được quyền xem thôi...”

Trương Khai tức giận định nổi xung lên thì bị Tăng Nam Nam giữ lại: “Đi ra ngoài trước đã! Để tôi nghĩ cách khác.”

Mặc dù Viên Mục Dã cũng rất tức giận trước thái độ của nhân viên kỹ thuật, nhưng cậu cũng biết rõ người ta chỉ là làm việc theo nguyên tắc, nên cậu đi đến cạnh Trương Khai, nhẹ nhàng ấn vai cậu ta xuống, ra hiệu Trương Khai cứ ra ngoài trước đã.

Sau khi ra khỏi phòng giám sát, Trương Khai đập mạnh vào cửa bảo vệ, tức giận nói: “Cái thái độ gì thế! Thứ mắt chó coi thường người khác!”

Tăng Nam Nam lắc đầu: “Tôi thấy anh nên tiết kiệm sức đi! Chút nữa anh tha hồ mà mệt đấy...”

Nói xong cô ấy lôi từ trong ba lô ra một cái notebook, sau đó ném cái ba lô xuống đất rồi ngồi xuống cạnh tường, cô ấy cười nói với Trương Khai: “Để chị đây cho cậu nhìn thấy phép thuật...”

Viên Mục Dã đã từng nghe Trương Khai nói, Tăng Nam Nam là cao thủ máy tính, nói thẳng ra thì là một hacker, chỉ cần cô ấy muốn thâm nhập vào thì không hệ thống nào là không vào được.

Quả nhiên không quá năm phút cô ấy đã lấy được video giám sát của khu chung cư. Thế là mấy người bọn họ ngang nhiên

đứng trước cửa phòng kỹ thuật xem video giám sát.

Căn cứ theo video ghi lại ở cửa ra vào dưới nhà Đại Quân, anh ta ra khỏi nhà lúc hai giờ ba mươi lăm phút. Từ dáng vẻ lão đảo trong video có thể thấy lúc anh ta đi ra ngoài còn chưa tỉnh rượu, cứ mơ màng đi ra ngoài, thậm chí còn không có cảm giác phương hướng gì cả. Sau khi ra khỏi cửa anh ta đã đi về phía Bắc của chung cư!

Mặc dù tính cả lần Viên Mục Dĩ mới đến nhà Đại Quân được ba lần, nhưng cậu cũng biết cửa chính của khu chung cư ở phía Nam, đi theo hướng Bắc thì không ra khỏi chung cư được.

Kết quả lại khiến mọi người vô cùng bất ngờ, sau khi Đại Quân nghiêng ngả đi vào khu vực gần tòa số mười lăm thì biến mất! Cho dù Tăng Nam Nam tìm kiếm thế nào cũng không tìm thấy bóng dáng Đại Quân trong các camera giám sát của tòa nhà khác.

Bất kỳ camera giám sát nào cũng không thể quay hết ba trăm sáu mươi độ không góc chết được, mà chỗ Đại Quân biến mất lại chính là một góc chết đó.

“Người đâu rồi? Sao chỉ chớp mắt đã không thấy đâu nữa?”
Hoắc Nhiễm thắc mắc.

Thật ra không chỉ Hoắc Nhiễm, tất cả mọi người đều không hiểu gì, với cỡ người của Đại Quân sao có thể tan biến vào hư không được chứ?

Sau đó Đoàn Phong bảo Tăng Nam Nam lấy hết camera giám sát quanh tòa số mười lăm, rồi cẩn thận xem kỹ từng cái một... nhưng cuối cùng vẫn chỉ đưa ra kết luận: Đại Quân thực sự đã biến mất trong khoảng nhà số mười lăm và số mười chín.

Chương 144: Như mèo

Trương Khai đề nghị tìm từng tòa nhà một, nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu nói: “Chúng ta không phải là cảnh sát, gõ cửa từng nhà tìm người không thích hợp...”

“Vậy làm sao bây giờ? Báo cảnh sát?” Trương Khai nóng nảy nói.

Đoàn Phong nhìn về phía Viên Mục Dã: “Cậu thấy sao?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Báo cảnh sát đi! Có cảnh sát đi cùng chúng ta sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, nếu không gặp phải người giống nhân viên kỹ thuật ban nãy... thì sẽ khiến chúng ta bị kẹt lại!”

Mặc dù chuyện này trong mắt số 54 bọn họ là một chuyện vô cùng nghiêm trọng, nhưng Viên Mục Dã biết đối với cảnh sát đây chỉ là một vụ mất tích bình thường thôi. Gần đây những người uống say rồi mất tích có rất nhiều, nếu như cảnh sát phải hao tổn nhân lực đi tìm từng người một thì lấy đâu ra người đi phá những vụ án khác.

Viên Mục Dã nghĩ vậy nhưng vẫn gọi điện thoại cho Từ Lệ, rồi nói qua tình hình, dù sao Đại Quân cũng không phải người bình thường, cho dù có gặp đám ba tên lưu manh cũng không phải là đối thủ của anh ta. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là trong tình trạng anh ta đang tỉnh táo...

Từ Lệ nghe thấy nói là người số 54 mất tích thì rất coi trọng, anh ta mang theo mấy đồng nghiệp nhanh chóng chạy đến. Sau đó họ lại đi đến phòng kỹ thuật xem video, dù sao Viên Mục Dã cũng không thể nói với cảnh sát là bọn họ đã hack video giám sát ở đây được.

Lần này nhân viên kỹ thuật đương nhiên không có lý do gì để từ chối, lập tức ngoan ngoãn đem video giám sát ra. Kết quả giống hệt như trước đó, Từ Lệ cũng đưa ra kết luận Trương Đại Quân đã biết mất quanh khu nhà số mười lăm. Mà camera

giám sát tiếp theo là ở tòa số mười chín, bởi vậy có thể nhận định Trương Đại Quân mất tích trong khoảng từ nhà số mười lăm đến nhà số mười chín.

Có sự hỗ trợ của cảnh sát, mọi chuyện đều trở nên danh chính ngôn thuận, thậm chí ngay cả nhân viên kỹ thuật trước đó còn gây khó dễ cho bọn họ cũng đã thông báo lên loa tìm kiếm sự hỗ trợ, xem thử trong khoảng thời gian đó có ai ở trong khu này nhìn thấy một người béo say rượu không.

Nhóm Viên Mục Dã mỗi người đi theo một cảnh sát, tìm từng nhà một trong khoảng từ nhà mười lăm đến nhà số mười chín... Nhưng kết quả vẫn khiến mọi người thất vọng, chưa từng có ai nhìn thấy bóng dáng của Trương Đại Quân.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cách thời điểm Trương Đại Quân mất tích đã mười bảy tiếng đồng hồ, mà nhóm người Viên Mục Dã cùng sự hỗ trợ của Từ Lệ đã tìm quanh khu dân cư này suốt một ngày...

Đoàn Phong thấy cứ tiếp tục thế này cũng không được, nên đề nghị nhờ cảnh sát tìm chủ những chiếc xe cá nhân xuất hiện trong thời gian Đại Quân mất tích hỏi xem bọn họ có nhìn thấy con ma mem nào không?

Từ Lệ gật đầu: “Không vấn đề gì, vậy chúng tôi sẽ tìm thử, sáng mai sẽ cho các anh câu trả lời.”

Viên Mục Dã thấy Từ Lệ định đi luôn, vội giữ vai anh ta lại và nói: “Hôm nay anh Từ vất vả rồi, chờ tìm được người tôi sẽ mời anh ăn cơm!”

Từ Lệ vỗ nhẹ Viên Mục Dã: “Được rồi, không cần tỏ ra khách sáo với chúng tôi... Có điều cậu nên bảo đồng nghiệp của cậu chuẩn bị tâm lý, thời gian càng lâu thì xác suất xảy ra chuyện không hay càng lớn.”

Viên Mục Dã đã từng làm cảnh sát, sao cậu lại không hiểu đạo lý này? Hiện giờ đã cách thời điểm Đại Quân mất tích mười bảy tiếng rồi, đừng nói là rượu, cho dù uống canh Mạnh Bà thì cũng nên tỉnh rồi chứ?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã vỗ vỗ bả vai Từ Lệ: “Được, tôi hiểu mà...”

Sau khi tiễn nhóm Từ Lệ về, Đoàn Phong bảo Trương Khai đưa Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm đi ăn cơm tối trước, bởi vì chỉ có no bụng mới có sức để tìm người, còn Viên Mục Dã và Đoàn Phong ở lại tiếp tục tìm kiếm manh mối.

Nhìn bọn họ đã đi xa, Đoàn Phong mới trầm giọng nói với Viên Mục Dã: “Tôi để bọn họ đi trước, cậu và tôi đi lại con đường Đại Quân đã mất tích một lượt xem sao!”

Viên Mục Dã cũng gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, Đại Quân chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ mất tích, nhất định có manh mối nào đó mà chúng ta chưa phát hiện ra. Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì chứ?”

Mang theo câu hỏi đó, hai người một lần nữa quay lại nhà Trương Đại Quân... Kết quả khi Viên Mục Dã vừa bước vào cửa đã nhìn thấy một người phụ nữ ngồi trên ghế sofa. Hình ảnh này cậu đã từng nhìn thấy, đây là từ trường tư duy còn sót lại của vợ Đại Quân, nên cậu cũng không dừng lại mà đi thẳng vào phòng ngủ.

Mặc dù khi nhìn thấy vợ Đại Quân, Viên Mục Dã chỉ hơi dao động một chút rồi bình thường trở lại, nhưng chút biến hóa này vẫn bị Đoàn Phong nhìn ra, anh ta trầm giọng hỏi: “Cậu nhìn thấy gì thế?”

“Ký ức của vợ Đại Quân trước khi chết...” Viên Mục Dã trả lời thành thật.

Đoàn Phong cau mày: “Có điểm gì khả nghi không?”

Viên Mục Dã nói: “Lúc đó trong nhà anh Đại Quân xuất hiện một người đàn ông, trước khi anh Đại Quân về thì người đó đã rời đi rồi, sau đó chị dâu nhảy lầu trước mặt anh Đại Quân.”

Đoàn Phong im lặng một lúc rồi nói: “Lần đầu cậu đến đây đã nhìn thấy điều đó phải không? Vì sao không nói cho Đại Quân biết?”

Viên Mục Dã than nhẹ: “Tình trạng của anh Đại Quân lúc đó... Tôi thực sự không biết nên mở miệng thế nào, cho nên trước khi làm rõ thân phận của người đàn ông kia, tôi sẽ không tùy tiện nói với anh ấy.”

Đoàn Phong nghĩ cũng phải, anh ta cười bảo: “Cũng đúng, nhờ đâu Đại Quân bị phản bội thì sao? Bây giờ người cũng đã chết

rồi, nói cho anh ấy biết chỉ làm anh ấy càng đau khổ hơn mà thôi...”

Viên Mục Dã nhướn mày: “Ý tôi không phải chuyện đó, tôi không nói cho anh ấy biết là vì tôi chỉ biết có người đàn ông kia xuất hiện trong nhà anh ấy, nhưng không biết vì sao người đó lại xuất hiện? Sự xuất hiện của hắn ta có liên quan gì đến cái chết của chị dâu hay không? Nói cho anh ấy biết một manh mối mờ mịt như vậy sẽ càng làm anh ấy phát điên lên, cho nên không bằng không nói gì cả.”

Đoàn Phong thấy cậu giải thích nhiều như vậy thì bật cười: “Được rồi, tôi biết cậu có nỗi khổ riêng, nhưng không biết đồng chí Đại Quân của chúng ta hiện giờ trốn ở chỗ nào?”

Viên Mục Dã thở dài: “Mặc dù tôi biết Đại Quân chưa lâu, nhưng anh ấy làm việc luôn đáng tin cậy, cho dù là chuyện khẩn cấp cũng sẽ không nói một lời mà cứ thế rời đi, hơn nữa với tình trạng nửa tỉnh nửa mê khi đó của anh ấy, đội trưởng Đoàn, anh có nghĩ rằng...”

“Không đâu!” Giọng điệu của Đoàn Phong chắc chắn: “Trương Đại Quân giống như loài mèo vậy, anh ấy không dễ chết như thế đâu! Bao nhiêu năm nay chúng tôi cùng nhau vào sinh ra tử, có nhiều lần tôi cảm thấy anh ấy không sống nổi nữa rồi nhưng cuối cùng không phải vẫn nhảy nhót tung bừng đến tận bây giờ sao? Hơn nữa, cậu đừng thấy anh ấy ngày ngày giả ngây giả dại trước mặt chúng ta, tuy vẫn nhắc đến chuyện vợ mình, nhưng trong lòng anh ấy hiểu rõ nhất, cho nên khi chưa tìm ra được nguyên nhân cái chết của vợ anh ấy thì anh ấy nhất định sẽ không tùy tiện tự sát.”

Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong khẳng định như vậy, cũng không hỏi lại nữa, bởi vì dù sao bọn họ cũng phải tìm cho ra, sống phải thấy người, chết phải thấy xác...

Chương 145: Một sống một chết

Vì muốn thể nghiệm tốt nhất thị giác của Trương Đại Quân tối hôm qua, Viên Mục Dã xoay người lên giường, diễn lại tư thế say rượu của Trương Đại Quân, muốn chiếu theo thị giác của anh ta đi lại con đường tối hôm qua.

Sau đó Viên Mục Dã và Đoàn Phong một người bắt chước một người quan sát, đi từ trong nhà ra đến thang máy xuống dưới sảnh...

“Theo lý thuyết, cho dù Đại Quân uống nhiều cũng không thể đi nhầm hướng được chứ?” Về mặt Viên Mục Dã vô cùng nghi ngờ.

Đoàn Phong gật đầu: “Đúng vậy, con đường này cho dù nhắm mắt thì anh ấy cũng có thể quay về được, làm sao có thể đi về hướng Bắc nhỉ?”

Nghĩ đến đây hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Bắc, sau đó lại nhìn nhau, một ý nghĩ nảy ra trong đầu hai người, có lẽ khi đó đã có thứ gì đấy thu hút sự chú ý của Đại Quân, mới khiến anh ta đi theo hướng đó.

“Có thể là thứ gì chứ?” Trong lòng Viên Mục Dã vẫn đầy hoài nghi nhìn về phía con đường mà Đại Quân đã đi lúc trước.

Đột nhiên, một bóng dáng kỳ lạ thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã. Cậu lập tức tăng tốc khiến bước chân nhanh hơn, sau khi xác định đây là từ trường tư duy còn sót lại của người khác, cậu mới quay lại nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, anh đi theo sau tôi đã.”

Đoàn Phong không nói gì, chỉ khẽ gật đầu với Viên Mục Dã, sau đó bước chậm lại, chậm rãi đi sau lưng Viên Mục Dã. Lúc này Viên Mục Dã đã quay lại, ổn định tinh thần bước theo hai bóng người phía trước...

Từ phía sau nhìn thì thấy dường như có một người đang dựa vào người còn lại, nhưng Viên Mục Dã nhìn rõ người được đỡ kia hai chân lê trên đất, dường như không còn chút năng lực hành vi nào.

Mà người đỡ kia thì vóc dáng mặc dù không cao, nhưng bả vai lại rất rộng, có thể thấy là một người rất khỏe mạnh. Nếu không cho dù người bên cạnh gầy yếu đến thế nào cũng không thể cứ kéo lê một người đi như vậy được.

Viên Mục Dã cứ đi theo đằng sau hai người đó, trong đầu không ngừng nhớ lại những hình ảnh xuất hiện trong đoạn video lúc Đại Quân mất tích, dường như không nhìn thấy sự xuất hiện của hai người này?

Hai người nhanh chóng đi đến một khu vực sáng đèn, lúc này Viên Mục Dã mới nhìn rõ người có thể trạng khỏe mạnh kia đang mặc quần áo bảo vệ... Sau đó Viên Mục Dã tiếp tục đi theo, đến khi hai người kia đi đến bãi đậu xe dưới đất của tòa nhà số mười bảy, thì biến mất trước mặt cậu.

Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ, ảo ảnh kết thúc tại đây có nghĩa là một trong hai người kia đã chết ở chỗ này, nhìn tình huống thì chắc là người bị kéo lê kia.

Viên Mục Dã quay lại nói với Đoàn Phong: “Trên đoạn đường chúng ta vừa đi đã xảy ra một vụ án mạng, có một bảo vệ kéo một người chết đến bãi đỗ xe dưới đất của tòa nhà số mười bảy, sau đó người kia đã tắt thở.”

Đoàn Phong nhướn mày nói: “Ý của cậu là, đêm hôm qua Đại Quân đã bị chuyện đó thu hút? Nhưng cậu dựa vào cái gì để xác định chuyện đó đã xảy ra vào đêm hôm qua?”

“Đèn lồng đỏ trong khu chung cư, hôm qua khi chúng ta đến đây công ty vận hành đang cho công nhân treo những đèn lồng đỏ bên trên đèn đường, trong tư tưởng tư duy mà tôi nhìn thấy khi nãy, những chiếc đèn lồng này đã được treo xong, như vậy chuyện đó chỉ có thể xảy ra vào đêm hôm qua.” Viên Mục Dã sắp xếp trật tự thời gian rõ ràng.

Đoàn Phong đứng nguyên tại chỗ, nhìn xung quanh: “Nhưng hôm nay trong khu chung cư không hề có ai phát hiện ra hôm

qua có người chết ở đây, nếu không lúc ban ngày chúng ta đi tìm chắc chắn sẽ có người nhắc đến...”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Theo trang phục của họ, người còn sống mặc quần áo bảo vệ, người đã chết bị kéo lê thì không nhìn rõ mặc quần áo gì, từ phía sau chỉ có thể thấy một bộ quần áo đen, khoác áo lông.”

“Cả hai đều là nam?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dĩ đáp: “Đều là nam, người bảo vệ dáng người không cao, nhưng rất săn chắc, hẳn là rất khỏe mạnh, nếu không thì không thể nào kéo được một người vô tri vô giác sát bên người đi lâu như vậy được. Người chết dáng hơi gầy, tuổi khoảng chừng ba mươi.”

Đoàn Phong thở dài: “Nếu cả hai đều là nam thì chắc không phải cướp, người bảo vệ kia kéo người chết đến đây chắc là muốn xử lý thi thể...”

“Ở chỗ này thì xử lý thi thể ở đâu? Đều là nền xi măng cả, chẳng lẽ ở đây còn chỗ nào chưa xây xong sao? Hẳn định giấu thi thể vào đó?” Viên Mục Dĩ nghi ngờ.

Đoàn Phong lắc đầu: “Dĩ nhiên không phải, nơi này có nhiều phương tiện giao thông, hẳn hoàn toàn có thể lái xe đưa thi thể đi chỗ khác.”

Viên Mục Dĩ sầm mặt: “Hồng rồi, không phải anh Đại Quân bị lôi đi cùng rồi chứ?”

Đoàn Phong thở dài: “Nếu là như thế thì sẽ rất phiền phức đấy, xem ra hiện giờ chúng ta phải quay lại xem kỹ đoạn băng ghi hình mới được.”

Viên Mục Dĩ lạnh giọng, nói: “Còn cả người bảo vệ kia nữa, bóng lưng của hắn không khó nhận ra, chỉ cần nhìn thấy tôi sẽ nhận ra ngay.”

Quay lại phòng kỹ thuật, hai nhân viên ở đó đã khách sáo với họ hơn nhiều, tính cách của Viên Mục Dĩ là kiểu anh kính tôi một thước tôi kính anh một trượng, nên cậu dùng vẻ mặt ôn hòa để nói chuyện, muốn xem lại đoạn video khi trời đã sáng.

Lần này đối phương không từ chối thẳng thừng mà nói mình phải xin phép ý kiến cấp trên đã, bảo họ chờ trong chốc lát.

Viên Mục Dã đương nhiên cũng không làm khó anh ta, chỉ cười bảo: “Được, không vấn đề gì.”

Một lát sau, người nhân viên kia quay lại khách sáo nói với hai người họ: “Hai vị, tôi vừa hỏi quản lý rồi, hai người có thể đến phòng kỹ thuật lấy video giám sát.”

Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên, mặc dù cậu cảm thấy lần này đến phòng kỹ thuật sẽ không tốn công sức như lần trước, nhưng không ngờ lại dễ dàng đến thế... Nhưng Viên Mục Dã nghĩ lại, có lẽ Từ Lệ đã chào hỏi quản lý ở đây cho nên lần này bọn họ mới được thuận lợi như thế.

Sau đó nhân viên kia đưa bọn họ vào một phòng riêng, dùng máy tính trong đó chiếu lại tất cả các video giám sát, để bọn họ từ từ xem.

Khi mới bắt đầu đi làm, việc Viên Mục Dã làm nhiều nhất chính là nhìn video giám sát, cho nên cậu không hề lạ lẫm với những thứ này, cậu nhanh chóng tìm được đoạn video sau khi Đại Quân xuống dưới nhà lúc hai giờ ba mươi lăm phút.

Chương 146: Giọt máu biến mất

Nhưng dù Viên Mục Dã xem video giám sát trước hay sau đó đều không thấy bóng dáng hai người kia, chẳng lẽ mình đã đoán sai rồi ư?

Trong lòng cậu đầy nghi ngờ, nhưng lại thấy Đoàn Phong trầm giọng nói: “Trước hết đừng để ý đến thời gian anh Đại Quân xuống dưới nhà, cậu chỉnh đến đoạn video quay khu vực nhìn thấy hai người kia đi, sau đó lộn ngược lại, tôi muốn nhìn lại xem khi hai người đó xuất hiện là lúc mấy giờ.”

Viên Mục Dã lấy video theo dõi gần khu vực nhìn thấy hai người kia, sau đó tua ngược lại... Viên Mục Dã cho rằng, lý do ban đầu Đại Quân sẽ đi hướng Bắc là vì sau khi anh ta xuống lầu đã nhìn thấy người bảo vệ kéo một người nửa sống nửa chết đi về hướng Bắc, sự mất cảm nghề nghiệp khiến Đại Quân đi theo bản năng.

Kết quả Viên Mục Dã cho chạy ngược lại video mới phát hiện ra, hai người kia đã đi qua khu vực đó lúc một giờ mười phút sáng, nếu với thời gian như vậy thì không thể nào gặp Trương Đại Quân đang say rượu được!

Nhất thời Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi vào ngõ cụt, chẳng lẽ đây chỉ đơn giản là trùng hợp thôi sao? Đại Quân cũng không phải vì nhìn thấy hai người này nên mới đi về hướng Bắc?

Nghĩ vậy Viên Mục Dã liền xem lại tất cả video giám sát dọc theo đường hai người kia đi, phát hiện sau khi bọn họ đi vào tòa nhà số mười lăm thì cũng biến mất trong máy theo dõi.

Thấy như vậy, Viên Mục Dã đứng dậy đi ra ngoài tìm nhân viên kỹ thuật kia hỏi: “Vì sao trong khu vực từ nhà số mười lăm đến số mười chín không có video giám sát?”

Người nhân viên kia giải thích: “Có một đoạn mạch điện cho camera giám sát có vấn đề, trước giờ cứ chập chờn mãi, chúng tôi đã mấy lần mời người đến sửa, nhưng cứ dùng một thời gian lại trục trặc, đêm hôm qua lại bị hỏng...”

“Cho nên bãi đỗ xe tầng hầm ở tòa số mười bảy cũng không có video giám sát?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Người nhân viên kia bất đắc dĩ gật đầu: “Chúng tôi cũng không có cách nào... Mấy cái camera này lúc nào cũng trong tình trạng hỏng thì sửa, sửa rồi lại hỏng.”

Viên Mục Dã biết lúc này có nói gì cũng vô ích, nên gật đầu nhẹ với đối phương: “Được rồi, cảm ơn...”

Sau khi quay lại phòng làm việc, Đoàn Phong vẫn đang xem đi xem lại video theo dõi, anh ta thấy Viên Mục Dã quay lại thì vội vàng hỏi: “Thế nào rồi?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi hôm qua camera giám sát ở khu vực này có trục trặc...”

Đoàn Phong mắng một câu mẹ nó: “Như thế trùng hợp quá nhỉ? Có phải có người cố ý phá hoại camera không?”

Viên Mục Dã nghĩ một chút: “Khó nói lắm, người kéo người chết là một bảo vệ, chắc là hắn đã nhớ vị trí các camera trong khu vực này rõ như lòng bàn tay, nếu như hắn thực sự muốn lợi dụng sơ hở để làm chút chuyện thì cũng không phải là việc khó...”

“Nhưng vấn đề là chuyện này có liên quan gì đến việc anh Đại Quân mất tích không?” Giọng Đoàn Phong hơi lo lắng.

Đúng là như vậy, nếu như hai người kia không liên quan gì đến việc Trương Đại Quân mất tích, thì bọn họ không cần thiết phải mất thời gian tìm hiểu chuyện này, dù sao việc khẩn cấp hiện giờ là phải tìm được Trương Đại Quân.

Lúc này Trương Khai gọi điện nói bọn họ đã quay lại khu chung cư, hỏi Viên Mục Dã và Đoàn Phong đang ở đâu? Đoàn Phong bảo bọn họ đi đến những tiệm bánh quanh khu chung cư tiếp tục tìm manh mối, những cửa hàng ở mặt tiền không có thì mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Viên Mục Dĩ biết, Đoàn Phong cố ý để bọn họ đi tìm ở tiệm bánh chỉ là muốn cho họ có việc làm, không phải ngồi ở nhà sốt ruột... Nhưng trong lòng hai người Viên Mục Dĩ hiểu rõ, Trương Đại Quân không có khả năng đi đến những tiệm bánh kia.

Sau đó hai người tiếp tục nghiêm túc xem lại những video trước khi Đại Quân mất tích, muốn tìm hiểu xem anh ta đã bị thứ gì thu hút mà đi về phía Bắc? Nhưng dù họ đã lặp lại nhiều lần vẫn không tìm ra được manh mối gì.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Đoàn Phong lên tiếng trước: “Nửa đêm hôm qua có mưa nhỏ phải không?”

Viên Mục Dĩ nghĩ rồi nói: “Đúng là có mưa nhỏ còn thêm tuyết nữa... Lúc tôi về nhà thì bắt đầu rơi.”

Đoàn Phong lại hỏi sang chuyện khác: “Cậu có nhìn được người kia chết thế nào không?”

Viên Mục Dĩ bị Đoàn Phong hỏi bất ngờ nên mới nghĩ ra lúc này cậu chỉ mãi đi theo quan sát hai người kia, thực sự không nhìn ra người gây kia chết như thế nào! Trước mắt có thể thấy, Đoàn Phong cũng phỏng đoán như cậu, việc mất tích của Đại Quân nhất định có liên quan đến hai người kia.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dĩ nhìn đồng hồ, sau đó nói với Đoàn Phong: “Đi, chúng ta quay lại hiện trường một lần nữa xem...”

Sau đó hai người quay lại nơi ban đầu nhìn thấy hai người kia, Viên Mục Dĩ nhanh chóng đọc lại từ trường tư duy nơi này. Lần này Viên Mục Dĩ đã có kinh nghiệm hơn, cậu chạy thật nhanh ra phía trước hai người đó. Thứ nhất là muốn xem mặt bọn họ, thứ hai là muốn nhìn xem tình trạng của người chết lúc đó thế nào.

Kết quả khi cậu chạy ra phía trước hai người kia thì lập tức hiểu rõ vì sao khi này Đoàn Phong hỏi cậu có phải đêm qua có mưa hay không, hóa ra người gây kia lúc đó máu me đầy người, không biết bị thứ gì đâm vào bụng, theo mỗi bước chân của họ có rất nhiều vệt máu rơi xuống.

Có điều lúc này ánh sáng rất yếu, nên lần đầu tiên nhìn thấy hai người kia Viên Mục Dĩ không để ý đến những vệt máu trên đất. Nhưng khi này Đoàn Phong hỏi hôm qua trời có mưa

hay không, đã khiến Viên Mục Dã nhớ ra một việc! Đó chính là khứu giác của Đại Quân rất thính, có khả năng anh ta ngửi thấy mùi máu nên đã đi về phía này?

Sau khi xác nhận suy nghĩ trong lòng, Viên Mục Dã quay lại nói với Đoàn Phong: “Bụng của người kia bị đâm, cho nên trên đường bị chảy khá nhiều máu... Tôi nghi anh Đại Quân ngửi thấy mùi máu trên đất nên mới đi về phía tòa nhà số mười bảy.”

Đoàn Phong trầm giọng xuống: “Nếu đúng là như vậy thì chỉ sợ anh Đại Quân đã nhìn thấy quá trình hung thủ xử lý thi thể, cho nên mới xảy ra chuyện... Còn vết máu trên đất đã bị cơn mưa sau nửa đêm rửa sạch, cho nên ban ngày không có ai phát hiện ra có máu từng rơi trên con đường này.”

Viên Mục Dã nghĩ một chút: “Cho dù không bị nước mưa cuốn đi, thì chỉ sợ tay bảo vệ kia cũng sẽ nghĩ cách xử lý sạch sẽ... Có điều việc này cũng không cần gấp, dù sao vết máu cũng chỉ rửa sạch được trên bề mặt, chỉ cần dùng thuốc thử chuyên nghiệp để kiểm tra, nhất định sẽ phát hiện ra chứng cứ lưu lại hiện trường.

Viên Mục Dã nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ, cậu cân nhắc một chút giữa Diệp Dĩ Nguy và Từ Lệ, cuối cùng chọn bầm số của Diệp Dĩ Nguy...

Cậu nói qua tình hình cơ bản cho Diệp Dĩ Nguy biết, hy vọng anh ta có thể giúp họ tìm những vết máu rơi trên đất. Diệp Dĩ Nguy bảo họ chờ một lát, để anh ta về cục lấy thuốc thử Camino rồi sẽ đến đó.

Chương 147: Đánh rắn động cỏ

Không lâu sau, Diệp Dĩ Ngụy với dáng vẻ mệt mỏi mang theo một cái hộp nhỏ chạy đến. Dựa vào vị trí Viên Mục Dã chỉ, anh ta tiến hành kiểm tra huyết dịch và nhanh chóng phát hiện những vệt máu rơi tung tóe trên đất.

Viên Mục Dã nhìn vệt máu trên đất và hỏi: “Có thể kiểm tra ADN không?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Chắc là không vấn đề gì, nhưng cần phải có mẫu để so sánh, nếu không cho dù nghiệm ra kết quả ADN cũng không có ý nghĩa gì...”

Điều này Viên Mục Dã hiểu rõ, nhưng ngoại hình của nạn nhân kia không có điểm gì đặc biệt, nếu như trong thời gian ngắn không có ai báo tìm người mất tích thì rất khó xác định thân phận người chết.

Nhưng người bảo vệ kia thì khác, hiện giờ chỉ cần xác định được thân phận của người bảo vệ kia rồi điều tra theo các mối quan hệ của hắn thì không khó để tra ra thân phận của nạn nhân.

Dù sao gần đây cũng rất ít khi gặp những vụ án kiểu “ngẫu nhiên giết người”, có thể dẫn đến chết người, thì chắc chắn hai người đó không những có quen biết mà nhất định còn có mâu thuẫn...

Nhưng việc khẩn cấp trước mắt là phải tìm được Trương Đại Quân, Từ Lệ nói không sai, thời gian càng kéo dài thì xác suất xảy ra chuyện càng cao. Thế là ba người bọn họ cầm đèn chiếu tia tử ngoại đi tìm theo vệt máu...

Đáng tiếc khi bọn họ đi xuống dưới bãi đỗ xe ngầm của tòa nhà số mười bảy thì vệt máu trên đất lúc ẩn lúc hiện, đến cuối thì chẳng còn vệt máu nào cả. Theo như Diệp Dĩ Ngụy nói, sở

đã không có vết máu trên đất là vì sau khi chết máu trong người sẽ dừng lưu chuyển, máu ở miệng vết thương cũng dần đông lại.

Viên Mục Dã nhất thời cảm thấy hơi nóng nẩy, cậu cảm giác bọn họ đã đến rất gần chân tường rồi, nhưng khi đến gần cánh cửa thì lại mất hết manh mối. Có điều hiện giờ vẫn có một chuyện đáng ăn mừng, là cho đến giờ Viên Mục Dã vẫn chưa cảm nhận được từ trường tư duy của Trương Đại Quân.

Điều này chứng minh Trương Đại Quân hoặc là vẫn còn sống hoặc là đã bị hung thủ đưa đến nơi khác... Tóm lại anh ta không chết ở đây là được rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Viên Mục Dã vẫn cảm thấy bọn họ nên điều tra thân phận của người bảo vệ kia trước, diện tích bãi đỗ xe dưới hầm rất rộng, nếu như không có manh mối cụ thể mà cứ tìm kiếm mù quáng thì khả năng tìm được người không cao.

Nhưng Viên Mục Dã cũng không muốn cứ thế đi về, bởi vì trong lòng cậu vẫn có cảm giác Đại Quân chỉ ở một nơi nào đó gần đây!

“Anh Đại Quân! Trương Đại Quân!” Viên Mục Dã nóng nẩy vừa đi vừa gọi. Cậu cũng không biết làm thế này có được hay không, chỉ là cậu cảm thấy nếu Đại Quân thực sự bị giam ở chỗ nào đó, có lẽ sẽ nghe thấy giọng cậu gọi mà đáp lại.

Tiếc rằng Viên Mục Dã gọi nửa ngày, ngoài âm thanh của chính cậu vang vọng trong bãi đỗ xe dưới hầm thì không còn nghe thấy âm thanh nào khác.

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy đi đến bên cạnh cậu và nói nhỏ: “Cách này không được đâu, tốt nhất vẫn nên báo cho Từ Lệ tìm người bảo vệ kia thăm vấn xem sao!”

Viên Mục Dã lo lắng: “Hôm nay Từ Lệ đã giúp chúng tôi tìm kiếm ở khu này một ngày, có khi nào đã đánh rần động cỏ không?”

Diệp Dĩ Ngụy an ủi cậu: “Đừng quá lo lắng, đánh động thì cứ để nó sợ đi, cứ như vậy đối phương muốn đem người ra khỏi khu chung cư cũng không dễ, hấn sẽ phải chờ đến khi yên ắng mới hành động, như vậy càng cho chúng ta nhiều thời gian.”

Lúc này Đoàn Phong nói: “Pháp y Diệp nói đúng lắm, hiện giờ chúng ta phải nhanh chóng không chế người bảo vệ kia! Nếu để hắn chạy mất thì coi như hỏng!”

Sau đó ba người lại quay lại phòng kỹ thuật. Lúc này không cần Viên Mục Dã lên tiếng, Diệp Dĩ Ngụy giờ thể cảnh sát ra nói: “Tôi muốn điều tra hồ sơ của tất cả bảo vệ trong khu này.”

Nhân viên ở đó vội vàng lấy file đựng hồ sơ ra và nói: “Tất cả hồ sơ của nhân viên bảo vệ đang làm việc ở đây đều có trong này...”

Diệp Dĩ Ngụy lập tức cầm lấy đưa cho Viên Mục Dã, vì hiện giờ chỉ có một mình cậu có thể nhận ra tướng mạo của hung thủ.

Sau khi Viên Mục Dã nhận được thì lật qua xem nhanh, thấy mỗi hồ sơ chỉ có một bức ảnh chân dung, nên cậu ngẩng đầu nhìn người nhân viên kia: “Bảo vệ trực đêm qua có những ai?”

Người nhân viên kia lấy sổ ghi chép trên bàn nhìn rồi nói: “Đêm qua có bốn người bảo vệ trực là Lý Văn Hoa, Tôn Chí Cương, Lưu Lỗi và một người nữa là Chu Cách...”

Sau khi nói xong người nhân viên kia lấy từ trong tập tài liệu ra hồ sơ của bốn người kia, đặt trên mặt bàn.

Sau đó Viên Mục Dã cầm xem kỹ lại ảnh chụp của bốn người kia, rồi chỉ vào hồ sơ của người tên Chu Cách: “Hôm nay anh ta trực ca nào?”

Nhân viên trực ban nhìn qua lịch rồi nói: “Hôm nay anh ta cũng trực ca đêm, hiện giờ có lẽ đang đi tuần bên ngoài!”

Viên Mục Dã nghĩ một lúc rồi nói: “Anh có thể liên hệ với anh ta không? Không cần bắt buộc phải liên hệ được với anh ta đâu, tốt nhất là liên hệ với đồng nghiệp đi cùng anh ta trước, tìm một lý do gì đó để gọi bọn họ quay về đây đã.”

Không ngờ nhân viên trực ban lại nói với vẻ khó xử: “Diện tích khu chung cư này của chúng tôi rộng nên bảo vệ ca đêm đều đi tuần tra một mình.”

Đoàn Phong lạnh lùng nói: “Vậy thì tìm lý do gọi cả bốn người đó quay về!”

Kết quả sau khi gọi điện thoại thì có ba người nghe máy, còn người tên Chu Cách kia lại mãi không nghe...

“Cậu... xác định là hắn sao?” Diệp Dĩ Ngụy trầm giọng hỏi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng thế, chính là hắn! Bây giờ anh gọi điện cho Từ Lệ bảo anh ta dẫn người đến đây, tôi và đội trưởng Đoàn sẽ đến khu vực tòa nhà số mười bảy xem xét... Tôi lo rằng hắn ta sẽ thừa dịp mình trực đêm để phi tang thi thể.”

Sau đó Đoàn Phong gọi điện cho đám Trương Khai bảo bọn họ quay về, rồi gửi cho mỗi người một bức ảnh của Chu Cách, bảo bọn họ nhìn thấy người này thì không cần hỏi, cứ trực tiếp bắt lại.

Sau khi Diệp Dĩ Ngụy gọi điện cho Từ Lệ xong thì muốn đi cùng nhóm Viên Mục Dã xuống khu vực kia bắt người, nhưng Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Anh phải ở lại đây... Nhớ đâu tên đó quay lại đây thì sao? Nhớ kĩ, nếu thực sự gặp hắn thì không được hành động lỗ mẫn, phải kéo dài thời gian chờ chúng tôi quay lại!”

Khu chung cư chỗ nhà Đại Quân không nhỏ, toàn bộ khu bao gồm cả chung cư cao tầng, biệt thự, khu nhà ở đang xây dựng, toàn bộ có sáu mươi sáu tòa nhà, đối với những người chưa quen biết địa hình nơi này như nhóm Viên Mục Dã, muốn trong khoảng thời gian ngắn tìm được người bảo vệ cố ý trốn đi là rất khó.

Nhưng trực giác nói cho Viên Mục Dã biết, tên Chu Cách đó chưa xử lý thi thể của người gây kia, cho nên nếu hắn muốn hành động thì nhất định sẽ hành động vào tối hôm nay.

Trên đường đi đến tòa nhà số mười bảy, đột nhiên Đoàn Phong kéo Viên Mục Dã lại nói: “Chúng ta nhất định phải tìm được tên kia trước cảnh sát!”

Chương 148: Pháp y Diệp bị thương

Viên Mục Dã chưa hiểu ngay ý của Đoàn Phong, cậu mờ mịt nhìn anh ta.

Đoàn Phong hừ nhẹ: “Muốn nhanh chóng tìm được Đại Quân, cậu phải nghe tôi!”

Viên Mục Dã thấy thái độ của Đoàn Phong có vẻ ép buộc nên trong lòng không thoải mái lắm, nhưng nghĩ đến việc quan trọng nhất là tìm thấy Đại Quân nên cũng chỉ “Ừ” một tiếng.

Cho nên nhóm người số 54 nhân lúc cảnh sát chưa đến lặng lẽ đi tìm người bảo vệ tên Chu Cách kia. Thế nhưng bất ngờ là Viên Mục Dã cùng Đoàn Phong chưa tìm được Chu Cách ở hầm để xe tòa nhà số mười bảy thì phía Diệp Dĩ Ngụy lại có động tĩnh trước.

May mà Viên Mục Dã đã dặn Diệp Dĩ Ngụy từ trước, nếu thực sự gặp Chu Cách thì không được tự ý hành động, nhất định phải tìm cách ngăn tên đó lại sau đó nghĩ cách thông báo cho cậu và Đoàn Phong.

Sở dĩ Viên Mục Dã dặn như vậy hoàn toàn là vì lo lắng cho sự an toàn của Diệp Dĩ Ngụy, mặc dù cậu chưa biết thân thủ của Chu Cách thế nào, nhưng Diệp Dĩ Ngụy chỉ là một pháp y yếu đuối, nhất định không phải là đối thủ của hắn.

Theo lý thuyết, pháp y Diệp đã gọi điện cho Từ Lệ đến bắt người thì khi thấy Chu Cách đến phòng kỹ thuật, đáng lẽ anh ta phải gọi cho Từ Lệ mới đúng.

Nhưng trên đời này đâu có nhiều thứ đáng lẽ như vậy? Trong lúc Viên Mục Dã và Đoàn Phong vẫn chưa thu hoạch thêm được gì dưới tầng hầm để xe của tòa nhà số mười bảy thì nhận được điện thoại của Diệp Dĩ Ngụy, bảo cậu nhanh chóng quay về phòng kỹ thuật.

Viên Mục Dã thấy căng thẳng, cậu lo lắng cho sự an toàn của Diệp Dĩ Ngụy, nên vội kéo Đoàn Phong chạy về phía phòng kỹ thuật... Chờ khi hai người bọn họ chạy đến nơi thì có một bóng đen chạy từ trong phòng kỹ thuật ra, Viên Mục Dã nhìn liếc qua đã nhận ra bóng lưng chắc nịch kia.

“Hắn chính là Chu Cách!” Viên Mục Dã hét to.

Đoàn Phong như con báo đột ngột tăng tốc đuổi theo, nháy mắt đã vượt qua Viên Mục Dã chạy như bay về phía bóng đen kia. Viên Mục Dã vốn định đuổi theo cùng, nhưng cậu cảm thấy không yên tâm nên nhìn thoáng qua bên trong phòng kỹ thuật, không ngờ sau ánh nhìn này, bước chân của cậu không tự chủ được dừng lại.

Lúc này trong phòng kỹ thuật rất hỗn loạn, hiển nhiên khi nãy vừa có xô xát xảy ra trong đó, mà vừa rồi Chu Cách một mình chạy ra ngoài, chỉ sợ người vừa xô xát với Chu Cách đã bị thương!

Nghĩ đến điều này Viên Mục Dã lập tức đi về phía phòng kỹ thuật, đi vào trong kiểm tra, thấy người nhân viên kỹ thuật hai mắt nhắm nghiền co quắp nằm trên đất, còn Diệp Dĩ Ngụy đang bịt miệng vết thương trên tay cố gắng đứng lên.

Thấy Diệp Dĩ Ngụy bị thương, trong lòng Viên Mục Dã run lên, cậu cảm thấy rất áy náy, khi nãy cậu không nên để anh ta nghĩ cách chặn Chu Cách lại. Với thân thủ của đối phương đến Đại Quân cũng không đấu lại được thì Diệp Dĩ Ngụy đâu thể là đối thủ của hắn?!

Diệp Dĩ Ngụy nhìn Viên Mục Dã đi vào, sắc mặt tái nhợt, anh ta nói: “Hắn vừa chạy ra ngoài, nhanh đuổi theo!”

Viên Mục Dã cau mày bước đến đỡ anh ta: “Anh không cần lo lắng, Đoàn Phong đã đuổi theo rồi, để tôi xem tay anh nào...”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu nói: “Tôi không sao, cậu nhanh chạy đi hỗ trợ đi, tên kia rất mạnh tay đấy, tôi sợ đội trưởng Đoàn của cậu không đối phó được đâu.”

Viên Mục Dã chưa từng nghi ngờ thân thủ của Đoàn Phong, chỉ cần đối phương còn là người thì tuyệt đối không phải đối thủ của Đoàn Phong, cậu nói với Viên Mục Dã: “Yên tâm đi, tên kia không chạy được đâu, mau để tôi xem tay anh nào!”

Diệp Dĩ Ngụy thấy giọng nói chắc chắn của Viên Mục Dã thì đành gạt đầu: “Cậu đến bàn kia lấy hộp y tế đến đây...”

Viên Mục Dã nhanh chóng lấy hộp y tế đến, sau đó giúp Diệp Dĩ Ngụy cởi áo trên người ra. Bởi vì Diệp Dĩ Ngụy mặc một bộ vest được cắt may vừa vặn nên lúc cởi ra hơi khó khăn...

Viên Mục Dã không nhịn được càu nhàu: “Diệp đại pháp y này, đêm hôm khuya khoắt anh đi ra ngoài có cần nghiêm chỉnh như vậy không, người biết thì nói anh đến điều tra hiện trường, không biết còn tưởng anh đi xem mắt đấy!”

Diệp Dĩ Ngụy bị Viên Mục Dã chọc cười, tức giận nói: “Xem mắt? Với cậu hay với nhân viên bảo vệ kia!”

Lúc này Viên Mục Dã đã cởi được áo của Diệp Dĩ Ngụy, thấy vết thương trên tay anh ta đã thấm máu hết mấy lớp áo...

Sắc mặt Viên Mục Dã rất khó coi: “Chúng ta vẫn nên đến bệnh viện đi, có lẽ cần phải khâu vết thương lại.”

Diệp Dĩ Ngụy dùng một tay cởi cúc áo ra: “Tôi là bác sĩ đây, còn đến bệnh viện làm gì, hơn nữa cậu nhìn lượng máu chảy ra xem, đến được bệnh viện thì cậu phải truyền máu cho tôi rồi.”

“Truyền thì truyền, dù sao anh cũng vì tôi nên mới bị thương, hiến chút máu có là gì chứ!” Viên Mục Dã không nể hà.

Diệp Dĩ Ngụy cười nói: “Đến lúc đó đừng có keo kiệt đấy. Mau mở hộp ra, bên trong có thuốc cầm máu...”

Sau đó Viên Mục Dã kéo tay áo sơ mi của Diệp Dĩ Ngụy lên kiểm tra vết thương, sắc mặt cậu càng lo lắng: “Vết thương khá sâu đấy, nhất định là phải khâu lại.”

Diệp Dĩ Ngụy nghiêng đầu nhìn qua sau đó cau mày nói: “Không sao, lau sạch vết thương rồi khâu hai mũi là được, cậu đưa cái bình nhỏ màu đen trong hộp kia cho tôi.”

Viên Mục Dã vẫn lo lắng hỏi: “Trường hợp này không phải nên tiêm một mũi uốn ván à?”

Diệp Dĩ Ngụy cười: “Cậu là bác sĩ hay tôi là bác sĩ? Nhanh đưa cho tôi...”

Trước kia Viên Mục Dã luôn đứng nhìn Diệp Dĩ Ngụy khâu lại thì thể, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh ta tự khâu cho

mình, trong lòng bỗng thấy kỳ lạ... May mà thời gian không dài, động tác của Diệp Dĩ Ngụy nhanh chóng khâu vết thương lại rồi hướng dẫn Viên Mục Dã lấy băng vải băng lại.

Viên Mục Dã vừa định hỏi Diệp Dĩ Ngụy có đau không, nhưng nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán anh ta, cậu cũng không hỏi nữa... Sau đó cậu lại giúp anh ta mặc áo trong, rồi đến áo khoác ngoài, “Anh ở đây nghỉ ngơi một lát, tôi đi xem phía Đoàn Phong thế nào...”

Diệp Dĩ Ngụy buồn cười nói: “Không phải cậu nói không cần lo về thân thủ của Đoàn Phong à?”

“Không phải là tôi lo cho anh ấy, tôi chỉ lo người bảo vệ kia bị anh ấy đánh chết thôi!” Viên Mục Dã nói xong thì đi ra ngoài cửa.

Nhưng cậu nhanh chóng quay lại, sau đó chỉ vào nhân viên kỹ thuật nằm trên đất: “Anh ta... không sao chứ?”

Diệp Dĩ Ngụy khoát tay: “Cậu nhanh đi đi, anh ta chỉ bị đánh ngất thôi!”

Lúc này Viên Mục Dã mới yên tâm đuổi theo Đoàn Phong, kết quả cậu vừa đi ra ngoài đã nghe được tiếng còi cảnh sát từ phía Nam truyền đến, xem ra Từ Lệ đến rồi. Nghĩ vậy Viên Mục Dã nhanh chóng chạy về phía tòa nhà số mười bảy, bởi vì không cần nghĩ cậu cũng biết được sau khi Đoàn Phong bắt được tên kia sẽ đi đâu.

Chương 149: Thu hoạch ngoài ý muốn

Khi Viên Mục Dã chạy đến bãi đậu xe bên dưới tòa nhà số mười bảy, tên Chu Cách kia đã bị Đoàn Phong đánh cho mặt nở đầy hoa, nhìn như vậy có thể thấy hắn vẫn chưa nói ra hắn giấu Đại Quân ở chỗ nào...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã chạy đến thì nói với cậu: “Trước hết đừng nói việc chúng ta bắt được tên này cho Từ Lệ biết, hôm nay tôi nhất định phải hỏi được hắn giam Đại Quân ở đâu!”

Viên Mục Dã nhìn về phía Chu Cách đang nằm trên đất, thấy hắn ho khan vài tiếng rồi nhổ ra mấy cái răng gãy... Mặc dù là như thế, tên kia vẫn cười như điên và nói: “Chúng mày có gan thì giết tao đi... khục khục... Tao sẽ không bao giờ nói cho mày biết tên mập kia ở chỗ nào, nói ra chắc chắn sẽ mất mạng, không nói tao còn có hy vọng sống, dù sao không tìm được thì thể cảnh sát cũng không thể định tội tao được.”

Nghe Chu Cách nói vậy, Viên Mục Dã cố nén giận trong lòng, bước đến túm cổ áo đối phương: “Cái người béo kia còn chưa chết, bây giờ mày nói ra thì không cần đeo hai mạng người trên lưng!”

Không ngờ Chu Cách lại đẩy Viên Mục Dã ra và bảo: “Giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết, đối với tao chẳng có gì khác nhau cả! Hai người bọn chúng cùng nhau lên đường không phải rất tốt ư?”

Viên Mục Dã vẫn muốn ép hỏi kết quả lại bị Đoàn Phong kéo lại: “Đối phó với loại người này, nói lời khuyên nhủ không có tác dụng đâu...”

Sau đó Đoàn Phong dùng sắc mặt âm trầm ngồi xổm trước Chu Cách: “Xem ra đánh mày gãy hết răng vẫn còn quá nhẹ

nhàng, tao cho mày thêm một cơ hội nữa, nói cho tao biết cái người béo kia đang ở đâu?”

Chu Cách cười khinh miệt định mở miệng nhưng đột nhiên mặt biến sắc, sau đó trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết... Viên Mục Dã cúi đầu nhìn hóa ra Đoàn Phong đã bẻ gãy một đầu ngón tay của hắn.

Chu Cách kêu thét sợ quá to, Viên Mục Dã sợ sẽ thu hút người khác đến đây. Cậu vừa định nhắc nhở Đoàn Phong, đã thấy anh ta đưa tay lên cầm Chu Cách bóp một cái dễ dàng tháo khớp hàm của hắn như trở bàn tay... Như vậy cho dù Chu Cách đau đến thế nào, gào thảm thiết ra sao thì tiếng phát ra cũng chỉ có ô ô.

“Lúc nào muốn nói thì gật đầu...” Nói xong Đoàn Phong tiếp tục dùng lực tay, ngón áp út của Chu Cách bị bẻ gãy.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã nhìn thấy Đoàn Phong tra tấn ép cung, nó khiến cậu không rét mà run. May mà mình không phải kẻ bị anh ta hỏi cung, nếu không cậu cũng không dám chắc bản thân có chịu đựng được hình thức tàn khốc này mà liệu chết không chịu khuất phục hay không.

Cuối cùng khi Đoàn Phong bẻ đến ngón tay thứ tư thì tên kia cũng ngẩng đầu lên, nếu không phải Viên Mục Dã phát hiện ra kẻ đó đã gật đầu, thì chắc chắn Đoàn Phong sẽ bẻ thêm một ngón tay nữa.

Sau đó Chu Cách dẫn bọn họ đến một khoảng sân vườn của tòa số mười bảy.

Ở đó có ba giếng nước ngầm, hai trong đó là chứa các loại dây dẫn, còn một cái khác là giếng nước ngầm thông thường.

Nơi này tương đối khuất, nếu không phải nhân viên sửa chữa thì người bình thường sẽ không đi đến chỗ này. Mà cái giếng Chu Cách ném xác uống thì càng khó phát hiện, trừ khi trời mưa rào nếu không giếng nước ngầm kia sẽ mãi mãi không bị người khác mở ra.

Trong lúc Đoàn Phong dùng tay không mở nắp giếng nước, Viên Mục Dã vội vàng bật đèn điện chiếu xuống dưới, họ nhìn thấy Trương Tròn Vo mà mọi người nháo nhác đi tìm

lúc này đang nằm yên tĩnh bên dưới, mà bên dưới cơ thể của anh ta là xác người gầy bị Chu Cách đâm chết...

Khoảnh khắc nhìn thấy Trương Đại Quân, trong lòng Viên Mục Dã thở phào một hơi, còn may mà đến kịp, anh ta vẫn còn sống.

Khi đội Từ Lệ lần đầu tiên nhìn thấy Chu Cách, biểu cảm của tất cả đều là sững sờ, bọn họ cảm ảnh chụp đối chiếu mãi... cũng không thể nhận ra tên bị đánh mặt sưng như cái đầu heo kia cùng với ảnh trên hồ sơ có phải là cùng một người không.

Viên Mục Dã tỏ ra hơi xấu hổ, nhưng Đoàn Phong lại hùng hồn nói: “Thằng này ra tay quá mạnh, tôi vất vả lắm mới bắt được hắn.”

Mà Diệp Dĩ Ngụy lúc này cũng tức thời đứng ra làm chứng cho Viên Mục Dã và Đoàn Phong: “Tính cách của tên Chu Cách này đúng là khá hung dữ, tôi và nhân viên kỹ thuật ở đây cũng bị hắn làm bị thương.”

Nhưng Từ Lệ cũng không phải kẻ ngốc, nhìn mấy ngón tay bị biến dạng nghiêm trọng của Chu Cách là đủ hiểu. May mà còn có Viên Mục Dã ở đó, coi như quá trình hơi không theo quy định, nhưng kết quả thì lại tốt.

Hiện giờ Đại Quân đã được cứu ra, thi thể người gầy kia cũng đã được tìm thấy, quan trọng nhất là cảnh sát đã bắt được hung thủ giết người là Chu Cách, cho nên đội Từ Lệ cũng không để ý việc ai bẻ gãy ngón tay nghi phạm... Dù sao trong thời điểm sinh tử, không cần thận làm gãy vài ngón tay của đối phương cũng không phải là chuyện gì đáng trách.

Xe cứu thương 120 đưa Đại Quân và Diệp Dĩ Ngụy cùng đến bệnh viện, Diệp Dĩ Ngụy và nhân viên kỹ thuật kia chỉ phải kiểm tra xử lý đơn giản, nhưng Trương Đại Quân thì bị đưa vào phòng cấp cứu khẩn cấp.

Cũng giống như người gầy đoán mệnh kia, Trương Đại Quân cũng bị đâm mấy nhát vào bụng, may mà anh ta da dày bụng mỡ nên dù Chu Cách ra tay hung ác cũng không bị ảnh hưởng đến nội tạng quan trọng, nhờ thế mới nhất lại được cái mạng của Trương Đại Quân về.

Nhưng dù là vậy, vì bị mất máu quá nhiều nên Trương Đại Quân bị lên cơn sốc. Nếu như nhóm Viên Mục Đã tìm thấy anh ta muộn vài giờ nữa... thì hậu quả không thể nói trước được, có lẽ Đại Quân cũng chỉ có thể đi gặp Marx* thôi.

** Marx và Lenin, ý nói là chết.*

Còn Từ Lệ sau khi thăm vấn Chu Cách lại có thêm thu hoạch ngoài ý muốn! Hóa ra tên Chu Cách này tên thật là Chu Hoài Đông, là một tội phạm bị truy nã. Chín năm trước hắn đã bị truy nã vì tội giết người cướp của, nhưng vẫn chưa sa lưới.

Sau đó hắn chạy trốn đến Quảng Tây làm buôn lậu ở biên giới, thân phận Chu Cách được hắn tạo ra từ khi đó. Trước khi chạy trốn Chu Hoài Đông vừa mới kết hôn, những năm này mặc dù hắn luôn sống mai danh ẩn tích nhưng vẫn không quên được vợ mình.

Vào năm ngoái, cảnh sát Quảng Tây mạnh tay triệt phá các đường dây buôn lậu nên gần như toàn đội của Chu Cách bị diệt gần hết, hắn lập tức ý thức được nếu mình không thu tay thì sợ rằng sẽ lại trở thành đối tượng bị cảnh sát truy nã, thế là hắn ôm tiền kiếm được quay về thủ đô.

Dù sao hắn cũng dùng thân phận giả, cho nên khi hắn quay về đương nhiên không dám khua chiêng gõ trống liên hệ với người nhà, nhưng trong một lần vô tình hắn lại gặp vợ mình... Nhưng vợ hắn lại không nhận ra hắn.

Cuối cùng sau nhiều lần trần trọc, Chu Hoài Đông cũng thăm dò được vợ mình hiện tại đang ở cùng khu với nhà Trương Đại Quân, vì muốn được gặp cô ta nhiều, Chu Cách mới nhận lời đến làm bảo vệ ở đây.

Tất cả tai họa cũng bắt đầu từ đây...

Trong khoảng thời gian Chu Hoài Đông làm bảo vệ ở đây, hắn phát hiện ra vợ mình đã lấy người khác, mà người này chính là người anh em thân thiết của mình năm đó, Lý Viêm Kiệt, cũng chính là người gây bị hắn đâm chết rồi ném xuống giếng kia.

Chương 150: Về muộn

Mỗi hận cướp vợ, mỗi thù tố cáo khiến Chu Hoài Đông không thể yên giấc, thế là hắn đã lên một kế hoạch giết người...

Trong thời gian làm bảo vệ ở khu chung cư này, Chu Hoài Đông đã tìm hiểu tất cả các góc khuất ở đây, hắn cũng nắm rõ thời gian đi về của Lý Viêm Kiệt, thế là hắn bắt đầu chuẩn bị cho kế hoạch giết người của mình.

Trước khi phạm tội, Chu Hoài Đông đã từng học hai năm về điện dân dụng, cho nên hắn đã cố ý tạo ra sự cố điện giữa tòa nhà số mười lăm và tòa nhà số mười bảy, chính là để nhân viên kỹ thuật sẽ lơ là bất cẩn, tạo thành thói quen đối với việc trục trặc kỹ thuật này.

Dựa theo kế hoạch của hắn, sau khi đã chuẩn bị tất cả thỏa đáng, đêm hôm qua hắn nhân dịp Lý Viêm Kiệt đi ra ngoài đã ra tay đâm chết gã... Sau đó nhờ vào bóng đêm đỡ người xuống bãi đỗ xe, ném gã vào trong giếng nước mà hắn đã tìm thấy trước đó.

Chu Hoài Đông đoán rằng giếng nước đó chưa đến mùa hè sẽ không có ai mở ra, cho nên hắn đã gửi đơn xin thôi việc cho công ty quản lý, chuẩn bị nghỉ Tết sẽ về nhà. Đợi đến mùa hè năm sau thi thể mới được phát hiện thì hắn đã cao chạy xa bay rồi.

Lúc đầu Chu Hoài Đông tưởng rằng tất cả đã chu toàn, nhưng hắn lại không ngờ rằng khi thực hiện kế hoạch lại xuất hiện tên ôn thần Trương Đại Quân này! Mặc dù trong thời gian hắn di chuyển xác chết đúng là không bị ai phát hiện ra, nhưng Trương Đại Quân mũi thính như chó lại ngửi được mùi máu trên đất mà đi theo.

Ban đầu Chu Hoài Đông cũng không để ý đến Trương Đại Quân, chỉ coi anh ta như con ma men không tìm được đường về nhà, nói bừa vài câu rồi đuổi đi là xong. Nhưng không ngờ Trương Đại Quân lại không dễ lừa, cứ thế lão đảo đến gần xe

chở rác mà hắn đang tạm thời giấu thi thể trong đó. Chu Hoài Đông thấy Trương Đại Quân đã sắp nhìn thấy thi thể liền quyết định hoặc là không làm, mà đã làm thì làm đến cùng, thế nên mới đâm mấy dao vào bụng Trương Đại Quân...

Đêm hôm đó sau khi phẫu thuật xong không lâu thì Đại Quân tỉnh lại, anh ta nói sau khi bị ném xuống giếng nước không lâu đã tỉnh hẳn rượu, nhưng vì không gian trong giếng quá nhỏ, anh ta đã thử mấy lần nhưng vẫn không trèo lên được. Sau đó, trong lúc mơ hồ anh ta cũng nghe thấy tiếng Viên Mục Dã nhưng khi đó anh ta đang tưởng mình nằm mơ.

Sau khi trải qua chuyện này, Trương Đại Quân chỉ tay lên trời thề, nói sau này mình sẽ không bao giờ uống rượu nữa! Mặc dù những người khác chỉ nghe chứ không tin, nhưng vẫn đồng ý giám sát anh ta thực hiện lời thề này.

Đợi đến khi Trương Đại Quân ngủ say cũng đã qua nửa đêm, Đoàn Phong sắp xếp Trương Khai ở lại chăm sóc anh ta, còn những người khác thì về nhà đi ngủ. Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ đến Diệp Dĩ Ngụy, bèn vội vàng gọi điện cho anh ta, hỏi xem bây giờ anh ta đang ở đâu?

Giọng Diệp Dĩ Ngụy có vẻ mệt mỏi, mất một lúc mới nói: “Cậu xong việc chưa? Ra đây, tôi đưa cậu về nhà?”

Viên Mục Dã chạy ra ngoài bệnh viện thì nhìn thấy Diệp Dĩ Ngụy dừng xe bên ngoài, cậu nhanh chóng mở cửa xe ra và bảo: “Tay anh bị thương, để tôi lái cho.”

Diệp Dĩ Ngụy cũng không khách sáo xuống xe bước qua ngòi lên ghế lái phụ. Sau khi lên xe, Viên Mục Dã hỏi anh ta: “Xe của anh không phải đỗ dưới khu chung cư nhà anh Đại Quân à?”

Diệp Dĩ Ngụy dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi: “Tôi bảo đồng nghiệp ở đội 6 lái về, không thì ngày mai lại phải qua đó lấy.”

“Anh chờ trong xe từ lúc đó à? Sao không bảo Từ Lệ cho người đưa anh về?”

Sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy tái nhợt, sau khi nghe Viên Mục Dã nói thì ngáp một cái như ngái ngủ: “Tôi nghĩ giờ này cậu khó đón được xe về nhà... Không nói nữa, tôi ngủ trước đã.”

Viên Mục Dã hiểu được khi nãy Diệp Dĩ Ngụy vẫn đang ngủ trong xe, có lẽ vì mất máu quá nhiều nên đầu óc choáng váng mệt mỏi, nghĩ như vậy cậu bèn gọi điện thoại cho Từ Lệ.

“Anh Từ, hai ngày tới trong đội có nhiều việc không? Tôi thấy tình trạng của pháp y Diệp có vẻ hơi yếu, muốn xin cho anh ấy nghỉ hai hôm.” Viên Mục Dã nói thẳng.

Từ Lệ ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Ngày mai thì không có việc gì, cậu cứ để cậu ta nghỉ ngơi cho khỏe, việc ngày mai để lão Bạch lo. Tôi thấy tay cậu ta bị thương không nhẹ đâu, cứ nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Sau khi Viên Mục Dã cúp điện thoại thì nhìn sang Diệp Dĩ Ngụy, trong lòng vẫn thấy áy náy, nếu như mình không gọi anh ta đến thì anh ta sẽ không bị thương. Chuyện khiến Viên Mục Dã đau đầu nhất trong đời chính là thiếu nợ ân tình của người khác, hơn nữa lại còn là loại không thể nào trả lại...

Lái xe đến dưới nhà Diệp Dĩ Ngụy, Viên Mục Dã nhẹ nhàng đánh thức anh ta dậy: “Đến nhà anh rồi...”

Diệp Dĩ Ngụy mơ màng tỉnh lại, đẩy cửa ra rồi xuống xe, Viên Mục Dã thấy anh ta đi không vững, vội vàng khóa xe rồi xuống đỡ: “Lúc này tôi đã gọi điện xin nghỉ cho anh rồi, ngày mai ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Diệp Dĩ Ngụy ngẩng đầu nhìn Viên Mục Dã: “Từ Lệ đồng ý rồi à? Ở đội còn có việc đang chờ tôi, còn cả thi thể của Lý Viêm Kiệt... Có lẽ ngày mai phải kiểm tra thi thể làm báo cáo.”

Viên Mục Dã không vui nói: “Trong đội đâu phải chỉ có mình anh là pháp y, anh ấy đã đồng ý cho anh nghỉ thì không cần nghĩ đến công việc nữa, anh nhớ kĩ, Trái đất này có thiếu ai thì cũng vẫn quay bình thường!”

Bình thường Viên Mục Dã nói chuyện luôn bình tĩnh, không nóng không lạnh, rất hiếm khi thể hiện cảm xúc ra mặt, Diệp Dĩ Ngụy thấy cậu vừa rồi rõ ràng hơi tức giận nên vừa cười vừa nói: “Được được được, cậu nói thế nào thì là thế đó...”

Sau khi vào nhà, Viên Mục Dã đỡ Diệp Dĩ Ngụy ngồi xuống ghế sofa, sau đó quay người đi vào bếp.

“Pháp y Diệp, xin hỏi mất máu nhiều thì uống gì?” Viên Mục Dĩ nửa đùa nửa thật.

Diệp Dĩ Ngụy khẽ cười sau đó mệt mỏi nói: “Cho tôi cốc sữa, thêm một thìa đường cát.”

Viên Mục Dĩ nhanh nhẹn rót sữa vào cốc sau đó cho vào lò vi sóng làm nóng, nhưng sau khi hâm sữa xong quay ra thì thấy Diệp Dĩ Ngụy đã ngủ thiếp đi rồi.

Viên Mục Dĩ cầm cốc sữa bò do dự một lúc, cuối cùng vẫn chọn đánh thức Diệp Dĩ Ngụy dậy, để anh ta uống sữa xong rồi ngủ tiếp, bởi vì anh ta vừa bị mất máu, cho nên một lúc nữa sẽ thấy khát nước. Sau khi Viên Mục Dĩ đỡ anh ta về giường cẩn thận thì đặt một cốc nước ở đầu giường anh ta.

Đợi đến khi Viên Mục Dĩ rời khỏi nhà Diệp Dĩ Ngụy đã là bốn giờ sáng, lúc này cậu mới nhớ đến trong nhà mình vẫn còn thú cưng đang chờ mình về cho ăn, thế là sau khi khóa cửa cẩn thận, cậu xuống lầu rồi lái xe Diệp Dĩ Ngụy về nhà mình.

Hôm nay cậu về muộn, Kim Bảo đợi mãi không thấy Viên Mục Dĩ về đành ôm bụng đói chui vào trong ổ. Sau khi Viên Mục Dĩ vào nhà, Kim Bảo chỉ mở mắt ra liếc một cái, rồi lại làm bộ không nhìn thấy mà nhắm mắt lại.

Chương 151: Chăm nom

Thấy vậy, Viên Mục Dĩ thâm buồn cười, không ngờ con chó này còn biết giận dỗi, cậu vội vào nhà mở cho nó một hộp thịt hộp mà lần nào thử cũng thiêng, sau đó lặng lẽ đặt bên cạnh ổ chó.

Quả nhiên, con chó này ngửi thấy mùi thơm của đồ hộp là lập tức nhảy ra khỏi ổ, bắt đầu ăn ngấu nghiến... Trong lòng Viên Mục Dĩ ít nhiều thấy hơi hụt hẫng.

Trên thực tế, tính chất công việc hiện giờ của cậu chẳng thích hợp để nuôi chó một chút nào, nhưng Kim Bảo do người kia nhờ vả cậu, cho dù không thích hợp cũng phải nuôi đến khi anh ấy trở về mới được.

Thu xếp xong thức ăn trong ngày hôm nay cho Kim Bảo cũng đã hơn sáu giờ sáng, Viên Mục Dĩ lại hối hả chạy đến nhà của Diệp Dĩ Ngụy. Tình trạng hiện giờ của anh ta không thể không có ai chăm sóc được.

Nếu là trước kia, lúc này Viên Mục Dĩ đã mệt như chó từ lâu rồi, nhưng bây giờ tinh thần cậu vẫn rất sáng láng, chẳng hề cảm thấy buồn ngủ tí nào.

Khi Viên Mục Dĩ chạy đến nhà của Diệp Dĩ Ngụy, anh ta vẫn còn ngủ say trong phòng. Sau khi xác định anh ta sẽ không tỉnh lại trong khoảng thời gian ngắn, Viên Mục Dĩ ra chợ bán thức ăn gần đó, mua một số nguyên liệu nấu ăn bổ máu dưỡng sinh.

Bỏ hết mấy thứ này vào nồi hầm xong, cậu lại nhớ tới chuyện ngày hôm qua mình đã nói muốn thay phiên chăm sóc Đại Quân với bọn Trương Khai. Nhưng bây giờ cậu lại chẳng đi được, vì thế đành phải gọi điện thoại cho Đoàn Phong, kể lại tình hình của Diệp Dĩ Ngụy.

Đoàn Phong bảo cậu đừng lo lắng, phía Đại Quân đã có mấy người bọn họ. Hơn nữa, lần này Diệp Dĩ Ngụy bị thương hoàn

toàn là vì hỗ trợ đi tìm Đại Quân, số 54 bọn họ nhất định phải gánh ơn nghĩa này.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Diệp Dĩ Nguy vẫn chưa tỉnh. Một mình Viên Mục Dĩ nhân quá hóa chán nên bắt đầu quan sát cách bày biện ở phòng khách nhà anh ta... Cậu ngắm mãi rồi bị một bức tường treo toàn các bức ảnh thu hút.

Trên đó, phần lớn đều là ảnh Diệp Dĩ Nguy chụp một mình khi đi chơi nghỉ phép, còn có nhiều tấm là tự chụp. Bởi vậy có thể thấy được, Diệp Dĩ Nguy giống với Viên Mục Dĩ, đều là kiểu người thích cô độc một mình.

Điểm khác nhau duy nhất là, mặc dù hai người bọn họ đều sống rất cô độc, nhưng Viên Mục Dĩ lại không tận hưởng sự cô độc này, cho nên rất hiếm khi cậu đi du lịch một mình. Mà Diệp Dĩ Nguy thì khác, nhìn là biết anh ta rất biết tận hưởng cuộc sống, còn Viên Mục Dĩ lại sống như tu khổ hạnh vậy.

Đột nhiên, một tấm ảnh chụp hơi hơi phồng lên khiến Viên Mục Dĩ chú ý... Không phải cảnh vật trong ảnh rất mê người, mà là bên dưới tấm ảnh này rõ ràng còn đè lên thứ gì đó.

Xuất phát từ lòng tò mò, Viên Mục Dĩ nhẹ tay nhắc bức ảnh bên trên lên, quả nhiên cậu nhìn thấy bên dưới còn một tấm ảnh khác.

Đó cũng không phải là một tấm ảnh hoàn chỉnh, mà là tấm ảnh đã bị người ta xé chỉ còn một nửa. Điều khiến Viên Mục Dĩ giật mình là, đây là tấm duy nhất Diệp Dĩ Nguy chụp chung với người khác, chỉ tiếc một nửa kia đã bị người ta xé mất rồi.

Viên Mục Dĩ kinh ngạc nhìn chăm chú tấm ảnh này chừng một phút đồng hồ. Trong ảnh, Diệp Dĩ Nguy cười rất vui vẻ, một bàn tay của đàn ông trưởng thành đặt trên bờ vai anh ta rất tự nhiên. Nhưng lý do khiến Viên Mục Dĩ kinh ngạc không phải bởi bàn tay đó, mà là chiếc áo gió màu xám Diệp Dĩ Nguy mặc lúc ấy....

Viên Mục Dĩ không có bất cứ nghiên cứu gì về thời trang, càng không biết quần áo Diệp Dĩ Nguy mặc hàng ngày có nhãn hiệu gì. Nhưng cậu có ấn tượng cực kỳ sâu sắc đối với chiếc áo gió màu xám này, bởi vì cậu đã từng thấy tên “Sứ giả nhà trời” mặc kiểu áo gió giống vậy không chỉ một lần.

Đương nhiên, kiểu dáng quần áo tương tự cũng không thể nói lên điều gì, cho nên Viên Mục Dĩ nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ mà bản thân cậu cũng cảm thấy hơi hoang đường kia đi, sau đó nhét tấm ảnh trở lại chỗ cũ.

Nếu Diệp Dĩ Ngụy chen nó bên dưới tấm ảnh khác thì dĩ nhiên là không muốn nhìn đến nó nữa. Có lẽ người còn lại trong ảnh đã từng mang đến một khoảng ký ức rất vui vẻ cho anh ta cũng không biết chừng, dù sao mỗi người đều có quá khứ của riêng mình...

Lúc gần đến giữa trưa, Diệp Dĩ Ngụy mở màn ra khỏi phòng. Viên Mục Dĩ vội qua đỡ anh ta đến ghế sofa: “Anh cảm thấy thế nào?”

Diệp Dĩ Ngụy nở nụ cười hơi bất đắc dĩ: “Vừa qua 30 tuổi là tôi đã cảm thấy thể chất của mình rõ ràng không được như xưa. Nếu vào mười năm trước, chảy tí máu như vậy nào có là gì!”

Viên Mục Dĩ yên lặng chờ anh ta nổ xong mới thở dài nói: “Tôi có hầm canh bổ máu trong phòng bếp, anh có muốn uống không?”

Diệp Dĩ Ngụy đáp bằng giọng lười biếng: “Đương nhiên là muốn, nếu không chẳng phải để cậu phí công à?”

Thật ra Viên Mục Dĩ cũng không biết hầm mấy thứ này. Cậu cũng học đến đâu làm đến đó, nấu theo công thức trên mạng, còn có uống được không... trong lòng cậu thật sự không nắm chắc lắm.

May là cậu thấy Diệp Dĩ Ngụy uống một hớp rồi, trên mặt cũng không xuất hiện biểu cảm gì khác thường, như thế chứng tỏ canh cậu nấu dù không coi là ngon miệng, nhưng chắc chắn không khó nuốt.

Uống canh xong, Diệp Dĩ Ngụy mềm oặt dựa lên ghế sofa, anh ta nói: “Đồng nghiệp của cậu thế nào rồi? Cậu nấu canh khá lắm, dù sao tôi cũng không uống hết. Cậu có cần đưa đến cho anh ta một ít không?”

Viên Mục Dĩ cũng nghĩ thế, nhưng cậu lại không yên tâm để Diệp Dĩ Ngụy ở nhà một mình, nên cậu hơi do dự: “Một mình anh ở nhà có được không?”

Diệp Dĩ Ngụy bật cười: “Tôi chỉ bị thương cánh tay chứ đâu phải tàn phế! Cậu mau đi làm việc mình cần làm đi thôi!”

Nghe vậy, Viên Mục Dĩ cười hỏi: “Vậy trưa anh muốn ăn cái gì? Tôi nấu cho anh!”

Diệp Dĩ Ngụy suy nghĩ rồi đáp: “Ăn ít cháo đi. Tôi muốn ăn thanh đạm một chút.”

Tuy rằng ngoài miệng Diệp Dĩ Ngụy nói mình không sao, nhưng Viên Mục Dĩ vẫn không quá yên tâm, cuối cùng cậu phải nhìn Diệp Dĩ Ngụy trở về phòng ngủ nằm xuống rồi mới mang bình giữ ấm đến bệnh viện.

Viên Mục Dĩ mới vừa bước vào phòng bệnh đã thấy Trương Đại Quân đang mỗi tay một cái bánh bao ăn ngon lành. Anh ta thấy Viên Mục Dĩ tới bèn cười nói: “Sao cậu lại tới đây? Phía pháp y Diệp không cần cậu chăm sóc nữa à?”

Viên Mục Dĩ cười nâng bình giữ ấm trong tay lên: “Tôi nấu canh bổ máu mang đến để anh bồi bổ.”

Nghe vậy, Đại Quân bĩu môi nói với Trương Khai ở bên cạnh: “Xem nhóc Viên người ta đi, còn biết đưa canh đến cho anh. Nhìn lại cậu, chỉ biết mua cho anh nửa ký bánh bao! Mà mẹ nó còn là bánh bao chay nữa chứ!”

Trương Khai tức giận nói: “Bác sĩ nói, mấy ngày nay anh không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ, có bánh bao ăn là tốt rồi! Sau này đi đường có gặp được chuyện không liên quan đến mình thì trốn xa một chút đi. Nếu không phải bọn em cảnh giác thì sợ là giờ này anh đã thối um ở dưới giếng nước kia rồi!”

“Xéo đi! Dù gì anh cũng là bệnh nhân! Nhanh nhanh mức cho anh bát canh, ăn bánh bao khô đến mức sắp nghẹn chết rồi đây này! Cậu cũng không biết mua bát cháo cho anh nữa?!” Đại Quân lại cắn nhẩn.

Viên Mục Dĩ thấy tinh thần của anh ta cũng tốt nên cười bảo Trương Khai: “Cậu ra xe ngủ một lát đi! Tôi ngồi với anh Đại Quân một lúc.”

Chương 152: Vòng tròn then chốt

Trương Khai nhìn giờ rồi nói: “Thế cũng được, tôi ra xe chợ một lát, lúc anh đi thì gọi tôi đây.”

Thấy Trương Khai đi rồi, Đại Quân mới hơi ngượng ngùng nói với Viên Mục Dã: “Lần này đều do bản thân anh không cẩn thận, hại bạn của cậu cũng bị thương, xin lỗi nhé!”

Viên Mục Dã đuổi tay xóc chân của Đại Quân lên, liếc vết thương trên bụng anh ta, sau đó thở dài: “May nhờ anh mạng lớn đấy... Có điều sau này anh vẫn nên uống ít rượu đi một chút thì hơn.”

Trương Đại Quân nói với sắc mặt hơi tối tăm: “Cậu cũng biết rõ tình trạng của anh mà. mấy năm nay anh vẫn sống lừa mình dối người, mà mấy thằng nhóc kia cũng làm bậy hùa theo anh, anh ghi nhận tám lòng ấy. Nhưng... thật sự là anh không chấp nhận được cái chết của Lan Lan! Ít nhất anh phải biết được lý do thật sự khiến cô ấy nhảy lầu. Anh không tin cô ấy sẽ tự tử chỉ vì chút chuyện vớ vẩn ấy!”

Viên Mục Dã thấy cảm xúc của Trương Đại Quân hơi kích động, bèn vỗ tay anh ta và nói: “Tôi hiểu tâm trạng của anh. Nếu anh tin tưởng tôi, hãy kể tỉ mỉ cho tôi nghe chuyện năm đó đi. Đôi khi người đứng xem nhìn rõ hơn người trong cuộc.”

Đôi mắt của Trương Đại Quân hơi ửng đỏ. Anh ta chùi mạnh khuôn mặt rồi từ từ kể lại chuyện cũ năm xưa khiến anh ta đau đớn đến mức không muốn sống nữa.

Năm đó Trương Đại Quân là thành viên duy nhất có gia đình của số 54. Vợ của anh ta, Tống Lan là một y tá của bệnh viện trung tâm thành phố, hai người là bạn học hồi cấp ba. Từ lúc đi học, quan hệ của cả hai đã rất tốt, cho nên sau khi trưởng thành cũng đến với nhau một cách tự nhiên.

Tính chất công việc của số 54 khá đặc thù nên thường xuyên phải đi công tác ở nơi khác, hơn nữa phần lớn thời gian, chỉ cần vừa đi “làm việc” là bất vô âm tín, mặc kệ trong nhà có chuyện gì đều không thể liên hệ được. Vì vậy mà Trương Đại Quân và Tống Lan hay cãi nhau vì việc này.

Thật ra cũng không thể trách Tống Lan nổi giận. Ai có cuộc sống bình thường mà lại thích ông chồng cứ hờ ra là chơi trò mất tích? Hơn nữa, thỉnh thoảng Trương Đại Quân còn trở về với người đầy vết thương, làm Tống Lan vừa tức giận vừa đau lòng.

Mọi người trong số 54 đều biết hoàn cảnh của gia đình Đại Quân, cho nên mỗi lần chỉ cần hai vợ chồng bọn họ giận nhau, hai đứa Trương Khai và Hoắc Nhiễm lại đưa ra mấy ý kiến ngổ tào để anh ta về dỗ dành vợ, cái bánh kem dung nham chocolate cũng bắt nguồn từ đó mà ra.

Vào ngày xảy ra chuyện, đoàn người của số 54 vừa mới đi công tác từ nơi khác về. Vụ án lần đó hơi khó khăn, nhóm bọn họ cũng vào sinh ra tử mấy phen, cho nên sau khi mọi người trở về bèn đề nghị buổi tối đến Xuân Phong tụ họp, vui vẻ một chút.

Nhưng mọi người đều biết tính của vợ Đại Quân, vì thế để cho anh ta về nhà dỗ Tống Lan trước, sau đó dẫn cô ấy cùng tới Xuân Phong ăn cơm. Ai ngờ buổi tối lại chỉ có một mình Trương Đại Quân tới.

Mấy người bọn họ đều ngầm hiểu rõ mà không nói ra, họ biết có lẽ hai người này lại cãi nhau rồi. Thật ra đừng thấy bình thường Trương Đại Quân luôn ngoan ngoãn nghe theo Tống Lan, nhưng anh ta cũng có tính nết của mình. Trong một số việc, anh ta càng giữ vững nguyên tắc của mình hơn.

Ví dụ như việc từ chức ở số 54, không biết Tống Lan đã đề cập chuyện này với Trương Đại Quân mấy lần, nhưng đều bị anh ta gạt phắt đi. Lần này đi công tác về, Tống Lan lại nhắc tới lần nữa, Trương Đại Quân nghe xong thì từ chối thẳng.

Bởi vậy mà hai người cũng cãi nhau to một trận. Trương Đại Quân tức giận sập cửa bỏ đi, đến thẳng Xuân Phong ăn cơm. Nhưng chẳng được bao lâu, Trương Đại Quân lại đột nhiên

nhận được tin nhắn từ một số điện thoại lạ, bảo anh ta lập tức về nhà gặp mặt vợ lần cuối cùng.

Mới đầu Trương Đại Quân còn không tin, cho rằng đây lại là lừa đảo qua điện thoại. Ai ngờ một lát sau anh ta cứ đứng ngồi không yên, không chỉ trong lòng hốt hoảng, mí mắt phải còn giật liên hồi, cứ có cảm giác như có chuyện gì sắp xảy ra. Vì thế anh ta cũng không rảnh để lo bị đám mấy người Trương Khai cười nhạo mà ra ngoài gọi xe taxi chạy về nhà...

Trương Đại Quân nói với Viên Mục Dã, cả đời này anh ta đều không quên được cảnh xảy ra vào đêm đó. Khi anh ta về đến nhà, nhìn thấy Tống Lan ngồi ở trên ghế sofa bình yên không có chuyện gì, trong lòng anh ta lập tức thở phào nhẹ nhõm, anh ta vội vàng nói một đồng lời âu yếm muốn dỗ dành cho cô ấy vui.

Kết quả Tống Lan lại có thái độ khác thường, cô ấy chẳng hề có phản ứng gì với những lời Trương Đại Quân nói. Ban đầu anh ta cũng không nhận ra vợ có gì lạ thường, cho đến khi Tống Lan đột nhiên đứng dậy khỏi ghế sofa, anh ta mới thấy hình như có cái gì đó hơi là lạ.

Nhưng điều khiến Trương Đại Quân không thể nào ngờ là, Tống Lan lại đột ngột chạy ra ban công, sau đó nhảy xuống mà không quay đầu lại... Bản thân anh ta hiểu rõ vợ của mình, Tống Lan tuyệt đối sẽ không nhảy lầu tự tử bởi vì hai vợ chồng cãi nhau.

Còn cả tin nhắn lạ lùng kia nữa, rốt cuộc là ai đã nói trước cho Trương Đại Quân biết rằng Tống Lan muốn tự tử? Sau vụ việc, số 54 điều tra số điện thoại di động kia thì thấy nó là thẻ sim không đăng ký, cho nên về cơ bản họ không thể điều tra ra được lúc ấy rốt cuộc là ai gửi tin nhắn cho Đại Quân.

Tuy Trương Đại Quân có chết cũng không tin Tống Lan sẽ tự tử, nhưng đích thực là cô ấy đã nhảy xuống ngay trước mắt anh ta, cho nên về cơ bản, anh ta không đưa ra được chứng cứ chứng minh không phải Tống Lan tự tử, thậm chí cả lý do giết người cũng không có.

Tống Lan chỉ là một y tá nhỏ ở khoa cấp cứu của bệnh viện trung tâm thành phố. Cô ấy nghiêm túc và có trách nhiệm trong công việc, tính cách cũng khá rộng rãi, rất hòa thuận với

đồng nghiệp và người bệnh, cũng không đắc tội với ai... Cho nên đến giờ Trương Đại Quân vẫn không nghĩ ra, rốt cuộc là ai muốn hại chết cô ấy chứ?

Trong mấy năm sau khi Tống Lan chết, Trương Đại Quân chỉ cần uống say là sẽ mơ thấy cảnh xảy ra đêm đó. Anh ta vẫn tự trách mình thậm tệ, nếu hôm đó mình không rời khỏi nhà, có lẽ Tống Lan sẽ không phải chết.

Nhưng trên đời này nào có bán thuốc hồi hận đâu?! Cho nên ở trong tiềm thức, anh ta không chịu chấp nhận cái chết của Tống Lan, thậm chí cố tình giả vờ chuyện đó chưa từng xảy ra. Mấy người của số 54 đều không đành lòng nhìn anh ta tiếp tục sa sút tinh thần, nên họ giữ gìn lời nói dối tốt đẹp này cùng với anh ta.

Trong những người của số 54, chỉ có Đoàn Phong không đồng ý việc Trương Đại Quân vẫn tiếp tục lừa mình dối người như thế, bởi vì trong mắt anh ta, chuyện đã xảy ra rồi, thay vì trốn tránh, chẳng bằng dũng cảm đối mặt. Mặc dù đối với Trương Đại Quân mà nói, điều này hơi tàn nhẫn, nhưng lại có thể khiến anh ta loại bỏ thịt rữa, một lần nữa đối mặt với cuộc sống.

Nhưng có một vấn đề nếu không giải quyết, Đại Quân sẽ mãi mãi không thể thật sự buông bỏ mọi thứ trong quá khứ, đó chính là chân tướng việc Tống Lan nhảy lầu.

Nghe Trương Đại Quân nói xong từ đầu đến cuối vụ Tống Lan tự sát, Viên Mục Dĩ lâm vào trầm tư. Trước mắt xem ra, cho dù là Trương Đại Quân hay nhóm Đoàn Phong, chắc họ đều không biết trước khi chết, Tống Lan đã từng gặp một người đàn ông xa lạ.

Chuyện này chắc chắn là một vòng tròn then chốt trong vụ việc Tống Lan tự sát, hoặc phải nói nó là lý do trực tiếp dẫn đến việc cô ấy nhảy lầu.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ nặng nề hỏi Đại Quân: “Lúc ấy các anh đang làm vụ nào? Có để lại vấn đề gì khá phiền phức không?”

Chương 153: Trẻ mồ côi

Trương Đại Quân cẩn thận suy nghĩ, sau đó lắc đầu: “Không thể nào. Lúc ấy bọn anh cùng đến một vùng núi lớn của Quý Châu để điều tra vụ quỷ núi, sau đó chứng thực quỷ núi là một loài vượt biên dị gen. Kể cả có để lại vấn đề gì cũng không thể liên lụy đến Tống Lan được.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ, nếu thật sự đơn giản như lời Trương Đại Quân nói thì đúng là không thể có liên quan đến Tống Lan. Nhưng nếu vấn đề không ở chỗ công việc của Trương Đại Quân, vậy chỉ có thể là ở chỗ Tống Lan.

“Thế phía Tống Lan thì sao? Lúc đó chị ấy có gặp chuyện gì đặc biệt không?” Viên Mục Dã hỏi.

Ai ngờ Trương Đại Quân lại đáp với vẻ mặt áy náy: “Lúc ấy anh thường xuyên đi công tác, thời gian ở nhà không nhiều lắm, cho nên cô ấy rất ít nói chuyện ở đơn vị với anh. Là do anh không quan tâm cô ấy đầy đủ nên cô ấy mới xảy ra chuyện, đều do tại anh không tốt...”

Viên Mục Dã thấy Trương Đại Quân lại sắp bắt đầu “hình thức tự trách”, cậu bèn đặt tay lên vai anh ấy: “Anh Đại Quân, thật ra có một việc mà tôi vẫn chưa nói với anh. Chủ yếu là vì lúc ấy thấy trạng thái của anh không tốt, cho nên tôi cũng không biết nên mở miệng với anh như thế nào. Hiện giờ nếu anh đã có thể đối mặt với cái chết của Tống Lan, tôi cảm thấy cũng đã đến lúc anh nên biết chuyện này rồi.”

Trương Đại Quân sửng sốt, anh ta mờ mịt nhìn về phía Viên Mục Dã và nói: “Chuyện gì?”

“Trước khi tôi nói, anh cần phải bảo đảm với tôi rằng mình không được xúc động, phải kiềm chế được cảm xúc của mình, hơn nữa có thể bình tĩnh nghe tôi phân tích...” Viên Mục Dã nghiêm mặt.

Trương Đại Quân lập tức nhận thấy có thể Viên Mục Dã biết một số tin tức vô cùng quan trọng, vì thế anh ta gật đầu thật mạnh: “Được, anh nghe cậu hết...”

Đừng thấy Trương Đại Quân đã cam đoan với Viên Mục Dã, nhưng nói thật trong lòng cậu cũng chẳng nắm chắc tí nào, không biết nói chuyện này cho Đại Quân biết là đúng hay sai. Nhưng Viên Mục Dã thật sự không muốn nhìn thấy anh ta tiếp tục lừa mình dối người như vậy nữa. Có lẽ Đoàn Phong nói rất đúng, chỉ có “loại bỏ thịt rữa” mới có thể làm Đại Quân sống lại được.

Sau đó, trong ánh mắt chờ mong của Trương Đại Quân, Viên Mục Dã từ tốn nói: “Thật ra tôi đã đọc được từ trường tư duy còn sót lại của chị Tổng Lan ở nhà anh. Trong đoạn trí nhớ trước khi chết của chị ấy, tôi nhìn thấy đã từng có một người đàn ông xuất hiện ở nhà của anh.”

Không thể nghi ngờ gì nữa, đối với Trương Đại Quân mà nói, chuyện này là một quả bom hạng nặng rơi vào lòng anh ta, khiến anh ta kinh hãi tới mức không biết làm sao... Thử người ra cả buổi rồi anh ta mới hỏi một cách nặng nề: “Ý của cậu là... Lan Lan nhảy lầu vì người đàn ông khác?!”

Nghe anh ta nói như vậy, Viên Mục Dã đoán là có thể anh ta hiểu lầm mình bị cấm sùng, vì thế cậu vội vã giải thích: “Không phải, không phải... Anh hiểu lầm rồi. Người kia không có bất cứ quan hệ tình cảm gì với chị Tổng Lan, nhưng mà sự xuất hiện của gã cuối cùng lại làm cho chị ấy nhảy lầu.”

Trương Đại Quân nghe mà hai mắt đỏ ngầu: “Người kia là ai? Tại sao gã muốn hại chết Lan Lan?!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Đây cũng là một lý do khác khiến tôi không nói cho anh biết. Tôi không nhìn thấy rõ gương mặt của gã đó, cũng không biết tại sao gã muốn hại chết chị Tổng Lan. Nhưng mà tình huống của chị Tổng Lan rất giống với một người bạn của tôi đã qua đời trước kia, cho nên tôi có lý do để tin rằng, ắt hẳn chị ấy đã bị cuốn vào một vài sự việc nào đó nên mới có thể bị người ta diệt khẩu.”

“Một y tá khoa cấp cứu như cô ấy có thể bị cuốn vào việc gì mà lại phải bị diệt khẩu chứ!?” Trương Đại Quân nói gần như suy sụp.

Viên Mục Dã biết chuyện này đúng là khó làm người ta có thể tiếp thu, vì thế cậu nhẹ nhàng vỗ về Trương Đại Quân: “Trước hết anh đừng kích động, dưỡng thương cho khỏi đã. Vì tôi cũng có liên lụy vào vụ án của bạn tôi nên không tiện ra mặt điều tra. Nhưng tôi và chị Tống Lan chưa từng gặp mặt nhau, cho nên tôi đi điều tra chắc là sẽ thuận tiện hơn nhiều. Đại Quân, nếu anh tin tôi, tôi có thể giúp cùng điều tra chuyện này. Bởi vì là một người đứng ngoài, nên tôi sẽ bình tĩnh hơn anh khi gặp phải vấn đề gì đó, quan sát mọi chuyện cũng sẽ thấu đáo hơn.”

Tự bản thân Trương Đại Quân cũng hiểu rõ điều này. Bây giờ Viên Mục Dã chịu giúp anh ta, tất nhiên là không thể tốt hơn. Nghĩ vậy, anh ta bèn túm lấy tay áo của Viên Mục Dã và nói: “Viên, anh cũng không biết nên nói gì để cảm ơn, anh...”

Viên Mục Dã chen ngang lời anh ta: “Vây đừng nói nữa. Chuyện này đã qua ba năm, cho nên chắc chắn không phải trong một chốc một lát là có thể điều tra rõ. Nếu sau này anh có nhớ ra điều gì khác thường về chị Tống Lan, thì nhớ là nhất định phải nói cho tôi biết kịp thời.”

Trương Đại Quân vội gật đầu: “Được, cậu cứ yên tâm.”

Hai người đang nói thì thấy Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam đẩy cửa đi vào. Bọn họ nhìn thấy Viên Mục Dã trong phòng bệnh là biết chắc Trương Khai lại trốn ra chỗ nào lười biếng rồi.

“Sao anh lại tới đây? Pháp y Diệp không sao rồi à? Trương Khai lại chạy đi đâu rồi?” Hoắc Nhiễm thắc mắc.

Viên Mục Dã cười đáp: “Pháp y Diệp vẫn đang ngủ. Tôi nấu ít canh mang cho anh Đại Quân. Còn Trương Khai à... Cậu ấy cũng không được chợp mắt cả đêm nên tôi bảo cậu ấy ra xe ngủ một lát rồi, đỡ để lát nữa lái xe trên đường về lại ngủ gật.”

Lúc này, Tăng Nam Nam bước đến trước giường bệnh của Đại Quân, cô ấy hỏi: “Hiện giờ anh cảm thấy thế nào?”

Đại Quân cười hề hề: “Em còn không biết anh đây à? Nghi mấy ngày là không sao rồi.”

Tăng Nam Nam nghe vậy nhú mày lại: “Lần này thật sự rất nguy hiểm, anh đừng không để tâm đến bản thân mình như thế

nữa.”

Viên Mục Dã thấy khi Tăng Nam Nam nói chuyện với Đại Quân, sắc mặt vẫn luôn căng cứng, đôi môi hơi mỏng không hề có nụ cười. Thật ra cậu đã nhận ra quan hệ của Tăng Nam Nam và Trương Đại Quân không tầm thường, nhưng lại không giống như là quan hệ nam nữ bình thường...

Trên thực tế, nếu là trước kia, Viên Mục Dã thật sự chẳng có chút lòng tò mò nào với những chuyện như vậy. Nhưng sau một khoảng thời gian ở chung, cậu đã dần dần hòa nhập vào tập thể số 54 này, cho nên tất nhiên cậu cũng muốn biết nhiều hơn về chuyện của bọn họ.

Lúc chuẩn bị đi, Viên Mục Dã thấy Trương Khai có vẻ chưa tỉnh ngủ nên không yên tâm để một mình cậu ta lái xe về. Vì thế cậu bảo cậu ta để xe lại bệnh viện, còn mình lái xe đưa cậu ta về.

Trên đường trở về, Viên Mục Dã thử hỏi Trương Khai: “Tôi thấy quan hệ của Nam Nam và anh Đại Quân rất tốt, ngay cả ngày thường lúc làm nhiệm vụ cũng ở cạnh nhau... Bọn họ quen biết rất lâu rồi à?”

Trương Khai lắc đầu đáp: “Đó là do anh không biết hai người họ đã từng cùng nhau trải qua điều gì...”

Viên Mục Dã thấy quả nhiên có chuyện hay, cậu cố tình nhìn Trương Khai bằng vẻ mặt tò mò, cậu không hề nói lời nào mà chờ tự cậu ta chủ động tiếp tục đề tài này. Đương nhiên là cái miệng của Trương Khai sẽ không làm Viên Mục Dã thất vọng, vì thế cậu mới biết một ít chuyện cũ của Trương Đại Quân và Tăng Nam Nam qua lời kể của Trương Khai.

Điều khiến Viên Mục Dã không ngờ tới là, Tăng Nam Nam cũng có xuất thân là trẻ mồ côi...

Chương 154: Tự làm tự chịu

Chẳng qua số phận của Tăng Nam Nam còn bi thảm hơn Viên Mục Dã, chẳng những không thân không thích, từ nhỏ cô ấy còn bị một tổ chức bí mật rất có thế lực của nước ngoài bồi dưỡng, trở thành gián điệp chuyên làm những hành động ám sát, ăn trộm bí mật cho tổ chức.

Tăng Nam Nam và Trương Đại Quân gặp nhau trong một lần rất tình cờ. Lúc ấy số 54 đang điều tra một vụ án ở nước ngoài, còn Tăng Nam Nam bị đuổi giết khổ sở vì một lòng muốn thoát khỏi tổ chức bí mật. Hai người vốn không nên có bất cứ giao thoa gì lại ngoài ý muốn gặp nhau.

Đại Quân vừa thấy mấy người đàn ông cao lớn vạm vỡ đuổi giết một cô nhóc còm nhom, hơn nữa cô nhóc này hình như còn là người Trung Quốc. Thế là anh ta trào dâng lòng đồng tình, ra tay cứu cô nhóc này.

Phải nói lần đó cũng khá mạo hiểm, mặc dù là Trương Đại Quân nhất thời mềm lòng cứu Tăng Nam Nam, nhưng vì vậy mà khiến cho hai người bọn họ cùng bị tổ chức bí ẩn kia đuổi giết. Mà điều làm cho Trương Đại Quân thấy bất ngờ là, đừng thấy Tăng Nam Nam mang dáng vẻ như trẻ vị thành niên, nhưng cô ấy giết người lại chẳng hề nương tay hơn một tẹo nào so với người đàn ông là anh ta.

Cuối cùng hai người liều chết leo lên thuyền đánh cá nhập cư trái phép về nước, lúc này mới xem như bình yên về tới trong nước. Mà sau khi trải qua một loạt thử nghiệm của Đoàn Phong, Tăng Nam Nam chính thức được giữ lại số 54, đồng thời số 54 cũng dàn xếp một thân phận hoàn toàn mới cho cô ấy để có thể ở lại trong nước một cách hợp pháp.

Lần hành động đó là một mình Trương Đại Quân ra ngoài chấp hành, cho nên không ai biết rốt cuộc hai người bọn họ đã trải qua trắc trở như thế nào mới trốn về nước được. Tuy nhiên vết thương trên người hai người bọn họ đã đủ nói lên tất cả.

Hơn nữa đừng thấy Tăng Nam Nam trông thì yếu ớt, nhưng mỗi lần làm nhiệm vụ, đều là do cô ấy chăm lo cho Đại Quân. Không vì cái gì khác... chỉ bởi vì từ sau khi vợ Đại Quân là Tống Lan xảy ra chuyện, anh ta bỗng có bệnh sợ máu.

Viên Mục Dã hơi giật mình: “Anh Đại Quân sợ máu?! Không thể nào!”

Trương Khai hơi bất đắc dĩ nói: “Lúc chị Tống Lan nhảy lầu, anh Đại Quân là người chạy xuống dưới lầu trước tiên. Nhà bọn họ ở tầng mười hai, con người nhảy từ độ cao đó xuống sẽ trở thành dáng vẻ gì thì không cần nghĩ cũng biết. Hôm đó chị Tống Lan lại mặc một bộ quần áo nhạt màu, thêm việc máu chảy đầy đất... Từ đó về sau, anh Đại Quân sinh ra chứng ngại tâm lý vô cùng nghiêm trọng, vừa thấy máu là sẽ không chịu nổi, anh ấy lại ngại nói thẳng tật xấu này với chúng tôi, cho nên khi Nam Nam ra ngoài làm nhiệm vụ luôn đi theo anh ấy. Bởi vì xét về giết người, trừ đội trưởng Đoàn ra, trong số 54 không có ai ra tay ác hơn cô ấy.”

Trước đây Viên Mục Dã đã từng thấy Tăng Nam Nam ra tay, biết cô gái nhỏ này tuyệt đối không đơn giản, thế nhưng không ngờ cô ấy chẳng bao nhiêu tuổi mà lại có hoàn cảnh và quá khứ phức tạp như vậy.

Sau khi đưa Trương Khai về số 54, Viên Mục Dã lại nhanh chóng đến siêu thị mua một số nguyên liệu nấu ăn, lúc này mới vội vàng chạy về nhà của Diệp Dĩ Nguy. Ban đầu cậu còn lo lắng không biết Diệp Dĩ Nguy có bị đói mà tỉnh dậy không, kết quả cậu trở về thì thấy người ta vẫn còn ngủ ở trên giường.

Viên Mục Dã thử nhiệt độ trên trán Diệp Dĩ Nguy.

May mà nhiệt độ của anh ta không cao lắm, điều này chứng tỏ vết thương không có dấu hiệu bị nhiễm trùng. Cậu vội nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng ngủ, vào bếp bắt đầu chuẩn bị ninh cháo cho “người bệnh”.

Chờ đến khi Viên Mục Dã ninh cháo xong, phòng ngủ cũng có tiếng động...

Viên Mục Dã bưng bát cháo từ trong phòng bếp ra và nói.
“Anh dậy rồi à! Vừa đúng lúc có thể ăn cháo.”

Diệp Dĩ Ngụy hơi suy yếu, anh ta liếc nhìn đồng hồ treo trên tường: “Tôi đã ngủ lâu thế rồi cơ à?! Cậu không cần phải ở bên cạnh tôi mãi đâu... Tôi đâu phải trẻ con!”

Viên Mục Dĩ đặt bát cháo trước mặt Diệp Dĩ Ngụy: “Đúng vậy, anh không phải trẻ con, nhưng anh là người bệnh! Lúc này phải ngoan ngoãn nghe lời, như vậy vết thương mới khỏi nhanh được... Nào, ăn đi.”

Diệp Dĩ Ngụy liếc nhìn bát cháo trước mặt, bữu môi nói: “Cậu chắc chắn đây là cháo hả?”

Viên Mục Dĩ vội vàng gạt đầu, sau đó nói bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Đương nhiên chắc chắn! Tôi học từ đầu bếp Lưu ở nhà ăn của chúng tôi đây. Chú ấy nói người mất máu nhiều ăn cái này là bổ khí nhất! Anh đừng thấy nó trông như tương bần, nhưng bên trong có máu vịt, thịt cá chuối, thịt nạc... Tóm lại tất cả đều là đồ bổ.”

Diệp Dĩ Ngụy đẩy bát cháo ra rồi nói với vẻ mặt do dự: “Tôi có thể không ăn không?”

Viên Mục Dĩ đẩy bát cháo về lại trước mặt anh ta: “Anh ném thử một miếng xem, thật sự không khó ăn đâu!”

Thật ra có ngon hay không thì bản thân Viên Mục Dĩ cũng không nói chắc được, dù sao cậu cũng chẳng muốn ăn một miếng nào. Cuối cùng Diệp Dĩ Ngụy cố ăn hết một bát dưới sự nửa ép buộc, nửa đe dọa của cậu, sau đó dù nói thế nào anh ta cũng không ăn bát thứ hai nữa.

Mấy ngày sau đó, Viên Mục Dĩ vẫn chạy qua chạy lại giữa bệnh viện và nhà của Diệp Dĩ Ngụy. Trên thực tế, ngày hôm sau Diệp Dĩ Ngụy đã đến cục đi làm lại, nhưng Viên Mục Dĩ suy xét đến vết thương trên cánh tay của anh ta, cho nên vẫn lãnh trách nhiệm đón đưa anh ta đi làm và tan sở, cùng với một ngày ba bữa cơm. Về phía Đại Quân, vì tình hình anh ta nghiêm trọng hơn một chút, nên dù sức khỏe của anh ta có tốt, nhưng không nằm mười ngày nửa tháng cũng đừng hòng ra viện.

Mấy ngày nay, thừa dịp đón đưa Diệp Dĩ Ngụy, Viên Mục Dĩ muốn nhờ Từ Lệ điều tra giúp cậu xem ngày 25 tháng 7 của ba

năm trước, hoặc là trong vòng nửa tháng trước ngày 25 tháng 7, ở thủ đô có xảy ra vụ án gì đặc biệt không?

Dù sao cũng là chuyện từ ba năm trước, mặc dù Từ Lệ đồng ý kiểm tra giúp cậu, nhưng lại nói mình cần một ít thời gian.

Viên Mục Dĩ biết chuyện này không gấp được. Vả lại cũng đã đợi ba năm rồi, cần gì nóng lòng vài ngày này chứ.

Hơn nữa, trước khi điều tra được bất cứ tin gì có tính thực tế, Viên Mục Dĩ cũng không định nói việc này cho Trương Đại Quân biết, miễn để anh ta sốt ruột nóng nảy theo.

Trưa hôm nay, Viên Mục Dĩ vừa mới lái xe của Diệp Dĩ Ngụy đến cửa đơn vị thì đã thấy Từ Lệ đi về phía mình từ rất xa. Lúc đầu Viên Mục Dĩ còn tưởng rằng chuyện mình nhờ anh ta có manh mối, kết quả cậu mới vừa xuống xe đã nghe Từ Lệ nói: “Sứ giả nhà trời lại bắt đầu hành động!”

Nghe vậy, trong lòng Viên Mục Dĩ chùng xuống: “Bao giờ thế?”

Từ Lệ thở dài đáp: “Buổi sáng hôm nay có người báo cảnh sát nói gần đường Thanh Niên có một người phụ nữ điên chạy lung tung khắp nơi. 110 cử người đến tìm được bà ta rồi đưa đến bệnh viện kiểm tra, hóa ra người phụ nữ này bị bệnh dại.”

Viên Mục Dĩ càng nghe càng chẳng hiểu gì, cậu hỏi: “Việc này có liên quan gì tới Sứ giả nhà trời?”

Từ Lệ đáp: “Lúc ban đầu chuyện này cũng không khiến cảnh sát chú ý. Sau khi đưa người phụ nữ đó đến bệnh viện cách ly, họ bắt đầu nghĩ cách liên hệ với người nhà của bà ta. Rất nhanh, chỉ cục đồn công an đã gửi tin sang, nói người phụ nữ này tên Lý Kha, một tuần trước người nhà đã báo mất tích. Nhưng hiện giờ Lý Kha bị bệnh thành ra như vậy, nên cơ bản bà ta không thể nói rõ được trước khi phát bệnh mình đã đến chỗ nào. Kết quả vừa rồi an ninh mạng của cục đã chặn được một đoạn video trên mạng. Trong video, Sứ giả nhà trời đang chích vắc xin phòng bệnh dại cho Lý Kha bị bịt kín hai mắt, còn nói nếu Lý Kha thật sự bị nhiễm bệnh dại, thì đó cũng là bà ta tự làm tự chịu.”

Chương 155: Lại ra tay lần nữa

“Lý Kha làm nghề gì?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ nhớ lại rồi nói: “Bà ta là giám đốc kinh doanh của một công ty công nghệ sinh học trong thành phố, chịu trách nhiệm chính trong việc bán vắc xin phòng bệnh dại, viêm não Nhật Bản, vắc xin kết hợp 3 trong 1.”

“Trừ những thứ đó ra thì sao? Gần đây bà ta có dính dáng vào vụ bê bối nào không?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Từ Lệ lắc đầu: “Vẫn còn đang điều tra, trước mắt chưa có tin tức ở mặt này...”

Viên Mục Dã nói với sắc mặt âm u: “Anh bảo tổ điều tra ưu tiên kiểm tra thử những vắc xin phòng bệnh mà Lý Kha bán có từng xảy ra vấn đề gì không? Nếu Sứ giả nhà trời lại ra tay lần nữa, chúng tôi chắc chắn Lý Kha có vấn đề.”

Sau khi chia tay với Từ Lệ, Viên Mục Dã xách hộp cơm đến văn phòng của Diệp Dĩ Ngụy. Vài lần trước cậu tới đưa cơm, Diệp Dĩ Ngụy đều “làm việc” ở trong phòng pháp y. Mặc dù bình thường khi bọn họ bận rộn thì đều ăn cơm ở căn phòng cách phòng giải phẫu một lớp kính, nhưng điều này vẫn vô cùng kích thích thần kinh của Viên Mục Dã. Vì thế dưới sự đề nghị mạnh mẽ của cậu, Diệp Dĩ Ngụy đành phải chuyển sang ăn ở văn phòng.

“Cốc cốc cốc...” Viên Mục Dã đến cửa văn phòng của Diệp Dĩ Ngụy, nhẹ nhàng gõ vài cái.

Đang cúi đầu đọc tài liệu, Diệp Dĩ Ngụy nghe tiếng bèn ngẩng đầu lên. Anh ta thấy là Viên Mục Dã tới nên cười nói: “Thật ra tôi ăn ở căn tin cũng được mà, trưa nào cũng bắt cậu chạy một chuyến tới đây thì phiền quá.”

“Phiền cái gì chứ?! Vốn trưa nào tôi cũng phải đưa cơm đến bệnh viện cho anh Đại Quân mà. Đội trưởng Đoàn của chúng tôi nói rồi, bảo tôi cần phải chăm sóc kỹ cho anh! Hơn nữa, tôi còn không biết nhà ăn trong cục đây à? Canh thì toàn canh suông, chẳng có tí dinh dưỡng gì, sao có thể so sánh với cơm dành cho bệnh nhân mà đầu bếp Lưu của chúng tôi nấu chứ? Bên cạnh đó, cánh tay của pháp y Diệp rất quý giá, cần phải chăm kỹ mới được!” Viên Mục Dã vừa nói vừa đặt hộp giữ ấm lên bàn, sau đó mở từng tầng một, bày ra trước mặt Diệp Dĩ Ngụy.

Cũng không phải Viên Mục Dã nói lung tung, phần cơm dành cho bệnh nhân này là do đầu bếp Lưu của số 54 bọn họ cố ý nấu cho Đại Quân và Diệp Dĩ Ngụy, nó có hai ưu điểm lớn là ngon lành và đầy đủ dinh dưỡng.

Viên Mục Dã biết Diệp Dĩ Ngụy là người kén ăn. Mặc dù lúc trước anh ta cũng miễn cưỡng ăn những phần cơm dinh dưỡng do cậu nấu, nhưng đó hoàn toàn là nể tình cảm giữa hai người họ. Nếu không chắc chắn anh ta sẽ không ăn một miếng nào.

Nhưng đầu bếp Lưu của số 54 thì khác, nghe đồn thời trẻ ông ấy đã từng làm bếp trưởng của một nhà hàng nổi tiếng ở Quảng Châu, thành thạo các món Quảng Đông, Sơn Đông, Chiết Giang, Phúc Kiến... vân vân. Có điều tại sao cuối cùng ông ấy lại đến nỗi phải làm đầu bếp cho số 54? Đó là một bí ẩn khó hiểu.

Viên Mục Dã nhìn biểu cảm của Diệp Dĩ Ngụy lúc này là biết cơm cho bệnh nhân của đầu bếp Lưu nấu thật sự rất ngon, chỉ tiếc bây giờ cậu không còn lộc ăn nữa, chỉ có thể ăn loại canh dinh dưỡng mà nghĩ đến đã thấy kinh kia thôi.

Viên Mục Dã thấy Diệp Dĩ Ngụy đã ăn gần xong nên muốn anh ta cố vấn cho mình một ít thông tin về bệnh đại: “Đúng rồi, tôi hỏi anh một chuyện nhé.”

Diệp Dĩ Ngụy hài lòng lau khóe miệng bằng khăn giấy rồi đáp: “Nói đi.”

“Thông thường, người bị nhiễm bệnh đại trong bao lâu sẽ phát tác?” Viên Mục Dã hỏi.

Diệp Dĩ Ngụy suy nghĩ rồi trả lời: “Khó mà nói trước được, bởi vì bệnh đại có thời kỳ ủ bệnh. Ngắn nhất có thể là mấy ngày, mà dài nhất có thể đến mấy năm. Chủ yếu là có liên quan đến vị trí bị virus xâm nhập. Nói như thế nào nhỉ, chính là càng gần trung khu thần kinh, thời kỳ ủ bệnh sẽ càng ngắn.”

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Chỉ cần nhiễm bệnh này là chắc chắn sẽ chết à?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Đương nhiên, tỉ lệ tử vong là một trăm phần trăm... Cậu nghĩ thế nào mà hỏi về bệnh này? Không phải là đồng nghiệp nào của cậu bị lây nhiễm đấy chứ?”

Viên Mục Dã bật cười: “Đồng nghiệp của tôi sao lại đắc tội anh thế? Cả đám bọn họ tinh ranh như khỉ, sao có thể bị chó đại cắn chứ?!”

“Ai nói với cậu là chỉ có chó mới có thể truyền bệnh đại? Tất cả động vật máu nóng đều có khả năng truyền nhiễm virus, chẳng qua là mức độ miễn cảm không giống nhau thôi. Trong đó động vật có vú là miễn cảm nhất. Mèo, chó mà chúng ta thường thấy, còn có heo, bò, dê, ngựa... thậm chí bao gồm sóc và dơi đều có thể truyền nhiễm loại virus này.” Diệp Dĩ Ngụy nghiêm mặt nói.

“Vậy giữa người với người có lây cho nhau không?” Viên Mục Dã đưa ra một giả thuyết khá to gan.

Diệp Dĩ Ngụy nhíu mày đáp: “Cho tới nay tôi vẫn chưa nghe nói trường hợp người lây qua người, bởi vì sau khi bị bệnh thì thông thường sẽ bị phát bệnh rất nhanh, chưa kịp lây nhiễm cho người khác thì đã chết rồi... Tuy nhiên, cấy ghép nội tạng cũng có thể bị lây nhiễm bệnh đại.”

Trên đường trở về, Viên Mục Dã vẫn đang suy nghĩ vụ án mới mà “Sứ giả nhà trời” gây ra. Cậu không ngờ sau khi kết thúc một vụ, đối phương đã tìm được mục tiêu mới nhanh như vậy. Lần này sẽ có mấy người chết trong tay hắn đây? Liệu có phải bọn họ đều bị trừng phạt đúng tội không?

Hai ngày sau, phía Từ Lệ truyền tin đến, nói là Lý Kha đã phát bệnh chết. Hiện giờ xác đã được đưa đến phòng pháp y của cục, chờ làm thêm bước giải phẫu. Trước kia Viên Mục Dã

không hiểu nhiều lắm về căn bệnh này, chỉ biết là một khi phát bệnh thì thần tiên khó giữ, nhưng cậu không ngờ mức độ đáng sợ của căn bệnh này lại vượt xa dự đoán của mình.

Bởi vì lúc Lý Kha bị đưa đến bệnh viện đã phát bệnh, hơn nữa đã có các triệu chứng của giai đoạn thần kinh cấp tính, cũng là thời kỳ cuối của bệnh dại, cho nên bác sĩ cũng không thể biết được vì sao bà ta bị lây và thời gian lây nhiễm cụ thể.

Mặc dù trước đó cảnh sát chặn được một đoạn video mà Sứ giả nhà trời đăng lên, cộng thêm việc phỏng đoán Lý Kha đã mất tích được một tuần, rất có thể là bị Sứ giả nhà trời nhốt ở chỗ nào đó. Ất hẳn chỗ đó là nơi bà ta bị lây bệnh dại. Nhưng bởi vì khi Lý Kha vào viện cũng đã không thể trao đổi với người bình thường, cho nên về cơ bản không thể nào điều tra ra được.

Sau sự việc, nhóm Từ Lệ điều tra được một số chuyện hình như hơi có liên quan đến Lý Kha. Hóa ra vào mấy năm trước, trên mạng đã từng phơi bày một vụ học sinh cấp hai tiêm vắc xin phòng bệnh dại của công ty Lý Kha sản xuất ra, vào ngày thứ 29 đột nhiên xuất hiện các triệu chứng như sợ nước, chán ăn, đau đầu, sốt, vôn vôn... giống như các triệu chứng của bệnh dại vậy. Cậu bé này được chẩn đoán mắc bệnh dại sau khi đưa đến bệnh viện... Và chết sau chín ngày.

Vì thế, người nhà của học sinh nghi ngờ là vắc xin phòng bệnh dại xảy ra vấn đề, hơn nữa đã tố cáo lên Cục Y tế địa phương. Nhưng sau đó qua điều tra, họ lại nói là bởi vì học sinh kia bị chó hoang cắn bị thương rồi ngày hôm sau mới đi tiêm vắc xin phòng bệnh dại, đã qua hai mươi bốn giờ vàng tốt nhất để chích ngừa, cho nên không thể xác định là vắc xin phòng bệnh mà cậu ấy chích ngừa xảy ra vấn đề.

Sau đó chuyện này không giải quyết được gì, cư dân mạng đều đoán là công ty nghiên cứu và phát triển vắc xin phòng bệnh đã cho người nhà của học sinh đó một khoản tiền bồi thường cực lớn, cho nên bọn họ mới không dây dưa việc này nữa.

Mà hiện giờ tổ Từ Lệ cũng không thể chứng minh chuyện này có liên quan trực tiếp gì đến vụ Lý Kha bị lây bệnh dại hay không.

Chương 156: Phúc lợi năm mới

Trong video mà Sứ giả nhà trời đăng lên chỉ có quá trình gã chính ngựa vắt xin phòng bệnh cho Lý Kha, về phần tại sao bà ta bị lây bệnh thì không biết. Đây cũng là chỗ lợi hại nhất của Sứ giả nhà trời. Mặc dù đã có mấy mạng người liên tiếp chết trong tay hắn, nhưng từ đầu đến cuối, hai tay hắn chưa hề dính máu...

Trước khi tìm được đầu mối, vụ án của Lý Kha cũng chỉ có thể xử lý như một vụ bị lây bệnh đại.

Có điều cũng không phải phía Diệp Dĩ Nguy khám nghiệm tử thi không phát hiện được gì. Ở phần cổ của Lý Kha, anh ta phát hiện một vài vết thương nhỏ đã liền, nghi ngờ là bị động vật nhỏ nào đó chứa virus cắn bị thương.

Nhưng lúc Lý Kha qua đời, miệng vết thương đã liền hẳn, cho nên Diệp Dĩ Nguy cũng không biết cụ thể là bà ta bị thứ gì cắn.

Vài ngày sau, cuối cùng đồng chí Trương Đại Quân đã vinh quang xuất viện, cánh tay của Diệp Dĩ Nguy cũng khỏi hoàn toàn, toàn thể thành viên của số 54 cuối cùng đã trở về trạng thái làm việc bình thường. Mặc dù trên bụng Đại Quân để lại vài vết sẹo, nhưng trong mắt anh ta, những vết sẹo ấy lại càng tăng thêm vài phần hương vị đàn ông.

Nếu mọi việc đã quay về quỹ đạo, vậy những người ở số 54 cũng phải bắt đầu làm việc bình thường. Vì thế mà vào ngày thứ hai sau năm mới, lão Lâm đã sắp xếp cho mọi người một công việc không quá phức tạp, hơn nữa anh ta còn khẳng định nói rằng đây là phúc lợi năm mới cho mọi người.

Ban đầu mọi người không tin lắm, ai cũng cảm thấy chắc chắn là tiền sĩ Lâm lại đang lừa dối bọn họ. Nhưng nghe Đoàn

Phong giới thiệu xong tình huống, họ lại thấy đây đúng thật là một việc tốt có thể vừa làm vừa chơi.

Thì ra mấy năm nay, ở vùng núi sát bên huyện Thương của tỉnh lân cận liên tiếp xảy ra mấy vụ mất tích, hầu hết trong số họ đều là khách du lịch tự túc. Khu vực đó núi cao rừng rậm, dãy núi trải dài theo hướng Đông Bắc - Tây Nam, với tổng chiều dài hơn 100 km, trong đó phần lớn đều là khu không có người và một ít khu bảo tồn thiên nhiên.

Chính phủ địa phương không khuyến khích khách du lịch đi sâu vào vùng núi, nhưng gần đây ở đâu cũng có người thích mạo hiểm. Chỗ anh càng không cho vào lại càng có thể khơi gợi sự tò mò của một số người nào đó, cứ nhất quyết phải vào núi xem mới chịu.

Bởi vì vị trí địa lý của huyện Thương khá xa xôi, lại bốn bề toàn là núi, cho nên kinh tế cũng khá lạc hậu, không phát triển thông tin lắm. Chờ đến khi người thân và bạn bè của người mất tích nhận ra có thể họ đã đi lạc, thì thông thường đều đã mất tích mấy ngày rồi.

Trong các sự cố khách du lịch mất tích trước đây, huyện cũng đã cố gắng cử người lên núi tìm kiếm, nhưng kết quả cuối cùng đều không được gì. Đừng nói là tìm thấy người, ngay cả xe cũng không tìm được một chiếc nào.

Vào khoảng thời gian trước, để tìm cảm hứng sáng tác, nhà văn mạng nổi tiếng Lâm Cán đã đưa vài người bạn thân của mình đến huyện Thương, chuẩn bị lên núi săn tư liệu. Bản thân nhà văn mạng này là một người yêu vận động ngoài trời, cho nên cũng coi như là có một số kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã. Hơn nữa trước khi xuất phát, anh ta còn nói tỉ mỉ chuyến đi lần này cho biên tập của mình biết, cũng là người liên lạc lúc khẩn cấp của anh ta, cô La Diệp Tử.

Dựa theo kế hoạch đặt ra từ trước, mấy người bọn họ lái xe tới huyện Thương. Sau đó Lâm Cán còn báo tin bình an cho La Diệp Tử, nói với cô ấy rằng sáng ngày hôm sau mình sẽ lên núi. Bởi vì tín hiệu trên núi không tốt, cho nên muộn nhất là ngày kia mới có thể liên lạc lại được.

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Cán đi ra ngoài săn tư liệu, cho nên lúc ấy La Diệp Tử cũng không nghĩ nhiều, chỉ

dẫn dò anh ta phải chú ý an toàn lúc ở chỗ hoang dã, trở về rồi lập tức báo tin bình an cho mình.

Kết quả nó lại trở thành cuộc điện thoại cuối cùng của La Diệp Tử và Lâm Cấn.

Mấy ngày qua đi, La Diệp Tử đến huyện Thương báo cảnh sát, nói rõ việc nhà văn Lâm Cấn và ba người bạn tốt của anh ta lên núi rồi mất tích. Mặc dù cơ quan cảnh sát địa phương rất đau đầu, nhưng họ vẫn lập tức tổ chức nhân viên lên núi tìm người. Nhưng giống như hầu hết những người mất tích trước đây, bọn họ như thể biến mất trong ngọn núi rộng lớn, không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Sau đó có một ít phurột thủ thám niên đăng bài ở trên mạng nói rằng, vùng núi sát bên huyện Thương rất có thể giống như Tam giác quỷ Bermuda, một khi có người đi vào mảnh đất thần bí đó sẽ mất tích cả người lẫn xe.

Bởi vì người mất tích cuối cùng Lâm Cấn có thân phận đặc biệt, mà trước mắt anh ta còn đang nổi như cồn ở trên mạng. Bây giờ anh ta đột ngột mất tích, khó có thể ước tính được sự tổn thất về mọi mặt. Cho nên sau một khoảng thời gian, công ty văn hóa ký hợp đồng với anh ta vẫn thuê một đội nhân viên cứu hộ hoang dã chuyên nghiệp lên núi tìm người.

Nhưng thời gian hơn một tháng trôi qua, vẫn chẳng tìm được cái khi gì cả. Cuối cùng La Diệp Tử mới buộc lòng phải tin rằng, có lẽ trong vùng núi rộng lớn kia thật sự tồn tại lực lượng bí ẩn nào đó, có thể làm những cái người đi lạc trong đó bị nhốt ở bên trong, mãi mãi không ra được.

Về phần vì sao bọn họ tìm được tới số 54 thì lão Lâm chẳng chịu nói, nhưng ông giặc này luôn có quan hệ rộng khắp, hơn nữa việc này được lan truyền đến mức vô cùng kỳ diệu ở trong giới phurột thủ, tất nhiên có thể xếp vào phạm vi điều tra của số 54.

Mới đầu mọi người nghe Đoàn Phong nói xong đều hơi thất vọng. Trương Khai nói với giọng tức tối: “Đi vào núi sâu rừng già mà cũng coi là phúc lợi à? Học cách ăn giun chắc?!”

Đoàn Phong gõ đầu cậu ta bằng tệp hồ sơ trong tay: “Gấp cái gì hả? Không phải tôi còn chưa nói hết à?!”

Hóa ra đêm qua hai người Đoàn Phong và tiến sĩ Lâm đã nghiên cứu thử, họ đều cảm thấy nếu bọn họ cũng giống trông khua chiêng lên núi tìm người như những người trước, chắc chắn sẽ không tìm được. Suy cho cùng, những người cứu hộ kia cũng không phải đồ bỏ, nếu chỉ là khác du lịch lạc đường bình thường, cho dù lúc ấy không tìm thấy, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có người phát hiện xác của người gặp nạn.

Nhưng mà trên hồ sơ lại nói trong mấy năm nay, họ không tìm được một ai trong những khách du lịch lần lượt bị mất tích, điều này thì hơi khác thường. Mặc dù nơi đó vẫn có tiếng xấu là “Bermuda của huyện Thương”, nhưng không phải mấy năm nay không có phượt thủ khác đến, hơn nữa cũng không phải người nào đi cũng sẽ bị mất tích!

Những người đã đến đó và còn an toàn trở về đều nói, vùng núi của huyện Thương cũng không đáng sợ như lời đồn, càng chưa từng có ai phát hiện xác chết của những người bị mất tích trước kia. Cho nên Đoàn Phong và tiến sĩ Lâm mới quyết định lần này sẽ đến huyện Thương với thân phận phượt thủ, đi lại theo tuyến đường trước đó của Lâm Cấn.

Đại Quân nghi ngờ nói: “Lại là phượt thủ mất tích, không giống tình huống của huyện Địa Bảo đấy chứ?!”

Trương Khai tức giận nói: “Câm cái miệng quạ đen của anh lại, em không muốn gặp lại xác sống như thế lần nữa đâu!”

Đoàn Phong cũng lắc đầu: “Không nguy hiểm như vậy. Tôi nghe nói vùng núi huyện Thương có nhiều homestay, mọi người cứ coi như đi chơi một chuyến. Có điều lần này, bề ngoài chúng ta phải tách riêng, chia nhau ra làm việc...”

“Nghĩa là sao?” Hoắc Nhiễm cảm thấy khó hiểu.

Đoàn Phong nói: “Nếu đội của chúng ta cùng nhau lên núi, trông thế nào cũng giống như một đội cứu hộ đi lên núi để tìm người. Nếu muốn giả làm phượt thủ, diễn trò phải diễn cho trọn vẹn. Cho nên mọi người phải cải trang làm khách du lịch bình thường, trước đây cũng chưa quen biết nhau.”

Chương 157: Đóng giả tình nhân

Mọi người vừa nghe vậy, tinh thần đều lập tức tỉnh táo và cảm thấy lần hành động này bắt đầu hơi thú vị rồi. Sau đó vẫn do Đoàn Phong chia tổ cho mọi người, chỉ có điều tất cả mọi người đều không ngờ là Đoàn Phong lại phân Viên Mục Dã và Tăng Nam Nam vào một tổ, hơn nữa còn muốn bọn họ đóng giả làm tình nhân.

“Tại sao... là tôi và Nam Nam đóng giả tình nhân? Không phải là cô ấy và anh Đại Quân sao?” Viên Mục Dã lấy làm lạ hỏi.

Đoàn Phong cười: “Cậu nhìn hai người bọn họ đứng cùng nhau có giống tình nhân không?”

Lúc này Hoắc Nhiễm cũng nhú mày nói: “Làm gì mà cứ bắt buộc phải đóng giả tình nhân chứ?”

Đoàn Phong hừ khế: “Vậy cậu nói xem nếu chúng ta muốn đóng giả làm khách du lịch, Nam Nam nên có thân phận gì? Giả làm cha con với Đại Quân hay là chị em với cậu hả?”

Trương Khai này giờ bị xem nhẹ lên tiếng: “Thế tại sao không thể là tôi đóng giả tình nhân với Nam Nam?”

Đoàn Phong lại kiên nhẫn giải đáp: “Chúng ta phải chia từng nhóm lên núi. Kế hoạch của tôi và lão Lâm là để tổ của hai người Viên và Tăng Nam Nam đi trước, rồi đến tổ hai anh em họ là cậu và Tiểu Nhiễm theo sát phía sau, cuối cùng mới là tổ hai phượt thủ gồm tôi và Đại Quân. Số 54 chúng ta chỉ có mình Nam Nam là nữ, tôi không yên tâm để cô ấy đến trước với cậu, tính cách của Viên vẫn ôn hơn.”

Trương Khai bĩu môi, lẩm bẩm: “Được được được... tổ hai anh em thì tổ hai anh em!”

Viên Mục Dã nghĩ tới nghĩ lui, cũng cảm thấy chỉ có thể sắp xếp như vậy, bởi vì nếu muốn đóng giả khách du lịch, làm tình nhân là cặp đôi thường thấy nhất, nếu không đúng thật là không biết nên để cô nhóc Tăng Nam Nam này sắm vai gì mới có vẻ không gây chú ý.

Đoàn Phong thấy vẻ mặt Trương Khai không tình nguyện nên cố tình trêu cậu ta: “Nếu cậu thích đóng vai tình nhân như vậy... hay cậu chọn một trong hai người Hoắc Nhiễm hoặc Đại Quân đi?”

Hoắc Nhiễm và Đại Quân nghe xong đều đồng thanh mắng Trương Khai: “Xéo qua một bên đi!”

Trước khi xuất phát, Viên Mục Dã báo với Diệp Dĩ Ngụy, vú em nuôi chó tạm thời là anh ta lại phải lên đài rồi. Về phần phía Từ Lệ, anh ta vẫn đang bận rộn điều tra vụ án của Lý Kha, bởi vì trong lòng mọi người đều hiểu, cái chết của Lý Kha chỉ là mở đầu mà thôi...

Huyện Thương nằm ở một vùng núi cách thủ đô hơn năm trăm cây số, bốn bề là núi, có thể nói là một huyện nhỏ có phong cảnh tuyệt đẹp. Vào những năm 70 của thế kỷ trước, nơi đó đã từng có một mỏ than lớn thuộc sở hữu nhà nước. Sau này vào cuối thời kỳ thập niên 90, tài nguyên than đá trong núi cạn kiệt, cuối cùng mỏ than chỉ có thể phá sản và giải thể.

Những năm tháng ấy, có một thuật ngữ rất phổ biến gọi là “mất việc rồi lại tìm việc”. Năm đó hầu hết dân cư của huyện Thương đều là công nhân mỏ than, mất việc rồi chỉ có thể ra ngoài làm công kiếm kế sinh nhai. Vào mấy năm sau đó, huyện Thương hầu như không nhìn thấy người trẻ tuổi nào.

Tình trạng này kéo dài cho đến năm 2010 mới có sự thay đổi.

Nhiều người trẻ tuổi đã trở về và mở homestay du lịch rất phổ biến lúc bấy giờ, nhờ thế mới thúc đẩy nền kinh tế của huyện Thương đi lên lần nữa.

Viên Mục Dã vừa lái xe vừa nghe Tăng Nam Nam ngồi ở ghế phụ đọc giới thiệu về huyện Thương mà cô ấy tìm được trên mạng. Tổ hai người giả làm tình nhân của họ lái xe đi trước, tổ hai anh em và tổ hai phượt thủ theo sát phía sau.

Trong số những người ở số 54, Tầng Nam Nam và Viên Mục Dĩ giao lưu ít nhất, hiện giờ đột ngột bảo hai người họ đóng giả tình nhân, Viên Mục Dĩ thật sự thấy hơi gò bó.

Từ sau khi xuất phát, hai người họ chẳng nói với nhau câu nào, cuối cùng Viên Mục Dĩ đành gắng bắt chuyện: “Nếu không cô thử tìm thông tin về huyện Thương trên mạng đi.”

Lúc này Tầng Nam Nam mới lấy điện thoại di động ra, tùy tiện bấm mở mấy trang web, sau đó đọc một cách vô cảm như đọc sách.

Viên Mục Dĩ cười hơi bất đắc dĩ: “Trước kia lúc cô ở cùng tổ với anh Đại Quân cũng yên tĩnh như vậy sao?”

Tầng Nam Nam liếc sang Viên Mục Dĩ rồi đáp: “Anh Đại Quân nói khá nhiều...”

Viên Mục Dĩ thấy hơi nhức đầu, trạng thái của hai người họ bây giờ có chỗ nào giống tình nhân đâu?! Nhưng bản thân cậu lại ngại nói với Tầng Nam Nam rằng có phải chúng ta nên thể hiện thân thiết hơn không?!

May mắn là nhóm WeChat của số 54 vang lên liên hồi. Tầng Nam Nam tiện tay bấm mở lên, giọng của Trương Khai và Đại Quân quang quác truyền ra.

Đại Quân: “Ê Viên, nhiệt tình với Nam Nam nhà tôi một chút! Hiện giờ hai đứa đang là tình nhân đấy!”

Trương Khai: “Đại Quân, anh đừng có nói ngược. Phải nói là Nam Nam nhiệt tình với Viên của chúng ta một chút mới đúng!”

Đại Quân: “Tổ anh em các cậu đến đâu rồi? Gửi vị trí cho anh, anh sợ đội trưởng Đoàn không giữ nổi mà chạy vượt mặt các cậu mất!”

Trương Khai: “Xí... Nghĩ sao chứ? Tiểu Nhiệm lái nhanh lên!”

Tầng Nam Nam: “...”

Hơn ba giờ chiều, tổ tình nhân Viên Mục Dĩ và Tầng Nam Nam lái xe đến huyện Thương đầu tiên. Từ rất xa hai người đã nhìn thấy ven đường dựng một biển quảng cáo lớn, bên trên viết dòng chữ chói lọi: Chào mừng đến với thị trấn tình yêu!

Cậu và Tăng Nam Nam nhìn thấy đám bong bóng màu hồng phất trên biển quảng cáo mà đều không tìm được kẽ nhú mảy... Tiếp theo Tăng Nam Nam chụp ảnh gửi vào nhóm chat, khiến Đại Quân và Trương Khai cười như điên.

Đừng thấy ngày thường Tăng Nam Nam không nói không cười, đến lúc mấu chốt tuyệt đối là nói câu nào chết người câu đó. Cô ấy cầm điện thoại lên, lạnh giọng nói: “Tổ của tôi và anh Viên hình như là đôi có vẻ bình thường nhất. Không biết tổ the thé và ngu ngốc với cao kều và béo ục các anh tới thị trấn tình yêu làm cái gì đây?”

Cô ấy vừa nói ra lời này, trong nhóm lập tức trở nên yên tĩnh.

Viên Mục Dã ở cạnh nén cười, nói: “Cô nói như vậy, có lẽ Hoắc Nhiễm và Trương Khai phải đánh nhau đấy...”

Tăng Nam Nam nhướn mày hỏi: “Tại sao?”

“Bọn họ phải tranh nhau xem ai là the thé, ai là ngu ngốc mà!” Viên Mục Dã khẽ cười xấu xa.

Nghe vậy Tăng Nam Nam nở nụ cười nhẹ hiếm thấy, rồi lại chột khôì phục biểu cảm thường ngày...

Viên Mục Dã thấy thế bèn cười nói: “Cô cười rất đẹp, bình thường nên cười nhiều lên mới đúng.”

“Tôi không có nhiều chuyện để cảm thấy buồn cười...” Tăng Nam Nam đáp hơi lạnh nhạt.

Viên Mục Dã khẽ than: “Bản thân cô thấy thoải mái là tốt rồi, dù sao đời người ngắn ngủi vài chục năm, có thể sống theo ý mình cũng là chuyện may mắn.”

Dường như Tăng Nam Nam cũng không muốn tiếp tục đề tài này, cô ấy từ từ xoay mặt ra ngoài cửa sổ xe...

Viên Mục Dã cũng biết người như Tăng Nam Nam chắc rất khó mở rộng lòng mình với ai. Cậu nói như vậy cũng không phải muốn làm anh cả thấu hiểu nỗi lòng gì đó, cậu chỉ muốn giảm bớt cảm giác khoảng cách giữa hai người mà thôi.

Dựa theo tuyến đường lên núi của nhóm Lâm Cẩn do La Diệp Tử cung cấp, ban đầu đoàn người bọn họ nghỉ ngơi và chỉnh đốn một đêm ở huyện Thương rồi mới đi lên núi, nhưng nhóm

Viên Mục Dã hoàn toàn không cần thiết phải làm thế, cho nên cậu lái xe chở Tăng Nam Nam lên thẳng trên núi.

Sau khi lên núi không bao lâu, đường nhựa đã được thay thế bằng một con đường đất miễn cưỡng có thể lái hai xe song song. Con đường đất này gập ghềnh và quanh co, hai bên đường đều là rừng cây rậm rạp.

Chương 158: Trạm Dịch Trần Gian

“Năm xưa chắc là con đường này được dùng để vận chuyển than đá, nếu không, sẽ chẳng có ai xây dựng một con đường như vậy trên núi.” Viên Mục Dã nhìn rừng rậm hai bên đường và nói với giọng trầm trầm.

Tăng Nam Nam liếc nhìn điện thoại di động: “Đến đây tín hiệu cũng đã rất yếu rồi...”

Viên Mục Dã quay đầu bảo với cô ấy: “Thừa dịp bây giờ vẫn còn có tín hiệu, cô gửi vị trí cho bọn họ đi.”

Tăng Nam Nam gửi vị trí hiện giờ của bọn họ vào trong nhóm chat, sau đó lấy một chiếc máy ảnh cơ từ trong ba lô ra bắt đầu chụp phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Hai người họ lên núi không bao lâu thì lần lượt nhìn thấy ven đường có một vài lối rẽ nhỏ, bên cạnh còn có biển chỉ đường homestay đi hướng này. Nhưng Viên Mục Dã lại không hề có ý định dừng xe, bởi vì trước đó bọn họ đã bàn bạc sẵn, lúc mọi người lên núi không ở cùng một homestay, như vậy mới có thể thu thập được nhiều thông tin về người mất tích hơn.

Mà những homestay Viên Mục Dã thấy lúc trước đều gần thị trấn quá. Cậu và Tăng Nam Nam đi vào chỗ sâu hơn, cố gắng ở homestay nào gần núi...

Cứ như vậy, xe bọn họ đi mãi hơn hai tiếng trên con đường đất gồ ghề và quanh co, mãi đến khi con đường phía trước càng ngày càng khó đi, sắc trời cũng càng ngày càng muộn, bọn họ mới dừng lại ở một homestay tên là “Trạm Dịch Trần Gian”.

Khác với những homestay ngăn nắp lúc trước, đây là một căn homestay hơi đơn sơ và rách nát, thoạt nhìn cứ như ký túc xá cho công nhân viên chức thời những năm 70 - 80. Điều duy

nhất thu hút họ e là chỉ có mỗi cái tên “Trạm Dịch Trần Gian” này còn được coi như hay.

Viên Mục Dĩ đậu xe rồi cùng vào homestay với Tăng Nam Nam. Nhưng cậu không ngờ họ mới vừa vào cửa, Tăng Nam Nam đã kéo cánh tay cậu một cách vô cùng tự nhiên và nói: “Anh yêu, đằng trước nhiều homestay thế mà anh không chịu, sao cứ cố tới nhà này thế?!”

Viên Mục Dĩ thấy Tăng Nam Nam nhanh chóng sắm vai nhân vật của mình, thế là cậu cũng vội điều chỉnh trạng thái của mình, sau đó nói bằng vẻ mặt cung chiêu: “Bé ngọc, ngày mai chúng ta muốn lên núi, đương nhiên là ở càng gần núi càng tốt rồi...”

Hai người họ vừa “một hỏi một đáp” vừa bước đến quầy lễ tân của homestay, một người trung niên có ngoại hình rất thân thiện đang đứng ở bên trong quầy.

Đối phương nhìn thấy hai người Viên Mục Dĩ thì lập tức cười nói: “Hai vị đây muốn tìm chỗ nghỉ chân ư?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Ừ, chúng tôi thuê phòng. Tối hôm nay chúng tôi ở một đêm, sáng sớm ngày mai lên núi.”

Người đàn ông trung niên nghe xong lễ phép hỏi: “Xin hỏi hai vị ở phòng giường đôi hay là hai giường đơn?”

Quả thật là Viên Mục Dĩ chưa nghĩ tới vấn đề này.

Ngay lúc cậu hơi chần chừ, lại nghe Tăng Nam Nam nói bằng giọng nũng nịu: “Đến tối trong núi chắc chắn rất lạnh, em không muốn chia giường ngủ với anh đâu...”

Mặc dù bề ngoài Viên Mục Dĩ vẫn bình tĩnh phẳng lặng như mặt nước, nhưng trong lòng đã kinh ngạc đến mức hộc máu rồi! Cậu không biết những người khác của số 54 đã từng thấy Tăng Nam Nam như thế này bao giờ chưa, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu thấy.

Ông chủ homestay nghe xong, tất nhiên là rất thức thời cho hai người họ thuê một phòng giường đôi, sau đó đưa chìa khóa cho Viên Mục Dĩ rồi nói: “Queo trái, căn phòng thứ ba.”

Viên Mục Dĩ nhận chìa khóa rồi thuận miệng hỏi: “Ông chủ, khoảng thời gian này có nhiều người lên núi chơi không?”

Ông chủ homestay khẽ thở dài và đáp: “Ôi đừng nói, năm trước có một nhà văn mạng đi lạc ở trong núi, sau đó bọn họ tổ chức rầm rộ để lên núi tìm người, nghe đâu đến bây giờ vẫn chưa tìm ra. Có nhiều khách từ nơi khác nghe nói chuyện này rồi chẳng tới nữa.”

Tăng Nam Nam nghe vậy bèn nói với vẻ cường điệu: “Đại thần Lâm Cán mất tích ở chỗ này ư?! Chuyện này lan truyền trên mạng cực kỳ ma quái, nói là anh ấy đến Bermuda gì đó nên mới đi lạc!”

Lúc này Viên Mục Dã nhẹ nhàng gõ đầu Tăng Nam Nam rồi bảo: “Ngốc, đó chỉ là một cách ví von thôi...”

“Ui chao... Đáng ghét!” Tăng Nam Nam bĩu môi.

Viên Mục Dã vội vàng xoa cho cô ấy, sau đó quay đầu tiếp tục hỏi ông chủ homestay: “Những điều trên mạng nói đều là thật hả? Trên núi thật sự có khu vực bí ẩn giống như Bermuda?”

Ông chủ homestay lập tức bật cười: “Sao có thể? Đám chúng tôi đều đã sống ở đây mấy chục năm, ở đâu ra mảnh đất bí ẩn gì đó chứ! Cũng không phải là không có khả năng bị lạc đường trên núi, nhưng cũng phải đi cực kỳ xa mới được! Nhất là đừng đi đến núi Viên Mạo, bởi vì đường bên đó rất khó đi.”

“Núi Viên Mạo à? Cách đây có xa không?” Viên Mục Dã tỏ vẻ hứng thú.

Ông chủ homestay lấy từ phía sau ra một tấm bản đồ rồi nói: “Xa đấy! Cậu xem hiện giờ chúng ta ở đây, núi Viên Mạo ở đây. Nếu lái xe, ít nhất cũng phải đi hơn hai ba tiếng đồng hồ, đi bộ phải đi cả một ngày. Hơn nữa con đường đến đó cực kỳ khó đi, có khi vài chỗ đường quốc lộ đã hỏng cả rồi.”

Viên Mục Dã liếc nhìn bản đồ trong tay ông chủ homestay, phía dưới cùng viết một hàng chữ nhỏ “Bản vẽ mỏ than núi Mạo”, không nhìn kĩ căn bản sẽ không phát hiện ra.

Viên Mục Dã chỉ vào một con đường quốc lộ trên bản đồ và hỏi: “Xa như vậy mà còn có quốc lộ à?”

Ông chủ homestay giải thích rất nhiệt tình: “Con đường đó lâu năm rồi. Trước đây chỗ chúng tôi có một mỏ than, hơn hai mươi năm trước, than đá bị đào sạch rồi nên về sau đã đóng cửa. Nhưng đường để vận chuyển than đá lúc trước vẫn còn

đến tận bây giờ, có điều nhiều năm rồi đều không có ai giữ gìn, cho nên có rất nhiều chỗ đã bị hỏng không đi được nữa.”

“Phong cảnh bên đó thế nào?” Viên Mục Dã hỏi.

Ông chủ homestay cười đáp: “Khi còn nhỏ tôi thường xuyên lên núi Viên Mao chơi. Lúc ấy tôi cảm thấy đó là nơi đẹp nhất trên đời này... Nghe nói bây giờ những thanh niên thích chụp ảnh cưới độc đáo sẽ lên đó chơi. Cậu cũng biết hiện giờ có rất nhiều người đều thích chụp hình kiểu phục cổ ấy mà.”

Viên Mục Dã nói cảm ơn ông chủ homestay rồi thân mật kéo Tăng Nam Nam đi về phòng. Cũng may hành động giữa hai người không bị người quen nhìn thấy, nếu không chắc chắn sẽ tặng cho hai người họ một bức tượng vàng Oscar.

Sau khi hai người vào phòng, Tăng Nam Nam lập tức bỏ lớp nguy trang trên mặt, nhưng Viên Mục Dã lại ra hiệu giữ im lặng với cô ấy rồi lấy dụng cụ mà số 54 chuyên nghiên cứu phát minh ra khỏi ba lô để kiểm tra xem trong phòng có thiết bị quay lén không.

Lòng người phức tạp, đừng nói là homestay nhỏ như thế này, cho dù là những khách sạn có sao cũng chưa chắc đã an toàn tuyệt đối, cho nên cẩn thận một chút khi ra ngoài chẳng sai chỗ nào.

Sau đó Viên Mục Dã kiểm tra một lượt trong phòng từ trên xuống dưới, chắc chắn không có bất cứ thiết bị quay lén nào mới yên tâm nói với Tăng Nam Nam đang chơi điện thoại: “Được rồi, tối hôm nay cô ngủ trên giường, tôi ngủ dưới đất. Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát sau hừng đông.”

Kết quả Tăng Nam Nam nói mà chẳng hề nâng mí mắt lên: “Giường rộng thế, tại sao anh muốn ngủ dưới đất chứ?”

Chương 159: Núi Viên Mạo

Viên Mục Dã bị ghen đến ghệt ra, nghĩ thầm quả nhiên mạch não của cô nàng này không giống người thường. Cậu sắp xếp từ ngữ ở trong đầu một chút, nghĩ nên uyển chuyển nói với cô ấy như thế nào... Một nam một nữ ở trên “một chiếc giường” không tốt cho cô ấy lắm.

Tăng Nam Nam thấy dường như Viên Mục Dã muốn nói gì đó, rồi lại không biết phải mở miệng như thế nào, cô ấy bèn cười khẽ một tiếng và nói: “Lúc trước tôi và anh Đại Quân làm nhiệm vụ cũng thường xuyên ngủ cùng một giường. Sao với anh thì lại không được chứ? Trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?” Viên Mục Dã cảnh giác.

“Trừ khi anh có suy nghĩ không yên phận gì đó với tôi.” Tăng Nam Nam lạnh giọng nói.

Viên Mục Dã nhìn cô nhóc có đầu óc vượt xa tuổi thật này, cảm thấy cô ấy thật sự hơi khó chơi, vì thế cậu nói với cô ấy bằng giọng nặng nề: “Cô hiểu lầm rồi. Nếu cô không ngại thì tất nhiên là tôi không có vấn đề gì.”

Tăng Nam Nam tiếp tục không ngẩng đầu cũng không giương mắt lên, nói: “Vậy đừng nhiều lời nữa, anh lái xe cả ngày mà không mệt à?”

Viên Mục Dã cười hơi xấu hổ, sau đó lấy điện thoại di động ra gửi vị trí cho hai tổ khác. Bọn họ cũng nhanh chóng gửi tin đến, lần lượt báo vị trí homestay tổ mình chọn.

So sánh với hai tổ khác, “tổ tình nhân” của họ phải đến gần núi sâu hơn. Phía Đoàn Phong còn nghe ngóng được Trạm Dịch Trần Gian mà tổ Viên Mục Dã ở là homestay cuối cùng trước khi đi lên núi, đi sâu hơn vào trong núi sẽ không còn chỗ có thể nghỉ nữa.

Lớn như thế này rồi mà đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã ngủ cùng một phòng với con gái, nói không căng thẳng là giả. So

sánh với sự thấp thỏm của cậu, Tăng Nam Nam lại thoải mái hơn nhiều. Đầu tiên cô ấy chơi điện thoại ở trên giường một lúc rồi lẳng lẳng ngủ thiếp đi.

Đêm nay, Viên Mục Dĩ gần như không ngủ. Thứ nhất là bởi vì cậu lo lắng nơi này không an toàn, cho nên không có lòng dạ mà ngủ. Thứ hai là bởi cậu thật sự không quen cùng chung chăn gối với người khác.

Cũng chẳng phải Tăng Nam Nam ngủ quá ồn, trái lại cả đêm cô ấy đều rất yên tĩnh, giống như một con mèo con ngủ say... Hơn nữa Viên Mục Dĩ nghe được, tần suất nhịp tim của Tăng Nam Nam khi ngủ rất chậm, chắc đã từng chịu huấn luyện đặc biệt ở mặt nào đó.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Viên Mục Dĩ đã bò dậy khỏi giường, chuẩn bị vào phòng vệ sinh rửa mặt, kết quả khi cậu ra ngoài đã thấy Tăng Nam Nam đang nhìn mình bằng vẻ mặt hài hước.

“Cả đêm anh không ngủ, ban ngày còn có thể có tinh thần được à?” Tăng Nam Nam buồn cười nói.

Viên Mục Dĩ hơi xấu hổ giải thích: “Còn tạm... À thì, tôi đổi giường nên ngủ không yên.”

Nhưng hình như Tăng Nam Nam chẳng tin câu trả lời này, cô ấy cười, lắc đầu: “Về điểm này thì anh kém xa anh Đại Quân. Anh ấy cứ hể lên giường, ngả đầu ra cái là ngủ ngay tắp lự.”

Viên Mục Dĩ thấy mới sáng sớm Tăng Nam Nam đã lấy mình ra trêu đùa nên nói bằng vẻ rất bất đắc dĩ: “Thật sự là vì tôi ngủ không ngon mà...”

Lúc trả phòng, Viên Mục Dĩ thử hỏi ông chủ homestay xem mình có thể chụp lại tấm bản đồ của ông ta không? Đối phương nghe xong cũng không từ chối, rất hào phóng lấy bản đồ ra cho Viên Mục Dĩ chụp.

Lúc hai người tạm biệt ông chủ homestay để đi, Tăng Nam Nam còn nói khi ra khỏi núi, bọn họ sẽ quay lại đây ở một đêm. Cũng không biết tại sao, Viên Mục Dĩ thấy khi ông chủ homestay nghe những lời này, mặt đột nhiên hiện ra biểu cảm kỳ cục, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường.

Trực giác nói với Viên Mục Dã rằng, có thể ông chủ này có vấn đề.

Sau khi lên xe, Tăng Nam Nam nhìn bản đồ trong điện thoại di động: “Anh nói cái bản đồ này là thật hay giả?”

Viên Mục Dã trả lời: “Xem mức độ cũ kỹ của tờ giấy kia, chắc là thật. Lúc trước tôi đã nói, con đường đất chúng ta đi chắc chắn là quốc lộ vận chuyển than đá năm xưa. Nếu không sẽ chẳng có ai lại xây một con đường vào núi ở chỗ núi sâu rừng già thế này. Hơn nữa ông ta có thể cho chúng ta xem bản đồ thì cũng có thể cho người khác xem...”

Tăng Nam Nam trầm giọng xuống, hỏi: “Ý của anh là rất có thể tay Lâm Căn viết tiểu thuyết mất tích lúc trước cũng đã xem tấm bản đồ này... Vậy anh nghi ngờ ông chủ homestay kia có vấn đề ư!”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Không dám chắc. Trước mắt mọi thứ đều chỉ là suy đoán của tôi. Đúng rồi, cô tìm lại trong tài liệu điều tra được về những người mất tích trước khi xuất phát, xem bọn họ lái xe gì lên núi.”

Tăng Nam Nam móc điện thoại di động ra, lướt lướt qua rồi nói: “Lâm Căn lái chiếc Land Rover màu đen, bạn anh ta lái một chiếc xe Jeep màu đỏ. Về phần những chiếc xe mất tích trước kia, thì có một chiếc Honda màu trắng, một chiếc KIA màu xám bạc và một chiếc JMC...”

“Tất cả đều là mẫu xe việt dã phải không?” Viên Mục Dã truy hỏi.

“Trong đó có một chiếc bán tải màu trắng...”

Khi nói chuyện, hai người thấy trước mặt có một chiếc xe việt dã màu sẫm đang lái tới. Theo phép lịch sự, Viên Mục Dã bấm còi xe... Bởi vì con đường này hơi hẹp, cho nên hai chiếc xe đều rất tự giác giảm tốc độ khi đi ngang qua nhau.

Đối phương thấy Viên Mục Dã bấm còi bèn hạ cửa sổ xe xuống rồi nói: “Hai người chuẩn bị lên núi à?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Đúng vậy, các vị chuẩn bị xuống núi ư? Đường đi bên trên thế nào, có dễ đi không?”

Tài xế trên xe đối diện là một người đàn ông mặt đen. Anh ta nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy thì từ từ ngừng xe lại rồi nói: “Hai người từ nơi khác tới nhĩ! Đừng nghe trên mạng nói nhảm... Phong cảnh chỗ chúng tôi cực kỳ đẹp. Chỉ cần các anh không đi lên vùng núi Viên Mạo kia thì trên cơ bản sẽ không có vấn đề gì! Hai người lái lên phía trước một đoạn sẽ gặp một ngã rẽ, con đường phía bên trái đã bị xe đi mòn mà thành, cứ đi lên từ con đường đó là được.”

Viên Mục Dã bèn tò mò hỏi: “Núi Viên Mạo ư? Tại sao không thể đến chỗ đó?”

Người đàn ông mặt đen kể cho nhóm Viên Mục Dã biết, hồi xưa núi Viên Mạo là một mỏ than, sau khi than đá trong núi bị đào sạch thì bị bỏ hoang. Nhưng vùng núi đó lại có nhiều tai họa địa chất nhân tạo trong khu vực do khai thác đào quặng gây nên. Nói thẳng ra là có nhiều vụ lở đất, cho nên lúc người địa phương bọn họ lên núi chơi, chưa bao giờ đến vùng núi Viên Mạo.

Viên Mục Dã cảm ơn người đàn ông mặt đen rồi lái xe đi tiếp về phía trước, không bao lâu đã chạy đến chỗ ngã rẽ mà người đàn ông mặt đen kia nói. Quả nhiên giống như lời anh ta, con đường bên trái trong đó nhìn là biết bị xe đi mòn mà thành, hơi gồ ghề lồi lõm. Mà con đường bên phải lại bị rất nhiều dây thép và cây khô ngăn cản, bên trên còn treo một cái bảng ghi: “Đường này không thông!!”

Viên Mục Dã ngừng xe ở ven đường, sau đó xuống xe quan sát khung cảnh xung quanh, dựa theo bản đồ mà ông chủ homestay cho xem lúc trước, con đường bị lấp kín chắc là đường đi lên mỏ than núi Viên Mạo.

Nhưng là một người địa phương, đối phương lại không nói cho nhóm Viên Mục Dã biết rằng không thể lên núi Viên Mạo, còn ám chỉ hết lần này tới lần khác với họ rằng phong cảnh nơi đó rất đẹp... Điều này rất đáng ngờ.

“Chúng ta đi con đường nào?” Tăng Nam Nam nhìn ngó xung quanh.

Chương 160: Con đường bị bỏ hoang

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Trong tư liệu có nhắc đến chuyện người của đội cứu hộ đã từng đến núi Viên Mạo tìm kiếm không?”

Tăng Nam Nam lắc đầu đáp: “Không có nhắc đến điều này... Nhưng đường này không đi được, mấy người Lâm Cẩn lại lái xe lên núi nên chắc cũng chỉ đi được con đường bên trái này thôi!”

Viên Mục Dã bảo Tăng Nam Nam chờ trong xe một lúc, còn mình đi tới con đường bên phải kiểm tra kĩ...

Trong tình huống bình thường, nếu là du khách lái xe thì lựa chọn đầu tiên chính là con đường bên trái. Nhưng Lâm Cẩn lại khác, anh ta là một nhà văn, lần này lên núi chính là để sưu tầm cảm hứng truyện, cho nên có cái gì hấp dẫn hơn một khu mỏ quặng bỏ hoang chứ?

Trực giác của Viên Mục Dã luôn rất chuẩn, khi cậu đi xung quanh con đường bên cạnh thì thấy có một đám cỏ dại và lùm cây bị đổ rạp, chắc trước đó đã bị xe đè lên...

Viên Mục Dã tiến lên nhìn kĩ hơn, cậu phát hiện chỗ đó có vài tảng đá lớn nặng hơn năm mươi cân, nếu dịch những tảng đá này sang bên cạnh thì xe của bọn họ có thể lái qua.

Để kiểm chứng suy nghĩ của mình, Viên Mục Dã còn cố ý đẩy mấy tảng đá đó... Cậu phát hiện một người đẩy một tảng đá hơi vất vả nhưng hai người thì không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ bên cạnh Viên Mục Dã chỉ có một mình Tăng Nam Nam, cô gái nhỏ này mặc dù khá sát phạt quyết đoán, nhưng cũng không thể nào giống đàn ông mà bê một tảng đá vài chục cân được... Hơn nữa còn không phải một hay hai tảng đá, Viên Mục Dã đã đếm qua, phải có tầm năm tảng đá

hơn năm mươi cân, kể cả cậu có dùng hết sức bú sữa mẹ chắc cũng không khiêng hết được!

Nghĩ đi nghĩ lại, Viên Mục Dã quyết định tạm thời thay đổi kế hoạch, trước tiên chờ hai tổ còn lại. Bởi vì trực giác nói cho cậu biết, rất có thể nhà văn Lâm Cần đã chọn con đường đi tới núi Viên Mạo này.

Còn phía bên kia, tổ hai người Trương Khai và Hoắc Nhiễm lúc đầu đúng là đi theo phía sau Viên Mục Dã, nhưng nửa đường lại bị Đoàn Phong lái xe bắt kịp, cho nên hai nhóm đó vẫn đang trong quá trình “Kẻ chạy người đuổi”.

Nhóm bọn họ vừa rời khỏi chỗ nghỉ thì điện thoại đã không còn tín hiệu nữa, nhưng trước khi xuất phát Đoàn Phong đã đưa cho mỗi tổ một bộ điện thoại vệ tinh, để có thể gọi cho nhau vào lúc quan trọng hoặc gọi ra ngoài tìm cứu trợ.

Ngay khi Viên Mục Dã chuẩn bị dùng điện thoại gọi cho bọn họ, cậu lại thấy bụi bay mù mịt trên con đường đất phía xa... Hai chiếc xe đang đuổi sát nhau và tiến về chỗ bọn họ.

Tầng Nam Nam chỉ nhìn thoáng qua rồi lạnh lùng nói: “Đám dở hơi, ở chỗ này mà còn đua xe!”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhìn rõ, người đến không phải ai khác mà chính là hai người nhóm anh em và hai người nhóm phượt thủ. Chắc mấy người đó cũng không ngờ Viên Mục Dã lại chờ họ ở chỗ này.

Tất cả đều phanh gấp ở bên đường.

Trương Khai xuống xe trước và hỏi luôn: “Sao mấy người không lên núi như kế hoạch vậy?”

Viên Mục Dã tiện tay chỉ vào đoạn đường đang bị chặn và nói: “Tôi nghi đám người Lâm Cần đã đi con đường này...”

Lúc này vài người khác cũng xuống xe, Hoắc Nhiễm đi đến chỗ đám cây khô xen lẫn dây kẽm, cậu ta nói: “Bị chặn hết rồi... Bọn họ lái xe lên đó kiểu gì?”

Không đợi Viên Mục Dã trả lời, Đoàn Phong và Đại Quân đã vây quanh bên cạnh, họ phát hiện đám lùm cây đổ rạp và vài tảng đá lớn.

Đoàn Phong dùng sức đẩy một tảng đá: “Bọn họ có năm người, chắc có thể đẩy những tảng đá này sang một bên, sau khi lái xe qua lại đẩy chúng trở về.”

Trương Khai bĩu môi: “Mấy người tụ tập ở đây là đợi bọn tôi đến cùng khiêng đá hả!”

Viên Mục Dã nhún vai: “Tất nhiên rồi! Tôi đâu phải thủy thủ Popeye, sao có thể di chuyển mấy tảng đá này một mình?”

Đại Quân nhìn thoáng qua con đường dẫn lên núi rồi quay đầu hỏi: “Sao cậu biết Lâm Cần chắc chắn đã đi con đường này hả?”

“Tôi cũng không thể khẳng định trăm phần trăm, nhưng Lâm Cần lên núi là để sưu tầm ý tưởng, nếu như tôi là anh ta thì chắc chắn sẽ đi con đường đến khu mỏ quặng... Nhưng để cho an toàn thì chúng ta vẫn phải tiếp tục chia ra hành động.”

Sau đó mấy người cùng nhau đẩy mấy tảng đá lớn sang bên cạnh, Viên Mục Dã lái vòng xe lên con đường dẫn đến núi Viên Mạo. Sau khi bọn họ bàn bạc qua với nhau thì đều cảm thấy tình huống trước mắt chưa rõ, cho nên vẫn để Viên Mục Dã và Tăng Nam Nam đi trước, Đoàn Phong và Đại Quân đi theo phía sau phòng ngừa có biến cố gì đó bất ngờ xảy ra.

Còn về phía Trương Khai và Hoắc Nhiễm, hai người họ tiếp tục đi con đường núi bên trái. Như vậy bất kể bên nào điều tra được gì thì đều có thể dùng điện thoại vệ tinh gọi những người khác đến tập hợp...

Sau đó Viên Mục Dã dùng Bluetooth trên điện thoại gửi tấm bản đồ khu mỏ quặng cho hai tổ kia để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.

Khi xe xuất phát, Viên Mục Dã lái xe càng cẩn thận hơn, mặc dù con đường này không hư hỏng nặng như dự đoán, nhưng cũng thật sự rất nguy hiểm, có khá nhiều chỗ vòng vèo, có chỗ thì một bên là vách đá một bên là vực, không cẩn thận có thể gây tai nạn chết người.

Đến cả Tăng Nam Nam luôn bình tĩnh mà lúc này cũng khẩn trương nắm chặt tay vào dây an toàn trước ngực: “Chẳng lẽ mấy người Lâm Cần đã lao cả người lẫn xe xuống dưới đó?”

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua vực sâu bên trái rồi trả lời: “Không đâu... Dưới đó là khu vực lúc trước chúng ta đã đi qua, nếu bọn họ thật sự rơi từ đây xuống thì chắc chắn đã bị người khác phát hiện từ lâu rồi.”

Sau khi qua đoạn đường vòng vèo, Viên Mục Dã dừng xe ở một chỗ khá an toàn, sau đó đẩy cửa xe đi xuống. Tăng Nam Nam vẫn đắm chìm trong sự sợ hãi lúc bên bờ vực vừa rồi cho nên không biết Viên Mục Dã muốn xuống xe làm gì.

Cô thấy Viên Mục Dã đi tới giữa đường rồi từ từ ngồi xuống, sau đó cẩn thận quan sát mặt đường...

Lúc này Tăng Nam Nam đi tới bên cạnh và hỏi: “Sao rồi? Anh phát hiện ra gì à?”

Viên Mục Dã chỉ vào một khu vực có màu sắc đậm nhạt không đều trên đường và nói: “Vừa rồi đi trên con đường này tôi đã có cảm giác không đúng lắm... Ông chủ của homestay đã nói là con đường này nhiều năm rồi không được tu sửa, nhưng rõ ràng ở đây có dấu vết được sửa chữa.”

Tăng Nam Nam suy ngẫm một lúc rồi hỏi: “Chẳng phải ông ta nói có một số người đi tới núi Viên Mạo chụp ảnh đấy à? Nhớ là mấy người đó sửa thì sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chẳng có ai vì chụp mấy tấm ảnh mà đi sửa đường trước cả, hơn nữa người lái xe mà chúng ta gặp lúc trước cũng đã nói, người dân ở đây đều biết trên núi Viên Mạo có rất nhiều khu vực bị sạt lở... Liều chết lên núi chỉ vì chụp ảnh? Cô cảm thấy có khả năng này à?”

Viên Mục Dã nói xong bèn đứng dậy, cậu nhìn con đường dưới chân rồi lầm bầm: “Rốt cuộc là ai đã sửa con đường vận chuyển than đá đã bị bỏ hoang này chứ...”

Chương 161: Thị trấn nhỏ trong núi

Sau đó hai người Viên Mục Dã tiếp tục lái xe về phía trước khoảng hơn một tiếng thì mới bắt đầu nhìn thấy một chút dấu vết của mỏ than năm đó, ví dụ như cột điện kiểu cũ không còn điện nữa và một số khẩu hiệu giữ an toàn tại mỏ than...

Viên Mục Dã giảm tốc độ xe và cẩn thận quan sát cảnh tượng hai bên đường... Mặc dù con đường này đã bỏ hoang hai mươi năm nhưng Viên Mục Dã vẫn có thể thấy thấp thoáng một số khối than còn lưu lại, chắc mỏ than năm đó có quy mô không hề nhỏ.

Ngay khi Viên Mục Dã lái xe vòng qua một rừng cây, một đồng kiến trúc cực kỳ cũ kỹ hiện ra trước mắt bọn họ, chắc đó là khu sinh hoạt của mỏ than năm xưa. Nhưng Viên Mục Dã không ngờ là nó lớn như vậy! Nhìn từ xa cứ như một thị trấn nhỏ giấu trong núi sâu vậy.

“Cái này là... Ký túc xá của công nhân mỏ than năm đó à?”
Tăng Nam Nam hơi giật mình hỏi.

Viên Mục Dã bèn dừng xe ở một bãi đất trống, sau đó đi xuống nhìn dãy nhà trệt bỏ hoang xung quanh và con đường vô cùng hoang vắng này. Cậu đáp: “Chắc là vậy, năm đó ở đây có thể rất đông đúc, các công nhân mỏ than ngày nào cũng làm việc với khí thể hùng hực.”

Hai người đứng đó nhìn một lúc, sau đó Viên Mục Dã nhẹ giọng nói: “Đi thôi... Chỗ này là khu sinh hoạt nên sẽ không xảy ra sạt lở đâu, chúng ta vào xem trước đã.”

Hai người vác theo một số vật dụng cần thiết rồi tiến về phía khu ký túc xá bỏ hoang... Đi được nửa đường bọn họ còn nhìn thấy một số thứ chỉ có ở những năm 90 như phòng chiếu phim, phòng gội đầu, thậm chí còn có phòng tắm cho công nhân.

Theo cảm nhận của Viên Mục Dã, chỗ này đúng như người lái xe vừa rồi đã nói, người dân địa phương không hề đi lên đây, những căn phòng này đã bị bỏ hoang ít nhất cũng phải hai mươi năm rồi! Nhưng trên đường đi đến đây họ lại phát hiện con đường dưới chân không giống đã bỏ hoang nhiều năm, mà nó giống như thường xuyên được quét dọn.

“Đường ở đây sạch sẽ nhỉ!” Tăng Nam Nam vừa đi vừa nói.

Viên Mục Dã nghe vậy cũng cảm thấy nghi ngờ, đúng là có điểm khác thường, chẳng lẽ ở đây có người ở? Ngay lúc bọn họ hơi nghi ngờ thì lại nhìn thấy tại một dãy nhà trệt cách đó không xa có khói bếp bay lên.

Viên Mục Dã và Tăng Nam Nam liếc nhau một cái, đúng là có người sống ở đây... Nhưng ai mà lại sống trong khu mỏ quặng bỏ hoang này chứ? Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã quay đầu dặn Tăng Nam Nam: “Chúng ta chưa rõ tình huống ở đây, cô phải tự mình cẩn thận đó.”

Tăng Nam Nam hừ khê một tiếng: “Anh cũng thế thôi...”

Vậy mà khi bọn họ đi tới gần thì lại thấy mấy con gà đang thông dong đi bộ trên bãi cỏ, ở cửa còn một con chó vàng đang nằm, nó thấy hai người thì lập tức sủa gâu gâu.

Ngay sau đó từ trong căn nhà trệt đang có khói bếp bốc lên có một bà già hơn sáu mươi tuổi đi ra.

Bà ta đang mặc một cái tạp dề, trong tay còn cầm một củ hành tây, nhìn tình hình chắc là đang nấu cơm.

Bà ta nhìn thấy hai người Viên Mục Dã thì cũng hơi giật mình, sau khi sững sờ một lúc rồi mới nghi ngờ hỏi: “Mấy người là ai thế? Tại sao lại chạy đến chỗ này!”

Viên Mục Dã lập tức cười rất chân thành: “Bác gái, bọn cháu là khách du lịch, nghe nói ở đây có một mỏ than đã bỏ hoang nhiều năm nên muốn đến xem thử...”

Bà ta nghe xong thở dài một cái: “Bảo sao... Hóa ra là người chỗ khác đến đây, đừng đi về phía trước, trên ngọn núi trước mặt có rất nhiều chỗ sụt lún, mấy người mà rơi vào đó thì đến thần núi cũng chẳng cứu được.”

Viên Mục Dã vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn bác, bọn cháu nghe nói phong cảnh ở đây khá đẹp nên muốn tới để chụp vài bức ảnh... Bác à, bác sống một mình ở đây sao?”

Bà già nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy sắc mặt đột nhiên hơi quái lạ, bà ta vừa muốn nói gì đó thì lại bị một giọng nói khàn khàn cắt ngang: “Mau làm cơm đi! Bà nói linh tinh gì với người lạ thế?”

Lời còn chưa nói hết mà đã thấy một ông già có làn da ngăm đen, mặt mũi đầy vết nhăn đi ra từ sau lưng bà lão, ánh mắt ông ta nhìn về phía hai người Viên Mục Dã rất không thân thiện.

Viên Mục Dã lập tức sững sờ, sau đó hơi lúng túng cười: “Chào bác, xin lỗi đã làm phiền, cháu và bạn gái là khách du lịch từ nơi khác đến, nghe nói chỗ này chụp ảnh rất đẹp nên mới đến đây.”

Ông già nghe xong bèn đánh giá hai người Viên Mục Dã từ đầu đến chân vài lần, sau đó lạnh lùng bảo: “Một cái mỏ than rách nát đã đóng cửa thì có gì mà chụp? Các người mau đi xuống đi! Ở đây không cho người lạ tiến vào!”

Viên Mục Dã giả vờ giật mình: “Không phải chứ! Cái ông chú ở chỗ bọn cháu nghỉ lúc trước nói là có thể lên đây chụp ảnh mà!”

“Đó là do bọn họ câu khách nên nói linh tinh đấy! Mấy người mau rời khỏi đây đi!” Ông già có vẻ không kiên nhẫn.

Hai người Viên Mục Dã vất vả lắm mới lên được đến đây, đương nhiên không thể bị đuổi chỉ vì vài ba câu của ông già này, cậu đành cố nhẫn nại rồi nói: “Bác à, bọn cháu không biết tình huống nên mới lên đây, nhưng bác xem trời cũng đã muộn rồi, nếu bọn cháu lái xe xuống thì đi đến nửa đường là trời đã tối, đến lúc đó còn nguy hiểm hơn. Bác xem có thể cho cháu và bạn gái ở nhờ tại đây một đêm không? Sáng sớm ngày mai bọn cháu sẽ rời đi... Trên xe bọn cháu có đủ đồ dùng, chỉ cần một căn phòng là được! Chúng cháu có thể trả tiền thuê nhà!”

Hình như nghe được mấy chữ “Tiền thuê nhà”, sắc mặt ông già có vẻ dịu đi một chút, ông ta thở dài nói: “Mấy người tuổi trẻ đúng là hay gây chuyện thật, chỗ nào cũng dám đi! Núi

Viên Mạo năm đó cũng sắp bị đào rỗng vì khai thác than, mấy năm gần đây lại nhiều lần có lũ ống, phía trên núi có rất nhiều chỗ lún, người mà không biết đi lên đó rất dễ rơi vào trong những chỗ sụt lún!”

“Bác nói đúng quá, may mà bọn cháu gặp được hai vợ chồng bác đây!” Viên Mục Dã nói với giọng cảm kích.

Sau đó ông già dẫn hai người Viên Mục Dã về phòng: “Hai cô cậu ngồi nghỉ trong phòng một lúc đi, đợi vợ tôi dọn xong một căn phòng trống thì qua đó.”

Ông già nói xong thì quay đầu đi mất, Viên Mục Dã nói với theo một tiếng cảm ơn, sau đấy cậu ngồi trên giường sưởi và cẩn thận quan sát tình huống trong phòng... Không hề nói quá, cuộc sống của cặp vợ chồng này dường như vẫn dừng lại ở thế kỷ trước, đồ điện duy nhất trong phòng là chiếc radio không hoàn chỉnh.

Tằng Nam Nam chỉ vào một chiếc đèn dầu và nói: “Ở đây hình như không có điện...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Điều kiện ở đây không có điện là bình thường, có điện mới là lạ đó.”

Chương 162: Tiếng gào thét trong đêm

Hai người đang nói chuyện thì thấy bà già cầm một bình nước nóng đến và bảo: “Điều kiện ở đây không như dưới núi, hai cô cậu cố chịu một đêm nhé. Đến đây nào, uống chút nước nóng đã...”

Viên Mục Dã vội vàng cảm ơn: “Bác gái à, ở đây điều kiện kém như vậy, sao bác và bác trai vẫn muốn ở lại đây!”

Tằng Nam Nam cũng phụ họa: “Đúng vậy đó! Ở đây đến cả điện cũng chẳng có, chẳng vui chút nào!”

Bà lão nghe xong thì cười rồi bảo: “Chúng tôi trước đây là công nhân của mỏ quặng, sau khi mỏ than dừng sản xuất thì lãnh đạo cấp trên của khu mỏ nói tất cả nhà ở và thiết bị đều là tài sản quốc gia, phải có người trông coi mới được. Nhưng lúc đó phần lớn mọi người đều muốn ra ngoài kiếm tiền, chẳng có ai muốn lên núi trông coi khu mỏ cả... Sức khỏe của tôi lúc bấy giờ không tốt lắm nên không thể ra ngoài làm công, cuối cùng đành thương lượng với chồng, không bằng để hai chúng tôi ở trên núi trông coi khu mỏ! Mặc dù tiền lương không cao, nhưng đủ ăn đủ uống là được. Vậy mà không ngờ đã trông coi một lèo hai mươi năm rồi...”

“Ôi! Hai bác đã ở nơi gian khổ này đến hai mươi năm? Làm sao mà chịu nổi chứ?” Tăng Nam Nam hỏi với vẻ khó mà tin nổi.

Bà lão than nhẹ rồi trả lời: “À... Cứ quen là được thôi, nếu bây giờ để hai ông bà già chúng tôi xuống núi sống có khi lại không quen.”

Trong lòng Viên Mục Dã cảm thấy hơi đồng tình với hai ông bà già này, cậu nhẹ nhàng hỏi: “Vậy bây giờ còn người phát tiền lương cho hai bác không?”

Bà lão bắt đầu dĩ lặc đầu: “Thật ra hai chúng tôi lên núi chưa được vài năm thì đơn vị đã nói là không có tiền nên không phát tiền lương cho chúng tôi nữa... Cũng may chúng tôi sống trong núi, mặc dù hơi khổ một chút, nhưng không có chỗ nào cần đến tiền cả. Trừ gạo ra thì những thứ khác chúng tôi có thể tự trồng, cũng không cần dùng tiền đi mua. Mặc dù chúng tôi không cần tiền nhưng trẻ con lại cần! Lúc đó chúng tôi để thằng cả ở nhà chú của nó, chỉ phí ăn mặc đều cần tiền, nó còn phải đi học cho nên mấy năm đó cuộc sống của chúng tôi thật sự không hề dễ chịu...Sau này lãnh đạo đơn vị cho chúng tôi về hưu sớm, họ nói làm như vậy có thể cảm về được vài trăm nghìn tiền mặt, thế là chúng tôi xuống núi ký tên, từ đó mới có tiền cho thằng cả đi học.”

Bà lão nói xong vành mắt lập tức đỏ lên, nhưng sau đó bà ta lấy lại tinh thần và nói: “Xem bác lại nói lan man này, phòng của hai đứa đã dọn dẹp xong rồi, hai đứa qua đó nghỉ ngơi đi!”

Viên Mục Dã lập tức lấy hai trăm tệ từ trong túi ra và bảo: “Bác gái à, đây là phí ăn ở, bác cầm đi.”

Bà lão nhận tiền xong thì rất vui sướng, bà ta vừa cười vừa nói: “Hai đứa ăn cơm chưa? Bác vừa làm xong cơm... Có muốn ăn cùng không?”

Tăng Nam Nam vội vàng từ chối: “Không được không được, chúng cháu vừa ăn một chút trên đường rồi nên bây giờ vẫn chưa đói, bác mau đi ăn đi, hai bọn cháu về phòng nghỉ ngơi đây.”

Sau đó bà lão dẫn bọn họ đi tới gian phòng cuối cùng trong nhà và bảo: “Chính là gian này, các cháu vào nghỉ ngơi đi!”

Hai người Viên Mục Dã tiến vào xem xét thì thấy căn phòng khá sạch sẽ... Nó không hề giống một căn phòng cũ đã bỏ hoang nhiều năm. Bà lão cũng đi theo vào trong, bà ấy nói: “Đây là phòng của thằng cả nhà bác lúc còn ở trên núi, không bẩn đâu... Bọn cháu chịu đựng một đêm nhé, phía sau có vại nước để rửa ráy.”

Sau khi tiễn bà lão, Tăng Nam Nam buồn bực hỏi: “Nếu mười mấy năm trước khu mỏ đã không phát lương cho họ, vậy hai vợ chồng ấy còn muốn ở lại trong rừng sâu núi thẳm này làm gì?”

Viên Mục Dã nhìn mặt trời đang dần lặn ngoài cửa sổ, cậu nói đầy ảm ỹ: “Tự nhiên có lý do khiến bọn họ không thể không ở lại...”

Tăng Nam Nam không hiểu: “Có lý do gì mà bắt buộc phải ở lại? Chưa nói đến việc ở đây không có điện cũng chẳng có mạng, nếu bị bệnh thì phải làm sao? Từ đây lái xe đến huyện cũng mất năm tiếng, nếu thật sự có bệnh tật gì bất ngờ, chắc cũng chẳng kịp đưa đến bệnh viện.”

Viên Mục Dã nghe cô ấy nói lại không trả lời mà quay đầu nhìn những tờ giấy khen dán trên tường, từ tiểu học đến cấp 2, người tên Nghê Khải này luôn đạt thành tích ưu tú, mỗi năm đều là học sinh giỏi xuất sắc.

Tăng Nam Nam thấy Viên Mục Dã nhìn chăm chăm vào giấy khen trên tường, cũng xán lại hỏi: “Hai vợ chồng này họ Nghê?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, chắc thế... Nghê Khải có thể là thằng cả mà bác gái đã nói.”

Tăng Nam Nam suy nghĩ: “Đã có anh cả thì chắc phải có em hai! Tại sao ở đây không thấy đồ vật gì của cậu em thứ hai vậy?”

“Ai mà biết được? Có thể đứa thứ hai đấy cũng không nuôi ở bên người chứ sao...” Viên Mục Dã nói xong thì quay đầu nói nhỏ với Tăng Nam Nam: “Tối hôm nay hai chúng ta thay nhau trực đêm, cô đi ngủ trước đi.”

Tăng Nam Nam nhướn mày đáp lại: “Đêm hôm qua anh đâu có được ngủ ngon, hôm nay anh ngủ trước đi!”

Nhưng Viên Mục Dã lắc đầu bảo: “Tôi bây giờ chưa ngủ được... Cô đi ngủ đi!”

Tăng Nam Nam nghe vậy thì cũng không khách sáo nữa mà bò lên trên giường sưởi rồi lăn ra ngủ. Thật ra Viên Mục Dã không hề lừa Tăng Nam Nam, đúng là cậu không thể ngủ được, đặc biệt là trong hoàn cảnh vô cùng xa lạ này...

Sau đó Viên Mục Dã dùng điện thoại vệ tinh để báo cho Đoàn Phong biết bọn họ vẫn bình an, đồng thời cũng nói cho anh ta biết về vị trí cũng như việc gặp hai vợ chồng ông lão kia...

So với sự “ấm áp” của nhóm Viên Mục Dã, bên phía Đoàn Phong và Đại Quân lại thăm hơn rất nhiều, bọn họ đi theo Viên Mục Dã vào khu mỏ quặng xong thì không đi tiếp nữa, bởi vì nếu như tiếp tục tiến tới thì cũng chỉ có thể tập hợp ở tại nhà của hai ông bà già kia.

Thế là Đoàn Phong và Đại Quân đành dừng xe tại một khu rừng cách khu mỏ không xa, sau đó bọn họ xuống xe đốt lửa sưởi ấm. Mặc dù lần này có mang theo lều trại, nhưng vẫn kém xa so với việc có bốn bức tường che chắn.

Trương Khai và Hoắc Nhiễm cũng chẳng khá hơn là mấy, ưu thế duy nhất là bên bọn họ đông người hơn, hai người đã gặp mấy du khách tại một đỉnh núi không biết tên, mọi người đều là bè nước gặp nhau, thế là họ vây quanh đồng lửa rồi nói chuyện trên trời dưới biển một đêm.

Mặc dù Viên Mục Dã không yên tâm lắm, nhưng nửa đêm trước vẫn bình yên, Tăng Nam Nam cũng không cần cậu đánh thức mà tự mình bò dậy sau đó thúc giục: “Nhanh đi ngủ đi, để tôi canh cho...”

Lúc mới nằm xuống Viên Mục Dã thấy hơi khó ngủ, trong đầu cậu toàn suy nghĩ liên quan đến Sứ giả nhà trời và vợ Đại Quân tự sát, hiện giờ chỉ cần Viên Mục Dã rảnh rồi... Là lại lập tức nghĩ đến hai vụ án này.

Sau đó Viên Mục Dã vừa suy nghĩ vừa từ từ ngủ thiếp đi, nhưng vào đúng lúc cậu chuẩn bị ngủ say thì đột nhiên nghe phía ngoài phòng truyền đến một tiếng gào thảm thiết, khiến Viên Mục Dã giật mình ngồi bật dậy.

Chương 163: Phía sau có người

Âm thanh đó không phải người cũng chẳng phải thú, không hiểu thứ gì đang kêu to. Nhưng nghe thì cảm thấy tiếng này cách bọn họ không xa, chắc là từ một căn phòng nào đó gần đây.

Viên Mục Dã nhanh chóng làm ra phản ứng, cậu nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cửa sổ rồi nhờ ánh trăng để quan sát, trong sân lúc này không có gì khác lạ cả, mấy con chó con gà đều không có động tĩnh gì, giống như bọn chúng đã quen với âm thanh này. Hai ông bà già cũng không thể nào không nghe thấy động tĩnh lớn như vậy được, nhưng dường như bọn họ chẳng hề có phản ứng gì.

Viên Mục Dã nhìn về phía Tầng Nam Nam, cậu dùng tay ra hiệu bảo cô đợi ở trong phòng, còn mình sẽ ra ngoài xem tình huống thế nào. Tầng Nam Nam nhìn thấy cũng không phản đối, chỉ thấy cô ấy lấy một con dao quân dụng từ trong ba lô ra đưa cho Viên Mục Dã...

Vì để không đánh động hai ông bà già ở buồng bên cạnh, lúc Viên Mục Dã mở cửa đã cố gắng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng tiếc là bản lề của cái cửa gỗ này không biết đã bao lâu rồi không được tra dầu, hơi động một tí là kêu cà kẽo kẹt... Trong đêm đang yên tĩnh này nghe vô cùng chói tai.

Cũng may Viên Mục Dã không béo lắm nên cậu không cần mở toàn bộ cửa ra, chỉ cần hé một khe hở hai mươi mấy phân đủ để cho cậu chen qua. Sau khi ra khỏi phòng, trong nháy mắt cơn gió lạnh lùa vào cổ áo Viên Mục Dã, nhưng lúc này cậu cũng không để ý được nhiều như vậy mà thận trọng tiến về phía phát ra âm thanh.

Con chó vàng buộc ở cửa nghe được tiếng động của Viên Mục Dã, nó cảnh giác đứng dậy... Viên Mục Dã lập tức thấy hồi

hộp, cậu quên mất cái con này, giờ mà nó sửa một cái thì chắc chắn sẽ đánh động cho hai ông bà già đang ngủ say kia mất, nhưng Viên Mục Đã thấy con chó vàng lại yên lặng nằm xuống không phát ra tiếng động nào.

Viên Mục Đã cảm thấy con chó này khá thú vị, chắc ban ngày nó thấy chủ nhân dẫn cậu vào trong nhà, cho nên mới tạm thời buông xuống cảnh giác... Không ngờ con chó ta nhỏ bè ngoài xấu xí này lại có trí thông minh không hề kém cạnh cái con ăn hàng đang nằm ở nhà cậu!

Viên Mục Đã đã quen với nhiệt độ bên ngoài phòng lúc này, cậu tập trung tinh thần sau đó cẩn thận nghe ngóng, Viên Mục Đã cảm thấy những “Tiếng sói tru” vừa rồi chắc là đến từ một dãy nhà thấp tầng phía sau bọn họ.

Khi Viên Mục Đã từ từ đi tới căn nhà trệt kia, cậu nghe càng thêm rõ ràng, đúng là từng tiếng kêu nghen ngào... Vào thời gian như thế này, với một địa điểm như vậy, lại nghe được tiếng khóc ghê sợ, thật sự làm người khác rùng cả mình.

Cũng may Viên Mục Đã là người không tin vào quỷ thần, trong lòng cậu biết rõ âm thanh này chỉ có thể do con người phát ra. Viên Mục Đã rón rén đi tới cửa căn nhà đó rồi nghiêng người nhìn vào trong phòng...

Nhờ vào ánh trăng trên đầu, Viên Mục Đã nhìn thấy hình như trong góc phòng có một bóng đen đang cuộn mình, tiếng gào khiếp người vừa rồi chính là do bóng đen này phát ra. Viên Mục Đã đứng dậy nhìn quanh căn phòng này, cậu phát hiện nó có vài chỗ khác với căn phòng mà mình đang ở.

Chưa kể đến cửa phòng đều khóa chặt, đến cả cửa sổ cũng được hàn chân song sắt.

Nó giống như một cái nhà giam vậy... Viên Mục Đã nhìn vào mà cảm thấy nghi ngờ.

Người này là ai? Tại sao lại bị giam ở đây? Chắc chắn hai vợ chồng ông lão kia phải biết, hoặc có thể nói chính bọn họ đã giam người này ở đây.

Trong lòng Viên Mục Đã đầy nghi vấn nên nhất thời hơi thất thần...

Không ngờ đúng lúc này, trong phòng có một đôi mắt đỏ ngầu gần cửa sổ nhìn chằm chằm vào Viên Mục Dã. Biến cố tới quá bất ngờ, lại thêm ánh sáng bên trong quá mờ, cho nên ngoại trừ nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu ra thì Viên Mục Dã không nhìn được gì nữa.

Viên Mục Dã giật mình lùi về phía sau một bước, tiếp đó tiện tay rút con dao quân dụng bên hông ra... Nhưng cặp mắt kia rất nhanh lại ẩn nấp vào trong bóng tối, không cho Viên Mục Dã có cơ hội nhìn rõ hẳn.

Viên Mục Dã lập tức ý thức được trong căn phòng không chỉ giam giữ một người. Nhưng ngay lúc cậu muốn tiến về phía cửa sổ để nhìn rõ hơn, cậu đột nhiên cảm thấy hình như phía sau có người. Viên Mục Dã đang muốn quay đầu theo phản xạ thì lại cảm thấy một cơn đau từ sau gáy, tiếp đó hai mắt tối sầm... Ngã lăn ra bất tỉnh.

Không biết đã qua bao lâu, Viên Mục Dã tỉnh lại từ trong bóng tối, cậu cảm giác đầu mình vô cùng choáng váng, trong chốc lát không biết mình đang ở chỗ nào...

Một lúc sau, Viên Mục Dã mới từ từ nhớ lại chuyện lúc trước, xem ra có người đã đánh cậu bất tỉnh từ phía sau. Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ đến con dao quân dụng trước đó mình còn cầm trong tay, cậu muốn giơ tay ra sờ thử, không ngờ lại phát hiện mình đang bị trói rất chặt!

Sau khi nhận rõ tình cảnh trước mắt, Viên Mục Dã không nhin được mà thəm cười khổ. Phải trách cậu trước đó không đề phòng nên mới rơi vào tình cảnh như thế này... Viên Mục Dã không lo lắng đến những khác mà chỉ không biết hiện giờ Tầng Nam Nam thế nào.

Viên Mục Dã thử vận động cổ một chút, cậu cảm giác ngoại trừ đầu bị choáng ra thì không sao hết. Nhưng cảm giác dinh dính sau đầu cũng khiến Viên Mục Dã biết đầu của mình đã bị ai đó làm bị thương.

Viên Mục Dã đang muốn thử đứng dậy thì lại phát hiện mình bị trói vào một chiếc ghế hồng, căn bản không thể đứng lên được... Đối phương là ai? Tại sao muốn đánh cậu bất tỉnh? Chẳng lẽ do Viên Mục Dã đã phát hiện ra hai kẻ quái dị bị giam trong căn phòng kia sao?

Sau khi tỉnh táo lại, Viên Mục Dã nhờ vào ánh trăng mà nhìn được một chút tình huống trong phòng, cậu phát hiện đây là một căn phòng đầy mùi nấm mốc, chắc chắn nó mới là một căn phòng thật sự bị bỏ hoang.

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn thoáng qua sợi dây thừng đang trói mình, nó to gần bằng ngón cái, nếu chỉ dùng sức kéo thì rất khó làm đứt nó... Nhưng trên người cậu bây giờ không có vật gì để cắt đứt dây thừng cả.

Trong lúc sốt ruột quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, Viên Mục Dã lại nhìn thấy một cái bình đặt phía sau cửa, cậu dùng sức lay chuyển chiếc ghế hồng vì muốn mình ngã lặn ra đất... Bởi vì chỉ có như vậy thì hai tay đang bị trói phía sau mới có thể cầm được chiếc bình kia.

Viên Mục Dã mất rất nhiều công sức mới đến được gần phía sau cánh cửa, vậy mà không biết chiếc bình kia làm từ thứ gì, cậu phải thử vài lần mới đập vỡ được nó...

Đến lúc Viên Mục Dã dùng mảnh vụn thủy tinh cắt đứt được dây trói, cậu đã mệt đến mức ướt đầm mồ hôi, nhưng cũng may là cuối cùng đã khôi phục được tự do... Sau đó cậu sờ tay ra sau gáy, thấy đầu mình hơi nhói nhói.

Viên Mục Dã bất đắc dĩ vận động tay chân một chút, cậu phát hiện ngoại trừ phần đầu bị thương ra thì không còn chỗ nào khác có vấn đề, thế là Viên Mục Dã tranh thủ yên lặng chuồn khỏi gian phòng đang giam giữ mình để trở về tìm Tăng Nam Nam.

Nhưng khi đi ra ngoài, Viên Mục Dã lập tức tròn tròn mắt, cậu nhìn thấy dãy ký túc xá bị bỏ hoang nhiều năm trước mặt không biết đã sáng đèn từ lúc nào...

Chương 164: Giết người trong đêm

Trong lúc mơ hồ, Viên Mục Dã còn tỉnh thoảng nghe thấy tiếng cười nói trong phòng... Cậu hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, cậu đang đọc được từ trường tư duy của người nào đó để lại trong khu mỏ quặng đã bỏ hoang hơn hai mươi năm này.

Nhìn thấy cảnh tượng sôi động của công nhân trong khu sinh hoạt, Viên Mục Dã biết những ký ức này ít nhất cũng phải từ hai mươi mấy năm trước, chỉ không biết nó từng thuộc về ai...

Cánh cửa gian phòng gần Viên Mục Dã nhất bỗng mở ra, một người đàn ông uống say khướt đang lao đảo đi ra, phía sau anh ta còn có vài công nhân cũng đang say đi theo, chắc là ra để tiễn.

Trong số đó có người nói: “Đội trưởng Nghê, có cần mấy người chúng tôi đưa anh về không!”

Người được gọi là đội trưởng Nghê nghe xong cười khăng khặc, bảo: “ĐM... Tôi uống có tí rượu như vậy đâu cần các cậu đưa về, mau biến về phòng đi! Chỉ có hai bước chân thì đưa cái gì!”

Mấy công nhân phía sau nghe vậy khách sáo nói vài câu, sau đó tất cả đều xoay người đi vào, chỉ còn một mình đội trưởng Nghê lao đảo đi về phía ký túc xá phía Đông...

Không ngờ đúng lúc này có một bóng đen lặng lẽ bám theo sau, nhưng đội trưởng Nghê lại không hề phát hiện ra, anh ta vẫn hát khe khẽ và ung dung đi về phía trước.

Viên Mục Dã đã đoán ra từ trường tư duy này chắc chắn thuộc về vị đội trưởng Nghê đang uống say ở trước mặt, còn bóng đen sau lưng chắc là hung thủ đã giết anh ta năm đó.

Đúng là như vậy, bóng đen đó chỉ dùng vài ba bước đã vọt đến đây, trong tay kẻ này không biết cầm vật gì mà đập xuống đầu đội trưởng Nghê, chỉ thấy đội trưởng Nghê kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã lăn ra đất.

Sau khi đội trưởng Nghê bị đánh, bóng đen đó vẫn chưa từ bỏ ý đồ, hấn vung thứ trong tay lên tiếp tục đập, đến tận khi vị đội trưởng Nghê xui xẻo kia hoàn toàn tắt thở mới dừng lại...

Khi từ trường tư duy của đội trưởng Nghê sắp kết thúc, cuối cùng Viên Mục Dã cũng nhìn thấy rõ khuôn mặt của người ra tay... Đó là một người đàn ông mặt đen khoảng tầm bốn mươi tuổi, tướng mạo mặc dù không có gì đặc sắc nhưng lại có một đôi mắt cực kỳ tàn nhẫn.

Viên Mục Dã thấy người đàn ông mặt đen này nhìn hơi quen, hình như đã gặp qua ở chỗ nào đó rồi. Nhưng đây là ký ức của khoảng hai mươi đến ba mươi năm về trước, cậu đi đâu mà gặp người này được chứ?

Trong lúc Viên Mục Dã liên tục tìm kiếm ký ức liên quan đến người đàn ông mặt đen trong đầu, hoàn cảnh xung quanh lại có sự biến hóa, nó một lần nữa trở về khu ký túc hoang tàn vắng vẻ ở hiện thực.

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện, vị trí của cậu chắc là ở giữa khu ký túc xá công nhân.

Ở đây cách căn nhà của cặp vợ chồng già kia khoảng bảy tám trăm mét.

Viên Mục Dã không hiểu tại sao người đánh ngất mình lại đưa cậu đến đây? Nếu thật sự là do đôi vợ chồng già kia làm thì nhốt luôn cậu ở trong phòng không phải tốt hơn à? Cần gì phí sức cho chuyện này chứ?

Trừ khi người đó không muốn đôi vợ chồng già kia biết...

Vì lo lắng cho sự an toàn của Tăng Nam Nam, Viên Mục Dã không dừng lại lâu, cậu vội vàng chạy về phía căn phòng lúc trước hai người đã ở, nhưng khi Viên Mục Dã trở lại đó kiểm tra thì không thấy bóng dáng Tăng Nam Nam đâu cả.

Thấy trong phòng không có ai, lòng Viên Mục Dã hơi “đánh thót” một cái, sau đó cậu phát hiện trong phòng hoàn toàn bình thường, không hề có dấu vết đánh nhau. Với thân thủ của

Tầng Nam Nam, người bình thường không thể dễ dàng bắt cô ấy đi được... Vì vậy khả năng duy nhất là Tầng Nam Nam đợi lâu quá không thấy Viên Mục Dã quay về nên đã đi tìm.

Sau khi cho ra kết luận này, Viên Mục Dã tìm kiếm trong phòng, đúng là không thấy ba lô và điện thoại vệ tinh của Tầng Nam Nam đâu... Mặc kệ thế nào thì cậu cũng phải nhanh chóng tìm được Tầng Nam Nam, Viên Mục Dã chưa biết rõ thân phận của người tấn công mình, nếu đánh nhau trực diện thì chắc chắn Tầng Nam Nam sẽ không bị thiệt thòi, chỉ sợ đối phương vừa xuất hiện đã giở trò mờ ám.

Lúc này trên người Viên Mục Dã không có điện thoại vệ tinh nên không thể gọi cho nhóm Đoàn Phong, mặc dù cậu biết hai người đó ở gần đây, nhưng nếu cậu cứ chạy đi tìm thì chỉ sợ một mình Tầng Nam Nam ở lại sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ một lúc, Viên Mục Dã vẫn quyết định ở lại tìm người trước, bởi vì nếu Tầng Nam Nam thật sự ra ngoài tìm cậu mà không tìm được... Có thể cô ấy sẽ gọi cho nhóm Đoàn Phong trước để bọn họ đến chi viện.

Khu sinh hoạt này không lớn cũng không hề nhỏ, nếu Viên Mục Dã muốn tìm thật kĩ từ đầu đến cuối một lần chắc cũng phải đến sáng. Cậu bèn đổi cách suy nghĩ một chút, nếu mình là Tầng Nam Nam, sau khi ra ngoài thì trước tiên sẽ đi đâu tìm?

Sở dĩ vừa rồi Viên Mục Dã ra ngoài hoàn toàn là vì tiếng gào thét kia, cho nên nếu Tầng Nam Nam muốn tìm cậu thì chắc việc đầu tiên là sẽ đi tìm nơi phát ra âm thanh đó...

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã vội chạy đến căn phòng lúc trước mình phát hiện ra hai người kỳ quái, nhưng khi cậu đến nơi thì thấy cánh cửa trước đó còn khóa chặt, bây giờ lại mở toang.

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua chiếc khóa cửa, không hề có dấu vết bị phá, hiển nhiên đã có người từ phía ngoài dùng chìa mở ra... Vì để bảo đảm an toàn, Viên Mục Dã cầm một khúc gỗ ở bên cạnh lên rồi mới từ từ đi vào.

Kết quả Viên Mục Dã vừa đi vào, một mùi khai của nước tiểu sộc lên khiến cậu suýt không thở nổi. Chỗ này trước đây là nơi

giam giữ hai người kỳ quái kia trong một thời gian dài, bọn họ ăn uống, ngủ nghỉ chắc đều giải quyết ngay trong phòng.

Nhưng vào lúc này trong phòng làm gì còn ai! Cũng không biết họ đã chạy đến chỗ nào rồi. Viên Mục Dã nghĩ đến hai người bị nhốt ở đây mà cảm thấy lòng không yên, cậu không rõ tình huống cụ thể của cái gã liên tục gào thét, nhưng đôi mắt đỏ ngầu kia lại khiến Viên Mục Dã có ấn tượng rất sâu.

Cặp mắt đó, loại thần thái đó, Viên Mục Dã đã từng gặp trên mặt rất nhiều tội phạm giết người, cho nên cậu dám khẳng định chủ nhân của đôi mắt đó nhất định đã từng giết người... Hơn nữa không chỉ giết một người.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây thì hơi mất bình tĩnh, hai kẻ quái lạ cộng thêm một người thần bí, tổ hợp này có vẻ hơi quá nguy hiểm đối với Tăng Nam Nam, thế là cậu không để ý được nhiều nữa mà quay lại đập cửa phòng của hai ông bà già.

“Bác trai! Bác gái ơi! Mở cửa! Bác trai ơi, bác gái ơi!” Viên Mục Dã vừa đập cửa vừa hô to.

Một lát sau chiếc đèn dầu hỏa trong phòng được thắp sáng lên, tiếp đó Viên Mục Dã thấy bà già khoác chiếc áo đi ra và hỏi: “Có chuyện gì xảy ra thế?”

Viên Mục Dã lạnh giọng hỏi: “Bác gái ơi, trên ngọn núi này ngoại trừ hai bác ra thì còn người nào khác không? Không thấy bạn gái của cháu đâu nữa ạ!”

Chương 165: Mèo vờn chuột

Bà lão nghe xong mà mặt biến sắc, hiển nhiên bà ta đã nghĩ đến điều gì đó... Nhưng miệng lại nói: “Trên núi này chỉ có hai vợ chồng chúng tôi thôi, không có ai khác đâu.”

Viên Mục Dã trầm giọng chất vấn: “Vậy xin hỏi căn phòng đằng sau khóa hai người kia là ai?”

Bà lão đột nhiên hơi kích động mà quát lên: “Cậu nói bấy bả gì vậy, chỗ đó làm gì có ai!”

Viên Mục Dã thấy vậy lại càng xác định hai vợ chồng già biết chuyện này, nhưng vì nguyên nhân nào đó mà họ không muốn thừa nhận mà thôi...

“Bác ơi, bạn gái của cháu bị mất tích rồi, cháu không quan tâm hai người đang giam giữ ai ở phía sau, bây giờ cháu chỉ lo lắng bọn họ có thể gây nguy hiểm cho bạn gái của cháu hay không thôi!” Viên Mục Dã cố nhẫn nhịn nói.

Ông già lúc này cũng nghe thấy âm thanh nên đi ra, ông ta nói với vẻ mặt rất khó coi: “Căn phòng đằng sau đang nhốt hai đứa con bị điên của chúng tôi, hai đứa nó vẫn luôn bị nhốt, bạn gái của cậu mất tích thì có liên quan gì tới chúng?”

Viên Mục Dã thấy bọn họ thừa nhận, bèn nghiêm nghị nói. “Bây giờ bác qua đó xem một chút đi, không biết là ai đã thả họ ra từ lâu rồi!”

Hai ông bà già nghe thế liền biến sắc, họ không có tinh thần nói chuyện với Viên Mục Dã nữa mà vội xoay người chạy về phía sau... Viên Mục Dã lập tức đi theo. Khi hai vợ chồng ông lão đến nhìn thấy cánh cửa đang mở toang thì đều cảm thấy choáng váng.

“Có phải thẳng cả về không?” Bà lão hỏi nhỏ.

Ông lão lắc đầu: “Nó không thể nào đã về mà chẳng chào hỏi một tiếng được!”

Viên Mục Dã sốt ruột tìm Tăng Nam Nam nên hỏi gấp: “Nếu bọn họ là con của hai người, vậy chắc hai bác có cách gọi họ về chứ?”

Bà lão có vẻ hơi hoảng sợ, trả lời: “Hai đứa con của tôi đầu óc không được bình thường cho lắm, mọi ngày tôi luôn nhốt chúng trong căn phòng này, chưa từng để chúng chạy ra bên ngoài... Bây giờ không thấy đâu cả, chúng tôi cũng không biết phải đi đâu mà tìm!”

Viên Mục Dã nghe vậy thì không tin mà hỏi lại: “Bác xác định vẫn luôn nhốt bọn họ, từ trước đến giờ chưa từng thả ra sao?”

Bà lão vừa muốn trả lời thì lại nghe thấy ông già lạnh lùng nói: “Chúng tôi nói không tức là không, hai đứa bé này có số mệnh không tốt, vừa sinh ra đã có bệnh điên, cậu nghĩ tại vì sao hai chúng tôi vẫn luôn sống ở chỗ này nhiều năm như vậy chứ, cũng chính là vì hai đứa nó đấy!”

Viên Mục Dã thấy sắc mặt ông già có vẻ không giống nói dối, nhưng rõ ràng là hai người quái lạ kia bị ai đó cố ý thả ra, nghĩ đến đây cậu sầm mặt xuống, hỏi tiếp: “Ngoài hai bác ra thì còn ai có thể thả họ không?”

Ông già nghe xong xua tay trả lời: “Ở đây chỉ có gia đình bốn người chúng tôi thôi, không còn người nào khác, chuyện không thấy cô gái kia chắc chắn không liên quan đến mấy đứa chúng nó, biết đâu cô ta đã chạy đến chỗ nào rồi!”

Viên Mục Dã hừ lạnh bảo: “Vậy còn Nghê Khải? Đứa con này của hai bác chắc không bị điên chứ?”

Không ngờ ông già nghe vậy lại lạnh nhạt đáp: “Tôi nghĩ rằng cậu đã sai rồi, Nghê Khải không phải là con của tôi, từ bé nó đã được chú nó nhận làm con thừa tự, không hề liên quan gì đến gia đình tôi nữa.”

Viên Mục Dã lập tức cảm thấy nghi ngờ, nếu như cậu nhớ không nhầm thì trước đó bà lão không phải nói như vậy, bà ta đã nói là đứa con lớn vẫn luôn được gửi nuôi tại nhà chú của nó, hơn nữa bọn họ còn phải gửi tiền qua đó hàng tháng... Tại sao đến miệng ông già lại biến thành nhận con thừa tự?

Bà lão thấy sắc mặt Viên Mục Dã sầm sì thì biết nếu cậu không tìm được bạn gái sẽ không từ bỏ, bà ta bèn nói nhỏ với

ông lão: “Hay là ông cầm đèn pin đi tìm với cậu ấy một chút đi! Trời tối thế này rồi, có khi cô gái đó ra ngoài đi vệ sinh rồi lạc đường cũng nên.”

Ông già tức giận đáp lại: “Còn cần bà nói à, bà mau về thôi còi đi, để xem thằng hai và thằng ba có thể không nhìn được mà tự chạy về không!”

Sau đó ông già về phòng lấy chiếc đèn pin rồi dẫn theo Viên Mục Dã đi tìm ở chỗ dãy nhà cũ... Bọn họ chưa đi được xa thì đã nghe sau lưng có tiếng còi ô ô vang lên.

Viên Mục Dã hơi nghi ngờ nhìn về phía ông lão, ông ta thở dài: “Hai đứa con nhà tôi bị điên rất nặng, thứ duy nhất chúng nó hiểu là còi báo ăn cơm. Có lẽ hai đứa nó chỉ chạy ra ngoài chơi thôi, chắc chắn không hề liên quan đến việc cô gái kia mất tích!”

Có liên quan hay không thì phải tìm được Tăng Nam Nam mới biết được, Viên Mục Dã tuyệt đối sẽ không nghe lời nói từ một phía của ông già này... Không ngờ khi bọn họ đi tới giữa khu ký túc, bỗng thấy một bóng đen nhoáng lên ở phía trước!

Ông già vừa thấy thì hô to một tiếng: “Thằng ba!” Sau đó đuổi theo mà không quay đầu lại.

Viên Mục Dã không ngờ ông già này đã nhiều tuổi rồi mà vẫn có thể chạy nhanh đến thế, ông ta xoay người một cái là biến mất ở cái ngõ trước mặt! Viên Mục Dã đuổi theo vài bước, cuối cùng chỉ kịp nhìn thấy hai cái bóng chạy về phía khu ký túc xá ở hướng Tây.

Viên Mục Dã đứng tại chỗ nhìn xung quanh, cậu đoán bóng đen vừa nhìn thấy họ đã bỏ chạy chắc chắn không phải là Tăng Nam Nam, có thể đó là một đứa con bị điên của ông lão. Còn Tăng Nam Nam... Viên Mục Dã tin rằng với bản lĩnh của cô ấy, kể cả đối phương là một người bệnh tâm thần cực kỳ nguy hiểm cũng chưa chắc đã có thể làm Tăng Nam Nam bị thương được. Thế nhưng cái gã thần bí đánh cậu ngất xỉu lại là một tai họa ngầm rất lớn.

Ngay lúc Viên Mục Dã hơi đau đầu không biết phải đi đâu tìm Tăng Nam Nam, cậu bỗng nghe được bên tai có một tiếng xé

gió, tiếp theo là một mũi tên nổ dài tầm hai mươi phân cắm phập vào cánh cửa bên cạnh mình!

Viên Mục Dã không ngờ lại có thể nhìn thấy thứ vũ khí lạnh thời cổ ở chỗ này, cậu đang muốn náu mình vào bóng tối theo phản xạ để tìm vị trí mũi tên phát ra... Nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng hiểu ra cảnh tượng trước mặt không phải là hiện thực, nó thuộc về từ trường tư duy của người nào đó.

Quả nhiên chỉ một lát sau Viên Mục Dã đã nhìn thấy một người đàn ông mặc áo jacket màu vàng khấp khểnh chạy tới từ cách đó không xa, mà mũi tên vừa rồi là bắn về phía anh ta.

Viên Mục Dã đang muốn đợi người đó chạy đến gần để nhìn kĩ khuôn mặt, nhưng anh ta chưa kịp chạy đến gần Viên Mục Dã thì chân phải đã trúng một mũi tên, người lập tức ngã lăn ra đất...

Lúc này có một người từ xa đang đuổi đến, nhưng khi người đàn ông mặc áo jacket màu vàng ngã xuống đất, người kia lại không vội vàng tiến lên mà ung dung nhìn người đàn ông áo vàng giãy giụa đứng dậy, tiếp tục tập tễnh chạy về phía trước.

Giữa hai người giống như trò chơi “mèo vờn chuột” ngoài đời thực vậy... Con mèo lần lượt thả con chuột mà mình bắt được đi, sau đó lại lần lượt bắt về, đến tận khi con chuột kiệt sức thì nó mới ăn thịt con chuột.

Chương 166: Mặt lạnh nhưng mềm lòng

Cảnh tượng này đúng là đã hoàn toàn vượt khỏi dự đoán lúc trước của mấy người Viên Mục Dã, Theo suy nghĩ của bọn họ, những người mất tích có thể bị rơi vào hố sụt lún, cũng có khả năng gặp được sinh vật nguy hiểm trong núi sâu, hoặc thật sự có khu vực thần bí khiến người ta lạc lối... Nhưng mấy người Viên Mục Dã chưa hề nghĩ đến chuyện ở đây lại là sân giết người khác khi họ còn đang sống sờ sờ.

Mặc dù Viên Mục Dã rất muốn cứu người, nhưng tiếc rằng đây đều là những chuyện đã xảy ra, cho nên việc cậu có thể làm chính là ghi nhớ hình dáng của kẻ giết người và người bị giết. Lúc trước Viên Mục Dã chưa xem cẩn thận tư liệu của những người mất tích, cho nên lúc này cậu vẫn chưa rõ người đàn ông mặc áo jacket màu vàng này là kẻ xui xẻo nào trong số đó.

Người mặc áo jacket màu vàng cố kéo theo cái chân bị thương chạy về phía trước, nhưng anh ta chỉ miễn cưỡng chạy được vài bước, sau đó lại mất thăng bằng mà ngã lăn ra đất... Viên Mục Dã biết anh ta đã không còn đủ sức để chạy tiếp nữa, kẻ cả chân không bị trúng tên thì bây giờ cũng đã sức cùng lực kiệt rồi.

Nhưng đối phương vẫn chưa định kết thúc trận giết chóc này, hắn vẫn thích thú hưởng thụ sự giãy giụa khổ sở của con mồi trước khi chết, thưởng thức khuôn mặt vì sợ hãi mà vặn vẹo biến hình.

“Anh... tha cho tôi được không, tôi có thể cho anh tiền, rất nhiều tiền!” Người mặc áo jacket vàng run rẩy nói.

Gã đàn ông cầm nỏ bỗng cười phá lên, rồi gã hỏi: “Tiền? Mày có bao nhiêu? Tao nghe nói tiêu thuyết của mày bán rất chạy, có thể lấy ra mười triệu để chuộc không?”

Người mặc áo jacket vàng nghe xong không hề do dự mà trả lời: “Có thể, có thể! Chỉ cần anh không giết tôi, tôi sẽ cho anh mười triệu!”

Viên Mục Dã thầm thở dài, hóa ra người đàn ông mặc áo jacket màu vàng này chính là nhà văn Lâm Cán, tiếc là đến bây giờ anh ta vẫn ảo tưởng có thể dùng tiền để mua tính mạng... Nhưng Lâm Cán không biết đối phương chưa hề nghĩ đến việc muốn thả anh ta.

Khi gã đàn ông cầm nỏ đi ra từ trong bóng tối, Viên Mục Dã thấy hơi kinh ngạc, bởi vì cậu không nhìn rõ được khuôn mặt của người này, điều đó đã nói lên Lâm Cán không phải chết dưới tay hắn...

Ngay khi Viên Mục Dã đang nghi ngờ thì có một lưỡi rìu không biết bay từ đâu tới, nó trực tiếp chém vào đầu Lâm Cán khiến óc vỡ toang... Cái chết đến quá bất ngờ, đến mức mà Lâm Cán chết vẫn không kịp nhìn rõ rốt cuộc là ai đã giết mình.

Bởi vì Lâm Cán không nhìn thấy được khuôn mặt của hung thủ nên đương nhiên Viên Mục Dã cũng không nhìn thấy, tất cả ảo cảnh trước mắt Viên Mục Dã dần biến mất, xung quanh cậu lại khôi phục sự yên lặng, mà kẻ giết người cùng người bị giết đều biến mất.

Nếu như trước đó Viên Mục Dã chỉ hơi lo lắng cho Tăng Nam Nam, thì bây giờ cậu cực kỳ lo lắng... Cái gã cầm nỏ bắn loạn xạ là ai? Nghe giọng nói của hắn thì không khó để nhận ra, người này không phải là ai trong hai đứa con bị điên của ông lão, cũng có thể hắn chính là người bí ẩn đã làm Viên Mục Dã bị thương.

Còn cái gã ném rìu nữa.

Mặc dù từ đầu đến cuối hắn không hề lộ mặt, nhưng nhìn độ tàn nhẫn lúc giết người thì biết hắn cũng không phải người bình thường, đối phương chính là kẻ hung ác giết người không chớp mắt. Nếu Tăng Nam Nam biết trước tình huống thì đương nhiên sẽ không nung tay, chỉ sợ nhìn từ bề ngoài bọn họ trông rất giống người bình thường, đến lúc đó cô gái kia rất dễ gặp thiệt thòi.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây thì vội vàng tiếp tục đi lên phía trước tìm, chỉ mong lúc này Tăng Nam Nam không gặp kẻ đã đánh lén cậu... Viên Mục Dã cũng không muốn cô gái nhỏ kia lần đầu tiên làm nhiệm vụ với mình đã gặp phải nguy hiểm.

Theo lý thuyết, bất kể là Tăng Nam Nam hay người bí ẩn kia thì chỉ có thể hoạt động trong khu ký túc này mới đúng, bởi vì tiến lên nữa chính là mở quảng. Nơi đó đúng như đã nói từ trước, có rất nhiều hố sục cả to lẫn nhỏ, chỉ cần hơi sơ ý mà rơi xuống là toi.

Tăng Nam Nam sẽ không lên đó, người quen thuộc chỗ này càng không có khả năng đi lên, cho nên bọn họ chắc chắn đang ở một căn phòng nào đó gần đây, hoặc là Tăng Nam Nam phát hiện chuyện không ổn nên đã trốn trước.

Càng nghĩ, Viên Mục Dã càng cảm thấy cứ tiếp tục tìm kiếm như thế này không phải là biện pháp hay. Đầu tiên, cậu chưa quen thuộc với hoàn cảnh nơi này, mà bây giờ vẫn đang là ban đêm, vừa rồi cậu đã đi loanh quanh nhưng vẫn chưa tìm được Tăng Nam Nam.

Điều đó chứng tỏ cô gái này đã đi ra ngoài tìm Đoàn Phong hoặc là đang nấp trong một gian phòng nào đó... Mà loại ẩn nấp này cũng có hai khả năng, một là tự nguyện và hai là bị ép buộc.

Không ngờ đúng lúc Viên Mục Dã chuẩn bị quay về nơi ở của hai ông bà già kia thì bất ngờ nghe thấy một loạt tiếng bước chân ở phía trước, nó giống như tiếng chân của một người đàn ông. Cả người Viên Mục Dã lập tức căng thẳng, cậu vội vàng lăn ngay xuống dưới hàng rào gỗ bên cạnh để trốn... Bây giờ Viên Mục Dã chẳng có vũ khí gì trong tay cả, nhờ gặp kẻ nào nguy hiểm thì chỉ đành dùng tay không để chiến đấu!

Viên Mục Dã chờ một lúc thì thấy tiếng bước chân đó từ từ tiến đến gần, cậu nín thở nhìn xuyên qua khe hở hàng rào quan sát người đang đi tới.

Người đó đi rất chậm, nếu chỉ dựa vào nhịp điệu của tiếng bước chân thì rất giống một ông lão năm mươi tuổi, nhưng khi người đó dần tiến đến gần, Viên Mục Dã mới nhìn rõ người đó đi chậm không phải vì tuổi cao mà là do thân thể bị tàn tật...

Sở dĩ nói như vậy là vì lúc đó quá thiếu ánh sáng nên Viên Mục Dã chỉ có thể nhìn được hình dáng của đối phương... Hãy hình dung như thế này, cột sống người đó hơi có tật, vai của hắn bên cao bên thấp khá rõ ràng, nhìn dáng vẻ cứ như thằng gù nhà thờ Đức Bà Paris vậy! Thậm chí người hắn còn biến dạng hơn so với thằng gù trong truyện!

Mặc dù trong nhất thời Viên Mục Dã không nhìn rõ được gương mặt của người này, nhưng trong tay đối phương lại cầm một vật mà cậu cực kỳ có ấn tượng, nhìn hình dáng chắc là một lưỡi rìu, nó rất giống với thứ đã giết Lâm Cẩn.

Cùng trong bóng đêm, cùng là một người bí ẩn, còn có lưỡi rìu đáng sợ... Tất cả đều nói cho Viên Mục Dã biết, e rằng cậu cũng đã trở thành mục tiêu của đối phương.

Đối với nguy hiểm trước mắt, Viên Mục Dã không hề sợ hãi, toàn thân cậu căng cứng cũng chỉ vì tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, thậm chí không hiểu sao dường như cậu còn có một chút hưng phấn...

Điều duy nhất làm Viên Mục Dã không yên tâm bây giờ là Tăng Nam Nam, với thân thủ của cô ấy thì cậu đương nhiên không cần phải lo. Nhưng Viên Mục Dã đã mất đi lòng tin đối với người ở chỗ này, kể cả đôi vợ chồng già kia.

Nếu như hai vợ chồng ông lão là đồng bọn với “Kẻ giết người”, vậy thì khó bảo đảm việc bọn họ có dùng vẻ ngoài lương thiện để lừa gạt Tăng Nam Nam hay không. Đừng thấy Tăng Nam Nam bình thường luôn lạnh như băng, nhưng Viên Mục Dã biết cô gái này ngoài mặt lạnh lùng nhưng bên trong lại mềm lòng... Vào lúc quan trọng rất dễ bị mắc lừa.

Chương 167: Người mặt sáp

Trong lúc cậu đang suy nghĩ, kẻ dị dạng kia từ từ đi qua hàng rào nơi Viên Mục Dã ẩn núp, đây cũng là giây phút mà cậu gần kẻ đó nhất. Và cũng vào lúc này, Viên Mục Dã đã nhìn thấy rõ dáng vẻ của hắn.

Trước đó Viên Mục Dã chỉ nhìn thoáng qua hình dáng là biết người này bị tàn tật, nhưng không ngờ khuôn mặt hắn lại càng đáng sợ hơn... Mặc dù Viên Mục Dã là người thường nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng mà cũng bị dọa giật nảy mình.

Cậu thấy thịt trên mặt kẻ đó bị tan chảy như sáp nên vậy, tất cả đều dồn hết về phía bên phải, nó giống như một người sáp vừa ra lò còn chưa kịp làm lạnh đã bị ai đó véo một cái lên mặt...

Viên Mục Dã biết tướng mạo của người mặt sáp này quái dị chắc là do bào thai bị dị tật, tiếc là ngày xưa việc siêu âm thai chưa được phổ biến, nên không thể nào biết trước được loại thai nhi dị dạng này.

Lúc này người mặt sáp từ từ đi về phía căn phòng của hai vợ chồng già, Viên Mục Dã lập tức hiểu ra người này chắc là một trong hai đứa con trai bị điên mà đôi vợ chồng già đã nói! Chắc hẳn nghe được tiếng còi lúc trước nên quay về.

Chưa nói đến người mặt sáp này có thật sự bị điên hay không... Chỉ cần dáng vẻ này của hắn mà để người nào nhất gan gặp giữa đêm hôm khuya khoắt thì chắc phải sợ đến phát điên mất, có lẽ đây mới là nguyên nhân thật sự khiến hắn bị nhốt nhiều năm qua.

Viên Mục Dã vừa nghĩ đến vợ chồng ông lão nói mình có hai đứa con bị điên thì nghĩ đến tình huống của người còn lại chắc cũng không khá hơn chút nào. Nhưng trong trí nhớ của Lâm Căn, Viên Mục Dã thấy người cầm nỏ có thân hình hoàn toàn bình thường, chắc chắn không phải ai trong số hai người con này.

Ông già kia vừa hô “Thằng ba!” rồi vội đuổi theo, còn người trước mặt này chỉ có một mình, xem ra không phải kẻ mà ông già vừa đuổi theo, nói cách khác hẳn chính là thằng hai...

Tiểu là Viên Mục Dã chỉ nhìn được dáng vẻ của cậu con thứ hai mà không có cơ hội đối mặt với hắn, cho nên trong nhất thời cậu cũng không biết hắn là bóng đen cuộn mình trong góc nghen ngào hay là cái gã đứng cạnh cửa sổ có ánh mắt đầy sát khí?

Viên Mục Dã từ từ chui ra khỏi hàng rào tre cao tầm nửa người, sau đó âm thầm đi theo sau lưng người con thứ hai, cậu muốn xem có phải hắn muốn về tìm mẹ hay không.

Trước đây khi Viên Mục Dã vẫn còn là cảnh sát, theo dõi là thể mạnh của cậu, nhưng lúc đó là trên đường cái có rất đông người nên rất khó bị mục tiêu phát hiện.

Nhưng bây giờ lại khác, xung quanh bọn họ vô cùng yên tĩnh, chỉ cần hơi có tiếng động là nghe rất rõ ràng, cho nên Viên Mục Dã không dám đi đến quá gần để tránh bị đối phương phát hiện. Đồng thời Viên Mục Dã cũng muốn cảnh giác xung quanh để đề phòng hai tên khác đánh lén...

Viên Mục Dã đi theo một lúc thì thấy người con thứ hai đi về gian phòng của hai vợ chồng già, khi đến cửa hắn bèn đứng lại và kêu “A... A...”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện, hóa ra người con thứ hai không biết nói chuyện, chắc hẳn chỉ có thể phát ra một vài âm tiết đơn giản để biểu đạt cảm xúc, nhưng khi thấy hắn thành thật đứng ở cửa thì có vẻ cũng không điên đến mức quá nghiêm trọng.

Cửa phòng rất nhanh được mở ra, bà lão thấy người con thứ hai ở cửa thì lên tiếng trách cứ: “Thằng nhóc thối này, sao lại lén ra ngoài! Em của con đâu?”

Người con thứ hai nghe vậy bèn ném chiếc rìu sang một bên, sau đó “Y y a a” một lúc lâu, hắn chỉ theo hướng mà ông già vừa đuổi theo, chắc là muốn nói thằng ba ở bên đó.

Bà lão hơi dịu giọng bảo: “Sau này không cho phép chạy lung tung, trên núi có rất nhiều hố sâu ăn thịt người, rơi xuống là xong đời đấy! Con có biết không hả!”

Người con thứ hai gật nhẹ đầu, sau đó cười hì hì ngốc nghếch...

Viên Mục Dã thấy người này mặc dù không quá bình thường, nhưng hiển nhiên hẳn có thể nghe hiểu lời nói của bà lão, mà hình như còn rất nghe lời nữa. Nhưng nói gì thì nói đây cũng là mẹ ruột của hắn, có ai quy định “Ma quỷ” không được nghe lời mẹ mình chứ?

Không ngờ đúng lúc này bà lão đột nhiên nhớ ra cái gì đó, bà ta khẩn trương hỏi thằng hai: “Ai thả các con ra thế? Có phải anh của con đã trở về không?”

Thằng hai nghe xong đầu tiên là gật nhẹ đầu, nhưng sau đó lại hơi khẩn trương lắc đầu, không biết rốt cuộc thì hắn muốn biểu đạt điều gì. Hiểu con không ai bằng mẹ, bà lão nhìn thấy vậy bèn nghiêm khắc quát: “Không cho phép nói dối! Có phải anh của con đã quay về không?”

Thằng hai bị mẹ quát một tiếng thì có vẻ hơi tủi thân, nhưng cuối cùng vẫn thành thật gật đầu... Viên Mục Dã nhìn thấy thì hiểu ngay, xem ra người đánh cậu ngất xỉu chính là cậu cả Nghê Khải!

Hai ông bà già này chẳng phải đã thế là đứa con trai đó đã cho người khác làm con thừa tự, không hề có liên quan gì với gia đình họ nữa sao! Nhưng trên thực tế Nghê Khải chắc phải thường xuyên trở về mới đúng, nếu không thì gian phòng kia sao có thể sạch sẽ như vậy?

Viên Mục Dã nghĩ đến đây thì không ản nấp nữa, cậu đi vài bước rồi giả vờ như mình vừa từ xa trở về: “Bác gái ơi, cháu và bác trai bị lạc nhau, bác trai về rồi hả bác?”

Bà lão không ngờ Viên Mục Dã lại đột nhiên xuất hiện nên hơi hoảng hốt kéo thằng hai ra sau lưng mình, mà thằng hai nhìn thấy Viên Mục Dã cũng rất sợ hãi, hắn trốn ở sau lưng mẹ mình không dám ngẩng đầu lên.

“Chàng trai à, đầu óc đứa con này của tôi không được bình thường, nó cũng rất nhút nhát, sợ gặp người khác... Mà mặt nó cũng hơi đáng sợ, cho nên... Cho nên cậu đừng nên nhìn nó thì tốt hơn.” Bà lão khẩn trương giải thích.

Viên Mục Dã ra vẻ bình thản: “Không có gì đâu bác gái ơi, bác yên tâm đi, cháu sẽ không dọa anh ấy đâu, cháu chỉ muốn hỏi một vấn đề thôi.”

Bà lão vội vàng đáp lời: “Nó không biết nói chuyện... Không trả lời được vấn đề của cậu đâu.”

Viên Mục Dã sầm mặt: “Cháu không cần anh ta trả lời, chỉ cần gật hay lắc là được...”

Mặc dù bà lão không đồng ý lắm, nhưng dưới sự kiên trì của Viên Mục Dã, cuối cùng thằng hai vẫn đứng trước mặt cậu. Chắc do tướng mạo nên hấn luôn bị người khác chê cười, cho nên từ đầu đến cuối hấn không dám nhìn thẳng vào Viên Mục Dã.

Nhưng điều làm bà lão và hấn đều bất ngờ là, Viên Mục Dã nhìn rõ khuôn mặt thằng hai xong cũng không hề có phản ứng gì quá lớn mà chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Tối hôm nay anh có nhìn thấy một cô gái không?”

Có lẽ do giọng nói của Viên Mục Dã quá nhỏ nhẹ, hoặc do thằng hai đang hơi quá khấn trương, nên trong nhất thời hấn không nghe rõ, thế là hấn từ từ ngẩng đầu nhìn Viên Mục Dã, trong miệng còn phát ra một tiếng “A?”.

Lần này cuối cùng thì Viên Mục Dã cũng đối mặt với hấn, mà cậu có thể cảm giác được mặc dù người con thứ hai này không biết nói chuyện nhưng vẫn có thể giao lưu bình thường, thế là Viên Mục Dã lặp lại câu nói vừa rồi một lần nữa...

Chương 168: Truy kích

Lần này thằng hai nghe rõ, hấn suy nghĩ một chút sau đó nhìn về phía mẹ mình với ánh mắt lo lắng, trong mắt hiện rõ sự do dự...

Nhìn ánh mắt này Viên Mục Dã đã hiểu rõ, thậm chí cậu không cần hấn phải trả lời thẳng ra, vì ánh mắt của hấn đã nói rõ mình đã từng gặp Tăng Nam Nam. Nhưng vì còn ngại hai người anh em kia của mình, cho nên mới băn khoăn không biết có nên nói cho Viên Mục Dã biết hay không.

“Anh đã gặp cô ấy ở đâu, bây giờ đưa tôi đến đó được không!” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Lần này giọng Viên Mục Dã không nhẹ nhàng như trước khiến thằng hai rụt cổ lại, sau đó sợ hãi trốn sau lưng bà lão.

Bà lão thấy vậy liền che chở con trai mình: “Chàng trai, cậu đừng có dọa nó, đầu óc của nó không tốt, làm sao nhớ được đã gặp cô bé kia ở đâu, không phải chồng tôi đã giúp cậu đi tìm rồi sao? Cậu cứ về phòng chờ đi!”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy nên dỗ dành cậu con trai thứ hai này chứ không nên quát, thế là cậu thu lại dáng vẻ nghiêm nghị, làm ra vẻ mặt âm áp rồi nói: “Anh không cần phải sợ, tôi sẽ không làm anh đau đâu, anh chỉ cần chỉ cho tôi phương hướng là được, được không?”

Mặc dù thằng hai vẫn do dự nhưng dường như cảm tình của hấn đối với Viên Mục Dã đã tăng lên, hấn liên tục nhìn về phía mẹ mình để xin ý kiến... bà lão thở dài nói: “Con nhìn thấy thật sao? Nếu con thấy thật thì chỉ hướng cho người ta... biết thì nói, không biết thì không được nói lung tung hiểu không?”

Thằng hai mơ màng gật đầu, sau đó hấn xoay người về phía Viên Mục Dã rồi rụt rè chỉ ngón tay về hướng Tây Bắc...

Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng nói với bà lão: “Bác gái, hướng đó đi về đâu?”

Bà lão nhìn theo hướng con mình chỉ, sau đó nghiêm mặt nói với thằng hai: “Con chắc chắn cô bé kia đi về hướng đó chứ?”

Thằng hai gật nhẹ...

Bà lão nghi ngờ nói: “Cô bé đó sang kia làm gì chứ? Đây là khu khai thác quặng cũ đã bị bỏ hoang nhiều năm, cỏ mọc cao quá đầu người rồi, hơn nữa còn thường xuyên có rắn xuất hiện.”

Viên Mục Dã nhìn về hướng thằng hai chỉ, sau đó nhặt cái rìu mà hắn ném dưới đất lên và nói: “Được, bây giờ cháu đi đến đó xem sao...”

Bà lão nhìn thấy Viên Mục Dã cầm rìu theo thì hốt hoảng nói: “Chàng trai này, cậu cầm rìu theo làm gì?”

Viên Mục Dã lạnh giọng nói: “Không phải bác nói trong bụi cỏ có rắn ạ, cháu cầm theo phòng thân!”

Khi Viên Mục Dã đi vào bãi đất trống mà thằng hai chỉ, cậu phát hiện nơi đó không phải là một khoảng đất trống bằng phẳng, mà trong đó có bốn năm gò núi nhỏ, bên trên mọc đầy cỏ dại.

Viên Mục Dã đi đến gần xem xét, hóa ra những gò này đều là than đá, là phế thải trong quá trình khai thác.

Viên Mục Dã đứng ở rìa khu đất trống cẩn thận nghe ngóng, nhưng ngoại trừ tiếng gió thổi xào xạc... thì không nghe được gì khác. Thật ra Viên Mục Dã cũng không biết vì sao mình lại tin tưởng thằng hai kia, có thể vì mặc dù bề ngoài của hắn ta dữ tợn nhưng lại có một đôi mắt vô cùng đơn thuần.

Khu đất trống này rộng bằng khoảng nửa sân bóng, nhưng với độ cao của cỏ dại, muốn giấu một người trong đó đúng là dễ như trở bàn tay. Nếu Tăng Nam Nam thực sự đến đây thì chắc chắn là vì cô ấy đã gặp nguy hiểm, cho nên mới tạm thời chạy đến nơi này ẩn trốn.

Nhưng vấn đề hiện tại là làm thế nào để tìm được cô ấy? Cậu tin rằng nếu như mình đứng đây gọi to tên Tăng Nam Nam thì nhất định cô ấy sẽ nghe được, nhưng như vậy người khác cũng sẽ nghe thấy... Viên Mục Dã không ngóc đến mức tự biến mình thành bia ngắm sáng loáng.

Thế là Viên Mục Dã nhẹ nhàng dùng lưới búa trong tay gạt đám cỏ dại trước mặt, yên lặng không tiếng động chui vào bên trong. Tình huống bên trong không khác so với dự đoán của cậu bao nhiêu, đám cỏ dại này mặc dù mọc cao nhưng chỉ cần có người từng đi qua nhất định sẽ bị đổ rạp xuống. Viên Mục Dã đi một lúc thì phát hiện ra dấu vết có người đi lại, Nhưng hiện giờ cậu chưa xác định được người đó là Tăng Nam Nam hay người khác...

Đúng lúc này, trên núi đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, gió núi làm đám cỏ lay động vang lên tiếng xào xạc, Mặc dù trận gió làm quấy nhiễu thính giác của Viên Mục Dã, nhưng cũng giúp cậu ngửi được mùi máu tươi trong không khí. Viên Mục Dã lập tức đứng ngay tại chỗ, cảm nhận hướng gió thổi tới, vì hướng đó nhất định có người đang bị thương.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã nắm chặt lưới rìu trong tay và đi về phía hướng gió... Thật ra trận gió này đối với cậu cũng có điều tốt, bởi vì nó có thể che giấu được âm thanh phát ra lúc cậu di chuyển.

Đi không bao lâu, Viên Mục Dã phát hiện ra vết máu tươi trên thân cỏ, hơn nữa vết máu còn kéo thành một đường dài về phía trước, như vậy chắc chắn đã có người bị thương ở đây.

Viên Mục Dã đi theo vết máu tìm một lúc, kết quả khiến cậu hơi giật mình. Cậu lần theo vết máu kia đi thẳng ra khỏi chỗ đất trống tới ranh giới giữa khu sinh hoạt và khu khai thác mỏ.

Vết máu trên đất vẫn còn rất dài, rõ ràng người bị thương đã đi lên núi Viên Mạo! Người này là ai? Có khi nào là Tăng Nam Nam không? Nhưng cô ấy biết rõ khu mỏ quặng rất nguy hiểm, nếu như không phải rơi vào trường hợp bất đắc dĩ, sao cô ấy có thể đi lên núi Viên Mạo được?

Viên Mục Dã dùng đèn pin chiếu lên vết máu trên đất, cậu phát hiện có rất nhiều dấu chân hỗn tạp, có thể thấy không phải chỉ của một người! Có người đang truy đuổi Tăng Nam Nam, tạm thời chỉ có thể xác định như vậy! Nếu không sẽ không dễ dàng ép cô ấy đi vào khu mỏ quặng.

Có được kết luận này, trong lòng Viên Mục Dã cũng khẩn trương hơn, nếu như người bị thương là Tăng Nam Nam, lại

còn đang trong tình trạng bị truy đuổi... thì cậu nhất định phải lên núi tìm cô ấy.

Cho dù thân thủ của cô ấy có tốt đi chăng nữa, nhưng ở một nơi hoàn toàn xa lạ bốn bề nguy hiểm trùng trùng, sau lưng còn có không chỉ một kẻ sát nhân biến thái đuổi theo... Cơ hội muốn trốn thoát một mình trong tình huống này là rất nhỏ.

Nói thật, ngay cả Viên Mục Dã cũng không nắm chắc việc một mình lên núi Viên Mạo, nếu như trong tay cậu có điện thoại vệ tinh, cậu nhất định sẽ gọi điện cho nhóm Đoàn Phong chạy đến chi viện.

Nhưng vấn đề là Viên Mục Dã không có cách nào liên hệ với Đoàn Phong, mà tình hình của Tăng Nam Nam lại vô cùng nguy hiểm, cho nên Viên Mục Dã không còn lựa chọn nào khác, đành phải mạo hiểm lên núi cứu người...

Thật ra giữa khu ký túc với khu mỏ trước đây có một đoạn đường cái có thể đi, nhưng vì hơn hai mươi năm nay không có xe chạy qua nên đã mọc đầy cỏ dại... Nếu phải so sánh thì đoạn đường lúc họ lên đây dễ đi hơn nhiều, có lẽ do thường xuyên có người dọn dẹp.

Chương 169: Thằng ba

Viên Mục Dã đi theo vết máu trên đất một lúc nữa thì nhìn thấy lối vào giếng khai thác đã bị bỏ hoang, cậu đi đến gần xem xét, phát hiện cửa vào đã bị hàn chặt một hàng rào sắt, không ai có thể vào được trừ khi phá được hàng rào này.

Viên Mục Dã luôn chú ý từng chi tiết nhỏ nên cậu vẫn dùng đèn di động chiếu sáng cẩn thận quan sát lớp bụi dày tích tụ nhiều năm trên hàng rào sắt... Không tìm thấy dấu vết có người từng chạm vào, điều này chứng minh cả Tăng Nam Nam và đám giết người đều không đi vào đây.

Mặc dù cậu cho rằng Tăng Nam Nam không đi vào giếng mỏ này nhưng tâm trạng Viên Mục Dã vẫn không thấy nhẹ nhõm nổi, bởi vì nếu như bọn họ chưa đi vào giếng mỏ này thì chỉ có thể đi vào khu bị sụt lún kia.

Hiện giờ Viên Mục Dã chỉ có một mình, bên người không có đồng đội cũng không có bất cứ trang bị nào, thứ duy nhất có thể chiếu sáng để nhìn đường cũng chỉ là chiếc điện thoại... Cho nên trong tình huống trước mắt mà đi vào khu bị sụt lún để tìm người là một lựa chọn vô cùng thiếu sáng suốt.

Nhưng đối với Viên Mục Dã thì có thiếu sáng suốt cũng phải đi, mà lúc này không phải vì tránh nhiệm hay nghĩa vụ gì cả, bởi vì không ai có trách nhiệm và nghĩa vụ phải mạo hiểm tính mạng của mình để cứu người khác!

Sở dĩ cậu làm như vậy chỉ đơn giản là vì Tăng Nam Nam là đồng đội của cậu, cậu không thể chọn việc từ bỏ đồng đội ở thời điểm này... Đồng thời cậu cũng tin rằng, nếu như người bị truy đuổi hiện giờ là cậu thì Tăng Nam Nam cũng sẽ làm như vậy, sẽ không vứt bỏ cậu. Đây chính là sự ăn ý giữa đồng đội với nhau, không phải vì đạo lý gì hết...

Lúc này điện thoại của Viên Mục Dã phát tín hiệu pin yếu, cậu lật màn hình kiểm tra, thấy còn không đến hai mươi phần trăm pin, có lẽ cũng không dùng được bao lâu nữa.

Viên Mục Dã do dự một chút, sau đó cắn răng tắt đèn trên điện thoại di động... cậu đứng im tại chỗ một lúc để mắt thích ứng với bóng tối xung quanh, may mà hôm nay trăng rất sáng, cho nên cũng không tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay.

Nhưng dù là thế vẫn rất khó nhìn đường dưới chân, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn được đâu là cỏ đâu là đá mà thôi, Viên Mục Dã cố gắng luồn lách bên dưới đám cỏ, bởi vì bất kỳ lúc nào bên dưới chúng cũng có thể chỉ là một tầng đất mỏng bên trên, nếu như chẳng may giẫm phải... coi như không cách nào thử lại được.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng gầy nhỏ quen thuộc, động tác lanh lợi nhảy vọt tới từ một nơi không xa, giống như cơn gió lướt qua mặt Viên Mục Dã, sau đó cấp tốc biến mất trong bóng tối trước mắt.

Viên Mục Dã lập tức luống cuống, vì cậu biết hình ảnh đó không phải đang diễn ra, mà là tồn tại trong trường tư duy của ai đó còn lưu lại nơi này... Chẳng lẽ Tăng Nam Nam gặp bất trắc rồi sao? Trong lúc Viên Mục Dã đang hoảng hốt thì nhìn thấy một bóng dáng khác theo sát phía sau lưng Tăng Nam Nam đi đến chỗ cậu!

Viên Mục Dã đã nhìn thấy rõ dáng vẻ của người kia, chính là người đã chỉ đường cho cậu khi này, thằng hai! Nhưng khi Viên Mục Dã nhìn thấy ánh mắt của người đó thì trong lòng thấy rét lạnh,

Không đúng, đây không phải ánh mắt của thằng hai, cậu chợt nhận ra người này là thằng ba!

Cơ thể dị dạng như nhau, khuôn mặt cũng làm cho người khác không thể nào nhìn thẳng, điểm khác biệt duy nhất giữa bọn họ chính là thần thái khi nhìn người khác... Xem ra thằng hai và thằng ba này là một đôi bào thai dị dạng.

Lúc này Viên Mục Dã nhìn thấy trong tay thằng ba cầm một con dao quân dụng quen mắt, đó chính là con dao mà cậu đã cầm trong tay trước khi bị đánh ngất... Viên Mục Dã thấy lòng mình siết chặt, cậu vội vàng đi theo.

Cậu truy đuổi một lúc thì phát hiện hình như cả hai người kia đều không bị thương, vậy vết máu cậu nhìn thấy lúc trước đó

là của ai? Đang lúc nghĩ ngợi, sau lưng cậu đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Chỉ tiếc Viên Mục Dã có thể nghe được tiếng bước chân nhưng không thấy bóng dáng ai cả...

Không ngờ đúng lúc đó, phía trước đột nhiên vang lên tiếng đàn ông kêu thảm thiết, sau đó huyền cảnh trước mắt Viên Mục Dã biến mất! Cậu ý thức được ngay rằng những hình ảnh này là ký ức của người đã chết, bèn vội vàng bước nhanh hai bước về phía trước và cậu phát hiện có một người đàn ông đang quỳ trên đất quay lưng lại với mình.

Viên Mục Dã từ từ đi lên phía trước, thấy người chết là thằng ba, hắn bị người ta dùng dao cắt ngang yết hầu, bọt máu trong miệng vẫn đang không ngừng trào ra, chắc hắn mới chết không lâu.

“Tăng Nam Nam! Cô ở đâu!” Viên Mục Dã không để ý được nhiều nữa, bởi vì cậu biết cô ấy đang ở gần đây...

Đáng tiếc sau khi gọi mấy lần, Viên Mục Dã vẫn không thấy có ai đáp lại cậu... Lúc này Viên Mục Dã chỉ có thể cố gắng để mình tỉnh táo, cậu biết hiện giờ Tăng Nam Nam đang gặp nguy hiểm cho nên mình không thể tự rối loạn được.

Khi này trong ký ức kia cậu đã nhìn thấy dáng vẻ của Tăng Nam Nam và thằng ba, chứng minh trong hai người họ một người là kẻ giết người, một kẻ là bị giết. Thằng ba đã chết, như vậy chứng tỏ Tăng Nam Nam đã giết hắn, cho nên Viên Mục Dã mới có thể đồng thời nhìn thấy khuôn mặt của cả hai người trong ký ức.

Nhưng Tăng Nam Nam đâu? Chẳng lẽ tiếng bước chân khi này đã đuổi kịp cô ấy? Điểm này không hợp lý lắm, dù tay chân của thằng ba không cân xứng, nhưng hắn là kẻ giết người không góm tay. Hơn nữa chiều cao của hắn và Tăng Nam Nam cách biệt rất xa, nếu như muốn liều mạng giao đấu trực diện thì không được, cho nên Tăng Nam Nam nhất định phải dùng mẹo.

Như vậy có thể thấy rằng, trước khi tiếng bước chân phía sau kia đuổi kịp, rất có thể Tăng Nam Nam đã bị thương! Cho dù cô ấy may mắn không bị thương thì thời điểm giết thằng ba

cũng đã dùng hết sức rồi, lúc này nếu gặp phải kẻ địch mạnh sợ là lành ít dữ nhiều...

Trong lúc Viên Mục Dã sắp tuyệt vọng thì đột nhiên nghe thấy tiếng động kỳ lạ gần đó. Âm thanh này nghe rất khó chịu, giống như từ xa truyền đến, nhưng lại như đang ở rất gần.

Viên Mục Dã đi về phía âm thanh thì đột nhiên cảm thấy dưới chân đá phải thứ gì đó, cậu cúi xuống nhìn thì phát hiện một chiếc đèn pin! Viên Mục Dã nhận ra đây là chiếc đèn pin mà ông già kia dùng để chiếu sáng.

Cậu không khỏi trầm nghĩ, chẳng lẽ tiếng bước chân khi nãy là của ông lão kia? Nghĩ vậy cậu quay người định nhặt chiếc đèn pin lên, nhưng khi cúi xuống lại phát hiện cách chỗ cậu không đến một mét có một cửa hang đen thui...

Sau khi nhặt đèn pin lên, Viên Mục Dã bật sáng nó rồi chiếu vào cửa hang, xem ra hẳn là có người không cẩn thận đã rơi vào trong đó, cậu thận trọng đi đến miệng hang, dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Theo bước chân Viên Mục Dã đến gần, bên miệng hang không ngừng có đất đá rơi xuống, tình huống vô cùng nguy hiểm, chỉ cần bất cẩn một chút cũng có thể bị rơi xuống.

“Tầng Nam Nam! Cô ở trong đó à?” Viên Mục Dã hét lớn về phía cửa hang.

Chương 170: Kẹo hồ lô

Ngay sau đó âm thanh nghệt nghệt khó chịu kia lại vang lên lần nữa, dường như muốn đáp lại lời Viên Mục Dã, nhưng nhất thời cậu không chắc người trả lời mình có phải là Tăng Nam Nam không...

Dù vậy, Viên Mục Dã vẫn phải xuống dưới, nhưng trước mắt cửa hang vẫn không ngừng có đất rơi xuống, không thể tùy tiện nhảy xuống được. Nếu không đến lúc đó sợ rằng không những không cứu được người mà chính mình cũng không lên được.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã quay người chạy ngược lại, cậu quay lại chỗ thi thể của thằng ba, nhấc chân đạp hấn lặn vào trong đám cỏ... Như vậy, trước khi trời sáng tạm thời sẽ không ai phát hiện ra thi thể của hắn.

Chạy thật nhanh quay về, Viên Mục Dã gần như chỉ mất vài phút để quay lại nhà bà lão kia, sau đó cậu đập tung cửa phòng đi vào... Hai mẹ con bà lão kia nhìn Viên Mục Dã lao vào nhà như một cơn gió thì giật nảy cả mình.

Viên Mục Dã không dài dòng, nói thẳng: “Có dây thừng không! Có khả năng chồng bác và con trai thứ ba của bác bị rơi vào hố trong núi rồi! Nhanh tìm dây thừng để tôi đi cứu người!”

Bà lão nghe thế hốt hoảng vội vàng đứng lên đi sang phòng khác, không lâu sau bà ta quay lại, trên tay ôm một cuộn dây thừng vừa bền vừa cũ.

“Chỉ có thứ này thôi sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Bà lão nóng nảy nói: “Chỉ có thế này thôi, bình thường chúng tôi cũng không cần dùng đến dây thừng!”

Viên Mục Dã cầm dây thừng lên kéo thử, thấy mặc dù đã cũ nhưng vẫn khá chắc chắn, có thể chịu được sức nặng của mình... Thế là cậu ôm dây dửng quay người chạy lên núi.

Kết quả không lâu sau Viên Mục Dã lại quay lại hỏi: “Bình thường mọi người liên hệ với bên dưới núi thế nào? Người bị rơi xuống rất có thể sẽ bị thương, nhất định phải đưa đến bệnh viện huyện cứu chữa mới được!”

Bà lão ngạc nhiên nói: “Chỗ chúng tôi không có điện, cũng không có điện thoại, bình thường nếu có việc gì thì ông lão nhà tôi sẽ lái xe xuống núi!”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói với thằng hai: “Bây giờ anh xuống núi cầu cứu đi! Không cần đi thẳng xuống dưới núi, chỉ cần gặp được khách du lịch cũng được, bảo bọn họ dừng đi động báo cảnh sát giúp anh!”

Thằng hai nghe xong vội vàng y y a a, Viên Mục Dã không ngờ lại hiểu được ý của hắn, cậu vội vàng nói với bà lão: “Bác có giấy bút không? Nhanh tìm cho tôi!”

Sau đó Viên Mục Dã viết một thông báo xin cầu cứu lên tờ giấy, rồi để thằng hai cầm nó đi xuống núi, nếu gặp người khác thì đưa cho họ là được! Nhưng dù là như thế thì đây cũng là một khảo nghiệm vô cùng khó khăn đối với thằng hai.

Đầu tiên, hắn chưa từng xuống núi bao giờ, còn đặc biệt sợ người lạ.

Hơn nữa lại thêm ngoại hình của hắn... Có lẽ, buổi tối mà gặp phải hắn, đối phương không bị dọa sợ gần chết mới là lạ. Nhưng Viên Mục Dã cũng có tính toán của mình, bởi vì cậu biết nhóm Đoàn Phong đang ở nơi nào đó gần đây, chỉ cần thằng hai cầm được tờ giấy cầu cứu này xuống núi, người đầu tiên hắn gặp phải chỉ có thể là Đoàn Phong và Đại Quân.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Viên Mục Dã dặn bà lão ở nhà chờ tin, nhất định không được lên núi tìm người, nếu không còn chưa cứu được những người khác mà bà lại bị rơi xuống hố nữa thì hỏng.

Quay lại miệng hố kia, Viên Mục Dã tìm mãi mới tìm được một tảng đá, tạm thời buộc được một đầu sợi dây thừng, sau đó cậu lại hét một tiếng vào trong hố, bởi vì trước khi xuống cậu nhất định phải xác nhận lại người bên dưới vẫn còn sống...

Chờ trong chốc lát, lại nghe thấy tiếng động kia vang lên, Viên Mục Dĩ thở phào, như vậy chứng minh người bên dưới vẫn còn sống và cũng không có loại khí độc nào làm ngạt thở.

Sau đó Viên Mục Dĩ bỏ áo khoác trên người ra, để khi xuống hố không bị bó buộc chân tay. Cậu buộc dây thừng vòng qua eo và vai, sau đó dùng lực kéo dây thừng, xác định chắc chắn lần nữa rồi mới cầm dây thừng từ từ xuống dưới hố.

Trong quá trình xuống hố, Viên Mục Dĩ cố gắng không chạm vào vách hố để tránh vách hố tiếp tục sụp xuống sẽ vùi lấp hố... Dù vậy vẫn có không ít đất đá rơi xuống la tả theo cậu.

Cái hố này nhìn từ bên ngoài không quá lớn, nhưng sau khi chui xuống Viên Mục Dĩ mới phát hiện không gian bên trong rất rộng, hơn nữa bên dưới giống như là đường hầm khai thác đã bỏ hoang...

Trong lúc Viên Mục Dĩ đang cẩn thận trượt từ trên hố vào đường hầm khai thác bị bỏ hoang thì nhìn thấy một người bị đâm xuyên qua một cây thép cắm ở đỉnh đường hầm mở! Gương mặt bên trái của người đó dính đầy máu, sau lưng đeo một chiếc nỏ màu đen.

Khi nhìn rõ khuôn mặt của người kia, Viên Mục Dĩ rất ngạc nhiên, cậu không thể ngờ người này lại là ông chủ của homestay Trạm Dịch Trần Gian! Hóa ra người này chính là con cả của hai vợ chồng ông lão kia, Nghê Khải!

Mặc dù đáng vẻ hiện giờ của Nghê Khải rất đáng sợ, nhưng khi nhìn kĩ Viên Mục Dĩ phát hiện cây thép chỉ xuyên thẳng qua bả vai của gã, treo gã lên như một cây kẹo hồ lô giữa không trung mà thôi, không đi lên được cũng không xuống được!

Tuy rằng nhìn rất đáng sợ, không cần thử cũng biết là rất đau, nhưng vết thương của gã không trí mạng... Hiện tại cùng lắm chỉ bị hôn mê do quá đau mà thôi.

Viên Mục Dĩ thấy tạm thời Nghê Khải chưa chết được, nên cũng không để ý đến gã nữa, cậu tiếp tục tụt xuống, bởi vì Nghê Khải đã ở đây thì hẳn là Tăng Nam Nam cũng ở bên dưới kia...

Viên Mục Dĩ bèn gọi nhỏ: “Nam Nam... Cô có dưới đó không? Nam Nam?”

Trong bóng tối nhanh chóng có tiếng đáp lại: “Viên... Anh Viên... Tôi... tôi ở đây!”

Viên Mục Dĩ lập tức nhìn theo hướng phát ra âm thanh và thấy cơ thể nhỏ bé của Tăng Nam Nam đang nằm thẳng ở bên dưới, nhìn qua bên ngoài cũng không thấy có vết thương nào rõ ràng, nhưng Viên Mục Dĩ thấy cô ấy vẫn luôn bất động... thì đoán cô ấy bị thương cũng không nhẹ.

Sau khi hai chân Viên Mục Dĩ chạm đất, cậu mới nhìn rõ hóa ra Tăng Nam Nam đang nằm trên một đoạn đường ray, đây là đường ray trước kia mỏ than này dùng để vận chuyển than đá, mà tiếng trước đó cậu nghe thấy là cô ấy dùng khoáng thạch gõ vào đường ray phát ra.

“Cô thế nào? Bị thương ở đâu?” Viên Mục Dĩ lo lắng hỏi.

Giọng Tăng Nam Nam vẫn khá bình tĩnh: “Tay trái và đùi phải của tôi không cử động được, tôi vừa thử một chút, cảm giác không giống như bị gãy xương, chắc là trật khớp.”

Viên Mục Dĩ liền kiểm tra bả vai trái và đùi phải của cô, sau khi kiểm tra kĩ mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Không bị gãy xương, chỉ bị trật khớp thôi, cô kiên nhẫn một chút, để tôi nắn lại tay trái cho cô, còn đùi phải... tôi không chắc chắn lắm nên không dám làm liều.”

Tăng Nam Nam gật đầu: “Được, anh làm đi!”

Viên Mục Dĩ nhìn mặt Tăng Nam Nam đầy mồ hôi lạnh, nhưng từ đầu đến cuối đều không kêu đau lấy một tiếng, cậu không khỏi đau lòng thay cô gái này, nhất định là cô ấy đã trải qua những việc mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi, mới có thể rèn thành tính cách kiên nghị như thế này.

Chương 171: Sụp đổ

Trong những năm Viên Mục Dã ở cô nhi viện, thường xuyên có nhiều bạn nhỏ nghịch ngợm bị trật khớp tay. Lúc đó điều kiện ở cô nhi viện không tốt, những tình huống như vậy bình thường sẽ không được đến bệnh viện, cứ tìm ông bác bảo vệ già là tay sẽ về lại như cũ.

Lúc đó Viên Mục Dã cũng đã mười mấy tuổi, cho nên lần nào cũng giúp bác bảo vệ chỉnh lại khớp tay cho lũ nhóc kia. Dần dần... cậu cũng học được cách chỉnh lại khớp tay.

Nhưng việc nắn lại khớp rất đau, lúc đó việc của Viên Mục Dã chính là giữ mấy đứa trẻ kia để chúng không giãy giụa vì đau.

“Sẽ hơi đau đấy, cô cố chịu một chút...” Viên Mục Dã nói nhẹ.

Tằng Nam Nam thấy Viên Mục Dã có vẻ lo lắng thì nặn ra nụ cười: “Không sao, anh cứ làm đi, chút đau ấy không là gì với tôi đâu...”

Viên Mục Dã gật đầu, từ từ đỡ Tăng Nam Nam ngồi dậy, tiếp đó dùng đầu gối của mình đè xuống bên dưới nách Tăng Nam Nam, rồi từ từ xoay tay cô ấy ra phía ngoài, cuối cùng thuận thế kéo lại. “Rắc” một tiếng, tay Tăng Nam Nam đã trở lại vị trí cũ.

Toàn bộ quá trình đó mặc dù ngắn ngủi, nhưng khá là đau... Tăng Nam Nam mặc dù không kêu la, nhưng mồ hôi lạnh cũng chảy ròng ròng. Mà đừng nói là cô ấy, đến Viên Mục Dã cũng khăn trương đến toát cả mồ hôi.

Sau đó Tăng Nam Nam thử cử động tay, xác định đã về đúng vị trí, Viên Mục Dã vội vàng nói: “Tạm thời đừng cử động vội, mặc dù khớp đã về đúng vị trí, nhưng trong mấy ngày tới vẫn phải cố định cánh tay này lại, nếu không sau này sẽ thành thói quen thường xuyên bị trật khớp.”

Không ngờ Tăng Nam Nam lại cười bảo: “Làm gì mà dễ trật khớp như thế, nếu không phải đùi tôi cũng bị trật khớp, không lấy được sức thì tôi đã tự mình nắn lại cánh tay rồi.”

Viên Mục Dã nhìn Tăng Nam Nam mồ hôi lạnh đầy mặt, đương nhiên cậu sẽ không tranh cãi thêm điều gì, bởi vì việc quan trọng nhất lúc này là làm thế nào đưa được cô ấy ra ngoài... Nghĩ mãi, Viên Mục Dã quyết định dùng áo sơ mi trên người buộc Tăng Nam Nam vào sau lưng mình, sau đó cậu lại nắm dây thừng leo lên.

Trong lúc cậu đang chuẩn bị cởi áo thì đột nhiên nghe thấy tiếng rên đau đớn trong bóng tối. Viên Mục Dã sợ quá nhảy dựng lên, cậu lập tức cầm đèn pin chiếu về hướng phát ra âm thanh thì thấy cha thằng ba cũng rơi xuống đây.

Có điều tình trạng của ông ta không lạc quan cho lắm, một chân đã gãy lòi cả xương ra ngoài, trên đầu cũng toàn là máu, nhìn qua cũng không khá hơn Nghê Khải bị treo trên kia bao nhiêu...

“Lão già này và tên cầm nỏ kia trong lúc đuổi theo tôi cũng bị rơi xuống đây... Lão ta bị ngã gãy chân, còn tên bên trên kia... đúng rồi, hẳn chết chưa?” Tăng Nam Nam mệt mỏi hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chưa, chắc là chưa bị thương đến cơ quan hô hấp, cô đợi thêm lát nữa, tôi đi xem ông lão kia thế nào...”

Viên Mục Dã nói xong thì đi đến trước mặt ông lão và hỏi: “Ông này, con cả và con thứ ba của ông vẫn luôn giết người, ông có biết không?”

Ông lão cười khỏ: “Con lớn không nghe cha, tôi không quản được chuyện của chúng nó...”

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn thoáng qua tình hình của ông lão, đúng là không lạc quan, mặc dù chân gãy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vết thương trên đầu ông ta thì nghiêm trọng hơn tưởng tượng...

“Ông bác, ông cứ nằm đây chờ đã, sau khi đưa bạn tôi lên tôi sẽ quay lại cứu ông...” Viên Mục Dã nói.

Không ngờ ông lão kia không hề cảm kích, ông ta bảo: “Không cần cậu cứu tôi... lão già như tôi đã bước một chân

vào quan tài rồi, chết ở đâu chẳng là chết! Nếu cậu thực sự muốn cứu người thì hãy cứu con trai tôi đi!”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Sao bây giờ hấn lại thành con trai ông rồi thế!”

Ông lão kia không nói gì nữa, Viên Mục Dã đương nhiên cũng không rảnh đi để ý ông ta, dù sao hiện giờ việc đưa được Tăng Nam Nam lên mới là việc quan trọng nhất. Viên Mục Dã đeo Tăng Nam Nam sau lưng, dùng quần áo buộc chặt hai người lại với nhau, chỉ mong sợi dây thừng này có thể chịu được trọng lượng của cả hai người bọn họ.

Khi Viên Mục Dã đi xuống không tốn nhiều sức, nhưng khi đi lên thì lại khác, không những sợi dây thừng phải chịu trọng lượng của hai người, mà ngay cả cánh tay của cậu cũng phải dùng sức để kéo hai người lên.

Vừa kéo Viên Mục Dã vừa chửi thảm Trương Đại Quân: “May mà không phải là anh Đại Quân đến cứu cô, nếu không với trọng lượng của một mình anh ấy đã đủ làm đứt dây thừng rồi...”

Nhìn qua Tăng Nam Nam có lẽ mới nặng bốn mươi cân, nhưng hiện giờ thân dưới của cô không cử động được chỉ có thể đong đưa giữa không trung, điều này vô tình tạo thêm sức nặng cho Viên Mục Dã. Vừa leo được nửa đường mà cả người cậu đã toàn mồ hôi.

“Hay là nghỉ một lát đã...” Tăng Nam Nam nói nhỏ.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không thể ngừng... nếu như ngừng lại, có khi hai chúng ta lại rơi xuống lần nữa ấy.”

Cứ như vậy hai người bọn họ từng chút từng chút nắm dây thừng leo lên, đến khi đến được miệng hố, Viên Mục Dã cảm thấy tay mình đã muốn gãy rời ra rồi.

Lúc Viên Mục Dã vất vả công Tăng Nam Nam leo ra khỏi miệng hố, thì miệng hố gần như bị cậu đạp cho sập thêm một khoảng nữa. Để cho an toàn, Viên Mục Dã đặt Tăng Nam Nam ở một nơi cách miệng hố mấy mét, sau đó mới quay lại chuẩn bị cứu ông lão kia lên...

“Anh cẩn thận đấy, vách động kia không chắc chắn, lúc nào cũng có thể bị sập xuống!” Tăng Nam Nam lo lắng nói.

Viên Mục Dã cười với cô ấy: “Yên tâm, tôi đã tính rồi, tôi sẽ leo xuống buộc dây vào người ông ta, sau khi trèo lên mới nghĩ cách kéo ông ta lên, tôi không còn đủ sức cõng một người nữa bò lên đâu.”

Tăng Nam Nam nhìn Viên Mục Dã bò xuống lần nữa, trong lòng vẫn thấy hơi lo lắng... cô luôn cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra. Trong lúc sự bất an trong lòng cô đang dâng đến cực điểm thì miệng hố đột nhiên sụp xuống hoàn toàn, chôn sống toàn bộ những người bên dưới.

“Anh Viên!” Tăng Nam Nam gần như dùng hết sức hét lên, tiếc rằng đất đã che lấp khiến Viên Mục Dã không nghe thấy gì nữa...

Thật ra khi miệng hố sụp xuống, Viên Mục Dã đã gần xuống đến đáy hố, cho nên khi lớp đất ùn ùn sụp xuống cậu đã kịp nhảy sang một bên. Có điều việc sụp đất đã khiến cho đường lên của cậu bị chặn lại, khiến cậu hôn hển mắng con mẹ nó chứ.

Lúc này nghe thấy tiếng ông lão ho khan vài tiếng, nói: “Cậu thanh niên này, cậu không cần lo lắng, cậu chỉ cần đi dọc theo đường hầm này là có thể ra đến miệng giếng.”

Viên Mục Dã cũng im lặng một lúc rồi hỏi: “Được à? Vậy nếu như nửa đường lại gặp đoạn sụp xuống, bị chặn lại thì nên làm thế nào?”

Chương 172: Lén lút mang thai

Ông lão cười khỏ: “Vậy thì chúng ta đành cùng nhau lên đường vậy.”

Viên Mục Dã nghe xong mà chỉ biết cười khỏ: “Đừng chứ... tôi còn chưa già như ông đâu.”

Khi Viên Mục Dã vừa dứt lời, ông lão đột nhiên biến sắc, nói: “Con trai tôi vẫn còn ở trên kia! Cậu nhóc, tôi xin cậu hãy cứu lấy con trai tôi! Tôi sống hay chết không quan trọng!”

Viên Mục Dã thấy đến nước này rồi mà ông lão vẫn quan tâm đến người con trai nửa sống nửa chết kia, nói không phải cha ruột thì có ai mà tin chứ? Nhưng hiện giờ cậu thực sự không có bản lĩnh đi cứu tên kia...

Chưa nói đến việc có bao nhiêu tấn đất đá ở dưới này, mà vấn đề là tất cả đều vừa từ trên kia rơi xuống, cho dù cậu có thể tay không đào được đường ra thì ai biết được nhỡ nửa đường lại sụp xuống thì phải làm sao? Chẳng phải là mình lại bị chôn sống lần nữa à?

Thấy Viên Mục Dã không có phản ứng gì, ông lão giãy giụa muốn đứng lên cầu xin cậu, nhưng vừa cử động đã đau đến nhăn nhó...

Viên Mục Dã thở dài: “Ông bác à, tôi thực sự không cứu được anh ta, hiện giờ anh ta cũng không có vấn đề gì, chỉ tạm thời bị ngăn ở đối diện, nếu như bây giờ tôi tùy tiện sang đó cứu anh ta, nói không chừng sẽ làm mở rộng diện tích sụt lún, đến lúc đó thật sự không cứu nổi anh ta nữa đâu.”

Ông lão bình ổn lại cảm xúc, sau đó ngậy người ra mà nói: “Bao năm qua Tiểu Khải sống cũng không dễ dàng gì, nó không nên chết đi như vậy!”

Viên Mục Dã nghĩ đến những người bị gã giết, bèn lạnh lùng hừ một tiếng: “Hắn sống không dễ dàng? Vậy thì người khác sống càng khó khăn rồi?”

Ông lão giả bộ không hiểu: “Tôi không hiểu cậu đang nói gì?”

Viên Mục Dã không trả lời ông ta mà cúi đầu dùng đèn pin tìm trái tim phải trong đường hầm, cậu nhanh chóng tìm được hai tấm ván gỗ, sau đó cúi người nhìn chỗ chân bị gãy của ông lão, cậu nói: “Hiện giờ tôi phải cố định chân của ông lại, nếu không thì không thể cõng ông ra ngoài được, ông chịu khó một chút...”

Viên Mục Dã nói rất nhẹ nhàng, nhưng lực tay lại không hề nhẹ, hai ba lần đã chỉnh lại được đoạn chân gãy của ông lão, sau đó dùng hai tấm ván vừa tìm được kẹp chặt chỗ đó lại rồi dùng dây giày của ông ta buộc chặt.

Sau khi làm xong, Viên Mục Dã nhìn lên đã thấy ông ta đau đến mức hôn mê bất tỉnh... Thật ra việc này không thể trách Viên Mục Dã nặng tay, vết gãy này nếu không điều chỉnh thì không thể nào di chuyển ông ta được, Viên Mục Dã cũng đâu thể cõng ông ta đi cùng?

Nếu là người khác gặp tình huống này có lẽ đã bỏ lại người mà chạy mất rồi, làm gì còn đi cõng một người già sắp chết cùng đi làm gì! Nhưng dù sao Viên Mục Dã cũng đã từng là cảnh sát, mặc dù hiện giờ đã nghỉ việc, nhưng tinh thần cảnh sát trong lòng cậu vẫn không thay đổi, nên không thể thấy chết mà không cứu...

Hơn nữa, ông già này đã từng làm công nhân trong mỏ than, nhất định rất quen thuộc với mỏ than này, có ông ta đi theo... xác suất ra ngoài được có thể cao hơn một chút.

Nhưng cõng ông ta thì không dễ dàng như cõng Tăng Nam Nam, Viên Mục Dã vừa đặt ông lão lên lưng là đã thầm cười khỏ, ông lão này cũng phải đến tám mươi cân, coi như cõng hai Tăng Nam Nam trên lưng!

Đi về phía trước được một đoạn, ông lão từ từ tỉnh lại trên lưng Viên Mục Dã, đầu tiên ông ta hừ hai tiếng, sau đó mới phát hiện mình đang từ từ di chuyển về phía miệng giếng mỏ...

Thấy Viên Mục Dã vừa công mình đi vừa thở hồng hộc, ông lão ngưng ngưng nói: “Cậu thanh niên, nếu cậu không công được nữa thì cứ bỏ tôi lại đây đi! Tôi cả đời làm công nhân mồ than, cuối cùng có thể chết ở đây cũng là điều tốt!”

Viên Mục Dã chậm rãi thở ra cậu nói: “Ông bác à, xem ông nói kìa, không phải nghề này của ông rất kiêng kỵ nói đến sống chết sao? Hai chúng ta hiện giờ như châu chấu trên cùng sợi dây thừng, có thể nói gì may mắn hơn không?”

Ông lão cười một tiếng: “Tôi đã sống đến tuổi này rồi, chết không phải chỉ là chuyện sớm muộn à? Cậu chỉ cần đồng ý với tôi, sau khi ra ngoài sẽ nghĩ cách cứu con trai tôi là được rồi.”

Viên Mục Dã cũng buồn bực: “Không phải lúc trước ông nói Nghê Khải không phải con trai ông à? Sao bây giờ lại nhận rồi?”

Ông lão than nhẹ: “Là tôi có lỗi với nó nên mới không có mặt mũi nào nhận là cha nó...”

Viên Mục Dã nghĩ đến những chuyện Nghê Khải đã làm mà lạnh lùng hỏi: “Chuyện Nghê Khải làm ông đã biết trước rồi đúng không?”

Cơ thể ông lão cứng đờ, không trả lời câu hỏi của Viên Mục Dã. Nhưng phản ứng của ông ta đã nói rõ, chẳng cần ông ta nói ra miệng...

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Xem ra ông cũng đã biết, tội anh ta phạm phải có ra ngoài cũng không sống nổi, tôi thấy không bằng cứ để anh ta chết ở đây luôn cũng được!”

Ông lão lại khò sở nói: “Đứa nhỏ này trước đây không như vậy... là do chúng tôi có lỗi với nó, không chăm sóc nó chu đáo, cũng không dạy dỗ nó. Khi ra được ngoài tôi sẽ nói với cảnh sát là mọi chuyện đều do tôi làm, để tôi đi tù thay nó!”

Viên Mục Dã thấy ông lão này ở trong núi lâu đến mù mị đầu óc rồi! Cậu cười lạnh: “Ông nghĩ gì thế? Ngồi tù thay anh ta? Ông có biết với tội của anh ta chắc chắn sẽ bị xử tử không! Những lời này ông nên nói với những người đã bị anh ta giết thì hơn!”

Ông lão đột nhiên ho vài tiếng: “Đều do tôi không tốt... Từ nhỏ đã không ở bên cạnh nó, sau này càng không dám nhận nó

là con trai mình, khục khục...”

Viên Mục Dĩ càng nghe càng không hiểu: “Anh ta không phải là con của ông à? Vì sao không dám nhận?”

Ông lão thở dài nói: “Cậu thanh niên, cậu thả tôi xuống nghỉ một lát! Tôi nói cho cậu nghe chuyện nhà tôi, nếu sau này tôi không ra được, cậu cũng có thể giúp tôi cầu tình thay cho nó...”

Sau đó ông lão nói cho Viên Mục Dĩ biết mình tên là Triệu Quốc Khánh, con trai cả Nghê Khải sở dĩ không mang họ mình hoàn toàn là do ông ta tạo nghiệt...

Triệu Quốc Khánh và người vợ hiện tại Hứa Kim Hoa lớn lên từ nhỏ với nhau, tình cảm của hai người họ rất tốt, không ngờ sau khi hai người lớn lên cha mẹ hai bên lại phản đối bọn họ kết hôn với nhau.

Nguyên nhân rất đơn giản, vẫn là khuôn sáo cũ ngại khó yêu giàu. Nhà gái khinh thường nhà trai nghèo khó, lại còn có người cha bị bệnh, họ sợ con gái mình phải chịu khổ... nên nhất quyết muốn gả Hứa Kim Hoa cho con trai của chủ mỏ lúc bấy giờ là Nghê Chúng Vận.

Nhưng hai nhà lại không biết, Triệu Quốc Khánh và Hứa Kim Hoa đã sớm có quan hệ với nhau. Thời điểm Hứa Kim Hoa gả cho Nghê Chúng Vận thì bà ấy đã có thai.

Chuyện này đừng nói là năm đó, mà chính ở xã hội hiện giờ cũng sẽ bị người khác lên án, cho nên Hứa Kim Hoa vẫn không dám nói sự thật cho người nhà biết, cuối cùng chỉ đành để mình bị ép gả cho Nghê Chúng Vận.

Nhưng giấy không gói được lửa, đêm tân hôn Nghê Chúng Vận phát hiện cô dâu của mình không còn trong trắng, trong cơn thịnh nộ đã hành hung Hứa Kim Hoa một trận... Từ đó về sau Hứa Kim Hoa phải sống một cuộc sống không phải dành cho con người.

Chương 173: Thai đôi

Nhưng may là Nghê Chúng Vận lại không nghi ngờ đứa bé trong bụng Hứa Kim Hoa không phải là của mình, chỉ có khi không vui là sẽ ra tay đánh đập bà ta!

Nhà mẹ đẻ Hứa Kim Hoa thấy con gái bị nhà chồng khinh bỉ cũng rất đau lòng, nhưng thực ra trong lòng bọn họ đều cảm thấy con gái lấy chồng như bát nước hắt đi rồi, cuộc sống sau này thế nào phải xem tạo hóa của bản thân nó thôi.

Mặc dù Triệu Quốc Khánh vô cùng đau lòng nhưng cũng chỉ có thể giấu kín tình cảm này trong lòng, không lâu sau ông ta cũng kết hôn với một người phụ nữ họ Tôn.

Bảy tháng sau Hứa Kim Hoa sinh Nghê Khải, người trong nhà đều cho rằng vì Nghê Chúng Vận thường xuyên đánh đập nên khiến Hứa Kim Hoa sinh non, bởi vậy càng không có ai nghi ngờ đứa bé đó không phải là con của Nghê Chúng Vận.

Thời gian thấm thoát vài năm nữa trôi qua, Nghê Khải cũng đến tuổi đi học tiểu học, nhưng vì bọn họ sống trong khu mỏ, nên Nghê Chúng Vận đã gửi con mình đến nhà em trai để đi học.

Con trai không ở nhà, sự bạo hành của Nghê Chúng Vận đối với Hứa Kim Hoa ngày càng tàn nhẫn, có một lần còn đánh bà ta đến mức tiểu tiện mất tự chủ. Hàng xóm xung quanh đều cảm thấy thương cảm nhưng vì cha của Nghê Chúng Vận có quyền trong mỏ cho nên mọi người đều tức mà không dám nói.

Mà những năm đó Triệu Quốc Khánh cũng không được như ý, sức khỏe của vợ ông ta luôn không tốt, cho nên mấy năm nay bọn họ vẫn chưa có con. Đến khi Nghê Khải đi học, vợ Triệu Quốc Khánh đi khám phát hiện ra bị ung thư phổi, không được nửa năm thì bà ấy cũng mất.

Lúc đó Nghê Chúng Vận dựa vào hào quang của cha mình mà làm một chức quản lý không cao không thấp trong mỏ, rất nhiều công nhân vì muốn nịnh nọt hấn mà thường xuyên mời Nghê Chúng Vận uống rượu... Kết quả trong một lần uống rượu say hấn ngã từ trên núi xuống đầu đập vào một tảng đá lớn, chết ngay tại chỗ.

Sau khi Nghê Chúng Vận chết không bao lâu, Hứa Kim Hoa cũng tái giá với Triệu Quốc Khánh, hàng xóm láng giềng và đồng nghiệp đều biết những năm qua bà ta đã sống khổ đến mức nào nên cũng không ai nói này nói nọ.

Về phần người nhà Nghê Chúng Vận... Họ cũng không có cách nào phản đối chuyện hai người kia tái giá, họ chỉ đưa ra một yêu cầu, là dù Hứa Kim Hoa tái giá, nhưng Nghê Khải vẫn phải sống ở nhà họ Nghê.

Chuyện đến mức này cũng không thể nói ra sự thật năm xưa được nữa, thế là Triệu Quốc Khánh và Hứa Kim Hoa quyết định biến chuyện này thành bí mật, để con lại nhà họ Nghê...

Tính cách Nghê Khải từ nhỏ đã quái gở, gã không hề có một tí thiện cảm nào đối với người cha như Nghê Chúng Vận! Bởi vì từ nhỏ gã luôn trông thấy cảnh cha đánh mẹ, cho nên điều ước sinh nhật hằng năm gã đều hy vọng mình nhanh chóng trưởng thành, vì chỉ có như vậy gã mới có thể bảo vệ được mẹ.

Lúc đó Triệu Quốc Khánh và Hứa Kim Hoa mặc dù để con cho nhà họ Nghê nuôi, nhưng kỳ nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm Nghê Khải đều sẽ về sống ở khu mỏ một thời gian... Bởi vì nhà họ Nghê cảm thấy Hứa Kim Hoa dù sao cũng là mẹ ruột của Nghê Khải, chỉ cần gã muốn thì để gã đi thăm mẹ cũng không sao.

Sau khi Hứa Kim Hoa và Triệu Quốc Khánh kết hôn chưa đến hai năm thì mỏ than ngừng sản xuất, cuộc sống khó khăn, hai người họ đành tạm thời ở lại trông coi thiết bị và nhà máy trong khu mỏ quặng chẳng còn ai. Cũng chính năm đó, Hứa Kim Hoa mang thai con của Triệu Quốc Khánh lần nữa.

Đây vốn là chuyện vui vì hai người bọn họ có thể danh chính ngôn thuận có đứa con thuộc về mình, nhưng ác mộng bắt đầu diễn ra sau khi hai đứa trẻ sinh đôi ra đời...

Thời đó, phụ nữ từ khi mang thai đến khi sinh con thường cũng không đi kiểm tra gì, hơn nữa Hứa Kim Hoa đã từng sinh con, đây đã là lần thứ hai rồi cho nên cũng không để ý cẩn thận nhiều.

Hơn nữa, từ núi Viên Mạo đi vào trong huyện thực sự quá xa, cho nên từ đầu đến cuối Hứa Kim Hoa đều chưa từng đến bệnh viện huyện kiểm tra lần nào.

Thời gian nhanh chóng đến lúc sinh, Hứa Kim Hoa bảo Triệu Quốc Khánh đến nhà mẹ chồng rồi nhà mẹ đẻ để tìm người giúp bà ta sinh... Trước đây khi sinh Nghê Khải, mặc dù bị động thai nhưng bà ta vẫn tự sinh ở nhà.

Ai ngờ lần này Hứa Kim Hoa lại khó sinh, nằm trên giường đau đớn một ngày một đêm vẫn chưa sinh được, trong lúc mẹ vợ Triệu Quốc Khánh sợ rằng con gái không sinh được thì Hứa Kim Hoa cuối cùng cũng sinh một bé trai.

Nhưng khi mẹ Hứa Kim Hoa nhìn thấy dáng vẻ của đứa trẻ thì thấy lưng nó bị cong... Khó trách sinh đứa bé này khó khăn như vậy, hóa ra là do đứa trẻ này bị cong xương sống!

Sau khi sinh đứa đầu tiên thì đứa thứ hai cũng ra theo, đáng tiếc dáng vẻ của đứa thứ hai giống hệt đứa thứ nhất.

Khi Triệu Quốc Khánh nhìn thấy dáng vẻ của hai đứa con trai mới chào đời cũng vô cùng sợ hãi, ông ta không thể ngờ vợ mình lại sinh ra hai quái vật như vậy... Mọi sự vui vẻ lúc đầu đảo mất một cái đã thành chuyện xấu.

Bởi vì quá trình sinh nở của Hứa Kim Hoa quá vất vả nên chưa kịp nhìn con bà ta đã ngất đi.

Mẹ vợ khuyên Triệu Quốc Khánh: “Vẫn nên bỏ chúng đi, nói với Kim Hoa là đứa trẻ đã chết khi vừa sinh ra! Các con đều còn trẻ, sau này có thể sinh đứa khác.”

Tuy nói như vậy, nhưng dù sao đó cũng là hai mạng người vẫn còn đang sống sờ sờ, hơn nữa còn là giọt máu của mình, đâu phải nói bỏ là bỏ được? Triệu Quốc Khánh ôm hai đứa trẻ đi trong rừng suốt một đêm, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm ra tay được.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Quốc Khánh ôm hai đứa trẻ đến trước mặt Hứa Kim Hoa. Người phụ nữ từng phải chịu đựng

cuộc sống bạo hành lúc này lại vô cùng bình tĩnh, bà ta không nói gì chỉ yên lặng cho hai đứa trẻ bú sữa.

Cứ như vậy, Triệu Quốc Khánh và Hứa Kim Hoa lặng lẽ nuôi hai đứa bé dị dạng trong núi, thậm chí còn không đăng ký hộ khẩu cho chúng... Sau này Nghê Khải lên núi nhìn thấy hai người em, vậy mà thái độ của gã lại giống hệt như mẹ mình, không hề có chút biểu hiện ghét bỏ nào.

Mới đầu khi hai đứa bé còn nhỏ không hiểu chuyện gì, đương nhiên cũng không biết mình khác biệt với người khác. Nhưng theo sự lớn lên của chúng, dần dần chúng hiểu ra mình không giống như cha mẹ và anh trai của mình.

Cuộc sống yên bình này cứ thế duy trì đến khi hai đứa trẻ được mười tuổi, lúc đó có một doanh nghiệp cho người đến mua những thiết bị không dùng đến trong khu mỏ, Triệu Quốc Khánh sợ bọn họ nhìn thấy thằng hai và thằng ba, nên dặn hai đứa trốn đi, không được để người lạ nhìn thấy mình.

Nhưng hai đứa bé lần đầu tiên nhìn thấy người ngoài, đương nhiên rất tò mò, thế là chúng lén lút trốn ở một bên nhìn lén... Kết quả lại bị một người phụ nữ nhìn thấy, khiến người phụ nữ kia bị dọa bất tỉnh nhân sự.

Cũng từ sau chuyện đó, Triệu Quốc Khánh thường xuyên giam thằng hai và thằng ba lại, không cho phép chúng tùy tiện đi lại trong núi nữa. Mặc dù Nghê Khải nhiều lần cầu xin, nói rằng cách giam giữ này không phải là cách hay, nhưng nói thế nào Triệu Quốc Khánh cũng không chịu nghe.

Chương 174: Khởi nguồn bí kịch

Thật ra một người cha như Triệu Quốc Khánh sao không đau lòng cho con mình, nhưng ông ta biết với ngoại hình của con trai nếu để người lạ nhìn thấy, không bị sợ hãi quá mức thì cũng sẽ cười nhạo dáng vẻ của chúng, cho dù là loại nào thì cũng sẽ khiến chúng bị tổn thương.

Cho nên làm một người cha, Triệu Quốc Khánh muốn hoàn toàn ngăn chặn những tổn thương đó...

Nhưng dù sao chúng cũng mới chỉ là hai đứa trẻ mười tuổi, không được đi học cũng không được gặp người khác, cả ngày bị nhốt trong căn phòng tối tăm không thấy ánh mặt trời... Một thời gian sau tính tình của chúng càng trở nên kỳ quái.

Những năm gần đây chỉ có lúc Nghê Khải lên núi bọn chúng mới cảm thấy chút vui vẻ, bởi vì người anh này sẽ mang nhiều đồ chơi mới lạ đến cho chúng... Xem như đó là chút an ủi cho tâm hồn của chúng.

Chẳng biết có phải là do máu mủ tình thân hay không, nhưng mặc dù Nghê Khải từ bé lớn lên ở nhà họ Nghê lại không hề thân thiết với nhà đó. Cuối cùng đến kỳ nghỉ hè năm ấy, trong lúc vô tình gã nghe Triệu Quốc Khánh và Hứa Kim Hoa nói chuyện mới biết được thân phận thực sự của mình.

Cuối cùng Nghê Khải cũng hiểu ra vì sao bao nhiêu năm nay Triệu Quốc Khánh đối xử tốt với mình như vậy, thậm chí còn tốt hơn cả người cha ruột Nghê Chúng Vận. Đối với ân oán tình thù của đời trước, Nghê Khải cũng không muốn nói nhiều, có điều hiện giờ đã biết thân thế của mình, gã đương nhiên muốn tìm mọi cách để quay về sống với cha mẹ ruột.

Đương nhiên lúc đó Nghê Khải cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc nói ra sự thật năm đó, không phải vì gã sợ mất mặt, mà vì

gã cảm thấy không cần thiết phải để lộ vết sẹo năm đó khiến cha mẹ không ngẩng đầu lên được.

Hơn nữa, trên danh nghĩa Triệu Quốc Khánh cũng được coi là cha của Nghê Khải, về phần phía sau có chữ “kế” hay không... đối với gã cũng không quan trọng lắm. Thế là sau khi tốt nghiệp đại học, mặc kệ mọi người phản đối, Nghê Khải vẫn mở một homestay dưới chân núi Viên Mạo, bởi vì gã cảm thấy mình nhất định phải chăm sóc cha mẹ và hai người em trên núi, mình chính là chỗ dựa duy nhất của bọn họ.

Thật ra cho đến giờ, Nghê Khải vẫn luôn muốn đưa hai người em đến bệnh viện kiểm tra, muốn tìm hiểu xem nguyên nhân dẫn đến dị dạng của hai đứa là gì. Nhưng Triệu Quốc Khách không đồng ý, bởi vì ông ta không thể chấp nhận được ánh mắt của người khác khi nhìn con mình, cho nên ông ta thà để thằng hai và thằng ba sống cả đời trên núi Viên Mạo còn hơn.

Về sau trên huyện thúc đẩy phát triển kinh tế du lịch, đã từng mời một nhóm nhà khoa học đến tiến hành kiểm tra nguồn nước ở nơi đó. Chuyện này đã nhắc nhở Nghê Khải một chuyện, có khi nào vì nguyên nhân nguồn nước mới dẫn đến việc dị dạng của hai người em?

Thế là Nghê Khải lấy mẫu nước giếng bình thường cha mẹ hay dùng đi kiểm tra, tự mình trả phí phân tích, kết quả cho thấy mẫu nước ngầm của núi Viên Mạo có các chỉ tiêu kim loại vượt tiêu chuẩn nhiều lần...

Nếu như Nghê Khải không nhớ nhầm, ở phía Tây Bắc của khu ký túc xá nhân viên có vút một đồng than đá ở khu đất trống, sau khi mỏ than dừng hoạt động, chỗ than đá chất đồng ở đó vẫn chưa được xử lý.

Những năm gần đây đồng phế liệu đó dầm mưa dãi nắng, khiến những chất độc hại trong than đá từ từ ngấm vào đất rồi ảnh hưởng đến nguồn nước mặt, nước ngầm trong khu vực. Nghê Khải mới chỉ gửi phân tích mẫu nước ngầm, cũng chưa làm phân tích các mẫu khác, mà vợ chồng Triệu Quốc Khánh bao nhiêu năm này đều ăn uống các thực phẩm trên núi, còn nuôi gà...

Sau khi tìm ra nguyên nhân, trong lòng Nghê Khải vô cùng đau khổ, gã từng nghĩ đến việc đi khởi tố chủ mỏ than, thế

nhưng công ty đó đã bị giải thể. Cuối cùng gã đành nói chuyện này cho Triệu Quốc Khánh biết, ông ta nghe xong thì im lặng một lúc lâu, cuối cùng chỉ dặn dò Nghê Khải không nói chuyện này cho mẹ gã biết.

Thật ra trong lòng Nghê Khải cũng nghĩ như vậy, vì chuyện đã đến nước này cho dù có đòi được bồi thường gì thì cũng không thay đổi được sự thật là hai người em của gã bị tàn tật vĩnh viễn, nói ra chỉ càng làm cho mẹ gã thêm đau khổ mà thôi.

Từ đó về sau, định kỳ Nghê Khải sẽ đưa nguyên liệu nấu ăn và nước lên cho họ, phòng ngừa bọn họ sử dụng nguồn nước ô nhiễm kia. Nhưng Hứa Kim Hoa không biết sự việc lại oán trách con trai lãng phí, nói tiền của gã cũng không phải tự dung mà có, có thể tiết kiệm được thì nên tiết kiệm.

Thực ra mấy năm trước Triệu Quốc Khánh đã nhận ra những việc Nghê Khải làm, nhưng ông ta không muốn thừa nhận con trai mình là một kẻ biến thái thích giết người, mà phần nhiều là không muốn chuyện đó bị người khác biết được.

Có lẽ là từ sau khi Nghê Khải biết được chuyện nước ô nhiễm đã hại cả nhà bọn họ, Triệu Quốc Khánh phát hiện số lần con trai lớn lên núi ngày càng thường xuyên hơn...

Mới đầu Triệu Quốc Khánh còn tưởng rằng Nghê Khải sợ bọn họ lại ăn nước trên núi nên thường xuyên mang đồ lên tiếp tế. Nhưng về sau ông ta từ từ phát hiện ra, mỗi lần Nghê Khải ở lại qua đêm đều sẽ đi gặp hai người em của mình vào lúc nửa đêm.

Lúc đó khách du lịch đến huyện bắt đầu đông, có rất nhiều du khách muốn lên núi chơi, vì thế Triệu Quốc Khánh đã nhiều lần phá đường lên núi Viên Mạo, nhưng vẫn có không ít du khách đi lên được núi.

Lúc đầu Triệu Quốc Khánh cũng không để ý cho lắm, ông ta chỉ lo lắng du khách không quen địa hình dễ gặp nguy hiểm trên núi Viên Mạo nên mới chặn đường. Đến một lần, trong lúc vô tình phát hiện trong một căn phòng trống có vết máu đã khô, ông ta mới bắt đầu hoài nghi mục đích thực sự của Nghê Khải khi lên núi.

Sau nhiều đêm theo dõi, cuối cùng Triệu Quốc Khánh giật mình phát hiện ra Nghê Khải đã đưa theo hai người em trai đi giết người! Nhưng thằng hai vốn là đứa nhát gan, sau một lần nhìn thấy thằng ba và anh cả giết người thì sợ đến mức sinh bệnh, thường xuyên mơ thấy ác mộng, hơn nữa còn động một chút là phát ra tiếng kêu như sói rên.

Triệu Quốc Khánh sợ rằng cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng có người phát hiện ra, nên ông ta đã lén lút theo sau các con để giải quyết tốt hậu họa. Nhưng trong lòng ông ta vẫn không hy vọng có thêm người bị giết, cho nên mỗi lần ông ta thấy du khách muốn lên núi đều cố gắng đuổi bọn họ quay lại.

Viên Mục Dã nghe Triệu Quốc Khánh kể đến đây thì tò mò hỏi: “Xác của những người kia bị ông giấu ở đâu?”

Triệu Quốc Khánh thở dài: “Xác đều đã bị bọn Nghê Khải xử lý, trên núi này chỗ nào cũng có những hố lõm to nhỏ, cứ ném đại xác vào trong đó cũng không có ai tìm thấy được...”

“Vậy còn ô tô mà bọn họ lái lên núi đâu? Nghê Khải cũng không thể ném tất cả ô tô vào trong hố được đúng không?”

Viên Mục Dã hỏi.

Sắc mặt Triệu Quốc Khánh lúc này đã tái nhợt đi, ông ta dừng một chút, mới chậm rãi nói: “Những chiếc xe kia đều bị tôi phá hủy, thứ có thể bán đều bán sắt vụn, còn động cơ xe dễ bị người khác phát hiện thì tôi vứt vào đồng thiết bị khai thác đã rỉ sét, dù sao những thứ đó sẽ chẳng có ai sờ đến.”

Chương 175: Tiếng chuông quỷ dị

Viên Mục Dã thấy sắc mặt của Triệu Quốc Khánh không tốt, nên đề nghị tiếp tục công ông ta đi tiếp, nhưng Triệu Quốc Khánh lại xua tay nói: “Nghỉ ngơi ở đây thêm một lát, không phải vội...”

Triệu Quốc Khánh không vội nhưng Viên Mục Dã lại rất gấp, hiện giờ cậu bị kẹt trong đường hầm này, bên ngoài vẫn còn Tầng Nam Nam đang không cử động được chờ cậu! Ai biết được trong núi Viên Mạo này có dã thú gì hay không chứ!

Triệu Quốc Khánh nhìn ra suy nghĩ của Viên Mục Dã, ông ta vô lực nói với cậu: “Cậu không cần lo cho cô bé kia, cô ấy còn tàn nhẫn hơn cậu nhiều, một dao đã cắt đứt một bên tai của con cả tôi. Cậu... Hiện giờ cậu nên suy nghĩ cho sự an toàn của mình thì hơn, nhớ kĩ, phải đi về phía trước... Cứ đi thẳng về phía trước, thì, thì có thể ra ngoài, nếu như gặp phải... gặp phải...”

Giọng nói của Triệu Quốc Khánh dần dần ngừng lại, Viên Mục Dã phát hiện sự bất thường, đến gần kiểm tra thì phát hiện ông ta đã ngừng thở. Xem ra ông già này biết trước mình sẽ không ra ngoài được, cho nên mới muốn dừng lại nói cho Viên Mục Dã biết mọi chuyện.

Nhưng câu cuối cùng ông ta mới nói được một nửa khiến Viên Mục Dã không hiểu gì, nếu như gặp phải...? Gặp phải thứ gì? Không phải là đồng nghiệp cũ của Triệu Quốc Khánh đấy chứ?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã không khỏi thở dài một hơi, xem ra cậu chỉ có thể tự dựa vào sức mình tiếp tục đi về phía trước, bởi vì Viên Mục Dã đã tận tâm rồi, chỉ cần Triệu Quốc Khánh còn một hơi tàn thì cậu sẽ không bỏ mặc ông ta.

Trước khi đi, Viên Mục Dã đặt lại thi thể Triệu Quốc Khánh cho ngay ngắn, lau qua khuôn mặt cho ông ta, để sau này nếu như không có ai phát hiện ra thi thể ông ta thì cũng coi như không mất thể diện...

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã nhìn vào khuôn mặt đen nhánh của Triệu Quốc Khánh lại đột nhiên nhớ đến vụ “Giết người trong đêm tối” ở khu ký túc xá kia.

Nếu như cậu không nhầm thì người bị hại chết kia cũng họ Nghê! Lại thêm khuôn mặt này rất giống với khuôn mặt đen nhánh mà cậu đã nhìn thấy, xem ra năm đó cái chết của Nghê Chúng Vận không hề đơn giản.

Tiếc rằng bây giờ Triệu Quốc Khánh đã chết, chân tướng của vụ giết người trong đêm tối năm đó cũng vĩnh viễn bị chôn vùi theo ông ta trong đường hầm bỏ hoang này...

Xem ra giết chóc cũng có gen di truyền, có lẽ Nghê Khải và đứa con trai thứ ba đã kế thừa tâm hồn âm u ẩn sâu trong lòng Triệu Quốc Khánh, nên mới trở thành sát nhân cuồng loạn như vậy.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn, đèn pin trong tay Viên Mục Dã tối dần, chắc là sắp hết pin... Trước đó, khi còn công Triệu Quốc Khánh, cậu chưa cảm thấy gì, mặc dù có mệt mỏi nhưng dù sao cũng có hai người đi cùng nhau!

Còn bây giờ chỉ còn lại một mình Viên Mục Dã, đèn cũng sắp hết pin, đến lúc đó chỉ còn một mình cậu mò mẫm trong đường hầm mở tối tăm đã bị bỏ hoang hơn hai mươi năm này.

Mặc dù Viên Mục Dã cũng đã qua tuổi sợ ma sợ quỷ, nhưng một mình đi lại trong không gian khép kín dưới lòng đất... hoàn toàn không phải là một trải nghiệm thú vị gì, cậu sẽ không tự chủ được mà bắt đầu tưởng tượng ra những con quái vật có thể bất thành linh xuất hiện trong bóng đêm.

Viên Mục Dã thấy, con đường hầm này chắc hẳn sẽ dẫn ra ngoài, đúng như lời Triệu Quốc Khánh nói, cậu cứ đi về phía trước thì có thể đến miệng giếng. Nhưng bây giờ trước mặt cậu đột nhiên xuất hiện một ngã ba là sao? Chẳng lẽ Trương Quốc Khánh nhớ nhầm rồi? Nhất thời Viên Mục Dã không biết nên đi theo đường nào.

Cậu do dự mãi, cảm thấy việc lựa chọn này đúng là cần may mắn, cậu nghĩ nửa đời này mình sống cũng không làm chuyện gì thất đức, chắc không đến nỗi chọn phải đường cụt đầu đúng không?

Nhưng chẳng ai biết chắc được loại chuyện này đâu nhỉ? Mà chẳng phải gần đây có rất nhiều những chuyện giết người phóng hỏa, ném xác ở mấy chỗ cầu hổng đường sửa sao? Cậu không dám tùy tiện mang nhân phẩm của mình ra đặt cược.

Trong lúc Viên Mục Dã đang không biết nên đi hướng nào thì đột nhiên nghe được trong một đường hầm vang lên tiếng chuông điện thoại di động... Viên Mục Dã nghĩ đến việc mình bị kẹt trong một đường hầm mở đã bỏ hoang hơn hai mươi năm lại còn nghe được tiếng chuông điện thoại di động?

Nghĩ đến thôi đã thấy da đầu tê dại, Viên Mục Dã thầm nghĩ không phải cậu gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ đấy chứ? Nhưng cậu lập tức gạt bỏ suy nghĩ này, rồi cười tự giễu chính mình, sau đó cậu cũng không quay lại mà đi về hướng đường hầm có tiếng chuông điện thoại kia...

Kết quả Viên Mục Dã đi hơn mười bước thì ngửi thấy mùi hôi thối, với nhiều năm kinh nghiệm phá án, mùi này nhất định là ở phía trước có thi thể đang phân hủy.

Lúc này tiếng chuông khi nãy đã ngừng, nhưng mùi thối càng nồng nặc khiến Viên Mục Dã không chịu được phải bịt mũi mới đi tiếp được... Cậu nương theo ánh sáng mờ mờ còn lại của chiếc đèn pin, nhìn thấy trong đường hầm phía trước có mấy cái xác đang nằm ngổn ngang, trong đó có một người mặc áo jacket màu vàng là nổi bật nhất.

Phần lớn các bộ phận của những thi thể này đều chỉ còn lại xương trắng, nếu không phải do quần áo trên người vẫn còn, thì Viên Mục Dã đã không thể nhận ra được thân phận của những người này. Thi thể của mấy người Lâm Cẩn đã phân hủy đen thui, nhưng ít nhiều vẫn còn nhìn ra được vẻ ngoài.

Viên Mục Dã thở dài, xem ra nửa câu sau mà Triệu Quốc Khánh muốn nói với cậu là chỉ những cái xác này? Kết quả cuối cùng cậu vẫn gặp được, chẳng lẽ thực sự có thiên ý trong cõi u minh sao? Nhất định phải để cậu phát hiện ra những người bị hại chết nơi xứ lạ?

Có điều tiếng chuông khi này là như thế nào? Chuyện này cũng quá mờ ám! Theo lý mà nói thì những người này gặp nạn ít nhất cũng phải hơn một tháng rồi, làm gì có chiếc điện thoại nào có pin trâu bỏ đến mức không hết điện suốt thời gian đó chứ? Hơn nữa nơi này cũng không có sóng? Sao có thể có chuông điện thoại được?

Không ngờ trong lúc Viên Mục Dã còn đang lằm bằm suy nghĩ thì chuyện kinh khủng lại xảy ra. Trong đường hầm yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim mình đập đột nhiên lại vang lên tiếng chuông điện thoại quý dị kia...

Dù Viên Mục Dã cũng thuộc loại gan to bằng trời, nhưng lúc này vẫn bị dọa cho giật nảy cả người. Cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng hết thảy, Viên Mục Dã nương theo tiếng chuông đi tìm, cuối cùng tìm được một chiếc smartphone trong túi áo một thi thể.

Hóa ra là chức năng nhắc nhở của điện thoại, có khả năng chiếc điện thoại này vì nguyên nhân gì đó mà luôn để trong chế độ tắt máy, cho nên mới còn pin đến giờ, khi đến ngày hẹn nhắc nhở nó mới khởi động máy...

Viên Mục Dã nhìn dòng nhắc nhở trên điện thoại di động “Hôm nay là sinh nhật bé cưng lớn”, không hiểu sao có một sự thương cảm dâng lên trong lòng cậu. Mặc dù cậu không biết “Bé cưng lớn” này là con trai hay người yêu của người này, nhưng đáng tiếc “Bé cưng lớn” này không chờ được người mình yêu thương quay về cùng đón sinh nhật nữa rồi.

Chương 176: Mã Xuân Hỉ

Viên Mục Dã liếc nhìn lượng pin của chiếc điện thoại di động này, thấy còn dư lại 70%, vừa hay có thể thay thế đèn pin sắp hết pin.

Sau đó cậu tìm tòi trên mấy cái xác còn lại, xem thử có đồ vật riêng tư gì có thể mang đi ra ngoài nữa không, coi như là bằng chứng mình đã tìm thấy thi thể, bởi vì Viên Mục Dã cũng không dám bảo đảm lần sau cậu còn có thể tìm được những thi thể đó nữa hay không.

Sau khi thống kê sơ một lượt, Viên Mục Dã bỏ hết những đồ đạc riêng tư đó vào trong một cái ba lô màu đen, sau đó tiếp tục đi nhanh về phía trước. Vừa đi cậu còn vừa nghĩ, nếu những người chết kia thật sự có linh thì nên mong cho mình nhanh chóng tìm được lối ra, không thì sẽ mãi mãi không có ai biết rốt cuộc bọn họ ở chỗ nào.

Trong đoạn đường tiếp theo, nhờ ánh sáng từ chiếc di động mà Viên Mục Dã đi khá thuận lợi, tuy cũng gặp vài đoạn bị lún, nhưng may mà đường trong hầm mỏ chưa bị phá hỏng hoàn toàn, vẫn đủ không gian cho người đi qua.

Nhưng không biết tại sao mà cậu càng đi càng cảm thấy có chỗ nào đó có vấn đề, dường như con đường dưới chân đi mãi không dứt, đi mãi cũng không đến cuối. Sao bảo đi thẳng là có thể đến miệng giếng? Tại sao cậu đi lâu như thế rồi mà không những không tìm được lối ra, trái lại càng đi càng không phân biệt được phương hướng nữa?

Lúc này có một suy nghĩ đáng sợ lóe lên trong đầu Viên Mục Dã, không phải là cậu đi ngược hướng đây chứ? Chẳng lẽ cái chỗ lún bên kia mới là lối ra? Hay ở ngã rẽ vừa rồi cậu nên lựa chọn bên khác?

Từ trước tới giờ Viên Mục Dã chưa từng có cảm giác mờ mịt như thế này, chẳng lẽ bản thân mình cũng sẽ giống như những người đã chết kia, mãi mãi không đi ra ngoài được ư? Trong

hoàn cảnh áp lực, con người dễ dàng cảm thấy tuyệt vọng, nhưng Viên Mục Dĩ nghĩ hiện giờ mình vẫn chưa thể chết được. Cậu còn phải đi cứu Tăng Nam Nam, còn phải điều tra chân tướng vì sao Lý Tử Y tự tử, còn phải chăm sóc chó giúp anh Đinh Nhất và anh Tiến Bảo. Thậm chí cậu còn chưa hiểu rõ năng lực của từ trường tư duy mà mình có rốt cuộc lớn đến thế nào...

Cuộc đời cậu còn rất nhiều điều không biết cần bản thân cậu tìm hiểu, sao cậu có thể chết dễ dàng ở cái khu mả bỏ hoang đến chuột cũng không thèm tới này? Thế là Viên Mục Dĩ cố xóc dậy tinh thần, ép mình tiếp tục đi về phía trước, không thể dừng lại chờ chết được.

Trong đoạn đường kế tiếp, Viên Mục Dĩ luôn phải tự đấu tranh với tư tưởng của chính mình. Cậu liên tục tự cổ vũ mình, nói với bản thân mình rằng không thể dễ dàng từ bỏ. Cuối cùng, Viên Mục Dĩ thật sự đi không nổi nữa, cậu tìm đại một chỗ để ngồi xuống nghỉ ngơi, vậy mà vừa ngồi xuống đã ngủ mất.

Chẳng biết đã qua bao lâu, mãi đến khi có người đánh thức Viên Mục Dĩ: “Nhóc, sao cậu lại chạy xuống giếng? Cậu ở đơn vị nào?”

Viên Mục Dĩ mở mắt nhìn thì thấy một chùm sáng chói mắt soi lên mặt mình khiến cậu không thể thấy rõ mặt mũi của người tới. Cho đến khi đối phương tắt đèn đi, Viên Mục Dĩ mới thấy rõ người trước mắt, đó là một công nhân mả than mặt mũi đen đúa.

Lúc ấy Viên Mục Dĩ đờ người ra, cậu vội vàng nhìn quanh, thấy toàn bộ dải bóng đèn dây tóc mờ nhạt trong đường hầm mả được bật sáng lên, cách đây không xa còn truyền đến tiếng máy móc âm âm. Đây nào phải hầm mả lúc trước cậu đi mãi không ra?

Thấy Viên Mục Dĩ không trả lời câu hỏi của mình, công nhân mả than lại tiếp tục đẩy cậu: “Này nhóc, cậu không sao đấy chứ? Nơi này không thể tùy tiện xuống đâu, làm thế nào cậu xuống giếng được?”

Viên Mục Dĩ còn chưa tỉnh hồn lại khỏi cơn khiếp sợ. Cậu cảm thấy mọi thứ ở đây đều không chân thật, nhưng đối

phương có thể thấy cậu, hơn nữa còn có thể trao đổi với cậu, điều này chứng minh mọi thứ trước mắt không phải thuộc về tư tưởng tư duy của người nào đó.

“Đây... là nơi nào?” Viên Mục Dã hỏi một câu hỏi cực kỳ ngớ ngẩn.

Quả nhiên, đối phương nghe xong bèn nhìn cậu như nhìn đồ ngốc: “Đây là mỏ than!” Nói rồi, không biết anh ta tìm ở đâu ra một chiếc mũ bảo hộ của công nhân mỏ than có đèn trên đầu, sau đó đội nó lên đầu Viên Mục Dã: “Đi theo tôi, tôi đưa cậu ra ngoài!”

Sau đó Viên Mục Dã mơ mơ màng màng đi theo người nọ, dọc theo hầm mỏ sáng đèn đi mãi lên phía trước. Giữa chừng người công nhân mỏ than kia nói cho cậu biết anh ta tên Mã Xuân Hỉ, là công nhân chính thức của mỏ.

Viên Mục Dã đi theo sau lưng Mã Xuân Hỉ, vừa đi vừa nghĩ, chẳng lẽ ở gần núi Viên Mạo còn có mỏ than tư nhân khác ư? Mình đi hoài lại lạc vào trong đường hầm của mỏ than khác rồi?

Nhưng trước đó cậu không nghe nói trong núi còn có mỏ than khác mà? Chẳng lẽ là lén khai thác? Thế cũng không đúng! Không phải hai mươi mấy năm trước than đá ở đây đã bị khai thác sạch rồi ư? Tại sao lại nhảy ra một cái mỏ than khác?

Ngay lúc Viên Mục Dã muốn hỏi thử Mã Xuân Hỉ xem mỏ than chỗ anh ta có tên là gì, thì thấy anh ta đột nhiên chỉ về phía trước và bảo: “Bên kia chính là miệng giếng, cậu đi dọc theo đường ray lên phía trước là có thể đi ra ngoài. Nhớ kỹ là đừng quay đầu lại nữa!”

Viên Mục Dã vội hỏi anh ta: “Vậy còn anh? Anh không đi ra ngoài cùng tôi ư?”

Mã Xuân Hỉ nghe xong thì cười nói: “Tôi vẫn chưa tan làm mà? Sao mà ra ngoài với cậu được? Không sao đâu, cậu đừng sợ, cứ đi thẳng về phía trước là có thể ra ngoài!”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó cậu đi mãi về phía trước theo lời Mã Xuân Hỉ mà không quay đầu lại. Có thể là bởi vì lần này trong hầm mỏ có ánh sáng, nên Viên Mục Dã không còn

hoảng hốt như lúc trước nữa, cậu nhanh chân bước lên phía trước, cho đến khi phía trước xuất hiện ánh sáng...

Khi Viên Mục Dã đi đến chỗ có ánh sáng kia, cậu thấy đây đúng là một miệng giếng, nhưng lại có một hàng rào thép chắn trước mặt cậu.

Lúc này sắc trời bên ngoài đã sáng, Viên Mục Dã nhìn ra xa xa, lập tức trong lòng cậu thâm kinh hãi, chỗ này không phải là cái miệng giếng bị khóa mà tối hôm qua cậu gặp được trên đường lên núi sao?

Lúc này Viên Mục Dã mới như vừa tỉnh cơn mơ, cậu cảm thấy hình như Mã Xuân Hỉ vừa nãy hơi có vấn đề. Anh ta không ra ngoài cùng với cậu thì thôi, vì sao còn nhấn mạnh là đừng quay đầu lại chứ? Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn từ từ xoay người lại, nhưng cậu thấy hầm mỏ vừa rồi còn sáng trưng, lúc này đã tối đen.

Tha thứ cho Viên Mục Dã, dù lá gan của cậu có to thế nào thì cậu cũng không có can đảm quay lại tìm tòi cho ra nhẽ. Bây giờ cậu chỉ muốn nhanh chóng ra ngoài tìm Tăng Nam Nam, xem cô nhóc kia thế nào rồi?

Đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Đội trưởng, nếu không được thì chúng ta tìm máy xúc đất lên đây?!”

Viên Mục Dã nhận ra đây chẳng phải là giọng nói của Đại Quân sao, cậu lập tức cao giọng gọi: “Anh Đại Quân, đội trưởng Đoàn! Tôi ở đây này!”

Đoàn Phong và Trương Đại Quân nghe thấy tiếng của Viên Mục Dã cũng rất kinh ngạc, bọn họ lập tức chạy tới phía có âm thanh. Kết quả là nhìn thấy Viên Mục Dã đang trông như quỷ bị nhốt ở sau hàng rào thép.

“Đệch! Sao cậu lại chạy ra từ chỗ này? Cậu có biết chúng tôi mà không tìm thấy cậu là sẽ cho nổ ngọn núi này không?” Trương Đại Quân mừng rỡ như điên.

Chương 177: Hai mẹ con

Viên Mục Dã cười khò: “Đừng... Thế thì nỗ chết tôi mất!”

Lúc này Đoàn Phong móc từ trong người ra một que kim loại nhỏ nửa tròn nửa dẹp, sau đó chọc vào trong ổ khóa đã rỉ sét kia một chốc, cuối cùng nhấc ở dưới đất lên một cục đá đập nhẹ, sau một tiếng “cốp”, khóa sắt bung ra.

Cảm giác lại được thấy ánh mặt trời quá tuyệt, làm Viên Mục Dã có ảo giác như được đầu thai lại làm người. Lúc này cậu nhớ tới Mã Xuân Hỉ vừa rồi đã giúp mình đi ra ngoài, rốt cuộc anh ta là ai nhỉ?

Viên Mục Dã hít thở vài phút dưới ánh mặt trời mới xác nhận được rằng mình thật sự đã ra khỏi giếng mỏ không có điểm cuối đó. Cậu vội quay ra hỏi Đoàn Phong: “Tầng Nam Nam vẫn ở trên núi chứ?”

Không đợi Đoàn Phong trả lời, cậu đã nghe Đại Quân giành trước: “Yên tâm đi, cô nhóc kia đã được đám Trương Khai đưa xuống núi rồi!”

Viên Mục Dã thở phào, cuối cùng cô nhóc này đã bình an vô sự, mối lo luôn căng lên trong lòng cậu cũng có thể buông lỏng được rồi. Ai ngờ đúng lúc này, dưới chân núi lại đột nhiên truyền đến từng tràng còi của xe cảnh sát. Viên Mục Dã nhăn mày lại, sau đó quay đầu nhìn về phía hai người Đoàn Phong.

Đoàn Phong bèn giải thích: “Chắc là đám Trương Khai trở lại thị trấn rồi báo cảnh sát.”

Viên Mục Dã thấy cũng phải, với tình huống trước mắt chỉ có thể nhờ cảnh sát tới xử lý, dù sao Nghê Khải cũng đã giết rất nhiều người, kiểu gì cũng phải cho người nhà của những nạn nhân một câu trả lời thỏa đáng chứ.

Sau đó Viên Mục Dã nói với Đoàn Phong và Đại Quân rằng trong hồ sục kia còn có một người sống, chính là ông chủ

homestay mà lúc trước bọn họ đã đến ngủ trọ và gã cũng là kẻ chủ mưu của mấy vụ mất tích. Còn xác của những người bị mất tích đã bị bọn chúng ném vào trong một cái hố sụt lún nào đó của núi Viên Mạo.

Làm rõ ràng mọi việc xong hết, lúc này Viên Mục Dã mới tới chuyện hỏi mọi người lên đây như thế nào. Đại Quân cười đáp: “Không phải cậu bảo tên quái nhân đáng sợ kia tới báo tin cho chúng tôi à?”

Viên Mục Dã nghe xong thì nghĩ, quả nhiên là người con trai thứ hai đã gặp bọn họ trước tiên, cậu thử dài bảo: “Thật ra cái anh ‘thằng hai’ đó cũng không ngốc chút nào, thậm chí tôi còn nghi ngờ thật ra anh ta có thể nói chuyện. Chẳng qua bởi vì bị kích thích tinh thần nên mới dẫn đến việc anh ta không thể trao đổi với người bình thường thôi.”

Đoàn Phong buồn cười, nói: “Thằng hai? Đến cả tên mụ của anh ta mà cậu cũng biết?”

Viên Mục Dã lắc đầu hơi bất đắc dĩ: “Đó là bởi vì anh ta vốn không có tên cúng cơm.”

Mấy chiếc xe cảnh sát nhanh chóng chạy đến dưới chỗ ngoặt vào núi. Viên Mục Dã giao một ít di vật của những người chết mà mình mang từ dưới đường hầm lên cho bọn họ. Bởi vì trước đó lúc đám Trương Khai báo cảnh sát có nói có người rơi xuống hố, cho nên có một đám nhân viên cứu hộ địa phương cũng đi lên núi theo.

Viên Mục Dã nói rõ tình hình với bọn họ. Sau đó nhân viên cứu hộ tìm tới chỗ hố bị sụp, nhưng nếu muốn tìm thấy Nghê Khải thì có lẽ còn phải mất thêm một ít công sức nữa. Có điều cũng may là Viên Mục Dã biết vị trí chính xác, chuyện còn lại cứ giao cho nhân viên chuyên nghiệp xử lý.

Chờ đến khi đoàn người bọn họ trở lại thì trời đã là nửa đêm. Trừ hai chỗ bị trật khớp, Tăng Nam Nam không còn vết thương nào khác. Giờ cô ấy đã được bó thạch cao, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là ổn.

Chuyện xảy ra đêm qua cũng không chênh lệch mấy so với suy đoán của Viên Mục Dã. Tăng Nam Nam thấy cậu mãi mà

vẫn chưa về nên đi ra ngoài tìm cậu, kết quả lại đụng phải sự
đuổi giết của hai anh em Nghê Khải và thằng ba.

Nhưng Tăng Nam Nam là ai? Sau khi thoát được vài lần bắn
lén, cô ấy đã biết đối phương rất quen thuộc khu vực này, nếu
đổi đầu trực diện ở đây cực kỳ bất lợi đối với cô ấy. Vì thế cô
ấy mới mạo hiểm chạy về hướng núi Viên Mạo.

Để cắt đuôi Nghê Khải, đầu tiên Tăng Nam Nam trốn trong
đám cỏ hoang, căn thời cơ xéo một bên lỗ tai của đối phương,
sau đó chạy thẳng một mạch lên núi Viên Mạo mà không quay
đầu lại. Thằng ba thấy anh trai bị thương nên một mình đuổi
theo trước, kết quả lại bị Tăng Nam Nam cứa một dao mất
mạng.

Sau đó nữa thì Nghê Khải đuổi theo, đồng thời cũng nhìn thấy
xác của em trai mình. Gã tức giận đánh nhau với Tăng Nam
Nam, kết quả cả hai cùng rơi xuống cái hố kia. Mà Triệu Quốc
Khánh theo sau lên núi nhìn thấy cảnh này, vì muốn cứu con
trai nên ông ta cũng bị rơi xuống theo.

Ngay sau đó Viên Mục Dã xuất hiện, chuyện sau đây mọi
người cũng đều biết rồi.

Trở lại thị trấn, trừ việc cảm thấy hơi mệt mỏi ra, Viên Mục
Dã vẫn rất ổn. Nhưng bọn họ nghỉ ngơi chỉnh đốn ở thị trấn
đến hôm sau thì nghe nói đã tìm thấy xác của tất cả những
người mất tích trước đây, ngay cả Nghê Khải bị chôn dưới
hầm mỏ cũng đã được cứu ra.

Viên Mục Dã nghĩ đến bà Hứa Kim Hoa và thằng hai, trong
lòng cũng thấy hơi không đành lòng. Cậu hỏi thăm cảnh sát
địa phương về tình hình của hai người này, họ cho cậu biết
nhân viên phòng dân chính đã đón mẹ con họ xuống núi rồi.
Mặc dù nhà họ có hung thủ giết người, nhưng với hoàn cảnh
đặc biệt họ vẫn được cứu trợ.

Về cái chết của thằng ba, cuối cùng Tăng Nam Nam bị phán là
phòng vệ chính đáng. Bởi vì trong tình huống “hai chọi một”
lúc ấy, đối phương lại là hai kẻ giết người hàng loạt, bất kể là
ai cũng sẽ cảm thấy nhất định là Tăng Nam Nam gầy gò nhỏ
bé rơi vào thế bất đắc dĩ mới có thể liều mạng phản kháng lại
thằng ba Triệu tàn nhẫn độc ác.

Trước khi đi, đám Viên Mục Dã mang theo một ít quà an ủi đến thăm hai mẹ con Hứa Kim Hoa đang tạm thời được sắp xếp ở nhà thuê. Thằng hai vẫn rất sợ người sống, nhìn mấy người Đoàn Phong đến, hấn sợ tới mức trốn ở trong phòng không dám ra, cuối cùng mấy người Đoàn Phong đều lùi ra ngoài chỉ còn lại một mình Viên Mục Dã, hấn mới bằng lòng đi ra.

Có lẽ Viên Mục Dã là người lạ đầu tiên không trợn mắt kinh hãi với gương mặt của hấn, cho nên thằng hai có cảm giác thân thiết lạ lùng với cậu. Bà Hứa Kim Hoa thấy lúc này Viên Mục Dã còn có thể tới thăm hai mẹ con bọn họ thì cười khỏ, nói với cậu: “Cậu là người tốt, là người xa lạ duy nhất mà thằng hai nhà tôi không sợ.”

Viên Mục Dã cười: “Sau này hai người có dự định gì không?”

Bà Hứa lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Chúng tôi còn có thể có dự định gì nữa? Sống được ngày nào hay ngày đó! Chỉ không biết sau khi tôi chết, thằng hai phải làm sao đây...”

Bà Hứa nói rồi vành mắt đỏ bừng lên, Viên Mục Dã thấy thế cũng không biết nên an ủi bà ta như thế nào bèn vội dề đề tài: “Có phải trước đây thằng hai có thể nói chuyện không ạ?”

Bà Hứa gật đầu: “Trước kia hai đứa nó đều có thể nói chuyện. Tính của thằng ba cũng không tàn nhẫn như bây giờ... Nhưng sau khi chúng tôi nhốt hai đứa chúng nó lại thì tất cả đã thay đổi. Cuối cùng thằng hai không nói một câu nào nữa, còn thằng ba... Chàng trai, cậu nói thật với tôi đi, có phải thằng cả của nhà chúng tôi sẽ bị xử bắn không?”

Điều này là chắc chắn rồi, trước mắt cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi...

Chương 178: Không gian trùng nhau

Viên Mục Dã không đành lòng nói thẳng sự thật này với bà Hứa, vì thế cậu uyển chuyển nói: “Bác gái, thật ra mỗi người chúng ta đều phải chịu trách nhiệm cho việc mình đã làm. Bây giờ bác nên suy nghĩ đến cuộc sống sau này của bác và thằng hai. Nếu trước kia anh ta có thể nói, vậy bác nên giúp anh ta hòa nhập vào xã hội để về sau lúc còn một thân một mình, anh ta cũng có thể sống tốt...”

Bà Hứa nghe vậy thì rất khổ sở: “Chúng đều là thịt từ trên người tôi rơi ra, sao tôi có thể không nhọc lòng chứ? Nếu chúng nó đều giống ông già nhà tôi và thằng ba, chết rồi là xong hết mọi chuyện thì đâu cần tôi phải lo lắng cho chúng nó nữa. Nhưng mà giờ chúng nó đều đang còn sống, cho nên chỉ cần tôi còn một hơi thở, trong lòng sẽ luôn vương bận chúng nó. Tôi biết thằng cả phạm pháp, nhưng trước kia nó không như vậy, đều do chúng tôi hại nó...”

Sau đó, Viên Mục Dã lại an ủi bà Hứa vài câu, bảo bà ấy yên tâm, sống tốt với cậu con thứ hai, rồi cậu đứng dậy chuẩn bị đi. Trước khi đi, cậu đột nhiên nghĩ đến Mã Xuân Hỉ đã đưa mình ra ngoài, bèn thuận miệng hỏi: “Bác gái, bác có quen ai tên Mã Xuân Hỉ không?”

Bà Hứa sững sốt, sau đó hơi nghi hoặc nói: “Quen thì có quen, nhưng Mã Xuân Hỉ tôi quen đã mất từ hai mươi mấy năm trước rồi. Lúc ấy mở số 3 xảy ra sự cố rò nước, chết rất nhiều người, trong số đó có Mã Xuân Hỉ, nghe nói mãi vẫn chưa tìm được xác của ông ấy...”

Trở về khách sạn, Viên Mục Dã nhìn chiếc mũ bảo hộ mình đội từ giếng mở ra, mặt trong còn in ba chữ nhỏ Mã Xuân Hỉ. Thật ra Viên Mục Dã đã đoán được sẽ là đáp án này, bởi vì vào hoàn cảnh như vậy, khả năng cậu gặp được người sống gần như bằng không.

Nhưng Viên Mục Dã cũng không cho rằng mình gặp được hồn ma linh tinh, bởi vì lúc Mã Xuân Hỉ đẩy cậu thật sự quá mức chân thật, đó chắc chắn là người thật.

Trên đường trở về, Viên Mục Dã kể chuyện này với Đoàn Phong. Anh ta nghe xong trầm tư trong chốc lát rồi bảo: “Cậu từng nghe đến không gian trùng nhau chưa? Nếu cậu tin chắc không phải mình nhìn thấy ma, vậy chỉ có thể là không gian trùng nhau, nếu không làm sao giải thích về chiếc mũ bảo hộ cậu mang ra ngoài?”

“Ý của anh là, tôi đã gặp Mã Xuân Hỉ còn sống ở dưới hầm mỏ ư?” Viên Mục Dã hỏi.

Đoàn Phong gật đầu đáp: “Không phải không có khả năng này...”

“Nếu đúng là không gian trùng nhau như lời anh nói, tôi đã gặp Mã Xuân Hỉ năm xưa vẫn chưa gặp tai nạn hầm mỏ, thế có phải tôi có thể nhắc nhở ông ta đừng xuống giếng vào hôm xảy ra tai nạn không? Từ đó thay đổi lịch sử, cứu mạng của ông ta?”

Đoàn Phong lại lắc đầu: “Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng làm như vậy. Mặc dù Mã Xuân Hỉ chỉ là một nhân vật nhỏ không quan trọng gì, nhưng nếu cậu thật sự thay đổi vận mệnh của ông ta thì sẽ thay đổi vận mệnh của một vài người có liên quan với ông ta nữa...”

Giống như mặc dù cậu chỉ ném một hòn đá nhỏ, nhưng lại gây nên gợn sóng. Mà cậu sẽ không tài nào đoán trước được đến cùng thì những gợn sóng đó sẽ lan đến người nào hoặc chuyện gì.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh cứ nói thẳng hiệu ứng bướm bướm là được.”

“Đúng vậy, cậu cũng biết đây là hiệu ứng bướm bướm, cho nên đừng mưu toan thay đổi những chuyện đã xảy ra, cho dù cậu thật sự có năng lực này!” Đoàn Phong nói bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Viên Mục Dã thấy hiếm khi Đoàn Phong nói chuyện với mình đứng đắn như vậy nên cười khỏ: “Anh đánh giá tôi cao quá, tôi không có năng lực này, hơn nữa cơ hội chỉ có một lần, đáng

tiếc lúc ấy tôi vốn không biết Mã Xuân Hỉ kia đã chết trong một tai nạn hầm mỏ vào rất nhiều năm trước.”

Khi đoàn người số 54 lái xe về thủ đô, Viên Mục Dã vội vàng gọi điện thoại cho Diệp Dĩ Nguy, nói với anh ta là mình đã trở lại.

Diệp Dĩ Nguy nghe xong thì cười bảo: “Yên tâm đi, mấy ngày nay Kim Bảo nhà cậu ăn gì cũng ngon. Ngày hôm qua tôi dẫn nó đi cân thử, còn nặng thêm hai cân thịt đấy.”

Viên Mục Dã nghe mà toát mồ hôi: “Xem ra sau khi tôi về phải tăng mạnh lượng vận động của nó rồi.”

Sau đó bọn họ nói thêm vài câu với nhau rồi cúp điện thoại, ai ngờ đúng lúc này Viên Mục Dã lại đột nhiên xoay người hỏi Đoàn Phong: “Anh nói xem mỗi lần tôi đi công tác đều làm phiền pháp y Diệp, có phải lần nào tôi cũng nên mang ít đặc sản địa phương về cho anh ấy không?”

Đoàn Phong khẽ cười: “Không ngờ cậu còn hiểu đạo lý đối nhân xử thế đấy. Có điều tôi cảm thấy pháp y Diệp thì khỏe, nếu cậu mang quà về cho cậu ta, không biết chừng còn làm cậu ta giận đấy.”

“Sao anh lại nói thế?” Viên Mục Dã hỏi bằng vẻ mặt khó hiểu.

Đoàn Phong thở dài: “Con người cậu ấy, cứ luôn khách sáo với người khác, nhìn như nho nhã lễ phép, thật ra là cố tình xa cách. Tôi thấy cậu pháp y Diệp kia thật lòng coi cậu là bạn bè. Nếu cậu dùng những đạo lý đối nhân xử thế này đi đáp lễ với cậu ta thì có vẻ phân biệt rạch ròi quá rồi.”

Viên Mục Dã chưa từng nghĩ nhiều như vậy. Có điều lời Đoàn Phong nói cũng không phải là không có lý, vì thế cậu đành phải bỏ suy nghĩ đó đi. Nhưng trong lòng cậu lại cảm thấy cứ làm phiền Diệp Dĩ Nguy mãi như thế này thật sự hơi ngại, lại còn không may là cậu chẳng có cơ hội nào để trả lại tình nghĩa cho anh ta cả.

Về đến nhà, Kim Bảo béo núc tỏ vẻ nhiệt liệt đón chào Viên Mục Dã. Cậu nhìn quanh quất xung quanh, thấy căn nhà nhỏ của mình sạch sẽ đến nỗi phải ca thán. Nhìn là biết chắc chắn nhờ pháp y Diệp rồi, anh ta chẳng những dắt chó giúp cậu, lại còn kiêm luôn cả việc quét dọn nhà cửa nữa.

Viên Mục Dã suy nghĩ, cảm thấy hay là mình nên mời Diệp Dĩ Ngụy ăn một bữa cơm. Dù sau bạn bè cùng ăn cơm với nhau cũng là chuyện rất bình thường. Nghĩ thế nên cậu lấy điện thoại ra gọi vào số di động của Diệp Dĩ Ngụy.

Ài ngờ điện thoại vang lên vài tiếng nhưng vẫn không có ai bắt máy. Viên Mục Dã nhìn giờ, hay là Diệp Dĩ Ngụy đang ở hiện trường vụ án? Nhưng ngay khi cậu vừa định cúp máy thì lại nghe thấy trong điện thoại di động truyền đến giọng nói quen thuộc: “A lô...”

“Tôi hôm nay anh có tặng ca không? Ra ngoài cùng ăn một bữa cơm với tôi nhé?” Giọng Viên Mục Dã khá vui vẻ.

Diệp Dĩ Ngụy im lặng một lát rồi nói: “Chưa biết được, tôi vừa mới đến hiện trường, còn đang trên đường về.”

Viên Mục Dã vừa định nói “Không được thì ngày mai đi!”, kết quả lại nghe Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên bảo: “Như vậy đi, chúng ta đến gần đơn vị ăn tạm. Hôm nay cậu cũng mới vừa trở về, ăn xong rồi cậu về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thật ra Viên Mục Dã chỉ muốn mời Diệp Dĩ Ngụy ăn cơm, còn cậu thì không hề cảm thấy hứng thú với việc ăn uống. Cậu hẹn gặp Diệp Dĩ Ngụy ở một tiệm ăn gia đình cách cục cảnh sát thành phố không xa.

Khi Viên Mục Dã đi vào tiệm ăn gia đình kia, Diệp Dĩ Ngụy đã chờ sẵn ở bên trong. Cậu thấy sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy hơi mệt mỏi nên thuận miệng hỏi: “Án giết người à?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Ừ, vừa mở hàng đã số đỏ rồi.”

Viên Mục Dã rùng mình nói: “Phô trương vậy à?!”

Chương 179: Khởi đầu tốt đẹp

“Vừa mở hàng đã đỏ” là cụm từ được đội cảnh sát hình sự của họ lan truyền nhiều năm, ý là đầu năm gặp vụ án giết người đầu tiên, cũng có nghĩa là vừa mở cửa đã thấy màu đỏ, vừa hay trái ngược với ý trên mặt chữ, là một chuyện rất xui xẻo.

Lúc này phục vụ mang thực đơn tới, Viên Mục Dã nhận rồi tiện tay đưa cho Diệp Dĩ Nguy: “Hôm nay tôi mời khách, muốn ăn gì cứ gọi, đừng khách sáo!”

Diệp Dĩ Nguy nhận thực đơn rồi gọi vài món thường ngày, sau đó cười bảo: “VẬY tôi sẽ không khách sáo thật đấy!”

Trong bữa cơm, Viên Mục Dã ân cần gấp thức ăn cho Diệp Dĩ Nguy, mà từ đầu đến cuối chính bản thân cậu lại không động vào đồ ăn trước mặt. Có thể là Diệp Dĩ Nguy đói thật nên lúc ban đầu anh ta cũng không chú ý tới Viên Mục Dã vốn chẳng gấp miếng nào, mãi đến khi anh ta ăn no rồi, ngẩng đầu lên mới phát hiện từ nãy đến giờ Viên Mục Dã chưa hề động đũa.

“Sao thế? Tôi gọi món không hợp khẩu vị của cậu à?” Diệp Dĩ Nguy nghi ngờ hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Đương nhiên không phải, trước khi về tôi đã ăn ở trên đường rồi nên giờ vẫn chưa đói lắm. Đúng rồi, tính chất của vụ án mở hàng số đỏ kia ác liệt lắm sao? Còn phải tăng ca suốt đêm?”

“Nếu là vừa mở hàng đã đỏ thì dĩ nhiên phải hoành tráng rồi. Lúc ấy Cục phó Dương đi họp ở ủy ban thành phố. Ông ta đang hồ hởi đặc ý báo cáo kết quả chiến đấu huy hoàng của năm trước, kết quả đúng lúc gặp tin tức này. Cậu cũng biết lãnh đạo chúng ta rất sĩ diện, ông ta lập tức đi đầu ra vẻ sẽ phá án trong vòng một tuần!” Diệp Dĩ Nguy vừa ăn vừa nói.

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Tính của anh Dương là như vậy đấy, chẳng thèm hỏi các anh tình hình vụ án trước đã, ngộ nhờ không phá án được trong vòng một tuần thì sao?”

Diệp Dĩ Ngụy nói với vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa: “Thế thì Tết năm nay đừng ai mong được yên! Lát nữa tôi ăn xong rồi còn phải về tặng ca, cậu cũng về nghỉ ngơi sớm đi!”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó lại lơ đãng hỏi: “Vụ án có phức tạp không?”

Diệp Dĩ Ngụy biết Viên Mục Dã thấy hơi ngửa ngáy, bèn cười và kể: “Nói như thế nào nhỉ? Là một cặp vợ chồng bình thường nhìn như yêu thương nhau, nhưng chẳng biết người chồng kia bị chập mạch chỗ nào mà lại giết chết vợ mình, sau đó anh ta tự sát!”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc rồi đưa ra phán đoán: “Nếu hung thủ cũng đã chết, vậy nhóm Từ Lệ chỉ cần làm báo cáo điều tra đơn giản cho vụ này là xong, độ khó chẳng lớn... Chắc là có thể giữ được mặt mũi cho Cục phó Dương rồi.”

Nhưng Diệp Dĩ Ngụy nghe xong lại lắc đầu: “Chuyện này một là một ổ cảnh sát không phong tỏa tin tức, trước khi vụ án được điều tra rõ đã bị một vài kênh truyền thông đưa tin, khiến cho một bộ phận xã hội chú ý. Cho nên cần phải điều tra rành mạch đầu đuôi câu chuyện mới được.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chắc chắn rồi, có điều nếu tới mức ra tay giết người, thì chứng tỏ mâu thuẫn của hai vợ chồng này đã không phải mới ngày một ngày hai. Bình thường biểu hiện bọn họ yêu thương nhau cũng có thể là giả vờ, chỉ cần điều tra cẩn thận... chắc chắn sẽ để lại một ít dấu vết.”

“Chỉ mong thế! Có điều hôm nay nhóm Từ Lệ không có thu hoạch gì quá lớn...” Nói tới đây, Diệp Dĩ Ngụy cười gian: “Cậu chờ xem. Nếu trong vòng ba ngày mà vụ án vẫn chưa có manh mối, chắc chắn Từ Lệ sẽ tìm đến người ngoài là cậu.”

Ăn cơm xong, Diệp Dĩ Ngụy nghe điện thoại rồi đi trước, Viên Mục Dã mở điện thoại di động, tìm kiếm tin tức báo chí về vụ án “Mở hàng số đỏ” kia. Trên đó nói rằng ở trong một khu chung cư, chủ nhà là anh Trần đánh chết vợ mình bằng một cái

búa sắt, sau đó tự anh ta cũng nhảy từ trên ban công xuống, hiện trường vụ án cực kỳ thâm trầm.

Viên Mục Dã thấy lại là nhảy lầu, trong lòng nhay cảm nhớ đến chuyện của Lý Tử Y và vợ Đại Quân. Vì thế mà cậu không kìm được sự chú ý đối với vụ án này, muốn xem thử kế tiếp sẽ có kết quả điều tra như thế nào.

Lúc này Viên Mục Dã chú ý tới mấy tấm ảnh chụp nạn nhân đều bị làm nhòe qua loa lấy lệ, thậm chí có tấm còn bôi lệch, nhìn rõ mặt mũi của nạn nhân.

Sau khi xem những tin tức đó, trong bụng Viên Mục Dã thầm mắng chửi đám truyền thông quá vô lương rồi. Khi vụ án còn chưa điều tra rõ mà đã đưa tin lung tung lôi kéo sự chú ý như vậy sẽ khiến cảnh sát cực kỳ bị động. Đồng thời họ cũng chẳng bảo vệ nạn nhân một chút nào, phô bày tất cả thông tin cá nhân của người ta ra.

Mặc dù mấy ngày sau Viên Mục Dã vẫn liên tục chú ý đến vụ án này, nhưng hình như phía cảnh sát chẳng hề có tiến triển gì mang tính thực tế, trừ một vài quần chúng hóng hớt đang liên tục phân tích loạn cả lên, họ đã liệt kê ra n phiên bản vụ án giết vợ khác nhau rồi.

Bởi vì là Tết Âm lịch nên số 54 không nhận công việc nào nữa, lão Lâm cho mọi người nghỉ đông sớm. Nếu không có tình huống gì đặc biệt, thì mỗi sáng chỉ cần đến báo cáo là có thể tự do hoạt động.

Chỉ tiếc hầu hết mấy người trong số 54 đều có số cô độc, tức là không ai phải về nhà đoàn tụ với người thân, cũng không có ai cảm thấy hứng thú đối với Tết Âm lịch. Những người khác thì không nói làm gì, tất cả đều là người cô đơn, nhưng Trương Khai và Hoắc Nhiễm không phải! Theo lý mà nói, hai anh em bọn họ đáng lẽ nên về nhà ăn Tết mới đúng! Đương nhiên, đây là chuyện của họ. Nếu bọn họ không nói, chắc chắn Viên Mục Dã sẽ không chủ động hỏi.

Buổi sáng hôm nay, lão Lâm tiêm vắc xin cho Viên Mục Dã theo thường lệ rồi bảo cậu đến chỗ Đoàn Phong nhận quà Tết! Viên Mục Dã không ngờ đơn vị như số 54 còn phát quà Tết, nên cũng thấy hơi hơi mong chờ.

Kết quả cậu đến văn phòng của Đoàn Phong thì thấy là phiếu mua hàng của một chuỗi siêu thị trong thành phố, hơn nữa bên trên còn là sản phẩm được chỉ định: thức ăn cho chó! Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã cầm phiếu mua hàng mà không nói một lời, thì cười gian: “Thế nào, tôi có tâm lý không? Thức ăn chó của siêu thị này toàn là đồ nhập khẩu cả, đủ cho con chó lông vàng nhà cậu ăn một thời gian.”

Viên Mục Dã đỡ trán: “Đội trưởng Đoàn, anh thấy có đơn vị nào phát quà Tết là thức ăn cho chó không!?”

“Thức ăn cho chó không tốt à? Rất có lợi ích kinh tế mà! Dù sao bình thường cậu cũng phải mua còn gì?” Đoàn Phong tỏ vẻ khó hiểu.

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Vậy những người khác thì sao? Cũng không thể là thức ăn chó hết chứ? Bọn họ đâu có nuôi chó!”

Đoàn Phong bèn cầm một tờ giấy trên bàn lên, liếc qua rồi nói: “Đại Quân là voucher bánh kem, Hoắc Nhiễm là voucher máy chơi game, Nam Nam là voucher quả hạch, Trương Khai là voucher đồ ăn vặt...”

Viên Mục Dã hiểu ngay, có lẽ đây đều là voucher năm mới không biết lão Lâm kiếm được từ chỗ nào, tất cả đều là voucher của chuỗi siêu thị mua sắm kia, lại còn là sản phẩm chỉ định.

Viên Mục Dã nghe Đoàn Phong đọc xong quà Tết cho mọi người thì hài hước hỏi: “Vậy anh là voucher gì?”

Đoàn Phong cười sung sướng: “Voucher rượu.”

Viên Mục Dã gật gù: “Cũng không tệ lắm... coi như giải đúng chỗ ngứa, bắt đúng nhu cầu.”

Chương 180: Sợ tội tự sát

Kết quả lúc trưa ăn cơm, Viên Mục Dĩ nghe mọi người kêu ầm lên, nói đồ của chuỗi siêu thị này thật sự không ra làm sao, cực ít sự lựa chọn... Có lẽ lại do người khác tiện tay cho lão Lâm một ít voucher làm quen, kết quả anh ta đem về làm quà Tết Âm lịch cho mọi người!

Thật ra đối với Viên Mục Dĩ mà nói, quà Tết đơn vị phát thứ gì cũng được. Nhớ trước kia khi cậu còn chưa từ chức, mỗi khi Tết đến, trong cục lại phát một ít gạo, mì với dầu, có đôi khi một mình cậu không ăn hết, cuối cùng toàn để hỏng cả.

Ngay lúc Viên Mục Dĩ đang đắm chìm trong hồi ức cũ, điện thoại di động của cậu đột ngột đổ chuông, cậu bắt máy thì thấy là do Từ Lệ gọi tới. Tim Viên Mục Dĩ thoáng căng thẳng, chẳng lẽ đúng như Diệp Dĩ Ngụy nói, đội trưởng Từ lại tìm tới sự trợ giúp của người ngoài là cậu?

Đầu tiên Từ Lệ chào hỏi vài câu với Viên Mục Dĩ, sau đó lại hỏi bên bọn họ được nghỉ mấy ngày Tết. Viên Mục Dĩ đã sớm nhận ra ý trong lời nói của anh ta nên cười trả lời: “Giờ bên tôi coi như được nghỉ rồi. Anh Từ, có phải anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Từ Lệ hơi xấu hổ cười nhẹ: “Mấy ngày nay cậu có đọc báo không?”

Viên Mục Dĩ khẽ cười: “Anh nói tới vụ án mở hàng số đỏ kia hả?”

Từ Lệ thở dài: “Chính nó. Vốn là một vụ rất đơn giản, kết quả hiện giờ càng điều tra càng phức tạp.”

“Không phải nói đã điều tra ra là người chồng kia giết vợ rồi tự tử sao?” Viên Mục Dĩ thắc mắc.

Từ Lệ nói với vẻ bất đắc dĩ: “Đúng vậy, tất cả chứng cứ ở hiện trường đều chứng minh người đàn ông kia chính là hung thủ. Nhưng vấn đề là chúng tôi không tìm ra được động cơ giết

người! Nếu lúc trước Cục phó Dương không bảo đảm trước mặt lãnh đạo là sẽ phá án trong vòng một tuần, chúng tôi hoàn toàn có thể qua loa lấy lệ bằng lý do mâu thuẫn gia đình. Nhưng hiện giờ cần phải điều tra rõ rệt cuộc là mâu thuẫn gia đình như thế nào mà dẫn đến một người làm ra hành động điên cuồng như thế!?”

Viên Mục Dã liếc nhìn đồng hồ, cậu nói với Từ Lệ: “Như vậy đi, nói một hai câu qua điện thoại không rõ được. Buổi chiều tôi cũng không có việc gì, anh xong việc rồi tới số 54 đón tôi, hai chúng ta đến hiện trường xem xét kỹ càng đã.”

Hai mươi phút sau, xe của Từ Lệ dừng ở trước cổng lớn của số 54. Viên Mục Dã không ngờ anh ta lại đến nhanh chóng như vậy, xem ra vụ án này đúng là khá gấp gáp!

Viên Mục Dã ngồi lên xe, Từ Lệ lập tức khởi động xe đi luôn, sau đó anh ta vừa lái vừa giới thiệu vụ án một cách kỹ càng tỉ mỉ cho cậu.

Nạn nhân nam tên Hồng Huy, làm thủ quỹ trong một công ty. Nạn nhân nữ, cũng là vợ của Hồng Huy, Mã Hiểu Như, là quản lý bộ phận trong một siêu thị lớn. Hai người vừa kết hôn năm ngoái. Cho dù là trong mắt người thân hay bạn bè, họ đều là một cặp vợ chồng trẻ rất yêu thương nhau.

Người báo án là một cậu nhân viên chuyển phát nhanh. Lúc ấy bởi vì cậu ta có một món hàng chuyển phát nhanh đưa nhầm, nên muốn đi tìm Hồng Huy để xác minh. Nhưng đến nơi cậu ta lại thấy cửa nhà bọn họ vừa đẩy nhẹ đã mở ra được.

Cậu nhân viên chuyển phát nhanh thấy nền nhà sau cánh cửa đầy máu nên không dám đi thẳng vào mà gõ cửa phòng hàng xóm hai bên, nhờ bọn họ cùng vào với mình xem tình hình thế nào. Nhưng một vị hàng xóm trong đó lại không đồng ý làm như vậy, người này cho rằng vẫn nên báo cảnh sát trước thì ổn thỏa hơn.

Cảnh sát đến hiện trường và phát hiện một nạn nhân nữ chết trong tư thế nằm ngửa trên ghế sofa ở phòng khách, người này chết vì xương sọ bị vỡ vụn. Cửa sổ sát đất ở ban công phòng khách mở toang, thỉnh thoảng có gió lạnh cuốn bức màn lên.

Đang đúng mùa rét đậm, mặc dù nhiệt độ không khí ở thủ đô không quá lạnh, nhưng cũng không nóng đến nỗi phải mở cửa sổ. Vì thế nhân viên kỹ thuật tại hiện trường đã đến cửa sổ để kiểm tra và nhanh chóng phát hiện ra hai dấu tay dính máu ở cạnh khung cửa sổ. Sau đó cảnh sát tìm thấy một thi thể nam trong lùm cây ở dưới lầu.

Cảnh sát căn cứ vào thời điểm tử vong ước tính của hai nạn nhân mà phán đoán thời gian xảy ra vụ án là hơn bốn giờ sáng cùng ngày, lúc ấy trời vẫn chưa sáng rõ. Chủ của một căn hộ ở tầng một nói rằng khi mình đang nửa mơ nửa tỉnh thì đúng là có nghe thấy một tiếng “Bịch” vang lên.

Nhưng bởi vì sau đó không còn động tĩnh gì khác, hơn nữa lúc ấy anh ta thật sự quá buồn ngủ nên không chú ý lắm, trở mình rồi lại ngủ tiếp. Có điều bây giờ ngẫm lại, âm thanh mà anh ta nghe thấy lúc ấy chắc là tiếng động khi có người rơi từ phía trên xuống.

Trong lúc nhất thời vụ án bị lan truyền đi gây xôn xao, nó lập tức trở thành đề tài nóng hổi trong group WeChat của khu chung cư. Thậm chí... trưa hôm đó còn có một ít kênh truyền thông mò tới, hỏi thăm hàng xóm về vụ án này.

Đêm qua Diệp Dĩ Ngụy và pháp y Bạch tăng ca suốt đêm để có báo cáo xét nghiệm tử thi. Nạn nhân nữ Mã Hiểu Như chết vì xương sọ bị vỡ khiến cho não xuất huyết bên trong, còn nạn nhân nam Hồng Huy lại có đặc điểm của chết vì rơi từ trên cao xuống.

Hung khí giết chết nạn nhân nữ là một cây búa bình thường hay thấy ở các nhà, lại còn đường hoàng ném ở bên cạnh nạn nhân. Dấu vân tay trên cán búa thuộc về nạn nhân nam Hồng Huy, hai dấu tay trên khung cửa sổ cũng đã được xác nhận là của anh ta, mà những vết máu còn lại thuộc về nạn nhân nữ Mã Hiểu Như.

Một loạt chứng cứ ở hiện trường đều cho thấy Hồng Huy đánh chết cô vợ Mã Hiểu Như rồi sợ tội tự sát nên chọn cách nhảy lầu. Nhưng vấn đề là cảnh sát tìm mãi cũng không ra được động cơ Hồng Huy giết vợ...

Người thân và bạn bè, đồng nghiệp và hàng xóm, hầu như không ai tin chuyện này do Hồng Huy làm! Bởi vì ở trong mắt

bọn họ, tình cảm của đôi vợ chồng này rất tốt, hơn nữa bọn họ còn định sinh con trong năm nay. Sao đột ngột lại trở mặt thành thù, còn tới nỗi phải giết chết nhau?

Trong khi nói chuyện, xe của Từ Lệ đã dừng ở dưới lầu hiện trường vụ án. Xuống xe xong, Viên Mục Dã cũng không vội vã lên lầu mà đi đến chỗ lùm cây Hồng Huy ngã xuống để xem qua.

Đánh giá từ bụi cây thấp bé bị đè bẹp tại hiện trường, đúng là Hồng Huy đã rơi thẳng xuống đây, bên trên cũng không có bất cứ thứ gì có thể giảm xóc cho anh ta. Mặc dù đây là dải cây xanh, nhưng anh ta ngã từ tầng 16 xuống, có lẽ cũng chỉ có thể hình dung bằng từ “gân cốt đứt đoạn”.

Có điều Viên Mục Dã vẫn chưa phát hiện từ trường tư duy của Hồng Huy ở dưới lầu, cho nên cậu và Từ Lệ chỉ dạo qua một vòng quanh đó rồi đi lên lầu luôn. Mà hiện trường trên lầu lại khác hẳn!

Từ Lệ mới vừa mở cửa phòng ra, Viên Mục Dã đã nhìn thấy một người phụ nữ đang đi loanh quanh ở bên trong. Cậu vội ra hiệu với Từ Lệ để anh ta chờ ở cửa trước. Từ Lệ đã thấy nhiều nên không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, anh ta thức thời dựa vào khung cửa, sau đó hứng thú xem Viên Mục Dã biểu diễn.

Người phụ nữ trong phòng chắc hẳn là nạn nhân nữ Mã Hiểu Như. Ở thời điểm đó biểu cảm của cô ta chẳng hề có vấn đề gì, chỉ bận bịu loanh quanh trong phòng, chắc là đang tổng vệ sinh đón năm mới.

Lúc này cửa phòng mở ra, một người đàn ông đi đến, Mã Hiểu Như nhìn thấy người này thì vui vẻ cười nói gì đó với anh ta... dường như đang trách cứ đối phương sao bây giờ mới về.

Chương 181: Gói hàng chuyển phát nhanh mất tích

Từ nét mặt của Mã Hiểu Như, Viên Mục Dã không khó để đoán ra người đàn ông này chính là chồng của cô ta, Hồng Huy. Mà giờ phút này, giữa hai người cũng không có tình huống lạ thường gì xảy ra. Hồng Huy còn hỏi Mã Hiểu Như câu gì đó, đối phương nghe xong chỉ một thứ trên bàn trà nói mấy câu.

Lúc này Viên Mục Dã thấy trên bàn trà để một gói đồ chuyển phát nhanh rất nhỏ, còn đã mở ra rồi. Không biết tại sao Viên Mục Dã cảm thấy khi Hồng Huy nhìn thấy cái gói kia bị mở ra, sắc mặt đột nhiên thay đổi trong nháy mắt, trở nên làm người ta khó mà không suy nghĩ.

Biến cố xảy ra chỉ trong giây lát, Hồng Huy đột nhiên đi đến trước một ngăn tủ, lấy từ bên trong ra một cây búa, không hề báo trước mà đi tới phía sau lưng Mã Hiểu Như...

Lúc ấy Mã Hiểu Như đang ngồi ở trên ghế sofa quay lưng về phía Hồng Huy để gấp quần áo vừa giặt xong, Hồng Huy đi lên chẳng nói chẳng rằng mà đập thẳng cây búa trong tay vào đầu Mã Hiểu Như.

Lực đập rất mạnh, chắc chắn là muốn giết cô ta nên chẳng hề có ý nương tay. Đừng nói là vợ chồng yêu thương nhau, cho dù là kẻ thù giết cha cũng không đến mức đánh như thế này.

Hơn nữa Viên Mục Dã còn phát hiện, trong cả quá trình Hồng Huy đánh Mã Hiểu Như, ánh mắt anh ta trông hơi trống rỗng, như thể là một con rối gỗ bị giật dây, không có linh hồn vậy, mặc kệ Mã Hiểu Như kêu thảm thiết như thế nào, anh ta đều thờ ơ.

Lúc này, tất cả ảo ảnh đều biến mất khi Mã Hiểu Như tắt thở. Mặc dù Viên Mục Dã nhìn thấy toàn bộ quá trình xảy ra vụ án, nhưng vẫn không lấy ra được manh mối nào. Chẳng trách

nhóm Từ Lệ không điều tra ra được manh mối gì, bởi vì vụ việc xảy ra quá mức đột ngột.

Viên Mục Dã nhìn bàn trà rỗng tuếch, phát hiện trên đó có rất nhiều vết máu bắn tung toé, nhưng chỉ có vị trí đã từng đặt cái gói nhỏ kia là sạch sẽ. Cậu quay đầu nói với Từ Lệ: “Ồ hiện trường, các anh có nhìn thấy được một cái gói nhỏ không?”

Từ Lệ sững sốt: “Gói nhỏ như thế nào?”

Viên Mục Dã giơ tay ước lượng đại khái kích cỡ: “Một gói chuyển phát nhanh lớn cỡ cuốn sổ ghi chép. Lúc xảy ra vụ án đã từng đặt ở trên mặt bàn trà.”

Từ Lệ đi vào xem xét, quả nhiên nhìn thấy trên bàn trà có một chỗ không có vết máu. Điều này chứng minh trước đó chỗ này có để thứ gì đó thật, sau khi gây án mới bị người ta lấy đi. Anh ta gọi điện thoại về đội, nhưng đáp án nhận được lại là không có thứ này.

“Người báo án có từng vào hiện trường không?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ lắc đầu đáp: “Chắc chắn không có, lúc ấy ba nhà hàng xóm và cậu nhân viên chuyển phát nhanh kia có thể cùng nhau làm chứng. Bọn họ chỉ đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong, sau đó đề nghị báo cảnh sát!”

Viên Mục Dã im lặng một lát rồi đưa ra phán đoán: “VẬY chỉ có thể nói rằng sau khi gây án, có người thứ ba đã tới hiện trường, hơn nữa đã cầm cái gói kia đi...”

Lời Viên Mục Dã đã thức tỉnh Từ Lệ. Anh ta nhớ cậu nhân viên chuyển phát nhanh phát hiện án mạng đầu tiên đã từng nói là mình đến đây bởi vì một gói hàng giao nhầm, kết quả mở cửa thì thấy hiện trường giết người.

Sau đó Từ Lệ lập tức gọi điện thoại lại cho đồng nghiệp, lấy lời khai lúc ấy của cậu nhân viên chuyển phát nhanh ra. Bên trên viết rõ ràng, tối hôm trước, cậu nhân viên chuyển phát nhanh nhận được khiếu nại của khách hàng, nói là gói hàng của anh ta bị giao nhầm.

Vì thế cậu nhân viên chuyển phát nhanh mới tới tận nơi xem xét, phát hiện nhầm thật, cậu ta để lẫn gói hàng của Hồng Huy và người kia. Bởi vậy mới sáng sớm cậu ta đã tới nhà Hồng

Huy, muốn xem thử gói hàng giao đến đây trước đó có phải là của người kia không.

Viên Mục Dã bảo Từ Lệ nhanh chóng điều tra người giao nhầm gói hàng còn ở đây không? Kết quả đáp án mà Từ Lệ có là, cái gói kia vẫn còn để ở bưu cục của công ty chuyển phát nhanh. Vì thế hai người bọn họ vội vàng lái xe đến bưu cục của công ty chuyển phát nhanh.

Không biết tại sao Viên Mục Dã cảm thấy hình như gói hàng đó là điểm mấu chốt của vụ án này. Nếu cảnh sát không nhanh chóng lấy được gói chuyển phát nhanh đó, thì rất có thể sẽ vụt mất cơ hội chạm tới sự thật.

Kết quả khi bọn họ vô cùng lo lắng chạy tới bưu cục, lại phát hiện cửa bưu cục đóng chặt, bên trên còn dán một tờ thông báo nói là nghỉ Tết Âm lịch, mừng sáu tháng Giêng mới quay lại làm việc.

Từ Lệ lập tức gọi điện thoại thông báo cho phía trên, nói rõ tình hình, nhờ người phụ trách cần phải đến đây ngay bây giờ. Kết quả đối phương ném thẳng cho anh ta một câu: “Tất cả nhân viên đều đã nghỉ về nhà, khẳng định trước năm mới không thể nào mở cửa được!”

Từ Lệ tức tối! Nhưng anh ta lại không tiện thể hiện trước mặt Viên Mục Dã nên mặt đỏ lên, cũng không biết huyết áp đã tăng cao bao nhiêu rồi.

Viên Mục Dã thấy thế bèn khuyên nhủ: “Anh Từ, anh cũng đừng sốt ruột quá. Không phải có rất nhiều cách để đối phương đến đây mở cửa sao? Anh nghĩ kỹ lại đi?”

Về mặt Viên Mục Dã thần thần bí bí, nhưng Từ Lệ cũng đã hiểu ý cậu, anh ta hừ khế rồi nói: “Đúng thế, cũng tại tôi quá sốt ruột...” Sau khi nói xong, anh ta gọi cho một số di động, sau đó kể lại vụ việc một cách đơn giản.

Không bao lâu sau, một chiếc xe cứu hỏa chạy lại đây, mấy nhân viên mặc đồ phòng cháy chữa cháy từ trên xe bước xuống, chủ động bắt tay với Từ Lệ. Hóa ra vừa rồi Từ Lệ gọi điện cho bạn của anh ta ở cục phòng cháy chữa cháy, mời bọn họ hỗ trợ đột kích kiểm tra nguy cơ hỏa hoạn tại bưu cục này.

Nếu đối phương từ chối cho kiểm tra, họ sẽ gửi thông báo đình chỉ kinh doanh. Cho nên chỉ cần người phụ trách công ty chuyển phát nhanh này không thiếu thông minh thì chắc chắn sẽ lập tức chạy tới.

Quả nhiên, không đến vài phút sau đã thấy một chiếc Wending màu xám phóng tới nhanh như điện. Một người đàn ông gầy quắt xuống xe rồi lập tức tươi cười, nói: “Ngại quá, đã để mọi người đợi lâu!”

Nhân viên phòng cháy chữa cháy mỉm cười: “Không sao, không sao, chẳng qua là trước khi chúng tôi kiểm tra, anh phải hợp tác với hai đồng chí cảnh sát này cái đã.”

Viên Mục Dã nghe đối phương coi mình là cảnh sát luôn thì muốn giải thích mình không phải, nhưng cậu lại liếc thấy Từ Lệ không có phản ứng gì với điều này, vì vậy cậu nuốt lại câu nói đã đến bên miệng.

Người đàn ông gầy quắt kia nghe vậy là hiểu ngay, ông ta không nói lời thừa mà nhanh chóng mở cửa: “Mời các vị, cần tôi hợp tác việc gì, xin mời các vị cứ nói.”

Từ Lệ nói thẳng: “Chúng tôi muốn xem gói hàng của anh Hồng Huy, trước đó các anh đã từng giao nhầm, đưa một gói hàng khác tới nhà anh Hồng Huy, còn gói hàng của anh Hồng Huy lại bị đưa tới nơi khác...”

Người đàn ông gầy quắt vừa nghe là biết Từ Lệ đang nói tới gói hàng nào, anh ta nói với vẻ mặt đen đui: “Thôi đừng nhắc tới nữa, bởi vì chúng tôi không lấy về được gói hàng chuyển phát nhanh kia nên phải đền tiền đấy. Còn gói hàng của anh Hồng Huy đã bị họ hàng của anh ta cầm đi rồi.”

“Họ hàng? Họ hàng gì!?” Từ Lệ khẽ giật mình.

Chương 182: Xác chết cháy trong lửa

Người đàn ông gầy quắt suy nghĩ một lúc rồi nói: “Là một tay hơn ba mươi tuổi, gã nói mình là anh trai của anh Hồng Huy, gã cầm thẻ căn cước của anh Hồng Huy để lấy đi chuyển phát nhanh.”

Từ Lệ nổi giận: “ĐM, Hồng Huy là con một, lấy đâu ra anh trai!”

Người đàn ông gầy quắt bị Từ Lệ làm cho giật cả mình, anh ta vội vàng giải thích: “Đồng chí cảnh sát, cái này không thể trách tôi được, gã đó cầm thẻ căn cước của khách hàng nên tôi chỉ có thể đưa bưu kiện cho gã!”

Viên Mục Dã bèn truy hỏi: “Vậy anh có biết bên trong gói chuyển phát nhanh đó là thứ gì không?”

“Là ảnh chụp, hai gói chuyển phát nhanh đều là ảnh chụp!”
Người đàn ông gầy quắt khẳng định.

Lúc này Từ Lệ thở ra một hơi, anh ta chỉ vào camera giám sát trên đầu và nói: “Lấy dữ liệu giám sát ra đây, tôi muốn xem anh của Hồng Huy rốt cuộc là ai?”

Người đàn ông gầy gò vội vàng mở máy tính ra rồi bật đoạn phim vào ngày lấy bưu kiện, một người đàn ông gầy gò xuất hiện trên màn hình giám sát. Toàn thân người đó mặc bộ quần áo màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai, sau khi đi vào thì từ đầu đến cuối đều cúi đầu, trong video gần như không quay được mặt của gã, ngoại trừ lúc cuối cùng rời đi, camera mới chụp được nửa bên mặt khá rõ ràng.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy bên sườn mặt hơi quen mắt kia, toàn thân cậu cứng đờ tại chỗ giống như bị người ta hất cho một thùng nước đá vẩy, từ đầu đến chân cậu đều có cảm giác lạnh thấu xương... Viên Mục Dã cứ tưởng rằng cuộc đời này

cậu sẽ không bao giờ gặp lại gã mất phương nữa, không ngờ lại được nhìn thấy gã một lần nữa trong bưu cục chuyển phát nhanh bình thường này.

Từ Lệ thấy sắc mặt Viên Mục Dã biến đổi thì vội vàng hỏi: “Cậu biết người này?”

Bởi vì có người ngoài ở đây nên Viên Mục Dã khẽ lắc đầu, cậu ra hiệu sẽ nói sau, thế là Từ Lệ không tiếp tục hỏi nữa... Sau khi sao chép đoạn video theo dõi của công ty chuyển phát nhanh, bọn họ lái xe về đơn vị của Từ Lệ.

Trên đường khi chỉ có hai người, Từ Lệ mới hỏi Viên Mục Dã: “Rốt cuộc thì người trong video là ai?”

Viên Mục Dã trầm giọng trả lời: “Gã chính là hung thủ hại chết Lý Tử Y...”

Từ Lệ sầm mặt, hỏi: “Chẳng nhẽ việc Hồng Huy đột nhiên phát cuồng có liên quan tới gã này?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Hiện giờ tôi cũng không nói rõ được, nhưng gói bưu kiện chuyển phát nhanh kia chắc chắn không đơn giản! Trước đây không biết gã đó đã dùng phương pháp gì để điều khiển Lý Tử Y nhảy lầu, gã...”

Viên Mục Dã nói được một nửa thì đột nhiên quay đầu nói với Từ Lệ: “Quay về hiện trường phát hiện án, chúng ta cần xem lại camera giám sát, đặc biệt là trong thang máy... Đêm hôm ấy chắc hẳn Hồng Huy về rất muộn, trước đó anh ta đã đi chỗ nào?”

Từ Lệ suy nghĩ rồi trả lời: “Theo đồng nghiệp của Hồng Huy nói thì ngày hôm ấy công ty bọn họ mở tiệc tất niên, mọi người ăn xong còn đi hát karaoke, họ chơi đến tận hai giờ sáng mới chia tay ai về nhà đấy.”

Viên Mục Dã nhướng mày, nói: “Căn cứ theo thời gian tử vong của hai người, cùng với thời điểm Hồng Huy tiến vào nhà để suy đoán, thì chắc Hồng Huy đã tiến vào nhà tầm sau bốn giờ sáng, từ chỗ hát karaoke bắt xe trở về không đến ba mươi phút, trong lúc này có một tiếng để trống, không ai biết trước khi Hồng Huy vào nhà đã đi đến đâu và gặp người nào...”

“Gã đó thật sự lợi hại như vậy sao? Có thể điều khiển người khác làm những việc mà họ không muốn làm?” Từ Lệ hỏi với vẻ không tin.

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cũng không biết phải trả lời anh thế nào về vấn đề này, bởi vì từ trước đến giờ những người được chúng kiến bản lĩnh của gã đó đều đã chết.”

Từ Lệ cảm thấy rùng mình: “Nhưng tại sao gã lại muốn giết hai vợ chồng Hồng Huy chứ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Sợ là có liên quan đến gói bưu kiện chuyển phát nhanh kia... Trong trí nhớ của Mã Hiểu Như, tôi đã nhìn thấy gói bưu kiện kia bị mở ra, có lẽ chính vì cô ta xem đồ vật bên trong nên mới nhất định phải chết.”

Từ Lệ nghe mà chẳng hiểu gì: “Đấy chẳng phải toàn là ảnh chụp của bọn họ à? Thời buổi bây giờ xem ảnh của mình mà cũng dẫn tới mối nguy hiểm chết người sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Ai mà biết được? Có lẽ đến chết Hồng Huy và Mã Hiểu Như cũng không rõ rốt cuộc mình đã nhìn thấy thứ gì không nên thấy...”

Sau khi hai người quay lại hiện trường tại khu nhà phát hiện vụ án, bên quản lý đã đưa cho họ video quay thang máy chỗ nhà của Hồng Huy và cũng chứng thực là Hồng Huy đã tiến vào thang máy lúc bốn giờ năm phút sáng... Nhưng ba mươi phút sau trong thang máy lại xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, gã dùng thang máy đi thẳng lên tầng của Hồng Huy.

Mấy phút sau đó, gã lại quay về thang máy, lúc này trên tay gã đã có thêm một đồ vật, Viên Mục Dã nhìn một chút đã nhận ra, đó chính là gói hàng nhỏ trên bàn trà của Hồng Huy.

Xem đến đây, đầu tiên là Viên Mục Dã và Từ Lệ liếc nhau một cái, sau đó cùng đồng thời hô lên: “Hồng rồi!”

Đúng là hồng, vì từ đầu đến cuối bọn họ không để ý đến một người, đó chính là một người khác đã cầm nhầm gói hàng chuyển phát nhanh! Nếu như mục tiêu của gã mất phượng là gói chuyển phát nhanh trong nhà Hồng Huy, vậy thì tại vì sao gã còn muốn cầm thẻ căn cước của Hồng Huy đi tới công ty chuyển phát nhanh để lấy một bưu kiện khác chứ?

Nếu Viên Mục Dã không đoán sai, thì mục tiêu lúc đầu của gã mất phượng đúng là gói chuyển phát nhanh trong tay Hồng Huy, trong những tấm ảnh đó chắc chắn có thứ cực kỳ quan trọng, cho nên khi gã biết Mã Hiểu Như đã mở gói chuyển phát nhanh và nhìn ảnh chụp bên trong... Gã mới điều khiển Hồng Huy giết cô ta.

Vấn đề là gói chuyển phát nhanh của Hồng Huy đã bị nhầm với một người khác, cho nên khi gã mất phượng phát hiện gói chuyển phát nhanh trong nhà Hồng Huy không phải cái mà mình muốn, thế là gã lại phải đi tìm một kiện chuyển phát nhanh khác.

Nhưng nếu người kia phát hiện gói chuyển phát nhanh không phải của mình thì sẽ mở ra xem ảnh chụp bên trong... Cho nên người đó chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của gã mất phượng!

Sau khi suy nghĩ rõ ràng điều này, Từ Lệ lập tức gọi điện cho người phụ trách công ty chuyển phát nhanh, anh ta muốn lấy địa chỉ lúc trước đã đưa nhầm gói chuyển phát nhanh, sau đó vội vàng lái xe chạy tới...

Một người chủ của kiện hàng khác tên là Dương Lỗi, khi Từ Lệ và Viên Mục Dã đi tới khu nhà của người này thì thấy có hai chiếc xe cứu hỏa đang vượt lên bọn họ để chạy vào trong.

Viên Mục Dã nhìn thấy thì thầm kêu không tốt, tuyệt đối đừng là căn nhà của Dương Lỗi xảy ra chuyện nhé! Nhưng đến khi bọn họ chạy lại thì phát hiện tòa nhà của Dương Lỗi đã bị nhân viên cứu hỏa vây quanh. Họ nói trên tầng có một nhà vừa phát nổ, hiện giờ lửa trên đó còn chưa được dập tắt cho nên không ai được đi lên...

Viên Mục Dã hỏi thăm nhân viên cứu hỏa xem phòng mấy tầng mấy bị cháy? Khi đối phương nói địa chỉ xong, sắc mặt cậu và Từ Lệ đều rất khó coi... Đặc biệt là Viên Mục Dã, trong lòng cậu cảm thấy rất lạnh, xem ra Viên Mục Dã lại bỏ lỡ chân tướng một lần nữa.

Chờ đến khi nhân viên cứu hỏa dập tắt được ngọn lửa ở trên, ngay tại phòng 1201 tầng 12, cũng chính là căn phòng phát sinh vụ nổ, họ phát hiện một thi thể đàn ông đã bị ngọn lửa

thieu đến mức co lại, chắc đến mẹ ruột của hấn cũng không nhận ra.

Chương 183: Thời Gian Tương Lai

Trong lòng Viên Mục Dã và Từ Lệ đã có thể khẳng định người chết chính là Dương Lỗi mà bọn họ muốn tìm, cũng chính là một người khác đã mở gói chuyển phát nhanh kia ra... Nửa tiếng sau, Diệp Dĩ Ngụy và mấy đồng nghiệp của Từ Lệ mệt mỏi chạy đến, mặt mũi cả đám đều sầm sì, xem ra Tết năm nay bọn họ chẳng được thả lỏng rồi.

Theo sự thăm dò của nhân viên cứu hỏa tại hiện trường, họ phát hiện nguyên nhân ngọn lửa là do nổ khí gas, mà đường ống gas nhà Dương Lỗi lại không kiểm tra ra chỗ nào rò rỉ, trước mắt chỉ có thể kết luận là chính hắn đã xoay van khí gas.

Viên Mục Dã nhìn xác chết cháy đã bị thiêu đến không còn hình người mà lòng như tro tàn, kể ra thì cậu cũng đã từng gặp gã mất phượng vài lần nhưng chưa từng biết đối phương là ai và sức mạnh của gã đáng sợ đến mức nào? Gã có thể giết bất cứ người nào gã muốn mà không bị ràng buộc bởi pháp luật, điều này thực sự quá đáng sợ đối với người đã từng làm người thi hành pháp luật như Viên Mục Dã!

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã thất thần nhìn chằm chằm vào xác chết thì nặng nề bảo: “Nếu như tôi có thể nghĩ ra sớm hơn... Có lẽ cậu ta sẽ không cần phải chết!”

Không ngờ Viên Mục Dã xanh mặt lắc đầu: “Không có khả năng... Chỉ cần Dương Lỗi nhìn thấy đồ vật bên trong bưu kiện đó thì chắc chắn phải chết.”

Từ Lệ không hiểu: “Rốt cuộc là ảnh chụp cái gì mà nhất định phải kéo theo nhiều mạng người như vậy?”

Viên Mục Dã hừ nhẹ: “Đối phương không muốn để người khác biết nội dung bức ảnh đó... Bức ảnh thật sự có vấn đề chắc hẳn là ảnh chụp của Hồng Huy, nhưng do bị nhầm lẫn hai kiện hàng nên mới khiến Dương Lỗi cũng bị giết.”

Từ Lệ yên lặng một lúc, sau đó quay đầu nói với một đồng nghiệp bên cạnh: “Đi điều tra bên công ty chuyển phát nhanh xem hai kiện hàng này được gửi từ đâu! Tôi cũng không tin sẽ không điều tra ra được rốt cuộc bọn họ chụp cái gì!”

Theo Viên Mục Dã thấy thì chuyện này không phải là hoàn toàn không có manh mối để điều tra. Bắt đầu kiểm tra nơi gửi bên phía công ty chuyển phát nhanh là có thể biết những bưu kiện đó xuất phát từ đâu, từ đó có thể điều tra được rốt cuộc Hồng Huy và Dương Lỗi đã chụp thứ gì.

Diệp Dĩ Ngụy và nhân viên kỹ thuật của cảnh sát đã rút lui khỏi hiện trường, bên trong vừa trải qua một trận cháy dữ dội nên vẫn tồn tại lượng khí độc rất lớn, không thể ở lâu được.

Viên Mục Dã tiến lên hỏi: “Có phát hiện đầu mối nào ở hiện trường không?”

Diệp Dĩ Ngụy tiếc nuối lắc đầu: “Tất cả dấu vết gần như đều bị ngọn lửa thiêu rụi, tổ kỹ thuật chỉ lấy được một ít dấu vết của vật chứng, nhưng bây giờ cũng không dám nói chúng có giá trị gì. Còn về thi thể... Trước mắt tôi chỉ có thể nói là lúc phát sinh vụ nổ thì người này còn sống, những thứ khác phải chờ kiểm tra thi thể mới biết được.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được rồi... Tôi đã biết.”

Diệp Dĩ Ngụy liếc nhìn Từ Lệ, sau đó quay đầu hỏi nhỏ Viên Mục Dã: “Tôi được phép nói không?”

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Tôi nghi ngờ vụ án này có liên quan đến hung thủ hại chết Lý Tử Y, cho nên... Về công hay tư thì tôi đều muốn giúp Từ Lệ.”

Diệp Dĩ Ngụy hơi giật mình, sau đó anh ta vỗ vỗ vào tay Viên Mục Dã: “Được rồi, tôi hiểu mà, vậy tôi đi trước, có gì gọi điện nhé!”

Sau khi Diệp Dĩ Ngụy rời đi, Từ Lệ nhìn Viên Mục Dã với vẻ mặt quái lạ: “Vừa rồi pháp y Diệp và cậu thẩm thì gì thế?”

Viên Mục Dã cười nói: “Anh đoán đi...”

Từ Lệ liếc xéo: “Chắc chẳng có gì hay đâu... Tôi đoán chắc chắn đang nói xấu tôi đây mà.”

Viên Mục Dã gật gù: “Đội trưởng Từ đúng là đoán như thần.”

“Biển đi!” Từ Lệ tức giận gất.

Lúc buổi tối, đồng nghiệp của Từ Lệ truyền đến tin tức, nói là căn cứ theo lời khai của công ty chuyển phát nhanh thì hai gói bưu kiện kia đều đến từ một cửa hàng chụp ảnh tên là “Thời Gian Tương Lai”, nó nằm trong thánh địa du lịch hồ Ngân Long của tỉnh, cách thủ đô khoảng hai giờ chạy xe.

Từ Lệ nhìn thoáng thời gian rồi nói với Viên Mục Dã: “Tối hôm nay cậu có việc gì không? Đi với tôi một chuyến đến hồ Ngân Long nhé!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “VẬY TÔI PHẢI VỀ CHO CHÓ ĂN TRƯỚC ĐÃ, CHẮC CHẮN HÔM NAY PHÁP Y DIỆP PHẢI TĂNG CA RỒI, ANH ẤY KHÔNG CÓ THỜI GIAN GIÚP TÔI CHO CHÓ ĂN.”

Từ Lệ gật đầu: “ĐƯỢC, SAU MỘT TIẾNG NỮA TÔI SẼ QUA NHÀ ĐÓN CẬU...”

Sau khi Viên Mục Dã về nhà, trước tiên cậu đổ đầy thức ăn và nước uống cho Kim Bảo, tiếp đó lại nhấn cho Đoàn Phong và Diệp Dĩ Ngụy, Viên Mục Dã nói sẽ đi cùng Từ Lệ đến hồ Ngân Long, nếu như không có trục trặc gì thì mai sẽ quay về.

Đoàn Phong nhấn lại rất nhanh: “Ừ, TÔI BIẾT RỒI. NĂM MỚI ĐI ĐƯỜNG, LÁI XE NHỚ CHÚ Ý AN TOÀN.”

Còn bên Diệp Dĩ Ngụy vẫn chậm chạp chưa thấy nhấn lại, nhưng Viên Mục Dã đoán chắc hiện giờ anh ta đang tăng ca trong phòng giải phẫu. Sau khi sắp xếp xong hết mọi chuyện, xe của Từ Lệ đã chờ bên ngoài cửa.

Lúc Viên Mục Dã khóa cửa, Kim Bảo liên tục rên ư ử cạnh cửa, cậu hơi đau lòng nên vuốt đầu nó và nói: “NGOAN NÀO, MAI TAO SẼ QUAY VỀ.”

Viên Mục Dã đi ra ngoài thì thấy có hai chiếc xe đỗ ở trước cửa nhà mình, Từ Lệ ngồi trong một chiếc và vẫy tay với cậu: “VIÊN, LÊN CHIẾC NÀY ĐI!”

Lúc đầu Viên Mục Dã cứ tưởng chỉ có hai người là mình và Từ Lệ, nhưng nhìn đội hình trước mặt chắc đội 6 phải đi một nửa quân số...

Viên Mục Dã lên xe phát hiện đa số đều là đồng nghiệp trước đây, cậu bèn mỉm cười rồi chào hỏi từng người. Lái xe Tiểu

Vương đưa một điều thuốc cho Viên Mục Dã, cậu xua tay nói: “Tôi cai rồi...”

Tiểu Vương cười hỏi: “Cai rồi? Tôi nhớ trước đây khi tặng ca, mình anh một đêm một bao cũng chẳng đủ! Chà... cai cũng tốt, điều này chứng tỏ anh Viên bây giờ chắc chắn không cần làm thêm giờ.”

Viên Mục Dã cười hỏi lại: “Ai bảo không cần tặng ca? Chẳng phải tôi đang cùng các cậu đi tặng ca đây à?”

Tiểu Triệu ngồi đằng sau phàn nàn: “Cứ nghĩ Tết năm nay nhẹ nhàng được một chút, vậy mà ngày nào cũng phải tặng ca, không may có khi còn đẹp luôn cả kỳ nghỉ đông!”

“Đừng nói linh tinh nữa!” Từ Lệ tức giận quát.

Khi mấy người Viên Mục Dã chạy đến khu thắng cảnh hồ Ngân Long thì đã hơn 8 giờ tối, cũng may mà cửa hàng chụp ảnh chưa đóng cửa, cho nên bọn họ bảo chủ quán đưa bản gốc của những tấm ảnh mà vợ chồng Hồng Huy và Dương Lỗi đã rửa ở đây.

Vậy mà ông chủ quán lại bất đắc dĩ đáp: “Mấy đồng chí cảnh sát, tôi cũng muốn đưa những tấm ảnh đấy cho mọi người, nhưng cậu thanh niên vẫn luôn làm việc ở đây đã thôi việc vài ngày trước, mấy bản gốc của những bức ảnh đó đều nằm trong laptop của cậu ta.”

Giọng Viên Mục Dã trầm hẳn xuống: “Những bức ảnh đó cũng là do cậu ta rửa hả?”

Ông chủ gật đầu trả lời: “Đúng vậy, người giao hàng cũng là cậu ta, do cậu ta gửi nhầm địa chỉ nên tôi mắng vài câu, vậy mà cậu ta chẳng chào hỏi gì cả, nói nghỉ là nghỉ luôn!”

Chương 184: Hung thủ đến cửa

Từ Lệ biến sắc, anh ta hỏi: “Không chào hỏi trước? Vậy anh có biết bình thường cậu ta ở đâu không?”

Căn cứ theo địa chỉ mà ông chủ cửa hàng chụp ảnh cung cấp, mấy người Viên Mục Dã tìm được căn phòng mà cậu nhóc Tiểu Vĩ đã thuê, nhưng vừa đến nơi đã bị bà chị chủ nhà mắng té tát, chị ta nói Tiểu Vĩ chưa trả mình hai tháng tiền thuê nhà mà đã té mất!

Từ Lệ nghe xong lộ ngay thân phận, bà chị chủ nhà thấy thế vội giữ chặt ống tay áo anh ta lại và nói: “Đồng chí cảnh sát, anh nhất định phải giúp tôi bắt được thằng nhóc chết tiệt này! Tôi thấy cậu ta thật thà nên mới đồng ý cho nợ hai tháng tiền nhà, không ngờ cậu ta lại chuồn mất tiêu!”

Từ Lệ thấy rất phiền khi bị chị ta tóm lại, anh ta sắp nổi giận đến nơi thì Viên Mục Dã bỗng lên tiếng: “Chị à, chúng tôi đến là muốn xác minh một chút tình huống của Tiểu Vĩ, chị xem có thể để chúng tôi đi vào không, biết đâu khi bọn tôi kiểm tra phòng cậu ta thì có thể biết được Tiểu Vĩ đã đi chỗ nào?”

Bà chị chủ nhà nghe xong vội vàng mở cửa và bảo: “Vậy mấy cậu mau vào xem thử đi...”

Lúc này Từ Lệ ngăn những người khác ở cổng: “Viên vào trước đi... Để tránh nhiều người sẽ phá hỏng hiện trường.”

Mặc dù nói như vậy nhưng những người khác nghe vào lại thấy hơi là lạ, bởi vì nếu sợ nhiều người phá hủy hiện trường thì cũng nên là một người trong số họ đi vào chứ không phải là Viên Mục Dã, người đã rời khỏi chức vụ chứ!

Nhưng đội trưởng Từ đương nhiên có lý do của mình, tất cả mọi người đều hiểu Từ Lệ đã dẫn Viên Mục Dã đến thì tất nhiên có việc cần cậu. Viên Mục Dã thấy mặc dù sắc mặt mọi

người đều hơi nghi ngờ nhưng không ai dám hỏi Từ Lệ cả, vì thế cậu không chần trù nữa mà bước luôn vào.

Việc đầu tiên Viên Mục Đã làm khi đi vào trong là đóng chặt cửa lại, sau đó cẩn thận quan sát toàn bộ căn phòng... Không ngờ đúng lúc này Viên Mục Đã thấy một người trẻ tuổi mặc áo bảo vệ màu xanh sẫm đi ra từ trong nhà vệ sinh, vẻ mặt nhăn nhó nằm lên trên giường.

Căn phòng mà Tiểu Vĩ thuê vô cùng nhỏ, bước vào cửa được mấy bước là đã đến giường rồi, ưu điểm duy nhất chắc là nó có buồng vệ sinh riêng! Cậu thanh niên lúc này nằm trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm trên trần, có vẻ đang có rất nhiều tâm sự.

Xem ra cậu thanh niên chưa đến hai mươi tuổi này là Tiểu Vĩ, chỉ tiếc là... Bây giờ Viên Mục Đã có thể nhìn thấy Tiểu Vĩ tức là người này đã chết, hơn nữa còn chết ngay trong căn phòng này.

Lại một người không liên quan bị cuốn vào, sau đó mất mạng oan uổng, Viên Mục Đã thật sự rất hiếu kỳ với những tấm ảnh mà Hồng Huy đã chụp, rút cục nó có bí mật gì mà không thể cho ai biết?

Đang lúc suy nghĩ, Viên Mục Đã thấy Tiểu Vĩ đột nhiên ngồi dậy, sau đó hoảng sợ nhìn về phía cửa. Nếu Viên Mục Đã không đoán sai thì lúc đó chắc là Tiểu Vĩ đã nghe được tiếng gõ cửa.

Viên Mục Đã lập tức nhìn lướt qua đồng hồ trong phòng, cậu phát hiện lúc này đã sắp đến nửa đêm. Vào thời điểm này mà có người gõ cửa... thì chắc đó chính là hung thủ đã giết Tiểu Vĩ.

Viên Mục Đã nhận ra được Tiểu Vĩ của lúc ấy cực kỳ sợ hãi, dường như cậu ta biết người đang gõ cửa là ai, nhưng Viên Mục Đã không ngờ được là Tiểu Vĩ do dự một lúc rồi lại đi ra mở cửa...

Theo lý thuyết, nếu như Tiểu Vĩ biết rõ mở cửa sẽ gặp nguy hiểm, vậy tại sao cậu thanh niên này nhất định phải mở cửa ra? Hơn nữa nhìn Tiểu Vĩ lúc đó rất tỉnh táo, không hề giống như bị người ta điều khiển để mở cửa.

Sau khi Tiểu Vĩ mở cửa, một người đàn ông cao gầy đi vào, Viên Mục Dã chỉ cần nhìn lướt qua là nhận ra người này chính là gã đàn ông có đôi mắt phượng! Hơn nữa đối phương và Tiểu Vĩ không phải gặp nhau lần đầu tiên, vì Tiểu Vĩ cho gã vào phòng xong thì quay đi lấy máy tính của mình.

Tiểu Vĩ bật máy tính lên rồi đưa luôn máy cho gã đàn ông có đôi mắt phượng kia. Đối phương nhìn lướt qua, sau đó nhanh chóng đóng máy tính lại, tiếp đó gã móc từ trong túi ra một tập tiền một trăm tệ. Lúc này Viên Mục Dã mới nhìn rõ, chắc gã đàn ông mắt phượng này dùng tiền mua những tấm ảnh đó từ tay Tiểu Vĩ.

Chỉ tiếc là động tác của gã quá nhanh, Viên Mục Dã còn chưa kịp nhìn rõ bên trong là ảnh chụp thứ gì thì gã đã khép máy tính lại... Tiểu Vĩ nhìn thấy tập tiền nhân dân tệ là hai mắt tỏa sáng, cậu ta cầm tiền rồi đếm ngay lập tức.

Viên Mục Dã thấy cảnh này mà thâm nghĩ đáng tiếc, bởi vì cậu biết Tiểu Vĩ sắp chết đến nơi rồi! Quả nhiên, ngay lúc Tiểu Vĩ sắp đếm xong tập tiền trong tay thì đột nhiên cảm thấy cổ mình căng lên, đợi đến lúc cậu ta hiểu được thì cổ đã bị đối phương ghì chặt lấy.

Đừng thấy gã mắt phượng trông gầy gò nhưng lực tay lại khỏe kinh người, mà sợi dây thép gã dùng để ghìm chết Tiểu Vĩ dường như được rút ra từ một chiếc nhẫn trên tay.

Ký ức sau cùng của Tiểu Vĩ chính là gã mắt phượng đang nhìn chằm chằm mình bằng ánh mắt dừng đọng, trong mắt đối phương không hề có một gợn sóng, giống như Tiểu Vĩ chỉ là một con ruồi đê tiện sắp bị gã bóp chết vậy...

Sau khi Tiểu Vĩ tắt thở, toàn bộ cảnh tượng trước mắt Viên Mục Dã lập tức biến mất không thấy đâu nữa, Viên Mục Dã tiếp tục đi tới mở cửa tủ quần áo và nhìn thoáng qua bên trong, sau đó cậu lại đi tới kiểm tra phía dưới giường, cậu phát hiện ở đó có một chỗ trống rất lớn, chắc trước đây nó được đặt một chiếc vali xách tay.

Viên Mục Dã thâm tính toán mọi chuyện xong thì đi tới mở cửa để mấy người Từ Lệ tiến vào, cậu chỉ vào dưới giường và nói: “Dưới đó thiếu một chiếc vali xách tay, nhưng trong tủ vẫn còn rất nhiều quần áo, cái này nói lên điều gì?”

Từ Lệ suy nghĩ rồi trả lời: “Nói rõ có người đã dùng chiếc vali xách tay để mang một thứ từ trong phòng mà không phải quần áo...”

Mấy người khác cứ như đang nghe hai người chơi trò bí hiểm vậy, nhưng họ không dám tùy tiện hỏi, lúc này Từ Lệ quay đầu nói với mấy đồng nghiệp: “Mấy cậu ra ngoài xem gần đây có camera giám sát không, Tiểu Vương và Tiểu Triệu đi lấy lời khai của chủ nhà.”

Sau khi tất cả những người khác đều ra ngoài, Từ Lệ cũng hơi nhúc nhích hỏi: “Có thể xác định Tiểu Vĩ đã chết sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chết ngay tại căn phòng này, chắc vài ngày nữa sẽ có người phát hiện thi thể...”

Từ Lệ liên tục thở dài, nhưng sau đó anh ta xoay người nói với Tiểu Vương và Tiểu Triệu ở ngoài cửa: “Lát nữa hai cậu vào cùng với tôi kiểm tra cẩn thận hiện trường, lấy tất cả các dấu vân tay về cho tôi!

Sau đó mấy người bọn họ đã tìm được ví của Tiểu Vĩ trong một ngăn kéo, bên trong chỉ có vài chục tệ tiền lẻ và thẻ căn cước. Bà chị chủ nhà thấy thẻ căn cước của Tiểu Vĩ còn ở trong phòng thì lập tức tái mặt hỏi: “Thằng bé đó đã gặp chuyện gì à?”

Vào lúc này đám người Từ Lệ cũng khó mà trả lời chị ta điều gì, dù sao vẫn chưa có ai phát hiện ra thi thể Tiểu Vĩ, hơn nữa chỗ này cũng không phải trong phạm vi của Từ Lệ, bọn họ nhất định phải trao đổi tình huống với đồng nghiệp ở khu vực này mới được.

Một lát sau, có một đồng nghiệp hồn hển chạy về, nói: “Đội trưởng Từ, đầu ngõ có camera, nó ở ngay trước cửa một siêu thị, không biết có quay được gì không...”

Chương 185: Câu cá

Từ Lệ nghe xong không nói thêm gì mà dẫn người chạy thẳng đến siêu thị, nhưng khi bọn họ đến nơi thì người ta đã đóng cửa từ lâu, Viên Mục Dã nhìn thoáng qua đồng hồ, bây giờ sắp đến 12 giờ, người ta không đóng cửa mới là lạ đó.

Từ Lệ bất đắc dĩ nói: “Tìm chỗ nào ăn khuya trước đã, có gì sáng sớm ngày mai tính tiếp.”

Sau đó mọi người đi đến một quán mì vẫn còn mở cửa, lúc đầu Viên Mục Dã chẳng muốn ăn gì cả, nhưng cậu cảm thấy nếu không ăn miếng nào thì trông có vẻ hơi kỳ quái, vì thế cậu gọi bừa một bát mì tiết vịt nghe ghê ghê.

Từ Lệ và những người khác thấy Viên Mục Dã gọi mì tiết vịt thì hơi rùng mình, chắc bọn họ đều đang nghĩ người bình thường sao lại ăn loại mì này chứ? Ông chủ quán lúc bê thức ăn lên còn cố ý nhìn Viên Mục Dã một cái, chắc ông ta muốn xem ai mà biết cách chọn món ăn như vậy.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy bát mì tiết đen sì đặt trước mặt mình, cậu cũng cảm thấy ngạc nhiên, Viên Mục Dã cứ nghĩ mì tiết là bao gồm mì sợi và vài miếng tiết mềm, không ngờ nó lại dùng tiết trộn lẫn với bột mì để tạo thành từng sợi mì.

Viên Mục Dã thâm cười khỏ, bát mì này trông chẳng khác mấy với canh dinh dưỡng đen sì mà cậu ăn hàng ngày... Điều làm Viên Mục Dã thấy hơi bất ngờ là bát mì tiết này cũng không khó ăn, coi như tạm thời nuốt được, hơn nữa nó còn ngon hơn một ít so với đồ ăn bình thường.

Sau khi ăn xong, cả đám người đi tìm một khách sạn để nghỉ. Từ Lệ ở cùng phòng đã ngáy vang như sấm mà mắt Viên Mục Dã vẫn mở to không hề thấy buồn ngủ chút nào.

Viên Mục Dã vẫn luôn nghĩ đến chuyện của gã mất phượng, rốt cuộc đối phương muốn che giấu điều gì? Những tấm ảnh của Hồng Huy chỉ là một ít ảnh lưu niệm, tại sao tự nhiên lại

đưa tới họa sát thân? Khả năng duy nhất là lúc Hồng Huy chụp những tấm ảnh đó đã vô tình chụp phải thứ không nên chụp... mà chính Hồng Huy cũng không biết.

Sáng sớm hôm sau, cả đám Từ Lệ và Viên Mục Đã đi đến cơ quan cảnh sát ở khu vực đó. Dù sao họ cũng đang phá án tại địa bàn của người ta nên nhất định phải báo một câu, đồng thời bọn họ cũng cần đồng nghiệp ở nơi đó phối hợp để có thể nhanh chóng tìm được thi thể Tiểu Vĩ.

Dữ liệu của chiếc camera giám sát tại siêu thị cũng được lấy ra rất thuận lợi, chỉ tiếc là đám người Viên Mục Đã xem kỹ một lần ngày mà Tiểu Vĩ mất tích thì chỉ nhìn thấy được hai cái túi và vali hành lý của gã mất phương mà thôi.

Không có thi thể thì tự nhiên không có cách nào lập án để điều tra được, nhưng Viên Mục Đã và Từ Lệ đều cho rằng Hồng Huy và Mã Hiểu Như nhất định đã xảy ra chuyện gì đó trong hai ngày ba đêm tại khu thắng cảnh hồ Ngân Long... Cho nên bọn họ nhờ đồng nghiệp nơi đó hỗ trợ điều tra thử xem lúc Hồng Huy ở đó có chuyện gì đặc biệt xảy ra không.

Nhờ điều tra mới biết được, hóa ra lúc Hồng Huy chuẩn bị rời đi đã từng báo cảnh sát nói là điện thoại của anh ta bị trộm. Mặc dù người cảnh sát tiếp đón giúp anh ta đăng ký, nhưng do Hồng Huy cung cấp tình huống không chi tiết nên đến giờ vẫn chưa tìm được chiếc điện thoại bị mất đó.

Theo sự phân tích của Từ Lệ và Viên Mục Đã, thì chiếc điện thoại bị mất của Hồng Huy chắc đang giữ bản gốc của những bức ảnh kia, nhưng giờ không ai biết được nó bị hung thủ cầm đi hay thật sự bị trộm rồi.

Căn cứ theo hồ sơ mà viên cảnh sát tiếp đón ghi lại, Hồng Huy nói là lúc anh ta đi cửa hàng chụp ảnh để rửa ảnh, điện thoại vẫn còn, sau đó lúc ra nhà ga mua vé thì không thấy điện thoại đâu nữa. Nhưng trong quá trình này Hồng Huy còn đi mấy chỗ khác nữa nên đến cả chính anh ta cũng không rõ điện thoại của mình rơi ở đâu...

Không ngờ đúng lúc này, đồng nghiệp trong đội 6 phụ trách trực ở nhà gửi tin đến, họ nói là có một chiếc thẻ ngân hàng của Hồng Huy hôm nay đột nhiên xuất hiện vài món chi tiêu,

hơn nữa địa điểm đều tại mấy siêu thị trong khu ngắm cảnh hồ Ngân Long.

Từ Lệ lập tức nói tình huống này cho các đồng nghiệp ở khu vực đó để họ tập hợp lại, rồi nhờ họ nhanh chóng tìm được tên trộm đang quẹt thẻ ngân hàng của Hồng Huy, biết đâu chính hắn đã trộm chiếc điện thoại của anh ta.

Viên Mục Dĩ cứ nghĩ rằng ngày thứ hai là có thể về nhà, nhưng nhìn tình huống trước mắt thì cậu không thể về nhanh như vậy. Viên Mục Dĩ đành nhắn tin cho Đoàn Phong và Diệp Dĩ Ngụy, cậu nói chắc có thể mình sẽ về muộn vài ngày...

Cảnh sát nơi đó hành động cũng khá nhanh, ngay buổi chiều họ đã tìm được tên trộm đang xài thẻ ngân hàng của Hồng Huy. Tên trộm này là Trương Uy, đám Từ Lệ thẩm vấn mới biết được, hóa ra chiếc điện thoại của Hồng Huy để quên ở chỗ Thời Gian Tương Lai, sau đó nó được Tiểu Vĩ bán cho Trương Uy với giá thấp.

Tên Trương Uy này phá giải mật mã của điện thoại xong thì phát hiện trong đó có mật khẩu thẻ ngân hàng, thế là nổi lên ý xấu. Nhưng Trương Uy sợ mình vừa trộm được chiếc điện thoại mà dùng ngay thì sẽ bị bắt, nên hắn chờ vài ngày sau mới dùng nó để quẹt vài lần trong trung tâm thương mại, mỗi lần vài trăm tệ, sau đó Trương Uy lại bán nó đi một lần nữa với giá thấp.

Từ Lệ bèn truy hỏi xem Trương Uy đã bán đi động cho ai? Vậy mà tên trộm này nói cũng không rõ mình đã bán cho ai nữa! Trương Uy khai ngày hôm đó sau khi từ trung tâm thương mại đi ra, hắn đã đi đến một chợ bán đồ cũ. Vì chiếc điện thoại này kiểu mới, giá lại rẻ nên nó nhanh chóng được một ông anh mua đi... Còn ông anh đó có dáng vẻ thế nào thì Trương Uy quên rồi, dù bây giờ người đó có đứng trước mặt thì cũng chưa chắc Trương Uy đã có thể nhận ra.

Sau đó đồng nghiệp ở khu vực này nói cho nhóm Từ Lệ biết, chợ bán đồ cũ mà Trương Uy nói nằm cạnh một siêu thị vật liệu xây dựng, nó là một cái chợ nhỏ chuyên dùng để thủ tiêu tang vật. Chỗ đó không có người quản lý cũng không có camera giám sát, chỉ cần là tang vật tiêu thụ ở đó thì bình thường rất khó tìm được...

Viên Mục Dã nghĩ đến những tấm ảnh trong điện thoại, cậu bèn trầm giọng xuống, hỏi: “Cậu đã xem những tấm ảnh trong điện thoại chưa?”

Trương Uy suy nghĩ rồi trả lời: “Chỉ là một vài ảnh tự chụp và ảnh phong cảnh, lúc đầu tôi cũng không có ý định bán vì muốn để lại dùng, cho nên tôi đã xóa toàn bộ ảnh bên trong. Sau đó tôi không nhận được nên lên quẹt vài trăm tệ, vì thế không dám giữ lại nữa.”

Sắc mặt Viên Mục Dã dần trở nên nghiêm trọng, xem ra manh mối lại bị đứt ở chỗ này rồi. Tất cả mọi người ở đây đều cảm giác hơi uể oải, dường như vụ án này sẽ lại trở thành một vụ bị xếp xó không thể giải quyết được.

Nhưng Viên Mục Dã không muốn từ bỏ như vậy, vì cậu biết gã mất phượng sẽ không bỏ qua, vào lúc đối phương giết Tiểu Vĩ chắc cũng đã biết chiếc di động không còn nữa, với phong cách của gã đó thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho Trương Uy.

Sau khi suy nghĩ, Viên Mục Dã quyết định thả dây dài câu cá lớn! Nếu Trương Uy chính là tên trộm vặt đã thủ tiêu tang vật, vậy bên phía cảnh sát cũng không nhốt hẳn lâu được... Chỉ cần Trương Uy được thả ra thì chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu của gã mất phượng.

Viên Mục Dã nói ý định của mình với Từ Lệ, anh ta lập tức tỏ vẻ biện pháp này không tồi, nếu gã mất phượng xuất hiện lần nữa thì bọn họ nhất định sẽ có biện pháp để bắt được!

Chương 186: Đột nhiên gặp biến cố

Nhưng Viên Mục Dã không lạc quan như Từ Lệ, cậu không hề nắm chắc về việc bắt gã mất phượng... Đối phương không phải là tội phạm bình thường, gã là kẻ chuyên sống với tay đao tay súng! Vừa nghĩ đến những vong hồn đã chết trong tay gã mà lòng Viên Mục Dã hơi cảm thấy bất an.

Nếu muốn bắt gã mất phượng thì nhất định phải nghĩ một biện pháp toàn vẹn mới được, nhưng cho đến bây giờ cảnh sát vẫn hoàn toàn không biết gì về gã này. Trên thực tế Viên Mục Dã cũng mới chỉ đi sượt qua gã một lần mà thôi...

Mà đến tận bây giờ mấy người Từ Lệ vẫn không cho rằng gã mất phượng đáng sợ như Viên Mục Dã đã nói, bởi vì trong mắt bọn họ, đối phương có lợi hại đến mức nào cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt, chỉ cần gã không phải đao thương bất nhập thì không có gì phải sợ cả.

Sáng sớm hôm sau, Trương Uy được người nhà nộp tiền bảo lãnh xong là được thả về. Nhưng tên nhóc này không hề biết sau lưng mình luôn có cảnh sát theo dõi 24/24, càng không biết mình đã trở thành mục tiêu săn giết của kẻ khác.

Từ Lệ dẫn theo bảy người bao gồm cả Viên Mục Dã, bởi vì cân nhắc đến tính nghiêm trọng của vụ này, cục cảnh sát của hồ Ngân Long cũng tạm thời điều thêm sáu cảnh sát nữa đến.

Mặc dù mười mấy người này chia làm ba ca đi theo Trương Uy, nhưng rông rãi suốt hai ngày trôi qua vẫn không hề có động tĩnh gì... Đúng vào lúc này, có du khách báo cảnh sát nói phát hiện một xác chết trôi trong hồ Ngân Long.

Mấy người Từ Lệ nhận được tin tức này xong lập tức chạy đến hiện trường xem xét, xác chết trôi đó đúng là Tiểu Vĩ đã từng được bỏ vào trong vali. Nhưng do thi thể trương lên vì ngâm nước nên nhìn qua cứ như một gã mập hơn hai trăm cân.

Người phát hiện thi thể này chính là mấy du khách đang đi thuyền trên hồ, lúc đầu thi thể của Tiểu Vĩ đúng là bị nhét trong vali hành lý... Nhưng do nó phân hủy phồng lên nên đã phá tan khóa kéo và sau đó trôi lơ lửng trên mặt hồ, khiến mấy du khách trên thuyền giật mình kinh hãi.

Mặc dù trước đó Từ Lệ hoàn toàn tin tưởng Viên Mục Dã, nhưng những người khác vẫn luôn có một chút hoài nghi, bây giờ đã tìm được thi thể Tiểu Vĩ, tất cả “phỏng đoán” trước đây của Viên Mục Dã đều đã được thành lập.

Ngay lúc thi thể Tiểu Vĩ bị phát hiện, bên phía Trương Uy cũng có động tĩnh, hôm nay có một người bí ẩn đã xuất hiện gần hẻm, đối phương đã đi theo Trương Uy một thời gian ngắn, sau khi phát hiện đám người Từ Lệ cũng đi theo thì lắc mình một cái rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Từ Lệ biết chuyện này thì quá tức giận, mấy người Tiểu Triệu bị anh ta mắng một trận, Viên Mục Dã cảm thấy việc này cũng không thể hoàn toàn trách bọn họ được, bởi vì kể cả chính anh ta đi cũng chưa chắc đảm bảo không bị đối phương phát hiện.

Sở dĩ Từ Lệ tức giận như vậy là vì sợ hung thủ phát hiện có cảnh sát đi theo Trương Uy thì từ đó sẽ không xuất hiện nữa, nhưng Viên Mục Dã biết chuyện này không đơn giản như vậy, đối phương tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi kế hoạch kể cả khi có cảnh sát tham gia.

Buổi tối khi trở lại khách sạn, Viên Mục Dã thương lượng với Từ Lệ: “Anh Từ, tên kia chắc chắn sẽ còn trở lại tìm Trương Uy, đối phương là một kẻ đầy kinh nghiệm, giết người chưa từng núng tay, tôi lo là... Nếu như chúng ta thật sự đối kháng chính diện với gã thì rất có thể sẽ có thương vong.”

Từ Lệ nghe xong sắc mặt cũng nghiêm trọng: “Tôi cũng đã nghĩ đến điều này, nhưng cậu cũng biết thân thủ của mấy người Tiểu Vương, Tiểu Triệu, chỉ cần trong tay đối phương không có hàng nóng thì sẽ không có vấn đề gì quá lớn...”

“Anh Từ, gã đó giết người từ trước đến giờ không cần hàng nóng, anh hãy tin tôi đi, gã là một kẻ hết sức nguy hiểm, sắp năm mới rồi... Tôi không muốn các anh em phải mạo hiểm.” Viên Mục Dã trầm giọng.

Từ Lệ nói bằng giọng không đồng ý lắm: “Trước đây cậu cũng làm nghề này, cậu có thể đảm bảo mỗi lần làm nhiệm vụ không gặp nguy hiểm sao?”

Viên Mục Dã thở dài: “Đương nhiên không thể, cho nên mới phải xác định hệ số nguy hiểm, nếu như nó quá cao thì chúng ta phải thay đổi kế hoạch... Tuyệt đối không thể dùng sức mạnh!”

“Cái này đâu thể coi là dùng sức mạnh được? Vậy cậu nói thử xem nhờ tên đó đến giết Trương Uy thì phải làm sao bây giờ? Chúng ta bỏ mặc không quan tâm hay vĩnh viễn giấu Trương Uy đi để không bị gã tìm đến? Cậu đừng quên, chúng ta là cảnh sát!” Giọng nói của Từ Lệ hơi nghiêm khắc.

Đêm hôm đó đến cuối cùng giữa hai người vẫn không có ai chịu nhường ai. Thật ra điểm xuất phát của bọn họ đều không có vấn đề, nhưng vấn đề là Từ Lệ không hiểu rõ hung thủ giống như Viên Mục Dã, đối với Từ Lệ thì loại người có thể dùng ý nghĩ để điều khiển người khác không hề có thật, nếu như không tận mắt nhìn thấy, anh ta sẽ rất khó tin tưởng. Cuối cùng Viên Mục Dã từ bỏ tranh luận, bọn họ mới kết thúc chủ đề không vui vẻ này.

Lúc ngủ, Viên Mục Dã càng nghĩ càng cảm thấy trực tiếp bắt quá mạo hiểm, nhưng trong nhất thời cậu cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt cả... Cuối cùng Viên Mục Dã đành gọi cho Đoàn Phong và kể từ đầu đến cuối tình huống này cho anh ta biết, cậu hỏi xem số 54 có thể qua đây giúp không. Đoàn Phong nghe xong không nói thêm gì khác mà chỉ dặn chờ anh ta sắp xếp chuyện trong tay rồi sẽ qua tìm Viên Mục Dã.

Không biết tại vì sao, Viên Mục Dã vừa nghe Đoàn Phong nói có thể đến thì đột nhiên thấy yên tâm hẳn, thế là cậu vội nói cho mấy người Từ Lệ biết đội trưởng Đoàn sẽ đến hỗ trợ. Từ Lệ nghe xong rất vui mừng, người của số 54 đến giúp đúng là cầu mà không được! Nhưng Viên Mục Dã không ngờ được là, bọn họ còn chưa kịp đợi Đoàn Phong chạy đến thì đã xảy ra chuyện...

Lúc ấy là hơn mười một giờ đêm, Từ Lệ dẫn theo Viên Mục Dã và Tiểu Triệu đi đổi ca với ba người khác, vậy mà khi bọn họ đi tới dưới nhà Trương Uy thì phát hiện có vấn đề... Ba

người của tổ đó đều không ở trong xe, không biết họ đã chạy đi đâu!

Sau đó Từ Lệ gọi điện cho ba người đó, mặc dù điện thoại có thể kết nối nhưng mãi vẫn không có người nghe, Viên Mục Dã lập tức cảm thấy đã có chuyện xảy ra, thế là cậu bèn quay người chạy lên nhà Trương Uy.

Nhà Trương Uy ở tầng 4, đến khi Viên Mục Dã chạy lên thì phát hiện cửa phòng tên này khép hờ, còn bên trong không hề có một chút ánh sáng nào. Sự mất cảm của nghề nghiệp khiến Viên Mục Dã đột nhiên ý thức được nguy hiểm, vì vậy cậu không tùy tiện đẩy cửa đi vào mà khẽ hé cửa ra rồi nghiêng người nhìn vào trong...

Tiếc là trong phòng thật sự quá tối, Viên Mục Dã không thể nhìn rõ thứ gì, cậu đành lấy điện thoại di động ra chiếu sáng, sau đó từ từ thò người đi vào... Ngay lúc này Từ Lệ và Tiểu Triệu cũng đi lên, nhưng khi ba người bọn họ nhờ vào ánh sáng của điện thoại để nhìn rõ tình huống trong phòng, cả ba lập tức bị dọa toát mồ hôi.

Ba đồng nghiệp của ca trước lúc này đang đứng trong phòng khách với khuôn mặt không hề có biểu cảm, trên tay họ đều cầm súng lục! Từ Lệ thấy vậy đang muốn nói chuyện lại bị Viên Mục Dã dùng một tay bịt lại, cậu ra hiệu Từ Lệ đừng đánh động bọn họ.

Viên Mục Dã ngăn được Từ Lệ nhưng lại không ngăn được Tiểu Triệu ở phía sau, cậu nghe thấy giọng của Tiểu Triệu hỏi: “Sao ba người lại vào đây! Trương Uy đâu?”

Trong lòng Viên Mục Dã biết là không ổn, nhưng muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi...

Chương 187: Cậu đàn em

Tiểu Triệu vừa dứt lời, ba người vừa rồi còn như bị điểm huyết bổng giờ súng bắn về phía bọn họ, biến cố đến quá nhanh nên Viên Mục Dã chỉ kịp kéo Từ Lệ lăn khỏi chỗ trước khi bọn họ nổ súng, hai người mạo hiểm tránh được viên đạn bắn tới.

Nhưng Tiểu Triệu ở phía sau lại không may mắn như vậy, không biết cậu ta đã trúng mấy phát mà người gục ngã xuống đất... Viên Mục Dã lúc này tự lo còn không xong nên không thể để ý được Tiểu Triệu, cậu chỉ có thể liều mạng che chở Từ Lệ trốn đến một căn phòng bên cạnh.

Sau khi một loạt tiếng súng dữ dội kết thúc, xung quanh cuối cùng cũng khôi phục lại sự yên tĩnh, nhưng sự yên tĩnh này còn đáng sợ hơn gấp mười lần so với tiếng súng vừa rồi, bởi vì Viên Mục Dã biết đối phương đang ở ngay trong căn nhà này...

“Anh Từ...” Viên Mục Dã thử gọi một tiếng, nhưng Từ Lệ không hề có phản ứng, Viên Mục Dã lập tức thấy căng thẳng, cậu không biết tình huống của Từ Lệ là thế nào? Bị choáng hay trúng đạn chết rồi?

Trải qua vụ bắn nhau vừa rồi, cũng không biết điện thoại của Viên Mục Dã đã rơi ở chỗ nào, cũng may mà mắt của cậu nhanh chóng thích nghi được với bóng tối trong phòng, cậu bèn quay ra xem xét Từ Lệ... Tình huống vừa rồi quá hỗn loạn, Viên Mục Dã cũng không biết rốt cuộc Từ Lệ có bị trúng đạn hay không.

Tuy có thể nhìn thấy vị trí của Từ Lệ, nhưng Viên Mục Dã lại không thể nhìn rõ được anh ta có trúng đạn hay không, cậu đành dùng tay sờ soạng trên người Từ Lệ! Không ngờ đúng lúc này trong phòng khách bất ngờ vang lên tiếng bước chân, dường như có người đang giẫm lên mảnh vụn thủy tinh để bước từng bước về phía gian phòng của Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã lúc này cũng không kịp kiểm tra xem Từ Lệ bị thương ở đâu, cậu tiện tay rút khẩu súng lục trong bao dưới hông Từ Lệ ra, sau đó ngồi dựa lưng vào tường và cảnh giác nhìn về phía cửa.

Mặc dù Viên Mục Dã cầm súng trong tay nhưng trong lòng cậu không hề nắm chắc, bởi vì Viên Mục Dã không biết người đến sẽ là ai? Nhớ là người một nhà thì sao? Cậu có thể thật sự vì tự vệ mà nổ súng về phía bọn họ được hay không?

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, Viên Mục Dã càng trở nên khẩn trương hơn, đến tận khi có một bóng đen từ từ xuất hiện ở cửa ra vào rồi đứng ở chỗ đó...

“Mày là ai?” Mặc dù trong lòng Viên Mục Dã đang rất bối rối nhưng giọng nói của cậu lại cực kỳ tỉnh táo.

“Tách” một tiếng, đèn trong phòng được bật sáng lên, một khuôn mặt vừa quen lại vừa lạ xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã, cùng lúc đó cậu cảm thấy đầu mình ong lên một tiếng rồi cơ thể không thể cử động được nữa...

Đối phương bình thản đi tới gần Viên Mục Dã, sau khi ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm Viên Mục Dã một lát thì khẽ cười: “Quả nhiên là mày... Lần trước gặp mày trong thang máy thì tao đã đoán được rồi.”

Viên Mục Dã vẫn duy trì tư thế giờ súng, nhưng bây giờ đến một ngón tay cậu cũng không thể cử động được, Viên Mục Dã nghe lời nói của gã mặt phượng mà chẳng hiểu gì cả, cậu không biết cái câu “Quả nhiên là mày” có ý gì.

Đối phương thấy Viên Mục Dã không hiểu thì cũng không giải thích, gã chỉ hướng về phía Từ Lệ vỗ tay một cái, Từ Lệ vừa rồi còn đang bất tỉnh bỗng ngồi thẳng dậy... Viên Mục Dã thấy thế trong lòng biết là không ổn, cậu biết đối phương đã không chế Từ Lệ, chỉ sợ mấy người bọn họ hôm nay sẽ bị diệt sạch ở chỗ này!

Viên Mục Dã thấy Từ Lệ dùng động tác cứng ngắc lấy khẩu súng ngắn trong tay mình, sau đó từ từ đi ra ngoài. Mặc dù Viên Mục Dã muốn ngăn cản, nhưng tiếc là cậu bây giờ còn chẳng lo được cho mình.

Lúc này Viên Mục Dã nghĩ đến những thí nghiệm mà bác sĩ Lâm đã ép mình làm, thế là cậu lập tức nhìn một chiếc gậy bóng chày trên tường... Sống hay chết phải xem lần này!

Trước đó Viên Mục Dã chỉ có thể di chuyển một hộp thuốc lá, cậu chưa từng thành công đối với những vật khác, càng đừng nói là gậy bóng chày, Viên Mục Dã thử vài lần mà không hề có bất cứ phản ứng nào, mà lúc này Từ Lệ cũng sắp đi ra khỏi tầm mắt cậu.

Không biết có phải do tập trung tinh thần quá mức không, mà mặc dù Viên Mục Dã không thành công làm chiếc gậy bóng chày di động, nhưng người cậu cũng đã đổ đầy mồ hôi... Gã mắt phượng dường như cũng phát hiện ra trạng thái khác thường của Viên Mục Dã, gã bèn hứng trí hỏi: “Mày đang làm gì thế? Không phải là muốn...”

Gã mới chỉ nói được nửa câu thì chiếc gậy bóng chày trên tường đột nhiên bay lên đập vào đầu Từ Lệ, anh ta lập tức nghiêng người ngã lảo đảo ra đất...

Lần này có vẻ ra tay hơi nặng, Viên Mục Dã không biết mình có làm Từ Lệ bị vỡ đầu không nữa, nhưng lúc này kể cả có gõ vỡ đầu thì cũng tốt hơn trơ mắt nhìn anh ta dùng súng giết Trương Uy!

Gã mắt phượng hơi bất ngờ, gã tò mò nhìn Viên Mục Dã rồi nói: “Này đàn em, mày đúng là khá thú vị... Chỉ tiếc là vỡ lòng hơi muộn, khó mà không chế vật thể một cách chính xác, ví dụ như tao làm đây này.”

Sau khi nói xong, gã đột nhiên giơ tay phải ra, chiếc gậy bóng chày vừa đánh trúng Từ Lệ giống như bị một sức mạnh vô hình hút lấy, vèo một cái đã bay đến trong tay gã.

Viên Mục Dã nhìn thấy mà trợn cả mắt lên, sự đáng sợ của đối phương đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng của cậu! Thế nhưng tại sao gã lại gọi cậu là đàn em?

Gã mắt phượng thấy trên mặt Viên Mục Dã lộ vẻ ngạc nhiên, bèn dùng gậy bóng chày nhẹ nhàng nâng cằm Viên Mục Dã lên rồi nói: “Mày không cần quá giật mình, nói thật cho mày biết, những gì mày biết tao cũng biết, nhưng những gì tao biết mày lại không biết... Yên tâm đi, nể tình chúng ta học cùng

một thầy nên hôm nay tao sẽ không giết mày, nhưng nếu lần sau gặp lại... Tao nhất định sẽ không nương tay đâu.”

Gã mắt phượng nói xong bèn xoay người chuẩn bị đi ra, mà lúc này Viên Mục Dã vẫn không thể cử động. Nhưng cậu biết nếu như không nghĩ ra biện pháp ngăn cản gã thì chỉ sợ mấy người Từ Lệ và Trương Uy không ai được sống sót.

“Mày... đợi... đợi một chút.” Viên Mục Dã cố sức nói.

Gã mắt phượng nghe thấy vậy thì dừng lại, sau đó gã từ từ quay đầu và nói với vẻ ngạc nhiên: “Mày có thể nói chuyện...”

Viên Mục Dã giật giật cuống họng, sau đó cố gắng nói: “Mày... Không cần giết... Trương Uy, bởi vì hắn không thấy gì hết... Càng... Càng không cần giết cảnh sát bên ngoài, làm như vậy sẽ chỉ, sẽ chỉ làm càng nhiều người phát hiện... sự tồn tại của mày... Cần... Cần gì chứ?”

Gã mắt phượng nghe xong vừa cười vừa đáp: “Mày nói nghe cũng có lý, nhưng tao dựa vào đâu mà tin mày?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Tao không cần phải... lừa mày, lừa mày thì tao được gì chứ? Với năng lực của mày... muốn giết tao rất dễ nên tao sẽ không lừa mày...”

Gã mắt phượng thấy Viên Mục Dã có vẻ thành thật, gật đầu nói: “Tao có thể không giết Trương Uy và gã cảnh sát kia, nhưng mày phải giúp tao một việc...”

“Mày muốn tao giúp mày đi tìm... chiếc điện thoại của Hồng Huy?” Viên Mục Dã hỏi.

Chương 188: Cứu binh đến

Gã mắt phượng gật đầu: “Đàn em, đúng là nói cái hiểu ngay, nhớ kĩ, tao chỉ cho mày thời gian ba ngày thôi, mày có thể lựa chọn nói cho gã cảnh sát đang nằm trên đất này, hoặc cũng có thể không nói; sau khi tìm được chiếc điện thoại mày xem nội dung bên trong cũng được, mà cho gã cảnh sát này xem cũng OK... Nhưng tao phải nói trước, trừ mày ra thì người nào nhìn người đó chết, cho nên mày có cho bọn họ xem hay không thì tùy.”

Viên Mục Dĩ biết mình bây giờ không có quyền được chọn, cậu đành phải đáp ứng yêu cầu của đối phương trước để bảo vệ mạng sống đã rồi tính sau... Gã mắt phượng thấy Viên Mục Dĩ không có ý kiến thì ngồi xuống vỗ vai cậu và bảo: “Nhớ đấy, mày chỉ có ba ngày.”

Gã mắt phượng rời đi xong thì toàn thân Viên Mục Dĩ bỗng được thả lỏng, tiếp đó cậu kiệt sức dựa vào tường. Sau mấy giây Viên Mục Dĩ mới đứng bật dậy và chạy đến xem tình huống của Từ Lệ.

Cú đập vừa rồi không nhẹ, thái dương Từ Lệ hơi chảy máu, Viên Mục Dĩ mau chóng kiểm tra vết thương trên đầu anh ta, cũng may chỉ rách tí da, chắc sẽ không bị chấn động não.

“Anh Từ... Anh Từ!” Sau khi Viên Mục Dĩ gọi vài tiếng, Từ Lệ từ từ tỉnh lại.

Từ Lệ mở to mắt, ngơ ngác hỏi Viên Mục Dĩ: “Tôi... tôi làm sao thế?” Nhưng anh ta nhanh chóng nhớ lại tình hình trước lúc hôn mê, Từ Lệ ngồi dậy và hỏi: “Vừa nãy có phải mấy người Tiểu Lưu bắn về phía chúng ta không?”

Viên Mục Dĩ cũng không có hơi sức mà giải thích nhiều, cậu thấy Từ Lệ tạm thời không sao thì tiện tay giặt một chiếc khăn lông trong phòng rồi quấn lên đầu anh ta và bảo: “Anh che trước đi, tôi đi xem mấy người Tiểu Triệu...”

Thật ra trước khi ra khỏi phòng, trong lòng Viên Mục Dã vô cùng thấp thỏm, cậu không biết mấy người Tiểu Triệu hiện giờ thế nào, mặc dù trước khi đến đây Từ Lệ đã bảo tất cả bọn họ đều mặc áo chống đạn, nhưng tình huống vừa rồi rất hỗn loạn, không ai dám bảo đảm những viên đạn bay lung tung có bắn ra ngoài phạm vi chiếc áo hay không.

Cũng may khi Viên Mục Dã kiểm tra lần lượt từng người xong thì thở phào một hơi, ba người trong phòng khách về cơ bản không có vấn đề gì, chắc bọn họ chỉ tạm thời bị ngất mà thôi... Còn Tiểu Triệu ở cửa thì hơi thảm, nhưng may mà mấy viên đạn đều bắn lên trên chiếc áo chống đạn.

Sau đó Viên Mục Dã tìm được Trương Uy bị dọa sợ vãi ra quần ở trong phòng ngủ. Nhưng cậu không ngờ được là tên nhóc này vẫn luôn trốn trong phòng không dám ra ngoài, mà ý thức của hắn từ đầu đến cuối đều tỉnh táo, gã mất phương không hề điều khiển ý thức của tên trộm này.

Trong hành lang bệnh viện, Từ Lệ đang buồn bực đi qua đi lại với chiếc băng gạc quấn trên đầu... Việc bắn súng trong khu dân cư hơi khó giải quyết, nếu như bắt hay bắn chết được tội phạm còn đỡ, tối thiểu cũng có câu trả lời cho việc “nổ súng”, nhưng giờ chưa tính đến chuyện chẳng bắt được dù chỉ một sợi lông của tội phạm, mà đến cả đối tượng được bảo vệ cũng suýt bị dọa phát điên.

Mặc dù Tiểu Triệu có mặc áo chống đạn, nhưng vẫn hơi bị tổn thương, trên người cậu ta bị bầm một mảng lớn, dưới nách còn bị gãy một cái xương sườn.

Tổ trực tối hôm nay có hai đồng nghiệp đến từ hồ Ngân Long, một người khác là Lưu An Đông thuộc đội 6, ba người này hoàn toàn không có bất cứ ấn tượng nào với chuyện đã xảy ra, họ không thể nhớ tại sao lúc đó mình lại nổ súng.

Căn cứ vào số lượng vỏ đạn tìm được ở hiện trường, ba người bọn họ gần như bắn sạch đạn trong súng. Vào cái thời buổi mà bắn một viên đạn phải viết báo cáo cả tháng cả năm trời, thì mấy người bọn họ thật sự không thể giải thích được tại sao mình lại nổ súng về phía đồng đội.

Viên Mục Dã nhìn Từ Lệ bị quấn băng trên đầu bèn an ủi: “Anh Từ, anh về nghỉ trước đi, Tiểu Triệu không sao đâu,

chuyện hôm nay sớm muộn gì cũng có thể giải thích rõ...”

Từ Lệ thở dài: “Tên đó quái lạ quá! May mà tôi nghe lời cậu bảo mọi người mặc áo chống đạn, nếu không hôm nay chắc có chuyện xảy ra mất!”

Viên Mục Dã cũng không nói chuyện gã mất phượng bảo cậu đi tìm chiếc điện thoại cho Từ Lệ biết, bởi vì cậu hiểu có nói cũng vô ích, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, mấy người Từ Lệ đã không nên điều tra tiếp vụ án này...

Từ Lệ hơi bực mình véo mi tâm, anh ta nói: “Với tình huống như hiện giờ, sao bọn tôi có thể về nghỉ được? Nhớ đâu tên kia quay lại giết Trương Uy thì làm sao?”

“Không, gã tạm thời sẽ không quay lại giết Trương Uy đâu... Anh nghĩ lại tình huống hôm nay mà xem, nếu như gã thật sự muốn giết Trương Uy, vậy sao anh và tôi có thể ngăn được gã?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Từ Lệ sững sờ, sau đó anh ta hỏi: “Nếu gã không muốn giết Trương Uy, vậy cần gì phải gây ra vụ náo động đêm nay?”

Viên Mục Dã thở dài: “Gã đó làm như vậy chỉ vì muốn xác định một chuyện, đó là Trương Uy có nhìn thấy ảnh chụp trong chiếc điện thoại hay không, mà sự thật đúng như Trương Uy đã nói, Trương Uy đã xóa toàn bộ ảnh trong chiếc điện thoại mà không hề nhìn nội dung bên trong.”

“Gã dựa vào đâu mà tin tưởng Trương Uy?” Từ Lệ hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã đương nhiên không thể nói cho Từ Lệ biết là sở dĩ đối phương không giết Trương Uy hoàn toàn do Viên Mục Dã đã đáp ứng giúp gã tìm chiếc điện thoại đó. Nhưng nếu ngay cả Viên Mục Dã cũng không tìm được chiếc điện thoại... vậy thì rất có thể Trương Uy sẽ phải trải qua chuyện đêm nay một lần nữa.

Cuối cùng Viên Mục Dã đành trả lời qua loa: “Tên kia có thể dễ dàng điều khiển ý thức người khác, nếu muốn biết một người có nói dối hay không chẳng phải dễ như bỡn à?”

Sau khi trở lại khách sạn, Viên Mục Dã liếc mắt đã thấy xe của Đoàn Phong và Trương Khai đang đỗ ở dưới, cậu cảm thấy rất vui mừng, cứu binh đến rồi...

Viên Mục Dã cân nhắc đến chuyện đầu Từ Lệ đang bị thương nên chưa nói cho anh ta biết Đoàn Phong đã đến, sau khi thu xếp cho Từ Lệ về phòng nghỉ ngơi, Viên Mục Dã vội bấm điện thoại của Đoàn Phong và hỏi bọn họ ở tầng mấy? Đoàn Phong bảo Viên Mục Dã tới phòng 5012 tìm bọn họ.

Khi Viên Mục Dã vào phòng 5012, tất cả người của số 54 đều ở đó, bọn họ đang ngồi ăn mì tôm trong phòng, xem ra vì đề nhanh chóng chạy đến mà họ còn chưa kịp ăn tối...

Dù sao mọi người đến cũng là để giúp mình, cậu thấy họ thoải mái ăn mì tôm thì hơi ngượng: “Hay là gọi thức ăn ngoài đi, đừng ăn mì nữa!”

Đại Quân khoát tay: “Không cần đâu, mấy người bọn anh cũng ăn gần xong rồi! Sao đến giờ cậu mới về? Có phải đã điều tra được manh mối gì không?”

Viên Mục Dã đành kể lại chuyện xảy ra tại nhà Trương Uy, mọi người nghe xong đều quay ra nhìn nhau, nhưng Đoàn Phong lại trực tiếp nhắm vào điểm quan trọng của vấn đề: “Tại sao tên đó lại gọi cậu là đàn em?”

Chương 189: Gặp vận may lớn

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Tôi cũng không biết, trước vụ của Lý Tử Y thì tôi chưa từng gặp gã lần nào, sao có thể là anh em đồng môn được? Trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?” Trương Khai hỏi.

Lúc này Đoàn Phong trả lời thay Viên Mục Dã: “Trừ khi gã có quan hệ với cha của tổng giám đốc Lâm!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Năm đó đúng là ông Lâm đã nói với tôi, trong lớp học thiếu niên của ông ấy có vài thiếu niên có tình huống cực kỳ giống tôi... Ông ấy còn nói chờ khi tôi tiến vào lớp học thiếu niên sẽ trở thành bạn tốt của bọn họ.”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Vậy phải chờ sau này về hỏi tổng giám đốc Lâm một chút, tôi không tin anh ta hoàn toàn không biết gì về chuyện này...”

Lời nói của Đoàn Phong khiến Viên Mục Dã rơi vào trầm tư, nếu như Lâm Miểu cố ý giấu cậu chuyện này... Vậy thì chỉ có thể là cái chết của bác sĩ Lâm năm đó không phải là ngoài ý muốn đơn giản như vậy.

Một lát sau, Đoàn Phong trầm giọng hỏi: “Cậu không định nói chuyện này cho mấy người Từ Lệ à?”

Viên Mục Dã khẽ thở dài rồi trả lời: “Bây giờ tình hình là như vậy, tối hôm nay không xảy ra chuyện gì đã là may mắn lắm rồi, trước khi chưa nắm rõ được mọi chuyện... tôi không muốn để bọn họ tham gia vào. Mặc dù nói là làm nghề này chắc chắn sẽ có hy sinh, nhưng đó là dưới tình huống không thể tránh được thôi!”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã giấu Từ Lệ dẫn đám người số 54 đến chợ bán đồ cũ, nơi mà Trương Uy đã bán điện thoại. Theo sự phân tích của Viên Mục Dã và Đoàn Phong, những

người đến đó buôn bán đều là kẻ đầy kinh nghiệm trong việc thủ tiêu tang vật, những kẻ này chuyên môn đi kiếm mồi hời nên rất có khả năng vẫn còn giữ lại.

Vì thế mà Viên Mục Dã và Đoàn Phong muốn thử vận may một chút... Vì dưới cái nhìn của Viên Mục Dã, thứ như manh mối chỉ cần cố gắng tìm kiếm, cuối cùng sẽ luôn tìm thấy thứ gì đó.

Vì bản thân Trương Uy cũng không nhớ rõ người đàn ông mua điện thoại có đặc điểm gì, cho nên trong tay cảnh sát chẳng có đến một bức họa, manh mối được gọi là có giá trị duy nhất chính là địa điểm giao dịch của bọn họ ở bên cạnh một nhà vệ sinh công cộng trong chợ.

Trong đoàn người của bọn họ, ngoại trừ mặt mũi Viên Mục Dã hơi sẫm sì, những người khác thoát nhìn trông chẳng hề giống cảnh sát, cho nên cả nhóm đóng vai làm khách du lịch, sau đó cầm ảnh chụp thông báo tìm điện thoại để hỏi thăm mọi người... Họ nói là bên trong chiếc điện thoại này có những tấm ảnh quý báu của chủ nhân khi còn sống, người nhà đồng ý trả giá cao để tìm về!

Lúc đầu căn bản chẳng có mấy người dám trả lời, chắc họ sợ nhóm Đoàn Phong là cảnh sát đến câu cá! Nhưng sau đó bọn họ thấy nhóm Đoàn Phong tìm đến vài giờ trong chợ, thế là bắt đầu có người bạo gan đến tìm hiểu tình huống.

Một người đàn ông có vẻ gian xảo nhìn ảnh chụp xong thì hỏi: “Nếu chỉ cung cấp manh mối... Có thưởng không?”

Đoàn Phong cười đáp lời: “Có chứ! Chỉ cần manh mối chính xác!”

Người đàn ông kia nghe xong mặt mày hớn hờ nói: “Tôi đã thấy chiếc điện thoại này vào thứ năm tuần trước, nó ở trong tay một thanh niên mặc áo màu lam, cụ thể thế nào thì tôi khó mà nói được, nhưng tôi nhìn thấy ai đã mua.”

Lúc này mấy người số 54 phối hợp cực kỳ ăn ý, ngay cả Tăng Nam Nam bình thường không nói gì mà giờ cứ như bị ảnh hưởng nhập vào người: “Thật sao? Vậy thì tốt quá, trong đó có ảnh của chị tôi khi còn sống, mau dẫn chúng tôi đi tìm!”

Con người của gã đàn ông kia đảo vài vòng rồi nói: “Tìm thì có thể tìm được, nhưng có mấy lời tôi phải nói rõ trước, lúc mấy người qua đó tìm thì không được nói là tôi để lộ tin tức đâu đây!”

Trương Khai không đồng ý làm như thế: “Chúng tôi dựa vào đâu mà tin anh? Nhờ tin tức anh đưa không đúng thì đến lúc đó chúng tôi biết tìm ai!”

Người kia nghe xong cười phá lên: “Điều này thì các người có thể yên tâm, trong chợ có ai không biết Ngụy Tam Nhi này chứ, tin tức tôi cho các người tuyệt đối đáng tin, chiếc điện thoại chắc chắn bị tên đó mua rồi! Mấy người yên tâm đi, không đáng để tôi đổi thanh danh của mình vì chút tiền lẻ này đâu!”

Đoàn Phong lấy từ trên người ra một ngàn tệ đưa cho Ngụy Tam Nhi: “Được, tôi tin anh, bây giờ anh dẫn bọn tôi đi tìm người đi...”

Ngụy Tam Nhi vội cầm tiền và nói: “Đi... Tôi biết cửa hàng của người đó ở đâu, các người cứ cầm thông báo tìm kiếm này qua thẳng đó là được, nếu như gã vẫn chưa bán thì chỉ cần các người trả giá hợp lý là sẽ tìm được điện thoại về thôi!”

Sau đó Ngụy Tam Nhi dẫn bọn họ đến một phố buôn bán của hồ Ngân Long, gã chỉ vào một cửa hàng bán ốp điện thoại không hề bắt mắt và bảo: “Thấy không? Chính là cái cửa hàng bán ốp điện thoại đó, ông chủ tên là Mạnh Tử! Bề ngoài là bán ốp điện thoại nhưng thật ra chuyên môn buôn bán điện thoại cũ.”

Ngụy Tam Nhi nói xong đang muốn rời đi thì lại bị Đoàn Phong kéo lại, anh ta vỗ vai Ngụy Tam Nhi rồi nói bằng giọng hơi trầm: “Người anh em, tôi tin được anh, nhưng tốt nhất đừng có lừa tôi... Nếu không tôi sẽ có biện pháp tìm được anh, đến lúc đó sẽ không phải là chuyện tiền nữa, hiểu chưa?”

Ánh mắt của Đoàn Phong lúc đó cực kỳ hung ác, Ngụy Tam Nhi bị dọa đến mức rùng cả mình, gã liên tục thề thốt: “Đại ca cứ yên tâm đi! Chắc chắn là anh ta, nếu tôi mà nói dối nửa câu thì ra ngoài sẽ bị xe đâm chết!”

Vì sợ nhiều người sẽ dọa đối phương, Đoàn Phong bảo Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm vào trước thăm dò, nếu thật sự không được thì mấy người bọn họ đi vào cũng không muộn...

Viên Mục Dã nhìn kỹ xảo diễn xuất như thần của Tăng Nam Nam, trong một giây đã biến thành một nữ sinh thì trong lòng thầm bội phục, bản lĩnh lừa gạt của cô nhóc này đúng là vô cùng thuần thực! Đồng thời cậu cũng thầm cảm thấy may mắn, may những bản lĩnh này của Tăng Nam Nam không dùng trên người Viên Mục Dã, nếu không cậu sẽ bị lừa đến xoay vòng vòng mắt.

Sau khi Tăng Nam Nam đi vào, cô nói với giọng hơi mong đợi: “Anh gì ơi, anh có từng nhìn thấy chiếc điện thoại này không? Chúng tôi đồng ý dùng giá cao để mua lại nó!”

Người đàn ông trong quầy ngẩng đầu lên, anh ta phát hiện thấy một đôi nam thanh nữ tú đang đứng trước mặt mình, nhìn qua hai người này khoảng hai mươi tuổi, thế là lông mày vừa nhăn lại của anh ta từ từ dần ra!

Lúc này người đàn ông nhìn thoáng qua thông báo tìm đồ, trên đó viết rất rõ ràng tầm quan trọng của chiếc điện thoại này, đồng thời còn ghi rõ mức thưởng sau khi tìm được nó... Giá cả trên cái thông báo này vượt qua rất nhiều giá trị của bản thân chiếc điện thoại, theo lý thuyết thì chỉ cần điện thoại còn trên tay anh ta, vậy cuộc mua bán này chắc chắn sẽ hoàn thành ngay lập tức.

Nhưng không thể ngờ được là, người đàn ông đó đẩy tờ thông báo ra ngoài và nói khéo: “Thật xin lỗi, ở đây chúng tôi chỉ bán ộp điện thoại chứ không mua bán máy, mấy người đi cửa hàng khác thử xem!”

Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm nghe xong thì biết đối phương không tin bọn họ, thế là Tăng Nam Nam chơi chiêu năn nỉ: “Anh ơi, anh nhìn kỹ một chút đi, trong chiếc điện thoại này có ảnh của chị tôi khi còn sống đã chụp, chúng tôi đồng ý dùng giá cao để mua lại nó! Anh yên tâm, chúng tôi không báo cảnh sát đâu, chúng tôi chỉ muốn tìm lại vật trong chiếc điện thoại thôi!”

Chương 190: Lấy hạt dẻ trong lò lửa

Không ngờ người đàn ông đó nghe xong lại không hề động lòng, anh ta còn làm ra vẻ rất đường hoàng: “Chỗ này của tôi không buôn bán điện thoại, chỉ có ộp lưng thôi...”

Hoắc Nhiễm lập tức bực mình, cậu ta giở giọng ngang ngược: “Anh tốt nhất đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Chúng tôi đã có thể tìm đến đây thì tức là đã thăm dò được việc anh lấy được chiếc điện thoại đó! Chúng tôi không báo cảnh sát là do thật lòng muốn mua lại nó, nếu như anh vẫn còn ở đây tiếp tục giả vờ, vậy chúng tôi cũng chỉ có thể báo cảnh sát!”

Người đàn ông này cũng không phải dạng vừa, anh ta nghe Hoắc Nhiễm nói như vậy thì lập tức đứng lên và nói với khí thế dữ tợn: “Thằng nhóc, mày nghĩ lông mày đủ dài rồi à? Định đầu gấu với ai ở đây thế?”

Hoắc Nhiễm đang định nổi sung thì đã bị người khác kéo lại, cậu ta quay người nhìn thì phát hiện đó là mấy người Đoàn Phong... Người đàn ông kia thấy lại có bốn người tiến vào thì biến sắc mặt, anh ta biết nhóm người này có chuẩn bị mà đến.

Sau khi đi vào, mặc dù Đoàn Phong vẫn luôn nở một nụ cười chân thành nhưng trên người lại toát ra sát khí, vừa nhìn đã biết là kẻ không dễ chọc vào, hơn nữa mấy người đi cùng anh ta mặt mũi đều âm trầm, người đàn ông kia vừa rồi còn phách lối trong nháy mắt đã xẹp xuống.

“Mãnh Tử đúng không? Chúng tôi được Ngụy Tam Nhi giới thiệu đến...” Đoàn Phong tươi tỉnh nói, sau đó anh ta lấy tờ thông báo tìm kiếm ra và đẩy nó đến trước mặt đối phương: “Ngụy Tam Nhi nói là anh đã mua chiếc điện thoại này, cho nên anh hãy nhìn kĩ một chút xem rốt cuộc có nhìn thấy nó hay không?”

Mãnh Tử nghe thấy chuyện này còn dính đến Ngụy Tam Nhi thì mừng nhỏ một câu thẳng khốn, sau đó anh ta quay lại lấy một quyển sổ nhỏ ra nhìn một chút rồi nói: “Đúng là tôi đã mua chiếc điện thoại này, nhưng mấy người đến muộn rồi, lúc sáng sớm đã có người mua nó.

Viên Mục Dã nghe xong rất thất vọng, cậu cảm thấy như có một đôi tay vô hình đang liên tục điều khiển mọi chuyện, nó khiến bọn họ cách chân tướng lúc xa lúc gần...

Đoàn Phong không thèm để ý mà nói luôn: “Bán rồi? Không sao... Chỉ cần anh cho chúng tôi biết cách liên lạc với người đó là được.”

Mãnh Tử đang muốn nói gì đó thì bị Đoàn Phong cắt ngang, anh ta chỉ vào Viên Mục Dã đang đứng sau lưng và bảo: “Đây là cảnh sát Viên, nếu anh còn muốn cái cửa hàng nhỏ này được kinh doanh tiếp, vậy thì hãy nghĩ thật kỹ nên trả lời vấn đề này thế nào.”

Những lời này của Đoàn Phong lại rõ ràng là uy hiếp trắng trợn, nếu đổi thành Viên Mục Dã thì chắc chắn không thể nói được như thế, nhưng tình huống bây giờ dường như cũng chỉ có uy hiếp mới có tác dụng...

Quả nhiên, Mãnh Tử do dự một chút sau đó tiện tay viết lên tờ giấy một dãy số điện thoại di động và tên cửa hàng: “Thằng này là ông chủ Vương, chủ cửa hàng trang sức ở cuối phố, sáng nay tôi đã bán chiếc điện thoại cho nó. Tôi đã thu được năm trăm tệ, mấy người đưa tôi tầm đấy, sau đó bảo tên đó đến đây tôi trả lại tiền là được.”

Đoàn Phong không nhiều lời mà đặt ngay 500 tệ xuống, sau đó dẫn mọi người rời khỏi cửa hàng...

Khi mấy người bọn họ đi vào cửa hàng trang sức mà Mãnh Tử đã nói, bên trong chỉ có một cô gái trẻ đang trông coi, cô bé thấy đột nhiên có nhiều người như vậy tiến vào thì vội đứng lên hỏi: “Mọi người... Cần gì ạ?”

Viên Mục Dã thấy là một cô gái trẻ thì ôn hòa hỏi: “Ông chủ của cô đâu? Bọn tôi là bạn từ chỗ khác đến chơi...”

Khuôn mặt Viên Mục Dã luôn có lực tương tác mạnh, hơn nữa lại khá đẹp trai, cô gái lập tức đỏ mặt trả lời: “Anh Vương vừa

ra ngoài mua hàng, hay là anh gọi cho anh ấy thử xem.”

Viên Mục Dĩ lấy số điện thoại mà Mạnh Tử đã cho ra và hỏi: “Đây là số điện thoại mà anh ta đang dùng hả?”

Cô gái trẻ nhìn thoáng qua rồi gật đầu, sáng khoái đáp: “Dạ, đúng là nó...”

Không ngờ Viên Mục Dĩ gọi cho đối phương mà mãi không thấy nghe máy, cô gái kia thấy Viên Mục Dĩ thất vọng thì tốt bụng nhắc: “Có thể anh ấy đang chuyển hàng lên xe nên không nghe thấy, điện thoại của anh ấy thường đặt ở trên xe. Nếu mọi người có việc gấp cần tìm thì tôi có thể cho địa chỉ nhập hàng, cách đây không xa lắm đâu!”

Sau đó dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của cô gái, bọn họ nhanh chóng tìm được một siêu thị bán buôn nhỏ và đúng là họ tìm được ông chủ Tiểu Vương đang ở chỗ này chuyển hàng vào sau cốp xe.

Vẫn là lý do như lúc trước nhưng lần này ông chủ Tiểu Vương rất dễ nói chuyện, đặc biệt khi cậu ta nghe được Mạnh Tử sẽ trả tiền cho mình thì lập tức đồng ý trả chiếc điện thoại cho bọn họ.

Cũng không phải ông chủ Tiểu Vương dễ dàng tin tưởng mấy người Viên Mục Dĩ như vậy, đó là do bọn họ đã nhắc đến Mạnh Tử trước... Nếu mấy người Viên Mục Dĩ đã có thể tìm được cậu ta thì chắc chắn là do Mạnh Tử đã nói, nếu như Mạnh Tử không muốn trả lại tiền thì cũng không đưa địa chỉ và số điện thoại của Tiểu Vương cho mấy người Viên Mục Dĩ.

Lúc đầu tất cả đều rất thuận lợi, ông chủ Tiểu Vương cũng đồng ý đưa điện thoại cho bọn họ, không ngờ đúng lúc này có mấy đứa trẻ cãi nhau ầm ĩ đi ra từ một cửa hàng, trong tay của bọn chúng cầm “Pháo nổ”, vừa đi vừa ném... Bọn trẻ còn đùa cợt lẫn nhau.

Không biết tại sao lại trùng hợp như vậy, một đứa bé trong đó ném quả pháo đúng vào cốp sau chiếc xe của ông chủ Tiểu Vương, sau một tiếng đoàng rất giòn, đồ vật trong cốp nhanh chóng bắt lửa...

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, không biết trong xe của ông chủ Tiểu Vương chở những thứ gì mà cháy rất nhanh, khi

cậu ta còn chưa kịp phản ứng thì cả chiếc xe đã bị lửa bao trùm.

Mặc dù Viên Mục Dã hơi ngậy ra một lúc, nhưng cậu lập tức nhớ đến chiếc điện thoại kia, bèn vội vàng hỏi ông chủ Tiểu Vương: “Chiếc điện thoại kia ở đâu?”

Ông chủ Tiểu Vương tái mặt chỉ vào chiếc xe đang bốc cháy và nói: “Trong ngăn chứa đồ...”

Viên Mục Dã vội gáy một cái, sau đó vội vàng quay về xe lấy bình cứu hỏa để chuẩn bị dập lửa. Tiếc là ngọn lửa quá lớn, kể cả Viên Mục Dã có bình cứu hỏa cũng không thể đến gần.

Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không thể làm gì... Sự thất vọng trong lòng Viên Mục Dã không thể nào hình dung được, nó giống như một người sắp sửa thành công lại đột nhiên thua hết tất cả. Cuối cùng Viên Mục Dã đành phải ném chiếc bình cứu hỏa đã dùng hết xuống đất để trút giận.

Không ngờ đúng lúc này, Trương Khai đột nhiên đi sụt qua người Viên Mục Dã, cậu ta đi quanh chiếc xe vẫn đang cháy rừng rực, sau đó dùng tay không mở chiếc cửa xe đã hơi biến dạng.

Lúc đó do sợ chiếc xe phát nổ, cho nên ngoài người của số 54 ra thì toàn bộ đã lùi đến nơi tương đối an toàn, hơn nữa do xung quanh cuộn cuộn khói đặc nên không có người ngoài nhìn thấy cảnh này...

Viên Mục Dã thoáng kinh ngạc rồi định tiến lên kéo Trương Khai ra nhưng lại bị Hoắc Nhiễm giữ chặt lấy, cậu ta nói nhỏ: “Không sao đâu, anh ta đi lấy điện thoại.”

Vừa rồi Viên Mục Dã cầm bình cứu hỏa mà còn không vào gần được, điều này nói lên nhiệt độ của đám cháy chắc chắn phải hơn 500 độ C, tại sao Trương Khai có thể dùng tay không mở cửa xe đang nóng rực đó được?

Chương 191: Khôi phục chiếc điện thoại

Trong lúc Viên Mục Dã đang không thể tin nổi thì đã thấy Trương Khai toàn thân khét lẹt đang đi về, trong tay cậu ta cầm một chiếc điện thoại màu đen. Viên Mục Dã vội chạy đến giúp Trương Khai cởi bộ quần áo đã cháy khét ra để kiểm tra, cậu phát hiện ngoại trừ quần áo bị cháy thì trên người Trương Khai không hề có một vết thương nào...

Cậu không hề nói quá đâu. Lúc Viên Mục Dã cởi quần áo cho Trương Khai thì tay còn thấy hơi nóng, nhưng Trương Khai lại như không hề có việc gì. Hình như trước đây Viên Mục Dã đã từng nghe mọi người nói về bản lĩnh của Trương Khai, nhưng lúc đó họ nói bóng gió nên trong lúc nhất thời cậu không nghĩ tới là lại có liên quan đến lửa.

Dường như Trương Khai cũng sợ mình sẽ làm Viên Mục Dã bị bỏng, nên vội vàng kêu lên: “Viên, anh không cần để ý đến tôi đâu, anh thử nhìn xem chiếc điện thoại này thế nào rồi? Còn dùng được nữa không?!”

Viên Mục Dã bèn dùng tay áo đỡ chiếc điện thoại, không biết dưới nhiệt độ cao như vậy nó có bị hỏng hay không! Tăng Nam Nam lấy một chiếc khăn lông bọc điện thoại lại và nói: “Chờ nó nguội rồi xem, pin chưa nổ chứng tỏ chưa đến mức chịu nhiệt cực hạn của điện thoại, quay về sửa lại một chút chắc là ổn thôi...”

Dường như tất cả người số 54 đều đã quen với việc Trương Khai “lấy hạt dẻ trong lò lửa”, ngoại trừ Viên Mục Dã... Sau lưng mọi người lúc này truyền đến tiếng xe cứu hỏa, cả nhóm quay đầu lại nhìn thì thấy một chiếc xe cứu hỏa màu đỏ đang chạy nhanh về phía này.

Dưới sự hợp sức của hai vòi nước chữa cháy, ngọn lửa nhanh chóng bị dập tắt, nhưng chiếc xe chở hàng của ông chủ Tiểu

Vương cũng đã bị đốt trơ khung, điều duy nhất có thể ăn mừng là không có người bị thương trong sự cố này.

Sau khi người của số 54 trở về khách sạn, họ rất sốt ruột muốn biết chiếc điện thoại còn dùng được nữa hay không, không ngờ đúng lúc này Từ Lệ lại gọi đến... Thật ra sáng hôm nay Từ Lệ đã gọi cho Viên Mục Dã hai lần rồi.

Bởi vì không thể tiết lộ hành tung của bọn họ nên Viên Mục Dã chỉ nói đại khái là mình dẫn đồng nghiệp ở số 54 đi dạo khu ngắm cảnh, dù sao Từ Lệ là đến làm việc còn bọn họ thì không. Đương nhiên, Viên Mục Dã cũng không nói thẳng như vậy, cậu chỉ bảo nhóm Từ Lệ hãy nghỉ một ngày, có chuyện gì thì để mai nói cũng không muộn...

Còn về chiếc điện thoại kia, Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm nghiên cứu xong đều cảm thấy hơi khó giải quyết, trong tình huống bình thường thì việc khôi phục dữ liệu di động đối với họ không hề khó, nhưng bây giờ do điện thoại bị nóng khiến mạch điện bị hỏng, có thể thành công chữa nó hay không còn phải xem vận may.

Lúc ăn cơm tối, vì Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam còn đang sửa chữa chiếc điện thoại nên Viên Mục Dã với Trương Khai lái xe ra ngoài mua đồ ăn. Trương Khai đã đổi một bộ quần áo khác, bộ quần áo lúc trước đã bị lửa đốt thành than, gần như chạm vào là nát, làm hại Trương Khai suýt nữa phải khóa thân về khách sạn.

Viên Mục Dã tò mò nhìn Trương Khai, cậu hỏi: “Thằng nhóc này giấu cũng kín nhỉ! Sao tôi không hề nhận ra cậu lại có khả năng này chứ?”

Trương Khai hơi lúng túng đáp: “Bởi vì tôi vẫn luôn không có dịp để nói... Viên, anh không giận tôi vì không nói cho anh biết đấy chứ?”

Viên Mục Dã không phải là người thích oán trách người khác vì chuyện không đáng, thế là cậu nở một nụ cười: “Làm sao lại thế, nghĩ lại cũng tốt mà, cậu có thể tự do đi trong lửa...”

Không ngờ Trương Khai lại liên tục thở dài: “Tốt cái gì chứ! Bởi vì chuyện này mà từ bé tôi đã bị người khác coi như quái vật, mẹ tôi càng là năm câu ba điều yêu cầu tôi không được

nói dị năng của mình cho người ngoài biết. Nhưng anh cũng biết tính cách của tôi đấy, tôi luôn thích kết giao bạn bè, một khi vui lên thì cái gì cũng nói mà còn thường xuyên gặp rắc rối, năm đó cha mẹ tôi phải dẫn theo tôi chuyển nhà vài lần...”

Viên Mục Dã đúng là không biết loại cảm giác này, cậu bèn nhẹ nhàng an ủi: “Cậu vẫn tốt mà, ít nhất còn có người em họ Hoắc Nhiễm ở bên cạnh, không giống tôi...”

Không ngờ Trương Khai hừ nhẹ một tiếng: “Đừng nhắc đến thằng nhóc đấy, nó trời sinh đã nhát gan, lần đầu tiên Hoắc Nhiễm biết năng lực của tôi thì nó vẫn chưa đến năm tuổi, nó bị dọa đến tận nửa tháng không dám nói chuyện với tôi... Cứ thấy tôi là chạy.” Trương Khai nói đến đây bèn cười gian rồi bảo: “Đây cũng là vết nhơ trong tuổi thơ của Hoắc Nhiễm, giờ mà nhắc đến chắc nó sẽ trở mặt.”

“Lúc đầu làm thế nào cậu phát hiện ra mình không sợ lửa?”
Viên Mục Dã hơi tò mò.

Trương Khai cười vui vẻ: “Cũng may mà tôi không sợ lửa, nếu không bây giờ không chết cũng tàn rồi... Lúc ấy tôi khoảng tầm sáu bảy tuổi, Tết năm đó đi theo cha mẹ về nhà bà ngoại để chúc Tết, nhưng do ham chơi nên tôi đã đốt căn phòng, đến khi người lớn phát hiện thì lửa đã cháy to đến mức không thể khống chế được nữa. Người ở nông thôn lúc đó làm gì biết gọi 119 nên chỉ đành nhìn căn nhà dần dần bị thiêu rụi.

Viên Mục Dã giật mình: “Đừng nói với tôi là cậu vẫn luôn trốn trong phòng đấy nhé?”

“Đương nhiên là không rồi, kể cả tôi không sợ lửa, nhưng bị ngạt cũng đủ chết! Lúc đó tôi thấy mình gây tai họa thì sợ đến mức trèo qua cửa sổ phía sau, nhưng đến cả tôi cũng không biết quần áo trên người mình đã cháy sạch, chỉ còn lại một chiếc đồng hồ điện tử đã bị nung đến biến dạng trên cổ tay. Sau đó tôi nghe thấy mẹ khóc quá thảm thiết thì không đành lòng mà vòng ra phía trước rồi gọi mẹ... Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ ánh mắt của mấy người ở đấy, đặc biệt là hai ông cậu, nhìn thấy tôi mà cứ như nhìn thấy ma.” Trương Khai nói với giọng hơi bất đắc dĩ.

Viên Mục Dã tiếp tục truy hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Cha mẹ cậu có dẫn cậu đi bệnh viện kiểm tra không?”

Trương Khai nhăn nhó cười bảo: “Sao lại không chứ? Tôi bị giầy vò từ đầu đến chân, hết lấy máu lại châm kim, nhưng kết quả tôi hoàn toàn bình thường... Còn vì cái gì mà tôi không sợ lửa thì bác sĩ cũng không giải thích được.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã mang đồ ăn về tới phòng khách sạn, không ngờ vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng hoan hô của Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là bọn họ đã khôi phục được dữ liệu trong điện thoại.

Viên Mục Dã hoàn toàn không rõ trong chiếc điện thoại đó có thứ gì, cậu bèn nói với Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm: “Đúng lúc quá, mọi người ăn cơm trước đi...”

Thế nhưng Hoắc Nhiễm lại bảo: “Vừa phục hồi xong, cứ xem trước thứ bên trong điện thoại đi, ăn cơm chậm một chút cũng chẳng sao.”

Viên Mục Dã vừa muốn nói gì đó thì lại nghe Đoàn Phong trầm giọng hô: “Tất cả đều không đối đúng không? Mau đi ăn cơm đi!”

Viên Mục Dã lập tức nhìn Đoàn Phong bằng ánh mắt cảm kích, không ngờ sau khi Đoàn Phong đuổi hết mọi người đi thì anh ta lại tự mình ở lại...

Chương 192: Tập đoàn Kiến Hóa

Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong ở lại thì thở dài: “Đội trưởng Đoàn, hay là anh cũng ăn cơm trước đi?”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Sao thế? Ngay cả tôi cũng không thể nhìn à?”

“Anh nói gì vậy, tôi chỉ không muốn mọi người bị liên lụy...”
Viên Mục Dã trả lời với giọng bất đắc dĩ.

Đoàn Phong không quan tâm: “Cậu cảm thấy tôi sẽ sợ à? Tôi thật sự rất muốn gặp cái vị đàn anh kia của cậu một lần đây...”

Viên Mục Dã vừa định nói thêm gì nữa thì lại bị Đoàn Phong cắt ngang: “Đừng nói nhiều, mau nhìn xem trong điện thoại chụp cái quái gì mà muốn nhiều người chôn cùng như vậy.”

Thật ra đây cũng là nghi ngờ lớn nhất trong lòng Viên Mục Dã, cậu không chần chừ nữa mà mở phần dữ liệu trước đó mấy người Tăng Nam Nam đã sao chép vào máy tính. Tiếc là nó không hề giống như bọn họ nghĩ lúc đầu, bên trong đều là ảnh của hai vợ chồng Hồng Huy chụp chung với nhau.

Viên Mục Dã thật sự không thể nhận ra những bức ảnh này có vấn đề gì, tại sao nó lại đưa tới mối nguy hiểm chết người cho hai người ấy chứ? Đến tận khi Đoàn Phong nhìn thấy một bức ảnh, anh ta đột nhiên chỉ vào một bóng người góc trên bên phải và nói: “Người này... trông hơi quen, dường như tôi đã gặp ở đâu rồi.”

Viên Mục Dã phóng to hình ảnh lên vài lần rồi nhìn chăm chú mặt người đó một lúc, cậu phát hiện đúng là trông hơi quen thật, chắc trước đây Viên Mục Dã đã nhìn thấy người đàn ông này trong một mục tin tức nào đó trên mạng...

Đoàn Phong vỗ đùi: “Tôi nhớ ra rồi, người này là Diệp Kiến Hóa, chủ tịch tập đoàn Kiến Hóa, tập đoàn này vừa mới tiếp

nhận dự án khu phát triển của thủ đô, nhưng vài ngày trước nghe nói vì sức khỏe có vấn đề nên ông ta xin nghỉ không thời hạn.”

Viên Mục Dã nhướn mày hỏi: “Vì sức khỏe có vấn đề? Nhưng tôi thấy trong tấm ảnh mà Hồng Huy chụp thì ông ta rất tươi tỉnh, bộ quần áo này trông như vừa leo núi về, sao có thể nói bệnh là bệnh ngay được?”

“Chẳng lẽ Diệp Kiến Hóa giả vờ bị bệnh?” Đoàn Phong lẩm bẩm.

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Không phải chỉ đơn giản là giả vờ bệnh như vậy đâu, nếu không bọn họ sẽ không ra tay ác như thế... Nhất định là còn dính vào chuyện quan trọng nào đó.”

Đang nói chuyện thì mấy người Hoắc Nhiễm đã ăn xong rồi quay lại. Bọn họ thấy sắc mặt Viên Mục Dã và Đoàn Phong khác thường, định lại gần xem những bức ảnh kia thì bị Đoàn Phong đóng sập máy tính lại, sau đó anh ta nói với Tăng Nam Nam: “Mã hóa tất cả những bức ảnh này, trừ tôi ra thì không ai được nhìn. Còn nữa, giúp tôi tra trên mạng một chút tin tức về Diệp Kiến Hóa, chủ tịch tập đoàn Kiến Hóa.”

Tăng Nam Nam gật đầu cầm lấy máy tính, sau đó xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, Hoắc Nhiễm thấy vậy đang định đứng lên đi theo thì bị một ánh mắt của Tăng Nam Nam dọa ngồi lại chỗ cũ.

Viên Mục Dã nói với Hoắc Nhiễm đang thất vọng: “Chuyện này không phải là vụ án số 54 tiếp nhận, mọi người vì có lòng tốt nên mới đến giúp đỡ, cho nên tôi sẽ không để mọi người phải gánh chịu nguy hiểm trong đó.”

Hoắc Nhiễm nghe xong bèn giở trò chơi xấu: “Không sao đâu... Anh, em đã lớn thế này rồi, sợ ma sợ tối nhưng không hề sợ người, em cũng không tin cái thứ quỷ quái này.”

Kết quả Trương Khai lại đột nhiên bồi cho một đao: “Cậu còn sợ côn trùng, động vật, đúng rồi, còn cả gà nữa!”

“Biến! Sao chỗ nào cũng có mặt anh vậy!” Hoắc Nhiễm tức giận nói.

Viên Mục Dĩ thấy Hoắc Nhiễm đã chuyển sự chú ý sang Trương Khai, bèn nháy mắt với Đoàn Phong rồi sau đó xoay người rời khỏi phòng, cậu đang muốn nhanh chóng đi xem tình hình bên chỗ Từ Lệ, cứ kéo dài cũng không phải chuyện tốt.

Viên Mục Dĩ gọi điện mới biết đội của Từ Lệ còn đang ra ngoài tìm người mua chiếc điện thoại kia, nhưng bây giờ dù là Ngụy Tam Nhi hay Mãnh Tử đều sẽ không nói nửa chữ với người ngoài về chiếc điện thoại đó.

Tình hình của Tiểu Triệu coi như đã ổn định, Từ Lệ còn tính để cậu ta dưỡng thương thêm hai ngày, đợi khi nào Tiểu Triệu có thể xuống giường thì sẽ sai người đưa cậu ta về thủ đô, dù sao cứ nằm ở bệnh viện này cũng không ổn.

Khi Viên Mục Dĩ nhìn thấy Từ Lệ, anh ta vác theo khuôn mặt đầy râu ria từ bên ngoài trở về. Thấy Viên Mục Dĩ đi một mình đến thì trông anh ta có vẻ không thoải mái lắm, nhưng Từ Lệ cũng không thể phát câu được, vì dù sao người của số 54 cũng không nợ anh ta...

“Hôm qua đi chơi thế nào!” Từ Lệ nói kháy.

“Cũng được, tôi dẫn bọn họ đi một vòng những nơi nổi tiếng.” Viên Mục Dĩ hơi giận dỗi chớp mắt với Từ Lệ, sau đó nói dối không cần suy nghĩ.

Từ Lệ nghe xong quả nhiên bị chọc cười: “Cậu được lắm, đừng ở đây được rồi đấy! Nhanh, mau nói các cậu đã điều tra được gì đi!”

Viên Mục Dĩ biết với đầu óc của Từ Lệ thì chắc chắn đã biết hôm qua bọn họ bí mật ra ngoài điều tra, cậu đành thành thật nói: “Mặc dù hơi mất công một chút nhưng tốt xấu gì cũng đã tìm được chiếc điện thoại.”

Từ Lệ lập tức trở nên tỉnh táo, anh ta vội vàng hỏi: “Thứ bên trong điện thoại thì sao?”

“Cũng tìm được, nhưng mà... Những tài liệu trong điện thoại không thể để cảnh sát biết.” Viên Mục Dĩ trầm giọng.

Từ Lệ biến sắc: “Vậy nghĩa là sao? Không để chúng tôi biết thứ bên trong điện thoại thì điều tra tiếp kiểu gì?”

Viên Mục Dã thở dài, hỏi: “Anh Từ, anh tin tôi không?”

Từ Lệ nhìn Viên Mục Dã một chút, sau đó gật đầu nói: “Mặc dù cậu và tôi đã không còn là đồng nghiệp, nhưng chắc cậu cũng nhận thấy được, sự tín nhiệm của tôi dành cho cậu thậm chí còn hơn cả mấy người Tiểu Triệu, Tiểu Vương.”

Viên Mục Dã cười: “Vậy là được rồi, trước tiên anh đừng vội vàng, đợi bên tôi điều tra ra được một số vấn đề thực chất đã, sau đó bọn anh lại bắt đầu điều tra.”

Từ Lệ nhướn mày hỏi: “Cậu muốn nói gì? Chúng tôi bây giờ đâu thể cứ ngồi mãi ở hồ Ngân Long như vậy được!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi bảo: “Các anh về trước đi, vụ án Hồng Huy giết vợ cứ tạm kết án đã, tôi nhớ là anh viết báo cáo rất giỏi...”

Từ Lệ hơi bất đắc dĩ nói: “Vậy cũng phải dựa trên sự thật chứ!”

Viên Mục Dã biết nếu như Từ Lệ muốn đề vụ án này xuống thì chắc chắn sẽ có cách, thế là cậu vỗ vai anh ta: “Còn hai ngày nữa là Tết rồi, anh dẫn mọi người về trước đi!”

Từ Lệ liên tục thở dài: “Được, bảo chúng tôi về trước cũng được, nhưng cậu phải cho tôi một câu trả lời, hôm qua rốt cuộc thì cậu đã điều tra được cái gì rồi?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Tôi cũng không nói rõ được tình huống cụ thể, nếu như anh thật sự muốn điều tra vậy trước tiên hãy thu thập tất cả tư liệu liên quan đến tập đoàn Kiến Hóa. Có lẽ... tôi bây giờ cũng chỉ có thể nói là có lẽ sau này sẽ cần dùng đến.”

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã nói úp úp mở mở thì vô cùng nghi ngờ: “Tập đoàn Kiến Hóa? Chính là công ty vừa nhận dự án quy hoạch khu đang phát triển hả? Bọn họ có vấn đề gì?”

Chương 193: Video trong điện thoại

Viên Mục Dã tỏ vẻ vô tội: “Nếu tôi biết được gì chẳng lẽ lại không nói với anh? Còn cần anh đi thu thập tài liệu à?”

Từ Lệ cũng nghĩ như vậy, anh ta chỉ đành thở dài, nói: “Vậy cậu tự chú ý an toàn...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, yên tâm đi.”

Khi chia tay Từ Lệ, Viên Mục Dã không kìm được nhắc nhở anh ta: “Trong lúc điều tra đừng nên phô trương quá, trước khi tìm ra được chứng cứ không được kinh động đến đối phương!”

Từ Lệ cười khê: “Điều này còn cần cậu nhắc sao?”

Sau khi ra khỏi phòng, Viên Mục Dã nhận được điện thoại của Đoàn Phong nói là Tăng Nam Nam đã khôi phục được đoạn video trong chiếc điện thoại di động kia, bảo cậu nhanh về xem, có lẽ trong video này có chứa nguyên nhân vì sao vợ chồng Hồng Huy nhất định phải biến mất...

Viên Mục Dã lập tức quay về, vừa vào phòng đã thấy Đoàn Phong và Tăng Nam Nam đang ngồi xem đoạn video dài năm phút hai mươi sáu giây kia. Thấy Viên Mục Dã đi vào, Đoàn Phong liền bảo Tăng Nam Nam kéo thanh chạy video về điểm khởi đầu, xem lại từ đầu.

Phần đầu của đoạn video cũng không có gì đặc biệt, Hồng Huy cầm một cây gậy tự sướng quanh cảnh sắc xung quanh và nói vài lời tình cảm của hai người bọn họ, không ngờ khi đến 4 phút 41 giây, ở một góc của video lại quay được một cảnh đặc biệt.

Lúc đó hai vợ chồng Hồng Huy đang đứng ở một bãi đất cạnh bờ sông, xung quanh không có du khách nào, đầu tiên bọn họ quay cảnh núi ở xa rồi đến dòng sông bên cạnh, vừa quay vừa

nói những lời tâm tình. Cũng chính trong lúc bọn họ đang tự quay, thì vô tình quay được một cảnh ở bờ sông đối diện...

Có hai người đàn ông đứng ở bờ sông bên kia, nhìn quần áo có lẽ cũng là du khách, bởi vì họ đứng ở bên kia sông cho nên vợ chồng Hồng Huy cũng không chú ý đến sự tồn tại của họ.

Từ video có thể thấy, lúc đầu hai người này còn đang nói nói cười cười, nhưng đến khi video gần kết thúc thì một trong hai người kia đột nhiên nhặt một hòn đá lên đập mạnh vào đầu người còn lại, đối phương lập tức ngã xuống đất không dậy nổi.

Ba người Viên Mục Dã nhìn đến cảnh này cũng giật mình, hóa ra trong lúc vô tình vợ chồng Hồng Huy đã quay lại được một cảnh giết người, tiếc rằng cho đến lúc chết có lẽ bọn họ vẫn chưa biết nguyên nhân vì sao mình phải chết.

“Nếu vấn đề là từ đoạn video này, thì đối phương cần gì phải tìm những bức ảnh kia?” Tăng Nam Nam không hiểu.

Viên Mục Dã thở dài: “Có lẽ vì không lấy được điện thoại di động, cho nên đối phương cũng không rõ vợ chồng Hồng Huy đã chụp ảnh hay quay video, vì thế mới không tiếc giá nào tìm những bức ảnh kia, đồng thời còn giết người chụp ảnh để diệt khẩu.”

Sau đó cậu nhìn kỹ hai người kia rồi nói: “Đội trưởng Đoàn, tôi cảm thấy trong hai người đó có một người rất giống Diệp Kiến Hóa.”

Đoàn Phong cũng xem kỹ lại: “Nhìn quần áo trên người cũng có điểm giống, tiếc là xa quá nên không nhìn rõ được mặt hai người đó.”

Viên Mục Dã chỉ vào bóng hai người trong video rồi nói với Tăng Nam Nam: “Có thể phóng to lên để nhìn rõ mặt hai người kia không?”

Tăng Nam Nam suy nghĩ rồi bảo: “Bây giờ chưa được, phải để tôi mang video về xử lý đã, có thể sẽ nhìn rõ được...”

Chuyện xử lý video được giao cho Tăng Nam Nam, hai người Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi đến phòng của Trương Khai và Đại Quân, bàn bạc kế hoạch với bọn họ.

Kết quả họ vừa mở cửa phòng ra đã thấy Trương Khai, Đại Quân và Hoắc Nhiễm đang chơi cờ tỷ phú, Viên Mục Dã nhìn về mặt như tờ giấy của Hoắc Nhiễm thì biết chắc chắn cậu ta thua khá thảm...

Theo lý mà nói, với trí thông minh của Hoắc Nhiễm thì cậu ta khó mà thua được, nhưng sau khi xem một lúc Viên Mục Dã đã hiểu. Hóa ra lúc đầu đúng là Hoắc Nhiễm đã thắng lớn, nhưng thằng nhóc này lúc nào cũng kiêu căng tự mãn, thích đấu địa chủ, kết quả là bị Trương Khai và Đại Quân kết bè chơi xấu, nhân lúc cậu ta không để ý đổi bài cho nhau, mà Hoắc Nhiễm thì không biết gì, vẫn đánh bài theo đúng nguyên tắc.

Đoàn Phong xem một lúc không nhìn nổi nữa, tức giận quát: “Hai người các cậu không thấy thẹn à! Thế này chẳng phải là lừa nhau bắt nạt trẻ con sao, đừng chơi nữa, đi họp.”

Trương Khai đang lúc cao hứng bị Đoàn Phong nói vậy bèn hậm hực quăng bài đi và nói: “Không chơi nữa, không chơi nữa!”

Mặc dù bị thua nhưng Hoắc Nhiễm rất không cam tâm, chỉ muốn lật bàn, cho nên cũng không tình nguyện đặt bài xuống.

Viên Mục Dã vỗ vai cái lên vai Hoắc Nhiễm: “Chút nữa xong rồi lại chơi, có điều cậu chỉ thích hợp chiến đấu đơn lẻ thôi, không thích hợp đánh đội với người khác đâu, sau này chơi mật chược với chúng tôi đi!”

Vậy mà Hoắc Nhiễm lại gãi gãi đầu nói: “Em không thích chơi mật chược...”

Sau khi mọi người ngồi xuống, Đoàn Phong hạ giọng xuống nói với Viên Mục Dã: “Hiện giờ đã tìm được điện thoại, cậu định làm gì tiếp theo?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc: “Điện thoại đã tìm được, vậy mọi người thu xếp đồ đạc đi, ngày mai lên đường đi về, sắp đến Tết rồi, mọi người không muốn đón giao thừa ở hồ Ngân Long đây chứ?”

Ba người Đại Quân vẫn đang chìm đắm trong ván cờ tỷ phú kia, nên cũng không nghĩ kỹ lời Viên Mục Dã nói, nhưng Đoàn

Phong lại nhướn mày hỏi: “Thế vị đàn anh kia của cậu thì sao? Không phải gã cho cậu ba ngày để tìm lại điện thoại à?”

Viên Mục Dã cười: “Điện thoại tìm được rồi, gã muốn thì đưa cho gã thôi, dù sao thứ ở trong điện thoại đã bị xóa bỏ, nếu gã có năng lực như Tăng Nam Nam khôi phục lại được thì cứ khôi phục đi...”

Đoàn Phong hơi nghi ngờ: “Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Không thì sao? Gã muốn tôi tìm điện thoại tôi đã tìm được rồi, còn muốn thế nào? Sáng sớm ngày mai mọi người về đi, cùng lắm thì tôi ở lại đây thêm một ngày nữa.”

“Không được, không thể để cậu ở lại một mình được...” Đoàn Phong phản đối.

Viên Mục Dã cười bảo: “Anh cũng nói rồi mà, gã cũng không thể giết tôi được.”

Đoàn Phong hừ nhẹ: “Ai cho cậu sự tự tin đấy thế! Tôi nói không được là không được, ngày mai để bọn họ về trước, tôi ở lại đây với cậu...”

“Đội trưởng Đoàn, anh nghe tôi nói...” Nhưng Viên Mục Dã mới nói được nửa câu thì Đoàn Phong đã ngắt lời: “Không nói nữa! Nếu như một mình cậu tự giải quyết được chuyện này thì đã không cần chúng tôi đến!”

Viên Mục Dã thấy mình không khuyên nổi Đoàn Phong, đành không nói gì nữa, có điều trong lòng cậu lại có tính toán khác, đó chính là cậu muốn đêm nay đi một mình đến bờ sông chỗ Hồng Huy đã quay video kia để xem xét.

Trước đó, khi Viên Mục Dã và Từ Lệ mới đến hồ Ngân Long đã mua một bản đồ du lịch nơi này, nếu như cậu không nhớ nhầm thì bờ sông kia hẳn và một điểm du lịch nào đó...

Buổi đêm, Viên Mục Dã thấy thời gian đã đến, sau khi tất cả mọi người đều đã ngủ, cậu mới một mình lái xe của Trương Khai đi ra bãi sông kia.

Chương 194: Cùng một khuôn mặt

Đúng như những gì Viên Mục Dã phán đoán, vị trí đó tương đối vắng vẻ, cho dù là ban ngày cũng rất ít du khách, càng không nói đến đêm hôm khuya khoắt...

Trong tình huống bình thường, vào ban đêm khu vực được chụp ảnh kia sẽ bị đóng lại, cho nên sau khi Viên Mục Dã dừng xe đã leo qua tường nhảy vào bên trong, hơn nữa hiện giờ cũng gần Tết rồi nên chẳng thấy bóng dáng người bảo vệ nào.

Sở dĩ Viên Mục Dã đêm hôm khuya khoắt mới đi đến bãi sông, thứ nhất là vì cậu muốn xem hiện trường có lưu lại manh mối gì hay không, thứ hai là muốn đọc từ trường tư duy của người bị hại lưu lại nơi này, bởi vậy đây là khoảng thời gian tốt nhất.

Căn cứ theo vị trí ghi nhớ, Viên Mục Dã nhanh chóng tìm được chỗ bãi sông mà Hồng Huy đã quay đoạn video kia, có điều muốn từ chỗ này đi sang bờ sông bên kia không hề dễ. Cậu tìm một vòng, phát hiện xuôi về phía hạ du khoảng hơn ba trăm mét có một cây cầu treo nhỏ bắc qua sông.

Nhưng khi bước lên cậu mới phát hiện ra, cây cầu treo này đã nhiều năm không được sửa chữa, bên trên còn biển cảnh báo “Cấm đi qua”. Nhưng không còn cách nào khác, cậu cũng không thể nào lội sông sang bờ bên kia được, nên đành cẩn thận nắm chặt dây thừng hai bên rồi từ từ đi về phía trước...

May là, mặc dù Viên Mục Dã không được tính là nhẹ như yến, nhưng so với Đại Quân hay Trương Khai thì vẫn nhẹ hơn nhiều. Dù cây cầu treo này đã mục nát, nhưng vẫn miễn cưỡng chịu được sức nặng của Viên Mục Dã.

Đi sang bờ sông bên kia, nhất thời Viên Mục Dã chưa tìm được vị trí chuẩn xác, bởi vì khoảng cách trong video cũng

khá xa nên vị trí hung thủ ra tay rất mơ hồ. May mà đúng lúc này, ở gần đây bỗng xuất hiện hai bóng người, cậu thấy thế thì lập tức bước nhanh đến...

Tuy Viên Mục Dĩ chưa từng gặp Diệp Kiến Hóa nhưng cậu đã tìm hiểu trước về tay này trên mạng, cho nên cậu nhanh chóng nhận ra một trong hai người kia chính là Diệp Kiến Hóa, chủ tịch tập đoàn Kiến Hóa. Người còn lại vẫn luôn đội mũ chống nắng đứng bên cạnh ông ta, Viên Mục Dĩ vẫn chưa nhìn rõ dáng vẻ người đó.

Nhìn quan hệ giữa họ lúc này vô cùng hài hòa, không ai có thể ngờ được chỉ một lúc nữa một người trong đó lại biến thành sát thủ lạnh lùng... Đừng nói là Viên Mục Dĩ, có lẽ ngay cả Diệp Kiến Hóa cũng không nghĩ ra được.

Biến cố diễn ra trong nháy mắt, lúc đó Diệp Kiến Hóa đang quay lưng về phía người kia nhìn ra xa xa, dường như đang chìm đắm trong cảm xúc rung động trước cảnh sắc nơi đây, không hề mảy may biết rằng người đứng sau lưng mình đã giơ cao tảng đá trong tay, chuẩn bị đập xuống đầu ông ta.

“Bộp” một tiếng, đối phương hẳn là đã dùng toàn bộ sức lực, nhưng Diệp Kiến Hóa bị đập mạnh cũng không chết ngay, mà ngã xuống đất giãy giụa một lúc.

Người kia từ từ tháo mũ che nắng xuống, một khuôn mặt vô cùng quen thuộc xuất hiện trước mặt Diệp Kiến Hóa, đồng thời cũng khiến Viên Mục Dĩ kinh ngạc... Diệp Kiến Hóa vươn tay ra kinh ngạc muốn bắt lấy người kia, nhưng tiếc rằng lúc này ông ta đã không còn sức làm điều gì nữa.

Tuy Diệp Kiến Hóa không còn năng lực phản kháng, nhưng đối phương cũng không vì thế mà bỏ qua cho ông ta, gã ngồi lên người Diệp Kiến Hóa rồi dùng tảng đá trong tay đập liên tiếp xuống đầu ông ta... Dù sao cũng là thân thể máu thịt, sau vài cú đập Diệp Kiến Hóa đã tắt thở.

Viên Mục Dĩ nhìn khung cảnh trước mặt theo cái chết của Diệp Kiến Hóa mà tan biến, nhưng cậu vẫn đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt kia không ngừng hiện lên trong tâm trí cậu... Không phải là vì bóng dáng người kia đáng sợ, mà vì gương mặt của người đó giống hệt như Diệp Kiến Hóa.

Điều này khiến Viên Mục Dã hơi bất ngờ, nếu như chỉ hơi giống nhau thì không nói làm gì, nhưng theo như Viên Mục Dã thấy thì hai người này không chỉ có nét giống nhau, mà phải gọi là giống nhau như đúc.

Theo lý thuyết, trên đời này cho dù có là song sinh, chỉ cần bạn quan sát thật kỹ nhất định sẽ phát hiện ra điểm khác biệt, bởi vì trên thế gian này không thể nào có người nào giống người nào một trăm phần trăm được.

Nhưng trong ảo cảnh vừa rồi, khuôn mặt của hai người kia giống nhau như đúc, nếu như nhất định phải chỉ ra điểm khác nhau giữa hai người... thì đó chính là ánh mắt, ánh mắt của bọn họ không giống nhau, bởi vậy có thể thấy hai người này có tính cách khác biệt.

Viên Mục Dã cứ thế ngăn người đứng nguyên tại chỗ, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những hình ảnh kia, đương nhiên cậu biết đó không thể nào là Diệp Kiến Hóa giết chết Diệp Kiến Hóa được! Trong hai người nhất định có một người là giả, nhìn tình hình hiện tại, thì khả năng cao người bị giết là Diệp Kiến Hóa thật!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã định quay người rời đi, cậu phải nhanh chóng quay về bảo Tăng Nam Nam xác nhận xem chủ tịch tập đoàn Kiến Hóa có phải vẫn còn sống hay không... Không ngờ đúng lúc cậu xoay người thì thấy một bóng người không biết đã đứng sau lưng mình từ khi nào.

Nếu như không phải ảo cảnh vừa nãy đã tan biến, Viên Mục Dã còn thật sự cho rằng bóng người kia không hề tồn tại! Đối phương lặng yên không một tiếng động xuất hiện, chẳng biết đã đứng sau lưng cậu bao lâu rồi, ngay cả người có thính lực tốt như Viên Mục Dã cũng không phát hiện ra sự tồn tại của gã.

“Điện thoại đâu?” Một giọng nói quen thuộc từ nơi không xa truyền đến.

Lúc này Viên Mục Dã đã đoán ra thân phận của đối phương, nên móc chiếc điện thoại hồng trong túi ra ném cho người đó: “Đây chính là điện thoại của Hồng Huy, có điều vì sự cố ngoài ý muốn mà bị cháy hồng rồi!

Gã đàn ông mắt phượng nhận điện thoại nhìn một lúc rồi nói: “Nội dung bên trong đâu?”

“Được cho là ảnh bình thường nên bị xóa rồi...” Viên Mục Dã nói

Người đàn ông mắt phượng nhíu mày: “Bị coi là ảnh bình thường? Nói như vậy là mày đã biết những bức ảnh đó không bình thường?”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Đây không phải là nhìn con rận trên đầu người trọc à? Nếu như chỉ là ảnh chụp bình thường mày sẽ tốn nhiều công sức đến thế ư? Hiện giờ điện thoại đã trả cho mày rồi, những người từng cầm nó cũng không xem được những bức ảnh kia, cho nên mày không cần tiếp tục giết người nữa!”

Đôi phương cười trâm: “Này cậu đàn em, mày cũng quá ngây thơ rồi đấy? Dựa vào cái gì mà tao phải tin mày? Giết hay không cũng không do mày quyết định...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng vậy... Theo như bọn tao điều tra, ngay cả hai người bị giết đầu tiên là vợ chồng Hồng Huy cũng không biết ảnh họ chụp có vấn đề gì, chứ đừng nói là những người sau đó. Thật ra chỉ cần mày suy nghĩ một chút là biết, việc giết họ hoàn toàn không cần thiết.”

Gã đàn ông mắt phượng nghe xong không lên tiếng, gã vẫn cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, một lúc sau mới ngẩng đầu lên nói: “Nói rất có đạo lý, bọn chúng chết đúng là có hơi oan uổng... Nếu bọn chúng không biết gì còn phải chết, vậy có phải tao cũng không nên tha cho người biết nhiều chuyện như mày không?”

Viên Mục Dã vốn không ngờ sẽ gặp gã ở đây cho nên không mang theo thứ gì phòng thân trên người, nếu như bị đối phương đánh gục ở nơi rừng núi hoang vắng này... có lẽ cậu sẽ phải chịu kết cục giống như Diệp Kiến Hóa, ngay cả thi thể cũng không được tìm ra.

Chương 195: Ký ức vị giác

Gã mắt phượng thấy vẻ mặt Viên Mục Dã không thể hiện rõ cảm xúc, bèn cười nói: “Đêm hôm khuya khoắt mà chạy đến đây làm gì?”

Vấn đề này đúng là hơi khó trả lời, nếu như Viên Mục Dã không được xem đoạn video kia thì chẳng có lý do gì để xuất hiện ở đây cả, cậu cũng không thể nói là nửa đêm có hứng ra hồ Ngân Long đi dạo được phải không?

Im lặng một hồi, Viên Mục Dã cười bảo: “Có một vấn đề tao nghĩ mãi vẫn không hiểu được, cách gọi cậu đàn em này của mày là dựa vào cái gì vậy?”

Gã đàn ông mắt phượng chậm rãi bước về phía trước mấy bước, đi đến trước mặt Viên Mục Dã, mùi thảo dược thoang thoang chui vào trong mũi cậu, loại mùi này đã khắc sâu vào tâm trí cậu, tạo thành một ký ức vị giác riêng biệt của người đó.

Gã mắt phượng lúc này cười như không cười mà bảo: “Mày thông minh như thế chắc cũng không khó để đoán ra nhỉ!”

“Tiền sĩ Lâm Sâm...” Viên Mục Dã chậm rãi nói.

Đối phương gật đầu, vẻ mặt gã hơi tang thương, gã nói với cậu: “Đúng vậy, nếu như năm đó ông ta không đột ngột xảy ra chuyện, mày và tao cũng không có cục diện thế này.”

Viên Mục Dã thành thật nói: “Đối với chuyện năm đó tao cũng không hiểu rõ lắm, cũng không biết những năm qua mày đã phải trải qua những chuyện gì...”

“Mày không cần biết những năm qua tao đã trải qua những chuyện gì, mày cũng không muốn biết đâu... Tao đã nói rồi, nếu còn gặp lại sẽ không nương tay, trước khi chết mày còn muốn biết gì nữa không?” Giọng của gã mắt phượng âm trầm.

Viên Mục Dã nghe mà mặt không đổi sắc, cậu nói: “Mày vẫn luôn tự tin như vậy, chẳng lẽ mày không sợ tao đang kéo dài

thời gian à?”

Gã đàn ông mắt phượng cười to: “Mày nghĩ nhiều rồi, mày thử nhìn xung quanh xem... Ngay cả một bóng ma cũng không có. Nếu như tao đoán không lầm thì nhất định là mày giấu mọi người một mình chạy đến đây, mày cảm thấy cho dù tao để mày kéo dài thời gian hai ba tiếng nữa, thì sẽ có người đến cứu mày à?”

Sao Viên Mục Dã không hiểu điều này? Nên cậu chỉ cười khở thờ dài: “Sở dĩ tao một mình lén đến đây, là vì nghĩ đến tình cảm đồng môn với mày... không ngờ đàn anh lại vô tình như vậy.”

Giọng nói Viên Mục Dã đầy u oán, người không biết sự thật sẽ cho rằng hai người là anh em đồng môn đã lâu không gặp.

Gã mắt phượng buồn cười, nói: “Được rồi, cậu đàn em, mày không cần lãng phí thời gian nữa, nhân lúc tao vẫn còn kiên nhẫn, muốn biết chuyện gì thì hỏi đi, đừng để đến khi chết lại thành quỷ hồ đồ.”

Viên Mục Dã gật đầu mỉm cười: “Đúng là vậy... Cho dù tao có phải đến chỗ Diêm Vương báo danh thì cũng phải biết tên của đàn anh chứ!”

“Tao họ Thạch, tên chỉ có một chữ Lỗi, lớn hơn mày năm tuổi, mày gọi một tiếng đàn anh cũng không lỗi.” Gã mắt phượng trầm giọng xuống.

“Thạch Lỗi...” Viên Mục Dã nhẹ nhàng lặp lại hai từ này.

Thạch Lỗi chờ một lúc, vẫn không thấy Viên Mục Dã hỏi thêm gì khác, không nhịn được bèn nói: “Thế nào? Ngoại trừ tên của tao, mày không còn điều gì thắc mắc nữa à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không, nếu phải chết thì tao cần gì phải biết nhiều làm gì?”

Thạch Lỗi thờ dài: “Đừng trách tao không cho mày cơ hội...”

Tiếng nói của gã vừa dứt, Viên Mục Dã lập tức cảm thấy sau tai hình như có tiếng gió đập tới, cậu theo bản năng tránh sang bên cạnh, một tảng đá to bằng miệng bát “Bốp” một cái đập xuống đất vỡ thành nhiều mảnh vụn.

Sắc mặt Viên Mục Dã nặng nề: “Đàn anh chẳng nề nang gì cả, không nói một tiếng đã ra tay, hơn nữa, mày không thể dùng loại vũ khí nào cao cấp hơn được à?”

Thạch Lỗi lắc đầu cười nói: “Này đàn em, mày cũng không thể trách tao, mày quay lại mà nhìn xem, trên mặt đất quanh đây đều là đá, đương nhiên dùng nó là tiện tay nhất!”

Thạch Lỗi nói xong, tay phải nhẹ nhàng vung lên, cùng một lúc mấy tảng đá trên mặt đất đều bay về phía Viên Mục Dã... Lần này Viên Mục Dã không may mắn như lần trước, cậu chỉ tránh được mấy tảng đá không đập vào đầu, còn một viên đá có đường kính lên đến mười mấy centimet đập mạnh vào sau lưng cậu.

Viên Mục Dã khẽ rên một tiếng, ngã quỵ trên đất, cảm thấy cổ họng vừa ngọt vừa tanh. Lúc này Thạch Lỗi chậm rãi đi đến trước mặt cậu, thở dài bảo: “Giết mày cũng hơi đáng tiếc... cho đến bây giờ mày là người đàn em duy nhất của tao đấy.”

Viên Mục Dã thở ra một hơi, sau đó cắn răng nói: “Cái gì... ý mày là gì? Tao từng nghe ông Lâm nói... lúc đó... trong lớp thiếu niên không chỉ có một mình mày!”

Dường như bị chọc trúng chỗ đau, nét mặt Thạch Lỗi hơi biến đổi, im lặng một lúc gã mới ung dung nói: “Bọn họ đều đã chết... cứ qua một vòng thí nghiệm lại chết một người, cho nên tao mới nói mày may mắn, ít nhất những năm qua mày đã sống an nhàn, không giống như tao đã đi qua điện Diêm Vương vài lần, chỉ còn nửa cái mạng,”

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi tạm dừng tấn công mình, bèn cố gắng kìm nén cảm giác ngực bị chèn ép, cậu nói: “Vậy kế hoạch của mày là gì? Sao không tìm cơ hội làm người bình thường đi! Như vậy cũng có thể sống nửa đời sau trong an nhàn...”

Thạch Lỗi nghe xong, đầu tiên gã cười khẽ, rồi tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng là cười phá lên, dường như đây là thứ buồn cười nhất gã từng nghe thấy.

Đến khi cười đến mức ho sặc sụa, gã mới xuôi xuôi khí lại rồi nói: “Cậu đàn em của tao ời, mày quả nhiên là quá ngây thơ! Mỗi người đều có mệnh của mình, cho dù hiện tại tao có năng

lực mà người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi, thì cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh. Thật ra, tao rất ngưỡng mộ mày, mày có thể sống cuộc sống đơn giản như vậy... Thật khiến tao không đành lòng giết mày!”

“Vậy thì mày đừng có giết cậu ấy! Tốt xấu gì cũng là anh em đồng môn, tình cảm chỉ mỏng manh như thê thôi sao?” Một giọng nói quen thuộc vang lên từ một nơi không xa.

Sau khi Viên Mục Dĩ nghe được giọng nói của Đoàn Phong, cuối cùng cậu cũng buông bỏ sự căng thẳng trong lòng. Thật ra ngay khi nhìn thấy Thạch Lỗi, cậu đã dùng điện thoại di động trong túi gửi một tin nhắn cầu cứu cho Đoàn Phong, có điều cậu không ngờ anh ta lại đến nhanh như vậy.

Thạch Lỗi nghe thấy tiếng nói cũng quay đầu nhìn lại, gã thấy Đoàn Phong đang đứng sau lưng mình, giống như khi nãy gã im lặng xuất hiện sau lưng Viên Mục Dĩ vậy...

Mặc dù trong lòng Thạch Lỗi cũng kinh ngạc vì sự xuất hiện của Đoàn Phong, nhưng biểu hiện trên mặt gã lại cực kỳ lạnh lẽo: “Thật sự là gọi được viện binh đến này, xem ra hôm nay các người muốn mua một tặng một!”

Đoàn Phong cười đi về phía trước mấy bước: “Người số 54 chúng tôi luôn rất tinh quý, từ trước đến nay chưa từng cho tặng!”

Thạch Lỗi nhìn Đoàn Phong yên lặng không một tiếng động đến gần, gã nhẹ nhàng vung tay lên, hai tảng đá lớn trên mặt đất lao vút về phía Đoàn Phong. Không ngờ Đoàn Phong nhìn thấy hai tảng đá kia bay đến chỗ mình lại không thèm tránh né, anh ta đâm một quyền đánh nó nát vụn...

Viên Mục Dĩ kinh ngạc, trước đây cậu cũng biết sức của Đoàn Phong mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Chương 196: Miệng mũi chảy máu

Đoàn Phong không chỉ khiến Viên Mục Dã kinh ngạc mà Thạch Lỗi cũng ngạc nhiên không kém, sắc mặt gã khẽ biến, sau đó gã cau mày nhìn Đoàn Phong từ trên xuống dưới như nhìn thấy ma...

Thạch Lỗi im lặng một lúc mới nói: “Mày là người bình thường à?”

Đoàn Phong tỏ vẻ buồn cười: “Vấn đề này tao phải hỏi mày mới đúng chứ! Mày là người bình thường sao?!” Không đợi Thạch Lỗi nói gì, Đoàn Phong đã tự trả lời: “Tao thấy không giống... Người bình thường chắc chắn không thể điều khiển vật chất chuyển động giữa không trung như thế được.”

Thạch Lỗi cười một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, chậm rãi vươn tay ra, cùng lúc đó, trong khoảnh khắc rất nhiều hòn đá lớn nhỏ bay lên không trung xung quanh gã.

Lòng Viên Mục Dã trầm xuống, cậu vội vàng hét lên với Đoàn Phong: “Cẩn thận!”

Cậu vừa dứt lời thì thấy Thạch Lỗi đột nhiên trợn trừng hai mắt, sau đó một sức mạnh bất ngờ cuốn những hòn đá lơ lửng kia bay thẳng về phía Đoàn Phong như những viên đạn pháo...

Nhìn cảnh này, đột nhiên trong lòng Viên Mục Dã hiểu ra vốn Thạch Lỗi không muốn giết cậu, nếu không chỉ cần một chiêu vừa rồi... cái mạng của cậu đã xong rồi. Nhưng lúc này cậu không thể không lo lắng cho Đoàn Phong, cũng không biết “Người đàn ông có năm đấm thép” này có thể đỡ được cơn mưa đá tảng như đạn pháo kia không.

Hình ảnh sau đó khiến Viên Mục Dã tiếp tục có thêm cái nhìn mới về Đoàn Phong, cậu không thể ngờ vị đội trưởng này của mình lại dũng mãnh đến mức khiến người khác sôi gan như

thế... Động tác của anh ta nhanh như sấm sét, tay không xử lý hết đám đá kia, liên tiếp đám đá khiến chúng nát thành đá vụn.

Chuyện đến lúc này Viên Mục Dã có thể thấy sức lực hai bên ngang nhau, nếu còn tiếp tục thì nhất định phải phân ra thắng bại, nếu không hai người này sẽ đấu nhau cho đến chết mới dừng lại được.

Thế là Viên Mục Dã hét lên: “Đừng đánh nữa, nếu còn đánh nữa đến mai khu này không còn tảng đá nào hoàn chỉnh đâu!”

Thạch Lỗi nghe thấy thì dừng tay lại, có lẽ gã cũng nhận ra hôm nay khả năng mình thắng không cao, không cần lãng phí thời gian nữa, gã quay lại nói với Viên Mục Dã: “Cậu đàn em, nhớ kĩ lời anh đây, đừng lo chuyện bao đồng thì mới sống lâu được...”

Sau khi Thạch Lỗi nói xong, gã không quay đầu lại chạy thẳng vào rừng cây bên bờ sông... rồi nhanh chóng không thấy bóng dáng đâu nữa. Viên Mục Dã thấy nguy cơ đã được giải trừ, liền cố gắng đứng dậy, không ngờ cậu đột nhiên cảm thấy tức ngực, cổ họng hơi ngai ngái sau đó phun ra một ngụm máu.

Đoàn Phong thấy thế lập tức chạy đến đỡ cậu: “Cậu thấy thế nào?”

Viên Mục Dã không nói chuyện, sắc mặt tái nhợt, cậu xua xua tay ra hiệu mình không sao, nhưng Đoàn Phong đương nhiên không tin cậu. Anh ta không nói gì mà kéo tay cậu khoác lên vai mình, sau đó vừa lùi vừa kéo cậu ra chỗ lối vào khu du lịch.

Lúc này Trương Khai và Đại Quân đang lo lắng đứng chờ ở đó, hóa ra Đoàn Phong không đến đây một mình, anh ta để Trương Khai và Đại Quân đứng ngoài cổng tiếp ứng. Hai người bọn họ nhìn thấy Viên Mục Dã được đỡ ra thì biết ngay là có chuyện, họ nhanh chóng đến đỡ một tay. Đến khi đưa được Viên Mục Dã lên xe, mũi của cậu cũng bắt đầu chảy máu.

Đoàn Phong hỏi: “Cậu bị thương ở đâu?”

Thật ra lúc này toàn bộ lưng của Viên Mục Dã đều đau, cậu cũng không biết cụ thể là mình bị thương ở chỗ nào, nên nhắc

ngón tay chỉ chỉ về phía sau mình... Đoàn Phong vội vàng cởi áo Viên Mục Dã ra, nhìn lưng cậu.

Khi nhìn thấy tổn thương trên lưng Viên Mục Dã, tất cả đều hít khí lạnh, bên dưới xương bả vai bên phải của Viên Mục Dã có một chỗ bị tím xanh một mảng... Trương Khai giờ tay chạm nhẹ vào chỗ đó: “Viên, anh có đau không?”

Bị Trương Khai nhấn một cái, Viên Mục Dã cảm thấy toàn bộ lưng mình như bị điện giật, cậu vội vàng nhe răng nói: “Anh trai ơi, có thể chọc nhẹ thôi được không?”

Đoàn Phong tức giận: “Bây giờ biết đau rồi hả! Cậu đúng là anh hùng không sợ chết nhỉ!”

Viên Mục Dã biết mình đuối lý, lại thêm thực sự quá đau, cho nên đành mặc cho Đoàn Phong quở trách... Một lúc sau cậu mới hỏi: “Sao mọi người đến nhanh vậy?”

Đại Quân cười: “Thì nhờ đội trưởng Đoàn đoán giỏi, đoán được thằng nhóc cậu tối nay nhất định sẽ chạy ra ngoài nên mới đi theo... Kết quả chúng tôi đi được nửa đường thì đội trưởng nhận được tin nhắn cầu cứu của cậu.”

Sau đó bọn họ đưa Viên Mục Dã đến bệnh viện cấp cứu.

Sau khi chụp CT phát hiện lá phổi bên phải có mấy chỗ bị xuất huyết, có điều hiện giờ đã ngừng chảy rồi, có lẽ ngoại thương làm vỡ mạch máu trong phổi, cho nên Viên Mục Dã mới bị chảy máu mũi và miệng.

Đại Quân cầm phim chụp không ngừng thảo luận cùng bác sĩ xem tình trạng này có cần phải làm phẫu thuật để cầm máu hay không? Bác sĩ bị anh ta hỏi nhiều đến mức không nhịn được nói: “Không cần không cần, hiện giờ máu đã ngừng chảy, thể trạng của cậu ta cũng khá tốt, về nghỉ ngơi mấy ngày là được. Nhớ là không được làm việc quá sức, nếu không điều dưỡng tốt có thể sẽ để lại di chứng”.

Đến khi họ quay về khách sạn thì trời đã sáng rõ, Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm biết Viên Mục Dã bị thương vội vàng chạy đến phòng cậu hỏi thăm. Cân nhắc đến tình trạng của Viên Mục Dã, Đoàn Phong quyết định để cậu nghỉ ngơi đến trưa, sau đó mọi người cùng ăn cơm trưa xong rồi mới quay về.

Thật ra Viên Mục Dã không phải là chưa từng bị thương bao giờ, nhưng bị thương đến phổi thì đây là lần đầu tiên, hơn nữa vết thương của cậu lại ở phía sau lưng, nên cứ hít thở là sẽ đau... Hiện giờ đến nằm thẳng cậu cũng không nằm được, chỉ có thể nằm bẹp ở trên giường.

Đến trưa khi họ chuẩn bị xuất phát, nhìn khuôn mặt tái xanh của Viên Mục Dã, Đoàn Phong lo lắng nói: “Cậu có ngồi xe được không? Hay là mua cái giường cho cậu nằm nhé!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không sao... Tôi không ngồi được thì dựa vào ghế đằng trước cũng được.”

Kết quả suốt đường đi Viên Mục Dã chịu đựng khô sở, muốn dựa vào lưng ghế... lưng lại phát hiện sau lưng quá đau, nên chỉ có thể tựa nhẹ vào lưng ghế, suốt chặng đường cứ giữ tư thế như vậy. Đến khi họ về đến thủ đô, toàn thân Viên Mục Dã đã đổ đầy mồ hôi.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã như vậy không yên tâm, lại đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra. May mà kết quả lần này cũng không khác lần trước lắm, bên phổi bị chảy máu đã ngừng chảy, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng là được.

Từ Lệ về trước nghe tin Viên Mục Dã bị thương liền cùng với Diệp Dĩ Nguy chạy đến bệnh viện, khi hai người vào trong phòng bệnh, Viên Mục Dã đang nằm nghiêng trên giường, dáng vẻ khá là thê thảm...

Chương 197: Đêm giao thừa

Từ Lệ đến gần lật chăn lên xem, hơi giật mình nói: “Chuyện gì thế? Không phải nhóm đội trưởng Đoàn đi cùng với cậu à? Sao lại bị thương đến mức này?”

Viên Mục Dã lầm bầm: “Lần này mà bọn họ không đi cùng thì chắc tôi đã bỏ mạng ở đó rồi...”

Diệp Dĩ Ngụy cúi đầu cẩn thận quan sát vết thương sau lưng Viên Mục Dã, anh ta tức giận nói: “Mạng cậu cũng lớn đấy, không bị ảnh hưởng đến tâm mạch mà chết!”

Viên Mục Dã cười trù: “Anh đang kể chuyện tiểu thuyết đấy à? Lại còn chấn động tâm mạch!”

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã tỏ vẻ không nghiêm túc thì không vui, gắt: “Cậu tưởng tôi nói đùa với cậu chắc? Làm sao mà cậu bị thương đến mức này? Bị trâu húc à? Không phải là tôi dọa cậu, với lực đập này chỉ cần mạnh hơn một chút nữa kiêu gì xương cũng bị gãy cắm vào trong, đến lúc đó xương sườn và cột sống nhất định sẽ bị gãy, đặc biệt là cột sống... nếu tổn thương thì không thể hồi phục lại được.”

Sau khi bị Diệp Dĩ Ngụy dạy dỗ cho một trận, Viên Mục Dã không dám lên tiếng nữa, chỉ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Từ Lệ.

Từ Lệ là kẻ già đời nên rất khôn khéo, lập tức nói lảng đi: “Có phim chụp không? Vừa hay pháp y Diệp đang ở đây, để cậu ấy xem lại cho cậu...”

Viên Mục Dã chỉ lên tủ đầu giường: “Ở ngăn dưới...”

Từ Lệ nhanh chóng mở tủ, lấy phim chụp đưa cho Diệp Dĩ Ngụy. May mà sau khi xem xong sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy cũng dịu đi một chút, theo như phim chụp thì cậu cũng không bị nặng lắm.

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy nhìn một lúc lại nhíu mày thắc mắc: “Trên phổi còn bị chảy máu, sao xương cốt lại không có việc

gì nhỉ?”

“Vây chẳng phải là do đồng chí Tiểu Viên của chúng ta phúc lớn mạng lớn ư...” Từ Lệ vừa nói vừa nháy mắt với Viên Mục Dã.

Diệp Dĩ Ngụy hừ lạnh: “May mắn cũng không theo cậu cả đời được...”

Dĩ nhiên Viên Mục Dã hiểu đạo lý này, lần này nếu không có Đoàn Phong có lẽ cậu đã không may mắn như vậy. Có điều cho đến giờ cậu vẫn cảm thấy Thạch Lỗi không thực sự muốn giết mình... Bởi vì cậu có thể cảm nhận được, mặc dù thực lực của đối phương rất mạnh, nhưng trong lòng lại có một sự cô độc không nói ra được.

Mà loại cô độc này rất quen thuộc đối với Viên Mục Dã, từ nhỏ đến lớn cậu đã bị xa lánh vì sự khác người của mình, cho dù cậu chân thành muốn làm bạn với người khác nhưng đến cuối cùng lại luôn bị tổn thương.

Càng lớn lên, Viên Mục Dã càng hiểu rõ muốn không chịu tổn thương chỉ có cách là bao bọc bản thân cho thật tốt... Bởi vậy dần dần cậu mới có tính cách như hiện tại.

Có lẽ đúng như Thạch Lỗi nói, nếu năm đó tiến sĩ Lâm Sâm không xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi qua đời thì hai người bọn họ nhất định sẽ không có cục diện như bây giờ. Nhưng trên đời làm gì có nếu như?

Sau đó Viên Mục Dã hỏi thăm Kim Bảo, Diệp Dĩ Ngụy bảo cậu yên tâm, hứa sẽ cho nó ăn đến béo trắng ra! Vừa nghĩ đến Kim Bảo, trong lòng Viên Mục Dã đã cảm thấy hơi áy náy, người ta gửi chó ở nhà mình, kết quả cứ vài ba ngày là mình lại không ở nhà, bây giờ đã sắp thành chó của Diệp Dĩ Ngụy rồi.

Vì sắp đến Tết, hơn nữa vết thương trên lưng Viên Mục Dã cũng nhẹ hơn hơn dự tính, nên cậu chỉ ở bệnh viện một ngày rồi về nhà, hiện giờ ngoại trừ vết máu ứ trên lưng trông đáng sợ ra thì mọi chỗ khác đều không sao...

Kim Bảo khá hưng phấn khi nhìn thấy người chủ đã “mất tích” mấy ngày quay về, nó ngửi một lượt từ trên xuống dưới, từ trước ra sau rồi mới đi làm chuyện khác.

Mặc dù những năm trước Viên Mục Dĩ đều đón giao thừa một mình, nhưng năm nay bởi vì “khẩu vị” bị biến đổi nghiêm trọng, cho nên ngay cả cơm tất niên cậu cũng lược bớt... và mở luôn cho Kim Bảo một hộp thịt bò coi như xong lễ.

Mặc dù bỏ qua cơm tất niên, nhưng chương trình cuối năm vẫn nên xem, nói gì thì nói cũng nên có chút không khí ăn Tết chứ? Không ngờ Viên Mục Dĩ vừa ngồi xuống ghế sofa chuẩn bị xem chương trình cuối năm thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Viên Mục Dĩ nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ tối rồi, giờ này mà còn có người đến nhà cậu thì nhất định là Diệp Dĩ Ngụy! Nhưng anh ta có chìa khóa nhà cậu, trước đây đều tự mở cửa đi vào, sao hôm nay lại gõ cửa?

Mở cửa ra, là Đoàn Phong, trong tay anh ta còn cầm theo một túi thực phẩm, bên trong đựng mấy thứ gì đó đen đen.

“Đây là bánh quy dinh dưỡng đầu bếp Lưu chuẩn bị cho cậu, vừa nướng xong, tôi rảnh rồi không có việc gì làm nên mang đến cho cậu luôn!” Đoàn Phong lắc lắc chiếc túi trong tay.

Viên Mục Dĩ nghệt mặt để Đoàn Phong vào, không rõ cái món bánh quy này phải ngon đến mức nào mới đáng để đội trưởng Đoàn nửa đêm ba mươi mang đến tận nhà cho cậu? Kim Bảo theo thói quen thấy khách đến nhà liền chạy ra.

Đoàn Phong thấy mình không mang quà gì cho con vật nhỏ này, bèn móc một chiếc bánh quy màu đen trong túi ra ném cho nó, nhưng không ngờ sau khi Kim Bảo nhận được, người ngửi hai cái rồi tỏ vẻ chán ghét quay lưng đi về ổ.

Đoàn Phong lúng túng đứng tại chỗ, không biết nên nói gì cho phải! Viên Mục Dĩ mỉm cười nhận cái túi trong tay Đoàn Phong, cậu nói: “Con chó này đúng là không biết thưởng thức, bánh quy dinh dưỡng ngon lành thế này đành để một mình tôi hưởng vậy.”

Đoàn Phong ngồi xuống ghế sofa và nhìn cách bày biện trong phòng, anh ta tò mò hỏi: “Sao ngoài cửa nhà cậu chẳng có nổi câu đối và chữ Phúc thế?”

Viên Mục Dĩ thấy anh ta hỏi vậy mới chợt hiểu ra: “À, bảo sao tôi cứ thấy trong nhà thiếu cảm giác năm mới? Thì ra là vì tôi quên mất tiêu chuyện này...”

Thật ra không phải Viên Mục Dã quên, mà là trước kia mỗi khi đến Tết, câu đối và chữ Phúc đều do Tiến Bảo mang đến dán lên cho cậu. Năm nay không còn ai dán cho, chính cậu cũng quên mất không nhớ phải làm việc này.

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã đột nhiên có sự cô đơn trước đây anh ta chưa từng thấy, liền vội vàng nói sang chuyện khác: “Vết thương trên lưng cậu thế nào rồi?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Không vấn đề gì!” Nói xong cậu đi vào phòng bếp hâm một chén trà cho Đoàn Phong.

Đoàn Phong nhận chén trà rồi đặt lên bàn, sau đó kéo áo Viên Mục Dã lên xem: “Vết máu ứ vẫn đậm lắm!”

Viên Mục Dã nghiêng đầu nhìn thoáng qua: “Không sao, dù sao bây giờ cũng không đau nữa.”

Nhớ tới chuyện hôm đó Đoàn Phong đã giao đấu cùng với Thạch Lỗi, Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Đội trưởng Đoàn, sức mạnh của anh thực sự rất lớn! Sao trước kia tôi không biết nhỉ?”

Đoàn Phong cười lớn: “Đó là bởi vì trước đây những người chúng ta gặp phải đều là người bình thường, nên đương nhiên tôi sẽ không xuất toàn lực... Nhưng vị đàn anh này của cậu thì khác, khả năng điều khiển vật chất của gã mạnh hơn cậu nhiều.”

Chương 198: Kín không có khe hở

Viên Mục Dã không thể không đồng ý với câu này: “Hiện giờ cùng lắm tôi cũng mới chỉ di chuyển được một cây gậy bóng chày, mà còn không chuẩn xác...”

Đoàn Phong vỗ vỗ lên vai Viên Mục Dã, an ủi: “Không sao, vừa nãy tôi mới gọi điện thoại cho lão Lâm, anh ta nói với điều kiện của cậu thì chỉ cần luyện tập nhiều hơn nhất định sẽ đạt được trình độ đó!”

Viên Mục Dã nghe Đoàn Phong nhắc đến lão Lâm, liền hỏi: “Tổng giám đốc Lâm không về ăn Tết à?”

Đoàn Phong gật đầu: “Tạm thời anh ta chưa về được, nói là muốn dẫn một đội bác sĩ đến châu Phi nghiên cứu một loại virus mới, trong thời gian ngắn có thể sẽ không trở về.”

Viên Mục Dã dò hỏi: “Vậy anh ta có nói đến chuyện của Thạch Lỗi không?”

Đoàn Phong nhấp một ngụm trà, sau đó thở dài bảo: “Tôi đã hỏi giúp cậu rồi. Năm đó trong lớp học thiếu niên của ông Lâm đúng là có mấy đứa trẻ đã biến mất sau khi ông ấy xảy ra chuyện, nhưng vì mọi nghiên cứu của ông Lâm đều là bí mật, cho nên ngay cả con của ông ấy là lão Lâm cũng không biết gì... Ngay cả tư liệu của cậu cũng là mới tìm hiểu được lúc trước khi cậu đến.”

“Cái chết của ông Lâm... có khi nào không phải là tai nạn không?” Viên Mục Dã khẽ nói.

Đoàn Phong ngẫm nghĩ: “Năm đó lão Lâm cũng từng nghi ngờ như vậy, nhưng mãi không tìm được chứng cứ nào.”

Nghe anh ta nói vậy, Viên Mục Dã đột nhiên nhớ đến một chuyện nên vội hỏi Đoàn Phong: “Đúng rồi, khi đó anh nhìn thấy Thạch Lỗi có cảm giác gì đặc biệt không?”

Đoàn Phong nhớ lại rồi nói: “Cậu hỏi như vậy tôi mới để ý... Lúc đó khi tôi nhìn vào mắt gã, trong lòng thực sự cảm thấy không dễ chịu, nhưng cảm giác đó chỉ kéo dài vài giây rồi biến mất.”

Viên Mục Dã nghe xong thì trầm nghĩ, chẳng lẽ khả năng mê hoặc tâm trí của Thạch Lỗi không có tác dụng với Đoàn Phong sao? Cậu không khỏi nhìn lại Đoàn Phong thêm lần nữa, xem ra mỗi người ở số 54 đều có lý do tồn tại của riêng mình...

Dị năng lần trước anh ta thể hiện đã khiến Viên Mục Dã kinh ngạc, không biết vị đội trưởng trước mắt này là người như thế nào? Anh ta còn điểm nào khác thường nữa hay không? Viên Mục Dã không tin anh ta chỉ có mỗi sức khỏe hơn người.

Nếu như cậu nhớ không nhầm thì khi ở trên đảo Kapok, cậu đã từng nhìn thấy Đoàn Phong bị thương, nhưng chỉ trong chớp mắt vết thương trên người anh ta đã hoàn toàn biến mất. Bởi vì tình hình lúc đó khẩn cấp cho nên Viên Mục Dã cũng không có thời gian để suy nghĩ... Bây giờ nghĩ lại, tốc độ miệng vết thương đó lành lại đúng là rất thần tốc!

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã nhìn chằm chằm vào mình không chớp mắt thì trong lòng hơi run rẩy, anh ta đập một phát vào trán Viên Mục Dã: “Này... cậu muốn làm gì?”

Viên Mục Dã lập tức bật cười bảo: “Không làm gì, tôi chỉ hơi tò mò về anh thôi...”

Đoàn Phong không hiểu: “Tò mò chuyện gì?”

Viên Mục Dã chỉ cười mà không nói gì, sau đó cậu chỉ tay vào tivi: “Đã đến rồi thì chúng ta cùng nhau xem chương trình cuối năm đi!”

Viên Mục Dã có một thói quen, đó là không hỏi đến cùng việc của người khác, bởi vì cậu cho rằng, nếu như đối phương muốn nói... sớm muộn gì họ cũng sẽ nói cho bạn biết. Nhưng nếu bạn công khai hỏi đến cùng, nhờ đâu người ta không muốn nói thì chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã chuyển chủ đề sang chương trình cuối năm thì cười khẽ và nói: “Con người cậu suy nghĩ quá cẩn thận, sống như vậy không mệt mỏi à?”

Viên Mục Dã nhún vai: “Cũng ổn, chẳng phải mỗi người đều có việc riêng của mình ư?”

Sau đó hai người trò chuyện linh tinh một lúc, Viên Mục Dã còn lấy bia trong tủ lạnh ra uống với Đoàn Phong... Đến tận khi sắp giao thừa, Trương Khai và Đại Quân đột nhiên mang theo câu đối đến, mọi người nhiệt tình giúp đỡ Viên Mục Dã trang hoàng nhà cửa để thêm chút hương vị năm mới.

Mấy người số 54 âm ỉ đến hơn hai giờ sáng mới rời đi, sau khi bọn họ đi, Viên Mục Dã nhìn sân nhà trống không mà trong lòng cảm thấy mát mát, thật ra từ sâu trong lòng cậu vẫn luôn khát khao có người nhà bên cạnh.

Trong con hẻm tối đen, có một chiếc xe việt dã màu sẫm yên tĩnh đỗ ở đó, người trên xe cô đơn ngồi bên trong... Trong bóng tối, một đôi mắt sáng ngờ nhìn chằm chằm vào ngôi nhà thỉnh thoảng vang lên tiếng cười kia.

Diệp Dĩ Ngụy trời sinh tính tình thích ẩn mình trong bóng đêm, lúc này tim anh ta cũng đập chậm lại... giống như một con báo đang đợi con mồi, hoàn toàn trầm tĩnh trong thế giới riêng của mình.

Thời gian không biết qua bao lâu, cửa nhà bị người mở ra từ bên trong, có mấy người cười cười nói nói đi ra. Diệp Dĩ Ngụy thấy vậy nhẹ thở ra một hơi, khóe miệng không tự chủ khẽ giương lên, trong bóng đêm vẽ lên một đường vòng cung đẹp đẽ.

Ngay tại lúc Viên Mục Dã đóng cửa kỹ càng chuẩn bị quay người vào nhà đi ngủ thì cổng nhà đột nhiên có người mở ra, trong lòng cậu thầm nghĩ có lẽ người của số 54 quên thứ gì đó nên quay lại lấy.

Kết quả khi cậu quay lại, thấy người đến lại là Diệp Dĩ Ngụy...

Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên, sau đó cậu cười và nói: “Muộn thế này rồi anh còn đến đây?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc lắc cái túi giấy trong tay: “Một mình ăn Tết có gì vui, tôi mua ít đồ ăn bên ngoài mang đến uống mấy chén với cậu.”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ cười, Diệp Dĩ Ngụy với mấy người Đoàn Phong cứ như là hẹn trước ấy, không có một chút khe hở nào! Vừa tiễn mấy người số 54 xong... thì lại đón vị pháp y này.

Có điều như vậy cũng tốt, đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã không còn phải ăn Tết một mình...

Diệp Dĩ Ngụy lấy đồ ăn trong túi ra, mặt không thể hiện cảm xúc gì mà hỏi: “Ra viện sao không nói với tôi một tiếng? Để tôi đi đón cậu...”

Không biết vì sao, khi Diệp Dĩ Ngụy nghiêm túc hỏi Viên Mục Dã, lại luôn khiến cậu cảm thấy sự tồn tại của anh ta rất mạnh mẽ...

Viên Mục Dã cân nhắc một chút mới trả lời: “Tôi nghĩ là... cuối năm hẳn trong đội rất bận, cho nên tôi tự đi về.”

Diệp Dĩ Ngụy dừng động tác trong tay, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cậu, dường như chờ Viên Mục Dã nói tiếp...

Viên Mục Dã đành phải nói tiếp: “Hơn nữa... vết thương của tôi cũng gần khỏi rồi, mấy ngày nay cứ nằm sấp trên giường mãi cũng khó chịu, tôi muốn đi lại hoạt động nhiều một chút.”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài, sau đó đi đến sau lưng Viên Mục Dã và kéo áo cậu lên, anh ta ấn lên vết máu tụ rồi hỏi: “Ấn thế này cảm thấy thế nào?”

“Không có cảm giác gì, cũng giống như ấn các chỗ khác thôi...” Viên Mục Dã thành thật đáp.

Diệp Dĩ Ngụy nhìn gần hơn, cẩn thận quan sát vết máu tụ: “Trước kia khi bị thương cậu cũng hồi phục nhanh như vậy à?”

Viên Mục Dã cười: “Cũng tạm được, cơ thể tôi luôn rất mạnh khỏe...”

Diệp Dĩ Ngụy kéo áo Viên Mục Dã xuống, quay lại bàn trà tiếp tục lấy bia trong túi ra: “Nếu có thời gian cậu đến bệnh viện kiểm tra toàn thân đi, bị thương ở phổi dù nặng hay nhẹ cũng nhất định không được để lại di chứng...”

Chương 199: Đồng tử màu vàng

Đêm hôm đó Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy uống đến sáng, sau khi uống hết bia Diệp Dĩ Ngụy mang đến, Viên Mục Dã còn lấy thêm bia trong tủ lạnh ra... Bọn họ nói về chuyện của mình khi còn bé, lúc ấy Viên Mục Dã mới biết Diệp Dĩ Ngụy cũng là trẻ mồ côi.

Năm mười hai tuổi anh ta mới gặp cha mẹ nuôi rồi được đưa sang Pháp sinh sống. Mặc dù Diệp Dĩ Ngụy không nói, nhưng Viên Mục Dã hiểu rõ, cuộc sống trước năm mười hai tuổi của anh ta không hề tốt đẹp.

Cuối cùng hai người ngủ ở trên ghế sofa luôn, đến sáng ngày hôm sau Viên Mục Dã bị tiếng điện thoại gọi dậy... Cậu mơ mơ màng màng đứng lên xem, trên điện thoại hiển thị số máy bàn của số 54, sau khi nhận điện thoại mới biết là Tăng Nam Nam gọi đến.

“Anh Viên, dậy rồi à? Đoạn video kia tôi đã sửa thành định dạng HD rồi! Anh có muốn đến đây xem không?” Giọng Tăng Nam Nam khá hưng phấn.

Viên Mục Dã vội vàng nói: “Được, bây giờ tôi qua ngay.”

Sau khi cúp điện thoại, Viên Mục Dã nhìn Diệp Dĩ Ngụy vẫn còn đang ngủ say, có lẽ phải một lúc nữa mới tỉnh dậy, Viên Mục Dã để lại một tờ giấy trên bàn cho anh ta rồi vội vàng đi ra cửa,

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Diệp Dĩ Ngụy từ từ ngồi dậy, lấy tay vuốt mặt, sau đó cầm tờ giấy trên bàn lên. Lúc này Kim Bảo ung dung lắc lư đi đến, dùng mũi nhẹ nhàng dụi dụi vào đầu gối anh ta, Diệp Dĩ Ngụy cười nói: “Sao thế? Đói rồi à? Đợt chút nữa tao mở đồ hộp cho mày...”

Khi Viên Mục Dã lo lắng chạy về số 54 thì mọi người đều đang ăn cơm ở nhà ăn, đầu bếp Lưu nhìn thấy cậu liền gọi đến ăn cơm, cậu xua tay và bảo: “Mọi người ăn trước đi... tôi vẫn chưa đói.”

Tăng Nam Nam thấy Viên Mục Dã đến, cô không nói câu nào mà ngâm một cái bánh tiêu đứng lên, sau đó dùng mắt ra hiệu với cậu, hai người đi lên văn phòng.

Trương Khai vừa ăn vừa lau bầu: “Ra ám hiệu cứ như mật vụ ấy...”

Khi Viên Mục Dã xem lại đoạn video trong điện thoại đã được Tăng Nam Nam chỉnh lại thành chất lượng HD 4K, toàn bộ quá trình Diệp Kiến Hóa giả giết Diệp Kiến Hóa thật được ghi lại rõ ràng.

Nhất là đoạn cuối cùng khi Diệp Kiến Hóa giả bỏ mũ che nắng xuống, Tăng Nam Nam còn cố ý cắt một hình ảnh HD, phát hiện con người của Diệp Kiến Hóa giả có màu khác với con người của Diệp Kiến Hóa thật, của tên giả hơi vàng hơn.

Tăng Nam Nam trầm giọng, nói: “Đối với người châu Á, mắt màu vàng rất hiếm gặp...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừm, người Trung Quốc đa phần đều có tròng mắt màu nâu đậm, nâu nhạt hoặc màu đen nâu... Màu này đúng là hiếm gặp, có khi nào là chứng dị sắc móng mắt không?”

Tăng Nam Nam lắc đầu: “Không giống lắm, dị sắc móng mắt phần lớn là hai mắt hai màu khác nhau, nhưng tên này hai mắt đều là màu vàng nhạt. Hoặc có thể do hấn dùng kính áp tròng có màu.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Tư liệu về Diệp Kiến Hóa thế nào? Ông ta có anh em sinh đôi gì không?”

“Không có, căn cứ theo hồ sơ nhân khẩu thì Diệp Kiến Hóa chỉ có hai người chị gái, hơn nữa một người đã qua đời nhiều năm...” Tăng Nam Nam đáp.

Viên Mục Dã cau mày: “Chẳng lẽ trên đời này thực sự có hai người giống nhau đến vậy à?”

Tằng Nam Nam nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên màn hình một lúc, cô đưa ra suy nghĩ của mình: “Trên lý thuyết thì không có khả năng, trừ khi cố ý đóng giả, dùng kỹ thuật AI đổi mặt.”

Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Không thể nào, đoạn video này nhất định không bị người khác sửa đổi, lúc đó khuôn mặt của Diệp Kiến Hóa giả thực sự đã trông như vậy rồi...”

Đang nói đến đây thì Đoàn Phong đi vào, anh ta nhìn đôi mắt màu vàng trong ảnh, sau đó liú lười nói: “Nhìn đáng sợ thế, người bình thường sao lại có màu mắt như vậy?”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Ai biết được? Tiếc là hiện giờ chúng ta không được nhìn thấy Diệp Kiến Hóa chân chính, nếu không hẳn là có thể nhìn ra được con người này.”

Lúc này Tăng Nam Nam lấy ra các tài liệu cô đã tìm được về Diệp Kiến Hóa trong hai ngày nay, phần lớn đều nói vì nguyên nhân sức khỏe nên đang tĩnh dưỡng ở nhà, thậm chí gần đây trên mạng còn không có một bức ảnh nào chụp chính diện ông ta.

Đoàn Phong nhìn Viên Mục Dã: “Cậu định lúc nào thì giao đoạn video này cho Từ Lệ?”

Đây đúng là câu hỏi khó đối với Viên Mục Dã, bởi vì hiện giờ cậu còn đang nghĩ xem có nên giao video này cho Từ Lệ hay không... Vì bây giờ, một là không có thi thể, hai là không có người báo án, chỉ có mỗi đoạn video này cho dù xem bao nhiêu lần cũng không nói lên điều gì.

Mặc dù trong video này đúng là Diệp Kiến Hóa đã ngã xuống đất, nhưng điều này cũng không chứng minh được lúc đó ông ta đã chết. Dù sao điều tra án thì cần phải có chứng cứ, không có thi thể thì không có báo cáo khám nghiệm tử thi, không có báo cáo khám nghiệm thì chẳng làm được gì cả.

Hơn nữa, trước đó vì sao Thạch Lỗi lại vì đoạn video này mà giết nhiều người như vậy? Nên đây rõ ràng chỉ là một góc nổi của tảng băng chìm, nếu như không điều tra rõ toàn bộ sự việc đã tùy tiện đưa đoạn video này ra, làm không tốt đến cuối cùng cảnh sát cũng chỉ tra ra được một phần của sự thật mà thôi...

Thấy vẻ mặt do dự của Viên Mục Dã, Đoàn Phong bảo: “Nếu như chưa nghĩ kĩ muốn làm gì, thì trước hết đừng giao cho anh ta, dù sao đoạn video này ở chỗ số 54 chúng ta cũng không mất được, chờ cảnh sát điều tra thêm được gì đó rồi nói sau!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Hiện giờ cũng chỉ có thể làm như vậy!”

Sau khi về đến nhà, Viên Mục Dã thấy Diệp Dĩ Ngụy đã rời đi, trên tờ giấy cậu đặt lên bàn lúc sáng có thêm dòng chữ: “Có án, tôi đi trước...”

Viên Mục Dã không nhịn được tức giận thay cho bọn Từ Lệ, vừa mới mừng Một đã có án, hơn nữa còn nhất định phải gọi pháp y.

Đặt tờ giấy xuống, lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra lúc mình đi đã quên không cho chó ăn, bèn vội vàng đến chào hỏi Kim Bảo, lại thấy con vật nhỏ này đang vừa chạy về phía mình vừa ợ một cái...

Viên Mục Dã nhìn cái vỏ hộp Kim Bảo đã ăn hết, lại nhìn sang đồng bánh quy đen sì Đoàn Phong mang đến cho mình, cậu không nhịn được cảm thán, cơm nước của mình còn không bằng một con chó.

Thật ra không phải bây giờ Viên Mục Dã không ăn được bất cứ thứ gì, như đêm qua, trong đồng đồ ăn Diệp Dĩ Ngụy mang đến có món tiết vịt cũng khá được, ít nhất cậu cảm thấy được mùi thơm của đồ ăn.

Trong lúc Viên Mục Dã ăn nốt chỗ canh tiết vịt còn lại của tối hôm qua thì điện thoại đổ chuông, là Từ Lệ gọi đến... lòng Viên Mục Dã trầm xuống, cậu cảm thấy nghi ngờ, chẳng lẽ nhanh như vậy Từ Lệ đã điều tra ra được Diệp Kiến Hóa có vấn đề sao?

Sau khi nhận điện thoại, cậu nghe thấy Từ Lệ nói: “Hôm nay cậu rảnh không, đến hiện trường với tôi đi, đầu năm đã gặp án, đội tôi không đủ người...”

Viên Mục Dã đoán vụ án này chắc cùng một vụ với vụ án trong tờ giấy Diệp Dĩ Ngụy để lại, nên đồng ý: “Gửi địa chỉ cho tôi, bây giờ tôi qua luôn...”

Chương 200: Gần như mất không chế

Phải nói Từ Lệ đúng là kẻ già đời hiểu rõ Viên Mục Dã, biết chắc hiện giờ cậu đang rảnh đến phát chán, đồng thời cũng hiểu rõ cậu không từ bỏ được cái nghiệp cảnh sát...

Căn cứ theo địa chỉ Từ Lệ cho, Viên Mục Dã nhanh chóng đến một chỗ đất trống ở ngoại ô thành phố, lúc này mảnh đất trống đó đã được cảnh sát dùng dây cảnh giới ngăn lại, một cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục chặn Viên Mục Dã lại: “Xin lỗi đồng chí, bên trong là hiện trường vụ án, không thể tùy tiện đi vào.”

Viên Mục Dã vừa định giải thích thì nghe thấy giọng Từ Lệ vang lên từ trong giới tuyến: “Đồng chí, đều là người nhà cả để cậu ấy vào đi!”

Vẻ mặt của người cảnh sát trẻ tuổi hơi khác thường khi nghe thấy thế, nhưng cậu ta vẫn mở dây ra để Viên Mục Dã đi vào.

Thấy Từ Lệ ra ngoài đón mình, Viên Mục Dã tỏ vẻ hớn hờ: “Tình huống thế nào, mới mừng Một đã có án?”

Từ Lệ cười khò: “Đây là một công trường xây dựng vừa mới được quay lại của dự án trong khu đang phát triển. Sáng hôm nay trong công trường có người đến báo án, nói là có một chiếc xe container lạnh đổ ở đây, trên xe không có lái xe. Bởi vì sợ rằng đây là container đông lạnh chở vắc xin cho nên công nhân công trường không dám tự mình mở ra, vì thế mới gọi cho cảnh sát... Kết quả khi cảnh sát đi tuần đến mở cửa container ra nhìn thì lập tức đóng chặt lại!”

Viên Mục Dã nghi ngờ: “Vì sao phải nhanh chóng đóng lại?”

“Bởi vì trong xe có người chết... Người cảnh sát tuần tra kia sợ làm hỏng hiện trường cho nên mới đóng cửa lại!”

Vừa nói chuyện, hai người vừa đi vòng qua mấy chiếc xe cảnh sát, một chiếc xe container vận chuyển được phẩm xuất hiện

trước mặt họ, trên thân xe in một dòng chữ lớn ghi tên công ty trách nhiệm hữu hạn kỹ thuật khoa học sinh vật Watson.

Đầu tiên Viên Mục Dĩ đi quanh chiếc xe container một vòng, nhưng vì hiện trường quá ồn ào cho nên cậu không đọc được từ trường tư duy nào. Sau đó cậu quay lại hỏi Từ Lệ: “Diệp Dĩ Nguy đâu? Không phải anh ấy đến trước rồi à?”

Từ Lệ xoay người đưa tay về phía một đồng nghiệp để lấy chiếc áo bông rồi bảo: “Cậu ta ở trong xe, đây, mặc cái áo bông này vào đi đã!”

Viên Mục Dĩ khoát tay: “Tôi không lạnh, áo khoác của tôi là bông vải...”

Nhưng Từ Lệ vẫn khoác áo bông lên người cậu: “Nào, cậu nghe tôi đi, bên trong rất lạnh...”

Cửa container mở ra, Viên Mục Dĩ lơ mờ nhìn thấy Diệp Dĩ Nguy cùng với hai đồng nghiệp khác đang bận rộn ở bên trong. Sau khi bước vào, nhiệt độ nháy mắt giảm mạnh, lúc này cậu ngẩng đầu nhìn nhiệt kế ở trong xe... chẳng trách Từ Lệ nói trên xe rất lạnh, hóa ra nhiệt độ trong này là âm 20 độ C.

Diệp Dĩ Nguy nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu nhìn về phía Viên Mục Dĩ, sau đó lại liếc mắt sang Từ Lệ, vẻ mặt Từ Lệ không được tự nhiên, anh ta ho nhẹ rồi giải thích: “Tiểu Triệu còn chưa xuất viện, vợ Tiểu Vương sinh con vẫn đang nằm trong bệnh viện, Lưu Cương thì về nhà thăm người thân, không ai đến được cho nên tôi mới gọi Viên đến.”

Diệp Dĩ Nguy lạnh lùng nói: “Khi đi vào cẩn thận dưới chân!”

Nghe anh ta nhắc nhở Viên Mục Dĩ và Từ Lệ mới nhìn xuống sàn xe, dưới chân có một mảng máu đông khá lớn! Mảng máu đông này kéo dài xuống thi thể ở tận cùng bên trong xe.

Người chết là nam, mặt sấp xuống sàn xe, trên dưới ba mươi tuổi, mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, giống đồng phục nhân viên công ty, toàn bộ chỗ máu đông này đều chảy ra từ bên hông trái của người đàn ông kia...

Từ Lệ chửi mấy câu: “Mẹ nó! Người này bị mất máu đến chết à!”

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại lắc đầu: “Người này bị chết công hay chết do mất máu phải về giải phẫu tử thi mới biết được.”

Từ Lệ quay lại hỏi Viên Mục Dã: “Viên, chắc cậu chưa từng gặp qua hiện trường nào như thế này đâu nhỉ!”

Nhưng Viên Mục Dã không nói gì, cậu vẫn im lặng cúi đầu nhìn xuống dưới chân. Từ Lệ thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, bèn vỗ nhẹ vào cậu: “Nghĩ gì mà đến mức thất thần như vậy?”

Viên Mục Dã đột nhiên lấy lại tinh thần, lúng túng nói: “Không có... Không có gì.”

Nhưng người sáng mắt đều có thể nhìn ra được, sắc mặt Viên Mục Dã không bình thường. Theo lý thuyết, dù gì cậu cũng là cảnh sát hình sự lâu năm, hơn nữa cũng đã nhìn thấy vô số hiện trường còn khủng khiếp hơn, sao có thể bị tí máu đông này dọa sợ chứ?

Diệp Dĩ Ngụy thấy sắc mặt Viên Mục Dã khác thường, liền nói với Từ Lệ: “Nơi này quá lạnh, hai người ra ngoài trước đi...”

Viên Mục Dã không đợi Từ Lệ trả lời đã lập tức quay người đi ra ngoài, đến khi nhìn thấy ánh mặt trời, toàn thân cậu mới coi như khôi phục lại bình thường. Đừng nói Từ Lệ không biết cậu bị làm sao, đến chính cậu cũng không biết mình bị làm sao nữa?

Lúc đầu khi mới lên xe vẫn bình thường, nhưng đến khi nhìn thấy chỗ máu đông băng kia, đột nhiên tim cậu đập nhanh hơn, một sự kích động khó hiểu lan tràn toàn thân... Nếu không phải vì Viên Mục Dã cố gắng áp chế thì cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Từ nhỏ đến lớn Viên Mục Dã luôn nghiêm khắc không chế các ham muốn của mình, cho dù là đối với đồ ăn hay những thứ mà cậu yêu thích, cậu luôn duy trì thái độ tỉnh táo để đối mặt. Nhưng hôm nay suýt chút nữa cậu đã mất kiểm soát, mà cảm giác lạ lẫm này lại quá đáng sợ!

Tỉnh táo lại, Viên Mục Dã nhanh chóng ý thức được vấn đề, cậu cảm thấy sau khi nhìn thấy lượng máu lớn mình mới có

phản ứng như vậy, hoặc nên nói là sau khi đến hiện trường có nhiều dấu vết máu thì cậu mới gần như bị mất khống chế.

“Vì sao lại là máu chứ?” Viên Mục Dĩ lẩm bẩm.

Từ Lệ đứng bên cạnh không nghe rõ cậu nói gì, tò mò hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Viên Mục Dĩ nhất thời không biết nên giải thích thế nào, lắc đầu bảo: “Không có gì... chắc tại tôi chưa ăn sáng nên bị tụt huyết áp!”

Từ Lệ nghe thế thì hơi ngại: “Cậu đợi một chút, để tôi bảo người đi mua cho cậu cái gì đó.”

Viên Mục Dĩ vội nói: “Không cần đâu, bây giờ đúng lúc tôi có việc phải về số 54, tôi đến đó ăn cũng được.”

Từ Lệ thấy Viên Mục Dĩ muốn đi, vội vàng kéo cậu lại và bảo: “Hay là tôi cho người đưa cậu đi nhé?”

Viên Mục Dĩ khoát tay: “Không cần, lúc đầu anh nói không đủ người còn gì, giờ hiện trường quá loạn, chờ Diệp Dĩ Ngụy và người của tổ kỹ thuật kiểm tra hiện trường xong thì tối nay chúng ta quay lại sau.”

Từ Lệ vui mừng: “Đúng vậy, thế thì tôi tôi gọi cho cậu!”

Viên Mục Dĩ gần như chạy trốn khỏi khu đất trống kia, cậu chặn một chiếc taxi trên đường đi thẳng về số 54. Nhưng dù cho như vậy, trong đầu cậu vẫn không ngừng liên tưởng đến hình ảnh trên chiếc container đông lạnh kia, vết máu đóng băng đó... mới là thứ khiến lòng cậu sục sôi.

Khi quay lại số 54, mọi người nhận ra sắc mặt Viên Mục Dĩ không được bình thường, nhưng họ còn chưa kịp hỏi gì thì cậu đã kéo Đoàn Phong đang chơi cờ tỷ phú với Trương Khai đi mất.

Chương 201: Quái vật

Những người còn lại trong nhà ăn quay ra nhìn nhau, không biết rốt cuộc hai người họ đã xảy ra chuyện gì. Viên Mục Dã kéo Đoàn Phong đi thẳng đến phòng thí nghiệm của tổng giám đốc Lâm. Lúc bước vào, cậu còn đang cố gắng bình phục cảm xúc của mình, mãi cũng không nói thành lời.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã hơi khác thường bèn hỏi dò: “Xảy ra chuyện gì à?”

Viên Mục Dã cố hết sức để mình bình tĩnh lại trước, cậu hít thở một chốc rồi mới hỏi: “Canh dinh dưỡng mà lão Lâm pha chế cho tôi có những thành phần gì vậy?”

Đoàn Phong cau mày: “Sao đột nhiên lại nhớ tới hỏi vụ này?”

“Canh dinh dưỡng mà lão Lâm pha chế cho tôi có những thành phần gì?” Viên Mục Dã lạnh lùng lặp lại lần nữa.

Cuối cùng Đoàn Phong chỉ đành thở dài, nói: “Thật ra tôi và lão Lâm vốn không định nói cho cậu biết chuyện này, bởi vì chỉ cần anh ấy tìm được cách giải quyết, tình trạng này của cậu sẽ biến mất hẳn...”

Lòng Viên Mục Dã lập tức như tro tàn, xem ra cậu đã đoán đúng. Lúc trước, mặc dù loại virus kia không lấy mạng của cậu, nhưng đã hoàn toàn thay đổi cậu ở mặt nào đó.

“Tại sao không nói với tôi?” Viên Mục Dã hỏi với sắc mặt u ám.

Đoàn Phong đáp bằng vẻ bất đắc dĩ: “Bởi vì sợ cậu biết sẽ như thế này đây.”

“Mẹ nó, anh không nói với tôi thì tôi sẽ không như thế này sao!!?” Viên Mục Dã đột nhiên hét lên.

Đoàn Phong nhận thấy Viên Mục Dã thật sự tức giận, vì thế khẽ nhún vai giải thích: “Lúc trước bệnh trạng của cậu cũng không rõ ràng, trừ kén ăn ra thì cũng không có phản ứng gì

quá mức kịch liệt với máu. Lão Lâm và tôi đều cho rằng trước khi anh ấy nghiên cứu ra đúng thuốc trị bệnh, nên cố hết sức để cậu sống như một người bình thường, cho nên mới lừa cậu. Nhưng hiện giờ xem ra, phán đoán của chúng tôi trước kia hơi sai lầm. Khát vọng của cậu với máu đang tăng dần từng chút một.”

Viên Mục Dĩ ngồi phịch xuống ghế như hết hơi hết sức, cậu dùng một bàn tay che hai mắt lại: “Bây giờ tôi còn có thể được coi là con người không?”

“Nói vớ vẩn cái gì thế? Cậu không phải người thì ai là người?” Đoàn Phong dờ khóc dờ cười.

Lý do cảm xúc của Viên Mục Dĩ dao động lớn như vậy hoàn toàn là bởi vì từ nhỏ cậu đã cảm thấy mình là kẻ khác loài, cho nên nhiều năm nay cậu vẫn luôn cố gắng ngụy trang bản thân để mọi người cảm thấy cậu là một người bình thường.

Nhưng hiện giờ đột nhiên xảy ra chuyện như vậy làm cậu cảm thấy sự cố gắng nhiều năm nay của mình đều uổng phí. Kết quả chẳng qua là từ một kẻ khác loài biến thành một con quái vật mà thôi! Nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng làm cậu vốn chẳng thể nào bình tĩnh nổi để đối mặt với chuyện này.

Viên Mục Dĩ mất kiểm soát cũng làm Đoàn Phong trở tay không kịp, anh không biết nên xoa dịu Viên Mục Dĩ như thế nào. Ngẫm nghĩ một lát, Đoàn Phong đột nhiên hỏi: “Đã bao lâu cậu không ăn gì rồi?”

Vừa nghe Đoàn Phong hỏi như vậy, Viên Mục Dĩ lập tức nhớ tới cảnh trong chiếc xe đông lạnh kia, nỗi lòng vừa mới bình tĩnh lại trở nên nóng nảy. Đoàn Phong thấy thế nên cũng không hỏi nhiều nữa mà vội gọi điện thoại cho Trương Khai, bảo cậu ta nhanh chóng bung canh dinh dưỡng mà đầu bếp Lưu chuẩn bị cho Viên Mục Dĩ lại đây.

Không bao lâu sau, Trương Khai bung một bát canh dinh dưỡng đen sì sì đi đến. Sau khi vào, cậu ta vừa định hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, kết quả lại thấy Đoàn Phong nói với mình bằng khuôn mặt không cảm xúc: “Đề đề xuống, cậu... đi ra ngoài!”

Có lẽ những người còn lại đều ở ngoài cửa, chỉ chờ Trương Khai đi ra rồi báo lại tình hình cụ thể trong phòng thí nghiệm, ngờ đâu Trương Khai “bỏ mình” thẳng cẳng, chẳng nghe được tí tẹo nào đã bị đuổi luôn ra ngoài.

Trương Khai vừa đi còn vừa lẩm bẩm: “Ra ngoài thì ra ngoài, dữ dằn cái gì chứ!”

Sau khi Trương Khai ra ngoài, Đoàn Phong đẩy canh dinh dưỡng đến trước mặt Viên Mục Dã: “Nhanh uống đi. Lý do bây giờ cậu phản ứng mạnh như vậy là bởi vì cậu quá đói. Tình trạng hiện giờ của cậu hơi đặc biệt, đừng để cơ thể phát tín hiệu nói với cậu rằng nó đói bụng thì cậu mới ăn, phải sắp sẵn thời gian, 8 tiếng đồng hồ ăn một lần. Tôi bảo đảm cậu sẽ không xuất hiện tình huống như hôm nay nữa.”

Viên Mục Dã cam chịu bụng canh dinh dưỡng lên uống một hơi cạn sạch, nhưng trong lòng vẫn thật sự không nắm chắc về lời nói của Đoàn Phong. Bởi vì loại cảm giác này quá kích thích, đã ghi dấu ấn sâu sắc trong trí nhớ của cậu. Cậu cũng không dám bảo đảm lần sau mà gặp lại “cảnh tượng hoành tráng” như thế thì mình sẽ có phản ứng gì...

Uống xong canh dinh dưỡng, Viên Mục Dã cảm nhận được rõ ràng mình bình tĩnh hơn vừa rồi rất nhiều, cũng có thể kiểm soát cảm xúc của mình tốt hơn. Xem ra Đoàn Phong đã nói đúng, là bởi vì cơ thể cậu bị tiêu hao nghiêm trọng nên mới xuất hiện phản ứng mạnh như vậy.

Đoàn Phong thấy cảm xúc của Viên Mục Dã vẫn không khá lắm nên xoay người lấy ra một con dao rọc giấy ở trên bàn, sau đó không thèm để ý mà tự rạch nhẹ một đường trong lòng bàn tay mình. Máu lập tức chảy ra từng giọt một trước mắt Viên Mục Dã.

“Đội trưởng Đoàn! Anh làm gì vậy hả?” Viên Mục Dã khiếp sợ.

Đoàn Phong lạnh lùng nhìn Viên Mục Dã: “Hiện giờ cậu còn cảm giác như vừa rồi khi thấy máu nữa không?”

Viên Mục Dã sửng sốt, sau đó vội xoay người đi lấy gạc cầm máu, ai ngờ ngay khi cậu quay người lại lần nữa thì thấy vết thương trên tay Đoàn Phong liền lại nhanh chóng bằng tốc độ

mắt thường có thể thấy được. Viên Mục Dĩ lập tức mở bàn tay Đoàn Phong ra quan sát cẩn thận để chắc chắn mình không bị hoa mắt.

Đoàn Phong rút tay về, anh ta lấy băng gạc trên tay Viên Mục Dĩ lau máu rồi nói lạnh tanh: “Bây giờ cậu còn cảm thấy chỉ một mình cậu là quái vật không?”

“Đội trưởng Đoàn... anh? Tại sao lại như vậy?” Viên Mục Dĩ kinh ngạc.

Đoàn Phong thở dài: “Cậu nói xem tại sao!? Đương nhiên là có nguyên nhân, có điều đây là một câu chuyện rất dài. Sau này nếu có cơ hội tôi sẽ kể cho cậu. Cậu phải nhớ kĩ, cho tới bây giờ tôi chưa từng cho rằng mình là quái vật! Cho nên cậu cũng thế! Tôi có thể hiểu tâm trạng của cậu hiện giờ, lúc đầu đúng là hơi khó để chấp nhận, nhưng cậu không thể mãi sa vào kiểu tự phủ định mình như thế, có thời gian làm thế thì thà cậu đi làm chuyện gì có ý nghĩa còn hơn!”

Ngày hôm đó, Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ nói chuyện trong phòng thí nghiệm rất lâu, người trước luôn tự mình làm công tác tư tưởng cho người sau, để Viên Mục Dĩ có thể bình thản đón nhận sự thật là mình đã “biến dị”.

Giữa chừng Đoàn Phong còn gọi điện thoại cho lão Lâm, nói đơn giản tình trạng hiện tại của Viên Mục Dĩ cho anh ta nghe. Qua điện thoại, lão Lâm im lặng một lúc rồi mới trầm giọng nói: “Bảo Tiểu Viên nhất định phải ăn uống đúng giờ, đồng thời cậu cũng phải giúp cậu ấy luyện tập cách kiềm chế sự thèm khát với máu.”

Cúp điện thoại, Đoàn Phong khẽ lẩm bẩm: “Toàn nói mấy câu nói suông như kiểu súp gà cho tâm hồn, chẳng ích lợi khi gì...”

Lúc ăn cơm tối, dưới sự giám sát của Đoàn Phong, Viên Mục Dĩ lại uống thêm một bát canh dinh dưỡng mà đầu bếp Lưu đặc biệt nấu riêng cho cậu. Mặc dù chẳng ngon lành gì, những cũng đỡ hơn không ăn rất nhiều.

Chương 202: Ngạt thở

Sau đó, Từ Lệ gọi điện thoại đến, nói là đã đưa xe đông lạnh đến bãi đỗ xe của cục, giờ anh ta sẽ lái xe qua đón Viên Mục Dã. Nhưng Viên Mục Dã nghĩ đến việc lại phải đối mặt với hiện trường toàn là máu đông băng kia thì trong lòng hơi e ngại...

Có điều nghĩ đi nghĩ lại, cậu cảm thấy đây chẳng phải là một cơ hội để thử nghiệm bản thân hay sao? Nếu thật sự giống như lời Đoàn Phong nói, chỉ cần cậu ăn no là sẽ không xuất hiện lại tình trạng mất kiểm soát như trước đó, thế thì đến hiện trường cũng không có vấn đề gì.

Khi Từ Lệ đón Viên Mục Dã quay lại bãi đỗ xe trong cục đã là hơn 10 giờ tối. Trừ người của đội 6 và phòng pháp y còn đang tăng ca ra, những người khác đã tan làm về nhà từ sớm.

Trong bãi đỗ xe trống trải, chiếc xe đông lạnh cỡ lớn rất nổi bật. Lúc ban ngày, đội Từ Lệ đã điều tra công ty trách nhiệm hữu hạn công nghệ sinh học Hoa Sinh này, nhưng lại bất ngờ phát hiện nó là công ty của Lý Kha chết vì bệnh đại trước kia. Thật khó mà không liên hệ vụ án này với Sứ giả nhà trời.

Nhưng cho tới bây giờ, cảnh sát an ninh mạng trong cục vẫn chưa phát hiện trên mạng xuất hiện bất cứ video gì có liên quan đến vụ án. Cho nên đội Từ Lệ cũng không dám chắc rốt cuộc vụ án này có liên quan gì đến Sứ giả nhà trời hay không.

Mà thân phận của nạn nhân còn là nhân viên bình thường của công ty công nghệ sinh học này, tên là Tiện Vũ. Điều lạ lùng nhất là Tiện Vũ chỉ mới được tuyển dụng chưa đầy ba tháng, vừa chuyển thành nhân viên chính thức của công ty.

Từ Lệ đã bảo người điều tra Tiện Vũ từ trong ra ngoài, kể cả cậu ta học tiểu học ở trường nào... đều điều tra rõ ràng, kết quả lại phát hiện bối cảnh của Tiện Vũ rất sạch sẽ, hoàn toàn khác với tình hình của Lý Kha trước kia.

Thế cho nên Viên Mục Dã nghi ngờ liệu có phải vụ án này vốn chẳng có quan hệ gì với Sứ giả nhà trời hay không? Bởi vì với phong cách gây án của Sứ giả nhà trời, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay với loại “trắng sạch” như thế này.

Lại lần nữa đứng trước cửa xe đông lạnh, Viên Mục Dã vẫn thấy hơi căng thẳng, mặc dù Từ Lệ đã nói với cậu rằng tảng băng máu lúc trước đã bị người của tổ kỹ thuật lấy ra rồi.

Vẫn giống như lần trước, sau khi Từ Lệ mở cửa thùng xe, anh ta đứng ở dưới đất để một mình Viên Mục Dã đi vào. Bởi vì lo trên xe còn có manh mối để soát, cho nên nhiệt độ trên xe vẫn được duy trì thấp như lúc xảy ra vụ án.

Lên xe rồi, đầu tiên Viên Mục Dã đứng ở chỗ cửa cảm nhận hoàn cảnh xung quanh. Cậu thấy mình cũng không có bệnh trạng như lần trước nên mới cẩn thận nhìn một vòng tình hình trong xe. Bởi vì lần trước tới, cậu chưa kịp thấy rõ ràng hiện trường vụ án.

Mặc dù ban đầu Viên Mục Dã lên xe với tâm trạng thử xem mình có bị mất kiểm soát hay không, nhưng sau khi bước vào thùng xe thì cậu đã vớt chuyện đó sang một bên, nhanh chóng vùi đầu vào công tác điều tra.

Những chiếc xe đông lạnh cỡ lớn như thế này bình thường đều phụ trách những việc vận chuyển vắc xin phòng bệnh đi liên tỉnh. Thùng xe đông lạnh dài 8,6 mét, rộng 2,4 mét, cao 2,45 mét, thùng xe có tất cả hai cửa, một cửa nhỏ ở bên hông và cửa lớn hai cánh ở đằng sau.

Vị trí của nạn nhân Tiệp Vũ khi bị phát hiện là ở tận cùng bên trong thùng xe, ở gần cửa hông, nhưng máu dưới người cậu ta vẫn chảy đến tận trước cánh cửa đôi ở đằng sau thùng xe. Điều này chứng minh lúc ấy nạn nhân không bị đâm ở chỗ dễ thi thể, nếu không máu trong xe sẽ không chảy xa như vậy.

Đương nhiên, nếu sàn của thùng xe và mặt đất không phẳng đều thì đó là một vấn đề khác.

Khi Viên Mục Dã phân tích tất cả những chi tiết trong xe, đột nhiên một bóng người đến gần cậu. Viên Mục Dã quay đầu nhìn lại theo bản năng và thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng, quần Tây màu đen đang đưa lưng về phía mình, một tay bịt lại bên hông trái, liên tục lùi ra sau.

Viên Mục Dã vô thức né sang một bên để nhường không gian cho đối phương. Trông cách người này ăn mặc chắc chính là Tiệp Vũ, chỉ tiếc Viên Mục Dã không nhìn thấy là ai đâm cậu ta bị thương, bởi vì từ trường tư duy còn sót của Tiệp Vũ trên xe đông lạnh bị xé rách, nửa còn lại có lẽ nằm ở chỗ đỗ xe ban đầu.

Lúc đầu Tiệp Vũ cũng không chết ngay khi bị đâm, nhưng lúc ấy cậu ta vô cùng hoảng sợ, liên tục đập vào cửa thùng xe cầu cứu. Sau khi không có bất cứ lời đáp lại nào, cậu ta mới bịt miệng vết thương rồi lao đảo đi vào tận cùng bên trong thùng xe.

Có thể là bởi vì vị trí đó gần buồng lái nhất, có lẽ cậu ta muốn tiếp tục đập vào thùng xe ở đó để cầu cứu... Nhưng sau đó cậu ta dần dần mất đi ý thức, gần như không ngồi vững nổi nữa, cuối cùng hoàn toàn mất ý thức ngã xuống sàn xe cho đến khi chết.

Tiệp Vũ tắt thở, tất cả ảo ảnh trước mắt Viên Mục Dã lập tức biến mất. Cậu hơi tiếc nuối đi xuống xe nói với Từ Lệ: “Có thể lái xe đông lạnh về nơi phát hiện xác chết trước đó không?”

Từ Lệ hơi khó xử: “Đây là xe đông lạnh. Cả cục bọn anh chẳng có một ai có bằng lái xe đông lạnh, bọn anh còn phải tìm xe tải kéo nó về đây đây!”

Viên Mục Dã thấy cũng phải nên đành bất đắc dĩ nói: “Được rồi, vậy chúng ta đi xem thử bên phía pháp y Diệp có manh mối gì không đã.”

Lúc vào phòng pháp y, hai người nhìn thấy Diệp Dĩ Ngụy đang ngồi trước máy vi tính viết báo cáo khám nghiệm tử thi với vẻ mặt mệt mỏi. Anh ta nghe thấy tiếng động nên ngừng đầu nhìn, thấy người đến là nhóm Viên Mục Dã, anh ta ra hiệu bảo hai người bọn họ ngồi đợi một lát, sau đó tiếp tục gõ bàn phím.

Bởi vì sợ quấy rầy pháp y Diệp làm việc, cho nên Viên Mục Dã và Từ Lệ đành “trùng mắt nhìn nhau” ngồi ở bên cạnh chờ. Mãi đến khi Diệp Dĩ Ngụy tháo mắt kính xuống, day trán, ra vẻ công việc của anh ta đã hoàn thành, Từ Lệ mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Dĩ Ngụy đóng dấu báo cáo khám nghiệm tử thi xong thì đưa luôn cho Từ Lệ: “Tiện Vũ chết do ngạt thở. Dựa vào kết quả khám nghiệm tử thi, lúc cậu ta bị trúng dao, nhiệt độ trong xe ắt hẳn chưa thấp như vậy, cho nên cậu ta không phải bị chết còng, cũng không phải chết vì mất máu quá nhiều, mà là thiếu oxy dẫn đến ngạt thở rồi tử vong.”

Sau đó Diệp Dĩ Ngụy lại giải thích kĩ thêm: “Thùng xe đông lạnh là một không gian vô cùng kín, lượng oxy bên trong cực kỳ thấp. Nếu lúc ấy nạn nhân bình tĩnh thì dưỡng khí trong xe sẽ bị tiêu hao chậm hơn một chút, ngược lại thì sẽ tiêu hao rất nhanh. Cùng lúc với việc tiêu hao dưỡng khí trong thùng xe, nạn nhân còn thở ra CO₂. Cơ thể cậu ta sẽ dần dần xuất hiện tình trạng hít thở khó khăn, tinh thần hoảng hốt, chóng mặt, vân vân... cho đến khi mất ý thức rồi tử vong.”

Lúc này Viên Mục Dĩ bắt đầu nhớ lại cảnh mình nhìn thấy ở trong xe trước đó. Ngay khi ấy, đúng là Tiện Vũ cực kỳ khủng hoảng, cậu ta liên tục đập vào cửa thùng xe, đồng thời còn hét to. Bởi vậy mới tăng nhanh thời gian tử vong của bản thân.

Chương 203: Tài xế

Từ Lệ vừa xem báo cáo vừa trầm giọng hỏi: “Hung thủ đông lạnh thì thể là để gây lộn thời gian tử vong của Tiệp Vũ ư?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu đáp: “Có khả năng này, chẳng qua làm vậy thì dấu vết quá rõ ràng, rất dễ bị cảnh sát nhìn thấu, không giống như do dân chuyên làm.”

Viên Mục Dã cũng đồng ý với quan điểm của Diệp Dĩ Ngụy, câu thuận miệng hỏi: “Loại trừ đi nhân tố bị đông lạnh, các anh đoán ra thời gian tử vong là lúc nào?”

Diệp Dĩ Ngụy nghĩ rồi đáp: “Thời gian tử vong ở vào khoảng 20 giờ đến 21 giờ đêm qua.”

Viên Mục Dã cầm lấy báo cáo khám nghiệm tử thi trong tay Từ Lệ: “Vết thương bên hông trái của nạn nhân là bị cái gì đâm?”

“Nhìn vào kích thước của vết thương, nó phải là một con dao mổ, tổng cộng đã đâm ba nhát với độ sâu khác nhau nhưng không bị thương ở cơ quan nội tạng quan trọng, chứng tỏ lúc ấy hung thủ chắc hơi hoảng.” Diệp Dĩ Ngụy phân tích.

Viên Mục Dã nghe xong thì gật đầu, sau đó xoay người hỏi Từ Lệ: “Đã điều tra xe đông lạnh chưa?”

Từ Lệ nói: “Rồi, đúng là xe đông lạnh vận chuyển vắc xin của công ty công nghệ Hoa Sinh. Theo người phụ trách Thẩm Dịch Viễn nói, trước năm mới Tiệp Vũ chịu trách nhiệm hộ tống một lô vắc xin nào đó. Nhưng sau khi cậu ta chuyển vắc xin phòng bệnh đến địa điểm được chỉ định, thì cả người và xe đều biến mất, bao gồm luôn tài xế lái xe.”

Viên Mục Dã cau mày: “Cùng mất tích? Thế bọn họ có báo cảnh sát không?”

Từ Lệ đáp: “Không, Thẩm Dịch Viễn nói là bởi vì khoảng thời gian này đúng dịp nghỉ đông, công ty còn tưởng rằng tài xế lái

xe về quê ăn Tết, cho nên cũng không để ý. Nhưng sau đó chúng tôi liên lạc với đồng nghiệp ở quê của tài xế, phát hiện suốt Tết anh ta cũng chưa từng về nhà.”

Viên Mục Dã truy hỏi: “Các anh đã điều tra thông tin của tài xế chưa?”

Nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy, Từ Lệ lấy điện thoại di động ra xem rồi nói: “Tài xế tên Sở Minh, đã làm việc ở công ty công nghệ Hoa Sinh rất nhiều năm. Từ trước tới nay đều chịu trách nhiệm vận chuyển được phẩm bằng đường bộ. Ấn tượng của đồng nghiệp với anh ta hầu hết đều tốt, là một người thành thật. Đúng rồi, trước khi xảy ra chuyện, tất cả các mối bán hàng mà Lý Kha chịu trách nhiệm đều do Sở Minh chạy.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ ngợi. Mặc dù trông từ bề ngoài, vụ án này chắc chắn không thoát khỏi liên can với Sứ giả nhà trời, nhưng phong cách gây án lại cực kỳ không phù hợp với cách thức thống nhất từ trước tới giờ của hắn. Vì hắn chưa từng tự mình ra tay giết người trong những vụ án trước đây.

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã vẫn đeo khuôn mặt nặng nề, không nói chuyện, anh ta bèn móc điện thoại di động ra xem rồi bảo: “Nếu không hôm nay tới đây thôi, dù sao cũng không thể có tiến triển ngay được. Cho dù tất cả chúng ta đều cày ở đây suốt đêm thì vẫn chẳng nghĩ ra được chỗ không rõ ràng.”

Từ Lệ thấy cũng phải, anh ta bèn vỗ lên cánh tay Viên Mục Dã rồi nói: “Đi thôi, tôi đưa cậu về trước.”

Ai ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại cười và bảo: “Không cần, đội trưởng Từ cứ lo việc của mình đi. Tôi tiện đường đưa cậu ấy về là được...”

Viên Mục Dã trầm nghĩ bụng, nhà của hai người họ vốn ở hai hướng ngược nhau, từ trước tới giờ có tiện đường bao giờ đâu? Nhưng ngoài miệng Viên Mục Dã lại chẳng nói gì mà cười chào tạm biệt Từ Lệ, hơn nữa dặn dò khi có người của công ty công nghệ Hoa Sinh tới lái xe đông lạnh đi, nhất định anh ta phải bảo bọn họ lái xe quay lại hiện trường vụ án một lần.

Trên đường trở về, Diệp Dĩ Ngụy lạnh mặt nói: “Sao Từ Lệ lại đi tìm cậu?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Mọi người đều là bạn bè, giúp đỡ một chút thôi mà ...”

“Tại cậu cả nể quá ấy, một lần hai lần còn được, chứ đâu thể hễ có án là đi tìm cậu? Tôi thấy anh ta cứ mời hẳn cậu về làm cố vấn điều tra luôn cho xong!” Diệp Dĩ Nguy tức giận.

Ai ngờ Viên Mục Dã lại nói bằng giọng nặng nề: “Tôi không muốn làm cảnh sát nữa...”

Diệp Dĩ Nguy thoáng sửng sốt, anh ta cười: “Được rồi, vậy về sau nếu tôi gặp phải vụ án gì khó khăn cũng tìm cậu đến, để cậu tra án cho đỡ ghiền.”

Viên Mục Dã chỉ cười chứ không nói gì.

Sau khi về đến nhà, Viên Mục Dã nằm trên giường rồi mà vẫn còn đang nhớ lại vụ án hôm nay. Từ đầu đến cuối cậu đều cảm thấy vụ án này không giống như do Sứ giả nhà trời làm, nhưng dường như không thoát khỏi liên can đến hẳn, chỉ có điều không biết rốt cuộc có vấn đề ở chỗ nào!?

Một đêm không ngủ, Viên Mục Dã dậy sớm, đang ăn bánh quy đen thì nhận được điện thoại của Từ Lệ, nói đồng nghiệp trong đội 6 bọn họ đã tìm được tài xế cùng mất tích với Tiệp Vũ.

Viên Mục Dã vừa định khen đội Từ Lệ có hiệu suất tra án nhanh, kết quả nghe hết mới biết được, hóa ra là buổi sáng nay nhận được điện thoại báo cảnh sát, nói có người treo cổ ở nhà kho công ty bọn họ, người chết chính là Sở Minh mất tích mấy ngày nay.

Đối với Viên Mục Dã mà nói, hiện trường lần này đỡ hơn lần trước rất nhiều. Trừ xác của Sở Minh và nước tiểu trên quần do anh ta tè ra trước khi chết... còn lại sạch sẽ đến nỗi không có một giọt máu.

Lúc Viên Mục Dã chạy tới, xác của Sở Minh đã bị người ta đưa xuống dưới. Diệp Dĩ Nguy đang ngồi xổm dưới nền đất khám nghiệm tử thi bước đầu. Thấy Viên Mục Dã tới, Diệp Dĩ Nguy khẽ gật đầu với cậu, sau đó cúi đầu tiếp tục công việc.

Đầu tiên Viên Mục Dã nhìn khắp mọi nơi, cậu thấy cái nhà kho này rất trống trải, trừ một ít thùng giấy không ra thì chẳng còn thứ gì khác. Nhưng khi cậu ngửa mặt quan sát kỹ trên đỉnh đầu thì lại phát hiện góc trái phía trên nhà kho có một camera.

Sau đó Từ Lệ và Viên Mục Dĩ cùng nhau tìm được người phụ trách nhà kho, bảo anh ta mở video giám sát ngày hôm đó của nhà kho.

Dựa theo video, một mình Sở Minh đến nhà kho vào mừng Một Tết, cũng chính là đêm qua, tự tử bằng bó dây thừng tự mang theo. Toàn bộ quá trình tự tử chỉ có một mình anh ta ở hiện trường, giữa chừng không có bất cứ ai khác xuất hiện.

Khi đội Từ Lệ dò hỏi người phụ trách nhà kho, đôi phương luôn mồm nói chắc chắn là bởi vì chuyện mất xe đông lạnh nên Sở Minh mới nhất thời luẩn quẩn trong lòng! Đồng thời anh ta cũng kể với Từ Lệ, thật ra điều kiện gia đình của Sở Minh rất kém, anh ta lại là lao động duy nhất trong nhà.

Lúc này công việc bên phía Diệp Dĩ Ngụy cũng đã hoàn thành về mặt cơ bản, anh ta tháo bao tay ra rồi đi tới trước mặt Viên Mục Dĩ, nói: “Tay chân của nạn nhân đều có dấu vết bị trói, trước khi chết chắc là đã từng bị người ta nhốt ở đâu đó.”

Từ Lệ ở cạnh nghe thế thì nói, giọng trầm xuống: “Xem ra đây là lý do anh ta mất tích trong Tết Âm lịch đây!”

“Một tài xế như anh ta có thể đắc tội ai chứ? Tại sao nhốt anh ta rồi lại thả anh ta ra!? Nếu đã được tự do, tại sao anh ta lại muốn đi tự tử?” Viên Mục Dĩ cảm thấy hơi khó hiểu, sau đó cậu quay sang hỏi Từ Lệ: “Hoàn cảnh gia đình của Sở Minh như thế nào. Một người sống sờ sờ mất tích mấy ngày rồi mà cũng không có ai báo cảnh sát ư?”

Chương 204: Nằm vùng

Từ Lệ thở dài: “Chúng tôi cũng đã tìm hiểu một ít về hoàn cảnh nhà anh ta từ đồng nghiệp ở địa phương, đúng là giống như người phụ trách nhà kho nói: điều kiện gia đình anh ta rất kém, vợ bị bệnh quanh năm. Để kiếm thêm tiền, Sở Minh thường xuyên chạy xe khẩn cấp vào các ngày nghỉ lễ, cho nên người nhà anh ta còn tưởng rằng Sở Minh ra ngoài giao hàng dịp Tết. Điểm chết người chính là, cách đây một thời gian, con gái anh ta vừa mới lên cấp ba còn bị chẩn đoán mắc bệnh bạch cầu. Có thể Sở Minh tự tử bởi vì không chịu nổi cú sốc này chăng!?”

Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Chắc là không đâu. Hiện giờ anh ta là lao động khỏe mạnh duy nhất trong nhà. Nếu anh ta dễ dàng lựa chọn tự tử, vậy vợ và con anh ta phải làm sao đây? Hơn nữa trong tình huống bình thường, người tự tử vì tuyệt vọng thông thường đều sẽ mang theo người anh ta không yên tâm nhất, không muốn đối phương tiếp tục ở lại chịu khổ.”

Từ Lệ gật gù: “Công ty công nghệ Hoa Sinh này đã lần lượt có hai nhân viên chết vào đêm giao thừa và ngày mừng Một, trong đó chắc chắn không chỉ đơn giản là trùng hợp. Nhưng Sở Minh trong video lại là tự sát chết thật.”

Lúc này, Viên Mục Dã cười lạnh rồi nói: “Sứ giả nhà trời có nhiều cách để làm một người tự sát mà. So sánh với Tiệp Vũ trước đây, tôi lại cảm thấy cái chết của Sở Minh giống như bút tích của hắn hơn.”

Từ Lệ giật mình nói: “Không thể nào, danh tiếng của Sở Minh cũng không tệ lắm mà, hơn nữa chẳng qua anh ta là một tài xế, hoàn toàn không cùng cấp bậc với Lý Kha, đáng để Sứ giả nhà trời ra tay hay sao?”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi nói: “Sứ giả nhà trời giết người luôn luôn không liên quan gì đến thân phận và địa vị của người muốn giết, chủ yếu là thấy bọn họ đã làm điều ác nên

muốn quyết định sống chết. Có điều cũng như lời anh nói, thấy thế nào thì Sở Minh cũng là một người thành thật. Tại sao anh ta lại trở thành mục tiêu của Sứ giả nhà trời chứ?”

Nhưng Từ Lệ lại không đồng ý với quan điểm của Viên Mục Dã: “Sở Minh có phải do Sứ giả nhà trời giết hay không còn chờ thảo luận. Suy cho cùng, tới bây giờ, Sứ giả nhà trời vẫn chưa hề đăng lên bất cứ đoạn video gì, cho nên vẫn chưa thể đóng đinh dán mác cho vụ án này sớm như vậy.”

Ai ngờ ngay khi hai người đang tranh chấp không ai thua ai, điện thoại của Từ Lệ lại đột nhiên đổ chuông. Anh ta rút điện thoại di động ra và thấy bên đội gọi tới, nói là trong cục có hai người tới báo án, tự xưng bọn họ là đồng nghiệp của nạn nhân Tiệp Vũ trong vụ án xe đông lạnh, còn nói cái chết của Tiệp Vũ vô cùng có khả năng liên quan đến vắc xin phòng bệnh giả của công ty công nghệ Hoa Sinh.

Từ Lệ và Viên Mục Dã vừa nghe thế vội vàng chạy về cục để gặp hai người kia. Hóa ra bọn họ là phóng viên của một kênh truyền thông tư nhân. Gần hai năm nay, bọn họ vẫn luôn theo dõi và đưa tin về vụ vắc xin phòng bệnh giả.

Mà lúc còn sống, Tiệp Vũ là đồng nghiệp của họ. Để lấy được thông tin, Tiệp Vũ đến công ty công nghệ sinh học Hoa Sinh làm nhân viên thực tập để nằm vùng, thu thập chứng cứ phạm tội của công ty này.

Vào ba ngày trước, Tiệp Vũ đã từng gọi điện thoại thông báo cho hai người bọn họ rằng mình sắp sửa tiếp xúc được với các hoạt động cốt lõi của công ty rồi. Đến lúc đó nhất định cậu ta sẽ tóm được thông tin hot, chỉ một lần là vạch trần tấm màn đen của công ty công nghệ Hoa Sinh.

Nhưng đó lại là lần cuối cùng hai người bọn họ nói chuyện với Tiệp Vũ, bởi vì sau lần đó, điện thoại di động của Tiệp Vũ không liên lạc được nữa. Ngay sau đó bọn họ biết được tin Tiệp Vũ chết từ chỗ cha mẹ cậu ta, cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vì thế lúc này hai người mới nhanh chóng đến cơ quan cảnh sát khai báo.

Nghe xong, Từ Lệ và Viên Mục Dã đều thâm giật mình, bởi vì bọn họ vốn chẳng ngờ Tiệp Vũ còn có một thân phận khác!

Viên Mục Dã chế nhạo Từ Lệ: “Các anh cũng không điều tra được điều này à?”

Từ Lệ giải thích: “Tôi chỉ cử người điều tra một ít tình hình gần đây của gia đình cậu ta, ai mà ngờ cậu ta lại là phóng viên nằm vùng!”

Nếu hai phóng viên này không nói sai, thì trăm phần trăm là cái chết của Tiệp Vũ không liên quan gì đến Sứ giả nhà trời, bởi vì ở mặt nào đó mà nói, mục đích của hai người bọn họ gần giống nhau. Viên Mục Dã không tin Sứ giả nhà trời sẽ bởi vì một phóng viên đã tóm được nội tình mới nhất mà giết người diệt khẩu.

Vấn đề hiện giờ là, thân phận kép của Tiệp Vũ bị vạch trần, những vấn đề mới theo nhau mà đến. Rốt cuộc thì cậu ta đã điều tra ra nội tình như thế nào mà dẫn tới họa sát thân chứ?

Sau đó Viên Mục Dã và Từ Lệ bàn bạc, hai người họ đều nhất trí cho rằng không dễ gì mà điều tra ra rốt cuộc Tiệp Vũ đã biết được gì đằng sau tấm màn đen. Nhưng vẫn có thể điều tra ra được ba tháng nay cậu ta từng tiếp xúc với ai, đã làm công việc như thế nào, vân vân... Vì thế trưa hôm đó bọn họ chạy tới công ty công nghệ Hoa Sinh, kết quả lại gặp cánh cửa bị đóng kín mít!

“Một công ty lớn như vậy mà sao không có ai trực thế!” Từ Lệ bực tức nói.

Viên Mục Dã buồn cười bảo: “Anh cho rằng cả thế giới đều vất vả giống như các chú cảnh sát sao? Tết nhất mà còn tăng ca?!”

Từ Lệ vò mạnh đầu mình: “Có lẽ phải chờ đến sau mừng Sáu họ mới chính thức đi làm. Đúng là vội chết người mà!”

Lúc này Viên Mục Dã đứng ở cửa kính công ty nhìn ra đằng trước, sau đó cười một cách bí ẩn: “Tôi thấy chưa chắc...”

“Nghĩa là sao? Chẳng lẽ cậu còn có bản lĩnh tìm công nhân tới đây?” Từ Lệ tỏ vẻ không tin.

Viên Mục Dã bèn chỉ vào tờ giấy dán trên bảng thông báo của công ty: “Trên đó có tên người và cách liên hệ...”

“Xa gần chết, ai mà thấy rõ rớt cuộc trên đó viết cái gì chứ!”
Từ Lệ tức giận nói.

Viên Mục Dã cười đắc ý: “Nếu tôi có thể nhìn thấy thì làm sao đây?”

Từ Lệ nói luôn: “Vậy sau này tôi sẽ gọi cậu bằng anh!”

Viên Mục Dã lập tức rút điện thoại ra khỏi túi, mở máy ảnh, sau đó phóng to tiêu cự lên 50 lần...

Thấy thế, Từ Lệ thầm mắng trong lòng: “Đệch...”

“Gọi anh đi!”

“Chờ hôm nào đó tôi vui đã.”

Sau đó bọn họ dựa theo tên và cách liên hệ trong thông báo trên bảng kia và tìm được mấy nhân viên bình thường của công ty công nghệ Hoa Sinh. Đương nhiên, đội Từ Lệ chắc chắn không thể hỏi thăm những cái gọi là nội tình đó mà chỉ dò hỏi đơn giản vài chuyện về công việc hằng ngày của Tiệp Vũ thôi.

Ví dụ như biểu hiện của cậu ta trong khoảng thời gian tới công ty, chịu trách nhiệm những công việc như thế nào, quan trọng nhất là trong lúc thực tập, cấp trên trực tiếp là ai? Bởi vì đây chỉ là một ít vấn đề bình thường, hơn nữa lại do cảnh sát hỏi, cho nên trên cơ bản họ đều trả lời đúng sự thật.

Tiếp theo, người của Từ Lệ tổng hợp lại lời khai của những người này, lọc được một ít manh mối có thể coi như quan trọng đối với bọn họ.

Manh mối đầu tiên là lúc ban đầu khi Tiệp Vũ vào công ty công nghệ Hoa Sinh, người giới thiệu cậu ta không phải ai khác mà chính là Lý Kha. Kết quả Tiệp Vũ chưa được làm việc với Lý Kha mấy ngày thì cô ta đã có chuyện!

Tiếp đó tất cả những mối làm ăn của Lý Kha đều rơi vào tay của người trên cô ta một cấp là Thẩm Dịch Viễn, bởi vậy Tiệp Vũ cũng chuyển sang làm việc dưới chương Thẩm Dịch Viễn.

Nói cách khác, sau khi Tiệp Vũ vào công ty công nghệ Hoa Sinh, cấp trên mà cậu ta có tiếp xúc nhiều nhất trong công việc là Lý Kha và Thẩm Dịch Viễn.

Chương 205: Quả báo

Mà thái độ của những người khác trong công ty với Tiệp Vũ cũng đều giống nhau, họ đều cho rằng thằng nhóc này rất thông minh. Mặc dù trước kia chưa tiếp xúc với ngành này, nhưng năng lực nghiệp vụ lại không yếu, học cái gì cũng có thể làm quen rất nhanh.

Chỉ có điều không biết tại sao, hình như ngay từ đầu Thẩm Dịch Viễn đã không ưa Tiệp Vũ, rất nhiều lần muốn đổi cậu ta bằng nhân viên thực tập khác, nhưng bởi vì người có năng lực dưới quyền Thẩm Dịch Viễn vốn không nhiều, hơn nữa Lý Kha lại xảy ra chuyện, cho nên anh ta chỉ có thể tạm thời giữ Tiệp Vũ lại ở bộ phận bán hàng.

Khối lượng giao hàng trong đợt trước lễ này khá lớn, phải đi tỉnh cũng nhiều, vốn dĩ Thẩm Dịch Viễn phải tự mình đi. Nhưng trước khi xuất phát, Thẩm Dịch Viễn lại đột nhiên nói nhà mình có chuyện, cho nên mới tạm thời để Tiệp Vũ vừa được lên làm nhân viên chính thức chịu trách nhiệm theo xe.

Dưới tình huống bình thường, Tiệp Vũ và Sở Minh phải về công ty báo cáo vào ngày 28 tháng Chạp, nhưng hôm đó hai người bọn họ không về báo cáo, cũng không gọi điện thoại thông báo với công ty là mình đã đi đâu.

Bởi vì lúc ấy sắp Tết Âm lịch rồi, hơn nữa còn là ngày cuối cùng đi làm trong năm cũ, cho nên tất cả tâm tư của mọi người đều đặt vào chuyện ăn Tết. Mặc dù cũng có người báo việc này cho Thẩm Dịch Viễn, nhưng câu trả lời nhận được lại là có thể Sở Minh đã về quê ăn Tết luôn rồi, có chuyện gì chờ đến sau Tết rồi nói.

Viên Mục Dã xem xong ghi chép lời khai mà đội Từ Lệ lấy được từ mấy nhân viên trong danh sách, cậu cảm thấy tay Thẩm Dịch Viễn này rất có vấn đề, cậu đề nghị đội Từ Lệ nên điều tra kĩ người này, nếu cần thiết, nên đưa hắn người về đây điều tra. Ai ngờ lúc cảnh sát tìm đến nhà Thẩm Dịch Viễn, vợ

của anh ta lại nói Thẩm Dịch Viễn đi công tác, bảo là sau mừng Năm mới có thể trở về...

Trong văn phòng, Viên Mục Dã đứng trước tấm bảng trắng và viết tên của tất cả các nhân viên liên quan đến công ty công nghệ Hoa Sinh lên trên. Thêm cả Lý Kha chết vì bị bệnh đại, hiện giờ đã có ba người chết trong vụ này rồi.

Lúc Lý Kha xảy ra chuyện, Viên Mục Dã biết cái chết của cô ta chỉ là khởi đầu, nhưng cái chết của Tiệp Vũ và Sở Minh lại không hợp lý lắm, còn cả Thẩm Dịch Viễn kia nữa. Trước Tết người này đã lừa cả gia đình và công ty của mình, kết quả giờ còn mất tích.

Viên Mục Dã đặt bút viết bảng xuống, hỏi: “Đã kiểm tra được lịch sử hành trình trước đây của xe đông lạnh chưa?”

Từ Lệ nghĩ ngợi rồi đáp: “Trước 28 tháng Chạp, lịch sử hành trình của xe không có gì lạ, nhưng sau khi trở lại thủ đô thì hơi khác thường. Bọn họ cũng không về công ty báo cáo theo kế hoạch, mà quẹo thẳng vào một con đường không có camera giám sát giao thông, mãi đến đêm giao thừa mới phát hiện tung tích của chiếc xe đông lạnh ở gần mảnh đất trống của khu đang phát triển kia.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Nói cách khác, chiếc xe đông lạnh này đã mất tích hai ngày hai đêm? Khi nó xuất hiện trở lại, xác của Tiệp Vũ cũng đã ở trong xe.”

Từ Lệ thở dài: “Không biết Tiệp Vũ chết trước khi xe đông lạnh chạy đến khu đất trống của khu đang phát triển hay là sau đó nữa?”

“Lái xe quay lại đó sẽ biết.” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Từ Lệ cắn răng: “Được, bây giờ tôi sẽ đi tìm tài xế cho cậu!”

Hai tiếng sau, một tên trông như đầu trâu mặt ngựa có mặt trong văn phòng của Từ Lệ. Anh ta vừa vào đã nói với vẻ mặt đau khổ: “Đội trưởng Từ, tôi đã hoàn lương từ lâu rồi, sao anh còn tìm tôi tới cục cảnh sát thế?!”

“Bớt nói nhảm đi, hôm nay tìm anh tới là có chuyện nghiêm chỉnh! Có mang bằng lái theo không?” Từ Lệ tức giận nói.

Tên kia gật đầu: “Anh sai bảo thì làm sao tôi dám không nghe lời! Anh nói đi, muốn tôi lái xe gì?!”

Lúc này Từ Lệ quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Đây là anh Năm, anh ấy có thể lái xe đông lạnh.”

Trên đường đi, anh Năm vẫn luôn mồm càu nhàu mãi: “Đội trưởng Từ, anh đừng thấy tôi có thể lái xe vận tải, nhưng đây là lần đầu tiên tôi lái xe đông lạnh thế này. Tôi nói trước nhé, tôi chỉ biết lái xe thôi, còn về phần chỉnh nhiệt độ của xe như thế nào thì tôi không biết đâu đấy!”

Từ Lệ nghe mà mất hết cả kiên nhẫn: “Anh làm gì mà lảm lòi thế? Mau mau lái xe đến vị trí theo hướng dẫn đi...”

Lúc ba người họ đến nơi, trên mảnh đất trống kia có thêm mấy đụn cát đá. Máy công nhân trên công trường vừa thấy chiếc xe đông lạnh từng có người chết lại lái trở về thì lập tức xông tới với sắc mặt hoảng sợ.

Từ Lệ xuống xe rồi giơ thẻ ngành ra, bảo công nhân và anh Năm đứng chờ cách đó hơn năm mươi mét để tránh phá hủy hiện trường vụ án.

Viên Mục Dã nhìn sang Từ Lệ, nghĩ thầm vị đội trưởng này lừa dối người ta mà chẳng chột dạ tẹo nào! Bây giờ ở đây đã bị từng đống cát đá phủ đầy, còn đâu ra cái gì mà phá hỏng với không phá hỏng nữa?

Sau khi giải tán hiện trường, Từ Lệ tự đốt một điều thuốc rồi quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Tôi qua đó tâm sự với đám công nhân. Cậu xong việc thì gọi điện thoại cho tôi.”

Từ Lệ đi rồi, khu vực năm mươi mét quanh xe đông lạnh không có một ai. Viên Mục Dã nhanh chóng bình tâm lại, cẩn thận cảm nhận hoàn cảnh xung quanh. Lúc này đây cậu không sốt ruột lên xe mà đứng ở bên cạnh xe đông lạnh kiên nhẫn chờ đợi...

Vừa rồi Từ Lệ đã bảo anh Năm cố gắng hết sức đỗ xe đúng vị trí trước kia, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể ghép nối lại từ trường tư duy đã bị xé rách. Sau đó Viên Mục Dã đứng ở cửa sau thùng xe một lúc, mãi đến khi sắc trời dần dần tối sầm xuống.

Đột nhiên, từ bên trái xe đông lạnh truyền đến một giọng nói:
“Tôi phải đi báo cảnh sát! Người kia đã bắt anh Sở đi rồi!”

“Không thể báo cảnh sát!” Một giọng khác kêu to.

“Không thể báo cảnh sát ư? Tại sao?!” Giọng nói thứ nhất
kinh ngạc.

“Tôi nói không thể là không thể. Tiện Vũ, cậu đừng quên mình
vừa mới được chuyển lên nhân viên chính thức!” Giọng nói
thứ hai trở nên hung tợn.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần Tây đen
xuất hiện trong tầm mắt của Viên Mục Dã. Cậu ta tức giận xô
đẩy một người đàn ông trung niên khác: “Thẩm Dịch Viễn, có
phải anh điên rồi không? Tôi đã nói là tên kia bắt anh Sở đi
mất rồi! Chúng ta không thể mặc kệ sự sống chết của anh ấy
được!”

Viên Mục Dã vừa nghe thế thì biết hóa ra người trung niên kia
chính là Thẩm Dịch Viễn đã mất tích. Xem ra anh ta chính là
hung thủ giết chết Tiện Vũ.

Thẩm Dịch Viễn hừ lạnh: “Thời nay lo được chuyện của bản
thân mình cũng đã không dễ dàng rồi. Tôi không có nghĩa vụ
lo cho sự sống chết của người khác!”

Tiện Vũ nghe thế thì cả giận: “Anh đang nói cái khi gì vậy? Sở
Minh là đồng nghiệp của anh, là nhân viên của anh! Thẩm
Dịch Viễn, đừng cho là tôi không biết anh đã làm những
chuyện thối nát gì! Sao? Anh không dám báo cảnh sát có phải
là sợ hãi cảnh sát điều tra ra được cái gì không hả?!”

“Cậu nói vậy là có ý gì? Có phải cậu nghe người khác nói gì
hay không?!” Thẩm Dịch Viễn hỏi với sắc mặt âm u.

Tiện Vũ cười lạnh lẽo: “Tự tôi có mắt, còn cần người khác nói
hay sao? Anh Sở nói cái chết của chị Lý chính là quả báo! Là
quả báo anh biết không!?”

“Cậu câm miệng cho tôi! Sở Minh đã nói những gì với cậu?!”
Thẩm Dịch Viễn giận không thể kiềm chế được mà quát lên.

Chương 206: Đối thủ cũ

Tiện Vũ đột nhiên ý thức được hình như mình đã lỡ miệng, cậu ta lập tức hơi hoảng nói: “Anh Sở không nói gì cả. Giám đốc Thẩm, tôi không có hứng thú với những chuyện đó của các anh, nhưng hiện giờ anh Sở bị người ta bắt cóc, chúng ta cần phải báo cảnh sát!”

Nghe vậy, ánh mắt của Thẩm Dịch Viễn lóe lên tia độc ác, nhưng ngoài miệng lại đột nhiên nói hòa theo Tiện Vũ: “Đi thôi, chúng ta đến đồn cảnh sát gần đây trước đã. Nếu cảnh sát cũng không tìm ra là ai bắt Sở Minh, thế cũng coi như chúng ta đã trọn tình trọn nghĩa.”

Tiện Vũ thấy Thẩm Dịch Viễn đồng ý báo cảnh sát thì tỏ ra vui mừng: “Được, bây giờ chúng ta lái xe qua đó luôn đi!”

Ai ngờ Thẩm Dịch Viễn lại lắc đầu: “Không thể lái xe đông lạnh qua được, chúng ta phải đưa xe về bãi đỗ của công ty trước đã, sau đó mới lái xe tới đồn cảnh sát báo án.”

Tiện Vũ tin là thật nên thả lỏng cảnh giác với Thẩm Dịch Viễn, xoay người muốn đi đến buồng lái. Ai ngờ đúng lúc này Thẩm Dịch Viễn đột nhiên nói với Tiện Vũ: “Đúng rồi, cậu mở cửa sau của thùng xe ra trước để tôi đặt một hộp thuốc trong buồng lái vào đó cái đã.”

Lúc ấy, Tiện Vũ vốn không ngờ Thẩm Dịch Viễn sẽ sinh lòng muốn giết mình, vì thế cậu ta đến phía sau thùng xe mở cửa, sau đó tự mình nhảy lên trước chờ Thẩm Dịch Viễn lên buồng lái lấy thuốc.

Nhưng khi Tiện Vũ cong lưng chuẩn bị đón hộp thuốc mà Thẩm Dịch Viễn đưa lên, trong tay đối phương chợt có thêm một con dao mổ, đâm lung tung mấy nhát vào bên hông trái của Tiện Vũ! Tiện Vũ kinh ngạc bịt lại miệng vết thương rồi lùi ra phía sau, Thẩm Dịch Viễn thừa dịp này đóng cửa sau của thùng xe lại, sau đó khóa trái từ bên ngoài.

Nhận được điện thoại của Viên Mục Dã, Từ Lệ và anh Năm nhanh chóng chạy trở về. Bởi vì có anh Năm ở đây cho nên lúc ấy Viên Mục Dã chỉ nói với Từ Lệ: “Lái xe trở về trước rồi nói!”

Từ Lệ rất khôn khéo, tất nhiên anh ta biết Viên Mục Dã đang suy nghĩ cái gì, vì thế anh ta quay đầu nói với anh Năm: “Được rồi, lái xe về theo đường cũ giúp tôi là anh xong việc!”

Khi bọn họ quay trở lại cục, đuổi anh Năm đi rồi, Viên Mục Dã mới nặng nề nói với Từ Lệ: “Tiện Vũ do Thẩm Dịch Viễn giết.”

Từ Lệ nghe vậy thì thở dài: “Ông đây sắp điên rồi đấy! Thế thì tại sao anh ta lại mất tích chứ? Chẳng lẽ là sợ lộ chuyện giết người nên chạy trốn trước ư!?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Thời nay đi đến nơi nào cũng có hệ thống yêu cầu khai tên tuổi thật, Thẩm Dịch Viễn có thể chạy đi đâu được!? Hơn nữa, anh ta hoàn toàn không cần phải làm như vậy! Anh ta không biết các anh đã bắt đầu nghi ngờ anh ta cơ mà!? Hơn nữa không phải anh nói hôm mừng Một cảnh sát còn liên hệ với anh ta hay sao? Lúc ấy mặc dù anh ta lừa gia đình rằng mình đang đi công tác ở nơi khác, nhưng cũng không mất liên lạc. Cho dù là người của công ty hay vợ đều có thể liên hệ với anh ta. Nhưng hiện giờ anh ta lại đột nhiên mất tích, điều này chứng tỏ chắc chắn Thẩm Dịch Viễn không chỉ đơn giản là mất liên lạc vậy đâu.”

Từ Lệ hỏi bằng vẻ mặt ngờ vực: “Anh ta đã không chạy trốn, cũng không liên hệ với người nhà, điều này chứng minh cái gì?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chứng minh... anh ta cũng bị người ta khống chế rồi?”

Lời vừa nói ra, Viên Mục Dã và Từ Lệ cùng liếc nhau, sau đó đồng thanh nói: “Sứ giả nhà trời!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Giả thiết rằng mục tiêu lúc ban đầu của Sứ giả nhà trời là Sở Minh và Thẩm Dịch Viễn. Nhưng sau khi bắt Sở Minh, hắn phát hiện người đi cùng xe với Sở Minh là Tiện Vũ chứ không phải Thẩm Dịch Viễn thì sẽ thế nào?”

Từ Lệ tiếp lời: “Ắt hẳn hẳn sẽ thả Tiện Vũ, nhưng khi Tiện Vũ trở về cầu cứu lại gặp Thảm Dịch Viễn. Thảm Dịch Viễn không muốn cho Tiện Vũ báo cảnh sát nên giết cậu ta!”

Viên Mục Dã lại liếc nhìn mấy cái tên trên tấm bảng trắng, cân nhắc trong chốc lát rồi bảo: “Hoặc là Thảm Dịch Viễn vốn đã biết có thể Sứ giả nhà trời sẽ ra tay với mình, đồng thời anh ta cũng biết thân phận thật sự của Tiện Vũ, cho nên lúc này mới để Tiện Vũ tạm thời thay mình đi chuyến này! Nếu đối phương bị Sứ giả nhà trời giết, thì tức là một mũi tên trúng hai con chim, vừa có thể loại trừ phóng viên nằm vùng là Tiện Vũ, vừa có thể giải quyết mối nguy chết người gần ngay trước mắt.”

Từ Lệ nghe Viên Mục Dã phân tích xong lại lắc đầu nói: “Không đúng, Sứ giả nhà trời đâu phải kẻ ngốc, chẳng lẽ hẳn không biết là đã thay đổi người hay sao?”

“Đương nhiên Sứ giả nhà trời đã biết, vấn đề là Thảm Dịch Viễn không biết Sứ giả nhà trời sẽ trừ khử anh ta và Sở Minh bằng cách gì! Có lẽ anh ta cũng chỉ muốn cược một phen, cho nên mới một mặt nói với người nhà là mình đi công tác, mặt khác nói với người trong công ty là nhà mình có việc, sau đó lẩn trốn để xem tình hình kế tiếp phát triển như thế nào.” Viên Mục Dã phân tích.

Từ Lệ đáp: “Vậy cứ coi như Sứ giả nhà trời không cẩn thận giết nhầm Tiện Vũ, nhưng điều này cũng không có nghĩa là từ nay về sau Thảm Dịch Viễn có thể kê cao gối mà ngủ. Ngộ nhờ Sứ giả nhà trời lại tìm đến anh ta nữa thì sao?”

Viên Mục Dã cười khê: “Không phải còn có cảnh sát các anh đây à? Thảm Dịch Viễn đánh cược là sau khi Sứ giả nhà trời giết hai người rồi sẽ không dám dễ dàng ra tay nữa!”

Từ Lệ hừ lạnh: “Đó là do anh ta thật sự không hiểu Sứ giả nhà trời. Xem ra lúc này đây anh ta thua chắc rồi, đối phương vẫn quay trở lại xử lý anh ta.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Nếu chúng ta không đoán sai, chắc là sẽ có tin tức của Thảm Dịch Viễn nhanh thôi.”

Quả nhiên, chiều hôm sau, phía Từ Lệ truyền đến tin tức nói là đã tìm được Thảm Dịch Viễn rồi!

Viên Mục Dã vội hỏi Từ Lệ: “Sống hay chết?”

Từ Lệ đáp hơi bất đắc dĩ: “Hiện giờ vẫn còn sống, có điều qua một lát nữa thì không nói chắc được!”

“Nghĩa là sao?”

“Cậu nhanh đến đây là sẽ biết!” Từ Lệ nói.

Khi Viên Mục Dã đuổi tới chỗ Từ Lệ, tất cả mọi người đều đang ở trong phòng họp nhìn màn hình. Cậu bước vào thì thấy mọi người đang xem livestream qua internet, chẳng qua streamer này hơi đặc biệt, chính là Thẩm Dịch Viễn mất tích hai ngày trước.

Mặc dù Từ Lệ đã cử người đi kiểm tra địa chỉ IP này, nhưng dựa theo kịch bản trước kia của Sứ giả nhà trời, cảnh sát có thể kiểm tra được mới là lạ đấy! Mà cùng lúc đó, Thẩm Dịch Viễn đang bắt đầu liệt kê từng chuyện thiếu đạo đức mà mình làm mấy năm nay trong kênh livestream.

“Tôi đã từng thay thế lô hàng vắc xin thật bằng vắc xin giả... Còn có mấy lần vắc xin xuất xưởng không đủ tiêu chuẩn Quatest, nhưng để không vi phạm hợp đồng, tôi vẫn giao hàng luôn! Còn nữa... Là trong quá trình vận chuyển vắc xin, từng có lần xe đông lạnh bị trục trặc, một số lô vắc xin viêm não Nhật Bản đã tiếp xúc với nhiệt độ cao...”

Mấy đồng nghiệp của đội 6 đều lẩm nhẩm mắng: “Thất đức quá! Chẳng biết đã hại trẻ con của bao nhiêu gia đình rồi?!”

Viên Mục Dã thâm nghĩ bụng, đúng là quá thất đức! Mỗi đứa trẻ đều là hy vọng của một gia đình, nếu bởi vì tiêm phải vắc xin giả mà bại não chết... Không cần nghĩ cũng biết hậu quả đáng sợ đến thế nào.

Ngay sau khi Thẩm Dịch Viễn nói hết những tội ác mấy năm nay của mình, một hình bóng quen thuộc xuất hiện ở phía sau anh ta. Tất cả người ở đây nhìn thấy đều thâm rùng mình, bởi vì người tới không phải ai khác mà chính là đối thủ cũ của họ - Sứ giả nhà trời.

Chương 207: Hiện trường trực tiếp

Tuy rằng cho tới nay, từ đầu đến cuối Sứ giả nhà trời đều đeo một chiếc mặt nạ màu trắng, chỉ lộ một đôi mắt. Nhưng không biết tại sao Viên Mục Dã lại có thể nhìn thấy sự buồn thương man mác trong đôi mắt ấy.

Khi Sứ giả nhà trời đặt hai bàn tay lên vai Thẩm Dịch Viễn, anh ta sợ tới mức người run bắn lên, động tác nháy mắt cứng đờ. Xem ra Thẩm Dịch Viễn thật sự rất sợ hãi...

Lúc này, Sứ giả nhà trời khẽ hỏi bên tai Thẩm Dịch Viễn bằng giọng nói vô cùng quái dị: “Lúc trước anh có nghĩ tới chuyện sẽ có ngày hôm nay không?”

Thẩm Dịch Viễn gần như sắp bị dọa đến ngất xỉu, anh ta hoảng sợ nói: “Tôi sai rồi, tôi đồng ý bồi thường cho họ bằng tất cả tài sản của mình!”

Nghe vậy, Sứ giả nhà trời hừ lạnh: “Anh cho rằng sai lầm nào cũng có thể bù đắp bằng tiền sao?”

Thẩm Dịch Viễn nói gần như cầu xin: “Cầu xin anh, đừng giết tôi. Nhà tôi còn có cha mẹ và vợ con. Chỉ cần anh không giết tôi, bảo tôi làm cái gì cũng được!”

“Anh có cha mẹ vợ con, chẳng lẽ người khác không có ư? Gia đình của bọn họ không phải là gia đình ư?” Sứ giả nhà trời đột nhiên quát lên.

Viên Mục Dã nhận ra, chắc là giọng nói của Sứ giả nhà trời đã được xử lý bằng máy biến thanh. Suy cho cùng, dù hắn có kiêu ngạo như thế nào thì cũng không dám dễ dàng sử dụng giọng nói của bản thân để khiêu khích cảnh sát.

Lúc này Viên Mục Dã hỏi nhỏ bên tai Từ Lệ: “Cái này không còn là livestream phủ sóng nữa đúng không?”

Từ Lệ đề thấp giọng đáp: “Sao có thể? Tôi đã bảo an ninh mạng khóa lại từ lâu rồi. Hiện giờ chỉ mạng nội bộ trong cục chúng tôi có thể xem thôi. Nếu để chiếu trực tiếp ra ngoài mà còn yên chắc?”

Viên Mục Dã thở phào nhẹ nhõm, sau đó khẽ nói với Từ Lệ: “Anh cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, rất có thể trong thời gian ngắn, cảnh sát sẽ không tìm thấy vị trí chính xác của Thảm Dịch Viễn đâu...”

Từ Lệ phát rầu: “Đây mới là vấn đề lớn nhất trước mắt. Cậu nói xem, chúng ta cũng đâu thể trơ mắt nhìn Thảm Dịch Viễn bị giết như vậy mà không làm được gì?”

Lúc này Sứ giả nhà trời lấy dao mổ ra áp nhẹ lên mắt Thảm Dịch Viễn rồi nói: “Anh có biết con dao này không?”

Thảm Dịch Viễn hoảng sợ liếc qua, sau đó lập tức bị dọa nhắm tịt mắt lại: “Tôi... tôi không biết.”

Sứ giả nhà trời lập tức cười khẽ: “Anh không thành thật nhỉ. Chuyện mình làm cũng không dám thừa nhận, làm sao tôi tin anh có lòng hối hận chứ? Tôi cho anh một cơ hội nữa, hãy nghĩ cho kĩ nên trả lời vấn đề này như thế nào.”

Thảm Dịch Viễn vô thức đảo mắt, sau đó run giọng nói: “Thật ra tôi cũng là người bị hại, tôi bị con ả Lý Kha kéo xuống nước. Mấy lô vắc xin tiếp xúc với nhiệt độ cao lúc đầu tiên đều do cô ta bảo tôi đừng để lộ ra, Sở Minh cũng do cô ta thu mua. Thăng nhóc Tiệp Vũ tổng tiền tôi bằng những việc này, tôi cũng bắt đắc dĩ thôi!”

Viên Mục Dã nghe mà thâm cười lạnh. Thật đúng là mặt dày vô sỉ tới cảnh giới thượng thừa mà! Đến lúc này rồi mà còn muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu người đã chết là sẽ không có chuyện gì nữa sao?

Sứ giả nhà trời cũng cười khẩy: “Biết ngay anh sẽ nói như vậy mà. Anh cho rằng Lý Kha và Sở Minh đều đã chết, nên anh có thể chết không có đối chứng à? Về điểm này thì anh không bằng đám Lý Kha và Sở Minh! Ít nhất trước khi chết, bọn họ thật sự hối hận về việc mình đã làm. Nhưng anh thì sao? Tôi phải nói gì với anh đây nhỉ? Nếu không chúng ta cùng nhau xem Sở Minh và Lý Kha đã nói gì trước khi chết đi!”

Sứ giả nhà trời nói xong bèn lấy một chiếc laptop ra, sau đó bấm mở một đoạn video, Sở Minh đã tự tử xuất hiện trong video. Anh ta khóc lóc thảm thiết nói: “Là Thẩm Dịch Viễn đe dọa tôi, bảo nếu tôi nói ra ngoài thì đừng mong được làm tiếp ở trong công ty nữa. Lúc ấy vợ tôi bị bệnh rất nặng, đúng vào giai đoạn cần tiền chữa trị. Nếu tôi thất nghiệp, cả nhà chúng tôi sẽ tiêu đời. Tôi thật sự không dám nói! Sau đó anh ta lại cho tôi một số tiền để khám bệnh cho vợ, lúc ấy tôi thật sự rất cần số tiền đó, vì thế nên tôi nhận. Đây đều là quả báo. Tôi không nên làm như vậy, tôi càng không nên lấy những đồng tiền đó... Tôi đã hại rất nhiều trẻ em và cả gia đình chúng. Bây giờ tôi hối hận đến xanh ruột rồi, vì tôi làm quá nhiều việc xấu nên con gái của tôi mới mắc bệnh bạch cầu. Tất cả đều là quả báo! Nếu có thể, hãy trút hết tội lỗi lên đầu tôi đi, không liên quan đến con gái tôi mà...”

Khi video phát đến đây, Sứ giả nhà trời gập laptop lại rồi nói: “Thế nào? Còn cần tôi chiếu thêm của người khác nữa không?”

Lúc này Thẩm Dịch Viễn đã run như cầy sấy, ấp úng cả buổi cũng không thốt được một câu hoàn chỉnh. Sứ giả nhà trời nói lạnh tanh: “Tôi giết người luôn có nguyên tắc của mình, nhưng hôm nay vì anh, tôi sẵn sàng phá vỡ nguyên tắc này.”

Lòng Viên Mục Dĩ lập tức chùng xuống, cậu dự đoán lúc này đây có thể Sứ giả nhà trời sẽ tự mình ra tay. Nói thật, trong lòng Viên Mục Dĩ vẫn không muốn nhìn thấy Sứ giả nhà trời làm như vậy, bởi vì nó có nghĩa là hắn đang từng bước một trở nên điên cuồng.

Đúng là từ đầu đến cuối, Sứ giả nhà trời đều trừng phạt những kẻ ác ngoài vòng pháp luật bằng cách của riêng mình. Mặc dù những trừng phạt đó thoát nhìn làm lòng người thỏa mãn, nhưng thời gian dài nhất định sẽ làm hắn từ từ chìm sâu vào, cuối cùng hoàn toàn biến thành một con quỷ điên cuồng không còn lý trí.

Như Nietzsche đã nói: “Khi bạn nhìn chăm chăm xuống vực thẳm, vực thẳm cũng đang nhìn chăm chăm vào bạn...”

Viên Mục Dĩ tin tưởng Sứ giả nhà trời là một người tràn ngập tinh thần trọng nghĩa trong lòng. Trước khi hắn biến thành Sứ

giả nhà trời, nhất định cũng đã từng muốn bảo vệ chính nghĩa trong lòng mình bằng những cách bình thường... Nhưng rõ ràng hắn không thành công, cho nên mới từng bước một biến thành Sứ giả nhà trời nằm ngoài vòng pháp luật như hiện giờ.

Nhưng mọi chuyện khó lường, sự việc cũng không mãi mãi phát triển theo kế hoạch của hắn... Tiệp Vũ chính là một ví dụ, Viên Mục Dĩ tin rằng cái chết của cậu ta nằm ngoài dự đoán của Sứ giả nhà trời. Tuy cậu ta bị Thảm Dịch Viễn giết chết, nhưng ai có thể nói rằng không phải bởi vì kế hoạch của Sứ giả nhà trời mà cậu ta bị chết chứ?

Nếu Sứ giả nhà trời vẫn tiếp tục làm theo ý muốn của mình, cuối cùng có một ngày hắn sẽ mất kiểm soát, thậm chí sẽ phát hiện bất giác bản thân mình cũng đã trở thành loại người mà trước kia hắn hận nhất.

Phía Từ Lệ vẫn đang liên tục gọi điện thoại, muốn kiểm tra ra địa chỉ IP của kênh livestream, nhưng đúng như Viên Mục Dĩ đã lường trước, đó chỉ là một IP giả ở nước ngoài mà thôi...

Giờ phút này, màn giết chóc trên kênh livestream đã bắt đầu rồi. Sứ giả nhà trời đâm vài nhát lên người Thảm Dịch Viễn bằng con dao mổ trong tay như thể rất tùy tiện, nhưng những vết thương rất nhỏ đó lại nhanh chóng bắt đầu chảy máu ồ ạt.

Cùng lúc đó, tim của những người trong phòng họp đều vọt lên tới cổ họng. Nói gì thì nói, chuyện “thăm dò hiện trường vụ án” và “xem hung thủ giết người trực tiếp” cũng không phải là cùng một khái niệm.

Lúc này Từ Lệ quay ra nói với Tiểu Vương ở cạnh: “Mau gọi pháp y Diệp tới đây!”

Chương 208: Lỗ hồng trí mạng

Không bao lâu sau, cửa phòng họp bị đẩy ra, Diệp Dĩ Ngụy bùng một ly cà phê nóng bước vào. Viên Mục Dĩ quay đầu lại liếc nhìn rồi nói: “Sứ giả nhà trời vừa mới đâm Thảm Dịch Viễn mấy nhát...”

Diệp Dĩ Ngụy bèn đến gần xem kỹ mấy chỗ chảy máu trên người Thảm Dịch Viễn, sau đó mặt vô cảm nói: “Thảm Dịch Viễn chết chắc rồi. Sứ giả nhà trời đâm mấy nhát nhìn như ngẫu nhiên, nhưng thật ra là đâm trúng mấy chỗ động mạch chủ trên người anh ta. Theo tốc độ chảy máu kiểu này, Thảm Dịch Viễn chắc chẳng kiên trì được bao lâu nữa đâu...”

Từ Lệ vội hỏi: “Anh ta còn có thể kiên trì trong thời gian bao lâu?”

“Nhiều nhất là mười phút...” Diệp Dĩ Ngụy đáp bằng gương mặt âm u.

Nghe vậy, lòng Viên Mục Dĩ chùng xuống. Chỉ mười phút... Đừng nói hiện giờ không biết địa chỉ cụ thể, cho dù nói thẳng cho cảnh sát vị trí của Thảm Dịch Viễn thì trong mười phút, họ chưa kịp chạy đến cứu, người đã chết hẵn rồi.

Dường như Thảm Dịch Viễn cũng đoán được mình sắp chết rồi, nhưng vẫn không cam lòng mà liều mạng giãy giụa, kích động gào lên với Sứ giả nhà trời: “Anh tha cho tôi đi! Tôi không muốn chết! Tôi biết anh là bác sĩ, cầu xin anh mau cầm máu cho tôi đi!”

Không thể nghi ngờ, những lời này của Thảm Dịch Viễn đã cho nhóm Viên Mục Dĩ một tin tức vô cùng quan trọng. Thật ra nhóm Viên Mục Dĩ đã sớm đoán ra điều này rồi, chỉ có điều vẫn không có chứng cứ có thể chứng minh thôi. Bây giờ Thảm Dịch Viễn đột nhiên tung ra một câu như vậy cũng coi như là chứng thực suy đoán trước đây của họ.

Sự thật chứng minh, Thẩm Dịch Viễn chẳng kiên trì được mười phút là đã lên cơn sốc. Đến cuối cùng, Sứ giả nhà trời chỉ yên lặng bước đến trước màn ảnh, nhẹ nhàng ấn nút dừng. Cả đoạn livestream đã kết thúc.

Mặc dù lòng người ở đây đều hơi hụt hẫng, nhưng trước mắt cảnh sát cũng không có cách gì tốt hơn để tìm được Sứ giả nhà trời. Xong việc, Viên Mục Dã và Từ Lệ đã nhờ Diệp Dĩ Nguy cố vấn, hỏi anh ta có ý kiến gì với Sứ giả nhà trời không.

Diệp Dĩ Nguy ngẫm nghĩ rồi nói: “Sứ giả nhà trời có kiến thức y học nhất định. Bởi vậy cho dù hắn không phải là bác sĩ thì cũng làm nghề nghiệp liên quan đến việc chữa bệnh.”

Từ Lệ đỡ trán: “Chẳng lẽ một mặt là thiên thần áo trắng, mặt kia lại là ác ma áo gió ư?!”

Viên Mục Dã thở dài: “Sứ giả nhà trời đã thay đổi phong cách gây án trước giờ của hắn. Đây cũng không phải là một hiện tượng tốt.”

Diệp Dĩ Nguy tò mò hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

Viên Mục Dã đáp: “Nói như thế nào nhỉ? Những vụ án lúc ban đầu của hắn đều không vấy máu lên tay, nhưng vừa rồi hắn đã tự tay giết Thẩm Dịch Viễn. Cho dù là về tư tưởng hay thủ đoạn phạm tội của hắn đều như một kiểu thẳng cấp. Nói thẳng ra là đối thủ của chúng ta đang tiến hóa, nếu còn tiếp tục như vậy, hắn sẽ trở nên càng ngày càng muốn làm gì thì làm, thậm chí đến cuối cùng cả chính hắn cũng không kiểm soát được những ham muốn giết chóc trong lòng.”

Từ Lệ và Diệp Dĩ Nguy đều không lên tiếng, chắc là đang phân tích tính khả thi trong lời nói của Viên Mục Dã.

Lúc tan làm, Diệp Dĩ Nguy đưa Viên Mục Dã về. Dọc đường đi, hai người họ đều không nói chuyện, dường như trong lòng cả hai đều đầy tâm sự. Mãi đến khi Diệp Dĩ Nguy đỗ xe ở đầu ngõ nhà Viên Mục Dã, Viên Mục Dã mới nặng nề nói: “Sau khi về tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi. Đợi khi tìm được xác của Thẩm Dịch Viễn rồi anh sẽ lại bận bịu...”

Diệp Dĩ Nguy gật đầu nói: “Ừ, biết rồi. Cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sau khi ánh đèn xe của Diệp Dĩ Ngụy tắt hút, nụ cười trên mặt Viên Mục Dĩ cũng dần dần tan biến. Cậu vào nhà bằng vệ mặt nặng nề, sau đó chán nản ngồi bệt xuống ghế sofa. Lúc này Kim Bảo sà tới, muốn xem thử chủ nhân không ra gì này làm sao vậy? Tại sao hôm nay trông không giống bình thường thế?

Viên Mục Dĩ nhẹ nhàng sờ đầu con chó rồi nói: “Kim Bảo, mày cảm thấy con người Diệp Dĩ Ngụy thế nào?”

Đương nhiên, Kim Bảo không thể trả lời câu hỏi này, nếu không chẳng phải nó thành tinh rồi sao? Viên Mục Dĩ cảm thấy buồn cười vì sự ngớ ngẩn của mình, sau đó bất đắc dĩ đứng dậy mở đồ hộp cho nó ăn.

Cậu cúi đầu nhìn Kim Bảo ăn ngon lành, nháy mắt nhớ tới mấy thứ đồ hộp thế này chỉ có người chú ý mọi tiểu tiết như Diệp Dĩ Ngụy mới đi mua, không giống cậu, là một kẻ quê mùa.

Nhưng mặc dù cậu là kẻ quê mùa, cậu cũng phát hiện một lỗ hổng trí mạng trong buổi livestream hôm nay. Có lẽ người khác chưa chắc có thể phát hiện, nhưng Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy quá gần gũi...

Lúc trước, khi Viên Mục Dĩ nhìn thấy “tám ảnh mặc áo gió” ở trong nhà Diệp Dĩ Ngụy, trong lòng cậu đã ngờ ngợ. Nhưng mỗi nghi ngờ này chỉ hơi lướt qua, cậu vốn không để trong lòng. Nhưng chiều nay Sứ giả nhà trời “livestream giết người”, lại đúng lúc để lộ ra vấn đề trước mặt Viên Mục Dĩ.

Bởi vì khi sắp kết thúc livestream, Sứ giả nhà trời đã từng đi đến trước màn hình và duỗi tay ấn nút tạm dừng. Có lẽ người khác không chú ý tới, nhưng Viên Mục Dĩ lại thấy rõ ràng, tay trái của hắn có đeo một chiếc đồng hồ nam Thụy Bảo cổ điển.

Mà bất hạnh là, Viên Mục Dĩ đã từng nhìn thấy trên cổ tay Diệp Dĩ Ngụy có một chiếc đồng hồ giống y như đúc... Quan trọng nhất là lúc ấy kim đồng hồ đang chỉ 12 giờ 45 phút, nhưng khi đó thời gian họ xem livestream lại là 17 giờ 23 phút.

Viên Mục Dĩ không tin Sứ giả nhà trời sẽ đeo một chiếc đồng hồ Thụy Bảo chạy sai giờ ở trên người, cho nên chỉ có thể nói

lên rằng thật ra đoạn livestream kia đã được thu trước rồi mới chiếu.

Cùng một chiếc áo gió, cùng một chiếc đồng hồ, có kiến thức y học chuyên nghiệp, ánh mắt hơi quen thuộc, livestream để tạo chứng cứ không ở hiện trường, còn cả một lần duy nhất Viên Mục Dĩ gặp được Sứ giả nhà trời ở hiện trường vụ án... Tất cả mọi thứ đều chĩa đầu mâu về phía cùng một người.

Trong lòng Viên Mục Dĩ rõ ràng trên đời này lấy đâu ra nhiều trùng hợp như vậy? Mấy lần trùng hợp đặt cạnh nhau thì không phải là trùng hợp nữa. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tại sao khi Viên Mục Dĩ xem đến đoạn Sứ giả nhà trời tự mình giết chết Thẩm Dịch Viễn, trong lòng cậu lại nặng nề như vậy.

Một Diệp Dĩ Ngụy từ nhỏ được nhận nền giáo dục tốt đẹp, đồng thời có kiến thức y học và pháp luật, bề ngoài đẹp trai, đối xử với mọi người bình dị và gần gũi, sao có thể là Sứ giả nhà trời chứ?! Viên Mục Dĩ nghĩ nát óc cũng không hiểu rõ vấn đề này.

Nếu là bình thường, dựa vào những manh mối đó, Viên Mục Dĩ đã sớm xác định hung thủ, nhưng hôm nay cậu lại do dự... Có lẽ là bởi vì thân phận đặc biệt của người bị tình nghi, cho nên cậu cần phải cẩn thận hơn mới được. Bởi vậy cậu mới không nói cho Từ Lệ biết chuyện chiếc đồng hồ.

Vào ban đêm, Viên Mục Dĩ gần như cả đêm không ngủ. Cậu rà lại tất cả những vụ án trước giờ có liên quan đến Sứ giả nhà trời ở trong đầu một lượt, đồng thời cẩn thận nhớ lại lúc ấy Diệp Dĩ Ngụy ở chỗ nào, có gì chứng minh anh ta không ở hiện trường không.

Nhưng Viên Mục Dĩ càng nghĩ thì đầu càng đau, có lẽ ở sâu trong lòng, trước giờ cậu đều vô cùng mâu thuẫn về chuyện Diệp Dĩ Ngụy là Sứ giả nhà trời. Thậm chí cậu hy vọng lúc này đây là mình phán đoán sai.

Bởi vì về mặt tình cảm, cậu không muốn tin Diệp Dĩ Ngụy chính là Sứ giả nhà trời. Nhưng lý trí lại nói cho cậu rằng, xác suất Diệp Dĩ Ngụy là Sứ giả nhà trời lớn hơn nhiều so với việc anh ta không phải...

Chương 209: Gặp lại tên mất vàng

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ choáng váng đầu óc bò dậy khỏi giường, cậu miên man suy nghĩ cả đêm cũng không mò ra manh mối gì, thậm chí cậu không không hiểu tại sao Diệp Dĩ Ngụy lại trở thành Sứ giả nhà trời?

Buổi sáng lúc đến đơn vị, Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dĩ u ám thì cười hỏi: “Làm sao vậy? Đêm qua ngủ không ngon à?”

Hiện giờ Viên Mục Dĩ vẫn chưa thể chắc chắn Diệp Dĩ Ngụy chính là Sứ giả nhà trời, cho nên tất nhiên cậu sẽ không kể với Đoàn Phong, vì thế cậu gượng nở một nụ cười và đáp: “Không có việc gì, có thể là do hơi dùng não quá độ.”

Đoàn Phong nhún vai: “Vẫn là vụ án của Từ Lệ à? Tôi nói khi không phải chứ sao anh ta cứ nhờ cậu giúp mãi vậy?”

“Đều là bạn bè mà, hơn nữa trong khoảng thời gian này số 54 cũng không có vụ án nào, tôi ở không cũng khó chịu...” Viên Mục Dĩ đáp cho có lệ.

Mặc dù Đoàn Phong nhận ra Viên Mục Dĩ đang có tâm sự, nhưng nếu cậu không muốn nói, bản thân anh ta cũng không tiện truy hỏi, vì thế anh ta nở nụ cười với cậu: “Đi, hôm nay đưa cậu đến một nơi.”

Viên Mục Dĩ cười hỏi: “Đi đâu thế?”

Ai ngờ Đoàn Phong lại làm ra vẻ bí ẩn: “Đi rồi cậu sẽ biết.”

Viên Mục Dĩ không ngờ Đoàn Phong lại đưa cậu tới một tòa nhà vừa mới khai trương, chẳng lẽ Đoàn Phong cũng muốn mua nhà sao? Khi cậu đang ngờ vực thì lại thấy một cô lễ tân có dáng người thon thả dẫn một người đàn ông trung niên trong bộ vest và giày da đi ra, hình như muốn cất băng khánh thành tòa nhà mới.

Lúc này Đoàn Phong duỗi tay nhẹ nhàng lay Viên Mục Dã, ra hiệu cho cậu nhìn kĩ người đàn ông trung niên đang cắt băng kia. Suy nghĩ của Viên Mục Dã còn đang chìm đắm vào vụ án ngày hôm qua nên cơ bản là không chú ý nhìn.

Bị Đoàn Phong nhắc nhở, lúc này Viên Mục Dã mới giương mắt nhìn kĩ người đàn ông trung niên kia. Ai ngờ cậu vừa nhìn thấy thì sắc mặt khẽ thay đổi. Hóa ra, người đang đứng ở trên sân khấu cắt băng khánh thành lúc này chính là Diệp Kiến Hóa mà trước kia bọn họ luôn điều tra!!

“Không phải ông ta vẫn đang dưỡng bệnh ư? Sao lúc này lại có thể đi tham gia cắt băng khánh thành?” Viên Mục Dã hơi tò mò.

Đoàn Phong đề thấp giọng nói: “Buổi sáng hôm nay tôi đọc tin tức trên mạng mới biết sức khỏe của Diệp Kiến Hóa đã hồi phục ổn rồi, ông ta sẽ tham gia hoạt động cắt băng khánh thành tòa nhà mới sáng hôm nay.”

Vị trí mà hai người Viên Mục Dã đứng lúc ấy cách bàn chủ tịch khá xa, cho nên chỉ có thể thấy rõ ràng người ở trên kia cắt băng đúng là giống Diệp Kiến Hóa y như đúc, về phần màu mắt của ông ta ra sao... nếu không phải đứng ở khoảng cách trong vòng một mét thì rất khó nhìn rõ.

Chỉ tiếc vị tổng giám đốc Diệp này tới vội vàng mà đi cũng vội vàng, Viên Mục Dã và Đoàn Phong chưa kịp chen lên trước đám đông, người ta đã được cấp dưới hộ tống đi rồi.

Viên Mục Dã xoay người nói với Đoàn Phong: “Chúng ta chạy ba quãng đồng tới đây chỉ để liếc nhìn từ xa thế này thôi à?”

Đoàn Phong nhún vai: “Ít nhất có thể chứng minh Diệp Kiến Hóa này chắc chắn có vấn đề. Cậu nghĩ xem, lúc ấy trên bãi sông ở hồ Ngân Long, ông ta bị người ta lấy đá đập cho nghiêm trọng đến như vậy, cho dù không chết cũng chắc chắn chỉ còn một hơi thở, sao có thể hồi phục trong thời gian ngắn như thế?”

Viên Mục Dã muốn trêu chọc Đoàn Phong nên đáp: “Sao lại không thể? Ngộ nhớ ông ta giống anh, có khả năng tự liền vết thương siêu đẳng thì sao?”

Nghe vậy, Đoàn Phong lập tức trùng câu rồi nói: “Nếu ông ta giống tôi thật thì đã không đến mức bị người ta đập!” Sau khi nói xong, anh ta bèn kéo Viên Mục Dã: “Đi, xem xem lát nữa Diệp Kiến Hóa muốn đi đâu?”

Lúc hai người họ ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Diệp Kiến Hóa chuẩn bị lên xe rời khỏi đó, thế là bọn họ luôn đi theo phía sau xe của tập đoàn Kiến Hóa đến một khu nghỉ dưỡng ở vùng ngoại ô.

Bởi vì khu nghỉ dưỡng đó có chế độ hội viên, cho nên Đoàn Phong và Viên Mục Dã bị chặn lại ở bên ngoài. Có điều bọn họ nghe ngóng từ bảo vệ ở cổng biết rằng khu nghỉ dưỡng này cũng thuộc về tập đoàn Kiến Hóa, mà Diệp Kiến Hóa vẫn luôn tĩnh dưỡng ở đây từ năm trước.

Sau đó, Đoàn Phong lái xe dạo vòng quanh khu nghỉ dưỡng một vòng, thấy việc bảo vệ ở đây cũng không nghiêm ngặt lắm, họ còn phát hiện một góc chết của camera, muốn chuồn vào cũng dễ dàng. Vì thế anh ta và Viên Mục Dã vẫn chờ ở trong xe đến khi trời tối, chuẩn bị lên vào trong khu nghỉ dưỡng từ vườn hoa phía sau.

Sau khi trời tối, Viên Mục Dã ăn mấy miếng bánh quy đen đem theo người, xem như bổ sung năng lượng. Cậu vừa ăn vừa nói: “Đội trưởng Đoàn, lát nữa hai chúng ta sẽ đột nhập phi pháp, nếu như bị bắt được thì làm sao?”

Đoàn Phong cười gian: “Với khả năng của tôi, chắc chắn sẽ không bị bắt. Nếu cậu chẳng may bị bắt, tuyệt đối đừng nói mình là người của số 54 đây. Tôi không gánh nổi cái tiếng xấu đó đâu.”

Viên Mục Dã hừ khế: “Được, đến lúc đó tôi sẽ nói mình là bà con của Từ Lệ!”

“Tôi thấy được đấy, cứ vậy đi!” Đoàn Phong cười xấu xa.

Dựa vào bản lĩnh của hai người bọn họ, đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện “trượt tay bị bắt”, bởi vì cho dù bị người ta phát hiện thật, muốn thoát cũng không thành vấn đề. Nhưng vấn đề là sau khi hai người bọn họ vào rồi lại phát hiện diện tích của khu nghỉ dưỡng này không hề nhỏ. Nếu muốn tìm được vị trí

chính xác của Diệp Kiến Hóa ở trong này thì nhất định phải chia nhau ra tìm mới được.

Vì thế Viên Mục Dã giao hẹn với Đoàn Phong, hai người họ một người bên phải một người bên trái, mặc kệ có thể tìm được Diệp Kiến Hóa hay không, một tiếng sau đều phải trở lại đây.

Các phòng trong khu nghỉ dưỡng này đều là phòng nghỉ riêng biệt, tính riêng tư cực cao, chỉ tiếc lúc này đúng vào kỳ nghỉ Tết Âm lịch, cho nên có rất nhiều phòng trống.

Thật ra chỉ cần hai người họ vào được thì cơ bản không phải lo lắng gì nữa, chỉ cần bình tĩnh giả vờ mình là khách ở đây là được. Dù gì đây cũng là nơi phục vụ, nhân viên phục vụ của khu nghỉ dưỡng không thể gặp ai cũng đều phải kiểm tra xem đối phương có thể phòng hay không.

Ý vào điểm này, khi Viên Mục Dã gặp phải hai người phục vụ của khu nghỉ dưỡng, cậu còn hỏi thăm họ trong khoảng thời gian này sức khỏe của tổng giám đốc Diệp thế nào. Đối phương cũng không biết Viên Mục Dã có phải bạn của Diệp Kiến Hóa hay không nên đành phải lễ phép nói với cậu: “Mấy ngày nay trạng thái của tổng giám đốc Diệp tốt rồi. Buổi sáng hôm nay còn tham dự hoạt động cắt băng khánh thành tòa nhà nữa cơ.”

Sau khi tạm biệt hai nhân viên phục vụ, Viên Mục Dã tiếp tục đi lên phía trước. Theo cậu quan sát, cấp bậc phòng của khu này cũng không chênh lệch quá nhiều. Có điều, nơi như thế này chắc chắn cũng sẽ có mấy gian phòng VIP gì đó. Suy cho cùng, với thân phận của Diệp Kiến Hóa, ông ta không thể nào ở phòng cho khách bình thường được.

Quả nhiên, Viên Mục Dã lại tiếp tục đi về phía trước một lúc thì nhìn thấy mấy căn phòng nghỉ mát có thiết kế xa hoa xuất hiện ở trước mắt. Theo Viên Mục Dã đoán, chắc Diệp Kiến Hóa ở một phòng trong đó.

Đang nghĩ ngợi, Viên Mục Dã thấy trước mặt có một người đàn ông đi tới, trông có vẻ cũng là khách ở đây. Viên Mục Dã đi ngang qua bên cạnh người nọ rất tự nhiên, nhưng khi hai người lướt qua nhau, Viên Mục Dã mượn ánh trăng và nhìn thấy người nọ có một đôi mắt màu vàng nhạt.

Chương 210: Thuật dịch dung

Vào giây phút mà Viên Mục Dã nhìn thấy đôi mắt đỏ, toàn thân cậu lập tức trở nên căng thẳng, mặc dù tuổi tác, chiều cao của người này không quá giống kẻ giả mạo Diệp Kiến Hóa, nhưng Viên Mục Dã sẽ không nhận nhầm đôi mắt đỏ, chắc chắn đây là tên đã đập chết Diệp Kiến Hóa ở trong đoạn video kia.

Khi thấy người này sắp đi xa, Viên Mục Dã vội vàng lên tiếng hỏi: “À... Xin lỗi anh trai, tôi muốn hỏi anh một vấn đề!”

Người kia nghe vậy thì dừng bước, sau đó vô cùng nghi hoặc quay đầu lại nhìn Viên Mục Dã hỏi: “Có chuyện gì không?”

Thật ra vừa rồi khi Viên Mục Dã nhìn thấy cặp con ngươi vàng thì hơi nóng nảy, cậu chỉ muốn bắt kẻ thể nào cứ gọi kẻ này lại đã, căn bản không nghĩ tiếp theo phải làm gì.

Bây giờ nghe gã mắt vàng tự hỏi mình như vậy, Viên Mục Dã đành phải cố nói ra một bản đồ số phòng nhà nghỉ mà trước đó mình đã đi qua: “Phòng 11-2 đi thế nào nhỉ? Tôi ra ngoài đi dạo giờ không tìm thấy đường về.”

Gã mắt vàng nghe xong không hề suy nghĩ mà tiện tay chỉ một cái: “Đi thẳng phía trước, chính là tòa nhà ở lần rẽ trái thứ ba!”

Gã nói xong không chờ Viên Mục Dã nói gì thì đã xoay người đi luôn, Viên Mục Dã nghe vậy biết ngay tên này chỉ đường lung tung, bởi vì người bình thường nếu không biết sẽ nói luôn là không biết, nhưng gã này chắc trong lòng có sự mờ ám nên nói bừa một địa điểm để mau chóng đuổi Viên Mục Dã đi.

Sau khi xác định đối phương chính là gã mắt vàng, Viên Mục Dã lập tức gọi điện thoại cho Đoàn Phong, cậu nói rõ vị trí tạm thời bây giờ, tiếp đó Viên Mục Dã tự mình lặng lẽ đi theo...

Bởi vì sợ bị phát hiện, Viên Mục Dã không dám đến quá gần, đồng thời trong lòng cậu đang phân tích gã mắt vàng này làm sao có thể thay đổi hình dạng để giả mạo Diệp Kiến Hóa?

Nhưng nghĩ một lúc lâu thì cảm thấy trừ khi là “Thuật dịch dung” trong tiểu thuyết võ hiệp, trong cuộc sống hiện thực bây giờ làm sao có thể gặp được loại nhân vật trâu bò như vậy chứ? Đang lúc suy nghĩ, Viên Mục Dã thấy gã mắt vàng tiến thẳng vào một tòa nhà nghỉ dưỡng.

Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng đi theo, sau đó cậu nấp trong bóng tối âm thầm quan sát tình huống trong phòng... Nhưng điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy hơi nghi ngờ là, gã đó vào nhà xong cũng không bật đèn ngay, không hiểu đang sờ soạng làm cái gì?

Viên Mục Dã rất rõ sức chiến đấu của gã đó, cho nên trước khi Đoàn Phong chạy đến thì cậu sẽ không mạo hiểm bừa. Nhưng Viên Mục Dã lại không tìm được sự tò mò của mình, cậu bèn từ từ tiến đến gần cửa sổ rồi cẩn thận lắng nghe tiếng động trong phòng.

Không ngờ Viên Mục Dã vừa đến gần đã nghe được một trận ho rất khổ sở, giống như người bị bệnh nặng vậy... Viên Mục Dã nghe xong thầm giật mình, cậu đang muốn vào xem là chuyện gì thì đúng lúc này đèn trong phòng đột nhiên sáng lên.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên người đầy mồ hôi đứng giữa phòng, ông ta giống như vừa chạy bộ năm cây số vậy, mà gã mắt vàng lúc này đi vào đã biến mất không thấy đâu nữa.

Viên Mục Dã nhìn kỹ thì phát hiện người đàn ông trung niên này không phải ai khác mà chính là Diệp Kiến Hóa, người mà cậu đã gặp ở chỗ bán bất động sản! Viên Mục Dã nhìn mà giật mình, cũng may vừa rồi cậu không xông vào, nếu không lúc này lại lúng túng, vì Diệp Kiến Hóa căn bản không hề mặc quần áo...

Diệp Kiến Hóa đứng trước cửa sổ với khuôn mặt mệt mỏi, tay ông ta cầm một bộ quần áo che lên người, cùng lúc đó Viên Mục Dã vẫn đang trốn dưới cửa sổ không dám thở mạnh, trong lòng cậu thầm chửi Diệp Kiến Hóa này có bị điên không? Đêm hôm khuya khoát không mặc quần áo rồi đi lung tung trong phòng làm gì?

Không ngờ đúng lúc này, điện thoại của Viên Mục Dã đột nhiên phát ra tiếng rung ong ong. Cũng may lúc trước khi Viên Mục Dã theo dõi gã mắt vàng vì sợ bị phát hiện nên đã chuyển sang chế độ rung, nếu không bây giờ chỉ sợ đã bị đối phương phát hiện.

Sau khi tắt điện thoại của Đoàn Phong, Viên Mục Dã nhấn lại cho anh ta vị trí chính xác của mình bây giờ. Sau khi nhấn tin xong, Viên Mục Dã mới từ từ nhìn thăm dò qua cửa sổ, cậu lại phát hiện Diệp Kiến Hóa vừa rồi còn đứng ở cửa sổ mà bây giờ không biết đã đi đâu...

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng đối phương đi sang phòng khác, nhưng cậu chờ một lúc mà vẫn không thấy bóng dáng Diệp Kiến Hóa. Ngay khi Viên Mục Dã chuẩn bị xoay người lại để đi xem cửa sổ khác, cậu đột nhiên cảm thấy không khí phía sau lưng khác lạ.

Ban đầu Viên Mục Dã còn tưởng là Đoàn Phong, nhưng cậu nhanh chóng hiểu được người này không giống Đoàn Phong. Mặc dù Đoàn Phong cũng có thể đi lại không phát ra tiếng động, nhưng Viên Mục Dã cảm thấy đối phương cố ý nín thở để đi ra sau lưng mình.

Nếu như vào lúc bình thường, Đoàn Phong có lẽ cũng đùa kiểu này với Viên Mục Dã. Nhưng bây giờ bọn họ đang làm việc, cho nên Đoàn Phong chắc chắn sẽ không trêu đùa cậu vào thời điểm này, nên Viên Mục Dã lập tức nhận ra kẻ đến không có ý tốt.

Viên Mục Dã bất ngờ quay đầu lại và thấy một đôi mắt màu vàng xuất hiện trước mắt mình, cậu lùi về sau một bước theo phản xạ, sau đó cảnh giác nhìn đối phương...

Gã Diệp Kiến Hóa mắt vàng nhìn thấy Viên Mục Dã thì cũng kinh ngạc, gã yên lặng một lúc rồi mới trầm giọng hỏi: “Chàng trai, cậu nấp dưới cửa sổ phòng tôi để nghe trộm cái gì thế?”

Viên Mục Dã trả lời khá bình tĩnh: “Tôi vừa nghe được trong phòng ông có tiếng động lạ, cứ tưởng có ai đang bị bệnh nên mới đến xem thử.”

Gã mắt vàng đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng Viên Mục Dã, gã hừ lạnh một tiếng: “Ồ? Nói như vậy thì tôi còn

phải cảm ơn cậu hả?”

Viên Mục Dã nghiêm trang đáp: “Thế thì không cần, ông không sao là được, vậy tôi đi trước đây.”

Viên Mục Dã biết mình không phải đối thủ của gã mắt vàng này, cậu muốn lấy lui làm tiến, trước tiên cứ tụ lại với Đoàn Phong đã rồi tính sau. Nhưng gã này không dễ dàng thả cậu rời đi, gã nhanh chân chặn Viên Mục Dã lại rồi bảo: “Chờ một chút... Còn chưa nói rõ ràng mà, đừng đi gấp như vậy!”

Viên Mục Dã nhanh chóng kéo giãn khoảng cách của hai người rồi nói: “Ông này, tôi không biết ông có ý gì, tôi thật sự chỉ đi ngang qua phòng của ông mà thôi, nếu như ông cảm thấy tôi định làm gì xấu... Hay là báo cảnh sát đi!”

Gã mắt vàng cười lắc đầu: “Tính tình nóng nảy quá, đàn anh của mày biết mày đã tìm được tao không?”

Viên Mục Dã nghe vậy hơi biến sắc, xem ra người tên Diệp Kiến Hóa này và Thạch Lỗi vẫn liên lạc với nhau, cho nên cái tên Viên Mục Dã chắc đã được ghi danh ở chỗ gã mắt vàng từ lâu rồi.

Viên Mục Dã suy nghĩ sau đó trầm giọng nói: “Đàn anh gì cơ? Tôi không biết ông đang nói gì? Ông Diệp...”

Viên Mục Dã cố ý nhắc đến thân phận của đối phương chính vì cậu hy vọng cái gã này lo lắng cho thân phận của Diệp Kiến Hóa mà sợ ném chuột vỡ bình, từ đó sẽ không làm khó cậu nữa.

Nhưng cái gã này mạnh bạo hơn Viên Mục Dã tưởng tượng rất nhiều, dường như gã chẳng quan tâm đến những điều này...

Chương 211: Viên Mục Dã thật, Viên Mục Dã giả

Diệp Kiến Hóa giả mạo nghe Viên Mục Dã nói như vậy thì cười lạnh: “Thạch Lỗi chưa nói cho mày là đừng trêu chọc vào bọn tao à? Mày không thể tưởng tượng được chuyện của bọn tao đâu, lại càng không thể nhúng tay... Nếu như mày không ngại sống quá lâu, tốt nhất bớt xen vào chuyện của người khác đi.”

Viên Mục Dã thầm chửi mẹ một tiếng, sau đó tiếp tục giả ngu: “Ông Diệp, tôi thật sự không biết ông đang nói gì, nếu như ông cảm thấy hành vi vừa rồi của tôi đã làm phiền đến ông thì hay là ông cứ gọi nhân viên đến, hoặc trực tiếp báo cảnh sát cũng được, ông ngăn tôi lại là thế nào?”

Diệp Kiến Hóa giả mạo đương nhiên sẽ không thật sự gọi người đến, lại càng không báo cảnh sát. Đầu tiên là gã nhìn chằm chằm Viên Mục Dã vài giây, sau đó đột nhiên nở một nụ cười mà từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện...

Viên Mục Dã bị nụ cười này làm cho rùng cả mình, trong lòng cậu đang nghĩ người này có bị bệnh không mà tự nhiên cười quái dị vậy! Lát nữa, có khi còn nói cậu quá ngu quá ngây thơ ấy nhỉ!

Nhưng sự thật chứng minh Diệp Kiến Hóa giả cười sảng khoái xong thì lại muốn mời Viên Mục Dã vào nhà ngồi một chút. Gã nói là có một số lời không tiện nói ở chỗ này, nhờ đâu để người khác nghe được lại tăng thêm giết chóc.

Viên Mục Dã nghe được ý uy hiếp trong lời nói của đối phương, cậu cũng biết mình mà vào trong phòng có khi còn nguy hiểm hơn, nhưng may mà Đoàn Phong chắc cũng đã ở gần đây, thế là Viên Mục Dã mạo hiểm nhận lời mời của đối phương rồi cùng gã tiến vào phòng.

Thật ra Viên Mục Dã đi vào chỉ là muốn chứng minh xem trong phòng còn người nào khác hay không, bởi vì cậu thật sự không tin được Diệp Kiến Hóa là do gã mắt vàng vừa rồi thay đổi khuôn mặt thành, nhờ đâu ở chỗ này có hai gã mắt vàng thì sao?

Sau khi vào nhà, Diệp Kiến Hóa giả bèn xoay người đi tới khay trà để pha trà, gã cực kỳ yên tâm đưa lưng về phía Viên Mục Dã. Còn Viên Mục Dã vừa nhìn chăm chăm mọi hành động của Diệp Kiến Hóa giả, vừa quan sát tình huống trong phòng, cậu xác định hiện giờ trong căn phòng này chỉ có hai người là mình và Diệp Kiến Hóa giả...

Cũng khó trách khi Viên Mục Dã không hiểu được việc gã mắt vàng dịch dung thành Diệp Kiến Hóa, bởi vì điều này không phải chỉ đơn giản là dán cái “Mặt nạ” lên là xong, bất kể từ chiều cao hay hình thể đều hoàn toàn tương tự, đến cả cảm giác da thịt mềm nhão của đàn ông trung niên đều giống như đúc. Nếu như không phải vì cặp mắt màu vàng thì Viên Mục Dã rất khó liên tưởng hai người là một.

Lúc này Diệp Kiến Hóa giả đặt một chén trà nóng lên bàn trà trước mặt Viên Mục Dã và nói: “Thạch Lỗi đã nhắc với tao về chuyện của mày, hắn nói mày cũng có thể điều khiển được đồ vật ...”

Nghe đối phương nói như vậy mà trong nhất thời Viên Mục Dã có ảo giác là người lớn nói chuyện với trẻ con vậy, tiếc là Viên Mục Dã hiểu rất rõ, dưới đôi mắt màu vàng kia cất giấu một linh hồn vô cùng tà ác.

Viên Mục Dã nâng chén trà lên mũi ngửi, sau đó lại đặt nguyên dạng xuống bàn và nói: “Tổng giám đốc Diệp, ông nói những lời này tôi thật sự nghe không hiểu, nhưng ông nhắc đến Thạch Lỗi thì tôi cũng có một chút ấn tượng, đó là một đàn anh mà tôi mới quen...”

Diệp Kiến Hóa giả gật đầu: “Thôi thì nói huych toẹt ra luôn nhé? Mày nói xem nếu Thạch Lỗi biết mày đang ở chỗ của tao thì hắn sẽ thế nào? Có kích động đến mức lập tức chạy đến giết mày không?”

Viên Mục Dã khẽ hừ một tiếng: “Tổng giám đốc Diệp đừng nói như vậy, mặc dù tôi và đàn anh mới nhận nhau, nhưng vẫn

có tình cảm đồng môn đây, giết đi giết lại sẽ tổn thương cảm tình đúng không?”

Diệp Kiến Hóa giả thờ dài bảo: “Chúng mày quả nhiên là đồng môn, nói chuyện đều thích cố làm ra vẻ, chúng ta có thể nói chuyện dừng quanh co lòng vòng như thế này được không? Viên Mục Dã, mày biết tao không phải Diệp Kiến Hóa đúng không?”

Viên Mục Dã không hề lên tiếng. Cậu làm ra vẻ từ chối cho ý kiến rồi nhìn Diệp Kiến Hóa để chờ gã nói tiếp...

Đôi phương thấy Viên Mục Dã không đáp lời thì cười lắc đầu: “Tao không rõ lúc đó vì sao Thạch Lỗi lại không giết mày, nhưng nếu mày đã biết lai lịch của tao thì hôm nay e rằng mày sẽ không thể sống được nữa.”

Viên Mục Dã nghe xong thì biết Thạch Lỗi không hề nói chuyện Đoàn Phong nhảy ra giữa chừng cho gã này nghe, điều đó chứng tỏ quan hệ giữa hai người này cũng không thân mật như cậu đã nghĩ, có lẽ do lòng tự tôn nên Thạch Lỗi không muốn để Diệp Kiến Hóa giả biết gã không phải là không muốn giết Viên Mục Dã, mà căn bản là không giết được.

Không ngờ đúng lúc này, điện thoại của Viên Mục Dã hơi rung lên, chắc có tin tức truyền đến, Viên Mục Dã không cần nhìn cũng biết là Đoàn Phong gửi đến, chắc Đoàn Phong muốn nói cho cậu biết là anh ta đã ở bên ngoài.

“Không xem ai gửi tin nhắn à?” Diệp Kiến Hóa giả cũng nghe thấy âm thanh nên cười hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu trả lời: “Không cần, chắc chắn là mấy tin nhắn rác không có giá trị.”

Diệp Kiến Hóa giả gật đầu: “Cũng được... Đúng rồi, mày không tò mò thì thể của Diệp Kiến Hóa đang ở đâu sao?”

Viên Mục Dã nghe gã hỏi như vậy thì cẩn thận suy nghĩ xong rồi mới trả lời: “Thật ra tao càng tò mò mày đã dùng cách nào để giống y hệt Diệp Kiến Hóa? Dừng có nói với tao, mày là anh em sinh đôi của ông ta nhé!”

Diệp Kiến Hóa giả nghe vậy thì thản nhiên ngồi đối diện Viên Mục Dã, sau đó giơ hai tay ra sau gáy để gãi đầu lên rồi nói: “Trên đời này có nhiều chuyện mày không biết lắm, không cần

ngạc nhiên đâu... Mà tao còn có thể nói cho mày một bí mật, da mặt tao là thật, không tin mày có thể kiểm tra.”

Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không đi sờ mặt Diệp Kiến Hóa, ai mà biết đối phương có thể ra tay giết cậu lúc mà cậu đến gần hay không?

Diệp Kiến Hóa giả thấy Viên Mục Dã không có phản ứng, gã vừa cười vừa hỏi: “Có muốn tao biểu diễn ma thuật cho mày xem không? Để mày nhìn xem tao có bản lĩnh gì?”

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng Diệp Kiến Hóa giả muốn biến trở về dáng vẻ ban đầu của gã trước mặt Viên Mục Dã, không ngờ đối phương đặt hai tay lên mặt, sau đó dùng sức chà một cái, một khuôn mặt mà Viên Mục Dã không thể quen thuộc hơn trong nháy mắt đã xuất hiện.

Viên Mục Dã bị giật mình kinh ngạc khi nhìn thấy khuôn mặt này, cậu không ngờ đối phương có thể biến ra một khuôn mặt giống mình như đúc! Nếu như chỉ nhìn qua khuôn mặt mà không nhìn mắt và cơ thể, chắc đến cả bản thân cậu cũng không phân biệt được thật giả.

Vậy mà đúng lúc này, cửa phòng bị người từ bên ngoài bất ngờ đẩy ra, Đoàn Phong đang tiến vào với khuôn mặt tươi cười, nhưng khi anh ta nhìn thấy trong phòng có hai Viên Mục Dã thì vừa rồi còn ung dung, giờ đã suýt trượt chân, ngã sấp mặt xuống đất.

“Tình huống này là thế nào? Cậu đừng nói với tôi là cậu còn một người anh sinh đôi nhé!” Đoàn Phong quay đầu nói với Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã hơi dở khóc dở cười: “Ánh mắt của đội trưởng Đoàn đúng là sắc bén, chỉ liếc một cái là nhận ra được thật giả...”

Đoàn Phong đi đến bên cạnh Viên Mục Dã, sau đó quay đầu nhìn gã Viên Mục Dã mắt vàng rồi nói: “Phải nói là, nếu chỉ nhìn qua khuôn mặt thì đúng là giống như đúc, nhưng vóc dáng khác quá nhiều, chưa nói Viên của chúng ta đâu có thấp như vậy mà chỉ nhìn vào làn da nhăn nheo này... trông không hề giống một người hai mươi mấy tuổi chút nào!”

Chương 212: Dự án trong khu đang phát triển

Không ngờ gã Viên Mục Dã mắt vàng nghe vậy lại liêm môi nói: “Đó là do tao chưa được nếm mùi vị của nó...”

Viên Mục Dã nhìn thấy mà rung cả mình, trong lòng cậu đang nghĩ những gã này bị bệnh gì thế, người này so với người kia càng không bình thường!

Mặc dù Viên Mục Dã không biết tại sao đôi phương lại nói như vậy, nhưng Đoàn Phong dường như lại nghe hiểu. Anh ta chấp tay với gã Viên Mục Dã mắt vàng rồi nói: “Ngài đừng hòng mong chuyện đó, nhất định không nếm được đâu! Tôi cũng đã sống nhiều năm rồi, người giống như ngài không phải tôi chưa từng gặp, cuối cùng đều không có kết cục tốt... Giúp tôi chuyển lời cho cái gã biết làm tảng đá bay, lần sau đừng chạy nhanh như vậy!”

Khí thể của Đoàn Phong tuyệt đối không phải bốc phét, sự xuất hiện của anh ta hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của gã Diệp Kiến Hóa giả mạo, đồng thời khi gã nghe thấy Đoàn Phong nói ra lai lịch của mình thì trong lòng cũng rất khiếp sợ.

Sau khi ra khỏi khu nghỉ dưỡng, Viên Mục Dã còn chưa phục hồi lại tinh thần, cậu không ngờ Diệp Kiến Hóa giả lại dễ dàng thả bọn họ đi như vậy...

Khi ngồi vào trong xe, Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Tên kia rốt cuộc là thứ gì? Tại sao lại biến đổi được khuôn mặt?”

Đoàn Phong nghiêm túc đáp: “Phải giải thích với cậu thế nào nhỉ, loại người này tôi đã gặp một lần vào rất nhiều năm trước, bọn họ có thể tái tạo xương cốt và cơ bắp trong thời gian ngắn, từ đó vẻ bề ngoài hoàn toàn biến thành một người khác.”

Viên Mục Dã nghe xong hơi khiếp sợ: “Trên đời có loại người này à? Vậy chẳng lẽ bọn họ muốn trở thành ai cũng được

sao?”

Không ngờ Đoàn Phong lại lắc đầu bảo: “Loại biến hóa này cũng cần điều kiện, ví dụ như vừa rồi gã biến thành cậu vậy, vì cái gì mà tôi liếc mắt đã nhận ra? Đó là trừ khuôn mặt ra thì tất cả những chỗ khác đều không giống.”

“Nhưng tại sao gã lại giống Diệp Kiến Hóa như vậy chứ?”
Viên Mục Dã rất không hiểu.

Đoàn Phong hừ lạnh: “Đó là vì gã đã ăn Diệp Kiến Hóa thật...”

“Cái gì? Chuyện này không thể xảy ra!” Viên Mục Dã lại bị giật mình một lần nữa.

Đoàn Phong cười lạnh lắc đầu bảo: “Tại sao không thể xảy ra, thế giới này quá lớn, không hề thiếu điều lạ! Gã đó phải ăn hết người gã định bắt chước thì mới có thể thật sự giống y như đúc! Xem ra Diệp Kiến Hóa chắc chắn đã chết rồi.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ đến chuyện vì sao mà vừa rồi gã đó lại đột nhiên hỏi cậu là không tò mò thì thể của Diệp Kiến Hóa đang ở chỗ nào à? Hóa ra gã đang chờ đợi cậu? Xem ra gã đưa Viên Mục Dã vào phòng cũng là để tiện cho việc ăn hết!

Đoàn Phong thở dài: “Tôi cũng không biết có nên gọi giống loài này là người không, bọn chúng không có thân phận, cả đời đều giả làm người khác. Năm đó tôi đã gặp một gã giống như vậy, cuối cùng gã bị xem như quái vật rồi bị thiêu sống.”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Loại này... Giống loài này, có số lượng nhiều không?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Tôi cũng không nói rõ được số lượng cụ thể, nhưng theo tôi biết thì không quá nhiều, bởi vì khi thay đổi triều đại, một khi phát hiện loại người này thì kết cục thường là rất thảm... Sẽ bị xem như quái vật mà trực tiếp xử tử.”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Nhưng xã hội bây giờ đã khác, loại người này một khi bị phát hiện, chắc chắn sẽ bị một số người có ý đồ xấu lợi dụng để bọn họ đi làm một số việc gây nguy hiểm cho xã hội.”

Đoàn Phong buồn cười búng tay trước mặt Viên Mục Dã:
“Chà, cậu và tôi quay phim tuyên truyền pháp luật ở đây à?
Còn gây nguy hiểm cho xã hội nữa chứ...”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Trước mắt thì chúng ta chẳng có
biện pháp nào để bắt gã này cả!”

Đoàn Phong gật đầu: “Đúng là như vậy, bây giờ là xã hội được
quản lý bằng luật pháp, tất cả đều cần chứng cứ, với tình
huống trước mắt thì chúng ta không thể chứng minh gã Diệp
Kiến Hóa này là giả.”

“Kiểm tra ADN cũng không được sao? Kể cả gã đó có thể
phục chế về bề ngoài của một người nhưng chưa chắc đã có
thể phục chế ADN! Chẳng lẽ điều đó cũng không thể chứng
minh gã là Diệp Kiến Hóa giả sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Không ngờ Đoàn Phong cười lắc đầu: “Cậu nghĩ quá đơn giản,
kiểm tra ADN cần so sánh, như vậy sẽ xuất hiện vấn đề, dùng
của ai để so sánh? Người nhà của gã đó sao? Mà kể cả có so
sánh thì cũng chỉ có thể chứng minh Diệp Kiến Hóa không có
quan hệ máu mủ với người thân mà không thể chứng minh gã
không phải là Diệp Kiến Hóa.”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, loại người như Diệp Kiến Hóa
sẽ không để lại mẫu ADN tại chỗ cảnh sát, trừ khi ông ta đã
làm mấy phẫu thuật cấy ghép cơ quan, nếu không so sánh
ADN với người nhà thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Màu sắc con ngươi của gã làm sao vậy? Tất cả bọn chúng
đều có mắt màu vàng nhạt sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Đoàn Phong lắc đầu đáp: “Không phải, tôi thiếu thì tôi gặp
người đó chỉ có màu sắc bình thường, cái gã này có thể là biến
dị...”

“Nếu là ánh mắt bình thường thì cuối cùng làm sao có thể phát
hiện vấn đề?” Viên Mục Dã không hiểu.

Đoàn Phong thở dài nói: “Cho dù một người bề ngoài có giống
đến mức nào nhưng tính cách của hắn, phong thái, một loạt
thói quen lại rất khó bắt chước, người không quen có lẽ không
phân biệt được thật hay giả, nhưng người thân thật sự rất dễ
phát hiện vấn đề.”

Viên Mục Dã tò mò: “Vậy lúc đó phát hiện chuyện không hợp lý thì xử lý thế nào?”

“Không phải tôi đã nói rồi sao, trực tiếp thiêu chết!” Đoàn Phong trầm giọng.

“Hả? Thời buổi bây giờ mà có thể làm như vậy à?” Viên Mục Dã hơi giật mình.

Đoàn Phong bắt đầu nhìn Viên Mục Dã, anh ta không biết phải giải thích chuyện đó xảy ra trước giải phóng... Đoàn Phong do dự một chút rồi mới nói: “Tình huống lúc đó hơi đặc biệt, ngôi làng phát sinh chuyện này cũng vô cùng lạc hậu, người dân ở đó cảm thấy người kia là bị ác quỷ bám vào người, thế là họ tự mình xét xử rồi thiêu sống luôn.”

“Sau đó không có ai truy cứu chuyện này sao?” Viên Mục Dã khó mà tin nổi.

Đoàn Phong không thể để cho Viên Mục Dã tiếp tục truy hỏi kỹ càng sự việc, thế là anh ta cố ý nói tránh đi: “Đúng rồi, vừa nãy tên kia nói gã và Thạch Lỗi là cùng một bọn?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, bây giờ xem ra chắc là đúng đấy. Trước đó Thạch Lỗi giết nhiều người như vậy cũng là vì muốn che giấu chuyện Diệp Kiến Hóa bị giết, nhưng tại sao bọn họ lại muốn giả mạo Diệp Kiến Hóa? Chẳng lẽ vì ông ta là ông chủ của tập đoàn Kiến Hóa sao?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi trả lời: “Ông chủ có tiền rất nhiều, nhưng Diệp Kiến Hóa khác bọn họ ở chỗ ông ta vừa nhận dự án trong khu đang phát triển...”

“Dự án đó có gì đặc biệt sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Đoàn Phong lắc đầu trả lời: “Bây giờ còn chưa rõ lắm, bởi vì trước mắt thì ở đó vẫn chỉ là một mảnh đất trống...”

Chương 213: Sinh vật lạ

Viên Mục Dã nghe thấy Đoàn Phong nhắc đến mảnh đất trống ở khu đang phát triển thì vội hỏi: “Đất trống? Chẳng lẽ là mảnh đất trống cạnh khu công nghiệp ở ngoại ô sao?”

Đoàn Phong gật đầu: “Ừ, chính là mảnh đất đó... Sao vậy? Cậu biết tình huống mảnh đất đó à?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Cũng không phải, nhưng chỗ đó từng là hiện trường vụ án mà Từ Lệ đã làm.”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi hỏi: “Vụ án đó không liên quan gì tới mảnh đất chứ?”

“Trước mắt thì không, chắc chỉ trùng hợp thôi.” Viên Mục Dã nói như thật.

Sau khi về đến nhà, Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Từ Lệ, cậu muốn hỏi xem đã tìm được thi thể Thẩm Dịch Viễn chưa? Vậy mà Từ Lệ lại nói hôm nay bọn họ vẫn luôn chú ý các cuộc điện thoại báo cảnh sát ở khắp nơi nhưng mãi không có cái nào liên quan đến thi thể.

Sau khi ngắt máy, Viên Mục Dã hơi nhức đầu ngồi trên ghế sofa, trong lòng cậu có một dự cảm rằng sẽ không dễ dàng tìm được thi thể của Thẩm Dịch Viễn, vì anh ta là người duy nhất bị Sứ giả nhà trời tự mình ra tay giết chết.

Thật ra Viên Mục Dã rất muốn gọi điện thoại cho Diệp Dĩ Nguy nhưng lại không biết phải nói gì... Cậu cũng không thể hỏi thẳng: Thế rốt cuộc thì anh có phải là Sứ giả nhà trời không? Thi thể của Thẩm Dịch Viễn đã bị anh giấu ở chỗ nào rồi?

Ngay lúc Viên Mục Dã cầm điện thoại do dự, cậu đột nhiên nhận được điện thoại của Đoàn Phong, Viên Mục Dã nghĩ bọn họ vừa mới chia tay mà nhanh như vậy đã gọi đến... Chắc hẳn là có chuyện gì rồi.

Sau khi nhận điện thoại, giọng nói của Đoàn Phong truyền đến: “Sáng mai có thể phải đi công tác, tối hôm nay cậu sửa soạn hành lý cá nhân đi, mang hai bộ quần áo dài tay, lần này có thể chúng ta phải đi hơn một tuần.”

“Tình huống thế nào? Sáng mai đã đi rồi à?” Viên Mục Dã hơi tò mò hỏi.

“Tôi vừa nhận được điện thoại của lão Lâm, sự việc phát sinh tại một bến cảng của nước T, tình huống cụ thể để sáng mai nói sau, nhớ mang theo hộ chiếu nhé!” Đoàn Phong dặn lần cuối.

Viên Mục Dã không hỏi thêm gì nữa: “Được, tôi biết rồi.”

Sau khi tắt máy, Viên Mục Dã không hề suy nghĩ mà bấm ngay điện thoại gọi cho Diệp Dĩ Nguy...

Khi điện thoại được kết nối, Viên Mục Dã hơi ngừng lại một chút rồi mới nói: “Là tôi.”

Diệp Dĩ Nguy cũng yên lặng một lúc, sau đó mới khẽ hỏi: “Muộn thế này rồi, có việc gì thế?”

Không biết vì sao mà Viên Mục Dã rõ ràng cảm giác được trong giọng nói của đối phương có sự xa cách, chẳng lẽ giữa bọn họ đã đến mức “Hiểu hết nhưng giả vờ không biết” sao?”

Nghĩ tới đây, đầu tiên Viên Mục Dã khẽ thở dài một cái, sau đó sắp xếp lại câu từ rồi nói: “Ngày mai tôi có thể phải đi công tác... Chắc phải mất khoảng một tuần.”

Diệp Dĩ Nguy nghe vậy dường như thở phào một cái: “Hả, cậu cứ yên tâm đi đi, tôi sẽ cho Kim Bảo ăn. À... Nhiệm vụ lần này nguy hiểm không?”

Viên Mục Dã cười trả lời: “Chưa rõ tình huống cụ thể lắm, chỉ biết là đi đến một bến cảng ở nước T.”

“Được, vậy cậu chú ý an toàn, nếu có gì cần tôi giúp thì gọi điện thoại nhé.” Diệp Dĩ Nguy nói.

Đến lúc này Viên Mục Dã mới thấy cảm giác xa cách giữa hai người từ từ biến mất, thế là cậu vừa cười vừa nói trước khi tắt máy: “Thời gian qua anh cũng rất mệt rồi, mấy ngày nay nghỉ ngơi cho thật tốt đi, tôi thật sự hy vọng Sứ giả nhà trời đừng giây vò trong khoảng thời gian này nữa!”

Viên Mục Dã nói như vậy chính là một câu hai ý. Bạn đang đọc truyện tại WebTru yen Onlinez . com

Viên Mục Dã hy vọng đối phương có thể nghe hiểu, nhưng Diệp Dĩ Nguy lại vừa cười vừa trả lời: “Đó không phải là chuyện mà cậu và tôi có thể nói trước được!”

Sáng sớm hôm sau, Trương Khai đã đến thật sớm để đưa Viên Mục Dã ra sân bay, bọn họ ngồi máy bay bay thẳng đến nước T, tiến sĩ Lâm đã đến nước T trước bọn họ, đến lúc đó anh ta sẽ ra thẳng sân bay để đón.

Trước khi lên máy bay, lão Lâm đã gửi một phần tư liệu điện tử đến điện thoại di động của mọi người, để cả nhóm nắm bắt toàn bộ mọi chuyện, đến khi tới nơi có thể nhanh chóng vào việc...

Mục đích của bọn họ lần này là một bến cảng thu phí cỡ lớn, bến cảng này bình thường tuyệt đối sẽ không cho phép tàu chở khách vào bỏ neo. Nhưng lần này là tình huống đặc biệt nên chỉ dành cho con thuyền chở khách đỗ tại đó.

Vào vài ngày trước, con tàu du lịch sang trọng Helios sau khi hoàn thành hành trình cố định của nó và chuẩn bị trở về điểm xuất phát thì có hai du khách tại tầng 8 đột nhiên tử vong một cách kỳ quái...

Bởi vì lúc đó con tàu chở khách vẫn chạy theo lộ tuyến của mình, mà hai du khách này chết trông vô cùng ghê sợ, cho nên người phụ trách tại nước T đã cho máy bay trực thăng chở hai bộ thi thể đó đi. Còn những du khách khác thì có thể tiếp tục ngồi thuyền về điểm xuất phát, cứ như vậy sẽ không ảnh hưởng đến hành trình của bọn họ.

Thật ra việc xử lý khẩn cấp lúc đầu đã làm rất tốt, hành khách trên thuyền không hề biết chuyện gì xảy ra cho nên không tạo ra khủng hoảng quy mô lớn.

Không ngờ khi con thuyền Helios đi đến bến cảng này thì đột nhiên nhận được mệnh lệnh từ quân đội nước T, quân đội yêu cầu bọn họ lập tức vào cảng chờ lệnh, đồng thời nghiêm cấm bất kỳ người nào trên con thuyền chở khách này rời thuyền xuống cảng.

Hóa ra khi cục quản lý của nước T kiểm tra hai bộ thi thể tử vong rất kỳ lạ đó đã phát hiện, hai người này bị chết do một loại sinh vật lạ tấn công, cho nên trước khi tìm được loại sinh vật lạ này, bất kỳ người hay vật nào cũng không thể xuống thuyền.

Phần cuối của tư liệu điện tử này còn kèm theo báo cáo kiểm tra thi thể hai du khách gặp nạn kia, Viên Mục Dã nhìn xong mà cảm thấy lạnh cả người, trong tấm ảnh đó thì hai bộ thi thể gần như chỉ còn lại bộ xương, phía trên còn bám một chút thịt, giống như bị thứ gì đó ăn hết.

Trương Khai buồn nôn nói: “Đây chắc là thứ gì ăn xong rồi phun ra nhỉ!”

Hoắc Nhiễm hừ một tiếng: “Anh xem phim khoa học viễn tưởng nhiều quá hả, có vật gì mà miệng to thế không? Nó có thể nuốt toàn bộ người vào sau đó lại phun ra?”

“Tại sao không có, trấn rừng đấy! Chắc cậu không xem Anaconda rồi!” Trương Khai không phục trả lời.

Tăng Nam Nam bình tĩnh nói: “Không thể là trấn rừng, loại sinh vật này trước khi nuốt con mồi sẽ nghiền chết, anh xem xương của hai bộ thi thể này rất nguyên vẹn, không hề bị vụn vẹo biến hình. Hơn nữa loại trấn rừng này bình thường sống tại rừng mưa Nam Mỹ và đầm lầy, sao có thể đi tới con tàu biển chở khách xa hoa chạy theo tuyến cố định này chứ?”

Viên Mục Dã cũng đồng ý với quan điểm của Tăng Nam Nam, dù sao đây cũng là tàu biển chở khách chạy thường xuyên, sao có thể có trấn khổng lồ của châu Mỹ? Thế cũng quá huyền huyền rồi! Nhưng nhìn tình huống của hai bộ thi thể thì cũng đúng là kinh khủng, rõ ràng là bị thứ gì đó ăn thịt.

Cơ quan quản lý nước T suy tính có thể là sinh vật không rõ từ ngoài đến xâm lấn, nếu như không điều tra ra nguyên nhân mà để khách xuống thuyền về nhà, vậy rất có khả năng sẽ để sinh vật này lan đến khắp các nơi trên nước T, từ đó sẽ kéo theo một loạt nguy cơ.

Chương 214: Vị chua

Lúc đoàn người số 54 đi ra khỏi sân bay nước T, lão Lâm và người của quân đội nước T đang lo lắng chờ sẵn, hai bên vừa gặp mặt mới biết. Hóa ra vào hai giờ trước đó, bên trên con tàu chở khách chạy theo tuyến kia lại xuất hiện thêm mấy bộ thi thể không rõ nguyên nhân tử vong, căn cứ vào những gian phòng này thì có thể xác định đều là du khách.

Nếu cứ tiếp tục chết như vậy, chắc du khách trên thuyền sẽ biết đã có chuyện gì xảy ra mất, đến lúc đó cục diện có thể bị mất khống chế, cho nên quân đội nước T hy vọng người của số 54 có thể nhanh chóng lên thuyền điều tra ra chân tướng.

Đoàn Phong nghe xong bèn hỏi lão Lâm: “Trước đó bọn họ không phải người bên vệ sinh phòng dịch lên thuyền kiểm tra sao?”

Lão Lâm cố ý nói nhỏ: “Phải rồi, nhưng chẳng tìm được gì cả, bây giờ đám người đó cũng bị nhốt luôn trên thuyền, trước khi điều tra ra nguyên nhân thì không thể đi xuống.”

Đoàn Phong hơi híp mắt hỏi: “Bên quân đội nước T hứa với anh chỗ tốt gì?”

Lão Lâm cười hì hì trả lời: “Mặc kệ chúng ta tìm được vật gì, đều có thể mang tư liệu đi...”

Đoàn Phong hừ nhẹ một tiếng: “Anh lạc quan nhỉ, dựa vào đâu mà tất cả những người trước đó không điều tra ra chân tướng, còn chúng tôi lên thì lại điều tra được?”

“Mấy cậu là ai chứ? Bọn họ có thể so được với mấy cậu sao?”
Lão Lâm tăng bốc.

Đoàn Phong tức giận đáp lại: “Được rồi, nói cái gì có ích đi, anh cảm thấy cái thứ trên thuyền rốt cuộc là thứ gì?”

Lão lâm lấy một tờ phiếu xét nghiệm ra đưa cho Đoàn Phong: “Tôi lấy một ít chất bám trên thi thể đưa đến một phòng thí nghiệm tư nhân tại nước Pháp để kiểm tra, họ phát hiện trong

số những ADN trên đó có một chút hơi đặc biệt, chắc là một loài hoàn toàn mới...”

Đoàn Phong nghe xong lập tức hỏi lão Lâm: “Sau khi chúng tôi lên đó, người trên thuyền sẽ toàn lực hợp tác sao?”

Lão Lâm nhún vai đáp: “Trước đó chắc không có vấn đề gì nhưng bây giờ do nhốt một thời gian hơi dài, nên cảm xúc của hơn hai nghìn người có khả năng hơi mất không chế...”

Trương Khai nghe mà giật mình: “Hơn hai nghìn người? Trời à... Chỉ mấy người chúng ta lên đó điều tra? Có vẻ hơi thiếu người nhỉ?”

Lão Lâm lườm Trương Khai một cái: “Nếu có thể giống trống kua chiêng lên đó điều tra thì cần gì mấy cậu nữa? Cục quản lý của nước T muốn giải quyết trong yên lặng... Dù sao trên chiếc tàu biển chở khách theo tuyến này có khá nhiều du khách nước ngoài, nhờ truyền ra ngoài thì không tốt lắm, nó sẽ tạo ra ảnh hưởng trái chiều đối với ngành du lịch của nước T.”

Sau đó cả đoàn người số 54 được quân đội nước T trực tiếp đưa đến bến cảng, bọn họ thay bộ quần áo nhân viên phòng dịch đã được chuẩn bị trước rồi lấy danh nghĩa “Lên thuyền khử độc” để leo lên con thuyền Helios.

Khi Viên Mục Dĩ nhìn thấy chiếc thuyền Helios này thì cũng hơi giật mình, cậu không ngờ chiếc thuyền chở khách chạy theo tuyến cố định này lại lớn như vậy, nó giống như một khách sạn năm sao nổi trên mặt biển!

Sau khi bọn họ lên thuyền, người phụ trách tiếp đón là phiên dịch viên tiếng Trung cùng với mấy nhân viên phòng dịch đã lên trước đó, người phiên dịch nhận nhiệm vụ trong lúc nguy nan này chính là một hướng dẫn viên trong một đoàn khách du lịch.

Đối phương nhìn thấy cả đoàn người số 54 thì sắc mặt hơi khẩn trương, Viên Mục Dĩ chủ động vươn tay ra và nói: “Xin chào, chúng tôi là nhân viên khử độc chuyên nghiệp do cục quản lý nước T thuê, sau khi tiến hành khử độc định kỳ xong thì mọi người có thể tiếp tục trở về địa điểm xuất phát.”

Phiên dịch viên tiếng Trung là người nước T, tên anh ta là Song Mugla, anh ta từng du học một năm ở Trung Quốc cho

nên trình độ tiếng Trung cũng khá tốt.

Song Mugla có thể trao đổi bình thường với nhóm Viên Mục Dã, anh ta dùng tiếng Trung nói cho mọi người biết, hiện giờ du khách trên thuyền đều rất sợ hãi, không biết vì sao lại bị quân đội nước T giam ở chỗ này.

Mặc dù trước đó nhân viên phòng dịch khi lên thuyền đã giải thích nhiều lần rằng đây không phải là giam giữ mà là muốn trợ giúp bọn họ, nhưng đa số du khách không tin vào lý do này. Hơn nữa, khi nhóm nhân viên phòng dịch đầu tiên lên thuyền cũng bị yêu cầu tạm thời ở lại, mọi người lại càng thêm khủng hoảng.

So với đoàn người lên thuyền trước đó, mấy người Viên Mục Dã gọn gàng hơn nhiều, mặc dù bọn họ dùng danh nghĩa lên thuyền khử độc, nhưng đến cả một công cụ khử độc cũng chẳng mang theo.

Sau khi đoàn người lên thuyền thì việc đầu tiên là bảo Song Mugla tìm thuyền trưởng để lấy sơ đồ con thuyền, chiếc tàu này dài khoảng 314 mét, rộng 43 mét, từ trên xuống dưới có 19 tầng, tầng 1 đến tầng 7 là từ boong tàu trở xuống, tầng 8 đến 19 là từ boong trở lên, hai vị khách đầu tiên xảy ra chuyện là ở tầng 8.

Căn cứ vào nhật ký của con tàu, hai vị khách này là một cặp vợ chồng già, đáng lẽ hai người này sẽ xuống mua sắm cùng cả đoàn tại một bến cảng trên hành trình, vậy mà hướng dẫn viên du lịch đợi trên bến tàu cả tiếng đồng hồ cũng không thấy họ xuống.

Thế là hướng dẫn viên bèn liên hệ với phòng quản lý du khách trên tàu để bọn họ cho nhân viên đi vào phòng hai ông bà này tìm kiếm... Vậy mà sau khi đến nơi họ gõ cửa mãi mà không có người mở.

Hướng dẫn viên du lịch nghĩ rằng hai vợ chồng già đó có thể đang chơi ở những chỗ khác trên con thuyền, dù sao chiếc thuyền này không hề nhỏ, thế là hướng dẫn viên dẫn đoàn đi mua đồ trước. Không ngờ khi buổi tối trở về thì hướng dẫn viên vẫn không thấy cặp vợ chồng già này đâu.

Hướng dẫn viên này khá có trách nhiệm, anh ta sợ hai ông bà già xuống thuyền rồi đi lạc, đến lúc đó mà tàu rời cảng thì chẳng phải là bọn họ trơn tròn mắt hay sao? Thế là hướng dẫn viên vội vàng liên hệ với nhân viên trên thuyền để họ tìm người.

Nhưng cuối cùng tìm đi tìm lại mà vẫn không thấy người, thế là có người đề nghị cứ mở gian phòng ra nhìn một chút, nếu như giấy tờ, hộ chiếu vẫn còn thì có thể chứng minh hai người từ đầu đến cuối đều ở trên thuyền, vậy mà khi mở cửa phòng ra xem thì bất ngờ có hai bộ xương người nằm chình ịch ở đó...

Sau khi nghe người phụ trách giới thiệu tình huống xong, Đoàn Phong nêu ý kiến muốn gặp mấy người mở cửa lúc đầu có được không? Đối phương nghe xong thì sai quầy phục vụ gọi điện thoại, rất nhanh sau đó có hai cô gái mặt tái nhợt đi tới.

Viên Mục Dã nhìn sắc mặt hai người này là biết bọn họ đã bị dọa không nhẹ, thế là cậu bảo Song Mugla khuyên hai người này không cần sợ hãi, bọn họ nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nhưng trước đó phải cần hai người phối hợp.

Tiếp đó Song Mugla bô bô phiên dịch lại những lời của Viên Mục Dã cho họ nghe, có lẽ nhờ vào khuôn mặt của Viên Mục Dã mà hai cô gái này nghe xong sắc mặt hơi dịu xuống, sau đó liên tục gật đầu biểu thị đồng ý.

Viên Mục Dã thấy vậy thì bảo Song Mugla hỏi hai cô gái đó, lúc mới mở cửa phòng có chuyện gì đặc biệt xảy ra không, cái gì cũng được, chỉ là không giống bình thường hoặc khiến họ cảm thấy lạ?

Hai cô gái suy nghĩ rồi sau đó nói cho Viên Mục Dã biết, lúc hai người họ mở cửa đã ngửi thấy một mùi chua kỳ quái, nhưng sau khi mở cửa vài phút thì thứ mùi đó đã biến mất rất nhanh.

Chương 215: Nhân viên điều tra

Còn về thi thể trên mặt đất, hai cô gái này cũng không nhìn kĩ. Thật ra không thể trách hai người họ, bởi vì đừng nói là hai cô gái đó mà đến cả đàn ông mà nhìn thấy hai bộ thi thể ghê rợn như vậy... cũng sẽ bị dọa phát sợ.

Còn về mấy bộ thi thể được phát hiện trước khi đám người Viên Mục Dã xuống máy bay, thật ra không biết đã chết từ bao giờ, bọn họ được phát hiện bởi nhóm nhân viên phòng dịch đầu tiên khi lên thuyền đi kiểm tra theo thông lệ.

Đoàn Phong uống một ngụm cà phê trong cốc rồi nói: “Chuyện bây giờ chính là như vậy, tất cả mọi người nếu có ý tưởng gì thì có thể nói một chút...”

Người lên tiếng trước tiên là Tăng Nam Nam, cô nhìn báo cáo kiểm tra thi thể trong điện thoại rồi nói: “Bên ngoài xương người không có dấu răng, chắc chắn không phải do động vật ăn thịt gây ra, mà trên chiếc tàu biển chở khách với không gian kín như thế này thì khả năng có động vật ăn thịt là không cao.”

Trương Khai nghe vật bèn lên tiếng: “Tàu biển chở khách to như vậy, nhờ có ai mang theo vật nuôi thì sao? Tôi vừa thấy trên thuyền còn dán quảng cáo có biểu diễn xiếc thú đấy, chưa biết chừng có động vật chạy ra từ gánh xiếc đó rồi cắn chết mấy hành khách cũng nên!”

Nhưng Hoắc Nhiễm lại không cho là như vậy: “Cắn chết với bị ăn là hai khái niệm được không? Anh nhìn kĩ hai bộ thi thể kia đi, thịt gần như bị chén sạch, thứ gì có sức ăn như thế chứ?”

Đoàn Phong thấy mọi người lú lú tranh cãi nhưng cũng chẳng cho ra được kết luận nào, anh ta bèn quay đầu sang hỏi Viên Mục Dã vẫn luôn im lặng từ đầu đến giờ: “Viên, cậu có ý kiến gì không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Trước mắt khó mà nói, nhưng tôi đồng ý với quan điểm của Tăng Nam Nam, chắc chắn không phải do động vật có vú gây ra, bởi vì động vật ăn thịt mà có thể một lần ăn hết hai người thì vóc dáng không thể quá nhỏ. Nhưng mọi người xem thật kỹ báo cáo trước đó đi, phía trên đó đã nói gian phòng xảy ra chuyện là hoàn toàn bịt kín, ngay cả cửa sổ cũng chẳng có, thử nghĩ xem nếu thật sự là động vật nào đó ăn họ vậy nó chạy ra khỏi phòng bằng cách nào? Trừ khi nó tự mình mở cửa.”

Đoàn Phong nói với Song Mugla vẫn ngồi yên bên cạnh: “Cậu đi nói với bọn họ một chút, bảo chúng tôi muốn đi xem mấy gian phòng phát hiện thi thể.”

Sau đó dưới sự sắp xếp của Song Mugla, mấy người Viên Mục Dã đi tới căn phòng đầu tiên phát hiện thi thể, đó là một khoang tiêu chuẩn dành cho hai người, nó rộng khoảng mười mấy mét vuông, không có cửa sổ, không gian tương đối chật hẹp.

Mấy người bọn họ tiến vào phòng xong thì Đại Quân nhướng mày nói: “Có một mùi lạ, giống như cháo bị chua vậy...”

Viên Mục Dã cũng cẩn thận ngửi nhưng cũng không ngửi được gì giống mấy người khác... Nhưng cậu liếc mắt là thấy trên tấm thảm trong phòng có sơn hai hình người.

“Chỗ này là vị trí phát hiện thi thể lúc trước hả?” Viên Mục Dã chỉ vào dấu vết trên mặt thảm và hỏi.

Song Mugla phiên dịch cho hai cô gái phụ trách phòng ở phía sau, bọn họ nghe xong đều tái nhợt mặt gật đầu, Viên Mục Dã thấy vậy bèn ngồi xuống dùng tay sờ lên dấu vết, cậu cảm giác phía trên có một chút dầu mỡ.

Hoắc Nhiễm từ lúc mới vào đã cảm thấy không được tự nhiên, lúc này lại nhìn Viên Mục Dã sờ dấu vết trên mặt đất thì hơi buồn nôn nói: “Tốt nhất đừng dùng tay chạm vào, nhờ có vi khuẩn thì sao?”

Viên Mục Dã đứng lên rồi quay đầu nói với Đoàn Phong: “Tôi muốn ở một mình trong phòng một lúc.”

Đoàn Phong tự nhiên là hiểu Viên Mục Dã muốn làm gì, vì thế anh ta bảo mọi người ra đợi ở cửa trước, nhưng Hoắc Nhiễm

luôn cảm thấy để Viên Mục Dã một mình trong phòng không an toàn.

Trương Khai ôm lấy cổ cậu ta, vừa kéo ra ngoài vừa bảo: “Chẳng lẽ cậu mắc chứng bệnh sợ hãi khi bị giam cầm trong không gian hẹp à!”

Hoắc Nhiễm lập tức đỏ mặt nói: “Biến, anh bị thì có!”

Sau khi tắt cả mọi người ra ngoài, Viên Mục Dã bèn điều chỉnh suy nghĩ của mình, tiếp đó cậu bình tĩnh nhìn hoàn cảnh trong phòng, vào lúc này cậu nghe thấy tiếng xả nước trong buồng vệ sinh...

“Soạt... Soạt...”

Viên Mục Dã ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một ông lão hơn sáu mươi tuổi nói về phía mình: “Tìm cho tôi một cái lọ trong chiếc túi đã mở khóa kéo với, hai ngày nay tôi không thoải mái đi vệ sinh được.”

Lúc này có một giọng nói khác từ sau lưng Viên Mục Dã truyền đến: “Tôi thấy chắc do ông ăn nhiều đồ trên thuyền quá đấy, đúng là đồ xấu bụng!”

Viên Mục Dã nhìn lại thì thấy một bà lão có khí chất cao sang đang đứng sau lưng với vẻ mặt buồn cười, xem ra cặp đôi già này chính là hai người chết lúc ban đầu.

Ông lão nghe vậy không phục: “Mấy nghìn đồng một chiếc vé tàu, không ăn ngon một chút chẳng phải chịu lỗ à? Lát nữa chúng ta còn phải xuống thuyền đi chơi đó, không ăn nhiều thì lấy đâu ra sức?”

Bà lão đi tới lục tìm đồ trong túi, vừa tìm vừa nói: “Thật ra mấy hôm nay tôi cũng chỉ có vào chứ không ra, không biết có phải do dạ dày của chúng ta xảy ra vấn đề gì không?”

Ông lão vừa cười vừa trả lời: “Chắc là không đâu, bà nhìn trạng thái tinh thần của chúng ta hai ngày qua tốt đến mức nào chứ, ngay cả mấy người trẻ tuổi cũng không sánh được...”

Viên Mục Dã nhận thấy trạng thái tinh thần của hai người này rất tốt, nhưng sắc mặt lại vô cùng nhợt nhạt, bờ môi gần như không có một chút sắc hồng nào... Loại màu sắc này kết hợp

với trạng thái tinh thần lúc đó của bọn họ thì hơi khác thường và quái dị.

Không ngờ đúng lúc này, lỗ tai ông lão bắt đầu từ từ chảy máu, bà lão thấy vậy hoảng sợ hô: “Ông à, tai ông sao lại chảy máu!”

Ông lão nghe vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó ông ta cũng chỉ vào bà lão rồi lắp bắp: “Bà... Bà...”

Viên Mục Dã thấy sắc mặt ông lão thì lập tức quay ra nhìn bà lão, cậu phát hiện mắt và mũi bà lão đều chảy máu, trông đáng vẻ còn kinh khủng hơn không biết bao nhiêu lần so với ông lão.

Nhìn đáng vẻ hai người rất kinh hoàng, chắc bọn họ không biết mình bị làm sao, đúng lúc này, Viên Mục Dã nhìn thấy rõ ràng dưới da của bà lão dường như có vật gì đó đang hoạt động...

Cảnh tượng này thật sự hơi kinh hãi, ngay cả người ít bị dọa sợ như Viên Mục Dã mà cũng giật nảy mình. Nhưng khi cậu nhìn kĩ lại thì cảnh tượng đã biến mất, cho nên Viên Mục Dã cũng không nhìn rõ được trên mặt bà lão đã xảy ra chuyện gì.

Lúc đi ra khỏi phòng, sắc mặt Viên Mục Dã hơi khó coi, mấy người số 54 thấy vậy đều xông đến. Đoàn Phong dùng ánh mắt hỏi thăm tình huống như thế nào?

Viên Mục Dã khẽ lắc đầu, cậu ra hiệu với anh ta là trong hành lang đang có khá nhiều du khách đang quan sát, có gì cứ về trước rồi nói.

Thật ra từ lúc bọn họ lên thuyền đã có khá nhiều du khách hỏi thăm Song Mugla về tình huống của bọn họ, những du khách đó muốn hỏi xem bọn họ có phải là nhân viên điều tra của quân đội nước T không?

Chương 216: Nhân viên mất tích

Song Mugla rất kiên nhẫn trả lời từng vấn đề một. Dù sao bầu không khí trên con tàu bây giờ hơi khẩn trương, nếu như mấy người Viên Mục Dã vừa lên thuyền đã làm ra vẻ bí ẩn thì chỉ sợ sẽ gây ra càng nhiều ngờ vực vô căn cứ và khủng hoảng hơn...

Tiếp đó cả đám người quay về căn buồng dành riêng cho họ ở tầng 14, bởi vì tính đến tình huống trên thuyền bây giờ không rõ ràng nên toàn bộ mọi người đành ở chung một phòng.

Sau khi để Song Mugla rời đi, Viên Mục Dã nói rõ tình hình mà cậu đã nhìn thấy khi người thứ nhất và thứ hai bị chết... Mặc dù Viên Mục Dã không nhìn rõ cảnh tượng cuối nhưng cậu cảm giác đó là một loại giống ký sinh trùng, trước đó lão Lâm đã nói “Giống loài mới” có vẻ đúng.

Hoắc Nhiễm nghe vậy biến sắc mặt, cậu ta hỏi: “Anh xác định sao? Vậy chúng ta xuống thuyền rồi tìm người đến giết côn trùng đi!”

Trương Khai chế nhạo: “Trông cậu kìa, vừa nghe thấy côn trùng là đã bị dọa thành như vậy rồi!”

Hoắc Nhiễm vừa muốn phản bác thì lại nghe thấy Tăng Nam Nam dội thêm một chậu nước lạnh: “Kể cả chúng ta có nói cho bên quân đội nước T là có một loại côn trùng nào đó đang tác quái, nhưng trước khi tìm được biện pháp giải quyết, chỉ sợ họ sẽ không dễ dàng cho chúng ta xuống thuyền.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Hoàn toàn chính xác, cho nên chúng ta phải nhanh chóng điều tra ra được đặc tính của loại ký sinh trùng này, nếu không hơn hai nghìn người trên thuyền đều có khả năng chịu nguy hiểm do bị lây nhiễm...”

Đoàn Phong thở dài: “Bây giờ chủ yếu là tranh thủ tìm hành khách đã bị lây nhiễm, nếu không tất cả đều chỉ là phỏng đoán, căn bản không thể nào đi thăm dò cái đặc tính cú chốt của bọn côn trùng này được.”

Viên Mục Dã nói với mọi người: “Mặc dù bây giờ tôi cũng không thể xác định trăm phần trăm đó là do ký sinh trùng đang phá quấy, nhưng có thể khẳng định một điều là, trước khi người chết gặp nạn, thân thể họ đã xuất hiện một số hiện tượng bất thường, chỉ tiếc nó không làm bọn họ chú ý.

Sau đó Viên Mục Dã tổng kết ra ba đặc điểm, đầu tiên là màu da trắng bệch không còn sắc máu, điều này rất dễ phân biệt; tiếp theo là tinh thần cực kỳ phấn khởi, thể lực tốt đến mức khác thường; một điều nữa là có thể ăn nhưng lại không bài tiết.

Mặc dù Viên Mục Dã đã tổng kết ra ba đặc điểm này, nhưng muốn tìm ra những hành khách có đặc điểm đó trong hơn hai nghìn người cũng không phải chuyện dễ. Hơn nữa, bây giờ thời gian gấp rút, Viên Mục Dã lo lắng trước đó sẽ có càng nhiều người bị lây nhiễm.

Cuối cùng Viên Mục Dã và Đoàn Phong thương lượng một chút, sau đó quyết định trước khi điều tra ra chân tướng thì sẽ để toàn bộ hành khách về phòng cách ly, tất cả ăn uống sinh hoạt đều do nhân viên phục vụ đưa đến... Cứ như vậy sẽ làm rõ được những ai sử dụng lượng thức ăn nhiều hơn!

Nhưng vì cân nhắc đến du khách trên thuyền đã xuất hiện khủng hoảng và cảm giác lo nghĩ, cho nên bọn họ không thể trực tiếp nói là chuẩn bị cách ly toàn bộ mọi người trong phòng của mình. Thế là Đoàn Phong tìm một lý do “Toàn bộ thuyền đều được khử độc” để mọi người tạm thời đợi trong phòng của mình, tránh cho lúc khử độc ảnh hưởng đến sức khỏe bọn họ.

Đồng thời mấy người Viên Mục Dã cùng với nhóm nhân viên phòng dịch lên thuyền đầu tiên đi tới từng gian phòng gõ cửa hỏi thăm một lần, nếu như gặp phải tình huống gõ mà cửa không mở, họ sẽ trực tiếp để nhân viên phụ trách phòng dùng thẻ mở cửa.

Cứ như vậy có thể loại bỏ trên con tàu biển này khả năng còn thi thể chưa bị phát hiện, thứ hai là có thể nhìn tình huống hành khách trong mỗi gian phòng, thông qua ba điều mà Viên Mục Dã trước đó đã rút ra để quan sát những người đó có trạng thái nào khác lạ hay không.

Cuối cùng Đoàn Phong bảo Song Mugla liên hệ với người phụ trách trên con tàu để lấy một bản danh sách chi tiết nhân viên trên thuyền, bọn họ nhất định phải nhanh chóng thống kê ra tất cả tình huống của mọi người trên thuyền.

Nếu như tồn tại trường hợp có người mất tích thì cũng phải nhanh chóng tìm ra nguyên nhân, nếu không có trời mới biết có ai chết tại xó xỉnh nào đó hay không?

Những việc này nói thì dễ nhưng khi thật sự bắt tay vào làm mới thấy khó, hơn nữa bọn họ lại cực kỳ thiếu người nên cuối cùng đành bắt đắ dĩ để cả nhân viên công tác trên thuyền cùng hoàn thành công việc này.

Cũng may bên phía quân đội nước T đã truyền đến tin tức sau khi mấy người Viên Mục Dã lên thuyền, bọn họ nói là sẽ bảo đảm toàn bộ tiếp tế bình thường cho toàn thể những người trên thuyền, để cho hành khách nghĩ rằng tạm thời kéo dài ngày nghỉ là được.

Nhưng có rất nhiều du khách không thêm nề nang, mỗi khi nhóm Viên Mục Dã đến phòng thì kiểu gì họ cũng hỏi han lung tung đủ thứ, có lúc còn hỏi những vấn đề mà nhóm Viên Mục Dã không thể trả lời.

Sau đó nhóm Viên Mục Dã phải dùng gần một ngày mới hoàn thành những công việc này, đúng là bọn họ tìm được một số du khách có ba đặc điểm trên, Viên Mục Dã thống kê danh sách thì phát hiện số lượng lên đến bốn mươi lăm người...

Đây cũng không phải là tin tức tốt vì cho đến bây giờ bọn họ biết rất ít về loại ký sinh trùng này, ngoại trừ việc người bị lây có một số đặc điểm quái lạ ra thì còn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Từ tư liệu của những người đã tử vong có thể nhận ra, bọn họ đều đến từ những quốc gia và khu vực khác nhau, trước khi lên thuyền không hề gặp nhau, điều đó nói lên những người

này chết là do sau khi lên thuyền đã bị lây nhiễm loại ký sinh trùng lạ đó.

Như vậy đã xuất hiện vấn đề, những du khách này từ lúc lên thuyền cho đến bây giờ thì chưa được bảy ngày, điều này cũng nói lên những người nhiễm ký sinh trùng rất có thể sẽ chết trong vài ngày ngắn ngủi.

Nếu nhóm Viên Mục Dã không thể tìm được biện pháp giải quyết trong thời gian ngắn thì có nghĩa là toàn bộ bốn mươi lăm người trên danh sách rất có thể sẽ chết. Mà điều này chỉ là dự đoán thấp nhất, bởi vì đến bây giờ bọn họ vẫn chưa biết loại ký sinh trùng này lên thuyền kiểu gì và lây nhiễm vào người bằng phương thức nào?

Nếu vấn đề đó không được làm rõ, vậy hơn hai nghìn người còn lại cũng có khả năng bị nhiễm... Mà bây giờ những người này cũng tính cả những nhân viên phòng dịch lên thuyền lúc đầu và nhóm người Viên Mục Dã.

Cũng may mà Tăng Nam Nam là một cao thủ máy tính, cô dùng máy tính sàng lọc số liệu những hành khách xong thì phát hiện đúng là thiếu mất vài người...

Hiện giờ toàn bộ con thuyền này, tính cả người của số 54 và nhân viên phòng dịch lên thuyền lúc đầu thì tổng cộng là 2879 người, đã chết 5 người, trên lý thuyết sẽ phải còn lại 2874 người, nhưng bây giờ số lượng chỉ có 2871 mà thôi.

Khi nhìn thấy kết quả này, Viên Mục Dã cảm thấy hơi đau đầu, bởi vì chiếc thuyền này không hề nhỏ, nó giống như một khách sạn năm sao nổi trên biển, từ trên xuống dưới có 19 tầng, mỗi một tầng đều có phòng ăn, KTV, phòng chứa đồ, phòng điều khiển hệ thống điện... Nếu chỉ với một số người ít ỏi của bọn họ, chỉ sợ khi tìm một lượt con thuyền xong thì đã thêm bốn mươi lăm thi thể từ lâu rồi!

Nghĩ đi nghĩ lại, Viên Mục Dã quyết định trước hết để Song Mugla cầm tài liệu chi tiết của người mất tích đến, cậu định thông qua thân phận của họ để tìm quy luật hoạt động, từ đó tìm đến những người này...

Chương 217: Cá mặt người

Ba người này lần lượt là nhà ảo thuật Nozawa, trợ lý ảo thuật Emma, còn có diễn viên tạp kỹ Victor của gánh xiếc thú Nguyệt Thần... Sau đó Viên Mục Dã bảo Song Mugla đến gặp người phụ trách gánh xiếc là Steven để hỏi tình huống cụ thể của ba người này.

Theo lời kể của Steven, gánh xiếc Nguyệt Thần của bọn họ sẽ biểu diễn đúng vào lúc 8 giờ tại sảnh biểu diễn ở tầng mười, tiết mục ảo thuật của Nozawa đều là tiết mục quan trọng cuối cùng.

Nhưng không biết vì lý do gì mà vào ngày thứ ba từ khi lên thuyền, Nozawa đột nhiên thấy không khỏe, anh ta nói mình nghiên cứu mấy tiết mục ảo thuật mới nhưng lại liên tục thất bại.

Steven thấy tiếp tục như vậy cũng không được, bèn đổi tiết mục của Nozawa, Steven bảo anh ta cứ nghiên cứu tốt tiết mục mới, tạm thời không cần lên biểu diễn. Bắt đầu từ lúc đó, Nozawa vẫn luôn trốn trong phòng của mình, toàn bộ nhu cầu sinh hoạt đều do trợ lý Emma phụ trách.

Viên Mục Dã nghe đến đó bèn truy hỏi: “Như vậy nói cách khác là ngày thứ tư ở trên thuyền thì mấy người đã không gặp được nhà ảo thuật và trợ lý của anh ta rồi?”

Steven nghe Song Mugla phiên dịch lại cho bọn họ. Bên trong đoàn xiếc có quá nhiều việc, nếu như đã hủy bỏ tiết mục ảo thuật của Nozawa thì Steven cũng không cần thiết phải chú ý đến anh ta nữa.

Còn về diễn viên tạp kỹ Victor, hẳn đã bất ngờ bị trật chân trong lần biểu diễn đầu tiên trên thuyền nên chỉ có thể nghỉ ngơi một mình trong phòng, mà gian phòng của Victor lại ở ngay cạnh phòng của Nozawa.

Sau đó, Steven dẫn nhóm Viên Mục Dã đi tới phòng của ba người kia, họ phát hiện trong phòng không có một ai, nhưng tất cả hành lý đều đặt trong tủ quần áo.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã vẫn luôn cau mày thì nhẹ giọng hỏi: “Cậu hoài nghi ba người này là đầu nguồn lây nhiễm à?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Khó mà nói, nhưng cho đến bây giờ khi so sánh với năm người chết khác, ba người này có mối liên hệ càng thêm chặt chẽ, điều đó nói lên rằng nhất định có một người trong số họ đã lây cho hai người kia...”

Đoàn Phong gật đầu: “Vậy bây giờ chúng ta phải mau chóng tìm được bọn họ mới được...”

Viên Mục Dã thở dài: “Nếu như bọn họ đúng là nguồn truyền nhiễm ban đầu thì chỉ sợ lúc này đã không còn sống nữa rồi, thứ chúng ta muốn tìm chắc phải là thi thể của họ mới đúng.”

Đại Quân cẩn thận ngửi trong phòng rồi bảo: “Nơi này còn sót lại một chút mùi chua, không nặng lắm, so sánh với phòng hai ông bà già thì nhạt hơn rất nhiều...”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Vậy có thể chứng minh người ở chỗ này đúng là đã bị lây nhiễm, nhưng tại sao thi thể bọn họ lại không có trong phòng?”

Trương Khai nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ ăn hết cả xương rồi?”

Tằng Nam Nam lắc đầu: “Không đâu, năm người trước đó đã để lại bộ xương hoàn chỉnh, điều đó nói lên mặc kệ vật kia là thứ gì thì nó không thể tiêu hóa và nuốt được xương người.”

Đoàn Phong nói với mọi người: “Nếu đã không tìm thấy người thì trước tiên hãy kiểm tra toàn bộ vật dụng trong phòng một lần, biết đâu có manh mối gì thì sao?”

Sau đó cả nhóm tập trung toàn bộ đồ vật của ba phòng vào một chỗ, tiếp đó lật xem từng cái một, cuối cùng bọn họ thật sự tìm được một quyển sổ nhật ký do Nozawa tự tay viết, nhưng phía trên đó toàn tiếng Nhật.

Ngay lúc Viên Mục Dã đang phát sầu vì không hiểu tiếng Nhật, Tăng Nam Nam đã cầm quyển sổ tay nhìn kỹ một chút, sau đó rất dễ dàng đọc nội dung bên trong...

Nozawa rất thích ghi lại sinh hoạt hàng ngày của mình.

Trên đó ghi lại từ những lần anh ta biểu diễn ảo thuật cho đến món ngon mà anh ta gặp được, thậm chí còn ghi lại tình cảm giữa anh ta và cô trợ lý người Nga tên là Emma, tất cả đều được ghi chép rất rõ ràng.

Từ quyển sổ nhật ký này có thể dễ dàng nhận ra, Nozawa là một người làm việc rất ngăn nắp, lại ưa thích sưu tầm thức ăn ngon, mỗi khi đến một bến cảng thì anh ta đều sẽ xuống thuyền để đi tìm món ăn đặc sắc ở nơi đó.

Nozawa đã từng dùng hai trang giấy để ghi chép tỉ mỉ, vào ngày mùng một tháng này, cũng là trước khi lên thuyền thì anh ta đã được ném một loại cá biển rất đặc biệt. Trong miêu tả của Nozawa, đó là một loại mà với một kẻ “Chuyên ăn cá” đầy kinh nghiệm như anh ta cũng chưa từng gặp... Sở dĩ gọi nó là “Cá quái dị” vì dáng vẻ của nó đúng là không giống những con cá bình thường.

Con cá quái dị này dài ba mét ba, toàn thân đen nhánh không vảy, con ngươi tròn hơi lồi ra, lạ nhất là miệng nó rất rộng, bên trong lại có một hàm răng giống con người, nếu không nhìn kĩ thì còn tưởng nó có một khuôn mặt người chứ!

Lúc đó vừa đúng lúc Nozawa đi ngang qua một chợ cá gần bến cảng, một số thuyền cá vừa từ biển trở về đang chào hàng chỗ cá tươi mà họ đánh bắt được, còn con cá mặt người kia xen lẫn trong một lưới tôm Hắc Hổ.

Bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy loại cá lạ này, Nozawa bèn dừng bước rồi liên tục hỏi ngư dân trên thuyền xem con cá này bán thế nào. Không ngờ tên ngư dân đó lại dùng tiếng Anh bập bõm nói cho anh ta biết: “Con cá này không thể ăn!”

Nozawa tưởng ngư dân này muốn tăng giá nên móc một tờ trăm đô la Mỹ phe phẩy trước mặt người ngư dân, anh ta tỏ vẻ mình rất muốn mua con cá này. Mặc dù lúc đầu thái độ của người ngư dân kia rất kiên quyết, nhưng khi người này nhìn thấy tiền trong tay Nozawa thì cuối cùng vẫn bán con cá quái dị cho anh ta.

Tại những dòng chữ rườm rà sau đó, Nozawa vẫn nói con cá đó có hương vị cực kỳ ngon, nó là một con cá biển ngon nhất

mà anh ta được ném trong cuộc đời này! Anh ta còn nói lần sau đi đến bến cảng đó sẽ dẫn theo Emma đi ném thử.

Sau khi xem xong quyển sổ tay của Nozawa, Đoàn Phong gõ gõ vào con cá lạ được vẽ bằng bút máy và hỏi: “Chẳng nhẽ con cá này có vấn đề?”

Tăng Nam Nam nhìn chằm chằm hình vẽ con cá lạ rồi nói: “Hình vẽ này quá trừu tượng, nếu có một tấm ảnh thì tốt.”

“Kể cả có thì cũng ở trong chiếc điện thoại của gã Nhật Bản rồi!” Trương Khai đột nhiên thốt ra một câu.

Vậy mà lại khiến cả đám được nhắc nhở, Hoắc Nhiễm vỗ đầu một cái và nói: “Đúng rồi, điện thoại đâu? Cả ba căn phòng đều không có điện thoại, chứng tỏ điện thoại đều ở trên người bọn họ!”

Đoàn Phong quay ra hỏi Tăng Nam Nam: “Cô có thể định vị bọn họ thông qua điện thoại di động không?”

Không ngờ Tăng Nam Nam lại lắc đầu: “Kể cả có định vị được thì cũng chỉ là địa điểm tương đối, chính là vị trí của con tàu này chứ không xác định được cụ thể là ở chỗ nào... Hơn nữa, còn phải trong tình huống điện thoại bật máy mới được, nếu như tắt máy thì không thể nào định vị được.”

Hoắc Nhiễm suy nghĩ rồi nói: “Cho tôi một chút thời gian, tôi có thể làm một máy theo dõi cỡ nhỏ, nếu trong ba người bọn họ có một chiếc điện thoại không tắt máy, tôi có thể thông qua phần mềm mạng xã hội trên máy họ để xác định vị trí chính xác nhờ vào mạng nội bộ trên thuyền.”

Chương 218: Thiết bị theo dõi

Đoàn Phong nghe thấy thế quay lại nhìn Tăng Nam Nam, muốn tham khảo ý kiến của cô ấy, Tăng Nam Nam hiểu ý gật đầu: “Có thể xem thử, nhưng tìm được hay không thì tôi không nắm chắc.”

Nói là làm, suốt đêm đó Tăng Nam Nam kéo cả Hoắc Nhiễm cùng làm một thiết bị tìm kiếm đơn giản. Cùng lúc đó Đoàn Phong cũng thông báo cho tiến sĩ Lâm tình hình của Nozawa, đề nước T nhanh chóng điều tra hành trình của anh ta trước khi lên du thuyền, tìm ra người ngư dân đã bán cá cho anh ta.

Còn Viên Mục Dã thì dẫn theo Song Mugla đi kiểm tra bốn mươi lăm hành khách đang nghi nhiễm bệnh. Cậu vẫn luôn không yên tâm về những người này, sợ bọn họ không đợi được đến ngày tìm ra chân tướng sự việc...

Căn cứ theo ghi chép thuê phòng, sức ăn của những người này hầu như đều gấp hai đến ba lần người bình thường, mặc dù Viên Mục Dã không biết ký sinh trùng trong cơ thể họ là gì nhưng nếu cứ ăn như vậy, chỉ sợ rằng càng ăn sẽ càng nuôi đám ký sinh trùng đó khỏe lên.

Sau khi quay lại phòng, Viên Mục Dã tìm Đoàn Phong để bàn bạc, xem có thể liên lạc với tiến sĩ Lâm bảo anh ta đưa nhóm du khách này đi chữa trị trước hay không, có lẽ ký sinh trùng trong cơ thể những người này cũng chỉ là loại thông thường chỉ cần chữa trị kịp thời là có thể khỏi hẳn.

Đoàn Phong thở dài nói: “Từ thái độ của nước T có thể thấy bọn họ sẽ không để khách trên du thuyền lên bờ, đừng nói là bọn họ, trước khi tìm ra chân tướng chúng ta cũng không thể lên bờ được...”

Viên Mục Dã hơi nóng nảy: “Chúng ta không phải là bác sĩ, nếu như không đưa bệnh nhân đi thì làm thế nào để cách ly xử

lý được?”

Đoàn Phong đương nhiên hiểu chuyện này, nhưng vấn đề là bọn họ vẫn chưa tìm ra đường lây nhiễm của ký sinh trùng, nếu như cứ đưa người bị bệnh rời khỏi thuyền thì rất có thể sẽ có thêm nhiều người bị lây nhiễm.

Đoàn Phong nghĩ một lúc rồi nói: “Một tàu lớn thường xuyên chở khách du lịch trên biển không thể nào không có bác sĩ, để tôi gọi Song Mugla đưa tôi đi tìm thuyền trưởng, nhờ ông ta mời một bác sĩ đến!”

Viên Mục Dã thấy cách này cũng được, có bác sĩ sẽ dễ hơn, bọn họ biết cách xét nghiệm xem người bệnh bị nhiễm lại ký sinh trùng gì... Nhưng bọn họ không ngờ rằng vị bác sĩ trên thuyền lại là người Trung Quốc, như vậy càng thuận tiện cho bọn họ trong giao tiếp.

Vị bác sĩ này tên là Triệu Vĩ, thật ra theo đúng chức danh thì anh ta chỉ là trợ lý bác sĩ trên chuyến tàu này mà thôi, bác sĩ chính trên tàu là người Anh, vì ông ta nói hiện giờ ông ta phải đảm bảo sức khỏe cho thuyền trưởng, phó thuyền trưởng, lái chính, phó lái và toàn bộ nhân viên trên tàu khỏe mạnh, cho nên ông ta mới cử trợ lý người Trung Quốc đến hỗ trợ nhóm Đoàn Phong.

Đoàn Phong cười nói với Triệu Vĩ: “Xem ra dù là ở đâu thì cũng có phân biệt giai cấp...”

Triệu Vĩ lúng túng: “Các vị yên tâm, tôi cũng có bằng y, có vấn đề gì cứ nói với tôi.”

Đoàn Phong cũng phải đành chịu: “Được rồi, xem ra đây cũng là ý trời, cậu nhất định phải gia nhập tổ bí mật này với chúng tôi rồi!”

Triệu Vĩ không hiểu ngơ ngác nhìn nhóm Đoàn Phong. Thật ra trước đó, mặc dù họ đã nhờ nhân viên du thuyền giúp đỡ, nhưng lại không nói rõ ràng vì sao muốn xem ghi chép của cả những người khác chưa xuất hiện dấu hiện nhiễm bệnh.

Bởi vậy khi Triệu Vĩ biết được nguyên nhân du thuyền bị cấm không cho vào cảng, đã kinh ngạc đến không nói lên lời.

Thật ra cũng không thể trách anh ta, có lẽ phòng y tế trên du thuyền cũng không thể dự đoán được sẽ xảy ra chuyện này,

cùng lắm thì khách đi tàu sẽ bị đau đầu, chóng mặt gì đó tìm đến bọn họ, họ cũng chỉ kê ít thuốc hạ sốt bình thường... hiếm khi gặp phải tình huống đặc biệt như thế này.

Im lặng một lúc, Triệu Vĩ mới trầm giọng bảo: “Hay là để tôi làm xét nghiệm máu cho các hành khách bị nhiễm bệnh đã? Phòng y tế trên thuyền có đầy đủ trang thiết bị.”

Đoàn Phong gật đầu: “Được, có điều anh phải chuẩn bị công tác bảo hộ thật tốt, bởi vì đến giờ vẫn chưa rõ đường lây nhiễm sang người của căn bệnh này.”

Sau đó Viên Mục Dã cùng Triệu Vĩ đi lên một phòng khách trên tầng mười hai, phòng này có một người đàn ông quốc tịch Hồng Kông hơn bốn mươi tuổi, thân thể vô cùng gầy gò, sắc mặt cũng trắng đến phát sợ.

Viên Mục Dã lấy có trên thuyền tiến hành kiểm tra sức khỏe hành khách, nếu như kết quả xét nghiệm bình thường thì bọn họ có thể xuống thuyền vào nghỉ ngơi ở khách sạn theo lịch trình, sau khi du thuyền được khử trùng xong bọn họ sẽ quay lại tiếp tục lên đường.

Có lẽ thấy lý do này cũng hợp lý, nên người đàn ông Hồng Kông kia cũng không thắc mắc gì. Có điều khi Triệu Vĩ tiến hành lấy máu của ông ta thì phát hiện máu của ông ta rất khó lấy, giống như bị thiếu máu vậy.

Thời điểm Triệu Vĩ lấy máu của người đàn ông kia, Viên Mục Dã đã cẩn thận quan sát da mặt ông ta, mặc dù trắng bệch đến đáng sợ nhưng cũng không có dấu hiệu của “ký sinh trùng dưới da” giống như người chết thứ hai kia.

Không ngờ đúng lúc này, Triệu Vĩ đột nhiên nói với người đàn ông kia: “Quý khách, thân nhiệt của ngài hơi cao, mấy ngày này ngài có cảm thấy cơ thể không khỏe ở đâu không?”

Người đàn ông trung niên nghĩ một lúc rồi nói: “Mấy ngày trước vẫn bình thường, nhưng từ hôm qua tôi bắt đầu hơi sốt, nhưng không vấn đề gì, chỉ là phản ứng bình thường thôi, bệnh cũ ấy mà.”

Sau đó Triệu Vĩ kiểm tra thân nhiệt của ông ta, không ngờ ông ta sốt đến bốn mươi hai độ...

Trước khi đi Triệu Vĩ không yên tâm hỏi lại: “Quý khách, ngài thực sự không cần tôi cho thuốc hạ sốt sao?”

Người đàn ông trung niên cười nhẹ nhàng, nói: “Không cần, tôi cũng mang thuốc hạ sốt theo.”

Sau khi ra khỏi phòng, Triệu Vĩ dùng vẻ mặt không thể tin được nói: “Đã sốt đến bốn mươi hai độ còn không chịu uống thuốc, cố ra vẻ như mình không có vấn đề gì, sức chịu đựng của người này quá tốt rồi!”

Viên Mục Dã cười: “Có lẽ sức chịu đựng của mỗi người khác nhau, đi... đến căn phòng khác.”

Vì muốn có số liệu tương đối chính xác, cho nên bọn họ không thể chỉ lấy máu của một hai hành khách được, ít nhất cũng phải lấy khoảng mười người. Đến khi bọn họ lấy được đủ số máu cần thiết, Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam cũng đã làm xong thiết bị tìm kiếm.

Sau đó, Viên Mục Dã để Đại Quân và Trương Khai đi theo Triệu Vĩ đến phòng y tế chờ kết quả, còn cậu dẫn theo Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam đi tìm ba nhân viên mất tích của gánh xiếc trên du thuyền.

Trước khi đi tìm, Viên Mục Dã còn mượn điện thoại di động của trưởng đoàn xiếc Steven, gọi điện cho ba người kia, nhưng điện thoại của cả ba đều nằm ngoài vùng phủ sóng. Sau đó Viên Mục Dã còn dùng phần mềm liên lạc mà đoàn xiếc hay dùng không ngừng liên hệ với ba người đó.

Nhưng trong ba người kia, chỉ có ảnh chân dung của Nozawa hiện thị đang online, mà anh ta không hề lên tiếng. Thế là Tăng Nam Nam lập tức định vị vị trí điện thoại di động của anh ta, bởi vì hiện giờ chỉ còn có điện thoại của anh ta là đang mở máy.

Thiết bị tìm kiếm của Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam chế tạo không thể hiển thị trực tiếp vị trí điện thoại di động của Nozawa, mà chỉ khi bọn họ đến gần chiếc điện thoại đó thì thiết bị tìm kiếm mới phát ra tín hiệu thông báo, cách càng gần tiếng báo càng lớn...

Chương 219: Bảo đảm gấp đôi

Mặc dù thoát nhìn thiết bị tìm kiếm này hơi lờm, nhưng đây là cách duy nhất để tìm ra Nozawa, thế là ba người Viên Mục Dã cầm nó chạy khắp nơi trên chiếc du thuyền, bắt đầu mò kim đáy bể.

Vì để không bỏ qua bất cứ góc ngách nào, bọn họ thống nhất tìm từ tầng cao nhất xuống dưới, thế nhưng thiết bị trong tay Hoắc Nhiễm vẫn không hề có chút phản ứng nào. Nếu lúc này Trương Khai và Đại Quân ở đây, nhất định đã chửi bọn họ vô dụng.

Nhưng Viên Mục Dã lại không nói gì, bởi vì cậu vẫn tin tưởng vào năng lực của Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam, mặc dù điều kiện có hạn, nhưng bọn họ vẫn cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ...

Đến khi bọn họ đi vào tầng sáu, lại vô tình gặp phải thuyền trưởng của du thuyền Helios, ông ta đang dẫn người đi thị sát công việc phía sau tua-bin. Không ngờ sau khi nhìn thấy nhóm Viên Mục Dã, ông ta đã ngăn họ lại ra hiệu không cho ba người đi xuống nữa.

Mặc dù Tăng Nam Nam đã dùng tiếng Anh giải thích với ông ta rằng bọn họ là nhân viên điều tra được nước T phái đến đây, trước đó cũng đã nói chuyện với người phụ trách trên thuyền. Nhưng vị thuyền trưởng này vẫn khẳng định từ tầng sáu trở xuống là phòng tua-bin, kiên quyết không để người ngoài vào khu vực này.

Không còn cách nào, Viên Mục Dã đành bảo hai người kia cùng quay về trước rồi tính tiếp, nếu như thực sự không thể thoả thuận được bằng lời, thì đành để quân đội nước T ra mặt đối thoại. Chờ đến khi bọn họ quay về phòng, đúng lúc gặp

Trương Khai và Đại Quân quay về, họ có cầm theo kết quả xét nghiệm mười mẫu máu kia.

Trong số mười người này chỉ có hai người thiếu máu ở mức nhẹ, còn tám người còn lại đều bị thiếu máu trầm trọng, thậm chí còn đến mức phải truyền thêm máu.

Viên Mục Dã nhìn chi tiết hai người bị thiếu máu ở thể nhẹ, một trong hai người đó là người đàn ông sốt cao bốn mươi hai độ kia, người còn lại là một bé gái chín tuổi cũng có dấu hiệu sốt.

“Vì sao người bị sốt lại có dấu hiệu thiếu máu ít hơn?” Viên Mục Dã lẩm bẫm.

Đúng lúc này Đoàn Phong nhận được điện thoại của lão Lâm, nói là đã tìm được người ngư dân kia ở một bến cảng nhỏ của nước láng giềng. Theo như người ngư dân kia nói, thì khi đó ông ta đã nhiều lần cự tuyệt người Nhật Bản kia, nhưng người đó vẫn nhất định muốn mua cho bằng được.

Loài “cá mặt người” vô cùng hiếm thấy ở chỗ họ, bình thường chỉ được nghe qua lời kể của các thế hệ trước. Hơn nữa, chỗ bọn họ còn lưu truyền một điều cấm kỵ, một truyền thuyết có liên quan đến loài cá mặt người...

Tương truyền mấy trăm năm trước, một người ngư dân mang con của mình đi đánh cá dài ngày trên biển. Hai cha con hằng ngày sẽ đem những con cá ngon đi đổi lấy tiền, còn những con có hình dáng kỳ lạ xấu xí thì giữ lại ăn.

Có một hôm, hai người bọn họ bắt được một con cá mặt người ngoài biển, như bình thường bọn họ nấu con cá này lên ăn. Mấy ngày sau người cùng làng hai cha con người kia bắt đầu có người chết, số người chết không ngừng tăng lên, đến cuối cùng toàn bộ làng đó đều chết hết.

Bắt đầu từ đó, trong ngư dân lưu truyền một điều cấm kỵ, đó chính là khi bắt được loài cá mặt người thì nhất định phải ném về biển, bởi vì loài cá đó là hóa thân của “Thần Chết”, người gặp phải sẽ chẳng lành...

Nhóm người số 54 nghe Đoàn Phong nói xong, sắc mặt ai cũng nặng nề, cuối cùng Viên Mục Dã lên tiếng trước: “Nếu

như Nozawa là người đầu tiên bị bệnh, vậy thì nguyên nhân có thể là do anh ta đã ăn loài cá này.”

Trương Khai nghe xong vỗ đùi nói: “Người Nhật Bản rất thích ăn đồ sống, sashimi, nhất định anh ta đã không nấu chín con cá cho nên mới bị nhiễm loại ký sinh trùng kia!”

“Sau đó, anh ta lên thuyền đã lây sang cho Emma, Victor... cùng mấy chục người khác.” Tăng Nam Nam nói.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi bảo: “Những người kia chưa chắc đã bị lây nhiễm từ Nozawa, có thể còn đường lây nhiễm khác.”

“Còn đường truyền nhiễm nào khác? Không phải chỉ nắm tay, hắt xì hơi cũng lây nhiễm chứ?” Đại Quân không hiểu.

Đoàn Phong lắc đầu: “Nhất định không phải, nếu không sẽ không chỉ có mấy chục người lây nhiễm như vậy.”

Viên Mục Dã thở dài: “Trước hết vẫn phải tìm ra vị ảo thuật gia kia đã, chỉ có tìm được nguồn lây bệnh thì mới khẳng định được phỏng đoán có đúng hay không, nếu không tất cả đều không chính xác!”

Đoàn Phong vội hỏi cậu: “Đúng rồi, mọi người tìm thể nào rồi? Thiết bị tìm kiếm kia có tác dụng không?”

Viên Mục Dã vừa định nói thì đã bị Hoắc Nhiễm chen vào: “Đừng nói nữa, lúc này bọn em gặp nhóm thuyền trưởng người nước ngoài ở tầng sáu, họ nói từ tầng sáu trở xuống là phòng máy quan trọng nên không cho bọn em xuống đó!”

Đoàn Phong hỏi Viên Mục Dã: “Cậu chắc chắn từ tầng sáu trở lên không có gì sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chắc chắn, bởi vì từ tầng sáu trở lên là không gian mở, nên nếu thực sự có gì đó thì đã tìm ra được rồi. Nhưng từ tầng sáu trở xuống thì khác, nhìn thái độ của thuyền trưởng thì sợ là không dễ gì xuống đó tìm kiếm đâu.”

Đoàn Phong nhìn đồng hồ rồi bảo: “Mọi người đi ngủ đi đã, từ khi lên thuyền chúng ta chưa được nghỉ ngơi gì...” Nói rồi anh ta quay lại bảo với Viên Mục Dã: “Cậu cảm thiết bị tìm kiếm của Nam Nam đi, sau nửa đêm tôi với cậu đi xem sao.”

Viên Mục Dã giật mình hỏi lại: “Lén lút à?”

Đoàn Phong hừ một tiếng: “Bây giờ không để ý được nhiều chuyện như thế, ai biết tay thuyền trưởng kia có giấu hàng cấm gì dưới đó không, nếu không vì sao nhất định không cho các cậu đi xuống đó chứ? Hai chúng ta đi trước, nếu như xác của ba người kia ở dưới đó thật, thì có thể vạch mặt tên thuyền trưởng kia...”

Viên Mục Dã hiểu sở dĩ Đoàn Phong làm như vậy vì anh ta cũng không chắc chắn ba nhân viên gánh xiếc mất tích kia có ở dưới đó hay không, nếu dùng thế lực của quân đội nước T để đi vào điều tra, đến lúc kết quả không có gì... chẳng phải trắng mắt ra à? Cho nên bọn họ muốn xuống đó kiểm tra tình hình trước, coi như bảo hiểm kép đi.

Không bao lâu sau, mấy người Trương Khai bắt đầu thở đều đều, ngay cả Hoắc Nhiễm cứ khăng khăng mình không buồn ngủ lúc này cũng đã ngáy nhẹ.

Viên Mục Dã thở dài: “Xem ra họ đều quá mệt rồi...”

Đoàn Phong cười nói: “Người chứ đâu phải sắt, làm việc liên tục hai mươi mấy tiếng không nghỉ ngơi, không mệt mới lạ.”

Viên Mục Dã nhìn đồng hồ: “Bây giờ là mười rưỡi tối, mấy giờ chúng ta đi?”

Không ngờ Đoàn Phong lại trêu cậu: “Cậu cứ ngủ đi, đến giờ tôi sẽ gọi.”

Viên Mục Dã hí mắt nhìn Đoàn Phong, Đoàn Phong bị cậu nhìn đến mức lạnh gáy đành nói: “Không nói cho cậu thời gian chính xác là vì nếu cậu biết giờ thì sẽ không ngủ được, nghe lời, nhanh đi ngủ đi!”

Chương 220: Vị thuyền trưởng nước Anh

Viên Mục Dã bật cười: “Được rồi, vậy anh cũng tranh thủ ngủ một lúc đi...”

Ba rưỡi sáng, Viên Mục Dã bị Đoàn Phong gọi dậy, cậu mơ mơ màng màng nhìn đồng hồ, sau đó lập tức tỉnh táo ngồi dậy. Kết quả cậu vừa ngồi thẳng người lên đã nhìn thấy Hoắc Nhiễm dậy rồi, trong tay đang cầm thiết bị tìm kiếm đơn giản kia.

Cậu ta thấy Viên Mục Dã đã tỉnh lại, thì lắc lắc thiết bị tìm kiếm trong tay, đặc ý nói: “Vừa nãy em đã cải biến cái này một chút, đổi còi báo động thành báo rung, như vậy hai người sẽ không bị phát hiện.”

Viên Mục Dã thấy tính cậu nhóc này cũng cẩn thận tỉ mỉ, vừa cười vừa nói: “Không tệ, nếu không nhờ gây ra tiếng động lớn thì rất phiền phức...”

Sau đó Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi vào thang máy xuống dưới, tình hình bên dưới vẫn như bình thường, thẻ trong tay họ không thể xuống được tầng sáu, do đó họ phải đi đến quán bar mở cửa hai tư giờ ở tầng mười lăm, bởi vì ở đó có thể họ sẽ gặp được người có thể đi xuống dưới tầng sáu.

Ban đầu Viên Mục Dã cho rằng giờ này thì quán bar kia cũng không đông, nhưng khi đến nơi mới thấy lượng khách khá nhiều, đặc biệt còn có mấy người ít tuổi mặc đồ bảo hộ lao động, nhìn giống nhân viên phụ trách hoạt động tua-bin của du thuyền.

Đoàn Phong bảo Viên Mục Dã ra ngoài cửa chờ một chút, anh ta đi một lát sẽ quay lại ngay, Viên Mục Dã thì thầm hỏi anh ta: “Có cần tôi giúp không?”

Đoàn Phong cười xấu xa: “Cậu thật thà như thế, đi vào có thể giúp được gì chứ...”

Sau khi Đoàn Phong đi vào, Viên Mục Dã đứng một mình ở cửa quán bar, thỉnh thoảng có mấy cô gái ra ra vào vào bắt chuyện, khiến cậu không được thoải mái, may mà không bao lâu sau thì Đoàn Phong đi ra, lắc lắc chiếc thẻ phòng trong tay: “Xong!”

Sau đó hai người đi vào thang máy, Đoàn Phong lấy thẻ nhẹ nhàng quẹt một cái, dễ dàng ấn vào phím tầng năm. Lúc này Viên Mục Dã mới nghĩ ra hỏi: “Nếu chủ thẻ phát hiện mình bị mất thẻ thì sao?”

Đoàn Phong cười nói: “Đừng lo lắng, tôi đoán mấy người đó ở cùng một tổ với nhau, cho nên ký túc xá của họ nhất định ở cùng một tầng, nếu ở cùng tầng thì thường khi ra ngoài hiếm khi ai cũng mang theo thẻ của mình. Còn khi vào phòng, tôi đoán với cấp bậc của họ sẽ không có phòng riêng, cho nên chỉ cần một người có thẻ phòng thì những người khác cũng sẽ vào phòng được.”

Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Đó đều là giả thiết lạc quan của anh, nhớ đâu người cùng phòng anh ta cũng không cầm thẻ thì sao, lúc đó chủ thẻ chắc chắn sẽ nhận ra mình bị mất thẻ.”

Đoàn Phong nhún nhún vai: “Nhận ra thì nhận ra thôi, có ai từ nhỏ đến lớn chưa từng làm mất chìa khóa chứ? Càng không thẻ nào mới bị mất thẻ đã nghĩ đến việc có người ăn cắp được.”

“Cũng không hẳn, thẻ vào phòng và thẻ vào tua-bin nhất định không chung nhau, cho dù chúng ta dùng thẻ này xuống được dưới tầng sáu, cũng chưa chắc đã vào được phòng tua-bin.”

Viên Mục Dã vẫn không yên tâm.

Không ngờ lúc này Đoàn Phong lại lấy ra một tấm thẻ khác: “Thẻ vào phòng tua-bin tôi cũng trộm được rồi, ai nói người ta chỉ mất một cái thẻ, chìa khóa là phải mất theo chùm cơ mà.”

Viên Mục Dã nhìn tấm thẻ khác trong tay anh ta mà dở khóc dở cười: “Anh ra tay cũng phũ thật, không phải trộm luôn cả ví tiền của người ta đấy chứ?”

Đoàn Phong lại lấy ra một cái ví màu đen: “Trộm chứ, thẻ để hết trong ví tiền, tôi không thể chỉ lấy thẻ mà không trộm ví được...”

“Thế nếu người đó báo cảnh sát thì phải làm sao?” Viên Mục Dĩ nói xong mới nghĩ ra du thuyền này không có cảnh sát, cho dù thực sự xảy ra chuyện trộm cắp thì cũng phải chờ đến khi du thuyền cập cảng mới có thể báo cảnh sát được.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ vẫn lo lắng thì trấn an cậu: “Cậu cứ yên tâm đi, dùng xong tôi sẽ nghĩ cách trả về cho chủ cũ.”

Lúc này cửa thang máy cũng mở ra, Viên Mục Dĩ nhìn xung quanh xác định không có người mới cùng Đoàn Phong đi ra ngoài. Sau đó bọn họ lấy thiết bị tìm kiếm, bắt đầu tìm dọc theo hàng lang phía trước.

Tầng này phần lớn là phòng ở cho nhân viên và nhà kho, hai người Viên Mục Dĩ đi một vòng mà thiết bị tìm kiếm vẫn không hề có phản ứng nào. Có điều điểm sáng trên màn hình vẫn còn nhấp nháy, chứng tỏ điện thoại của vị ảo thuật gia kia vẫn trong trạng thái hoạt động.

Không ngờ khi bọn họ chuẩn bị vào thang máy tiếp tục xuống tầng dưới, lại nghe thấy cách đó không xa có tiếng mở cửa, hai người lập tức trốn vào một góc rẽ... Rất nhanh có một người nước ngoài cao lớn xách theo một chiếc túi đựng thức ăn đi đến chỗ thang máy.

Viên Mục Dĩ đã từng gặp người nước ngoài này, không phải ai xa lạ, đây chính là người đã ngăn cản không cho họ xuống dưới này, vị thuyền trưởng người Anh!

Nhìn thang máy đóng lại, Viên Mục Dĩ mới thì thầm nói: “Ông ta chính là thuyền trưởng...”

Ánh mắt Đoàn Phong vẫn đang nhìn về phía thang máy, thấy vị thuyền trưởng kia không đi lên mà lại đi xuống dưới!

Đoàn Phong nghi ngờ hỏi: “Giờ này ông ta mang theo đồ ăn xuống đây thuyền làm gì?”

Trong đầu Viên Mục Dĩ nhớ lại sơ đồ mặt bằng của con tàu: “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì dưới tầng hai có một phòng

tạm giam. Giờ này ông ta mang theo đồ ăn đến tầng hai, không phải là ở phòng tạm giam có người chứ?”

Đoàn Phong như nghĩ ra điều gì đó: “Tôi từng nghe Triệu Vĩ nói, người Anh rất kiêu ngạo, nếu dưới đó thực sự tạm giam người khác, thì một thuyền trưởng như ông ta cũng không thể nào tự mình đi đưa cơm được, hơn nữa còn vào giờ này...”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ: “Hay là bây giờ chúng ta xuống đây xem sao?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Không được, bây giờ xuống rất dễ chạm mặt ông ta, chờ một chút nữa...”

Sau đó hai người ở nguyên tại chỗ chờ khoảng nửa tiếng, mới thấy vị thuyền trưởng người Anh kia đi ra khỏi thang máy, có điều lúc này trong tay ông ta trống không.

Sau khi xác định thuyền trưởng đã về phòng, Viên Mục Dã và Đoàn Phong lập tức đi vào thang máy, dùng thẻ trộm được chọn xuống tầng hai, nhưng thang máy lại không nhận lệnh.

Lúc này họ mới nhận ra tầng đó bị giới hạn quyền tiếp cận, chỉ có thuyền trưởng mới có thể xuống tầng đó...

“Làm sao bây giờ?” Viên Mục Dã thất vọng.

Đoàn Phong suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Để thôi, cậu ở đây chờ tôi, tôi đi trộm thẻ.”

Viên Mục Dã vội kéo anh ta lại: “Làm sao trộm được, tôi đoán giờ ông ta còn chưa ngủ đâu? Cho dù anh có thể vào cửa cũng không thể ăn cướp trắng trợn được?”

Không ngờ Đoàn Phong lại mỉm cười: “Yên tâm đi, tôi có cách... Sẽ không kinh động bất cứ ai, kể cả vị thuyền trưởng kia.”

Chương 221: Phòng tạm giam

Viên Mục Dã bán tín bán nghi nhìn về phía Đoàn Phong đang khẽ khàng đi về phía phòng thuyền trưởng, sau đó lấy chiếc ví màu đen trộm được ở quán bar nhẹ nhàng thả xuống đất.

Ban đầu Viên Mục Dã còn tưởng Đoàn Phong có thủ đoạn cao siêu nào đó, kết quả sau khi anh ta ném ví tiền xuống đất thì gõ cửa phòng... Viên Mục Dã sợ hãi vội vàng trốn đi.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, thuyền trưởng người nước ngoài mở cửa ra, nhìn thấy ví tiền rơi trên sàn, phản ứng đầu tiên là hơi ngạc nhiên sau đó cúi người định nhặt lên, đúng lúc này Đoàn Phong cấp tốc ra tay, dùng sức bóp chặt phần gáy của thuyền trưởng.

Thuyền trưởng không phát ra tiếng kêu nào, hai chân mềm nhũn quỳ trên đất. May mà lúc này Đoàn Phong đã dùng cả hai tay đỡ dưới nách vị thuyền trưởng kia, lời ông ta như người chết vào trong phòng.

Viên Mục Dã đứng nhìn động tác của Đoàn Phong mà giật mình, vội vàng chạy đến hỗ trợ thì đã thấy Đoàn Phong nhanh chóng ném vị thuyền trưởng kia lên giường, sau đó lật người ông ta lại lấy mấy tấm thẻ màu sắc khác nhau.

Viên Mục Dã lo lắng hỏi: “Chút nữa ông ta tỉnh lại thì sao?”

Đoàn Phong cười: “Không đâu, một lúc thì không tỉnh lại được, chúng ta xong việc cứ mang thẻ trả lại là được, đến khi tỉnh lại ông ta cũng chỉ nghĩ là mình nằm mơ thôi!”

Đoàn Phong nói xong thành thạo cởi quần áo rồi lấy chăn ném lên người ông ta: “Đi, chúng ta nhanh xuống tầng hai xem tình hình thế nào...”

Sau khi cửa thang máy mở ra, hành lang tầng hai không có chút ánh sáng nào, mặc dù trong tay họ có thể mở cửa tầng

hai, nhưng bọn họ vẫn di chuyển rất cẩn thận, sợ bị người khác nhìn thấy. May mà thời gian này đa số mọi người đều đang ngủ, dù không ngủ thì cũng đang ở trên quán bar, cho nên không ai đụng phải bọn họ.

Sau khi xác định hành lang tầng hai không có gì, hai người họ mới yên tâm bước ra khỏi thang máy. Tầng hai nằm ở dưới nước cho nên bốn phía vừa tối vừa ẩm ướt, bọn họ đi ngang qua mấy cánh cửa sắt đều thấy có vết rỉ.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong đứng trong hành lang một lúc, xác định nơi này không có người mới yên tâm đi về phía trước.

Thật ra ban đầu khi họ xuống đây vốn chỉ muốn biết vị thuyền trưởng kia đêm hôm khuy khoắt lén lút mang đồ ăn cho ai, kết quả khi bọn họ đi đến căn phòng tận cùng thì thiết bị tìm kiếm trong tay Viên Mục Dã bỗng rung mạnh...

Hai người họ nhìn thiết bị rung lên không ngừng, ít nhất điều này có thể chứng minh điện thoại của Nozawa đang ở đây. Thế nhưng người đó chỉ là một ảo thuật gia người Nhật Bản của đoàn xiếc, anh ta đi vào đây làm gì?

Căn cứ vào tần suất rung của thiết bị, bọn họ chắc chắn điện thoại của Nozawa nằm trong căn phòng có đề biển “Phòng tạm giam” kia, Đoàn Phong định dùng thẻ mở cửa thì bị Viên Mục Dã cản lại, sau đó ra hiệu cho anh ta lắng nghe động tĩnh bên trong...

Đoàn Phong hơi ngạc nhiên, sau đó nghiêng tai lắng nghe, phát hiện bên trong dường như có tiếng hít thở yếu ớt, với thính lực của anh ta và Viên Mục Dã thì chắc chắn không nghe nhầm.

“Bên trong có người?” Đoàn Phong nói chuyện với Viên Mục Dã bằng tiếng gió.

Viên Mục Dã gật đầu: “Hơi thở yếu ớt... Không giống người bình thường.”

Hoàn toàn chính xác, hai người bọn họ đều nghe ra được người bên trong hô hấp không chỉ là yếu ớt, mà chính xác là khi có khi không. Sau khi xác định bên trong chỉ có một

người, Đoàn Phong dùng tấm thẻ màu đen trong tay nhẹ nhàng quẹt mở khóa...

Ai ngờ cửa phòng vừa mở ra, một thứ mùi chua gay mũi phả vào mặt họ, lần này không cần đến cái mũi chó của Đại Quân, bọn họ cũng biết cái món “cháo bị chua” kia có mùi như thế nào.

Viên Mục Dã cũng không nhìn được mà phải nhú mày, cậu nói: “Cẩn thận một chút, bên trong có thể sẽ có thứ đó đấy!”

Đoàn Phong nghe cậu nói thế bèn lấy đèn pin ra chiếu vào trong phòng, anh ta phát hiện đây là một căn phòng tối khoảng mười mấy mét vuông, chỉ có một chiếc giường đơn treo trên tường và một nhà vệ sinh đơn giản cách nhau bởi một bức tường.

Viên Mục Dã tìm được công tắc mở đèn ở ngay cạnh cửa, cậu dùng cùi chỏ nhẹ nhàng ấn vào, trong phòng lập tức sáng lên... Lúc này, hai người bọn họ phát hiện ở trong một góc phòng có một người đàn ông gầy như que củi đang ngồi co ro, trong tay anh ta nắm chặt một chiếc điện thoại màu đen.

Trước đó Viên Mục Dã đã từng xem qua tư liệu của ba người mất tích trong gánh xiếc thú, bên trong có ảnh chụp của Nozawa, mặc dù không gầy gò như người trước mắt này, nhưng khuôn mặt thì khá giống...

Tình huống này thật sự đã vượt qua dự liệu của bọn Viên Mục Dã, bởi vì bọn họ đã nghĩ rằng ba người của gánh xiếc thú không thể nào còn sống đến bây giờ. Nếu Nozawa chính là người truyền nhiễm đầu tiên, vậy thì hẳn là anh ta đã phải chết lâu rồi?!

Viên Mục Dã hơi do dự, cậu không đi lên xem xét mà đứng ở khoảng cách an toàn, rồi thử hỏi: “Anh là... Nozawa?”

Đối phương nghe thấy tiếng nói của Viên Mục Dã thì cơ thể hơi khựng lại một chút, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, về mặt mờ mịt nhìn về phía hai người bọn họ. Đúng vào lúc này, hai người họ nhìn thấy rõ ràng, dưới phần da ở mí mắt của người đàn ông này có thứ gì đó đang ngọ nguậy...

Đến ngay cả Viên Mục Dã bình thường không hề sợ côn trùng, lúc này cũng không nhìn được mà cảm thấy rùng mình...

Bỗng người kia nhẹ giọng nói một câu tiếng Nhật.

Bây giờ Viên Mục Dã mới nhớ ra Nozawa là người Nhật Bản, rất có thể anh ta không nghe hiểu được tiếng Trung Quốc. Nhưng cả cậu lẫn Đoàn Phong đều không biết nói tiếng Nhật, biết thế thì đã mang cả Tăng Nam Nam xuống đây rồi.

Ngay tại lúc Viên Mục Dã và Nozawa đang trừng mắt nhìn nhau thì Đoàn Phong bỗng kéo Viên Mục Dã lùi về phía sau mấy bước, anh ta nói: “Anh ta bảo chúng ta cách xa anh ta một chút, trên người anh ta có thứ rất đáng sợ.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Anh biết nói tiếng Nhật?”

“Tôi có thể nghe hiểu, nhưng không biết nói...” Đoàn Phong nhún vai.

Viên Mục Dã thầm giật mình, không biết những người trong số 54 này còn có những kỹ năng tiềm ẩn gì nữa, thật sự là càng hiểu rõ thì càng ngạc nhiên! Kết quả là việc sau đây còn đáng ngạc nhiên hơn nữa, Nozawa nghe được lời Đoàn Phong nói, bèn nói thêm một câu tiếng Nhật.

Đoàn Phong nghe xong thì cười, bảo với Viên Mục Dã: “Vừa hay, nhà ảo thuật gia này của chúng ta đúng lúc có thể nghe hiểu tiếng Trung nhưng lại không biết nói!”

Viên Mục Dã nghe thấy thế bèn vội vàng hỏi anh ta: “Vì sao anh lại bị giam ở chỗ này? Emma và Victor đang ở nơi nào?”

Nozawa nghe cậu hỏi mà vẻ mặt hơi run lên, bên trong ánh mắt có sự đau khổ khó nén, xem ra không cần hỏi cũng biết, sợ là hai người kia lạnh ít dữ nhiều rồi.

Chương 222: Đường lây nhiễm

Sau đó Nozawa nói cho bọn họ biết, lúc đầu khi lên thuyền thân thể anh ta cũng đã bắt đầu có vấn đề, có điều lúc đó anh ta chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề...

Theo ký ức của Nozawa, sau khi anh ta lên thuyền hai ngày, bắt đầu ăn ngày càng nhiều, lúc đầu anh ta chỉ cho rằng mình có thể bị béo lên, nhưng dần dần anh ta phát hiện ra mặc dù mình ăn rất nhiều nhưng lại không bài tiết.

Lúc đó Nozawa không hiểu cơ thể mình gặp phải vấn đề gì, anh ta lại phát hiện mình ăn ngày càng nhiều hơn nhưng cơ thể lại gầy đi, cuối cùng anh ta đành lấy lý do đang nghiên cứu tiết mục mới để trốn trong phòng nghỉ ngơi.

Sau đó bạn gái của anh ta, cũng chính là trợ lý đoàn xiếc Emma, mấy ngày sau cũng xuất hiện tình trạng tương tự, lúc này anh ta mới ý thức được rằng có thể mình đã bị nhiễm bệnh gì đó, hơn nữa đã lây cho Emma.

Thời gian đó anh ta từng bảo Emma đến phòng y tế xin ít kháng sinh về dùng, nhưng vẫn không có chút hiệu quả nào, đến tận khi Emma chết trước mặt anh ta, anh ta mới biết có lẽ trong cơ thể mình có một loại ký sinh trùng nào đó...

Nozawa nhớ rằng khi đó Emma nói cô ấy thấy rất khó chịu, cảm thấy bụng rất đói, nhưng ăn thế nào cũng không đủ no. Thật ra Nozawa cũng có cảm giác này, nhưng có lẽ do thể trạng của anh ta khỏe hơn Emma cho nên không xuất hiện tình trạng khó chịu như cô ấy.

Không ngờ khi Nozawa định đi lấy chút đồ ăn cho Emma thì đột nhiên cô ấy nôn ra máu, lúc đó làn da của cô ấy cũng xuất hiện tình trạng chảy máu, trong nháy mắt cả người như một quả bóng da bị thủng nhanh chóng khô quắt lại.

Nozawa chứng kiến toàn bộ quá trình Emma chết đi, lúc cô ấy chết có rất nhiều con côn trùng màu trắng nhỏ như sợi tóc chui từ dưới da cô ấy ra, anh ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Emma từ một người đang sống sờ sờ biến thành một bộ xương cốt.... Còn đám côn trùng lúc nhúc kia, sau khi rời khỏi người cô ấy thì biến thành một bãi chất lỏng vừa hôi vừa chua.

Nozawa không chịu được sự kích thích đó, lập tức chạy ra khỏi căn phòng, kết quả lại gặp thuyền trưởng Jason ở ngoài cửa, sau đó anh ta bị thuyền trưởng đưa đến đây giam lại...

Đoàn Phong vẫn chưa hiểu rõ hỏi lại: “Vì sao ông ta lại giam anh ở đây?”

Nozawa cũng không biết gì, anh ta nói với Đoàn Phong rằng cho đến giờ anh ta cũng không hiểu vì sao thuyền trưởng Jason lại muốn giam mình ở đây, anh ta cũng đã nói cho thuyền trưởng biết mình đang bị nhiễm một loại ký sinh trùng nào đó, cần được điều trị! Nhưng thuyền trưởng lại chọn giam anh ta ở đây và hằng ngày đúng giờ mang đồ ăn và nước uống đến.

Viên Mục Dã nói: “Điều này đúng là rất đáng ngờ, anh Nozawa này, bây giờ anh phải trả lời tôi một vấn đề khá riêng tư, trong mấy ngày anh và Emma qua lại, có từng xảy ra những hành động thân mật không?”

Nozawa uể oải gật đầu...

Đoàn Phong nhìn đồng hồ: “Chúng ta phải đi rồi, nếu chậm hơn tôi sợ thuyền trưởng sẽ tỉnh lại!”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó trấn an Nozawa: “Anh đừng sợ, chúng tôi nhất định sẽ nghĩ cách cứu anh ra ngoài để điều trị!”

Sau đó hai người vội vàng rời khỏi phòng tạm giam, Viên Mục Dã còn tưởng là Đoàn Phong sẽ quay lại chỗ thuyền trưởng để trả lại thẻ ra vào khu vực cấm, nhưng anh ta lại đi thẳng lên tầng mười bốn, để Tăng Nam Nam sao ra một bộ thẻ khác, như vậy sau này khi cần xuống đó họ không phải đi ăn trộm thẻ nữa.

Sau khi làm xong, Đoàn Phong mới lặng lẽ trả lại thẻ cho thuyền trưởng, cho dù ông ta tỉnh lại cũng chỉ cho rằng mình gặp một giấc mộng lạ mà thôi.

Còn ví tiền lấy trộm được ở quán bar, thì bị Đoàn Phong đưa đến chỗ giữ đồ thất lạc trên thuyền...

Sau khi Đoàn Phong quay lại phòng, cả nhóm ngồi quây lại tổng hợp lại các thông tin đang có, phát hiện ra có hai điểm đáng ngờ. Đầu tiên, nếu như Nozawa là người đầu tiên nhiễm bệnh, vậy vì sao anh ta vẫn còn sống đến bây giờ, mà người bị anh ta lây bệnh cho là Emma lại là người chết đầu tiên?

Thứ hai là vị thuyền trưởng Jason kia, vì sao ông ta lại giam Nozawa lại? Thi thể của Emma và Victor đến giờ vẫn chưa tìm được, có phải cũng do ông ta giấu đi.

Giả thiết, ban đầu ông ta làm vậy vì sợ Nozawa lây bệnh sang cho các hành khách khác, nhưng bây giờ du thuyền đã bị quân đội nước T giữ lại, không phải ông ta nên giao Nozawa ra để tự vệ à?

Cả nhóm im lặng một hồi lâu, cuối cùng Viên Mục Dã lên tiếng trước: “Bây giờ chúng ta đặt giả thiết rằng tất cả những người bị bệnh trên thuyền đều do Emma lây sang, như vậy đường lây nhiễm là gì?”

Đoàn Phong trầm giọng nói: “Nozawa lây sang cho Emma bằng đường tình dục, chẳng lẽ Emma cũng có quan hệ với những người khác?”

Hoắc Nhiễm tỏ vẻ kinh hãi: “Không thể nào, nhất định là có đường lây nhiễm khác, cô ấy bị lây nhiễm không được mấy ngày thì chết, lấy đâu ra thời gian quan hệ với từng đây người?”

Viên Mục Dã đồng ý với quan điểm của Hoắc Nhiễm: “Quan hệ tình dục là một cách để lây bệnh nhưng nhất định không phải con đường duy nhất, có điều bây giờ có thể chắc chắn một chuyện, đó chính là phải có tiếp xúc cơ thể thì mới bị nhiễm bệnh được.”

Tằng Nam Nam vẫn luôn ngồi trong góc đưa ra ý kiến: “Tay người Nhật Bản kia đã từng tận mắt nhìn thấy côn trùng chui ra từ trong cơ thể rồi hóa thành nước, vậy chúng tỏ những con ký sinh trùng này sau khi rời khỏi cơ thể vật chủ có khả năng lập tức bị chết.”

“Cho nên con đường lây nhiễm chỉ có thể thông qua dịch thể, có lẽ là Emma đã quan hệ với Victor, sau đó Victor lại quan hệ với người khác, thế là một truyền hai, hai truyền ba.” Trương Khai nói.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chưa chắc, nếu thế thì đám trẻ con chưa đến mười tuổi vì sao cũng nhiễm bệnh? Nhất định còn đường lây nhiễm khác! Hay là thế này, đội trưởng Đoàn, anh nhanh chóng nói lại tình hình với tổng giám đốc Lâm, dù sao thuyền trưởng Jason cũng là người có quyền chỉ huy cao nhất, nếu như ông ta đã muốn ngăn cản thì chúng ta không thể điều tra ra chân tướng được đâu.”

Sau đó bọn họ tự phân chia công việc, Đoàn Phong và Tăng Nam Nam báo cáo tình hình cho lão Lâm, Viên Mục Dã dẫn ba người còn lại đi tìm bác sĩ Triệu Vĩ, muốn hỏi anh ta xem trên thuyền có thứ gì có thể tạm thời khử trùng hay không.

Không ngờ sau khi Viên Mục Dã nói rõ nguyên nhân, Triệu Vĩ lại tỏ ra khó xử: “Bây giờ trên thuyền chỉ có một ít thuốc có tác dụng khử trùng, trước khi xác định được ký sinh trùng trên cơ thể hành khách là loại gì tuyệt đối không thể dùng thuốc linh tinh, nếu không sẽ dẫn đến chết người.”

Đương nhiên Viên Mục Dã biết chuyện này, nhưng đồng thời cậu cũng biết, nếu không nhanh chóng khử trùng, thì nhất định sẽ có rất nhiều người chết!

Chương 223: Sinh sôi

Trong lúc mọi người vẫn chưa nghĩ ra cách nào khác, Triệu Vĩ đột nhiên đề nghị: “Nếu là loại ký sinh trùng mắt thường có thể nhìn thấy, vậy các anh thử nghĩ cách bắt một con ra xem sao, như vậy mới xác định được hơn mười người khách kia bị lây nhiễm thứ gì!”

Viên Mục Dã nghĩ đây cũng là một cách, nhưng biết bắt từ trên người ai đây? Làm thế nào để mắt được? Đây chính là vấn đề...

Triệu Vĩ thấy Viên Mục Dã do dự, bèn lấy một con dao phẫu thuật cùng một cái kim cầm máu ra và nói: “Thật ra cũng dễ bắt thôi, không phải anh từng nói đã từng nhìn thấy ký sinh trùng chuyển động bên dưới da của một người khác sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đã từng nhìn thấy, có điều ký sinh trùng kia rất nhanh, di chuyển dưới da được một lúc đã biến mất!”

Triệu Vĩ giơ chiếc kim cầm máu lên: “Không cần sợ, anh chỉ cần dùng kim kẹp lại phần da chỗ có ký sinh trùng kia, sau đó dùng dao giải phẫu nhẹ nhàng rạch một vết thương nhỏ, chỉ cần anh có thể nhìn thấy một phần của ký sinh trùng... là có thể dùng kẹp gấp nó ra!”

Viên Mục Dã biết cách này của Triệu Vĩ khá mạo hiểm, nhưng đây là cách nhanh nhất để tìm ra loài ký sinh trùng kia là loại gì. Nhưng còn một vấn đề bọn họ cần phải nghĩ ra cách giải quyết trước, đó chính là theo lời Nozawa thì loài ký sinh trùng này sau khi rời khỏi vật chủ sẽ nhanh chóng tan rã.

Nếu bọn họ không thể giải quyết vấn đề này, thì dù có bắt được một con ký sinh trùng đến khi mang được đến phòng thí nghiệm chắc nó cũng tan thành nước chua rồi.

Cuối cùng Triệu Vĩ đưa ra cách, có thể đặt ký sinh trùng ngâm trong thuốc thử, cho dù ký sinh trùng đã chết rồi, nhưng thì thể

sẽ không tan biến nhanh chóng... Viên Mục Dã nghe cách của anh ta cũng ổn, còn việc có thực hiện được hay không thì còn phải xem năng lực của bọn họ.

Mọi người quay lại tầng mười bốn thì Đoàn Phong đã nói chuyện xong với lão Lâm, không ngờ lão Lâm cũng đề nghị bọn họ bắt một con ký sinh trùng, có mẫu vật họ mới có thể nghiên cứu ra cách tiêu diệt loại ký sinh trùng này.

Còn về vị thuyền trưởng người Anh kia, lão Lâm sẽ thương lượng cách giải quyết với quân đội nước T, nếu thực sự không thể thương lượng thì chỉ có cách đoạt lại quyền chỉ huy du thuyền đó mà thôi.

Đêm hôm ấy, Viên Mục Dã cùng Đoàn Phong quay lại tầng hai của du thuyền, bởi vì trước mắt, người chưa chết mà có thể nhìn thấy ký sinh trùng dưới da chỉ có Nozawa, nên đành để anh ta chịu thiệt, rạch một vết nhỏ trên người anh ta vậy.

Lần này bọn họ chọn cách xuống tầng hai từ sớm, sau đó trốn ở một góc hẻo lánh chờ thuyền trưởng Jason, lần này bọn họ muốn biết vị thuyền trưởng kia muốn làm gì.

Đến thời gian như ngày hôm qua, vị thuyền trưởng người Anh có thân hình cao lớn đứng giờ đi từ trong thang máy ra, trong tay ông ta vẫn cầm theo túi đồ ăn, nện bước đi về phía căn phòng tạm giam có Nozawa trong đó.

Trước đây Nozawa cũng đã từng nói với họ, mỗi lần Jason đến anh ta đều cảm thấy mơ màng, đến khi ông ta rời đi anh ta mới tỉnh táo trở lại... Cho nên đến bây giờ anh ta vẫn chưa có cơ hội hỏi xem vì sao vị thuyền trưởng này lại muốn giam anh ta ở đây? Bởi vậy Viên Mục Dã và Đoàn Phong cảm thấy chuyện này không đơn giản...

Theo tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, Viên Mục Dã và Đoàn Phong lập tức rón rén đi đến trước cửa phòng tạm giam, định thông qua cửa thông gió nghe ngóng tình hình bên trong. Nhưng cửa thông gió kia quá nhỏ, hơn nữa vị trí hai người kia lại lệch sang một bên, nên từ ngoài cửa hai người không nhìn rõ tình hình trong phòng như thế nào.

Mặc dù hai người họ không nhìn rõ bên trong, nhưng có thể nghe được hơi thở của hai người bên trong không ổn định,

Dường như miệng há to nhưng lại thở hển hển...

Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhìn nhau, trong mắt đầy dấu chấm hỏi, chẳng lẽ hai người kia đang “thân mật” với nhau sao? Đúng lúc này Viên Mục Dã đột nhiên nghĩ đến việc có thể dùng camera điện thoại quay lại, liền từ từ đẩy điện thoại qua ô cửa thông gió quay lại cảnh bên trong, như vậy họ có thể biết hai người kia làm trò gì ở nơi tăm tối tận cùng trong phòng tạm giam này.

Sau đó, Viên Mục Dã ghi lại quá trình kia kéo dài khoảng ba phút, đến khi âm thanh bên trong dần nhỏ đi, cậu mới vội vàng thu điện thoại di động lại rồi cùng Đoàn Phong trốn đi...

Đến khi chắc chắn vị thuyền trưởng người Anh kia đã vào thang máy đi lên tầng trên, bọn họ mới mở video vừa quay lúc nãy ra xem, muốn xem trong ba phút đồng hồ đó video đã ghi lại được những hình ảnh gì... Kết quả không nhìn thấy thì thôi, vừa nhìn thấy đã khiến hai người thiếu chút nữa thì nôn ọe.

Trong video Nozawa cùng với Jason đang há to miệng, từ hai đầu cánh tay một đám ký sinh trùng màu nâu không ngừng bò ra đan xen lẫn nhau, quần quanh nhau...

Xem hết đoạn video, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều vô cùng kinh ngạc, một lúc sau Viên Mục Dã mới do dự hỏi: “Hai người họ đang giao phối à?”

Đoàn Phong cười khan: “Chính xác là đám ký sinh trùng trong bụng họ đang giao phối...”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Bảo sao đến giờ Nozawa vẫn chưa chết, hóa ra trong bụng anh ta có con ký sinh trùng chúa!”

Lúc này sắc mặt Đoàn Phong đột nhiên biến sắc: “Hồng rồi, trên thuyền có thể sẽ có càng nhiều người lây bệnh! Nếu như tôi đoán không nhầm, trong bụng Nozawa là một con đực, còn trong bụng tên người nước ngoài kia là một con cái, sau khi bọn chúng giao phối, gã Tây kia sẽ mang trứng đã có tinh trùng đi lây nhiễm cho người khác...”

“Ừm, điều này có thể giải thích được vì sao vị thuyền trưởng người Anh lại muốn giam giữ Nozawa, đồng thời còn đúng

giờ đến đưa thức ăn đồ uống cho anh ta.” Viên Mục Dã nặng nề nói.

Đoàn Phong ngẫm nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “Chuyện này tương đối nghiêm trọng, chỗ này không nên ở lâu, chúng ta phải nhanh chóng quay về tìm lão Lâm tìm cách đối phó, bây giờ tôi ngờ rằng thuyền phó cũng không may mắn thoát khỏi.”

Trên đường quay về, có một vấn đề vẫn luôn quần quanh trong đầu Viên Mục Dã là con trùng cái kia làm thế nào không chế được ý thức của thuyền trưởng? Ví dụ như Nozawa, chỉ khi nào tiến hành “giao phối” thì anh ta mới trở nên mơ hồ, còn bình thường vẫn rất tỉnh táo.

Nhưng vị thuyền trưởng kia lại khác, dường như ông ta đã hoàn toàn bị điều khiển! Đây là loại ký sinh trùng gì! Không những có thể ăn thịt con người từ trong ra ngoài mà còn có thể điều khiển ý thức của người đó?

Sau khi lão Lâm nghe Đoàn Phong nói xong tình hình cũng vô cùng kinh ngạc, anh ta nghĩ một lúc mới nói: “Tôi sẽ phụ trách việc báo cáo chi tiết với quân đội nước T, muộn nhất là chiều ngày mai, người của quân đội sẽ tiếp nhận quyền chỉ huy của du thuyền. Có điều trước khi đến lúc đó, mọi người phải nghĩ cách không chế vị thuyền trưởng kia, không được để ông ta tiếp tục sinh sôi nữa!”

Chương 224: Cảnh tượng kinh hoàng

Đoàn Phong gật đầu: “Có câu này của anh là được rồi, tôi đã không thuận mắt gã người nước ngoài kia từ lâu rồi!”

Sau đó nhóm số 54 cùng nhau bàn bạc, quyết định hành động liên tiếp và dứt khoát, giam giữ Jason ở đâu cũng đã tính kỹ, họ sẽ giam ông ta ở căn phòng sát vách phòng giam Nozawa, để bọn chúng trở thành đôi uyên ương số khổ chỉ nghe thấy tiếng mà không nhìn thấy nhau. Kết quả khi một đoàn người đi vào phòng của Jason thì không thấy ông ta đâu!

Đoàn Phong lập tức hỏi hận nói: “Biết trước thì khi này đã không chế ông ta luôn cho xong.”

Đại Quân ngửi mùi trong căn phòng: “Trong phòng có mùi chua thoang thoảng, tên người nước ngoài này đúng là xấu xa!”

Trương Khai nghi hoặc nhìn về phía Viên Mục Dĩ: “Làm sao ông ta biết chúng ta định đến bắt ông ta mà chạy trước? Không phải trong phòng chúng ta có thiết bị theo dõi đấy chứ?”

Tăng Nam Nam lắc đầu: “Không thể nào, tôi đã để thiết bị gây nhiễu sóng trong phòng chúng ta ở, bất kỳ thiết bị giám sát hay nghe trộm nào cũng đều vô dụng.”

Viên Mục Dĩ nghi ngờ nói với Đoàn Phong: “Chẳng lẽ ông ta đã phát hiện ra hai chúng ta?”

Đoàn Phong nói: “Tôi thấy chưa chắc, mọi người đừng quên con trùng cái kia vừa mới hện hò với tình nhân của nó xong đấy.”

“Hay nó lén lút đi đâu đó đẻ trứng rồi?” Tăng Nam Nam hỏi.

Đoàn Phong lắc đầu: “Hoặc có thể nói là nó đi tìm vật chủ cho đám con của mình!”

“Giờ này thì đi đâu tìm được vật chủ?” Hoắc Nhiễm bồn chồn.

Trương Khai cười xấu xa: “Đương nhiên là đến chỗ người trưởng thành nên đi.”

Hoắc Nhiễm lập tức đỏ mặt: “Nhìn cái dáng vẻ hạ lưu của anh kia.”

Sau đó bọn họ đến quán bar mở cửa 24 giờ của du thuyền, cũng chính là nơi Đoàn Phong đã lấy trộm được chiếc ví tiền kia, quả nhiên bọn họ tìm được thuyền trưởng Jason đang không ngừng thả thính khắp nơi.

Ông ta đang thân mật ngồi cùng một cô gái, hai người thỉnh thoảng lại thì thầm gì đó rồi cười phá lên, dáng vẻ vô cùng thân mật! Nhưng Viên Mục Dã có thể thấy rõ, khi ông ta thì thầm vào tai cô gái kia thì đầu lưỡi luôn lơ đãng liếm tai đối phương.

Trong ánh mắt của người khác, thì đây chỉ là một thủ đoạn “gợi tình” của thuyền trưởng, nhưng với sự hiểu biết của người số 54 thì đây chính là hành động đưa ấu trùng vào trong tai cô gái kia.

“Làm sao bây giờ?” Viên Mục Dã lo lắng hỏi.

Đoàn Phong nói: “Nơi này đông người, chúng ta không thể dùng sức mạnh được. Hơn nữa trên du thuyền chắc chắn có nhân viên an ninh, nếu ra tay không những không bắt được Jason mà còn đánh răn động cỏ.”

Tăng Nam Nam đang nhìn chằm chằm vào Jason: “Nhưng cũng không thể cứ đứng nhìn mấy cô gái kia bị lây nhiễm chứ!”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì thuyền trưởng đã tìm được mục tiêu kế tiếp chuẩn bị ra tay, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ trong một đêm sẽ có không biết bao nhiêu hành khách trên du thuyền bị nhiễm bệnh.

Đoàn Phong nói với mấy người Viên Mục Dã: “Cách duy nhất hiện giờ là ngăn chặn, mọi người tản ra, chỉ cần phát hiện ra cô gái mà thuyền trưởng định tiếp cận thì lập tức cướp người đi! Mọi người không phải luôn trách tôi không để mọi người được đi chơi sao? Bây giờ chính là thời điểm sử dụng sức hấp dẫn của mỗi người đây.”

Trương Khai và Đại Quân hơi kích động, nhưng Hoắc Nhiễm lại tỏ vẻ không tình nguyện, Đoàn Phong thấy vậy cười dãn dờ mọi người: “Tự mình cẩn thận, con trùng cái kia trai gái già trẻ gì cũng xơi hết đấy!”

Sau khi mọi người tản ra hòa vào trong đám đông, họ nhanh chóng vây xung quanh mấy người phụ nữ bên cạnh Jason, tên kia cũng bị mấy thanh niên đẹp trai đột nhiên xuất hiện ở quầy rượu làm cho choáng váng, đương nhiên không tính Trương Đại Quân.

Có lẽ phát hiện ra con mồi của mình liên tiếp bị chặn lại, thuyền trưởng Jason nhìn xung quanh rồi xoay người đi ra khỏi quán bar, mấy người Đoàn Phong nhanh chóng thoát khỏi mấy người kia theo sát phía sau.

Sau khi ra khỏi quán bar, tay thuyền trưởng người Anh chuẩn bị đi vào thang máy lên những tầng khác, nhóm Viên Mục Dã chờ đúng thời cơ, trước khi cửa thang máy chuẩn bị đóng lại thì chen vào! Đối phương vừa nhìn thấy bọn họ liền nhận ra là những người đã ngăn cản mục tiêu của mình, lập tức cảnh giác nhìn họ.

Đoàn Phong không hề khách sáo với ông ta, không chào hỏi câu nào đã lập tức đánh ông ta bất tỉnh! Có lẽ vì biết trong bụng ông ta là cả một bụng trứng ký sinh trùng, cho nên Đoàn Phong không nương tay như lần trước, mà để mặt ông ta trực tiếp hôn đất luôn!

“Đi tìm Triệu Vĩ trước đi, xem anh ta có cách nào lôi con trùng cái trong bụng thằng cha này ra không!” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Khi Triệu Vĩ nhìn thấy mấy người Viên Mục Dã và Đoàn Phong kéo theo vị thuyền trưởng Jason đang bất tỉnh nhân sự thì kinh ngạc đến không khép mồm lại được, anh ta sững sờ mất một lúc lâu mới nói: “Trên đường đến đây các anh có gặp ai không?”

“Có, chúng tôi nói là thuyền trưởng uống say, muốn đưa ông ta đến phòng y tế để tỉnh rượu!” Đoàn Phong nói như thật.

Triệu Vĩ lau mồ hôi trán: “Mọi người có biết trên du thuyền mà tập kích thuyền trưởng là trọng tội, bao che phần tử tội

phạm cũng bị phạt không nhẹ đâu!”

Viên Mục Dĩ biết Triệu Vĩ chỉ là một bác sĩ phụ tá, công việc trước giờ luôn phải cẩn thận chú ý, nhưng hiện giờ là tình huống đặc biệt, chuyện này có liên quan đến hơn mười mạng người thậm chí là nhiều hơn, nên cậu lấy đoạn video đã quay lại được trong phòng tạm giam đưa cho anh ta và nói: “Anh xem đoạn video này trước đi đã, rồi quyết định xem có giúp chúng tôi hay không.”

Triệu Vĩ nhận lấy điện thoại, kết quả vừa nhìn thoáng qua thì mắt đã trợn tròn hét lên một câu Chúa ơi. Cũng không thể trách anh ta bị dọa đến mức đó, đừng nói đến anh ta chỉ là một bác sĩ bình thường trên du thuyền, ngay cả người của số 54 cũng chưa từng nhìn thấy “cảnh tượng hoành tráng” như thế!

Sau khi xem hết video, Triệu Vĩ mất một lúc mới bình tĩnh lại được, sau đó nhìn Jason đang hôn mê bất tỉnh bằng ánh mắt đồng tình: “Mọi người tìm được ông ta ở đâu thế?”

Viên Mục Dĩ kể lại việc tóm được ông ta trong quán bar, Triệu Vĩ nghe xong sắc mặt tái xanh nói: “Hiện giờ không biết có bao nhiêu người trên thuyền đã bị ông ta lây nhiễm rồi!”

Viên Mục Dĩ hỏi bác sĩ Triệu: “Bác sĩ Triệu, anh có cách nào bắt được con cái trong bụng ông ta ra không?”

Triệu Vĩ liên tục khoát tay: “Không được không được, với kích thước của loại ký sinh trùng này nhất định phải tiến hành phẫu thuật mới lấy ra được, nhưng điều kiện của phòng y tế trên thuyền không đủ, cho dù có cũng không thể tùy tiện mổ ra, nếu không thuyền trưởng Jason sẽ tử vong tại chỗ.”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Nếu không chúng ta đành lấy một con ký sinh trùng ra kiểm tra trước xem sao?”

Điểm này Triệu Vĩ không có ý kiến gì, thế nhưng bọn họ tìm một lượt từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài trên người thuyền trưởng, lại phát hiện ra không hề có nơi nào xuất hiện ký sinh trùng.

Chương 225: Đội y tế

Cuối cùng Triệu Vĩ đành phải lấy một cuộn băng dính ra: “Trước tiên ngoài mũi ra mọi người bịt hết các khiếu khác lại, mặc dù tôi không biết làm như thế này có tác dụng hay không, nhưng theo như đoạn video khi nãy thì với kích thước của thứ đó chắc sẽ không chui ra ngoài từ lỗ mũi được đâu nhỉ?”

Hình ảnh sau đó hơi khó miêu tả, tóm lại trên người vị thuyền trưởng ngoài hai lỗ mũi là hở ra còn lại tất cả các chỗ khác đều bị quấn chặt lại.

Sau khi giải quyết xong, Triệu Vĩ lo lắng hỏi: “Tiếp theo nên làm gì? Không thể để Jason ở phòng y tế được, chỗ này không an toàn, cấp trên của tôi có thể đến bất cứ lúc nào.”

Đoàn Phong nhìn đồng hồ: “Trời sắp sáng rồi, nếu bây giờ đưa ông ta xuống phòng tạm giam ở tầng hai thì khá nguy hiểm, rất có thể sẽ gặp người biết thuyền trưởng ở trong thang máy.”

Anh ta quay lại nói với Triệu Vĩ: “Anh nghĩ cách mượn du thuyền một chiếc xe đẩy, trước tiên đem ông ta đến phòng chúng tôi đã, chuyện tiếp theo thì chờ người nước T lên thuyền rồi tính tiếp!”

Sau khi họ đưa được vị thuyền trưởng người Anh kia về phòng thì tất cả đều trừng mắt nhìn chăm chăm ông ta. Nhất là Hoắc Nhiễm, cậu ta chỉ sợ trong lúc bất cẩn nhớ có con ký sinh trùng nào chui ra...

Trương Khai thấy thế còn chế giễu cậu ta: “Cậu không cần nhìn chăm chăm ông ta như thế đâu, chỗ nào nên bịt cũng đã bịt hết rồi, chắc chắn không có con nào chui ra được đâu!”

Hoắc Nhiễm liếc Trương Khai: “Nói cứ như anh không nhìn chăm chăm ấy, con trùng cái trong bụng ông ta thích nhất là mấy kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển như anh đấy, anh cứ nhìn lão thuyền trưởng này thì biết.”

“Ai nói tứ chi phát triển thì đầu óc sẽ ngu si? Cậu cho rằng ai cũng có thể lên làm thuyền trưởng được à?” Trương Khai không phục.

Những người khác đã quen với cảnh đầu khẩu của anh em nhà họ nên cũng chẳng ai thêm để ý... Còn Viên Mục Dã và Đoàn Phong thì từ sau khi trời sáng vẫn luôn theo dõi động tĩnh trên tàu, nhưng chờ mãi vẫn không thấy người nước T nào lên thuyền.

“Hay là anh gọi lại cho tiến sĩ Lâm xem? Có phải có chuyện gì không? Sao vẫn chưa thấy người nước T lên thuyền?” Viên Mục Dã lo lắng.

Đoàn Phong đi tới ban công nhìn ra ngoài, thấy bên dưới boong tàu mọi chuyện vẫn diễn ra như thường lệ, nhân viên dọn dẹp du thuyền đang làm công tác vệ sinh như bình thường... Lúc này điện thoại di động của Đoàn Phong vang lên, là tiến sĩ Lâm gọi đến.

Sau khi nghe xong điện thoại, sắc mặt Đoàn Phong hơi trầm xuống, Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Có chuyện gì thế, vì sao không thấy người nước T lên thuyền?”

Đoàn Phong lạnh giọng nói: “Nước T sợ rằng nếu để quân đội lên du thuyền sẽ khiến dịch bệnh bùng phát rộng hơn, đến lúc đó sẽ không khống chế được...”

Đại Quân tức giận: “Đây là lúc nào rồi mà còn phải chú ý cái này cái kia, chẳng lẽ muốn người trên thuyền chết hết bọn họ mới cam tâm?”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không thể cứ giam giữ ông ta được?” Tăng Nam Nam lạnh giọng nói.

Đoàn Phong nhìn đồng hồ: “Sau hai giờ bọn họ sẽ phái một đội y tế lên thuyền, nhưng trong đội y tế này có một người là chuyên gia sinh vật học, những người còn lại đều là nhân viên của nước T cải trang, trên người bọn họ có mang theo vũ khí, trong tình huống khẩn cấp có thể khống chế cướp quyền chỉ huy của du thuyền.”

“Chỉ mong là nhà sinh vật học này có cách giải quyết tình hình trước mắt...” Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói.

Không ngờ đúng lúc này, vị thuyền trưởng đang bị giam giữ đột nhiên phát ra tiếng ô ô như đang chửi rủa, Đoàn Phong và Viên Mục Dã lập tức chạy đến, ông ta đã tỉnh.

Nói thật, phàm là người đã từng xem đoạn video kia, thì trong thâm tâm đều không muốn chạm vào vị thuyền trưởng này, nhưng bây giờ ông ta đã tỉnh, cứ để ông ta ô ô như thế cũng không được!

Đoàn Phong đi vào ngòai xuống bên cạnh thuyền trưởng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đừng lên tiếng, nếu không tôi sẽ khiến ông vĩnh viễn không lên tiếng được nữa...”

Bị Đoàn Phong dọa, ông ta cuối cùng cũng yên lặng, nhưng lại trừng mắt nhìn chăm chăm vào mọi người với ánh mắt oán độc...

Hoắc Nhiễm nhìn ánh mắt Jason mà trong lòng run lên: “Hiện giờ ông ta có được coi là người không?”

Nhất thời không ai trả lời được câu hỏi này của Hoắc Nhiễm, có lẽ vị chuyên gia sinh vật học chuẩn bị lên thuyền mới trả lời được câu hỏi này...

Không ngờ đội y tế lại lên thuyền chậm hơn mấy tiếng so với dự tính, vì trong lúc thương lượng với du thuyền, phía du thuyền tìm mãi không thấy thuyền trưởng đâu mà thuyền phó thì lại không dám tự quyết.

May mà cuối cùng sau một loạt hiệp định, thuyền phó cũng đồng ý cho đội y tế lên thuyền, vì du thuyền có hơn hai nghìn hành khách đang chờ được chăm sóc y tế.

Người phụ trách đội y tế sau khi lên thuyền đã lập tức đi đến phòng của nhóm số 54, dù sao nơi này còn đang giam giữ một con trùng cái. Bởi vì thân phận của vật chủ mà con trùng cái này ký sinh hơi đặc biệt nên tất cả công việc của họ đều phải giữ bí mật với người ngoài.

Trong đội có một chuyên gia về sinh vật học tên Mạnh Tử Kiện, là bạn học và cũng là bạn bè lâu năm của lão Lâm, khi anh ta nhìn thấy vị thuyền trưởng đang bị trói chặt trên đất, con mắt lập tức sáng rực, giống như sói nhìn thấy dê vậy.

Viên Mục Dã không khỏi có chút thương cảm cho vị thuyền trưởng này, thật ra xét cho cùng thì ông ta cũng là người bị hại,

xui xẻo không may bị con trùng cái này chọn làm vật chủ, tìm thế nào lại được đúng người có địa vị cao nhất trên du thuyền này.

Chuyên gia Mạnh mở chiếc hòm nhỏ mang theo bên người, lấy từ bên trong ra một chiếc đèn pin, sau đó lật mí mắt thuyền trưởng lên rồi dùng đèn pin chiếu vào, dưới ánh sáng mạnh quả nhiên nhìn thấy rất nhiều thứ cực nhỏ đang di chuyển lung tung...

Lúc này chuyên gia Mạnh lấy ra một chiếc kẹp, kẹp một con ra.

Gắp trúng một con, nhưng khi anh ta định đặt con ký sinh trùng kia vào trong dụng cụ thủy tinh thì con ký sinh trùng đó đột nhiên biến mất trong không khí.

Chuyên gia Mạnh sửng sờ, sau đó hưng phấn nói: “Hóa ra bọn chúng không thể rời khỏi vật chủ, sống trong không khí!”

Anh ta nói xong lại kẹp một con khác dưới mí mắt Jason ra, lần này anh ta nhanh tay đặt con ký sinh trùng kia vào trong bình thủy tinh chứa chất lỏng, nhưng con côn trùng kia cũng bị phân hủy mất.

“Hóa ra nước biển cũng không được!” Chuyên gia Mạnh tự lẩm bầm.

Viên Mục Dã thấy vị chuyên gia này rất thú vị liền nói nhỏ với anh ta: “Tất cả các hành khách bị lây nhiễm đều xuất hiện hiện tượng ăn nhiều nhưng không bài tiết, đồng thời da của họ trở nên trắng bệch, còn bị thiếu máu nghiêm trọng.”

Chuyên gia Mạnh gật đầu: “Đương nhiên rồi, tất cả những gì họ ăn vào đều bị đám ký sinh trùng ăn hết làm gì còn thứ gì để bài tiết? Thiếu máu nghiêm trọng là do loại ký sinh trùng này thông qua hệ thần kinh chiếm đoạt nội tạng của họ, đồng thời còn bài tiết một loại nọc độc làm tê liệt hệ thần kinh, cho nên bọn họ mới không cảm thấy đau đớn gì cả.”

Chương 226: Tin tức tốt

Jason nằm trên đất bị chuyên gia Mạnh giày vò một trận, cơ thể ông ta đột nhiên bị co giật dữ dội, trông rất đau đớn. May mắn thay một vài người của đội y tế khá khỏe, nhờ thế mới không để cho ông ta nhảy lên.

Bây giờ, chuyên gia Mạnh đứng lên, anh ta thở dài một hơi, sau đó quay sang hỏi Viên Mục Dã: “Con trùng đực còn lại ở nơi nào?”

Viên Mục Dã thành thật trả lời: “Ở phòng tạm giam dưới đáy tàu.”

Chuyên gia Mạnh gật đầu, anh ta bảo: “Tốt, nhất định phải canh chừng chặt tên đó, tuyệt đối không được để hắn đi ra ngoài...”

Sau đó vị chuyên gia Mạnh này lại gọi người từ bên ngoài mang vào một chiếc hộp làm bằng thủy tinh, bên trong là mấy con chuột bạch. Anh ta nói với mọi người: “Lát nữa tôi sẽ lấy máu của ông ta rồi tiêm vào chuột bạch, vì kích thước của mỗi cá thể không giống nhau, nên ký sinh trùng sinh trưởng trên người chuột bạch sẽ nhanh hơn so với con người, cứ như vậy trong khoảng thời gian ngắn chúng ta có thể hiểu rõ được toàn bộ chu kỳ sống của loại ký sinh trùng này, mà không cần lấy người sống làm thí nghiệm.”

Viên Mục Dã nghe vậy trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng, bởi vì mặc dù là như thế thì cũng cần hai đến ba ngày, có thể phải dài hơn! Nhưng vì thời gian lây nhiễm khác nhau nên những người đã bị nhiễm lúc đầu kia vô cùng có khả năng không thể đợi được nữa...

Cậu nói ra những lo lắng trong lòng mình cho chuyên gia Mạnh biết, anh ta nghe xong nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Đây đúng là một vấn đề khá khó để giải quyết, nhưng trước mắt chúng tôi vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra với loại ký sinh trùng này, vì thế mà chúng tôi không thể làm gì được. Tôi đã

xem đoạn video mà các cậu gửi cho lão Lâm, rõ ràng là loài ký sinh trùng này đã xảy ra biến dị và tiến hóa sau khi lây nhiễm vào cơ thể con người. Vì vậy trước khi chúng tôi biết nó gây tổn thương đến mức độ nào với cơ thể con người, thì chúng tôi không biết nên dùng phương pháp gì để xử lý chúng, nếu xảy ra sai lầm... Rất có khả năng người bị lây nhiễm sẽ chết ngay tại chỗ!”

Sau khi nghe những lời này của chuyên gia Mạnh, sắc mặt của cả đám người ở đây đều trở nên rất khó coi, nhưng điều mà bọn họ có thể làm bây giờ cũng chỉ có thể là mau chóng tìm ra biện pháp xử lý loại ký sinh trùng này an toàn và đáng tin cậy nhất thông qua thí nghiệm với chuột bạch.

Ngay lúc đó, chuyên gia Mạnh đã rút một ống máu từ trên người Jason và rất nhanh chóng tiêm vào người mấy con chuột bạch. Mấy con chuột nhỏ này ban đầu còn giãy giụa rất mạnh, nhưng sau khi bị tiêm thì rất nhanh không còn nhúc nhích nữa.

Tầng Nam Nam đứng ở một bên thấy cảnh này không nhịn được phải quay mặt đi. Viên Mục Dã biết cô ấy không đành lòng nhìn thấy mấy con chuột bạch nhỏ bé này bị hy sinh như thế... Mặc dù trong lòng mỗi người chúng ta đều hiểu, những con vật nhỏ sống trong phòng thí nghiệm cuối cùng chỉ có thể kết thúc với số phận này.

Chuyên gia mạnh hoàn thành công việc xong, đột nhiên quay người nói với đám Viên Mục Dã: “Đúng rồi, nghe nói trước đó các cậu đã từng làm xét nghiệm máu cho mấy người bị lây nhiễm hả? Đưa tôi xem kết quả một chút!”

Viên Mục Dã đưa kết quả xét nghiệm của mười người kia cho chuyên gia Mạnh, anh ta nhận lấy lật đi lật lại xem, một lát sau, chuyên gia Mạnh đột nhiên vui mừng nói: “Trong này có hai người lây nhiễm bị sốt dường như có triệu chứng nhẹ hơn, có vẻ như loại ký sinh trùng đến từ biển sâu này không thích ứng được với nhiệt độ cơ thể quá cao... Có lẽ chúng ta có thể tìm ra biện pháp ở phương diện này.”

Đội trưởng của đội y tế là một người đàn ông trung niên mặt đen nhánh, mặc dù hiện tại anh ta đang mặc bộ đồ của nhân viên y tế, nhưng vừa nhìn là biết anh ta là quân nhân. Nhóm bọn họ có mười người, ngoại trừ chuyên gia Mạnh ra thì tất cả

những người còn lại đều giống anh này, đáng dấp ai trông cũng vạm vỡ cả.

Lúc này, chợt nghe vị tiểu đội trưởng này nói với chuyên gia Mạnh: “Tiền sĩ Mạnh, phải xử lý tay người Anh này thế nào? Cứ để hắn ở lại đây à?”

Chuyên gia Mạnh lắc đầu: “Đương nhiên là không, trong bụng tay này đang có một đồng trùng trùng, chờ khi những trùng trùng kia biến thành ấu trùng, cơ thể của tay người nước ngoài này sẽ trở nên chật chội, ước đoán sẽ có thể bị nổ bất cứ lúc nào...”

Cả đám người nghe chuyên gia Mạnh nói như vậy xong đều không tự chủ được lùi về phía sau hai bước... Nói gì thì nói, loại ký sinh trùng này đúng là làm người ta cảm thấy buồn nôn.

Tay tiểu đội trưởng nghe xong, xoay người hỏi Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, lúc trước các anh định nhốt hắn ở nơi nào?”

Đoàn Phong nói: “Chúng tôi vốn định nhốt ông ta vào cùng với người nhiễm bệnh đầu tiên ở phòng tạm giam tầng hai, nhưng bởi vì tay này có thân phận đặc thù nên chúng tôi chỉ có thể chờ đợi đến khi trời tối mới dám đưa ông ta đi.”

Tiểu đội trưởng hơi không yên tâm hỏi chuyên gia Mạnh: “Nhốt hai người họ ở chung với nhau có an toàn không? Thứ ký sinh trùng ở trong cơ thể của họ sẽ không tiếp tục...?”

Chuyên gia Mạnh lắc đầu: “Chắc sẽ không sao, dù gì trong bụng con trùng cái kia cũng đang đầy trứng, trước lúc nó tìm được nơi đặt ấu trùng thì hắn bọn chúng sẽ không tiếp tục giao phối.”

Viên Mục Dã nghe xong liền vội vàng giải thích: “Không cần giam chung một chỗ đâu... ở dưới đây có hai phòng tạm giam.”

Vì bắt buộc phải thả mấy con chuột bạch vào phòng thí nghiệm, nên tiểu đội trưởng đã đi tìm phó thuyền trưởng, nói muốn trưng dụng phòng y tế trên thuyền, cùng bác sĩ Triệu Vĩ...

Sau đó chuyên gia Mạnh và Triệu Vĩ ở trong phòng thí nghiệm quan sát tình trạng của mấy con chuột bạch, để có thể nhanh chóng tìm được biện pháp xử lý ký sinh trùng an toàn. Còn đám người số 54 sau khi đem Jason nhốt dưới đáy thuyền xong, sẽ tiếp tục giúp chuyên gia Mạnh tìm ra những người bị nhiễm bệnh còn lại trên tàu.

So với lúc trước đó, bên tàu Helios lại có thêm 69 người bị nhiễm bệnh, trong đó bao gồm mấy người cấp dưới có quan hệ tốt với Jason. Và những cô gái đem qua thân mật với ông ta ở trong quán bar cũng nằm trong số đó...

Đáng tiếc hơn nữa, trong quá trình tìm kiếm người nhiễm bệnh mới, nhóm Đoàn Phong lại phát hiện thêm mấy bộ hài cốt của con người đã bị ăn sạch. Theo như tình hình hiện tại, đã rất khó để tra ra thứ tự lây nhiễm của những người này, chỉ có thể phán đoán dựa trên những triệu chứng của họ, bọn họ ai cũng tiến gần hơn một bước đến cái chết.

Một ngày sau đó, chuyên gia Mạnh và Triệu Vĩ truyền đến tin tức tốt. Mặc dù bây giờ bọn họ vẫn chưa tìm được phương pháp diệt trừ ký sinh trùng an toàn hiệu quả, nhưng thông qua thí nghiệm chứng minh, chỉ cần làm nhiệt độ cơ thể của vật chủ tăng lên, thì ở một mức độ nhất định nào đó sẽ làm chậm lại hoặc giết chết những ký sinh trùng này.

Sau đó bọn họ mời hai hành khách bị sốt trong mười người lúc trước đến phòng thí nghiệm, lấy máu của họ tiến hành xét nghiệm, phát hiện về cơ bản thì những ký sinh trùng trong cơ thể hai người này đều đã biến mất, chỉ cần dùng một vài lần thuốc diệt ký sinh trùng là có thể trở lại bình thường.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy đám chuyên gia Mạnh cho ra những số liệu thí nghiệm này, cậu cau mày lại, hỏi: “Chỉ cần sốt là có thể ức chế sự phát triển của ký sinh trùng...? Nói cách khác thì bọn chúng không thể thích nghi được với độ ẩm cơ thể quá cao của động vật có vú và chúng sẽ tự nhiên chết theo thời gian?! “

Chuyên gia Mạnh hưng phấn gật đầu: “Đúng là như vậy, bây giờ chỉ cần để những người bị nhiễm bệnh bị sốt là được rồi!”

Chương 227: Bị sốt

Viên Mục Dã cười gượng: “Đề hơn một trăm người cùng bị sốt? Sao có thể làm được điều này?”

Nhưng tiến sĩ Mạnh lại nói rất tự tin: “Trước đó tôi đã làm kiểm tra cho hai người bị sốt kia, nguyên nhân họ bị sốt cũng không giống nhau. Cô bé gái chỉ bị cảm cúm thông thường, nhưng quý ông kia thì không được may mắn như thế.”

“Là sao?” Viên Mục Dã không hiểu.

Tiến sĩ Mạnh thở dài: “Tôi đã nói chuyện qua với anh ta, lý do anh ta bị sốt nhẹ kéo dài là bởi vì anh ta bị HIV, anh ta thừa nhận mình đã cố ý che giấu điều này khi bị lấy máu lúc trước...”

Viên Mục Dã nghe xong cảm thấy hơi lo lắng: “Vậy trước đó lúc Triệu Vĩ làm xét nghiệm có từng đựng chạm qua máu của anh ta không?”

Tiến sĩ Mạnh bật cười: “Mặc dù việc tiếp xúc với máu của người bị HIV đúng là có tồn tại sự nguy hiểm nhất định, nhưng bất kỳ một vị bác sĩ cẩn thận nào cũng đều sẽ không phạm loại sai lầm này trong lúc thao tác. Bởi vì cho dù là máu của người bình thường, trước khi chưa được kiểm nghiệm cũng sẽ tồn tại nguy cơ lây nhiễm nhất định, vì những loại bệnh truyền nhiễm qua đường máu trên thế giới này không chỉ có mình HIV.”

Viên Mục Dã thở dài: “Không biết người này rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh nữa...”

Tiến sĩ Mạnh nhún vai: “Tối thiểu thì anh ta may mắn trong việc này, bởi vì với tình trạng hiện tại của anh ta chỉ cần phải điều trị thường xuyên là có thể sống thêm tám năm, mười năm nữa. Nhưng nếu trước đó anh ta không bị sốt nhẹ thì có khả năng chẳng còn được đón ngày mai...”

Viên Mục Dã truy hỏi: “Vậy thì có phương pháp nào có thể để hơn một trăm người này cùng bị sốt không?”

Tiến sĩ Mạnh cười bí hiểm: “Việc này thì phải cảm ơn cô bé gái bị cảm cúm kia, cô bé ấy chỉ bị mắc bệnh cúm thông thường, chỉ cần rút virus cảm cúm từ trong cơ thể cô bé ra rồi tiêm cho những người bị nhiễm bệnh kia, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ xuất hiện triệu chứng sốt. Chỉ cần cơn sốt này có thể kéo dài hai đến ba ngày thì về cơ bản là có thể tiêu diệt hết ký sinh trùng trong cơ thể bọn họ.”

Viên Mục Dã cảm thấy thở phào nhẹ nhõm khi nghe tin tức này, cậu nói: “Tốt quá rồi, cuối cùng những người này cũng được cứu rồi!”

Ai ngờ lúc này tiến sĩ Mạnh lại giới một chậu nước lạnh về phía cậu: “Nhưng tốt hơn hết là các cậu phải chuẩn bị sẵn tâm lý, bởi vì trước mắt chúng ta còn chưa thể biết loại ký sinh trùng này sẽ gây ra tổn thương như thế nào cho cơ thể người nhiễm bệnh và liệu có thể nghịch chuyển được không... Vì vậy rất có thể sẽ có một bộ phận người bị tử vong sau khi diệt trừ hết ký sinh trùng.

Lòng Viên Mục Dã trùng xuống, đây là tình huống mà cậu không muốn nhìn thấy nhất. Bọn họ lên thuyền mấy ngày nay, cố gắng hết sức làm việc là để cho những người kia sống sót. Nếu như làm nhiều như vậy mà cuối cùng vẫn phải nhận kết quả thế này, thì thực sự khó mà tiếp thu được.

Tiến sĩ Mạnh thấy sắc mặt Viên Mục Dã rầu rĩ thì vừa thờ dài vừa nói: “Trong lịch sử y học loài người, một số sự hy sinh là không thể tránh khỏi, nhưng chúng ta phải tin rằng mỗi sự hy sinh là một kinh nghiệm vô giá cho các thế hệ tương lai, để khi gặp phải vấn đề tương tự, họ sẽ không còn bất lực nữa.”

Hai ngày sau, hơn một trăm người bị nhiễm bệnh trên tàu Helios đều đã được tiêm virus cúm, tùy theo thể chất của từng người mà họ lần lượt xuất hiện tình huống bị sốt.

Với tiền đề là đảm bảo an toàn, tiến sĩ Mạnh đã không cung cấp thuốc hạ sốt cho họ. Tuy nhiên, quá trình chờ đợi luôn kéo dài, đặc biệt là khi sự chờ đợi này còn trộn lẫn với thời điểm tử vong...

Sau khi những người bị nhiễm bệnh chịu đựng qua hai ngày đầu bị sốt cao, họ bắt đầu xuất hiện tình huống chết vì suy nội tạng. Thi thể của những người này được đưa xuống tàu đi khám nghiệm và phát hiện ra rằng thận, gan và các cơ quan khác trong cơ thể của họ về cơ bản đã bị ăn sạch, tử vong chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đương nhiên, có người chết thì cũng có kẻ được sống, hầu hết những người bị nhiễm bệnh dần dần có hiện tượng chuyển biến tốt đẹp. Mặc dù bên trong cơ thể của họ đã bị tổn thương ở các mức độ khác nhau, có lẽ sẽ vì vậy mà bị rút ngắn tuổi thọ, nhưng dù sao cũng tốt hơn những người đã chết kia, đây cũng coi như là may mắn trong bất hạnh rồi.

Còn về phần hai con trùng lớn đang bị giam ở tầng hai chỗ đáy thuyền, cả tiến sĩ Mạnh lẫn người của số 54 đều không có thời gian để xử lý, đành để hai người đội viên của đội y tế canh chừng cả ngày lẫn đêm.

Năm ngày sau đó, hơn hai nghìn người còn lại trên thuyền cũng bị sốt tập thể, tiến sĩ Mạnh nói: “Trước khi chưa tìm ra được biện pháp phòng ngừa tốt hơn, bị sốt một lần cũng coi như có một tầng bảo hiểm đi.”

Khi tất cả các hành khách trên tàu du lịch đã được rời đi hết, chuẩn bị tiến hành khử trùng không độc hại, bọn họ mới nhớ ra ở tầng hai vẫn còn đang giam giữ hai con trùng chúa! Theo ý của tiến sĩ Mạnh thì anh ta muốn giải phẫu lấy con trùng kia ra nhưng lại bị chính phủ nước T phản đối, bọn họ cho rằng loại sinh vật này cực kỳ nguy hiểm, lại tấn công mạnh mẽ vào ý thức của con người nên kiên quyết không đồng ý cho bọn họ mang cơ thể sống xuống thuyền.

Nói thực thì Viên Mục Dã hoàn toàn lý giải quyết định này của chính phủ nước T, thử nghĩ mà xem, nếu như việc này không phải phát sinh ở trên một con tàu du lịch mà là ở một thành phố có dân số mấy trăm nghìn hoặc thậm chí hàng triệu người thì sao? Đây tuyệt đối là một thảm họa mang tính hủy diệt...

Trải qua một phen thảo luận, tiến sĩ Mạnh chỉ có thể tiến hành diệt trừ ký sinh trùng trên người hai người kia ở trên tàu. Về phần cuối cùng hai người kia sống hay chết thì đã không còn

quan trọng với nước T, bọn họ chỉ cần đảm bảo rằng không một con trùng nào được đưa ra khỏi thuyền là được rồi.

Lúc này tiến sĩ Lâm cũng lên thuyền, anh ta nói nếu không lên xem thì sợ rằng mình sẽ không bao giờ có cơ hội được nhìn thấy một con trùng chúa còn sống nữa! Đoàn Phong mắng anh ta là đồ chỉ thích hóng hớt!

Khi mọi người mặc bộ đồ phòng hộ đi vào tầng hai, hai đội viên vẫn luôn canh gác ở phía dưới báo cáo: Trong phòng giam giữ Nozawa không có động tĩnh gì, nhưng phòng giam giữ Jason lại luôn không yên tĩnh...

Tiến sĩ Mạnh nghe thế bèn vội vàng đi đến chỗ cửa thông gió của phòng tạm giam số hai và nhìn vào bên trong, sau đó anh ta lập tức bảo mở cửa phòng ra! Kết quả là khi cánh cửa sắt của phòng giam số 2 được mở ra, bọn họ nhìn thấy một bộ xương người cực kỳ vụn vụn đang nằm trên mặt đất, xung quanh còn có một thứ mùi chua rất nồng.

Tiến sĩ Mạnh tỏ vẻ tiếc nuối: “Chúng ta tới chậm một bước rồi, mau đi xem thử phòng bên cạnh có chuyện gì không?”

Tiểu đội trưởng đội y tế nghe xong nhanh chóng sang phòng bên cạnh kiểm tra Nozawa và phát hiện anh ta vẫn còn đang yên tĩnh ngồi co ro trong góc, không biết còn sống hay đã chết... Tiểu đội trưởng quay lại nói rõ tình huống với tiến sĩ Mạnh, anh ta thở dài, nói: “Chắc chắn là còn sống, nếu đã chết thì chỉ còn lại bộ xương thôi!”

Bây giờ, Viên Mục Dã từ từ đi tới phía trước thi thể của Jason, phát hiện phần xương cốt của người này có điểm kỳ quái, thoạt nhìn có chỗ nào đó không đúng lắm!

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã cứ nhìn chăm chăm vào xác chết trên đất thì tò mò hỏi: “Cậu đang giao lưu với linh hồn của vị thuyền trưởng người nước ngoài này à?”

Viên Mục Dã lườm Đoàn Phong: “Anh nói linh tinh gì đấy, anh xem có phải trên cột sống của ông ta có thứ gì không?”

Chương 228: Ba chọn một

Đoàn Phong nghe cậu nói thế cũng nhìn về phía cái xác trên đất và anh ta lập tức nói một cách ngạc nhiên: “Thứ này không phải là xác chết của con trùng cái kia đấy chứ!”

Đoàn Phong đã làm kinh động đến tiến sĩ Mạnh đứng cách đó không xa, anh ta vội bước tới xem xét, rồi mừng rỡ nói với tiến sĩ Lâm: “Lão Lâm mau qua đây xem này, cái con trùng cái kia đã tiến hóa ra xương cốt rồi!”

Lúc này mọi người mới phát hiện, thì ra ở ngay phía trên cột sống của Jason mọc ra một thứ giống như xương rắn, chắc hẳn đây chính là xương cốt của con trùng cái kia! Không ngờ con “trùng hậu” này đã tiến hóa ra xương cốt...

“Thứ này lại có thể hòa làm một thể với con người!” Tiến sĩ Lâm sợ hãi.

Những người khác nghe xong cũng đều tỏ ra kinh ngạc, chắc có lẽ ở trong lòng bọn họ đều nghĩ nếu để cho vị thuyền trưởng Jason này tiếp tục sinh tồn theo phương thức của ông ta, thì có trời mới biết cuối cùng ông ta sẽ biến thành cái thứ quái quỷ gì...

Giờ con trùng cái đã chết, nhưng con trùng đực vẫn còn sống trong cơ thể Nozawa, vì nước T kiên quyết không đồng ý cho mấy người lão Lâm mang cơ thể sống có chứa ký sinh trùng xuống tàu, cho nên bọn họ nhất định phải mau chóng nghĩ biện pháp xử lý con trùng đực này.

Từ tình huống của những người đã chết trước đó, thì cho dù Nozawa có phẫu thuật lấy con trùng ra hay áp dụng biện pháp gây sốt để diệt trừ... kết quả vẫn đều khó sống sót. Vì anh ta chính là người đầu tiên bị nhiễm loại ký sinh trùng này, có thể nói cơ hội sống sót gần như bằng không.

Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là anh ta vẫn còn sống, mọi cách xử lý trước đây đối với những người bị nhiễm đều dựa

trên ý tưởng để họ sống sót. Mặc dù không phải ai cũng có được may mắn này, nhưng chung quy là vẫn có hy vọng sống sót.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại của Nozawa thì khác, bởi vì áp dụng bất cứ biện pháp gì với anh ta bây giờ đều là trực tiếp hoặc gián tiếp giết anh ta...

Khi mọi người đưa Nozawa ra khỏi phòng giam ở tầng hai dưới đáy con tàu, anh ta đã gầy đến mức không còn nhận ra được nữa, trông khác hoàn toàn với lúc mới lên tàu. Đối mặt với một Nozawa như thế này, mọi người đều không còn cách nào lại đi khiển trách bởi vì tính tham ăn mà anh ta đã tạo ra thảm họa lần này, dù sao thì anh ta cũng đã phải trả giá đắt cho nó.

Sau khi bàn bạc, mọi người cùng đưa ra ba biện pháp, hai biện pháp đầu là giải phẫu và gây sốt như đã nói lúc trước, còn biện pháp thứ ba là “Ra đi thanh thản” được mấy người của số 54 đề xuất!

Bởi vì theo quan điểm của họ, phương pháp thứ nhất dùng phẫu thuật để lấy con trùng đục ra quá rủi ro và không ai có thể dự đoán được điều gì sẽ xảy ra với một con trùng chúa tại thời điểm nó bị lấy ra.

Còn biện pháp thứ hai mặc dù ổn thỏa, nhưng dùng đầu gối để nghĩ cũng biết trước khi chết Nozawa nhất định sẽ rất đau đớn, vì tính hướng của anh ta khác với những người khác. Chỉ ít thì con trùng đục trong cơ thể anh ta cũng là trùng chúa, rất có thể nó còn chưa bị nóng chết thì Nozawa đã bị nó giày vò chết rồi.

Vì thế sau khi bàn đi bàn lại, cách “Ra đi thanh thản” vẫn là nhân đạo nhất đối với Nozawa, mà cách này lại hợp pháp ở nước T, chỉ cần bản thân anh ta đồng ý, ký tên vào giấy ủy quyền là OK.

Xét thấy tình huống trước mắt cũng chẳng cần giấu giếm Nozawa làm gì, vì thế bọn họ đưa quyền lựa chọn một trong ba này cho chính Nozawa, để anh ta tự chọn...

Khi Nozawa biết được mình không thể không đối mặt với ba lựa chọn, trên mặt anh ta không hề có sự khổ sở, trái lại còn như được giải thoát.

Nozawa yếu ớt đưa ra di nguyện cuối cùng của mình: “Có thể chôn tôi và Emma ở cùng nhau không?”

Viên Mục Dã nhìn về phía tay tiểu đội trưởng, bây giờ chắc hẳn anh ta là người phụ trách quân đội nước T ở trên con tàu này, chuyện này có làm được hay không còn phải hỏi ý kiến của anh ta.

Tay tiểu đội trưởng thở dài: “Di hài của cô gái tên Emma kia được tìm thấy ở căn phòng ngay sát cạnh phòng của Jason, bên trong còn có một bộ di hài của một người đàn ông trưởng thành nữa, chắc hẳn đó chính là Victor, người nhân viên khác bị mất tích mà các cậu đã nói tới. Thi thể của bọn họ lúc này đã được xử lý khử trùng. Về phần cuối cùng họ sẽ được chôn ở nơi nào... thì tôi cũng không biết.”

Ai ngờ lúc này tiến sĩ Mạnh lại đột nhiên hứa hẹn với Nozawa: “Cậu yên tâm đi, tôi sẽ nghĩ cách chôn hai người cùng một chỗ.”

Những người khác đều cảm thấy kinh ngạc, tiến sĩ Mạnh dựa vào cái gì mà có thể đồng ý một cách thoải mái như vậy nhỉ? Ngay sau đó anh ta dùng ánh mắt ra hiệu cho mọi người an tâm, anh ta có biện pháp.

Lúc ấy tất cả mọi người đều nghĩ rằng vị tiến sĩ Mạnh này nói dối cho Nozawa yên tâm, nhưng sau đó họ mới biết được, thì ra ngay từ đầu chính phủ nước T đã quyết định chôn tập trung thi thể của những người đã chết này. Vì vậy cuối cùng Nozawa chẳng những sẽ được chôn cùng Emma, mà anh ta còn được chôn cùng một chỗ với những người bị chết khác.

Tiếp theo, cả đám người đưa Nozawa đến phòng y tế trên tàu, nơi đó có một phòng thí nghiệm tương đối kín, có thể sử dụng làm nơi thực hiện phương pháp “Ra đi thanh thản”.

Liều thuốc “Ra đi thanh thản” do chính tay tiến sĩ Mạnh điều chế, anh ta muốn đảm bảo Nozawa sẽ ra đi mà không có bất kỳ đau đớn nào. Ấn số duy nhất hiện giờ là sau khi Nozawa chết, con trùng đực trong cơ thể anh ta sẽ có phản ứng gì... Nó sẽ chết theo vật chủ? Hay phá thể ra ngoài tìm kiếm vật chủ mới ở gần nhất?

Toàn bộ quá trình diễn ra khá ngắn ngủi. Sau khi được tiêm thuốc vào tĩnh mạch, Nozawa nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cho đến khi nhịp tim trên màn hình máy ECG xuất hiện một đường thẳng, mới chính thức thông báo rằng anh ta đã chết.

Mặc dù lúc ấy tất cả mọi người đều biết Nozawa đã tắt thở, nhưng không ai dám bước lên kiểm tra, bởi vì bọn họ biết ngay tại thời điểm này, trong thi thể của Nozawa vẫn còn có một con ký sinh trùng chưa biết còn sống hay đã chết.

Cả đám người chờ một lúc, thấy thi thể Nozawa từ đầu đến cuối chưa hề xuất hiện biến hóa gì, có người muốn đi tới gần xem tình huống... Nhưng ngay tại thời điểm tất cả mọi người đều nghĩ rằng sẽ không xuất hiện biến cố gì, thì thấy Nozawa vừa rồi còn bất động, lúc này lại đột nhiên co giật một cái.

Ngay sau đó thi thể của anh ta rung lên bần bật ở trước mặt mọi người. Lúc trước, vì đã nghĩ tới chuyện sẽ xuất hiện loại tình huống này, nên trước khi tiêm liều thuốc “Ra đi thanh thản” cho Nozawa, họ đã trói anh ta vào bàn giải phẫu.

Nhưng mặc dù là như thế, Nozawa vẫn kéo đứt được dây trói, ngồi bật dậy, sau đó ở trước mắt bao nhiêu người, anh ta dùng động tác cực kỳ cứng nhắc rời khỏi bàn giải phẫu, nhưng dù nhìn thế nào cũng thấy anh ta không giống như một người còn sống...

“Tình huống gì thế này? Cương thi vùng dậy à?” Trương Khai khẩn trương hỏi.

Tiến sĩ Lâm chém một cái vào cổ Trương Khai: “Cương thi cái búa ấy, mau tránh xa ra một chút, cái thứ ở trong cơ thể cậu ta muốn ra ngoài rồi!”

Ai ngờ lão Lâm vừa dứt lời, trước ngực Nozawa đã bắt đầu thấm ra máu, cho đến khi toàn bộ vạt áo trước ngực anh ta bị máu thấm đẫm, một con trùng lớn màu nâu đen xấu xí cuối cùng cũng xuất hiện.

Chương 229: Diệp Dĩ Nguy mất tích

Trước đó, lúc ở phòng tạm giam tầng hai, Viên Mục Dĩ đã chụp lại hình ảnh của con trùng kia, khi đó trong phòng hơi tối nên không thấy rõ lắm. Nhưng bên phòng thí nghiệm này đèn được sáng trưng, mỗi người ở đây đều nhìn thấy rõ ràng...

Cái thứ kia trông giống như một con lươn cực lớn, nhưng không có mắt, trên đầu nó chỉ có một cái miệng rộng hình tròn. Có lẽ dự cảm được mình sắp phải chết, nên con trùng đực này rất cố gắng muốn chui ra khỏi cơ thể của Nozawa, nhưng không biết tại sao nó cố gắng mãi cũng không thành công.

Lúc này nó đột nhiên quay đầu nhìn về hướng những người khác ở đây, như đang cảm giác cái gì đó, nhưng bởi vì bị cái thân thể con người này trói buộc nên không thể tiếp tục di chuyển lên phía trước... Thế là nó liền ngoác cái miệng rộng của mình ra, giống như đang gửi gửi hương vị của đám người trong không khí.

Lúc này bọn Viên Mục Dĩ mới nhìn thấy rõ ràng, hóa ra trong miệng của cái thứ kia lại có một bộ răng, nếu bị nó cắn cho một cái thì không chết cũng phải mất hai lạng thịt!

Khi con trùng chúa này phá thể chui ra, trong phòng thí nghiệm lập tức tràn ngập một thứ mùi chua cực kỳ gay mũi. Vì lý do an toàn nên lão Lâm bảo tất cả những người không liên quan ra bên ngoài, chỉ để lại anh ta, tiến sĩ Mạnh và Đoàn Phong.

Viên Mục Dĩ thì mang theo những người còn lại đi ra ngoài cửa, thông qua cửa sổ thủy tinh lớn của phòng thí nghiệm để xem tình hình bên trong... Đoàn Phong sợ thứ này sẽ làm lão Lâm và tiến sĩ Mạnh bị thương nên luôn đứng chặn ở trước hai người bọn họ.

Nhưng con trùng chúa này cũng không lợi hại như dáng vẻ của nó, từ lúc chui ra khỏi cơ thể của Nozawa, có vẻ như nó không có cách nào khống chế được cơ thể của vật chủ nữa. Và lại dường như nó cũng không quá thích ứng được với hoàn cảnh xung quanh, màu da trên cơ thể nó bắt đầu dần biến thành màu đen...

Sự thật chứng minh, sau khi vật chủ chết, ký sinh trùng trong cơ thể hẳn dù có lợi hại đến mức nào cuối cùng cũng chỉ có thể chậm rãi khô kiệt. Ngay lúc lão Lâm và tiến sĩ Mạnh đang vui sướng cho là mình sắp có được tiêu bản hoàn chỉnh của một con trùng chúa, thì nó lại lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được mà khô quắt lại chỉ còn một đoạn xương khô.

Viên Mục Dã đứng ngoài cửa sổ nhìn thấy con trùng này đã chết cũng thở phào. Nói thật, cậu cũng không hy vọng cái thứ như thế này bị mang xuống tàu. Có nhiều thứ lực lượng rất đáng sợ, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của con người thì tốt nhất vẫn không nên động vào thì hơn.

Xế chiều hôm đó, đoàn người số 54 cuối cùng cũng rời khỏi du thuyền Helios xa hoa này, tâm trạng của bọn họ hoàn toàn khác với lúc mới bước lên trên thuyền. Ai mà có thể ngờ trên một chiếc du thuyền mê người như thế này lại phát sinh một chuyện đáng sợ như vậy?

Thời điểm xuống tàu, Trương Khai và Đại Quân còn than thở, thật đáng tiếc cho một chiếc tàu du dịch tốt như vậy! Hoắc Nhiễm lại tỏ vẻ coi thường: “Cả ngày cứ lênh đênh trên biển thì có gì hay? Máy thử vui chơi trên thuyền này ở chỗ nào chẳng có, chẳng lẽ cứ nhất định phải lênh đênh ở trên biển chơi mới sướng à?”

Trương Khai ôm cổ Hoắc Nhiễm, cười xấu xa: “Anh biết cậu có chứng sợ giam cầm trong không gian hẹp, cho nên không thích đi chơi trên du thuyền! Máy ngày nay cảm giác thế nào? Có thấy thích nghi được chút nào với không gian ngột ngạt không?!”

“Cút, anh mới bị mắc chứng giam cầm ấy, cả nhà anh đều bị mắc chứng ấy!” Hoắc Nhiễm nói xong mới nhớ ra là cậu ta vừa mắng cả mình vào trong ấy.

Vì lão Lâm còn phải sắp xếp tất cả thông tin về vụ việc lần này, dĩ nhiên, điều quan trọng nhất là anh ta muốn lấy được đoạn xương của con trùng chúa trên xương của Nozawa và Jason, nên anh ta còn phải ở lại nước T thêm vài ngày. Thế nên Đoàn Phong dẫn đội số 54 về thủ đô trước.

Máy bay vừa hạ cánh, Viên Mục Dã đã vội vàng chạy xe về nhà trước. Cậu cũng đi được hai tuần lễ rồi, không biết con cún Kim Bảo kia có sắp quên luôn cậu rồi hay không.

Kết quả khi Viên Mục Dã về đến nhà lại phát hiện trong sân vừa bẩn vừa lộn xộn, phân và nước tiểu đầy đất, không hề thấy bóng dáng Kim Bảo đâu cả. Lòng Viên Mục Dã trầm xuống, cậu vội la lớn: “Kim Bảo! Kim Bảo?!”

Khi xông vào trong phòng, cậu thấy Kim Bảo người ngợm bản thủ đang nằm sắp trên ghế sofa, nó nhìn thấy Viên Mục Dã trở về thì hai mắt lập tức sáng lên, sau đó nhảy từ trên ghế sofa xuống, rên ư ử nhào vào trong ngực cậu.

Viên Mục Dã vừa nhìn là biết con chó nhỏ này ít nhất cũng bị nhịn đói ba, bốn ngày rồi, lòng cậu thấy áy náy, bèn nhanh nhẹn đi lấy túi thức ăn cho chó ở trong tủ ra, đổ vào bát của nó.

Thấy Kim Bảo ăn như hổ đói, Viên Mục Dã rất đau lòng, nhưng đồng thời cậu cũng cảm thấy lo lắng cho Diệp Dĩ Ngụy, bởi vì với tính cách của anh ta thì tuyệt đối không có chuyện bỏ mặc Kim Bảo... Do đó, chỉ có một khả năng duy nhất là Diệp Dĩ Ngụy đã xảy ra chuyện.

Viên Mục Dã cũng không kịp dọn dẹp lại nhà cửa, cậu cho Kim Bảo ăn no, an ủi nó xong là lập tức gọi cho Diệp Dĩ Ngụy, nhưng trong điện thoại di động lại phát ra âm thanh nhắc nhở đối phương đang tắt máy...

Chắc chắn đã xảy ra chuyện, loại cảm giác này càng lúc càng trở nên mãnh liệt hơn trong lòng Viên Mục Dã. Cậu vội vàng bấm gọi cho Từ Lệ, lần này điện thoại nhanh chóng được kết nối.

“Viên, cậu trở về rồi à?! Sao lần này đi công tác nhiều ngày như vậy chứ?” Giọng nói của Từ Lệ trong điện thoại rất nhiệt tình.

Nhưng Viên Mục Dã không có ý định hàn huyên với anh ta mà đi thẳng vào vấn đề, cậu hỏi: “Diệp Dĩ Ngụy đâu? Tại sao tôi gọi điện thoại cho anh ấy mà không được?”

Từ Lệ ngạc nhiên, sau đó anh ta tỏ vẻ nghi ngờ: “Không phải cậu ta xin nghỉ phép ra ngoài đi chơi à? Cậu ta không nói với cậu ư?”

“Chuyện xảy ra khi nào?” Viên Mục Dã vội vàng hỏi.

Từ Lệ ngẫm nghĩ: “Đại khái khoảng bốn ngày trước, cậu ta nói muốn xin nghỉ phép một ngày để đi leo núi. Trong thời gian này bên đội không bận lắm nên tôi đồng ý. Kết quả sang chiều ngày thứ hai, thằng nhóc này lại gửi tin nhắn cho tôi nói là xin nghỉ thêm mấy ngày nữa, còn nói là tín hiệu ở ngọn núi cậu ta đang leo không được tốt lắm, chỉ có thể gửi tin nhắn.”

Viên Mục Dã nghe xong liền thở dài: “Anh Từ, có khả năng pháp y Diệp xảy ra chuyện rồi!”

“Cái gì!!” Từ Lệ kinh hãi.

Nửa tiếng sau, Viên Mục Dã mặt mày lo lắng xuất hiện ở trong văn phòng của Từ Lệ, cùng lúc đó người của đội 6 và những đồng nghiệp khác trong tổ pháp y cũng đã có mặt.

Từ Lệ nhìn thấy Viên Mục Dã thì hỏi ngay: “Vì sao cậu lại khẳng định là Tiểu Diệp đã xảy ra chuyện rồi?”

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Trước khi tôi đi đã đem con chó trong nhà nhờ pháp y Diệp chăm sóc. Với tính cách của anh ấy, anh ấy có thể ra ngoài trong một thời gian dài mà mặc kệ con chó sao? Cứ coi như anh ấy thật sự phải đi thì cũng sẽ đem con chó gửi ở một nơi nào đó, chắc chắn không thể có khả năng bỏ mặc nó được.”

Từ Lệ nghe xong cũng ý thức được tính nghiêm trọng của tình huống này: “Tôi cũng cảm thấy lạ, làm sao cậu ta có thể ham chơi đến mức ấy được? Viên, cậu đừng quá lo lắng, tôi đã cho người định vị điện thoại di động của Tiểu Diệp rồi, chắc là sẽ biết cậu ta ở đâu nhanh thôi.”

Viên Mục Dã nghe thế bèn kéo một chiếc ghế ra rồi ngồi xuống, ổn định lại tâm trạng của mình. Vừa rồi đúng là cậu có hơi nôn nóng quá thật, giờ tỉnh táo ngẫm lại mới thấy, với bản lĩnh của

Diệp Dĩ Nguy, cho dù có bị mắc kẹt ở nơi nào cũng sẽ không
lo lắng bị nguy hiểm đến tính mạng...

Chương 230: Ăn xin

Diệp Dĩ Ngụy quen đơn độc một mình, chẳng lẽ lúc anh ta lên núi đi bộ gặp phải cướp? Nhưng ai lại rảnh rỗi lên rừng sâu núi thẳm ăn cướp chứ? Còn may là sau đó bên Từ Lệ tra ra được tuyến đường đi của Diệp Dĩ Ngụy, phát hiện anh ta chỉ đi đến núi Phượng Minh ở ngoại ô thành phố.

“Không phải là pháp y Diệp bị mất tích trong núi Phượng Minh đấy chứ?” Tiểu Vương của đội 6 hơi kinh ngạc.

Từ Lệ lắc đầu: “Làm sao có thể chứ? Đến nhắm mắt tôi cũng có thể đi trong cái núi Phượng Minh đấy!”

Viên Mục Dã lại có suy nghĩ khác: “Diệp Dĩ Ngụy không giống với các anh, từ nhỏ anh ta đã sống ở nước ngoài, mới về thủ đô chưa đến một năm, chắc hẳn anh ta cũng không hiểu rõ địa hình xung quanh núi Phượng Minh. Nhưng tôi biết anh ta có nhiều năm kinh nghiệm đi bộ đường dài, vì vậy chắc chắn anh ta sẽ không đi đến những chỗ quá mạo hiểm...”

Từ Lệ hừ nhẹ: “Núi Phượng Minh làm quái có chỗ nào nguy hiểm!”

Viên Mục Dã hỏi: “Tín hiệu điện thoại di động của anh ta bị mất lúc nào?”

Từ Lệ suy nghĩ, nói: “Ngay sau khi gửi tin nhắn cho tôi, bây giờ suy nghĩ kỹ lại mới thấy hẳn là cố ý tắt máy.”

Viên Mục Dã liếc qua đồng hồ, lúc này đã là năm giờ rưỡi chiều, cậu bèn nói với Từ Lệ: “Xem ra chúng ta phải nhanh chóng đến núi Phượng Minh một chuyến, nếu như Diệp Dĩ Ngụy chỉ bị mắc kẹt ở đâu đó, vậy giờ chúng ta chạy tới hẳn là còn kịp.”

Sau đó Viên Mục Dã gọi điện cho Đoàn Phong, nói qua cho anh ta nghe về tình hình phía bên mình, đồng thời nhờ anh ta nói giúp với Tăng Nam Nam một tiếng là trong hai ngày mình lên núi, cần Tăng Nam Nam hỗ trợ đến nhà cho Kim Bảo ăn.

Đoàn Phong nghe nói là Diệp Dĩ Ngụy xảy ra chuyện thì hỏi Viên Mục Dã có cần người của số 54 đến hỗ trợ không, vì dù sao trước đó vị pháp y này cũng đã giúp bọn họ. Viên Mục Dã vội vàng bảo: “Tạm thời vẫn chưa cần đâu, nếu như sau đó thật sự gặp được vấn đề gì không thể giải quyết được, đến lúc ấy tôi sẽ lại gọi điện thoại cho anh.”

Đoàn Phong gật đầu đồng ý: “Vậy được, có gì cần cậu cứ liên lạc với chúng tôi.”

Thật sự không phải Viên Mục Dã đang khách sáo với Đoàn Phong, mà là người đang bị mất tích là một pháp y, bên phía Từ Lệ chắc chắn sẽ phải dốc hết sức của toàn cục đi tìm, cho nên không cần nhờ bọn Đoàn Phong hỗ trợ.

Núi Phượng Minh cách thủ đô khoảng 43 cây số, độ cao 1400 mét so với mặt nước biển, nó là khu công viên rừng rậm quốc gia nằm gần thủ đô nhất. Đồng thời cũng là thánh địa cho những ai thích du lịch leo núi, cắm trại, thám hiểm.

Lúc Viên Mục Dã cùng nhóm Từ Lệ chạy xe tới núi Phượng Minh, họ đi tìm bộ phận quản lý công viên ở đây để tìm hiểu tình hình trước, phụ trách tiếp đón bọn họ là trưởng phòng Ngô.

Theo như trưởng phòng Ngô giới thiệu, trong công viên rừng rậm núi Phượng Minh có một cái thôn gọi là thôn Trường Khê, đại bộ phận những người thích đi bộ leo núi đều sẽ tới đó ở lại một đêm, sau đó tiếp tục đi sâu vào trong núi.

Toàn bộ thôn Trường Khê có 126 hộ dân, dân số 437 người, gần như tất cả bọn họ đều sống bằng nghề làm dịch vụ du lịch. Thôn này không quá lớn, nhưng thu nhập bình quân lại không hề thấp, có thể xem như thôn giàu có số một số hai ở huyện của bọn họ. Nếu Diệp Dĩ Ngụy thật sự đi núi Phượng Minh thì nhất định sẽ phải đến thôn Trường Khê để nghỉ ngơi.

Sau đó bọn Viên Mục Dã cầm giấy giới thiệu của trưởng phòng Ngô đi vào trong núi. Vì căn cứ theo vị trí hiển thị cuối cùng của chiếc điện thoại di động của Diệp Dĩ Ngụy, vị trí tin nhắn cuối cùng mà anh ta gửi đi hẳn là nằm ngay ở phụ cận thôn Trường Khê.

Có thể do trong khoảng thời gian này đang là năm mới nên không có nhiều người đi leo núi ở Phụng Minh, chắc có lẽ Diệp Dĩ Ngụy cũng chọn leo núi Phụng Minh vì nguyên nhân ấy.

Căn cứ vào vị trí định vị, Diệp Dĩ Ngụy đã chạy xe tới bãi đỗ xe ở dưới chân núi Phụng Minh lúc 8 giờ 20 phút sáng, anh ta đỗ xe ở đó rồi đi bộ lên núi. Sau đó, nhóm của Từ Lệ cũng đã tìm thấy xe của Diệp Dĩ Ngụy ở bãi đỗ xe kia, xác nhận được điểm này.

Tiếp theo đến 12 giờ trưa anh ta đến thôn Trường Khê. Theo Viên Mục Dĩ phân tích, Diệp Dĩ Ngụy không có khả năng ngủ lại ở thôn Trường Khê, kế hoạch ban đầu của anh ta chắc là định “Sáng đi tối về”, như vậy Kim Bảo mới không bị bỏ đói... Vì thế mà cậu phân tích rằng, lúc ấy Diệp Dĩ Ngụy cũng không ở lại thôn Trường Khê lâu, có lẽ anh ta chỉ ăn một bữa cơm trưa rồi rời khỏi đó.

Mà Từ Lệ thì lại nhận được tin nhắn cuối cùng kia của Diệp Dĩ Ngụy vào lúc 4 giờ chiều. Nhưng trên thực tế bởi vì tín hiệu kém nên rất có thể tin nhắn này bị gửi đi chậm, thời gian chuẩn xác anh ta gửi tin nhắn đi chắc là vào lúc 2 giờ 50 phút chiều... Cho nên từ lúc 12 giờ 30 phút trưa đến 2 giờ 50 phút chiều, Diệp Dĩ Ngụy đã gặp phải chuyện gì đó.

Theo lý thuyết, trông Diệp Dĩ Ngụy có vẻ ngoài nho nhã lịch sự thế thôi, chứ dù sao anh ta cũng là một người cầm dao mổ lâu năm, nên phường trộm cắp bình thường không thể làm gì được anh ta. Sợ là sợ anh ta gặp phải loại người nhìn qua trông rất vô hại, nhưng sau lưng lại ác độc tàn nhẫn.

Ngày hôm ấy, lúc đám người Viên Mục Dĩ chạy tới thôn Trường Khê thì đã hơn mười giờ đêm. Thôn này thực sự là một thôn tương đối giàu có, đúng như trưởng phòng Ngô đã nói trước đó.

Nhưng điều khiến bọn họ bất ngờ là, khi bọn họ vừa dừng xe xong, chuẩn bị cầm giấy giới thiệu đi tìm trưởng thôn thì lại bị một đám trẻ con quần áo rách rưới quây lấy...

Dẫn đầu là một thằng nhóc hơi lớn hơn một chút, khoảng 11, 12 tuổi, tay trái có tật. Nó cực kỳ lão luyện ngăn cản đường đi

của Viên Mục Dã, đưa tay ra xin ăn: “Chú ơi, chú thương dùm con, cho con ít tiền mua cơm đi!”

Viên Mục Dã sững sốt, cậu vội quay sang mấy người Từ Lệ. Không phải tay trưởng phòng Ngô kia đã nói người dân ở thôn này sống rất tốt à? Vậy tại sao lại có trẻ ăn xin được?

Lúc này Từ Lệ mỉm cười đi đến trước mặt mấy đứa trẻ và nói: “Này nhóc, có phải mấy đứa đang đói bụng không, phía trước có quán cơm, các chú dẫn mấy đứa đi ăn cơm nhé?”

Thằng bé cầm đầu nghe thế lại tỏ vẻ khó chịu: “Sao lại thêm một kẻ muốn mời bọn tôi ăn cơm nữa vậy, không có tiền thì cứ nói luôn là không có tiền đi, đồ quỷ nghèo!”

Thằng bé vừa nói xong, mấy đứa kia cũng lập tức giải tán, Tiểu Triệu thấy thế liền lấy di động ra chụp một bức ảnh đám trẻ con đang chạy xa, cậu ta nói: “Có vẻ như chúng làm nghề ăn xin, ở tuổi này không phải chúng nên đang đi học sao?”

Từ Lệ thở dài: “Đúng vậy, lát đi vào hỏi trưởng thôn là biết liền.”

Tuy Viên Mục Dã cũng nghĩ như đám Từ Lệ, nhưng cậu bị thu hút bởi những lời nói của cậu bé kia. Xem ra cách đây không lâu, cũng có một ông chú muốn mời chúng đi ăn cơm...

Trưởng thôn của thôn Trường Khê nhìn thấy giấy giới thiệu mà trưởng phòng Ngô đưa cho mấy người Từ Lệ xong, thì lập tức nhiệt tình chào hỏi và mời bọn họ ngồi xuống uống trà.

Lúc này Viên Mục Dã lấy ảnh chụp của Diệp Dĩ Ngụy ra, đưa cho trưởng thôn và hỏi: “Xin hỏi, chú đã từng gặp người này chưa ạ?”

Chương 231: Ngô Lão Lục

Trưởng thôn cầm ảnh chụp nhìn một chút rồi lộ vẻ khó xử: “Thú thật, vào lúc cao điểm thì số lượng du khách mỗi ngày có thể lên đến hơn nghìn người, kể cả vào mùa ế cũng phải hơn trăm người, cho nên tôi thật sự không thể nhớ được mình đã gặp người này hay chưa.”

Viên Mục Dã gật đầu: “À, không sao, lúc mới vào thôn cháu thấy trong thôn có nhiều camera giám sát nhĩ!”

Trưởng thôn nghe vậy cũng nói với vẻ tự hào: “Tất nhiên rồi, ở đây ngày nào cũng phải tiếp du khách, người ngoài nhiều nên sẽ có nhiều chuyện nảy sinh, nếu thật sự có chuyện xảy ra thì có camera giám sát cũng có thể biết được rõ ràng.”

Viên Mục Dã muốn xem lại camera giám sát ở bên cạnh quảng trường nhỏ, nơi mà bọn họ đã dừng xe, trưởng thôn rất thoải mái đồng ý, ông ta còn gọi một thanh niên trong thôn đến để giúp Viên Mục Dã lấy video theo dõi.

Người thanh niên này tên Ngô Đại Hưng, là cháu của trưởng thôn, cậu ta nói trong thôn này đa số là họ Ngô, cho dù không phải họ Ngô thì cũng có quan hệ họ hàng với nhau.

Dưới sự giúp đỡ của Ngô Đại Hưng, mấy người Viên Mục Dã lấy được video vào ngày mà Diệp Dĩ Nguy đi vào thôn Trường Khê, anh ta cũng gặp được đám trẻ ăn xin kia giống nhóm Viên Mục Dã.

Trong video, Diệp Dĩ Nguy cũng không cho tiền mà nói gì đó với đám trẻ, chắc cũng giống Từ Lệ, muốn dẫn bọn trẻ đi tới quán cơm nhỏ phía trước để ăn cơm.

Ngày hôm đó đám trẻ cũng không giống như hôm nay khi thấy không cho tiền là lập tức tản ra, bọn chúng chắc muốn kì kèo Diệp Dĩ Nguy cho thêm ít tiền, bởi vì trong video thì bọn họ đã đứng đó rất lâu, đến tận lúc Diệp Dĩ Nguy kiên trì không cho tiền, đám trẻ mới hậm hực chạy đi.

Nhưng khi bọn chúng “Rút lui” tập thể, một đứa bé trai tuổi hơi nhỏ hơn một chút bị những đứa khác đẩy ngã, những đứa trẻ lớn hơn chẳng hề quan tâm đến đứa bé đó, mặc kệ nó ngồi dưới đất khóc rất to.

Cuối cùng Diệp Dĩ Nguy đến đỡ đứa bé kia lên, sau đó dẫn nó đi về hướng quán cơm...

Viên Mục Dĩ nhìn thấy cảnh này thì nghĩ thầm, xem ra người đầu tiên mà Diệp Dĩ Nguy tiếp xúc ở thôn Trường Khê là đứa bé trai này. Cậu nhanh chóng tìm thật cẩn thận trong trí nhớ của mình, nhưng hình như trong đám trẻ vừa cản đường Viên Mục Dĩ không có đứa bé này.

Ngô Đại Hưng nhìn thấy đám trẻ con trong video thì tỏ ra khinh bỉ: “Bọn chúng toàn là mấy đứa trẻ nhà Ngô Lão Lục!”

Từ Lệ hơi giật mình hỏi: “Bây giờ một gia đình nông thôn có thể sinh nhiều con như vậy sao?”

Ngô Đại Hưng nghe xong vội vàng giải thích: “Đương nhiên là không, những đứa trẻ đó chẳng có ai là con của Ngô Lão Lục cả!”

Vừa nhắc đến Ngô Lão Lục, Ngô Đại Hưng không nhịn được mà chửi một tiếng: “Ngô Lão Lục là kẻ lừa biếng nổi tiếng của thôn chúng tôi mấy năm qua, trong thôn chẳng mấy ai thích hắn! Theo vai về tôi còn phải gọi hắn là chú, nhưng hắn chẳng ra dáng bậc cha chú gì cả. Nếu không phải hắn họ Ngô thì người trong thôn đã đuổi hắn ra khỏi thôn Trường Khê từ lâu rồi.”

Sau đó mấy người Viên Mục Dĩ biết được qua lời kể của Ngô Đại Hưng, từ trước khi thôn Trường Khê trở nên giàu có thì Ngô Lão Lục đã là kẻ cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, thà chịu nghèo khó cũng không muốn đi làm. Khi thật sự hết tiền thì hắn đi khắp nơi ăn xin, một năm cũng có thể kiếm được ít tiền.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, người trong thôn phát hiện Ngô Lão Lục dẫn một vài đứa trẻ từ bên ngoài về, đứa thì bị ngốc, đứa thì tàn tật. Người trong thôn hỏi những đứa trẻ này ở đâu ra, hắn lại nói là trẻ mồ côi do mình nhận nuôi.

Lúc đó Ngô Lão Lục thường dẫn theo đám trẻ này đi ăn xin bên ngoài, khi ban quản lý thôn muốn xử lý chuyện này thì mỗi lần đến nhà tìm hắn, mười lần đến chín lần không gặp ai, một thời gian sau, mọi người cũng không cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Sau đó thôn Trường Khê bị quy hoạch vào công viên rừng tự nhiên núi Phượng Minh, du khách đến đây cũng dần nhiều hơn, thế là từng nhà trong thôn đều chuyển sang làm du lịch.

Nhưng chỉ có mỗi Ngô Lão Lục vẫn không chịu làm nghề nghiệp đứng đắn gì, cả ngày để mấy đứa trẻ ra đường xin tiền, hắn đã biến thành một kẻ gây hại của thôn Trường Khê.

Vì thế mấy cán bộ ban quản lý thôn đã nhiều lần đến nhà để hỏi lai lịch những đứa trẻ này, vậy mà hắn lại đưa ra một đồng giấy tờ chứng nhận quyền nuôi trẻ em, hắn còn nói tất cả đều là trẻ mồ côi không ai muốn nhận nuôi, nếu không phải hắn nuôi thì chúng đã chết đói rồi! Thậm chí Ngô Lão Lục còn kêu gào nói rằng nếu ai thấy chướng mắt thì có thể đem về nuôi, như vậy trong nhà hắn cũng bớt một miệng ăn.

Nhưng mấy đứa trẻ của Ngô Lão Lục đều có khuyết điểm, đứa thì tàn tật đứa ngu ngốc, chẳng có lấy một đứa bình thường, người trong thôn chẳng ai muốn nhận nuôi những đứa trẻ như vậy...

Một thời gian sau, trong nhà Ngô Lão Lục có thêm một người phụ nữ dẫn theo một đứa bé, Ngô Lão Lục gặp ai cũng bảo người phụ nữ này là vợ và đứa bé này là con của hắn. Nhưng ai tinh ý đều nhận ra được, người phụ nữ đó mặc dù dáng dấp khá đẹp nhưng thần kinh lại có vấn đề, còn đứa bé này chẳng có chỗ nào giống Ngô Lão Lục cả.

Viên Mục Dã nghe Ngô Đại Hưng kể xong thì truy hỏi: “Đứa bé đó bây giờ mấy tuổi? Có phải là một đứa trẻ bình thường không?”

Ngô Đại Hưng suy nghĩ rồi đáp: “Chắc khoảng năm, sáu tuổi, chính là đứa bé trai đã được bạn của các anh dẫn đi ăn cơm đó. Hình như gọi là Hạt Đậu, nó là đứa trẻ bình thường duy nhất trong nhà Ngô Lão Lục, để cho hắn nuôi đúng là đáng tiếc.”

Mấy người Từ Lệ lấy video theo dõi của Diệp Dĩ Ngụy từ ban quản lý thôn xong thì đi thẳng đến quảng trường nhỏ nơi mà bọn họ xuống xe, theo lời kể của Ngô Đại Hưng, đó là nơi náo nhiệt nhất của thôn Trường Khê, một con phố khác toàn là hàng ăn, người đến thôn Trường Khê nhất định phải đi ăn trên con phố đó.

Trước khi đi Viên Mục Dĩ xin số Ngô Đại Hưng, Viên Mục Dĩ nói với cậu ta là nếu sau này có gì cần thì phải nhờ Ngô Đại Hưng giúp đỡ. Ngô Đại Hưng nghe xong mở miệng đáp ứng: “Đừng nói thế, có việc gì anh cứ gọi tôi là được.”

Mấy người Viên Mục Dĩ và Từ Lệ đi tới con phố ẩm thực mà Ngô Đại Hưng đã nói, căn cứ theo video trước đó bọn họ đã tìm được quán mì mà Diệp Dĩ Ngụy dẫn đưa trẻ đến ăn...

Có thể do bây giờ là mùa ế ẩm nên khi mấy người Viên Mục Dĩ đi vào, bên trong cũng không có nhiều khách lắm, ông chủ quán đột nhiên thấy một đám người đi vào bèn vội đi từ trong quầy ra chào hỏi bọn họ.

Mấy người Viên Mục Dĩ cũng chưa ăn tối, thế là Từ Lệ bảo mọi người gọi món ngon nhất ở đây là mì trộn tương chao, đồng thời lấy ảnh của Diệp Dĩ Ngụy ra hỏi ông chủ quán xem có từng thấy người này không?

Chương 232: Ông chú lừa đảo

Ông chủ quán mì vừa hỏi bọn họ uống gì vừa cầm ảnh chụp nhìn thoáng qua rồi trả lời: “Hình như tôi gặp người này rồi... Để tôi nhớ lại đã.”

“Thứ ba tuần này anh ta đã dẫn một đứa bé trai đến ăn mì.”
Viên Mục Dã nhắc nhở.

Ông chủ quán mì nghe xong vỗ tay một cái rồi nói: “A, tôi nhớ ra rồi, đúng là người này đã dẫn Hạt Đậu đến đây ăn hôm thứ ba!”

“Hạt Đậu? Anh biết đứa trẻ đó hả?” Từ Lệ hỏi.

Ông chủ quán mì khề hừ một tiếng: “Biết chứ, trong thôn này ai mà không biết nó là con của Ngô Lão Lục! Một đứa trẻ ngoan như vậy mà để cho lão nuôi đúng là phí của giờ.”

Xem ra Ngô Lão Lục đúng là bị người trong thôn ghét bỏ, ai nghe thấy tên hắn cũng đều tỏ vẻ khinh thường, với khả năng miễn cảm nghề nghiệp của mấy người Từ Lệ, bọn họ không khó để đoán ra người này dùng thủ đoạn gì để kiếm sống.

Nhưng nhiệm vụ lần này của bọn họ là đến núi Phượng Minh tìm Diệp Dĩ Nguy, còn về phần Ngô Lão Lục, chỉ đành tìm được Diệp Dĩ Nguy rồi tiện tay xử lý hắn luôn...

Đúng lúc này mì trộn tương chao được bê lên, mấy người Từ Lệ cũng đói quá rồi, tất cả bắt đầu lao vào ăn. Chỉ có một mình Viên Mục Dã vẫn tiếp tục hỏi ông chủ quán mì: “Bọn họ ăn mì xong có xảy ra chuyện gì không?”

Ông chủ quán mì suy nghĩ rồi trả lời: “Chẳng có gì xảy ra cả, Ngô Lão Lục chưa bao giờ đối xử tốt với Hạt Đậu, hắn suốt ngày nói nó là con trai ruột của mình nhưng không cho nó ăn nổi một bữa cơm no. Hôm đó người trong tám ảnh dẫn Hạt Đậu vào quán và gọi hai bát mì, Hạt Đậu ăn một bát xong vẫn

thấy chưa no nên người đó đã đưa luôn bát của mình cho nó. Ngô Lão Lục này đúng là người sống không có đức, chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ bị trời phạt đấy!”

Viên Mục Dã hỏi dò: “Ông ta nuôi những đứa trẻ này mà cơ quan công an không đụng đến sao?”

Ông chủ quán mì nghe xong thì thở dài: “Người trong thôn chúng tôi cũng đã kiểm tra rồi, nhưng nghe nói Ngô Lão Lục có đầy đủ giấy tờ thủ tục nên không thể hỏi thêm được gì nữa.”

Viên Mục Dã gật đầu hỏi tiếp: “Vậy bọn họ ăn mì xong thì sao?”

Ông chủ quán mì nói với vẻ bất đắc dĩ: “Sau đó họ ngồi trong quán của tôi một lát thì Ngô Lão Lục tìm đến, hắn vừa đánh vừa mắng rồi lôi Hạt Đậu đi.”

Từ Lệ đã ăn xong bát mì trước mặt mình, anh ta thấy Viên Mục Dã không đụng miếng nào thì giục: “Cậu mau ăn mì đi!”

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua bát mì trộn tương chao, cậu không hề cảm thấy muốn ăn, cậu tiện tay đẩy bát đến trước mặt Từ Lệ và nói: “Tôi vẫn chưa đói, anh ăn đi!”

Từ Lệ cũng không khách sáo, anh ta bê bát khuấy vài cái rồi bảo: “Không ăn thì thôi, để xem lát cậu đói bụng phải làm thế nào?”

Sau đó Viên Mục Dã lại hỏi ông chủ quán mì xem nhà Ngô Lão Lục ở chỗ nào, đối phương trả lời: “Mấy người đi đến đầu thôn phía Tây nhé, đến tận lúc nhìn thấy một gian nhà xập xệ thì chính là nó đó, nhà của hắn là căn duy nhất chưa sửa sang lại, rất dễ nhận ra...”

Đúng như ông chủ quán mì đã nói, nhà của Ngô Lão Lục rất dễ tìm, nhìn từ xa thì thấy trong sân đầy chai nhựa và bìa cứng, giống một nơi thu mua phế liệu. So sánh với con phố ẩm thực ngăn nắp xinh đẹp đầu bên kia, ở đây trông như một khu ổ chuột.

Viên Mục Dã tinh mắt nên nhận ra ngay đứa trẻ đang chơi đùa ngoài cửa chính là Hạt Đậu, người đã bị những đứa trẻ khác đẩy ngã, cậu xoay người nói với nhóm Từ Lệ: “Có ai mang theo kẹo không?”

Mấy người Từ Lệ nghe vậy thì vội vàng lục tìm trên người, cuối cùng Tiểu Vương lấy một hộp kẹo bạc hà ra: “Cái này được không?”

Khi Viên Mục Dã cầm hộp kẹo bạc hà đi tới trước mặt Hạc Đậu, nó đang cúi đầu chơi với mấy cái nắp chai. Hạc Đậu nghe thấy tiếng bước chân mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn Viên Mục Dã, thẳng bé hỏi: “Chào chú, chú tìm ai ạ?”

Viên Mục Dã mỉm cười trả lời: “Chú tìm Hạc Đậu!”

Hạc Đậu nghe xong giật mình: “Chú tìm cháu ạ? Nhưng cháu có biết chú đâu?”

Viên Mục Dã gật nhẹ đầu, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, cậu nói: “Ừ, cháu đúng là không biết chú, nhưng cháu quen bạn chú!”

Viên Mục Dã nói xong thì lấy ảnh của Diệp Dĩ Nguy ra: “Cháu còn nhớ chú này không?”

Hạc Đậu nhìn Diệp Dĩ Nguy trên bức ảnh mà mắt sáng lên, thẳng bé đáp: “Cháu biết chú này, chú này là ông chú lừa đảo, lần trước đã mời cháu ăn mì trộn tương chao!”

“Ông chú lừa đảo?” Viên Mục Dã nhướn mày hỏi.

Hạc Đậu hơi méo máo trả lời: “Cha cháu nói chú tốt bụng này là kẻ lừa đảo, nhưng chú ấy rất tốt với Hạc Đậu, còn mời cháu ăn mì trộn tương chao nữa... Đó là lần đầu tiên cháu được ăn mì trộn tương chao, ăn ngon lắm ạ.”

Viên Mục Dã kiên nhẫn nghe Hạc Đậu nói dông dài xong mới hỏi: “Hạc Đậu, cháu có thể nói cho chú biết, chú tốt bụng này mời cháu ăn mì xong thì cháu có gặp lại chú ấy lần nào nữa không?”

Hạc Đậu nghe xong nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Không ạ... Nhưng cháu thấy ba lô của chú ấy.”

Lòng Viên Mục Dã trùng xuống, cậu vội hỏi: “Cháu không nhớ nhầm chứ? Những ba lô của khách du lịch đều khá giống nhau mà!”

Hạc Đậu nói đầy tự hào: “Trí nhớ của cháu rất tốt, trên ba lô của chú ấy có treo hình ông chú đầu trọc*! Cháu phát hiện cái túi trước nhưng ông chú đầu trọc lại bị anh hai lấy đi.”

** Ông chủ đầu trục Logger Vick, một nhân vật phản diện trong phim hoạt hình “Chú gấu Boonie”.*

Viên Mộc Dã đưa kẹo bạc hà cho Hạt Đậu: “Vậy cháu nói cho chú biết, cháu tìm thấy chiếc ba lô của chú tốt bụng ở đâu, chỉ cần cháu nói ra thì chú sẽ tặng cả hộp kẹo này cho cháu được không?”

“Vút ở trong sân ạ, hôm qua cháu...” Hạt Đậu còn chưa trả lời xong thì ở đâu sân phát ra một tiếng quát to: “Hạt Đậu! Nói chuyện với ai thế? Tao đã dặn mày thế nào, mày lại ngứa da đúng không?”

Hạt Đậu vừa rồi còn cười rạng rỡ, vậy mà nghe được giọng nói này xong là lập tức rụt cổ lại, khuôn mặt thẳng bé trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy...

Viên Mộc Dã ngẩng đầu nhìn vào trong sân thì thấy một người đàn ông trung niên dáng vẻ lấm lét đang nổi giận đi ra, phía sau hắn là một phụ nữ tóc tai bù xù, hắn tiến thẳng về phía Hạt Đậu.

Viên Mộc Dã thấy Hạt Đậu sợ hãi như thế, chắc bình thường rất hay bị đánh, thế là cậu nhanh tay cất bức ảnh đi, sau đó lấy một tờ tiền đưa cho Hạt Đậu và nói: “Đây là phí hỏi đường chú cho cháu, cầm đi.”

Hạt Đậu thấy có tiền thì thở phào một cái, không ngờ khi nó định giơ tay ra cầm lại bị đá một cái ngã lăn: “Cái đồ nuôi chỉ tốn cơm này, cho mày tiền mà cũng không biết tranh thủ thời gian mà cầm lấy!”

Chương 233: Nguyên nhân gây ra

Người phụ nữ kia thấy Hạt Đậu bị đá ngã lăn ra đất thì vội đi tới bế lên, sau đó nói luyên thuyên cái gì đó mà không ai hiểu. Gã đàn ông trung niên đáng vẻ lấm lét kia nghiêm mặt quát: “Còn chưa cút nhanh về à!”

Chắc do nhìn thấy tiền nên tên đó bốt tức giận, hấn cảnh giác hỏi Viên Mục Dã: “Cậu muốn hỏi đường đi đâu!”

Viên Mục Dã thuận miệng đáp: “Ở thôn mình có cửa hàng nào bán đặc sản địa phương không?”

Gã đàn ông trung niên nghe vậy thì cầm lấy tiền của Viên Mục Dã, sau khi kiểm tra xem có phải tiền giả không bèn đáp qua loa: “Các người đi về phía Bắc, đầu kia có một siêu thị bán đặc sản địa phương.”

Sau khi trở lại xe, Viên Mục Dã nhìn chăm chú vào gian nhà của Ngô Lão Lục, nếu như Hạt Đậu nói thật thì việc Diệp Dĩ Nguy mất tích chắc chắn có liên quan đến lão già này!

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã vẫn luôn âm trầm nhìn gian nhà của Ngô Lão Lục, anh ta bèn hạ giọng xuống hỏi: “Lời nói của thằng nhóc Hạt Đậu kia có tin được không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Phần nhiều là thật, tiếc là nó quá nhỏ, có một số việc nói không rõ ra được, xem ra chúng ta phải tìm cách hỏi mấy đứa bé lớn hơn ở bên trong căn nhà kia.”

Từ Lệ nhíu chặt lông mày: “Có vẻ như bình thường Ngô Lão Lục toàn dựa vào mấy đứa bé này để kiếm tiền, liệu cướp bóc du khách có mạo hiểm quá không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Nguyên nhân chưa chắc là vì cướp tiền, loại người này tôi đã gặp rất nhiều, đều là loại ngoài mạnh trong yếu, không có gan giết người! Khi còn bé lúc tôi ở nhà bà nội, hàng xóm bên cạnh cũng là một tên khôn

như thế. Lúc đó nhà bọn họ có một đứa con lớn hơn tôi vài tuổi, cả nhà ba miệng ăn đều trông chờ vào anh ấy ra ngoài kiếm tiền, khi nào không hài lòng thì lại đánh đập chửi mắng anh ấy, hơi một tí còn không cho ăn cơm... Có vài lần bà tôi không nhìn nổi bèn bảo tôi bí mật cho anh ấy ít thức ăn.”

Từ Lệ không ngờ Viên Mục Dã đã từng trải qua những chuyện như thế này khi còn bé, anh ta tò mò hỏi: “Đối xử với đứa bé đó như vậy thì chắc chắn không phải ruột thịt! Sau đó thế nào? Không ai báo cảnh sát xử lý chuyện này sao?”

Viên Mục Dã chỉ lắc đầu đáp: “Lúc đó tôi quá nhỏ, có rất nhiều chuyện không nhớ kĩ lắm, hơn nữa sau này tôi lại về bên chỗ cha tôi nên không gặp lại anh ấy nữa. Nhưng sau này tôi có nghe cô tôi kể lại, gia đình đó bị ngộ độc khí gas chết cả nhà, tôi còn đau buồn vì chuyện này mất vài ngày đấy.”

Từ Lệ nghe xong tức giận nói: “Loại người ấy chết như vậy thật quá sướng! Nếu là tôi mà gặp được bọn mua bán trẻ con, bắt cóc con người khác để đi ăn xin, lừa bán phụ nữ... thì phải xử thật nặng!”

Viên Mục Dã thở dài: “Đến bây giờ tôi vẫn nhớ anh ấy rất thông minh, học cái gì cũng nhanh, nhưng gã cha nuôi lại không chịu cho anh ấy đi học. Có một lần không biết vì lý do gì mà đánh gãy một chân của anh ấy. Bây giờ nghĩ lại, chắc gã muốn tranh thủ sự đồng tình của mọi người để kiếm được nhiều tiền hơn.”

Từ Lệ nghe đến đó bèn vỗ đùi: “Vậy là đúng rồi, nếu để chúng ta gặp phải chuyện này thì nhất định phải xử lý, để Tiểu Diệp gặp thì lại càng dễ nhúng tay vào, tôi đoán có thể Tiểu Diệp hỏi thêm đứa trẻ vài câu khiến Ngô Lão Lục cảnh giác. Dù sao Tiểu Diệp cũng là người ngoài, lại là pháp y nên không dễ lừa như người trong thôn. Ngô Lão Lục không phải mở cô nhi viện, cũng không phải cơ quan từ thiện, hẳn dựa vào đâu mà có thể nuôi nhiều trẻ con như thế? Chắc chắn những giấy tờ nhận nuôi mà hắn đưa ra cho ban quản lý thôn là giả! Lừa gạt một số ít người trong thôn thì còn được, chứ chỉ cần là người hơi hiểu kiến thức về luật pháp là có thể nhìn ra ngay...”

Viên Mục Dã cũng đồng ý với quan điểm này của Từ Lệ, cậu gật đầu nói: “Có lẽ đây chính là nguyên nhân xảy ra chuyện,

nhưng bây giờ Diệp Dĩ Ngụy đang ở đâu? Tôi không tin Ngô Lão Lục dám giết người, càng không tin Diệp Dĩ Ngụy sẽ ngã dưới tay loại người này.”

Sở dĩ Viên Mục Dĩ nói như vậy là vì cậu tin vào trực giác của mình, nếu như không nói như thế thì thật ra Viên Mục Dĩ cũng không biết phải dựa vào cái gì nữa... Kể cả người tài giỏi đến mấy cũng có lúc lật thuyền trong mương, dù sao lòng người hiểm ác, chỉ có chuyện không tưởng tượng được chứ không có chuyện không thể xảy ra.

Sau đó cả nhóm lại tiếp tục đi vài vòng trong thôn Trường Khê, họ phát hiện chỉ có con phố ẩm thực đông đúc nhất mới được lắp camera giám sát, còn tại các khu sinh hoạt khác gần như không có.

Như vậy thì mấy người Viên Mục Dĩ không thể tìm hướng đi tiếp theo của Diệp Dĩ Ngụy qua camera theo dõi. Cũng may đúng vào lúc này bọn họ lại thấy đám trẻ con đi xin tiền du khách, nhưng lần này bọn chúng đã thay đổi sách lược, không vây công mà chuyển thành phân tán.

Viên Mục Dĩ nhìn thấy đứa bé trai lớn nhất trong số đó, trên đầu khóa kéo áo khoác của nó có treo một cái móc chìa khóa hình ông chú đầu trọc, chắc đứa bé này là anh hai mà Hạt Đậu đã nói.

“Đến đây...” Từ Lệ cầm một tờ hai mươi tệ vẫy vẫy với đứa bé lớn tuổi nhất.

Đứa bé kia thấy có tiền thì lập tức hí ha hí hửng chạy đến, tiếp đó liên tục nói những câu chúc tốt đẹp: “Cám ơn chú, chúc chú mọi chuyện hài lòng, vạn sự như ý, từng bước thăng tiến, tài lộc dồi dào, phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn...”

“Được rồi được rồi, chú sợ bị chết đuối trong những lời chúc may mắn của cháu mất! Chú hỏi cháu này, cháu có muốn kiếm chút tiền riêng không?” Từ Lệ không nhịn được hỏi luôn.

Đứa bé nghe xong lập tức cảnh giác hỏi: “Chú muốn làm gì? Cha cháu nói không thể tùy tiện đi với người khác!”

Từ Lệ bực mình: “Cháu có thể đi theo Ngô Lão Lục thì còn sợ gì bọn chú?”

Đứa bé nghe Từ Lệ nói như vậy thì lập tức biến sắc, nó quay người muốn đi nhưng lúc này Tiểu Vương và Tiểu Triệu cũng đã chặn ở phía sau! Đứa bé kia sợ quá run bắn, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

Viên Mục Dã sợ bọn họ dọa đứa bé này, thế là vội vàng xuống xe nói: “Cháu không cần sợ, bọn chú chỉ muốn cháu giúp một chuyện nhỏ thôi, chú biết Ngô Lão Lục không phải cha ruột của cháu và cũng biết bình thường hắn đối xử với cháu và những đứa trẻ kia như thế nào! Cháu cũng không còn nhỏ nữa, chắc phải mười hai, mười ba tuổi rồi đúng không? Có một số việc cũng đã hiểu biết rồi, những gia đình bình thường khác có con lớn như cháu thì giờ đã học đến cấp hai rồi. Cháu phải hiểu được, cháu giúp bọn chú cũng là giúp chính mình.”

Không ngờ đứa bé kia nghe xong lại sốt ruột bảo: “Mấy chú biết cái gì? Cháu mà giúp mấy chú xong, chân trước các chú vừa đi thì chân sau Ngô Lão Lục đã đánh chết cháu rồi! Các chú tránh xa cháu ra, nếu không cháu sẽ gọi người đến đó!”

Viên Mục Dã không ngờ đứa bé này lại khó chơi như vậy, cậu cố kiên nhẫn thuyết phục: “Chẳng lẽ cháu muốn sống thế này đến cuối đời sao? Cháu không muốn đi học như những đứa trẻ khác à? Cháu có nhớ đến cha mẹ ruột của mình không?”

Chương 234: Sống mái với nhau

Không ngờ đứa bé đó nghe xong lại không kiềm chế được nỗi lòng: “Cha mẹ ruột? Bọn họ có nghĩ gì đến sự sống chết của cháu đâu? Cháu bị bọn họ bán đi đấy, tại sao mà cháu phải nhớ bọn họ?”

Tất cả mọi người đều sững sờ, nhất thời Viên Mục Dã không biết phải nói cái gì để dỗ dành thằng bé, thế giới này chính là như vậy, đúng là có một số cha mẹ sẽ vứt bỏ hoặc bán đi con của mình...

Viên Mục Dã thở dài, sau đó từ từ đi đến bên cạnh đứa trẻ và nói: “Cháu nhớ kĩ, bất kể ai trên thế giới này từ bỏ cháu thì cháu cũng không thể từ bỏ chính mình... Nếu không thì cháu sẽ không thể cứu được nữa, biết không? Cuộc sống bây giờ có thể là vận mệnh an bài cho cháu, nhưng cháu không thể chấp nhận nó, khi thời cơ đến thì cháu nhất định phải nắm lấy, nếu không sau này cháu sẽ hối hận.”

Đứa bé dường như đã bị Viên Mục Dã thuyết phục, nó rụt rè hỏi: “Rốt cuộc thì mấy chú là ai?”

Bây giờ Từ Lệ lấy ra giấy chứng minh của cảnh sát rồi bảo: “Bọn chú đều là cảnh sát, bọn chú chính là cơ hội của cháu... Giờ hãy nói cho chú biết, cháu tên là gì?”

Đứa bé nghe xong lộ ra vẻ mặt phức tạp không tương xứng với độ tuổi của nó, sau khi cân nhắc một lúc, nó dường như đã hạ quyết tâm rất lớn khi nói: “Cháu là Lý Tiểu Nhị, mấy chú nói đi, muốn cháu giúp thế nào?”

Viên Mục Dã thấy đứa trẻ này rốt cuộc cũng chịu hợp tác, bèn vội vàng hỏi: “Móc chìa khóa trên người cháu là ở đâu ra?”

Lý Tiểu Nhị cúi đầu nhìn hình ông chú đầu trọc đang treo trên móc kéo khóa áo của mình: “Cháu bối trong đồng rác, trước

đó nó được treo trên một cái ba lô!”

“Vậy cái ba lô đó ở đâu?” Từ Lệ truy hỏi.

Lý Tiểu Nhị suy nghĩ rồi đáp: “Ngay trong sân nhà Ngô Lão Lục...”

Viên Mục Dã và Từ Lệ nghe xong thì quay ra nhìn nhau một cái, xem ra đúng là Diệp Dĩ Ngụy đã rơi vào tay Ngô Lão Lục! Hiện giờ thời gian cấp bách, Diệp Dĩ Ngụy đã mất tích tận ba ngày, xem ra bọn họ phải lập tức bắt giữ Ngô Lão Lục rồi tiến hành phỏng vấn trong đêm.

Sau khi bố trí tốt kế hoạch bắt giữ, Viên Mục Dã giao cho Lý Tiểu Nhị một nhiệm vụ, đó là tập trung toàn bộ những đứa trẻ đang ăn xin vào một chỗ, tiếp đó dẫn bọn chúng đến quán mì trên phố ẩm thực.

Cứ như vậy, khi Từ Lệ bắt Ngô Lão Lục sẽ không làm bọn trẻ bị ngộ thương. Sau khi sắp xếp thỏa đáng, cả đám bèn đi tới căn nhà của Ngô Lão Lục.

Bởi vì tính đến trong nhà còn một phụ nữ điên và Hạt Đậu, mấy người Từ Lệ quyết định dẫn Ngô Lão Lục ra sân trước rồi mới tiến hành bắt giữ...

Theo suy nghĩ của nhóm Từ lệ, Ngô Lão Lục chỉ là tên buôn người làm hại trẻ em, mấy người bọn họ toàn là cảnh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm, bắt hấn khác gì một bữa ăn sáng? Nhưng thật sự không ngờ lần này suýt nữa vì chủ quan mà phải trả giá đắt.

Khi mấy người Từ Lệ nhảy vào sân điều tra tình huống, họ phát hiện tivi trong phòng bật tiếng rất to, thế là bọn họ núp bốn phía xung quanh để chờ Ngô Lão Lục vừa ra là đè hấn xuống.

Còn nhiệm vụ chính của Viên Mục Dã là dẫn Ngô Lão Lục ra khỏi phòng, dù sao trước đó cậu cũng từng nói chuyện với đối phương nên chắc sẽ thành công hấp dẫn sự chú ý của hắn, chỉ cần đối phương ra khỏi phòng thì tiếp theo sẽ rất dễ xử lý.

Không ngờ khi Viên Mục Dã gõ mạnh cửa sân nhà Ngô Lão Lục thì thấy tên đó không đi tới mà chỉ hé cửa phòng ra một nửa, sau đó đứng tại cửa phòng hỏi: “Tìm ai thế?”

Viên Mục Dã thấy Ngô Lão Lục không trúng kế, đành tiến lên vài bước và nói: “À cái này... Tôi muốn hỏi một số việc xung quanh thôn.”

“Muốn nghe được chuyện gì ở quanh đây? Các người muốn làm gì thế?” Ngô Lão Lục đứng trong cửa nghi ngờ hỏi.

Viên Mục Dã bịa bừa ra một cái cớ: “Chúng tôi muốn làm một dự án du lịch tại thôn Trường Khê, lãnh đạo bảo chúng tôi đến đây trước để điều tra thị trường...”

Ngô Lão Lục nghe xong dường như hơi tin tưởng Viên Mục Dã, hần suy nghĩ rồi bảo: “A, các người đến đầu tư hả... Được rồi, trước tiên chờ tôi một chút!”

Ngô Lão Lục nói xong bèn tiện tay khép cửa lại, khoảng mười mấy giây sau, cửa phòng lại bị đẩy ra từ bên trong. Ngay khi tất cả đều nghĩ Ngô Lão Lục ra ngoài lần thứ hai thì có thể đề hần xuống, Viên Mục Dã lại tinh mắt phát hiện, một hòng súng đen ngòm thò ra từ khe cửa...

Viên Mục Dã nhận ngay ra đó là một nòng súng săn, không ngờ trong tay Ngô Lão Lục lại có súng! Vị trí của mấy người Từ Lệ lúc đó không tốt lắm, tầm nhìn đều bị chặn nên không thể thấy đối phương có súng.

Nếu như lúc này bọn họ trực tiếp xông lên, chỉ sợ khó mà kịp trở tay, thế là Viên Mục Dã đành hét to: “Súng ở đâu ra thế?”

Viên Mục Dã hô to nên đã thành công hấp dẫn sự chú ý của Ngô Lão Lục, không ngờ cái gã này nghe Viên Mục Dã hô như vậy bèn nỏ súng luôn mà không cần suy nghĩ!

Đó là một khẩu súng săn tự chế, cự ly xa nhưng sức sát thương không cao, hơn nữa Ngô Lão Lục lại đang hoảng hốt nên bắn thẳng vào một đồng giấy phế liệu gần Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã lặn ra khỏi chỗ rồi trốn vào sau một đồng đồ nội thất vút đi, Ngô Lão Lục bắn một phát xong dường như dừng cảm hơn, hần thấy phát thứ nhất không bắn trúng thì lập tức nhét đạn sắt vào để chuẩn bị bắn phát thứ hai.

Mặc dù phát súng thứ nhất không bắn trúng Viên Mục Dã nhưng lại khiến Từ Lệ đang nấp ở một bên giật mình toát mồ hôi, anh ta lúc này không kịp nỏ súng cảnh cáo mà lập tức rút súng nhắm vào cổ tay Ngô Lão Lục rồi nã một phát.

Trình độ bắn súng của Từ Lệ đương nhiên không thể chê, phát súng này bắn trúng cổ tay Ngô Lão Lục, không ngờ Ngô Lão Lục cũng là kẻ hung hãn, mặc dù cổ tay trúng đạn nhưng hắn không vứt khẩu súng sẵn trong tay đi mà lại cố chịu đựng đau đớn rồi quay về phía Từ Lệ bắn một phát!

Khi Từ Lệ cố gắng tránh phát súng thứ hai của Ngô Lão Lục thì Tiểu Triệu nấp ở một hướng khác quyết đoán nổ súng, phát đạn bắn thẳng vào ngực trái đối phương... Chẳng ai có thể ngờ, một nhiệm vụ bắt giữ đơn giản lại biến thành một trận đấu súng!

Sau khi xác định Ngô Lão Lục không còn năng lực để phản kháng, lúc này mấy người Từ Lệ mới tiến lên xem xét tình huống, Ngô Lão Lục đang thoi thóp, trông có vẻ không sống được.

Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng chạy đến hỏi: “Diệp Dĩ Ngụy ở đâu? Mày giấu Diệp Dĩ Ngụy đi đâu rồi?”

Ngô Lão Lục nhìn Viên Mục Dã bằng ánh mắt tan rã, miệng há to nhưng không thể phát ra âm thanh, Viên Mục Dã nằm luôn xuống đất và đặt tai bên miệng Ngô Lão Lục để cẩn thận nghe...

Chương 235: Đồng bọn

Tiếc là Ngô Lão Lục chưa nói được vài câu đã tắt thở, Viên Mục Dã chỉ nghe được vền vền hai chữ “Tiểu Nhị”... Bệnh viện huyện gần thôn Trường Khê nhất cũng phải hơn hai mươi cây số, trong đó hơn một nửa là đường núi, cho nên đợi xe cứu thương 120 chạy đến thì người cũng đã lạnh.

Viên Mục Dã và Từ Lệ không ngờ lại có cục diện thế này, chưa kể đến việc Ngô Lão Lục chết không rõ ràng, bọn họ còn không tìm được bất kỳ manh mối nào liên quan đến sự mất tích của Diệp Dĩ Nguy.

Tiếng súng buổi đêm đã làm thôn dân của thôn Trường Khê giật mình, trưởng thôn Ngô và Ngô Đại Hưng đã gặp tại ban quản lý thôn lúc trước cũng vội vàng chạy đến, khi bọn họ nhìn thấy Ngô Lão Lục đang nằm trên đất thì lập tức sợ không nói ra lời.

Lúc này Từ Lệ lấy chứng minh của mình ra rồi nói: “Chúng tôi là đội 6 của cục cảnh sát thành phố, đây là chứng minh của tôi.”

Trưởng thôn nghe Từ Lệ nói như vậy thì mới thở phào một cái: “Hóa ra là đồng chí cảnh sát, không biết Ngô Lão Lục.... Hấn phạm tội gì, mà bị xử bắn?”

Từ Lệ lấy khẩu súng săn của Ngô Lão Lục ra rồi hỏi: “Ông có biết trong tay Ngô Lão Lục có súng không?”

Trưởng thôn nghe xong tái mặt nói: “Hấn... Hấn có súng? Sao có thể như vậy được?”

Ngô Đại Hưng bỗng nói nhỏ với chú của cậu ta: “Chú à, cháu nhớ lúc còn bé hình như đã từng thấy Ngô Lão Lục cầm cái này lên núi bắn chim...”

Trưởng thôn suy nghĩ rồi bảo: “Cháu nói thế thì chú cũng nhớ ra rồi, nhưng đây là chuyện hơn hai mươi năm trước rồi, ai mà biết được trong nhà hấn vẫn còn giữ súng chứ?”

Tiểu Triệu, Tiểu Vương tìm hiểu tình huống bên chỗ trưởng thôn, Viên Mục Dĩ cùng mấy người Từ Lệ vào trong sân tìm kiếm chiếc túi đeo lưng mà Lý Tiểu Nhị và Hạt Đậu đã nói... Nhưng lạ một điều là bọn họ tìm một lượt toàn bộ căn nhà mà không thấy đâu cả.

Trong lúc điều tra căn phòng, người phụ nữ điên kia từ đầu đến cuối đều ôm Hạt Đậu mà không nói câu nào.

Viên Mục Dĩ thương hại cô ta nên cũng không muốn cô ta bị dọa, thế nên cậu dặn Từ Lệ không cần phải để ý đến hai mẹ con này để tránh việc người phụ nữ kia bị giật mình lại chạy ra ngoài thì toi! Nếu để bọn họ nhìn thấy Ngô Lão Lục đang nằm bên ngoài thì chắc sẽ bị dọa chết mất!

Sau đó mấy người bọn họ tìm từ trong ra ngoài nhưng không hề thấy bất kỳ vật nào của Diệp Dĩ Nguy...

“Chẳng lẽ đến cái điện thoại cũng không có? Ngô Lão Lục bán hết đồ của Tiểu Diệp rồi ư?” Từ Lệ không tin được.

Viên Mục Dĩ lắc đầu trả lời: “Trừ khi hắn có chỗ thủ tiêu tang vật, nếu không không thể nào nhanh như vậy...”

Hai người nói đến đây thì nghe thấy người phụ nữ điên ôm Hạt Đậu ghen ngào nói gì đó, Từ Lệ thấy vậy cũng hơi bất đắc dĩ nói: “Tiếc là người phụ nữ này bị điên, không thể nào giao tiếp một cách bình thường, nếu không chúng ta có thể hỏi được một chút từ miệng cô ta.”

Viên Mục Dĩ nghe xong bèn nhìn về phía hai mẹ con kia, theo tướng mạo thì có thể nhận ra người phụ nữ này chắc là mẹ ruột của Hạt Đậu, mặc dù cô ta luôn điên điên khùng khùng, nhưng vẫn đối xử rất tốt với Hạt Đậu.

Lúc Ngô Lão Lục tung chân đá Hạt Đậu, cô ta vẫn biết che chở con mình. Như vậy xem ra cô ta dù điên đến mức nào vẫn còn bản năng người mẹ... Nhưng không biết hai mẹ con sau này sẽ sinh hoạt thế nào?

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dĩ kéo một chiếc ghế ngồi trước mặt hai mẹ con rồi nói: “Hạt Đậu, đến đây, chú hỏi cháu mấy vấn đề.”

Hạt Đậu vùng khỏi tay mẹ mình rồi chạy đến trước mặt Viên Mục Dĩ: “Chú hỏi gì ạ.”

Viên Mục Dã lấy điện thoại của mình ra rồi hỏi nó: “Cháu có thấy một chiếc điện thoại màu đen giống thế này không?”

Hạt Đậu nhìn chiếc điện thoại một chút rồi lắc đầu đáp: “Cháu chưa thấy ạ...”

Viên Mục Dã bèn hỏi tiếp: “Vậy cha cháu thường hay dùng điện thoại nào?”

“Điện thoại của cha cháu không phải như thế này... Bình thường cha vẫn hay để trong túi.” Lần này Hạt Đậu trả lời ngay mà không cần suy nghĩ.

Viên Mục Dã bèn nhìn ra cửa, vừa rồi bọn họ quên lục soát người Ngô Lão Lục, Từ Lệ cũng hiểu ý Viên Mục Dã, anh ta lập tức sai người đi kiểm tra trên người Ngô Lão Lục xem có đồ vật gì không.

Một lát sau, Tiểu Vương cầm một chiếc smartphone màu hồng đi vào: “Trên người Ngô Lão Lục chỉ có chiếc điện thoại này, chắc không phải của pháp y Diệp.”

Viên Mục Dã dùng khăn tay cầm chiếc điện thoại rồi bảo: “Không phải của Diệp Dĩ Ngụy, điện thoại của anh ấy là màu đen...”

Chiếc điện thoại này của Ngô Lão Lục nhìn qua thì như một chiếc điện thoại dành cho phụ nữ, vì chẳng có người đàn ông nào lại suốt ngày cầm một chiếc điện thoại màu hồng cả.

Viên Mục Dã bật chiếc điện thoại lên xem, cậu phát hiện nó không đặt mật mã, cậu xem lại lịch sử trò chuyện mấy ngày qua của Ngô Lão Lục, vậy mà cậu lại phát hiện một tin nhắn kỳ lạ...

“Mọi chuyện bị lộ rồi!”

Thời gian gửi tin nhắn này đúng vào lúc bọn họ đến bắt Ngô Lão Lục, chẳng lẽ có người đã báo trước cho Ngô Lão Lục sao? Người này là ai? Trưởng thôn hay Ngô Đại Hưng, hay là ông chủ quán mì?

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã bấm gọi lại, vậy mà trong điện thoại truyền đến tiếng nhắc nhở là đối phương đã tắt máy. Chuyện này lập tức trở nên phức tạp, nếu như Ngô Lão Lục có

đồng bọn, có khi nào Diệp Dĩ Ngụy đang ở trong tay gã đồng bọn này không?

Từ Lệ thấy Viên Mục Dĩ nhìn chiếc điện thoại mà sắc mặt dần trầm xuống, anh ta bèn ngó sang, sau đó cũng ngạc nhiên hỏi: “Cái gã này còn có đồng bọn?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Xem ra chuyện này phức tạp hơn so với tưởng tượng, hiện giờ Ngô Lão Lục đã chết, sợi dây liên lạc với đồng bọn cũng đã đứt.”

Từ Lệ vội vàng nói: “Có muốn đi hỏi thử những đứa trẻ trong quán không, nếu như Ngô Lão Lục thật sự có đồng bọn thì có thể bọn chúng đã nhìn thấy...”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Nếu chỉ là tiếp xúc bình thường thì sao? Những đứa trẻ đó không thể phân biệt được đồng bọn hay không đâu.”

“Nhưng rốt cuộc thì người này là ai? Đâu ai biết lần hành động này của chúng ta?” Từ Lệ nghi ngờ.

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi đáp: “Tôi thấy chưa chắc, tất cả những người trong thôn mà chúng ta đã từng tiếp xúc đều bị tình nghi...”

Hai giờ sau, pháp y Bạch cùng với vài đồng nghiệp bên tổ kỹ thuật chạy đến, khi bọn họ thấy hiện trường vụ nổ súng thì cũng giật cả mình... Ai mà ngờ được trong một thôn nhỏ này lại gặp tội phạm có súng chứ.

Sau khi thăm dò xong hiện trường, mấy người pháp y Bạch đưa thi thể Ngô Lão Lục đi, còn mấy đứa trẻ kia được sắp xếp thế nào thì trước tiên cứ giao cho ban quản lý thôn, sau này sẽ lại có người của ban quản lý dân sự tham gia.

Khi tất cả mọi chuyện được xử lý ổn thỏa, lúc này cũng đã hai, ba giờ sáng, Từ Lệ tìm một nhà trọ để mọi người nghỉ ngơi, Viên Mục Dĩ không thể nào chợp mắt được vì cậu biết càng chậm trễ tìm được Diệp Dĩ Ngụy thì tỷ lệ sống sót của anh ta lại càng thấp...

Chương 236: Nuôi chỉ tồn cơm

Viên Mục Dã thật sự không thể ngủ được, thế là cậu xoay người xuống giường rồi muốn một mình đi đến gian nhà của Ngô Lão Lục xem thế nào... Không ngờ lúc cậu mặc quần áo lại đánh thức Từ Lệ.

“Cậu không ngủ đi mà còn làm gì thế?” Từ Lệ hỏi với giọng ngái ngủ.

Viên Mục Dã sửa lại quần áo, trả lời: “Anh cứ ngủ trước đi, không cần để ý đến tôi... Tôi đi xem một chút rồi về.”

Viên Mục Dã nói xong bèn bước nhanh ra khỏi phòng, cuối cùng cậu nghe thấy Từ Lệ hô lên: “Cậu ngủ thêm một chút rồi sáng sớm mai đi không được sao?”

Mặc dù nhiệt độ không khí ở thủ đô đã hơn mười mấy độ, nhưng buổi đêm trên núi vẫn khá lạnh, đặc biệt là lúc trời gần sáng, những cơn gió Bắc cuốn theo hơi ẩm trong núi khiến Viên Mục Dã không nhận được phải rung mình một cái.

Bởi vì đi vội vàng nên Viên Mục Dã chưa kịp thay quần áo, cậu vẫn mặc bộ quần áo mỏng lúc đi nước T nên cảm nhận rất rõ ràng những cơn gió lạnh. Hơn nữa từ trên máy bay xuống đến bây giờ Viên Mục Dã cũng chưa ăn gì, cậu có thể cảm giác rõ ràng tim của mình đang đập nhanh hơn.

Ngô Lão Lục lại có đồng bọn... Điều này vượt khỏi sự tưởng tượng của Viên Mục Dã, nhưng thân phận của đồng bọn này vẫn là ẩn số. Phần lớn người trong thôn đều có nghề nghiệp của mình, ai rảnh rỗi mà làm chuyện thất đức cùng Ngô Lão Lục chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã ổn định tâm thần rồi nhanh chân tiến về phía gian nhà của Ngô Lão Lục, bởi vì từ đầu đến cuối

cậu luôn cảm thấy trong gian nhà đó vẫn còn manh mối chưa bị tìm ra...

Khi Viên Mục Dã tiến vào cửa thì phát hiện nó đã bị dán niêm phong, cậu chợt nhớ ra mình bây giờ không còn là cảnh sát, thế là Viên Mục Dã không đụng tới giấy niêm phong mà nhảy thẳng qua tường vào trong.

Không ngờ Viên Mục Dã vừa nhảy vào sân thì đã thấy bóng của mấy người Từ Lệ đang lẩn lút trước mặt, nếu không phải cậu mới từ nhà trọ đến đây và biết nhóm Từ Lệ đang ngáy khò khò thì chắc sẽ nhận nhầm người mất.

Cảnh bắn nhau trước đó chẳng mấy chốc sẽ hiện ra, nhưng Viên Mục Dã lần này từ một người tham gia trực tiếp đã biến thành người đứng xem. Viên Mục Dã nghĩ đến đây thì bước vào phòng trước, và cậu bắt gặp Ngô Lão Lục đang cúi đầu nhìn chiếc điện thoại màu hồng...

Đúng lúc này, Ngô Lão Lục đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cửa, ngay sau đó hấn nhét điện thoại vào túi rồi đi ra cửa.

Viên Mục Dã biết thời điểm này chắc hẳn nghe được tiếng cậu gõ cửa nên mới đi ra đó, mà lúc này trong lòng Ngô Lão Lục đã có sự đề phòng...

Viên Mục Dã không cần nghĩ cũng biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, cậu ra khỏi căn phòng và đi về hướng ngược lại. Không ngờ đúng lúc này một bóng người lại đột ngột hiện ra trước mắt của Viên Mục Dã.

Đó là một đứa trẻ tầm mười ba, mười bốn tuổi, Viên Mục Dã có thể khẳng định trước đó mình chưa từng thấy đứa bé này. Vóc dáng của nó cao hơn khoảng nửa cái đầu so với Lý Tiểu Nhị, lúc đi đường chân thấp chân cao, chắc là bị tàn tật.

Viên Mục Dã biết lúc này mình có thể nhìn thấy đứa trẻ đó có nghĩa là gì, cậu bèn vội vàng đuổi theo...

Đứa trẻ lén lút đi đến căn phòng ở phía sau, nó móc ra một cái hộp bên dưới một chiếc tủ sắt gỉ sét, động tác của nó rất nhẹ, hiển nhiên là không muốn bị ai phát hiện.

Viên Mục Dã nhìn một lát thì phát hiện hóa ra nó đang giấu tiền vào hộp, xem ra những đứa trẻ lớn một chút vẫn khôn hơn, còn biết giấu một ít tiền cho mình.

Không ngờ đúng lúc này, có một bóng người đi từ phía sau đến giật lấy chiếc hộp trong tay đứa trẻ kia và nói: “Được lắm, hóa ra mày giấu tiền ở đây!”

Đứa trẻ thấy tiền của mình bị cướp thì sốt ruột đến đỏ cả mắt, nó níu người vừa xuất hiện lại rồi hô: “Tiểu Nhị, mau trả lại tiền cho tao!”

Viên Mục Dã không ngờ đứa bé chạy đến sau lại là Lý Tiểu Nhị, Lý Tiểu Nhị lắc lắc cái hộp trong tay rồi nói: “Mày hô to nữa lên, nếu đánh thức Ngô Lão Lục thì chẳng những tiền trôi theo dòng nước mà còn bị đánh đó, mày nghĩ xem có đáng giá không...”

Đứa trẻ bị giật tiền nghe vậy thì lập tức hạ giọng: “Tiểu Nhị, tao rất cần số tiền này, mày nghĩ một chút đi, Ngô Lão Lục không phải cha ruột của chúng ta, chúng ta phải tính toán cho tương lai của mình, đợi tao tích đủ tiền thì sẽ dẫn mày cùng đi!”

Lý Tiểu Nhị lại cười lạnh: “Anh cả, mày nói nghe dễ nhỉ? Mày không nhớ chuyện xảy ra với Tiểu Mẫn à?”

Đứa trẻ được gọi là “anh cả” kia lập tức biến sắc: “Đương nhiên là tao nhớ kĩ, nếu không phải vì Tiểu Mẫn thì tao cũng không muốn đi! Mày nghĩ rằng Ngô Lão Lục thật sự bán Tiểu Mẫn sao? Lão đã giết Tiểu Mẫn rồi!”

Dường như Lý Tiểu Nhị không ngờ anh cả sẽ nói như thế, nó nhướn mày hỏi: “Mày nhìn thấy tận mắt à?”

Anh cả hoảng sợ trả lời: “Đêm hôm đó tao thấy lão bỏ Tiểu Mẫn vào một cái túi vải rồi mang vào núi... Nhưng hôm sau lao lại nói là bán Tiểu Mẫn rồi! Tao đâu phải đứa trẻ ba tuổi mà dễ tin vậy!”

Lý Tiểu Nhị nghe xong thì sắc mặt trầm xuống, nó hỏi: “Cho nên mày muốn dành dụm tiền đi đường?”

“Còn phải hỏi sao? Ngô Lão Lục dám giết người thì còn chuyện gì mà lão không làm được chứ? Mày và tao cũng không còn nhỏ nữa, đã hết giá trị lợi dụng rồi, nếu còn tiếp tục như vậy thì một ngày nào đó sẽ thật sự bị xe đâm chết khi đang giả vờ bị xe đâm! Mày nhìn chân của tao là biết.” Anh cả càng nói càng hoảng sợ.

Lý Tiểu Nhị thở dài: “Mày tội gì phải khổ thế chứ? Nếu như mày nói sớm với tao thì có phải tao với mày cùng nhau dành dụm tiền không!”

Anh cả lắc đầu: “Loại chuyện này đương nhiên là càng ít người biết càng tốt, đến lúc mọi chuyện sẵn sàng thì tao sẽ dẫn theo mày và Hạt Đậu cùng nhau chạy! Đứa bé đó mà còn ở đây tiếp thì sẽ biến thành tàn phế giống tao và mày thôi!”

“Thôi được, tao hiểu rồi, tao...” Lý Tiểu Nhị nói được một nửa bỗng ngạc nhiên nhìn về phía sau lưng anh cả: “Cha... Sao, sao cha... lại đến đây?”

Anh cả nghe thấy Lý Tiểu Nhị gọi cha thì biến sắc, nó quay người lại theo phản xạ... Không ngờ đúng lúc này, ánh mắt của Lý Tiểu Nhị đứng sau lưng bỗng hiện lên vẻ hung ác, nó quơ một thanh thép bỏ đi trên đất rồi đập mạnh vào đầu anh cả.

Viên Mục Dã không ngờ đứa bé Lý Tiểu Nhị này lại ác độc như vậy, sau khi anh cả bị nó đánh ngã lăn ra đất, nó lại dùng thanh thép đập thêm vài lần, đến tận lúc máu me văng tung tóe lên mặt thì mới thở hồng hộc rồi dừng tay lại và nói: “Vốn còn muốn cho mày sống thêm vài ngày nữa, đúng là cái thứ nuôi chỉ tốn cơm!”

Câu chữ vô cùng quen thuộc, Viên Mục Dã không dám tin vào hai mắt của mình, nếu như không phải cậu biết Ngô Lão Lục chết sau trận mưu sát này thì chắc sẽ nghĩ Lý Tiểu Nhị đang bị Ngô Lão Lục nhập vào.

Sau khi cảnh tượng hoàn toàn biến mất, Viên Mục Dã vẫn chưa kịp hoàn hồn, tại sao Lý Tiểu Nhị lại muốn giết người? Đứa trẻ bị nó giết chết là ai?

Chương 237: Đứa trẻ

Khi Viên Mục Dã trở lại nhà trọ, Từ Lệ đã tỉnh, anh ta đang gọi điện thoại về cục để nhờ họ điều tra số điện thoại đã nhắn tin cho Ngô Lão Lục. Anh ta thấy Viên Mục Dã đi vào với sắc mặt không bình thường thì thuận miệng hỏi: “Sao thế? Cậu phát hiện manh mối gì à?”

Không ngờ Viên Mục Dã không trả lời trực tiếp mà lại hỏi ngược lại: “Những đứa trẻ kia được sắp xếp ở chỗ nào rồi?”

Từ Lệ nghĩ là Viên Mục Dã đang lo lắng cho Hạt Đậu, anh ta nói ngay: “Ban quản lý thôn có cái nhà khách, trưởng thôn tạm thời để bọn nó ở trong đó, tôi đã bảo trưởng thôn ngày mai liên lạc với ban quản lý dân chính, để bọn họ tìm cách giải quyết cuộc sống sau này cho bọn trẻ.”

Viên Mục Dã lại hỏi tiếp: “Lý Tiểu Nhị đâu? Nó cũng ở trong nhà khách của thôn hả?”

Từ Lệ gật đầu: “Ừ, đúng vậy, tất cả đều ở cùng một chỗ!”

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Lập tức giam giữ riêng Lý Tiểu Nhị! Tuyệt đối đừng cho nó chạy.”

“Úi, hả? Giam giữ? Tại sao thế? Nó là một đứa trẻ mà!” Từ Lệ giật mình.

Đúng thế, nó vẫn còn là một đứa trẻ, sao Viên Mục Dã không biết điều này chứ? Nhưng trẻ con cũng có thể giết người mà phải không? Nó ra tay còn ác độc như vậy, không hề có dáng vẻ của một đứa trẻ con gì cả... Nếu không có Viên Mục Dã thì chắc chuyện này mãi mãi không có người biết, một đứa trẻ đã giết một đứa trẻ khác.

Vì để kiểm tra lời nói của Viên Mục Dã có chính xác hay không, sau khi trời sáng, Từ Lệ và Viên Mục Dã đã chia hai đường, Từ Lệ dẫn người giả vờ tìm hiểu tình huống để trước tiên khống chế Lý Tiểu Nhị, Viên Mục Dã thì đi gặp Hạt Đậu

và những đứa trẻ khác, cậu muốn hỏi một chút chuyện liên quan đến “anh cả” và “Tiểu Mẫn”

Nói thật, trong số những đứa trẻ còn lại này, đứa thì trí thông minh thấp, đứa thì quá nhỏ tuổi, đứa có thể giao lưu bình thường chắc chỉ có mỗi Hạt Đậu.

Trong sân của ban quản lý thôn, những đứa trẻ khác đều tranh nhau hoa quả và đồ ăn vặt mà Viên Mục Dã đưa cho, mặc dù Hạt Đậu rất muốn đi nhưng nó nghe thấy Viên Mục Dã gọi mình, bèn ngoan ngoãn đi tới.

Viên Mục Dã lấy đồ ăn vặt đã chuẩn bị riêng cho Hạt Đậu ra và bảo: “Đây là đồ chú cố ý chuẩn bị cho cháu, lát nữa cháu mang về ăn với mẹ nhé!”

Hai mắt Hạt Đậu sáng lên, nó lập tức vui vẻ nói: “Cảm ơn chú!”

Viên Mục Dã gật đầu bảo: “Hạt Đậu ngoan, chú có thể hỏi cháu mấy vấn đề không?”

Hạt Đậu đáp rất sáng khoái: “Chú cứ hỏi đi ạ!”

“Tốt, Hạt Đậu, cháu có biết Tiểu Mẫn và anh cả không? Trước đây bọn họ cũng ở cùng với cháu...” Viên Mục Dã hỏi.

Không ngờ Viên Mục Dã vừa hỏi xong, mắt của Hạt Đậu bỗng đỏ lên, nó nói: “Anh hai bảo anh cả và Tiểu Mẫn đi rồi, bọn họ trộm tiền của cha rồi chạy! Nhưng mẹ lại nói bọn họ đều đã chết!”

Viên Mục Dã không ngờ người phụ nữ ăn nói điên khùng kia lại nói đúng như thế, cậu thở dài, hỏi: “Cháu nói anh hai là Lý Tiểu Nhị à?”

Hạt Đậu gật đầu: “Vâng, anh hai bảo anh Cả và Tiểu Mẫn trộm tiền của cha, nếu như bọn họ quay về sẽ bị cha đánh chết, cho nên bọn họ đã đi đến chỗ rất xa, sẽ mãi mãi không trở về... Chú biết không, cha cháu đánh đau lắm!”

Viên Mục Dã nghe mà cảm thấy thương xót: “À... Cha của cháu thường xuyên đánh cháu à?”

Lúc này Hạt Đậu hơi cúi đầu xuống: “Khi cha mắng cháu là đứa nuôi chỉ tốn cơm thì sẽ đánh... Còn những lúc khác vẫn tốt.”

Viên Mục Dĩ hiểu Hạt Đậu cũng chỉ biết đến vậy, cậu bèn sờ đầu nó và bảo: “Được rồi, mau cầm những thứ này đi tìm mẹ cháu đi!”

Hạt Đậu hí ha hí hửng đáp “Cháu chào chú”, sau đó nó chạy ngay đi mà không quay đầu lại. Viên Mục Dĩ nhìn theo bóng lưng nhanh nhẹn của nó mà hơi chua xót, cũng may đứa trẻ này luôn lạc quan, hoặc do nó vẫn còn quá nhỏ, cho nên chỉ nhìn thấy vui vẻ trước mắt mà không nhìn thấy những đau khổ của cuộc sống.

Sau khi đi ra khỏi ban quản lý thôn, Viên Mục Dĩ gọi điện cho Từ Lệ để hỏi tình huống bên đó thế nào?

Từ Lệ đang tức muốn nổ phổi, anh ta nói: “Lý Tiểu Nhị trơn như cá chạch ấy, nó luôn giả vờ ngây ngô với chúng tôi, hỏi cái gì cũng nói không biết. À đúng rồi, đã định vị được chiếc điện thoại gửi tin nhắn cho Ngô Lão Lục là ở thôn Trường Khê, nhưng không tra được vị trí cụ thể.”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi đề nghị: “Phải người tìm ông chủ quán mì, hỏi ông ta xem đêm qua có thấy Lý Tiểu Nhị dùng di động gửi tin nhắn không!”

Từ Lệ thở dài bảo: “Đã hỏi rồi, nhưng ông chủ bảo lúc đó khách trong quán rất đông nên ông ta không chú ý tới chuyện đó, mà trong quán lại không có camera, căn bản không có biện pháp làm rõ người gửi tin nhắn có phải Lý Tiểu Nhị hay không.”

Viên Mục Dĩ nghe vậy thì trầm giọng xuống: “Kẻ đó chỉ có thể là Lý Tiểu Nhị, nhưng vấn đề là điện thoại di động của nó đang ở đâu?”

“Đúng thế, lúc chúng tôi dẫn Lý Tiểu Nhị ra đã kiểm tra toàn thân nó, ngoại trừ chút tiền lẻ thì chẳng còn gì nữa...” Từ Lệ nói bằng giọng bất đắc dĩ.

Viên Mục Dĩ nhìn thoáng qua đồng hồ rồi bảo: “Không đúng, Lý Tiểu Nhị chỉ có thể gửi tin nhắn cho Ngô Lão Lục vào lúc đó, tranh thủ bây giờ còn sớm, anh với tôi đi quán mì xem thế nào!”

Khi Viên Mục Dĩ và Từ Lệ đi tới quán mì, ông chủ và hai phụ bếp đang quét dọn vệ sinh, ông ta thấy Viên Mục Dĩ và Từ Lệ

cùng đi vào thì vừa cười vừa hỏi: “Hai vị ăn sáng chưa?”

Từ Lệ và Viên Mục Dĩ bận bịu từ đêm đến giờ, còn chưa kịp ăn gì, nếu đã tới thì cứ ngồi ăn đã, thế là Từ Lệ gọi hai bát mì trộn tương chao.

Nhưng Viên Mục Dĩ lại gọi ông chủ và hỏi: “Ở đây ngoài mì trộn tương chao ra thì còn món gì khác không?”

Ông chủ quán mì cười đáp: “Có chứ!” Ông ta đưa thực đơn cho Viên Mục Dĩ: “Cậu xem đi, các món có ở đây hết!”

Viên Mục Dĩ cầm thực đơn và mở ra xem, cậu phát hiện chủ yếu là mì sợi, nhưng khi lật đến trang cuối thì lại thấy tấm ảnh của một thứ đen sì, trông nó có vẻ ngang ngửa với canh dinh dưỡng của đầu bếp Lưu. Viên Mục Dĩ chỉ vào đồ vật đen sì đó và hỏi: “Đây là cái gì thế?”

Ông chủ quán mì nhìn thoáng qua rồi đáp: “Đây là bánh bao tiết lợn, món này dùng máu lợn nhào với bột mì rồi làm thành bánh bao, nó là món ăn đặc sắc của thôn chúng tôi, nhưng người bên ngoài ăn có thể sẽ không quen.”

Không ngờ Viên Mục Dĩ nghe xong lại thấy hứng thú, cậu chỉ vào món bánh bao tiết lợn và bảo: “Cho tôi hai cái bánh bao tiết lợn nhé?”

Ông chủ quán mì hơi ngạc nhiên: “Hai cái bánh bao tiết lợn cơ à? Không cần gọi thêm canh gì sao?”

Viên Mục Dĩ cười lắc đầu: “Không cần, hai cái là được rồi, cảm ơn...”

Chương 238: Chiếc điện thoại màu đen

Từ Lệ ở bên cạnh buồn nôn nói: “Tại sao trước đây tôi không phát hiện khẩu vị của cậu mặn như vậy nhỉ...”

Viên Mục Dã cười đáp: “Tôi muốn ăn thử ấy mà... Hay là anh cũng thử một chút?”

Từ Lệ liên tục xua tay: “Đừng, tôi không có phúc tiêu thụ đâu.”

Sau khi ăn hai cái bánh bao tiết lợn, Viên Mục Dã cảm thấy người mình không còn bủn rủn nữa, cậu bèn gọi ông chủ quán mì đến để hỏi tình hình ăn mì của bọn trẻ đêm qua.

Theo trí nhớ của ông chủ quán, lúc đó trong quán ngoài mấy đứa bé ra thì còn vài bàn khách nữa, ông ta chạy đi chạy lại để tính tiền và phục vụ nên khá bận rộn, vì thế không để ý được trong số những đứa trẻ đó có đứa nào dùng điện thoại hay không.

Nhưng hai phụ bếp trong quán lại nói, bọn họ vẫn luôn bận rộn ở đằng trước, họ không thấy có đứa bé nào dùng điện thoại cả, nhưng có một đứa đã ra ngoài một lần, nó nói là muốn đi vệ sinh.

Viên Mục Dã nghe xong bèn truy hỏi: “Đứa bé nào đi ra thế?”

Một phụ bếp suy nghĩ rồi trả lời: “Lý Tiểu Nhị, thằng nhóc đó láu cá nhất! Bình thường mỗi khi qua đây nó luôn nhìn chăm chăm vào quán chúng tôi, vậy mà tối hôm qua không hiểu thế nào, mì trộn tương chiên vừa được bê lên thì nó đã la hét đòi đi ị, tôi sợ những khách khác nghe thấy lại ăn mất ngon nên để cho nó đi thật nhanh.”

Viên Mục Dã nghe xong vỗ Từ Lệ rồi nói: “Đi, mau đi tìm Ngô Đại Hưng, để cậu ta giúp chúng ta lấy băng ghi hình đêm qua!”

Mặc dù trong quán không có camera, nhưng bên ngoài lại có! Nếu Lý Tiểu Nhị thật sự đã gửi tin nhắn vào lúc đó, vậy rất có khả năng sẽ bị camera ghi lại...

Sau khi biết thời gian và địa điểm, việc tra camera sẽ dễ dàng hơn nhiều, Ngô Đại Hưng gần như không phải tốn thời gian gì mà đã tìm được bóng dáng Lý Tiểu Nhị trong camera giám sát của phố ẩm thực. Đứa bé này đi ra khỏi quán mì xong thì không đi đến nhà vệ sinh gần đó mà lại chạy tới một hàng cây xanh rồi ngồi xổm xuống.

Từ Lệ thấy vậy bèn chồn hỏi: “Thằng nhóc này có nhà vệ sinh không đi, sao lại chạy đến hàng cây đi ị chứ?”

Ngô Đại Hưng cười bảo: “Đám ăn mày này thường xuyên đi bậy ngoài đường, trước đó chúng tôi đã nói với bọn chúng nhiều lần rồi, như vậy sẽ ảnh hưởng đến bộ mặt của thôn Trường Khê! Chú của tôi còn vì chuyện này mà đi gặp Ngô Lão Lục... Từ đó bọn nó mới bớt đi một chút. Như thế này đã là tốt rồi, ít nhất thì nó cũng đi vào buổi đêm, không thì sẽ xấu hổ lắm.”

Viên Mục Dã lắc đầu bảo: “Không đúng... Đi nào, chúng ta đến chỗ hàng cây đó xem là biết!”

Khi Từ Lệ và Viên Mục Dã đi tới hàng cây đó thì phát hiện trong đó rất sạch sẽ, hoàn toàn không có cứt đại gì cả.

Viên Mục Dã cau mày nói: “Đêm qua thằng bé đó không hề muốn đi ị, nó chỉ tìm có đề ra ngoài gửi tin nhắn cho Ngô Lão Lục thôi...”

Từ Lệ nhìn xung quanh một lượt, đoạn hỏi: “Nhờ có nhân viên vệ sinh dọn dẹp rồi thì sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đâu, đêm qua lúc Tiểu Lưu đưa bọn nó đến quán mì đã hơn mười một giờ, mà bây giờ vẫn còn quá sớm, hơn nữa vị trí này khá khuất, chắc sẽ không bị nhân viên vệ sinh thu dọn... Hai chúng ta tranh thủ tìm kĩ quanh hàng cây xanh này xem, tôi nghi là Lý Tiểu Nhị vứt chiếc điện thoại ở gần đây!”

Sau đó Viên Mục Dã và Từ Lệ tìm đi tìm lại trong hàng cây xanh, bọn họ thật sự tìm được một chiếc điện thoại màu đen bị vỡ màn hình trong một bụi cỏ.

Chỉ cần liếc mắt là Viên Mục Đã nhận ra ngay chiếc điện thoại này là của Diệp Dĩ Ngụy, cậu lập tức thử khởi động máy, không ngờ chiếc điện thoại này mặc dù vỡ màn hình nhưng vẫn dùng được. Viên Mục Đã dùng khăn tay bật điện thoại, cậu phát hiện bên trong chỉ có một tin nhắn, chính là tin nhắn mà Ngô Lão Lục đã nhận đêm qua.

Dù sao nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, hoặc là do quá vội vàng nên sim điện thoại và tin nhắn vẫn còn ở bên trong máy, chắc chắn trên này có dấu vân tay của Lý Tiểu Nhị, lần này coi như đã lấy đủ nhân chứng vật chứng!

Vật lộn cả buổi sáng, cuối cùng cũng có một chút thu hoạch, Viên Mục Đã và Từ Lệ lập tức quay về nhà trọ đang giam giữ Lý Tiểu Nhị, bọn họ muốn xem thử có nạy được chút tin tức gì từ miệng nó không...

Khi Viên Mục Đã đối mặt với Lý Tiểu Nhị, cậu cảm giác rất rõ ràng đứa trẻ này không giống bình thường. Những đứa trẻ bình thường dù có thông minh đến mức nào, dám gây ra họa tày trời ra sao, nhưng khi đối mặt với cảnh sát cũng sẽ giống như chuột gặp mèo.

Nhưng Lý Tiểu Nhị lại vô cùng bình tĩnh, ánh mắt của nó lúc thì gian xảo lúc lại như vô tội, khiến người khác không thể đoán được trong lòng nó đang nghĩ gì. Nếu không phải Viên Mục Đã tận mắt nhìn thấy Lý Tiểu Nhị giết người, chắc cậu sẽ rất khó tin tưởng một đứa trẻ mới mười một, mười hai tuổi lại độc ác đến thế.

“Cháu nói đi, tại sao phải gửi tin nhắn cho Ngô Lão Lục? Chẳng phải cháu rất hận hắn à?” Viên Mục Đã bình thản hỏi.

Lý Tiểu Nhị nhún vai đáp: “Chú à, cháu không biết chú đang nói gì? Đến cả điện thoại cháu cũng chẳng có, lấy gì mà gửi tin cho Ngô Lão Lục chứ?”

Từ Lệ nghe xong bèn lấy chiếc điện thoại đã được bọc kín ra, sau đó lạnh lùng chất vấn: “Đêm qua cháu giả vờ muốn đi vệ sinh, nhưng thực chất lại ngồi xỏm trong hàng cây gửi tin nhắn cho Ngô Lão Lục, có muốn chú lấy hình ảnh cháu gửi tin nhắn trong camera theo dõi ra cho cháu xem không?”

Khả năng dao động người khác của Từ Lệ cũng vô cùng thành thạo, bên trong camera không hề quay được cảnh Lý Tiểu Nhị nhấn tin mà chỉ ghi được cảnh nó đang ngồi xôm trong hàng cây, cúi đầu nhìn gì đó...

Khi Lý Tiểu Nhị nhìn thấy chiếc điện thoại di động màu đen, biểu cảm trên mặt nó cũng hơi thay đổi, trong ánh mắt xuất hiện vẻ kinh hoàng, nhưng nó nhanh chóng trở lại bình thường: “Úi, là chiếc điện thoại này à, đúng là cháu đã nhặt được chiếc điện thoại này khi đi ị tối qua, nhưng thấy màn hình đã vỡ nên cháu lại ném nó vào trong bụi cây.”

Viên Mục Dã cười lạnh hỏi: “Trên đời này có sự trùng hợp như vậy sao? Cháu vô tình nhặt được chiếc điện thoại, lại trùng hợp là trong chiếc điện thoại này có tin nhắn gửi cho Ngô Lão Lục vào lúc quan trọng nhất?”

Lý Tiểu Nhị bĩu môi: “Đúng là trùng hợp, nhưng cháu thật không biết chuyện này là thế nào!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được thôi, cháu đúng là chối rất sạch sẽ! Nhưng chú thật sự tò mò là tại sao cháu lại muốn cứu Ngô Lão Lục? Hẳn không phải là cha ruột của cháu mà! Hay là... Cháu căn bản không hề muốn cứu hẳn mà ngược lại, chính vì cháu hiểu rất rõ tính cách Ngô Lão Lục, đồng thời cũng biết trong tay hắn có một khẩu súng săn nên mới muốn mượn tay cảnh sát để giết hắn?”

Lý Tiểu Nhị nghe Viên Mục Dã nói xong bèn khinh thường đáp: “Chú cảnh sát à, trí tưởng tượng của chú có phong phú quá không vậy? Cháu thấy chú đừng làm cảnh sát nữa, hay là đổi sang viết tiểu thuyết đi!”

Từ Lệ ngồi bên cạnh bị thằng nhóc này làm cho tức đến sắp bốc khói, nếu không phải thấy nó quá nhỏ thì chắc lúc này đã tiến lên đập nó một trận rồi...

Chương 239: Đưa trẻ ác độc

Viên Mục Dã lúc này vẫn bình thản, cậu không bị chọc tức bởi dăm ba câu nói của Lý Tiểu Nhị. Bởi vì con người khi đang tức giận hoặc nóng vội thì rất khó dùng lý trí để suy nghĩ vấn đề, cho nên từ bé Viên Mục Dã đã tự khuyên bản thân, mặc kệ gặp phải khó khăn gì thì việc đầu tiên là giữ tỉnh táo...

Viên Mục Dã vẫn luôn quan sát thần thái của Lý Tiểu Nhị, cậu phát hiện ánh mắt của đứa trẻ này phức tạp hơn rất nhiều so với những đứa trẻ cùng lứa, với nhiều năm kinh nghiệm của mình, Viên Mục Dã nhận thấy đừng nói là trẻ con mà đến cả người lớn, nếu không trải qua chuyện gì đó thì rất khó có được thần thái như vậy.

Mặc dù Lý Tiểu Nhị luôn che giấu suy nghĩ chân thật của mình, nhưng có nhiều thứ càng cố ý giấu thì lại không thể giấu. Sau vài lần giao đấu, Viên Mục Dã có thể khẳng định đẳng cấp của Lý Tiểu Nhị rất cao, Ngô Lão Lục đã chết hoàn toàn không phải đối thủ của nó.

Từ đó có thể nhận thấy, Lý Tiểu Nhị thừa sức làm đồng bọn của Ngô Lão Lục.

Nhưng có một điều mà Viên Mục Dã nghĩ mãi vẫn không ra, đó chính là một đứa trẻ mười một, mười hai tuổi đã trải qua điều gì mới khiến nó biến thành Lý Tiểu Nhị độc ác như vậy?

Lý Tiểu Nhị thấy Viên Mục Dã cứ nhìn chăm chăm vào mình thì trên mặt hơi không bình tĩnh: “Chú cảnh sát, cháu đói rồi, cháu muốn ăn sáng...”

Viên Mục Dã đương nhiên biết tên nhóc này muốn chuyển hướng sự chú ý của mình, cậu vừa cười vừa hỏi: “Được thôi, cháu muốn ăn cái gì? Bây giờ chú sẽ cho người đi mua...”

Lý Tiểu Nhị đảo mắt, nói: “Cháu muốn ăn bánh bao!”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn quay đầu nói với Tiểu Triệu: “Đi mua một túi bánh bao thịt về giúp tôi.” Cậu nói xong thì quay

lại cười với Lý Tiểu Nhị: “Được rồi, một lát nữa là có bánh bao ăn! Nhưng trong lúc chờ bánh bao, cháu hãy trả lời trước vài vấn đề cho chú nhé?”

Lý Tiểu Nhị ra vẻ ngây thơ đáp: “Được ạ, chú muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi, chỉ cần cháu biết thì nhất định sẽ nói cho chú...”

Viên Mục Dã cười gật đầu: “Được, vậy cứ quyết định như thế! Tiểu Nhị, cháu trả lời trước vấn đề đầu tiên này cho chú, đó chính là... Tại sao cháu lại muốn giết anh cả, thi thể của anh cả bị Ngô Lão Lục giấu ở đâu!”

Lý Tiểu Nhị không ngờ Viên Mục Dã lại bất ngờ nhắc đến việc nó giết anh cả, dưới sự ngạc nhiên tột độ nó thậm chí quên cả giữ biểu cảm trên khuôn mặt, từ đó đã bộc lộ khuôn mặt chân thật nhất của nó.

Viên Mục Dã nhìn thần thái lúc này của Lý Tiểu Nhị, trong chớp mắt cậu đã nghi ngờ liệu có phải mình đang đối thoại với một đứa trẻ hay không.

Sau giây phút giật mình ngẩn ngui, Lý Tiểu Nhị lập tức nhận thấy khuôn mặt của nó bán đứng chính nó, thế là nó cố bình tĩnh lại rồi hỏi: “Chú nói gì vậy? Anh cả... đột trước đã trộm tiền của Ngô Lão Lục rồi chạy trốn! Cháu giết nó? Đùa gì kinh vậy! Tuổi của nó lớn hơn cháu, cao hơn cháu, chú có thể đi hỏi đám Hạt Đậu xem bình thường cháu mới là người bị bắt nạt mà?”

Viên Mục Dã thấy cảm xúc của Lý Tiểu Nhị đột nhiên rất kích động, hiển nhiên nó định che giấu sai lầm vừa rồi, thế là cậu gật đầu bảo: “Được, vậy chúng ta không nói về anh cả nữa, trước tiên để chuyện này sang một bên, chúng ta nói về Tiểu Mẫn nhé? Cô bé chết như thế nào? Thi thể đang ở đâu?”

Sau khi nghe thấy vấn đề này, Lý Tiểu Nhị có vẻ thả lỏng, xem ra cái chết của Tiểu Mẫn không liên quan đến nó, hoặc là Lý Tiểu Nhị không đích thân ra tay...

Lần này Lý Tiểu Nhị rất thoải mái, nó nói: “Tiểu Mẫn lúc trước ba lần bốn lượt muốn chạy trốn nên đã khiến Ngô Lão Lục tức giận, trong cơn tức lão đã bán Tiểu Mẫn, còn về chuyện nó bị bán đến chỗ nào thì cháu cũng không biết.”

Viên Mục Dã cũng không ngờ đứa trẻ hơn mười tuổi này lại khó đối phó đến vậy, xem ra chỉ có thể dùng cách lừa gạt, thế là cậu mỉm cười nói: “Hả? Hình như không đúng thì phải? Lúc đó anh cả đâu có nói với cháu như vậy? Rõ ràng anh cả nói với cháu là Tiểu Mẫn bị Ngô Lão Lục bỏ vào túi rồi ném trên núi, nhưng tại sao cháu lại bảo là Tiểu Mẫn bị Ngô Lão Lục bán chứ?”

Lý Tiểu Nhị nghe vậy thì biến sắc, nó sợ đến mức không nói ra lời, Viên Mục Dã thấy nó không mở miệng thì tự mình nói tiếp: “Cháu không cần giật mình, chú có thể nói rõ ràng cho cháu biết. Vào đêm cháu giết anh cả, đã có người nấp trong bóng tối nhìn thấy hết, người đó thấy anh cả nói với cháu là Tiểu Mẫn chết rồi, còn nói chờ để dành được đủ tiền sẽ dẫn cháu và Hạt Đậu cùng đi. Nhưng cháu lại dùng một thanh thép bỏ đi đánh chết anh cả! Thế nào? Chú nói đúng chứ? Đúng rồi, còn quên một chuyện, chú có thể bổ sung một chút, ví dụ như anh cả định đi đến sân sau để giấu tiền nhưng lại bị cháu giết mất! Anh cả cất tiền trong một cái hộp rồi giấu dưới cái tủ sắt gỉ, anh cả...”

“Đừng nói nữa! Cháu không biết chú đang nói cái gì, cháu không muốn nghe!” Lý Tiểu Nhị đột nhiên gào lên.

Từ Lệ vẫn luôn im lặng lại đột nhiên vỗ bàn rồi quát: “Không muốn nghe cũng phải nghe! Cháu nghĩ chuyện mình làm thì không ai biết sao? Cháu à, hôm nay chú sẽ dạy cháu một câu, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt! Tuổi của cháu còn nhỏ mà sao ra tay độc ác đến vậy? Mau tranh thủ khai hết ra cho chú biết không?”

Từ Lệ không nói như vậy còn đỡ, Lý Tiểu Nhị nghe xong thì lại luôn mồm nói mình chẳng biết gì hết, trong nhất thời Viên Mục Dã và Từ Lệ không có cách nào cả... Bởi vì cho đến bây giờ họ vẫn chưa tìm được thi thể nào, cho nên tất cả những gì Viên Mục Dã nói chỉ là trên giả thiết.

Có lúc Viên Mục Dã rất muốn hỏi thẳng Lý Tiểu Nhị có biết Diệp Dĩ Ngụy ở đâu không, nhưng cậu sợ mình mà hỏi như vậy thì Lý Tiểu Nhị lại càng không chịu nói.

Đúng lúc này Tiểu Triệu đã mua bánh bao về, Viên Mục Dã cười nói với Lý Tiểu Nhị: “Ăn bánh bao trước đi!” Sau đó

Viên Mục Dã kéo Từ Lệ bước nhanh ra ngoài, bởi vì bọn họ nhất định phải ra ngoài hít thở mới được.

“Đứa bé này có thể không biết gì nhưng cũng rất có thể là giả vờ, nó không hề thua kém những tội phạm gian xảo nhất mà chúng ta đã thẩm vấn!” Từ Lệ tức hỏn hển nói.

Viên Mục Dã nghiêm mặt hỏi: “Anh Từ, anh tin tôi chứ?”

Từ Lệ không hề nghĩ ngợi mà trả lời luôn: “Đương nhiên rồi! Cái này mà còn phải hỏi à?”

Viên Mục Dã gật đầu nói: “Tôi có thể khẳng định trăm phần trăm thằng bé đó đang giả vờ, chính nó đã giết cậu bé anh cả, cũng rất có thể dưới sự xúi giục của nó nên Ngô Lão Lục mới giết Tiểu Mẫn, còn về Diệp Dĩ Nguy, càng có khả năng là tên nhóc này ra tay! Dù sao so sánh với Ngô Lão Lục, Diệp Dĩ Nguy sẽ không đề phòng với một đứa trẻ...”

Từ Lệ suy nghĩ rồi bảo: “Đúng là có khả năng này, cậu nghĩ xem, chẳng phải đến cả chúng ta lúc mới tiếp xúc với Lý Tiểu Nhị cũng coi nó là người bị hại sao? Nhưng bây giờ có thể thấy, Lý Tiểu Nhị chắc chắn đóng một vai trò không đơn giản trong chuyện này!”

Chương 240: Người phụ nữ điên

Viên Mục Dã thở dài: “Đúng thế, nhưng tên nhóc này bây giờ sống chết không chịu nói, thật sự không biết Diệp Dĩ Ngụy bị bọn chúng giấu ở đâu nữa?”

Vẻ mặt Từ Lệ khá nghiêm trọng, anh ta nói: “Viên, tôi phải nói một câu có thể cậu không thích nghe, cậu có nghĩ Tiểu Diệp đã...”

“Không đâu, tôi tin vào trực giác của mình, Diệp Dĩ Ngụy làm việc luôn cẩn thận, anh ta cũng không phải người ngốc nên sẽ không dễ dàng chết trong ngọn núi nhỏ này.” Viên Mục Dã nói rất chắc chắn.

Khi chưa tìm được điểm đột phá mới, Viên Mục Dã không muốn quay về đối mặt với Lý Tiểu Nhị, cậu đành đi bộ một mình trên con đường của thôn Trường Khê. Mặc dù nhìn bề ngoài thì Viên Mục Dã đang thảnh thơi đi dạo, nhưng trong lòng cậu đang lục lại tất cả những chuyện đã xảy ra để tìm manh mối...

Đột nhiên, một câu nói của Hạt Đậu hiện lên trong đầu Viên Mục Dã, chính là câu nói mẹ nó đã từng nói với nó rằng “Anh cả và Tiểu Mẫn đều chết rồi!”. Lúc ấy Viên Mục Dã chỉ nghĩ là người phụ nữ đó ăn nói điên khùng, nhưng giờ nghĩ lại, chẳng lẽ cô ta thật sự nhìn thấy cái gì sao?

Thật ra từ đầu đến giờ bọn họ đều không để ý đến người phụ nữ điên này, họ đều cảm thấy đây là người phụ nữ điên bị Ngô Lão Lục lừa gạt đến. Nhưng khi cô ta xuất hiện ở thôn Trường Khê thì đã dẫn theo Hạt Đậu. Cô ta là ai? Từ đâu đến đây? Cha của Hạt Đậu là ai?

Với một loạt vấn đề này, Viên Mục Dã quyết định đến gặp người phụ nữ điên kia một lần, nếu như may mắn lại có thể tìm được manh mối có giá trị trong lời nói của cô ta thì sao?

Sau khi hạ quyết tâm, Viên Mục Dã quay người đi về phía ban quản lý thôn, không ngờ đúng lúc này cậu bất ngờ nghe thấy sau lưng có ai đó gọi: “Anh!”

Viên Mục Dã nghe giọng thấy hơi quen, hình như là giọng Hoắc Nhiễm, cậu quay đầu nhìn thì phát hiện cả đội số 54 đang đứng ngay gần cách đó không xa...

Đoàn Phong giơ túi thức ăn trong tay lên: “Sợ cậu không có gì ăn nên bọn tôi mang đến...”

Viên Mục Dã lập tức cười như trút được gánh nặng, sau đó bước nhanh về phía bọn họ: “Sao mọi người lại đến đây?”

Tăng Nam Nam đưa cho Viên Mục Dã một chiếc túi xách và nói: “Mang cho anh hai chiếc áo dày, trên núi lạnh lắm, lúc anh ra ngoài cũng chẳng biết mặc áo khoác gì cả. Còn nữa, anh không cần lo cho Kim Bảo, tôi tạm thời giao nó cho đầu bếp Lưu rồi, chắc chắn nó không bị đói đâu!”

Viên Mục Dã muốn nói một tiếng cảm ơn, nhưng lại cảm thấy làm thế quá khách sáo, thế là cậu vừa cười vừa nói: “Chắc mọi người vẫn chưa ăn sáng hả, đi nào, tôi dẫn mọi người đến một quán mì, nghe Từ Lệ nói ăn cũng khá ngon!”

Sau đó cả nhóm đi đến quán mì kia, ông chủ thấy Viên Mục Dã lại dẫn đến mấy người khách thì nhiệt tình chào hỏi rồi mời bọn họ ngồi xuống uống nước. Trong lúc ăn, Viên Mục Dã kể một lượt những chuyện đã xảy ra, mọi người nghe thấy đến giờ vẫn chưa tìm được Diệp Dĩ Ngụy, bầu không khí bỗng trở nên nặng nề.

Đoàn Phong sục soát hai, ba miếng là hết bát mì, anh ta hỏi: “Cậu nghi ngờ mẹ của Hạt Đậu biết cái gì đó, nhưng ngại đầu óc cô ta không bình thường nên không thể biểu đạt rõ ràng?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vẫn chưa điều tra được lai lịch của người phụ nữ này, tôi nghe người trong thôn nói cô ta xuất hiện rất đột ngột, nhưng rút cuộc thì cô ta đến từ trước khi đến đây? Hay là...”

“Hay là khi cô ta đến đã nhìn thấy cái gì đó nên bị dọa đến phát điên?” Đoàn Phong tiếp lời.

“Ừ, ý của tôi là vậy đó.” Viên Mục Dã nói.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi bảo: “Cái này dễ thôi, cậu tìm cô ta nói chuyện là được mà? Cô ta có bị điên nặng lắm không?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ trả lời: “Từ lúc tôi nhìn thấy cô ta thì chưa hiểu được cô ta nói cái gì...”

Đoàn Phong nghe vậy thì nhúc nhúc: “Hả? Vậy là điên khá nặng. Như vậy đi, bây giờ tôi đi theo cậu để xem người phụ nữ điên đó, mấy người còn lại trước tiên đi tìm chỗ ở, xong việc sẽ liên lạc sau!”

Khi Viên Mục Dã dẫn Đoàn Phong đi vào nhà khách của thôn, đúng lúc này bọn họ gặp nhân viên công tác của bộ phận dân sự, họ đang xác minh tình huống của mấy đứa bé với trưởng thôn. Trưởng thôn thấy Viên Mục Dã đến thì vội vàng giới thiệu mọi người với nhau.

Sau đó Viên Mục Dã nói chuyện một chút về tình huống của những đứa trẻ này với người của bộ phận dân sự, cậu còn cố ý nhắc đến hai mẹ con Hạt Đậu, hy vọng họ nghĩ biện pháp để sắp xếp cho hai mẹ con...

Đối phương nghe xong bèn hứa hẹn: “Mọi người cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không để những đứa trẻ này phải chịu khổ nữa.”

Viên Mục Dã vừa nói chuyện xong với người của bộ phận dân sự, cậu quay đầu lại thì thấy Đoàn Phong đã ngồi nói gì đó với hai mẹ con Hạt Đậu rồi... Viên Mục Dã thấy vậy bèn bước nhanh qua đó, cậu nghe thấy Hạt Đậu dùng giọng trẻ con tranh cãi với Đoàn Phong: “Mẹ cháu lúc trước rất đẹp, chỉ là bây giờ mẹ bị bệnh thôi.”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã đi tới, anh ta cười nói với Hạt Đậu: “Có muốn ăn kem không? Chú dẫn cháu đi mua?”

Hạt Đậu nghe vậy thì hơi nghi ngờ nhìn Đoàn Phong, chắc là do lần đầu gặp mặt nên nó chưa tin tưởng Đoàn Phong lắm. Đúng lúc này Hạt Đậu nhìn thấy Viên Mục Dã đi đến, nó chạy ra đón và nói luôn: “Chú này muốn dẫn cháu đi ăn kem!”

Viên Mục Dã xoa đầu Hạt Đậu: “Muốn ăn thì đi đi, chú này là bạn của chú.”

Viên Mục Dã chờ Đoàn Phong dụ Hạt Đậu đi xong, cậu từ từ ngồi xuống cạnh người phụ nữ điên này, sau khi quan sát kỹ

tình trạng của cô ta thì Viên Mục Dĩ phát hiện dường như cô ta chỉ nói chuyện thoải mái được với mỗi mình Hạt Đậu.

Viên Mục Dĩ cân nhắc một lúc lâu mới lên tiếng: “Tôi không biết giữa chúng ta ai lớn tuổi hơn, tạm thời tôi cứ gọi chị là chị trước vậy.”

Viên Mục Dĩ nói xong bèn quan sát nét mặt người phụ nữ này, cậu phát hiện nó không hề có biến hóa, dường như cô ta vẫn đắm chìm trong thế giới của mình... Nhưng trước đó Hạt Đậu đã nói mẹ của nó có thể giao tiếp với nó.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ tiếp tục thăm dò: “Chị à, tôi không biết chị và Hạt Đậu đã gặp chuyện gì, nhưng bây giờ hai người an toàn rồi, Ngô Lão Lục đã chết, hẳn không thể làm tổn thương hai người nữa!”

Khi Viên Mục Dĩ nói Ngô Lão Lục đã chết, cơ thể của người phụ nữ kia rõ ràng hơi cứng một chút, Viên Mục Dĩ kết luận ngay là người phụ nữ này có thể nghe hiểu những gì cậu nói, hoặc cô ta không hề điên nặng như vẻ bề ngoài.

Viên Mục Dĩ bèn lấy điện thoại ra, cậu muốn chụp một bức ảnh chính diện rồi sau đó để Tăng Nam Nam tìm cách tra ra thân phận thật của cô ta. Tiếc là từ đầu đến cuối người phụ nữ này đều nghiêng đầu, Viên Mục Dĩ không thể chụp được một bức ảnh chính diện.

Đúng lúc này, Hạt Đậu cầm cốc kem chạy về, Đoàn Phong đi phía sau nó.

Hạt Đậu vừa chạy vừa hô: “Mẹ, mẹ!”

Có thể do giọng nói của Hạt Đậu hơi vội vàng, người phụ nữ đó nghe được thì biến sắc, cô ta lập tức ngẩng đầu lên. Viên Mục Dĩ tranh thủ chụp được một tấm ảnh chính diện, nhưng sau đó cậu sống người ra...

Chương 241: Giả điên

Lúc này Đoàn Phong đi đến: “Nhìn gì thế?”

Viên Mục Dã thì thầm nói với anh ta: “Tôi nghĩ cô ta đang giả điên...”

Đoàn Phong không tin: “Không thể nào? Cậu có căn cứ gì không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chưa có, nhưng vừa rồi ánh mắt cô ta nhìn Hạt Đậu... không giống ánh mắt của một người điên!”

Khi nãy nghe thấy tiếng Hạt Đậu hét lên gấp gáp, tưởng rằng nó gặp nguy hiểm nên nét mặt cô ta đã thể hiện ra sự lo lắng, nóng vội. Nhưng khi cô ta nhìn thấy Hạt Đậu cầm kem chạy về thì lập tức thở phào một hơi. Thử hỏi, trên khuôn mặt của một người thần kinh có vấn đề có thể biểu lộ cảm xúc phức tạp và thay đổi nét mặt liên tục như vậy sao?

Sau khi phát hiện ra vấn đề này, Viên Mục Dã vẫn luôn nhìn chằm chằm quan sát hai mẹ con nhưng không vội vàng vạch trần cô ta. Bởi vì Viên Mục Dã biết người phụ nữ này giả điên nhất định có nguyên nhân, nếu cứ nói toạc ra nhờ đâu cô ta lại làm điều gì dại dột thì còn phiền toái hơn.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã cũng không nói thêm gì với cô ta nữa mà dùng mắt ra hiệu cho Đoàn Phong cùng rời đi. Sau đó bọn họ gọi điện cho Đại Quân hỏi địa chỉ nhà nghỉ rồi lập tức chạy đến gặp mọi người.

Trên đường đi hai người cũng bàn bạc nên làm gì tiếp theo, thật ra muốn biết người phụ nữ kia có giả điên hay không rất đơn giản, chỉ cần giấu thiết bị nghe lén lên người Hạt Đậu, theo dõi đoạn hội thoại của hai mẹ con họ là được.

Sau khi nhìn thấy Tăng Nam Nam, Viên Mục Dã đưa ảnh chụp trong di động cho cô ấy, để cô ấy nghĩ cách lên mạng tìm xem có thông báo tìm người mất tích nào liên quan đến người phụ

nữ này không? Tăng Nam Nam nhìn qua ảnh rồi nói: “OK, cho tôi mấy phút...”

Về phần thiết bị nghe lén thì Hoắc Nhiễm luôn có sẵn, chỉ phải nghĩ cách cài lên người Hạt Đậu là được. Một lúc sau, Tăng Nam Nam đã tìm ra kết quả, cô dùng ảnh chụp của Viên Mục Đã tìm kiếm khắp trên mạng và tìm ra được mấy người có ngoại hình tương thích với người phụ nữ kia.

Nhưng sau khi Viên Mục Đã nhìn một lượt thì tất cả đều không phải, bởi vì chưa nói đến ngoại hình giống hay không, mà thông tin không khớp, những người tìm ra đều là phụ nữ độc thân, còn họ là hai mẹ con.

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng Hạt Đậu được sinh ra sau khi cô ta bị lừa bán, có điều theo như thời gian ghi trên thông tin thì đều không đúng, vì hầu hết thông tin đều đăng trong năm năm trở lại đây, mà Hạt Đậu bây giờ cũng phải hơn sáu tuổi rồi.

Đến tận khi nhìn thấy thông báo cuối cùng, hai mắt Viên Mục Đã sáng lên, có điều cậu không thể ngờ đây không phải là thông báo tìm người mà là tìm xác.

Phần thông báo tìm kiếm người chết này là hai mẹ con, dù từ tuổi tác cho đến ngoại hình đều giống hệt mẹ con Hạt Đậu. Nhưng bức ảnh này không phải là thứ khiến cậu kinh ngạc nhất, mà gia thế của mẹ con họ mới đánh kinh ngạc, hai mẹ con kia lại là con dâu trưởng và cháu trai đầu của một danh gia vọng tộc trong nước!

Mục tìm xác này đã đăng từ hai năm trước, lúc đó cả nhà họ đi du thuyền tại lưu vực sông Trường Giang thì bất ngờ gặp vòi rồng, thuyền của bọn họ bị lật.

Lúc đó trên thuyền có tất cả hai mươi hai người, mặc dù đã có rất nhiều người tham gia cứu hộ, nhưng cuối cùng vẫn có năm người tử vong, hai người mất tích, hai người này chính là Lương Tĩnh và con trai của cô ta Mạnh Tư Bác.

Sau đó nhà họ Mạnh đã bỏ ra rất nhiều tiền treo thưởng cho ai tìm được thi thể của hai người họ, nhưng mãi vẫn không tìm được. Bây giờ suy nghĩ lại mới thấy đương nhiên là không tìm

được rồi, bởi vì hai mẹ con họ đã chết đâu, đào đâu ra thì thể chứ?

Viên Mục Dã nhìn ảnh Lương Tĩnh, cô gái trong ảnh có mái tóc được làm theo đúng mode, trang điểm kỹ càng, mặc dù đặc điểm trên gương mặt giống nhau như đúc, nhưng khí chất thì lại như hai người khác nhau! Nếu không nhìn thấy hình ảnh của Mạnh Tư Bác chính là Hạt Đậu nhỏ đi hai tuổi thì Viên Mục Dã cũng không dám khẳng định hai người này là mẹ con Lương Tĩnh và Mạnh Tư Bác.

“Hai mẹ con họ sao lại khổ như vậy chứ?” Đoàn Phong nhìn bức ảnh mà ngạc nhiên nói.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Ai biết được, chắc chắn bọn họ đã phải trải qua những điều mà người thường không thể tưởng tượng nổi. Nếu không một bà chủ trẻ của gia đình giàu có như vậy sao lại lên một thôn trong ngọn núi nhỏ này giả điên chứ?”

Lúc này Hoắc Nhiễm cũng đã điều chỉnh xong máy nghe trộm, cậu ta đưa cho Viên Mục Dã: “Anh đi mua một chiếc đồng hồ điện tử cho trẻ con bình thường, sau đó nhét cái này vào trong là được. Pin bên trong có thể sử dụng trong bảy mươi hai tiếng, có thể nghe được trong phạm vi quy định.”

Viên Mục Dã hỏi Hoắc Nhiễm: “Phạm vi bao nhiêu?”

Hoắc Nhiễm nói: “Thiết bị này đơn giản nên chỉ nghe được khoảng năm mươi mét thôi.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, năm mươi mét là đủ rồi.”

Sau đó Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi đến cửa hàng trên đường mua mấy cái đồng hồ cho trẻ con giống nhau rồi đặt máy nghe trộm vào bên trong một cái.

Đoàn Phong nhìn mấy cái đồng hồ giống nhau như đúc, anh ta nói: “Vì sao không mua cho Hạt Đậu một cái đồng hồ khác khác đi, như thế dễ nhận ra hơn!”

Viên Mục Dã cười nói: “Hạt Đậu nhỏ tuổi nhất, nhất định thường xuyên bị những đứa trẻ khác bắt nạt, đeo đồng hồ giống như những đứa khác sẽ ít bị cướp hơn. Nếu đồng hồ nó đeo không giống của những đứa khác sẽ dễ bị những đứa lớn cướp mất.”

Đoàn Phong lắc đầu cười: “Cậu nhiều kinh nghiệm nhỉ, xem ra lúc còn bé hay bị mấy đứa lớn bắt nạt lắm hả?”

Viên Mục Dã nhìn Đoàn Phong cười khỏ: “Đúng vậy, tóm lại một lời khó nói hết!”

Sau đó hai người lại đi đến nhà khách của thôn, phân phát đồng hồ điện tử cho bọn trẻ. Đương nhiên họ tự mình đeo cho từng đứa, bao gồm cả Hạt Đậu.

Những đứa trẻ này bình thường bói được những đồ chơi vút trong đồng rác đã rất thích thú rồi, làm gì có đồng hồ điện tử để đeo, cho nên đứa nào cũng vui vẻ như Tết đến vậy...

Nhất là Hạt Đậu, dáng vẻ của thằng bé như chưa từng nhìn thấy thứ gì tốt hơn trên đời, Đoàn Phong không nhịn được lắm bầm: “Đây thực sự là cháu trai của nhà họ Mạnh à?”

Viên Mục Dã nói: “Lúc xảy ra chuyện Hạt Đậu mới bốn tuổi, lại còn bị sợ hãi khi lật thuyền, tôi đoán nó không nhớ gì nữa.”

“Cũng không trách được, ai có thể ngờ một đứa bé sinh ra đã ngâm thìa vàng mà lại lưu lạc đến mức phải đi ăn xin đầu đường xó chợ chứ.” Đoàn Phong thở dài.

Sau khi đeo đồng hồ trên tay, Hạt Đậu lập tức chạy về khoe với mẹ, Lương Tĩnh nhìn đồng hồ một lát nhưng không nói gì, chỉ kéo Hạt Đậu lại ôm vào lòng.

Đoàn Phong nhìn thấy hừ một tiếng: “Chỉ có mẹ nó là người từng trải, nhìn cái đồng hồ không đáng giá mấy đồng đến mí mắt cũng không động một cái!”

Chương 242: Nói chuyện

Viên Mục Dã trốn một bên không hề nhìn hai mẹ con kia đang làm gì, bởi vì cậu đang tập trung “nghe”... Nhưng từ đầu đến cuối chỉ có tiếng Hạt Đậu lú lo.

Nghe được một lúc, Viên Mục Dã thấy Lương Tĩnh vẫn không nói gì thì không nhịn được bắt chước Đoàn Phong nghiêng người nhìn qua tình hình trong sân, thấy Lương Tĩnh vẫn yên lặng ngồi ở ghế cạnh bồn hoa nhỏ, nhìn thì giống như đang ngắm hoa, nhưng thực ra cô ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Hạt Đậu đang chạy nhảy chơi đùa quanh bồn hoa.

Có lẽ vì trong sân vẫn còn nhiều người khác, cho nên Lương Tĩnh không nói câu gì, chỉ thỉnh thoảng lẩm bầm mấy câu khiến người nghe không hiểu... Mặc dù thỉnh thoảng có người đi qua cạnh cô ta nhưng chẳng ai quan tâm cô ta nói gì.

“Xem ra phải chờ đến khi chỉ còn riêng hai mẹ con họ thì cô ta mới nói chuyện.” Đoàn Phong bảo.

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cũng chưa chắc, để cô ta nói chuyện chỉ cần một cơ hội thôi...”

Hai người đang nói chuyện thì cơ hội kia đã xuất hiện! Hạt Đậu đang vui vẻ nhảy lên nhảy xuống cạnh thành bồn hoa thì không may bị ngã sấp xuống, đầu gối bị xước da chảy máu.

Dù sao cũng là trẻ con, nó bị ngã đau thì mếu máo chạy đến cạnh mẹ nó: “Mẹ ơi, con đau...”

Lương Tĩnh nhìn xung quanh một lát sau đó ôm Hạt Đậu vào ngực. Kiểm tra vết thương thấy không có vấn đề gì mới nhẹ nhàng nói với Hạt Đậu: “Con là con trai, phải dũng cảm, nếu không sau này làm sao bảo vệ được mẹ?”

Hạt Đậu méo miệng, tủi thân nói: “Nhưng con còn quá nhỏ, không thể bảo vệ mẹ được!”

Lương Tĩnh nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng bé: “Cho nên con phải mau chóng lớn lên, chỉ cần con có thể bình an lớn lên, mẹ

không còn sợ gì nữa!”

Viên Mục Dĩ nghe Lương Tĩnh nói mà trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ người phụ nữ này giả điên ngoài nguyên nhân là Ngô Lão Lục, thì còn có nguyên nhân khác?

Ngay sau đó Lương Tĩnh nói tiếp: “Con trai, con phải nhớ kỹ lời mẹ dặn, nếu có một ngày chúng ta bị chia tách ra, con nhất định phải dũng cảm, như vậy mới có thể chờ được đến ngày mẹ con chúng ta đoàn tụ.”

Dường như Hạt Đậu không hiểu mẹ đang nói gì, cậu bé ngây ngô nhìn mẹ và nói: “Mẹ, sao chúng ta phải xa nhau?”

Lương Tĩnh thở dài: “Mọi chuyện hay thay đổi, không ai nói trước được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, có điều con phải nhớ kỹ, con phải dũng cảm như một người đàn ông thì mới có thể sống bình an được.”

Từ những câu này của Lương Tĩnh, Viên Mục Dĩ có thể đoán ra, cô ta hẳn là biết không bao lâu nữa mình sẽ bị tách khỏi con... Bởi vì trong mắt người ngoài, một người điên thì không thể chăm sóc con cái được, mà Hạt Đậu muốn có một cuộc sống bình thường thì trước hết phải rời khỏi người mẹ thần kinh không bình thường này đã.

Nhưng Viên Mục Dĩ không hiểu, theo lý mà nói, bây giờ Ngô Lão Lục đã chết, cô ta có thể đến cục dân chính để thông báo, chỉ cần cô ta nói ra thân phận thực sự của mình là có thể đưa con quay về rồi cơ mà.

Nhưng hiển nhiên Lương Tĩnh vốn không muốn làm như vậy, cô ta còn e ngại chuyện gì? Rốt cuộc là nguy hiểm như thế nào mới khiến cô ta dù phải chia xa con cũng không muốn đưa Hạt Đậu quay về nhà họ Mạnh?

Sau khi ghi âm một đồng “lời hay dạy con” của Lương Tĩnh, Viên Mục Dĩ cảm thấy như vậy là đủ rồi, cậu đẩy Đoàn Phong: “Anh đi dẫn đứa bé ra chỗ khác đi.”

Đoàn Phong bất đắc dĩ nói: “Tại sao lại là tôi?”

Viên Mục Dĩ cười: “Được thôi đi, vậy anh đi đối phó với Lương Tĩnh nhé?”

“Thôi đi, phụ nữ có thể giả điên đều là thú dữ, cậu đi thì hơn!” Đoàn Phong nói xong dùng vẻ mặt ông chú dễ gần đi ra ngoài.

Lương Tĩnh không ngờ Viên Mục Dã và Đoàn Phong lại cùng đi đến, trên mặt cô ta thoáng có nét kinh ngạc. Hạt Đậu nhìn thấy hai người họ thì rất vui vẻ, bởi vì mỗi lần họ xuất hiện đều mua đồ ăn ngon hoặc đồ chơi vui cho nó.

“Hạt Đậu, chú dẫn cháu qua bên kia chơi được không?” Giọng Đoàn Phong nịnh nọt.

Viên Mục Dã nghe mà nổi hết cả da gà, Đoàn Phong đúng là không có khiếu dỗ trẻ con, chẳng trách lần đầu tiên Hạt Đậu nhìn thấy anh ta lại nghi ngờ...

Sau khi nhìn Đoàn Phong và Hạt Đậu đi ra xa, Viên Mục Dã mới ngồi xuống cạnh Lương Tĩnh. Ban đầu cậu không vội vàng vạch trần chuyện Lương Tĩnh giả điên, mà chỉ yên lặng ngồi cạnh cô ta.

Có lẽ Lương Tĩnh cũng không đoán được Viên Mục Dã đang tính toán gì, nhưng trong lòng thấy bất an nên mấy lần hơi nhích người ngồi xa Viên Mục Dã một chút.

Viên Mục Dã thấy Lương Tĩnh sắp ngồi không yên thì đành thở dài, nói: “Hai năm nay cô đã có khoảng thời gian rất khó khăn nhỉ, Lương Tĩnh.”

Viên Mục Dã nói xong, Lương Tĩnh cứng đờ người ngồi đó, giống như bị người ta dội một chậu nước lạnh vậy... Thậm chí Viên Mục Dã có thể cảm nhận được cơ thể của cô ta đang liên tục run rẩy vì sợ hãi.

Xem ra Lương Tĩnh thực sự đang sợ điều gì đó, thế là Viên Mục Dã tiếp tục hạ thấp giọng, nói: “Cô không cần sợ hãi như thế, tôi không muốn làm hại mẹ con cô, tôi tìm hiểu thân thế của cô không có mục đích gì khác, chỉ đơn giản vì muốn tìm bạn của tôi. Nếu cô không muốn người khác biết cô giả điên thì tôi cũng sẽ không nói ra...”

Lương Tĩnh yên lặng nghe Viên Mục Dã nói xong mới từ từ chớp mắt, coi như đồng ý. Viên Mục Dã nói tiếp: “Bạn tôi tên là Diệp Dĩ Ngụy, tôi biết cô nhất định đã từng gặp anh ấy, chúng tôi đến núi Phượng Minh là để tìm anh ấy... Cô có thể nói cho tôi biết hiện giờ anh ấy đang ở đâu không?”

Lương Tĩnh cố ý không nhìn Viên Mục Dĩ mà cúi đầu nhìn xuống chân, Viên Mục Dĩ biết cô ta không tin mình. Điều này rất bình thường, nếu cô ta là một phụ nữ dễ dàng tin người khác thì có lẽ đã không trốn mãi ở đây giả điên!

Viên Mục Dĩ tiếp tục: “Tôi không biết cô đang sợ điều gì, cũng không biết nên giúp cô thế nào, nhưng chỉ cần cô có thể giúp tôi tìm được bạn tôi, thì tôi có thể nghĩ cách để hai mẹ con cô không bị tách ra.”

Mặc dù Viên Mục Dĩ nói cả một tràng nhưng chỉ có câu cuối là tác động được đến Lương Tĩnh, vấn đề khó khăn nhất hiện giờ cô ta phải đối mặt chính là hai mẹ con phải chia xa, nếu như người này có thể giúp cô ta giải quyết được vấn đề thì không thể tốt hơn.

Lương Tĩnh im lặng rất lâu, lâu đến mức Viên Mục Dĩ nghi ngờ có phải cô ta thực sự không biết gì không thì đột nhiên nghe thấy Lương Tĩnh thì thầm: “Ở trên núi...”

Lúc đầu Viên Mục Dĩ không nghe rõ, cậu vội vàng ngồi sát lại: “Ở đâu?”

“Ở trên núi... bạn của anh...” Lương Tĩnh nói.

Có thể vì quá lâu không giao tiếp với người bình thường, nên giọng của Lương Tĩnh nghe vô cùng khẩn trương.

Chương 243: Hang động

Có điều chuyện này không thành vấn đề với Viên Mục Dã, cậu nhất định phải biết Diệp Dĩ Ngụy ở đâu. Cậu vội vàng hỏi dồn: “Ở chỗ nào trên núi?”

Lương Tĩnh nhìn xung quanh, xác định gần đây không có ai mới tiếp tục thấp giọng xuống: “Tôi biết Ngô Lão Lục vẫn hay ném mấy đứa trẻ bị chết vào trong một hang núi, hai năm trước hẳn vì muốn dọa tôi nên đã từng đưa tôi đến đó một lần...”

Trong lòng Viên Mục Dã căng thẳng, cậu nói với vẻ sừng sốt: “Ý cô là Diệp Dĩ Ngụy đã chết?”

Lương Tĩnh là một người phụ nữ thông minh, cô ta thấy Viên Mục Dã thất thố, vội vàng nói ngay: “Anh không cần cuống, tôi cũng không biết bạn của anh sống hay chết, anh ta bị Lý Tiểu Nhị đánh ngất sau đó bị Ngô Lão Lục kéo lên núi.”

Viên Mục Dã tóm lấy cánh tay của Lương Tĩnh: “Cô mau đưa tôi đến chỗ hang núi kia.”

Không ngờ Lương Tĩnh lại tránh ra: “Tôi nói rồi, tôi mới đến đó một lần vào hai năm trước, khi đó còn là buổi tối, tôi không thể cam đoan có tìm ra được không!”

“Không thử thì làm sao biết?” Viên Mục Dã nóng nảy.

Đúng lúc này Đoàn Phong và Hạt Đậu quay lại, cậu nhóc thấy Viên Mục Dã đang kéo Lương Tĩnh thì lập tức chạy tới ôm lấy đùi Viên Mục Dã: “Không cho chú bắt nạt mẹ cháu!”

Viên Mục Dã ý thức được ngay mình đã quá nóng nảy nên bình tĩnh lại, cậu nói: “Vừa nãy chú không cố ý, cháu còn nhớ cái chú đã cho cháu ăn mì trộn tương chao không? Chú ấy là bạn của chú, bây giờ chú ấy đang gặp nguy hiểm, có phải chú nên đi cứu chú ấy ngay không?”

Hạt Đậu ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy chuyện đó liên quan gì đến mẹ cháu?”

Viên Mục Dã không ngờ Hạt Đậu còn ít tuổi như thế mà tư duy logic rất tốt, cậu đành kiên nhẫn giải thích: “Mẹ cháu có thể giúp bọn chú tìm được chú ấy, cho nên khi này chú mới nhờ mẹ cháu giúp...”

Hạt Đậu còn định nói điều gì đó thì Lương Tĩnh đã ngắt lời: “Nhân lúc này trời sắp tối, đường lên núi sẽ không có người, tôi có thể đưa các anh đi tìm cái hang kia, nhưng cụ thể có tìm được hay không thì tôi không dám chắc.”

Đoàn Phong nghe Lương Tĩnh nói vậy, vội vàng giục: “Vậy thì nhanh đi thôi, còn chờ gì nữa?”

Viên Mục Dã lấy điện thoại ra: “Được, để tôi gọi bọn Từ Lệ...”

Nhưng Lương Yên lại lắc đầu: “Tôi chỉ có thể dẫn hai người đi, nếu như chuyện của tôi có thêm người khác biết, tôi sẽ không thể dẫn hai người lên núi.”

Trong lòng Viên Mục Dã như có lửa đốt: “Bây giờ chúng tôi không biết tình hình của Diệp Dĩ Nguy, nhưng gần như chắc chắn là anh ấy đang gặp nguy hiểm, nếu chỉ có hai chúng tôi lên núi, không có trang bị gì mang theo làm sao đưa người xuống núi được?”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã đã lo đến cuống lên thì vội vàng nói: “Hay thế này đi, hai người đi lên núi trước, tôi đưa Hạt Đậu đi tìm nhóm Từ Lệ, cậu để lại ký hiệu ở ven đường cho chúng tôi, chờ sau khi tìm được cái hang kia thì cậu để Lương Tĩnh đi về trước, sau đó tôi sẽ dẫn người lên núi tìm cậu.”

Viên Mục Dã suy nghĩ, trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy, thế là bốn người họ chia thành hai đường. Trước khi đi Lương Tĩnh còn dặn dò Hạt Đậu cẩn thận, không được nói cho người khác biết là mẹ và chú đi đâu.

Độ cao của núi Phượng Minh so với mực nước biển không chênh lệch nhiều, thôn Trường Khê nằm ở lưng chừng núi, Lương Tĩnh dẫn Viên Mục Dã ra khỏi thôn đi về phía Đông, nơi đó có đường mòn đi lên núi... Con đường này bình thường rất ít người qua lại nên cỏ dại mọc chen trên đường mòn, nếu

không có Lương Tĩnh dẫn đường, Viên Mục Dã không thể nhận ra dưới chân mình có đường đi.

“Trước đây Ngô Lão Lục thường xuyên đem những đứa trẻ đã chết vứt trong hang đó sao?” Viên Mục Dã vừa đi vừa hỏi.

Lương Tĩnh đi trước thở dài một hơi: “Những đứa trẻ hắn ta mang về đa phần đều bị bệnh, hắn chỉ lợi dụng bọn chúng để kiếm tiền chứ chưa từng mua thuốc chữa bệnh cho chúng, chúng bị bệnh lâu ngày trở nên nặng hơn rồi chết. Hắn không muốn người trong thôn để ý nên đã ném xác bọn trẻ vào trong hang động kia.”

Viên Mục Dã hỏi Lương Tĩnh: “Hang động kia như thế nào?”

Lương Tĩnh suy nghĩ: “Tôi cũng không biết rõ, có điều nhìn có vẻ rất sâu!”

“Đúng rồi, chuyện gì xảy ra với Lý Tiểu Nhị kia vậy? Nó và Ngô Lão Lục có quan hệ như thế nào?” Viên Mục Dã hỏi

Lương Tĩnh hừ một tiếng: “Thằng ranh đó không đơn giản đâu, khi tôi đến đây thì nó đã ở đây rồi, có rất nhiều chuyện Ngô Lão Lục đều nghe theo lời nó. Đừng nhìn dáng vẻ bề ngoài của nó đáng thương, thực tế trong bụng nó lúc nào cũng đầy ý nghĩ xấu xa. Nếu không phải nó nghĩ là tôi bị điên không đề phòng tôi thì tôi cũng không nhận ra nó thâm hiểm như thế.”

Viên Mục Dã hiểu kỳ: “Nó mới chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, sao lại có nhiều suy nghĩ xấu xa như vậy?”

Lương Tĩnh cũng dùng vẻ mặt nghi hoặc nói: “Tóm lại đứa bé đó không giống như trẻ con bình thường, đừng nói là trẻ con, đến cả người trưởng thành như tôi với anh cũng chưa chắc đã có tâm tư kín đáo bằng nó...”

Sau đó Viên Mục Dã để lại ký hiệu ở ven đường, đúng như lời Lương Tĩnh nói, hang động kia không hề dễ tìm, cũng may trí nhớ của cô ta khá tốt, mặc dù đã qua hai năm nhưng cô ta vẫn có thể theo ấn tượng mơ hồ mà tìm được cái hang kia. Ngoài cửa hang mọc đầy dây leo, nếu không vạch đám thực vật ra thì không thể phát hiện ra đằng sau nó có một cái hang cao đủ cho người lớn đi vào.

Lúc này Lương Tĩnh chỉ vào cửa hang và bảo: “Chính là chỗ này, bên trong rất đáng sợ, tôi sẽ không đi vào với anh đâu, nếu như... nếu như bạn anh gặp chuyện không may thì anh cũng đừng quá đau lòng.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi biết rồi... vậy cô có tự mình xuống núi được không?”

Lương Tĩnh cười khỏ: “Nếu là hai năm trước chắc chắn tôi không làm được. Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy tôi nhận ra một điều, chỉ cần là chuyện bắt buộc phải trải qua thì không có gì là không thể làm được cả.” Nói xong cô ta đi thẳng xuống núi mà không quay đầu lại.

Nhìn theo bóng lưng Lương Tĩnh, Viên Mục Dã nghĩ đến những thông tin liên quan đến cô ta ở trên mạng. Nếu cậu nhớ không nhầm thì cô ta đã tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng, trước khi xảy ra chuyện còn đảm nhận vị trí lãnh đạo ở tập đoàn Mạnh Thị.

Thật khó tưởng tượng một người phụ nữ đạt đủ tiêu chuẩn xinh đẹp, giỏi giang, giàu có như thế lại có thể một mình đi lại ở nơi hoang dã như thế này... Có lẽ đúng như Lương Tĩnh đã nói, chỉ cần là chuyện buộc phải làm, thì không có chuyện gì là không thể làm được.

Trước khi đi vào, Viên Mục Dã vẫn còn hơi lo lắng, cậu sợ rằng mình sẽ nhìn thấy Diệp Dĩ Nguy đã chết. Nhưng việc đã đến nước này, cho dù anh ta sống hay chết cũng phải tìm được người trước.

Sau đó Viên Mục Dã hít sâu một hơi, rồi lấy đèn pin chui vào trong hang...

Chương 244: Tiếng nước nhỏ giọt

Sau khi vào hang Viên Mục Dã mới hiểu vì sao Lương Tĩnh lại nói hang này rất sâu. Đường vào hang và một con đường hẹp dài, chỗ cửa hang mặc dù không rộng rãi nhưng càng đi vào trong thì lại càng rộng hơn.

“Diệp Dĩ Ngụy? Diệp Dĩ Ngụy?” Viên Mục Dã thử gọi hai tiếng, nhưng dù tiếng vọng trong hang rất lớn lại không nghe được tiếng anh ta trả lời.

Viên Mục Dã càng đi vào trong càng thấy không chắc chắn, trong đầu cậu không ngừng hiện ra hình ảnh Diệp Dĩ Ngụy đã chết... Theo đường đi vào sâu hơn, cậu bắt đầu ngửi thấy mùi khó chịu, Viên Mục Dã biết đây là mùi thi thể đang phân hủy.

Trong lúc cậu vẫn đang không ngừng suy nghĩ lung tung thì có mấy bao tải đầy vết bần xuất hiện trước mặt cậu. Viên Mục Dã đã từng nhìn thấy loại bao tải này trong nhà Ngô Lão Lục, chuyên dùng để đựng phế liệu.

Sau khi nhìn thấy những bao tải kia, trong lòng Viên Mục Dã thở dài một hơi, nhìn kích thước của bao tải có thể nhận ra bên trong đó không phải người trưởng thành, mà từ mùi phát ra có thể đoán thứ bên trong đã chết được một thời gian rồi.

Lúc này Viên Mục Dã nhặt một cành củi khô lên dùng nó chọc vào mấy cái bao kia, chắc chắn bên trong không còn người sống cậu mới vòng qua số bao tải đó tiếp tục đi về phía trước...

Chẳng biết cái hang này sâu bao nhiêu nữa, theo lý thuyết mỗi lần vớt xác Ngô Lão Lục đều chỉ đi đến đây thôi, mấy cái bao này có thể chứng minh điều đó, nhưng bây giờ ngoại trừ mấy cái bao kia thì không còn gì khác nữa?

“Diệp Dĩ Ngụy? Anh đang ở đâu? Nếu anh nghe thấy thì tạo ra chút âm thanh đi!” Viên Mục Dĩ hét vào phía sâu trong hang.

Nhưng mỗi lần cậu hét lên, đáp lại cậu chỉ có tiếng vọng của chính mình... Viên Mục Dĩ lại đi sâu thêm chút nữa, trước mặt cậu xuất hiện mấy ngã ba, nhất thời cậu không biết nên đi vào đường nào.

Đây là một hang động đá vôi hình thành dưới lòng đất điển hình, bên trong rất rộng, hình dáng phức tạp, người không có kinh nghiệm không thể tùy tiện đi vào bên trong vì rất dễ lạc đường! Cho nên Ngô Lão Lục chắc chắn sẽ không công Diệp Dĩ Ngụy đi sâu vào bên trong, hẳn nhất định sẽ vớt Diệp Dĩ Ngụy ở cạnh đồng thi thể kia.

Nhưng hiện giờ Diệp Dĩ Ngụy không ở đây, điều này cho thấy hoặc là anh ta đã ra khỏi hang, hoặc đã đi sâu vào bên trong... Nhưng Ngô Lão Lục có thể ném Diệp Dĩ Ngụy ở đây chứng tỏ khi đó anh ta đã không còn năng lực phản kháng, hẳn không cần phải lo lắng việc anh ta có thể tự mình ra ngoài, nên khả năng Diệp Dĩ Ngụy tự mình đi ra khỏi hang là rất thấp.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ dùng đèn pin chiếu xung quanh, muốn tìm xem có khi nào Diệp Dĩ Ngụy bị Ngô Lão Lục ném ở xó xỉnh nào đó không, nhưng cậu tìm một vòng cũng không tìm được thứ gì.

Lúc này Viên Mục Dĩ hơi tuyệt vọng, cậu bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình, có lẽ khi đó Diệp Dĩ Ngụy đã bị Ngô Lão Lục sát hại! Nhưng sống phải thấy người, chết phải thấy xác, cho dù Ngô Lão Lục giết người diệt khẩu thì cũng đâu thể đến thi thể cũng không còn chứ?!

Cái hang này càng đi vào sâu khí ô xy càng loãng, lại thêm mùi hôi thối từ những thi thể đang phân hủy kia... khiến Viên Mục Dĩ cảm thấy khó thở. Đáng lý bây giờ cậu nên ra ngoài, ở cửa hang chờ Đoàn Phong và Từ Lệ, sau đó cùng nhau xử lý tiếp.

Nhưng Viên Mục Dĩ không muốn từ bỏ nhanh như vậy, cậu cảm thấy chỉ cần chưa nhìn thấy xác Diệp Dĩ Ngụy thì anh ta vẫn chưa chết.

Viên Mục Dã cố gắng giảm nhịp hô hấp của mình lại, như vậy sẽ ít bị hít phải khí độc từ mấy cái xác phân hủy, nhưng khi cậu bình tĩnh trở lại thì nghe thấy có tiếng “tí tách, tí tách” vang lên từ chỗ sâu trong hang động...

“Là tiếng nước nhỏ giọt...” Viên Mục Dã suy nghĩ.

Tiếng động này vô cùng nhỏ, như có như không, Viên Mục Dã chỉ cần thở mạnh một chút là đã át được tiếng nhỏ giọt này, nếu như không phải cậu thở chậm lại thì có lẽ cũng không nghe thấy được. Sau khi nghe được tiếng nước chảy, một ý nghĩ lập tức xuất hiện trong đầu Viên Mục Dã...

Nếu như Diệp Dĩ Ngụy chỉ bị thương, nhưng anh ta lại không đủ sức đi ra ngoài thì sẽ làm gì? Anh ta nhất định sẽ chờ cứu viện. Nhưng hoàn cảnh nơi này vô cùng khắc nghiệt, muốn sống vài ngày thì phải thỏa mãn một điều kiện, đó chính là có nước sạch.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lập tức dùng đèn pin chiếu xuống mặt đất, phát hiện bên cạnh đồng bao tải kia có một vết bò mờ mờ hướng về một đường rẽ phía trước...

Với kinh nghiệm của Diệp Dĩ Ngụy, anh ta nhất định sẽ tìm đến chỗ nguồn nước, bởi vì con người không ăn vẫn có thể duy trì được vài ngày, nhưng nếu không có nước thì sẽ không chịu đựng được bao lâu.

Một chút hy vọng dấy lên trong lòng Viên Mục Dã, khả năng sinh tồn ngoài tự nhiên của Diệp Dĩ Ngụy rất phong phú, hơn nữa anh ta còn là một pháp y, cho dù rơi vào đường cùng anh ta cũng nhất định có thể kiên trì đến cùng.

Hướng rẽ có tiếng nước nhỏ giọt kia khá chật hẹp, Viên Mục Dã chỉ có thể hóp lưng lại chui vào như thể mèo đi, đi vào trong cậu phát hiện không những có vết trườn bò mà trên mảng rêu xanh còn thấy cả vết máu đọng.

Điều này chứng minh Diệp Dĩ Ngụy đang ở phía trước, thế là Viên Mục Dã vội vàng bò nhanh hơn. Nhưng đoạn đường này càng ngày càng hẹp lại, đến gần cuối Viên Mục Dã chỉ có thể nằm sấp rồi đẩy người về phía trước...

Đột nhiên, chỗ ánh sáng đèn pin quét tới ở phía trước hình như thấy một đôi chân người, trong lòng Viên Mục Dã thất lại, bởi

vì đôi giày leo núi màu đen này nhìn rất quen mắt, cậu đã từng nhìn thấy nó trong nhà Diệp Dĩ Nguy.

Viên Mục Dĩ từ từ bò đến gần, khẽ khàng gọi: “Diệp Dĩ Nguy?”

Nhưng đối phương không có chút phản ứng nào.

Người này nằm sấp xuống đất, hai tay còn bị trói sau lưng, tư thế nhìn rất không dễ chịu... Nhưng vì không gian ở đây quá hẹp, nên ngoài đôi chân kia ra, Viên Mục Dĩ không nhìn được phần nào khác để xác định thân phận của người này.

Sau đó Viên Mục Dĩ đặt tay lên mắt cá chân của đối phương, mặc dù hơi lạnh nhưng lại không giống như xác chết. Cậu túm lấy hai chân người này dùng sức kéo ra ngoài, nhưng vì không gian quá hẹp nên cậu phải quỳ một chân lên đất rồi kéo từng chút từng chút một...

May là hướng ra ngày càng rộng, Viên Mục Dĩ dùng hết sức vất vả lắm mới kéo được người ra chỗ rộng hơn, miễn cưỡng chen được cả hai người.

Cậu vội vàng đi đến bên cạnh người kia, sau đó lật người đó lại, dù sao cứ úp mặt người ta xuống đất mãi như thế cũng không hay... Chờ đến khi cậu lật được người lại thì thấy đó chính là Diệp Dĩ Nguy.

Có điều tình hình của Diệp Dĩ Nguy không ổn chút nào, tóc gần Thái Dương bên trái của anh ta bắt toàn máu đen, có vẻ bị thương không nhẹ, môi cũng khô nứt đầy vết máu. Xem ra mặc dù đã bò được đến chỗ có nước, nhưng anh ta chưa uống được ngụm nào...

Chương 245: Mất trí nhớ

Viên Mục Dã thăm dò động mạch ở cổ Diệp Dĩ Ngụy, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù yếu nhưng người vẫn còn sống.

“Diệp Dĩ Ngụy! Anh có nghe thấy tôi nói không? Diệp Dĩ Ngụy?” Viên Mục Dã vỗ nhẹ lên mặt anh ta.

Lông mày của Diệp Dĩ Ngụy khẽ nhúc nhích nhưng không hề có ý tỉnh lại, chẳng còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành cời trói cho anh ta trước rồi tiếp tục kéo ra ngoài...

Phía bên này, Đoàn Phong và nhóm Từ Lệ vội vàng lên núi, mặc dù bọn họ đi theo ký hiệu Viên Mục Dã để lại ven đường, nhưng vì cửa hang kia quá bí ẩn, lại không có người trông ở đó cho nên bọn họ cứ tìm kiếm loang quanh ở cửa hang mà không tìm được lối vào.

Viên Mục Dã trong hang vất vả kéo Diệp Dĩ Ngụy qua hốc hẹp, đi đến chỗ Ngô Lão Lục ném mấy cái bao tải. Mặc dù ở đây không khí không dễ thở lắm, nhưng giờ Viên Mục Dã cũng thở không ra hơi nữa rồi, thật sự không còn sức để kéo Diệp Dĩ Ngụy đi nữa, cậu tranh thủ thời gian này kiểm tra lại trên người Diệp Dĩ Ngụy xem có còn chỗ nào khác bị thương không.

May mắn là ngoài vết thương trên đầu tương đối nghiêm trọng thì những chỗ khác vẫn ổn, chỉ bị xước da mặt là do khi này Viên Mục Dã kéo anh ta ra thì mặt anh ta đang úp xuống đất...

Từ từ lấy lại nhịp thở xong, Viên Mục Dã cũng Diệp Dĩ Ngụy lên lưng, không khí nơi này không tốt, cậu khó khăn lắm mới tìm được Diệp Dĩ Ngụy, không thể để chết ngạt ở chỗ này được.

Viên Mục Dã vừa cũng Diệp Dĩ Ngụy đi ra ngoài vừa nghĩ, anh chàng này là người ưa sạch sẽ, không biết mấy ngày qua

anh ta trải qua như thế nào, có điều nhìn tình trạng hiện giờ thì có lẽ phần lớn thời gian là hôn mê.

Thật ra từ chỗ bọn họ đến cửa hang cũng không quá xa, nhưng vì đường trong hang nhiều đá tảng gập ghềnh khó đi, một mình còn cố gắng đi qua được, nhưng trên lưng có thêm một người thì rất tốn sức. Tóm lại, cả quãng đường đi đều là bước từng bước một, còn Diệp Dĩ Ngụy trên lưng cậu vẫn không hề có ý tỉnh lại.

Đường đi khó mấy cũng vẫn phải đi. Có lẽ bởi vì sau khi Viên Mục Dĩ đi vào núi Phượng Minh mới ăn được có hai cái bánh bao tiết lợn, mà chỗ Diệp Dĩ Ngụy bị thương còn rủ xuống cách mũi cậu không đến năm centimet...

Chuyện này quả là một thử thách lớn đối với Viên Mục Dĩ, cậu cảm thấy nhịp tim mình tăng theo từng bước chân, thậm chí cậu còn có thể nghe được cả âm thanh mạch máu đang chảy trong động mạch cổ của Diệp Dĩ Ngụy.

Có điều cho đến giờ, Viên Mục Dĩ vẫn có thể dựa vào ý chí của mình chiến thắng tất cả, cho dù cậu khó chịu đến thế nào, cũng sẽ không vì chuyện này mà mất lý trí. Có điều vào thời điểm con người cảm thấy không thoải mái thì thời gian luôn trôi qua rất chậm...

May mà cuối đường hầm có ánh sáng, tia sáng rọi vào từ cửa hang kéo Viên Mục Dĩ từ bên bờ vực ngã tỉnh táo lại, cậu lên dây cót tinh thần đi đến cửa hang, sau đó từ từ đẩy đám dây leo che kín cửa hang ra.

Không khí mát mẻ trong nháy mắt tràn vào phổi Viên Mục Dĩ, giúp cậu lập tức thoát khỏi trạng thái mơ mơ màng màng vừa rồi. Cậu nhanh chóng đặt Diệp Dĩ Ngụy xuống, kiểm tra lại tình hình của anh ta, phát hiện anh ta vẫn đang hôn mê sâu.

Viên Mục Dĩ nhìn vết máu trên miệng Diệp Dĩ Ngụy thì biết là do anh ta mất máu quá nhiều cộng thêm thiếu nước nghiêm trọng dẫn đến hôn mê bất tỉnh. Cậu nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, không ngờ lại tìm được một dòng suối nhỏ.

Nhưng lúc này trên người Viên Mục Dĩ không có thứ gì để hứng nước, không còn cách nào, cậu đành xé một mảnh vải áo

thun sau đó thấm nước từ dòng suối rồi chạy về nhỏ vào miệng Diệp Dĩ Nguy.

Mặc dù Viên Mục Dĩ không chắc chắn nước trong khe núi có sạch sẽ hay không, nhưng lúc này không thể quan tâm nhiều thế được, cứ giải quyết tình huống cấp bách trước rồi tính sau! Đúng lúc Viên Mục Dĩ đang chạy tới chạy lui lấy nước thì nhóm Đoàn Phong từ trong rừng chui ra.

Nhìn thấy Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Nguy đều ở đây, bọn họ thở phào nhẹ nhõm, hét to lên với mấy người ở cách đó không xa: “Đội trưởng Từ, tìm thấy người rồi, ở đây!”

Từ Lệ ở gần đấy nghe được lập tức dẫn người chạy đến, Viên Mục Dĩ nhìn mọi người đều đến rồi thì ngồi bệt xuống đất, lúc này cậu mới hoàn toàn yên tâm.

Sau đó bọn họ thay phiên nhau cõng Diệp Dĩ Nguy xuống núi, về phần nhóm Từ Lệ xử lý những thi thể trong hang kia thế nào thì tạm thời họ chưa quan tâm được... Tóm lại bọn họ không chậm trễ một giây phút nào lập tức đưa Diệp Dĩ Nguy đến bệnh viện huyện cấp cứu.

Điều đáng ăn mừng là, vết thương trên đầu Diệp Dĩ Nguy tuy rằng nhìn đáng sợ nhưng trên thực tế chỉ là vết thương ngoài da, sở dĩ anh ta hôn mê là do bị mất máu quá nhiều và không được uống nước, cho nên dẫn đến mất nước nghiêm trọng.

Sau khi tiến hành truyền dịch, Diệp Dĩ Nguy từ từ tỉnh lại. Có điều do thời gian hôn mê kéo dài, hoặc có thể do đầu anh ta bị đập mạnh nên anh ta bị mất trí nhớ ngắn hạn, không thể nhớ được những chuyện đã xảy ra sau khi mình đi vào thôn Trường Khê.

Việc này đúng là khó giải quyết với bọn Từ Lệ, nếu ngay cả Diệp Dĩ Nguy cũng không nhớ nổi liệu có phải Lý Tiểu Nhị đánh lén anh ta hay không, thì cảnh sát sẽ phải làm gì để chứng minh rằng Lý Tiểu Nhị không phải là nạn nhân trong vụ án này?

May là tình hình của Diệp Dĩ Nguy không quá nghiêm trọng, ngay chính bản thân anh ta cũng cho rằng mình chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày thì sẽ nhớ lại thôi.

Do hoàn cảnh đặc biệt của vụ án này, nhất là trường hợp của Lý Tiểu Nhi, cho đến giờ vẫn chưa kết luận được thằng bé là “tội phạm” hay “người bị hại”, cho nên đội Từ Lệ tạm thời chưa thể quay về, hơn nữa trong hang núi còn tìm thấy năm thi thể của trẻ em, khiến mức độ của vụ án lại tăng thêm một bậc...

Trong thời gian này Viên Mục Dã cũng ở lại núi Phượng Minh. Đầu tiên là vì cậu muốn chăm sóc cho Diệp Dĩ Ngụy, thứ hai là muốn nghĩ cách giúp đỡ mẹ con Hạt Đậu. Mặc dù Lương Tĩnh vẫn không chịu nói ra sự thật, nhưng Viên Mục Dã đã hứa với cô ta sẽ nghĩ cách giúp mẹ con họ không bị chia tách.

Bây giờ đã tìm được Diệp Dĩ Ngụy, Viên Mục Dã đương nhiên không thể nuốt lời, có điều chuyện này không đơn giản như cậu nghĩ, chưa nói đến thủ tục rườm rà và còn cần phải tìm một cách sắp xếp ổn thỏa cho hai mẹ con.

Theo ý kiến của cục dân chính, bọn họ muốn đưa Lương Tĩnh đến khoa tâm thần của bệnh viện để chữa trị, còn Hạt Đậu sẽ được đưa đến viện mồ côi, đến khi nào tìm được người có điều kiện nuôi phù hợp thì cho đi làm con nuôi.

Nếu thực sự như vậy thì Lương Tĩnh và Hạt Đậu sẽ phải vĩnh viễn chia tách. Viên Mục Dã đương nhiên không thể để chuyện này xảy ra, cậu đã liên lạc với người của cục dân chính, xem có thể để Lương Tĩnh đến sống ở viện mồ côi hay không.

Chương 246: Thạch Đầu

Người của cục dân chính nghe xong chỉ lắc đầu: “Sao có thể như vậy được? Chưa nói đến việc mẹ Hạt Đậu là bệnh nhân tâm thần, cho dù cô ấy là một người lang thang bình thường cũng không thể sắp xếp vào sống ở viện mồ côi được! Lại thêm tình trạng của cô ấy vẫn chưa ổn định, nhờ đâu bị phát bệnh rồi làm người khác bị thương thì sao?”

Viên Mục Dã hiểu rõ điểm này. Nếu như Lương Tĩnh thực sự là một người điên thì đương nhiên cậu sẽ không sắp xếp như thế, nhưng vấn đề là cô ta không bị điên, chỉ là một người mẹ muốn bảo vệ con mình mà thôi.

Sau khi làm việc với nhân viên cục dân chính không có kết quả, Viên Mục Dã cảm thấy chuyện này không dễ xử lý, nhưng dù sao cũng đã đồng ý với Lương Tĩnh, cậu không thể nói một câu “không dễ làm” rồi đuổi hai mẹ con họ đi được phải không?

So với Viên Mục Dã thì Lương Tĩnh và Hạt Đậu mới thật sự là những người yếu thế, nếu như ngay cả cậu cũng không giúp hai mẹ con họ thì còn ai có thể giúp họ được nữa...

Viên Mục Dã đến bệnh viện đưa cơm trưa, Diệp Dĩ Ngụy nhìn thấy vẻ mặt buồn thiu của cậu thì tò mò hỏi: “Tôi bị mất trí nhớ còn không buồn, cậu buồn cái gì?”

Viên Mục Dã thở dài: “Anh còn nhớ Hạt Đậu không?”

Hai ngày nay Diệp Dĩ Ngụy cũng đã nhớ lại một số chuyện rời rạc sau khi vào thôn, mặc dù chưa nhớ được hết nhưng anh ta vẫn có chút ấn tượng với những đứa trẻ ăn xin, anh gật đầu nói: “Có nhớ chút.... Sao thế? Nó xảy ra chuyện gì à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không, có điều cục dân chính nói mấy ngày nữa phải đưa nó đến viện mồ côi, như thế thì nó và mẹ nó sẽ bị tách ra...”

Diệp Dĩ Ngụy không hiểu lắm: “Nó có mẹ vì sao lại bị đưa đến viện mồ côi?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu nói: “Xem ra anh vẫn chưa nhớ lại hết, mẹ cậu bé... là một người bị tâm thần.”

Không biết vì sao Viên Mục Dĩ không kể chuyện Lương Tĩnh giả điên cho Diệp Dĩ Ngụy biết, cũng không phải là cậu không tin anh ta, chẳng qua là vì cậu đã hứa với Lương Tĩnh không để thêm người khác biết...

Sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy hơi thay đổi, anh ta tỏ ra hiếu kỳ: “Trong đám trẻ ăn xin kia đâu chỉ có một mình Hạt Đậu số khổ? Vì sao cậu lại để ý đến hai mẹ con họ như thế?”

Viên Mục Dĩ bất ngờ bị Diệp Dĩ Ngụy hỏi câu này, nếu không nói tới việc Lương Tĩnh giả điên còn giúp cậu tìm được Diệp Dĩ Ngụy, thì lúc đầu khi gặp Hạt Đậu cậu cũng có một cảm xúc đồng cảm kỳ lạ với cậu bé này.

Viên Mục Dĩ trả lời: “Có lẽ là vì khi còn bé tôi đã từng trải qua một chuyện. Khi đó tôi ở nhà bà nội, nhà hàng xóm là một gia đình họ Vương, nhà họ có ba đứa con, trong đó đứa đầu không phải là con đẻ, cũng không biết vợ chồng họ nhận nuôi ở đâu. Sau này nghe người trong thôn nói, mẹ của đứa bé đó là một người phụ nữ bị điên, không biết có con với ai, cuối cùng sinh đứa bé đó ra trong bãi rác. Mấy năm sau người phụ nữ điên kia gặp tai nạn bị chết, nhà họ Vương nhận nuôi đứa bé kia, đặt tên là Thạch Đầu. Anh ấy lớn hơn tôi mấy tuổi, bọn trẻ con trong thôn không chịu chơi với tôi, chỉ có anh ấy chịu dẫn tôi theo... tôi nhớ khi đó mình vẫn luôn miệng gọi anh Thạch Đầu, anh Thạch Đầu.”

Viên Mục Dĩ nói đến đây thì đứng dậy lật chiếc bàn ăn bên cạnh giường Diệp Dĩ Ngụy lên, sau đó đặt từng khay trong cặp lồng giữ nhiệt ra.

Nhưng có vẻ Diệp Dĩ Ngụy không có tâm trạng ăn uống, vội hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Nhà họ Vương không đối xử tốt với Thạch Đầu, việc vất vả trong nhà đều bắt anh ấy làm, hằng ngày còn bắt anh ấy ra ngoài kiếm tiền, nếu không xin được thì không những bị đánh còn bị bỏ đói. Mặc dù cha tôi không

quan tâm đến tôi, nhưng vì có bà nội nên tôi cũng chưa từng phải chịu đói, lúc đó tôi thường xuyên lén lút mang khoai tây luộc cho anh ấy ăn. Tôi nhớ có một lần, không biết vì sao người đàn ông họ Vương kia lại tức giận đến mức đánh gãy chân trái của Thạch Đầu, nếu anh ấy có thể trưởng thành thì nhất định cũng bị tàn tật.”

Diệp Dĩ Ngụy nhướn mày: “Tức là sao?”

“Cả nhà bọn họ đều bị chết do ngạt khí gas, tiếc là tôi còn chưa kịp từ biệt anh ấy, người đã không còn...” Viên Mục Dã đau lòng.

Diệp Dĩ Ngụy dùng thìa khuấy bát cháo, thản nhiên nói: “Cậu tận mắt nhìn thấy cả nhà bọn họ đều chết hết? Hay chỉ là nghe nói thôi?”

Viên Mục Dã cười: “Anh giai ới, lúc đó tôi còn chưa được mười tuổi, đương nhiên là nghe nói rồi.”

“Vậy sao cậu có thể chắc chắn anh Thạch Đầu kia đã chết rồi?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã kinh ngạc, cậu chưa từng nghĩ đến vấn đề này, lúc đó tuổi cậu còn nhỏ cũng chỉ nghe người lớn nói chuyện mà thôi, nên vẫn luôn tin điều đó là thật.

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã cau mày ngẩn người thì đẩy cậu một cái: “Nghĩ gì thế?”

Viên Mục Dã định thần lại, thuận miệng nói: “Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ xem làm thế nào mới có thể giúp hai mẹ con Hạt Đậu không bị chia tách...”

Diệp Dĩ Ngụy cười: “Chuyện này dễ thôi, tôi có một người bạn là chuyên gia về tâm thần học, tôi có thể mời anh ấy đến giám định cho mẹ Hạt Đậu, phán đoán xem cô ta có năng lực tự chăm sóc mình và Hạt Đậu hay không. Nếu như giám định này nói có, Hạt Đậu sẽ không phải xa mẹ nó nữa. Nhưng nếu như cô ta bị điên nặng... thì không còn cách nào, dù sao Hạt Đậu cũng cần sống một cuộc sống bình thường.”

Viên Mục Dã nói: “Cho dù có thể thông qua giám định, nhưng viện mồ côi chắc sẽ không chịu nhận cả hai mẹ con họ, phải không?”

“Thật ra viện mồ côi không muốn nhận cả hai mẹ con là vì nguyên nhân kinh tế, nói gì thì nói, chăm sóc tạm thời và chăm sóc vĩnh viễn không giống nhau... Thế này đi, cậu đi đến viện mồ côi thương lượng một chút, nói rằng sinh hoạt phí của hai mẹ con Hạt Đậu sẽ do tôi và cậu trả, như thế họ nhất định sẽ đồng ý để hai mẹ con Hạt Đậu cùng ở viện mồ côi.” Diệp Dĩ Nguy đưa ra biện pháp.

Viên Mục Dĩ thấy đây cũng là một cách hay, nhưng cậu lại nghĩ đến chuyện khác: “Tiền tôi tự bỏ ra là được rồi, chuyện này là tôi tự ôm vào người, sao có thể để anh cùng bỏ tiền chứ!”

Diệp Dĩ Nguy cố ý sầm mặt xuống: “Bớt nói nhảm đi, tôi mới là người gặp Hạt Đậu trước, cậu muốn ôm rơm cũng phải có trước có sau chứ!”

Viên Mục Dĩ cười: “Được rồi, vậy... nhờ anh liên hệ với người bạn tâm thần kia nhé!”

“Là tâm thần học!” Diệp Dĩ Nguy tức giận sửa lại.

Chương 247: Chứng bệnh không lão hóa

Chuyện sau đó hơi rườm rà, nhưng dưới sự chỉ dẫn của Diệp Dĩ Ngụy thì trở nên thuận lợi đến kỳ lạ, việc Lương Tĩnh giả điên đương nhiên có thể phát hiện ra thông qua giám định, lại thêm lời hứa sẽ chịu toàn bộ chi phí sinh hoạt của hai mẹ con cô ta nên bên viện mồ côi không còn vấn đề gì nữa.

Về phía Từ Lệ thì không thuận lợi như vậy, kẻ duy nhất có thể làm rõ vụ án là Lý Tiểu Nhị thì lúc nói thế này lúc nói thế kia. Lúc thì nó nói Ngô Lão Lục là cậu ruột nó, lúc lại nói là anh trai của chú mình, tóm lại không có câu nào là thật.

Sau khi kiểm tra những thi thể bên trong hang núi, ngoại trừ anh cả chết do vết thương bên ngoài thì hầu hết đều chết do bệnh nặng. Điều này về cơ bản không khác nhiều với những gì Lương Tĩnh nói, chỉ tiếc là Lương Tĩnh không chịu đứng ra làm chứng.

Sau đó Viên Mục Dã lại đi đến viện mồ côi thăm Lương Tĩnh và Hạt Đậu, đồng thời cũng để lại cách liên hệ với mình và Diệp Dĩ Ngụy cho họ, nếu như mẹ con họ có điều gì cần giúp đỡ thì có thể gọi điện thoại cho cậu. Nếu không gọi được cho cậu thì gọi Diệp Dĩ Ngụy cũng được.

Khi Viên Mục Dã rời khỏi viện mồ côi, Lương Tĩnh ôm Hạt Đậu ra tiễn cậu.

“Tôi không ngờ cậu thực sự có thể nói được làm được...”
Lương Tĩnh nhẹ nhàng nói.

Viên Mục Dã tỏ ra bất đắc dĩ: “Lúc đầu khi đồng ý với cô, tôi cũng không ngờ chuyện lại không thuận lợi như thế, tôi bắt đầu thấy hối hận.”

Nghe thế, khóe miệng Lương Tĩnh khẽ cong lên: “Không ngờ con người anh cũng thú vị đây... Thế này đi, thấy anh tận tâm

giúp đỡ tôi như thế, tôi gợi ý cho anh câu này, biết đâu nhờ đó anh có thể phá được vụ án.”

Viên Mục Dã dừng bước: “Gợi ý gì?”

Lương Tĩnh nhìn xung quanh rồi hạ giọng xuống thấp: “Trước kia tôi ở Hàn Quốc đã từng gặp một loại bệnh kỳ lạ, gọi là hội chứng Peter Pan, tôi kiến nghị cảnh sát nên đưa Lý Tiểu Nhị đi kiểm tra theo hướng này thử xem.”

“Hội chứng Peter Pan là bệnh gì?” Viên Mục Dã không hiểu.

Lương Tĩnh nói: “Cụ thể bệnh đó như thế nào thì tôi không rõ, tóm lại vì một nguyên nhân nào đó khiến cơ thể không phát triển, cho dù người bị bệnh bao nhiêu tuổi, thì ngoại hình của người đó vẫn luôn duy trì ở thời điểm phát bệnh.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Vậy không phải sẽ thành trẻ mãi không già sao?”

Lương Tĩnh nhún vai: “Cũng không khác nhiều đâu, tôi đoán trường hợp của Lý Tiểu Nhị là bị bệnh này, có điều cụ thể có phải hay không thì phải qua kiểm tra y học mới biết được...”

Rời khỏi viện mồ côi, trong đầu Viên Mục Dã vẫn nghĩ về lời nói của Lương Tĩnh, Lý Tiểu Nhị kia đúng là không bình thường. Mấy năm nay tội phạm vị thành niên đúng là có tăng lên, thủ đoạn thậm chí còn hung ác hơn nhiều người trưởng thành.

Nhưng những tội phạm vị thành niên này đều có ý thức mờ nhạt về pháp luật, thường không biết sợ là gì, nhưng dù sao bọn chúng cũng chưa có nhiều kinh nghiệm sống nên chỉ qua một hai lần thẩm vấn là khai ra hết.

Còn Lý Tiểu Nhị lại khác, nó dường như biết chính xác phải nói thế nào thì mình mới đứng ngoài được chuyện này, thậm chí còn có chút kỹ năng phản trình sát. Việc này đối với một đứa bé nhất định sẽ có sự khó khăn, huống hồ là một đứa trẻ còn không được đi học, luôn lang thang ăn xin khắp nơi?

Viên Mục Dã gọi điện cho Từ Lệ nhắc lại gợi ý của Lương Tĩnh, đương nhiên, cậu sẽ nói rằng đây là nghi ngờ của mình.

Từ Lệ suy nghĩ: “Nghe cậu nói vậy tôi cũng cảm thấy đứa trẻ này đúng là trưởng thành đến kỳ lạ, không chừng cậu lại đoán

đúng đấy! Nhưng dù điều tra ra được hấn mắc chứng không già, thì pháp luật cũng chưa chắc đã chấp nhận, phải tìm được bằng chứng tin cậy hơn mới được...”

“Bằng chứng gì?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ nói: “Đương nhiên là thân phận thực sự của Lý Tiểu Nhị, cho dù hấn mắc chứng không già, cũng không phải chui từ đá ra chứ? Nhất định hấn phải có cha mẹ, thậm chí là anh chị em.”

Viên Mục Dã thở dài: “Như vậy không phải là tìm kim đáy bể à?”

Từ Lệ nói: “Bây giờ cũng chỉ có thể lấy ADN của Lý Tiểu Nhị làm mẫu sau đó tìm kiếm vận may trong kho dữ liệu ADN thôi...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừm, dù sao cũng hơn là không làm gì... Đúng rồi, các anh đã tìm được đoạn sắt mà tôi nói chưa?”

Từ Lệ đau cả đầu: “Đừng nói nữa, chỗ đó có cả một đồng phế liệu xây dựng, bây giờ tổ kỹ thuật đang loại trừ dần! Đây là một đại công trình đấy.”

Viên Mục Dã nghĩ: “Cá nhân tôi cảm thấy coi như Lý Tiểu Nhị là người bị bệnh không già, thì chưa chắc hấn đã từng được đi học đại học, vì vậy có thể hấn sẽ không nghĩ đến chuyện tiêu hủy hung khí... Còn những tiểu xảo mà hấn dùng để đối phó với các anh có lẽ do nhiều năm phạm tội tích lũy được.”

“Chỉ mong vậy... Thật ra bây giờ muốn nhận định thằng nhóc này giết người không khó, khó là ở chỗ làm thế nào định tội được hấn, nếu không thể chứng minh được hấn là người trưởng thành thì cuối cùng có thể hấn sẽ được miễn xử lý hình sự.” Từ Lệ lắc đầu.

Viên Mục Dã lập tức nói: “Các anh phải nghĩ cách đưa Lý Tiểu Nhị đi kiểm tra sinh trắc học, thằng nhóc này tính cách ác độc, nếu như lần này hấn thoát được, sợ là sau này còn làm ra nhiều chuyện mà người khác không ngờ được.”

Mấy ngày sau, Diệp Dĩ Ngụy xuất viện, đúng như anh ta đã nói, trong thời gian anh ta dưỡng bệnh ở bệnh viện đã từ từ nhớ lại một số việc... Mặc dù chưa nhớ lại hoàn toàn, nhưng

cũng đủ để anh ta liên kết với những chuyện sau khi mình vào thôn.

Giống như phân tích trước đó của nhóm Viên Mục Dã, Diệp Dĩ Ngụy cũng hiểu rõ tình trạng của Hạt Đậu, ngay lập tức anh ta nghi ngờ nhóm Ngô Lão Lục là bọn buôn người, hẳn điều khiếm đảm trẻ con ra đường xin ăn, đồng thời còn ngược đãi chúng.

Sau khi đi theo những đứa trẻ kia, Diệp Dĩ Ngụy đã chụp lại ảnh để làm bằng chứng. Anh ta nghe ngóng được nơi ở của Ngô Lão Lục thì muốn đến đó xem qua tình hình, kết quả lại gặp Lý Tiểu Nhị ở cổng...

Ấn tượng đầu tiên mà Lý Tiểu Nhị mang đến cho Diệp Dĩ Ngụy là, thằng nhóc này mặc dù hơi có tính toán nhưng cũng là một đứa trẻ bị hại, hẳn còn đưa cánh tay trái bị tàn tật lên cho Diệp Dĩ Ngụy xem, nói là do Ngô Lão Lục đánh.

Diệp Dĩ Ngụy nhìn thấy kẻ ác sao có thể ngồi yên, có điều khi đó anh ta cũng chỉ chụp mấy bức ảnh, định xuống núi đến cục dân chính báo cáo. Nhưng Lý Tiểu Nhị lại lôi kéo anh ta vào trong nhà, nói là bên trong có một bé gái bị bệnh nặng sắp chết!

Diệp Dĩ Ngụy tin là thật, đi theo Lý Tiểu Nhị vào trong nhà.

Nếu như khi đó Diệp Dĩ Ngụy đi vào nhà cùng một người trưởng thành thì có lẽ ít nhiều gì anh ta cũng có đề phòng, nhưng anh ta không thể ngờ được một cậu bé nhìn bề ngoài mới mười hai, mười ba tuổi lại đột nhiên tập kích mình...

Thật ra sau đấy Diệp Dĩ Ngụy nghĩ lại vẫn thấy sợ, lúc đó nếu không phải do cách biệt chiều cao dẫn đến đoạn thép kia của Lý Tiểu Nhị không dùng được toàn lực, lại thêm khi đó là ban ngày cho nên sau khi Lý Tiểu Nhị đánh ngất Diệp Dĩ Ngụy thì không dám đánh thêm nữa, nếu không đầu của Diệp Dĩ Ngụy cũng chẳng kém anh cả kia rồi.

Chương 248: Người lớn tuổi

Sau đó Ngô Lão Lục trói chân tay Diệp Dĩ Ngụy lại rồi kéo anh ta đến chỗ hang núi vút xác kia. Bây giờ mới thấy, mặc dù ngoại hình của Ngô Lão Lục trông hung dữ, nhưng thực tế lại là kẻ hèn nhát, không có đủ can đảm để ra tay giết người.

Viên Mục Dã hỏi Diệp Dĩ Ngụy: “Vậy lúc trong hang đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh lại chui vào chỗ khe hẹp kia? Anh tự đi vào hay là bị Ngô Lão Lục ném vào đó?”

Diệp Dĩ Ngụy cười khỏ, sau đó anh ta nhớ lại chuyện lúc mình bị ném vào trong hang... Thật ra Ngô Lão Lục ném anh ta vào chỗ cạnh mấy cái bao tải, không lâu sau anh ta vì khát nên tỉnh lại.

Lúc đó Diệp Dĩ Ngụy mơ mơ màng màng không biết mình đang ở đâu, chỉ theo bản năng đi về nơi có nước. Nhưng vì tay chân đều bị trói chặt nên anh ta đành phải trườn từng chút một về phía có tiếng nước chảy.

Tiếc là cuối cùng anh ta không đến được chỗ đó, vì đoạn cuối hang đó quá nhỏ, anh ta chỉ có thể nghe được tiếng nước nhỏ giọt mà không đến được nơi có nước, sau đó anh ta bị hôn mê...

Viên Mục Dã nghĩ lại vẫn thấy sợ: “Cũng may mà anh mạng lớn, anh nói xem anh chui vào một cái hang nhỏ như thế, nếu không có tiếng nước rơi thì tôi thực sự không thể tìm được anh ở ngã rẽ nào.”

Diệp Dĩ Ngụy nghiêm túc nói với Viên Mục Dã: “Lần này đúng là nhờ có cậu, nếu không với tình hình lúc đó của tôi sợ là cố gắng thêm một ngày thôi cũng khó...”

Viên Mục Dã cười bảo: “Cho nên, sau này anh đừng đi một mình nữa, có chuyện gì cũng không có ai hỗ trợ cả.”

Diệp Dĩ Ngụy cũng cười: “Tôi một mình quen rồi, chỉ là lần này không ngờ lại thua trong tay một thằng ranh con.”

Nghe Diệp Dĩ Ngụy nhắc đến Lý Tiểu Nhị, Viên Mục Dĩ hừ một tiếng: “Có phải là ranh con hay không còn chưa chắc đâu, hôm qua Từ Lệ đã đưa thằng nhóc đó đến bệnh viện làm kiểm tra sinh trắc, có lẽ mấy ngày nữa là có kết quả thôi.”

“Sinh trắc? Không phải mọi người đều nghi ngờ Lý Tiểu Nhị kia là người trưởng thành đấy chứ?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Trước mắt khả năng này rất cao... Nếu không thì thằng nhóc này chính là tội phạm trời sinh.”

Sau khi quay về thủ đô, Viên Mục Dĩ lo lắng đầu Diệp Dĩ Ngụy có thể để lại di chứng. Điều kiện ở bệnh viện tuyến huyện cũng có hạn, mà đến bây giờ có nhiều chuyện anh ta vẫn chưa nhớ ra hết, nên Viên Mục Dĩ đã đưa Diệp Dĩ Ngụy đến bệnh viện để kiểm tra toàn diện phần đầu.

May mà kết quả kiểm tra không có vấn đề gì lớn, nhưng não bộ là một bộ phận tương đối vi diệu, chính xác có lưu lại di chứng gì hay không thì phải xem quá trình hồi phục thế nào.

Buổi tối, Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy cùng người của số 54 đều đến “Xuân Phong Lý”, lần này Diệp Dĩ Ngụy có thể bình an thoát hiểm cũng có một phần công lao của họ. Mặc dù họ không nhắc đến chuyện này nhưng Viên Mục Dĩ vẫn muốn nói cho mọi người biết mình nhớ ân tình này. Diệp Dĩ Ngụy còn cố ý cầm theo mấy chai rượu vang quý đến, định cùng mọi người tụ tập một phen.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dĩ đưa Diệp Dĩ Ngụy đến liên hoan cùng người của số 54. Thật ra lần trước khi Trương Đại Quân xảy ra chuyện Đoàn Phong đã muốn mời Diệp Dĩ Ngụy ăn bữa cơm rồi, nhưng bị Viên Mục Dĩ khéo léo từ chối, bởi vì cậu cho rằng tính cách của Diệp Dĩ Ngụy không thích mấy chuyện náo nhiệt này.

Nhưng lần này khác với lần trước, lần này là nhóm Đoàn Phong giúp đỡ, mặc dù là vì mối quan hệ với Viên Mục Dĩ, nhưng dù sao cũng đã liên quan đến nhau nhiều lần, là thời điểm bọn họ nên cùng đi ăn một bữa cơm.

Bình thường khi số 54 tụ hội phần lớn đều uống rượu trắng, nhưng lần này vì Diệp Dĩ Ngụy mang rượu vang đến nên đành

cấp của mọi người được nâng cao, mỗi người ra vẻ nho nhã cầm một ly rượu vang lên uống.

Bà chủ quán Tần Uyển mang đồ ăn lên giật mình nói: “Ồ, đúng là mặt trời mọc từ hướng Tây, không ngờ cũng có ngày mọi người uống rượu vang!”

Trương Khai phản bác: “Sao chúng tôi không thể uống rượu vang chứ? Tôi cảm thấy khí chất của tôi rất thích hợp để uống rượu vang đây...”

Tửu lượng của Hoắc Nhiễm không tốt, nhấp được ngụm rượu thì phải uống một ngụm nước, nhưng đang uống nước thì cậu ta nghe thấy lời Trương Khai nói nên phì cười đến mức sặc nước. Viên Mục Dã vội vàng vuốt lưng cho cậu ta: “Đang uống thì đừng cười!”

Hoắc Nhiễm vất vả lắm mới kìm được cơn sặc, cậu ta chế giễu Trương Khai: “Trương Khai, anh có thể đừng tấu hài lúc tôi đang uống nước được không!”

“Cút! Cậu mới tấu hài ấy! Đồ trẻ con không biết uống rượu thì uống nước đi, còn giả vờ ra dáng người lớn? Chút nữa uống say không phải lại bắt tôi cõng về à!” Trương Khai cố ý bóc phốt.

Mỗi lần liên hoan Trương Khai đều kích Hoắc Nhiễm uống rượu, tên nhóc Hoắc Nhiễm này không chịu được kích động, lại còn thích phân thắng bại nên không được bao lâu đã mắc lừa. Lúc này mà có người khác khuyên can cậu ta, thì càng khuyên cậu ta lại càng uống.

May mà lúc này Diệp Dĩ Ngụy đứng ra giải vây: “Hàm lượng cồn của chai này thấp lắm, thích hợp uống từ từ nhấm nháp, không thì rất lãng phí. Mọi người có thể ngậm thử một ngụm nhỏ trong miệng, khi tannin trong rượu vang đỏ kết hợp với protein trong nước bọt sẽ xảy ra phản ứng, khiến khoang miệng có cảm giác khô. Một chai rượu vang ngon, thì tannin đóng vai trò rất quan trọng, nó không những tạo thành khung xương cho rượu vang mà đồng thời còn phản ứng với những thành phần khác trong rượu, từ đó làm tăng độ phức tạp của rượu khiến rượu vang có cảm giác sung mãn, càng thêm đậm đặc..”

Cả nhóm ngồi nghe Diệp Dĩ Ngụy nói một tràng kiến thức liên quan đến rượu vang đỏ, mặc dù nghe không hiểu nhưng tất cả đều cùng ngậm một ngụm nhỏ trong miệng.

Sau khi ăn cơm xong, Diệp Dĩ Ngụy định đưa Viên Mục Dĩ về trước. Anh ta thấy cả bữa Viên Mục Dĩ gần như không động đũa, nên hỏi có phải do đồ ăn không hợp khẩu vị không?

Viên Mục Dĩ cười nói: “Dĩ nhiên không phải, đồ ăn đều là tôi gọi, sao lại không hợp chứ?”

Diệp Dĩ Ngụy nhận ra Viên Mục Dĩ hơi say nên không hỏi thêm gì nữa, đưa cậu về nhà. Thật ra bữa cơm này mọi người ít nhiều gì cũng không được thoải mái, trước đó Viên Mục Dĩ đoán không sai, Diệp Dĩ Ngụy không thích hợp với những chỗ như vậy.

Sáng sớm hôm sau phía Từ Lệ báo tin, nói là trong kho dữ liệu ADN đã tìm được dữ liệu tương ứng với ADN của Lý Tiểu Nhị, có điều kết quả vô cùng bất ngờ...

Trước đó Viên Mục Dĩ và Từ Lệ cho rằng Lý Tiểu Nhị cùng lắm chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhưng không ngờ kết quả điều tra số liệu ADN cho thấy, hẳn hiện giờ đã là một người trung niên gần năm mươi tuổi rồi.

Chương 249: Tiểu Lão Đại

Theo như dữ liệu trong kho ADN, Lý Tiểu Nhị có dữ liệu trùng khớp với đối tượng tên là Chu Hỉ Cường, căn cứ theo kết quả so sánh giữa người này và Lý Tiểu Nhị thì hai người có quan hệ huyết thống là anh em cùng cha cùng mẹ, hơn nữa Lý Tiểu Nhị còn là anh, tuổi thật của hắn là bốn mươi tám tuổi.

Hơn bốn mươi năm trước, khi cha mẹ Chu Hỉ Cường vào thành phố thăm người nhà không cẩn thận làm lạc mất người con cả chưa đầy năm tuổi Chu Hỉ Mạnh. Mặc dù khi đó bọn họ đã báo cảnh sát nhờ tìm kiếm, nhưng nhân viên trong nhà ga thường hay thay đổi, đồn cảnh sát của nhà ga cũng thiếu nhân lực nghiêm trọng, cho nên rất khó tìm được một đứa trẻ đi lạc.

Điều bọn họ không ngờ được là, lần tìm kiếm này kéo dài mấy chục năm, đến tận khi bọn họ qua đời cũng không tìm được người con trai cả thông minh lanh lợi kia. Trước khi lâm chung bọn họ đã dặn dò con thứ cũng chính là em trai Chu Hỉ Mạnh - Chu Hỉ Cường, nhất định phải nghĩ cách tìm được anh trai mình.

Vì muốn hoàn thành tâm nguyện của cha mẹ, Chu Hỉ Cường đã liên lạc với cơ quan liên quan đưa ADN của mình vào kho dữ liệu, hy vọng trong lúc mình còn sống có thể tìm lại được người anh trai...

Nhưng có lẽ Chu Hỉ Cường không bao giờ ngờ được, năm năm ròng anh ta gửi ADN vào kho dữ liệu lại không hề nhận được tin tức nào của anh trai. Cho đến hai ngày trước, đột nhiên có nhân viên liên hệ với anh ta, nói là căn cứ theo số liệu so sánh, đã tìm được một người có khả năng là anh trai Chu Hỉ Mạnh đã thất lạc nhiều năm của anh ta.

Thế là dưới sự giúp đỡ của nhân viên công tác, Chu Hỉ Cường và Lý Tiểu Nhị tiến hành so sánh ADN lần nữa, xác nhận quan hệ huyết thống giữa hai người họ.

Sau khi Viên Mục Dĩ nhận được tin lập tức chạy đến văn phòng của Từ Lệ, cậu muốn xem xem Lý Tiểu Nhị kia còn định nói thế nào? Lúc Viên Mục Dĩ đến, Từ Lệ đang nghe điện thoại, anh ta thấy Viên Mục Dĩ đến thì chỉ vào chiếc ghế phía trước bàn làm việc, ra hiệu cho cậu ngồi đó chờ anh ta một lát.

Viên Mục Dĩ thấy Từ Lệ vừa nói chuyện điện thoại vừa cười, biết là vụ án có tiến triển tốt, nếu không anh ta sẽ không đắc ý như vậy...

Quả nhiên sau khi Từ Lệ cúp điện thoại thì hớn hờ nói: “Coi như tìm ra được lai lịch của hắn rồi, trước khi hắn bắt tay với Ngô Lão Lục thì đã là thành viên của đội ăn xin ở tỉnh bên cạnh, biệt danh là ‘Tiểu Lão Đại’. Tiếc là khi cảnh sát tiêu diệt đội ăn xin đó thì hắn chạy thoát được, vì không có tài liệu căn cứ, thậm chí một bức ảnh cũng không có, cho nên cảnh sát mới không thể bắt được hắn. Hôm qua tôi đã gửi ảnh của Lý Tiểu Nhị cho đồng nghiệp phá án năm đó, để anh ấy đưa cho những kẻ cùng băng nhóm lúc ấy xác nhận, bọn chúng nhìn thoáng qua đã xác nhận đây chính là Tiểu Lão Đại!”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Vậy thì mọi thứ đều hợp lý, có lẽ sau khi Tiểu Lão Đại này chạy trốn đã cấu kết với Ngô Lão Lục bắt đầu lại công việc trước kia.”

“Nói thêm cho cậu biết một tin tốt nữa, đã tìm thấy hai cây thép hắn dùng để đánh Tiểu Diệp và giết chết cậu nhóc anh cả! Bây giờ hắn không cãi được nữa rồi!” Từ Lệ hưng phấn.

Trong phòng thẩm vấn, Từ Lệ và Tiểu Triệu sắc mặt lạnh lùng ngồi đối diện Lý Tiểu Nhị, Viên Mục Dĩ nghiêng người dựa vào bức tường, không ngồi ở vị trí thẩm vấn. Thật ra mới đầu Từ Lệ muốn Viên Mục Dĩ ngồi cạnh anh ta, nhưng Viên Mục Dĩ cảm thấy mình đã rời khỏi cục cảnh sát, ngồi ở vị trí đó không tiện lắm, cho nên cậu chỉ đứng bên cạnh nghe.

Từ Lệ đặt hai tập tài liệu trước mặt Lý Tiểu Nhị: “Anh biết chữ chứ? Đọc một chút đi, đây là hai báo cáo y tế.”

Lý Tiểu Nhị bày ra vẻ mặt ngu ngơ nhìn hai tập tài liệu kia, sau đó ra vẻ ngây thơ lắc đầu nói: “Chú à, cháu không biết chữ, trên này viết gì thế ạ?”

Từ Lệ cười lạnh: “Đừng... tôi không nhận nổi chữ chú này của anh, tôi sợ giảm thọ. Nếu anh đã không biết chữ thì để tôi nói qua nội dung chính của hai báo cáo này. Bên trái này là kết quả đo lường, chứng minh tuổi thật của anh vượt xa rất nhiều so với vẻ bề ngoài. Còn tài liệu bên phải là báo cáo so sánh ADN, chứng minh anh và một cậu bé đã từng mất tích hơn bốn mươi năm trước là cùng một người.”

Lý Tiểu Nhị nghe xong mà cơ thể cứng đờ, hắn sững ra một lúc mới nói với giọng nghi ngờ: “Các chú nói linh tinh gì thế? Cái gì mà cậu bé mất tích hơn bốn mươi năm trước? Cháu không hiểu các chú đang nói gì?”

Từ Lệ thấy Lý Tiểu Nhị đến lúc này rồi mà vẫn còn chống chế, thì vỗ mạnh một cái lên mặt bàn, nghiêm nghị quát: “Anh thành thật đi! Đừng cho là chúng tôi không biết lai lịch của anh thế nào! Lý Tiểu Nhị, không đúng, tôi nên gọi anh là Tiểu Lão Đại mới đúng nhỉ, chẳng lẽ anh không muốn biết tên thật của mình là gì? Cha mẹ ruột là ai sao?”

Nghe Từ Lệ đã điều tra ra lai lịch của mình, trong nháy mắt tên Tiểu Lão Đại đã biến thành quả bóng xì hơi, sắc mặt hắn tái nhợt: “Không thể nào, cha mẹ cháu đã chết lâu rồi, cháu cũng không biết bọn họ là ai? Các chú làm sao tìm được chứ?”

Từ Lệ lắc đầu: “Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Lần này anh biết đến tầm quan trọng của việc đi học rồi đúng không? Chẳng lẽ anh chưa từng nghe đến kỹ thuật xét nghiệm ADN sao? Tên thật của anh là Chu Hỉ Mạnh, bốn mươi ba năm trước anh bị bọn buôn người bắt cóc ở nhà ga trong tỉnh, từ đó cuộc đời của anh đã thay đổi. Thế nhưng thật không ngờ sau khi anh trưởng thành lại cũng đi làm chuyện thất đức buôn bán người này, thật không biết nếu cha mẹ anh biết được sẽ nghĩ như thế nào...”

“Tôi cũng bị bắt cóc bán đi sao? Tôi vẫn luôn cho rằng tôi bị cha mẹ mình vứt bỏ!” Chu Hỉ Mạnh kinh ngạc nói.

Từ Lệ chỉ vào tập tài liệu bên phải: “Anh mở cái này ra đọc đi, trong đó có ảnh chụp của cha mẹ và em trai anh... Từ tuổi tác có thể thấy, em của anh được sinh ra sau khi anh bị bắt cóc ba năm.”

Chu Hỉ Mạnh cười lạnh: “Mất một đứa con trai thì sinh một đứa khác thay thế chứ sao...”

“Anh biết cái gì? Cha mẹ ruột của anh chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm anh, ba mươi năm trước dưới sự giúp đỡ của cảnh sát họ đã tìm được kẻ bắt cóc anh, nhưng đã nhiều năm trôi qua nên tên kia cũng không nhớ được năm đó bán anh ở đâu.” Từ Lệ nói.

Chu Hỉ Mạnh tuyệt vọng: “Đề tôi nói cho cậu biết hần bán tôi đi đâu! Hần bán tôi cho một gia đình không thể sinh con, lúc đầu gia đình đó đối xử với tôi rất tốt, nhưng đến khi bọn họ sinh được những đứa con của mình thì tôi trở thành kẻ dư thừa! Vì muốn kiếm lại số tiền đã bỏ ra để mua tôi, chưa đến mười tuổi tôi đã phải đến xưởng làm việc, có biết vì sao tay trái của tôi bị tật không? Vì lúc đó tôi buồn ngủ quá không để ý nên tay trái bị cuốn vào trong máy!”

Từ Lệ hỏi tiếp: “Vậy ngoại hình của anh bây giờ.... chuyện gì đã xảy ra?”

Chương 250: Đàm rông hang hổ

Chu Hỉ Mạnh hừ một tiếng: “Cậu cũng nói tôi không có học còn gì, tôi làm sao biết có chuyện gì? Tóm lại là từ sau năm mười ba tuổi thì tôi không lớn lên nữa, gia đình kia thấy tôi mãi không lớn thì nảy sinh suy nghĩ bán tôi đi. Lúc đó tôi cũng kệ, bán thì bán, có lẽ đổi một gia đình khác biết đâu lại tốt hơn bây giờ? Nhưng kết quả vì tôi mãi không lớn lên, thế nên cứ thế bị bán đi hết nhà này đến nhà khác... Tôi cứ lặp đi lặp lại những ngày được bán.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ, mặc dù cuộc sống của Chu Hỉ Mạnh rất đáng thương, nhưng đây cũng không thể trở thành lý do hấn đi giết hại người khác được... Những đứa bé bị hấn hại, có thể chúng đều bị bệnh tật nhưng chỉ cần được điều trị kịp thời thì chắc chắn không đến mức phải chết sớm như thế.

Mà người chết trong tay tên Chu Hỉ Mạnh này chắc chắn không chỉ có mấy mạng người kia. Bọn Từ Lệ đã nghe đồng nghiệp ở tỉnh bên nói qua, tên Chu Hỉ Mạnh này rất có cách đối phó với đám trẻ con không nghe lời, thậm chí còn biến một số đứa trẻ khỏe mạnh trở nên tàn tật để chúng dễ lấy được sự thương hại của người khác, kiếm được nhiều tiền hơn.

Lúc này Từ Lệ lạnh lùng nói: “Đây là lý do anh giết người sao? Chẳng phải đứa bé anh cả kia đối xử với anh rất tốt đấy à? Lúc nó chạy trốn còn định mang anh theo, nhưng anh thì sao? Anh lại giết nó? Anh có còn là người không?”

Chu Hỉ Mạnh giải thích cho mình: “Ai muốn chạy cùng nó chứ? Ở chỗ này có ăn có uống, tôi cùng nó đi ra ngoài có thể sống thế nào? Nó là người bình thường, ra ngoài rồi có thể bắt đầu lại cuộc sống, nhưng tôi thì sao? Tôi là quái vật, tôi không có cơ hội sống cuộc sống khác!”

“Vậy nên anh giết cậu bé?” Từ Lệ tức giận.

“Tất nhiên rồi, để nó ra ngoài nhất định sẽ kéo theo cảnh sát đến! Đến lúc đó chẳng phải tôi lại tiếp tục phải bôn ba tứ xứ à?” Chu Hỉ Mạnh nói.

Từ Lệ cười lạnh: “Sau này anh cũng không còn cơ hội bôn ba tứ xứ nữa rồi!”

Viên Mục Dã đứng nghe từ đầu đến cuối lại có một thắc mắc, cậu hắng giọng: “Vì sao anh không tiêu hủy thanh thép dùng để giết hại anh cả và đánh lén Diệp Dĩ Nguy? Lại tiện tay ném vào trong đồng rác?”

Chu Hỉ Mạnh cười thâm: “Tôi cho rằng ở đó nhiều rác như vậy các cậu sẽ không thể tìm ra được...”

Viên Mục Dã quay người đi, xem ra cậu đã đánh giá quá cao tên Chu Hỉ Mạnh này rồi, hẳn cũng không phải tội phạm có IQ cao gì cả, chỉ là một kẻ làm nhiều thành giỏi mà thôi. Dù sao thứ mà hắn học, nhìn, tiếp xúc... được cả đời đều là những hoạt động thất đức này, do đó tự nhiên hắn cũng khó có thể trở thành một người có đạo đức bình thường được.

Chuyện còn lại tuân theo trình tự pháp lý thông thường, Chu Hỉ Mạnh tái phạm nhiều lần, còn đã giết người, hẳn nhất định sẽ nhận sự trừng phạt thích đáng. Chỉ thương cho những đứa trẻ bị hắn hại, so với chúng, Hạt Đậu và mấy đứa trẻ kia đã may mắn hơn rất nhiều.

Mấy ngày nay số 54 cũng không có việc gì, Viên Mục Dã để Tăng Nam Nam điều tra chuyện xảy ra sau vụ mất tích của mẹ con Lương Tĩnh... Hóa ra trong vụ lật thuyền năm đó ngoại trừ mẹ con Lương Tĩnh mất tích, thì chồng của cô ta là Mạnh Nghĩa Đức và cha chồng Mạnh Trọng Nguyên đều bị chết đuối.

Hiện giờ gia sản của nhà họ Mạnh do người thừa kế hợp pháp là em chồng của Lương Tĩnh và mẹ của anh ta tiếp nhận, cũng chính là em trai của Mạnh Nghĩa Đức, Mạnh Nghĩa Lễ và mẹ kế - Diêu Kim Hoa, mà người hiện giờ nắm quyền điều hành công ty chính là mẹ của Mạnh Nghĩa Lễ, Diêu Kim Hoa.

Viên Mục Dã đại khái cũng đoán được vì sao Lương Tĩnh phải giả điên giả chết cũng không muốn đưa con trai mình quay về, mấy chuyện tranh đấu trong gia đình giàu có cũng không kém

gì mấy chuyện cung đấu máu chó, có trời mới biết sự cố lật thuyền kia là ngoài ý muốn hay do cố ý?

Đương nhiên, Viên Mục Dã cũng không muốn tham gia vào mấy chuyện linh tinh này, có điều cậu đã đồng ý không để mẹ con họ phải rời xa nhau, thì nhất định sẽ nói được làm được... Dù sao nếu không có Lương Tĩnh hỗ trợ, cái mạng nhỏ của Diệp Dĩ Ngụy đã nằm lại trong hang động thôi hoắc kia rồi.

Cũng may tiền sinh hoạt của Lương Tĩnh không nhiều, lại thêm Diệp Dĩ Ngụy cứ nhất quyết muốn đóng góp với cậu cho nên dù trong thời gian ngắn Lương Tĩnh chưa muốn quay về, Viên Mục Dã vẫn có thể gánh được.

Buổi sáng hôm nay, Viên Mục Dã đột nhiên nhận được điện thoại của chú ba ở quê, nói là đất ở quê của họ bị trưng thu, cần cậu quay về ký ít giấy tờ. Chuyện này làm Viên Mục Dã thấy bất ngờ, vì đã nhiều năm rồi cậu không về quê.

Viên Mục Dã không ngờ mình vẫn còn có liên quan đến nơi đó, cho nên sau khi nhận điện thoại, cậu sững sốt một lúc lâu... Cuối cùng cậu nói qua điện thoại rằng hiện giờ công việc của mình rất bận không thể về được, có thể ký giấy ủy quyền để chú ba toàn quyền xử lý thay cậu được không?

Kết quả chú ba lại kiên quyết nói không được, đồng thời còn nhấn mạnh, ở thôn hiện có hai căn nhà thuộc quyền sở hữu của cậu, nếu cậu không quay về thì giấy tờ có liên quan đến hai căn nhà đó không thể ký được.

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra ở quê đúng là có hai căn nhà có liên quan đến cậu, một căn là nhà cậu và bà nội đã sống cùng nhau, một căn khác đứng tên cha cậu, hiện giờ mẹ kế đang ở ngôi nhà hai tầng đó.

Kể từ sau khi cậu nhận việc ở thủ đô thì rất ít khi quan tâm đến chuyện ở quê, dù sao ở đó cậu cũng không còn người thân... ngoại trừ một chút ký ức đau buồn thì không còn gì khác.

Điều khiến cậu cảm thấy bất ngờ là ngôi nhà cũ của bà nội sắp sập đến nơi kia lại bị trưng thu. Nghe ý của chú ba thì nếu như cậu không về, nhà của những gia đình khác trong thôn cũng không thể thuận lợi được trưng thu, bây giờ mọi người trong

thôn đều đang đợi cậu quay về để giải quyết triệt để chuyện này.

Không còn cách nào khác, Viên Mục Dĩ đành xin Đoàn Phong nghỉ phép, cũng nói rõ nguyên nhân.

Đoàn Phong nghe xong thì trêu cậu: “Ồ! Vậy không phải cậu đã thành người giàu sổi rồi à?”

Viên Mục Dĩ cười khỏ: “Chuyện nhà tôi không nói gọn trong một hai câu được, tóm lại là một lời khó nói hết...”

Đoàn Phong hạ giọng xuống: “Thế thì... có cần tôi về cùng cậu không?”

Viên Mục Dĩ cười lắc đầu: “Không cần đâu, dù sao đó cũng là quê tôi, không phải đầm rồng hang hổ.”

Đoàn Phong nghe Viên Mục Dĩ nói vậy cũng không nói gì nữa... chỉ dặn dò cậu nếu có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho anh ta.

Sau đó Viên Mục Dĩ về nhà thu dọn đồ đạc, đồng thời gọi điện thoại báo cho Diệp Dĩ Ngụy, nói với anh ta là mình chuẩn bị về quê mấy ngày, đồng thời nhờ anh ta chăm sóc Kim Bảo mấy hôm.

Diệp Dĩ Ngụy liền hỏi có phải ở quê xảy ra chuyện gì không?

Viên Mục Dĩ kể lại chuyện chú ba đã nói, thái độ của Diệp Dĩ Ngụy vẫn như trước, bảo Viên Mục Dĩ cứ yên tâm, đến khi cậu quay về cam đoan có thể nhìn thấy Kim Bảo béo trắng...

Chương 251: Quê hương

Hai ngày sau, Viên Mục Dã đứng ở trước cổng một thôn nhỏ mà cậu vừa quen thuộc vừa xa lạ, một ông cụ đầu tóc bạc phơ đang híp mắt nhìn cậu chăm chú.

“Cháu là Tiểu Dã hả!” Trong mắt ông cụ toát lên sự vui mừng.

Viên Mục Dã lễ phép mỉm cười, đáp: “Dạ vâng, ông Ba. Đã nhiều năm rồi ông cháu mình không gặp nhau. Hiện giờ sức khỏe ông thế nào ạ?”

Ông Ba cười to, nói: “Vẫn khỏe, mặc dù không thể so sánh với đám thanh niên các cháu nhưng sống thêm mấy năm chắc là không có vấn đề gì. Đi, về nhà với ông Ba nào. Cái nhà của bà nội cháu đã không còn ở được nữa, nhà của cha cháu... Cháu có về cũng không tiện, vừa hay làm bạn với ông già này!”

Khi nói chuyện, Viên Mục Dã cùng đi vào thôn với ông Ba. Trong trí nhớ của cậu, thôn Thượng Lôi là một thôn nhỏ không quá giàu có, nhưng xem cuộc sống hiện giờ chắc cũng không đến nỗi nào...

Ông Ba vừa đi vừa nói chuyện: “Tiểu Dã à, năm xưa mẹ kế cháu bắt nạt cháu vì cháu còn nhỏ tuổi. Giờ thì hay rồi, cháu đã trưởng thành, còn làm cảnh sát. Để xem cô ta còn dám bắt nạt cháu nữa không?! Cháu nhớ nhé, nhà của cha cháu cũng có một phần của cháu, đừng có chuyện gì cũng nghe theo người phụ nữ kia!”

Viên Mục Dã vội giải thích: “Ông Ba ơi cháu đổi công việc rồi...”

“Gì? Không làm cảnh sát nữa à? Điều cơ quan đơn vị hả?” Ông Ba hơi bất ngờ.

Viên Mục Dã cười: “À... Coi như là đơn vị nghiên cứu khoa học đi.”

Vừa nghe thế, đôi mắt ông Ba vụt sáng: “Như thế là thằng cấp rồi! Thật tốt quá! Ông biết cháu lớn lên rồi chắc chắn sẽ có tiền đồ mà!”

Khi đang nói chuyện, đúng lúc hai người đi ngang qua một căn nhà lớn trong thôn. Một đám người đang tụ tập bàn tán gì đó ở bên trong. Bọn họ thấy ông Ba đi tới thì sôi nổi chào hỏi ông.

Lúc này một bác gái tinh mắt đột nhiên chỉ vào Viên Mục Dã: “Cậu thanh niên này có phải là thằng lớn nhà họ Viên không?”

Vừa nghe vậy, mọi người lập tức xông hết cả tới, có người nói mình là cô họ của Viên Mục Dã, có người thì nói mình là anh rể họ của cậu, nhưng nói cả buổi mà Viên Mục Dã lại chẳng nhận ra một ai.

Suy cho cùng, ấn tượng của những người này với Viên Mục Dã vẫn còn dừng lại ở cậu thiếu niên năm xưa bị mẹ kế đuổi ra khỏi nhà, mà hiện giờ Viên Mục Dã đã sớm trưởng thành, còn trở mã đẹp trai lịch sự thế này, làm người ta nhìn thấy là hai mắt tỏa sáng.

Cả đám lời kéo Viên Mục Dã hỏi trên trời dưới đất, nhiệt tình đến mức khiến người ta không quen, cuối cùng ông Ba phải ra mặt kéo Viên Mục Dã đi: “Tiểu Dã mới về, còn chưa cất túi xách đâu đấy, cũng chưa uống một ngụm nước nào, có chuyện gì ngày mai lại nói!”

Mọi người thấy Ông Ba lên tiếng thì cũng không hỏi nhiều nữa mà dần dần tản ra. Ai ngờ đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên trông hơi quen mắt xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã, nếu không phải vì đôi mắt có vẻ quen thuộc kia, thì đúng là cậu không nhận ra được người phụ nữ này chính là mẹ kế của mình.

Dáng người đã từng thon thả trở nên mập ú đến sắp nứt ra, làn da trắng mịn cũng đầy vết nám, dường như thời gian là một con dao khắc, cứa sâu những dấu vết thối nát năm trên mặt bà ta...

Bà ta nhìn thấy Viên Mục Dã cũng sửng sốt. Trong lúc lơ đãng, mắt bà ta toát ra tia thù hận và bị Viên Mục Dã nhìn thấy

hết... Cậu không ngờ rằng đã qua nhiều năm như vậy rồi mà người đàn bà này còn hận mình thế.

Nhưng Viên Mục Dã đã không còn là cậu trai năm xưa mặc cho người ta bắt nạt. Cậu lạnh nhạt liếc nhìn mẹ kế rồi quay đầu nói với ông Ba: “Chúng ta đi thôi.”

Lúc này ông Ba trừng mắt lườm mẹ kế Viên Mục Dã, sau đó hừ mạnh rồi mới kéo Viên Mục Dã vội vàng đi khỏi.

Nhà ông Ba ở đầu phía Đông thôn, ông là người già có vai vế cao nhất trong thôn, cho nên thông thường trong thôn có chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng đều phải mời ông ấy tới chủ trì. Nhà ông Ba có hai đứa con trai, tất cả đều làm buôn bán ở trên thành phố. Bọn họ đã từng nhiều lần muốn đón ông cụ lên thành phố nhưng ông cụ không chịu, muốn ở lại canh giữ nhà tổ của dòng họ mình.

Hiện giờ nhà nước muốn sửa đường sắt, quảng đường quy hoạch vừa khéo xuyên qua giữa thôn của bọn họ, cho nên phải trưng dụng đất và nhà cửa trong thôn. Ông Ba luôn luôn ủng hộ chính sách của nhà nước, vì thế ông là người đầu tiên ký tên vào giấy tờ đồng ý.

Nhưng mấy năm nay, rất nhiều người của thôn Thượng Lôi bọn họ ra ngoài làm công, nếu muốn tất cả mọi người đều trở về thì có lẽ phải cần một ít thời gian. Chờ khi khó khăn lắm mới gom đủ người, kết quả lại mắc kẹt ở căn nhà của nhà họ Viên.

Năm đó trước khi qua đời, bà cụ Viên đã từng nói rõ ràng với ủy ban thôn rằng, căn nhà cũ bà ở chỉ có thể để cho một mình cháu trai cả! Mà cái nhà của cha Viên Mục Dã, mặc dù nhiều năm nay luôn để mẹ kế cậu ở, nhưng giấy tờ đăng ký đất đai ở trong thôn đều đứng tên của cha Viên Mục Dã.

Trước đây người phụ nữ kia ở thì ở, dĩ nhiên Viên Mục Dã cũng lười tranh giành với bà ta, nhưng bây giờ đề cập đến quyền sử dụng đất, một khi chuyện này phải chứng thực trên giấy trắng mực đen, nhân viên công vụ làm về quyền sử dụng đất nhất định phải làm cho ra ngô ra khoai. Vì vậy lần này ông Ba mới buộc phải nhờ người hỏi thăm cách liên hệ với Viên Mục Dã, bắt cậu trở về một chuyến.

Sau khi hai người đến nhà ông Ba, ông cụ vào phòng bếp mang ra mấy đĩa đồ ăn, ông cụ nói: “Trước khi ra ngoài ông đã bỏ đồ ăn vào nồi, giờ vừa kịp ăn! Đi đường cả ngày chắc cháu đói lắm rồi nhỉ!”

Viên Mục Dã thấy trên bàn có mấy món ăn nhẹ, quá nửa là đồ ăn sẵn, xem ra là do hai người con trai của ông Ba mang về biếu ông. Tuy nhiên trong đó lại có món rất hợp khẩu vị của Viên Mục Dã, đó là một đĩa dưa muối xào tiết vịt không hề bắt mắt.

Ông Ba cười nói: “Cháu mau nếm xem có hợp khẩu vị không? Ông sợ cháu không quen đồ ăn trong thôn, nên cất ít thức ăn sẵn mà hai chú của cháu mang về, dù sao một mình ông cũng không ăn hết nhiều như vậy!”

Viên Mục Dã không muốn làm ông cụ thất vọng, cho nên cậu nếm thử hết tất cả một cách tượng trưng, đương nhiên cuối cùng món cậu ăn nhiều nhất vẫn là phần dưa muối xào tiết vịt kia. Lúc ăn cơm, ông Ba lại kể tình trạng hiện giờ của mẹ kế Viên Mục Dã cho cậu nghe. Hóa ra người phụ nữ kia đã tái giá vào năm thứ ba sau khi cha cậu qua đời.

Người chồng hiện giờ của bà ta là một ông già ế vợ trong thôn hồi ấy. Sau khi kết hôn, hai người lại sinh ba đứa con. Thật ra mà nói, Viên Mục Dã cũng còn ít ấn tượng với người đàn ông kia, chỉ có điều không ngờ rằng bà mẹ kế kiêu ngạo năm xưa lại đồng ý kết hôn với ông ta.

“Cháu nhớ người đàn ông kia có nhà riêng của mình ở trong thôn cơ mà nhỉ?” Viên Mục Dã nhớ lại.

Ông Ba hừ khế: “Chẳng phải là để chiếm căn nhà của cháu đây à? Giờ căn nhà của người đàn ông kia để cho bà mẹ của ông ta ở đấy. Dựa theo quy tắc của thôn chúng ta, phụ nữ đã tái giá nên dọn ra khỏi nhà chồng. Năm xưa cô ta đuổi cháu đi, còn không biết xấu hổ mà mang đàn ông về nhà ư?! Đúng là mặt dày vô liêm sỉ không thể chấp nhận được!”

Viên Mục Dã thấy ông Ba càng nói càng tức, cậu bèn cười bảo: “Thật ra trên mặt pháp luật, đúng là bà ta có quyền thừa kế, hơn nữa cháu cũng không có ý định đòi căn nhà đó.”

Chương 252: Hàng xóm cách vách

Ông Ba nghe vậy thì nói như hận sắt không thành thép: “Đồ ngốc! Cháu cũng có quyền thừa kế mà?! Việc gì khi không để lợi cho người phụ nữ xấu xa kia!”

Viên Mục Dã thở dài: “Ông Ba à... Chuyện năm xưa, ai đúng ai sai đã chẳng còn ý nghĩa nữa. Cháu đã bỏ qua rồi, ông còn cái gì mà không bỏ qua được nữa chứ? Đối với một người phụ nữ mà nói, bà ta cũng đã đủ thâm rồi. Trong vòng một ngày mà cùng lúc tang chồng mất con, còn phải một mình nuôi nấng đứa con riêng không có máu mủ, không làm được cũng là chuyện thường tình thôi.”

Ông Ba lập tức hầm hừ nói: “Cho dù thật sự giống như cháu nói thì người đi cũng phải là cô ta chứ không phải là con trai trưởng nhà họ Viên như cháu! Cháu lại còn không trách cô ta ư?”

Viên Mục Dã cười: “Được rồi ông Ba à, trời cũng không còn sớm nữa, ông mau về phòng nghỉ ngơi đi!”

Trước khi đi ông Ba còn thở dài: “Lần này cháu phải nghe ông, năm đó ông không thể giúp gì, đến lúc nhắm mắt rồi cũng không có mặt mũi đi gặp ông bà nội cháu được. Bởi vậy lần này nhất định ông phải lấy về hết những thứ đáng lẽ thuộc về cháu!!”

Ông Ba đi rồi, nụ cười trên mặt Viên Mục Dã dần dần biến mất. Sao cậu có thể không hận chuyện năm đó được chứ?! Nhưng mà hận thì có thể làm gì đây? Lúc ấy, khi người trong thôn nhắc tới Viên Mục Dã, tất cả đều thay đổi sắc mặt. Mẹ kế của cậu là một người phụ nữ không có văn hóa cao. Bạn bảo bà ta có thể suy nghĩ như thế nào? Dĩ nhiên là bảo sao hay vậy thôi.

Chuyện năm đó như vẫn còn rõ ràng trước mắt Viên Mục Dã, cậu tận mắt nhìn thấy cha và em trai cùng chết đuối. Cú sốc này hoàn toàn không thể tiêu tan một cách tùy tiện, đối với Viên Mục Dã của năm đó, nó quả thật giống như trời sập. Cho nên từ sau khi rời khỏi thôn Thượng Lôi, cậu không nghĩ mình còn có thể trở về.

Nhưng vừa rời khi Viên Mục Dã nhìn thấy mẹ kế của mình, cậu có thể cảm nhận được rõ ràng thù hận trong lòng của bà ta với cậu. Xem ra bà ta còn đang trách Viên Mục Dã, cho rằng cậu đã khắc chết chồng và con trai của bà ta.

Không nói đến việc bà ta chỉ là một người đàn bà ru rú trong nhà, năm xưa ai ai ở trong thôn mà không nghĩ như vậy? Bao gồm cả ông Ba vừa mới đi khỏi! Nếu không lúc ấy Viên Mục Dã cũng không đến mức phải bị đưa đến viện mồ côi của thị trấn khi đã hơn mười tuổi.

Nhớ lại những việc này, nhất thời nổi lòng Viên Mục Dã khó có thể bình tĩnh được, cậu lặn qua lộn lại mãi cũng không ngủ yên. Thế cho nên cậu bèn xoay người xuống giường, muốn đi dạo một vòng trong thôn xem sự thay đổi mấy năm nay của thôn Thượng Lôi...

Mặc dù chất lượng cuộc sống trong thôn đã tăng lên nhiều, nhưng sau khi trời tối, mọi người vẫn không có hoạt động giải trí gì mà đều về nhà sớm. Viên Mục Dã đi dạo ở bên ngoài cả buổi, trừ hai con chó vàng to ra, cậu chẳng gặp được một người dân nào.

Bất giác, Viên Mục Dã đã đi đến căn nhà cũ của mình. Cậu đứng nghỉ chân ở cửa trong chốc lát, phát hiện mọi thứ trong sân về cơ bản không có gì thay đổi, so sánh với hàng xóm, phòng ốc trong nhà chắc là trước nay chưa từng được sửa sang lại.

“Xem ra cuộc sống của nhà mẹ kế rất bình thường!” Viên Mục Dã không khỏi thầm nghĩ trong bụng.

Thật ra bây giờ ngẫm lại, năm xưa khi cha Viên Mục Dã còn khỏe mạnh, mặc dù mẹ kế không hề thích cậu, nhưng chưa từng cắt xén ăn mặc của cậu. Nếu không phải trong nhà gặp biến cố, chưa biết chừng tình cảm của hai người bọn họ sẽ rất tốt ấy chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thở dài một hơi, sau đó chuẩn bị đi. Ai ngờ khi cậu mới vừa quay người lại thì nhìn thấy mẹ kế đang đứng phía sau lưng mình với vẻ mặt thù hận...

“Mày trở về làm gì? Tại sao mày cứ như âm hồn không tan vậy?” Mẹ kế nói bằng giọng ác độc.

Viên Mục Dã đáp với vẻ mặt thản nhiên: “Nhà của tôi, tôi muốn về thì về thôi.”

Nghe vậy, mẹ kế hơi sững sốt. Lúc này bà ta mới ý thức được rằng Viên Mục Dã đã không còn là đứa trẻ thành thật nhiều năm trước mặc bà ta xoa nắn. Thế là bà ta nói bằng giọng điệu chẳng mấy thân thiện: “Mày nói chuyện với tao kiểu gì vậy? Nói thế nào thì tao cũng là bề trên của mày!”

Viên Mục Dã cười lạnh, cậu lắc đầu và nói: “Lúc bà đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi và bà đã không còn quan hệ nữa rồi. Đừng có tự xưng là bề trên của tôi, tôi thấy tự nhục giùm cho bà...”

Viên Mục Dã nói xong cũng không thềm để ý tới phản ứng của bà ta mà xoay người đi luôn. Cậu vừa đi vừa thở dài, xem ra mình vẫn là người phạm tục, có một số việc ngoài miệng nói bỏ qua rồi nhưng khi thực sự đối mặt thì vẫn không bỏ xuống được.

Lúc trước Viên Mục Dã vốn định ra ngoài đi dạo rồi về. Bây giờ cậu khiến mẹ kế tức như vậy thì càng không muốn trở về ngủ nữa. Vì thế cậu lại đi về phía nhà cũ của bà nội.

Bởi vì lâu năm không được sửa sang, căn nhà cũ của bà cụ Viên thật sự rách nát đến mức không còn ra hình thù gì nữa. Nóc nhà đã sụp không biết bao nhiêu năm rồi... Mặc dù tường bao vẫn còn, nhưng công không biết đã bay đi đâu.

Mặc dù căn nhà này cũ nát nhưng lại chứa đựng tất cả những ký ức vui vẻ thời thơ ấu của Viên Mục Dã. Khi ở đây, cậu không phải đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của cha, cũng không phải nghe người trong thôn nói bậy lung tung, bởi vì bà nội sẽ chửi mắng cho bọn họ cuốn xéo hết!

Hơn nữa ở đây còn có bạn chơi cùng thời thơ ấu của cậu, anh Thạch Đầu, cũng là đứa trẻ sần sần tuổi duy nhất trong thôn chịu chơi với cậu... Có lẽ ở một mức độ nào đó, bọn họ là

người có cùng hoàn cảnh, cho nên hai đứa nhóc có thể an ủi lẫn nhau.

Nghĩ đến anh Thạch Đầu, Viên Mục Dã bèn quay đầu nhìn về phía cách vách nhà bà nội. Cậu thấy trong nhà đó còn sáng đèn, xem ra bên trong chắc là có người ở, cậu nhón mũi chân nhìn sang nhà đó, kết quả cậu lại nhìn thấy người đàn ông năm đó thường xuyên đánh anh Thạch Đầu!

Viên Mục Dã hơi sửng sốt, nghĩ thầm không phải mọi người nói năm đó người nhà họ Vương này đã chết sạch hết rồi hay sao? Nhưng ngay sau đó cậu đã hiểu. Quần áo trên người gã đàn ông kia có kiểu dáng cổ xưa, nhìn thế nào cũng không giống như là đồ mọi người mặc hiện giờ, xem ra là cậu đã đọc được từ trường tư duy năm đó còn sót lại ở đây.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã hơi lùi ra phía sau hai bước, sau đó chạy lấy đà và phóng lên bờ tường nhà bà nội, rồi nhìn chằm chằm từng cử động của người nọ ở trong nhà...

Thực tế thì Viên Mục Dã không vì cái gì cả, cậu chỉ muốn xem thử rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, có phải anh Thạch Đầu thật sự cùng chết với hộ gia đình này vì trúng độc khí than hay không? Kết quả cậu nhìn một lát thì phát hiện, sự việc dường như không đơn giản như vậy.

Người đàn ông họ Vương kia đi tới đi lui một mình ở trong sân như đang tìm đồ vật gì đó, chẳng được bao lâu thì thấy ông ta tức hỏn hển xách một bóng dáng nhỏ gầy ra khỏi chuồng gia súc.

Viên Mục Dã chỉ liếc mắt đã nhận ra bóng dáng nhỏ gầy kia chính là anh Thạch Đầu năm đó. Anh ấy có vẻ mặt sợ hãi, xem ra không tránh được một trận đòn đau! Mặc dù đây là chuyện đã từng xảy ra, nhưng Viên Mục Dã vẫn không đành lòng xem.

Thạch Đầu là một đứa trẻ vô cùng nhẫn nhịn, mặc dù bị đánh mình đầy thương tích, anh ấy cũng không bao giờ la to. Nhưng có đôi khi, thường là anh ấy càng không khóc không kêu thì càng bị đánh thảm hơn...

Chương 253: Đồ quan tài

Hồi xưa nhà Viên Mục Dã ở sát vách, mỗi lần bà cụ Viên thấy người đàn ông họ Vương kia đánh Thạch Đầu ác quá thì sẽ đứng cách khoảng sân mắng chửi! Miệng của bà cụ Viên cũng chẳng vừa, cho nên bình thường tên kia rất sợ bà, chỉ cần vừa nghe bà cụ Viên bắt đầu mắng là ông ta sẽ không đánh Thạch Đầu quá tay nữa.

Nhưng khi đó bà cụ Viên đã qua đời, Viên Mục Dã cũng bị đón về nhà của cha, không còn ai có thể cứu anh ấy vào ngay lúc ấy, cho nên có thể tưởng tượng được Thạch Đầu bị đánh nặng cỡ nào trong trận đòn đó.

Nhìn bạn chơi cùng của mình khi còn nhỏ bị đánh thê thảm như vậy, trong lòng Viên Mục Dã cực kỳ hụt hẫng. Nhưng cậu lại không thể thay đổi điều gì, bởi vì những điều đó đều là chuyện đã xảy ra rồi. Cho dù Viên Mục Dã có lợi hại đến đâu thì cũng không có cách nào thay đổi lịch sử.

Một lát sau, Thạch Đầu bò dậy khỏi mặt đất, sau đó khập khiễng đi tới đồng than đá dưới cửa sổ, ôm mấy cục than tống vào nhà. Viên Mục Dã thấy vậy cũng nhanh chóng nhảy vào sân, bởi vì cậu cần phải biết được rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?!

Sau khi Thạch Đầu và người đàn ông kia vào nhà, khung cảnh trong sân đã có thay đổi, trong khoảnh khắc, xung quanh mọc đầy cỏ hoang cao bằng người, thoát nhìn còn hoang vắng hơn nhà của bà nội.

Lúc này Viên Mục Dã cũng không để ý được nhiều như vậy, cậu vạch cỏ hoang ra rồi lập tức đi vào trong nhà. Cùng lúc đó ở trong nhà, người đàn ông họ Vương vẫn còn đang lải nhải mắng Thạch Đầu, bảo anh ấy nhanh nhóm bếp lò lên, nói trong phòng sắp cóng chết người rồi!

Hiện giờ nhà nào ở thôn Thượng Lôi cũng đã dùng lò điện để sưởi ấm từ lâu rồi, nhưng vào năm đó mỗi nhà mỗi hộ vẫn

dùng loại lò nhỏ bằng than đá này để nhóm lửa sưởi ấm, nếu thao tác không đúng cách sẽ có khả năng gây ra ngộ độc carbon monoxit...

Nhưng theo lý mà nói, người trong thôn bọn họ đã dùng loại lò than đá nhỏ này hơn nửa đời người, trong tình huống bình thường sẽ không dễ dàng xảy ra ngộ độc khí than. Cho nên vào ban đêm, nhất định đã xảy ra tình huống gì đó không bình thường.

Lúc này, người đàn ông họ Vương kia mắng Thạch Đầu xong thì lên thẳng giường ngủ, để mặc một mình Thạch Đầu canh lửa ở trước lò than đá, ai ngờ sau khi cả gia đình nhà họ Vương đều ngủ say, Thạch Đầu lại hắt cả một bát nước vào lò than đá, sau đó đứng dậy đóng chặt tất cả cửa chính và cửa sổ.

Viên Mục Dã nhìn thấy một loạt hành động của Thạch Đầu, trong lòng lập tức chùng xuống. Cậu biết loại than đá này mà không cháy hết hoàn toàn là nguy hiểm nhất, nó sẽ nhả ra lượng carbon monoxit rất lớn, nếu cộng thêm phòng bị bịt kín mít thì còn hay hơn, trăm phần trăm sẽ bị ngộ độc khí than.

Xem ra vụ ngộ độc khí than năm đó không phải tai nạn, mà là Thạch Đầu đã tỉ mỉ lên kế hoạch một vụ mưu sát... Điều làm cho Viên Mục Dã không ngờ chính là, sau khi hoàn thành tất cả hành động, Thạch Đầu cũng dựa vào tường và ngồi xuống, sau đó ngủ thiếp đi với vẻ mặt giải thoát.

Hóa ra năm đó Thạch Đầu tự tử chết ư?! Bởi vì anh ấy không nhìn thấy hy vọng sống nên mang theo cả nhà họ Vương luôn ngược đãi mình cùng chết. Xem đến cuối, Viên Mục Dã cảm thấy trên mặt mình lạnh lạnh, sờ tay lên mới phát hiện toàn là nước mắt...

Thật ra trước khi chết, tay họ Vương kia đã phát hiện có thể là mình bị ngộ độc khí than, nhưng lúc ấy ông ta đã rũ rượi cả người rồi, chỉ có thể miễn cưỡng lăn từ trên giường xuống đất, làm thế nào cũng không bò được đến cửa.

Khi tất cả ảo ảnh biến mất toàn bộ, Viên Mục Dã cực kỳ khổ sở đi ra khỏi sân nhà họ Vương. Cậu không ngờ rằng hóa ra chân tướng năm đó lại là thế này...

Nếu năm đó bà nội không bị bệnh, cậu cũng sẽ không phải trở về nhà của cha, có lẽ anh Thạch Đầu sẽ không luẩn quẩn trong lòng như vậy, mà cậu càng không thể dắt em trai đến bờ sông chơi, rồi dĩ nhiên cũng sẽ không xảy ra tất cả bi kịch phía sau.

Nhưng trên đời căn bản không có nếu, dường như tất cả bi kịch đều bị người ta bố trí sẵn từ trước, xảy ra hết chuyện này đến chuyện kia. Tim Viên Mục Đã bắt đầu trở nên đau đớn hơn, cậu phát hiện hình như mình không nên trở lại nơi này.

Lúc trước cậu vẫn luôn cho rằng mình đã buông xuống được, nhưng sự thật chứng minh miệng vết thương trong lòng không những không khép lại, mà còn bởi vì qua thời gian lắng đọng mà chảy mủ thối rữa, vừa chạm vào là đau thấu tim gan...

Lúc Viên Mục Đã ra khỏi nhà họ Vương, đúng lúc có một người đi tới trước mặt. Anh ta vừa thấy Viên Mục Đã đi ra từ căn nhà đã bỏ hoang nhiều năm thì sợ tới mức hét to: “Có ma!” sau đó co cẳng bỏ chạy.

Lúc ấy Viên Mục Đã cũng bị hành động giật nảy của người này làm hoảng sợ, vừa nghe đối phương hét to có ma, cậu lập tức đỡ trán nói: “Anh đừng chạy, tôi không phải ma!”

Người nọ chạy đi được vài bước, nghe Viên Mục Đã nói như vậy thì đứng ở tại chỗ nói: “Cậu thật sự không phải ma hả?!”

Viên Mục Đã đáp bằng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Hôm nay tôi mới vừa về thôn nên quay về thăm căn nhà trước kia từng ở, không ngờ rằng nơi này lại rách nát thành như vậy.”

Người đàn ông nhìn về phía Viên Mục Đã, nửa tin nửa ngờ: “Cậu... là con nhà ai? Sao tôi chưa bao giờ gặp cậu nhỉ? Hơn nữa, hộ gia đình này đã chết hết cả từ lâu rồi, sao cậu có thể là người nhà này chứ?”

Viên Mục Đã chỉ vào nhà bà nội mình: “Không phải nhà này, trước kia tôi ở nhà kia!”

Người nọ nghe xong thì lại trợn mắt lên lần nữa, sau đó giật mình nói: “Không phải là... đồ quan tài nhà họ Viên kia chứ?!”

Đã rất nhiều năm rồi Viên Mục Đã chưa từng nghe lại xưng hô này, trong lúc nhất thời sắc mặt cậu trở nên hơi khó coi. Đối phương hiểu ngay là lời nói của mình không thích hợp cho

lắm, vì thế vội vàng sửa lời: “Viên Tiểu Dã? Không đúng, là Viên Mục Dã! Cả cậu cũng trở lại à?!”

Viên Mục Dã không muốn so đo quá nhiều với anh ta, vì thế gật đầu đáp bằng vẻ mặt không cảm xúc: “Ừ, tôi trở về xử lý một ít vấn đề về nhà ở, xong xuôi sẽ đi.”

Người nọ hơi xấu hổ, nói: “Tôi là Mãnh Tử, cậu còn nhớ không? Chính là cháu ngoại của ông ba Nghiêm trước kia ở sát vách nhà cha cậu đây!”

Anh ta nói như vậy là Viên Mục Dã nhớ ngay ra người này là ai. Đáng lẽ thằng nhóc này tên là Mạnh Lương, bởi vì tính cách hơi dữ dằn nên có biệt danh là Mãnh Tử. Anh ta hơn Viên Mục Dã mấy tuổi, khi còn nhỏ thường xuyên bắt nạt cậu, hờ ra là gọi cậu là đồ quan tài.

Nhớ đến những trải nghiệm không vui khi còn nhỏ, Viên Mục Dã không muốn nói thêm gì với anh ta nữa, cậu đáp cho có lệ: “Anh bận việc cứ làm đi, tôi đi về trước.”

Không ngờ Mãnh Tử thấy Viên Mục Dã muốn đi, ắt thế mà lại chủ động đeo bám theo như keo dán sắt: “Vừa rồi ngại quá! Cậu đột ngột bước ra khỏi nhà họ Vương, làm tôi còn tưởng rằng mình gặp ma chứ?!”

Viên Mục Dã vừa nghe Mãnh Tử nhắc tới căn nhà của nhà họ Vương bèn thuận miệng hỏi: “Năm đó người nhà này thật sự đều chết hết cả rồi sao?”

Mãnh Tử kéo Viên Mục Dã đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: “Đi đi đi, chúng ta vừa đi vừa nói, đứng chỗ này kể chuyện nhà bọn họ làm tôi sợ chết khiếp...”

Sau đó Mãnh Tử kể cho Viên Mục Dã nghe, năm đó, khi người nhà họ Vương bị phát hiện ngộ độc khí than thì đã là giữa trưa ngày hôm sau. Hai vợ chồng nhà họ Vương, còn có mấy đứa nhóc trong nhà đều đã chết cứng.

Chương 254: Hồ sơ

Viên Mục Dã vừa nghe vậy bèn hỏi Mạnh Tử: “Người nhà họ được chôn ở đâu?”

Mạnh Tử đáp với giọng điệu hơi kỳ quái: “Người nhà kia chẳng ra cái giống gì, cậu còn muốn viếng mộ mà cho bọn họ chắc?”

Viên Mục Dã ăn ngay nói thật: “Tôi muốn đi thăm Thạch Đầu.”

Mạnh Tử sững sốt, sau đó vỗ trán nói: “Cậu nói đứa trẻ nhà họ Vương nhận nuôi hả? Cậu ta không chết!”

“Cái gì? Anh Thạch Đầu không chết?!” Viên Mục Dã cực kỳ khiếp sợ.

Mạnh Tử gật đầu: “Đúng vậy, cậu không biết sao? Năm xưa thằng nhóc đó rất lớn mạng, chỉ một mình cậu ta bò được ra ngoài sân, lúc ấy chỉ bị ngộ độc rất nhẹ, đưa đến bệnh viện cấp cứu nên sống được!”

Viên Mục Dã túm chặt cánh tay Mạnh Tử: “Vậy sau đó anh Thạch Đầu đã đi đâu?”

Mạnh Tử bị Viên Mục Dã túm hơi đau nên cố sức tránh ra rồi đáp bằng vẻ mặt buồn bực: “Cậu làm gì mà căng thẳng thế? Tôi nghe nói sau đó cậu ta lại bị đưa đến viện mồ côi trên thị trấn... Ày? Không phải cậu cũng đến viện mồ côi đó hay sao? Cậu chưa từng gặp cậu ta à?”

Viên Mục Dã nghe xong, mãi sau mới thoát khỏi cơn khiếp sợ. Nếu năm đó anh Thạch Đầu cũng bị đưa đến viện mồ côi, tại sao cậu lại chưa từng gặp anh ấy?! Điều này không hợp lý! Nhất định là giữa chừng đã xảy ra vấn đề gì đó, cho nên cậu và Thạch Đầu mới không gặp nhau ở viện mồ côi.

Trở lại nhà ông Ba, cả đêm Viên Mục Dã không ngủ. Từ đầu đến cuối cậu đều nghĩ đến chuyện của Thạch Đầu, vì thế sau

khi hừng đông, cậu để lại một tờ giấy cho ông Ba, nói là mình muốn lên thị trấn xử lý chút việc, buổi chiều sẽ trở về.

Trên xe đò, Viên Mục Đã ăn mấy miếng bánh quy làm riêng mà mình mang từ nhà theo, sau đó dùng di động tìm kiếm tình hình gần đây của viện mồ côi kia ở trên mạng. Điều làm cậu bất ngờ là, địa chỉ của viện mồ côi vẫn còn ở chỗ ban đầu.

Khi Viên Mục Đã đứng ở trước cổng viện mồ côi mà mình đã từng sống mấy năm, cậu nhận ra mọi thứ xung quanh chỗ đó đều đã thay đổi. Bốn phía san sát nhà cao tầng, viện mồ côi nho nhỏ lọt thỏm bên trong trông có vẻ rất lụp xụp.

Những nhân viên của viện mồ côi năm đó đã về hưu từ lâu. Viên Mục Đã tìm một vòng mà không có một ai quen biết. Tuy nhiên khi cậu lấy chứng minh thư ra và nói rõ mình cũng đã từng sống ở đây, viện trưởng hiện tại vẫn rất nhiệt tình tiếp đãi cậu.

Viện trưởng nói rằng: “Có rất ít trẻ ra khỏi đây còn có thể quay lại thăm chúng tôi sau khi lớn lên, phần lớn đều rời khỏi rồi là bất vô âm tín.”

Viên Mục Đã hỏi thăm viện trưởng về tình hình gần đây của viện mồ côi, viện trưởng tỏ vẻ khó xử nói với cậu: “Cậu cũng thấy đấy, tất cả đất xung quanh đều đã bị chính phủ quy hoạch thành khu kinh doanh, hiện giờ chỉ còn mỗi viện mồ côi này của chúng tôi chưa di dời. Nhưng địa chỉ mới mà ban ngành liên quan tìm cho viện ở cách quá xa thành thị. Cậu cũng biết hầu hết trẻ con trong viện chúng ta đều có một vài đứa bệnh nọ bệnh kia. Nếu xa thành thị quá, ngộ nhỡ đứa trẻ nào phát bệnh thì sẽ được cứu chữa muộn mất.”

Viên Mục Đã bèn hỏi viện trưởng: “Địa chỉ của viện mồ côi mới ở đâu?”

Viện trưởng thở dài đáp: “Ở Tân Hồ Hương...”

Dẫu sao Viên Mục Đã cũng đã sống và làm việc ở đây nhiều năm. Cậu vẫn khá hiểu biết hoàn cảnh nơi này. Vừa nghe nói địa chỉ mới của viện mồ côi ở Tân Hồ Hương, cậu hơi giật mình: “Thế chẳng phải là cách thị trấn tới sáu bảy chục cây số ư?”

Viện trưởng bắt đầu nói: “Chính thế! Cậu cũng cảm thấy cách quá xa nhỉ!”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi hỏi: “Ông đã phản ánh về hoàn cảnh của mọi người với ban ngành liên quan chưa?”

Viện trưởng hừ khê: “Đương nhiên đã phản ánh rồi, nhưng câu trả lời của họ là tạm thời vẫn chưa có khu đất lý tưởng hơn để duyệt cho viện mồ côi. Họ chỉ nói để chúng tôi dọn qua đó trước một thời gian, đợi khi tìm được mảnh đất thích hợp hơn sẽ duyệt cho chúng tôi. Nói rõ là để nghe, thật ra là muốn dụ chúng tôi qua đó đã. Về phần sau này có nơi thích hợp hay không, bọn họ không lo được nhiều như vậy, dù sao chúng tôi cũng đã dọn khỏi địa chỉ cũ rồi...”

Viên Mục Dã nghe xong lại hỏi: “Vậy bao giờ các ông dọn đi?”

Viện trưởng thở dài đáp: “Trong vòng hai ngày này thôi, đang đợi các ban ngành liên quan liên hệ công ty chuyển nhà. Đừng thấy viện của chúng tôi không giàu có, nhưng đồ đạc rất nhiều đấy. Nếu không mang đi hết, tới chỗ mới sẽ phải mua lại một lần nữa. Với điều kiện hiện giờ của chúng tôi thì có thể tiết kiệm bao nhiêu hay bấy nhiêu...”

Viên Mục Dã thấy khó hiểu: “Chỗ mới không có đồ đạc phân cứng gì sao?”

Viện trưởng lắc đầu: “Trước kia nơi đó là ký túc xá của xưởng dệt, sau này ông chủ xưởng dệt rút vốn nên mới duyệt khu đó cho chúng tôi...”

Viên Mục Dã hàn huyên với viện trưởng trong chốc lát rồi mới vào chủ đề, nói rõ mục đích thật sự mình đến đây lần này. Viện trưởng nghe xong thì đưa cậu đến phòng hồ sơ của viện mồ côi.

Viện trưởng cười bảo: “Còn may là cậu tới đúng mấy ngày này, nếu không chờ đến khi chúng tôi chuyển nhà, có lẽ hồ sơ này không dễ tìm vậy đâu!”

Dựa vào năm mà Viên Mục Dã cung cấp, viện trưởng lục ra tất cả hồ sơ của những đứa trẻ vào viện mồ côi năm đó. Quả nhiên Viên Mục Dã thấy hồ sơ của Thạch Đầu ở trong đó!

Tiểu thư hồ sơ chỉ có một tờ giấy A4 hơi mỏng, viết rõ nguyên nhân và thời gian anh ấy vào viện.

Về phần nơi chốn cuối cùng của anh ấy, chỉ ghi chú rõ là được một cặp vợ chồng Hoa kiều nhận nuôi thôi. Còn chẳng đề cập chữ nào đến tình hình cụ thể của cặp vợ chồng Hoa kiều kia...

Thấy vẻ mặt Viên Mục Dã mất mát, viện trưởng nhẹ giọng an ủi cậu: “Năm đó điều kiện của viện mồ côi rất khổ, kinh phí cũng có hạn. Mặc dù hồ sơ của đứa trẻ này không ghi kỹ càng tỉ mỉ, nhưng điều kiện gia đình của cặp vợ chồng Hoa kiều này chắc là tốt lắm, không để lại thông tin cụ thể cũng có lẽ là do bọn họ yêu cầu làm như vậy.”

Viên Mục Dã hơi tiếc nuối nói: “Không ngờ rằng tôi và anh ấy lại bỏ lỡ nhau như vậy...”

Lúc này viện trưởng tiện tay lấy ra một túi hồ sơ khác và nói: “Nhìn xem đây là hồ sơ của ai?”

Viên Mục Dã ngược mắt nhìn, thấy trên đầu túi hồ sơ viết ba chữ to ngay ngắn: Viên Mục Dã. Cậu cười và nhận lấy túi hồ sơ, sau đó mở ra xem nội dung bên trong.

Viện trưởng cười bảo: “Năm đó người bạn đồng hương của cậu cũng coi như khá may mắn. Cậu từng ở trong viện nên chắc là biết, bình thường sẽ có rất ít người nhận nuôi trẻ hơn mười tuổi, nếu không thì cậu cũng sẽ không phải đợi mãi cho đến khi tốt nghiệp cấp ba, thi đậu đại học rồi mới rời khỏi viện mồ côi.”

Trên đường trở về, lòng Viên Mục Dã hơi mất mát. Mặc dù cậu biết anh Thạch Đầu có nơi chốn tốt cũng rất vui mừng, nhưng vẫn tiếc vì không có cơ hội gặp lại người bạn chơi cùng khi còn nhỏ.

Xe đồ vừa đến cổng thôn, từ xa Viên Mục Dã đã nhìn thấy ông Ba đang đi đi lại lại ở dưới gốc cây to, có lẽ là ông ấy ở nhà chờ sốt ruột, cho nên mới tới cổng thôn đón cậu.

Ông Ba thấy Viên Mục Dã bước xuống xe đồ bèn nhanh chóng ra đón: “Cái thằng khỉ gió, sáng sớm cháu đã chạy đi đâu thế!?”

Chương 255: Mẹ kế

Viên Mục Dã cười đáp: “Cháu lên thị trấn xử lý chút việc, xong xuôi là vội trở lại đây ạ!”

Ông Ba nhẹ nhàng thở phào: “Đi thôi, tất cả đều chờ cháu đấy!”

Sau đó ông Ba dẫn Viên Mục Dã tới văn phòng ủy ban thôn, vừa đến đã thấy một đám người đang chờ ở bên trong, bọn họ nhìn thấy ông Ba cùng Viên Mục Dã đi vào, ngay lập tức có người tiếp đón bọn họ: “Cụ đến rồi, mọi người đang chờ cụ cùng Tiểu Dã đấy ạ!”

Viên Mục Dã vừa đi vào thì thấy giữa một tốp người dân thôn có mấy người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen đang đứng. Chắc bọn họ là nhân viên phụ trách việc phá dỡ và di dời mà ông Ba nhắc tới lúc trước. Bọn họ cầm trong tay một ít tài liệu, hình như đang giải thích những điều khoản cụ thể của tài liệu cho mọi người...

Lúc này ông Ba đi đến nói với bọn họ: “Các vị đồng chí, cậu thanh niên này chính là đời sau của nhà họ Viên mà tôi đã nói trước đó. Hiện giờ trong thôn có hai căn nhà đều có liên quan với cậu ấy!”

Ai ngờ ông Ba vừa dứt lời, giọng của một người đàn ông trung niên truyền ra từ trong đám đông: “Chú Ba, không thể nói như thế được! Căn nhà của bà cụ Viên thì đúng là của cậu ta, nhưng nhà chúng tôi không có phần của cậu ta đâu!”

Viên Mục Dã nhíu mày lại, sau đó nhìn về phía phát ra âm thanh. Cậu thấy một gã đàn ông ngồi xe lăn đang đẩy đám đông ra để đi về phía họ. Trông tuổi tác, người đàn ông này chắc là chồng hiện giờ của mẹ kế cậu, chẳng qua Viên Mục Dã không ngờ rằng, một người đàn ông mà lại không biết xấu hổ đứng ra như thế.

Ông Ba tức giận nói: “Đại Thành, chuyện này có nói như thế nào cũng không tới phiên cậu đứng ra. Bảo vợ cậu lại đây, miếng đất này là của chồng trước cô ta, chẳng dính dáng xu nào tới cậu cả!”

Người trung niên được ông Ba gọi là Đại Thành nghe xong thì mặt lúc đỏ lúc trắng, ông ta âm ừ cả buổi mới nói lắp bắp:

“Chú Ba, chú... chú cũng không thể nói như vậy, chú đừng... đừng tưởng tôi không hiểu luật. Mẹ Yên Tử được thừa kế căn nhà kia, cho nên nó là của chúng tôi!”

“Của cậu cái con khỉ! Nhà họ Viên còn có họ Viên đây nhé, cần đến kẻ khác họ như cô ta thừa kế chắc? Cậu thốt ra câu này có biết nhục không?!” Ông Ba tức giận nói.

Viên Mục Dã thấy hai người bọn họ sắp sửa cãi nhau to, vì thế bèn kéo ông Ba lại, ra hiệu cho ông tạm thời đừng nóng nảy. Sau đó cậu xoay người nói với mấy người phụ trách phá bỏ và di dời: “Đồng chí, căn nhà mà chú này đang ở đúng là thuộc sở hữu của cha tôi. Năm đó, cha tôi gặp tai nạn qua đời, không để lại di chúc gì cả, cho nên tôi và mẹ kế của tôi ngay lúc đó đều được hưởng quyền thừa kế, không có chuyện bà ấy là người khác họ hay không.”

Câu này của Viên Mục Dã thật ra là đang giúp mẹ kế của cậu, nhưng Đại Thành lại không cảm ơn. Vừa nghe Viên Mục Dã nói vậy là ông ta lập tức kêu gào: “Đồ quan tài nhà mày còn dám trở về. Năm đó không phải mày khắc chết chính cha của mình sao, bây giờ còn muốn về giành nhà với chúng tao, không có cửa đâu!”

Vốn dĩ Viên Mục Dã chẳng có thù hận gì với Đại Thành, đâu sao đề cập đến chuyện tiền nong, anh em ruột còn có thể trở mặt bất cứ lúc nào cơ mà, chứ đừng nói gì đến người ngoài không có liên quan.

Nhưng Đại Thành nói cái gì mà chẳng được, lại cố tình chọc vào nỗi đau của Viên Mục Dã. Nghe xong, Viên Mục Dã cười lạnh: “Chú này, vừa rồi chú còn nói mình hiểu luật, nếu hiểu luật thì nên biết nếu tôi muốn đòi lại căn nhà này là sẽ đòi được... Về sau tốt nhất là chú nói chuyện đảng hoàng ở trước mặt tôi, nếu không tôi phải chi li thật đấy. E rằng chú và vợ con hiện giờ của chú phải dọn ra khỏi ngôi nhà kia!”

Không ngờ rằng Đại Thành nói không hề yếu thế: “Mày hù dọa ai hả? Tao đã nhờ người hỏi rồi, ngôi nhà này là tài sản của cha mày, dù nói như thế nào thì mẹ Yến Tử cũng có một nửa quyền thừa kế!”

Viên Mục Dã không ngờ gã ngồi xe lăn này còn có thể nói ra từ quyền thừa kế, vì thế cậu cười khẽ rồi nói: “Xem ra người chú nhờ cũng không hiểu lý lẽ lắm đâu! Anh ta không nói cho chú biết ngôi nhà này có một nửa là tài sản của người mẹ quá cố của tôi hay sao? Một nửa còn lại mới là của cha tôi, mà mẹ kế của tôi chỉ có một nửa của một nửa quyền thừa kế thôi...”

“Cái gì mà một nửa của một nửa, mày bớt gài tao đi!” Đại Thành tức giận.

Viên Mục Dã thở dài: “Nói thế này nhé, mẹ kế trước của tôi chỉ có một phần rất ít quyền thừa kế nhà thôi, còn tôi mới là người thừa kế hợp pháp phần lớn đất đai của ngôi nhà kia!”

Thấy Viên Mục Dã nói như thật, một đám người dân xem náo nhiệt cũng phụ họa theo đuôi: “Đúng thế, đúng thế! Tôi đã từng nghe nói tài sản trước và sau hôn nhân gì đó lâu rồi. Muốn chiếm căn nhà của nhà họ Viên không dễ dàng vậy đâu!”

Mấy nhân viên làm công tác phá dỡ và di dời cũng nhận ra có một căn nhà trong thôn còn có tranh cãi, vì vậy họ nói với Viên Mục Dã và ông Ba: “Chúng tôi không tiện tham dự vào chuyện này. Mọi người xem có thể giải quyết bằng thỏa thuận không? Nếu không được thì nhanh chóng khởi tố bọn họ, bằng không sẽ làm chậm trễ thời hạn công trình của chúng tôi.”

Nghe mấy nhân viên phá dỡ và di dời nói muốn khởi tố, Đại Thành lập tức choáng váng, vội vàng giữ chặt ông Ba: “Chú Ba, chú Ba, có chuyện gì chúng ta cũng từ từ đã. Chú xem mọi người đều là bà con lối xóm, có cần tuyệt tình thế không?”

Ông Ba giữ mạnh ông ta ra: “Vậy mà coi là tuyệt tình à? Vợ cậu năm đó mới là tuyệt tình ấy? Đuổi con nhà người ta ra khỏi nhà, sau đó tự mình đưa đàn ông về ở rể. Bây giờ cậu không có liêm sỉ nói ngôi nhà đó là của nhà các người à?”

Đại Thành thấy cầu xin ông Ba vô ích thì lập tức chuyển sang Viên Mục Dã: “Tiểu Dã, tôi biết năm đó là mẹ Yến Tử có lỗi

với cậu, nhưng cậu phải hiểu tâm trạng của bà ấy ngay lúc đó. Cậu xem thế này được không, chờ di dời xong, chúng tôi bán một căn đi để bồi thường tiền cho cậu, thế nào?”

Ai ngờ Viên Mục Dã lại cười và lắc đầu: “Chú này, chú có quyết định được không? Hay là về bàn bạc kĩ với mẹ kế trước của tôi cái đã rồi nói sau đi!” Nói xong, cậu quay đầu nói với ông Ba: “Chúng ta về nhà trước đi!”

Trên đường trở về, ông Ba liên tục khen Viên Mục Dã: “Tiểu Dã à, cháu có bản lĩnh thật đấy, dăm ba câu đã hù được tên chết tiệt kia! Lúc này nhớ là không thể cho bọn họ chiếm một đồng tiền nào đấy!”

Viên Mục Dã gãi đầu nói: “Mặc dù cháu tốt nghiệp trường cảnh sát, cũng học chuyên ngành pháp luật, nhưng cháu cũng không rõ ràng lắm về luật thừa kế. Những lời vừa rồi thật ra là hù ông ta thôi! Về việc nên phân chia ngôi nhà kia cụ thể như thế nào, cuối cùng còn phải xem toà án.”

Ông Ba sửng sốt, sau đó hơi giật mình hỏi: “Chẳng lẽ cháu muốn thừa kiện bọn họ thật à?”

Viên Mục Dã buồn cười đáp: “Bây giờ chuyện này đã kẹt ở đây rồi, có thể làm gì được nữa chứ? Người đàn ông kia chưa chắc sẽ giữ lời hứa. Mà cháu rất rõ con người của mẹ kế cháu, tính cách rất ương ngạnh. Với hiểu biết của cháu với bà ta, bà ta sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.”

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau Viên Mục Dã còn chưa thức dậy đã bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức, nghe hình như là một người phụ nữ đang chửi đổng. Viên Mục Dã ra cửa xem thì thấy mẹ kế của cậu đang một tay chống nạnh, một tay khác chỉ vào cửa nhà ông Ba chửi ầm lên.

Chương 256: Đe dọa

Viên Mục Dĩ không ngờ rằng nhiều năm không gặp mà người mẹ kế này của mình lại trở nên ngang ngược như thế, có thể chặn cổng lớn của người bề trên trong thôn để chửi đồng?! Sắc mặt ông Ba xanh mét, đang được hàng xóm hai bên đỡ đứng đó thở phì phò.

Viên Mục Dĩ nén lại lửa giận trong lòng, sau đó đi qua đỡ lấy ông Ba và nói: “Ông Ba, ông vào nhà trước đi, giao chuyện này cho cháu giải quyết...”

Thấy Viên Mục Dĩ muốn đỡ ông Ba vào nhà, mẹ kế sải bước lên muốn ngăn cản. Viên Mục Dĩ lập tức quay đầu lại trừng mắt với bà ta một cách dữ dằn, sau đó nói giọng u ám: “Bà cứ bắt tôi phải làm chuyện này đến cùng à? Bà có tin hôm nay tôi sẽ dọn về nhà cha tôi ở không? Bà cũng đừng quên tôi là ai...”

Nghe vậy, sắc mặt mẹ kế xanh mét, dường như nhớ tới chuyện gì đáng sợ nên khóe miệng bà ta hơi co giật rồi nuốt lại câu nói đã đến bên mép. Lúc này người bên cạnh cũng thừa cơ xúm lại vâyล้อม bà ta đi, sau đó nhẹ nhàng khuyên can, bảo bà ta mau mau trở về đi! Đừng ở chỗ này để bị mất mặt.

Ông Ba bị chọc tức quá làm Viên Mục Dĩ hơi lo lắng. Dù gì cũng đã nhiều năm rồi cậu không trở về, không biết ông Ba có bệnh cũ gì hay không, vì thế cậu vội hỏi: “Ông Ba, ông cảm thấy có chỗ nào khó chịu không? Nếu có chỗ nào khó chịu thì bây giờ cháu sẽ đưa ông đến bệnh viện!”

Ông Ba lắc đầu luôn: “Tiểu Dĩ, cháu trông ông Ba già lòm khòm nhưng xương cốt vẫn còn cứng cáp lắm, không thể bị đâm ba câu của người phụ nữ kia chọc tức chết được đâu!”

Tuy nói vậy, nhưng Viên Mục Dĩ vẫn không yên tâm lắm. Sau khi xác nhận chắc chắn ông Ba không có tiền sử cao huyết áp hay bệnh động mạch vành gì đó, lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên cậu cũng không ngờ rằng mẹ kế hiện giờ không thể nói lý đến tình trạng như thế này...

Câu nói trước đó của Viên Mục Dã với mẹ kế có lẽ chẳng là gì trong mắt người khác. Mặc dù thoát nhìn chỉ như một câu đe dọa không nặng không nhẹ, nhưng chỉ có Viên Mục Dã và mẹ kế biết nó có ý nghĩa gì.

Năm đó thay vì nói mẹ kế ghét Viên Mục Dã, không bằng nói là sâu trong lòng bà ta sợ cậu. Bởi vì ở trong mắt người phụ nữ kia, Viên Mục Dã chính là cái thứ quan tài không hơn không kém.

Lúc trước thậm chí bà ta còn mời thầy bói về, kết quả đôi phương lại nói Viên Mục Dã trời sinh mạng cứng, chỉ cần là quan hệ họ hàng với cậu, người hơi có liên quan với cậu rồi cuối cùng đều sẽ bị cậu khắc chết. Cha mẹ, ông bà nội và cả em trai cùng cha khác mẹ của cậu đều không may dính chương.

Đúng là nghe ông thầy bói này phán xong, mẹ kế mới bắt chấp mọi thứ cũng phải đuổi Viên Mục Dã chưa thành niên ra khỏi nhà, bởi vì bà ta thật sự quá sợ mình cũng sẽ có kết cục như chồng và con trai. Bởi vậy khi Viên Mục Dã nói ra câu đe dọa mà người khác không hiểu được, mới có thể hù bà ta. Khí thế kiêu ngạo trước đó lập tức đều tịt ngòi hết.

Chuyện mới sáng ngày ra ông Ba đã bị chặn cửa chửi đồng lan truyền rất nhanh trong thôn. Lúc giữa trưa, Hội trưởng Hội phụ nữ trong thôn và Bí thư thôn mang đồ bỏ tới nhà an ủi.

Đương nhiên là bọn họ đồng lòng trách móc hành vi của người phụ nữ kia, nhưng cũng khuyên ông Ba đừng chấp nhặt với gia đình đó, tức giận quá chỉ có hại cho sức khỏe của mình.

Hai ngày nay Viên Mục Dã trở về cũng coi như hiểu một vài chuyện. Năm đó, sau khi bà mẹ kế cao ngạo của cậu lấy ông già ế Đại Thành, bà ta trở thành người đàn bà đánh đá nổi tiếng trong thôn, vừa nghèo vừa ngang ngược.

Người trong thôn đều có suy nghĩ đừng nên dây vào, ai nấy đều tránh rõ xa... Nhưng vì giúp Viên Mục Dã, ông Ba càng muốn dây vào vũng nước đục này, kết quả dĩ nhiên là thành một mớ bòng bong.

Hai cán bộ của thôn đi rồi, Viên Mục Dã bèn khuyên ông Ba: “Ông đừng nhọc lòng chuyện nhà cửa nữa. Nếu cả nhà bọn họ

muốn chơi xấu, cháu sẽ khởi tố bọn họ ngay, đến lúc đó để toà án phân chia.”

Ông Ba hơi khó xử: “Nhất định phải thừa kiện sao? Dân đen chúng ta vẫn đừng nên vào cửa quan thì hơn!”

Viên Mục Dã biết ông Ba có tư tưởng của thế hệ trước, cảm thấy thừa kiện là chuyện không may mắn lắm đối với bọn họ, vì thế cậu cười nói: “Ông Ba, đây chỉ là một vụ tranh cãi kinh tế bình thường thôi. Bởi vì không thể nào thỏa thuận đảng hoàng với đối phương, chúng ta chỉ đành sử dụng thủ đoạn pháp luật để giải quyết vấn đề.”

Ông Ba thở dài: “Mấy năm nay vợ Đại Thành càng ngày càng không ra gì. Lúc cha cháu qua đời, cô ta đâu có như vậy...”

Sao Viên Mục Dã lại không biết điều này chứ, là cuộc sống đã thay đổi đáng kể ban đầu của bà ta, nhưng có thể trách ai được đây? Mỗi một lựa chọn trong bước ngoặt của đời người đều là điều quan trọng nhất, nếu đã lựa chọn thì phải chấp nhận hậu quả do lựa chọn này mang lại.

Buổi tối Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Đoàn Phong, kể chuyện tình hình bên chỗ cậu. Trước đây cậu vốn tưởng rằng hai ba ngày là có thể giải quyết thỏa đáng chuyện này, nhưng bây giờ xem ra, có thể sự việc không đơn giản như trong tưởng tượng của cậu, có lẽ cậu không về nhanh được.

Đoàn Phong nói với cậu qua điện thoại: “Mấy ngày nay ở số 54 cũng không có việc gì. Cậu cứ giải quyết cho xong chuyện của mình trước đi. Dù sao cũng dính đến vấn đề tiền bạc, một mình cậu ở bên đó cũng phải cẩn thận một chút.”

Ban đầu, Viên Mục Dã không để lời Đoàn Phong trong lòng. Sau khi cúp điện thoại, cậu muốn đi dạo trong thôn, bởi vì buổi tối khá ít người nên Viên Mục Dã đi trên đường cũng thoải mái hơn.

Ai ngờ cậu ra ngoài chưa bao lâu đã có một người đàn ông trẻ đi tới từ phía đối diện. Trông tuổi tác chắc là ngang ngang Hoắc Nhiễm. Viên Mục Dã thấy hơi lạ mắt, trước đó có lẽ chưa từng gặp trong thôn.

Trong tình huống bình thường, khi gặp người xa lạ ở trên đường, chắc chắn Viên Mục Dã sẽ né đi, cố hết sức không có

tiếp xúc gì với đối phương, đồng thời bảo đảm hai bên đều có thể đi qua bình thường.

Nhưng khi đi ngang qua bên cạnh Viên Mục Dã, cậu thanh niên kia lại đột nhiên ngừng lại, trầm giọng hỏi: “Người anh em, có lửa không?”

Viên Mục Dã sờ trên người, sau đó áy náy nói: “Ngại quá, tôi không mang theo người...”

Cậu vốn tưởng rằng đối phương nghe thế rồi sẽ đi ngay lập tức, ai ngờ người nọ lại đột nhiên bước lên một bước, tay phải nhanh chóng rút ra một con dao từ phía sau, đột ngột đâm vào bụng dưới của Viên Mục Dã!!

Biến cố tới quá nhanh, hơn nữa lại là buổi tối, ánh sáng rất mờ, Viên Mục Dã chỉ có thể phán đoán có lẽ tay đối phương cầm vũ khí gì đó bằng bản năng, vì vậy cậu lệch người sang một bên, nhẹ nhàng tránh được con dao trong tay đối phương.

Cùng lúc đó Viên Mục Dã tóm lấy cổ tay đối phương, rồi đột ngột bẻ ngược sang trái. Người nọ lập tức kêu lên thảm thiết, con dao trong tay rơi thẳng xuống đất.

Lúc này Viên Mục Dã đá bay con dao bằng mũi chân, sau đó chụp lấy đối phương và ấn chặt xuống mặt đất... Nếu là người khác gặp phải chuyện thế này, chắc đã dao trắng đâm vào, dao đỏ rút ra rồi! Nhưng Viên Mục Dã là ai chứ? Cậu đối phó loại cướp vặt này vẫn dễ như trở bàn tay.

Chương 257: Bị tấn công lúc ban đêm

Nhưng khi hai bên sắp phân thắng bại, Viên Mục Dĩ đột nhiên cảm thấy có cơn gió mạnh ập tới sau lưng, cậu vội nâng cánh tay lên bảo vệ phần đầu theo bản năng. Ngay sau đó, cánh tay phải của cậu bị đánh một cú rất mạnh bằng gậy!

Con đau làm Viên Mục Dĩ vô thức buông lỏng tay kia ra. Người đàn ông vừa mới bị cậu khống chế lập tức bò dậy khỏi mặt đất, sau đó xoay người bỏ chạy mất tăm. Đến lúc Viên Mục Dĩ phản ứng lại được, nhìn về phía sau thì dưới đất cũng chỉ còn lại một cây gậy gỗ.

Mặc dù Viên Mục Dĩ không biết động cơ của đối phương là gì, nhưng rõ ràng chúng gậy án theo nhóm, nếu không phải sức chiến đấu của cậu mạnh, có lẽ vừa rồi không bị đâm chết thì cũng bị gậy đập chết!

Cậu thử hoạt động cánh tay một chút, có vẻ như không bị thương đến xương cốt. Cậu khom lưng nhặt hai “hung khí” dưới đất lên, sau đó quay trở lại nhà ông Ba với vẻ mặt không cảm xúc.

Về đến nhà, Viên Mục Dĩ cẩn thận đặt con dao và cây gậy lên trên bàn. Mặc dù cây gậy kia không có đặc điểm gì, nhưng con dao lại hơi khác thường. Đây là một con dao tự chế, thân dao dài mười hai centimet, trên bề mặt chuôi dao bằng gỗ còn quấn nhiều vòng dây đồng.

Con dao găm này rất đặc trưng và dễ nhận biết, chỉ cần có người từng nhìn thấy nó thì nhất định có thể nhớ ra ai là chủ nhân của nó...

Viên Mục Dĩ không ngờ rằng ở thôn Thượng Lôi lại có người muốn mạng của mình, xem ra đúng là lòng người hiểm ác! Vì lợi ích to lớn trước mắt mà dám giết người luôn ư? Thế còn có chuyện gì là bọn họ không làm được nữa?!

Có điều ngẫm lại cũng phải, đối với phần đông người cả đời sinh sống ở thôn Thượng Lôi, việc phá dỡ và di dời lần này chẳng khác gì một món tiền của phi nghĩa từ trên trời rơi xuống. Nếu không phải bởi vì nguyên nhân này, chỉ sợ là cả đời bọn họ cũng không có cơ hội kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nhưng bọn họ không hiểu, số tiền này vốn thuộc về chính bọn họ, chẳng qua là cho họ lãnh trước một lần mà thôi. Một khi những người cả đời dựa vào đất đai kiếm miếng ăn mà mất đi đất, bọn họ còn có thể dựa vào cái gì để sống? Tiền trong tay cũng chỉ có hạn, tiêu hết rồi nên làm cái gì đây? Kết quả của hầu hết những người “giàu xổi” chưa chắc đã là vui cả làng.

Trước kia Viên Mục Dã đã từng xử lý vài vụ án, bởi vì phạm nhân có được một món tiền của phi nghĩa rồi ham ăn biếng làm, lãng phí, đến khi bọn họ tiêu hết tiền trong tay mình thì lại không bằng lòng kiếm tiền bằng sức lao động, bởi vậy mới đi sai đường...

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã cũng không mong đợi gì quá lớn đối với việc phá dỡ và di dời của thôn Thượng Lôi. Lý do cậu trở về cũng là vì ông Ba nói, nếu cậu không trở lại ký tên, nhà của những người khác trong thôn sẽ không thể nào trưng dụng được, cho nên cậu mới trở về.

Rõ ràng là sự xuất hiện của cậu làm gia đình mẹ kế bất ngờ, cộng thêm những câu Viên Mục Dã hù dọa Đại Thành trước đó, cho nên mới làm cho bọn họ nổi lòng muốn giết người! Nếu chuyện này rơi vào người khác, chắc chắn Viên Mục Dã sẽ báo cảnh sát không cần nghĩ ngợi.

Nhưng bây giờ người muốn giết cậu vô cùng có khả năng là chồng hiện tại của mẹ kế cậu. Trước hết mặc kệ mẹ kế có biết chuyện này hay không, Viên Mục Dã đều coi như bà ta không biết, bởi vì cậu không muốn quá o ép người từng là mẹ kế trên danh nghĩa của mình.

Năm đó lúc sống cùng nhau, Viên Mục Dã từng có mong đợi với bà ta. Suy cho cùng, vừa sinh ra cậu đã không còn mẹ, cho nên ở trong lòng Viên Mục Dã, mẹ kế cũng ngang cấp với mẹ.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện, Viên Mục Dã mới hiểu được, mẹ kế chỉ là mẹ trên danh nghĩa của mình thôi, vẫn có sự khác

nhau rất lớn với mẹ đẻ. Dần dà, cậu cắt đứt luôn suy nghĩ này...

Sáng ngày hôm sau, lúc ăn cơm, ông Ba phát hiện cánh tay Viên Mục Dã tím một mảng, ông ấy vội hỏi cậu bị va vào đâu? Viên Mục Dã cười đáp: “Không sao ạ, đêm qua cháu gặp một tên cướp vật ở trong thôn...”

“Cướp vật ư? Sao trong thôn Thượng Lôi có thể có cướp chứ?” Ông Ba hơi giật mình.

Viên Mục Dã bèn cười nhẹ: “Ai biết được? Hiện giờ lòng người khó lường lắm, chuyện gì cũng có thể xảy ra... Ông Ba, ông không cần nhọc lòng chuyện nhà cửa nữa đâu. Cháu có khả năng xử lý tốt chuyện này, vậy nên...”

Viên Mục Dã còn chưa nói xong đã nghe bên ngoài có người vội vã chạy vào, thở hổn hển nói: “Chú... chú Ba, bà nhà của Đại Thành... thất... thất cổ chết rồi!”

“Cái gì?!” Viên Mục Dã đứng bật dậy với vẻ mặt khiếp sợ.

Viên Mục Dã vốn chẳng ngờ, lần đầu tiên chính thức bước vào căn nhà này từ khi mình trở về lại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Người phụ nữ hôm trước còn đứng ở cổng nhà ông Ba chửi ầm lên, lúc này lại đầu tóc rũ rượi treo ở chuồng gia súc nhà bọn họ...

Đại Thành và ba đứa con đứng tụ lại khóc ầm ĩ, mấy cán bộ trong thôn xúm lại thương lượng xem chuyện này nên làm gì. Lúc này có người đề nghị đưa xác xuống trước đã, để treo mãi như vậy cũng không phải cách hay.

Nhưng Viên Mục Dã lại trầm giọng nói với mọi người: “Trước khi cảnh sát tới, không ai được động vào cái xác!”

“Gọi cảnh sát tới làm gì? Bà nhà Đại Thành thất cổ chết, nhanh nhanh chôn sớm cho xong!” Một người trung niên hơn 50 tuổi nói.

Viên Mục Dã hỏi ngược lại: “Ai nói bà ta tự tử chết?”

Nghe vậy, mọi người ồ lên...

Ai ngờ Đại Thành lại đi tới chỉ vào mũi Viên Mục Dã và nói: “Đều tại mày! Từ sau khi mày trở về, mẹ Yến Tử không có được một ngày sống yên ổn. Nếu không phải bởi vì mày trở

lại, bà ấy có thể tự tử chết hay sao? Bây giờ mày còn muốn báo cảnh sát. Tao nghe nói cảnh sát tới rồi sẽ mổ bụng xác chết. Tao thấy mày có ý định muốn cho bà ấy không được sống yên ổn!!”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Ai không biết bà mẹ kế của tôi là người đàn bà đánh đá nổi tiếng xa gần trong thôn. Bà ta sẽ sợ tới mức tự tử bởi vì sự xuất hiện của tôi sao? Nếu đúng là bà ta nhất gan như vậy, năm đó người rời khỏi ngôi nhà này là bà ta chứ không phải tôi! Hơn nữa, nhà các người sắp sửa có được một số tiền khổng lồ, còn muốn lên thị trấn ở nhà lầu vừa to vừa sáng sủa, thử hỏi với tính cách của mẹ kế tôi, bà ta sẽ bỏ lại ba đứa trẻ vào ngày lúc này mà tự tử chắc?”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, người ở đây cũng đều cảm thấy mẹ Yên Tử không có khả năng tự tử vào ngay lúc này. Hội trưởng Hội phụ nữ nói: “Nhưng đích thực là cô ta thất cổ chết mà!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Có phải thất cổ chết hay không không thể chỉ nhìn bề ngoài, cho nên tôi mới nói bây giờ không ai được di chuyển xác chết, nếu không là phá hỏng hiện trường vụ án. Trước khi cảnh sát tới, tất cả những người từng vào nhà đều không thể rời khỏi, đến lúc đó cảnh sát tới rồi sẽ cho mọi người in dấu chân và vân tay để đối chiếu.”

Một giờ sau, đội cảnh sát hình sự của huyện cử tới hai chiếc xe cảnh sát, đội trưởng Vương dẫn đội trước kia có quen Viên Mục Dã. Anh ta nhìn thấy Viên Mục Dã thì hơi giật mình nói: “Tiểu Viên? Sao cậu lại trở về? Không phải cậu vẫn làm việc ở thủ đô sao?”

Chương 258: Lập án điều tra

Viên Mục Dã giải thích: “Chẳng phải thôn Thượng Lôi nằm trong quy hoạch tuyến đường sắt cao tốc đấy à, cho nên tôi trở về giải quyết chút vấn đề về quyền tài sản của căn nhà cũ trong thôn.”

Nghe vậy, đội trưởng Vương gật gù: “Ồ, tôi cũng có nghe nói chuyện này. Được đấy, có phải sau này cậu có thể mua luôn nhà ở thủ đô không?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Nghĩ cái gì thế? Cho dù có được bồi thường mức cao nhất thì cũng không chắc đủ trả khoản cọc lần đầu của bên đó đâu!”

“Nên mua vẫn phải mua chứ, nếu không nhà không xe, con gái ở thành phố lớn nào có ai theo cậu!” Đội trưởng Vương nói đùa.

Hai người hàn huyên vài câu, Viên Mục Dã bèn nói vào chuyện chính: “Nạn nhân là mẹ kế trước kia của tôi. Lúc tôi tới, hiện trường đã bị phá hỏng rồi, có điều tôi không cho bọn họ di chuyển xác chết.”

Đội trưởng Vương thở dài: “May là có cậu ở đây, nếu không với phong tục nông thôn bên này, có lẽ chúng tôi còn không nhận được báo án cơ...”

Viên Mục Dã gật đầu đáp: “Được rồi, anh mau vào xem hiện trường đi. Tôi có quan hệ với người chết nên cũng không tiện tham gia. Tuy nhiên những người bước vào hiện trường trước đó đều bị tôi giữ lại rồi.”

Dựa vào kiểm tra tử thi bước đầu của pháp y cục cảnh sát huyện, trên cơ bản có thể xác định mẹ kế chết do ngạt thở cơ học, nhưng về phần có phải bà ta tự thắt cổ chết hay không thì còn phải đợi khám nghiệm tử thi xong mới biết được.

Khi cảnh sát hỏi Lý Đại Thành có đồng ý khám nghiệm tử thi hay không, không hề ngoài ý muốn, ông ta kiên quyết phản

đôi, đồng thời còn một mực chắc chắn bà ta đã thất cổ chết! Ông ta nói lý do Viên Mục Dĩ kiên trì báo cảnh sát là muốn trả thù năm đó mẹ kế vứt bỏ cậu.

Cảnh sát phá án đương nhiên không thể nghiêng về lời nói của một bên, có tiến hành khám nghiệm tử thi hay không còn phải xem tính chất vụ án rồi quyết định... Mà trong lòng Viên Mục Dĩ cũng rất nghi ngờ về cái chết của mẹ kế.

Đầu tiên cậu vẫn kiên trì quan điểm lúc trước của mình, chuyện này tuyệt đối không đơn giản là tự tử. Nhưng nếu không phải tự tử, thì là ai muốn bà ta chết chứ? Đại Thành ư? Nhưng điều này hơi khó hiểu!

Đại Thành và mẹ kế có ba cô con gái chưa trưởng thành, hơn nữa tiền bồi thường cho việc phá dỡ và di dời sắp tới tay, ắt hẳn ông ta không có lý do gì để giết chết mẹ kế mới đúng chứ? Nhưng lòng người khó dò, bây giờ Viên Mục Dĩ cũng không thể loại trừ hoàn toàn mối nghi ngờ với Đại Thành...

Khi tốp đội trưởng Vương chuẩn bị đi, Viên Mục Dĩ kể chuyện đêm qua mình bị tấn công ở trong thôn cho anh ta nghe, đồng thời còn giao ra hai “Hung khí” kia.

Đội trưởng Vương bảo trước hết Viên Mục Dĩ đừng để lộ ra, anh ta sẽ đồng thời điều tra hai vụ này ở trong thôn, bởi vì bây giờ trên cơ bản cảnh sát đã có thể chắc chắn mẹ kế của cậu không phải chết do tự tử.

Viên Mục Dĩ không ngờ rằng ân oán gút mắc giữa cậu và mẹ kế lại kết thúc bằng cái chết của đôi phương. Viên Mục Dĩ đã từng hận bà ta, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng bà ta sẽ có kết cục như hiện giờ...

Đến tối, ăn cơm xong, Viên Mục Dĩ lại thừa dịp bóng đêm lạng lẽ đến căn nhà thuộc sở hữu của cha mình, bởi vì cậu muốn xem thử có từ trường tư duy của mẹ kế ở hiện trường vụ án không.

Chỉ tiếc là Đại Thành dẫn mấy đứa trẻ đốt giấy tiền vàng bạc trong sân rất lâu. Viên Mục Dĩ vốn không có cơ hội lén vào trong nhà. Cuối cùng cậu đành phải tạm thời quay về, chờ sau này lại tìm cơ hội vào.

Mặc dù Đại Thành kiên quyết không đồng ý khám nghiệm tử thi, nhưng dựa vào pháp luật của nhà nước ta, đối với xác chết không rõ nguyên nhân cái chết, cơ quan cảnh sát có quyền quyết định giải phẫu, hơn nữa còn thông báo cho người nhà nạn nhân trình diện.

Báo cáo khám nghiệm tử thi có rất nhanh, mẹ kế bị người ta siết cổ chết bằng dây thừng trước, sau đó mới ngụy trang thành thất cổ tự tử. Sau đó cục cảnh sát huyện chính thức lập án điều tra. Do quan hệ của người chết và Viên Mục Dã, cộng thêm sự thật là hai người họ lần lượt bị người ta làm hại, đội trưởng Vương quyết định lập án điều tra cả hai vụ cùng nhau.

Căn cứ vào miêu tả gã thanh niên đã tấn công Viên Mục Dã đêm đó, một gã tên Giả Minh lọt vào tầm ngắm của cảnh sát. Gã là tên côn đồ nổi tiếng trong thôn, cả ngày chẳng làm gì cả, là kẻ ăn không ngồi rồi điển hình. Đồng thời gã còn là em họ của Đại Thành, cũng coi như là nhân vật có mối liên hệ nhất định với Viên Mục Dã và mẹ kế của cậu.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là sau khi xảy ra chuyện, Giả Minh đã mất tích. Người nhà gã giải thích gã đã ra ngoài làm công, nhưng bây giờ đang thời điểm quan trọng của việc trưng thu, con nhà người ta đều chạy từ bên ngoài về, mà gã lại vội vã đi ra ngoài... Điều này thật sự không phù hợp tác phong trước giờ của Giả Minh.

Sau đó, cảnh sát lại mang con dao găm Viên Mục Dã nhật được đi hỏi thăm trong thôn, nhanh chóng có mấy thanh niên tuổi tác xấp xỉ Giả Minh xác nhận rằng bọn họ đã từng thấy Giả Minh mang con dao găm này theo người.

Dựa vào lời chỉ điểm và miêu tả kẻ tấn công của Viên Mục Dã, trên cơ bản đã có thể xác định hai người tấn công Viên Mục Dã đêm đó có một người là Giả Minh, một người khác có thể nào là Đại Thành không?

Trước tiên bỏ qua không nói tới cái chết của mẹ kế, Đại Thành đích thực có động cơ giết hại Viên Mục Dã. Bởi vì chỉ cần cậu chết, căn nhà ông Viên để lại sẽ hoàn toàn là của nhà bọn họ.

Nhưng sau khi Đại Thành bị bắt, ông ta lại kiên quyết không thừa nhận mình và em họ cùng nhau lập mưu vụ tấn công lần

này, hơn nữa còn khẳng khẳng mấy ngày nay ông ta cơ bản chưa từng gặp Giả Minh...

Cảnh sát chưa tìm được Giả Minh nên quả thật không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Đại Thành là một kẻ tập kích khác. Mà vào đêm mẹ kế chết, ông ta cũng khai hai vợ chồng bọn họ đều đi ngủ sớm như bình thường. Lúc ấy ông ta cũng không phát hiện mẹ Yên Tử có chỗ nào khác lạ. Nhưng buổi sáng ngày hôm sau, lúc thức dậy, ông ta phát hiện mẹ Yên Tử đã treo cổ ở chuồng gia súc.

Bởi vì Đại Thành bị cảnh sát mang đi điều tra, ba đứa trẻ trong nhà cũng chỉ có thể tạm thời đến ở nhà bà nội. Như vậy đã cho Viên Mục Dã kẻ hở để cậu có thể đến hiện trường vụ án một lần nữa vào buổi tối.

Lúc này Viên Mục Dã có chuẩn bị mới đến. Để không bị người cùng thôn bắt gặp, cậu chọn ra ngoài sau nửa đêm, bởi vì trong tình huống bình thường, vào khoảng thời gian này sẽ không gặp được ai...

Giống như mong muốn của Viên Mục Dã, thời điểm này trong thôn Thượng Lôi yên lặng như tờ, ngay cả gà vịt chó mèo trong sân của mọi nhà cũng đều đã ngủ. Viên Mục Dã đi đến dưới bờ tường rào nhà mình, đầu tiên cậu nhìn trái nhìn phải, chắc chắn gần đó không có ai rồi mới vịn hai tay lên bờ tường, sau đó nhún chân mạnh và nhảy vào trong sân.

Tường rào của các nhà ở đây đều không cao, đi bên ngoài hơi nhón chân lên là có thể nhìn rõ ràng mọi thứ trong sân, cho nên Viên Mục Dã vào sân rồi cũng không thể thiếu cảnh giác, còn phải cẩn thận đề phòng động tĩnh bên ngoài.

Sau khi vào, đầu tiên cậu đứng ở ngoài sân một lúc, thấy không cảm nhận được gì mới xoay người vào nhà. Lần trước Viên Mục Dã tới không có cơ hội vào xem, hôm nay vừa thấy mới biết được, nhà mẹ kế thật sự sống không giàu có gì...

Lúc trước đã nghe ông Ba nói, từ sau khi kết hôn, Đại Thành cũng là kẻ lười biếng, nhà người khác đàn ông ra ruộng làm việc, nhưng nhà ông ta từ trước tới nay lại đều do một mình mẹ kế ra ruộng làm việc.

Chương 259: Bước đột phá

Đã vậy Đại Thành còn ghét bỏ mẹ kế đẻ liền tù tì ba đứa con gái, còn định mang thai lần bốn nữa. Cuộc sống của gia đình bọn họ đúng thật là khớp với câu nói “Càng nghèo càng đẻ, càng đẻ càng nghèo”.

Viên Mục Dã nhớ năm đó cha cậu cực kỳ tốt với mẹ kế. Mặc dù không đến mức chiều chuộng như vong nhưng cũng chẳng kém là bao. Giờ xem Đại Thành... Nếu năm đó không xảy ra tai nạn, ngôi nhà này sẽ có khung cảnh khác chẳng!?

Ngay khi Viên Mục Dã đứng ngây người ở trong phòng, một bóng người rón ra rón rén đi tới cạnh cửa sổ, giả hai tiếng mèo kêu sứt sọc. Sau đó cửa phòng buồng trong bật mở, bóng Đại Thành đi ra từ bên trong.

Viên Mục Dã không kịp trốn tránh, mặc cho Đại Thành xuyên qua cơ thể mình, sau đó đi ra ngoài...

“Anh họ, làm thỏa đáng chuyện này rồi anh sẽ cảm ơn tôi thế nào? Ít nhất cũng phải cho tôi con số này chứ nhỉ?” Một giọng nói quen tai truyền vào từ ngoài cửa sổ. Viên Mục Dã vừa nghe đã biết người tới chính là Giả Minh đã tấn công mình.

Đại Thành hừ khê: “Con số này cái con khỉ! Nếu chú mày có thể giết chết thằng nhãi kia thật, tao cho mày con số này!”

“Thật à?!” Giọng Giả Minh hào hứng.

Viên Mục Dã cũng không rõ cái mạng của mình rốt cuộc giá trị bao nhiêu tiền trong mắt hai con hàng này. Cậu đang muốn đi ra ngoài xem thử thì lại thấy mẹ kế đi từ trong buồng ra, trùng hợp nghe thấy đoạn đối thoại giữa Đại Thành và Giả Minh.

Ngoài dự đoán là mẹ kế nghe xong lại đi ra mắng: “Hai người hè nhau làm gì đấy? Thằng nhóc kia là nòi giống cuối cùng của ông Viên, dù nói thế nào cũng không thể giết nó được!”

Đại Thành nghe xong bèn quay đầu mắng: “Đồ đàn bà xó bếp như cô biết cái gì? Thằng nhãi kia mà không chết, chúng ta phải lấy ít đi một nửa tiền đền bù đấy! Mọi chuyện trong nhà đều do cô quyết định, nhưng chuyện này không được!”

Mẹ kế tức giận nói: “Ông xem ông có ra cái thể thống gì không!? Ông cho rằng tôi thích quyết định chắc? Nếu không phải ông chẳng làm gì ra hồn thì cũng không đến lượt tôi phải chường mặt ra lo mọi chuyện. Ông biết thằng nhóc Viên Mục Dã kia làm nghề gì không? Nó là cảnh sát! Các người dám xử cả cảnh sát hả? Không sợ bị bắn chết à?!”

Đại Thành hừ lạnh: “Cảnh sát thì sao? Đâu phải trước kia tôi chưa từng xử!?”

Mẹ kế giật mình: “Cái gì? Trước kia ông còn từng xử cảnh sát hả?”

Đại Thành lập tức nhận ra mình nói lỡ miệng, mặt sạm đi: “Mau về phòng ngủ với con đi! Bà đừng can dự vào chuyện này!”

Mẹ kế thấy Đại Thành và Giả Minh muốn ra ngoài bèn đi qua giữ chặt ông ta và nói: “Tôi mặc kệ trước kia ông như thế nào. Bây giờ ông là cha của lũ nhỏ, ông không thể làm vậy có biết không? Bằng không tôi sẽ gọi người đến đó!”

Khi Viên Mục Dã nghe mẹ kế nói tới đây, lòng cậu chùng xuống. Tên Đại Thành này chắc chắn không yên phận như bề ngoài. Nghe giọng điệu của ông ta, e rằng trước kia đã từng dính tiền án rồi...

“Ông Viên! Ông Viên! Ông ta đã chết bao nhiêu năm rồi mà cô còn nhớ tới ông ta hả? Tôi mới là chồng cô đấy!” Đại Thành tức muốn hộc máu.

Mặc dù Viên Mục Dã biết mẹ kế nói muốn gọi người thật ra chỉ là muốn hù dọa chồng mình một chút thôi, nhưng Đại Thành lại coi là thật. Ánh mắt của ông ta đột nhiên thay đổi, ngay sau đó ông ta túm lấy cuộn dây thừng treo ở trên bờ tường cạnh đó rồi thít chặt cổ mẹ kế.

Giả Minh thấy thế cũng bị dọa sợ, không biết làm thế nào: “Anh, anh làm gì thế!?”

Đại Thành vừa siết chặt sợi dây thừng trong tay, vừa nói với Giả Minh: “Đừng đứng ngơ ra đó, nhanh lại đây giúp đi. Con đàn bà này mà chết thì tất cả tiền đều sẽ thành của tao. Đến lúc đó tao chia cho mày một nửa!!”

Giả Minh vừa nghe Đại Thành nói muốn chia một nửa tiền đền bù cho mình, trong lúc nhất thời cũng đỏ mắt. Thế là gã bước đến tóm lấy tay chân mẹ kế đang giãy giụa tứ tung...

Lúc đầu Giả Minh còn hơi nương tay nên bị mẹ kế của Viên Mục Dã cào xước mu bàn tay, cuối cùng gã đành phải nhắm mắt lại, đè thật chặt mẹ kế đang giãy giụa: “Chị dâu... Chị cũng đừng trách tôi!”

“Nói nhảm cái gì đó? Ngày nào con đàn bà này cũng lái nhái rằng tao vô dụng, kết quả không phải bản thân mình chẳng sinh ra được một đứa con trai nào đấy à? Tao đã nhịn mụ lâu rồi. Chờ mụ chết đi tao lại cưới một đứa có thể sinh con trai!” Đại Thành nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ai ngờ đúng lúc này, đứa lớn nhất trong ba cô con gái là Yên Tử dụi mắt đi từ buồng trong ra. Cô bé mơ màng hỏi: “Cha, mẹ con đâu?”

Lúc ấy vị trí Yên Tử đứng không nhìn thấy mẹ đằng sau bếp, chỉ có thể nhìn thấy cha và chú họ đang nửa ngồi xôm ở đó.

Đại Thành thấy là con gái của mình thì dữ dằn bảo: “Mẹ mày đi tiểu đêm rồi, mau về phòng ngủ đi!”

Mẹ kế định bụng cầu cứu con gái, nhưng cả tay chân bà ta đều bị đè rất chặt, không nhúc nhích được chút nào. Cho dù bình thường bà ta khỏe mạnh như thế nào cũng không có sức lực lớn bằng hai người đàn ông, cuối cùng chỉ có thể bị siết chết tươi ở cạnh bếp nhà mình...

Mẹ kế tắt thở, cảnh vật xung quanh Viên Mục Dã bắt đầu xảy ra thay đổi. Mọi thứ trong nhà quay lại đáng vẻ như trước khi cậu vào. Cậu xui lơ khuyu xuống đất, trong lòng không biết là có cảm giác như thế nào.

Mặc dù lúc còn sống mẹ kế vô cùng oán hận cậu, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại không quên đứa con trai duy nhất của

cha cậu, có thể thấy được người đàn ông duy nhất bà ta từng yêu trên đời này e rằng chỉ có cha của Viên Mục Dã.

Trở lại nhà của ông Ba, Viên Mục Dã liên hệ đội trưởng Vương ngay trong đêm, hỏi có phải bọn họ phát hiện mẩu da của hung thủ trong móng tay mẹ kế hay không, bởi vì vừa rồi cậu đột nhiên nhớ ra, hình như mu bàn tay trái của tên Giả Minh tấn công mình đêm đó có vài vết cào...

Trên thực tế, lúc ấy Viên Mục Dã vốn không có thời gian nhìn rõ trên tay Giả Minh có vết cào hay không. Cậu chỉ nhìn thấy Giả Minh đã từng bị mẹ kế cào xước lúc vừa nãy đọc từ trường tư duy của bà ta thôi.

Hiện giờ tất cả mọi điểm đều tập trung vào một mình Giả Minh. Chỉ cần có thể tìm được thằng nhãi này, vụ án ắt hẳn sẽ có thể phá rất nhanh... Nhưng vấn đề là rốt cuộc thằng nhãi này đã chạy đi đâu?

Mặc dù người nhà của gã luôn miệng nói con trai đi ra ngoài làm công, nhưng lại không nói được cụ thể là đi đâu. Hơn nữa, từ sau khi Giả Minh bỏ trốn, điện thoại di động của gã luôn nằm trong tình trạng tắt máy, giữa chừng đều chưa từng mở lên.

Một linh cảm chẳng lành dâng lên trong lòng Viên Mục Dã. Nếu Đại Thành xong việc rồi cũng giết luôn Giả Minh thì sao? Thế chẳng phải là sẽ mãi mãi không thể tìm thấy gã à?

Buổi sáng ngày hôm sau, Viên Mục Dã chạy thẳng tới cục cảnh sát huyện để tìm hiểu vụ án. Phía Đại Thành vẫn sống chết không chịu khai ra, khẳng khẳng là mình vốn chưa từng gặp Giả Minh vào ngày xảy ra vụ án.

Lúc này Viên Mục Dã nhớ ra lúc hai người bọn họ hợp sức giết chết mẹ kế, con gái lớn Yên Tử đã từng ra khỏi buồng trong. Mặc dù lúc ấy con bé không nhất định có nhìn thấy mẹ ở dưới đất nhưng chắc chắn có nhìn thấy Giả Minh!

Vì thế Viên Mục Dã đề nghị đội trưởng Vương đi tìm ba đứa trẻ thử xem, đặc biệt là đứa lớn Yên Tử. Hiện giờ con bé đã tốt nghiệp tiểu học, biết được nhiều chuyện không kém người lớn. Nếu con bé biết được điều gì thật, đó sẽ là một bước đột phá.

Chương 260: Hình xăm hình đầu sói

Trước đây trong tư tưởng tư duy của mẹ kế, Viên Mục Dã đã thấy Đại Thành nói mình từng xử cảnh sát, cậu nghi ngờ gã có thể là tội phạm bỏ trốn. Đại Thành đã sống vài chục năm với mẹ kế nên cho dù có chuyện như vậy thì cũng không phải vài năm gần đây.

Viên Mục Dã đưa ảnh chụp của Đại Thành cho Đoàn Phong, để anh ta giúp đỡ điều tra xem vào mười mấy năm trước trong số những vụ án tấn công cảnh sát, có người nào có tướng mạo giống Đại Thành mà đang lẫn trốn hay không.

Không tra thì không biết, vừa tra đã dính đến một vụ án giết cảnh sát vào hai mươi năm trước, kẻ tình nghi có biệt hiệu là “Chó đen”, gã là một nhân viên vũ trường, trong một lần ẩu đả đã dùng dao giết chết một cảnh sát đang ngăn cản rồi bỏ trốn...

Bởi vì kỹ thuật của cảnh sát hình sự lúc đó có hạn, hơn nữa “Chó đen” chỉ là biệt hiệu nên cảnh sát điều tra khắp nơi cũng không ra tên thật của gã là gì... Chỉ có manh mối là một bức ảnh hơi mờ và một hình xăm hình đầu sói trước ngực.

Tằng Nam Nam dùng tám ảnh mà Viên Mục Dã gửi đến để tra trên mạng, cô phát hiện khuôn mặt Đại Thành rất giống “Chó đen”, bây giờ chỉ còn phải xem liệu trên ngực Đại Thành có hình xăm đầu sói hay không.

Cùng lúc đó, Viên Mục Dã lập tức quay về thôn hỏi ông Ba xem Đại Thành đã làm gì trước khi kết hôn với mẹ kế? Có từng ra ngoài làm công hay chưa?

Ông ba suy nghĩ rồi nói: “Cái gã đó lúc còn trẻ luôn chơi bời lêu lổng, hơn hai mươi tuổi từng ra ngoài lăn lộn vài năm, nghe nói làm ăn bị lỗ vốn nên đành quay về nghề nông.”

Viên Mục Dã nghe xong cảm thấy vui mừng, về mặt thời gian tương đối khớp, hiện giờ chỉ cần xác định trước ngực Đại Thành có hình xăm đầu sói hay không thì có thể khẳng định gã chính là Chó Đen, kẻ năm đó đã giết cảnh sát rồi bỏ trốn.

Sau đó Viên Mục Dã vội vàng đi vào cục cảnh sát huyện tìm đội trưởng Vương và nói mạnh mẽ mà cậu có cho anh ta nghe. Đội trưởng Vương nghe xong cũng giật mình, bọn họ đã lấy lý do kiểm tra thân thể để bắt Đại Thành cởi áo...

Khi Viên Mục Dã nhìn qua cửa sổ thủy tinh và thấy hình xăm đầu sói mờ mờ trước ngực Đại Thành, tảng đá trong lòng cậu cũng được bỏ xuống. Mặc kệ có tìm được bằng chứng gã giết mẹ kế hay không thì con Chó Đen này cũng khó mà thoát kiếp số.

Sau đó đội trưởng Vương lập tức liên hệ với đồng nghiệp phụ trách vụ án năm đó, để bọn họ dẫn người có liên quan đến vụ án tới làm chứng, chỉ cần đầy đủ bằng chứng thì không sợ gã không khai...

Hai ngày sau, Đại Thành rút cục cũng thừa nhận mình là Chó Đen, gã đàn em đã bỏ trốn của vũ trường năm đó. Năm đó khi gã gọi hội đánh nhau thì nhất thời lỡ tay giết nhầm một cảnh sát, gã biết tội này không nhẹ nên nhanh chóng trốn về quê.

Không ngờ gã này chỉ thừa nhận giết nhầm cảnh sát mà sống chết không nhận mình “Giết vợ nhằm chiếm đoạt tài sản”. Cũng may hai đồng nghiệp được đội trưởng Vương phái đi gặp con gái lớn của mẹ kế đã mang về tin tức tốt, Yên Tử cuối cùng cũng chịu thừa nhận vào đêm vụ án phát sinh, con bé thật sự nhìn thấy cha mình và chú họ cùng xuất hiện tại phòng bếp trong nhà.

Vấn đề duy nhất bây giờ là Giả Minh đang ở đâu... Hiện giờ không thể so với lúc trước, muốn dùng phương tiện giao thông công cộng đi xa nhà đều phải dùng tên thật, cho nên Giả Minh muốn thuận lợi trốn đi không hề dễ.

Bên phía đội trưởng Vương đã điều tra cũng không có bất cứ ghi chép nào về việc Giả Minh dùng giao thông công cộng, chuyện này có thể chứng minh cái tên này không chạy xa. Nhưng điều Viên Mục Dã lo lắng bây giờ không phải là Giả

Minh có chạy xa hay không, mà cậu lo là rất có khả năng gã đã bị Đại Thành diệt khẩu.

Mặc dù Yến Tử thừa nhận vào đêm vụ án phát sinh đã nhìn thấy Giả Minh trong nhà, nhưng Đại Thành lại khẳng định là con gái ngủ mơ nên nhìn nhầm. Viên Mục Dĩ biết Đại Thành không hề ngu ngốc, tội ngộ sát và có ý định mưu sát là hoàn toàn khác nhau, gã đương nhiên không dễ dàng chịu thừa nhận như thế!

Vào buổi tối, Viên Mục Dĩ nằm một mình trên giường không thể ngủ được, cậu không ngờ lần này quay về lại phát sinh nhiều chuyện đến thế, mặc dù mẹ kế chết không phải do lỗi của Viên Mục Dĩ, nhưng vì sự xuất hiện của cậu mới dẫn đến một loạt chuyện xảy ra sau này.

Bây giờ người chết không thể sống lại, Đại Thành lại sắp phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, không biết ba cô con gái của họ sau này phải sống thế nào? Tuy bà của bọn họ vẫn còn khỏe mạnh, nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, bỗng dưng phải nuôi ba đứa trẻ thì hơi quá vất vả.

Càng nghĩ càng loạn, Viên Mục Dĩ xoay người ngồi dậy, không ngủ được mà cứ nằm bẹp dí trên giường thì thà tranh thủ lúc người trong thôn đều ngủ, cậu ra ngoài lượn vài vòng còn hơn.

Sau khi Viên Mục Dĩ ra ngoài, cậu đi bộ ung dung trên đường, Viên Mục Dĩ muốn tranh thủ nhìn kỹ toàn bộ nơi đây, bởi vì sau khi chuyện này kết thúc, chắc cậu không còn cơ hội quay về nữa. Vậy mà khi Viên Mục Dĩ đi tới chỗ mình bị đánh lên lần trước...

Đột nhiên, “Cái bóng của Viên Mục Dĩ” đi lên trước một bước và lại một lần nữa gặp người thanh niên mượn bật lửa! Viên Mục Dĩ hiểu ngay đây là từ trường tư duy của người nào đó khi còn sống.

Cảm giác nhìn thấy mình trong từ trường tư duy của người nào đó có vẻ hơi lạ, giống như một bộ phim quay ngược vậy, thật sự chân thật đến đáng sợ. Viên Mục Dĩ vội bước lên hai bước để nhìn chuyện xảy ra đêm đó từ một góc độ khác.

Khi đó Giả Minh đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc gã nói chuyện với Viên Mục Dã thì tay phải đã đặt bên hông để tiện rút dao. Nhưng cái tên này đúng là người mới vào nghề, mà chắc cũng là lần đầu tiên làm loại chuyện này nên khi ra tay khó tránh khỏi hơi rụt rè, chỉ vài đòn là đã bị Viên Mục Dã nhấn trên mặt đất!

Lúc này một nhân vật quan trọng khác đã xuất hiện, thật ra ông ta đã xông đến từ phía sau khi Giả Minh bắt chuyện với Viên Mục Dã, ông ta đờn Giả Minh thành công thì lại bỏ thêm vài gậy.

Không ngờ Giả Minh là kẻ hèn nhát, căn bản không phải đối thủ của Viên Mục Dã, chẳng những không làm Viên Mục Dã bị thương mà còn bị cậu bắt được, Đại Thành đang nấp đằng sau lúc này đành phải ra tay, trước tiên ông ta phải giúp Giả Minh thoát ra đã.

Viên Mục Dã cũng hiểu rõ hiện giờ Đại Thành còn đang bị giam trong cục cảnh sát, ông ta vẫn sống khỏe mạnh cho đến tận bây giờ, vậy những từ trường tư duy này chỉ có thể là của Giả Minh đã mất tích... Nhưng Viên Mục Dã không ngờ được là, Giả Minh tập kích cậu vào đêm đó xong thì lại bị Đại Thành giết chết!

Chương 261: Thần khuyến kỳ binh

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã đuổi theo Giả Minh đang chạy ra xa. Mấy ngày qua Đại Thành không hề rời thôn, cho nên thi thể của Giả Minh chắc chắn bị ông ta giấu ở đâu đó gần đây...

Viên Mục Dã đi theo một lúc thì phát hiện khi Giả Minh chạy đến bên cạnh một cái tường thấp, gã đột nhiên rẽ ngoặt sang mảnh đất ở đầu thôn phía Tây. Vào thời gian này mà Giả Minh lại không về nhà, gã chạy ra ngoài thôn... Chắc chắn trước đó đã hẹn với Đại Thành, xong chuyện sẽ tụ tập ở đó.

Quả nhiên một lát sau thì Đại Thành chạy từ đằng xa đến, ông ta thở hổn hển nói: “Mày đi theo tao, chỗ này gần thôn quá, rất dễ bị người ta nhìn thấy...”

Lúc đó Giả Minh đi theo Đại Thành mà không hề nghi ngờ, họ xuyên qua một đám ruộng rồi đi tới bên cạnh một chiếc giếng sâu. Đại Thành móc một bao thuốc trong túi áo ra rồi rút điều đưa cho Giả Minh: “Hút một điều thả lỏng nào...”

“Anh họ, làm sao bây giờ? Tên nhóc Viên Mục Dã kia chắc chắn nhận ra em, nhớ nó báo cảnh sát thì xong đời mất!” Giả Minh cầm điều thuốc rồi chợt dạ hỏi.

Đại Thành cũng châm cho mình một điều thuốc, sau đó hít sâu một hơi: “Đêm hôm khuya khoắt nó đi đâu mà báo cảnh sát chứ? Hơn nữa, kể cả nó nhớ kĩ khuôn mặt của mày, nhưng nó đâu có biết mày là ai? Nghe tao, mày về nhà trốn tạm vài ngày, đợi thẳng nhóc đó đi là xong.”

Giả Minh nhăn nhó: “Về nhà? Lúc trước anh bảo em nói với gia đình là đi ra ngoài tìm việc mà? Bây giờ lại bảo em về nhà là thế nào?”

Đại Thành ngẩng đầu nhìn Giả Minh, ông ta hỏi: “Hôm nay lúc mày đi ra ngoài đã nói như thế với dì à?”

Giả Minh gật đầu: “Đúng vậy! Anh họ, hay là anh cho em ít tiền trước đi, em ra ngoài trốn một thời gian là được. Nếu không bị thằng nhóc Viên Mục Dĩ nhận ra thì chúng ta đều xong đời. Còn nữa... Anh đã xử lý thi thể của chị dâu thế nào rồi?”

Đại Thành nghe Giả Minh hỏi như vậy thì nhấp nháy mắt: “Cái này thì mày không phải lo, lát tao về sẽ treo chị mày trong chuồng gia súc, chị dâu mày vừa cãi nhau vì chuyện nhà cửa với ông Ba, cho nên nghĩ quần rồi treo cổ cũng rất bình thường...”

Giả Minh nghe xong cười gian, nói: “Anh họ, anh cũng đừng quên những gì đã nói hôm nay, đến lúc nhận được tiền phá dỡ thì nhất định phải chia cho em một nửa đấy!”

Đại Thành gật đầu: “Mày yên tâm, anh họ đã lừa mày bao giờ chưa! Mày có biết vì sao tao lại dẫn mày đến chỗ này không?”

Giả Minh ngơ ngác lắc đầu hỏi: “Vì sao?”

Đại Thành cười hề hề đầy bí ẩn rồi chỉ tay vào chiếc giếng bỏ hoang: “Tao giấu đồ tốt trong đó, muốn cho mày cầm trước mang ra ngoài bán!”

Giả Minh nghe xong lại tin là thật, gã lập tức tiến lại gần miệng giếng để nhìn: “Đồ tốt gì thế?”

Đại Thành thấy Giả Minh đã mắc lừa, bèn chậm rãi cầm một cục đá từ dưới đất lên, sau đó trầm giọng nói: “Vật đó rất đáng giá, mày xuống đó mới có thể biết là cái gì.”

Giả Minh nghe thấy giọng nói của Đại Thành có vẻ kỳ lạ, gã vừa muốn quay đầu lại thì đã bị Đại Thành đập mạnh vào gáy, cả người Giả Minh lập tức nghiêng một cái sau đó nhào đầu vào trong chiếc giếng cạn.

Đại Thành thấy Giả Minh đã rơi xuống, gã tiện tay ném luôn cục đá trong tay vào đó...

Viên Mục Dĩ khá hiểu về loại giếng ở nông thôn này, nó thường sâu khoảng hai mươi đến ba mươi mét, miệng giếng rất hẹp, thường không rộng hơn năm mươi centimet, nếu có ai ngã xuống thì thường sẽ chết vì thiếu dưỡng khí... Giả Minh ngã xuống đó vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, chắc chắn là phải chết.

Một lúc sau khi Giả Minh rớt xuống, cảnh tượng xung quanh bắt đầu biến mất, Viên Mục Dã tập trung nhìn thì thấy miệng giếng được che kín bởi một tấm xi măng. Chắc do người trong thôn sợ trẻ con ham chơi ngã xuống đó nên mới để một tấm xi măng lên trên.

Xem ra Đại Thành đã lập kế hoạch từ trước, sau khi Giả Minh giết được Viên Mục Dã, gã sẽ lừa Giả Minh đến đây để giết người diệt khẩu. Còn về vụ giết chết mẹ kế... chắc là ngoài kế hoạch.

Địa điểm giấu xác mà Đại Thành chọn đúng là bí ẩn, nếu như không phải hôm nay Viên Mục Dã tìm được thi thể Giả Minh, không biết phải đợi đến ngày nào mới có người phát hiện ra?

Kể cả khi biết rõ phía dưới có thi thể, nhưng muốn lấy thi thể lên cũng không phải chuyện dễ, dưới đó quá chật hẹp, một người lớn mà xuống đó cũng khó để cánh tay hoạt động bình thường.

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi quay người rời đi, dù sao cậu cũng không quen lắm với đội trưởng Vương nên không biết phải giải thích với anh ta thế nào về chuyện tại sao mình lại biết thi thể ở dưới đáy giếng, cậu phải về tính toán lại mới được.

Viên Mục Dã thức cả đêm, cậu càng nghĩ càng cảm thấy thi thể của Giả Minh không nên bị mình tìm thấy mới đúng, thế là Viên Mục Dã gọi cho đội trưởng Vương, cậu nói ra sự nghi ngờ trong lòng: “Rất có thể Giả Minh đã bị Đại Thành diệt khẩu.”

Đội trưởng Vương bèn nói cho Viên Mục Dã biết, thật ra anh ta cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng tức một cái là không tìm thấy thi thể của Giả Minh, cho nên tất cả mới chỉ là giả thiết.

Viên Mục Dã vừa cười vừa nói: “Cái này dễ xử lý thôi, anh nghĩ thử xem, Đại Thành giết người xong chắc chắn không có thời gian mang thi thể đi quá xa, cho nên xác của Giả Minh chắc chắn phải ở xung quanh thôn Thượng Lôi, hay là cho chó nghiệp vụ qua thử một chút...”

Đội trưởng Vương nghe xong lập tức vui mừng: “Đúng rồi, tại sao tôi không nghĩ đến việc dùng chó nghiệp vụ nhỉ?”

Sau đó cục cảnh sát huyện mượn một con chó cảnh sát đã được huấn luyện nghiêm chỉnh và huấn luyện viên của nó, một người một chó sau khi khóa chặt mũi của Giả Minh tại nhà của gã thì bắt đầu lục soát trong toàn bộ thôn.

Viên Mục Dã rất tin tưởng vào mũi của chó nghiệp vụ, mặc dù đã qua vài ngày, hơn nữa Giả Minh còn bị ném xuống chiếc giếng sâu hàng chục mét, nhưng bây giờ đang là mùa xuân, trời khô ráo mà không phải mùa mưa, chắc chắn mũi của Giả Minh vẫn còn. Hơn nữa, con chó này lại là một con chó chuyên tìm thi thể rất xuất sắc, cho nên sẽ không khó để tìm được thi thể Giả Minh...

Sau khi giao việc tìm thi thể cho chó nghiệp vụ, Viên Mục Dã quay ra xử lý chuyện nhà cửa, ông Ba thấy mấy đứa trẻ nhà mẹ kế đáng thương nên thương lượng với Viên Mục Dã xem có cho bọn nó thêm tiền đền bù phá dỡ được không.

Thật ra ngay từ đầu Viên Mục Dã cũng không muốn số tiền đó, nếu không phải lúc cậu vừa về đã gặp phải thái độ hùng hổ của mẹ kế thì cậu đã bỏ quyền thừa kế của căn nhà đó rồi. Nhưng chuyện đã đến nước này, cậu lại cảm thấy nếu một lần mà cho bọn nhỏ toàn bộ số tiền cũng không ổn.

Hiện giờ mẹ của Đại Thành đã cao tuổi, nếu đột nhiên có một khoản tiền lớn thì tuy rằng có thể bảo đảm được cuộc sống, nhưng lại khó bảo đảm rằng không có họ hàng cô dì chú bác ở tận đâu tận đâu nhảy ra rồi dùng lý do chăm sóc bọn trẻ để chiếm đoạt tài sản.

Viên Mục Dã tính toán, dựa theo điều kiện mà bên phá dỡ đưa ra, căn nhà của mấy bà cháu có thể đổi một gian nhà trong thị trấn, như vậy thì mấy đứa trẻ có thể lên thị trấn để học.

Chương 262: Diệp Sơn Hòa

Còn về căn nhà của cha cậu... Viên Mục Dĩ định chọn hình thức bồi thường một lần, đồng thời đưa phần của mẹ kế cho bà của mấy đứa trẻ, ngoài ra sẽ không cho thêm bất kỳ phần nào.

Số tiền đó nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, đối với một gia đình không có thu nhập mà nói thì đủ để họ duy trì cho mấy đứa trẻ vào đại học. Viên Mục Dĩ cất chỗ tiền còn lại đi, khi nào mấy đứa trẻ lên đại học sẽ lấy ra... Làm như vậy coi như cũng xứng với tình cảm giữ gìn của mẹ kế dành cho cậu trước khi chết.

Viên Mục Dĩ bên này ký xong hợp đồng với nhân viên phụ trách phá dỡ, bên chỗ đội trưởng Vương cũng có tin tức, con chó nghiệp vụ quả nhiên không làm thất vọng sự mong đợi của mọi người, nó đã phát hiện ra thi thể của Giả Minh tại chiếc giếng bỏ hoang kia.

Nhưng Đại Thành quá gian xảo khi lựa chọn địa điểm vứt xác ở đó, nó giống hệt với suy nghĩ của Viên Mục Dĩ, sẽ khá vất vả nếu muốn lấy thi thể từ bên trong ra! Nghe nói sau đó cảnh sát còn phải dùng cả máy xúc đất và xe nâng...

Còn về phía Đại Thành... Ông ta vừa nghe thấy cảnh sát đã tìm được thi thể Giả Minh thì không cứng đầu được lâu nữa, chẳng bao lâu sau ông ta đã khai nhận việc giết hại vợ và em họ.

Người trong thôn nghe tin đều giật mình kinh hãi, cha mẹ của Giả Minh càng không thể chịu đựng được cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Khi cảnh sát áp giải Đại Thành đến xác nhận hiện trường, dì của ông ta luôn đi phía sau gào khóc la mắng, bà ta chất vấn tại sao ông ta lại muốn hại chết em họ của mình?

Con người khi đối mặt với lợi ích quá lớn... Có lúc sẽ trở nên mất hết nhân tính, thậm chí sẽ hoàn toàn vượt qua ranh giới làm người cuối cùng. Đại Thành đương nhiên không đáng

thương, nhưng mẹ của ông ta và ba đứa con gái phải làm thế nào?

Sau khi phá dỡ xong thì thôn Thượng Lôi không còn tồn tại nữa, mọi người trong thôn đều chuyển vào khu mới xây mà chính phủ đã quy hoạch sẵn. Mặc dù từ bây giờ bọn họ được chuyển vào căn nhà mới với cửa sổ sáng sủa, nhưng khoảng cách giữa người với người lại bị kéo xa hơn.

Nhưng như vậy cũng là một điều tốt đối với ba đứa con gái của mẹ kế, ít nhất bọn chúng có thể rời xa ảnh hưởng của chuyện này, nhưng còn về sau thì sao? Có một số việc lừa được người khác nhưng lại không gạt được chính bản thân mình, bóng ma của việc cha giết mẹ sẽ theo mấy cô bé cả một đời, đến chết cũng không phai nhòa...

Còn mẹ của Đại Thành nữa, con của bà ta giết chết con của em gái mình, chưa nói đến tình cảm chị em từ đây chấm dứt, rất có khả năng còn bị đối phương đòi bồi thường. Sau khi vụ này kết án xong, cơ quan cảnh sát sẽ giao Đại Thành cho viện kiểm sát, với tội của ông ta thì chỉ sợ khó mà thoát chết... Đến lúc đó mẹ ông ta còn phải chịu thêm nỗi đau mất con, cho nên nói người thật sự đáng thương phải là bà cháu bọn họ mới đúng.

Sau khi đã hoàn thành xong các thủ tục cho công tác phá dỡ, Viên Mục Dã đưa một tấm thẻ ngân hàng cho ông Ba để ông giao lại cho mẹ của Đại Thành, bởi vì cậu cũng không thể xác định mẹ của Đại Thành có muốn nhìn thấy mình vào thời điểm này hay không.

“Thế này là sao?” Ông Ba không hiểu.

Viên Mục Dã thở dài trả lời: “Ông Ba, mỗi tháng cháu sẽ gửi vào trong thẻ ít tiền, mặc dù không nhiều nhưng đủ cho mấy đứa Yến Tử dùng khi khẩn cấp. Đằng sau thẻ là số di động của cháu, nếu như mấy đứa gặp khó khăn gì thì có thể gọi cho cháu.”

Ông Ba nghe xong gật đầu nói: “Hóa ra cháu không đồng ý cho bọn họ nhiều hơn là vì muốn để tiết kiệm cho sau này, chỉ không biết bọn họ có hiểu nỗi khổ tâm của cháu hay không...”

Viên Mục Dã cười: “Ông Ba, nghĩ như thế nào là chuyện của bọn họ, giống như mỗi người có con đường riêng phải đi vậy... Xuất thân và gia đình đối với một người mà nói đúng là rất quan trọng, nhưng nó cũng không phải là tất cả, nên đi con đường nào, muốn trở thành người thế nào, quyền lựa chọn từ đầu đến cuối đều ở trong tay mình.”

Lúc Viên Mục Dã rời đi, ông Ba còn kêu ca khổ sở, nói là mình càng ngày càng già, không biết còn cơ hội gặp lại không. Viên Mục Dã nghe vậy bèn trấn an: “Ông nhớ cháu thì có thể gọi cho cháu, lúc nào cháu được nghỉ sẽ quay về thăm ông!”

Đúng là một lời nói dối tốt đẹp, mặc dù một già một trẻ đều hiểu rằng nếu không có lý do bắt buộc phải về thì chỉ sợ bọn họ không còn cơ hội gặp mặt nữa...

Sau khi Viên Mục Dã về đến thị trấn, cậu lại đi đến viện mồ côi nhìn một chút, trước đó viện trưởng nói mấy ngày nay có thể sẽ dọn nhà, Viên Mục Dã đi qua đó để xem có giúp được gì không?

Kết quả sau khi Viên Mục Dã đến, viện trưởng nói cho cậu biết viện mồ côi không cần di chuyển nữa, viện trưởng nói dự án khai phá kia đã rút vốn đầu tư, sau đó lại điều tra thêm được một đám sâu bọ. Tóm lại bây giờ trên huyện dự định bỏ vốn xây dựng thêm viện mồ côi và biến nó thành hình mẫu cho sự nghiệp phúc lợi của tỉnh.

Tin tức này hơi vượt khỏi dự kiến của Viên Mục Dã, vị trí của viện mồ côi mặc dù không đến mức tắc đất tắc vàng, nhưng cũng coi như ở trung tâm thị trấn, bất kể là mở cửa hàng hay xây nhà ở đều kiếm được nhiều tiền mà không lo lỗ, tại sao lại đột nhiên rút vốn chứ?!

Viên Mục Dã muốn hỏi viện trưởng cụ thể xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng bà cũng không nói rõ được, chỉ nghe nói là công ty lớn được mời đến đột nhiên rút vốn, ngay sau đó mấy lãnh đạo của các ngành có liên quan đến dự án đột nhiên ngã ngựa, cho nên hạng mục này đã hoàn toàn bị đình lại.

Trước khi Viên Mục Dã đi, cậu quyên góp cho viện mồ côi mười nghìn tệ tiền mặt, viện trưởng lập tức lấy một quyển sổ ký tên ra và nói: “Ở đây đều là chữ ký của những người quyên tiền, chúng tôi thỉnh thoảng sẽ cho bọn nhỏ nhìn những chữ ký

này rồi đọc tên bọn họ, cũng coi như là uống nước nhớ nguồn. Mặc dù cậu không được tính là người ngoài, nhưng người giống như cậu khi trưởng thành rồi mà vẫn nhớ về viện cũng không nhiều, cậu cũng ký một chữ đi!”

Viên Mục Dã thấy viện trưởng nói rất chân thành thì cũng không từ chối, cậu lật quyển sổ ra rồi cẩn thận đọc từng tên đã ký trong đó... Đến tận khi Viên Mục Dã thấy một cái tên kỳ quặc – Diệp Sơn Hòa.

Cái tên này nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng chữ viết của đối phương khiến Viên Mục Dã thấy hơi quen. Có thể do trước đây khi làm cảnh sát, cậu đã từng nghiên cứu kiến thức về giám định chữ viết, cho nên Viên Mục Dã rất chú ý đối với nét chữ của mỗi người.

Đặc biệt là chữ “Diệp”, lúc đối phương viết đến nét ngang cuối chữ thì hơi chéch lên, khi thu bút lưu lại một nét móc ngược nhỏ. Cái này nhìn qua là thói quen của người viết mà không phải cố tình làm.

Trước đây Viên Mục Dã thường xuyên nhìn thấy cách viết này trên báo cáo pháp y tại cục cảnh sát thành phố... Chẳng lẽ người này là Diệp Dĩ Ngụy? Nhưng Viên Mục Dã lập tức gạt bỏ suy nghĩ ấy, bởi vì Diệp Dĩ Ngụy mà cậu biết đâu thể nào xuất hiện tại thị trấn nhỏ xa xôi này!

Còn nữa, nếu thật sự trùng hợp đến mức người quyền tiền là Diệp Dĩ Ngụy, vậy tại sao anh ta lại dùng tên giả? Không muốn lưu lại tên thì có thể không ký mà?

Chương 263: Đường hầm trong hang động

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã chỉ vào chữ Diệp Sơn Hòa và hỏi: “Người này là ai? Sao tôi thấy chữ ký quen vậy? Có thể là một người quen của tôi.”

Viện trưởng nhìn kĩ chữ ký mà Viên Mục Dã đang chỉ: “À, cậu nói anh Diệp hả, anh ta hay quyên tiền cho viện mồ côi, lần trước cậu và anh ta suýt gặp nhau đó, cậu vừa đi thì anh ta đến!”

Viên Mục Dã thở dài, xem ra cậu nghĩ nhiều, Diệp Dĩ Ngụy lúc này còn đang ở thủ đô cách xa cả nghìn cây số mà? Sau đó Viên Mục Dã từ biệt viện trưởng rồi rời khỏi viện mồ côi nơi mà cậu đã từng sống.

Mọi chuyện bên quê quán coi như đã xử lý xong, Viên Mục Dã cũng cần phải trở về, nhưng trước khi đi cậu phải gặp những đồng nghiệp cũ một lần mới được.

Thật ra Viên Mục Dã trước đây không phải là một người giỏi giao tiếp, thậm chí còn ngại giao tiếp... Nếu như theo phong cách cũ của cậu thì chắc chắn sẽ không chủ động liên hệ với những đồng nghiệp cũ.

Nhưng Viên Mục Dã bây giờ bị mấy người số 54 ảnh hưởng nên đã dần thay đổi, hơn nữa lần này về đã gặp đội trưởng Vương nên những đồng nghiệp trước đây chắc cũng biết cậu trở về, dù thế nào thì Viên Mục Dã cũng phải cùng mọi người ăn một bữa mới được.

Vào buổi tối, Viên Mục Dã đặt một phòng tại quán lẩu khá nổi tiếng trong thị trấn, rồi gọi cho tất cả những đồng nghiệp cũ mà cậu có thể liên lạc. Đừng thấy Viên Mục Dã năm đó không thân thiết với ai, nhưng nhân duyên của cậu luôn không tồi... Rất nhiều đồng nghiệp đều có ấn tượng về Viên Mục Dã là một người chăm chỉ, chịu khó, luôn tập trung vào công việc.

Trong lúc ăn, đội trưởng Vương trêu cậu: “Tiểu Viên, cậu có bạn gái ở thủ đô hả? Lúc nào kết hôn nhất định phải báo cho tôi đấy nhé!”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ cười đáp: “Anh Vương, tôi chỉ là một nhân viên ba không thì đi đâu mà tìm bạn gái chứ!”

Cả đám người nghe vậy đều không tin, Đại Lưu lúc trước cùng phòng với Viên Mục Dã nói: “Ánh mắt của con gái thủ đô cao thế hở? Khuôn mặt Tiểu Viên xinh đẹp mượt mà thế kia mà lại không tìm được đối tượng, vậy như chúng tôi thì cả đời FA mất!”

Mọi người nghe Đại Lưu tả Viên Mục Dã “xinh đẹp mượt mà” thì đều cười toáng lên khiến cậu đỏ cả mặt, đội trưởng Vương vội giải vây: “Xinh đẹp mượt mà gì chứ, đó là từ dùng để tả mấy cô gái xinh đẹp mà, Tiểu Viên của chúng ta phải là đẹp trai sáng láng mới đúng chứ?”

Viên Mục Dã nghe bọn họ càng nói càng lệch, thế là đành cố ý nói tránh đi: “Đúng rồi, hôm qua tôi đến viện mồ côi của huyện, có chuyện gì xảy ra với mảnh đất đó vậy?”

Đội trưởng Vương uống một ngụm bia rồi trả lời: “Cậu vẫn luôn ở thủ đô nên không rõ tình huống nơi này. Chủ đầu tư của dự án khai phá đó là thân tài do ban phụ trách đầu tư của huyện mời về, chính là tập đoàn An Nam nổi tiếng, họ nói muốn xây một siêu thị cỡ lớn trên đất của viện mồ côi. Theo kế hoạch ban đầu sẽ khởi công vào cuối tháng này, nhưng vào hai ngày trước, tổng giám đốc phụ trách hành chính đột nhiên lăn ra chết, mà lại chết rất mờ ám. Mà lạ là chuyện này bị một đài truyền thông có tiếng khai ra. Thế là cấp trên phái người điều tra, không điều tra thì không sao, vừa điều tra thì đúng là rút củ cải kéo theo bùn, mấy nhân viên của các bộ có liên quan lục tục bị kéo vào.”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Chết mờ ám thế nào?”

Tôn Hải ngồi bên cạnh cười gian đáp: “Tổng giám đốc hành chính năm nay đã sắp sáu mươi mà còn chơi ‘một lúc hai em’, không ngờ vào lúc máu chốt lại bị ‘Thượng mã phong’ mà chết. Hai người phụ nữ kia sợ quá, gào thét chạy ra khỏi phòng, đúng lúc đó bị người khác nhìn thấy còn quay lại nên việc này mới thành to chuyện.”

Tuy Viên Mục Dĩ không có kinh nghiệm về phương diện này, nhưng làm cảnh sát nhiều năm thì có gì mà cậu chưa từng thấy, Viên Mục Dĩ hiểu chuyện Tôn Hải nói là có ý gì. Nhưng có một điều cậu không rõ lắm, dù tổng giám đốc hành chính chết vì “Thượng mã phong” thì cũng đâu thể kinh động đến mức cấp trên phải phái người xuống điều tra chứ?

Viên Mục Dĩ nghe đội trưởng Vương kể tiếp mới hiểu được, hóa ra địa điểm xảy ra chuyện có chút vấn đề, nó lại nằm trong nhà khách chuyên để chiêu đãi khách quý của huyện...

Lúc này Viên Mục Dĩ đã hiểu, vị thần tài này thích gây chuyện đến mức nào thì cũng không nên dẫn loại người đó vào trong nhà khách của huyện, hấn chết là xong hết mọi chuyện, nhưng mặt mũi của huyện đã mất sạch không còn chút gì.

Sau khi kết thúc buổi tụ tập, Viên Mục Dĩ một mình quay về khách sạn. Thật ra vừa rồi trên bàn cơm, trong lòng cậu đã có cảm giác bất an mơ hồ... Viên mồ côi, chữ ký nhìn rất quen, nhà đầu tư chết đột ngột, Viên Mục Dĩ luôn cảm thấy mọi chuyện hơi quen.

Trong điện thoại của Viên Mục Dĩ lúc này không có ảnh chụp của Diệp Dĩ Nguy, nên không thể xác minh với viện trưởng là Diệp Dĩ Nguy có phải Diệp Sơn Hòa hay không, nhưng trong lòng cậu lại không yên tâm nên gọi cho viện trưởng ngay trong đêm.

“Xin chào, tôi là Viên Mục Dĩ, xin lỗi vì muộn thế này rồi mà còn quấy rầy, viện trưởng có thể miêu tả một chút tướng mạo của Diệp Sơn Hòa cho tôi biết được không? Rất có thể anh ta là một người bạn cũ của tôi...” Viên Mục Dĩ hết sức xin lỗi nói.

Muộn thế này chắc viện trưởng cũng đã ngủ, bà ấy nghe xong phải mất một lúc mới có phản ứng: “Anh Diệp khoảng ba mươi tuổi, cao tầm như cậu, người hơi gầy, dáng người cũng nhã nhặn, da trắng. Mặc dù tôi không hỏi công việc của anh ta nhưng lại thường xuyên ngửi được mùi thuốc sát trùng, anh ta rất có thể là một bác sĩ!”

Viên Mục Dĩ nghe xong mà cảm thấy nặng nề, cậu vội hỏi tiếp: “Vậy những năm qua thì bao lâu anh ta lại đến một lần?”

Viện trưởng suy nghĩ rồi trả lời: “Chắc khoảng một năm một lần...”

Viên Mục Dã dập máy xong mà cảm thấy lòng mình hơi loạn, cậu lại thêm nghi ngờ về Diệp Dĩ Nguy, nhưng Viên Mục Dã nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao anh ta lại đi đến cái huyện xa xôi bắn đại bác cũng không đến này?

Viên Mục Dã cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn gọi cho Diệp Dĩ Nguy. Cậu vẫn giống như mọi khi nói qua một chút tình huống ở chỗ này, đồng thời cũng cho anh ta biết ngày mai mình sẽ quay về.

Diệp Dĩ Nguy không có biểu hiện gì lạ qua điện thoại, trong lúc nói chuyện còn đùa vài câu với Viên Mục Dã, anh ta còn trêu Viên Mục Dã là nhà giàu mới nổi!

Viên Mục Dã nghe vậy bèn cười đáp: “Chút tiền đó còn chẳng mua được một chiếc siêu xe mà đòi làm nhà giàu mới nổi... Mấy ngày qua anh đã bận rồi mà còn bắt anh phải trông giúp Kim Bảo khiến tôi ngại lắm.”

“Hai ngày nay cũng tạm ổn, không đến mức bận lắm... Sao đột nhiên cậu lại khách sáo với tôi vậy, tôi vẫn đang chờ cậu có tiền thì giúp anh em một tay này!” Diệp Dĩ Nguy đùa.

Viên Mục Dã không nghe được bất cứ sơ hở nào của Diệp Dĩ Nguy qua điện thoại. Theo lý thuyết chỗ này cách thủ đô cả nghìn cây số, Diệp Dĩ Nguy không rảnh để phân thân mới đúng, nhưng có một số việc khó mà cân nhắc được, nếu quyết tâm muốn làm thì chưa chắc đã không làm được...

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã cầm một bức ảnh mà Tăng Nam Nam gửi đến đêm qua đi tới viện mồ côi, mặc dù bức ảnh đó là chụp Hoắc Nhiễm “lúc say”, vô tình chụp được Diệp Dĩ Nguy, nhưng do chất lượng hình ảnh khá tốt nên nhìn rất rõ.

Viện trưởng thấy Viên Mục Dã sáng sớm đã xuất hiện trước mặt thì cũng hơi ngạc nhiên, sau khi hỏi rõ ý định của cậu, bà ấy cầm điện thoại của cậu rồi nói: “Xem ra người bạn này rất quan trọng với cậu, được rồi, để tôi xem một chút... À, chính là anh ta! Mặc dù trong bức ảnh này chỉ có một bên mặt nhưng tôi có ấn tượng rất sâu sắc với anh Diệp nên chắc chắn không nhìn nhầm đâu.”

Tại sao lại như vậy? Trên đường về, Viên Mục Dã vẫn bị vấn đề này làm cho rối trí, chẳng lẽ Diệp Dĩ Ngụy thật sự là Sứ giả nhà trời? Nhưng tại sao anh ta lại muốn làm như vậy? Những gì trải qua trong quá khứ khiến Viên Mục Dã không tán thành hành vi “Lấy bạo chế bạo”, cậu tin rằng thiện ác cuối cùng sẽ có báo ứng, mà cái “Báo” này phải hợp lý hợp pháp mới được.

Mặc dù trong quá trình đó có thể phải đợi dài đằng đặc... Nhưng chúng ta sống trong một xã hội có pháp luật, nhất định phải tuân thủ quy tắc trong đó, không thể vì nhất thời phần nộ mà không từ thủ đoạn được.

Những nhân vật anh hùng như Zorro và Robin Hood chỉ thích hợp xuất hiện trong truyện và phim ảnh mà thôi, trong xã hội ngày nay, làm bất cứ chuyện gì cũng không thể vi phạm ranh giới cuối cùng của pháp luật...

Viên Mục Dã ra khỏi sân bay thì thấy xe của Trương Khai, cậu lấy lại tinh thần rồi vẫy tay với cậu ta: “Sao cậu lại đến đây, mấy ngày nay số 54 có bận lắm không?”

Trương Khai là người bên ngoài thô kệch nhưng bên trong lại tinh tế, cậu ta liếc mắt là nhìn ra Viên Mục Dã đang chất đầy tâm sự, thế là Trương Khai vừa cười vừa nói: “Tạm được, mọi người vẫn đang sắp xếp lại những tư liệu trước đó. Lão Lâm cũng quay về rồi, nhưng tôi cảm thấy anh ta rất nhớ anh đấy.”

Viên Mục Dã chỉ cười mà không đáp. Sau khi lên xe, cậu nhắm mắt rồi lăn ra ngủ bù, khi mở mắt thì đã thấy mình ở số 54. Trong nhất thời Viên Mục Dã hơi nghi ngờ nhìn Trương Khai, cậu hỏi: “Tại sao lại về đơn vị thế?”

Trương Khai nói với vẻ rất bất đắc dĩ: “Anh vừa ngủ thì đội trưởng Đoàn gọi điện đến, anh ấy bảo tôi chở anh về số 54 trước vì lão Lâm vừa nhận một vụ án...”

Viên Mục Dã cảm thấy vui mừng, cuối cùng cũng được quay lại công việc rồi, chuyện của Diệp Dĩ Ngụy có sốt ruột đến mức nào thì cũng không thể điều tra ngay được, cứ để tạm đấy rồi tính sau.

Khi Trương Khai và Viên Mục Dã đi vào văn phòng của số 54 thì gặp mấy người Đoàn Phong đang đi đến phòng họp, bọn họ

thấy Viên Mục Dã quay về thì lập tức xông đến hỏi lung tung đủ thứ...

Hoắc Nhiễm: “Anh, chuyện trong nhà xử lý thuận lợi chứ?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng ổn rồi... Còn vài chuyện lật vặt không cần tôi phải tự mình về nữa.”

Đại Quân giữ chặt Viên Mục Dã: “Thế nào? Cảm giác làm nhà giàu mới nổi thế nào hả?”

Viên Mục Dã buồn cười trả lời: “Tôi cũng muốn ném thử cảm giác nhà giàu mới nổi lắm, tiếc là phúc phận quá nhỏ bé nên không có số hưởng...”

Sau khi đi vào phòng họp, Đoàn Phong bảo Tăng Nam Nam bật máy chiếu lên, mấy tấm ảnh được chiếu trực tiếp lên tấm phong trắng, trong ảnh là một cái hang không biết tên rất lớn, mấy công nhân đội mũ bảo hộ màu vàng đang chụp ảnh bên trong.

Tiếp đó Đoàn Phong nói một chút tình huống cụ thể của vụ án này cho mọi người nghe...

Những tấm ảnh này được chụp trên một con đường cao tốc đang xây dựng tại tỉnh bên cạnh. Vào ba ngày trước, khi các công nhân đang làm việc trong một đoạn đường hầm thì vô tình phát hiện một hang động vô cùng rộng lớn.

Tình huống này khiến bên thi công bất ngờ, vì không muốn để hang động thiên nhiên này trở thành chướng ngại ngăn cản quá trình xây đường cao tốc, đơn vị thi công quyết định điều đội chuyên gia địa chất đi vào để tiến hành khảo sát sơ bộ... Vậy mà vấn đề đã phát sinh ở đội khảo sát này.

Nhóm khảo sát đầu tiên vào hang được tạo thành từ người phụ trách đơn vị thi công tại hiện trường, chuyên gia địa chất và vài công nhân có kinh nghiệm phong phú. Bọn họ tiến vào hang lần này là muốn tìm hiểu rõ địa chất và mạch nước trong hang, để tiện cho việc lập ra phương án thi công càng hoàn thiện hơn sau này.

Không ngờ tám người của tổ đầu tiên tiến vào hang xong thì sau đó bị mất liên lạc, dụng cụ truyền tín hiệu của họ cũng không hoạt động... Nhân viên phụ trách đợi bên ngoài vài tiếng mà vẫn không thấy bọn họ ra, bèn lập tức xin chỉ thị của

lãnh đạo công ty để điều động nhân viên thăm dò hang động chuyên nghiệp hơn tiến vào tìm người.

Sau khi nhóm thăm dò chuyên nghiệp thứ hai đi vào, mặc dù bọn họ cũng trải qua sự mất liên lạc ngắn ngủi, nhưng cuối cùng vẫn cứu được một thành viên trong nhóm thăm dò trước đó.

Thành viên của nhóm thám hiểm thứ hai nhớ lại, trong cái hang rộng lớn kia có rất nhiều lỗ lớn lỗ nhỏ, chỉ cần không để ý một chút thôi là rất dễ mất phương hướng rồi vĩnh viễn bị lạc ở bên trong...

Bọn họ phát hiện thành viên của tổ thăm dò thứ nhất bên cạnh một con suối nhỏ, nhưng lúc tìm được thì anh ta đã hôn mê bất tỉnh. Bởi vì tình huống trong động phức tạp hơn so với tưởng tượng, trang bị trên người của bọn họ không đủ để thăm dò chỗ sâu hơn; hơn nữa không biết tình huống của nhân viên kia thế nào, nên bọn họ phải đưa người ra ngoài cấp cứu trước.

Thành viên bị hôn mê này là một người rất khỏe mạnh, anh ta đi vào để giúp khuân thiết bị. Lúc được cứu ra, trên người anh ta hoàn toàn không có vết thương nào, thế là đơn vị thi công lập tức đưa anh ta đến bệnh viện gần đó để cứu chữa.

Nhưng điều khiến mọi người thấy khó hiểu là, sau khi bác sĩ kiểm tra toàn diện thân thể của anh ta xong, thấy tất cả các chỉ số đều bình thường, còn về lý do anh ta hôn mê mãi không tỉnh thì vẫn không tìm được.

Xét thấy tổ thăm dò có bảy người mất tích, một người hôn mê nên lần thứ ba vào hang nhất định phải chuẩn bị thật kỹ mới được. Mà trong số bảy người mất tích có một người là bạn học của lão Lâm, chuyên gia địa chất Trương Vĩnh Thắng.

Bởi vì có mối liên hệ này nên mấy bạn học khá thân với lão Lâm đã tìm đến, bọn họ hy vọng người của số 54 có thể đi cùng nhóm tìm kiếm thứ ba vào trong hang.

Viên Mục Dã hỏi Đoàn Phong: “Lúc nhóm thứ hai vào động có chụp thêm được ảnh tư liệu nào không?”

Đoàn Phong nói với vẻ hơi tiếc nuối: “Tín hiệu trong hang động đá vôi đó bị nhiễu rất lớn, tất cả sản phẩm điện tử vào bên trong đều không hoạt động được, bất kể là quay chụp hay

thu âm đều không được, hoặc là hình ảnh cực kỳ mơ hồ, hoặc là âm thanh rất chói tai.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vậy nghĩa là chẳng có đầu mối gì có ích cả... Cho dù lần thứ ba vào trong hang thì vẫn hai mắt tối đen như thường hả?”

Đoàn Phong nhún vai đáp: “Tất nhiên, nếu có việc dễ dàng thì làm gì đến lượt chúng ta chứ?”

Chương 264: Giao phó

Trương Khai lại không nghĩ như vậy: “Cứ nghĩ đến là không kiềm chế được phần khích rồi, hang động thần bí, không gian chưa biết, lĩnh vực kinh khủng mà loài người chưa từng đặt chân đến...”

Đại Quân nghe vậy bèn chế giễu: “Trông cậu kìa, chắc xem nhiều phim thám hiểm quá hả, nói thật cho cậu biết, không phải chỗ nào cũng thích hợp để con người thăm dò đâu, chưa biết chừng có đi mà không có về đấy!”

Hoắc Nhiễm nói với sắc mặt kỳ quái: “Không thể nào, em thấy không gian của hang động trong bức ảnh này rất lớn, sẽ không có vật gì kỳ quái chứ?”

“Không gian lớn cũng chưa chắc không có quái vật, cậu đừng quên bên trong đó rất tối!” Trương Khai cố ý dọa Hoắc Nhiễm.

Hoắc Nhiễm tức giận quát: “Anh mau biến đi!”

Đúng lúc này tiến sĩ Lâm đẩy cửa bước vào: “Đừng đùa nữa, lần hành động này do ở trong nước nên quyền hạn của chúng ta khá hạn chế, mọi người chỉ có thể dùng thân phận là đội khảo sát sinh vật để đi theo nhân viên của nhóm tìm kiếm thứ ba vào trong hang. Ở đây là một ít tư liệu liên quan đến hệ sinh thái trong hang động, tất cả hãy xem thật kĩ... Đừng để lúc đến đó nói một hai câu đã lộ hết!”

Mọi người phân phát tư liệu xong thì đều xem rất cẩn thận, không ngờ Hoắc Nhiễm càng xem càng tái mặt: “Tại sao trong động đá vôi lại có nhiều sinh vật thế?”

Trương Khai cười gian: “Chắc chắc... Rắn này, ếch này, còn có dơi nữa! Tại sao chúng đều tương khắc với Hoắc Nhiễm của chúng ta thế nhỉ?”

Viên Mục Dã nhìn lướt xuống phía dưới, đúng là toàn những con vật nhỏ mà Hoắc Nhiễm sợ, cậu bèn lắc đầu, cười bảo:

“Những con vật này đã sinh sống trong động đá vôi nhiều năm, chắc hình thể sẽ không quá lớn, hơn nữa chúng ta đông người chắc không có vấn đề gì đâu...”

Không ngờ Đoàn Phong lắc đầu nói: “Tôi thấy chưa chắc, nếu không thì tại sao tổ thăm dò đầu tiên lại mất tích?”

“Động sâu như vậy... Nhỡ lạc đường thì sao?” Đại Quân hỏi.

Tiền sĩ Lâm gật đầu, nói: “Đây chỉ là một khả năng trong số đó, cũng là khả năng đơn giản nhất, nếu như không phải... Vấn đề sẽ khá phức tạp, đặc biệt là người công nhân được cứu ra đến bây giờ vẫn chưa tỉnh.”

Sau khi tan họp, Viên Mục Dã cầm tư liệu của tổng giám đốc Lâm đưa cho rồi chuẩn bị quay về nhà, cậu cứ suốt ngày ở bên ngoài thế này thì chắc con chó sắp biến thành Diệp Dĩ Ngụy nuôi mất...

Nghĩ đến Diệp Dĩ Ngụy, Viên Mục Dã cảm thấy hơi ngán cách, cậu không muốn tiếp tục liên lạc với anh ta, nhỡ Diệp Dĩ Ngụy thật sự là Sứ giả nhà trời thì cậu phải làm gì? Cung cấp manh mối cho Từ Lệ để bắt anh ta sao? Nhưng ở trong lòng Viên Mục Dã, Diệp Dĩ Ngụy không phải người xấu... Mặc dù bây giờ càng ngày càng khó phân biệt giữa người tốt và kẻ xấu.

Khi Viên Mục Dã về đến nhà, con chó Kim Bảo đang ngủ trong sân, nó nghe tiếng mở cửa thì đầu tiên giương mắt nhìn một cái, sau đó lại nhắm mắt ngủ tiếp...

Viên Mục Dã thấy vậy thì trong lòng tự nhiên hơi khó chịu, xem ra trong mắt Kim Bảo, Viên Mục Dã đã biến thành một chủ nhân có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Không ngờ khi cậu đang đứng than thở trước cửa, Kim Bảo như đột nhiên có phản ứng, nó lập tức chui ra khỏi ổ chó rồi nhảy cẫng xung quanh Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã lúc này mới vui vẻ, cậu xoa đầu nó rồi hỏi: “Sao thế, lớn tuổi rồi nên phản ứng hơi chậm à? Tao còn tưởng mày không muốn tao nữa!”

Một người một chó chơi đùa trong sân một lúc, sau đó Viên Mục Dã vào nhà mở một hộp thịt bò cho Kim Bảo. Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện nhà của mình bất kể là trong

phòng hay sân đều rất sạch, trông như có người thường xuyên đến quét dọn.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã đành thở dài rồi lấy điện thoại ra, sau đó bấm gọi cho Diệp Dĩ Ngụy. Dù thế nào thì căn nhà này cũng đều nhờ anh ta chăm sóc, bây giờ Viên Mục Dã lại muốn làm nhiệm vụ nên cậu không thể giả vờ như mình chưa từng quay về!

Sau khi điện thoại được nối máy, một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Về nhà rồi à? Thế nào? Kim Bảo có gây đi không?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Nào có, tôi thấy nó còn béo ra cơ, hôm nay có bận không? Tôi đến đây ăn cơm với tôi nhé?”

“Được, tôi tôi sẽ qua cậu...” Diệp Dĩ Ngụy nói xong cũng dập máy.

Vào buổi tối, Viên Mục Dã gọi mấy món nhắm mà Diệp Dĩ Ngụy thích nhất, nhưng cậu chờ đến hơn mười giờ thì anh ta mới ung dung đi đến...

“Trong đội có vụ án à?” Viên Mục Dã hỏi.

Diệp Dĩ Ngụy khẽ gật đầu: “Vừa có một vụ án xin bên hành chính xét lại, người kiểm tra thi thể là pháp y Ngô bên phân cục, gia đình người chết đang chất vấn nguyên nhân cái chết, cho nên để tôi đến kiểm tra thi thể lần hai.”

Diệp Dĩ Ngụy nói xong thì đặt một hộp cơm lên bàn: “Tôi vừa đi qua quán lần trước nên mua luôn, canh tiết vịt, chắc chắn cậu sẽ thích!”

Viên Mục Dã mở ra nhìn, cậu không tiện nói cho Diệp Dĩ Ngụy biết là mình chỉ thích tiết trong đó mà thôi... Sau đó cậu quay người lấy vài chai bia trong tủ lạnh rồi cùng Diệp Dĩ Ngụy vừa ăn vừa trò chuyện.

“Mọi chuyện trong nhà xử lý xong rồi hả?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng coi như là xong, mấy chuyện còn lại không cần tôi phải có mặt nữa.”

Diệp Dĩ Ngụy nghe xong, suy nghĩ rồi lại nói: “VẬY HẬU SỰ CỦA MẸ KẾ CẬU...”

Viên Mục Dã thấy Diệp Dĩ Ngụy muốn nói lại thôi thì thân nhiên bảo: “Lúc tôi đi di thể của bà ta vẫn chưa được lấy về, tôi chỉ có thể ủy thác cho ông Ba và con của ông ấy giúp tôi lo hậu sự, cũng coi như chấm dứt tình cảm giữa hai mẹ con.”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu nói: “Nếu người đã không còn thì có một số việc cậu cũng nên buông xuống...”

Viên Mục Dã đột nhiên đổi đề tài, cậu hỏi thử: “Anh... có nghĩ đến việc tìm người thân trong nước không?”

Diệp Dĩ Ngụy khẽ cười rồi lắc đầu: “Tôi chẳng có người thân nào ở trong nước, mà con người tôi lại rất thờ ơ đối với các mối quan hệ gia đình, có cũng được không có cũng chẳng sao, không cần thiết phải ép buộc mình...”

Viên Mục Dã thấy Diệp Dĩ Ngụy nói rất nhẹ nhàng thì hiếu kỳ hỏi: “Anh được cha mẹ bây giờ nhận nuôi lúc mấy tuổi?”

Diệp Dĩ Ngụy suy nghĩ rồi trả lời: “Chắc mười mấy tuổi, tôi không nhớ rõ lắm... Sau khi tôi ra nước ngoài thì bị một cơn bệnh nặng, trí nhớ lúc trước khi được nhận nuôi đã trở nên mơ hồ. Hơn nữa, đó cũng không phải ký ức tốt đẹp gì, quên thì quên thôi.”

Viên Mục Dã nhận thấy Diệp Dĩ Ngụy không muốn tiếp tục đề tài này, thế là cậu thức thời nói: “Ngày mai tôi có nhiệm vụ, chắc phải đi mất vài ngày...”

Diệp Dĩ Ngụy giật mình hỏi: “Cậu vừa về mà lại phải đi à?”

Viên Mục Dã hơi bất đắc dĩ đáp: “Tính chất công việc của số 54 là như vậy, thật ra tình huống của tôi không thích hợp nuôi chó... Nhưng Kim Bảo là do một người bạn giao phó cho tôi, tôi nhất định phải chăm sóc thật tốt cho nó.”

Chương 265: Bạn học

Diệp Dĩ Ngụy cười bảo: “Cậu cứ đi đi, không cần phải lo cho Kim Bảo đâu, nhưng tôi thấy hơi lạ về người bạn của cậu, tại sao cậu ta lại giao chó cho cậu trong một thời gian dài như thế chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ tình huống cụ thể lắm, nhưng bọn họ có tình cảm rất sâu đậm với con chó này, nếu như không rơi vào trường hợp bất đắc dĩ thì chắc chắn sẽ không để nó ở chỗ tôi lâu như vậy đâu.”

“Bọn họ?” Diệp Dĩ Ngụy nghi ngờ hỏi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, có một người trong số đó đã qua đời...”

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã nói đến đây thì mặt sầm xuống, anh ta không hỏi nữa mà chuyển sang đề tài khác: “Đúng rồi, thân thể cậu gần đây thế nào? Có cảm giác gì đặc biệt không? Tiến sĩ Lâm vẫn chưa tìm được biện pháp diệt trừ virus à?”

Viên Mục Dã nghe hỏi vậy thì hơi ngẩn ra, sau đó mới kịp phản ứng: “Trước mắt chưa có biện pháp tốt hơn, anh ta bây giờ cũng chỉ có thể để tôi chung sống hòa bình với virus trong người.”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài, hỏi: “Hay là cậu đi một chuyến với tôi sang Boston đi? Tôi có quen một đàn anh là chuyên gia về phương diện này, nhóm của anh ta từ lúc thành lập đến bây giờ đã phát hiện hàng trăm loại virus mới, đồng thời đang nghiên cứu thuốc ức chế, anh ta có lẽ sẽ có biện pháp loại bỏ triệt để virus trong cơ thể cậu.”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Không cần tốn công như vậy, tình huống của tôi bây giờ chưa đến mức đó, không cần lo đâu...”

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã nói hời hợt thì bất đắc dĩ bảo: “Được rồi, nếu lúc nào cậu muốn đi thì có thể nói với tôi

một tiếng, tôi sẽ liên hệ với bên Boston.”

Sáng sớm hôm sau, nhóm Viên Mục Dã lại một lần nữa bắt đầu bước vào cuộc hành trình, bởi vì cách “nơi xảy ra chuyện” không xa, chỉ khoảng gần trăm mười cây số, cho nên bọn họ tự lái xe đến đó, như vậy cũng có thể để nhiều trang thiết bị ở trên xe.

Người phụ trách liên lạc bên đối phương đã chờ ở đầu cao tốc từ lâu, sau khi hai bên gặp mặt, người phụ trách liên lạc nói cho bọn họ biết là các thành viên của đội thăm dò hang động thứ ba đã đến đủ, chỉ thiếu đội khoa học của bọn họ mà thôi.

Dưới sự hướng dẫn của đối phương, xe của số 54 chạy vào một đường hầm cao tốc chưa thông đường, thuận lợi chạy thẳng đến địa điểm xảy ra chuyện - đoạn đường hầm trên cao tốc Tuyên Hòa.

Đúng như những gì mà nhân viên đi đón bọn họ đã nói, tất cả đã đến đủ trừ bọn họ. Sau khi nhóm Viên Mục Dã đến, họ được giới thiệu qua với các đội viên khác, tiếp đó họ mặc bộ đồ thám hiểm đã được chuẩn bị từ trước... Sẵn sàng xuất phát.

Trong nhóm tìm kiếm thứ ba này, tính cả đội Viên Mục Dã là hai mươi người, mười bốn người kia lần lượt là chuyên gia địa chất Trần Huy, đội trưởng Hoàng Tông Nghĩa, bác sĩ Nguyên Viện và y tá cấp cứu Dương Tĩnh, đội viên Phiên Kim Khiếu, Trương Bác, Bạch Tuấn Kiệt, Lý Thiên Hiếu, Cao Phong, Địch Minh Phi, Triệu Thiên Ân, Trương Hiểu Húc, Vương Hải Long, Tang Gia và những người khác.

Ngoại trừ ba người Trần Huy, Nguyên Viện và Dương Tĩnh, tất cả những người còn lại đều là nhà thám hiểm hang động có kinh nghiệm phong phú cực kỳ chuyên nghiệp. Trần Huy và chuyên gia địa chất đã mất tích Trương Vĩnh Thắng đều là bạn học của tiến sĩ Lâm, anh ta cũng coi như là bắt buộc phải nhận nhiệm vụ, trong lúc tìm kiếm Trương Vĩnh Thắng thì đồng thời... hoàn thành công việc thăm dò trước đó.

Khi Viên Mục Dã mặc trang bị thì cậu thấy ba lô của Đoàn Phong hơi xộc xệch, Viên Mục Dã bèn tiến tới để chỉnh giúp anh ta, trong lúc vô tình tay chạm vào hông Đoàn Phong, cậu bất ngờ sờ thấy một vật có hình dạng quen thuộc.

Đoàn Phong lập tức quay đầu nhìn Viên Mục Dã, sau đó nháy mắt ra hiệu cậu dừng lên tiếng. Mặc dù đã lâu không chạm vào vật này nhưng chỉ cần dùng tay sờ là Viên Mục Dã đã biết ngay nó là cái gì...

Đó là một khẩu súng lục K64, cũng là khẩu Viên Mục Dã đã cầm khi lần đầu tiên học bắn súng, cho nên cậu có ấn tượng rất sâu sắc với nó. Viên Mục Dã không ngờ Đoàn Phong lại cầm “Đồ thật” ở trên người, làm như vậy ở trong nước là phạm pháp.

Chắc chắn tiến sĩ Lâm không biết chuyện này, nếu anh ta mà biết thì sẽ không đồng ý để Đoàn Phong cầm theo củ khoai lang nóng bỏng tay này... Viên Mục Dã đoán là Đoàn Phong cảm thấy tình huống của lần hành động này không rõ ràng, cho nên anh ta mới cầm đồ thật theo để phòng thân.

Mặc dù trước đó bọn họ đều được nhìn qua tấm ảnh chụp không gian rộng rãi trong động, nhưng khi bọn họ thật sự đứng tại cửa hang thì đều kinh ngạc trước sự rộng lớn của nó!

Trương Đại Quân liên tục tắc lưỡi: “Mẹ nó, đúng là lớn thật, chẳng lẽ móc rỗng cả lòng núi?”

Người phụ trách giới thiệu tình huống của bên thi công giải thích: “Lúc trước chúng tôi làm thăm dò địa chất cũng đã từng dự đoán sẽ bị hang động chặn đường, nhưng không ngờ nó lại lớn như vậy, thật sự vượt khỏi dự đoán trước đó.”

Chuyên gia địa chất duy nhất trong nhóm thứ ba là Trần Huy nghe xong cũng cảm thán: “Quy mô của hang động này đúng là rất hùng vĩ, tôi tin là mấy người Vĩnh Thắng chỉ tạm thời bị lạc mà thôi, lần này chúng ta vào đó nhất định sẽ dẫn bọn họ bình yên đi ra!”

Viên Mục Dã nghe là biết ngay Trần Huy là người hay thích hô khẩu hiệu, anh ta chuẩn bị cổ vũ tinh thần mọi người trước khi vào hang! Tiếc là người khác chẳng thèm để ý, không ai chủ động tiếp lời khiến bầu không khí trong nhất thời hơi xấu hổ.

Dù sao anh ta cũng là bạn học của lão Lâm, so sánh với những người khác thì quan hệ của số 54 với Trần Huy cũng thân cận hơn, mặc dù trước đó mọi người không hề quen nhau... Đoàn

Phong thức thời đứng ra giải vây: “Tiến sĩ Trần nói đúng, chúng ta chắc chắn sẽ cứu được nhóm tiến sĩ Trương ra!”

Không ngờ đội trưởng Hoàng Tông Nghĩa lại ngạc nhiên nhìn Đoàn Phong, trong ánh mắt lộ ra vẻ chế giễu, xem ra nhân viên của đội thám hiểm được dẫn đầu bởi Hoàng Tông Nghĩa khá tự phụ, có vẻ như bọn họ hơi chướng mắt tiến sĩ Trần...

Sau khi tất cả chuẩn bị xong, hai mươi người nối đuôi nhau xuất phát. Trước khi đi Trương Khai vẫn không quên trêu chọc Hoắc Nhiễm: “Xem đi, cậu đâu cần phải sợ, cậu cứ nhìn đội ngũ rất dài này, khi chúng ta đi vào đó thì sẽ dọa mấy con như rắn, dơi chạy hết!”

Bởi vì có người ngoài ở đây nên Hoắc Nhiễm không tiện phát tác, cậu ta nói nhỏ với Trương Khai: “Biến đi chỗ khác!” Sau đó Hoắc Nhiễm đi tới bên cạnh Viên Mục Dã, cậu ta muốn cách ông anh họ không đứng gần này xa một chút.

Viên Mục Dã thấy vậy lắc đầu cười, nhưng lại không nói gì cả, cậu thấy rất rõ ánh mắt của đội trưởng Hoàng trước đó, cho nên không muốn những người đó coi thường Hoắc Nhiễm.

Cách cửa hang càng xa, ánh sáng lại càng yếu ớt, chiếc đèn trên đầu bọn họ lúc này bắt đầu phát huy tác dụng. Nhưng phạm vi chiếu sáng của chiếc đèn này có hạn, nếu muốn nhìn càng xa thì phải dựa vào chiếc đèn pin trong tay mới được...

Chương 266: Có đi mà không có về

Sau khi tia sáng xung quanh tắt hẳn, Viên Mục Dã có thể cảm giác rất rõ tiếng bước chân của Hoắc Nhiễm trở nên nhanh hơn, cậu bèn nhường cho Hoắc Nhiễm đi trước, Hoắc Nhiễm đương nhiên hiểu ý của Viên Mục Dã, cậu ta nháy mắt cảm ơn.

Viên Mục Dã thấy nhóm người Hoàng Tông Nghĩa đều đi ở phía trước thì nhỏ giọng nói với Hoắc Nhiễm: “Thật ra trong lòng ai cũng có một nỗi sợ không thể kiềm chế được, có nỗi sợ là vật thật, có cái là hoàn cảnh, điều này không có gì phải xấu hổ cả... Hơn nữa, lòng dũng cảm phải trải qua rèn luyện mới tăng lên được, đó được gọi là trưởng thành! Mà tôi lại không thấy cậu sẽ là một người nhát gan.”

Hoắc Nhiễm nghe Viên Mục Dã nói như vậy, bỗng chốc đã tìm được một chút tự tin, cậu ta gật đầu: “Anh, anh yên tâm, kể cả em có sợ thì cũng không là gánh nặng của mọi người đâu!”

Viên Mục Dã cười nói: “Chúng ta là một đội, từ trước đến giờ đều giúp đỡ lẫn nhau, làm gì có chuyện gánh nặng chứ?”

Viên Mục Dã nói đơn giản vài câu đã khiến tâm trạng Hoắc Nhiễm khá hơn nhiều, cậu ta không so đo chuyện Trương Khai chê mình nhát cáy nữa mà quay trở về vị trí cũ...

Đoàn Phong vẫn luôn đi cuối cùng lúc này tiến lên bảo: “Cậu làm công tác tư tưởng khá nhỉ? Về sau cứ giao việc này cho cậu nhé.”

Viên Mục Dã liếc mắt nhìn anh ta, cậu hỏi nhỏ: “Có chuyện gì xảy ra với cái thứ trên người anh thế? Anh lấy khẩu 64 đây từ đâu ra vậy?”

Đoàn Phong nhún vai đáp: “Không cần ngạc nhiên như vậy, tôi chỉ chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào thôi...”

“Nếu mà bị điều tra ra là to chuyện đấy!” Viên Mục Dã hơi gắt.

Không ngờ Đoàn Phong lại cười tủm tỉm: “Yên tâm, tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Viên Mục Dã vừa định nói gì thì Hoàng Tông Nghĩa đang đi đầu đột nhiên dừng lại, anh ta ra hiệu cho tất cả mọi người tiến đến gần, xem ra anh ta muốn tuyên bố gì đó.

Khi tất cả đã vây xung quanh, Hoàng Tông Nghĩa hắng giọng rồi nói: “Càng tiến về phía trước, chúng ta sẽ hoàn toàn không thấy cửa hang nữa, cho nên tôi phải nói trước vài câu... Tôi hy vọng lần này vào hang, tất cả mọi người đều nghe theo sự chỉ huy của tôi, đặc biệt là mấy vị nhân viên nghiên cứu khoa học, tôi biết các vị đều là chuyên gia trong lĩnh vực khác, học thức cao hơn chúng tôi nhiều! Nhưng chúng tôi đã có hơn mười năm kinh nghiệm làm nghề này, vì thế kinh nghiệm dò xét hang động cũng coi như phong phú, hơn nữa Vương Hải Long là nhóm thứ hai vào trong hang nên khá quen thuộc tình huống trong cái động đá vôi này. Cho nên chỉ cần các vị nghe theo sự chỉ huy của tôi, chúng tôi sẽ dốc hết sức dẫn mọi người bình yên ra ngoài!”

Hoàng Tông Nghĩa đúng là điển hình của đàn ông cơ bắp, vóc dáng không quá cao nhưng rất rắn chắc, trông vô cùng cường tráng, mà nhìn mặt là biết đây là một người không thân thiện...

Viên Mục Dã nghe anh ta nói một đồng thứ linh tinh, nhưng ý nghĩa thực sự trong đó là phải nghe lời. Sau khi tiến vào trong hang, hoàn toàn sẽ do bọn họ quyết định, nếu không nhỡ xảy ra chuyện gì thì chỉ có thể tự gánh hậu quả...

Hoàng Tông Nghĩa nói xong, người có vóc dáng cao gầy là Vương Hải Long đứng bên cạnh chỉ về phía trước rồi bảo: “Tiến lên một đoạn nữa sẽ có một con suối, người công nhân mà chúng tôi cứu lúc trước được tìm thấy ở chỗ đó!”

Viên Mục Dã nghe là hiểu ngay, thật ra lần trước bọn họ không đi sâu vào trong hang nên bây giờ hoàn toàn không biết

gì về tình huống phía trước.

Nhưng trong lòng Viên Mục Dã cũng hiểu, mặc kệ đám người này kiêu ngạo đến mức nào thì hiện giờ bọn họ cũng là những nhà thám hiểm hang động có trình độ nhất trong nước. Nếu như không xảy ra chuyện vượt ngoài phạm vi kinh nghiệm của họ, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn.

Sau khi hoàn toàn rời xa thế giới bên ngoài, xung quanh bắt đầu càng ngày càng yên tĩnh, ngoại trừ những âm thanh “Phạch... Phạch...” trên đầu thì chỉ còn tiếng bước chân của đoàn người, nó khiến cho người ta có cảm giác như lạc vào một không gian khác.

Thỉnh thoảng Hoắc Nhiễm lại ngó lên để tìm xuất xứ của những âm thanh kia, Tăng Nam Nam thấy thế bèn nói nhỏ: “Đừng khản trương, chắc đó là dơi trên trần hang thôi.”

Hoắc Nhiễm nghe vậy thì “A” lên, sau đó thở phào một cái.

Đúng như Vương Hải Long đã nói, sau khi bọn họ tiến vào một đoạn thì có một con suối nhỏ xuất hiện, nước suối trong vắt có thể nhìn thấy đáy. Nếu dùng đèn pin chiếu vào thì thỉnh thoảng còn nhìn được bóng mấy con cá con đang bơi lội.

Trần Huy thấy vậy bèn móc dụng cụ lấy nước từ trong ba lô ra định bụng mang một ít nước ra ngoài. Mấy người Viên Mục Dã là “Chuyên gia sinh vật” nên cũng không thể đứng nhìn, thế là cũng xúm lại đó.

Mấy người Hoàng Tông Nghĩa dường như không thấy hứng thú với những thứ này, bọn họ quan sát cẩn thận tình huống trong hang, thỉnh thoảng còn tụ vào một chỗ rồi thầm thì to nhỏ gì đó... Đoàn Phong thấy vậy bèn ra hiệu Đại Quân theo dõi kỹ nhóm Hoàng Tông Nghĩa, dù sao mọi người cũng chưa biết rõ lai lịch đối phương, đừng để đến lúc thật sự xảy ra chuyện thì lại bỏ rơi bọn họ.

Trần Huy lấy mẫu nước xong thì nói nhỏ với Đoàn Phong: “Sinh vật trong nước giống cá mà không phải cá, lại càng không phải loại cá cóc hay gặp trong động đá vôi, nếu như có thể bắt một con ra ngoài, chưa biết chừng chúng ta sẽ phát hiện một giống loài hoàn toàn mới!”

Đoàn Phong buồn cười nói: “Tiến sĩ Trần, anh thật sự nghĩ bọn tôi là chuyên gia sinh vật học à?”

Trần Huy hơi lúng túng: “Tôi chỉ đang nghĩ là mấy vị có thể tiện tay cầm mấy mẫu sinh vật ra ngoài không?”

Đoàn Phong cười, sau đó khẽ lắc đầu: “Như vậy đi, nếu chúng ta có thể ra ngoài thuận lợi... Có lẽ tôi sẽ cân nhắc một chút đề nghị của anh.”

Đoàn Phong nói xong bèn quay ra hô: “Tiến sĩ Trần đã lấy xong mẫu nước rồi!”

Hoàng Tông Nghĩa lập tức triệu tập đội viên rồi nói: “Mọi người đếm số người rồi tiếp tục xuất phát!”

Trong lòng Viên Mục Dĩ hiểu rất rõ, khiêu chiến thật sự giờ mới bắt đầu, bởi vì con đường sau này tràn đầy bất ngờ. Nhóm thăm dò vào hang đầu tiên đã mất tích bốn ngày, rốt cuộc thì bọn họ bị lạc mất phương hướng? Hay là gặp phải một môi nguy hiểm không biết nào đó?

Nhưng có một điều có thể khẳng định là, nếu bọn họ tiếp tục đi vào chỗ sâu hơn thì sẽ gặp phải chuyện giống nhóm thứ nhất, đến lúc đó mọi người sẽ biết đã có chuyện gì xảy ra.

Mọi người càng vào sâu, độ ẩm trong hang lại càng lớn, dưới chân cũng được bao phủ bởi các loại thực vật ẩm thấp như rêu và tảo. Đoàn Phong là người am hiểu cách truy tung, anh ta bắt đầu chú ý đến dấu vết dưới chân...

Đặc biệt từ chỗ con suối kia, Đoàn Phong vẫn luôn tìm kiếm dấu vết của nhóm người đầu tiên, nhưng anh ta ngạc nhiên phát hiện ra trên mặt đất dường như chỉ có dấu vết tiến vào mà không có quay lại, chẳng lẽ người công nhân hôn mê kia không đi vào cùng mọi người?

Chương 267: Nước sông đỏ sậm

Viên Mục Dã thấy vẻ mặt của Đoàn Phong khác thường, bèn lại gần hỏi: “Làm sao thế?”

Đoàn Phong dùng đèn pin chiếu xuống mặt đất: “Cậu nhìn những dấu vết trên đất xem, đây là dấu chân do nhóm người đầu tiên để lại, nhưng nhìn những dấu vết này thì dường như bọn họ đã đi vào mà không hề đi ra...”

Viên Mục Dã nghi ngờ, nói: “Sao có thể thế được? Người công nhân được nhóm Vương Hải Long cứu ra không phải đã quay về rồi hay sao? Nếu trên mặt đất không có dấu vết quay ra... vậy thì chẳng lẽ anh ta bay về sao?”

Đoàn Phong lắc đầu cười: “Ai biết được? Dù sao vết tích trên lớp rêu và cỏ sẽ không lừa người...”

Không ngờ đúng lúc này Hoàng Tông Nghĩa lại ra hiệu dừng lại, sau đó mọi người nghe thấy không xa phía trước có tiếng nước chảy ào ào!

“Có thể đằng trước là sông ngầm.” Trần Huy nói.

Hoàng Tông Nghĩa quay lại bảo với mọi người: “Lát nữa có thể phải bơi vượt sông, mọi người chỉnh đốn lại đồ đạc, tuyệt đối không được để bị nước cuốn đi!”

Sau khi nghe Hoàng Tông Nghĩa nói, chỉ có bác sĩ Nguyên Viện và y tá Dương Tĩnh là chỉnh đốn lại hành lý, còn những người khác đều không phải lần đầu làm việc bên ngoài nên không mắc phải những sai lầm cơ bản như vậy...

Khi đoàn người đi vòng qua một nhũ thạch hình trụ khá lớn thì nhìn thấy một sông ngầm rộng khoảng bốn năm mét chắn ngang trước mặt họ, vừa rồi bọn họ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào là do giữa dòng nước ngầm này có một ghềnh nước nhỏ cao khoảng nửa người, lại thêm tiếng vọng trong hang rất lớn,

cho nên nghe từ ra tưởng rằng có một thác nước rất cao đổ xuống.

Lúc này một đội viên khác tên Triệu Thiên bước lên trước xem xét dòng nước ngầm, sau đó anh ta quay lại báo cáo: “Nước sông rất nông, cùng lắm chỉ cao đến bắp chân thôi!”

Mọi người vừa bước vào dòng nước ngầm vừa dò dẫm, sông ngầm này không sâu lắm, dù là người thấp nhất như Dương Tĩnh cũng không quá đầu gối. Nguyên Viện và Dương Tĩnh thấy vậy cũng thở phào, hai người họ có vẻ chưa từng có kinh nghiệm làm việc ở nơi hoang dã, có lẽ là đột ngột bị bắt nhận nhiệm vụ.

Băng qua sông ngầm này không vấn đề gì, nhưng sau khi qua sông thì sắc mặt Đoàn Phong tối lại, bởi vì bờ sông bên kia là một bãi đá sỏi, dấu vết của nhóm đầu tiên vào hang động đến nơi đây đã hoàn toàn biến mất...

“Mọi người nhìn xem kia là thứ gì?” Dương Tĩnh chỉ vào một chỗ ở đằng trước.

Mọi người đều nhìn theo hướng Dương Tĩnh chỉ, là một bình nước màu đỏ nằm lặng lẽ trên bãi sỏi đá ven bờ... Hoàng Tông Nghĩa lập tức chạy đến xem, phát hiện trên đó có viết chữ “Sản xuất tại...”

Đoàn Phong cũng nhìn chiếc bình trên tay Hoàng Tông Nghĩa: “Đây là đồ của nhóm đầu tiên vào động...”

Hoàng Tông Nghĩa lắc lắc chiếc bình: “Nước bên trong đã hết, điều đó cho thấy khi đến đây trong nhóm bọn họ có người đã uống hết sạch nước mang theo.”

Trương Đại Quân nghi ngờ: “Không phải chứ, ở đây khí hậu ẩm ướt, nhiệt độ cũng không cao, hơn nữa từ cửa hang đi vào đây cũng không quá xa, trong tình huống như vậy phải không tiêu hao nước mới đúng chứ?”

Viên Mục Dã nói: “Trừ khi thân thể người đó xuất hiện tình trạng bất thường, cần phải bổ sung một lượng nước lớn...”

“Nếu cơ thể có vấn đề vì sao không quay về theo đường cũ?” Nguyên Viện lo lắng đưa ra nghi vấn.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chỉ với chút manh mối này thì không thể phân tích được tình hình lúc đó, chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước xem thế nào.”

Sau đó bọn họ dừng lại nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục đi sâu vào bên trong, đội hình vẫn duy trì như lúc mới đầu, chỉ có điều người đi cuối cùng thay Đoàn Phong bằng Viên Mục Dã.

Trong lúc tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía trước không quay đầu lại thì cơ thể Viên Mục Dã đột nhiên chấn động, sau đó cậu lập tức dừng bước... Khi cậu từ từ quay đầu lại nhìn về phía dòng mạch ngầm khi nãy, ánh mắt bỗng trở nên mơ hồ.

Đoàn Phong phát hiện Viên Mục Dã không đi theo, bèn quay lại gọi: “Đi thôi? Cậu nhìn gì thế?”

Viên Mục Dã không trả lời anh ta mà vội chạy lại chỗ bờ sông, dưới dòng sông khi nãy còn trong vắt, bây giờ đã từ từ dâng lên một màu đỏ sẫm...

Đoàn Phong nhận ra có vấn đề, anh ta nhanh chóng quay lại, khi nhìn thấy nước sông chuyển màu cũng ngạc nhiên không kém: “Tại sao lại có nhiều máu như vậy?”

Viên Mục Dã nhìn về phía thượng nguồn: “Là từ trên thượng nguồn chảy xuống, có điều chúng ta không biết đích đến của chuyến đi này là thượng nguồn hay là hạ nguồn...”

Hai người cũng không nói chuyện này cho những người khác biết, mà lặng lẽ quay lại đoàn người, bởi vì hiện giờ bọn họ chưa có ý định quay trở về, nói ra sẽ chỉ khiến mọi người hoảng hốt.

“Là máu người sao?” Đoàn Phong thì thầm.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Bị nước sông pha loãng nên mùi bị nhạt đi, tôi cũng không khẳng định được đó có phải máu người hay không, nhưng có thể chắc chắn đó là máu.”

Đoàn Phong suy nghĩ: “Có khi nào ở đầu nguồn có một sinh vật sống dưới nước cỡ lớn bị kẻ thù xơi tái?”

“Nhiều máu như thế thì con vật đó phải lớn đến thế nào?”

Viên Mục Dã nói với giọng khó tin.

Nhưng Đoàn Phong lại bảo: “Cũng không nhất định phải to, biết đâu là số lượng lớn?”

Viên Mục Dĩ hừ nhẹ: “Dù là cái nào cũng không lạc quan... Nếu như là con to thì số lượng thứ ăn nó sợ rằng cũng không nhỏ, nếu là số lượng lớn thì thứ có thể ăn hết chúng sẽ càng đông!”

Đoàn Phong hỏi: “Vậy cậu nghĩ thế nào?”

Viên Mục Dĩ nói: “Tôi đề nghị chúng ta lập tức quay lại đường cũ... anh xem bác sĩ Trần cùng với hai cô gái kia xem, nếu xảy ra chuyện, với thể lực và năng lực phản ứng của bọn họ chỉ kéo chân mọi người lại thôi.”

Đoàn Phong lắc đầu nói: “Với tình hình trước mắt, cho dù là Hoàng Tông Nghĩa hay Trần Huy đều sẽ không đồng ý với đề nghị này của cậu đâu.”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Được rồi, cũng có thể là do tôi nhạy cảm quá, đến mức vừa nhìn thấy máu tâm thần đã bất ổn, có điều tôi cảm thấy những người mất tích ban đầu không đơn giản do mất phương hướng đâu.”

Bởi vì vừa nhìn thấy máu chảy từ thượng nguồn xuống khiến các giác quan của Viên Mục Dĩ trở nên nhạy cảm hơn, nhịp tim cũng từ từ tăng lên. Cậu đành lấy túi bánh quy dinh dưỡng ra ăn để tạm thời ngăn nội tâm đang xao động lại...

Những người khác nhìn thấy cũng thi nhau lấy đồ ra ăn, Hoàng Tông Nghĩa đành ra hiệu cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, ăn xong rồi tiếp tục xuất phát.

Chương 268: Chảy máu không ngừng

Nhưng khi bọn họ vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi thì đột nhiên một thành viên trong đội tên Phàn Kim Tiểu kêu lên “Ui da”.

Hoàng Tông Nghĩa hỏi ngay: “Tiểu Phàn? Cậu sao thế?”

Phàn Kim Tiểu vừa xuýt xoa vừa nói: “Không sao không sao, chỉ không cẩn thận gạt tay vào tảng đá vỡ thôi.”

Nguyên Viện của đội y tế lập tức cầm túi cấp cứu đến khử trùng cho anh ta, Phàn Kim Tiểu còn ra vẻ không sao: “Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi, cũng không chảy máu mà...”

Nguyên Viện nghiêm túc nói với anh ta: “Cẩn thận vẫn hơn, môi trường ở đây khắc nghiệt, khử trùng sẽ an toàn hơn.”

Phàn Kim Tiểu thấy Nguyên Viện có ý tốt nên cũng không từ chối nữa, để cô ấy khử trùng vết thương trên tay, có điều khi Nguyên Viện định dán băng dán ngăn vi khuẩn thì anh ta lại từ chối.

Sau thời gian nghỉ ngơi ngắn, bọn họ tiếp tục đi về phía sâu trong hang động, bởi vì cho đến giờ vẫn chưa xuất hiện lối rẽ nào cho nên nhóm đầu tiên mất tích chỉ có một đường này để đi.

Suy nghĩ của Viên Mục Dã vẫn dừng lại ở con sông ngầm kia, không hề chú ý đến hoàn cảnh xung quanh đang từ từ biến đổi... Đến tận khi cậu lại bị mùi máu tươi thu hút mới phát hiện họ đã đi vào trong một khoảng động càng rộng rãi hơn.

“Dừng lại đã!” Viên Mục Dã hét lên với mấy người đằng trước.

Mọi người đều quay lại nhìn cậu, Viên Mục Dã cầm chiếc đèn pin chiếu xuống mặt đất bên cạnh, hóa ra bên dưới chân họ

đầy những giọt máu tung tóe...

Viên Mục Dĩ lần theo vết máu trên mặt đất về phía trước, đến hết vết máu là bàn tay bị thương của Phàn Kim Tiểu, bấy giờ mới phát hiện suốt dọc đường đi vết thương trên bàn tay anh ta vẫn luôn chảy máu.

Phàn Kim Tiểu nhìn thấy tay mình chảy máu cũng ngạc nhiên, bởi vì anh ta không hề phát hiện ra vết thương nhỏ này đang chảy máu!

Viên Mục Dĩ cầm tay Phàn Kim Tiểu nhìn kĩ, thấy vết thương đó chỉ là một vết thương rất nhỏ nhìn rất bình thường, nhưng hiện giờ phần xung quanh vết thương dường như hơi đen lại, mạch máu dưới da nhìn thấy càng rõ hơn.

Viên Mục Dĩ lập tức cầm lấy gạc cầm máu trên tay Nguyên Viện, dùng lực ấn vào vết thương rồi nói: “Ấn như thế này có đau không?”

Phàn Kim Tiểu ngơ ngác lắc đầu: “Không đau...”

Viên Mục Dĩ tăng thêm lực tay, sau đó chau mày hỏi: “Không đau hay không có cảm giác?”

Phàn Kim Tiểu cũng bị sắc mặt của Viên Mục Dĩ dọa, cảm nhận kĩ mới nói: “Dường như là... không có cảm giác!”

Lúc này Đoàn Phong cũng đi tới, anh ta nhìn vết thương trên tay Phàn Kim Tiểu, vẻ mặt nghiêm lại, nói: “Chuyện gì thế này?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không rõ, có điều nhất định là nhiễm phải loại vi khuẩn vào đó, cái hang này đã hình thành mấy vạn năm rồi, ai biết được có tồn tại loại vi khuẩn cổ đại nào không...”

Trong lúc hai người nói chuyện, tấm gạc Viên Mục Dĩ vẫn ấn lên vết thương trên tay Phàn Kim Tiểu đã bị thấm đẫm máu, máu không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Viên Mục Dĩ nghiêm túc nói: “Không ổn rồi, phải lập tức quay lại, nếu không cứ chảy máu thế này không hay đâu.”

Hoàng Tông Nghĩa không muốn quay lại, nhưng khi nhìn vết thương trên tay Phàn Kim Tiểu không ngừng chảy máu cũng chần chừ, anh ta bèn gọi Nguyên Viện đến hỏi: “Vết thương

của cậu ta là sao vậy? Vết thương nhỏ như thế tại sao cứ không ngừng chảy máu vậy?”

Nguyên Viện cũng chưa gặp tình huống này bao giờ, sắc mặt cô ấy tái nhợt: “Tôi cũng không hiểu như thế nào, khi nãy lúc tôi xử lý vết thương cho anh ấy không thấy chảy máu mà.”

“Cô có mang thuốc theo không?” Hoàng Tông Nghĩa sốt ruột hỏi.

Nguyên Viện nhìn về phía Dương Tĩnh, thấy cô ấy lắc đầu thì đành nói: “Lúc đi chúng tôi không mang theo thuốc làm đông máu...”

Nguyên Viện quay lại nói với Hoàng Tông Nghĩa: “Nếu không cứ làm theo lời anh Viên, chúng ta quay lại đường cũ đưa Phàn Kim Tiểu ra ngoài trước, để anh ấy ở lại trong tình trạng thế này sẽ có nguy hiểm. Đừng thấy vết thương này nhỏ, nhưng nếu cứ chảy máu mà không cầm lại được... thời gian dài sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy.”

Cuối cùng Hoàng Tông Nghĩa không còn cách nào khác, đành đồng ý cả đoàn cùng quay về.

Trong lúc quay lại, Trương Đại Quân hiếu kỳ hỏi: “Một vết thương nhỏ như thế sao lại không ngừng chảy máu được chứ? Đầu phải gãy tay hay gãy chân đâu?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Ai biết được? Có điều nguyên nhân chảy máu chắc chắn là do vết thương trên tay Phàn Kim Tiểu đã bị một loại vi khuẩn nào đó xâm nhập! Cho nên sau này anh phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không được để bị thương đấy.”

Vì tình huống khẩn cấp cho nên bọn họ đều không tự chủ mà bước nhanh hơn, muốn rời khỏi hang nhanh nhất có thể, cùng lúc đó, tình hình của Phàn Kim Tiểu dường như ngày càng nặng hơn!

Viên Mục Dã đi phía sau nhìn người phía trước không ngừng vớt xuống những miếng băng gạc thấm đẫm máu, nếu cứ tiếp tục như vậy sợ rằng còn chưa đi ra ngoài Phàn Kim Tiểu đã chảy máu đến chết rồi...

Nhưng cứ đi mãi đi mãi, sắc mặt Đoàn Phong đột nhiên nghiêm túc nói với Viên Mục Dã: “Hình như có gì đó quái lạ.”

“Sao thế?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Đoàn Phong nhìn xung quanh và nói: “Với tốc độ của chúng ta hiện giờ... lẽ ra phải quay lại chỗ sông ngầm kia rồi chứ, nhưng cậu xem đến giờ xung quanh vẫn yên tĩnh, không hề nghe thấy tiếng nước chảy.”

Nghe anh ta nói như vậy, Viên Mục Dĩ mới cảm thấy đúng là có vấn đề, cậu nhớ rõ trước khi đến chỗ sông ngầm kia đã nghe thấy tiếng nước chảy rất lớn, nếu sông ngầm ở phía trước không xa thì không thể yên tĩnh như thế này được.

“Có phải chúng ta đi nhầm hướng không?” Viên Mục Dĩ hỏi

Đoàn Phong lắc đầu nói: “Hoàng Tông Nghĩa vẫn luôn dẫn đường ở phía trước, khả năng đi nhầm rất thấp. Hơn nữa, dọc đường chúng ta cũng không gặp ngã rẽ nào, sao có thể nhầm đường được?”

Hai người bọn họ đang nói chuyện thì thấy đằng trước náo loạn, hai người chạy đến mới thấy Phàn Kim Tiểu đã ngất xỉu. Xem ra anh ta đã bị chảy máu đến mức cực hạn, nếu không nghĩ ra cách, bọn họ chỉ có thể đưa ra ngoài một thi thể mà thôi.

Đoàn Phong thấy cứ tiếp tục như thế này không ổn, bèn bước lên hỏi Nguyên Viện: “Cô không tiến hành cầm máu cho anh ta à?”

Sắc mặt Nguyên Viện lo lắng, cô ấy nói: “Tôi thấy vết thương này không chảy máu ồ ạt cho nên...”

“Cho nên không dùng?” Đoàn Phong lạnh lùng chất vấn.

Chương 269: Năm máu

Nghe Đoàn Phong hỏi vậy, sắc mặt Nguyên Viên lộ vẻ khó xử, cô ấy nóng lòng muốn thanh minh cho mình mấy câu, nhưng trong lòng cũng biết mình làm không đúng nên chỉ ậm ừ không thành câu.

Đoàn Phong thấy vậy cũng chỉ thở dài, sau đó lấy thuốc cầm máu ấn chặt lên chỗ vết thương của Phàn Kim Tiểu lại. Sau khi vết thương bị bịt chặt thì dần dần ngừng chảy máu, nhưng mọi người đều biết đây chỉ là biện pháp tạm thời, cho nên bọn họ phải nhanh chóng đưa anh ta ra khỏi đây.

Lúc này Hoàng Tông Nghĩa cũng nhận ra vấn đề, sắc mặt anh ta nghiêm trọng triệu tập mọi người lại, nghiên cứu xem tiếp theo nên làm gì? Trong lúc này anh ta cũng không gọi Đoàn Phong và Viên Mục Dã đến bàn bạc, vì trong mắt anh ta, người của số 54 chỉ là một đám yếu ớt vô dụng.

Nếu Hoàng Tông Nghĩa đã không có ý muốn thương lượng với người của số 54, thì đương nhiên bọn họ cũng không tự lên tiếng, bọn họ tự bàn bạc với nhau trước...

“Chúng ta lạc đường đúng không?” Tăng Nam Nam lên tiếng trước.

Đoàn Phong gật đầu: “Có vẻ là vậy...”

Hoắc Nhiễm thắc mắc: “Từ lúc đi vào chúng ta đã luôn đi theo một đường thẳng, trong động cũng chỉ có một hướng mà? Chưa từng xuất hiện lối rẽ, sao vô duyên vô cớ lại lạc đường chứ?”

“Lần này tôi thấy Tiểu Nhiễm nói đúng, tôi không tin cứ đi thẳng lại có thể lạc đường?” Trương Khai bần chòn.

Trương Đại Quân thở dài: “Có lẽ nhóm đầu tiên mất tích cũng nghĩ như vậy!”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã không nói gì thì nhìn cậu và hỏi: “Nghĩ gì thế? Như mất hồn vậy?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không có gì, tôi còn đang suy nghĩ đến chỗ máu trong sông ngầm kia, không biết có liên quan gì đến Phàn Kim Tiểu không...”

Những người khác nghe Viên Mục Dã nhắc đến trong sông ngầm có máu, tất cả đều hỏi cậu chuyện gì xảy ra, thế là Đoàn Phong kể lại chuyện hai người họ nhìn thấy máu dưới sông ngầm kia.

“Máu đó có phải của những người đã mất tích không?” Hoắc Nhiễm sợ hãi nói.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Khó nói lắm... Chúng ta giả thiết rằng những người này cũng gặp tình trạng giống Phàn Kim Tiểu, có phải bọn họ cũng sẽ chọn cách quay lại như chúng ta không?”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ: “Ý cậu là chủ nhân của bình nước kia?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chúng ta đi một đường đến tận đây mà người có thể chết yếu nhất là Nguyên Viện và Dương Tĩnh còn không uống mấy ngụm nước, chứ đừng nói là đội viên thăm dò hang động, cho nên người đã uống hết nước có khả năng cao là vì anh ta cũng đang bị mất máu...”

“Khi này bản thân Phàn Kim Tiểu cũng không hề phát hiện ra mình đang chảy máu, ánh sáng trong động lò mờ, nếu không phải Viên Mục Dã miễn cảm với mùi máu tươi, thì có lẽ đến khi anh ta ngất xỉu cũng không biết mình đang bị chảy máu.” Tăng Nam Nam trầm giọng xuống.

Trương Khai tiếp lời: “Cho nên khi phát hiện trong nhóm có người bị chảy máu thì người đó đã rất yếu, nên họ cũng quyết định quay lại giống chúng ta, sau đó thì không tìm được đường quay về.”

Đại Quân cau mày: “Có nghĩa là hiện giờ chúng ta đang trải qua nguyên nhân khiến đám người đó mất tích?”

Viên Mục Dã gật đầu, nói: “Chỉ sợ là vậy...”

Đại Quân định nói gì đó thì Hoàng Tông Nghĩa ở đằng trước tuyên bố: “Bây giờ chúng ta không thể tiếp tục đi về hướng này nữa, có lẽ từ khi bắt đầu quay lại chúng ta đã đi sai hướng, cho nên bây giờ chúng ta phải quay lại vị trí lúc này rồi tìm lại phương hướng chính xác đã.”

Mặc dù người của số 54 đều cảm thấy cách này không đáng tin cậy, nhưng hiện giờ họ cũng không tìm ra cách nào tốt hơn, nên tất cả đều không nói gì, tạm thời cứ đi theo Hoàng Tông Nghĩa, đi một bước tính một bước!

Thời điểm quay lại, tất cả mọi người không ai nói gì, có lẽ vì tâm trạng của mọi người đều nặng nề! Đến tận khi người đi giữa đội hình là Nguyên Viện đột nhiên “A” lên một tiếng, mọi người mới nhao nhao hỏi cô ấy làm sao?

Nguyên Viện chỉ xuống đất và nói: “Lúc chúng ta đi qua đây tôi không nhìn thấy cây nấm này?”

Nhóm Viên Mục Dã thấy hàng ngũ dừng lại, bèn đi lên trước xem xét. Nhưng khi cậu đẩy nhóm người ra nhìn thấy trên mặt đất mọc từng cụm từng cụm nấm đỏ sẫm, cũng ngẩn người.

Triệu Thiên Ân định dùng chân đá thử thì bị Viên Mục Dã ngăn lại: “Đừng chạm vào! Khả năng có độc...”

Triệu Thiên Ân lập tức thu chân về, Viên Mục Dã ngồi xổm xuống kiểm tra, phát hiện chỗ nấm đỏ mọc trên băng gạc đầy máu mà bọn họ bỏ lại trên đường!

Viên Mục Dã trầm giọng, nói: “Loại nấm này có vấn đề... nó giống như được máu của Phàn Kim Tiểu nuôi lớn!”

Cậu vừa dứt lời thì Vương Hải Long chỉ phía đằng trước rồi hô lên: “Nhìn kia, bên kia cũng có...”

Viên Mục Dã nhanh chóng đi về phía kia. Hóa ra trên con đường họ đã đi qua, cứ một khoảng lại có một đám nấm đỏ như máu mọc lên, chắc hẳn chúng đều mọc ra từ những băng bạc thấm đẫm máu kia.

“Sao loại nấm này lại lớn nhanh như vậy? Còn ăn máu người! Chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài thôi, tôi không muốn ở chỗ này nữa!” Dương Tĩnh hoảng sợ.

Thật ra trong hoàn cảnh này bản thân con người đều chịu áp lực rất lớn, nếu như gặp những chuyện không thể lý giải thì càng khiến tinh thần dễ hoảng loạn...

Nguyên Viện đứng bên cạnh Dương Tĩnh, bèn đặt tay lên vai cô ấy và trấn an: “Bình tĩnh, cô nhìn tôi này, hít sâu theo tôi

nào, hít... thở... tốt, một lần nữa, hít.... thở... thế nào, cảm thấy tốt hơn chưa?”

Dương Tĩnh dần ổn định lại cảm xúc, gạt đầu nhẹ: “Không... không sao.”

Mặc dù cảm xúc của Dương Tĩnh đã ổn định lại, nhưng cảm xúc của tất cả mọi người đều mắc kẹt tại chỗ, trong lòng ai cũng băn khoăn không biết nên đi về hướng nào. Mặc dù Hoàng Tông Nghĩa có kinh nghiệm thám hiểm hang động phong phú, nhưng đối mặt với một chuyện ngoài khả năng hiểu biết và kinh nghiệm của anh ta thì cũng mù mờ, chỉ đành làm việc theo trực giác.

Đoàn Phong thấy Hoàng Tông Nghĩa mãi không quyết nên đi theo hướng nào, định cho anh ta một gợi ý thì lúc này xung quanh đột nhiên vang lên tiếng sột soạt, trong không gian yên tĩnh này nghe vô cùng rõ ràng.

Dương Tĩnh vừa bình tĩnh lại đột nhiên hét ầm ĩ, nhảy sang một bên. Lúc này mọi người mới để ý dưới chân cô ấy có một con côn trùng nhiều chân đang bò đến, hơn nữa không chỉ có mình nó, từ âm thanh sột soạt đang vang lên có thể đoán đại khái số lượng của bọn chúng.

Chương 270: Vòng lặp vô hạn

Những côn trùng đột nhiên xuất hiện này dường như bị thu hút bởi loại nấm có màu như máu kia... Đám côn trùng nhiều chân tụ tập ngày càng nhiều, chúng bắt đầu tranh giành những cây nấm máu có hạn trên mặt đất, tình cảnh lúc đó khiến người chứng kiến nổi da gà...

Mặc dù không phải máu me, nhưng cảnh tượng thực sự khiến người ta không thể thoải mái được, Dương Tĩnh nhát gan đã bắt đầu khóc thút thít.

Tiếng đám côn trùng tranh nhau ăn cây nấm, tiếng phụ nữ khóc, lại thêm không gian ngột ngạt đè nén dưới mặt đất khiến tâm trạng mọi người đều trở nên bức bối, thậm chí có một số đội viên bắt đầu dùng chân giẫm đạp lên đám côn trùng nhiều chân đang bò lại gần mình.

Viên Mục Dã vội vàng ngăn cản họ: “Mọi người đừng lộn xộn! Trong hang đá vôi này, loài côn trùng này không cùng chuỗi thức ăn với chúng ta, nhưng nếu tùy tiện giết bọn chúng... rất có khả năng sẽ thu hút kẻ thù tự nhiên của chúng đến đây. Chúng ta đang không hiểu rõ hoàn cảnh hiện giờ, không ai biết được kẻ thù tự nhiên của đám côn trùng này là gì! Cho nên tạm thời mọi người hãy nghe tôi, nhanh chóng rời khỏi đây, quay lại con đường không có vết máu đi tiếp!”

“Nhưng đường đó là đường sai, chúng ta càng đi càng không thể quay về cửa hang được!” Hoàng Tông Nghĩa lập tức phản đối.

Viên Mục Dã thấy đang trong tình huống nguy cấp, đám côn trùng nhiều chân trên đất ngày càng nhiều, cậu nghiêm giọng nói với tất cả mọi người: “Chúng ta quay lại con đường đó cũng chỉ là giải pháp tạm thời! Nếu ai muốn ở lại chơi cùng đám côn trùng này thì tôi cũng không có ý kiến!”

Viên Mục Dã nói xong thì nhìn về phía đám người số 54, bọn Đoàn Phong đương nhiên sẽ đứng về phía Viên Mục Dã, cho nên bọn họ không ai quay lại đường cũ mà đi theo Viên Mục Dã.

Dương Tĩnh vốn đã sợ đám côn trùng này, cô ấy thấy nhóm Viên Mục Dã đi thì vội vàng kéo Nguyên Viện và nói: “Chị Nguyên đi thôi, em cảm thấy anh Viên Mục Dã nói đúng, nơi này không nên ở lâu...”

Mặc dù Hoàng Tông Nghĩa không đồng ý với đề nghị của Viên Mục Dã, nhưng cũng không chịu nổi đám côn trùng ngày càng đông, cuối cùng anh ta và đội viên của mình đành phải đuổi theo Viên Mục Dã, quay lại con đường không có vết máu vừa rồi.

Mặc dù Phan Kim Tiểu không còn chảy máu nữa, nhưng mắt vẫn trợn ngược mê man, tuy vẫn có thể tự đi đứng được nhưng dọc đường vẫn cần có người dìu... Cứ như vậy, mặc dù đám người đi quay lại nhưng hoàn cảnh trên đường lại càng ngày càng xa lạ.

Người di chuyển trong hang động tối nếu như không có công cụ tính toán thời gian sẽ rất dễ mất đi ý niệm về thời gian, cảm giác như bị chìm trong bóng tối vĩnh hằng vậy.

Sau khi Viên Mục Dã xác định đã đi cách xa chỗ nắm máu kia mới bảo mọi người dừng chân nghỉ ngơi một lát, sau đó thương lượng xem tiếp theo nên đi đâu... Hoàng Tông Nghĩa vẫn còn giữ ý nghĩ ban đầu, anh ta cảm thấy mọi người nhất định phải quay lại vị trí lúc đầu họ quyết định quay lại kia, bởi vì chính từ vị trí đó mà họ lệch phương hướng.

Nhưng người của số 54 đều cảm thấy lúc đó mọi người đều đi vào theo một đường thẳng, căn bản không hề có chỗ rẽ hay chỗ ngoặt nào sao lại có thể lệch hướng được? Hơn nữa, ai có thể chắc chắn khi ở chỗ đó họ mới bắt đầu sai phương hướng? Chẳng lẽ không thể nào nhầm đường trên đường quay lại sao?

Mặc dù Hoàng Tông Nghĩa không đưa ra được chứng cứ nào để phản bác luận điểm của Viên Mục Dã, nhưng vẫn kiên trì với quan điểm của mình... Dù sao trong đoàn người thì người của Hoàng Tông Nghĩa vẫn chiếm đại đa số, nhóm Viên Mục Dã cũng không thể vì chút ý kiến bất đồng mà tách ra mỗi

người đi một ngả, cuối cùng đành bỏ phiếu bằng cách gio tay để quyết định nghe theo ý kiến của ai.

Trong tình huống bình thường, đội của Hoàng Tông Nghĩa có tất cả mười một người, còn số 54 tính cả Trần Huy, Nguyên Viện và Dương Tĩnh mới được chín người, cho nên dù anh Trần và hai người phụ nữ kia đứng về phía Viên Mục Dã thì cũng không chiếm đa số được.

Nhưng không ngờ, Phàn Kim Tiểu đang mê man không biết có phải do cảm kích với việc Đoàn Phong cầm máu cho mình hay không mà lại bầu một phiếu cho nhóm 54... Biến thành tỷ lệ cân bằng mười mười, cục diện bế tắc tại đó.

Vị đội trưởng Hoàng này là một người có tính cách cực kỳ cố chấp, chỉ cần là chuyện anh ta đã quyết thì người khác rất khó sửa đổi. Viên Mục Dã thấy cứ giằng co thế này không phải là cách, thế là cậu đưa ra một biện pháp giải hòa.

“Không bằng như thế này đi, bây giờ chúng ta quay lại vị trí kia, nhưng điều kiện tiên quyết là đám côn trùng nhiều chân kia phải biến mất hết rồi đã. Nếu như thấy chúng vẫn còn ở đó thì chúng ta phải lập tức quay lại tránh gặp phải động vật có tính công kích khác...”

Dù sao thì người của số 54 đều có hiểu biết về sinh vật học, cho nên ở phương diện này tiếng nói cũng có trọng lượng. Lần này Hoàng Tông Nghĩa không nói gì nữa, anh ta đồng ý quay về đó xem trước, nếu như đám sinh vật gớm ghiếc kia vẫn còn, bọn họ sẽ quay lại đây.

Thật ra từ khi bắt đầu vào hang, người của số 54 đã luôn đi ở cuối đội hình, bọn họ làm như vậy thứ nhất là để tránh có người bị tụt lại phía sau; thứ hai chính là có thể khống chế toàn cục, đồng thời cũng tiện cho họ bàn bạc bí mật...

Lúc này Trương Khai bức bối nói: “Từ khi phát hiện ra Phàn Kim Tiểu bị thương chúng ta vẫn luôn đi qua đi lại trên con đường này, giống như đi trong một vòng lặp vô hạn vậy, nơi này mặc dù hiện giờ chưa thấy nguy hiểm gì quá lớn, nhưng lại luôn khiến tôi có cảm giác nơi này rất kỳ lạ.”

Mấy người Viên Mục Dã sao lại không cảm nhận được điều này chứ? Mặc dù sau khi vào hang động, bọn họ cũng không

cảm nhận được phương hướng, nhưng căn cứ vào phản ứng của la bàn trước đó thì bọn họ vẫn luôn đi về hướng Đông Nam, chưa từng lệch sang hướng khác, nhưng vì sao vừa bắt đầu quay lại để đi ra thì mọi thứ lại thay đổi?

Viên Mục Dã lấy la bàn trên người ra lại vô cùng kinh ngạc vì kim la bàn đang quay vòng vòng, dường như có một thứ gì đó đã khiến kim la bàn bị nhiễu.

“Mọi người thử xem la bàn trên người mình có điểm gì kỳ lạ không?” Viên Mục Dã nói to lên.

Mọi người nhao nhao lấy la bàn ra xem, kết quả tất cả đều giống như la bàn của Viên Mục Dã, không cái nào dùng được.

“Trong hang động này phải có một từ trường rất mạnh cho nên mới khiến cho la bàn của chúng ta không hoạt động được!”

Trần Huy trầm giọng nói.

Đại Quân nói: “Vậy thì xong đời, không có la bàn chúng ta sẽ như con ruồi mất đầu, chỉ có thể như kẻ mù đi dò dẫm trong cái hang rách này mà thôi!”

Chương 271: Trùng huyết

Một lần nữa mọi người lại quay về chỗ xuất hiện đám nấm máu kia, đám nấm máu và côn trùng đã hoàn toàn biến mất, nhưng cùng lúc đó lại xuất hiện từng bãi chất lỏng màu xanh lam dày đặc xung quanh...

Trương Khai dùng vẻ mặt buồn nôn nói: “Cái đám màu xanh dính nhem nhẹp kia là thứ gì thế?”

Đoàn Phong rút dao quân dụng chọc vào trong đám chất nhầy kia lắc lắc thử: “Đây là máu của đám côn trùng nhiều chân khi này...”

Trương Khai giật mình: “Không phải đám côn trùng đó ăn nấm xong bị nổ tung đấy chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Sao có thể, bọn chúng bị thứ gì đó ăn...”

“May mà chúng ta chạy nhanh...” Hoắc Nhiễm cảm thấy may mắn.

Đám người Hoàng Tông Nghĩa cũng bị tình cảnh trước mắt làm cho ngạc nhiên. Trong những hang động trước đây bọn họ từng thám hiểm, cũng không phải chưa từng gặp sinh vật quái dị nào, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ thấy hành vi kỳ lạ và số lượng lớn côn trùng nhiều chân như vậy.

Đám chất lỏng màu xanh lam kia kéo một đường dài, đúng như Viên Mục Dã đã đoán, tất cả những vết máu nhỏ xuống đều có nấm mọc lên, đương nhiên cũng thu hút đám côn trùng kia đến.

“Đám côn trùng này bị thứ gì ăn vậy?” Hoắc Nhiễm thì thầm hỏi Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Ai biết được? Có điều có thể khẳng định thực lực của hai bên cách xa nhau, thứ có thể ăn đám côn trùng này thì nhất định phải mạnh hơn chúng nhiều...”

Hoắc Nhiễm không khỏi rùng mình. Nói thật, từ lúc đám côn trùng bắt đầu bò ra đã khiến thần kinh của cậu ta bị kích thích mạnh, nếu như còn có loại sinh vật nào buồn nôn hơn đám côn trùng nhiều chân kia... thì có lẽ khi cậu ta đi ra ngoài đã biến thành “Bách độc bất xâm” rồi.

Sau khi mọi người xác nhận con đường hoàn toàn không còn đám côn trùng nhiều chân kia nữa, bọn họ mới tiếp tục đi về hướng họ đã đến, mà những chất lỏng màu xanh lam kia cũng dần biến mất theo hướng đó.

Viên Mục Dã nhìn xung quanh, xác định họ đã quay lại chỗ ban đầu quyết định quay lại, cậu nghiêm giọng: “Tôi thực sự không thấy nơi này có ngã rẽ nào để chúng ta đi nhầm đường cả...”

Sắc mặt Hoàng Tông Nghĩa rất khó coi: “Dù không phải lệch hướng ở đây, thì chắc chắn cũng không phải trên con đường kia, bởi vì suốt con đường đều có đám nhầy màu xanh lam kia, điều này chứng tỏ đó chính là con đường chúng ta đã đi qua, nếu không thì sao có cây nấm máu được?”

Viên Mục Dã nghe Hoàng Tông Nghĩa nhắc đến cây nấm máu, lập tức chìm trong suy tư. Theo lý thuyết sau khi Phàn Kim Tiểu qua sông thì bị thương, cho nên không lâu sau đó anh ta đã bị chảy máu.

Đáng tiếc trên đường quay về bọn họ không để ý vết máu trên đất, nếu không bọn họ đã dễ dàng tìm được sông ngầm lúc trước. Nhưng hiện giờ mọi chuyện đã muộn, vết máu đã biến thành cây nấm, những cây nấm máu kia đã bị đám côn trùng nhiều chân ăn sạch.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã trầm mặc không nói gì, thì hỏi cậu nghĩ gì thế? Viên Mục Dã nêu ra suy nghĩ của mình với Đoàn Phong. Đoàn Phong hỏi: “Vậy có thể nói, sau khi Phàn Kim Tiểu bị chảy máu chúng ta bắt đầu đi sai hướng?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không nhất định, bởi vì trong quá trình chúng ta đi sâu vào trong, vết thương của Phàn Kim Tiểu vẫn còn rớm máu, Nguyên Viện còn ném một đồng băng gạc, cứ như vậy chúng ta không thể biết chính xác đường nào đúng, đường nào sai, tách ra ở chỗ nào.”

Hoàng Tông Nghĩa đứng bên cạnh nghe một lúc, bỗng nói chen vào: “Cho nên ý của cậu là, vấn đề nằm trên đoạn đường đó?”

Viên Mục Dã quay lại nhìn anh ta, gật đầu nói: “Đúng, nhất định là có thứ gì đó đã che tầm mắt của chúng ta khiến chúng ta đi nhầm đường...”

Hoàng Tông Nghĩa nóng nảy: “Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta mau tranh thủ thời gian quay lại đường cũ đi, nhân lúc đám chất lỏng màu xanh buồn nôn kia còn chưa biến mất, thử tìm kiếm cẩn thận ở trên đoạn đường đó xem sao!”

Viên Mục Dã nhìn về phía Phàn Kim Tiểu sắc mặt đã tái nhợt: “Tôi sợ anh Phàn không chịu đựng nổi!”

Hoàng Tông Nghĩa bắt đầu nói: “Không chịu được cũng phải chịu, nếu không cứ tiếp tục thế này cũng chỉ có đường chết!” Sau đó anh ta lấy bình nước của mình xuống cho Phàn Kim Tiểu uống mấy ngụm: “Kim Tiểu, cậu phải cố gắng kiên trì, bây giờ chúng tôi quay về cũng là vì cậu, cậu nhất định phải khiến quyết định này của chúng tôi có giá trị!”

Phàn Kim Tiểu gật đầu nhẹ, anh ta muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì, Viên Mục Dã nhận ra bây giờ đầu óc anh ta đã không còn minh mẫn nữa.

Lúc này Đoàn Phong nhìn đồng hồ nói: “Bà vai Tiểu Phàn không thể giữ mãi như thế được, nhất định phải thả lỏng để máu lưu thông, nếu không để lâu cánh tay đó sẽ bị hoại tử.”

Anh ta nói xong định tháo dây nịt máu dưới nách Phàn Kim Tiểu thì Viên Mục Dã vội vàng nói: “Trước hết cứ để thế đã... Trên người mọi người có ai mang theo túi nhựa không? Tôi sợ bây giờ thả lỏng nút cầm máu thì máu sẽ chảy ra.”

Nguyên Viện đi đến nói: “Tôi có túi kín và băng gạc, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không để máu rơi xuống đất đâu!”

Sau đó Đoàn Phong giúp Phàn Kim Tiểu tháo dây cầm máu, Nguyên Viện phụ trách xử lý vết thương khi máu chảy ra... theo lý thuyết sau khi dùng dây bó chặt cánh tay để cầm máu hơn hai tiếng đồng hồ như vậy thì vết thương nhỏ đó sớm đã phải ngừng chảy máu rồi.

Nhưng trong nháy mắt Đoàn Phong tháo dây thắt ra vết thương trên tay Phàn Kim Tiểu như một đầu ống được mở ra, một dòng máu phụt mạnh ra ngoài dọa Nguyên Viện lập tức cho cả bàn tay anh ta vào trong túi đựng máu.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này lập tức hiểu ra máu này không thể cầm lại được, muốn Phàn Kim Tiểu sống, nhất định phải đưa anh ta ra khỏi đây trước khi chảy hết máu...

Sau một lúc để máu lưu thông, Đoàn Phong lại bó chặt cánh tay lại để cầm máu, vết thương trên tay Phàn Kim Tiểu mới dần dần ngừng chảy máu, cho dù thời gian chưa đến một phút nhưng túi đựng máu đã chứa được mấy chục ml máu của anh ta.

Sau khi xử lý xong vết thương của Phàn Kim Tiểu, đoàn người lại tiếp tục hành trình. Lần này bọn họ đi ngược lại theo vết bãi nhầy màu xanh lam trên đất, hy vọng con đường này sẽ dẫn đến chỗ sông ngầm.

Lần này họ quan sát hết sức cẩn thận, nhưng tiếc rằng đến khi họ đi đến một đoạn khác trên con đường này vẫn không phát hiện ra lối rẽ hay cửa hang có thể khiến họ lệch phương hướng.

Chương 272: Bướm nham thạch

Viên Mục Dã thấy Phàn Kim Tiểu không thể cứ đi tiếp thế này được, nên đã bàn bạc với Hoàng Tông Nghĩa xem có nên để một số người ở lại để chăm sóc Tiểu Phàn, những người còn lại tiếp tục tìm đường ra, bởi vì nếu tiếp tục chịu giày vò như thế sợ là Phàn Kim Tiểu không chống đỡ được.

Hoàng Tông Nghĩa suy tư rồi nói: “Vậy thì đội của cậu và ba người nhóm Trần Huy ở lại, chúng tôi ra ngoài tìm đường, tìm được sẽ quay lại đón mọi người.”

Viên Mục Dã còn chưa lên tiếng thì Đoàn Phong đã trầm giọng, bảo: “Tôi không đồng ý cách sắp xếp này, anh đưa tất cả những người giàu kinh nghiệm trong đội mình đi, nếu như có bất kỳ chuyện gì phát sinh... hoặc đội các anh gặp chuyện ngoài ý muốn thì những người ở lại đây không phải đang chờ chết sao?”

Mặc dù cách nói của Đoàn Phong hơi gay gắt nhưng đã nói đúng vào trọng tâm vấn đề. Trần Huy cũng phản đối: “Đội trưởng Hoàng, anh làm thế đúng là không thỏa đáng, anh không thể cứ thế ném Tiểu Phàn cho chúng tôi được!”

Có lẽ lúc đầu Hoàng Tông Nghĩa cũng không cân nhắc đến chuyện đó, anh ta chỉ muốn nhanh chóng tìm đường ra, cho nên muốn đưa tất cả những người có kinh nghiệm cùng đi! Nhưng bây giờ ngoại trừ thành viên trong đội của anh ta thì những người khác đều phản đối, anh ta đành phải thay đổi phương án, nói với người của số 54: “Là tôi cân nhắc chưa chu toàn, thế này đi, Trương Bác, Định Minh Phi, Thang Gia Trình và cả Cao Phong ở lại, còn lại mấy người các cậu đi theo tôi...”

Hoàng Tông Nghĩa để lại bốn người trong đội của mình, đương nhiên số 54 cũng đưa ra bốn người để bổ sung quân số,

thế là Viên Mục Dã, Đoàn Phong, Trương Khai và Đại Quân đi theo nhóm Hoàng Tông Nghĩa tìm đường quay ra.

Con đường này bọn họ đã đi đi lại lại nhiều lần, nhưng khi đi ra lần trước lại không phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu. Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ, nếu như vẫn không thể tìm ra điều gì, sợ rằng tâm lý của những người này sẽ xuất hiện vấn đề nghiêm trọng.

Lần này bọn họ không đi lướt qua như lần trước, mà tản ra tìm kiếm thật kỹ càng, dùng đèn pin trong tay tỉ mỉ soi từng centimet trên vách động, chỉ thiếu nước dán mặt lên đó mà thôi.

Nhưng bọn họ đi hết từ chỗ này sang chỗ khác vẫn không thu được kết quả gì, ngay cả Viên Mục Dã cũng nghi ngờ có thể nào phán đoán trước đó của mình đã sai lầm...

Nhưng đến khi bọn họ đều định từ bỏ chuẩn bị quay về tập hợp với những người kia thì Viên Mục Dã đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi trên một vách hang trông rất bình thường.

Viên Mục Dã dừng bước rồi từ từ đi về chỗ vách hang kia. Chỗ này Hoàng Tông Nghĩa đã từng xem qua không hề phát hiện ra điều gì, nhưng Viên Mục Dã có thể ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã không đi về phía bọn họ thì quay lại hỏi: “Có vấn đề gì à?”

Viên Mục Dã nặng nề nói: “Tôi ngửi thấy mùi máu tươi ở đây...”

Đoàn Phong quay đầu gọi Đại Quân: “Đại Quân, anh qua đây một chút, Viên nói chỗ này có mùi máu!”

Đại Quân vội vàng chạy sang, nhưng vì thân hình to lớn nên khi chạy sang sẽ tạo ra luồng gió... Không ngờ đúng lúc anh ta đến gần vách đá thì Đoàn Phong và Viên Mục Dã đều nhìn thấy trên lớp vách đá này có sự chuyển động kỳ lạ như gợn sóng.

Đoàn Phong nhanh tay nhanh mắt kéo Đại Quân lại, sau đó cùng với Viên Mục Dã từ từ lùi lại về sau mấy bước. Đại Quân thấy thế thì nhăn nhó: “Sao thế? Không phải muốn tôi ngửi xem có mùi máu hay không à?”

Đoàn Phong không rảnh giải thích với Đại Quân, anh ta cúi người tìm kiếm trên mặt đất, sau đó nhặt một cục đá nhỏ lên ném về phía vách đá kia... Nhưng lúc hòn đá lể ra phải đập vào vách hang thì trong nháy mắt đó cả vách hang kia biến thành một đàn bướm bay lên phần phật. Cùng lúc đó, một đường đi trong hang xuất hiện thẳng trước mặt họ.

Những con bướm này khi giang thẳng cánh có kích thước bằng bàn tay của người trưởng thành, trên cánh của chúng có hoa văn giống như vách đá, bọn chúng kết thành một đàn che kín cửa hang, khiến chúng nhìn không khác gì một vách hang.

Nhưng con bướm này thậm chí còn có năng lực cách âm, khi đường đi trong hang xuất hiện, Viên Mục Dã còn nghe được cả tiếng nước chảy vang lên ở chỗ xa... Sau khi đám bướm bay lên rất nhiều bụi phấn rơi xuống người bọn họ.

Nghe thấy tiếng động, nhóm Hoàng Tông Nghĩa quay lại đúng lúc nhìn thấy một đàn bướm bay đi, cũng bị chúng phủ một lớp phấn lên người. Đáng sợ hơn là, sau khi đám bướm này bay đi thì lần lượt kéo theo nhau ngụy trang thành vách đá bướm khác và những lỗ lớn, lỗ nhỏ xuất hiện trước mặt mọi người.

Cuối cùng mọi người cũng biết được nguyên nhân vì sao họ lạc đường, hóa ra là do đám bướm lớn này tác quái. Điều khiến họ còn khiếp sợ hơn là trên đường bọn họ đi vào hang không phải luôn đi thẳng không có chỗ rẽ, mà là rất nhiều chỗ rẽ nhỏ đã bị đám bướm này che mất.

Sau khi đám phấn trong không khí tản đi hết, Viên Mục Dã tiếp tục theo mùi máu đi về chỗ sâu hơn, nhóm Hoàng Tông Nghĩa cũng che miệng đuổi theo.

“Đây là loại bướm gì vậy?” Hoàng Tông Nghĩa sợ hãi hỏi Đoàn Phong. Dù sao trong mắt bọn họ, người của số 54 đang đứng đây với thân phận là chuyên gia sinh thái.

Đoàn Phong lắc đầu bịa chuyện: “Chưa từng thấy, có lẽ là một loài mới!”

“Những bột phấn này có độc không?” Hoàng Tông Nghĩa tiếp tục hỏi.

Đại Quân không nhịn được nói: “Đã nói là loài mới thì ai biết nó có độc hay không!”

Viên Mục Dã không có thời gian để ý đến bọn họ, cậu cầm đầu đi về phía mùi máu tươi đang ngày càng nồng nặc, đến khi đến gần dòng suối khá rộng thì bị cảnh tượng trước mắt dọa ngơ ngẩn.

Ngay bên cạnh dòng suối mọc đầy những cây nấm máu đỏ tươi, thậm chí có cây cao đến mười mấy centimet. Nhưng chỉ cần Viên Mục Dã quan sát kĩ là có thể phát hiện ra bên dưới những cây nấm này có mấy người đang nằm đó...

Viên Mục Dã dán chặt người lên vách động, cố gắng không chạm vào những cây nấm kia từng chút từng chút di chuyển đến bờ suối... Khi cậu nhìn thấy thứ bên trong dòng suối, thì lập tức hiểu được chỗ máu trôi theo dòng nước ngầm từ đâu mà có.

Lúc này, có mấy thi thể mặc quần áo đồng phục bảo hộ đang yên lặng chìm trong nước, từ đôi mắt trợn ngược của họ không khó để nhận ra trước khi chết bọn họ đã phải trải qua sự đau đớn đến mức nào.

Đoàn Phong cũng đi đến bên người Viên Mục Dã, nhìn mấy thi thể trong nước, anh ta nói: “Trong nước có bốn người, dưới đám nấm có ba người, vừa đủ số lượng!”

Sau đó đám người Hoàng Tông Nghĩa mới chạy đến, nhìn thấy những cây nấm máu mọc ra từ thi thể kia mặt ai cũng tái nhợt, dường như nhìn thấy kết cục của thi thể chính mình vậy.

Chương 273: Bao vây

Lúc này Bạch Tuấn Ân lầm bầm nói: “Chết hết? Sao lại chết hết chứ? Có phải bọn họ cũng không tìm thấy đường ra không? Bướm... nhất định là những con bướm kia có vấn đề!”

Những thi thể này bên ngoài không thấy có ngoại thương, mà trong nhóm này lại không có nhân viên y tế, cho nên tạm thời rất khó phán đoán nguyên nhân cái chết của những người này... Thế là Đại Quân đề nghị bọn họ quay về gọi Nguyên Viện, đề cô ấy đến kiểm tra những thi thể này.

Hoàng Tông Nghĩa nói với Vương Hải Long được coi là bình tĩnh nhất trong đội: “Hải Long, anh và Hiểu Húc quay lại đưa bác sĩ Nguyên đến đây xem thử...”

Nhưng Vương Hải Long và Trương Hiểu Húc đi chưa được bao lâu đã chạy quay lại, Vương Hải Long hoảng hốt nói: “Anh Nghĩa, anh mau đi xem đi, lại không thấy đường khi này đâu nữa rồi!”

“Cái gì? Nhất định là do đám bướm kia che đi rồi, sao các cậu không nhặt mấy hòn đá mà ném chứ!” Hoàng Tông Nghĩa tức hỏn hển.

Lúc này Viên Mục Dã và Đoàn Phong cũng đi ra khỏi đám nấm kia, đi theo nhóm Hoàng Tông Nghĩa ra ngoài xem xét. Quả nhiên đúng như Vương Hải Long nói, con đường khi này đã hoàn toàn biến mất, bọn họ dường như đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Người có cảm xúc không ổn định nhất là Triệu Thiên Ân đột nhiên hét lớn: “Trương Bác! Cao Phong! Mọi người ở đâu? Có nghe thấy tôi nói không? Thang Gia Trình! Địch Minh Phi! Mọi người trả lời tôi một tiếng đi!”

Viên Mục Dã lập tức cản anh ta lại: “Đám bướm kia khi tụ tập lại có thể cách âm, bọn họ không nghe được tiếng anh đâu!”

Trương Hiểu Húc lấy bộ đàm trên người ra: “Chúng ta hẳn là ở rất gần bọn họ, thứ này không thể liên hệ với bên ngoài nhưng chưa chắc đã không liên hệ được với họ!”

Anh ta nói xong thì mở bộ đàm, kết quả ngoài mấy tiếng xoẹt xoẹt thì không còn gì khác... Trương Hiểu Húc tròn tròn mắt nói: “Bây giờ phải làm sao?”

Hoàng Tông Nghĩa nhặt mấy hòn đá lên ném lung tung xung quanh, nhưng tất cả đều như đập vào vách đá rắn chắc, cũng không xuất hiện tình cảnh đáng sợ từng đàn từng đàn bướm bướm bay lên.

Ném đá không được, anh ta quay lại hỏi Viên Mục Dã: “Lúc này các anh làm sao phát hiện ra đám bướm đó?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ: “Là khí lưu... Trong hang động đá vôi này không có gió lưu chuyển, cho nên những con bướm ngủ trưa kia có thể ngủ trưa không chút dấu vết, chỉ khi nào có gió thổi qua thì cánh của chúng mới có chuyển động. Lúc này do anh Đại Quân chạy đến kéo theo khí lưu tạo thành gió thổi lên cánh của chúng mới khiến chúng tôi nhận ra đám bướm đó.”

Trương Khai vỗ vai Đại Quân: “Mập, không thì anh chạy thêm vài vòng đi!”

“Cút, cậu muốn tôi mệt chết à! Trước đó chỉ là ăn may thôi, hay là cậu thôi lên bức vách kia đi, chắc là hiệu quả cũng như nhau đấy!” Trương Đại Quân tức giận nói.

Hai người họ còn đang mải khâu chiến thì Triệu Thiên Ân đột nhiên phun ra một ngụm máu khiến tất cả mọi người đều sợ đến ngậy người.

Viên Mục Dã vội đến hỏi: “Trong miệng anh có vết thương à?”

Triệu Thiên Ân đau đớn lắc đầu: “Không có, trong miệng tôi không có vết thương...”

Đoàn Phong dùng đèn pin chiếu vào trong miệng Triệu Thiên Ân, sau đó trầm giọng nói: “Nếu không phải vết thương trong miệng thì có thể là do nội tạng chảy máu...”

Triệu Thiên Ân hoảng sợ kích động nói: “Vì sao lại chảy máu nội tạng! Trước đó tôi cũng đâu bị thương, tôi...”

Vương Hải Long vội trấn an anh ta: “Thiên Ân, Thiên Ân, nói tôi biết có phải cậu bị loét dạ dày không?”

Triệu Thiên Ân ngăn người suy nghĩ sau đó gật đầu nói: “Đúng, tôi bị loét dạ dày...”

Vương Hải Long gật đầu nói: “Vậy thì có khả năng là bị chảy máu dạ dày.”

Mọi người nghe xong trong lòng đều chìm xuống, trước đó Phàn Kim Tiểu bị một vết thương nhỏ ở tay mà đã chảy máu đến mất nửa mạng rồi, mà đây còn là ở tay có thể bó chặt lại để cầm máu, Thiên Ân thì biết buộc cái gì lại!

Bầu không khí tuyệt vọng nhất thời lan ra tất cả mọi người, Triệu Thiên Ân như bị rút hết khí lực toàn thân...

Viên Mục Dĩ an ủi anh ta: “Anh đừng lo lắng, chảy máu dạ dày chưa chắc đã nghiêm trọng hơn Tiểu Phàn, tốt xấu gì chỗ máu đó cũng vẫn nằm trong bụng anh, tôi nghe nói bệnh viện có loại máy móc có thể thu máu của bệnh nhân lại lọc qua dùng lại cho chính bệnh nhân đó, cho nên chúng ta chỉ cần nhanh chóng tìm được cửa ra thì anh sẽ không sao đâu!”

Triệu Thiên Ân cười khổ: “Thật sao? Được, vậy tôi tin chuyên gia sinh thái một lần.”

Thật ra mọi người đều biết Viên Mục Dĩ chỉ đang an ủi Triệu Thiên Ân, tình hình của anh ta còn nghiêm trọng hơn Phàn Kim Tiểu nhiều, nếu như không đoán sai thì hiện giờ trong dạ dày Triệu Thiên Ân đã đầy máu, cho nên anh ta mới nôn máu ra ngoài.

Viên Mục Dĩ thấy cứ tiếp tục thế này không ổn, cậu quay lại chỗ đám thi thể kia, cẩn thận quan sát tình trạng chết của họ và những cây nấm máu mọc khắp nơi kia...

Lúc này Đoàn Phong cũng đi đến: “Cậu nghi ngờ những người này đều chết vì mất máu quá nhiều sao?”

Viên Mục Dĩ gật đầu nói: “Tôi vừa nhìn lại, những người này mặc dù bên ngoài không có vết thương chí mạng, nhưng với chỗ nấm máu này thì chắc chắn trước khi chết bọn họ đã bị

chảy rất nhiều máu. Còn cả những người trong nước kia nữa... anh có nhớ chỗ máu chúng ta nhìn thấy trong sông ngầm không?”

Sắc mặt Đoàn Phong âm trầm: “Ý cậu là chỗ máu đó cũng là của bọn họ?”

Viên Mục Dã chỉ vào con suối: “Nếu như tôi đoán không sai thì con suối này có thông với sông ngầm kia, cho nên máu của bọn họ mới trôi đến đó.”

Viên Mục Dã ngồi xổm xuống trước mặt một thi thể: “Nhưng có một điều tôi vẫn không thể nghĩ ra được, đó là thứ gì đã khiến họ không ngừng chảy máu? Nếu như Tiểu Phàn là do vết thương trên tay đã tiếp xúc với loại vật chất nào đó, vậy Triệu Thiên Ân thì sao? Dạ dày anh ta bị chảy máu thì nên giải thích thế nào? Chúng ta từ khi vào hang đều uống nước mang theo, không thể nào nhiễm độc được.”

Đoàn Phong thở dài: “Nhất định có con đường lây nhiễm khác... hoặc có thể nói là hiện giờ chúng ta đều bị lây nhiễm rồi, những người bị chảy máu là do trong hoặc ngoài cơ thể của họ có vết thương. Dù sao người bình thường có một số chỗ dễ chảy máu cũng rất phổ biến, cho dù không bị vết thương ngoài da... thì cũng còn có chảy máu hệ tiêu hóa, chảy máu lợi, chảy máu tử cung, chảy máu mao mạch, mạch máu...”

Viên Mục Dã nghe xong vô cùng hoang mang nói: “Nhưng vấn đề bây giờ là thứ gì đã dẫn đến hiện tượng chảy máu mất kiểm soát này? Là virus hay vi khuẩn? Hay là ký sinh trùng?”

Chương 274: Tay không bắt côn trùng

Đoàn Phong lắc đầu: “Cũng không giống lắm, nhưng có một điều có thể chắc chắn, đó chính là loại vật chất này có tác dụng phá hoại khả năng tự đông máu của cơ thể con người, cho nên mới khiến Tiểu Phàn và Triệu Thiên Ân chảy máu không ngừng. Chúng ta là kẻ ngoại lai, bị trúng độc là rất bình thường, nhưng còn những động vật sinh sống trong động này thì sao? Bọn chúng có thể sống ở đây chúng tỏ phải miễn dịch với loại vật chất kia?”

Viên Mục Dã nhìn chăm chăm đám nấm trên mặt đất: “Tình huống nơi này quá kỳ lạ, một giọt máu rơi xuống đất thì nhanh chóng mọc ra một cây nấm, sau đó sẽ có hàng trăm hàng ngàn con côn trùng chân đốt đến ăn những cây nấm này... anh nói xem liệu cây nấm máu này có công hiệu gì không?”

Đoàn Phong cười nói: “Cậu cho rằng những con côn trùng kia thông minh đến thế sao, còn biết tự tìm thuốc cho mình?”

Viên Mục Dã lại nói: “Việc này không liên quan đến việc có thông minh hay không, có thể đây chỉ là bản năng của loài sinh vật này, giống như một số loài động vật từ khi sinh ra đã mang theo ký ức trong gen, dù không có ai dạy cũng tự biết cách săn mồi và xây tổ.”

Đoàn Phong rút dao quân dụng đâm vào gốc một cây nấm máu, Viên Mục Dã vội hỏi: “Anh làm gì thế?”

Đoàn Phong cười nói: “Còn làm gì nữa? Hái nấm thôi, nếu không chút nữa đám côn trùng kia đến thì chẳng phải bị ăn hết không còn sót lại thứ gì à! Nhanh đưa mũ áo cho tôi...”

Viên Mục Dã không còn cách nào đành phải phối hợp với Đoàn Phong hái mấy cây nấm, Đoàn Phong còn vừa hái vừa nói: “Nơi này không bị đám côn trùng kia chạy vào rất có thể là do chúng sợ những con bướm kia, bây giờ đám bướm đã bị

chúng ta đánh động mà bay đi mất, có lẽ đám côn trùng kia cũng sắp hành động rồi, đừng ngần ra nữa, nhanh hái thêm mấy cây đi!”

Đoàn Phong còn chưa nói hết thì lúc này đã nghe thấy âm thanh soạt soạt vang lên, Viên Mục Dã lập tức dùng đèn pin chiếu ra xung quanh, quả nhiên có rất nhiều côn trùng đang rầm rập bò ra từ những khe hở của nham thạch.

Lúc này nhóm Hoàng Tông Nghĩa đang diu Triệu Thiên Ân sắc mặt đã tái nhợt chạy đến, Trương Hiểu Húc nhìn thấy Viên Mục Dã thì hoảng hốt hô lên: “Những con côn trùng kia lại đến rồi!”

Viên Mục Dã nói với họ: “Mọi người đừng hoảng hốt, tạm thời tránh xa đám nấm máu này ra đã, mục tiêu của đám côn trùng kia là những cây nấm này, chúng ta không cần chúng ăn nó là được...”

Viên Mục Dã nhìn Đoàn Phong ra hiệu anh ta giấu những cây nấm họ đã hái đi.

Lúc này, một số lượng lớn côn trùng nhiều chân bò đến bắt đầu ăn như gió cuốn chỗ nấm máu kia, những con đến sau cùng không cướp được đồ ăn... thì bắt đầu điên cuồng tấn công những con đã ăn nấm máu.

Chiến sự hết sức căng thẳng, từng đám côn trùng dài hơn ba mươi centimet quần lấy nhau, tuy rằng hiện giờ chúng không tấn công nhóm Viên Mục Dã, nhưng nhìn số lượng côn trùng lớn như thế cũng khiến toàn thân không thoải mái.

Những người khác đều quay mặt sang chỗ khác, nhưng Đoàn Phong thì thừa dịp bắt lấy một con côn trùng béo mập nhanh chóng nhét vào trong túi bên eo mình.

Viên Mục Dã giật mình nói: “Anh bắt nó làm gì?”

Đoàn Phong cười gian: “Tôi đã quan sát từ nãy đến giờ, con này là con ăn nhiều nhất, đã ăn không ít nấm máu rồi, bây giờ chúng ta cũng không biết rõ có phải chúng ăn nấm máu để miễn dịch hay không, không chừng ăn côn trùng ăn nấm máu còn có hiệu lực mạnh hơn?”

Viên Mục Dã nhìn cái túi bên hông Đoàn Phong đang trôi lên trụt xuống mà cảm thấy gai người, mặc dù cậu tự nhận mình

cạn đảm hơn người, nhưng cũng không có dũng khí tay không bắt côn trùng như thế...

Những cây nấm trên mặt đất nhanh chóng bị đám côn trùng ăn hết. Sau khi trải qua một trận hỗn chiến, có một bộ phận đám côn trùng tử thương, nhưng đại đa số đều ăn đến tròn bụng chuẩn bị từ từ rút lui.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã cảm thấy như có thứ gì đó đang bay trên đầu, cậu ngẩng đầu lên nhìn thì thấy rất nhiều con vật trông như con mèo nhỏ đang bay tới bay lui theo tia sáng chiếu xuống.

“Ôi đêch, đây là thứ gì thế?” Trương Khai giật mình nói.

Đoàn Phong che miệng cậu ta lại: “Cậu nói nhỏ chút, thứ đang bay bên trên là kẻ thù tự nhiên của đám côn trùng lớn kia!”

Trương Khai nhớ đến khi nãy Đoàn Phong dùng tay này để bắt con côn trùng kia thì vội vàng hất tay anh ta ra, buồn nôn nói: “Anh mới bắt đám côn trùng kia còn chưa rửa tay đâu...”

Lúc này, những con vật đang bay trên đầu kia lục tục rơi xuống đất, Viên Mục Dã không dám dùng đèn pin chiếu thẳng vào chúng, nên bẻ một que huỳnh quang phát sáng ném về phía trước.

Mặc dù ánh sáng từ que huỳnh quang hơi tối nhưng cũng đủ để nhìn rõ ngoại hình của những con vật này. Đó là một loài vật có kích thước tương đương với một con mèo con, có cánh giống như dơi, khuôn mặt nhỏ cũng khá giống mèo con, nhưng có thêm răng nanh.

Những con vật này mặc dù hình thể không lớn, nhưng tấn công rất dũng mãnh, bọn chúng vừa tiếp đất đã lập tức bắt đầu ăn đám côn trùng trên đất! Những sinh vật này hình thể không lớn hơn đám côn trùng bao nhiêu nên không thể nuốt trọn chúng trong một lần, bởi vậy chỉ có thể cắn xé từng chút một, do đó mới để lại những bãi nhầy xanh lam kia...

Những con côn trùng nhiều chân chưa kịp chạy đi đều không may mắn thoát khỏi, bị những con vật biết bay này ngoạm hai ba miếng ăn hết.

Viên Mục Dã thì thầm nói với Đoàn Phong: “Sao anh không qua bắt một con giấu vào ba lô đi? Biết đâu loài vật này cũng

có thể miễn dịch?”

Đoàn Phong cười gượng: “Mấy con này bề ngoài thì đáng yêu, nhưng ăn uống thì hung dữ quá, nếu không cẩn thận sẽ bị cắn rách thịt đấy!”

Viên Mục Dã tủm tỉm, sau đó tiếp tục quan sát đám quái vật nhỏ đang ăn côn trùng kia, phát hiện thị lực của chúng có vẻ không tốt, có lẽ chúng cũng cảm nhận bằng thính giác giống loài dơi.

Thế là cậu thì thầm với mọi người: “Cho đến khi đám côn trùng bị ăn hết, mọi người tuyệt đối không được phát ra bất kỳ âm thanh nào, tôi đoán bọn chúng vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta đâu, chờ đến khi bọn chúng ăn hết đám côn trùng kia hẳn là sẽ dễ dàng khóa chặt vị trí của chúng ta.”

Mọi người nghe Viên Mục Dã nói vậy lập tức không ai dám thở mạnh, dù sao những con vật này khác với đám côn trùng kia, một khi bọn chúng kích động tấn công vào mọi người thì không chết cũng bị cắn rất thảm.

Mà bọn Viên Mục Dã lúc này sợ nhất là bị thương, đến lúc đó dù không bị đám quái vật nhỏ này ăn thì cũng vì chảy máu không ngừng mà có kết cục như mấy thi thể trong nước kia...

Lúc này Viên Mục Dã tinh mắt nhìn thấy trên lưng những động vật này có thứ gì đó, thế là cậu không kìm được sự tò mò mà chiếu đèn pin vào để nhìn rõ hơn, kết quả cậu nhìn thấy một con bướm lớn đang bám chặt trên lưng con quái vật nhỏ kia!

Chương 275: Mạo hiểm

Bất kể lũ quái vật nhỏ kia di chuyển như thế nào, bay hay là nhảy, con bướm phía sau lưng nó đều bám chắc bên trên, giống như mọc ở sau lưng nó vậy. Lúc này đám côn trùng ở gần đó cũng sắp bị ăn sạch cả rồi, đám quái vật dưới đất bắt đầu lục tục chuẩn bị bay đi!

Viên Mục Dã chợt nảy ra một ý, cậu lập tức nói với mọi người: “Mọi người mau đi theo đám quái vật này, chúng có thể dẫn chúng ta tìm được đường ra!”

Tất cả mọi người chẳng kịp suy nghĩ quá nhiều, chỉ có thể đuổi theo đám quái vật bay trên đỉnh đầu với Viên Mục Dã, bởi vì luồng không khí khi những thứ này lũ lượt bay về phía trước lớn hơn Trương Tròn Vô rất nhiều...

Viên Mục Dã nhanh chóng nhặt mấy cục đá dưới đất lên, chỉ cần nhìn thấy trên vách đá có động đậy là sẽ ném đá lên đó. Trong lúc nhất thời đã gây nên hàng nghìn đợt sóng. Vô số con bướm bay lên trời, từng lối rẽ và cửa động lại hiện ra một lần nữa.

Trong khi họ chạy vội, Viên Mục Dã cố gắng ghi nhớ hình dáng và vị trí vốn có của mỗi một cửa động. Cùng lúc đó, bọn họ cũng tìm thấy con đường đã đi lúc trước.

Viên Mục Dã đang chạy thì ngừng lại. Cậu biết có lẽ đây là cơ hội duy nhất để tìm thấy nhóm Hoắc Nhiễm. Nếu như bỏ qua, rất có thể sẽ mãi mãi không tìm thấy họ nữa.

Đoàn Phong hỏi cậu tại sao không đuổi theo. Viên Mục Dã trầm giọng đáp: “Cần phải tụ hợp với nhóm Hoắc Nhiễm trước đã, địa hình ở đây phức tạp, có thể không dễ tìm đường quay lại đâu, thậm chí có khi chúng ta không còn cơ hội tìm được bọn họ nữa.”

Thấy nhóm Viên Mục Dã và Đoàn Phong ngừng lại, Hoàng Tông Nghĩa hiểu chắc là bọn họ muốn quay lại tụ hợp với tốp

kia. Anh ta chạy vụt qua mà không thèm ngừng lại, chỉ buông một câu: “Chúng tôi đi tìm đường trước, sau đó sẽ quay lại đón các anh.”

Viên Mục Dã vừa định ngăn cản, lại nghe Đoàn Phong nói: “Bỏ đi, trước sự sống chết, cậu không thể yêu cầu mỗi người đều dâng hiến một cách vô tư được. Anh ta muốn tìm đường ra trước cũng không có gì đáng trách, chúng ta đi thôi.”

Cứ như vậy, bốn người Viên Mục Dã và mấy người Hoàng Tông Nghĩa không hề bàn bạc gì mà bất chợt chia thành hai đội. Đội đầu quay lại theo đường cũ tìm nhóm Hoắc Nhiễm, còn đội mấy người Hoàng Tông Nghĩa có tìm được đường ra hay không thì để nói sau...

Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam vừa thấy nhóm Viên Mục Dã trở lại, là ngay lập tức vui mừng lên đón. Trần Huy nhìn thấy bọn họ cũng mừng lắm, chắc anh ta đã nghĩ rằng lần này bọn họ sẽ một đi không trở lại.

“Đội trưởng Hoàng đâu?” Nguyên Viện thắc mắc.

Đương nhiên Viên Mục Dã không thể nói Hoàng Tông Nghĩa bỏ mặc mọi người để tự tìm đường ra, vì thế cậu suy nghĩ rồi trả lời: “Đội trưởng Hoàng dẫn đội viên của anh ta đi tìm lối ra trước, tìm được sẽ quay về đón mọi người.”

Trương Khai nháy vào: “Viên, việc gì anh phải che giấu giấu anh ta? Tôi thấy là anh ta dẫn đội viên của mình chạy trước thì có!”

Viên Mục Dã khẽ lắc đầu với Trương Khai, ra hiệu cậu ta không nên nói lung tung.

Trương Bác nhanh chóng sừng cò: “Anh nói bậy gì đó?! Đội trưởng Hoàng không thể nào bỏ mặc chúng tôi!”

Cao Phong, Địch Minh Phi và Thang Gia Trình cũng phụ họa: “Đúng thế, đúng thế. Chúng tôi đều quen đội trưởng Hoàng mười mấy năm rồi. Chẳng lẽ chúng tôi không rõ anh ấy là người như thế nào sao?”

Viên Mục Dã không muốn gây mâu thuẫn nội bộ vào lúc này nên cười nói với bọn họ: “Mọi người đừng để ý mà, người anh em này của tôi cũng đoán mò thôi. Tôi cũng tin tưởng đội trưởng Hoàng chắc chắn sẽ quay về đón mọi người!”

Sau khi nói xong, cậu nhanh chóng dời đề tài, quay sang hỏi Nguyên Viện: “Tình hình của Tiểu Phàn thế nào rồi?”

Nguyên Viện tỏ vẻ khó xử: “Có lẽ không tốt lắm. Nếu vẫn không tìm thấy lối ra, sợ là sẽ lành ít dữ nhiều.”

Viên Mục Dã thở dài: “Thế những người khác đâu? Còn ai có biểu hiện chảy máu nữa không?”

Nguyên Viện sững sốt: “Tại sao anh lại hỏi như vậy?”

Viên Mục Dã kể lại chuyện của Triệu Thiên Ân cho cô ấy nghe. Nghe xong, Nguyên Viện nghĩ ngợi rồi nói: “Độ ẩm trong hang cao, lại luôn ở trong trạng thái khép kín hàng trăm nghìn năm, thậm chí có khi còn lâu hơn thế, cho nên chắc chắn nơi này sẽ tồn tại một số vật chất trước mắt chưa được khoa học chứng nhận. Cơ thể của chúng ta có thể nói là không hề có khả năng miễn dịch với các chất bí ẩn ở đây. Nếu còn tiếp tục ở lại, có khi tất cả đều không thể ra ngoài được.”

Viên Mục Dã an ủi cô ấy: “Yên tâm đi, chắc chắn chúng ta sẽ không sao đâu. Bây giờ việc cô cần phải làm là quan sát những người còn lại một cách chặt chẽ. Một khi phát hiện có người chảy máu, nhất định phải nhanh chóng nghĩ cách cầm máu mới được!”

Nguyên Viện thở dài nói: “Nếu chỉ là vết thương ngoài da có thể nhìn thấy còn dễ, nhưng nếu lại xuất hiện tình trạng xuất huyết nội tạng như của Triệu Thiên Ân, tôi sợ là mình không có cách giải quyết. Chỉ mong nhóm đội trưởng Hoàng có thể mau chóng tìm được lối ra, như vậy ít nhất Triệu Thiên Ân còn có cơ may được cứu chữa. Nếu không, e rằng với kiểu xuất huyết dạ dày này của anh ta, sẽ không kiên trì được bao lâu đâu.”

Sau đó, Đoàn Phong lại nói lỏng ga rô cầm máu cho Phàn Kim Tiểu, để ngăn ngừa cánh tay anh ta bị hoại tử do không lưu thông máu trong thời gian dài. Nhưng mọi người đều biết đây không phải cách lâu dài. Nếu muốn sống sót ra ngoài, bọn họ vẫn phải nhanh chóng nghĩ cách tự cứu mình mới được...

Lúc này Viên Mục Dã nhớ tới con côn trùng và nắm trong túi của Đoàn Phong. Cậu kéo anh ta qua một bên: “Tôi thấy có lẽ

Phản Kim Tiểu không kiên trì được thời gian dài nữa. Bằng không cho anh ta thử nắm máu kia đi?”

Đoàn Phong nói ngay: “Ngộ nhỡ con côn trùng kia mới là kháng thể thật sự thì sao?”

Viên Mục Dã lập tức hơi khó xử: “Ăn nắm còn có thể chấp nhận, nhưng ăn côn trùng thì...”

“Ăn côn trùng thì làm sao? Sao cậu kỳ thị côn trùng thế hả? Hơn nữa, nếu thật sự có thể cứu mạng, đừng nói là côn trùng, dù là phân côn trùng, cậu ta cũng phải ăn!” Đoàn Phong tỏ vẻ không sao cả.

Thật ra cho dù là ăn côn trùng hay là ăn nắm, Viên Mục Dã cũng đều không biết nên mở miệng nói với Phản Kim Tiểu như thế nào. Mặc dù nắm máu trông đẹp, nhưng mọi người đều biết nó mọc từ thứ gì ra...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã vẫn do dự, bèn trầm giọng nói: “Cậu cứ yên tâm đi, bất kể ăn thứ nào trong hai thứ này đều chắc chắn không có độc! Cậu thử nghĩ đi, côn trùng ăn nắm có chết đâu? Quái vật ăn côn trùng cũng không chết mà? Cho nên hai thứ này tuyệt đối an toàn! Hơn nữa theo tôi thấy, cho Phản Kim Tiểu ăn con côn trùng kia luôn là chuẩn nhất, dầu sao trong bụng nó cũng có nắm mà!”

Mặc dù Đoàn Phong nói những lời này có vẻ “nguy biện”, nhưng với tình hình trước mắt, cũng chỉ có cách này chứ không còn cách nào hơn. Vì thế Viên Mục Dã đến cạnh Phản Kim Tiểu, nhẹ giọng nói: “Tiểu Phản, bây giờ chúng tôi nghĩ ra một cách có thể cầm máu cho anh, nhưng anh cũng biết điều kiện ở đây có hạn. Cho nên bất cứ cách gì cũng có tính nguy hiểm nhất định. Không biết anh có đồng ý mạo hiểm không?”

Chương 276: Không thể chỉ nhìn vào ngoại hình của côn trùng

Có thể là do mất máu quá nhiều, thế nên phản xạ của Phàn Kim Tiểu hơi chậm. Viên Mục Dã lặp lại hai lần, anh ta mới hiểu. Xong chuyện, chứng minh lời Đoàn Phong nói là đúng. Dưới sự thúc giục của suy nghĩ sống còn mạnh mẽ, con người sẵn sàng thử bất cứ thứ gì.

Mà trong vấn đề rốt cuộc nên chọn “côn trùng” hay là “nấm”, Phàn Kim Tiểu cũng khá quyết đoán... Anh ta muốn một phát ăn ngay, tránh phải chịu tội thêm lần nữa. Ngẫm lại cũng phải, ngộ nhờ anh ta ăn nấm trước, kết quả phát hiện không có hiệu quả, chẳng phải là vẫn phải ăn côn trùng một lần nữa hay sao?

Quá trình Phàn Kim Tiểu ăn con côn trùng kia tương đối “tuyệt vời”, ngay cả bác sĩ như Nguyên Viện cũng không nở nhìn thẳng. Có thể do sợ mình hối hận, hoặc là Phàn Kim Tiểu cũng đói bụng thật, anh ta cầm con côn trùng to béo còn đang giãy giụa kia lên cắn hai ba miếng là hết!

Viên Mục Dã nhìn khóe miệng Phàn Kim Tiểu trào ra chất lỏng màu lam mà dạ dày cuộn lên từng cơn. Nếu không phải bận tâm đến cảm nhận của Phàn Kim Tiểu, cậu cũng sắp không kìm được mà vọt sang bên cạnh nôn mửa rồi...

Phàn Kim Tiểu nuốt con côn trùng kia xong, tất cả mọi người đều ngồi vây quanh bên cạnh anh ta, quan sát chặt chẽ phản ứng của anh ta. Có thể là do thịt trùng cực giàu protein, sắc mặt Phàn Kim Tiểu rõ ràng tốt hơn vừa rồi rất nhiều, hiện giờ chỉ xem vết thương của anh ta còn chảy máu hay không thôi.

Trên thực tế, Viên Mục Dã cũng không dám chắc có tác dụng hay không. Cho nên cậu liên tục hỏi cảm nhận của Phàn Kim Tiểu, có cảm thấy chỗ nào trên người khó chịu không.

Phản Kim Tiểu cười đáp: “Tạm tạm... Mọi người cũng đừng lo lắng, cho dù không có tác dụng gì cũng không sao cả, coi như là uống thuốc bổ đi!”

Viên Mục Dĩ vỗ vai Phản Kim Tiểu: “Yên tâm. Bất kể thế nào, chúng tôi đều sẽ đưa anh ra ngoài.”

Có lẽ chính Phản Kim Tiểu cũng không ngờ sự việc sẽ đi tới bước này, người không bỏ lại anh ta lại là nhóm của Viên Mục Dĩ... Mà Viên Mục Dĩ cũng có thể cảm thấy rõ ràng Phản Kim Tiểu là một người khá cởi mở, dù cho đã rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng nhưng vẫn giữ tinh thần lạc quan.

Bắt đầu từ lúc Phản Kim Tiểu ăn con côn trùng kia xong, Đoàn Phong cũng đã lấy đồng hồ ra tính giờ. Trong tình huống bình thường, thuốc được hấp thụ sau khi uống ba mươi phút. Cho nên vừa đến giờ, Đoàn Phong đã chuẩn bị tháo ga rô cầm máu dưới nách Phản Kim Tiểu để xem hiệu quả.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trở nên vô cùng căng thẳng. Mặc dù trước mắt chỉ là chuyện của một mình Phản Kim Tiểu, nhưng nếu chứng minh được rằng ăn loại côn trùng này vào có thể miễn dịch với chất bí ẩn trong hang động, thế cũng coi như tạm thời tháo gỡ được mối nguy trước mắt cho mọi người.

Để đề phòng vết thương của Phản Kim Tiểu bị chảy máu một lần nữa khi đột ngột tháo ga rô ra, Nguyên Viện vẫn kiên trì trông túi truyền máu trước đó lên tay anh ta. Ai ngờ trong khoảnh khắc Đoàn Phong cởi bỏ ga rô cầm máu, vết thương trên tay Phản Kim Tiểu phụt ra một dòng máu đen!

Vừa thấy tay Phản Kim Tiểu lại chảy máu, trái tim mọi người đều lập tức rơi xuống đáy vực, ngay cả bản thân Phản Kim Tiểu cũng nhũn người ra một cách rõ ràng, không còn tinh thần như vừa rồi.

Ai ngờ lúc này lại nghe Nguyên Viện nói: “Mọi người đừng vội, chờ một chút xem...”

Nghe cô ấy nói vậy, mọi người lại bùng cháy lên hy vọng một lần nữa. Cả đám đều ngừng thở, nhìn chăm chăm vết thương trên tay Phản Kim Tiểu không chớp mắt. Thời gian cứ thế trôi

đi, cho đến khi Đoàn Phong khẽ nói: “Đã ngừng chảy máu năm phút rồi, có nên coi là có hiệu quả không?”

Nguyên Viện đáp: “Đừng gấp, chờ một chút xem sao...”

Qua hơn mười phút nữa, sau khi xác nhận vết thương trên tay Phàn Kim Tiểu quả thật không còn chảy máu nữa, mọi người mới kích động hoan hô!

Hoắc Nhiễm tỏ vẻ không thể tin nổi: “Không ngờ con côn trùng kia ghê tởm như vậy mà lại có hiệu quả này!”

Đoàn Phong cười nói với Viên Mục Dã: “Thế nào? Không thể chỉ nhìn vào ngoại hình của côn trùng chứ đúng không?”

Lần này, khi Nguyên Viện đề nghị dán miếng dán cách ly vi khuẩn lên vết thương trên tay Phàn Kim Tiểu, anh ta không từ chối nữa.

Giải quyết mối nguy cho Phàn Kim Tiểu xong, mọi người quây lại bàn bạc nên tiếp tục tìm lối ra như thế nào. Suy cho cùng, khả năng chờ nhóm người Hoàng Tông Nghĩa tìm được lối ra rồi quay lại đón bọn họ không thực tế cho lắm.

Từ khi bọn họ vào hang động đến bây giờ cũng đã qua mười mấy tiếng đồng hồ, nhiệm vụ cũng đã từ nghĩ cách cứu hộ lúc ban đầu biến thành tự cứu mình. Còn may trước khi vào, bọn họ đã xét đến vết xe đổ của nhóm đầu tiên vào hang, cho nên mỗi người đều mang theo đồ ăn và nước uống cho hai ngày. Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ sẽ không xuất hiện vấn đề không đủ lương thực.

Lúc này Đoàn Phong liếc nhìn đồng hồ, sau đó trầm giọng nói với mọi người: “Mặc dù chúng ta bị mắc kẹt ở đây không phân biệt được thời gian, nhưng xem đồng hồ chắc là còn chưa đến ba tiếng nữa mặt trời sẽ xuống núi. Tôi muốn dẫn mọi người đi tìm lối ra, xem thử chúng ta có thể ra ngoài trước khi trời tối hay không.”

Thật ra đoàn người bọn họ vào hang chỉ cùng lắm là mười mấy tiếng thôi, nhưng giữa chừng đã xảy ra quá nhiều chuyện. Hơn nữa không gian ở đây kín mít, dễ dàng làm người ta cảm thấy áp lực và tuyệt vọng, cho nên dường như mỗi người đều không ôm hy vọng quá lớn đối với việc ra ngoài... Không có Hoàng Tông Nghĩa, dĩ nhiên Đoàn Phong trở thành trụ cột của

mọi người. Sau khi nghe những lời nói của anh ta, mọi người đã sinh ra một chút mong muốn sống sót ra ngoài.

Trước khi xuất phát, Viên Mục Dĩ dặn dò Nguyên Viện, bảo cô ấy cần phải quan sát chặt chẽ hành động của mọi người, một khi phát hiện ai có triệu chứng chảy máu là phải cầm máu trước, sau đó lại nghĩ cách đi bắt côn trùng.

Đoàn Phong nói với vẻ hối hận: “Sớm biết thế, lúc ấy đã bắt thêm mấy con côn trùng, không có nắm máu mà muốn bắt côn trùng thì... Khó đây!”

Viên Mục Dĩ nghĩ ngợi rồi nói: “Không sao, chờ tới lúc đó rồi nói sau. Số lượng côn trùng ở đây nhiều, ắt hẳn sẽ có cách để bắt được...”

“Nhưng vấn đề là ít nắm, nắm máu được nuôi lớn bằng máu người lại càng ít...” Đoàn Phong lắc đầu.

Sau đó đoàn người bọn họ lại xuất phát, đội hình khác với trước đây ở chỗ, lần này do Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ dẫn đầu, Trương Khai và Đại Quân bọc hậu. Những người còn lại đều đi ở giữa đội ngũ.

Lúc này, con đường mòn trong hang động đá vôi lại thay đổi không biết từ bao giờ. Những con bướm nham thạch giòi ngứa trang kia lại lặng lẽ bịt kín tất cả cửa động và lối rẽ xung quanh, chỉ chừa lại một lối đi cho mọi người.

Viên Mục Dĩ vừa đi vừa dùng đá dò đường, nhưng từ đầu đến cuối đều chỉ ném vào vách đá cứng rắn... Về sau cậu thì thầm bàn bạc với Đoàn Phong: “Chúng ta không thể đi theo con đường mà đám bướm vẽ ra được, nếu không sợ là sẽ càng đi càng sâu...”

Đoàn Phong gật đầu: “Chắc chắn rồi... Hơn nữa giờ tôi nghi ngờ lũ bướm này liên tục “chỉ đường” cho chúng ta, rất có thể là muốn dẫn chúng ta tới hang ổ của chúng nó!”

“Lúc trước tôi nhìn thấy trên người lũ quái vật nhỏ có loại bướm này, rất có thể giữa chúng và quái vật có quan hệ ký sinh. Có điều trước mắt tôi vẫn không thể khẳng định đâu là bên ký sinh, đâu là bên bị ký sinh.” Viên Mục Dĩ hạ giọng xuống, nói.

Chương 277: Bầy côn trùng

Đoàn Phong nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi đoán rất có thể loài bướm kia ký sinh trên người quái vật. Thứ này khá kỳ bí, chỉ nhìn một cách đơn thuần việc chúng ngụy trang thành vách đá suốt đường đi là biết chắc không phải loại bướm bình thường có thể làm được.”

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng xôn xao, quay đầu nhìn lại, họ phát hiện dưới mũi Tăng Nam Nam có máu. Lòng Viên Mục Dã chùng xuống, nói vậy là cô nhóc này dính chương rồi.

Nguyên Viên lập tức đến giúp Tăng Nam Nam cầm máu, nhưng cô ấy đã dùng hết mọi cách ngăn máu mũi mà vẫn không hề khá lên...

Viên Mục Dã nói ngay với Đoàn Phong: “Anh lấy nắm máu ra đây... Nhanh lên!”

Đoàn Phong lấy mấy cây nắm máu đã hái lúc trước từ trong ba lô đeo sau lưng ra. Viên Mục Dã chọn một cây trong đó rồi đi đến khe hở ở góc vách đá, thật cẩn thận đặt xuống đất.

Đoàn Phong hiểu ngay là Viên Mục Dã muốn dụ lũ côn trùng kia ra bằng cây nắm máu này, có điều không biết chỉ một cây nắm có thể dụ được côn trùng ở gần đây ra hay không.

Tăng Nam Nam vẫn bị chảy máu mũi, mặc dù cô ấy luôn lấy tay bịt mũi, nhưng máu vẫn lọt qua khe hở ngón tay, Đại Quân ở bên cạnh vội vàng lau giúp cô ấy bằng băng gạc cầm máu, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ năm sáu miếng gạc.

Cùng lúc đó, một con côn trùng hình dáng không to lắm nhô đầu ra từ khe đá, có lẽ con côn trùng này trời sinh nhát gan. Mặc dù nó nhìn thấy nắm máu nhưng lại chậm chạp không dám tiến lên... Dù trong lòng rất sốt ruột, nhưng Viên Mục Dã biết mình phải bình tĩnh, lúc này nhất định phải kiên nhẫn chờ nó ra ngoài ăn nắm mới được.

Cuối cùng con côn trùng kia vẫn không chịu đựng được sức quuyền rũ của nấm máu. Nó rục rịch bò ra, sau đó nhấm từng mảnh của cây nấm trước mặt. Ai ngờ đúng lúc này, từ khe hở khác lại chạy ra thêm một con côn trùng. Con lần này có dáng vóc lớn hơn con trước, rất có thể nếu hai con này ở cùng một chỗ, con lớn sẽ cắn chết con nhỏ.

Viên Mục Dã lập tức vấy tay với Đoàn Phong, ra hiệu anh ta ném đến đây một cây nấm nữa, nếu con nhỏ này bị con lớn cắn chết thật, vậy chẳng phải cây nấm trước đó nó ăn sẽ bị lãng phí sao!

Cây nấm của Đoàn Phong ném chuẩn vào đúng trước mặt con côn trùng to. Lúc đầu, khi cây nấm rơi xuống đất còn dọa hai con côn trùng hoảng sợ. Con nhỏ quay đầu muốn chạy, kết quả nhìn thấy con lớn ở ngay đằng sau mình thì nghệt ra không dám nhúc nhích... Mà trong mắt con lớn chỉ có nấm máu, cơ bản chẳng thèm liếc con nhỏ lấy một cái. Nó bò thẳng đến chỗ cây nấm máu Đoàn Phong ném qua.

Lúc này Viên Mục Dã thấy hai cây nấm đều bị ăn sắp xong rồi bèn đá mắt cho Đoàn Phong, bảo anh ta lại đây giúp! Viên Mục Dã sợ mình không thể bắt được hai con côn trùng cùng một lúc, đến lúc đó lại uống phí mất một cây nấm máu. May thay Đoàn Phong đi tới kịp thời, bắt được hai con côn trùng nghìn chân một to một nhỏ kia với Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã bắt được con côn trùng rồi cũng không dám chậm trễ thêm giây nào mà nhanh chóng đưa cho Tăng Nam Nam ăn. Cậu vốn tưởng rằng cho cô nhóc ăn con côn trùng ghê tởm như vậy phải tốn chút mồm mép nữa...

Ai ngờ cô nhóc Tăng Nam Nam này cũng là kẻ tàn nhẫn, chẳng cần Viên Mục Dã nói gì đã cầm con côn trùng ăn luôn. Hoắc Nhiễm ở cạnh nhìn cũng nhăn răng nhếch miệng, cái kiểu sốc con mắt như thế này, có lẽ trong lòng cậu ta đã có cả chục nghìn con thần thú chạy qua như điên ấy chứ!

Không lâu sau khi ăn xong con côn trùng, máu mũi của Tăng Nam Nam đã dần dần bớt chảy, thêm một lát nữa là hoàn toàn ngừng hẳn. Nhưng dù vậy, máu mũi của cô ấy chảy ra vẫn ướt sũng mười mấy miếng băng gạc...

Có lẽ là vì mất máu quá nhiều, hoặc là bởi vì vừa rồi ăn con côn trùng vào, tóm lại lúc này sắc mặt Tăng Nam Nam cực kỳ tái nhợt. Hoắc Nhiễm vội lấy chocolate luôn mang theo người ra đưa cho cô ấy: “Ăn chút chocolate đi, ít nhiều cũng cảm thấy dễ chịu hơn đây.”

Tăng Nam Nam không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhận chocolate Hoắc Nhiễm đưa, sau đó để dưới mũi hít mạnh mấy hơi...

Lúc này Nguyên Viện chỉ vào mười mấy miếng băng gạc dính máu dưới đất và hỏi Viên Mục Dã: “Mấy thứ này làm sao bây giờ?”

Đương nhiên Viên Mục Dã không thể ném số băng gạc dính máu đó đi được, vì mấy thứ này còn có thể mọc ra nắm máu cơ mà. Nhưng bọn họ lại không có thời gian chờ mãi ở đây, vì thế cậu ngẫm nghĩ rồi nói: “Mọi người lấy hết tất cả túi nilon trên người ra đây!”

Mặc dù không rõ lý do nhưng mọi người vẫn làm theo lời Viên Mục Dã, nhanh chóng gom đủ mười mấy cái túi nilon. Viên Mục Dã nhìn số bao nilon rồi nói với mọi người: “Bây giờ mọi người lấy dao đào một ít đất bỏ vào túi, sau đó mỗi túi lại bỏ thêm một miếng gạc dính máu!”

Trương Đại Quân khẽ giật mình: “Này Viên, không phải cậu định trồng nấm trong túi nilon đấy chứ?”

Viên Mục Dã nhún vai đáp: “Tại sao lại không được? Loại nấm máu này chỉ cần hai thứ để có thể sinh trưởng, một là máu người, hai là đất của nơi này. Bây giờ tôi đặt chúng ở cùng nhau, khả năng trồng được nấm rất lớn! Tóm lại trên người mỗi người đều mang một cái túi nilon như vậy, chúng ta tìm đường ra của chúng ta, chúng nó mọc nấm ở trong túi nilon của chúng nó, chẳng chậm trễ bên nào...”

Đoàn Phong gật gù: “Như vậy chúng ta cũng có thể có đủ nấm máu để bầy côn trùng!”

Mọi người nghe xong cũng cảm thấy trong lòng vững vàng hơn, ít nhất có thể tạm thời không phải sợ “chứng chảy máu” lạ lùng này nữa, tất cả sự chú ý đều đặt vào một việc là tìm kiếm lối ra thôi.

Sau đó, trên ba lô của cả đoàn người bọn họ đều treo một cái túi nylon đựng đất. Viên Mục Dã sợ trong túi không thông gió sẽ ảnh hưởng sự sinh trưởng của nấm máu nên còn chọc mấy lỗ nhỏ ở trên để tiện thông gió.

Đúng như cậu lo lắng, những người còn lại nhanh chóng xuất hiện triệu chứng chảy máu, chẳng qua là bởi vì thể chất mỗi người mỗi khác, cho nên vị trí chảy máu cũng khác nhau.

May thay, khi nấm trong túi của Đoàn Phong được dùng hết, nấm máu trong túi nylon cũng lần lượt mọc lên. Bởi vậy dọc đường đi, bọn họ liên tục lấy nấm máu để bẫy côn trùng, cuối cùng cũng bảo vệ được cái mạng nhỏ của cả đám.

Ai ngờ khi bọn họ đi đến cạnh một một chỗ thạch nhũ giống như rừng cây thì lại nhìn thấy một mảng nấm máu đỏ tươi mọc trên mặt đất... Trông hình dạng nấm thì hình như là phía dưới có người.

Đột nhiên nhìn thấy nhiều nấm máu như vậy, trong lúc nhất thời Viên Mục Dã chưa chuẩn bị tâm lý, cậu sững sờ hỏi Đoàn Phong: “Chúng ta nên hái... hay là không?”

Đoàn Phong đáp không hề nghĩ ngợi: “Đương nhiên là hái. Nhanh tay lên, nếu không những con côn trùng kia sẽ ra giành với chúng ta đấy!”

Chờ đến khi đám người bọn họ luống cuống tay chân hái sạch nấm máu dưới đất mới phát hiện ra, người nằm phía dưới hóa ra là Triệu Thiên Ân... Trông tình hình này thì người đã chết được một khoảng thời gian rồi.

Chương 278: Chôn cất

Mấy người Trương Bác vừa nhìn thấy là xác của Triệu Thiên Ân, tất cả đều nghiêm mặt lại, bởi vì lúc này trong lòng bọn họ đều nghĩ đến cùng một vấn đề. Đó chính là bản thân Triệu Thiên Ân không kiên trì nổi mà chết, hay là bị mấy người Hoàng Tông Nghĩa bỏ lại?

Mặc kệ thế nào thì mọi người cũng coi như có quen biết, khi nhìn thấy xác của Triệu Thiên Ân, trong lòng khó tránh khỏi hơi hụt hẫng... Lúc trước tình trạng của Phàn Kim Tiểu nguy hiểm như vậy mà cũng chịu đựng qua khỏi, không ngờ Triệu Thiên Ân có khả năng đi ra ngoài nhất lại là người đầu tiên chết ở trong hang.

Dù sao cũng là đồng đội nhiều năm của mình, nhóm người Trương Bác đề nghị đưa xác Triệu Thiên Ân theo cùng. Trương Khai vừa nghe thấy thế đã sầm mặt xuống, cậu ta vừa định nói chuyện thì lại bị Viên Mục Dã ngăn cản.

Sau đó Viên Mục Dã uyển chuyển khuyên: “Tôi có thể hiểu tâm trạng của các anh, nhưng chúng ta có thể tự bảo vệ mình trong tình huống trước mắt đã khó rồi, hay là chờ sau này có cơ hội hãy trở lại đón anh ta đi?!”

Thật ra Viên Mục Dã đã nói rất khách sáo rồi. Nếu không phải bản khoản đến việc hiện giờ trong lòng bọn họ đều không dễ chịu, cậu sẽ không ngăn cản Trương Khai... Bây giờ đã là lúc nào rồi, bản thân mình có thể sống sót được hay không vẫn còn là vấn đề đấy, bọn họ đâu có bản lĩnh mà mang xác của Triệu Thiên Ân theo nữa?

May mà đám Trương Bác cũng không cố chấp như Hoàng Tông Nghĩa, hơn nữa suốt đường đi, bọn họ cũng nhận ra nếu không có nhóm Viên Mục Dã, có lẽ mọi người đã có cùng kết cục như Triệu Thiên Ân đang nằm trên mặt đất kia từ lâu rồi.

Mặc dù không thể mang xác Triệu Thiên Ân đi, nhưng đoàn người bọn họ vẫn tìm ít đá vụn gần đó để đắp lên cho anh ta,

sau này có thể tìm được dĩ nhiên là chuyện tốt. Ngộ nhờ không tìm thấy chỗ này thật thì cũng coi như đã chôn cất cho anh ta yên nghỉ.

Viên Mục Dã làm dấu hiệu trên ngôi mộ đá giản dị rồi nói với mọi người: “Đi thôi, chỉ cần chúng ta có thể ra ngoài bình an thì nhất định sẽ nghĩ cách trở về đón anh ta.”

Sau đó mọi người tiếp tục đi về phía trước. Mặc dù Đoàn Phong đã nói đi thêm một lát rồi tìm chỗ cắm trại, nhưng ở trong tiềm thức, tất cả mọi người đều không muốn dừng lại quá lâu ở chỗ này, vì thế lại tiếp tục đi thêm đoạn nữa...

Họ đi mãi, đến khi mọi người tới một khu vực có không gian cực kỳ trống trải, xung quanh cũng không có những thạch nhũ hình thù kỳ lạ kia nữa. Đoàn Phong nhìn quanh rồi nói: “Địa hình ở đây trống trải, thích hợp để cắm trại. Tối nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi.”

Nói thật, nơi này vừa ẩm vừa tối, hơn nữa không tìm thấy đồ có thể nhóm lửa, cho nên mọi người chỉ có thể dựa sát vào nhau để sưởi ấm... Lúc này Đoàn Phong xếp thứ tự cho mấy người của số 54, định để họ thay phiên gác đêm.

Mấy người Trương Bác cũng chủ động đề nghị muốn gác đêm cùng mọi người. Mặc dù Đoàn Phong không tin bọn họ lắm nhưng vẫn đồng ý cho bọn họ gia nhập, chẳng qua là xếp bọn họ xen chung với những người của số 54.

Bởi vì chịu khổ suốt dọc đường đi, mọi người đều vừa lo lắng vừa mệt mỏi, vì thế Đoàn Phong chia tất cả những người gác đêm thành bốn tổ, mỗi tổ hai người. Như vậy, mỗi tổ chỉ cần gác hai tiếng là được.

Lúc này Viên Mục Dã không cảm thấy buồn ngủ lắm nên cậu và Trương Bác gác ca đầu tiên. Hai người rảnh rỗi không có việc gì làm nên cùng nói chuyện về đội trưởng Hoàng Tông Nghĩ...

“Anh Viên, có phải anh cũng cho rằng nhóm đội trưởng Hoàng đã chạy trước rồi không?” Trương Bác nhìn bóng tối xa xăm, giọng nặng nề.

Viên Mục Dã thở dài, đáp: “Lúc đối mặt với sống chết, mỗi người đều có quyền lựa chọn, quyết định không vứt bỏ là một

lựa chọn, bỏ lại đồng đội vương vীu tay chân cũng là một lựa chọn...”

Trương Bác cười buồn: “Nếu là anh... anh có bỏ lại đồng đội bị thương để tự mình chạy trốn không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời anh ta rất nghiêm túc: “Không, bởi vì tôi không chịu nổi cảm giác tội lỗi sinh ra trong lòng sau khi chỉ còn một mình mình sống sót, điều đó sẽ làm tôi rất đau khổ. Cảm giác dao cùn cắt thịt này chắc chắn sẽ đau thấu tận xương. Cho nên tôi thà rằng đổi mạng với sống chết cùng đồng đội của mình cũng tốt hơn là một mình sống tạm bợ.”

“Xem ra các anh mới là người thực sự hiểu được tinh thần đồng đội... Trước kia tôi luôn tự nhận chúng tôi là đội nhóm chuyên nghiệp nhất, đồng lòng nhất. Nhưng hiện giờ xem ra, đó chỉ là một chuyện cười.” Trương Bác nói bằng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Viên Mục Dã bèn vỗ bờ vai của anh ta: “Được rồi, anh cũng đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, chưa biết chừng đội trưởng Hoàng thật sự chỉ đi trước tìm lối ra thì sao?”

Trương Bác lắc đầu: “Nếu là Hoàng Tông Nghĩa của mấy năm trước thì tôi còn tin, nhưng mấy năm nay anh ấy đã thay đổi rất nhiều, càng ngày càng coi trọng lợi ích trước mắt, không bao giờ còn là Hoàng Tông Nghĩa đồng dạ đồng lòng mà chúng tôi quen lúc trước nữa.”

Viên Mục Dã vốn định khuyên Trương Bác thêm vài câu, ai ngờ đúng lúc này họ đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến một tràng tiếng ong ong kỳ lạ, như thể một loại rung động tần số thấp từ thứ gì đó phát ra... âm thanh đó cũng không lớn, nhưng nó cứ reo liên tục, khiến người ta nghe vào có một cảm giác quái lạ trong lòng.

Ngay khi Viên Mục Dã và Trương Bác đều cảm thấy lạ, trên đỉnh đầu của bọn họ đột nhiên bắt đầu lóe lên lấm tã lấm tã vài chấm sáng màu xanh. Thoạt nhìn, chúng trông cực kỳ giống bầu trời đầy sao, làm Viên Mục Dã cảm thấy như đang đặt mình trong vũ trụ vô bờ bến vậy.

“Đây... đây là đom đóm ư?” Trương Bác lấy làm lạ.

Viên Mục Dã nhìn lên biển sao trời trên đầu rồi đáp: “Thứ càng đẹp sẽ càng nguy hiểm. Ở đây, từ mặt đất lên đến đỉnh ít nhất cũng phải cao ba bốn mươi mét. Dù đèn pin có thể soi lên đỉnh, chúng ta cũng không thể thấy rõ bên trên có những thứ gì...”

Lúc này nhóm Đoàn Phong cũng bị âm thanh kỳ lạ đánh thức. Họ nhanh chóng ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn lên những đốm sáng âm u trên đỉnh trần. Trước hết mặc kệ những đốm sáng màu xanh đỏ rớt cuộc là thứ gì, nhưng ít nhất quả thật thoát trông chúng làm người ta khá vui vẻ thoải mái.

Nhưng lòng Viên Mục Dã lại hơi cảm thấy bất an mơ hồ. Những đốm sáng màu xanh đỏ đột nhiên xuất hiện, hơn nữa chúng vẫn treo mãi ở giữa không trung không nhúc nhích, điều này không phù hợp lắm với đặc tính của đom đóm!

Tiếng ong ong vẫn tiếp tục. Đoàn Phong đứng lên soi đèn pin một vòng, cũng không tìm thấy ngọn nguồn của âm thanh. Khi mọi người bắt đầu thấy không biết làm sao, Viên Mục Dã đột nhiên nhìn thấy có một con bướm thiêu thân bay qua trước mắt, bay thẳng về phía ánh sáng xanh âm u giữa không trung.

Ngay sau đó, con bướm kia như đụng vào thứ gì đó, nó khựng lại giữa không trung và vỗ cánh liên hồi. Viên Mục Dã rọi đèn pin qua xem thì thấy hình như nó bị thứ gì đó không nhìn thấy cuốn lấy.

Tất cả mọi người ở đây đều cầm đèn pin soi lên đỉnh, càng nhiều bướm bay đến từ bốn phương tám hướng, như thể chúng nó đã bàn sẵn với nhau, tất cả đều bay về phía những đốm sáng âm u màu xanh ở giữa không trung kia...

Chuyện sau đó không cần tưởng tượng cũng biết, tất nhiên là có thêm nhiều bướm bị nhốt lại. Chúng không ngừng giãy giụa, vẫy vẫy, nhưng hình như tất cả đều không làm nên chuyện gì, như kiểu bị vướng vào một tấm lưới lớn vô hình vậy.

Chương 279: Bướm ở trong miệng

Cuối cùng Đoàn Phong là người nhận ra bí ẩn trong đó. Anh ta chỉ vào những đốm sáng âm u kia và nói: “Đó không phải ánh sáng do đom đóm phát ra, nếu tôi không đoán lầm, đó là một loại tơ nhện có thể phát ra ánh sáng giống như đèn huỳnh quang diệt côn trùng.”

“Tơ nhện? Anh nói những đốm sáng màu xanh đó đều là tơ nhện ư?!” Hoắc Nhiễm giật mình hỏi.

Đoàn Phong gật đầu: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây trước, đừng quấy rầy bầy nhện ở trên đó ăn tối!”

Hoắc Nhiễm lập tức như được tha bổng. Cậu ta vừa nghe nói những đốm sáng đẹp đẽ trên đầu đều là tơ nhện thì không muốn ở lại thêm một phút đồng hồ nào nữa. Cậu ta vội đứng dậy thu dọn túi ngủ, sau đó gọi Tăng Nam Nam: “Dọn dẹp nhanh rồi đi thôi!”

Khi mọi người chuẩn bị rời khỏi biển sao trời này, họ thấy những con bướm bị giam giữ kia dần dần bị kéo lên đỉnh, mà những đốm sáng màu xanh cũng lần lượt tắt ngóm...

“Không ngờ đám bướm ở đây cũng có kẻ thù tự nhiên...” Viên Mục Dã vừa đi vừa nói.

Đoàn Phong cười nhẹ: “Điều này rất bình thường, hệ sinh thái ở nơi như thế này cần phải duy trì sự cân bằng nhất định mới được. Nếu có một phe làm trùm, vậy thì chào đón chúng ta có lẽ chính là thứ bướm to bằng khuôn mặt ấy chứ!”

Viên Mục Dã áp sát đến trước mặt Đoàn Phong rồi nói: “Kế tiếp nên làm gì đây? Cho dù giờ chúng ta có cách chữa triệu chứng chảy máu, nhưng bị mắc kẹt mãi ở đây cũng không tốt! Có lẽ chưa đến một ngày là chúng ta đã hết sạch nước và thức ăn rồi.”

Đoàn Phong lại nói bằng giọng điệu thoải mái: “Sao có thể không ăn không uống chứ? Tôi thấy con sông ngâm chúng ta vừa đi ngang qua khá tốt. Sông ngâm ở đây đều thông nhau, về sau chắc chắn sẽ còn gặp được sông ngâm giống vậy nữa. Thông thường, nước của sông ngâm đều rất tốt... Nếu hết thức ăn, chúng ta cứ thử săn mấy con quái vật để nướng ăn, trông bề ngoài của chúng thì chắc cũng ngon hơn dơi một chút ấy nhỉ!”

Viên Mục Dã thấy lúc này rồi mà Đoàn Phong còn có lòng dạ nói đùa với mình, hình như anh ta chẳng hề lo lắng mọi người không ra ngoài được một chút nào. Hơn nữa cậu còn phát hiện một vấn đề khác, đó là trong số những người ở đây, trừ cậu và Đoàn Phong ra, tất cả đều đã từng xuất hiện triệu chứng chảy máu.

Có lẽ cậu có thể miễn dịch là bởi vì trong cơ thể có virus, nhưng Đoàn Phong thì sao? Tại sao anh ta chẳng bị chút xíu ảnh hưởng nào? Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thử hỏi: “Anh có phát hiện một vấn đề không? Hình như anh và tôi đều miễn dịch với vật chất bí ẩn của nơi này.”

Đoàn Phong nhận ra lời nói của Viên Mục Dã có ẩn ý, nên cười đáp: “Vật chất trong hang động này sẽ không bao giờ ảnh hưởng được đến tôi. Nếu có... vậy thì đúng thật là may mắn của tôi.”

Viên Mục Dã thoáng sửng sốt, cậu không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Đoàn Phong. Có điều, mặc dù trong lòng hơi ngờ vực nhưng vì ngại đằng sau còn có người khác, nên dĩ nhiên cậu sẽ không tiện hỏi quá thẳng thừng.

Không bao lâu sau, mọi người ra khỏi phạm vi bầu trời sao màu xanh. Đoàn Phong nhìn quanh: “Ồ đây đi, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, cứ tiếp tục thử tự gác đêm vừa rồi.”

Viên Mục Dã vốn định gác với Trương Bác thêm chốc lát, nhưng Đoàn Phong lại bảo bọn họ đi nghỉ ngơi trước, anh ta và Cao Phong gác ca tiếp theo. Viên Mục Dã nằm trong túi ngủ, vẫn đang cân nhắc hoàn cảnh trước mắt của bọn họ, muốn tìm ra một lối thoát để nhanh chóng đưa mọi người ra khỏi hang.

Nghĩ mãi, Viên Mục Dã cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, không bao lâu sau cậu đã ngủ thiếp đi... Có thể là cơ thể thật sự mệt mỏi nên Viên Mục Dã ngủ khá say, thế nên trong khoảnh khắc cậu tỉnh lại, suýt nữa cậu đã không nhớ ra mình đang ở chỗ nào.

Còn may kiểu não bộ mất trí nhớ ngắn hạn này qua rất nhanh, hoàn cảnh tối tăm ẩm ướt xung quanh nhắc nhở cậu rằng mình đang ở trong một hang động đá vôi trên một ngọn núi không biết tên... Nhưng cậu nhanh chóng bị cảm giác xa lạ khác ảnh hưởng, làm trong lòng cậu đột nhiên cảm thấy cực kỳ bất an.

Cậu cảm thấy xung quanh mình thật sự quá yên tĩnh. Cậu nhớ rõ trước khi ngủ, tiếng ngáy của Trương Đại Quân còn không dứt bên tai, nhưng hiện giờ dường như là tiếng ngáy, sợ là đến tiếng hít thở cũng không có.

Viên Mục Dã giật mình ngồi dậy từ trong túi ngủ. Phản xạ đầu tiên của cậu là đi lần sờ đèn pin trên người, bởi vì nếu ở nơi này mà không có đèn pin thì chẳng khác gì người không có mắt.

Viên Mục Dã sờ soạng vài cái rồi thảm thả lỏng, còn may đèn pin vẫn ở vị trí cũ, cậu lập tức bật sáng đèn pin và soi xung quanh, nhưng lại thấy trong hang động đá vôi đen như mực chỉ còn lại có một mình cậu!

Trước giờ Viên Mục Dã chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ gặp hoàn cảnh như thế này, cậu càng không tin nhóm Đoàn Phong sẽ lén bỏ đi khi cậu đang ngủ. Hơn nữa, điều này cũng rất khó hiểu nhỉ? Bản thân cậu rất khỏe mạnh không bị bệnh gì, có lẽ đến cả Hoàng Tông Nghĩa cũng sẽ không bỏ lại cậu ấy chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn bò ra khỏi túi ngủ, sau đó soi đèn pin khắp mọi nơi. Cậu phát hiện nơi này đúng là vị trí cắm trại lần thứ hai, vì thế cậu gào lên với chung quanh: “Đội trưởng Đoàn...? Anh Đại Quân!?”

Nhưng trừ tiếng vọng của chính Viên Mục Dã, không còn ai đáp lại cậu. Cũng may Viên Mục Dã là người gặp chuyện vẫn giữ được bình tĩnh, trong lòng cậu luôn luôn tin tưởng vững chắc nhóm Đoàn Phong sẽ không bỏ lại mình, cho nên cậu cầm đèn pin đi xem xét xung quanh.

Đột nhiên, cậu nghe thấy hình như ở trong một góc cách đó không xa có người đang khóc, nghe giọng thì hình như khóc rất đau lòng. Viên Mục Dã nhanh chóng lần theo hướng âm thanh. Khi đi đến gần, cậu nghe người nọ vừa khóc vừa nói: “Đừng bỏ tôi lại... Tôi không muốn chết! Đừng bỏ tôi lại... Tôi vẫn chưa muốn chết...”

Viên Mục Dã nhìn trang phục của người nọ hơi quen mắt, chẳng phải là đồng phục của tốp người thứ ba vào hang động sao? Vì thế cậu khẽ hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Người nọ nghe thấy tiếng của Viên Mục Dã thì lập tức ngừng khóc, sau đó từ từ quay mặt sang. Một gương mặt trắng bệch chảy hai hàng nước mắt máu... Người này không phải ai khác mà chính là Triệu Thiên Ân đã chết!!

Viên Mục Dã thảm cả kinh, trong lúc nhất thời còn tưởng rằng mình đọc được từ trường tư duy của Triệu Thiên Ân chứ. Nhưng cậu nhanh chóng nhận ra sự việc không đơn giản như vậy, bởi vì đây không phải nơi đối phương chết, từ trường tư duy ở đâu ra?

Khi cậu đang hết sức nghi ngờ, Triệu Thiên Ân đột nhiên há miệng to đến mức người ta khó có thể tưởng tượng được, sau đó có vô số bướm thiêu thân bay “phần phật” ra khỏi miệng anh ta, lao thẳng về phía Viên Mục Dã...

“Ê Viên? Tỉnh lại, cậu gặp ác mộng rồi!” Giọng Đại Quân vang lên bên tai Viên Mục Dã. Cậu đột ngột mở mắt, lúc này mới ý thức được hóa ra cảnh vừa rồi là một cơn ác mộng.

Đại Quân thấy Viên Mục Dã đã tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm: “Có thể do cậu mệt mỏi quá cho nên bị gặp ác mộng. Trước hết đừng ngủ, gác đêm với anh một lát đã.”

Viên Mục Dã lau mồ hôi lạnh trên trán, cơn buồn ngủ đã bay sạch. Lúc này bảo cậu gác đêm thật sự là không thể thích hợp hơn.

Chương 280: Bốn chi chạm đất

Viên Mục Dã bèn đứng dậy đi đến ngồi xuống cạnh đồng lửa với Đại Quân. Nhưng cậu mới vừa ngồi xuống đã chỉ vào đồng lửa đang cháy hùng hực và hỏi: “Đồng lửa này đốt bằng cái gì vậy?”

Đại Quân cười bí ẩn đáp: “Cậu đoán xem bọn anh phát hiện ra cái gì ở gần đây?”

Viên Mục Dã thấy thứ đang cháy trong đồng lửa hơi quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhận ra được là thứ gì, cậu lắc đầu: “Tôi không nhận ra là thứ gì cả...”

Đại Quân cười nói: “Than đá đỏ! Có phải cậu ngủ đến ngu người rồi không? Cả cục than đá mà cũng không nhận ra!”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện, thứ đang cháy trong đồng lửa quả thật là than đá... Điều này đúng là vượt quá tưởng tượng của cậu, bởi vì từ sau khi bọn họ vào hang động đá vôi, cứ như bị vĩnh viễn cách ly với xã hội văn minh bên ngoài, cho nên Viên Mục Dã không hề nghĩ tới việc sẽ nhìn thấy nhiên liệu như than đá ở chỗ này. Đương nhiên, ở nơi ngăn cách với thế giới con người mà có than đá cũng không hiếm có. Chẳng qua có thể để cho bọn họ bắt được cũng coi như là mọi người đã bắt đầu đổi vận rồi đây.

Viên Mục Dã ngăn người nhìn ngọn lửa trước mắt, trong lòng cậu vẫn luôn nghĩ đến cơn ác mộng vừa rồi. Có khi nào là điềm báo sắp xảy ra chuyện gì không?

Trương Đại Quân thấy Viên Mục Dã ngồi xuống rồi vẫn cứ im lìm nên cười bảo: “Nói nghe xem vừa rồi cậu mơ thấy cái gì? Lúc ấy vừa đúng lúc anh đi ngang qua bên cạnh cậu thì nghe thấy cậu lằm bằm lằm bằm trong miệng. Anh nghĩ là bởi vì cậu mệt mỏi quá cho nên bị gặp ác mộng.”

Viên Mục Dã nặng nề hỏi anh ta: “Anh nghe thấy tôi nói nói mới hả?”

Trương Đại Quân cười lắc đầu: “Giọng cậu nhỏ quá nên không nghe rõ... Sao thế? Không phải là cậu sợ mình lỡ miệng nói ra bí mật nhỏ gì đó ở trong mơ đấy chứ?”

Viên Mục Dã mỉm cười, sau đó thở dài: “Vừa rồi tôi mơ thấy một giấc mơ rất quái lạ... Ở trong mơ, tôi gặp Triệu Thiên Ân.”

Trương Đại Quân lập tức hết cười nổi. Anh ta nhanh chóng nhìn quanh rồi nói: “Chẳng lẽ thằng nhóc đó chết không nhắm mắt nên vẫn đi theo chúng ta?!”

Viên Mục Dã bị cái dáng vẻ rúm ró của Trương Đại Quân làm cho tức cười: “Đại Quân, tôi luôn cho rằng anh là người theo thuyết vô thần, không sợ trời không sợ đất chứ?”

Trương Đại Quân ngượng ngùng cười: “Đó không phải sợ, đó là trong lòng kính nể quý thân... Thêm vào đó, cậu xem hiện giờ chúng ta ở cái chỗ tồi tàn này, anh thật sự nghi ngờ nếu còn tiếp tục đi nữa thì sẽ phải đi đến mười tám tầng địa ngục mất!”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện Trương Đại Quân gác đêm một mình nên vội hỏi anh ta: “Thang Gia Trình đâu? Không phải đội trưởng Đoàn xếp cậu ta cùng ca với anh sao?”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Đại Quân cau mày lại.

“Cậu không nói thì suýt nữa tôi đã quên mất thằng nhóc đó đấy. Vừa rồi cậu ta nói là muốn đi lấy thêm ít than đá, sao lâu vậy mà vẫn chưa về nhỉ?”

Nghe thế, lòng Viên Mục Dã chùng xuống, cậu truy hỏi Đại Quân nhặt được than đá ở chỗ nào, nhanh nhanh dẫn cậu qua đó tìm người... Kết quả khi đi đến vị trí trước đó hai người phát hiện than đá, bọn họ nhìn thấy một chiếc áo ngoài ném dưới đất, bên trong đựng mấy cục than đá to nhỏ không đều, nhưng lại không thấy bóng dáng Thang Gia Trình.

“Đây là áo ngoài của Thang Gia Trình, người đã chạy đi đâu rồi? Thang Gia Trình! Thang Gia Trình?!” Đại Quân hơi sốt ruột gọi.

Viên Mục Dã lập tức ngăn cản anh ta: “Anh mau trở về gọi người, tôi tìm ở gần đây trước đã!”

Đại Quân xoay người chạy ngược trở về, để lại một mình Viên Mục Dã đứng trước vĩa than đen nhánh... Thực tế, ở đây không xa nơi họ cắm trại, cũng chỉ cách mười mấy mét, thậm chí còn chẳng cần lo sẽ bị bướm thiêu thân chặn đường, cho nên Đại Quân mới có thể yên tâm để một mình Thang Gia Trình đi.

Viên Mục Dã ngồi xổm xuống đất nhìn bọc than đá kia, rõ ràng là Thang Gia Trình muốn dùng áo ngoài để mang một lần về được nhiều hơn, nhưng khi cậu ta chuẩn bị trở về thì lại đột nhiên xảy ra chuyện gì đó.

Hơn nữa trông trạng thái của bọc than đá cũng không phải lơ tay rơi xuống đất, ngược lại hình như là được đặt xuống đó, một lát sẽ quay lại lấy. Như vậy xem ra, chắc là lúc Thang Gia Trình trở về, có thứ gì đó thu hút sự chú ý của cậu ta.

“Rốt cuộc là thứ gì thu hút sự chú ý của Thang Gia Trình chứ?” Viên Mục Dã quan sát quanh vĩa than đá lộ ra bên ngoài. Đột nhiên, cậu cảm nhận được rõ ràng hình như trên đầu mình có thứ gì đó, cậu chợt ngẩng đầu lên và phát hiện ở bên cạnh một đoạn thạch nhũ rất to có một người đang đứng.

Bởi vì bị thạch nhũ bên trên rũ xuống như nhũ băng che khuất, cho nên ánh đèn pin của Viên Mục Dã chỉ có thể soi đến nửa người dưới của đối phương, nhưng trông quần áo của người này cũng không giống Thang Gia Trình...

Lúc này mấy người Đoàn Phong cũng chạy tới, Viên Mục Dã ra hiệu cho bọn họ giữ im lặng, sau đó lại nhẹ nhàng chỉ lên bên trên... Kết quả khi cậu soi đèn pin lại chỗ đó, vị trí vừa rồi đã không còn một bóng người.

Viên Mục Dã sửng sốt, cậu lập tức rọi đèn pin tìm kiếm khắp nơi trên đầu, nhưng tìm thế nào cũng không thấy tung tích của đối phương. Mặc dù mấy người Đoàn Phong không biết Viên Mục Dã nhìn thấy cái gì nhưng tất cả đều rọi đèn pin lên đỉnh đầu tìm giúp cậu.

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã là lạ bèn hỏi vừa rồi cậu đã nhìn thấy cái gì? Viên Mục Dã đáp: “Hồi nãy anh Đại

Quân đi rồi, tôi cảm thấy trên đầu có cái gì đó là lạ nên ngẩng đầu nhìn thì phát hiện trên tảng đá có người đứng... Đáng tiếc bởi vì góc độ nên chỉ có thể nhìn thấy nửa người dưới của người nọ. Ban đầu tôi tưởng là Thang Gia Trình cơ, nhưng nhìn cẩn thận thì thấy nửa người dưới của anh ta ăn mặc không giống chúng ta lắm.”

“Cậu cảm thấy người kia là ai?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dĩ ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Trông cách ăn mặc giống như người của nhóm đầu tiên vào hang.”

Trương Khai ở bên cạnh giật mình nói: “Sao có thể? Không phải tất cả bọn họ đều... đã chết rồi ư?”

Đại Quân gãi đầu: “Chẳng lẽ đúng là gặp ma thật?!”

Ai ngờ ngay khi trong lòng mọi người đều cảm thấy căng thẳng, lại thấy Đoàn Phong đột nhiên xoay người nhìn về phía Đông Bắc: “Ai ở đó?!”

Mọi người cùng nhau nhìn sang thì thấy một bóng người lóe qua quang sáng của đèn pin. Đúng như lời Viên Mục Dĩ nói, người kia mặc đồ khác bọn họ, chắc là đồng phục của nhóm nhân viên đầu tiên vào hang.

Nhưng đây vẫn chưa phải việc kỳ lạ nhất. Mặc dù người nọ chỉ chợt lóe qua trước mặt mọi người, nhưng tư thế của gã lại rất dị, bốn chi chạm đất bò bên một tảng thạch nhũ...

“Đệch mợ! Đúng là gặp ma thật rồi, đó chẳng phải là trang phục của nhóm người đầu tiên vào hang ư?” Trương Khai khiếp sợ.

Hoắc Nhiễm nghe xong cũng run giọng: “Không phải là xác chết vùng dậy đấy chứ?”

Đoàn Phong giơ tay gõ vào đầu cậu ta: “Xem cái lá gan bé tí của cậu kìa, lại còn xác chết vùng dậy...”

“Thế là chuyện gì xảy ra? Không phải lúc trước các anh nói tất cả nhân viên bị mất tích đều mọc nấm rồi à? Hiện giờ sao lại chạy ra thêm một người thế?” Hoắc Nhiễm không phục.

Chương 281: Bầu trời

Đoàn Phong tức giận nói: “Đó là chạy ra hả? Cậu không thấy thứ kia dán lên tảng đá giống như thạch sùng à?”

Hoắc Nhiễm rút cổ lại: “Cho dù không phải xác chết vùng dậy, thì cũng chắc chắn không phải người sống!”

Lúc này đây Đoàn Phong không gõ đầu cậu ta nữa, bởi vì Hoắc Nhiễm đã nói ra suy nghĩ trong lòng mọi người. Lúc trước họ đã nhìn kĩ mấy cái xác ở gần sông ngầm, rõ ràng là đã chết cứng ngắc!

Mà “xác chết vùng dậy” lại càng là lời nói không có căn cứ. Cách giải thích duy nhất có thể nói đến hiện giờ là có lẽ có thứ gì đó đang tạm thời điều khiển cái xác kia. Dù gì ở một nơi như thế này, trừ việc không có quỷ thần ra thì những thứ khác đều có khả năng.

Đã xảy ra chuyện như thế, dĩ nhiên bọn họ không thể ở chỗ này lâu, nhưng bây giờ có một vấn đề khá khó giải quyết, đó chính là không biết Thang Gia Trình đã chạy đi đâu. Ở thời điểm này, chắc chắn mọi người không thể bỏ mặc thằng nhóc kia được.

Còn một điều nữa cũng làm Viên Mục Dã lo lắng sốt ruột, đó chính là lúc trước bên cạnh sông ngầm không chỉ có một cái xác. Hiện giờ bọn họ nhìn thấy một trong số đó, thế có phải có nghĩa là sẽ còn mấy cái xác với tình trạng tương tự cũng sẽ xuất hiện ở trước mặt bọn họ không?

Trong lúc nhất thời, Viên Mục Dã cảm thấy hơi khó lựa chọn, đúng là đi không được, ở lại cũng không xong... Cuối cùng Đoàn Phong quyết định mọi người cùng nhau tìm ở gần chỗ Thang Gia Trình mất tích xem sao. Nếu thật sự không tìm thấy gì, bọn họ cũng chỉ có thể dựa theo kế hoạch tìm lối ra trước rồi nói sau.

Via than lộ ra ngoài trong hang lớn hơn họ tưởng tượng rất nhiều. Có lẽ nơi này là một mỏ than với quy mô không nhỏ, nếu không phải hoàn cảnh ở đây quá quái lạ, chắc hẳn nhóm nhân viên đầu tiên vào hang sẽ có rất nhiều thu hoạch.

Sự mất tích của Thang Gia Trình càng tăng thêm nỗi khủng hoảng trong lòng mọi người, hai đồng chí nữ Nguyên Viện và Dương Tĩnh đều đã bắt đầu lên viết thư tuyệt mệnh. Thậm chí họ còn muốn lôi kéo Tăng Nam Nam viết cùng mình, nhưng cô nhóc kia lại cười khinh khỉnh: “Muốn viết thì tự các cô viết đi, chị đây không chết được, cho nên trước giờ đều không viết cái thứ đó.”

Người không hiểu Tăng Nam Nam có lẽ trông cô ấy xinh xắn, sẽ đoán chắc cô ấy là cô gái có lá gan rất nhỏ, nhưng tất cả mọi người ở số 54 đều biết, lá gan của cô nhóc này khiến một số người đàn ông phải hổ thẹn không bằng.

Cuối cùng đoàn người bọn họ tìm đi tìm lại cẩn thận ở gần via than đá nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Thang Gia Trình, ngay cả Đoàn Phong luôn am hiểu việc truy tìm tung tích cũng không nhận ra rốt cuộc cậu ta đã đi đâu.

Chẳng còn cách nào khác, mọi người chỉ đành chọn từ bỏ.

Bởi vì xảy ra chuyện của Thang Gia Trình, cho nên Đoàn Phong tuyên bố thêm một quy tắc nữa, đó chính là không cho phép bất cứ ai rời đội để hành động một mình, bởi vì dưới tình huống như vậy, bất cứ một sai lầm nào cũng có thể là trí mạng.

Mặc dù nhóm Trương Bác cũng không muốn từ bỏ, nhưng trong lòng bọn họ cũng rõ nếu tiếp tục ở lại nơi này... có lẽ cuối cùng chẳng ai ra được.

Hiện bọn họ đã hoàn toàn bị lạc phương hướng trong hang động này rồi. Mặc dù bây giờ mọi người còn có thể đối phó với nguy cơ trước mắt, nhưng ai có thể đoán được đằng trước liệu có nguy cơ lớn hơn nữa đang chờ bọn họ hay không?

Điều duy nhất đáng được ăn mừng là, tuy họ không tìm thấy đường về, nhưng dựa vào phán đoán thường thức, nơi này có sông ngầm, mà nước là thứ không đứng yên được. Đừng thấy hang động đá vôi quanh co ngoằn ngoèo, nhưng cuối cùng sông ngầm này chắc chắn sẽ chảy đến một vùng nước lớn hơn.

Cho nên bọn họ chỉ cần tìm đường đi theo sông ngầm, cơ hội ra ngoài vẫn còn khá cao.

Nhưng “bị lạc phương hướng” cũng không phải vấn đề duy nhất họ phải đối mặt. Thang Gia Trình sẽ không vô duyên vô cớ mất tích, nếu không giải quyết vấn đề này, phải chăng sẽ còn có người tự dung biến mất giống cậu ta không?

Đi mãi, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều cùng đồng thời cảm nhận được trên đỉnh đầu bọn họ có thứ gì đó, nhưng soi đèn pin lên lại không thấy gì. Cảm giác này vô cùng mãnh liệt, tuyệt đối không đơn giản chỉ là ảo giác.

Vì thế Viên Mục Dã dừng bước, sau đó giơ đèn pin và nhìn chăm chăm trên đỉnh đầu hồi lâu, ai ngờ trong một cái chớp mắt, cậu thấy rõ ràng hoa văn trên trần vách đá thay đổi.

Viên Mục Dã lập tức ý thức được trên đỉnh đầu luôn có loài bướm kỳ lạ kia tồn tại, nhưng bởi vì khoảng cách giữa mặt đất và đỉnh trần quá cao, dù là Đoàn Phong cũng không thể ném đá đến tận trên đó.

Lúc này Viên Mục Dã nhớ tới thứ ở bên hông Đoàn Phong, cậu nhỏ giọng nói với anh ta: “Tôi muốn mượn cậu chàng bên hông anh một chút...”

Đoàn Phong cau mày lại: “Cậu muốn bắn lên trên à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi luôn cảm thấy những con thiêu thân đó có thể vẫn đi theo chúng ta suốt đoạn đường...”

Đoàn Phong rút khẩu 64 sau lưng ra: “Đạn bắn vào đá sẽ bắn ngược, cậu cẩn thận một chút!”

Đương nhiên Viên Mục Dã biết điều này, vì thế cậu bảo Đoàn Phong mang tất cả mọi người trốn sau một tảng thạch nhũ, một mình cậu đứng ở tại chỗ nổ súng lên phía trên...

Tuy rằng viên đạn sẽ bật lại ở mức độ nào đó khi bắn vào tảng đá, nhưng ít nhiều vẫn sẽ có một số khác biệt về góc độ, cho nên không cần phải lo lắng nó sẽ bật ngược vào người Viên Mục Dã.

Sau khi thăm tính toán, Viên Mục Dã mở khóa chốt an toàn để lên đạn, rồi thở ra một hơi và giơ tay bóp cò bắn lên phía trên... Ai ngờ sau phát súng này lại không xảy ra tình huống

viên đạn bắn ngược mà trái lại, cậu cảm thấy có tiếng ù ù quái lạ từ phía trên truyền đến.

Viên Mục Dã ngẩng đầu lên nhìn và ngay lập tức ngẩn ra tại chỗ. Cậu thấy vô số con bướm thiêu thân to đang xoay quanh ở giữa không trung, mà đỉnh hang lúc trước xa xôi không thể với tới, hiện giờ lại bị bầu trời xanh thẳm thay thế.

Khi mọi người nhìn thấy bầu trời, tất cả đều không tìm được tiếng hoan hô, nhưng bọn họ nhanh chóng cảm thấy tuyệt vọng một cách sâu sắc... Bởi vì bầu trời ấy thật sự quá cao, trừ khi cả đám bọn họ đều mọc cánh, nếu không về cơ bản là không thể đi lên được.

Đoàn Phong từ từ đến cạnh Viên Mục Dã, ngẩng đầu nhìn lên cùng một góc độ, sau đó anh ta nói bằng giọng bồn chồn: “Nơi này cũng không phải bị bịt kín hoàn toàn. Tại sao những con bướm và quái vật kia lại không ra ngoài nhỉ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Ai mà biết được? Có lẽ chúng đúng là quái vật đến từ địa ngục cho nên sợ ánh mặt trời chẳng!”

Thấy bầu trời giống như là thấy được hy vọng, Viên Mục Dã tin tưởng vững chắc chỉ cần mọi người không bỏ cuộc, rồi họ sẽ tìm được lối ra. Không bao lâu sau, những con bướm bay tới bay lui đã bịt kín bầu trời xanh tượng trưng cho hy vọng một lần nữa.

Đoàn Phong nhìn đồng hồ rồi bảo: “Hiện giờ là 9 giờ 45 phút sáng, xem ra thời tiết cũng không tệ lắm, nếu chúng ta may mắn, có lẽ có thể nhìn thấy mặt trời lặn buổi hoàng hôn...”

Sau khi bóng tối quay trở lại, Viên Mục Dã cảm thấy hơi mất mát. Cậu nhìn xoáy vào đỉnh đầu bị lũ bướm bịt chặt, nói: “Xem ra lũ bướm đó giống như ma cà rồng của phương Tây, cực kỳ không thích ánh mặt trời.”

Chương 282: Hồ ngầm

Trương Đại Quân đùa: “Sớm biết vậy chúng ta đã mang ít tỏi trên người, vừa có thể ăn vừa có thể dùng!”

Lúc này Trương Bác đi đằng sau Viên Mục Dã, nói: “Thật sự hâm mộ các anh, đã đến lúc này rồi mà còn có thể lạc quan như vậy...”

Trương Đại Quân thở dài: “Có cái gì mà không thể lạc quan? Vui vẻ cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày. Ngộ nhờ hôm nay là ngày cuối cùng của tôi trên đời, tại sao tôi không vui vẻ mà sống chứ?”

Tăng Nam Nam ở bên cạnh cau mày lại: “Đừng có nói bậy bạ.”

Viên Mục Dã không ngờ cô nhóc Tăng này còn rất mê tín, cậu cười nói: “Yên tâm đi, mặc dù tình hình hiện giờ hơi nghiệt ngã, nhưng tôi tin sẽ có cách thoát ra.” Sau khi nói xong, cậu lại kéo đề tài trở lại: “Rõ ràng lũ thiêu thân đó có thể bay ra nhưng lại không đi, có lẽ cũng không phải chúng sợ ánh mặt trời giống ma cà rồng, mà đơn giản là không thể thích nghi với thế giới bên ngoài...”

Giọng Đoàn Phong lạnh xuống: “Cho nên chúng mới bịt kín lối ra, cũng không cho phép sinh vật ở trong này đi ra ngoài?!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Khả năng này rất lớn... Hệ sinh thái trong hang gần như là chuỗi mắt xích nối từng vòng với nhau. Nếu thiếu bất cứ giống loài nào, rất có thể lũ bướm thiêu thân đều sẽ bị tuyệt chủng. Hơn nữa tôi thấy từ nơi này đến cửa động lộ thiên vừa rồi có khoảng cách ít nhất là một trăm mét trở lên. Vì vậy cho dù có cửa ra, nhưng bởi vì môi trường sinh thái trong và ngoài hang rất khác biệt, bởi vậy những con thiêu thân đó sẽ không chủ động bay ra. Hoặc là nói mặc dù có thể bay ra ngoài, nhưng chúng cũng sẽ từ từ chết đi bởi vì không thể thích nghi với môi trường bên ngoài.”

Đoạn đường sau đó mọi người đi cẩn thận gấp đôi, sợ sẽ đột ngột có một đội viên đã chết nhảy ra từ trong một góc âm u nào đó, nhưng không ngờ đoạn đường còn lại đi cực kỳ thuận lợi, không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, mãi cho đến khi một hồ nước tối tăm phẳng lặng dưới lòng đất xuất hiện trước mặt bọn họ.

Mặt hồ ngầm này trông cũng phải rộng bằng nửa kích thước sân bóng đá, vừa vặn chặn ngang đường đi của mọi người. Khi Viên Mục Dã soi đèn pin sang bờ bên kia, cậu thấy có một cửa hang hơn mười mét vuông có thể vừa cho bọn họ đi qua, nhưng vấn đề là bọn họ phải vượt qua như thế nào đây?

Lúc này Đoàn Phong đi đến bên hồ xem xét tình hình trong hồ. Anh ta thấy nước trong hồ trong vắt thấy đáy, thỉnh thoảng còn có một vài con cá không có mắt bơi qua bơi lại, nhưng anh ta quan sát thấy rằng hồ nước ắt hẳn là không nông. Nếu không biết bơi, có thể sẽ gặp chút vấn đề.

Sau đó Đoàn Phong nhanh chóng thống kê cụ thể trong đoàn có ai không biết bơi, may thay chỉ có ba người sức chiến đấu yếu nhất là Trần Huy, Nguyên Viện, Dương Tĩnh là không biết. Nếu nói như vậy, chỉ cần người biết bơi kéo bọn họ đi qua là vẫn có thể bình an băng qua hồ.

Tuy nhiên tiền đề là không có sinh vật nào mang đặc tính tấn công trong hồ...

Bốn năm đại học, Viên Mục Dã luôn ngâm mình ở trong hồ bơi của trường, cho nên cậu tự nhận kỹ năng bơi lội của mình cũng không tệ lắm, vì thế cậu đề nghị với Đoàn Phong để mình bơi qua xem thử tình hình trước đã.

Ai ngờ Đoàn Phong lại lắc đầu: “Không được, chúng ta chưa biết rõ tình hình trong hồ, tôi không yên tâm để cậu xuống nước. Cậu vẫn nên thành thật chờ với mọi người ở đây đi!” Sau khi nói xong, Đoàn Phong cũng không để Viên Mục Dã phản đối mà đã xoay người nhảy xuống nước.

Những người còn lại đành phải thấp thỏm chờ ở bên hồ, cho dù trong lòng có gấp gáp thế nào cũng chẳng giúp gì được. Mà Viên Mục Dã thì liên tục rọi đèn pin xung quanh mặt hồ cho Đoàn Phong, một khi phát hiện có thứ gì thì báo động ngay cho anh ta...

Lúc đầu mặt hồ khá phẳng lặng, Viên Mục Dã cũng không phát hiện ra sinh vật có hình dáng lớn nào trong nước bơi tới gần Đoàn Phong. Nhưng khi Đoàn Phong bơi tới chính giữa hồ, đột nhiên một bên hồ truyền đến tiếng thứ gì rơi xuống nước, nghe tiếng động thì có lẽ kích thích không nhỏ.

Tim Viên Mục Dã lập tức vọt lên tới cổ họng. Cậu nhanh chóng rọi đèn pin sang phía nguồn gốc âm thanh nhưng chỉ có thể nhìn thấy một sổng lưng màu đen lộ ra trên mặt nước, nó đang nhanh chóng bơi tới phía Đoàn Phong.

Viên Mục Dã vừa thấy tình hình không ổn là ngay lập tức la lớn với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, cẩn thận hướng ba giờ của anh!”

Nhưng lúc ấy có lẽ Đoàn Phong ở trong nước nên không nghe rõ Viên Mục Dã nói gì, vì thế anh ta dừng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía bọn họ. Ai ngờ đúng lúc này, sổng lưng màu đen kia lại đột nhiên tăng tốc nhằm về phía Đoàn Phong. Ngay sau đó, cả người Đoàn Phong chợt chìm hoàn toàn xuống dưới nước...

Mặt Viên Mục Dã biến sắc, cậu xoay người nói với Đại Quân và Trương Khai: “Canh chừng mọi người, nếu tôi không trở lại, cũng không ai được xuống nước!”

Sau khi nói xong, cậu cởi ba lô trên người và chuẩn bị xuống nước. Lúc này Trương Khai đột nhiên giữ chặt tay cậu, sau đó đưa cho cậu một con dao quân dụng: “Mang cái này theo!”

Viên Mục Dã biết con dao Dogleg này là của quý của Trương Khai, bình thường Đại Quân sờ một chút cũng không được, thế mà bây giờ cậu ta lại chủ động đưa ra...

Viên Mục Dã nhận dao rồi nói: “Yên tâm, tôi sẽ trả nó lại nguyên vẹn!”

Viên Mục Dã xuống nước rồi nhanh chóng tới gần vị trí vừa rời của Đoàn Phong, nhưng cậu mới vừa bơi tới đã ngửi thấy trên mặt nước truyền đến mùi máu tươi, vì thế cậu vội lặn xuống tìm người.

May mà đèn trên đầu bọn họ là loại đèn chống thấm nước, hơn nữa hồ nước trong vắt, cho nên cậu lặn xuống nước rồi cũng nhanh chóng tìm được vị trí của Đoàn Phong. Có điều lúc này

Đoàn Phong đang giăng co với một con cá đen to dài mấy mét, nước hồ xung quanh cũng đã bị máu loãng vẩn đục.

Thấy thế, Viên Mục Dã nhanh chóng lặn xuống và tham gia trận chiến. Cậu cũng không biết đây là giống cá gì, chỉ cảm thấy da của nó trơn tuột, không có chỗ nào để nắm hay tóm lấy, hơn nữa Đoàn Phong giăng co với nó rất kịch liệt. Viên Mục Dã sợ tùy tiện rút dao ra có thể sẽ đâm nhầm vào anh ta.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Viên Mục Dã nhắm chuẩn đuôi của con cá to kia rồi lấy hết sức bình sinh đâm mạnh con dao Dogleg vào đó... Con cá đen to lớn lập tức bị đau, thân cá lắc lư dữ dội, cái đuôi đột nhiên vung lên gạt Viên Mục Dã sang một bên.

Thừa dịp con cá đen to lớn phân tâm, Đoàn Phong đâm một nhát dao vào mắt trái của nó, cơn đau làm nó càng giãy giụa người mạnh hơn, ngay cả Đoàn Phong vẫn giăng co bên cạnh nó cũng bị văng thẳng ra.

Có thể là nhìn thấy con mồi có người đến giúp nên con cá đen to lớn biết một mình không địch lại số đông, nó bèn quay đầu muốn chạy, nhưng Đoàn Phong lại không cho nó cơ hội này. Anh ta tóm lấy con dao Dogleg Viên Mục Dã cắm ở đuôi cá rồi kéo mạnh, con cá đen to lớn trực tiếp bị rách bụng.

Một lượng máu cá rất lớn chảy ra hồ nước làm trong lúc nhất thời toàn bộ nước hồ xung quanh họ đều bị nhuộm thành màu đỏ... Viên Mục Dã cũng không rõ Đoàn Phong có bị thương hay không, cậu nhanh tay tóm lấy anh ta rồi bơi sang phía bờ bên kia.

Vừa rồi giăng co với con cá đen to kia đã tốn quá nhiều thể lực, hơn nữa hình như Đoàn Phong bị thương, nên Viên Mục Dã cảm thấy mình càng bơi thì người càng trầm xuống...

Chương 283: Đoàn Phong bị thương

May mà Viên Mục Dã và Đoàn Phong cũng bơi được đến bờ hồ bên kia, sau khi lên bờ cả hai người cùng thở hổn hển, Viên Mục Dã vất vả lấy lại hơi và vội vã chạy tới kiểm tra xem Đoàn Phong có bị thương không.

Đoàn Phong thấy cậu đến bèn xua tay: “Không cần xem, tôi không bị thương đâu, đây là máu của con cá kia!”

Nhưng Viên Mục Dã đâu dễ dàng tin tưởng, cậu dùng tay sờ lên người Đoàn Phong một cái và thấy trên tay mình đỏ thẫm... Viên Mục Dã lập tức biến sắc, cậu nói: “Nhiều máu như thế này mà anh còn nói mình không bị thương à?”

Đoàn Phong cúi đầu nhìn thoáng qua chỗ máu trên tay Viên Mục Dã, anh ta bất đắc dĩ cười nói: “Đúng là tình mất thật đấy... Không sao đâu, cậu để tôi nghỉ một lúc là ổn thôi.”

Viên Mục Dã nói rất nghiêm túc: “Anh có thể để ý một chút được không? Một vết thương nhỏ ở chỗ này cũng là trí mạng, chứ đừng nói đến vết thương to như thế này!”

Đoàn Phong thở dài hỏi: “Thật sự phải nhìn à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên, làm sao không băng bó vết thương được chứ?”

“Được rồi, cậu xem đi, nhưng đừng cho người khác biết là tôi bị thương!” Đoàn Phong bất đắc dĩ nói.

Lúc đó Viên Mục Dã còn chưa hiểu rõ ý của Đoàn Phong nên chỉ thuận miệng đáp: “Vậy phải xem anh bị thương nặng đến mức nào, nếu thật sự chảy máu liên tục... Không muốn để họ biết cũng khó!”

Viên Mục Dã cởi áo Đoàn Phong ra xem, cậu phát hiện chiếc áo quân đội màu xanh bên trong đã bị máu thấm ướt đẫm, qua

lỗ thủng trên áo thì có thể thấy vết thương ở dưới xương sườn bên trái. Viên Mục Dã thấy vậy bèn lấy ngay túi cấp cứu từ trong ba lô ra, sau đó dùng băng gạc để cầm máu cho Đoàn Phong.

Nhưng khi cậu vén áo Đoàn Phong lên, một vết thương kinh khủng lộ ra, Viên Mục Dã lập tức rùng mình, trong nhất thời cậu cũng không biết phải xử lý thế nào!

“Cái này... Cái này không được, vết thương này nhất định phải khâu, để tôi gọi Nguyên Viện và Dương Tĩnh đến đây đã!” Viên Mục Dã nói với giọng hơi hốt hoảng.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã muốn đi gọi người thì giữ chặt tay cậu lại rồi bảo: “Chạy đi đâu thế? Cậu đang xử lý vết thương cho tôi mà?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Vết thương của anh quá nghiêm trọng, tôi không làm được, để tôi gọi bác sĩ!”

“Nếu biết sẽ dọa cậu thành thế này thì tôi đã không cho cậu nhìn rồi, vội gì chứ? Nghe tôi bảo này...” Giọng Đoàn Phong trầm xuống.

Thật ra Viên Mục Dã đã từng gặp khá nhiều loại vết thương kinh khủng như thế này, nhưng hầu hết những tình huống mà cậu gặp phải đều ở trên người những xác chết, cho nên cậu chẳng cần phải xử lý gì cả...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã vẫn còn ngần người thì vội thúc giục: “Nhanh lên đi, còn ngần ngợ làm gì thế?”

Cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành cắn răng tiến lên, sau đó cẩn thận nhìn vết thương dưới xương sườn của Đoàn Phong, chắc chỗ đó vừa bị con cá to kia cắn, chỗ sâu nhất còn nhìn thấy cả xương.

“Dùng băng gạc nhấn chỗ thịt bung ra trở về vị trí, sau đó dùng băng vải bó chặt lại...” Đoàn Phong chỉ huy Viên Mục Dã thao tác từng bước một, cuối cùng cũng coi như xử lý tạm ổn.

Sau khi tất cả xử lý xong, cả hai người đều ướm đầm mồ hôi, Đoàn Phong chắc do bị đau, còn Viên Mục Dã là do quá khẩn trương...

Đoàn Phong thấy cậu như vậy bèn cười bảo: “Lần đầu tiên thấy cậu khẩn thương như vậy đây, yên tâm đi, nếu tôi mà dễ chết như vậy thì quá tốt rồi!”

Viên Mục Dã còn đang lo lắng cho vết thương của Đoàn Phong nên không chú ý đến nửa câu sau của anh ta, cậu không yên tâm hỏi: “Hay cứ để mấy người Nguyên Viện kiểm tra đi, chỉ băng bó đơn giản như vậy chắc không được đâu!”

Đoàn Phong tỏ ra rất bất đắc dĩ: “Sao cậu cứng đầu thế nhỉ? Tôi đã nói không cần là không cần, vừa nãy cậu có thấy vết thương của tôi còn chảy máu không?”

Viên Mục Dã lập tức sững người, nghe Đoàn Phong hỏi như vậy cậu mới nhớ ra, vết thương dưới xương sườn của Đoàn Phong mặc dù rất đáng sợ, nhưng đúng là đã ngừng chảy máu...

Lúc này Đoàn Phong mới giục: “Cậu đi nói với họ một tiếng đi, những loại cá lớn hung dữ như thế này đều sẽ có ý thức lãnh địa rất mạnh, vừa nãy tôi đã quan sát, chắc trong hồ chỉ có một con thôi, cậu bảo bọn họ mau sang đây đi!”

Viên Mục Dã nghe xong bèn đứng dậy đi đón những người còn lại, Đoàn Phong dặn dò: “Nhớ kĩ chuyện cậu vừa nhận lời với tôi!”

Lúc đó Viên Mục Dã cũng không rõ tại sao Đoàn Phong lại nhiều lần dặn cậu đừng để người khác biết anh ta đang bị thương, Viên Mục Dã chỉ nghĩ anh ta sợ mọi người biết sẽ lo lắng, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra, chuyện này không phải như thế.

Dưới sự chỉ huy của Viên Mục Dã, những người còn lại thuận lợi bơi đến rất nhanh, ba người không biết bơi đều được nâng đến bờ hồ. Mấy người Trương Khai lên bờ bèn chạy ngay đến xem tình huống của Đoàn Phong, nhưng cuối cùng đều bị anh ta trả lời qua loa rồi đuổi đi.

Viên Mục Dã đưa con dao Dogleg cho Trương Khai: “Cầm đi, vật về chủ cũ!”

Trương Khai cầm dao rồi ngửi mùi ở phía trên: “Ôi! Nặng mùi quá, tôi nói cho mấy người biết nhé, lúc nãy khi bơi qua con

cá chết kia, tôi còn định kéo nó lên rồi nướng ăn cơ! Bây giờ ngửi cái mùi này tôi cảm thấy thật may khi không kéo nó lên!”

Hoắc Nhiễm nghe mà thấy buồn nôn: “Sao cái gì anh cũng ăn vậy? Bảo sao vừa nãy ăn con côn trùng mà mắt anh còn chẳng thèm chớp nhử?”

Trương Khai cố ý trêu chọc Hoắc Nhiễm: “Cậu không nói thì tôi cũng quên mất, cậu cũng ăn mà? Thế nào? Mùi vị không tồi đúng không?”

Chắc chuyện này sẽ trở thành bóng ma trong cả cuộc đời của Hoắc Nhiễm, cậu ta nghe Trương Khai nói thế thì không để ý đến ông anh họ này nữa mà quay ra vắt quần áo trên người...

Lúc này Đại Quân móc một cục than đá trong ba lô ra và bảo: “May mà đều để trong túi nilon nên không bị ướt... Tôi đốt đông lửa để mọi người hong khô quần áo, nếu cứ mặc như vậy khó chịu lắm!”

Nhưng rất nhanh Đại Quân đã phát hiện một vấn đề, mặc dù những cục than này khô nhưng mọi người lại không có thứ để đốt lửa. Đại Quân thử dùng bật lửa để đốt vài lần, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Không còn cách nào khác, Đại Quân đành kéo Trương Khai và Hoắc Nhiễm đi tìm xung quanh xem có gì để châm lửa không... Viên Mục Dã thấy bọn họ đi về phía cửa hang gần đó thì dặn đừng đi quá xa!

Đoàn Phong vẫn luôn ngồi nghỉ ngơi, những người khác đều nghĩ là anh ta đã quá mệt khi chiến đấu với con cá, nhưng chỉ có Viên Mục Dã biết, anh ta đang đau không đứng lên được.

Một lát sau, Viên Mục Dã lo lắng cho mấy người Đại Quân, bèn cầm đèn pin đi tìm, nhưng mới đi được vài bước đã thấy ba người họ quay về với vẻ mặt kỳ quái...

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Trương Khai thấy Viên Mục Dã ra đón thì chỉ vào cửa hang phía sau và nói: “Bên trong có vấn đề, chúng tôi vừa quan sát một lúc... nhưng không dám chạm vào vật trong đó!”

Chương 284: Nhìn nhau qua hồ

“Bên trong là cái gì?” Viên Mục Dã trầm giọng xuống.

Trương Khai lắc đầu: “Không tả được, dù sao nó cũng rất kỳ quái, anh cứ qua nhìn là biết ngay!”

Đoàn Phong cũng nghe được những lời vừa rồi, anh ta đứng dậy, đi đến và nói: “Đi, dẫn tôi qua đó xem...”

Viên Mục Dã lo cho vết thương trên người Đoàn Phong, cậu muốn tiến lên đỡ thì bị Đoàn Phong dùng ánh mắt ngăn lại. Viên Mục Dã đành bất đắc dĩ rút tay về rồi thận trọng đi phía sau.

Ban đầu lúc vào trong hang cũng không phát hiện chỗ nào khác lạ, Viên Mục Dã tò mò nhìn ba người Đại Quân, Đại Quân thấy vậy bèn dùng tay chỉ vào mấy thạch nhũ có hình dáng quái dị phía trước: “Vật đó ở phía sau...”

Đoàn Phong nghe vậy vội vàng đi đến, Viên Mục Dã phát hiện có vẻ như tình trạng của Đoàn Phong đã tốt hơn lúc này rất nhiều, cậu cũng bước nhanh đuổi theo... Khi mọi người vòng qua dãy thạch nhũ, một số vật kỳ quái xuất hiện ở trước mặt họ.

Chẳng trách mấy người Đại Quân không miêu tả được mình đã nhìn thấy gì. Khi Viên Mục Dã nhìn thấy mấy thứ này, cậu cũng không biết phải hình dung nó thế nào... Trông nó giống như mấy chiếc kén màu trắng, cao tầm một người, dùng đèn pin chiếu vào sẽ thấy hơi mờ mờ, hình như bên trong có đồ vật gì đó đang chậm chạp ngo ngoe.

“Chính là những cái này, nếu nó thật sự là một cái kén... Vậy phải nở ra con sâu bướm lớn đến mức nào!” Trương Khai khoa trương.

Viên Mục Dã chậm rãi đi tới trước một cái kén lớn, định giơ tay kiểm tra vật trước mặt, nhưng cậu lại bị Đoàn Phong cản lại: “Đừng chạm lung tung, mấy vật bên trong có thể là...”

Đoàn Phong còn chưa nói hết câu, bên ngoài hang đã có tiếng hét rất to của một phụ nữ, nghe giọng thì chắc là của y tá Dương Tĩnh, mấy người cùng quay ra nhìn nhau rồi lập tức xoay người chạy ra.

Khi Viên Mục Dã chạy ra ngoài, tất cả mọi người đều đang đứng ở bên cạnh hồ, bọn họ hoảng sợ nhìn về phía bờ bên kia, ba người Viên Mục Dã nhìn theo ánh mắt của họ và cũng sửng sốt tại chỗ...

Có mấy người đang đứng ở bờ hồ bên kia, khuôn mặt họ vô cảm và không giống người sống, hơn nữa quần áo trên người họ lại càng xác nhận việc bọn họ đã không còn là người sống.

“Tiểu Viên, không... không phải cậu nói bọn họ chết cả rồi sao?” Trần Huy run giọng hỏi.

Phản Kim Tiểu đang đứng đằng trước nói với giọng nặng nề: “Bọn họ bây giờ cũng không giống người sống...”

Mấy người Viên Mục Dã lúc này cũng đã đi đến bên cạnh hồ, Trương Khai nhìn bờ hồ đối diện, cậu ta thắc mắc: “Tình huống này là thế nào? Chẳng phải bọn họ chết rồi sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Đoàn Phong vang lên: “Cuối cùng cũng thò đầu ra, những vật này đã theo chúng ta lâu rồi...”

Viên Mục Dã hơi giật mình: “Anh phát hiện bọn họ theo sau lúc nào thế?”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Từ khi Thang Gia Trình mất tích, tôi đã cảm giác có thứ gì đó luôn đi theo chúng ta, lúc đó cậu nghĩ là mấy con bướm kia, nhưng thật ra là bọn họ...”

Có người tinh mắt lúc này còn nhận ra một người mặc khác với những người còn lại, đó chẳng phải là Triệu Thiên Ân mà bọn họ đã chôn cất sao? Trong lúc nhất thời mọi người đều xôn xao, không dám tin vào hai mắt của mình.

Trần Huy cũng nhận ra người đứng đằng trước là Trương Vĩnh Thắng, bạn học cùng trường với mình, anh ta hô to với bờ bên

kia: “Vĩnh Thắng à? Là cậu sao? Tớ là Trần Huy đây, mấy người chúng tớ đến cứu các cậu đây!”

Nguyên Viện nghe xong bèn ngăn cản Trần Huy: “Tiên sĩ Trần, anh đừng hô nữa, mặc dù tôi không xác định được mấy người tiên sĩ Trương đã chết hay chưa, nhưng tôi đã tận mắt thấy thi thể của Triệu Thiên Ân. Tôi và Dương Tĩnh lúc đó còn cẩn thận kiểm tra thi thể của anh ta, đúng là đã chết được một thời gian rồi.”

Trần Huy nghe xong thì sắc mặt rất khó coi: “VẬY... mấy người đó là thế nào?”

Nguyên Viện lắc đầu: “Tôi cũng không biết... Nhưng thế giới này có rất nhiều điều mà khoa học không giải thích được, đúng không?”

Hoắc Nhiễm nghe Nguyên Viện nói như vậy bèn thì thầm: “Chẳng lẽ là xác chết vùng dậy?”

Không ngờ Đoàn Phong đứng gần đó lại đột ngột quay đầu trừng mắt một cái, tên nhóc này bị dọa rụt ngay cổ lại, không dám nói lung tung nữa.

Tằng Nam Nam hỏi với giọng thấp thỏm: “Bọn họ đang làm gì thế? Đi theo chúng ta chỉ để nhìn nhau qua hồ à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chắc chắn là không, bọn họ xuất hiện như thế nào?”

Tằng Nam Nam suy nghĩ rồi trả lời: “Vô cùng đột ngột... Trước khi mấy anh vào hang còn chưa có, nhưng mọi người vừa quay ra thì bọn họ đã đứng ở đó rồi.”

“Chẳng lẽ có liên quan đến việc chúng ta vào trong hang?”
Đại Quân hỏi.

Đoàn Phong hừ lạnh: “Thử là biết ngay!” Anh ta nói xong bèn quay người đi về hướng cái hang kia.

Đúng như dự đoán, ngay khi Đoàn Phong muốn đi đến cửa hang, những tên kia đột nhiên bắt đầu chuyển động, bọn chúng dường như rất ngại chạm vào nước hồ nên dùng cả tứ chi để tản ra xung quanh sau đó bám thẳng lên trên trần bò về hướng mọi người...

Những hành động giống thạch sùng này của bọn chúng khiến mọi người bị dọa giật nảy mình, mấy người nhát gan liên tục lùi về phía sau, nhưng Viên Mục Dã vẫn đứng phía trước và quan sát kĩ mọi cử động của bọn chúng.

Động tác của những tên này cực nhanh, chỉ một lát sau đã bò đến nơi, cả đám không còn cách nào đành lùi vào trong hang trước. Viên Mục Dã lùi rất chậm, bởi vì cậu muốn thăm dò xem bọn chúng muốn làm gì?

Trương Khai bỗng hỏi: “Có phải bọn chúng muốn bảo vệ thứ trong hang không?”

Viên Mục Dã thoảng lùi về phía sau một chút, cậu lắc đầu: “Không... Bọn chúng đang lừa chúng ta vào hang!”

“Cái gì?” Trương Khai giật mình.

Đúng là như thế, bởi vì Viên Mục Dã phát hiện, chỉ cần cậu lùi về sau một bước, bọn chúng sẽ ép sát một bước, đồng thời cũng thu hẹp lại vòng vây, rõ ràng là đang xua mọi người vào hang động phía sau lưng.

Những người có vũ khí lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng để tiến hành chống cự, thật ra số lượng người của bên Viên Mục Dã hơn xa những tên kia, nếu đánh nhau chưa chắc đã thua. Nhưng dù sao đó cũng không phải là người sống, cho nên tinh thần của mọi người cũng thấp hơn một chút...

“Làm sao bây giờ?” Đại Quân quay đầu hỏi Đoàn Phong đang đứng ở cửa hang.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi bảo: “Mọi người vào hang trước đi!”

Mấy người Trần Huy nghe xong mà cứ như được trả tự do, bọn họ vội quay người chạy vào hang, còn người của số 54 thì vẫn canh ở cửa hang không chịu lùi nửa bước... Nhưng những tên kia dường như chỉ muốn bọn họ vào hang mà thôi.

Lúc này Đoàn Phong nghĩ ra điều gì đó, anh ta nói với Trương Khai và Đại Quân: “Canh giữ chặt chỗ này, đứa nào tiến vào thì giết đứa đó!” Đoàn Phong nói xong bèn quay người tiến vào hang, Viên Mục Dã thấy thế cũng vội vàng chạy theo.

Chương 285: Phá kén chui ra

Đoàn Phong vào hang không nói thêm gì mà tiến thẳng đến trước một cái kén lớn, anh ta rút con dao quân dụng ra rồi rạch một vết rất dài. Đồ vật trong kén nháy mắt trào ra... Viên Mục Dã nhìn kĩ, hóa ra phía trong thứ sền sệt đó còn đang bọc một người!

Bởi vì cảnh tượng và mùi ở hiện trường quá buồn nôn, cho nên trừ mấy người số 54 ra thì những người còn lại đều rút lui đến chỗ cửa hang...

Viên Mục Dã ngồi xổm trên mặt đất cẩn thận quan sát, cậu phát hiện người vẫn còn đang bốc hơi nóng này chính là Hoàng Tông Nghĩa, Viên Mục Dã vội gọi Nguyên Viện tới để xem có cứu được Hoàng Tông Nghĩa hay không?

Nguyên Viện nghe gọi cũng giật mình, cô ấy chạy đến kiểm tra cẩn thận rồi lắc đầu: “Ngạt thở quá lâu, đã không còn nhịp tim nữa!”

Tất cả mọi người đều không ngờ lại nhìn thấy Hoàng Tông Nghĩa ở chỗ này, vậy chẳng lẽ tất cả những chiếc kén còn lại đều có người bên trong? Đoàn Phong nghĩ đến đây bèn dùng dao rạch chiếc kén thứ hai, vậy mà lại có một xác con lợn rừng đã thối rữa rơi ra.

Hoắc Nhiễm giật mình hỏi: “Sao lại có lợn rừng trong này vậy?”

Viên Mục Dã nhìn thấy xác con lợn bị đập nát rất nghiêm trọng, cậu suy nghĩ rồi trả lời: “Có thể là rơi từ cái hang lộ thiên kia xuống, từ đó xuống dưới này phải hơn trăm mét, nếu động vật không cẩn thận rơi xuống chắc chắn sẽ chết.”

Hoắc Nhiễm tò mò hỏi: “Là thứ gì thu thập những thi thể này? Lũ bướm kia sao?”

Hai người nói đến đây thì bỗng nghe thấy Nguyên Viện giật mình hét lên: “Trong bụng con lợn rừng hình như có gì đó!”

Mọi người lập tức nhìn về phía con lợn rừng, họ phát hiện bụng nó đang động đập như chuyển động của thai nhi, nhưng con lợn này đã đập nát rồi thì làm sao có thể có thai còn sống chứ?

Đoàn Phong vội ra hiệu cho mọi người tản ra, anh ta chuẩn bị rạch bụng con lợn ra xem đó là thứ gì! Không ngờ đúng lúc này, những kẻ ở bên ngoài hang như cảm nhận được cái gì đó, bọn chúng trở nên xao động rồi liên tục xông vào trong.

Cũng may cửa hang có Đại Quân và Trương Khai, mấy người Trương Bác phát hiện cửa hang xảy ra chuyện cũng đi qua đó giúp đỡ, cho nên những vật kia tạm thời không vào trong được...

Đoàn Phong cười lạnh: “Xem ra bọn chúng cảm giác được chúng ta đã rạch kén, để tôi xem bọn chúng giấu thứ gì ở bên trong bụng thi thể!”

Đoàn Phong giơ tay chém xuống, khi anh ta rạch bụng con lợn rừng, một mùi khó ngửi hơn xộc lên... Cùng lúc đó, Viên Mục Dĩ nhìn thấy trong bụng con lợn là từng quả trứng màu trắng to bằng quả bóng bàn, chắc đây là vật mà những tên bên ngoài đang muốn bảo vệ.

Nhưng có một điều mà Viên Mục Dĩ nghĩ mãi vẫn không hiểu, nếu mấy tên bên ngoài muốn bảo vệ an toàn cho đám trứng này, vậy tạo sao lại muốn lừa bọn họ vào trong hang?

Lúc này Đoàn Phong dùng dao phá vỡ một quả trứng, một con sâu màu trắng to tầm ngón tay bò ra, có lẽ nó chưa trưởng thành hoàn toàn nên sau khi vặn vẹo vài cái trong đám dịch nhờn thì lăn ra chết.

Đoàn Phong thấy vậy nhướng mày, anh ta xoay người tiếp tục rạch những cái kén còn lại, càng nhiều thi thể của động vật và con người lần lượt rơi ra... Sau đó Viên Mục Dĩ đi kiểm tra, mấy đội viên rời đi cùng Hoàng Tông Nghĩa đều ở trong đó, thậm chí có cả Thang Gia Trình đã mất tích một cách khó hiểu nữa.

Mặc dù Nguyên Viện đã kiểm tra lần lượt tình huống của bọn họ, nhưng tiếc rằng tất cả đều đã ngừng thở, đến tận lúc cô ấy kiểm tra Thang Gia Trình mới ngạc nhiên phát hiện tên nhóc

này còn thở! Nguyên Viện lập tức cấp cứu cho Thang Gia Trình, nhưng làm đủ mọi cách mà cậu ta vẫn không tỉnh lại...

Đoàn Phong nhìn Thang Gia Trình đang hôn mê bất tỉnh và mấy bộ thi thể trước mặt, trong lòng anh ta tự nhiên sinh ra một ngọn lửa giận dữ, anh ta bèn dùng dao chọc hết mấy quả trứng trong bụng con lợn rừng cho bồ tức.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã bỗng nhìn thấy miệng Hoàng Tông Nghĩa hơi nhúc nhích, lúc đầu cậu nghĩ mình hoa mắt, nhưng khi quan sát cẩn thận thì phát hiện miệng của anh ta đúng là đang cử động thật...

“Bác sĩ Nguyên, có phải đội trưởng Hoàng còn có thể cứu được không? Hình như tôi vừa nhìn thấy anh ta cử động...”
Viên Mục Dã không dám khẳng định.

Nguyên Viện đang ở bên cạnh Thang Gia Trình nghe xong bèn đứng lên. Ngay lúc cô ấy muốn đi về phía thi thể Hoàng Tông Nghĩa thì xác anh ta đột nhiên lăn ra đất, miệng mở thật to, tiếp đó có những con sâu to bằng ngón tay liên tiếp chui ra.

Nguyên Viện bị dọa mặt tái mét, vèo một cái đã trốn đến sau lưng Viên Mục Dã... Những người khác cũng giật cả mình, mặc dù trước đó bọn họ nhìn thấy những quả trứng màu trắng trong bụng thi thể con lợn rừng thì đã biết trong những cái xác khác cũng sẽ có mấy vật buồn nôn này rồi.

Nhưng biết là một chuyện, nhìn thấy đám sâu bọ này chui từ trong xác người ra lại là chuyện khác! Cú sốc từ thị giác này có vẻ hơi lớn, Dương Tĩnh và Trần Huy nôn ngay tại chỗ.

Nhưng điều khiến mọi người càng sốc hơn còn ở phía sau, đám côn trùng này bò ra ngoài xong thì bắt đầu ăn thi thể Hoàng Tông Nghĩa, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy cái xác đó dần biến thành một bộ xương.

Viên Mục Dã lập tức nhận thấy loại sâu trông có vẻ vô hại này khá nguy hiểm, cậu vội bảo mọi người lùi về sau để cách đám côn trùng này càng xa càng tốt...

Thi thể Hoàng Tông Nghĩa nhanh chóng bị ăn sạch, đám côn trùng này vội chuyển sang xác con lợn rừng đã bị mổ bụng rồi tiếp tục ăn.

Đoàn Phong nhìn thấy vậy bèn vội vàng bảo Viên Mục Dã:
“Mau mổ bụng tất cả những thi thể kia ra, sau đó phá hết đám
trùng, nếu để bọn chúng nở hết ra thì mấy người chúng ta sẽ
trở thành món tráng miệng sau bữa ăn của chúng đó!”

Viên Mục Dã đã hiểu tại sao những tên bên ngoài lại muốn lừa
bọn họ vào hang, chúng muốn biến bọn họ thành lương thực
dự trữ khi đám ấu trùng chui ra khỏi kén!

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã không do dự nữa, cậu rút con dao
quân dụng ra rồi đi tới mổ bụng một cái xác, chọc trùng sâu...
Nhưng nói thật cậu vẫn tránh mấy thi thể của đội viên kia,
cuối cùng Đoàn Phong phải tự mình ra tay.

Nhưng tốc độ bọn họ dù nhanh thì vẫn là quá chậm, vẫn có ấu
trùng chui ra từ vài bộ thi thể. Sức ăn của đám ấu trùng này
quá kinh khủng, bọn chúng ăn sạch những thi thể trong hang
rất nhanh, bao gồm cả kén của bọn chúng, thậm chí cả mấy cái
trứng đã bị Viên Mục Dã đâm chết.

Đến cuối cùng, những con ấu trùng đang đói này quay đầu về
phía những người còn sống trong hang, bọn chúng chuyển
động cái cơ thể to mọng bò về phía mọi người...

Chương 286: Đốt lửa

Lúc này ở cửa hang cũng xảy ra chuyện, mặc dù Trương Khai và Đại Quân đã hạ gục vài tên, nhưng mấy cái thứ này cứ như mãi mãi không thể bị đánh bại vậy, bọn chúng lại nhanh chóng bò dậy một lần nữa.

Cũng có thể do hành động phá hoại của mấy người Đoàn Phong ở bên trong đã khiến những kẻ này càng lúc càng điên cuồng... Cuối cùng mấy người Trương Khai không ngăn được nên để những tên đó lao vào trong hang.

Trong lúc này, mấy người Viên Mục Dã cũng bắt đầu ra tay giết côn trùng, nhưng mấy con vật kia mặc dù rất nhỏ nhưng lại chiếm ưu thế về số lượng, bọn chúng ép mọi người liên tục lùi về phía sau.

Đoàn Phong thấy đám người sống chẳng ra sống, chết không ra chết kia đều lao vào trong hang thì cắn răng tóm một tên trong số đó và ném vào đám côn trùng... Không ngờ đám côn trùng chẳng phân biệt địch ta, hễ cái gì dăng đến miệng là chén hết.

Viên Mục Dã thấy làm như vậy có thể ngăn đám sâu này một lúc, cậu cũng không ngại gì nữa mà gia nhập với Trương Khai và Đại Quân, bọn họ ném hết những tên đã bị đánh bại vào đồng côn trùng, những người còn lại thì tranh thủ vác Thang Gia Trình đang bất tỉnh chạy ra cửa hang.

Nhưng Viên Mục Dã cũng hiểu, một khi đám côn trùng này không còn gì ăn nữa, chỉ sợ bọn chúng sẽ lại ra tay với mọi người, hiện giờ chỉ hy vọng mấy con vật này không biết bơi...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn quay đầu nói với Trương Khai và Đại Quân. “Mau dẫn theo thằng nhóc to xác này bơi sang bờ bên kia trước đi!”

Trương Khai vội hỏi: “Vậy còn anh và đội trưởng Đoàn?”

“Chúng tôi ở lại thêm một lúc!” Viên Mục Dã trả lời mà không cần nghĩ.

Trong lúc nói chuyện đã có côn trùng bò ra từ trong hang, Đoàn Phong tiến lên giẫm vài cái cho nát bét... Nhưng rất nhanh đã có con thứ hai bò lên mu bàn chân của anh ta, cũng may nó đã bị Đoàn Phong hất bay.

Viên Mục Dã thấy cứ tiếp tục như vậy thì không ổn, nhất định phải nghĩ ra biện pháp kéo dài thời gian, cậu rút từ trong túi ra một vĩ côn sắt trùng, sau đó bật lửa rồi liên tục ném vào đám côn trùng trong hang.

Chiêu này đúng là rất có tác dụng, dường như đám côn trùng đó đều sợ lửa, cả đám thì nhau né tránh ánh lửa màu lam của rượu sắt trùng... Viên Mục Dã thấy đám côn trùng này sợ lửa thì lại tiếp tục châm lửa rồi ném vào hang.

Đoàn Phong thấy vậy bèn cười bảo: “Tại sao tôi không nghĩ ra chiêu này nhỉ?” Thế là anh ta cũng nổi cơn thích thú, lấy côn sắt trùng từ trong túi ra rồi đốt hết viên này đến viên khác, sau đó ném vào trong hang.

Viên Mục Dã đang ném lấy ném để bỗng có cảm giác không ổn, cậu thấy lửa trong hang đang dần trở nên lớn hơn, nó không còn là màu lam nữa mà là ngọn lửa màu vàng cuộn cuộn khói đen.

Viên Mục Dã giật mình hỏi: “Sao lửa lại cháy mạnh hơn thế này?”

Đoàn Phong nghe vậy cũng dừng động tác trong tay, bồn chồn hỏi: “Chẳng lẽ lượng dầu trên người đám sâu kia quá lớn nên cháy to hơn chăng?”

Vân Mục Dã lắc đầu: “Không đúng... Trong hang có thể có vật dẫn cháy khác.”

Chẳng mấy chốc một mùi thối của lưu huỳnh bay từ trong hang ra, hai người liếc nhau một cái rồi hiểu ngay là chuyện gì đã xảy ra! Lúc bọn họ đi vào đã không để ý, hóa ra trong hang đã vùi nhỏ này mà cũng có than đá.

Xem ra lớp than trong hang đã bị bắt lửa bởi chỗ rượu sắt trùng mà bọn họ ném vào...

Chương 287: Thiêu thân lao đầu vào lửa

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dĩ hơi luống cuống, nếu bọn họ thật sự đốt lớp than ở đây thì coi như xong đời, đến lúc đó thì cả nhóm bọn họ cùng với đám sinh vật kỳ quái kia đều sẽ bị táng thân trong hang động đá vôi tối tăm không ánh sáng mặt trời này.

Viên Mục Dĩ nghĩ đến đây thì quay đầu nhìn cái hồ nước ngầm sau lưng, mặc dù bọn họ có một hồ nước thiên nhiên rất lớn, nhưng bây giờ lấy đâu ra dụng cụ chứa nước? Đâu thể dùng tay lấy nước được?

Trong lúc Viên Mục Dĩ còn đang do dự, ngọn lửa trong hang ngày càng cháy to hơn, đám khói dày đặc lan theo vách đá rồi tỏa ra ngoài, những con bướm trước đó còn nấp trên vách đá thì bây giờ bay loạn xạ khắp nơi...

Trong lúc nhất thời, khói đặc, bụi, thêm cả mùi lưu huỳnh thối càng ngày càng nồng nặc khiến họ không thể mở mắt nổi. Mấy người Trương Khai ở bên kia hồ còn đỡ, nhưng Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong thì khổ vô cùng, nước mắt nước mũi gần như đồng thời chảy ra.

Đoàn Phong che miệng lại: “Không được, chúng ta mau rút lui đi! Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ bị trúng độc đó!”

Viên Mục Dĩ nhìn thoáng qua cái hang đang cháy rùng rục, mặc dù cậu muốn dập lửa nhưng không thể làm gì được, bây giờ Viên Mục Dĩ đang hối hận vì ý tưởng dùng lửa ngu ngốc vừa rồi...

Sau đó Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong cùng bơi về bờ bên kia, nhưng khi bọn họ vừa ra khỏi nước thì thấy từng đám bướm tranh nhau bay qua đầu, hai người cùng quay lại nhìn rồi đều ngăn người tại chỗ.

Hóa ra là có vô vàn con bướm thiêu thân đang lao đầu vào lửa như những vật hiến tế, tất cả những người có mặt đều chết lặng... Mặc dù khó mà giải thích được kiểu hành động tự sát tập thể này, nhưng mọi người cũng bị rung động vì sự cố chấp của chúng.

“Đây chính là thiêu thân lao đầu vào lửa à?” Đoàn Phong hỏi nhỏ.

Viên Mục Dã gật đầu đáp: “Cả đời bọn chúng đều chưa từng gặp ánh lửa nóng, cho nên mới phấn đấu quên mình như vậy...”

Ngay lúc Viên Mục Dã rung động vì tinh thần hy sinh vô ích của loại sinh vật này, cậu bỗng nghe Đoàn Phong lắc đầu nói: “Đầu óc của côn trùng đúng là không thông minh!”

Viên Mục Dã được kéo về hiện thực trong nháy mắt, cậu thấy lửa ở phía đối diện càng ngày càng to, nó đã có xu hướng lan ra ngoài hang, cậu vội vàng nói với Đoàn Phong: “Tranh thủ lúc đám thiêu thân bị thu hút bởi ánh lửa, chúng ta mau rút lui ra ngoài thôi, chắc sẽ tìm được đường ra!”

Sau đó cả đám người hoảng hốt chạy bừa trở về, nhưng khói đặc sau lưng vẫn theo sát, mặc dù những con thiêu thân trong động liên tục bay về phía ngọn lửa sau lưng nên để lộ ra khá nhiều cửa hang bí ẩn, nhưng những cửa hang xuất hiện đột ngột này làm họ khó mà lựa chọn.

Viên Mục Dã đột nhiên phát hiện phía sau đám khói dày đặc xuất hiện một ngã rẽ.

Mà khi đám khói đặc tiến vào ngã rẽ đó thì tốc độ trở nên nhanh hơn nhiều! Viên Mục Dã hiểu ngay chỗ đó có thể có không khí lưu thông, vì vậy cậu giữ chặt Đoàn Phong rồi chỉ vào chỗ có khói đang bay nhanh: “Bên kia có không khí lưu thông!”

Đoàn Phong hiểu ngay ý của Viên Mục Dã, anh ta vội vàng dẫn người chạy về hướng đó... Trên đường đi bọn họ còn chứng kiến những con côn trùng lớn trước đó cũng bị khói hun nên chui ra từ trong khe đá, bọn chúng liều mạng chạy trốn tứ phía, mà đám quái vật nhỏ kia cũng tranh thủ đi ra săn những con côn trùng này.

Trong nhất thời, đám sinh vật trong hang dường như đã tụ tập lại với nhau, nhưng chỉ có mấy người Viên Mục Dã là rút lui có mục đích, còn lại thì chỉ như những con ruồi không đầu bay loạn xạ khắp nơi.

Lúc này mọi người cũng không để ý đến chuyện đang giã lên côn trùng, hay chạm phải quái vật nhỏ từ phía trên bay xuống, đa phần mọi người chỉ dùng tay cản một chút mà không hề dừng lại...

Trên đường đi, Viên Mục Dã thật sự lo lắng cho vết thương của Đoàn Phong, nhưng cậu phát hiện động tác của anh ta còn mạnh mẽ hơn cả lúc giết sâu bướm, nhìn bề ngoài thì không thể phát hiện Đoàn Phong đã từng bị ngoại thương nghiêm trọng.

Giọng nói vui sướng của Trương Bác bỗng vang lên: “Mọi người nhìn kia, đó có phải là con suối chúng ta gặp khi vừa vào đây không?”

Cả nhóm đều thi nhau nhìn theo ngón tay của anh ta, đó đúng là con suối nhỏ mà Trần Huy đã lấy mẫu nước, mọi người lập tức kích động. Nhưng lúc này cũng có người thắc mắc, cả đoàn người lượn lờ hai ngày trong hang mà không tìm được lối ra, tại sao lúc này lại tìm được nhanh thế?

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Trước đây có thể chúng ta đã đi vòng quanh, còn lần này chúng ta đi theo hơi khói trên đỉnh đầu nên đi vào đường tắt, cho nên rất nhanh đã ra được bên ngoài!”

Mọi người đi đến chỗ con suối, Trần Huy giờ đầu ra nhìn thoáng qua rồi bảo: “Đúng vậy, tôi đã lấy nước ở đây, chắc chắn là chỗ này!”

Đoàn Phong nhìn đám khói đen ở trên đầu càng lúc càng đậm, anh ta nói: “Mọi người đi nhanh lên đi, đừng chậm trễ nữa, nếu hít nhiều khói độc quá là xong đấy!”

Cả đám nghe vậy thì không dám dừng lại nữa, bọn họ dìu nhau đi về phía lối ra... Đến khi cả đoàn người lao đảo ra đến cửa hang, nhân viên đang canh giữ ở đấy đều bị dọa sợ choáng váng.

Cả nhóm Viên Mục Dĩ lúc đi vào đều là màu da bình thường, nhưng lúc này đã thành dân Congo hết, ngoại trừ mắt và mũi còn chút màu sắc cũ ra thì còn lại đều bị khói hun đen sì.

Không ngờ Đoàn Phong đã nói đúng, thời gian bên ngoài lúc này mới gần hoàng hôn, mặt trời sắp lặn về phía Tây, mặc dù trông cả đoàn người rất chật vật nhưng khi nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, họ vẫn đứng sững sờ tại chỗ.

Viên Mục Dĩ nhìn cảnh mặt trời lặn trước mặt, cậu nhớ lại những gì đã trải qua trong hai ngày qua mà như đã sống mấy đời. Lúc vào hang là một đội hai mươi người, bây giờ chỉ còn lại mười bốn, mà trong số này lại có một người vẫn đang hôn mê bất tỉnh...

Cũng may lúc bọn họ đi ra ngoài thì đã có hai chiếc xe cứu thương đỗ sẵn ở đó, Viên Mục Dĩ vội vàng kéo tay Đoàn Phong đi qua đó xử lý vết thương. Không ngờ Đoàn Phong lại giữ Viên Mục Dĩ lại rồi bảo: “Không cần đâu, vết thương của tôi ổn rồi!”

Viên Mục Dĩ ngạc nhiên, cậu thậm nghĩ một vết thương to như vậy sao có thể ổn ngay được? Viên Mục Dĩ nói với giọng không tin: “Ổn hay không thì phải để bác sĩ xem mới biết được, đến lúc đó anh cứ nghe theo bác sĩ...”

Đoàn Phong thấy không dễ để đuổi Viên Mục Dĩ đi được, anh ta đành xích lại gần, sau đó xốc áo ngoài lên rồi nói: “Thật sự không sao mà, cậu không tin thì tự nhìn đi!”

Viên Mục Dĩ nửa tin nửa ngờ gỡ băng vải đang cuốn bên hông của Đoàn Phong ra, cậu phát hiện máu trên đó mặc dù chưa khô hẳn, nhưng vết thương kinh khủng lúc trước đã không thấy đâu nữa.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ ngạc nhiên thì cười và nháy mắt vài cái, sau đó giơ tay ra hiệu cậu đừng nói ra...

Chương 288: Kỹ năng bí mật

Bảo sao khi Đoàn Phong bị thương, anh ta lại cố tình dặn Viên Mục Dã không nói cho người khác biết, nếu không bây giờ sẽ không chỉ mình cậu há miệng ngạc nhiên đâu...

Lần trước khi đối phó với đám khỉ vô hình tại đảo Kapok, Viên Mục Dã đã từng gặp tình huống này, nhưng lúc đó cậu không biết chính xác là Đoàn Phong có bị thương hay không nên chỉ thăm đặt một dấu chấm hỏi trong lòng.

Nhưng lần này thì Viên Mục Dã đã có đáp án, đội trưởng Đoàn Phong còn một kỹ năng bí mật mà không ai biết, đó chính là khi thân thể bị thương sẽ tự động khép lại!

Kỹ năng này trâu bò hơn nhiều so với việc “Thấy ma” của Viên Mục Dã hoặc “Không sợ lửa” của Trương Khai! Cái này giống như hồi máu không giới hạn trong trò chơi vậy! Bảo sao mà Đoàn Phong luôn cho người khác một cảm giác trời là số một còn anh ta là số hai, có kỹ năng này thì đúng là chẳng sợ gì hết.

Vì cần nhắc đến tình huống của Thang Gia Trình, hơn nữa những người khác khi ở trong hang cũng xuất hiện triệu chứng không thể cầm máu, cho nên toàn bộ mọi người nhanh chóng được đưa đến một bệnh viện gần đó để kiểm tra toàn thân, người công nhân mất tích được tìm thấy trước đó cũng đang được điều trị ở đây.

Còn về ngọn lửa trong hang đá vôi, nó cháy liên tục vài ngày mới tắt. Theo lời kể lại của công nhân tại hiện trường, có rất nhiều khói đen tỏa ra từ những ngọn núi gần đó. Bởi vì lo sợ có núi lửa nên bọn họ đã phái người đi lên kiểm tra, vậy mà lại phát hiện toàn bộ đều toát ra từ khe đá và kẽ đất, nhưng cũng chỉ có mỗi khói đen mà thôi...

Cả nhóm Viên Mục Dã vào bệnh viện xong thì được kiểm tra toàn thân, ngoại trừ Đoàn Phong và Viên Mục Dã ra, kết quả xét nghiệm của những người còn lại đều cho thấy trong máu

của họ xuất hiện một loại kháng thể nguyên thủy cực kỳ hiếm gặp.

Kháng thể này xuất hiện như thế nào, nó sẽ thay đổi cơ thể theo chiều hướng gì? Trước mắt vẫn không thể biết được. Nhưng tình huống của Thang Gia Trình lại giống hệt với người công nhân được đưa tới trước đó, cậu ta vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Viên Mục Dã nhớ đến việc Thang Gia Trình được rạch ra từ trong kén, vì thế cậu nghi ngờ trên người cậu ta có thể vẫn còn trứng của đám thiêu thân kia? Nhưng bác sĩ điều trị của cậu ta lại khẳng định khả năng này đã được loại trừ bằng phương pháp xét nghiệm, còn về lý do mà bọn họ vẫn hôn mê... Bên phía bệnh viện thông báo vẫn chưa tìm được nguyên nhân.

Bởi vì hai người đó mãi chưa tỉnh, nên mọi chuyện xung quanh hai người đó vẫn không có câu trả lời. Tại sao Thang Gia Trình lại mất tích, người công nhân kia tự mình chạy ra hay anh ta không hề tiến vào? Những vấn đề đó phải đợi bọn họ tỉnh lại mới có thể biết được...

Khi mấy người số 54 vừa vào bệnh viện thì tiến sĩ Lâm đã chạy đến, một mặt anh ta đến vì đưa thuốc ức chế cho Viên Mục Dã, mặt khác là muốn xem mấy cây nấm mang từ trong hang ra.

Nhưng tiếc là không biết có phải do khí hậu trong hang và bên ngoài khác nhau quá lớn hay không, mà những cây nấm trước đó bọn họ đặt trong túi nilon, sau khi ra ngoài một thời gian tất cả đều khô héo... Cuối cùng lão Lâm chỉ cầm được mấy túi đất cát.

Nhưng cho dù là như thế thì tiến sĩ Lâm vẫn xem mấy vật lấy được trong hang như đồ quý, bởi vì sau vụ cháy, gần như không còn gì trong hang động đó, cho nên thứ duy nhất có thể chứng minh hệ sinh thái trong hang động đá vôi đó chỉ còn là mấy túi đất cát này.

Sau đó Trần Huy lại dẫn người khảo sát chi tiết địa chất khu vực đó, họ phát hiện có rất nhiều các vỉa than lớn và nhỏ, nhưng do địa hình trong khu vực này nên sẽ khá khó để khai thác.

Cho đến bây giờ Viên Mục Dã vẫn còn nghĩ lại mà sợ hành động châm lửa của mình, mặc dù xét về mặt nào đó thì cũng coi như tìm được đường sống cho mọi người, nhưng quá trình lại quá nguy hiểm, nhờ lúc đó bọn họ không gặp may như thế... Chắc ngoài Đoàn Phong và Trương Khai ra thì tất cả đều sẽ bị thiêu chết ở bên trong.

Trên đường về, Trương Khai vẫn còn trêu Hoắc Nhiễm về vụ ăn côn trùng, nhưng Hoắc Nhiễm dường như đã miễn dịch, cậu ta trợn mắt nói: “Anh nói cứ như mình không ăn ấy nhỉ?”

Viên Mục Dã nghe hai anh em nhà này cãi nhau thì đột nhiên có cảm giác mình đã trở về thế giới hiện thực, hai ngày trong hang đá kia cứ như một cơn ác mộng vậy.

Còn về dị năng đặc biệt của Đoàn Phong, anh ta không chủ động nói thì Viên Mục Dã cũng không chủ động hỏi, dù sao đó cũng là bí mật của mỗi người, cho nên Viên Mục Dã sẽ không ép buộc. Nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là tiên sĩ Lâm chắc chắn đã biết, còn trong số 54 có ai biết nữa hay không... thì cậu không rõ.

Sau khi về số 54, Đoàn Phong tuyên bố cho mọi người vài ngày nghỉ, mặc dù lần hành động này chỉ là hai ngày ngắn ngủi, nhưng nó mệt hơn nhiều so với mấy lần trước, thế nên anh ta và tiên sĩ Lâm đã thương lượng để mọi người nghỉ hai ngày rồi lại tiếp tục công việc.

Không ngờ một ngày sau khi Viên Mục Dã về nhà, cậu bất ngờ nhận được điện thoại từ viện mồ côi mà hai mẹ con Lương Tĩnh đang ở, viện mồ côi thông báo hai mẹ con họ đã mất tích vào hôm qua!

Viên Mục Dã nghe xong thì phản ứng đầu tiên là Lương Tĩnh đã dẫn con mình bỏ đi, cậu lập tức lên mạng tra tìm tình hình gần đây của tập đoàn Mạnh Thị. Viên Mục Dã phát hiện nó cũng không phát sinh chuyện gì lớn, càng không có tin tức gì về việc tìm được người thân đã thất lạc, vì thế việc hai mẹ con Lương Tĩnh mất tích đây vẻ đáng ngờ.

Trong lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ xem có nên tranh thủ đi tới thị trấn nhỏ gần núi Phượng Minh không, cậu đột nhiên nhận được điện thoại của Diệp Dĩ Ngụy, anh ta muốn Viên Mục Dã dắt theo Kim Bảo rồi cùng nhau lái xe ra ngoài chơi.

Có thể do lần xảy ra chuyện ở núi Phượng Minh nên Diệp Dĩ Nguy thường nói với Viên Mục Dã, sau này nếu anh ta lại đi ra ngoài thì chắc chắn sẽ gọi cậu đi cùng, đến lúc đó còn có thể dẫn theo Kim Bảo...

Đề nghị này tuy tốt, nhưng hai người vẫn luôn không khớp được thời gian, hoặc người này không có thời gian hoặc người kia lại có vụ án, tình huống cả hai đều được nghỉ như thế này thật không dễ dàng.

Viên Mục Dã lập tức đề nghị muốn đi chơi ở núi Phượng Minh, Diệp Dĩ Nguy nghe xong nghi ngờ hỏi: “Tại sao là núi Phượng Minh?”

“Vì hoàn thành sự nuôi tiếc lần trước của anh mà?” Viên Mục Dã nói đùa.

Diệp Dĩ Nguy đương nhiên không chịu tin, anh ta lắc đầu cười: “Tôi còn tưởng cậu muốn dẫn tôi quay lại chốn cũ cơ!”

Sau đó Viên Mục Dã nói qua cho anh ta biết về hai mẹ con Hạt Đậu, Diệp Dĩ Nguy không ngờ hai mẹ con nhà đó lại có gia thế khủng như vậy, anh ta hơi giật mình hỏi. “Bảo sao lần trước cậu có thể tìm được tôi, trong chuyện này chắc cũng có công của Lương Tĩnh hả?”

Chương 289: Lương Tĩnh mất tích

Viên Mục Dã tỏ vẻ xin lỗi: “Lần trước tôi nghĩ đến thân phận của Hạt Đậu hơi miễn cảm, cho nên mới không nói cho anh biết, nhưng điều đó không phải là tôi không tin anh...”

“Đây là bí mật cá nhân của người khác, cậu không nói là đúng, vậy tại sao lần này lại muốn nói cho tôi biết thế?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Hai mẹ con họ đột nhiên mất tích, nên tôi muốn qua xem thử, là bọn họ tự đi... Hay là bị ai đó bắt cóc.”

Diệp Dĩ Ngụy nhíu mày nói: “Cậu phải nghĩ cho thật kĩ, hai mẹ con Lương Tĩnh có mối liên hệ không hề đơn giản với tập đoàn Mạnh Thị, cậu thật sự muốn kéo mình vào sao?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cũng rõ điều đó, nếu không gặp gỡ thì cũng thôi, nhưng hiện giờ đã gặp và cũng đã biết, tôi không thể làm như không biết gì.”

Viên Mục Dã không nói cho Diệp Dĩ Ngụy biết, sở dĩ cậu nhất định phải giúp mẹ con Lương Tĩnh là vì muốn trả món nợ ân tình. Lúc trước nếu không phải Lương Tĩnh dẫn cậu đến hang giấu xác thì sợ rằng bây giờ Diệp Dĩ Ngụy đã xuống mồ từ lâu rồi.

Viên Mục Dã lại là người luôn có nguyên tắc của mình, nếu mặc kệ thì thôi, nhưng một khi đã quan tâm thì phải quan tâm đến cùng... Tiền sinh hoạt lúc trước của hai mẹ con Lương Tĩnh đều do Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy cùng nhau chi trả, đó là việc duy nhất mà Viên Mục Dã có thể làm cho hai mẹ con họ trong phạm vi nguyên tắc của mình.

Viên Mục Dã đã nghĩ, chỉ cần Lương Tĩnh có thể giải quyết vấn đề thì cậu sẽ không chủ động xen vào chuyện này. Nhưng

tình huống bây giờ đã khác, hai mẹ con Lương Tĩnh tự nhiên mất tích thì chắc chắn là có vấn đề.

Với sự hiểu biết của Viên Mục Dã về người phụ nữ này, khi chưa xác định mình an toàn một trăm phần trăm, Lương Tĩnh sẽ không xuất hiện cùng với Hạt Đậu. Cho nên chỉ có hai khả năng khi cô ta mất tích, một là cô ta cảm thấy hoàn cảnh bây giờ không đủ an toàn nên dẫn theo đứa con rời đi, hai là đó không phải ý muốn của Lương Tĩnh, cô ta đã bị người khác cưỡng ép dẫn đi.

Sở dĩ Viên Mục Dã muốn đích thân đi đến đó, bởi vì bất kể là khả năng nào thì cũng cho thấy hai mẹ con Lương Tĩnh đang gặp nguy hiểm... Khi Viên Mục Dã biết rõ họ đang gặp nguy hiểm, cậu chắc chắn không thể ngồi yên mà không để ý đến.

Diệp Dĩ Ngụy cười nói: “Cái cậu này vẫn bướng bỉnh như cũ... Được rồi, vậy tôi sẽ đi cùng cậu một chuyến! Nhưng cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, vì theo phân tích của tôi thì việc hai mẹ con đó mất tích chắc chắn không phải bọn họ tự nguyện.”

Viên Mục Dã nghe xong nhướn mày hỏi: “Tại sao anh lại nói như thế?”

Diệp Dĩ Ngụy hơi cân nhắc một chút rồi trả lời: “Cậu thử nghĩ xem, cậu đã bảo mình là người duy nhất biết thân phận thật của hai mẹ con Lương Tĩnh, hơn nữa luôn bỏ tiền ra giúp đỡ cuộc sống của họ. Nếu như rơi vào trường hợp đầu tiên, cô ta cảm thấy không an toàn nên dẫn theo đứa con rời đi, như vậy trong tình huống cô ta không có đồng nào thì người đầu tiên mà cô ta liên hệ sẽ là ai? Tôi nghĩ chắc chắn không phải người nhà của cô ta, nếu không lúc trước cô ta đã không phải giả điên rồi ở bên cạnh tên rác rưởi kia... Như vậy chỉ còn người xa lạ nhưng lại đáng tin là cậu đúng không? Nhưng cho đến bây giờ cô ta vẫn không làm như thế, tức là cô ta đã gặp khả năng thứ hai...”

Viên Mục Dã nghe mà trong lòng cảm thấy nặng nề, cậu biết Diệp Dĩ Ngụy phân tích chuẩn xác, đó cũng là điều mà cậu không muốn nhìn thấy, bởi vì trong hoàn cảnh đó, nếu cậu muốn cứu hai mẹ con Lương Tĩnh thì chỉ có thể bị buộc tham gia vào cuộc chiến trong gia tộc của bọn họ.

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dĩ đột nhiên im lặng, anh ta bèn vừa cười vừa bảo: “Được rồi, cậu đừng suy nghĩ nhiều nữa, đi bước nào hay bước đó thôi, mọi chuyện phải chờ chúng ta đến rồi lại tính tiếp. Qua lời kể của cậu thì tôi cảm thấy Lương Tĩnh là một cô gái rất thông minh, mặc dù cô ta chưa chắc đã tự nguyện rời đi, nhưng tôi tin là cô ta có thể tự bảo vệ trong lúc chúng ta chưa tìm được, nếu không thì cô ta cũng không thể sống đến bây giờ...”

Viên Mục Dĩ nhăn nhó cười: “Tôi là người không thích xen vào chuyện của người khác, thật không ngờ bây giờ lại thường xuyên phải lo chuyện bao đồng, mà toàn là chuyện nóng bỏng tay chẳng liên quan đến mình.”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Hết cách rồi, đừng thấy cậu đã đổi nghề, nhưng thực chất bên trong đầu vẫn là cảnh sát, cho nên khi cậu gặp chuyện bất bình sẽ rất khó không chế chính mình... Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, hôm nay nghỉ sớm đi, sáng mai tôi sẽ giúp cậu chuẩn bị đồ cho Kim Bảo, chúng ta ăn cơm trưa xong thì xuất phát.”

Sau khi đập máy, Viên Mục Dĩ ngồi một mình trên ghế sofa tại phòng khách, cậu vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để mình không tham dự vào cuộc chiến của gia tộc bọn họ mà vẫn giúp được hai mẹ con Lương Tĩnh? Nhưng đến tận nửa đêm mà cậu vẫn chẳng nghĩ được biện pháp nào...

Sáng sớm hôm sau, Diệp Dĩ Ngụy trang bị từ đầu đến chân xuất hiện trong nhà Viên Mục Dĩ, vừa nhìn lướt qua sổ trang bị trên người anh ta là biết đây là dân đi bộ leo núi chuyên nghiệp.

Kim Bảo nhìn thấy Diệp Dĩ Ngụy thì nhảy tung tăng vui sướng, nó khiến Viên Mục Dĩ cũng cảm thấy hơi ghen, tuy cậu chỉ là chủ nhân tạm thời, nhưng Diệp Dĩ Ngụy còn là chủ nhân tạm thời của tạm thời mà phải không?

Thật ra Viên Mục Dĩ cũng hiểu, lý do Kim Bảo thân thiết với Diệp Dĩ Ngụy như vậy... chính là vì cậu luôn đi công tác mà không ở nhà. Hơn nữa khi chăm sóc Kim Bảo, Viên Mục Dĩ cũng không tỉ mỉ được như Diệp Dĩ Ngụy.

Trước đây Viên Mục Dĩ từng hỏi Diệp Dĩ Ngụy, anh ta đã từng nuôi con vật gì chưa? Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại nói từ

bé đến lớn chưa từng nuôi bất kỳ con vật nào, những kinh nghiệm mà anh ta biết đều là tra được trên mạng mà thôi.

Chỉ nhìn vào điều đó thôi Viên Mục Dĩ đã cảm thấy xấu hổ, bởi vì kinh nghiệm nuôi chó của cậu vẫn còn dừng lại tại lúc nuôi con chó ta Trung Quốc khi còn bé.

Trước khi lên đường, Viên Mục Dĩ cầm theo khá nhiều bánh quy mà đầu bếp Lưu làm riêng cho cậu, bây giờ cứ ra ngoài là Viên Mục Dĩ lại cầm theo số lượng bánh quy đủ ăn trong vài ngày.

Diệp Dĩ Ngụy thấy thế tò mò hỏi: “Đây là bánh quy cho chó vừa mua sao? Nhìn trông hơi lạ...”

Viên Mục Dĩ đỡ trán đáp: “Đại ca, đây là bánh quy cho tôi ăn được không?”

Diệp Dĩ Ngụy nghe vậy thì buồn cười hỏi: “Cậu ăn? Bánh quy đặc chế?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Ừ, là tiến sĩ Lâm chế tạo riêng dựa trên tình huống của thân thể tôi.”

Diệp Dĩ Ngụy lấy một chiếc ra rồi đưa lên mũi ngửi: “Tôi có thể nếm thử không?”

“Cứ tự nhiên, nhưng có thể nó không hợp khẩu vị của anh đâu, tôi cũng từng thử cho Kim Bảo ăn, vậy mà nó có vẻ rất chán ghét...” Viên Mục Dĩ lắc đầu cười nói.

Chương 290: Người tình nguyên

Diệp Dĩ Ngụy nghe vậy thì lại càng tò mò, anh ta cho luôn miếng bánh quy vào miệng, không ngờ Diệp Dĩ Ngụy mới nhai vài miếng mà sắc mặt đã rất khó tả...

Viên Mục Dĩ thấy thế thì không nhịn được cười: “Sao rồi? Cảm giác như thế nào?”

Diệp Dĩ Ngụy miễn cưỡng nuốt xuống rồi trả lời: “Đúng là khẩu vị rất đặc biệt, cũng chỉ có cậu có thể kiểm soát được...”

Bởi vì muốn dẫn Kim Bảo đi cùng nên Diệp Dĩ Ngụy thuê một chiếc xe SUV bốn chỗ từ công ty chuyên cho thuê xe, chiếc cốp rộng ngoài việc chứa được thức ăn cho chó ra thì còn có thể mang theo một chút nhu yếu phẩm thường dùng.

Hai mẹ con Lương Tĩnh ở trong viện mồ côi tại huyện Lâm Đài, gần núi Phượng Minh, cách thủ đô chưa đến bốn mươi cây số, Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy ăn cơm trưa xong thì dẫn theo Kim Bảo xuất phát.

Kim Bảo đã lâu không được đi xa nhà nên nó cực kỳ vui sướng, nó ngồi phía sau chỉ ngoan ngoãn được một lúc, sau đó hết xem bên trái rồi lại đến bên phải...

Nó quậy đến mức mà Viên Mục Dĩ ngồi bên cạnh ghế lái phải liên tục quay xuống quát nó ngồi yên, chỉ sợ nó vui sướng quá mức rồi nhảy luôn ra ngoài. So với sự khản trương của Viên Mục Dĩ, Diệp Dĩ Ngụy lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, trên đường đi anh ta còn quay kính xuống để con chó này thò đầu ra ngắm cảnh.

Bởi vì có Kim Bảo mà Viên Mục Dĩ không đặt được mấy homestay trên đường, bọn họ đều không đồng ý cho chó vào trong. Cuối cùng Diệp Dĩ Ngụy tìm ở trên mạng được một nhà

nghỉ đồng ý nhận thú nuôi, lúc này bọn họ mới có chỗ nghỉ qua đêm, không đến mức phải ngủ trên xe.

Khi xe của bọn họ đi tới nhà nghỉ có tên là Cây Khô Gặp Mùa Xuân, hai người phát hiện có vẻ như chỉ có mỗi họ là khách trọ. Ông chủ giải thích: “Bây giờ vừa mới kết thúc kỳ nghỉ, bắt đầu đi học, đi làm, người già đã nghỉ hưu cũng không đến chơi vào mùa này nên đây là thời điểm vắng khách nhất trong năm.”

Sau khi làm xong thủ tục vào nghỉ, Viên Mục Dã nhìn đồng hồ vừa đúng ba giờ, bọn họ lái xe đến viện mồ côi vì muốn tìm hiểu kỹ càng việc hai mẹ con Lương Tĩnh mất tích...

Do trước đây Viên Mục Dã đã xử lý chuyện của mẹ con Lương Tĩnh, cho nên cậu và viện trưởng Tần của viện mồ côi cũng có một chút duyên phận, hơn nữa Viên Mục Dã vẫn luôn là người giúp đỡ hai mẹ con họ, cho nên sau khi bọn họ mất tích, Viên Mục Dã trở thành người duy nhất có thể thông báo.

Viện trưởng Tần nhìn thấy Viên Mục Dã thì hơi giật mình, bà ta không ngờ Viên Mục Dã lại tự mình chạy đến tìm hiểu tình hình: “Đồng chí Tiểu Viên, sao cậu lại đến đây?”

Viên Mục Dã vừa cười vừa trả lời: “Viện trưởng Tần, tôi đến đây vì muốn tìm hiểu tình huống cụ thể của việc hai mẹ con Lương Tĩnh mất tích...”

Viện trưởng Tần nghe hỏi vậy bèn thở dài, nói: “Vào buổi tối của ba ngày trước, sau khi ăn cơm xong thì đột nhiên không thấy họ đâu nữa. Bởi vì tình huống của hai mẹ con khá đặc biệt, cho nên trước tiên chúng tôi đã báo cảnh sát, tiếc là cho đến bây giờ vẫn không có bất kỳ tin tức gì.”

Viên Mục Dã vội hỏi viện trưởng Tần: “Trước khi hai mẹ con họ mất tích có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

Viện trưởng Tần suy nghĩ rồi trả lời: “Từ sau khi Hạt Đậu và mẹ của nó đến viện mồ côi thì vẫn luôn rất tốt, nó chưa từng gây chuyện, mẹ của nó cũng rất ít khi ốm đau, ngoại trừ một trường hợp đặc biệt...”

Theo lời kể của viện trưởng Tần, trong huyện lúc đó có một nhóm tình nguyện viên chuyên tìm người thân trên web, không biết bọn họ nghe được tình huống của hai mẹ con

Lương Tĩnh ở chỗ nào định đưa số liệu ADN lên trang mạng tìm người thân. Bọn họ nói nếu người thân của hai mẹ con cũng đưa số liệu ADN lên... Sẽ có thể dễ dàng tìm người nhà giúp hai mẹ con.

Viện trưởng Tần thấy đây là chuyện tốt nên giờ hai tay tán thành, nhưng không hiểu tại sao mà lúc tình nguyện viên đến lấy mẫu ADN của hai mẹ con Lương Tĩnh, cô ta đột nhiên phát bệnh, không những cãi lộn mà còn cắn bị thương một tình nguyện viên.

Sau khi chuyện này xảy ra, viện trưởng Tần muốn liên lạc với Viên Mục Dã, không ngờ ngày hôm sau thì cô ta lại bình thường! Viện trưởng Tần đoán là có thể một tình nguyện viên đã nói gì đó chẳng? Hoặc là làm gì kích thích nên cô ta mới phát bệnh? Cuối cùng bên viện mồ côi cảm thấy cứ tạm gác lại chuyện này, để tránh lại kích thích Lương Tĩnh thì được chẳng bù mất.

Ngày mà Lương Tĩnh và Hạt Đậu mất tích cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, vẫn giống như mọi tối, sau khi ăn cơm xong thì họ lại ra quảng trường nhỏ vận động một chút.

Tối hôm đó do hai giáo viên phụ trách sinh hoạt và một nhân viên hậu cần cùng đứng trông đám trẻ, đương nhiên cũng bao gồm cả Lương Tĩnh... Bởi vì biểu hiện của Lương Tĩnh trong mấy ngày qua rất bình thường nên mọi người không nhìn chăm chăm vào cô ta nữa, vậy mà sau khi kết thúc hoạt động và chuẩn bị quay về thì mọi người lại phát hiện cô ta đã biến mất.

Lúc đầu hai giáo viên còn tưởng là Hạt Đậu ham chơi nên chạy ra xa, bọn họ vội gọi mấy người trong nhà ra để cùng tìm kiếm, nhưng khi mọi người tìm khắp xung quanh cũng không thấy, thế là vội vàng báo cảnh sát.

Huyện Lâm Đài không quá lớn, vị trí viện mồ côi cũng ở chỗ khá vắng, vì thế rất nhiều chỗ không có camera giám sát, cảnh sát chỉ tìm được bóng dáng của Hạt Đậu trong camera giám sát trước cửa một siêu thị, tiếc là cũng chỉ thoáng qua, sau đó không còn tung tích của hai mẹ con họ nữa.

Bởi vì viện trưởng Tần nghĩ đến Viên Mục Dã luôn giúp đỡ hai mẹ con Lương Tĩnh nên bà ta mới vội gọi điện cho cậu,

thứ nhất là giải thích tình hình của hai mẹ con họ, thứ hai là có ý tốt muốn bảo Viên Mục Dĩ rằng người không còn ở đây nữa, sau này cậu không cần tiếp tục gửi tiền.

Sau khi viện trưởng Tần nói xong, Viên Mục Dĩ nhìn xung quanh một chút rồi hỏi: “Viện trưởng Tần, camera giám sát trong viện được trang bị đủ hết chưa?”

Viện trưởng Tần vội trả lời: “Đương nhiên là đủ rồi, nhưng có camera trong viện cũng vô ích, Hạt Đậu và mẹ của nó bị lạc ngoài cổng quảng trường, cậu cũng biết điều kiện của chúng tôi ở đây đây, chỗ này quá chật nên không thể có sân rộng cho bọn trẻ chơi được, vì thế nên ngày nào chúng tôi cũng phải dẫn bọn trẻ sang quảng trường đối diện để vận động, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này...”

Viên Mục Dĩ thấy viện trưởng Tần tự trách thì mở miệng khuyên: “Viện trưởng Tần, chuyện này không thể trách mọi người được, với nhân lực và điều kiện như bây giờ thì rất khó để chăm sóc những đứa trẻ này... Đúng rồi, tôi có thể nhìn video vào ngày mà mẹ của Hạt Đậu phát bệnh không?”

Viện trưởng Tần suy nghĩ rồi trả lời: “Có thể, tôi nhớ lúc đó hình như đang lấy mẫu ADN trong phòng y tế... Đi nào, tôi dẫn cậu đi xem đoạn video giám sát hôm đó.”

Theo biểu hiện trong video giám sát vào ngày hôm đó, lúc đầu Lương Tĩnh vẫn rất bình thường, bảo há mồm là há mồm, cũng không hề có tình huống chống đối gì, đến tận lúc có một nam tình nguyện viên vô tình nhìn cô ta một cái, sau đó Lương Tĩnh nhất định không chịu hoàn thành việc thu thập.

Chương 291: Xe kem ốc quế

Người khác có lẽ không biết nhưng Viên Mục Dĩ liếc mắt là biết Lương Tĩnh cố ý làm như thế. Nhưng cậu không hiểu tại sao mà lúc đầu Lương Tĩnh không phản đối thu thập ADN, đến tận khi cùng người nam tình nguyện viên kia liếc nhau xong thì lại đột nhiên chống đối?

Viên Mục Dĩ nghĩ đến đây bèn dừng video ở một chỗ có thể nhìn thẳng mặt người nam tình nguyện viên kia, tương mạo người này rất bình thường, là loại người mà ném vào đám đông rất khó để nhận ra.

Viên Mục Dĩ xem vài lần đoạn video này, cậu xác định lúc đầu Lương Tĩnh nhìn người nam tình nguyện viên đó cũng không có phản ứng gì, cô ta cư xử bình thường giống như khi gặp người lạ.

Nhưng tại sao hai người chỉ nhìn nhau một cái thì Lương Tĩnh lại đột nhiên trở nên kích động như vậy? Người khác không biết cô ta giả điên, nhưng Viên Mục Dĩ lại biết, cho nên cậu dám khẳng định Lương Tĩnh làm như vậy là có lý do.

Viên Mục Dĩ bỗng phát hiện con ngươi của nam tình nguyện viên kia hình như hơi có màu vàng... Cậu nhìn thấy vậy thì trong lòng bỗng “đánh thót” một cái, Viên Mục Dĩ lập tức tiến sát vào gần màn hình để nhìn thật rõ con ngươi màu vàng này là do ánh sáng chiết xạ hay chính là cái gã có con mắt vàng mà cậu đã từng biết?

Viện trưởng Tần thấy vậy bèn ngạc nhiên hỏi: “Sao thế? Có vấn đề gì à?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu đáp: “Không có gì, viện trưởng Tần, tôi có thể cầm đoạn video này đi không?”

Viện trưởng Tần gật đầu cười bảo: “Đương nhiên là được.”

Viên Mục Dĩ lập tức cảm ơn, đồng thời cậu lấy di động ra để nhân viên ở đó sao chép đoạn video vào. Sau đấy Viên Mục

Dã lại đến tìm hai giáo viên phụ trách sinh hoạt lúc hai mẹ con Lương Tĩnh mất tích, cậu hỏi rất kĩ đã có chuyện gì xảy ra trước khi họ mất tích?

Theo trí nhớ của hai giáo viên, buổi tối hôm đó dường như không phát sinh chuyện gì đặc biệt cả, sau khi ăn cơm tối xong họ dẫn bọn trẻ ra quảng trường chơi. Bởi vì mấy ngày qua Lương Tĩnh biểu hiện rất bình thường, cho nên bọn họ cũng không quan sát cẩn thận.

Sau đó có một chiếc xe bán kem đi tới gần quảng trường, khiến cho đám trẻ trong viện mồ côi đều muốn ăn. Nhưng viện mồ côi đã có quy định rất nghiêm, không cho phép bọn trẻ ăn đồ ăn vặt mua ngoài đường, cho nên hai người vội vàng tổ chức đưa bọn nhỏ quay về, nhưng lúc điểm danh để về thì lại phát hiện thiếu mất Hạt Đậu và mẹ của nó.

Khi Viên Mục Dã từ trong viện mồ côi đi ra, Diệp Dĩ Ngụy và Kim Bảo đã không thể kiên nhẫn chờ được nữa, anh ta đang cho Kim Bảo chơi trong quảng trường, thấy Viên Mục Dã đi ra, Kim Bảo tí ta tí tởn chạy đến.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn sờ đầu nó, sau đó cười nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Viện mồ côi nói hai mẹ con Lương Tĩnh bị lạc ở chỗ này...”

Diệp Dĩ Ngụy nghe vậy nhìn bốn phía xung quanh rồi thắc mắc: “Chỗ này? Theo lý thuyết thì không thể, xung quanh đây đều trống trải, lại không có kiến trúc gì phức tạp, ngoại trừ khu dân cư nhỏ ở đối diện ra, cũng chỉ còn một khu công nghiệp ở phía Đông”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chính xác... Nơi này trống trải như vậy, kể cả thật sự có người bắt cóc hai mẹ con Lương Tĩnh, vậy bọn họ làm thế nào để giấu người khác chứ?”

Theo lý thuyết thì với sự nhạy bén của Lương Tĩnh, nếu như có người định bắt cóc con mình, cô ta chắc chắn sẽ hét thật to để khiến nhân viên đang làm việc gần đó chú ý, tại sao có thể mất tích không một tiếng động được?

Diệp Dĩ Ngụy suy nghĩ rồi bảo: “Chắc chắn trước khi bắt mẹ con Lương Tĩnh, đối phương đã dùng thủ đoạn nào đó để hai

người không còn khả năng chống cự... Ví dụ như thuốc gây tê hoặc thuốc mê.”

Viên Mục Dã nghe vậy lắc đầu nói: “Nếu muốn làm như thế thì đối phương phải có một chiếc xe, chẳng lẽ gây mê xong lại khiêng người đi ngoài đường? Nhưng tôi đã hỏi đi hỏi lại hai giáo viên phụ trách sinh hoạt, bọn họ đâu có nhìn thấy chiếc xe con nào dừng ở gần đây?”

Diệp Dĩ Ngụy chỉ vào siêu thị mini bên cạnh khu dân cư: “Đó là siêu thị duy nhất gần đây, tôi vừa nhìn rồi, quanh đây cũng chỉ có mỗi chiếc camera ở cửa siêu thị thôi.”

Sau đó Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy dẫn theo Kim Bảo đi tới siêu thị... Khi đẩy cửa bước vào, họ nhìn thấy một bà chủ đáng người mập mạp đang ngồi xem điện thoại, bà ta thấy có người bước vào thì vội vàng đứng dậy chào hỏi: “Hai người muốn mua gì?”

Viên Mục Dã nghe xong lễ phép trả lời: “Chào chị, chúng tôi có thể dẫn chó vào không?”

Chắc bà chủ thấy cả hai đều đẹp trai nên vừa cười vừa nói: “Thoải mái, thoải mái, vào đi, cậu giữ nó chắc là được.”

Sau khi bọn họ đi vào, Diệp Dĩ Ngụy dắt chó đứng nói chuyện phiếm với bà chủ tại quầy thu ngân, còn Viên Mục Dã thì tiện tay nhặt vài món đồ ăn vặt trên kệ hàng.

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy đang trò chuyện câu được câu không với bà chủ: “Chị này, tôi nghe nói mấy hôm trước có một đứa bé của viện mồ côi mất tích à?”

Bà chủ bĩu môi trả lời: “Đâu phải một? Là bà mẹ điên cùng đứa con gốc ghẻch của cô ta! Mà phải nói là người của viện mồ hôi quá bất cẩn, trong một lần mà mất tích đến tận hai người!”

Viên Mục Dã thấy bà chủ quán hơi phê bình viện mồ côi thì cầm một ít đồ ăn vặt đi đến rồi hỏi: “Một lần mà mất tích tận hai người? Viện mồ côi có báo cảnh sát không?”

Bà chủ trợn mắt nói: “Có báo chứ sao lại không? Cảnh sát còn lấy đoạn video theo dõi trước cửa hàng của tôi này. Vậy mà chỉ quay được cảnh đứa bé đó chạy đến, còn sau đó thì không có gì nữa, không biết lúc đó bà mẹ điên đang ở đâu?”

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, phía ngoài bỗng vang lên tiếng nhạc thiếu nhi rất lớn, bà chủ nghe thấy bèn nhướng mày nói: “Chết mất, suốt ngày đến tranh khách của bà đây, lại còn bật nhạc to thế nữa chứ!”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ giáo viên phụ trách sinh hoạt đã từng nhắc đến, vào ngày xảy ra chuyện đã có một chiếc xe bán kem đỗ ở gần đó, cậu bèn thuận miệng hỏi: “Ngày nào cái xe kem này cũng đến đây à?”

Bà chủ khẽ hừ một tiếng: “Cái cút ấy, không biết nó chui từ trong hang chuột nào ra đây từ hai tuần trước! Không phải tôi nói chuyện khó nghe đâu nhưng hai người cũng thấy chỗ này rồi đấy, chỉ có một tí khách hàng như vậy nên việc buôn bán cũng đâu tốt đẹp gì, không ngờ lại mọc ra một tên tranh giành khách như thế nữa, mấy người nói tôi có thể không tức giận sao?”

“Vào ngày đưa trẻ của viện mồ côi mất tích, chiếc xe kem đó cũng xuất hiện à?” Diệp Dĩ Nguy giả vờ tình cờ hỏi.

Bà chủ suy nghĩ rồi trả lời: “Ừ, có xuất hiện, nó bật nhạc còn to hơn cả hôm nay, làm tôi sắp phiền chết rồi!”

Sau khi từ siêu thị mini đi ra, hai người dẫn Kim Bảo đi tới chiếc xe bán kem. Cùng lúc đó... mấy đứa trẻ trong khu nhà đều tay nắm chặt tiền, vui sướng chạy ra.

Chương 292: Vết sẹo trên chân trái

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng hiểu vì sao bà chủ siêu thị lại tức giận như thế, xem ra chiếc xe bán kem kia rất được hoan nghênh nhỉ?! Chờ đến khi đám trẻ con tản ra, Viên Mục Dã mới đi đến mua hai cốc kem, đồng thời cũng cẩn thận quan sát cậu thanh niên bán kem bên trong...

Trong chiếc xe kem có hai người, một người làm bên trong và một người đứng ở cửa sổ bán hàng. Theo lý thuyết, nếu hai người bọn họ thực sự bắt mẹ con Lương Tĩnh đi thì sẽ không cần phải quay lại đây chứ? Đến cả bọn buôn người cũng biết gây án xong phải đổi sang chỗ khác đấy? Đâu thể cứ bắt cóc mãi trẻ con trong một viện mồ côi được?

Viên Mục Dã nhận hai ly kem xong thuận miệng hỏi luôn: “Đúng rồi, hôm thứ hai ở viện mồ côi đối diện có một cậu bé bị bắt cóc các cậu có biết không?”

Cậu thanh niên bán kem mặt ngơ ngác, nghĩ nửa ngày mới nói: “À, anh nói hôm đó à! Hôm đó chúng tôi cũng đen quá, xe đi nửa đường thì bị hỏng tủ làm kem không giữ lạnh được thế là bị tan hết kem!”

Trong lòng Viên Mục Dã trầm xuống, cậu lấy bức ảnh chụp Hạt Đậu trong điện thoại ra đưa cho người bán kem xem: “Cậu nhìn xem có từng thấy đứa bé này không?”

Đối phương nhìn chăm chú vào bức ảnh trên điện thoại sau đó lắc đầu bảo: “Nhìn cũng quen... nhưng tôi không nhớ rõ lắm! Anh cũng thấy đó, khách hàng của chúng tôi ở đây đa phần là trẻ con, chúng tôi chỉ nhớ được một số đứa hay ăn, còn lại thì cũng không có ấn tượng lắm!”

Viên Mục Dã không hỏi nhiều nữa, cầm kem rời đi, trước khi đi cậu còn chụp lại một bức ảnh chiếc xe kem kia, bởi vì hôm

xảy ra chuyện bọn họ không xuất hiện, nhưng vậy đã nói rõ, chắc chắn chiếc xe kem xuất hiện vào lúc ấy có vấn đề.

Diệp Dĩ Ngụy nhận kem ăn một miếng, anh ta nói: “Hương vị không tệ, chẳng trách bọn trẻ con quanh đây đều thích ăn!”

Giọng Viên Mục Dĩ trở nên nặng nề: “Có lẽ Hạt Đậu cũng giống những đứa trẻ khác muốn ăn cốc kem này... Tiếc rằng viện mồ côi sợ hàng rong không đảm bảo vệ sinh cho nên trước giờ không cho bọn trẻ mua.”

Diệp Dĩ Ngụy vừa ăn vừa thở dài: “Một cốc kem mà hai người bị bắt cóc...”

Bây giờ đã có thể chắc chắn chiếc xe bán kem kia có vấn đề, thế là Viên Mục Dĩ quyết định sáng ngày mai sẽ đi đến đồn cảnh sát ở đây, cậu muốn thông qua quan hệ của Từ Lệ để đến cảnh sát huyện tìm hiểu chút tình hình.

Bởi vì còn Kim Bảo cho nên hai người bọn họ chỉ có thể mang đồ ăn vào trong nhà nghỉ ăn, dù sao phòng ăn của nhà nghỉ cũng khác, họ đâu thể đồng ý cho hai người đưa động vật vào phòng ăn được. Mà Viên Mục Dĩ lại chỉ ăn bánh quy dinh dưỡng tự mang theo, nên cuối cùng chỉ có một mình Diệp Dĩ Ngụy ăn...

Sau khi giải quyết bữa tối xong, hai người vô cùng buồn chán, vừa định dẫn Kim Bảo đi dạo một vòng thì khi ra đến cửa lại nghe ông chủ nhà nghỉ nói: “Trong sân sau nhà nghỉ chúng tôi có một cái ao chuyên để cho thú cưng bơi lội, nếu chó của các anh thích bơi lội thì có thể đến đó chơi đấy.”

Viên Mục Dĩ vừa định nói không cần, Diệp Dĩ Ngụy đã tiếp lời: “Thật sao? Vậy thì tốt quá, chờ chúng tôi về thay đồ rồi ra đó...”

Viên Mục Dĩ nghe xong cảm thấy khó hiểu nhìn Diệp Dĩ Ngụy: “Kim Bảo đâu có biết bơi?”

Diệp Dĩ Ngụy không nhịn được cười: “Cậu chủ như cậu đúng là chẳng xứng chức tí nào, Kim Bảo không những biết bơi, mà còn bơi rất giỏi nữa!”

“Thật sao? Anh đã từng nhìn thấy rồi à...” Viên Mục Dĩ bán tín bán nghi.

Sau đó Diệp Dĩ Ngụy nói cho cậu biết, có một lần anh ta đưa Kim Bảo đến hồ nhân tạo ở công viên phía Bắc chơi, kết quả con chó nhỏ này lén vào trong hồ, gọi thế nào cũng không chịu lên, cứ thế chơi suốt một tiếng đồng hồ mới chịu về!

Viên Mục Dã cũng ngạc nhiên, cậu không ngờ Kim Bảo còn biết kỹ năng này! Xem ra chủ nhân như mình đúng là không làm tròn chức trách thật, cậu ngượng ngùng nhìn Kim Bảo nói: “VẬY ĐƯỢC, CHÚNG TA ĐI GIẢI QUYẾT VẤN ĐỀ SINH LÝ CỦA MÀY TRƯỚC, SAU ĐÓ SẼ DẪN MÀY ĐI BƠI!”

Bể bơi phía sau nhà nghỉ mặc dù dành cho thú cưng, nhưng rộng hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ, Kim Bảo vừa nhìn thấy cái ao lớn kia đã lên cơn hưng phấn, giây giụa thoát khỏi dây thừng rồi nhảy luôn xuống nước.

Viên Mục Dã thấy Kim Bảo vui vẻ chơi đùa trong nước thì lòng cũng thấy vui lây, cậu cùng Diệp Dĩ Ngụy ngồi xuống ghế đá cạnh bể bơi nhìn Kim Bảo tung tăng trong nước.

Trước đó vì bọn họ sợ bị ướt quần áo nên hai người chỉ mặc áo choàng tắm trong phòng, bây giờ khi hai người ngồi trên ghế đá Viên Mục Dã vô tình nhìn thấy trên chân trái của Diệp Dĩ Ngụy có một vết sẹo vừa dài vừa sâu...

“Vết sẹo trên chân anh...” Viên Mục Dã muốn hỏi lại thôi, thật ra cậu cũng không phải người thích hỏi han chuyện riêng của người khác, nhưng khi cậu nhìn thấy vết sẹo dài trên đùi Diệp Dĩ Ngụy, trong lòng lại có một cảm giác kỳ lạ.

Diệp Dĩ Ngụy nghe thấy cậu hỏi thì cúi đầu nhìn thoáng qua vết sẹo trên chân trái, sau đó nói: “Đây là vết thương hồi bé tôi mãi chơi bị ngã, tình huống lúc đó khá nghiêm trọng, nếu như xử lý không tốt sẽ bị tàn tật, may mà khi đó cha mẹ tôi đã tìm cho tôi một bác sĩ ngoại khoa rất giỏi mới không khiến tôi thành người thọt.”

Viên Mục Dã như nghĩ đến điều gì đó, gật đầu nói: “Ừm, anh may mắn hơn nhiều so với người đó...”

“Người đó... là ai?” Diệp Dĩ Ngụy tò mò hỏi.

Viên Mục Dã vội lấy lại tinh thần: “À, là anh Thạch Đầu mà tôi đã từng kể cho anh nghe trước đây ấy... Là người bạn duy nhất của tôi khi còn bé.”

Diệp Dĩ Nguy gật đầu: “Tôi nhớ anh ta... Chỉ tiếc rằng cuộc sống của anh ta quá ngắn ngủi.”

Viên Mục Dã nghe xong thì thở dài: “Lần trước tôi về nhà biết được... biết được...”

Diệp Dĩ Nguy thấy cậu ấp úng thì cười thúc giục: “Biết được gì? Cậu nói rõ xem nào?”

“Biết rằng anh Thạch Đầu thật ra chưa chết...” Viên Mục Dã nói.

Diệp Dĩ Nguy cười: “Vậy là chuyện tốt còn gì! Nếu vậy sau này không chừng hai người còn có cơ hội gặp lại đây?”

Không ngờ Viên Mục Dã lại buồn bã nói: “Có lẽ vậy... Thật ra có một số người, một số chuyện vẫn nên chỉ còn trong trí nhớ thì tốt hơn.”

Diệp Dĩ Nguy hơi sững sờ, không ngờ Viên Mục Dã sẽ nói vậy, anh ta vừa định hỏi có phải đã xảy ra chuyện gì không thì Viên Mục Dã đột nhiên chuyển chủ đề: “Đúng rồi, trước đó tôi đã sao chép lại một đoạn video trong viện mồ côi, anh xem giúp tôi xem có phải trong đó có một người mất có vấn đề không.”

Thời gian hai người họ quen nhau cũng không phải ngắn, nên chỉ cần một ánh mắt là đủ hiểu trong lòng đối phương đang nghĩ gì, Diệp Dĩ Nguy thấy Viên Mục Dã không muốn tiếp tục đề tài này thì cũng không hỏi tiếp nữa.

Chương 293: Kẻ mạo danh

Sau đó Viên Mục Dã đưa đoạn video trong di động ghi lại thời gian nam tình nguyện viên xuất hiện ở viện mồ côi cho Diệp Dĩ Ngụy, để anh ta nhìn xem màu vàng trong con người của người đó là do ánh sáng phản chiếu hay là màu vốn có của nó?

Diệp Dĩ Ngụy cảm điện thoại của Viên Mục Dã và nhìn thật kĩ, sau đó anh ta đưa ra ý kiến của mình: “Nói thật, chỉ qua đoạn video này thì rất khó phân biệt đây có phải phản quang hay không, bởi vì phía đối diện người đàn ông này có cửa sổ, cho nên chắc chắn có ánh nắng chiếu vào mặt họ.”

“Như vậy nói cách khác thì có thể do ánh nắng chiếu vào mắt, chứ không phải là màu của con người?” Viên Mục Dã hỏi.

Nhưng Diệp Dĩ Ngụy lại lắc đầu: “Ngược lại, nếu một người đứng dưới ánh mặt trời, màu sắc con người của người đó sẽ càng thêm rõ nét, sẽ phân biệt rõ được cả màu nam đậm và nâu nhạt... nhưng trái lại, nếu một người đứng ở nơi âm u thì sẽ không phân biệt được rõ ràng như thế.”

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Ý của anh là con người người này có màu vàng?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu nói: “Khả năng này rất lớn, có điều rất hiếm thấy người châu Á mà có con người màu vàng, có lẽ người này mắc bệnh lây qua đường tình dục mới biến thành như vậy... Sao thế? Người này là ai? Hắn có vấn đề gì không?”

Trong lòng Viên Mục Dã đang băn khoăn không biết có nên kể cho Diệp Dĩ Ngụy biết về chuyện của vị đàn anh kia và tay mắt vàng hay không, cậu cân nhắc một lúc vẫn quyết định tạm thời chưa nói cho Diệp Dĩ Ngụy biết.

Dù sao anh ta cũng khác với bọn Đoàn Phong, người của số 54 đều có dị năng nên thế lực coi như cũng tương đương với Thạch Lỗi và tay mắt vàng. Nhưng Diệp Dĩ Ngụy thì khác, trừ

thân phận là pháp y ra thì anh ta chỉ là một người bình thường, cho nên Viên Mục Dã không muốn kéo Diệp Dĩ Ngụy vào những chuyện này...

Vì thế cậu cười và nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy màu sắc con người của người này hơi kỳ lạ...”

Lúc này Kim Bảo chơi cũng mệt rồi, Viên Mục Dã liền gọi nó lên, con chó nhỏ vội vàng bơi vào bờ... Chờ đến khi hai người đưa nó về mới cảm thấy hồi hận.

Loại chó lông vàng này tuy rất thích bơi lội, nhưng sau khi lông bị dính nước thì rất khó lau khô, phải dùng máy sấy chuyên dụng cho thú cưng mới sấy khô được, nếu không rất dễ bị bệnh ngoài da.

Mặc dù Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đã biết trước điều này, nhưng trước giờ hai người chưa từng sấy lông cho nó, đa phần đều đưa đến cửa hàng thú cưng để người ta làm, tuy trong nhà nghỉ này có chỗ cho chó bơi, nhưng lại không có máy sấy dành riêng cho thú cưng, bắt buộc dĩ hai người đành mỗi người một cái máy sấy tóc ngồi sấy lông cho Kim Bảo.

Đêm hôm đó cuối cùng bọn họ cũng lĩnh hội sâu sắc sự chí lý của danh ngôn “Bơi thì thoải mái, sấy lông thì gãy tay”...

Sáng sớm hôm sau,

Việc đầu tiên Viên Mục Dã làm khi tỉnh dậy là gọi điện cho Từ Lệ, nói tóm tắt tình huống mình gặp phải. Từ Lệ nghe xong tỏ ý việc đó chỉ cần anh ta gọi một cuộc điện thoại là được, sáng nay hai người cứ đến đồn cảnh sát đi.

Sau khi ăn sáng xong hai người lái xe đi đến đồn cảnh sát, trước đây Viên Mục Dã đã từng đi theo Từ Lệ đến nơi này không ít lần, nên cũng coi như quen thuộc...

Dù sao cũng là đến chỗ quen, cho nên lần này Diệp Dĩ Ngụy dẫn cả Kim Bảo vào cùng. Không ngờ, con chó nhỏ này nhìn thấy hai con chó cảnh sát được xích ở trong sân đồn cảnh sát thì sợ rúm lại, cụp tai đi sát cạnh Diệp Dĩ Ngụy.

Viên Mục Dã thấy vậy lắc đầu nói: “Đúng là chó cạy gần nhà mà...”

Người phụ trách tiếp đón họ là Lý Sở đã nhận được điện thoại của Từ Lệ từ trước, khi Viên Mục Dã còn chưa đến thì tài liệu của vụ án đã được lấy ra sẵn... Thật ra những gì cảnh sát nắm được không khác nhiều so với lời viện trưởng Tần nói, cho nên trước mắt cũng chưa tìm được tin tức gì mới liên quan đến mẹ con Lương Tĩnh.

Sau đó hai người Viên Mục Dã xem lại đoạn video giám sát ở siêu thị, phát hiện Hạt Đậu chỉ chạy thoáng vụt qua màn hình giống như đang mãi đuổi theo thứ gì đó.

Lúc này Lý Sở đột nhiên chỉ vào một hình tượng phía trên màn hình và nói: “Các anh nhìn xem chỗ này có bóng chuyển động... nhìn tốc độ có phải một chiếc xe hơi không?”

Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy quay ra nhìn nhau, cả hai cùng đồng thời nói: “Xe bán kem!”

Hoàn toàn chính xác, lúc đấy ở gần quảng trường nhỏ chắc chỉ có chiếc xe bán kem kia mới đứng, lại thêm hôm qua tên nhóc bán kem nói ngày hôm đó xe của họ bị hỏng giữa đường nên không đến được, điều này không khỏi khiến người ta nghi ngờ chiếc xe bán kem xuất hiện ngày xảy ra chuyện ở đâu mà ra?

Sau đó bọn họ chia làm hai đường, Lý Sở dẫn người đi thăm dò xem tên nhóc bán kem nói có sai không, còn Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy thì đi theo hai điều tra viên khác đi điều tra chiếc xe bán kem giả mạo kia.

Bởi vì quanh quảng trường nhỏ không có camera giám sát, cho nên không có hình ảnh tư liệu gì chứng minh thời điểm xảy ra vụ việc chiếc xe bán kem xuất hiện ở đây không phải chiếc xe bán kem ngày hôm qua...

May mà trời không phụ lòng người tốt, cuối cùng nhóm Viên Mục Dã cũng tìm được một camera giám sát trước cổng một khu dân cư. Mặc dù nơi này không thể quay được tình huống ở quảng trường nhỏ, nhưng đây lại là nơi mà chiếc xe bán kem dừng hằng ngày.

Ngay sau đó bọn họ đến phòng kỹ thuật lấy video giám sát ngày hôm ấy ra, quả nhiên phát hiện hai chiếc xe bán kem này có một điểm khác nhau rõ ràng, đó là hai chiếc xe này có biển kiểm soát khác nhau.

Điều tra viên đi cùng cũng phải giật mình: “Bọn buôn người bắt cóc trẻ con hiện giờ cũng đầu tư thật đấy! Lại còn làm một chiếc xe bán kem giống y như đúc nữa?”

Điều tra đến bước này, thật ra Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đều hiểu mẹ con Lương Tĩnh không phải bị bọn bắt cóc thông thường bắt đi, dù sao một chiếc xe bán kem cũng không rẻ, bọn bắt cóc lấy đâu ra vốn mà mua chứ?

Bây giờ đã chứng minh đúng là có một chiếc xe bán kem giả mạo, dù biển số xe cũng là giả thì cảnh sát cũng coi như có phương hướng để điều tra. Kết quả khi bọn họ đến cục giao thông điều tra mới biết ngay cả biển số xe cũng là thật, chỉ tiếc rằng hai tuần trước chủ xe đã báo mất.

Sau đó phía Lý Sở cũng có tin tức, đúng là ngày hôm đó chiếc xe kem kia bị hỏng, mà chiếc xe này bị hỏng cũng rất kỳ lạ, sau khi kiểm tra, người thợ sửa xe nói đây là do người khác phá hỏng.

Một chiếc xe bán kem bị mất hai tuần trước, lại thêm cùng ngày có người cố ý phá hỏng chiếc xe bán kem thường bán trước cổng viện mồ côi, mối liên quan giữa hai chuyện này rất rõ ràng.

Mà điều làm cho Viên Mục Dã đau đầu nhất là, trên chiếc xe bán kem bị báo mất kia còn có hai nhân viên bán hàng cũng mất tích theo...

Chương 294: Dầu rã

Theo như Lý Sở nói, loại xe bán kem này thuộc về một đại lý bán kem tên là “Đại Mỹ”, chiếc xe mất tích vốn bán ở huyện khác, trong tình huống bình thường không thể nào có hai chiếc xe bán kem cùng xuất hiện trong một khu được.

Sau đó cảnh sát bắt đầu điều tra hành trình di chuyển của chiếc xe bán kem kia, chẳng mấy chốc họ đã điều tra ra được đại khái tuyến đường di chuyển ngày xảy ra sự việc, đồng thời họ chỉ dùng thời gian một ngày đã xác định được vị trí hiện tại của chiếc xe mất tích kia.

Viên Mục Dã không ngờ cảnh sát ở cái huyện nhỏ này lại làm việc nhanh như vậy, bọn họ chỉ đợi một ngày đã có tin tức, thế là hai người lập tức chạy đến.

Chiếc xe bán kem mất tích bị vớt lại trong một nhà máy xi măng bỏ hoang ở ngoại thành, đồng thời họ còn tìm thấy một số bộ phận cơ thể người trong tủ lạnh trên chiếc xe...

Khi Diệp Dĩ Nguy và Viên Mục Dã đến hiện trường, bốn phía đã được giăng dây cảnh giới, bởi vì trong huyện không có pháp y nên tạm thời trưng dụng Diệp Dĩ Nguy lâm trận.

Khi xe bán kem được tìm thấy, bên trong tương đối sạch sẽ, chắc đã được dùng thuốc sát trùng dọn dẹp sạch sẽ một lượt từ trong ra ngoài... Nếu không phải trong tủ lạnh còn chứa phần thi thể đang bắt đầu phân hủy thì chiếc xe này có thể nói là sạch như li như lau.

Viên Mục Dã đi sau Diệp Dĩ Nguy lên xe bán kem, nhưng khi cậu nhìn thấy thứ bên trong tủ lạnh thì dạ dày lập tức cuộn lên. Nếu như Diệp Dĩ Nguy không nói với cậu đồng thịt nhão kia đã từng là người thì cậu cũng không nhận ra được.

Ngay sau đó Diệp Dĩ Nguy lần lượt lấy những mảnh thi thể trong tủ lạnh ra, sắp xếp các phần lại thì xác nhận là có hai người. Thật ra Viên Mục Dã không cần nhìn cũng biết hai

người bị hại này là ai... chắc chắn là hai nhân viên trên chiếc xe bán kem này.

Hai sinh mệnh vô tội cứ thế mất đi, có lẽ hai người này đến lúc chết cũng không hiểu vì sao mình lại xui xẻo như vậy? Nhưng theo từng bước kiểm tra thi thể thì Diệp Dĩ Nguy còn đưa ra một kết luận đáng sợ hơn nhiều...

Đó là trên các phần thi thể của hai người này có lưu lại rất nhiều dấu răng động vật, sau khi giám định thì những dấu răng này thuộc về động vật linh trưởng. Nhưng gần núi Phụng Minh đến khi cũng không có thì lấy đâu ra động vật linh trưởng? Cho nên những dấu răng này chỉ có thể thuộc về đồng loại của chúng ta, chính là con người.

Ngay lập tức những tin đồn về “Kẻ ăn thịt người” nhanh chóng lan truyền khắp huyện Lâm Đài, khiến cho lòng người đều hoảng hốt, ngay cả Viên Mục Dã cũng không ngờ chỉ điều tra vụ án mất tích mà lại dẫn đến cả vụ án kẻ biến thái ăn thịt người.

Bởi vì tính chất của vụ án đã tăng lên, cho nên cấp trên quyết định phái Từ Lệ đến tiếp nhận vụ này, cứ như vậy khi Viên Mục Dã muốn biết thêm về tình tiết vụ án cũng thuận tiện hơn một chút...

Buổi tối quay lại đồn cảnh sát đón Kim Bảo, nó đang tủi thân nép vào bên cạnh hai chú chó cảnh sát, đến thở mạnh cũng không dám. Nhìn thấy Viên Mục Dã quay về, nó lập tức kích động nhảy dựng lên, kết quả lại bị sợi dây thừng trên cổ kéo ngược trở lại.

Cảnh sát trực ban thấy Viên Mục Dã quay về đón chó thì chủ động dắt Kim Bảo qua. Con chó nhỏ đi đến cạnh Viên Mục Dã vẫn không ngừng ỉ ôi, Viên Mục Dã đành ngồi xổm xuống sờ đầu nó và nói: “Đồ nhỏ mọn, không phải tao đã đến đón mày rồi sao?”

Trên tay Diệp Dĩ Nguy vẫn còn việc chưa xong nên Viên Mục Dã đưa Kim Bảo ra xe chờ anh ta trước, đồng thời cũng âm thầm suy tính xem đêm nay có nên đi đến chỗ chiếc xe kem kia kiểm tra không?

Đang nghĩ ngợi thì Diệp Dĩ Ngụy đã mở cửa xe ngồi vào trong: “Ngày mai Từ Lệ sẽ đến, chuyện còn lại giao cho anh ta đi! Cậu nói xem, hai ngày nghỉ của chúng ta trôi qua thật có ý nghĩa nhỉ...”

Viên Mục Dĩ biết Diệp Dĩ Ngụy đang nói mỉa, bèn dùng giọng xin lỗi đáp: “Không ngờ tìm mẹ con Lương Tĩnh lại liên lụy đến vụ án lớn như vậy, lãng phí mất một kỳ nghỉ của anh.”

Diệp Dĩ Ngụy cười bảo: “Không sao, tôi cũng báo Từ Lệ thôi phép rồi, chờ sau này anh ta sẽ bổ sung cho tôi sau... Còn cậu, hiếm khi có được ngày nghỉ lại dùng hết vào chuyện tìm người này.”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Ài, thế mới nói dù thế nào cũng không nên xen vào chuyện của người khác nhỉ? Bởi vì một khi đã đề ý là phải đề ý đến cùng...”

Hai người mệt mỏi cả ngày, quay lại nhà nghỉ là đi ngủ sớm, nhưng trong lòng Viên Mục Dĩ vẫn băn khoăn muốn đến chỗ xe bán kem kia xem lại, thế là cậu ngủ đến sau nửa đêm thì lặng lẽ bò dậy.

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy ngủ rất tỉnh, Viên Mục Dĩ vừa mặc quần áo xong anh ta đã tỉnh lại: “Đêm hôm khuya khoắt cậu định đi đâu thế?”

Viên Mục Dĩ nghe thấy tiếng bèn quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Dĩ Ngụy mơ mơ màng màng ngồi dậy, cậu nói nhỏ: “Anh ngủ tiếp đi, tôi muốn đi xem lại chiếc xe bán kem kia...”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Ngày mai đi xem không được à?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Ban ngày đi không được, bình thường buổi tối tư duy của tôi đều nhạy cảm hơn...”

Diệp Dĩ Ngụy hừ một tiếng: “Đừng tưởng tôi không biết trước kia cậu và Từ Lệ thường xuyên đêm hôm khuya khoắt chạy đến hiện trường phá án! Đúng rồi... hôm nay Từ Lệ không ở đây, để tôi đi cùng cậu!”

Viên Mục Dĩ thấy Diệp Dĩ Ngụy chuẩn bị đứng dậy vội vàng nói: “Anh đi theo làm gì? Tôi đi một lát sẽ về ngay.”

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy đã tự mặc quần áo xong xuôi: “Chiếc xe bán kem kia đậu ở bãi xe đằng sau đồn cảnh sát, đêm hôm

khuya khoắt một mình cậu đi vào được mới là lạ đấy?”

Viên Mục Dã nghĩ cũng đúng, sao mình lại quên mất điều này chứ? Xem ra trước khi Từ Lệ đến đúng là cần Diệp Dĩ Ngụy đi cùng mình, thế là hai người họ lặng lẽ đi ra cửa không làm kinh động đến Kim Bảo đang ngủ say.

Khi hai người họ đến đồn cảnh sát, đúng như lời Diệp Dĩ Ngụy nói, người quen bên trong đều đã tan làm, chỉ có một cảnh sát lớn tuổi gác cổng, nếu không phải Diệp Dĩ Ngụy xuất trình thẻ cảnh sát thì bọn họ không vào được.

Sau khi làm xong thủ tục đăng ký, Diệp Dĩ Ngụy đi cùng Viên Mục Dã đến bãi đỗ xe phía sau, chiếc xe bán kem được trang trí đáng yêu cô độc nằm yên một chỗ... Không ai có thể ngờ trong một chiếc xe bán kem đáng yêu như vậy lại phát sinh thảm án ăn thịt người ghê rợn?

Chiếc xe bán kem cũng không bị khóa, chỉ tạm thời dùng giấy niêm phong dán lại, Viên Mục Dã không muốn xé rách giấy niêm phong nên cẩn thận lột nó ra. Tình hình bên trong cũng không khác gì so với khi Diệp Dĩ Ngụy nhìn thấy lúc trời sáng, cho nên đương nhiên anh ta không cần lên xe cùng với Viên Mục Dã...

Hơn nữa, ít nhiều gì anh ta cũng biết nguyên tắc điều tra án của Viên Mục Dã, cho nên chỉ đứng bên ngoài dựa người vào xe, buồn chán nghịch điện thoại.

Chương 295: Tình tiết vụ án phức tạp

Sau khi Viên Mục Dã lên xe thì mở đèn pin soi xung quanh, nếu như hai nhân viên bán kem xui xẻo kia chết trên chiếc xe này, chắc hẳn cậu phải cảm nhận được từ trường tư duy của họ.

Nhưng Viên Mục Dã lên xe một lúc lâu mà xung quanh vẫn không có chút biến hóa nào, đúng lúc cậu định đi xuống thì đột nhiên nghe thấy một ca khúc vui vẻ của trẻ em vang lên...

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện trong xe dần sáng lên, có hai người mặc quần áo đồng phục giống người bán kem trẻ tuổi sáng nay đang bận rộn đi đi lại lại, nhìn họ khoảng tầm hai mươi tuổi.

Bọn họ cũng giống đa số những người trẻ tuổi khác vừa làm việc vừa nói mấy chuyện phiếm, như là không kiêng kỵ oán trách công việc này không có tương lai, hay chuyện mình cùng với bạn gái cãi nhau.

Nhưng họ không thể nào ngờ rằng, không đến một tiếng sau cuộc sống của bọn họ đã kết thúc, hơn nữa còn theo cách mà người bình thường không thể tưởng tượng ra được...

Bởi vì trong xe đã bán được khá nhiều kem, nên hai người đang dọn dẹp để chuẩn bị tan làm. Không ngờ đúng lúc này cửa sổ vang lên tiếng đập vào cửa kính, Viên Mục Dã theo âm thanh nhìn lại, cậu nhìn thấy hai người đàn ông đứng bên ngoài.

Khi nhìn thấy hai người này, trong lòng Viên Mục Dã trầm xuống, bởi vì hai người đó, một người là đàn anh từ trên trời rơi xuống của cậu, Thạch Lỗi, người còn lại chính là tay tình nguyện viên có đôi mắt màu vàng đã xuất hiện ở viện mồ côi.

Hai người trẻ tuổi đều không ngờ lúc này vẫn còn có khách nên vội vàng hạ kính xe xuống và nói: “Thật xin lỗi, chúng tôi không còn nhiều vị lắm, chỉ còn vị bơ và chuối tiêu thôi!”

Thạch Lỗi vừa cười vừa bảo: “Còn nhiều không? Chúng tôi mua cho công ty, đêm nay phải tăng ca nên mọi người đều muốn ăn đồ ngọt!”

Một người trẻ tuổi trong xe vui vẻ nói: “Nếu các vị không ngại chỉ còn hai vị, thì có lẽ còn khoảng hai mươi ly nữa, chắc là đủ chứ?”

“Ừm, cũng được, thế này đi, chúng tôi ngồi cạnh xe chờ, hai người sắp gọn xong thì gọi chúng tôi một tiếng nhé!” Thạch Lỗi chân thành nói.

Khách hàng là Thượng Đế, hơn nữa gọi họ một câu cũng không phải việc khó nên hai người vui vẻ đồng ý. Sau khi sắp xếp kem gọn gàng, một trong hai người trẻ tuổi xuống xe gọi bọn Thạch Lỗi, đến khi bọn họ quay lại thì đã là dáng vẻ khác.

Tên mặt vàng chưa từng lên tiếng bỗng nói: “Xung quanh không có ai, việc gì phải mặt công thế?”

Thạch Lỗi vẫn cười rạng rỡ: “Bởi vì tôi muốn ăn kem ly!”

Hai người trẻ tuổi mặc dù không hiểu hai người kia nói vậy có ý gì, nhưng trong lòng họ cũng có dự cảm không lành, dù sao bọn họ cũng còn trẻ, ngựa non háu đá, cảm thấy cho dù hai người kia có ý đồ xấu thì cũng là hai đầu hai, chưa chắc bọn họ đã phải chịu thiệt thòi. Nhưng bọn họ đâu thể ngờ hai người mình đối mặt không phải người bình thường mà là hai tên ma quỷ đáng sợ!

“Lạch cạch...” Kem ly trong tay hai người đều rơi xuống đất, sau đó bọn họ hoảng sợ ôm lấy cổ mình, như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt cổ họng họ, khiến bọn họ trong nháy mắt đã không thể hít thở.

Lúc này tên mặt vàng đi đến cạnh xe, lại gần hai người kia ngửi ngửi, sau đó nói với vẻ say mê: “Chính là mùi này... Động vật trước khi chết đều tỏa ra thứ mùi thật hấp dẫn.”

Vẻ mặt Thạch Lỗi đầy khinh bỉ: “Đúng là con mẹ nó biến thái...” Sau khi nói xong, gã dùng sức nắm chặt hai tay lại, hai

người trẻ tuổi kia lập tức không giãy giụa nữa, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Sau đó ảo ảnh trước mắt Viên Mục Dĩ hoàn toàn biến mất, cậu lại quay về bóng tối trong chiếc xe bán kem. Lúc này cậu quay đầu nhìn lại thì phát hiện Diệp Dĩ Ngụy đang đứng ở cửa xe nhìn mình chăm chăm, cậu cười bảo: “Dáng vẻ khi nãy của tôi không dọa anh chứ?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Cậu... thực sự có thể nhìn thấy ma sao?”

Viên Mục Dĩ nhún vai: “Ai biết được? Cái này chủ yếu liên quan đến trình độ nhận biết, người không hiểu thì cho là có thể thấy ma, còn đối với tôi đây là một loại dị năng, ở số 54 thì được gọi là từ trường tư duy.”

Diệp Dĩ Ngụy hứng thú nói: “Từ trường tư duy? Nói như vậy cậu thực sự có thể nhìn thấy người đã chết? Bọn họ đã nói gì với cậu?”

Viên Mục Dĩ bị Diệp Dĩ Ngụy chọc cười, cậu lắc đầu đáp: “Tôi chỉ có thể hình thấy hình ảnh trước khi chết của người đó, giống như cảnh sát tái hiện lại hiện trường phạm tội vậy, có điều thứ tôi nhìn thấy là người chết tự tái hiện lại hiện trường mà mình đã chết.”

Sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy hơi biến đổi, anh ta nói: “Chuyện này Từ Lệ cũng biết?”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi trả lời: “Anh ta chưa bao giờ hỏi tôi như anh hỏi, mà tôi cũng không giải thích rõ như vậy cho anh ta biết. Đối với năng lực của tôi, anh ta vẫn luôn giữ thái độ ngậm miệng, cho nên chỉ cần gặp vụ án khó giải quyết anh ta sẽ đến tìm tôi nhờ giúp đỡ.”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Thì ra là thế... vậy khi nãy cậu thấy gì rồi?”

Viên Mục Dĩ không nghĩ tới vụ án này lại liên quan đến Thạch Lỗi và tên mất vàng, chuyện này đúng là vượt ra khỏi dự đoán của cậu. Xem ra tập đoàn Mạnh Thị này không hề đơn giản, nếu không việc tranh giành tài sản của một gia tộc giàu có sao lại phức tạp như vậy?

Nhưng vấn đề bây giờ là Viên Mục Dã có nên nói chuyện này cho Diệp Dĩ Ngụy biết hay không? Hiện giờ cậu cũng không phán đoán được rốt cuộc thực lực của đối phương mạnh đến mức độ nào, cũng chính vì nguyên nhân này mà lúc trước cậu không nói thật cho Từ Lệ biết...

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã đứng nguyên không nói gì, lại tưởng cậu lại nhìn thấy thứ gì đó nên cũng không hỏi tiếp nữa, chỉ đứng yên một chỗ chờ đợi. Còn Viên Mục Dã thì lợi dụng khoảng thời gian này để không ngừng suy tính trong lòng, rốt cuộc mình nên nói với Diệp Dĩ Ngụy như thế nào

Một lúc sau, Viên Mục Dã mới trầm giọng nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Vụ án này có lẽ khá phức tạp... cá nhân tôi cảm thấy cảnh sát sẽ không điều tra ra kết quả gì.”

Diệp Dĩ Ngụy nhướn mày, hỏi: “Câu này không giống như lời mà cậu có thể nói ra nhỉ? Vậy cậu nói xem vụ án này phức tạp thế nào?”

Viên Mục Dã thở dài: “Nếu như tôi nói độ phức tạp của vụ án này vượt xa cả tưởng tượng của anh, đồng thời tôi đề nghị anh không tham gia thì thế nào?”

Diệp Dĩ Ngụy hơi sững sốt, sau đó sắc mặt anh ta dần dần trầm xuống, anh ta nói: “Bản thân tôi là một pháp y, là người cùng cảnh sát tham gia vào điều tra các vụ án giết người, sao tôi có thể không tham gia chứ?”

Viên Mục Dã thấy Diệp Dĩ Ngụy có vẻ tức giận, đành bắt đầu dĩ nói: “Anh có tin tôi không? Anh cảm thấy tôi sẽ hại anh sao? Thủ phạm trong vụ án này đã từng xuất hiện trong một vụ án khác mà Từ Lệ điều tra, vụ án đó cho đến giờ vẫn chưa kết án...”

Chương 296: Khai báo thành thật

“Ở vụ án kia, cậu cũng không nói tất cả những gì mình biết cho Từ Lệ... đúng không?” Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên hỏi ngược lại.

Viên Mục Dĩ gật đầu nhẹ: “Bởi vì như vậy sẽ hại chết anh ta! Đồng thời hiện giờ tôi cũng không thể nói cho anh biết được... anh hiểu không?”

Diệp Dĩ Ngụy nghe xong im lặng một lúc, sau đó lạnh lùng nói: “Vụ án này cậu định như thế nào? Mặc kệ mẹ con Lương Tĩnh sao?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Đương nhiên là không, nếu ngay cả tôi cũng không tìm bọn họ thì sợ rằng trên thế giới này chẳng còn ai quan tâm đến việc bọn họ sống hay chết nữa.”

“Nếu cậu đã biết chuyện này nguy hiểm như vậy, vì sao vẫn muốn xen vào? Chẳng lẽ cậu không sợ chết à?” Diệp Dĩ Ngụy lại hỏi lại.

Viên Mục Dĩ day mi tâm: “Bởi vì tôi có liên quan đến việc này, cũng hiểu rõ lợi và hại trong đó... Nhưng cũng vì tôi hiểu rõ, cho nên mới không muốn anh tham gia vào, nếu không đến lúc đó sợ rằng sẽ không còn đường nào để lui cả.”

“Càng như vậy thì cậu càng nên để tôi biết chứ, thêm một người giúp không tốt sao? Dù sao cũng tốt hơn là có chuyện gì cậu cũng một mình đối mặt phải không? Hay chuyện này liên quan đến quy định bảo mật của số 54?” Diệp Dĩ Ngụy tiếp tục ép hỏi từng bước.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dĩ thấy Diệp Dĩ Ngụy không nhường nhịn như thế, trước kia khi họ nói chuyện luôn là một người tiến một người lùi, sau đó người kia sẽ tự biết chừng mực. Nhưng lần này thì khác, Viên Mục Dĩ thật sự không

muốn Diệp Dĩ Ngụy gặp nguy hiểm, nhưng Diệp Dĩ Ngụy lại nhất định muốn biết chuyện gì đang xảy ra...

Cuối cùng Viên Mục Dĩ đành phải lùi một bước: “Chuyện này không liên quan đến số 54, là chuyện riêng của tôi.”

Diệp Dĩ Ngụy hừ nhẹ: “Nếu vậy thì cậu càng phải nói cho tôi biết! Cậu có biết kẻ biến thái ăn thịt người kia không?”

Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên hỏi câu này khiến Viên Mục Dĩ thoáng sửng sốt, biểu cảm này của cậu bị Diệp Dĩ Ngụy nắm được, anh ta cũng giật mình, nói: “Cậu thực sự quen tên đó...”

Viên Mục Dĩ thấy cứ giằng co thế này không phải cách hay, cậu nhìn đồng hồ rồi bảo: “Đi về trước đã, trời sắp sáng rồi.”

Trên đường về, Diệp Dĩ Ngụy hỏi dò: “Tên biến thái ăn thịt người đó có nhu cầu đặc biệt gì không?”

Viên Mục Dĩ liếc nhìn Diệp Dĩ Ngụy rồi nói: “Tôi chỉ có thể nói với anh, sau này nếu gặp gã có con người màu vàng thì anh phải hết sức cẩn thận... Bởi vì đó là một nhân vật hết sức nguy hiểm.”

Diệp Dĩ Ngụy hỏi tiếp: “Con người màu vàng? Cậu đang nói đến người tình nguyện viên xuất hiện ở viện mồ côi sao? Hẳn chính là kẻ cuồng ăn thịt người? Cái nhóm tình nguyện kia dễ tìm thôi, chắc sẽ dễ dàng tìm ra thân phận thật sự của hắn.”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Vô dụng thôi... Nếu như tôi đoán không sai, thì người tình nguyện viên thật đã chết rồi.”

Diệp Dĩ Ngụy càng nghe càng không hiểu, anh ta cau mày, nói: “Đợi một chút, lượng thông tin quá nhiều để tôi từ từ tiêu hóa đã! Đầu tiên gã mất vàng xuất hiện ở Viện mồ côi, sau đó kích thích Lương Tĩnh đang giả điên, vài ngày sau mẹ con Lương Tĩnh mất tích, cùng lúc đó một xe bán kem thường xuyên xuất hiện ở viện mồ côi đột nhiên bị người ta phá hỏng, để một chiếc xe bán kem khác giống y hệt thay thế, mà chiếc xe này đã mất tích từ hai tuần trước cùng với hai nhân viên bán kem trên xe đó. Điều đáng nghi nhất là căn cứ theo pháp y tôi kiểm tra thì hai người đó đã bị sát hại cách đây hai tuần, nói cách khác chiếc xe bán kem vừa mới mất tích thì người đã chết, hoặc có thể nói sau khi bọn họ chết thì chiếc xe bán kem kia mới mất tích. Cho nên người ở trên chiếc xe bán kem xuất

hiện ở cổng viện mồ côi ngày mẹ con Lương Tĩnh mất tích... thật ra là một người hoàn toàn khác, mà người này chẳng những đã giết chết hai nhân viên bán hàng kia đồng thời còn ăn thịt họ? Nếu như tôi đoán không sai thì người đó chính là gã có con người màu vàng đã xuất hiện trong đoạn video mà cậu đưa tôi xem. Ngay từ đầu hẳn đến viện mồ côi với mục đích là xác định thân phận của Lương Tĩnh, cho nên mới có những chuyện xảy ra sau đó.”

Viên Mục Dã nghe Diệp Dĩ Ngụy nói cả một tràng dài đến đau cả đầu, cậu bắt đầu thấy hối hận đáng lẽ không nên đưa Diệp Dĩ Ngụy đi cùng, anh ta mới đúng là người khó đối phó nhất...

“Tại sao không nói gì? Không nói gì coi như cậu chấp nhận.”
Diệp Dĩ Ngụy lạnh giọng nói.

Viên Mục Dã gãi tay đỡ trán: “Tôi không nên đưa anh đi theo...”

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã lúng túng thì cười bảo: “Việc này thực ra rất đơn giản mà, cậu chỉ cần nói rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối cho tôi biết, để tôi tự phán đoán xem tỉ lệ nguy hiểm của tôi trong chuyện này là bao nhiêu. Nếu thực sự giống như cậu nói thì tôi sẽ giả vờ như không biết gì hết... như thế có được không?”

Viên Mục Dã bán tín bán nghi nhìn Diệp Dĩ Ngụy, sau đó cười khan mấy tiếng: “Sao tôi cảm thấy như anh đang gài bẫy tôi thế nhỉ?”

“Có cần phải nói khó nghe như vậy không? Cậu xem bây giờ tôi biết nửa vời, nếu cậu không nói hết mọi chuyện cho tôi biết chẳng phải ép tôi phải tự đi điều tra tiếp sao... Như vậy không phải hệ số nguy hiểm càng lớn hơn à?” Diệp Dĩ Ngụy nói.

Viên Mục Dã thở dài: “Đừng vội, để tôi suy nghĩ đã...”

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng không thể kiên quyết đến cùng, đêm hôm đó cậu đã kể tỉ mỉ mọi chuyện cho Diệp Dĩ Ngụy nghe, kể cả tình huống lần đầu tiên cậu gặp Thạch Lỗi, rồi vì sao sau khi phản cung Lý Tử Y lại nhảy lầu tự sát, còn cả chuyện sau đó gặp được gã mắt vàng biết biến hình... Tất cả đều nói hết cho Diệp Dĩ Ngụy.

Diệp Dĩ Ngụy ngồi nghe từ đầu đến cuối không nói một câu nào, xem ra những chuyện này đối với anh ta mà nói thực sự quá mức quý dị, thậm chí đã làm dao động thế giới quan của anh ta... Điều khiển ý thức con người, ăn thịt người, người biến hình, điều khiển vật chất bằng suy nghĩ, thậm chí có thể nhìn thấy người đã chết.

Một lúc sau Diệp Dĩ Ngụy mới nói: “Nếu những chuyện này không phải do cậu tự nói ra, một chữ tôi cũng không tin nổi...”

“Vậy bây giờ thế nào? Anh có tin những chuyện tôi nói không?” Viên Mục Dĩ hỏi

Diệp Dĩ Ngụy suy nghĩ, sau đó gật đầu: “Tạm được, mặc dù tôi không tận mắt nhìn thấy những chuyện này, nhưng đối với hiểu biết của tôi về cậu, tôi biết những điều cậu nói là thật.”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Vị đàn anh kia của tôi có sức mạnh rất đáng sợ, tôi có thể sống sót sau mấy lần đối mặt với gã đơn thuần dựa vào may mắn, lần trước nếu không phải Đoàn Phong chạy đến kịp thời... có lẽ tôi không còn sống đến bây giờ?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Đúng là đáng sợ, hắn có thể điều khiển ý thức của người khác, chỉ riêng điều này đã quá kinh khủng rồi, mà hắn còn có thể điều khiển vật chất bằng suy nghĩ nữa? Nếu hắn muốn giết người... thì người đó nhất định chết chắc.”

Chương 297: Nghĩa vụ phá án

Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên vỗ trán nói: “Vậy thì mẹ con Lương Tĩnh chắc chắn còn sống.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, nếu đối phương chỉ đơn giản muốn giết chết mẹ con Lương Tĩnh thì không phải quá dễ dàng sao, nhưng bọn chúng lại tốn công tốn sức bắt cóc hai mẹ con họ, điều này chứng tỏ hai mẹ con Lương Tĩnh phải còn sống mới có giá trị với bọn chúng...”

“Nhưng vấn đề là chúng bắt cóc mẹ con Lương Tĩnh thì được lợi gì? Uy hiếp người nhà họ Mạnh hiện giờ sao? Hay muốn dùng bọn họ để điều khiển toàn bộ tập đoàn Mạnh Thị?” Diệp Dĩ Ngụy không hiểu.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Mặc dù tập đoàn Mạnh Thị là một doanh nghiệp lớn, nhưng nếu đối phương chỉ làm vậy vì tiền thì cũng không cần làm nhiều bước rắc rối như thế... Nhất định là có một lý do mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi.”

Diệp Dĩ Ngụy ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi cảm thấy phản ứng của Lương Tĩnh trong đoạn video kia có gì đó kỳ lạ. Trước đây, khi cô ta nhìn thấy những người tình nguyện viên đều không hề có phản ứng gì, chỉ đến khi nhìn vào mắt gã mất vàng thì mới nổi điên lên.”

“Anh nghi ngờ Lương Tĩnh đã quen gã mất vàng từ trước? Đồng thời cũng biết bọn họ định làm gì mình?” Viên Mục Dã hỏi lại.

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Ừm, nếu không cô ta sẽ không có phản ứng mạnh như thế... Ngày mai tổ Từ Lệ đến cậu định làm thế nào?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc: “Đi một bước tính một bước vậy, cứ để anh ta điều tra xem có thể tra ra đến đâu rồi tính đến

đó, tóm lại chuyện này không nên để nhiều người biết thì tốt hơn.”

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên nghiêm túc nhìn Viên Mục Dã: “Tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?”

Viên Mục Dã thoáng sững sốt, sau đó cậu vừa cười vừa nói: “Vấn đề gì?”

“Những chuyện này ngoài tôi ra còn ai biết không?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

“Ngoài anh ra thì chỉ có mấy người Đoàn Phong biết.” Viên Mục Dã thật lòng khai báo.

Diệp Dĩ Ngụy chất vấn: “Khi cậu nói cho bọn họ có do dự như nói với tôi không?”

Viên Mục Dã bật cười: “Chuyện gì thế? Có một số việc không cần tôi phải chủ động nói cho họ biết, chúng tôi đều cùng nhau trải qua.”

Diệp Dĩ Ngụy nghe xong chỉ cười, không nói gì nữa, hai người cứ thế kết thúc chủ đề đêm nay...

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nhìn đồng hồ đã qua mười một giờ trưa. Xem ra đêm hôm qua bọn họ ngủ rất muộn, cho nên buổi sáng mới không dậy nổi.

Từ Lệ gọi điện thoại báo đội bọn họ đã đến đồn cảnh sát địa phương, bảo hai người Viên Mục Dã nhanh đến đó gặp mặt. Hai người vội vàng bò ra khỏi giường, chẳng kịp ăn sáng đã vội vội vàng vàng chạy đi.

Có lẽ Kim Bảo là nhân vật không vui nhất mấy ngày nay, bởi vì ngày nào nó cũng bị ép làm bạn với đám chó cảnh sát kia. Mặc dù trong lòng nó rất không nguyện ý, ngoài miệng cũng biểu thị phản đối mãnh liệt, nhưng vẫn chẳng có tác dụng gì...

Khi hai người Viên Mục Dã chạy đến đồn cảnh sát trong huyện thì nhóm Từ Lệ đang ngồi trong phòng hút mì tôm, thấy Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đến, bọn họ thì nhau hỏi kỳ nghỉ của hai người thế nào?

Diệp Dĩ Ngụy tức giận nói: “Mua xổ số còn chẳng được may mắn như thế, xem ra núi Phượng Minh này không hợp với

ngày sinh tháng đẻ của tôi, lần sau đừng hòng tôi đến đây chơi nữa!”

Từ Lệ cười bảo: “Pháy y Diệp, cậu từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài học ABC mà cũng tin vào mấy cái thứ ngày sinh tháng đẻ này sao?”

Diệp Dĩ Ngụy phản bác: “Tôi không được coi là ABC, ABC là người Trung Quốc ra đời ở Mỹ, còn tôi sinh ra ở Trung Quốc, mười mấy tuổi mới ra nước ngoài đi học... cho nên sao có thể coi là ABC được?”

Từ Lệ bị Diệp Dĩ Ngụy nói mấy câu chặn họng nên không tiếp tục ba hoa nữa, anh ta cúi đầu tiếp tục ăn mì tôm của mình...

Trước khi đến, Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đã bàn bạc xong, chuyện này vẫn làm theo nguyên tắc của cậu lúc trước, để cảnh sát tiến hành điều tra bình thường, có thể điều tra đến bước nào thì tính bước đó, như vậy Thạch Lỗi sẽ không ra tay xử tử nhóm Từ Lệ.

Lúc này Từ Lệ ăn hai ba miếng hết sạch chỗ mì tôm, anh ta chớp chớp mắt nhìn Viên Mục Dã, sau đó nói: “Tiểu Diệp đã trả phép, cậu cũng không có việc gì chứ? Hay là đi theo chúng tôi phá án cho đỡ nhàn nhàn?”

Viên Mục Dã buồn cười đáp: “Vất vả lắm tôi mới được nghỉ mà lại phải phục vụ các anh phá án à?”

Từ Lệ dùng vẻ mặt gian trá, tiếp tục thuyết phục: “Không thể nói như thế được, việc cậu làm được tính là cống hiến cho xã hội, phát huy năng lực dư thừa! Lát nữa cậu đi với tôi xem chiếc xe bán kem kia thế nào nhé?”

“Hôm qua tôi đã xem chiếc xe đó rồi... không có vấn đề gì.” Viên Mục Dã thuận miệng nói.

Từ Lệ nghe xong tỏ vẻ thất vọng rồi gật đầu bảo: “Không sao, vậy trước tiên điều tra từ các mối quan hệ xã hội của hai người bị hại đã... Tôi không tin trong một huyện nhỏ này mà lại có biến thái ăn thịt người!”

Nghe Từ Lệ nói vậy, Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đều không tự chủ mà nhìn ra hướng khác...

Việc điều tra sau đó cũng không khác nhiều so với suy đoán của Viên Mục Dã, điều tra hai ngày trời cũng không tìm được manh mối nào, trong lúc đó Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy cũng lén lút điều tra về tay tình nguyện viên kia, tiếc rằng đó không phải người địa phương, sau khi kết thúc hoạt động tình nguyện đã rời đi.

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ người tình nguyện viên thật sự chắc chắn đã chết rồi, lại thêm việc bản thân người đó là người từ nơi khác đến, cho nên dù có thông báo mất tích thì bọn Từ Lệ cũng không nhận được. Nếu thế thì nhiều thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng bây giờ bọn Từ Lệ chẳng những không điều tra ra được đầu mối nào, mà ngay cả Viên Mục Dã cũng lâm vào thế bí, không tìm được một chút tung tích nào của mẹ con Lương Tĩnh... Có lúc Viên Mục Dã cũng nghi ngờ, có khi nào sau khi bắt được mẹ con Lương Tĩnh, bọn Thạch Lỗi đã rời khỏi đây rồi không? Bởi vì đã đạt được mục đích nên không cần phải ở lại đây nữa.

Hai ngày sau, cuối cùng Từ Lệ cũng tìm ra được một đầu mối trong lúc bọn họ điều tra ở phòng điều khiển giao thông, đó chính là một bức ảnh chụp đèn đỏ giao thông ở giao lộ, vừa vặn chụp được cả chiếc xe bán kem đó.

Điều khiến cho người ta không ngờ chính là, thời điểm tấm ảnh đó được chụp lại là ngày thứ hai sau khi mẹ con Lương Tĩnh mất tích, tài xế lái xe là một trong hai người bị hại. Nhưng nhìn con người màu vàng kia Viên Mục Dã biết đó chính là kẻ biến hình xuất quỷ nhập thần.

Bọn Từ Lệ nhìn bức ảnh này xong cũng mơ hồ, vì sao thời điểm tử vong Diệp Dĩ Ngụy viết trên báo cáo lại sai khác nhiều đến như vậy!

Diệp Dĩ Ngụy bình tĩnh nói: “Thời gian tử vong chắc chắn không sai, nếu anh không tin tôi thì có thể bảo anh Bạch điều người khác đến kiểm tra lần nữa...”

Chương 298: Gặp lại Lương Tĩnh

Đương nhiên Từ Lệ tin tưởng vào năng lực chuyên môn của Diệp Dĩ Nguy, nhưng người trên bức ảnh này là như thế nào? Cũng đâu thể là sau khi chết rồi cậu ta còn lái xe chạy trên đường được chứ?

Phía Từ Lệ đang đau đầu vì sao một người chết rồi còn có thể lái xe, thì bên phía Viên Mục Dĩ lại không hiểu tại sao bọn chúng bắt được mẹ con Lương Tĩnh rồi mà còn nấn ná không chịu rời đi?

Bởi vì trong lúc tìm kiếm mẹ con Lương Tĩnh đã dẫn đến việc phát hiện ra người chết trên xe bán kem, nên Từ Lệ định gộp chung hai vụ án lại cùng điều tra xử lý, không ngờ khi anh ta muốn hỏi ý kiến của Viên Mục Dĩ thì cậu lại nói mình không biết gì.

Ít nhiều gì Từ Lệ cũng cảm nhận được thái độ của Viên Mục Dĩ khác thường. Nếu là trước đây, cho dù Viên Mục Dĩ không đi chuyến này thì chỉ cần Từ Lệ tìm cậu hỗ trợ, cậu tuyệt đối sẽ biết gì nói nấy, cái kiểu hỏi gì cũng không biết như bây giờ không phải là phong cách của Viên Mục Dĩ.

Vì chuyện này Từ Lệ còn đi hỏi Diệp Dĩ Nguy: “Tiểu Viên gần đây gặp phải chuyện gì à? Sao tôi có cảm giác cậu ấy không có tinh thần gì thế?”

Diệp Dĩ Nguy cười bảo: “Không phải gần đây cậu ấy có về quê sao, xử lý chút chuyện cũ trong nhà cho nên không tránh khỏi có tâm trạng, nếu không cũng đâu cần đi giải sầu!”

Từ Lệ nghe xong gật đầu: “Tôi đã nói rồi, trước kia cậu ấy mà thấy vụ án là mắt mở to giống như radar bắt sóng... chứ làm sao lại có thái độ như thế này được? Được rồi, biết thế đã.”

Sau đó công việc điều tra chia thành hai hướng, Từ Lệ dẫn người điều tra manh mối của chiếc xe bán kem kia, còn Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy thì cầm ảnh mẹ con Lương Tĩnh đi khắp nơi hỏi thăm xem ngày xảy ra vụ án có ai nhìn thấy hai mẹ con họ hay không...

Mặc dù huyện Lâm Đài không rộng lắm, nhưng biện pháp này cũng như mò kim đáy bể, hai người họ thêm hai cảnh sát nữa đi đến tận tối cũng không thu được kết quả gì.

Viên Mục Dã thấy lúc này trời đã tối đen, nên để hai anh cảnh sát tan làm về nhà trước, còn cậu và Diệp Dĩ Ngụy tiếp tục tìm kiếm tin tức... Không ngờ đúng lúc bọn họ đi vào một quán đồ ăn vặt nhộn nhịp ven đường thì Viên Mục Dã đột nhiên bị một người va phải.

Người kia mặc bộ quần áo màu đen, đầu đội mũ, sau khi va vào Viên Mục Dã cũng không quay đầu lại mà cứ thế vội vàng lần đi... Tất cả xảy ra quá nhanh khiến Viên Mục Dã chỉ có thể nhìn qua dáng người nhỏ nhắn trông giống dáng vẻ một người phụ nữ cao ráo.

Diệp Dĩ Ngụy thấy vậy vội hỏi Viên Mục Dã: “Không sao chứ, kiểm tra lại xem có mất gì không? Ở những nơi phức tạp như thế này loại người nào cũng có.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không những không mất gì... mà còn có thêm đồ.”

Diệp Dĩ Ngụy ngăn người, anh ta chưa từng nghe thấy trộm không cướp đồ mà còn tặng đồ...

Lúc này Viên Mục Dã kéo Diệp Dĩ Ngụy đến một chỗ yên tĩnh.

Sau đó giơ tay cho anh ta nhìn, trong tay trái Viên Mục Dã có thêm một cục giấy nhỏ được vo viên lại!

Diệp Dĩ Ngụy ngạc nhiên: “Là người kia nhét vào tay cậu à?”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó nhanh chóng mở cục giấy kia ra, phát hiện trên đó có một dòng chữ nhỏ ngay ngắn: “Mười giờ đêm nay, số 31 đường Xích Hà, quán trọ Xuân Hồng phòng 213, đến một mình.”

Viên Mục Dã xem xong thì đưa tờ giấy cho Diệp Dĩ Ngụy, anh ta nhìn rồi hỏi: “Người đó là ai?”

“Nếu tôi đoán không nhầm... thì đó hẳn là Lương Tĩnh!” Viên Mục Dã hạ giọng xuống.

Diệp Dĩ Ngụy kinh ngạc nói: “Lương Tĩnh? Không phải cô ta bị tay đàn anh của cậu bắt đi rồi à? Sao lại có thể xuất hiện ở đây và nhét cho cậu tờ giấy này?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi cũng không biết có chuyện gì, nhưng nếu như cô ta thực sự bị bắt... thì phải rất vất vả mới chạy trốn được.”

Trước đó bọn họ đều khẳng định mẹ con Lương Tĩnh đã bị bọn Thạch Lỗi bắt đi, dù sao thì kế hoạch của đối phương cũng khá tỉ mỉ, không ngờ lại không tính vượt được người phụ nữ này. Có điều, ngẫm thấy cũng đúng, người phụ nữ Lương Tĩnh này không hề đơn giản, nếu không cô ta sẽ không thể sống sót được đến giờ...

Viên Mục Dã nhìn đồng hồ: “Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta quay lại nhà nghỉ trước đã...”

Sau đó hai người đón Kim Bảo rồi quay về nhà nghỉ, bàn bạc tiếp theo nên làm gì. Diệp Dĩ Ngụy muốn đi cùng Viên Mục Dã, nhưng Viên Mục Dã lắc đầu: “Không được, chuyến này không an toàn, anh phải giúp tôi đánh lạc hướng...”

“Cậu sợ có người đang theo dõi?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Bây giờ khó mà nói chắc được, nếu như đối phương đã tốn công sức vẫn không bắt được Lương Tĩnh, mà chúng ta lại gióng trống khua chiêng tìm người, rất có thể bọn chúng sẽ đi theo chúng ta làm chim sẻ đứng sau. Mà hiện tại cũng có thể giải thích được vì sao sau hôm mẹ con Lương Tĩnh mất tích, gã mất vàng vẫn không rời khỏi đây... Rất có thể vì bọn chúng cũng đang tìm Lương Tĩnh.”

Diệp Dĩ Ngụy nói: “Vậy tự cậu phải cẩn thận nhiều hơn, tôi vẫn sợ rằng đây là một cái bẫy.”

Viên Mục Dã lắc đầu cười và bảo: “Không đâu... Tôi cũng không phải nhân vật quan trọng gì, bây giờ cũng chưa nắm được mạch máu của bọn chúng nên chúng không cần tốn công sức bẫy tôi. Hơn nữa, anh không hiểu hết sự lợi hại của tay

đàn anh kia của tôi đâu, nếu gã thực sự muốn giết tôi thì không cần phải thiết kế cạm bẫy gì cả.”

Mười giờ đêm, Viên Mục Dã đứng giờ đứng trước cửa quán trọ Xuân Hồng. Trước khi đi vào, cậu cẩn thận gọi điện cho Diệp Dĩ Ngụy vẫn luôn đi sau lưng, xác nhận không có “ma” mới đi vào trong.

Viên Mục Dã vừa đi vào đã bị mùi khói nồng nặc làm cho nhúu chặt mày, ngay sau đó cậu nhìn thấy có mấy người phụ nữ trang điểm đậm đang ngồi hai bên quầy bar hút thuốc...

Viên Mục Dã hiểu ngay quán trọ nhỏ này là nơi nào, nên cậu lặng lẽ đi đến trước quầy bar và hỏi: “Phòng 213 ở đâu vậy?”

Một người phụ nữ trung niên nghe Viên Mục Dã hỏi phòng 213 thì hơi ngạc nhiên, nói: “Đầu cầu thang xuống dưới, rẽ trái phòng thứ sáu chính là...”

Viên Mục Dã không chịu được mùi khói nồng nặc như vậy, sau khi nói tiếng cảm ơn thì nhanh chóng đi xuống dưới tầng hầm thứ hai. Cậu vừa xuống đã nghe thấy tiếng phụ nữ nói chuyện thì thầm và cười đùa, trong giọng nói đều là ngữ điệu trêu chọc.

Viên Mục Dã đương nhiên nghe thấy nhưng cậu làm ngơ đi thẳng đến phòng 213, nhẹ nhàng gõ cửa mấy lần...

“Ai!” Một giọng nữ trầm thấp truyền ra.

“Viên Mục Dã.” Cậu giới thiệu đơn giản rõ ràng.

Sau đó có tiếng mở cửa lạch cạch, rồi cửa phòng hé ra một khe hở, có vẻ như muốn xác nhận thân phận của Viên Mục Dã một lần nữa... cuối cùng mới yên tâm mở cửa cho cậu vào.

Ánh sáng trong phòng rất tối, chỉ có một chiếc đèn bàn nhỏ phát ra ánh sáng mờ mờ trên đầu giường, Viên Mục Dã để mắt thích ứng một lúc mới quan sát rõ tình hình bên trong, có một cậu bé đang ngủ say sưa trên giường.

Chương 299: Đến trễ

Người phụ nữ cảnh giác nhìn hai bên cửa, xác định không có ai đi theo Viên Mục Dã mới nhanh chóng đóng cửa lại...

Khoảnh khắc nhìn thấy Hạt Đậu, lòng Viên Mục Dã cũng thả lỏng, may mà đứa bé không sao, cậu rón rén lại gần nhìn, sau đó quay đầu hỏi: “Vì sao không liên hệ với tôi ngay?”

Lương Tĩnh yên lặng nghe, sau đó ngập ngừng: “Tôi sợ điện thoại của cậu không an toàn... Bây giờ tôi không thể mạo hiểm được.”

Viên Mục Dã thở dài: “Chị cũng có bản lĩnh đấy, dám mang theo con chạy đi?”

Lương Tĩnh bất đắc dĩ nói: “Đây là chuyện bất khả kháng, nếu tôi không chạy thì không còn kịp nữa.”

Viên Mục Dã lấy điện thoại di động ra, mở đoạn video trước đó và chỉ vào người có mắt màu vàng, cậu hỏi: “Người này là ai?”

Sau khi nhìn thấy người kia, ánh mắt Lương Tĩnh tỏ ra sợ hãi nhưng nhanh chóng che giấu cảm xúc này lại, cô ta bình tĩnh nói: “Tôi không biết...”

Viên Mục Dã nghe mà trong lòng cũng hơi tức giận. Cậu với người phụ nữ này không thân cũng không quen, bây giờ cậu liệu mình đắc tội với vị đàn anh kia để đến giúp cô ta, mà cô ta còn không chịu nói thật! Nhưng cậu nhanh chóng hiểu vì sao Lương Tĩnh lại như vậy, có lẽ cũng giống như khi cậu không muốn nói cho Diệp Dĩ Nguy biết, bởi vì càng biết nhiều thì càng nguy hiểm.

Lương Tĩnh thấy Viên Mục Dã im lặng không nói gì, biết là cậu đang tức giận nên tỏ ra yếu đuối, nói: “Tiểu Viên, cậu phải tin tôi, tôi không nói cho cậu biết là vì muốn tốt cho cậu, cậu không biết nước trong này sâu thế nào đâu! Bây giờ chỉ cậu mới có thể giúp mẹ con tôi, nếu như vì vậy mà cậu gặp phải

chuyện gì thì tôi và Tư Bác sẽ bị rơi vào cảnh tứ cố vô thân lần nữa.”

Sắc mặt Viên Mục Dã cũng dịu đi một chút: “Vậy bây giờ chị định thế nào? Hôm nay chị gọi tôi đến là muốn tôi giúp chuyện gì?”

Lương Tĩnh nói: “Tôi không thể tiếp tục sống ở viện mồ côi kia nữa, thật ra tôi cũng đã đoán trước bọn chúng sẽ tìm đến hai mẹ con tôi... chỉ không ngờ lại nhanh như thế.”

“Bọn chúng... muốn giết chị và Hạt Đậu sao?” Viên Mục Dã hỏi dò.

Lương Tĩnh cười lạnh: “Nếu chỉ đơn giản như vậy đã tốt, tôi cũng không cần phải mang con trai trốn đông trốn tây. Tóm lại sự thật cậu không thể nào tưởng tượng được đâu, bây giờ tôi chỉ cần nghĩ đến một chút đã lạnh run người rồi.”

Viên Mục Dã nhìn Hạt Đậu đang ngủ say, nói: “Chị có từng nghĩ đến việc ra nước ngoài sống chưa?”

Không ngờ cậu vừa nói xong, mặt Lương Tĩnh đổi sắc: “Không! Không thể ra nước ngoài... thế lực của chúng ở nước ngoài, ra nước ngoài chúng càng không kiêng kỵ.” Cô ta sợ Viên Mục Dã không tin nên lặp lại một lần nữa: “Tin tôi đi, bây giờ đối với chúng tôi không có quốc gia nào an toàn hơn Trung Quốc, tôi xuất ngoại chính là tự tìm đường chết.”

Viên Mục Dã thở dài: “Nói đi, chị muốn tôi giúp thế nào?”

“Đưa chúng tôi rời khỏi đây! Bây giờ tôi không có thân phận, không thể đi bất kỳ phương tiện giao thông công cộng nào, cậu nhìn nơi này cũng biết, chỉ có những nhà nghỉ kém thế này mới không cần thẻ căn cước mà vào ở được.” Lương Tĩnh lo lắng nói.

Viên Mục Dã nghe xong thì hỏi: “Chị muốn ngồi xe tôi đi?”

Lương Tĩnh gật đầu: “Đúng, hiện giờ tôi chỉ có thể tin tưởng một mình cậu, cho nên chỉ có ngồi xe của cậu mới là an toàn nhất.”

“Chị đi cùng tôi đương nhiên không vấn đề gì, tôi nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho chị, nhưng vấn đề là trên xe của tôi không chỉ có mình tôi, tôi có một người bạn và một con chó,

tôi không thể ném bọn họ lại để đưa chị đi...” Viên Mục Dã nói với vẻ khó khăn.

“Diệp Dĩ Ngụy sao? Anh ta còn thiếu tôi một mạng mà!” Lương Tĩnh lạnh nhạt nói.

“Ừm, đúng là anh ấy, còn nữa tôi có nuôi một con chó vàng, Hạt Đậu không sợ chó chứ?” Viên Mục Dã hỏi.

Lương Tĩnh lắc đầu: “Đừng thấy Hạt Đậu còn bé nhưng nó gan lắm, trước kia khi chúng tôi đi ăn xin gặp phải chó dữ nó đều cầm đá dọa chúng chạy đi!” Lương Tĩnh như sức nhớ ra, hỏi lại: “Cậu đã nói cho Diệp Dĩ Ngụy biết chuyện của chúng ta?”

Viên Mục Dã ngạc nhiên, sau đó cậu nói: “Ngoài biết tên cô là Lương Tĩnh, tên thật của Hạt Đậu là Mạnh Tư Bác, thì tôi còn biết chuyện gì nữa đâu?”

Lương Yên nghe xong mà giọng lạnh đi: “Tên thật với chúng tôi đã là trí mạng rồi... Cậu tin tưởng Diệp Dĩ Ngụy sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi tin anh ấy!”

“Được, vậy tôi tin cậu!” Lương Tĩnh quả quyết.

Đêm đó Viên Mục Dã cũng không ở lại lâu, lúc cậu đi ngang qua quây bar, mấy người phụ nữ kia không ngừng phóng điện với cậu, còn nói ra một đồng ngôn từ dâm đẳng... khiến Viên Mục Dã lúc đi ra đỏ bừng cả mặt.

Viên Mục Dã ra khỏi quán trọ, đi về phía trước mấy đoạn đường thì thấy Diệp Dĩ Ngụy dắt Kim Bảo xuất hiện, anh ta thấy mặt Viên Mục Dã đỏ lên, tò mò hỏi: “Sao thế? Sao mặt cậu đỏ vậy?”

Viên Mục Dã không biết nên giải thích thế nào, đành nói với anh ta: “Chỗ này không tiện nói, về rồi nói sau...”

Đêm hôm đó Viên Mục Dã và Lương Tĩnh đã hẹn nhau, mười giờ tối hôm sau bọn họ sẽ tập hợp ở ngã tư chỗ đường cao tốc, trước tiên cậu đưa mẹ con Lương Tĩnh về nhà mình ở tạm một thời gian tránh đầu sóng ngọn gió, chờ một thời gian ngắn sau Viên Mục Dã sẽ nghĩ cách chuyển bọn họ đến một nơi ổn thỏa hơn.

Diệp Dĩ Ngụy nghe Viên Mục Dĩ nói muốn đưa mẹ con Lương Tĩnh về nhà thì mặt lập tức sầm xuống: “Đưa về nhà cậu? Như thế không ổn lắm nhỉ? Cậu có nghĩ đến chuyện biết đâu vị đàn anh kia tìm đến thì làm sao? Người phụ nữ này quá đa mưu, đến lúc đó không chừng cô ta sẽ bỏ xe giữ tướng, đem cậu ném lại để cản đường cho mình chạy đấy!”

Đương nhiên Viên Mục Dĩ biết khả năng này không phải không có khả năng xảy ra, nhưng vì Lương Tĩnh đã từng cứu mạng Diệp Dĩ Ngụy, cho nên cậu không thể từ chối cô ta... Nếu người phụ nữ này thực sự làm vậy thì ân oán giữa bọn họ cũng coi như thanh toán xong.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dĩ cười bảo: “Cho nên mới nói là tạm thời giấu ở nhà tôi, chờ chuyện lắng xuống sẽ đưa bọn họ đi.”

Để che tai mắt người khác, sáng sớm hôm sau Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy vẫn như thường lệ cầm ảnh mẹ con Lương Tĩnh đi khắp nơi tìm người, để gây ra ảo tưởng rằng họ vẫn chưa tìm thấy, sau đó trời tối hai người quay lại nhà nghỉ, thậm chí cũng không lên phòng mà lái xe đi luôn.

Phía Từ Lệ tạm thời cũng không cần dùng đến họ, Viên Mục Dĩ chỉ nói với anh ta là bên số 54 có nhiệm vụ cần cậu, nên cậu về trước. Mặc dù trong lòng Từ Lệ không vui lắm nhưng ngoài miệng cũng không nói gì. Dù sao ở trong mắt anh ta, hiện giờ Viên Mục Dĩ vẫn đang ở thời kỳ bị chìm đắm trong tâm trạng không tốt.

Mười giờ đêm, Viên Mục Dĩ cùng Diệp Dĩ Ngụy lái xe đến địa điểm đã hẹn trước, nhưng mãi không thấy mẹ con Lương Tĩnh xuất hiện, Viên Mục Dĩ cảm thấy lo lắng, không biết có phải đã có chuyện gì không hay ngoài ý muốn xảy ra với mẹ con họ...

Chương 300: Tai nạn xe

Thời gian đã sắp đến mười rưỡi, Viên Mục Dã đang bắt đầu bàn bạc với Diệp Dĩ Ngụy xem có nên đến quán trọ Xuân Hồng kiểm tra thử hay không, thì đúng lúc này có một chiếc xe tải dừng bên cạnh họ, một người phụ nữ ôm theo một đứa bé trai từ trên xe đi xuống.

Viên Mục Dã lập tức thở phào, mặc dù mẹ con Lương Tĩnh đến muộn nhưng cuối cùng vẫn tới là được rồi... Sau khi lên xe, Lương Tĩnh không nói lời nào, Viên Mục Dã quay đầu nhìn thoáng qua thấy Hạt Đậu vẫn ngủ say trong ngực cô ta, cậu không nói lời nào mà khởi động xe chạy đi.

Kim Bảo ngồi ghế sau đột nhiên thấy có hai người lạ xuất hiện, đầu tiên nó chủ động đến gần người người, sau đó cuộn tròn trên một chỗ ngồi phía sau gục đầu ngủ.

Cả đường vất vả, Lương Tĩnh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy lại không buồn ngủ chút nào, sau khi Lương Tĩnh lên xe không nói tại sao mình đến trễ, chắc hẳn cô ta đã rất vất vả mới chạy trốn thành công, cho nên bọn họ muốn cảnh giác tránh những biến cố phát sinh.

Huyện Lâm Đài cách thủ đô cũng không xa, đi cao tốc mất nửa tiếng là đến, nhưng chính nửa tiếng trên cao tốc này khiến Viên Mục Dã thấy sợ hãi, cậu sợ rằng giữa đường lại xuất hiện vị đàn anh kia.

May mà dọc con đường này khá suôn sẻ, còn thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng của Viên Mục Dã, nhưng khi bọn họ chuẩn bị ra khỏi cao tốc thì biến cố xảy ra...

Viên Mục Dã cảm thấy thân xe bỗng nhiên lệch sang một bên, ngay sau đó chiếc xe mất khống chế. Lương Tĩnh ngồi phía sau cũng tỉnh lại, cô ta kinh hoàng ôm chặt Hạt Đậu trong ngực, mà Hạt Đậu cũng bị sự rung lắc mạnh của chiếc xe làm

cho tỉnh giấc, thằng bé mở mắt nhìn xung quanh, ngay cả Kim Bảo cũng bị dọa sợ sủa loạn lên.

May mà tất cả những chuyện đó không khiến Viên Mục Dã phân tâm, cậu vẫn giữ chặt tay lái xe, cố gắng giữ cho chiếc xe đi thẳng, đồng thời nhả chân ga, sau đó liên tục nhấn nhẹ phanh. May mà lúc này đã muộn, trên đường rất ít xe cộ nên mới không tạo thành sự cố nghiêm trọng.

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng dừng được xe ở bên vệ đường, cậu xác nhận người trên xe không bị thương mới xuống xe kiểm tra tình hình, phát hiện một lớp xe bị nổ...

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy cũng xuống kiểm tra, anh ta nhìn lớp xe bị nổ bèn nói: “Cái lớp xe này bị nổ cũng quá kỳ lạ, chỗ này không thể ở lâu được, phải nhanh chóng rời đi...”

Anh ta nói xong thì vẫy một chiếc xe taxi chạy ngang qua, sau đó nói với Viên Mục Dã: “Cậu đi trước cùng mẹ con họ, tôi và Kim Bảo ở lại chờ cảnh sát!”

Viên Mục Dã kiên quyết không đồng ý: “Sao có thể thế được? Để anh lại một mình quá nguy hiểm!”

Nhưng Diệp Dĩ Ngụy không cho Viên Mục Dã cơ hội phản bác, anh ta đẩy cậu vào trong xe, sau đó nhìn Lương Tĩnh đứng bên cạnh và nói: “Lên xe!”

Đến lúc này Lương Tĩnh đương nhiên không dám do dự, ôm Hạt Đậu ngồi ở phía sau. Diệp Dĩ Ngụy đọc địa chỉ cho tài xế lái xe, Viên Mục Dã nghe xong lại thấy là địa chỉ của số 54.

Sau khi xe khởi động, Viên Mục Dã nhìn Diệp Dĩ Ngụy và Kim Bảo, một người một chó đứng ở ven đường... trong lòng cảm thấy không yên tâm, cậu vội lấy điện thoại gọi cho Đoàn Phong, bảo anh ta nhanh đến đón Diệp Dĩ Ngụy.

Sau khi hỏi rõ tình hình, Đoàn Phong lập tức cử Trương Khai và Đại Quân đi đón Diệp Dĩ Ngụy, còn mình thì lái xe đi đón Viên Mục Dã.

Lúc này Hạt Đậu trong ngực Lương Tĩnh mới nhận ra Viên Mục Dã, thằng bé nói với giọng vui vẻ: “Đúng là chú rồi! Vừa này đáng sợ quá!”

Viên Mục Dã quay đầu trấn an thằng bé: “Hạt Đậu đừng sợ, có chú ở đây sẽ không để cháu và mẹ cháu xảy ra chuyện đâu...”

Đúng lúc này, người tài xế đột nhiên lạnh giọng nói: “Có đôi khi, không nên nói những lời chắc chắn như thế đâu.”

Trong lòng Viên Mục Dã trầm xuống, cậu lập tức nhìn lại người tài xế, thấy đó là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, nhưng khi gã tài xế từ từ quay mặt về phía Viên Mục Dã, một đôi mắt màu vàng thỉnh linh xuất hiện trước mặt cậu...

“Là mày...” Viên Mục Dã gần giọng.

Đôi phương gật đầu, nói: “Trên thế giới này người có thể nhận ra tao không nhiều, bởi vì những kẻ đó đã bị tao giết hết rồi, mày thử đoán xem mày thuộc về nhóm có thể giết hay không thể giết?”

Trong nháy mắt nhìn thấy con người màu vàng kia lòng Viên Mục Dã đã nặng trĩu, cậu nhìn lướt qua hành trình của xe taxi, rồi cười đáp: “Đây không phải chuyện tao nên quan tâm, dù sao mày có thể giết tao hay không không quan trọng. Nhưng có một điều tao rất tò mò, dù mày có thể biến đổi thành hàng ngàn khuôn mặt khác nhau... nhưng không biết thân thể của mày có phải bất tử không nhỉ? Khi bị thương có chảy máu như người bình thường hay không?”

Viên Mục Dã dứt lời lập tức đặt con dao găm Thụy Sĩ lên cổ gã mắt vàng: “Hay là chúng ta thử xem, nếu xe lật thì ai sẽ chết trước nhé?!”

Gã mắt vàng cười lắc đầu: “Đừng nói như mày sẽ làm thật thế, trên xe có trẻ con, tao biết mày sẽ không làm vậy...”

Viên Mục Dã bật cười: “Đó là vì mày không hiểu tao... trong thời điểm sống chết còn quan tâm đến người khác làm gì? Hoặc là lập tức dừng xe, hoặc là tất cả cùng nhau chết!”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên có một chiếc xe đâm ngang thân xe, đâm thẳng vào vị trí người lái khiến chiếc xe quay một vòng 360 độ... lực va đập cực mạnh khiến Viên Mục Dã mất đi ý thức trong nháy mắt.

May mà cậu chỉ hôn mê một lúc rồi nhanh chóng tỉnh lại, lúc này cậu phát hiện gã mắt vàng đã máu me đầy người, bị cửa xe biến dạng găm chặt lên ghế lái.

Viên Mục Dĩ lập tức quay lại phía sau, thấy Lương Tĩnh sau khi lên xe đã cài dây an toàn cho mình và Hạt Đậu, hai người họ mặc dù hơi mơ màng nhưng không có dấu vết bị ngoại thương.

Đúng lúc này, Viên Mục Dĩ đột nhiên nghe thấy âm thanh từ nơi xa truyền đến, nghe đặc biệt rõ, cậu lắc lắc đầu mới phát hiện ra không phải âm thanh có vấn đề mà là tai cậu có vấn đề.

Cửa xe nhanh chóng bị người khác mở từ bên ngoài, Viên Mục Dĩ mơ hồ thấy có người ôm mẹ con Lương Tĩnh vẫn còn hôn mê ra khỏi xe... Mặc dù cậu muốn ngăn cản nhưng cảm giác hôn mê vẫn mãnh liệt khiến toàn thân cậu không có sức lực, không đứng lên nổi.

Trong lúc Viên Mục Dĩ trầm nghĩ lần này xong đời rồi, thì lại nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Viên, không sao chứ? Tĩnh lại đi, đừng ngại...”

Viên Mục Dĩ nghe giọng nói hình như là Đoàn Phong, cậu lấy hết sức mở mắt ra, quả nhiên thấy Đoàn Phong đang kéo mình ra khỏi ghế lái phụ... Vừa nhìn thấy mặt Đoàn Phong, trong lòng Viên Mục Dĩ thấy an tâm hơn nhiều.

Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra Đoàn Phong cũng máu me khắp người, xem ra không thể so sức mạnh với tên mất vàng kia được!

Chương 301: Bị bắt đặc dĩ

“Chuyện gì thế này?” Viên Mục Dĩ gượng hỏi.

Đoàn Phong cười khỏ đáp: “Yên tâm đi, mấy mẹ con Lương Tĩnh vẫn ổn, chỉ tạm thời ngắt đi thôi, cậu nhanh lên một chút, tôi không công được hai người lớn và một đứa trẻ đâu!”

Sau đó Đoàn Phong đỡ Viên Mục Dĩ đến bên đường rồi quay trở lại kiểm tra gã mắt vàng trong xe taxi. Viên Mục Dĩ tranh thủ nhìn thoáng qua Lương Tĩnh và Hạt Đậu, cậu phát hiện bọn họ chỉ bị ngắt đi đúng như Đoàn Phong đã nói.

Viên Mục Dĩ lão đảo đứng lên, cậu đi tới bên cạnh cánh cửa chiếc xe taxi đã bị biến dạng kinh khủng và nhìn Đoàn Phong kéo mạnh nó ra... Trước đây Viên Mục Dĩ đã biết Đoàn Phong có sức mạnh rất lớn, nhưng lớn đến mức này thì cũng hơi giật mình đấy.

Khi Đoàn Phong kéo gã mắt vàng từ ghế lái ra, Viên Mục Dĩ liếc mắt thấy trên cổ của gã bất ngờ có một lỗ thủng chưa đến hai centimet, chắc do lúc va chạm vừa nãy đã bị con dao quân dụng Thụy Sĩ của Viên Mục Dĩ làm bị thương.

Lúc này Đoàn Phong lắc đầu, bảo: “Tôi biết ngay mà, với kỹ thuật đâm xe của tôi thì đâu đến mức làm gã này chảy nhiều máu như vậy, hóa ra là bị cậu cho một dao vào cổ...”

Viên Mục Dĩ cũng giật mình, hỏi: “Xe là anh đâm à?”

Đoàn Phong gật đầu: “Đúng thế, tôi bảo Tăng Nam Nam tra định vị trên điện thoại của cậu thì phát hiện tuyến đường cậu đi lúc đó không giống như về số 54, cho nên tôi đã lái xe đuổi theo và phát hiện người lái là gã mắt vàng. Tôi biết ngay các cậu đã bị lừa! Nếu lúc đó để gã chờ các cậu đến nơi tập hợp với cái tên đàn anh từ trên trời rơi xuống kia của cậu thì phiền phức to, nên tôi đã đâm thẳng vào ép gã phải dừng xe.”

Viên Mục Dĩ nghe xong mà có cảm giác như muốn ngắt, nếu những lời này mà xuất phát từ miệng người khác thì có lẽ Viên

Mục Dã đã xông tới cho anh ta một đấm rồi... Nhưng đối phương lại là Đoàn Phong, cậu đánh bắt đắc dĩ tiến đến cầm máu cho gã mắt vàng.

Gã mắt vàng này mặc dù là người xấu, nhưng dù sao nhát dao đó cũng là Viên Mục Dã đâm, nhờ mà chết người thì khó giải thích lắm. Viên Mục Dã vừa đề vết thương trên cổ gã vừa nói với Đoàn Phong: “Gọi xe cấp cứu đi!”

Đoàn Phong lặng lẽ nhìn gã mắt vàng nằm trên đất rồi bảo: “Tôi kéo gã từ trong xe ra đã là hết lòng quan tâm rồi, giờ lại còn phải gọi xe cấp cứu cho gã nữa à?”

Viên Mục Dã thở dài: “Cứu người cứu đến cùng, nếu anh đã cứu thì phải cam đoan gã sống được, nếu không vừa rồi đừng nên kéo gã ra...”

“Hơ? Tôi có lòng tốt kéo gã ra mà giờ lại ỷ vào tôi à?” Đoàn Phong tức giận hỏi.

Viên Mục Dã nghe thế không nhịn được trầm nghĩ: “Nói cứ như không phải anh đâm vào người ta ấy?!”

Cuối cùng Đoàn Phong vẫn lấy điện thoại gọi xe cứu thương,

Gã mắt vàng được đưa vào bệnh viện, còn hai mẹ con Lương Tĩnh do không có chứng minh thư nên được Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam đến sau tạm thời đưa về số 54.

Khi ngồi cùng xe cứu thương đến bệnh viện, trong lòng Viên Mục Dã thấy hơi thấp thỏm, mặc dù gã mắt vàng này đã giết vô số người, nhưng nếu gã chết trong tay cậu thì cậu lại cảm thấy tội lỗi.

Cũng may sau đó bác sĩ đã thông báo, mặc dù vết thương trên cổ gã mắt vàng rất sâu nhưng lại không chạm vào động mạch, coi như mạng tên này vẫn còn lớn! Viên Mục Dã nộp tiền viện phí xong bèn vội vàng cùng Đoàn Phong quay về số 54.

Khi hai người về đến nơi, Diệp Dĩ Ngụy và Kim Bảo cũng đã được Đại Quân đón về. Viên Mục Dã nhìn thấy một người một chó đều bình an thì lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Dù sao Diệp Dĩ Ngụy cũng được coi là bác sĩ, anh ta kiểm tra qua cho Lương Tĩnh và Hạt Đậu để chắc chắn bọn họ không bị

thương. Khi anh ta thấy toàn thân Viên Mục Dã đầy máu thì lo lắng hỏi: “Cậu bị thương à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không phải, đây toàn là máu của gã kia.”

Diệp Dĩ Ngụy vừa đến số 54 thì đã biết có chuyện xảy ra với Viên Mục Dã, anh ta cũng không ngờ đối phương lại đóng giả làm tài xế xe taxi lừa bọn họ lên xe... Nói đúng ra là do anh ta nhất thời sốt ruột nên đã chủ quan.

Bên phía bệnh viện lúc này lại gọi điện thoại đến, họ nói sau khi mọi người rời đi không lâu thì gã mắt vàng đã tự mình chạy trốn khỏi bệnh viện. Trong lòng mọi người đều hiểu nếu gã đã có thể tự mình chạy trốn thì tức là vết thương của gã không có vấn đề gì lớn.

Lăn qua lăn lại đã quá nửa đêm, Đoàn Phong bảo Đại Quân lái xe chở Diệp Dĩ Ngụy về nhà trước, còn về phần hai mẹ con Lương Tĩnh, Đoàn Phong định để bọn họ ở tạm số 54 một đêm, đến mai tìm một chỗ thích hợp sau.

Nhưng Viên Mục Dã cảm thấy dù sao Lương Tĩnh cũng là người ngoài, mà trong số 54 có rất nhiều thứ cần giữ bí mật, nếu để bọn họ ở đây thì không tiện lắm, thế là cậu nói muốn đưa bọn họ về nhà.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi bảo: “Cũng được... Vậy bây giờ tôi đưa mọi người về.”

Trên đường về, Viên Mục Dã nhớ tới chuyện lúc hai xe đâm nhau chắc Đoàn Phong cũng đã bị thương, cậu bèn quay lại nhìn hai mẹ con Lương Tĩnh thì phát hiện họ đã ngủ thiếp đi rồi...

Viên Mục Dã hạ thấp giọng xuống, hỏi: “Lúc trước tôi thấy trên người anh có máu, có phải bị thương ở đâu không?”

Đoàn Phong vừa cười vừa trả lời: “Khỏi từ lâu rồi, cậu cứ tin vào kỹ thuật đâm xe của tôi đi!”

Đoàn Phong không nhắc đến còn đỡ, vừa nhắc đến Viên Mục Dã đã nổi sùng: “Lần sau anh đừng có dùng cái biện pháp thô bạo như vậy được không?”

Đoàn Phong cười khà khà: “Có tác dụng là được, lúc đó tôi đang sợ chạy thêm một đoạn nữa sẽ gặp tay đàn anh của cậu mất. Tên đó đúng là một đối thủ cực kỳ khó chơi, nếu thật sự cứng chọi cứng, chúng ta chưa chắc đã có lợi.” Nói đến đây, Đoàn Phong vẫn thấy sắc mặt Viên Mục Dã sầm sì, anh ta lại nói tiếp: “Hơn nữa tôi cũng nắm chắc mà, đâm theo góc đó chắc chắn không làm bị thương mấy người, tối đa chỉ làm tên kia bị tàn tật thôi.”

Viên Mục Dã nghe xong bèn thở dài bảo: “Tôi cũng không ngờ hai mẹ con Lương Tĩnh lại có liên quan đến bọn chúng... Hai mẹ con này cũng là củ khoai nóng bỏng tay, nếu không phải lúc trước cứu Diệp Dĩ Nguy nên thiếu họ một món nợ ân tình, tôi thật sự chẳng muốn quan tâm đến chuyện phiền phức này.”

Đoàn Phong nghe vậy bèn hỏi: “Chẳng phải cậu đã nhờ Tăng Nam Nam giúp đỡ điều tra gốc gác của cô ta rồi à? Tại sao lại dính đến gã đàn anh từ trên trời rơi xuống của cậu thế?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không biết, Lương Tĩnh không chịu nói nên tôi cũng chẳng có cách nào, bây giờ chỉ có thể tìm cách nhanh chóng sắp xếp cho họ một chỗ ở thật an toàn.”

Đoàn Phong cảm thấy thắc mắc: “Người phụ nữ này khá thú vị, không muốn kế thừa gia tài tiền triệu mà suốt ngày dẫn theo đứa con lang thang bên ngoài là sao?”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn thoáng qua hai mẹ con Lương Tĩnh, sau khi xác định bọn họ vẫn đang ngủ thì thở dài: “Chắc cô ta bị buộc bắt đắc dĩ thôi, trước đây cô ta sống một cuộc sống như thế nào, còn bây giờ ra sao? Nếu như không phải rơi vào đường cùng, cô ta cần gì phải sống thảm như vậy chứ?”

Chương 302: Người tin tưởng nhất

Chiếc xe rất nhanh đã đi tới trước cửa nhà Viên Mục Dã, sau khi Đoàn Phong dừng lại thì hỏi với giọng không yên tâm: “Cậu xác định gã đàn anh kia không biết địa chỉ của cậu chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Mục tiêu trước đó của bọn họ không phải là tôi thì làm sao lại biết chỗ ở của tôi được chứ?”

Viên Mục Dã nói xong bèn xuống xe, cậu đi tới chỗ ngồi phía sau để gọi Lương Tĩnh dậy, cậu giơ tay ra bế Hạt Đậu trong lòng cô ta và bảo: “Đến nhà rồi, vào trong ngủ tiếp đi...”

Đoàn Phong tiến đến bế Hạt Đậu giúp cậu và bảo: “Cậu đi mở cửa đi!”

Kim Bảo thấy cuối cùng cũng về đến nhà thì nhảy ngay xuống xe, Viên Mục Dã vừa mở cửa là nó chạy luôn vào trong, chẳng cần người thúc cũng tự động chui vào ổ chó.

Viên Mục Dã thấy thời gian cũng quá muộn rồi, nếu còn làm gì nữa thì chắc đến sáng mất, thế là cậu nhận Hạt Đậu trong tay Đoàn Phong rồi cười nói với anh ta: “Muộn quá rồi, tôi không mời anh vào ngồi chơi nữa đâu, anh mau về nghỉ đi.”

Đoàn Phong gật đầu: “Nếu có tình huống gì thì lập tức báo cho tôi...”

Tiền Đoàn Phong xong, Viên Mục Dã vội vàng đi vào sửa soạn giường chiếu cho hai mẹ con Lương Tĩnh, trong nhà chỉ có một chiếc giường đôi, ga trải giường vẫn là chiếc ga cũ mà cậu đã sử dụng, Viên Mục Dã chỉ vào ghế sofa rồi bảo: “Cô ngồi đợi một lát, tôi đổi chiếc ga trải giường khác cho hai người ngủ.”

Lương Tĩnh nghe xong liên tục xua tay: “Không cần, chỗ này đã tốt hơn cả trăm lần cái nhà nghỉ chúng tôi ở lúc trước, cứ để vậy là ngủ được rồi!”

Cô ta nói xong thì tự mình bế con tiến vào phòng ngủ, để một mình Viên Mục Dĩ ngây người trong phòng khách một lúc lâu... Sau đó cậu chỉ đành lấy một tấm chăn ra khỏi tủ rồi nằm trên ghế sofa.

Chắc do vừa sợ lại vừa mệt nên chỉ một lát sau là Viên Mục Dĩ đã lăn ra ngủ. Không ngờ cậu đang ngủ thì bỗng có cảm giác trong phòng như có người đang đi lại... Viên Mục Dĩ mơ mơ màng màng ngồi dậy, phát hiện người vừa đến chính là Diệp Dĩ Ngụy.

Diệp Dĩ Ngụy quay lưng về phía Viên Mục Dĩ và hình như đang bận rộn làm việc gì đó, chắc đang chuẩn bị đồ ăn cho Kim Bảo, Viên Mục Dĩ thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Dường như Diệp Dĩ Ngụy không nghe thấy câu hỏi của Viên Mục Dĩ, anh ta vẫn tiếp tục công việc của mình. Đến tận khi Kim Bảo đáng lẽ phải vui vẻ hoan nghênh anh ta lại phát ra tiếng gầm gừ không thân thiện, Viên Mục Dĩ mới đột nhiên cảm thấy không ổn...

“Diệp Dĩ Ngụy? Anh nghe thấy tôi nói không?” Viên Mục Dĩ rất ít khi hô cả họ và tên anh ta, nhưng đôi phương vẫn đứng yên tại chỗ.

Viên Mục Dĩ thấy có gì đó không đúng, thế là cậu từ từ tiến về phía Diệp Dĩ Ngụy đang quay lưng về phía mình.

Không ngờ đúng lúc này Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên xoay người lại, một đôi mắt màu vàng ánh lên vẻ tàn ác!

Viên Mục Dĩ giật mình tỉnh dậy, cậu phát hiện hóa ra vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng, nhưng cậu vẫn không yên tâm nên gọi điện cho Diệp Dĩ Ngụy...

“Sao thế...” Giọng nói của Diệp Dĩ Ngụy xen lẫn cơn buồn ngủ, hiển nhiên là bị đánh thức bởi cuộc điện thoại.

Viên Mục Dĩ nghe được giọng nói quen thuộc thì thở phào: “Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi anh hôm nay có phải đi làm không?”

Diệp Dĩ Ngụy nghĩ một lát rồi trả lời: “Buổi sáng hôm nay tôi không đi, dù sao trong cục cũng không có vụ án gì... Sao thế? Cậu có việc gì vào buổi sáng à?”

Viên Mục Dã vội vàng đáp: “Không có việc gì, xe anh bị nổ lốp đúng không? Tôi đang định hỏi anh là có cần anh Đại Quân qua đón không thôi mà.”

Diệp Dĩ Ngụy cười: “Không cần đâu, chỗ nhà tôi chỉ cần ra ngoài là vậy được xe.”

“Được rồi, vậy anh ngủ tiếp đi!” Viên Mục Dã vội kết thúc cuộc trò chuyện.

Sau khi đập máy, Viên Mục Dã xoa mồ hôi lạnh trên trán rồi đứng dậy đi đến cửa phòng ngủ nhìn một lần, cậu thấy hai mẹ con Lương Tĩnh vẫn chưa tỉnh thì đeo dây cho Kim Bảo và dắt nó ra cửa.

Trong nhà ngoại trừ thức ăn cho chó ra thì chẳng có gì khác nữa, bây giờ đột nhiên thêm hai miệng ăn, Viên Mục Dã đương nhiên không thể giống như trước đây ăn vớ vẩn cho xong bữa được.

Không ngờ Viên Mục Dã vừa ra cửa thì đã thấy xe của Đoàn Phong đỗ ở bên ngoài, cậu bèn tiến đến sờ lên nắp động cơ, nó nguội ngắt... Viên Mục Dã tiến đến cửa sổ đằng trước rồi nhìn vào trong, cậu thấy Đoàn Phong hạ ghế ngồi xuống và đang ngủ say sưa...

Xem ra anh ta đã ở đây cả đêm hôm qua! Thế là Viên Mục Dã không đánh thức Đoàn Phong mà khẽ khàng xoay người rời đi. Khi cậu quay về thì trên tay đã có ba phần ăn sáng cùng với một túi đồ ăn vặt cho trẻ con.

Viên Mục Dã gõ nhẹ lên cửa sổ xe vài lần và gọi: “Dậy ăn sáng nào!”

Đoàn Phong giật mình tỉnh dậy, thấy Viên Mục Dã đang đứng đưa phần ăn sáng trong tay rồi bảo với anh ta: “Vào nhà ăn đi!”

Đoàn Phong mệt mỏi xoa mặt, sau đó đi ra ngoài, anh ta giải thích: “Hôm qua tôi thấy còn vài tiếng nữa là trời sáng nên lượn một vòng rồi lại quay về đây.”

Viên Mục Dã vừa mở cửa vừa nói: “Anh tội gì phải khổ thế chứ? Ngủ trong xe không thoải mái đâu, thà vào nhà mà ngủ!”

Đoàn Phong nghe thế cười bảo: “Thôi đi, chẳng lẽ tôi còn không biết trong nhà cậu có mấy chiếc giường? Hôm qua chắc cậu ngủ trên ghế sofa hả? Nếu để tôi vào đó ngủ nữa... thì ngủ ở chỗ nào? Đừng bảo là tôi tranh ổ chó với Kim Bảo nhà cậu nhé!”

Viên Mục Dã bật cười: “Sao có thể chứ, anh là khách, chắc chắn tôi sẽ nhường ghế sofa cho anh, còn tôi sẽ đi tranh giành với Kim Bảo!”

Hai người vừa cười vừa nói đi vào nhà, bọn họ thấy Lương Tĩnh cũng đã tỉnh dậy từ lâu và đang giúp Hạt Đậu rửa mặt trong phòng vệ sinh, Viên Mục Dã thấy thế bèn nói: “Rửa mặt xong ra ăn sáng nào!”

Lương Tĩnh còn chưa trả lời, Hạt Đậu đã vui sướng hô: “Chú đã mua đồ ăn sáng về rồi!”

Sau đó mọi người cùng nhau ăn sáng, nhưng Viên Mục Dã lại chẳng muốn ăn gì cả... Hôm qua thật sự quá muộn rồi nên cậu không có thời gian tính toán xem sẽ sắp xếp cho hai mẹ con này ở chỗ nào.

Lương Tĩnh bây giờ không có thân phận hợp pháp cho nên không có cách nào đi vào viện mồ côi. Hơn nữa qua những gì mà Lương Tĩnh đã nói thì viện mồ côi cũng không an toàn...

Không đi viện mồ côi thì có thể đi đâu? Viên Mục Dã nghĩ đi nghĩ lại mà chẳng ra được chỗ nào tốt cả.

Đoàn Phong thấy vẻ mặt Viên Mục Dã buồn thiu thì hỏi: “Cậu ăn hết bánh quy dinh dưỡng rồi à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Vẫn còn đây...”

Đoàn Phong cười bảo: “Đừng suy nghĩ nữa, xe đến trước núi ắt có đường, lát nữa tôi sẽ gọi cho lão Lâm xem anh ta có chỗ nào tốt hơn không.”

Không ngờ Lương Tĩnh đang yên lặng ngồi nghe lại nóng nảy hỏi: “Lão Lâm là ai? Chúng tôi không đi đâu, bây giờ ở đây là an toàn nhất.”

Viên Mục Dã biết Lương Tĩnh không tin Đoàn Phong, lại càng không tin người chưa bao giờ gặp mặt là lão Lâm, cậu đành khuyên nhủ: “Cô không cần sợ, bọn họ đều là người mà tôi tin

tưởng nhất, nếu hôm qua không có bọn họ giúp đỡ thì cô cảm thấy chúng ta có thể thuận lợi thoát thân được sao?”

Chương 303: Đã nhìn qua là không quên được

Lương Tĩnh nghe xong thì yên lặng không nói gì nữa mà tiếp tục ăn bát cháo đồ đen. Thật ra Viên Mục Dã cũng biết tại sao Lương Tĩnh lại cẩn thận như vậy, hai năm qua cô ta đã nhờ vào điều này mới cùng con trai sống được đến tận bây giờ...

Sau khi ăn xong bữa sáng, Diệp Dĩ Ngụy đã vội vàng chạy đến, anh ta không yên tâm khi để hai mẹ con Lương Tĩnh ở chỗ Viên Mục Dã. Rồi Diệp Dĩ Ngụy hỏi liệu có nên đưa bọn họ đến viện mồ côi ở quê Viên Mục Dã không?

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chắc chắn không được, quãng đường quá xa, Lương Tĩnh không có chứng minh thư nên không đi máy bay và tàu hỏa được, lái xe quay về đó lại có tỷ lệ nguy hiểm quá cao... Mà bây giờ không ai có thể cam đoan là hai mẹ con họ ở trong viện mồ côi được an toàn.”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “Thật ra điều bọn họ cần nhất bây giờ là một thân phận hợp pháp, nếu không chắc chắn nửa bước khó đi.”

Viên Mục Dã thở dài hỏi lại: “Ai mà không biết chứ? Nhưng thân phận của họ bây giờ không thể lộ ra ánh sáng, nếu không chẳng phải sẽ nói cho đám người kia biết là hai mẹ con Lương Tĩnh ở đâu à?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Tôi không nói là thân phận Lương Tĩnh bây giờ, mà là một thân phận hoàn toàn mới...”

Viên Mục Dã hơi giật mình: “Thân phận hoàn toàn mới?”

“Ừ.” Đoàn Phong bình tĩnh gật đầu.

Viên Mục Dã đưa mắt nhìn lướt qua Diệp Dĩ Ngụy, sau đó hơi lúng túng nói: “Đội trưởng, Diệp Dĩ Ngụy dù sao cũng là pháp y, tôi cũng đã từng là cảnh sát, anh lại nói chuyện giả mạo thân phận trước mặt chúng tôi thì có vẻ không phù hợp lắm đâu!”

Không ngờ Đoàn Phong khẽ cười và nói: “Ai bảo tôi muốn làm thân phận giả? Tôi sẽ nhờ lão Lâm giúp làm cho bọn họ một thân phận hoàn toàn mới...”

Cuối cùng Lương Tĩnh cũng có phản ứng, cô ta hơi kích động, hỏi lại: “Thật sao?”

Đoàn Phong gật đầu: “Nhưng cô phải nghĩ cho thật kĩ, một khi cô có thân phận hoàn toàn mới, vậy thì cô và Hạt Đậu sẽ vĩnh viễn không thể quay trở lại làm Lương Tĩnh và Mạnh Tư Bác được nữa!”

Không ngờ Lương Tĩnh nghe xong lại cười lạnh lùng rồi nói: “Tôi thà chết chứ không muốn quay trở lại làm Lương Tĩnh...”

Cả ba người đàn ông đều sững sờ, bọn họ không ngờ Lương Tĩnh lại căm hận thân phận lúc trước của mình đến vậy, chắc cô ta đã phải trải qua chuyện gì đó mà người bình thường không thể tưởng tượng được.

Lúc trước Viên Mục Dĩ đã nhờ Tăng Nam Nam điều tra về Lương Tĩnh, nhưng chỉ điều tra được một ít chuyện cô ta tốt nghiệp trường đại học và gả vào nhà họ Mạnh, còn về xuất thân lại ghi chép khá mơ hồ... Xem ra sống trong danh gia vọng tộc cũng chưa chắc đã thoải mái như mọi người nghĩ.

Mặc dù Đoàn Phong nói nghe rất dễ nhưng làm một thân phận mới cho Lương Tĩnh cũng không phải chuyện trong ngày một ngày hai, hơn nữa lão Lâm vừa nghe thấy Đoàn Phong đổ chuyện này lên người mình thì đã tỏ vẻ chuyện này không đơn giản như vậy...

Cứ như vậy, hai mẹ con Lương Tĩnh lại phải ở nhà Viên Mục Dĩ thêm vài ngày. Viên Mục Dĩ vì muốn bảo đảm sự an toàn cho hai mẹ con họ nên không đi đến số 54 làm việc, cũng may mà mấy ngày nay số 54 không có chuyện gì.

Vài ngày sau đó, ngày nào Hạt Đậu cũng kêu gào muốn ra ngoài chơi. Dù sao nó vẫn còn là một đứa trẻ con, hơn nữa lại tò mò khi hoàn cảnh thay đổi nên luôn muốn nhìn xem thế giới bên ngoài là như thế nào.

Nhưng Lương Tĩnh lại nghiêm khắc cảnh cáo con mình không được phép đi ra ngoài, thậm chí còn bắt nó ở trong phòng, đến

ra ngoài sân cũng không được... May mà Hạt Đậu là một đứa trẻ biết nghe lời, nó cũng biết mẹ nó có khó khăn cho nên dù rất không vui nhưng nó vẫn nghe theo lời mẹ.

Viên Mục Dã thấy vậy thì hơi thương Hạt Đậu, đáng lẽ nó là một đứa trẻ ngậm chìa khóa vàng khi ra đời nhưng lại phải trải qua cuộc sống như ăn xin, mặc dù bản thân nó không hiểu lý do tại sao... Nhưng cũng xác định là nó không thể có cuộc sống vui vẻ như những đứa trẻ khác.

Có lẽ là do trong thế giới của Hạt Đậu không có người đàn ông lớn tuổi nào đối xử tốt với nó như Viên Mục Dã, vì thế mà đứa bé này cực kỳ thích cậu, thậm chí còn có một chút tôn sùng.

Bởi vậy mấy ngày qua Hạt Đậu luôn đi theo sau lưng Viên Mục Dã, miệng nó liên tục gọi chú ơi, chú ơi... Viên Mục Dã hiểu đứa trẻ này quá thiếu tình thương của cha nên mới quấn cậu cả ngày như vậy.

Có đôi khi đến Lương Tinh cũng không thể chịu được mà phải quát con mình, để nó đừng dính lấy Viên Mục Dã nữa. Mỗi lần như vậy Hạt Đậu lại lộ vẻ rất đáng thương khiến Viên Mục Dã cảm thấy không đành lòng...

Cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành bảo Đoàn Phong đi đến cửa hàng mua một bộ ghép hình để về chơi cùng Hạt Đậu, ít nhất sẽ giúp đứa nhỏ này tạm thời chìm đắm trong thế giới riêng của nó.

Nhưng Viên Mục Dã không ngờ là, một bộ ghép hình có hơn nghìn mảnh lại bị Hạt Đậu xếp xong trong vòng một tiếng, kể cả người lớn chắc cũng phải mất vài ngày chứ? Hơn nữa, Viên Mục Dã còn không dạy nó bất kỳ kỹ xảo gì, chỉ đổ hết xuống trước mặt Hạt Đậu rồi để nó chọn lung tung...

Vì để xác minh tài năng của Hạt Đậu, Viên Mục Dã tiện tay lấy giấy và bút trong ngăn kéo ra rồi chơi một trò khác với nó. Với học thức của Hạt Đậu, chắc nó cũng chỉ nhận biết vài chữ số Ả rập, thế là Viên Mục Dã viết lung tung mười bộ số không hề có quy luật, sau đó để Hạt Đậu nhớ kĩ những số này.

Nhưng Viên Mục Dã phải cảm thấy bất ngờ vì Hạt Đậu chỉ nhìn một lần mà đã nhớ hết được mười bộ số này. Ban đầu

Viên Mục Dã còn tưởng đây chỉ là ký ức ngắn hạn của Hạt Đậu, nên một tiếng sau cậu hỏi lại một lần nữa, vậy mà thằng bé này nói ra không sai một số.

Viên Mục Dã không ngờ một đứa trẻ có vài tuổi lại có trí nhớ kinh người đến thế, cậu bèn gọi Lương Tĩnh đang xem tivi đến và hỏi: “Con của cô có tài năng trời phú, cô có biết không?”

Không ngờ Lương Tĩnh nghe xong lại bình thản trả lời: “À, nó di truyền từ tôi đấy...”

Viên Mục Dã còn tưởng Lương Tĩnh không hiểu mình nói gì, nên cậu kể lại việc vừa rồi Hạt Đậu đã thể hiện ra trí nhớ kinh người, nhưng Lương Tĩnh nghe xong mặt vẫn không có biểu hiện gì, cô ta nói: “Khi tôi còn bé còn lợi hại hơn nó, nhưng việc có trí nhớ kinh người thì làm được gì chứ? Có ăn được đâu!”

Viên Mục Dã liên tục thở dài: “Hạt Đậu có tài năng này mà không đi học thì quá đáng tiếc...”

Vậy mà Lương Tĩnh lại hừ lạnh rồi bảo: “Đôi khi tài năng vừa là mật ngọt cũng là thuốc độc, chẳng có gì phải tiếc cả, nếu có thể lựa chọn... Tôi thà nó có thể bình yên lớn lên như một đứa trẻ bình thường.”

Viên Mục Dã nghe Lương Tĩnh nói vậy thì không nhin được mà nghĩ thầm, chẳng lẽ vì khả năng này mà hai mẹ con họ mới bị Thạch Lỗi để mắt đến? Mặc dù khả năng nhìn qua là không quên được đúng là rất lợi hại, nhưng cũng không phải độc nhất vô nhị, tại sao cứ nhất định phải là bọn họ chứ?

Chương 304: Chia tay

Mấy ngày sau, bên phía tiến sĩ Lâm đã có tin tức, anh ta thông báo là đã giúp hai mẹ con Lương Tĩnh có một thân phận hoàn toàn mới, nhưng vì không để loại chuyện này tiếp tục xảy ra, anh ta muốn mấy người Viên Mục Dã đừng tìm hiểu bất kỳ tin tức gì liên quan đến thân phận mới của hai mẹ con Lương Tĩnh.

Điều này đối với Viên Mục Dã cũng không quan trọng, dù sao cậu giúp Lương Tĩnh là để trả lại ân tình, chuyện giờ đã đến nước này, Viên Mục Dã coi như đã giúp hết sức, còn về sau này biến thành thế nào thì chỉ đành theo ý trời.

Thật ra Viên Mục Dã cũng hiểu lão Lâm đưa ra yêu cầu đó vì không muốn cậu và Lương Tĩnh có dính dáng đến nhau nữa, nếu không sau này sẽ phải đối kháng chính diện với vị “Đàn anh từ trên trời rơi xuống” kia.

Mặc dù xét về sức mạnh, số 54 chưa chắc đã thua kém, nhưng vấn đề bây giờ là không ai biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Thạch Lỗi! Khi mọi chuyện chưa rõ ràng mà đối đầu trực tiếp thì người thua thiệt sẽ chỉ là bọn họ.

Nhưng trong lòng Viên Mục Dã cũng hiểu rõ, giữa cậu và Thạch Lỗi sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến, không phải vì cái gì khác mà là cho những người đã bị gã hại chết...

Trước khi đi Lương Tĩnh đã có một yêu cầu kỳ quái, cô ta hy vọng Diệp Dĩ Ngụy có thể giúp mình giữ lại một ít ADN của Hạt Đậu, cô ta nói có thể sẽ cần dùng đến...

Tuy Diệp Dĩ Ngụy không biết Lương Tĩnh làm như vậy vì lý do gì, nhưng anh ta vẫn đáp ứng yêu cầu này, dù sao việc đó đối với Diệp Dĩ Ngụy cũng không khó khăn gì.

Hạt Đậu biết mình và mẹ phải rời đi thì khóc rất thảm thiết, mặc dù nó mới được vài tuổi nhưng đã hiểu rất nhiều chuyện, trực giác nói cho nó biết sau lần chia tay này có thể nó sẽ

không bao giờ còn được gặp lại Viên Mục Dã nữa, vì thế nó không hề muốn điều này.

Nhưng thế giới này chính là như vậy, cuộc đời mỗi con người sẽ đối mặt với vô số sự chia ly, bất kể là người thân, người yêu hay bạn bè... Bài học trưởng thành đầu tiên của Hạt Đậu chính là phải học được cách chấp nhận sự chia ly.

Viên Mục Dã thấy Hạt Đậu khóc mà nước mắt nước mũi chảy tèm lem thì cũng cảm thấy khó chịu, cậu bèn đặt hộp ghép hình mà họ đã cùng ghép với nhau vào lòng nó rồi bảo: “Sau này nếu nhớ đến chú thì hãy ghép lại một lần, coi như chú và cháu cùng nhau ghép nhé...”

Mặc dù Hạt Đậu không hiểu lúc nhớ đến chú thì ngồi ghép hình để làm gì, nhưng nó vẫn ôm thật chặt bộ ghép hình đó và co người khóc, cuối cùng Lương Tĩnh lau nước mắt cho nó rồi động viên: “Con hãy tạm biệt chú như một nam tử hán đi nào.”

Hạt Đậu cố bình tĩnh lại, nó ấp úng một lúc lâu rồi mới nức nở nói: “Chú Viên... chú, gặp... gặp lại sau.”

Trước khi đi, Lương Tĩnh bỗng bất ngờ nói nhỏ với Diệp Dĩ Ngụy một câu, sau đó ôm Hạt Đậu lên xe của Đoàn Phong, Diệp Dĩ Ngụy nghe xong hơi sững sốt nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng Lương Tĩnh dặn Diệp Dĩ Ngụy cố gắng giữ gìn mẫu ADN của Hạt Đậu, nhưng sau khi tiễn Lương Tĩnh đi, sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy trông có vẻ không ổn lắm.

Viên Mục Dã thấy vậy tò mò hỏi: “Anh sao thế?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Không sao, trong cục còn chút việc, nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi trước đây.”

Viên Mục Dã nhận thấy Diệp Dĩ Ngụy rõ ràng có tâm sự, nhưng nếu anh ta không muốn nói thì cậu cũng không ép, Viên Mục Dã vừa cười vừa bảo: “Được, vậy anh đi làm việc trước đi!”

Từ ngày đó trở đi Viên Mục Dã cắt đứt liên lạc với Lương Tĩnh, cậu thật sự không hỏi một chút tin tức nào về thân phận mới của cô ta, bởi vì Viên Mục Dã nghĩ, bất kể thân phận mới là tốt hay xấu thì vẫn khá hơn gấp trăm lần cuộc sống trước

đây... Tôi thiếu Hạt Đậu có thể sống như một đứa trẻ bình thường.

Nhưng cũng từ chuyện này mà Viên Mục Dã mới ý thức được tiên sĩ Lâm có tầm ảnh hưởng lớn đến mức cậu không thể tưởng tượng được, anh ta vậy mà có thể dễ dàng làm một thân phận hoàn toàn mới giúp người khác...

Thân phận bên ngoài của tiên sĩ Lâm cũng chỉ là người phụ trách của một đơn vị nghiên cứu khoa học, đâu thể có năng lực lớn đến vậy? Xem ra hoặc lão Lâm giả heo ăn thịt hổ có thân phận khác, hoặc sau lưng anh ta có một nhân vật cực kỳ lợi hại.

Mặc kệ thế nào thì đều là chuyện tốt đối với Viên Mục Dã, bởi vì nếu một ngày nào đó trong tương lai, khi cậu có thể điều tra rõ hoạt động của Thạch Lỗi và đám gã mắt vàng thì lại càng cần nhiều lực lượng để giúp mình... Nếu không Viên Mục Dã sẽ rơi vào kết cục giống như lúc trước, thậm chí còn thảm hại hơn.

Sau khi chuyện này trôi qua, số 54 lại hoạt động trở lại bình thường, trong thời gian này họ nhận mấy vụ án nhỏ không khó khăn gì. Lão Lâm vẫn vô cùng nhiệt tình huấn luyện Viên Mục Dã dùng suy nghĩ điều khiển vật thể, nhưng mãi mà chẳng có tiến triển gì lớn.

Vào một buổi sáng, đầu bếp Lưu cầm một bức thư không có địa chỉ người gửi đưa cho Viên Mục Dã và bảo: “Tiểu Viên, cậu có thư này.”

Viên Mục Dã bối rối, cậu đang nghĩ thời đại nào rồi mà còn có người viết thư tay? Viên Mục Dã nhận bức thư rồi mở ra xem, cậu phát hiện bên trong có mấy chữ rất to xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa nhìn là biết do trẻ con viết.

Trương Khai giật lấy bức thư rồi vừa cười vừa hỏi: “Có phải có người đẹp nào gửi thư tình cho anh không?” Cậu ta chẳng thèm nghe Viên Mục Dã giải thích mà đã đọc thật to: “Chú Viên, cháu rất nhớ chú...”

Trương Khai đọc xong thì ngơ ngác hỏi: “Chú? Chẳng nhẽ anh thích loli à?”

Viên Mục Dã nghe xong mà cạn lờì, cậu đang định giải thích thì Đại Quân đã xán đến, anh ta đọc lướt qua bức thư trong tay Trương Khai rồi hỏi: “Cái này của Hạt Đậu gửi đến à?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ cười nói: “Chắc chắn là thế, nếu không thì còn ai gọi tôi là chú Viên nữa?”

Đại Quân tò mò cầm bức thư nhìn thật kĩ rồi nhận xét: “Được đấy, giữ bí mật khá tốt, đến đầu bưu kiện cũng không có, đơn giản là không biết gửi từ chỗ nào đến...”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện đúng là trên bức thư không hề có đầu mối nào để có thể điều tra được, xem ra Lương Tĩnh vẫn cẩn thận như trước.

Đại Quân thấy Viên Mục Dã cầm bức thư mà xuất thần thì nói đùa: “Thằng nhóc đó thích cậu như vậy, sao không nhận nó làm con nuôi?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Nhận con nuôi làm gì, sau này chắc gì đã có cơ hội gặp lại.”

Đại Quân suy nghĩ rồi bảo: “Cũng đúng... Hai mẹ con họ mà gặp phải gã đàn anh kia của cậu thì khẳng định là không có chuyện gì tốt, muốn triệt để thoát khỏi bọn chúng thì phải cắt đứt hoàn toàn với những con người và sự việc trước đây mới được.

Viên Mục Dã thấy Đại Quân lại nhắc đến Thạch Lỗi thì bất ngờ trầm giọng xuống, hỏi: “Nếu như có một ngày trong tương lai anh điều tra được vợ mình bị người khác hại chết, anh sẽ làm thế nào?”

Trương Đại Quân nghe vậy mà sững sờ, anh ta không ngờ Viên Mục Dã lại hỏi mình như vậy, sắc mặt anh ta trầm xuống, đáp: “Tôi sẽ luôn truy tìm hung thủ, sau đó tự tay nghiền xương hã thành tro...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, đến lúc đó tôi nhất định sẽ giúp anh!”

Đại Quân nghe cậu nói thế cũng hơi cảm động: “Được, có câu này của cậu là đủ rồi!”

Chương 305: Công viên trò chơi

Thật ra Viên Mục Dã đã chắc chắn đến chín mươi phần trăm là Thạch Lỗi đã sát hại vợ của Đại Quân, nhưng bây giờ chưa phải lúc nói cho anh ta biết, bởi vì Viên Mục Dã vẫn chưa tìm hiểu được chân tướng thật sự trong này là gì?

Đừng nhìn Đại Quân cả ngày cứ vui cười toe toét, trông thì rất vui vẻ, nhưng nếu để anh ta biết được Thạch Lỗi chính là hung thủ đã sát hại Tống Lan, chỉ sợ anh ta sẽ bất chấp tất cả mà điều tra cả ngày... Đến lúc đó chỉ vì cái trước mắt mà lại không có lợi cho việc điều tra chân tướng.

Vài ngày sau, số 54 nhận được một vụ án kỳ lạ, có một công viên trò chơi nổi tiếng thế giới liên tục phát sinh những chuyện quái lạ, điều đó đã tác động tiêu cực đến công viên khiến số lượng du khách bị sụt giảm thảm hại.

Mặc dù bên công viên đã cử người điều tra rõ chuyện này, nhưng những sự việc đó vẫn tiếp tục xảy ra, thậm chí còn càng lúc càng nghiêm trọng... Vì để tránh tạo ra ảnh hưởng tồi tệ hơn, bên phía công viên đành phải tuyên bố tạm ngừng kinh doanh một tuần để tu sửa.

Có một cổ đông trong công viên này đã từng tài trợ cho một dự án của tiến sĩ Lâm, cho nên ông ta muốn mời số 54 tranh thủ lúc công viên đang ngừng kinh doanh để qua đó điều tra xem thế nào.

Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam vừa nghe nói muốn đi công viên giải trí nổi tiếng thế giới để điều tra thì vui như điên. Có vẻ ở trong số 54, hai người này vẫn là những đứa trẻ to xác, vì vậy họ vẫn có tình cảm rất lớn đối với những nơi như công viên trò chơi này.

Sau đó Đoàn Phong phát tài liệu đến tay mỗi người rồi bảo: “Tôi xem tài liệu rồi, không có vấn đề gì to tát cả, lần này

chúng ta coi như ra nước ngoài du lịch!”

Trương Khai nghe xong bèn phản nản: “Thôi đi đội trưởng, lần nào mà anh chẳng nói như vậy, nhưng lần sau luôn nguy hiểm hơn lần trước!”

Đoàn Phong trừng mắt với Trương Khai: “Xem thật kỹ tư liệu trong tay cậu đi! Lần sau nguy hiểm hơn lần trước? Đâu có khoa trương như cậu nói chứ? Tôi cam đoan lần này không có mất tích, không có người chết, chúng ta chỉ qua đó đi điều tra nguyên nhân phát sinh những điều kỳ lạ là gì thôi?”

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, công viên này ở nước R, nó nằm dưới một tòa núi lửa đã ngừng hoạt động khá nổi tiếng, vào tháng sáu năm ngoái mới bắt đầu mở cửa kinh doanh.

Nếu như Viên Mục Dã nhớ không nhầm thì khu này lúc đó khá nổi tiếng, rất nhiều khách du lịch trong nước tranh nhau đến đây để thử. Còn về những việc quái lạ khiến công viên nhức đầu thì phải bắt đầu kể từ sau tết Nguyên đán...

Để đưa khách du lịch đến gần với thiên nhiên nên công viên cho nuôi rất nhiều động vật nhỏ tương đối hiền lành ngay trong vườn.

Những loại động vật nhỏ này có thể tương tác với một số khách du lịch trẻ em, nhưng vấn đề lại phát sinh ở chính những con vật này.

Những con vật nhỏ luôn dịu dàng ngoan ngoãn bỗng đột nhiên tấn công khách du lịch khi họ ném đồ ăn cho chúng, mặc dù không gây ra tổn thương quá nghiêm trọng nhưng chúng lại mang đến những ảnh hưởng cực kỳ xấu đối với công viên.

Sau đó nhân viên của công viên trò chơi tích cực xoa dịu du khách, đồng thời còn phải đền bù về tài chính mới khiến chuyện này lắng xuống... Nhưng rồi bọn họ nhanh chóng phát hiện ra đó không phải là một sự kiện ngẫu nhiên, bởi vì sau đó lại liên tục phát sinh những tình huống động vật tấn công du khách.

Bởi vì những con vật nhỏ này sinh sống ở trong núi nên nhân viên công viên không có lựa chọn nào khác ngoài việc cảnh báo du khách không chủ động ném thức ăn cho động vật, đồng

thời phải người thường xuyên đuổi những con vật này lên núi...

Sau khi tạm thời giải quyết chuyện động vật tấn công du khách thì chuyện quái lạ thứ hai xảy ra. Có một khách du lịch Trung Quốc lúc đó đã khiếu nại, nói là có một người mặc bộ đồ gã hề cứ đi theo ông ta và gia đình.

Lúc đầu bọn họ cũng không để ý vì dù sao đây là công viên trò chơi, những nhân viên mặc đồ búp bê xuất hiện khắp mọi nơi, cho nên bọn họ cũng không để ý nhiều đối với một gã hề.

Nhưng đến khi con gái nhỏ của du khách này rụt rè nói: “Bố ơi, anh hề kia đáng sợ quá, tại sao anh ấy luôn đi theo chúng ta?”

Đến lúc này người du khách kia mới để ý thấy đúng là gã hề này đã đi theo gia đình họ được một thời gian rồi. Ông ta thấy gã hề cầm một chùm bóng bay thì tưởng là gã muốn bán bóng, thế là ông ta nghĩ mua một quả bóng xong chắc gã sẽ không đi theo mình nữa.

Không ngờ khi du khách này chuẩn bị đi qua đó mua bóng, gã hề kia đột nhiên cười một tiếng kỳ quái rồi xoay người bỏ chạy! Theo lời kể của du khách thì: “Khuôn mặt tên đó quá ghê sợ, đừng nói là trẻ con mà người lớn như tôi nhìn thấy cũng phải rùng mình...”

Mặc dù nhận được khiếu nại của du khách, nhưng lúc đó bên phía công viên cũng không coi trọng vấn đề này, bởi vì trong công viên trò chơi không có nhân viên mặc trang phục gã hề, cho nên lúc đầu bọn họ còn nghĩ là du khách này tự tưởng tượng ra.

Viên Mục Dã nhìn đến đây thì thầm cười khẩy, đây là bệnh chung của nhiều công viên giải trí, đó chính là ỷ vào mình nổi tiếng nên rất kiêu ngạo với khách.

Sự thật đã chứng minh chuyện này không đơn giản như vậy, về sau càng ngày càng có nhiều du khách khiếu nại là bị gã hề quấy rối trong công viên, có những đứa trẻ còn bị dọa phát sợ.

Khi công viên bắt đầu coi trọng vấn đề này, họ bèn dựa theo lời kể của du khách để xem lại camera giám sát gần đó và

đúng là họ phát hiện có một người mặc bộ đồ gã hề đi theo du khách.

Nhưng điều khiến mọi người nghi ngờ là, gã hề này luôn thoát ần thoát hiện, bất kể nhân viên có tìm kiếm trong công viên thế nào thì họ cũng không tìm thấy một chút dấu vết nào của gã...

Sau đó có nhân viên quan sát tỉ mỉ đã phát hiện, dường như gã hề này chỉ đi theo sau lưng trẻ con, mục đích của gã là thích dọa những đứa trẻ đến phát khóc. Bên công viên lập tức báo cảnh sát, nhưng khi cảnh sát đến thì họ lại không hề tìm được gã hề kia.

Để tìm được gã hề này, bên phía công viên đã bỏ ra số lượng nhân lực rất lớn, bọn họ tập trung chú ý vào những du khách có dắt theo trẻ em, thậm chí còn áp dụng chế độ cho nhân viên đi kèm...

Nhưng số lượng khách mà công viên tiếp mỗi ngày thật sự quá nhiều, số du khách dẫn theo trẻ con lại càng nhiều vô số kể, cho nên chắc chắn sẽ có du khách không được để ý nên lại bị gã hề quấy rối, những khiếu nại như vậy vẫn liên tục xảy ra.

Bên phía công viên đã hoàn toàn bó tay về chuyện động vật tấn công và gã hề quấy rối, nhưng điều này không phải là nghiêm trọng nhất, nguyên nhân khiến bọn họ phải ngừng kinh doanh để chỉnh đốn lại chính là việc phát sinh tại nhà ma sau đó.

Cũng giống như đa số các công viên trò chơi khác, nơi này cũng có nhà ma chuyên để hù dọa du khách, cảnh tượng ở đây được xếp đặt là một bệnh viện khủng bố, bên trong có một số bác sĩ ma và y tá ma theo phong cách zombie.

Chương 306: Nợ một mạng

Lúc công viên trò chơi mới mở cửa thì trò này khá hút khách, ngày nào cũng có du khách xếp hàng ở lối vào. Nhưng ai ngờ ngay sau khi xảy ra vụ gã hề, thì ngày nào cũng có du khách vào nhà ma bị dọa ngất rồi được khiêng ra ngoài, mặc dù sau đó họ đều tỉnh lại, nhưng họ cảm thấy cả người vô cùng khó chịu mà không thể diễn tả được.

Thật ra tất cả bác sĩ ma và y tá ma trong nhà ma đều do nhân viên đóng giả, hình thức của trò chơi là dùng các cảnh tượng kinh khủng cộng với hiệu ứng “giật mình” để dọa du khách.

Dưới tình huống bình thường thì loại trò chơi này rất khó để dọa du khách bị ngất, hơn nữa lối vào còn có bảng cảnh cáo đề nhắc nhở những người yếu tim không nên thử trải nghiệm, vì thế nếu có thể dọa du khách ngất xỉu thì nhất định đã xảy ra chuyện bất thường nào đó.

Những nhân viên đóng vai ma quỷ trong nhà ma cũng nói là khi họ dọa du khách thì đối phương vẫn phản ứng như những người bình thường khác, mặc dù bị dọa sợ nhưng không bị ngất. Nhưng khi họ chuẩn bị đi ra thì không hiểu sao lại lăn ra ngất... Mà điều khiến mọi người thấy khó hiểu là những du khách bị ngất xỉu lại không nhớ lý do tại sao họ bị ngất.

Chuyện xảy ra ngẫu nhiên một hoặc hai lần thì có thể đề xuống được, nhưng khi liên tục xảy ra chuyện, bắt đầu có một số lời đồn không tốt xuất hiện... Lời đồn nói là lúc xây công viên đã xúc phạm đến thần núi lửa gần đây, cho nên mới phải chịu sự nguyên rủa của thần linh.

Sau khi xem xong toàn bộ tài liệu, Hoắc Nhiễm hưng phấn hỏi: “Vậy có nghĩa là lúc đến đó chỉ có mỗi chúng ta trong công viên thôi hả?”

Đoàn Phong gật đầu: “Ừ, đến lúc đó sẽ mở cửa toàn bộ các trò chơi... Cậu và Tăng Nam Nam có thể trải nghiệm cảm giác làm super VIP.”

Ai ngờ lúc này Trương Khai lại cố tình dọa Hoắc Nhiễm:
“Đến lúc đó còn có gã hề làm bạn nữa nhé...”

Hoắc Nhiễm lườm Trương Khai: “Biến sang một bên đi!”

Bởi vì thời gian cấp bách nên sáng sớm hôm sau họ sẽ đi máy bay đến thẳng nước R. Người ta chỉ ngừng kinh doanh một tuần, nếu đến lúc đó vẫn không giải quyết được vấn đề thì sợ là công viên trò chơi chỉ có thể đóng cửa.

Sau khi tan làm, Viên Mục Dĩ gọi điện cho Diệp Dĩ Ngụy đề hẹn anh ta cùng ăn cơm, cậu nói mình có thể lại phải rời nhà vài ngày. Diệp Dĩ Ngụy nghe xong bèn bảo Viên Mục Dĩ chờ mình ở nhà, lúc nào anh ta xong việc sẽ mang đồ ăn đến.

Viên Mục Dĩ về nhà, Kim Bảo đã nghe được âm thanh nên chờ sẵn ở cửa, cậu nghĩ đến việc mình lại phải rời nhà vài ngày nên áy náy nói với nó: “Xin lỗi mày, tao lại phải đi...”

Kim Bảo nghe xong hơi nghiêng đầu, dường như nó không hiểu Viên Mục Dĩ nói gì, Kim Bảo chỉ liếm mép ra hiệu là nó rất đói... Viên Mục Dĩ thấy vậy thì cười bất đắc dĩ, cậu nói: “Được rồi, hôm nay cho mày một hộp thịt bò!”

Con cún Kim Bảo này rất mẫn cảm với từ “Hộp thịt”, nó lập tức lắc lắc cái đuôi và chạy đến trước tủ chứa đồ hộp và nhìn Viên Mục Dĩ đầy mong đợi... Nhưng đúng lúc này có tiếng mở cửa, Viên Mục Dĩ quay lại nhìn thì thấy Diệp Dĩ Ngụy đang đẩy cửa bước vào.

Con hàng Kim Bảo vừa nhìn thấy Diệp Dĩ Ngụy thì khá nhiệt tình, nó lập tức lắc đầu vẫy đuôi đi ra đón mà quên ngay Viên Mục Dĩ cùng với hộp thịt...

Viên Mục Dĩ đặt đồ ăn Diệp Dĩ Ngụy mang đến lên bàn, chủ yếu là một số đồ để nhắm rượu. Chắc Diệp Dĩ Ngụy đoán được khẩu vị của Viên Mục Dĩ, những món này toàn dùng tiết canh lợn và vịt để chế biến.

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy đang rửa cốc uống rượu trong bếp, còn Kim Bảo vừa sung sướng ăn xong hộp thịt bò, bây giờ thỏa mãn nằm cạnh ghế sofa xem tivi.

Viên Mục Dĩ nhìn cảnh tượng trước mặt mà cảm thấy mãn nguyện... Mặc dù bây giờ Viên Mục Dĩ chỉ có một mình, không thân không thích, nhưng ít nhất cũng có cái nhà, trong

nhà còn có một con vật nuôi làm bạn, lúc cô đơn còn có người bạn thân ở bên cạnh, cuộc sống như vậy thật ra rất tốt.

Diệp Dĩ Ngụy cầm cốc từ trong bếp ra và bảo: “Ngày mai cậu phải đi máy bay, chúng ta uống chút bia nhé!”

Viên Mục Dã trêu: “Thật ngại quá, đành để anh phải hạ trình để uống bia cùng tôi!”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu cười: “Trước đây đúng là tôi không quen uống bia, nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều...”

Viên Mục Dã cười rồi mở một chai bia, sau đó rót đầy hai cốc và bảo: “Thật ra mặc kệ là đỏ, trắng hay bia, chỉ cần người uống thích thì uống gì cũng không quan trọng.”

Diệp Dĩ Ngụy nghe xong nghiêm túc suy nghĩ: “Vậy cũng đâu thể uống rượu để với bò bít tết được!”

Viên Mục Dã nói: “Vậy thì sao? Chỉ cần vui thì uống gì chẳng được...”

“Đúng rồi, hành động lần này có nguy hiểm gì không?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chắc không có vấn đề gì đâu, lần này chúng tôi đi đến công viên trò chơi vừa mở cửa năm ngoái ở nước R.”

Diệp Dĩ Ngụy nói: “Trước đây tôi đã từng đi cùng bạn đại học qua nước Mỹ, lúc đó còn trẻ nên chơi sung lắm, nhưng nếu bây giờ mà muốn tôi đi... Chắc sẽ có rất nhiều trò tôi không chơi được nữa.”

Viên Mục Dã ăn một miếng dồi: “Từ trước đến giờ tôi chưa từng đến công viên trò chơi bao giờ, lúc mới đi làm thì từng theo thầy tới hiện trường, đó là một công viên trò chơi khá nổi tiếng trong nước.”

Diệp Dĩ Ngụy ngẫm nghĩ: “Có phải là vụ khoang thuyền vũ trụ giả lập không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng, chính là sự cố lần đó, anh cũng biết à?”

“Tôi đã xem hồ sơ sau đó... 6 người chết, 7 bị thương, hiện trường khá thảm khốc.” Diệp Dĩ Ngụy nói.

Viên Mục Dã thở dài: “Lại chẳng thế à? Nguyên nhân của sự cố chỉ là do thiếu kiểm tra tu sửa thiết bị, vậy mà lại chết quá nhiều người... Hơn nữa, những người gặp chuyện phần lớn đều là thanh niên. Tôi cũng vì sự cố đó mà không có hứng thú lắm đối với công viên trò chơi, chắc do bóng ma tâm lý.”

Diệp Dĩ Ngụy cười: “Vẫn có hiện trường khiến cậu bị bóng ma tâm lý cơ à? Hiếm thật đấy.”

Viên Mục Dã uống một ngụm bia rồi nói tiếp: “Lúc đây tôi vừa tốt nghiệp đại học, là một con thỏ trắng chưa từng va chạm xã hội được chưa!”

Diệp Dĩ Ngụy nghe vậy bèn cười, sau đó bất ngờ chuyển đề tài: “Cậu có biết Lương Tĩnh đã nói gì với tôi trước khi đi không?”

Viên Mục Dã hỏi dò: “Chẳng lẽ không phải dặn anh giữ cẩn thận mẫu ADN của Hạt Đậu sao?”

“Cô ta nói với tôi lý do mà cậu giúp cô ta nhiều đến thế, chính là vì tôi nợ cô ta một mạng...” Giọng Diệp Dĩ Ngụy nặng nề.

Chương 307: Sứ giả của thần

Viên Mục Dã không ngờ Lương Tĩnh vào lúc cuối cùng lại nói chuyện này với Diệp Dĩ Ngụy, cậu đành cười và bảo: “Không đến mức như cô ta nói đâu, chẳng qua là tôi trả lại cho cô ta một món nợ ân tình thôi.”

“Lương Tĩnh không phải là một người phụ nữ bình thường, ân tình này không dễ trả...” Diệp Dĩ Ngụy nói.

Viên Mục Dã cười: “Anh cũng đâu phải người bình thường, ân tình này có giá trị mà... Được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Nếu trong tình huống đó mà người nằm trong hang là tôi, anh sẽ thấy chết mà không cứu sao? Thôi về sau đừng nhắc lại việc này nữa!”

Diệp Dĩ Ngụy chủ động giơ cốc lên rồi nói: “Được, vậy sau này tôi không nhắc nữa, nhưng nếu cậu vì Lương Tĩnh mà gặp chuyện phiền toái gì thì nhất định phải báo cho tôi trước, tôi không hy vọng cậu gánh hết mọi chuyện một mình.”

Khi Diệp Dĩ Ngụy rời đi vào lúc tối muộn, anh ta dẫn luôn Kim Bảo đi cùng và nói là sáng mai khi đi bộ sẽ dẫn nó về. Thật ra từ trước đến giờ khi Viên Mục Dã phải đi công tác, Diệp Dĩ Ngụy đều áp dụng kiểu dắt chó này, anh ta làm như thế thì Kim Bảo cũng không thấy cô đơn vào buổi đêm... Đó cũng là lý do tại sao mỗi lần Kim Bảo nhìn thấy Diệp Dĩ Ngụy lại nhiệt tình đến thế.

Sáng sớm hôm sau, mấy người Đoàn Phong qua đón Viên Mục Dã ra sân bay, trước khi đi tiến sĩ Lâm còn dặn cả nhóm: “Vụ án lần này mặc dù không quá nguy hiểm, nhưng thời gian lại khá gấp... Nhớ kĩ, mọi người chỉ có ba ngày để điều tra thôi.”

Sau ba tiếng rưỡi, đoàn người của số 54 đã ra khỏi sân bay quốc tế tại thủ đô nước R, những nhân viên của công viên phụ trách đón họ đều nói tiếng Trung khá tốt. Bọn họ giới thiệu: “Hơn 60% lượng khách chúng tôi tiếp đón hàng ngày là khách

Trung Quốc, cho nên đa số nhân viên trong công viên đều hiểu một chút tiếng Trung.”

Trên đường đến công viên trò chơi, nhân viên công tác đã giới thiệu qua một số tình huống cơ bản ở chỗ này, ngọn núi lửa dừng hoạt động nằm gần công viên tên là núi Kilimanjaro, vào mấy trăm năm trước đã từng xảy ra một đợt phun trào rất mạnh.

Các nhà đầu tư của công viên đã làm rất nhiều cuộc khảo sát dữ liệu trước khi dự án được duyệt, đồng thời cũng mời vài chuyên gia trong lĩnh vực liên quan từ các quốc gia đến để tiến hành nghiên cứu, bọn họ đều nhất trí kết luận núi Kilimanjaro là một ngọn núi lửa đã chết nên sẽ không phun trào lần nào nữa. Vì thế bên phía công ty mới dũng cảm xây dựng vương quốc truyện cổ tích kỳ ảo ngay dưới chân ngọn núi lửa này...

Viên Mục Dã nghe vậy thì tò mò hỏi: “Có dân bản địa nào trong khu vực này trước khi công viên được xây dựng không?”

Một nhân viên công tác gật đầu: “Có, dưới chân núi từng có một thôn nhỏ, sau khi công ty bồi thường thỏa đáng thì bọn họ đều chuyển đi hết rồi.”

Đại Quân khẽ hừ một tiếng nói: “Mẹ, hóa ra ở đây cũng có nhà bị phá dỡ!”

Trong lúc nói chuyện phiếm, mấy nhân viên đã biểu đạt với số 54 là bọn họ rất yêu quý công việc này, nếu như không thể giải quyết hết những chuyện xảy ra thì rất có khả năng đa số bọn họ sẽ gặp cảnh thất nghiệp.

Viên Mục Dã biết bọn họ không nói quá, bởi vì một khi bên ngoài biết nguyên nhân thật sự khiến công viên phải ngừng kinh doanh thì liệu còn có du khách nào chấp nhận đến đây chơi nữa không?

Chiếc xe chạy không lâu thì Viên Mục Dã nhìn thấy biển chỉ dẫn của công viên ở hai bên đường, xem ra địa phương này cũng đầu tư khá nhiều cho công viên, nếu nó thật sự phải đóng cửa thì sợ là không phải chỉ có mình nhân viên của công viên bị thất nghiệp.

Không ngờ khi chiếc xe sắp đến cổng công viên, có một ngôi nhà dân cư kỳ không hài hòa xuất hiện tại một khu đất trống

ven đường, Viên Mục Dã nhìn thấy bèn tò mò hỏi: “Tại sao vẫn còn nhà dân ở chỗ đó?”

Nhân viên công tác trả lời: “Gia đình đó hơi đặc biệt, bọn họ là một hộ duy nhất không muốn dời đi, mặc dù cuối cùng công ty đã đồng ý ra một cái giá rất cao...”

Trương Khai cười gượng nói: “Xem ra trên thế giới này chỗ nào cũng có những hộ không chịu di dời!”

Mặc dù nhân viên công tác không hiểu hộ không chịu di dời mà Trương Khai nói là có ý gì, nhưng vẫn cười giải thích: “Thật ra có thể hiểu cho lý do mà họ không chịu dời đi, bởi vì gia đình này là sứ giả của thần tại thôn đó, hàng năm bọn họ đều chủ trì nghi thức thờ cúng Sơn Thần. Mặc dù những thôn dân khác cảm tiền đền bù xong đều lần lượt rời đi, nhưng bác Tanigawa cứ cho là mình nhất định phải ở lại để hầu hạ các vị thần trên núi, nếu không thần nổi giận sẽ gây tai họa cho con người...”

Viên Mục Dã nghe ra được sự kính trọng dành cho ông bác Tanigawa qua giọng nói của nhân viên công tác, cậu suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Liệu có tiện để chúng tôi gặp bác Tanigawa một lát được không?”

Đoàn Phong đang ngồi hàng trước quay đầu thắc mắc: “Cậu muốn tìm hiểu tin tức từ sứ giả của thần à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Người ở địa phương này chắc chắn hiểu rõ tình huống nơi đây, gặp thử cũng tốt mà.”

Sau đó dưới sự sắp xếp của các nhân viên công tác, bọn họ cầm một ít quà nhỏ đến nhà bác Tanigawa... Thật không ngờ ông bác không chịu di dời này lại cực kỳ nhiệt tình tiếp đãi bọn họ, điều này khác biệt rất lớn đối với hình ảnh những hộ không chịu di dời trong lòng Viên Mục Dã.

Bởi vì bác Tanigawa không hiểu tiếng Trung, cho nên người nhân viên vừa rồi đảm nhiệm luôn vị trí phiên dịch. Trong lúc trò chuyện, bọn họ biết được nhiều thế hệ trong gia tộc bác Tanigawa đều là sứ giả của thần bảo vệ núi Kilimanjaro, cho nên dù toàn bộ người trong thôn đều đã dọn đi, ông bác ấy vẫn phải ở lại để hoàn thành sứ mạng của mình.

Nhưng bác Tanigawa cũng không thể nào giải thích được một loạt các sự kiện kỳ quái phát sinh trong công viên, bởi vì từ trước đến giờ chưa từng xảy ra những chuyện như vậy, ông ấy đoán có thể là thần linh đang cho mọi người một loại gợi ý nào đó.

Sau khi rời khỏi nhà bác Tanigawa, Trương Khai hơi nóng nảy cầu nhàu: “Ông già này nói cũng như không, phí hết thời giờ của chúng ta...”

Đoàn Phong trừng mắt với cậu ta rồi hỏi: “Cậu nói nhiều vậy làm gì? Vào miếu phải bái thần, đây là địa bàn của người ta, theo lễ phép thì chào một tiếng là đúng rồi.”

Khi cả nhóm quay lại xe buýt, đúng lúc này có một chiếc xe buýt du lịch vọt qua như tên bắn, Viên Mục Dã thấy lạ bèn hỏi: “Công viên trò chơi ngừng kinh doanh rồi mà? Tại sao vẫn có du khách đến đây nhỉ?”

Nhân viên công tác bèn giải thích: “Chúng tôi đã thông báo ngừng kinh doanh trên trang web, nhưng vẫn có một số du khách chưa từ bỏ ý định muốn đến thử vận may, chúng tôi cũng chẳng có cách nào đối với những tình huống như vậy, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể chụp vài tấm ảnh kỷ niệm tại cổng mà thôi...”

Tuy Viên Mục Dã không đồng tình với những du khách này, nhưng dù sao cũng có thể hiểu được suy nghĩ của họ, họ đã đi từ xa đến đây nếu như chẳng chụp được một tấm ảnh gửi cho bạn bè xem thì làm gì có ai biết họ đã đến công viên trò chơi chứ?

Chương 308: Vào trong công viên

Mấy người Viên Mục Dã đi xe buýt đến cổng công viên thì thấy chiếc xe buýt du lịch lúc này đang đỗ tại cổng... Có vẻ như đám du khách này đang tranh cãi với nhân viên canh cổng.

Sau khi xe của nhóm Viên Mục Dã dừng lại, bọn họ được nhân viên công tác chuẩn bị dẫn vào trong công viên, không ngờ một người đàn ông trong đám du khách bất ngờ nhìn về phía nhóm Viên Mục Dã rồi hô to: “Anh bạn, các anh là người Trung Quốc à? Sao các anh có thể vào trong vậy?”

Người của số 54 đương nhiên không thể đi ra đó giải thích đây là công việc của mình, thế nên họ chỉ nhìn những người kia một chút rồi nhanh chân bước vào trong cổng...

Vậy mà người đàn ông kia nhìn thấy vậy thì lập tức hô to: “Mọi người mau nhìn kia! Những người đó tiến vào rồi! Chắc chắn đó là đoàn của lũ đại gia, nếu không tại sao không cho chúng ta vào mà lại cho bọn họ vào?”

Những du khách khác nghe vậy cũng nhao nhao lên kêu không công bằng, có người còn lấy điện thoại ra rồi kêu gào phải cho tất cả mọi người biết loại hành vi không công bằng này! Lúc đó Viên Mục Dã đã đi vào, nhưng khi cậu nghe thấy những lời nói quá chói tai của đám người này thì lại quay trở lại.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã quay lại thì đành phải đi theo. Đối phương thấy mấy người Viên Mục Dã đã đi rồi mà còn quay lại thì tưởng những hành động của họ có tác dụng, thế là lại càng gào to hơn...

Viên Mục Dã đi đến bên cạnh người đàn ông đầu tiên lên tiếng, cậu hạ thấp giọng xuống: “Nhắc nhở hữu nghị một chút, mỗi câu nói và hành động của mấy người ở chỗ này đều thể

hiện tố chất của người Trung Quốc, người nước ngoài sẽ chẳng để ý anh có phải một viên cút chuột hay không đâu?”

Người đàn ông nghe thế lập tức biến sắc, sau đó tức giận hỏi: “Mày được bao nhiêu tuổi rồi? Chạy đến đây để dạy đời tao à? Tất cả đều là người Trung Quốc, dựa vào đâu mà mày được vào còn bọn tao thì không?”

Viên Mục Dã lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi cũng không quá già, nhưng tôi biết chỗ nào cũng có luật riêng của nó, chúng tôi có thể vào vì là nhân viên sửa chữa của công viên, bọn tôi đến đây để làm việc! Anh mới nhìn thoáng qua mà đã ăn không nói có, cắt câu lấy nghĩa, ăn nói lung tung chửi bới người khác...” Viên Mục Dã nói đến đây bèn thở dài: “Nếu không phải nể tất cả đều là người Trung Quốc, tôi thật sự chẳng thèm để ý đến các người đâu, thật quá mất mặt!”

Người đàn ông đó khinh thường nói: “Có gì hơn người chứ, nếu mấy người đến làm việc thì nói với bọn họ một chút để cho chúng tôi vào đi, mỗi người năm trăm được chứ?”

Viên Mục Dã nghe xong bèn xoay người rời đi, cậu cũng lườm cãi nhau với gã. Người đàn ông đó thấy Viên Mục Dã muốn đi thì định đuổi theo giữ lại, nhưng gã bị Đoàn Phong ngăn cản: “Nhắc khéo cho mà biết, đừng để mâu thuẫn trầm trọng hơn, pháp luật của quốc gia này không nể nang người nước ngoài đâu, cậu chưa chắc đã có thể gánh chịu được hậu quả... Cần gì phải thế chứ chú em? Hơn nữa, chỗ vui chơi của đất nước này đâu phải chỉ có mỗi nơi đây, cậu còn lo mình không tiêu được hết tiền trong túi à?”

Có mấy nữ du khách lúc này cũng đi tới kéo người đàn ông lại và nói: “Được rồi được rồi, chúng ta chụp mấy tấm ảnh rồi đi thôi, chỉ là chơi nên đừng gây chuyện!”

Đoàn Phong thấy vậy khẽ hừ một tiếng, sau đó xoay người đuổi kịp Viên Mục Dã, anh ta hỏi: “Cậu hay thật, giải thích nhiều với bọn họ làm gì?”

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Tôi không muốn bọn họ khiến người Trung Quốc phải xấu hổ!”

Đoàn Phong cười: “Được rồi, đừng cả ngày yêu nước thương dân như vậy, đừng quên là chúng ta có việc cần làm đấy!”

Khi nhân viên công tác đưa bọn họ đến cửa kiểm tra thứ hai thì nói với giọng xin lỗi: “Thật ngại quá, chúng tôi chỉ được phép đưa mọi người đến chỗ này, đây là một tấm bản đồ công viên, trên đó ghi rõ vị trí từng khu vực và công năng. Buổi tối mọi người nghỉ tại khách sạn trong công viên, có sáu chiếc thẻ phòng trên quầy lễ tân, tất cả tiện nghi đều đầy đủ. Nếu có gì không hiểu có thể dùng điện thoại của khách sạn để gọi cho chúng tôi, trên bản đồ cũng có vị trí điện thoại. Còn về chuyện ăn uống mấy ngày này... Mọi người có thể đến thẳng phòng ăn của khách sạn, chỗ đó có một số hộp đồ ăn nhanh, chỉ cần dùng lò vi sóng quay nóng lại là được.”

Đoàn Phong nhận lấy chiếc bản đồ trong tay đối phương, sau khi nói cảm ơn thì dẫn mọi người đi vào...

Đại Quân nghe thấy hai ngày này chỉ được ăn mấy hộp thức ăn nhanh thì không nhịn được mà phàn nàn: “Cứ tưởng được ăn tiệc, vậy mà vẫn là đồ hộp!”

Trương Khai cười nói: “Không sao, đợi chúng ta giải quyết xong vấn đề ở chỗ này, phải bảo lão Lâm đòi vài tấm vé trọn gói từ chỗ tổng giám đốc để chơi thêm hai ngày, bảo đảm anh ăn no luôn!”

Đại Quân nghe vậy bèn hừ một tiếng: “Nói thì dễ, đến lúc đó mà không có vé trọn gói thì cậu bỏ tiền ra mua nhé?”

Trương Khai chẳng thèm quan tâm: “Mua thì mua... Chỉ là mấy tấm vé trọn gói của công viên trò chơi thôi mà?”

Hoắc Nhiễm cười xấu xa: “Mọi người đều nghe thấy cả nhé, đến lúc đó Trương Khai có muốn giờ trò cũng không được!”

Trương Khai hơi buồn cười hỏi: “Chỉ là vài tấm vé vào cửa thôi mà? Tôi đâu cần làm thế chứ? Còn giờ trò...”

Tăng Nam Nam cầm điện thoại đi đến và nói: “Tôi đã điều tra rồi, vé trọn gói cho toàn bộ trò chơi trong công viên kể cả khách sạn, thời gian hai ngày một đêm, tính ra nhân dân tệ vào khoảng hai nghìn một người.”

Trương Khai vừa nghe là mỗi người hai nghìn thì không mạnh miệng như lúc trước nữa, cậu ta vội quay đầu đếm số người, Đại Quân thấy vậy bèn cười mắng: “Xem cậu bị dọa đến mức

nào kia, chúng ta chỉ có sáu người vậy mà còn phải đếm nữa à?”

Trương Khai nghe xong nói với Đoàn Phong bằng giọng tiếc của: “Anh gạ lão Lâm một chút đi, để lão Lâm lấy cho chúng ta mấy tấm vé trọn gói, nếu không em phá sản mất!”

“Đồ keo kiệt, mới có mười hai nghìn mà đã kêu phá sản!”
Hoắc Nhiễm chế giễu.

Đoàn Phong nhìn bản đồ rồi nói: “Đừng đùa nữa, phía trước là quảng trường của công viên trò chơi, chúng ta chụp một tấm ảnh ở chỗ đó đi, quay về còn có cái gửi cho bạn bè!”

Viên Mục Dã nhìn lướt qua đồng hồ: “Mọi người nhanh một chút, sau khi chụp ảnh thì đến khách sạn ăn cơm trưa trước, tính đến bây giờ thì chúng ta chỉ còn hai ngày rưỡi!”

Tất cả nghe xong lập tức bước nhanh hơn, ai cũng muốn tranh thủ đến quảng trường để chụp ảnh cả nhóm, nhưng Viên Mục Dã nhìn không khí bên trong công viên mà trong lòng lại có một cảm giác kỳ quái...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã vừa đi vừa nhìn xung quanh thì cười hỏi: “Sao thế? Chẳng lẽ đây cũng là lần đầu tiên cậu đến công viên trò chơi?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không hẳn, nhưng tôi cá là anh không muốn biết lần đầu tiên tôi đến công viên trò chơi là để làm gì đâu?”

Chương 309: Bị tập kích

Đoàn Phong vội vàng nói: “Được, ít nhất cũng không phá hủy hình tượng hoàn mỹ của khu vui chơi trong lòng tôi... Cậu thấy nơi này thế nào? Hoàn cảnh ổn đấy chứ!”

Viên Mục Dã nói: “Nơi này bình thường đáng lẽ phải rất đông người, ồn ào náo nhiệt mới đúng, nhưng bây giờ yên tĩnh như thế này khiến người ta có cảm giác không thoải mái...”

Đoàn Phong nhìn xung quanh: “Có phải cậu thấy cái gì rồi không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không phải, chỉ là tôi cảm thấy không ổn lắm...”

Sau đó bọn họ tiếp tục đi chụp ảnh quanh quảng trường, rồi theo chỉ dẫn đi về phía vườn khách sạn, dọc đường đi họ cũng giống như những người khách du lịch bình thường mà chụp cái nọ cái kia... Trước khi đến đây bọn họ cũng đã bàn bạc trước với nhau, sau khi vào khu vui chơi phải hành động giống như những du khách bình thường, như vậy mới có thể cảm nhận được những gì mà du khách đã cảm nhận lúc đó.

Không ngờ đi được một lúc, Viên Mục Dã nghe thấy bên cạnh hàng rào cây xanh ven đường có tiếng sột soạt, cậu ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó một mình đi về phía hàng cây kia...

Nhưng Viên Mục Dã còn chưa đi đến gần thì đột nhiên có một con hươu sừng tám từ sau hàng cây nhảy ra, lao nhanh về phía cậu, nếu bị nó húc trúng thì... có lẽ cũng phải bị hất xa một đoạn.

May mà Đoàn Phong đang đi theo ngay sau Viên Mục Dã, thấy thế nhanh nhẹn kéo Viên Mục Dã sang bên cạnh mới giúp cậu không bị con hươu to lớn kia đụng trúng! Mặc dù hai người họ tránh được, nhưng Đại Quân và Trương Khai ở phía sau lại không may mắn như thế.

Thời khắc mấu chốt Trương Khai chỉ kịp ngã sang một bên tránh được, Đại Quân đứng sau định chạy đi nhưng không kịp, bị sừng hươu đâm vào ba lô sau lưng, may mà thể trọng của Đại Quân nặng, chứ nếu đổi thành Tăng Nam Nam nhỏ bé chắc đã bị hất tung lên...

Dù vậy, Đại Quân cũng bị con hươu kia lắc cho choáng váng mặt mày, cuối cùng phải bỏ ba lô ra mới thoát được... Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam ở phía sau thấy vậy vội núp vào một phòng kỹ thuật điện phía sau, tránh bị con hươu kia tấn công.

Lúc này Viên Mục Dã mới nhìn rõ tình trạng của con hươu, hai mắt nó đỏ ngầu, miệng không ngừng sùi bọt mép, trông vô cùng đáng sợ...

Viên Mục Dã nhìn kỹ rồi nói với mọi người: “Con hươu này đang không được bình thường, mọi người nhanh tìm chỗ trốn đi, đừng để nó húc phải!”

Trương Khai rút dao quân dụng trong giày ra bực mình quát: “Mẹ cái thằng nào nói là trong công viên chỉ toàn động vật nhỏ vậy?”

Đại Quân trốn sau một thùng rác hình nhân vật hoạt hình, nói với ra: “Đó là do cậu không đọc kỹ tư liệu, người ta nói là động vật bình thường rất ngoan ngoãn, đâu có nói lớn hay bé?”

Trương Khai nắm chặt dao quân dụng trong tay, kích động bảo: “Đêm nay mọi người có muốn ăn thịt hươu nướng không? Tôi mời!”

Viên Mục Dã vội nói với cậu ta: “Đừng làm loạn, con hươu đực này tấn công rất khỏe đấy, có lẽ đang trong thời kỳ động dục, hơn nữa thịt hươu đực vừa dai vừa cứng, không ăn được đâu! Tốt nhất nên nghĩ cách đuổi nó đi thì hơn!”

Trương Khai tò mò hỏi Viên Mục Dã: “Sao anh biết nó đang phát dục?”

Viên Mục Dã không có thì giờ giải thích cho cậu ta, chỉ nói qua loa: “Xem ra hồi bé cậu chưa bao giờ xem thế giới động vật!”

Cuối cùng Đoàn Phong phải cởi băng vải quấn trên cổ tay ra sau đó nhặt một hòn đá lên, dùng băng vải quấn hòn đá lại rồi

ném mạnh vào lưng con hươu mới đuổi được nó đi!

Viên Mục Dã tò mò: “Chiêu này của anh chuẩn thật đấy!

Trước kia tôi có một người bạn học cùng trường cảnh sát là người dân tộc Tạng, chơi trò này rất giỏi, nhưng đó là do anh ta tập luyện từ nhỏ, mặc dù anh ta cũng từng dạy tôi kỹ thuật cơ bản nhưng tôi vẫn không thể ném tốt như anh ta!”

Đoàn Phong quần lại tấm vải, cười nói: “Làm sao cậu biết tôi không phải tập từ nhỏ?”

Lúc này Tăng Nam Nam cũng đến kiểm tra xem Đại Quân và Trương Khai có bị thương không thì phát hiện ba lô của Đại Quân bị thủng một lỗ lớn, nếu lực này mà đâm vào người thì kết quả có thể tưởng tượng ra được...

Thấy tay Trương Khai bị xước, Hoắc Nhiễm chủ động đưa băng dán cá nhân cho cậu ta: “Hươu đực đang trong thời kỳ động dục rất hung hăng, nếu như việc động vật tấn công du khách mà nhân viên công viên nói là chỉ loài này... thì điều đó cũng hợp lý thôi, chỉ cần đuổi đám hươu đực này đi là được, cũng không phải là việc gì kỳ quái.”

Trương Khai cầm băng cá nhân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng để tôi đụng nó lần nữa, nếu không tôi nhất định phải biến nó thành thịt hươu nướng!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi bảo: “Cũng có thể, dù sao công viên này mới xây xong năm ngoái, đây là mùa xuân đầu tiên sau khi nó mở cửa, nhân viên gặp phải tình huống này không có kinh nghiệm xử lý cũng là bình thường, nếu như chuyện động vật tấn công chỉ có như thế này thì không phải chuyện kỳ quái.”

Đoàn Phong lại nói: “Trong tư liệu của đối phương nói về chuyện này rất mơ hồ, cũng không kể rõ là loại động vật gì tấn công du khách, chờ chút nữa đến khách sạn gọi điện hỏi lại cậu nhân viên kia cho rõ.”

Lúc này bụng Đại Quân sôi lên ồ ồ ọc ọc, anh ta ngượng ngùng hỏi: “Sắp đến khách sạn rồi chứ? Bụng anh bắt đầu kháng nghị rồi.”

Viên Mục Dã chỉ vào ba lô của mình: “Tôi có mang theo bánh quy đây? Anh có muốn ăn một ít không?”

Đại Quân vội vàng xua tay: “Thôi thôi thôi, cái bánh quy dinh dưỡng của cậu chẳng có nhiều nhặn gì, anh cũng không muốn tranh ăn với cậu. Hơn nữa anh không hưởng thụ được mùi vị đó đâu, chúng ta nên đi nhanh lên, vào khách sạn tìm đồ ăn thôi!”

Sau khi chỉnh đốn lại, mọi người vội vã đi về hướng khách sạn... Khách sạn ở đây được xây dựng theo phong cách lâu đài cổ kính, nhìn từ xa cũng khá lộng lẫy, vừa nhìn đã biết giá một đêm không hề rẻ.

Nhưng khi bọn họ sắp đến được khách sạn thì đột nhiên từ phía núi Kilimanjaro có một đám mây đen bay đến, mọi người đều kinh ngạc đứng sững lại.

Trương Khai kinh ngạc nói: “Đám mây đen kia bay nhanh quá nhỉ?”

Không ngờ cậu ta vừa dứt lời thì đám mây đen đã bay đến trên đầu bọn họ, cậu ta hét lên: “Nhanh chạy vào khách sạn! Đây không phải mây đen mà là một bầy quạ!”

Mọi người lập tức chạy nhanh về phía cửa khách sạn, nhưng lúc này bầy quạ trên đầu đã bắt đầu lao xuống, đương nhiên là lao về phía nhóm Viên Mục Dã...

Bọn họ chạy cũng nhanh nhưng không nhanh bằng đám quạ kia, không bao lâu sau bọn họ đã bị đám quạ đuổi kịp, bổ nhào xuống đầu họ mô liên tục...

Chương 310: Bay màu

Mọi người vừa chạy vừa né tránh, chờ đến khi chạy được vào trong khách sạn thì trên người ai cũng đầy lông quạ, trông rất nhếch nhác. Đây là lần đầu tiên người của số 54 bọn họ gặp phải chuyện bất lợi như thế này, vừa gặp phải hươu đực chưa được bao lâu thì lại đến bọn quạ đen này mổ cho mặt mũi nở hoa...

Đại Quân đứng trong sảnh khách sạn nhìn khuôn mặt to béo đầy những mảng tím xanh trong gương mà tức giận nói: “Những con chim này bị điên rồi à? Chẳng lẽ chúng nó cũng đến thời kỳ động dục?”

Trương Khai lúc này đứng trước cửa xoay của khách sạn nhìn bầy quạ ở bên ngoài đang không ngừng lao đầu vào cửa kính cường lực, cậu ta suy nghĩ rồi nói: “Nhìn hành động của bọn chúng cứ như có thâm thù với tôi vậy! Khi còn bé tôi từng đi bắt nhiều tổ chim nhưng chưa từng động vào tổ quạ đen mà?” Cậu ta nói xong thì quay lại nhìn mọi người: “Mau khai thật xem, khi còn bé có ai trong đây đã từng phá ổ quạ đen không?”

Hoắc Nhiễm mĩa mai: “Sống thất đức như anh mà lúc bé còn không chọc vào ổ quạ đen thì chúng tôi làm gì có ai có thể chứ!”

Trương Khai không phục vừa định phản bác thì bầy quạ ở bên ngoài bỗng càng trở nên điên cuồng, không ngừng lao đầu vào cửa kính cường lực, thậm chí có một con còn đập mạnh đến nỗi để lại một đóa hoa máu trên cửa kính, cảnh tượng tương đối kinh dị.

Viên Mục Dã lập tức nói với mọi người: “Mọi người đừng đứng gần cửa kính nữa, tất cả lui về phía sau đi! Cố gắng đừng để bọn quạ đen này nhìn thấy chúng ta!”

Mọi người nghe theo lời Viên Mục Dã vội vã lui về phía sau cửa, quả nhiên, khi đám quạ không còn nhìn thấy bọn họ nữa

thì dừng công kích, sau đó tất cả đều bay đi...

Đoàn Phong nhìn xác những con quạ chết mà trầm giọng xuống: “Nếu chỉ có mình con hươu đực động dục kia tấn công chúng ta thì còn có thể nói là trùng hợp... nhưng hành vi của đám quạ đen này lại không hợp lý, bọn chúng giống như muốn tấn công liên chết vậy.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói với Đoàn Phong: “Trước hết liên hệ với nhân viên làm trong công viên, hỏi xem trước đó cụ thể là loại động vật nào đã tấn công du khách?”

Đoàn Phong đi đến quầy lễ tân, lấy điện thoại bên trong dựa theo số máy trên bảng chỉ dẫn gọi điện nhưng mãi không có ai nghe máy...

Đoàn Phong nhướn mày: “Không phải chứ, sao không ai nghe điện thoại thế?”

Viên Mục Dã kiểm tra lại số điện thoại rồi gọi lại một lần nữa, nhưng kết quả vẫn không có ai nghe máy. Viên Mục Dã đành cúp điện thoại và bảo: “Đến phòng ăn ăn cơm trước đã, rồi quay lại xem thế nào...”

Đại Quân đồng ý ngay: “Đúng đúng, nhanh đi ăn cơm đã, nếu không lấy đâu ra sức đấu với đám... động vật nhỏ này!”

Nhưng khi mọi người đi đến phòng ăn ở tầng hai thì lại không thấy một hộp thức ăn nhanh nào, thậm chí Đại Quân còn tìm đến bếp ở đằng sau nhưng tủ lạnh bên trong cũng trống tuếch, chẳng có cái quái gì cả!

“Đùa chúng ta à? Mẹ nó chỗ này làm gì hộp thức ăn nào?” Đại Quân tức đến mức chửi bậy.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều không nói gì, bởi tình huống trước mắt rất kỳ lạ... Theo lý thuyết không thể nào nhân viên công viên không chuẩn bị đồ ăn cho họ? Hơn nữa, đối phương đã nói rất rõ ràng đồ ăn của mấy ngày đều được đặt sẵn trong phòng ăn của khách sạn, lừa mấy người bọn họ thì có lợi ích gì đối với công viên trò chơi này?

Mọi người không ai hiểu nổi tình hình này, Viên Mục Dã phát hiện từ khi đi vào khách sạn bọn họ đã không để ý đến một chuyện, đó chính là hình như thiết kế bên trong khách sạn này khác biệt với bên ngoài...

Sự khác biệt này không nằm ở phong cách trang trí và phong cách chủ đề, mà ở mức độ cũ mới... Khi này bọn họ bị đám quạ đuổi nên vội vàng chạy vào không nhìn kĩ, bây giờ nhìn lại mới phát hiện cách trang trí và đồ đạc ở đây không giống một khách sạn mới hoàn thiện được một năm.

Viên Mục Dã sờ lớp bụi trên bàn ăn và nói: “Không đúng... nơi này mới ngừng kinh doanh chưa đến năm ngày, nhưng mọi người nhìn lớp bụi này đi, giống như đã bị bỏ hoang rất lâu rồi vậy?”

Nghe cậu nói mọi người cũng mới để ý, đồ đạc ở đây không những cũ kỹ mà chỗ nào cũng có một lớp bụi dày...

Đại Quân quẹt một lớp bụi trên tường, đưa lên mũi ngửi ngửi: “Bụi này... sao lại có mùi trứng thối nhỉ?”

Trương Khai cũng không tin sờ thử nói: “Em thấy anh điên rồi? Bụi còn có mùi trứng thối?” Không ngờ ngửi xong cậu ta cũng giật mình nói: “Móa, đúng là có mùi trứng thối thật! Không đúng, đây không phải mùi trứng thối mà là mùi lưu huỳnh!”

Đoàn Phong cũng thử ngửi lớp bụi trên tay: “Đúng... xem ra đây không phải là tro bụi thông thường.”

Viên Mục Dã dùng tay thu lớp bụi trên bàn lại một chỗ, sau đó quan sát kĩ rồi nói: “Có khi nào đây là tro của núi lửa không?”

Đại Quân nghi ngờ: “Sao có thể như vậy được? Đầu tiên, đây là một ngọn núi lửa chết, cho dù nó có hoạt động thì cũng đã mấy trăm năm không phun trào rồi, sao chỗ này lại xuất hiện tro núi lửa được?”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy giả thiết này của mình hơi hoang đường, nên cậu lại đưa ra giả thiết khác: “Hay chúng ta đi nhầm? Đây không phải khách sạn mà nhân viên công viên sắp xếp cho chúng ta?”

Đoàn Phong nhìn bản đồ trong tay rồi nói: “Không thể nào! Trên bản đồ chỉ có một khách sạn này thôi.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ, đột nhiên vỗ gáy một cái: “Thẻ phòng! Bây giờ chúng ta đến quầy lễ tân xem có sáu thẻ phòng ở đó không là biết đây có phải khách sạn mà nhân viên công viên chuẩn bị cho chúng ta hay không!”

Không ngờ Đoàn Phong lại khoát tay: “Không cần đi, lúc này sau khi gọi điện thoại tôi đã nhìn rồi, ở quầy lễ tân trừ điện thoại liên hệ nội bộ thì không còn gì nữa.”

“Sao những người này làm việc lại không giữ chữ tín như thế nhỉ? Cũng có ăn bao nhiêu đâu, chỉ có mấy hộp thức ăn nhanh thôi mà?” Trương Khai phản nản.

Đại Quân lên tiếng khuyên bảo: “Được rồi, nhất định là khâu nào đó có vấn đề, biết đâu những người đó đang chờ chúng ta ở cửa thì sao, chúng ta chỉ mất thời gian đi một chuyến thôi mà!”

“Lúc đầu thì cuống lên, giờ lại lãng phí thời gian của chúng ta!” Trương Khai tức giận.

Mặc dù trong lòng mọi người đều khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn quay lại theo đường cũ. Dù sao cũng đã đến rồi, gặp vấn đề thì chỉ có thể tìm cách giải quyết chứ không phải cứ ở đây chờ mắng người khác làm việc không nghiêm túc.

Nhưng thời điểm mọi người đi ra cửa khách sạn, ai cũng ngây người nhìn khung cảnh trước mặt... Công viên trò chơi đủ màu sắc sặc sỡ lúc này chỉ còn lại một màu duy nhất, tất cả màu sắc trước đó đều bị bao phủ bởi lớp bụi màu xám, giống như những món đồ cũ bị phủ bụi.

Chương 311: Rối loạn thời gian và không gian

“Chuyện gì thế này? Tôi bị hoa mắt à? Vừa nãy vẫn còn bình thường mà?” Trương Khai giật mình.

Viên Mục Dã đi đến dưới một thân cây, ngắt một chiếc lá dính đầy tro bụi xuống, nhưng khi cậu định phủi đám bụi xuống thì phát hiện lá cây không biết đã khô héo từ bao giờ, vừa hơi dùng lực thì đã nát thành từng mảnh.

Nhìn tình hình trước mắt, Đoàn Phong sầm mặt lại, anh ta nói: “Chuyện không ổn rồi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi!”

Sau đó mọi người dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía lối vào, nhưng chờ đợi bọn họ không phải là khung cảnh quen thuộc nữa mà là cảnh tượng càng hoang vu hơn! Cánh cổng khu vui chơi cao lớn đẹp đẽ trước đó đã sụp đổ, chỉ còn lại cảnh đồ nát hoang tàn...

Xe buýt và nhân viên công viên không biết đã đi đâu hết, từng người trong nhóm Viên Mục Dã trợn mắt há hốc mồm, cảnh tượng trước mắt cứ như bọn họ đã xuyên không đến mấy chục năm sau vậy.

“Không thể nào như thế này được? Lúc nãy vẫn còn tốt mà? Sao chúng ta mới đi vào chưa đến một tiếng đã biến thành thế này rồi?” Hoắc Nhiễm nói với vẻ không thể tin được.

Viên Mục Dã vội vàng lấy điện thoại di động ra, lại phát hiện không có vạch tín hiệu nào...

Trương Khai cũng cực kỳ kinh ngạc: “Không đúng, lúc nãy tôi còn gửi ảnh lên WeChat cơ mà? Sao bây giờ lại đột nhiên không có tín hiệu?”

Đoàn Phong nhìn một lượt xung quanh, anh nói: “Mọi người đừng hoảng hốt, nơi này cách nội thành không quá xa, chúng

ta đi bộ cũng có thể đi được đến nơi có người...”

Bởi vì lần hành động này không phải đi dã ngoại, cho nên bọn họ không mang theo điện thoại vệ tinh, khiến bây giờ rơi vào tình huống bị cắt đứt liên lạc. Cũng may công chính có một con đường đi thẳng vào nội thành, như vậy sẽ không bị mất phương hướng.

Nhưng Viên Mục Dã lại không lạc quan như vậy, cậu biết tất cả những chuyện đang diễn ra không xuất hiện đơn giản, sau khi bọn họ đi vào khách sạn chưa đến một tiếng đồng hồ mà thế giới bên ngoài lại biến đổi đến mức nghiêng trời lệch đất như thế này, thì không thể dùng cách tư duy thông thường để hiểu được.

Thật ra khi vừa đi ra khỏi khách sạn và nhìn thấy cảnh này, Viên Mục Dã đã tưởng rằng mình đang nhìn thấy ảo cảnh, nhưng sau đó cậu phát hiện những người khác cũng đều nhìn thấy... Mặc dù cậu có khả năng đọc từ trường tư duy, nhưng lại không mạnh đến mức khiến tất cả người đi cùng cũng nhìn thấy được.

Không còn cách nào, bọn họ đành phải đi bộ theo hướng ngược lại. Mà phong cảnh hai bên đường cũng khác hẳn với khi họ đến, như thể nơi đây đã trải qua một thảm kịch kinh khủng không thể tưởng tượng nổi nào đó. Trừ người của số năm tư, tất cả sinh linh đều đã biến mất...

Mọi người càng đi trong lòng càng không chắc chắn, Trương Khai nắm một cái lá bên vệ đường, chỉ thấy cái lá trước đó trông còn hoành chinh, vừa bị cậu ta đụng vào, chiếc lá lập tức biến thành tro tàn bay đi!

Trương Khai giật mình: “Mặc dù những thực vật này vẫn giữ nguyên hình dáng nguyên bản, nhưng chỉ cần chạm nhẹ là nát vụn... Tình huống này giống như bị môi trường nhiệt độ cao hong khô vậy.”

“Nhiệt độ cao hong khô? Nếu đúng như cậu nói thì sao khi chúng ta ở trong khách sạn lại không cảm nhận được gì! Nhìn tình trạng của đám thực vật này có thể thấy, bất cứ sinh vật sống nào phải chịu mức nhiệt độ đó đều không thể sống sót được, sao có thể chỉ còn lại mình chúng ta?” Đại Quân nghi ngờ nói.

Mọi chuyện bây giờ đã vượt xa khỏi khả năng tưởng tượng thông thường, cảnh tận thế trước mắt này có phải do bọn họ đã bước vào một không gian khác? Hay là vì nguyên nhân nào đó mà họ đã xuyên qua thời không? Nhưng có một điều Viên Mục Dã có thể khẳng định, đó chính là thế giới trước mắt bọn họ không phải là thế giới khi bọn họ bước vào...

Không ngờ đúng lúc này, Hoắc Nhiễm đột nhiên chỉ về một chỗ không xa đang trước và nói với giọng ngạc nhiên: “Mọi người mau nhìn kia, đó có phải nhà của bác Tanigawa không?”

Mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một khu nhà đã sụp đổ xuất hiện trước mặt họ... Hai tiếng trước ngôi nhà vẫn còn tốt, vậy mà bây giờ đã biến thành một đám phế tích.

“Bác Tanigawa và người làm của bác ấy đâu rồi?” Tăng Nam Nam kinh ngạc hỏi.

Viên Mục Dã cũng nhanh chóng đi vào trong đám phế tích, cậu hy vọng có thể tìm ra manh mối gì đó, đáng tiếc tất cả đều đã bị hủy hoại đến mức không còn hình dáng ban đầu, đến cả đồ bằng nhựa và thủy tinh trong nhà cũng chảy ra. Điều này chứng minh suy luận trước đó của Trương Khai là đúng, nơi này đúng là đã từng bị thiêu đốt trong nhiệt độ rất cao mới khiến tất cả biến thành như hiện giờ.

Bỗng nhiên, trên mặt đất đầy tro bụi có một tờ báo thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã, cậu cúi người xuống nhìn... Bởi vì sợ khi chạm vào nó sẽ biến thành bột phấn nên cậu chỉ thổi nhẹ lớp bụi tro bên trên, chữ viết trên bài báo lập tức hiện ra.

Mọi người cùng vây quanh tờ báo, đến thở cũng không dám thở mạnh, sợ không cẩn thận sẽ thổi tan tờ báo này, tiếc là mọi người nhìn một lúc cũng không nhìn ra điều gì, chỉ mơ hồ nhìn được ngày trên tờ báo đó, là một tuần sau...

“Chúng ta xuyên đến một tuần sau?” Trương Khai giật mình.

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu: “Không đâu, cậu nhìn chỗ nào giống như chúng ta chỉ xuyên không về một tuần?”

Viên Mục Dã đứng thẳng người nhìn xung quanh: “Nếu nơi này thực sự là công viên trò chơi một tuần sau, vậy thì có thể thấy trong một tuần đó đã xảy ra một thiên tai có mức độ hủy diệt, nên nơi này mới biến thành dáng vẻ trước mắt.”

Những người khác nghe Viên Mục Dã nói vậy đều tỏ ra nghi ngờ, không biết loại thiên tai hủy diệt này là gì. Đến tận khi tầm mắt mọi người chuyển đến ngọn núi Kilimanjaro cách đó không xa, mới đồng thanh hô lên: “Núi lửa phun trào!”

Nhưng lúc này núi Kilimanjaro vô cùng yên tĩnh, không hề có dấu hiệu từng phun trào, mà nếu núi lửa phun trào thì không thể nào chỉ có tro bụi núi lửa, nhất định còn phải có nham thạch cực nóng cùng nhiệt độ hùng hực...

Nhưng tình cảnh trước mắt lại chỉ có tro bụi núi lửa và thế giới bị nhiệt độ làm bốc hết hơi ẩm, khác hoàn toàn so với hiểu biết của mọi người khi núi lửa phun trào. Mặc dù những người khác đều tin rằng bọn họ đã xuyên không, nhưng Viên Mục Dã và Đoàn Phong thì vẫn không tin rằng mình đã xuyên không đến tương lai.

“Quay lại! Vấn đề nhất định phát sinh từ công viên trò chơi, thế giới này không phải thế giới quen thuộc của chúng ta, cho dù có tìm tiếp cũng không tìm được người sống đâu.” Viên Mục Dã im lặng một lúc rồi lên tiếng.

Đoàn Phong gật đầu: “Tôi cũng đồng ý quay lại, thời không bị rối loạn khi chúng ta ở trong khách sạn của công viên trò chơi, cho nên phải quay lại đó mới có thể tìm được thời không của chúng ta.”

Những người khác đều đồng ý với ý kiến của họ, bởi vì thế giới trước mắt quá xa lạ, dường như càng đi càng không chân thực! Thế là mọi người không do dự nữa, lập tức quay lại công viên trò chơi.

Chương 312: Tên hề

Con đường quay về thuận lợi một cách dị thường, mọi người không hề có sự do dự, cứ như bọn họ nên quay về vậy. Khi họ đến trước cửa khu công viên trò chơi, mọi thứ vẫn nguyên dạng như lúc họ rời đi, vẫn đồ nát như thế...

Có điều bên trong khu vui chơi lúc này như đang có tuyết rơi đầy trời, Viên Mục Dĩ đưa tay hứng lấy lại phát hiện đó không phải tuyết, mà là tro núi lửa từ trên trời rơi xuống! Nếu không phải ngọn núi Kilimanjaro ở phía xa kia vẫn yên tĩnh đứng đó, thì mọi người đã thực sự cho rằng núi lửa sắp phun trào đến nơi rồi?!

Thời điểm Viên Mục Dĩ quay lại công viên trò chơi, trong lòng cậu cũng hơi sầu não... Mấy người bọn họ rõ ràng đến đây để điều tra về một loạt những chuyện quái dị đã diễn ra, nhưng kết quả lại bị mắc kẹt vào trong đó, không hiểu sao lại xuyên không đến một tuần sau.

Bây giờ mọi người bị giam ở đây, phải đối mặt với một đồng vấn đề lớn, vấn đề lớn nhất là chuyện ăn uống... Hiện giờ cậu cũng thấy hối hận vì đã không để Trương Khai mời mọi người ăn thịt hươu nướng.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều yên lặng, chỉ có tiếng bước chân giẫm lên đám bụi núi lửa phát ra tiếng xào xạc. Đoàn Phong thấy tâm trạng của mọi người hơi ngột ngạt thì vừa cười vừa nói: “Mọi người giữ vững tinh thần nào, biết đâu lúc nữa quay lại khách sạn lại có chần ầm ìm êm và cao lương mỹ vị chào đón chúng ta thì sao?!”

Trương Khai hừ một tiếng: “Đội trưởng Đoàn, chúng ta có thể đừng tự lừa mình được không? Bây giờ em đang hối hận vì đã không làm thịt con hươu đực kia đây, nếu không ít nhất bây giờ chúng ta cũng có bữa thịt hươu nướng rồi.”

Nói đến thịt hươu, Viên Mục Dĩ nhìn đồng hồ, theo lý thuyết thì hiện giờ trời cũng phải tối rồi. Nhưng khi cậu ngẩng đầu

nhìn lên, bầu trời tuy mờ mịt không thấy ánh mặt trời chói chang, nhưng nhất định còn cách một lúc lâu nữa mới tối.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã nghiêm túc nói: “Không biết bây giờ là mấy giờ rồi?”

Đại Quân lườm cậu: “Còn mấy giờ được nữa, trời cũng sắp...” Anh ta nói được nửa câu thì dừng lại, sau đó chỉ vào gốc cây ngô đồng cách đó không xa: “Tôi không hoa mắt chứ? Có người đứng ở đó phải không?”

Mọi người nghe thấy đều nhìn theo hướng Đại Quân chỉ, quả nhiên thấy một bóng người đứng dưới tán cây, có điều khắp nơi mịt mù tro bụi núi lửa cho nên không nhìn rõ ngoại hình của người kia.

Lúc này đừng nói là người, cho dù là ma bọn họ cũng phải đuổi đến hỏi rõ ngọn ngành. Thế là Viên Mục Dã và Đoàn Phong chạy đi đầu tiên, nhưng khi Viên Mục Dã chạy đến gần thì đột nhiên dừng bước.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã dừng lại vội quay đầu hỏi cậu: “Sao thế?”

Viên Mục Dã chỉ nói hai chữ: “Thằng hề...”

Lúc này Đoàn Phong mới phát hiện quần áo người kia mặc đúng là giống hệt nhân vật chú hề trong gánh xiếc, chẳng lẽ tên khốn trước kia quấy rối du khách là tên hề này sao? Nghĩ vậy Đoàn Phong càng không muốn bỏ qua, anh tăng tốc chạy nhanh đến...

Trong lúc mọi người đều cho rằng Đoàn Phong nhất định có thể bắt được tên hề kia, thì bỗng tên hề lẩn mình một cái biến mất sau gốc cây. Đến khi Đoàn Phong chạy đến nơi, anh ta sững sờ không thấy bóng dáng tên hề đâu!

“Gặp ma rồi! Rõ ràng tôi vừa nhìn thấy hắn trốn sau gốc cây mà, sao lại biến mất rồi?” Đoàn Phong nói với vẻ khó hiểu.

Hoắc Nhiễm cũng sợ hãi nói: “Không phải ma thật chứ?”

Trương Khai buồn cười, trêu: “Đúng vậy, mấy tên hề thích nhất là bắt trẻ con không nghe lời!”

Hoắc Nhiễm thấy Trương Khai lại lời mấy lời dọa dẫm trẻ con ra thì tức giận vạch lại: “Thật thế thì cũng bắt anh trước!”

Lúc này Đoàn Phong vẫn đang tìm kiếm quanh gốc cây, anh ta đương nhiên không tin tên hề kia sẽ tan biến vào không khí, nếu không phải Viên Mục Dã ngăn cản, anh ta còn muốn leo lên ngọn cây xem thử...

Cuối cùng, Viên Mục Dã chỉ lên mặt đất đầy tro bụi núi lửa: “Có lẽ ở đây vốn không có tên hề nào cả, hoặc có thể tên hề này chỉ là ảo ảnh chứ không thực sự tồn tại, nếu không sao trên đây lại không có dấu chân nào chứ!”

Những người khác nghe cậu nói thế cũng đến xem xét, quả nhiên ở chỗ tên hề từng đứng không hề có dấu chân nào...

“Thật đúng là con mẹ nó gặp ma rồi?” Đại Quân không tin nổi.

“Đừng có tự mình dọa mình, chúng ta cứ quay lại khách sạn trước đã!” Tăng Nam Nam vẫn luôn tỉnh táo.

Mọi người thấy cũng đúng, cho dù thế nào cũng phải quay lại khách sạn trước, biết đâu điện thoại ở quầy lễ tân có thể kết nối được? Nhưng khi mọi người quay đầu đi về phía khách sạn thì tên hề kia lại xuất hiện lần nữa.

Lần này tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, từ đầu đến chân của tên hề kia dính đầy tro bụi núi lửa, thậm chí còn không nhìn rõ màu sắc trang phục trên người hắn nữa, nhưng nụ cười cứng nhắc trên khuôn mặt hắn lại khắc sâu ấn tượng vào tâm trí người nhìn, khiến người ta nhìn một lần cả đời cũng khó mà quên được.

“Mẹ nó xong chưa! Hôm nay tao nhất định phải bắt được mày!” Đại Quân tức giận nói.

Viên Mục Dã vội vàng ngăn anh ta lại: “Đừng đuổi theo! Trong tình huống hiện tại chúng ta không thể tách nhau ra được...”

Đại Quân cũng luống cuống: “Thằng điên này xuất quỷ nhập thần như vậy là có mục đích gì chứ?”

Viên Mục Dã cũng không biết thế nào, chỉ nói: “Dù thế nào cũng phải mau quay lại khách sạn trước đã, tôi cảm thấy gã đó nhất định sẽ còn xuất hiện...”

Mọi người nhanh chóng chạy về phía khách sạn, sợ tên hề lại không biết từ đâu chui ra ngăn cản mọi người. Nhưng ngay lúc họ chuẩn bị chạy được vào trong khách sạn thì tên hề quả nhiên lại xuất hiện lần nữa.

Nhưng hắn dường như không phải muốn ngăn cản mọi người đi vào khách sạn, mà chỉ đứng sừng sững trên bãi đất trống trước cửa khách sạn, chỉ tay về phía núi Kilimanjaro...

Mọi người thấy vậy đành phải dừng lại, nhìn xem hắn định làm gì tiếp theo?

“Hắn chỉ vào núi Kilimanjaro là có ý gì?” Hoắc Nhiễm cảm thấy khó hiểu.

Viên Mục Dã nhìn chăm chăm hành động kỳ lạ của tên hề, sau đó hoài nghi nói: “Chẳng lẽ hắn đang cảnh báo chúng ta sao? Hắn đang cảnh báo chúng ta rằng núi lửa Kilimanjaro chuẩn bị phun trào lần nữa?”

Trương Khai cảm thấy kỳ quái: “Không đúng, chẳng phải nơi này đã trải qua một lần núi lửa phun trào rồi sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chúng ta không thể nào xuyên không đến tương lai được, tất cả mọi thứ ở đây là do một lực lượng thần bí nào đó muốn cảnh báo cho chúng ta chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, ở hiện thực núi Kilimanjaro nhất định còn chưa phun trào!”

Đoàn Phong cũng gật đầu nói: “Nếu như công viên trò chơi hoạt động như thường lệ, thì khi núi lửa phun trào nhất định sẽ gây nên con số thương vong rất lớn, cho nên một loạt những chuyện kỳ quái xảy ra trước đó có lẽ cũng là muốn cảnh báo cho mọi người, để con người ở quanh khu vực núi lửa có thể di dời trước khi núi lửa phun trào!”

Trương Khai nghe xong bèn hắng giọng hét lên: “Này! Anh muốn cảnh báo cho chúng tôi biết về việc núi Kilimanjaro sắp phun trào sao?”

Tiếng của Trương Khai vang lên trong công viên trò chơi trống rỗng này truyền đi rất xa, tên hề kia nghe thấy chỉ hạ tay xuống, rồi xoay người đi vào bên trong khách sạn...

Chương 313: Sơn Thần

Trương Khai giật mình nói: “Sao hắn lại đi vào trong khách sạn rồi?”

Đoàn Phong bảo: “Vào thì biết...”

Sau đó người của số 54 đi theo tên hề vào trong sảnh khách sạn, nhưng tìm một vòng lại không thấy bóng dáng tên hề đâu.

“Bây giờ thì phiền phức to rồi, cả khách sạn này có đến mười mấy tầng, chúng ta đâu thể tìm từng tầng được?” Đại Quân cảm thấy đau đầu.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không cần tìm, tên hề này dẫn chúng ta vào đây nhất định không phải là vì muốn chúng ta tìm hắn, nhất định là có nguyên nhân khác...”

Lúc này Tăng Nam Nam ngạc nhiên nói: “Mọi người mau nhìn xem, hoàn cảnh chỗ này có vẻ không giống với lúc trước!”

Mọi người vội vàng nhìn xung quanh, phát hiện trang trí trong khách sạn đúng là trở nên rất mới, tro bụi núi lửa cũng đã biến mất... Đoàn Phong còn tìm thấy sáu tấm thẻ phòng trên mặt quầy lễ tân mà nhân viên công viên đã chuẩn bị cho bọn họ!

“Có phải chúng ta đã quay về rồi không!” Giọng Hoắc Nhiễm hưng phấn.

Viên Mục Dã nhìn ngoài cửa: “Đi ra ngoài xem là biết!”

Đợi đến khi mọi người ra khỏi khách sạn lần nữa, thì khắp trời tro bụi núi lửa và viễn cảnh như tận thế kia đã biến mất, bọn họ lại quay về bên trong công viên trò chơi yên tĩnh không bóng người.

Có điều lúc này sắc trời đã tối, bốn phía sáng lên ánh đèn khiến cho công viên trò chơi mang một vẻ đẹp khác...

Sau khi xác định mình đã thực sự quay về hiện thực, mấy người Trương Khai lập tức cùng nhau reo hò, nhưng Viên Mục

Dã và Đoàn Phong lại không lạc quan như vậy. Bởi vì cho dù lực lượng thần bí kia là gì thì người đó đều đang muốn cảnh báo cho mọi người rằng thiên tai sắp chuẩn bị giáng xuống.

Đoàn Phong không dám chậm trễ, vội vàng liên hệ với tiến sĩ Lâm ở trong nước, để anh ta liên hệ với công ty quản lý khu công viên trò chơi, bảo bọn họ tìm chuyên gia địa chất nhanh chóng xác định xem có phải núi Kilimanjaro sắp phun trào hay không?

Sau khi cúp điện thoại, Đoàn Phong ngẩng đầu nhìn núi Kilimanjaro ở phía xa xa: “Mong rằng mọi chuyện vẫn còn kịp...”

Trương Khai nghi ngờ nói: “Sao lại không kịp? Hiện giờ trong công viên không có du khách, chúng ta cũng chỉ cần đến nhà bác Tanigawa, đưa cả gia đình bác ấy và tất cả nhân viên gác cổng cùng rời khỏi đây là được rồi!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chuyện không đơn giản như vậy đâu, trong bán kính mấy trăm kilomet xung quang núi Kilimanjaro này không thể nào chỉ có một mình công viên trò chơi này. Lúc trên đường đến đây không phải chúng ta còn đi ngang qua hai thị trấn nhỏ sao? Chưa nói đến các hướng khác... Hiện giờ không ai có thể dự báo được quy mô của lần phun trào này lớn đến đâu, cho nên những thị trấn quanh đây nhất định phải được di dời đến khu vực an toàn mới được. Nhưng mọi người đừng quên, những cảnh báo này đã bắt đầu được một thời gian rồi, nói cách khác từ giờ trở đi núi Kilimanjaro có thể phun trào bất cứ lúc nào...”

Đại Quân hơi cuống lên: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Nhanh đi báo cho những người xung quanh đây để bọn họ nhanh chóng rời đi?”

Đoàn Phong nhìn đồng hồ, nói: “Đi ra ngoài trước đã... Nhưng mọi người không nên quá lạc quan, dù sao nơi này cũng không phải trong nước, người dân quanh đây sẽ không vì đám ba câu của người ngoại quốc như chúng ta mà tin rằng núi Kilimanjaro chuẩn bị phun trào đâu.”

Sự thật chứng minh lo lắng của Đoàn Phong là đúng. Mấy người nhân viên gác cổng nghe bọn họ nói núi Kilimanjaro có

thể chuẩn bị phun trào đều bật cười, cứ như nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên đời vậy...

Đại Quân thấy bọn họ không chịu tin thì tức giận nói: “Núi Kilimanjaro thực sự sắp phun vào đó, một loạt những chuyện kỳ lạ xảy ra trước đó đều là vì muốn cảnh báo cho mọi người trước, bây giờ mọi người nên lập tức đưa những người khác rời khỏi đây đi!”

Một người nhân viên nghe vậy cười bảo: “Mấy vị nhầm rồi, núi Kilimanjaro là một ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động, có lẽ đến cuối thế kỷ này cũng không thể phun trào được! Mặc dù hôm nay là ngày cá tháng tư, nhưng trò đùa này cũng lớn quá rồi đấy!”

Bây giờ mấy người số năm tư mới nhớ ra hôm nay là ngày cá tháng tư, chẳng trách những người này không chịu tin mình!

Viên Mục Dã vẫn nghiêm túc nói: “Chúng tôi không đùa với mọi người! Đừng quên công ty của các vị mời chúng tôi đến làm gì! Vừa rồi chúng tôi cũng đã báo chuyện này cho công ty của các vị biết, họ nhất định sẽ tìm chuyên gia đến xác minh tình hình, nhưng bây giờ thời gian cấp bách, nếu như chờ chuyên gia đến sợ là sẽ làm chậm thời gian di tản.”

Mấy người kia nghe Viên Mục Dã nói như vậy đều không cười nữa, nhìn nhau vài lần như đang do dự có nên tin lời mấy người Viên Mục Dã nói không...

Viên Mục Dã được đà tiếp tục: “Mọi người có bảo hiểm không? A, có cũng vô dụng... Vì tai nạn do núi lửa phun trào sẽ không được công ty bảo hiểm bồi thường! Mọi người tự suy nghĩ cho kỹ, muốn tiếp tục ở lại đây hay đi theo chúng tôi!”

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng thuyết phục được những nhân viên trông giữ, để bọn họ nghĩ cách thông báo đến các thành thị lân cận... Nhưng sau khi những nhân viên này gọi điện một hồi thì đều có sắc mặt không vui, vì hôm nay là ngày cá tháng tư cho nên không ai tin bọn họ cả.

Khi không còn đường nào thì Viên Mục Dã đột nhiên nghĩ đến một người, đó chính là người vẫn luôn bảo vệ núi Kilimanjaro, bác Tanigawa, có lẽ lời của bác ấy thì mọi người sẽ tin. Thế là

cậu lập tức bảo nhân viên đưa bọn họ đến nhà gặp bác Tanigawa, sứ giả của thần.

Bởi vì lúc đó trời đã rất tối, cho nên khi mấy người họ đến được nhà bác Tanigawa thì vợ chồng hai bác đã đi ngủ rồi, bọn họ phải gõ cửa rất lâu mới vào được nhà để nói rõ ý định.

Khi bác Tanigawa nghe rằng núi Kilimanjaro sắp phun trào thì cũng rất ngạc nhiên, còn hỏi đi hỏi lại nơi phát ra và độ tin cậy của nguồn tin đó. Viên Mục Dã không còn cách nào khác, mặc cho bác Tanigawa có tin lời bọn họ hay không, cậu đành kể lại những chuyện họ đã trải qua trong công viên trò chơi cho bác ấy nghe...

Bác Tanigawa nghe xong sửng người một lúc rồi lập tức đứng dậy đi vào trong phòng thờ Thần Minh và liên tục quỳ lạy, dường như muốn liên kết với các vị thần mà bác ấy thờ phụng.

Sau một hồi lâu, trán bác Tanigawa đỏ đầy mồ hôi, mệt mỏi bảo người bạn già thu dọn đồ đạc quý giá, còn mình thì ôm theo tượng Thần Minh chuẩn bị đi theo nhóm Viên Mục Dã rời khỏi nơi này.

Trên xe, bác Tanigawa nói cho nhóm Viên Mục Dã biết, thật ra từ xa xưa nhiều thế hệ trong gia tộc bác ấy đã có năng lực liên thông với Sơn Thần của núi Kilimanjaro, nhưng gần trăm nay năng lực này càng ngày càng yếu, đến thế hệ của bác ấy đã hoàn toàn đứt đoạn, không cách nào liên hệ với các vị thần nữa.

Chương 314: Thú nuốt mộng

Viên Mục Dã tò mò hỏi bác Tanigawa có khi nào những chuyện kỳ lạ bọn họ gặp phải có liên quan đến Sơn Thần hay không?

Bác Tanigawa bèn kể lại cho họ nghe truyền thuyết về Sơn Thần núi Kilimanjaro...

Tương truyền rất lâu trước đây núi Kilimanjaro không hề có Sơn Thần gì cả, cũng không được gọi là núi Kilimanjaro. Cho đến một ngày có một con đại yêu quái tên là Kilimanjaro đến đây, nó tính được ngày ngọn núi này sẽ phun trào nên đêm đó nó báo mộng cho mọi người biết trước.

Đêm hôm đó, tất cả cư dân ở quanh khu vực núi lửa đều mơ thấy cùng một giấc mơ, trong giấc mơ có một yêu quái tên là Kilimanjaro nói cho bọn họ biết vào ngày nào tháng nào ngọn núi lửa sẽ phun trào.

Bởi vì không chỉ một người mơ thấy cho nên chuyện này nhanh chóng được truyền ra khắp nơi, mọi người cũng nhờ vậy mà tránh thoát được một kiếp nạn... Sau đó người dân xung quanh liền dùng tên của yêu quái kia đặt tên cho ngọn núi lửa và cung phụng yêu quái đó như một Sơn Thần để phù hộ cho vùng này.

Tổ tiên của bác Tanigawa là người đầu tiên được Kilimanjaro báo mộng, cho nên các thế hệ sau này của nhà bác ấy đều thủ hộ núi Kilimanjaro, trở thành sứ giả của thần thông linh với Sơn Thần. Nhưng gần trăm năm nay khoa học kỹ thuật phát triển từng ngày, rất nhiều người đã không còn tin tưởng thờ phụng thần linh nữa.

Bác Tanigawa cho rằng dù là Thần cũng sẽ có ngày biến mất, đó chính là khi không còn một ai ở trên thế giới này tin tưởng vào vị Thần đó nữa, vị Thần đó sẽ vĩnh viễn biến mất.

Nói các khác bởi vì con người càng ngày càng ít tin tưởng vào Thần, cho nên vị Sơn Thần của núi Kilimanjaro ngày càng suy yếu, mới khiến liên lạc giữa Thần và gia tộc Tanigawa đứt đoạn...

Bởi vậy bác Tanigawa tin rằng những chuyện kỳ lạ xảy ra ở công viên trò chơi và những gì nhóm Viên Mục Dã gặp phải đều là tình cờ... Tất cả đều do Kilimanjaro cảnh báo cho mọi người qua những phương pháp bất thường.

Đúng lúc này, Hoắc Nhiễm đột nhiên nhìn thấy bên vệ đường có một bóng dáng quen thuộc, không phải chính là tên hề họ đã nhìn thấy mấy lần sao? Mọi người đều nghi ngờ không biết tên hề xuất hiện ở đây có phải sẽ có chuyện gì xảy ra hay không. Chỉ thấy tên hề đột nhiên phát phát tay với bọn họ, sau đó quay người đi về phía núi Kilimanjaro.

Cùng lúc đó, có tiếng “rắc rắc” vang lên, tượng Thần Minh mà bác Tanigawa ôm trong ngực đột nhiên nứt ra một đường chéo, từ đó gãy đôi... Bác Tanigawa thấy thế thì bị kích động, không ngừng lầm nhảm thứ ngôn ngữ chỉ có bác ấy và Thần Minh hiểu, thật lâu sau vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Viên Mục Dã biết, điều này có nghĩa vị Thần Minh này đã tan biến, cho dù tên hề kia có phải Thần Minh trong lòng mọi người hay không thì ngài ấy đã thực sự bảo vệ tín đồ của mình một lần nữa, cho dù đây là lần cuối cùng...

Sau đó nhóm Viên Mục Dã thông qua bác Tanigawa liên hệ được với rất nhiều thôn dân, tuy bọn họ đã dọn đi nhưng vẫn vô cùng tôn kính bác, dù vẫn có đôi chút bán tín bán nghi, nhưng vẫn di chuyển đến khu vực an toàn.

Không ngờ chỉ đến tờ mờ sáng ngày hôm sau, từ phía núi Kilimanjaro truyền đến chấn động kỳ lạ, ngay sau đó trong phạm vi trăm dặm đều có thể ngửi thấy mùi lưu huỳnh nồng nặc, bầu trời bị tầng khói dày đặc che kín, tro bụi núi lửa như mưa tuyết giăng khắp trời.

Đến lúc này phía tiên sĩ Lâm mới gọi điện đến nói rằng chuyên gia địa chất dự đoán trong mấy ngày tới núi Kilimanjaro thực sự có khả năng phun trào quy mô lớn!

Đoàn Phong nghe xong thì tức giận nói: “Anh nhanh quá nhỉ? Ở đây đã bắt đầu phun trào rồi mà còn dùng dự đoán của chuyên gia à?”

May mà được cảnh báo sớm cho nên cư dân quanh vùng núi Kilimanjaro đều kịp thời di tản trước khi núi lửa thực sự phun trào, có điều bác Tanigawa vì quá đau lòng mà bệnh không dậy nổi, bởi vì vị Thần mà bác ấy hầu hạ đã không còn nữa...

Lần này ngọn núi lửa hoạt động trong vòng một tuần, diện tích bị sương mù và tro tàn bao phủ lên đến mấy trăm kilomet vuông, không nhìn thấy ánh mặt trời... Bởi vì kịp thời di tản cho nên không gây ra thương vong về người, có điều công viên trò chơi mới khánh thành chưa được một năm kia thì bị hủy hoại nghiêm trọng.

Trên máy bay quay về, Hoắc Nhiễm lau bầu: “Còn tưởng được ở công viên chơi mấy hôm, ai ngờ lại bị núi lửa phun trào làm hỏng rồi!”

Trương Khai khinh thường nói: “Loại công viên này ở đâu chả có?”

“Có thể giống nhau sao? Đây là ở nước R đấy!” Hoắc Nhiễm tức giận.

Đoàn Phong an ủi cậu ta: “Lão Lâm bảo, sau lần phun trào này, mấy trăm năm nữa núi Kilimanjaro sẽ không phun trào tiếp đâu. Bên công viên sẽ trùng tu lại công viên trò chơi, đồng thời đổi chủ đề thành công viên trò chơi núi lửa. Đến lúc đấy công viên sẽ mời chúng ta đến đó chơi miễn phí mấy ngày!”

Hai mắt Hoắc Nhiễm lập tức sáng lên: “Thật sao? Vậy thì hay quá!” Sau đó cậu ta hớn hờ nói chuyện với mấy người Đại Quân về những công viên trò chơi mà cậu ta đã từng đi qua.

Lúc này, Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã từ khi lên máy bay luôn rầu rĩ không vui, bèn nhẹ nhàng hỏi: “Sao thế?”

Viên Mục Dã thở dài: “Anh có tin rằng trên thế giới này thực sự có Thần tồn tại không?”

Đoàn Phong cười nói: “Không biết, chưa từng thấy thì sao có thể tin được? Có điều khi nhìn tượng Thần Minh của bác Tanigawa, tôi thấy rất giống một thứ có tên là Thú nuốt mộng...”

“Thú nuốt mộng? Đó là thứ gì?” Viên Mục Dã tò mò hỏi.

Đoàn Phong giải thích: “Đó là một sinh vật có thể đi vào trong giấc mơ của con người và thôn tính ác mộng của người đó...”

Viên Mục Dã bán tín bán nghi: “Thực sự có thứ như vậy tồn tại sao?”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã không tin thì cười và nói: “Chuyện này nên nói thế nào nhỉ? Ví dụ như gã mắt vàng có thể biến hình kia chẳng hạn, nếu như dùng góc độ khoa học để giải thích thì gã chính là một loại sinh vật không biết tên; nhưng nếu nhìn dưới góc độ mê tín, thì gã có thể được coi là một loại yêu quái... Cho nên Thú nuốt mộng cũng giống như vậy, chẳng qua là một loại sinh vật mà con người chưa biết đến mà thôi.”

Viên Mục Dã thở dài: “Việc động vật tấn công du khách tôi có thể hiểu được, đây có thể là do Thú nuốt mộng thông qua cách thức nào đó mà con người không thể hiểu được điều khiển đám thú làm vậy. Nhưng tên hề kia thì sao? Còn cả những du khách đi vào nhà ma, vì sao bọn họ lại đột nhiên ngất xỉu?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Ai biết được? Nếu như mọi chuyện đều có thể giải thích, thì Thú nuốt mộng đã không còn là sinh vật không ai biết đến! Có điều theo như phân tích của tôi, tên hề kia có thể là hóa thân của nó, về chuyện tại sao lại là hình tượng tên hề mà không phải người khác... thì tôi cũng không biết. Những du khách bị hôn mê kia cũng rất dễ giải thích, tôi cảm thấy hẳn là Thú nuốt mộng muốn vào mộng để cảnh báo, nhưng cuối cùng lại thất bại, cho nên những người đó cũng không biết vì sao mình ngất đi, cũng không biết sau khi ngất thì mơ thấy cái gì.”

Chương 315: Mất trộm

“Vậy chúng ta thì sao? Vì sao dự cảnh mà Thú nuốt mộng mang đến cho chúng ta lại rõ ràng như vậy?” Viên Mục Dã không thể giải thích được.

Đoàn Phong nghĩ một lúc rồi nặng nề nói: “Hẳn là nó đã dùng hết tất cả năng lượng mới có thể làm được như vậy, điều đó dẫn đến việc bức tượng Thú nuốt mộng bị vỡ...”

Viên Mục Dã nghe xong cũng thấy thương cảm: “Chẳng trách bác Tanigawa lại đau lòng đến như thế.”

“Đúng vậy, vị Thần Minh được gia tộc đời đời kiếp kiếp thờ phụng biến mất là sự đả kích nặng nề với một tín đồ thành kính... Một người khi bị mất đi tín niệm, có lẽ sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.” Đoàn Phong nói với vẻ tiếc nuối.

Lúc xuống khỏi máy bay, lão Lâm tự mình đến đón bọn họ, vừa gặp anh ta đã báo cho họ một tin không vui, đó chính là hai người hôn mê được cứu từ trong hang động đá vôi kia ra đều đã chết!

Viên Mục Dã ngạc nhiên nói: “Chết? Nguyên nhân cái chết là gì?”

Lão Lâm tiếc nuối nói: “Họ chết vì nhiễm trùng không rõ nguyên nhân, khi khám nghiệm tử thi đã tìm thấy một loại vật chất giống như trứng của côn trùng, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà đã chết, cho nên rất khó đánh giá nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của hai người đó là gì...”

Đoàn Phong nhớ đến những mẫu đất cát mà họ mang từ trong động ra, liền hỏi lão Lâm: “Những mẫu đất cát chúng tôi mang từ trong đó ra nghiên cứu đến đâu rồi?”

Lão Lâm nghe Đoàn Phong nhắc đến điểm này thì hưng phấn nói: “Trong những mẫu đất đó tôi đã phát hiện ra một loại nấm cổ xưa, có giá trị nghiên cứu khoa học rất cao! Đáng tiếc là nhóm nhân viên nghiên cứu tôi điều đến sau đó lại phát hiện ở

tầng đất trong hang đó không còn gì nữa... chuyện này đúng là tổn thất rất lớn.”

Đoàn Phong không vui: “Hừ! Chúng tôi có thể còn sống ra khỏi đó đã không dễ dàng rồi, đừng có được voi đòi tiên!”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong không nói cho lão Lâm biết trong lúc vô tình cậu đã đốt cháy hang động, chỉ tự mình gánh chịu tất cả trách nhiệm, bởi vậy trong lòng Viên Mục Dã cũng hơi áy náy. Mặc dù lúc ấy thực sự là bất đắc dĩ, nhưng thiêu hủy một hệ sinh thái mấy chục nghìn năm trong hang động đó đúng là rất đáng tiếc...

Sau khi quay lại số 54, Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã vẫn rầu rĩ không vui thì thở dài nói: “Cậu đừng nghe lão Lâm nói linh tinh, nghe đế kêu thì không trồng cây à? Có nhiều thứ không nên xuất hiện trong thế giới này, bởi vì lòng tham của con người quá lớn, một khi bọn họ biết được có thứ sức mạnh bí ẩn như vậy tồn tại... Tình thế có thể sẽ phát triển theo hướng không thể không chế.”

Viên Mục Dã cười bảo: “Cái gì là sức mạnh bí ẩn? Thế những thứ trên người tôi thì sao? Có phải cuối cùng sẽ có một ngày tôi cũng không thể nào khống chế chính mình, làm ra những chuyện chạm đến ranh giới cuối cùng không?”

Đoàn Phong lắc đầu lia lịa: “Sao cậu có thể như vậy chứ? Tôi đâu nói gộp hai thứ vào với nhau! Cậu không thể lúc nào cũng đem mình ra so sánh với vị đàn anh từ trên trời rơi xuống kia được. Tuy gã là hạt giống tốt, nhưng đáng tiếc lại đi sai hướng! Cậu xuất thân là cảnh sát, làm chuyện gì cũng đều đâu ra đó, nhất định sẽ không làm mấy chuyện phạm pháp, phá hoại kỷ cương! Nếu như ngay cả người như cậu cũng có ngày trở nên xấu xa thì có lẽ ngày thế giới bị hủy diệt cũng không còn xa nữa đâu!”

Viên Mục Dã bật cười: “Anh nói thế còn không phải là nói gộp hai thứ vào với nhau à?”

“Cậu đó, gặp chuyện gì cũng quá bình tĩnh, như vậy cũng không tốt, cậu nên lắng nghe cảm xúc nhiều hơn, như vậy cuộc sống mới có nhiều ý nghĩa...” Đoàn Phong nói chân thành.

Sáng sớm ngày hôm đó, hiếm khi Viên Mục Dã dẫn Kim Bảo đi tản bộ, đến lúc đi ngang qua một cửa tiệm thú cưng nhìn hết sức bình thường, Kim Bảo đột nhiên trở nên hưng phấn lạ thường...

Trong lúc Viên Mục Dã đang thấy khó hiểu, thì có một người đàn ông đeo tạp dề đi ra, người này nhìn thấy Kim Bảo cũng vui vẻ nói: “Tiểu Kim Bảo? Đã lâu không gặp!”

Nhưng khi người đó nhìn thấy người dắt chó là Viên Mục Dã thì hơi nghi ngờ hỏi: “Anh là... chủ của Kim Bảo?”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó cười thả Kim Bảo ra, con chó này lập tức chạy đến bên cạnh người đàn ông kia không ngừng ngửi ngửi, nhìn như rất thân quen.

“Anh... biết chó của tôi?” Viên Mục Dã hỏi dò.

Đối phương cũng gật đầu nói: “Trước kia nó từng ở trong cửa hàng của tôi mấy ngày, có điều lúc đó người đưa nó đến không phải anh, mà là một người đeo kính.”

Viên Mục Dã cũng không ngạc nhiên, chỉ cười nói: “À, đó là bạn của tôi.” Sau đó cậu lại thuận đà hỏi thời gian Kim Bảo đến đây... Nhưng khi đối phương nói thời gian đại khái thì trong lòng Viên Mục Dã trùng xuống.

Trên đường về nhà, Kim Bảo phát hiện ra chủ nhân của nó không quan tâm đến nó, có mấy lần nó phải dắt thì chủ nhân mới không đi nhầm đường về nhà. Đương nhiên là nó không hiểu vì sao Viên Mục Dã lại thất thần như thế, càng không biết chủ nhân của nó lúc này đang vì một người khác mà suy nghĩ đảo lộn.

Thời gian người đàn ông kia nói vừa vặn đúng vào thời gian Viên Mục Dã về quê, Diệp Dĩ Ngụy gửi Kim Bảo vào một cửa hàng thú cưng gần nhà... còn anh ta thì làm gì?

Rất nhiều chuyện trùng hợp trước đó, trong lòng Viên Mục Dã luôn tự nghĩ ra lý do giải vây cho Diệp Dĩ Ngụy, cho dù là viện trưởng viện mồ côi đã xác nhận cậu cũng không muốn tin Diệp Dĩ Ngụy sẽ ngàn dặm xa xôi đến huyện nhỏ của cậu để giết người.

Nhưng bây giờ tất cả đã xâu chuỗi với nhau, Diệp Dĩ Ngụy chính là Diệp Sơn Hòa, chắc hẳn cái chết đột tử của nhà đầu tư

kia không thể tránh khỏi có quan hệ với anh ta, chẳng lẽ Diệp Dĩ Ngụy thực sự là Sứ giả nhà trời sao?

Nếu thực sự như vậy thì mình nên làm thế nào? Tố cáo Diệp Dĩ Ngụy? Nói cho cảnh sát biết nghi ngờ của mình? Nhưng trong tay Viên Mục Dĩ không hề có chứng cứ thực tế nào chứng minh Diệp Dĩ Ngụy chính là Sứ giả nhà trời... Hay tiếp tục giả vờ không biết gì hết? Tiếp tục nhìn xem anh ta có mắc phải sai lầm nào nữa hay không?

Bất tri bất giác Viên Mục Dĩ đã về đến nhà, chính xác là Kim Bảo dắt cậu về nhà, bởi vì suốt chặng đường cậu mãi đấu tranh với chính mình, nghĩ đến đầu muốn nổ tung.

Kết quả cậu vừa về đến nhà thì thấy cửa cổng bị mở ra... Suy nghĩ đầu tiên của Viên Mục Dĩ là có thể Diệp Dĩ Ngụy đến, nhưng khi cậu chuẩn bị đóng cửa lại thì phát hiện khóa cửa bị người ta cạy ra.

Hiển nhiên người đến chắc chắn không phải Diệp Dĩ Ngụy, anh ta có chìa khóa nhà, không thể nào nổi điên đi phá cửa được? Nghĩ vậy Viên Mục Dĩ nhẹ nhàng nghiêng người nhìn vào trong nhà, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Đến tận khi cậu vào trong nhà mới phát hiện bên trong bị lật tung lên, giống như cảnh sau khi cơn bão lướt qua vậy. Mặc dù Viên Mục Dĩ vừa nhìn đã biết nhà mình bị trộm ghé thăm, nhưng vẫn đứng lặng trong sân rất lâu... Đến tận khi Đoàn Phong gọi điện đến cậu mới nhớ ra hiện giờ mình nên gọi cảnh sát mới đúng.

Chương 316: Bức thư

Không bao lâu sau Từ Lệ và Diệp Dĩ Ngụy cùng nhau chạy đến, Viên Mục Dã thấy vậy cười bảo: “Hiện trường vụ trộm cũng phải phiên pháp y Diệp tự mình đi sao?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu nói: “Còn có tâm trạng nói đùa chứng tỏ không mất gì nhiều...”

Viên Mục Dã nhún vai: “Tôi là một người ba không, thứ đáng giá nhất trong căn nhà này là hộp thịt bò của Kim Bảo, có lẽ tên trộm kia cũng không biết nhìn hàng, nên không trộm hộp thịt bò của Kim Bảo đi chẳng?”

Viên Mục Dã vừa dứt lời thì ngoài cổng có tiếng Đoàn Phong truyền đến: “Chưa từng nghe câu trộm không về tay không à? Nói không chừng hẳn không tìm được thứ gì lại mang tạm thức ăn chó về cho chó nhà mình ăn đấy?”

Viên Mục Dã nghe thấy tiếng quay ra nhìn, thấy Đoàn Phong và Đại Quân đang đứng ở cổng, bèn cười và nói: “Sao hai người cũng đến thế này?”

Đoàn Phong nói trước: “Lúc gọi điện cho cậu, chúng tôi đang ở gần đây cho nên đến xem thế nào...”

Quen Đoàn Phong được một thời gian, Viên Mục Dã cũng có thể nhìn ra khi nào anh ta nói thật khi nào thì nói dối... Có lẽ hai người họ sau khi cúp điện thoại mới chạy đến đây.

Sau đó Từ Lệ dẫn người vào hiện trường, nhưng ngoài một loạt dấu chân lạ thì không phát hiện ra điều gì khác, chắc hẳn người đến có đeo găng tay... Trong phòng bị lật lộn xộn lung tung, ngay cả thùng rác cũng không tha.

Trước đây Viên Mục Dã cũng là cảnh sát, cậu biết mục đích của đối phương tuyệt đối không đơn thuần chỉ là trộm đồ, rõ ràng là muốn tìm thứ gì đó trong nhà cậu...

Lúc này Từ Lệ đi từ phòng bên trong ra, anh ta tháo găng tay rồi nói: “Khu vực bên cạnh dạo này tương đối phức tạp,

thường hay xảy ra trộm cắp, Viên, hay cậu đổi chỗ ở đi?”

Viên Mục Dã cười: “Không đến mức đó chứ, gặp phải trộm cũng phải chuyển nhà sao? Không cần đâu, phiền phức lắm.”

Đại Quân vội nói: “Không thì cậu đưa chó đến số 54 ở đi, ở dưới tầng một vẫn còn phòng trống đấy.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Đây là nhà của bạn tôi, tôi ở đây một là một mình một nhà thoải mái thuận tiện, hai là giúp họ trông nhà, kiểu nhà này nếu lâu không có người ở dễ bị xuống cấp lắm.”

“Vậy cậu bảo người bạn kia cho người khác thuê là được rồi!”
Đại Quân không hiểu.

Sắc mặt Viên Mục Dã hơi thay đổi, cậu cũng không biết nên giải thích chuyện chủ căn nhà này thế nào, chỉ kiên quyết lắc đầu: “Hiện giờ tôi chưa tiện chuyển đến đó ở, để sau này tính đi.”

Mọi người đều hiểu, đừng thấy bề ngoài Viên Mục Dã bình dị dễ gần, nhưng thực ra cậu là người rất có nguyên tắc, chỉ cần chuyện mà cậu muốn làm thì cho dù là ai cũng không thay đổi được... nên cũng không ai nói gì nữa.

Sau khi nhóm Từ Lệ kiểm tra hiện trường xong thì rời đi, trước khi đi Diệp Dĩ Ngụy còn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ ném lại một câu: “Tối tan làm rồi nói...” Rồi vội vàng đi luôn.

Đoàn Phong thấy cảnh sát đã đi hết mới nói với giọng nghiêm trọng: “Đến thùng rác cũng bị lật lên... cậu cảm thấy là ai làm?”

Viên Mục Dã cười: “Nhất định không phải trộm bình thường, có điều cũng không cần phải thần hồn nát thần tính, đối phương hiển nhiên không muốn đối diện trực tiếp với tôi, nếu không sẽ không cần phải làm chuyện lén lút này.”

Đoàn Phong hừ một tiếng: “Lần trước cậu nên cầm con dao vào sâu hơn chút nữa, như vậy thì mọi chuyện xong rồi...”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Thế sao được chứ, nhóm Thạch Lỗi không có khả năng chỉ có hai người, nếu đêm đó tôi thực sự giết chết gã mất vàng thì hậu quả có khi còn phiền phức gấp

mười lần bây giờ... Hơn nữa lần trước tôi không chọn báo cảnh sát chính là vì không muốn trong tình huống chưa rõ ràng lại kéo thêm người khác vào.”

“Có lúc lo nghĩ quá nhiều cũng chưa chắc đã tốt, lấy bạo chế bạo cũng không nhất định đưa đến hiệu quả ngược lại.” Đoàn Phong trầm giọng nói.

Viên Mục Dĩ biết Đoàn Phong có ý tốt, thế nên cũng không tiếp tục tranh luận nữa, chỉ vừa cười vừa hỏi: “Sáng hôm nay tôi có thể xin nghỉ nửa ngày không, trong nhà loạn thế này chắc cũng mất thời gian dọn dẹp.”

Đại Quân cười trêu: “Bây giờ dọn không được coi là phá hoại hiện trường vụ án chứ?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Vào đi, mọi người ngồi xuống chờ chút, tôi đi rót cho mọi người cốc nước!”

Đại Quân vội xua tay: “Thôi không cần đâu, anh với đội trưởng Đoàn vào giúp cậu dọn dẹp lại...” Nói xong anh ta đột nhiên cười xấu xa: “Không phải có thứ gì không tiện để bọn anh nhìn thấy đấy chứ?”

Viên Mục Dĩ nghiêm túc nghĩ rồi trả lời: “Chắc là... không có đâu?”

Đại Quân cười phá lên: “Anh rất tò mò một người nghiêm túc như cậu có khi nào trong nhà sẽ cất giữ mấy thứ không đứng đắn không?”

Viên Mục Dĩ thấy Đại Quân xoa xoa tay đi vào, đành bất đắc dĩ cười và nói: “Xin mời tham quan cẩn thận!”

Không ngờ Đại Quân vào nhà lại ồ lên một tiếng, Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong cùng nhìn Đại Quân... thấy anh ta đang chun mũi ngửi ngửi xung quanh... Sau đó nói chắc chắn: “Nhà cậu có đến hai tên trộm!”

Viên Mục Dĩ ngạc nhiên: “Là sao?”

Đại Quân cười ha ha: “Cái mũi của anh mà cậu còn không tin sao? Anh nói hai người thì là hai người, hơn nữa một trong hai người này có mùi thuốc Bắc.”

Viên Mục Dĩ sầm mặt: “Tên có mùi thuốc hẳn là Thạch Lỗi... Nhưng vì sao trong nhà lại chỉ tìm được một dấu chân?”

Đoàn Phong nói: “Với bản lĩnh của vị đàn anh kia của cậu thì chuyện không để lại dấu vết nào hắc cũng không phải việc khó. Chắc bọn họ đến nhà cậu là muốn tìm manh mối liên quan đến Lương Tĩnh...”

Viên Mục Dĩ hừ một tiếng: “Vậy bọn họ tính sai rồi, vì ngay cả tôi cũng không biết...” Cậu nói được nửa câu thì đột nhiên ngẩn người ra, sau đó lập tức quay người chạy đến chỗ cái tủ bị đổ để tìm thứ gì đó.

Đoàn Phong thấy không ổn vội hỏi có phải bị mất thứ gì quan trọng không? Lúc này Viên Mục Dĩ ngừng tìm kiếm, sắc mặt cậu rất khó coi: “Lá thư Hạt Đậu viết cho tôi không thấy đâu nữa rồi.”

Đại Quân thở dài: “Là lá thư đấy hả? Vậy cậu không cần lo lắng, ngay cả chúng ta cũng không biết lá thư này từ đâu đến, chứ đừng nói đến bọn chúng?”

Nhưng Viên Mục Dĩ lại không lạc quan như thế, dù sao bọn họ cũng biết rất ít về Thạch Lỗi và gã mắt vàng, có trời mới biết bọn chúng còn điếm gì khác người nữa...

Hơn nữa, nếu đối phương đã cầm lá thư đó đi thì chứng tỏ nó có giá trị với chúng. Nếu không vì sao cả phòng bị lật tung lên lại chỉ cầm bức thư có một hàng chữ đi chứ?

Chương 317: Căn nhà có ma

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã âm u không biết đang nghĩ cái gì thì lên tiếng an ủi cậu: “Anh Đại Quân nói đúng, mọi người đều đã đọc lá thư kia, đúng là không thể tìm thấy một chút manh mối nào liên quan tới mẹ con Lương Tĩnh, cậu đừng lo lắng suông nữa.”

Viên Mục Dã đáp, giọng nặng nề: “Chỉ mong vậy...”

Mới vừa sẩm tối, Viên Mục Dã nghe thấy ngoài cổng có tiếng động, ngẩng đầu nhìn thấy là Diệp Dĩ Ngụy đến. Lúc này cậu mới nhớ ra lúc trước Diệp Dĩ Ngụy có nói buổi tối tan làm sẽ tới đây.

Viên Mục Dã liếc đồng hồ, đoán chắc Diệp Dĩ Ngụy mới vừa tan làm là chạy thẳng đến đây, vì thế cậu cười nói: “Anh vẫn chưa ăn cơm nhỉ, muốn ăn gì? Tôi gọi cơm hộp cho anh!”

Ai ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại lắc đầu: “Không vội. Tôi có việc muốn bàn bạc với cậu...”

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã đã đoán được Diệp Dĩ Ngụy đến vì chuyện gì, cho nên cậu cười: “Sao? Anh cũng muốn khuyên tôi chuyển nhà à!?”

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã chẳng hề để tâm một chút nào tới chuyện này thì lắc đầu hỏi: “Cậu không sợ chết thật hay là muốn tự tìm cái chết hả?”

“Nói kiểu gì đây, ai mà tự tìm cái chết chứ?! Tôi không dọn đi là có lý do của tôi, căn nhà này cần phải có người ở mới được...” Viên Mục Dã trầm giọng xuống.

Diệp Dĩ Ngụy cũng biết chuyện người chủ trước của Kim Bảo, vì thế anh ta tận tình khuyên bảo: “Tôi biết cậu lo lắng lỡ người bạn của mình đột ngột trở về lại thấy trong nhà chẳng có ai, tôi có thể hiểu điều này, nhưng nó cũng không cản trở gì chuyện cậu dọn sang nhà mới. Không muốn để nhà trống thì có thể cho thuê. Nếu bạn cậu trở về thì cậu hoàn toàn có thể

bảo khách thuê cho anh ta số điện thoại của cậu, không phải cũng có thể liên hệ được với cậu như thường hay sao?”

Viên Mục Dã nghe xong chẳng nói gì, dường như đang suy nghĩ về lời đề nghị của Diệp Dĩ Ngụy. Thật ra chính cậu cũng không thể chắc chắn Tiến Bảo và Đinh Nhất có còn trở lại căn nhà này hay không, cậu ở lại đây cũng chỉ muốn giữ lại cho mình một sự hoài niệm mà thôi.

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã không lập tức phản đối mình bèn nói tiếp: “Số tiền cậu có chắc đủ để trả tiền cọc, nếu không đủ tôi cũng có thể cho cậu mượn. Bây giờ giá nhà mỗi ngày một tăng, đã có điều kiện mua nhà thì nên có mái nhà cho riêng mình vẫn ổn thỏa hơn. Ít nhất, cho dù bây giờ cậu muốn tuân thủ một lời hứa mà không muốn đi, nhưng nếu có một ngày người bạn của cậu trở lại thì sao? Có phải cậu cần trả lại nhà cho người ta không? Đến lúc đó không phải cậu vẫn cần đi tìm nhà lần nữa ư? Chuẩn bị sẵn sàng trước luôn tốt hơn là nước tới chân mới nhảy chứ?”

Viên Mục Dã thở dài: “Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ kĩ...”

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã thỏa hiệp hơn thì rút luôn từ trong túi xách ra một xấp tờ rơi: “Cậu đừng suy nghĩ nữa. Đây là mấy tòa nhà khá được tôi vẫn đang chú ý, còn có mấy khu chung cư có vị trí rất tốt. Ngày mai tôi dẫn cậu đi xem thử.”

Viên Mục Dã bật cười: “Đâu cần gấp thế chứ?”

“Sao mà không cần? Giá nhà trong nước thay đổi từng ngày. Như căn nhà tôi ở hiện giờ, lúc mua chưa đến 6000 tệ một mét vuông, nhưng hôm nay đã tăng tới 8000 tệ rồi, mới hơn một năm đã tăng hai nghìn tệ! Ví dụ nhà một trăm mét vuông đi, là phải cần hơn hai trăm nghìn tệ. Nếu cậu nhiều tiền tới mức không để ý chút tiền lẻ này thì tôi cũng không giục cậu nữa.”
Diệp Dĩ Ngụy kiềm chế sự kích động của mình.

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn mấy tờ rơi trên bàn trà rồi nói: “Được thôi... Có điều chuyện mua nhà thật sự không thể sốt ruột, vẫn phải từ từ xem, duyên phận tới rồi tự nhiên sẽ gặp được căn nhà thuộc về mình.”

Diệp Dĩ Ngụy thấy cuối cùng Viên Mục Dã đã đồng ý ngày mai đi xem nhà thì cười bảo: “Ừ, quyết định rồi nhé. Ngày mai

đúng vào cuối tuần, tôi sẽ giúp cậu hẹn một người môi giới bất động sản đáng tin cậy.”

Viên Mục Dã nhìn Diệp Dĩ Nguy cố gắng khuyên bảo mình chuyển nhà, nhất thời nhanh mồm nhanh miệng hỏi: “Gần đây Sứ giả nhà trời có hành động gì không?”

Diệp Dĩ Nguy sững sốt, không ngờ Viên Mục Dã lại đột ngột hỏi về chuyện Sứ giả nhà trời nên trầm giọng nói: “Cái này cậu phải hỏi Từ Lệ chứ? Nếu Sứ giả nhà trời lại gây án, sao anh ta có thể không đi tìm cậu được?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng phải... Thật ra cho tới bây giờ tôi vẫn luôn có cảm giác như mình đã từng quen biết Sứ giả nhà trời.”

Diệp Dĩ Nguy đẩy nhẹ mắt kính và hỏi: “Ồ? Tại sao cậu nói như vậy?”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi đáp: “Không thể nói được, chỉ là một loại cảm giác thôi...”

“Tin tôi đi, thông thường cảm giác đều không đáng tin đâu.”
Diệp Dĩ Nguy nói bằng vẻ mặt thờ ơ.

Trước khi có chứng cứ xác thực, chắc chắn Viên Mục Dã sẽ không tùy tiện ngã bài với Diệp Dĩ Nguy. Hơn nữa từ đầu đến cuối, trong lòng cậu vẫn ôm ảo tưởng, hy vọng là mình nhầm lẫn chỗ nào đó.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Dĩ Nguy tới đón Viên Mục Dã, dẫn cậu đi gặp một người môi giới bất động sản họ Lưu. Hai bên gặp mặt rồi, Tiểu Lưu hỏi yêu cầu của Viên Mục Dã đối với nhà ở và giá tiền mong muốn.

Đối với khía cạnh yêu cầu về nhà ở, thật ra Viên Mục Dã cũng không chuẩn bị trước, cuối cùng Diệp Dĩ Nguy phải gợi ý giúp cậu, ví dụ như thuận tiện giao thông, gần trường tiểu học, nhà trẻ, còn có siêu thị lớn vân vân.

Viên Mục Dã buồn cười nói: “Tôi còn chưa có bạn gái mà anh đã nghĩ đến vấn đề trường tiểu học và nhà trẻ rồi à?”

Tiểu Lưu ở cạnh vội nói hòa theo: “Mấy gợi ý của anh Diệp là cơ bản nhất. Anh đừng thấy giờ chưa ích gì, nhưng sau này đây đều là những vấn đề phải suy xét khi anh lập gia đình. Nếu

bây giờ anh không suy xét đến chúng, về sau có gia đình và con thì chắc chắn lại phải đổi nhà.”

Viên Mục Dĩ thấy càng nói càng xa đề bèn lắc đầu bảo: “Được... Vậy dựa theo mấy cái đó đi.”

Hai bên bàn xong, Tiểu Lưu trở về bắt tay vào tìm nhà, trưa hôm đó anh ta dẫn Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy đi xem mấy căn. Bởi vì Viên Mục Dĩ không muốn tự trang trí, cho nên hầu như những căn nhà cậu xem đều là nhà sang tay đã trang trí sẵn.

Mới đầu tất cả vẫn còn bình thường, cho đến sau khi trời tối, bọn họ đến xem căn nhà cuối cùng lại xảy ra một chuyện không ngờ được...

Lúc ấy người môi giới Tiểu Lưu chợt nhận được cuộc điện thoại, có thể là nội dung cuộc gọi không tiện để người khác nghe thấy nên anh ta chạy ra ngoài cửa nghe. Mà Diệp Dĩ Ngụy cảm thấy cảnh đêm ngoài ban công khá đẹp, nên đi một mình ra ban công, còn nói cái gì mà để Viên Mục Dĩ tự cảm nhận xem ở đây có hương vị gia đình không. Nhưng khi trong phòng chỉ còn một mình Viên Mục Dĩ thì có vấn đề xảy ra.

Lúc ấy Viên Mục Dĩ đang đi từ phòng ngủ chính ra, cậu thấy phòng khách đột nhiên xuất hiện một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang ngồi xổm dưới nền lau gỗ. Cậu cúi đầu xem thì thấy phòng khách vừa nãy còn đang yên lành nhưng lúc này lại máu me lênh láng. Một bà cụ đang hấp hối nằm ngửa mặt trong một góc phòng khách.

Chương 318: Con trai hiếu thảo

Tuy Viên Mục Dã đã trải qua đủ chuyện, nhưng hiện trường giết người đột nhiên xuất hiện cũng thật sự dọa cho cậu giật mình. Sau khi lấy lại bình tĩnh, Viên Mục Dã đi đến trước mặt bà cụ, từ từ khuyu xuống xem xét tình hình. Bà cụ này trông khoảng sáu, bảy mươi tuổi, vết thương trí mạng chắc đều nằm ở nửa người trên, còn vết thương trên hai tay hẳn là khi giành giật con dao tạo thành.

Mặc dù không biết giữa hung thủ và bà cụ rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng nhìn ánh mắt chứa sự thất vọng, đau lòng, buồn bã và tức giận, còn có sự không cam lòng của bà cụ trước khi chết... nhiều biểu cảm phức tạp đan xen vào nhau, thì có lẽ bà và hung thủ là họ hàng gần.

Vốn dĩ Viên Mục Dã cũng không cảm thấy hứng thú với căn nhà này, nhưng cậu không ngờ đây lại là một căn nhà có ma. Đúng lúc này người môi giới Tiểu Lưu bước vào, ảo cảnh trước mắt lập tức biến mất tăm.

“Anh Viên, anh cảm thấy nhà này thế nào? Không phải tôi nói ngoa chứ khu này khá tốt đấy. Phía Nam gần công viên, phía Bắc có trường tiểu học, ra khỏi khu chung cư chưa đến 500 mét là ga tàu điện ngầm và trạm xe buýt, đi lại rất thuận tiện. Quan trọng nhất là giá cả phải chăng, nếu không phải chủ nhà muốn sang tay gấp, chắc chắn anh không mua được căn nào cùng khu chung cư này đâu.” Tiểu Lưu khua môi múa mép.

Viên Mục Dã vừa nghe nói chủ nhà muốn sang tay gấp thì thuận miệng hỏi: “Giá căn nhà này thấp thế, lại vội vã sang tay, không phải là nhà có ma đấy chứ?”

Tiểu Lưu vội vàng lắc đầu: “Sao có thể chứ? Không tin anh có thể hỏi thăm hàng xóm hai bên thử đi... Đạo đức của chủ nhà tuyệt đối không có vấn đề, là người tốt nổi tiếng trong khu

chung cư, còn là đứa con trai rất hiếu thảo nữa! Anh ta bán nhà là để đưa mẹ đi Phàn Chi Hoa dưỡng lão. Thời nay còn có đứa con trai nào chịu suy nghĩ đủ đường cho mẹ đâu?”

Viên Mục Dã trầm nghĩ bụng, quả nhiên là đứa con trai rất hiếu thảo, hiếu thảo đến mức làm thịt luôn cả mẹ mình! Nhưng ngoài mặt cậu lại dửng dưng như không: “Căn nhà này tốt thật. Tôi cũng muốn mua. Như vậy đi, anh bàn kỹ với chủ nhà xem có thể hạ giá xuống thêm hai mươi phần trăm nữa không?”

Sắc mặt Tiểu Lưu hơi khó coi, có điều anh ta vẫn đáp rất chuyên nghiệp: “Việc này... có lẽ việc này không thực tế lắm. Như vậy đi, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho chủ nhà, hỏi thử ý anh ta thế nào. Nếu chủ nhà kiên quyết không đồng ý, chúng ta lại đi nhà khác.”

Đúng lúc này Diệp Dĩ Ngụy từ ban công vào và nghe thấy lời Viên Mục Dã nói. Mặc dù anh ta ngậm miệng không nói gì, nhưng trong lòng cũng cảm thấy Viên Mục Dã đang bắt chẹt người ta. Sao người ta có thể cho cậu ăn hời hơn hai trăm nghìn tệ chứ?

Nhưng Viên Mục Dã lại có vẻ mặt đã tính toán sẵn: “Tôi dám cược nhất định chủ nhà sẽ đồng ý.”

Kết quả cậu vừa dứt lời, Tiểu Lưu ở bên kia đã cúp điện thoại rồi nói bằng vẻ mặt mừng rỡ: “Anh Viên, anh quá may mắn. Vừa nãy chủ nhà đồng ý giảm thêm hai mươi phần trăm cho anh! Bao giờ chúng ta ký hợp đồng mua nhà đây?”

Viên Mục Dã lấy điện thoại di động ra giả vờ xem rồi nói: “Ngày mai tôi có ít việc. Như vậy đi, ngày kia tôi rảnh!”

Nghe thế, mặt mày Tiểu Lưu hớn hở: “Dạ được! Vậy anh cứ tham quan nhé! Ngày kia tôi sẽ sắp xếp để anh và chủ nhà ký hợp đồng.”

Trên đường trở về Diệp Dĩ Ngụy nói bằng vẻ mặt nể phục: “Được đấy, không ngờ cậu còn là cao thủ trả giá. Sao trước kia tôi không phát hiện cậu còn có sở trường đặc biệt này nhỉ?”

Viên Mục Dã hừ nhẹ rồi nói: “Anh tin không, cho dù tôi trả giá thêm hai mươi phần trăm nữa thì anh ta vẫn sẽ đồng ý!”

“Đùa cái gì vậy? Sao có thể chứ?” Diệp Dĩ Ngụy tỏ vẻ không tin.

Viên Mục Dã cười gượng: “Sao lại không thể? Căn nhà kia có vấn đề mà...”

Vừa nghe vậy, Diệp Dĩ Ngụy lập tức dừng xe ở ven đường, khó hiểu hỏi: “Có vấn đề? Vấn đề gì?”

Viên Mục Dã đáp bằng giọng lạnh lùng: “Trước đây không lâu, ở đó từng có người chết... hơn nữa vẫn chưa báo án đâu!”

Diệp Dĩ Ngụy sửng sốt, sau đó thở dài bảo: “Đúng vậy, sao tôi lại quên mất cái khả năng của cậu chứ? Không ngờ cậu còn có mắt nhận ra nhà có ma nữa! Vậy mà cậu còn muốn mua? Có ý định gì đấy?”

Viên Mục Dã đáp: “Tôi muốn xem thử chủ nhà có phải hung thủ hay không cái đã...”

“Nạn nhân là ai? Để tôi xem thử gần đây thành phố có phát hiện xác chết vô danh nào không.” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Viên Mục Dã nghĩ rồi trả lời: “Là một bà cụ, tầm khoảng hơn sáu mươi tuổi. Vừa rồi anh cũng nghe người môi giới nói đó, chủ nhà đúng là có một người mẹ già...”

“Con trai giết mẹ ruột? Thế mà là đứa con hiếu thảo à?” Diệp Dĩ Ngụy hừ lạnh.

Viên Mục Dã cười gằn: “Làm việc nhiều năm rồi, có chuyện gì mà chưa từng gặp đâu? Có điều rốt cuộc có phải hay không thì vẫn cần gặp mới biết.”

“Nhưng nếu không có xác... cho dù cậu nhận ra chủ nhà chính là hung thủ thì có thể làm thế nào?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Viên Mục Dã cười: “Cho nên tôi mới muốn ký hợp đồng vào ngày kia. Ngày mai anh và tôi đi tìm xác!”

Diệp Dĩ Ngụy nói bằng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Cậu biết cách vẽ việc cho tôi thật đấy!”

Sáng sớm hôm sau, Diệp Dĩ Ngụy gọi điện thoại tới nói mấy ngày nay thành phố phát hiện hai xác chết vô danh, đều là nam, không có bà cụ nào...

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi bảo: “Được thôi, vậy chỉ có thể đến hiện trường vụ án một lần nữa.”

Trưa hôm đó Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy gõ cửa hàng xóm sát vách của căn nhà có ma, người mở cửa là hai cô gái thuê chung nhà. Tục ngữ nói mở miệng không đánh vào mặt người đang cười, hơn nữa Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đều được coi là trai đẹp hạng nhất, cho nên đôi phương nhanh chóng thả lỏng cảnh giác.

Theo lời hai cô gái, người nhà đó họ Tạ, trong nhà tổng cộng chỉ có hai mẹ con, con trai tên Tạ Vi Dân. Nghe nói bà Tạ ở góa từ thời trẻ, cực khổ nuôi con trai trưởng thành, còn nuôi anh ta đến khi tốt nghiệp thạc sĩ. Có điều Tạ Vi Dân theo lời họ kể lại hơi chênh lệch với lời của người môi giới...

Trong mắt hai cô gái trẻ, bà Tạ này nhúng tay quá mức vào cuộc sống của con trai. Tạ Vi Dân đã hơn ba mươi tuổi còn phải hỏi mẹ mọi việc mới được làm, chẳng có một chút chủ kiến nào cả.

Thật ra lúc hai cô gái vừa mới dọn đến đây có ấn tượng khá tốt với Tạ Vi Dân. Thậm chí một cô trong đó còn muốn trở thành người yêu của anh ta. Ai ngờ bà cụ vừa nghe nói cô gái kia không có hộ khẩu thành phố thì không chịu đồng ý.

Cô gái trẻ thấy tính cách của bà cụ Tạ quá mạnh mẽ, vì thế cô chủ động xa cách Tạ Vi Dân, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Trong mắt cô gái trẻ, sau này ắt hẳn Tạ Vi Dân rất khó tìm được cô gái mình vừa ý, bởi vì con gái thời nay chán nhất là đàn ông không có chủ kiến, ba mươi mấy tuổi vẫn là con cưng của mẹ!

Sau đó Viên Mục Dã lại hỏi họ không gặp bà cụ Tạ đã bao lâu rồi?

Một cô gái trong đó nhớ lại: “Khoảng chừng nửa tháng rồi ấy! Nghe nói bà cụ Tạ bị suyễn rất nặng, cho nên Tạ Vi Dân đưa mẹ anh ta đi Phàn Chi Hoa để an dưỡng.”

Chương 319: Ôm cây đọt thỏ

“Đi Phàn Chi Hoa ư? Vẫn chưa về lại đây sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Cô gái trẻ lắc đầu: “Bà cụ vẫn chưa về. Mấy ngày hôm trước thấy Tạ Vi Dân về một mình, nói là sắp xếp để bà cụ Tạ ở viện điều dưỡng, anh ta về xử lý nhà cửa xong rồi cũng qua đó.”

Sau khi trở lại xe, Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Nếu tôi không đoán sai, bà cụ Tạ đã chết hai tuần trước. Vấn đề hiện giờ là Tạ Vi Dân giấu xác của bà ấy ở chỗ nào?”

Diệp Dĩ Ngụy ngẫm nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “Với nhiệt độ không khí hiện giờ, cái xác đã chết hai tuần chắc chắn bắt đầu thối rữa rồi. Nếu Tạ Vi Dân không muốn bị phát hiện, nhất định anh ta phải nghĩ ra một cách ôn hòa để xử lý xác chết. Vứt xác ở trong thành phố không thực tế, chôn xác ở vùng ngoại ô cũng có nguy hiểm rất cao...”

Viên Mục Dã nghiêm túc nói: “Điều tra đi! Tạ Vi Dân có đi Phàn Chi Hoa hay không có thể điều tra được dễ dàng. Nếu anh ta không đi Phàn Chi Hoa, chắc chắn hai tuần này anh ta ở một chỗ khác... có lẽ chính nơi giấu xác.”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Được, bây giờ tôi sẽ nói với Từ Lệ, để cho bọn họ bắt tay vào điều tra!”

Ai ngờ Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Tình hình như hiện giờ không hợp để đội Từ Lệ lập án điều tra, nói với anh ấy cũng là làm khó anh ấy...”

“Vậy mình cậu làm sao điều tra?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Không sao, tôi đã có cách...”

Tối hôm đó, Viên Mục Dã trở về Số 54 một chuyến, nhờ Tăng Nam Nam điều tra giúp lịch sử đi lại của Tạ Vi Dân, bởi vì không có số chứng minh nhân dân của đôi phương cho nên hơi mất công một chút.

Đúng như Viên Mục Dã đoán, Tạ Vi Dân vốn chẳng hề rời khỏi thành phố, còn nói đi Phàn Chi Hoa cái gì? Quả thật là bịa đặt lung tung... Nếu anh ta không đi Phàn Chi Hoa, vậy chứng tỏ còn có nơi ở khác trong thành phố, nếu không anh ta có thể ở đâu trong thời gian hai tuần nay?

Dựa vào lịch sử tiêu dùng trong thẻ của Tạ Vi Dân, Tăng Nam Nam phát hiện, nửa tháng gần đây thằng nhãi này luôn thường xuyên xuất hiện ở một chuỗi siêu thị mua sắm tên là “Cả nhà cùng vui”, cho nên trong khoảng thời gian này, nhất định là anh ta ở trong khu vực bán kính không quá ba kilomet tính từ chuỗi siêu thị đó.

Tuy rằng đã có vị trí chung chung, nhưng muốn tìm được một người trong phạm vi này cũng là điều khá khó. Hơn nữa hiện giờ phương tiện của Viên Mục Dã bị hạn chế, cậu chỉ có một cách thôi, đó là ôm cây đợi thỏ.

Dựa theo thời gian hiển thị trong lịch sử tiêu dùng thẻ tín dụng của Tạ Vi Dân, mỗi ngày anh ta đều sẽ đến đây mua sắm trước khi siêu thị đóng cửa một tiếng, bởi vì vào khoảng thời gian này sẽ có một vài sản phẩm gần hết hạn bán hạ giá.

Bởi vậy có thể thấy được, có lẽ Tạ Vi Dân hơi túng thiếu, nếu không một người đàn ông cũng không đến mức mỗi ngày đều đi mua đồ ở siêu thị vào thời gian giảm giá. Đương nhiên, cũng có thể Tạ Vi Dân là người đàn ông biết tiết kiệm trời sinh... Mặc kệ như thế nào, chuyện anh ta sẽ xuất hiện ở siêu thị vào khoảng thời gian cố định là sự thật chắc như bấp.

Tuy nhiên mọi việc không có tuyệt đối, ai cũng không thể cam đoan nhất định Tạ Vi Dân sẽ xuất hiện đúng giờ. Cho nên trời vừa sẩm tối, Viên Mục Dã đã tới gần siêu thị, đồng thời cũng bảo Tăng Nam Nam canh chừng kĩ, một khi thẻ tín dụng của Tạ Vi Dân có ghi chép tiêu dùng là báo cho cậu ngay!

Diệp Dĩ Ngụy không yên tâm để một mình Viên Mục Dã theo dõi Tạ Vi Dân, vì thế sau khi tan làm, anh ta chạy luôn tới đây. Bọn họ chờ trong xe tới khoảng 8 giờ tối, bóng dáng một người đàn ông đi vội vàng xuất hiện trong tầm nhìn của hai người.

“Người đó chính là Tạ Vi Dân.” Viên Mục Dã chỉ vào bóng lưng người đàn ông kia và nói với Diệp Dĩ Ngụy.

Diệp Dĩ Ngụy nhìn theo, sau đó khẽ thở dài: “Trông áo mũ chỉnh tề thế kia, ai có thể ngờ anh ta là ác ma giết mẹ chứ?”

Viên Mục Dã cũng rất bất đắc dĩ, nói: “Tôi không nhìn thấy động cơ giết người cụ thể, nhưng mà xem thủ pháp chắc không phải ngộ sát đâu... tôi liếc sơ thấy cũng bị đâm chừng mười mấy nhát.”

“Ra tay tàn nhẫn với mẹ mình như vậy, ắt hẳn là chất chứa oán hận đã lâu...” Diệp Dĩ Ngụy trầm giọng nói.

Lúc này Viên Mục Dã nhận được tin nhắn của Tăng Nam Nam, nói là thẻ tín dụng của Tạ Vi Dân vừa có tiêu dùng vào năm phút trước. Hai người ngồi trong xe đợi thêm một chốc mới nhìn thấy Tạ Vi Dân xách một cái túi mua hàng đi ra, xem tình hình là anh ta tới mua đồ dùng cho nguyên ngày mai.

Bởi vì Tạ Vi Dân đi bộ đến đây, cho nên Viên Mục Dã xuống xe và theo anh ta đi tới một khu chung cư khá cũ. Đó là một khu chung cư cũ kiểu mở, bên hông mỗi tòa nhà đều vẽ chữ “phá hủy”. Nơi này sẽ bị phá dỡ trong một khoảng thời gian ngắn nữa.

Tạ Vi Dân bỏ căn hộ tốt vậy không ở, ngược lại chạy đến khu chung cư rách nát tồi tàn, còn sắp bị dỡ bỏ này, chắc chắn là có vấn đề! Xác định được Tạ Vi Dân ở tầng mấy, Viên Mục Dã lập tức gọi điện thoại nói cho Diệp Dĩ Ngụy biết vị trí hiện giờ của mình.

Đến khi Diệp Dĩ Ngụy chạy tới nhìn thấy, anh ta hừ lạnh: “Đây đúng là chỗ tốt để giết người cướp của... Trước đây tôi từng nghe Từ Lệ nói, cả khu chung cư cũ nát này đã dự định dỡ bỏ vào cuối năm. Có mấy chủ nhà thừa dịp còn có điện có nước để cho thuê với giá thấp, kiếm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, cho nên rất khó khăn trong việc quản lý khu vực này, nơi đây thường xuyên xảy ra những vụ trộm cướp. Tạ Vi Dân bỏ nhà trên khu vực tốt thế không ở, lại chạy tới ở cái nơi tồi tàn thế này ư? Hoặc là anh ta có bóng ma tâm lý với hiện trường giết người, hoặc nóng lòng muốn sang tay căn nhà để bỏ trốn.”

Viên Mục Dã nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Tôi đi lên đó xem thử trước...”

Diệp Dĩ Ngụy cản cậu lại ngay: “Bây giờ anh ta đang ở trong nhà, cậu đi lên đó phải nói thế nào? Để tôi đi thì hơn. Cậu chờ ở trên xe.”

“Vậy anh đi lên rồi nói cái gì?” Viên Mục Dĩ hỏi ngược lại.

Diệp Dĩ Ngụy cười nhẹ: “Tôi nói là đồn công an gần đây tới sàng lọc tai hoạ ngầm. Cậu đi lên chắc chắn sẽ không tiện, đừng quên ngày mai cậu còn phải gặp anh ta đấy.”

Viên Mục Dĩ nghĩ cũng phải, vì thế dặn dò Diệp Dĩ Ngụy: “Cẩn thận một chút, chỉ cần xem thử tình hình trong nhà là được...”

Hơn mười phút sau, Diệp Dĩ Ngụy vội vàng đi từ trên lầu xuống. Anh ta miêu tả đại khái tình hình trong nhà: căn hộ nhỏ hơn bốn mươi mét vuông, cả tủ lạnh cũng không có, cơ bản là không thể có chỗ giấu xác.

Viên Mục Dĩ ngẩng đầu nhìn về ánh đèn mờ nhạt phía trên lầu: “Anh ta có thể giấu xác bà cụ ở đâu?”

Diệp Dĩ Ngụy nghĩ ngợi: “Khó mà nói... Hiện giờ con người thông minh lắm, miễn là có một chút kiến thức về hóa học là có thể xử lý xác chết một cách sạch sẽ. Có điều hôm nay tôi đã thử hỏi thăm người môi giới Tiểu Lưu về hoàn cảnh của Tạ Vi Dân. Anh ta học ngành kiến trúc công trình, nghe nói còn là một kiến trúc sư cao cấp.”

Chương 320: Phá tường

Viên Mục Dã nói như nghiền ngẫm: “Học kiến trúc... Nếu vậy chắc chắn anh ta sẽ không cắt nhỏ xác chết. Bởi vì thứ nhất là chưa chắc anh ta có kỹ thuật này, thứ hai là mặc dù làm như vậy tiện vận chuyển xác chết, nhưng trên thực tế, với kỹ thuật điều tra hiện giờ, chắc chắn sẽ để lại rất nhiều manh mối cho cảnh sát. Nếu tôi là hung thủ, tôi sẽ không chọn cách phanh thây trước rồi mới vứt xác.”

Diệp Dĩ Ngụy cười: “Anh ta đâu có phải cậu. Hơn nữa cậu đừng quên Tạ Vi Dân không có xe, như vậy sẽ không có phương tiện giao thông để đi vứt xác, cho nên vẫn là cắt nhỏ xác chết tiện hơn.”

Viên Mục Dã liền lắc đầu: “Không không không, Tạ Vi Dân là đàn ông ngành kỹ thuật. Ất hẳn anh ta sẽ lợi dụng mặt mạnh của mình hơn là mặt yếu. Hơn nữa từ đầu đến cuối, tôi vẫn cảm thấy chưa chắc anh ta có bản lĩnh để chặt xác rồi mới đem vứt. Thêm vào đó, nạn nhân là mẹ của anh ta, dù rằng không phải lỡ tay giết nhầm, nhưng trong đó chắc chắn cũng có yếu tố kích động cho nên mới giết người. Xong việc ắt anh ta sẽ trải qua quá trình tâm lý sợ hãi, bồn chồn và hối hận... Cho nên tôi cảm thấy dưới tình huống đó, Tạ Vi Dân không có sức để có thể chặt xác đâu.”

Nghe xong Diệp Dĩ Ngụy lại hỏi: “Vậy bây giờ làm sao đây? Ngày mai còn cần ký hợp đồng mua nhà nữa không?”

Viên Mục Dã bèn cười đáp: “Ký chứ! Tại sao không ký?”

“Biết rõ nhà có vấn đề còn muốn mua hả? Sau khi vụ án bị phát hiện chắc chắn ngôi nhà ấy sẽ không bán được đâu!”
Diệp Dĩ Ngụy hơi khó hiểu.

Viên Mục Dã cười: “Yên tâm đi, tôi sẽ ký hợp đồng, cũng đặt cọc luôn, chẳng qua là phải thêm vào hợp đồng một điều khoản: Nếu trong thời gian mua nhà, căn hộ này bị xác nhận

đã từng xảy ra vụ án hình sự lớn, như vậy hợp đồng đã ký kết sẽ mất hiệu lực, đồng thời được trả lại gấp đôi tiền đặt cọc.”

Diệp Dĩ Ngụy cười lắc đầu: “Hoá ra cậu chạy tới đây kiểm tiền hả?”

“Có thể kiểm được đương nhiên là tốt mà! Đúng rồi, ngày mai bảo Tiểu Lưu lấy sổ đỏ của căn hộ tới, tôi muốn xem thử bản vẽ mặt bằng của căn hộ...” Viên Mục Dĩ đưa thêm ý kiến.

Diệp Dĩ Ngụy nhú mày: “Cậu muốn... xem cấu trúc của căn nhà ư?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Ừ, lo trước cho khỏi hoạ mà... Ngày mai anh cũng đừng đi, nếu không chắc chắn sẽ để Tạ Vi Dân nhận ra.”

“Có sao đâu? Coi như là trùng hợp thôi, dù sao người mua nhà là cậu chứ đâu phải tôi...” Diệp Dĩ Ngụy nói với vẻ mặt không sao cả.

11 giờ sáng ngày hôm sau, Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy đúng giờ tới công ty môi giới bất động sản của Tiểu Lưu, nhưng điều làm người ta ngạc nhiên là Tạ Vi Dân lại không tới! Anh ta ký tên vào giấy uỷ quyền cho người của công ty môi giới làm thay tất cả các quy trình liên quan đến việc sang tên phòng ốc.

Điều này nằm ngoài dự kiến của Viên Mục Dĩ, có điều cho dù Tạ Vi Dân không tới cũng không ảnh hưởng việc Viên Mục Dĩ xem nhà. Vì thế qua sự dẫn dắt của Tiểu Lưu, cậu cầm bản vẽ mặt bằng nhà và tới căn nhà ma kia một lần nữa...

Lần này cậu bảo Tiểu Lưu và Diệp Dĩ Ngụy tạm thời đợi ở ngoài cửa, tự mình đi vào trước. Diệp Dĩ Ngụy giải thích: “Bạn tôi muốn xác nhận lần cuối xem mình và căn hộ này có hợp duyên hay không, hai chúng ta cứ chờ bên ngoài trước một lát đi.”

Tiểu Lưu làm người môi giới đã nhiều năm, dạng khách hàng quái gở gì cũng đều đã gặp, tất nhiên là đã quen cả rồi, vì thế anh ta bèn cười và nói: “Không sao, không vội, cứ để anh Viên từ từ.”

Viên Mục Dĩ đi vào và nhanh chóng kéo màn cửa lại, sau đó hít sâu thở đều, đứng ở giữa phòng khách. Không bao lâu sau

ảo cảnh lại xuất hiện... Bởi vì lần trước bị Tiểu Lưu ngắt ngang giữa chừng, cho nên Viên Mục không xem được một vài hình ảnh phía sau. Lúc này đây chẳng những cậu muốn xem rõ ràng chuyện xảy ra sau đó, mà còn muốn xem kỹ bố cục căn hộ ngay lúc đó và bố cục hiện giờ có gì khác nhau.

Cũng không biết tại sao, từ trường tư duy của bà cụ Tạ này ngắn hơn người bình thường, trừ đoạn đầu Tạ Vi Dân ngồi xổm dưới nền lau máu, cũng chỉ còn lại cảnh cuối cùng bà ấy đuổi tay muốn gọi con trai lại gần nhưng con trai bà ấy lại nhìn bà bằng vẻ mặt sợ hãi, từ đầu đến cuối cũng không hề bước lên một bước...

Mặc dù những hình ảnh đó không có giá trị gì quá lớn, nhưng Viên Mục Đã vẫn phát hiện một chỗ khác biệt, đó chính là bức tường để TV trong phòng khách dày hơn đáng kể so với thời điểm xảy ra vụ việc.

Nếu không xem kỹ bản vẽ mặt bằng, hoặc là lúc trước chưa từng tới đây, trên cơ bản sẽ không nhận ra sự khác biệt trong đó. Viên Mục Đã lập tức cảm thán năng lực làm việc của Tạ Vi Dân quá giỏi, trong vòng mấy ngày ngắn ngủi mà có thể thay đổi lại một chút cấu trúc của căn hộ để che giấu thành công tội ác của mình.

Tiếp theo Viên Mục Đã gọi Diệp Dĩ Ngụy và Tiểu Lưu vào. Vừa vào nhà, Diệp Dĩ Ngụy đã cười hỏi: “Thế nào? Nghĩ kỹ chưa?”

Viên Mục Đã mỉm cười chỉ bức tường tivi trong phòng khách: “Nhà này thú vị đấy, anh xem có phải bức tường tivi này dày hơn tất cả những căn nhà tôi xem trước đây không?”

Tiểu Lưu không rõ nội tình nên luôn mồm giải thích: “Đương nhiên, chất lượng phòng ốc ở đây không thể chê, tuyệt đối sẽ không bớt xén nguyên vật liệu. Hơn nữa đây còn là tường chịu lực, chắc chắn phải dày hơn tường khác.”

Đương nhiên Diệp Dĩ Ngụy hiểu Viên Mục Đã có ý gì, vì thế anh ta cố tình đi đến trước bức tường tivi kia xem kỹ, thậm chí còn dán sát lại ngửi xem có mùi gì đặc biệt không...

Sau đó Viên Mục Đã tỏ vẻ mình rất hài lòng về căn hộ này, muốn mau chóng xử lý các thủ tục cần thiết, sau đó sửa chữa

nơi này một lượt...

Tiểu Lưu hào hứng nói: “Chỉ cần anh giao tiền đặt cọc là có thể giao chìa khóa cho anh trước để anh tiến hành trang trí sớm.”

Đề nghị của anh ta đúng ý Viên Mục Dã, thế nên Viên Mục Dã không nói gì thêm mà về công ty ký hợp đồng với anh ta luôn, đồng thời còn chuyển vào tài khoản của công ty môi giới năm mươi nghìn tệ tiền đặt cọc.

Khi Viên Mục Dã đề xuất thêm vào một điều khoản trong hợp đồng, Tiểu Lưu cũng không thắc mắc gì, bởi vì trong mắt anh ta, căn hộ của Tạ Vi Dân tuyệt đối sạch sẽ!

Ngày hôm sau, trời mới vừa sáng, Viên Mục Dã lấy được chìa khóa rồi vội dẫn hai người Diệp Dĩ Nguy và Từ Lệ đến căn hộ kia! Bởi vì dậy sớm quá nên Từ Lệ ngáp ngáp dài suốt đường đi, liên tục oán trách: “Hai người các cậu rắc rối nhỉ? Mua nhà thì lo mà mua đi, cứ phải tìm bằng được cho tôi một hiện trường án mạng cơ!”

Diệp Dĩ Nguy cố ý chế nhạo anh ta: “Vụ án này rất đơn giản, chỉ cần có thể tìm được xác chết là phá được rồi... Không phải chúng tôi cũng muốn tăng cao hiệu suất phá án của đội trong quý này đấy sao?”

Từ Lệ cười khan: “Được đấy, vậy tôi cảm ơn hai cậu đây trước!”

Viên Mục Dã chắc chắn là khách hàng nóng vội nhất mà người môi giới Tiểu Lưu từng gặp trong bao nhiêu năm đi làm. Vừa lấy được chìa khóa là lập tức dẫn người tới phá tường. Nếu để Tiểu Lưu biết mục đích thật sự của bọn họ chính là để “phá tường”, có lẽ nhất định sẽ hối hận đâm đầu vào đậu hủ chết luôn cho xong.

Chương 321: Thử độ thêm vào

Dựa vào kinh nghiệm của Viên Mục Dã, chắc chắn lúc Tạ Vi Dân giấu xác đã có xử lý chống phân huỷ. Trong khoảng thời gian ngắn, hoặc phải nói trong vòng mấy năm tới căn nhà đều sẽ không có mùi hôi bốc ra.

Điều này cũng được Diệp Dĩ Ngụy đồng ý, cho nên đề nghị của cậu với Từ Lệ là không thể đập bừa bức tường này, cần phải moi từng chút một mới được...

Từ Lệ tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Moi? Dùng tay moi à?”

Diệp Dĩ Ngụy lấy từ sau lưng ra một chiếc tua vít như làm ảo thuật rồi ném cho anh ta: “Mỗi người chúng ta một cái, moi bằng cái này...”

Cùng lúc đó, Từ Lệ cử người theo dõi từng hành động của Tạ Vi Dân, đề phòng anh ta bỏ trốn trước khi nhóm Viên Mục Dã chưa tìm thấy xác của bà cụ Tạ. Theo lý mà nói, tình huống như thế này sẽ không xảy ra, vì dù sao anh ta vẫn chưa nhận được tiền mua nhà từ Viên Mục Dã. Nhưng mọi việc đều có ngộ nhỡ, cho nên Từ Lệ cho người giám sát trước, coi như là lo trước cho khỏi họa.

Đầu này, ba người Viên Mục Dã vẫn đang moi tường từng chút một bằng tua vít, sợ đụng tới xác chết bị che giấu bên trong. Nào ngờ khi bọn họ cạy tầng gạch đỏ bên ngoài ra, thì lại phát hiện bên trong còn có một lớp tường xi măng.

“Có phải nhầm không? Đây chẳng phải là một bức tường à?” Từ Lệ nhíu mày nói.

Viên Mục Dã cũng thấy hơi nghi ngờ: “Chẳng lẽ Tạ Vi Dân không giấu xác ở chỗ này? Không đúng... Độ dày của bức tường tivi này đích thực không giống lúc trước, nếu không

phải để giấu xác, anh ta cũng đâu cần phải phí công phí sức như vậy?”

Mặc dù nói thế, nhưng thật sự là bức tường này chỉ dày hơn tường tivi thông thường một chút, khác biệt rất lớn so với xây tường xi măng vùi lên xác chết trong tường tượng trước đây?

Khi hai người đang rầu rĩ nhìn bức tường xi măng, dường như Diệp Dĩ Ngụy đã phát hiện ra vấn đề. Đầu tiên anh ta gõ hết mặt tường bằng cây tua vít trong tay, cũng không phát hiện chỗ rỗng nào, nhưng đây lại đúng là vấn đề...

“Hình như gạch xây tường hơi có vấn đề...” Diệp Dĩ Ngụy trầm giọng nói.

“Gạch có thể có vấn đề gì, dù sao nơi này liếc một cái là có thể nhìn thấy sạch sành sanh, đâu còn chỗ nào có thể giấu một cái xác nữa chứ?” Từ Lệ nói mà không tin tưởng cho lắm.

Nhưng Diệp Dĩ Ngụy lại lắc đầu: “Hiện giờ trong hầu hết các công trình kiến trúc đều dùng gạch ống để thay thế gạch đỏ truyền thống. Loại gạch ống này có trọng lượng nhẹ, độ cứng cao, cách âm và giữ ấm càng tốt hơn nhiều lần so với gạch đỏ bình thường, là vật liệu đầy lý tưởng cho kết cấu kiến trúc khung kiểu này.”

Từ Lệ nghe Diệp Dĩ Ngụy nói một mớ kiến thức về gạch ống thì hơi mất kiên nhẫn: “Nói điểm quan trọng, rốt cuộc gạch có vấn đề gì?”

Lúc này, Diệp Dĩ Ngụy gõ lên mặt tường bằng chiếc tua vít một lần nữa: “Tôi nói đây là gạch ống! Nhưng hai người nghe xem...” Sau khi nói xong, anh ta lại gõ tường thêm vài cái nữa: “Gõ lên chỗ gạch này nghe rất đặc!”

Viên Mục Dĩ lập tức cầm búa và tua vít gõ dọc theo vị trí ven tường gạch, rồi cạy một viên gạch ống 20x40 ở giữa xuống. Khi mấy người bọn họ lật viên gạch ống lên xem thì phát hiện bên trong có thêm thứ gì đó như nhựa cây...

“Đây là gì vậy?” Từ Lệ giật mình nói.

Diệp Dĩ Ngụy thấy thế bèn lấy cây búa trong tay Viên Mục Dĩ rồi đập vỡ phần ngoài cùng của gạch ống, làm lộ nguyên một thanh nhựa cây nhân tạo bỏ thêm vào trong gạch, bên trong

thanh nhựa cây còn chứa những viên tròn tròn như thức ăn cho chó.

Chương 322: Người cô

Lúc này Từ Lệ vội dùng cây búa gõ một viên gạch ống khác, phát hiện bên trong cũng bỏ thêm thứ này. Anh ta kinh hãi thốt lên: “Tạ Vi Dân đã biến mẹ của mình thành thức ăn cho chó!”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn kĩ thứ bị nhồi trong nhựa cây: “Chính xác thì nó giống như thịt khô trong mì thịt bò om. Hai người xem trong nhựa cây này chỗ đen chỗ trắng... Đen thì khỏi phải nói, tất nhiên là mô cơ của cơ thể người, về phần những vật chất màu trắng này, nó ắt hẳn là xương người.”

Sau đó Từ Lệ gọi điện thoại kêu người tới cạy hết gạch ống trên cả mặt tường xuống và phát hiện số lượng lớn nhựa cây độn thêm vào. Diệp Dĩ Ngụy mang những vật liệu độn thêm đó về xét nghiệm, xác nhận suy đoán trước đó của anh ta. Vật chất hình tròn trong đó đúng là mô cơ của cơ thể người.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy Tạ Vi Dân một lần nữa là ở phòng thẩm vấn của Cục Cảnh sát thành phố... Ngồi đối diện anh ta là Từ Lệ và một cảnh sát khác có vẻ mặt nghiêm túc.

Lúc này Từ Lệ lạnh giọng hỏi: “Tên họ?”

Người Tạ Vi Dân khẽ run: “Tạ... Vi Dân.”

“Biết tại sao mời cậu đến đây không?” Từ Lệ tiếp tục hỏi.

Tạ Vi Dân hơi căng thẳng nuốt nước miếng: “Không... không rõ lắm.”

“Nhảm nhí! Cậu có biết Tạ Xuân Quyên không?” Từ Lệ vỗ bàn.

“Biết... biết, là mẹ tôi...” Tạ Vi Dân lí nhí.

Từ Lệ lại hừ lạnh rồi tiếp tục: “Nói xem nào, tại sao lại giết Tạ Xuân Quyên, cũng chính là mẹ cậu.”

Tạ Vi Dân hơi kinh hoảng: “Tôi không biết anh đang nói cái gì... Tôi không biết, tôi không biết gì cả.”

Từ Lệ không giận mà ngược lại cười bảo: “Tôi rất tò mò, cậu và mẹ mình có thù sâu hận lớn gì mà phải ác độc đến như vậy? Cậu là đứa con hiếu thảo nổi tiếng xa gần cơ mà?”

Không ngờ Tạ Vi Dân nghe thấy cụm từ “đứa con hiếu thảo” lại có vẻ mặt châm chọc, nhưng lướt qua rất nhanh, chỉ trong giây lát... Có điều chi tiết này lại bị Viên Mục Dã đứng ngoài phòng thăm vắn cách một tấm thủy tinh nhìn thấy rõ ràng. Xem ra từ lúc bắt đầu, Tạ Vi Dân này đã giả vờ.

Vì thế Viên Mục Dã lấy điện thoại di động gửi tin nhắn cho Từ Lệ, bảo anh ta tiếp tục khen Tạ Vi Dân là một đứa con hiếu thảo, cần chết hai chữ này thì chắc chắn có thể chọc giận tên đó...

Từ Lệ nhận được tin nhắn rồi làm theo lời Viên Mục Dã, cứ khen Tạ Vi Dân hết lần này đến lần khác, nói người quen anh ta đều biết anh ta là một đứa con cực có hiếu, tốt với bà cụ Tạ thế này thế kia, thậm chí còn liệt kê từng hành động hiếu thảo của anh ta theo lời những người khác.

Viên Mục Dã thấy biểu cảm của Tạ Vi Dân từ thấp thỏm lo âu lúc ban đầu từng chút một trở nên không cảm xúc, đến cuối cùng hai vai còn khẽ run lên vì cười... Nhưng nụ cười của anh ta làm người xem không thoải mái, lại còn càng cười mặt càng vặn vẹo.

“Đừng cười nữa! Nghiêm túc coi!” Đồng nghiệp của Từ Lệ đột nhiên vỗ bàn quát.

Nhưng lúc này dường như Tạ Vi Dân đã thay đổi thành người khác, không hề khiếp đảm giống như vừa rồi nữa. Trái lại, anh ta nói bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Nếu các người đều thừa nhận tôi là một đứa con rất có hiếu, sao tôi lại giết chết mẹ của mình chứ? Hơn nữa, xác đâu? Các người nói mẹ tôi đã chết thì cũng phải có xác mới có thể nói như thế chứ?”

Viên Mục Dã thấy Tạ Vi Dân vẫn khá tự tin với cách giấu xác của mình, nhưng anh ta cũng không suy nghĩ, nếu không có xác, cảnh sát sẽ đưa anh ta tới đây hay sao?

Lúc này Từ Lệ lấy ra một xấp ảnh trong tập hồ sơ, sau đó đứng dậy đi tới đặt trước mặt Tạ Vi Dân: “Xem cho kĩ đi! Cậu cho rằng cái kỹ xảo nhỏ của mình có thể giấu giếm được cảnh

sát ư? Những thủ đoạn phạm tội chúng tôi từng gặp còn nhiều hơn số gạo cậu đã ăn! Chơi mưu mẹo với chúng tôi hả? Cậu vẫn còn non lắm!”

Không biết Diệp Dĩ Ngụy đứng ở bên cạnh Viên Mục Dĩ từ bao giờ. Vừa nghe Từ Lệ nói như vậy, anh ta đã không nhịn được cười: “Anh Từ này đúng thật là không biết xấu hổ đi nói Tạ Vi Dân người ta. Nếu không phải cậu kiên trì cho rằng xác của bà Tạ ở trong căn hộ kia, chỉ e lúc này Tạ Vi Dân đã cầm tiền bán nhà mà ung dung tự tại rồi!”

Lúc này Tiểu Triệu và một người đồng nghiệp khác hấp tấp đi đến. Hai người bọn họ vừa mới trở về từ khu chung cư nhà Tạ Vi Dân, xác nhận đúng thật là hơn nửa tháng trước, nhà họ Tạ có gây âm thanh ồn làm phiền hà cư dân.

Có điều đối với điều này, dường như hàng xóm hai bên trên dưới với nhà họ Tạ cũng đều quen rồi nên không cảm thấy ngạc nhiên. Bởi vì bọn họ đều biết Tạ Vi Dân có một đam mê, đó là thích tự tay làm một vài món đồ gỗ, cho nên thường xuyên có lúc gây ra âm thanh hơi lớn.

Cũng may Tạ Vi Dân rất tự giác. Trong thời gian hàng xóm nghỉ ngơi, anh ta sẽ không làm. Hơn nữa nhà hàng xóm nào ở cùng tòa có thứ gì hỏng, chỉ cần Tạ Vi Dân có thể sửa, anh ta đều tới tận cửa bảo trì giúp. Cho nên mới có mối quan hệ tốt ở trong khu chung cư, tất nhiên cũng không có ai trách anh ta gây ra những tiếng động lớn ở nhà.

Tuy nhiên, theo lời kể của hai cô gái thuê bên cạnh, hai tuần trước, tiếng động Tạ Vi Dân gây ra quả thật hơi lớn, nhưng mỗi khi họ sắp không nhịn nổi nữa, âm thanh bên phía Tạ Vi Dân liền ngừng, cho nên họ cũng không có mặt mũi qua đó khiêu nại.

Tiểu Triệu đưa tình hình mà mình điều tra được vào phòng thẩm vấn, giao cho Từ Lệ. Mà vào hai tiếng trước, đồng nghiệp điều tra hiện trường cũng đã phát hiện vết máu còn sót lại ở phòng khách và bồn tắm nhà họ Tạ. Sau khi đối chiếu, tất cả đều là của nạn nhân Tạ Xuân Quyên.

Lúc này Tạ Vi Dân đang cảm ảnh mà Từ Lệ vừa mới đặt ở trước mặt anh ta lên xem, người bắt đầu run lên vì sợ hãi. Viên Mục Dĩ có thể nhận ra, lần này anh ta không phải là giả vờ.

Cuối cùng Tạ Vi Dân nhũn cả người, ngồi liệt ra ghế, tự mình lẩm bẩm: “Như vậy mà cũng có thể bị các người tìm được...”

“Nhảm nhí! Không tìm thấy xác Tạ Xuân Quyên mà có thể đưa cậu vào đây ư? Nhanh chóng thành thật khai ra toàn bộ quá trình giết hại mẹ mình đi!” Từ Lệ nghiêm giọng.

Không ngờ Tạ Vi Dân đột nhiên kích động gất lên: “Bà ta không phải mẹ của tôi! Bà ta không xứng! Không xứng!!”

Từ Lệ kiên nhẫn nói: “Cho dù cậu hận bà ấy như thế nào cũng không nên nói mấy câu kiêu như bà ấy không phải mẹ cậu. Bà ấy không phải mẹ thì có gì cậu còn gọi bà ấy là mẹ hơn ba mươi năm?”

Tạ Vi Dân cười lạnh: “Đó là bởi vì trước kia tôi còn nhỏ, sức lực quá yếu, căn bản không chống đối được quyết định của người lớn...”

Sau đó Tạ Vi Dân kể lại những trải nghiệm từ nhỏ đến lớn của mình. Điều làm nhóm Viên Mục Dĩ cảm thấy hơi kinh hãi là, bà cụ nhà họ Tạ kia đúng là không phải mẹ ruột của Tạ Vi Dân... Nói chính xác phải là cô ruột của anh ta mới đúng.

Hóa ra, từ nhỏ gia đình Tạ Vi Dân đã rất nghèo, trên anh ta còn hai anh trai, một chị gái. Cùng lúc nuôi nấng bốn đứa con làm gia đình vốn dĩ đã chẳng hề giàu có càng nghèo rớt mồng tơi.

Chương 323: Đường tình nhấp nhô

Trùng hợp có một năm, người cô Tạ Xuân Quyên từ thành phố về thăm người thân, nhìn trúng Tạ Vi Dân còn chưa đến mười tuổi. Bởi vì cô và dượng mãi vẫn chưa có con, cho nên định nhận nuôi đứa con thứ tư nhỏ nhất của nhà anh trai làm con mình.

Ban đầu cha mẹ Tạ Vi Dân không đồng ý, mặc dù điều kiện gia đình không tốt, nhưng tốt xấu gì con cái cũng do mình vất vả sinh ra, sao có thể nói cho là cho chứ?

Nhưng sau đó người cô Tạ Xuân Quyên đưa ra đòn sát thủ, nói là chỉ cần anh trai và chị dâu đồng ý, mình sẵn sàng bỏ một trăm nghìn tệ bồi thường! Đối với gia đình thường dân như Tạ Vi Dân mà nói, một trăm nghìn tệ có thể xem như một số tiền khổng lồ, vì thế cha mẹ ruột của anh ta vốn chẳng hề suy nghĩ quá nhiều mà đồng ý luôn với đề nghị này của người cô.

Điều làm Tạ Vi Dân có ấn tượng sâu sắc nhất là khi anh ta và cô rời khỏi nhà, cô lại nói với anh ta bằng vẻ mặt chế giễu:

“Con nên cảm ơn cô mang con rời khỏi cái nhà này. Cả đời này, cha mẹ và các anh các chị của con đều chỉ có thể bị nhốt trong cái xó xỉnh này không đi ra ngoài được đâu! Bởi vì ánh mắt bọn họ thiên cận, còn hám lợi. Năm đó, nếu không phải vì tiền lễ hỏi mấy chục nghìn tệ, họ có thể bắt cô cưới một người đàn ông lớn hơn cô mười mấy tuổi ư?”

Cũng bắt đầu từ lúc ấy, Tạ Vi Dân mới biết được hóa ra năm xưa, trước khi lấy người dượng hiện giờ, cô đã từng kết hôn. Đáng tiếc là người đàn ông kia gặp tai nạn xe và chết sau khi cưới không lâu, cho nên sau này cô mới lấy người dượng hiện giờ.

Mặc dù người dượng hiện giờ cũng lớn hơn cô nhiều, nhưng ông ta lại là hiệu trưởng một trường cấp hai trong thành phố.

Nhà có tiền có thể không nói, còn xem thường cha mẹ ruột của Tạ Vi Dân giống như cô, cho rằng bọn họ lại có thể làm chuyện bán con trai vì tiền, thật sự là thấy tiền sáng mắt. Loại người này vốn không xứng làm cha mẹ...

Tạ Vi Dân vốn tưởng rằng mình có cha mẹ mới, cuộc sống sau này nhất định sẽ tốt hơn nhiều so với ở nhà. Tuy nhiên anh ta không ngờ là mặc dù cô nhận nuôi anh ta, nhưng lúc nào cũng xem thường nguồn gốc của anh ta, chỉ cần anh ta phạm một sai lầm nhỏ, cô sẽ nhìn anh ta như nhìn rác rưởi.

Dượng lại càng phải nói, hờ ra là lấy xuất thân của Tạ Vi Dân để dè bỉu anh ta, nói cái gì mà bây giờ mày đã là trẻ con trên thành phố, phải bỏ thói quen xấu của dân quê. Nếu không mày mãi mãi không thể trở thành một người thành phố thật sự! Nhớ kỹ, bởi vì trong xương cốt của mày chảy dòng máu dân quê, cho nên phải cố gắng học tập hơn người khác, nếu không mãi mãi sẽ làm người ta xem thường mày!

Viên Mục Dã nghe đến đó mà ớn lạnh trong lòng. Một đứa trẻ chỉ có mười tuổi mà mỗi ngày đều phải chịu những lời lẽ độc ác đó. Cô của Tạ Vi Dân nào đâu muốn nuôi con trai, rõ ràng là nuôi một bia ngắm để báo thù anh trai và chị dâu. Đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, tâm lý không vặn vẹo mới là kỳ tích đấy?

Sau đó Tạ Vi Dân từ từ lớn lên. Anh ta dần hiểu lý do thật sự gia đình cô nhận nuôi mình, để làm mình có thể sống thoải mái một chút, anh ta đành liều mạng sống như kiểu “con nhà người ta”.

Mặc dù vậy, khi người ngoài khen ngợi Tạ Vi Dân trước mặt cô và dượng, nét khinh bỉ trong ánh mắt hai vợ chồng họ vẫn rõ mồn một. Cũng bắt đầu từ lúc ấy, Tạ Vi Dân hiểu ra một đạo lý, đó là bất kể mình trở nên xuất sắc cỡ nào, thành kiến cố hữu của cô và dượng với anh ta sẽ mãi mãi không thay đổi.

Mười mấy năm sau, dượng qua đời vì một căn bệnh cấp tính, cô được thừa hưởng tất cả di sản của dượng. Nhưng ham muốn kiểm soát Tạ Vi Dân của bà ta càng mạnh hơn...

Tuy nhiên lúc ấy Tạ Vi Dân đã trưởng thành. Sau khi thấy dượng chết, anh ta dần dần nghĩ thông suốt một việc, đó là chỉ có chết mới có thể hoàn toàn thoát khỏi trói buộc của người

khác đối với mình, nhưng mà người chết tuyệt đối không thể là mình được.

Lúc ấy cô của Tạ Vi Dân cũng chỉ mới hơn bốn mươi, có rất nhiều người đều khuyên bà ta tìm một người bạn già để sống cùng. Nhưng Tạ Xuân Quyên lại nói mình phải bồi dưỡng Tạ Vi Dân thành tài, sẽ không tìm đàn ông nữa. Người khác không rõ nội tình, nhưng Tạ Vi Dân lại biết bà ta muốn tiếp tục tra tấn mình, không chết không ngừng mà thôi...

Có thể là bởi vì từ nhỏ Tạ Vi Dân luôn sống dưới bóng ma của cô và dượng, cho nên tính cách của anh ta càng ngày càng nghe theo cô, mọi việc đều không dám dễ dàng làm trái ý bà ta.

Đặc biệt là trong chuyện tìm bạn gái. Tạ Xuân Quyên luôn hếch mũi lên trời, mắt mọc trên đỉnh đầu. Bà ta cực kỳ ghét con gái xuất thân nông thôn, mặc dù cô gái ấy rất xinh đẹp, bằng cấp cũng rất cao.

Đôi khi Tạ Vi Dân không nghĩ ra, bản thân cô cũng có xuất thân nông thôn, tại sao lại ghét dân quê như vậy? Chẳng lẽ thật sự chỉ bởi vì bị anh trai và chị dâu đối xử thậm tệ hay sao?

Mấy lần yêu đương trước của Tạ Vi Dân đều không có kết quả mà chết non vì sự ngăn cản ngang ngược của người cô Tạ Xuân Quyên. Cho nên anh ta cứ kéo dài mãi tới hơn ba mươi tuổi mà vẫn chưa có cơ hội xây dựng gia đình riêng của mình.

Mấy năm nay Tạ Vi Dân cũng đã nhìn thấu, anh ta cảm thấy chỉ cần một ngày Tạ Xuân Quyên chưa chết, ngày đó anh ta sẽ chưa thể kết hôn. Nếu không, chắc chắn bà ta sẽ tra tấn mình xong còn muốn tra tấn tiếp vợ con của mình.

Mãi đến nửa năm trước anh ta gặp Tiểu Mai, cũng chính là một trong hai cô gái thuê nhà mà nhóm Viên Mục Dã gặp lúc trước. Cô ấy và Tạ Vi Dân sinh lòng thương nhau. Tạ Vi Dân cũng cảm thấy cô gái Tiểu Mai này không chỉ đẹp mà tính cách cũng thấu hiểu lòng người, đúng là người con gái mình nên cưới về nhà.

Ai ngờ Tạ Xuân Quyên biết được lại cực lực phản đối, nói nhà Tiểu Mai ở nông thôn, xuất thân không tốt thì thôi, còn có tính

cách lằng lộn, mấy lần tìm có tới nhà dụ dỗ Tạ Vi Dân! Phụ nữ như vậy sao có thể vào cửa nhà họ Tạ bọn họ chứ?

Mặc dù Tạ Vi Dân không hiểu tại sao Tạ Xuân Quyên không thích Tiểu Mai, nhưng bà ta không thích thì không thích, có gì nói chuyện khắc nghiệt thế hả? Đó là lần đầu tiên Tạ Vi Dân nói những lời khó nghe làm tổn thương người khác!

Có lẽ là lần chồng dối đó làm Tạ Xuân Quyên ý thức được Tạ Vi Dân cũng đã tới tuổi nên lập gia đình rồi. Thay vì để anh ta tìm về một kẻ phiền phức đáng ghét, không bằng tự bà ta chọn một cô con dâu vừa ý mình!

Vì thế bắt đầu từ hôm đó, Tạ Xuân Quyên thường xuyên mang ảnh các cô gái về cho Tạ Vi Dân xem, mỗi cuối tuần đều sắp xếp cho anh ta tham gia các hoạt động xem mắt, khiến cho Tạ Vi Dân bức mình không chịu nổi.

Đương nhiên, ảnh các cô gái Tạ Xuân Quyên cầm về đều là người thành phố có gốc có gác, không những gia đình khá giả, mỗi người còn hiểu biết, lễ nghĩa, quả thật chính là con dâu lý tưởng trong lòng bà ta.

Đáng tiếc, Tạ Vi Dân chẳng ưng một ai, bởi vì trong lòng anh ta từ đầu đến cuối đều nhớ thương Tiểu Mai ở sát vách. Anh ta cảm thấy cô gái như vậy mới là người phụ nữ đời này mình nên cưới.

Chương 324: Băm xác

Ngày xảy ra vụ án là cuối tuần, Tạ Vi Dân vừa mới gặp một cô gái tên là Liễu Diễm Thanh. Đây là con gái một vị đồng nghiệp với người dựng hiệu trưởng của anh ta. Nhưng ở trong mắt Tạ Vi Dân, tính cách của cô gái này quả thật chính là Tạ Xuân Quyên phiên bản trẻ. Anh ta không muốn nửa đời sau của mình tiếp tục sống trong cơn ác mộng.

Về nhà, Tạ Xuân Quyên hỏi anh ta đi với Tiểu Liễu thế nào? Tạ Vi Dân ăn ngay nói thật là mình và Liễu Diễm Thanh không có cùng cách nhìn, không thích hợp làm người yêu...

Tạ Xuân Quyên tức giận nói: “Cái gì gọi là không có cùng cách nhìn. Tao thấy là mày không quên được đứa con gái đề tiện sát vách kia thì có! Xuất thân của Tiểu Liễu tốt bao nhiêu? Năm nay cha con bé mới vào hội đồng giáo dục, bản thân Tiểu Liễu cũng là giáo viên, sao lại không có cùng cách nhìn với mày?”

“Bởi vì cô ta quá áp đặt. Con tìm vợ chứ không phải tìm mẹ!”
Tạ Vi Dân hiếm khi bùng nổ.

Tạ Xuân Quyên không ngờ Tạ Vi Dân đột nhiên chống đối lại mình, bà ta hơi sững sốt rồi mắng quang quác: “Mày nói vậy là ý gì? Mày ám chỉ ai? Quả nhiên mày cùng một giuộc với cha mẹ ruột của mày, tất cả đều là bùn nhão không xây được tường! Dân quê chính là dân quê, mặc long bào vào cũng không giống thái tử! Sao? Bây giờ mày đủ lông đủ cánh rồi, tao cũng già rồi, mày muốn làm phản hả? Mày đừng quên tao còn chưa có chết đâu. Hiện giờ muốn làm phản còn hơi sớm đấy. Lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Liễu, hẹn con bé ngày mai ra ngoài...”

Tạ Xuân Quyên càng nói càng khó nghe, mà sắc mặt Tạ Vi Dân cũng trở nên càng ngày càng khó chấp nhận, đến cuối cùng anh ta không thể nhịn được nữa nên hét to: “Mẹ cũng đến

từ nông thôn, tại sao lại xem thường dân quê vậy chứ? Hay là người mẹ thật sự xem thường trong lòng là chính mình hả?”

Tạ Vi Dân vừa dứt lời, sắc mặt Tạ Xuân Quyên trở nên xanh mét trong nháy mắt. Bà ta im lặng vài giây rồi cười lạnh lẽo: “Không có tao thì có thể có mày hiện giờ không? Mày nhìn các anh các chị của mày xem họ sống như thế nào? Quả nhiên mày cùng một giuộc với cha mày! Không, mày còn không bằng ông ta đâu, bởi vì mày là con sói mất trắng vong ân phụ nghĩa! Cút, cút khỏi nhà tao, về miền quê nông thôn của mày đi. Đến lúc đó mày muốn tìm cái loại lằng loàn đê tiện nào cũng chẳng liên quan gì đến tao. Mày đừng tưởng rằng hiện giờ nhà đứng tên mày thì là của mày. Trong tay tao có giấy chứng nhận chuyển tiền. Ngày mai tao sẽ lên toà án khởi tố mày để lấy lại nhà của tao!”

Vũ khí đâm chết Tạ Xuân Quyên là con dao gọt hoa quả trên bàn trà trong phòng khách nhà bọn họ. Đến khi Tạ Vi Dân tỉnh táo lại, cô ruột kiêm mẹ nuôi của anh ta cũng đã ngã xuống giữa vũng máu.

Tạ Vi Dân nhớ lại, anh ta đâm khoảng hơn mười nhát, phần lớn đều đâm vào ngực Tạ Xuân Quyên, trên cơ bản là nhát nào cũng trí mạng...

Tạ Vi Dân nhanh chóng bình tĩnh lại khỏi cơn hoảng hốt lúc ban đầu. Anh ta lập tức vào trong phòng vệ sinh mang giẻ lau ra, nhanh chóng rửa sạch vết máu dưới nền, đồng thời tự hỏi mình kế tiếp nên làm gì đây?

Thật ra lúc ấy Tạ Xuân Quyên vẫn chưa tắt thở mà cứ thế nằm dưới đất phát ra tiếng “Úc... úc”. Tạ Vi Dân lại làm như không thấy điều này, vẫn chờ đến khi bà ta trút hơi thở cuối cùng rồi mới dám qua xem xét tình hình.

Lúc này Tạ Vi Dân nhận thấy vết máu dưới nền căn bản không rửa sạch nổi. Nền nhà vừa mới lau khô đã mau chóng bị máu chảy ra từ xác Tạ Xuân Quyên làm bẩn, thế là anh ta đành phải kéo xác vào bồn tắm trong phòng vệ sinh trước.

Nghe đến đó, Từ Lệ tò mò hỏi: “Làm sao cậu nghĩ đến việc giấu xác bằng cách này?”

Tạ Vi Dân nói bằng vẻ mặt khinh miệt: “Thật ra có rất nhiều cách để xử lý xác một cách hoàn hảo, chỉ cần kiên nhẫn là có thể làm một người biến mất khỏi thế giới này thần không biết quỷ không hay, không ai có thể tìm thấy...”

Nghe Tạ Vi Dân nói như vậy, Từ Lệ hừ khế: “Xem ra cách của cậu vẫn chưa đủ hoàn hảo! Nếu không sao có thể bị chúng tôi tìm được dễ dàng thế? Tiếp tục khai toàn bộ quá trình cậu băm xác rồi giấu xác đi!”

Tạ Vi Dân kể lại vô cùng kỹ càng tỉ mỉ quá trình anh ta xử lý xác chết.

Trên thực tế, lúc ban đầu Tạ Vi Dân cũng không biết nên xử lý xác như thế nào, nhưng anh ta tin đây chẳng phải việc khó khăn đối với mình. Vì thế anh ta tiếp tục lau sạch phòng khách mà không hề hoang mang, đến lúc trên sàn nhà chẳng còn một vết máu nào, anh ta mới trở lại phòng vệ sinh suy nghĩ xem nên xử lý xác Tạ Xuân Quyên như thế nào.

Trong lúc đó Tạ Vi Dân cũng lên mạng tìm vài cách xử lý xác, nhưng anh ta lại cho rằng tất cả đều không khả thi, hơn nữa còn có tính nguy hiểm cao... Vì vậy anh ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng tự mình nghiền ngẫm ra một cách khá “ôn hòa”.

Điều đầu tiên anh ta nghĩ đến là làm cho cái xác mất nước, vì thế anh ta lấy máu lần thứ hai cho Tạ Xuân Quyên trong bồn tắm, cố hết sức rút cạn máu trong cơ thể bà ta. Suy cho cùng, hầu hết nước trong một cái xác đều là máu... Cũng vào lúc đó, Tạ Vi Dân đã xẻ xác Tạ Xuân Quyên thành nhiều phần.

Sau đó Tạ Vi Dân đến mấy siêu thị gần nhà mua thật nhiều muối. Do hồi còn nhỏ anh ta từng thấy mẹ ruột mình ướp thịt khô như thế nào, cho nên anh ta muốn sử dụng một lượng muối lớn để ướp xác Tạ Xuân Quyên, tiến hành làm mất nước lần thứ hai.

Trong thời gian này, anh ta đã lên mạng đặt hai chiếc máy loại nhỏ, lần lượt là một máy sấy đông lạnh và một máy nghiền, dùng để sau đó xử lý xác. Chờ đến khi nước trong cái xác bị muối ướp bay hơi hết, anh ta tiếp tục dùng cửa điện cầm tay mình thường dùng để làm mọt xẻ cái xác thành miếng nhỏ để có thể bỏ vào máy sấy đông lạnh.

Các bước tiếp theo đơn giản hơn nhiều. Tạ Vi Dân tiếp tục bỏ những miếng xác chết nhỏ đã được sấy khô đông lạnh vào máy nghiền, nghiền thành những viên nhỏ, cuối cùng trộn chung những viên đó vào nhựa cây nhân tạo rồi nhồi vào mấy chục viên gạch ống mà anh ta mua ở chợ vật liệu xây dựng về. Còn chỗ muối trong bồn tắm, máu loãng và một ít thịt nát linh tinh, sau khi bị axit clohidric ăn mòn, pha loãng rồi tất cả đều xả vào trong cống thoát nước.

Trong mắt Tạ Vi Dân, cho dù tương lai có một ngày người ta tìm thấy những chất độn kỳ lạ này khi dỡ bỏ bức tường tivi, cũng sẽ bị coi như vật liệu cách âm hoặc là cách nhiệt, v.v, và chúng sẽ bị vứt đi cùng với chất thải xây dựng, sẽ không có ai đoán được những hạt nhỏ đó lại làm từ xác người.

Từ Lệ nghe Tạ Vi Dân khai nhận toàn bộ quá trình phạm tội xong, trong lòng cũng ớn lạnh từng cơn. Trên đời này, chỉ có con người mới tàn nhẫn như thế với đồng loại...

Nếu lần này không có sự giúp đỡ của Viên Mục Dã, có lẽ sẽ rất khó phát hiện bí mật bên trong bức tường tivi. Đúng như lời Tạ Vi Dân nói, mặc dù nhiều năm sau có người dỡ bỏ tường tivi, nhưng ai có thể nghĩ ra những hạt nhỏ nằm trong nhựa cây rót cuộc là thứ gì chứ?

Vụ án “Giấu xác trong tường tivi” được phá xong đã gây tiếng vang không nhỏ ở thủ đô. Nhất thời, mọi người đều cảm thấy bức tường tivi nhà mình hình như hơi dày...

Chương 325: Hôn mê bất tỉnh

Vài ngày sau người môi giới Tiểu Lưu liên hệ với Viên Mục Dã, khổ sở xin lỗi, nói rằng mình thật tình không ngờ căn nhà kia lại xảy ra loại chuyện này. Công ty bọn họ đồng ý trả lại cho Viên Mục Dã gấp đôi tiền đặt cọc.

Đương nhiên Viên Mục Dã không đời nào đòi gấp đôi tiền đặt cọc làm gì, chỉ bảo Tiểu Lưu không cần phải có áp lực, tiếp tục tìm giúp cậu căn nhà thích hợp là được rồi. Sau khi biết chuyện này, Đoàn Phong trêu chọc cậu tại sao không ép giá thấp rồi mua luôn căn nhà kia đi? Nói không chừng còn có thể rẻ được một nửa giá thì sao?!

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi không ở căn nhà đó được, từ trường tư duy sót lại của một người trước khi chết ở hiện trường sẽ duy trì trong một khoảng thời gian rất dài. Anh thử nghĩ xem mỗi ngày về nhà đều phải xem hiện trường giết người vài lần sẽ có cảm giác gì?”

Thời gian chỉ chớp mắt đã đến mùa xuân về hoa nở. Trong khoảng thời gian này, số 54 rất nhàn nhã. Đại Quân và Trương Khai đều rảnh rỗi đến sắp mọc lông rồi. Về phần Viên Mục Dã, mỗi ngày vẫn đi theo tiên sĩ Lâm luyện tập kỹ năng “di chuyển đồ vật”.

Hiện giờ cậu đã có thể di chuyển một vài vật thể hơi lớn một chút, cũng coi như là không chịu cực công cốc trong khoảng thời gian này. Nhưng trong lòng Viên Mục Dã biết rõ, dù có tiến bộ cậu cũng không thể đánh đồng được với Thạch Lỗi, vì cậu xuất phát thật sự quá muộn.

Buổi sáng hôm nay tiên sĩ Lâm đột nhiên nhận được cuộc điện thoại, sau đó anh ta nói với Viên Mục Dã bằng sắc mặt âm u nặng nề: “Lương Tĩnh và Hạt Đậu mất tích rồi.”

“Cái gì? Sao bọn họ lại chạy trốn?” Viên Mục Dã kinh ngạc.

Nhưng tiến sĩ Lâm lại nói với vẻ nghiêm trọng: “Tình hình lúc này có lẽ không lạc quan lắm. Camera ghi nhận bọn họ bị hai người đàn ông bắt đi.”

Nghe thế, lòng Viên Mục Dĩ chùng xuống: “Nhất định là bởi vì lá thư kia...”

“Trước đây tôi cũng từng đọc lá thư kia. Bên trên không có tin tức gì cả... Sao đối phương có thể tìm thấy mẹ con Lương Tĩnh bằng lá thư kia được?” Tiến sĩ Lâm ra chiều khó hiểu.

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Ai biết được? Nhưng nhất định bọn chúng có cách riêng. Có video giám sát không? Tôi muốn xem thử.”

Viên Mục Dĩ xem đoạn video mẹ con Lương Tĩnh bị bắt trong điện thoại di động của tiến sĩ Lâm. Mặc dù hình dáng của một người trong đó trông hơi lạ, nhưng Thạch Lỗi bên cạnh gã, cộng thêm đôi đồng tử ánh vàng của người nọ, không nghi ngờ gì nữa, chính là hai người bọn chúng.

Hiện giờ người đã rơi vào tay Thạch Lỗi, sống hay chết đều không phải điều Viên Mục Dĩ có thể điều khiển. Trước kia bất kể là “bỏ chạy” hay là “trốn tránh”, hoặc nhiều hoặc ít cậu còn có thể giúp đỡ một chút, nhưng bây giờ... Viên Mục Dĩ thật sự bất lực.

Nhưng vài ngày sau một tin tức khiến Viên Mục Dĩ càng khiếp sợ hơn lại lan truyền trên mạng, đó là quyền lực của Tập đoàn Mạnh thị đã được chuyển giao, do cô Lương Tĩnh luôn nghỉ ngơi ở nước ngoài đảm nhiệm vị trí Chủ tịch Tập đoàn.

Căn cứ theo hình ảnh trên mạng, đúng thật là Lương Tĩnh. Sau khi đọc tin tức, Đại Quân nói với vẻ mặt kỳ lạ: “Cô nàng này làm sao thế? Khoảng thời gian trước còn trốn lên trốn xuống, sao giờ bị bắt đi rồi lại xuất hiện nổi bật thế? Chẳng lẽ mục đích đám người kia bắt cô ta đi là để cho cô ta về làm chủ tịch hả!? Có nhầm quá không đó?”

Đương nhiên Viên Mục Dĩ biết sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy, Lương Tĩnh là giả điên chứ không phải điên thật. Nếu có thể... việc gì cô ta phải bỏ cuộc sống xa hoa hưởng thụ để dắt con trai lang thang khắp nơi chứ? Việc đã đến nước này, Viên Mục Dĩ nên làm, có thể làm, đều đã làm

hết rồi, phần còn lại cũng chỉ có thể xem số phận của hai mẹ con kia thôi.

Hai ngày sau, số 54 nhận được một vụ án, nói là một làng du lịch ở ngoại ô thành phố đã xảy ra một việc lạ. Một vài khách vào ở cùng thời gian đều bị hôn mê không rõ nguyên nhân... Để tránh gây ra hoảng loạn không cần thiết, phòng ban liên quan tạm thời ém vụ này xuống, đợi sau khi điều tra vụ việc rõ ràng mới công bố kết quả với bên ngoài.

Nhưng điều tra một thời gian rồi mà chuyện này mãi vẫn không có kết quả, một vài khách kia cũng không thấy có dấu hiệu tỉnh lại. Có mấy người nhà đã gây rối rất nhiều lần, nói là hy vọng các phòng ban liên quan có thể mau chóng đưa ra lời giải thích cho mọi người, chứ cứ để người nằm nửa sống nửa chết ở trong bệnh viện như thế là như thế nào?

Cuối cùng vụ án chuyển tới chuyển lui rồi tới tay số 54. Lúc này tiến sĩ Lâm mới quyết định để nhóm Đoàn Phong và Viên Mục Dã qua đó xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Quy mô của làng du lịch Lục Châu nơi xảy ra chuyện phải nói là không nhỏ. Đó là một khách sạn nghỉ dưỡng tích hợp suối nước nóng, tắm rửa, ăn uống và lưu trú. Bởi vì hình thức của các phòng đều là từng biệt thự nhỏ độc lập, cho nên trên danh nghĩa, đối ngoại đều gọi là làng du lịch.

Bởi vì làng du lịch Lục Châu chỉ cách nội thành hơn chục kilomet, cho nên đoàn người số 54 hành trang gọn nhẹ rồi lái xe thẳng đến đó. Xét đến việc nhóm bọn họ chỉ ở lại làng du lịch một đêm, cho nên Viên Mục Dã nhờ Diệp Dĩ Ngụy chăm Kim Bảo giúp mình một tối.

Qua điện thoại, Diệp Dĩ Ngụy vừa nghe Viên Mục Dã nói muốn đến làng du lịch Lục Châu là cảm thấy rất hứng thú: “Tôi cũng từng nghe kể về chỗ đó. Nghe nói môi trường ở đó rất tốt... Mọi người đi trước xem cơ sở vật chất bên trong thế nào, nếu tốt thì kỳ nghỉ sau chúng ta cũng đến đó chơi hai ngày.”

Lúc ấy Viên Mục Dã cũng không kể với Diệp Dĩ Ngụy rằng làng du lịch Lục Châu kia đã xảy ra chuyện gì, cậu thấy Diệp Dĩ Ngụy nói như vậy thì thầm nghĩ bụng: “Chỉ cần anh không sợ vào ở rồi ngủ một giấc không dậy nổi là được!”

Đoàn người số 54 đến làng du lịch Lục Châu lúc hơn bốn giờ chiều. Trái ngược với cảnh tượng khách khứa đầy ắp như trong tưởng tượng, cổng chính khóa kín, mấy người bọn họ gõ cửa cả buổi mới có một thằng nhóc ngái ngủ chạy ra mở cửa cho bọn họ.

“Các anh là nhân viên điều tra đặc biệt phải không? Tôi còn tưởng rằng ngày mai các anh mới đến chứ. Thành thật xin lỗi, vừa rồi tôi ngủ quên.” Thằng nhóc tỏ vẻ có lỗi.

Trương Khai tò mò hỏi cậu ta: “Không phải nói vào ở là ngủ không tỉnh lại ư? Nhưng tôi thấy cậu ngủ ngon lành quá chứ?”

Thằng nhóc gãi đầu đáp: “Không nghiêm trọng như lời đồn đâu, không phải ai cũng ngủ không tỉnh lại!”

Sau đó thằng nhóc tự giới thiệu cậu ta tên Lưu Bân, là phục vụ của làng du lịch Lục Châu. Lý do nơi này chỉ còn lại một mình cậu ta là bởi vì những người khác đều sợ mình sẽ ngủ không tỉnh lại giống mấy người khách kia, cho nên trên cơ bản tất cả đều không đến làm nữa.

Đại Quân lại hỏi: “Cậu không sợ à? To gan nhỉ?”

Lưu Bân hơi ngượng ngùng đáp: “Ông chủ đã tìm người xem tướng số cho tôi rồi, nói mạng tôi cứng lắm, còn nói chỉ cần tôi đồng ý ở lại canh làng du lịch, một ngày sẽ trả tôi gấp ba lần tiền lương. Tôi nghĩ giờ mà ra ngoài tìm việc chắc chắn sẽ lại phải bắt đầu từ thời gian thử việc, cho nên tôi cứ cố ở lại. Tôi nói với các anh nhé, tôi ngủ ở đây ba ngày rồi, thật sự chẳng xảy ra chuyện gì cả!”

Nghe xong, Đoàn Phong nói với Lưu Bân: “Được, vậy trước hết đưa chúng tôi đi dạo quanh đi, sau đó hãy kể chuyện hôm xảy ra vụ việc...”

Chương 326: Tượng đá

Lưu Bân nghe xong bèn sảng khoái đáp ứng, sau đó quay lại đóng kĩ cửa làng du lịch rồi vừa đi trước dẫn đường vừa kể: “Chuyện này xảy ra vào buổi sáng ở một tuần trước...”

Do thời tiết ngày hôm đó nên số lượng khách đến làng du lịch rất thấp, chỉ có mười phần trăm phòng là có khách, những người khách xảy ra chuyện cũng không quen biết nhau, nhưng bọn họ đều vào đặt phòng trong khoảng thời gian sau tám giờ tối hôm trước.

Lúc mấy người đó đến thì bên ngoài trời đang mưa to, dưới thời tiết này mà vẫn đến đây chơi, hơn nữa họ đều đi một mình nên đã khiến nhân viên lễ tân của khách sạn chú ý.

Tổng cộng có ba nam hai nữ, họ đều tự mình lái xe đến, trông dáng vẻ khá vạm vỡ, dường như chỉ tiện đường đi tắt qua đây định ở tạm một đêm.

Hơn nữa hai vị khách nữ còn nói rất rõ ràng là sẽ rời đi vào sáng sớm hôm sau, cho nên không định đặt các dịch vụ SPA trong làng du lịch, mặc dù chi phí của các dịch vụ đó đều đã nằm trong tiền phòng...

Đêm đó không có gì xảy ra, đến tận giữa trưa hôm sau khi đã tới thời gian trả phòng mà mãi không thấy mấy người khách đó xuất hiện, nhân viên lễ tân đành phải gọi điện cho từng phòng để xác nhận xem họ có muốn tiếp tục ở lại không, nhưng kết quả là điện thoại phòng và điện thoại di động của những vị khách đó đều không có ai nhắc máy.

Cuối cùng khi đã quá thời gian trả phòng hai giờ, nhân viên lễ tân đành phải dẫn theo hai bảo vệ đi tới mở cửa một gian phòng trong số những vị khách đó, họ thấy vị khách này nằm trên giường ngủ say sưa, kể cả có người tiến vào mà vẫn không hề hay biết.

Lúc này nhân viên lễ tân mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, bèn đi đến gọi vị khách vẫn đang ngủ say, nhưng đối phương không hề có một tí phản ứng nào, thậm chí nhân viên còn phải dùng tay để lay mà vẫn không có tác dụng gì...

Ngay sau đó khách sạn lần lượt phát hiện vị khách thứ hai, thứ ba cũng ngủ say không tỉnh... Cuối cùng, cả năm vị khách kỳ quái đã đến vào đêm hôm trước đều trúng chiêu! Bên làng du lịch lập tức ý thức được đây là một “Sự kiện tập thể”, thế là họ vừa báo cảnh sát vừa gọi cấp cứu 120.

Sau khi những người này được đưa tới bệnh viện kiểm tra, trừ kết quả điện não đồ hơi bất thường ra thì tất cả các chỉ số khác đều bình thường. Cuối cùng mấy bác sĩ khoa não hội chẩn đã cho ra kết luận là, căn cứ theo biểu hiện của điện não đồ thì những người này đang nằm mơ.

Bên phía cảnh sát cũng kiểm tra một lượt làng du lịch, họ loại bỏ khả năng ngộ độc thức ăn, trong phòng mấy vị khách đó cũng không phát hiện được gì bất thường, tất cả đều bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

Đoàn Phong nghe đến đây bèn nghiêm túc hỏi: “Gần đây có chỗ ngấm cảnh hoặc thôn xóm nào không? Nếu mấy người khách đó đều tiện đường đi tắt qua đây, vậy thì trước đó họ ở chỗ nào?”

Lưu Bân nghe Đoàn Phong hỏi thì ngơ ngác trả lời: “Ai mà biết trước đó bọn họ đã đi đâu? Quanh đây ngoại trừ chỗ nghỉ của chúng tôi thì toàn là rừng sâu núi thẳm. Ông chủ của chúng tôi lúc trước coi trọng mảnh đất này vì thấy nó cách xa thành phố, hoàn cảnh thanh tĩnh... Nếu như cố mà nghĩ ra chỗ để đi, thì trước đây ông chủ của chúng tôi đã từng nhắc đến một miếu thổ địa cách đây khoảng bốn, năm cây số về phía Bắc, nhưng nghe nói nó đã bị sập mấy chục năm rồi, mấy người khách này sao có thể đi tới chỗ đó chứ?”

Sau đó đoàn người số 54 đi theo Lưu Bân dạo một vòng quanh làng du lịch, nhưng tiếc là không phát hiện có chỗ nào khác thường cả. Cả nhóm đành phải ngồi bàn với nhau... Cứ điều tra thế này chắc không ổn, có lẽ vấn đề không xuất hiện ở làng du lịch này mà là ở nơi những vị khách đó đã đi trước khi đến đây.

Đại Quân đề nghị mọi người về trước, để ngày mai đi bệnh viện xem tình huống mấy người khách kia rồi lại tính tiếp, đồng thời nói chuyện với người nhà của họ để tìm hiểu xem mấy người đó đã xảy ra chuyện gì trước khi đi đến chỗ này?

Hoắc Nhiễm bỗng thuận miệng nói một câu: “Thật ra chỉ cần lấy được camera hành trình của họ là được rồi, như vậy sẽ dễ dàng biết trước đó họ đã đi đâu...”

Không ngờ Lưu Bân nghe xong lại chen miệng nói: “Cái này dễ xử lý mà, xe của bọn họ vẫn còn ở làng du lịch đấy.”

“Không thể nào, người nhà họ không đến lấy đi sao?” Trương Khai ngạc nhiên hỏi.

Lưu Bân lắc đầu: “Chuyện xảy ra quá đột ngột, hơn nữa cho đến bây giờ vẫn chưa rõ là chuyện gì xảy ra, chắc người nhà họ còn chưa lo lắng đâu. Mấy chiếc xe đó vẫn còn đỗ ở bãi xe của làng du lịch, tôi có thể dẫn mọi người qua nhìn một chút, nhưng nếu muốn lấy bản ghi của camera hành trình... Mọi người vẫn phải nói một tiếng với người nhà của họ trước đã.”

Đoàn Phong cười bảo: “Cái này thì đơn giản mà, gọi một cuộc điện thoại là xong...”

Đoàn Phong liên hệ với lão Lâm để đầu bên đó liên hệ với người nhà của những người kia, còn đầu bên này thì để Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam trực tiếp ra tay tháo camera hành trình ra... Khi mọi người bật đoạn video của chiếc Volvo màu xanh, họ phát hiện chủ xe này là nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ thành đạt.

Vào ngày xảy ra chuyện, người phụ nữ thành đạt này hết chạy đến ngân hàng lại chạy đến Cục Công thương để làm việc, nhưng cuối cùng hình như còn thiếu một ít thủ tục nào đó nên không hoàn thành được công việc.

Vào khoảng hơn bốn giờ chiều cô ta ngồi trong xe gọi điện thoại, có vẻ như là đang hỏi ai đó về một địa chỉ, sau khi nghe xong bèn mua một đồng hồ cúng như hương nến rồi lái về phía làng du lịch Lục Châu.

Đại Quân thấy cảnh này thì hơi tò mò hỏi: “Mua mấy thứ này? Cô ta muốn đi thăm mộ à?”

Trương Khai tức giận nói: “Đừng nói linh tung, ở đây làm gì có nghĩa trang công cộng nào?”

Đại Quân gật gù: “Cũng đúng, anh chưa từng nghe thấy gần đây có nghĩa trang công cộng nào... Vậy người phụ nữ này mua mấy thứ đó để làm gì?”

“Xem tiếp chẳng phải sẽ biết sao?” Đoàn Phong không nhịn được thốt lên.

Tiếp theo sau đó ở trong video, người phụ nữ này lái xe đi ngang qua làng du lịch Lục Châu, tiến thẳng đến khu rừng rậm phía Bắc, cuối cùng xe của cô ta dừng lại trước một pho tượng đá kỳ quái.

Bức tượng này cao hơn nửa người, tỉ lệ giữa mặt và thân rất mất cân đối, nó có một gương mặt to cực kỳ dễ thấy. Trên mình tượng đá có một tấm vải đỏ vắt ngang do bị gió thổi, phía trước bức tượng có đặt một số hoa quả đã hư hỏng, nhìn qua thì thấy hẳn là từ rất lâu trước đó có người tới đây cúng bái...

Người phụ nữ kia bày biện đồ cúng và hương nến xong thì quỳ trước tượng đá, cô ta lầm bầm nói nhỏ rất lâu, dường như đang thổ lộ tâm sự với bức tượng, nhưng ánh mắt của cô ta lại giống như đang cầu xin điều gì đó.

Lúc này Đoàn Phong phóng to video lên, anh ta quan sát cẩn thận bức tượng rồi tò mò hỏi: “Đây là cái quái gì thế?”

Chương 327: Nghịch chuyển thời không

Viên Mục Dã nghe vậy buồn cười bảo: “Chẳng phải anh hay nghiên cứu về mấy loại tượng đá này à? Lần trước ở vụ án trong công viên trò chơi, anh chỉ liếc mắt đã nhận ra Sơn Thần chỉ là một yêu quái tên gọi Thú nuốt mộng, tại sao bây giờ lại không nhận ra lai lịch của tượng đá này?”

Đoàn Phong bĩu môi: “Đó là do trước đây tôi đã từng nhìn thấy Thú nuốt mộng rồi, đâu có giống vật này? Khuôn mặt to đùng như vậy! Tôi còn chẳng hiểu đây là vị thần tiên nào cơ!”

Sau đó bọn họ xem những video trên các xe khác, họ phát hiện mặc dù những người này xuất hiện vào thời gian khác nhau, nhưng cuối cùng đều có điểm chung là đi tới trước mặt tượng đá để cầu nguyện...

“Hơi thú vị đây... Những người này chân trước cầu nguyện với tượng đá, chân sau đã ngủ say không tỉnh, uy lực của pho tượng này không nhỏ nhỉ?” Đoàn Phong hứng thú hỏi.

Viên Mục Dã tỏ ra hơi nghi ngờ: “Cái này liệu có giống lần trước, cũng là Sơn Thần gần đó muốn cảnh báo điều gì cho mọi người không?”

Đoàn Phong hừ một tiếng: “Câu nghi tượng đá trên thế giới này đều phục vụ vì nhân dân hả? Hơn nữa gần đây một không có núi lửa, hai không có ngọn núi nào dốc đứng cả, có cái gì mà cảnh mới chẳng báo chứ? Pho tượng đá này xuất hiện hơi quái dị, không giống như Sơn Thần bình thường...”

Lúc này Đại Quân đưa ra thắc mắc liệu đây có phải là miếu Sơn Thần mà Lưu Bân đã nhắc đến? Trương Khai lắc đầu: “Không có khả năng. Anh nhìn xung quanh bức tượng đó xem, đến cả cái lều cũng chẳng có chứ đừng nói gì đến miếu.”

Viên Mục Dã cũng đồng ý với quan điểm của Trương Khai, bởi vì kể cả miếu Sơn Thần trước đó đã sập thì chẳng lẽ không còn một chút dấu vết đồ nát nào? Hơn nữa, gần đây cũng chẳng có ngôi làng nào nên không tồn tại khả năng dân làng đi nhặt gạch miếu về để làm nhà.

Mọi người nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định đích thân đi đến nhìn pho tượng đá này, dù sao là thần hay ma thì cũng phải xem mới biết được!

Đoàn Phong nhìn thoáng qua đồng hồ rồi bảo: “Giờ này cũng đúng vào thời gian mà mấy người xui xẻo kia đi đến đó! Nào, chúng ta cũng đi gặp cái mặt to như cái đĩa kia một lần xem sao!”

Theo camera hành trình của mấy người khách đã ghi lại, vị trí của tượng đá cách làng du lịch khoảng vài cây số về phía Bắc, chỉ cần lái xe mấy phút là đến. Thế là mấy người Viên Mục Dã cầm tạm vài lon trái cây đóng hộp ở trong bếp phía sau làng du lịch để làm đồ cúng.

Khi đoàn người số 54 tìm được pho tượng thì trời đã sẩm tối, Đoàn Phong chiếu thẳng đèn lên bức tượng để soi rõ toàn bộ góc cạnh của nó...

Và họ thấy trên cái mặt to như chiếc cối xay có một đôi mắt vừa hẹp vừa dài, nửa mở nửa híp, như thể đang nhìn trộm mấy người xa lạ trước mặt.

Viên Mục Dã mở một hộp hoa quả đặt trước mặt tượng đá,

Nhưng sau đó cậu xoay người nói: “Mọi người lùi về sau một chút đi, tôi muốn cầu nguyện với bức tượng...”

Trương Khai nghe vậy bèn nói đùa: “Anh có nguyện vọng gì không muốn chúng tôi nghe vậy?”

Viên Mục Dã nghiêm trang bảo: “Nói ra thì mất linh, mau lùi ra xa một chút đi...”

Sau đó Viên Mục Dã làm như thật khi nêu ra mấy nguyện vọng không có thật, ví dụ như mong cho gia đình mỹ mãn, cha mẹ mạnh khỏe... Viên Mục Dã cầu nguyện xong thì xoay người vẫy tay với mấy người Đoàn Phong: “Đi thôi, chúng ta về làng du lịch nào!”

Trương Khai cũng muốn tiến lên cầu nguyện nhưng lại bị Viên Mục Dã kéo lại: “Một mình tôi cầu nguyện là đủ rồi, đêm nay mấy người có trách nhiệm quan sát biến hóa của tôi, nếu như toàn bộ đều cầu nguyện thì sợ là sáng mai lại có thêm vài người khách ngủ không dậy nổi nữa đó.”

Đoàn Phong không yên tâm lắm nên hỏi: “Một mình cậu được không vậy? Để tôi cùng cầu nguyện với cậu đi!”

Lần này Viên Mục Dã không ngăn cản, Đoàn Phong tiến đến trước tượng đá nói nhỏ mấy câu, sau đó quay lại với nụ cười rất gian.

Trương Khai bèn tò mò hỏi: “Đội trưởng Đoàn, anh cầu xin gì thế?”

Đoàn Phong lườm cậu ta: “Tôi cầu xin điều gì sao có thể nói cho cậu biết được? Nói ra sẽ mất thiêng!”

Sau đó cả nhóm quay về làng du lịch, do hai người đã cầu nguyện nên cả nhóm định để Viên Mục Dã và Đoàn Phong vào ở trong mấy căn phòng mà những người khách trước kia đã ở, cho họ tự mình trải nghiệm.

Nhưng do không quá yên tâm về hai người, nên cuối cùng vẫn cho mỗi người một người ở cùng. Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm chung một phòng, còn Đoàn Phong và Trương Khai một phòng.

Như vậy cũng dễ dàng quan sát xem lúc hai người họ ngủ có phát sinh chuyện gì khác thường hay không... Vì dù sao những người xảy ra chuyện trước đó đều ở một mình.

Thật ra trước khi Viên Mục Dã ngủ cũng không suy nghĩ gì nhiều, bởi vì mấy nguyện vọng mà cậu xin trừ khi là nghịch chuyển thời không, nếu không sẽ không thể nào thực hiện được! Cho nên Viên Mục Dã chẳng có gánh nặng gì cả, cậu đánh răng rửa mặt xong là lên giường đi ngủ sớm.

Trước khi ngủ Hoắc Nhiễm còn lo lắng nói: “Anh, buổi đêm nếu cảm thấy có chỗ nào không ổn thì đánh thức em nhé!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, yên tâm đi!”

Không ngờ Viên Mục Dã lại ngủ thẳng một mạch đến khi trời sáng, trong lúc ngủ còn chẳng mơ mộng tí nào! Sau khi tỉnh

dậy, cậu cảm thấy toàn thân có một sự thoải mái khó tả, giống như đã rất lâu rồi không được ngủ một giấc chất lượng như vậy.

Nhưng ngay khi Viên Mục Dã duỗi lưng chuẩn bị rời giường, bỗng có người đẩy cửa bước vào và hỏi: “Mấy giờ rồi mà vẫn chưa chịu dậy? Anh đúng là con heo lười!”

Nhìn vào vóc dáng của người này thì đây là một cô gái trẻ, giọng nói của cô ta rất ngọt ngào, nghe lại thấy hơi quen tai. Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã không nhìn rõ dáng vẻ của người vừa đến, nhưng cậu có thể cảm giác được đối phương nói chuyện với mình bằng giọng khá thân mật...

“Chồng à? Anh ngán ra đây làm gì thế? Mau ăn sáng đi, thêm một lát nữa là đi làm muộn bây giờ.” Cô gái đó dịu dàng nói.

“Chồng...?” Cái từ này khá lạ lẫm đối với người đã độc thân hai mươi mấy năm như Viên Mục Dã, làm cậu giật mình tỉnh cả ngủ, mở to mắt nhìn cô gái trước mặt.

Cô gái này có làn da trắng nõn nà, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, khí chất tươi tắn! Viên Mục Dã cảm thấy cô ta hơi quen nhưng trong một chốc lại không nghĩ ra là đã gặp ở chỗ nào?

Cô gái này thấy Viên Mục Dã vẫn ngồi ngẩn người trên giường thì cố kéo cậu ra khỏi giường, sau đó đẩy cậu vào phòng vệ sinh và nói: “Anh mau rửa mặt đi!”

Viên Mục Dã ngơ ngác nhìn mình qua gương, trong lòng cậu cũng cảm thấy hơi yên tâm, vì khuôn mặt này không thể nào quen thuộc hơn được nữa, đó chính là mặt của cậu...

Mặc dù mặt là mặt của mình, nhưng tại sao xung quanh lại trở nên xa lạ như vậy? Cô gái gọi mình là “chồng” này là ai chứ? Bạn gái? Hay là vợ?

Chương 328: Như ảo như thật

Viên Mục Dã cảm thấy tất cả những thứ trước mắt đều không thật, cậu bèn mở vòi nước rửa mặt để cho mình tỉnh táo lại. Nhưng rửa xong thì tình huống cũng không thay đổi được bao nhiêu, Viên Mục Dã vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Cô gái kia ló đầu vào nói: “Còn lề mề gì nữa thế? Món ăn sáng sắp nguội rồi, anh mau ra ăn đi!”

Trên bàn là trứng tráng với bánh mì, còn có thêm một cốc sữa bò nóng hổi, mặc dù cảm thấy bụng sôi ùng ục nhưng Viên Mục Dã lại chẳng thấy thèm ăn một chút nào...

“Sao anh không ăn” Cô gái dịu dàng hỏi.

“Anh không muốn ăn nên thật sự không ăn được...” Viên Mục Dã nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường rồi nói: “Sắp muộn rồi, anh đi trước đây!”

Trong mắt cô gái hiện lên vẻ thất vọng, nhưng cuối cùng vẫn khẽ cười: “Thôi được, nhưng tối nay anh nhớ về sớm nhé, tối em sẽ nấu món tôm om dầu mà anh thích nhất!”

Viên Mục Dã gần như chạy trốn ra khỏi nhà, nhưng khi cậu đứng ở cửa thì lại không biết phải đi đâu, cứ như cậu không thuộc về nơi này vậy...

Sau khi xuống dưới nhà, Viên Mục Dã nhìn thấy mấy đứa trẻ đang vui vẻ chơi đùa trong sân, hai thanh niên dắt chó vừa cười vừa nói chuyện đi ngang qua cậu, tất cả nhìn qua rất hài hòa nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy có chỗ nào đó hơi quái.

Rõ ràng ở đây là nhà của Viên Mục Dã, nhưng dường như cậu đang đi vào một nơi hoàn toàn xa lạ vậy. Lúc này Viên Mục Dã lấy điện thoại ra để xem số, cậu nhìn thấy mấy cái tên quen thuộc trong danh bạ.

“Diệp Dĩ Ngụy, Từ Lệ, Cục trưởng Dương, Tiểu Tổng...”
Viên Mục Dã khẽ lẩm bẩm.

Sau khi nhìn những cái tên này, Viên Mục Dã mới cảm thấy hơi yên tâm một chút, đây đúng là những đồng nghiệp mà cậu quen biết, nhưng tại sao cậu lại nghĩ mãi mà vẫn không ra người phụ nữ đang ở trong nhà mình là ai?

Trong lúc Viên Mục Dã đã lượn ba vòng quanh khu nhà mình, thì điện thoại trong túi đột nhiên đổ chuông, cậu cầm lên xem, hóa ra là Từ Lệ gọi đến...

Điện thoại kết nối, Viên Mục Dã nghe thấy Từ Lệ dài giọng hỏi: “Mấy giờ rồi mà cậu còn chưa lên đội? Sao thế... Cuộc sống mới kết hôn khiến cậu vui quên cả trời đất rồi à?”

Viên Mục Dã nghe được giọng nói quen thuộc thì cười đáp: “Sao có thể chứ? Tôi vướng một chút việc trên đường nên bị chậm...”

“Cậu đừng đến cục vội, lát nữa tôi gửi cho cậu địa chỉ, cậu đến thẳng hiện trường đi!” Từ Lệ nói.

Viên Mục Dã nghe xong vội vàng hỏi: “Có án à?”

Từ Lệ gật đầu: “Ừ, tình huống cụ thể chờ cậu đến rồi lại nói...”

Xem địa chỉ Từ Lệ gửi đến, Viên Mục Dã chặn một chiếc taxi rồi đi tới hiện trường, lúc tới nơi Từ Lệ thắc mắc: “Sao cậu không đi xe vậy?”

“Trạng thái sáng nay của tôi không ổn lắm nên đi nhờ xe đến.”
Viên Mục Dã thuận miệng nói.

Từ Lệ nghe xong thì cười xấu xa: “Không phải chứ, mới có vài ngày mà cậu đã ăn không tiêu rồi? Em đâu lợi hại thế cơ à?”

Viên Mục Dã lập tức đỏ mặt: “Anh lăn sang một bên đi, nhanh nói vào việc chính, tình huống của hiện trường thế nào?”

Sau đó Từ Lệ dẫn Viên Mục Dã đến hiện trường phát hiện án, cậu thấy một cái xác đàn ông nằm ngửa trên ghế salon, chiếc áo ngủ kẻ sọc trên người anh ta đã bị máu thấm đẫm, một con dao róc xương cắm thẳng vào ngực, nguyên nhân cái chết khá rõ ràng.

Từ Lệ chỉ vào cái xác và nói: “Người chết tên là Vương Cường, sáng nay được phát hiện đã chết trong nhà. Theo lời kể của hàng xóm tầng dưới, mười giờ tối hôm qua thấy vợ Vương Cường là Nghiêm Như vội vàng chạy xuống nhà, lúc đó người hàng xóm kia khá hoảng hốt vì hình như thấy trên người Nghiêm Như có máu...”

“Hoảng hốt? Còn hình như? Vậy tức là không thể xác định?” Viên Mục Dã hỏi lại.

Từ Lệ thở dài trả lời: “Tôi như bưng thì ai mà nhìn rõ được? Nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là Nghiêm Như lúc đấy rất bối rối...”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Nghiêm Như đâu? Đã tìm được chưa?”

Từ Lệ lắc đầu: “Vẫn chưa, đang phái người đi tìm...”

Đúng lúc này Diệp Dĩ Ngụy dẫn người đến, anh ta nhìn thấy Viên Mục Dã thì khẽ gật đầu, sau đó bình thản nói: “Đội trưởng Viên, chúc mừng tân hôn nhé.”

Viên Mục Dã nghe xong rất lịch sự đáp lại: “Cảm ơn.”

Hai người một hỏi một đáp khiến trong lòng Viên Mục Dã cảm thấy bồn chồn, cậu được thăng lên làm đội trưởng từ lúc nào thế? Còn thái độ của Diệp Dĩ Ngụy nữa, giống như hai người không hề quen thân vậy.

Vụ án này vô cùng đơn giản, căn cứ theo điều tra hiện trường và hỏi thăm xung quanh thì có thể xác nhận hung thủ chính là vợ của Vương Cường - Nghiêm Như... Còn động cơ giết người, nói thật lòng khiến người ta rất thổn thức.

Nghiêm Như và Vương Cường đã kết hôn được mười năm, trong thời gian này Vương Cường đã nhiều lần vì một số việc vặt mà đánh đập Nghiêm Như... Mấy năm đầu Nghiêm Như còn tưởng tượng chồng mình sẽ có ngày hối cải, nhưng dần dần cô ta phát hiện đó chỉ là một hy vọng xa vời.

Vào cuối năm ngoái Nghiêm Như từng đề nghị ly hôn với Vương Cường, nhưng đối phương nhất định không đồng ý, còn năm lần bảy lượt uy hiếp Nghiêm Như: “Nếu như cô muốn ly hôn thì chúng ta sẽ cùng nhau chết, tôi sẽ giết cô trước rồi giết cha mẹ cô, sau đó sẽ tự sát!”

Nghiêm Như biết nếu Vương Cường đã nói ra thì gã có thể làm được, thế là tranh thủ lúc gã uống say, cô ta dùng dao róc xương đâm chết gã... Động cơ, nguyên nhân cái chết và thời gian tử vong đều trùng khớp, bây giờ chỉ cần khẩu cung của Nghiêm Như là có thể kết án.

Lúc ăn cơm trưa tại nhà ăn, Viên Mục Dĩ ngăn người nhìn thịt kho tàu trong bát, theo lý thuyết thì cậu chưa ăn một miếng nào từ sáng đến giờ, chắc chắn lúc này phải rất đói mới đúng, nhưng khi Viên Mục Dĩ nhìn thức ăn trong bát thì lại không tài nào nuốt nổi.

Điện thoại di động của Viên Mục Dĩ bỗng đổ chuông, cậu cầm lên xem thì thấy trên màn hình có chữ “Cha!” Trong lòng Viên Mục Dĩ đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nhói đau khó hiểu, dường như cậu vô cùng miễn cảm với từ này.

Giọng nói của cha Viên Mục Dĩ trong điện thoại có vẻ hơi lạ lẫm, ông ta nói với Viên Mục Dĩ là mình và mẹ của cậu vừa đăng ký một tour du lịch, sáng mai sẽ xuất phát. Viên Mục Dĩ nghe xong bèn dặn bọn họ ra ngoài phải cẩn thận nhiều hơn, nếu có chuyện gì thì gọi ngay cho mình.

Sau khi đập máy, Viên Mục Dĩ vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, bởi vì cậu hoàn toàn không nhớ ra hình dáng của cha mẹ mình... Thậm chí cậu còn không nhớ rõ những năm vừa qua mình đã sống thế nào.

Bận rộn cả một ngày, cuối cùng Viên Mục Dĩ cũng có thể tan làm về nhà, nhưng khi cậu đứng dưới nhà thì lại có cảm giác không muốn đi vào... Từ những chuyện trải qua hôm nay đã cho cậu mấy thông tin rất quan trọng.

Đầu tiên là cậu đã kết hôn, cô gái xinh đẹp gọi cậu dậy vào buổi sáng chính là vợ mới cưới của cậu. Tiếp theo hiện tại cậu đã là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, cha mẹ cậu vẫn khỏe mạnh, hai người bọn họ đang trải qua cuộc sống hưu trí rất vui vẻ.

Chương 329: Quay lại hiện thực

Cha mẹ khỏe mạnh, vợ đẹp bên cạnh, có nhà có xe, tương lai xán lạn... Cuộc sống này đối với Viên Mục Dĩ có thể nói là hoàn mỹ! Nhưng không biết tại sao mà từ đầu đến cuối cậu đều cảm thấy trống rỗng, cứ như đã quên đi chuyện gì đó rất quan trọng.

Sau khi vào nhà, Viên Mục Dĩ ngửi thấy mùi khói dầu từ trong bếp tỏa ra, cậu biết là cô vợ nhỏ của mình đang nấu cơm. Viên Mục Dĩ đi đến chỗ cửa trượt ở bếp rồi nhìn cô gái đang bận rộn qua lớp kính thủy tinh.

Nói thật lòng cô gái này nhìn rất đẹp, chắc tính tình cũng rất tốt, nhưng vấn đề là đến tận bây giờ mà Viên Mục Dĩ vẫn không nghĩ ra được tên của vợ mình là gì? Điều này có hơi mỉa mai không?

Lúc ban ngày Viên Mục Dĩ cũng định hỏi Từ Lệ và cha mình, nhưng không biết phải mở miệng thế nào mới không đột ngột, cho nên đến tận bây giờ cậu vẫn không biết tên vợ mình là gì.

Lúc này, vợ Viên Mục Dĩ tắt bếp, cô ta bê một đĩa tôm om dầu to ra ngoài. Khi thấy Viên Mục Dĩ đứng ở cửa thì khẽ mỉm cười và bảo: “Mau rửa tay còn ăn cơm!”

Chắc đàn ông mà gặp cảnh này thì sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, Viên Mục Dĩ cũng cảm thấy cuộc sống như vậy không tồi, nhưng cậu cứ có cảm giác như đang xem phim vậy, mặc cho cuộc sống trước mặt hoàn mỹ đến mức nào thì vẫn có cảm giác như đang nhìn một người khác...

Vợ Viên Mục Dĩ thấy chồng vẫn ngẩn người, bèn thúc giục lại, lúc này Viên Mục Dĩ mới hồi phục tinh thần, cậu nói: “Em hôm nay ở nhà đã làm gì thế?”

Vợ Viên Mục Dã cười: “Còn có thể làm gì chứ? Dọn phòng, mua thức ăn... Đứng rồi, cho anh xem cái này...” Vợ Viên Mục Dã đặt một trang giấy trước mặt cậu, Viên Mục Dã cầm lên xem thì hóa ra là tờ kết quả khám thai.

Một cảm giác quái dị từ từ dâng lên trong lòng Viên Mục Dã, cậu hơi cứng ngắc, nói: “Nhanh thế à...”

Vợ Viên Mục Dã đỏ cả mặt: “Ghét!”

Sau đó cô ta thu tờ khám thai lại rồi giục Viên Mục Dã nhanh ném thử món tôm om dầu mà mình làm xem thế nào?

Viên Mục Dã nhìn thức ăn trên bàn, cậu chân chừ một lát rồi bảo: “Vợ à, thật ra... Anh vừa ăn với Từ Lệ lúc tra án ở bên ngoài rồi!”

Vợ Viên Mục Dã nghe xong thì sắc mặt cứng đờ, sau đó than nhẹ một tiếng: “Vậy tại sao anh không gọi về? Làm em mất bao nhiêu công sức... Thôi vậy, anh ăn một con tôm được chứ? Thế mới không lãng phí bữa cơm này của em!”

Viên Mục Dã không biết phải từ chối con tôm to bự trước mặt thế nào, nhưng trong lòng cậu lại vô cùng kháng cự đối với những thức ăn này... Thế là cậu đành nhẹ nhàng ngăn tay của vợ và bảo: “Anh thật sự không ăn được gì đâu.”

Vợ Viên Mục Dã sững sờ, cô ta đập đôi đũa trong tay lên bàn rồi hỏi: “Có chuyện gì xảy ra với anh thế? Em làm cơm có độc sao? Sáng không ăn... Tối cũng không ăn! Anh muốn thành tiên à?”

Viên Mục Dã vội vàng giải thích: “Anh thật sự ăn rồi mà...”

Không ngờ vợ Viên Mục Dã nghe cậu nói thế xong, sắc mặt lại trở nên rất âm trầm, cô ta cười lạnh lùng, nói: “Trưa nay anh cũng chẳng đụng đến một miếng thịt kho tàu nào, Viên Mục Dã, anh đúng là không giống với những người khác!”

Lòng Viên Mục Dã đập “thịch” một cái. Chuyện ăn cơm trưa nay trừ Viên Mục Dã ra thì không còn ai biết nữa, nhưng cô gái trước mắt này cứ như là camera giám sát phòng ăn của cục cảnh sát vậy.

“Ăn một miếng nhé? Ăn một miếng là không có chuyện gì nữa...” Cô gái này nói mà mặt không biểu cảm.

Viên Mục Dã thấy sắc mặt cô ta kỳ quái thì liên tục lắc đầu: “Anh đã bảo là không đói bụng mà...”

Viên Mục Dã vừa nói câu này, sắc mặt cô ta lại càng trở nên khó coi, bầu không khí xung quanh cũng trở nên đè nén. Đến lúc này Viên Mục Dã mới đột nhiên nghĩ đến, cô gái trước mặt này đâu phải là vợ mình? Bởi vì cô ta rõ ràng là Lý Tử Y đã chết từ lâu rồi mà!

“Cô là ai? Ở đây là chỗ nào?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Lý Tử Y cười lạnh lùng: “Anh cần gì hỏi tôi là ai? Lại càng không cần biết đây là chỗ nào, anh chỉ cần tự hỏi lòng mình, cuộc sống ở đây không tốt sao?”

Viên Mục Dã đã nhớ lại tất cả, cậu gật đầu: “Tốt, cuộc sống ở chỗ này đúng là rất hoàn mỹ... Nhưng nó không có thật, đồ vật giả tạo thì có ý nghĩa gì chứ?”

Lý Tử Y cười khê: “Sao lại là giả chứ? Chỉ cần anh ăn một miếng đồ ăn ở chỗ này thì tất cả sẽ biến thành thật, anh sẽ vĩnh viễn sống trong quốc gia vui vẻ này, không còn bất kỳ phiền não nào nữa!”

Viên Mục Dã bỗng cảm thấy hơi buồn cười: “Giả chính là giả, mãi mãi cũng không trở thành thật được, cha mẹ tôi chết sớm, nhưng trong thế giới ảo này tôi còn chẳng được biết dáng vẻ của họ, cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì? Tôi không ăn đồ ăn ở chỗ này không phải vì tôi khám phá ra đây là ảo cảnh, mà là do tôi thật sự không thích ăn chúng...”

“Đây chẳng phải là nguyện vọng mà anh đã cầu xin sao? Loài người các anh sao giỏi thay đổi thế chứ?” Cô ta đột nhiên điên cuồng hét lên.

Viên Mục Dã nghe thế thì hiểu ra: “Hóa ra cô chính là pho tượng đá kia... Đúng, tôi đã cầu xin những nguyện vọng đó, nhưng thứ tôi muốn là có máu, có thịt, thân tình và tình yêu thực sự, chứ không phải trầm mê trong ảo ảnh không thể tự thoát ra được!”

“Cái này thì có gì khác nhau đâu? So với theo đuổi đồ vật vĩnh viễn không thể có được trong hiện thực, vậy còn không bằng ở lại trong giấc mộng càng sung sướng hơn... Anh không thích cô gái này sao? Tôi có thể đổi cho anh một người khác! Nếu

như không thích cuộc sống bây giờ. Tôi cũng có thể tạo ra một cuộc sống càng thêm huy hoàng! Thế nào? Ở lại chỗ này được không?” Cô gái đó nói xong bèn biến thành Tăng Nam Nam rồi tiếp tục dụ dỗ Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã thấy đôi phương biến thành Tăng Nam Nam thì dở khóc dở cười, xem ra vật đang vây nhốt cậu chỉ có thể biến hóa ra người và vật trong trí nhớ của Viên Mục Dã, nó không thể biến ra thứ không hề có...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nghiêm túc nói với Tăng Nam Nam trước mặt: “Cô đừng nói nữa, tôi không thể ở lại một thế giới giả tạo như thế này được, hãy thả tôi rời đi!”

Tăng Nam Nam nghe xong không nói gì nữa, cô ta u buồn nhìn Viên Mục Dã một lúc lâu, đến tận khi Viên Mục Dã bắt ngờ nghe thấy bên tai có người gọi tên mình, cậu cẩn thận lắng nghe thì hình như là giọng của Đoàn Phong...

Ngay sau đó Viên Mục Dã cảm thấy trời đất quay cuồng, tất cả cảnh tượng trước mặt như một đoạn phim ngắn bị xáo trộn lung tung, Tăng Nam Nam giả mạo cũng biến mất khi ảo cảnh sụp đổ.

Lúc Viên Mục Dã mở mắt ra, cậu thấy tất cả những người ở số 54 đều vây quanh giường mình, còn Đoàn Phong đang khẽ gọi tên cậu...

Hoắc Nhiễm ở gần Viên Mục Dã nhất nên nhìn thấy cậu mở mắt, cậu ra mừng rỡ hô lên: “ Tỉnh rồi tỉnh rồi! Cuối cùng anh Viên cũng tỉnh rồi!”

Chương 330: Thiên thạch bay đến

Một lần nữa trở về thế giới hiện thực, Viên Mục Dã cảm thấy cơ thể mình nặng như sắp chìm xuống giường vậy, cậu nhìn xung quanh và phát hiện mình đang ở trong bệnh viện...

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Viên Mục Dã hỏi, giọng khàn khàn.

Đoàn Phong mỉm cười, chỉ vào mấy giường bệnh bên cạnh và nói: “Cậu ngủ sau bọn họ nhưng lại tỉnh dậy sớm hơn...”

Lúc này có một bác sĩ nam đi đến, anh ta giật mình hỏi: “Một người tỉnh rồi à?”

Đại Quân ở bên cạnh gật đầu: “Ừ, một người đã tỉnh rồi!”

Sau đó bác sĩ dẫn Viên Mục Dã đi làm một loạt xét nghiệm, khi xác định tất cả các chỉ số đều bình thường thì mới đồng ý cho cậu xuất viện. Vậy mà sau khi Viên Mục Dã xuất viện thì nơi đầu tiên cậu đi là làng du lịch Lục Châu, bởi vì lần này cậu đã biết rút cục thì vấn đề ở chỗ nào.

Khi mấy người Đại Quân biết được Viên Mục Dã đã gặp gì trong giấc mơ thì rất là hâm mộ, Trương Khai liên tục lắc đầu: “Biết trước như vậy thì tôi cũng đi cầu nguyện rồi, chỉ cần không ăn đồ trong giấc mơ thì chơi thật đã rồi lại ra.”

Không ngờ Đoàn Phong lại hừ khế: “Nghĩ gì thế? Mấy người tiến vào chỉ tổ mất tiền mua mẽ, chẳng có ai tỉnh lại được đâu.”

Nghe anh ta nói như vậy, Viên Mục Dã mới nhớ ra anh ta cũng đã cầu nguyện, cậu tò mò hỏi: “Anh tỉnh lại bằng cách nào?”

Không ngờ Trương Khai lại cười ha hả, nói: “Tảng đá đó có thềm thu đội trưởng Đoàn của chúng ta đâu, sáng nay anh ấy còn dậy sớm hơn cả tôi nữa đấy!”

Viên Mục Dã giật mình: “Anh không tiến vào thế giới trong mơ à?”

Đoàn Phong bắt đầu dĩ nhún vai: “Tôi thật sự muốn vào xem thử thế nào, cũng nghĩ có một giấc mơ đẹp để vui vẻ một chút, thật đáng tiếc... Chắc tảng đá vụn đó chứng mất tôi chăng?”

“Những người khác thế nào? Vẫn không hề có một chút dấu hiệu nào là sẽ tỉnh lại sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Đại Quân lắc đầu: “Cậu không thấy vừa nãy lúc tôi giúp cậu xử lý thủ tục xuất viện, mấy người nhà bệnh nhân đang vây lấy bác sĩ phụ trách chữa trị đây à, bọn họ liên tục hỏi bác sĩ là tại sao người khác tỉnh mà người nhà của họ lại không tỉnh!”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi có thể tỉnh lại vì nhận rõ mình đang ở trong giấc mơ, nếu mấy người kia tham lam luyến tiếc giấc mơ đẹp... Thì chỉ sợ rất khó mà tỉnh lại được. Muốn cứu bọn họ, chúng ta phải làm rõ lai lịch của bức tượng đá này mới được.”

Đoàn Phong gật đầu: “Cái này thì dễ thôi, tôi cũng không tin chỗ đó tự nhiên mọc lên một bức tượng, chắc chắn là có người hoặc cái gì đã đặt nó ở đó, mà hẳn là bức tượng ở chỗ đây được nhiều năm rồi, nếu không được thì chúng ta đi tra hồ sơ tại địa phương, để xem mảnh đất trồng đây trước đây đã từng có ai ở...”

Không tra không sao, vừa tra bọn họ phát hiện ra khu rừng này trước giải phóng đúng là có người ở! Theo hồ sơ ghi lại thì ở đó từng có một thôn gọi là Đại Dã, toàn bộ thôn có khoảng vài chục người.

Ban đầu người trong thôn sống một cuộc sống khá tách biệt, hàng ngày mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ, tuy bọn họ không giàu có nhưng cũng đủ ăn đủ uống... Không ngờ người ngồi trong nhà, nhưng tai họa lại từ trên trời rơi xuống, cả một thôn có cuộc sống bình dị đã bị một trận “Lửa trời” chôn vùi hết trong một đêm.

Bây giờ có thể giải thích rằng cái gọi là “Lửa trời” chẳng qua là một viên thiên thạch vận tốc cao rơi xuống thôn Đại Dã, từ đó mới sinh ra ngọn lửa thiêu cháy toàn bộ mấy chục người của thôn Đại Dã.

Nhưng vào thời kỳ đó, đây đúng là một hiện tượng rất khó giải thích, cho nên mọi người gần đó mới cho là người dân thôn Đại Dã đã làm chuyện gì đó thất đức nên mới dẫn đến “Lửa trời”.

Nhưng đây mới chỉ vền vẹn là nửa trước của câu chuyện, còn những gì thật sự liên quan đến bức tượng này lại ở nửa đoạn sau... Nghe nói vào thời đó có khá nhiều người đồn cũi sẵn thú khi đi đường tắt qua gần thôn thì không hiểu sao lại bị mất tích.

Mặc dù sau đó người nhà cũng tìm được họ, nhưng tất cả đều bị tà ma câu mất hồn phách. Cuối cùng người dân ở thôn phải dùng tiền mời đạo sĩ đến trừ tà, đồng thời điêu khắc viên “Thiên thạch” kia thành hình người, sau đó chôn nó ở tại thôn Đại Dã cũ để trấn áp vong hồn.

Mặc dù trong hồ sơ của khu vực này không có ảnh chụp bức tượng, nhưng lại có một bản vẽ đơn giản để mô tả nó, nhìn cái mặt to như chiếc đĩa là biết nó chính là bức tượng đá mà Viên Mục Dã đã cầu nguyện.

Khi điều tra đến chỗ này, Viên Mục Dã cảm thấy thắc mắc, nếu thứ này năm đó đã bị chôn dưới đất, vậy bây giờ là ai đã đào nó lên? Mà mấy người xui xẻo kia hiển nhiên là có mục đích đến đây cầu nguyện, vậy bọn họ đã nghe ai nói?

Trước mắt xem ra những vấn đề này phải đợi mấy người kia tỉnh thì mới làm rõ được, điều quan trọng nhất bây giờ là làm cách nào để đánh thức tất cả bọn họ...

Đoàn Phong báo cáo tình huống cho tiến sĩ Lâm, anh ta nghe xong cũng cực kỳ có hứng thú với bức tượng kia và nhanh chóng cầm dụng cụ đến kiểm tra bức tượng. Anh ta phát hiện độ dài sóng phóng xạ của tượng đá này rất đặc biệt, dường như nó thật sự không phải vật trên Trái đất, thế là tiến sĩ Lâm quay về chế tạo gấp một lồng kính đặc biệt rồi cho bọc kín bức tượng vào bên trong.

Sau đó kỳ tích đã xảy ra, không lâu sau khi bức tượng bị bọc lại, mấy người xui xẻo trong bệnh viện đều lần lượt tỉnh dậy. Nhưng không biết có phải mấy người đó đã hôn mê thời gian quá dài hay không mà bọn họ đã quên hết những gì đã trải qua trong mơ.

Còn về việc tại sao bọn họ biết bức tượng này có thể cầu nguyện được, thì đó là do một đại sư họ Hoàng đã chỉ điểm... Nhưng khi Viên Mục Dã cùng mấy người Đoàn Phong đến địa chỉ được cho để tìm thì lại phát hiện cửa hàng của đại sư họ Hoàng kia đã khóa cửa cài then từ lâu.

Sau khi hỏi hàng xóm mới biết, vị Hoàng đại sư này được tiên nhân chỉ điểm nên đã đi đến phía Tây Bắc để phát triển!

Cuối cùng mấy người Viên Mục Dã đưa ra kết luận, chắc chắn Hoàng đại sư này có vấn đề, đây rõ ràng là xảy ra chuyện rồi bỏ trốn mà? Còn nói cái gì mà tiên nhân chỉ điểm? Đúng là nói linh tinh!

Mặc dù Hoàng đại sư đã chạy, nhưng mấy người bị hại đều từng chụp ảnh với gã, cảnh sát bèn dùng bức ảnh trong điện thoại của bọn họ để tìm kiếm Hoàng đại sư ở khắp nơi, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được người này.

Sau khi Viên Mục Dã nhìn kĩ mấy bức ảnh kia, cậu lại kinh ngạc phát hiện mắt của tay đại sư họ Hoàng này hơi có màu vàng, chẳng lẽ Hoàng đại sư chính là gã mắt vàng?

Còn bức tượng đá này thì bị lỏng thủy tinh bọc kín rồi được giữ trong nhà kho của số 54, tiến sĩ Lâm đã nói là: “Về sau sẽ có lúc dùng đến bức tượng đá này... Nhưng vật này hơi kỳ quái, trong thời gian ngắn không thể làm rõ được tác dụng của nó, cho nên tôi đành đặt nó vào trong kho để phủ bụi vậy.”

Chương 331: Người mất tích

Sau đó Đoàn Phong cũng từng hỏi Viên Mục Dã: “Cậu còn có gì không hài lòng với giấc mơ kia vậy? Nếu đổi thành mấy người Đại Quân thì chắc không ai có thể thoát ra được rồi!”

Viên Mục Dã cười trả lời: “Thức ăn trong giấc mơ đó không hợp khẩu vị của tôi...”

Đoàn Phong kinh ngạc, sau đó không nhịn được cười mắng: “Mẹ!”

Nhưng đồng thời Viên Mục Dã cũng rất tò mò tại sao Đoàn Phong lại không rơi vào trong giấc mơ, cậu thắc mắc:

“Nguyện vọng của anh là gì? Theo lý thuyết thì chỉ cần cầu nguyện là rơi vào giấc mộng mà?”

Không ngờ Đoàn Phong lại đáp: “Nguyện vọng của tôi thì dù là ở trong giấc mơ... Tảng đá đó cũng không thực hiện được.”

Sau khi chuyện này hoàn toàn kết thúc, ông chủ làng du lịch tự mình gửi giấy mời cho tiến sĩ Lâm, ông ta hy vọng bọn họ có thể vào ở vài ngày khi làng du lịch mở cửa trở lại, nhưng có vẻ Viên Mục Dã không có hứng thú lắm.

Bởi vì theo cậu nghĩ, chuyện này mặc dù bề ngoài đã được giải quyết, nhưng người ẩn nấp phía sau đào bới tượng đá đó lên, rồi còn Hoàng đại sư đã bốc hơi trên thế gian, tất cả đều ẩn giấu những bí ẩn cần phá giải...

Vào một buổi sáng sớm vài ngày sau đó, một đêm mưa xuân đã rửa sạch toàn bộ thủ đô, trong không khí xuất hiện mùi thơm hiếm hoi của hạt sương trộn lẫn với cỏ xanh, nó khiến ai ngửi được đều cảm thấy tinh thần thoải mái.

Nhưng giữa mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái này lại xen lẫn một mùi khét cực kỳ không phù hợp, giống như có gì đó bị nướng cháy vậy. Lúc này có hai bà già đi tản bộ buổi sáng đi ngang qua nơi này, hai người họ hẹn nhau đi đến chỗ đất hoang để hái nấm.

“Chị à, hôm qua mưa cả đêm, chỗ này chắc chắn sẽ có rất nhiều nấm mới mọc...” Một bà lão vóc dáng mập mạp nói.

Một bà lão khác tóc bạc phơ nghe xong bèn cười bảo: “Đúng thế, cho nên chị mới tranh thủ gọi cho em, nếu đến chậm chắc sẽ bị người khác đào hết!”

Hai người vừa nói vừa cười cúi đầu tìm nấm, bỗng bà lão tóc trắng như mây hỏi: “Tại sao ở đây lại có mùi vật gì đó cháy khét vậy nhỉ?”

Bà lão béo cũng phụ họa: “Đúng vậy... Ai lại đi đốt gì ở đây chứ?” Bà ta nói đến đây thì đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một đồng đồ vật đen sì, bèn vội vàng nói: “Chị ơi, mắt em không tốt, chị xem bên kia là thứ gì thế?”

Bà lão tóc trắng cười trêu: “Thôi đi, em nhỏ tuổi hơn chị nhiều mà mắt lại không tốt sao? Thế thì mắt chị chắc sắp mù rồi?”

Bà ta nói xong cũng nhìn về phía mà bà lão béo chỉ: “Đó là cái gì thế? Đen sì... Chị cũng không nhìn rõ lắm, đi nào, chúng ta qua đó nhìn thử xem!”

Nhưng khi hai người đi đến gần nhìn xem, suýt nữa họ bị dọa gần chết. Hóa ra đó là một thi thể bị đốt cháy khét...

Lúc Viên Mục Dĩ dắt chó đi dạo quay về vào sáng sớm thì nhận được điện thoại của Từ Lệ, anh ta nói là cảnh sát đã chặn được một video trên mạng vào đêm qua, bên trong là tin tức mới nhất mà Sứ giả nhà trời công bố, Từ Lệ bảo Viên Mục Dĩ tranh thủ đến cục một chuyến. Vừa đúng lúc hôm nay bên số 54 không có việc gì, Viên Mục Dĩ gọi điện nói với Đoàn Phong một câu rồi đi tìm Từ Lệ.

Lần này Sứ giả nhà trời không nói gì trong video, đầu tiên gã đăng một đoạn video ngược đãi mèo, trong video có một con mèo nhỏ bị người ta tưới xăng đầy người rồi đốt chết tươi, trước khi chết nó đau đớn vặn vẹo thân thể, giãy giụa phát ra từng tiếng kêu thảm thiết chói tai...

Nếu là người bình thường mà nhìn thấy đoạn video này thì chắc chắn sẽ cảm thấy rất khó chịu, nhưng sau đoạn video ngược đãi mèo này còn có một thông báo, nếu như muốn xem video kích thích hơn thì có thể chat riêng.

Sau khi video kết thúc, Sứ giả nhà trời đeo mặt nạ xuất hiện và cầm theo một tờ giấy ghi rõ người ngược đãi mèo, sau khi gõ đốt tờ giấy thì video kết thúc...

Viên Mục Dã xem hết toàn bộ đoạn video ở chỗ Từ Lệ, sau đó hỏi: “Chỉ có vậy thôi à?”

Từ Lệ gật đầu: “Chỉ có vậy...”

Viên Mục Dã tua ngược video lại, sau đó chỉ lên trên tờ giấy A4: “Người này là ai? Mau tranh thủ thời gian tìm ra gã!”

Từ Lệ nghe xong đưa cho Viên Mục Dã một tập hồ sơ rồi bảo: “Chúng tôi đã điều tra rồi, cái số này là của một thanh niên trẻ tên Trần Việt, tên nhóc này sau khi tốt nghiệp đại học không tìm một công việc đứng đắn mà suốt ngày tìm cách kiếm tiền bằng những trò vặt! Không biết cậu ta nghĩ thế nào mà lại quay một số video ngược đãi chó mèo rồi đăng lên mạng để thu phí. Lúc chúng tôi nhìn thấy video xong thì lập tức sai người đi tìm cậu ta nhưng vẫn chậm một bước, người này đã mất tích hơn 72 giờ rồi.”

“Mất tích ba ngày mà không có ai tìm, tên nhóc này không có người thân hay bạn bè gì sao?” Viên Mục Dã bồn chồn hỏi.

Từ Lệ thở dài: “Bây giờ thanh niên ai mà chẳng sống như vậy? Thức đêm, làm thêm giờ đều là quá bình thường, người gặp mặt hàng ngày chưa chắc đã là người thân hay bạn bè, ba ngày hoặc kể cả một tháng không liên lạc với gia đình cũng là hiện tượng bình thường. Trần Việt lại càng không cần phải nói, cậu ta quay loại video ác độc này thì chắc chắn phải giấu người nhà và bạn bè, mất tích ba ngày không ai phát hiện là quá bình thường.”

Hai người bọn họ nói đến đây, điện thoại văn phòng của Từ Lệ đột nhiên đổ chuông, anh ta nghe xong khuôn mặt bỗng biến sắc. Sau khi dập máy, Từ Lệ trầm giọng bảo: “Ở khu đất hoang ngoại ô thành phố phát hiện một xác đàn ông chết cháy, theo dự đoán ban đầu có thể là Trần Việt đang mất tích...”

Khi Từ Lệ dẫn theo Viên Mục Dã đến hiện trường phát hiện án, Diệp Dĩ Ngụy đã dẫn theo trợ thủ đến đó trước để kiểm tra sơ bộ tử thi. Viên Mục Dã thấy anh ta dùng bông ngoáy tai thò vào cổ họng thi thể lau lau rồi nói: “Cổ họng có màu xám đen,

thân thể cuộn lại, theo dự đoán ban đầu là bị thiêu khi còn sống... Nhưng cụ thể thế nào thì phải giải phẫu sâu hơn, để xem trong khí quản có giống như vậy hay không thì mới xác định được.”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn tiến đến trước mặt thi thể quan sát thật kĩ, sau đó nói: “Mặt cỏ xanh dưới thi thể không hề có bất kỳ dấu vết bị thiêu đốt nào, chỗ này chắc chắn không phải hiện trường phát hiện án.”

“Vứt xác sau khi chết... Vậy Sứ giả nhà trời phải có phương tiện giao thông mới được.” Từ Lệ nghĩ đến đây thì nói với Tiểu Triệu: “Cậu đi tra một chút những camera giám sát ở các nút giao thông quanh đây, nhất định phải tìm ra chiếc xe khả nghi.”

Tiểu Triệu nhếch miệng nói: “Lão đại, ít nhất cũng phải cho cái phạm vi chứ?”

Diệp Dĩ Nguy nghe thế bèn tiến đến đưa thêm thông tin: “Mặt ngoài thi thể rất khô ráo, chắc là vứt xác sau cơn mưa.”

Từ Lệ nói với Tiểu Triệu: “Nghe thấy không? Mau gọi cho cục thời tiết rồi hỏi họ cơn mưa này tạnh lúc nào!”

Tiểu Tống bỗng cầm một túi rác màu đen chạy đến rồi bảo: “Lão đại, chúng tôi phát hiện cái này ở bụi cỏ gần đây!”

Từ Lệ cầm túi rác mở ra xem, bên trong có những vật dụng cá nhân như ví, điện thoại, một cái thẻ căn cước mà chủ nhân chính là Trần Việt đã mất tích ba ngày qua!

Chương 332: Có đáng chết hay không

Từ Lệ lập tức thở dài nói với Tiểu Tổng: “Liên hệ ngay với cha mẹ Trần Việt để làm so sánh ADN, rốt cuộc có phải là tên nhóc đó hay không thì rất nhanh sẽ biết được thôi.”

Trong lòng Viên Mục Đã biết, gần như chắc chắn thi thể chết cháy này là tên nhóc không may kia, cậu tức giận bảo: “Anh nói thử xem cha mẹ nó chu cấp cho nó đến tận lúc tốt nghiệp đại học, tại sao nó không làm việc đàng hoàng mà lại làm chuyện thất đức như vậy?”

Từ Lệ cũng lắc đầu liên tục: “Chắc muốn kiếm tiền nhanh mà, hơn nữa loại chuyện này cũng không có chế tài pháp luật, kể cả bị người báo cáo cũng chẳng làm sao hết, cùng lắm ăn mắng một trận mà không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

Viên Mục Đã nhìn thoáng qua thi thể đã bị cất vào túi đựng xác rồi nói: “Không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật, nhưng bây giờ lại ném luôn tính mạng đi rồi...”

Ngày hôm sau, cha mẹ Trần Việt chạy từ quê lên, sau khi so sánh ADN xong thì có thể xác định xác chết cháy đó đúng là con của bọn họ. Cha mẹ của Trần Việt năm nay cũng phải hơn năm mươi, trung niên mà mất con thì có thể biết họ sốc đến mức nào...

Mẹ Trần Việt sau khi biết kết quả đã ngất ngay tại chỗ, cha Trần Việt thì nắm chặt tay Từ Lệ và yêu cầu cảnh sát nhất định phải nghiêm trị hung thủ. Từ Lệ đành tạm thời trấn an hai người họ trước để bọn họ đừng quá mức thương tâm.

Còn về phần có bắt được hung thủ hay không... Từ Lệ cũng không nói trước được.

Bởi vì chỗ phát hiện thi thể cũng không phải hiện trường đầu tiên của vụ án, cho nên bản lĩnh của Viên Mục Dĩ chẳng có tác dụng gì, nhưng cậu vẫn cẩn thận quan sát mọi hành động của Diệp Dĩ Nguy tại hiện trường, vậy mà lại không phát hiện ra tí sơ hở nào.

Đáng tiếc là buổi đêm trước khi phát hiện thi thể đã có trận bão rất to, nó khiến hệ thống điện của camera theo dõi mấy con đường quanh đó bị trục trặc, cho nên không thể quay lại được gì.

Viên Mục Dĩ quay lại đúng lúc Từ Lệ đang nổi điên, sau khi biết được tình huống này, Từ Lệ tức giận đến mức đập cặp hồ sơ lên bàn rồi quát: “Mẹ thằng khốn, đến cả mạch điện xảy ra vấn đề cũng bị gã tính đến!”

Viên Mục Dĩ cười bảo: “Thả lỏng một chút đi... Tình huống như vậy trong các vụ án của Sứ giả nhà trời đều quá bình thường, đừng bảo tôi không nhắc nhở anh, những vụ án của Sứ giả nhà trời bình thường đều là giết người hàng loạt.”

Từ Lệ vỗ đầu: “Tại sao tôi lại quên mất chuyện này chứ... Tiểu Triệu! Mau tranh thủ thời gian điều tra xem khi Trần Việt còn sống có đồng bọn hợp tác hoặc cấp dưới không!”

Từ Lệ nói xong thì mệt mỏi ngồi trên ghế, sau đó thở dài: “Tên nhóc Trần Việt này thật đáng hận, hôm qua Tiểu Tổng đã tìm được trong nhà nó khoảng hơn 400G video hành hạ động vật đến chết... Nhưng cậu nói xem nó có đáng chết không?”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Về mặt pháp luật chắc chắn không đáng chết, bởi vì con người luôn luôn cảm thấy tính mạng quý giá nhất trên Trái đất này là con người. Còn về tính mạng của các động vật khác cũng phải đặt trong trường hợp tính mạng con người không bị uy hiếp... mới là quý giá. Mặc dù là như vậy, tính mạng những động vật này cùng với số lượng và độ khan hiếm cũng bị chia thành nhiều loại khác nhau. Tôi nhớ đã từng xem một bản tin, nói rằng tại một vườn thú nào đó ở nước ngoài, có một đứa bé trai lúc xem khi đột đã bị đám người chen lấn nên rơi xuống người một con tinh tinh đen. Mặc dù lúc đó con tinh tinh không hề làm ra bất kỳ hành vi nào uy hiếp đến tính mạng đứa bé đó, nhưng cuối cùng nó vẫn bị bắn chết. Chuyện này đã nói rõ loài người luôn cảm thấy

tính mạng của mình cao hơn tất cả các sinh mệnh khác trên Trái đất! Nói thẳng ra là nếu tôi không bị uy hiếp, OK tôi có thể bảo vệ bạn, nhưng khi tôi cảm thấy bị uy hiếp thì lúc nào tôi cũng có thể giết bạn. Cho nên gần như không có pháp luật của quốc gia nào sẽ phán xử tử hình những người sẵn giết động vật, cho dù động vật ấy quý giá, cho dù nó sắp tuyệt chủng... Nhiều nhất chỉ xử vài năm đến mười mấy năm mà thôi. Anh hỏi tôi Trần Việt có đáng chết hay không? Tôi không thể trả lời được vấn đề này!”

Từ Lệ nghe xong như có điều suy nghĩ, anh ta nói: “Từ góc độ tâm lý học, Trần Việt này đúng là một kẻ biến thái! Nếu không tại sao cậu ta lại quay loại video này để kiếm tiền chứ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi lắc đầu nói: “Tôi thấy chưa chắc... Thật ra kẻ thực sự biến thái phải là những cấp dưới bán video, Trần Việt nhiều lắm chỉ có thể coi là lạnh lùng không còn nhân tính, cậu ta không có tình cảm của người bình thường, vì kiếm tiền mà có thể dễ dàng bỏ qua ranh giới đạo đức cuối cùng của con người, anh có biết con người tại sao lại nuôi thú cưng không?”

“Bởi vì thích?” Từ Lệ hỏi.

Viên Mục Dã cười nói: “Bởi vì những người này có thể nảy sinh tình cảm với vật nuôi của mình... Đó là nhu cầu tình cảm cơ bản của con người, người bình thường đều sẽ có nhưng Trần Việt lại không, cho nên lúc cậu ta hành hạ đến chết những động vật đó thì không hề có gánh nặng trong lòng. Nếu như tôi không đoán sai thì tình cảm của Trần Việt với cha mẹ cũng rất bình thường.”

Từ Lệ nghe vậy bèn phản bác: “Chưa chắc? Tôi thấy cha mẹ cậu ta rất thương tâm mà.”

Viên Mục Dã thở dài: “Người bình thường mất con thì chắc chắn phải thương tâm rồi, có rất nhiều bậc cha mẹ cực kỳ yêu thương con mình, nhưng con cái lại chẳng quý trọng điều đó! Thế giới này chính là hiện thực như thế đấy, có rất nhiều tình cảm chỉ đến từ một phía... Có những đứa con chỉ sau khi làm cha làm mẹ rồi mới biết cảm ơn cha mẹ mình, nhưng có những kẻ trời sinh đã vô ơn.”

Mặc dù cảnh sát toàn lực điều tra nhưng từ đầu đến cuối vụ án này vẫn không hề có bất kỳ tiến triển nào, còn những kẻ cấp dưới thu mua video Trần Việt ngược đãi động vật, lúc mới đầu khi cảnh sát tìm đến còn che che giấu giấu, nhưng đến khi nghe tin Trần Việt chết thì mới sợ quá phải khai thật ra.

Nhưng mấy người Từ Lệ không phát hiện được chỗ nào đáng ngờ từ bọn họ, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì...

Mặc dù rất muốn điều tra hành tung của Diệp Dĩ Ngụy trong mấy ngày qua, nhưng Viên Mục Dã lại không dám tra quá rõ ràng, cậu chỉ có thể bóng gió hỏi Diệp Dĩ Ngụy, anh ta lại trả lời kín đến nước chảy không lọt, không hề để lại bất kỳ điểm khả nghi nào.

Dù sao cũng chỉ là nghi ngờ, Viên Mục Dã thậm chí còn không biết nên nói với ai về chuyện này...

Sau vài ngày yên bình, ngay khi tất cả đều nghĩ rằng vụ án lần này của Sứ giả nhà trời không phải án liên hoàn thì một người chết khác lại lặng lẽ xuất hiện!

Lần này cảnh sát cũng không nhận được cảnh báo từ trước, người chết Thái Hiểu Tuyên là một nam giáo viên trung học, 32 tuổi. Ngày mà vụ án xảy ra, vợ chưa cưới của Thái Hiểu Tuyên là Lý Mạt Mạt qua giúp anh ta dọn dẹp nhà cửa như mọi ngày, vậy mà khi đẩy cửa bước vào thì thấy căn nhà lung tung lộn xộn hết cả, một số giấy khen nhà giáo ưu tú bị vứt đầy trên đất.

Lý Mạt Mạt vội vàng tìm kiếm Thái Hiểu Tuyên ở khắp nơi, cuối cùng phát hiện anh ta đã chết trong bồn tắm phòng vệ sinh...

Kết quả kiểm tra thi thể cho thấy Thái Hiểu Tuyên chết do mất máu quá nhiều, pháp y đã phát hiện một vết thương nhỏ vài centimet bên lá lách, nó trực tiếp đâm rách lá lách dẫn đến mất máu quá nhiều. Nếu như được đưa đến bệnh viện kịp thời chắc sẽ giữ được tính mạng, nhưng tiếc là lúc cô vợ chưa cưới phát hiện ra thì anh ta đã chết được vài giờ.

Chương 333: người hiến tủy

Bởi vì hiện trường phát hiện vụ án cực kỳ hỗn loạn cho nên cảnh sát nhận định ban đầu là cướp của giết người. Nhưng khi kiểm tra thi thể sâu hơn thì lại phát hiện trong máu của người chết có chất Barbiturat, chất này có tác dụng an thần và thôi miên.

Theo lý thuyết thì nếu vào nhà cướp bóc, cùng lắm chỉ là trói nạn nhân rồi sau đó giết chết, hoặc là trực tiếp giết luôn... Rất hiếm khi gây mê cho nạn nhân trước rồi mới giết, thế nên cảnh sát lại nghi ngờ là báo thù.

Nhưng danh tiếng của Thái Hiếu Tuyên vẫn luôn rất tốt, anh ta chỉ là một giáo viên trung học, bình thường cũng chẳng có thói quen gì xấu cả, anh ta cũng rất trách nhiệm khi phụ trách học sinh, thật sự khó mà tưởng tượng được một giáo viên hiền lành như thế này lại đắc tội với người nào. Đến tận khi có người gây rối tại lễ tang của Thái Hiếu Tuyên, lúc này mọi người mới biết đến một đoạn ân oán từ mười năm trước...

Mặc dù lúc đó tình tiết vụ án không có gì tiến triển, nhưng nguyên nhân cái chết của Thái Hiếu Tuyên đã được xác định nên dưới yêu cầu của gia đình, cảnh sát đồng ý để họ nhận thi thể về an táng.

Nhưng khi trường học làm lễ truy điệu cho Thái Hiếu Tuyên, có một người đàn ông trung niên lạ mặt lại đi đến, trong tay anh ta cầm theo một chiếc túi màu đen. Lúc đầu mọi người còn tưởng đây là bạn của Thái Hiếu Tuyên, không ngờ người đàn ông đó đi tới trước di ảnh của Thái Hiếu Tuyên thì phá lên cười, cuối cùng thậm chí còn vừa cười vừa chảy nước mắt.

Trong lúc mọi người đang cảm thấy kỳ quái, người đàn ông này lại lấy một băng pháo nổ từ trong chiếc túi đen ra rồi châm lửa, trong nhất thời cả linh đường gà bay chó sủa! Có vài đồng nghiệp của Thái Hiếu Tuyên tiến đến cãi nhau với người đàn ông trung niên kia, họ hỏi tại sao ông ta lại muốn phá hỏng lễ

truy điệu của người khác? Làm như vậy chẳng phải là quá thiếu đạo đức sao?

Không ngờ người đàn ông trung niên cười lạnh lùng, nói: “Người thiếu đạo đức nhất ở đây chính là vị thầy giáo Thái Hiếu Tuyên này, nếu không phải do nó thì tại sao con gái tôi lại chết chứ!”

Những người khác nghe vậy đều sững sờ, đến cả vợ chưa cưới của Thái Hiếu Tuyên cũng hơi giật mình, chẳng lẽ khi Thái Hiếu Tuyên còn sống có đan dứu tình cảm gì với con gái của người đàn ông này sao?

Nhưng người đàn ông trung niên này nhìn qua khoảng hơn bốn mươi thôi, con gái của ông ta tối đa chắc cũng chỉ mười mấy tuổi, làm sao có thể đan dứu tình cảm với Thái Hiếu Tuyên được chứ? Cuối cùng ở đây có một người báo cảnh sát, người đàn ông này rất nhanh đã bị cảnh sát đưa đi thẩm vấn.

Người khác có lẽ không biết người đàn ông trung niên này là ai, nhưng cha mẹ của Thái Hiếu Tuyên lại biết rõ, họ cũng biết tại sao người này lại luôn mồm nói con của họ hại chết con gái của ông ta!

Sau khi người đàn ông trung niên được đưa đến cục cảnh sát, đội trưởng Lưu phụ trách vụ án Thái Hiếu Tuyên chạy đến, người đàn ông này đã chính mồm thừa nhận mình có thù với Thái Hiếu Tuyên, vậy có phải ông ta đã giết Thái Hiếu Tuyên không?

Vậy mà trải qua một cuộc thẩm vấn, đối phương lại thề thốt phủ nhận là mình giết Thái Hiếu Tuyên. Ông ta bảo mặc dù nhiều năm qua cũng có ý định đó, nhưng vì còn phải chăm sóc cho người nhà, cho nên không thể dùng biện pháp trả thù cực đoan như vậy được.

Sau khi điều tra cảnh sát đã phát hiện, người đàn ông này tên là Vương Truyền Vĩ, năm nay bốn mươi hai tuổi, ông ta có một nhà máy sản xuất áo cỡ nhỏ tại địa phương. Đúng như những gì Vương Truyền Vĩ đã nói, ông ta trên có cha mẹ già, dưới có vợ con, đã đến tuổi trung niên và cũng được coi là có sự nghiệp thành công... Nếu trong giai đoạn này mà ông ta hy sinh toàn bộ những gì mình có thì đúng là không đáng giá.

Còn về việc tại sao Vương Truyền Vĩ lại nói Thái Hiền Tuyên hại chết con gái mình, tất cả là vì một câu chuyện cũ vào mười mấy năm trước... Cô con gái lớn Vương Tiểu Kỳ của ông ta lúc đó mới chưa đầy tám tuổi, cô bé đã bất ngờ bị ngất xỉu vào một lần đi dã ngoại của nhà trường, sau khi đưa tới bệnh viện kiểm tra thì lại phát hiện bị bệnh máu trắng.

Điều kiện gia đình Vương Truyền Vĩ lúc đó cũng khá giả nên có thể chịu được chi phí chữa bệnh của con gái, nhưng vấn đề là tình huống của con gái ông ta tốt nhất là được ghép tế bào, có như vậy thì tỷ lệ chạy chữa sẽ vô cùng cao.

Tiếc là Vương Truyền Vĩ bị viêm gan nên không thích hợp để tạo tế bào máu, mà xác suất bị phản ứng khi dùng tế bào của vợ lại rất cao nên cũng không phải là lựa chọn tốt nhất. Cuối cùng bác sĩ đề nghị họ vừa chờ tạo tế bào vừa sinh thêm đứa trẻ khác, bởi vì tỉ lệ cấy ghép tế bào giữa anh chị em ruột là rất cao... Thế là hai vợ chồng Vương Truyền Vĩ thương lượng với nhau, họ quyết định sinh thêm một đứa nữa để cứu con gái mình.

Tất cả các bước đều được lần lượt tiến hành, một năm sau con của bọn họ khóc oe oe chào đời, nhưng tiếc là tế bào của em và chị cũng không kết hợp được với nhau. Đúng vào lúc này, bên bệnh viện đưa tới một tin tức tốt, họ nói là đã tìm được trong kho dữ liệu một người có độ phù hợp cực cao với Vương Tiểu Kỳ, đối phương cũng đồng ý tặng tế bào gốc để tạo máu cho cô bé.

Điều này đối với gia đình Vương Truyền Vĩ đúng là một tin tức cực tốt, bọn họ cảm thấy cuối cùng mình cũng gặp người tốt, thế là tích cực phối hợp với bác sĩ điều trị để sẵn sàng cấy ghép tế bào.

Nhưng họ không thể ngờ là vào ngày thứ ba khi Vương Tiểu Kỳ tiếp nhận hóa trị diệt tủy, Vương Truyền Vĩ bất ngờ nhận được thông báo bên phía bệnh viện, họ nói là người đồng ý hiến tế bào đã đổi ý! Điều này có nghĩa là dù họ lập tức dừng việc hóa trị thì tủy của con gái họ cũng không thể nào khôi phục lại do đã bị diệt hết, nên không nhận được tế bào tạo máu để cứu mạng, Vương Tiểu Kỳ chỉ có thể nằm chờ chết trong bệnh viện.

Điều này đối với Vương Truyền Vĩ cứ như sấm sét giữa trời quang vậy, nếu như không phải đối phương đã đồng ý hiến thì chắc chắn họ sẽ không đi làm hóa trị diệt tủy, bây giờ tất cả đã chuẩn bị xong nhưng đối phương lại đổi ý không hiến tặng nữa? Đây đâu phải là lừa đảo mà chính là giết người!

Vương Truyền Vĩ tìm đến bệnh viện và hy vọng bệnh viện có thể cử nhân viên đến đàm phán với đối phương, bệnh viện cũng biết tính nghiêm trọng của việc này, thế nên năm lần bảy lượt tìm đến người đã rút lại việc hiến tặng kia, hy vọng có thể đảm bảo thông tư tưởng của anh ta.

Không ngờ mỗi lần họ đến thì người đứng ra nói chuyện đều là cha mẹ của người kia, bọn họ nói con mình còn trẻ thiếu hiểu biết, vẫn còn chưa tốt nghiệp đại học, cái gì cũng không hiểu mà dám tặng tế bào gốc tạo máu? Đồng thời nhiều lần bảo bệnh viện đừng quấy rầy con của họ nữa, bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý cho con mình hiến tế bào.

Bệnh viện thấy đối phương đã tuyên bố chắc như đinh đóng cột thì biết họ không đùa, đành quay về thương lượng với Vương Truyền Vĩ. Nếu như thật sự không tìm thấy người hiến thích hợp thì chỉ đành làm liều mà dùng tế bào của mẹ của đứa bé, dù sao cũng đâu thể trông mắt nhìn đứa trẻ chết vì tủy bị suy kiệt được?

Nhưng bên phía bệnh viện cũng nói cho Vương Truyền Vĩ biết dùng tế bào của mẹ thì khả năng bài xích là rất cao, ông ta phải chuẩn bị tâm lý trước. Vương Truyền Vĩ đương nhiên không thể nhìn con gái mình chết nên cuối cùng đành phải đồng ý biện pháp này trong tuyệt vọng.

Kết quả là vào một năm sau khi phẫu thuật, Vương Tiểu Kỳ xuất hiện phản ứng bài xích nghiêm trọng, mặc dù các bác sĩ đã tìm tất cả biện pháp nhưng cuối cùng vẫn không giữ được tính mạng của cô bé này... Mà người đồng ý hiến tặng nhưng sau đó vì cha mẹ can thiệp mà đổi ý chính là Thái Hiểu Tuyền.

Chương 334: Hại người hại mình

Sau khi con gái qua đời, Vương Truyền Vĩ đã từng đi tìm Thái Hiểu Tuyên để chất vấn tại sao một sinh viên có trình độ học vấn cao như vậy lại nói lời mà không giữ lời? Chẳng lẽ anh ta không hề cảm thấy lương tâm mình bị cắn rứt sao?

Thái Hiểu Tuyên tỏ vẻ mình cũng là bất đắc dĩ thôi, cha mẹ anh ta sống chết không đồng ý nên anh ta chẳng có cách nào cả... Đâu thể vì người khác mà làm căng với cha mẹ chứ?

Vương Truyền Vĩ lạnh lùng cười hỏi: “Làm căng? Cái mà cậu gọi là không muốn làm căng đã đổi bằng tính mạng con gái tôi đây, buổi tối cậu có thể ngủ ngon được à?”

Thái Hiểu Tuyên nghe xong buồn cười hỏi: “Ông phải hiểu... Bệnh của con gái ông không phải do tôi! Tôi giúp cô bé là tình cảm, không giúp thì không phải bổn phận của tôi được chứ?”

Cuối cùng trước khi Vương Truyền Vĩ đi chỉ có thể phẫn uất ném ra một câu: “Cậu học hành nhiều năm như vậy đều học vào trong bụng chó hết rồi!”, sau đó ông ta rời đi mà không quay đầu lại...

Theo lời khai của Vương Truyền Vĩ, đó cũng là lần cuối cùng mà ông ta nhìn thấy Thái Hiểu Tuyên, ông ta nói không muốn loại người đó ảnh hưởng đến cuộc sống của họ sau này nên đã không còn tìm Thái Hiểu Tuyên nữa.

Lần này ông ta gây náo loạn linh đường cũng là vì đọc được tin tức nên biết Thái Hiểu Tuyên đã chết, thế nên ông ta cảm theo phao đến xả giận giúp con gái! Nếu ông ta thật sự giết Thái Hiểu Tuyên thì tại sao lại tự đưa mình đến cửa chứ?

Sau đó cảnh sát điều tra cũng xác nhận Vương Truyền Vĩ không có mặt ở địa phương lúc Thái Hiểu Tuyên chết, lúc đó

ông ta đang đi thương thảo hợp đồng, cho nên Vương Truyền Vĩ không thể nào là hung thủ đã giết chết Thái Hiểu Tuyền.

Mặc dù Vương Truyền Vĩ từ chối xin lỗi cha mẹ của Thái Hiểu Tuyền, nhưng đối phương lại tỏ vẻ không muốn truy cứu chuyện này nữa. Còn về chuyện năm đó ai đúng ai sai... Bọn họ không muốn tranh luận, dù sao bây giờ Thái Hiểu Tuyền cũng không còn nữa, chuyện người đầu bạc tiễn người đầu xanh như thế này cũng đã là một sự trừng phạt đối với họ rồi.

Bởi vì cha mẹ của Thái Hiểu Tuyền không truy cứu, nên Vương Truyền Vĩ nhanh chóng được thả ra, sau đó cảnh sát lại phái người theo dõi ông ta vài ngày nhưng cũng không phát hiện có gì bất thường nên không còn đặt sự chú ý lên người ông ta nữa.

Không ngờ một tuần sau, Vương Truyền Vĩ lại chủ động đến tự thú, ông ta nói mình đã giết Thái Hiểu Tuyền, mấy ngày qua ông ta không chịu được sự giày vò của nội tâm nên đã quyết định ra đầu thú.

Mặc dù Vương Truyền Vĩ nói chắc như đinh đóng cột, nhưng cảnh sát lại không tin dù chỉ một chữ, bởi vì có rất nhiều chi tiết vụ án mà ông ta không thể miêu tả được, nhìn qua là biết ông ta đang gán tội thay.

Trong phòng thẩm vấn, sắc mặt Từ Lệ âm trầm, anh ta nói: “Anh nghĩ đây là chỗ nào? Muốn đến thì đến? Muốn đi thì đi? Nói xem, anh gán tội thay cho ai thế?”

Không ngờ Vương Truyền Vĩ lại bình tĩnh đáp lại: “Đội trưởng Từ, anh đúng là hay thật đấy, lần trước cố bắt tôi nhận tội, tại sao lần này tôi chủ động nhận tội thì anh lại không tin?”

“Bởi vì pháp luật lấy sự thật làm căn cứ, chúng ta không bỏ qua cho bất kỳ kẻ xấu nào và cũng không thể để người tốt phải chịu oan uổng. Anh làm như vậy không phải giúp người đó mà ngược lại là tự hại người hại mình.” Từ Lệ nghiêm mặt.

Vương Truyền Vĩ nghe Từ Lệ nói thế thì yên lặng một lúc rồi bảo: “Đội trưởng Từ, các anh bắt hung thủ rồi phá án không được sao, tội gì cứ phải lặn tẩn những chi tiết nhỏ không đáng kể đó chứ?”

Từ Lệ bỗng vỗ bàn một cái: “Đó là vì anh không phải là hung thủ! Anh cho rằng mình không nói thì chúng tôi không điều tra được hay sao? Đến lúc đó không những hung thủ thật sự phải ngồi tù mà đến cả người làm ảnh hưởng đến sự nghiêm minh của pháp luật như anh cũng phải chịu tội!”

Lúc Viên Mục Dã đến thì thấy Từ Lệ xanh cả mặt đi ra từ phòng thẩm vấn, cậu vội vàng tiến đến, hỏi: “Tôi nghe nói hung thủ đến tự thú?”

Từ Lệ bắt đầu dĩ lắc đầu: “Không phải Vương Truyền Vĩ, nếu ông ta là hung thủ thì lúc trước làm sao có thể được thả ra?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi lại: “Nói cách khác thì ông ta gánh tội thay?”

Từ Lệ gật đầu: “Chắc chắn là thế, nhất định là ông ta đang sợ cảnh sát điều tra tiếp thì sẽ tìm ra được người kia, cho nên chủ động đến tự thú.”

Viên Mục Dã vỗ vai Từ Lệ: “Anh Từ, anh cảm thấy người có năng lực giết Thái Hiểu Tuyên đồng thời khiến Vương Truyền Vĩ gánh tội thay là ai?”

“Thật ra tôi cũng đoán được người đó là ai... Nhưng tiếc là không đủ bằng chứng.” Từ Lệ trầm giọng.

Viên Mục Dã bèn cười bảo: “Vậy cứ chờ một chút đi, nếu như tình cảm giữa bọn họ thật sự đến mức có thể thay đổi phương đi tù, tôi tin rằng hung thủ sẽ không trơ mắt nhìn Vương Truyền Vĩ thay mình ngồi tù đâu.”

Vài ngày sau, vợ của Vương Truyền Vĩ là Lưu Bình Bình xuất hiện ở cục cảnh sát, bà ta thừa nhận mình đã giết Thái Hiểu Tuyên, chồng bà ta không có bất kỳ liên quan nào trong chuyện này. Bà ta nói mình đã sắp quên chuyện năm đó, nhưng vào một tuần trước khi vụ án xảy ra, bà ta đang dẫn con đi chơi ở công viên thì nhìn thấy một cặp đôi đang chụp ảnh cưới, trên mặt họ tràn đầy nụ cười hạnh phúc...

Lúc đầu Lưu Bình Bình chỉ hâm mộ bọn họ trẻ tuổi thật tốt, còn bà ta đã hơn bốn mươi mà con vẫn còn nhỏ như vậy... Không ngờ Lưu Bình Bình nhìn một lúc bỗng cảm thấy chú rể hơi quen, bà ta nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là Thái Hiểu Tuyên, người đã hại chết con gái mình năm đó.

Một sự căm hận bỗng trào lên trong đầu, nếu con gái lớn của bà ta không chết, chắc bây giờ cũng đã là một cô gái trưởng thành xinh đẹp rồi, tương lai cô bé cũng sẽ tìm được người yêu rồi chụp một bộ ảnh cưới.

Nhưng bây giờ tất cả đều tan vỡ, bởi vì con gái của bà ta đã chết, bà ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ được nhìn thấy giây phút con gái mình mặc áo cưới. Lưu Bình Bình càng nghĩ càng căm hận nên dẫn con mình âm thầm đi theo sau lưng Thái Hiểu Tuyền, cuối cùng đã tìm được địa chỉ chính xác của anh ta...

Lưu Bình Bình biết sức mình có hạn, không thể nào đối đầu trực tiếp để giết một người đàn ông trưởng thành, thế là bà ta ngồi nhà suy nghĩ vài ngày rồi lập kế hoạch trước tiên dùng thuốc mê để Thái Hiểu Tuyền ngất đi, sau đó lại giết anh ta.

Ngày hôm đó Lưu Bình Bình giả vờ là nhân viên bên cửa hàng chụp ảnh cưới, bà ta nói Thái Hiểu Tuyền là khách hàng thứ mười nghìn nên phía cửa hàng sẽ tặng bọn họ vài cảnh để chụp, bà ta sẽ cầm theo phim mẫu đến để Thái Hiểu Tuyền lựa chọn khung cảnh.

Bởi vì Thái Hiểu Tuyền và vợ sắp cưới đúng là chụp ảnh tại cửa hàng đó, hơn nữa Lưu Bình Bình lại nhân mạnh là không thu bất kỳ chi phí nào, cho nên Thái Hiểu Tuyền không suy nghĩ nhiều mà để Lưu Bình Bình vào nhà.

Chương 335: Người hợp tác

Trong lúc đó, Thái Hiệu Tuyên đưa cho Lưu Bình Bình một chai nước khoáng, còn mình thì cầm một chai CocaCola. Xem được một nửa số ảnh mẫu thì Lưu Bình Bình lấy lý do mình không mang bút để khiến Thái Hiệu Tuyên dời đi, sau đó bà ta nhanh chóng dùng ống tiêm đẩy chỗ thuốc ngủ đã pha sẵn với nước vào chai CocaCola.

Tiếp đó Lưu Bình Bình còn cố ý kéo dài thời gian, đợi đến khi Thái Hiệu Tuyên bị ngất thuốc mê, bà ta kéo người vào bồn tắm trong phòng vệ sinh... Trước đây Lưu Bình Bình đã làm y tá vài năm, bà ta biết rõ vị trí lá lách trên cơ thể, thế là Lưu Bình Bình dùng một con dao giải phẫu rất sắc đâm rách lá lách Thái Hiệu Tuyên rồi để anh ta chết vì mất máu quá nhiều trong lúc vẫn còn đang hôn mê.

Sau khi xác định Thái Hiệu Tuyên không còn sống, Lưu Bình Bình thu dọn hiện trường rồi chuẩn bị rời đi. Nhưng đúng lúc này Lưu Bình Bình đột nhiên nhìn thấy những giấy khen mà Thái Hiệu Tuyên đã đạt được những năm gần đây, bà ta lập tức nổi giận mà không biết trút vào đâu, cuối cùng xé nát toàn bộ chỗ giấy khen đó.

Có những lúc con người lừa gạt người khác và đồng thời cũng lừa gạt chính bản thân mình. Mặc dù nhìn bề ngoài Lưu Bình Bình đã buông bỏ được tất cả những chuyện xảy ra mười năm trước, nhưng khi bà ta nhìn thấy kẻ hại chết con gái mình lại sống hạnh phúc như vậy, bà ta làm sao có thể kiềm chế được nỗi căm hận trong lòng chứ?

Có câu tường đồ thì mọi người đẩy, ngay lúc Thái Hiệu Tuyên bị lộ chuyện xảy ra mười năm trước, trường học của anh ta lập tức đưa ra quyết định xử lý, họ hủy bỏ toàn bộ những huy chương và giấy khen cá nhân bao năm qua của anh ta...

Sau khi vụ án Thái Hiệu Tuyên kết thúc, Từ Lệ lại tập trung toàn bộ tinh thần vào vụ án của Trần Việt, thẳng thóc không

may này đến bây giờ vẫn chưa điều tra được động cơ gây án của kẻ tình nghi.

Viên Mục Dã cho rằng cảnh sát không nên tập trung toàn bộ sự chú ý vào những kẻ có sở thích bệnh hoạn đó, bởi vì kẻ cả bình thường bọn họ có làm ra vài hành động quá khích với động vật, nhưng chắc gì bọn họ dám giết người?

Từ báo cáo kiểm tra thi thể có thể nhận thấy thủ đoạn của kẻ tình nghi rất tàn nhẫn, không những dùng độc lại còn đập đầu, cuối cùng là đốt cháy thi thể... Những hành vi này mặc dù nhìn qua cứ như báo thù cho những con vật nhỏ bị hành hạ, nhưng thật ra lại là di chuyển ánh mắt của cảnh sát.

Viên Mục Dã đưa ra một kiến nghị cho Từ Lệ, đó là anh ta hãy điều tra vụ án từ góc độ lợi ích, đừng để thân phận của Trần Việt khi còn sống làm nhiều loạn đôi mắt. Thu nhập của Trần Việt trước đó không đến từ những con đường chính quy, cho nên rất khó để điều tra kinh tế của cậu ta có xảy ra vấn đề gì hay không.

Đối với những video mà Trần Việt đã quay, Viên Mục Dã chỉ mới xem qua một đoạn trên máy Từ Lệ, nhưng cậu luôn cảm thấy góc độ của video đó không phải một người có thể quay được, nếu thật sự là như vậy, Trần Việt chắc chắn còn một đồng bọn hoặc người hợp tác mới đúng.

Từ Lệ được Viên Mục Dã nhắc nhở cũng cảm thấy có lý, anh ta lập tức sai người điều tra lịch sử điện thoại của Trần Việt khi còn sống, để xem ai liên hệ mật thiết với cậu ta nhất, cuối cùng họ phát hiện một gã tên là Mã Đông Huy thường gọi điện thoại đến vài lần một ngày với Trần Việt vào một tuần trước khi chuyện xảy ra.

Khi cảnh sát tìm đến Mã Đông Huy, tên nhóc này sợ đến mức suýt nữa tè cả ra quần, gã khai tuốt tuột từ việc cùng Trần Việt ăn trộm chó mèo đến bắt những con vật nhỏ đi lạc...

Từ Lệ nghe Mã Đông Huy khai toàn mấy chuyện lông gà vò tỏi thì bỗng vỗ bàn rồi nói: “Nghĩ thật kĩ rồi hẵng nói, nếu vẫn còn cố tình cứng đầu không khai thì mày có biết sẽ phải chịu hậu quả thế nào không?”

Mã Đông Huy bị dọa run cả người, gã khai cả việc mình trộm xe đạp điện lúc trước ra, nhưng Từ Lệ càng nghe lại càng tức, anh ta cảm thấy tên nhóc này nếu không phải thật sự ngốc thì tức là có kỹ năng diễn xuất đạt đến cấp ảnh đế.

Sau đó Từ Lệ hỏi cung vài giờ mới hiểu, hóa ra Mã Đông Huy mới tạm thời hợp tác với Trần Việt vào khoảng một tháng trước khi vụ án phát sinh.

Gã khai người hợp tác trước đó với Trần Việt cãi nhau với cậu ta nên hai người tách ra. Mã Đông Huy cũng không biết tên đầy đủ của người đó là gì, chỉ biết Trần Việt gọi tên kia là Đào Tử!

Cảnh sát tìm những người có tên Đào đã liên hệ với Trần Việt trong điện thoại của cậu ta, cuối cùng tra được sáu người, trải qua phương pháp loại trừ, cảnh sát phát hiện một gã tên là Lưu Hải Đào có hiềm nghi rất lớn.

Từ Lệ nhanh chóng chạy đi bắt người, phải hay không thì cứ bắt về rồi tính tiếp! Vậy mà gã này có tật giật mình, khi Từ Lệ nhìn thấy Lưu Hải Đào từ xa và chuẩn bị gọi gã, tên này dường như cảm giác được có vấn đề nên đã xoay người bỏ chạy!

Từ Lệ dẫn người đuổi theo Lưu Hải Đào rông rã suốt ba con phố mới chặn được gã... Thật ra vào giây phút gã xoay người chạy trốn, Từ Lệ biết vụ án này đã được phá.

Theo lời khai của Lưu Hải Đào, gã và Trần Việt làm chuyện này đã hơn hai năm, khách hàng chủ yếu là một số trang web nước ngoài, bởi vì khả năng tiếng Anh của Trần Việt tốt cho nên việc đăng video và liên hệ khách hàng đều do cậu ta hoàn thành, chỉ có lúc quay mới là cả hai cùng làm.

Vì thế mỗi lần chia tiền, Trần Việt luôn là người được nhiều hơn. Có một lần Lưu Hải Đào nổi lòng tham, đem những video này thả lên một trang web chuyên về video ở trong nước, nếu nổi tiếng thì có phải gã cũng có thể hất cẳng Trần Việt ra rồi làm một mình không?!

Kết quả Trần Việt biết chuyện, mắng gã là đồ ngu, cậu ta nói nếu cái loại video này có thể đăng trên mấy trang web trong nước thì cậu ta cần gì phải mất công đăng cho người nước

ngoài xem? Lúc đầu Lưu Hải Đào cảm thấy Trần Việt đang chuyện bé xé ra to, cậu ta chỉ không muốn chia đều lợi nhuận với gã thôi.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó đúng y như những gì Trần Việt nói, những video được gã đăng lên kia bị một số cư dân mạng có lòng yêu thương động vật chống lại, thậm chí còn tìm ra được một ít thông tin cá nhân của Trần Việt, người xuất hiện nhiều nhất ở trong video.

Lần này Trần Việt hoàn toàn cắt đứt với Lưu Hải Đào, mỗi người một ngả. Mà sau khi rời khỏi Trần Việt, Lưu Hải Đào phát hiện chẳng có ai mua những video mà mình tự quay cả... Thế là gã lại tìm đến Trần Việt, hy vọng hai người có thể tốt đẹp như lúc đầu.

Ai ngờ Trần Việt nghe xong lại cười nhạo gã và bảo mình đã có người cộng tác mới. Người ta là sinh viên tốt nghiệp trường ngoại ngữ, thông thạo ba thứ tiếng, về sau video của bọn họ có thể đăng được trên nhiều quốc gia khác nhau. Trần Việt làm sao có thể lại cùng hợp tác với loại người ngu ngốc đến cấp hai còn chưa học xong như Lưu Hải Đào?

Lúc ấy Lưu Hải Đào cực kỳ tức giận, nói gì thì nói bọn họ cũng đã hợp tác với nhau hơn hai năm, chẳng lẽ đến một chút tình nghĩa bạn bè cũng không có? Hay là ngay từ đầu Trần Việt đã xem thường gã rồi?

Càng nghĩ càng giận, Lưu Hải Đào đột nhiên nhớ tới chuyện Trần Việt có một thói quen là thích để hết tiền mặt ở trong nhà. Bởi vì lúc trước có một lần vì tranh chấp kinh tế mà cậu ta bị đóng băng tài khoản, từ đó về sau cậu ta không bao giờ tin tưởng vào ngân hàng nữa.

Thế là Lưu Hải Đào nghĩ đến chuyện đi trộm tiền mặt trong nhà Trần Việt... Đầu tiên gã hẹn Trần Việt đến nhà mình, nói là lúc trước có một ít video đã quay muốn trả lại cho cậu ta và gã cũng muốn nói chuyện với cậu ta một chút. Dù sao cả hai cũng đã hợp tác với nhau được một thời gian dài như vậy rồi, nói thế nào cũng phải ăn ý hơn so với người cộng tác mới chứ?

Chương 336: Hại người hại mình

Chắc có lẽ Trần Việt muốn cảm về những video đã quay trước đó nên mới bắt đắ dĩ đến nhà Lưu Hải Đào, kết quả vừa vào cửa đã thấy Lưu Hải Đào đang cảm nồi lẩu, chờ cậu ta đến để ăn thịt dê nướng!

Vốn Lưu Hải Đào nghĩ thừa dịp lúc ăn cơm chuốc say Trần Việt, sau đó lấy trộm chìa khóa đến nhà cậu ta trộm tiền. Kết quả Trần Việt uống say nói chuyện càng thêm khó nghe, cậu ta nói Lưu Hải Đào là đồ vô dụng, còn nói nếu không phải lúc trước mình thương hại gã thì sao lại mang theo một kẻ mù chữ như gã đi quay video?!

Lưu Hải Đào càng nghe càng tức giận, cuối cùng nổi lên ý nghĩ muốn giết người. Gã thừa dịp Trần Việt đứng dậy đi vào bếp lấy bia mà rót liều thuốc chuột cực mạnh gã để dưới gầm giường vào trong nồi lẩu, sau đó tận mắt nhìn Trần Việt quay về chỗ ngồi, ăn hết những miếng thịt dê có thuốc chuột vào trong bụng.

Loại thuốc diệt chuột cực mạnh này do hàng xóm ở quê Lưu Hải Đào bán, nghe nói độc tính cực mạnh, chuột mà ăn phải chưa đến một phút sau sẽ chết lăn quay. Trần Việt ăn xong hơn nửa giờ sau mới có phản ứng, cậu ta đau đớn lăn lộn trên mặt đất, mãi mà không chịu tắt thở!

Trên thực tế, trong những video mà hai người họ quay, kẻ thực sự ra tay giết hại chó mèo đều là Lưu Hải Đào, cho nên gã không hề ghê tay khi giết người. Thấy Trần Việt mãi không chịu tắt thở, gã lại lấy cây búa dưới gầm giường ra rồi đập mạnh xuống đầu cậu ta...

Lúc xử lý thi thể, Lưu Hải Đào sợ bị người ta phát hiện xác chết là Trần Việt, nên gã mua một thùng rượu về, sau đó kéo

xác đến bãi đất hoang thiêu đến mẹ ruột cậu ta cũng không nhận ra.

Lúc ấy Lưu Hải Đào còn thông minh ra, gã đốt xác ở phía Bắc thành phố, sau đó dùng túi nilon gói kĩ cái xác cháy đen, tiếp đó lượn một vòng rồi ném xác ở phía Nam... Lúc ban đầu khi cảnh sát đặt mỗi nghi ngờ lên những người dùng mạng có lòng yêu động vật, gã còn âm thầm thấy may mắn, kết quả chưa vui vẻ được mấy ngày đã bị cảnh sát bắt đi rồi.

Sau khi phá liên tiếp hai vụ án giết người, ngày nào Từ Lệ cũng kêu gào nói muốn mời Viên Mục Dã ăn tiệc. Nói thật Viên Mục Dã không quá cảm thấy hứng thú với việc ăn tiệc nên vẫn luôn từ chối và nói là mình không có thời gian, cứ ghi sổ đã, sau này tính sau.

Từ Lệ nghe cậu nói như vậy, ngượng ngùng bảo: “Nếu tôi mà không mời cậu được bữa cơm, lần sau lại có chuyện gì cần tìm đến cậu thì ngại lắm.”

Viên Mục Dã cười trêu: “Thôi đi anh Từ, thời buổi này ai mà chẳng có lúc phải cần người khác giúp đỡ? Chưa biết chừng ngày mai tôi lại có việc cần anh hỗ trợ thì sao?!”

Từ Lệ vốn cho rằng những lời này của Viên Mục Dã chỉ là một câu từ chối, không ngờ sau đó cậu thật sự có việc cần sự hỗ trợ của Từ Lệ... Nói đúng ra là Tăng Nam Nam có một chuyện muốn nhờ Viên Mục Dã hỗ trợ, mà người có khả năng giúp đỡ chuyện này cũng chỉ có người vẫn đang thiếu ân tình của Viên Mục Dã, đội trưởng Từ.

Thì ra vào nửa tháng trước trong một lần đi mua đồ ở siêu thị, Tăng Nam Nam phát hiện có một đôi cha con có những cử chỉ vô cùng đáng ngờ. Nhìn tuổi tác của hai người này chắc hẳn là quan hệ cha con, người đàn ông hơn 40, còn cô bé kia mặc một bộ đồng phục cấp hai.

Nhưng không biết tại vì sao mà Tăng Nam Nam cứ cảm thấy có vấn đề giữa hai người này, đặc biệt là ánh mắt khi người cha nhìn vào con gái, luôn có cảm giác kỳ lạ... Tăng Nam Nam là trẻ mồ côi từ nhỏ, sau đó gia nhập vào tổ chức sát thủ, có loại chuyện gì mà cô chưa từng thấy đâu? Vì thế mà cô có thể kết luận ngay rằng người cha này chắc chắn có vấn đề.

Tằng Nam Nam cố ý theo dõi hai người này trong hai ngày, để thăm dò địa chỉ cụ thể cùng trường học của cô bé kia. Không ngờ Tăng Nam Nam lại gặp phải cảnh tượng cô bé kia bị bạn học bắt nạt, thế là cô nhân cơ hội này giải vây thay cho cô bé, hai người họ cũng theo đó mà xem như quen biết nhau.

Cô bé kia nói với Tăng Nam Nam mình tên là Diệp Linh Dung, năm nay mới vào cấp hai. Tăng Nam Nam thì thuận miệng nói với Diệp Linh Dung là mình vừa mới tốt nghiệp cấp ba, hiện giờ đang làm thuê cho một siêu thị ở gần đây, cho nên ngày nào cũng đi qua con đường này... Cô còn bảo sau này nếu Diệp Linh Dung lại gặp phải loại chuyện này thì không cần phải sợ, chỉ có chính mình trở nên mạnh mẽ, những người khác mới không dám bắt nạt mình!

Hai người trò chuyện một lúc dần dần trở nên quen thuộc. Trong lúc nói chuyện Tăng Nam Nam mới biết cha mẹ hiện giờ cũng không phải là cha mẹ ruột của Diệp Linh Dung. Năm cô bé bảy tuổi mới đến nhà này... Mà khi nhắc đến cha nuôi, vẻ mặt của cô bé hơi kỳ quái, giống như rất sợ cha nuôi của mình vậy.

Đặc biệt là mỗi lần hai người họ đang nói chuyện đến đoạn hăng say, Tăng Nam Nam lại khéo léo cắt vào đề tài “cha nuôi” này, lần nào Diệp Linh Dung cũng lộ ra vẻ mặt rất kháng cự đề tài ấy.

Vì để cho chân thật, Tăng Nam Nam thật sự tìm một công việc làm theo giờ ở siêu thị gần đó, vì cô muốn tiếp tục tiếp xúc với Diệp Linh Dung, xem có phải là mình đã nghĩ quá nhiều rồi hay không!

Cứ như vậy thường xuyên qua lại với nhau, quan hệ giữa hai người càng ngày càng thân thiết. Có một lần Tăng Nam Nam nói cho Diệp Linh Dung biết mình cũng là trẻ mồ côi, lúc còn ở trong trại trẻ mồ côi cũng đã từng được người ta nhận nuôi. Nhưng sau đó cha nuôi có ý đồ xấu với cô, trong cơn tức giận cô đã chạy thoát khỏi cái nhà kia.

Diệp Linh Dung nghe mà sùng bái, cô bé nói: “Chị Nam Nam, chị thật dũng cảm! Nếu như đổi lại là em... Chắc chắn em không dám làm như thế!”

Tằng Nam Nam nghe thế thì cổ vũ cô bé: “Có gì mà không dám, em xem hiện tại chị sống một mình không phải là rất tốt sao? Tự mình kiếm tự mình tiêu, không cần nghe người khác sắp đặt! Càng không cần bị gã khốn nạn kia táy máy tay chân!”

Nghe Tăng Nam Nam nói, có vẻ như Diệp Linh Dung rất xúc động, nhưng Tăng Nam Nam lại đẩy về chủ đề cũ: “Đương nhiên, chắc chắn là em không cần rồi phải không? Em có một người cha nuôi tốt như vậy, khẳng định là ông ấy đối xử với em rất tốt nhỉ?”

Ai ngờ Tăng Nam Nam vừa nói câu này, Diệp Linh Dung vậy mà lại khóc òa lên. Tăng Nam Nam là người từng trải, cô chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra trong chuyện này nhất định có vấn đề! Cô bèn nhẹ giọng trấn an Diệp Linh Dung: “Tiểu Dung... Có phải em có chuyện gì khó nói không? Em đừng sợ hãi, cứ nói ra cho chị Nam Nam biết, chị giúp em nghĩ cách!”

Diệp Linh Dung nghe xong lại thận trọng nói: “Thật sao? Chị thật sự có thể giúp em à?”

Tằng Nam Nam chân thành gật đầu: “Yên tâm đi, chị cam đoan chị nói được thì làm được...”

Sau đó Diệp Linh Dung đem bí mật trong lòng mình nói ra cho Tăng Nam Nam biết... Trong lời kể đứt quãng của cô bé không khó để nhận ra, người cha nuôi này của cô bé ở trong nhà và bên ngoài cứ như hai người khác nhau vậy.

Năm đầu tiên sau khi nhận nuôi Diệp Linh Dung, tất cả vẫn còn rất bình thường, vợ chồng họ chăm sóc cô bé mồ côi này rất chu đáo, như đang chăm sóc con đẻ của mình vậy...

Nhưng bắt đầu từ năm thứ hai, tất cả dần trở nên thay đổi, Diệp Linh Dung cảm giác ánh mắt cha nhìn mình càng ngày càng kỳ lạ, khiến cô bé cảm thấy hoảng sợ... Có đôi lúc mẹ nuôi đi công tác, cha nuôi sẽ đến ngủ cùng Diệp Linh Dung, mặc dù lúc ấy cô bé đã tám tuổi, đã có thể tự ngủ một mình rồi.

Càng về sau tình hình càng trở nên nghiêm trọng, đến ngay cả mẹ nuôi cũng cảm thấy những cử chỉ của cha nuôi với Diệp Linh Dung quá thân mật, cô ta bèn nói bóng gió nhắc nhở

chồng mình mấy lần. Nhưng cha nuôi lại cảm thấy đây là hấn đang bồi dưỡng tình cảm với con gái, vợ hấn đã nghĩ quá phức tạp rồi.

Chương 337: Thời kỳ phản nghịch

Lúc ấy tuổi Diệp Linh Dung còn nhỏ, lần đầu tới cái nhà này cô bé muốn thể hiện mình là đứa trẻ ngoan ngoãn biết nghe lời, cô bé cảm thấy như thế thì cha mẹ nuôi mới thích mình. Vì thế gần như cha nuôi bảo cô bé làm cái gì, cô bé sẽ làm cái đó... Cô bé không hề biết là có một số hành vi tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện ở giữa cha và con.

Sau đó mẹ nuôi cũng vì thế mà cãi nhau một trận ầm ĩ với cha nuôi, còn tuyên bố nếu cha nuôi cứ khư khư cố chấp như thế thì cô ta sẽ đưa Diệp Linh Dung đi! Diệp Linh Dung nghe thấy mẹ nuôi nói như vậy còn tưởng rằng mình không đủ nghe lời. Vì quá sợ hãi cha mẹ mới không cần mình nữa, cô bé lại càng trở nên nghe lời hơn...

Khoảng thời gian đó không khí trong nhà trở nên rất căng thẳng, mỗi ngày Diệp Linh Dung đều phải cẩn thận từng li từng tí, sợ sơ ý sẽ chọc giận cha mẹ không vui rồi vứt bỏ mình... Đến tận khi mẹ qua đời ngoài ý muốn mới phá vỡ cục diện bế tắc này.

Diệp Linh Dung nhớ hôm ấy là cuối tuần, cô bé đang ở trong phòng làm bài tập, còn mẹ thì đang quét dọn vệ sinh trên ban công. Ngay sau đó cô bé nghe thấy có một tiếng bịch kỳ quái vang lên, như là có vật gì đó từ trên tầng rơi xuống vậy.

Nhưng Diệp Linh Dung còn chưa kịp ra khỏi phòng xem chuyện gì vừa xảy ra, thì thấy cha nuôi vội vàng vàng đẩy cửa phòng cô bé đi vào và nói mẹ cô bé bị trượt chân rơi từ trên ban công xuống rồi, hấn bảo Diệp Linh Dung ở yên trong nhà, bây giờ hấn phải đi xuống xem mẹ cô bé như thế nào...

Căn hộ của Diệp Linh Dung ở tầng mười lăm, mặc dù lúc ấy cô bé không biết một người rơi từ tầng mười lăm xuống sẽ như

thế nào, nhưng theo bản năng cô bé cảm thấy sợ hãi, biết rằng có khả năng đã xảy ra chuyện rất không hay.

Quả nhiên, không lâu sau dưới tầng truyền đến tiếng xe cứu thương và xe cảnh sát, vì trước khi cha nuôi xuống tầng đã dặn dò Diệp Linh Dung không được chạy linh tinh, cho nên cô bé chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi đợi trong nhà, không dám xuống dưới xem xét tình hình.

Sau đó cô bé đợi đến khi ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ dường như cô bé nghe thấy trong nhà có rất nhiều người, nhưng lúc đó cô bé quá sợ hãi nên cứ mơ mơ màng màng ngủ, đến tận tối mới bị cha đánh thức, nói cho cô bé biết mẹ không còn ở đây nữa, sau này chỉ còn hai cha con họ nương tựa vào nhau.

Mặc dù khi đó Diệp Linh Dung còn nhỏ tuổi, nhưng cô bé hiểu “không còn ở đây nữa” có nghĩa là chết rồi, cho nên việc đầu tiên cô bé nghĩ đến chính là cha sẽ không đuổi mình đi chứ?

May mà tất cả chỉ là lo lắng của cô bé, cha vẫn chăm sóc cho cô bé y như trước đây. Hơn nữa, vì điều kiện của nhà họ Diệp rất tốt, cho nên cuộc sống của cô bé còn tốt hơn nhiều so với các bạn học khác trong lớp...

Nhưng theo Diệp Linh Dung dần lớn lên, cô bé bắt đầu ý thức được cử chỉ thân mật giữa cô bé và cha nuôi là không bình thường. Cô bé cũng đã từng hỏi một số bạn học cùng lớp, phát hiện giữa họ và cha không có những hành động thân mật như vậy.

Cũng chính từ sau đó, Diệp Linh Dung bắt đầu cố gắng tránh né những cử chỉ thân mật của cha, cái này bị giải thích là thời kỳ phản nghịch của tuổi dậy thì...

Tăng Nam Nam biết nếu muốn để Diệp Linh Dung hoàn toàn thoát khỏi tên khốn kia, thì nhất định phải tìm được bằng chứng cho thấy hắn xâm phạm tình dục Diệp Linh Dung mới được, vì thế cô ấy mới nhờ Viên Mục Dã hỗ trợ, điều tra một chút về người cha nuôi này của Diệp Linh Dung.

Viên Mục Dã dùng một tấm ảnh Tăng Nam Nam chụp lên đưa lên mạng để kiểm tra, kết quả không tra không biết, tra rồi mới thấy không ngờ người đàn ông này lại là một người có lai lịch

lớn! Hẳn ta là hội trưởng danh dự của hội Nhà văn thủ đô, nhà văn nổi tiếng Diệp Phàm Phàm, những tác phẩm tiêu biểu gồm có: “Quan trường chìm nổi”, “Chuyện cũ núi Mi Sơn”... mười mấy tác phẩm, trong đó có khá nhiều bộ truyện được chuyển thể thành phim truyền hình, điện ảnh...

Khi Từ Lệ nhìn thấy tài liệu cá nhân của Diệp Phàm Phàm trong điện thoại di động của Viên Mục Dã, anh ta liên tục xuýt xoa: “Đúng là người nổi tiếng nhỉ?! Lại lịch không nhỏ đâu! Nhưng loại chuyện này bình thường đều phát sinh ở những nơi có tính riêng tư cao như ở nhà, cho nên rất khó để lấy được chứng cứ đây!”

Viên Mục Dã vỗ lên vai anh ta, nói: “Thế nên mới cần cảnh sát các anh đi điều tra đó. Nếu nó không khó thì tôi cũng ngại nhờ vả anh lắm, đúng không?”

Từ Lệ gật đầu: “Được, việc này cứ để tôi lo, trước tiên tôi sẽ điều tra thêm về thằng cha Diệp Phàm Phàm này, xem rốt cuộc hắn có phải là người trong sạch không!”

Sau khi điều tra, cảnh sát phát hiện Diệp Phàm Phàm này lại là một người trong sạch, địa vị xã hội cũng rất cao, không bao giờ trôn thuế lậu thuế, hắn còn thường xuyên tham gia một số hoạt động từ thiện công ích... Trước mắt, nếu chỉ nhìn chứng cứ bên ngoài thì thực sự rất khó để tượng tượng hắn sẽ là một tên khốn xâm phạm tình dục trẻ vị thành niên.

Nhưng tất cả những thứ này cũng chỉ là vẻ bề ngoài, giống như Thái Hiệu Tuyên vậy, nếu không phải chuyện năm đó anh ta “hủy hiến tủy hại người” bị đào lên, thì ai có thể nghĩ một thầy giáo nhân dân tận tụy như vậy đã từng phạm phải một sai lầm không có điểm mấu chốt cuối cùng của đạo đức như thế đâu?

Vào lúc Từ Lệ cảm thấy có thể bọn Viên Mục Dã đã suy nghĩ quá nhiều, thì bên Tiểu Tổng lại tra được một chuyện kỳ lạ, đó chính là một năm trước Diệp Phàm Phàm đã từng bị con gái nuôi tố cáo hắn “xâm phạm tình dục”, sau đó được mời đến cục cảnh sát để tiếp nhận điều tra.

Nhưng sau này vụ án đó bị đóng lại, đồng nghiệp trong cục nói là con gái nuôi của Diệp Phàm Phàm đã tự mình đến cục

cảnh sát để nhận lỗi, nói là cô bé giận đối với cha cho nên mới nói linh tinh như vậy...

Lúc ấy vị đồng nghiệp kia thấy hai cha con đã làm hòa trong cục cảnh sát, nên cũng không tiếp tục truy cứu nữa, chỉ phê bình cô bé vài câu... rồi để bọn họ về nhà .

Từ Lê thấy trong chuyện này có một số điểm khả nghi, bèn bảo Tiểu Tống mang theo hai đồng nghiệp đi thăm hỏi, điều tra vòng ngoài, xem quan hệ gia đình của Diệp Phàm Phàm như thế nào.

Việc điều tra này không khó, chỉ cần âm thầm tìm đến trường học và hàng xóm của nhà họ Diệp hỏi thăm một chút là có thể biết đại khái tình hình... Hóa ra thể trạng của vợ Diệp Phàm Phàm không khỏe, rất khó mang thai, mặc dù vợ chồng họ đã thử rất nhiều cách nhưng cuối cùng đều không thành công.

Vào mấy năm trước, trong một lần tình cờ hai vợ chồng họ gặp được cô bé mồ côi tên Xuân Miêu lúc ấy chỉ mới bảy tuổi, Diệp Phàm Phàm và vợ đều rất thích cô bé có vẻ ngoài ngọt ngào này nên vui vẻ làm thủ tục nhận con nuôi.

Không ngờ hai năm sau vợ của Diệp Phàm Phàm lại qua đời ngoài ý muốn, cho nên trong nhà chỉ còn Diệp Phàm Phàm và con gái nuôi Diệp Linh Dung, cũng chính là cô bé Xuân Miêu trước kia. Có lẽ vì mẹ nuôi đột ngột qua đời nên Diệp Linh Dung dần dần trở nên phản nghịch, càng ngày càng không nghe lời, còn thường xuyên nói hỗn với người lớn.

Đặc biệt sau khi Diệp Linh Dung vào tuổi dậy thì lại càng trở nên nổi loạn, Diệp Phàm Phàm cũng rất đau đầu, không biết nên sống chung với con gái như thế nào... Mà Diệp Linh Dung lại không nghe lời, thường xuyên không làm bài tập, còn hờ ra cái là lại trốn học.

Chương 338: Khó khăn khi lấy chứng cứ

Cũng vì thế mà Diệp Phàm Phàm thậm chí còn đi xin ý kiến của chuyên gia tâm lý, định đưa Diệp Linh Dung đến trường học đặc thù để rèn lại tính cách. Nhưng chuyên gia tâm lý lại khuyến nghị hẳn không nên làm như thế, dù sao đứa bé cũng không phải là con đẻ của Diệp Phàm Phàm. Nếu thực sự làm như vậy thì tình cảm cha con giữa bọn họ càng khó cứu vãn.

Cuối cùng Diệp Phàm Phàm nghe theo ý kiến của chuyên gia tiếp tục giữ Diệp Linh Dung ở bên cạnh, sau đó dùng tình cảm cha con cảm hóa cô bé từng chút một, thế mới dần dần có chút khởi sắc, trở thành Diệp Linh Dung biết nghe lời như bây giờ.

Tất cả những chuyện này đều được biết qua việc điều tra của Tiểu Tổng, nhìn bề ngoài thì dường như tất cả đều bình thường, ngoại trừ lần báo cảnh sát hoang đường kia thì không có chỗ nào là không đúng cả...

Vấn đề hiện giờ là những tình huống này chỉ là lời kể của Diệp Linh Dung, chứ không có bằng chứng xác thực để chứng minh tính chân thực của nó, nên Viên Mục Dĩ trầm giọng nói: “Theo cô đoán... ngoài những cử chỉ thân mật quá mức kia, liệu có hành vi xâm phạm tình dục nào không?”

Tằng Nam Nam gật đầu: “Mấy năm nay chỉ có hai người họ sống với nhau, nếu như Diệp Phàm Phàm thực sự là một kẻ biến thái thích trẻ con thì hẳn sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Diệp Linh Dung được?”

Từ Lệ ngẫm nghĩ rồi nói: “Diệp Linh Dung bây giờ vẫn chưa đến tuổi trưởng thành, nếu thật sự phát sinh hành vi xâm phạm tình dục thì cho dù cô bé đó có tự nguyện hay không đều có thể định tội!”

Tằng Nam Nam lạnh lùng hừ một tiếng: “Tự nguyện? Tôi thấy chắc chắn là kiểu vừa dỗ vừa lừa! Năm đó Diệp Linh Dung

mới bảy tám tuổi thì biết cái gì? Còn không phải Diệp Phàm Phàm nói cái gì thì là cái đó à?!”

“Cho dù thế nào thì chúng ta cũng biết rồi... nhất định phải điều tra đến cùng, tuyệt đối không thể nhân nhượng cho loại vụ án xâm phạm tình dục trẻ em như thế này!” Từ Lệ nghiêm túc nói.

Nhưng vấn đề bây giờ là cảnh sát lấy đâu ra chứng cứ? Dù sao Diệp Phàm Phàm cũng là người giám hộ hợp pháp của Diệp Linh Dung, nếu Diệp Linh Dung không đến cơ quan công an báo án thì bọn Từ Lệ cũng không thể có hành động gì được.

Vì thế Tăng Nam Nam đã mấy lần nói với Diệp Linh Dung rằng mình có thể đi báo cảnh sát cùng cô bé, nhưng Diệp Linh Dung lại hoảng sợ nói rằng mình không dám đi báo cảnh sát, cô bé nói chỉ cần cô bé cố gắng chịu đựng đến khi đủ mười tám tuổi là có thể thoát khỏi ác ma kia!

Viên Mục Dĩ hiểu Diệp Linh Dung có chương ngại rất lớn trong lòng, giống như một chú chó con từ nhỏ đã bị giam trong lồng sắt, đến khi trở thành một con chó lớn đủ sức mạnh phá lồng ra ngoài nhưng nó vẫn không cho rằng mình có sức mạnh đó.

Tình huống hiện tại của Diệp Linh Dung chính là như vậy, Diệp Phàm Phàm thường xuyên khống chế và tẩy não để cô bé tự phủ định năng lực bản thân, cho rằng một khi rời khỏi Diệp Phàm Phàm, mình sẽ lại không có nơi nương tựa một lần nữa...

Nếu như phía Diệp Linh Dung nhất định không chịu nói, thì chỉ có thể ra tay từ phía Diệp Phàm Phàm. Tăng Nam Nam định đặt máy giám sát ở nhà họ Diệp... chỉ cần quay được quá trình phạm tội của Diệp Phàm Phàm thì không phải lo không có chứng cứ định tội hẳn.

Muốn lắp camera giám sát thì phải lén lút lén vào được nhà họ Diệp, nhưng Từ Lệ kiên quyết phản đối cách này, dù sao anh ta cũng là cảnh sát, cho nên cụ thể làm thế nào để được tính là hợp pháp thì phải xem xét.

Cuối cùng Viên Mục Dĩ nghĩ ra một cách hợp lý, đó chính là câu và Tăng Nam Nam nghĩ cách quay lại một video định tội,

sau đó nặc danh gửi những video này đến email của cục cảnh sát. Mặc dù thư nặc danh bình thường sẽ không được thụ lý, nhưng với chứng cứ trực tiếp như thế này, tin chắc rằng vẫn sẽ được lập án điều tra.

Muốn thần không biết quỷ không hay lên vào nhà họ Diệp mà không bị phát hiện... chỉ có Viên Mục Dã và Tăng Nam Nam thì không đủ, cho nên bọn họ gọi Hoắc Nhiễm từ số 54 đến. Bởi vì cậu nhóc này là một cao thủ trong việc mở khóa và lắp thiết bị quay lén! Còn Tăng Nam Nam sẽ phụ trách theo dõi Diệp Phàm Phàm, đem hành tung của hắn báo cho bọn Viên Mục Dã.

Kết quả Trương Khai và Đại Quân nghe xong cũng nhất định đòi phải tham gia vào vụ này, biến tổ theo dõi từ chỉ có một mình Tăng Nam Nam thành ba người, còn tổ đi lắp máy quay cũng có thêm Đoàn Phong nhất quyết tham gia cho đủ số thành viên.

Muốn đi vào nhà Diệp Phàm Phàm đương nhiên không đơn giản, đầu tiên là khu chung cư Cẩm Tú Niên Hoa mà hắn ở được bảo vệ rất nghiêm ngặt, không phải nhân viên thì không được đi vào!

Đương nhiên, trừ người giao đồ ăn và nhân viên chuyển phát, cho nên ba người Đoàn Phong mặc đồng phục giao hàng và đi xe điện, thuận lợi đi qua cổng khu chung cư.

Cửa ải thứ hai là vào được tòa nhà, trong tình huống bình thường nếu muốn vào tòa nhà thì phải có thẻ ra vào hoặc chính hộ gia đình gọi đồ mở cửa điện tử cho khách...

Hai điều này hiển nhiên không thể thực hiện được, cho nên bọn Viên Mục Dã đành phải tìm cách riêng. Họ để Hoắc Nhiễm gắn ở chỗ quét thẻ một thiết bị sao chép thông tin nhỏ, khi có người quét thẻ sẽ nhanh chóng phục chế thẻ của người đó, từ đó dùng thông tin từ thẻ trộm được thuận lợi tiến vào trong tòa nhà.

Chờ khi bọn họ đi đến trước cửa nhà họ Diệp thì mọi chuyện sau đó đều đơn giản. Kỹ xảo mở khóa của Hoắc Nhiễm rất lợi hại, cửa điện tử bình thường chỉ cần hai ba phút là giải quyết được, chỉ cần trong thời gian đó Diệp Phàm Phàm không về nhà, thì bọn họ sẽ đơn giản như đi vào nơi không người.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Tăng Nam Nam thông qua Diệp Linh Dung biết được sáng hôm nay cha cô bé sẽ tham gia một buổi hội thảo nghiên cứu do thủ đô tổ chức, cho nên buổi trưa sẽ không ở nhà, bọn Viên Mục Dã sẽ có dư thời gian lắp camera theo dõi trong nhà họ Diệp.

Dựa theo kế hoạch, Tăng Nam Nam cùng Đại Quân và Trương Khai sẽ phụ trách theo dõi Diệp Phàm Phàm và Diệp Linh Dung, phòng ngừa bọn họ về nhà. Còn Viên Mục Dã, Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm thì đóng giả làm người giao đồ ăn thuận lợi đi vào khu chung cư.

Khi bọn họ đến cửa tòa nhà, Hoắc Nhiễm giả vờ nhấn chuông cửa, thật ra là bí mật cài thiết bị trộm thông tin vào một chỗ không bắt mắt ở khe quẹt thẻ, tiếp theo chỉ cần chờ một gia đình nào đó vào cửa.

May mà cũng không phải chờ lâu, có một cô bé từ ngoài đi về quẹt thẻ vào cửa, thiết bị Hoắc Nhiễm gắn ở đó cũng thuận lợi lấy được thông tin, ba người họ thành công đi vào trong tòa nhà.

Không ngờ đến khi họ vào trong thang máy thì mới choáng váng, thì ra cô bé khi nãy mở cửa ở tầng sáu, nên thẻ Hoắc Nhiễm tạo ra chỉ có thể đi đến tầng sáu, mà những phím của các tầng khác thì không ấn được!

Không còn cách nào khác, ba người họ đành phải đi thang máy lên tầng sáu rồi chuyển sang đi thang bộ, tiếc là nhà Diệp Phàm Phàm lại ở tầng mười lăm, chờ đến khi bọn họ thở hồng hộc leo lên được tầng mười lăm, Hoắc Nhiễm đã mệt đến mức sắp nằm lã ra.

“Chung cư quái quỷ gì thế này? Nếu là... người giao đồ ăn thật thì phải thế nào?” Hoắc Nhiễm phàn nàn.

Viên Mục Dã bật cười: “Nếu là nhân viên giao đồ ăn thật thì sẽ gọi người ấn thang cho chứ! Giá nhà khu này không thấp, phí dịch vụ nhất định cũng không rẻ cho nên an ninh nghiêm ngặt cũng rất bình thường.”

Chương 339: Chuyện lạ ở ban công

Khi bọn họ đến trước cửa nhà họ Diệp, Đoàn Phong nhìn xung quanh rồi liên tục xuýt xoa: “Chắc chắc... đúng là tác gia lớn có rất nhiều tiền, ở cả một tầng lớn như thế, nhà này ít cũng phải năm trăm mét vuông trở lên.”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện, hóa ra cả tầng mười lăm này chỉ có mình nhà họ Diệp, có thể mua hẳn một tầng năm trăm mét vuông ở khu nhà này... giá trị đương nhiên rất lớn.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, Hoắc Nhiễm không phụ sự mong đợi của mọi người, nhanh chóng mở cửa nhà họ Diệp. Sau khi vào nhà, đầu tiên Hoắc Nhiễm kiểm tra trong nhà xem có hệ thống giám sát gì hay không, nếu như có thì càng bớt việc, cậu ta dùng luôn cái có sẵn là được.

Theo lý thuyết, một nhà có điều kiện như nhà họ Diệp lắp đặt hệ thống giám sát cũng rất bình thường, dù sao kẻ có tiền đều sợ mất trộm mà? Nhưng kỳ lạ là Hoắc Nhiễm kiểm tra không phát hiện ra bất cứ hệ thống giám sát điện tử nào.

“Xem ra ngay cả Diệp Phàm Phàm cũng sợ bị chụp lại những thứ không nên chụp, cho nên cả căn nhà xa hoa như thế này lại không trang bị thiết bị theo dõi nào.” Giọng Viên Mục Dã trầm xuống.

Hoắc Nhiễm cười nói: “Hắn không lắp thì em lắp, cam đoan thần không biết quỷ không hay, sẽ quay được chứng cứ phạm tội của tên khốn nạn kia!”

Sau đó Hoắc Nhiễm lắp thiết bị giám sát ở tất cả các phòng, từ phòng ngủ, phòng làm việc đến phòng tập thể thao... với kỹ thuật của Hoắc Nhiễm cho dù là nhân viên chuyên nghiệp cũng chưa chắc có thể tìm ra vị trí lắp máy.

Sau khi giải quyết xong, ba người họ chuẩn bị rời đi, Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm đi ra ngoài trước còn Viên Mục Dã đi sau cùng. Đúng lúc cậu chuẩn bị đóng cửa lại thì đột nhiên nghe thấy tiếng động từ phía ban công...

Sau khi nghe thấy tiếng động, Viên Mục Dã nhìn Đoàn Phong một cái rồi nhanh chóng khép cửa phòng lại, ngăn hai người kia ở bên ngoài.

Hoắc Nhiễm không hiểu hỏi Đoàn Phong: “Anh Viên muốn đi vệ sinh à?”

Đoàn Phong nhìn cánh cửa, sau đó quay người gõ đầu cậu ta một cái: “Nghĩ gì thế? Lại còn đi vệ sinh! Đợi một chút đi, anh Viên của cậu chắc lại nhìn thấy thứ gì rồi.”

Đoàn Phong nói không sai, sở dĩ Viên Mục Dã nhốt hai người kia bên ngoài cánh cửa, là bởi vì khoảnh khắc trước khi bước ra ngoài cậu đã đọc được từ trường tư duy lưu lại ở hiện trường, mà người chết duy nhất ở trong ngôi nhà sang trọng này chính là mẹ nuôi của Diệp Linh Dung, Lý Yên.

Tiếng động phát ra từ ban công chính ở phía Nam, Viên Mục Dã đi về phía tiếng động và nhìn thấy một người phụ nữ gầy gò đang lau cửa kính ban công...

Động tác của người phụ nữ này rất cẩn thận, chỉ duỗi cánh tay ra bên ngoài, cơ thể còn lại đều ở một vị trí tương đối an toàn, vừa nhìn là biết cô ta có ý thức cao về an toàn.

Chắc hẳn người phụ nữ này chính là người mẹ nuôi bị trượt chân ngã xuống lầu của Diệp Linh Dung, Lý Yên. Có điều Viên Mục Dã không hiểu một người phụ nữ cẩn thận như vậy sao lại bị trượt chân mà ngã xuống dưới được?

Không ngờ đúng lúc này có một dáng người nhỏ bé đi từ trong phòng ngủ ra, nếu Viên Mục Dã không nhìn nhầm thì đây chính là Diệp Linh Dung năm năm trước...

Sau đó đã xảy ra một chuyện không hề giống như tưởng tượng của Viên Mục Dã, Diệp Linh Dung bước đến đứng ngay sau lưng mẹ nuôi đang lau kính, ngây thơ nói: “Mẹ, con lau giúp mẹ nhé!”

Lý Yên nghe tiếng quay lại nhìn, chạy mày nói: “Không cần, con về phòng làm bài tập đi, ở đây không cần con...”

Từ thái độ của Lý Yên đối với Diệp Linh Dung không khó để nhận ra có vẻ như cô ta không hề thích người con gái nuôi này... Điều này không hợp lý, nếu cô ta đã không thích Diệp Linh Dung thì sao trước đó lại nhận nuôi cô bé?

Đúng lúc này, Diệp Linh Dung lại nói lần nữa: “Mẹ, góc trái bên trên hình như vẫn còn vết bẩn!”

Lý Yên ngẩng đầu nhìn lại, vì góc độ và phản quang của ánh sáng, ở vị trí của cô ta không nhìn rõ, thế nên cô ta đưa người về phía cửa sổ rồi chỉ đại một chỗ, hỏi: “Chỗ này à?”

Diệp Linh Dung lắc đầu: “Bên trên một chút...”

Lý Yên lại vươn người ra ngoài đẩy rộng cửa sổ thêm một chút: “Chỗ này?”

Lần này Diệp Linh Dung gật đầu: “Cách một chút nữa thôi, lên trên một tí nữa là đến!”

Lý Yên nghe xong lại vươn người ra thêm một chút cố gắng với đến chỗ vết bẩn mà Diệp Linh Dung nói... Ai ngờ đúng lúc này Diệp Linh Dung đột nhiên đá vào mắt cá chân đang đặt trên sàn của Lý Yên một cái, khiến cơ thể Lý Yên mất thăng bằng cả người ngã văng ra ngoài cửa sổ!

May mà vào thời điểm mấu chốt Lý Yên nắm được vào tay nắm cửa sổ, sau đó kinh hoàng nhìn Diệp Linh Dung trước mặt. Toàn bộ tình cảnh vừa rồi đều được Diệp Phàm Phàm nhìn thấy khi vừa đi làm về, hấn kinh ngạc hét lên: “Tiểu Dung! Con làm gì thế?”

Lý Yên đang treo ngoài cửa sổ nhìn thấy chồng mình đã về, lập tức hét lên cầu cứu: “Chồng ơi, cứu em!”

Không ngờ đúng lúc này Diệp Linh Dung quay đầu lại dùng giọng điệu ngọt ngào vừa cười vừa nói: “Cha, chỉ có như thế này chúng ta mới có thể vĩnh viễn ở bên nhau...”

Diệp Phàm Phàm vừa định chạy đến cứu người, sau khi nghe con gái nuôi nói thì cả người cứng đờ, cứ thế ngậy người đứng tại chỗ... Mà phía Lý Yên cũng không kiên trì nổi nữa, cô ta tuyệt vọng gọi chồng mình, nhưng đối phương giống như bị điểm huyệt, không nhúc nhích nữa.

Cuối cùng Lý Yên rơi thẳng từ tầng mười lăm xuống đất tử vong. Có lẽ trước khi chết cô ta cũng không thể tin rằng, người chồng cùng mình đồng cam cộng khổ nhiều năm như vậy ở thời điểm mấu chốt lại thấy chết mà không cứu? Mình có lòng tốt nuôi dưỡng một bé gái mồ côi vậy mà con bé lại nhẫn tâm đẩy cô ta vào chỗ chết!

Đúng lúc này, ảo cảnh trước mắt bị tiếng chuông điện thoại di động dồn dập của Viên Mục Dã đánh vỡ, trong điện thoại Tăng Nam Nam nói: “Anh Viên, Diệp Phàm Phàm chuẩn bị về nhà!”

Viên Mục Dã vừa vội vàng quay ra vừa bảo cô ấy tiếp tục theo dõi sát Diệp Phàm Phàm, đồng thời cũng hỏi hiện giờ Diệp Linh Dung đang ở đâu?

Tăng Nam Nam bảo: “Lúc này cô bé vẫn đang đi học, tôi đã bảo Trương Khai theo dõi sát rồi... Sao thế? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Viên Mục Dã trầm giọng xuống: “Một hai câu không nói rõ được, lát nữa gặp rồi nói!”

Sau đó, Viên Mục Dã cúp điện thoại rồi nhanh chóng ra khỏi nhà họ Diệp, cậu hối thúc Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm: “Đi nhanh lên, Diệp Phàm Phàm sắp về rồi!”

Khi họ đi thang máy xuống đến tầng một thì đúng lúc gặp Diệp Phàm Phàm từ bên ngoài đi vào, lúc đó hắn còn thấy kỳ lạ nhìn nhóm Viên Mục Dã vài lần, có lẽ hiếu kỳ không biết tại sao lại có ba người giao đồ ăn cùng một lúc?

Nhóm Viên Mục Dã đương nhiên có khả năng khiến cho đối phương không nhìn ra sơ hở gì, ba người chẳng thèm nhìn Diệp Phàm Phàm lấy một cái cứ thế đi thẳng ra khỏi tòa nhà... Sau khi ra khỏi khu chung cư, bọn họ lập tức tập hợp với Tăng Nam Nam và Trương Đại Quân.

Chương 340: Hại người hại mình

Viên Mục Dã lấy điện thoại di động gọi cho Từ Lệ, bảo anh ta nhanh chóng điều tra tình huống của Diệp Linh Dung trước khi được Diệp Phàm Phàm nhận nuôi.

Đoàn Phong tò mò hỏi: “Rốt cuộc là cậu đã nhìn thấy gì ở nhà họ Diệp? Sao vừa ra khỏi đó đã chuyển hướng rồi?”

Viên Mục Dã đành nói: “Có thể nói ra mọi người không tin, nhưng mẹ nuôi của Diệp Linh Dung - Lý Yên không phải là chết ngoài ý muốn...”

Đoàn Phong hừ một tiếng: “Có gì mà ngoài ý muốn? Tin tôi đi, mặt tối của con người tôi thấy nhiều hơn cậu nhiều!”

Nhưng những lời tiếp theo của Viên Mục Dã khiến đám người Đoàn Phong cũng phải giật mình: “Tôi đã nhìn thấy Diệp Linh Dung đẩy Lý Yên ngã xuống dưới lầu!”

“Cái gì? Bé Tăng mà cũng có lúc nhìn nhầm người à?” Đại Quân nói với giọng điệu không thể tin nổi.

Tăng Nam Nam trầm giọng nói: “Có lẽ vì trải nghiệm tuổi thơ khiến tôi có một sự đồng cảm với Diệp Linh Dung, hơn nữa, ai có thể ngờ một cô bé chưa đến mười tuổi lại có thể giết người chứ?”

Nghe những lời này khiến Viên Mục Dã nhớ đến anh Thạch Đầu. Đúng vậy... Ai có thể ngờ anh Thạch Đầu luôn đối xử tốt với cậu như vậy lại có thể tự tay giết chết cả một nhà cha mẹ nuôi chứ?

Thấy Viên Mục Dã thất thần, Đoàn Phong vội vàng hỏi: “Tiếp theo nên làm thế nào? Chuyện của Diệp Linh Dung có nên nói cho bọn Từ Lệ biết không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên phải nói, bởi vì cho dù giữa Diệp Phàm Phàm và Diệp Linh Dung có phải là quan hệ tình nguyện hay không thì hành vi của Diệp Phàm Phàm cũng vẫn được coi là xâm hại trẻ vị thành niên, nên tội của hắn không thoát được...”

Từ Lệ nhanh chóng điều tra được một số chuyện xảy ra trước khi Diệp Linh Dung được nhận làm con nuôi, nhưng khi mọi người biết được sự thật thì ai nấy cũng đều ngỡ ngàng, bọn họ không thể ngờ chuyện còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ...

Diệp Linh Dung trước đây tên là Đỗ Xuân Miêu, mẹ ruột của cô bé tên là La Mỹ Trân vừa trưởng thành đã bị cha ruột của Xuân Miêu bao nuôi, người đàn ông này muốn La Mỹ Trân sinh con trai cho mình, kết quả sau khi Xuân Miêu sinh ra hắn ta không ngó ngàng đến hai mẹ con họ nữa.

Sau đó không biết vì sao La Mỹ Trân lại nghiện hút, để có thuốc cô ta đành phải bán thân kiếm sống... Năm đó Xuân Miêu năm tuổi, có một khách quen của La Mỹ Trân đột nhiên đưa cho cô ta hai nghìn đồng, nói là mình rất thích trẻ con, muốn đưa Xuân Miêu ra ngoài chơi một ngày.

Con nghiện khiến La Mỹ Trân thấy tiền mắt sáng lên, không hề nghĩ ngợi mà để người kia đưa con gái đi. Một ngày sau Xuân Miêu được đưa về thì khóc không ngừng, nói người mình rất đau.

Lúc này La Mỹ Trân mới để ý kiểm tra thân thể Xuân Miêu, phát hiện trên quần lót của cô bé có dấu máu đã khô. Nếu là người mẹ bình thường gặp chuyện như vậy, việc đầu tiên nghĩ đến hẳn là đưa con đến bệnh viện kiểm tra, nhưng La Mỹ Trân lại như nhìn thấy một cơ hội kiếm tiền.

Không biết từ đâu La Mỹ Trân tìm được một gã tên là “lão Tam”, nghe nói hắn rất thích quay video trẻ con, nghe nói giá cả còn không thấp, thế là La Mỹ Trân mang theo Xuân Miêu khi đó mới năm tuổi đi làm những chuyện khiến người khác khinh thường kia.

Chuyện này kéo dài hơn hai năm, đến tận khi La Mỹ Trân vì hút ma túy quá liều mà chết trong nhà, Xuân Miêu mới có thể quay lại cuộc sống như trẻ con bình thường. Nghe nói La Mỹ

Trần chết vài ngày mới được hàng xóm phát hiện, còn Xuân Miêu chỉ dựa vào những đồ ăn đã ôi thiu mà sống sót...

Vì muốn để cô bé có cuộc sống như người bình thường, nên trên hồ sơ nhận nuôi đã xóa đi những chuyện này, vì thế mà vợ chồng Diệp Phàm Phàm mới không biết gì về chuyện này.

Có lẽ vì đã phải trải qua những chuyện quá kinh khủng, khiến giá trị quan trong lòng Xuân Miêu vụn vỡ, cô bé nghĩ phải cố gắng lấy lòng tất cả những người đàn ông trưởng thành xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Đặc điểm tính cách này khi còn ở viện mồ côi đã thể hiện ra, giáo viên phụ trách chăm sóc cô bé đã từng phản ánh với lãnh đạo viện mồ côi về chuyện này, hy vọng có thể đưa Xuân Miêu đi khám bác sĩ tâm lý.

Nhưng đáng tiếc, điều kiện của viện mồ côi có hạn, lại thêm lãnh đạo viện cảm thấy giáo viên chăm sóc đang cố ý phóng đại sự việc, bởi vì những đứa trẻ trong viện mồ côi ít nhiều gì đều có vấn đề về tâm lý, cho nên cũng không quá để ý đến chuyện này.

Vừa hay đúng lúc này, vợ chồng Diệp Phàm Phàm đến viện xin nhận nuôi một em bé khỏe mạnh, sau đó bọn họ nhìn trúng Xuân Miêu trong đám trẻ con. Thật ra, bên phía viện mồ côi cũng khá kinh ngạc khi thấy vợ chồng Diệp Phàm Phàm chọn Xuân Miêu.

Bởi vì thời điểm đó, khi họ đến xin nhận con nuôi đã nói rằng mình muốn nhận nuôi một bé dưới ba tuổi, vì bọn họ cảm thấy trẻ càng nhỏ càng dễ bồi dưỡng tình cảm. Kết quả hai người này sau khi nhìn đám trẻ con trong viện lại bị Xuân Miêu bảy tuổi đánh lừa.

Mặc dù nhân viên của viện cũng không hỏi vì sao bọn họ lại thay đổi dự định ban đầu, dù sao đối với viện mồ côi thì đứa bé nào cũng như nhau, mà viện càng mong có người nhận nuôi những đứa trẻ lớn tuổi, vì tuổi tác càng lớn càng ít người nhận nuôi. Nhưng các giáo viên có thể nhìn ra được, người chồng Diệp Phàm Phàm thích Xuân Miêu nhiều hơn, trong khi người vợ Lý Yên chỉ là không lên tiếng phản đối mà thôi...

Viên Mục Dĩ nghe Từ Lệ kể xong về thân thể của Diệp Linh Dung thì không nhịn được cảm thán: “Đứa bé này phải chịu những chuyện quá đặc biệt, đến mức từ trong tiềm thức nó luôn cảm thấy thiếu an toàn, lúc nào cũng sợ hãi phải quay lại cuộc sống trước kia... Cho nên đã học được từ mẹ ruột những thủ đoạn đi lấy lòng đàn ông trưởng thành.”

Từ Lệ hừ lạnh: “Kết quả lại gặp đúng Diệp Phàm Phàm thích trẻ con! Có lẽ trước khi nhận nuôi Diệp Linh Dung đó chỉ là suy nghĩ, nhưng sau khi nhận nuôi Diệp Linh Dung, hẳn phát hiện tính cách đứa bé này đặc biệt, hai người liền ăn nhip với nhau!”

Viên Mục Dĩ khẽ thở dài: “Nếu như Xuân Miêu có thể gặp được một người cha nuôi bình thường, tôi tin rằng người đó sẽ có cách để uốn nắn quan niệm sai lầm của cô bé, hoặc đưa cô bé đi gặp bác sĩ tâm lý, giúp cô bé bỏ qua được ám ảnh tâm lý hình thành qua những gì bé đã phải chịu đựng, nhưng vận mệnh lại để cô bé gặp phải Diệp Phàm Phàm...”

Không ngờ đúng lúc này, Trương Khai đột nhiên gọi điện đến nói: “Không thấy Diệp Linh Dung đâu!”

Tăng Nam Nam nghi ngờ hỏi: “Sao lại không thấy Diệp Linh Dung đâu, không phải cô bé đang đi học ở trường à?”

Trương Khai nói xin lỗi: “Tôi cũng cho rằng cô bé vẫn luôn ở trên lớp, nhưng vừa rồi tan trường tất cả mọi người đều về hết rồi mà vẫn không thấy cô bé đâu!”

“Vào trường hỏi chưa?” Tăng Nam Nam nóng nảy.

“Hỏi rồi, nhưng giáo viên nói con bé đã về từ lâu rồi!” Trương Khai chán nản nói.

Chương 341: Địa điểm giao dịch

Lúc đó Trương Khai không nhìn thấy Diệp Linh Dung trong đám học sinh tan học, nên cậu ta vội vàng vào trường gặp giáo viên để tìm hiểu tình hình, vậy mà hỏi thì mới biết. Hóa ra vào tiết thứ ba Diệp Linh Dung nói mình không được khỏe nên giáo viên đã bảo một bạn học nữ đưa cô bé đến phòng y tế. Nhân viên y tế đo thân nhiệt thì thấy Diệp Linh Dung bị sốt, bèn kê thuốc rồi để cô bé về nhà nghỉ ngơi.

Chắc lúc đó Trương Khai nghĩ Diệp Linh Dung vẫn còn đang đi học, cho nên đã đi đâu đó không theo dõi công trường liên tục, bởi vậy bỏ lỡ thời điểm Diệp Linh Dung ra khỏi công trường.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi bảo với Tăng Nam Nam: “Cô đừng sốt ruột, dưới tình huống bình thường, nếu Diệp Linh Dung cảm thấy không thoải mái thì cô bé sẽ về nhà đầu tiên sau khi ra khỏi trường.”

Nhưng Tăng Nam Nam lại lắc đầu: “Chuyện này có vẻ không đúng lắm, nếu Diệp Linh Dung rời khỏi trường học vào tiết thứ ba, vậy cô bé đã phải về nhà từ lâu rồi, nhưng hiển nhiên cô bé không về nhà, nếu không thì cô bé phải về trước Diệp Phàm Phàm rồi.”

Lúc này camera giám sát ở nhà họ Diệp cho thấy hần nhận được điện thoại của giáo viên tại trường Diệp Linh Dung, giáo viên hỏi Diệp Linh Dung đã về nhà chưa, Diệp Phàm Phàm nghe vậy thì nói cả sáng nay hần không hề nhìn thấy con gái. Diệp Phàm Phàm đập máy xong bèn gọi ngay cho Diệp Linh Dung, nhưng điện thoại cô bé đã tắt máy.

Theo tình huống trước mắt thì rất có thể là Diệp Linh Dung đã mất tích, cũng không loại trừ khả năng cô bé tự mình bỏ trốn khỏi nhà. Những vụ án mất tích của trẻ vị thành niên có thể

lớn cũng có thể nhỏ, đa phần đều là tự mình bỏ nhà đi, nếu như không phải điều đầu tiên thì bình thường tình tiết vụ án sẽ trở nên khá nghiêm trọng.

Tiếc là camera giám sát ở gần trường học đã cho thấy Diệp Linh Dung không về nhà ngay sau khi tan học, cô bé đi đến siêu thị mà Tăng Nam Nam đã làm việc trước đó. Đương nhiên cô bé không gặp được Tăng Nam Nam, thế là Diệp Linh Dung cũng không dừng lại lâu mà rời khỏi siêu thị... Nhưng đúng lúc này, Diệp Linh Dung đáng lẽ phải đi về nhà lại bất ngờ quay người đi vào ngõ nhỏ phía sau siêu thị.

Con ngõ này bình thường siêu thị hay dùng để dỡ hàng và tập kết rác, cho nên nó không những vừa bẩn vừa lộn xộn mà còn không có bất kỳ camera giám sát nào, Diệp Linh Dung cứ thế biến mất trong con ngõ phía sau siêu thị...

Mà đầu bên kia của ngõ nhỏ thông với một chợ xe seconhand không nhỏ, bên trong có đầy xe sang tay to nhỏ khác nhau. Mặc dù theo quy định chợ giao dịch xe sang tay cũng phải lắp đặt camera giám sát, nhưng tiếc là quản lý quá hỗn loạn cho nên rất nhiều chiếc camera đã không còn hoạt động nữa.

Bởi vì Diệp Phàm Phàm là người của công chúng, lại thêm gia cảnh giàu có nên không loại trừ khả năng có người bắt cóc Diệp Linh Dung để đòi tiền chuộc từ Diệp Phàm Phàm. Nhưng cho đến tận bây giờ Diệp Phàm Phàm vẫn không chủ động báo cảnh sát nên mấy người Từ Lệ không thể bắt đầu điều tra vụ án...

Viên Mục Dã hiểu rất rõ, nếu Diệp Linh Dung thật sự bị bắt cóc thì đối phương sẽ liên hệ với Diệp Phàm Phàm để bắt hãn dùng tiền chuộc đổi con gái, nhưng vấn đề là Diệp Phàm Phàm sẽ xử lý vấn đề này thế nào? Liệu hãn có thể vì mối quan hệ dị dạng của mình với Diệp Linh Dung mà không muốn cảnh sát tham gia vào hay không?

Sau một lúc do dự, Viên Mục Dã vẫn đề nghị Từ Lệ sai người theo dõi Diệp Phàm Phàm, bởi vì một khi bọn cướp liên hệ với hãn, chắc chắn lúc đó Diệp Phàm Phàm sẽ có hành động. Thế là chiều hôm đó mấy đồng nghiệp mà Từ Lệ phái đi luôn canh giữ ở dưới nhà Diệp Phàm Phàm, nhưng Hoắc Nhiễm lại phát

hiện qua camera giám sát là Diệp Phàm Phàm không hề ở trong nhà.

Từ Lệ nổi nóng: “Mấy cậu làm ăn kiểu gì thế hả? Có mỗi một người mà không theo dõi được à?”

Đồng nghiệp oan ức nói qua điện thoại: “Chúng tôi theo sát Diệp Phàm Phàm về tận nhà nhưng có thấy hấn đi ra đâu?”

Sau khi bọn họ lên nhà và xác nhận Diệp Phàm Phàm không ở đó, họ bèn đi hỏi thăm bảo vệ của khu chung cư và được biết nhà Diệp Phàm Phàm có hai chiếc xe, lúc nãy hấn đã lái một chiếc khác để ra ngoài.

Ai mà ngờ được Diệp Phàm Phàm lái xe về chỗ đỗ trong hầm ngầm xong, hấn lại đổi một chiếc khác để ra ngoài, lúc đó nhân viên của Từ Lệ sợ bị phát hiện nên vẫn canh giữ ở dưới nhà, họ không để ý một chiếc xe khác lái từ trong hầm ra.

“Mau tranh thủ thời gian định vị điện thoại của Diệp Phàm Phàm, nhất định phải nhanh chóng tìm được hấn!” Từ Lệ tức điên.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn khuyên Từ Lệ không nên nổi nóng, hiện giờ phải bình tĩnh phân tích tại sao Diệp Phàm Phàm về nhà mình rồi lại rời đi và tại sao hấn lại còn chơi trò “giữa đường đổi xe” như vậy?

Từ Lệ nghe Viên Mục Dã nói xong thì hơi nghi ngờ: “Đúng vậy, hấn đâu có biết người của chúng ta đang theo dõi, tại sao lại muốn đổi xe? Mục đích của việc này rõ ràng là muốn vứt bỏ mấy người Tiểu Tổng mà?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Có thể hấn bị bọn bắt cóc cưỡng ép, hoặc chính hấn muốn vứt bỏ cái đuôi, hoặc là nghe theo yêu cầu của bọn bắt cóc nên đổi xe để đề phòng bị người theo dõi rồi lộ vị trí.

“Diệp Phàm chỉ là một nhà văn, không thể có khả năng phát hiện mấy người Tiểu Tổng... Có lẽ bọn cướp sợ có người đi theo Diệp Phàm Phàm, dù sao hấn cũng là một nhà văn nổi tiếng, ai mà biết được có phóng viên đi theo chụp ảnh hay không?” Giọng Từ Lệ trầm xuống.

Viên Mục Dã gật đầu: “Nếu thật sự như thế, vậy mọi người phải nhanh lên, đừng quên là Diệp Phàm Phàm đã rời khỏi nhà

được một lúc rồi.”

Một lát sau, cảnh sát đã định vị được điện thoại của Diệp Phàm Phàm, vị trí của hắn là ở trên cầu vượt vành đai bốn, có vẻ như hắn đang định đi đến phía Tây thành phố. Cảnh sát tiếp tục lần theo thì phát hiện Diệp Phàm Phàm dừng lại cạnh một chợ nông sản ở phía Tây thành phố.

Vậy mà khi Viên Mục Dã và Từ Lệ chạy đến, họ thấy một chiếc Porsche màu xanh lam đỗ tại vị trí rất dễ thấy ở ven đường. Khi đến gần xem thì phát hiện cửa sổ xe đang mở, một chiếc điện thoại màu đen được vứt trên ghế phụ.

Từ Lệ thấy vậy thì tức giận đá thật mạnh vào lớp xe, ngay lập tức tiếng còi báo động của xe vang lên khiến mọi người xung quanh đều quay lại nhìn. Từ Lệ tức giận quát: “Cảnh sát phá án!”

Lúc này Tiểu Tổng cũng gọi đến từ bên ngân hàng, cậu ta bảo sau khi bỏ rơi bọn họ, đúng là Diệp Phàm Phàm đã đi đến ngân hàng để rút ba trăm nghìn tiền mặt!

Từ Lệ nghe mà thắc mắc: “Số tiền lớn như vậy mà Diệp Phàm Phàm lấy không cần hẹn trước sao?”

Tiểu Tổng nói phía ngân hàng giải thích Diệp Phàm là khách hàng siêu VIP của bọn họ, cũng được gọi là khách hàng chục triệu, cấp bậc VIP này có thể rút năm trăm nghìn mà không cần hẹn trước.

Từ Lệ chửi má nó một tiếng rồi nói tiếp: “Bình thường ra ngân hàng giao dịch luôn phải xếp hàng, vậy mà lúc quan trọng như thế này lại nhanh thế, chẳng để lại cho chúng ta một chút thời gian thừa nào!”

Viên Mục Dã hiểu rõ lúc này bọn họ nhất định phải nhanh chóng tìm được Diệp Phàm Phàm và địa điểm giao dịch với bọn cướp...

Chương 342: Rơi từ trên cao xuống

Diệp Phàm Phàm chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt, trên người hắn lúc này lại cầm theo nhiều tiền mặt như vậy, một khi phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, hắn và Diệp Linh Dung sẽ khó mà giữ được tính mạng.

Từ Lệ mở điện thoại của Diệp Phàm Phàm lên rồi nói: “Chẳng có bất kỳ số lạ nào... Diệp Linh Dung đã gọi một cuộc cách đây một tiếng, thời gian trò chuyện dài 37 giây!”

Viên Mục Dã cảm thán: “Chắc chắn là cuộc gọi này, bởi vì lúc đó Diệp Linh Dung đã mất tích... Đúng rồi, có định vị được điện thoại của Diệp Linh Dung không?”

Từ Lệ bắt đầu dĩ lắc đầu: “Vẫn luôn tắt máy, không thể nào định vị chính xác được.”

Cuối cùng Từ Lệ chỉ có thể dùng biện pháp ngốc nhất, đó chính là chia toàn bộ lực lượng cảnh sát ra làm hai nhóm, một nhóm cầm ảnh Diệp Phàm Phàm hỏi thăm những người ở gần chiếc xe xem có ai nhìn thấy hắn không; một nhóm khác thì đi lấy dữ liệu của tất cả những camera giám sát có thể sử dụng quanh đây, nhất định phải tìm xem sau khi Diệp Phàm Phàm bỏ xe thì đi về hướng nào...

Bởi vì không thể nào xác định được vị trí chính xác của Diệp Phàm Phàm, nên trước mắt chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào camera giám sát quay được hướng đi của hắn, nhưng làm như thế phải cần thời gian mà cảnh sát bây giờ thiếu nhất lại là thời gian.

Mấy người Từ Lệ làm việc vẫn rất có hiệu suất, bọn họ nhanh chóng tìm được tung tích của Diệp Phàm Phàm qua camera giám sát bên ngoài một trung tâm Spa, sau đó lần theo bước chân hắn thì phát hiện Diệp Phàm Phàm đi tới một công trình kiến trúc đã dừng thi công từ vài năm trước.

Công trình kiến trúc này bị tạm thời ngừng thi công từ mấy năm trước vì chủ đầu tư nợ tiền, không ngờ nó dừng một lèo đến vài năm. Mặc dù sau đó phía chính phủ từng ra mặt đàm phán vì muốn đầu giá đất để trừ tiền nợ ngân hàng, nhưng các chủ nợ khác nghe tin nên ủa đến, khiến cho mảnh đất này cuối cùng không đầu giá thành công nên đành bỏ hoang đến tận bây giờ.

Trong hai năm qua, có một số người tranh thủ chỗ này không có ai trông coi nên thường xuyên đổ chất thải xây dựng và rác công nghiệp vào đây... Chỗ này cỏ dại mọc um tùm, lại thêm rác rưởi chất thành từng đống nên tình hình của toàn bộ công trường cực kỳ phức tạp.

Từ Lệ muốn dẫn người trực tiếp vào đó tìm, nhưng tình huống ở hiện trường quá phức tạp, nếu muốn thần không biết quỷ không hay mà dẫn một đám đông người vào đó chắc sẽ rất khó.

Chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, đám bắt cóc sẽ biết cảnh sát tới, đến lúc đó chẳng ai có thể đoán được sẽ có chuyện gì xảy ra... Cuối cùng Viên Mục Dã đề nghị để cậu và Từ Lệ vào trong kiểm tra trước, những người khác sẽ chờ bên ngoài công trường, một khi phát hiện tình huống thì lập tức dùng điện thoại gọi bọn họ tiến vào chi viện.

Diện tích của công trường này không hề nhỏ, không thể biết chính xác nó có mấy lối ra, vì đề phòng bọn bắt cóc chạy trốn từ lối khác nên chỉ đành để những cảnh sát còn lại canh giữ ở bên ngoài.

Vì không muốn đánh động người bên trong, Viên Mục Dã và Từ Lệ lặng lẽ tiến vào từ cửa hông của công trường, hoàn cảnh bên trong rất phức tạp, hơn nữa trời lại sắp tối nên hai người bọn họ phải nhanh chóng tìm được vị trí mà bọn bắt cóc và Diệp Phàm Phàm gặp nhau.

May mà công trường này mặc dù rất rộng nhưng bên trong cũng chỉ có mỗi một tòa nhà chưa xây xong dàn khung, cho nên Viên Mục Dã và Từ Lệ đều cho rằng khả năng bọn bắt cóc hẹn Diệp Phàm Phàm để lấy tiền chuộc ở đó là cao nhất.

Không ngờ khi hai người đi tới phía dưới tòa nhà, họ nhìn thấy dưới đất rải đầy những tờ một trăm tệ, đó chính là ba trăm

ngàn tiền mặt mà Diệp Phàm Phàm vừa rút từ ngân hàng cách đây không lâu.

“Tình huống này là thế nào?” Từ Lệ hỏi nhỏ.

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Ai mà biết được? Có lẽ bọn bắt cóc muốn thể hiện khí phách coi tiền như rác cho Diệp Phàm Phàm xem chẳng!”

Từ Lệ vốn đang khẩn trương, nghe Viên Mục Dĩ nói như vậy thì thoáng thả lỏng, anh ta bảo: “Được lắm, lát nữa cậu mà nhìn thấy bọn bắt cóc thì nhớ phải khen bọn chúng đấy...”

Hai người vừa nói vừa đi về phía tòa nhà. Đúng lúc này họ cảm thấy hình như có vật gì đó đang rơi từ trên xuống, Viên Mục Dĩ theo phản xạ kéo Từ Lệ áp sát vào tòa nhà, sau đó họ thấy một người bị rơi mạnh trên mặt đất!

Từ Lệ giật nảy mình, anh ta chửi má nó một tiếng rồi nhanh chóng đến xem tình huống của người đó, vậy mà khi nhìn thì lại phát hiện người này chính là Diệp Phàm Phàm... Viên Mục Dĩ nhanh chóng ngồi xuống thử kiểm tra hơi thở của đối phương, sau đó trầm giọng, nói: “Tắt thở rồi!”

Từ Lệ nghe xong cũng không để ý thi thở trên mặt đất nữa mà xoay người chạy lên tầng. Lúc này Viên Mục Dĩ nhìn thoáng qua xung quanh, không hề có một ai mà chỉ thỉnh thoảng có gió thổi khiến đám cỏ dại phát ra tiếng xào xạc...

Khi Viên Mục Dĩ đuổi theo Từ Lệ lên trên tầng, cậu thấy Từ Lệ đang bế Diệp Linh Dung hôn mê bất tỉnh đi xuống, Viên Mục Dĩ thấy vậy mặt biến sắc, hỏi: “Cô bé thế nào rồi?”

Từ Lệ lắc đầu: “Không sao, chỉ bị ngất thôi.”

Viên Mục Dĩ trầm thờ phào nhẹ nhõm: “Tình huống trên đó thế nào?”

“Hiện trường ở tầng bảy, tôi cũng tìm được Diệp Linh Dung ở đó, khi lên tầng bảy thì chỉ có một mình cô bé nằm trên mặt đất...” Giọng Từ Lệ trầm xuống.

Viên Mục Dĩ vội vàng hỏi: “Gọi chi viện không?”

“Gọi, lập tức gọi ngay đi...” Từ Lệ gật đầu.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi bảo: “Bọn bắt cóc chắc đang ở gần đây, anh dẫn người đi lục soát ở công trường trước đi, tôi lên trên nhìn một chút...”

Mặc dù lo lắng cho sự an toàn của Viên Mục Dã, nhưng cuối cùng Từ Lệ vẫn gật đầu đồng ý, trước khi đi anh ta còn không quên dặn dò: “Vậy cậu cũng phải cẩn thận một chút, nếu gặp tình huống gì thì gọi tiếp viện ngay nhé!”

Khi Viên Mục Dã đi vào chỗ đã phát hiện Diệp Linh Dung, cậu thấy hiện trường rất lộn xộn, chắc chắn đã có đánh nhau rất kịch liệt ở đây, trên mặt đất có rất nhiều vết máu, không biết là của Diệp Phàm Phàm hay là của bọn bắt cóc...

Mang theo những nghi vấn này, Viên Mục Dã nín thở quan sát bốn phía, cậu không biết Diệp Phàm Phàm vừa mới tắt thở thì có tạo ra được từ trường tư duy không... Ngay lúc Viên Mục Dã đang ngây người, bỗng có tiếng bước chân nặng nề vang lên sau lưng.

Cậu quay lại nhìn thì thấy Diệp Phàm Phàm đã chết đang cầm một chiếc túi du lịch màu đen chậm rãi đi từ phía dưới lên. Hắn vừa đi vừa lo lắng hô: “Tôi đã mang tiền đến rồi, anh ở đâu thế?”

Xung quanh từ từ sáng lên, những vết máu và dấu vết đánh nhau lộn xộn cũng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khuôn mặt của một thanh niên trẻ tuổi chậm rãi đi ra từ trong bóng tối...

Tất cả đều là ký ức của Diệp Phàm Phàm trước khi chết, Viên Mục Dã chỉ là người đứng xem nên không thể có bất kỳ tiếp xúc nào với bọn cướp, cậu chỉ đành trơ mắt nhìn cảnh giết chóc đó xảy ra lần nữa.

Chương 343: Mưa tiền

“Tiền đâu?” Giọng nói của đối phương hơi khản trương. Viên Mục Dã nghe ra tuổi của người thanh niên này không lớn, chắc không vượt quá hai mươi, không biết gã còn đồng bọn nào khác nữa hay không.

Diệp Phàm Phàm vội vàng ném túi du lịch màu đen về phía trước cách mình hai mét, sau đó nói: “Chỗ này là ba trăm nghìn! Đây là toàn bộ tiền mặt mà tôi có thể lấy được trong hôm nay, con gái của tôi đâu?”

Đối phương bỗng cười khẩy: “Con gái? Nghe thân thiết nhỉ? Không biết người vợ đã qua đời của ông nghe thế thì sẽ có cảm tưởng gì?”

Diệp Phàm Phàm biến sắc: “Cậu nói thế nghĩa là sao? Tôi đã mang tiền đến rồi, mau thả con gái tôi ra đi! Tôi cam đoan sẽ không báo cảnh sát, cho dù sau này cảnh sát có đến thì tôi cũng sẽ không nói cho bọn họ!”

Người thanh niên kia suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Ông thật sự đồng ý vì con gái của mình mà không báo cảnh sát à?”

Diệp Phàm Phàm lúc này hơi nghi ngờ người trước mặt, gã thanh niên này bắt cóc con gái mình chưa chắc đã đơn giản chỉ vì tiền, thế là hắn bèn hỏi thử: “Rốt cuộc thì cậu muốn gì? Chê tiền ít à? Nếu như cậu đồng ý chờ thì ngày mai tôi có thể cho thêm ba trăm nghìn tiền mặt nữa, chỉ cần cậu bảo đảm là con gái tôi an toàn!”

Người thanh niên trẻ bỗng nhìn vào phía sau cái cột bên cạnh mình, sau đó giống như hạ quyết tâm rất lớn: “Ông không phải cha của cô ấy, đừng cho là tôi không biết ông đã làm gì cô ấy? Bảo sao ông không để ý đến sự sống chết của người vợ đã ở bên cạnh mình nhiều năm, bởi vì ông muốn vĩnh viễn không chế cô ấy.”

Người thanh niên tuyên bố cứng rắn xong thì Diệp Linh Dung chậm rãi đi ra từ đằng sau chiếc cột, hóa ra vừa rồi cô bé vẫn trốn ở đó và nghe lén cuộc nói chuyện giữa Diệp Phàm Phàm và người thanh niên trẻ.

“Tiểu Dung, mau đến chỗ cha này!” Diệp Phàm Phàm nhìn thấy Diệp Linh Dung thì bỗng trở nên kích động.

Nhưng không biết tại sao mà Diệp Linh Dung lại không chủ động đến cạnh cha nuôi của mình, mặc dù vị trí của cô bé khá gần người thanh niên kia, nhưng đôi phương lại chẳng dùng bất kỳ thứ gì để trói Diệp Linh Dung cả, cho nên chỉ cần cô bé muốn là có thể lập tức trở lại bên cạnh Diệp Phàm Phàm...

“Tiểu Dung? Có phải con sợ hãi quá không? Đừng sợ, mau đến chỗ cha này! Có cha ở đây thì không ai có thể làm hại con được!” Diệp Phàm Phàm tiếp tục kiên nhẫn nói.

Nhưng Diệp Linh Dung vẫn không hề động đậy, cô bé nhìn chằm chằm Diệp Phàm Phàm như đang do dự điều gì đó...

Lúc này người thanh niên lạnh lùng nói: “Ban đầu ông có thể giúp cô ấy trở thành một đứa trẻ bình thường... Nhưng ông lại trói buộc cô ấy vì sở thích của mình, trước đây cô ấy đã chịu khổ quá nhiều rồi, tại sao ông vẫn còn đối xử với cô ấy như vậy?!”

Diệp Linh Dung nghe thấy câu này thì đôi mắt từ từ đỏ lên, cô bé vội vàng cúi đầu nhìn chân mình giống như một đứa bé đã phạm lỗi khiến người khác phải thương xót...

Diệp Phàm Phàm ở đối diện thấy thế thì nóng nảy quát: “Mau trả Tiểu Dung lại cho tôi!”

Người thanh niên lắc đầu: “Ông không xứng làm cha của cô ấy, tôi không thể để ông tiếp tục làm tổn thương Xuân Miêu...”

“Rốt cuộc thì cậu là ai, tại sao lại biết tên trước đây của Tiểu Dung?” Diệp Phàm Phàm kích động quát.

Người thanh niên đột nhiên phẫn uất nói: “Ông không xứng để biết...”

Diệp Phàm Phàm không buồn nghe, hất bỗng đá chiếc túi du lịch màu đen về phía đôi phương rồi bảo: “Cầm số tiền này đi!

Chỉ cần cậu không nói lung tung nữa... Tôi có thể cho cậu càng nhiều!”

Người thanh niên nghe xong bèn nhìn thoáng qua số tiền trong túi, sau đó cười khở: “Ba trăm nghìn đối với ông chỉ như chín trâu mất một sợi lông. Nhưng thật đáng tiếc, tôi lại không coi trọng đồng tiền, thậm chí có lúc còn cảm thấy căm ghét...”

Sau khi nói xong, người thanh niên cầm chiếc túi du lịch màu đen đi đến lan can rồi nói: “Không biết cảm giác có ‘mưa tiền’ từ trên trời rơi xuống là thế nào nhỉ?”, người thanh niên nói xong thì lấy một xấp tiền từ trong túi rồi ném ra ngoài.

Xấp tiền trăm tệ trong nháy mắt đã bay lả tả xuống phía dưới, cảnh tượng rất hoành tráng, ai có thể ngờ được trong một công trường xây dựng bỏ hoang đã lâu mà lại có người ném tiền từ trên xuống...

Diệp Phàm Phàm thấy người thanh niên vung cả xấp tiền ra ngoài thì không hiểu: “Rốt cuộc thì cậu muốn gì khi bắt cóc con gái tôi? Đó là tiền đây...”

Người thanh niên nghe Diệp Phàm Phàm nói vậy thì lại tiện tay vung một xấp tiền nữa ra ngoài, gã hỏi: “Trong lòng ông tiền quan trọng đến thế sao? Là tiền quan trọng hay con gái ông quan trọng?” Mỗi lần người thanh niên nhắc đến hai chữ “con gái” thì đều cố ý kéo dài giọng.

Diệp Phàm Phàm lúc này đã tái xanh cả mặt, hấn gằn từng chữ: “Đương nhiên là con gái của tôi rồi... Hôm nay bất kể thế nào tôi cũng phải dẫn con bé đi.”

Người thanh niên nghe xong bèn gật gù, sau đó dốc ngược chiếc túi du lịch để đổ toàn bộ tiền xuống dưới lầu: “Được, nếu đã như vậy thì dùng toàn bộ gia tài của ông đến đổi đi!”

Diệp Phàm Phàm nghe mà sửng sò: “Cậu muốn làm gì?”

Đầu tiên, người thanh niên nhìn Diệp Linh Dung một chút, sau đó đặt một cái điện thoại vào trong chiếc túi du lịch rồi ném nó cho Diệp Phàm Phàm: “Dùng cái điện thoại này quay một đoạn video, kể rõ ràng việc ông đã xâm hại tình dục con gái mình thế nào, chỉ cần ông đăng video đó lên mạng thì tôi sẽ trả cô ấy lại cho ông...”

Diệp Phàm Phàm không ngờ đối phương lại đưa ra loại yêu cầu này? Hắn sững sờ nhìn túi du lịch trên mặt đất, một lúc lâu sau mà vẫn không dám giơ tay ra lấy.

Người thanh niên thấy Diệp Phàm Phàm chần chừ bèn lạnh lùng hừ một tiếng: “Sao thế? Chẳng phải ông vừa mới khẳng định chắc chắn con gái quan trọng hơn tiền à? Vậy tại sao ông lại do dự khi quay video đó?”

Diệp Phàm Phàm ngẩng đầu nhìn người thanh niên, hắn run rẩy hỏi: “Rốt cuộc thì cậu là ai? Cậu đến đây để báo thù cho Lý Yên à?”

Người thanh niên thoáng sững sốt, sau đó nói: “Cứ cho là như vậy đi, cho nên bây giờ ông sẽ chọn... cái gì nào? Con gái? Hay là danh tiếng và địa vị?”

“Nếu tất cả tôi đều muốn thì sao?” Diệp Phàm Phàm đột nhiên dữ tợn hỏi. Hóa ra trước khi đến đây hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để cá chết lưới rách, Diệp Phàm Phàm cầm theo con dao phòng thân vẫn luôn để trên xe, khi người thanh niên nói toạc ra mối quan hệ dị dạng giữa hắn và Diệp Linh Dung, hắn đã nảy sinh ý định giết người diệt khẩu.

Nhưng sự thật chứng minh Diệp Phàm Phàm hơi quá đề cao mình, người mà chỉ cầm mỗi chiếc bút thì sao có thể là đối thủ của thanh niên này chứ? Đến bàn tay cầm dao mà còn run rẩy... Sau khi hai người đánh nhau, cuối cùng người thanh niên cướp được con dao, rồi trong lúc bối rối đã chọc mạnh vào bụng Diệp Phàm Phàm.

Trước đó, khi Viên Mục Dã nhìn thấy Diệp Phàm Phàm máu me khắp người còn tưởng là do rơi từ trên cao xuống, cậu không nhìn kĩ nên không ngờ đó là do bị người thanh niên đâm...

Chương 344: Nổ tung

Nhưng lúc đó người thanh niên đã mất kiểm soát, cậu ta đâm thêm vài nhát vào bụng Diệp Phàm Phàm, rồi bỗng nhiên dùng sức hất lên, khiến Diệp Phàm Phàm rơi thẳng từ tầng bảy xuống dưới!

Viên Mục Dã hơi sửng sốt khi thấy cảnh này, đây cũng là lúc mà cậu và Từ Lệ đứng phía dưới rồi suýt bị thi thể rơi trúng, lúc đó người thanh niên này đang ở trên đầu bọn họ!

Nhưng khi Từ Lệ lên trên tầng thì chỉ còn Diệp Linh Dung đang hôn mê bất tỉnh, vậy người thanh niên kia đã nấp ở chỗ nào? Theo lý mà nói thì tòa nhà này chỉ có khung mà không có tường, mỗi một tầng chỉ cần liếc mắt là có thể xem gần hết, lúc Từ Lệ đi lên cũng đã tìm kiếm qua từng tầng, nếu đối phương thật sự vẫn trốn trong tòa nhà thì tại sao Từ Lệ lại không nhìn thấy?!

Cảnh tượng trước mắt Viên Mục Dã biến mất, bốn phía trong nháy mắt tối sầm lại, xem ra bên ngoài trời đã tối đen rồi. Trước tiên Viên Mục Dã tìm tất cả các góc của tầng bảy một lần, sau đó lại đi lên tầng tiếp theo...

Trong khi cậu tìm từng tầng một rồi đi xuống phía dưới, nhân viên pháp y đã đến để khám nghiệm tử thi, Viên Mục Dã nhìn kĩ thì hóa ra là lão Bạch? Cậu đã lâu không gặp pháp y Bạch, Viên Mục Dã bèn chủ động đi qua chào hỏi anh ta, đồng thời cũng hỏi thăm tại sao hôm nay Diệp Dĩ Nguy không đến?

Lão Bạch nói cho Viên Mục Dã biết: “Mấy ngày nay Tiểu Diệp bị Cục Tư pháp tỉnh bên cạnh mượn đi rồi, họ đi điều tra một vụ án buôn người...”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Buôn người tại sao lại muốn mượn pháp y?”

“Bởi vì bọn họ không đủ pháp y chứ sao...” Lão Bạch bất đắc dĩ trả lời.

Viên Mục Dã nghe xong thì biết vụ án này khá lớn, cậu cũng không làm phiền pháp y Bạch nữa mà quay lại giúp mấy người Từ Lệ tiếp tục tìm kiếm tên bắt cóc đã biến mất trong công trường bỏ hoang.

Căn cứ theo quan sát của Viên Mục Dã, tên bắt cóc kia chắc chắn quen biết Diệp Linh Dung, hoặc nói một cách nghiêm túc thì gã quen biết với Diệp Linh Dung khi còn gọi là Xuân Miêu, mà tình cảm của hai bên không phải bình thường...

Gã bắt Diệp Linh Dung dĩ nhiên không phải vì tiền, nhưng cũng không phải muốn giết chết Diệp Phàm Phàm. Bởi vì Viên Mục Dã nhìn ra được, nếu như Diệp Phàm Phàm không bất ngờ lấy ra con dao, sau đó lại ngu ngốc đặt hung khí vào tay đối phương, có lẽ hẳn không cần phải chết.

Mặc dù Từ Lệ dẫn người tìm kiếm trên diện rộng trong công trường bỏ hoang, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng bọn bắt cóc, hiện giờ trừ Viên Mục Dã ra thì chỉ còn Diệp Linh Dung là đã từng nhìn thấy người thanh niên kia. Nếu dựa vào thông tin của Viên Mục Dã thì chắc chắn không có hiệu quả về mặt pháp lý, nên chỉ có thể chờ đợi Diệp Linh Dung tỉnh lại tiến hành ghép mặt người.

Không ngờ sau khi Diệp Linh Dung tỉnh lại ở bệnh viện thì không chịu nói một câu nào, cô bé cứ trợn mắt ngồi yên một chỗ. Bác sĩ phụ trách phân tích có thể Diệp Linh Dung bị PTSD, cũng được gọi là di chứng tâm lý sau khi bị sang chấn, hoặc còn gọi là chứng ngại tâm lý kích thích.

Bác sĩ cho rằng Diệp Linh Dung chính mắt thấy cha nuôi giằng co với tên bắt cóc, cuối cùng bị sát hại tàn nhẫn, điều này đối với bất kỳ một thiếu nữ vị thành niên nào cũng là một cú sốc lớn. Nếu như không giúp Diệp Linh Dung giải tỏa bế tắc tâm lý, chắc sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời cô bé.

Nhưng Viên Mục Dã lại cho rằng Diệp Linh Dung không phải là một cô bé bình thường, cô bé có vấn đề về tâm lý nhưng đã có từ rất lâu trước đây rồi, tuyệt đối không phải mới bị khi nhìn thấy Diệp Phàm Phàm bị sát hại. Nếu như Viên Mục Dã đoán không nhầm, lý do mà cô bé mãi vẫn không chịu nói gì là vì không muốn cung cấp tư liệu của tên bắt cóc.

Viên Mục Dã thầm nhắc nhở Từ Lệ là có khả năng Diệp Linh Dung biết tên bắt cóc, cậu đề nghị anh ta đi điều tra thêm ở viện mồ côi mà Diệp Linh Dung từng sống trước đây. Tên bắt cóc đó có thể gọi tên cũ của Diệp Linh Dung là Xuân Miêu thì chắc chắn gã quen cô bé khi còn ở viện mồ côi. Hơn nữa, chắc chắn gã phải rất quen thuộc công trường xây dựng bỏ hoang này, nếu không sẽ không thể chạy thoát khi bị rất đông cảnh sát bao vây như vậy.

Buổi tối, khi Từ Lệ đưa Viên Mục Dã về, Viên Mục Dã bèn thuận miệng hỏi tình huống của Diệp Dĩ Nguy: “Anh ấy bị điều đi lúc nào? Vụ án gì mà lại phải điều pháp y từ khắp nơi thế?”

Từ Lệ suy nghĩ rồi nói: “Sáng nay mới được điều động, tôi không rõ tình huống cụ thể cho lắm, nhưng nghe bảo vụ án này khá lớn. Họ nói là khi cảnh sát biển đi tuần tra theo thông lệ thì bắt gặp một chiếc thuyền khả nghi đang trôi lênh đênh trên biển, họ dùng loa gọi nhưng không thấy ai trả lời. Cuối cùng cảnh sát biển leo sang kiểm tra thì phát hiện dưới boong tàu toàn người chết.”

“Vụ này lớn thế cơ à? Là thuyền của nước nào vậy?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ lắc đầu: “Không biết, nhưng qua phỏng đoán ban đầu thì chiếc thuyền này đi nhờ qua vùng biển của chúng ta, đích đến cuối cùng có thể là mấy quốc gia ở phía Nam.”

Viên Mục Dã hơi tò mò hỏi: “Không có bất kỳ người nào còn sống à?”

“Cho đến bây giờ vẫn chưa phát hiện có người sống sót, nghe nói pháp y của bảy tỉnh trong cả nước đã đến đó tiếp viện, nếu chỉ dùng pháp y của tỉnh B thì không thể kham nổi!” Từ Lệ bĩu môi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Chắc lại là một vụ án lớn chấn động cả nước đây.”

Sau khi về đến nhà, Viên Mục Dã mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, Kim Bảo ngâm chiếc bát không đi đến bên cạnh rồi nhìn cậu như muốn nói: “Tôi đói!”

Viên Mục Dã thấy vậy thì cười bảo: “Được rồi, để tao lấy thức ăn cho mày nhé!”

Không ngờ đúng lúc này, bên ngoài có tiếng của một chiếc ô tô, Kim Bảo nghe thấy thì thả bát đũa thức ăn xuống rồi chạy ngay ra ngoài, nó đứng trước cửa nhà với khuôn mặt đầy hưng phấn, nhưng bên ngoài chỉ là một chiếc xe tình cờ đi ngang qua khiến nó phí công vui mừng...

Viên Mục Dã thấy vậy bèn đi qua sờ đầu nó rồi bảo: “Không phải pháp y Diệp đầu, anh ấy có việc phải ra ngoài rồi, vài ngày nữa mới về.”

Kim Bảo nghe xong thất vọng chạy về phòng, sau đó tiếp tục ngâm chiếc bát để xin ăn. Viên Mục Dã nghĩ đến Diệp Dĩ Nguy thì cảm thấy mình nên gọi điện hỏi thăm một chút, đồng thời hỏi xem nhà anh ta có gì cần mình quan tâm không... Mặc dù trong nhà Diệp Dĩ Nguy chắc chắn có một vật sống nào.

Nhưng không biết có phải do bên kia quá bận hay không mà điện thoại đổ chuông mười mấy lần mới thấy Diệp Dĩ Nguy bắt máy: “Tôi đang ra ngoài, đợi tôi xong việc thì sẽ gọi lại cho cậu!”

Viên Mục Dã nghe thấy đầu bên kia dường như gió quá to, thổi vang ong ong trong điện thoại, chắc anh ta đang ở bờ biển! Cậu nói với Diệp Dĩ Nguy: “Được rồi, vậy anh nhanh đi làm đi, có chuyện gì...”

Viên Mục Dã còn chưa nói xong thì bỗng nghe thấy một tiếng vang lớn qua điện thoại, ngay sau đó tín hiệu điện thoại bị ngắt, cậu gọi lại vài lần nhưng vẫn không thể nói máy được.

Tiếng vang vừa rồi không hề bình thường, nó giống như thứ gì đó bị nổ tung. Viên Mục Dã gọi ngay cho Từ Lệ, cậu nói với anh ta là bên phía Diệp Dĩ Nguy có thể đã xảy ra chuyện, anh ta hãy nhanh chóng liên hệ với người phụ trách bên tỉnh B.

Chương 345: rơi xuống biển

Mặc dù Từ Lệ nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng anh ta vẫn làm theo. Tuy nhiên, đáp án lại khiến tất cả mọi người bất ngờ... Hóa ra vừa rồi chiếc thuyền nhập cảnh trái phép mà Diệp Dĩ Ngụy đang ở trên đây phát nổ, tất cả nhân viên trên thuyền đều rơi xuống biển mất tích.

Viên Mục Dĩ nhận được tin tức xong thì không chậm trễ dù chỉ một giây, cậu gọi ngay cho Đoàn Phong để nói rõ tình huống và nhờ anh ta chăm sóc Kim Bảo, sau đó chạy đến tập hợp với Từ Lệ, bọn họ lái xe ngay trong đêm đi tới địa điểm phát sinh sự cố ở tỉnh B.

Bốn tiếng sau, Viên Mục Dĩ và mấy người Từ Lệ đã đi tới vùng biển xảy ra chuyện, họ thấy bờ biển bị đủ các loại đèn chiếu sáng như ban ngày. Những người phụ trách tìm kiếm trong biển hết nhóm này đến nhóm khác lần lượt thay nhau, nhưng mãi mà vẫn không thấy có người được cứu lên bờ.

Mấy người Từ Lệ đến hiện trường hỏi thăm mới biết, gần cuối buổi chiều hôm qua cảnh sát biển phát hiện một chiếc thuyền trở hàng đang đi qua vùng biển gần đây, đồng thời cũng phát hiện thi thể của các thuyền viên, thế là họ phái Diệp Dĩ Ngụy và hai pháp y khác lên để khám nghiệm thi thể.

Không ngờ trên thuyền lúc đó vẫn còn hai tên rắn độc đang ẩn nấp dưới đồng thi thể, bọn chúng tranh thủ lúc trên thuyền chỉ còn pháp y để nhảy thuyền chạy trốn, nhưng không hiểu tại sao lại phát sinh vụ nổ khiến cả con thuyền bị đắm.

Từ Lệ trầm giọng hỏi: “Cho đến bây giờ vẫn không tìm được bất kỳ ai à?”

Sắc mặt của người phụ trách hiện trường rất âm u, anh ta nói: “Lúc đó trên thuyền có ba pháp y, trên boong tàu có hai cảnh sát biển, vụ nổ xảy ra quá bất ngờ khiến chiếc thuyền tuần tra bên cạnh cũng bị ảnh hưởng, hai viên cảnh sát biển cũng bị

xung chấn thổi bay xuống biển. Nói thật... hy vọng sống sót của những người trên thuyền rất xa vời.”

Viên Mục Dã nhìn biển cả tối đen như mực mà cảm thấy tuyệt vọng, mặc dù chắc Diệp Dĩ Ngụy có biết bơi, nhưng thứ trí mạng nhất là vụ nổ mà không phải là rơi xuống biển. Trong lòng Viên Mục Dã hy vọng có kỳ tích xuất hiện, nhưng lý trí lại nói cho cậu biết, trừ khi trên thế giới này có thần linh, nếu không kỳ tích sẽ vĩnh viễn không thể xuất hiện.

Một lúc lâu sau, Viên Mục Dã mới nói: “Khả năng tìm được thi thể có cao không?”

Mọi người đều biết đây là yêu cầu thấp nhất, chuyện đã đến nước này thì không ai dám hy vọng xa vời là Diệp Dĩ Ngụy còn sống, nhưng dù sao cũng phải tìm được thi thể chứ?

Người phụ trách hiện trường lại nói với vẻ khó khăn: “Bởi vì đúng lúc gặp phải thủy triều xuống nên thi thể của người gặp nạn rất có thể bị thủy triều cuốn xuống biển sâu... Nhưng xin cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp để tìm được thi thể của những đồng chí đã hy sinh vì nhiệm vụ.”

Ngày hôm đó Viên Mục Dã và Từ Lệ đứng ở bờ biển cho đến tận lúc bình minh mà vẫn không thấy nhân viên cứu hộ vớt được thi thể nào của người gặp nạn, đến cuối cùng Viên Mục Dã cảm thấy mình sắp bị gió biển thổi thành một tảng đá rồi.

Từ Lệ thấy tiếp tục như vậy cũng không ổn, bèn nói: “Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi trước đi, cứ đứng đây mệt mỏi thế này cũng chẳng làm được gì.”

Người phụ trách hiện trường nghe thế thì lập tức nói gần đây có khách sạn để nghỉ, bọn họ cũng đã đặt phòng xong hết rồi. Nhưng Viên Mục Dã vẫn chưa muốn đi, bởi vì cậu biết kể cả mình đến khách sạn cũng không ngủ được, thế là Viên Mục Dã quay đầu nói với Từ Lệ: “Mọi người đi nghỉ trước đi, tôi muốn đợi thêm một lúc nữa...”

Từ Lệ thấy không khuyên được Viên Mục Dã thì để xe lại cho cậu, Từ Lệ bảo nếu buồn ngủ hãy vào xe chợp mắt một chút. Viên Mục Dã xua tay để mọi người đi khách sạn nghỉ trước.

Nói thật lòng, cho đến bây giờ Viên Mục Dã vẫn chưa hoàn hồn được, trước đó cậu vẫn nghĩ dù Diệp Dĩ Ngụy xảy ra

chuyện thì cùng lắm là bị thương nặng chứ không đến mức trở thành “sống không thấy người chết không thấy xác” như hiện nay? Nhưng khi Viên Mục Dã đứng ở nơi đây, đối mặt với biển rộng mênh mông, lòng cậu trở nên rối bời, trong một khoảnh khắc Viên Mục Dã đã cảm thấy Diệp Dĩ Ngụy khó mà thoát kiếp này.

Những hình ảnh trước đây lần lượt hiện lên trong đầu Viên Mục Dã như đang chiếu phim vậy. Trước đây, thời điểm Tiến Bảo mất cậu chỉ được nghe kể lại, cho nên cảm nhận cũng không bất ngờ và mãnh liệt như thế này... Mà Diệp Dĩ Ngụy lại khác, một giây trước anh ta còn nói chuyện với mình, một giây sau đã không còn nữa?

Cuộc đời này của Viên Mục Dã không có nhiều bạn bè, đa số người quen đều dừng ở giữa mức bạn bè và đồng nghiệp, mặc dù lúc đầu cậu và Diệp Dĩ Ngụy cũng là đồng nghiệp, nhưng Viên Mục Dã đã coi Diệp Dĩ Ngụy là một trong số những người bạn ít ỏi của mình từ lâu rồi.

Nếu như không phải xảy ra chuyện trên thuyền, Viên Mục Dã còn có thể đến hiện trường nhìn một chút rồi cảm giác từ trường tư duy của Diệp Dĩ Ngụy, cậu có thể biết giây phút cuối cùng của cuộc đời anh ta đã xảy ra chuyện gì...

Nhưng bây giờ chẳng còn gì nữa, chiếc thuyền hàng bị nổ đã chìm xuống đáy biển từ lâu, kể cả có vớt lên thì cũng tán loạn khắp nơi, lấy đâu ra từ trường tư duy chứ?

Người phụ trách hiện trường thấy Viên Mục Dã cứ đứng nhìn ra biển thì cũng không tốt, đành tiến đến khuyên: “Tiểu Viên à, cậu vào xe ngủ một lát đi, một khi vớt được thi thể thì tôi sẽ gọi cậu đầu tiên, được chứ? Mau ngủ một lúc đi, cứ đứng thế này không ổn đâu!”

Cuối cùng Viên Mục Dã cảm thấy nếu mình không đi ngủ một lúc, chắc ông chú này sẽ tiếp tục ghé vào tai cậu nhắc nhở mãi, thế là Viên Mục Dã đành nói cảm ơn rồi quay lại xe nằm một lát.

Viên Mục Dã cứ nghĩ là mình sẽ không ngủ được, vậy mà chỉ nhắm mắt một lát đã thiếp đi... Chẳng những cậu ngủ thiếp đi mà còn có một giấc mơ.

Trong giấc mơ Diệp Dĩ Ngụy vẫn đẩy cửa sân đi vào như mọi ngày, Kim Bảo vô cùng nhiệt tình đón anh ta, Diệp Dĩ Ngụy cười sờ lên đầu Kim Bảo, sau đó nhìn Viên Mục Dĩ và nói: “Lúc tôi đi cậu phải chăm sóc cho Kim Bảo thật tốt nhé, mấy ngày nữa tôi sẽ về.”

Diệp Dĩ Ngụy nói xong bèn xoay người định đi, Viên Mục Dĩ muốn giữ chặt anh ta, vậy mà cậu phát hiện mình không thể di động, dù đã thử đủ mọi cách... Viên Mục Dĩ quá sốt ruột nên choàng tỉnh.

Cũng đúng vào lúc này, đột nhiên có người đập cửa xe rồi hô: “Tiểu Viên, mau tỉnh lại, bọn họ vớt được một thi thể!”

Viên Mục Dĩ ngồi bật dậy, cậu xoa mặt mình xong liền bước xuống xe, đúng lúc này Viên Mục Dĩ thấy có mấy người đang nâng một thi thể đen sì từ trong biển ra. Cậu vội vàng chạy đến xem xét thì phát hiện người này mặc một bộ quần áo pháp y, phần da lộ ra bị cháy đen sau đó lại bị trương phồng vì ngâm trong nước biển.

Mặc dù không thể nhìn ra là béo hay gầy, nhưng chỉ nhìn chiều cao chắc không phải là Diệp Dĩ Ngụy, Viên Mục Dĩ thoáng thở phào, nhưng ngay sau đó tảng đá to đang đè trên ngực cậu lại đè ép trở lại.

Đây là một trong số hai người pháp y còn lại, mặc dù thi thể này không phải Diệp Dĩ Ngụy khiến Viên Mục Dĩ ít nhiều có thể thở phào, nhưng cậu lại sợ mình không thể tìm được di thể của Diệp Dĩ Ngụy.

Đến trưa, lần lượt từng cái xác được vớt lên, lần nào Viên Mục Dĩ cũng đến xem nhưng không có cái xác nào phù hợp với hình dáng của Diệp Dĩ Ngụy.

Chương 346: Người liên hệ khẩn cấp

Công việc trục vớt chỉ kéo dài một tuần, trong lúc này chỉ tìm được vài thi thể của người nhập cảnh trái phép và một thi thể pháp y, còn lại vài người mất tích bao gồm cả Diệp Dĩ Nguy thì từ đầu đến cuối vẫn không rõ tung tích...

Viên Mục Dã cùng mấy người Từ Lệ vẫn luôn canh giữ bên bờ biển nơi xảy ra chuyện, liên tục vài ngày phơi gió phơi nắng khiến làn da bọn họ đều đen như mấy ngư dân đi biển quanh năm vậy.

Hôm nay đã là ngày trục vớt cuối cùng, nếu như vẫn không tìm thấy thi thể nhân viên gặp nạn... Vậy thì công việc này sẽ hoàn toàn kết thúc, dù sao có những lúc không tìm thấy chính là không tìm thấy, dù có cố gắng đến thế nào cũng không thể làm nên chuyện.

Hai ngày trước Đoàn Phong và Đại Quân đã lái xe đến đây, bọn họ đến để đưa “tiếp tế” cho Viên Mục Dã, hai người đó đợi một ngày và phát hiện mình cũng không giúp được gì, nên Viên Mục Dã bảo họ về trước.

Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu, khả năng tìm được di thể đã vô cùng thấp, sở dĩ vẫn kiên trì đến tận bây giờ là vì muốn làm hết sức mà thôi...

Mặc dù cuối cùng không thể tìm được xác của mấy người mất tích, nhưng nhân viên phụ trách trục vớt vẫn làm hết trách nhiệm, cố gắng mò một số di vật của người mất tích từ đáy biển lên, trong đó có một chiếc kính cận đã vỡ vụn.

Trong ấn tượng của Viên Mục Dã, Diệp Dĩ Nguy là một người rất ngọt ngào, anh ta ăn, mặc, sử dụng đồ đều có lý do. Cứ nói về chiếc kính của Diệp Dĩ Nguy đi, mặc dù nhìn qua thì đáng vẻ không khác mấy, nhưng anh ta có đến vài chiếc có chất liệu rồi nhãn hiệu khác nhau, cho nên đến cả Viên Mục Dã cũng

không thể làm rõ được chiếc kính này có phải của Diệp Dĩ Nguy hay không.

Nhưng nghe người phụ trách hiện trường đã nói, Diệp Dĩ Nguy là người duy nhất đeo kính trong số những nhân viên mất tích. Mà theo sự giám định của người am hiểu, chiếc kính này là một thương hiệu đến từ nước Pháp, giá của nó phải hơn một ngàn euro, cho nên chắc chắn không phải là vật phẩm mà nhân viên khác lén cầm lên.

Cuối cùng mấy người Viên Mục Dã chỉ đành cầm chiếc kính đã vỡ một mắt này về, rồi tạm thời coi nó là di vật khi còn sống của Diệp Dĩ Nguy.

“Không có di thể thì lẽ truy điệu phải làm thế nào bây giờ?” Tiểu Tống đi cùng mọi người đến đây, khi cậu ta nhìn thấy chiếc kính tàn tạ kia thì bối rối hỏi.

Từ Lệ nghe vậy tức giận quát: “Nói linh tinh nhiều như vậy làm gì? Kể cả không có di thể thì vẫn làm truy điệu được mà!”

Viên Mục Dã nhận thấy tính tình Từ Lệ mấy ngày này càng lúc càng dễ nổi nóng, chắc do áp lực của anh ta cũng khá lớn, cảm xúc của Từ Lệ luôn duy trì ở mức tới hạn nên chỉ cần châm lửa là bùng cháy ngay.

Còn Viên Mục Dã lại là loại người thích giấu cảm xúc vào trong lòng, cho nên mặc kệ cậu có khó chịu đến mức nào thì bên ngoài vẫn mãi mãi giống như mặt hồ nước tĩnh lặng.

Lúc Đoàn Phong đến cũng khuyên Viên Mục Dã, có chuyện gì không nên giấu trong lòng, nếu không lâu dần sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng Viên Mục Dã lại bình thản đáp: “Yên tâm đi, tôi không sao...”

Từ sau khi tin tức Diệp Dĩ Nguy gặp nạn được truyền đi, cục cảnh sát tìm đủ mọi cách để liên hệ với người nhà của anh ta ở nước ngoài, nhưng từ đầu đến cuối lại không có tin tức gì, vì thế trong cục còn phái người đi một chuyến... Vậy mà cuối cùng lại mang về tin tức cha mẹ nuôi của Diệp Dĩ Nguy đã cùng nhau qua đời vì tai nạn vài năm trước.

Người cũng đã không còn ở đây nên không có ai đi truy cứu tại sao lúc anh ta nhậm chức lại không ghi rõ trong hồ sơ, nếu

Diệp Dĩ Ngụy đã không còn người nhà để xử lý hậu sự, vậy chỉ đành để vài người bạn thân khi còn sống ở trong cục cảnh sát đứng ra xử lý.

Theo pháp luật của nước S đã quy định, nếu nhân viên vì chuyện ngoài ý muốn mà không rõ tung tích, thì phải sau ba năm từ ngày phát ra thông báo họ mới được xác nhận là đã chết. Cho nên tình huống giống như Diệp Dĩ Ngụy này, kể cả trăm phần trăm xác nhận là đã chết thì cũng phải chờ thêm ba năm rồi mới có thể xử lý tài sản của anh ta theo luật di sản.

Hơn nữa, Diệp Dĩ Ngụy không có di chúc, cha mẹ nuôi của anh ta cũng đã qua đời, cho nên trong cục quyết định tạm thời niêm phong tất cả di sản bao gồm cả bất động sản và ô tô, đến lúc nào đủ ba năm thì sẽ giao cho tòa án ra quyết định cuối cùng.

Bởi vì về mặt pháp luật, Diệp Dĩ Ngụy vẫn chưa được tính là đã chết, cho nên trong cục chỉ muốn tổ chức một lễ truy điệu đơn giản là được! Viên Mục Dã và Từ Lệ cũng không dị nghị gì về việc này, dù sao Diệp Dĩ Ngụy mới về nước chưa đầy hai năm, có làm tang lễ long trọng mà chỉ được vài người tham gia cũng phí công.

Vào ngày phát tang, toàn thể thành viên số 54 đều có mặt, kể cả tiến sĩ Lâm chưa từng gặp Diệp Dĩ Ngụy cũng đến dự, bởi vì Viên Mục Dã muốn cho Diệp Dĩ Ngụy thêm một chút không khí, không muốn anh ta ra đi quá cô đơn.

Sau khi tất cả kết thúc, Viên Mục Dã mệt mỏi lê bước về nhà, Kim Bảo vẫn nhiệt tình như vậy nhưng Viên Mục Dã không biết phải làm thế nào để con chó này biết là người hay mua loại thức ăn cho chó cao cấp cho nó đã mãi mãi không quay về nữa.

Điều này khiến trong lòng Viên Mục Dã sinh ra một cảm giác bi thương. Trái đất này thiếu ai thì vẫn xoay tròn, cục cảnh sát không có pháp y Diệp cũng sẽ có pháp y khác đến... Nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy trong lòng mình có một chỗ trống vắng, cậu khó mà diễn tả cảm giác đó được.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày, cuối cùng Kim Bảo cũng hiểu ra tiếng xe ô tô ngoài cửa vĩnh viễn không thể là Diệp Dĩ Ngụy đã quay về. Trong lúc này Từ Lệ cũng từng vì vài vụ án

mà đi tìm Viên Mục Dã, nhưng đều bị cậu khéo léo từ chối, bởi vì trong thời gian ngắn Viên Mục Dã không muốn gặp bất kỳ một vị pháp y nào.

Nhưng thời gian nhìn như bình tĩnh này lại bị một cuộc điện thoại phá vỡ...

Đối phương tự xưng là quản lý của một công ty chuyên cho thuê kho, anh ta nói anh Diệp Dĩ Ngụy vẫn luôn thuê một nhà kho bên họ, bây giờ sắp đến kỳ hạn mà bọn họ lại không thể liên lạc được với Diệp Dĩ Ngụy, cho nên chỉ đành gọi cho Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã nghe xong thấy lạ nên hỏi: “Sao công ty của anh lại có số điện thoại của tôi vậy?”

Đối phương bèn nói là tất cả khách hàng tại công ty bọn họ sẽ lưu trong hồ sơ một số điện thoại khẩn cấp, nếu có chuyện gấp không liên lạc được với khách thì có thể liên hệ với “người liên lạc khẩn cấp” này, Viên Mục Dã chính là người liên lạc khẩn cấp của Diệp Dĩ Ngụy.

Viên Mục Dã nghĩ mãi mà không rõ Diệp Dĩ Ngụy có đồ vật gì mà lại phải để trong kho chứ? Nhưng cậu đã là người liên lạc khẩn cấp của anh ta thì đồng thời có quyền lợi xử lý đồ vật trong nhà kho đó, đương nhiên Viên Mục Dã muốn đi tới xem một chút.

Nếu như đồ vật không nhiều, Viên Mục Dã sẽ tự mình mang về cất giữ, dù sao trong nhà vẫn còn nhiều phòng trống, cậu chẳng thừa tiền đến mức đi thuê thêm một nhà kho để chứa đồ.

Viên Mục Dã tính đến khả năng phải mang vác đồ nên lừa Đoàn Phong đến làm công nhân bốc vác, Đoàn Phong cũng không ngại giúp Viên Mục Dã vài việc cần thể lực, nhưng khi hai người dùng chìa khóa mở nhà kho ra thì lại bị vật bên trong làm cho giật mình kinh hãi.

Chương 347: Hai linh hồn

Đó là một căn phòng chưa đến mười mét vuông, ngoại trừ một cánh cửa sắt ra thì không hề có bất kỳ cửa sổ nào để ánh sáng chui vào. Khi Viên Mục Dã tiện tay bật đèn áp tường, Đoàn Phong đứng đằng sau đã nhanh chóng đóng cửa sắt lại.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy vật trong kho, phản ứng đầu tiên của cậu là cảm thấy may mắn khi hôm nay chỉ gọi mỗi một mình Đoàn Phong đến, nếu không cậu thật sự không biết phải giải thích với người khác thế nào về những đồ vật trong này...

Những vật phẩm ở đây đều được Diệp Dĩ Ngụy tự tay sắp xếp, các thùng cát tông được xếp chồng lên nhau ngay ngắn, phía trên đều được chú thích rõ ràng ngày và chủng loại. Ba bức tường đều được phủ bằng giấy dán tường màu trắng, trên đó dán rất nhiều bức ảnh, đồng thời chú thích rõ ràng sự kiện cùng ngày phát sinh... Từng khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt Viên Mục Dã, mặc dù những người này không biết Viên Mục Dã, nhưng cậu đã nhìn thấy thi thể của họ.

Đoàn Phong tiến lại gần quan sát cẩn thận, sau đó giật mình hỏi: “Tình huống này là thế nào?”

Viên Mục Dã trầm mặc một lúc rồi nói đầy ẩn ý: “Đây là bí mật của Diệp Dĩ Ngụy...”

“Những vụ án trước đó đều do cậu ta làm?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dã không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu, sau đó yên lặng gỡ những bức ảnh và tư liệu trên tường xuống...

Đoàn Phong đương nhiên cũng biết đây là những thứ gì nên không ra tay giúp đỡ, anh ta đứng nhìn Viên Mục Dã yên lặng dọn dẹp sạch sẽ những vật trên tường. Lúc này có một bộ quần áo trên giá treo ở góc tường đã thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã, cậu đi tới mở chiếc túi chống bụi ở bên ngoài ra, một chiếc áo khoác màu xám nhìn rất quen đập vào mắt cậu.

Khi chân tướng hoàn toàn phơi bày trước mặt Viên Mục Dã, tất cả nghi ngờ trước đó của cậu trong nháy mắt đã có đáp án, nhưng Viên Mục Dã nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao Diệp Dĩ Ngụy lại làm như vậy?

Trừ việc Diệp Dĩ Ngụy là trẻ mồ côi ra thì anh ta có một cuộc sống hoàn mỹ khiến người khác phải hâm mộ, gia đình giàu có, có nhà có xe, công việc ổn định, dáng dấp còn khá ổn... Diệp Dĩ Ngụy làm tất cả những việc đó là vì cái gì chứ?

“Trẻ mồ côi! Anh ta là trẻ mồ côi...” Viên Mục Dã nói nhỏ.

Đoàn Phong không nghe rõ nên hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Viên Mục Dã không trả lời Đoàn Phong mà lần lượt mở từng chiếc thùng cát tông ra, cậu phát hiện trong đó ghi lại từng giai đoạn của cuộc đời Diệp Dĩ Ngụy, thậm chí còn có một sổ tư liệu cực kỳ riêng tư.

Trong những chiếc thùng này, Viên Mục Dã tìm được một tờ chuẩn đoán bệnh. Tiếc rằng nó là một chuẩn đoán bằng tiếng Anh, Viên Mục Dã nhìn kĩ một lúc nhưng chỉ hiểu được đại khái, đây là một báo cáo giám định tinh thần, phía trên có nói là Diệp Dĩ Ngụy bị chứng dissociative disorders, hay còn được gọi là tâm thần phân liệt.

Viên Mục Dã kinh ngạc cầm tờ báo cáo này đứng ngẩn người tại chỗ, cậu không thể tiếp thu được việc Diệp Dĩ Ngụy bị tâm thần phân liệt. Bởi vì trong mắt Viên Mục Dã, Diệp Dĩ Ngụy là một người có tư duy nhanh nhạy, làm việc rất bình tĩnh, bình thường lúc tiếp xúc không hề phát hiện anh ta có vấn đề gì... Người như vậy tại sao lại bị tâm thần phân liệt được?

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn tiếp tục lật xem những thùng giấy còn lại, cậu muốn nhìn xem từ bé đến lớn Diệp Dĩ Ngụy đã trải qua những chuyện gì? Do sốt ruột nên Viên Mục Dã đã không cẩn thận làm đổ một chiếc thùng, một bức ảnh của Viên Mục Dã rơi ra từ trong đó.

Đoàn Phong nhặt từng cái một lên, anh ta phát hiện cái thùng này chứa toàn những tư liệu có liên quan đến Viên Mục Dã, chúng cực kỳ kỹ càng, thậm chí còn có hồ sơ từ lúc Viên Mục Dã ở viện mồ côi, điều này lại càng khiến Viên Mục Dã bất ngờ.

“Chẳng lẽ pháp y Diệp thâm yêu cậu à?” Đoàn Phong nhìn thấy những thứ này thì không nhận được trên một câu không phù hợp với tình hình cho lắm.

Nhưng Viên Mục Dĩ căn bản không hề nghe Đoàn Phong nói gì, bởi vì toàn bộ đầu óc của cậu đã bị một vật khác trong thùng thu hút sự chú ý, đó là một biên bản nhận nuôi, trên đó có dán một tấm ảnh màu. Mặc dù tấm ảnh đã hơi ố vàng nhưng Viên Mục Dĩ vẫn có thể liếc mắt là nhận ra đứa bé đó chính là anh Thạch Đầu!

Viên Mục Dĩ cầm biên bản nhận nuôi lên, cuối cùng nước mắt của cậu vẫn không nhận được mà chảy ra... Hóa ra anh Thạch Đầu vẫn luôn ở bên cạnh cậu, cái cảm giác như đã từng quen biết, trên chân có vết sẹo do phẫu thuật, còn cả Diệp Sơn Hòa nữa.

Thật ra Viên Mục Dĩ đã phải nhận ra từ sớm, với cái tính cách kỳ quặc của cậu thì làm gì có chuyện mới gặp đã thân, đây rõ ràng là xa cách lâu ngày gặp lại... Nhưng Viên Mục Dĩ lại không hề nhận ra đối phương.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ đột nhiên không kiềm chế được mà bật khóc, trong nhất thời anh ta luống cuống tay chân đứng ở phía sau, nếu là một cô gái khóc thì anh ta còn có thể dỗ dành vài câu...

Nhưng Viên Mục Dĩ lại là một người đàn ông đang chảy nước mắt, Đoàn Phong thật sự không biết phải làm gì, anh ta đành để mặc cho Viên Mục Dĩ khóc cho đã, làm như vậy có lẽ sẽ giải tỏa được những gì tích tụ trong lòng.

Hôm đó Đoàn Phong ở bên cạnh Viên Mục Dĩ cả một ngày trong kho hàng nhỏ, Viên Mục Dĩ kiểm tra từng đồ vật bên trong một lần, cuối cùng cũng hiểu tại sao Diệp Dĩ Ngụy lại bước dần từng bước trở thành pháp-y-khát-máu như bây giờ...

Sau khi Thạch Đầu được cha mẹ nuôi đưa ra nước ngoài sống, rồi lấy cho anh ta cái tên Diệp Dĩ Ngụy, ban đầu cuộc sống rất bình yên, Diệp Dĩ Ngụy cũng cho là cuối cùng mình cũng có một gia đình.

Nhưng không ngờ cha nuôi vì áp lực công việc mà dần trở nên say xỉn, mẹ nuôi cũng vì thế mà thường xuyên cãi nhau với

cha nuôi, một thời gian sau cha nuôi bắt đầu ra tay đánh đập mẹ nuôi, đến cả Diệp Dĩ Nguy đứng ra che chở mẹ nuôi cũng bị đánh.

Có vài lần mẹ nuôi còn bị đánh phải nhập viện, nhưng Diệp Dĩ Nguy lúc đó vẫn chưa trưởng thành nên quá yếu ớt, đến cả tự vệ mà anh ta còn không làm được thì nói gì đến bảo vệ mẹ nuôi...

Có lẽ do trải qua những sự việc giống nhau hết lần này đến lần khác, thế giới tinh thần của Diệp Dĩ Nguy đã tự sinh ra một Diệp Dĩ Nguy khác hung ác và mạnh mẽ. Diệp Dĩ Nguy này xem thường cha nuôi sử dụng bạo lực gia đình, đồng thời còn căm hận mẹ nuôi mềm yếu bất lực khi nhiều lần dung túng cha nuôi. Thế là ngay sau khi Diệp Dĩ Nguy tốt nghiệp đại học, anh ta đã sắp xếp rất khéo léo để hại chết cha mẹ nuôi, cái chết của họ nhìn qua thì cực kỳ giống tai nạn ngoài ý muốn.

Từ đó về sau, hai Diệp Dĩ Nguy bắt đầu dùng chung một cơ thể, người này biết người kia tồn tại, linh hồn hiền lành chính là anh Thạch Đầu của Viên Mục Dã... Diệp Dĩ Nguy cũng từng đi gặp bác sĩ tâm lý nhưng cuối cùng đã từ bỏ điều trị.

Thật ra sau khi về nước, Diệp Dĩ Nguy vẫn luôn tìm hiểu tin tức của Viên Mục Dã, sở dĩ anh ta được điều đến thủ đô làm việc cũng vì Viên Mục Dã ở chỗ này. Nhưng do Diệp Dĩ Nguy để mặc một linh hồn khác cùng tồn tại nên đã dẫn đến việc anh ta dần dần không khống chế được bản thân rồi làm ra những vụ huyết án mà Viên Mục Dã đã chứng kiến.

Chương 348: Khách sạn ma quái

Trên đường về, Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã từ đầu đến cuối không nói câu nào thì hỏi dò: “Cậu định xử lý những vật này thế nào?”

Viên Mục Dã im lặng một lúc rồi nói: “Đi ra ngoài ô đi...”

Cuối cùng Viên Mục Dã đã đốt sạch tất cả mọi thứ trong kho hàng tại một bãi đất trống ở ngoại ô... Bởi vì đối với cậu, Diệp Dĩ Ngụy mãi mãi là anh Thạch Đầu, khi cậu đốt những vật này thì anh ta sẽ vĩnh viễn là Diệp Dĩ Ngụy đã hy sinh vì nhiệm vụ, đây là điều duy nhất mà Viên Mục Dã có thể làm cho anh Thạch Đầu.

Sau khi Diệp Dĩ Ngụy chết, Viên Mục Dã suy sụp một thời gian rất dài, cậu cảm thấy cuộc sống của mình trở nên không còn ý nghĩa, dường như trên thế giới này chỉ còn một con chó cần cậu chăm sóc... Nếu có một ngày Viên Mục Dã cũng biến mất giống Diệp Dĩ Ngụy, liệu lúc đó có ai nhớ đến cậu như cậu đã từng nhớ Diệp Dĩ Ngụy không?

Cho dù mấy người Đoàn Phong liên tục kéo Viên Mục Dã đi liên hoan, đi hát karaoke, đi tất cả những chỗ sôi động, nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm thấy mình không hợp, thậm chí cậu còn chẳng buồn giả vờ giả vịt nữa.

Lão Lâm đã từng là bác sĩ tâm lý, anh ta cho rằng sự phủ định tiêu cực của Viên Mục Dã là một loại chấn thương tâm lý, bệnh này cần thời gian để tiêu hóa chứ không thể chữa được bằng thuốc...

Từ lần Viên Mục Dã tạm thời gửi Kim Bảo cho Đoàn Phong thì nó đã trở thành khách quen tại số 54, chỉ cần Viên Mục Dã ra ngoài có việc, Kim Bảo sẽ được đưa đến bếp cho đầu bếp Lưu chăm sóc.

Nhưng Đoàn Phong cũng dặn dò, Kim Bảo có thể chạy khắp sân và trong tòa nhà số 54, nhưng chỉ tầng bốn là dừng cho nó lên... Còn về lý do tại sao, Viên Mục Dã không hỏi, Đoàn Phong không nói, đầu bếp Lưu cũng ngầm hiểu mà gặt đầu.

Vào một buổi sáng, lão Lâm ra nước ngoài họp bỗng gọi về và nói có chuyện khó giải quyết, anh ta bảo mọi người mau qua đó xử lý. Lão Lâm nói là có một khách sạn mới khai trương gần sân bay có ma xuất hiện khiến doanh thu bị sụt giảm thảm.

Ông chủ khách sạn nhờ người tìm lão Lâm, ông ta hy vọng số 54 căn cứ vào khoa học điều tra một cách thật cẩn thận, nếu còn tiếp tục như vậy thì khách sạn sẽ không thể trụ được quá nửa năm nữa...

Trương Khai nghe xong hưng phấn nói: “Khách sạn ma? Thú vị đấy! Có phải thế không hả Hoắc Nhiễm?”

Hoắc Nhiễm biết ngay vừa nhắc đến yêu ma quỷ quái thì kiểu gì Trương Khai cũng sẽ kéo mình vào, cậu ta hơi khẩn trương, nói: “Trên đời này làm gì có ma? Anh đừng có mà giả ma giả quỷ ở đây!”

Đoàn Phong cười bảo: “Có ma hay không đi xem một chút là biết mà?”

“Tôi vừa điều tra xong, đây là một khách sạn cao cấp, điều kiện khá tốt mà lại vừa kinh doanh được nửa năm. Nếu không nhắc tới vụ có ma thì trên mạng đánh giá khá cao, nếu không phải bọn họ chủ động mời chúng ta đến đó thì chắc không có cơ hội được hưởng thụ sự phục vụ tại khách sạn hạng sang đâu.” Đại Quân cười nham nhở.

Mấy người bọn họ bàn tán rất hào hứng, nhưng có vẻ như Viên Mục Dã và Tăng Nam Nam chẳng hề quan tâm. Viên Mục Dã thì không cần phải nói, cậu vẫn chưa phục hồi từ khi Diệp Dĩ Ngụy xảy ra chuyện, còn Tăng Nam Nam vẫn còn đang canh cánh trong lòng việc mình bị Diệp Linh Dung lừa gạt...

Diệp Linh Dung này cũng thật ghê gớm, từ khi cha nuôi Diệp Phàm Phàm bị tên bắt cóc giết chết, cô bé không nói một lời mà dọn vào một viện dưỡng lão cao cấp, đến tận bây giờ vẫn không chịu gặp ai.

Mấy người Từ Lệ đã đến tận nơi gặp mặt vài lần vì muốn tìm hiểu tình hình cụ thể của tên bắt cóc, nhưng cô bé đều lấy lý do sức khỏe không cho phép để ngăn cản. Từ Lệ cũng tìm Viên Mục Dã để thương lượng, nhưng khi anh ta thấy trạng thái của Viên Mục Dã cũng không ổn, thì đành tạm thời gác vụ án lại.

Tằng Nam Nam đã đến thăm Diệp Linh Dung một lần khi cô bé còn nằm viện, cô muốn hỏi Diệp Linh Dung tại sao lại lừa mình? Nhưng khi Tăng Nam Nam nhìn thấy cô bé từ đầu đến cuối không nói lời nào thì cũng không thể mở miệng để hỏi được...

Đoàn Phong thấy hai người này đều cúi đầu ỉu xiu, anh ta đành đặt tài liệu trước mặt họ rồi bảo: “Hôm nay về xem thật kỹ đi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi qua đó... Nhớ là phải đọc thuộc tài liệu, biết không?”

Viên Mục Dã khẽ gật đầu, sau đó cầm lấy tư liệu rồi ra về. Tăng Nam Nam còn chẳng buồn gật đầu, cô ném tài liệu cho Đại Quân rồi lại quay ra chơi với con sóc con của mình.

Mặc dù trong thời gian này Viên Mục Dã không hứng thú với bất cứ cái gì, nhưng cậu vẫn hoàn thành công việc được giao, vì thế sau khi về đến nhà, Viên Mục Dã vẫn mở hồ sơ ra và ép mình phải xem...

Khách sạn kia được khai trương vào năm ngoái, còn chuyện có ma thì từ lúc khai trương đến giờ vẫn chưa từng dừng lại, nhưng những lần thực sự “có số có má” thì chỉ khoảng một đến hai lần.

Lúc đầu có một người khách sau khi mới nhận phòng đã gọi cho lễ tân để khiếu nại rằng điều kiện trong căn phòng của anh ta vô cùng kém, tivi không xem được, điện thoại bàn cũng không thể dùng, đến cả gọi điện khiếu nại cũng phải dùng di động của mình.

Nhân viên lễ tân nghe xong lập tức phái người đến sửa, nhưng họ gõ cửa rất lâu mà không có ai ra mở. Cuối cùng nhân viên phục vụ phải dùng thẻ chuyên dụng để mở cửa, nhưng khi họ vào lại phát hiện trong phòng không có người, mà tivi, điện thoại bàn đều có thể sử dụng, hoàn toàn không hề có vụ hư hỏng.

Sau đó nhân viên lễ tân lập tức gọi lại cho vị khách đó, nhưng không thể nào kết nối được với điện thoại của đối phương. Không ngờ sáng hôm sau, nhân viên quét dọn vệ sinh lại phát hiện có một vị khách không hiểu sao nằm ngủ tại hành lang thoát hiểm tầng năm, sau khi nhân viên lễ tân xác minh thân phận thì đúng là vị khách gọi điện hôm trước.

Theo lời kể của vị khách này, đêm qua anh ta đã tiến vào phòng 5008, nhưng sau khi đi vào anh ta nhận thấy căn phòng đó không ổn, nó rất khác với những hình ảnh quảng cáo trên trang web chính thức. Hơn nữa, trong phòng lại có một mùi tanh thoang thoảng, mà mùi tanh này chính là mùi của bụi đất bay trong phòng...

Anh ta thấy hoàn cảnh của căn phòng này khác quá xa so với tưởng tượng của mình, nên nổi giận mà không biết phải trút vào đâu, sau đó bật tivi lại chẳng xem được gì, muốn khiếu nại mà điện thoại không có tín hiệu! Cuối cùng anh ta đành dùng điện thoại di động gọi vài lần mới kết nối được với lễ tân.

Sau khi vị khách này nói xong yêu cầu của mình, anh ta tưởng là khách sạn sẽ nhanh chóng đi lên giải quyết, nhưng anh ta đợi đến lúc quá buồn ngủ không thể chịu đựng được nữa, thế là lăn ra giường ngủ thiếp đi. Không ngờ sáng sớm hôm sau có một chị nhân viên dọn dẹp vệ sinh đã đánh thức rồi hỏi tại sao anh ta lại ngủ ở hành lang.

Vị khách lúc này nói ra số phòng của mình và được nhân viên khách sạn dẫn về kiểm tra, hóa ra lại không phải là căn phòng mà vị khách này đã vào trước đó, khiến anh ta bị dọa đến mức suýt nữa báo cảnh sát!

Sau đây vì để dẹp yên chuyện này nên phía khách sạn đã đền bù về mặt kinh tế đối với vị khách đó, chuyện này coi như chấm dứt tại đây. Nhưng không chỉ có một, chưa đến hai tháng sau lại phát sinh một chuyện lạ khác...

Chương 349: Tầng năm

Một cặp vợ chồng đi nghỉ sau khi làm thủ tục nhận phòng lại phát hiện trong phòng họ có khách khác, họ đến nói chuyện với nhân viên lễ tân, kết quả khi nhân viên phụ trách dẫn họ lên phòng xem lại thì trong phòng căn bản không có “người khách” mà bọn họ nói đến.

Về sau thỉnh thoảng lại xảy ra một số chuyện lặt vặt, ví dụ như phòng không có người ở lại phát ra tiếng cười nói vui vẻ, nhân viên trực ca đêm gặp một vài nhân viên mặc đồng phục quầy bar... một loạt những chuyện kỳ lạ xảy ra.

Thế là một chuyện rồi hai chuyện, nhân viên khách sạn bắt đầu kháo nhau về việc khách sạn bị ma ám. Mặc dù khách sạn đã từng nhiều lần nhắc nhở cảnh cáo nhân viên không được nói lung tung, nhưng miệng người đâu phải là thứ quy định có thể quản được?

Sau khi xem hết tài liệu, Viên Mục Dĩ cười thầm trong lòng, sao chuyện này nghe quen quen thế nhỉ? Đây chẳng phải motif ma ám lưu hành trên mạng sao? Thế là cậu quăng tài liệu trên bàn trà, ra ngoài chuẩn bị cơm tối cho Kim Bảo, cũng không để ý đến chuyện này nữa.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người số 54 theo lịch hẹn đến “khách sạn ma ám” kia, giám đốc khách sạn đã đứng chờ sẵn ở cửa ra vào, vừa nhìn thấy xe của nhóm Đoàn Phong đến thì tươi cười rạng rỡ!

Mọi người vừa xuống xe, vị giám đốc kia đã đón tiếp nồng nhiệt: “Mấy vị đại sư đã đến rồi, chúng tôi luôn trông ngóng các vị từng ngày, sao các vị tới muộn thế?”

Cả nhóm Viên Mục Dĩ quay ra nhìn nhau, sao bọn họ lại thành “đại sư” hết rồi? Nhưng thấy Đoàn Phong không giải thích gì nên cũng vui vẻ nhận danh xưng này.

“Phiền anh đưa chúng tôi đi dạo xung quanh khách sạn một chút...” Đoàn Phong khách sáo nói.

Giám đốc lập tức đáp: “Tất nhiên tất nhiên, mời các vị đi theo tôi...”

Sau đó, khi mọi người đi qua quầy lễ tân đúng lúc có một đôi tình nhân đang làm thủ tục nhận phòng, người phụ nữ lo lắng nói với người đàn ông: “Trên mạng nói nơi này bị ma ám đấy...”

Người đàn ông cười xấu xa: “Vậy mới kích thích chứ!”

Người phụ nữ đánh anh ta một cái, ỏn ẻn nói: “Đáng ghét!”

Giám đốc nói với vẻ chán nản: “Không giấu gì các vị đại sư, khách sạn của chúng tôi hiện giờ hoạt động chưa đến hai mươi phần trăm công suất. Giống như hai vị khách vừa nãy, chúng tôi đã phải áp dụng rất nhiều ưu đãi mới giữ được, nếu vẫn áp dụng như giá bình thường thì có lẽ đến một người khách cũng không có.”

Đoàn Phong giả vờ như thật mà nhìn xung quanh: “Nơi này sáng sủa sạch sẽ, không có âm khí gì, theo lý thuyết thì không nên bị ma ám mới đúng chứ?”

Giám đốc khách sạn cũng không hiểu rõ: “Đúng vậy nhỉ? Theo lý thuyết thì từ khi khách sạn khởi công cũng đã cúng bái thần vị tứ phương, thời điểm xây dựng càng không cần phải nói, hơn nữa tất cả các mặt trong khách sạn đều được bố trí theo tư vấn của thầy phong thủy, vừa chiêu tài vừa cản sát, sao có thể có thứ không sạch sẽ được?”

Viên Mục Dã không rảnh pha trò với tay giám đốc như Đoàn Phong, cậu hỏi thẳng vào vấn đề: “Những chuyện quái dị bắt đầu xuất hiện từ khi nào?”

Giám đốc khách sạn nói: “Thật ra những chuyện kỳ dị nhỏ nhặt thì từ khi gây dựng khách sạn đã có rồi, ban đầu không ảnh hưởng đến khách hàng, cho nên chúng tôi cũng không để ý. Dù sao những nơi như khách sạn này thỉnh thoảng có một số thứ đi ngang qua cũng là chuyện bình thường, chỉ cần bọn họ không làm ảnh hưởng đến khách của chúng tôi thì chúng tôi cũng sẽ tôn kính thôi.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Những chuyện kỳ dị thường xảy ra ở tầng nào?”

Vấn đề này dường như làm khó giám đốc, anh ta nghĩ mãi không ra, sau đó gọi mấy cuộc điện thoại mới quay lại nói với Viên Mục Dã: “Về cơ bản đều xuất hiện từ tầng mười một đổ xuống, những tầng hướng lên trên chưa từng xảy ra chuyện như vậy.”

“Anh xác định là từ tầng mười một trở xuống thì bị ma ám, còn những tầng trở lên thì không sao?” Đoàn Phong nghi ngờ hỏi.

Giám đốc gật đầu: “Đúng thế, không sai được, đặc biệt là tầng năm, có rất nhiều chuyện quái dị!”

Viên Mục Dã nói với giám đốc: “Đi, vậy trước hết anh đưa chúng tôi đến tầng năm nhìn xem!”

Giám đốc nhanh chóng đi trước dẫn đường, không ngờ vừa vào thang máy, Viên Mục Dã đã thấy đầu mình ong lên, loại tình huống này trước đó cậu trải qua vài lần rồi.

Bình thường khi gặp phải mộ tập thể lớn mới xuất hiện, nhưng ở đây đâu có giống như trên đảo Kapok?

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã cau mày thì dùng ánh mắt hỏi cậu làm sao? Viên Mục Dã khẽ lắc đầu, ra hiệu mình không sao. Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, mọi người nối đuôi nhau ra khỏi thang máy, đi vào tầng năm của khách sạn.

Không biết vì sao, mặc dù tất cả các tầng trong khách sạn đều được bố trí giống hệt nhau, nhưng riêng tầng năm này lại đem đến cảm giác khác biệt, dường như nó có một loại bầu không khí u ám tự nhiên, giống như những ngôi nhà gạch đã tồn tại mấy chục năm rồi vậy, vừa bước vào đã có cảm giác nhiệt độ giảm xuống vài độ.

Lúc này giám đốc nhìn xung quanh, sau đó lo lắng nói: “Hai chuyện xảy ra lần đó đều ở tầng năm, và nhân viên phục vụ cũng gặp nhiều chuyện kỳ lạ ở tầng năm nhất.”

Đại Quân cũng bị Đoàn Phong tác động, vừa đi vừa lú lẫm nói: “Nơi này âm khí nặng thật!”

Câu này khiến mặt vị giám đốc kia cắt không còn giọt máu, Tăng Nam Nam bắt đầu lắc đầu, hỏi: “Giám đốc, anh có biết trước khi xây dựng khách sạn thì chỗ này là gì không?”

Giám đốc ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Là một công viên, ông chủ chúng tôi nói lúc đó còn tìm một vị cao nhân đến xem, nói là phong thủy của nơi này vô cùng tốt, không hề có mộ hoang, không ngờ sau khi xây khách sạn xong lại không ngừng có chuyện kỳ quái xảy ra.”

“Thời điểm xây dựng khách sạn có chuyện kỳ lạ nào không?” Trương Khai cũng hỏi xen vào.

Giám đốc lắc đầu: “Không có, nếu không chẳng đợi đến khi xây dựng xong, ông chủ của chúng tôi đã mời cao nhân đến xem rồi, sao còn để xảy ra ảnh hưởng không tốt như bây giờ chứ?”

Đoàn Phong hỏi: “Bây giờ tầng năm có khách không?”

Giám đốc liên tục lắc đầu: “Tất cả các phòng đều trống không, trước khi các vị đại sư đến chúng tôi không dám mạo hiểm để khách vào ở.”

Đoàn Phong gật đầu: “Được, thế này đi, để tránh thời điểm chúng tôi thi pháp làm tổn thương đến anh, anh giao hết thẻ phòng của tầng năm cho chúng tôi được không? Giao xong thì anh tạm thời có thể rời đi.”

Giám đốc khách sạn dùng vẻ mặt như được đại xá vội vàng giao thẻ phòng đa năng cho Đoàn Phong, sau đó nói một câu cảm ơn rồi quay người chạy mất. Xem ra tay giám đốc này cũng rất sợ hãi, nếu không thì không chạy nhanh hơn thỏ như thế.

Đoàn Phong cầm thẻ phòng trong tay, vẻ mặt buồn cười nói với mọi người: “Mấy vị đại sư, chúng ta đi chứ?”

Mọi người đều thấy buồn cười, ngoại trừ Viên Mục Dã từ đầu đến cuối vẫn ngơ ngơ ngác ngác, cậu luôn cảm giác không khí nơi này khiến cậu không thoải mái... Mặc dù hiện giờ cậu chưa thể nói rõ nguyên nhân là gì.

Chương 350: Bị nhốt

Lúc này Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã vẫn không nói gì, anh quay lại hỏi: “Cậu thấy thế nào?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tù trường ở đây không bình thường, theo kinh nghiệm của tôi có thể phán đoán trước đây ở nơi này có không ít người chết... Nhưng nghe vị giám đốc kia nói thì nơi này trước đây là một công viên, hẳn không phải là nơi có nhiều người chết mới đúng chứ?”

Đoàn Phong không quá để ý: “Lời tay giám đốc kia nói cậu cứ nghe cho biết thôi, ai biết được anh ta biết bao nhiêu về mảnh đất này? Cho dù đúng như anh ta nói, trước đây nơi này là một công viên, nhưng trước khi thành công viên thì sao? Ai biết được chính xác trước đây mảnh đất này dùng để làm gì?”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, cậu gật đầu: “Mọi người tập trung đông đúc khiến tù trường bị nhiễu loạn, anh mở cho tôi một phòng riêng, để tôi tự kiểm tra một mình xem sao...”

Đoàn Phong cười: “Chuyện này thì đơn giản, có điều tình huống này có thể khác so với những chuyện cậu đã gặp phải, nếu như hai chuyện người quản lý kia nói là thật, vậy thì tù trường tư duy ở nơi này có thể giam giữ người sống đấy.”

Viên Mục Dã cười nói: “Không sao đâu, chỉ cách nhau một bức tường thôi mà... Nếu xảy ra chuyện gì tôi sẽ kêu cứu thật to để mọi người có thể nghe thấy.”

Đoàn Phong thấy cũng đúng, anh ta dùng thẻ đa năng khi này giám đốc đưa cho mở cửa phòng 5012: “Được rồi, vậy cậu cẩn thận đấy.”

Lúc đó Viên Mục Dã cũng không nghĩ nhiều, cậu chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để đọc tù trường tư duy của nơi này. Lúc đóng cửa cậu còn vẫy tay với mấy người Đoàn Phong, nhưng sau khi đóng cửa quay người lại thì cậu sững sờ tại chỗ...

Không gian căn phòng khác hẳn khi nãy, không chỉ là cách bày biện rồi đồ dùng trong phòng, ngay cả màu sắc giấy dán tường cũng khác biệt... mà điều khiến Viên Mục Dã ngạc nhiên nhất lại không phải là thứ này.

Đây là một căn phòng tiêu chuẩn bình thường, cho dù xa hoa đến mấy thì cũng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy toàn bộ căn phòng. Trước kia, khi Viên Mục Dã đọc từ trường tư duy thường sẽ xuất hiện con người, bởi vì đó là ký ức của họ khi còn sống, nhưng căn phòng trước mặt này chẳng hề có một ai, chuyện gì thế này?

Viên Mục Dã lập tức quay người mở cửa, nhưng khi cửa phòng mở ra, phía bên ngoài cũng đã thay đổi hoàn toàn. Hành lang khi nãy còn vắng ngắt không một bóng người, giờ xuất hiện một hướng dẫn viên du lịch đang sắp xếp phòng, mà nhóm Đoàn Phong khi nãy còn đứng ngoài cửa không biết giờ đã đi đâu hết?

Điều khiến Viên Mục Dã càng ngạc nhiên hơn đó là phong cách trang trí trong hành lang cũng thay đổi, phong cách giống như lùi lại hai chục năm trước. Đúng lúc cậu đang thất thần thì có người ở sau lưng nói với cậu: “Quý khách, phiền anh tránh đường một chút...”

Viên Mục Dã quay lại thì thấy là một nữ nhân viên phục vụ đang kéo theo chiếc máy hút bụi công kênh hút bụi trên tấm thảm dưới chân. Viên Mục Dã đã từng gặp nhân viên phục vụ của khách sạn này, chắc chắn đồng phục không phải là kiểu mà người nhân viên này đang mặc. Hơn nữa, điều quan trọng không phải cái này, điều khiến Viên Mục Dã khiếp sợ là nữ nhân viên này có thể nhìn thấy cậu?

Nữ nhân viên phục vụ thấy Viên Mục Dã vẫn ngẩn người không nhúc nhích, đành kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: “Quý khách...? Phiền anh tránh đường một chút!”

Lần này Viên Mục Dã mới lấy lại tinh thần, vội vàng nhường đường cho người ta rồi nói: “Xin hỏi hôm nay là ngày mấy tháng mấy vậy?”

Nữ nhân viên phục vụ cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ chỉ ra đằng sau lưng: “Cửa thang máy có lịch vạn niên, bên trên có ngày tháng.”

Viên Mục Dã vội vàng đi theo hướng nữ nhân viên phục vụ chỉ, giữa đường cậu còn gặp mấy nhân viên phục vụ mặc đồng phục giống nhau mỉm cười chào cậu, hiển nhiên những người này đều nhìn thấy Viên Mục Dã.

Quả nhiên, ở khoảng trống giữa hai thang máy có một chiếc đồng hồ điện tử treo tường, thời gian hiển thị trên đó là ngày 19 tháng 2 năm 2000!

Sau khi nhìn thấy thời gian trên chiếc đồng hồ điện tử treo tường kia, Viên Mục Dã hít vào một hơi lạnh. Xem ra tất cả cảnh tượng trước mắt cậu đều thuộc về ngày mười chín tháng hai của hai mươi năm trước... Chẳng lẽ mảnh đất này hai mươi năm trước cũng là một khách sạn? Có điều theo bảng hiển thị trong thang máy thì khách sạn này chỉ có mười một tầng mà thôi.

Nhưng tất cả những chuyện này là từ trường tư duy của ai? Lần trước, khi Viên Mục Dã bị kẹt dưới đường hầm mỏ của núi Viên Mao cũng từng gặp tình huống tương tự.

Ở đó cậu cũng gặp một thợ mỏ đã chết nhiều năm, người đó còn tốt bụng dẫn cậu đi ra khỏi đường hầm sụp đổ rắc rối phức tạp.

Sau đó Viên Mục Dã đã từng hỏi Đoàn Phong và tiên sĩ Lâm, bọn họ đều cảm thấy sở dĩ Viên Mục Dã có thể gặp được người thợ mỏ đã chết từ lâu kia hẳn là một khoảnh khắc “thời gian trùng lặp” vô cùng hiếm hoi, cũng chính là thứ mà chúng ta vẫn gọi là xuyên qua thời không.

Nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy chuyện không huyền ảo như thế. Nếu như lúc đó thực sự xuyên qua thời không, vậy tại sao cậu lại quay về dễ dàng như thế được? Rõ ràng là chuyện này không logic.

Lúc này cửa thang máy cũng mở ra, Viên Mục Dã thuận đà đi vào, bởi vì cậu cảm thấy nếu như mình thực sự đã gặp “thời gian trùng lặp” quay về hai mươi năm trước, vậy có nghĩa là cậu có thể ra khỏi khách sạn này, nhìn ngắm thế giới của hai mươi năm trước như thế nào?

Ôm tâm trạng muốn nhìn thử một chút, Viên Mục Dã đi vào thang máy, đồng thời ấn phím xuống tầng một. Lúc này trong

thang máy ngoại trừ Viên Mục Dã thì còn có một đôi mẹ con, nghe hai người nói chuyện thì hình như họ đang chuẩn bị xuống tầng hai ăn sáng.

Trong lòng Viên Mục Dã rất muốn bắt chuyện mấy lời với cô bé kia, sờ mặt cô bé thử xem có phải thực thể hay không, nhưng cuối cùng Viên Mục Dã sợ mẹ cô bé sẽ nghĩ mình là kẻ biến thái nên không dám giơ tay ra.

Thang máy mở ra, hai mẹ con kia đi ra ngoài, lúc này trong thang máy chỉ còn một mình Viên Mục Dã. Nhất thời trong lòng cậu cảm thấy phấn khởi, vì nếu chứng minh cậu đã xuyên không thì có phải cậu có thể quay về tìm anh Thạch Đầu của hai mươi năm trước không?

Trong lúc cậu đang mải suy nghĩ thì thang máy đã xuống đến tầng một, nhưng sau khi cửa thang máy mở ra thì tình huống trước mặt lại hoàn toàn khác so với suy đoán của Viên Mục Dã... Bên ngoài thang máy là một màu đen kịt, không có một chút ánh sáng nào, thoáng chốc Viên Mục Dã muốn bỏ cuộc, không biết mình có nên ra khỏi thang máy hay không.

Chần chừ một lúc, Viên Mục Dã lấy hết dũng khí bước ra ngoài, kết quả cậu đi được hai bước ra khỏi thang máy lại ngạc nhiên phát hiện mình đang đứng ở tầng năm!

Chuyện gì thế này? Viên Mục Dã không hiểu nhìn xung quanh, nữ nhân viên phục vụ khi này vẫn đang cầm cù hút bụi trên tấm thảm, xem ra mình quả thật đã quay lại tầng năm rồi.

Giờ khắc này, có một vấn đề nghiêm trọng phát sinh đối với việc Viên Mục Dã xuyên không, nếu như cậu thật sự xuyên không thì tại sao không thể đi ra khỏi tòa nhà này? Nghĩ vậy, cậu lấy điện thoại di động ra, kết quả không hề có chút tín hiệu nào.

Nếu như Viên Mục Dã chỉ đơn giản là bị mắc kẹt trong từ trường tư duy của người khác, mà người đó không biết đến sự tồn tại của cậu, vậy thì cậu chỉ cần hét to lên, gọi mấy người Đoàn Phong đến là có thể phá vỡ từ trường này.

Chương 351: Lòng trắc ẩn

Nhưng vấn đề là những người khác ở nơi này đều có thể nhìn thấy Viên Mục Dã, nếu cậu hét âm lên như thế, nhất định sẽ bị bọn họ coi là kẻ thần kinh! Trong lúc đang không biết nên làm gì, đột nhiên cậu nhớ đến hai mẹ con vừa rồi nói tầng hai là phòng ăn, hay là cậu cũng thử xem ngoài tầng năm ra cậu còn có thể đi vào các tầng khác không?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã lo lắng quay lại trong thang máy, cậu âm thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng mình không phải quanh quẩn trong tầng năm này!

Có lẽ vị thần tiên nào đó đã nghe được lời cầu nguyện của Viên Mục Dã, khi thang máy mở ra, bên ngoài là cảnh tượng khá ồn ào, cậu bước ra ngoài, thuận lợi đi đến phòng ăn ở tầng hai.

Lúc này có nhân viên phục vụ đi đến hỏi cậu muốn ăn gì? Một phần Viên Mục Dã không thấy đói, hơn nữa cậu cũng không muốn ăn bất cứ thứ gì trong tình huống chưa biết rõ hoàn cảnh này, nên khoát tay nói: “Cảm ơn, tôi đến tìm người!”

Nghe câu này nhân viên phục vụ cũng không hỏi thêm gì nữa, đưa tay làm động tác mời tự nhiên... Sau khi Viên Mục Dã đi vào phòng ăn thì cẩn thận quan sát những người khách đến dùng bữa, xác nhận trang phục của bọn họ phù hợp với thời trang của hai mươi năm trước.

Đúng lúc Viên Mục Dã đi dạo loanh quanh không xác định trong phòng ăn, không biết nên bắt chuyện với ai, thì cậu đột nhiên nhớ ra tuy điện thoại của mình không còn tín hiệu, nhưng không có nghĩa là nó không quay chụp được? Thế là cậu lấy điện thoại di động ra bắt đầu chụp một vài tấm ảnh trong phòng ăn, để xem khi quay về hiện thực thì những bức ảnh này có còn không...

Đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng nói trẻ con: “Chú à, chú đang cầm máy ảnh ạ?”

Viên Mục Dã quay lại, phát hiện ra là cô bé cậu đã gặp trong thang máy. Cậu thấy hơi xấu hổ, đang định chụp trộm mấy bức ảnh nhưng lại bị một cô bé bắt gặp, Viên Mục Dã bèn vừa cười vừa nói: “Đúng, đây là kiểu mới nhất... máy ảnh kỹ thuật số.”

Nói xong câu này Viên Mục Dã vẫn thấy hơi chột dạ, mặc dù cậu biết hai mươi năm trước không ai biết điện thoại cảm ứng là gì, nhưng nói dối không chớp mắt thế này không phải phong cách của cậu!

May mà lúc này mẹ của cô bé đi đến, cô ta nhìn thoáng qua chiếc điện thoại trong tay Viên Mục Dã, ngạc nhiên hỏi: “Chiếc máy ảnh kỹ thuật số này mỏng thật đấy? Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đó?”

Xem ra sự hiếu kỳ là một thứ di truyền, không còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành nói: “Đúng thế, tôi mới nhờ người mua ở nước ngoài về.”

Người phụ nữ nghe thấy thế thì vẻ mặt lộ ra sự hâm mộ rõ ràng, sau đó cô ta than nhẹ: “Lần trước tôi muốn nhờ một người bạn mua hộ chiếc máy ảnh Sony của Nhật Bản, nhưng cha con bé lại nói không cần thiết, làm lần này đi chơi vẫn phải dùng cái máy ảnh chụp phim kia.”

Viên Mục Dã nhanh trí nói: “Hay là tôi chụp cho hai người vài tấm, đến lúc đó chồng cô nhìn thấy ảnh chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số nét hơn so với ảnh chụp bằng phim cuộn thì sẽ đồng ý cho cô mua máy ảnh kỹ thuật số thôi.”

Người phụ nữ ngượng ngùng hỏi: “Chuyện này... có phiền anh không?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Không sao, chỉ là mấy bức ảnh thôi mà...”

Sau đó Viên Mục Dã chụp cho hai mẹ con họ một bức ảnh cạnh cây tùng ở cửa phòng ăn, sau đó thêm một tấm ở bể cá lớn chỗ quầy phục vụ. Chụp xong, Viên Mục Dã bảo họ để lại thông tin liên hệ, khi nào rửa xong ảnh chụp sẽ gửi cho họ.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của Viên Mục Dã đột nhiên đổ chuông, cậu thấy Đoàn Phong gọi đến thì lập tức ấn nút nhẹ, tiếng Đoàn Phong vang lên dứt quãng trong điện thoại: “Viên, cậu... tôi nói này, khách sạn này... nhiều năm trước đây.... sự

cổ, chết rất nhiều người... Cậu nhất định phải... nghĩ cách quay về trước khi sự cố phát sinh... thời gian là buổi đêm mười giờ... phút!”

Viên Mục Dã còn muốn hỏi lúc xảy ra chuyện chính xác là mấy giờ thì Đoàn Phong không hề tạm biệt đã tắt máy. Hai mẹ con người phụ nữ đứng cạnh cậu nhìn thấy cảnh này vô cùng kinh ngạc, Viên Mục Dã đành phải kiên nhẫn giải thích: “Đây là phiên bản kết hợp của máy ảnh kỹ thuật số và điện thoại di động!”

Sau đó Viên Mục Dã thử gọi lại mấy lần nhưng đều không thể kết nối được, cậu nhìn thoáng qua đồng hồ điện tử treo trên tường, bây giờ là ba giờ bốn mươi lăm phút buổi chiều. Đoàn Phong nói thời gian xảy ra sự cố là hơn mười giờ đêm, nói cách khác, sự cố này sẽ phát sinh trong khoảng từ mười giờ đến không giờ....

Viên Mục Dã đi đến cửa sổ nhìn xuống dưới, thấy bên dưới là một mảng xanh tươi đẹp đẽ, không biết có chuyện gì đã khiến nhiều người cùng gặp nạn như vậy?

Bây giờ còn cách thời điểm xảy ra sự cố chưa đến bảy tiếng, cho nên Viên Mục Dã không vội vàng rời đi, đương nhiên, cậu cũng không biết làm cách nào để rời khỏi đây... Trước mắt Viên Mục Dã nhất định phải tìm hiểu rõ một chuyện, đó chính là có phải mình đã xuyên không về đây không? Những người trước mặt này còn sống hay đã chết?

Vì muốn làm rõ điều này, Viên Mục Dã lấy cớ cho cô bé kia xem ảnh chụp, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô bé, hướng dẫn cô bé sử dụng điện thoại thông minh. Nhưng sau khi nắm lấy bàn tay đó Viên Mục Dã mới phát hiện tay cô bé vẫn còn ấm...

“Không phải người chết... bọn họ vẫn còn sống...” Viên Mục Dã thì thầm ngạc nhiên.

Một suy nghĩ lớn mật xuất hiện trong đầu Viên Mục Dã, nếu như cậu đã thực sự xuyên không rồi, vậy có phải biểu thị cho việc cậu có thể cứu những người trong khách sạn này hay không?

Nhưng cậu nghĩ lại, nếu như cậu thay đổi lịch sử thì sao? Có khi nào lại bởi vậy mà hại chết nhiều người hơn không? Tất cả

đều là ẩn số, Viên Mục Dã không biết nên lựa chọn thế nào...

Lúc này cô bé thấy Viên Mục Dã thất thần thì tò mò hỏi: “Chú ơi, chú nghĩ gì thế?”

Viên Mục Dã cười: “Không có gì, đúng rồi, cha cháu đâu? Sao không xuống ăn cùng mẹ con cháu?”

Mẹ cô bé thở dài: “Đừng nhắc nữa, chúng tôi vừa mới đến thủ đô được một ngày, anh ấy đã bị đơn vị gọi về, chúng tôi đặt tour ba ngày, về trước cũng không được hoàn tiền, cho nên hai mẹ con chúng tôi ở lại tiếp tục đi chơi.”

Viên Mục Dã hiểu rằng cha của cô bé này vì vậy mà đã tránh được một kiếp nạn, cậu cúi đầu nhìn cô bé đáng yêu, nảy sinh lòng trắc ẩn...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nói nhỏ với mẹ cô bé: “Tôi biết những lời tôi nói tiếp theo đây cô sẽ không tin, nhưng nếu như cô nghe theo, có thể sẽ cứu được mạng sống của hai mẹ con cô!”

Người phụ nữ kia ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn Viên Mục Dã: “Anh nói đi...”

Viên Mục Dã thấy người phụ nữ kia chịu lắng nghe, lập tức trầm giọng xuống, nói: “Mặc cho cô có tin hay không, thật ra tôi đến từ tương lai hai mươi năm sau, thứ tôi dùng để chụp ảnh cho mẹ con cô không phải máy ảnh kỹ thuật số cao cấp gì cả, mà là điện thoại thông minh của hai mươi năm sau. Sau mười giờ tối nay tòa nhà này sẽ gặp phải sự cố, cho nên nếu cô muốn sống... hãy lập tức đưa con rời khỏi nơi này!”

Chương 352: Trở về từ cõi chết

Không ngờ Viên Mục Dã vừa dứt lời, người phụ nữ kia lại nhìn cậu như người điên, sau đó kéo con gái bước nhanh như chạy trốn, có lẽ cô ta thực sự cho rằng Viên Mục Dã là người điên!

Thật ra cũng không thể trách họ, thử nghĩ mà xem, tự nhiên có một người xuất hiện nói rằng người đó đến từ tương lai hai mươi năm sau, có lẽ người có logic bình thường đều sẽ cho rằng mình gặp phải kẻ điên nhỉ?

Viên Mục Dã nhìn theo bóng lưng hai mẹ con người kia mà cười khổ, xem ra muốn cứu người cũng không hề đơn giản... Cậu vốn định dùng mấy cách cực đoan như ấn chuông báo cháy hay gì đó. Nhưng vì không biết thời gian cụ thể, cho dù ấn chuông cảnh báo thì chẳng bao lâu sau người ta cũng phát hiện ra đây chỉ là một trò đùa ác ý, họ có chạy ra cũng sẽ quay về, đến lúc đó vẫn không cứu được những người này.

Bởi vậy, cuối cùng Viên Mục Dã vẫn quyết định từ bỏ, vì cậu không thể biết nếu thay đổi lịch sử sẽ có kết quả như thế nào? Đã là chuyện định trước phải xảy ra thì cho dù mình có làm gì cũng đều là phí công.

Trong lúc Viên Mục Dã chán nản quay lại tầng năm thì lại nhìn thấy hai mẹ con vừa nãy đứng ở cửa thang máy chờ cậu... Viên Mục Dã lại gần và nói: “Có lẽ lời tôi vừa nói đã dọa hai người, có điều xin cô hãy tin tôi, tôi không phải kẻ lừa đảo, chỉ cần cô rời khỏi khách sạn này là có thể tránh được một kiếp nạn.”

Người phụ nữ nghe Viên Mục Dã nói xong thì hơi do dự, cuối cùng giống như hạ quyết tâm rất lớn, bảo: “Thật ra... thật ra ngay từ đầu tôi đã chú ý đến trang phục của anh khác hẳn những người khác. Không giấu gì anh, tôi làm việc ở một tạp

chí, chuyên phụ trách mảng thời trang, kiểu quần áo anh mặc rất mới lạ, tôi chưa từng nhìn thấy thiết kế quần áo nam nào gọn gàng như vậy. Còn cả điện thoại của anh nữa... so với anh, cái bây giờ chúng tôi dùng giống như cục gạch vậy.”

Viên Mục Dĩ nghe người phụ nữ nói một tràng, cuối cùng nóng nảy bảo: “Nói như vậy là cô tin tôi đến từ hai mươi năm sau?”

Người phụ nữ gật đầu: “Nếu đúng như anh nói, chỉ cần rời khỏi khách sạn này là có thể tránh được một kiếp, vậy tôi đồng ý thử một lần... Dù sao việc chúng tôi có rời khỏi khách sạn hay không cũng không có lợi hay hại gì với anh, cho nên tôi cảm thấy anh không cần phải lừa gạt tôi.”

Viên Mục Dĩ thở phào, cậu nhìn đồng hồ điện tử trên tường: “Bây giờ vẫn còn thời gian, hai người mau quay về phòng thu dọn đồ đạc, sau đó tìm một cửa hàng ăn nhanh mở cửa hai mươi tư giờ nào đó ngồi chờ, nhất định phải nhớ kĩ, chỉ cần qua mười hai giờ đêm nay là sẽ không sao! Nhanh đi thu dọn đồ đạc!”

Sau khi hai mẹ con họ quay về phòng, trong lòng Viên Mục Dĩ rối bời, cậu không biết mình làm như thế này là đúng hay sai, có lẽ chỉ cứu có hai mạng người sẽ không làm thay đổi vận mệnh đâu nhỉ?

Không bao lâu sau hai mẹ con kia đã dọn dẹp xong hành lý, sau đó bọn họ cùng Viên Mục Dĩ đi vào thang máy xuống tầng một. Nhưng vào thời điểm thang máy di chuyển, đèn trong thang máy đột nhiên chớp lóe mấy lần, ngay sau đó khách sạn bắt đầu rung lắc mãnh liệt, dọa hai mẹ con kia ôm chặt lấy nhau.

Viên Mục Dĩ dặn họ: “Chút nữa thang máy mở ra, hai người ra ngoài trước đi!”

“Vậy còn anh?” Người phụ nữ sợ hãi nói.

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Tôi không thể rời khỏi tòa nhà này, cô đừng quên tôi đến từ hai mươi năm sau, tôi muốn quay về!”

Đúng lúc này thang máy đi đến tầng một, nhưng bên ngoài cánh cửa vẫn là một màu đen sì.... Viên Mục Dĩ biết, thế giới trong mắt mình có sự khác biệt với thế giới trong mắt hai mẹ

con họ, nên cậu đẩy hai mẹ con ra khỏi thang máy để họ chạy nhanh ra cửa chính!

Người phụ nữ nhìn Viên Mục Dã một chút, nói “Cảm ơn” rồi ôm con chạy đi! Sau đó cửa thang máy tự động khép lại, trong tình huống Viên Mục Dã không hề ấn bất cứ phím nào đã tự mình quay lại tầng năm.

Theo thang máy càng lên cao, tòa nhà rung lắc càng mạnh, Viên Mục Dã thực sự nghi ngờ không biết mình có về lại được tầng năm hay không, có khi nào thang máy bị kẹt nửa đường không...

May sao vào thời khắc cuối cùng, cửa thang máy mở ra, Viên Mục Dã nhanh chóng chạy ra ngoài và kết quả là đột ngột đâm vào một người ở bên ngoài, người này bắp thịt rắn chắc, và một cái đã khiến cả vai Viên Mục Dã đau đớn.

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người mình vừa va vào là Đoàn Phong, tâm tình của cậu lập tức được thả lỏng, sau đó cả người thoát lực dựa vào tường và trượt xuống. Chuyện vừa rồi diễn ra quá nhanh, nếu như Viên Mục Dã chậm một bước thôi có lẽ sẽ vĩnh viễn bị giữ lại trong tòa nhà hai mươi năm trước.

Mấy người Đoàn Phong cũng lo lắng đến mức đổ mồ hôi lạnh. Chuyện là sau khi Viên Mục Dã đóng cửa, họ vẫn đứng ngoài cửa vì sợ cậu ở bên trong cầu cứu lại không có ai nghe thấy.

Nhưng bọn họ chờ ở ngoài gần một tiếng đồng hồ, vẫn không thấy Viên Mục Dã đi ra... Cuối cùng Đoàn Phong sợ cậu ở trong đó gặp phải chuyện bất ngờ nên dùng thẻ phòng mở cửa ra.

Kết quả khi vào phòng tất cả đều ngạc nhiên tròn tròn mắt, nào còn thấy bóng dáng Viên Mục Dã ở trong phòng? Đại Quân và Trương Khai lật hết cả phòng lên, chỉ thiếu nước rạch đê ra xem cậu có trong đó hay không.

“Một người còn sống sờ sờ sao lại biến mất như thế được?” Đại Quân không thể tin nổi.

Đoàn Phong cau mày nói: “Nam Nam, nhanh nghĩ cách điều tra mảnh đất này trước khi được xây dựng thành công viên thì được dùng làm gì?”

Tầng Nam Nam không dám trì hoãn một giây nào, lập tức dốc hết vốn liếng ra tìm, cuối cùng cũng điều tra ra được hai mươi năm trước mảnh đất này đã từng có một khách sạn năm sao mười một tầng. Nhưng vào lúc mười một giờ bốn mươi phút đêm ngày 19 tháng 2 năm 2000, nó đã bị sụp đổ do xảy ra một trận động đất với cường độ 6.4 độ richter.

Cuộc điều tra sau đó đã phát hiện ra, kết cấu tổng thể của khách sạn này có vấn đề nghiêm trọng về chất lượng, không đạt tiêu chuẩn về kháng chấn, chống chấn động, cho nên mới xảy ra thảm kịch đó. Lúc ấy trong khách sạn có ba đoàn khách du lịch và một số khách lẻ, tổng số khách vượt hơn hai trăm người.

Sự cố này khiến 143 người chết, 23 người bị thương nặng... Số lượng khách đông nhất là ở những tầng giữa trong đó tầng năm là đông nhất, gần như tất cả các phòng đều kín khách, cho nên tầng năm có số khách gặp nạn nhiều nhất.

Mọi người nghe xong cũng không biết phải làm gì, Viên Mục Dĩ bỗng dưng biến mất vào không khí, không biết đi đâu, Đại Quân thậm chí còn nghi ngờ Viên Mục Dĩ đã nhảy ra khỏi cửa sổ. Nhưng sau khi họ kiểm tra thì lại phát hiện trong phòng chỉ có một cái lỗ thông hơi rộng ba mươi đến bốn mươi centimet, với vóc người của Viên Mục Dĩ thì khó có thể chui qua được.

Cuối cùng Đoàn Phong lên tiếng: “Mọi người đừng hoảng hốt, Viên nhất định vẫn còn trong phòng, chúng ta cứ cho cậu ấy chút thời gian, tôi tin cậu ấy nhất định sẽ nghĩ ra cách quay lại căn phòng này.”

Nói rồi, anh ta đóng cửa phòng lại, đồng thời bắt đầu gọi điện thoại cho Viên Mục Dĩ. Ban đầu, gọi mấy lần liên đều không thể kết nối được, về sau khó khăn lắm mới kết nối được thì lại không nghe rõ tiếng đối phương.

Chương 353: Nghiệm thu thành quả

Không còn cách nào khác, Đoàn Phong mặc kệ Viên Mục Dã có nghe được hay không, anh ta vẫn nói sơ qua tình hình cho cậu biết, để cậu có thể nhanh chóng nghĩ cách quay về thế giới thực tại...

Thật ra từ khi Đoàn Phong gọi điện thoại cho đến khi Viên Mục Dã quay về mới chỉ có mấy phút, mà Viên Mục Dã cũng không phải ra khỏi thang máy mà là ra khỏi căn phòng 5012 lúc ban đầu cậu vào...

Khi Đoàn Phong mở cửa ra lần nữa thì đúng lúc Viên Mục Dã hốt hoảng ngã từ bên trong ra ngoài, đâm thẳng vào người Đoàn Phong, có thể thấy lúc đó cậu cuống đến mức nào.

Có điều phản ứng như vậy cũng bình thường, thử hỏi có ai bị kẹt lại trong một tòa nhà sắp đổ sụp mà không hoảng sợ đâu? Đó chính là cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể thịt nát xương tan!

Sau khi nghe Đoàn Phong kể lại những chuyện đã xảy ra, Viên Mục Dã ngừng lại, hỏi họ: “Có tài liệu chi tiết về sự cố năm đó không?”

Tăng Nam Nam đưa di động cho cậu: “Tôi đã tra được một phần, nhưng hồi đó internet còn chưa phát triển, có nhiều chi tiết không tường tận, muốn điều tra số liệu cụ thể thì phải đi đọc tài liệu về thảm kịch này.”

Viên Mục Dã cầm điện thoại di động đọc qua, đột nhiên mặt cậu biến sắc: “Mọi người vừa nói thời gian xảy ra cơn địa chấn đó chính xác là khi nào?”

“Mười một giờ bốn mươi phút đêm ngày 19 tháng 2 năm 2000.” Đoàn Phong nói ngay không cần nghĩ.

Viên Mục Dã nghe xong bèn đưa lại điện thoại cho Tăng Nam Nam, cậu kinh ngạc nói: “Thời gian đã thay đổi rồi... Sao lại như vậy?”

Lúc này mấy người Đoàn Phong mới phát hiện, tin tức họ tra được trên mạng đúng là đã thay đổi, mặc dù ngày xảy ra sự cố vẫn là ngày 19 tháng 2 năm 2000, nhưng thời gian xảy ra vụ việc lại sớm hơn năm tiếng đồng hồ!

Đoàn Phong ngạc nhiên: “Tại sao có thể như vậy? Vì sao lại xảy ra trước thời hạn chứ?”

Viên Mục Dã khẽ vuốt trán, nói với giọng hối hận: “Nhất định là do tôi đã làm thay đổi lịch sử...”

Mọi người nghe xong đều xôn xao, Trương Khai liên tục lắc đầu: “Sao có thể như thế được? Chẳng lẽ khi nãy anh thực sự đã xuyên qua thời không ư?”

Những người khác còn định hỏi thêm nhưng đều bị Đoàn Phong ngăn lại, anh ta hỏi khẽ: “Sao cậu xác định được là cậu đã xuyên không mà không phải là từ trường tư duy của người đã chết?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi đã chạm vào tay một cô bé, tay của cô bé đó rất ấm... Nếu như thứ tôi nhìn thấy chỉ là ảo ảnh, thì tại sao tay cô bé kia lại ấm như vậy?”

“Vậy cậu... đã làm gì?” Đoàn Phong cẩn thận dò hỏi.

Nghe câu này, nét mặt Viên Mục Dã nặng nề, cậu im lặng một lúc mới nói: “Tôi đã thả hai người đi...”

Hoắc Nhiễm nghi ngờ: “Không thể nào? Em đã đọc lại tin tức rồi, mặc dù thời gian đã thay đổi nhưng số nạn nhân không thay đổi.”

Viên Mục Dã sửng người, cậu nói: “Số người chết là cố định, nếu như hai mẹ con người phụ nữ đó may mắn thoát chết... vậy thì...”

“Vậy thì có người khác đã chết thay bọn họ!” Đoàn Phong tiếp lời Viên Mục Dã.

Vẻ mặt Viên Mục Dã trở nên chán nản, đây là kết quả cậu không muốn nhìn thấy nhất, nếu biết trước sẽ như vậy thì cậu chắc chắn sẽ không can thiệp vào chuyện này...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lấy điện thoại di động của mình ra, trong đó vẫn còn lưu giữ ảnh chụp hai mẹ con kia. Cậu vốn cho rằng khi mình quay trở về thì những bức ảnh này sẽ biến mất, nhưng lúc này ảnh chụp trong điện thoại vẫn còn rõ ràng, không hề có điểm nào giống như đã chụp hai mươi năm về trước?

Mấy người Đoàn Phong vây lại xem ảnh trên điện thoại, Tăng Nam Nam và Trương Khai đều an ủi Viên Mục Dã: “Nếu tôi gặp mẹ con họ, nhất định cũng động lòng trắc ẩn...”

Viên Mục Dã nhớ đến địa chỉ mà cậu ghi chú vào bức ảnh, cậu nói với giọng nghiêm túc: “Tôi có lưu lại thông tin địa chỉ của họ, muốn biết năm đó họ còn sống hay không đi xem là biết.”

Đoàn Phong kéo cậu đứng lên: “Được rồi, trước hết đừng để ý đến chuyện đó, bây giờ đã tìm được vấn đề của chỗ này, xem ra khách sạn này đã xây đúng vị trí của khách sạn đã sụp đổ, cho nên mới có tình huống đặc thù khiến nơi này bị từ trường tư duy quá nhiều, thấy được ảo cảnh.”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Vậy tôi thì sao? Thứ tôi nhìn thấy đâu phải ảo cảnh...”

Đoàn Phong bảo: “Cậu không phải người bình thường, có lẽ khi cậu vào trong phòng đúng lúc gặp phải đường hầm thời gian cho nên mới quay lại quá khứ một thời gian ngắn, từ đó thay đổi vận mệnh của hai mẹ con kia.”

Đại Quân lo lắng: “Đã tìm được vấn đề, nhưng bây giờ giải quyết nó thế nào? Từ trường tư duy là thứ không nhìn thấy hay sờ thấy được... Nên càng không biết làm thế nào để tiêu trừ nó, nếu như không thể tiêu trừ thì khách sạn này chỉ có thể kết thúc một cách âm thầm.”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ một lúc: “Cách thì nhất định sẽ có, chẳng qua chúng ta tạm thời chưa nghĩ ra mà thôi... Thế này đi, ngày mai lão Lâm về trước, đến lúc đó bảo anh ta nghĩ cách xóa bỏ từ trường tư duy ở nơi này.”

Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu: “Từ trường tư duy có thể xóa bỏ được sao?”

“Đầu tiên cậu phải xác định một điều, đó chính là từ trường tư duy sẽ yếu dần theo thời gian... cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nếu nó không phải thứ tồn tại vĩnh hằng, thì trên lý thuyết, việc cố ý can thiệp để nó biến mất sớm hơn là hoàn toàn có thể.” Đoàn Phong kiên nhẫn giải thích.

Sau đó Đoàn Phong gọi điện cho tiến sĩ Lâm, nói rõ tình hình của khách sạn cho anh ta nghe. Sau khi biết được nguyên nhân, lão Lâm cảm thấy việc này không khó xử lý, nhưng cụ thể nên làm gì thì đợi anh ta quay về rồi nói tiếp.

Khách sạn này đã chờ được nửa năm rồi, chờ thêm vài ngày nữa cũng không vấn đề gì, nên khách sạn tiễn đoàn người số 54 ra về.

Sau khi quay lại số 54, Viên Mục Dã in hai bức ảnh trong điện thoại di động ra, sau đó dựa vào địa chỉ có được mà thử đi tìm họ. Thứ nhất là cậu muốn nhìn xem hai mẹ con họ hiện giờ sống thế nào, thứ hai là để trả ảnh cho mẹ con họ.

Kết quả khi Viên Mục Dã dựa theo hướng dẫn trên bản đồ, tìm một vòng thì phát hiện nơi đó đã bị phá đi xây lại từ lâu, dù sao cũng đã qua hai mươi năm, địa chỉ trước đây làm sao có thể tồn tại được?

Có điều may mà đối phương có để lại cả địa chỉ đơn vị của cha cô bé, chỉ cần đơn vị vẫn còn, cho dù người đã dọn đi cũng có thể tìm lại được... Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã nóng lòng như thế thì khuyên cậu: “Cậu cần gì phải suốt ruột như thế? Đợi đến khi chúng ta tìm được địa chỉ mới của Tô Kiến Quốc thì cậu đưa ảnh cho họ cũng không muộn mà...”

Thật ra, sở dĩ Viên Mục Dã vội vàng như thế chính là vì muốn nhìn xem sự mềm lòng trong phút chốc của mình đã tạo thành sai lầm thế nào, có khiến kết quả tệ hơn không. Mà một người có kinh nghiệm phong phú như Đoàn Phong không muốn cậu vội vàng kiểm tra kết quả như thế, cũng là vì sợ rằng Viên Mục Dã sẽ càng hối hận vì lựa chọn lúc đó của mình...

Chương 354: Bà con xa

May mà đúng lúc này Từ Lệ gọi điện đến nói muốn gặp Viên Mục Dã một lát, trước đó anh ta đã gọi đến mấy lần nhưng đều bị Viên Mục Dã tìm lý do từ chối, lần này không còn kiếm được cớ nào nữa rồi.

Khi Viên Mục Dã đi đến điểm hẹn, nhìn thấy Từ Lệ mặt ủ mảy chau là biết vụ án của Diệp Phàm Phàm vẫn chưa có manh mối gì... Viên Mục Dã cười hỏi: “Sao thế? Diệp Linh Dung chưa chịu nói gì sao?”

Từ Lệ thở dài: “Thằng nhóc cậu ném cho tôi một củ khoai bồng tay, ăn không được mà ném cũng chẳng xong...”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, trước đó đúng là do cậu hỗ trợ Từ Lệ nên mới phát sinh vụ bắt cóc sau này, cậu bèn cười và hỏi: “Tư liệu tôi bảo anh điều tra anh đã tìm được chưa?”

Không nhắc đến thì không sao, vừa nhắc đến sắc mặt của Từ Lệ càng khó coi hơn: “Tra rồi, nhưng trong viện mồ côi, những đứa trẻ tầm tuổi Diệp Linh Dung vô cùng ít, lớn hơn thì càng không có, tuổi cô bé đã coi là quá tuổi của trẻ mồ côi rồi.”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Ai bảo anh chỉ điều tra mỗi trẻ mồ côi? Có thể là nhân viên công tác, hoặc tình nguyện viên thỉnh thoảng đến hỗ trợ... đều phải điều tra hết.”

Từ Lệ khóc không ra nước mắt: “Thế thì phạm vi rộng đến thế nào chứ? Hơn nữa đã nhiều năm trôi qua, dù có loại trừ dần từng người một cũng là một số lượng khổng lồ rồi.”

Viên Mục Dã vừa định nói: “Không phải còn có tôi đây sao,” nhưng khi nhìn nét mặt khẩn thiết của Từ Lệ, cậu nhận ra anh ta chỉ đang chờ cậu nói câu này.

Từ Lệ chờ mãi thấy Viên Mục Dã vẫn không tỏ thái độ gì, thậm chí có phải màn kịch của mình hơi quá rồi không? Nên

bắt đầu hỏi dò: “Hay là cậu đi đến hiện trường vụ án với tôi một chuyến đi?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Đi cũng vô dụng, anh vẫn nên nghĩ cách phá vỡ tâm lý phòng bị của Diệp Linh Dung đi, cô bé đó nhất định biết bọn bắt cóc là ai.”

Từ Lệ thấy mình vòng vo tam quốc cũng không dụ được Viên Mục Dã, đành đem chủ đề chuyển đến Diệp Dĩ Ngụy: “Tôi biết vì chuyện của Tiểu Diệp mà cậu không thoải mái, điều này tôi có thể hiểu... Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục đúng không? Nghe người anh này khuyên một câu, Tiểu Diệp nhất định không hy vọng cậu sống như bây giờ đâu.”

Viên Mục Dã không muốn Từ Lệ nói tiếp về chuyện Diệp Dĩ Ngụy, nên bảo: “Anh đem tất cả những tư liệu về nhân viên của viện mồ côi đã từng tiếp xúc với Diệp Linh Dung cho tôi xem một chút...”

Từ Lệ cười: “Được, tất cả đều có trong điện thoại của tôi, cậu xem kỹ giúp tôi nhé...”

Viên Mục Dã nhận điện thoại nhìn qua, đúng như anh ta nói, phạm vi không hề nhỏ, từ cô nuôi dạy trẻ đến viện trưởng, xuống đến đầu bếp và lái xe, nhưng Viên Mục Dã xem đi xem lại vẫn không tìm thấy bóng dáng người trẻ tuổi kia đâu.

Cậu vẫn luôn nhìn người rất chuẩn, người thanh niên kia tầm hai mươi tuổi, hẳn là hơn Diệp Linh Dung vài tuổi, lúc đó nhất định cũng chưa trưởng thành, cho nên không thể là nhân viên làm việc trong viện mồ côi được.

Viên Mục Dã trả di động cho Từ Lệ: “Những người này đều không phù hợp với điều kiện của tên bắt cóc, anh điều tra lại đi, tìm xem trong đám trẻ này có đứa bé trai nào lớn hơn Diệp Linh Dung vài tuổi không?”

Từ Lệ nghe mà thấy thất vọng, nhưng anh ta vẫn giữ vững tinh thần nói: “Được, tôi sẽ cử người điều tra lại một lần nữa, đến lúc đó cậu lại xem giúp tôi!”

Sau khi chào tạm biệt Từ Lệ, Viên Mục Dã lại mặt mày ủ dột đi về nhà, trong lòng cậu vẫn nghĩ đến chuyện nếu như lúc đó cậu đã thực sự thay đổi lịch sử, vậy có nghĩa là nếu cậu có thể

quay lại quá khứ, thì có thể thay đổi một chút suy nghĩ của Diệp Dĩ Ngụy lúc đó không?

Nhưng Viên Mục Dĩ nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ này, bởi vì cậu sợ rằng sẽ có nhiều người vì sự thay đổi ấy mà bị thay đổi số phận, đến lúc đó sợ rằng sẽ xảy ra những chuyện còn kinh khủng hơn.

Sáng hôm sau, tiến sĩ Lâm từ sân bay quay về, sau khi nghe Đoàn Phong nói rõ tình hình, anh ta ngẫm nghĩ rồi nói: “Tác động để xóa bỏ từ trường tư duy cũng không phải không được, nghĩ cách đặt mỗi tầng một khối nam châm, để hình thành một từ trường khác trong khách sạn, từ trường tư duy cũng là một dạng từ trường, khi cả hai tiếp xúc với nhau chắc là có thể từ từ làm triệt tiêu từ trường tư duy quá nhiều mọi người.”

Đoàn Phong lập tức bắt được từ khóa: “Chắc là? Ý là anh cũng chưa từng nghĩ đến?”

Tiến sĩ Lâm cười xấu hổ: “Khoa học là một loạt những giả thiết vĩ đại, cần được cẩn thận chứng thực, chúng ta phải có căn cứ lý luận mới có thể bắt tay vào thực tiễn! Hơn nữa, việc kinh doanh khách sạn đã như thế này rồi, cho dù thí nghiệm của tôi thất bại cũng đâu thể kém hơn được nữa, yên tâm đi!”

Sau đó lão Lâm dẫn theo mấy sinh viên tiến hành nghiên cứu tỉ mỉ từ tầng một đến tầng mười một của khách sạn mấy ngày, nghe nói từ đó về sau trong khách sạn quả thực không xảy ra chuyện gì kỳ quái nữa. Chỉ có điều, khá nhiều khách hàng phàn nàn rằng những thiết bị kỹ thuật họ mang vào trong khách sạn đều mất tác dụng...

Vài ngày sau, Đoàn Phong không chịu nổi sự quấy rầy của Viên Mục Dĩ cuối cùng đành phải đi cùng cậu đến địa chỉ lưu lại trên ảnh chụp kia, thành phố W ở tỉnh lân cận, cách thủ đô chưa đến 200 cây số.

Kết quả đúng như dự đoán, nơi đây đã sớm cảnh còn người mất. Sau đó bọn họ tìm đến địa chỉ đơn vị của người cha Tô Kiến Quốc, nhưng khi Viên Mục Dĩ hỏi thăm một số người làm việc ở đó về Tô Kiến Quốc lại không ai biết ông ta?!

Trong lòng Viên Mục Dĩ đầy hoài nghi, theo lý thuyết mẹ cô bé không cần thiết phải nói địa chỉ giả để lừa cậu? Nếu không

muốn cho địa chỉ có thể từ chối luôn là xong mà? Cần gì mất công lừa dối chứ?

Đoàn Phong thấy thế thì khuyên cậu: “Cậu cũng đừng vội, cậu chớ quên chuyện này đã xảy ra hai mươi năm trước rồi, trong hai mươi năm một đơn vị bình thường đâu chỉ thay đổi nhân sự một lần? Hơn nữa, cậu nhìn những người trong phòng làm việc kia đi, tất cả đều khoảng ba mươi tuổi, hai mươi năm trước họ vẫn còn là trẻ con, cho nên không biết Tô Kiến Quốc cũng là chuyện bình thường.”

Nhưng đúng lúc hai người chuẩn bị rời đi thì Viên Mục Dã nhìn thấy ngoài cổng có một người khá lớn tuổi đang thu dọn một chồng giấy báo cũ, cậu thấy người này chắc đã làm việc ở đây nhiều năm, nên cậu bước đến hỏi chuyện: “Chào bác, cháu đang có chuyện muốn hỏi bác, bác có biết một người tên là Tô Kiến Quốc làm việc ở đây không ạ?”

Ông bác lớn tuổi đặt chồng báo cũ trong tay xuống, chậm rãi đứng dậy nhìn Viên Mục Dã một lượt: “Cậu thanh niên, cậu là thế nào với Tô Kiến Quốc?”

Nghe cách hỏi này, Viên Mục Dã biết ông ta có biết Tô Kiến Quốc, thế là mừng rỡ nói: “Cháu là... họ hàng xa của ông ấy, đã nhiều năm không gặp, lần này đến đây công tác nên mới đi thăm ông ấy.”

Không ngờ ông bác kia lắc đầu nói: “Cậu chắc là họ hàng rất xa, ông ấy đã chết hai mươi năm rồi mà cậu còn không biết?”

Chương 355: Bữa tiệc riêng tư

Viên Mục Dã giật mình vội vàng hỏi: “Sao có thể như thế được? Ông ấy chết thế nào?”

Người kia thấy sắc mặt Viên Mục Dã tái đi, còn tưởng cậu thật sự là người thân của Tô Kiến Quốc, ông ta thở dài, nói: “Tình huống cụ thể thì tôi không rõ, chỉ nghe nói ba người nhà họ đi đến thủ đô chơi, kết quả gặp phải động đất, khách sạn bị sập nên chết rồi!”

Tình huống này nằm ngoài dự kiến của Viên Mục Dã, bởi vì cậu cho rằng, dù bởi mình mềm lòng nên khiến lịch sử thay đổi thì người chết thay cũng không nên là Tô Kiến Quốc chứ? Lúc đó rõ ràng vì có việc đột xuất nên ông ta đã rời khỏi thủ đô, vì sao lại chết trong sự cố kia được?

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã kinh hãi như vậy thì thay cậu hỏi thêm một câu: “Cả nhà họ đều gặp nạn sao?”

Ông bác ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Hình như không, nghe nói con gái của Tô Kiến Quốc vẫn còn sống, sau này được Tô Kiến Quân - em trai của Tô Kiến Quốc đưa về nuôi.”

Sau khi quay lại xe, Viên Mục Dã vẫn nghi ngờ nhìn hai bức ảnh kia: “Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Tô Kiến Quốc lại chết trong tòa nhà đó, vì sao hai mẹ con họ rõ ràng đã chạy đi rồi cuối cùng lại chỉ có mình cô con gái sống?”

Đoàn Phong cười nhẹ: “Đừng nghĩ nhiều nữa, cậu đừng quên cậu cũng chỉ đưa hai mẹ con họ xuống đến tầng một, ngay sau đó tòa nhà đã bắt đầu rung chuyển, chuyện sau đó không nằm trong tầm kiểm soát của cậu...”

Viên Mục Dã vẫn không thể hiểu nổi: “Anh nói xem... tôi làm như vậy có phải sai rồi không? Nếu như tôi không ngang

ngược can thiệp vào chuyện này, thì Tô Kiến Quốc sẽ không chết.”

Đoàn Phong nghiêm túc: “Nếu Tô Kiến Quốc còn sống thì con gái của ông ta sẽ chết, tôi tin chắc rằng nếu để Tô Kiến Quốc trả lời vấn đề này của cậu, ông ta nhất định sẽ nói khi đó cậu đã lựa chọn đúng.”

Viên Mục Dĩ biết Đoàn Phong đang an ủi mình, dù sao sinh mạng là bình đẳng, không ai quy định cha mẹ phải hy sinh cuộc sống của mình vì con cái, cho nên có nói thế nào cũng không thể khiến Viên Mục Dĩ bớt áy náy...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ không nói nữa, bèn bảo: “Không ai biết được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vào năm đó, giống như lời cậu nói, rõ ràng Tô Kiến Quốc đã rời khỏi khách sạn vì sao lại quay lại? Theo lý thuyết, cậu thay đổi lịch sử sau khi ông ta đã đi, như vậy việc thay đổi này không ảnh hưởng đến ông ta! Nhưng ông ta lại chết... Những vấn đề này chỉ có một người duy nhất biết đáp án, chính là cô bé còn sống kia. Cho nên, chuyện này cậu đừng vội, chờ tôi nghĩ cách giúp cậu tìm được cô gái kia đã, đến lúc đó tất cả đều có lời giải đáp.”

Viên Mục Dĩ nghiêm túc gật đầu: “Được... Cũng chỉ có thể chờ đến khi tìm ra cô ấy.”

Trên đường về, Viên Mục Dĩ cứ rầu rĩ không vui, Đoàn Phong định khuyên cậu thêm mấy câu thì bỗng nhìn thấy đèn đỏ ở đoạn đường phía trước sáng trưng, xe đi đến gần mới phát hiện ở đó đang lập chốt kiểm tra.

Mới đầu nhìn quy mô này hai người còn tưởng là bên cảnh sát đang bắt tội phạm truy nã? Kết quả khi đến gần lại nhìn thấy Từ Lệ đứng trong đám người... Viên Mục Dĩ thấy anh ta nên xuống xe hỏi thăm.

“Sao cậu lại ở đây?” Từ Lệ ngạc nhiên hỏi.

Viên Mục Dĩ cười nói: “Tôi cũng muốn hỏi anh câu này đây, xảy ra chuyện gì mà bày ra thế trận lớn như vậy?”

Từ Lệ tỏ vẻ mình cũng không hiểu: “Trong thành phố xảy ra chuyện, bây giờ tôi cũng không tiện nói, tóm lại mấy ngày tới cậu đừng đi lung tung.”

Viên Mục Dã tò mò: “Thế nào là không nên đi lung tung?”

Từ Lệ bất đắc dĩ trả lời: “Nói thật, tôi cũng không biết rõ tình hình cụ thể, bên trên chỉ vừa mới thông báo kêu chúng tôi đi tìm người...”

Nói xong, anh ta đưa cho Viên Mục Dã một tấm ảnh: “Mọi người từ ngoại thành quay về có từng nhìn thấy người đàn ông này không?”

Viên Mục Dã cầm tấm ảnh, trên đó chụp một người ngoài ba mươi tuổi, khuôn mặt gầy gò, mặc dù nhận được tấm ảnh này từ tay Từ Lệ, nhưng Viên Mục Dã cảm thấy người đàn ông này không có tướng mạo hung ác.

Không giống tội phạm tình nghi.

“Người này là ai vậy?” Viên Mục Dã tò mò hỏi.

Từ Lệ thở dài: “Nghe nói là một nhà báo... cấp trên thúc giục tìm kiếm nhưng không nói rõ nguyên nhân vì sao phải tìm anh ta.”

“Sau khi tìm được người thì xử lý thế nào?” Đoàn Phong hỏi.

Từ Lệ nhún vai: “Cấp trên không nói...”

Đây vốn chỉ là một chuyện thoáng qua hai người gặp trên đường về nên không ai để ý đến nó, không ngờ sáng hôm sau tấm ảnh chụp này lại xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã...

Lúc đó, lão Lâm gấp rút triệu tập người của số 54 lại, sau đó chiếu mấy tấm ảnh lên tường phòng họp... Đây là mấy bức ảnh chụp thi thể người chết, tuổi tác trong khoảng từ hai mươi đến bốn mươi tuổi, có cả nam lẫn nữ.

Nhìn bên ngoài, những người này đều không phải chết do ngoại thương, sau đó lão Lâm lại chiếu tiếp một số bức ảnh chụp các phần nội tạng của người chết, nếu trên mỗi bức ảnh không có dòng ghi chú thì khó có thể nhận ra đâu là tim đâu là phổi...

Mọi người vừa ăn sáng xong nhìn những hình ảnh này đều cảm thấy buồn nôn, Đại Quân lên tiếng phản đối: “Tổng giám đốc Lâm, anh tìm được mấy bức ảnh giải phẫu buồn nôn này ở đâu thế?”

Không ngờ sắc mặt tiến sĩ Lâm lại rất nghiêm trọng: “Những thi thể này đều là nhân viên y tế trong bệnh viện ở thủ đô, tuần trước bọn họ lần lượt xuất hiện triệu chứng nôn ra máu, mặc dù bệnh viện đã cố hết sức cứu chữa, nhưng vì không biết bọn họ bị lây nhiễm căn bệnh gì nên rất khó kê thuốc đúng bệnh... Mà đáng tiếc nhất là, cuối cùng bọn họ không kiên trì nổi, hai ngày trước tất cả đều tử vong.”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Kết quả giải phẫu là gì?”

Tiến sĩ Lâm phát tài liệu cho mọi người nói: “Đây là thông tin chi tiết về vụ việc, mặc dù bây giờ vẫn chưa biết những người này chết do căn bệnh gì, nhưng kết quả kiểm tra thi thể cho thấy đây là một loại bệnh có tính truyền nhiễm cực cao, bởi vậy thủ đô đã liệt chuyện này vào mục sự kiện y tế cộng đồng cấp một, nhất định phải tìm ra nguồn lây nhiễm trong thời gian ngắn nhất.”

Đoàn Phong vừa lật tài liệu vừa hỏi: “Nếu những người này đã là nhân viên y tế, có phải nên điều tra từ bệnh viện đó không? Có khi nào đã từng xuất hiện bệnh nhân có triệu chứng tương tự?”

Tiến sĩ Lâm lắc đầu: “Đã điều tra rồi, trong bệnh viện đó chưa từng xuất hiện bệnh nhân nào có biểu hiện tương tự. Có điều bây giờ đã tìm ra được hướng điều tra, đó chính là những người này đều đã từng tham gia một bữa tiệc liên hoan riêng tư, mọi người đọc kỹ tư liệu đi, trên đó có viết rất rõ.”

Viên Mục Dã mở tài liệu trong tay ra xem, kết quả vừa liếc mắt đã nhìn thấy người đàn ông hôm qua Từ Lệ muốn tìm! Giờ thì cậu đã hiểu, hóa ra hôm qua cảnh sát mở rộng quy mô lùng bắt người phóng viên kia là vì có liên quan đến chuyện này!

Chương 356: Hành trình đến rừng nhiệt đới

Theo như tài liệu ghi lại, người này tên là Đường Hàm, là phóng viên của một toà soạn, anh ta và mấy người đã chết là bạn bè, bữa tiệc riêng tư được lão Lâm nhắc đến được tổ chức ở nhà họ.

Mà Đường Hàm này hai tuần trước từng đi công tác ở nước F, đi đưa tin về tình hình tan chảy của sông băng những năm gần đây. Sau khi Đường Hàm kết thúc chuyến công tác quay về nước không bao lâu thì nước F bùng nổ một căn bệnh truyền nhiễm cộng đồng nặng nề.

Tuy nhiên, vì nước S và nước F chưa thiết lập quan hệ ngoại giao, nên tạm thời chưa biết được tình hình cụ thể của dịch bệnh truyền nhiễm ở nước F. Vì Đường Hàm vừa mới trở về từ nước F, cho nên cục an toàn y tế cộng đồng của thủ đô có lý do để nghi ngờ cái chết của những người này có liên quan đến chuyện kia...

Trùng hợp là, ngay buổi sáng sau hôm liên hoan, Đường Hàm lên đường đi công tác, lần này anh ta đến một khu rừng mưa nhiệt đới để tìm hiểu về nạn chặt phá rừng tại địa phương, thế nên khi các ngành chức năng phát hiện ra được vấn đề có thể liên quan đến Đường Hàm thì anh ta đã mất liên lạc với toà soạn.

Bởi vì nơi Đường Hàm đến là một địa phương heo hút, cho nên tín hiệu điện thoại của anh ta xuất hiện lần cuối ở một ngôi làng có tên là Walla. Cảnh sát thủ đô nhanh chóng liên hệ với cảnh sát địa phương, nhưng khi họ đến nơi thì Đường Hàm đã xuất phát từ hai ngày trước.

Sau khi nắm được thông tin này, bên phía thủ đô còn tưởng là Đường Hàm đã kết thúc chuyến công tác đang trên đường

quay về, cho nên mới có việc đêm qua Từ Lệ dẫn người thiết lập trạm kiểm tra an ninh.

Biết rõ mọi chuyện rồi, người của số 54 đều trầm mặc không nói gì, bởi vì bọn họ đều biết chuyện lần này không đơn giản! Không ai biết rốt cuộc Đường Hàm đã gặp phải chuyện gì ở nước F, bây giờ người lại mất tích, càng khiến câu chuyện trở nên khó giải thích...

Viên Mục Dã đóng tập tài liệu lại hỏi: “Khi Đường Hàm đến nước F làm phóng sự chỉ đi một mình thôi à?”

Lão Lâm lắc đầu: “Nghe nói còn có một người quay phim đi cùng, nhưng ngày thứ ba sau khi người này về nước thì qua đời do tai nạn giao thông!”

“Chắc chắn là do tai nạn giao thông?” Đoàn Phong nghi ngờ.

Lão Lâm khẳng định nói: “Chắc chắn...”

“Thế thì thể đâu?” Đoàn Phong tiếp tục hỏi.

Lão Lâm thở dài: “Bởi vì chuyện này không hề có tranh cãi hay kiện tụng gì, người lái xe cũng hứa sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm cho nên đã được hỏa táng ngay sau đó.”

Đoàn Phong bức bối vỗ đùi: “Sao có thể chết trùng hợp như thế được?”

Lão Lâm cũng bất lực: “Không ai không chế được chuyện này, nhưng trước mắt, để tình hình không tiếp tục xấu đi, nhất định phải nhanh chóng tìm được Đường Hàm, nếu anh ta thực sự là nguồn lây nhiễm... Hậu quả rất khó tưởng tượng.”

Đoàn Phong quăng tài liệu trong tay lên bàn: “Giờ sao? Chúng ta đi tìm à?”

Lão Lâm cười: “Người của số 54 chúng ta đều thần thông quảng đại, lúc này mà không phô diễn tài năng thì còn đợi lúc nào? Hơn nữa, tình huống lúc này không thể coi thường, một khi tình thế xấu đi... sẽ không chỉ là chết vài người thôi đâu.”

Thật ra điều này không cần tiến sĩ Lâm nói trong lòng mọi người đều hiểu rõ, tay Đường Hàm này là một phóng viên, tất nhiên là thích chạy nhảy khắp nơi, nếu như không nhanh chóng tìm ra được anh ta, thì có trời mới biết anh ta sẽ đưa căn bệnh quỷ quái đó đến những đâu.

Lúc này Viên Mục Dã đưa ra một nghi vấn: “Gia đình của người quay phim kia thì sao? Đã đưa họ đi kiểm tra y tế chưa?”

Lão Lâm gật đầu nói: “Chuyện này không cần lo, những người trước đây đã từng tiếp xúc với người chết đều được cách ly, cho nên vấn đề hiện giờ là Đường Hàm, chỉ cần tìm được anh ta thì những chuyện khác sẽ thuận lợi thôi.”

“Tôi thấy cũng chưa hẳn... biết đâu khi chúng ta tìm thấy anh ta, anh ta đã lây bệnh cho người khác rồi thì sao?” Đoàn Phong dội một gáo nước lạnh.

Tiến sĩ Lâm không trả lời vấn đề này của Đoàn Phong, chỉ ném lại một câu: “Làm hết sức mình, nghe mệnh trời” rồi quay người đi ra ngoài...

Nơi cuối cùng Đường Hàm xuất hiện là ở làng Walla thuộc vùng núi phía Nam của nước S, có khí hậu rừng mưa nhiệt đới. Nơi đây không chỉ có địa hình hiểm trở, mà còn có nhiều loại côn trùng và khí độc, ngoại trừ dân thổ cư bản địa thì bình thường rất hiếm khi có người ngoài lai vãng.

Hơn nữa, rừng nơi đó rậm rạp, độ cao so với mực nước biển không chênh nhau nhiều, cho nên những người thích leo núi hoặc thích đi bộ không thường đến, bởi vậy nơi đó đến giờ vẫn là một vùng đất bí ẩn của nước S... Mà sở dĩ lần này Đường Hàm đến đó, là vì mấy năm gần đây bọn trộm gỗ chuyển hướng chú ý đến khu rừng này.

Nghe nói có người từng nhìn thấy ở nơi sâu nhất trong rừng rậm nhiệt đới có rất nhiều loại gỗ quý như gỗ Sưa, gỗ Tử Đàn... Cho nên mấy năm gần đây tình trạng trộm gỗ ở khu vực xung quanh làng Walla ngày càng táo tợn, thậm chí đã đến mức rất nghiêm trọng...

Từ lý lịch của Đường Hàm không khó để Viên Mục Dã nhận ra, anh ta là một phóng viên rất có tinh thần nghề nghiệp, trước kia anh ta đã từng đưa tin về mấy sự kiện gây ra chấn động không nhỏ trong nước S.

Trong những năm gần đây, Đường Hàm tập trung vào mảng tin tức về môi trường sinh thái, vì vậy anh ta thường xuyên đi đến các quốc gia khác nhau, đôi khi nếu không phải tình

huống khẩn cấp thì thậm chí một hai tháng cũng không nhận được tin tức nào của anh ta. Bởi vậy có thể thấy nếu không phải vì sự cố bất ngờ lần này, việc mất liên lạc với Đường Hàm không có gì là lạ cả...

Đêm hôm đó Viên Mục Dĩ gọi điện cho Từ Lệ, hỏi phía cảnh sát có điều tra được hành tung của Đường Hàm không? Từ Lệ cười khỏ nói: “Có cái rắm! Tên nhóc đó chạy thẳng vào trong núi lớn như thế, có trời mới biết lúc này anh ta chạy đi đâu!”

Viên Mục Dĩ đọc cho Từ Lệ một số điện thoại vệ tinh, dặn anh ta nếu biết vị trí mới nhất của Đường Hàm thì phải gọi ngay cho cậu!

Từ Lệ nghi ngờ hỏi: “Việc này cũng chuyển đến số 54 các cậu à?”

Viên Mục Dĩ ừ một tiếng: “Ngày mai chúng tôi sẽ xuất phát, vào trong khu rừng già đó tìm người, nhưng không ai biết anh ta có còn ở trong khu rừng đó hay không, cho nên chỉ cần anh có tin tức gì của anh ta thì nhất định phải nói cho tôi trước tiên, nếu không chúng tôi sẽ như mò kim đáy bể!”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ một tay xách hàng lý, một tay dắt Kim Bảo đi đến số 54. Từ sau khi Diệp Dĩ Ngụy xảy ra chuyện, mỗi lần Viên Mục Dĩ đi ra ngoài đều giao Kim Bảo cho đầu bếp Lưu chăm sóc. Ban đầu cậu tưởng Kim Bảo sẽ khó làm quen, không ngờ con chó thối thây này đối với ai cũng như quen thuộc, ở với ai cũng được hết...

Bởi vì không biết khi nào sẽ quay về, cho nên trước khi xuất phát đầu bếp Lưu nhét cho Viên Mục Dĩ mấy túi bánh quy đen to, nhét đầy ba lô sau lưng cậu, thành ra trong đám người, hành lý của cậu là nặng nhất.

Ba tiếng sau, đoàn người số 54 đã tới mục đích của lần hành động này, thành phố biên giới phía nam nước S, Diego. Mọi người vừa ra khỏi sân bay thì nhìn thấy một người đàn ông gầy gò đen nhẻm giơ một tấm bảng ghi dòng chữ “Số 54” đứng trong đám người...

Chương 357: Làng Walla

Người đón họ tên Kiều Tử Sơn, là cán bộ ngành y tế thành phố Diego, chịu trách nhiệm phối hợp làm việc với số 54... Bởi vì mục đích chuyến đi này của bọn họ là làng Walla xa xôi, cho nên bọn họ chỉ dừng lại ở thành phố Diego để chỉnh đốn đồ đạc rồi lập tức xuất phát.

Trước khi đi tiến sĩ Lâm đã từng liên lạc với Kiều Tử Sơn, liệt kê một số trang bị số 54 cần sử dụng trong chuyến đi này, bởi vì có nhiều thứ bị cấm mang theo trên máy bay, cho nên bọn họ đành để Kiều Tử Sơn mua tại thành phố Diego.

Trên đường đi, Viên Mục Dĩ hỏi Kiều Tử Sơn: “Đã tìm được người dẫn đường chưa?”

Kiều Tử Sơn cười híp mắt, nói: “Không giấu các vị, tôi chính là người dẫn đường...”

Lúc này, cả đoàn người số 54 mới cẩn thận quan sát Kiều Tử Sơn đang lái xe, người này mặc dù nhìn gầy gò nhưng thân hình rắn chắc, đúng là trông không giống những gã quen ngồi trong văn phòng.

Viên Mục Dĩ cười nói: “Xem ra chúng tôi đúng là có mắt không nhìn ra châu báu rồi... Không biết đường đến làng Walla có dễ đi không?”

Kiều Tử Sơn cười khỏ: “Nói thật, nếu không phải vì tình hình nghiêm trọng, chắc chắn tôi sẽ không nhận việc này.”

Đoàn Phong ngồi cạnh Viên Mục Dĩ hỏi tiếp: “Anh nói vậy là như thế nào?”

Kiều Tử Sơn trả lời bằng giọng bất đắc dĩ: “Mấy anh không biết đấy thôi, làng Walla này không những nằm ở vị trí xa xôi, mà trong làng chỉ có người của một dân tộc cùng nhau chung sống, bọn họ khá bài xích người bên ngoài...”

Trương Khai ngồi ở vị trí cạnh ghế lái thấy kỳ lạ, bèn hỏi: “Làng họ có bảo vật gì à? Sao phải đề phòng người bên ngoài

như vậy?”

Kiều Tử Sơn cười đáp: “Chắc không phải vậy đâu, thật ra người trong làng vẫn còn tư tưởng lạc hậu, họ sợ hãi những chuyện lạ và người lạ, cho nên mới hình thành sự bài xích với người bên ngoài.”

Viên Mục Dã nói nghiêm túc: “Trước kia anh đã từng đến làng Walla chưa?”

Kiều Tử Sơn nghe câu hỏi vậy thì im lặng một lúc mới nói: “Thật ra, tôi chính là người làng Walla...”

Mọi người nghe xong đều hiểu ra, bảo sao lão Lâm lại để anh ta làm người dẫn đường! Hoắc Nhiễm tò mò: “Không phải người trong làng anh rất bài xích người bên ngoài à? Sao anh...”

Kiều Tử Sơn giải thích: “Nói đúng nghĩa thì tôi là một nửa người Walla, mẹ tôi là người Walla, còn cha tôi là người trong thành phố. Có một lần cha tôi đi thám hiểm trong rừng mưa nhiệt đới bị thương, đúng lúc được người dân trong làng Walla đi ngang qua cứu về, mà người cứu cha tôi chính là ông ngoại tôi.”

Kiều Tử Sơn thấy mọi người đều chăm chú lắng nghe, nên ngưng ngưng kể tiếp: “Những chuyện sau đó cũng theo motif cũ, người được cứu mạng thích con gái của ân nhân, nhưng bởi vì ông ấy là người ngoài tộc nên gặp phải không ít cản trở, cuối cùng người trong làng còn đuổi cha tôi khi đó vết thương đã khá hơn ra khỏi làng Walla...”

Hoắc Nhiễm là người mặt lạnh nhưng tim nóng, nghe Kiêu Tử Sơn nói được một nửa rồi ngưng lại thì vội vàng hỏi tiếp: “Sau đó thì sao? Cuối cùng cha mẹ anh làm thế nào để yêu nhau rồi sống với nhau?”

Không ngờ Kiêu Tử Sơn lại lắc đầu tiếc nuối: “Bọn họ cuối cùng vẫn không thể ở bên nhau...”

Không ai trong xe nghĩ rằng câu chuyện không phải là một kết thúc có hậu, vì Kiêu Tử Sơn đã ra đời, hai người họ lại vẫn không thể ở bên nhau là sao?

Kiều Tử Sơn thấy vẻ mặt mọi người đều không hiểu, đành nói tiếp: “Thời điểm cha tôi rời đi đã hẹn với mẹ tôi nhất định sẽ

quay lại đón bà, kết quả ông ấy đi không lâu thì mẹ tôi phát hiện ra có tôi... Nhưng đợi đến khi cha tôi quay lại đón thì mẹ tôi đã qua đời vì khó sinh. Lúc đó cha tôi rất đau khổ, cho rằng ông đã hại chết mẹ tôi, nên đã để tôi lại, xem như một điều an ủi cho ông ngoại tôi. Về sau, đến khi tôi mười tuổi, sức khỏe của ông ngoại ngày càng yếu, ông đã nhờ người liên hệ với cha tôi, đưa tôi từ làng Walla đến thành phố sống.”

“Vậy những năm gần đây anh đã từng quay lại làng Walla chưa?” Đoàn Phong hỏi.

Kiều Tử Sơn gật đầu: “Mấy năm trước khi ông ngoại tôi mất vì bệnh, tôi đã từng quay về chịu tang, sau này mỗi năm tôi đều về một hai lần thăm mọi người trong làng. Khi còn bé tôi cảm thấy làng Walla rất tốt, nhưng mỗi lần quay về lại cảm thấy làng ngày càng tụt hậu, đến bây giờ vẫn còn chưa có điện. Trong làng có rất nhiều người nhiễm chút bệnh vặt mà không được điều trị hiệu quả cuối cùng chuyển biến nặng rồi qua đời.”

Viên Mục Dã nghe ra Kiêu Tử Sơn vẫn có tình cảm với làng Walla, dù sao anh ta cũng lớn lên ở đó, chắc cũng có ý muốn thay đổi những điều này, nhưng suy nghĩ của người trong làng không dễ dao động...

Sau đó Kiêu Tử Sơn cũng xác nhận suy đoán của Viên Mục Dã: “Thật ra mấy năm nay tôi phụ trách làng Walla, thường xuyên động viên họ đi tái định cư tập thể... bởi vì vị trí của làng Walla quá xa xôi, ngay cả đường cái cũng không có, muốn làm đường thì chi phí quá cao, không bằng chuyển toàn bộ người dân từ trong rừng mưa nhiệt đới ra bên ngoài! Hơn nữa, chính phủ cũng đồng ý bỏ tiền hỗ trợ người dân, đồng thời cũng quy hoạch một khu vực gần thành phố Diego để kiến thiết ngôi làng mới cho họ. Nhưng tư tưởng của người dân trong làng quá bảo thủ, bọn họ không ai muốn rời khỏi làng Walla.”

Đang nói chuyện bỗng mọi người cảm thấy xe lắc lư dữ dội, Kiêu Tử Sơn nói với mọi người: “Đoạn đường đất này dù xấu nhưng vẫn có thể đi xe được, đằng trước kia còn không có đường để đi, chúng ta chỉ có thể đi bộ lên núi.”

Đại Quân thuận miệng hỏi: “Mất bao lâu để đi bộ đến làng Walla?”

Kiều Tử Sơn ước chừng: “Với tốc độ của tôi thì đi khoảng ba tiếng đường núi!”

Mọi người nghe xong đều thầm cười khở, quả nhiên là một chuyến khở sai rồi.

Kiều Tử Sơn an ủi: “Yên tâm đi, đường lên núi mặc dù vất vả nhưng đoạn đường này rất an toàn, tôi nhất định có thể đưa các vị đến đó bình an...”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Vậy ai dẫn đường cho Đường Hàm đi đến đó vậy?”

Kiều Tử Sơn lắc đầu: “Tôi cũng không rõ lắm, phóng viên Đường đi điều tra phóng sự bí mật nên chắc anh ta tự tìm đường... Sau này, khi thành phố Diego biết chuyện anh ta mất tích đã cử tôi dẫn người đến làng Walla tìm, nhưng người trong thôn nói bọn họ đã đi rồi.”

Nhắc đến Đường Hàm, Kiều Tử Sơn lo lắng nói: “Loại bệnh kia là gì? Có những đường lây truyền như thế nào?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chúng tôi cũng không nắm rõ được tình hình cụ thể, nhưng sau khi Đường Hàm về nước không thể chỉ liên lạc với mỗi mấy người bạn bác sĩ kia mà không tiếp xúc với người khác được, thế nhưng chỉ có bọn họ bị lây nhiễm, điều này chứng minh chỉ nói chuyện bình thường thì sẽ không bị lây nhiễm...”

Kiều Tử Sơn gật đầu: “Nếu như không lây lan thông qua giọt bắn và nước bọt thì tốt rồi, như vậy người làng Walla sẽ không sao...”

Chương 358: Vụ chặt trộm gỗ

Nhưng Đoàn Phong lại không lạc quan như thế: “Mặc dù về cơ bản có thể xác định căn bệnh này không lây nhiễm qua đường hô hấp, nhưng đường lây nhiễm chắc chắn cũng không quá phức tạp, nếu không cũng không đến mức mấy người bạn bác sĩ của Đường Hàm chỉ ăn một bữa cơm mà tất cả đều nhiễm bệnh được.”

Đang nói chuyện, Kiều Tử Sơn dừng xe cạnh một bãi đá vụn, sau đó quay lại nói với nhóm Đoàn Phong: “Xe chỉ đi được đến đây, quãng đường còn lại phải dựa vào sức mình thôi.”

Hoắc Nhiễm không ngừng kêu khổ: “Cái thói đòi gì thế này? Lần sau mà còn phải tới những chỗ như thế này thì nhất định phải kéo tổng giám đốc Lâm đi cùng, cho anh ta được nếm trải những gì chúng ta phải trải qua! Để sau này đừng phân cho chúng ta những công việc gian khổ này nữa!”

Không ngờ Đoàn Phong lại hừ nhẹ, nói: “Đó là do cậu không biết thôi, những nơi trước kia lão Lâm đến đều là nơi mà người bình thường sẽ không đến... Chẳng qua hiện giờ do điều kiện sức khỏe không cho phép thôi.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ, nghe cách nói này của Đoàn Phong thì hiển nhiên hỏi đó anh ta đã cùng lão Lâm trải qua không ít chuyện, nhưng nhìn tuổi của anh ta có lẽ trẻ hơn lão Lâm đến mười tuổi, vậy chẳng phải khi đó Đoàn Phong mới chỉ khoảng hai mươi à?

Trong lúc cậu suy nghĩ, đoàn người đã chính thức tiến vào bên trong rừng mưa nhiệt đới, những cây cổ thụ tán rộng che khuất cả bầu trời khiến con người có cảm giác bị đè nén, như đang bước vào một thế giới màu xanh lục cách ly với bên ngoài.

Lúc này mọi người không còn hào hứng nói chuyện phiếm nữa, tất cả đều bị không khí oi bức ẩm ướt xung quanh làm

cho ngọt ngạt khó chịu... Đại Quân vừa đi vừa chữa bậy:
“ĐM, không có việc gì tự dưng chạy vào cái nơi khỉ ho cò gáy này làm gì? Rảnh rồi sinh nông nổi à!”

Viên Mục Dã cười bảo: “Không thể nói thế được, đây là công việc của Đường Hàm, theo hồ sơ về anh ta thì đó là một người rất kính nghiệp đấy.”

Kiều Tử Sơn thở dài: “Phóng viên Đường đi vào rừng mưa nhiệt đới để đưa tin về nạn chặt phá rừng trong những năm gần đây. Thành phố Diego vốn có luật nghiêm cấm mọi hành vi chặt phá ở rừng bất hợp pháp, thậm chí còn dùng đến vệ tinh quân sự để theo dõi! Nên đám trộm gỗ không thể tiếp tục khai thác trái phép theo cách thông thường, vì vậy chúng chuyển hướng vào việc trộm các loại gỗ quý. Theo cách này vệ tinh sẽ không thể phát hiện ra được, dù sao trong một khu rừng rộng lớn rậm rạp như thế bị mất một hai cây cũng không thể phát hiện trên ảnh vệ tinh được... Mà những loại gỗ quý này đều tập chung ở nơi sâu nhất của rừng mưa nhiệt đới, tạo ra nhiều lỗ hổng cho bọn trộm gỗ hoành hành, miễn là chúng tìm đúng loại gỗ quý, thì giá trị còn cao gấp hàng trăm lần so với việc phá rừng thông thường.”

Viên Mục Dã nói: “Lợi ích càng lớn, hành động sẽ càng điên cuồng...”

Kiều Tử Sơn gật đầu: “Bởi vì những loại gỗ đó phân bố vô cùng bí ẩn, cho nên để bảo vệ hay thu thập chúng cứ đều rất khó khăn, nếu như Đường Hàm đưa tin này ra ngoài, rất có thể sẽ khiến tổ chức bảo vệ thực vật quốc tế chú ý, đến lúc đó sẽ có biện pháp để cải thiện tình trạng hiện nay.”

Trong lòng Viên Mục Dã vẫn lo lắng cho Đường Hàm, anh ta mất liên lạc vào đúng lúc này không phải chuyện tốt, không nói đến việc anh ta có khả năng truyền bệnh cho người khác, chỉ riêng việc anh ta phát bệnh trong khu rừng hoang vắng này... thì đến thần tiên cũng khó cứu được.

Nghĩ đến chuyện này, Viên Mục Dã hỏi Đoàn Phong đi bên cạnh: “Những người đã chết ngoại trừ nôn ra máu thì có còn triệu chứng nào nữa không?”

Đoàn Phong cười khẩy: “Thông tin chi tiết đến lão Lâm cũng không có chứ đừng nói đến tôi!”

Viên Mục Dã lo lắng: “Các chứng bệnh có thể dẫn đến nôn ra máu có rất nhiều, chỉ bằng điểm này khó phán đoán được một người có phải bị mắc căn bệnh lạ kia hay không...”

Đoàn Phong nắm hai tay lại: “Chết là biết ngay, cậu cũng nhìn ảnh chụp nội tạng của họ rồi, tôi tin rằng không có người chết bình thường nào mà tim gan phổi lá lách lại có hình dáng như vậy.”

Kiều Tử Sơn cũng học y, anh ta nghe xong lắc đầu nói: “Hẳn là do phát hiện quá muộn, nhất định còn có triệu chứng khác mà chúng ta không biết...”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Cho nên nhất định phải tìm được Đường Hàm, thứ nhất là để biết rốt cuộc anh ta đã gặp phải chuyện gì ở nước F. Thứ hai là để phòng ngừa anh ta tiếp tục truyền nhiễm căn bệnh quái ác kia cho người khác.”

Sau hành trình kéo dài hàng giờ đồng hồ, cuối cùng bọn họ cũng đến được làng Walla trước khi mặt trời lặn. Đúng như Kiều Tử Sơn nói, dân làng không có cảm tình với người ngoài như bọn họ, may mà bọn họ đi cùng Kiều Tử Sơn đến, nếu không chắc chắn sẽ bị đuổi đi.

Trưởng làng Walla là một người đàn ông trung niên năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi, tên là A Thái, tính theo vai vế thì Kiều Tử Sơn phải gọi ông ta là cậu họ. Khi còn nhỏ Kiều Tử Sơn thường đi theo A Thái vào trong rừng chơi, nên tình cảm của họ khá thân thiết.

“Son, sao cháu lại dẫn người ngoài đến?” A Thái tỏ vẻ không vui.

Kiều Tử Sơn cười đáp: “Cậu, những người này đến tìm anh phóng viên họ Đường kia!”

A Thái ngạc nhiên hỏi: “Vẫn chưa tìm được à?”

Kiều Tử Sơn gật đầu: “Vâng, cho nên cháu mới dẫn bọn họ lên núi, cậu cũng biết phóng viên Đường vì muốn bảo vệ rừng nhiệt đới mới đến làng Walla chúng ta, bây giờ anh ta mất tích, chúng ta cũng không thể mặc kệ được!”

A Thái cũng không tỏ thái độ ngay, chỉ rít mấy hơi thuốc lào, sau đó mới nói: “Phóng viên Đường là người tốt, trước khi anh ta đi chúng tôi đã trò chuyện rất lâu, anh ta biết người trong

làng không muốn rời khỏi rừng mưa nhiệt đới, nên anh ta sẽ tìm cách đưa rừng mưa nhiệt đới trở thành khu bảo tồn động thực vật hoang dã quý hiếm cấp quốc tế gì gì đó, đến lúc đó người làng chúng ta có thể trở thành nhân viên bảo vệ rừng, có thể ngăn chặn triệt để nạn phá rừng... Nhưng anh ta chỉ ở lại Walla hai ngày đã đi, nếu biết trước anh ta sẽ xảy ra chuyện, cậu nhất định sẽ giữ anh ta ở lại thêm vài ngày.”

Viên Mục Dã biết A Thái không nói dối, Đường Hàm quả thật đã rời đi, nhưng vấn đề là sau khi rời khỏi Walla, anh ta đã quay lại thành phố sao? Hay tiếp tục đi vào sâu trong rừng mưa nhiệt đới để tìm chứng cứ trộm gỗ?

Viên Mục Dã tiếp tục hỏi A Thái: “Trước khi đi phóng viên Đường có nói gì không ạ? Ví dụ như tiếp theo anh ta sẽ đi đâu? Hay là có ý định đi sâu hơn vào rừng mưa nhiệt đới không?”

A Thái nghĩ một chút rồi trả lời: “Anh ta đã từng nói sẽ đi tìm bọn chặt trộm, nhưng tôi đã cảnh báo anh ta rằng rừng mưa nhiệt đới vô cùng nguy hiểm, bọn họ chỉ có hai người thì quá nguy hiểm, cứ quay gần làng chúng tôi là được rồi.”

Viên Mục Dã gật đầu tiếp tục hỏi: “Là ai dẫn phóng viên Đường đến đây vậy? Khi đó tình trạng thân thể của anh ta thế nào?”

“Người dẫn anh ta đến là Tát Triết, là người bán muối cho làng chúng tôi. Về phần phóng viên Đường... trông anh ta có vẻ mệt mỏi nên tôi đã bảo thầy mo trong làng đến xem cho anh ta, nhưng thầy mo nói không có việc gì, nghỉ ngơi một đêm là khỏe.” A Thái nói.

Chương 359: Cây long anh

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Trừ những chuyện đó thì còn gì nữa không ạ?”

A Thái lắc đầu: “Không có, đúng như thầy mo nói, phóng viên Đường ở lại thôn ngủ một đêm, đến sáng hôm sau đã lấy lại tinh thần.”

Đêm hôm đó, A Thái sắp xếp cho mọi người ở lại nhà sàn của mình, bởi vì nơi này có độ ẩm rất cao, cho nên căn nhà nào cũng được xây theo kiểu nhà hai tầng bằng gỗ, phía dưới để cất trữ đồ đạc và lương thực, còn tầng hai để người ở.

Bởi vì điều kiện có hạn, cho nên tất cả bọn họ đều chen chúc trong một căn phòng, có điều ở nơi như thế này, có chỗ để đặt chân là tốt rồi, nên cũng không ai phàn nàn gì...

Nhưng không kêu ca là một chuyện, còn quen hay không lại là chuyện khác, những người sống trong thành phố quen với việc mùa hè mở điều hòa ngủ, đột nhiên để bọn họ ngủ trong nhà sàn bí bách như thế này, làm họ nhất thời chưa thích ứng được.

Mọi người không ngủ được, đành bật đèn lên nói chuyện linh tinh, nhưng nói mấy câu cuối cùng Viên Mục Dã và Đoàn Phong lại quay về chuyện của Đường Hàm...

Viên Mục Dã nói thầm: “Theo như thời gian từ khi phát bệnh đến khi tử vong của những người kia, thì khi Đường Hàm đến Walla vẫn chưa xuất hiện tình trạng nôn ra máu.”

Đoàn Phong suy nghĩ: “Thế chất của mỗi người khác nhau mà, cậu xem, cho dù bị lây nhiễm ở cùng một thời điểm, nhưng chẳng phải thời gian phát bệnh và tử vong của họ khác nhau à?”

Viên Mục Dã thở dài nói: “Có lẽ khi Đường Hàm đến Walla thì đã bắt đầu xuất hiện triệu chứng, có điều không quá nghiêm trọng nên anh ta chỉ coi như cảm cúm thông thường...”

Không biết thầy mo trong làng điều trị cho anh ta như thế nào.”

Đoàn Phong cười khẽ: “Thầy mo? Đây là gọi dễ nghe thôi, thật ra chỉ là một người biết mấy loại cây cỏ, chữa bệnh đau đầu cảm cúm thông thường còn tạm được, bệnh nghiêm trọng hơn một chút là phải cầu thần xem bói.”

Viên Mục Dã vội vàng nói với Đoàn Phong: “Anh nói nhỏ thôi, nghe cách nói chuyện của trưởng làng thì có vẻ người ở nơi này rất tôn kính vị thầy mo kia, chúng ta đến đây là để tìm người, không nên chọc giận người ta chứ?”

Đoàn Phong buồn cười nói: “Yên tâm đi, tôi biết mà... Ngày mai chúng ta đi gặp thầy mo kia, cũng có thể hỏi thăm tình hình Đường Hàm lúc đó.”

“Trước mắt xem ra khả năng lớn nhất là Đường Hàm đã dẫn theo người quay phim đi vào sâu trong rừng mưa nhiệt đới, người dẫn đường của anh ta là một người bán hàng rong thường xuyên đi lại trong rừng, hiểu biết của người đó về rừng mưa nhiệt đới hơn hẳn so với Kiều Tử Sơn, khó đảm bảo anh ta không đưa Đường Hàm vào sâu hơn...” Viên Mục Dã nói nhỏ.

Sắc mặt Đoàn Phong trầm xuống: “Nếu đúng là như vậy thì rất phiền phức, một khi Đường Hàm phát bệnh e là sẽ chết trong rừng sâu núi thẳm này, muốn tìm được thi thể cũng khó.”

Đương nhiên Viên Mục Dã hiểu điều ấy, nếu đúng như vậy thì khả năng tìm được thi thể Đường Hàm vô cùng nhỏ, bởi vì cho dù thi thể không bị các loài động vật ăn thịt, thì cũng khó thoát khỏi điều kiện nóng ẩm của khí hậu nhiệt đới, có lẽ không được mấy ngày sẽ cát bụi về với cát bụi, đất về với đất.

Đại Quân nói xen vào: “Mọi người đừng quên còn có người quay phim đi cùng và người dẫn đường nữa, cho dù Đường Hàm phát bệnh chết, họ không mang thi thể về được thì cũng phải biết đã chôn thi thể ở đâu chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Nếu như Đường Hàm thật sự phát bệnh, thì ai có thể cam đoan hai người họ không bị lây nhiễm? Mỗi người bọn họ đều là một quả bom hẹn giờ!”

Một đêm không ngủ, trần trọc mãi đến khi trời gần sáng Viên Mục Dã mới thiếp đi được một lúc... Sáng dậy cả người căng cứng, khó chịu.

Viên Mục Dã khó chịu ngồi dậy, đúng lúc này Kiều Tử Sơn đẩy cửa đi vào, anh ta đã thay quần áo vải của người dân địa phương, nhìn rất giống người ở đây.

“Cơm sáng xong rồi, mọi người dậy ăn đi! Tuy không phải món ngon quý hiếm gì, nhưng đều là đồ sạch, không có hóa chất đâu.” Kiều Tử Sơn vừa cười vừa nói.

Mọi người nghe thấy có cơm ăn đều nhao nhao chui ra khỏi chăn, kết quả khi đi vào trong sân, mặt ai nấy cũng thộn ra, trên chiếc bàn gỗ, trừ một chút rau xanh và quả dại, thì còn có hai đĩa côn trùng to nữa.

Những người khác còn dờ, riêng Hoắc Nhiễm vừa nhìn thấy đã không chịu nổi, vội nói mình sẽ ăn lương khô mang theo... Khi Kiều Tử Sơn cho con côn trùng kia vào miệng còn cười bảo: “Nơi này khí hậu ẩm ướt, không có tủ lạnh, cho nên không thể bảo quản thịt được lâu. So với thịt, đám côn trùng này dễ bắt mà nhiều protein hơn. Yên tâm đi, đám côn trùng này rất sạch, bọn chúng đều sống trong thân cây, ăn rất ngọt.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong đám người vẫn chỉ có Đoàn Phong dám cầm một con lên cho vào miệng, nhai rôm rốp cười nói: “So với thịt chuột thì thứ này ngon hơn nhiều.”

Hoắc Nhiễm buồn nôn nói: “Đội trưởng Đoàn, em còn chưa cực khổ đến mức phải ăn thịt chuột?”

Lúc đầu Trương Khai cũng thấy buồn nôn, nhưng nhìn dáng vẻ sợ sệt của Hoắc Nhiễm bèn cầm một con lên ăn trước mặt cậu ta, kết quả nhai rồi lại thấy mùi vị không tệ... thế là những người khác cũng bắt đầu ăn thử, riêng Viên Mục Dã từ đầu đến cuối không động đũa.

Đoàn Phong cố ý bắt một con côn trùng trắng nõn đưa đến trước mặt Viên Mục Dã: “Không ăn thử một con à?”

Không ngờ Viên Mục Dã không thèm để ý đến lời trêu chọc của anh ta, cậu nhìn con côn trùng trong tay Đoàn Phong rồi nghiêm túc nói: “Tôi thích đĩa đã hút no máu hơn...”

Khóe miệng Đoàn Phong co rúm lại, lắc đầu nói: “Không vui chút nào!”

Sau khi ăn sáng xong, trưởng làng A Thái dẫn bọn họ đến chỗ thầy mo, mọi người đều cho rằng thầy mo là một người già cả trong làng, nhưng đến gặp mới biết thầy mo là một phụ nữ trung niên.

Mặc dù thái độ của thầy mo đối với mọi người rất lạnh nhạt, nhưng vừa nhắc đến Đường Hàm lại khen không dứt lời, mở miệng là gọi “Sứ giả của Thần”, sau đó bọn họ từ chỗ thầy mo biết được, đây là vì Đường Hàm đã lấy được sự tin tưởng của người dân trong làng, đã từng cùng người dân bản xứ ký hiệp ước đồng minh, đồng ý sẽ bảo vệ làng Walla bọn họ, đảm bảo bọn họ không bị đuổi khỏi rừng mưa nhiệt đới.

Điều kiện trao đổi là thầy mo nói cho Đường Hàm biết chỗ có những cây gỗ quý... Đặc biệt có một loại cây tên là long anh cổ thụ, nghe nói nhựa của cây này có thể chữa được bách bệnh! Người trong làng nếu bị côn trùng hay khí độc trong rừng làm bị thương, chỉ cần tìm được cây long anh này, lấy lá giã nát rồi ăn vào thì có thể giải độc.

Đám người Viên Mục Dã nghe xong đều cảm thấy không tin nổi, trên đời này làm gì có loại cỏ tiên cây thần nào chữa được bách bệnh chứ!

Chương 360: Cắt máu ăn thề

Cũng không biết tại sao, khi Viên Mục Dã vô tình liếc về phía Kiều Tử Sơn, cậu thấy biểu cảm của anh ta hơi kinh ngạc, dường như không ngờ thầy mo sẽ làm như vậy...

Sau khi rời khỏi phòng của thầy mo, Trương Khai buồn cười nói: “Đã là thời đại nào rồi mà còn ký kết hiệp ước đồng minh? Định đóng phim điện ảnh với chúng ta à?”

Kiều Tử Sơn đi ở phía trước nghe thế cười đáp: “Cũng không phô trương như vậy đâu, chỉ cử hành một buổi lễ thể hiện tầm quan trọng của giao ước, giống như lễ ký hợp đồng ấy. Các anh cũng nhận ra rồi đó, người trong làng luôn không muốn tin tưởng người bên ngoài, nếu không phải vì mấy năm nay rừng mưa nhiệt đới bị chặt trộm quá nghiêm trọng, bọn họ sẽ nhất quyết không nhờ vả bất cứ lực lượng nào từ bên ngoài đâu.”

Lúc ấy chẳng ai ở đây ngờ tới, cái gọi là ký hiệp ước đồng minh này suýt nữa đã mang đến tai họa ngập đầu cho làng Walla.

Viên Mục Dã thấy, nhất định là Đường Hàm đã đi vào sâu trong rừng nhiệt đới rồi, cho nên bây giờ có tiếp tục ở lại làng cũng chỉ lãng phí thời gian. Vì vậy cậu đề nghị có thể nào nhờ làng Walla cho bọn họ mượn một người dân làng thường xuyên đi lại ở trong rừng, dẫn bọn họ vào sâu trong rừng nhiệt đới để tìm kiếm Đường Hàm hay không.

Trưa hôm đó Đoàn Phong và Viên Mục Dã đến tìm A Thái thương lượng, nói là đoàn người bọn họ muốn đi vào sâu trong rừng mưa nhiệt đới để tìm Đường Hàm, hy vọng làng có thể cho bọn họ mượn một người dẫn đường có nhiều kinh nghiệm đi cùng.

Ai ngờ A Thái nghe xong lại lắc đầu nói: “Chuyện này phải được thầy mo đồng ý mới được. Người của tộc chúng tôi sinh

sống ở đây từ trước đến giờ luôn có thần chỉ dẫn, nếu cứ hành động bừa, rất có thể sẽ mang đến tai họa cho làng.”

Viên Mục Dã biết ngay việc này có lẽ hơi khó giải quyết, bởi vì vị thầy mo kia thoát nhìn không dễ nói chuyện như trưởng làng. Trông toàn thân chị ta đều toát lên sự tối tăm khó nói thành lời, đôi mắt đen nhánh cứ như có thể thấy rõ nội tâm mỗi một con người vậy...

Có điều, dù khó hơn cũng phải đi thử một lần, vì mục đích của bọn họ chỉ là để tìm người chứ không phải muốn mưu toan giống cây quý hiếm trong rừng nhiệt đới.

Nhưng ngay từ đầu, sự việc vẫn không thuận lợi lắm, bà chị thầy mo từ chối yêu cầu của Viên Mục Dã ngay lập tức, lý do cũng rất đơn giản, đó là người thôn Walla bọn họ không tham gia vào bất cứ chuyện gì bên ngoài rừng nhiệt đới.

Viên Mục Dã kiên nhẫn nói: “Quả thật chúng tôi đều là người ngoài, nhưng không phải Đường Hàm đã ký hiệp ước đồng minh với các người ư? Suy cho cùng, anh ta cũng là một nửa người nhà của các người mà? Lần này chúng tôi tới thật sự chỉ vì tìm kiếm Đường Hàm đã mất tích, nếu anh ta chết ở trong rừng, vậy ai sẽ hoàn thành hiệp ước đồng minh mà các người đã ký đây?”

Thầy mo không cho là đúng: “Nếu phóng viên Đường thật sự chết trong rừng nhiệt đới thì mọi thứ là do ý muốn của thần, tất nhiên sẽ có sứ giả mới của thần đến liên minh với chúng tôi. Không cần những người từ ngoài tới như các cậu nhọc lòng.”

Viên Mục Dã vừa định tiếp tục nói gì đó thì thấy một người dân làng đột nhiên chạy vào. Anh ta hốt hoảng nói nhỏ với thầy mo vài câu, thầy mo nghe xong sắc mặt thay đổi, sau đó chị ta giơ tay nói với mấy người Viên Mục Dã: “Đừng nhắc lại việc này nữa, các người cũng mau rời khỏi làng đi!” Nói xong, chị ta bảo người vừa vào: “Người ở đâu? Mau dẫn tôi đi!”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhanh chóng trao đổi ánh mắt, biết chắc trong thôn đã xảy ra chuyện rồi. Vì thế họ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhanh chóng bước theo sau thầy mo và người kia, đi tới trước một căn nhà sàn phía đầu Tây của làng... Lúc đoàn người bước vào, bọn họ thấy một người

đàn ông cơ bắp nằm trên giường gỗ trong phòng, không biết vì lý do gì mà đang nôn ra từng ngụm máu!

Sắc mặt Viên Mục Dã sầm xuống, sao tình trạng của tên này giống hết mấy nhân viên y tế đã chết thế? Cậu lập tức kéo Đoàn Phong ra: “Có lẽ anh ta đã bị lây nhiễm!”

Đoàn Phong cũng thảm cả kinh, đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, anh ta vội vàng nói với Kiều Tử Sơn ở đằng sau: “Mau đi báo cho cậu của anh, hiện giờ có lẽ trong làng đã có người bị lây bệnh lạ!”

Kiều Tử Sơn không dám lè mề, nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài, còn Viên Mục Dã từ từ tới gần người đàn ông kia, muốn xem thử tình trạng của anh ta thế nào! Ai ngờ cậu lại bị Đoàn Phong kéo lại: “Bây giờ tốt nhất là cậu đừng qua đó, ngộ nhớ...”

Viên Mục Dã không đợi anh ta nói hết lời đã cười bảo: “Ngộ nhớ cái gì? Căn bệnh này chỉ nhìn thôi sẽ không bị lây. Bây giờ chúng ta cần phải làm rõ vấn đề anh ta bị lây bệnh như thế nào, vậy mới có thể phòng tránh người khác bị lây bệnh hiệu quả hơn.”

Thầy mo thấy Viên Mục Dã áp sát lại nên lạnh giọng, nói: “Tất cả các người đều đi ra ngoài đi. Tôi muốn bắt đầu chữa trị cho người bệnh.”

Viên Mục Dã nói bằng giọng nặng nề: “Chuyện tới bây giờ tôi cũng không gạt chị nữa. Tình trạng của ông anh này vô cùng nguy hiểm, trên người Đường Hàm đã mất tích có một loại bệnh vô cùng đáng sợ, rất có thể do anh ta lây bệnh cho ông anh này... Đây cũng là lý do tại sao chúng tôi nhất định phải tìm được anh ta.”

Nghe vậy, sắc mặt thầy mo tái mét: “Cậu đang nói bậy cái gì đó?! Phóng viên Đường là sứ giả do thần linh phái tới. Làm sao trên người anh ta có thể có thần ôn dịch được?”

Viên Mục Dã vừa định giải thích tiếp, thì lại nghe thấy Đoàn Phong cười lạnh: “Tôi chỉ nói một lần, bây giờ người này mắc bệnh truyền nhiễm rất nghiêm trọng, nếu không nhanh chóng tìm ra con đường anh ta bị Đường Hàm lây bệnh, toàn bộ người trong làng các người sẽ chết hết!”

Có thể là câu cuối cùng của Đoàn Phong nói hơi gay gắt và độc địa, dọa cho bà chị thầy mo tắt đài cả buổi. Bấy giờ Kiều Tử Sơn và A Thái cũng chạy lại đây, hơn nữa bọn họ còn mang đến một tin tức tệ hơn, đó là vừa rồi có thêm hai người xuất hiện tình trạng nôn ra máu.

Đoàn Phong xoay người nói với A Thái: “Tập trung cách ly hết tất cả những người xuất hiện triệu chứng nôn ra máu, đề phòng bọn họ lây bệnh cho người dân khỏe mạnh.” Nói xong, anh ta lạnh lùng nhìn về phía thầy mo: “Hiện giờ chị phải suy nghĩ thật kĩ, sau khi Đường Hàm tới đã cùng làm gì với những người bị nhiễm bệnh này?”

Thầy mo đáp bằng sắc mặt tái nhợt: “Bọn họ là thanh niên trai tráng trong thôn. Tôi bảo bọn họ cắt máu ăn thề với phông viên Đường, kết nghĩa làm anh em khác họ, cùng nhau bảo vệ thôn Walla và rừng nhiệt đới...”

“Từ từ, chị nói cắt máu ăn thề là có ý gì?” Viên Mục Dã đột nhiên ngắt lời thầy mo.

Không đợi thầy mo trả lời, Kiều Tử Sơn đã thay đổi sắc mặt: “Chính là những người kết nghĩa nhỏ máu của mình vào trong rượu, sau đó mỗi người uống một ngụm!”

Viên Mục Dã bỗng hiểu ra tất cả, cậu lập tức nói với A Thái: “Trưởng làng, ông mau tập trung hết những người dân ngày hôm đó đã cắt máu ăn thề với Đường Hàm lại một chỗ. Có thể tất cả bọn họ đều đã bị lây căn bệnh lạ này rồi!”

A Thái bị vẻ mặt của đám Viên Mục Dã dọa sợ, ông ta hơi kinh ngạc rồi mới vội vàng quay lưng đi ra ngoài tìm người. Mà lúc này người đàn ông trên giường kia vẫn đang đau khổ giãy giụa, máu đông nhìn như thịt nát liên tục trào ra từ trong miệng anh ta.

Chương 361: Bộ lạc bí ẩn

Tình trạng của người đàn ông này khiến Viên Mục Dã thấy sờn cả gai ốc. Cậu lặng đi một lát rồi mới quay đầu hỏi Đoàn Phong: “Bây giờ nên làm gì đây?”

Đoàn Phong tỏ vẻ khó xử: “Những người này ở lại đây chỉ có thể chờ chết, nhưng đường ra ngoài khó đi, nếu khiêng ra ngoài bằng sức người, chỉ e chưa đến được bệnh viện cũng đã chết trên đường rồi... Hơn nữa tình hình căn bệnh này không rõ ràng, nếu tùy tiện đưa đến bệnh viện thành phố Diego, rất có khả năng sẽ gây lây lan quy mô lớn.”

Trong lòng Viên Mục Dã biết rõ lời Đoàn Phong nói đều là tình hình thực tế. Thay vì cố gánh nguy hiểm đưa tất cả những người lây nhiễm ra khỏi rừng nhiệt đới, chẳng bằng để bọn họ chờ chết, một lần rồi được nhẹ gánh luôn... Nhưng đó là mạng người, không phải trò đùa. Nếu chỉ đơn giản từ bỏ bọn họ như vậy, thế chẳng phải là không công bằng với bọn họ hay sao?

Lý do nền văn minh của loài người phát triển cho tới ngày hôm nay, chính là vì có số ít người biết đương đầu với khó khăn thử thách, nghĩ cách giải quyết vấn đề khi đối mặt với những sự vật không biết chứ không phải chỉ biết trốn tránh... Khi đối mặt với căn bệnh không biết tên càng nên như thế!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã quay đầu liếc nhìn người đàn ông còn đang đau đớn giãy giụa, cậu nói với Đoàn Phong: “Anh đã liên hệ với lão Lâm trước chưa? Chắc chắn anh ấy có cách, tốt nhất là có thể cử đội y tế đến.”

Đoàn Phong cầm điện thoại vệ tinh đi ra ngoài, ai ngờ thừa dịp này, bà chị thầy mo từ nãy đến giờ không lên tiếng kia lại đột nhiên nói với Viên Mục Dã: “Tôi có cách có thể cứu bọn họ!”

Viên Mục Dã sửng sốt, mặc dù trong lòng không tin thầy mo lợi hại hơn đội ngũ y tế hàng đầu trong nước, nhưng ngoài miệng vẫn khách sáo nói: “Chị không ngại nói thử cách của mình xem...”

Thầy mo do dự một chút, sau đó lấy ra một túi tiền. Viên Mục Dĩ thấy chị ta giữ kĩ thế còn tưởng rằng là thứ khó lường cỡ nào cơ, kết quả mở ra thì thấy, bên trong đựng một chiếc lá khô hình dạng kỳ lạ.

Viên Mục Dĩ thấy thầy mo lấy chiếc lá khô ra, rồi quay đầu bảo vợ người đàn ông đi rót nửa bát nước. Sau đó chị ta bóp nát lá cây bỏ vào nước, ngoáy hai ba vòng bằng ngón tay và đút cho người đàn ông uống.

Đúng lúc này Đoàn Phong gọi điện thoại quay vào, anh ta vừa thấy hành động của thầy mo, thì lập tức giật mình, nói: “Chị cho anh ta uống cái gì đấy?”

Nhưng thầy mo chẳng thèm nâng mí mắt mà đáp: “Đây là lá cây long anh, có thể giải trăm loại độc...”

“Bậy bạ! Đây là bệnh chứ không phải độc, nhai đại cái lá cây là có thể chữa khỏi thì chúng tôi cũng không đến nỗi chạy đến chỗ các người từ ngàn dặm xa xôi!” Nói xong, Đoàn Phong trách Viên Mục Dĩ: “Cậu cũng không ngăn cản... Hay thật đấy! Để chị ta làm lung tung như vậy, ông anh này chắc chắn không đợi được tới khi bác sĩ tới rồi.”

Viên Mục Dĩ vừa nghe Đoàn Phong nói như vậy, bèn vội hỏi anh ta: “Lão Lâm nói thế nào? Sẽ cử đội y tế tới đây chứ?”

Đoàn Phong gật đầu: “Sẽ tới, nhưng cần ít thời gian. Đội y tế không phải nói tới là có thể tới ngay được, còn phải xin cấp trên phê duyệt mới được.”

Viên Mục Dĩ nói với vẻ bất đắc dĩ: “Nhưng hiện giờ là lúc giành giật thời gian. Nếu tới chậm, có lẽ đội y tế chỉ có thể nhìn thấy mấy cái xác thôi.”

Ai ngờ thầy mo lắc đầu, nói: “Không phải mấy cái đâu, trong tộc có tổng cộng có hai mươi người đàn ông khỏe mạnh cắt máu ăn thề với phóng viên Đường...”

Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong nghe mà thấy choáng váng, xem ra khả năng đưa người bệnh đi không cao. Đây gần như là thanh niên trai tráng của cả làng rồi còn gì, những người còn lại đều là người ốm yếu già khom, đâu khiêng nổi bọn họ?

Ngay khi vẻ mặt tất cả mọi người đều như mây đen phủ kín, Viên Mục Dĩ lại phát hiện hình như người đàn ông nằm trên

giường đã ngừng nôn ra máu. Nhìn thấy cảnh này, trái tim cậu lập tức vọt lên tận cổ, chẳng lẽ người này sắp chết ư?

Kết quả cậu và Đoàn Phong cùng bước đến xem thì phát hiện hô hấp của người đàn ông này trở nên vững vàng hơn, sắc mặt cũng không xấu giống vừa nãy nữa, dường như đã qua cơn nguy kịch.

“Không phải là hồi quang phản chiếu đấy chứ?” Đoàn Phong tỏ vẻ nghi ngờ.

Nhưng thầy mo lại đáp rất bình tĩnh: “Đó là do lá của cây long anh có tác dụng, cậu ta bảo vệ được mạng sống rồi...”

Vợ của người đàn ông kia vừa nghe thế thì quỳ xuống cảm ơn thầy mo rồi rít, đúng là coi thầy mo như thần tiên sống...

Đoàn Phong bèn tóm lấy thầy mo, bảo chị ta cứu những người khác bằng cách này.

Kết quả thầy mo lại nói: “Tôi chỉ còn mỗi một chiếc lá cây long anh này thôi.”

Đoàn Phong truy hỏi chị ta chỗ nào còn loại cây long anh này? Nhưng sắc mặt thầy mo hơi do dự, dường như không muốn nói nhiều hơn... Lúc này Kiều Tử Sơn và A Thái cũng chạy trở lại, báo có thêm mấy người dân nôn ra máu, tình hình bắt đầu trở nên ngày càng tệ. Lúc này Viên Mục Dã khuyên thầy mo: “Cứu người quan trọng, nếu chậm thì có thể những người trong tộc của chị sẽ chết hết! Những người ngoài như chúng tôi vốn không quen đường đi trên núi, cho dù chị dẫn chúng tôi đến vị trí của cây long anh, thì lần sau lên núi chúng tôi vẫn không biết nên đi như thế nào... Cho nên chị không phải lo việc chúng tôi sẽ để lộ vị trí của cây long anh.”

Nghe vậy, thầy mo thở dài: “Được thôi, vậy các cậu chờ tôi về lấy ít đồ đã...”

Ai ngờ trước khi xuất phát, thầy mo lại đổi ý tức thì, nói là chỉ có thể dẫn hai người Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi, mấy người Đại Quân đành phải tạm ở lại trong thôn. Nhưng Kiều Tử Sơn lại tỏ vẻ mình nhất định phải đi theo, bởi vì Viên Mục Dã và Đoàn Phong là do anh ta dẫn lên núi, tất nhiên cũng phải đưa họ bình an ra ngoài.

Thầy mo liếc Kiều Tử Sơn, chẳng nói được cũng chẳng nói không được, anh ta coi như là chị ta đã ngầm đồng ý, thế nên cùng xuất phát đi theo bọn họ vào sâu trong rừng nhiệt đới.

Trên đường thầy mo nói với nhóm Viên Mục Dã rằng số lượng cây long anh cực kỳ hiếm hoi. Cả đời chị ta mới chỉ thấy hai cây mà thôi... Hơn nữa hai cây long anh đó luôn được một bộ lạc bí ẩn bảo vệ, cho nên mỗi lần chị ta đi đều chỉ có thể hái được một vài lá cây.

Đoàn Phong bèn hỏi thầy mo: “Nếu lấy nhiều sẽ thế nào?”

Thầy mo đáp xa xăm: “Sẽ chết...”

Hình như Viên Mục Dã đã đoán được cho tới giờ thầy mo dựa vào cái gì để duy trì địa vị của mình, có lẽ chính là loại lá cây long anh có thể cứu mạng người này, cho nên chị ta mới không muốn để cho người ngoài biết vị trí của cây long anh.

Tuy nhiên có một điều Viên Mục Dã không hiểu, đó là tại sao thầy mo lại nói cho người ngoài như Đường Hàm biết? Chẳng lẽ chỉ bởi vì anh ta đã cắt máu ăn thề với người trong thôn ư?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Tại sao chị đồng ý nói vị trí của cây long anh cho Đường Hàm biết?”

Thầy mo sững sốt, sau đó thở dài đáp: “Mấy năm nay rừng mưa nhiệt đới càng ngày càng bị phá hoại nghiêm trọng hơn. Nếu còn tiếp tục như vậy, sớm hay muộn sẽ có một ngày đe dọa đến cây long anh vốn đã hiếm hoi. Tôi biết phóng viên Đường thật lòng muốn giúp chúng tôi, cho nên tôi mới kể chuyện cây long anh cho cậu ta... Hơn nữa không có tôi dẫn đường, chắc chắn cậu ta không thể tìm thấy cây long anh.”

Chương 362: Kiều Tử Sơn

Viên Mục Dã lại lắc đầu liên tục: “VẬY là chị đã xem thường Đường Hàm rồi. Rất có khả năng việc anh ta mất tích có liên quan đến cây long anh quý hóa của các người!”

“Không thể nào, không có tôi dẫn đường, cậu ta đừng hòng tìm thấy cây long anh!” Thầy mo nói bằng giọng điệu chắc chắn.

Đoàn Phong ra vẻ buồn cười: “Ai nói anh ta nhất định có thể tìm thấy? Chính là vì không tìm thấy... cho nên cuối cùng mới làm bản thân mình cũng mất tích luôn đó!”

Thầy mo lặng đi một lát rồi nói: “Nếu cậu ta không nhằm vào cây long anh, người tộc Khởi Á bảo vệ cây long anh sẽ không làm cậu ta bị thương.”

Viên Mục Dã thở dài: “Không phải chúng tôi lo anh ta bị bộ lạc bí ẩn kia làm bị thương, mà là lo anh ta đã phát bệnh chết từ đời nào rồi. Trên cơ bản, người bị anh ta lây bệnh hoàn thành hết quá trình từ khi nhiễm bệnh đến chết chỉ trong vòng hai tuần. Suy tính dựa theo thời gian này, chắc có khi Đường Hàm đã chết mấy ngày rồi...”

Tất cả mọi người ở đây đều không muốn nhìn thấy kết quả ấy, cho nên trong lúc nhất thời, không khí trở nên hơi đè nén. Mọi người cũng không nói chuyện nữa mà đều tiếp tục cắm cúi lên đường. Đừng thấy bà chị thầy mo là phụ nữ, nhưng bước đi của chị ta không chậm hơn chút nào so với ba người đàn ông đám Viên Mục Dã, thậm chí còn là người đi nhanh nhất.

Mặc dù như thế, nhưng dường như đường đi vẫn xa tít mù tắp. Thầy mo còn nói thẳng với bọn họ, dù với tốc độ đi đường của chị ta cũng phải đi mất “một ngày một đêm” mới có thể tới nơi có cây long anh.

Trời tối rất nhanh, Kiều Tử Sơn đề nghị cắm trại nghỉ ngơi, hừng đông ngày mai lại xuất phát. Thầy mo nhìn quanh quất,

sau đó chỉ vào hai gốc cây cao vút mấy chục mét: “Ở chỗ đó đi!”

Trên lưng ba người Viên Mục Dã đều công lều đơn, còn thầy mo lại lấy từ trong túi đeo trên người ra một chiếc võng, treo ở giữa hai gốc cây... Theo lý mà nói, thầy mo hàng năm đi lại ở trong rừng, chắc chắn là quen ngủ trên võng của chị ta, nhưng không may làm sao, cổ tình trời lại đổ mưa phùn.

Nếu lúc này chỉ có một mình thầy mo lên đường, bị gặp mưa thì cũng đành chịu, nhưng hiện giờ vấn đề là ba người đàn ông nhóm Viên Mục Dã đều có lều chấn mưa, bọn họ cũng đâu thể tro mắt nhìn bà chị thầy mo bị mưa xối lạnh lẽo được?

Cuối cùng Viên Mục Dã nhường lều của mình cho thầy mo, cậu và Đoàn Phong chen chúc vào một cái lều. Lúc đầu thầy mo còn chưa quen loại lều này, chui vào rồi cứ nhích tới nhích lui, bởi vì trong mắt chị ta, ngủ ở trên võng cao vẫn an toàn hơn...

May là lều đơn cũng miễn cưỡng có thể ngủ được hai người, hơn nữa hai người Viên Mục Dã cũng không to béo lắm, cho nên nằm ở bên trong không đến mức chật chội khó chịu... Nhưng lúc này mưa bên ngoài lại càng lúc càng to, không hề có dấu hiệu sắp dừng lại chút nào. Nếu còn tiếp tục mưa không ngừng như vậy, sợ là sẽ làm chậm tốc độ của bọn họ.

Nói cũng kỳ lạ, hình như tối nay Đoàn Phong chẳng hề buồn ngủ. Anh ta luôn nhìn chằm chằm mỗi một động tĩnh của hai chiếc lều kia qua cửa sổ nhỏ trên lều.

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Có vấn đề gì à?”

Cậu nghe Đoàn Phong khẽ nói: “Tôi nghi ngờ tay Kiều Tử Sơn kia có vấn đề...”

Viên Mục Dã ngồi bật dậy, sau đó đến bên cạnh Đoàn Phong, nhìn chăm chú ra bên ngoài, cậu nói: “Anh đã phát hiện cái gì rồi?”

Đoàn Phong hừ khẽ: “Sau khi vào rừng, từ đầu tới cuối Kiều Tử Sơn đều đi ở đằng sau. Có một lần tôi phát hiện anh ta đang lén lút để lại ký hiệu ở ven đường.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Điều này rất bình thường mà, có lẽ là anh ta sợ bị lạc đường thì sao?”

Đoàn Phong lại lắc đầu: “Nhưng ký hiệu anh ta làm đều rất bí ẩn, rõ ràng là không muốn để mấy người chúng ta nhận ra... Tôi có thể lý giải việc anh ta giấu người phụ nữ kia, nhưng nếu giấu cả cậu và tôi thì có vấn đề lớn đấy.”

Viên Mục Dã hơi suy tư: “Nếu đã như vậy... chúng tôi ký hiệu này là để lại cho người khác xem, chẳng lẽ Kiều Tử Sơn cũng muốn tìm được cây long anh?”

“Khó mà nói lắm, suy cho cùng khi đứng trước lợi ích không lồ, không phải ai cũng có thể giữ vững được bản tính. Đừng nói là loại cây hiếm có như cây long anh, dù là mấy loại cây quý bị đầu giá phát sốt trên thị trường hiện nay cũng phải trên chục nghìn tệ một cây. Nếu gặp được cây trên trăm năm thì càng kinh khủng hơn nữa.” Đoàn Phong đề thấp giọng xuống.

Viên Mục Dã thở dài: “Được rồi, anh ngủ trước đi, tôi canh nửa đêm đầu, nửa đêm về sáng anh dậy thay cho tôi...”

Đoàn Phong cũng không khách sáo với cậu, ngả đầu là ngủ luôn, còn Viên Mục Dã thì quan sát chặt chẽ hai chiếc lều khác... Đương nhiên, chủ yếu vẫn là canh chừng lều của Kiều Tử Sơn.

Nhưng không ngờ cậu canh chừng tới canh chừng lui, Kiều Tử Sơn không có động tĩnh gì, ngược lại là sau nửa đêm thầy mo lại khê khàng chui ra khỏi lều... Viên Mục Dã vừa định đánh thức Đoàn Phong, lại thấy anh ta đã ngồi dậy, vẻ mặt cảnh giác nhìn mỗi một cử động của thầy mo.

Thầy mo ra ngoài, đầu tiên là nghe ngóng tiếng động của hai lều kia, sau khi xác định tất cả bọn họ đều đang ngủ, chị ta chạy vụt vào giữa rừng rậm. Cùng lúc đó, một bóng dáng khác mà bọn họ vẫn luôn chú ý cũng xuất hiện. Sau khi thầy mo chui vào rừng, Kiều Tử Sơn bám theo lặng yên không một tiếng động.

Đoàn Phong cười lạnh: “Từ đầu tới cuối người phụ nữ này đều không muốn tin ba chúng ta, cho nên chị ta định quăng chúng ta đi để tự mình đi tìm cây long anh.”

Viên Mục Dã hơi sốt ruột: “Làm sao đây? Bây giờ đuổi theo còn có thể tìm được tung tích của bọn họ không?”

Đoàn Phong mỉm cười, nói bằng vẻ mặt tự tin: “Yên tâm, sẽ không mất dấu đâu. Chẳng qua ở giữa còn chen thêm Kiều Tử Sơn, cho nên không thể bám sát quá...”

Vì thế hai người bọn họ dầm mưa đi theo sau lưng thầy mo và Kiều Tử Sơn. Đoàn Phong vừa đi vừa đối ký hiệu của Kiều Tử Sơn thành những ký hiệu chỉ có người thuộc số 54 mới nhận ra. Như vậy, cho dù Kiều Tử Sơn thật sự có vấn đề, đồng lõa với anh ta cũng không tìm thấy vị trí thật sự của cây long anh.

Thật ra ngay từ lúc bắt đầu, thầy mo đã không định nói thật với bọn họ. Khoảng cách từ thôn Walla đến hai gốc cây long anh cũng chẳng cần đến thời gian đi đường một ngày một đêm. Sở dĩ chị ta phải nói như vậy là muốn lẫn lộn nhận định, cho dù trên đường không thể bỏ rơi ba người bọn họ, chị ta cũng sẽ dắt bọn họ đi theo đường vòng trong rừng, cho đến khi khiến họ hoàn toàn mù mờ mới thôi.

Mặc dù Viên Mục Dã không biết rốt cuộc loại cây long anh này có thần kỳ như lời thầy mo nói hay không, nhưng có thể tưởng tượng nó khá quan trọng với những cư dân vốn ở trong rừng nhiệt đới này. Nếu không bà chị thầy mo sẽ không cần phải đề phòng bọn họ như vậy.

Cuối cùng, cơn mưa này đã ngừng lại sau khi trời sáng. Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi trong mưa mấy tiếng đồng hồ, cả người ướt như chuột lột, cảm giác dính dính của quần áo ướt dán vào người vô cùng khó chịu...

Nhưng có khó chịu cũng phải nhịn, bởi vì Đoàn Phong phát hiện Kiều Tử Sơn ở đằng trước càng đi càng nhanh, chỉ cần Viên Mục Dã và Đoàn Phong hơi dừng lại, e là sẽ không tìm thấy bóng dáng hai người họ trong rừng nhiệt đới um tùm này nữa.

Chương 363: Kim bạc gắn lông chim

Tài lần theo dấu vết trong rừng của Đoàn Phong tất nhiên là miễn chê, có anh ta, chắc chắn sẽ không mất dấu thầy mo và Kiều Tử Sơn. Tuy nhiên trong lòng Viên Mục Dã vẫn lo lắng một cách mơ hồ, sợ càng tới gần cây long anh, sự việc sẽ trở nên càng khó có thể kiểm soát hơn...

Lo lắng của Viên Mục Dã cuối cùng cũng thành hiện thực. Lúc bọn họ đi qua một bụi dây mây rậm rạp, đến một chỗ có rất nhiều thực vật thấp bé không biết tên giăng đầy sườn núi đón nắng, mùi máu thoang thoảng lọt vào mũi của Viên Mục Dã.

“Đằng trước đã xảy ra chuyện rồi...” Viên Mục Dã đột nhiên trầm giọng nói.

Đoàn Phong lập tức nghiêng tai nghe ngóng, nhưng không nghe được tiếng động lạ gì. Anh ta bước nhanh hơn, miệng nói với Viên Mục Dã: “Đến đó xem thử trước đã...”

Chờ đến khi hai người Viên Mục Dã và Đoàn Phong chạy đến gần thì thấy thầy mo đang ôm bụng ngã dựa vào bên cạnh một thân cây to khỏe, trông không lạc quan lắm. Viên Mục Dã thấy thế lập tức bước đến xem xét, phát hiện bà chị thầy mo gần như đã chìm vào trạng thái nửa hôn mê.

“Mau tỉnh lại! Chị cảm thấy thế nào!?” Viên Mục Dã vỗ nhẹ lên mặt bà chị thầy mo, muốn đánh thức chị ta.

Nghe thấy giọng của Viên Mục Dã, thầy mo từ từ tỉnh lại. Lúc này Đoàn Phong lấy vật dụng cấp cứu trong ba lô ra để cầm máu và xử lý vết thương giúp chị ta...

“Ai làm?” Mặc dù không cần hỏi cũng biết, nhưng Viên Mục Dã vẫn muốn biết đáp án khẳng định từ chính miệng thầy mo.

“Sơn... Sơn. Tôi đã sớm nhận ra thằng nhãi này mơ ước cây long anh từ lâu. Tôi không thể nào nói rõ... Cũng chỉ có thể...”

chỉ có thể cắt đuôi cả ba người. Nhưng không ngờ... vẫn... vẫn để hắn đuổi theo...” Hơi thở của thầy mo mong manh.

Đã có được đáp án mình muốn, Viên Mục Dã nhìn về phía Đoàn Phong hỏi: “Chị ta bị thương nặng không?”

Lúc này Đoàn Phong tiện tay ném băng gạc đã ướt sũng máu xuống rồi đáp: “Miệng vết thương rất sâu, may là vị trí đó không có cơ quan nội tạng quan trọng. Có điều trong hoàn cảnh trước mắt, bụng có vết thương hở kiểu này...”

Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong nói một nửa rồi không nói tiếp, trong lòng cũng đã hiểu rõ... Nhưng ngoài miệng cậu vẫn an ủi bà chị thầy mo: “Không sao, chị đừng lo. Bây giờ chúng tôi sẽ đưa chị ra ngoài, chỉ cần tới bệnh viện trong thành phố thì chút vết thương nhỏ này không nhằm nhò gì.”

Thầy mo miễn cưỡng nặn ra một nụ cười tươi: “Cậu... là người tốt, nhưng cậu đừng quên, tôi cũng biết chữa bệnh. Tôi rất rõ tình trạng của mình...” Sau khi nói xong, chị ta giơ tay chỉ cây đại thụ bên cạnh: “Đây... chính là cây long anh, các cậu mau hái vài lá cây... nhai nát rồi đắp lên vết thương của tôi. Chết... hay sống, cứ xem ý của thần linh đi...”

Đoàn Phong chắc chắn sẽ không nhai cái lá cây này rồi, vì thế Viên Mục Dã đành phải đứng dậy hái vài lá, sau đó bỏ vào trong miệng nhai... Đứng thấy lá cây trông khô khốc, nhưng nhai rồi lại có nước ứa ra, có khá nhiều nước đều trượt vào cổ họng Viên Mục Dã.

Đoàn Phong cười xấu xa hỏi: “Vị thế nào?”

Tất nhiên Viên Mục Dã không hơi đâu để ý anh ta, mãi đến khi nhai nát toàn bộ xong mới nhổ ra lòng bàn tay: “Bảo anh nhai thì không nhai, giờ đi hỏi tôi mùi vị...”

Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, Viên Mục Dã đắp lá cây đã nhai nát lên vết thương trên bụng thầy mo xong, sắc mặt chị ta bắt đầu từ từ khá lên, không còn như sắp trút hơi tàn giống vừa rồi nữa.

Viên Mục Dã âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng hoàn cảnh trước mắt cũng không mấy lạc quan. Mặc dù hiện giờ vết thương của thầy mo xem như miễn cưỡng cầm máu, nhưng

nếu nhóm Viên Mục Dã muốn đưa chị ta ra ngoài, khó tránh khỏi sẽ lại tác động lên miệng vết thương ...

Ai ngờ lúc này lại thấy thầy mo lấy một sợi dây đai từ trong túi đeo bên người ra, sau đó cẩn thận buộc chặt miệng vết thương trên bụng lại, tiếp theo chị ta lại đưa một cái túi vải bông màu trắng cho Viên Mục Dã: “Hai cậu đi hái lá cây, nhớ là chỉ lấy phần lá, đừng làm hỏng cành cây!”

Viên Mục Dã nhận túi rồi gật đầu: “Yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ rất cẩn thận.”

Bởi vì số người bị bệnh ở thôn Walla khá nhiều, cho nên nhóm Viên Mục Dã không thể chỉ hái vài chiếc lá cây như thầy mo thường làm... Tuy rằng lúc bọn họ hái lá cây không bẻ gãy cành, nhưng để bớt việc, Đoàn Phong chỉ hái lá trên một cành cây. Kết quả chẳng bao lâu sau đã vặt trụi cành đó luôn.

Ai ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy gáy đau nhói. Cậu vội giơ tay sờ thì thấy trên gáy mình cắm một cây kim bạc dài gần lông chim. Cùng lúc đó, một cây kim bạc gần lông chim khác phóng thẳng đến sau cổ Đoàn Phong, nhưng lại bị anh ta bắt được sát nút.

Kết quả Đoàn Phong còn chưa kịp vui mừng, cây kim bạc gần lông chim thứ hai tới đúng lúc, cắm thẳng vào cánh tay anh ta... Ký ức cuối cùng của Viên Mục Dã là nghe thấy tiếng Đoàn Phong mắng mẹ kiếp, sau đó mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, Viên Mục Dã mơ màng mở mắt, phát hiện trước mặt có một người đàn ông xa lạ ăn mặc kỳ quái đang đứng, anh ta ngồi xổm xuống liếc nhìn Viên Mục Dã và hỏi: “Trác Mã nói các người cùng tới với cô ấy à?”

Viên Mục Dã chẳng hiểu gì cả, không biết Trác Mã mà anh ta nói là ai? Người đàn ông thấy vẻ mặt Viên Mục Dã mờ mịt, bèn giải thích thêm: “Trác Mã là thầy mo của thôn Walla!”

Giờ Viên Mục Dã mới biết hoá ra bà chị thầy mo tên là Trác Mã, cậu gật đầu: “Đúng vậy, người của thôn Walla bị bệnh, cần lá cây long anh cứu mạng!”

Người đàn ông gật đầu, sau đó đứng dậy đi khỏi! Viên Mục Dã vừa định hỏi anh ta đây là chỗ nào, lại phát hiện trên người

mình đang bị một loại dây mây rất dai trói gô như cái bánh chưng.

“Đừng tốn công... Vừa rồi tôi đã trao đổi với anh ta cả buổi nhưng nói gì cũng không chịu thả chúng ta ra.” Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng Viên Mục Dã. Cậu quay đầu lại, là Đoàn Phong cũng bị dính chưởng.

Rõ ràng Đoàn Phong tỉnh sớm hơn Viên Mục Dã, xem sắc mặt anh ta âm u nặng nề, có lẽ đã rất lâu rồi không bị trói như trói heo thế này.

Viên Mục Dã chợt thấy hơi buồn cười: “Anh không sao chứ?”

Đoàn Phong hừ khê: “Tôi có thể có chuyện gì được chứ? Nếu không phải bọn họ chơi chiêu, sao có thể bắt được hai chúng ta... Tôi cũng không phải là đồ vô dụng Kiều Tử Sơn kia.”

Nghe anh ta nói như vậy, lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện trên một thân cây to cách bọn họ không xa có treo một người đàn ông mặt mũi bầm dập, nhìn kĩ, chẳng phải chính là Kiều Tử Sơn lúc trước không biết tung tích đó sao.

“Sao anh ta cũng ở đây?” Viên Mục Dã hơi giật mình.

Đoàn Phong cười lạnh lẽo: “Chắc chắn là sau khi làm Trác Mã bị thương, nhất thời nổi lòng tham cắt nhánh cây và muốn chạy trốn, kết quả lại bị đám người kỳ lạ kia bắt trở về.”

Viên Mục Dã nghe xong mới đánh giá mọi nơi, phát hiện nơi này là một thôn nhỏ, có một số người dân mặc quần áo đơn sơ đang bận rộn làm công việc của mình, hoàn toàn không để ý tới ba kẻ xui xẻo bọn họ bị trói thành bánh chưng.

Chương 364: Đường Hàm

“Thầy mo đâu?” Viên Mục Dã hỏi.

Đoàn Phong chìa cằm vào một căn nhà tranh cách đó không xa: “Bị người ta khiêng vào đó rồi. Tôi đoán Trác Mã và người đàn ông vừa nãy có gian tình, nếu không sao có thể gọi thân thiết thế chứ?”

Viên Mục Dã buồn cười: “Anh trở nên hóng hớt thế từ bao giờ vậy?”

Đoàn Phong nghe cậu nói thế thì bực mình: “Đây gọi là quan sát tỉ mỉ nhé?”

Đúng lúc này, Kiều Tử Sơn bị treo ở trên cây rớt cuộc cũng tỉnh lại. Đầu tiên anh ta nhìn xung quanh một cách mờ mịt, sau đó đột nhiên giãy giữa dữ dội, chỉ tiếc dây mây treo anh ta cực kỳ bền chắc, há có thể để anh ta giãy cái là đứt?

Đoàn Phong tức giận bảo: “Đừng phí sức lực nữa...”

Nghe thế, người Kiều Tử Sơn cứng đờ, sau đó cả người rũ ra, từ bỏ chống cự. Đúng như lời Đoàn Phong nói, với sức của anh ta, vốn không thể nào thoát khỏi đoạn dây mây, dù giãy giụa như thế nào cũng chỉ phí công.

Sau khi Kiều Tử Sơn tỉnh lại, mắt anh ta đỏ ửng nhưng không hề nói một lời nào. Viên Mục Dã hỏi một cách khó hiểu: “Tại sao anh phải làm như vậy?”

Kiều Tử Sơn liếc Viên Mục Dã, vẫn chẳng chịu nói gì... Tất nhiên Đoàn Phong sẽ không hỏi tế nhị như Viên Mục Dã: “Những chỗ đánh dấu ven đường là để lại cho đồng lõa của anh hả?”

Kiều Tử Sơn sững sốt, sau đó gằn giọng hỏi: “Các anh phát hiện từ bao giờ?”

Đoàn Phong cười đáp: “Bắt đầu từ khi nhóm chúng ta rời khỏi thôn Walla là tôi đã phát hiện rồi, hơn nữa tôi còn thay đổi hết

những đánh dấu đặc biệt của anh...”

Kiều Tử Sơn thoát cái trừng mắt giận dữ: “Anh! Làm hỏng chuyện lớn của tôi rồi!”

Đoàn Phong cười lạnh: “Chuyện lớn? Còn không phải là anh mơ ước cái cây long anh kia à? Giá trị của gốc cây đó không ít tiền nhỉ?”

Lúc này Kiều Tử Sơn giống như quả cà tím héo úa, mặt mày tuyệt vọng... Viên Mục Dĩ trầm nghi ngờ, theo lý mà nói, nếu chỉ là không kiếm được món “tiền tài phi nghĩa”, mặc dù cực kỳ thất vọng nhưng anh ta cũng không nên có biểu cảm ấy. Chắc hẳn trong đó nhất định có ẩn tình khác.

“Anh Kiều, tôi cảm thấy suốt đường đi chúng ta cũng nói chuyện rất hợp duyên, nếu anh có việc gì khó thì đừng ngại nói ra nghe thử, không chừng chúng tôi có thể giúp được gì thì sao?”

Kiều Tử Sơn cười khỏ: “Hoàn cảnh hiện giờ của hai anh cũng không khá hơn tôi là bao, có thể giúp gì được tôi cơ chứ?”

“Không hẳn là vậy, tốt xấu gì hai chúng tôi và thầy mo vẫn cùng phe cơ mà? Chúng tôi đâu có chọc một lỗ thủng trên bụng người ta giống anh...” Đoàn Phong tức giận nói.

Không ngờ Kiều Tử Sơn vừa nghe Đoàn Phong nói như vậy, anh ta lại tỏ vẻ áy náy: “Không phải tôi cố ý, là cô ta cứ khẳng khẳng muốn ngăn cản tôi... Cuối cùng tôi nóng nảy quá nên... mới đâm cô ta bị thương.”

“Rốt cuộc tại sao anh phải làm vậy? Anh không nói ra làm sao chúng tôi giúp anh được?” Viên Mục Dĩ hơi sốt ruột.

Kiều Tử Sơn im lặng trong chốc lát rồi mới kể ngọn nguồn câu chuyện... Hóa ra lần này sở dĩ anh ta có thể trở thành người dẫn đường cho nhóm Viên Mục Dĩ không phải do anh ta tự nguyện tới, mà là bị tay trùm của một câu lạc bộ tên là Long Gia ép buộc tới.

Long Gia là tổng giám đốc của tập đoàn tài chính đứng đầu thành phố Diego. Hầu như cứ có thứ gì kiếm được tiền là hắn ta làm cái đó. Việc ít phí tổn mà lợi nhuận lớn như khai thác trộm trong rừng nhiệt đới tất nhiên là khỏi phải nói... Hơn nữa, với mức hình phạt trước mắt của pháp luật nước S, khai

thác gỗ trộm còn không nghiêm trọng bằng tội lái xe nguy hiểm, cho nên cho dù bị bắt, chỉ cần đẩy một người ra để nhận hết tội là được.

Loại làm ăn phi pháp có độ nguy hiểm thấp mà lợi nhuận cao này đúng là con đường phát tài mà những ông chủ ưa “đá bóng sát biên” như Long Gia thích nhất... Bởi vì thế lực của Long Gia lớn mạnh nên tất cả các tổ chức khai thác gỗ trộm của thành phố Diego hầu như đều bị một mình hắn ta lũng đoạn.

Ấy vậy mà hắn ta vẫn chưa chịu thỏa mãn, còn nhắm vào những loại cây quý hiếm trong rừng nhiệt đới, bởi vì chỉ cần tìm được một giống cây quý hiếm, chẳng những lợi nhuận khách quan, mà ngay cả nhân công và phí chuyên chở cũng sẽ tiết kiệm được một khoản không nhỏ.

Khoảng thời gian trước, không biết Long Gia nghe đồn từ chỗ nào mà biết về cây long anh, nhưng hắn ta dẫn người lên núi vài lần đều bất lực trở về, cứ như cây long anh chỉ là một truyền thuyết mà thôi...

Nhưng trước đó hắn ta đã tung hô ra ngoài tìm kiếm cây long anh rồi.

Kết quả lại có một người mua ở nước ngoài nghe tiếng, trả giá cực cao để mua cây long anh!

Marx đã từng nói: “Chỉ cần có 50% lợi nhuận, tư bản sẽ bí quá hoá liều; vì 100% lợi nhuận, họ sẽ dám chà đạp lên mọi pháp luật trên đời, với lợi nhuận 300% trở lên, họ sẽ dám làm bất cứ hành vi phạm tội nào, hoặc thậm chí đâm đầu vào nguy hiểm...”

Đối mặt với lợi nhuận, làm sao Long Gia dễ dàng dừng tay? Vì thế hắn ta trăm phương nghìn kế nghe ngóng được Kiều Tử Sơn, biết mẹ của anh ta là người làng Walla, cho nên muốn Kiều Tử Sơn về làng hòng tìm vị trí của cây long anh.

Ban đầu Kiều Tử Sơn cũng không đồng ý, anh ta chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường. Mặc dù anh ta đã rời khỏi thôn Walla rất nhiều năm nhưng anh ta không hề muốn làm chuyện gây hại cho thôn Walla.

Kết quả đúng lúc này người yêu của Kiều Tử Sơn lại bị mất tích một cách bí ẩn, sau khi điên cuồng tìm kiếm vài ngày, anh

ta đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại xa lạ, nói rằng chỉ cần anh ta có thể tìm được vị trí của cây long anh là có thể bảo đảm người yêu của anh ta bình an, nếu không...

Kiều Tử Sơn cũng nghĩ tới việc đi báo cảnh sát, nhưng lại lo làm như vậy sẽ chọc giận đối phương, ngộ nhỡ chúng gửi qua bưu điện cho anh ta lỗi tai, ngón tay hay thứ linh tinh gì đó thì làm sao anh ta chịu nổi. Vì vậy, anh ta đành phải đồng ý giúp Long Gia tìm cây long anh, đổi lấy sự bình an của người yêu.

Đúng lúc này, người phóng viên từ thủ đô tới bị mất tích, đám Long Gia bảo Kiều Tử Sơn tự mình xin ra trận, quay về thôn Walla lần nữa bằng thân phận người dẫn đường. Đáng tiếc thầy mo luôn luôn cẩn thận, không bao giờ tùy tiện nói cho người khác biết vị trí của cây long anh, cho dù là người trong thôn Walla cũng không.

Nghe Kiều Tử Sơn kể xong, Viên Mục Dã thâm đồng cảm với điều anh ta gặp phải, vô duyên vô cớ bị cuốn vào chuyện này đúng thật là quá xui xẻo...

Đang nói, người đàn ông vừa mới đi đột nhiên dắt theo một người đàn ông khác quay trở lại. Viên Mục Dã và Đoàn Phong ngẩng đầu nhìn thì kinh hãi ngó người ngay tại trận, chẳng ai ngờ người này lại là phóng viên Đường Hàm đã mất tích nhiều ngày.

“Tôi nghe Trác Mã nói các anh tới tìm tôi ư?” Đường Hàm nghi ngờ hỏi.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, bởi vì trong mắt bọn họ, khả năng Đường Hàm sống sót cực kỳ bé nhỏ, nhưng hôm nay anh ta lại đứng đàng hoàng ở trước mặt, làm sao có thể không khiến cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc được?

Sau đó Đường Hàm nhờ người đàn ông cởi dây mây cho Viên Mục Dã và Đoàn Phong, còn chuẩn bị cho họ một ít đồ ăn lấp bụng. Đoàn Phong thì không sao cả, cho cái gì ăn cái nấy, nhưng Viên Mục Dã lại không được, cuối cùng cậu đành phải mặt dày đòi người ta trả ba lô cho mình...

Trong bữa ăn Viên Mục Dã nói rõ mục đích chuyến này của họ, hơn nữa nói cho Đường Hàm biết tin những người bạn bác

sĩ của anh ta đã qua đời.

Chương 365: Sai lầm ngoài ý muốn

Đường Hàm vô cùng khở sở, nói mình cũng tới đây rồi mới phát hiện cơ thể khác lạ, chỉ có điều anh ta không ngờ sự việc sẽ tới nông nổi nghiêm trọng như thế... Sau đó anh ta giới thiệu Viên Mục Dã và Đoàn Phong với tộc trưởng của bộ lạc nguyên thủy là A Tang, anh ta nói mình có thể sống đến bây giờ là nhờ được A Tang chữa trị cho.

Thật ra khi Đường Hàm vừa đến thôn Walla thì cơ thể đã có cảm giác không khỏe rồi. Mới đầu anh ta còn tưởng rằng mình bị cảm, cho nên cũng không để ở trong lòng. Sau khi uống thảo dược thầy mo cho rồi nghỉ ngơi một đêm, anh ta hơi khỏe hơn một chút.

Sau đó lúc anh ta rời thôn Walla cũng cố gượng tinh thần, Tát Triết dẫn đường thấy tình trạng của anh ta không tốt nên đề nghị hay là đi về trước, chờ thêm một khoảng thời gian nữa hẵng đến... Nhưng Đường Hàm sợ để muộn sẽ xảy ra biến cố, nên nói thế nào cũng đòi phải vào sâu trong rừng nhiệt đới xem những loại cây hiếm đó có bị khai thác trộm hay không.

Kết quả ba người bọn họ xuất phát không lâu, tình trạng của Đường Hàm trở nên càng ngày càng tệ, về sau còn bắt đầu liên tục nôn ra máu! Lưu Phàm Vũ chịu trách nhiệm quay phim chụp hình chính là nhiếp ảnh gia đến nước F cùng với anh ta lúc trước, cũng coi như là đồng nghiệp cũ từng làm việc chung nhiều năm, nhưng vào thời khắc quan trọng nhất lại vào hùa với người dẫn đường bỏ mặc Đường Hàm đang thở thoi thóp.

Đến cả chính Đường Hàm cũng cảm thấy lần này anh ta chết chắc rồi, nhưng nào ngờ vào phút cuối anh ta lại gặp được bộ tộc Khởi Á bảo vệ cây long anh. Tộc trưởng A Tang hỏi rõ tình hình rồi chữa khỏi bệnh cho Đường Hàm bằng cách của họ.

Viên Mục Dã thôn thức: “Tại sao người nhiếp ảnh gia kia muốn bỏ lại anh? Hai người bọn họ khiêng anh đi ra ngoài đâu phải vấn đề gì?”

Đường Hàm đáp với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thật ra sau khi về nước, chúng tôi cũng có nghe phong phanh về chuyện của nước F. Chúng tôi còn bàn bạc xem có cần đến bệnh viện kiểm tra không, nhưng khi đó tình hình bên thành phố Diego hơi khó giải quyết, cho nên chúng tôi cũng không chú ý nhiều như vậy. Anh ta vừa thấy tôi nôn ra máu là lập tức nghĩ đến có thể tôi đã bị lây bệnh truyền nhiễm bùng nổ ở nước F... Con người gặp cảnh cực kỳ sợ hãi khó tránh khỏi sẽ đưa ra một vài lựa chọn không lý trí, cho nên tôi không trách bọn họ.”

“Thế mấy người bác sĩ kia là thế nào? Sao bọn họ lại bị lây bệnh ở nhà anh?” Đoàn Phong hỏi.

Nghe Đoàn Phong nói, Đường Hàm tỏ vẻ áy náy: “Là do sự sơ sẩy lơ là của tôi đã hại chết bọn họ... Tôi quen mấy người bạn đó trong một lần đi đưa tin vào rất nhiều năm trước. Mặc dù lĩnh vực của chúng tôi khác nhau nhưng nói chuyện lại rất hợp, cho nên những năm gần đây chúng tôi rất thân với nhau. Lần trước tôi đi nước F đến hơn một tháng, khi bọn họ nghe nói tôi đã về bèn muốn tụ tập. Hiện giờ nhớ lại, tối đó mấy người chúng tôi chỉ ăn cơm với nhau. Tôi thật sự không nghĩ ra rốt cuộc mình đã lây bệnh cho bọn họ như thế nào...”

Nghe đến đó, Viên Mục Dã nhắc nhở anh ta: “Lúc ở thôn Walla, anh từng cắt máu ăn thề với hai mươi người dân trong thôn. Bây giờ về cơ bản tất cả bọn họ đều bị lây rồi.”

Sắc mặt Đường Hàm xanh mét, sau đó đột nhiên mở to hai mắt, nói: “Tôi nhớ ra rồi, để thết đãi bọn họ, tôi đã làm món cua ngâm rượu, lúc rửa cua không cẩn thận bị đứt tay, chắc là đúng vào lúc ấy, máu của tôi đã dính vào mấy con cua... Sớm biết vậy tôi đã không làm món đó.”

Viên Mục Dã muốn an ủi Đường Hàm vài câu, nhưng Đoàn Phong lại không cho cậu cơ hội này, anh ta lạnh lùng, nói: “Chuyện đã xảy ra rồi, hối hận không có bất cứ ý nghĩa gì cả. Có thời gian đó, chẳng bằng suy nghĩ kĩ xem nên cứu sống những người dân đã nhiễm bệnh như thế nào.”

Đường Hàm nhìn về phía A Tang: “Cây long anh là hoá thạch sống trong giới thực vật, trong nhựa cây của nó có chứa một loại chất nào đó có thể chữa khỏi căn bệnh lạ không biết tên này. Tôi tin chắc chắn phía A Tang sẽ có cách.”

A Tang nghe xong bèn nói với mấy người bọn họ: “Tôi có thể dẫn người đi cứu người dân thôn Walla, nhưng các người phải cam đoan không để lộ vị trí của cây long anh cho bất kỳ ai... Thôi đời tham lam, nếu để những kẻ khai thác trộm kia biết vị trí của cây long anh, chỉ e loại cây cổ xưa quý hiếm này sẽ mãi mãi biến mất khỏi rừng nhiệt đới.”

Viên Mục Dã nghe A Tang đồng ý chữa cho những người bệnh thì sốt ruột nói: “Chuyện đó không nên kéo dài. Bây giờ chúng ta mau mang lá cây long anh về đi! Tôi sợ mấy người phát bệnh lúc ban đầu sắp không kiên trì được nữa.”

Ai ngờ A Tang lại lắc đầu: “Các vị không biết đây thôi, mặc dù lá cây long anh có hiệu quả thần kỳ, nhưng càng tươi càng tốt, nếu muốn nó có hiệu quả chữa trị cao nhất thì nhất định phải dùng ngay sau khi hái xuống, nếu không tác dụng của thuốc sẽ giảm mạnh. Vừa nãy tôi đã nghe Trác Mã nói, cô ấy đã từng dùng lá khô chữa cho Đường Hàm và một người dân khác. Lá khô chỉ có tác dụng kiềm chế tạm thời, cho nên sau đó nhất định bọn họ sẽ phát bệnh lần nữa... Nếu muốn trị tận gốc hoàn toàn, phải đưa người bệnh tới bộ lạc của chúng tôi mới được.”

Viên Mục Dã tỏ vẻ khó xử: “Nơi này cách thôn Walla quá xa, chúng tôi trở về rồi lại đưa bọn họ tới, đi đi về về thế kéo dài nhiều thời gian quá, tôi sợ...”

Ai ngờ A Tang lại khoát tay: “Không sao, tôi dẫn các cậu đi lối tắt, có thể chạy về trong thời gian nhanh nhất. Trong những người bệnh đó ai có thể thì tự mình đi tới, không thể thì khiêng thăng lại đây.”

Sau đó A Tang dẫn Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi lối tắt tới thôn Walla, còn thầy mo Trác Mã không thể cử động vì vết thương trên bụng, cho nên chỉ có thể tạm thời để chị ta ở lại nghỉ ngơi trong bộ lạc của A Tang.

Lúc này đây Đường Hàm cũng đi theo nhóm Viên Mục Dã cùng về thôn Walla. Mặc dù chuyện lần này hoàn toàn bởi sai

lắm ngoài ý muốn của anh ta, nhưng nếu do anh ta mà ra, tất nhiên anh ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trên đường trở về, Viên Mục Dĩ tò mò hỏi Đường Hàm: “Lúc anh ở nước F đã xảy ra việc gì? Anh có thể nhớ lại mình bị lây căn bệnh lạ này như thế nào không?”

Đường Hàm lắc đầu: “Nói thật, lúc ấy tôi và Lưu Phàm Vũ ở đó hơn một tháng, chủ yếu là đưa tin về tình hình khí hậu nước F nóng lên, sông băng tan. Trừ cái đó ra thì không còn làm chuyện gì khác... Hơn nữa, tại sao tôi bị lây bệnh mà Lưu Phàm Vũ lại không sao chứ? Mà mãi mà tôi vẫn không hiểu được điều này.”

Viên Mục Dĩ nghĩ ngợi rồi bảo: “Xem tình hình hiện giờ, máu là một trong những con đường truyền nhiễm. Anh cẩn thận nhớ lại thử xem lúc ở nước F có bị thương hay ăn món gì kỳ lạ không?”

Đường Hàm kể với nhóm Viên Mục Dĩ rằng nước F là một đất nước rất đặc biệt. Thứ nhất, nó là một đảo quốc bốn bề là biển, tiếp theo là khí hậu của nước F rét lạnh, quanh năm không có mùa hè, mặc dù vào mùa ấm nhất, nhiệt độ trung bình cũng sẽ không cao hơn mười độ C.

Toàn bộ nước F có 40% diện tích đất bị băng tuyết bao phủ quanh năm, đất đai có thể trồng trọt chỉ chiếm một vài phần trăm diện tích đất nước... Cho nên nước F có một điều luật được quy định trong pháp luật, bất cứ ai qua đời đều không được chôn xuống đất. Hoặc là hỏa táng thi thể, hoặc là vận chuyển ra nước ngoài để chôn cất.

Chương 366: Long Gia

Lý do làm như vậy chủ yếu là bởi vì, thứ nhất khan hiếm đất đai, thứ hai là người nước F cho rằng dưới nền đất đóng băng quanh năm có thể sẽ tồn tại một vài vi khuẩn cổ xưa gây bệnh, mà loài người hiện đại không có cách nào miễn dịch được, một khi chúng chui ra khỏi nền đất, rất có khả năng sẽ mang lại tai họa ngập đầu cho người dân nước F, thậm chí toàn thế giới.

Mà theo ảnh hưởng của khí hậu nóng lên mấy năm nay, tình trạng sông băng tan trong lãnh thổ nước F trở nên nghiêm trọng, mực nước biển dâng cao, thậm chí có rất nhiều nơi quanh năm tuyết đọng đều đã trơ ra mặt đất.

Nói tới đây, Đường Hàm đột nhiên nhớ ra một việc, đó là lúc bọn họ hoàn thành bản tin và chuẩn bị đi, anh ta đã từng nhận lời mời của một anh bạn ở địa phương, đến nhà người đó làm khách...

Mà đêm hôm đó bởi vì Lưu Phàm Vũ còn phải cắt nối biên tập đoạn phim, cho nên không đi theo cùng. Đây là lần duy nhất bọn họ đi riêng trong thời gian hơn một tháng ở nước F. Ất hẳn Đường Hàm bị lây căn bệnh lạ này vào lúc ấy mà không hay biết gì!

Khi nói chuyện, đoàn người bọn họ đã được A Tang dẫn đường về tới thôn Walla. Đám Trương Khai và Đại Quân vừa thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong về, trái tim treo cao cuối cùng cũng được hạ xuống...

Đầu tiên Đoàn Phong hỏi thăm tình hình trong thôn. Đại Quân nói sau khi bọn họ đi, trong thôn cũng không xảy ra chuyện gì ngoài dự đoán, chỉ có thêm mấy người dân nôn ra máu thôi.

Thôn trưởng A Thái nhìn thấy A Tang cũng rất kinh ngạc, ông ta không ngờ tộc trưởng bộ tộc Khởi Á có thể tự mình đến đây. Sau đó A Tang kiểm kê số lượng người bị bệnh, cũng cho mấy

người bị nặng trong đó nhai nuốt một ít lá cây long anh trước...

Đúng như A Tang nói trước đó, mặc dù bọn họ đã chạy về thôn bằng thời gian ngắn nhất, nhưng những lá cây long anh cũng không còn tươi như lúc mới hái nữa, cho nên chỉ có thể tạm thời ngăn chặn bệnh của họ.

Vì có mấy người dân bị nặng quá không thể đi được, nên A Tang sắp xếp những người mình dẫn đến, cộng thêm đoàn người của số 54 thay phiên nhau khiêng những người này về bộ lạc Khởi Á. Còn những người dân có thể đi được thì để bọn họ đi theo sau, mọi người tranh thủ chạy về bộ lạc của A Tang trước khi trời tối.

Vốn dĩ tất cả cũng coi như thuận lợi, chỉ cần bọn họ có thể trở lại gần chỗ cây long anh, tất cả những người dân bị nhiễm bệnh đều sẽ được cứu! Nhưng điều khiến Viên Mục Dã không ngờ là, trên đường trở về lại có sự cố.

Khi cả đoàn bọn họ vừa mới rời khỏi thôn Walla không lâu, A Tang vẫn đi đằng trước dẫn đường đột nhiên giơ tay lên ra hiệu cho tất cả mọi người dừng lại. Những người phía sau lập tức ngừng bước, trong rừng trở nên yên tĩnh.

Đúng lúc này, tất cả mọi người nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng xào xạc, hẳn là có người nào đó đang đi tới từ phía trước mặt bọn họ, hơn nữa nghe tiếng thì số người còn khá nhiều... May mà A Tang rất nhạy bén. Anh ta lập tức dẫn mọi người trốn vào trong bụi cỏ gần đó, còn dặn dò mọi người lát nữa tuyệt đối đừng lên tiếng, thấy rõ người đến là ai rồi xem thế nào.

Không bao lâu sau, một tên đầu trọc dáng người chắc nịch chui ra từ trong rừng cây, theo sát phía sau hắn ta là một đám ăn mặc đồ ngụy trang đi rừng, hơn nữa trên người những người này đều mang theo vũ khí, nhìn là biết không phải loại người tốt biết tuân thủ pháp luật.

Những người này vừa xuất hiện, Viên Mục Dã phát hiện ở trong đội của bọn họ còn có ba người đàn ông bị trói tay ra sau lưng. Đường Hàm nhận ra ngay hai người trong đó là nhiếp ảnh gia Lưu Phạm Vũ đã bỏ mặc anh ta chạy trốn và người dẫn đường Tát Triết...

Tên đầu trọc cầm đầu có vẻ dữ tợn, mặt mũi cực kỳ hung ác, có một hình xăm rồng đen uốn lượn từ cánh tay phải cho đến gáy của hắn ta, nhìn là biết chẳng phải người hiền lành.

Lúc này Viên Mục Dĩ nhớ ra một việc, Kiều Tử Sơn từng nói lý do mình làm như vậy hoàn toàn là bởi vì Long Gia bắt mất người yêu của anh ta. Chẳng lẽ tay đầu trọc xăm hình rồng đen này là Long Gia mà Kiều Tử Sơn nói?

Cỏ dại trong rừng nhiệt đới mọc thành cụm rậm rạp, chẳng có đường đi thẳng hoàng, người đi trong rừng cần phải vừa đi vừa mở đường bằng dao rựa, cho nên tạm thời đám người kia vẫn chưa phát hiện ra đang có hơn ba mươi người “già yếu bệnh tật” trốn ở trong bụi cỏ.

Lúc này họ nghe một tên nom dáng vẻ đáng khinh bên cạnh đầu trọc nói: “Long Gia, Kiều Tử Sơn kia có đáng tin không? Sao ký hiệu hắn để lại tới đây là biến mất tiêu rồi?”

Long Gia hừ lạnh: “Có cho tiền hắn cũng không dám chơi chiêu trò gì!” Sau khi nói xong, hắn ta quay đầu liếc người đàn ông bị trói ngoặt tay ra sau lưng, cười lạnh nói: “Có phải không hả anh Diêu?”

Người tên anh Diêu kia trông trắng trẻo sạch sẽ, dù vóc dáng rất cao, nhưng tay chân mảnh khảnh, vừa nhìn là biết người văn vẻ. Sắc mặt anh ta khó coi, trùng mắt với Long Gia nhưng chẳng nói câu nào.

Người đàn ông đáng khinh vội vàng nịnh hót: “Chí phải... Chỉ cần tên họ Diêu này còn nằm trong tay chúng ta, có cho Kiều Tử Sơn cũng không dám chơi chiêu trò gì.”

Mặc dù Viên Mục Dĩ trốn trong bụi cỏ rất tò mò anh Diêu kia là ai? Nhưng đồng thời cậu cũng đếm số lượng của bọn người kia, phân tích nếu cứng đối cứng thì có thể có mấy phần thắng.

Nhóm người này càng đi càng gần, tim của mọi người trong bụi cỏ đều vọt lên tới cổ họng. Dù cỏ dại mọc cao bằng người là vách chắn rất tốt, nhưng dấu sao cũng đã gần trong gang tấc với đối phương, ngộ nhỡ có gió thổi cỏ lay, tuyệt đối sẽ lộ ngay.

Ai ngờ đúng lúc này, A Tang đột nhiên làm mấy dấu tay kỳ lạ với người trong tộc của anh ta. Ngay sau đó mỗi người bọn họ

lấy ra một thứ giống như cây sáo, sau đó thổi về phía đám người kia...

Một cây kim bạc kèm lông chim vút ra, Viên Mục Dĩ sực nhớ, đây chẳng phải là loại kim bạc gắn lông chim làm ngất cậu và Đoàn Phong đấy sao?! Cùng lúc đó, mấy tên đàn em của Long Gia rầm rầm ngã xuống đất không dậy nổi. Đám bọn chúng thoát cái kinh ngạc rồi loạn đội hình.

Ai ngờ tay Long Gia này cũng là một nhân vật lợi hại. Hắn ta rút súng ra bắn hai phát lên trời, đám đàn em của hắn ta lập tức sợ cứng cả người lại...

“Có cái gì mà hoảng? Súng trong tay bọn mày đều là que cời lửa hả? Cả đám đều là đồ bỏ!” Long Gia hung tợn quát.

Đám đàn em nghe vậy mới lũ lượt rút vũ khí ra, nhưng trong lúc nhất thời tất cả đều không biết nên chĩa về hướng nào, đáng vẻ cực kỳ buồn cười...

Viên Mục Dĩ thấy tất cả bọn chúng đều giơ súng lên thì biết nếu lúc này A Tang lại thổi chầm vào chúng sẽ rất nguy hiểm, bởi vì một khi bọn họ để lộ vị trí, không chừng sẽ bị súng bắn chết ngay tại chỗ.

May thay A Tang không phải đồ ngốc. Anh ta thấy thế bèn ra hiệu bằng tay, những người trong tộc anh ta đều yên lặng cất “sáo” đi...

Mặc dù trong tay Long Gia có vũ khí, nhưng vẫn không dám thiếu cảnh giác. Hắn ta bảo đàn em nhanh chóng tản ra, tìm thân cây to và tảng đá để làm lá chắn, đồng thời tìm kiếm chỗ ẩn mình của nhóm Viên Mục Dĩ.

Chương 367: Người yêu

Nếu hiện giờ “sáo” của nhóm A Tang không thể dùng nữa, kế tiếp cũng chỉ có thể tự tay đâm chân đá thôi! Không biết từ bao giờ, trên tay A Tang đã có thêm một con dao cong hình dạng quái lạ, anh ta nhìn đoàn người Long Gia bằng vẻ mặt âm u nặng nề, như là bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên chấm dứt tính mạng của bọn chúng.

Người của số 54 cũng có dao quân dụng phòng thân, nhưng lúc này bọn họ lại không định lấy ra sử dụng... Bởi vì mặc dù những người kia đều là những tên đâm thuê chém mướn, nhưng chưa tới lúc bắt đắc dĩ, bọn họ sẽ không dễ dàng gây hại cho tính mạng người khác.

Người hành động đầu tiên là A Tang. Anh ta như một con báo săn, đi tới sau lưng một tên đàn em của Long Gia lặng yên không một tiếng động, nhanh chóng bịt kín miệng đối phương rồi kéo vào bụi cỏ bên cạnh... Bởi vì lúc này người của Long Gia đều tản ra khắp nơi, nên dù có người đột nhiên biến mất cũng không khiến bọn chúng chú ý tới ngay.

Đoàn Phong theo sát đến sau lưng một tên khác, anh ta nhanh nhẹn bóp mạnh huyết sau gáy của đối phương, người nọ lập tức mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh. Đoàn Phong đỡ lấy ở phía sau một cách vững vàng, sau đó khẽ khàng đặt người kia xuống đất, không phát ra nửa tiếng vang...

Những người còn lại của số 54, bao gồm cả Viên Mục Dĩ đều không có bản lĩnh đánh ngất mà không làm hại đến tính mạng đối phương, cho nên bọn họ chỉ có thể yên lặng chờ ở trong bụi cỏ, nhìn Đoàn Phong và A Tang biểu diễn.

Đoàn Phong thì thôi bỏ đi, anh ta là anh cả của số 54 bọn họ, trí tuệ, võ nghệ kiêm sắc đẹp đều tập trung hết vào một người, kinh nghiệm phong phú, lòng dạ thâm sâu, hơn nữa ra tay còn hơi đen tối nữa... Nhưng so sánh ra A Tang lại chẳng thua kém anh ta một chút nào.

Chờ đến khi Long Gia nhận ra người của mình càng ngày càng ít thì cũng đã muộn. Hắn ta tức muốn học máu, muốn nổ súng lung tung nhưng lại bị A Tang tiện tay ném ra một vật thể không biết tên, đập bị thương mu bàn tay. Bàn tay hắn ta bủn rủn, súng rơi luôn xuống đất.

Long Gia vội vã kêu đàn em lại đây bảo vệ mình, kết quả lại phát hiện khẩu súng lục vừa mới rơi dưới đất kia đã chĩa vào đầu mình...

“Đừng lộn xộn... Nếu không để tôi sơ ý thì đầu của ông sẽ có thêm một lỗ thủng đấy.” Đoàn Phong nói lạnh tanh.

Hóa ra trong khoảnh khắc súng lục của Long Gia rơi xuống, Đoàn Phong ngay phía sau hắn ta đã thừa cơ thò người ra nhặt lên, lúc này mới chuyển tình huống bị động thành chủ động...

“Người anh em này... Đừng xúc động, kiếm tiền mà thôi, không cần phải gây ra mạng người chứ!” Cái mạng nhỏ bị người khác nắm trong tay, thái độ của Long Gia lập tức trở nên mềm mỏng.

Số đàn em chẳng còn mấy của hắn ta thấy ông chủ của mình bị bắt thì lập tức tan đàn xẻ nghé, ném vũ khí đi xoay người bỏ chạy... Mấy người Đại Quân thừa cơ đi cởi dây trói cho ba người bị trói tay ra sau lưng.

Lưu Phàm Vũ và Tát Triết nhìn thấy Đường Hàm còn sống, sau khi khiếp sợ, họ càng hồ thẹn. Ngược lại Đường Hàm còn phải tới khuyên bọn họ: “Tình trạng của tôi ngay lúc đó đúng là rất đáng sợ, các anh làm như vậy cũng không có gì sai.”

Nghe xong, trong lòng hai người kia càng thêm áy náy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

A Tang và người trong tộc của anh ta lấy luôn nguyên liệu tại chỗ làm dây trói, dùng dây leo trong rừng trói chặt Long Gia và đám đàn em lại, Viên Mục Dã nhìn mà không khỏi nhớ tới đãi ngộ của cậu và Đoàn Phong lúc ban đầu gặp được A Tang...

Sau đó Viên Mục Dã tới trước mặt anh Diêu, muốn nói gì đó với anh ta, kết quả lại bị đối phương giành lời trước: “Người dẫn đường của các cậu là Kiều Tử Sơn phải không? Anh ấy ở chỗ nào?”

Đoàn Phong nghe thế thì đánh giá người gọi là “anh Diêu” này một lượt từ trái sang phải, sau đó nói với vẻ mặt nhăn nhó: “Anh là...?”

Tay họ Diêu nói mơ hồ: “Tôi là... bạn của anh ấy, anh ấy ở đâu? Tên đầu trọc kia đã bắt cóc tôi để đe dọa Tử Sơn, cho nên anh ấy mới phải lên núi tìm cây long anh gì đó. Anh ấy bị ép buộc đấy!”

Đoàn Phong và Viên Mục Dã liếc nhìn lẫn nhau, trong lòng hiểu rõ. Hóa ra người này chính là “người yêu” mà Kiều Tử Sơn nói! Điều này đúng là hơi ngoài dự đoán... Tuy nhiên việc này chỉ có hai người Viên Mục Dã và Đoàn Phong biết, cho nên bọn họ cũng không kể “đoạn nhạc đệm” này cho người khác nghe.

Để không chậm trễ thời gian, A Tang bắt Long Gia và đám đàn em khiêng những tên đã hôn mê đi phía trước, hơn nữa còn cảnh cáo nếu bọn chúng chạy trốn giữa đường sẽ xử chúng ngay tại chỗ.

Nói gì thì nói, so sánh với nhóm Viên Mục Dã, A Tang và người trong tộc anh ta đã man hơn nhiều, chưa chắc họ là chỉ hù dọa bọn chúng một chút mà thôi, cho nên Long Gia và đám đàn em của hắn ta đều thành thật đi theo đoàn người về bộ lạc Khởi Á.

Thật ra ngay từ đầu Viên Mục Dã không đồng ý mang đám người Long Gia về, bởi vì như vậy sẽ làm bọn chúng biết vị trí cụ thể của cây long anh. Nhưng A Tang lại nói anh ta có cách, khỏi lo lắng chuyện này.

Lúc ấy Viên Mục Dã cũng không biết A Tang nói “có cách” là như thế nào, nhưng anh ta đã có cách giải quyết thì quá tốt. Bởi vì nếu thả đám Long Gia ở đây, chỉ e bọn người kia sẽ ngóc đầu trở lại rất nhanh... Suy cho cùng, sức cảm dỗ của tiền tài đối với những người này thật sự quá lớn.

Mặc dù giữa chừng có chút quanh co, nhưng cuối cùng đoàn người bọn họ vẫn đưa tất cả người bệnh trở về bình yên... A Tang giam giữ đám Long Gia trước rồi lập tức bắt tay vào chữa bệnh cho người của thôn Walla.

Cùng lúc đó, anh Diêu kia đã được gặp Kiều Tử Sơn vẫn đang bị treo ở trên cây. Anh ta vội vàng chạy tới muốn cởi dây mây trên người đối phương, kết quả lại bị người trong tộc của A Tang ngăn cản.

“Cậu Viên, tôi cầu xin cậu. Đúng là anh ấy làm như vậy để cứu tôi mà! Cậu có thể nghĩ cách để vị tộc trưởng vừa nãy thả Tử Sơn ra trước được không!” Anh Diêu nói với vẻ mặt van lơn.

Viên Mục Dã thấy từ khi Kiều Tử Sơn bị bắt đến giờ đã được mấy tiếng đồng hồ, treo kiêu nửa chết nửa sống mãi ở trên cây cũng không ổn, vì thế cậu bèn tìm đến A Tang còn đang cứu người, muốn thương lượng với anh ta xem có thể thả Kiều Tử Sơn xuống trước hay không.

Ai ngờ A Tang từ chối luôn: “Trước là cậu ta nhằm vào cây long anh, sau là làm Trác Mã bị thương. Sao tôi có thể dễ dàng buông tha cậu ta được?”

Viên Mục Dã thấy thái độ của A Tang thì càng tin tưởng suy đoán lúc trước của Đoàn Phong. Có lẽ anh ta thật sự có quan hệ không bình thường với thầy mo của thôn Walla. Như vậy thì hơi khó khăn, Kiều Tử Sơn cũng đâu thể làm người yêu của người khác bị thương để cứu người yêu của mình chứ?!

Viên Mục Dã thất bại quay trở về, cậu ấy nãy nói với anh Diêu: “Tộc trưởng A Tang không đồng ý thả anh Kiều, bởi vì trước đó anh ta đã đâm một chị gái bị thương, hơn nữa vết thương còn rất nặng.”

Anh Diêu nghe vậy thì mặt đờ ra, sau đó tỏ vẻ sốt ruột nói: “Đều tại tôi... Phải làm sao bây giờ? Tôi nghe nói tất cả những bộ lạc nguyên thủy đều giết người không chớp mắt. Có khi nào bọn họ vì vậy mà giết Tử Sơn không?”

Chương 368: Bảo vệ

Kiều Tử Sơn bị treo ở trên cây thấy anh Diêu gấp đến độ đi vòng quanh, bèn an ủi anh ta: “Không sao... Đừng tự mình dọa mình. Bọn họ sẽ thả anh ra thôi, chỉ cần em bình an là được.”

Viên Mục Dã có thể nhận ra được anh Diêu này là sốt ruột thật. Anh ta luống cuống chân tay đến bên cạnh Viên Mục Dã: “Cậu Viên, tôi cầu xin cậu đi nói thêm mấy câu với tộc trưởng ở đây đi. Chúng tôi sẽ dốc hết khả năng mình có để đền bù tiền thuốc men cho người phụ nữ kia. Tử Sơn thật sự là bị người ta ép buộc nên nhất thời nóng vội mới đâm chị kia bị thương... Chúng tôi còn không biết rốt cuộc cây long anh gì đó có công dụng gì thì cần nó làm gì chứ!?”

Đến khi A Tang cho tất cả những người bệnh uống thuốc xong, anh ta lại đi thăm thầy mo Trác Mã. Sau khi xác định tình trạng của chị ta vẫn coi như ổn định, lúc này anh ta mới có thời gian rảnh để xử lý đám người Long Gia... Đương nhiên cũng bao gồm Kiều Tử Sơn bị đánh bầm dập mặt mũi.

Trong mắt Viên Mục Dã, mặc dù A Tang thoát nhìn rất dã man, nhưng ắt hẳn là người biết lý lẽ, cho nên anh ta sẽ không thật sự làm gì những người này. Kết quả khi A Tang đưa hết những người này tới “tòa án” của tộc Khởi Á, tất cả mọi người bị một bức tường được xây bằng đầu lâu người dọa cho choáng váng.

Căn cứ pháp luật nước S quy định, chỉ cần bộ lạc nguyên thủy giống như của A Tang không rời khỏi rừng nhiệt đới thì sẽ không bị pháp luật của đất nước gò bó, chỉ cần tuân theo quy định của bộ tộc bọn họ là được.

Nếu bọn họ đồng ý rời khỏi rừng nhiệt đới vào thành phố sống, vậy cần phải tuân theo tất cả pháp luật của nước S. Với những kẻ tự ý vào rừng nhiệt đới, hơn nữa xâm phạm vào

quyền lợi của bộ lạc nguyên thủy của nhóm A Tang. Bọn họ cũng có quyền giải quyết bằng quy định của bộ tộc mình.

Không cần phải nói cũng biết bức tường này làm sao mà có. Đám đàn em của Long Gia bị dọa mềm nhũn cả chân, nhóm Viên Mục Dã cũng không ngờ A Tang làm thật, trong lúc nhất thời họ cũng không biết phải làm sao...

Lúc này A Tang nói với mọi người ở đây, bộ lạc Khởi Á của bọn họ tồn tại là để bảo vệ cây long anh, bởi vậy tất cả những người mơ ước muốn có cây long anh cuối cùng đều sẽ bị bọn họ đặt xương sọ ở trên bức tường xương khô để lấy đó răn đe.

Đàn em của Long Gia lập tức kêu cha gọi mẹ, nói lần sau mình không dám nữa, cầu xin A Tang và người trong tộc của anh ta chừa cho bọn họ một con đường sống... Nhưng A Tang vẫn không mảy may dao động, kiên trì phán Long Gia và đàn em của hắn ta hình phạt “cắt da đầu”.

Chẳng hề phô trương một chút nào, có mấy tên lâu la vừa nghe đến ba chữ cắt da đầu là đã bị dọa tè ra quần! Tất cả những người này đều bị trói gô, vốn không thể phản kháng, chỉ có thể mặc người ta đẩy ra đất, quỳ chúc đầu xuống, sau đó có người trong tộc của A Tang cầm dao cong chuẩn bị hành hình.

Bởi vì hành hình cùng một lúc, cho nên tất cả những người này đều kêu thảm thiết như quỷ khóc sói gào. Trừ Đoàn Phong ra, nhóm người số 54 đều dựng đứng hết cả lông tơ.

Anh họ Diêu kia xem đến đây, sắc mặt cũng thoát xanh thoát trắng, đã sợ tới mức không nói thành lời.

Nhưng Đoàn Phong lại cười và ghé vào tai Viên Mục Dã nói: “Đừng nghe bọn họ kêu gào ồn ào, cậu xem trên mặt đất có máu không?”

Được Đoàn Phong nhắc nhở, quả nhiên Viên Mục Dã phát hiện trước mặt những người đó chẳng có đến nửa giọt máu. Thử hỏi nếu thật sự cắt da đầu, sao lại có thể không chảy máu chứ?

Rất nhanh, mọi người đều biết là chuyện gì xảy ra, hóa ra những người trong tộc của A Tang chỉ kẻ dao sát da đầu và cắt lấy tóc của mấy người kia, sau đó đặt tóc của những người này lên trên đồng xương khô...

Thật ra lần này chỉ là lời cảnh cáo, nếu lần sau những người này còn dám nhằm vào cây long anh... e rằng bức tường xương khô trước mắt bọn họ sẽ phải cao thêm vài phần.

Lúc này lại nhìn Long Gia và đám đàn em của hắn ta, trừ Long Gia vốn không có tóc ra, một loạt đám còn lại đều biến thành “Địa Trung Hải”, dáng vẻ trông cực kỳ buồn cười.

Nhưng bởi vì vừa rồi đúng là quá chân thật, ngay cả nhóm Viên Mục Dã cũng tin rằng những người này không thể nào giữ được da đầu, đừng nói đến chính bọn chúng... Ngay cả người trông cực kỳ hung ác như Long Gia cũng tè ướt cả quần.

Cảnh cáo chấm dứt, A Tang bảo người trong tộc bịt kín mắt của chúng, rồi dẫn ra ngoài bộ lạc, đưa thẳng ra khỏi rừng nhiệt đới. Về phần Kiều Tử Sơn... A Tang tỏ vẻ để cho thầy mo Trác Mã của thôn Walla quyết định anh ta nên chịu sự trừng phạt gì.

Kết quả vượt ngoài dự đoán của mọi người, Trác Mã nhờ người truyền lời tới, bảo A Tang thả Kiều Tử Sơn đi. Vì suy cho cùng anh ta khác đám người Long Gia, anh ta phạm sai lầm chỉ vì muốn cứu người trong lòng mình.

Lúc Kiều Tử Sơn được cởi trói cũng hơi bất ngờ, chính anh ta cũng không ngờ Trác Mã lại không hề truy cứu chuyện chị ta bị đâm... Vì thế anh ta thề trước mặt A Tang và người trong tộc anh ta rằng, mình sẽ mãi mãi không bao giờ làm bất cứ chuyện gì gây hại cho rừng nhiệt đới nữa.

Đến đây, sự việc cũng coi như kết thúc tốt đẹp, suy xét đến việc những người dân kia chưa khỏi bệnh hẳn, hơn nữa lúc này nhóm Kiều Tử Sơn đi ra ngoài không chừng sẽ còn đụng độ với đám Long Gia, cho nên nhóm Viên Mục Dã quyết định tạm thời ở lại bộ lạc Khởi Á để nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy ngày.

Mà đội y tế phía tiến sĩ Lâm cũng đã được phê duyệt. Anh ta tự mình dẫn đội đến thôn Walla, kiểm tra nguồn nước địa phương và những chất thải của người bệnh xem có vi khuẩn lây bệnh hay không.

Vài ngày sau, trên cơ bản, tất cả người dân nhiễm bệnh đều đã được chữa khỏi hoàn toàn, trừ thầy mo còn hơi yếu ra, những người còn lại đã có thể tự đi về được. Lúc đi, Đoàn Phong mặt

dày xin A Tang vài lá cây long anh, nói là muốn trở về nghiên cứu thử tác dụng của những thành phần có trong đó.

Viên Mục Dã vốn tưởng rằng A Tang sẽ không đồng ý, kết quả anh ta lại rất rộng lượng, tự tay hái vài lá cho Đoàn Phong, sau đó anh ta nói với mọi người, bộ lạc của bọn họ bảo vệ cây long anh chứ không phải chiếm nó làm của riêng.

Nhiều năm tới nay, bọn họ vẫn luôn cố gắng trồng nhiều cây long anh hơn, nhưng cuối cùng đều thất bại... Cho nên bọn họ chỉ có thể canh chừng chặt chẽ hai cây cuối cùng trong rừng nhiệt đới, chỉ mong cuối cùng sẽ không đến nông nổi tuyệt chủng.

Nếu nhóm Đoàn Phong nghiên cứu vài chiếc lá cây là có thể tìm ra phương pháp nuôi trồng tốt hơn, bộ lạc của A Tang sẽ hoan nghênh họ quay trở lại nơi này lần nữa để gia tăng số lượng của loài cây quý đó.

Sau khi rời khỏi bộ lạc Khởi Á, nhóm Viên Mục Dã dẫn mọi người về thôn Walla, nhập hội với đội y tế của lão Lâm ở đó. Mặc dù cây long anh đã chữa khỏi cho người dân, nhưng cuối cùng vẫn cần Tây y khám mới được.

Mà cùng lúc đó, bên thủ đô cũng truyền tin đến, nói là nước F đã cung cấp số liệu mới nhất về căn bệnh lạ cho bọn họ, trên cơ bản tình hình không khác nhóm Viên Mục Dã đoán là bao...

Chương 369: Triệu Hải Đức

Đó đúng là một loại vi khuẩn cổ xưa mấy chục nghìn năm trước ở ngay dưới lớp băng.

Trước kia loại vi khuẩn này luôn bị niêm phong dưới nền đất đóng băng. Sau này khí hậu nước F nóng lên, có một số lớp băng vĩnh cửu dần dần tan rã, lộ ra lớp đất bên dưới. Mọi người gieo trồng và thu hoạch trên những mảnh đất ấy, từ đó khiến người và động vật bị lây nhiễm loại vi khuẩn cổ xưa khi ăn đồ thu hoạch được.

Tìm được nguồn gốc của căn bệnh lạ thì mọi chuyện dễ rồi. Hiện giờ chuyên gia y tế của nước F đang nghiên cứu một kỹ thuật vô hiệu hóa để loại bỏ vi khuẩn gây bệnh cổ xưa này, giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Khi lão Lâm nhìn thấy mấy chiếc lá cây long anh trong tay Đoàn Phong, chẳng khác gì có được báu vật. Anh ta nghe nói A Tang và người trong tộc đồng ý mở rộng việc trồng nhiều cây long anh thì lập tức tỏ vẻ nếu trồng loài cây cổ này trên diện tích lớn thành công... thì đó đúng là phúc của loài người.

Hai ngày sau, mấy người của số 54 chuẩn bị dẫn Đường Hàm rời khỏi thành phố Diego, Kiều Tử Sơn và anh Diêu cùng đến tiễn. Anh ta xin lỗi mọi người với vẻ mặt áy náy, còn cam đoan sau này mình và anh Diêu sẽ chỉ làm những chuyện có ích cho rừng nhiệt đới, dẫu sao đó cũng được coi là nhà của anh ta.

Trên máy bay, Trương Khai thần kinh thô tỏ vẻ cảm thán nói với Đại Quân: “Thật ra Kiều Tử Sơn là người rất nghĩa khí đấy chứ, chịu một mình dân thân vào nguy hiểm vì bạn. Thời nay bạn bè có thể làm đến mức này thật sự không còn nhiều nữa.”

Kết quả Trương Khai vừa nói câu này ra, những người khác đều nhìn cậu ta bằng ánh mắt như nhìn đồ ngốc, khiến cậu ta chẳng thể hiểu nổi: “Làm sao vậy? Tôi nói sai rồi à?”

Sau đó Đại Quân đành lặng lẽ nói nhỏ vài câu với cậu ta, lúc này Trương Khai mới có vẻ mặt khiếp sợ: “Không phải chứ? Mọi người đều đã nhìn ra ư?”

Hoắc Nhiễm cạn lời: “Chỉ có mình anh thiếu đầu óc nên mới không nhận ra thôi.”

Trở lại thủ đô, ngày hôm sau Từ Lệ gọi điện thoại tới nói là đã điều tra được con cái của mấy nhân viên viện mồ côi năm đó có khả năng quen biết Diệp Linh Dung, bây giờ muốn nhờ cậu qua xem thử giúp. Lần này Viên Mục Dã không từ chối, nói một tiếng với Đoàn Phong rồi gọi taxi đi thẳng đến đó.

Lúc vào văn phòng của Từ Lệ, anh ta đang họp phân tích vụ án với mấy đồng nghiệp. Thấy Viên Mục Dã tới, Từ Lệ chủ động kéo một chiếc ghế dựa ra: “Tất cả hồ sơ ở trong máy tính. Cậu lại đây xem giúp tôi...”

Viên Mục Dã gật đầu với những người khác trong văn phòng, sau đó đến ngồi xuống bên cạnh Từ Lệ, cẩn thận lật xem mấy hồ sơ trong máy tính. Khi cậu xem đến một chàng trai trẻ tên Triệu Hải Đức thì lập tức quay đầu nhìn Từ Lệ.

Khỏi phải nhắc đến sự ăn ý giữa hai người, Từ Lệ hiểu ngay cậu trai này chắc hẳn là tên bắt cóc mà bọn họ vẫn luôn tìm kiếm!

Triệu Hải Đức, nam, năm nay 21 tuổi, mẹ từng là nhân viên y tế ở viện mồ côi mà Diệp Linh Dung ở. Mặc dù ở trên hồ sơ của viện mồ côi, còn có lời khai của những nhân viên từng làm việc trong viện, nhưng đều không phát hiện giữa hai người có sự giao thoa nào...

Tuy nhiên, trong lòng Viên Mục Dã biết, nhất định là bọn họ đã trở thành bạn bè có thể thổ lộ tâm tình trong một góc nào đó người khác không nhìn thấy. Hơn nữa, mẹ của Triệu Hải Đức lại là nhân viên y tế trong viện, như vậy chắc chắn bà ta rất hiểu biết tình trạng của Diệp Linh Dung trước khi tới viện.

Có lẽ đúng là thông qua tầng quan hệ này khiến năm đó Triệu Hải Đức nảy sinh tình cảm như kiểu thương hại với Diệp Linh Dung vẫn còn là Xuân Miêu. Dẫu sao hồi ấy hẳn vẫn còn nhỏ, cho nên hiện giờ không ai rõ rốt cuộc giữa Diệp Linh Dung và Triệu Hải Đức là quan hệ gì.

Có mục tiêu điều tra thì mọi chuyện kể tiếp dễ hơn nhiều, mặc dù Từ Lệ tìm được Triệu Hải Đức nhờ vào Viên Mục Dã nhưng cũng không thể lấy đó làm chứng cứ trực tiếp, tuy nhiên lại có thể tiếp tục điều tra tình hình liên quan đến Triệu Hải Đức, vẫn có thể tìm thấy vài điểm đáng ngờ trong đó rồi tiếp tục đào sâu.

Diệp Phàm Phàm là một nhà văn nổi tiếng, có sức ảnh hưởng nhất định trong xã hội, cho nên ngày nào vụ án này chưa phá, ngày đó tai của Từ Lệ sẽ không được yên bình...

Từ sau khi lão Lâm có được vài chiếc lá cây long anh là lại chẳng thấy bóng dáng đâu, bình thường chỉ liên hệ với Đoàn Phong bằng điện thoại để giao vài việc nhỏ hàng ngày. Mà gần đây số 54 cũng thật sự rất nhàn, vừa tan làm là kéo nhau đi ăn xiên nướng, nhậu nhẹt.

Buổi tối hôm nay, họ đến Xuân Phong Lý liên hoan như thường lệ. Bà chủ Tần Uyển đề riêng cho họ hơn năm ký tôm hùm đất tươi sống vừa mới đánh bắt lên. Trừ Viên Mục Dã ra, ai nấy trong số 54 đều được ăn no nê thỏa thích.

Nhưng không biết tại sao, Viên Mục Dã cảm thấy hôm nay trạng thái của bà chủ Tần Uyển hơi lạ. Mặc dù vẫn chuyện trò vui vẻ như ngày thường, nhưng quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện thỉnh thoảng chị ấy lại hơi thất thần.

Trong bữa ăn, hình như Đoàn Phong cũng nhận ra một chút manh mối, vì thế bèn mượn cớ ra sau bếp bê thức ăn giúp để nói chuyện riêng với Tần Uyển. Viên Mục Dã nhìn từ xa, phát hiện biểu cảm của Tần Uyển nghiêm túc, sắc mặt Đoàn Phong thì âm u nặng nề...

Viên Mục Dã và Đoàn Phong đã quen nhau thời gian dài như vậy, tuy không dám nói hiểu hết trăm phần trăm, nhưng cậu biết anh ta là người tàn nhẫn “ông trời đứng nhất anh ta đứng nhì”. Dù đứng trước sự sống chết cũng không thấy anh ta nhăn mày một chút nào.

Cho nên khi Viên Mục Dã nhìn thấy biểu cảm vừa rồi của Đoàn Phong, trong lòng biết ngay ắt hẳn là anh ta đã gặp chuyện gì đó... Ai ngờ lúc Đoàn Phong trở về, sắc mặt đã trở lại bình thường, giấu tất cả cảm xúc vừa rồi không lọt một giọt nước.

Tuy Viên Mục Dã rất tò mò, nhưng đó cũng là trên cơ sở quan tâm bạn bè, nếu đối phương cố tình giấu giếm, tất nhiên cậu sẽ không hỏi nhiều, vì không phải tất cả việc riêng tư nào cũng đều có thể kể với người khác.

Đêm đó trừ Viên Mục Dã, mọi người đều uống có vài phần men say, cậu để những người khác về số 54 trước, còn mình tự đưa Đại Quân đã uống say về nhà. Ai ngờ lúc cậu ra ngoài, Đoàn Phong lại đuổi theo, Viên Mục Dã bảo anh ta trở về nghỉ ngơi với mọi người đi, mình cậu đưa Đại Quân về nhà là được rồi.

Nhưng Đoàn Phong lại nói với vẻ mặt gian trá: “Nếu không giả say thì đúng là không biết sẽ bị đám người kia chuốc bao nhiêu ly đâu!”

Viên Mục Dã liền bật cười lắc đầu: “Cũng được, nói thật một mình tôi đỡ vóc dáng của anh Đại Quân đúng là hơi tốn sức...”

Ai ngờ bọn họ vừa mới đi ra ngoài cửa, Tần Uyển đã đuổi theo. Đoàn Phong bảo Viên Mục Dã chờ anh ta một lát, sau đó quay lại nói nhỏ với Tần Uyển vài câu, cuối cùng vỗ nhẹ bả vai chị ấy và bảo: “Đừng suy nghĩ lung tung, quay về đi.”

Viên Mục Dã nhìn vẻ mặt đi còn lưu luyến của Tần Uyển, cậu cười hỏi Đoàn Phong: “Hôm nay bà chủ bị làm sao vậy? Không giống phong cách bình thường nhỉ? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Đoàn Phong mỉm cười đáp: “Cô ấy có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Là hôm nay gặp được một người quen cũ... cho nên hơi đa sầu đa cảm thôi.”

Viên Mục Dã không phải đồ ngốc, vừa nghe là biết Đoàn Phong đang đáp có lệ với mình. Nếu anh ta không muốn nói, tất nhiên Viên Mục Dã cũng không tiện hỏi sâu.

Chương 370: Vệt kéo

Sau khi đưa Đại Quân về nhà, Viên Mục Dã đón tiếp một chiếc xe taxi, cậu định để Đoàn Phong đi taxi về, kết quả đối phương lại đẩy cậu lên xe. Viên Mục Dã thấy không lay chuyển được anh ta nên đành ngoan ngoãn lên xe đi về, nhưng trong lòng cậu mơ hồ cảm thấy hình như Đoàn Phong còn muốn đi làm chuyện khác...

Với khả năng của Đoàn Phong, tất nhiên Viên Mục Dã không cần lo lắng gì, vì vậy lúc ấy cậu cũng không suy nghĩ quá nhiều, về nhà rồi ngã đầu ra ngủ luôn.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã bị tiếng chuông điện thoại di động dồn dập đánh thức. Cậu cầm máy lên xem, thấy là Trương Khai gọi tới. Cái thằng này bộ lô ba la nói trong điện thoại: “Đêm qua đội trưởng Đoàn ngủ ở nhà anh hay nhà anh Đại Quân thế?”

Viên Mục Dã bị câu hỏi không đầu không của cậu ta làm cho ngớ người, cậu ngạc nhiên một lúc mới cạ lời đáp: “Chúng tôi ai về nhà nấy ngủ mà...”

“Hả? Các anh ai về nhà nấy? Thế đội trưởng Đoàn ngủ ở đâu?” Trương Khai kinh ngạc hỏi.

Viên Mục Dã nghe cậu ta nói Đông nói Tây, chẳng hiểu trọng điểm mà cậu ta muốn diễn đạt là cái gì, cậu đành kiên nhẫn hỏi rõ ràng đầu đuôi. Hóa ra là sáng hôm nay Trương Khai tỉnh dậy thấy trong phòng Đoàn Phong không có ai, cậu ta tìm một vòng trong Số 54 cũng không thấy bóng dáng, gọi điện thoại cho Đoàn Phong thì thuê bao không liên lạc được.

Lúc ấy Trương Khai còn tưởng rằng đêm qua Đoàn Phong không về với Đại Quân, thì là về với Viên Mục Dã...

Nghe xong, lòng Viên Mục Dã nhanh chóng dâng lên cảm giác bất an. Vết mặt của Tần Uyển đêm qua như vẫn còn rõ mồn

một trước mắt, không phải là cậu đã đoán trúng, đã xảy ra chuyện không hay rồi chứ?

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã bèn nói với Trương Khai: “Có thể đội trưởng Đoàn có việc riêng phải giải quyết. Cậu đừng gấp, từ từ rồi nói...”

Nói gì thì nói, Đoàn Phong cũng là một người trưởng thành, ai có thể bảo đảm đêm qua anh ta và Viên Mục Dã tách ra rồi có quay về lại Xuân Phong Lý hay không? Hiện giờ điều duy nhất đáng giá cân nhắc chính là cho dù anh ta có quay lại gặp bà chủ đi chăng nữa, cũng đâu đến mức phải tắt máy điện thoại?

Cúp điện thoại của Trương Khai, Viên Mục Dã thử gọi vào số điện thoại di động của Đoàn Phong, quả nhiên không thể liên lạc được giống như lời Trương Khai nói... Viên Mục Dã nhanh chóng dậy rửa mặt rồi vội vàng vàng chạy đến số 54 chờ tin tức.

Kết quả chờ mãi tới giữa trưa cũng không thấy Đoàn Phong xuất hiện, mà điện thoại di động của anh ta vẫn ở trạng thái thuê bao không liên lạc được. Không còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành phải đến Xuân Phong Lý với Trương Khai một chuyến, định hỏi thăm Tần Uyển xem có phải đêm qua đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Khi Tần Uyển nghe nói Đoàn Phong bị mất liên lạc, khuôn mặt trắng như tuyết của chị ấy thoát cái trở nên trắng bệch hơn. Viên Mục Dã vừa nhìn là biết có chuyện rồi, cậu bèn nhẹ giọng nói: “Chị Tần, có phải chị biết điều gì không? Bây giờ chúng tôi không làm sao liên lạc được với đội trưởng Đoàn, nếu chị biết điều gì thì hãy nói cho chúng tôi biết, tôi thật sự lo lắng anh ấy sẽ gặp phải nguy hiểm.”

Không phải là Viên Mục Dã nói chuyện giật gân, bởi vì với võ nghệ của Đoàn Phong, người bình thường không thể tới gần anh ta được, cho nên kẻ có thể đe dọa đến anh ta chắc chắn không phải người bình thường...

Mặc dù Viên Mục Dã nói rất chân thành, nhưng Tần Uyển lại vẫn do dự, không biết có nên kể chuyện này cho nhóm Viên Mục Dã biết hay không.

Trương Khai ở cạnh tỏ vẻ sốt ruột: “Ôi trời chị Tần của em ơi, chị biết cái gì thì nhanh nói đi. Ngộ nhớ đội trưởng Đoàn thật sự gặp phải nguy hiểm gì thì bọn em cũng dễ nghĩ cách đối phó!”

Viên Mục Dĩ có thể nhận ra, đúng là Tần Uyên hơi khó xử, câu thờ dài, bảo: “Chị Tần, đội trưởng Đoàn nói ngày hôm qua chị gặp được một người quen cũ, người quen cũ kia là ai?”

Tần Uyên sửng sốt, sau đó miệng lẩm bẩm: “Nếu cậu ấy đã có thể nói câu này với cậu, thì chứng tỏ cậu ấy khá tin tưởng cậu, nhưng chỉ đội trưởng Đoàn mới có thể nói cho cậu biết tình hình cụ thể, tôi thật sự không tiện nói. Về phần người quen cũ kia... Hắn có thù hằn chất chứa rất sâu đậm với đội trưởng Đoàn, trước đây chúng tôi đều cho rằng hắn đã chết! Không ngờ cách nhiều năm như vậy mà hắn lại xuất hiện.”

Viên Mục Dĩ không biết phải làm thế nào, không ngờ miệng của Tần Uyên ngậm chặt như thế, đã nói đến nước này mà chị ấy vẫn không chịu nói gì, chỉ biết là một người quen cũ có thù oán thì có ích lợi gì? Đâu thể bảo cậu ra ngoài đường kéo đại một người rồi hỏi người ta xem có phải là người quen cũ của Đoàn Phong hay không?

Lúc này Tăng Nam Nam gọi điện thoại tới nói, tín hiệu điện thoại di động của Đoàn Phong xuất hiện lần cuối ở một trục đường chính chưa thông xe trong khu vực đang phát triển! Viên Mục Dĩ không nói lời thừa thãi, ngay lập tức chạy đến đó với Trương Khai.

Trục đường chính này trên cơ bản đã gần hoàn thành, chỉ còn lại một vài công đoạn kết thúc là có thể chính thức thông xe. Tuy Viên Mục Dĩ không biết đêm qua tại sao Đoàn Phong lại đến đây, nhưng cậu đoán chắc là tới theo hẹn.

Chỉ tiếc tín hiệu điện thoại di động của Đoàn Phong tới đây là biến mất, chắc chắn là sau khi anh ta tới đã xảy ra sự cố gì đó.

Bọn họ chạy tới nơi rồi đậu xe ở bên ngoài công trường, sau đó hai người đi bộ vào. Có thể do sắp làm xong nên ở hiện trường không có quá nhiều công nhân, hai người họ đi vào cũng không có ai ngang ngược cản lại.

Lúc này Viên Mục Dã phát hiện ở công trường thi công có rất nhiều máy camera giám sát, nếu vẫn hoạt động bình thường thì ắt hẳn có thể quay được đêm qua nơi này đã xảy ra chuyện gì...

Căn cứ vào phạm vi Tăng Nam Nam cung cấp, Viên Mục Dã và Trương Khai cẩn thận tìm kiếm ven đường, kết quả phát hiện vết máu và vết kéo dài ở giữa một đoạn đường.

Viên Mục Dã đi đến gần ngôi xóm xuống xem xét, sau đó nói với Trương Khai bằng sắc mặt âm u: “Đội trưởng Đoàn... chắc đã xảy ra chuyện rồi.”

Trương Khai cũng chạy tới xem xét, sau đó hỏi bằng giọng nghi vấn: “Đây là thuốc màu hả?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không, là máu người...”

Sau đó Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Từ Lệ, nhờ anh ta hỗ trợ trích xuất tất cả camera giám sát ở công trường thi công. Mặc dù Từ Lệ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe giọng Viên Mục Dã là biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, vì thế anh ta mau chóng lái xe chạy đến đây.

Từ Lệ và Viên Mục Dã có phán đoán giống nhau, trên mặt đất không phải thuốc màu, nhìn như có ai đó từng bị xe đụng mạnh ở chỗ này, lại còn bị kéo đi một khoảng cách.

Hơn nữa... xem lượng máu chảy ra, khả năng còn sống không cao.

“Anh Từ, anh giúp tôi điều tra bên giao thông xem ngày hôm qua có vụ tai nạn xe nào cực kỳ nghiêm trọng không? Còn có phía bệnh viện nữa, có vụ cấp cứu nào do tai nạn xe hay không?” Giọng Viên Mục Dã nặng nề.

Từ Lệ gật đầu: “Cậu đừng gấp, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại hỏi giúp cậu.”

Viên Mục Dã nói tiếng cảm ơn rồi nhanh chóng đứng dậy đi kiểm tra xung quanh, muốn tìm thử gần đó có mảnh vỡ ô tô nào không, va chạm mạnh như vậy, xe tốt đến đâu cũng không thể không tổn hao lông tóc gì được.

Đúng lúc này, Trương Khai vẫn luôn tìm kiếm ở ven đường đột nhiên la lớn: “Viên, anh mau tới đây nhìn xem, đây không

phải là điện thoại di động của đội trưởng Đoàn ư?!”

Chương 371: Chiếc xe việt dã màu đen

Viên Mục Dã nghe tiếng vội chạy qua thì thấy một chiếc điện thoại di động màu đen đã vỡ nát rơi ở trong bụi cỏ ven đường. Cậu nhặt lên xem sơ qua, lòng cậu chùng xuống. Đây chẳng phải là điện thoại di động của đội trưởng Đoàn đấy à?

Xem ra chắc chắn Đoàn Phong đã xảy ra chuyện ở chỗ này. Tuy nhiên trục đường đô thị này chưa thông xe, phía trước và sau vẫn được vây bằng hàng rào lô cốt, theo lý mà nói, xe hơi bình thường không thể chạy vào đây... trừ khi là xe công trình.

Đang nghĩ ngợi, Viên Mục Dã đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có đậu một chiếc xe lu. Một linh tính chẳng lành dâng lên trong lòng, cậu lập tức bước nhanh tới, sau đó xem xét kỹ bánh xe lớn đằng trước của chiếc xe lu, cuối cùng còn dán sát lại ngửi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng may không phải chiếc xe này...” Viên Mục Dã lầm bầm.

Trương Khai chạy sát theo sau, mặt mũi căng thẳng, nói: “Anh đừng làm tôi sợ, nếu là chiếc xe này tông đội trưởng Đoàn của chúng ta, thế thôi khỏi mất công tìm nữa, có lẽ người đã thành bánh thịt rồi.”

Viên Mục Dã xua tay: “Không phải... Tôi mới xem rồi, bánh xe lu rất sạch sẽ, không phải chiếc này tông.”

Trương Khai nhẹ nhàng thở ra: “Đệch, làm tôi sợ muốn chết!”

Sau khi xác định không phải chiếc xe lu này tông Đoàn Phong, Viên Mục Dã cũng không lãng phí thời gian ở chỗ này mà tiếp tục đi lên đằng trước tìm kiếm. Từ Lệ gọi vài cuộc điện thoại cho bên kia xong bèn chạy về phía Viên Mục Dã.

“Thế nào?” Viên Mục Dã hơi lo lắng hỏi.

Từ Lệ lắc đầu đáp: “Tôi đã nhờ người hỏi thăm tất cả bệnh viện trong thành phố, từ đêm qua đến giờ cũng chỉ có một bà bầu được đưa đến bệnh viện vì bị tông vào đuôi xe, có mấy vụ tai nạn giao thông nhưng đều là vài vụ va quệt nhỏ, không có vụ nào có mức độ máu chảy đầy đất như thế này...”

Viên Mục Dã càng nghe càng lo âu, Đoàn Phong không phải người bình thường, nếu hiện giờ anh ta có thể xuất hiện ở bệnh viện đã nói lên rằng mọi chuyện đều ổn... Kinh nghiệm nhiều năm nói cho cậu biết, thường thường chính loại tình huống không có tin tức gì hết như thế này mới là nguy hiểm nhất.

Viên Mục Dã day trán, đau đầu nói: “Đi, đi xem camera giám sát của nơi này đã.”

Sau đó ba người họ tới văn phòng thi công, Từ Lệ giờ thể ngành ra, nói là muốn trích xuất toàn bộ camera giám sát từ tối hôm qua cho đến sáng hôm nay. Đối phương liếc thẻ ngành của Từ Lệ, không nói lời thừa thãi mà trích xuất video từ máy tính ra cho họ ngay.

Chỗ ngã tư xuất hiện vết máu kéo lê trên cơ bản đã hoàn thành, cho nên lúc ban ngày hầu như không có ai đi ngang qua đây, càng đừng nói đến hơn nửa đêm. Cho nên từ lúc đầu hình ảnh trong video giám sát giống như bị dừng hình, trừ việc thỉnh thoảng lại có vài con côn trùng bay qua trước màn ảnh và thời gian chạy trong hình có thể chứng minh đây là một đoạn video đang phát chứ không phải hình ảnh.

Đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc đi vào màn ảnh. Viên Mục Dã nhận ra ngay chiếc áo khoác đen của người này đúng là chiếc Đoàn Phong đã mặc đêm qua! Lúc đó anh ta đang gọi điện thoại, chắc là hẹn gặp mặt người nào ở đây...

Ai ngờ đúng lúc này, một chiếc xe việt dã màu đen đột nhiên lao nhanh tới từ sau lưng Đoàn Phong, đâm thẳng vào anh ta! Đoàn Phong không hề có sự chuẩn bị nên bị tông ngã từ phía sau, bị cuốn vào dưới bánh xe!

Khi thấy cảnh như vậy, tất cả ba người ở đây đều choáng váng. Trước đó Viên Mục Dã vẫn thầm ôm một tia may mắn, nghĩ là cho dù dưới đất có vết máu... cũng không có nghĩa đó là máu của Đoàn Phong.

Nhưng hiện giờ trong video, bọn họ nhìn thấy Đoàn Phong bị xe tông ngã rồi bị cuốn thẳng xuống dưới gầm xe, dù là có Đại La Kim Tiên bảo vệ cũng vô dụng... Đừng nói là Trương Khai, ngay cả Viên Mục Dã đều cảm thấy tay chân mình lạnh lẽo, không biết nên làm thế nào.

Trong video, chiếc xe đen nhanh chóng kéo Đoàn Phong ra khỏi màn ảnh, Viên Mục Dã vội vã quay đầu lại nói với nhân viên vừa rời: “Mau chỉnh đến ngã tư tiếp theo!”

Người nhân viên kia xem mà cũng choáng váng, anh ta vừa chỉnh video giám sát vừa lẩm bẩm: “Sao có thể chứ? Chiếc xe này chạy từ đâu vào?”

Trong đoạn video sau, chiếc xe đen kéo Đoàn Phong đi mấy chục mét mới ngừng lại, tiếp theo hai người đàn ông mặc toàn đồ đen bước xuống, sau đó kéo Đoàn Phong người đầy máu từ gầm xe ra, ném thẳng vào cốp xe.

Nhìn qua video, tình trạng của Đoàn Phong ngay lúc đó cực kỳ tệ, không những cả người toàn máu, chân trái còn cong vồng thành hình dạng không ổn cho lắm, chắc là đã bị đè gãy...

Nhưng Viên Mục Dã thấy cảnh đó lại thâm tha lỏng. Cậu cảm thấy nếu bọn chúng mang Đoàn Phong đi, vậy chúng tỏ lúc ấy có thể anh ta vẫn chưa chết, có nghĩa là sự việc còn có cơ may.

Trong lòng Viên Mục Dã biết rõ tình hình của Đoàn Phong, biết cơ thể anh ta có khả năng tự chữa lành rất mạnh, chỉ cần người chưa chết hẳn, chắc chắn còn cứu được... Nhưng mà Trương Khai và Từ Lệ không biết điều này.

Nhìn từ góc độ của Từ Lệ, chắc chắn là Đoàn Phong chết chắc rồi. Đối phương đưa anh ta lên xe đơn giản là muốn xử lý cái xác một cách thích đáng thôi. Mà Trương Khai thì mặt cắt không còn chút máu, mãi vẫn chưa thể tỉnh hồn lại khỏi cảnh Đoàn Phong bị tông trong đoạn video kia...

Sau đó họ lại nhờ nhân viên công tác trích xuất camera giám sát ở ngã tư phía trước nối với chỗ xảy ra chuyện, muốn xem thử chiếc xe việt dã màu đen kia lái từ hướng nào tới, kết quả lại chẳng tìm được gì.

“Không thể nào? Rõ ràng là cùng một khoảng thời gian, đoạn video giám sát trước không có xe, đoạn sau lại đột nhiên chạy

tới một chiếc xe? Chuyện này là thế nào?” Nhân viên ngó người.

Viên Mục Dã quay đầu hỏi Từ Lệ: “Có khi nào là video bị người ta động tay động chân rồi không?”

Từ Lệ lắc đầu đáp: “Chỉ nhìn thôi không ra, cần phải mang video về cho tổ kỹ thuật kiểm tra mới biết được.”

Lúc ra khỏi văn phòng, Viên Mục Dã đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nên cậu xoay người nói với người nhân viên kia: “Bởi vì vụ án vẫn chưa được phá, cho nên anh có nghĩa vụ giữ bí mật đối với chuyện nhìn thấy ngày hôm nay”

Người nhân viên kia vội vàng gật đầu liên tục: “Xin các anh cảnh sát yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói với ai về chuyện này...”

Ra khỏi văn phòng thi công, Từ Lệ liếc nhìn Viên Mục Dã rồi bảo: “Tôi mang video về cho tổ kỹ thuật xem, thuận tiện điều tra lai lịch của chiếc xe này.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Anh Từ, chuyện này do tôi nhờ riêng anh điều tra giúp tôi, có thể tạm thời dừng lập án điều tra chính thức được không?”

Từ Lệ cũng không hỏi nhiều, chỉ bảo Viên Mục Dã yên tâm, trong lòng anh ta hiểu rõ...

Khi Viên Mục Dã lái xe về trước cửa số 54, Trương Khai vẫn còn ngơ ngác ngồi trên ghế phụ, không biết phải làm sao. Viên Mục Dã thấy thế đành khẽ nói: “Đừng lo lắng, tôi tin đội trưởng Đoàn chắc chắn sẽ không sao đâu.”

Trương Khai cười khỏ: “Viên, bản lĩnh tự lừa dối mình của anh tăng lên đấy à?!”

Ai ngờ Viên Mục Dã lại đáp bằng vẻ mặt chắc chắn: “Tôi không bao giờ làm chuyện lừa mình dối người. Tôi nói anh ấy không sao thì chắc chắn sẽ không sao.”

Chương 372: Đoàn Phong mất tích

Trước khi vào cửa, Viên Mục Dã dặn dò Trương Khai: “Lát nữa gặp mọi người, cậu cố tỏ ra bình thường một chút. Lúc này lòng người không thể rối loạn, đội trưởng Đoàn còn chờ chúng ta đi cứu anh ấy đấy.”

Đi vào trong, những người khác đều đang ai bận việc người nấy, Đại Quân thấy chỉ có hai người bọn họ trở lại thì nhíu mày hỏi: “Đội trưởng Đoàn đâu?”

Trương Khai vừa định nói nhưng bị Viên Mục Dã giành lời: “Mọi người dừng việc trong tay trước đã, tôi có chuyện muốn nói với mọi người.”

Ba người bọn họ tụ lại trước mặt Viên Mục Dã và Trương Khai, vẻ mặt ai cũng bồn chồn. Viên Mục Dã sắp xếp từ ngữ một lát rồi nói: “Hiện giờ đội trưởng Đoàn gặp phải chút chuyện, tạm thời không về được, hơn nữa anh ấy đang rất cần sự giúp đỡ của chúng ta!” Sau khi nói xong, cậu không chờ mọi người nói gì mà đưa chiếc điện thoại di động bị vỡ nát cho Hoắc Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, cậu xem giúp tôi dữ liệu trong chiếc điện thoại này còn có thể dùng được không? Nghĩ cách trích xuất ra lịch sử cuộc gọi đêm qua, đặc biệt là cuộc gọi cuối cùng, xem anh ấy gọi cho ai.”

Nhận điện thoại di động, sắc mặt Hoắc Nhiễm sầm lại: “Đây không phải điện thoại của đội trưởng Đoàn ư? Sao lại thành như vậy?”

Viên Mục Dã gật đầu, xem như trả lời câu hỏi đầu tiên của cậu ta, sau đó cậu quay sang đưa cho Tăng Nam Nam một cái USB: “Nam Nam, trong đây có vài đoạn video, cô xem thử giúp tôi có bị người ta động tay động chân không?”

Tăng Nam Nam thấy Viên Mục Dã không trả lời chính diện câu hỏi vừa rồi của Hoắc Nhiễm, thì cũng không nói nhiều, cô

nhận USB rồi đi làm việc. Lúc này Đại Quân cũng nhận thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề, anh ta nghiêm túc hỏi: “Có cần anh làm gì không?”

Viên Mục Dã xoay người rút ra một tờ giấy trắng trên bàn làm việc, lấy bút viết một biển số xe lên đó: “Anh vận dụng tất cả các nguồn tin của mình, nhất định phải điều tra được toàn bộ thông tin của chiếc xe này!”

Trương Khai tỏ vẻ khó hiểu: “Không phải anh đã nhờ đội trưởng Từ điều tra giúp những việc này rồi sao?”

Viên Mục Dã thở dài: “Chúng ta không thể đặt hết mọi hy vọng vào người khác. Từ Lệ là cảnh sát, cho nên anh ta chỉ có thể điều tra một vài việc trong đúng quy tắc cho phép. Ngoài quy tắc là phải do tự chúng ta điều tra.”

Trương Khai nghe vậy cũng không nói nhảm nữa mà đi tìm manh mối về chiếc xe việt dã màu đen với Đại Quân. Về phần Viên Mục Dã, đầu tiên cậu gọi điện thoại cho lão Lâm, kể rõ tình hình phía bên này, hỏi anh ta có biết người quen cũ của đội trưởng Đoàn là ai không?

Kết quả lão Lâm lại nói anh ta cũng không rõ ràng lắm về những chuyện của Đoàn Phong: “Năm xưa ông cụ nhà tôi đi đột ngột, có rất nhiều chuyện cũng chưa kịp nói rõ ràng, trong đó bao gồm cả một vài chuyện cũ của Đoàn Phong.”

“Nếu đã như vậy, tại sao anh còn tin tưởng anh ấy như thế?” Viên Mục Dã hỏi ngược lại.

Trong điện thoại, lão Lâm im lặng một lúc rồi mới nói: “Bởi vì cha tôi tin tưởng cậu ấy, cho nên tôi cũng tin cậu ấy...”

Cúp điện thoại của lão Lâm, một mình Viên Mục Dã ngồi ở trong văn phòng tự vấn lại vài khả năng trong toàn bộ vụ việc... Khi Tần Uyển nhắc tới người quen cũ, sắc mặt chị ấy khá âm u nặng nề, như thế đã nói lên khả năng đối phương quay lại báo thù khá lớn, thậm chí vô cùng có khả năng rất hiểu tình trạng của Đoàn Phong.

Xem trong video, chiếc xe việt dã màu đen xuất hiện rất đột ngột. Nếu không, với bản lĩnh của Đoàn Phong, chắc chắn anh ta sẽ tránh được. Đối phương muốn tông cho anh ta không kịp trở tay...

Xem ra, kẻ gọi là “người quen cũ” này chắc chắn biết bản lĩnh của Đoàn Phong, thậm chí càng có khả năng hẳn biết cơ thể anh ta không giống người bình thường... Vì thế mới không cho anh ta một chút thời gian nào để phản kháng, tông cho sống dở chết dở rồi mang đi luôn!

Lúc này Hoắc Nhiễm đẩy cửa vào và bảo: “Anh Viên, đã xuất hết mọi thứ trong điện thoại di động của đội trưởng Đoàn ra rồi!”

Viên Mục Dã thâm vui mừng, vội hỏi cậu ta cuộc điện thoại cuối cùng là gọi cho ai?

Ai ngờ Hoắc Nhiễm lại đặt máy tính xuống trước mặt cậu: “Cuộc điện thoại cuối cùng là gọi cho anh, đáng tiếc chưa kịp nói máy đã bị cắt đứt.”

Viên Mục Dã sửng sốt, lúc ấy Đoàn Phong gọi điện thoại cho cậu là muốn nói gì chứ? Chẳng lẽ anh ta nhận thấy có thể mình sẽ gặp nguy hiểm, nên mới gọi điện thoại cầu cứu cậu sao?

Cậu sắp xếp suy nghĩ trong đầu, sau đó xem tiếp lên trên, nếu cuộc điện thoại cuối cùng là gọi cho mình, vậy cuộc thứ hai đếm ngược lên phải là cho người anh ta sắp gặp lúc đó.

Đó là một dãy số di động hoàn toàn xa lạ, là sau khi Đoàn Phong tạm biệt Viên Mục Dã không lâu thì kết nối, hơn nữa còn do đối phương gọi đến... Thời gian trò chuyện là 1 phút 23 giây, ắt hẳn chính cuộc điện thoại này dẫn Đoàn Phong tới đoạn đường xảy ra chuyện.

Viên Mục Dã do dự một lúc rồi lấy điện thoại của mình ra và nhập dãy số đó vào, hiện giờ có thể khẳng định Đoàn Phong đang ở trong tay đối phương, mà Viên Mục Dã đang đánh cược “người quen cũ” kia sẽ không dễ dàng lấy mạng của Đoàn Phong.

Ai ngờ khi Viên Mục Dã ấn nút gọi đi, ông nghe lại truyền ra câu nói: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không đúng, xin vui lòng kiểm tra lại...”

Hoắc Nhiễm kinh ngạc: “Không thể nào, ngày hôm qua còn gọi điện thoại hơn một phút mà? Chắc chắn là đối phương có tình thiết lập rồi.”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi bảo: “Không quan trọng, lát nữa đưa dãy số này cho Nam Nam, để cô ấy nghĩ cách điều tra, có phải số sai hay không điều tra sẽ biết.”

Đúng vào lúc này, Tăng Nam Nam đi đến với sắc mặt khó coi. Cô ấy đặt chiếc USB ở trước mặt Viên Mục Dã: “Kiểm tra cẩn thận rồi, video bên trong không có vấn đề. Xem tình hình của đội trưởng Đoàn... chắc là bị thương không nhẹ đâu.”

Viên Mục Dã không tiếp lời cô ấy mà cắm USB vào máy tính của Hoắc Nhiễm rồi phát lại video một lần nữa, sau đó cậu nói bằng giọng nghi vấn: “Điểm mù giữa camera thứ sáu và thứ bảy chỉ cách có mấy mét. Vận tốc ngay lúc đó của chiếc xe màu đen vượt qua 120 km/h, làm sao hấn thoát cái tăng tốc được trong khoảng cách ngắn như vậy?”

Tăng Nam Nam cũng gật đầu: “Chẳng những chiếc xe này xuất hiện không hợp với lẽ thường, nó biến mất cũng rất bất bình thường. Tôi đã xem kỹ hết các bản sao video này một lượt, phát hiện chiếc xe này tông vào đội trưởng Đoàn trong phạm vi của camera số bảy, kéo lê đến phạm vi của camera số tám, ném người vào cốp xe rồi tiếp tục chạy, nhưng camera số chín lại không xuất hiện chiếc xe này vào cùng thời gian... Mà lối ra chỗ camera số một càng chẳng ghi nhận có bất cứ chiếc xe màu đen nào ra vào.”

“Tự dung xuất hiện rồi lại biến mất vào không khí?” Viên Mục Dã tự mình lẩm bẩm.

“Sao có thể chứ?” Hoắc Nhiễm nói bằng giọng khó tin.

Viên Mục Dã nghe xong như rơi vào suy tư: “Đúng vậy, đúng là khó có thể tưởng tượng được, nhưng video giám sát rành rành ra đó...”

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã chợt nói với Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm: “Mọi người tiếp tục điều tra dãy số lạ kia đi, tôi ra ngoài một lát sẽ về!”

Viên Mục Dã ra khỏi số 54 bèn vội vàng đến Xuân Phong Lý chỉ cách đây một con phố...

Chương 373: Cùng một loại người

Khi thấy Viên Mục Dã lại đến, biểu cảm trên gương mặt Tần Uyển hơi sững sốt. Chị ấy không thể ngờ trong một ngày mà Viên Mục Dã tới chỗ mình tận hai lần.

“Chị Tần, đội trưởng Đoàn đã xảy ra chuyện rồi!” Viên Mục Dã đi thẳng vào vấn đề.

Sắc mặt Tần Uyển dần trở nên nghiêm trọng: “Tình hình hiện giờ thế nào?”

“Anh ấy bị một chiếc xe việt dã màu đen tông trúng rồi đưa đi, đến nay không rõ tung tích...” Viên Mục Dã nặng nề nói.

Cơ thể Tần Uyển lão đảo, suýt nữa té ngã, may thay được Viên Mục Dã đỡ lấy: “Chị Tần, lần này là một mình tôi tới, chị có thể kể về chuyện của người quen cũ kia không? Tôi biết chị bận khoản điều gì, nhưng hiện giờ liên quan đến sự sống chết của đội trưởng Đoàn, dù thế nào những bí mật đó cũng không quan trọng bằng mạng người có phải không? Hơn nữa, tôi cũng biết một ít chuyện của đội trưởng Đoàn, ví dụ như khả năng chữa lành cơ thể của anh ấy...”

Tần Uyển đột nhiên ngẩng đầu, giật mình hỏi: “Là cậu ấy nói cho cậu biết ư?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Tự tôi phát hiện ra...”

Tần Uyển thở dài, sau đó nói với Viên Mục Dã bằng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Cậu lên lầu với tôi, ở đây không tiện nói chuyện.”

Ở trong lòng của mọi người, Tần Uyển luôn là một người phụ nữ bí ẩn. Mặc dù chị ấy mang cho người ta cảm giác như tắm mình trong gió xuân, nhưng Viên Mục Dã nhận thấy, thật ra chị ấy cùng một loại người với mình... Trong lòng chị ấy có rất nhiều bí mật không thể nói ra, tất nhiên trong đó cũng bao

gồm cả Đoàn Phong, cho nên quan hệ giữa chị ấy và Đoàn Phong tuyệt đối không đơn giản.

Đám Đại Quân và Trương Khai đều nghĩ giữa Tần Uyển và Đoàn Phong là quan hệ yêu đương nam nữ, nhưng Viên Mục Dĩ lại không cho rằng như vậy. Mặc dù chính cậu cũng chưa từng yêu đương một cách đúng đắn, nhưng cậu biết ánh mắt giữa những người yêu nhau không phải là như vậy.

Tần Uyển dẫn Viên Mục Dĩ lên một căn phòng nhỏ trên lầu, thoạt nhìn như một gian phòng ngủ. Trông ảnh bày ở đầu giường, chắc đây là phòng ngủ của Tần Uyển...

Nhưng điều làm Viên Mục Dĩ cảm thấy kinh ngạc là, phòng ở Xuân Phong Lý rất nhiều nhưng Tần Uyển lại cố tình ngủ ở một căn phòng vừa nhỏ vừa ngột ngạt như vậy, xem ra ở sâu trong nội tâm, người phụ nữ này cực kỳ thiếu cảm giác an toàn.

Đầu tiên Tần Uyển rót ly trà cho Viên Mục Dĩ, sau đó mới ngồi xuống cạnh cậu và nhẹ giọng nói: “Chuyện hôm nay tôi kể với cậu vốn nên giấu nhem ở trong lòng, nhưng giờ Đoàn Phong đã xảy ra chuyện. Tôi cũng chỉ có thể nói bí mật này cho cậu nghe, hy vọng ra khỏi căn phòng này rồi cậu có thể giữ bí mật này thay hai chúng tôi...”

Viên Mục Dĩ gật đầu nói rất trịnh trọng: “Chị yên tâm đi chị Tần, mỗi một chữ chị nói hôm nay, nếu chưa được đội trưởng Đoàn cho phép, tôi sẽ tuyệt đối không để lộ với bất cứ ai.”

Tần Uyển gật đầu, sau đó từ từ kể ra bí mật mà chị ấy và Đoàn Phong cùng nhau bảo vệ mấy chục năm...

Vào 82 năm trước, có một nhà buôn tên Đoàn Hữu Đức chuyên kinh doanh lá trà và tơ lụa ở nước S. Triết lý kinh doanh của ông dựa trên uy tín và sự tin cậy khiến việc làm ăn mở rộng đến châu Âu.

Để sự nghiệp của nhà họ Đoàn có thể tiếp tục kéo dài, Đoàn Hữu Đức đưa con trai duy nhất của mình là Đoàn Thiên Lâm ra nước ngoài học tập kiến thức kinh doanh tiên tiến của phương Tây, muốn chờ sau khi ông nhắm mắt xuôi tay, có thể yên tâm giao sản nghiệp của dòng họ vào tay con trai.

Mặc dù đứa con trai duy nhất Đoàn Thiên Lâm này không phải lo ăn mặc từ nhỏ, nhưng trên người lại không có phong cách ăn chơi trác táng xa hoa lãng phí như lũ con nhà giàu, tính cách anh ta điềm tĩnh, đầu óc cũng tiên bộ. Chính anh ta nói với cha muốn ra nước ngoài học tập người nước ngoài làm ăn buôn bán như thế nào, không ngờ cha chỉ suy nghĩ một ngày đã đồng ý.

Theo lý mà nói, với xuất thân của Đoàn Thiên Lâm, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, cuộc đời về sau tất sẽ thuận buồm xuôi gió, giàu sang phú quý... Nhưng điều làm anh ta không ngờ là, bốn chữ “chuyện đời vô thường” cũng sẽ xuất hiện trên người mình.

Vào năm thứ hai Đoàn Thiên Lâm ra nước ngoài, có một ngày anh ta đột nhiên nhận được điện báo từ nhà, nói là cha anh ta bệnh nặng, bảo anh ta nhanh chóng về nước gặp mặt cha lần cuối. Lúc ấy Đoàn Thiên Lâm thật sự không thể tin nổi, làm sao mình mới đi chưa đến một năm mà cha đã mắc bệnh nặng chứ?

Mặc dù ôm lòng nghi ngờ nhưng anh ta vẫn đóng gói hành lý lập tức mua vé tàu trở về, kết quả khi anh ta vượt biển trở về nhà, lại thấy cổng nhà họ Đoàn đã treo lụa trắng.

Điều này nói lên rằng trong nhà mới có tang... Đoàn Thiên Lâm vào cửa thì nhìn thấy bức ảnh bên trên linh đường đúng là cha của mình, Đoàn Hữu Đức!

Cú sốc này thật sự khá lớn đối với Đoàn Thiên Lâm. Năm trước lúc mình đi, cha còn khỏe khoắn, sao giờ mới chưa đến một năm mà người đã chết bệnh chứ? Anh ta tìm người trong nhà hỏi thăm, kết quả lại phát hiện dường như không khí trong nhà họ Đoàn có cái gì đó bất thường.

Mẹ của Đoàn Thiên Lâm qua đời từ lúc anh ta còn rất nhỏ. Với tài sản của Đoàn Hữu Đức, bà chủ gia đình bệnh chết, vốn nên tìm một cô gái đàn ông để tái giá. Nhưng ông lo lúc ấy cậu nhóc Lâm còn nhỏ, lỡ đâu mình không chăm lo đến nơi đến chốn, mang về một người mẹ kế bụng dạ đen tối thì không ổn, cho nên cha của Đoàn Thiên Lâm không có ý muốn tái giá trước khi con trai trưởng thành.

Sau này thấy Đoàn Thiên Lâm càng ngày càng lớn, cuối cùng trở thành một chàng trai thông minh giỏi giang, Đoàn Hữu Đức mới tìm bà mối làm mai giúp mình, nhưng cũng chỉ cho đôi phương thân phận vợ lẽ, không phải vợ cả trong nhà.

Cô gái này tên Thẩm Như Yên, gia đình bình dân, nhưng quý ở xuất thân trong sạch. Mặc dù ông Đoàn chỉ cưới vợ lẽ, nhưng không phải dạng con gái nào cũng có thể bước vào cửa nhà họ Đoàn.

Thật ra ở trong lòng Đoàn Thiên Lâm, việc hôn nhân này không được phù hợp cho lắm, bởi vì lúc đó Thẩm Như Yên chỉ lớn hơn Đoàn Thiên Lâm ba tuổi, mà ông Đoàn cũng đã năm mươi tám...

Cưới cô gái trẻ trung xinh đẹp như thế về nhà, có phải cha anh ta mong chờ đầu mình mọc sừng không? Nhưng Đoàn Thiên Lâm không thể nói thẳng ra được, vì dù gì cha cũng đã độc thân rất nhiều năm vì anh ta. Bây giờ tuổi càng ngày càng cao, đúng là cũng nên có một người ở bên cạnh.

Sau khi cưới một năm, Thẩm Như Yên tuân thủ nghiêm ngặt đạo đức của người phụ nữ, vừa hiểu lý lẽ vừa hiểu lòng người, quán xuyến gọn gàng việc trong nhà họ Đoàn, làm Đoàn Thiên Lâm không bối rối được một chút tật xấu nào...

Thời gian dài, cậu chủ Đoàn cũng bỏ định kiến trong lòng, thật lòng thật dạ đón nhận người mẹ nhỏ này. Cũng bởi vì cha đã có người chăm lo cho cuộc sống, nên Đoàn Thiên Lâm mới yên tâm ra nước ngoài, không ngờ chưa đến một năm, cha đã nhắm mắt xuôi tay.

Thấy Đoàn Thiên Lâm trở lại, Thẩm Như Yên khóc như hoa lê dính mưa: “Thiên Lâm, sao giờ cậu mới về? Lão gia vẫn chờ mãi để gặp mặt cậu lần cuối cùng!”

Đoàn Thiên Lâm chịu đựng đau thương trong lòng, trầm giọng hỏi: “Cha tôi chết như thế nào?”

Thẩm Như Yên đáp với vẻ mặt khổ sở: “Lần trước lão gia xuống phía Nam đi trở hàng, ở trên đường bị cảm lạnh. Sau khi trở về, bệnh tình khi tốt khi xấu... Lúc ấy tôi muốn gửi điện báo cho cậu để gọi cậu về sớm một chút, nhưng có nói

thế nào lão gia cũng không đồng ý, sợ làm chậm trễ việc học của cậu!”

Chương 374: Đoàn Thiên Lâm

Đoàn Thiên Lâm lắc đầu liên tục: “Lúc ấy cha tôi bị bệnh nên hồ đồ, sao dì Thắm cũng hồ đồ theo vậy?”

“Tôi là đàn bà con gái, không dám tự ý quyết định, đành phải nghe theo lời lão gia. Nhưng mấy ngày hôm trước tôi cảm thấy tình hình của lão gia không ổn, lão gia nói mình thường xuyên nhìn thấy bà cả báo mộng về. Nghe vậy, trong lòng tôi rất bất an, cho nên mới sai người lên gửi điện báo cho cậu để cậu nhanh chóng trở về. Lão gia mất vào tối hôm trước, lúc đó tôi nói cho ông ấy biết cậu đã lên thuyền rồi, sắp sửa về đến nhà, cho nên ông ấy luôn đợi cậu về, đáng tiếc vẫn không thể kiên trì nổi. Cậu chưa trở lại nên tôi cũng không dám chôn cất lão gia, vì thế đành tìm thầy phong thủy đến xem có thể đặt linh cữu trong bảy ngày chờ cậu về hay không... Trời xanh có mắt, cuối cùng cậu đã trở lại!” Thắm Như Yên nói xong lại khóc òa lên, nhìn cực kỳ đau lòng...

Đoàn Thiên Lâm bước đến trước quan tài của cha, thấy hai má của cha mình hôm sâu xuống, quả thật như ốm yếu đã lâu. Nhưng lúc anh ta rời nhà, cha vẫn còn rất khỏe mạnh cơ mà, tại sao chỉ một cơn cảm lạnh nho nhỏ lại không dậy nổi cơ chứ?

Mặc dù Đoàn Thiên Lâm không thấy có sơ hở gì trong lời nói của Thắm Như Yên, nhưng anh ta lại phát hiện một chuyện kỳ lạ, đó chính là người hầu và bà vú trong nhà đều lạ mặt, ngay cả quản gia Đoàn Phúc đã làm ở nhà bọn họ hai mươi mấy năm cũng không biết đã đi đâu.

“Dì Thắm, bác Phúc đâu?” Đoàn Thiên Lâm hỏi.

Thắm Như Yên lau nước mắt nói: “Năm trước cậu đi không lâu, bác Phúc bị ngã, bị liệt cả người, cho nên lão gia sai người

đưa ông ấy về quê, còn cho ông ấy một khoản tiền dưỡng lão, để ông ấy có thể trở về an hưởng tuổi già.”

Nghe đến đó, Đoàn Thiên Lâm thầm đặt đầu chấm hỏi, nhưng trên mặt lại không để lộ sắc thái gì: “Khoảng thời gian tôi không ở nhà, vất vả cho dì Thẩm...”

Thẩm Như Yên nói một cách thê lương: “Vất vả không quan trọng, tôi chỉ sợ cậu về sẽ trách tôi không chăm lo tốt cho lão gia...”

“Sao thế được? Lúc tôi không có nhà, luôn do dì ở cạnh chăm sóc cho cha tôi, tôi sẽ ghi tạc tình nghĩa này trong lòng.” Đoàn Thiên Lâm trầm giọng nói.

Thẩm Như Yên đi rồi, một mình Đoàn Thiên Lâm quỳ gối trước quan tài của cha đốt vàng mã, nhưng trong lòng lại nảy sinh mỗi nghi ngờ đối với chuyện của bác Phúc. Phải nói trong nhà này, trừ hai cha con họ ra, bác Phúc là người lớn tuổi nhất!

Người khác có lẽ không biết, nhưng cha con nhà họ Đoàn lại biết rõ chân tơ kẽ tóc của bác Phúc. Hồi trẻ ông ấy chạy nạn đến vùng này, cũng bởi vì được ông Đoàn cho một cái bánh bao trắng, cứu được mạng sống của ông ấy, nên ông ấy mới ở lại nhà họ Đoàn suốt hai mươi mấy năm, nhìn Đoàn Thiên Lâm sinh ra và lớn lên...

Đừng nói đến chuyện ở quê bác Phúc chẳng còn người thân, cho dù là có... Đoàn Thiên Lâm cũng biết rõ cha mình sẽ không đưa bác Phúc đã bị liệt về quê, bởi vì tình cảm giữa bọn họ đã vượt qua chủ tớ từ lâu rồi. Với điều kiện của nhà họ Đoàn, sao có thể đưa bác Phúc không thể tự lo liệu cuộc sống đi cơ chứ?

Mặc dù thâm nghi ngờ, nhưng Đoàn Thiên Lâm lại không để lộ ra mà vẫn lẳng lặng canh giữ trước quan tài của cha, hoàn thành chuyện cuối cùng người làm con như anh ta có thể làm cho cha...

Sau khi hết thời gian đặt linh cữu, Đoàn Thiên Lâm chôn cất cha. Trên đường đưa quan tài đi chôn cất, Thẩm Như Yên khóc đến mức ngất đi, kết quả mời thầy thuốc đến khám mới biết là đã mang thai.

Ban đầu Đoàn Thiên Lâm còn không phản ứng kịp. Mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, anh ta vẫn chưa thoát khỏi nỗi đau buồn vì tang cha, rồi lại đột nhiên biết được mình sắp có một cậu em hoặc cô em cùng cha khác mẹ...

Tuy nhiên mỗi nghi ngờ trong lòng anh ta hãy còn. Cha đột nhiên chết bệnh, người hầu và bà vú trong nhà bị đổi hết hàng loạt, còn có “cậu em hoặc là cô em” tới không đúng thời điểm này... Bởi vậy Đoàn Thiên Lâm cần phải làm rõ ràng trong khoảng thời gian anh ta đi xa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên, Đoàn Thiên Lâm biết mình không thể có được bất cứ đáp án nào khi đối mặt với cả một nhà toàn người xa lạ. Vì thế anh ta muốn đến xem thử công ty vận chuyển hàng của gia đình, thứ nhất là để kiểm tra sổ sách, cha không còn nữa, việc làm ăn trong nhà phải dựa vào chính anh ta xử lý thôi. Thứ hai là thuận tiện hỏi thăm mấy người làm lâu năm, tại sao tất cả những người cũ trong nhà đều bị thay đổi?

Kết quả khi đến nơi, anh ta lại kinh ngạc, vì tất cả người làm ở công ty vận chuyển hàng cũng đều bị đổi thành gương mặt mới.

Ngay cả quản lý chính Đoàn An đã làm mười mấy năm cũng bị đổi thành một người trẻ tuổi hơn ba mươi.

Điều này thật sự quá vô lý, bởi vì cho dù người hầu và bà vú trong nhà không hợp ý của Thẩm Như Yên có thể đổi hết đi, nhưng người làm ở công ty vận chuyển hàng lại không được. Trừ khi lúc còn sống cha anh ta không phải bị bệnh cảm lạnh mà là bị điên!

Quản lý chính mới tới thấy Đoàn Thiên Lâm đến kiểm tra sổ sách của công ty vận chuyển hàng, lập tức ân cần tự giới thiệu, nói gã là anh họ của bà hai, tên là Thẩm Dật, trước đây dạy học ở trường dưới quê.

Nửa năm trước, không biết sao quản lý chính Đoàn An của công ty vận chuyển hàng bị lão gia đuổi ra khỏi nhà. Thẩm Như Yên tạm thời gọi gã tới quản lý sổ sách. Sau này ông Đoàn thấy Thẩm Dật quản lý cũng tốt nên để cho gã làm quản lý của công ty vận chuyển hàng.

Những lý do của Thẩm Dật nhìn như hợp lý, nhưng lại có trăm nghìn chỗ hở. Trước tiên không nói tại sao Đoàn An đã làm quản lý ở nhà bọn họ mười mấy năm lại bị lão gia đuổi ra khỏi nhà. Cho dù là ông ấy phạm vào tội lỗi gì không thể tha thứ cũng đâu đến mức thay đổi hết toàn bộ người làm của công ty vận chuyển hàng cơ chứ?

Dưới tình huống không có bất kỳ chứng cứ nào, tất nhiên Đoàn Thiên Lâm không thể hành động thiếu suy nghĩ. Anh ta cũng không tỏ ra nghi ngờ về những lời này của Thẩm Dật, chỉ bảo gã lấy sổ sách của công ty vận chuyển hàng ra, muốn kiểm tra cẩn thận một chút.

Thẩm Dật lập tức xoay người mang sổ sách tới, sau đó dâng lên bằng hai tay: “Xin cậu chủ xem qua.”

Đoàn Thiên Lâm nhận sổ sách và mở ra tra xét cẩn thận, phát hiện sổ sách công ty vận chuyển hàng vô cùng sạch sẽ, không nhận ra một chút vấn đề nào... Nhưng đôi khi không có vấn đề chính là vấn đề lớn nhất.

Trước khi đi, Đoàn Thiên Lâm vẫn học làm buôn bán với cha, anh ta cũng coi như quen thuộc với tình hình của công ty vận chuyển hàng. Thật ra trong công ty vận chuyển hàng luôn có vài khoản nợ khó đòi và vài vụ làm ăn thua lỗ rất nhiều năm trước, mãi vẫn chưa thu về được tiền hàng.

Để lấy đó làm bài học, ông Đoàn vẫn để lại mấy khoản nợ khó đòi này, nhằm cảnh tỉnh bản thân mọi lúc rằng đừng mắc phải sai lầm tương tự... Nhưng trên sổ sách trước mắt Đoàn Thiên Lâm nào còn có những khoản nợ khó đòi kia nữa?! Anh ta biết đây chắc chắn không phải cha mình xóa sổ, mà là có người nhảm lẫn khi làm giả sổ sách.

Nhưng vấn đề hiện giờ là, tất cả đều chỉ do anh ta đoán, không có bất kỳ chứng cứ gì để chứng minh mọi chuyện là có người giở trò quỷ sau lưng. Đoàn Thiên Lâm không ngờ bà mẹ nhỏ của mình lại có thủ đoạn như thế, xem ra đúng là anh ta đã xem thường cô ta rồi.

Cân nhắc mãi, cuối cùng Đoàn Thiên Lâm quyết định tạm thời án binh bất động, anh ta cần nghĩ cách tìm được những người làm cũ trước kia ở nhà bọn họ cái đã. Nếu đã đuổi hết tất cả bọn họ đi, vậy chứng tỏ chắc chắn bọn họ biết nội tình.

Chương 375: Thẩm Như Yên

Hiện giờ công ty vận chuyển hàng và người trong nhà đều không thể tin, cả ăn miếng cơm Đoàn Thiên Lâm cũng sợ bị người ta bỏ thuốc độc, vì thế anh ta lấy cớ muốn sang tỉnh lân cận để tạm thời rời khỏi nhà họ Đoàn, trên thực tế là ra ngoài tìm những người làm cũ.

Từ nhỏ đến lớn, Đoàn Thiên Lâm luôn rất hiền hòa với những người làm trong nhà, chưa bao giờ bày ra dáng vẻ cậu chủ. Cho nên quan hệ của anh ta và những người làm lâu năm đều tốt đẹp, cũng biết quê quán của họ ở đâu.

Vì vậy anh ta lặn lội tìm được vài người trong số đó, nhưng khi bọn họ thấy Đoàn Thiên Lâm thì phản ứng đầu tiên là quay đầu bỏ đi, không dám nói một câu với anh ta. Đoàn Thiên Lâm biết tính cách của những người này, e rằng họ bị nguy hiểm gì đó nên mới có hành động như thế.

Đoàn Thiên Lâm biết nếu bọn họ không chịu nói thì mình có nói gì cũng chỉ uổng phí. Vì thế anh ta đổi cách, hỏi thăm tung tích của Đoàn Phúc và Đoàn An. May mà mấy người làm cũ này còn coi như nể tình xưa nghĩa cũ, kể cho anh ta biết hoàn cảnh của Đoàn Phúc và Đoàn An.

Đúng là bác Phúc bị té ngã thật nên bị liệt, nhưng ông ấy cũng không được đưa về quê mà là bị Thẩm Như Yên sai người ném vào một căn nhà của nhà họ Đoàn ở dưới quê, mỗi ngày chỉ cho một bữa cơm, chưa đến một tháng đã mất.

Về phần Đoàn An, ông ấy lại bị lão gia đuổi đi vào nửa năm trước, nói là ông ấy nuốt riêng một khoản tiền hàng, bị lão gia phát hiện. Nhưng lão gia nể tình ông ấy đã ở nhà họ Đoàn rất nhiều năm nên cũng không báo quan mà cho một số tiền rồi đuổi đi.

Nhưng lúc ấy, có nói gì Đoàn An cũng không chịu rời khỏi đây, còn thường xuyên trở lại công ty vận chuyển hàng gây chuyện. Sau đó cũng không biết sao mà gặp cướp, không

những cướp tiền mà còn đánh gãy một chân của ông ấy, từ bấy đến giờ không có ai gặp lại ông ấy, nghe nói là về quê ở phía Nam.

Mười ba tuổi Đoàn An đã vào nhà họ Đoàn, làm suốt mười mấy năm, từ một người làm nho nhỏ từng bước một làm lên tới quản lý chính. Đoàn Thiên Lâm không tin ông ấy sẽ tự hủy tương lai của mình bởi vì tham tiền. Hơn nữa, anh ta nhớ rõ cha của mình đã từng nói, mới mười ba tuổi mà Đoàn An đã tới nhà họ Đoàn hoàn toàn là bởi vì anh trai và chị dâu của ông ở dưới quê không thể nuôi nổi ông ấy. Ông Đoàn thấy ông ấy thành thật và đáng thương cho nên mới giữ lại.

Đến bây giờ Đoàn Thiên Lâm vẫn còn nhớ rõ, lúc trước cha coi trọng sự thành thật và đúng mực của Đoàn An nên mới để ông ấy làm quản lý. Tại sao ông ấy lại phản bội lòng tin của cha vì một khoản tiền hàng chứ?

Lúc trước khi Đoàn Thiên Lâm rời khỏi nhà, sắc mặt của Thẩm Như Yên có vẻ khá vui sướng. Bây giờ ngẫm lại, có lẽ là do có cô ta thổi gió bên gối nên cha của anh ta mới có thể đồng ý chuyện anh ta ra nước ngoài nhanh như vậy.

Những chuyện sau đó, Đoàn Thiên Lâm càng điều tra càng kinh ngạc. Thậm chí anh ta cảm thấy bắt đầu từ khi Thẩm Như Yên kết hôn với cha mình đã tính kế từng bước một hòng mưu đồ tài sản nhà họ. Vì thế anh ta vội vã đi xe lửa về quê của Đoàn An, hỏi thăm mấy bạn mới tìm được chỗ ở hiện giờ của Đoàn An.

Khi Đoàn Thiên Lâm xuất hiện trước mặt Đoàn An, cả hai người đều cảm thấy khá khiếp sợ. Đoàn Thiên Lâm khiếp sợ là vì chỉ ngần ngừ một năm không gặp, Đoàn An đã không còn dáng vẻ như ngày xưa nữa, chẳng những người còng xuống mà từ đầu gối chân phải của ông ấy xuống phía dưới đã biến mất.

Mới đầu Đoàn Thiên Lâm còn tưởng Đoàn An bị què một chân, không ngờ lại là mất một chân. Mà Đoàn An khiếp sợ ắt hẳn là vì lúc mình còn sống vẫn có thể gặp được cậu chủ, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hai người không ai nói nổi thành lời...

“Chân của chú...? Ai làm?” Đoàn Thiên Lâm nặng nề hỏi.

Đoàn An hơi kích động: “Cậu chủ, cuối cùng cậu đã trở lại... Làm sao cậu tìm được tới đây?”

Đoàn Thiên Lâm thấy Đoàn An cũng không trả lời câu hỏi của mình nên lặp lại một lần nữa: “Rốt cuộc là ai làm?”

Đoàn An cười khở đáp: “Còn có thể là ai? Mặc dù bề ngoài là tôi gặp phải lũ cướp, nhưng tôi đã cống ra hết tiền bạc trên người mà đối phương vẫn chém đứt một chân của tôi, còn cảnh cáo tôi nếu không nhanh chóng rời khỏi đó, lần sau sẽ đứt đầu.”

Sau khi tìm được Đoàn An, cuối cùng trong lòng Đoàn Thiên Lâm đã chắc chắn, mọi ngõ vực của mình đã có người giải đáp được, anh ta bèn tìm ghế ngồi xuống rồi nhìn hoàn cảnh trong nhà.

“Tình hình hiện giờ của chú thế nào? Kiếm sống bằng gì?”

Đoàn An thở dài: “Cậu chủ lo cho Đoàn An quá. Hiện giờ tôi chỉ sống kéo dài hơi tàn thôi. Nếu không phải nhờ anh trai tiếp tế, e rằng tôi đã chết đói từ lâu rồi. Năm đó lúc bỏ nhà đi, tôi cảm thấy anh trai và chị dâu không chịu chứa, hiện giờ cùng đường cũng chỉ có thể mặt dày trở lại.”

Đoàn Thiên Lâm gật đầu: “Đã để chú chịu khổ rồi. Chú kể cho cháu nghe xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hôm đó Đoàn Thiên Lâm đã biết được một phiên bản khác của câu chuyện từ Đoàn An. Lúc trước đúng là ông Đoàn bị cảm lạnh trên đường chở hàng, từ sau đó sức khỏe vẫn khi tốt khi xấu.

Ông Đoàn vừa bệnh, có rất nhiều chuyện không thể tự mình ra mặt, cho nên đều do bà nhỏ Thẩm Như Yên làm... Ban đầu cô ta chỉ truyền đạt lại những quyết định của ông Đoàn, nhưng dần dà có rất nhiều chuyện thật ra là do cô ta làm chủ.

Mới đầu Đoàn An cũng cảm thấy đây không phải là vấn đề gì lớn, suy cho cùng Thẩm Như Yên cũng chỉ là một bà vợ lẽ, người có thể thật sự thừa kế sự nghiệp của nhà họ Đoàn chỉ có thể là cậu chủ Đoàn Thiên Lâm. Bây giờ Thẩm Như Yên quán xuyến chỉ là tạm thời thôi...

Nhưng ông không ngờ Thẩm Như Yên lại tìm về một người đàn ông tự xưng là anh họ của cô ta, xếp gã vào làm ở công ty

vận chuyển hàng của nhà họ Đoàn, cũng chính là quản lý chính của công ty vận chuyển hàng hiện giờ, Thẩm Dật.

Từ sau khi Thẩm Dật xuất hiện, tất cả mọi việc bắt đầu dần dần thay đổi. Đầu tiên là người hầu và bà vú trong nhà lần lượt bị đổi, sau đó lại thay máu người làm trong công ty vận chuyển hàng, chèn ép đuổi mấy người làm lâu năm đi.

Đoàn An biết nếu còn tiếp tục như vậy, chắc chắn việc làm ăn của công ty vận chuyển hàng sẽ bị ảnh hưởng, nên ông muốn tìm lão gia nói chuyện cho rõ, kết quả lại bị Thẩm Như Yên ngăn cản, bảo ông đừng làm ảnh hưởng lão gia dưỡng bệnh.

Lúc ấy cũng được một khoảng thời gian rồi Đoàn An không gặp ông Đoàn, nên không biết ông ấy đã bệnh đến mức nằm liệt giường không dậy nổi. Vì thế ông nhanh chóng tìm đến bác Phúc quản gia, muốn hỏi thăm thử tình hình gần đây của lão gia.

Ai ngờ hỏi ra mới biết cả bác Phúc cũng bị bệnh, nghe đâu bởi vì chăm sóc lão gia nhiều ngày nên mệt mỏi quá, buổi tối không chú ý bị bước hụt chân ngã từ hàng hiên xuống, đã hôn mê vài ngày rồi.

Đến lúc này Đoàn An mới nhận thức được chuyện có vấn đề, vì thế ông mua chuộc một bà vú mới trong nhà, biết được chỗ của bác Phúc từ bà ta...

Hóa ra sau khi té bị thương, ông ấy đã bị Thẩm Như Yên đưa ra khỏi nhà họ Đoàn ngay trong đêm, ném đến một căn nhà tách biệt ở nông thôn, ngoài miệng nói là có sai người đốc lòng chăm sóc, nhưng thật ra lại là nhốt ông ấy ở trong phòng, mỗi ngày chỉ đưa có một phần cơm nguội.

Chương 376: Bức huyết thư

Kết quả khi Đoàn An tìm thấy thì phát hiện bác Phúc đã sắp chết. Ông ấy nói với Đoàn An bằng khuôn mặt đầy nước mắt rằng mình không phải bị ngã mà bị người khác đẩy từ phía sau... Cũng bởi vì ông ấy nhìn thấy một số thứ không nên thấy nên có người muốn ông ấy chết.

Đoàn An nghe xong mà thâm kinh hãi, chỉ sợ những nghi ngờ trước đây đã thành sự thật, chuyện không nên nhìn thấy mà bác Phúc đã nói chính là ông chủ Đoàn bị bệnh lâu ngày không khỏi vì có người đã dùng thuốc độc.

Bác Phúc nói lão gia có ơn đối với mình nên không thể nhìn người phụ nữ kia hại chết lão gia, thế là bác tự mình viết một bức thư đề Đoàn An đợi cậu chủ về nước rồi tự mình giao cho anh ta, đồng thời còn dặn Đoàn An phải cố gắng chịu đựng, đừng để Thẩm Như Yên có cơ hội đuổi ông đi.

Đoàn An nghe xong thâm cười đau khổ, nếu Thẩm Như Yên đã sắp xếp thật tỉ mỉ và thận trọng từng bước để chiếm tài sản nhà họ Đoàn, vậy sớm hay muộn gì cũng sẽ đuổi ông đi mà thôi, làm sao nhẫn nhịn có thể qua chuyện được?

Quả nhiên sau khi Đoàn An gặp bác Phúc, ông muốn gọi điện ngay cho cậu chủ, nhưng ông còn chưa kịp lấy được địa chỉ của cậu chủ Thiên Lâm ở nước ngoài thì Thẩm Như Yên đã dẫn người đến kiểm toán.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Đoàn An bị vu cho tội biển thủ, Đoàn lão gia lúc đó đã không điều hành được việc gì nữa nên toàn bộ mọi chuyện đều do Thẩm Như Yên tự mình xử lý...

Cứ như vậy, Đoàn An bị vu cho một tội danh tởm tượng rồi bị đuổi ra khỏi công ty vận chuyển nhà họ Đoàn, nhưng do bác Phúc đã nhắc nhở trước đó nên ông không hề rời khỏi địa phương, Đoàn An chỉ muốn đợi cậu chủ trở về để kể hết toàn bộ sự thật.

Thật ra Đoàn An cũng biết chờ đợi như vậy không phải cách hay, ông muốn bí mật quan sát người hầu nhà họ Đoàn để lấy được địa chỉ của cậu chủ ở nước ngoài khi đám người hầu gửi điện “Báo bình an”, nhưng do đối phương đề phòng quá cẩn thận nên từ đầu đến cuối ông không có cơ hội.

Không ngờ đúng lúc này, Đoàn An đột nhiên bị một đám kẻ cướp đề mắt đến, bọn chúng có tất cả bốn người, cả bọn đều che mặt và tranh thủ lúc trời tối để tìm đến... Chúng đã cướp toàn bộ tiền bạc của Đoàn An thì chớ, còn chặt đứt một chân của ông rồi uy hiếp phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không sẽ khó giữ được tính mạng.

Đoàn An cũng biết đây là Thẩm Như Yên nhận ra mình có thể là một tai họa ngầm, cho nên đã nghĩ ra biện pháp độc ác như vậy, ông cũng hiểu nếu mình không rời đi thì chỉ sợ không sống được đến lúc cậu chủ trở về, thế là Đoàn An mang theo vết thương rời đi, rồi vừa ăn xin vừa quay về, suýt nữa đã chết trên đường.

Sau đó Đoàn An tự mình giao bức thư mà bác Phúc viết cho Đoàn Thiên Lâm, anh ta mở ra xem thì thấy bên trong là một bức thư được viết bằng máu của bác Phúc... Có thể tưởng tượng hoàn cảnh lúc đó của bác Phúc đã đến mức nào mới phải cắn nát ngón tay viết bức thư này.

Ở trong thư, bác Phúc đã nói cho Đoàn Thiên Lâm biết, sức khỏe của lão gia càng lúc càng tồi tệ không phải là bệnh lâu ngày không khỏi mà do Thẩm Như Yên biết một chút y thuật, cô ta luôn động tay động chân vào thuốc của lão gia bằng cách thêm vài vị tương khắc với dược liệu gốc trên phương thuốc, cô ta cố ý kéo dài bệnh tình của lão gia.

Mặc dù mỗi lần Thẩm Như Yên sắc thuốc cho lão gia xong, cô ta đều cẩn thận chôn thật kĩ cận thuốc, nhưng vẫn bị bác Phúc tìm được rồi cầm đến cửa hàng thuốc hỏi thì mới biết vấn đề trong đó.

Trừ điều này ra, bác Phúc còn phát hiện một vấn đề khác, đó là quan hệ hơi kỳ quái giữa Thẩm Như Yên và Thẩm Dật, mặc dù bọn họ gọi nhau là anh em họ nhưng bác Phúc lại thấy hai người đó cực kỳ thân mật, kể cả anh em họ thật sự cũng không

như thế... Cho nên bác Phúc nghi ngờ quan hệ giữa bọn họ không phải là anh em họ.

Có lẽ Thẩm Như Yên đã nhận ra bác Phúc đang điều tra chuyện của hai người họ cho nên đã ra tay trước, cô ta lợi dụng lúc trời tối đẩy bác Phúc từ bậc thang ở cửa hiên xuống dưới, muốn ông ấy bị ngã chết.

Không ngờ bác Phúc mặc dù già nhưng xương cốt lại cứng rắn, không thể đợi được đến lúc cậu chủ trở về, vì thế ông ấy tranh thủ lúc người khác không để ý mà giữ lại mảnh giấy bọc bánh bao, sau đó cắn nát ngón tay viết bức thư tuyệt mệnh này, nhưng lại khổ sở vì không có người đáng tin để nhờ cậy.

Khi bác Phúc tỉnh lại ở biệt viện thì biết chắc chắn mình không thể đợi được đến lúc cậu chủ trở về, vì thế ông ấy tranh thủ lúc người khác không để ý mà giữ lại mảnh giấy bọc bánh bao, sau đó cắn nát ngón tay viết bức thư tuyệt mệnh này, nhưng lại khổ sở vì không có người đáng tin để nhờ cậy.

Đúng lúc này Đoàn An âm thầm đến thăm ông ấy, từ đó mới có cảnh tượng lúc trước.

Khi Đoàn Thiên Lâm xem hết bức thư viết bằng máu của bác Phúc, anh ta nắm chặt nó trong lòng bàn tay, xem ra anh ta đã nghĩ quá tốt về người khác nên mới để loại phụ nữ như Thẩm Như Yên có cơ hội lợi dụng...

Nếu Thẩm Như Yên đã dám gọi Đoàn Thiên Lâm quay về, chắc chắn cô ta đã sắp xếp hết mọi chuyện, hiện giờ cha của anh ta và bác Phúc đều đã chết, Đoàn An cũng tàn tật... Bên cạnh anh ta chẳng có một người đáng tin cậy nào.

Nhưng dù là như vậy, Đoàn Thiên Lâm vẫn không sợ hãi, ít nhất thì bây giờ anh ta vẫn là cậu chủ của nhà họ Đoàn, muốn dùng một đứa con hoang để cướp đi gia sản nhà anh ta sao? Đoàn Thiên Lâm đâu cho phép chuyện đó xảy ra?

Sau khi quay về nhà họ Đoàn, mặc dù trong lòng Đoàn Thiên Lâm cực kỳ căm hận Thẩm Như Yên, nhưng bề ngoài vẫn phải giả vờ vui vẻ... Dù sao mọi chuyện đều là lời nói từ một phía của Đoàn An, cho dù có bức thư viết bằng máu của bác Phúc thì vẫn không tạo ra được tác dụng then chốt nào.

Đồng thời Đoàn Thiên Lâm cũng hiểu rất rõ, tài sản tổ tiên để lại ngoại trừ một số bất động sản và cửa hàng ra thì chỉ còn lại

công ty vận chuyển này. Bất động sản và cửa hàng đều có giấy tờ sổ đỏ, ông chủ Đoàn đã cho Đoàn Thiên Lâm đứng tên toàn bộ sau khi vợ ông qua đời.

Cho nên thứ mà mấy người Thẩm Như Yên mơ ước... chỉ có thể là công ty vận chuyển. Có câu: “Một tiếng chiêng vang, mười ngàn lượng vàng”, công ty nhà họ Đoàn gần như nhận thầu phần lớn việc vận chuyển hàng hóa từ Nam ra Bắc, lợi ích trong đó chắc chắn vượt xa chỗ bất động sản của nhà họ Đoàn.

Đoàn Thiên Lâm nghĩ đến đây thì quyết tâm liều mạng, nếu bọn họ đã muốn công ty vận chuyển này, vậy thì bán luôn nó đi, dù sao thì bây giờ anh ta vẫn là chủ nhân của nhà họ Đoàn, bán đồ vật của nhà mình đâu cần người khác đồng ý chứ?

Nói là làm, vì khiến bọn họ không kịp trở tay, sau khi Đoàn Thiên Lâm về nhà, anh ta bắt đầu liên hệ với vài ông chủ của hiệp hội thương mại địa phương, hỏi xem có ai muốn nhận làm kinh doanh vận tải.

Lần này đến lượt Thẩm Như Yên luống cuống, tối hôm đó cô ta chờ sẵn ngoài sảnh, khi thấy Đoàn Thiên Lâm toàn thân đầy mùi rượu quay về thì lập tức tiến lên đón rồi hỏi: “Thiên Lâm, tôi nghe nói cậu muốn bán công ty vận chuyển? Việc này có phải hơi nóng vội quá không? Đây chính là nghề nghiệp giúp nhà chúng ta sống yên ổn, sao có thể nói bán là bán chứ?”

Đoàn Thiên Lâm nghe xong cũng không vội trả lời mà đi đến rót cho mình một chén trà rồi bảo: “Dì Thẩm không cần lo, tôi tự có tính toán của mình, một năm này đâu phải tôi không học được gì, tôi bán công ty vận chuyển hàng hóa đi là vì muốn đầu tư mở ngân hàng, phải giải thích cho dì thế nào nhỉ, làm vận chuyển hàng từ Nam ra Bắc là xách đầu đi kiếm tiền, còn mở ngân hàng chính là tay không bắt sói, dùng tiền của người khác kiếm tiền cho chúng ta.”

Chương 377: Thẩm Dật

Thẩm Như Yên không ngờ Đoàn Thiên Lâm lại có một chiêu bất ngờ như vậy, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được đối sách, dù sao thân phận của cô ta bây giờ cũng chỉ là một bà mẹ kế, đứa trẻ trong bụng còn chưa biết là nam hay nữ, kể cả cô ta có muốn phản đối cũng không được.

Đoàn Thiên Lâm thấy sắc mặt Thẩm Như Yên lo lắng thì cố ý trấn an: “Dì Thẩm cứ thoải mái tinh thần đi, nhà họ Đoàn giao vào trong tay tôi sẽ chỉ càng ngày càng tốt, mặc kệ trong bụng đi là em trai hay gái thì tôi vẫn sẽ cho nó một tương lai tốt đẹp.”

Thật ra Thẩm Như Yên không sợ điều gì khác mà chỉ lo lắng một khi công ty vận chuyển thật sự được bán cho người khác thì chắc chắn đối phương sẽ kiểm tra sổ sách, đến lúc đó chuyện cô ta và Thẩm Dật làm sổ sách giả cũng sẽ bị lộ.

Đêm hôm đó Thẩm Như Yên muốn gọi Thẩm Dật vào nhà trong để thương lượng với hắn xem tiếp theo nên làm gì? Chuyện đã đến nước này, bọn họ sao có thể để con vẹt sắp đến tay lại bay mất được?

Nhưng Đoàn Thiên Lâm cũng đã sớm nghĩ đến điều này, anh ta dặn người giúp việc canh giữ ở cửa, sau khi trời tối không để bất kỳ người đàn ông nào ở ngoài vào, đặc biệt là Thẩm Dật! Mặc dù trong thời gian Đoàn Thiên Lâm rời khỏi nhà này, lời nói của Thẩm Như Yên là mệnh lệnh, nhưng bây giờ dù sao Đoàn Thiên Lâm cũng là chủ nhà, kể cả những người hầu kia đều là người của Thẩm Như Yên thì chắc chắn cũng không dám ra mặt chống đối Đoàn Thiên Lâm.

Thẩm Như Yên không được gặp Thẩm Dật, cô ta không biết phải làm gì bây giờ, nhưng Thẩm Như Yên cũng chẳng có cách nào, dù sao Thẩm Dật là đàn ông ở bên ngoài, trước đây khi Đoàn Thiên Lâm chưa về thì không sao, nhưng bây giờ anh ta đã về, lại còn chỉ đích danh không cho phép Thẩm Dật

được tự ý ra vào, vì để tránh nghi ngờ nên Thẩm Như Yên cũng không tiện nói thêm điều gì...

Roi vào đường cùng, Thẩm Như Yên đành sai hầu gái bên cạnh lén ra ngoài vào lúc nửa đêm để truyền tin cho Thẩm Dật, cô ta muốn nói cho Thẩm Dật biết Đoàn Thiên Lâm muốn bán công ty vận chuyển. Nhưng Đoàn Thiên Lâm đã có đề phòng từ trước, sao anh ta có thể dễ tin tức dễ dàng truyền ra ngoài?

Sáng sớm ngày thứ hai, Đoàn Thiên Lâm dẫn theo mấy ông chủ của hiệp hội thương mại địa phương đến công ty vận chuyển, Thẩm Dật tươi cười ra đón: “Cậu chủ đến rồi à...”

Đoàn Thiên Lâm khẽ gật đầu, nói: “Cậu cầm toàn bộ sổ sách giấy tờ của công ty vận chuyển ra đây!”

Thẩm Dật nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, hấn thắc mắc: “Không biết cậu chủ muốn sổ sách công ty vận chuyển để làm gì?”

Đoàn Thiên Lâm lạnh lùng cười nói: “Cứ mang hết ra đây là được.”

Thẩm Dật thấy Đoàn Thiên Lâm đến kiểm toán lần thứ hai là biết chuyện không ổn, nhưng trên danh nghĩa hắn chỉ là người phụ trách vận tải, cậu chủ muốn lấy sổ sách thì sao hắn có thể không đưa ra...

Cực chẳng đã, Thẩm Dật đành tự mình cầm sổ sách đưa cho Đoàn Thiên Lâm. Anh ta cầm lấy nhưng cũng không thèm nhìn mà đưa luôn cho một người đàn ông trung niên phía sau: “Ông chủ Lý, chỗ này là toàn bộ sổ sách của công ty vận chuyển, ông cứ xem qua... Nếu như không có vấn đề thì chúng ta ký hợp đồng mua bán thôi!”

Thẩm Dật ở bên cạnh nghe thế biến sắc, nói: “Cậu chủ, cậu làm gì thế? Công ty vận chuyển là sản nghiệp tổ tiên nhà họ Đoàn, đâu thể tùy tiện bán được!”

Không ngờ Đoàn Thiên Lâm không thèm để ý đến Thẩm Dật: “Cậu cũng đã nói đây là tài sản tổ tiên nhà họ Đoàn, bán hay không bán là việc cậu có thể hỏi à?”

Thẩm Dật vội vàng gật đầu: “Vâng vâng vâng, tôi đúng là lẩm miệng, chuyện lớn như vậy ngài đã thương lượng với dì hai

chưa?”

Đoàn Thiên Lâm vừa nghe được lời này thì sầm mặt xuống:
“Tôi là chủ nhà họ Đoàn hay dì hai là chủ? Điều này không cần tôi nói lại chứ?”

Chương 378: Kẻ gian bên trong

Thẩm Dật không nói thêm gì nữa mà khom người lùi sang một bên... Đoàn Thiên Lâm thấy vậy bèn giơ tay ra hiệu mời ông chủ Lý, sau đó bình thản nhìn mấy người mà đối phương dẫn theo kiểm tra sổ sách.

Trong quá trình này, Đoàn Thiên Lâm phát hiện sắc mặt Thẩm Dật luôn lo lắng, anh ta thậm chí cười lạnh, xem ra chuyện bọn họ động tay động chân ở công ty vận chuyển rất nhanh sẽ bại lộ...

Kết quả kiểm kê đúng như Đoàn Thiên Lâm đã đoán trước đó, thật ra công ty vận chuyển nhà họ Đoàn đã chỉ còn lại cái vỏ rỗng, quyển sổ sách giả kia chỉ có thể lừa Đoàn Thiên Lâm vừa từ nước ngoài trở về, nhưng nếu muốn lừa gạt ông chủ Lý đã lăn lộn nhiều năm trong giới kinh doanh thì đúng là nằm mơ.

Quả nhiên, sau khi kiểm kê, sắc mặt ông chủ Lý khá nghiêm trọng, ông ta nói: “Cháu à, sổ sách của công ty vận chuyển này... có vấn đề chẳng?”

“Hả...? Không thể nào? Gần nửa năm nay đều do quản lý Thẩm xử lý, chắc không có vấn đề gì quá lớn chứ ạ?” Đoàn Thiên Lâm biết rồi mà vẫn hỏi.

Ông chủ Lý thở dài: “Cháu à, chú thấy chúng ta vẫn nên qua bên kia nói chuyện một chút...”

Đoàn Thiên Lâm liếc nhìn Thẩm Dật, sau đó quay đầu nói với hai nhân viên: “Trông coi hẩn cẩn thận... Nếu không thì đừng ai nghĩ nhận được tiền công tháng này.”

Hai nhân viên nhìn nhau một cái, trong lòng bọn họ đã hiểu cậu chủ muốn mượn tay người khác để tìm kẻ gian trong nội

bộ, nếu lúc này bọn họ còn giúp Thẩm Dật thì chỉ sợ đừng nghĩ có thể tiếp tục ở lại chỗ này.

Sau khi Đoàn Thiên Lâm rời đi, một công nhân trong đó áy náy nói với Thẩm Dật: “Thật xin lỗi quản lý Thẩm, đây là ý của cậu chủ, hai anh em chúng tôi cũng không có cách nào.”

Thẩm Dật nghe vậy bèn cười nói: “Không sao, tôi không trách các anh...” Mặc dù ngoài miệng Thẩm Dật nói như vậy nhưng hai công nhân cũng nhận ra sắc mặt hắn lúc đó rất khó coi.

Không ngoài dự đoán, ông chủ Lý quyết định không mua công ty vận chuyển nhà họ Đoàn, dù sao người ta là dân kinh doanh chứ không phải nhà từ thiện, biết rõ vụ mua bán này thua lỗ thì ai mà chịu làm tiếp chứ?

Đoàn Thiên Lâm xin lỗi rồi tiễn mấy người ông chủ Lý đi xong, anh ta bình tĩnh quay lại sau đó ra lệnh cho mấy nhân viên đóng cửa, anh ta muốn thăm vấn người cậu nhà mẹ kế này, để xem hắn đã lấy bao nhiêu tiền của nhà họ Đoàn?

Ở sân sau của công ty vận chuyển nhà họ Đoàn, Đoàn Thiên Lâm ngồi dựa vào một chiếc ghế bành làm từ gỗ lim, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thẩm Dật đã bị người khác đè xuống đất, anh ta trầm giọng hỏi: “Nói một chút xem nào, hơn nửa năm qua mày và Thẩm Như Yên đã bắt tay nhau biến thủ thế nào?”

Thẩm Dật nghe xong tái mặt nhưng không lên tiếng, trông đáng vẻ như lợn chết không sợ nước sôi...

Đoàn Thiên Lâm thấy Thẩm Dật không nói câu nào bèn cười nói: “Mày biết Tịch Mai chứ? Đêm qua cô ta muốn lên đưa tin cho mày, nhưng lại bị tao chặn ở cửa sau, cô ta đã khai hết những chuyện thói tha giữa mày và ả kia rồi.”

Mười nhân viên vây xung quanh nghe xong sắc mặt rất khác nhau, có người giật mình, cũng có người biểu hiện “Tôi đã biết là thế mà”... Đây chính là hiệu quả mà Đoàn Thiên Lâm muốn có, anh ta nói tiếp: “Mày không nói thì tao sẽ nói thay mày vậy, đứa con hoang trong bụng Thẩm Như Yên cũng là của mày đúng không? Cha tao nửa năm trước đã nằm trên giường không dậy được, ông ấy sao có thể làm Thẩm Như Yên mang thai, còn không đợi được tao về mà đã chết vì bệnh.”

Đoàn Thiên Lâm thấy Thẩm Dật không nói gì thì nói với hai người nhân viên đang đề hấn: “Được rồi, không cần đề quản lý Thẩm chặt như vậy đâu, chúng ta đông người đang nhìn như vậy, hấn đâu thể chạy được, mau nâng hấn lên đi để tôi nói chuyện đỡ phải xoay người...”

Hai nhân viên đang đề Thẩm Dật nghe được câu này mới lùi hấn dậy, nhưng Thẩm Dật đã bị dọa sợ như một bãi bùn nhão, hai nhân viên phải giữ chặt lấy hấn mới không khiến hấn ngã ra đất một lần nữa.

Đoàn Thiên Lâm thấy vậy thì nói với mấy nhân viên bằng giọng khinh bỉ: “Lấy một cái ghế lại đây cho quản lý Thẩm của chúng ta, cứ để người ta vịn như vậy đâu có được.”

Hai nhân viên ném Thẩm Dật đang mềm oặt lên ghế xong, Đoàn Thiên Lâm mới cười và bảo: “Thẩm Dật, dù sao mày cũng là người đọc sách, sao có thể làm ra chuyện trái với luân thường đạo lý như vậy? Được rồi, hôm nay tao không truy cứu chuyện này vội, chỉ cần mày nói hết tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối thì tao có thể tha cho mày một mạng, dù sao đây cũng không phải chuyện về vang gì...”

Thẩm Dật khẩn trương nuốt nước bọt, thử hỏi: “Vậy còn Như Yên? Cậu chủ sẽ xử lý cô ấy thế nào?”

Đoàn Thiên Lâm cười phá lên: “Không ngờ mày cũng là kẻ si tình đấy. Yên tâm... giết người là phạm pháp, sao tao có thể tự hủy tương lai vì một người phụ nữ như vậy chứ? Chắc chắn tao sẽ nuôi cô ta thật tốt, nhưng cả đời này cô ta cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa nhà họ Đoàn.”

“Còn đứa bé đó...” Thẩm Dật vội vàng hỏi.

Đoàn Thiên Lâm lạnh lùng hừ một tiếng: “Thẩm Dật, đừng có mà cho mày mặt mũi còn không biết xấu hổ, chẳng lẽ tao còn phải giữ lại đứa con hoang đấy à!”

Cả người Thẩm Dật lập tức mềm nhũn, hấn lảo bầm: “Đứa bé vô tội, nó có lỗi gì đâu...”

Đoàn Thiên Lâm cố nén cơn giận trong lòng: “Con của mày vô tội... Vậy còn cha tao? Ông ấy chết không vô tội à? Lúc ông ấy cưới Thẩm Như Yên có từng ép buộc cô ta sao? Nếu cô ta không đồng ý thì có thể không gả mà? Mày và cô ta bắt tay

nhau muốn chiếm đoạt tài sản nhà họ Đoàn, còn hại tính mạng cha tao, nếu không ngại mặt mũi của nhà họ Đoàn thì tao đã đưa đôi ‘Gian phu dâm phụ’ chúng mày ra tòa án rồi!”

Ngày hôm đó Đoàn Thiên Lâm không hỏi được quá nhiều từ miệng của Thẩm Dật, nhưng anh ta cũng không vội, dù sao chuyện này đã bại lộ, nếu không hỏi được bên phía Thẩm Dật thì anh ta có thể đến hỏi bên chỗ Thẩm Như Yên, cô ả này nhút nhát hơn đàn ông, dọa một chút chắc sẽ khai hết.

Sau khi tính toán mọi chuyện, Đoàn Thiên Lâm bèn sai người nhốt Thẩm Dật vào hầm ngầm của kho hàng, còn anh ta thì quay về chuẩn bị tranh cãi với Thẩm Như Yên... Không ngờ trên đường về, con đường phía trước lại bị chặn bởi có một chiếc xe ngựa bị lật, cực chẳng đã, Đoàn Thiên Lâm đành sai lái xe đổi sang một con đường khác.

Gặp phải tình huống như vậy nên khi Đoàn Thiên Lâm về đến nhà thì trời đã tối. Sau khi anh ta xuống xe bèn bảo lái xe về nhà, mười giờ sáng mai đến đón...

Nhưng khi Đoàn Thiên Lâm đẩy cửa bước vào, anh ta phát hiện bên trong rất yên tĩnh, trong sân đáng ra phải bật đèn thì lại không hề có một tia sáng. Tuy Đoàn Thiên Lâm hơi nghi ngờ nhưng vẫn đi xuyên qua sân đến sảnh phía trước, bởi vì bình thường giờ này Thẩm Như Yên chắc chắn đang ăn cơm tối ở đó.

Vậy mà khi Đoàn Thiên Lâm vào sảnh thì lại phát hiện ở đó không có bất kỳ ai...

“Mọi người đi đâu rồi?” Đoàn Thiên Lâm đứng trong sân gọi một tiếng, nhưng toàn bộ nhà họ Đoàn lại vô cùng yên tĩnh, ngoài tiếng gió thổi vào lá cây thỉnh thoảng vang lên thì không hề có một tiếng động nào khác.

Chương 379: Cả nhà chết sạch

Lúc này Đoàn Thiên Lâm cũng nhận ra có gì đó không đúng, anh ta xoay người đi ra sân sau, nhưng chỉ đi được hai bước, Đoàn Thiên Lâm phát hiện dưới chân toàn là nước, anh ta cúi đầu nhìn thì bỗng giật mình!

Dưới chân anh ta đâu phải là nước, đó rõ ràng là một bãi máu đỏ tươi... Đoàn Thiên Lâm biết ngay trong nhà đã có chuyện xảy ra, anh ta đi theo vết máu tìm kiếm về phía trước.

Thứ đập vào mắt Đoàn Thiên Lâm đầu tiên là một người nằm sấp, anh ta đến gần để xem thì phát hiện đó là người giúp việc ở nhà bếp, má Triệu! Đoàn Thiên Lâm vội vàng sờ thử động mạch cổ của bà ta nhưng phát hiện người này đã tắt thở từ lâu.

Trong nháy mắt có vô số khả năng xuất hiện trong đầu Đoàn Thiên Lâm, gặp cướp? Hay là có người trả thù? Nhưng từ sự yên tĩnh trong sân có thể khẳng định một điều, người bị chết không chỉ có mỗi mình má Triệu...

Quả nhiên, khi Đoàn Thiên Lâm lại đi thêm vài mét về phía trước, anh ta phát hiện người gác cổng lão Vương chết trên bãi cỏ, Đoàn Thiên Lâm đến gần để kiểm tra thì phát hiện trên người lão Vương có vài vết đâm, ông ta chết rất thảm.

Sau đó càng ngày càng có nhiều thi thể xuất hiện trước mắt Đoàn Thiên Lâm khiến anh ta sợ toát mồ hôi. Mặc dù toàn bộ nhà họ Đoàn từ trên xuống dưới không có ai là họ hàng gần của Đoàn Thiên Lâm, nhưng đột nhiên có nhiều người chết oan như vậy khiến anh ta khó mà tiếp thu được.

Không ngờ đúng lúc này, căn phòng ở sân sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu, Đoàn Thiên Lâm hiểu ngay trong nhà vẫn còn người sống sót, anh ta vội vàng chạy về phía đó để tìm kiếm, Đoàn Thiên Lâm phát hiện âm thanh đó phát ra từ phòng Thẩm Như Yên.

Bởi vì sốt ruột cứu người nên lúc đó Đoàn Thiên Lâm không suy nghĩ nhiều, nhưng khi anh ta chạy đến gian phòng để kiểm tra thì thấy Thẩm Như Yên toàn thân đầy máu đang nằm rạp trên mặt đất rên rỉ, trông tình huống có vẻ không lạc quan...

Đoàn Thiên Lâm vội vàng kiểm tra vết thương của cô ta, giọng trầm xuống, hỏi: “Là ai làm?”

Không ngờ Thẩm Như Yên nhìn thấy người đến là Đoàn Thiên Lâm thì lại túm áo anh ta rồi há to miệng muốn nói gì đó... Nhưng do quá kích động nên không những không nói ra lời mà còn phun máu lên người Đoàn Thiên Lâm, trông cô ta sắp không sống được.

Không còn cách nào khác, Đoàn Thiên Lâm đành tạm thời thả Thẩm Như Yên trên mặt đất rồi định ra ngoài tìm người giúp, vậy mà đúng lúc này bỗng có một đám cảnh sát ập vào, họ chẳng nói chẳng rằng đã đè ngay Đoàn Thiên Lâm xuống đất.

“Cảnh sát, chính anh ta đã giết bà hai của chúng tôi!” Có tiếng một cô gái gào lên thảm thiết.

Đoàn Thiên Lâm nghe tiếng bèn gắng sức ngẩng đầu lên nhìn, anh ta thấy người vừa nói lại chính là Tịch Mai mà hôm qua đã bị anh ta giam lại! Nhưng Đoàn Thiên Lâm vừa định giải thích cho mình vài câu thì đột nhiên cảm thấy chân mình bị người dùng vật cứng đập mạnh một cái khiến anh ta lại phải quỳ trên mặt đất.

Lúc này có một người đàn ông vóc dáng mập mạp đi đến và hỏi: “Cô xác định hẳn chính là hung thủ giết người sao?”

Tịch Mai khẳng định chắc chắn: “Chính là hẳn, cậu chủ nhà họ Đoàn, buổi tối sau khi quay về hẳn đã trêu ghẹo bà hai, bà hai tức giận quay về phòng, đến cả cơm tối cũng chưa ăn! Không ngờ đúng lúc tôi chuẩn bị đưa đồ ăn đến phòng bà hai bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, tôi đẩy cửa bước vào thì thấy người bà hai đầy máu đang nằm trên mặt đất, trong tay cậu chủ cầm một con dao! Tôi sợ quá xoay người chạy ngay, vừa chạy vừa hô giết người! Sau đó tôi gặp những người khác trong nhà và xin họ cứu... Không biết có phải do cậu chủ đã giết đổ mắt không mà sau khi ra ngoài cậu chủ không nói câu nào, cứ thấy người là giết! Tôi thật sự sợ hãi nên chạy thẳng đến cục cảnh sát để báo án.”

Người đàn ông mập mạp gật đầu: “Tốt, sự thật đã rõ ràng, động cơ phạm tội đầy đủ, dẫn người đi thôi!”

Lúc này Đoàn Thiên Lâm đã biết có người cố ý muốn vu oan hãm hại mình, nhưng anh ta nghĩ mãi mà không ra người này là ai? Thảm Dật sao? Nhưng hắn đang bị giam trong hầm ngầm của công ty vận chuyển mà?

Hơn nữa, thủ đoạn của người này quá ác độc! Không thèm đếm xỉa việc dùng mười mấy mạng người để hại Đoàn Thiên Lâm, chắc chắn đây không phải là việc tạm thời phát sinh mà là một kế hoạch ác độc đã được tính toán cẩn thận.

Sau khi Đoàn Thiên Lâm bị bắt vào cục cảnh sát, anh ta không hề được đưa ra tòa án cũng không bị hỏi cung, Đoàn Thiên Lâm không có bất kỳ cơ hội nào để giải thích, anh ta biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì mình chỉ có một con đường chết... Thế là Đoàn Thiên Lâm thuyết phục người phụ trách đưa cơm hàng ngày và hứa rằng nếu có thể truyền tin giúp anh ta, thì sẽ nhận được một nghìn đồng tiền mặt!

Trải qua nhiều trắc trở, cuối cùng Đoàn Thiên Lâm cũng chuyển được một bức thư cầu cứu đến tay một người bạn học cũ, người bạn này tên Kiều Tư Bác làm nghề luật sư, chỉ cần người bạn ấy tham gia thì chuyện này sẽ có cơ hội lật lại được.

Vào cuối buổi chiều, Kiều Tư Bác thông qua một chút quan hệ cuối cùng cũng gặp được Đoàn Thiên Lâm, nhưng Kiều Tư Bác lại mang đến một tin tức xấu, đó chính là toàn bộ chứng cứ trước mắt đều bất lợi với Đoàn Thiên Lâm.

Đầu tiên là cô hầu gái Tịch Mai đã xác nhận, cô ta dùng thân phận của người sống sót duy nhất để cam đoan Đoàn Thiên Lâm chính là hung thủ giết người! Còn từ lời khai của những công nhân vận chuyển hàng và lái xe thì Đoàn Thiên Lâm hoàn toàn đủ thời gian gây án.

Đoàn Thiên Lâm nghe xong, giọng cũng trầm xuống: “Người lái xe đó chắc chắn đã bị người khác mua chuộc, lúc tôi đi từ công ty vận chuyển về thì gặp một chiếc xe bị lật, bởi vì đường lúc đó bị chặn nên tôi đành phải đi vòng để trở về, vì thế mới chậm trễ một chút thời gian.”

Sắc mặt Kiều Tư Bác rất khó coi, anh ta nói: “Vấn đề là những lời khai cùng với xác nhận của Tịch Mai đủ để kết án chắc chắn rồi, nếu trong thời gian ngắn không tìm thấy nhân chứng mới... Anh Thiên Lâm, lần này chỉ sợ anh lành ít dữ nhiều rồi.”

Đoàn Thiên Lâm suy nghĩ rồi nói: “Lúc đó có khá nhiều người đi đường, còn có một số quầy bán hàng rong nên chắc chắn có người có thể chứng minh con đường tôi đi bị chặn, như vậy lời khai của lái xe sẽ không đáng tin. Còn Tịch Mai, lúc vụ án phát sinh cô ta không ở trong nhà, bởi đêm hôm trước cô ta vì đưa tin cho quản lý công ty vận chuyển nên bị tôi bắt được rồi nhốt trong kho hàng, từ đầu đến cuối không hề thả ra thì làm sao cô ta có thể nhìn thấy quá trình tôi giết người chứ?”

Kiều Tư Bác suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, chuyện nhân chứng để tôi tìm cách, trong thời gian này anh đừng hành động thiếu suy nghĩ, cứ yên tâm chờ tin tức của tôi.”

Sau khi Kiều Tư Bác rời đi, Đoàn Thiên Lâm cẩn thận nhớ lại những chuyện xảy ra, nhưng anh ta nghĩ mãi mà vẫn không ra người hãm hại mình là ai? Mà thời gian lại quá trùng khớp, chắc chắn đây là một kế hoạch được sắp xếp rất cẩn thận.

Liệu có phải Thẩm Dật không? Nhưng hẳn lúc đó đang bị giam trong hầm mà? Hơn nữa, Thẩm Như Yên đang mang thai đứa con của hắn, chẳng lẽ hắn có thể độc ác đến mức dễ dàng vứt bỏ đứa con ruột thịt của mình?

Cũng may bây giờ có Kiều Tư Bác hỗ trợ, cuối cùng Đoàn Thiên Lâm cũng không bị động nữa, chỉ cần người bạn học luật sư này có thể tìm được mấy người bán hàng rong trên đường lúc đó để làm chứng thì sẽ chứng minh được Đoàn Thiên Lâm không có thời gian để gây án.

Chương 380: Bạn học cũ

Không ngờ có một chuyện xảy ra sau đây khiến Đoàn Thiên Lâm cảm thấy hơi bất an, đó là người phụ trách đưa cơm hàng ngày đã bị đổi thành người khác...

Đoàn Thiên Lâm hỏi thăm người đưa cơm mới: “Anh gì ơi, Vương Tiểu Nhị phụ trách đưa cơm trước đây đâu rồi? Sao cậu ta không đến vậy?”

Người tạp dịch mới lắc đầu đáp: “Đừng hỏi nữa, nghe nói đêm qua cậu ta uống rượu say rơi xuống sông chết đuối rồi!”

Đoàn Thiên Lâm nghe mà cảm thấy lòng mình nặng trĩu, tại sao lại trùng hợp như vậy? Người vừa giúp anh ta đưa tin thì đã bất ngờ chết rồi? Đoàn Thiên Lâm thầm thề với mình, chỉ cần anh ta còn sống ra ngoài thì nhất định sẽ tìm đến người nhà của người làm tạp dịch kia và cho bọn họ một khoản bồi thường.

Lúc đó, dưới cái nhìn của Đoàn Thiên Lâm thì vụ án này không khó xử lý, chỉ cần Kiều Tư Bác có thể tìm được nhân chứng chứng minh tài xế của anh ta nói dối, như vậy tất cả tội danh đều không thể thành lập.

Không ngờ Đoàn Thiên Lâm ở trong tù vài ngày mà mãi vẫn không thấy Kiều Tư Bác xuất hiện, trong lúc anh ta càng chờ càng sốt ruột thì bỗng bị kéo ra tòa án để xét xử! Lúc ban đầu Đoàn Thiên Lâm còn tưởng Kiều Tư Bác có thể xuất hiện tại tòa để làm luật sư cho anh ta, nhưng khi Đoàn Thiên Lâm đi vào tòa án, anh ta không hề nhìn thấy bóng dáng Kiều Tư Bác đâu.

Đội hình bên phía đối phương đã tới đầy đủ, Thẩm Dật lại xuất hiện với thân phận người nhà của nạn nhân, người tài xế và Tịch Mai đều ngồi trên ghế nhân chứng... Mặc dù Đoàn Thiên Lâm không nhìn thấy Kiều Tư Bác xuất hiện nhưng trong lòng anh ta cũng không quá hoảng sợ, chỉ cần nhất quyết không nhận tội thì quan tòa sẽ phải xử lại.

Tình huống lúc đầu khá giống với suy đoán của Đoàn Thiên Lâm, Tịch Mai và tài xế thi nhau đứng ra làm chứng, chữa mũi nhọn về phía Đoàn Thiên Lâm, luật sư của đối phương đem động cơ giết người của Đoàn Thiên Lâm từ chưa thỏa mãn được ý định gian dâm mẹ kế tăng lên thành tội giết người mưu đoạt tài sản, gian dâm và giết mẹ kế đều là những tội ác không thể tha thứ.

Trong lúc này, từ đầu đến cuối Đoàn Thiên Lâm không nói lời nào, đến tận khi hai người nhân chứng khai xong thì anh ta mới bắt đầu chuẩn bị bào chữa cho mình. Không ngờ đúng lúc này luật sư của đối phương lại bất ngờ nói có nhân chứng thứ ba muốn ra tòa làm chứng.

Đoàn Thiên Lâm nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, trước đó anh ta có nghe Kiều Tư Bác nói đến nhân chứng nào đâu? Trong lúc anh ta đang ngơ ngác thì thấy bạn học cũ Kiều Tư Bác xuất hiện trên ghế nhân chứng, người này bình thản khai với quan tòa: “Thưa quan tòa, vài ngày trước Đoàn Thiên Lâm đã từng cầu xin tôi giúp đỡ, anh ta nói mình đã giết người và hỏi tôi phải làm thế nào mới có thể thoát tội. Vì sự tôn trọng đối với nghề nghiệp của mình nên tôi đã nói khéo để từ chối thỉnh cầu của Đoàn Thiên Lâm, đồng thời khuyên anh ta hãy nhanh chóng nhận tội... Thật không ngờ Đoàn Thiên Lâm vẫn vô cùng ngoan cố, tôi rất tiếc vì điều này, anh ta đã từng là một người rất ưu tú...”

Đoàn Thiên Lâm đã không thể nghe được Kiều Tư Bác nói những gì sau đó, giờ phút này đầu óc anh ta đang trống rỗng, tại sao bạn học cũ của mình lại xuất hiện ở phe đối phương? Tại sao Kiều Tư Bác lại muốn bán đứng mình? Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, đến tận khi Đoàn Thiên Lâm nghe quan tòa trầm giọng hỏi: “Đoàn Thiên Lâm, anh có nhận tội không? Đoàn Thiên Lâm, xin hãy trả lời vấn đề của tôi!”

Đoàn Thiên Lâm nghe xong bèn từ từ ngẩng đầu, hai mắt anh ta vì phần nộ mà đã biến thành đỏ bừng, Đoàn Thiên Lâm nhìn Kiều Tư Bác rồi cười lạnh lùng, sau đó gần từng tiếng với quan tòa: “Tôi không giết người... Tôi không nhận tội...”

Dựa theo quy trình như mọi khi, nếu người bị tình nghi không chịu nhận tội thì tòa án không thể tuyên án ngay lập tức, nhưng hôm đó quan tòa cũng không làm theo trình tự bình thường mà tuyên án ngay tại tòa rằng tội giết người của Đoàn Thiên Lâm được thành lập, một tuần sau sẽ xử bắn.

Lúc cảnh sát đưa Đoàn Thiên Lâm rời khỏi tòa, Kiều Tư Bác cũng đi ngang qua, Đoàn Thiên Lâm đột nhiên thoát khỏi sự kiểm giữ của hai cảnh sát rồi bóp chặt cổ Kiều Tư Bác và hỏi: “Tại sao lại bán đứng tôi? Tại sao?”

Lực tay của Đoàn Thiên Lâm lúc đó rất lớn, nếu không phải hai tên cảnh sát của tòa án dùng gậy cảnh sát đánh Đoàn Thiên Lâm bất tỉnh, thì suýt chút nữa Kiều Tư Bác đã bị bóp chết...

Đến khi Đoàn Thiên Lâm tỉnh lại thì phát hiện mình đã bị nhốt trong một nhà tù tối tăm chật chội, chưa kể đến việc tay chân bị xích mà cả miệng cũng bị thứ gì đó chặn lại khiến anh ta không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Vài ngày sau đó, Đoàn Thiên Lâm cứ ngồi ngẩn người trong bóng tối nhìn chăm chăm vào ô cửa sổ nhỏ duy nhất có ánh sáng chiếu vào, anh ta nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao vài ngày trước mình vẫn còn là cậu chủ sống an nhàn sung sướng, bây giờ lại biến thành tù nhân rồi?

Hiện giờ nghĩ lại mới thấy, vào lúc Đoàn Thiên Lâm nhận được điện báo thì kết cục cũng đã được xác định, đây là một kế hoạch chu đáo chặt chẽ, số lượng người muốn hãm hại tham dự vào rất đông... Nhưng rốt cuộc đối phương là ai?

Ngay từ lúc đầu bọn chúng đã ném Thẩm Như Yên ra ngoài để Đoàn Thiên Lâm đánh giá thấp thực lực kẻ thù, nếu như Đoàn Thiên Lâm biết trước đối thủ của mình không phải Thẩm Như Yên thì anh ta đã không hành động nóng vội như vậy.

Nhưng nhìn tư thế của đối phương thì dù Đoàn Thiên Lâm không làm gì cũng vô ích, bọn chúng vẫn sẽ áp dụng kế hoạch hãm hại này...

Nhưng đối phương có mưu đồ gì? Tài sản nhà họ Đoàn sao? Kể cả nhà họ Đoàn bọn họ là nhà giàu số một số hai trong nước, nhưng sắp xếp một kế hoạch tinh vi như vậy chỉ vì để chiếm đoạt tài sản sao...? Làm thế có quá không?

Mặc cho Đoàn Thiên Lâm nghĩ mãi vẫn không thể hiểu nổi, nhưng có một điều có thể khẳng định, thứ bọn chúng muốn chắc chắn liên quan đến công ty vận chuyển, thậm chí Đoàn Thiên Lâm còn nghi ngờ việc Thẩm Như Yên gả cho cha anh ta chính là kế hoạch ban đầu.

Nhưng vấn đề bây giờ là Đoàn Thiên Lâm không muốn chết không rõ ràng như thế này, dù phải chết thì anh ta cũng phải biết rõ sự thật rồi mới chết được. Thế là ngày hôm sau Đoàn Thiên Lâm đưa ra một yêu cầu với nhân viên canh giữ, anh ta muốn gặp Kiều Tư Bác một lần, điều này coi như là thỉnh cầu cuối cùng trước khi chết.

Nhưng người canh giữ lại cười khẩy: “Nghĩ gì thế? Chỉ vài ngày nữa là hành hình rồi, mày ngoan ngoãn chờ chết trong đó đi!”

Giọng Đoàn Thiên Lâm trầm xuống: “Anh cứ báo với cấp trên là, chỉ cần để tôi gặp Kiều Tư Bác, tôi sẽ ký tên nhận tội, nếu không thì dù có đem tôi ra xử bắn, sau này nếu có người điều tra được chuyện này, họ sẽ phát hiện ra cái chết của tôi có vấn đề!”

Người canh giữ ngần ra, sau đó không nói câu nào mà quay người đi ra ngoài. Sáng hôm sau, Kiều Tư Bác cầm theo đơn nhận tội xuất hiện trước mặt Đoàn Thiên Lâm...

“Nghe nói anh muốn gặp tôi thì mới đồng ý nhận tội?” Kiều Tư Bác bình thản nói.

Đoàn Thiên Lâm không trực tiếp trả lời vấn đề của Kiều Tư Bác mà hỏi ngược lại: “Vì sao? Cậu và tôi là bạn thân, tại sao phải hại tôi như vậy?”

Kiều Tư Bác thở dài, đáp: “Có một số việc không phải tôi có thể quyết định được, muốn trách thì phải trách việc buôn bán của nhà họ Đoàn quá tốt.”

Đoàn Thiên Lâm nghe thế thì hiểu ngay, anh ta tiếp tục hỏi: “Cậu đóng vai trò gì trong chuyện này? Chủ mưu? Hay là đồng bọn?”

Chương 381: Ông lão tóc trắng

Không ngờ Kiều Tư Bác lại cười khẽ: “Anh Thiên Lâm đúng là quá đề cao tôi rồi, nếu không phải anh đến tìm tôi thì tôi sẽ không bị dính vào chuyện này.”

“Cho nên cậu đã khuất phục bọn chúng rồi bán đứng tôi?”
Đoàn Thiên Lâm lạnh lùng chất vấn.

Kiều Tư Bác cười nói: “Mỗi người đều có giá trị của mình, người nhà, người yêu, anh em, bạn bè... đều là như vậy. Nếu một người không nguyện ý vì một chút lợi ích mà phản bội những người thân thì đừng tưởng người đó coi trọng tình cảm, chẳng qua lợi ích mà đối phương đưa ra nhỏ hơn nhiều giá trị ở trong lòng của những người đó mà thôi.”

Đoàn Thiên Lâm đương nhiên không thể gật đầu với cách suy nghĩ này của Kiều Tư Bác, bởi vì theo anh ta, con người là động vật chạy theo cái lợi nhưng đồng thời cũng có nhu cầu tình cảm, những kẻ nhờ vào phản bội để đạt được thứ mình muốn thì sớm muộn cũng sẽ có một ngày phải hối hận...

Bởi vì dù tiền có thể mua được rất nhiều thứ nhưng lại không thể mua được tình cảm thật lòng, kể cả có một ngày mua được thì cũng chỉ là giả, tự mình lừa dối bản thân mình mà thôi.

Kiều Tư Bác đẩy lá đơn nhận tội đến trước mặt Đoàn Thiên Lâm rồi nói: “Ký nhé? Có như vậy thì anh cũng giữ được một chút mặt mũi lúc ra đi...”

Đoàn Thiên Lâm cười lạnh: “Chết thì cũng chết rồi, cần gì mặt mũi nữa? Muốn tôi ký tên cũng được, hãy kể hết mọi chuyện mà cậu biết cho tôi nghe, chỉ khi biết được sự thật thì tôi mới có thể yên tâm lên đường.”

Kiều Tư Bác hơi do dự, Đoàn Thiên Lâm thấy vậy thở dài hỏi: “Làm sao? Vài ngày nữa là tôi bị xử bắn rồi, chẳng nhẽ cậu

cảm thấy tôi còn có thể sống để ra ngoài sao?”

Kiều Tư Bác cân nhắc mãi cuối cùng căn răng nói: “Được, tôi có thể nói mọi chuyện cho anh, nhưng tôi không đảm bảo đó là toàn bộ chân tướng sự thật của chuyện này...”

Sau đó qua lời kể của Kiều Tư Bác, Đoàn Thiên Lâm biết được lúc anh ta nhờ người tạp dịch đưa tin cho Kiều Tư Bác thì Kiều Tư Bác cũng từng thật lòng muốn giúp Đoàn Thiên Lâm thoát nạn... Nhưng vào buổi đêm hôm ấy, một người lạ đột nhiên gõ cửa phòng Kiều Tư Bác.

Người này tự xưng là thư ký của tư lệnh địa phương, gã cho Kiều Tư Bác hai mươi thỏi vàng để anh ta đi vào trại giam gặp Đoàn Thiên Lâm và đồng thời dùng nó làm có để vu cho Đoàn Thiên Lâm chính là hung thủ giết người.

Đối phương thấy Kiều Tư Bác do dự thì biết anh ta chê ít tiền, thế là gã tỏ vẻ sau khi chuyện này thành công sẽ đưa thêm hai mươi thỏi vàng nữa để trả công...

Kiều Tư Bác mặc dù là luật sư có tiếng tăm nhưng chỉ là hào nhoáng bề ngoài, mấy năm vừa qua anh ta chỉ nhận vài vụ án tranh chấp khi ly hôn, số tiền thuê rất ít, hơn nữa vì để duy trì cuộc sống hào nhoáng nên Kiều Tư Bác gần như đều thu không đủ chi.

Mà lần này đối phương lại cho anh ta tận hai mươi thỏi vàng trong một lần, làm xong còn cho thêm hai mươi thỏi nữa, số tiền này gần như là thu nhập nửa cuộc đời của Kiều Tư Bác! Nếu để anh ta tự mình đi kiếm thì không biết phải phấn đấu bao nhiêu năm nữa mới đạt được!

Thật ra khi Kiều Tư Bác nhìn thấy hai mươi thỏi vàng thì đã động lòng rồi, chỉ vì ngại Đoàn Thiên Lâm là bạn học cũ nhiều năm, nếu vì hai mươi thỏi vàng mà hại chết bạn mình, trong lòng Kiều Tư Bác vẫn cảm thấy hơi băn khoăn.

Nhưng khi đối phương hứa chuyện thành công sẽ có thêm hai mươi thỏi nữa, tất cả lo lắng trước đó đều bị Kiều Tư Bác ném lên chín tầng mây! Đúng như những gì anh ta đã nói, mỗi người đều có giá trị của mình, bốn mươi thỏi vàng đổi một người bạn học cũ, trong lòng Kiều Tư Bác thấy đủ rồi.

Sau khi Kiều Tư Bác kể xong, Đoàn Thiên Lâm rất thẳng thắn ký vào đơn nhận tội, mặc dù Kiều Tư Bác bắt nhân đối với Đoàn Thiên Lâm nhưng anh ta lại không thể bắt nghĩa, đã nhận lời thì nhất định phải làm được... Hơn nữa, Đoàn Thiên Lâm nhìn từ cái chết của người tạp vụ lúc trước cũng dự đoán được Kiều Tư Bác sẽ không có kết cục tốt.

Sau khi quay về nhà tù, Đoàn Thiên Lâm cẩn thận phân tích những lời của Kiều Tư Bác, anh ta chìm sâu vào suy nghĩ... Bảo sao toàn bộ quá trình Đoàn Thiên Lâm bị hãm hại lại không có ai nhìn ra vấn đề, không phải tất cả những người này đều mù mà là vì có một kẻ chủ mưu có thủ đoạn cao cường đứng phía sau.

Nếu thật sự là như vậy, chắc người của bộ tư lệnh đã để ý công ty vận chuyển nhà họ Đoàn từ lâu, cho nên từ lúc Thẩm Như Yên vào nhà họ Đoàn, rồi đến Đoàn Thiên Lâm thuận lợi ra nước ngoài đi du học... Tất cả đều được lên kế hoạch từ trước rồi.

Nhưng Đoàn Thiên Lâm vẫn không hiểu tại sao bộ tư lệnh quyền cao chức trọng lại phải dùng công ty vận chuyển của nhà anh ta để vận chuyển thứ gì chứ? Súng đạn? Không thể nào, bọn họ có con đường vận chuyển riêng, kể cả bộ tư lệnh có buôn lậu thì cũng đâu cần đến loại dân kinh doanh như nhà họ Đoàn giúp đỡ vận chuyển chứ?

Nếu như không phải vũ khí... Vậy chỉ có thể là thuốc phiện, mặc dù thứ này một vốn bốn lời, nhưng nó thật sự là thứ hại nước hại dân. Hiện giờ mặc dù các thế lực trong nước S đều đang tranh đoạt địa bàn khắp nơi, nhưng không ai muốn công khai khi kiếm thứ tiền thất đức này, chẳng những xương xẩu khó nuốt mà còn khiến mọi người lên án.

Cho nên, người của bộ tư lệnh mới trăm phương nghìn kế muốn chiếm đoạt công ty vận chuyển của nhà họ Đoàn, chính vì định dùng vận tải hàng hóa làm lý do nhưng thực chất lại làm chuyện thất đức là buôn thuốc phiện!

Cả đời cha của Đoàn Thiên Lâm căm ghét nhất là thuốc phiện, cho nên ông ấy chắc chắn không đồng ý dùng công ty vận chuyển của mình để vận chuyển những thứ này, chính vì thế

mà đối phương chỉ có thể hại chết ông ấy, sau đó lại giết Đoàn Thiên Lâm để diệt cỏ tận gốc.

Sau khi đoán ra sự thật, Đoàn Thiên Lâm đã rất suy sụp, nếu như biết trước thực lực của đối phương hùng hậu như vậy thì anh ta đã không nóng vội như thế này, nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn, chưa đến vài ngày nữa Đoàn Thiên Lâm sẽ bị xử bắn rồi.

Nhưng Đoàn Thiên Lâm không ngờ được là, vào hôm trước ngày bị xử bắn đột nhiên lại xuất hiện một tia hy vọng, một ông lão tóc bạc trắng xuất hiện trước mặt Đoàn Thiên Lâm và nói mình là sứ giả của thần đến đây để cứu anh ta.

Đoàn Thiên Lâm nghe mà nửa tin nửa ngờ, vì ông lão này đột ngột hiện ra ở trong phòng giam của anh ta, có thể nói là xuất quỷ nhập thần. Nhưng Đoàn Thiên Lâm đã được nhận nền giáo dục tiên tiến nên không tin vào quỷ thần, chính vì vậy mà anh ta mới nửa tin nửa ngờ vào lý do của ông lão này...

“Rốt cuộc thì ông là ai?” Đoàn Thiên Lâm lạnh lùng hỏi.

Đối phương cười lớn: “Người bình thường thấy tôi xuất hiện như vậy thì đã coi tôi như thần thánh rồi, nhưng cậu có vẻ không hề tin nhỉ?”

Đoàn Thiên Lâm cười lạnh: “Xã hội bây giờ là người ăn thịt người, nếu thật sự có thần tiên thì chỉ sợ cũng là loại có danh mà không có thực thôi!”

Ông lão cười nói: “Cậu chủ Đoàn, nếu như tôi có thể giúp cậu báo mối thù giết cha thì cậu sẽ tin tôi là thần tiên chứ?”

Đoàn Thiên Lâm lắc đầu: “Vậy lại càng không thể tin, thần tiên luôn dạy thế gian thành thật làm người, tin rằng thiện có thiện báo, ác có ác báo... Thần tiên chủ động giúp người khác báo thù thật sự rất hiếm thấy.”

Chương 382: Hành hình

Ông lão tóc trắng thấy Đoàn Thiên Lâm vẫn cứ không tin mình là thần tiên thì cười bảo: “Được rồi, cậu không tin cũng chẳng sao... Nhưng tôi đến đây đúng là để giúp cậu, còn về thân phận của tôi thì đợi lúc nào tôi cứu cậu ra ngoài, cậu tự khắc sẽ biết.”

Ông lão tóc trắng nói xong liền trực tiếp biến mất ngay trước mắt Đoàn Thiên Lâm, nhìn thấy cảnh này Đoàn Thiên Lâm bỗng cảm thấy không biết có phải do mình bị nhốt một mình trong thời gian dài nên sinh ra ảo giác hay không? Nhưng vài ngày nữa là Đoàn Thiên Lâm bị hành hình rồi, đến lúc đó sẽ biết ông lão tóc trắng kia có phải do anh ta tưởng tượng ra hay không.

Nhưng Đoàn Thiên Lâm không ngờ được là, ngày hành hình bỗng tới trước thời hạn, hai binh sĩ kéo anh ta từ trong tù ra ngay giữa đêm khuya, tiếp đó bọc một túi vải màu đen lên đầu Đoàn Thiên Lâm, có vẻ bọn chúng muốn kéo anh ta ra ngoài xử bắn.

“Các người là ai? Hôm nay đâu phải ngày hành hình! Các người muốn dẫn tôi đi đâu?” Đoàn Thiên Lâm to tiếng chất vấn.

Một tên lính khó chịu quát lại: “Hỏi nhiều làm gì? Chết sớm hay chết muộn một ngày đều là chết, chúng tao cũng nghe theo lệnh thôi, ai bảo mày chọc phải người không nên chọc chứ?”

Tên lính không nói thế còn đỡ, gã nói như vậy lại khiến Đoàn Thiên Lâm tức giận, anh ta mắng chửi: “Tao trêu chọc nhân vật tai to mặt lớn nào chứ? Tư lệnh của bộ tư lệnh sao? Tao nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, tao chỉ bắt gian phu thôi thì liên quan quái gì đến lão ta? Chẳng lẽ, kẻ gian phu kia là lão ta à? Không kịp chờ đợi nên muốn ông đây đi chết? Muốn công ty vận chuyển của gia đình tao đi buôn lậu bạch phiến cho lão?”

Hay thằng gian phu kia là con riêng của lão nên muốn giúp nó thoát tội!”

Hai tên lính thấy Đoàn Thiên Lâm càng nói càng quá đáng thì sốt ruột đến mức đầu chảy đầy mồ hôi, bọn chúng thật sự muốn dùng súng đánh ngất Đoàn Thiên Lâm, nhưng vì phạm nhân trước khi hành hình phải xác minh bản thân, mà lúc xác minh phạm nhân phải hoàn toàn tỉnh táo, bọn họ đâu thể kéo một người hôn mê bất tỉnh ra xử bắn chứ.

Lúc đó trên đầu Đoàn Thiên Lâm đang đội chiếc túi vải đen nên không thể nhìn thấy gì, đành để mặc cho hai tên lính kéo mình về phía trước, không ngờ đúng lúc này hai tên lính đột nhiên đứng lại, sau đó kéo chiếc túi vải đen trên đầu Đoàn Thiên Lâm xuống...

Ngay sau đó Đoàn Thiên Lâm nhìn thấy một đôi giày da bóng lộn, anh ta nhìn theo chiếc giày này lên phía trên thì thấy một người đàn ông mặc bộ âu phục phẳng phiu đang đứng trước mặt mình, thỉnh thoảng còn dùng khăn tay che mũi với vẻ chán ghét.

“Cậu chủ Đoàn, sao cậu phải khổ thế chứ?” Người đàn ông mặc âu phục nói bằng giọng quái gở.

Đoàn Thiên Lâm nhìn cách ăn mặc của người trước mặt này thì đoán chắc đây là thư ký của tư lệnh mà Kiều Tư Bác đã nói, xem ra đối phương đã không đợi nổi dù chỉ một ngày rồi. Đoàn Thiên Lâm lạnh lùng cười nói: “Ngài thư ký đó hả? Tự mình đến giám sát việc xử bắn sao?”

Người đàn ông mặc âu phục bị nói toạc thân phận thì hơi kinh ngạc, sau đó nghi ngờ hỏi: “Tại sao mày lại biết tao?”

Đoàn Thiên Lâm suy nghĩ vài giây rồi cuối cùng vẫn không nói là mình biết từ miệng Kiều Tư Bác, anh ta đã đối xử hết trách nhiệm của một người bạn cũ, còn về Kiều Tư Bác sau này có thể kết thúc yên lành hay không thì chỉ đành nghe theo ý trời.

Người đàn ông mặc âu phục thấy Đoàn Thiên Lâm không chịu nói thì nháy mắt với tên lính phía sau, đối phương ngay lập tức móc con dao ra đánh gãy chân trái Đoàn Thiên Lâm... Con

đau đớn kịch liệt khiến anh ta không nhận được phải rên lên một tiếng.

Nếu như không phải đang bị hai tên lính giữ chặt thì Đoàn Thiên Lâm đã không thể đứng vững, mồ hôi chảy theo khuôn mặt của anh ta xuống phía dưới nhưng mắt của Đoàn Thiên Lâm lại nhìn chòng chọc vào gã đàn ông mặc âu phục... Đối phương thấy Đoàn Thiên Lâm vẫn rất kiên cường thì vừa cười vừa hỏi: “Cậu chủ Đoàn, đến lúc này rồi thì việc gì phải chịu tội cho người khác chứ?”

Đoàn Thiên Lâm cắn chặt răng đến chảy cả máu vì đau đớn, anh ta nghe gã đàn ông mặc âu phục nói như vậy xong thì bất ngờ nhổ ngụm máu trong miệng vào mặt đối phương. Gã đàn ông mặc âu phục này hơi có bệnh thích sạch sẽ, sau khi bị nhổ vào mặt thì thẹn quá hóa giận mà quát ầm lên: “Được, được lắm, vậy thì mày đừng có mà trách tao nhé, tao nghe người ta nói con người khi còn sống mà tàn phế thì kiếp sau đầu thai cũng sẽ tàn phế! Cậu chủ Đoàn, cuộc đời này mày cũng có lúc ở trên đỉnh cao rồi, vậy bây giờ ném thử mùi vị làm kẻ tàn phế đi!”

Gã đàn ông mặc âu phục nói xong bèn liếc mắt với tên lính, đối phương nhận được mệnh lệnh xong bèn đánh gãy nốt cái chân còn lại của Đoàn Thiên Lâm.

Lần này Đoàn Thiên Lâm thật sự không chịu nổi, mặc dù anh ta cắn chặt răng nhưng trong miệng vẫn gầm gừ như dã thú... Một tên lính đang giữ Đoàn Thiên Lâm khẽ buông tay khiến anh ta ngã lăn ra đất.

Cơn đau khiến Đoàn Thiên Lâm kiệt sức, bây giờ anh ta chỉ muốn chết nên cần gì phải để ý đến kiếp sau có bị tàn phế hay không?

Gã đàn ông mặc âu phục thấy Đoàn Thiên Lâm đã đau như vậy rồi mà không chịu nói dù chỉ một câu, thế là gã cười lạnh lùng, nói: “Mày cho rằng không nói thì tao không biết à? Là Kiều Tư Bác nói hả?”

Đoàn Thiên Lâm nghe xong cố nén đau và ngẩng đầu nhìn gã: “Đúng, chính là nó nói đây, tốt nhất bây giờ mày về giết nó đi! Để tránh việc lúc tao biến thành quỷ quay về lại còn phải đi tìm nó!”

Gã đàn ông mặc âu phục nghe vậy thì hơi nghi ngờ, nhưng gã mau chóng khôi phục lại bình thường, gã nói: “Thật ra là ai nói cho mày cũng chẳng quan trọng, mày là một kẻ chắc chắn phải chết thì có thể gây ra sóng gió gì? Nói thật cho mày biết, hôm nay chính là tư lệnh sai tao đến tiễn mày một đoạn đường, còn công ty vận chuyển của gia đình mày... Thẩm Dật sẽ tự mình nhận lấy nó và tiếp tục kinh doanh, mày có thể chết nhắm mắt được rồi.”

Cuối cùng Đoàn Thiên Lâm bị hai tên lính dẫn tới pháp trường, gã cảnh sát béo lúc trước cũng đã chờ ở đó từ lâu, chắc gã phụ trách xác nhận thân phận Đoàn Thiên Lâm.

Đoàn Thiên Lâm nhìn gã một lần để nhớ kỹ mặt, việc anh ta có thể làm bây giờ chỉ là nhớ kỹ dáng vẻ của những người này, Đoàn Thiên Lâm sẽ khắc sâu bọn họ vào trong trí nhớ của mình...

Bởi vì Đoàn Thiên Lâm đã đứng không vững, chẳng biết gã cảnh sát béo tìm ở đâu được một chiếc ghế rồi ném anh ta lên đó... Sau khi hoàn thành hết thủ tục, gã xua tay với đám lính để ra hiệu bọn chúng nổ súng.

Đoàn Thiên Lâm từ từ nhắm mắt lại, anh ta chờ đợi tiếng súng vang lên...

Không ngờ Đoàn Thiên Lâm chờ mãi mà không nghe thấy tiếng súng, hơn nữa anh ta còn cảm thấy không khí hơi ẩm ướt và có vị mặn, thế là Đoàn Thiên Lâm từ từ mở mắt, anh ta lập tức bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ ngây người.

Trước mắt Đoàn Thiên Lâm đâu phải pháp trường mà rõ ràng là cả một bãi biển rất rộng!

Ngay khi Đoàn Thiên Lâm còn chưa tỉnh lại thì bỗng nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói: “Thế nào? Tôi đã nói mình là thần tiên mà? Nếu không thì tại sao tôi có thể cứu cậu từ trong tay tử thần chứ?”

Đoàn Thiên Lâm nhìn lại, anh ta thấy ông lão tóc trắng lúc trước xuất hiện trong phòng giam bây giờ đang đứng sau lưng mình...

Chương 383: Trại huấn luyện

“Ông... Rốt cuộc thì ông là ai?” Đoàn Thiên Lâm bình tĩnh lại rồi mở miệng hỏi.

Ông lão cười đáp: “Tôi đương nhiên là người duy nhất trên đời này có thể cứu cậu trong lúc đầu sôi lửa bỏng...”

Mặc dù Đoàn Thiên Lâm nửa tin nửa ngờ với lời nói của ông lão này, nhưng biển cả trước mắt lại thật sự tồn tại, anh ta nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao mình lại có thể di chuyển từ pháp trường đến chỗ này, mà đi kèm với Đoàn Thiên Lâm còn có cả chiếc ghế mà anh ta đang ngồi.

“Ông làm bằng cách nào thế?” Đoàn Thiên Lâm tò mò hỏi.

Ông lão lắc đầu cười: “Cậu thật là đặc biệt... Người bình thường nhìn thấy cảnh này hoặc là nghĩ mình đã chết, hoặc coi tôi như thần tiên, nhưng dường như cậu không hề nghĩ đến cả hai điều đó.”

Đoàn Thiên Lâm thở dài: “Điều này thì có gì khó? Thứ nhất tôi biết mình chắc chắn chưa chết, nếu tôi thật sự đã chết thì làm sao có thể cảm giác được đau đớn? Thứ hai ông cũng không phải thần tiên, bởi vì nếu ông thật sự là thần tiên, vậy cũng đâu cần vác cả cái ghế này đi cùng với tôi vì lúc đó ông có thể biến ra một cái mà? Tôi là chân thật, thế giới này cũng là thật, điều này chứng tỏ ông đã dùng một cách mà tôi không biết để di chuyển tôi cùng chiếc ghế đến chỗ này.”

Ông lão gật đầu: “Được lắm, tên nhóc này khá thú vị... Đúng là tôi không chọn nhầm người.”

Đoàn Thiên Lâm kinh ngạc, sau đó anh ta cười nhắc nhở: “Bất kể ông muốn tôi làm gì thì cũng đừng nghĩ đến nữa, tôi đã là một người tàn phế đến đứng lên còn chẳng làm được, vậy thì có giá trị gì đối với ông chứ?”

Lúc này ông lão mới phát hiện chân Đoàn Thiên Lâm còn đang chảy máu, ông ta hơi giật mình hỏi: “Bảo sao mấy tên lính đó lại để cậu ngồi hành hình? Ai làm thế?”

“Kẻ thù chứ sao...” Đoàn Thiên Lâm thản nhiên trả lời.

Ông lão gật đầu: “Không sao, tôi tự có biện pháp giúp cậu khôi phục bình thường, đồng thời cũng có cách giúp cậu đi báo thù...”

“Điều kiện là gì?” Đoàn Thiên Lâm đương nhiên không tin đối phương sẽ giúp mình mà không có lý do.

Ông lão cười nói: “Điều kiện rất đơn giản, đó là cuộc sống sau này của cậu hoàn toàn thuộc về tôi...”

Đoàn Thiên Lâm suy nghĩ rồi hỏi: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Ông lão nhún vai: “Đơn giản thôi... Tôi có thể đưa cậu về ngay lập tức.”

Đoàn Thiên Lâm nghe xong thì không nói gì nữa, bởi vì anh ta không biết ông lão này muốn mình đi làm chuyện gì, đối phương thấy Đoàn Thiên Lâm do dự thì vừa cười vừa nói: “Thật ra cậu không cần phải do dự như vậy, nếu cậu có thể sống sót thì đã là có lời rồi, có thể sống, có thể báo thù, lại còn có thể biến thành kẻ mạnh... Tội gì mà không làm chứ?”

Có lẽ câu nói sau cùng của ông lão đã khiến Đoàn Thiên Lâm xiêu lòng, chính anh ta cũng muốn mình mạnh lên, đây là thời đại kẻ yếu phải chịu chèn ép, cha của Đoàn Thiên Lâm muốn làm một người buôn bán bình thường mà còn khó khăn như vậy. Cho nên anh ta nhất định phải mạnh lên, chỉ có mạnh lên mới khiến không ai có thể dễ dàng bắt nạt và hãm hại mình...

Khoảng thời gian sau đó, Đoàn Thiên Lâm trải qua một thời gian ngơ ngơ ngác ngác, anh ta bị ông lão tóc trắng dẫn đến một chỗ giống như phòng thí nghiệm, hàng ngày đều bị cấm một số chiếc ống kỳ quái lên người, đồng thời còn tiêm vào một số thuốc mà Đoàn Thiên Lâm chưa từng nghe thấy bao giờ.

Cứ như vậy, thân thể Đoàn Thiên Lâm càng ngày càng mạnh mẽ hơn, gân chân bị đánh gãy cũng tự nhiên hồi phục! Sau khi

hai chân có thể đi lại, Đoàn Thiên Lâm bắt đầu luyện tập một chút bài tập cơ bản...

Cũng đúng vào lúc này, ông lão tóc trắng đưa Đoàn Thiên Lâm đến một trại huấn luyện, chỗ đó có rất nhiều thanh niên cả nam lẫn nữ cùng độ tuổi với anh ta, đồng thời có huấn luyện viên chuyên dạy đánh sáo lá cà, làm thế nào sử dụng vũ khí lạnh, vũ khí nóng... Thậm chí còn dạy bọn họ điều khiển máy bay và thuyền đánh cá.

Đoàn Thiên Lâm có thể học rất nhanh những kỹ năng này, anh ta là người tiến bộ nhanh nhất trong số các học viên, mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên, vì lúc Đoàn Thiên Lâm mới đến đây đi đường còn chẳng vững.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày, dường như mỗi học viên trong trại huấn luyện đều có một đoạn ký ức kinh khủng, mục đích duy nhất của bọn họ khi đến đây là muốn mình mạnh hơn.

Đoàn Thiên Lâm không thích bắt chuyện làm quen với những người khác, chính bản thân anh ta cũng hài lòng với cuộc sống thế này, mọi người đều là bạn học khi cùng huấn luyện, sau khi rời đi không ai biết ai, tự nhiên sẽ không có ràng buộc.

Bài học trong quá khứ khiến Đoàn Thiên Lâm bây giờ không muốn tin tưởng vào bất kỳ người nào, kẻ duy nhất không phản bội anh ta trên thế giới này chắc chỉ có bản thân anh ta ... Không ngờ sự cân bằng này lại bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của một người.

Lúc đó mặc dù Đoàn Thiên Lâm không rõ mục đích của ông lão tóc trắng khi huấn luyện bọn họ là để làm gì, nhưng có một điều anh ta có thể khẳng định, đó chính là ông lão này là người lợi hại nhất trong số những người ở chỗ này!

Đừng thấy tóc ông ta trắng xóa, làn da đồi mồi, nhưng lúc thi cuối kỳ, các học viên trong trại huấn luyện đều phải giao đấu với ông ta để ông ta chấm điểm, các học viên kể cả Đoàn Thiên Lâm đều không thể chống quá ba chiêu trong tay ông lão này.

Không phải vì võ nghệ ông lão này cao siêu cỡ nào, mà là vì sức mạnh của ông ta rất lớn, lúc mấy người Đoàn Thiên Lâm

giao đấu với ông ta thì cứ như trẻ con đang đùa với người lớn vậy.

Nhưng Đoàn Thiên Lâm không ngờ được là, người giống một vị thần như vậy sẽ có ngày bị đánh bại bởi một cô gái trông rất yếu đuối, tên cô gái này là Tần Uyển...

Cô gái đó được ông lão tóc trắng dẫn đến, ông ta nói với mấy người Đoàn Thiên Lâm rằng Tần Uyển là người đứng đầu trong số các học viên, cô ta cũng là người duy nhất từ trước đến giờ vượt qua được mình.

Ông lão thấy các học viên phía dưới đều không tin, đành chủ động giao đấu với Tần Uyển vài chiêu... Đoàn Thiên Lâm vừa nhìn là biết tốc độ và sức mạnh khi ra quyền của bọn họ ngang ngửa nhau.

Sau đó ông lão tóc trắng cười và nói với mọi người: “Các cậu không cần phải sốt ruột, chỉ cần cố gắng huấn luyện thì sớm muộn cũng sẽ có sức mạnh ngang ngửa với Tần Uyển.”

Mặc dù những lời này là cổ vũ tinh thần, nhưng Đoàn Thiên Lâm lại phát hiện ánh mắt của Tần Uyển khi nhìn bọn họ đầy vẻ thương hại, giống như đang nhìn một đám dê đợi làm thịt vậy... Lúc đó Đoàn Thiên Lâm không biết ánh mắt này là thể hiện điều gì, chẳng qua anh ta chỉ cảm thấy đây là dáng vẻ của người thắng chẳng?

Nhưng sự thật không phải như vậy, Đoàn Thiên Lâm nhanh chóng phát hiện trại huấn luyện này thật ra không hề đơn giản như bọn họ đã nghĩ...

Đầu tiên, nếu như mọi chuyện đúng như ông lão tóc trắng đã nói, vậy trước đó đã có mấy nhóm học viên ở chỗ này, nhưng ngoài Tần Uyển ra thì những học viên đó đã đi đâu?

Lại nói về Tần Uyển, Đoàn Thiên Lâm cũng không cho rằng mình chỉ cần huấn luyện là đạt đến trạng thái của cô gái này, bởi vì tốc độ, năng lực phản ứng của cô ta... Thậm chí sức mạnh đều không phải một người bình thường có thể có được nhờ việc huấn luyện.

Chương 384: Hồi phục vĩnh cửu

Trong những lần huấn luyện sau đó, huấn luyện viên bắt đầu tăng độ khó lên và có học viên không kết thúc được bài huấn luyện mà bị thương, mặc dù ngoài miệng ông lão tóc trắng nói đưa những học viên này đi chữa trị, nhưng chưa từng có ai trở lại sau khi chữa thương.

Tư chất của Đoàn Thiên Lâm tốt nhất trong đám học viên, nhưng dù là như vậy thì có một số huấn luyện anh ta cũng phải rất vất vả mới hoàn thành... Mặc dù có người nói với huấn luyện viên là huấn luyện như vậy không khoa học, nhưng cuối cùng đều không giải quyết được gì.

Cuối cùng có một ngày khi Đoàn Thiên Lâm đang hoàn thành một huấn luyện cực kỳ khó khăn, anh ta không cẩn thận nên ngã từ trên đài cao xuống, mà phía dưới có rất nhiều cọc gỗ sắc nhọn.

Trong nháy mắt khi Đoàn Thiên Lâm rơi xuống, một chiếc cọc xuyên qua thân thể anh ta, anh ta biết lần này chỉ sợ mình khó mà thoát kiếp số... Vậy mà Đoàn Thiên Lâm không thể ngờ được mình đã tỉnh lại trong một phòng bệnh vào hôm sau.

“Cậu cảm thấy sao rồi?” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh Đoàn Thiên Lâm, anh ta quay ra nhìn thì phát hiện ông lão tóc trắng lúc này đang ngồi ngay ngắn bên cạnh giường bệnh.

Đoàn Thiên Lâm khàn giọng hỏi: “Đây là chỗ nào? Tôi không chết à?”

Ông lão tóc trắng đắc ý trả lời: “Cậu là tác phẩm ưu tú nhất của tôi, sao có thể dễ dàng chết được?”

Mặc dù Đoàn Thiên Lâm không quá hiểu đối phương đang nói gì, nhưng anh ta thấy mình bị thương mà lại được cứu chữa

chứng tỏ những học viên trước đó chắc cũng không sao cả, có thể do họ bị thương nên đã bị loại, thế là Đoàn Thiên Lâm thuận miệng hỏi: “Tôi bị thương thì có bị loại không?”

Ông lão tóc trắng lắc đầu nói: “Dĩ nhiên không!”

“Vậy tại sao những học viên bị thương lúc trước không thấy quay lại huấn luyện? Chẳng phải bọn họ bị đào thải ư?” Đoàn Thiên Lâm không hiểu.

Ông lão tóc trắng hưng phấn trả lời: “Xét về mặt nào đó thì bọn họ đúng là đã bị loại, bị đào thải, nhưng cậu lại khác, chẳng mấy chốc cậu sẽ trở về.”

Sau khi ông lão tóc trắng rời đi, Đoàn Thiên Lâm không hiểu gì cả, anh ta nghĩ mãi mà vẫn không hiểu ông lão này hưng phấn vì điều gì? Chẳng lẽ vì anh ta không chết? Nhưng khi nghĩ lại cảnh mình rơi từ trên đài cao xuống, Đoàn Thiên Lâm không nhìn được mà tê cả da đầu, anh ta bỗng xốc áo lên rồi nhìn thoáng qua người mình.

Kết quả Đoàn Thiên Lâm lại ngẩn cả người, anh ta nhìn thấy làn da mình bóng loáng, đừng nói là vết thương to mà đến cả vết xước nhỏ cũng chẳng có...

Trước đó Đoàn Thiên Lâm vẫn nghi ngờ tại sao gân chân của mình được chữa khỏi xong lại không hề có vết sẹo, lúc đó Đoàn Thiên Lâm còn tưởng do vết thương không lớn, nhưng hôm nay xem ra chuyện này không phải như vậy.

Vì để chứng minh suy đoán của mình, Đoàn Thiên Lâm cố ý lỡ tay làm vỡ bình hoa trong phòng bệnh, sau đó tranh thủ lúc y tá đến dọn dẹp không để ý mà giấu một mảnh sứ vỡ, sau khi y tá rời đi, anh ta bèn dùng mảnh sứ này rạch mạnh một cái trong lòng bàn tay, trong nháy mắt máu đã chảy ra.

Ngay lúc Đoàn Thiên Lâm hồi hận mình cắt hơi sâu thì anh ta bỗng thấy vết thương của mình không chảy máu nữa mà nó khép lại với một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được...

Lúc đó Đoàn Thiên Lâm bị dọa đến ngây người, anh ta không hiểu chuyện này là thế nào? Thật ra Đoàn Thiên Lâm chỉ định rạch tay rồi xem có để lại sẹo hay không, nhưng anh ta đâu ngờ được kết quả lại là thế này!

Ngay lúc Đoàn Thiên Lâm đang giật mình vì sự biến hóa của bản thân, cửa phòng bệnh của anh ta lại bị đẩy ra, cô gái tên Tần Uyển lặng lẽ đi vào. Đoàn Thiên Lâm nghe tiếng bèn quay đầu lại nhìn, trong lòng anh ta cũng thấy hơi ngạc nhiên, anh ta đâu quen biết cô gái này, thậm chí còn chẳng nói qua một câu, Đoàn Thiên Lâm không tin Tần Uyển đến đây là để thăm bệnh.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, Tần Uyển đột nhiên ra hiệu Đoàn Thiên Lâm đừng nói gì hết, cô ta từ từ đi vào rồi tìm kiếm bốn phía sau những chiếc rèm, cuối cùng Tần Uyển cũng phát hiện ra một chiếc máy nghe trộm nhỏ đằng sau tấm rèm cửa.

Đoàn Thiên Lâm lập tức bị sự thật này làm cho đờ người, anh ta không ngờ ông lão tóc trắng còn đặt máy nghe trộm mình, điều này chứng tỏ đối phương không tin tưởng mình...

Vào giây phút này Đoàn Thiên Lâm nhận thấy có lẽ cô gái trước mặt sẽ là đáp án cho tất cả các vấn đề của anh ta, nhưng chỗ này bây giờ lại không tiện trò chuyện, thế là Đoàn Thiên Lâm bảo muốn ra ngoài đi dạo, anh ta định tìm một chỗ trống rồi hỏi Tần Uyển xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Nhưng khi Đoàn Thiên Lâm vừa ra khỏi phòng bệnh, anh ta phát hiện có hai người mặc áo đen đang đứng gác ở cửa, chắc chắn là do ông lão tóc trắng phái đến để canh chừng anh ta, đối phương hiển nhiên không ngờ được anh lại đột nhiên đi ra ngoài, lúc ấy cả hai bên đều vô cùng kinh ngạc...

Cuối cùng Đoàn Thiên Lâm đành phá vỡ bầu không khí lúng túng: “Mấy ông anh à, trong phòng bệnh thật sự quá khó chịu, tôi chỉ muốn ra ngoài đi dạo thôi...”

Lúc này Tần Uyển cũng đi ra, hai người áo đen nhìn cô ta với vẻ mặt khó xử, Tần Uyển thấy vậy gật đầu nói: “Không sao đâu, tôi đi dạo với anh ta ở dưới nhà, một lát là về thôi.”

Cứ như vậy, Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển cùng đi xuống một vườn hoa nhỏ dưới nhà, đến giờ anh ta mới phát hiện mình đã từng đến chỗ này, chỉ có điều lúc đó không hiểu tại sao mà Đoàn Thiên Lâm vẫn luôn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê...

Đoàn Thiên Lâm thấy xung quanh cuối cùng cũng không còn người hay thứ gì nghe lén, anh ta đang muốn lên tiếng hỏi Tần Uyển xem đã có chuyện gì xảy ra thì không ngờ Tần Uyển lại nói trước: “Anh đừng nói gì hết, nghe tôi nói này...”

Đoàn Thiên Lâm khẽ gật đầu rồi yên tĩnh nghe Tần Uyển nói...

“Người luôn lừa gạt anh tên là Trường Cốc Xuyên, đừng tin bất cứ lời nào mà lão nói, bởi vì lão ta là một kẻ điên...” Sắc mặt Tần Uyển bình tĩnh, không hề có vẻ muốn đùa giỡn.

Đoàn Thiên Lâm nghe mà càng không hiểu gì, anh ta muốn nói ra thắc mắc của mình nhưng lại nhớ đến lúc này Tần Uyển đã bảo mình không nên hỏi, thế là đành nhún nhin chờ đôi phương tiếp tục nói...

Sau đó Tần Uyển nói cho Đoàn Thiên Lâm biết, Trường Cốc Xuyên là một nhà sinh vật học, lão đã nghiên cứu và chế tạo ra một loại thuốc có thể chữa trị cơ thể vô hạn, đồng thời dùng trên chính bản thân lão.

Nhưng vì thuốc là công thức thế hệ đầu tiên nên có một số sai sót nhất định, Trường Cốc Xuyên dùng xong bắt đầu sinh ra tác dụng phụ nghiêm trọng, mặc dù cơ thể có thể được chữa trị vô hạn nhưng bề ngoài của lão lại ngày một già yếu, nó hoàn toàn không tương xứng với thân thể khỏe mạnh của lão.

Vì để tìm biện pháp giải quyết, Trường Cốc Xuyên cải tiến rồi sử dụng trên thân thể đối tượng thí nghiệm, nhưng không biết bước nào xảy ra vấn đề... Tất cả các đối tượng thí nghiệm đều chết đột ngột trong vòng một đêm.

Chương 385: Người không chết

Trường Cốc Xuyên không cam tâm, nên lão lại tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người lần nữa, cuối cùng lão tạo ra một tác phẩm tương đối “hoàn mỹ”, mà tác phẩm này chính là Tần Uyển.

Theo như Tần Uyển nói, trong quá trình thí nghiệm Trường Cốc Xuyên không tiêm tất cả các loại thuốc vào đối tượng thí nghiệm, mà tùy vào thể trạng thích nghi của từng đối tượng mà dùng thuốc hợp lý.

Nhưng cho dù như thế, vẫn có không ít đối tượng thí nghiệm vì nguyên nhân này hoặc nguyên nhân khác mà tử vong...

Mà đối tượng tham gia thí nghiệm do Trường Cốc Xuyên lựa chọn hầu hết đều giống Đoàn Thiên Lâm, không phải tử tù thì là người sắp chết, cho nên dù cuối cùng những người này đều chết do thí nghiệm thất bại nhưng cũng không ai truy cứu trách nhiệm.

Đối với Đoàn Thiên Lâm, sau khi dùng thuốc lần đầu tiên, chỗ gân chân bị đứt nhanh chóng tự lành lại, đồng thời thân thể anh ta cũng không xuất hiện bất cứ phản ứng bài xích nào, là một đối tượng tiếp nhận thí nghiệm rất tốt sau Tần Uyển.

Vết thương lần này của anh ta vô cùng nghiêm trọng, nếu như người bình thường có lẽ đã chết tại chỗ rồi, nhưng Đoàn Thiên Lâm sau khi được đưa về phòng thí nghiệm, tiêm thuốc vào thì không lâu sau vết thương trên người anh ta bắt đầu khép miệng... Còn những học viên bị thương trong lúc hoàn thành khóa học về cơ bản đều chết hết sau khi dùng thuốc.

Đoàn Thiên Lâm nghe Tần Uyển nói vậy thì không hiểu: “Tại sao cô lại muốn nói cho tôi biết những chuyện này? Tôi và cô có quen biết gì nhau đâu?”

Tần Uyển biết Đoàn Thiên Lâm sẽ không dễ dàng tin tưởng mình, nên cô ta đề thấp giọng xuống, nói: “Tôi biết bây giờ anh chưa tin tôi, nhưng anh phải biết... anh với tôi mới là người cùng một phe. Sở dĩ tôi nói những chuyện này cho anh biết là vì muốn tìm đồng minh. Đầu óc Trường Cốc Xuyên không bình thường, mạng người trong mắt lão ta chỉ như cỏ rác, tôi và anh có thể sống đến bây giờ chỉ đơn giản là vì chúng ta may mắn hơn những người khác.”

Đoàn Thiên Lâm nói: “Vậy cô có biết vì sao Trường Cốc Xuyên có thể thoát ản thoát hiện tự do như thế không?”

Tần Uyển biến sắc: “Bởi vì lão chính là một con quái vật...”

Cuộc nói chuyện ngày đó giữa Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển đến đây là kết thúc, bởi vì vào lúc ấy hai tên bảo vệ áo đen canh trước cửa phòng bệnh tìm đến, có lẽ chúng cảm thấy thời gian Đoàn Thiên Lâm ra ngoài hơi dài.

Tối hôm đó, Trường Cốc Xuyên hưng phấn đi đến phòng bệnh, ông ta nói: “Thiên Lâm, tôi vừa hỏi bác sĩ chủ trị của cậu, ông ta nói các chỉ số của cơ thể cậu đều bình thường, ngày mai có thể quay về trại huấn luyện.”

Đoàn Thiên Lâm nhìn ông ta và hỏi: “Bác này, có lẽ bây giờ bác cũng nên nói cho tôi biết một số chuyện chứ?”

Trường Cốc Xuyên mỉm cười, sau đó kéo ghế ngồi xuống: “Đương nhiên, cậu là tác phẩm hoàn mỹ nhất của tôi, tôi nhất định phải chia sẻ cảm giác sung sướng trong lòng với cậu.”

Đoàn Thiên Lâm gật đầu: “Được, vậy trước hết bác nói cho tôi biết bác là ai đi?”

Trường Cốc Xuyên chỉnh lại cổ áo cho ngay ngắn, sau đó nghiêm túc nói: “Tôi họ Trường Cốc, tên chỉ một chữ Xuyên, là một nhà sinh vật học, cả đời tôi dốc sức cho việc nghiên cứu sinh vật học, hy vọng có thể dùng tri thức của mình sáng tạo ra một thế giới lý tưởng cho nhân loại.”

Trường Cốc Xuyên nói xong vốn tưởng rằng Đoàn Thiên Lâm sẽ có phản ứng như sùng bái hoặc nghi ngờ... nhưng Đoàn Thiên Lâm lại không hề có phản ứng gì mà chỉ hỏi: “Những chuyện đó có liên quan gì đến tôi?”

Trường Cốc Xuyên bị câu này làm cho ghen hờn, dừng một lúc mới nói: “Đương nhiên là có liên quan, nếu như thí nghiệm của tôi thành công sẽ đem lại hạnh phúc cho hàng ngàn hàng vạn thế hệ mai sau... Nhưng, trong đó có lẽ sẽ không có con cháu của cậu, nhưng cậu có thể tạo ra hạnh phúc cho thế hệ tương lai của nhân loại thì cũng nên cảm thấy vô cùng vinh dự! Hơn nữa, một khi thành công, cậu còn có thể trường sinh bất lão, có thể chứng kiến nhiều thế kỷ đổi thay, còn có thể...”

Đoàn Thiên Lâm không muốn nghe ông ta tiếp tục dẹt mộng, bèn ngắt lời ông ta: “Đừng nói những thứ mơ hồ đó nữa, nói thực tế chút đi? Vì sao ông lại chọn tôi?”

“Bởi vì cơ thể cậu hoàn toàn phù hợp với những yêu cầu của tôi, cậu cũng biết đó, tử tù không khó tìm, nhưng tử tù phù hợp với tiêu chuẩn của tôi thì rất khó tìm.” Trường Cốc Xuyên thẳng thắn nói.

Đoàn Thiên Lâm cười, tò mò hỏi: “Làm thế nào ông có thể đến đi mà không có dấu vết?”

Dường như Trường Cốc Xuyên đã biết trước Đoàn Thiên Lâm sẽ hỏi câu này, ông ta chỉ cười và trả lời: “Đó gọi là dịch chuyển tức thời, nói thẳng ra là dùng ý niệm di chuyển mình từ nơi này đến nơi khác... Cậu xem, đây cũng chính là một điểm tốt khi trở thành đối tượng thí nghiệm của tôi đấy! Có thể khiến cậu trở thành một siêu nhân thực sự!”

“Tôi cũng có thể dịch chuyển tức thời à?” Đoàn Thiên Lâm hỏi

Nhưng Trường Cốc Xuyên lại lúng túng nói: “Bây giờ điều kiện thí nghiệm vẫn chưa ổn định, chỉ khi cậu tiếp nhận đủ liều thuốc mới biết được cậu có dị năng nào.”

Đoàn Thiên Lâm hiểu ra, hóa ra ngay cả ông ta cũng không biết sau khi hoàn thành thí nghiệm thì mình sẽ biến thành cái dạng gì, anh ta bèn thuận miệng hỏi: “Tần Uyên thì sao? Ngoài sức mạnh thì cô ta còn có năng lực gì nữa?”

Trường Cốc Xuyên thở dài: “Cô ta là thế hệ thứ hai không bị tử vong, so với tôi ngoại trừ bề ngoài không bị già đi và sức mạnh vô địch... thì không còn dị năng nào khác, cho nên tôi

phải hoàn thành thí nghiệm mới biết được cậu có thể giống tôi hay không.”

Đoàn Thiên Lâm nhìn hai người mặc áo đen đứng ngoài cửa: “Vậy bọn họ thì sao? Cũng là thể hệ thứ hai không chết à?”

Trường Cốc Xuyên lắc đầu: “Bọn họ cùng lắm chỉ được coi là bán thành phẩm, không thể tiếp tục dùng thuốc... có điều đến trình độ của bọn họ mặc dù chưa đến mức trường sinh bất lão, nhưng cũng mạnh hơn người bình thường nhiều lần.”

Đoàn Thiên Lâm nghĩ đến lời hứa mà Trường Cốc Xuyên đã nói với mình, nên hỏi ông ta khi nào mình có thể rời khỏi trại huấn luyện đi báo thù? Trường Cốc Xuyên lập tức thể hiện rõ chỉ cần anh ta hoàn thành tất cả các mục huấn luyện, vượt qua kỳ kiểm tra sức khỏe là có thể.

Sau khi Trường Cốc Xuyên rời đi, trong lòng Đoàn Thiên Lâm rất hoảng sợ, đúng như Tần Uyển nói, ông ta là một kẻ điên! Thật khó tưởng tượng nổi nếu một ngày tất cả nhân loại đều trường sinh bất lão... Vậy thì thế giới này sẽ biến thành thế nào chứ? Đoàn Thiên Lâm tin rằng với dự vọng của nhân loại thì e là sẽ không thể khống chế được loại sức mạnh đáng sợ này.

Sáng hôm sau, Đoàn Thiên Lâm quay về trại huấn luyện, các học viên khác nhìn thấy anh ta quay về thì rất ngạc nhiên, bọn họ đều cho rằng lần này Đoàn Thiên Lâm chết chắc rồi, kết quả anh ta lại nguyên vẹn quay về.

Sau đó không khí trong trại huấn luyện đã thay đổi, mọi người đều cố hết sức tham gia huấn luyện, theo đó ngày càng có nhiều người bị thương nặng phải rời đi. Đoàn Thiên Lâm cũng từng khuyên một số học viên nên từ bỏ huấn luyện, nhưng đều bị bọn họ nghi ngờ là có động cơ không tốt, cuối cùng đành phải thôi.

Chương 386: Chỗ dựa

Trong thời gian đó Tần Uyển cũng đến trại huấn luyện mấy lần, nhưng không thân quen như lần trước, giống như giữa họ chưa từng có cuộc nói chuyện kia...

Thời gian nhanh chóng trôi đi nửa năm, mặc dù có không ít học viên sau khi bị thương được quay trở lại, nhưng cơ thể bọn họ đều xuất hiện hiện tượng lạ, có người thậm chí đang đi lại bỗng dưng bị gãy xương đùi.

Đoàn Thiên Lâm hiểu đây chính là những người không thích ứng được với thuốc, vết thương của những người này mặc dù lành lại dưới tác dụng của thuốc nhưng chỉ là cưỡng chế lành lại, nên gây ra tác dụng phụ vô cùng nghiêm trọng.

Mặc dù cơ thể Đoàn Thiên Lâm chưa xuất hiện tình trạng này, nhưng anh ta cũng không muốn trở thành quân cờ của Trường Cốc Xuyên, có trời mới biết được một ngày nào đó lão nổi điên có đem mình đi làm thí nghiệm khác hay không?

Sự thật chứng minh, trừ Đoàn Thiên Lâm ra, tất cả các học viên khác đều biến mất dần, vào ngày kết thúc trại huấn luyện, ngay cả mấy học viên được coi là bán thành phẩm cũng bị Trường Cốc Xuyên phái người đưa đi, về phần bọn họ bị đưa đi đâu... đương nhiên không cần nói cũng biết.

Có lẽ bởi vì Trường Cốc Xuyên vẫn không tin Đoàn Thiên Lâm cho lắm, cho nên khi anh ta nói muốn quay về giải quyết việc riêng, Trường Cốc Xuyên đã phái Tần Uyển cùng một bán thành phẩm khác tên Ngô Dụng đi theo... Mặc dù trên danh nghĩa là trợ giúp Đoàn Thiên Lâm quay về báo thù, nhưng thật ra là giám sát, phòng trường hợp anh ta chạy trốn.

Người tên Ngô Dụng dường như rất sùng bái Trường Cốc Xuyên, coi ông ta như thần tiên sống vậy! Trong lúc nói chuyện phiếm Đoàn Thiên Lâm mới biết được, hóa ra năm đó Ngô Dụng mắc một căn bệnh quái ác, dường như tất cả các

loại thuốc đều vô dụng, đúng lúc gã nằm trong bệnh viện chờ chết thì Trường Cốc Xuyên xuất hiện...

Trong mắt Ngô Dụng, người có thể cứu sống mình chính là thần tiên, cho nên Trường Cốc Xuyên bảo gã làm gì thì gã sẽ làm việc đó, không quan tâm đúng sai, hoàn toàn biến thành một tín đồ điên cuồng.

Thật ra cái gọi là chữa bệnh kia chỉ là nói ngoài miệng, bề ngoài Ngô Dụng trông như đã khỏi bệnh nhưng chỉ có Tần Uyển biết rõ, Ngô Dụng hiện tại chỉ là đang tiêu hao hết sinh mệnh của mình mà thôi...

Bởi vì Tần Uyển đã nhìn thấy nhiều người có tình huống như Ngô Dụng rồi, bọn họ cũng chỉ là công cụ của Trường Cốc Xuyên mà thôi, thậm chí có thể gọi họ là loại đồ vật dùng một lần, nhóm này bị dùng hết thì sẽ xuất hiện một nhóm khác. Mà tất cả bọn họ đều không hay biết gì, đều tưởng rằng Trường Cốc Xuyên là thần tiên đã dẫn bọn họ thoát khỏi đau khổ!

Trước đây Tần Uyển cũng đã từng có ý đồ nói sự thật cho họ nghe, thế nhưng những người này như bị tẩy não, cho dù Tần Uyển nói thế nào họ cũng không tin cô ta, cuối cùng cô ta đành từ bỏ, nếu để Trường Cốc Xuyên biết được thì không phải chuyện đơn giản.

Đoàn Thiên Lâm được khôi phục tự do cảm thấy ngay cả không khí cũng thơm ngọt diệu kỳ, nhưng khi anh ta nghĩ đến những điều tuyệt vời này vốn phải thuộc về mình thì trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận.

Khi ba người Đoàn Thiên Lâm đến công ty vận chuyển hàng hóa nhà họ Đoàn mới phát hiện Thẩm Dật đã trở thành ông chủ của nơi này... Dường như cái chết của cô em họ Thẩm Như Yên chẳng hề có chút ảnh hưởng nào tới ông chủ Thẩm mới thăng chức.

Có điều nghĩ lại cũng đúng thôi, nếu như tất cả những chuyện này đều là một kế hoạch được bố trí tinh vi... Thì giữa Thẩm Dật và Thẩm Như Yên rất có thể chẳng hề có một chút liên quan nào với nhau, thậm chí ngay cả đứa con hoang trong bụng Thẩm Như Yên cũng chưa hẳn đã dính đến Thẩm Dật.

Lần quay về này Đoàn Thiên Lâm được Tần Uyển cải trang thành một ông già tóc bạc trắng, cho dù là người vô cùng thân thiết cũng chưa chắc đã nhận ra được...

Đoàn Thiên Lâm vốn định đưa Tần Uyển và Ngô Dục giả làm thương nhân đi mua sắm và vận chuyển hàng hóa, nhưng kết quả lại nhìn thấy ở đó dán thông báo bán nhà... căn nhà được bán chính là nhà tổ của gia đình Đoàn Thiên Lâm.

Đoàn Thiên Lâm tức giận không tìm được chỗ phát tiết, nếu không phải Tần Uyển ngăn cản có lẽ anh ta đã lao thẳng vào trong công ty vận chuyển hàng hóa mà đập phá rồi! Ngô Dục cũng không có ý kiến gì với chuyện này, chỉ cần Đoàn Thiên Lâm nói một câu, gã nhất định sẽ là người đầu tiên xông lên phía trước.

Tần Uyển nhẹ nhàng nói với Đoàn Thiên Lâm: “Đừng nóng vội, mọi chuyện chờ chúng ta tìm hiểu xong tình hình đã rồi tính...”

Sau đó bọn họ bóc thông báo bán nhà xuống, nói với nhân viên trong cửa hàng là mình có ý mua nhà, muốn nhờ người đó dẫn họ đi xem.

Người nhân viên nhìn phong cách ăn mặc của ba người mà mặt mày hớn hờ, nói: “Ba vị ngồi chờ một lát, tôi đi gọi người!”

Không bao lâu sau, từ phía sau có một người trẻ tuổi đi đến, Đoàn Thiên Lâm nhìn không quen, chắc là sau khi lên làm chủ, Thẩm Dật đã đuổi hết nhân viên cũ đi.

Sau đó người trẻ tuổi này dẫn ba người họ đến nhà họ Đoàn. Vừa bước vào cửa mới thấy khắp sân mọc đầy cỏ dại, hẳn đã rất lâu không có người ở... Nghĩ lại cũng phải, nơi này trong một đêm chết mất mười mấy mạng người, chỉ cần biết phong phanh chút tin tức là đã chạy thật xa rồi, ai còn dám đến đây ở chứ?

Có lẽ chính bởi vì nguyên nhân này, cho nên giá nhà trên tờ thông báo cũng không cao, Tần Uyển cố ý hỏi người nhân viên: “Sao căn nhà này lại bán rẻ thế? Không phải trước đây đã có chuyện gì chứ?”

Người nhân viên kia lúng túng cười đáp: “Phu nhân thật biết nói đùa, một căn nhà tốt thế này có thể có chuyện gì chứ?! Nếu không phải gần đây kinh doanh không tốt, chủ đất sao chịu ra giá này? Tôi khuyên các vị nên tranh thủ thời gian thu mua căn nhà này đi, đến lúc đó qua tay bán lại cũng lời không ít đâu!”

Đoàn Thiên Lâm hỏi: “Không biết chủ trước của ngôi nhà này là ai? Tại sao lại muốn bán nhà?”

Sắc mặt người nhân viên biến đổi: “Mấy vị làm khó tôi rồi, tôi cũng không biết chủ trước của căn nhà này là ai? Có điều bán một căn nhà lớn như thế này có lẽ do gia cảnh chủ nhà khốn đốn hoặc là muốn chuyển nhà đi chỗ khác thôi!”

Tần Uyển có ý lặp lại: “Gia cảnh khốn đốn? Quá không may mắn! Ông chủ, hay chúng ta xem nhà khác đi?”

Người nhân viên vội vàng nói thêm vào: “Cùng một ngôi nhà nhưng cuộc sống khác nhau, tôi nghe nói chủ cũ của ngôi nhà này đã ở đây bốn đời, mấy đời trước đều rất phát đạt, chắc hẳn tòa nhà này vượng đến đời thứ ba, bây giờ ngài mua, ở đến đời thứ ba rồi chuyển đi cũng không muộn mà!”

Đoàn Thiên Lâm cười bảo: “Cậu chàng này cũng biết nói chuyện đó! Được, tôi mua căn nhà này! Không biết tên họ ông chủ của anh là gì? Tôi là người làm ăn có quy tắc, nhất định phải biết lai lịch của đối tác thì mới yên tâm.”

Người nhân viên vội vàng nói: “Ông chủ của chúng tôi họ Thẩm tên Dật, ngài có thể nghe ngóng về công ty vận chuyển hàng của chúng tôi, kinh doanh rất có uy tín, không lừa gạt ai bao giờ!”

Đoàn Thiên Lâm gật đầu: “Công ty các anh làm ăn phát đạt như vậy không biết ông Thẩm năm nay bao nhiêu tuổi?”

Người nhân viên cười nói: “Cũng chưa đến mức ông ạ, ông chủ Thẩm của chúng tôi tuổi trẻ tài cao, năm nay mới ngoài ba mươi!”

Đoàn Thiên Lâm giả vờ giật mình: “Mới ngoài ba mươi tuổi mà đã làm ăn phát đạt như thế! Chắc hẳn phải có chỗ dựa vững chắc nhỉ?”

Chương 387: Tập trung đông đủ

Người nhân viên cười thần bí: “Ngài đúng là người nhìn xa trông rộng, không dám giấu giếm, ông chủ Thẩm của chúng tôi có quan hệ rất tốt với bộ tư lệnh!”

Đoàn Thiên Lâm cười nhẹ: “Thì ra là thế, chẳng trách ông chủ Thẩm làm ăn lớn như vậy!”

Sau đó mọi người cùng đi theo người nhân viên kia quay về công ty vận chuyển, trong lúc bọn họ đang tiến hành thanh toán thì có một người đàn ông mặc áo dài đi vào...

Tần Uyển và Ngô Dụng đương nhiên không biết người đó là ai, nhưng Đoàn Thiên Lâm nhận ra ngay đó chính là Thẩm Dật! Có lẽ giữa kẻ thù luôn có linh cảm, Thẩm Dật sau khi nhìn thấy Đoàn Thiên Lâm đã hóa trang cũng hơi giật mình, đến khi khôi phục bình thường mới nói: “Tam, có khách mua nhà à?”

Người nhân viên thấy ông chủ đã về, lập tức cười giới thiệu: “Ông chủ, ngài đây muốn mua căn nhà trên thông báo!”

Đoàn Thiên Lâm nén giận, nói: “Chắc hẳn đây là ông chủ Thẩm, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao!”

Thẩm Dật vội vàng khiêm tốn: “Các vị quá lời rồi, không biết ngài có vừa ý căn nhà này không?”

Đoàn Thiên Lâm gật đầu: “Diện tích căn nhà và cách bố cục rất tốt, chỉ tiếc là hơi hoang vu một chút... Chuyện khác không quan trọng, chỉ là vợ tôi rất tin vào phong thủy vận mệnh, cô ấy luôn lo lắng chủ trước của ngôi nhà này chết không tử tế.”

Nghe đến bốn chữ “Chết không tử tế” của Đoàn Thiên Lâm, sắc mặt Thẩm Dật hơi biến sắc, nhưng hắn nhanh chóng trở lại bình thường: “Điều này ngài cứ yên tâm, mấy đời chủ trước

tôi đều quen biết cả, chủ căn nhà này vì muốn vào Nam nên mới nhờ tôi bán đi. Chỉ là diện tích hơi rộng, những gia đình bình thường không mua nổi căn nhà này, cho nên đã bỏ không nửa năm... Nhìn qua khó tránh khỏi hơi hoang vu lạnh lẽo, nhưng dọn dẹp qua một chút là có thể vào ở được.”

Cùng ngày hôm đó, bề ngoài là nhóm Đoàn Thiên Lâm đặt tiền cọc rồi rời đi, nhưng thực chất là âm thầm theo dõi, muốn xem sau khi Thẩm Dật rời khỏi công ty vận chuyển sẽ đi đâu?

Không ngờ Thẩm Dật lại rất yêu công việc, ở lại công ty đến sau nửa đêm mới rời đi! Sau đó nhóm Đoàn Thiên Lâm đi theo Thẩm Dật đến một biệt viện ở vùng ngoại ô...

Nơi này chính là nơi trước đây đã giam giữ bác Phúc, Đoàn Thiên Lâm nghĩ Thẩm Dật bây giờ đã làm ông chủ lại vẫn khiêm tốn như thế sao, chịu ở xa như vậy? Nhưng đúng lúc ba người họ định trèo tường vào trong thì thấy từ phía xa có một chiếc xe con đi đến, dừng ở cửa chính tòa nhà.

Lúc này Đoàn Thiên Lâm nhìn thấy có hai người từ trên xe bước xuống, trong lòng vô cùng vui mừng, vì một trong hai người đó chính là thư ký của tư lệnh đã tự mình “Giám sát hành hình”! Đoàn Thiên Lâm suy đoán người đàn ông bụng bệ bên cạnh gã thư ký kia chắc chính là tư lệnh.

Sau khi xuống xe, hai người kia nghênh ngang đi vào tòa nhà của Thẩm Dật, tự nhiên như đi vào nhà mình vậy... Cũng đúng thôi, hai người này là núi lớn mà Thẩm Dật phải dựa vào, đơn giản còn thân thiết hơn cha ruột, đương nhiên Thẩm Dật phải tôn kính với bọn chúng.

Đoàn Thiên Lâm thấy tất cả kẻ thù đã tụ vào một chỗ, đương nhiên anh ta muốn đóng cửa đánh chó, anh ta nói với Ngô Dụng: “Anh giúp tôi giữ chặt cửa, bất kỳ ai trong ba người kia chạy ra lập tức giết chết kẻ đó!”

Ngô Dụng nắm chặt bàn tay, nói: “Cậu cứ yên tâm, tôi cam đoan kẻ nào chạy ra kẻ đó sẽ chết!”

Đoàn Thiên Lâm nhìn bên trong chiếc xe con vẫn còn người tài xế nên nói với Ngô Dụng: “Tôi với người tài xế kia không thù không oán, anh làm cho anh ta ngất đi là được, đừng giết anh ta.”

Sau khi dẫn dò cẩn thận, Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển cùng trèo tường đi lên mái nhà, Đoàn Thiên Lâm muốn nhìn xem vị ở bộ tư lệnh này đến tìm Thẩm Dật muộn như vậy là vì việc khuất tất gì?

Căn biệt viện này của nhà họ Đoàn không rộng lắm, hàng năm vào mùa hè cha của Đoàn Thiên Lâm thường đưa cả nhà đến đây nghỉ mát... Cho nên Đoàn Thiên Lâm vô cùng quen thuộc nơi này.

Anh ta dẫn Tần Uyển lặng lẽ không tiếng động đi trên mái nhà đến vị trí bên trên sảnh chính, lật một mảnh ngói ra nhìn xuống dưới, Thẩm Dật đang đứng trước bàn, tư lệnh và thư ký đang ngồi thanh thoi uống trà cạnh bàn... Nhìn thế này có thể thấy rõ địa vị của bọn họ, ở bên ngoài Thẩm Dật có thể làm chủ nhưng trước mặt hai người này hẳn chỉ là một kẻ thấp cấp hèn hạ.

Đột nhiên, Đoàn Thiên Lâm bị thứ để trên bàn thu hút, anh ta nhìn kĩ thì phát hiện đó là một rương toàn thỏi vàng ròng! Trước đây Kiều Tư Bác đã vì thứ này mà bán đứng Đoàn Thiên Lâm, không biết sau đó bọn chúng có giữ đúng lời hứa giao vàng cho Kiều Tư Bác hay không?

Đoàn Thiên Lâm đang mãi nghĩ liên miên thì nghe tiếng vị tư lệnh kia đặt chén trà xuống, nói: “Tiểu Thẩm này, gần đây có chuyện gì thế? Hàng đợt này sao càng ngày lợi nhuận càng ít thế?”

Đoàn Thiên Lâm lạnh lùng nhìn rương vàng thỏi trên bàn, có lẽ phải đến hàng trăm viên, lợi nhuận một năm của công ty vận chuyển nhà họ Đoàn cũng chỉ được từng này, xem ra lòng tham của vị tư lệnh này không nhỏ.

Thẩm Dật khom người nói: “Tư lệnh không biết đây thôi, thời gian gần đây đang vào mùa mưa, hàng của chúng ta thường xuyên gặp phải thiên tai như bão lũ rồi sạt lở, nên để an toàn tôi phải giảm bớt số lượng hàng!”

Hắn nói xong câu này thì gã thư ký ngồi bên cạnh vỗ bàn, nói: “Thẩm Dật, cậu hay lắm! Cậu muốn giảm số lượng hàng là có thể giảm được à? Sao cậu không tự soi mắt mình vào trong nước tiểu xem mình là cái thá gì?”

Thẩm Dật vội cười giải thích: “Tôi đương nhiên biết thân phận mình, nhưng khi đó tình huống khẩn cấp, thực sự không kịp xin chỉ thị của tư lệnh... Xin tư lệnh yên tâm, chỉ cần mùa mưa qua đi lượng hàng của chúng ta sẽ lập tức khôi phục như trước!”

Gã thư ký còn định nói gì đó thì bị tư lệnh ngăn lại: “Được rồi, đừng nói những lời khó nghe như thế, Tiểu Thẩm cũng là người của chúng ta, cậu ta có kinh nghiệm quản lý vận chuyển lâu năm, biết làm sao để tránh nguy hiểm... Có điều, Tiểu Thẩm này, chỉ một lần này thôi nhé, lần sau không được theo lệ này nữa!”

Thẩm Dật lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Tư lệnh yên tâm, từ nay về sau tôi nhất định sẽ làm việc cẩn thận hơn.”

Tư lệnh gật đầu: “Được, hôm nay trời cũng không còn sớm nữa, đến đây thôi!”

Sau đó tư lệnh liếc mắt ra hiệu cho thư ký, gã kia lập tức cầm rương vàng thỏi lên chuẩn bị rời đi.

Đoàn Thiên Lâm nhìn hai người này chuẩn bị đi bèn quay đầu thì thầm với Tần Uyển: “Cô ở đây quan sát, tôi đi chăm sóc ba kẻ kia!”

Tần Uyển đưa cho Đoàn Thiên Lâm một cây súng lục và nói: “Cẩn thận một chút!”

Với thân thủ của Đoàn Thiên Lâm tuyệt đối có thể nhảy xuống đất mà không gây ra tiếng động nào, anh ta lặng lẽ nhảy từ trên mái xuống, đi đến trước cửa chính của phòng khách, lạnh lùng nói: “Mấy người làm ra những việc tán tận lương tâm mà đêm ngủ không giật mình à?”

Chương 388: Phạm Chi Hoa

Ba người trong phòng lập tức bị người xuất hiện ngoài cửa giữa đêm khuya dọa sợ, gã thư ký rút súng lục ra, hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa!

Trong ba người chỉ có Thẩm Dật là bình tĩnh lại nhanh nhất, hấn khách sáo nói với người ngoài cửa: “Không biết ông anh đêm khuya đến thăm là muốn làm gì? Mọi người ra ngoài buôn chải đều vì muốn tiền thôi... nếu không chê trong bể cá bằng sứ Thanh Hoa trong sân có giấu hai thỏi vàng, coi như là phí vất vả của anh!”

Đoàn Thiên Lâm hừ một tiếng: “Mấy vị cầm trong tay hàng trăm thỏi vàng mà chỉ muốn dùng hai thỏi để đuổi tôi đi sao?”

Sắc mặt ba người trong phòng đều biến đổi, nhất là gã thư ký, gã lo lắng nói với Thẩm Dật: “Bảo vệ của cậu đâu? Nhanh gọi người đến!”

Thẩm Dật lộ vẻ khó xử: “Hôm nay biết hai vị đến... cho nên tôi đã cho bảo vệ nghỉ một ngày!”

“Mày cố tình phải không? Người bên ngoài có phải đồng bọn của mày không?” Gã thư ký tức hỏn hên, không thềm giữ mồm miệng nữa.

“Im miệng!” Tư lệnh quát to, lúc này gã thư ký mới ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Vào thời điểm mấu chốt mới thấy gừng càng già càng cay, tư lệnh nói với Đoàn Thiên Lâm ngoài cửa: “Người anh em, trong phòng chúng tôi đúng là có một rương vàng thỏi, nhưng tôi sợ cậu có mạng cầm mà không có mạng tiêu! Tôi thấy cậu nên lấy hai thỏi vàng trong nhà đi, số tiền đó đủ cho một gia đình bình thường tiêu mấy năm, hôm nay chúng ta không nhìn thấy mặt nhau, việc này tôi sẽ không truy cứu! Cậu thấy thế nào?”

Đoàn Thiên Lâm cười to, nói: “Nếu tôi muốn cả ở trong sân lẫn trong phòng này thì sao?”

Dù gì tư lệnh cũng là kẻ gặp vô số loại người, hắn ta nghe Đoàn Thiên Lâm nói như vậy thì tức giận tái mặt: “Nếu cậu nói như vậy thì cậu không ngại vào nhà mà lấy!”

Vừa nói tư lệnh vừa móc súng lục ra lên đạn... Thẩm Dật là người hiểu biết, không biết võ thì không đánh nhau, hắn thấy hai bên muốn động thủ nên nhanh chóng chạy đi tìm một ngăn tủ trốn vào!

Đoàn Thiên Lâm đứng ngoài cửa đương nhiên biết trong tay bọn chúng có súng, nhưng hôm nay anh ta đã không còn là Đoàn Thiên Lâm của ngày xưa, đâu phải dùng hai khẩu súng là dọa được?

Giọng Đoàn Thiên Lâm lạnh đi: “Trước đây các người cho Kiều Tư Bác bao nhiêu thời vàng?”

Ba người trong phòng nghe thấy tên người được nhắc đến đều xao động, cuối cùng Thẩm Dật là người tỉnh táo lại trước, hắn hỏi: “Không biết lời anh nói có ý gì?”

Đoàn Thiên Lâm cười lạnh: “Các người hại chết Đoàn Hữu Đức, chiếm đoạt nhà và công ty vận chuyển chính là vì muốn công ty vận chuyển buôn lậu giúp các người, đáng tiếc các người tính toán kỹ càng vẫn thua một nước cờ...”

Bị Đoàn Thiên Lâm nói thẳng ra chuyện bí mật, Thẩm Dật cũng không che giấu nữa mà trầm giọng hỏi: “Thua gì?”

“Thua ở chỗ Đoàn Thiên Lâm tôi không chết!” Giọng nói Đoàn Thiên Lâm như ma quỷ vang lên bên ngoài cửa!”

Tư lệnh trừng mắt nhìn gã thư ký: “Không phải mày nói nó đã chết rồi à?”

Lúc này gã thư ký đã sợ đến mức đá cả ra quần, vội vàng quỳ xuống nói: “Chết rồi, chỉ là không tìm thấy thi thể!”

“Khốn kiếp! Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Tư lệnh tức giận gầm lên.

Gã thư ký sợ hãi run rẩy kể: “Lúc đó anh họ tôi là người trực tiếp ra tay, nhưng không ngờ sau khi bắn xong thì không tìm thấy thi thể Đoàn Thiên Lâm đâu!”

Nếu không phải lúc này Đoàn Thiên Lâm đang ở ngoài cửa, tư lệnh chỉ hận không thể lập tức rút súng bắn chết gã thư ký riêng này! Nhưng bây giờ tất cả đều vô ích, hắn ta không suy nghĩ nữa mà bắn thẳng mấy phát vào cửa, đến tận khi bên ngoài lặng ngắt như tờ hắn ta mới đạp cửa đi ra ngoài...

Kết quả khi gã tư lệnh bước ra ngoài cửa thì không hề thấy bóng dáng Đoàn Thiên Lâm đâu! Hắn ta ngơ ngàng nhìn xung quanh, sau đó đang định quay người đi vào trong phòng thì đột nhiên có cảm giác sau lưng có người!

Đến khi hắn ta quay người định nổ súng thì phát hiện trong súng không còn đạn... Đoàn Thiên Lâm nhanh tay bóp chặt cổ họng gã tư lệnh, gã thư ký đi sát phía sau nhìn thấy cảnh này định giơ súng bắn Đoàn Thiên Lâm.

Không ngờ đúng lúc này thư ký đột nhiên cảm thấy cổ họng mình nhói lên, cúi đầu xuống thì thấy một con dao sáng loáng đang kề vào cổ mình! Hóa ra Tần Uyển vẫn luôn trốn trên nóc nhà đã nhanh chân bắt ngờ xuất hiện sau lưng gã...

Lúc này trong mắt Đoàn Thiên Lâm lóe lên tia nhìn lạnh lẽo, anh ta dùng lực bẻ gãy cổ gã tư lệnh, gã thư ký nhìn thấy chủ mình đã chết thì sợ đến nhũn cả hai chân, quỳ luôn xuống đất!

Tần Uyển không nhìn nổi gã đàn ông không có cốt khí như thế, cô ta ghét bỏ mà dùng lực xoẹt một cái cắt đứt yết hầu của gã!

So với gã thư ký, Thẩm Dật lại có cốt khí hơn hẳn, hắn nhìn cả gã thư ký và tư lệnh đều đã chết thì biết mình không thoát được kiếp này rồi, thế là hắn坦然 nhiên đối mặt với Đoàn Thiên Lâm: “Giết người thì đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền, tôi hại cậu cửa nát nhà tan, cậu tìm tôi báo thù là chuyện đương nhiên! Nhưng trước khi chết tôi nhất định phải nói rõ ràng, mặc kệ cậu có tin hay không, tôi là bị ép buộc! Một kẻ cả đời học đủ thứ kinh thư như Phạm Chi Hoa tôi không hề muốn lưu lạc làm bạn cùng những kẻ thích xu nịnh này, từ đầu đến cuối tôi thực sự bất đắc dĩ, nhưng tôi làm hại cậu là thật, cho nên hôm nay cậu giết tôi báo thù tôi cũng không có bất cứ lời oán hận nào...”

Tần Uyển không chịu nổi, nói: “Đừng nghe hắn nói nhảm, giết hắn là anh đã báo được mối thù lớn rồi!”

Nhưng Đoàn Thiên Lâm thấy hắn nói thản nhiên như thế, cũng trầm giọng, bảo: “Nói thật kĩ tất cả những chuyện mày biết ra, cho dù là giết người vì báo thù, tao cũng không để mày chết không rõ ràng!”

Sau đó Thẩm Dật kể lại cho Đoàn Thiên Lâm nghe, tên thật của hắn không phải là Thẩm Dật, hắn không hề có quan hệ anh em họ hàng gì với Thẩm Như Yên cả... Thẩm Dật tên thật là Phạm Chi Hoa, xuất thân từ một gia đình dòng dõi thư hương gia giáo, anh hắn Phạm Chi Văn từng đảm nhiệm một chức vụ trong chính phủ.

Ba năm trước, Phạm Chi Văn vì tranh đấu đảng phái mà phải vào tù, Phạm Chi Hoa vì cứu anh cả đã bán hết gia sản tổ tiên, táng gia bại sản để cứu người! Nhưng dù có tiền mà không biết phải dùng thế nào cho đúng.

Đúng lúc này, Phạm Chi Hoa gặp được tư lệnh đương nhiệm, Vương Tiến Tài, người này rất giỏi thuật dùng người, hắn ta thấy Phạm Chi Hoa là người tính tình chín chắn điềm đạm, tâm tư kín đáo, nên muốn giữ ở bên cạnh, cũng đồng ý sẽ nghĩ cách cứu anh của hắn.

Tư lệnh Vương thông qua mạng lưới quan hệ của mình tìm hiểu được tính hình của Phạm Chi Văn, biết anh ta đã phạm vào tội chết... Vì cứu anh ta, Tư lệnh Vương đã dùng một chiêu treo đầu dê bán thịt chó, dùng thi thể của một tên ăn mày chết ven đường đổi với Phạm Chi Văn.

Từ đó về sau hai anh em họ mai danh ẩn tích, Phạm Chi Hoa dùng tên giả Thẩm Dật đi theo bên cạnh Tư lệnh Vương, giúp hắn ta làm không ít chuyện trong bóng tối.

Thật ra Phạm Chi Hoa làm những chuyện này cho Tư lệnh Vương đều là bất đắc dĩ, chỉ vì bí mật của anh trai hắn nằm trong tay Tư lệnh Vương... nên chỉ có thể làm theo những gì hắn ta nói. Mà Thẩm Như Yên cũng không phải con gái nhà lành gì, cô ta là vợ bé được Tư lệnh Vương chuộc từ nhà thổ ra.

Chương 389: Truyền máu

Thật ra từ khi bà mối đến cửa đã là một kế hoạch được tính toán tinh vi của bọn chúng, vì muốn từng bước thôn tính công ty vận chuyển hàng hóa của nhà họ Đoàn... Nhưng sau khi Đoàn Thiên Lâm quay về lại có hành động không theo lẽ thường, có ý định bán công ty vận chuyển hàng hóa đi.

Chuyện này đã chạm vào vảy ngược của đám người Tư lệnh Vương, nếu như công ty vận chuyển bị bán mất thì tất cả kế hoạch của bọn chúng sẽ như lấy giỏ thừa mức nước, thành công đã trảng! Bởi vậy, vì muốn một lần vắt vả cả đời nhàn hạ, Tư lệnh Vương mới nghĩ ra kế hãm hại Đoàn Thiên Lâm giết mẹ kế! Thật ra Thẩm Như Yên cũng không hề mang thai, cô ta thông đồng với bác sĩ chỉ đơn giản là để tăng trọng lượng cho lời nói của mình mà thôi.

Sau khi Đoàn Thiên Lâm nghe Phạm Chi Hoa nói xong toàn bộ câu chuyện thì ngửa đầu lên trời thở dài, anh ta không khỏi bùi ngùi cho người cha một đời cần cù chịu thương chịu khó của mình, luôn giữ đạo kinh doanh buôn bán kết quả lại rơi vào kết cục như vậy... Thật sự khiến người khác phải thổn thức!

Chắc chắn trước khi thực hiện kế hoạch này Tư lệnh Vương đã từng cho người tới nói chuyện với cha của anh ta trước, nhưng bị ông ấy từ chối... cho nên mới nảy sinh tâm tư ác độc như vậy!

Lúc này Đoàn Thiên Lâm nhìn Phạm Chi Hoa, mặc dù rất kính phục tình cảm thân thiết như tay chân của hai anh em hẳn, nhưng sai chính là sai, trong đó không chỉ đơn giản là làm cho Đoàn Thiên Lâm tan nhà nát cửa, mà còn cả những người giúp việc, bảo mẫu, bác Phúc bị bỏ đói đến chết, Đoàn An bị hủy cả đời... Nên cho dù không vì mình, thì Đoàn Thiên Lâm cũng không thể tha cho Phạm Chi Hoa!

Nghĩ đến đây, Đoàn Thiên Lâm lạnh lùng nói với Phạm Chi Hoa: “Nể tình anh làm vậy vì cứu anh trai mình, tôi cho anh hai lựa chọn, tự anh chọn lấy... Hoặc là anh đem theo tất cả chứng cứ về những việc phạm pháp mà Tư lệnh Vương đã làm trong thời gian qua đến cục cảnh sát tự thú, hai là anh tự kết thúc đi.”

Phạm Chi Hoa cười khở: “Tôi làm tất cả những việc này chỉ vì muốn bảo vệ mạng sống của anh trai mình, mặc dù tôi đi tự thú có thể làm rõ chân tướng sự việc, thế nhưng tội ác vẫn sẽ không dừng lại. Những thứ sinh lời này không có Tư lệnh Vương làm thì sẽ có kẻ khác làm... Bây giờ kẻ cầm đầu đã chết, tôi đi tự thú khác gì kéo anh tôi liên lụy vào, vậy thì tôi chịu đựng nhiều năm như thế còn có ý nghĩa gì chứ? Cảm ơn cậu đã cho tôi hai lựa chọn, tôi biết trong hai năm qua tôi đã làm rất nhiều chuyện có lỗi, mặc dù những lời này đối với người đã chết cũng không có ý nghĩa gì, nhưng tôi thành tâm thành ý sám hối.”

Đoàn Thiên Lâm không nói thêm gì nữa, anh ta nhìn Tần Uyển rồi hai người cùng rời đi, khi bọn họ ra đến cửa chính của biệt viện thì nghe thấy bên trong truyền đến tiếng súng nổ...

Đoàn Thiên Lâm nghiêng đầu, nói: “Thiện ác đến cuối cùng đều có nhân quả, chỉ là đến sớm hay đến muộn mà thôi...”

Đoạn ân oán tình thù này của nhà họ Đoàn đến đây coi như kết thúc, nhưng Đoàn Thiên Lâm có thể nhìn thấy cái bóng của mình trong Phạm Chi Hoa. Anh ta không muốn có một ngày mình sẽ trở thành như Phạm Chi Hoa, bị bắt buộc phải làm những chuyện vi phạm lương tâm, cho nên anh ta nhất định phải tìm cách thay đổi vận mệnh của mình.

Chuyện đến bước này, Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển chính thức trở thành đồng minh, số phận kết nối với nhau! Anh ta có thể cảm nhận được tính cách kiên cường của Tần Uyển, cô ta cũng không muốn trở thành công cụ mặc cho kẻ khác định hoạt.

Nhưng bây giờ muốn lập tức thoát khỏi Trường Cốc Xuyên đâu đơn giản? Nếu không Tần Uyển cũng không cần mạo hiểm tìm Đoàn Thiên Lâm làm đồng minh, dù sao lúc đó cô ta

cũng không xác định được Đoàn Thiên Lâm có bán mình cho Trường Cốc Xuyên hay không, phải không?

Sau khi quay về, Ngô Dụng kể chi tiết chuyện ba người họ làm ở bên ngoài cho Trường Cốc Xuyên nghe, nhưng ông ta nghe xong không hề có bất cứ dấu hiệu nghi ngờ nào, như là mọi chuyện đều đúng theo mong muốn của ông ta vậy.

Trong mắt Trường Cốc Xuyên, Đoàn Thiên Lâm bây giờ đã báo xong thù lớn, như vậy cuộc đời dài đằng đẳng sau này của anh ta sẽ thuộc về mình! Tiếc rằng ông ta đã tính sai, hoặc nên nói là ông ta đã chọn sai người, dạng người như Đoàn Thiên Lâm sẽ mãi mãi không bao giờ cúi đầu làm việc cho ông ta như Ngô Dụng...

Thời gian tiếp theo, Trường Cốc Xuyên tiến hành đủ loại kiểm tra đối với Đoàn Thiên Lâm và Tàn Uyển, đồng thời không ngừng cường hóa cơ năng của bọn họ. Quá trình này vô cùng đau đớn, mặc dù thân thể hai người họ có thể tự chữa lành vô hạn, nhưng không có nghĩa bọn họ không cảm thấy đau...

Nhưng Trường Cốc Xuyên đã đặt một cái tên rất đẹp cho thí nghiệm này là “Khiêu chiến cực hạn của cơ thể”. Ông ta nói, sở dĩ phải không ngừng lặp lại dạng thí nghiệm này là vì muốn thân thể Đoàn Thiên Lâm và Tàn Uyển ngày càng trở nên mạnh mẽ!

Mặc dù Đoàn Thiên Lâm và Tàn Uyển ngoài mặt không thể hiện ra điều gì đáng ngờ, nhưng trong lòng đều âm thầm chửi rủa! Trong lúc thí nghiệm của Trường Cốc Xuyên đối với họ ngày càng thăng cấp, thì một nhóm đối tượng thí nghiệm mới xuất hiện...

Nhưng không biết vì sao, Trường Cốc Xuyên lại thay đổi dự tính ban đầu đối với nhóm người này, không biến bọn họ thành bất tử như Đoàn Thiên Lâm và Tàn Uyển nữa, mà muốn trong khoảng thời gian ngắn nâng cấp thể năng của bọn họ, biến họ thành “Siêu nhân”!

Sau một thời gian quan sát, Đoàn Thiên Lâm phát hiện tuổi thọ của những “siêu nhân” này rất ngắn, sau khoảng ba đến năm tháng nâng cao thể năng, cơ thể bọn họ bắt đầu xuất hiện tình trạng lão hóa!

Cùng thời gian đó, Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển còn phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ, đó chính là ngoại hình của Trường Cốc Xuyên đang từ từ thay đổi, ông ta dường như đang dần trẻ lại...

Cho đến giờ, khuôn mặt già nua vẫn là một tử huyệt của Trường Cốc Xuyên, bởi vì ông ta đã thử nghiệm đủ liều thuốc lên cơ thể mình cho nên không dám tùy tiện “ra tay” nữa, sợ rằng sẽ xuất hiện những tác dụng phụ kỳ quái.

Nhưng hiện giờ ngoại hình của ông ta đang ngày càng trẻ lại, chắc hẳn đã tìm ra cách để chống lại sự lão hóa... Mà biện pháp này nhất định khác với cách dùng thuốc trước kia!

Trong lúc Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển cảm thấy hoang mang, thì vô tình bọn họ phát hiện ra bí mật cải thiện vẻ ngoài của Trường Cốc Xuyên...

Khuya hôm đó, Đoàn Thiên Lâm không ngủ được đi tìm Tần Uyển nói chuyện phiếm, bọn họ mang theo ít đồ ăn vặt và rượu đi đến chòi nghỉ trong vườn hoa, lại vô tình thấy đèn trong phòng thí nghiệm vẫn còn sáng!

Lòng hiếu kỳ nổi lên, Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển lặng lẽ không tiếng động đi đến bên ngoài cửa sổ phòng thí nghiệm, nhìn thấy Trường Cốc Xuyên và một “Siêu nhân” nửa sống nửa chết đang nằm trên giường trong phòng thí nghiệm, giữa hai người họ có mấy dây cao su dẫn truyền máu. Máu mới đang từ cơ thể “Siêu nhân” gần chết kia không ngừng chảy vào cơ thể Trường Cốc Xuyên...

Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển đều bị kinh hãi, hóa ra bí mật khôi phục vẻ ngoài của Trường Cốc Xuyên là truyền máu? Theo khuôn mặt từ từ thay đổi của Trường Cốc Xuyên, cơ thể của “Siêu nhân” cho máu kia nhanh chóng già yếu khô quắt... Đến cuối cùng như một người bị rút hết máu chỉ còn lại bộ xương khô trông rất đáng sợ!

Chương 390: Trò bịp bợm

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển lập tức yên lặng quay về vườn hoa, nhưng vẻ mặt của hai người họ đều vô cùng nghiêm trọng...

“Tôi đã nói rồi, tên Trường Cốc Xuyên này là kẻ điên mà? Nếu như cứ để ông ta tiếp tục làm vậy thì sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ đem tim gan của anh, phổi thận của tôi đổi cho ông ta!” Tần Uyển lo lắng nói.

Đoàn Thiên Lâm biết điều mà Tần Uyển nói không phải không có khả năng, có điều với tình hình trước mắt Trường Cốc Xuyên sẽ chưa ra tay với bọn họ. Bởi vì dù sao Trường Cốc Xuyên cũng là một kẻ bất tử, mà so với bọn Đoàn Thiên Lâm, ông ta còn có thêm một di năng dịch chuyển tức thời nữa...

Riêng điểm này hai người bọn họ đã không theo kịp rồi, cho nên đến tận bây giờ ở trong mắt Trường Cốc Xuyên, hai người bọn họ vẫn không phải là hoàn mỹ! Hơn nữa, ông ta cũng chưa tìm được cơ thể hoàn mỹ nào khác, cho nên chưa thực hiện được biện pháp một lần vắt cả cả đời nhân nhĩ thì sẽ tạm thời chưa động đến hai người họ.

Nhưng trong lòng Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển đều hiểu, trong mắt Trường Cốc Xuyên bọn họ chỉ là vật thí nghiệm, một khi ông ta tìm được cách khiến bản thân trở nên “hoàn mỹ”, thì ông ta sẽ không do dự hy sinh bọn họ!

Để phòng ngừa ngày này đến, Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển bắt đầu bí mật lên kế hoạch, bọn họ biết mình không thể chạy trốn đơn thuần được... Trước đó, bọn họ nhất định phải nghĩ cách hủy đi toàn bộ tài liệu thí nghiệm của Trường Cốc Xuyên, để ông ta không thể tiếp tục tiến hành loại thí nghiệm vô nhân đạo này nữa! Nếu không cho dù bọn họ có thoát khỏi Trường Cốc Xuyên thì những ngày tiếp theo đó, bọn họ vẫn phải trốn đông trốn tây!

Nhưng chuyện này nói thì dễ, còn thực hiện thì khó như lên trời, bởi vì trừ bản thân mình ra, Trường Cốc Xuyên không tin tưởng bất cứ ai, cho nên ông ta luôn phái đám Ngô Dụng đi theo Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển, giám sát nhất cử nhất động của bọn họ...

Đồng thời Đoàn Thiên Lâm còn phát hiện ra, dạng “bán thành phẩm” giống như Ngô Dụng so với những “Siêu nhân” mới được tạo ra không khác nhau là mấy, điểm khác biệt duy nhất là cả đám “bán thành phẩm” đều bị Trường Cốc Xuyên tẩy não, bọn họ coi sự tồn tại của Trường Cốc Xuyên như thần và tuổi thọ chỉ được vài năm.

Mà những kẻ được gọi là “Siêu nhân” đều biến thành những sản phẩm dùng một lần của Trường Cốc Xuyên. Hơn nữa, trong thời gian sống ngắn ngủi vài tháng kia, họ còn đi làm không ít việc trong bóng tối cho Trường Cốc Xuyên... Trong đó bao gồm cả ám sát!

Bởi vì thí nghiệm này của Trường Cốc Xuyên cần kinh phí rất lớn để thực hiện, mà thời đại này không ai bỏ tiền cho thí nghiệm nghiên cứu khoa học đơn thuần, cho nên Trường Cốc Xuyên chỉ có thể mở lối riêng, đó là giúp những kẻ có tiền giải quyết những chuyện không thể công khai, đồng thời luôn làm việc gọn gàng, tuyệt đối không có bất cứ tình huống tính sổ sau nào, cho nên rất được những kẻ có tiền tin cậy.

Đoàn Thiên Lâm hiểu rõ tình hình trước mắt, nếu như chỉ vờn vện có anh ta và Tần Uyển thì không đủ, muốn triệt để phá hủy kế hoạch thí nghiệm điên rồ này của Trường Cốc Xuyên thì phải kéo thêm nhiều người nhập cuộc mới được... ví dụ như đám “bán thành phẩm” giống Ngô Dụng.

Bọn Đoàn Thiên Lâm trong thời gian này đã tiếp cận Ngô Dụng, lại phát hiện tâm tư của gã rất đơn thuần chất phác, là người đáng hoàng. Ở trong lòng gã, Trường Cốc Xuyên chính là ân nhân cứu mạng, nên luôn nghe theo lời ông ta.

Mà những “Siêu nhân” dùng một lần kia dường như cũng mất đi khả năng phán đoán sự việc, bọn họ giống như con robot nhận chỉ thị của Trường Cốc Xuyên làm việc, không có thất tình lục dục như người bình thường.

Trong nhóm “bán thành phẩm” có khá nhiều người như Ngô Dụng, nếu như có thể khiến bọn họ hiểu được chân tướng sự việc, thay đổi được suy nghĩ của bọn họ thì chuyện đã thành công một nửa!

Nhưng thời điểm Trường Cốc Xuyên truyền máu vô cùng cẩn thận, bình thường đều tiến hành vào đêm khuya, nếu lần trước không phải Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển nửa đêm mất ngủ thì bọn họ cũng không có cơ hội nhìn thấy cảnh kinh khủng đó...

Hơn nữa, mỗi lần ông ta tiến hành truyền máu, quanh phòng thí nghiệm đều có trạm gác nghiêm ngặt, nếu không phải hành động của Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển nhẹ nhàng thì đã không thể đi lại tự do như vậy... Sợ là vừa đến gần phòng thí nghiệm đã bị phát hiện rồi.

Nhưng muốn bọn Ngô Dụng tin tưởng thì nhất định phải để cho họ nhìn thấy tận mắt, nếu không cho dù Đoàn Thiên Lâm có nói đến thế nào cũng vô dụng, người cổ chấp như gã sẽ không dễ dàng tin tưởng Đoàn Thiên Lâm.

Tối hôm đó, Đoàn Thiên Lâm lặng lẽ không tiếng động xâm nhập vào phòng Ngô Dụng, bịt miệng Ngô Dụng vẫn còn đang ngủ say, nói nhỏ vào tai gã: “Đừng lên tiếng, là tôi!”

Ngô Dụng tránh khỏi bàn tay Đoàn Thiên Lâm đang bịt miệng mình, khó chịu nói: “Muộn thế này rồi không đi ngủ còn đến đây làm loạn?”

Đoàn Thiên Lâm mỉm cười, rồi dùng vẻ mặt thần bí, nói: “Đi, tôi dẫn anh đi xem trò lừa.”

Là người ai cũng sẽ tò mò, qua thời gian ở chung quan hệ của gã với Đoàn Thiên Lâm cũng tốt lên nhiều, thế là Ngô Dụng bò ra khỏi giường, đi theo Đoàn Thiên Lâm ra khỏi ký túc xá...

Trong tình huống bình thường, bên dưới ký túc xá có một trạm gác, nếu như Ngô Dụng đi ra một mình sẽ không thể vượt qua trạm kiểm soát này! Nhưng gã đi cùng với Đoàn Thiên Lâm thì khác, lại thêm Tần Uyển gương đồng kích tây, hai người nhanh chóng đi đến bên dưới tòa nhà thí nghiệm...

“Cậu Đoàn, đêm hôm khuya khoắt chúng ta đến đây làm gì? Ngài Trường Cốc Xuyên đã dặn kĩ, sau khi trời tối không ai được đến gần phòng thí nghiệm đâu!” Ngô Dụng lo lắng nói.

Đoàn Thiên Lâm hừ một tiếng: “Chẳng lẽ anh không tò mò vì sao Trường Cốc Xuyên lại cấm mọi người buổi tối không được đến gần phòng thí nghiệm sao?”

Ngô Dụng lắc đầu: “Không biết, cậu như thế này là thừa năng lượng không biết làm gì à! Mẹ nó, tò mò nhiều quá không lớn được đâu, nhưng mà, cậu hay tò mò thế sao vẫn cao như vậy nhỉ?”

Đoàn Thiên Lâm không tốn công nói nhảm với gã, thì thầm: “Lời tôi nói anh phải nghe cho kĩ, nếu không mất mạng đừng bảo tại tôi!”

Ngô Dụng sợ hãi: “Vậy tôi không đi nữa, tôi về ngủ đây!”

Ngô Dụng định đi thì bị Đoàn Thiên Lâm giữ lại: “Anh sống mãi thế này không chán à? Đã nói là dẫn anh đi xem một trò lừa mà, bây giờ anh về thì còn nhìn cái gì nữa? Nhớ kĩ, lát nữa phải đi thật nhẹ, đi theo tôi! Còn nữa, cho dù nhìn thấy điều gì... cũng không được nói ra!”

Dưới sự ép buộc của Đoàn Thiên Lâm, Ngô Dụng không thể không ở lại, Đoàn Thiên Lâm dẫn theo gã tránh tất cả các trạm gác công khai và trạm gác ngầm, cuối cùng đi đến bên ngoài cửa sổ phòng thí nghiệm.

Lúc này Trường Cốc Xuyên đang nhắm mắt nằm bên trong, nhận máu tươi từ người khác, khuôn mặt của ông ta từ từ thay đổi, ngay cả mái tóc hoa râm cũng dần biến thành đen.

Chương 391: Thí nghiệm điện giạt

Cơ thể của người nằm bên cạnh Trường Cốc Xuyên bắt đầu dần dần khô quắt, không bao lâu sau thì biến thành một cái xác khô kinh dị... Nhìn cảnh này Ngô Dụng vô cùng khiếp sợ, gã há to miệng nhưng lại không dám phát ra bất cứ âm thanh nào!

Đoàn Thiên Lâm thấy phản ứng của gã đủ rồi, bèn nhanh chóng kéo Ngô Dụng vẫn giữ khuôn mặt khiếp sợ kia đi, lúc về tốc độ của Ngô Dụng nhanh hơn nhiều, gần như là chạy trốn về ký túc xá.

Tần Uyển đã chờ sẵn ở trong phòng, thấy sắc mặt Ngô Dụng tái nhợt thì cười nói với Đoàn Thiên Lâm: “Thế nào? Những thứ nên nhìn không nên nhìn đều để anh ta nhìn thấy hết rồi hả?”

Đoàn Thiên Lâm gật đầu: “Cô xem anh ta bị dọa thành thế kia cơ mà!”

Mãi sau Ngô Dụng mới nói: “Ông trời ơi, tại sao những người kia lại bị Trường Cốc Xuyên hút khô vậy? Bọn họ đã chết rồi đúng không?”

Đoàn Thiên Lâm nhún vai: “Nói thế nào nhỉ? Dù sao cũng không cách cái chết bao xa! Nhìn tình hình thực tế thì những người bị hút máu cùng lắm chỉ sống được một đến hai ngày nữa.”

Ngô Dụng sợ hãi nói: “Chẳng tránh những người kia trong thời gian ngắn đều lần lượt biến mất... chúng tôi còn tưởng ngài Trường Cốc Xuyên đã phái bọn họ đến nơi khác, hóa ra bọn họ đều bị Trường Cốc Xuyên hút thành cây khô! Vậy có khi nào đến một ngày nào đó ông ấy cũng sẽ hút máu tôi không?”

Đoàn Thiên Lâm thấy Ngô Dụng bị dọa sợ thì vỗ vai gã và nói: “Đừng sợ, bây giờ anh biết vẫn chưa muộn, chỉ cần chúng ta cùng nhau nghĩ cách, chẳng những có thể cứu được mình, mà còn có thể cứu được những người khác!”

Nhưng hình ảnh khi nãy tác động quá lớn đến Ngô Dụng khiến nội tâm của gã sụp đổ hoàn toàn, chỉ với vài câu của Đoàn Thiên Lâm không thể trấn an được...

Đoàn Thiên Lâm nhìn vẻ mặt buồn bã của Ngô Dụng, đành nói với Tần Uyên: “Không phải là sợ quá đến ngốc luôn rồi chứ?”

Tần Uyên thở dài: “Cho anh ta chút thời gian để chấp nhận đi, ngày mai sẽ quay trở lại như bình thường thôi!”

Sáng sớm hôm sau, Ngô Dụng ngồi xỏm trước cửa ký túc xá của Đoàn Thiên Lâm, khi Đoàn Thiên Lâm mở cửa ra suýt chút nữa thì bị gã dọa sợ trượt chân!

“Sao anh lại ngồi ở đây? Sao không đi vào?” Đoàn Thiên Lâm kinh ngạc hỏi.

Ngô Dụng ngu ngơ nói: “Đêm qua tôi càng nghĩ càng sợ, một mình không ngủ nổi... Chờ mãi mới đến rạng sáng vội vàng chạy đến đây, tôi nghĩ ngồi ngoài cửa phòng cậu có thể yên tâm hơn một chút! Nếu có chuyện gì thật thì hét lên một tiếng là cậu có thể nghe thấy!”

Đoàn Thiên Lâm nín cười: “Được rồi, nếu tối nay anh vẫn sợ thì có thể chuyển đến phòng tôi, có điều tôi nói trước, không được ngáy lúc ngủ!”

Vẻ mặt Ngô Dụng như được đại xá: “Thật sao? Được thế thì tốt quá, rốt cuộc tôi cũng được ngủ ngon giấc rồi!”

Ngày hôm đó Ngô Dụng kể lại chuyện gã nhìn thấy cho mấy người cùng nhóm “bán thành phẩm” nghe, ban đầu họ cũng không tin, nhưng sau đó bọn họ quan sát mấy ngày thì thấy đúng là có người biến mất mà thân không biết quý không hay!

Nhưng đám Ngô Dụng chỉ làm chân chạy, hỗ trợ đánh đám còn được, chứ thực sự động não thì vẫn phải dựa vào Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyên. Thật ra vấn đề lớn nhất hiện giờ không phải là đám “Siêu nhân” không có thất tình lục dục kia

mà là người có khả năng dịch chuyển tức thời Trường Cốc Xuyên!

Dị năng này của ông ta thực sự đáng sợ, nếu không có cách nào một nhát trí mạng... thì không thể tùy tiện ra tay, nếu không một khi ông ta chạy thoát, hậu quả sẽ rất khó lường.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Uyển cảm thấy muốn giết Trường Cốc Xuyên phải ra tay lúc ông ta mất đi ý thức. Cách này mặc dù thất đức, nhưng đối với kẻ điên như Trường Cốc Xuyên thì không cần phải để ý đến đạo nghĩa giang hồ làm gì.

Đoàn Thiên Lâm đồng ý với quan điểm này của Tần Uyển, nhưng cụ thể làm thế nào để ông ta mất đi ý thức thì còn phải nghĩ tiếp.

Tần Uyển đề nghị cho thuốc vào đồ ăn của ông ta, nhưng Trường Cốc Xuyên từ trước đến nay luôn rất cẩn thận, lại càng để ý đến đồ ăn thức uống của mình, nhiều khi còn tự nấu... Vậy thì vấn đề là, làm sao cho thuốc vào đồ ăn ông ta tự nấu?

Ngô Dụng nói xem vào: “Dùng hương mê thì sao? Tôi nghe nói người ta thường dùng thứ này, chỉ cần thổi nhẹ vào mặt người khác thì con voi lớn cũng ngã!”

Đoàn Thiên Lâm hừ một tiếng: “Anh đi thổi hay tôi đi thổi? Còn dùng hương mê...”

Ngô Dụng nóng nảy nói: “Thế nào cũng không được! Vậy phải làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục thế này, không biết còn bao nhiêu người phải biến thành thây khô nữa?”

Đoàn Thiên Lâm nghĩ một lúc rồi nói: “Thật ra có rất nhiều cách để đánh ngất một người, không nhất định phải dùng thuốc! Ví dụ như điện giật... điện cũng có thể giật được một con voi lớn!”

Tần Uyển nhíu mày: “Sức mạnh của cơ thể Trường Cốc Xuyên vượt xa tưởng tượng của chúng ta, nhờ đâu điện không khiến ông ta bị choáng thì sẽ không còn cơ hội thứ hai cho chúng ta đâu!”

“Cho nên chúng ta phải làm thí nghiệm, để xem lượng điện bao nhiêu mới có thể khiến Trường Cốc Xuyên ngất đi!” Đoàn Thiên Lâm nói nghiêm túc.

Tần Uyển cười: “Thí nghiệm? Vậy đối tượng thí nghiệm là ai? Chẳng lẽ thực sự đi bắt một con voi?”

Không ngờ Đoàn Thiên Lâm không chút do dự nói: “Tôi, tôi chính là đối tượng thí nghiệm.”

“Chuyện này không được, quá nguy hiểm!” Tần Uyển phản đối.

Ngô Dụng cũng hùa theo: “Vậy không được, nhờ đâu giết chết cậu thì làm sao!”

Đoàn Thiên Lâm ngẫm nghĩ một lúc, sau đó cười xấu xa nhìn Ngô Dụng: “Cũng đúng, vậy dùng anh nhé!”

“Vậy không được, tôi càng không được, thôi cứ cậu làm đi!” Ngô Dụng bị dọa liên tục xua tay.

Tần Uyển không rảnh pha trò với bọn họ, cô ta nói nghiêm túc: “Anh phải nghĩ cho kĩ, hệ số nguy hiểm của việc này rất cao, một khi không nắm vững nguồn điện rất có thể sẽ giết chết anh!”

Đoàn Thiên Lâm tỏ vẻ không sao: “Vậy thì tốt quá, nếu như tôi bị cô giết chết thì cô đi giết Trường Cốc Xuyên luôn!”

Và thế là trong mấy ngày tiếp theo, Đoàn Thiên Lâm cùng Tần Uyển chuyển thí nghiệm cơ bản ban đầu thành thí nghiệm giết điện. Ban đầu Tần Uyển dùng dòng điện ba mươi đến năm mươi mA thí nghiệm trên người Đoàn Thiên Lâm, quá trình mặc dù đau đớn, nhưng Đoàn Thiên Lâm vẫn luôn tỉnh táo, không xuất hiện tình trạng hôn mê.

Để có thể kiểm tra xem cơ thể mình chịu được dòng điện lớn đến đâu, Đoàn Thiên Lâm chủ động đề nghị tăng nguồn điện lên tám mươi mA! Lần này không thoải mái như lần trước, anh lập tức cảm thấy hô hấp khó khăn, tim tạm ngừng đập một chút...

Đến khi Tần Uyển tăng dòng điện lên một trăm mA Đoàn Thiên Lâm không chịu nổi ngất đi!

Chương 392: Trường Cốc Xuyên

Trong lần thí nghiệm này, tim của Đoàn Thiên Lâm ngừng đập trong ba phút, trong thời gian đó anh ta không có bất cứ ý thức gì, ba phút sau, tim bắt đầu đập trở lại, anh ta cũng dần tỉnh lại.

Tần Uyển tương đối hài lòng với thí nghiệm lần này, đồng thời cũng hiểu rõ người bất tử như bọn họ mặc dù có khả năng tự phục hồi vô hạn nhưng vẫn cần thời gian nhất định để hoàn thành quá trình.

Thông qua thí nghiệm lần này, nhóm Đoàn Thiên Lâm đã có được số liệu nguồn điện và bắt đầu tính toán, cũng biết rõ cần dùng nguồn điện lớn thế nào để khiến Trường Cốc Xuyên bị ngắt...

Nhưng chỉ giết cho ngắt đi thì không đủ, đây chỉ là bước đầu tiên, bước quan trọng tiếp theo là làm thế nào để giết được Trường Cốc Xuyên... Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển đều hiểu rõ, những tổn thương bình thường không hề có ý nghĩa gì với bọn họ, chỉ cần có thời gian những tổn thương này sẽ tự động hồi phục. Cho nên nếu như bọn họ muốn giết chết Trường Cốc Xuyên thì nhất định phải khiến ông ta không còn cách nào hồi phục.

Trước kia Ngô Dụng là công nhân nổ mìn ở mỏ than, gã rất có thiên phú về phương diện phối thuốc nổ, thế nên Đoàn Thiên Lâm đã lên kế hoạch, sau khi Trường Cốc Xuyên hôn mê sẽ để Ngô Dụng buộc thuốc nổ vào người ông ta, lượng thuốc nổ đủ để phá hủy toàn bộ khu vực thí nghiệm, và khiến thân thể ông ta nát vụn. Hơn nữa, vụ nổ lớn như thế sẽ thiêu rụi hoàn toàn những mảnh vụn cơ thể, khiến Trường Cốc Xuyên không bao giờ có thể khôi phục được nữa.

Nhưng Trường Cốc Xuyên là người luôn làm việc cẩn thận, cho nên việc đặt bẫy giật điện nhất định phải đặt ở nơi mà ông ta cho rằng an toàn mới được, cuối cùng Đoàn Thiên Lâm quyết định địa điểm là ở phòng thí nghiệm số hai, cũng chính là căn phòng mà Trường Cốc Xuyên định kỳ đến truyền máu.

Dây điện do Đoàn Thiên Lâm tự mình bố trí, nối trực tiếp với giường kim loại mà Trường Cốc Xuyên nằm, ngoại trừ Đoàn Thiên Lâm thì không có ai biết, cho nên những người khác rất khó phát hiện bí mật bên trong... Công tắc nguồn điện đã được Đoàn Thiên Lâm lắp đặt ở bên ngoài phòng thí nghiệm, định sẽ bật nguồn điện khi Trường Cốc Xuyên truyền được một nửa máu, bởi vì đó là thời điểm ông ta buông lỏng cảnh giác nhất!

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người bắt đầu chờ Trường Cốc Xuyên xuất hiện, nhưng không biết có phải vì thời gian trước số lần Trường Cốc Xuyên truyền máu tăng lên hay không mà trong thời gian này ông ta vẫn chưa quay lại phòng thí nghiệm để truyền máu.

Đám người Ngô Dụng thì có tật giật mình, lo lắng không biết có phải Trường Cốc Xuyên đã phát hiện ra điều gì không... cho nên mới không chịu đến phòng thí nghiệm số hai truyền máu! Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyên lại tương đối bình tĩnh, bởi vì bọn họ biết việc này không thể nóng vội được, nên đã trấn an Ngô Dụng, để gã tập trung tinh thần chuẩn bị thuốc nổ cho tốt, tuyệt đối không được để xe tuột xích ở thời điểm máu chốt!

Buổi tối mấy ngày sau, rốt cuộc Đoàn Thiên Lâm cũng thấy Trường Cốc Xuyên có động tĩnh, thật ra sau khi thiết kế xong dây điện, anh ta và Tần Uyên đã bí mật lắp một hệ thống giám sát trong khu thí nghiệm, bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện ra hành động của Trường Cốc Xuyên.

Đêm hôm đó, Trường Cốc Xuyên giống như bình thường mang theo mấy “Siêu nhân” vào phòng thí nghiệm số hai, Đoàn Thiên Lâm lập tức bảo Tần Uyên quay về gọi Ngô Dụng mang thuốc nổ đến, còn anh ta thì yên lặng không tiếng động nấp dưới cửa sổ phòng thí nghiệm, theo dõi nhất cử nhất động bên trong...

Một khi Trường Cốc Xuyên bị ngắt đi, mấy người bọn họ chỉ có ba phút ngắn ngủi để giải quyết hết đám siêu nhân trong phòng kia, đồng thời còn phải buộc bom lên người Trường Cốc Xuyên, và an toàn rút lui!

Mà bom do Ngô Dụng thiết kế có thời gian chờ rất ngắn, vì sợ để lâu sẽ có biến, cho nên thời gian chờ nổ chỉ có ba mươi giây, nói cách khác sau khi bọn họ hoàn thành một loạt những hành động kia thì chỉ có ba mươi giây để rút lui...

Sau khi Ngô Dụng mang thuốc nổ đến, Đoàn Thiên Lâm dặn dò gã và Tần Uyên: “Lát nữa sau đi đi vào, tôi sẽ xử lý mấy tên trong phòng thí nghiệm kia, mọi người đi gắn thuốc nổ lên người Trường Cốc Xuyên, nhớ kỹ! Ông ta sẽ tỉnh lại sau ba phút, cho nên chúng ta nhất định phải giải quyết mọi chuyện trong hai phút, sau đó rút lui thật nhanh!”

Sau khi Đoàn Thiên Lâm nói xong, lập tức bật công tắc, dòng điện mạnh trong nháy mắt khiến Trường Cốc Xuyên ngắt đi! Mấy người trong phòng thí nghiệm phát hiện có vấn đề bèn đi kiểm tra, Đoàn Thiên Lâm nhanh chóng đá văng cửa phòng thí nghiệm, chiến đấu với mấy kẻ kia!

Tần Uyên và Ngô Dụng theo như kế hoạch đã định nhanh chóng buộc thuốc nổ vào người Trường Cốc Xuyên, đồng thời khởi động thiết bị kích nổ...

Tình hình bên Đoàn Thiên Lâm không được lạc quan cho lắm, thể năng của mấy tên kia không thể khinh thường, đồng thời anh ta cũng không muốn giết bọn họ cho nên khi nhìn thấy Ngô Dụng đã xong việc thì vội vàng hét lên với hai người kia rồi quay người chạy ra ngoài!

Ba người chạy phía trước, mấy tên kia đuổi phía sau... Khi bọn họ vừa chạy ra khỏi tòa nhà thí nghiệm thì bị áp lực nổ từ sau lưng thổi bay về đằng trước mấy chục mét!

Mọi người đứng lên quay đầu nhìn lại, mặc dù tòa nhà thí nghiệm không sụp đổ, nhưng lửa cháy rừng rực, mà Trường Cốc Xuyên là tâm vụ nổ chắc hẳn lúc này đã thịt nát xương tan...

Lửa cháy đến ngày hôm sau mới tắt hoàn toàn, phòng thí nghiệm bị đốt chỉ còn lại dàn khung, Đoàn Thiên Lâm và Tần

Uyển từng đi vào bên trong để tìm kiếm di hài của Trường Cốc Xuyên nhưng bên trong chỉ còn lại tro bụi.

Trường Cốc Xuyên vừa chết, những kẻ chỉ biết nghe theo mệnh lệnh kia lập tức mất phương hướng...

Từ đó về sau, Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển mang theo nhóm Ngô Dung, bao gồm cả đám “Siêu nhân” kia cùng nhau ẩn cư trong núi, khai hoang trồng trọt, tự cung tự cấp.

Đáng tiếc vận mệnh của họ đã bị chỉnh sửa... đã bị định trước không được hưởng thọ như con người, những bán thành phẩm như Ngô Dung còn đỡ, thường thì mười năm sau mới qua đời, nhưng những “Siêu nhân” kia thì sau khi Trường Cốc Xuyên chết được một hai tháng đều lần lượt suy kiệt mà chết.

Từ đó trên đời này chỉ còn hai người bất tử là Đoàn Thiên Lâm và Tần Uyển, bọn họ đúng như Trường Cốc Xuyên đã nói, chứng kiến thời đại thay đổi, vẫn sống đến nay...

Viên Mục Dã nghe Tần Uyển kể xong mọi chuyện thì thở dài hỏi: “Cô chính là Tần Uyển, còn Đoàn Thiên Lâm chính là Đoàn Phong?”

Tần Uyển chán nản gật đầu: “Những năm qua chúng tôi trôi qua rất bình yên, dường như đã quên đi những đau đớn từng phải chịu đựng. Nhưng hôm nay trên đường tôi đột nhiên nhìn thấy một người, mặc dù không chắc chắn một trăm phần trăm nhưng hắn có ngoại hình giống hệt Trường Cốc Xuyên lúc còn trẻ!”

“Người giống người cũng rất bình thường, sao cô có thể chắc chắn người đó nhất định là Trường Cốc Xuyên chứ?” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Sắc mặt Tần Uyển u ám: “Vì ánh mắt, tôi nhớ rất rõ ánh mắt ấy, ánh mắt hắn nhìn tôi giống hệt như năm đó...”

Viên Mục Dã nghĩ một chút rồi nói: “Vậy lúc đó đội trưởng Đoàn nói gì?”

“Anh ấy nói với tôi Trường Cốc Xuyên không thể nào sống sót được! Nhất định là do tôi hoa mắt, bảo tôi đừng suy nghĩ linh tinh...” Tần Uyển thở dài.

Chương 393: Kẻ thù

Viên Mục Dĩ biết chắc Đoàn Phong chỉ muốn xoa dịu Tần Uyển. Thật ra, từ biểu hiện của anh ta ngay lúc đó, không khó nhận ra, anh ta cũng cảm thấy người kia chính là Trường Cốc Xuyên. Nhưng có một điều Viên Mục Dĩ không hiểu, nếu Trường Cốc Xuyên thật sự còn sống, tại sao năm đó hắn không đi tìm hai người này báo thù, mà phải cách nhiều năm như vậy mới tìm?

Có điều nếu đúng là Trường Cốc Xuyên bắt Đoàn Phong, Viên Mục Dĩ đoán trước mắt chắc là anh ta không có nguy hiểm gì quá lớn, bởi vì không thể đánh giá giá trị của Đoàn Phong đối với Trường Cốc Xuyên, cho nên hắn bắt Đoàn Phong nhất định là có mục đích nào đó chứ không đơn giản là muốn giết chết anh ta.

Nhưng theo như những gì Tần Uyển kể, thì Trường Cốc Xuyên tuyệt đối không phải người lương thiện, nếu thật sự là hắn, thực lực của số 54 hiện giờ rất khó chống chọi lại, cho nên nếu muốn cứu Đoàn Phong về, nhất định phải nghĩ cách dùng trí mới được!

Chẳng qua rõ ràng là Tần Uyển nhìn thấy Trường Cốc Xuyên trước, nhưng đối phương lại không bắt chị ấy trước tiên... Nói vậy là đang đợi Đoàn Phong xuất hiện. Mấy năm nay Đoàn Phong và Tần Uyển sống nương tựa lẫn nhau, tuy không phải quan hệ máu mủ nhưng lại hơn hẳn quan hệ máu mủ, cho nên Đoàn Phong thà để bản thân mạo hiểm cũng sẽ không để Tần Uyển rơi vào hiểm nguy.

Viên Mục Dĩ tin tưởng nhất định Trường Cốc Xuyên vẫn sẽ tìm đến Tần Uyển. Vì ở trong mắt hắn, Đoàn Phong và Tần Uyển đều là tác phẩm mà hắn đã phải tốn nhiều công sức để hoàn thành, làm sao hắn có thể cho phép tác phẩm của mình phiêu bạt bên ngoài chứ?

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã bèn nói với Tần Uyển: “Nhất định Trường Cốc Xuyên sẽ còn xuất hiện. Tôi biết khả năng của chị chắc chắn mạnh hơn bất cứ ai trong chúng tôi, nhưng nhớ lấy, đừng hành động một mình. Nếu chị cũng bị bắt, chúng tôi sẽ hoàn toàn mất cơ hội nghĩ cách cứu đội trưởng Đoàn!”

Tần Uyển gật đầu: “Cậu yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào. Nếu có chuyện gì... nhất định tôi sẽ báo cho cậu trước tiên!”

Sau khi về lại số 54, nỗi lòng của Viên Mục Dã vẫn khó yên. Trước kia, mặc dù cậu kinh ngạc với khả năng chữa trị thân thể của đội trưởng Đoàn, nhưng lại không biết cơ thể anh ta có thể bất tử, hơn nữa ngay cả thân thể của anh ta cũng rất quanh co.

Còn có Trường Cốc Xuyên kia nữa, bất tử đã đủ đáng sợ rồi... ấy thế mà hắn còn có thể dịch chuyển tức thời! Tuy nhiên như vậy có thể giải thích được tại sao chiếc xe việt dã màu đen kia lại xuất hiện và biến mất một cách đột ngột trong video giám sát.

Mặc dù lúc ấy chỉ có hai người mặc đồ đen xuống xe, nhưng bây giờ ngẫm lại mới thấy, nếu không phải Trường Cốc Xuyên đã sáng tạo ra người có thể dịch chuyển tức thời mà không chết, vậy chỉ có thể nói rằng lúc ấy hắn đang ở ngay trên xe!

Thực ra Viên Mục Dã không hiểu nhiều lắm về chuyện dịch chuyển tức thời này. Hắn muốn đi đâu thì đi đó ư? Hay là chỉ có thể đến một vài chỗ mình biết hoặc đã từng thấy thôi?

Nếu là về sau, vậy thì có thể giải thích cho việc tại sao sau bao nhiêu năm Trường Cốc Xuyên mới có thể về bắt bọn họ. Như vậy là năm đó Đoàn Phong và Tần Uyển trốn vào sâu trong núi ở ẩn cho nên mới khiến Trường Cốc Xuyên không tìm được tung tích của bọn họ.

Chờ khi hai người họ ra khỏi núi sâu, thời gian đã trôi qua mười mấy năm, thậm chí mấy chục năm. Lúc ấy, có lẽ Trường Cốc Xuyên đã từ bỏ việc tìm kiếm, hoặc là mặc dù chưa từ bỏ nhưng trong biển người mênh mông, muốn tìm hai người, nói dễ hơn làm chẳng? Cho nên mới kéo dài mãi tới hiện giờ.

Hơn nữa, Viên Mục Dã cho rằng lý do bây giờ Trường Cốc Xuyên có thể tìm được hai người Đoàn Phong và Tần Uyển,

hoàn toàn là bởi vì hai người họ cho rằng Trường Cốc Xuyên đã chết từ lâu, vì không ai đề cao cảnh giác với một người đã chết.

Lúc này nhóm Trương Khai và Đại Quân đã trở lại, nhưng bọn họ không điều tra được bất cứ thông tin gì về chiếc xe việt dã màu đen kia... Trừ biên số xe là thật ra thì chẳng còn gì khác, cứ như thể đây là một chiếc xe ma.

“Biên số xe đăng ký tên một thằng nhóc vừa thành niên, chúng tôi đã đến gặp rồi, con nhà người ta vốn không có xe!” Trương Khai bắt đầu kể nói.

Đại Quân thấy biểu cảm của Viên Mục Dĩ tối tăm nên hơi lo lắng hỏi: “Phía Tần Uyên nói như thế nào?”

Vì đã đồng ý với Tần Uyên không thể nói cho người khác biết về thân thể của hai người bọn họ, nên Viên Mục Dĩ đành phải trả lời đơn giản: “Chắc là kẻ thù trước kia của đội trưởng Đoàn tìm tới, đối phương không phải người bình thường, muốn cứu đội trưởng Đoàn không dễ dàng đâu!”

“Thế làm sao bây giờ!? Chúng ta cũng đâu thể thấy chết mà không cứu được?” Trương Khai sốt ruột nói.

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu, nhưng chúng ta phải nghĩ cách dùng trí mới được!”

Đoàn Phong không có ở đây, Viên Mục Dĩ trở thành người có tiếng nói trong số 54. Cậu mở cuộc họp, nói cho bọn họ biết kẻ thù của Đoàn Phong tên Trường Cốc Xuyên, là một kẻ điên có được kỹ năng dịch chuyển tức thời. Hắn bắt đội trưởng Đoàn đi hoàn toàn là bởi vì thù hận chất chứa nhiều năm trước...

Hoắc Nhiễm vừa nghe Viên Mục Dĩ nhắc tới dịch chuyển tức thời thì nói với giọng không thể tin nổi: “Trên đời thật sự có người như vậy ư? Có thể di chuyển từ nơi này đến một nơi khác trong nháy mắt?”

Tăng Nam Nam ở bên cạnh nói chen vào: “Cậu cũng xem video giám sát rồi, nếu không phải dịch chuyển tức thời thì làm sao giải thích chiếc xe việt dã màu đen kia đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất chứ?”

Đại Quân cũng tỏ vẻ kinh ngạc: “Trên đời này thật sự có loại người kỳ lạ mang dị năng ư?!”

Viên Mục Dã thở dài, đáp: “Thế giới rộng lớn nên việc lạ gì cũng có, chỉ có điều đối phương rõ ràng đến với ý thù địch, cho nên chúng ta nhất định phải nghĩ kỹ kế sách đối phó mới được!”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ thực lực hai bên cách xa nhau, cho tới bây giờ cậu vẫn không nghĩ ra được kế sách nào vẹn toàn cả...

Đến tối, Viên Mục Dã không yên tâm về Tần Uyển nên kéo Trương Khai đến Xuân Phong Lý. Ai ngờ bọn họ vừa mới đẩy cửa vào đã cảm thấy không khí bên trong có phần kỳ lạ.

Theo lý mà nói, thời gian này đúng vào giờ cơm, hơn nữa ngoài cửa cũng đỗ khá nhiều xe riêng, cho nên lúc này Xuân Phong Lý ắt hẳn phải vô cùng náo nhiệt mới đúng. Nhưng hai người bọn họ bước vào lại phát hiện bên trong rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi tiếng cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Mặt mũi Trương Khai đầy ngờ vực, cậu ta vừa định nói người đầu cả rồi thì Viên Mục Dã lại ra dấu im lặng...

Hai người đến quây lể tân thì thấy bên trong có một người phục vụ đang nằm sấp, trông tình hình có vẻ như đang ngủ. Viên Mục Dã cũng không đánh thức cô ta mà đi về hướng sảnh lớn, kết quả lại nhìn thấy tất cả khách khứa trong sảnh đều yên tĩnh úp mặt xuống bàn ngủ, như thể bị người ta thôi miên cùng một lúc vậy!

Nhìn thấy cảnh trước mắt, trái tim Viên Mục Dã chùng xuống, cậu vội vàng nhắc chân chạy lên lầu hai, kết quả đi lên lại thấy Tần Uyển đang ngồi trước một bàn ăn ở lầu hai, quay lưng về phía cậu... Mặc dù không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng một linh cảm chẳng lành dâng lên trong lòng Viên Mục Dã.

Ai ngờ đúng lúc này, Trương Khai phía sau lại ngáp một cái. Theo lý mà nói ai cũng có thể nhận ra tình trạng quái lạ của nơi này, cho dù Trương Khai có buồn ngủ đi chăng nữa cũng không nên ngáp liên tục vào ngay lúc này chứ?!

Chương 394: Chút tài mọn

Viên Mục Dã thấy thế thì nói với Trương Khai: “Cậu xuống cửa dưới lâu chờ, nếu trong vòng nửa tiếng tôi vẫn chưa đi ra ngoài, cũng không gọi điện thoại cho cậu, cậu lập tức gọi điện thoại báo cho Từ Lệ ngay!”

Trương Khai còn muốn nói gì nữa, nhưng cậu ta thấy biểu cảm của Viên Mục Dã khá nghiêm túc nên cũng không dài dòng mà xoay người đi xuống lầu luôn! Viên Mục Dã bảo Trương Khai xuống dưới lâu chờ là sợ hai người bọn họ sẽ kẹt lại hết trong Xuân Phong Lý...

Sau khi Trương Khai đi rồi, Viên Mục Dã từ từ đi tới cạnh Tần Uyển, phát hiện chị ấy vẫn nhìn chăm chăm về phía trước không nhúc nhích, sắc mặt cực kỳ khó coi!

“Chị Tần... Chị làm sao vậy?” Viên Mục Dã khẽ hỏi.

Tần Uyển quay mặt lại một cách cứng đờ, nước mắt đọng quanh vành mắt, chị ấy thử há miệng muốn nói chuyện nhưng mãi vẫn không phát ra bất cứ âm thanh gì...

Viên Mục Dã vừa định xem Tần Uyển đã xảy ra chuyện gì thì đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân nặng nề... Cậu quay đầu lại, nhìn thấy một thanh niên cao gầy đang đứng sau lưng mình cười khanh khách.

“Cậu là ai?” Người thanh niên cười hỏi.

Mặc dù người thanh niên này tươi cười thân thiết, nhưng không biết tại sao trái tim Viên Mục Dã lại dâng lên sự lạnh lẽo, dường như sau gương mặt tươi cười này cất giấu một linh hồn khác rất đáng sợ...

“Còn anh là ai?” Viên Mục Dã hỏi với vẻ mặt vô cảm.

Người thanh niên cười, sau đó bước lên phía trước vài bước, đi tới trước mặt Viên Mục Dã: “Tôi tên Trường Cốc Nguyên. Cậu rất đặc biệt... không có bất cứ phản ứng gì với thuật thôi miên của tôi.”

Bởi thế Viên Mục Dã mới biết, hóa ra những người kia ngủ đều do thanh niên trước mắt thôi miên. Trong lòng cậu thoáng thả lỏng: “Anh làm à?”

Trường Cốc Nguyên đặc ý nói: “Chút tài mọn mà thôi...”

Viên Mục Dã liếc Tần Uyển rồi hỏi: “Anh đã làm gì chị ấy?”

“Đừng hiểu lầm... Tôi sẽ không làm cô ta bị thương.” Trường Cốc Nguyên đáp.

“Thế Đoàn Phong đâu? Anh bắt anh ấy làm gì?” Viên Mục Dã lạnh giọng chất vấn.

Trường Cốc Nguyên khẽ giật mình: “Làm sao cậu biết là tôi bắt Đoàn Phong?”

Viên Mục Dã đáp ngay: “Trực giác...”

Trường Cốc Nguyên cười phá lên: “Quả nhiên cậu rất đặc biệt, tôi về phải hỏi Đoàn Phong mới được. Cậu ta có một người bạn thú vị như cậu sao lại không kể với tôi sớm hơn chứ?”

“Anh thả anh ấy ra, tất nhiên là cái gì anh ấy cũng chịu kể với anh thôi.” Giọng Viên Mục Dã lạnh đi.

Nghe xong lời Viên Mục Dã nói, Trường Cốc Nguyên hỏi ngược lại: “Thả cậu ta... có chỗ gì tốt với tôi không?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Đương nhiên là có chỗ tốt, ít nhất anh có thể bớt đi mấy kẻ địch.”

Trường Cốc Nguyên gật đầu nói rất nghiêm túc: “Được, tôi có thể suy nghĩ một chút.” Ai ngờ sau đó hắt lại đổi giọng: “Có điều con người của tôi không sợ nhất là nhiều kẻ địch...”

Không rõ thực lực của đối phương, Viên Mục Dã không dám tùy tiện ra tay. Có điều nếu giờ để cậu bắt gặp rồi thì nhất định không thể để cho người này mang Tần Uyển đi! Ai ngờ hình như Trường Cốc Nguyên vốn cũng không có ý đó. Không biết tại sao, Viên Mục Dã cảm thấy so sánh với Tần Uyển, có vẻ hắn càng cảm thấy hứng thú với mình hơn...

Ngay khi Viên Mục Dã đang hơi ngờ vực, Trường Cốc Nguyên đột nhiên búng tay, hoàn cảnh xung quanh trở nên náo nhiệt trong nháy mắt... Những khách khứa vừa rồi còn úp mặt

xuống bàn ngủ dường như bị ấn vào chốt mở, tất cả đều khôi phục trạng thái lúc ăn uống bình thường.

“Người phục vụ, sao thức ăn nguội nhanh thế? Mau mang đi hâm nóng lại cho tôi!” Một bàn khách bất mãn nói.

Mấy bàn bên cạnh nghe thấy thế cũng sôi nổi tỏ vẻ đồ ăn trên bàn mình cũng đều lạnh rồi. Hai người phục vụ lập tức qua đi xoa dịu khách hàng, đồng thời hứa hẹn sẽ đi hâm nóng đồ ăn cho mọi người một lần nữa... Mặc dù chính bọn họ cũng không biết tại sao đồ ăn sẽ nguội lạnh nhanh như vậy.

Ngược lại Tần Uyên vừa nãy vẫn ngồi im không nhúc nhích bỗng mềm nhũn người, gục xuống bàn...

Viên Mục Dã vội vàng bước qua gọi: “Chị Tần, chị cảm thấy thế nào?”

Tần Uyên khẽ ho khan, sau đó lắc đầu đáp: “Tôi không sao, đừng lộ ra...”

Lúc này Trường Cốc Nguyên đứng một bên sấp tới: “Thật là một khuôn mặt đẹp! Năm đó nếu không nhờ cha tôi, e rằng gương mặt này đã sớm già nua rồi nhỉ?!”

“Cha anh... là ai?” Viên Mục Dã nghi hoặc hỏi.

Trường Cốc Nguyên cũng không trả lời câu hỏi của Viên Mục Dã mà cười và bảo: “Sau này còn gặp lại.” Rồi hắn xoay người đi xuống lầu.

Lúc này Tần Uyên đi đến bên cửa sổ, xác nhận Trường Cốc Nguyên đã xuống lầu đi thật rồi mới run giọng nói: “Hắn chính là Trường Cốc Xuyên!”

Không đợi Viên Mục Dã gọi điện thoại, Trương Khai đã tự mình chạy lên: “Người đàn ông vừa xuất hiện là ai thế?”

Viên Mục Dã nghĩ một lúc rồi nói: “Hắn chính là kẻ thù của đội trưởng Đoàn.”

“Hả?! Không phải chứ, trẻ thế?” Cậu ta giật mình.

Viên Mục Dã hỏi Tần Uyên: “Chị chắc chắn hắn là Trường Cốc Xuyên? Vậy tại sao hắn lại tự xưng mình là Trường Cốc Nguyên, hơn nữa còn nhắc tới cha hắn nữa?”

Tần Uyển mờ mịt lắc đầu: “Tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng mặt mũi của hắn giống Trường Cốc Xuyên năm đó như đúc, trừ việc hiện giờ hắn trẻ tuổi hơn một chút!”

Viên Mục Dã gật gù: “Có thể là thân phận hiện giờ của hắn là Trường Cốc Nguyên! Có thân phận thì dễ rồi, tôi sẽ nghĩ cách điều tra Trường Cốc Nguyên rốt cuộc có lai lịch gì...”

Trương Khai thấy cảm xúc của Tần Uyển không ổn nên vội vàng rót cho chị ấy một ly nước ấm. Tần Uyển uống một ngụm nước xong, cảm xúc mới dần dần ổn định lại. Viên Mục Dã thấy Tần Uyển không có chuyện gì, bèn hỏi chị ấy Trường Cốc Nguyên đến đã nói những gì?

Tần Uyển thở dài: “Tôi cũng không biết cụ thể hắn muốn làm gì. Hắn tới rồi tất cả mọi người đều ngủ thiếp đi trong nháy mắt. Tôi muốn đứng dậy đi xem đã xảy ra chuyện gì, lại phát hiện cơ thể của mình không thể cử động! Hắn bước đến trước mặt tôi nói Đoàn Phong rất nhớ tôi, hỏi tôi có đồng ý đi gặp Đoàn Phong với hắn không? Tôi còn chưa kịp trả lời thì cậu đã chạy lên đây!”

Viên Mục Dã thâm hiểu rõ, nếu vừa rồi mình không xuất hiện, e là Tần Uyển đã bị Trường Cốc Nguyên đưa đi rồi! Việc đã đến nước này, Tần Uyển không còn thích hợp ở lại Xuân Phong Lý nữa, vì thế Viên Mục Dã đón chị ấy về số 54, như vậy bọn họ cũng không cần chạy đi chạy lại hai đầu.

Buổi tối, Từ Lệ hẹn Viên Mục Dã ra ăn cơm. Anh ta nói cho Viên Mục Dã biết, kỹ thuật viên của đội 6 đã xem xét tỉ mỉ những video đó, không có bất cứ dấu vết cắt nối gì, nó là video gốc.

Những điều này nằm trong dự đoán của Viên Mục Dã, cậu thở dài nói: “Đừng nói đến việc này vội, anh điều tra giúp tôi một người!”

Nói xong, cậu đưa ảnh chụp của Trường Cốc Nguyên cắt từ video giám sát của Xuân Phong Lý cho Từ Lệ: “Người này tên Trường Cốc Nguyên. Anh điều tra thông tin chi tiết của anh ta giúp tôi. Tôi nghi ngờ sự mất tích của Đoàn Phong có liên quan rất lớn tới người này.”

Chương 395: Tấm thiệp mời bí ẩn

Từ Lệ nhận tấm ảnh, liếc nhìn rồi nói: “Người này trông không lớn tuổi, cũng chỉ hơn hai mươi thôi mà!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng thật là còn trẻ, có khả năng là con cháu của kẻ thù của Đoàn Phong.”

Từ Lệ cất tấm ảnh đi: “Thời đại tin tức hiện giờ đúng là tốt, mặc kệ cậu là ai, chỉ cần muốn dùng chân ở xã hội này, nhất định phải có một thân phận hợp pháp mới được. Thằng nhóc này trẻ tuổi như vậy, ắt hẳn là không khó điều tra.”

Chia tay với Từ Lệ, Viên Mục Dã vội vàng chạy về số 54. Tuy ở trong mắt người ngoài số 54 có phòng thủ rất kiên cố, nhưng Trường Cốc Xuyên kia biết dịch chuyển tức thời, ai có thể bảo đảm hẳn sẽ không lén vào số 54 một cách lặng lẽ chứ?

Nhưng khi Viên Mục Dã mới vừa vào cửa đã gặp đầu bếp Lưu. Ông ấy đưa bức thư đang cầm trong tay cho cậu: “Tiểu Viên, đúng lúc ở đây có một bức thư của cậu này!”

Viên Mục Dã nhận lấy lá thư mà mặt đầy dấu chấm hỏi, phát hiện đúng là bên trên viết một hàng chữ nhỏ: “Viên Mục Dã thân mến...”

Ở thời đại hiện giờ, có chuyện gì chỉ cần gửi tin nhắn, gọi điện thoại là có thể nói rõ ràng, cho nên rất hiếm khi nhìn thấy tình huống thư từ qua lại. Trở lại văn phòng, Viên Mục Dã tò mò mở lá thư ra, kết quả lại phát hiện trong đó có một tấm thiệp mời màu đen?! Viên Mục Dã thầm nghĩ bụng, lúc này ai sẽ gửi thiệp mời cho mình chứ?

Cậu mở thiệp mời ra xem, bên trong viết mời cậu đến tham gia một buổi đấu giá, nhưng trừ thời gian và địa điểm thì chẳng viết gì nữa. Viên Mục Dã hoàn toàn không biết buổi đấu giá này muốn bán đấu giá thứ gì...

Đúng lúc này Tần Uyển thấy văn phòng của Viên Mục Dã còn sáng đèn nên đẩy cửa đi vào. Viên Mục Dã nghe tiếng động bèn ngẩng đầu nhìn rồi cười, hỏi: “Đã trễ thế này chị vẫn chưa nghỉ ngơi à? Đổi giường nên không quen sao?”

Tần Uyển lắc đầu: “Hiện giờ tôi làm gì có lòng dạ nào để ngủ? Không biết tình hình của Đoàn Phong hiện thế nào rồi?”

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa, năm xưa hai người đã chịu đựng được bao nhiêu khó khăn như vậy, huống chi là bây giờ? Nhất định chúng tôi sẽ có cách cứu đội trưởng Đoàn ra!” Viên Mục Dã vừa nói vừa tiện tay đặt tấm thiệp mời kia lên bàn làm việc.

Ai ngờ trong lúc vô tình Tần Uyển nhìn lướt qua phong bì của thiệp mời, sắc mặt chị ấy lập tức thay đổi: “Ai đưa cho cậu thứ này?”

Viên Mục Dã không ngờ Tần Uyển có phản ứng lớn như vậy khi nhìn thấy tấm thiệp mời này, cậu chủ động cầm lên đưa cho chị ấy: “Tôi cũng không biết là ai gửi cho tôi, vừa mới nhận được thôi!”

Tần Uyển nhận thiệp mời và cẩn thận phân biệt, sau đó chỉ vào logo hình tròn bên trên, nghiêm mặt nói: “Năm đó, ký hiệu này đã xuất hiện nhiều lần trên những tài liệu thí nghiệm của Trường Cốc Xuyên!”

Viên Mục Dã cũng sững sốt, cậu cầm lại thiệp mời xem xét, vừa rồi cậu cũng không nhìn kĩ, lúc này mới phát hiện bên trong logo hình tròn là hai chữ Trường Cốc theo thể chữ triện.

“Đây ắt hẳn là một cái bẫy, tốt nhất cậu đừng đi...” Tần Uyển trầm giọng nói.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi đáp lại: “Đây là một cơ hội để tìm được đội trưởng Đoàn, cho dù biết rõ là bẫy cũng vẫn phải đi!”

Tần Uyển tỏ vẻ mình cũng muốn đi theo, nhưng lại bị Viên Mục Dã từ chối luôn!

“Nếu biết rõ là bẫy chị càng không thể đi, nếu không cả chị và tôi cùng bị bắt lại, ai sẽ tới cứu chúng ta đây?”

Viên Mục Dã thấy Tần Uyển lo lắng thì vội xoa dịu chị ấy: “Chị cũng đừng quá bi quan. Nếu đã viết rõ là hội đấu giá, tất

nhiên sẽ không chỉ có một vị khách là tôi tham gia... Ất hẳn bọn họ sẽ không làm những hoạt động trái pháp luật một cách quá trắng trợn táo bạo. Hơn nữa, số 54 chúng tôi là một đội, tôi sẽ không dẫn thân vào nguy hiểm một mình đâu.”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ đặt tấm thiệp mời bí ẩn kia trước mặt mọi người, Trương Khai là người đầu tiên cầm lấy lật xem, sau đó buồn bực bảo: “Viên, hội đấu giá gì lại muốn mời anh đi thế?!”

“Tôi cũng không rõ lắm, có điều đêm qua chị Tần nói logo trên thiệp mời có liên quan đến kẻ thù của đội trưởng Đoàn.” Viên Mục Dĩ nói.

Biểu cảm của mọi người đều khựng lại, Đại Quân liên tục lắc đầu: “Tại sao hẳn mời cậu đi? Chắc chắn là không có ý tốt rồi!”

Hoắc Nhiễm cầm lấy thiệp mời đưa cho Tăng Nam Nam: “Chị Nam Nam, chị lên mạng tra thử đây là hội đấu giá có tính chất thế nào? Với cả địa chỉ mời tới là ở đâu?”

Tăng Nam Nam không nói gì mà cầm tấm thiệp mời, sau đó mở máy tính bắt đầu điều tra...

Chẳng bao lâu sau, cô ấy nói: “Địa chỉ trên thiệp mời là một câu lạc bộ tư nhân, trong đó dùng chế độ hội viên, không mở rộng rãi cho bên ngoài. Về phần hội đấu giá này... trên mạng không tra được bất cứ tin tức nào liên quan cả, chắc là tổ chức đấu giá tư nhân, không ủy thác qua tay bất cứ công ty bán đấu giá nào.”

Đại Quân cau mày: “Hội bán đấu giá tư nhân là cái thứ quái quỷ gì? Chắc chắn là bán đấu giá những thứ trái pháp luật rồi! Viên, cậu nhất định không được tự đi một mình, quá nguy hiểm!”

Lúc này Tăng Nam Nam chỉ vào một hàng chữ nhỏ phía dưới thiệp mời: “Bên trên nói có thể dẫn theo một người bạn, nếu không tôi và anh Viên cùng đi đi!”

Nhưng Viên Mục Dĩ lại lắc đầu: “Không được, cô phải ở ngoài hỗ trợ kỹ thuật với Hoắc Nhiễm...”

Đại Quân bèn nói: “VẬY anh đi với cậu!”

Trương Khai thấy Đại Quân nói như vậy, nhanh nhẩu chen vào: “Thôi để tôi đi cho!”

Viên Mục Dã liếc nhìn Đại Quân, sau đó lại nhìn Trương Khai, cậu cân nhắc lợi và hại rồi quyết định dẫn Trương Khai đi, để Đại Quân lại trông chừng.

Hội đấu giá diễn ra vào chín giờ tối hôm đó, cho nên bọn họ chỉ có thời gian ban ngày để chuẩn bị. Hoắc Nhiễm lắp thiết bị liên lạc thời gian thực mới nhất lên người Viên Mục Dã và Trương Khai, trừ việc có thể giữ liên lạc mọi lúc với những người bên ngoài, còn có thể truyền hình ảnh quay chụp trực tiếp trở về.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, mọi người của số 54 chia làm hai hướng. Trương Khai lái xe chở Viên Mục Dã đến câu lạc bộ tư nhân kia, còn Đại Quân chở Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam theo sát phía sau...

Quả nhiên câu lạc bộ tư nhân kia bí ẩn đúng như lời Tăng Nam Nam nói, nó kín đáo nhưng sang trọng. Để tỏ vẻ long trọng và tiện che giấu thiết bị liên lạc trên người, Viên Mục Dã và Trương Khai đều mặc âu phục cắt may vừa người, khuy măng sét và cổ áo đều cài kín mít, nhìn qua trông khá ra dáng.

Từ bãi đỗ xe đến cửa chính của câu lạc bộ tư nhân còn một đoạn. Tất cả khách mời đưa thiệp mời ra xong, sẽ được ngồi trên một chiếc xe ngắm cảnh mà câu lạc bộ chuẩn bị riêng cho họ để đi đến chỗ cửa chính...

Vừa đỗ xe xong, Viên Mục Dã và Trương Khai mở cửa xuống xe và nhìn quanh, cả hai đều âm thầm líu lười, quanh chiếc xe nát của bọn họ đậu toàn siêu xe từ hai triệu tệ trở lên!

“Viên à, đây là hội đấu giá gì vậy? Sao những người tới đây đều có nhiều tiền thế?! Làm tôi có cảm giác như ‘tôi không xứng’ ấy...” Trương Khai khẽ nói.

Chương 396: Hội đấu giá

Viên Mục Dã chỉnh lại cà vạt, sau đó dè dặt giọng nói với Trương Khai: “Bây giờ tốt nhất là cậu điều chỉnh lại trạng thái của mình đi, giả vờ như cậu lái siêu xe hai triệu tệ tới!”

Lúc này trong tai nghe truyền tới giọng Hoắc Nhiễm: “Độc mợ, tất cả đều là phiên bản giới hạn!”

Trương Khai đẩy mắt kính trên mặt, sau đó nói với nút tay áo: “Xem cái dáng vẻ chưa hiểu việc đời của cậu kia!”

Hoắc Nhiễm không thèm để ý tới lời Trương Khai, cậu ta hơi u oán nói với Viên Mục Dã: “Anh Viên, tại sao anh không dẫn em theo?”

Viên Mục Dã giả vờ sửa sang lại kiểu tóc của mình qua cửa kính xe, sau đó nói vào nút tay áo: “Bởi vì Trương Khai đánh nhau khá!”

Lúc này một chiếc xe ngấm cảnh dừng ở chỗ cách bọn họ không xa, hai nhân viên câu lạc bộ đang kiểm tra thiệp mời của từng vị khách chuẩn bị lên xe.

Viên Mục Dã vẫy tay nói với Trương Khai: “Đi thôi! Chúng ta cũng nên qua đó, một lát nữa nhớ theo sát tôi đây...”

Một nhân viên nhận thiệp mời trong tay Viên Mục Dã và lễ phép hỏi: “Xin hỏi trong hai vị ai là ngài Viên Mục Dã?”

Viên Mục Dã gật đầu nói với cậu nhân viên: “Là tôi.”

Đối phương nghe xong thì đưa tay ra hiệu mời, sau đó lại cố ý nhìn Trương Khai.

Hoắc Nhiễm lập tức cười nhạo trong tai nghe: “Trương Khai, ánh mắt anh ta nhìn anh mờ ám nhỉ?”

Trương Khai khẽ hắng giọng, sau đó lẩm bẩm: “Phần...”

Vừa lên xe Trương Khai đã hối hận, sớm biết rằng thằng nhóc Hoắc Nhiễm muốn đến thì cho nó đến luôn cho rồi. Tất cả bạn

đi cùng đều là khác phái, chỉ mỗi cậu ta và Viên Mục Dã không giống người thường... Nhưng Viên Mục Dã lại không cảm thấy mất tự nhiên một chút nào, dù sao lần này bọn họ tới là để điều tra manh mối về vụ mất tích của Đoàn Phong chứ không phải thật sự tới tham gia hội đấu giá!

Sau khi mất vài phút băng qua một đoạn đường xi măng, đoàn người bọn họ tới một tòa kiến trúc bốn tầng thấp bé... Bởi vì trên tất cả thiếp mời đều có đánh số chỗ ngồi cụ thể, cho nên bọn họ mới vừa vào cửa lớn của câu lạc bộ là đã có nhân viên chuyên môn dẫn bọn họ đến vị trí ngồi của từng người.

Đúng lúc này, Viên Mục Dã lại đột nhiên gặp một “người quen”, làm cậu trở tay không kịp...

Lúc ấy người kia ngồi ở hàng ngay trước bọn họ, một nhân viên đang dẫn gã vào chỗ của mình. Trong lúc vô tình, người nọ nhìn ra phía sau thì đúng lúc chạm mắt với Viên Mục Dã! Khéo làm sao, người này cũng dẫn theo một người bạn đi cùng là nam, mà người đàn ông này chẳng phải ai khác, đúng là vị đàn anh từ trên trời rơi xuống của Viên Mục Dã, Thạch Lỗi.

Trong lúc nhất thời không khí hơi xấu hổ. Mặc dù mọi người đều nhận ra nhau nhưng lại ngại dờ ra, không biết có nên lên tiếng chào hỏi đối phương hay không, cuối cùng Viên Mục Dã là người có phản xạ trước tiên. Từ vẻ mặt của đối phương, cậu dễ dàng nhận ra rõ ràng đây cũng không phải địa bàn của bọn họ... Mặc dù cậu cũng không rõ lắm tại sao Thạch Lỗi và tên mất vàng sẽ xuất hiện ở chỗ này.

“Tổng giám đốc Diệp! Đã lâu không gặp!” Viên Mục Dã chào hỏi.

Tên mất vàng thấy Viên Mục Dã đã tỏ thái độ, tất nhiên cũng không thể tiếp tục đứng đó, vì thế đành cười vươn tay ra: “Tiểu Viên? Đúng thật là chúng ta đã không gặp mặt một khoảng thời gian rồi nhỉ!”

Trương Khai đứng cạnh vừa liếc mắt là đã nhận ra Thạch Lỗi, cậu ta mặt dày mày dạn vươn tay ra nói với Thạch Lỗi: “Đây chẳng phải là đàn anh đây à... Đã lâu không gặp!”

Khóe miệng Thạch Lỗi hơi co giật nhưng vẫn lễ phép bắt tay với Trương Khai, sau đó nhanh chóng xoay người ngồi xuống,

không hề để ý tới hai người Viên Mục Dĩ!

Trong lúc nhất thời, mỗi người đều ôm lòng dạ riêng. Ngồi xuống rồi, Trương Khai đề thấp giọng hỏi bên tai Viên Mục Dĩ: “Sao bọn họ cũng tới?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu đáp: “Từ từ rồi sẽ biết. Xem ra buổi đấu giá này không hề đơn giản!”

Trước khi buổi đấu giá chính thức bắt đầu, có nhân viên phục vụ bày biện một ít rượu và trà bánh trên chiếc bàn trước mặt cho mỗi vị khách. Trương Khai cũng không khách sáo, cầm lên ăn luôn!

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu lúc chín giờ, quả nhiên như Tăng Nam Nam đã nói trước đó, đây là một buổi đấu giá tư nhân. Tất cả vật phẩm đấu giá đều là một ít đồ vật kỳ lạ, nhưng dường như lại rất được những kẻ có tiền ưa ái.

Nhất là món đấu giá đầu tiên, vừa đưa lên đã đập nát nhận thức của Viên Mục Dĩ và Trương Khai, đó là một đôi tất nam dáng dài. MC giới thiệu: “Chủ nhân trước kia của đôi tất này là Napoleon Bonaparte! Nghe nói vẫn còn nguyên mùi...”

Khi nghe thấy giá khởi điểm của “đôi tất nguyên mùi” kia, cả Viên Mục Dĩ và Trương Khai đều không kìm được cúi đầu liếc nhìn tất trên chân mình, cảm khái đúng là cùng là tất nhưng số phận lại khác nhau thật!

Có vẻ như tay mắt vàng và Thạch Lỗi ngồi ở phía trước cũng không cảm thấy hứng thú với cặp tất còn nguyên mùi kia. Từ đầu đến cuối bọn họ đều cúi đầu nói chuyện, chẳng hề liếc mắt đến cặp tất...

Món đấu giá thứ hai lại là một cái bát bằng xương tên Gabala. MC giới thiệu, chiếc bát xương này được làm từ hộp sọ của một cao tăng Tây Tạng. Viên Mục Dĩ và Trương Khai nghe xong đều thầm sờn gai ốc, nghĩ bụng đây là mấy thứ quỷ quái gì vậy!?

Lần này rõ ràng Thạch Lỗi cảm thấy hứng thú với cái bát Gabala, gã nhẹ nhàng giơ tấm bảng trước bàn của mình lên, gật đầu ra hiệu với MC.

MC lập tức cười, hô lên: “Bàn số 15 lần thứ nhất! Có ai có thể ra giá cao hơn quý ông bàn số 15 không? Bàn số 15 lần thứ

hai!!”

Sau mấy vòng đấu giá, cái bát Gabala kia được nâng giá lên mấy lần, cuối cùng vẫn rơi vào tay tên mắt vàng và Thạch Lỗi... Mặc dù Viên Mục Dã không biết bọn họ muốn có được sọ não của cao tăng này để làm gì, nhưng thấy tư thế nhất định phải có bằng được của hai người, thứ này ắt hẳn có giá trị rất lớn với họ!

Sau đó lại có thêm mấy món đấu giá quái lạ, nhưng Viên Mục Dã hoàn toàn không nhận ra những thứ này có liên quan gì tới Đoàn Phong, càng không rõ tại sao Trường Cốc Nguyên lại mời mình tới buổi đấu giá này.

Mà khi Trương Khai và Viên Mục Dã đã chán đến mức sắp ngủ gật, MC mới nói ra món đấu giá cuối cùng của buổi đấu giá đêm nay, đó là “người bắt tử” vô giá!

Viên Mục Dã sửng sốt. Cậu không ngờ buổi đấu giá này dám bán cả người sống?! Đáng sợ nhất chính là, những vị khách ở đây đột nhiên trở nên háo hức hẳn lên, dường như mục đích cuối cùng của bọn họ đều là vì món đấu giá cuối cùng này...

Sau đó, có hai nhân viên đẩy lên một chiếc lồng kính thật lớn, một người đàn ông đeo mặt nạ kín nửa mặt đang lặng lẽ nằm bên trong... Mặc dù trên mặt người kia đeo mặt nạ, nhưng Viên Mục Dã và Trương Khai vẫn nhận ra ngay đó chính là Đoàn Phong!

Viên Mục Dã còn đỡ, Trương Khai suýt nữa đã phun thẳng đồ uống ra ngoài. Cậu ta khẽ ho vài tiếng mới dần xuống được sự khiếp sợ trong lòng.

“Cái gì thế này? Sao đội trưởng Đoàn lại trở thành hàng đấu giá!?” Trương Khai nói với vẻ mặt không thể chấp nhận nổi.

Chương 397: Giá trị liên thành

Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam ở ngoài cũng nhìn thấy cảnh này, tất cả đều kinh ngạc đến sững người ngay tại chỗ, vẻ mặt bối rối... Còn may Viên Mục Dã vẫn giữ được bình tĩnh, cậu khẽ nói với tất cả: “Tạm thời mọi người đừng nóng nảy, lát nữa chúng ta tùy hoàn cảnh mà hành động, nếu đã thấy được đội trưởng Đoàn, chúng ta nhất định phải mang anh ấy đi, nếu gặp tình huống xấu nhất thì gọi điện thoại báo cảnh sát!!”

Nghe xong, mọi người lập tức ổn định tâm trạng, sau đó tiếp tục chú ý tình hình trong phòng đấu giá một cách chặt chẽ...

Lúc này, trên tay MC cầm một con dao rọc giấy sắc bén, bước đến trước mặt Đoàn Phong. Nhân viên công tác đứng cạnh hợp sức mở cửa lồng kính, ngay sau đó MC nhẹ nhàng rạch một đường trên mu bàn tay Đoàn Phong, trong nháy mắt máu chảy ra!

Thấy cảnh như vậy, trái tim Viên Mục Dã và Trương Khai cũng vọt lên tận cổ họng... Kết quả đúng lúc này, vết thương trên mu bàn tay Đoàn Phong lại nhanh chóng liền lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, khách đấu giá dưới sân khấu thấy thế lập tức nhiệt liệt vỗ tay!

Sau khi xong một loạt động tác này, MC mới báo giá khởi điểm của “người bất tử”. Nhưng đối với người bình thường mà nói, giá khởi điểm của đội trưởng Đoàn đúng là một con số trên trời, anh ta còn có giá hơn bất cứ món đấu giá nào trước đó của buổi đấu giá, chỉ có điều về sau biết được chuyện này, không biết anh ta có cảm thấy vui mừng không nhỉ?

Mặc dù là như thế, khách khứa dưới sân khấu vẫn tranh nhau ra giá. Viên Mục Dã nhìn con số đang dâng lên vèo vèo, cảm thấy huyết áp của mình cũng tăng vọt lên theo.

Trương Khai ở cạnh sốt ruột nói: “Làm sao bây giờ? Còn tiếp tục như vậy anh Đoàn sẽ bị người ta mua mất đấy!”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi cũng giơ bảng tham gia đội quân ra giá.

Trương Khai nghệt mặt ra: “Viên, anh có nhiều tiền thế à?”

Viên Mục Dã lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Còn tiếp tục lên giá nữa, chút tiền đền bù đất của tôi cộng lại cũng không đủ mua được mấy ngón tay của anh ấy đâu. Tôi ra giá theo chẳng qua là muốn kéo dài thêm ít thời gian mà thôi...”

Sau khi nói xong cậu lại nói với Hoắc Nhiễm qua tai nghe: “Nghe tín hiệu của tôi, nếu thật sự không được thì các cậu lập tức báo cảnh sát!”

Thạch Lỗi ngồi ở phía trước không ngờ Viên Mục Dã cũng sẽ đấu giá món hàng cuối cùng. Gã quay đầu lại nói như giật mình: “Các người cũng muốn có người bắt tử ư? Các người không nuốt trôi được miếng thịt mỡ này đâu!”

Viên Mục Dã đang do dự không biết nên trả lời như thế nào thì nghe thấy Trương Khai giành nói trước một bước: “Miếng thịt mỡ này vốn là của chúng tôi, chẳng qua là lúc trước để cho bọn họ trộm mất mà thôi!”

Viên Mục Dã nghe hai người bọn họ đấu võ mồm, mà phải đỡ trán: “Chúng tôi cũng không muốn tham gia buổi đấu giá này, chúng tôi không có hứng thú với người bắt tử, trong này chắc chắn là có hiểu lầm... Bởi vì người trên sân khấu vốn không phải người bắt tử gì cả. Anh ấy là đồng nghiệp của tôi, cho nên hôm nay dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng phải đưa người đi!”

Thạch Lỗi nghe Viên Mục Dã nói thế bèn quay đầu lại nhìn Đoàn Phong trên sân khấu, một lát sau gã kinh ngạc thốt lên: “Hóa ra là anh ta!”

Trước đó Đoàn Phong và Thạch Lỗi đã từng đánh nhau một lần, ấn tượng của gã với anh ta rất sâu sắc, chẳng qua là Đoàn Phong trên sân khấu luôn bị bịt mắt, cho nên trong lúc nhất thời Thạch Lỗi chưa nhận ra...

Gã mắt vàng Diệp Kiến Hóa thấy Thạch Lỗi quen người bắt tử trên sân khấu nên nghi ngờ hỏi: “Anh ta? Anh ta nào?”

Lần đánh nhau đó, kết quả là tay đàn anh này thất bại chạy trốn chết nên cũng hơi mất mặt, cho nên Thạch Lỗi ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tôi và anh ta đã từng đánh nhau, xem như từng có một lần gặp mặt!”

Gã mắt vàng nghĩ đi nghĩ lại: “Còn tiếp tục ra giá như vậy, dù là lấy ra toàn bộ tài sản của Diệp Kiến Hóa cũng không mua nổi người bắt tử trên sân khấu, bên trên nói thế nào? Nhất định phải giành được à?”

Thạch Lỗi liếc nhìn Viên Mục Dã: “Chúng tôi chỉ muốn biết tình huống thật của người bắt tử, nếu các người có thông tin trực tiếp thì hãy trao đổi điều kiện. Tôi có thể không tranh giành người bắt tử với các người!”

Viên Mục Dã hơi khom người về phía trước, đến gần Thạch Lỗi rồi nói: “Muốn không tranh giành để lấy thông tin thì còn lâu mới đủ, anh phải giúp tôi cứu người ra mới được!”

Thạch Lỗi hí mắt nhìn Viên Mục Dã: “Đừng có được voi đòi tiên...”

“Sao thế được? Chúng ta chỉ làm theo nhu cầu thôi mà!” Viên Mục Dã cười.

Gã mắt vàng nhìn quanh: “Với mức độ bảo mật ở đây, nếu các người muốn trộm một món đồ đầu giá có giá trị liên thành, tôi khuyên cậu vẫn nên suy nghĩ kỹ rồi hẵng làm!”

Viên Mục Dã cười nói: “Có thể trộm được hay không là chuyện của chúng tôi! Các người chỉ cần giúp chúng tôi một việc nhỏ, sau khi thành công, tôi nhất định sẽ giao cho anh tài liệu về người bắt tử!”

Thạch Lỗi nhú mày: “Việc nhỏ gì? Nói thử xem...”

Viên Mục Dã liếc mắt nhìn về phía mấy nhân viên bảo vệ xung quanh sảnh lớn: “Lát nữa chúng tôi sẽ gây hỗn loạn để thừa cơ lên sân khấu đưa người đi, hai người chỉ cần xử mấy tay bảo vệ ở cửa giúp tôi là được... Với bản lĩnh của hai vị, đây chỉ là một việc nhỏ mà thôi.”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Cậu nói nhẹ nhàng nhỉ? Cậu cho rằng giải quyết mấy bảo vệ ở cửa là các người có thể đưa người đi luôn hay sao? Còn gây hỗn loạn?! Cậu có thể gây ra hỗn loạn gì? Kêu to cháy nhà? Hay là kêu động đất!?”

“Các người không phải xen vào việc này. Tóm lại lát nữa hỗn loạn, các người ra tay giải quyết mấy tay bảo vệ kia giúp tôi, thành công rồi, tôi cam đoan sẽ giữ lời!” Viên Mục Dã nói.

Thật ra với tình hình ngay lúc đó, Viên Mục Dã cũng không nắm chắc được mấy phần, hơn nữa trạng thái của Đoàn Phong cũng không tốt lắm. Từ sau khi bị đẩy lên sân khấu đến bây giờ, anh ta vẫn nằm im không nhúc nhích...

Với tính cách của Đoàn Phong thì đây là chuyện không thể nào xảy ra, trừ khi anh ta vốn không tỉnh táo... Vì thế mà lát nữa, cho dù Viên Mục Dã và Trương Khai cứu được Đoàn Phong thành công, chưa chắc anh ta đã có thể tự đi được.

Bởi vậy Viên Mục Dã mới cần phải mượn sức của đám người Thạch Lỗi! Đầu tiên cậu sẽ bảo Tăng Nam Nam hack vào hệ thống điện của câu lạc bộ tư nhân để gây cúp điện. Cậu và Trương Khai thừa cơ lên sân khấu cứu người ra! Mà sau khi ra khỏi câu lạc bộ, tất nhiên ba người Đại Quân sẽ nghĩ cách tiếp ứng cho bọn họ, cho nên lực cản lớn nhất mà nhóm Viên Mục Dã có thể gặp phải chính là bảo vệ của câu lạc bộ... Hơn nữa, hiện giờ cũng không có thời gian suy nghĩ đám Thạch Lỗi có đáng tin hay không. Để nghĩ cách cứu Đoàn Phong, Viên Mục Dã chỉ có thể đánh cược một lần.

Tăng Nam Nam hack vào hệ thống điện của câu lạc bộ một cách nhanh chóng. Vừa nãy trong sảnh lớn hội đấu giá còn đèn đuốc sáng trưng, nháy mắt đã trở nên tối thui, ai ngờ ngay lúc tất cả mọi người đang kinh hoàng, mấy bóng đèn khẩn cấp xung quanh lại đột ngột bật sáng lên.

Viên Mục Dã không ngờ thời gian ngắt điện ngắn ngủi đến thế, xem ra là mình tính sót đến nước cờ hệ thống điện khẩn cấp của câu lạc bộ! Khi cậu sắp hết đường xoay xở, đèn trong sảnh lớn của hội đấu giá lại tắt phụt một lần nữa...

Chương 398: Đồng minh tạm thời

Viên Mục Dĩ biết nhất định là Tăng Nam Nam phát hiện câu lạc bộ còn có hệ thống điện khẩn cấp, cho nên cũng cắt đứt hệ thống điện khẩn cấp luôn... Vì vậy cậu bèn thừa cơ lên sân khấu nâng Đoàn Phong trong lòng thủy tinh dậy, kết quả lại phát hiện cả người anh ta không có sức lực, đã chìm hẳn vào hôn mê.

Lúc này trong sảnh lớn của hội đấu giá loạn cả lên, điện có rồi lại ngắt làm những khách quý tham gia buổi đấu giá càng kinh hoàng hơn! Có lẽ bởi vì phần đông kẻ có tiền đều mắc chứng ảo tưởng bị hại, cho nên khi xung quanh chìm vào bóng tối, trong lòng bọn họ càng suy nghĩ liệu có ai thừa dịp tối làm mình bị thương không?!

Thị lực của Viên Mục Dĩ ở trong bóng tối tốt hơn Trương Khai, vì thế cậu để Trương Khai cõng Đoàn Phong, còn mình thì túm cánh tay Trương Khai chạy một mạch ra ngoài! Giữa đường quả nhiên bọn họ đụng phải mấy tay bảo vệ. Dường như đối phương đã đề phòng trước chiêu này, trên mặt mỗi người đều đeo kính nhìn trong đêm...

Đối phương có bảy, tám người, tất cả đều là nhân viên an ninh có võ nghệ cao. Nếu không có Đoàn Phong hôn mê bất tỉnh, có lẽ Viên Mục Dĩ và Trương Khai còn có thể xé mở vòng vây... Nhưng trước mắt chỉ còn một mình Viên Mục Dĩ nghênh địch, sợ là hai năm khó địch bốn tay.

Cũng còn may đến lúc mấu chốt, đồng minh vừa mới ký kết xuất hiện. Viên Mục Dĩ không ngờ cũng có một ngày gã mất vàng và Thạch Lỗi có thể đứng ở cùng một mặt trận với mình! Xem ra trên đời này không có bạn bè mãi mãi, tất nhiên cũng không có kẻ địch mãi mãi, chỉ là tùy theo nhu cầu, ai có lợi nấy mà thôi.

Trong bóng tối, hai người Thạch Lỗi và gã mắt vàng đánh không phân thắng bại với đối phương. Khi thấy cảnh như vậy, Viên Mục Dã bất chợt trầm nghĩ bụng: “Xem ra trước đây vị đàn anh này vẫn còn nương tay với mình!”

Dưới sự giúp đỡ của hai người Thạch Lỗi, Viên Mục Dã và Trương Khai công Đoàn Phong chạy ra khỏi cửa lớn của câu lạc bộ một cách thuận lợi. Mà cùng lúc đó, khi phía Viên Mục Dã mới vừa ra tay, bên Đại Quân cũng đã báo cảnh sát.

Viên Mục Dã biết bọn họ chỉ cần có thể chống đỡ được đến khi cảnh sát tới là sẽ không sao, nhưng với tình huống trước mắt mà nói, đây cũng không phải một việc dễ dàng. Bởi vì từ cửa lớn của câu lạc bộ đến cửa ra còn có một đoạn đường xi măng nữa phải đi.

Đừng thấy con đường nhỏ này đi vào một cách thuận lợi, nhưng muốn rời khỏi lại gặp trở ngại rất lớn... Viên Mục Dã và Trương Khai đưa Đoàn Phong chạy chưa được bao xa đã thấy phía trước xuất hiện hai người mặc đồ đen cao to!

Nếu Viên Mục Dã không nhìn lầm, hai người kia ắt hẳn chính là kẻ đâm Đoàn Phong ngất, sau đó ném anh ta lên xe... So sánh với hai người bọn họ, bảy tám bảo vệ trước đó chỉ như một bữa ăn sáng.

Nhưng hiện giờ đã cứu được Đoàn Phong ra, dù thế nào Viên Mục Dã cũng phải đưa anh ta đi, thế là cậu quay đầu nói với Trương Khai: “Cậu đưa anh Đoàn Phong đi trước, tôi giải quyết hai người kia xong sẽ đi tìm mọi người. Nhớ kỹ! Đừng quay về lối cũ, nhóm Đại Quân đang chờ hai người ở cửa ra!”

Trương Khai do dự nhìn hai người mặc đồ đen, nói: “Viên, anh chắc chắn một mình anh ở lại không thành vấn đề chứ?”

Viên Mục Dã khẽ cười: “Tôi không bị được với cậu, nhưng đối phó với hai tên này vẫn dư dả. Đừng nhiều lời, chạy nhanh đi!”

Trương Khai không còn cách nào, chỉ đành đưa Đoàn Phong chạy về phía lối ra trước. Viên Mục Dã thấy Trương Khai đã chạy xa, lúc này mới xoay người nói với hai người mặc đồ đen kia: “Tôi rất tò mò, rốt cuộc là chủ nhân của các người ra lệnh

cho các người chặn đứng tôi hay là chặn đứng Đoàn Phong đây?”

Viên Mục Dã vừa dứt lời đã nghe sau lưng có người nói: “Quả nhiên cậu rất thông minh, biết lấy bản thân làm lá chắn để Đoàn Thiên Lâm chạy trước!”

Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn, Trường Cốc Nguyên đã lẳng lẳng xuất hiện ở sau lưng mình không biết từ bao giờ, nhưng vừa rồi rõ ràng phương hướng đó chẳng có ai cả.

“Không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy, ngài Trường Cốc. Tuy nhiên có một việc tôi phải sửa lại cho đúng, đó là người vừa chạy trốn không phải Đoàn Thiên Lâm, mà là đội trưởng Đoàn Phong của chúng tôi. Anh ấy và Đoàn Thiên Lâm mà anh nói không có một xu liên quan nào cả...” Viên Mục Dã nói bằng vẻ mặt bình tĩnh.

Trường Cốc Nguyên cười: “Không sao cả, cậu nói cậu ta là ai thì cậu ta chính là kẻ đó! So sánh với người kia, bây giờ tôi cảm thấy hứng thú với cậu hơn...”

Trước khi Viên Mục Dã xác định được Đoàn Phong đã bình an thoát khỏi nguy hiểm, cậu cần phải nghĩ cách cầm chân Trường Cốc Nguyên mới được. Vì thế cậu cười nói: “Phải không? Vậy đúng là trùng hợp, tôi cũng cảm thấy rất hứng thú với anh. Tôi vẫn bức bối chuyện rốt cuộc anh là Trường Cốc Nguyên hay là Trường Cốc Xuyên đây?”

Trường Cốc Nguyên cười to: “Không phải trước đó tôi đã nói với cậu rồi à? Trường Cốc Xuyên là cha tôi...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Thật ra nếu anh nói Trường Cốc Xuyên là ông nội của anh, có lẽ tôi sẽ tin lời nói của anh hơn.”

Ai ngờ Trường Cốc Nguyên lại suy nghĩ bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi sẽ suy nghĩ đến đề nghị này... Nếu xét theo tuổi tác, đích thật ông ấy thích hợp làm ông nội của tôi hơn!”

Viên Mục Dã lập tức nói với vẻ châm biếm: “Sao? Anh còn có thể tự kiểm soát vấn đề làm cha hay là làm ông nội chắc?”

Trường Cốc Nguyên nói với biểu cảm đặc ý: “Ồ chỗ tôi, cái gì cũng đều có khả năng...” Vẻ mặt của hắn cứ như mình là thần thánh xuống phạm trần, có thể khống chế mọi sự thay đổi trên thế gian.

Lúc này Viên Mục Dã nhớ tới những chuyện Tần Uyển kể trước đó, xem ra Trường Cốc Nguyên chính là Trường Cốc Xuyên, đến bây giờ hắn vẫn muốn dập nặn bản thân thành vị thần trong lòng mọi người!

Lúc này Viên Mục Dã nghe thấy trong tai nghe truyền đến tiếng của Hoắc Nhiễm: “Anh Viên, bọn em đã đón được đội trưởng Đoàn và Trương Khai. Anh mau nghĩ cách ra ngoài đi, bọn em chờ anh ở cửa ra!”

Viên Mục Dã nôn nóng thúc giục: “Đừng chờ tôi, các cậu nhanh chóng về số 54 trước! Tôi ở đây chờ cảnh sát, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, một lát nữa tôi sẽ về tìm các cậu!”

Trường Cốc Nguyên nghe thấy lời Viên Mục Dã nói thì cười bảo với cậu: “Đừng có gấp mà, để cho bọn họ đi từ từ. Có cậu ở đây, tất nhiên là tôi sẽ không đi dây dưa với bọn họ nữa...”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Đừng nói như thể anh rất hiểu tôi vậy. Tôi và anh hình như chẳng quen thuộc đâu nhỉ?!”

Trường Cốc Nguyên gật đầu: “Trước kia đúng là không thân, có điều từ giờ trở đi chúng ta có thể tìm hiểu nhau, gần gũi hơn một chút mà...”

“Ồ? Có thể đấy, vậy anh kể hoàn cảnh của anh trước thử xem!” Viên Mục Dã vừa nói vừa quan sát tình huống xung quanh, muốn tìm cơ hội nhanh chóng thoát khỏi đám Trường Cốc Nguyên.

Trường Cốc Nguyên cũng không để ý việc Viên Mục Dã không tập trung, ngược lại thật sự nghiêm trang giới thiệu bản thân mình: “Tôi tên Trường Cốc Nguyên, là người thừa kế của công ty Trách nhiệm hữu hạn Công nghệ sinh học Trường Cốc. Cha tôi Trường Cốc Xuyên là chủ tịch công ty... Hiện giờ tuổi tác ông ấy đã cao, bởi vì một vài lý do sức khỏe nên đã giao việc kinh doanh của công ty cho tôi giải quyết.”

Chương 399: Tẩy não

Trường Cốc Nguyên thấy Viên Mục Dĩ không có phản ứng gì, đành tiếp tục nói: “Hàng năm công ty chúng tôi cố hết sức nghiên cứu cách cải thiện chất lượng cuộc sống và kéo dài tuổi thọ của con người, hơn nữa đã đạt được một vài thành quả nghiên cứu quan trọng... Chỉ cần cậu đồng ý gia nhập công ty chúng tôi, tôi sẽ chế tạo cậu thành sự tồn tại thần kỳ hơn cả Đoàn Thiên Lâm năm đó!”

“Tại sao chọn tôi?” Viên Mục Dĩ trầm giọng hỏi.

Trường Cốc Nguyên cười đáp: “Đó là bởi vì bản thân cậu đã có năng lực kỳ lạ, mà tôi cảm thấy rất hứng thú với việc nếu người có thể chất đặc biệt như cậu được cải tạo gen sẽ biến thành thế nào?”

“Sẽ biến thành quái vật đáng sợ!” Viên Mục Dĩ đáp không chút nghĩ ngợi.

Trường Cốc Nguyên xua tay: “Sao cậu có thể dùng hai chữ quái vật để hình dung mình chứ? Đáng lẽ nên dùng từ kẻ mạnh. Cậu có cơ hội trở thành kẻ mạnh có một không hai trên đời này! Đến lúc đó toàn bộ thế giới này đều sẽ bị cậu đạp dưới chân. Cậu sẽ cảm nhận được mình là thần, là thượng đế giống như tôi!”

Viên Mục Dĩ phát hiện bản lĩnh lừa dối người ta của Trường Cốc Nguyên quả nhiên là lợi hại, nói cứ như chỉ cần đi theo hắn là có thể đắc đạo thành tiên ấy!? Thật sự không biết trong vài chục năm nay, hắn đã cướp đi tính mạng của bao nhiêu người bằng những lời này rồi?

Xác định lại lần nữa nhóm Đại Quân đã đưa Đoàn Phong đi khỏi, Viên Mục Dĩ cũng không muốn tiếp tục đứng đây nói nhiều lời với Trường Cốc Nguyên, vì thế cậu xoay người quay lại phía cậu lạc bộ! Trường Cốc Nguyên không ngờ Viên Mục Dĩ không chạy về phía cửa ra mà quay đầu đi ngược trở về,

trong lúc nhất thời không cân nhắc được là rốt cuộc cậu nghĩ như thế nào?

“Bây giờ cậu quay vào trong sẽ bị bảo vệ xé xác đấy!” Trường Cốc Nguyên gọi với sau lưng Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã nói với vẻ mặt không sao cả: “Xé tôi? Dựa vào cái gì chứ? Vừa rồi tôi lửa tắt đèn, ai có thể chứng minh là tôi cướp người bắt tử đi?”

Trường Cốc Nguyên tỏ vẻ buồn cười: “Tôi có thể chứng minh! Hơn nữa, bọn họ đều đeo kính nhìn đêm mà, cậu tưởng mắt bọn họ mù hết hả?”

“Ngộ nhỡ có người giả mạo tôi thì sao?” Viên Mục Dã nói.

Trường Cốc Nguyên: “Cậu cảm thấy bọn họ có thể tin không?”

“Thế giới to lớn, việc lạ gì cũng có, bọn họ có thể tin vào người bắt tử, tại sao không thể tin có người giả mạo tôi chứ?!” Viên Mục Dã hỏi ngược lại.

Trường Cốc Nguyên thấy Viên Mục Dã không có ý định dừng lại bèn thở dài vẫy tay với hai tên cấp dưới, đôi phương nhận được mệnh lệnh là lập tức chạy tới ngăn cản đường đi của Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã biết rõ rằng nếu muốn rời khỏi đây, nhất định mình phải đánh bại hai gã này mới được! Nhưng chưa nói đến việc hai gã này cao to thế nào, chỉ cần nói thể lực của họ thôi, thì không phải người bình thường có thể so sánh được. Viên Mục Dã khó có thể chiếm lợi thế trong tay bọn họ...

Nhưng việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích, chỉ có thể ra tay trước cái đã! Viên Mục Dã biết rõ thực lực của đôi phương, bởi vậy cậu không dám đối chọi trực tiếp với bọn họ, chỉ có thể dùng cách khéo léo tránh né việc đánh chính diện với bọn họ, tranh thủ tìm cơ hội đánh bại kẻ địch trong một chiêu.

Nhưng tay chân của đôi phương đúng thật là cứng như bê tông cốt thép. Mỗi khi Viên Mục Dã “bị đánh trúng” hay “đánh trúng đôi phương” đều đau thấu tim, mà ngược lại hai gã kia dường như không hề hấn gì cả...

Một linh cảm xấu dâng lên từ đáy lòng Viên Mục Dã: “Không phải hai gã này không có dây thần kinh đau đấy chứ?!”

Càng tức hơn là, Trường Cốc Nguyên đứng cạnh xem trò còn thỉnh thoảng nói mát vài câu: “Các cậu cẩn thận một chút, bắt lấy người là được, tuyệt đối đừng làm cậu ấy bị thương!”

Viên Mục Dã nghe mà thâm bực! Nhưng bản lĩnh của đôi phương thật sự mạnh hơn mình... Trong lúc nhất thời hoàn cảnh của cậu rất xấu hổ, đã không đánh lại người ta mà cũng không trốn thoát được, nếu còn tiếp tục dây dưa như vậy, khả năng bị bắt sẽ rất cao.

Ai ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy có một thứ đập đến trước mặt mình, cậu tiện tay chụp được và phát hiện đó lại là một khẩu súng! Không kịp suy nghĩ nhiều, Viên Mục Dã bắn ngay một phát súng vào cẳng chân một gã mặc đồ đen, nào ngờ người nọ chẳng hề nhăn mày chút nào, cơ thể chỉ khựng lại rồi tiếp tục tấn công về phía cậu! Đáy lòng Viên Mục Dã lạnh lẽo, nếu ai trên thế giới này cũng có được một đội quân bất tử như vậy, ngày thế giới hủy diệt thật sự không còn xa...

Viên Mục Dã thấy bắn súng vào hai người mặc đồ đen không được bèn giơ súng sang phía Trường Cốc Nguyên! Nhưng ngay sau đó, một cảnh quỷ dị xuất hiện, Trường Cốc Nguyên lại biến mất ngay tại chỗ!

Khi Viên Mục Dã còn đang ngơ ngác, cậu đột nhiên cảm thấy đầu gối đau nhói, ngay sau đó cơ thể cậu quỵ thẳng xuống đất vì cú đá vào cẳng chân... Một sức mạnh rất lớn theo đó mà đến, đè nghiêng cậu trên nền đất làm cậu không hoạt động được. Viên Mục Dã biết rõ trên lưng mình chẳng có gì cả, nhưng ấy thế mà lại có một áp lực vô hình ép chặt cậu.

“Trên đời này vẫn chưa có thứ nào tôi chưa lấy được, biết tại sao tôi vứt bỏ Đoàn Phong mà lựa chọn cậu không?” Giọng điệu Trường Cốc Nguyên âm u lạnh lẽo.

Mồ hôi lạnh chảy xuống dọc theo gương mặt Viên Mục Dã. Mặc dù không nhìn rõ biểu cảm của Trường Cốc Nguyên, nhưng cậu biết đó là cái dáng vẻ gọi đòn như thế nào, vì thế cậu cười lạnh nói: “Anh muốn thế nào thì đó là chuyện của

anh, không liên can gì đến tôi. Anh muốn làm kẻ điên cũng chẳng ai cản anh, nhưng đừng có mà kéo tôi vào!”

Lúc này Trường Cốc Nguyên đột nhiên tới gần Viên Mục Dĩ, sau đó ra sức hít, vẻ mặt hưởng thụ: “Gen của cậu rất đặc biệt. Cậu biết tại sao cậu yếu như vậy không? Đó là bởi vì sức mạnh tiềm tàng của cậu vẫn chưa bị kích thích ra... Hãy tin tôi, tôi có thể giúp cậu trở thành kẻ mạnh thật sự!”

“Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi cảm thấy hiện giờ tôi rất tốt. Nếu không gặp phải kẻ tâm thần như anh, tôi cảm thấy khả năng tự bảo vệ bản thân của mình bây giờ ắt hẳn là chẳng có vấn đề gì!” Viên Mục Dĩ nói với giọng điệu châm chọc.

Trường Cốc Nguyên nghe ra sự tức giận trong lòng Viên Mục Dĩ, hắn tiếp tục mê hoặc: “Có phải giờ cậu cảm thấy trong lòng rất tức giận không? Một bò lừa giận không có chỗ xả, muốn giết tôi nhưng lại không có bản lĩnh đó? Cậu biết cảm giác này gọi là gì không? Nó gọi là tầm thường! Nếu cậu vẫn duy trì trạng thái hiện giờ, cậu cũng chỉ có thể tiếp tục tầm thường mãi thôi. Mỗi khi cậu gặp phải kẻ mạnh giống như tôi, trừ tức tối ra, cậu chẳng làm được cái gì cả!”

Đúng thật là hiện giờ trong lòng Viên Mục Dĩ rất tức giận, nhưng lại không bị vài câu nhẹ nhàng băng quơ của hắn dụ dỗ. Trên thực tế, trong lúc Trường Cốc Nguyên đứng trước mặt luôn mồm “tẩy não” cậu, Viên Mục Dĩ cũng đã ngắm hòng súng thẳng vào Trường Cốc Nguyên, nói mấy câu với hắn chẳng qua là muốn phân tán sự chú ý của hắn, sợ trước khi nổ súng hắn lại dịch chuyển tức thời giống vừa rồi thôi.

Trường Cốc Nguyên không ngờ Viên Mục Dĩ thật sự có thể bắn trúng mình, chỉ tiếc Viên Mục Dĩ sử dụng hết sức lực của cả người cũng chỉ có thể xê dịch hòng súng một chút... bởi vậy chỉ bắn đứt một nửa lỗ tai của Trường Cốc Nguyên!

Nhưng dường như Trường Cốc Nguyên không hề để ý đến điều này. Hôm nay hắn mặc một bộ vest giản dị màu trắng gạo, máu chảy xuống má, màu đỏ và trắng rõ rệt trông cực kỳ chói mắt...

Chương 400: Quỷ đòi nợ

Có lẽ chính bởi vì phát súng này đã khiến cho Trường Cốc Nguyên hơi phân tâm, Viên Mục Dã lập tức cảm thấy người nhẹ đi. Sức mạnh đè ép trước đó đột nhiên biến mất! Viên Mục Dã nắm lấy cơ hội này để đứng dậy bỏ chạy.

Cùng lúc đó, cách đây không xa cũng truyền đến tiếng còi cảnh sát... Trái tim Viên Mục Dã thả lỏng, nhưng cậu lại không dám tạm dừng chân mà vẫn chạy một mạch tới vị trí bãi đỗ xe.

Sau khi tìm được xe của Trương Khai, Viên Mục Dã móc chìa khóa ra mở cửa xe. Cậu biết rõ đối phương dàn cảnh lớn như vậy chắc chắn là có cách đối phó với cảnh sát, báo cảnh sát cũng chỉ là tranh thủ thời gian để mình chạy trốn mà thôi! Nhưng khi Viên Mục Dã vừa mới chuẩn bị khởi động xe, cửa sau xe lại bị người ta mở ra một cách đột ngột. Cậu quay đầu lại, hóa ra là hai con quỷ đòi nợ tới...

“Chúng tôi giúp cậu, sao cậu chẳng chào chẳng hỏi tiếng nào mà đã muốn đi thế?” Thạch Lỗi nói với một nụ cười nhạt.

Viên Mục Dã nghe mà cảm thấy hơi đau đầu, sao mình lại quên mất hai người này chứ? Cậu bèn cười gượng, nói: “Hai vị cao nhân muốn thoát thân còn không dễ dàng à, tôi có thể chạy ra khỏi đó đã là may mắn lắm rồi!”

“May mắn nhưng không đòi được súng lục nhé!” Gã mắt vàng lạnh giọng.

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ tới, thì ra khẩu súng vừa rồi bỗng dưng xuất hiện là của Thạch Lỗi ném đến, có lẽ là sợ Viên Mục Dã chết ngay tại chỗ thì sẽ không thể nào thực hiện hứa hẹn lúc trước của cậu...

Chỗ này không nên ở lâu, Viên Mục Dã cũng không muốn phí lời với bọn họ mà nhanh chóng lái xe ra khỏi khu vực của câu

lạc bộ. Khi đã xác định phía sau không còn ai bám đuôi, Viên Mục Dã mới nói: “Vừa rồi cảm ơn nhé.”

Gã mắt vàng hàm hừ: “Khỏi cảm ơn, cậu chỉ cần thực hiện hứa hẹn của mình là được!”

Viên Mục Dã cười khỏ: “Tất nhiên rồi... Nhưng hiện giờ không phải lúc cho lắm. Dù Đoàn Phong đã được cứu ra nhưng vẫn đang bị hôn mê bất tỉnh. Chờ tôi về giải quyết xong chuyện này rồi sẽ kể lại kỹ càng tỉ mỉ toàn bộ thông tin tôi biết về người bắt tử cho các người.”

Gã mắt vàng nói với vẻ không vui: “Cậu cho rằng chúng tôi là trẻ con ba tuổi hả? Lỡ đâu xong việc cậu quyết nợ thì làm sao?!”

Viên Mục Dã dừng xe ở ven đường, sau đó quay đầu nghiêm mặt nói với hai người bọn họ: “Mặc kệ các người có tin hay không, Viên Mục Dã tôi luôn luôn giữ lời. Hơn nữa, lúc này đây các anh đã giúp chúng tôi một việc rất lớn, chắc chắn tôi sẽ trả ơn tình này. Tôi cũng nhất định làm được chuyện trước đó đã đồng ý với các người!”

Gã mắt vàng còn muốn nói gì đấy nhưng bị Thạch Lỗi cản lại: “Được, tôi tin cậu. Nhưng nói miệng không bằng chứng, cậu phải có gì đó để bảo đảm cho tôi chứ?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi xoay người tìm giấy bút ở trên xe, viết địa chỉ nhà mình, sau đó đưa cho Thạch Lỗi: “Đây là địa chỉ nhà tôi, hoan nghênh anh có rảnh đến làm khách...”

Thạch Lỗi nhận tờ giấy, liếc nhìn rồi ra hiệu cho gã mắt vàng xuống xe ở đây!

Sau khi tách ra khỏi nhóm Thạch Lỗi, Viên Mục Dã quay trở về số 54 bằng tốc độ nhanh nhất. Khi cậu vô cùng lo lắng trở về thì phát hiện tình trạng của Đoàn Phong không hề lạc quan. Mãi từ lúc được cứu cho đến khi về đến số 54, thần trí của anh ta vẫn không rõ ràng, nhưng bởi vì trên người anh ta không có vết thương ngoài da nên nhóm Đại Quân cũng không có cơ sở phán đoán rốt cuộc Đoàn Phong bị làm sao?

May mà vào thời khắc mấu chốt, tiến sĩ Lâm vội vã dẫn theo hai thành viên trong đội ngũ y tế của anh ta về! Bọn họ làm kiểm tra toàn diện cơ thể của Đoàn Phong và phát hiện, máu

trong người anh ta chỉ còn lại bằng một phần năm người bình thường, một số nội tạng quan trọng trong cơ thể cũng bị thiếu mất ở những mức độ khác nhau.

Nghe xong, tất cả mọi người đều nổi cơn giận dữ, Trương Khai nghiên răng nghiến lợi: “Tuyệt đối đừng để cho tôi gặp lại tay Trường Cốc Nguyên đó, nếu không tôi sẽ bóp chết hắn!”

Tiền sĩ Lâm thấy tất cả mọi người đều xúc động và phần nộ bèn lên tiếng xoa dịu: “Trước hết mọi người đừng hoảng. Mặc dù tình trạng của Đoàn Phong hiện giờ cực kỳ xấu, nhưng cũng không đến mức mất đi tính mạng. Với hiểu biết của tôi về tình hình cơ thể của cậu ấy, chỉ cần cho cậu ấy một chút thời gian, nhất định cậu ấy có thể khôi phục bình thường!”

Viên Mục Dã chưa từng nghi ngờ điều này, như vậy là lão Lâm cũng biết thân phận thật sự của Đoàn Phong giống mình, vì thế cậu tìm thời gian riêng tư để kể lại chuyện mình gặp được Trường Cốc Nguyên ở câu lạc bộ cho lão Lâm biết.

Lão Lâm vừa nghe là biết Trường Cốc Nguyên không có ý tốt gì với Viên Mục Dã, anh ta tỏ vẻ lo lắng: “Trong khoảng thời gian này cậu nhất định phải cẩn thận một chút khi ra ngoài, có lẽ cậu đã bị tay Trường Cốc Nguyên đó theo dõi rồi!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Anh yên tâm đi, tôi hiểu rõ. Trước khi đội trưởng Đoàn tỉnh lại, tôi sẽ không để cho mình xảy ra chuyện!”

Tiền sĩ Lâm thở dài: “Sợ là với tình trạng hiện giờ của Đoàn Phong, cậu ấy phải mất một thời gian nữa mới hồi phục lại được... Tôi nghi ngờ cậu ấy bị rút cạn máu trong người và bị lấy đi các cơ quan quan trọng trong cơ thể ngay khi vừa bị bắt.”

Viên Mục Dã không kìm được mà siết chặt nắm tay: “Thù này kết chắc rồi. Tôi nhất định sẽ tìm cơ hội bắt Trường Cốc Nguyên trả lại gấp mười lần!”

Sau khi xác định tạm thời Đoàn Phong không sao, Viên Mục Dã về thẳng nhà. Nếu còn không quay về, có lẽ con chó sẽ đói điên lên mất! Ai ngờ cậu vừa mới đến cửa đã thấy cổng nhà mình khép hờ... Lòng Viên Mục Dã chùng xuống, cậu nín thở

rút con dao găm dùng để phòng thân dưới cẳng chân ra, đẩy cửa từ từ đi vào.

Con chó cũng không tung tăng nhảy nhót ra đón cậu như bình thường mà trốn chết dí trong ổ, miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu ư ử, nom đáng vẻ chắc là bị dọa sợ lắm.

Thấy Kim Bảo không sao, trái tim nặng trĩu của Viên Mục Dã thoáng thả lỏng. Tuy con chó này là do bạn nhờ mình nuôi, nhưng đã ở chung với nhau trong khoảng thời gian dài, một người một chó đã có tình cảm rất sâu sắc. Nếu con chó thật sự xảy ra chuyện vì mình, chắc chắn Viên Mục Dã sẽ không thể nào chấp nhận nổi!

“Xem chó trông cửa nhà cậu sợ tới mức nào kìa. Tôi không có hứng thú với thịt gì khác ngoài thịt người đâu.” Tiếng nói vang lên từ một góc trong sân.

Viên Mục Dã nghe tiếng nhìn lại thì thấy một người thanh niên xa lạ đang ngồi xổm ở chân tường chơi đùa con dao Thụy Sĩ quân dụng trên tay. Viên Mục Dã hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó cậu nhận ra đôi mắt hơi ánh vàng kia.

Lúc này, một giọng nói khác phát ra từ cửa nhà: “Không ngờ cậu lại cho chúng tôi địa chỉ nhà cậu thật...” Quay đầu lại, Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi đang dựa vào cửa nhà mình.

Viên Mục Dã chỉ cảm thấy đau cả đầu với hai con quỷ đòi nợ đột nhiên xuất hiện này. Đúng là mình đưa địa chỉ nhà cho bọn họ, nhưng không ngờ bọn họ lại tới cửa đòi nợ nhanh như vậy.

“Các người không thể cho tôi nghỉ một đêm à?” Viên Mục Dã nói bằng vẻ mặt mệt mỏi.

Gã mắt vàng nổi giận: “Cậu muốn nghỉ ngơi, chẳng lẽ chúng tôi lại không?! Nếu không phải bên trên thúc giục quá, chúng tôi cần gì đêm hôm khuya khoắt chạy tới đây thế này?!”

Chương 401: Người bình thường

“Buổi tối hôm nay cậu đến để cứu người, nhưng chúng tôi lại tốn công vô ích, cậu cũng phải cho chúng tôi một câu trả lời chứ?” Thạch Lỗi hùng hổ hỏi.

Viên Mục Dã hiểu rất rõ không thể khinh thường thế lực sau lưng hai người này, nếu không bọn họ đã chẳng gây ra nhiều chuyện trong một thời gian dài như vậy...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn hỏi: “Cấp trên của các người là ai?”

Trong nháy mắt Thạch Lỗi đã thu lại nụ cười trên mặt, giọng gã trầm xuống: “Muốn biết rất đơn giản, bây giờ tôi có thể nói cho cậu biết, nhưng cậu phải suy nghĩ thật kỹ, người biết chuyện này chỉ có hai kết quả... Hoặc là chết, hoặc là gia nhập cùng với chúng tôi!”

Viên Mục Dã bật cười: “Vậy thì thôi đi, tôi bây giờ không muốn chết và cũng chẳng muốn gia nhập với các người!”

“Vậy đừng lảm nhảm nữa, mau nói chuyện về kẻ bắt tử cho chúng tôi biết, chúng tôi nghe xong còn về bàn giao! Còn nữa, chuyện hôm nay không được phép nói cho người khác biết, hiểu không?” Gã mắt vàng không nhịn được xen lời vào.

Trước đó Viên Mục Dã đã đồng ý với Tần Uyên là sẽ giữ bí mật này dùm bọn họ, nhưng lúc ấy vì cứu Đoàn Phong mà cậu phải đáp ứng yêu cầu của Thạch Lỗi... Bây giờ hai kẻ đó lại đến đòi nợ, cậu đành phải kể hết chuyện của Đoàn Phong ra.

Vì kẻ cả Viên Mục Dã không nói, thân phận của Đoàn Phong cũng rất khó tiếp tục giấu giếm, vậy thì thà rằng mọi người đều nói hết ra đừng che giấu lẫn nhau nữa, đồng thời Viên

Mục Dã cũng muốn khẳng định với đối phương rằng đừng tập trung mục tiêu vào “Người bắt tử”.

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi nói: “Tôi cứ nghĩ rằng trên đời này người có siêu năng lực như cậu và tôi đã là cá biệt, không ngờ lại thật sự tồn tại người bắt tử!”

Viên Mục Dã thấy mắt Thạch Lỗi đảo quanh thì biết gã có hứng thú với chuyện này, cậu bèn cảnh cáo: “Trường sinh bất tử trông có vẻ rất tuyệt vời, nhưng cảm giác thật sự thì chỉ bọn họ mới biết! Tin tôi đi, người bắt tử không hề sống nhẹ nhàng hơn so với anh và tôi đâu! Mà cái gọi là cải tạo gen đó không thể nghịch chuyển, một khi hoàn thành cải tạo thì có hối hận cũng đã muộn...”

Thạch Lỗi nhún vai: “Ai nói tôi muốn cải tạo mình? Nếu như tôi có được sức mạnh này, tôi có thể cải tạo người khác và sáng tạo ra một đội quân bắt tử bách chiến bách thắng! Còn có thể...”

“Sau đó thì sao, anh còn muốn thống trị thế giới à?” Viên Mục Dã lạnh lùng hỏi.

Thạch Lỗi bị cắt ngang thì hơi tỉnh táo lại, gã cũng thấy suy nghĩ vừa rồi của mình khá điên cuồng... Thật ra trong lòng mỗi người đều có dục vọng, nhưng đa số đều kiềm chế bản thân không cho nó phát triển! Chỉ khi có điều kiện thích hợp, mà người đó không kiềm chế thì sớm muộn cũng sẽ có ngày chuyện đáng sợ sẽ xảy ra!

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi không nói gì, bèn tiếp tục: “Dùng đầu óc của anh suy nghĩ cẩn thận một chút đi, nếu như trên thế giới thật sự có một đội quân bắt tử, vậy người nào có thể điều khiển bọn họ? Tôi nghĩ kẻ đó sẽ không đi tạo phúc cho nhân loại mà ngược lại, kẻ đó chắc chắn sẽ nô dịch và trấn áp đồng loại của mình! Đến lúc đó thế giới này sẽ biến thành đáng sợ gì, không cần tôi nói chắc anh cũng biết... Tôi không biết thế lực phía sau các anh thế nào nhưng các anh hãy tự hỏi bản thân xem, anh thật sự hy vọng thế giới này sẽ biến thành như tôi nói sao?”

Thạch Lỗi nghe xong vẫn không nói gì, gã mắt vàng lại chẳng quan tâm: “Vậy thì thế nào? Dù sao tôi và các người cũng không phải là đồng loại!”

Viên Mục Dã nghiêm nghị nhìn gã rồi bảo: “Đúng vậy, đối với loài người thì anh thật sự khác biệt, đến tận bây giờ tôi vẫn không rõ rốt cuộc anh là thứ gì... Nhưng trên thế giới này, ba người chúng ta ai mà chẳng là khác biệt chứ? Nếu ba chúng ta chỉ là người bình thường, vậy hôm nay cũng chẳng có tư cách ngồi cùng một chỗ nói chuyện trên trời dưới đất được. Như vậy thì đã sao? Tôi vẫn muốn trở thành một người bình thường, kể cả không làm được thì tôi vẫn muốn mình sống như một người bình thường! Đừng nói với tôi hai người không hề có ý nghĩ đó, người giống như chúng ta cả đời chỉ muốn sống cuộc sống như người bình thường, bởi vì không được lựa chọn cho nên đành phải sống như bây giờ thôi.”

Lần này đến cả gã mắt vàng cũng im lặng, đúng thế, nếu như được lựa chọn thì ai mà muốn làm quái vật chứ? Bất kể là Thạch Lỗi hay gã mắt vàng, chắc chắn bọn họ đã phải chịu đựng những ánh mắt khác thường khi còn bé... Bị cô lập, bị sợ hãi, thậm chí còn bị người khác ghét bỏ!

Viên Mục Dã hiểu rất rõ cảm giác này, nếu như có thể lựa chọn, cậu thật sự hy vọng mình là người bình thường có thể hài hòa sống trong đám người, yên ổn sống hết cuộc đời này... Nhưng Viên Mục Dã không có lựa chọn đó.

May mà mặc dù Viên Mục Dã không có quyền lựa chọn nhưng cậu cũng không để mình đi lệch hướng, nếu không hôm nay Viên Mục Dã nhất định sẽ là một kẻ tính cách vụn vặt cực đoan, căm hận thế giới, đồng thời cũng căm hận tất cả mọi người...

Đương nhiên, Viên Mục Dã không mơ mộng đến mức đi thay đổi cách xử sự của Thạch Lỗi và gã mắt vàng, bởi vì những hành động của bọn họ còn đáng sợ hơn những gì Viên Mục Dã nhìn thấy! Những tính mạng đã chết vì bọn họ cho đến bây giờ vẫn chưa có kết luận... Trong đó có cả Lý Tử Y và Tống Lan - vợ của anh Đại Quân.

Viên Mục Dã biết với thực lực của mình bây giờ thì không thể tìm tòi thế lực phía sau là cái gì? Nhưng cậu hy vọng mấy người Thạch Lỗi làm việc vẫn có điểm mấu chốt, ít nhất đừng điên cuồng như Trường Cốc Nguyên.

Cuộc nói chuyện hôm đó khiến quan hệ giữa ba người có một chút thay đổi vi diệu, tuy rằng không thể trở thành bạn nhưng dường như cũng không còn là kẻ địch nữa.

Khi Viên Mục Dã tiễn bọn họ rời đi, cậu thuận miệng hỏi một câu: “Tình huống của Lương Tĩnh bây giờ... như thế nào?”

Thạch Lỗi quay đầu liếc Viên Mục Dã một cái rồi nói: “Đừng xen vào việc của người khác! Cô ta sống tốt hơn cậu nhiều...”

Viên Mục Dã hiểu rất rõ đám người Thạch Lỗi chắc chắn sẽ không để lộ thêm tin tức liên quan đến Lương Tĩnh, cậu đành bất đắc dĩ cười và bảo: “Tôi làm gì có khả năng xen vào việc của người khác chứ!”

“Cậu tự hiểu được thì tốt!” Gã mắt vàng bực mình.

Sau khi hai người Thạch Lỗi rời đi, Kim Bảo mới thận trọng chui ra từ ổ chó, nó lúng túng chạy đến trước mặt Viên Mục Dã rồi ngoe nguẩy đuôi ra vẻ đáng thương...

Viên Mục Dã biết Kim Bảo thật sự sợ hãi, bởi vì động vật mất cảm với nguy hiểm hơn con người nhiều, con chó chết giẫm này chắc chắn đang sợ gã mắt vàng, bởi vì có thể nó ngửi thấy mùi máu tươi trên người gã.

Mặc kệ như thế nào thì đêm nay cũng bình yên trôi qua, Viên Mục Dã khóa kĩ cửa nhà rồi kéo lê cơ thể mỗi mét về giường... Nhưng vừa nghĩ đến còn một đồng chuyện phiền phức ở phía trước là cậu lại cảm thấy đau đầu.

Chương 402: Tri kỷ

Không biết lúc nào Đoàn Phong mới hồi phục bình thường, Viên Mục Dã còn muốn báo cho Tần Uyển biết là mình đã để lộ bí mật... Đương nhiên, thứ khó chơi nhất chắc phải là Trường Cốc Nguyên, chắc chắn hắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã đã có mặt ở số 54, tiếc là tình huống của Đoàn Phong vẫn giống tối hôm trước, từ đầu đến cuối anh ta đều hôn mê sâu, Tần Uyển lo lắng bảo vệ ở bên cạnh, chị ấy nhất định không chịu đi nghỉ ngơi.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn lên tiếng an ủi: “Chị Tần, chị biết đội trưởng Đoàn nhất định sẽ tỉnh lại mà, đây chỉ là vấn đề thời gian thôi... Chị đừng gắng sức quá, để tôi trông anh ấy cho, chị đi nghỉ một lát đi!”

Tần Uyển lắc đầu: “Cậu cũng biết tình huống của tôi mà, thức đêm không chết được... Thậm chí tóc trắng còn không chịu mọc, không nghỉ ngơi đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì.”

“Tại sao lại không có ý nghĩa chứ? Chị Tần, thứ cần nghỉ ngơi là tinh thần chứ không phải thân thể của chị, chị đi nằm một lát đi, để đầu óc được nghỉ...” Viên Mục Dã cười nói.

Sau khi Tần Uyển rời đi, Viên Mục Dã đi tới trước giường bệnh của Đoàn Phong, cậu phát hiện hai mắt anh ta nhắm nghiền, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào muốn tỉnh lại... Theo lý thuyết thì với điều kiện thân thể của Đoàn Phong không thể nào hồi phục chậm như vậy, dù anh ta không thể lập tức xuống giường nhảy nhót tung bừng, nhưng cũng đâu thể nào hôn mê bất tỉnh giống như bây giờ chứ!

Tiến sĩ Lâm cũng từng có ý định truyền máu cho Đoàn Phong, nhưng khổ cái là không tìm được nhóm máu của Đoàn Phong, ngay cả Tần Uyển cũng không được. Lão Lâm đã nói: “Đoàn Phong chỉ có thể dựa vào chính mình dần dần khôi phục, người ngoài không thể giúp được cậu ta...”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ đến việc trước đây Đoàn Phong đã từng ngẫu nhiên lộ vẻ bi quan chán đời trước mặt cậu, chẳng lẽ tốc độ hồi phục chậm là do anh ta không muốn tỉnh lại sao?

Thật ra nghĩ thấy cũng đúng, nếu Viên Mục Dã phải trải qua cuộc sống bất tử trong hàng trăm năm, nhìn người thân, bạn bè bên cạnh cứ lần lượt rời mình mà đi, còn bản thân muốn chết lại không chết được... Chắc Viên Mục Dã cũng sẽ sinh ra cảm xúc bi quan chán chường.

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã nói nhỏ với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, đừng để tôi đoán đúng nhé... Anh không muốn tỉnh lại đúng không? Kể cả anh không nghĩ cho những anh em ở số 54 thì cũng phải nghĩ cho Tần Uyển chứ, nếu cả anh cũng không còn thì sau này chị ấy sẽ sống ra sao đây?”

Viên Mục Dã nói xong thì quan sát kỹ phản ứng của Đoàn Phong, cậu phát hiện anh ta vẫn không hề nhúc nhích, Viên Mục Dã đành thở dài rồi quay người đi ra ngoài... Nhưng Viên Mục Dã không hề phát hiện, ngay lúc cậu xoay người, ngón tay Đoàn Phong bỗng hơi nhúc nhích.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Viên Mục Dã đi đến phòng của Tần Uyển, cậu nhìn qua cửa sổ và thấy Tần Uyển đang ngồi ngẩn người. Viên Mục Dã đẩy cửa bước vào rồi nói: “Tôi biết ngay là chị không chịu nghỉ ngơi cho khỏe mà...”

Tần Uyển quay đầu lại khẽ cười rồi nói: “Tôi thật sự không tỉnh tâm được, vừa rồi tôi nhớ lại những gì đã trải qua cùng với Đoàn Phong trong những năm qua, nếu như không có anh ấy làm bạn, tôi thật sự không biết mình làm sao có thể sống đến bây giờ.”

Viên Mục Dã đến ngồi bên cạnh Tần Uyển, cậu hỏi: “Chị và đội trưởng Đoàn...?”

“Không phải, chúng tôi không phải người yêu nhưng còn cao hơn mỗi quan hệ đó.” Tần Uyển đáp.

“Giống như người thân nhưng không có máu mủ?” Viên Mục Dã hỏi.

Tần Uyển suy nghĩ rồi đáp: “Xét một cách chính xác thì chúng tôi còn thân hơn cả ruột thịt, có thể coi chúng tôi là tri kỷ, bạn

về linh hồn mà không phải thể xác...”

Viên Mục Dã không hiểu lắm về loại quan hệ mà Tần Uyển nói, dù sao điểm yếu nhất của cậu là giao tiếp với người khác giới, Viên Mục Dã cảm thấy tri kỷ chắc là người yêu, nhưng quan hệ giữa Đoàn Phong và Tần Uyển hiển nhiên không phải như vậy... Bọn họ càng giống như nương tựa vào nhau, dường như chỉ có sự tồn tại của đôi phương mới chứng minh được mình đã từng là một người sống.

“Chị Tần, có một chuyện... tôi nhất định phải nói rõ với chị.”
Viên Mục Dã hơi áy náy.

Tần Uyển sững sốt hỏi: “Có chuyện gì xảy ra à?”

Viên Mục Dã nghĩ rằng mình là người luôn giữ lời hứa, nhưng cậu lại không làm được chuyện đã答应 với Tần Uyển, mặc dù chỉ vì cứu Đoàn Phong nên mới bất đắc dĩ làm như vậy, nhưng không làm được chính là không làm được...

Tần Uyển nghe Viên Mục Dã nói rõ nguyên nhân xong thì khẽ thở dài: “Lý do tôi bảo cậu giữ bí mật là vì sợ có càng nhiều người biết sự tồn tại của chúng tôi... Nhưng với tình huống lúc đó dù cậu không nói ra thì bí mật này cũng khó mà che giấu được, nếu đã như vậy chẳng bằng dùng nó làm điều kiện trao đổi để cứu Đoàn Phong!”

Viên Mục Dã không ngờ Tần Uyển lại khéo hiểu lòng người như vậy, chị ấy không hề nói một câu chỉ trích hay oán trách nào, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy đồng tình với cô gái này, nếu như năm đó Tần Uyển không bị Trường Cốc Xuyên biến thành như thế này, chắc bây giờ chị ấy đã kết hôn sinh con và có một gia đình hạnh phúc rồi nhỉ?

“Chị Tần, chị và đội trưởng Đoàn cứ như vậy vài chục năm qua sao? Có gặp được người nào cực kỳ quan trọng khiến chị có khát vọng trở về làm người bình thường không?” Viên Mục Dã hỏi.

Tần Uyển cười trả lời: “Trong mười năm đầu đúng là tôi đã từng có ý nghĩ như vậy, lúc đó chúng tôi vừa từ nơi ẩn nấp trong núi đi ra và phát hiện thế giới bên ngoài đã thay đổi rất nhiều, chúng tôi cũng quen vài người bạn mới. Lúc đó, Đoàn Phong cũng gặp một cô gái mình yêu và tạo thành một gia

đình nhỏ. Tiếc là tính mạng người bình thường rất ngắn, cô gái đó thấy mình từng ngày già đi mà tôi và Đoàn Phong vẫn không hề thay đổi, cảm xúc tự ti khiến cô ta cả ngày chìm đắm trong buồn rầu uất ức. Chưa nói đến lãng phí một khoảng thời gian tốt đẹp với Đoàn Phong, cô gái đó đã chết vì bệnh khi chưa đến bốn mươi tuổi! Đoàn Phong cũng vì thế mà bị sốc, anh ấy cảm thấy mình đã hại cô gái đó, nếu như cô ta không gặp mình thì chắc chắn sẽ yêu một người bình thường rồi xây dựng một gia đình, sinh con dưỡng cái... Tự nhiên cũng không buồn rầu uất ức như bây giờ rồi cuối cùng chết sớm. Từ đó về sau tôi và Đoàn Phong đều cắt đứt ý nghĩ này, hai chúng tôi không muốn gây họa cho người khác nữa!”

Viên Mục Dã không ngờ sau khi trở thành người bất tử, Đoàn Phong đã từng trải qua một cuộc sống như vậy, bảo sao thỉnh thoảng anh ta lại lộ ra cảm xúc chán đời, xem ra ở sâu trong lòng Đoàn Phong... rất khát vọng làm một người bình thường!

Sau khi rời khỏi phòng của Tần Uyển, Viên Mục Dã như trút được gánh nặng, nhưng cậu mới chỉ giải quyết một vấn đề nhỏ nhất trong vô số những vấn đề mà thôi, những vấn đề còn lại thực sự đau đầu.

Xế chiều hôm đó, Từ Lệ gửi cho Viên Mục Dã một phần tư liệu cá nhân mà cảnh sát điều tra được liên quan đến Trường Cốc Nguyên. Trong tài liệu này có một số chỗ hơi khác với những gì Trường Cốc Nguyên tự giới thiệu trước đó...

Chương 403: Thăm bệnh

Trường Cốc Nguyên, nam, 21 tuổi, quốc tịch Mỹ, hẳn đến du học ở nước S với tư cách là một sinh viên trao đổi, còn về công ty trách nhiệm hữu hạn công nghệ sinh học Trường Cốc... Chủ tịch đúng là Trường Cốc Xuyên, nhưng Từ Lệ điều tra được rất ít tư liệu về công ty này, chỉ biết nó là một công ty sản xuất thuốc.

Mà điều kỳ quái nhất là, bất kể dùng cách nào Từ Lệ cũng không thể tìm hiểu được tin tức về chủ tịch Trường Cốc Xuyên, nghe nói ông ta chưa bao giờ công khai xuất hiện, cho nên trên mạng không tra được bất kỳ video hay hình ảnh nào.

Viên Mục Dã xem tài liệu trong tay mà im lặng thật lâu, theo câu thấy không điều tra được mới là bình thường, bởi vì Trường Cốc Xuyên chính là Trường Cốc Nguyên!

Vài ngày sau đó, tất cả dường như yên tĩnh trở lại, Đoàn Phong nằm trên giường như một đứa trẻ mới sinh, hàng ngày chỉ dựa vào ống truyền dinh dưỡng để duy trì sự sống.

Nhưng Viên Mục Dã cũng hiểu rất rõ loại yên tĩnh này chỉ là bề ngoài, sau lưng nó có sóng ngầm mãnh liệt... Nếu biết tình huống thật sự về “Người bắt tử, thế lực sau lưng Thạch Lỗi sao có thể vì vài câu của Viên Mục Dã mà từ bỏ ý đồ? Còn Trường Cốc Nguyên nữa, có trời mới biết tên đó sẽ đột ngột xuất hiện lúc nào rồi đối xử với Đoàn Phong như đối xử với bản thân.

Vì tình huống của Đoàn Phong bây giờ luôn cần có người canh chừng, cho nên mấy người số 54 và Tần Uyển thay phiên nhau trông Đoàn Phong.

Tối hôm đó đến lượt Viên Mục Dã trực đêm, cậu về sớm cho Kim Bảo ăn rồi quay lại thay ca cho Trương Khai. Thật ra Viên Mục Dã thích gác đêm hơn ban ngày... Vì trong đêm yên tĩnh, cậu có thể suy nghĩ một số chuyện chứ không cần phải cố ép mình về nhà ngủ.

Đầu tiên Viên Mục Dã kiểm tra một lượt các dụng cụ đo chỉ số thân thể của Đoàn Phong có bình thường hay không, sau đó cậu dùng một chậu nước sạch giúp anh ta lau người, những việc này là trình tự công việc của người gác đêm. Sau khi làm xong toàn bộ, Viên Mục Dã đứng dậy ra ngoài đổ nước, không ngờ khi cậu trở lại thì đã thấy trong phòng có thêm một người...

“Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!” Trường Cốc Nguyên cười khanh khách nói.

Viên Mục Dã không ngờ gã này lại có thể đường hoàng tiến vào số 54, cậu khẩn trương hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Trường Cốc Nguyên mỉm cười kéo một chiếc ghế đến, sau đó ngồi xuống trước giường Đoàn Phong và nói: “Đừng khẩn trương, tôi chỉ đến thăm Thiên Lâm, dù sao chúng tôi cũng đã từng quen biết...”

Viên Mục Dã biết Trường Cốc Nguyên nói chẳng có câu nào là thật, cậu hừ lạnh: “Cái kiểu quen biết mà anh nói khiến người khác không có phúc được hưởng!”

Trường Cốc Nguyên không đáp lời mà quay ra nhìn sắc mặt Đoàn Phong rồi bảo: “Hồi phục tốt đấy nhỉ, anh ta đúng là tác phẩm hoàn mỹ nhất của cha tôi!”

“Được rồi, giờ anh cũng đã nhìn, có thể đi được chưa?” Viên Mục Dã đuổi khách.

Trường Cốc Nguyên đứng dậy đi đến trước mặt Viên Mục Dã: “Đừng vô tình như vậy chứ, dù sao tôi cũng đến thăm bệnh, ghế còn chưa ngồi nóng mà cậu đã đuổi tôi đi rồi à?”

Viên Mục Dã lạnh lùng hừ một tiếng: “Hai tay trống trơn mà không cảm thấy ngại khi nói mình đến thăm bệnh à?”

Trường Cốc Nguyên hơi sững sờ, sau đó tỏ vẻ xin lỗi: “Đúng là tôi sơ sót... Cậu đợi một lát nhé!”

Thật ra đây chỉ là cái cớ Viên Mục Dã muốn đuổi hắn đi mà thôi, không ngờ trong nháy mắt Trường Cốc Nguyên đã biến mất trong không khí... Nhưng khi Viên Mục Dã còn chưa kịp tỉnh táo lại thì hắn đã xuất hiện, chỉ là trong tay Trường Cốc Nguyên lúc này có thêm một giỏ hoa quả.

Trường Cốc Nguyên thấy Viên Mục Dã hơi giật mình thì cười đắc ý: “Thế nào, tôi lợi hại không?”

Viên Mục Dã không trả lời vấn đề này, cậu chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Trường Cốc Nguyên với vẻ mặt âm trầm...

Nhưng Trường Cốc Nguyên lại không thèm để ý đến thái độ của Viên Mục Dã, hắn vẫn tự mình nói: “Cậu có muốn giống như tôi... Đi đi lại lại tự nhiên như thế này không?”

Viên Mục Dã lạnh lùng cười nói: “Tôi không muốn làm ăn trộm cũng chẳng muốn cướp ngân hàng thì cần khả năng này của anh làm gì?” Viên Mục Dã nói đến đây đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, khả năng dịch chuyển tức thời này có thể giúp chạy trốn khi gặp nguy hiểm... Đúng không Trường Cốc Xuyên?”

Trường Cốc Nguyên nghe được ba chữ Trường Cốc Xuyên thì ánh mắt biến đổi, lộ ra vẻ hung ác nhưng biến mất ngay lập tức.

Trường Cốc Nguyên vẫn cười rất chân thành, hỏi: “Cậu biết được bao nhiêu về chuyện năm đó?”

Viên Mục Dã sợ Trường Cốc Nguyên đến quá gần Đoàn Phong rồi dùng dịch chuyển tức thời biến mất, thế là cậu đi đến bên cạnh ghế salon và rót cho hắn cốc nước: “Người đến là khách, ngồi xuống uống cốc nước đi!”

Có vẻ như Trường Cốc Nguyên nhận ra ý định của Viên Mục Dã, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Đoàn Phong vẫn đang hôn mê, sau đó mỉm cười và đi đến gần: “Trước đó tôi đã tự giới thiệu rồi, giờ đến lượt cậu... Nói với tôi một chút về tình huống của cậu đi, càng kỹ càng tốt!”

Viên Mục Dã cũng phải chịu thua trước độ mặt dày của Trường Cốc Nguyên, cậu bực mình nói: “Hình như tôi và anh đâu có quen đến vậy? Cha của anh không dạy anh cách xử sự à?”

Lúc Viên Mục Dã nói cha của anh thì cố ý nhấn mạnh chữ “Cha”, Trường Cốc Nguyên đương nhiên nghe được sự chế giễu trong đó, nhưng hắn không hề tức giận: “Cậu không cần cố ý kích tôi, cậu yên tâm, hôm nay tôi đến đây không phải vì Đoàn Phong mà là vì cậu...”

Nói xong, Trường Cốc Nguyên lấy một ống tiêm từ trong người ra và bảo: “Ngoan ngoãn cho tôi rút ít máu về nghiên cứu một chút, tôi cam đoan sẽ không ra tay với cậu...”

Viên Mục Dã lập tức đề phòng lùi về phía sau hai bước: “Tôi chỉ là người bình thường, anh muốn máu tôi cũng chẳng có ích gì!”

“Có ích hay không, không phải do cậu nói, tôi chỉ lấy một chút xíu về làm xét nghiệm nhanh là biết...” Trường Cốc Nguyên vừa nói vừa tiến đến gần Viên Mục Dã.

Bởi vì ở đây là bên trong số 54 nên trên người Viên Mục Dã không hề có bất kỳ vũ khí gì để phòng thân, cậu nhìn một vòng xung quanh nhưng chẳng tìm được thứ gì tiện tay cả...

Trường Cốc Nguyên thấy thế bèn cười bảo: “Cậu ngoan ngoãn phối hợp đi, tôi rút một chút máu xong là đi thôi, nếu không tôi sẽ mang luôn cả cậu đi đó!”

Viên Mục Dã đâu chịu dễ dàng đi vào khuôn khổ, có trời mới biết Trường Cốc Nguyên này dùng máu của mình vào thí nghiệm đáng sợ nào? Thật ra vị trí của Viên Mục Dã bây giờ cách cửa phòng bệnh rất gần, cậu muốn nhanh chóng ra ngoài gọi người cũng không phải việc gì khó cả!

Nhưng vấn đề là Đoàn Phong vẫn đang ở trong phòng bệnh, nhờ Trường Cốc Nguyên giương đông kích tây thì sao? Nếu để đối phương bắt Đoàn Phong đi một lần nữa, thì sẽ không dễ dàng cứu được như lúc trước!

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn lùi dần đến cửa phòng bệnh, cậu muốn dẫn Trường Cốc Nguyên ra ngoài rồi lại tính tiếp...

Chương 404: Còn sống tốt bao nhiêu

Không ngờ Viên Mục Dã vừa đi vài bước, cậu bỗng cảm thấy có một sức mạnh khổng lồ quán chặt lấy xung quanh người mình, nó giống như một bàn tay vô hình đang giữ chặt lấy cậu vậy...

Viên Mục Dã biết phiên bản tiền hóa này của Trường Cốc Nguyên không chỉ có bản lĩnh “Dịch chuyển tức thời”, so với hắn thì cậu giống như một đứa trẻ ba tuổi yếu ớt không hề có sức chống cự.

Trường Cốc Nguyên cảm ống tiêm rồi từ từ tiến đến gần, trên mặt hắn đầy vẻ đắc ý khi sắp hoàn thành chuyện xấu... Thậm chí đến Viên Mục Dã cũng nghĩ rằng lần này mình khó mà thoát kiếp số.

Vậy mà đúng lúc này có một vật đánh vào bàn tay đang cầm ống tiêm của Trường Cốc Nguyên kêu “bốp” một tiếng, chiếc ống tiêm bằng thủy tinh rơi xuống đất rồi vỡ tan...

Viên Mục Dã ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng cậu bỗng cảm thấy vui mừng, Đoàn Phong vừa rồi còn hôn mê bất tỉnh trên giường mà bây giờ không biết đã tự mình ngồi dậy từ lúc nào, còn thứ đánh vỡ ống tiêm chính là cốc nước mà anh ta tiện tay vớ được ở đầu giường.

Trường Cốc Nguyên và Viên Mục Dã đều giật mình với tốc độ tỉnh dậy của Đoàn Phong, hắn ngớ ngàng nói: “Cậu tỉnh còn nhanh hơn tôi tưởng... Đúng là cuộc sống luôn đầy những niềm vui bất ngờ!”

Còn Đoàn Phong lúc này lại lạnh lùng nhìn hắn rồi nói: “Mấy chục năm qua chúng ta sống bình yên không tốt ư? Tại sao lại

phải phá vỡ sự cân bằng này?”

Trường Cốc Nguyên ngượng ngùng cười nói: “Thế giới bây giờ khác với trước đây, người giống như tôi và cậu có thể có càng nhiều... Tại sao lại phải hạ mình ở dưới kẻ khác chứ?”

“Anh nghĩ nhiều rồi, thế giới này chẳng có chuyện ai hạ mình với ai cả... Chỗ này không chào đón anh, sau này không được bước vào số 54 dù chỉ một bước! Tôi có thể giết anh một lần thì có thể giết lần thứ hai.” Đoàn Phong lạnh lùng nói.

Trường Cốc Nguyên vội vàng lùi về phía sau một bước, sắc mặt hần hơi cảnh giác, hần nói: “Lần này tôi chỉ muốn cho cậu biết một chút cảm giác của tôi năm đó, đó là một cảm giác cô lập bất lực trong tuyệt vọng... Đây là các người nợ tôi! Nhưng từ đầu đến cuối tôi không hề muốn giết cậu, cậu cũng biết điều đó còn gì!”

“Đi đi, trong thời gian ngắn đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa...” Đoàn Phong bình tĩnh nói.

Trường Cốc Nguyên không cam lòng nhìn thoáng qua Viên Mục Dã, hần vừa muốn nói gì đó nhưng lại bị Đoàn Phong mĩa mai: “Tốt nhất là anh không nên có ý đồ gì với cậu ấy!”

Trường Cốc Nguyên xám xịt, nói: “Được được được, tôi đi ngay được chưa? Cậu yên tâm nghỉ ngơi đi!” Hần nói xong bèn đi ra phía cửa, nhưng đi chưa đến hai bước thì người đã biến mất trong không khí...

Viên Mục Dã không ngờ thái độ của Trường Cốc Nguyên đối với Đoàn Phong đã tỉnh dậy lại là như thế này, mà theo ý của Đoàn Phong thì dường như anh ta cũng biết vốn dĩ tên này không hề chết!

Sau khi Trường Cốc Nguyên rời đi, Đoàn Phong mềm nhũn ngã ra giường, Viên Mục Dã giật mình tiến đến xem tình trạng của anh ta: “Anh cảm thấy thế nào? Để tôi đi đánh thức mấy người lão Lâm dậy!”

Đoàn Phong uể oải nói: “Không cần phải vậy đâu, nếu đã tỉnh lại tức là tôi không sao, giờ đã quá nửa đêm rồi, để bọn họ ngủ ngon đi!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được rồi, vậy anh có đói không? Có muốn ăn chút gì không?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi trả lời: “Cậu nấu cho tôi bát mì đi!”

Viên Mục Dã đồng ý, cậu xoay người muốn đi ra nhưng vừa đi được hai bước thì lại quay về rồi lo lắng hỏi: “Anh ở đây một mình được không đấy? Nhỡ tên kia quay lại thì sao?”

Đoàn Phong bật cười đáp: “Cậu đi nấu mì nhanh đi, tên đó sẽ không quay lại đâu!”

Chẳng bao lâu sau, Viên Mục Dã bê một bát mì “không người lái” quay về, bởi vì Đoàn Phong đã lâu không ăn uống gì nên không thể ăn quá nhiều dầu mỡ, Viên Mục Dã đành nấu cho anh ta một bát mì suông, đồng thời thêm một quả trứng chân.

“Ăn đi! Đây là món ăn khi bị ốm của tôi lúc còn nhỏ, hồi đó chỉ cần tôi vừa bị bệnh là bà nội sẽ nấu cho tôi một bát mì suông, sau đó cho thêm một quả trứng chân!” Viên Mục Dã cười.

Đoàn Phong bê bát lên gửi thử rồi nói: “Thơm phết, không ngờ tuy cậu đã trở thành người siêu phàm thoát tục, nhưng vẫn không vứt bỏ tay nghề nấu nướng của mình!”

Viên Mục Dã hơi ngượng ngùng: “Tôi nấu theo trí nhớ và cảm giác... Đầu bếp Lưu đã ngủ từ lâu rồi, anh ăn trước đi!”

Đoàn Phong cũng không khách sáo, anh ta sục sọt hai ba miếng chén sạch bát mì, sau đó lau miệng nói: “Đã quá... Có cho tôi làm hoàng đế cũng không thêm!”

Viên Mục Dã buồn cười hỏi: “Yêu cầu của anh thấp thế? Một bát mì suông thôi mà có cho làm hoàng đế cũng không thêm à?”

Đoàn Phong cười xấu xa: “Cậu không hiểu, người ta sống quan trọng nhất là thoải mái! Đói thì ăn, khát thì uống, buồn ngủ là lăn ra ngủ... Cuộc sống muốn làm gì thì làm đâu dễ mà có được! Cho dù là hoàng đế cũng đâu phải lúc nào cũng muốn làm gì thì làm được... Cứ nói về con người thời bây giờ đi, muốn ăn ngon một chút sợ cholesterol, muốn uống đồ uống lại sợ tiểu đường, đến cả ăn mì sợi và bánh bột ngô cũng sợ dầu sợ đuôi vì có cacbohydrat dẫn đến béo phì! Cậu nói cuộc sống như vậy còn gì vui chứ?”

Viên Mục Dã cười nhận bát đĩa trong tay Đoàn Phong, cậu nói: “Tất cả chỉ là ngộ bệnh, ai mà có được cuộc sống muốn

làm gì thì làm chứ? Bây giờ cuộc sống tốt hơn, hiểu biết cũng nhiều hơn nên đương nhiên là yêu cầu cao hơn về sức khỏe của bản thân, điều này có gì sai đâu... Chỉ cần bọn họ cảm thấy vui vẻ dễ chịu là được. Nếu để cho mọi người ăn uống thoải mái có khi họ còn ngủ không yên, cả ngày lo lắng liệu có lúc nào đó mình bị vỡ mạch máu! Cho nên á, người sống một đời chỉ cần còn có người hoặc sự việc có thể khiến anh cảm thấy thoải mái... Vậy chúng tao còn sống là một điều tốt đẹp.”

Đoàn Phong cười nhăn nhó: “Cũng đúng... Còn sống thật là tốt, tại sao tôi còn không thấy đủ chứ?”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi đáp: “Chẳng qua là vì anh sống thời gian quá dài nên không để ý đến những điều tốt đẹp trong đó thôi...”

Đoàn Phong hơi sững sờ, anh ta bỗng hiểu Viên Mục Dĩ đã biết tất cả mọi chuyện, anh ta thở dài, hỏi: “Tần Uyển nói cho cậu à?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Lúc đó anh đột nhiên mất tích, mà mấy người chúng tôi không hề có manh mối gì cả. Đêm hôm đó thấy sắc mặt của anh và chị Tần Uyển đều rất khác lạ thì tôi biết chắc chắn là có chuyện rồi, tôi đi tìm chị Tần và nói anh đã mất tích! Chị Tần lo cho sự an toàn của anh nên mới nói hết toàn bộ quá khứ của hai người cho tôi biết.”

Đoàn Phong nghe xong, xoa mạnh mặt mình rồi hỏi: “Mấy người cứu tôi từ trong tay Trường Cốc Xuyên bằng cách nào vậy?”

Viên Mục Dĩ bèn kể lại toàn bộ mọi chuyện cho Đoàn Phong nghe, sau khi biết mình bị đẩy lên bục bán đấu giá thì Đoàn Phong tức đến mức suýt nhảy dựng lên ở trên giường, Đoàn Phong quát lần sau mà gặp lại Trường Cốc Xuyên, anh ta nhất định phải đánh cho hắn rụng hết răng!

Chương 405: Thánh địa tự sát

Viên Mục Dã nghe Đoàn Phong nhắc đến Trường Cốc Xuyên thì thắc mắc: “Tên đó rốt cuộc là Trường Cốc Xuyên hay Trường Cốc Nguyên thế?”

Đoàn Phong hừ một tiếng: “Mặc kệ là Trường Cốc Xuyên hay Trường Cốc Nguyên, chẳng qua chỉ là cái tên mà thôi, quan trọng nhất hai kẻ đó là cùng một người, giống như Đoàn Phong và Đoàn Thiên Lâm vậy!”

“Đội trưởng Đoàn, có phải anh đã biết Trường Cốc Xuyên vẫn còn sống từ lâu không?” Viên Mục Dã hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

Đoàn Phong thở dài trả lời: “Thật ra năm đó chính tôi là người đã cứu Trường Cốc Xuyên từ bên cạnh đồng đồ nát đó ra...”

“Hắn thật sự sống được trong vụ nổ khủng khiếp đó à?” Viên Mục Dã giật mình.

Đoàn Phong gật đầu: “Sống thì đúng là sống, nhưng tình huống của hắn lúc đó thật sự hơi thảm, vừa bị nổ, lại còn bị thiêu cháy... khiến hai mươi năm tiếp theo hắn chỉ có thể nằm bẹp trên giường!”

“Hóa ra khoảng thời gian mà các anh ẩn nấp trong núi, anh đã giấu Trường Cốc Xuyên ở gần đó! Nhưng nếu anh đã muốn giết hắn thì tại sao lại còn phải cứu hắn làm gì? Không phải các anh rất muốn hắn chết à?” Viên Mục Dã không hiểu.

“Bởi vì tôi phát hiện ra một sự thật đáng sợ, đó chính là Trường Cốc Xuyên không thể bị giết chết, chỉ cần hắn còn lại một bộ phận thân thể... Hắn sẽ có cơ hội sống lại một lần nữa!” Đoàn Phong nói với sắc mặt u ám.

“Đốt thành tro cũng không được?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Đoàn Phong cười lắc đầu: “Thật ra năm đó sau vụ nổ, Trường Cốc Xuyên đã bị cơn đau làm cho tỉnh lại, hấn nhanh chóng dịch chuyển tức thời cơ thể tàn phế của mình đến khu vực an toàn, vì thế trên đời này không hề có bất kỳ lò luyện nào có thể nhốt hấn thì làm sao có thể đốt thành tro được?”

Viên Mục Dĩ nghe xong bỗng nảy sinh ý nghĩ tà ác là muốn cắt nát Trường Cốc Xuyên cho chó ăn, nhưng sau đó cậu không nhìn được mà thấy rùng mình, bèn lập tức đè ép suy nghĩ này xuống.

Nếu như năm đó Trường Cốc Xuyên làm được như thế, vậy chẳng lẽ Đoàn Phong và Tần Uyển cũng vậy? Trong mắt người khác “trường sinh bất tử” là một yêu cầu xa vời, nhưng trong lòng Đoàn Phong và Tần Uyển... Nó giống như một lời nguyện bám vào tận xương vậy!

Không biết vì sao mà Viên Mục Dĩ luôn giữ được đầu óc tỉnh táo đối với trường sinh bất tử, dường như cậu có thể nhìn rõ tác hại của nó, cậu biết người trường sinh bất tử không hề may mắn như mọi người vẫn mơ ước...

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ lấy ra dữ liệu của tất cả camera giám sát trong số 54, cậu phát hiện Trường Cốc Nguyên không phải xuất hiện trong phòng bệnh của Đoàn Phong mà đi vào từ một ngã rẽ ở cửa số 54!

Từ điều này có thể thấy Trường Cốc Nguyên không thể dịch chuyển tức thời đến chỗ hấn chưa từng đi hoặc chưa từng nhìn thấy, cho nên hấn chỉ có thể từ bên ngoài tường quan sát tình hình bên trong rồi dần dần tiến vào... Mặc dù chỉ có thể làm như vậy nhưng Trường Cốc Nguyên cũng thật đáng sợ, theo lý thuyết thì chỉ cần hấn muốn là hấn có thể đi tới bất kỳ chỗ nào mà hấn nhìn thấy!

Sau khi lão Lâm biết Đoàn Phong đã tỉnh thì vô cùng vui mừng, nhưng khi anh ta biết số 54 vững chắc như thành đồng của mình lại bị người ngoài xâm nhập, sắc mặt lão Lâm trở nên rất khó coi... Nhưng trong thời gian ngắn lão Lâm cũng không nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào để giải quyết. Trước mắt chỉ đành hy vọng Trường Cốc Nguyên đừng rảnh quá mà thường xuyên đến gõ cửa số 54!

Trước đây vì không muốn Tần Uyển lo lắng nên Đoàn Phong đã không nói chuyện Trường Cốc Xuyên còn sống cho chị ấy biết. Thật ra năm đó, sau khi Trường Cốc Xuyên bình phục, hắn đã biến mất một cách bí ẩn, trong vài chục năm qua chưa từng xuất hiện lần nào, đến mức Đoàn Phong gần như đã quên mất sự tồn tại của người này...

Chuyện Đoàn Phong đã biết Trường Cốc Xuyên không chết, Viên Mục Dã cũng ngầm hiểu mà không nói cho Tần Uyển, bởi vì cậu cảm thấy đây là một lời nói dối có ý tốt, Đoàn Phong vì muốn bảo vệ Tần Uyển nên mới không nói sự thật cho chị ấy biết.

Sự thật một lần nữa chứng minh lựa chọn của Đoàn Phong năm đó là chính xác... Bởi vì khi Tần Uyển biết Trường Cốc Xuyên còn sống, cả ngày chị ấy cứ nơm nớp lo sợ, không thể nào trở lại cuộc sống bình yên như trước đây.

Viên Mục Dã nhìn thấy trạng thái hiện giờ của Tần Uyển thì cảm thấy may mắn vì mấy chục năm trước Đoàn Phong không nói sự thật cho chị ấy biết, nếu không những năm qua Tần Uyển sẽ sống rất khổ sở...

Mặc dù Trường Cốc Nguyên là một quả bom hẹn giờ, nhưng cuộc sống vẫn quay trở về quỹ đạo cũ. Sau khi thân thể Đoàn Phong hoàn toàn bình phục, lão Lâm lại nhận một vụ án đã tồn đọng từ lâu.

Theo như trên tư liệu giới thiệu, tại một khu danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở vùng núi phía bắc của nước S, không hiểu vì lý do gì mà trong vòng nửa năm bỗng trở thành thánh địa tự sát nổi tiếng cả nước, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà đã lần lượt có hơn mười du khách bị chết!

Mặc dù sau khi cảnh sát điều tra đã loại bỏ khả năng bị giết hoặc chết vì tai nạn, nhưng trong cùng một khu vực lại xuất hiện xác suất tự sát cao như vậy... thật sự là hiếm thấy.

Mà điều kỳ lạ nhất là, nhân viên làm việc tại khu danh thắng này phát hiện ngoài việc có du khách tự sát ra thì còn có một số nơi xảy ra tình trạng động vật hoang dã tự sát tập thể.

Cơ quan quản lý liên quan cho rằng những chuyện này không đơn giản chỉ là trùng hợp, cho nên bọn họ ủy thác số 54 đến

điều tra chuyện này, họ hy vọng số 54 có thể tìm ra nguyên nhân khiến du khách và động vật tự sát.

Bởi vì địa điểm mà đám người Viên Mục Dĩ muốn đi cách thủ đô hơn nghìn cây số, bọn họ không thể tự mình lái xe đi nên không có cách nào cầm theo vũ khí phòng thân.

Trương Khai ngồi trên máy bay, phàn nàn: “Chẳng cầm theo cái gì mà đã lên núi... Em cứ luôn có cảm giác không yên tâm!”

Đại Quân cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Chẳng có cách nào cả, chúng ta đi máy bay đến đó thì làm sao cậu mang theo mấy thứ kia được?”

“Vậy để đối phương chuẩn bị cũng được, đâu thể để chúng ta tay không tác sát ra trận được chứ?” Trương Khai bực bội.

Hoắc Nhiễm lạnh lùng hừ một tiếng: “Nghĩ gì vậy? Còn bảo đối phương chuẩn bị? Tôi thấy anh nên tính đến việc chỉ cầm cái xẻng và đèn pin lên núi đi!”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ? Ít nhất cũng phải có con dao quân dụng phòng thân chứ, mọi người thấy đúng không?” Trương Khai hỏi.

Đoàn Phong từ nãy đến giờ không lên tiếng nghe thấy vậy thì tức giận nói: “Trông cái dáng vẻ của cậu kìa, đó là khu du lịch, gặp du khách còn nhiều hơn động vật hoang dã, cậu sợ cái gì?”

“Nói thì nói như thế, nhưng chẳng phải bên đó đã xảy ra chuyện à? Nếu không thì cũng chẳng bảo chúng ta qua đó điều tra, đã chết nhiều người như vậy rồi, chắc chắn ở đó có chuyện!” Trương Khai tức giận nói.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi bảo: “Đúng là có chuyện gì đó, nhưng tôi cảm thấy không phải cầm vài thứ vũ khí là có thể giải quyết mọi nguy hiểm ở đây... Tóm lại, sau khi vào rừng mọi người phải cẩn thận hơn.”

Chương 406: Người sống sót

Viên Mục Dã vẫn không tham gia bàn tán với mọi người, từ đầu đến cuối cậu đều cúi đầu nhìn tư liệu trong tay. Điều khiến cậu cảm thấy nghi ngờ không phải là du khách tự sát mà hành động tự sát của đám động vật rất bất hợp lý... Bởi vì mỗi du khách tự sát đều có lý do nào đó khiến họ không muốn sống tiếp, nhưng động vật thì có lý do gì chứ?

Căn cứ theo tư liệu ghi lại, vùng núi Kim Tuấn là một chỗ non xanh nước biếc, đất phù sa phì nhiêu, cả bốn mùa nhiệt độ trong ngày không chênh lệch nhiều, động vật hoang dã ở đó cũng không phải lo lắng chuyện tìm kiếm thức ăn. Mà hai năm qua nước S cũng đưa ra rất nhiều luật bảo vệ động vật hoang dã, chắc chắn không có người dám săn bắn trộm động vật hoang dã ở vùng núi phía Bắc đó...

Cuộc sống như vậy thì còn gì phải lo mà lại rủ nhau đi tự sát tập thể? Hơn nữa bản năng của động vật là sinh tồn, dù ở trong hoàn cảnh ác liệt, chỉ cần có một chút hy vọng sống, bản năng sinh tồn của động vật sẽ khiến chúng kiên cường sống sót, đâu thể nào không có việc gì tự dưng tìm đến cái chết chứ?

Sau khi máy bay hạ cánh, nhân viên phụ trách tiếp đón đã có mặt ở sân bay từ lâu, đó là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, dáng người hơi đầy đặn, anh ta đang đổ mồ hôi giờ một tấm bảng viết số 45 lên.

Mấy người số 54 nhìn thấy tấm bảng đó bèn quay ra nhìn nhau, Trương Khai còn khẽ hỏi Đoàn Phong: “Có đơn vị số 45 à?”

Đoàn Phong thấy thế lập tức đỡ trán rồi hỏi: “Người ở chỗ này sao ầu thế chứ?” Nói xong anh ta đi đến hỏi người kia: “Người anh em, bảng hiệu của cậu có phải viết sai không?”

Người đàn ông kia hơi kinh ngạc, anh ta vội vàng nhìn tấm bảng trong tay rồi đỏ mặt nói: “Ồi trời! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, viết sai đây! Không phải số 45 mà là số 54!”

Người đàn ông giới thiệu mình là Lâu Ngọc Sơn, nhân viên của cục du lịch địa phương, anh ta sẽ là hướng dẫn viên của lần hành động này. Lúc đầu mấy người Viên Mục Dã cũng không coi trọng Lâu Ngọc Sơn, họ đều nghĩ người này đến cả bảng hiệu cũng viết sai thì chắc là người do cục du lịch cử đến để đối phó cho xong việc rồi...

Nhưng không ngờ sau khi tiếp xúc mới phát hiện Lâu Ngọc Sơn là một bản đồ sống, giống hệt GPS vậy! Toàn bộ vùng núi lớn phía Bắc từ núi non hồ nước cho đến các ngọn đồi và sông suối... chẳng có chỗ nào mà anh ta không biết. Ngay lập tức Viên Mục Dã có cảm giác mình đã bị vẽ bề ngoài thật thà của Lâu Ngọc Sơn lừa dối, thật đúng với câu người giỏi không lộ ra ngoài!

Theo lời Lâu Ngọc Sơn, vùng núi phía Bắc này núi non trùng điệp, rừng cây rậm rạp, có rất nhiều khu vực vẫn giữ sinh thái nguyên thủy... Nơi xảy ra chuyện chính là một khu vực danh lam thắng cảnh mới được khai thác ở núi Kim Tuấn trong vài năm gần đây!

Căn cứ theo điều luật có liên quan của nước S, khu vực trung tâm nguyên sinh nhất của vùng núi phía Bắc cấm hoàn toàn du khách tiến vào, nhưng những điều luật này lại không thể ngăn cản người ở thành phố muốn về với thiên nhiên, cho nên hàng năm có khá nhiều người vi phạm quy định để lên núi.

Vì vậy cũng đã từng phát sinh việc du khách bị mất tích, bị mắc kẹt, các ban ngành liên quan đã phải tốn rất nhiều nhân lực và vật lực lên núi cứu hộ, mà kết quả cuối cùng cũng không được như ý.

Bên ngành du lịch thấy nếu đã không thể ngăn cản được thì thà rằng tự mình khai phá một điểm du lịch gần đó để những du khách này có một khu ngắm cảnh chính thức, như vậy cũng có thể giảm mức nguy hiểm mà du khách gặp được xuống thấp nhất.

Khu thắng cảnh núi Kim Tuấn vừa mở ra, quả nhiên được rất nhiều người đam mê đi bộ dã ngoại yêu thích, trong thời gian ngắn danh tiếng nổi như cồn... Thu nhập kinh tế của địa phương cũng nhờ khu thắng cảnh này mà tăng vọt.

Đây đáng lẽ là một chuyện “đôi bên cùng có lợi”, không ngờ từ đầu năm nay lần lượt xảy ra chuyện du khách nhảy núi tự sát tại ngọn núi chính Lạc Hà của dãy Kim Tuấn! Một lần, hai lần thì còn có thể nghĩ là trùng hợp, nhưng trong vòng nửa năm liên tục phát sinh hơn mười mấy du khách tự sát, điều này thật khó mà giải thích được...

Trong mười mấy vụ tự sát này thì chỉ có một du khách may mắn còn sống, nhưng bản thân anh ta đã phải chịu cú sốc tinh thần rất lớn, đến tận bây giờ vẫn đang an dưỡng trong viện tâm thần.

Viên Mục Dã hỏi Lâu Ngọc Sơn có tư liệu chi tiết về du khách này không? Lâu Ngọc Sơn trả lời là trong điện thoại của anh ta có file mềm, bây giờ anh ta sẽ gửi vào điện thoại của Viên Mục Dã.

Theo như tư liệu viết, du khách này tên Từ Lỗi, năm nay 32 tuổi, là một lãnh đạo bậc trung của một công ty, tốt nghiệp đại học nổi tiếng, điều kiện gia đình giàu có, cha mẹ vẫn còn, có vợ, có con, có nhà, có xe, còn có tiền tiết kiệm...

Viên Mục Dã nhìn qua, trong đầu thầm nghĩ có điều kiện như vậy mà còn đi tự sát, vậy loại người không nhà, không xe, không gia đình, sự nghiệp cũng chẳng có và còn là một con chó FA giống như cậu thì sao mà chịu đựng nổi?

Lúc này Viên Mục Dã chú ý đến một chi tiết trong tư liệu, Từ Lỗi là một người thích chụp ảnh, anh ta thường đi một mình đến các khu ngắm cảnh trên cả nước để chụp ảnh ngoài trời, Từ Lỗi đã có đam mê này từ lúc tốt nghiệp đại học và vẫn kiên trì đến tận bây giờ. Từ trước đến giờ chưa từng xảy ra chuyện gì, đến tận khi anh ta đi tới núi Kim Tuấn...

Tư liệu liên quan đến tình huống của Từ Lỗi chỉ có như vậy, nếu muốn có nhiều hơn thì phải đi gặp người nhà Từ Lỗi hoặc gặp chính bản thân anh ta.

“Chúng ta có nên tiện đường gặp Từ Lỗi một lần không?”
Viên Mục Dã hỏi.

Lâu Ngọc Sơn nhăn nhó nói: “Từ Lỗi không phải người ở đây, sau khi anh ta được giải cứu đã được chữa trị tạm thời rồi người nhà anh ta đến đón đi luôn!”

Viên Mục Dã cảm thấy hơi thất vọng, nhưng cậu lại hỏi: “Vậy anh có biết Từ Lỗi sống sót như thế nào không? Tôi nhìn những tài liệu trước đó thì thấy từ nơi xảy ra vụ này ở ngọn núi Lạc Hà xuống đến hẻm núi phía dưới phải cách nhau vài trăm mét, những người khác đều ngã chết, tại sao một mình anh ta lại còn sống?”

Lâu Ngọc Sơn suy nghĩ rồi trả lời: “Nghe nói lúc anh ta rơi xuống, ba lô bị móc vào một cành cổ thụ vươn ra từ vách núi, chính điều đó đã giúp anh ta sống sót! Mặc dù là như vậy... lúc trượt xuống, xương sườn của Từ Lỗi đã va vào vách đá thẳng đứng, dù có thể hồi phục lại thì cũng bị tàn tật suốt đời.”

Đại Quân chen lời: “Tay này là người sống sót duy nhất, chẳng lẽ mấy người không hỏi thử xem tại sao lúc đó cậu ta lại muốn nhảy xuống núi tự sát à?”

Lâu Ngọc Sơn thở dài: “Chúng tôi hỏi rồi, lãnh đạo trong cục của chúng tôi còn tự mình đến phòng bệnh để hỏi thăm, nhưng từ sau khi anh ta được cứu về thì chẳng chịu nói câu nào, người nhà của Từ Lỗi nói rằng anh ta như biến thành một người khác...”

“Biến thành người khác?” Đoàn Phong hỏi.

Lâu Ngọc Sơn gật đầu: “Nếu như không phải tinh thần bị thứ gì đó kích thích thì tại sao đến tận bây giờ vẫn ở trong viện tâm thần chứ? Lúc đó vợ của Từ Lỗi và cha anh ta cũng đến bệnh viện để thăm... Nhưng tôi phát hiện ánh mắt anh ta nhìn hai người họ hoàn toàn xa lạ, giống như không quen biết vậy!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Nhà của Từ Lỗi cách đây có xa không?”

Chương 407: Vật kỷ niệm khi đi du lịch

“Cũng phải vài trăm cây số! Nghe nói là ở thành phố Z. Sau khi người nhà của anh ta đến đón, chúng tôi cũng từng chủ động liên lạc với bọn họ để hỏi tình hình bình phục của Từ Lỗi, nhưng tôi đoán chắc tình huống không quá lạc quan vì người nhà của anh ta chẳng muốn nói thêm điều gì, họ chỉ bảo Từ Lỗi vẫn đang điều trị ở trong bệnh viện tâm thần.” Lâu Ngọc Sơn nói.

Viên Mục Dã gật đầu hỏi tiếp: “Vụ động vật tự sát tập thể nói trong tư liệu là sao thế?”

Lâu Ngọc Sơn trả lời: “Chuyện này cũng rất kỳ quái, ở vùng núi phía bắc này có một loại hươu nhỏ gọi là mang rừng, đó là một loài động vật ăn cỏ khá nhỏ, bởi vì ở đây không có sự uy hiếp của kẻ thù tự nhiên nên chúng sinh sôi rất nhiều, du khách có thể thường xuyên nhìn thấy chúng tùm năm tùm ba ăn cỏ... Ngày mà chuyện xảy ra có du khách đứng dưới vách núi dùng di động quay được cảnh bọn chúng tự sát tập thể, chắc có khoảng bảy đến tám con, bọn chúng không hề do dự khi nhảy từ trên vách đá xuống và toàn bộ đều chết ngay tại chỗ!”

Viên Mục Dã hỏi: “Ngoại trừ loài vật này ra thì còn loài nào khác cũng xuất hiện tình trạng tự sát tập thể như vậy không?”

Lâu Ngọc Sơn gật đầu: “Có! Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của chúng tôi thôi, bởi vì không có người nhìn thấy cảnh những động vật này tự sát, nhưng khi đội cứu hộ của chúng tôi tìm kiếm thi thể của du khách thì họ phát hiện dưới vách núi có khá nhiều xác động vật nghi ngờ là chết vì nhảy xuống núi tự sát!”

Đọc theo đường đi, mấy người Viên Mục Dã đã hiểu đại khái tình huống ở nơi này... Nhưng kinh nghiệm trong quá khứ nói

cho bọn họ biết, nội dung của tư liệu và những gì Lâu Ngọc Sơn kể chỉ là bề ngoài mà thôi, sự thật thường quái dị và phức tạp hơn nhiều.

Chiếc xe chạy bon bon trên đường đưa bọn họ đến khu thắng cảnh núi Kim Tuấn trước buổi trưa, Lâu Ngọc Sơn nói do bị ảnh hưởng bởi chuyện tự sát nên mấy ngày qua số lượng du khách giảm hẳn, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến những khách lẻ nghe tiếng mà đến đây, có nhiều du khách thích tham gia náo nhiệt còn đăng ký lên đỉnh Lạc Hà...

Lâu Ngọc Sơn mời bọn họ đi ăn trưa ở nhà ăn dành cho nhân viên quản lý khu thắng cảnh, anh ta có vẻ áy náy với mấy người Viên Mục Dã: “Mọi người là khách từ xa đến, đáng lẽ tôi nên mời mọi người ăn một vài món ngon của địa phương... Nhưng chẳng dám giấu, mấy món đặc sản trong khu thắng cảnh chán lắm, hương vị của nó kém xa món ăn trong nhà ăn của nhân viên, mà ở đây cũng sạch sẽ vệ sinh hơn.”

Thật ra không cần anh ta nói thì mấy người Viên Mục Dã cũng hiểu, hàng quán trong mấy khu du lịch bình thường đều là kiểu ăn xối, dù sao cũng chẳng có ai vì ăn ngon mà đi đến khu thắng cảnh cả, vì vậy những quán ăn này không trông cậy vào việc có khách quen.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lâu Ngọc Sơn dẫn mọi người đến khu nhà khách được ban quản lý khu thắng cảnh chỉ định, mặc dù trên danh nghĩa đây là nhà khách, nhưng nhìn từ bề ngoài thì nó là một tòa nhà nhỏ có bốn tầng, trang thiết bị và nội thất bên trong chắc chắn có thể bắt kịp với khách sạn năm sao.

Theo như lời của Lâu Ngọc Sơn thì nhà khách này không mở cửa buôn bán mà chỉ tiếp đón lãnh đạo và khách quý từ tỉnh ngoài đến khảo sát...

Viên Mục Dã bèn truy hỏi: “Bây giờ trong khu tiếp đón này ngoài chúng tôi ra thì còn có khách nào khác không?”

Lâu Ngọc Sơn nhăn nhó cười bảo: “Không dám nói dối mọi người, hai tháng qua các vị là nhóm khách duy nhất vào ở trong này. Từ sau khi liên tục xuất hiện sự kiện tự sát... thì không còn khách quý từ tỉnh ngoài đến đây khảo sát nữa... Thật ra đối với đơn vị chúng tôi mà nói cũng là chuyện tốt, ít

nhất không cần hầu hạ mấy đại gia đến ăn uống chơi bời chùa này!”

Sau khi hoàn thành thủ tục để vào ở, Lâu Ngọc Sơn phát từng chiếc thẻ phòng cho mấy người Viên Mục Dã và nói: “Tối hôm nay mọi người cứ nghỉ ngơi cho khỏe, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đến đón mọi người lên đỉnh Lạc Hà... A, đúng rồi, nếu mọi người cần gì thì cứ nói với nhân viên lễ tân là được!”

Đoàn Phong bỗng hỏi: “Vậy còn trang bị lên núi...”

Lâu Ngọc Sơn vội vàng nói: “Cái này thì mọi người không cần phải lo, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi, sáng mai khi xuất phát tôi sẽ cầm đến luôn!”

Sau khi Lâu Ngọc Sơn rời đi, mấy người Viên Mục Dã cầm thẻ đi về phòng, trước đó Lâu Ngọc Sơn định lấy cho mỗi người một phòng nhưng bị Đoàn Phong từ chối! Thứ nhất là không muốn lãng phí, thứ hai là vì lý do an toàn, cho nên số 54 từ trước đến giờ không ngủ một mình, đến cả Tăng Nam Nam cũng thường xuyên ở cùng phòng với Đại Quân, để tiện hỗ trợ chăm sóc lẫn nhau.

Sau khi mọi người về phòng cất hành lý, tất cả lại lục tục đi ra nhà khách, mấy người Viên Mục Dã muốn dùng thân phận du khách bình thường để hỏi thăm những người trong khu du lịch về “Sự kiện tự sát” xem thế nào?

Không ngờ thời tiết cuối buổi chiều không tốt, bọn họ chỉ mới ra ngoài một lúc mà trời đã đổ mưa tí tách, vì không ai mang ô nên tất cả đành bất đắc dĩ ngồi lại trong một cửa hàng bán đồ lưu niệm chờ mưa tạnh.

Đại Quân tin rằng gặp nhau chính là duyên phận, thế là anh ta chọn mua vài món đồ lưu niệm khi được bà chủ quán nhiệt tình giới thiệu. Chắc do việc buôn bán mấy ngày qua không tốt nên bà chủ quán cũng trò chuyện câu được câu không với bọn họ.

“Bà chủ à, tôi nghe nói chỗ này đã chết mấy du khách, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thế?” Đại Quân cắn hạt dưa, uống nước trà hỏi.

Bà chủ quán ra vẻ bí ẩn: “Mấy người? Đến mười mấy người chết cơ!”

Đại Quân nghe vậy bèn tiến đến trước mặt bà chủ rồi hỏi: “Mau nói cho tôi biết chuyện đó là thế nào đi? Dù sao thời tiết hôm nay không tốt nên cũng rảnh mà...”

Bà chủ quán cũng không giấu giếm mà thở dài, kể: “Thật ra lúc đầu cũng không có gì, khu thắng cảnh nào mà chẳng có một đến hai người nghĩ quần rồi tự sát mỗi năm chứ? Không ngờ sau này càng ngày càng nhiều người chết... Tôi tính ra, đến bây giờ chắc phải đến mười sáu người rồi!”

Viên Mục Dã nghe thế bèn hỏi chen vào: “Vậy chị có nhớ lần tự sát thứ nhất xảy ra vào lúc nào không?”

Bà chủ quán suy nghĩ rồi nói: “Chắc là trước Tết, bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, bởi vì tôi còn gặp người đàn ông tự sát đó trước khi anh ta chết, anh ta đến cửa hàng của tôi mua quà lưu niệm mà!”

Mấy người số 54 quay ra liếc nhìn nhau nhưng không ai nói gì.

Bà chủ quán vẫn nói tiếp: “Mấy người thử nghĩ xem, một người đang yên đang lành sao lại nghĩ quần như vậy chứ? Mấy người đừng thấy tôi suốt ngày buôn bán trong khu thắng cảnh này, nhưng tôi cũng đã từng đi đỉnh Lạc Hà một lần, khi tôi đứng ở phía trên nhìn xuống dưới, chân cứ như nhũn ra vậy, chẳng biết những du khách tự sát đó lấy đâu ra can đảm mà dám nhảy xuống?”

“Tôi nghe nói hình như có người còn sống?” Đại Quân hỏi.

Chương 408: Người dẫn đường A Mộc

Bà chủ quán bữu môi: “Sống thì có ích gì? Nghe nói người đó bị ngã đến mức đầu óc có vấn đề, cả ngày điên điên khùng khùng, sống như vậy đến hết đời... chẳng thà lúc đó ngã chết luôn cho xong!”

Đại Quân thở dài: “Lại chẳng thế à? Đang yên đang lành tại sao lại nghĩ quẩn làm gì? Chị thử nói xem tại sao bọn họ cứ như bàn bạc trước với nhau vậy? Tất cả đều đến đây tự sát... Chẳng lẽ họ chọn đỉnh Lạc Hà vì có phong thủy tốt ư?”

“Cái cút ấy, mấy du khách từ bên ngoài như các cậu thì biết cái gì? Đỉnh Lạc Hà là tên do khu thắng cảnh đặt ra sau này, cậu có biết trước đó nó có tên là gì không?” Bà chủ quán ra vẻ bí ẩn.

Đại Quân lắc đầu: “Tôi làm sao mà biết được? Chị đừng nửa nói nửa như vậy được không!”

Bà chủ quán cười xấu xa, nói: “Thật ra việc này cũng không được coi là bí mật gì, chỉ cần là dân ở gần đây thì đều biết, từ bé chúng tôi đã gọi đỉnh Lạc Hà là ‘Núi ăn người’, khi người lớn lên núi săn thú thì đều tránh khỏi chỗ đó!”

“Núi ăn người? Cái tên này nghe có vẻ huyền ảo nhỉ? Trước đây chị có nghe núi đó ăn ai chưa?” Trương Khai hỏi.

Bà chủ quán lắc đầu: “Thật sự thì chưa, thế hệ này của chúng tôi hiểu về nó chỉ là một cái tên được truyền lại, không ai biết tại sao lại được gọi là núi ăn người... Đừng nói là đời tôi mà đến cả đời cha mẹ tôi cũng không biết được tại sao lại có cái tên nghe kinh khủng ấy!”

Mưa nhanh chóng tạnh, mọi người ra khỏi cửa hàng xong thì nhỏ giọng thảo luận với nhau...

“Một người muốn tự sát tại sao lại còn đi mua quà lưu niệm? Điều này rõ ràng không hợp lý!” Đại Quân đưa ra ý kiến.

Viên Mục Dã gật đầu: “Cái đó đúng là có điểm kỳ lạ, hoặc anh ta vẫn chưa có ý định tự sát khi mua quà lưu niệm!”

Trương Khai cau có: “Tự sát mà còn có thể đột nhiên nghĩ đến à? Đầu phải là cúp của giết người đầu!”

“Cho nên trong này chắc chắn có vấn đề...” Đoàn Phong chột lại.

Về mặt Đại Quân khá u ám, anh ta nói: “Tiếc là những du khách này không phải người địa phương nên chúng ta không thể đi điều tra quan hệ xã hội và điều kiện sống của họ... Tôi không tin một người sẽ vô duyên vô cớ mà tự sát. Nếu một người không hề gặp rắc rối trong công việc và cuộc sống, cũng không cảm thấy có áp lực, vậy thì người đó không có lý do gì để tự sát cả! Cho dù là những người bị bệnh trầm cảm có khuynh hướng tự sát, từ lúc bọn họ nhiễm bệnh rồi đến lúc tự sát... trong quá trình này đều cần có một nguyên nhân nào đó mới dẫn đến kết quả sau cùng, nếu không hề có gì thì không phải tự sát mà là ma quỷ nhập vào người!”

Viên Mục Dã biết Đại Quân đang nhớ đến Tống Lan, đến tận bây giờ anh ta vẫn không chịu tin là vợ mình đã nhảy từ trên nhà xuống tự sát! Mặc dù Viên Mục Dã chưa từng gặp Tống Lan, nhưng qua sự miêu tả của những người khác thì không khó để biết được, Tống Lan là một người phụ nữ có tính cách hoạt bát hướng ngoại, mạnh mẽ nhưng mềm lòng.

Bình thường chị ấy và Đại Quân có mâu thuẫn gì khẳng định sẽ nói ra suy nghĩ trong lòng mình trước tiên, loại tính cách không giấu được chuyện gì như vậy, bình thường sẽ không bị bệnh trầm cảm...

Mà ngày hôm đó Viên Mục Dã đã từng thấy Thạch Lỗi xuất hiện trong nhà Đại Quân, điều này đủ để chứng minh Tống Lan không phải chết do tự sát. Nhưng đến tận bây giờ Viên Mục Dã vẫn không có đủ dũng cảm để nói chuyện này cho Đại Quân biết. Bởi vì một khi anh ta biết người mình yêu không phải chết vì tự sát mà trước mắt lại không thể điều tra rõ nguyên nhân... nó sẽ chỉ khiến Đại Quân rơi vào đau khổ vì bất lực, như thế thì quá tàn nhẫn đối với anh ta.

Kể cả có nói nhẹ nhàng đi, thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày điều tra ra được sự thật, nhưng đến lúc đó liệu Đại Quân có vui không? Viên Mục Dã có thể kết luận những năm tháng sau này của Đại Quân sẽ chỉ sống trong hối hận mà không thể tự thoát ra được...

Bởi vì không ai có thể thân nhiên được khi đối mặt với việc người mình yêu chết đột ngột, cuối cùng bọn họ sẽ hối hận lúc đó mình không nên đi làm việc, không nên đi uống rượu, thậm chí không nên rời khỏi người mình yêu dù chỉ một bước!

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn cố ý đổi đề tài: “Núi ăn người có vấn đề hay không... ngày mai chúng ta lên núi sẽ biết! Nếu những người này không hề có lý do để tự sát trước khi lên núi, như vậy vấn đề chỉ có thể xuất hiện trên đỉnh Lạc Hà!”

Buổi tối sau khi về nhà khách, Viên Mục Dã bảo Tăng Nam Nam lên mạng tra một chút lịch sử địa phương để xem ở chỗ này đã từng xuất hiện chuyện tương tự hay chưa? Nhưng kết quả khiến bọn họ thấy hơi thất vọng.

Sự cố bất thường duy nhất xảy ra ở khu vực này trong mấy chục năm gần đây là một trận động đất quy mô lớn đã xảy ra cách đây năm mươi năm, khu vực chịu ảnh hưởng là mấy thôn gần núi Kim Tuấn, cũng chết khá nhiều người.

Sau đó chính phủ cho di tản những thôn dân còn may mắn sống sót ra khỏi đồng đồ nát và tập hợp bọn họ vào một thôn, trong số những thôn gặp tai ương có một thôn tên Cống Ương là thảm thiết nhất, toàn bộ vài chục mạng người không ai may mắn thoát được, cả thôn hoàn toàn tuyệt hậu.

“Động đất chết người thì quá thường rồi, chẳng liên quan gì đến việc du khách tự sát cả...” Đại Quân nói với giọng bất lực.

Viên Mục Dã nghe xong bèn bảo Tăng Nam Nam lên mạng tra thử vị trí cụ thể của thôn Cống Ương ở chỗ nào? Nhưng Tăng Nam Nam điều tra một lúc lâu mà chẳng thu hoạch được gì... Dù sao cũng là chuyện của vài chục năm trước, những người chứng kiến chắc đều đã qua đời, cũng không có gì lạ khi chẳng ai biết vị trí cũ của thôn Cống Ương.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã hứng thú với thôn Cống Ương thì hỏi: “Sao thế... Cậu cảm thấy thôn này có chỗ nào lạ à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Khó mà nói, nhưng tôi cảm thấy chuyện này có thể liên quan đến Núi ăn người...”

Ngày hôm sau, khi ăn sáng xong, Lâu Ngọc Sơn kéo một xe trang bị đến nhà khách của khu thắng cảnh, đúng như Hoắc Nhiễm đã dự đoán, đó toàn là những trang bị cơ bản để đi bộ leo núi, thứ duy nhất phòng thân được chắc chỉ là chiếc xăng gấp nhập khẩu...

Mặc dù trong lòng Trương Khai thấy bức mình nhưng cũng không tiện biểu hiện ra ngoài, cậu ta đành buồn bức giúp Lâu Ngọc Sơn lấy trang bị từ trên xe xuống. Thật ra những trang bị của Lâu Ngọc Sơn khá chuyên nghiệp, chắc chắn anh ta là một người đầy kinh nghiệm đi bộ dã ngoại.

Không ngờ khi anh ta phát trang bị cho mọi người xong, thì có một chiếc xe việt dã đồ xịch ở bên cạnh bọn họ, sau đó một người đàn ông mặc trang bị giống như bọn họ bước xuống...

Lâu Ngọc Sơn lập tức giới thiệu: “Đây là người dẫn đường A Mộc, cậu ấy là hướng dẫn viên chuyên nghiệp nhất trong khu thắng cảnh của chúng tôi! Những trang bị mọi người đang mặc cũng do A Mộc tự lựa chọn.”

Viên Mục Dã chủ động tiến đến bắt tay A Mộc rồi lịch sự nói: “Mấy ngày tới nhờ cậu vậy!”

A Mộc cười hiền lành, nói: “Không có gì, đây là công việc của tôi! Tôi và anh Ngọc Sơn lớn lên ở chỗ này, có hai chúng tôi dẫn đường cam đoan có thể dẫn mọi người đến bất kỳ chỗ nào muốn đi!”

Chương 409: Cây lê vua

Viên Mục Dã nghe vậy thì hiểu ra, khó trách Lâu Ngọc Sơn được người ta gọi là bản đồ sống, GPS bằng người thật. Hóa ra anh ta lớn lên ở đây từ nhỏ, sao có thể không quen thuộc từng cảnh cây ngọn cỏ nơi này chứ?

Lâu Ngọc Sơn ngại ngần nói: “Mọi người đừng nghe A Mộc nói linh tinh, tôi không thể so với cậu ấy được, mặc dù tôi nắm rõ địa hình nơi này như lòng bàn tay, nhưng mọi người nhìn ngoại hình của tôi thì biết, tôi trời sinh không làm người dẫn đường được, cho nên nếu chúng ta muốn bình an ở trên núi thì vẫn phải cần những người chuyên nghiệp như A Mộc mới được!”

Sau đó mọi người cùng nhau hàn huyên mấy câu với A Mộc rồi lái xe về phía núi Kim Tuấn, trên đường đi A Mộc nói với mọi người: “Đường lên núi chia làm hai phần, từ chân núi đến sườn núi đã hoàn thiện xây dựng thành khu du lịch, không có gì khó khăn hay nguy hiểm, cũng là nơi cho những du khách không có kinh nghiệm leo núi du ngoạn... Còn từ sườn núi đi lên trên không còn đường xi măng nữa, thay vào đó chỉ có một lối mòn nhỏ, dành cho những phượt thủ có kinh nghiệm đi rừng.”

“Đường mòn này có thể đi thẳng đến đỉnh Lạc Hà không?”
Hoắc Nhiễm hỏi.

A Mộc gật đầu: “Đỉnh Lạc Hà là đỉnh cao nhất so với mặt nước biển của dãy núi Kim Tuấn, cũng là điểm cuối cùng của con đường đất... Theo nguyên tắc, căn cứ vào quy định thông thường của khu du lịch thì du khách bình thường chỉ được đi đến đỉnh Lạc Hà, bởi vì sau đó không còn đường nữa, cũng chính thức bước vào rừng nguyên sinh.”

“Theo nguyên tắc?” Viên Mục Dã bắt lấy trọng điểm trong câu nói của A Mộc.

A Mộc bắt đầu nói: “Hàng năm đều có khá nhiều người không muốn chỉ dừng lại đó, thậm chí có nhiều người không sợ nguy hiểm cố tình đi sâu hơn vào núi Kim Tuấn... Nhưng nhiên những người đó cũng không nhiều.”

Sau đó A Mộc nói cho mọi người biết, từ chân núi đến đỉnh Lạc Hà mất khoảng một ngày đường, bình thường cậu ta sẽ để du khách cắm trại ở đỉnh Lạc Hà, sáng hôm sau ngắm mặt trời mọc rồi xuống núi.

Viên Mộc Đã hỏi A Mộc: “Tất cả du khách khi lên đỉnh Lạc Hà đều thuê người dẫn đường sao?”

A Mộc lắc đầu: “Cũng không bắt buộc, những người có kinh nghiệm dã ngoại sẽ không thích thuê người dẫn đường, bọn họ nói đường ở dưới chân... đi theo người dẫn đường sẽ không thú vị.”

Trương Khai không nhịn được cười: “Xem ra mười du khách tự sát kia chắc chắn cũng không thuê người hướng dẫn, nếu không cũng không đến nỗi chết mấy ngày mới được tìm thấy!”

A Mộc không nói tiếp câu chuyện này mà tiếp tục giới thiệu về phong thổ núi Kim Tuấn...

Viên Mộc Đã đột nhiên nhớ đến chuyện của thôn Cống Ương, bèn hỏi: “Mọi người có từng nghe đến chuyện của thôn Cống Ương không?”

Lâu Ngọc Sơn và A Mộc đều rất kinh ngạc, Viên Mộc Đã nhìn nét mặt của bọn họ là có thể đoán được họ cũng biết một chút. Quả nhiên, Lâu Ngọc Sơn nghi ngờ hỏi: “Sao mọi người biết chỗ đó? Ngay cả người dân địa phương cũng chưa chắc đã biết!”

“Trước khi đến đây chúng tôi có điều tra lịch sử nơi đó, chủ yếu muốn biết thời gian qua ở núi Kim Tuấn đã từng xảy ra chuyện tương tự hay chưa?” Viên Mộc Đã cười giải thích.

Lâu Ngọc Sơn nói: “Chuyện này các anh hỏi A Mộc là đúng người rồi đây, ông nội cậu ấy là người còn sống sót duy nhất sau cơn động đất năm đó!”

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, Tăng Nam Nam chưa hề nói câu nào lúc này cũng lên tiếng: “Không phải năm đó toàn

bộ người trong thôn không ai may mắn thoát khỏi, tất cả đều gặp nạn hết rồi hay sao?”

A Mộc thở dài: “Thật ra nếu nói cho đúng thì ông nội tôi không phải là người sống sót trong cơn động đất đó, bởi vì khi đó ông ấy không ở trong thôn, mà đang ra ngoài núi tìm thầy lang cho cụ cố của tôi! Cho nên mới thoát được một kiếp...”

“Vậy di chỉ thôn Cống Ương ở đâu?” Viên Mục Dã hỏi

“Ở phía bắc núi Kim Tuấn, chờ đến đỉnh Lạc Hà tôi sẽ chỉ cho các anh thấy!” A Mộc nói

Đúng như lời A Mộc nói, đường lên núi lúc đầu không khó đi, khi mọi người lên đến sườn núi, đường xi măng dưới chân cũng kết thúc... Thật ra người của số 54 đã vào rừng rất nhiều lần rồi, đừng nói dưới chân còn có đường đất, cho dù chỉ là cỏ dại rậm rạp bọn họ cũng có thể tạo ra một con đường để đi!

Mọi người nghỉ ngơi ở sườn núi một lúc, ăn uống đơn giản rồi tiếp tục lên núi. Có lẽ do xảy ra vụ tự sát tập thể nên từ sườn núi đi lên bọn họ không gặp du khách nào khác.

Cảnh sắc của núi Kim Tuấn quả thật là danh bất hư truyền, lúc này đang vào mùa hoa lê nở, khắp đồi núi trải đầy màu trắng của hoa lê khiến cảnh sắc trở nên vô cùng thơ mộng...

“Những cây lê này do con người trồng sao?” Trương Đại Quân tò mò.

Lâu Ngọc Sơn lắc đầu: “Không phải, đây đều là cây lê dại, bên trên núi còn có một cây lê vua cổ thụ mấy trăm năm, hiện giờ vẫn cho quả hàng năm! Nhưng mọi người chỉ thấy hoa lê đẹp mắt chứ quả lê lại không ăn được, vừa nhỏ lại còn chua và chát, ngoài đám thú rừng chịu ăn... thì không ai động vào cả.”

Sau khi ngấm chán cảnh đẹp nơi này, Viên Mục Dã quay đầu hỏi Lâu Ngọc Sơn: “Trước khi du khách đầu tiên tự sát, nơi này đã từng xuất hiện chuyện gì đặc biệt không?”

Lâu Ngọc Sơn nói: “Tôi chưa từng nghe đến chuyện này...”

A Mộc đi trước chợt nhớ đến một việc: “Thật ra chuyện động vật tự sát có từ lâu rồi, có điều không được mọi người quan tâm thôi!”

Viên Mộc Dã giật mình nói: “Từ lâu đã có? Là loài động vật gì vậy?”

A Mộc ngẫm nghĩ rồi liệt kê: “Loài nào cũng có, gà rừng, thỏ rừng, hoẵng... có điều trước kia chỉ là một con nháy thôi, còn nháy cả bầy như thế này thì đây là lần đầu tiên!”

Hoắc Nhiễm cau mày nói: “Trên toàn thế giới cũng đã từng xảy ra chuyện động vật tự sát, nhưng nguyên nhân cụ thể thì không ai biết, không ai hiểu được vì sao những động vật vốn có ham muốn sống cao như vậy lại tự sát?”

Viên Mộc Dã nghiêm túc: “Nhất định là có điều gì đó đã ảnh hưởng đến hành vi của những động vật này, có lẽ bản thân chúng cũng không hề muốn tự sát...”

Đoàn Phong gật đầu: “Tôi cũng đồng ý với quan điểm của cậu, con sâu cái kiến còn sống tạm bợ nữa là, bản năng sinh tồn của động vật còn mạnh hơn con người rất nhiều, trong ý thức của chúng có lẽ không tồn tại tình huống chủ động muốn chết.”

Lúc này Lâu Ngọc Sơn đột nhiên chỉ vào một gốc cây lê rất to ở phía trước và nói: “Mọi người nhìn xem, cây đại thụ kia chính là cây lê vua!”

Nghe thế, mọi người nhanh chân bước đến trước cây đại thụ, nhưng lại phát hiện cây lê vua này không giống như trong tưởng tượng của mọi người lắm... Có rất nhiều cành cây đã chết khô, chỉ còn lại một số cành đang ra chồi non!

Sau đó Lâu Ngọc Sơn nói cho mọi người biết: “Cây lê vua này thần kỳ ở chỗ có thể khai tử hoàn sinh! Trong tình huống bình thường có lẽ cây lê này đã chết khô từ lâu rồi, nhưng cứ cách vài năm nó sẽ lại mọc ra mầm non, giống như mọi người đang nhìn thấy, sẽ có cành mới tiếp tục mọc ra.”

Chương 410: Sinh vật bí ẩn

Viên Mộc Dã đi một vòng quanh cây lê vua, cậu cảm thấy xung quanh cây này có một loại hơi thở kỳ lạ... Không ngờ khi cậu đặt tay lên thân cây, trái tim bất thành linh đập thịch một cái!

Không biết vì sao, Viên Mộc Dã cảm thấy cây này như đang sống! Nhất là khi tay cậu chạm vào thân cây, cậu có thể cảm nhận được đường như cái cây đang hô hấp...

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mộc Dã khác thường thì đi đến cạnh thì thầm hỏi: “Sao thế?”

Nhất thời Viên Mộc Dã cũng không biết nên nói ra cảm nhận của mình là gì, cậu chỉ lắc đầu bảo: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy cây lê mấy trăm năm có thể khai tử hoàn sinh thật sự rất thần kỳ...”

Lúc này những người số 54 còn lại đang vui vẻ chụp ảnh dưới gốc cây lê, không ai có thể ngờ... ở gần đó đang có một đôi mắt gian ác nhìn chằm chằm vào mấy người bọn họ!

Sau đó, cả đoàn tiếp tục đi về phía đỉnh Lạc Hà, trên đường đi Viên Mộc Dã nhìn thấy cả một mảng thực vật bị chết khô kéo dài liên miên, cậu thuận miệng hỏi Lâu Ngọc Sơn nói: “Chỗ này bị làm sao thế?”

Lâu Ngọc Sơn đã lâu không đi vào trong núi nên cũng không biết nguyên nhân, anh ta nghĩ rồi nói: “Chuyện này tôi cũng không biết, có lẽ do nhân viên khu du lịch dùng thuốc diệt cỏ!”

Đoàn Phong và Viên Mộc Dã đi đến chỗ mảng thực vật bị chết khô kia nhưng không ngửi thấy mùi thuốc trừ sâu, trông có vẻ như chỉ bị chết khô thông thường. Lúc này hai người họ liếc nhìn nhau, sự nghi ngờ trong lòng dần dâng lên...

A Mộc đi phía trước nói theo bệnh nghề nghiệp: “Tình trạng này rất phổ biến, nguyên nhân cụ thể thì tôi cũng không rõ, có

điều chỉ một thời gian ngắn sau là chỗ này lại xanh tươi như trước thôi.”

Đường đi càng về sau càng khó đi, nhưng trong đoàn người chỉ có Lâu Ngọc Sơn là có biểu hiện mệt mỏi, Viên Mục Dã thấy thế hỏi anh ta có cần nghỉ ngơi một lúc không?

Lâu Ngọc Sơn ngượng ngùng nói: “Giờ mọi người đã hiểu vì sao tôi không thể làm người dẫn đường chuyên nghiệp rồi chứ? Cơ thể tôi thuộc tạng dễ béo, muốn giảm béo khó như cắt thịt vậy, hai năm gần đây tôi bắt đầu xuất hiện tình trạng xuất huyết não, cả người không muốn vận động!”

Vì để ý đến Lâu Ngọc Sơn nên mọi người dừng lại một chỗ cách đỉnh Lạc Hà khoảng ba cây số để nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại, coi như cho Lâu Ngọc Sơn nghỉ lấy sức...

Trong lúc mọi người ngồi nghỉ, Viên Mục Dã thuận miệng hỏi Lâu Ngọc Sơn: “Có một số việc trên tài liệu không viết tỉ mỉ, anh có biết những du khách tự sát kia nhảy núi vào thời gian nào không?”

Lâu Ngọc Sơn ngẫm nghĩ, rồi nói với vẻ ngập ngừng: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, hơn nữa thi thể của những du khách kia đều chết được vài ngày mới được tìm thấy, cho nên tình hình cụ thể thì phải đến đồn cảnh sát hỏi... Có điều tôi đoán là từ khoảng chạng vạng tối hoặc từ rạng sáng đến hùng đông. Bởi vì hành trình lên núi là cố định, không có bất cứ đường tắt nào, bất kể ai lên núi cũng cần xuất phát từ buổi sáng, leo núi một ngày đường, đến chạng vạng tối mới lên được đỉnh Lạc Hà! Nếu như người đó muốn tự sát, thì chắc sẽ không ngồi trên núi cả một đêm hay lâu hơn đâu nhỉ?”

Viên Mục Dã cảm thấy Lâu Ngọc Sơn nói rất có lý, trong tình hình bình thường, đại đa số du khách tự sát đều sẽ lựa chọn nhảy núi vào thời điểm chạng vạng tối đến rạng sáng hôm sau.

Nghĩ đến đây trong lòng Viên Mục Dã cũng có suy tính, nhưng cậu không muốn tiếp tục nghĩ về đề tài này nữa, nên chuyển sang chuyện khác: “Nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Ba cây số đường núi cũng không quá xa, mọi người kịp đến đỉnh Lạc Hà trước khi mặt trời lặn, ánh nắng chiều chiếu lên

khung cảnh hùng vĩ của núi non khiến tinh thần mọi người đều cảm thấy thanh thản.

Viên Mộc Dã và Đoàn Phong đứng trên đỉnh núi, quan sát sơn cốc phía bên dưới, hai người không nhìn được mà cảm khái, cảnh sắc tuyệt vời trước mặt khiến người ta lưu luyến không muốn rời đi, sao những du khách kia lại nghĩ đến chuyện tự sát chứ?

Mặt trời nhanh chóng lặn về phía Tây, A Mộc tổ chức cho mọi người dựng lều, đốt lửa, chuẩn bị tốt mọi thứ ở chỗ cắm trại... Trong lúc này Viên Mộc Dã vẫn quan sát khung cảnh xung quanh, thấy mọi thứ đều bình thường, không có chỗ nào không ổn.

Sau khi dựng xong lều, A Mộc đi đến một chỗ cách khu dựng trại không xa đào được một loại rễ cây, cậu ta nói người dân ở đây gọi nó là khoai đất, là đặc sản núi rừng của bọn họ, nướng trên lửa thì sẽ có mùi vị giống như khoai lang, đây là món ngon trong tuổi thơ của họ.

Lâu Ngọc Sơn nhìn thấy khoai đất cũng vô cùng nhiệt tình, nói rằng đã hơn hai mươi năm anh ta không được ăn thứ này! Vừa nói chuyện, A Mộc vừa nhanh nhẹn dùng cành cây cắm vào củ khoai gác lên đồng lửa nướng chín...

Một mùi thơm kỳ lạ nhanh chóng bay vào mũi mọi người, khiến Đại Quân và Trương Khai thêm đến chảy nước miếng. Nhưng Viên Mộc Dã lại cảm thấy phản cảm với mùi vị này, lúc đầu thì thấy dễ ngửi nhưng ngửi một lúc thì lại thấy buồn nôn.

Hơn nữa, bình thường Viên Mộc Dã cũng không có hứng thú đối với đồ ăn, cho nên cậu chỉ đưa củ khoai đã nướng chín lên miệng ngửi ngửi rồi đưa hết cho Đại Quân.

Trước khi ngủ phải chia người theo từng lều, quy tắc vẫn như cũ, người số 54 cứ hai người ở một lều... Đại Quân và Tăng Nam Nam rất tự giác đi vào một lều, Trương Khai mặt dày định ngủ chung một lều với Đoàn Phong như bị anh ta tức giận nói: “Tôi không chịu được tiếng ngáy của cậu, cút sang kia ngủ cùng với em họ cậu đi!”

Lần này Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ đều có thần giao cách cảm, không nói ra nhưng đều để lại một người gác đêm, bởi vì bọn họ muốn xem thử xem vào lúc nửa đêm có thứ gì gây chuyện không?

Sau khi tất cả mọi người đã quay lại lều vải, Đoàn phong thì thầm với Viên Mục Dĩ: “Lúc này cậu thấy gì ở cây lê thế?”

Viên Mục Dĩ thấy chỉ còn hai người bọn họ mới nói nhỏ: “Cụ thể tôi cũng không nói rõ được, nhưng có cảm giác cây lê kia như đang sống vậy!”

“Cây đó không phải vẫn còn sống à!” Đoàn Phong không hiểu.

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không phải cách sống mà anh nói, tôi cảm thấy gốc cây đó như có hô hấp và tiếng tim đập...”

Đoàn Phong rơi vào trầm tư, một lúc sau anh ta mới thì thầm: “Thật ra năm đó khi chúng tôi sống ẩn cư trong rừng sâu cũng từng gặp một số chuyện kỳ lạ, đừng nói là hồi đó, ngay cả khoa học bây giờ cũng không thể giải thích được... Dù sao thế giới này quá rộng lớn, con người không biết đến sự tồn tại của một vài loài sinh vật cũng là chuyện bình thường.”

Chương 411: Bóng người

Viên Mục Dã nói: “Nhưng điều kiện tiên quyết là loài sinh vật bí ẩn này phải không gây chết người... nếu không nó khó tồn tại được.”

Đoàn Phong thở dài: “Thật ra từ thời viễn cổ đã có rất nhiều sinh vật lấy con người làm thức ăn... cho nên từ sau khi con người có trí khôn đã xác định phải tiêu diệt hết những loài sinh vật này. Đương nhiên, cũng có một phần nhỏ trong số đó lựa chọn cách ẩn nấp, hoặc trà trộn vào con người, tiếp tục duy trì nòi giống, ví dụ như tên mắt vàng kia.”

Viên Mục Dã không hiểu: “Nhưng về số lượng thì bọn chúng đều thuộc phe thiểu số, chắc phải sợ hãi con người, thậm trí còn phải trốn tránh thật xa mới đúng chứ!”

Đoàn Phong lắc đầu: “Cậu đừng quên bản tính của chúng, động vật ăn thịt không thể tiến hóa thành động vật ăn cỏ, nếu như ăn thịt người đã là bản tính của chúng thì bản tính này rất khó bị áp chế... Nhưng vì không muốn bị con người phát hiện ra sự tồn tại của chúng dẫn đến tuyệt chủng mà bọn chúng thường hoạt động trong phạm vi nhỏ, hay một nơi nào đó hẻo lánh vắng vẻ, dùng những cách mà con người không phát hiện ra để thỏa mãn bản tính của mình.”

“Nhưng thi thể của những du khách tự sát đều còn nguyên vẹn mà!” Viên Mục Dã thắc mắc.

Đoàn Phong cười mắng: “Cậu có ngốc không thế! Ăn thịt người chỉ là một ví dụ thôi, có rất nhiều loài không thèm ăn thịt con người, nhất định còn nguyên nhân khác...”

Viên Mục Dã vừa định hỏi còn có thể có nguyên nhân gì, thì đột nhiên nghe thấy phía sau lưng có âm thanh kỳ lạ, Đoàn Phong lập tức ra hiệu im lặng, sau đó lặng lẽ kéo khóa lều vải ra...

Cùng lúc đó, Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ nhìn xuyên qua khe hở thấy một bóng lưng... cứ bước về phía xa mà không quay đầu lại. Hai người họ nhìn nhau rồi nhanh chóng ra khỏi lều, lặng lẽ đi theo bóng người kia.

Lúc đó trời rất tối, ánh sáng duy nhất là vầng trăng tròn trên đỉnh đầu, hai người Viên Mục Dĩ nương theo ánh trăng nhìn theo bóng người kia, phát hiện dáng đi của người đó rất giống Lâu Ngọc Sơn?

Lúc này Đoàn Phong nhận ra Lâu Ngọc Sơn đang đi về hướng đỉnh Lạc Hà, anh ta thầm kêu “không hay”, vội kéo Viên Mục Dĩ bám theo!

May mà chân người này bị tập tễnh nên Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ nhanh chóng đuổi kịp, đến phía trước nhìn dáng người tròn vo kia không phải Lâu Ngọc Sơn thì còn là ai!

“Suyt... đừng đánh động anh ta!” Đoàn Phong thì thầm nói với Viên Mục Dĩ.

Viên Mục Dĩ gật đầu, sau đó cùng Đoàn Phong nhanh chóng người trước người sau bọc anh ta lại... Lúc này ánh mắt Lâu Ngọc Sơn mơ màng như bị mộng du đi thẳng về phía vách núi.

Chọn đúng thời điểm, Đoàn Phong đột ngột lao đến... Anh ta lợi dụng quán tính cơ thể nhanh chóng kéo Lâu Ngọc Sơn bên bờ vực quay lại! Viên Mục Dĩ cũng mau chóng chạy đến giúp, nhưng tên này mặc dù đã bị Đoàn Phong quật ngã xuống đất mà mắt vẫn mở trừng trừng mơ màng không tỉnh lại.

May mà Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ cảnh giác, nếu không “bản đồ sống” này sẽ trở thành tiêu đề trên trang báo ngày mai mất!

Đoàn Phong thấy Lâu Ngọc Sơn vẫn không tỉnh lại, vẫn cố thoát khỏi bọn họ để lao về phía vách núi, anh ta cũng không khách sáo với Lâu Ngọc Sơn nữa, cho Lâu Ngọc Sơn hai cái tát thật mạnh vào mỗi bên má! Viên Mục Dĩ ngồi nhìn thôi cũng thấy ê cả răng.

Lâu Ngọc Sơn bị đánh mới hoàn toàn tỉnh táo lại, anh ta mấp máy miệng, nói không rõ ràng: “Sao tôi lại ở đây?”

Đoàn Phong cũng không vòng vo, hỏi thẳng luôn: “Anh có hay bị mộng du không?”

Lâu Ngọc Sơn lắc đầu liên tục: “Chắc chắn không! Tôi đã kết hôn bốn năm năm rồi, nếu mắc chứng mộng du... thì vợ tôi phải nói cho tôi biết chứ?”

“Vậy chỉ có thể là anh đã trúng tà rồi!” Đoàn Phong tức giận nói.

Lâu Ngọc Sơn nghe Đoàn Phong nói vậy sắc mặt tái nhợt, Viên Mục Dã thấy anh ta sợ hãi ma quỷ như vậy thì vội vàng trấn an: “Anh đừng sợ, anh ấy chỉ nói đùa với anh thôi!”

Mặc dù anh ta không biết có phải mình đã trúng tà hay không, nhưng Lâu Ngọc Sơn nhớ rõ vừa nãy rõ ràng anh ta đang ngủ trong lều, sao vừa mở mắt ra đã chạy đến bên vách núi rồi? Còn cả mặt của anh ta nữa... sao lại cảm thấy đau rát như vậy chứ!

Người đã tỉnh, Viên Mục Dã cảm thấy nơi này cũng không nên ở lâu, tốt nhất nên quay về chỗ cắm trại trước đã. Cậu cùng Đoàn Phong kéo theo Lâu Ngọc Sơn đã sợ đến nhũn chân quay về trại. Không ngờ bọn họ chưa đi được mấy bước thì Viên Mục Dã nhìn thấy phía đối diện có bóng người đi tới...

Ban đầu Viên Mục Dã còn tưởng là có ai trong đội nghe thấy tiếng kêu nên đến giúp? Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra bóng người đó mờ mờ ảo ảo, dường như luôn duy trì một khoảng cách cố định với bọn họ.

Viên Mục Dã nghĩ một chút rồi như hiểu ra, cậu nói với Đoàn Phong: “Anh đưa Lâu Ngọc Sơn về trước đi! Tôi ở lại xem xét một chút...”

Đoàn Phong không yên tâm: “Cậu ở lại một mình được không? Hay là cậu cùng tôi quay về trước, sau đó tôi lại đi cùng cậu đến đây!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không được, nếu anh ở đây tôi không nhìn thấy gì cả!”

Đoàn Phong hiểu ý cậu nên dặn dò: “Nơi này chỉ cách trại mấy chục mét, nếu cậu thấy điều gì thì hét to lên, sau khi đưa anh ta về tôi sẽ quay lại...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, đúng rồi, sau khi anh về nhớ gọi Trương Khai và Đại Quân dậy, để bọn họ trông chừng Lâu

Ngọc Sơn, tôi cảm thấy anh ta cứ mê mê man man, biết đâu lại bị mê hoặc lần nữa.”

Sau khi Đoàn Phong và Lâu Ngọc Sơn đi, bốn phía xung quanh trở nên tĩnh lặng, dường như cả đám côn trùng rả rích ban đêm cũng đều trốn đi hết... Viên Mục Dĩ đoán không sai, sau khi hai người Đoàn Phong rời đi, bóng dáng mờ ảo phía xa dần dần trở nên rõ ràng,

Đó là một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi, quần áo trên người anh ta không cùng một mùa với trang phục hiện giờ của Viên Mục Dĩ, xem ra đây hẳn là người đầu tiên tự sát.

Tình trạng của người thanh niên này giống hệt như Lâu Ngọc Sơn khi này, Viên Mục Dĩ có thể khẳng định mười mấy cái chết trên đỉnh Lạc Hà này không phải là trùng hợp, nhất định có một thế lực nào đó đang ở sau lưng thao túng bọn họ đi tự sát.

Người thanh niên đó đi đến bên bờ vực, sau đó không hề do dự mà nhảy xuống, anh ta thậm chí còn không thèm nhìn cảnh sắc trên đỉnh Lạc Hà một lần... Chỉ tiếc rằng đây là chuyện đã xảy ra, cho dù Viên Mục Dĩ muốn cứu cũng không thể cứu được, chỉ có thể trơ mắt nhìn một sinh mệnh trẻ tuổi như vậy ra đi!

Không ngờ, khi Viên Mục Dĩ còn chưa lấy lại tinh thần từ hiện trường nhảy vách núi của người thanh niên kia, thì lại nhìn thấy có nhiều bóng người hơn xông về phía vách núi...

Chương 412: Mất khống chế

Lúc đầu Viên Mục Dã tưởng rằng đây là từ trường tư duy của tất cả các du khách đã tự sát! Cho đến khi nhìn thấy Hoắc Nhiễm và Trương Khai đi cuối cùng trong đám người đó thì cậu sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Kẻ yếu đuối như Lâu Ngọc Sơn còn cần cả cậu và Đoàn Phong hợp sức mới kéo lại được, thì một mình Viên Mục Dã làm sao kéo được cả Trương Khai và Hoắc Nhiễm chứ! Không còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành gào lên kêu cứu, hy vọng Đoàn Phong sau khi đưa Lâu Ngọc Sơn về trại kịp quay lại giúp đỡ...

Nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng nhận ra một vấn đề, đó chính là Trương Khai và Hoắc Nhiễm đi đến từ hướng mọi người cắm trại, nếu như Đoàn Phong nhìn thấy tình trạng này của hai người họ thì sao có thể để họ tiếp tục đi về phía vách núi thế này chứ?

Một dự cảm không lành dần tăng lên trong lòng Viên Mục Dã, không phải là toàn bộ mọi người trong trại đều trúng chiêu rồi chứ? Nhưng điều này cũng không đúng, cho dù người khác trúng chiêu thì khi này mình và Đoàn Phong vẫn còn tỉnh táo mà!

Nhưng hiện thực không cho Viên Mục Dã nhiều thời gian để suy nghĩ, bây giờ không có sự giúp đỡ của Đoàn Phong, cậu đành một mình đi ngăn Hoắc Nhiễm và Trương Khai lại trước đã rồi tính tiếp... Cũng đâu thể đứng im nhìn hai người họ nhảy xuống vực được?

Trước hết, Viên Mục Dã kéo Hoắc Nhiễm đang ở gần mình lại trước, so với Trương Khai thì sức của cậu ta yếu hơn nhiều... Viên Mục Dã vừa kéo Hoắc Nhiễm vừa lắc cậu ta, còn gọi to tên của cậu ta nữa, nhưng thằng nhóc này vẫn cứ nhắm chặt hai mắt, kéo cả Viên Mục Dã bước từng bước lên phía trước.

Viên Mục Dã thấy cứ thế này thì không thể gọi Hoắc Nhiễm tỉnh lại được, đành phải dùng cách của Đoàn Phong tát cho cậu ta hai cái bạt tai... Nhưng không biết có phải vì Viên Mục Dã không nỡ xuống tay, hay do lực của cậu không mạnh bằng Đoàn Phong ra tay với Lâu Ngọc Sơn, mà Hoắc Nhiễm chỉ lắc nhẹ đầu một cái rồi tiếp tục đi về phía trước.

Viên Mục Dã biết tiếp tục như thế này thì không được, cậu đành phải cởi thắt lưng buộc tạm Hoắc Nhiễm vào thân cây bên cạnh!

Xử lý xong Hoắc Nhiễm, Viên Mục Dã vội vàng chạy về phía Trương Khai cách đó không xa, thằng nhóc này vóc dáng cao lớn, sải chân dài, chỉ cần Viên Mục Dã chậm một chút nữa thôi là cậu ta đã bước đến vách núi rồi...

Thật ra ở thời điểm này Viên Mục Dã một mình kéo Trương Khai lại cũng rất nguy hiểm, thằng nhóc này cao đến một mét chín, lại khỏe như trâu, nếu cứ lao ra kéo lại thì Viên Mục Dã không thể kéo nổi cậu ta!

Có kinh nghiệm từ trước với Hoắc Nhiễm, lần này Viên Mục Dã ra tay nhấn tâm hơn, cậu dùng hết mười phần công lực cho Trương Khai hai cái tát thật mạnh... Nhưng không ngờ, tát xong tay cậu thì đau còn Trương Khai lại chẳng có dấu hiệu tỉnh dậy.

“Chuyện quái gì thế này chứ? Sao không có hiệu quả vậy? Trương Khai, cậu tỉnh lại đi! Còn đi nữa thì cậu sẽ biến thành bánh nhân thịt đấy!” Viên Mục Dã lo lắng nói.

Đến cái tát mạnh như thế mà cậu ta còn không tỉnh được thì vài câu của Viên Mục Dã có ý nghĩa gì, không còn cách nào Viên Mục Dã đành dùng lại chiêu cũ, nhưng cậu phát hiện ra mình không thể dùng cách xử lý Hoắc Nhiễm đối với Trương Khai được!

Thứ nhất vì chỗ này tương đối thoáng đãng, không còn cây to để cậu trói Trương Khai lại được; thứ hai là trên người cậu cũng chẳng còn thứ gì để buộc cậu ta lại cả...

Sống chết ngay trước mắt, đầu óc Viên Mục Dã trống rỗng, cậu thực sự không nghĩ ra bất kỳ biện pháp hữu hiệu nào để ngăn Trương Khai tiếp tục đi về phía trước, chỉ có thể tổn

công vô ích tiếp tục cản trước mặt cậu ta, miệng không ngừng gào hét gọi Đoàn Phong, hy vọng anh ta có thể xuất hiện ở thời điểm quan trọng, giải quyết lo lắng trước mắt.

Nhưng hy vọng của Viên Mục Dĩ đã thất bại, vách đá chỉ còn cách cậu và Trương Khai chưa đến hai mét, cùng lắm thì cậu cũng chỉ cố giữ được không đến nửa phút nữa, sau đó hai người bọn họ sẽ cùng nhau rơi xuống vách núi.

Thật ra lúc này cậu chỉ cần tránh sang một bên thì sẽ không bị rơi xuống, nhưng cậu không thể bỏ mặc Trương Khai, cũng không cam tâm chết ở đây cùng với cậu ta...

Lúc đó Viên Mục Dĩ cuống lên, mắt cũng sung huyết, trong lòng chỉ có một suy nghĩ là nhất định phải ngăn Trương Khai nhảy xuống vách núi kia! Trong tình huống cấp bách cũng không biết cậu nghĩ thế nào mà lại há miệng cắn vào cổ tay trái của Trương Khai!

Máu người nóng hổi chảy vào cổ họng cậu, cảm giác tuyệt vọng trong lòng cậu đột ngột biến mất! Càng quý dị hơn là... Trương Khai trước đó còn không có phản ứng gì lại đứng yên tại chỗ, để mặc Viên Mục Dĩ hút máu của cậu ta.

Thời gian dường như trôi qua rất lâu, Viên Mục Dĩ dùng chút ý trí còn sót lại buông tay Trương Khai ra, máu người mang theo sự kích thích khiến Viên Mục Dĩ khó lòng bình tĩnh lại được. Cậu nhìn Trương Khai vẫn đang đứng yên một chỗ không nhúc nhích, thậm chí bây giờ phải đưa cậu ta đến chỗ an toàn trước đã. Cậu kéo Trương Khai đến bên cạnh Hoắc Nhiễm, sau đó cởi dây dây của Hoắc Nhiễm rồi trói Trương Khai vào cùng một cái cây với Hoắc Nhiễm...

Không biết có phải do hút máu người hay không mà Viên Mục Dĩ cảm thấy tinh thần của mình phấn chấn hơn rất nhiều, hình ảnh những du khách đã tự sát kia lần lượt xuất hiện, cậu gõ gõ vào huyết Thái Dương để mình tỉnh táo lại, cố phân biệt đâu là ảo cảnh đâu là thực tế.

Sau khi xác định những bóng người này không có người mình quen, Viên Mục Dĩ mới quay về nơi cắm trại... Hiện giờ cậu không lo lắng Đoàn Phong sẽ xảy ra chuyện, bởi vì so với cậu, trong khu cắm trại có Tăng Nam Nam và Đại Quân còn nguy hiểm hơn nhiều.

Viên Mục Dã quay lại khu cắm trại, thấy xung quanh vô cùng yên tĩnh, đầu tiên cậu đi đến trước lều của Tăng Nam Nam và Đại Quân, kéo khóa ra nhìn... thấy hai người đó vẫn đang nằm ngủ!

Viên Mục Dã cũng bớt lo lắng, nhưng cậu phát hiện ra có điểm không đúng, với sự cảnh giác của Tăng Nam Nam và Đại Quân thì cửa lều bị mở ra sao họ có thể không tỉnh lại chứ! Nhưng hai người trước mặt vẫn như đang ngủ say, cho dù Viên Mục Dã gọi thế nào cũng không tỉnh lại...

Hết cách, Viên Mục Dã đành quay lại lều của mình để tìm Đoàn Phong, nhưng sau khi tìm tất cả các lều đều không thấy Đoàn Phong đâu, trong khu trại ngoài Tăng Nam Nam và Đại Quân thì không còn ai khác!

Lúc này cậu đột nhiên phát hiện ra mình đã quên một người, đó chính là người dẫn đường A Mộc... Những người khác, người bị hôn mê người thì thất thường, duy chỉ có cậu ta là không thấy tăm hơi đâu, chẳng lẽ A Mộc có vấn đề sao?

Trong lúc Viên Mục Dã đang nghi ngờ thì cậu đột nhiên cảm giác sau lưng có thứ gì đó đang đến gần. Thời khắc quan trọng, Viên Mục Dã giơ tay ra chụp một cái, một nhánh cây dưới đất đã xuất hiện trong tay cậu, cậu không hề do dự quay người đánh thẳng vào thứ đang đến gần phía sau mình!

Chỉ nghe một tiếng “Chi” thê thảm vang lên, trong thoáng chốc Viên Mục Dã cảm thấy như mình nghe thấy tiếng một con mèo kêu vậy, nhưng trên cơ thể thứ kia không có một cọng lông nào...

Chương 413: Tế phẩm

Có lẽ nó nhận ra Viên Mục Dã không dễ gây sự nên sinh vật bí ẩn kia lập tức leo lên cây, trốn trong bóng tối, trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng “két két...” không dám tùy tiện tấn công Viên Mục Dã nữa.

Mặc dù Viên Mục Dã đã thành công khiến con vật kia lui đi, nhưng lúc này trong lòng cậu cũng cảm thấy choáng váng, không biết con quái vật nhỏ kia là loài gì? Đúng lúc này, Viên Mục Dã nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân vang lên, lúc đầu cậu tưởng là Đoàn Phong quay lại, nhưng khi quay đầu nhìn lại thì thấy người đến là A Mộc...

“Anh rất đặc biệt, anh đã may mắn được chủ nhân của tôi chọn...” A Mộc nói mà mặt không đổi sắc.

Cho dù bình thường Viên Mục Dã là người rất có văn hóa, nhưng sau khi nghe A Mộc nói cũng tức giận đến muốn chửi bậy... Cuối cùng cậu bị đối phương làm cho tức quá mà cười, cậu lắc đầu: “Xin hỏi tên tuổi chủ nhân của cậu là gì?”

“Anh không xứng để biết tên chủ nhân của tôi, cơ thể của anh được ngài ấy chọn là vinh hạnh của anh, anh sẽ được bất tử...” A Mộc nói với vẻ mặt tự hào.

Viên Mục Dã cười lạnh: “Ý của cậu là cậu đã có thể sống bất tử rồi?”

Không ngờ A Mộc lại lắc đầu: “Tôi chỉ là người hầu của Thần, không có tư cách được bất tử!”

Viên Mục Dã cảm thấy có điểm nào đó không đúng! Lúc thì gọi là chủ nhân, lúc lại gọi là Thần... không phải tên này bị điên rồi chứ!

“Rốt cuộc cậu là ai? Những du khách đã chết có liên quan gì đến cậu không?” Viên Mục Dã lạnh lùng hỏi.

A Mộc nhìn về phía vách núi: “Bọn họ có thể trở thành thức ăn của chủ nhân là một điều vô cùng vinh quang, anh cũng

vậy, tôi khuyên anh đừng chống lại nữa! Bởi vì trên thế giới này không ai có thể kháng cự mệnh lệnh của chủ nhân, bởi vì ngài ấy là Thần không có gì không làm được!”

Viên Mục Dã phát hiện thần sắc của A Mộc và những người khác không giống nhau, cậu ta vẫn có suy nghĩ và ý thức của riêng mình, vì thế cậu thử dò hỏi: “Đoàn Phong và Lâu Ngọc Sơn đâu? Bọn họ ở đâu rồi?”

Không ngờ A Mộc không trả lời câu hỏi này mà chỉ về phía đỉnh Lạc Hà: “Không phải lúc này anh hỏi tôi thôn Cống Ương ở đâu à? Những người và động vật nhảy từ đỉnh Lạc Hà này xuống cuối cùng đều đến thôn Cống Ương...”

Viên Mục Dã nghi ngờ: “Chủ nhân của cậu là ai? Hắn có liên quan gì đến thảm kịch của thôn Cống Ương không?”

Về mặt của A Mộc rất thành kính, cậu ta nói: “Mấy trăm năm trước, chủ nhân nhà tôi vốn là một Sơn Thần trên núi Kim Tuấn, được hưởng sự thờ phụng của các tín đồ rất lâu, nhưng theo sự phát triển của thời đại, ngày càng nhiều người không còn tin tưởng vào sự tồn tại của Thần linh nữa, dần dần cũng không còn ai thờ phụng chủ nhân của tôi... Cho đến năm mười năm trước, cụ cố tôi bệnh nặng không dậy được, nhưng lúc đó nhà tôi chỉ có bốn bức vách, không có thứ gì có giá trị để chữa bệnh cho cụ, cụ tôi không còn đường nào đành đi lên đỉnh Lạc Hà!”

“Ông ấy đi cầu xin Sơn Thần?” Viên Mục Dã hỏi.

A Mộc nói: “Lúc đó cụ tôi chỉ có suy nghĩ thử xem sao, không ngờ chủ nhân lại đồng ý với cụ, tiếc là chủ nhân đã nhiều năm không có tín đồ thờ phụng, không còn năng lực để cứu sống cụ cố của tôi, ngài ấy đã nói nếu cụ tôi muốn đạt được ước muốn thì nhất định phải dâng tế phẩm để ngài ấy hưởng dụng, như thế năng lực của chủ nhân mới khôi phục lại như lúc ban đầu.”

Viên Mục Dã hiểu ra tế phẩm mà A Mộc nói là thứ gì, cậu tức giận: “Người trong thôn Cống Ương đều thành tế phẩm của Sơn Thần sao?”

“Đó là đáng đời bọn họ! Anh có biết không? Người dân thôn Cống Ương đời đời kiếp kiếp đều là tín đồ của Sơn Thần, bọn họ sẽ chọn ra một người trong thôn trở thành thầy cúng để

giao tiếp xin sự phù hộ của Sơn Thần. Nhưng người thầy cúng đó bất ngờ bị tai nạn chết, cục diện này lập tức bị phá vỡ, đồng thời bọn họ dần tiếp xúc nhiều hơn với thế giới bên ngoài nên đã thay đổi suy nghĩ, là bọn họ phản bội chủ nhân của tôi trước.”

Viên Mộc Dã không hiểu: “Tai sao cụ của cậu lại lấy người cả thôn ra làm tế phẩm? Nếu như chủ nhân của cậu có thể tạo ra động đất bất cứ lúc nào thì sao trước đó hắn không trừng phạt những tín đồ bội bạc kia đi, mà cứ phải chờ cụ của cậu xuất hiện?”

A Mộc cười nói: “Anh quả nhiên rất có ngộ tính, bởi vì chủ nhân của tôi nhất định phải có người thành tâm cầu nguyện mới có thể khiến cả thôn thành tế phẩm.”

“Cho nên cụ của cậu đã trở thành sứ giả của Thần?” Viên Mộc Dã hỏi

A Mộc lắc đầu: “Tôi cũng hy vọng như vậy, đáng tiếc huyết thống của chúng tôi không đủ ưu tú, không có tư cách trở thành sứ giả của Thần... bây giờ chủ nhân đã chọn trúng anh, đây là vinh quang không phải ai cũng có.”

Viên Mộc Dã dở khóc dở cười: “Hắn chọn trúng tôi có phải cũng nên hỏi xem tôi có đồng ý không chứ? Chuyện này đâu thể ngang ngược cưỡng ép như vậy được?”

“Có đồng ý hay không không do anh quyết định! Bây giờ anh chỉ có hai lựa chọn... hoặc là trở thành sứ giả của Thần vĩnh viễn trung thành với chủ nhân, hoặc là nhảy từ trên đỉnh Lạc Hà xuống làm thức ăn!” Khuôn mặt A Mộc vặn vẹo.

Viên Mộc Dã khẳng định cả hai cách này đều không thể, vì muốn kéo dài thời gian, cậu tiếp tục hỏi: “Không phải thi thể của những du khách kia đều được tìm thấy dưới đáy vực à? Bọn họ sao có thể biến thành thức ăn của chủ nhân cậu được?”

A Mộc tỏ ra khinh miệt: “Anh là người sẽ trở thành sứ giả của Thần, có nói cho anh biết cũng không sao. Ai nói với anh thức ăn của chủ nhân tôi là thịt người mục nát? Thứ ngài ấy hưởng dụng chính là sự sợ hãi trước khi chết của những tế phẩm kia.”

“Vậy trước đó Từ Lỗi vì sao lại không chết? Thật sự vì anh ta may mắn sao?” Viên Mộc Dã hỏi

A Mộc bật cười: “Dĩ nhiên không phải, những kẻ bị chủ nhân của tôi chọn trúng chỉ có hai kết cục, một là nhảy núi tự sát, hay là trở thành tín đồ của chủ nhân... Nhưng không phải ai cũng có thể trở thành tín đồ của Người, chỉ có người trong lòng cực kỳ đau khổ mới có tư cách đó.”

Viên Mộc Đã không khỏi cảm thán, hóa ra chỉ có người thực sự đau khổ mới có thể trở thành tín đồ và sống sót, chẳng lẽ trong những du khách nhảy núi tự sát chỉ có mình Từ Lỗi là người thực sự muốn tự sát sao?

Nhưng anh ta vẫn tiếp tục sống được, sự thật này quá buồn cười, muốn chết thì lại tiếp tục sống, người muốn sống thì đều phải chết đi... Khó trách sau khi tỉnh lại Từ Lỗi luôn trốn tránh hiện thực, cuối cùng người nhà của anh ta không thể không đưa anh ta đến bệnh viện.

“Nhưng không phải trước đây vẫn ổn à, vì sao nửa năm trở lại đây cậu lại dùng người sống làm tế phẩm? Chuyện này không hợp lý? Theo tài liệu tôi điều tra được, từ sau trận động đất năm đó không xuất hiện việc dùng người sống hiến tế nữa, sao cậu lại làm như vậy?” Viên Mộc Đã cảm thấy khó hiểu.

A Mộc căm hận nói: “Thật ra từ sau khi cụ tôi bắt đầu thờ phụng chủ nhân không hề dùng người sống làm tế phẩm, mà dùng động vật trong núi thay thế. Chủ nhân của tôi cũng không tỏ ra bất mãn với cách làm này... Nhưng nửa năm trước, đột nhiên không hiểu vì sao khu du lịch lại muốn khai thác cảnh sắc núi Kim Tuấn, khiến lượng khách lên đỉnh Lạc Hà ngày càng đông, quấy rầy sự yên tĩnh của chủ nhân, chủ nhân thấy tế phẩm được dâng đến cửa chẳng lẽ lại không nhận?”

Chương 414: Quái vật nhỏ

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Chẳng lẽ trước kia không có du khách lên núi Kim Tuấn sao?”

A Mộc lắc đầu: “Trước kia, người dẫn đường bản địa chúng tôi có một quy định bất thành văn, đó chính là không chủ động dẫn du khách lên đỉnh Lạc Hà. Cho nên dù có người nhất định phải đi, thì người dẫn đường sẽ mang theo một ít tế phẩm đơn giản, thể hiện thành ý với Sơn Thần. Nhưng từ khi núi Kim Tuấn khai thác du lịch, quy định này đã bị phá vỡ, càng ngày càng có nhiều du khách lên đỉnh Lạc Hà, đương nhiên sẽ chọc giận chủ nhân của tôi.”

“Đây là lý do bọn họ đáng chết sao? Vậy chủ nhân của cậu làm thế nào để chọn ra mười người chết kia?” Viên Mục Dã thắc mắc.

“Rất đơn giản, bởi vì trong lòng bọn họ không hề có chút đau khổ nào, vô cùng lưu luyến cuộc sống này, với bọn họ cái chết sẽ mang lại sự sợ hãi khó có thể tưởng tượng nổi...” A Mộc nói với vẻ mặt không biểu cảm.

Viên Mục Dã thầm nghĩ đây là loại Sơn Thần gì vậy? Lấy việc hấp thụ nỗi sợ hãi làm thức ăn, thứ này giống như quái vật trong truyền thuyết hơn nhỉ?

Viên Mục Dã còn muốn hỏi thêm nhưng đối phương không muốn cho cậu cơ hội. Con quái vật nhỏ khi này không biết đã chậm rãi bò xuống từ lúc nào, bắt đầu muốn lao vào người Viên Mục Dã...

May mà Viên Mục Dã đã có đề phòng từ trước, cậu lắc người tránh thoát khỏi con vật đang bổ nhào vào mình, sau đó vung mạnh tay hất nó văng ra xa.

Thật ra Viên Mục Dã không những có thể điều khiển vật bằng suy nghĩ, mà cậu còn có thể dùng suy nghĩ để hất vật ra xa! A Mộc ngăn người khi nhìn thấy chiêu này của cậu, có lẽ trong

mắt cậu ta chỉ có vị Thần mình tôn thờ mới có thể làm được như vậy!

“Rốt cuộc anh là ai?” A Mộc ngạc nhiên hỏi.

Viên Mộc Đã nhìn con vật nhỏ kia lại leo lên cây lần nữa, sắc mặt cậu sầm xuống: “Tôi chỉ là một người bình thường, nhưng không phải người cậu muốn giữ là có thể giữ lại được.”

Không ngờ A Mộc nghe xong lại điên cuồng nói: “Chắc chắn không phải tình cờ mà chủ nhân chọn anh, người được ngài chọn quả nhiên có thiên phú dị thường!”

Viên Mộc Đã không buồn nói với tên cuồng đạo này, bây giờ cậu chỉ muốn đi tìm Lâu Ngọc Sơn và Đoàn Phong xem họ ở đâu, bởi vì chỉ khi xác định được hai người đó an toàn Viên Mộc Đã mới có thể yên tâm được. Vì thế cậu hỏi A Mộc: “Anh Ngọc Sơn của cậu đâu? Những người ngoài như chúng tôi thì không nói, nhưng vì sao ngay cả người bạn lớn lên từ nhỏ với mình mà cậu cũng không bỏ qua?”

Không ngờ A Mộc lại cười lạnh, đáp: “Phì! Nếu không có sự giúp đỡ của hắc thì nơi này sao có thể biến thành điểm du lịch? Trước đó hắc lúc nào cũng nói sức khỏe mình không tốt... không chịu được việc leo núi, nhắc đến còn phải cảm ơn sự xuất hiện của các người, nếu không tên mập đó đâu dễ dàng lên đây!”

Lúc này bên tai trái Viên Mộc Đã đột nhiên nghe thấy tiếng “khanh khách...”, không biết vì sao mỗi khi nghe thấy tiếng sinh vật kia kêu cậu sẽ bị ù tai một lúc, nhưng chẳng mấy chốc sẽ hết.

Lần này sinh vật kia không chủ động tấn công Viên Mộc Đã nữa, mà từ trên cây chậm rãi bò lên người A Mộc, lúc này Viên Mộc Đã mới nhìn rõ dáng vẻ của sinh vật kia...

Đó là một sinh vật trông giống khỉ và to hơn mèo trưởng thành một chút, da toàn thân nó có màu xanh xám, không có lông, trên mặt có hai con mắt căng tròn như miệng chén, cả khuôn mặt đầy những nếp nhăn nông sâu không đồng nhất... Quái dị nhất là, giữa hai mắt của sinh vật này có một nếp nhăn sâu xuống, cực kỳ giống một ông lão tức giận nhíu mày.

Sinh vật này đứng trên vai A Mộc, nghiêng đầu nhìn Viên Mục Dã, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh két két, thể hiện sự tức giận trong lòng nó...

Hai bên giằng co mười mấy giây thì sinh vật kia đột nhiên nhe răng, chỗ hằn sâu giữa hai mắt mở ra!

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện, hóa ra con quái vật này có con mắt thứ ba, trước đó nó hướng về phía Viên Mục Dã kêu két két chắc là để mê hoặc nhân tâm, tiếc là loại âm thanh này không có tác dụng với Viên Mục Dã, nên lúc này nó mới chơi lớn, mở con mắt thứ ba của nó ra.

Con mắt thứ ba của sinh vật này rất đặc biệt, là kiểu hai con người chồng một nửa lên nhau, “song đồng tử” khiến người ta nhìn vào rất khó rời mắt đi.

Tiếc là đôi mắt này cũng không hề có tác dụng với Viên Mục Dã, cậu chỉ lạnh lùng nhìn một người một quái thú kia và nói: “Thu lại mấy thủ đoạn của các người đi, không phải người nào cũng trúng chiêu đâu, nói cho tôi biết Đoàn Phong và Lâu Ngọc Sơn ở đâu? May ra hôm nay tôi sẽ tha cho các người...”

A Mộc thấy Viên Mục Dã không hề bị quái vật của chủ nhân khống chế, bèn rút phăng con dao nhọn ra, hung dữ nói: “Đã không làm việc cho tôi thì hãy biến thành thức ăn của chủ nhân đi.”

A Mộc chỉ là người bình thường, cho dù thể trạng của cậu ta cường tráng hơn so với người bình thường... nhưng cũng không đáng kể đối với Viên Mục Dã, cậu hừ một tiếng nói: “Cậu nghĩ cho kĩ đi, nếu cậu thực sự muốn ra tay với tôi thì tính chất việc này sẽ thay đổi, mặc dù trước đó không ai tìm ra được manh mối dẫn đến cậu từ những người tự sát, nhưng nếu cậu ra tay với tôi, thì tội danh của cậu sẽ theo sự sắp xếp của tôi.”

A Mộc cười lạnh: “Anh coi tôi là trẻ lên ba hả? Cho dù tôi không ra tay với anh thì anh có thể tha cho tôi à? Anh cứ nghĩ kĩ xem muốn sống hay muốn chết?”

Trên người Viên Mục Dã không có vũ khí gì, chỉ có thể tay không đấu với dao sắc, có điều việc này đối với cậu cũng không phải việc khó, khó nhất là phải để ý con quái vật nhỏ

kia... Biết đâu trong lúc Viên Mục Dã đang đánh nhau với A Mộc thì nó lại lao vào lần nữa?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã từ từ lùi về phía sau, thứ nhất là kéo “một người một quái thú” ra xa khỏi khu cắm trại, thứ hai là nghĩ cách tìm tảng đá hay gãy gỗ gì đó để phòng thân.

Tiếc là A Mộc không hề cho Viên Mục Dã cơ hội, cậu ta giao dao lên lao đến, hai người lao vào chiến đấu với nhau, còn con quái vật trên vai A Mộc thì không tham gia vào trận đấu này, nó nhảy lên một vị trí tương đối an toàn, lạnh lùng theo dõi hai người đánh nhau.

Mặc dù thân thủ của A Mộc tốt hơn so với tưởng tượng của Viên Mục Dã, nhưng Viên Mục Dã xuất thân là cảnh sát, được đào tạo chiến đấu chuyên nghiệp, cho dù trong tay đối phương có vũ khí cũng không chiếm được thế thượng phong.

Không ngờ lúc hai người đang giằng co không phân thắng bại thì đột nhiên nghe thấy tiếng rít thảm thiết của sinh vật kia, Viên Mục Dã và A Mộc đồng thời quay đầu nhìn lại, thấy Đoàn Phong đang cầm trong tay một túi vải màu đen, trong túi hình như có thứ gì đó không ngừng giấy giữa!

“Buông nó ra!” A Mộc dữ tợn quát ầm lên.

Nhưng Đoàn Phong là ai chứ? Sao có thể bị một tiếng hét của cậu ta dọa cho buông tay? Anh ta liếc mắt, nói: “Mày nói xem nếu tao dùng sức như cú ngã vừa nãy... thì vật này có thể bị tao đè chết không?”

Chương 415: Sinh vật tiêu bản

A Mộc như bị người ta nắm được điểm yếu, trong nháy mắt chịu thua nói: “Đừng... đừng làm đau ngài ấy!”

“Ném dao xuống đất, rồi lùi về phía sau!” Đoàn Phong lạnh giọng nói.

A Mộc không hề do dự ném dao xuống đất rồi lùi về phía sau, Đoàn Phong chậm rãi đi đến bên cạnh Viên Mộc Dĩ thì thầm hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Viên Mộc Dĩ lắc đầu: “Không sao, anh vừa đi đâu thế?”

Không hỏi thì không sao, Viên Mộc Dĩ vừa hỏi đến mặt Đoàn Phong đã đen lại: “Nếu như tôi nói với cậu khi này tôi và Lâu Ngọc Sơn quay về bị ma che mắt thì cậu có tin không?”

Viên Mộc Dĩ cười bảo: “Anh cứ nói đi?”

“Biết ngay là cậu không tin mà! Cậu nói xem nếu không gặp phải ma che mắt thì từ vách núi về đến khu cắm trại cũng chỉ có mấy trăm mét sao tôi có thể lạc đường được chứ?” Đoàn Phong bực mình nói.

Hóa ra khi anh ta và Lâu Ngọc Sơn quay về khu cắm trại thì càng đi càng thấy không đúng, rõ ràng quãng đường không xa mà bọn họ đi mười mấy phút không đến khu cắm trại.

Đoàn Phong thấy tình hình không ổn bèn lập tức quay trở lại, nhưng đáng lẽ phải ra đến vách núi thì lại là đại ngàn mênh mông, không nhìn thấy chỗ nào quen thuộc. Anh ta biết cứ đi tiếp như vậy thì không được, nên Đoàn Phong quyết tâm đứng yên tại chỗ, bình tĩnh suy nghĩ xem làm thế nào để phá vỡ cục diện trước mắt.

May mà Đoàn Phong nhớ trên đường đi bọn họ nhìn thấy rất nhiều hoa lê, còn đỉnh Lạc Hà lại chẳng có một gốc lê nào, thế

là Đoàn Phong tập trung tư tưởng, cẩn thận ngửi mùi hoa lê thoang thoảng trong không khí...

Tuy mũi Đoàn Phong không thính bằng Đại Quân, nhưng vẫn có thể phân biệt được hương của mùi hoa, thế là anh ta dẫn Lâu Ngọc Sơn lên núi tìm theo mùi hoa lê và đi ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của ma che mắt, đi về phía cây lê mấy trăm năm kia.

Bởi vì cân nhắc đến sự vương vীu của Lâu Ngọc Sơn, Đoàn Phong đành phải để anh ta lại, nhưng lại lo lắng tình trạng mơ mơ màng màng đó sẽ khiến anh ta gặp nguy hiểm, nên đành trói anh ta vào một gốc cây, có điều Đoàn Phong dùng dây thắt lưng của Lâu Ngọc Sơn chứ không phải của mình...

Kết quả khi Đoàn Phong vừa về đến khu trại thì nhìn thấy Viên Mục Dã đang đánh nhau với A Mộc, mà bên cạnh bọn họ có một sinh vật kỳ quái đang đứng quan sát cuộc chiến! Trước đó Viên Mục Dã và Đoàn Phong từng thảo luận về những loài sinh vật bí ẩn trên ngọn núi này, nên Đoàn Phong cũng nhanh chóng tỉnh táo, cởi áo thun màu đen trên người làm thành một cái túi, chụp con quái vật kia vào trong.

Lúc này con quái vật nhỏ kia không ngừng giãy giụa, thỉnh thoảng lại kêu lên từng tiếng chi chi thảm thiết, Viên Mục Dã nói với Đoàn Phong: “Thứ này không biết dùng âm thanh hay ánh mắt mê hoặc lòng người, anh phải cẩn thận đấy!”

“Tà môn như vậy à, vậy thì cứ đánh chết nó là được rồi!”
Đoàn Phong nói xong giả vờ định quăng chết nó.

A Mộc lập tức cầu khẩn: “Cầu xin anh đừng làm đau ngài ấy, anh yên tâm, tôi có thể khiến ngài ấy không phát ra âm thanh nào nữa!” Sau đó cậu ta nói với con vật trong áo thun: “Ngoan nào! Đừng lên tiếng, chút nữa tôi sẽ cứu ngài ra ngoài!”

Kể cũng lạ, sau khi A Mộc nói xong câu đó, con quái vật nhỏ kia thực sự không giãy giụa nữa, đột nhiên ngoan ngoãn trở lại.

Viên Mục Dã thấy bọn họ đã chiếm ưu thế, thì lạnh giọng, hỏi: “Làm thế nào mới khiến bạn tôi tỉnh lại?”

A Mộc lấy một bình sứ nhỏ từ trong ngực ra và nói: “Để bọn họ ngửi một lúc sẽ tỉnh lại.”

Viên Mộc Dã nhận bình sứ, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Đây là thứ gì?”

“Một chút thảo dược thôi, có thể đánh thức những người bị chủ nhân khống chế tâm trí...” A Mộc giải thích.

Đoàn Phong nói với Viên Mộc Dã: “Cậu thử đi, nếu không được tôi sẽ đập chết thứ này!”

Viên Mộc Dã nhanh chóng đi đến chỗ lều của Đại Quân và Tăng Nam Nam trước, thảo dược trong bình sứ quả nhiên hiệu quả, Viên Mộc Dã vừa mở nắp đặt lên trước mũi hai người thì họ lập tức bị mùi hương hăng hắc trong bình sứ làm cho tỉnh lại...

Thấy Đại Quân và Tăng Nam Nam đã tỉnh, Viên Mộc Dã vội vàng quay lại chỗ cái cây mình trói Trương Khai và Hoắc Nhiễm... Hoắc Nhiễm còn đỡ, sau khi ngửi thảo dược trong bình sứ, cậu ta nhanh chóng tỉnh lại, nhưng tình hình của Trương Khai không được tốt lắm, đặc biệt là sau khi tỉnh lại sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Viên Mộc Dã vội vàng kiểm tra cổ tay Trương Khai, phát hiện chỗ mình cắn đã không còn chảy máu nữa, cậu đỡ cậu ta lên rồi hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Trương Khai lắc đầu: “Không sao, chỉ hơi choáng váng thôi...”

Viên Mộc Dã thấy Trương Khai tạm thời không có vấn đề gì, bèn nhanh chóng cùng Hoắc Nhiễm đỡ cậu ta quay về trại, lúc này Đại Quân và Tăng Nam Nam đã đứng bên cạnh Đoàn Phong, tò mò nhìn cái túi trong tay anh ta.

Vẻ mặt A Mộc khẩn trương nhìn họ, dường như sợ người của số 54 sẽ ra tay hại chết chủ nhân của mình vậy...

Viên Mộc Dã thấy đầu óc Trương Khai không được tỉnh táo, bởi vì cậu không nhớ chính xác mình đã hút bao nhiêu máu, cũng không biết hành động đó của mình có gây ra tổn thương gì không thể chữa trị với cậu ta không.

Đoàn Phong thấy khi Viên Mộc Dã trở về với vẻ mặt khác thường, thì biết là có chuyện xảy ra, nhưng tình thế bây giờ vô cùng nghiêm trọng nên không tiện hỏi ngay, anh ta đành dùng ánh mắt dò hỏi xem có chuyện gì?

Viên Mục Dã lắc đầu ra hiệu với Đoàn Phong, rồi trầm giọng nói với A Mộc: “Cậu tỉnh lại đi, cậu xem thứ kia là Thần mà cậu nói đến đấy à? Nếu thứ này là Thần thì sao có thể bị chúng tôi bắt được?”

“Thần chính là Thần, cho dù bị các người bắt được cũng không thay đổi được việc ngài ấy thực sự là Thần!” Về mặt A Mộc đây chân thành nói.

Đại Quân lắc đầu: “Thằng điên này thực sự bị ma ám rồi... Viên, cậu không cần nói nhiều với nó làm gì, loại người này cho dù có đâm đầu vào tường cũng sẽ không quay đầu lại!”

Đoàn Phong nói với Đại Quân: “Trước tiên trói cậu ta lại đi đã! Tránh trường hợp cậu ta lại thừa cơ làm liều!”

Bởi vì Đoàn Phong vẫn luôn nắm chặt túi đựng con quái vật kia, cho nên A Mộc không hề phản kháng, để mặc Đại Quân và Hoắc Nhiễm trói chặt mình lại. Quá nhiều việc đã xảy ra, đến lúc này trời cũng sắp sáng, Đoàn Phong bảo mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị khi bình minh sẽ áp giải cả hai “chủ tớ” này xuống núi.

Vì phòng ngừa nửa đường xảy ra chuyện, Đoàn Phong để Đại Quân và Tăng Nam Nam trông chừng A Mộc, còn mình và Viên Mục Dã thì cột con quái vật nhỏ kia vào trong ba lô. Trong lúc đó Viên Mục Dã thì thầm nói với Đoàn Phong: “Cứ nhét nó vào trong ba lô như vậy nhờ bị chết ngạt thì sao?”

Đoàn Phong tức giận nói: “Chết ngạt thì kệ nó thôi, xong việc về cho lão Lâm làm tiêu bản!”

Chương 416: Mẹ và con

Lúc này Đoàn Phong đột nhiên nhìn Viên Mục Dĩ và hỏi: “Vừa nãy cậu làm sao thế? Sao tôi có cảm giác khi cậu đỡ Trương Khai về vẻ mặt là lạ thế nhỉ?”

Viên Mục Dĩ kể lại chuyện mình hút máu Trương Khai cho Đoàn Phong nghe, cậu ấy nãy nói: “Lúc đó tôi cũng không biết nên làm thế nào nên không khống chế được mình, cũng không biết chuyện này có gây ra tổn thương gì cho cơ thể Trương Khai hay không.”

Đoàn Phong bèn nói: “Tình huống lúc đó khẩn cấp, cậu cũng chỉ làm theo bản năng... Cho dù kết quả thế nào cũng được, ít nhất cậu đã không để cho mình và Trương Khai cùng rơi xuống vách núi, đây mà sự may mắn trong bất hạnh. Còn tình hình của Trương Khai thì cứ để quay về cho lão Lâm làm kiểm tra sẽ biết, cậu không cần quá lo lắng.”

Tuy nói vậy, nhưng Viên Mục Dĩ vẫn cảm thấy khoảnh khắc đó mình đã mất khống chế, một người mà ngay cả bản thân mình cũng không khống chế được thì sao có thể đảm bảo sự an toàn cho người đồng hành chứ?

Đang nói chuyện thì con quái vật nhỏ trong ba lô bỗng nhúc nhích, Đoàn Phong cảnh giác đưa tay lên nhưng nó lại không nhúc nhích nữa... Viên Mục Dĩ lo lắng nói: “Sẽ không chết thật chứ?”

Đoàn Phong thử ấn nhẹ một cái, nhưng trong ba lô vẫn không có phản ứng gì, anh ta nghĩ một chút rồi bảo: “Chết thì chết thôi, dù gì nó cũng đã hại chết mười mấy mạng người, giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì!”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không nên! Thứ này có thể khiến A Mộc gọi là Thần như vậy, cũng có thể khiến cho người mắc bệnh thập tử nhất sinh được sống lại, không nên để nó bị chết ngay như vậy.”

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên thấy một bóng người cách đó không xa đang đi về phía bọn họ. Đoàn Phong cảnh giác đứng lên, sau đó đưa ba lô cho Viên Mục Dã: “Tôi đi xem... trông thứ này cẩn thận, tuyệt đối không được để nó chạy thoát!”

Viên Mục Dã gật đầu, cậu nhận ba lô rồi nhìn về hướng người đang đến: “Sao tôi cảm thấy bóng người này quen quen nhỉ? Giống như... Lâu Ngọc Sơn!”

Đoàn Phong vỗ đầu một cái: “Chết rồi, sao tôi lại quên mất anh ta chứ?” Nhưng sau đó anh ta lấy một cái xẻng gấp từ trong một cái ba lô khác ra, lạnh giọng nói: “Nếu như người này thật sự là Lâu Ngọc Sơn thì nhất định có vấn đề, bởi vì trước đó tôi đã cột anh ta dưới một gốc lê, tự anh ta không thể thoát ra được.”

Đoàn Phong vừa nói xong, bóng dáng Lâu Ngọc Sơn đã đến gần, lúc này sắc mặt anh ta hơi kỳ lạ, không còn vẻ chất phác lúc trước, thay vào đó là ánh mắt âm tà và động tác thì cứng nhắc.

Cùng lúc đó, thứ trong ba lô của Viên Mục Dã giấy giữa kịch liệt, đến mức suýt nữa cậu đã không giữ được mà để rơi xuống đất! May mà lúc này Hoắc Nhiễm chạy đến giúp mới đề được cái ba lô chứa con quái vật kia lại.

Đoàn Phong đi được mấy bước phát hiện vẻ mặt của Lâu Ngọc Sơn không bình thường, anh quay đầu lại nói với Viên Mục Dã: “Thuốc giải A Mộc đưa cho cậu đâu?”

Viên Mục Dã móc cái bình trong túi áo ra: “Ở đây... bắt lấy này!”

Không ngờ, Lâu Ngọc Sơn vốn động tác chậm chạp lại đột nhiên trở nên linh hoạt, giống như biến thành người khác vậy, muốn lao lên đoạt lấy bình sứ Viên Mục Dã ném ra! May mà khoảng cách giữa Viên Mục Dã và Đoàn Phong khá gần, lại thêm anh ta nhanh tay nhanh mắt nên bắt được bình sứ nhanh hơn Lâu Ngọc Sơn một chút.

Lâu Ngọc Sơn thấy Đoàn Phong bắt được bình sứ, không do dự đánh về phía Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm... Mục tiêu của anh ta rất rõ ràng, là muốn cướp chiếc ba lô trên lưng họ.

Viên Mục Dã đương nhiên không để cho anh ta đạt được mục đích, cậu đập Lâu Ngọc Sơn một cước khiến anh ta lảo đảo lùi về phía sau mấy bước. Lúc này Đoàn Phong mau chóng chạy đến, bẻ ngoặt cánh tay Lâu Ngọc Sơn ra đằng sau, đồng thời đá thẳng vào khớp gối của anh ta, định khóa chặt anh ta từ phía sau rồi dùng thảo dược trong bình sứ khiến anh ta tỉnh táo lại.

Nhưng chỉ tính được chứ không thực hiện được, khi Đoàn Phong đá vào khớp gối của đối phương thì Lâu Ngọc Sơn không quỵ xuống mặt đất như anh ta dự tính, mà hai chân như hai cái cột đồng thẳng tắp không thể đánh cong được.

Trong lòng Viên Mục Dã cũng khó chịu, theo lý thuyết mình đang đeo con quái vật này trên lưng, mà Lâu Ngọc Sơn trước đó đã bị Đoàn Phong làm cho tỉnh lại một lần thì sao anh ta có thể lại trúng chiêu được chứ?

Đoàn Phong nhìn Lâu Ngọc Sơn không bị mình đập ngã, mặc dù cũng ngạc nhiên nhưng anh ta nhanh chóng điều chỉnh sang một phương án khác, định cứ thế mở bình sứ đặt trước mũi Lâu Ngọc Sơn, trước tiên làm anh chàng tỉnh lại đã...

Ai ngờ Lâu Ngọc Sơn như biết được Đoàn Phong dự định làm gì, anh ta đưa tay chặn lại, đập rơi bình sứ trong tay Đoàn Phong xuống đất.

Kết quả bình sứ rơi vào một tảng đá, vỡ nát thành nhiều mảnh, một mùi hương gay mũi xộc ra bốn phía, nồng đến mức khiến Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm nhú chặt mày. Mặc dù như vậy, ánh mắt Lâu Ngọc Sơn vẫn đăm đăm mơ màng, không hề có dấu hiệu muốn tỉnh táo nào.

Viên Mục Dã cảm thấy chuyện này thật bất thường, cậu nhanh tay mở ba lô ra xem, phát hiện con quái vật nhỏ bên trong đang co quắp, thoi thóp, Lâu Ngọc Sơn chắc chắn không phải do nó khống chế, cậu vội nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, anh cẩn thận, tôi nghi ngờ còn có một con quái vật khác!”

Không biết có phải Viên Mục Dã nói đúng hay không mà Lâu Ngọc Sơn đột nhiên nổi điên, anh ta dùng hết sức đẩy Đoàn Phong ra, một lần nữa lao về phía Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm, muốn cướp lấy ba lô trong tay bọn họ.

Viên Mục Dã thấy thế bèn túm lấy con quái vật nhỏ trong ba lô ra, giơ về phía Lâu Ngọc Sơn và quát: “Bước thêm một bước nữa tao sẽ đập chết nó!”

Quả nhiên Lâu Ngọc Sơn đứng im tại chỗ, không dám tùy tiện tiến lên nữa! Viên Mục Dã xác nhận suy đoán trong lòng, nhìn xung quanh rồi cao giọng nói: “Ra đi, đừng trốn nữa, tao biết mày đang ở gần đây! Nếu mày muốn cứu nó thì xuất hiện đi!”

Viên Mục Dã vừa dứt lời, một bóng đen cao bằng nửa thân người từ từ bò xuống từ một thân cây gần đó, so với con quái vật nhỏ này thì nó đúng là một con quái vật trưởng thành... Từ đặc thù cơ thể rõ ràng trên người quái vật này có thể nhận ra nó là mẹ của con quái vật nhỏ này.

Lúc này con quái vật lớn không ngừng phát ra âm thanh lộc cộc kỳ quái, giống như đang gọi con quái vật nhỏ trong tay Viên Mục Dã, thật ra lúc đó Viên Mục Dã cũng thầm lau mồ hôi, cậu thấy tình hình của con quái vật nhỏ này không ổn, nếu như nó chết thật thì nhất định sẽ chọc giận con lớn kia.

May mà nghe tiếng con quái vật lớn kia gọi, quái vật nhỏ từ từ tỉnh lại, nó vừa nhìn thấy con quái vật lớn thì như khi con được lên giây cót không ngừng giãy đạp loạn xạ, Viên Mục Dã cảm thấy mình không giữ nổi nó nữa...

Chương 417: Đội gây án

May mà Hoắc Nhiễm phản ứng nhanh, dùng chiếc áo thun đen lúc trước làm thành cái túi chụp được con quái vật nhỏ lại, không để nó chạy thoát.

Lúc này Viên Mục Dã mới quan sát kĩ con lớn, nó có chiều cao bằng nửa người trưởng thành, toàn thân có một lớp lông trắng mỏng, chắc đã sống nhiều năm... Mà đạo hạnh của con lớn này cao hơn nhiều so với con nhỏ kia, ngay cả thảo dược của A Mộc cũng không thể khiến Lâu Ngọc Sơn tỉnh lại khỏi sự mê hoặc của nó.

Vì muốn trấn an con lớn nên Viên Mục Dã đưa ra điều kiện trao đổi: “Chỉ cần sau khi trời sáng, bọn tao bình yên rời khỏi nơi này thì sẽ trả nó lại cho mày...”

Con lớn nghe thế híp mắt lại, như đang đánh giá xem lời Viên Mục Dã nói là thật hay giả. Đoàn Phong đi đến bên cạnh Viên Mục Dã và cảnh báo: “Có mẹ sẽ có cha, đây là một đội gây án!”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong không nói sai, nhưng cho đến giờ bọn họ vẫn chưa biết sinh vật trước mặt này rốt cuộc là thứ gì, có năng lực phi phàm nào vượt quá khả năng tưởng tượng của họ hay không.

Lúc này con mẹ đã đồng ý với đề nghị của Viên Mục Dã, nó ngồi xuống đất định cùng bọn họ trừng mắt nhìn nhau chờ tới khi trời sáng... Ngay cả Viên Mục Dã cũng không chắc chắn, bởi vì không ai có thể cam đoan khi trời sáng bọn họ có thể xuống núi an toàn hay không.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã thì thầm với Đoàn Phong: “Bây giờ anh đưa mọi người xuống núi trước đi, sau khi trời sáng tôi sẽ trả con con về cho mẹ nó rồi xuống núi sau, tôi sợ càng để lâu càng dễ có chuyện.”

Đoàn Phong phản đối ngay: “Như vậy sao được? Cậu cũng biết có thể nơi này vẫn còn con khác, để cậu lại một mình quá nguy hiểm!”

Viên Mục Dã kiên nhẫn nói: “Công kích vật lý của những sinh vật này không đáng sợ, một mình tôi cũng đủ để đối phó với chúng, điểm đáng sợ nhất của chúng là mê hoặc tâm trí, nơi này chỉ có một mình tôi không bị ảnh hưởng, mọi người xuống trước mới là an toàn nhất.”

“Vậy cũng không được, tôi không yên tâm để cậu lại một mình, thật sự không được thì để Đại Quân đưa bọn họ xuống núi, tôi phải ở lại...” Đoàn Phong phản đối.

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Anh không biết, trước đó A Mộc đã nói những quái vật này không thể vô duyên vô cớ tấn công con người, nhất định phải có người cầu xin chúng mới được, cho nên A Mộc mới là kẻ nguy hiểm nhất, bây giờ chỉ có hắn mới cầu xin những quái vật này, nên an toàn nhất là anh dẫn mọi người xuống núi! Hơn nữa, anh đừng quên, trước đó Đại Quân và Tăng Nam Nam cũng bị khống chế, mặc dù anh có lạc đường, nhưng thần trí rất tỉnh táo, nhờ trên đường có thứ gì chặn đường, các anh cũng không đến nỗi bị diệt toàn quân.”

Đoàn Phong còn định nói tiếp thì lại bị Viên Mục Dã ngắt lời: “Anh nghe tôi, đưa bọn họ đến sườn núi rồi quay lại đón tôi cũng không muộn! Còn nữa, nhất định phải khống chế được A Mộc!”

Đoàn Phong do dự mấy giây, cuối cùng vẫn đứng dậy kéo Hoắc Nhiễm quay lại khu trại tìm Đại Quân và Tăng Nam Nam. Con mẹ thấy hai người Đoàn Phong rời đi thì vẻ mặt lập tức cảnh giác hơn, hai con mắt đang híp lại đột nhiên tròn lên...

Viên Mục Dã vỗ vỗ túi vải nói: “Mày không cần lo, bọn họ đi là việc của họ, tao cam đoan trời sáng sẽ trả con cho mày...”

Khi A Mộc bị mang ra khỏi lều vải, cậu ta liếc mắt nhìn thấy Viên Mục Dã đang ngồi đối diện với con mẹ thì liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi sự trói buộc của Đại Quân, nhưng Đoàn Phong sao có thể cho cậu ta cơ hội đó, anh ta đập cho một phát khiến cậu ta bất tỉnh, sau đó kéo đi luôn.

Nhưng Lâu Ngọc Sơn vẫn không chịu nhúc nhích, làm thế nào cũng không kéo đi được, Viên Mục Dã đành phải nói với mấy người Đoàn Phong: “Mọi người đi trước đi, chút nữa tôi sẽ đưa Lâu Ngọc Sơn xuống núi.”

Đoàn Phong nghe thấy Lâu Ngọc Sơn ở lại, trong lòng lo lắng con mẹ kia sẽ điều khiển Lâu Ngọc Sơn tấn công Viên Mục Dã, không biết cậu có chống đỡ được hay không. Nhưng lo lắng thì lo lắng, Đoàn Phong vẫn tin tưởng vào thân thủ của Viên Mục Dã, nên anh ta nhét cái xẻng gấp vào trong tay Viên Mục Dã, vội vàng nói một câu “Mọi chuyện cẩn thận” rồi quay người đi xuống núi.

Viên Mục Dã nhìn nhóm Đoàn Phong đi xa, trong lòng thở phào một hơi, trước mắt đã giải trừ được một tai họa ngầm... lúc này phía Đông đã bắt đầu hừng sáng, trời sắp sáng rồi.

Con mẹ ngồi đối diện lúc này cũng trở nên nóng nảy, giống như đang chờ Viên Mục Dã thực hiện lời hứa khi nãy. Thật ra Viên Mục Dã vẫn nghĩ trong lòng, con quái vật này được con người thờ phụng mấy trăm năm trước nhất định phải có chỗ đặc biệt của nó... Tuy nó có thể là sự tồn tại tà ác nào đó, nhưng đồng thời Viên Mục Dã cũng tin rằng nó là một con vật biết tuân thủ cam kết.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mình cũng phải giữ chữ tín mới được, nếu bạn không làm sao có thể mong người khác giữ chữ tín với mình được? Nghĩ vậy, Viên Mục Dã từ từ mở cái túi đen trong tay.

Vừa mở cậu vừa nói: “Bây giờ trời đã sáng, tao đã nói sau khi trời sáng sẽ trả nó lại cho mày, đồng thời mày cũng phải thả bọn tao đi...”

Con mẹ từ từ đứng lên, miệng kêu lên âm thanh kỳ lạ, chắc đang gọi con con trong túi vải, nhưng nó kêu một lúc mà trong túi vải vẫn không có phản ứng gì.

Lòng Viên Mục Dã nặng nề, thầm nghĩ không phải con quái vật nhỏ này bị giày vò mà chết rồi chứ?

Thật ra từ đầu đến cuối bọn họ đều không trực tiếp ra tay với con quái vật nhỏ này, chỉ chụp nó vào trong túi rồi ấn ấn mấy lần mà thôi... Có điều nghĩ lại thì cho dù là Viên Mục Dã hay

Đoàn Phong đều không nhẹ tay khi xử lý con quái vật nhỏ này lúc nó giãy giụa, có khi nó không qua khỏi thật thì sao?

Ngay lúc trong lòng Viên Mục Dã đang không chắc chắn thì con mẹ phía đối diện dường như nổi giận, con mắt thứ ba ở giữa hai mắt bắt đầu nhúc nhích muốn mở ra.

Mặc dù khi con mắt thứ ba của con quái vật nhỏ mở ra Viên Mục Dã không bị điều khiển, nhưng không có nghĩa con lớn không làm được! Đúng lúc trong lòng Viên Mục Dã bồn chồn thì một chiếc đầu nhỏ chui ra khỏi cái túi... Con mẹ thấy con quái vật nhỏ đã tỉnh lập tức kêu hai tiếng “lộc cộc lộc cộc”, lúc này con quái vật nhỏ mới lao vụt ra ngoài, chạy đến bên cạnh con mẹ.

Viên Mục Dã thấy con quái vật nhỏ không sao cũng không nói thêm gì, dùng sức kéo Lâu Ngọc Sơn đi xuống núi, không ngờ bị cậu kéo một cái như vậy mà Lâu Ngọc Sơn vẫn không hề nhúc nhích. Trong lòng Viên Mục Dã biết là không ổn, nên từ từ cầm cái xẻng bên hông lên, chuẩn bị sẵn sàng nếu không được thì đánh cứng đối cứng!

May mà lúc này Lâu Ngọc Sơn đột nhiên hắt xì một cái, sau đó dùng vẻ mặt kỳ quái hỏi: “Sao tôi lại ở đây?”

Viên Mục Dã không có thời gian giải thích với Lâu Ngọc Sơn, chỉ kéo anh ta nhanh chóng đi xuống núi, kết quả chưa đi được hai bước đã cảm thấy trên đầu có một bóng đen đánh về phía bọn họ...

Chương 418: Quái vật trong núi

Viên Mục Dã vô thức đẩy Lâu Ngọc Sơn bên cạnh ra, sau đó cậu mượn quán tính của bản thân để vọt sang một bên. Đến lúc này cậu mới phát hiện, quả nhiên còn một con quái vật có thân hình lớn hơn nữa xuất hiện trước mặt bọn họ.

Trông đặc điểm cơ thể, ắt hẳn nó là một con quái vật giống đực, toàn thân nó vạm vỡ, vóc dáng cao khoảng chừng một người đàn ông trưởng thành.

Sau khi rơi xuống đất, đối phương cực kỳ hung hãn. Nó thấy không vô trúng nên xoay người nhào về phía Viên Mục Dã lần nữa, Lâu Ngọc Sơn ở bên cạnh nhìn thấy rõ quái vật trước mắt, lập tức sợ tè ra quần, té lộn nhào rồi chạy xuống dưới chân núi!

Lúc này Viên Mục Dã không kịp suy nghĩ nhiều. Cậu giơ xẻng gấp lên chắn, nhưng sức của con quái vật giống đực này tuyệt đối không thể khinh thường, chỉ nghe một tiếng “keng” vang lên, cái xẻng gấp trong tay Viên Mục Dã suýt nữa đã bị văng ra ngoài.

Rơi vào đường cùng, Viên Mục Dã chỉ đành tìm công cụ che chắn để tránh bị con vật này đánh chính diện, sau đó cậu mới nghĩ cách xem rốt cuộc mình nên chiến đấu hay là trốn. Ai ngờ cậu vừa mới trốn đến sau lưng một thân cây to bằng miệng bát lại thấy thứ kia vung mạnh cánh tay lên, thân cây nhỏ rắc cái gãy làm đôi!

Viên Mục Dã hiểu ngay mình không phải đối thủ của con quái vật này, nên có thể trốn là trốn ngay, thật sự không trốn thoát thì đành phải ráng chống đỡ bằng cái xẻng gấp. Trong lòng cậu hiểu, lúc này không ai có thể cứu được mình, nếu nó quyết không chịu buông tha, cậu cũng chỉ có thể ra tay tàn nhẫn, liều một mất một còn!

Vẫn may là vào lúc này, con quái vật cái kia nhảy hai ba bước đến trước mặt, rống lên mấy tiếng về phía con quái vật đực. Đừng thấy con đực này có thân hình to khỏe, nhưng dường như nó rất nghe lời con quái vật cái... Nó lập tức đứng khựng tại chỗ, chẳng qua ánh mắt nhìn về phía Viên Mục Dã vẫn rất hằn học, như thể không giết chết cậu thì không bỏ qua.

Xem ra phân tích lúc trước của Viên Mục Dã không sai. Mặc dù loại sinh vật này độc ác, nhưng cũng may là còn biết trọng chữ tín. Vì thế cậu cũng không dám dừng lại mà thừa dịp lúc hai con quái vật chưa thống nhất ý kiến, cậu lập tức chạy về phía chân núi.

Kết quả Viên Mục Dã chưa chạy bao xa đã gặp Lâu Ngọc Sơn xụi lơ trên mặt đất. Hoá ra vừa rồi lúc thăng cha này chạy trốn cật lực quá, hốt hoảng không nhìn đường nên vấp vào hòn đá và bị treo cổ chân.

Hết cách, Viên Mục Dã đành cố hết sức cõng Lâu Ngọc Sơn gần một trăm ký lô đi xuống dưới chân núi. Nếu lúc này bọn quái vật muốn đuổi theo, có lẽ hai người bọn họ có chấp cánh cũng khó chạy thoát.

Lúc xuống núi, Viên Mục Dã thầm nghĩ bụng, xem như nhiệm vụ lần này của bọn họ thất bại rồi. Mặc dù đã điều tra ra sự thật của vụ hơn mười khách du lịch tự sát, nhưng vẫn đề lại chưa được giải quyết một cách thích đáng, bọn họ cũng đâu thể trở về trả lời cho ban ngành liên quan là những người đó bị quái vật thích cắn nuốt sự sợ hãi mê hoặc đi tự sát được?!

Đường xuống núi vốn không quá dốc, nhưng Viên Mục Dã cõng thêm Lâu Ngọc Sơn bị thương nên tất nhiên không dễ đi. Đáng lẽ lúc giữa trưa là hai người phải đến sườn núi rồi, kết quả đi mãi tới tận hơn hai giờ chiều mới chỉ đi được một nửa quãng đường.

May sao trên đường bọn họ gặp Đoàn Phong quành ngược lại. Anh ta đưa đoàn người đến sườn núi rồi lập tức đi vòng trở về, cho nên mới đón được Viên Mục Dã và Lâu Ngọc Sơn ở đây.

Thấy Viên Mục Dã đầm đìa mồ hôi, Đoàn Phong tìm một chỗ trống trải để ngồi xuống nghỉ ngơi trước, sau đó mới tức tối nói: “Việc này chưa coi là xong đâu, nếu muốn giải quyết hoàn

toàn, ngày mai hai chúng ta còn phải đi lên một chuyến nữa mới được!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng vậy, lần này lũ quái vật đó gặp phải chúng ta, nếu đổi thành người khác, không chừng sẽ chết thêm mấy mạng người nữa rồi! Đúng rồi, cái cậu A Mộc kia phải giải quyết thế nào?”

“Tôi bảo Đại Quân trông chừng kĩ cậu ta, xuống núi rồi sẽ đưa thẳng đến cục cảnh sát!” Đoàn Phong đáp.

Lâu Ngọc Sơn ở cạnh nghe vậy vội vàng hỏi: “A Mộc làm sao vậy? Tại sao phải đưa cậu ấy đến cục cảnh sát? Còn nữa, con quái vật vừa rồi là cái thứ gì vậy?!”

Đoàn Phong liếc nhìn Viên Mục Dã, sau đó lạnh giọng nói với Lâu Ngọc Sơn: “Người dẫn đường giỏi mà anh tìm đến muốn giết người cướp của. Cậu ta đánh thuốc mê toàn bộ chúng tôi rồi muốn ngụy trang thành nhảy vực tự sát. Nếu không phải hai chúng tôi có thể chất đặc biệt nên không bị gây mê, lúc này e là cả anh cũng trở thành vong hồn dưới vách núi rồi!”

Nghe xong, sắc mặt Lâu Ngọc Sơn xanh như tàu lá, dù sao cũng là bạn từ bé đến lớn của mình, trong lúc nhất thời anh ta không chấp nhận được sự thật này cũng là bình thường.

Viên Mục Dã thấy thế thì ra hiệu Đoàn Phong đừng nói nữa, có vấn đề gì xuống núi rồi hẵng bàn. Mặc dù nơi này đã cách xa đỉnh Lạc Hà, nhưng vẫn không phải nơi để ở lâu.

Có Đoàn Phong giúp, tốc độ đi đường của bọn họ nhanh hơn trước nhiều, cuối cùng đã về tới chỗ quản lý khu danh lam thắng cảnh dưới chân núi trước khi mặt trời lặn. Nhóm Đại Quân xuống núi là báo cảnh sát luôn, cho nên đến khi nhóm Viên Mục Dã trở về, A Mộc cũng đã bị cảnh sát mang đi rồi.

Trừ Trương Khai sắc mặt vẫn tái nhợt ra, tất cả những người khác đều không có gì đáng ngại. Viên Mục Dã bàn bạc với Đoàn Phong để nhóm Đại Quân đưa Trương Khai về thủ đô trước, hai người bọn họ ở lại tiếp tục giải quyết cho xong hậu quả.

Đoàn Phong không có ý kiến gì về điều này, anh ta còn gọi điện thoại cho lão Lâm trước, kể tình hình của Trương Khai cho lão Lâm. Nhưng Viên Mục Dã vẫn không yên lòng lắm, vì

thể cậu đặt chuyến bay gần nhất để cho mấy người bọn họ nhanh chóng chạy về thủ đô ngay đêm hôm đó.

Sau khi nhóm Đại Quân đi rồi, Viên Mục Dã và Đoàn Phong ở trong nhà khách bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì. Chuyện của A Mộc còn dễ nói, đến lúc đó mấy người bọn họ chỉ cần một mực khẳng định tội danh mưu đồ giết người cướp của của A Mộc là được... Về phần toà án có thể phán cậu ta ở tù bao lâu đều không sao cả, chỉ cần nhốt cậu ta lại trước cái đã.

Khó giải quyết nhất vẫn là ba con quái vật trên núi kia. Chúng nó đã sinh sống ở nơi đó rất nhiều năm. Trước kia bởi vì con người rất ít đặt chân đến khu vực đó, cho nên cũng coi như bình an vô sự.

Nhưng giờ đây chuyện không đơn giản như vậy nữa. Nơi đó đã trở thành khu danh lam thắng cảnh nổi tiếng cả nước, chắc chắn không thể nói đóng là đóng được. Trong tương lai, du khách lên núi chắc chắn sẽ càng nhiều hơn, đến lúc đó mâu thuẫn giữa chúng nó và con người sẽ càng không thể điều hòa.

“Ngày mai chúng ta lên núi, trước hết thử giao lưu với chúng nó xem chúng nó có bằng lòng vào sâu hơn trong núi sống không? Như vậy là có thể rời xa con người.”

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu: “Sự việc không đơn giản vậy đâu. Nếu lời A Mộc nói đều là sự thật, thì mấy chục năm trước chúng nó cũng đã từng được hưởng sự cúng bái của con người. Nếu tôi không đoán sai, lúc ban đầu trong việc cúng bái đã có chuyện tế người sống... Chúng nó đã từng hưởng thức ăn mặn, làm sao chịu dễ dàng cai đồ mặn mà ăn chay chứ?”

Viên Mục Dã hơi rầu rĩ: “Thế làm sao bây giờ? Đâu thể nào ghi thẳng trên báo cáo điều tra là trên núi này có quái vật được?!”

Chương 419: Vùng đất chết

Đoàn Phong hừ giọng: “Cùng lắm thì chọn cách giải quyết làm một mẻ, khỏe suốt đời!”

“Cách gì??” Viên Mục Dã hỏi.

Đoàn Phong cười lạnh, đáp: “Nếu không phải là Thần Núi, vậy có thể giết chết. Sáng ngày mai chúng ta mang đủ đồ nghề lên núi xóa hộ khẩu của con quái vật ba mắt kia...”

Viên Mục Dã nhận ra Đoàn Phong đã nảy sinh ý muốn giết chóc. Tuy nói trời cao có đức hiếu sinh, nhưng gia đình quái vật kia thực sự đã hại tính mạng của rất nhiều người. Nếu thật sự không thể giải quyết trong hoà bình, vậy cũng chỉ đành làm như thế thôi.

Lần này bọn họ lên núi khác với lần trước, chắc chắn không thể chỉ mang theo một cái xẻng gấp được, vì thế Đoàn Phong lập tức liên hệ lão Lâm, liệt kê cho anh ta một danh sách, để anh ta nghĩ cách lấy được tất cả đồ trong danh sách ấy.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng Viên Mục Dã và Đoàn Phong đã bị đánh thức bởi tiếng đập cửa gấp gáp. Viên Mục Dã mở cửa thấy bên ngoài là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Người tới đánh giá Viên Mục Dã từ trên xuống dưới vài lần, sau đó trầm giọng hỏi: “Đoàn Phong có ở đây không?”

Đoàn Phong ở trong phòng nghe thấy tiếng thì ra tới cửa nói: “Tôi là Đoàn Phong đây...”

Người nọ nghe vậy bèn lấy điện thoại di động ra liếc sơ rồi gạt đầu. Ngay sau đó anh ta đưa cho Đoàn Phong một túi du lịch màu đen: “Đây là đồ cậu cần, mời ký nhận!”

Đóng cửa phòng lại, Đoàn Phong đặt chiếc túi du lịch màu đen lên bàn trà: “Chắc là lão Lâm sử dụng một vài mối quan hệ để mua những món trang bị phòng thân này cho chúng ta ở chợ đen.”

Viên Mục Dã bước đến mở cái túi du lịch màu đen ra. Cậu lập tức bị giật mình vì thứ bên trong: “Mang mấy thứ này lên núi có phải hơi phô trương quá không?”

Lúc này Đoàn Phong lấy một khẩu súng tiểu liên ra khỏi túi du lịch màu đen, sau đó thuận thực tháo băng đạn để kiểm tra đạn ở bên trong. Nghe Viên Mục Dã nói, anh ta không cho là đúng: “Đồng này kém xa những trang bị phòng thân năm đó của chúng tôi! Tuy nhiên hiện giờ những trang bị này cũng có điểm tốt là rất nhẹ nhàng, không nặng trình trịch như trước kia nữa!”

Pháp luật của nước S quản lý súng ống vô cùng nghiêm khắc, trừ bộ phận tư pháp ra, không cho phép bất cứ đơn vị và cá nhân nào tự trang bị súng ống đạn dược. Viên Mục Dã rõ điều này hơn ai hết, cho nên mỗi lần Đoàn Phong tự ý dùng súng, cậu đều cảm thấy cực kỳ bất an...

“Sau khi dùng xong phải giải quyết mấy thứ này thế nào?”
Viên Mục Dã hỏi.

Đoàn Phong cười: “Chúng ta không cần phải lo điều này. Cậu thấy người vừa rồi không? Đến lúc đó gọi một cuộc điện thoại là hắn sẽ đến đây thu gom hết mấy thứ này đi.”

Ăn bữa sáng đơn giản xong, Viên Mục Dã và Đoàn Phong chuẩn bị lên núi Kim Tuấn lần thứ hai. Ai ngờ lúc này họ lại nhận được điện thoại của Đại Quân, nói đoàn người bọn họ đã về thủ đô bình an.

Viên Mục Dã lập tức hỏi anh ta tình trạng của Trương Khai thế nào. Đại Quân trả lời: “Vẫn tạm ổn, nhưng thoát nhìn hơi yếu. Lão Lâm đã sắp xếp cho cậu ấy kiểm tra toàn diện vào hôm nay rồi. Tình hình phía các cậu thế nào? Có cần tôi quay trở lại hỗ trợ không?!”

Đoàn Phong vội nói: “Các anh vẫn nên thành thật ở đó đi, muộn nhất là ngày mai chúng tôi cũng sẽ về!”

Cúp điện thoại, Viên Mục Dã vô cùng lo lắng. Đoàn Phong thấy thế an ủi cậu: “Cậu đừng nghĩ nhiều quá, có lão Lâm thì Trương Khai sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Bây giờ chúng ta vẫn nên đặt hết tâm trí vào chuyện trước mắt đi đã.”

Hai người kiểm tra lại tất cả trang bị xong rồi lên núi Kim Tuấn. So với lần trước, tâm trạng của lần này khác hẳn. Kết quả khi hai người bọn họ chạy đến đỉnh Lạc Hà trước lúc trời tối, lại không tìm thấy tung tích của ba con quái vật kia...

“Chẳng lẽ chúng nó chạy rồi?” Viên Mục Dã hỏi bằng vẻ mặt ngờ vực.

Đoàn Phong lắc đầu: “Không thể nào, chắc chắn ý thức lãnh thổ của loài quái vật này rất mạnh, chúng đã sống ở đây mấy trăm năm, thậm chí còn lâu hơn... cho nên chúng sẽ không dễ dàng bỏ nơi này đâu!”

Không còn cách nào khác, hai người chỉ đành dừng lều trước, bởi vì không ai có thể bảo đảm liệu sau khi trời tối chúng có xuất hiện hay không... Ai ngờ hai người bọn họ chờ cạnh đồng lửa mãi tới quá nửa đêm mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng của quái vật.

“Đến hừng đông mà ba con quái đó còn không xuất hiện, thì chúng tỏ chúng đã bỏ đi rồi, dù sao thì tín đồ duy nhất của chúng cũng đã bị chúng ta bắt, nếu còn ở lại đây, bất cứ lúc nào chúng cũng có khả năng sẽ bị con người lên trên núi tấn công giống như chúng ta vậy.” Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói.

“Cậu đừng quên trừ A Mộc ra, chúng còn có tín đồ thứ hai đấy!” Đoàn Phong có sắc mặt âm u nặng nề.

Viên Mục Dã nói: “Anh nói là Từ Lỗi hả? Không phải hiện giờ anh ta còn đang được chữa trị ở bệnh viện tâm thần ư? Trong khoảng thời gian ngắn chắc sẽ không lên núi Kim Tuấn được đâu!”

Đoàn Phong vẫn thấy không quá yên tâm: “Chỉ mong vậy! Nếu chúng cứ chạy mất như thế thì lại là chuyện phiền phức đấy. Trên thực tế, lòng người rất dễ bị mê hoặc, bản tính của mấy thứ này như thế thì tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện trốn vào núi sâu ăn chay niệm phật đâu!”

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ chỗ gần đấy, nghe âm thanh hình như chỉ có một người. Viên Mục Dã và Đoàn Phong liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều từ từ đặt tay lên bên hông...

Ai ngờ khi người nọ đến gần, ấy thế mà lại là một người lạ ăn mặc như du khách! Sau khi nhìn thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong, đôi phương lập tức bước nhanh đến gần và nói: “Cảm ơn trời đất, tôi còn tưởng rằng mình lạc đường nữa chứ!”

Viên Mục Dã cẩn thận đánh giá người tới, cảm thấy sắc mặt của anh ta không có gì bất thường, chắc chỉ là một du khách bình thường thôi. Hiện giờ núi Kim Tuấn cũng chưa đóng cửa, cho nên có du khách xuất hiện cũng rất bình thường.

“Một mình anh tự lên núi à?” Đoàn Phong hỏi với vẻ cảnh giác.

Người nọ cũng không khách sáo, anh ta đến cạnh đồng lửa trại, cởi ba lô ném xuống đất, sau đó cười đáp: “Xin chào, tôi tên Trần Bình, mấy năm trước tôi đã tới núi Kim Tuấn một lần với người dẫn đường nên nghĩ lần này không cần mời người dẫn đường cũng có thể tự đi lên một mình được. Kết quả trời tối một cái là tôi bị mất phương hướng, chẳng biết mình có còn đi đúng con đường ban đầu nữa hay không.”

Viên Mục Dã thấy anh ta chỉ là du khách bình thường thì cũng thả lỏng cảnh giác hơn: “Chào anh, tôi tên Viên Mục Dã, đây là bạn của tôi, Đoàn Phong.”

“Trước khi tới anh không nghe nói núi Kim Tuấn đã xảy ra chuyện sao?” Đoàn Phong tiếp tục không buông tha.

Đôi phương sững sốt, sau đó nghĩ ngợi rồi trả lời: “Các anh nói đến chuyện có du khách chạy đến đây tự sát hả?!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng vậy, chính là chuyện này!”

Trần Bình bèn cười trả lời: “Chuyện đây có vấn đề gì đâu? Mấy năm trước lúc tôi đến đây, phong cảnh của núi Kim Tuấn đẹp tuyệt vời, không biết chừng có ai luẩn quẩn trong lòng nên muốn chết ở nơi phong cảnh đẹp thế này thì sao? Con người sống trên đời đã rất khó khăn rồi, nếu chúng ta không được lựa chọn hoàn cảnh sinh ra thì chọn cho mình một ‘chỗ chết’ lý tưởng cũng đâu có gì đáng trách!”

Chương 420: Lựa chọn duy nhất

Viên Mục Dã nghe người này nói thoải mái như thế thì cười hỏi: “Có nhiều du khách không dám tới đây leo núi bởi vì chuyện này, chẳng lẽ một mình anh đi lên không sợ ư?”

“Có gì đáng sợ đâu? Giống như vừa rồi tôi đã nói đó, phong cảnh ở đây đẹp thế, nếu có thể chết ở chỗ này thì cũng là một chuyện may mắn mà!” Trần Bình nói với khuôn mặt thản nhiên.

Mặc dù nhìn thế nào thì Trần Bình cũng chỉ như một du khách bình thường, nhưng thời gian anh ta xuất hiện không khỏi hơi quá trùng hợp. Vì thế Viên Mục Dã và Đoàn Phong vẫn chưa buông cảnh giác với anh ta, chỉ nói chuyện tào lao câu được câu chăng với anh ta...

Giữa chừng Trần Bình còn lấy một chiếc kính viễn vọng có độ phóng đại cao ra khỏi ba lô. Anh ta nói mình là người yêu thích thiên văn học nên thích ngắm sao ở trên đỉnh núi. Sau khi nói xong Trần Bình vùi đầu vào mây mù đám ống kính dài ngắn của anh ta. Viên Mục Dã cũng không quấy rầy anh ta mà lặng lẽ thêm mấy khúc củi vào đống lửa.

Lần này nhất định là một đêm không ngủ, may mà tối hôm qua Viên Mục Dã và Đoàn Phong đã nghỉ ngơi tốt, cho nên hôm nay họ cũng không thay phiên trực đêm, mà lựa chọn không ai ngủ cả, định thức đến hừng đông.

Ngược lại Trần Bình ngắm sao xong rồi dựng lều lên, có lẽ bởi vì có nhóm Viên Mục Dã gác đêm, cho nên anh ta yên tâm về lều đi ngủ.

Đoàn Phong nhỏ giọng hỏi Viên Mục Dã: “Cậu có cảm thấy người này có vấn đề không?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Tạm thời vẫn chưa nhìn ra, từ từ xem đã. Nếu anh ta thật sự có vấn đề gì... sớm hay muộn cũng sẽ để lộ ra dấu vết!”

Thời gian trôi nhanh đến quá nửa đêm, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều chẳng hề buồn ngủ. Hai người bọn họ nhìn như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trên thực tế đều đang dựng lỗ tai nghe tiếng động xung quanh.

Viên Mục Dã nghĩ ngợi, cảm thấy chờ đợi như vậy không phải là cách hay, vì thế cậu cố ý nói to với Đoàn Phong: “Tôi thấy chắc là đêm nay không có tình huống gì đâu, chúng ta trở về ngủ đi!”

Đoàn Phong hiểu ngay, anh ta tiện tay thêm vài khúc củi vào đồng lửa rồi bảo: “Được, đúng lúc tôi cũng hơi mệt!”

Sau khi về lều, hai người cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nhưng ngoài tiếng nổ lách tách của đồng lửa truyền đến, xung quanh vẫn yên lặng như tờ... Đương nhiên Viên Mục Dã và Đoàn Phong không thể nào ngủ thật, bọn họ chỉ cố hết sức hít thở chậm lại, đóng giả như đã chìm vào giấc ngủ.

Cứ như vậy, thời gian lại trôi qua hơn một tiếng, ngay khi Viên Mục Dã thật sự sắp ngủ, tiếng một vật rơi xuống đất làm cậu bừng tỉnh! Đoàn Phong ở cạnh đột ngột mở bừng mắt, sau đó nghiêng tai lắng nghe...

Mặc dù tiếng bước đi của thứ bên ngoài rất nhẹ, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng động rất nhỏ khi chân nó đập lên nhánh cây và trên cỏ.

“Tới rồi...” Đoàn Phong nói với Viên Mục Dã bằng khẩu hình.

Nói xong, Đoàn Phong rút một con dao quân dụng phòng thân ở bên hông ra, sau đó khẽ đẩy khóa kéo trên cửa lều bằng mũi dao... Nương theo ánh trăng, hai người nhìn thấy có một bóng người đang bò sát trên mặt đất bằng một tư thế rất kỳ cục, xem kích cỡ của thân hình, ắt hẳn nó chính là con quái vật đực kia!

Đầu tiên nó đến ngửi thử trước lều của Trần Bình, rồi chẳng hề có ý muốn tấn công mà nhanh chóng xoay người nhằm mục tiêu vào lều của Viên Mục Dã và Đoàn Phong. Viên Mục Dã hiểu ngay quả nhiên con vật này tới trả thù. Xem ra vừa rồi nó

dựa vào mùi để xác nhận người trong lều nào là Viên Mục Dã và Đoàn Phong.

Kế hoạch lúc trước của nhóm Viên Mục Dã là: Nếu không thể xua đuổi được “gia đình quái vật” vào trong rừng sâu, vậy chỉ còn cách diệt trừ hậu hoạn theo ý của Đoàn Phong! Nhưng lúc ấy bọn họ cũng không tính đến yếu tố có du khách khác, nếu Trần Bình bị quái vật điều khiển tấn công bọn họ thì phải làm sao? Dù gì anh ta cũng là một người bình thường, Viên Mục Dã không thể nào nặng tay đánh chết anh ta được!

Vào lúc Viên Mục Dã đang cân nhắc nên đưa Trần Bình đi như thế nào, cậu thấy một ngón tay có móng rất dài nhẹ nhàng chọc thủng lều của bọn họ, sau đó hơi mạnh tay một chút là lều đã bị ngón tay kia rách ra một vòng tròn to tới một mét!

Đoàn Phong không hề do dự nâng tay chém xuống bàn tay thò vào! Một tiếng gào thê lương thảm thiết truyền khắp toàn bộ núi Kim Tuấn. Trong cơn hoảng loạn, con quái vật ra sức cào rách lều của bọn họ...

Sức của con vật này vô cùng lớn, nếu bị nó quơ cánh tay lung tung đánh trúng cũng không phải là chuyện đùa. Vì thế Viên Mục Dã và Đoàn Phong vội vàng né tránh, thừa cơ chạy ra khỏi lều. Mà Trần Bình ở phía bên kia cũng bị tiếng gào của quái vật làm cho bừng tỉnh, anh ta ngơ ngác chui ra khỏi lều, kết quả khi nhìn thấy quái vật lại bị dọa sợ đến mức ngã bệt ra đất!

Viên Mục Dã không muốn Trần Bình bị liên lụy nên vội vã qua đỡ anh ta lên, cậu hỏi: “Anh không sao chứ?!”

Trần Bình đã bị con quái vật trước mắt dọa cho choáng váng, anh ta vùng thoát khỏi Viên Mục Dã, xoay người bỏ chạy một mạch về phía đường xuống núi không thèm quay đầu lại...

Nhưng Viên Mục Dã biết rõ trên núi còn có hai con quái vật vẫn chưa xuất hiện, vì thế cậu xoay người nói với Đoàn Phong: “Anh đuổi theo Trần Bình đi, không thể để anh ta chạy lung tung ở trên núi như vậy được, nếu thật sự không được thì cứ trói anh ta lại!”

Nghe vậy, Đoàn Phong ném cái ba lô cho Viên Mục Dã: “Đón lấy! Đến lúc quan trọng đừng nương tay đó!”

Viên Mục Dã cười đáp: “Yên tâm đi!”

Lúc này con quái vật kia đã ngừng kêu gào thảm thiết. Nó thấy Đoàn Phong muốn rời khỏi nên nào chịu để yên, nó tru lên rồi xoay người muốn đuổi theo Đoàn Phong! Đương nhiên, Viên Mục Dã không thể cho nó có cơ hội này. Cậu nhanh chóng rút một khẩu súng lục từ trong ba lô ra, nhắm vào chân quái vật mà nổ súng!

Mặc dù chưa chắc quái vật biết chỗ ghê gớm của súng lục, nhưng nó bị tiếng súng làm kinh sợ. Nó lập tức đứng khựng tại chỗ, không dám di động!

Viên Mục Dã thừa cơ la lớn với quái vật: “Rời khỏi đây đi! Nếu không bọn mày chỉ có một con đường chết thôi. Có lẽ điều này không công bằng lắm với bọn mày, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu bọn mày không muốn bị giết thì hãy nhanh chóng rời khỏi đây, đi sâu hơn vào trong núi, sau này thấy con người đều phải trốn đi!”

Con quái vật nghe Viên Mục Dã nói thế, mắt nó bắn ra ánh nhìn phần nộ, đồng thời nó còn liên tục phát ra tiếng ken két với tần suất thấp...

Viên Mục Dã biết nó muốn điều khiển ý thức của mình, vì thế cậu trầm giọng nói: “Thứ này vô dụng với tao, tao sẽ không dễ dàng bị mày điều khiển ý thức đâu. Hơn nữa, trên đời này cũng không chỉ có một người giống như tao, cho nên rời khỏi mới là lựa chọn duy nhất để bọn mày sống sót!”

Dường như con quái vật vẫn không cam lòng, nó tức tối đánh về phía Viên Mục Dã. Viên Mục Dã thấy thế đành phải bắn một phát súng vào cẳng chân con quái vật... Con đau đớn mãnh liệt làm quái vật gào lên thảm thiết lần nữa, làm Viên Mục Dã nghe mà da đầu hơi tê dại.

Chương 421: Yếu tố không xác định

Nếu có thể, đương nhiên Viên Mục Dĩ không muốn đuổi tận giết tuyệt. Cậu thật sự hy vọng ba con quái vật này có thể trốn vào trong núi sâu, mãi mãi đừng trở ra! Nhưng hình như nó không cảm kích. Mặc dù chân con quái vật kia trúng đạn nhưng vẫn muốn giãy giụa đứng lên...

Có lẽ ở trong mắt nó, chỉ cần giết chết con người trước mắt thì mới có thể giải quyết mối nguy cơ sinh tồn của chúng hoàn toàn.

Viên Mục Dĩ thấy quái vật vẫn không chịu từ bỏ, đành bất đắc dĩ nói: “Đừng bước lên trước nữa! Đây là vũ khí của loài người. Tại sao mày không hiểu mong muốn của tao? Tao có thể lấy mạng mày chỉ trong một giây thôi! Bọn mày tồn tại được không phải bởi vì bọn mày mạnh mẽ cỡ nào, mà là bởi vì phần lớn loài người đều không biết sự tồn tại của bọn mày!”

Cũng không biết là vì lời nói của Viên Mục Dĩ có tác dụng hay bởi vì vết thương trên chân thật sự quá đau, tóm lại cuối cùng quái vật kia đã dần dần yên tĩnh xuống, chẳng qua nó vẫn thở hổn hển, nhìn Viên Mục Dĩ trừng trừng...

Viên Mục Dĩ nhìn ánh mắt phức tạp của quái vật, lòng hơi hụt hẫng. Đó là sự tuyệt vọng cầu đường sống trong kẻ chết, là không muốn chết đi một cách không cam lòng như vậy.

Thật ra lúc ấy trong lòng Viên Mục Dĩ cũng không nắm chắc rốt cuộc con quái vật này muốn như thế nào? Vì thế cậu thử thăm dò chỉ vào hướng trong núi sâu: “Hãy đưa hai bọn chúng vào trong đó sống, cách con người càng xa càng tốt, đừng vọng tưởng ăn sợ hãi của con người nữa!”

Con quái vật đực liếc nhìn hướng ngón tay Viên Mục Dĩ chỉ, trong ánh mắt nó xuất hiện một chút mờ mịt, đó là sự sợ hãi đối với sự vật mà mình không biết...

Ngay lúc Viên Mục Dã còn muốn tiếp tục khuyên nó rằng môi trường trong rừng sâu không khác gì chỗ này, chỉ có điều nơi đó không có con người, không có quan hệ đối địch, càng không tồn tại nguy hiểm gì, nhưng cậu lại thấy quái vật bất chợt phát huy sức mạnh, đột nhiên mở con mắt thứ ba ra!

Viên Mục Dã lập tức cảm thấy đầu óc quay cuồng. Cậu vô thức lấy tay bịt hai mắt lại, không muốn nhìn đôi mắt quái lạ kia của quái vật! Nào ngờ con quái vật đực lại thừa cơ đột ngột nhào về phía Viên Mục Dã, đồng thời há rộng cái miệng đầy răng nanh của nó...

Viên Mục Dã biết rõ, nếu như bị nó cắn có lẽ mình chết chắc! Vì thế cậu dứt khoát bóp cò súng, ba tiếng “đoàng đoàng đoàng” vang lên, khi Viên Mục Dã nhìn về phía con quái vật kia, cậu phát hiện ngực nó đã trúng đạn, ngã xuống đất bỏ mình!

Ba tiếng súng liên tục dọa đám chim trong rừng bay tán loạn. Viên Mục Dã liếc nhìn quái vật đã chết, không biết nên xử lý thi thể này như thế nào. Bởi vì cậu biết hiện giờ vẫn chưa cời bỏ hết nguy hiểm, nhất định hai con quái vật còn lại cũng nghe thấy tiếng súng và tiếng gào thê thảm của đồng bọn, chắc hẳn không bao lâu nữa chúng sẽ tìm tới thôi.

Viên Mục Dã do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định bỏ lại xác quái vật để đi tìm Đoàn Phong trước. Thực tế thì, so với cậu, bên phía Đoàn Phong sẽ nguy hiểm hơn một ít, bởi vì Trần Bình là một nhân tố không xác định!

Ai ngờ khi Viên Mục Dã chạy xuống đỉnh Lạc Hà lại thấy dưới gốc cây lê cổ thụ mấy trăm năm ở đằng trước có một vũng máu đỏ thẫm. Lòng cậu chùng xuống, trong lúc nhất thời cậu không rõ rốt cuộc đây là máu của Đoàn Phong hay là Trần Bình... hoặc là của hai con quái vật kia?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn chấm một chút máu bằng ngón tay đưa đến trước mũi ngửi, có thể khẳng định đây là máu của con người, nói cách khác người bị thương là Trần Bình hoặc Đoàn Phong!

“Đoàn Phong!” Viên Mục Dã gọi lớn, hy vọng sau khi Đoàn Phong nghe thấy có thể đáp lại mình. Nhưng cậu gọi mãi mà xung quanh chẳng có âm thanh gì khác ngoài tiếng gió.

Mặc dù Viên Mục Đã biết Đoàn Phong có cơ thể bất tử, nhưng cậu vẫn không hy vọng người bị thương là anh ta, bởi vì mỗi lần bị thương, mặc dù có thể không chết nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ không đau.

Đồng thời Viên Mục Đã càng sợ máu là của Trần Bình, bởi vì với lượng máu chảy ra, ắt hẳn người này bị thương rất nặng. Từ đây xuống dưới chân núi phải đi bộ một ngày đường, nếu không có máy bay trực thăng cứu hộ khẩn cấp, người bị thương chắc chắn sẽ chết!

Đang nghĩ ngợi, Viên Mục Đã đột nhiên nghe thấy đằng sau vang lên tiếng bước chân. Cậu quay đầu lại thì thấy người tới là Trần Bình máu me đầy mình...

“Đoàn Phong đâu? Anh ấy đã đi tìm anh!” Viên Mục Đã tỏ vẻ cảnh giác hỏi.

Nhưng Trần Bình lại hơi mờ mịt nói: “Anh ấy tới tìm tôi ư? Nhưng tôi đâu có gặp được anh ấy!?”

Trông sắc mặt, Viên Mục Đã không thể nào phân biệt được Trần Bình nói thật hay nói dối, nhưng cả người anh ta đầy máu thể kia lại thật sự đáng ngờ...

“Tại sao trên người anh có nhiều máu như vậy?!” Viên Mục Đã lạnh giọng hỏi.

Trần Bình nghe hỏi lập tức cúi đầu nhìn, sau đó vội vàng giải thích: “Vừa rồi tôi nóng lòng chạy quá nên người bị rơi thẳng xuống sườn núi. Khi tôi bò dậy khỏi mặt đất thì phát hiện trong mũi và miệng toàn là máu, cho nên bị chảy ra đầy người!”

Nghe xong, Viên Mục Đã nhét súng lục vào sau eo rồi nói với Trần Bình: “Nơi này không nên ở lâu. Giờ chúng ta nhanh chóng xuống núi đi tìm bạn của tôi, có lẽ anh ấy đuổi theo anh một mạch xuống chân núi rồi!”

Trần Bình gật đầu, chuẩn bị xoay người muốn xuống núi, ai ngờ anh ta mới vừa xoay một nửa lại đột nhiên hoảng sợ nhìn sau lưng Viên Mục Đã: “Đó không phải bạn của anh hay sao?!”

Viên Mục Đã nghe anh ta nói như vậy thì vô thức quay đầu lại, kết quả sau lưng nào có bóng dáng của Đoàn Phong? Cậu hiểu

ngay mình đã bị lừa, nhưng Viên Mục Dã muốn xoay người lại cũng đã muộn. Cậu cảm thấy trên đầu đột nhiên đau nhói, ngay sau đó chẳng biết gì nữa!

Vào khoảnh khắc ngất xỉu, Viên Mục Dã có cảm giác như bị lật thuyền trong mương... Chỉ không biết có phải Đoàn Phong cũng bị dính bẫy của Trần Bình như cậu hay không?!

Không biết đã qua bao lâu, khi Viên Mục Dã tỉnh lại, cậu cảm thấy tất cả cảnh vật trước mắt đều bị đảo ngược, bầu trời, cây cối, mặt cỏ đều treo trước mắt cậu. Sau đó cậu phát hiện mình đang bị người ta kéo chân lôi đi về phía trước!

Tuy Viên Mục Dã muốn giãy giụa, nhưng lại phát hiện hai tay mình bị trói lên đỉnh đầu. Bị kéo suốt đường, không biết đầu đã bị va vào bao nhiêu tảng đá... Cảm giác bị người ta kéo lê trên mặt đất thật sự không hề tốt đẹp. Hơn nữa, vừa rồi lại bị đánh vào đầu, cho nên lúc này Viên Mục Dã cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lúc nhất thời chẳng phân biệt được đông tây nam bắc.

Nhưng trực giác nói với Viên Mục Dã rằng, Trần Bình muốn kéo cậu về phía vách núi, bởi vì chỉ có nguy tạo cho cậu thành trạng thái tự sát thì mọi thứ ở đây mới có thể khôi phục như bình thường...

Viên Mục Dã cố ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy Trần Bình đang kéo chân mình đi về phía vách núi ở đỉnh Lạc Hà. Cậu biết nếu hiện giờ không làm gì đó, sợ là lần này mình sẽ chết chắc, nói gì thì nói cậu cũng đâu có cơ thể bất tử như của Đoàn Phong.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vội vàng xem xét trái phải, cậu mau chóng tìm được một nửa nhánh cây to. Cậu bèn nhìn chằm chằm vào nhánh cây gãy kia, định sử dụng ý niệm điều khiển nó đánh ngất Trần Bình, cho anh ta ném thử mùi vị bị đập vào đầu.

Chương 422: Tín đồ

Hành động này nói thì dễ mà làm lại rất khó, hơn nữa lúc này Viên Mục Dã còn hơi có di chứng chấn động não, cho nên mãi vẫn không thể tập trung tinh thần.

Thấy nhánh cây to kia càng ngày càng cách xa mình, cuối cùng Viên Mục Dã dùng hết sức lực mới khiến cho nhánh cây gãy kia bay lên không, nặng nề đập vào đầu Trần Bình!

Không ngoài suy đoán, Trần Bình mềm oặt người rồi té liệt ngã xuống đất. Viên Mục Dã lập tức thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cậu đã có thể nhìn thấy rõ ràng bờ vách núi. Nếu muộn thêm một chút nữa, Viên Mục Dã sẽ trở thành một cái tên trong danh sách tự sát mất!

Nhưng kể tiếp Viên Mục Dã còn phải đối mặt với một vấn đề khó khác, đó chính là hai tay và hai chân của cậu đều bị trói chặt, nếu muốn thoát ra, nhất định phải lấy được con dao quân dụng bị Trần Bình tịch thu bằng cách điều khiển đồ vật mới được!

Nói thật, điều này là sự khiêu chiến nghiêm túc đối với Viên Mục Dã. Trước kia cậu chỉ thử di chuyển một vật, hơn nữa, là di chuyển kiểu yêu cầu có sức bật, đây là lần đầu tiên cậu lục tui hoặc soát người bằng ý niệm.

Cậu thử vài lần, nhưng luôn cảm thấy không nắm bắt được điểm quan trọng, thậm chí có một lần còn văng thẳng ba lô ra ngoài! Có điều như vậy đồng thời cũng cho cậu một linh cảm, đó là liên tục ra lệnh cho ba lô bay lên rồi đập xuống bằng ý niệm, tiện thể mượn lực làm rơi vũ khí sắc có thể cắt đứt dây thừng trong ba lô ra.

May thay, cậu thử lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng cũng nhìn thấy một con dao nhỏ có thể cắt đứt dây thừng. Đương nhiên, cậu đã không còn sức lực để điều khiển con dao cắt dây thừng bằng ý niệm nữa, hoặc phải nói là về cơ bản cậu không thể vừa cắt đứt dây thừng một cách chính xác, vừa đồng thời không

làm mình bị thương bằng ý niệm. Vì thế cậu thử làm con dao bay đến trong tầm tay mình, sau đó mới lại lấy con dao cắt dây thừng trói hai tay mình ra từng chút một.

Đến khi Viên Mục Dã khôi phục tự do, Trần Bình đã có dấu hiệu tỉnh lại, thế là Viên Mục Dã bèn trói gô Trần Bình lại bằng dây thừng đã trói mình! Chờ đến khi Trần Bình hoàn toàn tỉnh lại, hoàn cảnh của hai người bọn họ đã hoán đổi...

Tiếp đó Viên Mục Dã lục ba lô Trần Bình mang theo, phát hiện trừ một số nhu yếu phẩm thông thường ra, bên trong còn có một bình chất lỏng nhỏ không rõ là gì. Viên Mục Dã đoán đây có thể là một loại thuốc gây mê dạng hít, không chừng Đoàn Phong dính bẫy vì thứ này... Nhưng cụ thể có phải hay không còn phải về xét nghiệm rồi mới biết.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Đoàn Phong đâu?”

Trần Bình lại có vẻ mặt mờ mịt lần nữa: “Tôi không nhìn thấy bạn của anh mà!?”

Viên Mục Dã không rảnh ở đây vòng vo với anh ta: “Khỏi giả vờ nữa đi, sống như thế này mà anh không cảm thấy mệt à?”

Trần Bình hơi sững sốt, ngay sau đó khước miệng anh ta nhếch lên, cười lạnh: “Sống thế nào mà chẳng là còn sống?!”

“Anh và A Mộc là đồng lõa ư?!” Viên Mục Dã hỏi.

Trần Bình cười đáp: “Làm sao anh phát hiện ra? Tôi cảm thấy mình ngụy trang khá tốt mà!? Chẳng lẽ là bởi vì người tôi đầy máu sao?”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Khả năng lần theo dấu vết của bạn tôi rất lợi hại. Anh ấy đi tìm anh thì nhất định có thể tìm thấy, mà anh lại nói chưa từng gặp anh ấy...”

Trần Bình nghe xong bèn cười và gật đầu: “Tôi thừa nhận, lần này chúng tôi đã gặp được người giỏi rồi, có điều người bạn kia của anh cũng không lợi hại như anh nói đâu, nếu không anh ta sẽ không bị tôi ném xuống dưới vực sâu!”

“Anh đã ném Đoàn Phong xuống dưới đỉnh Lạc Hà rồi ư?” Viên Mục Dã hơi khiếp sợ.

“Ừ, tôi vốn dĩ cũng muốn ném anh xuống cùng luôn, ai ngờ chẳng những anh tỉnh lại mà còn có thể đánh ngất tôi.” Trần Bình thản nhiên nói.

Lúc này trong lòng Viên Mục Dã đã rất sốt ruột, cậu muốn nhanh chóng chạy xuống phía dưới cứu Đoàn Phong, nhưng vấn đề trước mắt lại cần phải giải quyết ngay lập tức, vì thế cậu lạnh giọng hỏi: “Tại sao anh muốn trở thành tín đồ của loại quái vật này? Sống cho đảng hoàng khó như vậy à?”

Trần Bình cười lạnh: “Chưa từng trải qua đau khổ thì đừng có tùy tiện nghi ngờ nỗi đau khổ của người khác... Anh biết cái cảm giác sống lâu thêm một giây cũng đau đớn muốn chết không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi biết sống sót không dễ dàng, cho nên rất quý trọng sinh mạng. Trước giờ đều không cảm thấy có chuyện gì có thể khiến tôi đau đớn muốn chết!”

Trần Bình thở dài: “Đó là do anh quá may mắn. Thật ra trên đời này có rất nhiều người đều cảm thấy sống là một sự giày vò, nhưng lại không có can đảm đi tìm cái chết, cho đến khi tôi gặp chủ nhân... Ngài làm tôi thay đổi cách sống, làm tôi không còn sợ hãi, không còn mờ mịt nữa.”

“Nhưng mà cách sống này của anh đòi lấy bằng mạng của người khác... Những người đó thật lòng yêu thương cuộc sống, những người đó vốn không muốn chết, anh có nghĩ tới nỗi đau khổ của bọn họ không?” Viên Mục Dã cá giận nói.

Mặt Trần Bình dửng dưng: “Trên đời này có ai lo được cho ai? Đừng nói là mấy kẻ chẳng liên quan đến tôi, chỉ cần có thể loại bỏ nỗi đau khổ trong lòng, tôi cũng có thể vứt bỏ người thân thiết nhất...”

Viên Mục Dã hừ khế: “Bây giờ anh thật sự cảm thấy mình sống tự do vui sướng ư? Tôi thấy cũng không hẳn vậy đâu nhỉ! Nếu không sao anh lại bị tôi trói ở đây chứ?”

“Tôi chẳng sao cả, dù sao lát nữa chắc chắn chủ nhân sẽ đến cứu tôi, họ là những vị thần tối cao, trên đời này không ai có thể nghi ngờ quyết định của họ! Tôi có thể thấy anh cũng là người có nỗi đau khổ, nếu anh đồng ý quỳ lạy dưới chân chủ nhân, trở thành tín đồ của ngài, tôi bảo đảm về sau cuộc đời

của anh sẽ không có bất cứ nỗi khổ đau nào!” Trần Bình càng nói càng kích động, đến cuối cùng biểu cảm trở nên điên cuồng khó có thể kiềm chế.

Viên Mục Dã lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Cậu biết người trước mặt đã hết cách cứu rồi. Anh ta đã bị hoàn toàn bị tẩy não, vì thế cậu chẳng nói nhảm với anh ta nữa mà la lớn lên với xung quanh: “Xuất hiện đi! Tín đồ của mày đã bị tao bắt rồi, đồng bọn của mày cũng đã bị tao giết rồi, chẳng lẽ mày còn muốn trốn tránh mãi trong bóng tối à?”

Sau khi Viên Mục Dã nói xong, cậu tỏ vẻ châm chọc Trần Bình: “Nhìn xem cái thứ anh gọi là Thần đi. Là tín đồ, anh gặp nạn, nó cũng không dám ra nghĩ cách cứu. Với chúng, sự sống chết của anh không hề có ý nghĩa gì đáng nói...”

Kết quả Trần Bình lại chẳng may dao động: “Bắt đầu từ ngày tôi quyết định thờ phụng chủ nhân, tôi cũng đã dâng hiến hoàn toàn sinh mạng cho chủ nhân rồi. Tôi tuyệt đối sẽ không cho phép kẻ vô tri như anh làm họ bị thương!”

“Trong hai ta ai vô tri hả??” Viên Mục Dã dờ khóc dờ cười.

“Đương nhiên là anh vô tri. Anh không chịu tin tưởng vị Thần chưa từng gặp chính là vô tri. Miệng anh tuân lời xằng bậy, gọi chủ nhân của tôi là quái vật càng vô tri!” Trần Bình nói bằng khuôn mặt kính cẩn.

Viên Mục Dã biết gã rô đại như Trần Bình sẽ không dễ dàng bị đâm ba câu của mình thuyết phục, nhưng hiện giờ cậu lại không dám tùy tiện đi cứu Đoàn Phong, bởi vì cậu sợ hai con quái vật còn lại chưa xuất hiện kia sẽ tiếp tục gây sóng gió...

Chương 423: Con mắt thứ ba

Mặc dù suýt nữa Trần Bình đã giết chết Viên Mục Dã, nhưng Viên Mục Dã lại không thể dễ dàng giết chết Trần Bình. Đây không phải là vấn đề mềm lòng hay không mềm lòng, mà là trong mắt Viên Mục Dã, Trần Bình như một người bệnh bị thần kinh nặng, nếu không bị nguy hiểm đến tính mạng, Viên Mục Dã sẽ không dễ dàng giết chết anh ta.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể giữ lại hai con quái vật kia, bởi vì còn tiếp tục như vậy thì người bị bọn chúng tẩy não sẽ càng ngày càng nhiều. Mặc dù đây là chuyện có xác suất nhỏ, tương lai cho dù tiếp tục có người bị bọn chúng tẩy não, cũng sẽ không trở thành sự kiện có quy mô lớn.

Nhưng đối với những vong hồn vốn không nên chết mà nói, sự tồn tại của chúng là trí mạng, cho nên Viên Mục Dã cần phải nghĩ cách dụ hai con quái vật còn lại ra, sau đó giải quyết ngay tại chỗ mới được!

Lúc này Viên Mục Dã nghĩ tới xác của con quái vật đực, cậu áp giải Trần Bình đi vòng trở về tìm xác con quái vật kia, sau đó treo nó bên dưới một thân cây to bằng dây thừng.

Mặc dù cách này đúng là hơi thiếu đạo đức, nhưng bây giờ Viên Mục Dã cũng không nghĩ được cách gì hay hơn để dụ chúng nó ra. Nếu đã phải làm người xấu, không bằng xấu đến cùng đi...

Trước khi chết, con quái vật đực đã trúng tổng cộng ba phát súng. Ban đầu xác quái vật ngã xuống đất còn đỡ, lúc này treo nó lên, trong không khí lập tức tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc.

Khác với máu người, dường như trong máu của loài quái vật này còn có một mùi kim loại không cách nào hình dung, cho nên Viên Mục Dã đoán, vũng máu dưới cây lê cổ thụ kia chắc hẳn là của Đoàn Phong.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã quay đầu nhìn Trần Bình đầy căm phẫn, sau đó cậu lấy một cái khăn chặn miệng anh ta, rồi lôi kéo anh ta vào một lùm cây bên cạnh, yên tĩnh chờ bọn quái vật xuất hiện...

Đương nhiên Trần Bình không chịu ngồi yên chờ chết như vậy, mặc dù bị Viên Mục Dã giữ chặt, anh ta vẫn liều mạng giãy giụa, miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng ưm ưm. Lúc này Viên Mục Dã quyết tâm liều mạng mà nói: “Nếu anh vẫn không thành thật, tôi cũng chỉ đành sử dụng thứ trong cái bình nhỏ kia với anh thôi!”

Thật ra Viên Mục Dã chỉ muốn hù dọa Trần Bình một chút, vì cậu cũng không biết thứ trong cái bình nhỏ kia rốt cuộc là thuốc độc hay thuốc mê... Nhưng có thể chắc chắn một điều là thứ trong bình đó chẳng phải dùng để cho người ngọm khỏe khoắn gì.

Quả nhiên, Trần Bình nghe thấy Viên Mục Dã nói như vậy thì lập tức trở nên thành thật, không cố sức giãy giụa nữa. Anh ta nhụt chí nằm trên nền đất, thậm chí còn cam chịu nhắm hai mắt lại...

Chiêu “treo xác” này của Viên Mục Dã quả nhiên có ích, không bao lâu sau đã thấy trong rừng rậm phía xa có tiếng động. Bởi vì lúc này trời còn chưa sáng, cho nên không nhìn thấy rõ lắm, nhưng vẫn có thể phân biệt được đúng là con quái vật cái kia.

Tuy loại quái vật này có hình người, nhưng trước nay đều đi lại ở trên cao, có vẻ như tập tính gần giống khỉ hơn, cho nên mỗi lần chúng xuất hiện đều là từ trên cây xuống lạng yên không một tiếng động...

Quái vật cái thấy bốn bề vắng lặng bèn nhanh chóng đi tới bên cạnh quái vật đực, nó thử gọi vài tiếng rồi nhanh chóng phát hiện ra đối phương đã chết cứng từ lâu.

Quái vật đực đã chết, mối thù giữa Viên Mục Dã và chúng nó cũng kết, cho nên tất nhiên lúc này không cần phải khuyên hai con quái vật còn lại vào núi lánh đời nữa. Viên Mục Dã cũng không hề rời rắm, cậu cầm súng lục từ từ đứng lên khỏi lùm cây, chuẩn bị bắn chết luôn quái vật cái.

Theo lý mà nói thứ này cũng không phải là con người, mấy chục năm nay còn không biết đã hại chết bao nhiêu người vô tội, nhưng Viên Mục Dã không làm được chuyện “nổ súng sau lưng”. Cho nên cậu đứng lên rồi chĩa súng vào quái vật: “Nói ra có lẽ mi không tin, thật ra tao không muốn giết nó...”

Quái vật cái vừa thấy Viên Mục Dã là hai mắt lập tức vằn tơ máu. Vẻ căm hận trong mắt nó càng khiến người nhìn kinh hãi. Trên thực tế, Viên Mục Dã thậm chí biết rõ, giữa chúng và con người sẽ mãi mãi đối lập nhau, cho nên về cơ bản không thể cùng tồn tại và dung hòa lẫn nhau được.

Viên Mục Dã vốn tưởng rằng con quái vật này nhìn thấy mình rồi sẽ lập tức lao lên, như vậy cậu cũng có thể nổ súng một cách hợp lý, ai ngờ con quái vật kia chỉ liếc Viên Mục Dã rồi nhảy lên trên cây, đào con mắt thứ ba của quái vật đục ra ăn!

Trong lúc nhất thời, Viên Mục Dã nghệt ra, không biết con quái vật cái đột nhiên hành động như vậy là muốn làm gì? Nhưng rất nhanh, Viên Mục Dã đã biết nó tuyệt đối không vô duyên vô cớ làm như vậy...

Bởi vì ngay lúc hai bên giằng co, Viên Mục Dã chợt cảm thấy cánh rừng xung quanh truyền đến tiếng xào xạc, dường như có thứ gì đó đang từ bốn phương tám hướng đi về phía cậu!

Lúc này ngay cả Trần Bình trên mặt đất cũng rục rịch lần nữa, anh ta ra sức giãy giụa, nếu không phải người bị gói gô lại, có lẽ anh ta đã bật dậy và nhào về phía Viên Mục Dã rồi.

Ngay sau đó, càng ngày càng nhiều tiếng động vang lên từ khu rừng xung quanh. Khi Viên Mục Dã nắm chặt súng lục chuẩn bị đón địch, cậu thấy một con nai con có thân hình không lớn lắm dẫn đầu chạy ra khỏi cánh rừng.

Viên Mục Dã nhận ra rõ ràng con nai con này chạy về phía mình, cậu vô thức lách người ra sau, né con nai con đâm thẳng vào trước mặt. Nhưng kể tiếp lại có nhiều động vật nhỏ cùng lúc lao về phía Viên Mục Dã hơn, cứ như thể không cần chết cậu sẽ không bỏ qua.

Dưới tình thế cấp bách, Viên Mục Dã đành nổ súng bắn chết một con lợn rừng hung hăng nhất, nhưng cậu biết tiếp tục như vậy không phải là cách, bởi vì dù sao nơi này cũng là núi sâu

rừng già, các loại động vật nhỏ nhiều không đếm xuể. Con quái vật cái điều khiển chúng tới tấn công Viên Mục Dã đơn giản là muốn hao hết đạn của cậu.

Đương nhiên Viên Mục Dã không thể bị lừa bởi điều này, vì thế cậu bắn chết thêm mấy con báo đốm rồi giơ tay nã một phát súng về phía quái vật cái. Nhưng hình như đối phương đã đoán trước được từ lâu, nó nhẹ nhàng né tránh được phát súng của Viên Mục Dã.

Điều khiển cho Viên Mục Dã không chấp nhận được là nó còn điều khiển được đàn quạ đen tấn công từ trên đầu cậu, làm Viên Mục Dã chật vật không đánh lại mà trốn cũng không xong, mặt bị cào xước thành vài vết máu... Nếu không phải cậu luôn che chắn đôi mắt, có lẽ lúc này đã bị lũ chim chóc hung hăng đó mổ mù rồi.

Roi vào đường cùng, Viên Mục Dã đành dùng ý niệm lấy mấy hòn đá nhỏ ném về phía đàn chim. Mặc dù chưa chắc có thể ném trúng, nhưng có thể tạm thời xua tan chúng để Viên Mục Dã thuận lợi trốn vào chỗ rậm rạp hơn trong rừng tránh nguy hiểm.

Lúc này Viên Mục Dã nghĩ tới chuyện trước đó quái vật cái ăn con mắt thứ ba của đồng bọn, chẳng lẽ khả năng điều khiển những sinh vật khác của chúng nó đều đến từ con mắt thứ ba ư?

Nhưng hoàn cảnh hiện giờ của Viên Mục Dã thật sự hơi chật vật, toàn thân hầu như không còn chỗ nào lành lặn, nhưng đây mới chỉ là vài động vật nhỏ tấn công thôi, nếu có thêm mấy con lợn rừng giống như con bị cậu bắn gục... có lẽ cậu không chỉ đơn giản là chật vật như bây giờ.

Chương 424: Vật tế

424: Vật tế

Thừa dịp có kẽ hở, Viên Mục Dã nhanh chóng kiểm tra thử trang bị trong ba lô. Vừa rồi trong lúc hoảng hốt bắn khá nhiều đạn, đạn trong súng lục chắc chẳng còn thừa bao nhiêu. Hiện giờ thứ vũ khí duy nhất có thể được gọi là uy lực lớn... cũng chỉ còn một khẩu tiểu liên.

Lúc trước Viên Mục Dã còn cảm thấy Đoàn Phong mang mấy thứ này lên núi hơi phô trương, nhưng giờ đây cậu lại hối hận vì mang đến quá ít, không đủ để đối phó với mối nguy trước mắt.

Tưởng tượng đến việc sau này vẫn phải trả lại số súng đó, Viên Mục Dã đành cất súng lục vào lại ba lô, đổi thành dùng súng tiểu liên phòng thân. Mặc dù uy lực của thứ này lớn hơn súng lục, nhưng tốc độ tiêu hao đạn cũng nhanh hơn, cho nên chỉ cần Viên Mục Dã muốn, chỉ một giây là có thể bắn hết sạch một băng đạn.

Ai ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã lại thấy con quái vật kia đang thật cẩn thận đến bên cạnh Trần Bình, hình như muốn cởi bỏ dây thừng trên người anh ta... Viên Mục Dã vừa định nổ súng, lại lo lắng nếu con quái vật cái né tránh được giống như vừa rồi, thế thì phát súng của mình sẽ bắn chết Trần Bình.

Một khi trong lòng có cố kỵ thì tất nhiên ra tay sẽ chệch choạc. Kết quả phát súng này bắn xuống mặt đất bên cạnh quái vật, làm văng cả cát đá lên. Con quái vật nghe tiếng quay đầu lại nhìn về phía Viên Mục Dã, trong mắt toàn là vẻ oán độc...

Mặc dù phát súng của Viên Mục Dã không bắn trúng, nhưng con quái vật kia cũng đã cắt đứt được dây thừng trói Trần Bình bằng móng tay sắc bén của nó. Trần Bình lấy lại được tự do vội đứng lên khỏi mặt đất, con quái vật kia lập tức không còn sợ hãi, nó bò sấp lên trên lưng anh ta.

Lúc này nếu Viên Mục Dã muốn nổ súng cũng chỉ có thể bắn chết Trần Bình trước!

Có thể do từng làm cảnh sát nên từ đầu tới cuối, trong lòng Viên Mục Dã đều có một lần ranh, đó là không dễ dàng làm chuyện trái pháp luật, càng không coi mạng người như cỏ rác. Nếu không phải đến nỗi một sống hai chết, Viên Mục Dã sẽ không dễ dàng lấy mạng người khác.

Có lẽ đã nhìn thấu điều này nên con quái vật kia mới dùng mọi giá để thả Trần Bình ra, bởi vì chỉ có như vậy mới kiềm chế được Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã nhìn Trần Bình, chẳng biết bây giờ anh ta có còn ý thức tự chủ hay không. Từ sau khi con quái vật cái ăn con mất thứ ba của đồng bọn, hình như nó cũng ăn luôn toàn bộ năng lượng trong cơ thể đối phương, cứ như bật hack vậy.

Tiếng súng vừa rồi đã đánh động những con vật đang tìm kiếm Viên Mục Dã ở khắp nơi. Chúng nó lập tức càng thêm điên cuồng tấn công về phía Viên Mục Dã. Rơi vào đường cùng, Viên Mục Dã đành tiện tay cầm lấy một đoạn nhánh cây khô múa may lung tung hòng đuổi những con vật điên cuồng đó đi.

Mặc dù Viên Mục Dã làm như vậy không thể tháo gỡ cục diện bế tắc trước mắt, nhưng cũng không đến mức bị lũ động vật mất trí gây thương tích. Trong mắt cậu, quái vật cũng có máu có thịt, sẽ chết cũng sẽ mệt, cho nên nhất định là nó điều khiển những động vật này có thời hạn, chỉ cần chờ đến khi nó hết sạch sức lực, tất nhiên lũ động vật nhỏ sẽ ngừng tấn công cậu.

Cho nên Viên Mục Dã chỉ có thể đau khổ kiên trì. Mặc dù chính cậu cũng là tấm thân máu thịt, cũng sẽ bị thương cũng sẽ mệt, nhưng cậu không ngờ là con quái vật cái kia lại đột nhiên kêu ken két vài tiếng bên tai Trần Bình. Trần Bình nghe xong cũng không quay đầu lại mà đi về phía vách núi.

Một linh cảm xấu nảy lên từ đáy lòng Viên Mục Dã, cậu lập tức nói to với Trần Bình: “Trần Bình! Anh muốn làm gì hả? Mau trở lại!!”

Nhưng Trần Bình chỉ quay đầu lại nhìn Viên Mục Dã rồi sau đó chạy về phía vách núi với vẻ mặt được giải thoát. Lúc ấy

Viên Mục Dã cũng bất chấp sự tấn công của những động vật nhỏ mà vội vã cất bước đuổi theo...

Viên Mục Dã cách Trần Bình khoảng năm sáu mét, hơn nữa bên cạnh còn có một ít động vật nhỏ liên tục tấn công cậu, cho nên khi cậu vấp và đuổi kịp Trần Bình thì vẫn chậm một bước, chỉ có thể tro mắt nhìn anh ta rơi xuống dưới vách núi.

Trong lúc nhất thời, Viên Mục Dã không hiểu tại sao Trần Bình muốn nhảy vực. Anh ta không phải tin đồ của quái vật à? Không phải nói người có đau khổ trong lòng sẽ không phải chết hay sao? Nhưng Viên Mục Dã nhìn Trần Bình rơi xuống dưới, giữa chừng không bị bất cứ cây cối gì ngăn trở, xác định chắc chắn là không sống nổi.

Lúc Viên Mục Dã vẫn chưa hiểu rõ ra làm sao, cậu lại thấy lũ động vật nhỏ lúc trước còn đang liên tục muốn tấn công mình bỗng tản ra hết, ngay sau đó Viên Mục Dã thấy hình như trong bụi cỏ cách đây không xa có thứ gì đang đi về phía mình...

Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu không phải vô duyên vô cớ mà Trần Bình lại nhảy vực. Trước đây A Mộc từng nói, loại quái vật này không thể tự chủ động tấn công con người, chỉ có thể dựa vào cách mê hoặc lòng người để làm con người tự ước nguyện... Bởi vì nếu muốn nguyện vọng thành hiện thực, nhất định phải dâng lên tế phẩm, mà những tế phẩm đó chính là những du khách đã nhảy vực chết trước kia.

Thật ra những người đó đều là tế phẩm do A Mộc hoặc là Trần Bình cố ý chọn. Còn lúc này đây, để có thể giết chết Viên Mục Dã, Trần Bình sẵn sàng lấy bản thân làm tế phẩm. Viên Mục Dã nhìn bụi cỏ còn đang lao xao cách đó không xa, không biết thứ Trần Bình triệu hồi ra bằng mạng sống rốt cuộc thứ đáng sợ gì.

Giờ phút này, tất cả động vật nhỏ đã chạy đi hết theo bản năng. Mặc dù thần trí của chúng bị quái vật điều khiển nhưng vẫn có thể cảm nhận được nguy hiểm đến gần, cho nên lũ lượt bỏ chạy tránh tai họa.

Viên Mục Dã biết lúc này có nghĩ nhiều cũng vô ích. Mặc kệ lát nữa trong bụi cỏ có thứ gì chui ra, cậu đều không thể ngồi chờ chết, vì thứ triệu hồi ra bằng mạng người nhất định có thể lấy mạng người...

Quả nhiên, cậu thấy một cái miệng rộng thật dài nhô ra trước tiên từ trong bụi cỏ. Viên Mục Dã thoát trông còn tưởng rằng là một con chó lớn màu xám. Nhưng chờ đầu của con vật đó hoàn toàn chui ra khỏi bụi cỏ, tim Viên Mục Dã lạnh đi một nửa, bởi vì thứ đó lại là một con sói xám có thân hình cực lớn!!

Loài động vật này cũng không thường thấy ở nước S, ngẫu nhiên nhìn thấy bầy đàn cũng đều là “dân nhập cư trái phép” vượt biên từ nước láng giềng sang. Đã mấy chục năm rồi không ai nhìn thấy sói xám lui tới trên núi Kim Tuấn, cho nên Viên Mục Dã vốn không ngờ mình lại gặp được một con sói xám ở chỗ này...

Thảo nào lũ động vật nhỏ vừa rồi đều lũ lượt tản đi, hóa ra là tất cả bọn chúng đều sợ loài sói xám này, cho nên mới bắt đặc dĩ chạy đi hết.

Chiều cao của con sói xám này cỡ khoảng hai mét, thân mình chắc nịch cộng thêm màu lông sáng bóng, thoát nhìn có vẻ uy phong, ắt hẳn là thủ lĩnh của bầy sói... Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thầm kêu không hay, thông thường sói đều là động vật bầy đàn, ở gần đây nhất định còn có đồng bọn hoặc là người nhà của con sói xám này.

Ngay lúc Viên Mục Dã đang miên man suy nghĩ, quả nhiên cậu nhìn thấy còn có mấy con sói xám khác. Chúng nó đang lẳng lặng bọc đánh từ hai sườn của vua sói, mắt cả đám đều lóe lên ánh sáng hung dữ...

Trước mặt Viên Mục Dã có bầy sói bịt đường, sau lưng có vực sâu nghìn thước, một con sói còn khó có thể đối phó, huống chi là một bầy? Mặc dù trong tay cậu có một khẩu súng tiểu liên với lực sát thương rất lớn, đáng tiếc đạn dược có hạn. Viên Mục Dã thật sự không chắc có thể sử dụng nó để giết chết toàn bộ bầy sói.

Chương 425: Chạm đất an toàn

Nếu đối phương là người, Viên Mục Dã còn có thể nghĩ cách giao tiếp, nhưng cố tình đối phương là một bầy sói xám bụng sôi ùng ục, cho nên Viên Mục Dã cũng chỉ có thể lợi dụng số đạn được có hạn để dọa chúng nó sợ.

Đầu tiên cậu bắn chết một con sói đực chuẩn bị anh dũng lao lên tấn công. Quả nhiên, mấy con sói khác thấy thế không dám tiếp tục dễ dàng tiến lên nữa, nhưng chúng nó vẫn không có ý định lùi lại, trái lại chúng thay đổi đội hình tấn công, thu hẹp vòng vây lại từng chút một.

Khi còn nhỏ Viên Mục Dã từng nghe người già trong thôn kể, lúc bầy sói vây bắt con mồi sẽ phối hợp lẫn nhau, mỗi con một nhiệm vụ... Viên Mục Dã chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình có thể chính mắt chứng kiến cảnh bầy sói vây bắt, mà lại càng không ngờ đối tượng vây bắt còn là chính cậu nữa.

Trên thực tế, Viên Mục Dã thậm chí biết rõ, nếu đối phương lên từng con một, bản thân cậu còn có vài phần thắng, nhưng cậu sợ nhất là lũ súc sinh này cùng nhau nhào vào mình, đến lúc đó cho dù cậu có ba đầu sáu tay cũng không đối phó nổi.

Đúng lúc này, Viên Mục Dã phát hiện con quái vật cái kia ở trên một thân cây cách đó không xa. Xem ra nó không được ở quá xa động vật mà mình điều khiển, vì thế Viên Mục Dã thử tính toán, cái cây kia vừa vặn ở trong phạm vi tầm bắn. Nếu cậu thừa dịp bất ngờ bắn hết toàn bộ đạn ra, chắc hẳn có thể bắn chết nó ngay tại chỗ...

Nhưng vấn đề hiện giờ là, cho dù Viên Mục Dã giết chết quái vật cái, liệu bầy sói trước mặt có nhất định rời đi hay không? Không ai biết được điều này, ngộ nhỡ Viên Mục Dã bắn hết đạn trong súng rồi mà lũ sói xám vẫn muốn tiếp tục tấn công cậu, thế thì cậu chỉ có thể xoay người nhảy vực.

Sau khi cân nhắc nặng nhẹ, Viên Mục Dã vẫn chọn giết quái vật trước, bởi vì chỉ có nó chết đi mới có thể diệt cỏ tận gốc, nếu không cho dù bây giờ Viên Mục Dã giết sạch bầy sói, ai biết sau đó còn có thể có động vật gì đáng sợ hơn nữa chạy ra không?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã giả vờ muốn nổ súng bắn một con sói xám có thân hình nhỏ đang trước. Một con sói khác thấy thế đều nhe răng nhếch miệng với cậu, chỉ cần Viên Mục Dã nổ súng, chúng nó sẽ cùng nhau nhào lên bất cứ lúc nào...

Ai ngờ một giây trước khi bóp cò, Viên Mục Dã hơi nâng hòng súng cao lên một chút, và cả một băng đạn đều xẹt qua đỉnh đầu con sói kia, bắn thẳng vào người con quái vật cái ở trên cây.

Một tiếng kêu quái dị vang lên, con quái vật cái té thẳng từ trên cây xuống, nằm thẳng đơ dưới đất... Viên Mục Dã chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì bầy sói đã khôi phục ý thức tự chủ cũng không dừng tấn công mà vẫn lao vào Viên Mục Dã.

May thay, mặc dù vừa rồi Viên Mục Dã không tóm lại được Trần Bình nhưng lúc ấy cậu đã nhìn thấy khu vực dưới vách núi mấy mét có một cây cổ thụ hình dáng kỳ lạ. Nếu có thể nhảy xuống cây cổ thụ đó, cậu sẽ tạm thời giữ được cái mạng nhỏ. Nhưng nếu chẳng may nhảy xa hơn hoặc là nhảy gần hơn, kết quả cũng chỉ có một...

Lúc này Viên Mục Dã đã không còn quá nhiều thời gian để suy xét. Cậu chỉ có thể liều hết sức một phen, bởi vì chỉ có vậy mới giữ được một cơ may sống còn, dù gì thì dưới vách núi vẫn còn có Đoàn Phong đang chờ mình tới cứu cơ mà!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn giơ tay ném khẩu tiểu liên đúng vào mặt một con sói xám xông lên đầu tiên. Viên Mục Dã thừa cơ xoay người nhảy xuống vị trí cây cổ thụ, và thế là được rơi một cách chính xác vào... bên cạnh cây cổ thụ đó.

Vẫn may là Viên Mục Dã nhanh tay nhanh mắt tóm được một cành cây to trong đó nên mới tránh cho mình rơi thẳng xuống vực sâu nghìn mét. Còn mấy con sói xám đứng ở vách núi nhìn ngó xuống vài lần rồi cùng nhau xoay người chạy đi...

Vừa rồi tóm mạnh quá, Viên Mục Dã đã dùng hết sức lực toàn thân, cho nên trong chốc lát cậu không còn dư thừa sức lực để leo cây. Vì vậy tạm thời cậu cứ treo người ở giữa không trung một lát, sau đó mới từ từ trèo lên trên cây cổ thụ có tạo hình như bàn tay kia.

Sau khi treo lên trên cây cổ thụ, thoáng chốc Viên Mục Dã rũ người ra. Cậu gần như nằm liệt trên cây... Để đề phòng mình rơi khỏi thân cây, cậu lấy hết sức lực cuối cùng để cột chặt bản thân và thân cây bằng dây lưng lại với nhau, sau đó mệt quá ngủ luôn.

Khi Viên Mục Dã tỉnh ngủ, trời đã sáng tỏ! Xem ra thật sự là cậu quá mệt mỏi, nếu không người bình thường nào có thể ngủ ở nơi như thế này chứ?

Tỉnh lại rồi, chuyện thứ nhất cần làm là tìm đường ra. Nhưng cậu nhanh chóng nhận ra cây cổ thụ này không chỉ cách bờ vực có mấy mét như mình nhìn từ bên trên... Cậu ước lượng độ cao cũng hơn mười mét là ít, thảo nào mình mới tóm lấy cành mà cũng đã dùng hết sức lực.

Mặc dù vị trí hiện giờ của Viên Mục Dã chỉ cách đỉnh núi hơn mười mét, nhưng lên được khoảng cách này lại khó như lên trời!

Bởi vì vách núi trên đỉnh đầu cậu vô cùng trơn nhẵn, trừ khi Viên Mục Dã có thể mọc cánh, nếu không đừng hòng trèo lên trên. Nếu bên trên không đi được vậy chỉ có thể đi xuống dưới. Viên Mục Dã cẩn thận quan sát cả buổi, cuối cùng tìm ra một con đường có thể leo xuống bằng tay không...

Tất cả hiểu biết của Viên Mục Dã đối với leo núi bằng tay không đều đến từ phim phóng sự. Mặc dù có căn cứ lý luận nhưng không hề có kinh nghiệm thực tiễn. Nếu là vào lúc bình thường, Viên Mục Dã tuyệt đối sẽ không mạo hiểm chơi vận động cực hạn kiểu này. Nhưng hiện giờ cậu đúng lúc bị kẹt ở lưng chừng núi, Đoàn Phong lại ở dưới chờ được cứu, cho nên cậu buộc phải mạo hiểm như vậy.

Sau khi nghỉ ngơi lấy lại sức, Viên Mục Dã ném hết vật nặng trên người đi, thậm chí cậu còn cởi áo ngoài ra, chỉ mặc độc cái áo ba lỗ để leo xuống, bởi vì Viên Mục Dã sợ quần áo dư

thừa sẽ cản trở cậu duỗi tay chân, nói gì thì nói mình cũng chỉ là tay mơ, còn không được coi là người yêu thích leo núi.

Lúc đầu Viên Mục Dã đặt hết trọng tâm vào tay. Cậu bấu chặt ngón tay vào kẽ vách đá, cố hết sức tìm một điểm tựa bằng chân... Tư thế leo núi cực kỳ không chuyên nghiệp của Viên Mục Dã tiêu hao hết sức lực của cậu một cách nhanh chóng. Rơi vào đường cùng, cậu đành tìm một góc để có thể nghỉ ngơi, cho mình thở dốc cái đã.

Cũng còn may, trong đoạn đường kế tiếp, Viên Mục Dã kịp thời điều chỉnh tư thế, cố hết sức dán sát người vào gần vách đá, đến cuối cùng thậm chí cậu còn tưởng tượng mình như một con thằn lằn. Cậu biết mình phải đi mỗi một bước thật cẩn thận, vì suy cho cùng Viên Mục Dã cũng không có cơ thể bất tử như của Đoàn Phong, đừng để không cứu được Đoàn Phong mà cuối cùng bản thân cậu lại ngã chết ở trước mặt anh ta...

Dường như Viên Mục Dã đã trải qua một thế kỷ mới thấy được ngọn cây dưới vách núi, nhưng cậu lại không vì vậy mà thiếu cảnh giác, vẫn trèo từ trên xuống từng bước một, làm đầu chặc đầu.

Khi hai chân Viên Mục Dã chạm đất, cậu cảm thấy chân mình mềm nhũn, người khác leo núi bằng tay không đều leo lên trên, nhưng cậu lại leo xuống phía dưới, có thể tưởng tượng nó khó khăn đến thế nào... Mặc dù đã chạm đất bình an, nhưng Viên Mục Dã lại không dám nhớ lại vừa rồi mình leo xuống như thế nào.

Chương 426: Bị thương nặng

Nói thật thì lúc đó Viên Mục Dã đã mệt gần chết, lúc trước vì để giảm trọng lượng nên cậu ném hết đồ trong ba lô ra, cho nên bây giờ đến cả một chiếc bánh quy dinh dưỡng khó ăn cũng chẳng có.

Sau khi nghỉ tạm một lúc, Viên Mục Dã lập tức quan sát xung quanh, cậu muốn tranh thủ thời gian tìm Đoàn Phong, nhưng không ngờ thứ đập vào mắt cậu đầu tiên lại là thi thể của Trần Bình...

Chắc Trần Bình đã rơi thẳng từ phía trên xuống, chưa kể đến việc cỏ dại xung quanh bị anh ta đè bẹp, mà Trần Bình còn chết rất thảm, một bên đầu gần như dập nát. Viên Mục Dã nghĩ đến sự kiên quyết của anh ta trước khi chết, bây giờ rơi vào kết cục này thì không biết có phải là cậu được ước thấy không nữa.

Viên Mục Dã phát hiện đám cỏ dại ở khu vực này rất cao, nếu không dùng thứ gì để đánh dấu thì chắc chắn sau này sẽ rất mất công để tìm thi thể, thế là cậu bèn tìm một cành cây khô rồi cắm trên mặt đất, coi như miễn cưỡng tính là đã đánh dấu.

Thảm thực vật dưới vách đá này quá tươi tốt, nếu không phải chỗ Viên Mục Dã ngã xuống đúng ngay cạnh thi thể Trần Bình thì chỉ sợ không dễ để tìm được thi thể anh ta.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Viên Mục Dã đứng dậy đi về phía trước, cậu vừa đi vừa gọi thật to tên của Đoàn Phong: “Đoàn Phong! Anh ở đâu thế? Đoàn Phong?”

Đầu tiên Viên Mục Dã tìm ở khu vực xung quanh, nhưng cũng không thấy bóng dáng Đoàn Phong, dù sao thì anh ta và Trần Bình không giống nhau, một người bị ném xuống, một người

khác là chủ động nhảy xuống, mặc dù chỉ khác nhau một chút xíu, nhưng sai một ly đi một dặm.

Kỹ năng truy tung của Viên Mục Dã kém hơn Đoàn Phong rất nhiều, ưu thế duy nhất của cậu ở đây là có thể dựa vào một chút mùi máu tươi vẫn còn trong không khí để đi tìm người...

Đoàn Phong đã ngã xuống một thời gian, cho nên mùi máu trên người anh ta nhạt hơn Trần Bình rất nhiều, độ khó cho việc tìm kiếm đương nhiên sẽ lớn hơn. Nhưng dù là vậy, Viên Mục Dã vẫn dựa vào mùi máu thoang thoảng trong không khí để tìm được chút manh mối, là một cái cây bị gãy cành.

Trên cành cây vẫn còn dính ít máu, chắc do lúc Đoàn Phong rơi xuống đã đè gãy nó... Sau khi đưa ra kết luận này, Viên Mục Dã nóng nảy hô to: “Đoàn Phong? Anh ở đâu? Nếu nghe thấy hãy hô lên cho tôi biết!”

Sau đó Viên Mục Dã cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh, nhưng cậu vẫn không nghe thấy bất cứ âm thanh gì. Viên Mục Dã nhìn cành cây dính máu kia rồi nghĩ thầm, chắc lúc Đoàn Phong ngã xuống cũng không bị ngất đi, hoặc anh ta chỉ bị hôn mê rất ngắn sau đó tỉnh lại, với sự hiểu biết của Viên Mục Dã về Đoàn Phong, chắc chắn anh ta sẽ không nằm im tại chỗ chờ chết.

Thế là Viên Mục Dã bèn dựa vào khứu giác để tiếp tục lần theo vết máu trên mặt đất, cuối cùng cậu tìm được Đoàn Phong bên cạnh một dòng suối nhỏ, anh ta đang nằm ngất úp mặt xuống... Viên Mục Dã thấy vậy bèn nhanh chóng chạy đến kiểm tra tình hình Đoàn Phong, cậu phát hiện có thể anh ta bị mất máu quá nhiều nên vô cùng khát nước, vì vậy mới cố sức bò đến con suối nhỏ này để uống chút nước.

Đầu tiên Viên Mục Dã lật người Đoàn Phong lại, sau đó vỗ vỗ lên mặt của anh ta, gọi: “Đoàn Phong, anh tỉnh lại đi! Đoàn Phong?”

Đoàn Phong chỉ cau mày nhưng không tỉnh lại. Vì Viên Mục Dã biết Đoàn Phong là người bất tử, nên cậu hiểu rõ dù Đoàn Phong có ngã thảm đến mức nào... anh ta cũng không chết được! Nhưng nói gì thì nói, cơ thể anh ta cũng vừa mới khỏi sau khi bị thương nặng, vất vả lắm mới hồi phục chưa được vài ngày đã lại ngã gần chết.

Nói thật lòng lúc đó Viên Mục Dã không biết phải làm như thế nào, thậm chí cậu còn không dám nhìn xem Đoàn Phong bị thương nặng đến đâu? Bộ quần áo rằn ri màu đất trên người Đoàn Phong đã bị máu thấm ướt nên biến thành màu nâu đậm, chân trái của anh ta cũng bị vụn vẹo không còn hình dáng gì nữa, chắc xương đã gãy hết rồi...

Viên Mục Dã thấy không thể gọi Đoàn Phong dậy ngay được, cậu đành kiên trì giúp anh ta xử lý vết thương. Vậy mà khi cởi áo Đoàn Phong ra, Viên Mục Dã nhìn thấy xương sườn bên phải có một chỗ lún to bằng bàn tay.

Đoàn Phong bị thương nặng hơn nhiều so với Viên Mục Dã tưởng tượng, cậu chỉ học qua vài cách sơ cứu tại trường cảnh sát, ngoại thương nghiêm trọng như thế này thật sự khiến cậu không biết phải làm như thế nào.

Đặc biệt là chỗ lún to bên xương sườn, chắc chắn là do vật cứng nào đó va vào khi rơi xuống, nhưng nó không phải vết thương hở nên Viên Mục Dã không thể nào đoán được xương sườn bên phải có đâm vào nội tạng của Đoàn Phong hay không... Dưới tình huống bình thường khi đối mặt với tổn thương do rơi từ trên cao xuống thì không thể tùy tiện di động người bị thương, nhưng tình huống như bây giờ nằm yên chờ cứu viện cũng không thực tế!

Lúc này Viên Mục Dã nghĩ đến chuyện trong túi quần của Đoàn Phong chắc là có một chiếc điện thoại vệ tinh, cậu nhanh chóng tìm kiếm, nhưng lại phát hiện nó đã ra đi tìm đường cứu nước trong túi Đoàn Phong mất rồi... Ngẫm cũng thấy hợp lý, đến Đoàn Phong cũng bị ngã thành thế này, chứ nói gì đến chiếc điện thoại.

Đã không thể dùng điện thoại cầu cứu, Viên Mục Dã chỉ đành gửi hy vọng vào phía mấy người Đại Quân, sau khi bọn họ phát hiện cậu và Đoàn Phong mất liên lạc thì chắc chắn sẽ dẫn người lên núi tìm kiếm...

Viên Mục Dã nhìn vết thương trên người Đoàn Phong rồi nghĩ phải di chuyển anh ta thế nào mới không tạo thành hai lần tổn thương? Chắc chắn không thể cõng được rồi, Viên Mục Dã đành tìm vật liệu ngay tại chỗ, dùng cành cây và dây leo làm thành một cái cáng cứu thương đơn giản.

Nhưng khi Viên Mục Dã chuẩn bị đặt Đoàn Phong lên cang, cậu lại phát hiện một vấn đề, đó là nửa thân trên của Đoàn Phong không hề có vết thương hở, vậy vì sao anh ta lại chảy nhiều máu như thế?

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn cẩn thận kiểm tra nửa thân trên của Đoàn Phong, cậu phát hiện ở vị trí dưới nách chiếc áo khoác rằn ri có một lỗ hồng chưa đầy ba centimet! Viên Mục Dã thấy vậy lập tức xé áo ra để kiểm tra nách của Đoàn Phong, cậu phát hiện vết thương ở chỗ đó đã gần khép lại...

Vết thương này hiển nhiên là bị người nào đó dùng vũ khí sắc bén đâm dưới nách, vị trí này rất xảo trá lại hung ác, nó từ dưới nách xuyên thẳng vào trái tim, nếu như đổi thành người khác thì chắc chắn đã chết ngay tại chỗ rồi.

Cú đâm này chắc là do Trần Bình đâm khi Đoàn Phong đã mất ý thức, máu trên người Đoàn Phong cũng từ đó mà ra, đồng thời cũng giải thích tại sao trên người Trần Bình lại có rất nhiều máu...

Để đảm bảo an toàn, Viên Mục Dã cẩn thận kiểm tra toàn thân Đoàn Phong một lần nữa, sau khi xác định ngoài chỗ xương sườn bị lõm vào thì không còn vết thương nào khác... Lúc này Viên Mục Dã mới cẩn thận chuyển Đoàn Phong lên chiếc cang cứu thương đơn giản.

Có thể do Viên Mục Dã di chuyển khiến Đoàn Phong bị đau, anh ta cau mày, sau đó khẽ lẩm bẩm: “Nước... Tôi khát quá...”

Viên Mục Dã nghe thấy vậy bèn vội vàng quay người dùng tay móc một chút nước trong dòng suối nhỏ đem về, sau đó nhẹ nhàng đổ lên môi Đoàn Phong...

Chương 427: Bó xương

Có lẽ nhờ chút nước đó nên Đoàn Phong từ từ mở mắt ra, nhưng ánh mắt anh ta hơi tan rã, mãi mà không có tiêu cự...

“Đoàn Phong, tôi là Viên Mục Dã, anh có nghe thấy tôi nói không?” Viên Mục Dã hỏi.

Không ngờ Đoàn Phong nghe xong lại nhắm mắt lại, dường như động tác này đã dùng hết sức lực toàn thân của anh ta vậy. Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định tạm thời không nên di chuyển Đoàn Phong mà cứ để anh ta nghỉ ngơi tại chỗ... Có lẽ chỉ có như vậy mới khiến vết thương của anh ta hồi phục tốt hơn.

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã bèn đứng dậy đi tới bên cạnh dòng suối, cậu xé cái túi bên hông quần của mình xuống rồi nhúng vào trong nước và nhờ vào đó để lấy nước về cho Đoàn Phong uống.

Cứ đi đi lại lại như vậy vài lần, cuối cùng Đoàn Phong cũng không kêu khát nữa!

Đoàn Phong uống no nước xong rất nhanh đã ngủ thiếp đi, Viên Mục Dã tranh thủ lúc này cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, cậu cảm thấy nếu hai người muốn bình yên ở đây qua đêm nay thì nhất định phải đốt một đống lửa mới được!

Nói thật lòng, tình huống của Viên Mục Dã cũng chẳng khác hơn Đoàn Phong, lúc trước cậu đã tổn quá nhiều sức để leo từ trên vách đá xuống nên hiện giờ bị kiệt sức, cộng thêm bụng đói sôi ùng ục.

Mà Đoàn Phong ở bên cạnh đang tỏa ra một mùi thơm ngọt của máu khiến Viên Mục Dã nảy sinh một cảm giác rất khó tả...

Thật ra Viên Mục Dã cũng hiểu đây là khát vọng của mình đối với máu tươi, lúc trước cậu đã từng bị khuất phục bởi cảm giác này, kết quả là tự cắn mình rồi uống máu của mình... Cảm giác này khiến Viên Mục Dã cả đời khó quên, cậu biết nếu mình nới lỏng sợi dây trong lòng thì chắc chắn sẽ chìm đắm trong nó, đến lúc ấy Viên Mục Dã cũng không dám tưởng tượng mình sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

Không còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành xé chiếc áo nhuộm máu của Đoàn Phong xuống rồi ném vào trong suối, mùi vị cảm dỗ đến tột đỉnh kia đúng là đã nhạt đi khá nhiều... Nhưng để Đoàn Phong cởi trần mãi như vậy cũng đâu được? Mà trên người Viên Mục Dã cũng chỉ có một chiếc áo lót mỏng, nếu cậu cởi ra đắp cho Đoàn Phong thì chắc cũng chỉ che được ngực của anh ta.

Viên Mục Dã nghĩ ngợi một lúc rồi đứng dậy đi về phía thi thể Trần Bình, dù sao anh ta cũng đã chết, để bộ quần áo này mục nát cùng với anh ta thì chi bằng để nó tạm thời cứu mạng cậu và Đoàn Phong đi!

Lúc Viên Mục Dã lấy được quần áo của Trần Bình, cậu cũng tìm được diêm chống nước và la bàn, những vật này quá quan trọng đối với người bị lạc trong rừng như Viên Mục Dã.

Sau khi lấy được quần áo, đầu tiên Viên Mục Dã mang ra suối giặt sạch mùi máu tươi, tiếp đó cậu nhặt một ít cành khô để đốt một đồng lửa rồi bắt đầu hong khô quần áo. Trong quá trình này, Viên Mục Dã nhìn cái chân đang bị thương của Đoàn Phong mà nghĩ thầm, nếu như cậu không có biện pháp khiến cái chân này lành lại, vậy dù vết thương có lành thì nó cũng vẫn vằn vẹo như thế...

Thế là Viên Mục Dã đành xé ống quần Đoàn Phong ra rồi quan sát cẩn thận cái chân đang bị thương. Cái chân trái này gần như bị cắt thành ba mảnh, từ tình huống trước mắt có thể thấy nó bắt đầu khép lại, Viên Mục Dã biết nếu mình muốn ra tay thì phải tranh thủ ngay lúc này, nếu để muộn chỉ có thể lại làm gãy xương rồi nối lại!

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã bèn giơ tay tách cái chân đã bị gãy thành vài đoạn của Đoàn Phong ra, cậu muốn tranh thủ lúc Đoàn Phong đang hôn mê để tốc chiến tốc thắng! Không ngờ

khi Viên Mục Dã vừa dùng sức, cậu bỗng nghe thấy Đoàn Phong kêu rên một tiếng, ngay sau đó chiếc chân phải chưa bị thương của anh ta đập thẳng về phía ngực Viên Mục Dã...

May mà Viên Mục Dã phản ứng rất nhanh, cậu vội vàng né sang bên cạnh một chút nhưng cú đá này vẫn đập rất mạnh vào vai cậu! Nếu vào lúc bình thường bị Đoàn Phong đá như vậy chắc đã gãy xương rồi... Nhưng bây giờ cả người Đoàn Phong cũng chẳng còn sức nữa, cú đá này chỉ là đá trong vô thức.

Viên Mục Dã bất đắc dĩ vuốt vai rồi nhìn Đoàn Phong, nói: “Anh đừng lộn xộn, tôi đang bó xương cho anh đấy! Nếu không sau này nó liền thì anh lại chịu khổ!”

Không biết Đoàn Phong có nghe thấy Viên Mục Dã nói hay không mà thấy anh ta lăm bắm chửi mẹ nó, sau đó không lên tiếng nữa. Viên Mục Dã bị anh ta đá phát sợ nên đành dùng đầu gối giữ chặt chân phải Đoàn Phong, đề phòng anh ta đau quá rồi lại cho mình một cước.

Quá trình bó xương sau đó cả Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều đổ đầy mồ hôi, chắc chắn là Đoàn Phong rất đau, mặc dù bây giờ anh ta đang hôn mê nhưng vẫn sẽ cảm nhận được cơn đau... Còn Viên Mục Dã thì khăn trương khi nghe thấy anh ta rên rĩ.

Thấy chân của Đoàn Phong cuối cùng cũng được mình vuốt thẳng, lúc này Viên Mục Dã mới thở phào, ngồi bệt sang bên cạnh nghỉ ngơi... Nếu là người bình thường, Viên Mục Dã phải tìm hai thanh nẹp giữ cố định cho chân Đoàn Phong, đề phòng nó bị lệch.

Nhưng Viên Mục Dã biết Đoàn Phong không cần, chỉ cần anh ta duy trì hiện trạng, trong một khoảng thời gian cố gắng không di chuyển anh ta... Với tốc độ khép lại vết thương của thân thể Đoàn Phong thì không cần thanh nẹp cũng có thể khỏi hẳn.

Sau khi vật lộn một lúc mới xong, Viên Mục Dã lại phát hiện miệng Đoàn Phong có máu chảy ra, lòng cậu lập tức trầm xuống... Viên Mục Dã không sợ điều gì khác mà chỉ sợ xương sườn đã gãy đâm vào phổi Đoàn Phong.

Nếu thật sự là như vậy sẽ rất phiền phức, bởi vì với tốc độ hồi phục của Đoàn Phong, mấy chiếc xương sườn gãy sẽ mọc dài ra trong phổi! Đến lúc đó kể cả có cứu được Đoàn Phong ra ngoài thì cũng phải mổ một lần nữa để rút mấy chiếc xương sườn đó ra khỏi phổi.

Nếu không chưa nói đến việc xương sườn Đoàn Phong vĩnh viễn bị lõm vào một chỗ rất to, mà thậm chí nội tạng của anh ta sẽ luôn bị chảy máu. Tuy Đoàn Phong là người bất tử, nhưng nếu xương sườn cứ luôn cắm vào phổi, đồng thời nội tạng bị chảy máu... Điều đó đối với bất kỳ người nào cũng là một sự giày vò.

Nhưng tình huống của xương sườn khác với chân, đó là thứ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, mà kể cả có thể nhìn thấy thì Viên Mục Dã cũng không thể thò tay vào dưới da Đoàn Phong rồi rút xương sườn từ trong phổi ra được! Viên Mục Dã càng nghĩ lại càng không tìm ra được bất kỳ biện pháp nào để giải quyết, cậu chỉ đành đợi đến lúc cứu Đoàn Phong ra ngoài rồi lại tính tiếp.

Viên Mục Dã thấy quần áo lúc này cũng đã gần khô, cậu bèn đắp nó lên người Đoàn Phong, còn mình thì vớt bộ quần áo của Đoàn Phong từ trong suối lên rồi tiếp tục phơi... Dù sao cả hai cũng phải ở lại đây qua đêm, trên người nên có thứ gì đó giữ ấm!

Bầu trời tối rất nhanh, nhiệt độ không khí hạ xuống thấp một cách rất rõ ràng, Viên Mục Dã biết với tình cảnh trước mắt của hai người họ... Đống lửa này tuyệt đối không thể tắt, thế là cậu lại nhặt thêm một ít cành khô và lá rụng rồi ném vào lửa.

Chương 428: Giải phẫu

Viên Mục Dã cảm thấy bụng mình sôi ùng ục, từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ cảm thấy đói đến như vậy, thậm chí Viên Mục Dã còn nhớ lại con lợn rừng và con sói xám bị mình đánh chết trên vách núi lúc trước!

Sau khi áo của Đoàn Phong được hong khô, Viên Mục Dã khoác mảnh vải rách miễn cưỡng được gọi là áo này lên người, tiếp đó cậu canh giữ bên cạnh Đoàn Phong rồi liên tục để mắt tới anh ta...

Trước nửa đêm Đoàn Phong ngủ không hề yên ổn, đã vài lần anh ta nửa tỉnh nửa mê kêu khát nước, Viên Mục Dã đành phải đi đến bên cạnh dòng suối lấy nước về cho anh ta uống.

Vậy mà khi Viên Mục Dã mớm nước cho Đoàn Phong, cậu phát hiện da anh ta nóng hầm hập, chắc chắn là triệu chứng của bị sốt... Nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng thôi, bị ngoại thương nặng như vậy ở nơi hoang dã, không sốt mới là lạ!

Sau khi được bổ sung nước đầy đủ Đoàn Phong lại ngủ thiếp đi, lần này anh ta ngủ rất say, không hề tỉnh lại giữa chừng... Còn Viên Mục Dã cũng lăn quay ra ngủ ở bên cạnh Đoàn Phong khi trời gần sáng.

Lúc Viên Mục Dã giật mình tỉnh dậy, cậu phát hiện trời đã sáng choang, đồng lửa bên cạnh không biết đã tắt từ lúc nào. Viên Mục Dã nhanh chóng kiểm tra tình hình của Đoàn Phong và phát hiện anh ta vẫn còn sốt cao, cậu bèn đi ra suối lấy nước, nhưng khi quay về thì lại thấy Đoàn Phong đã tỉnh...

Viên Mục Dã kinh ngạc hỏi: “Cuối cùng anh cũng tỉnh, cảm giác thế nào rồi?”

Đoàn Phong ngo ngác nhìn Viên Mục Dã: “Đây là đâu, tại sao chúng ta lại ở chỗ này...”

Viên Mục Dã đành kể cho anh ta nghe: “Hôm qua sau khi anh bị tên Trần Bình kia đâm bị thương thì ngã từ đỉnh Lạc Hà xuống dưới!”

Đoàn Phong nghe vậy chửi một câu rồi giãy giụa muốn đứng lên, Viên Mục Dã vội vàng ngăn cản: “Anh đừng lộn xộn! Trên người anh bây giờ có vài chỗ bị gãy xương đấy, cứ nằm yên một chỗ đi đã!”

Đoàn Phong nghe vậy thì ngẩng đầu lên muốn xem thử cơ thể mình thế nào, vậy mà vừa khẽ cử động, anh ta lập tức cảm thấy máu trong ngực như sôi trào, không nhìn được mà bật ho khan...

Viên Mục Dã thấy thế biết là không ổn rồi, cậu đang muốn đề Đoàn Phong xuống để anh ta đừng lộn xộn, kết quả vẫn chậm một bước, Đoàn Phong ho khan vài tiếng rồi phun ra một ngụm máu!

Có vẻ như chuyện này vẫn phát triển theo hướng xấu nhất, đây đã là lần thứ hai Đoàn Phong phun ra máu. Mấy chiếc xương sườn gãy lúc trước khiến Viên Mục Dã lo lắng, cuối cùng vẫn cắm vào trong phổi của Đoàn Phong...

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã không tốt bèn vén áo lên xem... Khi anh ta nhìn thấy chỗ lõm to bên cạnh xương sườn thì hiểu ra ngay mọi chuyện.

Đầu tiên Đoàn Phong im lặng một lúc, sau đó chửi mẹ nó: “Chúng ta đã ở chỗ này bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng một ngày một đêm.” Viên Mục Dã trả lời.

Đoàn Phong nghe cậu nói vậy, tò mò hỏi: “Vậy sao cậu xuống đây được? Đừng nói là thằng khốn đấy cũng ném cậu xuống nhé?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi tự nhảy xuống!”

Sau đó Viên Mục Dã kể lại toàn bộ mọi chuyện cho Đoàn Phong nghe, kể cả đoạn Trần Bình tự sát thế nào, cậu bị động vật tấn công ra làm sao, trèo lên cây cổ thụ rồi leo xuống vách

đá, cuối cùng tìm được Đoàn Phong ở dưới vách đá và bó xương cho anh ta ...

Sau khi nghe Viên Mục Dã kể xong, thật sự là đến cả sức để chửi Đoàn Phong cũng chẳng có nữa, anh ta nghiêng đầu nhìn chỗ lõm to bên xương sườn rồi hỏi: “Xương đùi cậu cũng dám xếp lại, vậy tại sao không đặt lại xương sườn cho tôi?”

Viên Mục Dã nhún vai: “Tôi cũng muốn làm như vậy nhưng nghĩ mãi mà không ra biện pháp nào rút được xương sườn ra khỏi phổi của anh...”

Đoàn Phong nhắm mắt lại suy nghĩ rồi bảo: “Thật ra biện pháp rất đơn giản, chỉ xem cậu có dám hay không thôi!”

Mặt Viên Mục Dã biến sắc: “Anh muốn tôi giải phẫu cho anh trong môi trường thế này à?”

“Cũng gần như vậy, nhưng không cần phức tạp đến mức phanh ngực mổ bụng đâu!”

Viên Mục Dã vô cùng nghi ngờ hỏi: “Anh có ý gì? Xương sườn này mọc trong bụng anh, không phanh ngực mổ bụng thì làm sao lấy nó từ trong phổi ra được?”

Đoàn Phong cười: “Cậu đánh giá mình quá thấp rồi đấy, cậu nghĩ xem bản lĩnh của mình là gì đi?”

Viên Mục Dã nhìn chằm chằm vào xương sườn Đoàn Phong một lúc rồi giật mình hiểu ra: “Anh muốn tôi... Để tôi... Không được không được! Tôi bây giờ điều khiển vật từ xa lúc được lúc không. Sao có thể điều khiển xương trong bụng anh được? Chuyện này quá sức của tôi, chắc chắn là không được! Hơn nữa, tôi chẳng nhìn thấy gì, nhờ động sai chỗ thì càng tệ hơn!”

Đoàn Phong thở dài: “Không thể tệ hơn so với bây giờ được đâu, tôi cảm thấy trong phổi toàn là máu, sắp không thở được rồi! Cậu rút ra sớm thì tôi nhẹ nhõm sớm. Hơn nữa, tôi cũng không chết được, nhờ sai thì nhờ lại, kiểu gì cũng sẽ có một lần nhờ đúng...”

Viên Mục Dã vừa tưởng tượng thì đã cảm thấy cả người không được tự nhiên, lại còn nhờ sai thì nhờ lại? Kể cả Đoàn Phong chịu được, cậu cũng đâu ra tay được? Nhưng vào lúc Viên Mục Dã đang do dự chưa quyết định được, Đoàn Phong lại ho

dữ dội, từ miệng và mũi anh ta càng phun ra nhiều máu hơn, sắc mặt Đoàn Phong cũng thay đổi đột ngột, chắc do xuất hiện triệu chứng khó thở.

Viên Mục Dã thấy thế đành đánh liều, cậu nói: “Vậy để tôi thử một chút, nếu anh không chịu đựng được tôi sẽ dừng tay ngay!”

Đoàn Phong thở dốc: “Đến đi, chẳng có gì là tôi không chịu được cả... Đau chết vẫn tốt hơn ghen chết!”

Viên Mục Dã thở dài, sau đó giữ bình tĩnh rồi nhẹ nhàng đặt tay lên xương sườn của Đoàn Phong...

Thật ra Viên Mục Dã đã học giải phẫu cơ thể người khi còn ở trường cảnh sát, sau này khi làm việc, cậu cũng đã từng nhiều lần nhìn pháp y giải phẫu thi thể, vì thế mà Viên Mục Dã tương đối hiểu cấu tạo xương sườn con người... Mặc dù như vậy, Viên Mục Dã vẫn không hề nắm chắc, bởi vì dù là bác sĩ có kỹ thuật tốt cũng không thể nhắm mắt giải phẫu cho bệnh nhân được!

Nhưng Đoàn Phong bây giờ đã không thể chịu đựng thêm được nữa, vì vậy Viên Mục Dã đành kiên trì tiến tới... Đầu tiên cậu nhắm mắt lại rồi dùng tay cảm giác vị trí xương sườn của Đoàn Phong qua lớp da, sau đó Viên Mục Dã tập trung tinh thần dùng ý niệm di chuyển mấy chiếc xương sườn lệch vị trí.

Lúc đầu do khẩn trương và thiếu kinh nghiệm, lại thêm việc Viên Mục Dã có thể cảm nhận rất rõ cơ thể Đoàn Phong đang run rẩy, nên cậu cũng bị mất đi sự chính xác, không thể nhắc mấy chiếc xương sườn đang lồm xồm lên như cậu tưởng tượng...

Khi Đoàn Phong ở trạng thái tỉnh táo thì dù có đau anh ta cũng không rên một tiếng, nhưng hiện tại Đoàn Phong đã không thể khống chế được cơ thể mình, anh ta có thể không kêu đau nhưng lại không kiềm chế được sự run rẩy sinh ra do đau đớn.

Chương 429: Máu hươu

Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong đau đến mức vã đầy mồ hôi, cậu bèn đề nghị nghỉ một lúc rồi lại tiếp tục... Không ngờ Đoàn Phong bảo Viên Mục Dã đừng ngừng lại mà hãy tiếp tục kéo xương ra!

Cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành tiếp tục nhắm mắt kéo, nhưng khi cậu dùng ý niệm chạm được vào xương sườn của Đoàn Phong thì cũng là lúc cậu cảm nhận được toàn bộ hình dáng của nó, thế là Viên Mục Dã cố gắng vút bỏ hết các suy nghĩ lung tung khác rồi cẩn thận rút chiếc xương sườn đang cắm vào phổi Đoàn Phong ra...

Khi Đoàn Phong kêu rên lên, Viên Mục Dã biết mình đã thành công, thậm chí cậu còn có thể cảm giác được rất nhiều máu đang túa ra từ vết thương ở phổi.

Điều Viên Mục Dã có thể làm bây giờ là dùng một tay nắn chiếc xương sườn bị gãy của Đoàn Phong, còn một tay khác ấn chặt không cho phổi chảy máu, cậu hy vọng vết thương to này có thể nhanh chóng dừng chảy máu.

Tin tốt là mặt Đoàn Phong không còn nghẹn đến tím tái nữa, cuối cùng anh ta cũng có thể hít thở thoải mái; tin xấu là sắc mặt Đoàn Phong càng lúc càng tái nhợt, có vẻ như toàn bộ máu đều muốn trào ra từ lỗ thủng ở phổi...

Cũng may lúc này Viên Mục Dã tỉnh táo hơn trước nhiều, bởi vì cậu cảm thấy đã hoàn thành được việc khó nhất, đồng thời cậu cũng tin rằng khả năng tự lành siêu đẳng của “Người bất tử” có thể ngăn cơn sóng dữ, cho nên việc cầm máu chỉ là vấn đề thời gian.

Thật ra Viên Mục Dã vẫn chỉ là người mới trong việc dùng ý niệm điều khiển đồ vật, cậu còn kém xa so với sự thuần thục

của Thạch Lỗi, đặc biệt là tình huống dùng ý niệm trong thời gian dài như thế này... Nó đúng là một sự thử thách đối với Viên Mục Dã.

Không biết đã qua bao lâu, Viên Mục Dã phát hiện sắc mặt Đoàn Phong đã không còn tái nhợt như vừa rồi nữa, cậu bèn thả lỏng cánh tay trái đang đỡ xương sườn, sau đó lại từ từ di chuyển tay phải đang đặt trên phổi...

“Anh... Cảm thấy thế nào rồi?” Viên Mục Dã khẽ hỏi.

Đoàn Phong yếu ớt đáp: “Tôi cảm thấy chết có khi còn sướng hơn!”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong nói như vậy chứng tỏ anh ta đã ổn, thế là cậu mệt mỏi nằm vật sang bên cạnh: “Đừng nói là anh, đến tôi cũng cảm thấy mình suýt nữa đã chết!”

Sau đó hai người không nói thêm gì nữa mà cùng mệt mỏi ngủ thiếp đi... Đợi đến lúc Viên Mục Dã tỉnh lại, Đoàn Phong đã ngồi bên cạnh đồng lửa.

Lại một lần nữa Viên Mục Dã phải ngạc nhiên trước khả năng tự lành của Đoàn Phong, cậu vội vàng ngồi dậy rồi hỏi: “Anh thức dậy làm gì? Mau nằm xuống đi, trước khi xương sườn và xương đùi mọc tốt thì đừng có lộn xộn!”

Đoàn Phong vén áo lên: “Không sao rồi, chỉ còn hơi sưng một tí thôi...” Sau đó anh ta chỉ vào quần áo trên người mình và hỏi: “Bộ này là quần áo của ai thế? Còn... quần áo của cậu đâu?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Lúc tôi leo từ trên xuống vì để giảm trọng lượng nên đã ném hết cả quần áo và ba lô đi rồi, không biết bây giờ nó rơi ở chỗ nào nữa. Quần áo của anh lại không thể mặc được nên tôi đành lột quần áo của Trần Bình ra rồi đắp cho anh trước!”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi nói: “Cũng được, gã đâm tôi một dao thì phải đền tôi một bộ quần áo chứ.” Nhưng sau đó anh ta phát hiện trên vai Viên Mục Dã có một chỗ máu bầm, Đoàn Phong hỏi: “Vai cậu làm sao vậy?”

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn qua, cậu đành nói với vẻ nhăn nhó: “Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi à, chẳng phải anh đá tôi sao!”

Đoàn Phong lập tức xấu hổ: “Tôi đá? Sao tôi chẳng có một chút ấn tượng nào nhỉ?”

“Thật ra cũng không thể trách anh, là tôi đánh giá thấp lúc anh hôn mê mà vẫn còn lực sát thương, kết quả là lúc bó xương bị anh đá cho một cú vào vai...” Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói.

Đoàn Phong gật đầu: “Bảo sao tôi không nhớ, hóa ra đá lúc đó... Coi như cậu gặp may đấy, nếu là lúc bình thường mà trúng một cú đá của tôi, chắc vai cậu đã nát rồi!”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong nói thật, thế là cậu cười mà mặt nhăn như khi: “Đúng thế, vậy tôi phải cảm ơn ngài đây đã nương tay rồi!” Nói xong, cậu ngồi xồm xuống kiểm tra chân trái của Đoàn Phong: “Anh xác định là xương đùi đã liền lại rồi chứ?”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã có vẻ không tin lắm bèn đứng lên đi hai bước rồi bảo: “Thế nào? Lần này tin rồi chứ?” Sau đó anh ta lại cầm một chai nước khoáng ở dưới đất và ném nó cho Viên Mục Dã: “Bắt lấy này! Tìm mấy thứ này quá mất công mất sức, mau uống đi!”

Viên Mục Dã bắt lấy rồi nhìn xem, cậu thấy đây là nửa chai máu thì giật mình hỏi: “Máu ở đâu ra thế?”

“Vừa rồi tôi tỉnh lại buồn tiêu quá nên đi sang bên kia xả máy, cậu đoán xem tôi đã làm gì? Đúng lúc ấy tôi gặp một con hươu đang ăn cỏ!” Đoàn Phong đắc ý cười nói.

Viên Mục Dã cạn lời, hỏi: “Vậy cái chai nước khoáng này ở đâu ra thế?”

“Nhặt...”

“A!”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã có vẻ chê bần thì thở dài: “Đến lúc này rồi mà cậu còn đòi hỏi gì nữa? Có đồ đựng đã là tốt lắm rồi! Cậu mau uống đi? Trông sắc mặt cậu kia... Còn kinh hơn tôi nhiều!”

Đoàn Phong nói đúng, sắc mặt Viên Mục Dã bây giờ trông rất đáng sợ, chưa kể đến hai má hõm sâu mà quầng thâm dưới mắt trông giống như đã vài đêm không ngủ vậy.

Viên Mục Dã nhìn nửa chai máu hươu mà trong lòng đấu tranh dữ dội, cậu vô cùng khát vọng với máu nhưng bên cạnh đó lại rất mâu thuẫn với hành vi trực tiếp uống máu này... Bởi vì làm như vậy trông cậu như một con quái vật.

Đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng Viên Mục Dã vẫn uống một ngụm nhỏ, bởi vì cậu biết nếu mình muốn đi ra ngoài thì nhất định phải bổ sung năng lượng... Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ đến chuyện cũng đã rất lâu Đoàn Phong không ăn gì rồi, cậu hỏi: “Thịt hươu đâu?”

Đoàn Phong chỉ vào bên cạnh đồng lửa: “Tôi nướng hai miếng trên đó rồi, ở chỗ này muốn ăn no đúng là không dễ! Quan trọng là dao cắt thịt cũng chẳng có, cậu không biết tôi lấy được chỗ máu hươu đây tốn bao nhiêu công sức đâu!”

Viên Mục Dã không muốn nghe anh ta kể chi tiết chuyện giết hươu, bèn cắt ngang: “Bây giờ anh cảm giác thế nào? Còn tình trạng hít thở không thoải mái không?”

Đoàn Phong hít sâu vài cái, sau đó cười cảm khái: “Trước mắt cảm giác cũng không tồi, không ngờ dị năng của cậu lại có thể cứu mạng vào lúc quan trọng nhất!”

“Cũng chỉ có thể cứu mạng anh thôi, nếu đổi thành người khác thì không làm như vậy được đâu, chắc chắn là đi luôn lên Tây Thiên gặp Phật Tổ rồi!” Viên Mục Dã bất đắc dĩ cười khổ.

Đoàn Phong nướng chín thịt hươu rồi bắt đầu nhồm nhoàm ăn, Viên Mục Dã thấy vậy cũng vắn chai nước ra rồi uống một ngụm nhỏ máu hươu...

“Chắc mấy người Đại Quân cũng đã chạy đến núi Kim Tuấn tìm chúng ta rồi!” Đoàn Phong vừa ăn vừa nói.

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, chúng ta bị nhốt ở đây hai ngày, chắc họ cũng sắp tìm đến đây rồi!”

Chương 430: Thôn Công ương

Đoàn Phong suy nghĩ rồi bảo: “Chỉ mong Trần Bình là du khách tự sát cuối cùng trên núi Kim Tuấn!”

Viên Mục Dã thở dài: “Hiện giờ hai con quái vật lớn đều đã chết, chỉ còn lại một con bé không biết đang ở chỗ nào... Trước mắt chắc con bé không gây nên chuyện gì được, chỉ sợ sau khi nó lớn lên thì khó mà nói lắm.”

Đoàn Phong nhìn xung quanh rồi bảo: “Trước tiên cứ mặc kệ con bé đấy đi, chúng ta hãy tính làm thế nào để rời khỏi thung lũng này đã!”

Viên Mục Dã: “Chắc không có vấn đề gì đâu, chỉ cần chân anh có thể đi lại là được, trước đó tôi đã nghe Lâu Ngọc Sơn nói, thi thể của những du khách nhảy xuống núi tự sát đều được tìm thấy, nếu đội cứu viện đã tìm được đến đây để nhặt xác thì chắc chắn có đường đi ra ngoài...”

Sau khi ăn uống no đủ, Đoàn Phong đứng lên vận động tay chân một chút rồi nói: “Tôi bây giờ đi đường núi cũng không sao rồi, nhưng cây cối ở đây quá rậm rạp, chẳng thể nào nhìn ra được đường lên ở đâu cả!”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, mặc dù bọn họ có la bàn chỉ phương hướng, nhưng lại không biết lối ra cụ thể ở chỗ nào, mà với tình trạng cơ thể của Đoàn Phong thì không thể đi hết một lượt cả cái thung lũng này được...

“Hay là hai chúng ta leo lên vách đá!” Đoàn Phong nói đùa.

Viên Mục Dã tức giận đáp lại: “Được đấy, vậy anh leo đi, đợi khi anh lên thì thả dây thừng xuống kéo tôi lên!”

Mặc dù chỉ là nói đùa nhưng lại nhắc nhở Viên Mục Dã một điểm, lúc cậu xuống đây do quá khẩn trương nên không kịp nhìn kỹ thung lũng này... Nhưng nếu bây giờ Viên Mục Dã có thể tìm một chỗ hơi cao, chưa biết chừng có thể tìm được đường ra ngoài thì sao?

Viên Mục Dã tìm một gốc cây to cao mười mấy mét để leo lên, nhưng khi leo lên nhìn, trong lòng cậu lại cảm thấy lạnh lẽo, vì cậu nhìn thấy trong thung lũng toàn là những cây to cổ thụ che khuất bầu trời, không thể nào tìm được đường ra...

Vùng núi Kim Tuấn có địa hình rất hiểm trở, mà thung lũng nơi Viên Mục Dã đang đứng này, ở phía Tây là vách Lạc Hà chỉ có chim mới bay lên được, ba mặt kia là rừng rậm mênh mông như biển, bất kể đi về hướng nào cũng đều chỉ có thể càng đi càng xa, cuối cùng bị lạc trong núi rừng mênh mông.

Sau khi Viên Mục Dã leo từ trên cây xuống, cậu thở dài và bảo với Đoàn Phong: “Nếu muốn về cũng chỉ có thể vòng qua đỉnh Lạc Hà...”

Đoàn Phong nhếch miệng hỏi: “Phải đi bao xa?”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy nếu vòng qua đỉnh Lạc Hà đúng là hơi xa, mà tình huống của Đoàn Phong bây giờ tuy có thể di chuyển, nhưng cũng không thích hợp để đi quá xa trên đường núi...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây thì nhìn thoáng qua nửa chai máu hươu trên mặt đất, cậu hỏi: “Anh nhặt chai nước này ở đâu vậy?”

Đoàn Phong tiện tay chỉ: “Ở chỗ kia kìa, sao thế?”

“Cái này rất có thể do nhân viên cứu hộ lúc trước đến tìm thì thể du khách đã ném lại...” Viên Mục Dã nói.

Đoàn Phong nghe vậy như hiểu ra cái gì đó: “Ý của cậu là đội cứu hộ đã từng đi qua chỗ kia?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Khả năng này rất cao! Với kỹ năng truy tìm tung tích của anh, có thể tìm được dấu vết của họ không?”

Đoàn Phong lập tức lắc đầu: “Đương nhiên là không rồi, trong thời gian ngắn thì còn được, những cây cỏ bị đè bẹp hoặc bị

chém đứt thường sẽ mọc lại trong vài ngày... Bây giờ đã qua một đoạn thời gian so với lần cứu hộ cuối cùng rồi, vì vậy không thể nào tìm được.”

“Trước tiên cứ đi qua đó nhìn đã rồi lại tính tiếp, nhớ vẫn còn manh mối nào khác thì sao?” Viên Mục Dã không muốn buông tha dễ dàng như vậy, cậu đi trước về phía tay Đoàn Phong vừa chỉ.

Quả nhiên, Viên Mục Dã lấy ra bản lĩnh thăm dò hiện trường của mình và bọn họ nhanh chóng tìm thêm được vài thứ, nhưng phần lớn là mấy thứ như túi đựng thức ăn... Loại rác thải sinh hoạt này không dễ dàng bị mất dấu vết như cây cối.

Viên Mục Dã nhìn mấy túi nilon trên mặt đất rồi nói: “Tất cả thi thể của du khách nhảy xuống núi chắc chắn ở trong cùng một khu vực, chỉ cần đi theo hướng của mấy thứ rác rưởi này là tìm được đường ra khỏi thung lũng.”

Đoàn Phong gật đầu: “Được, có phương hướng thì dễ rồi, chúng ta vừa đi vừa tìm, chắc chắn còn thứ khác để chỉ đường... May mà đội cứu hộ không quá chuyên nghiệp, họ cũng không dọn hết rác rưởi mang đi, nếu không chúng ta chỉ đành ngồi một chỗ chờ cứu hộ đến.”

Sau đó hai người Viên Mục Dã đi về phía có rác xuất hiện, Đoàn Phong vẫn đi trước mở đường, Viên Mục Dã đi theo phía sau, thỉnh thoảng cậu lại quan sát dáng đi của Đoàn Phong, và cậu phát hiện chân anh ta vẫn hơi tập tễnh.

“Chân trái anh bây giờ có cảm giác gì?” Viên Mục Dã hơi lo lắng hỏi.

Đoàn Phong chẳng thèm quan tâm, nói: “Còn cảm giác gì nữa? Nó cũng đã mọc lại rồi!”

Viên Mục Dã hơi lo lắng Đoàn Phong đang cố cậy mạnh, cậu đề nghị bọn họ vừa đi vừa nghỉ, như vậy sẽ giúp chân anh ta được nghỉ ngơi...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã có vẻ lo lắng thì buồn cười hỏi: “Chân của cậu hay của tôi thế? Tôi đã nói không sao là không sao mà, tôi bây giờ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi cái chỗ quái quỷ này thôi!”

Viên Mục Dã nghe vậy không nói thêm gì nữa, hai người bọn họ tiếp tục đi về phía trước một lúc, đến khi họ đi tới một chỗ nhìn hơi kỳ lạ...

Theo tính toán thì chỗ này chắc ở giữa thung lũng, nói nó kỳ lạ bởi vì so sánh với những chỗ khác, ở đây có vẻ quá hoang vu, mặc dù cũng có cỏ có cây nhưng so với khu vực khác mà nói, cây cỏ ở đây hơi còi cọc.

“Chỗ này bị làm sao vậy nhỉ? Tại sao những cây cối này trông như bị thiếu dưỡng chất vậy?” Đoàn Phong bèn chồn hỏi.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Trước đó A Mộc đã từng nói, năm đó thôn Cống Ương ở ngay phía dưới đỉnh Lạc Hà, toàn bộ mọi người trong thôn đều bị chết thảm trong một cơn động đất... Nếu như tôi đoán không nhầm, chỗ này chính là địa chỉ cũ của thôn Cống Ương nên cây cối mới thấp bé hơn các chỗ khác.”

Đoàn Phong nhìn xung quanh một lượt: “Chỗ này bằng phẳng như vậy, làm gì có tàn tích nào? Kể cả năm đó gặp động đất thì cũng phải có một chút phế tích đổ nát chứ?”

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Không ai biết trận động đất năm đó cấp mấy cả, nhưng chỉ cần nhìn vào việc không còn ai sống sót thì ít nhất nó cũng phải cấp tám trở lên, với chất lượng của những ngôi nhà ở đây chắc chắn là sập, thậm chí còn kéo theo núi lở... Rồi nó trải qua vài chục năm mưa gió ăn mòn, đất đai bị thực vật phủ kín không còn dấu vết gì cũng là rất bình thường.”

Chương 431: Quay về quá khứ

“Vậy anh nói thi thể những thôn dân năm đó có người chôn cất không?” Viên Mục Dã hỏi.

Đoàn Phong lắc đầu: “Khả năng này không cao, vì chắc chắn đa số thi thể bị vùi lấp trong đồng đồ nát, với điều kiện những năm đó, kể cả tìm được thi thể... chắc cũng sẽ chôn luôn tại chỗ.”

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn mặt trời đang dần lặn về phía tây, cậu bảo: “Trời sắp tối rồi, chỗ này rất trũng, trời sẽ tối sớm hơn ở phía trên một chút... Đến lúc đó càng không phân biệt rõ phương hướng, tôi thấy chúng ta cứ nên nghỉ ở đây một đêm, sáng sớm mai lại xuất phát, như vậy cũng giúp xương chân và xương sườn của anh dài ra chắc chắn hơn.”

Đoàn Phong cười nói: “Tôi thì chẳng có vấn đề, nhưng chỗ máu hươu này đủ cho cậu uống không?”

Viên Mục Dã lấy chai nước khoáng ra nhìn rồi nói: “Uống tiết kiệm một chút là được, nhưng tôi không quen uống trực tiếp thứ này cho lắm...”

Đoàn Phong hiểu ý Viên Mục Dã muốn nói, anh hỏi: “Cậu sợ uống vào sẽ nghiện nó hả?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng gần như vậy, phải nói với anh thế nào nhỉ, tóm lại trực tiếp uống thứ này với ăn bánh dinh dưỡng mà đầu bếp Lưu làm là hai khái niệm hoàn toàn khác... Tôi sợ uống quen cái này rồi, sẽ không ăn nổi bánh dinh dưỡng của đầu bếp Lưu nữa.”

Đoàn Phong tức giận nói: “Chẳng biết hàng ngày lão Lâm mê những thứ gì nữa? Lúc trước anh ta nói có thể nghiên cứu

ra thuốc đặc hiệu điều trị virus trong cơ thể cậu, vậy mà bây giờ lại chẳng nhắc đến nữa! Chỉ toàn đúng hạn đưa đến mấy cái thuốc ức chế cắt chớ đấy...”

“Chắc tiến sĩ Lâm tạm thời cũng không có biện pháp nào tốt cả, nếu thật sự không có cách để giải quyết triệt để, vậy tôi hy vọng có thể giữ nguyên trạng thái này... Bởi vì tôi sợ nếu tiếp tục phát triển, sẽ có lúc tôi không khống chế được bản thân mình nữa.” Viên Mục Dã nói với giọng bất lực.

Đoàn Phong xoa tay: “Sẽ không có lúc đó đâu, cậu cũng đừng cả ngày suy nghĩ lung tung nữa, cậu là người có sự tự chủ mạnh nhất trong số chúng tôi đấy, cậu chắc chắn sẽ không dễ dàng thỏa hiệp với cơn nghiện của mình, tôi dám khẳng định điều này...”

Viên Mục Dã nghe vậy thì cười và bảo: “Anh vừa nói chính mình đấy à? Được hay không chỉ có tự mình biết... Tại sao đến lượt tôi là anh lại chắc chắn như vậy, chẳng lẽ anh còn hiểu tôi hơn cả chính tôi à?”

“Tại sao lại không? Cậu đừng quên tôi ăn muối còn nhiều hơn cậu đi đường, ít nhất cũng sống hơn cậu vài chục năm mà? Ít nhất tôi cũng có ánh mắt biết nhìn người.” Đoàn Phong đắc ý nói.

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, bán muối còn bị người khác đánh chết nhỉ?”

Sau đó hai người bọn họ không đầu võ mồm nữa mà đi xung quanh nhật cảnh khô để chuẩn bị nhóm lửa qua đêm, mặc dù bây giờ là giữa mùa hè, nhưng nhiệt độ không khí trong núi không cao, vì thế nếu buổi đêm không có mấy thứ trang bị chống lạnh như lều vải, túi ngủ, thì nhất định phải đốt một đống lửa.

Nhưng cây cối ở đây cũng không tươi tốt, vì thế tìm cành khô khó hơn lúc trước nhiều, Viên Mục Dã đành đi xa hơn một đoạn, cậu muốn nhặt nhiều một chút để tránh việc đốt một nửa lại phải đi nhặt tiếp.

Bầu trời lúc này đã tối dần, Viên Mục Dã ôm một bó cành khô đang chuẩn bị quay về thì bỗng cảm thấy phía trước có người, lúc đầu cậu còn tưởng đó là Đoàn Phong, nhưng khi ngẩng đầu

lên nhìn thì lại thấy là một đứa bé đang dắt trâu đứng trước mặt mình...

Đứa bé thấy lạ, hỏi: “Anh là ai? Sao lại chạy đến chỗ chúng tôi nhặt củi đốt thế?”

Viên Mục Dã không thể ngờ lại gặp được một đứa bé chăn trâu ở chỗ này, cậu ngơ ngác hỏi: “Cậu bạn nhỏ, sao em lại chăn trâu ở đây? Em vào đây bằng cách nào?”

Đứa bé buồn cười đáp: “Em chăn trâu trước cửa nhà thì liên quan gì đến anh chứ?”

Viên Mục Dã nghi ngờ: “Cửa nhà? Giữa núi rừng hoang vắng này lấy đâu ra...” Nhưng cậu mới nói được một nửa lại đột nhiên ngăn người, vì cậu thấy mảnh núi rừng hoang vắng phía sau lúc này đột ngột xuất hiện một thôn trang nhỏ.

Viên Mục Dã vội vàng quay đầu tìm kiếm Đoàn Phong, nhưng làm gì còn bóng dáng anh ta đâu nữa? Lòng cậu bỗng trầm xuống, cậu vội vàng hỏi đứa bé: “Ở đây là đâu vậy?”

Đứa bé quẹt nước mũi rồi đáp: “Thôn Công Ương, anh thật là lạ đấy, không biết chỗ này là nơi nào mà cũng dám đến!” Cậu bé nói xong bèn dắt trâu đi qua người Viên Mục Dã, tiến thẳng về hướng ngôi làng.

Viên Mục Dã nhìn ngôi làng trước mặt mà hình như đã hiểu ra thứ gì đó. Giống như mấy lần trước vậy, chỗ này đã từng xảy ra một trận động đất và chết rất nhiều thôn dân. Chắc từ trường tư duy còn sót lại đã ngưng tụ cùng nhau rồi tạo thành một từ trường tư duy mạnh mẽ, mà Viên Mục Dã có thể đọc được toàn bộ nên đã lún sâu vào trong đó, nhờ vào điều này mà cậu xuyên về thôn Công Ương trước khi xảy ra động đất.

Có bài học lần trước, Viên Mục Dã tự cảnh cáo mình tốt nhất là đừng có ý định thay đổi lịch sử, nếu không chắc chắn sẽ có người khác bị mất mạng để bù vào số lượng người phải chết...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây thì do dự không biết có nên vào thôn hay không? Ai ngờ đúng lúc này bỗng có tiếng sói tru cách đó không xa, Viên Mục Dã nghe thấy thế bèn nhanh chóng ném đồng củi trong tay rồi tiến về phía ngôi làng.

Chắc vào năm mươi năm trước, ở vùng núi Kim Tuấn này cũng thường xuyên xảy ra chuyện dã thú ăn thịt người, mặc dù

Viên Mục Dã không biết mình có thể thay đổi lịch sử hay không, nhưng cậu cũng không muốn trở thành người chết trong lịch sử...

Sau khi đi vào trong thôn, Viên Mục Dã nhanh chóng khiến người trong thôn chú ý, bởi vì trên người cậu chỉ mặc một cái áo lót mỏng, vào năm đó, chuyện này đúng là hơi kỳ quái đối với người trong thôn, thế nên có người tiến lên ngăn Viên Mục Dã lại rồi hỏi: “Cậu là ai? Đi đến thôn chúng tôi có việc gì không?”

Trước đó Viên Mục Dã đã nghe Lâu Ngọc Sơn nói chuyện, anh ta nói A Mộc vốn họ Lâm, thế là cậu thuận miệng nói: “Tôi tìm chú Lâm, tôi là họ hàng xa của chú ấy!”

Đôi phương nghe thế thì ngạc nhiên lắm, vội vàng hỏi: “Cậu tìm chú Lâm à? Ôi không may rồi, hôm nay chú Lâm không có ở trong thôn, con của chú ấy đã đón chú ấy đi ra ngoài khám bệnh rồi.”

Viên Mục Dã nghe thế thì giả vờ tiếc nuối: “Vậy à? Tôi nghe nói chú bị bệnh khá nặng cho nên mới đến thăm một chút... Không ngờ lại phí công rồi.”

Người kia bèn lịch sự nói: “Vậy tôi dẫn cậu đến nhà họ Lâm nghỉ qua đêm nhé, chắc muộn một chút họ mới về.”

Viên Mục Dã vội vàng cảm ơn: “Vậy thì tốt quá, cảm ơn anh.”

Vừa đi trên đường, Viên Mục Dã vừa dò hỏi: “Tôi nghe nói chú Lâm bị bệnh rất nặng, không ngờ lại có thể tự mình ra ngoài khám bệnh, chắc là không có vấn đề gì nghiêm trọng.”

Không ngờ người kia lại lắc đầu: “Chú Lâm nằm bẹp trên giường từ lâu rồi, chú ấy được con mình công ra ngoài và nói là thầy thuốc chê thôn chúng tôi quá xa nên không chịu đến khám bệnh tại nhà, cho nên thằng nhóc nhà họ Lâm mới phải công chú Lâm đi đến chỗ thầy thuốc khám.”

Chương 432: Thần linh phù hộ

Viên Mục Dã quan sát kĩ tình huống trong thôn, cậu phát hiện thôn này vẫn sinh hoạt theo quy luật kiểu mặt trời mọc làm việc, mặt trời lặn nghỉ ngơi, phần lớn người trong thôn sống bằng nghề làm ruộng.

Người đàn ông dẫn Viên Mục Dã vào thôn tên là A Lãng, anh ta vừa đi vừa nhiệt tình giới thiệu: “Bởi vì thôn chúng tôi ở chỗ xa xôi nên lâu lắm rồi không có người ngoài đến, cậu yên tâm, kể cả chú Lâm không ở nhà cũng không sao, cậu đã đến thôn Cống Ương thì chúng tôi nhất định sẽ chiêu đãi cậu thật tốt.”

Viên Mục Dã lịch sự nói: “Vậy xin phiền anh Lãng!”

A Lãng xua tay: “Tôi và chú Lâm đều là người cùng thôn, người thân của chú chính là người thân của tôi, có gì mà phiền chứ!”

Trong lúc nói chuyện, A Lãng dẫn Viên Mục Dã đến trước một căn nhà đất rồi bảo: “Đây là nhà của chú lâm, cậu vào trong đây nghỉ ngơi trước đi, tôi quay về bảo chị dâu chuẩn bị một chút đồ ăn qua đây!”

Lúc này Viên Mục Dã nhìn về phía căn nhà đất kia, cậu phát hiện cửa của căn nhà được buộc bằng một đoạn dây gai, cậu tò mò hỏi: “Bình thường trong thôn không khóa cửa à?”

A Lãng cười và bảo: “Thật không giấu gì cậu, người trong thôn chúng tôi không giàu có, trong nhà thật sự chẳng có gì để trộm cả, hơn nữa toàn là người cùng thôn nên biết rõ lẫn nhau, vì vậy mọi người chưa từng có thói quen khóa cửa... Dùng

dây gai buộc cửa cũng là vì sợ mấy con vật nuôi đi vào gặm ăn mất chiếu rom mà thôi.”

Viên Mục Dã không ngờ người dân thôn Cống Ương năm đó lại sống thật thà đến vậy, nếu ở đây không xảy ra vụ tai nạn kia, chắc nó sẽ thành một chốn thiên đường...

A Lăng đưa Viên Mục Dã đến nhà họ Lâm xong bèn vội vàng rời đi, Viên Mục Dã ngồi một mình trong phòng và tính toán xem nên rời đi thế nào. Mặc dù cậu biết chỗ này sắp xảy ra tai nạn nhưng lại không biết thời gian cụ thể, vì vậy Viên Mục Dã phải nghĩ biện pháp rời khỏi chỗ này thật nhanh, nếu không một khi thảm họa xảy ra, thật khó để nói cậu sẽ có kết cục như thế nào khi bị vây ở đây.

Lần trước ở khách sạn, Viên Mục Dã có thể thoát thân cũng là do may mắn, bởi vì đến bản thân Viên Mục Dã cũng không rõ mình làm thế nào để quay về quá khứ rồi lại trở về? Trong lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ, cậu thấy A Lăng bê một ít đồ ăn đến.

“Thật sự xin lỗi! Điều kiện ở nơi này có hạn nên chỉ có thể đãi khách bằng chút cơm rau dưa thôi.” A Lăng xấu hổ nói.

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn, cậu thấy chậu gỗ trong tay A Lăng chứa loại khoai mà lúc trước A Mộc đã đào ở đỉnh Lạc Hà, cậu tò mò hỏi: “Đây là thứ mà các anh trồng à?”

A Lăng lắc đầu: “Lương thực hàng năm chúng tôi thu hoạch được cũng không nhiều, khoai này là tôi đào trong núi, tuy nó mọc dại nhưng hương vị cũng khá lắm!”

Viên Mục Dã đương nhiên không thể ăn đồ ăn trong không gian này, vì thế cậu đành nói dối là cứ để tạm đấy để chờ đến tối khi hai cha con chú Lâm quay về sẽ cùng ăn. Sau đó Viên Mục Dã lại tán gẫu vài câu với A Lăng để tìm hiểu một chút tình huống trong thôn.

A Lăng nói cho Viên Mục Dã biết, sản lượng thu hoạch hoa màu của thôn Cống Ương mấy năm nay không tốt, đồng một chút là lại xuất hiện tình trạng cây trồng chết héo hàng loạt, bọn họ đã mời những người giỏi về trồng trọt ở bên ngoài đến để tìm hiểu nguyên nhân, nhưng cũng không thể tìm hiểu được lý do cây trồng tự nhiên lại chết héo...

Lúc này Viên Mục Dĩ bỗng nhớ ra trong thôn bọn họ lúc trước có một vị sứ giả của Thần có thể liên lạc được với quái vật, cậu đành hỏi thử: “Trước đây tôi từng nghe chú Lâm nói, trong thôn của anh có một vị sứ giả của Thần rất lợi hại, đến cả sứ giả của Thần cũng không biết nguyên nhân của chuyện này à?”

Không ngờ Viên Mục Dĩ vừa hỏi như vậy, sắc mặt A Lăng lại thay đổi, anh ta thở dài và bảo: “Không ngờ quan hệ của cậu và chú Lâm lại tốt như vậy, đến cả chuyện này mà chú cũng nói cho cậu biết... Thật không dám giấu, trước đây đúng là trong thôn chúng tôi có một vị sứ giả của Thần, ông ta dẫn chúng tôi cùng thờ cúng thần linh trong núi, cầu khẩn Sơn Thần phù hộ hàng năm mưa thuận gió hòa, thôn dân bình an khỏe mạnh. Khoảng thời gian đó tuy cũng kham khổ nhưng lại chưa từng xảy ra chuyện cây trồng chết héo.”

Viên Mục Dĩ thấy A Lăng rất tin phục sứ giả của Thần, bèn thuận miệng hỏi: “Vậy sứ giả của Thần đi đâu rồi?”

A Lăng thở dài thườn thượt: “Lúc đầu mọi chuyện vẫn tốt, không ngờ vài năm trước sứ giả của Thần bất ngờ gặp tai nạn qua đời, chuyện này xảy ra quá đột ngột nên ông ấy chưa kịp tuyển ra sứ giả của Thần đời tiếp theo! Mà người trong thôn mặc dù cũng chọn vài người để nhận chức sứ giả của Thần nhưng cuối cùng vì không thể giao tiếp với thần linh nên đều thất bại.”

“Gặp tai nạn? Tai nạn như thế nào?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Nhắc đến tai nạn năm đó, A Lăng lại cảm thấy tiếc nuối... Hóa ra lúc trước thôn Cống Ương có rất nhiều thôn dân cảm thấy cuộc sống quá kham khổ nên liên tục rời thôn đi ra thế giới bên ngoài núi kiếm sống.

Có những người từ đó không còn tin tức gì, có người thì mang tiền kiếm được về thôn và sống cuộc sống khiến người khác hâm mộ. Mà những người kiếm được tiền từ bên ngoài rồi trở về này đều trắng trợn thổi phồng cuộc sống ngoài thôn sung sướng đến mức nào, thậm chí còn nói mình đã thờ thần linh mới ở bên ngoài nên mới có cuộc sống tốt lành như thế.

Thời gian dần trôi qua, người trong thôn dần dần dao động, càng ngày càng có nhiều người không còn tin vào Sơn Thần

mà họ đã thờ cúng qua nhiều đời nay, họ muốn ra ngoài trải nghiệm nhiều kiến thức hơn và thờ cúng thần linh lợi hại hơn...

Sau khi sứ giả của Thần biết chuyện này thì đi từng nhà ngăn cản, ông ta nói mặc dù cuộc sống trong thôn kham khổ nhưng lại có thể bảo vệ mọi người khỏe mạnh không phải lo nghĩ... Nhưng thôn dân lúc đó đã bị sự tham lam làm mờ tâm trí, làm gì còn nghe lọt những lời của sứ giả của Thần nữa, thậm chí có người còn đuổi ông ta ra khỏi cửa.

Tai nạn xảy ra lúc sứ giả của Thần muốn ngăn cản mấy gia đình định rời đi, lúc lôi kéo ông ta bị một thôn dân làm bị thương, người thôn dân đó thấy mình làm sứ giả của Thần bị thương thì sợ đến mức quay đầu bỏ chạy, từ đó không trở lại nữa... Còn sứ giả của Thần cũng chết vì vết thương quá nặng vài ngày sau đó.

Không có sứ giả của Thần nên thôn dân trong thôn không thể giao lưu với thần linh, tình huống cây trồng đang mọc tươi tốt bỗng chết héo bắt đầu xuất hiện, cũng từ lúc đó... thôn Công Ương không còn thờ thần linh trong núi nữa.

Nghe đến đây, Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Nếu cuộc sống bên ngoài tốt hơn trong này, vậy vì sao mà tất cả không dọn đi?”

A Lăng thở dài: “Đó là vì chúng tôi nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, đời đời kiếp kiếp chúng tôi đã sống ở nơi này, chưa bao giờ thấy thế giới bên ngoài nên đương nhiên sẽ cảm thấy mới mẻ và thú vị, nhưng những người đi ra rất nhanh đã phát hiện, thế giới bên ngoài có quá nhiều chiến tranh và bệnh tật, kém xa cuộc sống an nhàn trong thôn, mà điều đáng sợ nhất là tuổi thọ của thôn dân không hiểu sao đều giảm bớt rất nhiều, thậm chí còn xuất hiện rất nhiều bệnh tật kỳ quái mà chúng tôi chưa từng thấy bao giờ... Vì mạng sống, những người như chúng tôi lại phải trốn về thôn để sống, nhưng so sánh với lúc trước, chúng tôi đã không còn thần linh phù hộ.”

Chương 433: Khuôn mặt thật

Nghe A Lăng kể, Viên Mục Dã biết hóa ra thôn Cống Ương đã có tiếng là thôn Trường Thọ từ nhiều năm trước, trong thôn chỗ nào cũng có người già trăm tuổi, nhưng từ khi thôn của bọn họ không còn thờ cúng Sơn Thần nữa, những người già trong thôn thường không sống quá tám mươi.

Không chỉ như vậy, trong mấy năm qua đến cả cây trồng luôn mọc tốt cũng liên tục chết héo, hiện giờ mỗi kỳ thu hoạch cũng chỉ đủ cho người trong thôn miễn cưỡng sống tạm mà thôi... A Lăng thấy đây chính là sự trừng phạt của thần linh, là điều mà bọn họ phải chịu, ai bảo trước đó bọn họ đã phạm phải sai lầm lớn chứ?

Trước khi A Lăng rời đi còn dặn Viên Mục Dã: “Nếu hai người chú Lâm về muộn quá thì cậu cứ ăn trước đi, trong nhà tôi vẫn còn đồ ăn, đến lúc đó tôi lại làm cho họ.”

Sau khi tiễn A Lăng, Viên Mục Dã đi một mình ra ngoài nhà, thôn Cống Ương lúc này đã hoàn toàn yên tĩnh, nhà nào nhà nấy đều tắt đèn đi ngủ. Viên Mục Dã nhìn bầu trời trên đầu mình và phát hiện nó vô cùng trong xanh, dường như sạch sẽ hơn nhiều so với vài chục năm sau... Bầu trời đêm xinh đẹp như vậy, trong nhất thời khiến Viên Mục Dã hơi xuất thần, thậm chí sau lưng có người xuất hiện mà cậu cũng không phát hiện.

“Anh là ai? Tại sao lại vào nhà tôi?” Một giọng nói non nớt vang lên.

Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn và trông thấy một cậu thiếu niên tầm mười bốn, mười lăm tuổi đang nhìn mình đầy cảnh giác, trong nháy mắt Viên Mục Dã đã hiểu người này chắc là ông của A Mộc, con của chú Lâm, thế là cậu bèn cười nói với cậu ta: “Tôi là bạn của chú Lâm, nghe nói chú bị bệnh nên muốn đến thăm một chút, cậu là Tiểu Lâm, con của chú Lâm à?”

Cậu thiếu niên nghe vậy cau mày hỏi: “Là ai dẫn anh vào thôn thế?”

Viên Mục Dã bèn kể lại một lượt quá trình mình vào thôn rồi gặp A Lãng thế nào, vậy mà cậu thiếu niên kia nghe xong lại trầm giọng xuống, bảo: “Vào nhà rồi hãy nói!”

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng Tiểu Lâm tin những gì mình vừa kể, nhưng không ngờ sau khi hai người vào nhà, cậu ta lập tức đóng cửa phòng rồi lạnh lùng chất vấn: “Rốt cuộc thì anh là ai?”

Viên Mục Dã lúng túng nói: “Tôi hả? Là bạn của chú Lâm mà!”

Tiểu Lâm hừ một tiếng: “Chẳng lẽ tôi còn không biết cha mình có người bạn như anh hay không à? Tôi khuyên anh mau nói thật đi, nếu không đến cả tôi cũng chẳng cứu được anh đâu!”

Viên Mục Dã nghe Tiểu Lâm nói như vậy thì hơi nghi ngờ hỏi: “Cậu nói vậy là sao? Cậu lên núi cầu nguyện rồi à?”

Tiểu Lâm biến sắc: “Sao anh biết tôi lên núi cầu nguyện?”

Viên Mục Dã thật sự khó trả lời vấn đề này, cậu đâu thể nói thẳng cho Tiểu Lâm biết là mình quen con cháu của cậu ta và những chuyện này đều do người đó nói chứ?!

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đành tiếp tục nói bừa: “Tôi thật sự là bạn của chú Lâm, chẳng phải chú đã từng rời khỏi thôn Cống Ương nhiều năm trước sao? Tôi đã quen chú vào lúc đó!”

Lần này Tiểu Lâm có vẻ không chắc chắn như vừa nãy, cậu ta vô cùng nghi hoặc hỏi: “Anh thật sự là bạn của cha tôi à?”

Viên Mục Dã thật thà gật đầu: “Đương nhiên, nếu không sao tôi lại tìm đến chỗ này chứ? Tôi và chú Lâm đã nhiều năm

không gặp nên muốn đến đây thăm chú, vậy mà A Lăng lại nói chú bị bệnh và cậu đã đưa chú ra ngoài thôn khám bệnh rồi!”

Tiểu Lâm nghe Viên Mục Dã nói như vậy thì lạnh lùng hừ một tiếng: “Anh đúng là sắp chết đến nơi mà còn không biết! Gã đó nói gì anh cũng tin à?”

Câu nói này khiến Viên Mục Dã chẳng hiểu gì cả, cậu vội vàng hỏi Tiểu Lâm: “Cậu bạn này, dù sao tôi cũng là bạn của cha cậu đấy, cậu không thể nói rõ hết một lần được à?”

Tiểu Lâm tức giận chỉ vào củ sắn trên bàn rồi hỏi: “Anh biết đây là cái gì không?”

“Củ sắn mà?” Viên Mục Dã không hiểu.

Tiểu Lâm lạnh lùng cười: “Tại thôn Công Ương, chỉ có người chết mới có thể ăn thứ này!”

Viên Mục Dã nghe thế thì thầm giật mình: “A Lăng bảo anh ta đào thứ này trong núi... Chẳng lẽ nó có độc?”

Tiểu Lâm đột nhiên ra hiệu Viên Mục Dã im lặng, sau đó cậu ta nhanh chóng đi đến chỗ cửa sổ và nhìn ra bên ngoài, ngay lập tức cậu ta thối tắt đèn rồi nói rất nhỏ với Viên Mục Dã: “Ở đây không tiện nói chuyện, tôi dẫn anh lên núi, chỉ có đi chỗ đó mới có thể cứu tính mạng anh...”

Bởi vì Viên Mục Dã đã nghe A Mộc nói qua về chuyện năm đó, nên cậu cũng không tin tưởng Tiểu Lâm lắm, thằng nhóc này có thể dùng tính mạng toàn thôn làm vật tế, vậy sao có thể quan tâm đến sự sống chết của một người xa lạ như cậu chứ?

Nhưng hiện tại Viên Mục Dã thật sự muốn biết năm đó đã có chuyện gì xảy ra, thế là cậu đành kiên trì đi theo phía sau Tiểu Lâm rồi chuẩn bị tùy cơ ứng biến... Đầu tiên Tiểu Lâm dẫn Viên Mục Dã ra khỏi phòng, sau đó nấp đằng sau một đồng cỏ, ngay lúc Viên Mục Dã đang buồn bực tại sao lại phải trốn ở chỗ này, cậu bỗng thấy một đám thôn dân cầm đuốc yên lặng đi tới phía ngoài căn nhà của Tiểu Lâm.

Viên Mục Dã hơi nghi ngờ nhìn về phía Tiểu Lâm, người kia dùng ánh mắt ra hiệu cậu cứ nhìn tiếp sẽ biết...

Kẻ cầm đầu lại chính là A Lăng, người đã tốt bụng dẫn Viên Mục Dã đến nhà họ Lâm, nhưng trên khuôn mặt gã đã không

còn vẻ hiền lành lúc trước mà lạnh lùng đẩy cửa bước vào.

Viên Mục Dã thật sự rất khó tưởng tượng sẽ có chuyện gì xảy ra nếu như lúc này mình còn ở trong nhà? Quả nhiên, chỉ một lát sau A Lăng với sắc mặt tái xanh đi từ bên trong ra nói: “Mẹ kiếp, để thằng đó chạy rồi!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Một ông già bên cạnh sốt ruột hỏi.

A Lăng nghe xong vung tay lên nói: “Đuổi theo! Ngọn đèn vẫn còn ấm, nó chưa chạy xa đâu...”

Sau đó đám người này trùng trùng điệp điệp chạy về hướng cửa thôn, còn Viên Mục Dã và Tiểu Lâm ngồi sau đồng cỏ khô trừng mắt nhìn nhau.

“Giờ đã tin những gì tôi nói chưa?” Tiểu Lâm hỏi nhỏ.

Viên Mục Dã không ngờ cậu thiếu niên này lại thông minh như vậy, chỉ cần liếc mắt là nhận ra trước đó Viên Mục Dã không tin mình. Viên Mục Dã lúng túng hỏi: “Tại sao bọn họ lại muốn bắt tôi? Trước đó tôi có quen biết bọn họ đâu?”

Tiểu Lâm lạnh lùng hừ một tiếng: “Cũng vì không biết nên mới tiện ra tay!”

“Bọn họ muốn cướp tiền à?” Viên Mục Dã hỏi.

Tiểu Lâm nhìn Viên Mục Dã một lát rồi đáp: “Trên người anh đến cả cái túi đựng tiền cũng chẳng có, bọn họ đâu có mù!”

Viên Mục Dã nghẹn họng không nói ra lời, nhưng cậu biết chỗ này không thể ở lâu, cậu vội vàng hỏi Tiểu Lâm: “Vậy phải làm thế nào bây giờ? Bọn họ đã đi ra cửa thôn, chúng ta cũng đâu thể trốn mãi ở đây được.”

Tiểu Lâm bèn chậm rãi thò đầu ra từ đám cỏ khô, tiếp đó thận trọng nhìn thoáng qua xung quanh, sau khi xác nhận không có ai mới quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Tôi biết một con đường nhỏ có thể ra khỏi thôn, anh theo sát tôi nhé, đừng có đi nhầm...”

Chương 434: Lên núi cầu nguyện

Sau đó Viên Mục Dã đi theo sau Tiểu Lâm, ra khỏi thôn từ một con đường mòn theo hướng khác đi thẳng lên đỉnh Lạc Hà. Trên đường đi, Tiểu Lâm nói cho Viên Mục Dã biết, đúng là mình đã ra ngoài tìm bác sĩ, nhưng không hề quay về đón cha.

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Vậy chú Lâm đã đi đâu?”

“Ông ấy bị người trong thôn biến thành tể phạm đưa lên núi rồi...” Tiểu Lâm tức giận nói.

“Cái gì? Sao có thể như vậy?” Tình huống này khiến Viên Mục Dã bất ngờ, chuyện này không giống những gì A Mộc đã kể nên nhất thời cậu chưa biết nên tin ai.

Tiểu Lâm hừ một tiếng: “Từ bao đời nay thôn chúng tôi đều thờ phụng Sơn Thần trong núi, cầu xin sự phù hộ của Sơn Thần, nhưng những năm gần đây người trong thôn vì muốn ra ngoài kiếm tiền đã đánh chết sứ giả của Thần, vứt bỏ tín ngưỡng tổ tiên, nên cuối cùng người dân cả thôn đều phải chịu báo ứng!”

“Sứ giả của Thần không phải chết ngoài ý muốn à?” Viên Mục Dã ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Lâm lắc đầu: “Đây là lý do nói với người ngoài thôi, thực ra sứ giả của Thần muốn ngăn mọi người rời khỏi thôn cho nên mới bị người dân mù quáng đánh tập thể đến chết.”

Trong lòng Viên Mục Dã thấy thương cảm, lịch sử quả nhiên chỉ là một chiếc áo khoác lên người, không tự mình trải qua... thì không ai biết được sự thật năm đó đã xảy ra chuyện gì.

“Vậy vì sao bọn họ lại muốn đưa chú Lâm lên núi?” Viên Mục Dĩ không hiểu.

Tiểu Lâm hơi sững người lại, sau đó mới chậm rãi nói: “Bởi vì ông ấy già rồi, lại có nhiều bệnh nặng, cho nên người dân đã bàn bạc đưa ông ấy lên núi tế Thần, để bù đắp cho sai lầm năm đó của họ.”

Trong lòng Viên Mục Dĩ rét lạnh, không ngờ những người dân có vẻ ngoài hiền lành chất phác kia, âm thầm lại có thể làm ra những chuyện mất nhân tính như vậy. Không chỉ có thế, Tiểu Lâm còn nói cho cậu biết thêm rằng, loại sấn đào được trong núi kia không phải cho người ăn! Viên Mục Dĩ nhớ đến loại sấn mà A Lăng mang đến cho cậu lúc đưa cơm, xem ra gã muốn biến cậu thành tế phẩm cho Sơn Thần!

Từ nhiều năm trước, người dân trong thôn một lòng thờ phụng Sơn Thần, cũng rất kính trọng sứ giả của Thần, quan trọng nhất là trước đây thôn Công Ương không dùng người sống để tế Thần, mà thường dùng lợn, dê, gà, vịt, loại sấn này chính là bữa ăn cuối cùng của bọn chúng trước khi thành tế phẩm, nên con người tuyệt đối sẽ không tranh ăn với chúng.

Nhưng vài năm sau khi chuyện đó xảy ra, mặc dù người dân trong thôn cuối cùng cũng biết mình sai, nhưng lại không nhận được sự tha thứ của Sơn Thần, những tế phẩm được đưa đến đều còn sống trong núi, điều này chứng minh Sơn Thần không hề muốn tiếp nhận sự cung phụng như thế này nữa....

Cũng chính từ khi đó, không biết là ai đã đưa ra ý tưởng dùng người sống làm vật tế, cuối cùng mọi người đều nhất trí cho rằng nếu muốn nhận được sự tha thứ của Sơn Thần... thì nhất định phải dùng thành ý như vậy, mà trong tất cả tế phẩm chỉ có dùng người sống mới là thành ý lớn nhất.

Thế nhưng ai đang sống lại muốn chết chứ? Cho nên không ai tình nguyện trở thành tế phẩm cả, cuối cùng người trong thôn bàn đi bàn lại, quyết định bỏ phiếu toàn thôn, chọn ra một người thích hợp nhất...

Kết quả, ông Lâm, người bệnh nặng nằm liệt giường đã bị chọn phải, mọi người đều nhất trí cho rằng ông Lâm không thể sống được bao lâu nữa, để ông ấy trở thành tế phẩm cứu người dân trong thôn, cũng là cứu chính con mình, Tiểu Lâm.

Viên Mục Dã nghe đến đây thì cảm thấy không hiểu: “Nếu họ đã rời đi rồi vì sao còn muốn quay lại? Nơi này cày cấy cũng không tốt bằng bên ngoài núi, tại sao lại muốn tự nhốt mình trong ngọn núi lớn này?”

Tiểu Lâm lắc đầu: “Anh không hiểu đấy thôi. Trước kia người thôn chúng tôi có tuổi thọ rất cao, cũng không hề bị bệnh, nhưng từ sau khi chúng tôi rời thôn, chẳng những tuổi thọ ngắn đi mà còn thường xuyên bị bệnh, thời gian qua sống rất khổ sở...”

Viên Mục Dã cũng hiểu đại khái được chuyện gì đã xảy ra, những quái vật kia trước đây được người dân cung phụng, cho nên trong phạm vi có ảnh hưởng bởi năng lượng của bọn chúng, người dân đều được hưởng cuộc sống vui vẻ khỏe mạnh. Chỉ khi vi phạm vào điều này, thân thể bọn họ mới trở nên yếu ớt giống như những người bình thường ngoài núi, tuổi thọ đương nhiên sẽ bị ngắn đi nhiều.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đi đến ngoài thôn, lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện ra cách đó không xa chính là đỉnh Lạc Hà, có điều đỉnh Lạc Hà mấy chục năm trước hình như thấp hơn nhiều...

Tiểu Lâm dẫn Viên Mục Dã bám vào vách núi đi thẳng về phía trước, vậy mà ở đó lại có một con đường đá nhân tạo, mặc dù con đường này nhìn rất nguy hiểm, nhưng người dân thôn Cống Ương bao đời nay đều đi theo con đường này lên đỉnh Lạc Hà.

Viên Mục Dã nhìn Tiểu Lâm đi đằng trước, trong lòng thâm nghĩ, đêm nay Tiểu Lâm hẳn là muốn cầu xin con quái vật kia, nói cách khác động đất muộn nhất sẽ xảy ra vào sáng mai.

Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ, đáng lẽ lúc này mình không nên lên núi cùng với Tiểu Lâm, chưa nói đến việc có gặp những quái vật kia hay không chỉ riêng việc gặp ông Lâm đã khiến những lý do trước kia cậu đưa ra không còn đáng tin nữa.

Hơn nữa, cậu cũng không thể hoàn toàn tin tưởng Tiểu Lâm, nhờ đâu cậu ta cũng muốn lừa cậu thành tế phẩm thì sao? Nghĩ vậy, Viên Mục Dã dừng lại nói: “Tiểu Lâm, tôi tạm thời không thể lên núi cùng cậu được!”

Tiểu Lâm nóng nảy: “Anh điên rồi à, bọn A Lãng đang tìm anh khắp nơi, chỉ có trên núi bọn họ mới không dám tùy tiện lên thôi!”

Viên Mục Dã nói: “Nói ra có thể cậu không tin, nhưng tôi không thuộc về thời gian này, cho nên đương nhiên cũng sẽ không chết ở thời gian này. Tôi biết sau khi cậu lên núi sẽ cầu nguyện với Sơn Thần, nhưng cậu phải nghĩ cho kỹ, bây giờ cậu còn trẻ, nếu như bị nhốt ở đây cả đời... Cậu sẽ bỏ lỡ rất nhiều màu sắc ở thế giới ngoài kia. Đúng, các người ra ngoài sống có thể gặp phải rất nhiều loại bệnh và chết sớm, nhưng đó mới là cuộc sống bình thường! Ai cũng sống như vậy cả, người không bình thường chính là các người!”

Tiểu Lâm sửng người lại một chút, nhất thời không thể hiểu được những điều Viên Mục Dã nói, nhưng đúng lúc này cách đó không xa truyền đến tiếng ồn ào và ánh lửa mờ mờ, Viên Mục Dã biết những người trong thôn đã đuổi theo đến đây nên đẩy Tiểu Lâm một cái rồi nói: “Nhanh đi đón chú Lâm rời khỏi đây đi, tôi hy vọng cậu có thể làm một người không thỏa hiệp với sự sợ hãi, bởi vì chỉ có như vậy con cháu đời sau của cậu mới không bị việc này liên lụy!”

Chân trước Tiểu Lâm vừa rời đi, thì chân sau A Lãng đã dẫn theo người đuổi đến nơi...

“Mày thực sự là ai?” Sắc mặt A Lãng u ám chất vấn.

Mặt Viên Mục Dã không đổi sắc, đáp: “Không phải tôi đã nói rồi à? Tôi là họ hàng xa của chú Lâm!”

A Lãng nghi ngờ, gắt: “Nói xằng nói bậy, người dân trong thôn đời đời kiếp kiếp đều sống ở đây, nhà ai có họ hàng thế nào chẳng lẽ bọn tao không biết à?”

Chương 435: Động đất

Viên Mục Dã cười: “Anh thật biết nói đùa, tôi có phải họ hàng của chú Lâm hay không đâu nhất định phải nói cho cả thôn biết? Anh cũng đừng quên chuyện mấy năm trước, không phải có rất nhiều người trong thôn đã rời khỏi thôn ra bên ngoài đấy à? Sao không thể có một hai người họ hàng ở xa chứ?”

Những người khác nghe vậy đều bị Viên Mục Dã dọa, ai mà không có họ hàng gì đó ở ngoài núi chứ, đúng là đàn ông thì không muốn ra khỏi thôn, nhưng không có nghĩa là phụ nữ không thể gả đi.

Thế nhưng dường như A Lăng không tin Viên Mục Dã, vẻ mặt gã vẫn bình tĩnh, nói: “Mày có phải họ hàng của ông Lâm hay không, không quan trọng, có điều bây giờ tao có thể giúp mày đoàn tụ với ông ta.”

Đương nhiên Viên Mục Dã sẽ không đứng yên chịu trời, động đất sắp bắt đầu rồi, cậu nhất định phải nghĩ cách để quay về thời gian của mình mới được...

Viên Mục Dã cao giọng nói với đám người kia: “Đợi đã! Toàn thể người dân thôn Cống Ương nghe cho kỹ, tôi chính là người được Sơn Thần chọn làm sứ giả của Thần mới, sứ giả của Thần tiền nhiệm đã bị các người ngu muội hại chết, chẳng lẽ các người vẫn còn muốn lặp lại sai lầm đó sao?”

Viên Mục Dã tiện miệng bịa chuyện nhưng lại khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, vì trong suy nghĩ của bọn họ, ngoài người dân trong thôn thì không người ngoài nào biết được việc họ đã giết sứ giả của Thần, bây giờ kẻ xa lạ này nói ra rõ ràng như

thể chứng tỏ hẳn có thể thực sự là sứ giả của Thần mới do Sơn Thần phái đến.

Những người khác dễ bị lừa, nhưng dường như A Lăng không hề tin Viên Mục Dã, gã hừ lạnh: “Có phải trước đây ông Lâm đã nói gì với mày phải không?”

Viên Mục Dã lạnh lùng nói: “Không phải ông ấy đã bị các người đưa lên núi rồi sao?”

Sắc mặt A Lăng biến đổi, chuyện này chỉ mới vừa xảy ra, mà mấy năm nay ông Lâm cũng không hề ra khỏi thôn, đương nhiên không thể nói chuyện này cho người khác biết được.

Viên Mục Dã thấy mình đã lừa được bọn họ, vội rên sắt khi còn nóng: “Lần này tôi đến là muốn truyền lời của Sơn Thần, nếu các người không muốn mắc thêm sai lầm nữa, thì phải làm theo lời của Sơn Thần!”

Ngay cả Viên Mục Dã cũng không thể ngờ, chỉ vài câu nói bậy bạ của mình lại có thể lừa gạt được toàn bộ người dân trong thôn. Lúc này mọi người cùng nhau nhao nhao quỳ xuống, hướng về phía Viên Mục Dã làm đại lễ ba quỳ chín lạy, khiến cậu suýt chút nữa đã lộ tẩy... May mà cậu vẫn giữ được vẻ mặt không biểu cảm như cũ, lạnh lùng nhìn những tín đồ kia quỳ lạy mình.

Làm “sứ giả của Thần”, Viên Mục Dã truyền lại khẩu ngôn của Thần, trước hết từ nay về sau không được dùng người sống làm tế phẩm, nếu không, với mỗi một mạng người, tội nghiệt thôn họ phải chịu sẽ tăng thêm vài phần... Bởi vì là ý chỉ của Thần, cho nên không ai dám chất vấn điều gì, tất cả đều không ngừng sám hối sai lầm năm đó mình đã phạm phải, đồng thời khẩn cầu Sơn Thần tha thứ.

Viên Mục Dã đương nhiên biết Sơn Thần không hề tha thứ cho bọn họ, ngược lại còn trừng phạt bọn họ khi trời sáng... Bây giờ cậu chỉ có thể trấn an cảm xúc của những người này, để bọn họ tin rằng mình đã được Sơn Thần tha thứ, như vậy, cho dù sau đêm nay bọn họ chết đi cũng sẽ không mang theo nỗi sợ hãi và sự nghi hoặc.

Sau đó Viên Mục Dã nói Sơn Thần đã tin tưởng thành ý của bọn họ, cũng đồng ý sẽ tha thứ cho lỗi lầm năm đó bọn họ

nhất thời phạm phải, từ nay về sau bọn họ chỉ cần đưa tế phẩm bình thường lên núi tế tự giống như trước đây là đủ.

Mọi người nghe xong mặt ai cũng mừng rỡ, sau đó vây quanh Viên Mục Dã và quay về thôn. Lúc này A Lăng nghĩ đến ông Lâm đã bị đưa lên núi, bèn cung kính nói với Viên Mục Dã: “Thưa sứ giả của Thần, không biết ông Lâm bị chúng tôi đưa vào núi bây giờ ở đâu?”

“Người ở trên núi, thân thể bị bệnh hiểm nghèo cũng có thể bình phục, ngày mai lúc mọi người lên núi dâng tế phẩm rồi đưa ông ấy về là được.” Viên Mục Dã không hề lúng túng nói.

Lần này A Lăng không còn chút nghi ngờ nào với Viên Mục Dã, mà một mực cung kính đưa cậu về nhà sứ giả của Thần trước đây để cậu nghỉ ngơi, chờ đến sáng ngày mai mọi người chuẩn bị tế phẩm kỹ càng sẽ mời sứ giả của Thần dẫn người dân lên núi tế Thần.

Thật ra trong suốt quá trình đó, mặc dù bề ngoài Viên Mục Dã tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng cậu cuống hết cả lên, bởi vì cậu không biết thời gian cụ thể xảy ra trận động đất, chỉ có thể dùng thời gian Tiểu Lâm lên núi để dự đoán...

Cuối cùng... sau khi tất cả người dân đều rời đi, Viên Mục Dã không hề do dự nhảy qua cửa sổ ra ngoài, dựa vào bóng đêm chạy về phía cổng thôn, nhưng khi cậu đến cổng thôn thì cảm thấy góc bầu trời có ánh sáng kỳ lạ, trong nháy mắt trời đêm sáng như ban ngày.

Viên Mục Dã nương theo ánh sáng từ phía xa nhìn lại, dường như nhìn thấy trên đỉnh Lạc Hà có một bóng người đứng đó, từ vóc dáng có thể nhận ra đó chính là Tiểu Lâm, xem ra cậu ta đã cầu xin con quái vật hoàn thành tâm nguyện của mình, mà những con quái vật kia cũng nhân cơ hội này trừng phạt người dân thôn Cống Ương vì những tội nghiệt mà họ đã gây ra.

Khoảnh khắc ấy trời đất rung chuyển, chấn động mạnh đến nỗi khiến mỗi bước đi của Viên Mục Dã đều vô cùng khó khăn, nhưng cửa thôn đã ở ngay trước mắt, nếu cậu không muốn chết ở đây thì nhất định phải ra ngoài thật nhanh...

Ngay sau đó, một vết nứt rất lớn xuất hiện, rất nhiều căn nhà trong thôn bị nó nuốt chửng, có lẽ khi chìm trong đồng đất đá,

người bên trong vẫn còn đang ngủ say, Viên Mục Dã chưa hoàn hồn, vừa chạy vừa tránh những hòn đá từ bên trên lăn xuống, cuối cùng cậu cũng bước được bước cuối cùng ra khỏi thôn Cống Ương.

Trong thoáng chốc ấy, tất cả mọi thứ sau lưng Viên Mục Dã đều biến mất như kỳ tích, thay vào đó là một mảnh hoang dã không còn chút bóng dáng nào của thôn xóm...

Nhưng ai ngờ khi Viên Mục Dã vừa thở phào một hơi thì người cậu bị kéo lại, cậu quay đầu nhìn mới phát hiện ra người kéo mình là Đoàn Phong!

“Cậu chạy đi đâu thế? Đi nhặt củi mà cậu đi xa thế làm gì?”
Đoàn Phong lo lắng nói.

Viên Mục Dã sững sờ: “Hả, tôi có đi đâu đâu, tôi vẫn ở đây mà.”

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã bất thường bèn trầm giọng hỏi: “Cậu sao thế?”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh sau đó thở dài nói: “Chắc là tôi đã quay trở lại thời điểm thôn Cống Ương bị động đất...”

Sau đó cậu kể lại cho Đoàn Phong nghe những chuyện mình đã gặp trong ảo cảnh như thật kia, anh ta nghĩ một chút rồi nói: “Vì sao chuyện này lại khác nhiều so với chuyện A Mộc đã kể vậy?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Có lẽ Tiểu Lâm không muốn để con cháu của mình biết quá nhiều, cho nên chỉ nói một số chuyện không ảnh hưởng đến toàn cục, tránh cho con cháu đời sau phải gánh vác quá nhiều.”

Thật ra vẫn còn một chuyện khác cứ luẩn quẩn trong đầu Viên Mục Dã, đó chính là, biết đâu khi Tiểu Lâm lên núi vốn dĩ không hề có ý định làm hại cả thôn, nhưng vì những điều cậu nói với ông ta mới khiến ông ta cầu xin quái vật nguyện vọng khó hơn, phải dùng mạng của toàn bộ người dân trong thôn đổi lấy?

Chương 436: Bạc thang đá

Có điều lần du hành đến thôn Cống Ương này của Viên Mục Dã cũng không phải vô ích, cậu đã biết lối đi tới chỗ bạc thang đá ở bên vách núi, địa hình đỉnh Lạc Hà cũng không khác nhiều so với năm đó, điểm khác biệt duy nhất chính là chênh lệch độ cao của vách núi.

“Cậu nói là một bên của đỉnh Lạc Hà có bạc thang đá?” Đoàn Phong ngạc nhiên.

Viên Mục Dã gật đầu: “Nếu trận động đất năm đó không phá hủy nó, thì có lẽ chúng ta có thể đi theo nó lên đỉnh, như vậy sẽ tiết kiệm được một nửa lộ trình.”

Đoàn Phong có hơi lo lắng: “Dù sao cũng đã mấy chục năm trôi qua rồi, lại thêm nơi này đã từng trải qua động đất... Cho dù thang đá vẫn còn cũng chưa chắc đã chịu nổi trọng lượng của chúng ta.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ: “Đợi đến sáng ra đó xem sao, bạc thang đá đó nhìn khá chắc chắn, người dân thôn Cống Ương cả trăm năm đều đi lại trên đó, chỉ cần đỉnh Lạc Hà không chịu tác động gì quá lớn, thì hẳn bạc thang đá vẫn còn ở đó...”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã dẫn Đoàn Phong dựa theo trí nhớ của mình đi đến chỗ bạc thang đá... có điều nơi này đã bị dây leo bao phủ nên bọn họ không nhìn thấy các bậc thang.

May mà mắt Viên Mục Dã tinh, cuối cùng cậu cũng nhìn ra được bậc thang đá ẩn sau đám dây leo chằng chịt kia, có điều bậc thang đá này hơi khác biệt so với dự đoán của bọn họ, nó không nối tiếp với mặt đất mà bị cách lên trên khoảng hai mươi mét...

“Xem ra địa thế của chỗ này năm đó khá thấp, chúng ta cũng không thể bay lên hai mươi mét được nhỉ?” Viên Mục Dã thất vọng nói.

Đoàn Phong đi đến gần quan sát, anh ta giật giật thử đám dây leo bám vào vách đá dựng đứng kia: “Cũng không phải không có cách, chúng ta thử bám vào những dây leo này leo lên xem, tuy trông những loại dây leo này không chắc chắn, nhưng nếu chúng quấn lại với nhau thì có thể chịu được trọng lượng của một người đấy...”

Đoàn Phong nói xong định tóm một đám dây rồi leo lên, Viên Mục Dã vội cản lại: “Chân anh không được, để tôi lên trước, sau đó tôi sẽ nghĩ cách kéo anh lên!”

Không ngờ Đoàn Phong lại hừ một tiếng: “Tôi không được? Vậy tôi muốn để cậu xem tôi có được hay không nhé!”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nhìn Đoàn Phong, không ngờ anh ta nhiều tuổi như vậy rồi mà còn hiếu thắng đến thế, cậu đành đứng dưới hướng dẫn hướng leo cho anh ta.

Viên Mục Dã nhìn ra một điểm, mặc dù chân trái của Đoàn Phong vẫn chưa dùng hết sức được, nhưng anh ta đã quen với việc nắm bắt mọi thứ trong tay cho nên vẫn muốn mình leo lên trước xem xét tình hình, cho nên Viên Mục Dã cũng không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu sau, Đoàn Phong đặc ý đứng bên trên và bảo: “Lên đây đi, nhớ kĩ phải tóm một nắm dây leo vào với nhau, chân cũng phải dùng sức không được dòn hết sức nặng lên cánh tay!”

Viên Mục Dã ra hiệu OK với anh ta, sau đó trèo lên theo đường mà Đoàn Phong đã trèo, kết quả khi cậu leo lên đến chỗ Đoàn Phong thì phát hiện chỗ đầu bậc thang đá mặc dù bị dây leo bao phủ nhưng bên trong tạo thành một không gian hình mái vòm không quá cao...

Đoàn Phong chui vào trước, anh ta ngạc nhiên thốt lên: “Má ơi, trong này như một động tự nhiên ấy!”

Viên Mục Dã thấy lạ, cũng vội vàng chui vào theo, cậu nhìn thấy một không gian mặc dù không quá rộng, nhưng vẫn đủ cho bọn họ bám vào bậc thang đá để leo lên. Ở đây có một

điểm rất lạ, đáng lẽ ở những vách đá lâu ngày không có người qua lại thường phải phủ kín rêu xanh mới đúng, nhưng những bậc thang đá này chỉ có chút ít rêu ở những góc cạnh, chắc là có thứ gì đó thường xuyên di chuyển qua đây.

“Nhìn độ cao của con đường này hẳn là do những con quái vật trên đỉnh Lạc Hà dùng, hơn nữa, những dây leo này cũng có dấu vết bị tác động, chắc là dùng để bảo vệ con quái vật nhỏ khi đi ra sẽ không bị rơi xuống...” Đoàn Phong vừa đi vừa nói.

Viên Mục Dã gật đầu: “Những con quái vật này có thói quen di chuyển bằng tứ chi, bọn chúng di chuyển ở đây sẽ dễ dàng hơn nhiều so với con người.”

Đoàn Phong cười: “Không sao, chúng ta có thể thử đi bằng tứ chi xem có nhanh được như vậy không...”

Mặc dù cả hành trình sau đó hai người đều dùng cả chân lẫn tay để bò lên, nhưng việc này so với lúc Viên Mục Dã bò xuống thì dễ dàng hơn nhiều... ít nhất cũng không phải lo sẽ bị rơi xuống bất cứ lúc nào.

Khi Viên Mục Dã và Đoàn Phong quay lại được đỉnh Lạc Hà, trông hai người khá chật vật... Trên người Đoàn Phong chỉ còn ít quần áo chật, còn Viên Mục Dã chỉ còn mỗi chiếc áo lót mỏng.

Kết quả, bọn họ trèo lên không bao lâu thì nghe thấy tiếng gọi cách đó không xa: “Đội trưởng Đoàn! Anh Viên! Hai người ở đây à?”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong quay ra nhìn nhau, cả hai cùng cười khở rồi ngồi bệt xuống đất, chờ nhân viên cứu hộ chậm chạp đi đến... Đến khi Đại Quân và Trương Khai tìm thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong, họ đều hoảng sợ vì sự xuất hiện đột ngột của hai người.

“Viên, anh và đội trưởng Đoàn chui từ đâu ra thế? Rõ ràng chúng tôi đã tìm kiếm nơi này rất nhiều lần rồi!” Trương Khai kinh ngạc nói.

Viên Mục Dã cười bảo: “Nếu như tôi nói chúng tôi bò từ dưới lên cậu có tin không?”

Trương Khai lắc đầu: “Nếu bảo các anh rơi từ đây xuống thì tôi tin, nhưng nếu nói là bò từ dưới lên thì tôi không tin nổi, đây là vách đá dựng đứng... Trừ phi hai người biết bay, nếu không làm sao bò lên đây được?”

Đại Quân cũng hùa vào: “Đúng thế, người bình thường làm sao có thể leo từ dưới đó lên đây được? Nhưng bây giờ anh lại thấy tò mò về việc vì sao hai cậu rơi xuống đó hơn!”

Đoàn Phong thở dài, nói: “Tóm lại chuyện dài lắm!”

Sau đó anh ta dẫn theo mấy người Trương Khai và Đại Quân đến chỗ bậc thang đá bí ẩn kia, dùng tay vạch đám dây leo chằng chịt ra và nói: “Chúng tôi tìm được một con đường màu xanh!”

Hoắc Nhiễm nhìn thấy bậc thang đá bị bao phủ bởi dây leo thì vội lấy điện thoại di động ra chụp, nếu không phải Viên Mục Dĩ ngăn lại thì cậu ta và Tăng Nam Nam đã chui xuống rồi... Đến tận khi Đoàn Phong nói dưới đó có một xác người thì Hoắc Nhiễm mới từ bỏ ý định này.

Sau đó Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong mới biết, thật ra ngay khi mấy người Đại Quân phát hiện bị mất liên lạc với bọn họ thì đã nhanh chóng quay lại ngay trong đêm, đồng thời còn liên hệ với trực thăng cấp cứu. Sau khi nói rõ tình hình, vì muốn nhanh chóng tìm được bọn họ, tất cả đã chia thành hai đường.

Người số 54 không tin Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ sẽ tự sát giống những du khách khác, cho nên chọn cách quay lại đường cũ để tìm kiếm, còn một đội cứu hộ thì đi thẳng xuống đáy vực tìm, có lẽ họ còn chưa đi đến nơi...

Chương 437: Hốc cây

Nhưng ngoài dự liệu, nhóm Viên Mục Dã đã đi khắp đỉnh Lạc Hà cũng không tìm thấy thi thể của con quái vật đực và quái vật cái kia đâu... Nhưng vết máu trên đất và sợi dây thừng trói chúng vẫn còn, thậm chí ngay cả xác của con sói và lợn rừng mà Viên Mục Dã đánh chết cũng vẫn còn nguyên, điều này chứng minh những chuyện Viên Mục Dã đã trải qua không phải là ảo giác.

Cuối cùng Viên Mục Dã tìm thấy dấu vết kéo lê trên mặt đất chỗ xác hai con quái vật nằm, nhưng vết kéo này dẫn đến một gốc cây đại thụ thì biến mất, hiển nhiên là đã bị thứ gì đó kéo lên cây...

“Chắc là con quái vật nhỏ kia kéo đi...” Đoàn Phong nói.

Viên Mục Dã gật đầu: “Dù sao cũng là người thân của nó, nó kéo xác đi như vậy cũng có thể hiểu được...” Nhưng Viên Mục Dã lại nghĩ đến một chuyện khác, trước khi con cái chết đã nuốt con mắt thứ ba của con đực, không biết việc này có liên quan gì đến việc con quái vật nhỏ kéo xác của chúng đi hay không.

Đoàn Phong thấy vẻ mặt Viên Mục Dã khác thường thì nghi ngờ hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì không ổn à?”

Viên Mục Dã cho rằng có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi, nếu con quái con muốn nuốt con mắt thứ ba giống con mẹ thì có thể lấy luôn con người ra, đâu cần thiết phải tốn công sức kéo xác chúng đi xa như vậy? Viên Mục Dã lắc đầu: “Không có gì...”

tôi chỉ đang nghĩ không biết có phải con quái vật nhỏ kia đã chạy xa rồi hay không.”

Sắc mặt Đoàn Phong u ám: “Nhỏ cở không nhỏ tận gốc, sau này tất có họa, cậu đã giết chết cha mẹ nó... Đây là thù nợ máu, chờ đến khi nó trưởng thành nhất định sẽ thành kẻ gây họa!”

Viên Mục Dã không muốn tiếp tục giết chóc nữa, chỉ lắc đầu nói: “Bỏ đi, nếu như con quái vật nhỏ đã muốn trốn, thì tìm giữa mệnh mông đại ngàn này sẽ như mò kim đáy bể, không thể nào tìm thấy được đâu.”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã có lòng muốn thả con quái vật nhỏ kia đi, bèn thở dài: “Được thôi, nhưng chúng ta phải nói rõ, không gặp nó thì thôi, nếu để tôi gặp lại nó... tôi nhất định không để nó sống!”

Viên Mục Dã cười: “Được, theo ý anh!”

Sau đó, mọi người thu dọn hiện trường một chút, đồng thời tìm thấy khẩu đột kích mini mà Viên Mục Dã ném ra khi đánh con sói, còn ba cây súng lục trong ba lô thì có lẽ không thể tìm thấy được, bởi ngay cả Viên Mục Dã cũng không biết lúc đó cậu ném ba lô kia ở chỗ nào.

“Xem ra chỉ trả lại được cái này thôi!” Viên Mục Dã cảm thấy có lỗi.

Không ngờ Đoàn Phong nhận khẩu đột kích mini kia xong thì lại ném luôn xuống vách núi, anh ta nói: “Còn lại một khẩu cũng chẳng để làm gì, những chuyện này cứ để lão Lâm giải quyết đi, dù sao súng là do anh ta đưa tới.”

Viên Mục Dã tròn tròn mắt: “Anh cứ ném luôn xuống dưới như thế cũng được à! Nếu bị người khác nhặt được thì sao?”

Đoàn Phong cười: “Làm sao mà dễ tìm thấy như thế được! Cho dù có ai nhặt được thì súng không có đạn, cùng lắm cũng chỉ dùng như cục gạch giống cậu dùng lúc trước thôi!”

Viên Mục Dã tức đến cạn lời, bất lực nói: “Được, dù sao người đau đầu cũng là lão Lâm...”

Lúc xuống núi, bọn họ quay lại gốc lê mấy trăm năm kia, Viên Mục Dã nhớ đến cảm giác lần trước khi chạm vào nó nên

muốn thử lại một lần nữa... Kết quả khi Viên Mục Dã chạm vào cành thấy khiếp sợ hơn, cái cây này có cảm giác hô hấp rất rõ ràng, đây không phải dạng sống mà một cái cây nên có.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã nhú mày thì vội hỏi: “Cây này...”

Viên Mục Dã ra hiệu im lặng, sau đó ghé lỗ tai vào sát thân cây lắng nghe... Đoàn Phong lại không ngốc nghếch như cậu, nháy mắt ra hiệu cho Trương Khai trèo lên cây, phát hiện ra cây lê vua này rỗng ruột.

Trương Khai từ trên cây nói với xuống. “Từ trên nhìn xuống thấy một hốc cây, bên trong hình như có thứ gì đó, nhưng tôi quá không nhìn rõ...”

Đoàn Phong mang theo đèn pin cường quang, định tự leo lên xem, Viên Mục Dã lo lắng chân và xương sườn của anh ta còn chưa lành nên nói để mình cầm đèn pin bò lên trên xem sao.

Đoàn Phong cười bảo: “Tôi không yếu đuối như cậu nghĩ đâu!” Anh ta nói xong không đợi Viên Mục Dã nói gì thêm đã nhanh nhẹn trèo lên... Không ngờ sau khi Đoàn Phong chiếu đèn pin xuống dưới thì sắc mặt trầm xuống.

Chương 438: Thù nợ máu

Thật ra từ khi Đoàn Phong khẳng khẳng muốn trèo lên, Viên Mục Dã đã đoán được thứ gì ở bên trong đó, bây giờ nhìn vẻ mặt của Đoàn Phong cậu càng khẳng định phán đoán của mình.

Cây lê trăm tuổi này vốn là nhà của ba con quái vật kia, khi Viên Mục Dã chạm vào thân cây lần đầu tiên đã thấy có gì đó không bình thường, thật ra lúc đó, đám quái vật đang trốn ở bên trong...

Trước đó Đoàn Phong cũng đã nói, nếu như để anh ta nhìn thấy con quái vật nhỏ thì nhất định sẽ không tha cho nó... Sự thật chứng minh, con quái vật nhỏ này không biết đi đâu, lại quay về hang ổ của mình.

Đoàn Phong nhẹ nhàng trườn xuống dưới rồi nói với mấy người Đại Quân: “Thứ ở trong hốc cây kia không thể giữ lại được, trên người ai có chất dẫn cháy thì đem hết ra để đốt cây lê kia đi.”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong làm vậy cũng không sai, vì chờ đến khi con quái vật nhỏ đó trưởng thành thì sẽ là một mối nguy lớn, hơn nữa, Viên Mục Dã còn có thù giết cha mẹ nó, cho dù hôm nay cậu mềm lòng thả nó đi, sau này cũng khó đảm bảo nó sẽ không quay lại tìm cậu...

Nhưng Viên Mục Dã không đành lòng giết nó như thế, cậu do dự: “Làm như vậy có qua loa quá không? Cây lê vua này là một điểm du lịch trong khu thắng cảnh này, chúng ta cứ đốt đi như thế sợ là xuống dưới không giải thích được!”

Đoàn Phong đã sớm nhìn ra suy nghĩ của Viên Mục Dã, anh ta đưa tay lấy con dao quân dụng trên người Trương Khai rồi

nói: “Không đốt cây thì cũng có cách khác, chỉ phức tạp hơn chút thôi...”

Bởi vì trước đó Viên Mục Dã đã đồng ý với Đoàn Phong nếu như gặp lại con quái vật nhỏ kia nhất định phải diệt cỏ tận gốc, cho nên cậu cũng không có lý do nào để phản bác, nhưng trong lòng cậu cảm thấy con người không thể vì quyền lợi của mình mà tuyệt diệt một giống loài cổ đại như vậy.

Trong lúc Viên Mục Dã đang đấu tranh tư tưởng dữ dội thì điện thoại vệ tinh trên người Đại Quân vang lên, người có thể gọi điện đến lúc này chỉ có thể là tiến sĩ Lâm... Không biết vì sao, khi Viên Mục Dã nghe thấy tiếng chuông điện thoại cậu lại cảm thấy con quái vật nhỏ này được cứu rồi.

Đại Quân nhận điện thoại không nói mấy câu đã chuyển máy cho Đoàn Phong, anh ta nghe xong sắc mặt lúc nóng lúc lạnh, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: “Được, tôi biết rồi, yên tâm đi!”

Sau khi cúp điện thoại, Đoàn Phong quay về hướng Viên Mục Dã và bảo: “Không biết lão Lâm lên cơn điên gì cứ nhất định bắt chúng ta phải tóm sống con quái vật nhỏ mang về! Anh ta nói anh ta đang trên đường đến, chúng ta chỉ cần bắt sống con quái vật nhỏ kia là được...”

Viên Mục Dã thở phào, cậu thấy có lẽ thông qua nghiên cứu có thể tìm ra cách để loài sinh vật đó và con người sống hòa thuận với nhau, có điều Viên Mục Dã cũng không biết, hành động này đối với con quái vật nhỏ là hạnh phúc hay bất hạnh nữa.

Trương Khai phàn nàn: “Sao độ khó của nhiệm vụ cứ không ngừng tăng lên thế nhỉ? Việc đốt cây là đơn giản nhất đấy, bây giờ thì hay rồi, còn phải bắt sống! Cái hốc cây này nhỏ như thế, làm sao mà bắt sống được?”

Hốc cây này đúng là không rộng, tuy có thể chứa được khoảng hai người trưởng thành, nhưng đi vào là một chuyện, còn động tay động chân trong đó lại là chuyện khác...

Lúc này người có thân hình bé nhất đoàn, Tăng Nam Nam, đưa ra ý kiến để cô ấy đi vào bắt con quái vật nhỏ kia, nhưng Đoàn Phong lại khoát tay: “Con quái vật nhỏ đó có khả năng thôi miên, cho dù thân thủ tốt cũng vô dụng.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đội trưởng Đoàn nói đúng, thứ này mặc dù vóc dáng nhỏ bé, nhưng một khi bị nó điều khiển thì rất phiền phức, cho nên để tôi vào là hợp lý nhất, mọi người chờ ở ngoài tiếp ứng!”

Đoàn Phong cảm thấy để Viên Mục Dã đi vào cũng không ổn, nên anh ta phản đối ngay: “Muốn bắt sống thì không ai được vào trong, phải tìm cách dụ nó ra mới được!”

“Đâu có dễ như thế? Nói không chừng lúc này con quái vật nhỏ đã tỉnh rồi... đang nghe lén chúng ta nói chuyện đây! Tôi cảm thấy nó chắc chắn sẽ không tự leo ra khỏi hốc cây kia.” Đại Quân gật gù đắc ý.

Viên Mục Dã đi đến gần gốc lê, cẩn thận lắng nghe, sau đó nhẹ giọng nói: “Tôi nghe thấy tiếng hít thở đều đều chắc nó vẫn đang ngủ, thật ra để nó tự ra cũng không phải không có cách, chỉ là sau khi nó ra thì chúng ta dùng thứ gì để bắt nó đây?”

Đoàn Phong nói: “Cậu nói trước xem làm sao để nó đi ra?”

Viên Mục Dã cười: “Rất đơn giản, chúng ta đốt một đồng lửa cạnh cây lê, không cần lớn chỉ cần nhiều khói là được... Tôi vừa nhìn kĩ rồi, bên dưới cây lê này không phải là kín hoàn toàn không có kẽ hở, nên khói có thể chui vào trong được, con quái vật nhỏ này thấy khói nhất định sẽ nghĩ chúng ta định thiêu chết nó, đến lúc đó nó sẽ tự mình chui từ bên trong ra.”

Đoàn Phong ngẩng đầu nhìn tán cây nói: “Sau khi con quái vật nhỏ này chui ra ngoài không thể để nó chạy lên tán cây được, nhất định phải bắt được nó ngay khi nó vừa chui ra khỏi hốc cây!”

Đại Quân gật đầu nói: “Chuyện này dễ thôi, chỉ cần hai người trong chúng ta lên trên, một người cầm áo khoác canh giữ ở đầu hốc cây, khi con quái vật đó chui ra thì dùng áo khoác bọc nó lại, tránh bị nó cắn đập lung tung!”

Cuối cùng việc này vẫn do Đoàn Phong và Viên Mục Dã làm, vì chỉ có hai người bọn họ là không bị con quái vật nhỏ kia khống chế... Sau khi Viên Mục Dã leo lên trên cây thì nhìn thấy một hốc cây tối om, bên trong thỉnh thoảng có làn gió âm mang theo mùi vị thời rửa thoảng qua.

Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ, đây là mùi của hai con quái vật to đang phân hủy, mà con quái vật nhỏ này vì không muốn rời xa chúng cho nên vẫn ngủ cùng một chỗ với hai cái xác kia, trong mắt nó như vậy mới cảm thấy an toàn.

Lúc này Đoàn Phong dùng tay ra hiệu với Viên Mục Dã, nói cho cậu biết con quái vật nhỏ đang nằm ở phía bắc của hốc cây, Viên Mục Dã gật nhẹ, sau đó từ từ mở chiếc áo trong tay ra...

Lúc này dưới gốc cây, Đại Quân đã bắt đầu châm lửa, bọn họ cố ý tìm mấy cành cây còn tươi và lá khô, không bao lâu sau khói đã nồng nặc.

Kết quả, bọn họ chỉ muốn hun khói cho con quái vật nhỏ kia chạy ra, mà quên mất một chuyện khác, đó chính là khói bay rất rộng, khi Trương Khai và Đại Quân châm lửa hun con quái vật nhỏ, thì cũng đồng thời hun luôn cả Đoàn Phong và Viên Mục Dã.

Nhưng đã đến lúc này rồi bọn họ chỉ có thể cắn răng chảy nước mắt chịu đựng. Nhưng bởi vì hơi khói trong hốc cây ngày càng nồng nặc nên đến cuối cùng Viên Mục Dã và Đoàn Phong gần như không nhìn thấy thứ gì nữa, chỉ có thể phán đoán tình hình bên trong hốc cây bằng thính lực...

Họ nghe thấy tiếng con quái vật nhỏ bị khói làm cho tỉnh lại, nó ho khan hai lần rồi phát ra tiếng kêu giống như con cừu nhỏ, có lẽ khi vừa tỉnh lại thấy nguy hiểm nó đã gọi hai con quái vật lớn theo bản năng.

Chương 439: Bắt sống

Có lẽ sau khi gọi hai tiếng, con quái vật nhỏ mới nhớ ra cha mẹ nó đã chết, thế là nó đành phải bám vào vách trong của hốc cây leo lên... Con quái vật nhỏ bò đến gần, Đoàn Phong từ từ giơ áo trong tay ra, sau đó thì thầm: “Đến rồi!”

Giọng Đoàn Phong khi nói đến âm tiết cuối cùng thì đè xuống, một thứ da màu xám có chút lông tơ chui ra ngoài, vì nó mới chỉ lộ lên mỗi cái đầu, cho nên Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều không hành động hấp tấp, bọn họ nhất định phải chờ con quái vật nhỏ bò hẳn ra ngoài mới ra tay...

Có lẽ con quái vật nhỏ này bị khói hun đến mức hai mắt giàn giụa nước mắt nên không phát hiện ra có hai người ngồi trên cây, kết quả khi nó vừa rút chân ra khỏi hốc cây thì cảm giác có thứ gì đó phủ lên đầu, lúc này nó muốn chạy thì đã muộn.

Người ra tay trước là Đoàn Phong, tính cách của anh ta nóng nảy hơn nhiều so với Viên Mục Dã, anh ta phủ áo lên nửa người trên của con quái vật nhỏ, còn Viên Mục Dã thì dùng áo trong tay bọc hai cái chân nhỏ không ngừng đạp loạn của nó.

Biến cố xuất hiện bất ngờ khiến con quái vật nhỏ vô cùng sợ hãi, nó không ngừng giãy giụa kịch liệt, nhưng bị hai người đàn ông to khỏe giữ chặt nên không thể động đậy....

Đoàn Phong vốn không muốn bắt sống con quái vật nhỏ này, nên ra tay cũng không nương nhẹ, mỗi lần anh ta thấy con quái vật nhỏ giãy giụa, tay lại dùng thêm lực, Viên Mục Dã thấy thế sợ hãi kêu lên: “Anh đừng có bóp chết nó đấy!”

Nghe Viên Mục Dã nói vậy, lực tay của Đoàn Phong mới dần thả lỏng, mà lúc này con quái vật nhỏ dường như cũng biết

mình giãy giụa thế nào cũng vô ích, nên toàn thân vô lực, không lộn xộn nữa. Viên Mục Dã nhanh chóng lấy ba lô màu đen ra, nhét cả con quái vật và đồng áo vào trong ba lô...

Lúc Viên Mục Dã và Đoàn Phong trèo từ trên cây lê xuống, con quái vật nhỏ trong ba lô đã không còn cựa quậy nữa, để ngăn nó chạy trốn, Đoàn Phong còn bỏ hết đồ trong ba lô của Hoắc Nhiễm ra, ấn cả nó và cái ba lô đen vào trong đó.

Đường xuống núi sau đó vô cùng thuận lợi, còn tiên sĩ Lâm “đang nóng lòng chờ đón con quái vật” thì đã mang người đến chỗ quản lý của khu thắng cảnh đứng chờ, đoàn đón tiếp hùng hậu, long trọng đến mức khiến người số 54 cạn lời.

“Mẹ, tốc độ này của lão Lâm... Sao trước giờ chưa từng thấy anh ta nhiệt tình tiếp đón chúng ta như thế nhỉ?” Trương Khai phàn nàn.

Đoàn Phong hừ lạnh: “Cậu tự xem lại mình đi, còn đi tranh sủng với một con quái vật! Lão Lâm tiếp đón cậu long trọng như thế làm cái gì? Không phẫu thuật cũng không làm tiêu bản được!”

Cũng không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, nhưng Viên Mục Dã có cảm giác sau khi Đoàn Phong nói xong câu đó, ba lô sau lưng cậu rõ ràng động đậy, xem ra con quái vật nhỏ này có thể hiểu tiếng người...

Chuyện này cuối cùng được kết luận là “Tự sát lây nhiễm”, cũng chính vì sự kiện này đã thu hút rất nhiều du khách có khuynh hướng tự sát nghe danh mà đến.

Mặc dù người số 54 biết lời giải thích này có phần gượng ép nhưng dù sao sau này sẽ không còn chuyện tương tự như thế xảy ra nữa, nên cho dù lý do có khiến cưỡng thế nào cũng không ai có thể chứng minh nó không phải sự thật.

Khi lão Lâm được tận mắt nhìn thấy con quái vật nhỏ, anh ta chỉ hận không thể ôm hôn nó, anh ta líu cả lưỡi, nói: “Đây là sinh vật đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy đấy!”

Người số 54 nghe câu này xong đều có biểu cảm buồn nôn, Đoàn Phong nhìn mặt con quái vật nhỏ nhăn nhoeo như một lão già, toàn thân có mấy cọng lông lơ thơ, còn cả làn da xám xanh như chuột kia nữa... Thực sự không nhìn được chửi bậy:

“Lão Lâm, anh nói thứ này đẹp á? Mắt anh mù rồi à? Người số 54 chúng tôi có ai mà không đẹp hơn nó?”

Tiến sĩ Lâm hừ một tiếng: “Cậu thì biết cái gì? Tôi đây là thấy nét đẹp của nó từ góc độ khoa học, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một sinh vật thần kỳ như vậy, mà quan trọng nhất chính là... nó vẫn còn sống!”

Đoàn Phong thấy anh ta hưng phấn cứ như thể vừa trúng số độc đắc thì chán nản lắc đầu: “Cứ như chưa từng ra ngoài va chạm xã hội vậy...”

Ngày thứ hai sau khi người số 54 quay lại nhà khách của khu thắng cảnh thì đội cứu hộ lên núi cùng Đại Quân đã đưa thi thể Trần Bình quay về, về việc thi thể Trần Bình không mặc quần áo... Được giải thích rằng anh ta đã tự mình cởi ra, ngụ ý người muốn tự sát sẽ không muốn mang theo bất cứ sự ràng buộc nào của cuộc sống này nữa.

Đối với lời giải thích ấy, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều cảm thấy buồn cười, bởi vì những thứ “ràng buộc” Trần Bình đều đã bị Đoàn Phong ném vào trong thùng rác của nhà khách ở khu thắng cảnh rồi...

Vì phải mang theo con quái vật nhỏ kia, cho nên người số 54 và tiến sĩ Lâm không đi cùng nhau, tiến sĩ Lâm và đội nghiên cứu khoa học của anh ta đưa con quái vật nhỏ lái xe đi trước. Anh ta đặt con quái vật nhỏ vào một hộp thủy tinh được chế tạo đặc biệt, như vậy sẽ tránh được việc người nhìn thấy nó bị nó điều khiển trí óc.

Còn nhóm Viên Mục Dã thì đến thế nào về thế ấy... Vì trong xe của lão Lâm đã được chia chỗ riêng cho từng người, không thừa chỗ cho họ ngồi.

Hôm bọn họ rời đi, Lâu Ngọc Sơn đưa bọn họ ra sân bay, anh ta cảm thấy rất có lỗi vì hành động của A Mộc, anh ta không thể ngờ người bạn chơi với mình từ nhỏ lại trở thành người như vậy...

Về phần tội ác của A Mộc, lúc trước Đoàn Phong nói gì, cậu ta bị nhận nguyên như vậy, chắc cậu ta cũng nhận ra “Thần” mà mình thờ phụng đã tiêu vong, cho nên từ nay về sau cậu ta sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Vài ngày sau, Viên Mục Dã và Đoàn Phong lái xe đến quê của người duy nhất còn sống sau khi nhảy núi tự sát, Từ Lỗi, vì người này sống ở xa chưa biết chuyện đã xảy ra, cho nên bọn họ muốn đến gặp anh ta, cũng coi như cho anh ta một sự giải thoát.

Sau khi gặp người nhà Từ Lỗi, Đoàn Phong nói dối rằng hai người họ là bạn cũ của Từ Lỗi, nghe nói anh ta gặp chút chuyện nên muốn đến thăm, lần này nhân tiện bọn họ đến đây công tác, bèn dành chút thời gian đến xem tình hình của Từ Lỗi.

Sau khi Từ Lỗi xảy ra chuyện, những bạn bè đồng nghiệp trước đó bày tỏ sự thông cảm cũng đã không còn xuất hiện nữa, cho nên sự xuất hiện cả Đoàn Phong và Viên Mục Dã khiến cha mẹ Từ Lỗi rất vui mừng.

“Tình hình của Tiểu Lỗi bây giờ lúc tốt lúc xấu, vợ nó tháng trước đã nộp đơn ly hôn ra tòa... Bây giờ Tiểu Lỗi thành như vậy, chúng tôi cũng không muốn làm khổ nó, ly hôn thì ly hôn!” Mẹ Từ Lỗi đau đớn nói.

Viên Mục Dã an ủi bà ấy: “Cô à, cô đừng lo, cháu tin là Từ Lỗi nhất định sẽ khỏe lại thôi, tình trạng của anh ấy bây giờ chỉ là tạm thời, chờ sau khi anh ấy hồi phục, hai người cứ thuận theo ý anh ấy, chỉ cần anh ấy vui vẻ hạnh phúc là được rồi.”

Chương 440: Can đảm

Mẹ Từ Lỗi nghe vậy thì ngăn người, dường như bà ấy không thể ngờ Viên Mục Dã sẽ nói vậy, bà ấy kéo tay Viên Mục Dã: “Cậu bé tốt, xem ra các cháu đúng là bạn tốt của Tiểu Lỗi, cháu nói đúng, bây giờ chúng tôi đã nghĩ thông rồi, chỉ cần Tiểu Lỗi có thể bình phục, chuyện kia chúng tôi sẽ làm theo ý nó...”

Sau đó mẹ Từ Lỗi dẫn hai người Viên Mục Dã đến phòng bệnh của Từ Lỗi, bọn họ vừa đi vào đã thấy một người đàn ông có khuôn mặt tái nhợt đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới, dường như không hề có chút phản ứng nào với hai người xa lạ vừa bước vào phòng...

Có lẽ bởi vì câu nói đúng chỗ của Viên Mục Dã đã khiến mẹ Từ Lỗi vô cùng tin tưởng bọn họ, thậm chí còn để bọn họ ở lại riêng trong phòng, hy vọng bọn họ có thể khuyên nhủ được con trai mình, để con mình sớm tỉnh lại.

Sau khi mẹ Từ Lỗi đi ra ngoài, Từ Lỗi từ từ quay đầu lại, không nói câu nào nhìn Viên Mục Dã và Đoàn Phong... Nói thật, ánh mắt của Từ Lỗi có sự chăm chăm rất khó chịu, dưới cái nhìn chăm chú đó không mấy người không run rẩy trong lòng.

“Từ Lỗi, anh... bây giờ hồi phục thế nào rồi?” Viên Mục Dã nói một câu khách sáo, thứ nhất là muốn thăm dò xem anh ta có giả điên hay không, thứ hai là vì Viên Mục Dã nghe được mẹ Từ Lỗi chưa đi xa hẳn, cho nên dù bà ta nghe thấy câu này cũng không phát hiện ra điều gì.

Từ Lỗi nhìn họ một lúc rồi mới từ tốn nói: “Hình như tôi không quen hai người?”

Viên Mục Dã cười bảo: “Đương nhiên, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà, tôi giới thiệu một chút, tôi tên Viên Mục Dã, đây là bạn tôi Đoàn Phong, chúng tôi vừa từ núi Kim Tuấn chạy đến đây...”

Từ Lỗi nghe xong thì biến sắc, dường như anh ta rất miễn cảm với ba chữ “núi Kim Tuấn”: “Tôi không biết các anh đang nói gì, tôi không biết, tôi chẳng biết gì hết...”

Viên Mục Dã thấy Từ Lỗi đang dần mất kiểm soát cảm xúc, bèn vội vàng nói với anh ta: “Anh đừng sợ, hôm nay chúng tôi đến là để nói cho anh biết những thứ được gọi là Sơn Thần kia đã chết rồi, anh có thể sống cuộc sống của mình, không phải vẫn vương với quá khứ đau khổ nữa.”

Nhất thời Từ Lỗi không hiểu ý trong lời nói của Viên Mục Dã, Đoàn Phong thấy anh ta vẫn chưa hiểu thì nói thẳng: “Những quái vật có khả năng khống chế đầu óc anh đã bị chúng tôi giết chết, từ nay về sau anh được giải thoát rồi!”

“Bọn chúng nguy hiểm như vậy, sao các anh có thể giết được chúng chứ?” Từ Lỗi không tin.

Viên Mục Dã trầm nghĩ trong lòng, đúng là thứ trói buộc ý trí của một người chính là bản thân họ, cho dù những con quái vật có thể điều khiển anh ta không còn nữa, nhưng trong lòng anh ta vẫn luôn có sự sợ hãi với chúng...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhẹ nhàng nói: “Cho dù anh có tin hay không, thì đây vẫn là sự thật, lần này chúng tôi đến là muốn nói cho anh biết kết quả, để anh không phải sống khổ sở như vậy nữa.”

Lúc này Từ Lỗi mới hoàn toàn tin tưởng Viên Mục Dã, trong nháy mắt anh ta như không còn chút sức lực ngồi bệt xuống giường, miệng lầm bầm: “Tôi tự do rồi... cuối cùng tôi cũng tự do rồi...”

Sau đó họ trò chuyện thêm Viên Mục Dã mới biết, khi Từ Lỗi lên đỉnh Lạc Hà đúng là vì muốn tự sát, có người nói anh ta bị u uất cũng được, nghĩ quần cũng được, tóm lại anh ta là người

duy nhất thực sự muốn tự sát trong số những du khách đã nhảy xuống vách núi kia.

Mặc dù Viên Mục Dã không hỏi lý do khiến Từ Lỗi chọn tự sát, nhưng qua lời kể của anh ta không khó để nhận ra, anh ta đã quá mệt mỏi với cuộc sống giả tạo, ngày ngày phải giả làm một người con hiếu thảo, một người chồng tốt, nhưng chỉ anh ta tự biết, đó không phải là Từ Lỗi thực sự...

Hôm đó Viên Mục Dã, Đoàn Phong và Từ Lỗi trò chuyện rất lâu, trong lúc đó mẹ của Từ Lỗi đã định đi vào mấy lần, nhưng đã lâu rồi không thấy con mình nói chuyện nhiều như thế nên lại lặng lẽ rời đi.

Qua lần nói chuyện đó, Viên Mục Dã cảm thấy Từ Lỗi đã từ bỏ suy nghĩ muốn tự sát, bởi vì sau lần này, Từ Lỗi cảm thấy mình đã được sống lại một lần nữa, hẳn anh ta sẽ dùng cơ hội này để được sống là chính mình.

Trước khi đi, Viên Mục Dã nói với Từ Lỗi: “Cha mẹ anh rất yêu anh, qua chuyện lần này họ cũng đã nhận ra có anh mới là điều quan trọng nhất, không có anh tất cả những thứ khác đều không có ý nghĩa, cho nên tôi hy vọng anh có thể vì bọn họ mà sống thật mạnh khỏe, sống một cuộc sống thực sự là mình...”

Từ Lỗi tươi cười, sao đó thoải mái nói: “Cám ơn các anh đã vì tôi mà đến đây.”

Trên đường về, Đoàn Phong tò mò nói: “Cậu nói xem, tên Từ Lỗi này muốn thứ gì có thứ đó, vì sao hẳn lại không muốn sống nữa chứ?”

Viên Mục Dã cười bảo: “Khi nào anh trở nên nhiều chuyện như thế rồi?”

Đoàn Phong nói: “Cái này sao có thể gọi là nhiều chuyện? Đây chỉ là tò mò thôi, hiểu không? Cậu nghĩ xem, cuộc sống của Từ Lỗi bây giờ là mơ ước của bao nhiêu người trẻ chứ? Có nhà có xe, công việc ổn định lương cao, trên có cha mẹ dưới có vợ con, có bao nhiêu người cố gắng cả đời chỉ vì những thứ đó hả? Nhưng vì sao anh ta vẫn muốn tự sát? Thật không biết rốt cuộc là vì cái gì?”

“Còn có thể vì cái gì chứ? Anh thử suy nghĩ xem như thế nào mới khiến một người hoàn toàn phủ định chính mình? Thật ra

khi này anh ta đã thể hiện rất rõ rồi, anh ta đang không sống thật với chính mình, tất cả những điều tốt đẹp kia chỉ là nguy trang mà thôi...” Viên Mục Dã nhướn mày nói.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi bưng tỉnh: “Phủ định bản thân? Chẳng lẽ anh ta là... gay?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng thế, cho nên anh ta mới nói tất cả những thứ anh ta đạt được chỉ là để nguy trang cho dáng vẻ thực sự của mình, chứ không phải là mình. Từ thái độ của mẹ anh ta có thể thấy, cha mẹ anh ta đều biết vấn đề của con trai mình, nhưng vì vẫn mang nặng tư tưởng cũ cho nên bọn họ không chấp nhận con người thật sự của Từ Lỗi...”

“Nếu vậy cũng không khó để hiểu vì sao Từ Lỗi đau khổ đến mức nghĩ đến cái chết, có điều chắc không phải ai cũng sẽ giống anh ta chứ?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dã nhún vai: “Đương nhiên, điều này chủ yếu phụ thuộc vào khả năng chịu đựng áp lực của từng người, trước kia tôi đã từng gặp tình huống tương tự trong một vụ án, có điều người kia đã hơn năm mươi tuổi, người trong nhà vẫn không hề biết khuynh hướng giới tính thực sự của ông ta, làm người đôi khi phải rất dũng cảm mới có thể sống là chính mình.”

Đoàn Phong lắc đầu: “Hành vi giấu giếm bản chất của mình để kết hôn với người khác hơi thất đức...”

“Cũng không hẳn, hơn nữa bây giờ những người kiểu này cũng không phải số ít.” Viên Mục Dã nói

Sau khi hai người quay lại thủ đô, tiền sĩ Lâm cũng đã chuyển con quái vật nhỏ kia đến trung tâm thí nghiệm, qua nghiên cứu, lão Lâm phát hiện ra khả năng điều khiển ý thức của nó rất đáng sợ, gần như ngang bằng với vị đàn anh từ trên trời rơi xuống của Viên Mục Dã.

Chương 441: Tứ cố vô thân

Viên Mục Dã không có hứng thú với những chuyện này, bởi vì ngay đêm cậu quay trở lại thủ đô đã nhận được điện thoại của Từ Lệ, anh ta nói là vớt được một bộ hài cốt ở khu vực biển nơi Diệp Dĩ Ngụy xảy ra chuyện, cảnh sát tìm thấy điện thoại của Diệp Dĩ Ngụy trong quần áo thi thể...

Viên Mục Dã cùng Từ Lệ chạy xe ngay trong đêm đến cục cảnh sát địa phương, khi hai người họ đến nơi, cảnh sát Triệu phụ trách vụ án đã chờ sẵn ở cổng... Dù sao khi đó Diệp Dĩ Ngụy đến hỗ trợ rồi xảy ra chuyện, cho nên chuyện này rất quan trọng đối với cục cảnh sát, từ đó đến giờ họ vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm thi thể nạn nhân mất tích.

Cảnh sát Triệu nói thi thể này được tìm thấy trong vùng biển cách đó mười mấy hải lý, bị một chiếc tàu đánh cá đi ngang qua phát hiện ra, bọn họ nhìn thấy trên quần áo của thi thể có viết chữ “POLICE”, cho rằng đây có thể là thi thể của cảnh sát rơi xuống biển mất tích lúc trước nên đã lập tức báo cho cảnh sát.

Nhưng vì thi thể đã bị phân hủy nghiêm trọng nên cảnh sát không có cách nào xác nhận thân phận thực sự của thi thể này... Đến tận khi họ sắp xếp lại quần áo của thi thể mới tìm thấy một chiếc điện thoại trong túi áo nạn nhân, sau khi được bộ phận kỹ thuật khôi phục, phát hiện chiếc điện thoại di động này thuộc về pháp y đã mất tích, Diệp Dĩ Ngụy.

Viên Mục Dã nghe đối phương nói xong tình hình, nhú mày hỏi: “Không làm kiểm tra ADN à?”

Cảnh sát Triệu nói: “Có làm, trước mắt đã loại bỏ khả năng là những cảnh sát mất tích khác, chỉ có pháp y Diệp là không thể loại trừ...”

“Có ý gì, kiểm tra ADN cũng không thể xác định có phải Diệp Dĩ Nguy hay không sao?” Viên Mục Dã không hiểu.

“Mọi người cũng biết, kiểm tra ADN cần đối tượng để so sánh, nhưng bây giờ chúng tôi không tìm được người có thể tiến hành so sánh ADN với pháp y Diệp...” Cảnh sát Triệu khó xử nói.

Viên Mục Dã không tin nổi nhìn Từ Lệ: “Sao lại như thế được? ADN của Diệp Dĩ Nguy không được lưu trữ trong ngân hàng dữ liệu của cảnh sát sao?”

Hai tay Từ Lệ xoắn vào nhau: “Bình thường khi nhân viên cảnh sát nhậm chức sẽ được lưu giữ ADN, nhưng khi Diệp Dĩ Nguy được phân đến cục chúng tôi thì chúng tôi tưởng rằng chỗ làm cũ của cậu ta đã lưu trữ, nhưng đến khi chúng tôi liên hệ mới biết đơn vị cũ của cậu ta lại tưởng là chúng tôi sẽ lưu, thế nên cả hai nơi đều không có ADN của Diệp Dĩ Nguy...”

Khi nghe thấy vậy Viên Mục Dã rất tức giận, nhưng nghĩ lại cậu cảm thấy có thể đây là hành động cố ý của Diệp Dĩ Nguy, cho nên bây giờ có tra đến cùng cũng không để làm gì.

Hơn nữa vấn đề là, bản thân Diệp Dĩ Nguy là cô nhi, mẹ ruột chết sớm, cha đẻ thì không rõ, không còn liên hệ với những người thân khác, cho nên không có cách nào để so sánh ADN được.

Bởi vậy, cảnh sát khu vực mới muốn Từ Lệ và Viên Mục Dã tự mình đến kiểm tra thi thể, như vậy có thể thông qua đặc điểm nhận dạng nào đó trên cơ thể để xác định xem thi thể này có phải Diệp Dĩ Nguy hay không.

Lúc đầu Viên Mục Dã cho rằng có thể để bọn họ đến nhận xác thì chúng tỏ thi thể của Diệp Dĩ Nguy vẫn còn nguyên vẹn, nhưng khi nhìn thấy di hài trong nhà xác, hai người đều ngẩn người...

Đầu tiên, thi thể này đã trương phình, da căng phồng như sắp vỡ ra, vì bị ngâm trong nước biển cho nên không hoại tử nhiều, có điều mặt mũi và tay chân đều đã bị cá gặm sạch.

Thi thể hư hại đến mức độ này thì đừng nói là Viên Mục Dã và Từ Lệ, ngay chính Diệp Dĩ Ngụy có khi cũng không nhận ra được đây có phải mình hay không! Từ Lệ xoa hai tay vào nhau, biểu cảm vô cùng bất lực... Thật ra theo logic phân tích thông thường, thi thể này 100% là Diệp Dĩ Ngụy!

Nhưng cảnh sát kết án phải có chứng cứ, anh không thể chỉ vì một chiếc điện thoại trên thi thể mà kết luận đó là Diệp Dĩ Ngụy được, nhớ đâu không phải thì sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, điện thoại là đồ vật cá nhân, hơn nữa vụ nổ đó xảy ra bất ngờ, thử hỏi trong lúc hỗn loạn đó Diệp Dĩ Ngụy có thể nhét điện thoại của mình vào túi người khác được không?

Viên Mục Dã nhìn thi thể kia mà không rõ cảm xúc trong lòng mình là gì, muốn nói đó không phải là Diệp Dĩ Ngụy, nhưng từ trước tới giờ cậu không bao giờ làm được việc lừa mình dối người, có điều trong lòng cậu vẫn không nguyện ý tin tưởng thi thể thảm thương đến mức này lại là anh chàng đẹp trai ưa sạch sẽ Diệp Dĩ Ngụy...

Trong lúc Viên Mục Dã và Từ Lệ không biết phải làm thế nào thì Viên Mục Dã đột nhiên nhớ ra trên chân trái của Diệp Dĩ Ngụy có một vết sẹo, tuy rằng thi thể này đã bị phá hủy đến mức không nhìn rõ hình dáng ban đầu, nhưng có thể vết sẹo vẫn còn.

Cuối cùng, cả Viên Mục Dã, Từ Lệ và nhân viên pháp y trực ban cùng xác nhận lại và nhất trí cho rằng chân trái của thi thể này, ngoài vết cá găm thì không có bất kỳ vết sẹo nào...

Trên đường về, trong lòng Viên Mục Dã có đủ loại cảm xúc, mặc dù cuối cùng đã kết luận được thi thể này không phải Diệp Dĩ Ngụy, nhưng ai có thể chắc chắn Diệp Dĩ Ngụy may mắn hơn người này chứ?

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã không nói câu nào thì an ủi cậu: “Không có tin tức chính là tin tức tốt nhất, chúng ta phải nghĩ về mặt tích cực, nhớ đâu cậu ấy được thuyền đánh cá đi ngang qua cứu thì sao?”

Viên Mục Dã thở dài: “Không chết vì sao không trở lại?”

Từ Lệ tiếp tục nói bừa: “Có lẽ cậu ta bị mất trí nhớ?”

Viên Mục Dã lắc đầu chán nản, nói: “Sao anh không bảo anh ấy biết bay luôn đi?”

Nhưng Từ Lệ lại nói bằng giọng không tán thành: “Tóm lại ngày nào chưa nhìn thấy xác thì ngày đó không thể xác định Tiểu Diệp không còn! Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy việc chiếc di động của cậu ấy xuất hiện trên thi thể kia không phải là trùng hợp, trong này nhất định có chuyện gì đó!”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Có chuyện? Có thể có chuyện gì chứ?”

Từ Lệ lắc đầu: “Tôi mà biết được thì chẳng phải đã biết hết mọi chuyện? Có điều, nếu điện thoại di động này là của Tiểu Diệp thì sao nó lại vô duyên vô cớ chạy vào túi người khác chứ?”

Viên Mục Dã nghe vậy lấy chiếc điện thoại bọc trong túi đựng chứng cứ ra, mặc dù nó đã bị ngâm trong nước biển một thời gian, nhưng bây giờ đã được cảnh sát kỹ thuật sửa lại.

Sau khi khởi động máy, màn hình điện thoại chỉ có một màu xanh lam, trong điện thoại trừ những phần mềm cần thiết thì không hề có APP giải trí nào... Viên Mục Dã không khỏi trầm nghĩ, Diệp Dĩ Ngụy đúng là một người tẻ nhạt giống như mình.

Sau đó Viên Mục Dã mở mục tài liệu trong điện thoại, nhìn thấy trong đó có mấy bức ảnh cậu chụp chung với Diệp Dĩ Ngụy... Nhìn thấy mấy bức ảnh này, cảm xúc đè nén rất lâu trong lòng Viên Mục Dã đột nhiên bùng lên khiến hốc mắt cậu dần ướt đẫm.

Thấy Viên Mục Dã không ổn, Từ Lệ bèn dừng xe ở vệ đường, an ủi cậu: “Người anh em, không đến mức thế chứ! Tôi biết tình cảm của cậu và Tiểu Diệp rất tốt, nhưng thi thể này không phải là Tiểu Diệp mà? Đây là chuyện tốt đúng không? Mọi chuyện cứ nghĩ theo hướng tốt đi, đừng bi quan quá!”

Chương 442: Tồn tại trên đảo hoang

Viên Mục Dã nhắm mắt lại dựa người vào ghế phụ. Cậu nắm chặt chiếc điện thoại di động kia, rầu rĩ nói: “Anh Từ, anh không biết đâu, một giây trước khi xảy ra chuyện chúng tôi còn đang gọi điện thoại... Vốn dĩ mọi thứ đều ổn cả, sao đột nhiên lại phát nổ chứ? Tôi còn rất nhiều lời chưa kịp nói rõ ràng với anh ấy, sao anh ấy lại có thể chết như vậy?!”

Kỳ thật Từ Lệ biết, Viên Mục Dã chỉ cần một nơi xả cảm xúc. Ai cũng nói đàn ông không dễ rơi nước mắt, nhưng đè nén mãi cũng không hay, khóc ra được là chuyện tốt.

Viên Mục Dã khóc mãi rồi đột nhiên dừng lại, sau đó cậu vội vàng mở lại lịch sử cuộc gọi trên điện thoại di động và sững người ngay tại chỗ...

Từ Lệ thấy biểu cảm của Viên Mục Dã là lạ nên vội hỏi cậu phát hiện điều gì?

Viên Mục Dã nặng nề đáp: “Chiếc điện thoại di động này có vấn đề!”

“Điện thoại di động có vấn đề ư? Có vấn đề gì?” Từ Lệ hơi giật mình.

Viên Mục Dã đưa điện thoại cho Từ Lệ: “Lúc Diệp Dĩ Ngụy xảy ra chuyện, anh ấy đang gọi điện thoại cho tôi, nhưng tại sao lịch sử cuộc gọi lại không có gì cả? Còn nữa... nếu lúc đó anh ấy đang nói chuyện điện thoại di động với tôi, vậy tại sao

điện thoại di động của anh ấy lại chạy đến túi quần của người khác?”

Một loạt câu hỏi như súng liên thanh của Viên Mục Dã làm Từ Lệ cứng họng. Anh ta xem lịch sử cuộc gọi trong điện thoại di động và nói: “Có lẽ... có thể là bởi vì điện thoại di động bị ngâm nước quá lâu, cho nên vài số liệu không thể nào khôi phục được!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Nhưng anh giải thích chuyện điện thoại di động chạy vào túi người khác sau khi phát nổ như thế nào đây?”

Lúc này đây Từ Lệ cũng không trả lời được. Viên Mục Dã lấy lại điện thoại di động trong tay anh ta, sau đó kiểm tra tỉ mỉ một lượt, phát hiện mặc dù nó cùng hiệu và kích cỡ với điện thoại di động mà Diệp Dĩ Ngụy dùng, nhưng cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm...

Trở lại thủ đô, Viên Mục Dã chạy về số 54 ngay trong đêm, dựng Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm đã ngủ dậy, nhờ bọn họ kiểm tra kỹ càng có phải chiếc điện thoại di động này có một vài số liệu chưa được khôi phục thành công hay không?

Vừa nghe nói chiếc điện thoại này là của pháp y Diệp, tất nhiên Tăng Nam Nam biết tầm quan trọng của nó, vì thế cô ấy chẳng nói lời thừa mà kết nối điện thoại vào máy tính của mình, bắt đầu kiểm tra cẩn thận...

Tăng Nam Nam phụ trách phần mềm, còn Hoắc Nhiễm chịu trách nhiệm phần cứng. Dưới sự chung sức hợp tác của hai người họ, cuối cùng họ đã tìm ra vấn đề của chiếc điện thoại di động này.

“Cái gì? Chiếc điện thoại di động này không phải là của Diệp Dĩ Ngụy ư?” Viên Mục Dã giật mình.

Tăng Nam Nam gật đầu: “Tôi và Hoắc Nhiễm đã dùng hết tất cả các cách có thể sử dụng, cuối cùng phát hiện số liệu bên trong chiếc điện thoại di động này là vừa được nhập vào máy ngay thôi, hơn nữa còn là một chiếc điện thoại di động hoàn toàn mới.”

Hoắc Nhiễm ở cạnh viết ra giấy một dãy số: “Đây là số serial của điện thoại. Tôi kiểm tra rồi, chiếc điện thoại di động này

được xuất xưởng chưa đầy ba tháng, cơ bản không thể nào là chiếc mà pháp y Diệp vẫn sử dụng!”

Sau khi có được đáp án này, trong lòng Viên Mục Dĩ càng mờ mịt thêm. Nếu chiếc điện thoại di động này không phải của Diệp Dĩ Ngụy, vậy là ai đã nhập số liệu trên điện thoại của anh ta vào?

Rõ ràng mục đích duy nhất đối phương làm như vậy là hy vọng mọi người cho rằng cái xác kia chính là Diệp Dĩ Ngụy, nhưng mục đích đằng sau chuyện này lại là gì đây? Chẳng lẽ bản thân Diệp Dĩ Ngụy giả chết hay sao?

Nhưng suy nghĩ này đã bị Viên Mục Dĩ phủ định rất nhanh, bởi vì lúc ấy vụ nổ tới quá đột ngột, dựa vào phản ứng của Diệp Dĩ Ngụy ở trong điện thoại, không khó để nhận ra anh ta không hề biết trước sẽ xảy ra phát nổ.

Trong lúc nhất thời, Viên Mục Dĩ thấy hơi đau đầu, dường như sự việc đang trở nên khó bề phân biệt hơn. Đối phương là ai? Làm như vậy có mục đích gì? Nhưng có một điều mà Viên Mục Dĩ càng ngày càng chắc chắn, thứ đối phương cố hết sức muốn che giấu có lẽ chính là sự thật Diệp Dĩ Ngụy vẫn còn sống.

Tuy nhiên, trước mắt, những manh mối Viên Mục Dĩ có thể điều tra ra thật sự có hạn, trừ chiếc điện thoại di động này ra dường như chẳng có gì khác. Mà sau khi Tăng Nam Nam tra đến số serial của điện thoại di động thì phát hiện, chiếc điện thoại này vốn không được bán ra ở trong lãnh thổ nước S, cho nên về cơ bản không thể điều tra ra nó được ai bán đi.

Bởi vì manh mối đến đây bị đứt đoạn, cho nên Viên Mục Dĩ không nói chuyện này cho Từ Lệ biết. Không phải cậu không tin tưởng Từ Lệ, mà là có rất nhiều chuyện cậu không muốn để nhiều người can dự vào khi còn chưa làm rõ được tình hình...

Đương nhiên, Viên Mục Dĩ làm như vậy chắc chắn là có lòng riêng của mình. Cậu sợ nếu điều tra chuyện này đến cùng, vấn đề là ở Diệp Dĩ Ngụy, vậy thì cậu không nói với Từ Lệ sẽ giúp Diệp Dĩ Ngụy còn một đường sống để quay lại.

Vài ngày sau số 54 lại có vụ án mới, bên ủy thác lần này là ông chủ một gameshow đang nổi tiếng của nước S. Trước đây ông ta đã đầu tư vào một dự án nghiên cứu của lão Lâm, nên tình cảm giữa hai người bọn họ khá tốt.

Nội dung chính của chương trình truyền hình thực tế này là mời một số ngôi sao đến sống trên đảo hoang, đương nhiên chắc chắn là có nhân viên chuyên nghiệp hướng dẫn cho bọn họ, cho nên về nguyên tắc sẽ không gặp phải nguy hiểm thật sự gì.

Hơn nữa, trước đây đã làm mấy kỳ rồi, mặc dù trong lúc quay cũng gặp chút khó khăn, nhưng cuối cùng tất cả đều được phát sóng thuận lợi... Ai ngờ khi bọn họ quay đến cuối mùa, đột nhiên đoàn phim lại xảy ra chuyện.

Tập này được quay ở một đảo hoang thật sự. Sở dĩ nói như vậy là bởi vì mặc dù địa điểm quay phim trước đó cũng là đảo nhỏ, nhưng trên đảo không hoang vắng, tất cả đều có người ở.

Bởi vì trong quá trình quay mấy tập trước, đoàn phim và cư dân trên đảo đã xảy ra một số việc cãi cọ, cho nên cuối cùng nhà sản xuất và tổ đạo diễn bàn bạc, đầu óc nóng lên đi tìm một hòn đảo hoang đúng nghĩa...

Lúc đầu vẫn quay bình thường, không xảy ra chuyện gì, mãi đến khi đoàn phim tiến hành quay buổi đêm, việc lạ bắt đầu xảy ra liên tiếp.

Ban đầu là một vài con vật nhỏ mà đoàn phim nuôi như gà chó đột nhiên bắt đầu trở nên nôn nóng không yên. Sau đó, khi vài diễn viên chủ chốt đi ra nơi gần đó nhặt củi nhóm lửa, không biết là ai lại nhặt về một khúc xương, mà lúc ấy một nhân viên đạo cụ trong đoàn phim vừa liếc mắt đã nhận ra ngay đó là xương người!!

Điều này khiến mấy ngôi sao sợ hãi không chịu quay nữa. Mấy người bọn họ nhất quyết đòi ngôi thuyền đi về bằng được! Lúc ấy tổ đạo diễn liên tục ngọt nhạt khuyên bảo, dù gì đây cũng là đảo hoang, có một hai khúc xương người cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà mấy ngôi sao kia thật sự sợ hãi, vì thế họ đành đề nghị tạm thời hủy bỏ cảnh quay ban đêm, để mọi người nghỉ

ngôi một đêm trước đã, chờ bọn họ ổn định lại cảm xúc rồi lại quay tiếp theo kịch bản.

Giăng co đến mức này, người của tổ đạo diễn cũng chỉ đành đồng ý yêu cầu của các diễn viên và bọn họ kết thúc công việc quay phim trong ngày. Ai ngờ vào ngay lúc này, trong phòng của một nữ ngôi sao lại xảy ra chuyện rất đáng sợ...

Chương 443: Đêm kinh hoàng

Bình thường, những chương trình truyền hình thực tế kiểu này đều sẽ quay mấy cảnh ngôi sao đi ngủ, nhưng tuyệt đối sẽ không quay toàn bộ quá trình, dù sao ngôi sao cũng là người, lỡ đâu quay phải cảnh đánh rắm linh tinh gì vào thì không hay... Cho nên trong tình huống bình thường, tổ làm phim đều sẽ quay bù mấy cảnh ngôi sao trước khi ngủ và sau khi tỉnh lại.

Lúc này có sáu ngôi sao ra đảo ghi hình, bốn nam hai nữ. Ban đêm, khi một ngôi sao nữ tên Lisa đang quay vài cảnh trước khi ngủ thì đã xảy ra một chuyện vô cùng đáng sợ...

Lúc ấy một nhân viên quay phim tinh mắt phát hiện hình như ở trong một góc phòng của Lisa có một người đứng! Trông thân hình chắc chắn là đàn ông, chiều cao khoảng 1 mét 75, bởi vì thân hình hắn gầy ốm, bởi vậy có thể dễ dàng núp trong bóng khuất.

Nhưng hắn trốn được mắt người chứ không trốn khỏi camera hồng ngoại, cho nên bị nhân viên quay phim phát hiện dễ như trở bàn tay. Rõ ràng người này không phải nhân viên tổ làm phim, bởi vì trong tình huống ngay lúc đó, bất cứ nhân viên nào cũng không nên xuất hiện ở vị trí kia...

Dù sao đây cũng là đảo hoang, ngày thường không có một bóng người, đột nhiên nhảy ra một người xa lạ quả là hơi khiếp, vì thế mấy nhân viên nhanh chóng đến gõ cửa.

Lisa nghe thấy tiếng gõ cửa bèn vội vàng ra mở, còn tưởng là ví trí máy quay trong phòng mình xảy ra vấn đề, kết quả mở cửa ra lại được báo rằng trong phòng cô có người khác! Lúc đầu Lisa còn không tin lắm, phòng chỉ lớn bằng từng ấy, có người khác hay không mà cô không biết hay sao?

Kết quả khi cô nàng dẫn mấy người nhân viên nam vào phòng kiểm tra lại phát hiện, ở ngay cạnh ngăn tủ thật sự có hai dấu chân bùn... Trông kích cỡ chắc chắn là một người đàn ông.

Đối với bất cứ người phụ nữ nào, đây đều là chuyện đáng sợ. Lisa bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, có nói gì cũng không chịu ngủ ở căn phòng kia nữa. Xét đến vấn đề an toàn, đoàn phim xếp cô ở chung phòng với một sao nữ khác là Tô Phi. Mặc dù đã tạm thời giải quyết vấn đề, nhưng chuyện này lại phủ một tầng bóng ma trong lòng cả đoàn...

Một đêm ngủ ngon giấc, sáng sớm hôm sau nhân viên tổ làm phim cứ dậy tiến hành quay phim như bình thường, nhưng khi bọn họ mở máy quay trong phòng hai sao nữ thì phát hiện trong phòng chỉ còn lại một mình Tô Phi, không biết Lisa đã chạy đi đâu.

Ban đầu mọi người đều cho rằng Lisa đi WC, dù sao trước đây chỗ này cũng là đảo hoang, bởi vậy những phòng ốc hiện giờ đều được dựng tạm, cơ bản cũng không có điều kiện lắp toilet trong mỗi phòng... Do đó WC được xây riêng ở một phòng, thậm chí còn chằng phân chia nam nữ.

Nhưng mãi đến khi tất cả ngôi sao đều dậy hết, chuẩn bị bắt đầu nấu cơm sáng cũng không thấy Lisa trở về. Lúc này người của tổ đạo diễn cảm thấy sự việc có điểm bất thường, vì thế nhanh chóng cho nhân viên đi tìm Lisa.

Đúng lúc này, phía công ty gọi điện thoại tới dò hỏi tình hình quay, cũng được biết tin hôm trước phòng Lisa có người lạ xâm nhập và sáng nay Lisa mất tích.

Phía công ty cũng rất sốt ruột, sợ Lisa xảy ra chuyện gì ảnh hưởng tới tỉ lệ người xem, vì thế họ muốn nhanh chóng cử người lên đảo, xem rốt cuộc tình hình như thế nào. Kết quả vào ngay lúc này, gần đảo hoang đột nhiên có bão nhiệt đới tràn vào, bây giờ lên đảo vô cùng nguy hiểm, cho nên phía công ty cũng chỉ có thể đợi trước nói sau.

Nhưng cố tình vào ngay lúc này bọn họ lại bị đứt liên lạc với người trên đảo, mà trong lần cuối cùng liên hệ, một nhân viên nói bằng giọng hoảng sợ: “Lisa chết rồi!” Sau đó tín hiệu bị gián đoạn.

Câu nói không đầu không đuôi này làm phía công ty rối như tơ vò, có người muốn báo cảnh sát nhưng lại sợ đến khi khôi phục được liên lạc phát hiện chỉ là một sự hiểu lầm to, đến lúc đó các kênh truyền thông lớn mà đưa tin, không biết sẽ lan truyền thành ra thế nào nữa? Nhưng không báo cảnh sát lại lo lắng trên đảo thật sự đã xảy ra chuyện gì đáng sợ, đến lúc đó bọn họ chờ hết bão mới báo cảnh sát có thể đã muộn rồi!

Sau khi cân nhắc lợi và hại, ông chủ của công ty giải trí này bèn nghĩ có thể nào nhờ thành viên số 54 cùng ra đảo với bọn họ không. Nếu chỉ là một hiểu lầm thì tất nhiên là tốt, còn nếu không phải hiểu lầm... có đoàn người của số 54 bọn họ cũng có thể đối phó với một số chuyện, như vậy công ty có thể dựa vào sự tiến triển của tình hình để lựa chọn báo cảnh sát vào lúc nào và công bố tin tức ra bên ngoài vào thời gian nào.

Đoàn Phong nghe lão Lâm kể rõ sự việc thì tức giận nói: “Đầu óc của đám người này có bệnh hả? Xảy ra chuyện không nghĩ cách cứu người trước tiên mà lại nghĩ đến nó sẽ mang lại ảnh hưởng tiêu cực gì cho chương trình? Đúng là giải trí đến chết mà!”

Lão Lâm tỏ vẻ mình cũng không đồng ý với cách làm của đối phương, nhưng anh ta cần người ta, vì sau này, những lúc dự án nghiên cứu khoa học không có tiền còn phải tìm người ta ném tiền qua cửa sổ, tất nhiên lúc này không tiện làm đối phương mất mặt.

Trong mắt lão Lâm, chưa chắc sự việc đã nghiêm trọng như công ty giải trí tưởng. Máy người Đoàn Phong cùng đi theo ra đảo cũng chỉ là chạy ngang qua sân khấu mà thôi, đối phó một chút chuyện là được...

Mới đầu mọi người của số 54 cũng nghĩ như vậy, nhưng bọn họ lên đảo rồi mới phát hiện, sự việc đáng sợ hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của họ, thậm chí là đã vượt xa phạm vi có thể đoán trước của họ.

Khác với lần trước ra đảo, bởi vì lần này các hành khách không có những ngôi sao nũng nịu nữa, cho nên công ty thuê một chiếc thuyền đánh cá để đưa nhóm Viên Mục Dã cùng bốn nhân viên công ty giải trí đến đảo hoang.

Dù sao cũng là thuyền đánh cá tư nhân, cho nên tất nhiên cũng bớt hạn chế đi rất nhiều. Đoàn Phong chuẩn bị trang bị cho tất cả mọi người khá đầy đủ, chỉ có điều so sánh với bốn gã nhân viên còm nhom kia, nhóm bọn họ giống như vệ sĩ đi theo thuyền...

Cũng may bốn nhân viên này cũng biết lai lịch của số 54 không nhỏ, cho nên toàn bộ hành trình đều nói chuyện khách sáo với họ, thậm chí còn hứa hẹn có thể giúp Trương Khai và Đại Quân xin chữ ký của ngôi sao.

Mấy người khác không cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, nhất là Viên Mục Dã. Trong lòng cậu luôn nghĩ đến bóng người bí ẩn đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã đứng trên boong tàu nhìn biển rộng phía xa thì buồn cười nói: “Sao? Cậu cũng nghĩ đến mấy ngôi sao nữ hả?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Tôi không có tâm trạng nhàn nhã đó, tôi đang nghĩ đến bóng người và dấu chân bùn kia rốt cuộc là thế nào?”

Đoàn Phong gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy bóng người kia có vấn đề rất lớn, trên tài liệu viết rõ là hòn đảo hoang, ngày thường vốn không có người ở, cho nên ở đâu ra bóng người xa lạ chứ?”

Viên Mục Dã nhú mày: “Ý anh là bóng người kia có thể là nhân viên của đoàn phim ư?”

“Khả năng này rất lớn. Cậu nghĩ đi, có mấy sao nữ thích chơi bệnh ngôi sao, không chừng đã đắc tội với nhân viên nào đó, nửa đêm người ta vào phòng muốn hù dọa cô ta một chút mà thôi...” Đoàn Phong cười xấu xa.

Chương 444: Phòng bối cảnh

Viên Mục Dĩ buồn cười hỏi: “Sao mạch não của anh lạ đời thế?”

“Thế này làm sao có thể gọi là mạch não lạ đời được? Cậu đâu biết hiện giờ trong lòng người ta suy nghĩ như thế nào!” Đoàn Phong không phục.

Lúc này Đại Quân cũng sáp tới tỏ vẻ đồng ý với phỏng đoán của đội trưởng Đoàn: “Có lẽ chỉ là bên công ty chuyện bé xé ra to thôi, sợ thật sự xảy ra chuyện gì nên không dám tự dẫn người ra đảo, thế mới tìm đến chúng ta...”

Hoắc Nhiễm khá hào hứng: “Nếu thật sự không có chuyện gì lớn, chúng ta có thể chơi mấy ngày ở trên đảo không? Từ nhỏ em đã cực thích đến thám hiểm ở nơi thế này!”

Trương Khai ở cạnh chế nhạo cậu ta: “Đẹp đi cậu nhóc! Vụ hồi còn nhỏ của cậu đâu phải là thám hiểm, đó gọi là trẻ con đi lạc được không? Anh nhớ rõ là năm cậu mười một tuổi nhỉ? Tự mình cõng cái cặp sách rách, đựng ít đồ ăn rồi bỏ nhà đi! Người nhà tìm rõ lâu nhỉ? Sau đó mới biết cái gọi là thám hiểm của ông cố này chính là đến một cái cống bên cạnh cao tốc đứng, cuối cùng bị cảnh sát đi tuần ngang qua phát hiện, đưa thẳng về nhà!”

Hoắc Nhiễm bị bóc phốt nên mặt thoát cái đỏ lên: “Ông nội nhà anh, Trương Khai, lúc ấy có phải anh lừa tôi bảo muốn dắt tôi ra ngoài thám hiểm, kết quả mẹ kiếp nhà anh lại đi tham gia trại hè với bạn học không?! Cái đồ lừa đảo nhà anh!”

Tăng Nam Nam ở cạnh thấy hai anh em này lại bắt đầu âm ỉ thì thở dài nói: “Quả nhiên số 54 chúng ta không phải mạch não lạ đời thì là xương cốt lạ đời...”

Đoàn Phong vừa định cười, nhưng ngay sau đó đã phản ứng lại: “Ồ con nhóc chết tiệt kia, cô nói ai đấy?”

Trong lúc mấy người họ cãi nhau ầm ĩ, thuyền đánh cá chở đoàn người bọn họ từ từ đến gần một hòn đảo không quá lớn, nhìn từ xa qua làn sương mù quanh quẩn, đúng là hơi có cảm giác bồng lai tiên cảnh...

Có thể là bởi vì vừa mới bị bão nhiệt đới quét qua, cho nên trời vẫn hơi âm u, còn thường xuyên đổ mưa nhỏ, tóm lại nhiệt độ không khí xung quanh vừa ướt vừa lạnh... Hơn nữa, mấy người bọn họ xuất phát từ sáng sớm, lúc này nói chuyện trong không khí lạnh còn phải ra được khói trắng.

“Đệch, thời tiết quái quỷ gì thế này, sao lại lạnh như vậy?” Một nhân viên A của công ty giải trí vừa xoa tay vừa oán trách.

Nhân viên B bên cạnh thở dài nói: “Anh xem số của mấy anh em mình đi, chuyện tốt thì chẳng tới phiên chúng ta, hiện giờ xảy ra chuyện lại tổng cổ mấy người chúng ta ra đảo...”

Nhân viên C hừ lạnh: “Cậu hãy cảm thấy thỏa mãn đi, tôi khuyên cậu nên cầu thần bái phật hy vọng trên đảo đừng xảy ra chuyện thật, nếu không chương trình này mà sập, tiền thưởng cuối năm của chúng ta cũng vuột mất luôn!”

Nhân viên D lập tức căng thẳng nói: “Không thể nào? Chẳng phải tỉ lệ người xem những tập trước rất cao đây à? Mấy nhà tài trợ cũng rất hài lòng với điều này, cho dù xảy ra chuyện gì thật thì cũng là tập cuối cùng, hiệu quả cần có cũng đều có cả rồi mà?!”

“Cậu thì biết cái khi gì? Nếu làm tốt chương trình này, tương lai sẽ tạo thành một series, cũng coi như là chuyên mục ngôi sao của công ty chúng ta, về sau sẽ có nhiều gameshow theo đó ra lò... Nhưng một khi chương trình xong đời, nhẹ là tiền thưởng cuối năm của chúng ta bị vuột mất, nặng là công ty có thể không trở mình được. Các cậu cứ chờ thất nghiệp đi!”

Nhân viên A nói với khuôn mặt nghiêm nghị.

Viên Mục Dĩ nghe đoạn đối thoại của họ xong thì thầm cảm thán, xem ra ngành nghề nào cũng không dễ làm! Đặc biệt là ngành giải trí. Mặc dù bề ngoài trông ngấn nấp sáng sủa, nhưng chỉ có tự mình biết được áp lực trong đó, bất kể anh là ngôi sao hay là nhân viên phục vụ cho ngôi sao...

Đúng lúc này, thuyền đánh cá đột nhiên đụng cái “thình” vào tấm ván gỗ trên bến tàu dựng tạm. Tất cả mọi người đều bị lắc lư mạnh, làm tâm trạng vốn đã khó chịu của họ càng trở nên khó chịu hơn.

Bác lái thuyền vội vàng đi lên boong tàu và hỏi: “Mọi người không sao chứ? Bến tàu này xây hẹp quá nên nhất thời tôi không làm chủ được tốc độ của con tàu!”

Mặc dù sắc mặt của mấy nhân viên kia đều không dễ nhìn lắm, nhưng ngoài miệng cũng không dám nói gì, chỉ bực bội thì thầm với nhau là chắc chắn giai đoạn trước đơn vị thi công đã ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, trở về nhất định phải phản ánh với lãnh đạo, vân vân.

Chờ sau khi thuyền dừng hẳn, Đoàn Phong dặn dò bác lái thuyền vài câu, hẹn ngày mai giờ này lái thuyền lại đây đón bọn họ. Bác lái thuyền thoải mái đồng ý rồi giúp bọn họ chuyển tất cả trang thiết bị trên thuyền xuống, sau đó lái thuyền đi.

Lúc này Hoắc Nhiễm nhìn thuyền đánh cá dần dần đi xa, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, cậu ta hơi lo lắng nói: “Ngày mai ông bác kia sẽ tới chứ?”

Trương Khai buồn cười hỏi: “Sao hả? Sợ rồi à? Vừa nãy không biết là ai còn muốn lên đảo hoang trải nghiệm nguy hiểm nhỉ? Sao vừa thấy thuyền đánh cá lái đi đã hoảng hốt rồi?”

Hoắc Nhiễm nghe xong vừa định phản bác thì nghe Viên Mục Dĩ cười bảo: “Yên tâm đi, bác lái thuyền bị gì đâu mà có tiền không kiếm... Hơn nữa, chúng ta có điện thoại vệ tinh, nếu ông ấy không chịu tới, chúng ta vẫn có thể liên hệ với lão Lâm nhờ anh ta thuê thuyền khác tới đón chúng ta mà.”

Nghe vậy, Hoắc Nhiễm ngượng ngùng nói: “Cũng đúng... Em suy nghĩ nhiều rồi.”

Sau khi mọi người lên bờ, Viên Mục Dĩ cẩn thận quan sát địa hình của hòn đảo và nhận thấy đây là một hòn đảo có phía Nam thấp và phía Bắc cao, mà con đường dưới chân bọn họ rõ ràng mới được làm xong chưa lâu, hơn nữa đã bị nước mưa xối nên đi lại hơi lầy lội...

Trương Khai đi tít ở đằng trước vừa đi vừa oán giận: “Công ty các anh cũng tiết kiệm tiền quá nhỉ? Sửa đường thế này thà không sửa cho xong?”

Nhân viên D đáp rất bất đắc dĩ: “Các anh không biết đấy chứ, lần này kinh phí của chúng tôi hơi eo hẹp, có mấy thương hiệu quảng cáo muốn chờ đến sau khi chương trình phát xong mới thanh toán kết sổ, cho nên có một số chỗ nhỏ nhất không đáng kể cũng chỉ đành tạm chấp nhận, vì chúng tôi phải tiêu nhiều tiền ở mấy chỗ thường xuyên xuất hiện trên màn ảnh chứ.”

Hòn đảo này vốn không lớn, cho nên bọn họ đi chẳng bao xa đã nhìn thấy mấy căn nhà trệt lúc trước tổ chuyên mục dựng lên tạm thời, nhìn bề ngoài trông có vẻ rất gì và này nọ, cảm giác như làng chài trên đảo hoang...

Nhưng đến gần mới thấy, có rất nhiều chỗ mặt tường chỉ xây lên một nửa, chỗ máy quay không quay tới là không xây luôn, cho nên dãy nhà này quả thật giống như là một dãy nhà phẳng 2D rất buồn cười.

Đám Trương Khai cũng thấy tức cười vì những căn phòng ăn bót ăn xén nguyên vật liệu trước mắt. Hóa ra phong cảnh thiên đường như tranh vẽ xem trong tivi chỉ có thể nhìn từ chính diện, hễ nhìn từ bên hông sẽ biết chỗ này chỉ là cảnh nền đơn sơ mà thôi...

Nhưng Viên Mục Dĩ lại không bị những phong nền đơn sơ đó thu hút, mà cậu đang thăm vẽ một dấu chấm hỏi. Hiện giờ đã là hơn mười một giờ sáng. Theo lý thuyết, hẳn là tổ làm phim đã bắt đầu làm việc từ sớm rồi chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ bèn hỏi mấy nhân viên kia: “Các cảnh quay trên đảo có quay ở bờ biển hoặc ở trong rừng cây không?”

Chương 445: Cái chết của Lisa

Nhân viên D ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chắc chắn là có, chẳng qua hòn đảo này không lớn, nếu vừa rồi bọn họ tiến hành quay bên ngoài, chắc chắn lúc chúng ta lại đây có thể gặp được.”

Viên Mục Dã cau mày, nói: “Tổng cộng tính cả ngôi sao và nhân viên trong tổ làm phim có bao nhiêu người?”

Nhân viên B lấy điện thoại di động ra xem: “Tổng cộng có 33 người, tính cả diễn viên, nhân viên quay phim và những nhân viên khác.”

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Nếu tất cả 33 người đều tập trung trong dãy nhà trệt kia... vậy không phải chỗ này hơi yên tĩnh quá ư?”

Hoàn toàn chính xác, nếu nhiều người cùng ở trong dãy nhà trệt đó, cho dù chỉ có mấy ngôi sao đang được quay nói chuyện thì cũng không thể yên tĩnh như hiện giờ được.

Bốn nhân viên vội vã dẫn đầu đi qua đó, bọn họ vừa đi vừa gọi tên đồng nghiệp của mình, nhưng khu ghi hình không tính là quá lớn lại chẳng một ai ra đáp lại bọn họ.

“Hình như không thích hợp lắm, mọi người cẩn thận một chút...” Đoàn Phong cảnh giác.

Mà lúc này Viên Mục Dã lại ngửi thấy mùi máu thoang thoảng, tìm theo mùi, cậu đi tới gian phòng đầu tiên ở phía Bắc của dãy nhà, kết quả đẩy cửa ra thì phát hiện dưới nền nhà hình như có vật gì hình người, bị vải mưa đắp lên, không nhìn thấy rõ lắm thứ gì bên dưới...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã đột nhiên đi đến gian phòng đầu tiên phía Bắc thì cũng bước nhanh theo. Anh ta đứng ở cửa chỉ liếc sơ đã nhìn thấy thứ bên trong, anh ta giật mình nói: “Đây là thứ gì?! Thật đáng sợ!”

“Người... Chính xác mà nói là một người chết.” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Đoàn Phong sùng sốt: “Không thể nào? Ai đặt một người chết ở đây chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không rõ lắm, tôi cũng chỉ ngửi được mùi máu tươi nên mới tìm đến đây...”

Sau khi nói xong, Viên Mục Dã dẫn đầu bước vào. Suy cho cùng, có phải người chết hay không còn cần xóc lên coi mới biết được, nếu không, suy đoán một cách mù quáng không có bất cứ ý nghĩa gì cả... Khi vải mưa đắp bên trên bị Viên Mục Dã từ từ xóc lên, một khuôn mặt xinh đẹp, tái nhợt mà khủng khiếp lộ ra.

Sở dĩ nói khủng khiếp là bởi vì trên gò má trắng ngần của cô gái kia có một vết thương rất lớn kéo dài từ khóe miệng đến mang tai, gần như cắt nửa khuôn mặt của cô gái. Miệng vết thương bật ra, thoạt nhìn cực kỳ khủng khiếp làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu. Khi tấm vải mưa được xóc lên hoàn toàn, Viên Mục Dã, Đoàn Phong, bao gồm cả mấy thành viên khác chạy theo tới của số 54 đều đồng loạt kêu lên kinh hãi...

Toàn thân cô gái trần truồng, làn da trắng xanh. Trông bề ngoài, đây là một xác chết nữ, hơn nữa nguyên nhân cái chết vô cùng rõ ràng, đó là cơ thể cô ta bị cắt thành hai đoạn từ rốn.

Đây là một vụ thảm sát vô cùng tệ hại. Đánh giá tình trạng của những vết thương trên người cô gái này, chúng đều được gây ra lúc cô ta còn sống. Phải là kẻ độc ác như thế nào mới có thể ra tay tàn nhẫn với cô gái xinh đẹp trước mắt!?

Chuyện vừa lên đảo đã gặp phải xác chết khiến tất cả mọi người đều bất ngờ, bốn tay nhân viên nghe nói phát hiện xác chết lại càng sợ tới mức không dám tới gần. Nhưng hiện tại Viên Mục Dã cần bọn họ lại đây nhận xác, xem người chết rốt cuộc có phải là thành viên trong tổ chương trình hay không?

Cuối cùng Trương Khai đành phải lấy điện thoại di động ra, tìm một tấm ảnh đưa cho Viên Mục Dã: “Người chết chính là

Lisa, là một thành viên trong nhóm nhạc nữ đang rất nổi tiếng gần đây.”

Viên Mục Dĩ hơi đồng cảm liếc nhìn Trương Khai, xem ra cậu ta là fan của cô Lisa này, nếu không sẽ không mở điện thoại ra là có thể tìm thấy ảnh của cô ta. Lúc trước còn nghe cậu ta nói với Đại Quân là muốn tìm Lisa gì đó để chụp ảnh chung, hiện giờ chẳng cần Lisa đồng ý nữa, chỉ cần Trương Khai vẫn muốn thì chụp chung mấy tấm cũng không thành vấn đề.

“Xác chết đã được rửa sạch cẩn thận, hơn nữa nơi này cũng không phải hiện trường đầu tiên của vụ án, nếu không thì chẳng thể nào không có một chút vết máu nào cả...” Viên Mục Dĩ nghiêm túc nói.

Đoàn Phong gật gù: “Xác chết được đặt rất ngay ngắn, chắc là nhân viên tổ làm phim phát hiện xác chết trước tiên. Bởi vì lúc ấy bị gián đoạn thông tin liên lạc, bên ngoài mưa liên tục, cho nên bọn họ chỉ có thể cuốn xác bằng vải mưa để mang về, tạm thời để ở trong căn phòng này.”

Nghe vậy, Đại Quân bèn đi ra ngoài hỏi mấy nhân viên kia: “Tới nơi như thế này mà tổ làm phim không mang theo điện thoại vệ tinh ư?”

Nhân viên A nói với bọn họ: “Đạo diễn Lý của tổ đạo diễn có một chiếc điện thoại vệ tinh. Về phần tại sao bọn họ không liên hệ với công ty bằng điện thoại đó... hiện giờ chúng tôi cũng không hiểu được.”

Đoàn Phong nói với mấy người bọn họ: “Giờ hãy liên hệ với người của công ty các anh bằng điện thoại vệ tinh, bảo bọn họ lập tức báo cảnh sát, nói rằng trên đảo thật sự đã xảy ra chuyện, một ngôi sao nữ tên Lisa đã chết.”

Mấy người nghe nói người chết là Lisa, tất cả đều có vẻ mặt khiếp sợ. Lúc này bọn họ mới có gan vào xem thử cái xác, sau đó đều bịt miệng chạy ra ngoài...

“Lisa chết thảm quá! Sao cô ấy lại trở thành như thế này?” Nhân viên D nói với sắc mặt tái mét.

Đúng thế, là một ngôi sao nữ nổi tiếng, cách chết của cô ta đúng thật hơi thê thảm, nhưng vấn đề là những người khác của

tổ chương trình đâu? Nếu đã xảy ra chết người, bọn họ đâu thể vẫn tiếp tục quay được?!

Sau khi Viên Mục Dĩ đưa ra nghi ngờ này, nhân viên C liền nói: “Liệu có khi nào bọn họ đã lên thuyền đi rồi không? Lúc chúng ta tới không nhìn thấy bến tàu tạm có thuyền đâu!”

“Anh nói là trên đảo này có thuyền có thể tự do đi khỏi ư?” Đoàn Phong hơi giật mình hỏi.

“Đương nhiên, những ngôi sao đó đều rất mỏng manh. Không ai có thể bảo đảm trong bọn họ có ai bất chợt cảm thấy đau đầu nhức óc gì hay không, cho nên công ty để lại cho bọn họ một tàu chở khách khẩn cấp, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì bọn họ hoàn toàn có thể lên tàu rời đảo.” Nhân viên A nói.

Đại Quân lắc đầu: “Thế thì xong đời, chắc chắn là sau khi những người này phát hiện xác của Lisa thì sợ quá nên lên thuyền bỏ chạy. Nhưng đến bây giờ bọn họ vẫn chưa liên hệ với công ty, không chừng đã bị sóng gió trên biển đánh lật thuyền rồi...”

“Ngậm cái miệng quạ đen của anh lại đi. Anh toàn ăn mắm ăn muối...” Trương Khai tức giận nói.

Đại Quân không phục: “VẬY CẬU NÓI XEM TẠI SAO TẤT CẢ NGƯỜI TRÊN ĐẢO ĐỀU KHÔNG THẤY ĐAU, THUYỀN Ở BẾN TÀU CŨNG KHÔNG THẤY NỮA? TUYỆT ĐỐI KHÔNG THỂ CHỈ LÀ TRÙNG HỢP, MỖI LIÊN HỆ DUY NHẤT GIỮA HAI ĐIỀU NÀY CHÍNH LÀ CÓ NGƯỜI ĐÃ LÁI THUYỀN ĐI RỒI...”

Đoàn Phong gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy khả năng này rất cao. Nghệ sĩ nữ cùng tổ đột nhiên bị người ta giết chết, chắc chắn những người khác sẽ sợ hãi không muốn tiếp tục ở đây nữa, nên hốt hoảng lên thuyền thoát khỏi hòn đảo không người này... cũng không phải không có khả năng ấy.”

Nhưng kinh nghiệm làm việc nhiều năm của Viên Mục Dĩ nói với cậu rằng, chắc chắn sự việc không đơn giản như vậy. Đầu tiên Lisa bị ai giết hại? Là người cùng tổ làm chương trình hay là người nào khác? Còn nữa, hòn đảo này thật sự là hòn đảo không người như trên tài liệu ghi hay sao?

Chương 446: Thuyền chìm dưới nước

Viên Mục Dã đứng dậy đi sang những phòng khác, muốn xem thử có manh mối gì nữa hay không, nhưng cậu lại phát hiện tất cả những đồ dùng cá nhân trong phòng đều không bị mang đi, xem ra những người này đích thực đi vô cùng vội vàng.

Ai ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã phát hiện trong một căn phòng có thứ đồ kỳ lạ di chuyển theo sự chuyển động của cậu... Thế là cậu gọi mấy nhân viên kia lại và hỏi: “Đây là thứ gì?”

Nhân viên A nhìn theo hướng ngón tay Viên Mục Dã rồi đáp: “Đó là một máy quay, có thể quay vật thể chuyển động ở trong phòng bất cứ lúc nào!”

Viên Mục Dã lập tức vui vẻ nói: “Tốt quá, vậy các anh mau xem những máy móc đó còn hoạt động không? Những cảnh quay trước kia của họ có thể xem chứ?”

Sau đó, vài gã nhân viên thuận thực lấy thẻ nhớ bên trong máy quay ra rồi cắm vào máy móc trong phòng để bắt đầu phát...

Theo những đoạn phim này, bọn họ lên đảo từ ba ngày trước, đúng như thông tin đã nói trước đó, khi còn giữ liên lạc bình thường, tiến độ quay trong ngày đầu tiên của tổ chương trình rất thuận lợi, mãi đến buổi tối trước khi ngủ... phòng Lisa mới xuất hiện bóng người quái lạ kia.

Chẳng qua khác với miêu tả lúc trước, nhóm Viên Mục Dã quan sát và nhận thấy, bóng người kia không gầy ốm như người của tổ chương trình nói, trái lại còn khá vạm vỡ...

“Đó chẳng phải nhân viên đạo cụ Ngô Cường của đoàn phim ư?” Nhân viên C giật mình nói.

Đoàn Phong quay đầu hỏi anh ta: “Người ta trốn ở góc tủ quần áo mà anh cũng nhìn thấy rõ ràng à?”

Nhân viên C bèn chỉ vào bàn chân lộ ra ngoài của người nọ: “Đôi AJ này là do tôi mua giùm cậu ta ở kênh đặt hàng riêng, chắc chắn không thể sai được! Hiện giờ trong nước vẫn chưa có mẫu này đâu!”

“Anh có thể đặt hàng còn người khác thì không thể à?” Đoàn Phong nghi ngờ hỏi.

Kết quả nhân viên C lại nói với vẻ mặt khẳng định: “Chắc chắn là không. Chân thẳng nhóc này to, mang số 12 lặn. Lúc ấy cậu ta nhận được giày còn khoe khoang với tôi nữa. Đôi chân to của cậu ta thật sự mang lại ấn tượng sâu sắc.”

Viên Mục Dĩ lấy làm lạ: “Thật ra, xem cảnh quay thì nhìn thế nào người này cũng không giống gầy ốm, nhưng tại sao lúc trước nhân viên tổ làm phim lại nói bọn họ nhìn thấy một bóng người dáng vẻ gầy ốm xuất hiện trong phòng của Lisa chứ?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Ai biết được? Xem kĩ đoạn sau hẵng nói...”

Trong đoạn phim tiếp theo, những người này điều chỉnh phòng cho Lisa, để cô ta ở cùng một ngôi sao nữ khác là Tô Phi, lúc này mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm, sau đó tất cả đều lần lượt nghỉ ngơi.

Kết quả vào buổi sáng ngày hôm sau, mọi người phát hiện Lisa vốn nên ngủ chung với Tô Phi lại không thấy đâu, vì thế bọn họ cho mấy nhân viên đi ra ngoài tìm kiếm, mãi đến giữa trưa, mấy người kia mới trở về. Bọn họ vừa vào phòng đã hoảng hốt nói: “Lisa chết rồi!”

Lúc ấy có một nhân viên đang liên hệ với tổng công ty bằng điện thoại vệ tinh, anh ta nói một câu không đầu không đuôi với điện thoại “Lisa đã chết?”, sau đó cúp điện thoại...

Trông vẻ mặt của những người trong đoạn phim, lý do tay nhân viên kia đột nhiên cúp điện thoại chắc là muốn xác nhận xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngành của bọn họ kiêng kỵ nhất là để lộ tin tức, cho dù là thật hay giả đều cần phải xác nhận trước rồi mới nói.

Sau đó tất cả nhân viên đều nói đuôi nhau đi ra khỏi phạm vi camera có thể quay được. Cũng từ đó về sau, những người này không còn trở lại nữa, mà những máy quay phim trong phòng

vẫn quay không khí suốt hai ngày... mãi đến khi nhóm người Viên Mục Dã lên đảo.

“Sự việc không thích hợp, nếu bọn họ thật sự đi thuyền về, tại sao không quay lại thu dọn đơn giản đồ đạc mang theo người? Còn nữa... là ai đã mang xác Lisa trở về?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Nhân viên A giải thích: “Căn phòng để xác là phòng thiết bị, thật ra nơi thật sự đặt máy quay đều là khu vực diễn viên sẽ xuất hiện, cho nên cơ bản không ai biết rốt cuộc có những gì xảy ra ở những nơi còn lại.”

Nghe vậy, Viên Mục Dã trầm nghĩ bụng, mặc dù có rất nhiều góc chết cũng đâu thể nào không quay được gì? Dường như những người này đi ra ngoài xác nhận sự sống chết của Lisa rồi không trở về nữa... Thêm vào đó, trạng thái lúc chết của Lisa thực sự quá thê thảm, thoát nhìn không thể là ngộ sát hoặc là lỡ tay giết người, đây là hành hạ đến chết một cách lộ lộ!

Đoàn Phong cũng cảm thấy trong quá trình tổ làm phim đều ra ngoài tìm người, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, cuối cùng khiến cho những người này không trở lại khu vực ghi hình chương trình, nhưng bọn họ thật sự đã lái thuyền rời đảo ư?

Lúc này nhân viên D đã liên hệ được với tổng công ty, thông báo tình hình nữ nghệ sĩ Lisa bị hại. Phía công ty cũng tỏ thái độ sẽ báo cảnh sát ngay lập tức, bảo bọn họ chờ cảnh sát đến điều tra...

Kế tiếp cũng chỉ có thể chờ, suy cho cùng nhóm người bọn họ cũng chẳng phải nhân viên chấp pháp, mà dưới tiền đề là không có mối nguy đến tính mạng, người của số 54 cũng sẽ không làm ra chuyện gì “khác người”.

Nhưng chờ đợi luôn rất lâu, mọi người cũng không thể cứ banh mắt ra canh bên cạnh cái xác. Vì thế, Đoàn Phong bảo nhóm Đại Quân ở lại khu vực ghi hình chương trình canh chừng, mình và Viên Mục Dã đi dạo những chỗ khác trên đảo...

Thực ra Viên Mục Dã đã không ngồi yên được từ lâu, trạng thái chết của nữ ngôi sao kia quá thê thảm, sau khi chết còn bị

người ta rửa xác sạch sẽ hoàn toàn. Nhìn bằng kinh nghiệm nhiều năm của Viên Mục Dã, nhất định hiện trường thứ nhất của vụ án vô cùng máu me, cho nên chắc chắn không phải ở trong khu vực ghi hình chương trình.

Sau khi ra khỏi khu vực ghi hình chương trình, Viên Mục Dã và Đoàn Phong dạo một vòng quanh bờ biển trước. Hình dạng của hòn đảo này hẹp dài, phía Nam là bãi biển chỗ bến tàu có thể cập bờ thả neo, mà phía Bắc lại là vách đá sóng biển dữ dội, bởi vậy bất cứ ai lên đảo hoặc là rời đảo đều phải đi phía Nam! Mà bến tàu chỗ nhóm người Viên Mục Dã lên bờ lúc trước kia cũng được dựng tạm, để tiện cho tổ chức chương trình vận chuyển vật dụng trong lúc quay phim thôi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bước nhanh về phía bến tàu. Đoàn Phong thấy thế bèn đuổi theo: “Có điều gì không thích hợp ư?”

Viên Mục Dã vừa đi vừa nói: “Anh còn nhớ trước khi chúng ta lên bờ, thuyền đánh cá hơi lắc lư không?”

Đoàn Phong gật đầu đáp: “Lúc ấy không phải bác lái thuyền còn nói là vấn đề của bến tàu đấy à?”

Lúc này Viên Mục Dã đã chạy tới bên cạnh bến tàu, cậu ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát một lát, sau đó đột nhiên ngẩng đầu nói: “Lúc ấy thuyền đánh cá lắc lư cũng không phải do vấn đề của bến tàu, mà là bởi vì nó đụng vào thứ ở dưới nước...”

Đoàn Phong cũng vội vã chạy tới xem xét, sau đó chửi thề: “Đệch mợ, sao lại có một con thuyền chìm ở dưới thế này?!”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Đây chắc chắn là chiếc thuyền chở khách lúc trước đã đậu ở đây... Nếu thuyền đã chìm xuống biển, vậy những người trên đảo vốn không thể nào rời khỏi đây.”

Chương 447: Căn nhà gỗ trong rừng

Hóa ra lúc bọn họ lên thuyền, trên biển có sương mù, cho nên chẳng ai chú ý dưới mặt biển có thứ gì, mà do mực nước ở vị trí bọn họ neo thuyền không sâu, cho nên đỉnh con thuyền chìm vừa vặn va chạm với đáy thuyền đánh cá.

Chỉ có điều lúc ấy tốc độ thuyền không nhanh, hơn nữa mọi người đều sốt ruột lên đảo, cộng thêm việc không ai muốn đắc tội bác lái thuyền vì chuyện ấy, bởi vậy mới chẳng có ai xem xét phía dưới mặt biển...

Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhìn con thuyền chở khách dưới mặt biển mà trầm tư một lúc lâu, họ đều cảm thấy chuyện này càng ngày càng trở nên khó bề phân biệt. Đầu tiên là tổ chương trình lên đảo và nhặt được xương người, ngay sau đó buổi tối trước khi ngủ, phòng ngủ của một nữ ngôi sao có người lạ đột nhập, tiếp tới sáng sớm hôm sau nữ ngôi sao mất tích, mãi đến sau khi đoàn người Viên Mục Dã lên đảo phát hiện xác chết thê thảm của cô ta, còn toàn bộ những thành viên khác của tổ chương trình đều mất tích. Thế mà hiện giờ bọn họ còn tìm thấy chiếc thuyền chở khách vốn nên chở mọi người rời khỏi đảo lại đang ở dưới đáy biển.

Viên Mục Dã đứng lên trước, cậu nói: “Đi về trước đã...”

Hai người vừa về tới khu vực ghi hình chương trình, Viên Mục Dã đã hỏi bốn nhân viên kia: “Các anh có tài liệu chi tiết về hòn đảo này không? Làm sao công ty các anh tìm được hòn đảo này?”

Nhân viên A nhớ lại: “Trước kia nơi này là một hòn đảo hoang, sau đó được một người bạn của ông chủ chúng tôi mua lại bằng giá rất rẻ, định xây khách sạn nghỉ dưỡng, đúng lúc công ty chúng tôi cần gấp một hòn đảo như vậy cho gameshow... Vì thế ông ta cho chúng tôi mượn đảo miễn phí,

dự định chờ chương trình phát sóng sẽ nâng cao độ nổi tiếng của hòn đảo. Đây là chuyện đôi bên đều có lợi đối với ông ta và công ty của chúng tôi.”

Viên Mục Dã nghe là hiểu ngay, xem ra bọn họ cũng không biết tình hình trước kia của hòn đảo này. Cậu đành phải quay đầu nói với Đoàn Phong: “Đi thôi, chúng ta lại đi dạo những chỗ khác!”

Lần này Đại Quân và Trương Khai nhất quyết đòi đi theo, họ nói là đợi như vậy thật sự rất nhàm chán. Hoắc Nhiễm cũng vội vã bảo: “Nếu các anh đều đi... vậy em và chị Nam Nam cũng đi!”

Đoàn Phong nghĩ ngợi rồi đáp: “Vậy đi cả đi, mọi người chia thành mấy tổ tìm hết một lượt khắp đảo. Tôi không tin mấy chục người có thể bốc hơi trong không khí như vậy!”

Đại Quân hơi giật mình hỏi: “Không phải đã nói là bọn họ lên thuyền rời khỏi đảo rồi ư?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Thuyền chở khách bị chìm rồi, ở ngay bên tàu lúc ban đầu chúng ta lên bờ đấy...”

Mấy nhân viên vừa nghe vậy cũng luống cuống, một người trong đó còn gọi điện thoại cho bác lái thuyền đánh cá hỏi sáng bằng điện thoại vệ tinh, muốn ông ta tới đón mọi người ngay bây giờ. Ai ngờ anh ta gọi cả buổi mà chẳng gọi được!

“Đừng gọi nữa, hiện giờ chắc chắn thuyền của bác ấy còn đang trên biển, bác ấy lại không dùng điện thoại vệ tinh. Thông thường, trên loại thuyền đánh cá này đều dùng thông tin vô tuyến điện...” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

“Vậy làm sao đây? Sao cảnh sát vẫn chưa đến? Chúng ta không thể chờ mãi như vậy được!” Nhân viên B nói với vẻ mặt hoảng hốt.

Đoàn Phong thấy đám bọn họ sợ thật nên lắc đầu bảo: “Ai nói chờ, không phải vừa rồi tôi đã nói đó sao? Chia làm mấy tổ đi ra ngoài tìm người!”

Nhưng bốn người bọn họ đều có vẻ mặt do dự, dường như không muốn đi theo nhóm Viên Mục Dã ra ngoài tìm người cho lắm... Thật ra cũng có thể hiểu nỗi sợ trong lòng bọn họ,

dù sao trước đó những người kia đi ra ngoài tìm người rồi không còn xuất hiện nữa.

Viên Mục Dã không muốn khiến họ khó xử nên thở dài nói: “Các anh cũng có thể ở lại đây, nhưng mà nhất định phải ở cạnh nhau, hơn nữa còn phải ở trong gian phòng lớn có mấy chiếc máy quay kia!”

Nghe thế, mấy người lập tức như được đại xá, vội vàng gật đầu tỏ vẻ chắc chắn mình sẽ không đi lung tung, chỉ ở trong phòng chờ cảnh sát và người của công ty lên đảo.

Sau đó Đoàn Phong chia nhóm người số 54 thành ba tổ theo quy tắc cũ, từng tổ đi về ba hướng khác nhau, ngoại trừ bên tàu để tìm kiếm. Đoàn Phong và Viên Mục Dã đi về phía Bắc có địa hình khá nguy hiểm. Phía đó diện tích rộng, địa hình hiểm trở, cho nên khó khăn khi tìm kiếm cũng khá lớn...

Lúc này hướng gió trên đảo đột ngột thay đổi, hình như Viên Mục Dã ngửi thấy một mùi hương không giống bình thường theo gió biển thổi từ phía Bắc tới... Phía Bắc hòn đảo là một vùng núi không cao lắm so với mực nước biển, khu vực nối tiếp với biển là một loạt các vách đá, và đây cũng là nơi cao nhất trên đảo.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi thẳng tới ven bờ vực gần nhất, nhưng chẳng phát hiện được gì cả... Tuy nhiên Viên Mục Dã cũng không từ bỏ, bởi vì cậu tin vào mũi của mình. Mùi máu tươi thoang thoang kia nhất định là từ bên này truyền tới.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã đứng ở tại chỗ nhìn quanh khắp nơi thì bật cười: “Sao thế? Lại ngửi thấy mùi máu tươi à? Xem ra mũi của cậu còn thính hơn Đại Quân đấy!”

Viên Mục Dã hừ khế: “Không so sánh như thế được, mũi của tôi chỉ nhạy cảm với một loại mùi, không giống như anh Đại Quân, mùi gì cũng đều nhạy cảm...”

Đang nói, Viên Mục Dã đột nhiên phát hiện trong rừng cách đó không xa hình như có chỗ không bình thường, cậu lập tức chạy tới xem xét, kết quả lại nhìn thấy một căn nhà nhỏ được dựng bằng cọc gỗ.

“Không phải nói là trên đảo không có ai ở ư?” Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn về phía Đoàn Phong.

Đoàn Phong khẽ nhún vai: “Hiện giờ không có ai ở không có nghĩa là trước kia không có ai! Trông gian nhà này rất cũ nát, chắc là đã có tuổi rồi! Đi, vào trong xem sẽ biết...”

Mà khi hai người bọn họ đi đến gần quan sát thì biết chắc chắn căn nhà gỗ này có chủ nhân, bởi vì bên cạnh căn nhà gỗ có trồng một ruộng ngô, nhìn là biết có người ở!

Bất nguồn từ sự lễ phép, trước khi vào hai người còn thử gõ cửa, đáng tiếc bên trong chẳng có ai trả lời. Vì thế Đoàn Phong cũng không lảng nhảng mà tung chân đá văng cánh cửa gỗ.

Cửa gỗ mở ra, một mùi mốc meo ập vào mặt khiến hai người nhú mảy. Đoàn Phong lắc đầu liên tục: “Nặng mùi quá, chẳng biết người anh em này làm sao mà ở nổi nữa?”

Viên Mục Dã bịt mũi đi vào trước. Đầu tiên cậu nhìn một vòng xung quanh căn nhà gỗ tối tăm: “Khi một người rơi vào cảnh khốn cùng, trên cơ bản những việc này có thể xem nhẹ.”

Đoàn Phong cũng bước vào, kết quả sự xếp đặt trong phòng cũng làm anh ta giật nảy mình... Mặc dù nhìn từ bên ngoài căn nhà gỗ này chẳng có gì, nhưng tất cả đồ dùng sinh hoạt bên trong lại đều vô cùng nguyên thủy.

Một chiếc giường gỗ giản dị dựng bằng nhánh cây và cỏ khô, mấy đồ đựng bằng đá miến cường có thể gọi là đồ dùng nhà bếp, thật sự không hiểu là vị đại ca nào xuyên không từ xã hội nguyên thủy đến sống cuộc sống như thầy tu khổ hạnh ở đây.

“Xem ra nghi ngờ của cậu không sai, trước kia đúng thật là hòn đảo này có chút chuyện xưa... Đáng tiếc chủ đảo và ông chủ công ty giải trí không một ai biết.” Đoàn Phong nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chương 448: Ao máu

Lúc này Viên Mục Dã đột nhiên phát hiện trong một đồ đựng to bằng đá có những vật màu trắng. Cậu đến gần và cầm một cái lên xem: “Đồ vật ông anh này suu tầm thật sự khác biệt đây.”

Đoàn Phong dán sát vào nhìn kĩ thứ trong tay Viên Mục Dã, sau đó nói với vẻ mặt ghê tởm: “Đây không phải răng người ư?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Xem ra chúng ta đã gặp cao thủ rồi...”

Đoàn Phong buồn cười: “Xin cậu chú ý cách dùng từ, chúng ta gặp phải biến thái trong biến thái! Thích suu tầm răng người hả? Được, đừng để cho tôi nhìn thấy hấn, nếu không nhất định tôi sẽ đánh cho răng hấn rơi đầy đất!!”

Viên Mục Dã không có tâm trạng làm nhảm với Đoàn Phong, cậu xem xét kĩ đồng răng trên bàn đá, phát hiện có chừng hơn một trăm cái, hơn nữa trông màu sắc và độ mài mòn, chúng đều thuộc về những người khác nhau...

“Ở đây có răng hàm của hơn một trăm người khác nhau, khoảng một phần tư trong đó là răng hàm có màu sắc rất mới. Mặc dù đã được rửa sạch rất cẩn thận, nhưng tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi máu trên đó, chứng minh là vừa được nhổ xuống không lâu.”

Đoàn Phong nghe mà nổi cả da gà: “Cậu đừng làm tôi sợ. Không phải cậu muốn nói là hơn ba mươi người mất tích của tổ làm chương trình đều bị người ra nhổ răng hàm đấy chứ?”

“Đây là một hòn đảo hoang, anh nói chỗ răng hàm mới đó có thể từ đâu ra?” Viên Mục Dã hỏi ngược lại.

Đoàn Phong ngẫm nghĩ, sau đó vỗ ngực, nói: “Không sao, nhổ răng hàm cũng không chết được, nhiều lắm là bọn họ trở về đi trồng lại răng thôi.”

Viên Mục Dã nói với vẻ bất đắc dĩ: “Anh hai à, anh cho rằng bọn họ đều có năng lực tự chữa lành siêu mạnh giống anh chắc? Hơn nữa, người sống có thể để cho người khác tự tiện nhổ răng hàm của mình hay sao?”

Đoàn Phong thở dài, sau đó lắc đầu nói: “Thật là đen đui, sợ cái gì tới cái đó... Vậy cậu nói hiện giờ xác của những người này có thể ở chỗ nào?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Bây giờ tôi vẫn chưa đoán ra, nhưng chắc chắn không ra khỏi hòn đảo này... Hơn nữa, mặc dù chủ nhân căn nhà gỗ này ưa sưu tập răng hàm, nhưng cũng không làm bản chỗ mình ngủ. Anh xem này, dù hơi nặng mùi, nhưng đó cũng chỉ là mùi mốc. Nếu giết người nhổ răng ở đây, mùi ở chỗ này chắc chắn sẽ khiến anh cả đời khó quên.”

Nghe vậy, Đoàn Phong bật mắt lại: “Được đấy, còn là một tên biến thái cuồng giết người rất thích sạch sẽ...”

Hai người đang nói chuyện thì bộ đàm trên người bọn họ đột nhiên vang lên, hóa ra là phía Đại Quân và Tăng Nam Nam có phát hiện, gọi Viên Mục Dã và Đoàn Phong lập tức qua đó tập hợp với bọn họ... Mặc dù Đại Quân chưa nói rõ rốt cuộc đã phát hiện cái gì, nhưng trong giọng nói của anh ta có lẫn cả cảm giác sợ hãi, chỉ e thứ bọn họ phát hiện chẳng tốt lành gì.

Sau đó nhóm Viên Mục Dã và tổ của Hoắc Nhiễm với Trương Khai chân trước chân sau chạy tới vị trí mà Đại Quân nói. Kết quả khi tới nơi thì thấy, nơi đó có một hang núi rất lớn.

Vốn dĩ Đại Quân và Tăng Nam Nam đi dọc theo bãi biển về phía vách đá, kết quả họ phát hiện cửa hang vừa phải này ở chỗ tiếp giáp giữa bãi biển và vách đá. Ai ngờ sau khi họ đi vào lại phát hiện bên trong có mảnh trời khác, không gian rộng bằng một sân bóng rổ trong nhà, hơn nữa cái hang này còn thông với một lối ra khác ở bên kia vách đá, gió biển thổi qua quanh năm, bên trong vừa khô vừa lạnh...

Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân Đại Quân gọi mọi người tới. Hai người họ phát hiện một ít thịt khô giống như thịt xông khói trong hang, cho nên muốn cho mọi người lại đây xem thử, xem rốt cuộc đó có phải là con người treo lên hay không?!

Trương Khai đứng bên dưới một miếng “thịt khô”, hít mũi ngửi thử: “Trông giống giống, ngửi lại càng giống, nhưng không phải ở đây không có ai ư? Chỗ thịt khô này ở đâu ra?”

Trong đám bọn họ, chỉ có Đoàn Phong sống được lâu nhất nên tất nhiên đã gặp đủ thứ chuyện kỳ cục lạ đời, kết hợp với số răng hàm mà anh ta và Viên Mục Dã vừa mới nhìn thấy ở nhà gỗ, trên cơ bản trong lòng Đoàn Phong đã đoán được bảy tám phần.

Viên Mục Dã nhìn từng miếng “thịt khô” treo bên trên, dường như cũng thâm đoán ra gì đó, có điều phản ứng bài xích trong lòng khiến cậu vô thức chống lại khả năng này...

“Đây là do người treo lên hay là động vật treo lên?” Mặt Hoắc Nhiễm đầy dấu chấm hỏi.

Đoàn Phong trầm giọng đáp: “Trước hết đừng quan tâm có phải người treo lên hay không, bây giờ tôi chỉ tò mò đây là thịt gì!”

“Còn có thể là thịt gì? Không phải thịt heo thì là thịt bò thôi, hoặc là thịt động vật nào đó trên đảo...” Trương Khai nói bằng vẻ mặt không đồng tình.

Đại Quân đón đầu hắt cho cậu ta một chậu nước lạnh: “Vừa nãy cậu cũng đi quanh đảo, có nhìn thấy động vật nào khác ngoài con người không?”

Trương Khai sững sốt, nhưng cậu ta có thần kinh thô nên vốn chẳng nghĩ theo hướng đó, mà là gái đầu nói: “Thế thì không có... Chẳng lẽ đó là thịt cá? Thế thì con cá này không nhỏ đâu, nếu không phơi khô cả con là được rồi, có gì tốn công cắt thịt thành từng miếng chứ.”

Tuy Trương Khai vẫn chưa hiểu ra, nhưng sắc mặt của Hoắc Nhiễm ở bên cạnh đã xanh mét, cậu ta từ từ lùi ra sau mấy bước: “Đây... đây chẳng lẽ là... thịt người?!”

Nghe Hoắc Nhiễm nói như vậy, Trương Khai cũng hoảng sợ: “Cậu hù dọa ai đấy? Còn thịt người á? Sao ở đây có thể... có thịt người chứ...” Nửa câu sau của cậu ta rõ ràng là không đủ tự tin, dù sao ai có thể dám chắc đó có phải thịt người hay không?

Cả đám đang nói chuyện, Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy dưới chân ướt ướt. Cậu cúi đầu nhìn và hoảng hốt nói: “Thủy triều, mọi người nhanh nhanh đi ra ngoài!”

Đáng tiếc lúc này cửa hang lúc trước đi vào cũng đã bị nhấn chìm. Nếu cố xông ra, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sóng lớn đánh vào vách đá của hòn đảo, chết tan xương nát thịt... Vì thế Đoàn Phong nhanh chóng lừa mọi người rút về khu vực khô ráo. Xem vị trí của chỗ “thịt khô” kia, cho dù nước biển dâng cao thế nào cũng sẽ không ngập đến chúng. Điều này cũng chứng minh chỉ cần mọi người tạm thời lùi về chỗ có địa hình cao hơn trong hang, yên tâm chờ đợi thủy triều xuống là được.

Do đó, để tránh né thủy triều, cả đám bọn họ tiếp tục đi sâu hơn vào phía trong hang, kết quả Viên Mục Dã càng đi càng thấy là lạ. Chẳng những cậu có thể ngửi thấy mùi máu tươi càng ngày càng dày đặc, hơn nữa dường như phía trước còn có thứ gì đang liên tục vẫy gọi cậu...

Mãi đến khi một cái ao thật lớn xuất hiện trước mặt mấy người bọn họ, ngay cả Hoắc Nhiễm không nhạy cảm về mùi nhất cũng phải bịt mũi lại: “Mùi gì thế?! Khó ngửi quá!”

Lúc này Viên Mục Dã dẫn đầu bước lên phía trước, trong ao đá kia là một ao máu, mà ở giữa ao máu hình như còn có thứ gì đó đang phập phồng...

Mặc dù đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã nhìn thấy thứ như thế này, nhưng trong lòng cậu có một âm thanh luôn kêu gào nói với cậu rằng, bản thân cậu khao khát thứ trước mắt... Nhưng lý trí lại khiến cậu rõ ràng thứ này trông rất tà ác và tàn nhẫn, không thể dễ dàng tới gần.

Chương 449: Thịt Thái Tuế

“Máu Thái Tuế?!” Đoàn Phong chợt thốt ra một cái tên kỳ lạ.

Những người khác nghe thấy đều sửng sốt, cuối cùng Đại Quân khẽ hỏi: “Đội trưởng Đoàn, máu Thái Tuế là thứ gì thế?”

Đoàn Phong không lập tức trả lời câu hỏi của Đại Quân mà giờ tay kéo Viên Mục Dã lại, đồng thời nói với những người khác: “Mọi người cách xa cái ao máu này một chút!”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều tránh ra, dù gì đây cũng là một ao máu đặc như tàu hũ, còn cả cái thứ nhúc nha nhúc nhích trông tởm vô cùng kia nữa... Nhưng không biết vì sao Viên Mục Dã lại dùng dằng không muốn đi.

Đoàn Phong cảm thấy lúc anh ta kéo Viên Mục Dã thì đôi phương hơi chống đối, mặt anh ta lập tức sầm lại, nói với Trương Khai: “Mau tới đây khiêng cậu ấy đi giúp tôi!”

Trương Khai không nói lời thừa, lập tức lôi tuột Viên Mục Dã cách xa ao máu cùng với Đoàn Phong. Khi bọn họ đến gần chỗ nước biển đang dâng lên, mùi tanh của biển cũng thổi tan mùi hương ngọt ngào bay từ ao máu ra...

Viên Mục Dã thoát cái tỉnh táo lại. Cậu lắc đầu, sau đó lẳng lẳng ngồi xổm xuống rửa mặt bằng nước biển lạnh băng, lúc này cậu mới cảm thấy mình có thể tư duy như bình thường. Đại Quân ở cạnh lo lắng hỏi: “Có chuyện gì à? Viên, cậu đừng làm chúng tôi sợ nhé!”

Viên Mục Dã thở hắt ra: “Tôi không sao, đừng lo lắng... Đội trưởng Đoàn, máu Thái Tuế là thứ gì vậy?”

Đoàn Phong quay đầu nhìn về phía ao máu, sau đó thở dài đáp: “Thành thật mà nói tôi cũng không biết thứ này rốt cuộc có lai lịch gì, chỉ biết là thứ này rất xấu xa, người có được nó... hầu như đều có kết cục không chết thì điên.”

Tiếp theo Đoàn Phong kể cho mọi người nghe về một việc anh ta đã tự mình trải qua. Lúc đó anh ta và Tần Uyển vẫn còn

sống ẩn dật, những người lúc trước cùng chạy trốn với bọn họ đã lần lượt qua đời từ lâu. Để không nhớ lại những chuyện cũ khi xưa nữa, hai người bọn họ muốn tìm một thôn làng hẻo lánh để sống cuộc sống đơn giản an nhàn.

Nhưng Đoàn Phong nhanh chóng phát hiện, một khi hai người bọn họ chọn sống giữa đám đông, sẽ không có cuộc sống nào đơn giản và an nhàn cả... Lúc ấy để có thể cảm rỗi trong cái thôn đó, Tần Uyển khám bệnh miễn phí cho người trong thôn. Với khả năng y tế của chị ấy ngay lúc đó, tuy không đến mức cứu sống người hay chữa lành vết thương, nhưng vẫn có thể đối phó với mấy bệnh vặt vãnh.

Thôn mà họ lựa chọn cách khá xa thành phố, người trong thôn có mắc bệnh thì phần nhiều là chữa trị bằng những cách bản địa do lớp người già truyền lại, có thể chữa khỏi hay không, sống hay chết đều xem ý trời.

Nhưng từ sau khi Đoàn Phong và Tần Uyển đến, những bệnh bình thường chỉ cần dùng nguy hiểm quá là Tần Uyển đều có thể chữa được. Nếu mắc bệnh nặng liên quan đến tính mạng, Đoàn Phong sẽ tự mình lên thành phố tìm bác sĩ, thuật lại bệnh tình, sau đó bốc thuốc về giúp người bệnh.

Mặc dù cách này cũng không thể bảo đảm người ta sẽ không bị bệnh chết, nhưng đã tốt hơn so với trước kia không biết bao nhiêu rồi... Cho nên người trong thôn đều rất cảm kích hai người họ, cũng nhanh chóng đón nhận bọn họ, đối xử với họ như người cùng một thôn.

Đoàn Phong nhớ rõ năm đó là vào đợt hạn hán trăm năm khó gặp. Người dân trong thôn gần như không thu hoạch được gì. May thay, một số người già trên bảy mươi trong thôn có kinh nghiệm, nên đưa mọi người lên ngọn núi gần đó đào “Thỏ sản vùng núi” lấp bụng.

Cái gọi là “Thỏ sản vùng núi” cũng không phải của ngon vật lạ gì, thực tế là một loài nấm mọc trên núi, hương vị cũng không ngon, nhưng mà lại có thể lấp đầy bụng trong lúc chẳng còn gì ăn.

Hồi ấy vị trí của thôn bọn họ xa xôi, bình thường cả thợ săn cũng không lên núi săn thú, cho nên thứ này cũng chỉ truyền

miệng giữa những người già trong thôn thoi, người ngoài vốn không thể nào biết được...

Mà người già trong thôn bọn họ còn đặt tên cho thứ này là thịt Thái Tuế, không phải bởi vì ăn thứ này là có thể sống mãi không già, khỏi trăm thứ bệnh, mà là mặc kệ nó bị đào đi bao nhiêu, ngày hôm sau luôn có thể tự mọc ra tiếp.

Bởi vì hai người Đoàn Phong và Tần Uyển đã được người trong thôn đón nhận, cho nên lúc ấy bọn họ cũng là một thành viên trong thôn, đi theo mọi người cùng lên núi đào Thái Tuế... Thật ra ban đầu bọn họ cũng chỉ tò mò, rốt cuộc thịt Thái Tuế là thứ gì, kết quả khi chân chính nhìn thấy thịt Thái Tuế, bọn họ cũng thật sự bị dọa sợ.

Lúc đầu bọn họ nghe người dân nói đào thịt Thái Tuế, còn tưởng rằng thứ này mọc lên từ dưới đất. Nào ngờ khi bọn họ đi theo mọi người lên núi thì thấy, hóa ra cái thứ gọi là thịt Thái Tuế kia lại mọc ở trong một hang núi.

Phải nói là thịt Thái Tuế thoát nhìn cực kỳ giống một tai nấm siêu lớn, mà người dân thôn chỉ đào một miếng bằng công cụ trồng trọt ngày thường hay dùng, về cơ bản là đã đủ khẩu phần một ngày cho một hộ gia đình.

Trước khi ra ngoài, người già trong thôn còn dặn dò, đừng tham lam, mỗi ngày ăn bao nhiêu đào bấy nhiêu, rằng một khi mang thứ này về nhà thì nhất định phải ăn hết, không thể để thịt Thái Tuế ở trong nhà qua đêm...

Ban đầu người dân thôn cho rằng lý do phải yêu cầu mọi người như vậy là sợ có người tham lam sẽ đào hết tận gốc rễ của thịt Thái Tuế, cho nên mỗi hộ gia đình đều rất nghe lời, chỉ đào khẩu phần cho ngày hôm đó, sáng sớm hôm sau lại lên núi đào tiếp.

Lúc ấy Đoàn Phong và Tần Uyển cũng từng ăn loại thịt Thái Tuế này. Thật lòng mà nói, nếu nấu nướng không có gia vị, hương vị thật sự chẳng hề ngon lành, cũng chỉ có thể đổi phó khẩu cấp trong năm có thiên tai mà thôi.

Nhưng nạn hạn hán năm đó quá nặng, mấy tháng liên tiếp đều chẳng rơi một giọt mưa. Người dân trong thôn còn không thể

trồng một số cây khác, chỉ có thể cầm cự như vậy đến đầu xuân...

Dần dần, có vài người trong thôn bắt đầu sợ hãi, lo lắng sẽ có ngày thịt Thái Tuế trên núi bị ăn hết sạch, đến lúc đó người cả thôn bọn họ chỉ còn nước chết đói. Hơn nữa, nói thật chút thịt Thái Tuế này cũng không đỡ đói, cực khổ đi đường núi rõ xa mà chỉ đủ cả nhà ăn lưng dạ mà thôi.

Cũng vào ngay lúc này, có người bắt đầu nảy sinh lòng dạ không ngay thẳng, nghĩ bụng có thể đào dư ra đem về để ngày hôm sau ăn, như vậy mỗi ngày cũng đỡ phải đi đường núi xa như vậy nữa...

Hai người Đoàn Phong và Tần Uyển trước sau đều kiên trì mỗi ngày lên núi đào thịt Thái Tuế, không lấy dư ra một miếng nào. Nhưng không bao lâu sau, bọn họ phát hiện người dân lên núi đào Thái Tuế mỗi ngày bắt đầu trở nên càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn mấy hộ gia đình bao gồm Đoàn Phong và Tần Uyển.

Cùng lúc đó, bầu không khí trong thôn cũng bắt đầu trở nên cực kỳ quái lạ. Ban ngày, người dân hầu như không ra khỏi cửa, ngược lại đến khi trời tối là tất cả các hộ gia đình đều trở nên náo nhiệt, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng chếp miệng từ trong nhà.

Có một hôm Đoàn Phong thật sự tò mò, bèn đến gõ cửa nhà A Ngu sát vách bọn họ. Hôm trước A Ngu còn lên núi đào thịt Thái Tuế cùng với họ, nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua cũng không thấy tới nữa.

Đoàn Phong gõ vài tiếng, cửa phòng đã được mở ra, A Ngu với khuôn mặt xanh lét đứng ở trước mặt anh ta, hỏi: “Anh Đoàn à? Sao anh lại tới đây?”

Đoàn Phong hỏi thẳng anh ta: “Ngày hôm qua sao anh không lên núi đào thịt Thái Tuế với chúng tôi thế?”

Chương 450: Xương trắng

A Ngu cười một cách bí ẩn: “Anh Đoàn, thật ra anh cũng có thể không cần phải lên núi mỗi ngày!”

“Nghĩa là sao? Chẳng lẽ người trong thôn đã tìm được thức ăn khác rồi ư?” Đoàn Phong cau mày nói.

A Ngu lắc đầu: “Đương nhiên không phải, thiên tai thế này lấy đâu ra thức ăn gì khác? Tôi nghe nói các thôn khác đều đã bắt đầu có người chết đói rồi!”

Đoàn Phong càng khó hiểu hơn: “Vậy anh còn không lên núi đào thịt Thái Tuế, anh cho hai miệng ăn trong nhà ăn bằng cái gì?”

Bình thường A Ngu cực kỳ thích nghe Đoàn Phong kể mấy chuyện trong thành phố, cho nên chơi rất thân với anh ta, vậy nên cũng không kiêng dè mà nói: “Tôi bảo với anh nhé, hôm nay lúc anh lên núi, hãy đào nhiều thịt Thái Tuế hơn một chút, mang về để đến ngày mai, như vậy sáng sớm hôm sau anh sẽ phát hiện thịt Thái Tuế anh ăn còn dư của ngày hôm qua sẽ mọc lại như lúc anh mới mang về...”

Đoàn Phong giật mình hỏi: “Thần kỳ thế à?”

A Ngu gật đầu một cách chân thành: “Đương nhiên, nếu không vì sao hiện giờ mỗi ngày người trong thôn đều không lên núi nữa? Nhớ kĩ là đào thêm nhiều một chút về, ngày mai anh và cô Tần sẽ không phải đi nữa.”

Sau khi trở về nhà, Đoàn Phong nửa tin nửa ngờ kể lại cho Tần Uyển. Chị ấy nghe xong thì nói với vẻ mặt nghi ngờ: “Nếu đúng là như vậy, tại sao người già trong thôn còn phải nhún mạnh đi nhún mạnh lại là không thể đào dư chứ? Chẳng lẽ bọn họ không biết thịt Thái Tuế sẽ tự mọc ra hay sao?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Khả năng không biết không cao đâu, nếu không những cụ già đó cũng không cần phải cố ý dặn dò mãi...”

May thay, kinh nghiệm trước kia nói với Đoàn Phong rằng, có những quy tắc không thể dễ dàng phá vỡ, nếu không, không ai biết sẽ phải trả giá đắt ra sao... Cho nên anh ta cũng không nghe theo đề nghị của A Nguu mà vẫn giống như trước kia, chỉ đào đủ khẩu phần một ngày cho mình và Tần Uyển.

Những ngày tháng đó giằng co một khoảng thời gian. Đoàn Phong phát hiện, người dân lên núi đào thịt Thái Tuế chỉ còn lại mình và mấy hộ khác có người già trong thôn. Hầu như tất cả người dân còn lại của thôn đều ở trong nhà cả ngày. Từ trên xuống dưới thôn đều mang lại cho người ta cảm giác âm u nặng nề như chết...

Buổi tối hôm ấy, Đoàn Phong đột nhiên bị âm thanh truyền từ nhà A Nguu sát vách tới làm bừng tỉnh. Anh ta nghiêng tai lắng nghe, hình như có một đứa trẻ đang khóc nức nở. Nhà A Nguu đúng là có một bé gái chưa đến ba tuổi, trước kia thường xuyên đi theo A Nguu tới tìm Đoàn Phong chơi, nghe anh ta kể chuyện. Nhưng đến nay đã một khoảng thời gian Đoàn Phong không được gặp cô bé rồi.

Nghĩ đến đây, Đoàn Phong nhóm dậy đi ra ngoài xem xét, kết quả khi anh ta đi ra sân thì nhìn thấy con gái của A Nguu đang ngồi xồm ở chỗ chân tường nhà mình khẽ khóc nức nở...

Đoàn Phong bèn đi đến bên cạnh hàng rào tre ngăn giữa hai nhà và hỏi: “Nữ Nữ? Cháu làm sao vậy?”

Cô bé được anh ta gọi là Nữ Nữ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đoàn Phong qua hàng rào tre: “Chú ơi... cháu sợ...”

“Sợ ư? Vậy cháu nói cho chú biết, cháu sợ cái gì?” Đoàn Phong hỏi rất kiên nhẫn.

Đầu tiên Nữ Nữ quay đầu liếc nhìn nhà mình, sau đó khẽ nói với Đoàn Phong: “Cha... cháu sợ cha...”

Nghe Nữ Nữ nói như vậy, lúc này Đoàn Phong mới nhớ ra đã mấy ngày rồi mình không gặp A Nguu, vì thế anh ta lấy làm lạ, hỏi: “Nữ Nữ đừng sợ. Cháu nói cho chú nghe, cha làm chuyện gì mà khiến cháu cảm thấy sợ!?”

Suy cho cùng, Nữ Nữ cũng chỉ là một đứa trẻ mới mấy tuổi, ngôn ngữ và logic của bé đều không tốt đến mức có thể miêu

tả sự việc mình nhìn thấy, vì thế cô bé suy nghĩ một hồi lâu rồi mới khe khẽ nói: “Cha ăn thịt mẹ...”

Nghe vậy, đầu tiên Đoàn Phong thầm kinh hãi, nhưng ngay sau đó anh ta cảm thấy chắc chắn là cô bé con chưa nói rõ ràng ý mình muốn diễn đạt. Đoàn Phong rất hiểu con người A Ngu, bình thường có thể nói là việc gì cũng nghe theo vợ mình, thương vợ hết mực...

Nghĩ đến đây, Đoàn Phong mỉm cười hỏi: “VẬY NỮ NỮ NỮ NỮ nói cho chú biết, hiện giờ cha mẹ cháu đang ở đâu?”

Khuôn mặt Nữ Nữ lộ ra nét hoảng sợ: “Cha ăn no nên đang ngủ... Mẹ nằm dưới nền đất...”

Lần này thì Đoàn Phong không bình tĩnh nổi. Có lẽ câu trước của Nữ Nữ chưa diễn đạt rõ ý nghĩa lắm, nhưng hiện giờ cô bé đã có nhận biết cơ bản, cho nên vẫn có thể nói rõ ràng một vài sự việc, bởi vậy khi anh ta nghe Nữ Nữ nói mẹ nằm dưới nền đất, trong lòng lập tức dâng lên linh cảm xấu.

Để biết rõ ngọn ngành, Đoàn Phong xoay người nhảy qua hàng rào tre, đi vào trong sân nhà A Ngu... Để không đánh động người trong nhà, Đoàn Phong còn ra hiệu im lặng với Nữ Nữ.

Cô bé con rất nghe lời, thấy thế lập tức bịt kín miệng mình bằng bàn tay nhỏ.

Lúc ấy Đoàn Phong chỉ muốn xem thử rốt cuộc là thế nào. Nếu chỉ do cô bé con không miêu tả rõ ràng, anh ta sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, đưa cô bé vào phòng rồi quay về.

Kết quả khi anh ta bước vào nhà A Ngu, thấy vợ A Ngu đang nằm cứng đờ dưới đất, trợn tròn mắt, biểu cảm kinh hoàng như thể trước khi chết đã trải qua chuyện gì cực kỳ đáng sợ... Xác chết thình lình xuất hiện dọa Đoàn Phong giật nảy!

Đoàn Phong vội vã ngồi thụp xuống kiểm tra nguyên nhân cái chết của vợ A Ngu, phát hiện cơ thể của cô ấy vẫn còn ấm, chắc là vừa mới chết không lâu... Hơn nữa trên cổ tay người phụ nữ còn có vài vết thương cũ, có cái đã liền, có cái là mới bị thương khoảng thời gian trước.

Anh ta lại nhìn sắc mặt của vợ A Ngu, xanh đen. Mặc dù sắc mặt người chết đều không dễ coi, nhưng nhìn gương mặt này của cô ta thì biết lúc còn sống chắc chắn bị thiếu máu rất nặng... Lúc này Đoàn Phong nhớ tới sắc mặt của A Ngu lúc trước, hình như cũng hơi xanh xao.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn cũng chỉ xem đến đây thôi, nhưng Đoàn Phong là người đã quen với sống chết, tất nhiên không kiêng kỵ điều gì, vì thế anh ta bèn cởi quần áo của người chết, muốn xem xét nguyên nhân chết cụ thể của cô ta. Kết quả anh ta lại phát hiện cơ thể bên dưới lớp quần áo đã nát bầy, thậm chí có chỗ đều bị lóc hết da thịt, lộ cả xương trắng ra...

Đoàn Phong xem đến đây thì lạnh cả sống lưng. Anh ta không hiểu tại sao vợ của A Ngu lại biến thành như thế này? Chẳng lẽ đúng như lời Nữ Nữ nói, là A Ngu ăn thịt vợ mình ư?

Nhưng sao người phụ nữ này có thể nhẫn nhịn đến bây giờ mới chết? Trong hoàn cảnh không có thuốc giảm đau, người bình thường sẽ không thể chịu đựng khi bị lóc thịt, sao có thể chờ đến khi thịt trên người đều bị lóc hết rồi mới chết được?!

Lúc này Đoàn Phong vội xoay người kiểm tra Nữ Nữ, thấy mặc dù cô bé hơi gầy, nhưng da thịt trên người đều còn nguyên... Vì thế anh ta khẽ thở phào, sau đó từ từ đi vào buồng trong, muốn xem thử A Ngu còn đang ngủ có tình trạng như thế nào.

Đoàn Phong nhẹ nhàng đẩy cửa phòng hé ra một khe hở, anh ta thấy A Ngu đang quay lưng về phía cửa ngủ khò khò. Thật sự khó có thể tưởng tượng được đây là A Ngu đã từng vô cùng yêu thương vợ mình. Giờ vợ đã chết... thế mà A Ngu còn có thể yên tâm thoải mái nằm trên giường ngủ!?

Chương 451: Đầu người trong nồi

Đoàn Phong đứng ở cửa một lúc và không làm ảnh hưởng đến người nằm trên giường. Không ngờ đúng lúc này anh ta bỗng nghe thấy tiếng hít thở nặng nhọc truyền đến từ phía phòng bếp, nó rất giống với tiếng thở của một người đang vùng vẫy giữa chết...

Đoàn Phong nghe âm thanh rồi tìm đến nơi phát ra nó, vậy mà anh ta tìm một vòng trong bếp nhưng chẳng phát hiện cái gì? Ngay lúc Đoàn Phong đang nghi ngờ liệu mình có nghe nhầm hay không, Nữ Nữ bỗng đi đến, cô bé chỉ vào một vò gốm lớn trong bếp rồi hỏi: “Chú có đói không? Cháu mời chú ăn thịt!”

Lúc này Đoàn Phong mới nhớ đến chuyện nhà của bọn họ dự trữ thịt Thái Tuế, anh ta cười và nói với Nữ Nữ: “Chú không đói...”

Không ngờ anh ta vừa dứt lời thì bỗng nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề trong chiếc vò gốm, Đoàn Phong bị dọa giật cả mình, anh ta nhanh chóng tiến đến mở chiếc nắp ra, một mùi tanh hôi lập tức bay từ trong đó ra... Bên trong vò gốm đâu có thịt Thái Tuế gì, rõ ràng là một đồng thịt nhão đỏ hồng, lại còn đang chuyển động.

Mùi hôi thối xộc lên khiến Đoàn Phong suýt nôn, anh ta vội vàng đập nắp vò gốm lại, sau đó xoay người hỏi Nữ Nữ: “Trong này là cái gì?”

Nữ Nữ suy nghĩ rồi thật thà trả lời: “Cha cháu nói đây là thịt!”

“Mọi người ăn thứ này hàng ngày à?” Đoàn Phong hỏi dò.

Nữ Nữ gật đầu: “Dạ...”

Đoàn Phong suy tính một lát rồi cũng không tùy tiện dẫn Nữ Nữu rời đi, anh ta chỉ dặn cô bé nếu gặp chuyện gì sợ hãi thì hãy qua phòng bên cạnh tìm chú.

Sau khi ra khỏi nhà A Ngu, Đoàn Phong tranh thủ trời còn chưa sáng lại bí mật lẻn vào nhà của những người khác trong thôn, anh ta phát hiện tất cả đều có đồ chứa “thịt nhão”, Đoàn Phong dần hiểu thứ này là thịt Thái Tuế mà bọn họ đã đào từ trong núi về trước đó, nhưng không hiểu đang yên đang lành thịt Thái Tuế sao lại biến thành trạng thái này?

Mà đáng sợ hơn là không biết bắt đầu từ lúc nào, trong nhà một số người trong thôn đã không còn một ai, ngoại trừ một đồng thịt Thái Tuế đã thối rữa...

Sáng sớm hôm sau, Đoàn Phong bước ra cửa với tâm trạng phức tạp, anh ta cảm thấy đã có chuyện lớn xảy ra trong thôn, vì tính đến vấn đề an toàn nên Đoàn Phong bảo Tần Uyển lên núi cùng mình, nhưng bọn họ phát hiện đội ngũ lên núi hôm nay lại thiếu mất một người.

Người này tên là Lâm Tử, là một trong số ít người thuộc phái kiên định trong thôn, cậu ta từng khẳng định với mọi người là cha mình kiên quyết không đồng ý cho Lâm Tử đào thêm dù chỉ một miếng thịt Thái Tuế về nhà, mà cậu ta lại là một đứa con hiếu thảo nên chưa bao giờ làm việc trái ý cha mình.

Nhưng hôm nay Lâm Tử lại không lên núi với mọi người giống như mọi khi, điều này đã khiến Đoàn Phong chú ý, thế là sau khi từ trên núi trở về, Đoàn Phong và Tần uyển đi đến nhà Lâm Tử. Mắt của cha Lâm Tử không tốt nên cuộc sống hàng ngày không thể thiếu người chăm sóc, vì vậy lúc đầu Đoàn Phong còn tưởng Lâm Tử không lên núi là do cha cậu ta bị bệnh?

Không ngờ bọn họ gõ cửa nhà họ Lâm một lúc lâu mà bên trong không có ai lên tiếng... Đoàn Phong lập tức nhận thấy chuyện này không ổn, vì cha của Lâm Tử có bệnh về mắt nên chắc chắn ông ta sẽ không đi ra ngoài, Đoàn Phong dứt khoát đập tung cửa ra.

Sau đó Đoàn Phong và Tần Uyển tìm toàn bộ nhà họ Lâm từ trong ra ngoài nhưng không tìm được một chút tung tích nào

của hai cha con Lâm Tử, Tần Uyển nghi ngờ hỏi: “Liệu Lâm Tử có dẫn cha cậu ấy đi sống nhờ nhà họ hàng khác không?”

Đoàn Phong lắc đầu. “Không đâu, Lâm Tử không phải loại người nói đi là đi luôn, nếu bọn họ thật sự có quyết định này chắc chắn sẽ nói với mấy người chúng ta một tiếng khi lên núi vào ngày hôm qua.”

Đoàn Phong bỗng nhớ đến cảnh tượng trước đó ở nhà A Ngu, anh ta vội vàng đi vào phòng bếp, nhưng Đoàn Phong không phát hiện vật nào chứa “thịt nhão” cả...

Đến tận lúc sự chú ý của Đoàn Phong bị thu hút bởi một chiếc nồi sắt lớn, người ở nơi này lúc bình thường không nấu cơm thì nồi sắt luôn để hờ một nửa, mà chiếc nồi của nhà họ Lâm lại đầy rất chặt, thỉnh thoảng còn có mùi thịt tanh bay từ trong đó ra.

Nghĩ đến đây, ma xui quỷ khiến thế nào Đoàn Phong lại mở chiếc nắp nồi ra...

Mặc dù Đoàn Phong thường hay nhìn thấy các cảnh tượng hoành tráng, nhưng anh ta cũng bị giật mình kinh hãi bởi thứ trong nồi, vì trong đó là hai cái đầu người đã bị đun sôi đang nổi lên bênh. Tần Uyển thấy Đoàn Phong cứng đờ người đứng ở bên bếp thì tò mò định thò đầu ra nhìn, vậy mà Đoàn Phong đã “ba” một cái đóng ngay nắp nồi lại.

Tần Uyển giật cả mình vì hành động này của Đoàn Phong, chị ấy nghi ngờ hỏi: “Bên trong có gì thế...”

Đoàn Phong ngừng lại một chút rồi nói thật: “Hai cái đầu người bị đun sôi, xem ra là cha con nhà họ Lâm!”

“Cái gì?” Tần Uyển kinh hãi, lúc này chị ấy cảm thấy thật may mắn vì Đoàn Phong kịp thời đập nắp nồi lại, nếu không chắc chị ấy đã nôn rồi.

Tình huống của nhà họ Lâm khiến hai người Đoàn Phong rất bất ngờ, ai đã giết cha con nhà họ Lâm? Ngoài đầu ra thì cơ thể của họ ở chỗ nào? Mặc dù những vấn đề này tạm thời chưa có đáp án, nhưng Đoàn Phong cảm thấy nó đều có liên quan đến thịt Thái Tuế...

Mặc dù phát hiện đầu người nhưng Đoàn Phong và Tần Uyển cũng không lộ ra, họ lặng lẽ rời khỏi nhà họ Lâm, bởi vì chưa

rõ tình huống trước mắt nên Đoàn Phong cảm thấy nhất định phải nghĩ biện pháp tìm hiểu rõ thật Thái Tuế là như thế nào? Không ngờ bọn họ vừa rời khỏi nhà họ Lâm thì gặp Tiểu Ngũ đồ đầy mồ hôi, cậu ta cũng là một trong những thôn dân kiên trì đi lên núi hàng ngày với Đoàn Phong.

Tiểu Ngũ thấy Đoàn Phong bèn nóng nảy nói: “Anh Đoàn ơi, không thấy ông em đâu nữa!”

Lúc đó Đoàn Phong thật sự rất muốn hỏi cậu ta có kiểm tra nồi cơm ở nhà mình không? Đương nhiên anh ta không thể thật sự hỏi như vậy mà chỉ đi theo Tiểu Ngũ về nhà cậu ta...

Trên đường đi Tiểu Ngũ nói cho Đoàn Phong biết, sau khi từ trên núi trở về, cậu ta phát hiện trong nhà không có ai, lúc đầu Tiểu Ngũ còn tưởng ông mình đi dạo trong thôn, nhưng cậu ta chờ mãi vẫn không thấy ông quay về, thế là Tiểu Ngũ đi tìm một vòng trong thôn... Nhưng trong thôn đừng nói là ông cậu ta, đến cả bóng ma cũng chẳng có.

“Anh Đoàn, anh có cảm thấy trong thôn gần đây hơi lạ không, bây giờ mặt trời vẫn còn treo cao mà mọi nhà đều đóng cửa đi ngủ, cũng chỉ có mấy người hàng ngày lên núi như chúng ta là còn có thể gặp mặt nhau một lần, còn những người khác đã lâu lắm rồi em không gặp họ. Anh nói bọn họ ngày nào cũng ở trong nhà làm gì vậy?” Tiểu Ngũ vô cùng nghi ngờ hỏi.

Đoàn Phong cũng không có cách nào trả lời vấn đề này, anh ta đành phải hỏi lại: “Đúng rồi, ông của em có nói với em lý do vì sao không thể đào quá nhiều thịt Thái Tuế về không?”

Tiểu Ngũ lắc đầu: “Ông em không nói, nhưng mỗi ngày lúc em ra cửa ông đều dặn dò một lần, giống như sợ em quên mất vậy, chắc là rất quan trọng hả?”

Chương 452: Căn hầm trong phòng bếp

Khi mấy người Đoàn Phong vào nhà Tiểu Ngũ, anh ta đi trước vào phòng bếp và đột ngột mở chiếc nồi đang đóng ra... Cũng may chiếc nồi trong nhà Tiểu Ngũ đang nấu thịt Thái Tuế hôm nay mang về, không hề có đầu người.

Tiểu Ngũ thấy vậy bèn giải thích: “Lúc em về thấy ông không ở nhà nên định luộc thịt Thái Tuế trước, đợi ông đi dạo về là có thể ăn, vậy mà đợi mãi không thấy ông về...”

Đoàn Phong khẽ gật đầu, sau đó đi lòng vòng các chỗ khác, đến tận khi anh ta phát hiện một vũng máu phủ đầy cỏ dại ở một góc sân... Đoàn Phong đoán chỉ sợ ông của Tiểu Ngũ đã xảy ra chuyện.

Sau đó Đoàn Phong tìm theo vết máu đứt quãng trên mặt đất, cuối cùng phát hiện những giọt máu đỏ đều chỉ về hướng nhà Lý Nhị, hàng xóm sát bên cạnh nhà Tiểu Ngũ. Khi Tiểu Ngũ nhìn thấy vết máu trên mặt đất thì rất kích động, vì thế khi Đoàn Phong lần theo vết máu tìm đến nhà Lý Nhị, Tiểu Ngũ sốt ruột chỉ muốn đập cửa tiến vào.

Cuối cùng Đoàn Phong phải kéo Tiểu Ngũ lại rồi bảo cậu ta đứng sau lưng mình, sau đó anh ta giơ tay nhẹ nhàng gõ vài lần. Lúc đầu bên trong không hề có phản ứng, giống như trong nhà không có người vậy... Nhưng Đoàn Phong hiểu rõ không thể nào trong nhà Lý Nhị không có ai được, vì thế anh ta bắt đầu dùng sức liên tục đập cửa “bành bành bành”.

Một lát sau, người trong nhà rốt cuộc cũng bị Đoàn Phong đánh bại, gã không kiên nhẫn mà hỏi: “Ai vậy?”

“Tôi, mở cửa!” Đoàn Phong trả lời ngắn gọn nhưng đầy mạnh mẽ.

Đối phương hiển nhiên không ngờ người đến lại là Đoàn Phong, gã trầm mặc một lúc rồi mới nhẹ giọng hỏi: “Anh Đoàn, anh có việc gì à?”

“Có, mở cửa!” Đoàn Phong tiếp tục gằn giọng.

Mặc dù Đoàn Phong và Tần Uyển là người ngoài nhưng người trong thôn rất kính trọng bọn họ, dù không kính trọng thì cũng có vài phần kiêng kỵ... Đối phương đành hé một khe hở để nhìn ra ngoài, không ngờ Đoàn Phong không cho gã cơ hội đó, anh ta dùng sức đẩy mạnh một cái, cửa nhà lập tức bị mở ra.

Lý Nhị bị cánh cửa đẩy lùi về phía sau, gã vừa định nổi nóng thì nhìn thấy sắc mặt Đoàn Phong dữ tợn, bèn vội vàng cười nịnh: “Anh Đoàn, anh có chuyện gì không?”

Đoàn Phong cũng không trả lời mà nghiêng đầu nhìn về phía căn phòng sau lưng Lý Nhị: “Sao bây giờ mới mở cửa? Đừng nói với tôi là nhà cậu ngủ rồi nhé...”

Lý Nhị cười xấu hổ nói: “Không, đang ăn cơm nên không nghe thấy.”

Đoàn Phong cười lạnh: “Vừa hay, đến sớm không bằng đến đúng lúc, hôm nay chúng tôi cũng ăn ở nhà cậu!”

Lý Nhị không ngờ Đoàn Phong sẽ nói như vậy, sắc mặt gã lập tức thay đổi, Lý Nhị vừa muốn nói gì đó thì bỗng thấy Đoàn Phong đột nhiên đi vòng qua gã rồi tiến thẳng vào nhà, Lý Nhị muốn ngăn cản... nhưng vẫn chậm một bước.

Sau khi Đoàn Phong đi vào nhà, anh ta thấy một cảnh tượng buồn nôn, người nhà của Lý Nhị đang ngồi quây vào một chỗ, họ dùng tay nắm thịt nhão trong bát rồi ăn say sưa ngon lành, Đoàn Phong nhìn mà buồn nôn...

Tần Uyển và Tiểu Ngũ đi đằng sau cũng ngây ngẩn cả người, họ không biết cả gia đình này đang liên tục ăn thứ gì trong miệng. Mà điều kinh khủng nhất là mặc dù có người từ bên ngoài tiến vào thì vẫn không thể cắt ngang quá trình ăn uống của họ, dường như chỉ có ăn cơm mới là chuyện quan trọng nhất trên đời này.

Đoàn Phong đương nhiên biết những người này đang ăn thứ gì, nhưng điều anh ta quan tâm nhất bây giờ là ông của Tiểu

Ngũ có xảy ra chuyện gì không, Đoàn Phong lạnh lùng chất vấn: “Ông của Tiểu Ngũ đâu?”

“Ông của Tiểu Ngũ à? Chẳng phải ông ấy đang ở nhà sao?” Lý Nhị mạnh miệng nói.

Lời nói này của Lý Nhị chẳng có tí sức nặng nào, đừng nói là Đoàn Phong mà đến cả bản thân gã cũng cảm thấy quá giả, thế là gã bổ sung thêm một câu: “Lúc chiều tôi ra ngoài còn nhìn thấy ông ấy đang ngồi trong sân phơi nắng mà?”

Mấy người Đoàn Phong đã lần theo vết máu để đến đây nên sao có thể vì dăm ba câu mà bị đuổi đi được, Tiểu Ngũ nghe vậy lại càng không kiềm chế được cơn tức giận: “Ông nội của tôi đâu? Đừng giả vờ, chúng tôi đã tìm theo vết máu đến chỗ này đây!”

Lý Nhị khăng khăng thề thốt phủ nhận, gã nói mình không biết ông của Tiểu Ngũ đi đâu. Đoàn Phong nhìn một vòng xung quanh nhà họ Lý, anh ta phát hiện không gian ở đây có hạn, không dễ để giấu xác người. Đoàn Phong suy nghĩ một chút rồi đi thẳng đến nhà bếp...

Không ngoài dự đoán, nhà bếp của Lý Nhị cũng có một vò gốm, Đoàn Phong đi trước để mở ra xem, thứ trong đó chính là đồng thịt nhão trên bàn cơm vừa nãy.

Đoàn Phong phát hiện lò đang đốt lửa, trong nồi dường như đang nấu thứ gì đó, một dự cảm không lành nảy sinh trong lòng Đoàn Phong, anh ta bèn tiến đến trước bếp lò rồi mở nắp nồi ra.

Không ngờ đồ vật trong nồi lại khác với dự đoán của Đoàn Phong, cũng không phải bộ phận cơ thể người mà chỉ là nồi nước sôi? Đồng thời Lý Nhị chạy theo thấy Đoàn Phong đang nhìn nồi nước sôi thì sắc mặt cũng thả lỏng.

Nhưng vẻ mặt của gã lại bị Đoàn Phong quan sát được, sắc mặt Lý Nhị đủ để chứng minh ông của Tiểu Ngũ đã được Lý Nhị giấu ở một chỗ nào đó trong nhà... Đoàn Phong nghĩ đến đây bèn đột ngột dùng muôi trên bếp múc một chút nước sôi, sau đó đi tới chỗ vò gốm, anh ta dùng một tay mở nắp và làm ra vẻ như muốn đổ nước sôi vào trong.

Lý Nhị thấy vậy bèn quát to: “Anh muốn làm gì?”

Đoàn Phong lạnh lùng cười nói: “Những lời này phải là tôi hỏi cậu mới đúng, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì? Tại sao lại giấu ông của Tiểu Ngũ đi!”

Lúc đó Lý Nhị đã rất sốt ruột, hai mắt gã đỏ bừng, gã nói: “Họ Đoàn kia, từ trước đến giờ chúng ta đâu có thù oán gì với nhau? Sao anh phải đối xử với gia đình tôi như vậy?”

“Vậy cậu có thù oán gì với nhà Tiểu Ngũ? Tại sao lại đối xử với cậu ta như vậy?” Đoàn Phong hỏi ngược lại.

Lý Nhị cắn răng, gã vẫn khẳng định mình không biết ông của Tiểu Ngũ đã đi đâu, Đoàn Phong nghe vậy thì không khách sáo nữa, anh ta hơi nghiêng chiếc muôi trong tay để nước sôi đổ vào trong vò...

Chỉ nghe thấy tiếng “xoẹt xẹt”, thứ trong vò gồm giống như một vật sống phát ra âm thanh đau đớn như khi bị bỏng vậy, Lý Nhị lập tức nổi giận, gã cầm dao phay bỏ về phía Đoàn Phong, vậy mà lại bị Tần Uyển đứng bên cạnh đá một phát ngã lăn quay.

Trong thời gian này, Tần Uyển đều thể hiện mình là người chỉ biết chữa bệnh nên người trong thôn không thể biết thân thù của chị ấy lại lợi hại như vậy... Đoàn Phong thấy Lý Nhị lại dám xông lên, anh ta bèn đổ chỗ nước sôi còn lại vào trong vò gồm.

“Đừng đổ! Tôi xin anh đừng đổ nữa!” Cuối cùng Lý Nhị cũng quỳ bịch xuống cầu xin.

Đoàn Phong gật đầu bảo: “Muốn tôi không đổ cũng được, nói một chút đi, cậu giấu ông của Tiểu Ngũ ở chỗ nào rồi?”

Lý Nhị chỉ vào chiếc tủ bát trong bếp rồi trả lời: “Phía sau có cái hầm...”

Tiểu Ngũ nhanh chóng chạy đến đẩy cái tủ bát ra, đúng là có mấy tấm ván gỗ có thể đẩy ra được!

Chương 453: Máu Thái Tuế

Thật ra lúc đó Đoàn Phong đã không còn hy vọng vào việc ông của Tiểu Ngũ còn sống, vậy mà khi Tiểu Ngũ nhảy xuống hầm kiểm tra thì lại phát hiện ông cậu ta vẫn còn thở, bọn họ lập tức đưa người về nhà Tiểu Ngũ.

Sau khi trở về, Tần Uyển kiểm tra cho ông của Tiểu Ngũ, chỉ ấy phát hiện trên đầu ông ta bị thương, sau khi băng bó đơn giản thì ông của Tiểu Ngũ cũng nhanh chóng tỉnh lại.

Tiểu Ngũ thấy ông mình đã tỉnh bèn tiến lên hỏi xem ông cảm thấy thế nào? Đầu có còn đau không? Ông của Tiểu Ngũ liên tục lắc đầu thở dài: “Xong... Hồng rồi...”

Tiểu Ngũ không hiểu chuyện ẩn bên trong nên chỉ nghĩ là ông mình nói về việc bị Lý Nhị tấn công, cậu ta tức giận nói: “Hồng thì hồng, để ngày mai cháu đi tìm thôn trưởng rồi bảo ông ta làm chủ đuổi cả nhà Lý Nhị ra khỏi thôn!”

Ông của Tiểu Ngũ liên tục xua tay: “Không phải... Không đúng, là máu Thái Tuế, là máu Thái Tuế xuất hiện!”

Đoàn Phong nghe vậy bèn kéo Tiểu Ngũ ra, rồi ngồi xuống bên cạnh ông của cậu ta: “Ông của Tiểu Ngũ à, ông nói đồng thịt nhão kia là máu Thái Tuế ư? Vật đó có phải là thịt Thái Tuế mà chúng ta đào từ trên núi về không?”

Ông của Tiểu Ngũ bắt đầu dĩ gật đầu: “Mấy lão già chúng tôi đã dặn đi dặn lại là không được đào nhiều, nhưng vẫn có người không nghe lời, giờ thì hay rồi, máu Thái Tuế đã xuất hiện, không ai cứu được người trong thôn nữa!”

Đoàn Phong nghe vậy mà như rơi vào trong sương mù, anh ta đành nhẫn nhịn hỏi: “Ông à, ông nói rõ cho cháu biết tại sao thịt Thái Tuế lại có thể biến thành máu Thái Tuế vậy? Còn những người trong nhà có máu Thái Tuế cuối cùng sẽ thế nào?”

Ông của Tiểu Ngũ lập tức thở dài, nói: “Thứ này dùng tốt có thể cứu mạng, không dùng tốt có thể khiến cả thôn chết sạch!”

Hóa ra người trong thôn mấy đời trước đã tìm hiểu rõ tập tính của thứ này, năm đó là một năm nhiều thiên tai, toàn thôn gần như sắp chết đói, lúc đó thôn trưởng đã mang thứ này từ trong núi về, xem như cứu được tính mạng của toàn thôn.

Sau đây hàng ngày thôn trưởng sẽ lên núi đào thịt Thái Tuế rồi mang về phân phát cho mọi người... Nếu vẫn tiếp tục như vậy thì sẽ không xảy ra chuyện phía sau. Nhưng lòng người luôn tham lam, dù có thể có được đồ ăn để no bụng hàng ngày thì vẫn muốn được nhiều hơn nữa.

Trong thôn lúc đó có một thôn dân họ Ngô, gã luôn bắt măn tại vì sao lần nào thôn trưởng cũng đều tự mình lên núi đào thịt Thái Tuế mà không chịu dẫn mọi người đi cùng, thế là gã tranh thủ lúc thôn trưởng không để ý mà lén đi theo, sau đó gã đã tìm được hang động mọc thịt Thái Tuế.

Thôn trưởng chỉ đem về khẩu phần lương thực theo định mức hàng ngày, thậm chí ông ấy thà rằng cầm ít hơn chứ tuyệt đối không lấy nhiều hơn dù chỉ nửa phần. Gã thôn dân họ Ngô kia lại không như vậy, gã sợ thứ này sẽ có ngày đào hết, thế là gã đào một miếng thịt Thái Tuế lớn từ trong hang mang về nhà, tiếp đó hàng ngày gã và người nhà vẫn lĩnh phần thịt Thái Tuế mà thôn trưởng mang về...

Lúc đầu người trong thôn cũng không phát hiện, đến tận một ngày trong thôn không hiểu sao bắt đầu có vật nuôi mất tích, lúc này thôn trưởng mới đột nhiên nhận ra có người đã giấu mình đi đào thịt Thái Tuế.

Thật ra thôn trưởng biết đây là thịt Thái Tuế cũng do ông của ông ấy kể lại, ông của thôn trưởng nói bất kể hôm nay đào một miếng to đến mức nào thì sáng hôm sau nó cũng sẽ mọc lại rất thần kỳ.

Nhưng nếu có người đào thứ này về nhà nuôi, vậy thịt Thái Tuế không được khí của đất nuôi dưỡng sẽ biến chất. Nếu muốn để nó tiếp tục phát triển mỗi ngày... thì nhất định phải có máu mới đổ vào để làm thịt Thái Tuế màu trắng biến thành máu Thái Tuế màu đỏ máu.

Nhưng lúc này mới chỉ là bắt đầu, điều đáng sợ hơn là người bình thường một khi ăn máu Thái Tuế bị máu đổ vào thì dần dần sẽ đánh mất nhân tính, khát máu, thích ăn thịt tươi, cuối cùng biến thành động vật chỉ còn biết ăn uống.

Thôn trưởng đã nhận ra vật nuôi trong thôn liên tục biến mất chính là vì đã có người dùng máu đổ vào thịt Thái Tuế, nhưng vật nuôi trong thôn không nhiều, một khi những động vật này chết hết, đối phương chắc chắn sẽ ra tay với người trong thôn.

Thế là ông ấy tức tốc dẫn người điều tra từng nhà, cuối cùng khi lục soát đến nhà thôn dân họ Ngô, họ tìm thấy máu Thái Tuế đã thành hình và từng đồng xương thú được chôn trong sân. Lúc ấy chỉ cần chậm một bước thì chắc chắn sẽ có người trong thôn chết dưới tay gia đình đó...

Đến lúc này người trong thôn mới hiểu thôn trưởng đã khổ tâm suy nghĩ cho mọi người thế nào, nếu không phải trong thôn gặp thiên tai nên không có lương thực ăn thì thôn trưởng chắc chắn sẽ không động đến thịt Thái Tuế.

Hiện giờ mọi người đều biết sự đáng sợ của máu Thái Tuế nên cũng không dám chiếm nhiều nữa, sau khi cả thôn nhìn qua năm thiên tai, rốt cuộc họ không cần đi đào thịt Thái Tuế nữa. Mà thứ này trở thành bước dự phòng cuối cùng cho những năm bị thiên tai. Nói cách khác, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, chắc chắn sẽ không có người động đến thịt Thái Tuế trong núi.

Bây giờ chỉ còn vài người già trong thôn biết chuyện này, lý do mà bọn họ lựa chọn không nói sự thật cho mọi người biết là vì họ biết bản tính con người vốn tham lam. Nếu như tất cả mọi người đều biết thứ này chỉ cần để lại một chút xíu thì ngày hôm sau sẽ tự động mọc lên như cũ, vậy chắc chắn sẽ có người thích không làm mà hưởng muốn nếm thử, họ sẽ không tin vào sự thật mà những người già đã nói.

Những người già cho rằng, năm đó thôn trưởng lựa chọn một mình lên núi đào mới dẫn đến chuyện người khác ngờ vực vô căn cứ, bây giờ mọi người cùng nhau đi đào, chắc chắn sẽ không có người lo lắng ai lấy nhiều hơn, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn đánh giá thấp lòng tham của con người.

Đoàn Phong nghe đến đây bèn nghiêm túc hỏi: “Vậy sau đó mọi người xử lý cả nhà thôn dân họ Ngô ăn máu Thái Tuế kia

như thế nào?”

Ông của Tiểu Ngũ liên tục lắc đầu: “Không thể cứu nổi, lúc đó thôn trưởng mềm lòng nên không muốn giết bọn họ, nhưng lại không thể thả họ ra ngoài để gây tai họa cho người khác, thế là đành nhốt cả gia đình này lại. Không ngờ bọn họ đã trở thành thứ người không ra người quỷ không ra quỷ từ lâu rồi, cuối cùng họ còn tự giết lẫn nhau, điên cuồng cắn xé để ăn thịt trên người nhau... Cuối cùng người trong thôn không thể nhìn được nữa nên đành kết liễu tính mạng của họ.”

Đoàn Phong đã hiểu vì sao khi ông của Tiểu Ngũ vừa tỉnh lại đã hô “Xong rồi... Hỏng rồi...” Chỉ mới một gia đình ăn máu Thái Tuế mà còn như vậy, nếu toàn thôn đều ăn vào... Thật không dám tưởng tượng hậu quả.

“Thật sự không cứu nổi những người này nữa ă?” Đoàn Phong hỏi dò.

Ông của Tiểu Ngũ lắc đầu: “Mất hết tính người... thần tiên cũng khó cứu! Thật ra năm đó người trong thôn đã định hủy diệt thịt Thái Tuế trong hang nhưng lại sợ người dân đến năm thiên tai lại phải chịu đói, chính vì sự ích kỷ ấy mới dẫn đến tai họa hiện giờ!”

Đoàn Phong im lặng một lúc nhưng cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp gì thích đáng để giải quyết chuyện này, vì đến người thật thà như A Ngưu mà còn biến thành quái vật khát máu thì đừng nói tới những người khác...

Chương 454: Ván đã đóng thuyền

Còn những căn nhà đã vườn không nhà trống trong thôn, chắc bọn họ đã bị những thôn dân khác coi là đồ ăn mà ăn thịt mất rồi. Sau đó Đoàn Phong và Tần Uyển bàn bạc với nhau, cả hai đều nhất trí cho rằng điều quan trọng nhất bây giờ chính là tập hợp những gia đình chưa ăn máu Thái Tuế vào một chỗ để bảo vệ, đề phòng họ bị những thôn dân mất hết tính người đó ăn thịt. Còn những thôn dân đã ăn máu Thái Tuế đến mức nghiện... Đoàn Phong cũng không ngại giúp bọn họ hoàn toàn giải thoát.

Sau đó mấy người Đoàn Phong đi tìm kiếm những thôn dân trong thời gian qua vẫn lên núi đào thịt Thái Tuế cùng mọi người và người nhà của họ. Cả Đoàn Phong lẫn Tần Uyển đều cảm thấy vui mừng vì ngoài hai cha con nhà họ Lâm không may gặp nạn ra, những người còn lại vẫn sống rất tốt...

Mà những người già trong mấy gia đình này đều biết nguồn gốc máu Thái Tuế, chính vì thế không cần Đoàn Phong phải nói nhiều, tất cả đều tạm thời trốn vào một căn nhà bỏ trống trong thôn.

Nhưng những người này chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ trong thôn, một khi những kẻ vì ăn máu Thái Tuế đã mất hết tính người kia biết con mồi của mình đã đề phòng, vậy thì hậu quả thật quá dễ đoán.

Cũng may những kẻ này đều tương đối ích kỷ, họ sợ người khác giành mất “khẩu phần lương thực” của mình nên họ vẫn luôn tự mình ra tay, trước mắt mà nói chỉ có gia đình Lý Nhị là tai họa ngầm... Vì thế, sau khi Đoàn Phong thu xếp ổn thỏa cho mọi người xong, anh ta tranh thủ lúc trời còn chưa sáng để lên vào nhà Lý Nhị một lần nữa.

Không biết tại sao mà mặc dù lúc này đã là quá nửa đêm nhưng nhà Lý Nhị vẫn đèn đuốc sáng trưng. Lần này Đoàn Phong không ngang nhiên tiến vào như lần trước mà lặng yên không một tiếng động leo tường vào.

Đầu tiên, Đoàn Phong lặng lẽ đến gần cửa sổ phòng bếp, anh ta chọc thủng giấy dán cửa để thăm dò bên trong, Đoàn Phong phát hiện Lý Nhị đang bê một cái bát sứ đi nhanh đến bên cạnh vò gốm trong bếp, gã mở nắp ra rồi đổ thứ trong bát vào...

Bởi vì Lý Nhị quay lưng về phía Đoàn Phong nên anh ta không nhìn rõ Lý Nhị đã đổ gì vào trong vò, nhưng sau khi gã hoàn thành công việc thì Đoàn Phong thấy có một chút chất lỏng màu đỏ dính ở bên cạnh bát... Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn đó là máu.

Đoàn Phong nhìn thấy thế mà trong lòng cảm thấy bức bối, rõ ràng ông của Tiểu Ngũ đã được bọn họ cứu đi, vậy thì Lý Nhị đâu còn máu để nuôi máu Thái Tuế nữa? Nhưng máu mà gã vừa rót vào ở đâu ra? Đoàn Phong nghĩ đến đây bèn rón rén đi đến bên ngoài phòng ngủ, khi anh ta nhìn qua cửa sổ vào bên trong, trong lòng tức khắc cảm thấy lạnh ngắt...

Anh ta nhìn thấy vợ của Lý Nhị và hai đứa con đang ngồi quây quanh giường sưởi ăn thứ gì đó, đứa con gái lớn còn nhai rôm rốp, giống như đang gặm xương.

Lý do mà Đoàn Phong cảm thấy lạnh cả người là vì anh ta biết rõ nhà Lý Nhị có năm người, vậy bây giờ xem ra bé gái chưa đến năm tuổi đã thành bữa tối của mấy người này.

Nhưng điều làm Đoàn Phong thấy khó hiểu là, lúc buổi chiều nhóm Đoàn Phong đến rõ ràng thấy mấy người này cũng đang “ăn cơm”, thật không hiểu sao sức ăn của mấy kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ này lại lớn đến như vậy?!

Nói thật lòng, khi Đoàn Phong nhìn thấy hai đứa bé trong phòng thì anh ta không nở ra tay, bảo Đoàn Phong giải quyết người lớn hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng những đứa bé này chẳng hiểu gì cả, chúng lại bị sự tham lam của cha mẹ hại rất thảm...

Nhưng nói gì thì nói, đây là chuyện ván đã đóng thuyền, dù sao cũng phải giải quyết.

Đúng lúc này Lý Nhị đi từ trong nhà ra, hình như tay gã đang cầm thứ gì đó. Đoàn Phong tập trung nhìn kĩ, hóa ra đó là một cái xương đầu người vừa bị găm xong... Đoàn Phong nhanh chóng tiến lên một bước giơ tay phải lên che miệng Lý Nhị, ngay sau đó anh ta dùng tay đề đầu của gã và vặn mạnh một cái, một tiếng “crắc” vang lên, cổ Lý Nhị đã bị bẻ gãy.

Chương 455: Cứu tử nhất sinh

Lý Nhị đã chết trong yên lặng như vậy... Đoàn Phong từ từ kéo thi thể của gã vào trong bếp, tiếp đó anh ta thuận tay ném gã vào trong căn hầm đã dùng để giam giữ ông của Tiểu Ngũ.

Hiện giờ chỉ còn lại ba người trong căn phòng kia, khi Đoàn Phong giải quyết Lý Nhị cũng gây ra một số tiếng động, tối thiểu là cái xương sọ trong tay gã đã rơi “bộp” một tiếng xuống đất... Nhưng ba mẹ con trong phòng cứ như điếc vậy, họ không hề có một chút phản ứng nào.

Đoàn Phong thở phào, sau đó anh ta từ từ đi vào buồng trong, theo anh ta nghĩ thì hai đứa bé và một người phụ nữ chắc sẽ rất dễ giải quyết, vậy mà khi Đoàn Phong vừa vào đã thấy hồi hận... Hóa ra so với Lý Nhị, ba người này mới là khó đối phó nhất, bởi vì bọn họ đã hoàn toàn đánh mất tính người.

Từ lúc Đoàn Phong bước vào nhà, ba người này nhìn anh ta như nhìn miếng thịt kho tàu vậy, họ chỉ hận không thể lập tức xông lên ăn sống nuốt tươi. Đoàn Phong cũng hồi hận vừa rồi mình đã lòng dạ đàn bà, nếu biết trước ba người phụ nữ trong phòng mới là hung hãn nhất, anh ta đã cho một mẻ lửa trực tiếp đốt luôn căn nhà rồi.

Nhưng lúc này nói gì cũng đã muộn, ba người kia từ từ tạo thành thế gọng kìm, có vẻ như muốn nhào đến cắn xé Đoàn Phong. Chẳng còn cách nào khác, Đoàn Phong phải rút con dao vẫn mang theo bên người ra rồi chiến đấu ác liệt với ba kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ này.

Đoàn Phong cũng không nói tỉ mỉ quá trình này mà chỉ tả lướt qua, nhưng Viên Mục Dĩ hiểu rõ tình hình chiến đấu lúc đó khá là thảm khốc...

Cuối cùng Đoàn Phong toàn thân đầy máu vận đầu đứa bé còn lại, sau đó châm lửa đốt nhà Lý Nhị, bao gồm cả máu Thái

Tuế trong vò gốm dưới bếp cũng hóa thành tro tàn.

Tần Uyển nhìn dáng vẻ thảm thiết của Đoàn Phong khi trở về thì đoán ra ngay anh ta đã phải trải qua cái gì ở nhà Lý Nhị, hơn nữa, bên phía nhà Lý Nhị lại có ánh lửa bốc cao, xem ra những con quái vật này khó đối phó hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ.

“Làm sao bây giờ? Đây mới chỉ là một nhà... mà anh đã biến thành thế này rồi, nếu toàn bộ quái vật trong thôn cùng xông tới, vậy chắc đến cả xương của anh cũng bị gặm sạch mất nhỉ?” Tần Uyển nói với giọng bất đắc dĩ.

Đoàn Phong lạnh lùng hừ một tiếng: “Thả một con dê cũng là thả, thả hai con cũng là thả, cùng lắm thì giải quyết luôn một lượt là được?”

Tần Uyển hơi lo lắng hỏi: “Anh nói thế nghĩa là sao? Sao có thể giải quyết cùng lúc được?”

Đoàn Phong cười nói: “Ngày mai cô dẫn tất cả mọi người lên núi để đốt cái hang mà thịt Thái Tuế mọc ra đi, đó là thứ gây tai họa, nếu như không chặt đứt rễ thì chắc chắn sau này sẽ còn gây ra sóng gió...”

“Tôi sẽ ở lại đây để giải quyết hết những thứ ở thôn này một lần, sau đó sẽ lên núi tìm mọi người...” Đoàn Phong nói với giọng hời hợt.

“Đừng đùa! Anh thật sự muốn bọn chúng ăn sống nuốt tươi mình à?” Tần Uyển hơi tức giận hỏi.

Đoàn Phong cười đáp: “Thứ quyết định cuộc sống có ý nghĩa hay không không phải do độ dài cuộc sống đó, cho nên có một số việc dù biết rất khó cũng phải đi làm, nếu không hậu quả của nó không phải chúng ta có thể gánh chịu.”

Tần Uyển biết mình không thể khuyên Đoàn Phong, vì thế trong ngày hôm đó chị ấy dẫn theo số người còn bình thường ít ỏi của thôn lên núi, một là tạm thời đi trốn, hai là đi tiêu hủy thịt Thái Tuế trong hang động kia... Còn Đoàn Phong sẽ ở lại quét sạch từng gia đình một theo cách huyết chiến đến cùng.

Quá trình này mặc dù gian nan nhưng Đoàn Phong vẫn dựa vào sức mình để diệt trừ toàn bộ quái vật và máu Thái Tuế biến dị. Hơn nữa, anh ta còn phát hiện một vấn đề, đó chính là

không phải tất cả mọi người đều trở nên hoàn toàn đánh mất nhân tính giống vợ Lý Nhị và hai đứa con của gã, có một số người giống với Lý Nhị, họ có ký ức, có nhận biết, lại càng có phán đoán của mình.

Nhưng dù là vậy, bọn họ cũng không thể trở lại làm người bình thường được nữa rồi, mặc dù hiện giờ họ vẫn chưa đánh mất hết lý trí, nhưng cứ kéo dài như vậy thì cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Ba ngày sau, Đoàn Phong vác cơ thể đầy vết thương trở lại chỗ hẹn với Tần Uyển, kết quả khi anh ta đến nơi lại phát hiện mấy người Tần Uyển không có ở đó...

Trong nháy mắt, một dự cảm xấu nảy sinh trong lòng Đoàn Phong, anh ta biết chắc chắn Tần Uyển đã xảy ra chuyện. Nhiều năm sống nương tựa lẫn nhau khiến Đoàn Phong hiểu rất rõ, Tần Uyển sẽ không vô cớ lờ hẹn. Trước đó bọn họ đã nói chia nhau ra làm việc, Đoàn Phong đi giải quyết toàn bộ quái vật trong thôn, Tần Uyển dẫn người thiêu hủy toàn bộ thịt Thái Tuế trong hang, sau đó chị ấy sẽ dẫn người chờ Đoàn Phong dưới chân núi, sau khi anh ta quay về sẽ tính toán tiếp.

Theo lý thuyết, chắc chắn mấy người Tần Uyển phải đến trước mới đúng, nhưng hôm nay xem ra bên phía Tần Uyển đã xảy ra chuyện gì đó khi tiêu hủy hang thịt Thái Tuế nên không thể đến đúng hẹn...

Đoàn Phong nghĩ đến đây thì không dám chờ thêm dù chỉ một phút, anh ta mau chóng chạy đến hang mọc ra thịt Thái Tuế, nhưng khi Đoàn Phong đến nơi lại phát hiện hang thịt Thái Tuế vẫn còn nguyên vẹn, không hề có một chút dấu vết bị thiêu đốt nào.

Lúc đó Đoàn Phong cũng không dám khẳng định những vật này đã bị lửa thiêu hay chưa, vì thứ này có năng lực sinh trưởng rất mạnh, ai mà biết được đốt nó xong ngày hôm sau có mọc dài ra hay không?

Sau đó Đoàn Phong lại tìm kiếm một lượt trong hang nhưng không phát hiện bất kỳ manh mối gì... Thật ra lúc này anh ta đã không còn quan tâm đến thịt Thái Tuế hay máu Thái Tuế nữa, so với những vật trước mắt này, Đoàn Phong càng lo lắng cho Tần Uyển hơn.

Đoàn Phong hiểu rất rõ Tần Uyển, đừng thấy chị ấy là một cô gái, nhưng vào một số thời điểm Tần Uyển hành động còn dứt khoát hơn cả Đoàn Phong, vì vậy chị ấy chắc chắn không phải là người chỉ tùy tiện nghe người khác nói một hai câu là có thể thay đổi quyết định ban đầu.

Nếu Tần Uyển đã đồng ý với sự sắp xếp của Đoàn Phong, vậy chị ấy sẽ nghĩ tất cả biện pháp để hoàn thành, nhưng bây giờ chẳng những thịt Thái Tuế không bị tiêu hủy mà đến cả chỗ gặp mặt cũng không thấy chị ấy xuất hiện... Điều này đủ để chứng minh tình thế nghiêm trọng.

Cũng may Đoàn Phong không phải là người dễ dàng từ bỏ, anh ta tiếp tục tìm kiếm quanh hang, đến tận lúc Đoàn Phong phát hiện một đám đất mới. Cái gọi là “đất mới” nghĩa là vừa nhìn đã biết thảm cỏ đó đã bị người đào xới trong vòng vài ngày gần đây, với kinh nghiệm của mình, Đoàn Phong đoán phía dưới đang chôn thứ gì đó, anh ta vội vàng đào đất lên và tìm được Tần Uyển đang hôn mê...

Lúc ấy Đoàn Phong thực sự ngây người, cũng may mà Tần Uyển tỉnh lại rất nhanh, chị ấy nói cho Đoàn Phong biết là mình bị mấy người Tiểu Ngũ bất ngờ tấn công từ phía sau, nguyên nhân là vì bọn họ không đồng ý để Tần Uyển đốt cháy thịt Thái Tuế trong hang.

Hóa ra khi bọn họ đi vào hang, ông của Tiểu Ngũ đột nhiên đưa ra ý kiến, nếu đốt thịt Thái Tuế thì bọn họ làm sao có thể vượt qua năm đại hạn mới trôi qua được một nửa này?

Mặc dù Tần Uyển đã đảm bảo đi đảm bảo lại rằng chỉ cần có chị ấy và Đoàn Phong thì mọi người chắc chắn sẽ không bị đói, nhưng hiển nhiên là những người này không tin Tần Uyển. Theo suy nghĩ của bọn họ, Đoàn Phong ở lại trong thôn chắc chắn sẽ cử tử nhất sinh nên không thể còn sống để trở về, Tần Uyển đúng là biết y thuật đấy, nhưng vào năm đại hạn này thì y thuật đâu thể dùng làm cơm ăn được chứ?

Chương 456: Dịch nhòn

Tần Uyên có thể hiểu được việc những người này không tin mình, nhưng chị ấy không thể ngờ là họ lại muốn giết mình vì thịt Thái Tuế trong hang...

Có lẽ đây chính là nhân tính? Một giây trước còn móc tim móc phổi, cảm động đến rơi nước mắt, một giây sau đã vì một miếng ăn mà lộ vẻ hung ác. Đoàn Phong và Tần Uyên mặc dù sống lâu hơn những người khác, nhưng họ lại liên tục rơi vào hố sâu của bản chất con người.

Đoàn Phong cứu Tần Uyên xong bèn xoay người đi về phía hang núi, anh ta thấy không thể giữ lại thứ bên trong hang, bởi vì mặc cho thứ đó dùng hình thái gì xuất hiện trước mặt người khác, thì nó đều có thể kích hoạt mặt xấu xa trong bản chất của con người.

Đúng như Tần Uyên đã nói trước đó, Đoàn Phong và chị ấy đã bàn tính với nhau sau khi đốt thịt Thái Tuế xong thì sẽ làm gì với những người này, bọn họ định dẫn mọi người ra khỏi ngọn núi rồi đi tới thành phố tìm cách kiếm ăn, nhưng tiếc là bọn họ đã tính sai sự phức tạp của lòng người...

Đoàn Phong biết những người này chắc chắn sẽ không đi xa, bởi vì theo suy nghĩ của bọn họ, thịt Thái Tuế chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của họ, cho nên bọn họ sẽ tử thủ ở chỗ này... Nhưng Đoàn Phong cũng không muốn tìm bọn họ báo thù, bởi vì những vong hồn chết dưới tay anh ta trong mấy ngày qua đã quá nhiều rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đoàn Phong vẫn nhớ một ít cành khô lá héo mang vào hang đốt, một khi không còn thứ này nữa, nếu mấy người Tiểu Ngũ không chịu rời khỏi nơi đây thì chỉ còn đường chết.

Nhưng Đoàn Phong không ngờ được là thịt Thái Tuế trong hang lại đốt dễ hơn dự kiến, nó cứ như có một lớp dầu trơn vậy, rất dễ dàng bắt lửa... Đoàn Phong không muốn ngọn lửa

trong hang lan ra ngoài nên đứng canh ở cửa hang với Tần Uyên cho đến lúc tắt lửa.

Nhưng điều làm hai người bọn họ bất ngờ là, thịt Thái Tuế bị đốt lại phát ra tiếng thét như ma kêu quỷ khóc, cứ như có vô số oan hồn đang gào thét vậy... Đoàn Phong và Tần Uyên đã nhìn thấy nhiều cảnh tượng hoành tráng mà cũng phải giật mình.

“Âm thanh này đến từ địa ngục sao?” Tần Uyên run rẩy hỏi.

Đoàn Phong khẽ lắc đầu: “Thứ này có lai lịch rất kỳ lạ, nó có thể biến người khác thành quái vật khát máu thì đương nhiên sẽ không phải là vật thánh khiết gì rồi.”

Có thể do dầu trồn trong thịt Thái Tuế rất nhiều nên ngọn lửa cháy nhanh mà tắt cũng nhanh, chỉ một lát sau ngọn lửa đã dần dập tắt, thay vào đó là một mùi hương khó tả khiến người nào hít phải cũng thấy nôn nao.

Lúc đó Đoàn Phong định tiến vào trong hang để kiểm tra, nhưng khi anh ta thấy một số động vật nhỏ bị mùi hương hấp dẫn rồi thi nhau chạy vào hang, Đoàn Phong bèn đứng lại quan sát một lúc thì phát hiện, bọn chúng chỉ có vào chứ không có ra, điều đó khiến hai người cảm thấy rùng mình...

“Liệu có phải do ngọn lửa cháy to quá nên đốt hết dưỡng khí, vì thế mấy con vật nhỏ tiến vào đều chết vì thiếu dưỡng khí không?” Tần Uyên hỏi với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Đoàn Phong đương nhiên biết chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng anh ta không muốn Tần Uyên lo lắng nên vừa cười vừa bảo: “Chắc là vậy rồi, không có gì đâu, đợi ngày mai khi nhiệt độ hạ xuống thì tự nhiên sẽ có không khí thổi vào, đến lúc đó tôi sẽ quay lại kiểm tra.”

Mặc dù trong lòng Tần Uyên hơi lo lắng, nhưng thứ khiến người khác sợ hãi đã bị đốt rụi nên chị ấy cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Sau đó hai người bọn họ lại quay về thôn, dù sao ở đó vẫn còn một đồng thi thể đang rải đầy đất, bọn họ phải nhanh chóng quay về xử lý mới được.

Đúng như Tần Uyên đã dự đoán, tình hình trong thôn vô cùng thảm thiết, khắp nơi trên mặt đất đều là đầu người và tứ chi,

điều này đủ để chứng minh lúc bấy giờ Đoàn Phong đã phải dùng hết tất cả sức mạnh của mình.

Sau đó hai người gom toàn bộ thi thể vào một chỗ rồi châm lửa đốt, còn chỗ máu Thái Tuế trong nhà những người này bị Đoàn Phong đặt thẳng trên bếp rồi đun sôi...

Sau khi làm xong toàn bộ mọi chuyện, Đoàn Phong bảo Tần Uyển đi thu dọn đồ đạc, còn mình quay về hang kiểm tra xem còn thịt Thái Tuế nào chưa bị đốt sạch không.

Không ngờ khi Đoàn Phong quay trở lại hang, cảnh tượng trước mắt khiến anh ta phải kinh hãi. Hóa ra những con vật nhỏ bị mùi hương hấp dẫn chạy vào trong hang trước đó đang bị một loại dịch nhờn không rõ hút lấy, nó giống như côn trùng bị đông cứng trong hổ phách vậy, sinh mệnh bị đóng băng trong nháy mắt.

Đoàn Phong nhìn đám thi thể động vật bị dính ở trong đó nhưng không dám tùy tiện đến quá gần, nhưng đứng vào lúc này, ngoài hang vang lên tiếng bước chân... Đoàn Phong không thể tránh né nên đành phải đi ra ngoài trước vì anh ta đã đoán được người đến là ai.

“Anh Đoàn?” Tiểu Ngũ giật mình hỏi.

Đoàn Phong nhìn mấy người do Tiểu Ngũ dẫn đầu rồi hỏi với vẻ nghi ngờ: “Sao Tần Uyển không đi cùng mọi người, hơn nữa tại sao mọi người lại không đến chỗ hẹn chờ tôi?”

Đám người quay ra nhìn nhau, họ hiểu ngay Đoàn Phong mới từ trong thôn chạy đến, cả đám không ngờ Đoàn Phong vẫn còn sống nên trên mặt ai cũng lộ ra nụ cười dối trá...

Tiểu Ngũ có khả năng diễn xuất tốt nhất trong đám người này, cậu ta vui vẻ nói: “Chị Tần đang ở cùng ông của bọn em, trước đó bọn em định lên núi thiêu hủy thứ trong hang, nhưng đi được nửa đường thì bệnh cũ của ông em lại đột nhiên tái phát, cho nên bọn em đành tìm một chỗ để nghỉ tạm... Chờ đến khi ông của em ổn định hơn một chút, bọn em mới chạy đến đây để chuẩn bị đốt cái hang động này.”

Đoàn Phong liếc nhìn bọn họ rồi trầm giọng, nói: “Không cần, tôi đã đốt nó rồi!”

“Cái gì?” Một thôn dân không thông minh kích động hô lên.

Đoàn Phong lạnh lùng cười: “Sao thế, chẳng phải mấy người cũng đến đốt thịt Thái Tuế à?”

Lúc này nụ cười của Tiểu Ngũ đã ngừng lại, cậu ta lộ vẻ cứng ngắc, nói: “Anh Đoàn, anh thật sự đã đốt hết thịt Thái Tuế trong hang rồi à?”

Đoàn Phong gật đầu: “Đương nhiên, nếu các người không tin có thể vào mà xem...”

Mấy người khác đã không thể kìm lòng được mà chạy ngay vào, Đoàn Phong thấy vậy thì nói với Tiểu Ngũ: “Cậu không vào xem à?”

Ánh mắt Tiểu Ngũ lấp lóe, cậu ta nói: “Em đương nhiên là tin anh Đoàn nên không vào xem...”

Không ngờ Tiểu Ngũ vừa dứt lời, cậu ta bỗng nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết từ trong hang phát ra, Đoàn Phong không để ý đến Tiểu Ngũ mà lập tức xoay người vào hang xem xét tình huống. Nhưng khi anh ta đi vào thì bị cảnh tượng trước mặt làm giật mình đứng yên tại chỗ, anh ta thấy mấy người vừa rồi còn nhảy nhót tung bừng mà bây giờ cũng bị nhốt trong đồng chất lỏng sền sệt giống mấy con vật nhỏ đã chết kia, ai nấy đều tròn mắt, trông đáng vẻ như chết không nhắm mắt vậy.

Tiểu Ngũ đi theo sau, ngạc nhiên hỏi: “Cái này... Đây là thứ gì?”

Đáng tiếc Đoàn Phong cũng không trả lời được vấn đề này, Tiểu Ngũ sợ quá quay người chạy trốn mất, chắc không dám trở lại trong hang này nữa.

Đoàn Phong buồn bực nhìn đồng thi thể bị nhốt trong dịch nhờn, anh ta đang tự hỏi làm thế nào mà con người và động vật lại có thể bị hút vào trong nháy mắt như thế? Chẳng lẽ do đến quá gần?

Chương 457: Mất điện

Nghĩ đến đây, Đoàn Phong nhặt một cục đá lên rồi ném vào đồng xác kia, vậy mà khi cục đá sắp nện vào đồng xác, loại chất lỏng sền sệt giống như có sự sống thoáng chốc đã bao trùm lên cục đá.

Đây là lần đầu tiên Đoàn Phong gặp được thứ như thế này, anh ta lùi về phía sau vài bước theo phản xạ rồi đứng ở một chỗ mà mình cảm thấy an toàn để quan sát nó... Có vẻ như thứ này có sự sống, nó giống như nhựa đường trong suốt bám chặt lấy những vật sống bị mùi hương hấp dẫn đến đây rồi rơi vào cạm bẫy.

Bởi vì không dám tùy tiện đến gần nên mỗi lửa trong tay Đoàn Phong không thể nào đốt được thứ dính như keo này, cục chẳng đã, anh ta đành tìm một ít bùn đất và đá để lấp kín cửa hang, tránh cho người hoặc vật bị thứ bên trong nuốt chửng.

May mà cửa hang không quá to nên Đoàn Phong bận rộn đến lúc trời tối là hoàn thành, sau đó anh ta lại ôm một ít cành cây và cỏ khô tới để che cửa hang lại, cuối cùng mới yên tâm xuống núi tìm Tần Uyên.

Chuyện năm đó coi như kết thúc ở đây, sau này Đoàn Phong và Tần Uyên rời khỏi nơi ấy rồi đi chỗ khác để bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới... Và kể từ đó, hai người họ chưa bao giờ nhìn thấy Tiểu Ngũ và những thôn dân còn lại nữa.

Sau khi nghe Đoàn Phong kể lại câu chuyện cũ này, Viên Mục Dĩ đã sắp chìm cả nửa người vào trong nước biển. Cậu muốn nhờ vào nước biển lạnh lẽo giúp đầu óc mình tỉnh táo lại, nếu không mùi hương từ phía ao máu thực sự quá cảm dỗ.

Đại Quân đứng cách đó không xa lo lắng hỏi: “Viên, cậu cảm thấy thế nào rồi? Cứ đứng trong nước như vậy có lạnh không?”

Viên Mục Dã xua tay với anh ta: “Không sao đâu, bây giờ tôi cần bình tĩnh lại một chút thôi.” Trả lời xong, cậu quay ra hỏi với Đoàn Phong: “Anh có thể xác định thứ bên trong ao máu là máu Thái Tuế năm đó sao?”

Đoàn Phong khẳng định: “Tôi quá quen thuộc với thứ đó, năm ấy tôi đã tốn biết bao công sức để tiêu hủy nó, làm sao có thể nhận nhầm được? Nhưng không biết máu Thái Tuế trên đảo này có cùng một loại với thứ ở trong hang động năm ấy không?”

Viên Mục Dã lo lắng nhìn về phía ao máu cách đây không xa, cậu nói: “Mặc kệ có phải hay không thì thứ này chắc chắn tà ác gấp trăm lần so với thứ mà mọi người gặp trước đây, nhìn độ rộng của ao máu này, chẳng biết nó chứa bao nhiêu máu tươi của những người vô tội...”

Cứ như vậy, đám người bọn họ bỗng bị thủy triều nhốt trong hang động có hai đầu thông gió này, đến tận khi thủy triều ép bọn họ đến gần ao máu thì nó mới có dấu hiệu muốn rút... Lúc mọi người đợi nước biển rút rồi đi ra khỏi hang đã là hơn mười giờ đêm.

Trương Khai ngẩng đầu nhìn mặt trăng sáng rọi trên trời, cậu ta than thở: “Tự dưng phải đứng ở chỗ này lâu như vậy, bụng tôi đói đến mức lép kẹp rồi.”

Đại Quân cũng phụ họa: “Chứ còn gì nữa! Trước khi lên đảo cứ nghĩ nếu không may thì vẫn có thể nhặt hải sản trên bờ biển để ăn. Giờ thì hay rồi, canh giữ một ao máu tanh hôi đến gần nửa ngày...”

Hoắc Nhiễm bật cười: “Anh Đại Quân, anh muốn ra biển bắt hải sản à? Hay quá, lúc này thủy triều đang xuống, chưa biết chừng còn nhặt được cả bào ngư và hải sâm đấy?”

Đại Quân cười gượng: “Lại còn bào ngư hải sâm nữa? Giờ cậu mà cho anh hai cái bánh bao, bảo anh gọi cậu là anh luôn cũng được!”

Đại Quân nói đúng, mấy người bọn họ ra ngoài vội vàng nên để hết đồ ăn ở khu ghi hình chương trình, chỉ cầm theo chút nước phòng thân, nếu như bây giờ muốn ăn thì cũng chỉ biết

uống nước ăn gió thôi. May mà diện tích hòn đảo này không lớn, mọi người đi bộ về cũng không mất nhiều thời gian.

Không ngờ khi họ vội vàng chạy về khu trại ghi hình, họ phát hiện khu này vốn đèn đuốc sáng trưng thì giờ chỉ còn mấy ngọn đèn ban đêm...

“Bây giờ mới mấy giờ chứ? Bốn tên dưa chuột nhát cáy kia đã đi ngủ rồi à? Đúng là chẳng biết lo lắng là gì!” Đại Quân bực mình nói.

Nhưng sắc mặt Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều sầm xuống, hai người cảm thấy ở chỗ nào đó có vấn đề. Đến tận lúc Trương Khai muốn bật đèn thì mới phát hiện trong khu trại bị mất điện.

Sau đó Viên Mục Dã cùng với Trương Khai đi kiểm tra mạch điện để xem vấn đề ở đâu, kết quả kiểm tra mới phát hiện có người đã đóng cầu dao điện của khu trại...

“Tình huống này là thế nào? Tại sao cầu dao lại bị kéo xuống chứ?” Trương Khai ngạc nhiên nói lầm bầm.

Viên Mục Dã giơ tay ra hiệu cho Trương Khai im lặng rồi bảo: “Chưa biết chừng ở đây còn có người ngoài...”

Trương Khai nghe Viên Mục Dã nói thế bèn lập tức cảnh giác, nếu như không phải mạch điện trục trặc dẫn đến đứt cầu dao, vậy chỉ có thể là cầu dao bị người ta cố ý sập xuống.

Hiển nhiên bốn tay nhân viên kia sẽ không làm như vậy, vì bọn họ ở trên đảo hoang này đã thiếu cảm giác an toàn rồi, làm gì có chuyện đóng cầu dao điện để đùa nhau chứ?

Vừa nghĩ đến bốn nhân viên của công ty giải trí, trong lòng Viên Mục Dã lại trầm xuống, theo lý thuyết lúc bọn họ đi vào không phải hoàn toàn không có bất cứ tiếng động nào, dù đối phương đã ngủ như lợn chết thì lúc này cũng nên tỉnh rồi, vậy mà đến tận bây giờ vẫn chưa thấy bọn họ xuất hiện...

Cầu dao được bật lên, thoáng chốc khu ghi hình lập tức đèn đuốc sáng trưng, nhưng bốn người vốn nên ngồi đợi trong sảnh chính lại không thấy đâu hết...

“Bốn tên dưa chuột nháy cáy kia đâu rồi? Chẳng phải đã bảo họ thành thật đợi trong phòng này rồi à?” Đại Quân bực mình

nói.

Đoàn Phong tiến vào bên trong trước, anh ta nhanh chóng nhìn thấy một số bãi nôn cùng với bốn chai nước khoáng nằm lăn lóc trên mặt đất...

“Bốn người đó đã xảy ra chuyện rồi!” Đoàn Phong trầm giọng nói.

Viên Mục Dã đi vào theo, cậu cầm một chai nước còn thừa lại một chút đưa lên mũi ngửi, sau đó quay lại nói với mọi người: “Đồ ăn và nước trong khu trại tạm thời không thể ăn được, chắc đã bị người khác động tay động chân rồi...”

Đại Quân và Trương Khai nghe vậy thì tức giận đến mức phải chửi bậy, thật không ngờ khi họ bị thủy triều nhốt lại xảy ra nhiều chuyện đến thế, mấy người kia lúc này chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã đột ngột đứng dậy đi tới phòng chứa thi thể của Lisa, cậu muốn kiểm chứng một việc, đó là trong miệng Lisa có thiếu một chiếc răng hàm hay không...

Kết quả lúc Viên Mục Dã đi đến phòng chứa thi thể tạm thời, cậu cảm thấy choáng váng, vì thi thể của Lisa trước đó vẫn nằm ở đây mà bây giờ không thấy đâu nữa.

Đoàn Phong cũng chạy đến xem, anh ta xoay luôn người lại rồi nói với Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam: “Lấy video theo dõi ra xem đã quay được gì rồi!”

Hai người lập tức chạy đến phòng điều khiển chính để lấy video ra từ camera theo dõi trong khoảng thời gian này... May mà những máy quay đều có nguồn điện khẩn cấp riêng, cho nên thật sự đã quay được một số hình ảnh vô cùng quan trọng.

Chương 458: Bóng ma trong rừng

Thật ra bốn nhân viên kia đúng là rất nghe lời, từ sau khi đoàn người số 54 rời đi, bọn họ thành thật đợi trong căn phòng lớn, đến cả đi vệ sinh cũng là hai người đi cùng nhau.

Lúc đầu tất cả đều bình thường, không ngờ trời tối chưa được bao lâu thì điện trong căn cứ bỗng vụt tắt! Bởi vì mấy người này đều rất sợ cái xác của cô gái ở phòng sát bên cạnh phòng điều khiển chính, cho nên không ai muốn đi kiểm tra cầu dao điện cả, cuối cùng đành ngồi đợi trong bóng tối. Đến tận lúc có một người trong đó nói là mình khát nước và hỏi những người khác có muốn uống không?

Mấy người bọn họ và đoàn người số 54 cùng tiến lên đảo, bởi bị kinh hãi vì chuyện trước đó nên họ vẫn chưa nghĩ gì đến chuyện ăn uống, có thể kiên trì đến bây giờ mới nhớ ra phải uống nước và ăn gì đó đã không dễ dàng.

Thế là bốn người bèn đi đến trước tủ lạnh, sau đó lấy cho mỗi người một chai nước rồi vặn nắp ra uống. Nhưng không ai trong bọn họ phát hiện mấy chai nước này đã bị người khác giả trò, chỉ một lát sau là liên tục nôn mửa, cuối cùng là hôn mê bất tỉnh...

Đúng lúc này có một bóng người xuất hiện, đó là một người đàn ông có thân hình gầy gò, gã này rất thành thạo đi tới đá đá vào mấy người kia, sau khi phát hiện họ đã hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, gã mới lần lượt kéo họ ra ngoài.

Đúng vào lúc bóng đen kéo mấy người ra ngoài, một chiếc camera đã ghi lại được khuôn mặt của người này, Đoàn Phong nhìn thấy thì bị chấn động mạnh, anh ta bật thốt lên một cái tên: “Tiêu Ngũ?”

Viên Mục Dã cũng nhìn Đoàn Phong với vẻ khó mà tin nổi: “Người này chính là Tiêu Ngũ à?”

Đoàn Phong gật đầu: “Đúng là cậu ta, tôi chắc chắn sẽ không nhận nhầm khuôn mặt này.”

“Tiểu Ngũ ở độ tuổi này à?” Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên hỏi.

Đoàn Phong lắc đầu: “Không thể nào!”

Viên Mục Dã không hỏi kĩ nên Đoàn Phong cũng không giải thích chi tiết, nhưng theo suy đoán của Viên Mục Dã, nếu Tiểu Ngũ sống đến bây giờ thì ít nhất cũng phải sáu, bảy mươi tuổi rồi, sao có thể có dáng vẻ này được?

Rốt cuộc người này có phải Tiểu Ngũ không? Nếu như đúng, vậy tại sao gã lại xuất hiện trên hòn đảo này? Máu Thái Tuế lúc trước là thứ gì... Đoàn Phong cũng không thể nào trả lời một loạt các vấn đề này.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, người gọi là “Tiểu Ngũ” này tương đối quen thuộc với hòn đảo, thậm chí là từ lúc bọn họ bắt đầu lên đảo, gã đã theo dõi sát sao mọi hành động của họ, đến tận khi phát hiện mấy người Đoàn Phong bị thủy triều nhốt thì gã mới quay lại ra tay với bốn người nhất gan kia.

Nhưng cùng lúc đó Viên Mục Dã cũng đoán trình độ văn hóa của người này không cao, mặc dù gã biết kéo cầu dao điện và cũng biết cách cho thuốc độc vào chai nước khoáng chưa mở ra, nhưng lại không biết trong phòng còn camera đang ghi hình, thậm chí cho đến bây giờ cũng không nghĩ đến việc lấy đi thẻ nhớ trong máy.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi nói: “Cầm theo trang bị phòng thân, chúng ta quay lại ao máu kia!”

Viên Mục Dã hỏi: “Anh nghi tên đó kéo bốn nhân viên kia đến hiến máu cho ao máu à?”

Đoàn Phong gật đầu: “Máu Thái Tuế có yêu cầu rất cao đối với máu mới, cho nên bốn người kia chỉ bị trúng độc nhưng chưa chết... Mà một mình gã muốn kéo theo bốn người cũng không dễ, cho nên chỉ cần chúng ta đến kịp thì vẫn có thể cứu bốn người kia!”

Những người khác nghe xong lập tức cầm trang bị tùy thân rồi sẵn sàng xuất phát, nhưng đến tận bây giờ bọn họ vẫn chưa ăn thứ gì, bụng đói mà làm việc thật sự không đáng tin cho lắm!

Cũng may trong hành lý của Đoàn Phong vẫn còn một chút lương khô dùng khi khẩn cấp, thế là mọi người vội vàng gặm vài miếng rồi tiến về phía hang động có ao máu.

Vì tính đến chuyện đối phương còn quen thuộc chỗ này hơn họ nên Đoàn Phong chia làm hai nhóm, cả hai đồng thời tiến vào hang từ hai phía để tránh bị tên kia lợi dụng cơ hội.

Sau đó Viên Mục Dã, Đoàn Phong dẫn theo Hoắc Nhiễm có sức chiến đấu khá yếu vào một tổ, còn lại Trương Khai, Đại Quân và Tăng Nam Nam một tổ. Trước khi xuất phát, Viên Mục Dã không quên dặn dò mấy người Đại Quân: “Một khi gặp chính diện đối phương, nhất định phải báo cho chúng tôi biết trước, hơn nữa bất kể gặp tình huống gì thì cứu người vẫn là ưu tiên hàng đầu.”

Đại Quân cười nói: “Không có vấn đề, cậu cứ yên tâm đi!”

Trên đường đi Viên Mục Dã hỏi Đoàn Phong: “Loại máu Thái Tuế đó có công hiệu giữ mãi tuổi trẻ không?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi lắc đầu: “Ai mà biết được? Nhưng thứ này phải dùng máu người để nuôi, biết đâu ăn vào có thể thật sự trẻ mãi không già?”

Viên Mục Dã lạnh lùng hừ một tiếng: “Nếu cái giá của trẻ mãi không già là ăn thịt người uống máu người... Lại còn phải sống trên một hòn đảo hoang lúc bình thường chẳng có một bóng người, vậy trẻ mãi không già còn ý nghĩa gì?”

Hoắc Nhiễm ở bên cạnh nghe thế cũng nói liền thoảng: “Đúng thế, sống không chất lượng như vậy thà chết còn hơn!”

Đoàn Phong nghe vậy bèn trêu: “Vậy cậu nói xem phải sống thế nào mới được tính là có chất lượng?”

Hoắc Nhiễm suy nghĩ rồi trả lời: “Đầu tiên, chắc chắn phải có bạn thân cùng sở thích ở bên cạnh, tiếp theo phải đề cao phẩm chất cuộc sống, còn có.... Ái chà em cũng không nói được, tóm lại không chỉ có mỗi sống mà thôi.”

Viên Mục Dã hiểu rõ ý mà Hoắc Nhiễm muốn nói, cậu cười gật đầu: “Hoàn toàn chính xác... Nếu như một người từ bỏ tất cả chỉ vì được sống trên đời, vậy trường sinh kiêu này cũng quá cấp thấp.” Nói đến đây, cậu bỗng đổi giọng: “Đội trưởng

Đoàn, nếu như người kia thật sự là Tiểu Ngũ năm đó thì anh định sẽ làm gì?”

Đầu tiên Đoàn Phong nở nụ cười, sau đó trả lời: “Đương nhiên là ôn chuyện trước...” Sau đó anh ta sầm mặt xuống: “Đội ôn chuyện cũ xong, tôi sẽ tính toán món nợ chôn sống Tần Uyển năm đó.”

Ba người vừa đi vừa nói chuyện. Khi đi đến một rừng cây, đột nhiên có một bóng người lóe lên cách đó không xa, nhìn hình dáng chắc là một người phụ nữ... Nhưng Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm lại không thấy người này, họ không hề có một chút phản ứng nào.

Viên Mục Dã hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, cậu nói với hai người kia: “Mọi người chờ ở đây một lúc, tôi đi vào rừng cây kia kiểm tra...”

Đoàn Phong không yên tâm lắm: “Một mình cậu không sao chứ?”

Viên Mục Dã bật cười: “Rừng cây phía trước cách đây chưa đến năm mươi mét, nếu thật sự có chuyện tôi gọi một cái là mọi người nghe thấy mà?”

Đoàn Phong thấy cũng đúng, anh ta cười nói: “Được thôi, vậy cậu nhớ cẩn thận một chút...”

Viên Mục Dã khẽ gật đầu, sau đó xoay người tiến vào rừng cây...

Hoắc Nhiễm thấy vậy vội nhỏ giọng hỏi Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, có phải anh Viên lại gặp ma không?”

Đoàn Phong gõ cậu ta một cái: “Trong cái đầu nhỏ này của cậu toàn chứa cái gì thế? Còn gặp ma nữa! Để lát nữa tôi bảo anh Viên của cậu giới thiệu cho cậu làm quen với một con ma nhé!”

Chương 459: Chặn ngang chặt đứt

Hoắc Nhiễm vội xua tay rồi ngượng ngùng nói: “Không cần khách sáo như vậy đâu, em làm bạn với con người là được rồi!”

Sau khi đi vào rừng cây, Viên Mục Dĩ dần cách xa khỏi sự ảnh hưởng từ trường của Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm, tiếp đó cậu nhìn thấy bóng dáng một cô gái chạy rất nhanh trong rừng...

Cô gái đó mặc một chiếc quần short, mặc dù ăn mặc rất đơn giản nhưng vẫn không che được dáng người xinh đẹp... Nhưng tình cảnh lần đầu tiên Viên Mục Dĩ gặp cô gái này hơi đặc biệt nên khi cô ta xuất hiện trước mặt cậu một lần nữa thì Viên Mục Dĩ thật sự không dám nhận.

“Lisa?” Viên Mục Dĩ khẽ nói.

Đúng là như vậy, cô gái đang hốt hoảng chạy lung tung ở trong rừng chính là nữ nghệ sĩ Lisa đã chết thảm trước đó. Xem ra đây chính là nơi Lisa đã chết, nếu không cô ta đã chẳng chạy liên tục không ngừng ở trong rừng, vĩnh viễn không biết mệt mỏi...

Một bóng dáng quen thuộc nhanh chóng xuất hiện, chính là cái gã đã kéo bốn nhân viên công tác đi và bị camera ghi lại được. Trong tay gã lúc này cầm theo một vật giống con dao cầu, gã rất bình thản đi theo phía sau lưng cô gái như một con mèo già đang săn con chuột.

Thật ra cánh rừng này cách khu ghi hình không xa, nếu Lisa hét lên kêu cứu thì chắc chắn nhân viên công tác trong khu trại sẽ nghe thấy... Nhưng khi Viên Mục Dĩ đến gần mới phát hiện khuôn mặt Lisa chảy đầy máu, hóa ra miệng của cô ta đã bị cắt.

Lúc này người đàn ông phía sau đã đuổi đến nơi, gã bình thản đi tới chỗ Lisa đang kiệt sức rồi dùng một tay kéo cô ta về phía sau, bản năng cầu sinh khiến Lisa không còn để ý đến mái tóc đẹp của mình nữa, cô ta nắm chặt lấy cái cây nhỏ bên cạnh để tránh thoát khỏi sự lôi kéo của gã đàn ông kia.

Có lẽ Lisa chống cự đã làm đôi phương mất một chút kiên nhẫn cuối cùng, gã đột nhiên nhắc chân đá mạnh vào lưng Lisa, cô gái lão đạo đứng không vững rồi ngã nhào về phía trước.

Lạ một điều là người đàn ông này nhìn Lisa ngã sấp xuống lại không sốt ruột tiến lên, gã cứ nhìn cho đến lúc Lisa bò dậy chuẩn bị chạy tiếp thì mới vung con dao cầu trong tay chém về phía Lisa...

Sức mạnh đôi tay của người này khiến Viên Mục Dĩ phải giật mình, đầu tiên con dao cầu gỉ sét này không hề nhẹ, hơn nữa lại muốn cắt đôi một người... đây không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

Ngay sau đó, toàn bộ cảnh tượng trước mắt Viên Mục Dĩ biến mất, cậu nhanh chóng tìm kiếm cẩn thận ở chỗ Lisa ngã trước khi chết... Nhưng có vẻ như cơn mưa to đã rửa sạch toàn bộ dấu vết nơi này.

Bởi vì rõ ràng khi cơ thể bị chém đứt đôi sẽ chảy ra rất nhiều máu, nếu không có cơn mưa to rửa sạch thì dù đã qua một thời gian cũng sẽ không dễ dàng biến mất như vậy...

Sau khi thấy được thứ mà mình muốn, Viên Mục Dĩ xoay người ra khỏi rừng cây, Lisa là người đầu tiên của tổ quay phim chết khi lên đảo, cũng là sự bắt đầu của cuộc đồ sát... Nhưng tại sao người đầu tiên lại là Lisa chứ?

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ cau mày quay về thì biết cậu có thu hoạch, anh ta tiến lên hỏi: “Thế nào?”

Viên Mục Dĩ chỉ vào chỗ rừng cây vừa rồi: “Lisa chết ở chỗ đó, nhưng có một điều tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao cô ta lại là nạn nhân đầu tiên?”

Vấn đề này cũng khiến Đoàn Phong rơi vào trầm tư, đúng thế, tại sao lại như vậy? Đầu tiên có thể khẳng định một điều là, không lâu sau khi mọi người lên đảo: “Tiểu Ngũ” đã nhìn

chầm chầm vào Lisa, lúc đó gã xuất hiện trong phòng Lisa có phải vì muốn bắt cô ta đi không?

Nhưng đây cũng chính là chỗ không hợp lý, bởi vì từ thủ đoạn sau này có thể nhận thấy gã tên Tiểu Ngũ này khá gian xảo, có thể đồng thời bắt được bốn người đàn ông, khiến thành viên cả một tổ quay phim biến mất bí ẩn, vậy tại sao lại e ngại một cô gái tay trái gã không chặt chứ?

Với những hành vi sau này của “Tiểu Ngũ”, nếu như gã thật sự muốn bắt Lisa đi khi mọi người không để ý... gã hoàn toàn có thể làm được, nhưng gã chỉ dọa Lisa một chút mà thôi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bỗng nói: “Có lẽ gã này rất thích hưởng thụ vẻ sợ hãi của con mồi, vì vừa xuất hiện đã giết người... thì quá tẻ nhạt đối với gã.”

Đoàn Phong gật đầu: “Tất nhiên cũng có thể có khả năng này, vì chẳng ai biết tên đó đã đợi trên đảo bao lâu và giết bao nhiêu người mạo hiểm tiến lên đảo.”

Viên Mục Dã chợt nghĩ đến cách đối phương giết chết Lisa, cậu nói luôn với Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm: “Gã này dùng một con dao cầu chém đứt rời người Lisa, qua đó có thể thấy được lực tay của gã...”

Hoắc Nhiễm nghe xong tò mò hỏi: “Dao cầu là loại dao gì thế ạ? Cũng là một loại dao quân dụng à?”

Đoàn Phong nhìn tên nhóc này mà không biết phải nói gì nữa: “Nó là một con dao dài khoảng một mét!”

Hoắc Nhiễm nghe xong biến sắc, không biết cậu ta tưởng tượng thành vũ khí gì trong mấy trò chơi, nhưng nếu là vũ khí có thể dễ dàng chém ngang lưng người khác, vậy bất kể hình dáng nó thế nào cũng đủ khiến mọi người phải sợ hãi...

Sau đó đám người tiếp tục đi về phía hang động ở bờ biển, trong quá trình này Đoàn Phong còn dùng bộ đàm liên lạc với Đại Quân một lần để hỏi thăm tình huống của tổ bên đó, nhưng không biết có phải do khoảng cách càng lúc càng xa hay không mà tạp âm trong bộ đàm rất nhiều, Đoàn Phong chỉ có thể nghe thấy Đại Quân nói tổ của anh ta sắp đến nơi.

Mọi người nhóm Viên Mục Dã nghe vậy cũng vội vàng bước nhanh hơn, gã kia cứ thoắt ẩn thoắt hiện, mà gã lại nắm rõ địa

hình trên đảo như lòng bàn tay, trong lúc giao đấu rất có khả năng sẽ bị thiệt thòi.

“Hiện tại tôi cảm thấy hơi hối hận vì đã tách ra hành động.”
Đoàn Phong vừa đi vừa nói.

Viên Mục Dã an ủi: “Yên tâm đi, nếu ba người bọn họ đánh chính diện chưa chắc đã bị thiệt thòi đâu.”

Đoàn Phong thở dài: “Nhưng tôi sợ tên đó không trực tiếp ra tay mà lại ngấm ngấm giở trò...”

Viên Mục Dã nghe Đoàn Phong nói như vậy cũng cảm thấy hơi không yên tâm, cậu không nói nhiều nữa mà chỉ cầm đầu bước nhanh, cuối cùng chạy đến vị trí đã hẹn trong thời gian ngắn nhất. Nhưng bọn họ lại không nhìn thấy ba người Đại Quân ở chỗ cửa hang, chắc họ không kịp đợi mấy người Đoàn Phong đến mà đã đi cứu người rồi.

Đoàn Phong thấy vậy thì nhanh chân tiến vào trong hang, cũng may bọn họ vừa vào đã thấy có ba đốm sáng phía xa, chắc mấy người Đại Quân dùng đèn pin cá nhân.

Vậy mà mấy người Viên Mục Dã chưa kịp thở phào, họ bỗng thấy ba đốm sáng đó đột nhiên dập tắt! Đoàn Phong thấy vậy lập tức chạy về phía ánh sáng vừa nãy.

Viên Mục Dã muốn đuổi theo nhưng lại không yên tâm để một mình Hoắc Nhiễm ở lại, thế là cậu đành quay lại kéo theo Hoắc Nhiễm rồi mới chạy nhanh về hướng Đoàn Phong...

Chương 460: Tiểu Ngũ

Điều Viên Mục Đã không thể ngờ tới là sau khi ba người vào hang thì lại tách nhau ra, mặc dù cậu nhìn thấy Đoàn Phong chạy xa nhưng khi kéo được Hoắc Nhiễm đuổi theo thì đã không còn thấy bóng dáng Đoàn Phong đâu nữa.

“Đội trưởng Đoàn đâu rồi?” Hoắc Nhiễm lo lắng hỏi.

Viên Mục Đã lắc đầu: “Không cần lo lắng, anh ấy đi tìm mấy người anh Đại Quân rồi, nhớ kĩ, một lát nữa cho dù xảy ra chuyện gì cậu cũng phải theo sát tôi, nhớ chưa?”

Hoắc Nhiễm gật đầu: “Anh Viên yên tâm đi...”

Do lần trước gặp thủy triều nên bọn họ không phát hiện ra cái động này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của họ, mặc dù Viên Mục Đã và Hoắc Nhiễm đuổi theo đúng hướng Đoàn Phong chạy, nhưng mãi vẫn không nhìn thấy Đoàn Phong và nhóm Đại Quân đâu...

Đến tận khi Viên Mục Đã ngửi thấy mùi vị quen thuộc kia, cậu mới biết mình và Hoắc Nhiễm đã đến gần ao máu. Đột nhiên Viên Mục Đã nghĩ đến một vấn đề, đó chính là ba điểm sáng vụt qua khi đó có thực sự là nhóm Đại Quân không? Hay đây là kế điệu hổ ly sơn của đối phương?

Mặc dù Viên Mục Đã không sợ Tiểu Ngũ, người chưa từng xuất hiện trong thế giới thực của cậu, nhưng bên cạnh cậu bây giờ còn có cả Hoắc Nhiễm, nếu có chuyện gì xảy ra cậu không chắc chắn có thể bảo vệ được cả tên nhóc này.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Đã định để Hoắc Nhiễm đi ra ngoài trước, nhưng cậu nhanh chóng suy nghĩ lại, nhớ đâu đối phương muốn phân tán bọn họ ra, sau đó xử lý từng người một thì sao?

Trong lúc Viên Mục Đã đang do dự thì cậu và Hoắc Nhiễm đã đi đến trước ao máu, loại cảm giác quen thuộc một lần nữa ập vào cậu, dù hoặc tâm trí cậu bước từng bước đến gần ao máu.

Hoắc Nhiễm thấy vẻ mặt Viên Mục Dã không ổn thì lập tức nhớ đến phản ứng của Viên Mục Dã khi đến đây lần trước, cậu ta lo lắng hỏi: “Anh Viên... Anh không sao chứ?”

Viên Mục Dã xua xua tay, cậu cố ý muốn đến gần để nhìn xem tình hình trong ao thế nào, nhưng lại sợ đến gần quá sẽ mất không chế, nên cậu nói với Hoắc Nhiễm: “Tôi không sao, cậu đến sát cái ao nhìn xem bên trong có thứ gì?”

Hoắc Nhiễm gật đầu rồi đi đến gần ao máu... Không ngờ tên nhóc này vừa đi đến gần thì cơ thể bỗng giật mình đứng sững lại, giống như nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ.

Viên Mục Dã vội hỏi: “Bên trong có gì thế?”

Hoắc Nhiễm từ từ quay đầu lại, sắc mặt tái xanh, cậu ta nói: “Bên trong có người...”

Viên Mục Dã không quan tâm đến những chuyện khác nữa, cậu nhanh chóng chạy đến ao máu để xem. Không ngờ, cậu lại nhìn thấy một người đàn ông đang đứng chơi vơi bên trong, anh ta trông giống một trong bốn người nhân viên đã mất tích....

Không kịp nghĩ nhiều, Viên Mục Dã lập tức nhảy xuống ao máu để cứu người, nhưng không ngờ cậu vừa đến gần đã cảm thấy những thứ “bùn máu” trên trong ao máu này có tính hấp thụ rất mạnh, giống như bước vào một lớp bùn sâu không thấy đáy vậy.

May mà Viên Mục Dã thấy nguy không loạn, cậu nhân lúc người mình chưa bị chìm sâu xuống lớp “bùn máu” mà vươn tay chộp về phía người đàn ông trước mặt. Không ngờ đúng lúc này, người đàn ông khi nãy còn không nhúc nhích bỗng nhiên xoay người gìm gặt cổ Viên Mục Dã, giống như người sắp chết đuối vớ được cọc, ôm thật chặt lấy cậu...

Hai chân Viên Mục Dã bị “bùn máu” hút chặt, cổ thì bị người khác bóp mạnh, nhất thời cậu rơi vào thế bí không tránh thoát được. Mà điểm chết người nhất chính là, Hoắc Nhiễm ở trên thấy thế nên lao xuống cứu cậu, Viên Mục Dã muốn hét lên bảo cậu ta đừng xuống, nhưng tiếc rằng cổ cậu bị người khác bóp chặt không phát ra được tiếng nào.

Nhưng kỳ lạ thay, khi Hoắc Nhiễm vừa đặt chân xuống ao máu thì bàn tay trên cổ Viên Mục Dã cũng buông lỏng, lúc này cậu mới nhìn rõ khuôn mặt của người kia... Đây đâu phải người nhân viên nào, rõ ràng chính là Tiểu Ngũ mà Đoàn Phong nhắc đến.

Hít thở lại được, Viên Mục Dã ho kịch liệt, đối phương thấy Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm đều đã bước vào ao máu thì khẽ cười từ từ lui về phía sau, vẻ mặt gã ánh lên sự đắc ý như nhìn thấy con mồi rơi vào bẫy.

Sau khi Viên Mục Dã ngừng ho khan, định quay đầu bảo Hoắc Nhiễm nhanh chóng đi lên thì vừa quay lại đã thấy tên nhóc kia dùng vẻ mặt đau khổ nói: “Anh Viên... em cũng bị lún xuống rồi.”

Viên Mục Dã chửi thầm trong lòng, mặc dù cậu không rõ vì sao đối phương muốn lừa hai người họ cùng vào ao máu, nhưng với khoảng cách bây giờ giữa cậu và Hoắc Nhiễm thì nếu đối phương làm gì Hoắc Nhiễm, cậu cũng chỉ có thể đứng nhìn. Thế nên cậu muốn nhân lúc mình chưa chìm hẳn cố gắng di chuyển đến gần Hoắc Nhiễm...

May mà Viên Mục Dã khỏe hơn Hoắc Nhiễm nhiều, cho nên cậu dùng hết sức cuối cùng cũng đến được bên cạnh cậu ta, đồng thời lấy bộ đàm trên hông cậu ta xuống, rồi gọi to Đoàn Phong và mấy người kia.

Tiếng rảng sóng điện đàm trong động bị nhiễu mạnh, tạp âm rất lớn, gần như không nghe được đầu bên kia nói gì...

“Đừng phí sức nữa...” Một giọng nói cực kỳ u ám truyền đến từ trên đỉnh đầu hai người.

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Tiểu Ngũ lúc này đã thoát ra khỏi ao máu, vẻ mặt gã dữ tợn, cười nói: “Bọn chúng tạm thời không quay về được đâu, chúng mày cứ ngoan ngoãn ở đó đi!”

“Mày là Tiểu Ngũ?” Viên Mục Dã dò hỏi.

Cơ thể đối phương rõ ràng rung mình một cái, nhưng gã nhanh chóng cười và nói: “Mày quen Đoàn Phong, đương nhiên biết tao là ai... Lão già đó ra cái vẻ đạo mạo ngụy quân tử, lúc

trước giả nhân giả nghĩa đốt hết thịt Thái Tuế đi, kết quả không phải chính mình cũng ăn thứ đó sao?”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Mày sai rồi, Đoàn Phong có chuyện riêng của anh ấy, hơn nữa chuyện đó đã xảy ra từ rất lâu trước khi gặp bọn mày... Mày cũng không tự nhìn lại cái vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ của mày đi, mày có thể so sánh được với anh ấy sao?”

“Mày lừa được người khác nhưng không lừa được tao đâu, nếu như Đoàn Phong không ăn thứ đó thì làm sao có thể sống đến bây giờ chứ?” Tiểu Ngũ nghi ngờ nói.

Viên Mục Dã hỏi ngược lại gã: “Thứ đó thực sự có thể khiến người ta trường sinh bất lão sao?”

Tiểu Ngũ cười phá lên: “Đương nhiên, nếu không làm sao tao giữ được dáng vẻ như thế này?”

“Nhưng những thứ đó rõ ràng đã bị Đoàn Phong đốt hết đi rồi mà? Hay nên nói, trước khi đốt hang núi mày đã tự giấu riêng máu Thái Tuế cho mình?” Viên Mục Dã tiếp tục dò hỏi.

Tiểu Ngũ tỏ vẻ khinh thường: “Những chuyện Đoàn Phong biết đều là những chuyện tao muốn cho nó biết, thật ra thứ đó chẳng phải máu Thái Tuế gì cả, mà phải gọi là Nhục Chi.”

“Nhục Chi là cái gì?” Viên Mục Dã ngạc nhiên.

Tiểu Ngũ cười nói: “Sao? Muốn kéo dài thời gian à? Vô dụng thôi... Mày và thằng nhóc kia đều rơi vào trong rồi, cho dù thế nào cũng phải để lại một đứa.”

Viên Mục Dã đã từng làm cảnh sát, lúc thẩm vấn cũng dùng quen mấy loại chiến thuật tâm lý này rồi, đương nhiên sẽ không vì dăm ba câu mà bị rối loạn...

Chương 461: Mê hoặc lòng người

Nhưng Hoắc Nhiễm lại không nhận ra điều đó, tên nhóc này vẫn còn trẻ, lá gan cũng nhỏ, nghe Tiểu Ngũ nói vậy thì sắc mặt trắng bệch ra, mắt trợn lên, dùng hết sức giãy giụa hai chân, nhưng càng giãy giụa càng bị hút chặt hơn...

Viên Mục Dã nhẹ nhàng trấn an cậu ta: “Tiểu Nhiễm, nhìn tôi này, không có chuyện gì đâu... Đội trưởng Đoàn nhất định sẽ đến cứu chúng ta, trước lúc đó tôi sẽ không để chuyện gì xảy ra với cậu hết.”

Hoắc Nhiễm vội vàng gật đầu: “Ừm, em biết rồi anh Viên...”

Tiểu Ngũ đứng ngoài ao máu nhìn hai người bên trong, ánh mắt âm hiểm, gã cười: “Cậu bạn nhỏ, nếu tôi là cậu tôi sẽ lo lắng người đang đứng bên cạnh mình mới đúng!”

Hoắc Nhiễm đương nhiên không hiểu ý trong lời nói của đối phương, nhưng Viên Mục Dã hiểu rõ vì sao Tiểu Ngũ lại nói vậy, bởi vì bây giờ cậu có thể nhìn rõ vị trí của những mạch máu lớn trên cổ Hoắc Nhiễm, giống như chỉ cần cậu há mồm ra là có thể cắn được nó...

Nhưng cuối cùng Viên Mục Dã vẫn lắc đầu thật mạnh để mình tỉnh táo lại, sau đó cười lạnh nói với Tiểu Ngũ: “Sao thế? Bản lĩnh của mày chỉ có thế này thôi à?”

Tiểu Ngũ chỉ nhìn cậu mà không nói chuyện, sau đó gã quay người đi thẳng ra ngoài, Viên Mục Dã không biết trong lòng gã tính toán cái gì, nhưng nội tâm cậu đang dậy sóng dữ dội, dường như phía Đoàn Phong cũng sắp xảy ra chuyện.

Thế là Viên Mục Dã hét to về phía Tiểu Ngũ đang chuẩn bị rời đi: “Mày quay lại đây, nói cho rõ ràng đi đã? Tiểu Ngũ!”

Nhưng đáp lại cậu chỉ có tiếng bước chân càng lúc càng xa....

Sau khi gã đi, bốn phía xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, đồng thời khát vọng đối với máu trong Viên Mục Dã cũng bị phóng đại trong nháy mắt, hô hấp của cậu dần dần có biến đổi lớn, hơi thở cũng trở nên không ổn định.

Trong lòng Viên Mục Dã rất chật vật, với tình hình trước mắt, việc cậu mất khống chế chỉ còn là vấn đề thời gian, cho nên nhất định cậu phải nhân lúc lý trí của mình còn tỉnh táo mà đưa tên nhóc Hoắc Nhiễm này ra khỏi ao máu mới được.

Nhưng chuyện này nói thì dễ, làm lại khó như lên trời, hai người bọn họ hiện giờ đều đang bị đông “bùn máu” này hút chặt, giờ còn khó di chuyển hơn nhiều so với trước đó rồi, làm sao có thể đưa Hoắc Nhiễm ra khỏi ao máu này đây?

Nhưng dù khó Viên Mục Dã cũng nhất định phải làm được, nếu không cậu sợ rằng đợi đến khi mình mất kiểm soát thì sẽ gây ra chuyện khiến mình phải hối hận... Nghĩ vậy, Viên Mục Dã quan sát kỹ xung quanh, muốn tìm xem có chỗ nào để mình có thể mượn lực hay không.

Kết quả cậu nhìn quanh một vòng, chỉ thấy xung quanh cái ao máu này trụi thui lụi, chẳng có bất cứ thứ gì để cậu bám vào, ngay cả bốn vách tường bên trong ao máu cũng bóng loáng, chưa nói đến việc nửa người dưới bị quấn chặt, cho dù là tứ chi có thể hoạt động bình thường cũng chưa chắc đã leo lên được.

Lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai Viên Mục Dã: “Uống máu của thằng nhóc này mày có thể đi ra khỏi ao máu... Uống đi, tuổi trẻ như vậy máu nhất định càng ngon ngọt, có thể thỏa mãn khát vọng đã khống chế từ lâu của mày, khiến linh hồn mày cảm nhận được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có... Uống đi, đừng do dự nữa, chỉ cần một ngụm thôi, cậu ta cũng đâu có chết, nhanh uống đi...”

Nghe vậy, Viên Mục Dã giống như người bị thôi miên, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Nhiễm bắt đầu trở nên mơ hồ, thậm chí một tay của cậu không khống chế được đã bóp lấy cổ Hoắc Nhiễm, xoay mặt cậu ta sang một bên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn.

Hoắc Nhiễm ngơ ngác, trong lòng cậu ta cũng biết có lẽ Viên Mục Dã sắp “phát bệnh” rồi, mặc dù cậu ta muốn đẩy bàn tay

đang bóp cổ mình ra, nhưng lúc này Viên Mục Dã khỏe kinh người, chỉ dùng một tay đã khống chế được cậu ta không cử động được chút nào.

Không bao lâu sau, mặt Viên Mục Dã tiến sát đến, cậu dùng mũi ngửi ngửi cổ Hoắc Nhiễm, dường như cậu nghe thấy cả tiếng máu chuyển động bên dưới làn da...

Lúc đó Hoắc Nhiễm sợ đến ngây người, giọng cậu ta run run: “Anh Viên... anh... tỉnh táo lại đi!”

Có lẽ một tiếng “anh Viên” của Hoắc Nhiễm đã gọi lại được chút tỉnh táo cho Viên Mục Dã, cậu buông lỏng tay ra, sau đó dùng sức lắc đầu thật mạnh, cậu nói: “Không được, cậu phải nhanh chóng leo lên! Cứ tiếp tục thế này... Tôi sắp không khống chế nổi mình nữa rồi.”

“Nhưng bây giờ em không cử động được, phải làm sao?” Hoắc Nhiễm cuống đến mức sắp khóc.

Viên Mục Dã nghe thế thì hít sâu một hơi, sau đó nhìn xung quanh và bảo: “Đừng sợ, tôi có cách... Điều cậu cần làm bây giờ là phải điều tiết hô hấp, để hơi thở ổn định lại... Hít thật sâu, đúng, cứ như thế bình tĩnh lại đã.”

Thật ra, những điều Viên Mục Dã nói không phải cho Hoắc Nhiễm nghe, mà là nói với chính mình, cậu chỉ muốn dùng cách này để Hoắc Nhiễm tỉnh táo lại, đồng thời cũng vứt bỏ tạp niệm trong đầu mình, tập trung suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì để đưa Hoắc Nhiễm ra khỏi ao máu này...

Hoắc Nhiễm cao 1 mét 79, nặng 62 cân, gần đây hình như còn lên cân nữa, nghĩ thế Viên Mục Dã bèn hỏi Hoắc Nhiễm: “Bây giờ cậu nặng bao nhiêu cân?”

Hoắc Nhiễm ngạc nhiên, cậu ta không nghĩ đến Viên Mục Dã lại hỏi cân nặng của mình trong thời khắc quan trọng thế này, cậu ta cũng nghi ngờ nói ra một con số: “65 cân.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Quả nhiên đã mập lên mấy cân, được, tôi biết rồi, bây giờ cậu hãy thả lỏng cơ thể, đừng quá cứng nhắc!”

Hoắc Nhiễm nghe Viên Mục Dã nói mà không hiểu gì, không biết câu này của anh Viên có ý gì, làm sao cậu ta biết được Viên Mục Dã đang có ý định ném cậu ta ra khỏi ao máu...

Nhưng đối với Viên Mục Dã, đây là một nhiệm vụ bất khả thi, bởi vì từ khi biết mình có dị năng đến giờ, cậu chưa từng di chuyển người sống bao giờ!

Có thể thành công hay không cậu cũng không chắc chắn, nhưng cho dù thế nào cậu cũng phải thử một lần, nếu không lời tên Tiểu Ngũ kia nói sẽ thành sự thật, giữa cậu và Hoắc Nhiễm nhất định phải có một người ở lại...

Viên Mục Dã không nói nhiều, cậu nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái của mình, sau đó dồn toàn lực chú ý lên người Hoắc Nhiễm, nhưng thực tế khó hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu. Đừng nói đến việc dùng ý chí để di chuyển cậu ta, cho dù lúc này cậu đứng ở bên trên kéo cậu ta lên như nhổ củ cải cũng chưa chắc đã kéo ra được, chứ đừng nói là lúc này cậu không có bất cứ điểm tựa để di chuyển cậu ta.

Thử mấy lần, Hoắc Nhiễm chỉ cảm thấy nửa thân trên của mình bị một lực mạnh mẽ kéo lên trên, nhưng lực kéo này yếu hơn lực hút của đồng “bùn máu” bên dưới một chút nên không kéo được cậu ta ra....

Lúc này người Viên Mục Dã đã đổ đầy mồ hôi, cậu biết có tiếp tục cũng không được, cho dù mình tiêu hao hết sức lực cũng không thể đưa được Hoắc Nhiễm ra ngoài. Thế là cậu lại quan sát bốn phía xung quanh, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy ở bên trên ao máu có một cái cột đá hơi nhô ra, cậu nghĩ xem có thể tìm được thứ gì đó như dây thừng buộc vào cột đá, sau đó mình và Hoắc Nhiễm cùng nhau dùng lực bám vào nó để ra khỏi ao máu này không?

Chương 462: Nhục Chi

Cách này mặc dù tốt nhưng lại có một vấn đề, đó chính là tìm đâu ra sợi dây thừng dài như vậy? Trên người cậu và Hoắc Nhiễm, thứ giống dây thừng nhất chỉ có hai cái dây thắt lưng, cho dù nối chúng vào với nhau thì vẫn còn cách xa lắm.

Trong tình thế cấp bách, Viên Mục Dĩ nghĩ đến một cách khác, nhưng cậu chưa từng thử qua hành động này nên cũng không dám khẳng định có thành công hay không. Nhưng chuyện đã đến nước này cậu cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, không được thì cùng lắm là cả hai bọn họ đều chết ở đây, còn nếu thành công thì biết đâu có thể ném được Hoắc Nhiễm ra khỏi ao máu.

Nghĩ vậy, tay trái Viên Mục Dĩ nắm chặt cổ tay Hoắc Nhiễm rồi tập trung tinh thần, đồng thời tay phải hướng về phía đỉnh cột đá mà nắm chặt lại... Bây giờ bọn họ phải liều lĩnh với độ rắn chắc của cái cột đá đó.

Với vị trí của cây cột đá này, cho dù nó có thể chịu đựng được trọng lượng của cả hai người mà kéo họ ra khỏi ao máu, thì cũng chỉ có thể giữ họ lơ lửng giữa không trung mà thôi, cho nên kế hoạch thực sự của Viên Mục Dĩ đó là mượn lực từ cột đá kéo người ra khỏi ao máu, sau đó dùng sức đẩy Hoắc Nhiễm ra khỏi ao máu...

Bởi vì ngay cả chính cậu cũng không xác định được cột đá đó có thể chịu đựng được đến khi nào, cho nên cậu nhất định phải nhân lúc lên được cao nhất đẩy Hoắc Nhiễm ra, thời cơ này không được sớm quá cũng không được muộn quá. Sớm quá thì khoảng cách quá ngắn không thể ném Hoắc Nhiễm ra khỏi ao máu được, chậm thì sợ rằng cột đá không chịu được trọng lượng của cả hai sẽ gãy mất.

Trán Viên Mục Dĩ không ngừng toát mồ hôi lạnh, cơ thể cậu từ từ nhấc ra khỏi ao máu, ngay cả chính bản thân cậu cũng

không biết có thể thành công hay không, thỉnh thoảng cậu vẫn trấn an Hoắc Nhiễm để cậu ta bớt lo lắng.

“Chút nữa khi bị rơi xuống phải lăn một vòng trên đất nhớ chưa, như thế mới không bị đau, nhớ đấy?” Viên Mục Dĩ nhẹ nhàng nói.

Hoắc Nhiễm gật đầu: “Nhớ rồi, vậy còn anh...” Cậu ta còn chưa nói xong đã cảm thấy cơ thể mình được nâng lên khỏi ao máu.

Đến khi hai người hoàn toàn thoát khỏi sức hút của bùn máu, Hoắc Nhiễm bỗng cảm thấy cả người bị nhấc bổng lên, sau đó theo quán tính văng ra ngoài...

May mà trước đó Viên Mục Dĩ đã dặn dò Hoắc Nhiễm, cậu nhóc này cũng biết nghe lời, khi rơi xuống đất không tiếp đất trực tiếp ngay. Cùng lúc đó, khi Viên Mục Dĩ dùng hết lực ném Hoắc Nhiễm ra ngoài thì cột đá bắt đầu có vết nứt, còn Viên Mục Dĩ cũng rơi lại vào ao máu.

Bởi vì rơi xuống khá đột ngột cho nên gần như cả người Viên Mục Dĩ đều ngã vào trong ao máu, cuối cùng cậu chỉ nghe thấy Hoắc Nhiễm hét lên một tiếng “Anh Viên...” Sau đó toàn bộ các giác quan của cậu nháy mắt bị đám bùn máu bịt kín.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Viên Mục Dĩ cảm thấy dường như mình đã chìm vào cõi hư vô vô cùng vô tận, trên người lúc nóng lúc lạnh khiến cậu cảm thấy muốn bắt thứ gì đó, nhưng lại không có điểm tựa nào...

Đến tận khi cậu nghe thấy Hoắc Nhiễm vừa khóc vừa gọi: “Anh Viên, anh mau dậy đi! Anh Viên, em xin anh, anh đừng dọa em, anh nhanh tỉnh lại được không!”

Viên Mục Dĩ theo hướng âm thanh, đưa tay quờ quạng trong hư vô, một luồng không khí trong lành chui vào trong mũi cậu, nhưng khi cậu thử mở mắt ra thì phát hiện trước mắt chỉ có một màu đỏ máu, dường như trong mắt cậu toàn máu vậy...

Hoắc Nhiễm đứng cạnh ao máu, thận trọng hỏi: “Anh Viên? Anh thấy thế nào?”

Mặc dù Viên Mục Dĩ có thể nghe thấy tiếng Hoắc Nhiễm, nhưng lại rất mơ hồ, phảng phất như từ xa truyền đến. Ngay lúc Viên Mục Dĩ muốn bảo Hoắc Nhiễm đi tìm nhóm Đoàn

Phong trước thì cậu đột nhiên cảm thấy hình như mình có thể đi chuyển trong ao máu.

“Anh Viên? Anh có thể đi chuyển! Em kéo anh lên!” Giọng Hoắc Nhiễm lại vang lên.

Viên Mục Dã chậm rãi ngẩng đầu, dường như đang tìm vị trí của Hoắc Nhiễm, nhưng cậu lập tức khoát khoát tay, sau đó xoay người đi về phía trung tâm của ao máu...

Hoắc Nhiễm ở bên ngoài vô cùng lo lắng, cậu ta không hiểu Viên Mục Dã định làm gì, lại không dám khinh địch đi xuống như lần trước, cân nhắc trong chốc lát, Hoắc Nhiễm quyết định đi cầu cứu bọn Đoàn Phong.

Thật ra Hoắc Nhiễm không ngốc, mặc dù ở lại đây cũng rất nguy hiểm, thế nhưng việc này so với việc đang trên đường đi cầu cứu mà gặp phải Tiểu Ngũ thì an toàn hơn nhiều. Tên kia thích chơi trò tĩa dần từng người, lúc này cậu ta ra ngoài sẽ tạo thế sẵn bán hoàn mỹ cho đối phương.

Nhưng cho dù gặp nguy hiểm lớn hơn nữa Hoắc Nhiễm cũng nhất định phải làm như thế, cậu ta không thể đứng nhìn Viên Mục Dã xảy ra chuyện, mà bản thân cậu ta lại không có năng lực cứu người, cho nên cậu ta nhất định phải tìm Đoàn Phong đến đây...

Nghĩ đến đây, Hoắc Nhiễm quay lại nói với Viên Mục Dã: “Anh, chờ em, em đi tìm đội trưởng Đoàn đến cứu anh!” Sau khi nói xong cậu ta chạy đi không quay đầu lại.

Còn Viên Mục Dã bên trong ao máu mặc dù nhìn rất đáng sợ, nhưng tinh thần cậu hiện giờ cũng coi như tỉnh táo, sở dĩ cậu đi đến trung tâm ao máu là vì muốn tìm thứ gọi là Nhục Chi kia, sau đó nghĩ cách hủy nó hoàn toàn.

Có kinh nghiệm năm đó của Đoàn Phong, Viên Mục Dã biết không thể đốt cháy nó được, hơn nữa, trong ao này đều là chất lỏng sền sệt, nếu không có chất dẫn cháy như xăng thì không thể đốt được.

Không biết vì sao, một suy nghĩ tà ác xuất hiện trong lòng Viên Mục Dã, nếu như mình ăn thứ đó... Có khi nào có thể hoàn toàn hủy được nó đi? Lần này, dục vọng trong lòng Viên

Mục Dã lần nữa bùng lên, mê hoặc tinh thần khiến bản thân cậu dần lạc lối.

Chuyện sau đó ngay cả Viên Mục Dã cũng không nhớ rõ, bởi vì đến khi cậu tỉnh lại, bên trong ao máu không còn chút bùn máu nào, cả khoảng trống do thứ kia tạo ra cũng biến mất không thấy đâu nữa, chỉ còn lại một tảng đá lơ lửng trong ao.

Viên Mục Dã cảm thấy cơ thể mình vô cùng nặng, nặng đến mức ngồi dậy cũng khó khăn... Trước đó cậu có loáng thoáng nghe thấy Hoắc Nhiễm nói sẽ đi tìm nhóm Đoàn Phong, cho nên lúc này cậu thực sự lo lắng tên nhóc kia sẽ gặp phải Tiểu Ngũ trên đường.

Trong lúc cậu đang cố gắng chống đỡ muốn bò dậy thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân cách đó không xa. Mới đầu cậu còn tưởng đó là bọn Đoàn Phong đã quay lại, nhưng đến khi tiếng bước chân kia lại gần thì cậu nhận ra đó chắc chắn không phải bất kỳ ai trong số 54...

“Vì sao lại như vậy? Nhục Chi đâu? Sao không còn gì thế?” Giọng một người đàn ông vang lên bên cạnh ao.

Hình như Viên Mục Dã đã từng nghe thấy giọng nói này rồi, cậu cố gắng ngẩng đầu muốn nhìn rõ khuôn mặt người kia... Nhưng cố mãi vẫn không thể ngẩng đầu lên được.

Không ngờ đúng lúc này cậu lại nghe thấy Tiểu Ngũ kích động nói: “Làm sao tôi biết được, lúc tôi đi tất cả vẫn còn ổn mà! Nhất định đã bị kẻ khác cướp đi rồi!”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đến xem người kia đã chết chưa? Chắc chắn hẳn biết ai đã mang Nhục Chi đi.” Giọng nói kia lại vang lên.

Chương 463: Thăng Cường

Lúc này Viên Mục Dã nghe thấy tiếng có người nhảy vào trong ao máu, hẳn là tên Tiểu Ngũ kia nhảy vào. Đoán vậy, trong lòng Viên Mục Dã đột nhiên sinh ra ác niệm, sự tàn ác chưa bao giờ xuất hiện trong cậu bùng lên, trong nháy mắt Tiểu Ngũ đi đến gần, cậu dùng một tay bóp cổ gã...

Tiểu Ngũ không ngờ Viên Mục Dã lại còn năng lực phản kháng như vậy, gã ngạc nhiên nói: “Mày... sao mày có thể cử động được?”

Viên Mục Dã không buồn nói nhảm với gã mà kéo gã đến trước mặt ngửi ngửi, thấy mùi vị của gã này còn kém xa Hoắc Nhiễm, bèn vung tay ném gã sang một bên.

Tên còn lại thấy thế cũng chạy đến hỗ trợ, lúc này Viên Mục Dã mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của kẻ kia, đó là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, giọng nói của gã chắc đã xuất hiện trong đoạn video được camera quay lại, nói cách khác gã chắc chắn là một trong hơn ba mươi người của tổ quay chương trình đã mất tích kia.

Chỉ tiếc là gã này không phải đối thủ của Viên Mục Dã, chỉ hai ba chiêu cậu đã đè được gã xuống đất, trong thoáng chốc Viên Mục Dã bị mất kiểm soát, cậu há mồm cắn lên cổ đối phương...

Nhát cắn này của Viên Mục Dã vô cùng chuẩn xác, ngay lập tức xé rách động mạch cổ của đối phương. Một dòng máu tươi phun ra ồ ạt từ động mạch chính không ngừng kích thích thần kinh cảm quan của Viên Mục Dã, đến mức khát vọng đối với máu trong lòng cậu nháy mắt đạt đến đỉnh điểm.

Tiểu Ngũ thấy đồng bọn bị Viên Mục Dã cắn rách cổ thì hai mắt tròn tròn lên, nhưng lúc này gã muốn đi lên ngăn cản cũng đã chậm, khi động mạch cổ đã bị vỡ... thì chỉ còn đường chết.

Không biết tại sao lúc Viên Mục Dã nhìn thấy gã kia hoảng sợ che cô, máu không ngừng phun qua các kẽ tay, cậu lại sưng lại, lý trí của cậu trong thoáng chốc quay về, cậu biết mình không thể tiếp tục làm vậy, nếu không sẽ biến thành quái vật chỉ biết hút máu.

Thế nhưng cho dù Viên Mục Dã không hút máu của gã nữa thì kết cục của gã cũng đã xác định... Lúc này Tiểu Ngũ như nhớ ra điều gì đó, gã túm áo Viên Mục Dã, hỏi: “Nhục Chi trong ao đâu? Vật kia có thể cứu mạng anh ta! Nhục Chi đi đâu rồi?”

Lúc này Viên Mục Dã biết đi đâu tìm Nhục Chi cho gã? Nó đã bị cậu ăn vào bụng mất rồi, cũng đâu thể bắt cậu nôn ra được? Nghĩ đến đây Viên Mục Dã không khách sáo với gã nữa, cậu gạt mạnh tay gã đẩy sang một bên rồi nói: “Thứ kia đã bị tao hủy rồi, lúc bọn mày làm điều ác phải nghĩ đến kết cục ngày hôm nay chứ?”

Tiểu Ngũ sững sờ, sau đó điên cuồng nói: “Người không vì mình trời tru đất diệt, tao muốn sống lâu hơn người khác thì có gì sai? Đừng tưởng tao không biết, là thằng nhóc khi nãy cầm Nhục Chi chạy đi rồi đúng không, vứt lại mày trong ao này! Bây giờ mày đưa tao đi tìm nó, chỉ cần lấy được Nhục Chi, tao đảm bảo mày sẽ trường sinh bất lão.”

Viên Mục Dã bình tĩnh nhìn Tiểu Ngũ, sau đó nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Tao lặp lại một lần nữa, thứ đó đã bị tao hủy rồi, từ nay trên đời này sẽ không còn thứ đó tồn tại nữa!”

Lần này Tiểu Ngũ mới biết Viên Mục Dã không phải người mà gã có thể kích động, gã chật vật nhìn về phía đồng bọn đang nằm dưới đất, sau đó kêu lên: “Cường!”

Gã Cường trên đất đang không ngừng giãy giụa, khi con người bị mất máu quá nhiều sẽ khiến bắp thịt bị co vào, nếu như lập tức đưa gã đến bệnh viện cấp cứu... có lẽ còn chút hy vọng sống, nhưng đây là đảo hoang, cho dù có máy bay trực thăng đến cứu viện cũng không kịp nữa.

Nếu trong tình huống bình thường, Viên Mục Dã sẽ vì cái chết của gã Cường mà áy náy tự trách, nhưng lúc này cậu không có chút cảm giác nào cả... Đây không phải do cậu máu lạnh vô tình, mà vì cậu cảm thấy mọi chuyện đều có nhân quả, trước

đó bọn chúng đã lạm sát người vô tội, gieo nhân xuống, đương nhiên sẽ phải gánh chịu quả khi gặp Viên Mục Dã.

Gã Cường chết đi, hai mắt Tiểu Ngũ đỏ lên, Viên Mục Dã nhìn ra được quan hệ của họ không đơn giản, cậu trầm giọng hỏi: “Gã là gì của mày?”

Biểu cảm của Tiểu Ngũ rất dữ tợn, gã nói: “Cậu ấy? Là người cuối cùng có quan hệ máu mủ với tao trên đời này, nhưng đã bị mày hại chết rồi.”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Những người bị mày hại chết không vô tội sao? Mày từng nghĩ đến những người thân còn sống của họ chưa?”

Tiểu Ngũ che mắt cười khế, hai bả vai gã rung lên, cứ như nghe thấy chuyện vô cùng buồn cười vậy. Một lát sau gã mới nhin cười, nói: “Bọn chúng chết hay không có liên quan gì đến tao? Ngay cả con cháu của mình tao cũng không gánh nỗi chứ đừng nói đến bọn chúng, bọn chúng là cái thá gì chứ?”

“Đúng vậy, thế thì người thân của mày chết hay không cũng có liên quan gì đến tao?” Viên Mục Dã nói với khuôn mặt không biểu cảm.

Lời này của Viên Mục Dã đã chọc giận Tiểu Ngũ, vẻ mặt gã nhăn nhúm, gã nói: “Chẳng lẽ mày không lo lắng chút nào cho những người cùng mày lên đảo ư?”

“Ngay cả tao mày còn không giết được, sao có thể giết được bọn Đoàn Phong? Hơn nữa, không có Nhục Chi, mày giết bọn họ cũng đâu có ý nghĩa gì?” Viên Mục Dã u ám nói.

Tiểu Ngũ cười: “Không có Nhục Chi thì tao không tái tạo lại được à? Mày không biết lai lịch của thứ này như thế nào sao? Năm đó trong hang núi, Nhục Chi đã bị Đoàn Phong cho một mẻ lửa, không phải tao vẫn có cách tái tạo lại nó sao?”

Những lời này của gã đã nói đúng điểm nghi vấn trong lòng Viên Mục Dã, cậu muốn làm rõ ràng chuyện máu Thái Tuế năm đó, vậy Nhục Chi bây giờ là thứ gì? Hoặc nên nói, lai lịch của nó như thế nào?

Tiểu Ngũ thấy Viên Mục Dã không nói gì, gã cười khẩy: “Đừng nói mày không có hứng thú nhé? Thứ này có lai lịch rất

lớn, nếu như hôm nay tao không nói, sợ rằng sau này chúng mày không có cơ hội biết nữa đâu.”

Không ngờ Viên Mục Dã lại cười lạnh lùng: “Biết nguồn gốc của nó thì sao? Nếu chỉ có một mình mày biết nguồn gốc của thứ này, lại có thể tái tạo nó... Vậy thì giết mày không phải là hết chuyện à?”

Tiểu Ngũ nghe rồi cười: “Nói nhẹ nhàng thoải mái quá nhỉ, vậy phải xem mày có bản lĩnh này không!”

Máu người đã kích thích bản năng hiếu chiến trong Viên Mục Dã lên đỉnh điểm, cậu không hề để Tiểu Ngũ trong mắt mà nói giọng khiêu khích: “Con dao cầu mày dùng để giết cô gái kia đâu rồi?”

Tiểu Ngũ cười lạnh: “Con đàn bà chết tiệt, máu của ả không xứng đáng trở thành dưỡng chất cho Nhục Chi, nhưng mày thì khác, tao rất tò mò sao mày có thể sống sót trong ao máu?”

Chương 464: Chém giết

Viên Mục Dã đương nhiên không thể nói cho Tiểu Ngũ biết mình đã ăn bảo bối Nhục Chi của gã, cậu chỉ hừ một tiếng: “Tao rất tò mò vì sao mày có thể sống lâu như vậy? Vì mình có thể sống mà hại chết nhiều người như thế, nhưng đổi lại mày được thứ gì? Ngoại trừ trường sinh bất lão thì mày có chút niềm vui nào của người sống không? Bây giờ ngay cả người thân cuối cùng của mày cũng đã chết, nếu tao mà là mày thì đã sớm đập đầu chết đi luôn rồi.”

Tiểu Ngũ trầm ngâm một lúc, sát ý trong mắt dần dày lên, xem ra hôm nay cho dù thế nào hai người cũng phải đấu một trận sống chết... Con dao cầu mà trước đó Tiểu Ngũ sử dụng chỉ thích hợp cho việc “hành hình” ngược sát, căn bản không thể áp dụng cho trường hợp cận chiến chém giết như thế này, thế nên gã đưa tay ra sau rút con dao hai lưỡi sắc nhọn ra.

Viên Mục Dã thấy đối phương đã rút dao nhọn nhưng mình lại không hề nhúc nhích, bởi vì trong lòng cậu hiểu rõ, mặc dù đối phương rất khỏe nhưng không có Nhục Chi cũng chỉ là nỗ lực mất đà. Hơn nữa, khi này cậu nghĩ thấy trên người gã người thân kia có mùi rất lạ, không phải mùi người sống nên có.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, mũi dao của Tiểu Ngũ đã đâm thẳng về phía bụng Viên Mục Dã. Viên Mục Dã lắc người nhẹ nhàng tránh thoát, sau đó đặt một tay lên cổ tay đang cầm dao của đối phương, nhẹ nhàng dùng sức bẻ một cái, có tiếng “crắc” vang lên, tay đang cầm dao của Tiểu Ngũ đã bị bẻ gãy.

Không ngờ tên điên này như bị đứt dây thần kinh cảm giác vậy, nhanh chóng chuyển dao sang tay còn lại tiếp tục đâm về phía Viên Mục Dã... Bởi vì Viên Mục Dã không thể ngờ Tiểu Ngũ có thể trở tay đâm thêm một dao nhanh đến vậy nên phản ứng bị chậm mất nửa nhịp, đến khi mũi dao xuyên qua quần áo mới lách người né tránh.

“Xoẹt” một tiếng, vạt áo của Viên Mục Dã đã bị thủng một lỗ lớn, da bụng cũng bị rách một đường chảy máu. Động tác của Tiểu Ngũ rất nhanh, mặc dù cổ tay đã bị bẻ gãy, nhưng việc này không hề gây ảnh hưởng gì đến gã, động tác của gã vẫn rất lưu loát, một chiêu kia không trúng lại tiếp tục cầm dao nhọn đâm vào sườn Viên Mục Dã.

Đương nhiên Viên Mục Dã không để gã có cơ hội này, cậu dựa vào lợi thế chiều cao, nhấc chân đá vào ngực Tiểu Ngũ, nhưng cú đá này của cậu như đá phải vật liệu cứng rắn, không hề có cảm giác đập vào người sống...

Sau cú đập, hai người tách nhau ra một khoảng cách, Viên Mục Dã cúi đầu nhìn vết thương trên bụng mình, may mà chỉ xước da, cậu cởi áo ngoài bó chặt vết thương lại rồi nhìn về phía Tiểu Ngũ, cậu nói: “Mày không thấy đau à?”

Cú đập của Viên Mục Dã khiến Tiểu Ngũ ho khan, gã thở hỗn hển: “Đã rất lâu rồi tao không biết đau là gì! Loại cảm giác này rất kỳ diệu, mày có muốn thử không?”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Chỉ có xác không hồn mới không cảm thấy đau đớn, sống như mày thì có ý nghĩa gì chứ?”

Tiểu Ngũ hừ một tiếng: “Hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào là xác không hồn!”

Sau khi nói xong, gã cởi áo ra để lộ nửa người trên của mình. Lúc này Viên Mục Dã mới biết tại sao khi nãy lại cảm giác cú đập đó kỳ lạ, hóa ra nửa người trên của tên điên này đã sớm chỉ còn lại xương trắng ảm đạm, nhìn thấy rõ cả nội tạng bên trong, thấy cả trái tim đã chuyển thành màu đen đang đập yếu ớt, dường như có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.

Thấy Viên Mục Dã bị cơ thể của mình dọa sợ, Tiểu Ngũ cười lạnh: “Mày đã từng tự ăn thịt mình chưa? Có biết máu thịt của mình có mùi vị thế nào không?”

Viên Mục Dã rùng mình, cậu không thể ngờ vì mạng sống, tên Tiểu Ngũ này thậm chí đến thịt trên người mình cũng dám cắt ra ăn, tên điên này có còn là người không?

“Mày... chẳng phải vẫn luôn ăn thịt người khác à? Làm sao... làm sao lại biến thành dáng vẻ như thế này?” Viên Mục Dã không thể hiểu nổi.

Tiểu Ngũ hừ lạnh: “Mày không bao giờ hiểu được để sống sót tao đã phải cố gắng thế nào, đừng nói với tao cái gì mà cuộc sống không quan trọng dài hay ngắn, mẹ nó đều là rằm chó cả, người chết là chết, khi còn sống mới biết cảnh tượng nào nhiệt là như thế nào? Lúc đầu khi tao lưu lạc đến đây, ở trên đảo không hề có thứ gì, đừng nói là thịt người, ngay cả cá tao cũng không bắt được, vì có thể sống sót, tao chỉ có thể tự cắt máu thịt mình cho Nhục Chi ăn, sau đó tao lại ăn Nhục Chi, không ngừng phát triển mới có thể sống sót! Người như mày chưa từng trải qua cảm giác đói bụng, vĩnh viễn sẽ không biết cảm giác của người sắp chết đói là như thế nào!”

Viên Mục Dã thấy bộ dạng này của Tiểu Ngũ thì cảm thấy chán ghét vô cùng, cậu thấy dạng người này sống trên đời không có chút giá trị nào cả, gã là một thứ rác rưởi nên vứt bỏ từ lâu rồi, nhìn gã thêm một giây cũng khiến cậu cảm thấy không thoải mái...

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã đi đến vùng chân đá Tiểu Ngũ, sau đó dùng đùi phải và đầu gối chặn đôi phương, cậu đánh từng quyền liên tiếp vào mặt Tiểu Ngũ... Mỗi quyền Viên Mục Dã đều ra tay rất nặng, như hận không thể một nhát đập nát mặt đối phương, khiến gã vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mặt người khác.

Với sức mạnh mỗi quyền của Viên Mục Dã, không bao lâu nữa Tiểu Ngũ sẽ bị đánh chết tươi. Không ngờ đúng lúc này có tiếng Hoắc Nhiễm vang lên từ phía sau: “Anh, đừng đánh nữa!”

Viên Mục Dã nghe tiếng Hoắc Nhiễm thì dừng tay lại, nhưng lúc này nửa gương mặt của Tiểu Ngũ đã bị đánh đến mức máu thịt be bét.

Sau đó mấy người Đoàn Phong chạy đến, khi mọi người thấy dáng vẻ của Viên Mục Dã bây giờ đều hơi giật mình, bỏ qua cơ thể dính bùn máu sấp khô kia, chỉ riêng ánh mắt đã khác trước rất nhiều.

Đoàn Phong và Trương Khai chạy đến kéo Viên Mục Dã rồi nhìn Tiểu Ngũ đang thoi thóp nằm trên mặt đất, nếu bọn họ đến chậm một chút nữa thôi có lẽ Viên Mục Dã đã đánh chết gã rồi...

“Viên, cậu sao thế?” Đại Quân hỏi.

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn hai bàn tay đầy máu của mình, sau đó ngõ ngàng nói: “Vừa rồi tôi không khống chế nổi mình, cảm thấy chỉ có đánh chết gã thì mọi người mới có thể bình an rời khỏi nơi này...”

Đoàn Phong đi đến ao máu nhìn thoáng qua, sau đó mặt biến sắc, dường như anh ta đã biết có chuyện gì xảy ra. Anh ta đi qua xem tình trạng của Tiểu Ngũ trước, rồi đi đến bên cạnh Viên Mục Dã, nói: “Viên, cậu nói thật cho tôi biết, thứ đồ trong ao máu đâu rồi?”

Ánh mắt Viên Mục Dã mê mang nhìn về phía Đoàn Phong, cậu nói: “Tôi... có lẽ tôi đã ăn rồi!”

Mọi người nghe thế đều hoảng sợ, dáng vẻ như quỷ của Tiểu Ngũ đang nằm dưới đất kia vẫn trong tầm mắt mọi người, gã bị biến thành như vậy không phải là bởi ăn thứ ở trong ao máu kia sao?

Đoàn Phong cảm thấy đau đầu, anh ta hỏi: “Ăn? Vậy bây giờ cậu thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Chương 465: Hang động thi thể

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không sao, chỉ luôn cảm thấy bất cứ lúc nào mình cũng có thể bị mất không chế... Đến nỗi tôi không còn là chính mình nữa.”

Lúc này Tiểu Ngũ nằm dưới đất nghe thấy Nhục Chi mình dùng máu thịt nuôi bao nhiêu năm lại bị người khác ăn mất, lập tức giãy giụa ngồi dậy, sau đó gã nhìn Viên Mục Dã mà cười điên cuồng: “Ha ha... hay lắm, không phải mày ghê tởm đáng vẽ như quỷ này của tao à? Mày cũng sẽ nhanh chóng biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ như tao thôi!”

Nghe gã nói như vậy, trong lòng Viên Mục Dã cũng cuống lên, cậu không biết trong lúc mơ hồ mình đã ăn Nhục Chi thể nào? Hay thật, virus trong cơ thể còn chưa triệt bỏ hết, bây giờ lại còn ăn phải thứ buồn nôn không biết là gì kia...

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã khó coi, liền trấn an cậu: “Không sao đâu, quay về để lão Lâm nghĩ cách!” Anh ta nói xong thì nhìn về phía Tiểu Ngũ có gương mặt đã nát một nửa: “Đã lâu không gặp? Tiểu Ngũ...”

Tiểu Ngũ gượng cười: “Không ngờ chúng mày có thể thoát khỏi bẫy rập của tao nhanh như thế, xem ra Đoàn Phong chính là Đoàn Phong, cho dù biến thành đáng vẽ gì thì vẫn là mày của năm đó!”

Hóa ra ba ánh đèn pin mà họ nhìn thấy đúng là của mấy người Đại Quân, sở dĩ ánh đèn bị biến mất không nhìn thấy gì nữa là bởi vì ba người họ nghe thấy tiếng cầu cứu của bốn nhân viên trước đó bị mất tích, cho nên mới theo tiếng âm thanh ngoặt vào một cửa hang khác.

Thật ra địa hình trong hang núi này rất phức tạp, không chỉ có hai lối ra đơn giản như họ nghĩ, Tiểu Ngũ đã ghi âm lại tiếng

kêu cứu của bốn nhân viên kia rồi đặt chúng ở trước cạm bẫy, khi ba người Đại Quân đi theo tiếng kêu, trong không gian mờ tối tất cả đều trúng bẫy.

May mà Nhục Chi cần máu của người sống để nuôi dưỡng, cho nên trong các cạm bẫy, Tiểu Ngũ không bố trí những thứ gây chết con mồi, nhưng sau khi Đoàn Phong chạy đến lại không thể một mình kéo mấy người đó ra, đến tận khi Hoắc Nhiễm đi tìm cứu viện tìm được bọn họ, mới cùng anh ta kéo mọi người từ trong hố sâu ra ngoài.

Sau đó bọn họ chạy hết tốc lực về phía ao, định quay về cứu Viên Mục Dã đang bị chìm trong ao máu. Không ngờ khi đến nơi lại nhìn thấy Viên Mục Dã đang cười trên người Tiểu Ngũ, giáng từng cú từng cú đấm xuống, nếu không có họ kịp thời ngăn cản thì Viên Mục Dã đã đánh chết Tiểu Ngũ rồi.

Đoàn Phong nhìn Tiểu Ngũ, anh ta cũng không có thời gian ôn chuyện với tên điên này, chỉ lạnh giọng hỏi: “Bốn người kia bị mày giấu ở đâu?”

Tiểu Ngũ nghe rồi cười: “Nghĩ gì thế? Bốn người đó đã bị tao giết chết rồi!”

Đoàn Phong lắc đầu: “Không thể nào, với từng đây thời gian mày không thể kịp giết hết bọn họ được, hơn nữa bảo bối Nhục Chi của mày chẳng phải cần dùng máu tươi sao? Nếu như mày giết họ thì cần gì phải chuốc mê họ rồi mới vắt và lòi đi chứ?”

Khóe miệng Tiểu Ngũ giật giật, sau đó gã bày ra tư thế lợn chết không sợ nước sôi, một câu cũng không chịu nói. Theo như cách nói của Đoàn Phong thì hơn ba mươi người kia chắc chắn không cứu được, nhưng bốn người này nhất định vẫn còn sống, chỉ là đã bị Tiểu Ngũ giấu ở một nơi hẻo lánh nào đó mà chỉ mình gã biết, nếu gã không chịu nói ra, thì thời gian qua lâu sẽ chỉ còn đường chết.

Từ đầu đến cuối Viên Mục Dã vẫn luôn quan sát biểu cảm của Tiểu Ngũ, sự căm ghét trong lòng cậu ngày càng sâu sắc, nếu không phải bọn Đoàn Phong chạy đến cậu đã đánh chết tên kia rồi, nhưng cậu biết điều quan trọng bây giờ là phải tìm ra bốn người kia trước, nên trầm giọng hỏi: “Gã Cường kia là gì của mày?”

Tiểu Ngũ quay sang nhìn thi thể gã Cường đã sớm lạnh băng: “Chính xác mà nói, nó là con cháu của chị gái tao, dòng máu chảy trong cơ thể cũng giống tao...”

“Sao mày lại lưu lạc đến đây? Thịt Thái Tuế trong hang núi năm đó không phải đã bị tao đốt hết rồi ư?” Đoàn Phong không hiểu.

Tiểu Ngũ nói một cách giận dữ: “Còn không phải do mày đã đốt cái hang đó đi à, nếu không làm sao tao lại biến thành dáng vẻ như ngày hôm nay chứ?”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Mày biến thành như ngày hôm nay là do tự mày gieo gió gặt bão, mỗi một lựa chọn đều không phải người khác ép mày chọn!”

“Mày thì biết cái gì? Nếu năm đó nó không đốt thịt Thái Tuế đi, bọn tao cũng không cần vì thiếu đồ ăn mà phải ăn máu Thái Tuế! Ông nội tao đã nói sự thật về Thái Tuế cho mọi người trong thôn biết để họ có thể sống sót, nếu không phải bọn chúng vừa tham vừa lười... thì mọi chuyện sao trở thành thế này? Chuyện này có thể oán trách ai? Nhưng Đoàn Phong vì không muốn chuyện như thế tiếp tục xảy ra nên đã dùng một mẻ lửa đốt hết hang núi đó đi! Chúng mày có biết, không còn thịt Thái Tuế đối với những người còn sống như bọn tao là như thế nào không? Chúng mày có biết thứ đó có nguồn gốc thế nào không?” Tiểu Ngũ cuồn cuộn nói.

Đoàn Phong nhớ đến loại dịch nhờn trong suốt mà mình nhìn thấy trong động năm đó, anh ta lấy làm kỳ lạ mà hỏi: “Mày nói Nhục Chi chính là dịch nhờn có thể khiến động vật ngạt thở trong nháy mắt đó sao?”

“Đúng, thứ đó chính là Nhục Chi, lúc đầu vốn bọn tao không cần phải ăn thứ đó, chỉ cần ăn thịt Thái Tuế sinh ra từ Nhục Chi là được rồi, nhưng mày lại đốt hết thịt Thái Tuế, để lộ ra Nhục Chi bên dưới...” Tiểu Ngũ hí hửng nhắc lại chuyện năm đó.

Thật ra năm đó hang động kia cũng không phải là một hang động bình thường, mà là một hang động chứa đầy thi thể bị quên lãng. Năm đó chính phủ nước S từng tổ chức chiến dịch tiêu diệt thổ phỉ ở vùng núi này, hai bên thương vong vô số,

đám lính đánh giặc xong là rời đi luôn, không quan tâm đến đám thổ phỉ bị họ đánh chết...

Lúc đó khắp nơi đều là chiến tranh, lại thêm nhiều năm liên tiếp bị thiên tai, cho nên nhiều người khi chết đến mảnh quan tài mỏng cũng không mua nổi, dân bản xứ lấy đâu ra tiền dư thừa mà an táng cho những người đó? Cho nên họ đã tìm một hang động gần đây và ném tất cả thi thể vào bên trong.

Theo thời gian, ngày càng nhiều thi thể bị ném vào trong động, dần dần nơi đó biến thành một nơi “người sống không nên vào”, mà Nhục Chi là một dạng sinh vật nửa động vật nửa thực vật phát triển bằng cách hấp thu khí thoát ra từ các thi thể phân hủy trong động.

Thật ra thịt Thái Tuế giống như một loại nấm vậy, nó mọc ra để thu hút các loài động vật khác, rồi dựa vào đó để dụ dỗ săn bắt con mồi, có điều nơi đó vắng vẻ, chỉ có mấy động vật hoang dã nhỏ bị thu hút đến đó, cho nên quanh năm suốt tháng, loại thịt Thái Tuế kia đã mọc đầy cả hang núi, mà Nhục Chi ở bên dưới cũng dần dần rơi vào trạng thái ngủ đông.

Tổ tiên của Tiểu Ngũ vô tình phát hiện ra sự tồn tại của thứ này, họ phải mất mấy đời mới dần dần hiểu rõ đặc tính của nó, đồng thời luôn dựa vào nó mà bình an vượt qua những năm tai ương...

Chương 466: Thủy hình

Sau khi Đoàn Phong đốt hết thịt Thái Tuế, mặc dù đã che cửa hang lại nhưng vẫn không giấu được đám người Tiểu Ngũ biết rõ sự tình, cho nên họ lại đào cửa hang ra, định chờ Nhục Chi tiếp tục sinh ra thịt Thái Tuế mới.

Tiếc rằng không có thi thể cung cấp dinh dưỡng nên trong khoảng thời gian ngắn không thể sinh ra được thịt Thái Tuế, cho nên bọn họ đã dùng máu thịt của mình để nuôi dưỡng nó, nhưng khi đó, thứ mọc ra lại là một loại Thái Tuế màu đỏ.

Cuối cùng mấy người đó vì để có thể sống sót mà tàn sát lẫn nhau, còn Tiểu Ngũ là người sống sót cuối cùng trong cuộc đọ sức ấy... Gã biết rõ nếu cứ tiếp tục ở lại nơi hoang vu không bóng người như vậy thì mình cũng không sống nổi, nên đã dùng lọ lấy một phần Nhục Chi đem theo, sau đó sống cuộc sống phiêu bạt bốn phương.

Gã đến nơi nào thì ở đó sẽ có người mất tích một cách bí ẩn, gã giống như thần chết đến từ địa ngục, khao khát mọi sinh mệnh mà gã nhìn thấy...

Nhiều năm trước, khi đi thuyền Tiểu Ngũ gặp tai nạn trên biển, mặc dù gã may mắn sống sót nhưng lại bị sóng biển đánh dạt vào hoang đảo này không thể rời đi, rời xa cuộc sống con người khiến gã không thể tìm thấy con mồi để ra tay, cuối cùng vì mạng sống, gã đành cắt máu thịt của mình nuôi dưỡng Nhục Chi, cho nên mới biến thành đáng vẻ ma quỷ như bây giờ.

Viên Mục Dã kinh ngạc hỏi: “Vậy làm sao mà tìm được gã Cường? Hơn nữa, làm sao mà biết đó là con cháu của chị gái mà?”

Tiểu Ngũ khề hừ nhẹ: “Mấy năm trước khi Cường cùng bạn lên đảo thám hiểm đã trở thành con mồi của tao... Nói ra có thể chúng mày không tin, cũng không biết có phải do thường xuyên ăn Nhục Chi hay không mà tao rất miễn cảm với mùi vị

của máu, thậm chí có thể ngửi ra sự khác biệt trong máu của mỗi người, mà tao lại ngửi thấy hương vị thân thuộc trong máu của Cường, nên tao đã hỏi kỹ càng xuất thân của nó, bây giờ mới biết bà nội của nó là chị gái ruột của tao.”

“Gã cũng đã ăn Nhục Chi sao?” Đoàn Phong lạnh lùng hỏi.

Tiểu Ngũ lắc đầu: “Cuộc sống của nó hiện giờ không tệ, cũng không cần vì miếng ăn mà lo lắng, cho nên tao thấy không cần thiết phải biến nó thành đáng sợ ma quỷ như tao, tao vẫn hy vọng nó có thể sống một cuộc sống như người bình thường.”

Viên Mục Dã nhận ra Tiểu Ngũ cũng khát vọng có thể sống một cuộc sống như người bình thường, thế nên cậu cảm thấy rất khó hiểu: “Lúc đó đã có thể rời đảo, vì sao mày vẫn muốn tiếp tục ở lại đây?”

Tiểu Ngũ cười khỏ một hồi rồi nói: “Tao như thế này còn có thể đi đâu? Ở trên đảo mặc dù hoang vu nhưng cũng là một nơi đẹp đẽ, không bằng cứ tiếp tục ở đây sống qua ngày... hơn nữa, có sự giúp đỡ của Cường, tao cũng không cần buồn phiền vì không có con mồi nữa.”

Viên Mục Dã không khỏi trầm nghĩ trong lòng, quả nhiên không phải người một nhà không vào chung một cửa, xem ra tên Cường này với ông của gã có rất nhiều điểm tương đồng, đều là những tên sát nhân biến thái.

Lúc này Viên Mục Dã nghĩ đến nữ nghệ sĩ Lisa bị Tiểu Ngũ chém ngang lưng, cậu thấy lạ nên hỏi: “Thế tại sao mày lại giết Lisa sớm như thế, mà không phải đưa cô ta vào trong ao máu này hiến máu?”

Tiểu Ngũ hừ lạnh, gã hung hãn nói: “À ta trước đây là bạn gái của Cường, vì muốn nổi tiếng mà chia tay với thằng bé, tìm đến một nhà sản xuất tốt hơn. Mà chuyện quá đáng nhất chính là, bọn chúng sẽ đến đây quay một chương trình. Theo như Cường nói, một khi chương trình này được phát sóng, hoang đảo này có khả năng sẽ bị khai thác, đến lúc đó nơi dung thân duy nhất của tao cũng không còn, nên tao nhất định phải giết sạch bọn chúng!”

Đoàn Phong thở dài: “Mày nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, giết hết những người đó thì hòn đảo này sẽ không bị khai thác

à? Sở dĩ mày không có chỗ dung thân là bởi vì những chuyện ác mày đã làm, ngay cả chính mày cũng cảm thấy mày là một con quái vật, cho nên mới trốn ở trên đảo hoang. Chuyện đã đến nước này, tao khuyên mày vẫn nên nói ra chỗ nhốt bốn người kia đi. Có lẽ tao sẽ cân nhắc đến việc thả mày đi...”

Tiểu Ngũ cười lạnh: “Không có Nhục Chi, mày thả tao đi cũng có lợi ích gì? Không bằng để bốn người kia cùng tao lên đường, trên đường xuống suối vàng cũng không cô đơn...”

“Trên đường mày xuống suối vàng sao có thể cô quạnh chứ? Mày đừng quên những người bị mày giết đều đang chờ mày đấy!” Đoàn Phong gầm gọng.

Sắc mặt Tiểu Ngũ biến đổi, gã cố gắng trấn tĩnh mà nói: “Đó là do số mệnh bọn chúng không tốt, nếu như đổi lại là chúng, chắc chắn chúng cũng sẽ giết tao không nương tay đâu!”

Viên Mục Dã tức giận nói: “Cái rắm ấy, có lẽ ban đầu mày giết người đúng là vì mạng sống, nhưng mày có dám nói mày thu thập một trăm cái răng hàm kia là để tôn vinh cái chết của họ đã ban cho mày sự sống không? Đừng nói như mình vô tội thế, từ đầu đến cuối mày chính là một ác ma giết người, mày hưởng thụ cảm giác ngược sát con mồi, cho nên mới rút răng hàm của bọn họ ra, làm chiến lợi phẩm để khoe khoang chiến tích của mình!”

“Vậy thì làm sao? Chỉ cần tao muốn, tao có thể quyết định sống chết của bọn chúng, tao muốn để bọn chúng sống thì chúng được sống, tao muốn bọn chúng chết... thì chúng nhất định phải chết!” Nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt Tiểu Ngũ vô cùng dữ tợn, giống như một con ác quỷ không có nhân tính.

Trương Khai đứng bên cạnh thấy thế túm lấy cổ áo gã và quát: “Nhanh nói cho tao biết mày giấu bốn người kia ở đâu, nếu không đừng trách tao không khách sáo!”

Nhưng Tiểu Ngũ không thèm để ý đến lời Trương Khai nói, gã tỏ ra khinh miệt: “Tùy mày, dù sao không có Nhục Chi tao cũng chết chắc, nói hay không nói với tao cũng chẳng khác gì nhau.”

Trong lúc mọi người cảm thấy không còn cách nào để đối phó với Tiểu Ngũ nữa thì Tăng Nam Nam đột nhiên đi đến, cô ấy

nhìn Tiểu Ngũ sau đó lạnh lùng nói: “Đối với ông mà nói, chết là một sự giải thoát, nhưng trong khoảng thời gian chờ chết... ông có thể chọn chết một cách thoải mái, hoặc để tôi tra tấn đến chết.”

Đến cả vẻ mặt hung thần ác sát của Trương Khai lúc trước cũng không làm Tiểu Ngũ để vào mắt, sao gã phải sợ hãi một cô gái nhỏ bé như Tăng Nam Nam chứ? Nhưng gã nhanh chóng vì sự ngu dốt của mình mà phải trả giá đắt, vì thật ra trong đám người kia, kẻ ra tay tàn độc nhất lại chính là cô gái thoát nhìn trông rất vô hại này.

Tăng Nam Nam liếc mắt ra hiệu cho Trương Khai và Đại Quân, bảo bọn họ đè Tiểu Ngũ lại, tiếp đó cô ấy dùng bình nước mà mình mang theo đi tới bờ biển gần đây lấy một bình nước biển. Xong việc Tăng Nam Nam lấy áo khoác của mình phủ lên mặt Tiểu Ngũ rồi nói: “Khi nào ông nói thì tôi sẽ dừng lại...”

Tiểu Ngũ đã bao giờ nhìn thấy những thứ này, gã không biết cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp kia định làm gì? Nhưng Viên Mục Dã và Đoàn Phong thì hiểu rõ, Tăng Nam Nam định dùng một phương pháp bức cung có tên là “thủy hình” để ép Tiểu Ngũ vào khuôn khổ.

Chương 467: Đến chậm một bước

Thủy hình có thể khiến người bị bức cung cảm nhận được sự đau khổ khi cận kề cái chết, là một thủ đoạn bức cung vô cùng tàn nhẫn...

Tăng Nam Nam thuần thực không nhanh không chậm đổ nước biển lên chiếc áo phủ trên mặt Tiểu Ngũ, ngay lập tức gã bị ngạt thở mà giãy giụa liên tục.

Nhưng vì bị Đại Quân và Trương Khai giữ chặt nên Tiểu Ngũ chỉ có thể chịu đựng cảm giác khó thở đến cùng cực, cứ tiếp tục như vậy gã sẽ không chịu đựng nổi.

Đoàn Phong nhìn Tăng Nam Nam ra tay quyết đoán thì cảm thán: “Ác nhân tất có ác nhân trị, đúng là đạo trời tuần hoàn, ông trời không bỏ qua cho bất cứ ai bao giờ!”

Viên Mục Dã cũng choáng váng, mặc dù trước đây cậu đã biết Tăng Nam Nam không hề đơn giản, nhưng không ngờ cô ấy lại biết cách tra tấn thể này, tuy trước đây chính cậu cũng từng phạm vi phạm, nhưng chủ yếu là dùng lời nói mà thôi, xưa nay cậu chưa từng động tay chân với vi phạm bao giờ.

Dưới sự công kích của Tăng Nam Nam, cuối cùng Tiểu Ngũ cũng không chịu nổi nữa... khai ra bốn người kia bị gã và gã Cường nhốt ở dưới vách đá trên một hòn đảo phía Bắc. Sở dĩ bọn chúng đặt ở đó vì cả hai đã chuẩn bị sẵn, nếu như gã và Cường có thể giải quyết hết đám người Đoàn Phong thì đương nhiên sau đó sẽ đưa bọn họ về đây, còn không thì đợi đến khi thủy triều lên bốn người kia cũng sẽ chết đuối, đương nhiên sẽ không ai biết Ngô Cường trong tổ quay phim có vấn đề.

Trong lúc họ đang nói chuyện thì thủy triều đã bắt đầu dâng lên, Đoàn Phong bảo bốn người Đại Quân quay về chỗ quay phim chờ cứu viện từ ngoài đảo đến, còn anh ta và Viên Mục

Dã thì áp giải Tiểu Ngũ đi về phía vách núi phía Bắc cứu người.

Sở dĩ anh ta để Đại Quân quay về chỗ cắm trại trước chủ yếu là do tốc độ dâng lên của thủy triều hiện giờ rất nhanh, việc cứu người sẽ rất nguy hiểm, cho nên Đoàn Phong mới lấy cơ này để đuổi họ về trước...

Mà lúc này vách đá ở phía Bắc đã bị nước biển tràn vào, Tiểu Ngũ bị trôi hai tay đang đi giữa hai người, gã cười khế, nói: “Bây giờ chúng mày đến đó cũng chỉ đi chịu chết, chúng mày không thể cứu được bốn đứa kia....”

Viên Mục Dĩ đi phía sau lạnh giọng phản bác: “Loại người như mày sao có thể hiểu được cảm giác khi cứu sống được một mạng người là như thế nào, nếu như trên thế giới này thực sự có Thiên Đường và Địa Ngục, thì cứu sống bốn người đó chính là công đức duy nhất của mày trước khi bước vào Địa Ngục đấy.”

Tiểu Ngũ nghe Viên Mục Dĩ nói thế cũng không lên tiếng nữa, không biết có phải gã hiểu được những gì Viên Mục Dĩ nói hay không.

Nước biển dưới chân ngày càng dâng cao, cuối cùng ba người cũng ra khỏi cửa hang, đi đến đảo nhỏ ở phía Bắc, nơi đó là một vùng sườn đồi, chỉ khi thủy triều hạ xuống mới lộ ra bãi biển đầy đá tảng...

Dựa vào miêu tả của Tiểu Ngũ, gã đã trói chặt tay chân của bốn người kia ném lên một tảng đá lớn, cho nên trước khi thủy triều dâng lên bọn họ sẽ không bị nước biển nhấn chìm... đến khi nào nước biển ngập qua những hòn đá đó thì thần tiên cũng không cứu nổi.

Tảng đá trên bờ biển vô cùng dễ thấy, Đoàn Phong đi ra cửa động nhìn thấy vị trí của hòn đá thì quay lại hỏi Tiểu Ngũ: “Là tảng đá ở phía trước sao?”

Tiểu Ngũ nhìn về phía tảng đá cách đó không xa, gật đầu: “Ừm, là nó, là tảng đá lớn kia!”

Không ngờ khi bọn họ lội nước đến chỗ tảng đá thì lại phát hiện bốn người kia đang nằm im lìm, rõ ràng thủy triều đang dâng lên nhưng họ lại không có tí phản ứng nào.

Đoàn Phong quay đầu trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ: “Sao bọn họ còn chưa tỉnh lại?”

Tiểu Ngũ nhún vai: “Làm sao tao biết được, dù sao lúc tao đi bọn chúng vẫn còn hôn mê!”

Đoàn Phong không thèm để ý đến Tiểu Ngũ nữa, anh ta quay lại bò lên tảng đá xem tình hình của mấy người kia, không ngờ sau khi Đoàn Phong đi lên lại nhìn thấy miệng mũi của mấy người kia đều chảy máu, đã tắt thở từ khi nào rồi...

Tất cả mọi người đều không ngờ tới kết quả này, không ngờ bọn họ cố gắng đuổi theo đến tận đây mà vẫn chậm một bước. Viên Mục Dã vừa nghe thấy bốn người kia đều đã chết thì không thèm canh chừng Tiểu Ngũ nữa, cậu hát mạnh gã ngã xuống đất, sau đó cũng trèo lên tảng đá kia.

Viên Mục Dã đến bên cạnh một thi thể, ngồi xuống xem xét, sau đó thử thăm dò mạch đập của họ, cậu nói: “Mấy người này đều bị dao đâm vào ngực mà chết, cơ thể vẫn còn ấm, hẳn là mới chết không lâu.”

Đoàn Phong sầm mặt lại, vội vàng cúi người sờ lên một thi thể: “Đúng là vẫn còn ấm... Nói cách khác tên kia vẫn còn đồng bọn?”

Viên Mục Dã thở dài: “Xem ra trước mắt khả năng này rất lớn... Gã Cường đã chết khi đấu với tôi, trong thời gian tiếp theo Tiểu Ngũ không hề rời khỏi tầm mắt của tôi, gã cũng không thể nào phân thân đến đây giết bốn người này được.”

Nói đến đây, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tiểu Ngũ ở bên dưới, nhưng lại không hề thấy gã đâu nữa! Viên Mục Dã giật mình quay người nhảy xuống khỏi tảng đá, nhưng cậu và Đoàn Phong tìm một vòng mới phát hiện ra trên sóng biển xa xa dường như có một bóng người đang nhấp nhô...

“Không phải là gã muốn chết đấy chứ?” Đoàn Phong tức giận nói.

Viên Mục Dã không thể hiểu được một người đang bị trói hai tay ở sau lưng như Tiểu Ngũ lại đi bơi ra biển là như thế nào? Với độ cao sóng biển lúc này, đừng nói là hai tay bị trói chặt,

cho dù là kiện tướng bơi lội không bị trói buộc gì cũng chưa chắc đã may mắn sống sót trong cơn sóng lớn như thế...

Viên Mục Dĩ bực mình: “Có lẽ gã đã sống đủ rồi, cho nên mới không kịp chờ mà bơi về phía biển... kiểu chết này có lẽ còn thoải mái hơn gấp trăm lần việc rơi vào tay chúng ta.”

Đoàn Phong phản bác: “Cậu nói gì vậy, chúng ta đáng sợ như thế à?”

“Gã không có Nhục Chi chắc chắn không thể sống nổi, anh có dám đảm bảo sau khi gã chết thì thể không bị lão Lâm giải phẫu để nghiên cứu không?” Viên Mục Dĩ lạnh lùng nói.

Đoàn Phong không ngờ Viên Mục Dĩ sẽ hỏi như vậy, anh ta sững sờ một lúc mới nói: “Cậu sao vậy?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không sao, chỉ là đột nhiên cảm thấy thương hại gã...”

“Một kẻ sát nhân cuồng sát thì có gì đáng thương? Cái bệnh dễ thương cảm của cậu lại tái phát rồi à?” Đoàn Phong buồn cười nói.

Nhưng anh ta nhanh chóng không cười nổi nữa, bởi vì cửa hang lúc trước bọn họ đi ra đã bị thủy triều che khuất hoàn toàn, triệt để cắt đứt đường đi sang phía Nam đảo của bọn họ... Viên Mục Dĩ đàn ra, đây là con đường duy nhất nối đến phía Nam đảo, hai người họ chỉ có mọc cánh mới bay lên được sườn núi kia.

Thật ra sau khi thủy triều dâng, thứ nguy hiểm nhất chính là sóng biển, nếu như gió êm sóng lặng thì không nói, cậu và Đoàn Phong có thể bơi về phía Nam. Nhưng bây giờ gió mạnh sóng cao, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị sóng biển đập vào đá tảng, ai cũng là máu nóng thịt mềm, đầu đập vào đá tảng thì có thể sống được không?

Trong lúc hai người không biết nên làm thế nào thì đột nhiên nghe thấy tiếng Trương Khai gào lên: “Anh Viên! Đội trưởng Đoàn!”

Chương 468: Ý tưởng chột lóe

Hai người Viên Mục Dã và Đoàn Phong ngẩng đầu thì nhìn thấy là đám người Trương Khai đang đứng ở trên vách núi thả dây thừng xuống! Đúng là gặp mưa đúng lúc, thấy thế, hai người lập tức bơi qua, sau đó nắm lấy dây thừng để trèo lên trên, cuối cùng đã trèo lên được vách núi trước khi sóng lớn đánh tới... Sau khi leo lên, hai người mệt phờ ngồi thở hổn hển ở trên mép vách núi, có cảm giác như sống sót sau tai nạn.

Đại Quân nhìn xuống bên dưới và hỏi: “Tên kia đâu?”

Đoàn Phong nhìn về phía biển rộng xa xa: “Quý mới biết đã trôi đến chỗ nào rồi...”

Sau khi trở lại khu ghi hình chương trình, mọi người ngồi vây quanh bàn bạc xem kế tiếp nên làm gì. Trên đảo này đúng là đã từng xảy ra vụ án giết người liên hoàn, nhưng hiện giờ vẫn đề là chờ đến khi cảnh sát lên đảo rồi, bọn họ nên làm sao để chứng minh mọi chuyện đều đã thật sự xảy ra đây?”

Mặc dù bọn họ có những đoạn video quay được lúc trước, nhưng rốt cuộc hiện giờ cũng chỉ có một cái xác của gã Cường ở trong hang núi, làm sao chứng minh với cảnh sát rằng hơn ba mươi người mất tích đều đã chết chứ?

“Xác chết sẽ không tan biến vào không khí, nhất định là bị bọn họ giấu ở chỗ nào đó. Diện tích của hòn đảo này không lớn, chỉ cần tìm kiếm khắp đảo, ắt hẳn có thể tìm được xác của những người khác.” Viên Mục Dã nói.

Đoàn Phong hơi đau đầu: “Nhưng kẻ đồng lõa còn lại của Tiểu Ngũ là ai chứ? Cũng là nhân viên của tổ chương trình ư? Nếu đúng vậy, tại sao bọn họ không lấy đi những video trong máy quay? Còn cả xác của Lisa nữa, nếu Nhục Chi chỉ ăn máu thịt tươi, tại sao lại muốn lấy xác của cô ta đi?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi bảo: “Mọi người chớ quên chỗ thịt khô chúng ta nhìn thấy khi lần đầu tiên vào hang. Rất có thể người kia trở lại đây lấy xác Lisa đi là bởi vì nguyên nhân này...”

Đại Quân lại đưa ra lời giải thích khác: “Nếu đúng là bởi vì hắn muốn ăn thịt xác chết, vậy thì thịt của hơn ba mươi cái xác bị bọn họ giấu đi kia chẳng phải là nhiều hơn ư? Tại sao nhất định phải cố chấp với xác chết của Lisa chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Khó nói lắm, có lẽ Lisa có ý nghĩa đặc biệt nào đó đối với bọn họ chẳng? Dù sao cô ta là người bị giết chết đầu tiên, hơn nữa, còn là người duy nhất bị giết bằng cách hành hình chém ngang eo. Thêm vào đó, lúc trước Tiểu Ngũ nói lý do cô ta là bạn gái cũ của gã Cường cũng không vững vàng lắm, nhất định gã còn có chuyện gì đó không nói thật với chúng ta...”

Đang nói chuyện, họ đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người đến. Mọi người đứng dậy xem, hóa ra là nhân viên cứu hộ dẫn cảnh sát địa phương lên đảo. Hai nhóm người gặp mặt, Đoàn Phong bèn giới thiệu tình hình sơ lược ở đây, xong rồi cho họ xem những đoạn video mà máy quay quay được trước đó.

Người phụ trách hiện trường phía cảnh sát là cảnh sát Vương. Nghe xong, anh ta nói với sắc mặt nặng nề: “Ý của các anh là nghi ngờ toàn bộ ba mươi thành viên đã mất liên lạc của tổ chương trình đều đã gặp nạn ư?”

Đoàn Phong gật đầu: “Hiện giờ chúng tôi đã biết người chết gồm có nữ ca sĩ Lisa và bốn nhân viên của công ty giải trí lúc trước cùng lên đảo với chúng tôi. Mà một thành viên trong tổ chương trình tên Cường là đồng lõa với hung thủ, chính bởi vì có gã trong phối ngoài hợp nên mới có thể làm người của tổ chương trình bị hại hết. Hơn nữa cho tới bây giờ, còn có một đồng lõa không rõ thân phận đang lẩn trốn, mà bốn nhân viên của công ty giải trí chết cuối cùng cũng là bị người này giết chết.”

Nghe xong, cảnh sát Vương quay qua dặn dò đồng nghiệp của mình, chuẩn bị mở cuộc tìm kiếm quy mô lớn trên đảo. Chớp mắt mà chết ba mươi mấy người cũng không phải là việc nhỏ, chắc chắn phía cảnh sát cần sống phải thấy người, chết phải

thấy xác mới được... Trừ điều đó ra, bọn họ còn cử cảnh sát biển đi tìm xác của bốn nhân viên bị thủy triều cuốn đi và tên hung thủ Tiểu Ngũ một mình bơi ra biển.

Đoàn người số 54 lấy một ít đồ tiếp viện từ chỗ nhân viên cứu hộ để ăn lót dạ rồi cùng tản ra tìm kiếm với mọi người.

Đầu tiên nhóm Đoàn Phong dẫn người đến căn nhà nhỏ trong rừng, cảnh sát thu thập một vài dấu vết chứng cứ ở đó, nhưng đồng thời Viên Mục Dã cũng phát hiện một vấn đề, đó là chỗ rằng người mà bọn họ nhìn thấy lúc tới lần trước đều biến mất...

“Số răng hàm đó đã bị người ta lấy đi rồi!” Viên Mục Dã khẽ nói với Đoàn Phong

Đoàn Phong thở dài nói: “Tôi cảm thấy chúng ta đã thả mất một con cá lớn, có lẽ kẻ biến thái cuồng giết người thật sự là tên khác. Dù Tiểu Ngũ hay gã Cường cũng vậy, đơn giản đều chỉ là kẻ bắt chước theo thôi...”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh nhà gỗ, sắc mặt cậu âm u và nặng nề: “Chỉ mong sự việc đừng bị anh nói trúng.”

Trên đường về khu trại, Đoàn Phong hơi bực bội nói: “Hòn đảo bé tí thế này, đám Tiểu Ngũ có thể giấu ba mươi mấy người kia ở chỗ nào được chứ?”

Trương Khai thở dài: “Đợi đến chiều xem kết quả tìm kiếm trong hang núi đã, nếu vẫn không thu hoạch được gì, tôi cũng chỉ có thể cho rằng bọn họ đã làm ba mươi mấy cái xác người đó thành thịt khô ăn cả rồi!”

Đoàn Phong buồn cười nói: “Cực đi, cậu không sợ bọn họ no căng chết à? Đó là ba mươi mấy người đấy, đừng nói ăn, cho dù làm thành thịt khô cũng cần thời gian nhất định chứ?”

Nghe Đoàn Phong nói như vậy, Viên Mục Dã đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Anh nói trừ làm thành thịt khô ra, bọn họ còn có cách gì khác để bảo tồn xác chết không?”

Lúc này Đại Quân ở cạnh chen lời: “Còn có thể dùng cách gì, trên đảo chắc chắn không có kho lạnh cỡ lớn cho bọn họ đông xác, cho nên cách duy nhất chính là ướp muối. Đây là đảo trên biển, lấy muối biển quá dễ dàng. Bắc đại cái nồi lên là có thể làm ra muối... Không thì phơi nắng cũng có thể có muối biển.

Một lúc có nhiều lương thực dự trữ thế, chắc chắn bọn họ phải nghĩ cách bảo tồn thích đáng.”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy Đại Quân nói có lý, nhưng vấn đề là trên đảo này có chỗ nào có thể sử dụng để muối chỗ “lương thực dự trữ” đó đây?

Mấy người vừa đi vừa nói, đúng lúc nhìn thấy thuyền của cảnh sát biển vừa mới cập bờ. Bọn họ bèn đến đó dò hỏi thử tình hình tìm kiếm trên biển, kết quả không khác dự đoán, trên cơ bản là chẳng có thu hoạch gì. Lúc ấy sóng thủy triều lớn nên chắc chắn đã cuốn xác của bọn họ xuống đáy biển sâu rồi.

Lúc này có một cảnh sát cẩn thận chỉ vào con thuyền chìm dưới nước: “Sao dưới này lại có thuyền?”

Được anh ta nhắc nhở, đầu óc Viên Mục Dã chợt nảy ra ý tưởng, cậu lập tức nói với cảnh sát kia: “Thợ lặn của các anh đâu? Có thể bảo anh ta xuống xem thử trong chiếc thuyền này có thứ gì được không?”

Cảnh sát sửng sốt, ngay sau đó bèn xin chỉ thị của cấp trên bằng bộ đàm, đối phương trả lời rất nhanh, đồng ý để thợ lặn vào thuyền chìm kiểm tra tình huống...

Đoàn Phong hỏi Viên Mục Dã: “Cậu nghi ngờ xác chết ở trong thuyền chìm ư?”

Viên Mục Dã gật đầu đáp: “Những người đó đi chiếc thuyền này tới, cho nên không gian trong khoang thuyền cũng đủ để chứa xác của họ.”

Chương 469: Không mời mà đến

“Nhưng bỏ xác vào trong nước biển đâu thể chống phân hủy được? Chỉ khoảng một đến hai ngày sau là sẽ rửa ra rồi.” Đại Quân thắc mắc.

Viên Mục Dã nói như suy tư: “Có lẽ bọn chúng nghĩ ra được cách gì khác để chống phân hủy thì sao?”

Không bao lâu sau, nhân viên lặn xuống dưới nước trôi lên. Anh ta nói với mọi người rằng đúng là trong khoang thuyền có gì đó nhưng một mình anh ta không mở ra được, cần một thợ lặn nữa xuống giúp mới có thể kéo ra...

Thợ lặn lúc trước lên bờ nghỉ ngơi cũng không do dự mặc đồ lặn rồi xuống nước, không lâu sau, hai người họ kéo một bao nilon to đựng xác chết từ dưới chiếc thuyền chìm lên.

Khi nhìn thấy hai thợ lặn kéo đồ lên, mọi người đều choáng váng... Một xác chết bị nhét vào một cái bao nilon dài hai mét rộng một mét. Đây chắc là túi chống nước trước kia tổ chương trình dùng đựng thiết bị, kết quả lại dùng để đựng xác.

Lúc này, cảnh sát Vương dẫn theo pháp y chạy tới, pháp y kiểm tra qua túi thi thể và nói: “Chất lỏng trong túi chắc dùng để chống phân hủy, chúng ta đừng vội mở ra, nếu không có thể sẽ làm gia tăng tốc độ mục nát của thi thể.”

Sau đó anh ta lại rút ra một ít chất lỏng ở trong túi, sau khi kiểm nghiệm đơn giản thì đánh giá loại chất lỏng này chắc là nước muối nồng độ cao. Nói cách khác, những thi thể này bị cất vào trong túi có chứa nước muối nồng độ cao nên mới không bị mục rửa.

Nhìn từng túi xác được vớt lên từ chiếc thuyền chìm, Viên Mục Dã thở dài: “Sao tôi không sớm nghĩ tới khả năng xác chết bị bọn chúng bỏ vào trong thuyền chìm chứ?”

Đoàn Phong vỗ vai cậu: “Chúng ta đâu phải thần tiên, sao có thể biết trước được? Hiện giờ có thể phát hiện ra cũng đã tốt lắm rồi... Chờ sau khi xác định thân phận của những cái xác này, ắt hẳn có thể biết gã quỷ quái ăn thịt người đang chạy trốn rốt cuộc là ai.”

Nhưng chuyện này lại không dễ dàng như Đoàn Phong nói. Những xác chết được vớt lên từ chiếc thuyền chìm đều phải mang về phòng giải phẫu của cục cảnh sát thì mới có thể được giải phẫu, hơn nữa, số lượng lên tới hơn ba mươi cái, cho nên vẫn cần thời gian nhất định để xác nhận thân phận của những người này.

Tuy nhiên, sau khi kiểm kê số lượng xác, cảnh sát phát hiện ra rằng trừ xác của Lisa đã biến mất và xác của gã Cường ở trong hang động ra, đúng là thiếu mất một xác chết nam. Về phần người này là ai thì phải nói sau... Các công việc kế tiếp đều giao cho cảnh sát địa phương điều tra, còn về thân phận thật sự của Tiểu Ngũ và chuyện thịt khô, đám Viên Mục Dã không đề cập đến nữa chứ.

Đoàn người số 54 cũng hoàn thành nhiệm vụ lần này, chuẩn bị quay về thủ đô.

Trên máy bay, Viên Mục Dã vẫn giữ thái độ im lặng ít lời, Đoàn Phong cười hỏi cậu: “Nghĩ gì mà mặt ủ mày ê thế?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Không có gì. Tôi chỉ đang nghĩ rốt cuộc kẻ chạy trốn đó là ai? Lúc ấy trên đảo hoang không còn thuyền để rời khỏi đảo, làm sao gã có thể chạy trốn được?”

Đoàn Phong cười bắt đắc dĩ: “Trước khi lên máy bay tôi có gọi điện thoại cho cảnh sát Vương. Anh ta nói tìm thấy một hang núi nhỏ khác đằng sau vách đá ở phía Bắc đảo hoang. Ở đó cảnh sát phát hiện cọc gỗ dùng để thả neo. Bởi vậy có thể suy đoán, trước kia nơi đó nhất định có chiếc thuyền nhỏ, ắt hẳn tên kia đã thừa dịp thủy triều tràn mạnh vào cửa động mà dong thuyền đi...”

“Vậy Lisa thì sao? Cảnh sát tìm khắp cả hòn đảo nhưng vẫn không tìm thấy xác cô ta, chẳng lẽ tên kia còn mang theo một cái xác cùng chạy trốn ư?” Viên Mục Dã lấy làm khó hiểu.

Đoàn Phong nhún vai: “Có gì là không thể? Cậu cũng đừng quên rằng phiêu bạt trên biển cũng cần đồ ăn...”

Viên Mục Dã không tìm được mà sờn tóc gáy. Trên đời này có trăm nghìn kiểu ác, càng có vô số kẻ ác ẩn núp giữa đám đông như ma quỷ. Anh không gặp được, đó là may mắn của anh, nếu không chắc hẳn là anh chạy trời không khỏi nắng...

Sau khi bay về thủ đô, Viên Mục Dã đến số 54 đón Kim Bảo trước, nhưng điều làm cậu bức là con chó này chẳng hề biểu hiện nhiệt tình dù nhiều ngày không gặp mình chút nào, nó chỉ quẫy đuôi với cậu vài cái cho có lệ.

Trái ngược, gần đây nó khá là thân với đầu bếp Lưu, quả nhiên cứ có sữa chính là mẹ. Dù lòng Viên Mục Dã hơi mất mát nhưng có thể trách ai được đây? Bản thân mình ở chung với nó thì ít mà xa cách thì nhiều, cho nên tất nhiên cũng không thể trách Kim Bảo thực tế như thế được.

Hơn nữa, có lẽ trong mắt nó, chủ nhân thật sự của nó cũng chỉ có một người... Những người còn lại cùng lắm chỉ là phiêu cơm tạm thời mà thôi.

Sau khi về đến nhà, Viên Mục Dã ngồi một mình trong phòng khách trống trải, nhìn Kim Bảo cũng vừa mới về đến nhà. Hai bên một người một chó nhìn đối phương trừng trừng, không biết phải làm gì bây giờ.

Lúc này, tâm trạng của Viên Mục Dã cũng vắng vẻ như căn nhà này vậy. Trừ công việc ra, dường như cuộc sống của cậu không có bất cứ không gian riêng tư nào. Trước kia lúc làm cảnh sát là thế, không ngờ thay đổi công việc rồi vẫn vậy... Xem ra có một vài việc là số phận đã định và cũng do giới hạn của tính cách, không phải có thể dễ dàng thay đổi.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã bị âm thanh trong phòng bếp làm bừng tỉnh. Ban đầu cậu còn tưởng Kim Bảo dậy phá phách, nhưng cẩn thận nghe, hình như là có ai đang nấu cơm trong bếp.

Viên Mục Dã lập tức cảm thấy như có ma, bình thường phòng bếp nhà cậu rất ít khi nổi lửa. Trước kia trừ Diệp Dĩ Ngụy thỉnh thoảng đến đây nấu hai phần bữa sáng ra thì chẳng còn ai để ý gì đến nó.

Nghĩ đến Diệp Dĩ Ngụy, Viên Mục Dĩ giật mình bật dậy khỏi giường, người có thể đi lại trong ngôi nhà này một cách tự nhiên, đồng thời không khiến Kim Bảo sửa e rằng chỉ có Diệp Dĩ Ngụy, vì thế cậu lập tức xuống giường, chẳng kịp mang dép lê mà chạy ra khỏi phòng ngủ...

Kết quả lại nhìn thấy một người xa lạ đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa phòng khách chơi di động, còn Kim Bảo kẹp chặt đuôi cuộn tròn ở trong ổ của mình, chỉ lộ ra nửa cái mông.

Đôi phương vừa thấy Viên Mục Dĩ ra khỏi phòng ngủ bèn ngẩng đầu nhìn về phía cậu: “Cậu cũng mất cảnh giác quá nhỉ? Chúng tôi đã vào nhà lâu như vậy rồi mà giờ cậu mới phát hiện...”

Viên Mục Dĩ nhìn cặp mắt màu vàng kia mà có cảm giác muốn chửi đổng. Cậu nói với gã mắt vàng với vẻ không vui: “Anh tới đây làm gì? Coi nơi này như vườn hoa nhà anh à?”

Lúc này Thạch Lỗi bê một bát mì đi đến: “Mì gói trong phòng bếp của cậu không ăn đi sẽ hết hạn. Đúng lúc tôi đói bụng nên tự úp một gói, đỡ phải để hết hạn, lãng phí.”

Viên Mục Dĩ cạn lời nhìn Thạch Lỗi, cậu hỏi thẳng luôn: “Sáng ngày ra mấy người không mời mà tự đến có việc gì không?”

Thạch Lỗi ngồi thoải mái trên ghế sofa: “Có vài việc. Cậu đừng vội, chờ tôi ăn mì xong sẽ nói tỉ mỉ với cậu.”

Chương 470: Ra nước ngoài hỗ trợ

Viên Mục Dĩ nín hơi, thâm mắng trong lòng, anh đến nhà tìm tôi có việc, sao lại trở thành tôi sốt ruột chứ?

Thấy Thạch Lỗi ăn ngon lành, Viên Mục Dĩ nhớ ra chỗ mì gói đó đều do lúc trước Diệp Dĩ Ngụy mua về trữ ở nhà, đáng tiếc từ sau khi nhiễm virus, cậu không đụng vào những thứ đồ ăn này nữa... Hiện giờ cả Diệp Dĩ Ngụy cũng không biết tung tích nên càng chẳng có ai nhớ tới trong một góc phòng bếp còn có một ít mì gói sắp hết hạn sử dụng.

Thạch Lỗi ăn một lát, thấy Viên Mục Dĩ vẫn đứng ở đó nhìn mình bằng ánh mắt đại ra thì cười bảo: “Không phải chỉ ăn một gói mì của cậu thôi ư? Đồ để đây cậu cũng không ăn được, quá thời hạn thì lãng phí, nếu không hôm nào tôi mời cậu ăn một bữa ngon nhé?”

Viên Mục Dĩ chẳng có lòng dạ phản ứng bọn họ. Cậu không ngờ mình không bắt được tên ma quỷ ăn thịt người trên đảo hoang, kết quả ở nhà lại có một kẻ chạy tới... Đôi khi cậu thật sự rất muốn báo cảnh sát bắt người luôn cho xong, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cho dù nhóm Từ Lệ có bắt gã mất vàng, bản thân gã cũng có thể tìm được cách thoát thân.

Không chỉ thế mà còn sẽ hại chết những cảnh sát tham gia vụ án này, cho nên mỗi khi Viên Mục Dĩ sinh ra ý tưởng này, cuối cùng cậu đều sẽ tự thuyết phục mình từ bỏ...

Thạch Lỗi ăn xong bát mì gói rồi lau miệng: “Thật ra mấy hôm trước chúng tôi đã tới một lần, đáng tiếc cậu không có nhà, hiện giờ việc ở đơn vị cậu rất bận à? Tới mười lần hết chín lần cậu không ở nhà.”

Nghe xong, sắc mặt Viên Mục Dĩ hơi thay đổi. Thạch Lỗi vội vàng xoa dịu: “Tôi chỉ làm phép thí dụ vậy thôi, sao mà có thể chạy đến nhà cậu mười lần thật chứ?”

Viên Mục Dã thở dài: “Nói đi, rốt cuộc các người muốn làm cái gì?”

Lúc này gã mắt vàng đi đến tủ lạnh lấy một lon bia ra, tự mở và uống một ngụm rồi nói: “Chúng tôi có một đồng nghiệp đột nhiên tự sát chết vào khoảng thời gian trước nên muốn nhờ cậu qua xem giúp trước khi chết anh ta đã trải qua chuyện gì?!”

“Các người coi tôi là thầy bói thật hả, tôi làm sao biết trước khi chết anh ta đã xảy ra chuyện gì?” Viên Mục Dã nói bằng vẻ mặt buồn cười.

Thạch Lỗi nghiêm mặt lại: “Chúng tôi tới tìm cậu thì tất nhiên là biết cậu có thể làm được. Cậu chỉ cần đến chỗ anh ta tự sát xem thử giúp chúng tôi là được. Chúng tôi cũng không bắt buộc, có thể đọc được bao nhiêu nội dung thì được bấy nhiêu...”

Viên Mục Dã hơi sững sốt: “Anh cũng có thể làm được cơ mà? Tại sao còn phải tìm tới tôi chứ?”

Thạch Lỗi lắc đầu đáp: “Nghề nào cũng phải có người chuyên nghiệp mà, mặc dù cậu và tôi có thể chất tương tự, nhưng thể mạnh của tôi không phải là đọc từ trường tư duy, cho nên lần này chỉ có thể tìm cậu tới giúp đỡ.”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi hỏi: “Được thôi, ở chỗ nào? Giờ tôi sẽ đi cùng các anh luôn!”

Viên Mục Dã muốn tổng cổ hai người này càng sớm càng tốt, cậu thật sự không muốn có quá nhiều liên quan với bọn họ nên muốn đánh nhanh thắng nhanh. Ai ngờ Thạch Lỗi lại nói với cậu rằng nơi tự sát không phải ở trong nước, mà là trụ sở chính của công ty bọn họ ở nước M.

Điều này không khỏi làm Viên Mục Dã hơi do dự. Ra nước ngoài cùng bọn họ, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, dù gì bọn họ cũng chẳng phải hạng lương thiện, càng không phải bạn bè thân thuộc với mình, hoặc có thể nói giữa bọn họ thậm chí còn chẳng phải bạn. Ra nước ngoài với họ một cách qua loa thế này, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì thì phiền phức lắm.

Thạch Lỗi nhận ra Viên Mục Dã do dự bèn cười bảo: “Cậu giúp tôi, tất nhiên tôi cũng sẽ giúp cậu, đây gọi là có qua có

lại. Cậu đàn em yêu dấu của tôi ơi, đối với cậu, để tôi thiếu cậu một ân tình chỉ có tốt chứ không có hại đâu nhé...”

Tất nhiên là Viên Mục Dã hiểu rõ điều này, nhưng quả thật tùy tiện ra nước ngoài với đối phương có rất nhiều nguy hiểm. Gã mắt vàng thấy vẻ mặt Viên Mục Dã do dự, ánh mắt gã lập tức trở nên cực kỳ nanh nọc. Trên thực tế, Viên Mục Dã đã nhận ra, nếu cậu mà từ chối thì không biết chừng đối phương sẽ trói gô cậu đi luôn ấy chứ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nói với Thạch Lỗi: “Vậy được rồi, nhưng mà tôi cần phải sắp xếp lại việc ở nhà và đơn vị đã mới được, đại khái cần đi mấy ngày?”

Thạch Lỗi ngẫm nghĩ rồi đáp: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, nhiều nhất là một tuần.”

“Ngoài ý muốn...” Viên Mục Dã ngờ vực hỏi.

Thạch Lỗi sợ Viên Mục Dã đổi ý nên vội vàng giải thích: “Cậu yên tâm, bất kể có điều gì ngoài ý muốn, chúng tôi đều có thể bảo đảm sự an toàn của cậu!”

“Thật chứ...?” Viên Mục Dã nửa tin nửa ngờ.

Thạch Lỗi nói với vẻ mặt chân thành: “Thật!”

Tiến hai tên ôn thân đi rồi, Viên Mục Dã nhanh chóng gói chai bia và bát dưa mà gã mắt vàng và Thạch Lỗi dùng vào túi bảo quản. Trên đó có ADN của hai người ấy, có lẽ sau này sẽ có chỗ dùng đến. Sau đó, Viên Mục Dã lại nhanh chóng gọi điện thoại cho Từ Lệ, hẹn anh ta ra ngoài gặp mặt, hy vọng anh ta có thể giúp mình kiểm tra ADN trên hai thứ đồ này.

Sau khi gặp mặt, Từ Lệ nhận hai món đồ và nhìn liếc qua: “Đây là đồ ai dùng rồi vậy?”

“Hai kẻ tình nghi, có điều với tình hình trước mắt không có cách nào định tội bọn họ, nhưng nếu có thể tạm thời giữ ADN của bọn họ, về sau chắc chắn sẽ có tác dụng.” Viên Mục Dã hào hứng nói.

Mặc dù Từ Lệ rất khó xử, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý sẽ nghĩ cách giúp Viên Mục Dã việc này, nói là chờ khi có kết quả rồi sẽ gọi điện thoại liên hệ với Viên Mục Dã.

Sau khi tạm biệt Từ Lệ, Viên Mục Dã cảm thấy hơi đau đầu, bởi vì trước khi đi Thạch Lỗi đã căn dặn cậu tốt nhất đừng nhắc tới chuyện này với bất kỳ ai ngoài ba người bọn họ, nếu không đến lúc đó làm liên lụy đến đối phương thì có thể sẽ hại người khác.

Mặc dù Viên Mục Dã biết Thạch Lỗi chỉ cố ý hù dọa cậu, là một thủ đoạn để cậu giữ bí mật thôi, nhưng cậu cũng không thể không kiêng dè gì về điều này... Nhưng nếu không nói rõ lý do với Đoàn Phong, mình làm sao xin nghỉ một tuần được? Nghĩ tới nghĩ lui, Viên Mục Dã cũng không biết nên mở miệng như thế nào, vì thế chỉ có thể đưa Kim Bảo đến số 54 trước.

Vừa vào cửa Viên Mục Dã đã nhìn thấy Đại Quân đang ngồi đút đồ ăn cho con sóc của Tăng Nam Nam. Trong khoảng thời gian này con vật kia đã rất thân thiết với Kim Bảo, vừa thấy Viên Mục Dã dắt Kim Bảo vào cửa, nó đã nhảy thẳng lên lưng Kim Bảo không hề ngần ngại.

Đại Quân tò mò hỏi: “Sao cậu lại đưa Kim Bảo tới đi làm?”

Viên Mục Dã hơi ngượng ngùng: “Tôi có vài việc riêng nên phải ra ngoài mấy ngày. Đúng rồi, đội trưởng Đoàn đâu?”

Thấy Viên Mục Dã ấp a ấp úng, Đại Quân thức thời không hỏi cậu có chuyện gì nữa: “Đang chạy bộ trong phòng thể chất trên lầu đấy.”

Viên Mục Dã giao Kim Bảo cho Đại Quân rồi xoay người lên lầu hai. Cậu vừa mới đi đến cửa phòng thể chất đã nghe thấy tiếng máy chạy bộ ro ro, chắc là Đoàn Phong đang vận động ở bên trong. Viên Mục Dã đứng ở cửa do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đẩy cửa bước vào.

Vừa vào cửa, cậu thấy Đoàn Phong đang chạy với tốc độ nhanh nhất trên máy chạy bộ, mồ hôi túa ra như mưa. Thấy người đi vào là Viên Mục Dã, anh ta hơi tò mò hỏi: “Hiếm có nhỉ, cậu cũng muốn vận động à?”

Chương 471: Nhập cư trái phép

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Đề khi khác đi, hôm nay tôi tới là muốn xin anh cho nghỉ đề ra ngoài mấy ngày...”

Nghe vậy, Đoàn Phong ấn nút tạm dừng trên máy chạy bộ, sau đó vừa lau mồ hôi vừa tò mò hỏi: “Sao thế? Quê cậu lại có chuyện hay ho gì à? Lần này là trưng dụng nhà hay là trưng dụng đất?”

Viên Mục Dã bật cười: “Tuởng bỏ à... Chuyện tốt có thể rớt trúng đầu tôi nhiều lần như thế chắc?”

“Vậy cậu xin nghỉ làm gì?” Đoàn Phong nghi ngờ.

Viên Mục Dã chân chừ một chút, không biết nên mở miệng như thế nào. Cậu ngẫm nghĩ rồi ấp úng nói: “Tôi... tôi có ít việc riêng, đúng, là có ít việc riêng.”

Vốn dĩ Đoàn Phong chỉ thuận miệng hỏi, kết quả anh ta vừa thấy biểu cảm của Viên Mục Dã là đã biết chắc chắn có chuyện!

Thật ra Viên Mục Dã là một người không biết nói dối, nhất là ở trước mặt Đoàn Phong. Anh ta như máy chụp X-quang vậy, lia một cái là có thể nhìn thấu suy nghĩ của cậu.

“Rốt cuộc là làm sao? Cậu không nói tôi không cho nghỉ đâu nhé?” Đoàn Phong cố ý nói bằng vẻ mặt sầm xuống.

Viên Mục Dã bóp mi tâm một cách bất đắc dĩ: “Tôi không biết nên nói việc này với anh như thế nào. Tôi không muốn liên lụy đến anh, tôi...”

“Có cái gì mà không biết nên nói như thế nào, ăn ngay nói thật đi!” Đoàn Phong cắt lời Viên Mục Dã.

Hết cách, cuối cùng Viên Mục Dã đành phải kể hết toàn bộ chuyện buổi sáng Thạch Lỗi và gã mắt vàng tới tìm mình.

Đoàn Phong giận quá, nói: “Tại sao cậu lại đồng ý đi theo bọn họ đến nước M? Cậu không biết sau khi qua đó có thể sẽ gặp phải nguy hiểm ư? Ngộ nhỡ đây là một âm mưu của bọn họ thì sao? Họ muốn lừa cậu ra ngoài thì sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên tôi biết điều này, nhưng mà với năng lực của hai người bọn họ, có khi lúc ấy sẽ cứng rắn đưa tôi đi ngay mà không cần sự đồng ý của tôi. Thay vì bị họ ép buộc mang đi, chẳng bằng tự mình đồng ý yêu cầu của bọn họ trước, như vậy có lẽ tôi còn có thể có quyền lên tiếng.”

Đoàn Phong vắt khăn lông lên vai, lạnh giọng nói: “Không được đi, từ giờ trở đi cậu thành thật ở trong số 54. Tôi cũng không tin bọn họ dám đến đây cướp người?!”

Viên Mục Dã dở khóc dở cười: “Tôi cũng đâu thể ở đây mãi được?! Hơn nữa, tôi đồng ý còn có một mục đích khác, đó là vì tôi muốn xem thử thể lực sau lưng hai người bọn họ rốt cuộc là gì... Tôi cảm nhận được rằng sau lưng những người đã chết vì bọn họ trước kia luôn có một bàn tay vô hình khuấy đục mọi chuyện. Tôi muốn xem thử rốt cuộc hai người bọn họ xuất thân từ môn phái nào?!”

Đoàn Phong hừ khế: “Lại còn môn phái nào? Chẳng lẽ cậu muốn tranh giành chức minh chủ võ lâm hả?”

Viên Mục Dã cười nói: “Không, tôi muốn điều tra xem rốt cuộc cái chết của ông cụ Lâm năm đó có phải là tai nạn hay không...”

Đoàn Phong sững sốt, anh ta không ngờ Viên Mục Dã có thể liên hệ hai việc này lại với nhau, anh ta cau mày hỏi: “Căn cứ vào đâu?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không có căn cứ, chỉ là một loại trực giác. Nếu bắt buộc phải nói ra nguồn cơn của trực giác này, thì đó chính là lớp thiếu niên mà ông cụ Lâm mở năm ấy. Tôi đã từng điều tra, những đứa trẻ trong lớp thiếu niên của ông ấy đều mất tích một cách kỳ lạ sau khi ông ấy xảy ra chuyện. Mà sở dĩ tôi vẫn còn đứng được ở đây hoàn toàn là bởi vì lúc ấy ông cụ Lâm vừa mới tiếp xúc với tôi, tôi cũng chưa chính thức vào lớp thiếu niên của ông ấy để học tập.”

“Cậu nói ông già Lâm chết là vì những đứa trẻ trong cái lớp thiếu niên kia ư?” Đoàn Phong trầm giọng hỏi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Khả năng này rất cao. Tôi biết thật ra tiến sĩ Lâm cũng từng âm thầm điều tra việc này, nhưng anh ta vẫn không có bất cứ thu hoạch gì cả... Hiện giờ, một trong những đứa trẻ của lớp thiếu niên trước kia xuất hiện, tất nhiên gã phải biết được sự thật năm xưa, thậm chí còn có khả năng tìm được những đứa trẻ còn lại thông qua gã.”

Đoàn Phong nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu là lớp thiếu niên của ông cụ Lâm mở năm đó thì tôi cũng biết một chút. Trong ấy toàn là những cậu nhóc có khả năng đặc biệt mà ông ấy vợ vét từ khắp nơi trên nước S. Hiện giờ ngấm lại, năm đó năng lực đặc biệt của những đứa trẻ đó đã rất khó lường, nếu tôi luyện thêm mấy năm, nhóm người này sẽ là một lực lượng vô cùng đáng sợ.”

Viên Mục Dã thở dài: “Có lẽ bởi vì như vậy, ông cụ Lâm mới bị người ta giết, để có thể hoàn toàn chiếm lớp thiếu niên đó cho riêng mình.”

“Giờ ngấm lại, số của thằng nhóc cậu còn khá đầy, nếu không lúc này có phải cậu cũng sẽ đi khắp nơi trên thế giới để làm xằng làm bậy giống tay đàn anh từ trên trời rơi xuống kia không?” Đoàn Phong nói bằng vẻ mặt hài hước.

Viên Mục Dã cũng cười: “Ai biết được? Nếu thật như vậy, có lẽ lần đầu tiên hai chúng ta gặp mặt sẽ phải đánh nhau thừa sống thiếu chết rồi nhỉ.”

Đoàn Phong lừ mắt nhìn Viên Mục Dã: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi. Cỡ như cậu mà muốn thừa sống thiếu chết với tôi á? Cậu nên thấy may mắn rằng chúng ta là anh em cùng một phe... Đừng tưởng bình thường cậu làm ra vẻ cao siêu lắm, nhưng tôi liếc mắt là có thể nhìn thấu điểm yếu của cậu.”

Viên Mục Dã cũng rất tò mò điểm yếu của mình là gì, cậu mỉm cười, hỏi: “Được, vậy xin hỏi đội trưởng Đoàn, nhược điểm của tôi là gì?”

Đoàn Phong nghĩ ngợi rồi đáp: “Cậu ấy à, thoát nhìn bề ngoài lạnh lùng, thật ra tình cảm nội tâm phong phú. Mặc dù có thể gặp mạnh biến mạnh, nhưng mà dễ đồng cảm với người ta, bất

kẻ đối phương là kẻ xấu tội ác tày trời, giết người như ngóe, cậu cũng có thể tìm ra điểm sáng trong lòng bọn họ. Tổng kết lại là: Tay không đủ đen, miệng mềm lòng, đây là ưu điểm của cậu, cũng là khuyết điểm trí mạng nhất của cậu.”

Viên Mục Dã nghe xong không nói gì, trong lòng không ngừng suy nghĩ về khuyết điểm mà Đoàn Phong nói. Cậu phát hiện đôi khi đúng thật là bản thân mình không đủ quyết đoán, dễ lo trước lo sau, có lẽ là bởi vì mình luôn muốn làm việc sao cho ổn thỏa hơn nữa, cho nên lỡ mất rất nhiều cơ hội tốt...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã im lặng, còn tưởng rằng cậu giận vì lời mình nói bèn vội vàng bổ sung thêm: “Đương nhiên, ưu điểm của cậu nhiều hơn. Ví dụ như tâm tư cậu kín đáo, luôn luôn có thể nhìn thấy chỗ chúng tôi không nhìn tới. Thêm vào đó cậu ngoài lạnh trong nóng, mặc dù bề ngoài cậu trông như không dễ gần, nhưng thật ra cậu lại thường xuyên suy xét đến cảm nhận của mọi người. Ví dụ như nói đến nhóm chúng ta đi, có kẻ ngốc, có kẻ lỗ mãng, có người tính cách kỳ cục, còn có người cáo già xảo quyệt, nhưng mà chỉ cần cậu muốn là có thể ở chung vô cùng hòa hợp với bất kỳ ai trong số họ. Bởi vì cậu có thể dễ dàng tìm được điểm chung với họ... Những người khác lại không được.”

Viên Mục Dã bật cười: “Tiểu Nhiễm có chỉ số thông minh cao như thế sao mà ngốc được?”

Đoàn Phong nói: “Chỉ số thông minh của cậu ấy không thấp, nhưng EQ lại là số âm đấy! Trước hết mặc kệ chuyện đó. Tóm lại trước khi cậu tới, cả đám bọn họ giống như cây xương rồng phủ đầy gai bị cứng rắn nhét vào một cái hộp, tôi chính là cái hộp đó, cùng lắm chỉ có thể trói bọn họ lại với nhau, mà sau khi cậu đến lại khác. Cậu nhanh chóng hòa nhập vào tập thể này giống như nước vậy, mọi người cũng không đối chọi gay gắt giống như lúc trước nữa.”

Chương 472: Điểm yếu trí mạng

Viên Mục Dã cười: “Anh chắc chắn tôi là nước chứ không phải thủy ngân à?”

“Mặc dù là thủy ngân cũng chả sao, dù gì mấy người bọn họ cũng là giống loài quý hiếm bách độc bất xâm...” Đoàn Phong nói đùa.

Hôm đó, tới cuối cùng Đoàn Phong vẫn đồng ý với quyết định của Viên Mục Dã, nhưng anh ta lo lúc trước Viên Mục Dã đã ăn phải Nhục Chi ở trên đảo hoang nên có thể sẽ gây ra ảnh hưởng nào đó cho cơ thể của cậu. Vì thế sau khi trở về anh ta đã liên hệ với lão Lâm, vốn định sẽ kiểm tra sức khỏe toàn diện cho Viên Mục Dã trong mấy ngày này.

Viên Mục Dã tỏ vẻ cơ thể của mình tạm thời cũng không cảm thấy chỗ nào khác lạ. Đợi cậu đi nước M về hẵng kiểm tra cũng không muộn. Nghe cậu nói như vậy, Đoàn Phong cũng không nói gì nữa, nhưng trong lòng anh ta biết rõ việc đi nước M với đám Thạch Lỗi có nguy hiểm rất lớn. Vì thế trong lòng Đoàn Phong lảng lảng có tính toán của riêng mình ...

Xin nghỉ và sắp xếp cho Kim Bảo xong, Viên Mục Dã về tới nhà thu xếp đơn giản rồi chuẩn bị liên hệ hai tên ôn thần kia, nhưng lúc này cậu mới phát hiện mình chẳng có cách thức liên lạc với Thạch Lỗi. Thế cho nên một mình cậu ngồi trên ghế sofa ở phòng khách mà chẳng biết làm gì, ai ngờ đúng lúc này điện thoại di động của cậu đột nhiên đổ chuông.

Viên Mục Dã bắt máy, một giọng nam xa lạ vang lên trong điện thoại: “Ra cửa, xe chờ cậu ở bên ngoài...”

Viên Mục Dã biết đây chắc hẳn là người của Thạch Lỗi tới đón mình nên thở dài, sau đó khóa kĩ cửa và đi ra ngoài. Kết quả khi cậu ra tới cửa thì thấy một chiếc xe MPV màu đen

đang dừng ở đầu hẻm, một thanh niên đeo kính râm đang vẫy tay với cậu.

Mặc dù Viên Mục Dã chưa từng gặp người thanh niên này, nhưng vẫn có thể phân biệt từ động tác của gã ta, ắt hẳn lại là cái gã mắt vàng thích biến hóa liên tục kia. Cậu đi đến đầu xe nhìn vào bên trong, quả nhiên thấy Thạch Lỗi ngồi ở trong.

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã có vẻ mặt cẩn thận thì buồn cười bảo: “Lên xe đi, tôi còn có thể lừa bán cậu được chắc?”

Viên Mục Dã khẽ lẩm bẩm: “Biết đâu được đấy...”

Sau khi lên xe, tay thanh niên lái xe đằng trước quay đầu lại, tháo kính râm trên mặt xuống và nói: “Chính thức làm quen một chút đi, về sau cậu có thể gọi tôi là A Triết.”

Nghe đôi phương giới thiệu cực kỳ ngắn gọn xong, Viên Mục Dã gật khế, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Thạch Lỗi: “Hộ chiếu của tôi còn chưa đến hai tuần nữa sẽ hết hạn, cho nên tôi chỉ có thể ở nước M nhiều nhất là khoảng một tuần thôi.”

Kết quả Thạch Lỗi lại nhún vai, nói: “Không sao cả, dù sao cậu ra nước ngoài cũng không cần hộ chiếu...”

“Anh có ý gì?” Viên Mục Dã tỏ vẻ ngờ vực.

Thạch Lỗi cười nói: “Cậu đàn em ngốc ời, cậu cho rằng thân phận như tôi và A Triết mà lại đi máy bay ra nước ngoài cùng với cậu à?”

Viên Mục Dã ngờ ngợ, ngay sau đó sắc mặt cậu sầm xuống: “Không phải là anh muốn đưa tôi nhập cư trái phép đấy chứ?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Tại sao không được? Yên tâm, cậu đi bằng con đường của chúng tôi sẽ càng an toàn hơn, dù sao cậu là do chúng tôi mời đi hỗ trợ, ngộ nhỡ trên đường cậu xảy ra chuyện gì thì không hay. Cho nên để ổn thỏa, cậu hãy cùng đi đường biển với chúng tôi đi!”

Viên Mục Dã lập tức cảm thấy cạn lời, có cảm giác như con mồi rơi vào bẫy. Nhưng chuyện đến nước này, cậu đã lựa chọn tham gia vào thì lẽ dĩ nhiên phải gánh vác nguy hiểm tương ứng...

Sau đó xe đi thẳng một mạch, nhanh chóng ra khỏi thủ đô, đến vùng biển gần nhất. Tiếp đó, ba người bọn họ lái cả xe lên một

chiếc tàu thủy, đến vùng biển biên giới giữa nước S và nước M.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy ngạc nhiên là khi họ đổi sang chiếc thuyền đánh cá thứ hai, Thạch Lỗi lại cho người nhả chìm chiếc xe họ lái lúc trước xuống thẳng đáy biển...

Viên Mục Dã không rõ tại sao Thạch Lỗi làm như vậy, chẳng lẽ vì để hủy diệt tung tích mà phải ném cả chiếc xe trị giá mấy trăm nghìn xuống biển ư!? Không biết tổ chức sau lưng hai người này rốt cuộc có thực lực như thế nào mà có thể tiêu tiền như nước thế.

Khi lên chiếc thuyền thứ hai, Viên Mục Dã mới phát hiện, so sánh với sự xa xỉ lúc trước, chiếc thuyền đánh cá này lại khiêm tốn quá mức. Ba người lên thuyền rồi vẫn trốn trong tường kép bí ẩn ở giữa thuyền đánh cá. Mặc dù nơi đó đầy đủ mọi đồ dùng sinh hoạt, nhưng ở trong không gian chật chội thời gian dài thật sự không phải trải nghiệm tốt đẹp gì.

Nhất là còn ở cùng với hai mặt hàng trước mắt. Một kẻ là vị đàn anh bí ẩn của Viên Mục Dã, kẻ còn lại là gã ma điên ăn thịt người mỗi ngày thay đổi một khuôn mặt. Trợn mắt trừng trừng ở cùng họ, trong lòng Viên Mục Dã cảm thấy quái dị nói không nên lời...

Lúc này Thạch Lỗi lấy mì gói và nước trong tủ lạnh ra đưa cho hai người: “Điều kiện có hạn, cũng may kiên trì một đêm đến hừng đông ngày mai có thể tới đích.”

A Triết nhận lấy và ăn hùng hục, nhưng Viên Mục Dã lại lấy tay nhẹ nhàng đẩy về: “Tôi không đói...”

Thấy thế, Thạch Lỗi vỗ trán nói: “Ôi chao, xem trí nhớ của tôi này. Sao tôi lại quên cậu không ăn mấy thứ này chứ?!” Nói xong, anh ta lại xoay người đi lấy một cái bình sẫm màu bịt kín trong tủ lạnh ra: “Này! Đây là đồ chuẩn bị riêng cho cậu.”

Viên Mục Dã ngờ vực nhận cái bình và mở ra ngửi, sắc mặt lập tức sẫm lại. Hóa ra Thạch Lỗi đưa cho cậu một bình máu lợn... Cậu nhìn thứ trong bình, sau đó lạnh giọng hỏi: “Các người đã điều tra tôi ư?”

Thạch Lỗi cười khê đáp: “Chúng tôi có mạng lưới mua bán tin tức lớn nhất thế giới. Trên đời này không có thứ gì chúng tôi

không điều tra ra... Virus trên người cậu cũng không phải không có thuốc nào cứu được, chỉ cần cậu thay hết máu toàn thân đi là được.”

Không phải lúc trước lão Lâm chưa nghĩ tới cách này, nhưng chỗ máu mới được đưa vào trong cơ thể Viên Mục Dã bị nhiễm virus rất nhanh và phân tách thành máu nhiễm độc mới.

Nghĩ đến đây, giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Tôi đã thử cách này rồi, hiệu quả cũng không lý tưởng...”

Thạch Lỗi gật đầu đáp: “Đương nhiên, bởi vì cách của các cậu không đúng.”

“Không đúng cách ư?” Viên Mục Dã nhíu mày lại.

“Thật ra tôi đã nghĩ ra cách giải quyết cho cậu từ lâu rồi, chỉ cần cậu đồng ý... là chúng tôi có thể giúp cậu làm lại cuộc đời chỉ trong một nốt nhạc thôi!” Thạch Lỗi nói với vẻ mặt chắc chắn.

Lão Lâm đã là chuyên gia hàng đầu thế giới về vấn đề này, tất nhiên Viên Mục Dã sẽ không tin chuyện ngay cả anh ta cũng không thể xử lý mà ở chỗ Thạch Lỗi lại giải quyết được dễ dàng.

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã không tin lời mình nên cười bảo: “Cách này rất đơn giản, nói thẳng ra là một phiên bản nâng cấp của liệu pháp truyền máu, nghĩa là rút hết sạch máu trong cơ thể cậu, sau đó lại tiêm máu mới vào, tiền đề là số máu mới đó chỉ có thể là của cùng một người.”

Viên Mục Dã hóa đá ngay tại chỗ. Hóa ra cách có thể giải quyết trong một nốt nhạc mà Thạch Lỗi nói lại là “một mạng đổi một mạng”, nghĩ đến đây cậu không khỏi cả giận: “Chẳng lẽ ở trong mắt các người, mạng người rẻ mạt như vậy à?”

Chương 473: Ôn tha không giết

Thạch Lỗi cười nói: “Đương nhiên không phải, chẳng qua mạng người được chúng tôi chia làm hai loại có giá trị và không có giá trị... Mà cậu rất đặc biệt, cho nên tất nhiên có giá trị liên thành ở trong mắt chúng tôi, nếu không sao cậu có thể sống đến bây giờ chứ?”

Viên Mục Dã nghe Thạch Lỗi khơi mào đề tài này, cậu bèn nương theo cái cớ ấy để hỏi: “Năm đó anh rời khỏi lớp thiếu niên như thế nào?”

Thạch Lỗi thoáng kinh ngạc, gã không ngờ Viên Mục Dã lại đột nhiên hỏi vấn đề này. Đầu tiên gã liếc nhìn A Triết ở bên cạnh, sau đó khẽ than một tiếng rồi đáp: “Đó cũng không phải là đoạn hồi ức tốt đẹp gì, cho nên tôi vốn dĩ không muốn nhắc tới nữa... Viên Mục Dã, cậu đừng cảm thấy mình có tí giá trị ở chỗ tôi thì được đằng chân lân đằng đầu. Có vài việc cậu không nên biết đến, cũng tuyệt đối đừng chạm vào, nếu không rất có thể cậu sẽ bị xóa sổ khỏi thế gian mà thần không biết quỷ không hay đấy.”

Đương nhiên Viên Mục Dã sẽ không bị dăm ba câu của Thạch Lỗi dọa sợ, không những không giận mà cậu còn cười tươi: “Vậy tôi phải xem có chuyện gì tôi không thể đụng vào đấy?”

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã là người chịu mềm không chịu cứng, gã cũng lập tức thay đổi sắc mặt: “Cậu nhìn cậu đi, nói đùa với cậu mà cậu còn coi là thật. Tuy nhiên cách thay máu mà tôi nói là chính xác trăm phần trăm đấy. Nếu cậu đồng ý, tới nước M tôi sẽ giúp cậu!”

Viên Mục Dã xua tay: “Tôi không thiếu đạo đức đến nỗi phải dùng tính mạng của người khác đổi lấy mạng mình. Về sau anh khỏi nhắc lại chuyện này nữa...”

Thạch Lỗi tự cảm thấy xấu hổ, gã thấy Viên Mục Đã chuẩn bị bình máu lợn vào lại tủ lạnh bên cạnh cậu: “Đại thánh nhân à, đây không phải máu người. Cậu có thể dùng tử thi được hay không? Cậu phải đi cả một tuần đấy, muốn để mình chết đói à?!”

Viên Mục Đã không tiếp lời gã mà vòng qua người gã để cất bình máu lợn vào tủ lạnh, sau đó quay trở về lấy một túi thực phẩm từ ba lô ra. Bên trong đều là bánh quy đen mà Đoàn Phong nhờ đầu bếp Lưu chuẩn bị cho cậu. Đây là đồ ăn trong một tuần kế tiếp của cậu, bởi vì so sánh với máu tươi, ăn thứ này có thể khiến Viên Mục Đã cảm thấy mình giống người bình thường hơn.

Chẳng qua điều khiến Viên Mục Đã thấy giật mình là, tay A Triết này cũng ăn bánh mì. Viên Mục Đã kinh ngạc nhìn gã cắn chiếc bánh mì trong tay hết miếng này đến miếng khác...

Có lẽ là cảm thấy có một luồng ánh mắt “cực nóng” bắn về phía mình, A Triết ngẩng đầu lên nhìn Viên Mục Đã: “Nhìn cái gì? Cậu không ăn còn không thể nhìn người khác ăn à?”

Viên Mục Đã vội vàng cúi đầu uống một ngụm nước muốn giảm bớt cục diện xấu hổ này.

Thạch Lỗi ở cạnh nín cười nói: “Đừng bảo cậu cho rằng bình thường A Triết đều ăn thịt người và uống máu người đấy chứ?”

A Triết lập tức sầm mặt xuống, nhét toàn bộ bánh mì còn dư lại vào trong miệng nhai nhồm nhoàm, sau đó hừ khê: “Yên tâm, cho dù tôi muốn ăn thịt người và uống máu người cũng sẽ không suy xét đến cái kẻ toàn thân đầy độc như cậu đâu.”

Trời sáng, cuối cùng ba người cũng kết thúc đoạn đường đi thân thiện và hài hòa, thuận lợi đến mục đích của chuyến đi này: Cảng biên giới của nước M. Nhưng Viên Mục Đã cảm thấy kinh ngạc vì sau khi lên bờ, Thạch Lỗi lại một lần nữa có hành động phô trương, gã nhắc máy gọi mấy chiếc xe MPV màu đen đến đón bọn họ.

Xem ra Thạch Lỗi chỉ muốn xóa sạch mọi dấu vết lúc họ nhập cư trái phép từ nước S đến nước M. Còn về việc sau khi tới nước M thì lại là chuyện khác...

Viên Mục Dã thấy thế, trong lòng cảm thấy hơi hồi hận, dù sao bây giờ mình cũng đã tới địa bàn của đối phương rồi, nói dễ nghe một chút là cậu được người ta mời đi theo, nói khó nghe là bị ép tới.

Mặc dù Viên Mục Dã không bị bịt mắt giống con tin bình thường, nhưng sau khi lên xe, cậu phát hiện cửa sổ xe hai bên sườn đều được dán giấy đen cả hai mặt, chỉ có kính chắn gió đằng trước là bình thường.

Đoàn xe đi một mạch về phía trước, Viên Mục Dã ngồi ở cuối cùng nên về cơ bản cậu không biết mình sẽ bị đưa đến đâu... Cậu thật sự không thích cảm giác giao số phận của mình vào tay người khác như thế này, mà nhất là người này còn là nhân vật nguy hiểm mà mình chưa quen thuộc.

Nước M giống nước S, đều là quốc gia có chế độ cộng hoà Liên Bang. Vùng biển phía Bắc tiếp giáp với nước S, bởi vì xã hội nước M hỗn loạn, chênh lệch giàu nghèo cực lớn, bởi vậy phần lớn quyền lực chính trị nằm trong tay các tài phiệt lớn.

Đáng sợ nhất là, hoạt động buôn lậu ma túy ở nước M rất dữ dội và ngang ngược, đã hình thành vài thế lực lớn mạnh. Thậm chí bọn chúng còn bỏ tiền can thiệp vào tổng tuyển cử để đạt được mục đích lót đường cho hành vi phạm tội của mình... Bởi vậy nước M bị xếp vào một trong những quốc gia không an toàn nhất trên thế giới.

Bắt đầu từ giây phút một mình bước vào đất nước M, sắc mặt Viên Mục Dã luôn căng chặt, Thạch Lỗi thấy thế thì cười bảo: “Sao thế? Căng thẳng à?”

Viên Mục Dã lườm gã: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ không muốn có dính dáng đến một vài thế lực đen thôi...”

Thạch Lỗi cười đắc ý: “Yên tâm, trong lịch sử đi lại mấy ngày nay của cậu đều không để lại bất cứ dấu vết gì đâu... Tôi mất công nhập cư trái phép lao lực như vậy là vì suy nghĩ cho cậu đấy.”

Viên Mục Dã hừ khê: “Phải không? Vậy tôi còn phải cảm ơn anh hả?!”

“Đương nhiên không cần, cậu chịu tới giúp tôi việc này là tôi đã rất biết ơn rồi!” Thạch Lỗi cười giả tạo.

Nghe gã nói như vậy, Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Hiện giờ chúng ta đã đến nước M, có phải anh cũng nên kể chuyện của người đồng nghiệp đã tự sát của anh không?”

Ai ngờ Thạch Lỗi nghe thế lại im lặng, Viên Mục Dã ngắc ngư rồi bổ sung: “Vậy anh nói phần mà tôi có thể biết, nếu không anh đưa tôi tới có ích lợi gì chứ?!”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi nói bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Thật ra tất cả mọi thứ đều không thể để cậu biết, cho nên cậu chỉ cần nói với tôi nội dung của tư tưởng tư duy mà cậu đọc được là xong...”

Viên Mục Dã nghiêm mặt nhìn về phía Thạch Lỗi: “Sao tôi cứ cảm thấy có khả năng anh sẽ qua cầu rút ván thế nhỉ?”

Thạch Lỗi cười đáp: “Không đến mức đó đâu, cho dù giữa tôi và cậu không có tình nghĩa đồng môn thì còn có cái tiếng đồng môn cơ mà! Chỉ với việc lúc trước cậu đã phá hỏng chuyện tốt của tôi mấy lần... nếu không phải nể phần cùng lớp cùng thầy, không biết cậu đã chết bao nhiêu lần từ lâu rồi.”

Viên Mục Dã bật cười: “Vậy là tôi còn phải cảm ơn anh đã không giết tôi cơ đấy!”

Khi hai người nói chuyện, xe đã chạy vào hầm đỗ xe của một tòa nhà cao tầng. Sau khi xuống xe, Viên Mục Dã muốn quan sát hoàn cảnh xung quanh theo bản năng. Thạch Lỗi thấy thế thì trầm giọng, nói: “Đàn em, đừng nói tôi không cảnh cáo cậu, nơi này không thể so sánh với nước S. Người ở đây vừa không biết nói tiếng Trung vừa không biết nói tiếng Anh. Bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào đi trên đường đều có thể gặp phải bọn cướp có súng, mà tên mặt trắng từ nước khác đến như cậu đi ra ngoài một mình lại càng nguy hiểm hơn. Cho nên tốt nhất cậu đừng rời khỏi tầm mắt của tôi, biết chưa?”

Trong lòng Viên Mục Dã biết rõ lời Thạch Lỗi nói không phải giả, nhưng cậu cảm thấy mình cũng không tới mức độ bắt buộc cần phải có người kẻ kẻ bên cạnh để bảo vệ, vì thế cậu tức giận nói: “Tôi cảm ơn anh nhé!”

Chương 474: Có khách đến nhà

Thạch Lỗi cố ý xem nhẹ giọng điệu của Viên Mục Dã, nói kiêu đưa đẩy: “Đừng khách sáo. Cậu đã do tôi đưa tới, tôi nhất định phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cậu mà?”

Lúc này A Triết bước xuống từ chiếc xe trước mặt: “Hai người các anh còn lề mề cái gì thế?”

Viên Mục Dã lướt qua Thạch Lỗi và nói với A Triết: “Cộng sự của anh đang phổ cập thường thức sinh tồn ở nước M cho tôi!”

Thạch Lỗi cười không nói gì, dù sao giữa bọn họ có thể đạt được trình độ này cũng đã xem như trạng thái khá thân thiện và hài hòa rồi. Vì thế gã giơ tay mời, ra hiệu Viên Mục Dã cùng lên lầu với mình.

Mặc dù Thạch Lỗi nói một đồng lời hù dọa, nhưng cũng không thể hù dọa nổi Viên Mục Dã. Hơn nữa, từ nhỏ Viên Mục Dã đã có một thói quen, đó chính là trong hoàn cảnh mà mình hoàn toàn lạ lẫm, nhất định phải nhớ mỗi một lối thoát chạy ra ngoài để tiện thoát thân khi gặp sự cố.

Trước kia Từ Lệ còn từng cười nhạo Viên Mục Dã vì điều này, nói thói quen này của cậu có tiềm năng làm trộm, nhưng chỉ có bản thân Viên Mục Dã biết, sở dĩ cậu làm như vậy là vì từ nhỏ cậu đã không có cảm giác an toàn. Bởi vậy cậu chỉ có thể cố hết sức kiểm soát tất cả sự việc thì mới có thể làm mình có cảm giác an toàn hơn một chút.

Lúc mấy người bọn họ đi vào thang máy, Viên Mục Dã phát hiện thang máy không giống bình thường. Nó chỉ có duy nhất một nút ấn, đó là thông lên tầng mười chín. Xem ra thang máy này chỉ chuyên dùng cho tổ chức của Thạch Lỗi...

Lúc này khóa thông minh trong thang máy yêu cầu Thạch Lỗi cung cấp mật mã bằng tròng mắt. Thạch Lỗi tới gần mở khóa

rồi thang máy mới bắt đầu chính thức khởi động. Nhưng nó cũng không đi lên trên như Viên Mục Dĩ tưởng tượng, ngược lại là đi thẳng một mạch xuống phía dưới, cuối cùng ngừng ở tầng hầm thứ sáu... Viên Mục Dĩ cũng không thắc mắc gì về điều này, chỉ yên lặng ghi nhớ cách hoạt động của thang máy.

Khi ra khỏi thang máy, ở cửa đã có người chờ sẵn. Đối phương nhìn thấy Thạch Lỗi thì có vẻ mặt kính cẩn, đi trước dẫn đường cho mấy người tới một căn phòng thoát nhìn như là nhà ăn.

Viên Mục Dĩ không kìm được tò mò: “Sao thế? Anh muốn mời tôi ăn cơm à?”

Thạch Lỗi cười đáp: “Không phải trước đó tôi đã nói rồi ư? Ăn mì gói của cậu thì về phải mời cậu một bữa tiệc lớn. Hiện giờ, trên cơ bản tôi đã thăm dò được khẩu vị của cậu, cho nên sẽ không đưa cho cậu những thứ tươi sống đó nữa.”

Nói xong, gã nhìn về phía người hầu dẫn đường phía trước: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

Đối phương vội vàng đáp: “Tất cả đều đã chuẩn bị xong theo lời ngài căn dặn.”

Thạch Lỗi gật gù: “Được, vậy lên món đi!”

Không bao lâu sau, một bàn tiệc toàn huyết bày ra trước mặt Viên Mục Dĩ, quả thật khiến cậu nhìn mà há hốc mồm. Thạch Lỗi cười nói: “Đây là các món ngon làm từ máu động vật mà tôi sưu tầm được từ khắp nơi. Thế nào? Lúc này đã hợp khẩu vị của cậu chưa? Mau nếm thử đi...”

Viên Mục Dĩ còn chưa nói lời nào đã nghe A Triết tỏ vẻ ghét bỏ: “Mấy thứ này có gì mà ngon?!”

Thạch Lỗi trừng mắt lườm gã: “Có ăn thì ăn đi, cứ nói nhiều...”

A Triết lầm bầm: “Khẩu vị cũng quái thật, còn quái lạ hơn cả khẩu vị ăn thịt người uống máu người của tôi.”

Tất nhiên Viên Mục Dĩ sẽ không so đo với gã mắt vàng, mặc dù đột nhiên Thạch Lỗi bày ra một bàn tiệc toàn huyết đích thực hơi đáng sợ, nhưng cậu buộc lòng phải thừa nhận, đúng là

chúng rất phù hợp khẩu vị của mình, vì thế cậu cũng không nói nhảm nữa mà cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Sau khi ăn uống no đủ, Viên Mục Dã nói với Thạch Lỗi: “Nhanh làm chuyện chính đi, xong xuôi sớm để tôi còn về sớm. Hoàn cảnh ở đây thật sự không thích hợp cho loại mặt trắng nước ngoài như tôi ở lâu...”

Thạch Lỗi buồn cười: “Cậu gấp cái gì hả? Hôm nay nghỉ ngơi một đêm trước, buổi sáng ngày mai tôi sẽ đưa cậu đến hiện trường... Chúng tôi còn có vài việc phải xử lý. Tôi sẽ bảo A Hòa đưa cậu về phòng trước.”

Bắt đầu từ giây phút bước vào đất nước M, Viên Mục Dã đã biết chắc chắn mình sẽ không được làm chủ những chuyện tiếp theo, cho nên giờ này cậu cũng không tỏ vẻ thắc mắc gì mà đứng dậy chuẩn bị ra ngoài với người tên A Hòa.

Ai ngờ Thạch Lỗi lại đột ngột gọi cậu lại: “Ồ yên trong phòng nghỉ ngơi, nhớ kĩ, chỉ cần cậu không chạy lung tung... thì sẽ luôn là khách quý của nơi này.”

Viên Mục Dã mỉm cười không nói, xoay người cùng rời khỏi với A Hòa. Cậu hiểu hàm ý trong lời nói của Thạch Lỗi muốn cảnh cáo mình nếu không có việc gì thì đừng đi lại lung tung, ngộ nhỡ nhìn thấy thứ gì không nên thấy thì có lẽ thực sự có khả năng đến được mà không đi được đâu.

A Hòa đưa Viên Mục Dã tới một căn phòng bên trong đây đủ mọi thứ, có thể coi như là phòng tổng thống tiêu chuẩn, chỉ có một điều làm Viên Mục Dã cảm thấy hơi kỳ lạ là ở dưới tầng hầm thứ 6 to như thế này mà mình không hề thấy một người nào khác xuất hiện.

Bởi vì nơi này là ở dưới lòng đất, cho nên dù căn phòng có sang trọng đến thế nào thì xung quanh đều không có một cánh cửa sổ, làm người ta có ảo giác như bị giam cầm ở đây... Nghĩ đến đây Viên Mục Dã không khỏi lắc đầu cười, sao lại là ảo giác cơ chứ? Hiện giờ rõ ràng là mình đang bị nhốt ở đây mà?!

Lúc này Viên Mục Dã lấy điện thoại di động của mình ra xem. Cuối cùng cậu đã hiểu tại sao Thạch Lỗi không tịch thu điện

thoại di động của cậu, bởi vì nơi này vốn chẳng có tín hiệu gì cả.

Mà phòng cậu ở càng chẳng có thông tin gì có ích, cho nên dù cậu chụp ảnh bằng điện thoại di động hay là máy ảnh cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa gì... Vì thế Viên Mục Dã không thêm nghĩ nhiều nữa, cậu đi vào phòng ngủ, ngã lưng ngủ ngay.

Do không có cửa sổ nên Viên Mục Dã ngủ đã giấc dậy cũng không biết rốt cuộc giờ này là đêm hay ban ngày. Ai ngờ đúng lúc ấy, điện thoại trong phòng bỗng đổ chuông. Viên Mục Dã bắt máy ngay: “Bao giờ anh lại đây?”

Kết quả đầu bên kia im lặng một lúc rồi mới từ tốn nói: “Chào cậu, Viên Mục Dã...”

Đây là một giọng nói hoàn toàn xa lạ. Lúc ban đầu Viên Mục Dã cho rằng đối phương là A Triết đã thay đổi dây thanh quản. Nhưng qua sự tiếp xúc hai ngày nay, Viên Mục Dã biết A Triết chắc chắn sẽ không nói chuyện với mình bằng giọng điệu này.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cũng khách sáo chào hỏi lại: “Xin chào, tôi là Viên Mục Dã, xin hỏi anh là...”

“Tôi là bạn của Thạch Lỗi. Tôi đã nghe anh ta đề cập đến cậu đàn em là cậu nhiều lần. Hôm nay nghe nói cậu đến nên mạo muội gọi điện thoại cho cậu, hy vọng có thể gặp mặt cậu một lần.” Đối phương lễ phép nói.

Nhưng Viên Mục Dã nghe xong lại trầm về một dấu chấm hỏi to đùng. Cuộc điện thoại này thật đáng ngờ. Bởi vì với tác phong làm việc của Thạch Lỗi, tuyệt đối sẽ không cho phép một người mà Viên Mục Dã chưa từng gặp lướt qua gã để gặp cậu một mình.

Nhưng đồng thời Viên Mục Dã cũng rất tò mò muốn biết rốt cuộc đối phương là ai? Giấu Thạch Lỗi gặp mình là xuất phát từ mục đích gì?

Chương 475: Người anh em họ Tùy

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ bèn mượn thang xuống nước: “Anh đã là bạn của đàn anh, tất nhiên cũng là bạn của tôi. Nhưng tôi vừa tới đây, trời xa đất lạ, không biết nên gặp mặt anh như thế nào đây?”

Không ngờ đối phương vừa nghe thế đã nhiệt tình nói: “Không sao, cậu là khách từ xa đến, tất nhiên là tôi phải đến gặp cậu mới đúng! Một lát nữa tôi sẽ sang phòng tìm cậu.”

Từ vài câu đối thoại đơn giản của đối phương, Viên Mục Dĩ có thể đoán ra đối phương cũng có thể tự do ra vào tòa nhà cao tầng này giống như Thạch Lỗi, chứng tỏ bọn họ đều là thành viên của một tổ chức bí ẩn, hơn nữa cấp bậc đều không thấp.

Cộng thêm chuyện anh ta chuyên chọn lúc không có Thạch Lỗi để một mình hẹn Viên Mục Dĩ, điều này chứng minh mặc dù hai người bọn họ cùng thuộc một tổ chức, nhưng lại không phải một lòng. Có lẽ hai người có quan hệ cạnh tranh nào đó.

Khi Viên Mục Dĩ đang suy xét có cần nghĩ cách liên hệ với vị đàn anh từ trên trời rơi xuống của mình hay không, ngoài cửa lại đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa...

Chẳng còn các nào khác, Viên Mục Dĩ đành phải đặt chiếc điện thoại đã cầm lên xuống, sau đó đi ra cửa và khẽ hỏi: “Ai thế?”

“Xin chào cậu Viên, chúng ta vừa mới nói chuyện điện thoại...” Giọng nói khi này trong điện thoại lại truyền từ ngoài cửa vào.

Mặc dù phòng ốc ở đây vô cùng sang trọng, nhưng thực tế có vài chỗ lại khác một trời một vực với thiết kế của khách sạn bình thường. Ví dụ như cửa của căn phòng này, bên trên không

có mắt thần gì cả, nếu không mở cửa thì cơ bản chẳng biết rốt cuộc ai đang đứng ngoài cửa.

Viên Mục Dã do dự đứng sau cánh cửa rồi giơ tay mở cửa phòng ra, cậu thấy một người đàn ông đeo mắt kính, hào hoa phong nhã xuất hiện ở trước mặt mình. Anh ta nở nụ cười và nói: “Xin chào cậu Viên, tôi tên Tùy Quang Bắc, rất vui được gặp cậu...”

Viên Mục Dã lễ phép bắt tay với đối phương, nói “Xin chào!”, sau đó hai người vào phòng ngồi. Cậu hỏi thẳng vào vấn đề: “Không biết lần này anh Tùy tìm tôi có chuyện gì không? Dù sao giữa chúng ta hình như không có giao thoa gì đáng nói...”

Tùy Quang Bắc cười: “Lần này tôi đột ngột tới cửa đúng là có hơi mạo muội, nhưng việc này liên quan đến cái chết của em trai tôi, cho nên tôi buộc phải tự mình tới gặp...”

“Em trai anh là...?” Viên Mục Dã ngờ vực hỏi.

Nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy, Tùy Quang Bắc lấy từ trong người ra một tấm ảnh đặt lên bàn trà: “Đây là em trai tôi, Tùy Quang Nam, nó chính là người đồng nghiệp đã tự sát chết mà Thạch Lỗi nói.”

Viên Mục Dã cầm ảnh lên xem thử, quả nhiên có vài phần giống Tùy Quang Bắc, có điều ảnh chụp Tùy Quang Nam thoát nhìn trẻ hơn...

Sau khi xem ảnh, Viên Mục Dã nói: “Tôi rất lấy làm tiếc về cái chết của em trai anh, nhưng tại sao anh lại tìm đến tôi? Nếu như anh muốn biết nguyên nhân thực sự về cái chết của cậu ấy... thật xin lỗi, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa chính thức tiếp xúc với chuyện này, cho nên tôi không thể cung cấp bất cứ tin tức gì có giá trị cho anh.”

Tùy Quang Bắc đẩy mắt kính lên rồi nói: “Tôi hiểu tình hình mà cậu nói. Hôm nay tôi đến đây gặp cậu là muốn kể vài chuyện đã xảy ra trước khi em trai tôi chết, bởi vì tôi tin là Thạch Lỗi sẽ không nói những việc này cho cậu, mà tôi lại cho rằng những việc này vô cùng quan trọng đối với việc làm rõ nguyên nhân cái chết của em trai mình...”

Tất nhiên Viên Mục Dã cũng biết điều này. Lúc trước cậu vừa hỏi đến chuyện này là Thạch Lỗi đã che che giấu giấu ngay,

không nói thật một câu nào. Nhưng Tùy Quang Bắc ở trước mặt đột nhiên muốn nói cho mình một ít chuyện liên quan, làm cậu cảm thấy không nắm được mục đích của đối phương là gì.

Thấy Viên Mục Dã không nói chuyện, Tùy Quang Bắc thở dài: “Tôi biết những việc này đều là bí mật nội bộ của chúng tôi, căn cứ vào điều khoản bảo mật, tuyệt đối không thể cho cậu biết. Nhưng nếu không cho cậu biết ít chuyện, cậu sẽ không thể biết rõ ràng nguyên nhân chân chính dẫn đến cái chết của Quang Nam. Tôi tuyệt đối không tin nó sẽ tự sát!”

Mặc dù lời cảnh cáo của Thạch Lỗi vẫn còn văng vẳng bên tai, nhưng lần này Viên Mục Dã đồng ý đến đây hỗ trợ là muốn tìm hiểu thế lực sau lưng Thạch Lỗi rốt cuộc là gì, cho nên mặc dù sẽ gặp nguy hiểm, cậu cũng phải nắm bắt cho bằng được tất cả cơ hội để tìm hiểu sự thật.

Tùy Quang Bắc thấy Viên Mục Dã mãi không nói chuyện, anh ta vội vàng tỏ thái độ: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không nhắc tới chuyện chúng ta gặp mặt với người khác, càng sẽ không nói cho người khác biết nội dung cuộc nói chuyện lần này của cậu và tôi. Là người làm anh, tôi chỉ có một yêu cầu, đó là xin cậu hãy tìm được nguyên nhân thật sự trong cái chết của Quang Nam.”

Viên Mục Dã gật đầu đáp: “Được, nhất định tôi sẽ làm hết sức...”

Sau đó Tùy Quang Bắc kể cho Viên Mục Dã nghe một loạt chuyện đã xảy ra trước khi Tùy Quang Nam xảy ra chuyện...

Ba năm trước đây, vị vua du thuyền hồi đó của nước M bị bệnh qua đời. Trước đây ông ta từng ký tên vào một bản di chúc, nói là sau khi ông ta qua đời sẽ quyên góp tòa biệt thự ba tầng do ông ta đứng tên cho tổ chức từ thiện của địa phương.

Nhưng vì bên ngoài vẫn đồn đại rằng lúc vua du thuyền còn sống đã giấu một bức tranh nổi tiếng giá trị trên trăm triệu Euro trong biệt thự. Cho nên khi bán đấu giá tòa biệt thự này, rất nhiều người đã tranh nhau ra giá... Cuối cùng tòa biệt thự được một đại gia kín tiếng họ Lê mua với giá cao hơn gấp ba lần giá thị trường.

Câu chuyện phải bắt đầu nói từ sau khi ông Lê này mua được biệt thự. Lúc ấy ông Lê mua nó cũng chỉ để đầu tư và tìm tranh, cho nên ông ta vốn dĩ không định vào đó ở. Bởi vậy vừa nhận biệt thự là ông ta đã tìm đội ngũ chuyên nghiệp tới chiếu X-quang cả biệt thự một lượt, quả nhiên phát hiện giữa tầng hai và tầng ba của biệt thự có thêm một tầng lửng.

Điều khiến tất cả mọi người cảm thấy hoang mang là, lối vào tầng lửng bị bịt kín hoàn toàn bằng bê tông, dường như mãi mãi không hy vọng nó bị người khác mở ra... Sau khi tầng lửng đó được mở ra, một số đồ cổ và tranh chữ được giấu bên trong cũng lần lượt được tìm thấy.

Bằng những bảo tàng tìm được, ông Lê chứng minh tất cả số vốn đầu tư ban đầu của mình đều là tiền nào của nấy. Ngay khi người đời đều cho rằng ông Lê sẽ bán đấu giá toàn bộ báu vật tìm được trong biệt thự, ông ta lại đột ngột bán nguyên lô cả tòa biệt thự và toàn bộ đồ vật bên trong.

Nghe đến đó, Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Bán cho ai?”

Tùy Quang Bắc đáp: “Là tập đoàn của chúng tôi mua lại bằng cái giá chưa bằng ba mươi phần trăm giá thị trường, mà em trai tôi được điều đi tiếp nhận tòa biệt thự cộng thêm kiểm kê đồ đạc bên trong. Ban đầu tất cả đều bình thường, cũng chỉ là những công việc kiểm kê thường quy thôi. Nhưng dần dần tôi phát hiện thời gian Quang Nam đến tòa biệt thự kia càng ngày càng dài, thậm chí đã chấm dứt việc kiểm kê tiếp nhận mà nó vẫn còn thường xuyên tự lén lút đến đó... Mà bi kịch xảy ra khi tập đoàn định điều nó đi nhận một việc khác, nó lại tự sát chết ở nhà bằng cách mà không một ai đoán trước được.”

“Cách gì?” Viên Mục Dã hỏi.

“Cắt cổ họng. Nó tự cắt cổ họng của mình bằng một con dao rọc giấy sắc bén... Trước khi chết, nó chẳng trăng trối lại điều gì, cho nên không ai biết nguyên nhân thật sự khiến nó tự sát.” Về mặt Tùy Quang Bắc nặng nề.

Chương 476: Hiện trường tự sát

Trước đây Viên Mục Dã đã gặp khá nhiều vụ án tự sát, khi cảnh sát loại trừ hoàn toàn khả năng người đó bị giết thì họ sẽ phát hiện, tất cả những người tự sát đều có lý do không còn muốn sống nữa, chỉ là những người thân và bạn bè xung quanh không phát hiện mà thôi.

Cho nên Viên Mục Dã cũng không muốn đánh giá nhiều về chuyện này trước khi biết rõ toàn bộ mọi chuyện, nên cậu gật đầu: “Tùy anh thôi, tôi hiểu ý anh, tôi chắc chắn sẽ dùng hết khả năng để điều tra nguyên nhân em trai anh tự sát.”

Sau khi tiễn Tùy Quang Bắc, trong lòng Viên Mục Dã vẫn còn rất nhiều nghi vấn, mục đích của người này thực sự chỉ là muốn nhờ cậu tìm hiểu nguyên nhân em trai mình tự sát sao?

Viên Mục Dã còn đang suy nghĩ, cửa phòng bỗng bị mở ra, Thạch Lỗi và A Triết lần lượt đi vào, Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã đang ngồi không trên ghế sofa thì cười hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Viên Mục Dã khẽ gật đầu, nhưng cậu phát hiện A Triết đi ở phía sau có sắc mặt cực kém, cứ như vừa cãi nhau vậy... Gã mắt vàng này có tính tình nóng nảy, tất cả cảm xúc đều hiện lên trên mặt, mặc dù thân phận thật của gã rất đáng sợ, nhưng cũng không phải là một đối thủ thật sự nguy hiểm.

Mà Thạch Lỗi lại khác, tay này là bậc thầy kiểm soát cảm xúc trời sinh, bất kể trong lòng đang là bầu trời xanh vạn dặm hay sấm sét vang dội... Mặt ngoài gã vẫn thể hiện vẻ nhẹ nhàng bình thản.

Đừng nhìn gã luôn cười tươi với mọi người cả ngày, có trời mới biết trong lòng gã đang tính đem đối phương phanh thây hay ném xuống biển? Cho nên so sánh giữa hai người này, Viên Mục Dã chắc chắn càng kiêng kỵ Thạch Lỗi hơn...

“Nghỉ ngơi thế nào rồi?” Thạch Lỗi cười hỏi.

“Không tồi, chỗ này ngoài việc hơi lạ vì không có cửa sổ ra, những cái khác giống hết khách sạn.” Viên Mục Dã thật thà đáp.

A Triết lấy một lon bia trong tủ lạnh ra, gã nói: “Cậu tự biết thỏa mãn đi, chỗ này thoải mái hơn trong tường kép trên thuyền đánh cá nhiều.”

Viên Mục Dã nghe xong chỉ cười mà không tiếp lời A Triết, cậu quay ra hỏi Thạch Lỗi: “Khi nào dẫn tôi đến hiện trường tự sát? Anh đưa tôi từ ngàn dặm xa xôi đến đây không phải chỉ nhốt tôi trong căn phòng sang trọng không có cửa sổ này chứ?”

Thạch Lỗi nhìn thoáng qua đồng hồ rồi bảo: “Cũng đến giờ rồi, bây giờ sẽ dẫn cậu đi...”

Điều khiến Viên Mục Dã bất ngờ là hiện trường tự sát lại không ở trong tòa nhà này, Thạch Lỗi dẫn cậu đi tiếp trong thành phố xa lạ ấy, cuối cùng dừng xe trước một khu chung cư cực kỳ bình thường.

Sau khi xuống xe, Thạch Lỗi chỉ vào một cánh cửa sổ phía trên và bảo: “Trong cánh cửa đó chính là hiện trường tự sát...”

Viên Mục Dã đánh giá một chút hoàn cảnh xung quanh rồi hỏi: “Trong nhà đồng nghiệp của anh có camera giám sát không?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không có, nhưng bên tòa nhà đối diện có một người đàn ông nhận là đã nhìn thấy toàn bộ quá trình. Tuy nhiên, người chết lúc đó quay lưng về phía cửa sổ, cho nên người ấy chỉ nhìn thấy người chết làm động tác cắt cổ, sau đó đã ngã xuống...”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Nếu quay lưng về phía cửa sổ, vậy không ai có thể thật sự nhìn thấy đã có chuyện gì xảy ra với người chết lúc đó...”

“Có thể nói như vậy...” Thạch Lỗi đáp.

Lúc này Viên Mục Dã nhìn khoảng cách giữa hai tòa nhà, sau đó bảo với Thạch Lỗi: “Trước tiên lên hiện trường tự sát xem thử đã rồi tính tiếp.”

Thạch Lỗi dẫn Viên Mục Dã lên một căn phòng trên tầng năm, đây là một căn hộ độc thân tiêu chuẩn, mặc dù cơ sở vật chất bên trong không quá xịn nhưng nó cũng có thể được coi là một căn hộ không tồi tại nước M, cho nên về cơ bản những người sống ở đây đều là người có thu nhập ổn định và có địa vị xã hội.

“Đây là ký túc xá mà tập đoàn của mấy người sắp xếp cho nhân viên à?” Viên Mục Dã nói đùa.

Thạch Lỗi cười: “Đây là căn hộ riêng của cậu ta, làm nghề như chúng tôi làm sao đến căn nhà cũng không mua nổi chứ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ và cảm thấy cũng đúng, dù sao công tác của bọn họ cũng là nghề có hệ số nguy hiểm cao, có khi đến cả công ty bảo hiểm cũng không dám nhận bán cho bọn họ ấy chứ? Cứ như vậy, Viên Mục Dã vừa suy nghĩ miên man vừa quan sát toàn bộ hoàn cảnh trong căn phòng, kết quả cậu lại phát hiện ra một vấn đề. Đó là từ lúc bọn họ lên trên tầng này, vẫn chưa từng gặp bất kỳ người nào ra vào...

“Tầng này bây giờ không có người ở à?” Viên Mục Dã hỏi.

Thạch Lỗi gật đầu: “Từ khi xảy ra vụ tự sát, những gia đình khác ở tầng này đều chuyển đi...”

“Không đến mức đó chứ? Phòng tốt như vậy mà nói không ở là không ở luôn à?” Viên Mục Dã rất ngạc nhiên.

Thạch Lỗi thở dài, nói: “Cậu không hiểu, người ở đây vô cùng kiêng kỵ điều này, bọn họ cho rằng người chết bị thần trừng phạt, linh hồn của người đó sẽ vĩnh viễn bị giam cầm ở chỗ này không thể nào rời đi...”

Viên Mục Dã buồn cười: “Xem phim kinh dị nhiều quá à?”

Thạch Lỗi nhún vai: “Thật ra đây là một loại tâm lý ám chỉ, khi mọi người đều chấp nhận điều này, vậy trong tòa nhà có bất kỳ tiếng động kỳ quái nào là lập tức liên tưởng đến hồn ma của người chết đang đi lại.”

Lúc này, hai người lần lượt đi vào căn hộ ở tầng năm, Viên Mục Dã nhanh chóng phát hiện ra phong cách trang trí trong phòng hơi u ám đè nén, xem ra chủ nhân của chỗ này khi còn sống cũng không phải là loại người có tính cách sáng sủa hoạt bát.

Hơn nữa căn phòng này hiển nhiên đã được người khác cẩn thận quét dọn, đừng nói là dấu vết tự sát trước đó mà đến cả dấu hiệu có người ở cũng đã bị dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí những đồ vật cá nhân của người chết cũng chẳng còn.

Viên Mục Dã hiểu rõ đây là vì Thạch Lỗi sợ mình lấy được càng nhiều tin tức từ bên trong, cho nên đã dọn dẹp sạch sẽ từ trước. Nhưng Tùy Quang Bắc đã nói thân phận của người chết cho Viên Mục Dã, vì vậy, có những vật phẩm cá nhân đó hay không cũng chẳng có gì khác cả.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn quay đầu nói với Thạch Lỗi: “Tôi muốn ở một mình trong phòng một lúc...”

“Được, vậy tôi chờ ở ngoài.” Thạch Lỗi nói xong bèn quay người đi ra ngoài, trước khi đi ra vẫn không quên tiện tay đóng cửa phòng.

Khi trong phòng chỉ còn một mình Viên Mục Dã, không khí xung quanh dần trở nên khác lạ... Viên Mục Dã nhìn một vòng các gian phòng một lần, khi cậu chuẩn bị tiến vào căn phòng phát hiện ra thi thể nạn nhân, bỗng sau lưng cậu truyền đến tiếng mở cửa.

Viên Mục Dã nhìn lại, cậu thấy Tùy Quang Nam đang dùng chìa khóa mở cửa để đi vào, nhưng biểu hiện của cậu ta lúc này cực kỳ bình thường, giống hệt một viên chức vừa tan tầm về nhà.

Sau khi cậu ta vào cửa bèn tiện tay đặt một chiếc túi lên bàn trà, Viên Mục Dã đi qua xem, cậu phát hiện đó là một suất sandwich. Hiển nhiên Tùy Quang Nam mua cái này là cho mình ăn, nhưng một người muốn tự sát còn tâm trạng nào để ăn cơm không?

Chương 477: Không nhìn thấy hung thủ

Cho dù là có cũng không nên ăn đơn giản như vậy, chẳng nào cũng chết thì sao không cho mình ăn một bữa thật ngon? Làm gì có cơm chặt đầu nào mà lại ăn sandwich? Vì vậy có thể nhận ra, vào lúc này Tùy Quang Nam vẫn chưa hề có ý định tự sát?

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến Viên Mục Dã vô cùng kinh hãi, cậu thấy cánh cửa phòng đã đóng lại tự động mở ra, như thể có thứ gì đó không thể nhìn thấy bằng mắt thường đang đi từ ngoài vào.

Đúng lúc này, Tùy Quang Nam ở trong phòng lộ vẻ vô cùng kinh hoàng, dường như cậu ta muốn quay lại tìm thứ gì đó, nhưng chỉ đi được vài bước bỗng đột nhiên ngã lăn ra đất, giống như cậu ta bị một ngoại lực to lớn làm cho ngã nhào...

Trong lòng Viên Mục Dã thật ra không tin trên thế giới này có ma quỷ, theo cậu, những chuyện ma quái chỉ là do mọi người gặp được mà không thể giải thích nên mới dùng quỷ thần để làm cho bản thân yên tâm mà thôi.

Nhưng đến tận lúc Viên Mục Dã đọc được từ trường tư duy của Tùy Quang Nam, cậu cảm thấy kinh hãi trước những gì xảy ra với cậu ta. Bởi vì dưới cái nhìn của Viên Mục Dã, Tùy Quang Nam không phải tự sát mà bị một sức mạnh không nhìn thấy khống chế rồi đành phải tự sát...

Hóa ra sau khi Tùy Quang Nam ngã sấp xuống, cậu ta dùng hết sức lực mới hất được sức mạnh đang trói buộc mình, tiếp đó Tùy Quang Nam chạy đến căn phòng phát hiện thi thể của cậu ta.

Ý đồ của Tùy Quang Nam lúc đó rất rõ ràng, cậu ta không muốn chết! Cậu ta đang nghĩ cách tự cứu! Cậu ta chạy đến căn phòng đó nhất định là muốn lấy thứ vũ khí nào đấy để phòng

thân, vậy mà đúng lúc này một con dao rọc giấy đột nhiên bay ra khỏi ngăn kéo, không hiểu sao lại xuất hiện trên tay cậu ta!

Sau đó động tác của Tùy Quang Nam vô cùng quái dị, chỉ thấy cậu ta dùng một tay giữ chặt cổ của mình, một tay khác cầm dao rọc giấy cắt một nhát thật mạnh lên cổ...

Trong tích tắc máu phun đầy đất, Tùy Quang Nam đau đớn giãy giụa trên mặt đất, mà ký ức cuối cùng cậu ta nhìn thấy trước khi chết là hai dấu chân xuất hiện trong vũng máu, tiếp theo đó ngăn kéo tủ trong phòng lần lượt bị mở ra, đồ vật bên trong bay loạn xạ khắp nơi.

Khi Viên Mục Dã phục hồi tinh thần, bàn tay cậu đã toát mồ hôi, Viên Mục Dã liên tục tự hỏi một vấn đề, đó là thứ mà cậu nhìn thấy trong từ trường tư duy của Tùy Quang Nam là ma quỷ sao?

Sau khi tỉnh táo lại, Viên Mục Dã rất nhanh đã phủ định ý nghĩ này, bởi vì cậu nhìn thấy rất rõ ràng vào giây phút cuối cùng trong sinh mệnh của Tùy Quang Nam, có hai dấu chân xuất hiện trong vũng máu...

Đó không phải là dấu chân có ý nghĩa bình thường, mà là do trọng lực giẫm lên vết máu nên hình thành dấu chân lõm xuống, thử hỏi một hồn ma mà nặng như vậy à? Làm sao nó có thể để lại dấu vết trên vật thể chứ?

Mà một khi tiếp nhận giả thiết “Không phải ma quỷ”, vậy sẽ rất dễ giải thích việc sau đó ngăn kéo tủ bị mở ra, đồ vật trong đó bay loạn xạ lung tung, bởi vì hiển nhiên đó là do một thứ không nhìn thấy đang lực tìm đồ vật mà thôi...

Đến lúc này Viên Mục Dã đã đọc xong toàn bộ từ trường tư duy trong căn phòng này, vì vậy cậu không cần ở lại đây nữa... Trước khi đi Viên Mục Dã nhìn qua cửa sổ căn phòng một chút, cậu phát hiện cửa sổ đó rất nhỏ nên phía đối diện chỉ nhìn được cảnh Tùy Quang Nam cắt cổ, còn về cảnh tượng đồ đạc trong ngăn kéo bị lực tung thì phía đối diện không thể nhìn thấy.

Lúc Viên Mục Dã đi ra, cậu thấy Thạch Lỗi đúng là đang thành thật chờ ở cửa, gã thấy Viên Mục Dã ra ngoài bèn cười và hỏi: “Sao rồi? Có thu hoạch được gì không?”

Viên Mục Dã khẽ gật đầu nói: “Có... Nhưng tôi sợ nói ra anh sẽ không tin.”

Thạch Lỗi cười lắc đầu: “Có gì mà không thể tin chứ? Trên thế giới này chẳng có chuyện gì mà tôi không thể tiếp nhận cả...”

Viên Mục Dã thở dài: “Vậy được, lên xe trước rồi nói sau!”

Thế là hai người đi xuống nhà, sau khi vào trong xe, A Triết đã sốt ruột không thể chờ được, gã thấy bọn họ quay về thì phàn nàn: “Tôi còn tưởng hai người ngủ qua đêm luôn ở trên đó chứ?”

Thạch Lỗi im lặng nhìn A Triết một cái, sau đó quay đầu bảo với Viên Mục Dã: “Nói xem, cậu nhìn thấy gì trong trí nhớ của người chết?”

Sắc mặt Viên Mục Dã lúc này có vẻ quái lạ: “Nói ra chắc anh không tin, tôi nhìn thấy ma trong căn phòng đó...”

Thạch Lỗi và A Triết đều sững sờ, chắc bọn họ không thể ngờ lại nghe thấy những lời này từ miệng Viên Mục Dã, A Triết còn cười phá lên: “Viên Mục Dã, cậu thật biết đùa đấy, nếu cậu không nhìn thấy cái gì thì cứ việc nói thẳng, đừng lòi ma quỷ ra nói chuyện với tôi.”

Viên Mục Dã trừng mắt nhìn hai người họ mà không nói gì... Có lẽ ánh mắt của cậu quá khủng khiếp khiến người khác phải sợ hãi, cuối cùng A Triết cũng không cười được nữa, gã lúng túng hỏi: “Ở đâu ra ma quỷ chứ, Lỗi thấy có đúng không?”

Thạch Lỗi lườm A Triết, sau đó khuôn mặt lộ vẻ nghiêm trọng nói với Viên Mục Dã: “Kể lại chi tiết những gì cậu thấy cho tôi nghe một lần đi...”

Viên Mục Dã thở dài, sau đó kể lại toàn bộ những gì mình thấy trong trí nhớ của Tùy Quang Nam trước khi chết, Thạch Lỗi nghe xong sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng, gã im lặng một lúc lâu dường như vẫn không nghĩ ra được cách giải thích cho chuyện này...

Đầu tiên Thạch Lỗi chắc chắn tin những gì Viên Mục Dã nói, nếu không đã chẳng mất công lén đưa cậu từ nước S đến đây, nhưng đồng thời gã cũng không thể tiếp thu được chuyện là ma quỷ đã giết Tùy Quang Nam, cho nên nét mặt của Thạch Lỗi mới xoắn xuýt đến thế.

Thạch Lỗi suy nghĩ một lúc rồi nói với giọng nặng nề: “Tôi biết cậu cũng không tin người đó bị ma quỷ giết chết, nói thử suy nghĩ của cậu đi?”

Viên Mục Dã bèn thăm dò: “Tôi đã miêu tả tỉ mỉ những gì mình thấy cho anh nghe, nếu anh thật sự muốn biết suy nghĩ của tôi thì hãy nói cho tôi biết nhiều tin tức hơn, nếu không đối với tôi tất cả chỉ là một đoạn ngắn không đầu không cuối, anh bảo tôi phải cho ý kiến gì?”

Thạch Lỗi cảm thấy khó xử và nhúc nhích đầu, gã nói: “Người chết khi còn sống phụ trách một hạng mục có độ cơ mật cao, tôi không nói là vì muốn tốt cho cậu thôi...”

Viên Mục Dã nghe xong bèn sầm mặt nói: “Vậy tôi cũng chỉ có thể giúp anh đến đây thôi... Bây giờ tôi đã nói hết mọi chuyện cho anh biết, ngày mai anh thu xếp cho tôi về nước đi!”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi nói: “Vậy đi, tôi lại dẫn cậu đến một chỗ, cậu xem giúp tôi có đầu mối gì ở hiện trường không.”

“Chỗ nào thế?” Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi.

Thạch Lỗi vẫn giữ vẻ mặt bất đắc dĩ đó: “Quy định cũ, chỉ nhìn đừng hỏi!”

Chương 478: Tra khảo

Sau đó mọi người lại lái xe chạy về phía Bắc, đến tận khi trên đường đã dần dần không nhìn thấy những chiếc xe khác, một tòa nhà ba tầng với kiến trúc hiện đại xuất hiện trước mặt bọn họ...

Viên Mục Dã đoán chỗ này là biệt thự mà Tùy Quang Bắc đã nhắc đến, nhưng nó hoàn toàn khác với tưởng tượng của cậu... Đây là một tòa nhà có phong cách kiến trúc rất hiện đại, nó không giống với ngôi biệt thự xa hoa mà những kẻ cực giàu hay ở. Màu bạc và màu xám khiến người ta rất dễ liên tưởng đến văn phòng của một công ty hoặc nhà máy nào đó.

Mặc dù trước đó Viên Mục Dã đã nghe Tùy Quang Bắc kể một chút chuyện ở chỗ này, nhưng cậu vẫn không nhìn được mà hỏi Thạch Lỗi: “Chỗ này cũng là hiện trường tự sát à?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không, chỗ này là hiện trường giết người...”

Viên Mục Dã không ngờ Thạch Lỗi sẽ dẫn mình từ một hiện trường tự sát đến thẳng một hiện trường giết người, cậu nhìn căn biệt thự to lớn này mà không biết phải bắt đầu từ đâu: “Cụ thể là ở phòng nào?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại nhún vai nói: “Cậu vào nhìn là biết, gần như phòng nào cũng có...”

Viên Mục Dã nghe vậy mà giật mình, Thạch Lỗi sẽ không nói chuyện giật gân, xem ra trong căn biệt thự không hề bắt mắt này đã xảy ra một vụ đồ sát quy mô nhỏ... Chẳng nhẽ vì nguyên nhân này nên gã đại gia kín tiếng họ Lê kia mới bán gấp sao?

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn đẩy cửa bước vào, trang trí bên trong vẫn theo thiết kế bên ngoài, xét một cách toàn diện nó có một cảm giác nghiêm ngặt và trung tính.

Đi vào sảnh tầng một, bốn phía vẫn rỗng tuếch, tất cả đồ đạc đã bị dọn sạch. Nhưng Viên Mục Dã càng nhìn lại càng cảm thấy kỳ quái, chỗ này không giống như một ngôi nhà bình thường... Vì chẳng có ai lại đi thiết kế nhà mình giống ký túc xá cả.

Viên Mục Dã thử hỏi Thạch Lỗi: “Chỗ này trước đây là công ty à?”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi đáp: “Xem như thế đi...”

Viên Mục Dã không biết phải nói gì nữa, xem ra gã này vẫn không muốn nói nhiều dù chỉ một chữ, cậu đành thở dài bảo với Thạch Lỗi: “Vậy anh chờ bên ngoài biệt thự đi, lần này căn nhà khá rộng, chắc tôi cần một chút thời gian...”

Thạch Lỗi dùng tay ra hiệu mời rồi nói: “Yên tâm, có muộn nữa thì chúng tôi vẫn chờ ở cửa.”

Viên Mục Dã không nói gì mà chỉ bắt đầu đi lác đác, sau đó không để ý đến Thạch Lỗi nữa mà đi một mình lên tầng trên...

Thiết kế của tầng hai càng giống như văn phòng, mà trên mỗi cánh cửa phòng đều còn dấu keo của những tấm bảng nhựa được đánh số, hiển nhiên mỗi căn phòng đều có chức năng đặc biệt.

Ngay lúc Viên Mục Dã đang cảm thấy không hiểu tại sao gã đại gia kia lại muốn xây nhà của mình thành thế này, cậu bỗng nghe thấy tiếng bước chân phía sau lưng. Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông trung niên mặc áo dài trắng đang đi về phía mình...

Khi Viên Mục Dã đang thắc mắc không biết người này là ai, một bóng đen bỗng từ phía sau nhảy lên rồi bắn một phát nổ tung đầu người đàn ông đó.

Mặc dù tất cả đều là cảnh ảo, nhưng khi Viên Mục Dã nhìn người đàn ông ngã trên mặt đất, óc cùng với máu chảy tràn ra, trong nháy mắt cậu có một cảm giác kích thích cực kỳ mạnh mẽ, trong lòng Viên Mục Dã rất rõ ràng, khát vọng đối với máu của cậu đang càng lúc càng tăng lên.

Viên Mục Dã lác đác rồi nhanh chóng thu hồi suy nghĩ của mình, bởi vì cậu muốn nhìn rõ kẻ nổ súng giết người kia là ai?

Nhưng tiếc là nạn nhân quay lưng về phía hung thủ nên không biết đáng về hung thủ thể nào.

Cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành tiếp tục tiến về phía trước, cậu hy vọng có thể phát hiện càng nhiều từ trường tư duy, mà sự thật cũng đúng như Viên Mục Dã đã kỳ vọng, càng ngày càng nhiều người mặc áo trắng xuất hiện trước mặt...

Những người này có nam có nữ, có thanh niên, có trung niên, nhưng họ đều có một điểm chung là bị một đám người bí ẩn bắn chết bất ngờ, bởi vì trên súng của đám hung thủ đều có ống giảm thanh, cho nên những người này gần như đều chết mà không phát ra tiếng động.

Những người này là ai? Những kẻ bí ẩn giết họ lại là ai? Nghĩ đến những người này đều mặc áo khoác trắng nên đầu tiên Viên Mục Dã nghĩ ngay đến bác sĩ, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ở đây chắc chắn không phải bệnh viện, bởi vì ngoại trừ mặc áo khoác trắng ra thì những người này chẳng có đặc điểm nào của bác sĩ cả.

Ngay lúc Viên Mục Dã nghĩ mãi không rõ thân phận của những nạn nhân này, thì lại có một người đàn ông mặc áo khoác trắng đi ra từ căn phòng bên cạnh, nhưng trên mặt anh ta đeo một chiếc kính bảo vệ, dường như đang làm thí nghiệm nào đó...

Viên Mục Dã nhìn thấy vậy bèn nghĩ ngay đến chỗ này có thể là một cơ quan nghiên cứu khoa học nào đó, mà những nạn nhân mặc áo khoác trắng kia đều là nhân viên nghiên cứu trong này, bọn họ đang làm một công trình nghiên cứu nào đó trước khi chết.

Suy luận này khiến Viên Mục Dã nhất thời hơi ngạc nhiên, tại sao tình huống chỗ này không giống với những gì Tùy Quang Bắc đã nói? Cái gì mà gã nhà giàu rồi kho báu đều không có, ngoại trừ nhân viên nghiên cứu bị giết ra thì chẳng còn gì khác...

Đến lúc này, Viên Mục Dã bỗng ý thức được tất cả những gì Tùy Quang Bắc nói có thể là giả, có lẽ chuyện này ngay từ đầu đã không có gã nhà giàu và kho báu nào!

Ngay lúc Viên Mục Dã nghĩ là cuộc đồ sát trong biệt thự đã kết thúc, cậu bỗng nghe thấy tiếng hai người nói chuyện truyền ra từ một căn phòng. Viên Mục Dã vội vàng bước vào, cậu bỗng thấy một ông già mặt đầy máu bị trói trên một chiếc ghế, một người ngồi đối diện tiến hành tra khảo, có vẻ như đang muốn nạy tin tức nào đó từ miệng ông ta...

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng nhìn rõ dáng vẻ của người kia, nhưng điều khiến cậu khiếp sợ là, người đang tra khảo ông già đó lại là Tùy Quang Nam, hóa ra lúc này cậu ta vẫn chưa chết!

Mà điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy kỳ quái là, Tùy Quang Nam cũng mặc một chiếc áo khoác trắng, chẳng lẽ cậu ta sợ lúc mình tra khảo bị bắn máu lên người nên mới mặc bộ đồ thí nghiệm của đối phương sao?

Tùy Quang Nam lúc này liên tục ép hỏi ông già: “Vật đó ở đâu?”

Ông già đã thoi thóp, mà đúng lúc đó sắc mặt ông ta lại tái nhợt rất đáng sợ, chắc có bệnh kín nào đó muốn phát tác... Quả nhiên, Tùy Quang Nam còn định dùng vài cách khác với ông già này, nhưng ông ta đã ngoẹo đầu sang một bên, trông như sắp hôn mê.

Tùy Quang Nam thấy tình huống không ổn bèn quay lại lấy một ông tiêm, muốn tiêm cho ông già đó thuốc trợ tim, tiếc là cậu ta còn chưa kịp tiêm thì ông già đã tắt thở...

Khi ông già chết đi, tất cả ảo cảnh xung quanh lại biến mất một lần nữa, chỉ còn một mình Viên Mục Dã đứng sững sờ tại chỗ, cậu cẩn thận nhớ lại tất cả từ trường tư duy mà mình vừa đọc được.

Chương 479: Con lừa vẫn còn tác dụng

Đầu tiên, Viên Mục Dã không nghĩ rằng ông già bị trói trên ghế là gã đại gia kia, bởi vì từ cách ăn mặc và khí chất, trông ông ta càng giống một vị học giả, hơn nữa khi ông ta chịu đựng sự tra khảo tàn nhẫn nhưng vẫn không nói ra đáp án mà đối phương muốn.

Còn Tùy Quang Nam, cậu ta muốn hỏi thứ gì từ miệng ông già này chứ? Và cả Tùy Quang Bắc trước đó tự xưng là anh trai. Rõ ràng anh ta đã nói em trai anh ta phụ trách tiếp nhận một căn biệt thự do một gã đại gia để lại, rồi kiểm kê toàn bộ vật dụng trong đó còn gì?

Bây giờ xem ra, hiển nhiên những gì Tùy Quang Bắc nói cũng không phải sự thật, nhưng rốt cuộc anh ta lừa Viên Mục Dã, hay Tùy Quang Nam lừa anh trai mình?

Sau khi Viên Mục Dã chấp vạ lung tung ký ức của những người này lại, cậu phát hiện một trăm phần trăm ở đây là một trung tâm nghiên cứu khoa học, chẳng lẽ tổ chức của Thạch Lỗi muốn đạt được thứ gì đó từ trung tâm này... Cho nên mới diệt khẩu toàn bộ thành viên bên trong?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cảm thấy rùng mình, tổ chức phía sau Thạch Lỗi là thế nào mà lại làm ra chuyện hại người đến thế? Vật mà bọn chúng muốn sẽ đem lại lợi ích to lớn đến mức nào cho tổ chức đây?

Vào giờ phút này, Viên Mục Dã mới có cảm giác một mình rơi vào ổ sói, bởi vì đến tận bây giờ những kẻ đến bên cậu đều mang ý xấu, còn phía sau cái gọi là “Sự kiện tự sát” cũng ẩn chứa nhiều mối nguy hiểm chết người vô hình...

Ngay lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ lung tung, một cánh cửa bên trái đột nhiên tự mở ra... Đây đúng là gặp ma giữa ban ngày! Nếu là người bình thường nhìn thấy cảnh tượng này

chắc đã bị dọa vãi đái ngay tại chỗ, rồi hét toáng lên và chạy mất.

Nhưng Viên Mục Dã lại vững vàng đứng yên tại chỗ, vì lúc đó cậu rõ ràng cảm giác được có người khác ở chỗ này, thế là Viên Mục Dã hướng về phía cửa, hỏi: “Ai ở đó?”

Cánh cửa đó đóng lại “rầm” một tiếng như trả lời Viên Mục Dã. Trong nhất thời bầu không khí xung quanh bỗng trở nên quái dị, Viên Mục Dã cảm nhận rất rõ có một thứ không thể nhìn thấy bằng mắt thường đang tiến đến gần mình.

Phản ứng đầu tiên lúc đó của Viên Mục Dã là muốn chạy, nhưng cậu phát hiện vị trí của mình hơi xấu hổ, hiện giờ đang ở tầng hai, nếu như đối phương có ác ý vậy Viên Mục Dã sẽ không có cơ hội thoát ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã ổn định lại tâm thần rồi quan sát kỹ “Gió thổi cỏ lay” trong biệt thự, cậu muốn từ những chi tiết này để xác định vị trí của thứ kia... Tiếc là chỗ này quá trống trải, toàn bộ sảnh lớn tầng hai không có bất kỳ một vật trang trí nào.

Viên Mục Dã chờ một lúc thì phát hiện thứ đó dường như cũng không muốn đến quá gần, thế là cậu mạo hiểm đi xuống nhà, vậy mà vừa đến đầu cầu thang bỗng va phải một thứ khiến cậu bật trở về.

Mặc dù tất cả phát sinh trong chớp mắt, nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm nhận được rõ ràng độ âm thân thể của đối phương và cảm giác chạm vào khi ấy, bây giờ cậu có thể khẳng định thứ mình vừa va vào là một người...

Đồng thời Viên Mục Dã cũng hiểu người không thể nhìn bằng mắt thường này không muốn cậu rời đi. Trong nháy mắt Viên Mục Dã đã nghĩ đến cái chết của Tùy Quang Nam, chẳng lẽ hung thủ không nhìn thấy được này cũng muốn giết cậu sao?

Nhưng ít nhất có một điều đáng được ăn mừng là, từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới biệt thự lúc này không tìm thấy bất cứ thứ gì có thể dùng để giết người, nếu muốn tự sát ở đây khá là khó, trừ khi cậu tự đập đầu chết...

Không ngờ Viên Mục Dã vừa nảy sinh ý nghĩ này, cậu bỗng cảm thấy có thứ gì đó ghé sát sau lưng mình, khi Viên Mục Dã

muốn phản ứng thì đã chậm, cổ của cậu bị ghì chặt, đồng thời một giọng nói khẽ vang lên bên tai: “Thạch Lỗi đang định đi lên, nếu muốn sống thì đừng nói cho gã biết những gì anh nhìn thấy ở chỗ này...”

Viên Mục Dã thầm cười khỏ, nếu thật sự thấy thứ gì đó mà bị người ta âm thầm diệt khẩu cũng không oan, nhưng rõ ràng cậu chẳng phát hiện được tin tức quan trọng nào, lại còn phải lúc nào cũng đề phòng biết quá nhiều sẽ khó giữ được tính mạng!

Cảm giác bị người bóp chặt cổ cũng không tốt đẹp gì, đối phương lại có sức mạnh rất lớn, cực chẳng đã Viên Mục Dã đành miễn cưỡng đáp: “Được, tôi biết rồi...”

Có lẽ đối phương thấy Viên Mục Dã cũng không chống cự nên dần thả lỏng cổ cậu ra, Viên Mục Dã không phải không muốn chống cự, mà tình thế bây giờ địch mạnh ta yếu, chống cự vô nghĩa sẽ chỉ làm mình bị thương vô ích.

Đối phương tiếp tục nói nhỏ bên tai Viên Mục Dã: “Nhớ kỹ những lời anh nói, nếu không tôi chỉ cần vài phút là có thể giết chết anh mà không ai biết, Tùy Quang Nam chính là ví dụ...”

Viên Mục Dã gật đầu bất đắc dĩ, bây giờ cậu có thể khẳng định trăm phần trăm đối phương là người chứ không phải ma, bởi vì Viên Mục Dã có thể cảm nhận được hơi nóng khi người này nói vào tai mình.

Không ngờ đúng lúc này, có tiếng bước chân vang lên ở cầu thang, Viên Mục Dã hiểu là Thạch Lỗi đang đi lên, cùng lúc đó, người sau lưng cũng không biết đã âm thầm rời đi từ lúc nào, chỉ để lại Viên Mục Dã sững sờ tại chỗ.

Thạch Lỗi đi lên nhìn thấy Viên Mục Dã đứng ngẩn người ở đó, gã còn cho là mình đi lên không đúng lúc, đến tận khi Viên Mục Dã nhìn Thạch Lỗi, gã mới bảo: “Thời gian hơi dài, tôi không yên tâm lắm nên vào xem thử.”

Viên Mục Dã không nói gì mà chỉ gật nhẹ đầu, sau đó xoay người đi xuống nhà. Khi hai người ra khỏi biệt thự, Thạch Lỗi không vội vàng hỏi cậu có thu hoạch được gì như lần trước, vì lần này mọi người đều biết Viên Mục Dã sẽ nhìn thấy cái gì.

Hai người đều nhìn đối phương, trong nhất thời không ai muốn lên tiếng trước, đến tận khi A Triết không nhịn được mà bực tức hỏi: “Hai người đang xem tướng cho nhau hả?”

Thạch Lỗi cười hỏi Viên Mục Dã: “Cậu có vấn đề gì muốn hỏi tôi không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi thở dài: “Hỏi sai có chết người không?”

Thạch Lỗi cười lắc đầu: “Chắc là không... Nhưng có khả năng không về nước S được.”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Nhìn đi, tôi đã nói anh rất có thể sẽ ‘xong việc giết lừa’ mà...”

“Yên tâm, hiện giờ con lừa vẫn còn tác dụng.” Thạch Lỗi nói thật.

Chuyện đã đến nước này, Viên Mục Dã biết có giả vờ bí hiểm với Thạch Lỗi cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, nếu có thể hỏi, vậy cậu sẽ hỏi một vấn đề ít nguy hiểm nhất.

“Người chết tên là Tùy Quang Nam hả?” Viên Mục Dã hỏi.

Chương 480: Góc chết của camera giám sát

Thạch Lỗi và A Triết nghe xong đều kinh ngạc, không ai trong bọn họ lại ngờ được Viên Mục Dã biết tên người đã chết! A Triết lại càng ngạc nhiên hỏi: “Cậu thật sự nhìn thấy ma à?”

Viên Mục Dã cười đầy bí ẩn: “Ý trời không thể dễ lộ...”

A Triết dễ bị lừa nhưng Thạch Lỗi lại rất khó chơi, gã nhận ra ngay có thể Viên Mục Dã đã bí mật gặp người nào đó mà mình không biết, thế là Thạch Lỗi trầm giọng hỏi: “Trước đó cậu đã gặp ai hả?”

Viên Mục Dã biết giấu giếm cũng chẳng có ý nghĩa, cậu gạt đầu: “Trước khi các anh đến, anh trai của Tùy Quang Nam đã đến tìm tôi...”

Hai người bọn Thạch Lỗi đều có sắc mặt quái lạ, giống như nghe thấy chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi. A Triết nhìn Viên Mục Dã từ đầu đến chân rồi hỏi: “Tên nhóc này thật sự nhìn thấy ma à? Ở đâu ra anh trai của Tùy Quang Nam chứ? Cậu gặp ở chỗ nào thế?”

Viên Mục Dã cũng ngạc nhiên trả lời: “Lúc các anh ra ngoài làm việc thì anh ta đến tìm tôi... Anh ta tự xưng là đồng nghiệp của các anh.”

Thạch Lỗi nghe xong cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng, gã trầm giọng hỏi: “Sao có thể như vậy được? Đầu tiên Tùy Quang Nam không hề có anh trai, mà kể cả có anh trai cũng không thể là đồng nghiệp của chúng tôi được, lại càng không có khả năng xuất hiện ở đây, bởi vì đến cả Tùy Quang Nam cũng chưa bao giờ đi đến tòa nhà trụ sở cả.”

Viên Mục Dã cũng giật mình, mặc dù cậu đã đoán được những gì Tùy Quang Bắc nói đều là giả, nhưng cậu vẫn không ngờ đến cả người tên Tùy Quang Bắc này cũng là bịa ra...

“Nhưng nếu Tùy Quang Bắc không phải đồng nghiệp của hai anh, vậy tại sao anh ta lại có thể tự do ra vào tòa nhà trụ sở của các anh chứ? Hơn nữa, anh ta còn biết tên tôi và cũng biết tên các anh, nếu như không phải là người một nhà với mấy anh, vậy mới đúng là gặp ma đó!”

Sắc mặt Thạch Lỗi càng trở nên nghiêm trọng, gã lập tức vào vai A Triết: “Mau quay về trụ sở, hệ thống phòng ngự có khả năng đã bị kẻ khác xâm nhập!”

Viên Mục Dã không ngờ chuyện này lại nghiêm trọng đến thế, cậu đột nhiên ý thức được một vấn đề, thế là hơi tức giận hỏi: “Tùy Quang Nam không phải đồng nghiệp của hai anh đúng không?”

Thạch Lỗi cũng không giấu giếm, gã gật nhẹ đầu: “Tùy Quang Nam đúng là không phải đồng nghiệp của chúng tôi, nói một cách chính xác thì lúc cậu ta còn sống đang hoàn thành một vụ buôn bán với chúng tôi, khi đó chúng tôi chuẩn bị mua vài thứ từ tay Tùy Quang Nam, kết quả là chúng tôi vừa đưa tiền xong cậu ta đã chết...”

“Nói cách khác là các anh bỏ tiền nhưng lại không lấy được vật mình cần?” Viên Mục Dã hơi suy nghĩ.

“Hoàn toàn chính xác, tập đoàn chúng tôi tuyệt đối không cho phép điều này xảy ra, vì vậy chúng tôi mới mời cậu đến để điều tra nguyên nhân cái chết của Tùy Quang Nam, chỉ có tra được nguyên nhân cái chết của cậu ta thì mới tìm cách lấy được món đồ vốn thuộc về chúng tôi.” Thạch Lỗi nói.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn nhớ đến Tùy Quang Nam khi còn sống đã tra khảo ông già kia vì muốn tìm được thứ gì đó, rốt cuộc là thứ gì khiến ông già đó chết vẫn không chịu nói. Tùy Quang Nam đã mất mạng vì thứ đó, lại càng làm tập đoàn phía sau Thạch Lỗi không từ thủ đoạn cũng muốn đạt được nó?

Viên Mục Dã cười hỏi Thạch Lỗi: “Tôi có thể hỏi một chút vật đó là gì không?”

“Không thể.” Thạch Lỗi lời ít mà ý nhiều.

Mặc dù đã đoán trước được sẽ có đáp án này, nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm thấy hơi thất vọng...

Thạch Lỗi thấy vậy thì nói: “Lòng hiếu kỳ hại chết người... Nhưng nếu cậu thật sự muốn biết, vậy có thể gia nhập tập đoàn chúng tôi, như vậy cậu chính là người của chúng tôi, đương nhiên không có gì là không thể biết.”

Viên Mục Dã liên tục xua tay: “Vậy thì thôi, tôi xin miễn.”

Thạch Lỗi nghe vậy cũng không nói gì nữa mà tiếp tục sầm mặt nhìn ra cửa sổ xe, chắc gã đang suy nghĩ làm thế nào để bắt được kẻ đã xâm nhập vào trong trụ sở tập đoàn...

Chiếc xe rất nhanh đã đi đến bãi đỗ xe dưới chân tòa nhà trụ sở, sau đó ba người đi vào thang máy, Thạch Lỗi vẫn phải dùng trông mắt giải khóa xong thì thang máy mới hoạt động bình thường. Theo lý thuyết, chỉ dựa vào điều đó đã khó có người nào có thể dễ dàng đi xuống không gian của sáu tầng bên dưới. Hơn nữa sau khi ra khỏi thang máy lại có rất nhiều bảo vệ, cách hai mét lại có một camera hồng ngoại, dù cao thủ lợi hại cũng rất khó chui vào mà thần không biết quỷ không hay.

Nhưng Tùy Quang Bắc chẳng những tiến vào, hơn nữa còn đi đến phòng Viên Mục Dã như chỗ không người, đừng nói là người ngoài mà kể cả đồng nghiệp không nắm rõ tình hình trong tập đoàn cũng chưa chắc có thể tìm đến phòng Viên Mục Dã chính xác như vậy...

Khi mọi người bước ra khỏi thang máy, A Hòa đã chờ sẵn ở đó, cậu ta thấy sắc mặt hai người Thạch Lỗi không tốt bèn vội vàng tiến đến hỏi: “Có chuyện gì đã xảy ra thế, anh Thạch?”

Thạch Lỗi nhìn A Hòa một chút, sau đó trầm giọng nói: “Đi đến phòng điều khiển chung, tôi muốn xem lại tất cả camera giám sát hai ngày qua...”

A Hòa nhìn thoáng qua Viên Mục Dã đang ở bên cạnh: “Vậy cậu Viên về nghỉ trước hay là...”

Thạch Lỗi cười nói: “Đương nhiên là đi cùng, dù sao cũng chỉ có cậu ta nhìn thấy gã nội gián đó...”

A Hòa vội vàng đi trước dẫn đường, cả đám rẽ trái lượn phải rồi rất nhanh đi đến một căn phòng rộng với đầy các màn hình, vài nhân viên đang bận rộn làm việc bên trong, bọn họ thấy Thạch Lỗi đi vào thì đều đứng dậy chào hỏi.

Thạch Lỗi gật đầu với bọn họ rồi ra hiệu mọi người tiếp tục làm việc, sau đó gã đi đến trước một chiếc màn hình và ra lệnh cho A Hòa: “Trước tiên hãy lấy ra đoạn video giám sát trước cửa phòng cậu Viên...”

A Hòa lập tức ra hiệu cho nhân viên bên cạnh làm theo lời Thạch Lỗi, video theo dõi trước cửa phòng Viên Mục Dã rất nhanh đã được bật lên, nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là, từ lúc A Hòa dẫn Viên Mục Dã vào phòng cho đến khi Thạch Lỗi và A Triết đi vào, trong quá trình này không hề phát hiện có ai từng vào phòng Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã nhìn video theo dõi xong cũng cảm thấy choáng váng, tại sao lại có thể như vậy? Cậu nhớ lại trước khi người tên là Tùy Quang Bắc đến còn gọi cả điện thoại báo trước, nhưng Thạch Lỗi bảo nhân viên phụ trách phòng điều khiển kiểm tra mới phát hiện, điện thoại phòng Viên Mục Dã không thể kết nối.

Viên Mục Dã đương nhiên không tin mình gặp ma, sau đó cậu lại nhìn kỹ một lần băng ghi hình, rồi cậu phát hiện cửa phòng được thiết kế lõm vào tường, mà chỗ lõm này rất dễ đứng một người... Quan trọng nhất là cửa phòng mở vào phía trong, cho nên đã tạo thành một góc chết của camera giám sát.

Trong tình huống bình thường, chẳng ai để ý đến góc chết này cả, bởi vì bất kỳ người nào muốn đi vào phòng đều không thể tự nhiên xuất hiện tại góc chết này, cho nên góc chết hình thành cũng không tạo nên vấn đề gì quá lớn.

Chương 481: Anh trai giả mạo

Thế nhưng Viên Mục Dĩ nghi ngờ Tùy Quang Bắc đã đứng đúng vào góc chết đó mới có thể tránh khỏi camera giám sát, đồng thời để cậu ở trong phòng nhìn thấy anh ta rồi mở cửa...

Nhưng vấn đề là Tùy Quang Bắc sao tự nhiên xuất hiện được trước cửa phòng Viên Mục Dĩ? Còn cuộc điện thoại trước đó nữa, nếu điện thoại trong phòng cậu chỉ để cho đẹp, vậy cuộc điện thoại đó không thể gọi từ bên ngoài vào được, nói cách khác rất có khả năng nó kết nối trực tiếp với phòng điều khiển của tòa nhà.

Viên Mục Dĩ vắt óc nghĩ một lúc lâu, cậu cảm thấy cách giải thích duy nhất là chuyện này có liên quan đến kẻ vô hình mà cậu gặp ở hiện trường thứ hai, nhưng giọng nói của bọn họ rõ ràng không phải cùng một người...

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dĩ nhíu chặt lông mày không nói gì, bèn lên tiếng hỏi: “Cậu nghĩ đến điều gì?”

Tình huống bây giờ tạm thời không rõ, Viên Mục Dĩ đương nhiên không thể nói hết với Thạch Lỗi được, thế là cậu lắc đầu đáp: “Không có, tôi đang nghĩ tại sao người này lại giả làm anh trai của Tùy Quang Nam để tiếp cận tôi? Mục đích của anh ta là gì?”

Thạch Lỗi hỏi: “Người đó có nói gì với cậu không?”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi trả lời: “Anh ta tự xưng là anh trai của Tùy Quang Nam, anh ta hy vọng tôi có thể điều tra nguyên nhân thật sự của việc em trai mình tự sát, anh ta còn kể một số chuyện xảy ra trước khi Tùy Quang Nam chết, trong đó có nhắc đến tập đoàn của các anh mua được một căn biệt thự với giá thấp từ trong tay một gã nhà giàu họ Lê, còn Tùy Quang Nam là người phụ trách tiếp nhận và kiểm kê vật quý trong biệt thự... Bởi vì trước đó anh đã nói người chết là đồng

ngiệp, hơn nữa Tùy Quang Bắc có thể tự do ra vào chỗ này, cho nên tôi đương nhiên coi anh ta là đồng nghiệp của anh.”

Thạch Lỗi nghe mà không hiểu gì hết, A Triết lại càng ngạc nhiên: “Chuyện này là sao chứ? Hẳn bịa một câu chuyện chẳng có một chút sự thật nào... Vậy mà cậu cũng tin?”

Viên Mục Dã nhún vai: “Điều này sao có thể trách tôi được? Các anh nói người chết là đồng nghiệp, còn lại chẳng chịu tiết lộ thêm bất cứ thứ gì, hơn nữa, người ta lại có thể tự do ra vào trụ sở chính của tập đoàn, các anh bảo tôi có thể không tin lời anh ta nói sao?”

Thạch Lỗi nghe vậy bèn trầm giọng hỏi: “Cho nên khi tôi dẫn cậu đến hiện trường thứ hai, cậu mới phát hiện Tùy Quang Bắc có thể có vấn đề?”

Viên Mục Dã gật đầu, thành thật nói: “Ừ, lúc đó tôi cảm thấy việc này hơi lạ, nhưng tôi chỉ nghĩ là Tùy Quang Bắc lừa mình, hoặc Tùy Quang Nam lừa anh trai cậu ta, tôi không thể ngờ tất cả mọi chuyện đều là giả!”

Thạch Lỗi bắt ngờ sầm mặt, nói: “Nếu đã như vậy, tại sao cậu không nói sớm cho tôi biết có người tên là Tùy Quang Bắc đến gặp cậu?”

Viên Mục Dã hừ một tiếng: “Anh nói xem? Từ khi đến nơi này, hơi một tí anh lại cảnh cáo tôi không nên hỏi quá nhiều, lại càng không thể biết quá nhiều, tôi làm sao mà biết những gì Tùy Quang Bắc nói có phải bí mật hay không? Nhờ những gì anh ta nói đều là những thứ biết sẽ phải chết, vậy tôi phải giả vờ không biết để giữ cái mạng nhỏ của mình chứ?!”

Thạch Lỗi nghe vậy cố kiềm chế rồi nhẫn nhịn nói: “Tôi chỉ nói một lần, cậu nhớ kỹ, sau này mà gặp được Tùy Quang Bắc phải nói ngay cho tôi biết! Còn nữa... Giữa cậu và tôi trừ khi đến tình trạng một mất một còn, nếu không tôi sẽ không động đến cậu.”

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi nói những lời này với giọng rất đường hoàng, không hề có ý muốn đùa giỡn, cậu cũng ra vẻ chân thành gật đầu: “Được, tôi biết rồi.”

Sau khi ra khỏi phòng điều khiển chính, Viên Mục Dã vừa đi vừa suy nghĩ Tùy Quang Bắc giả mạo đó làm thế nào có thể

xuất hiện trước cửa phòng mình, còn gã không thể nhìn thấy trước đó nữa, làm sao có thể tàng hình được?

Thấy Viên Mục Dã im lặng không nói gì cả đoạn đường đi, khi về phòng Thạch Lỗi hỏi Viên Mục Dã nghĩ sao về chuyện này? Viên Mục Dã hơi bất đắc dĩ nói: “Đối với một chuyện chưa rõ đầu đuôi thì tôi cũng không nói được, nhưng theo tôi suy đoán, người anh trai giả mạo này thật sự muốn biết Tùy Quang Nam đã xảy ra chuyện gì trước khi chết...”

Lần này đến lượt Thạch Lỗi không nói gì, Viên Mục Dã thấy vậy bèn thử nói: “Tôi đã nói cho anh biết về tình huống hiện trường tự sát của Tùy Quang Nam, chuyện bây giờ liên quan đến bí mật nội bộ của các anh, không tiện cho tôi biết, vậy chắc tôi nên rút lui thôi, để tránh biết chuyện gì đó không nên biết thì lại không hay... Ngày mai anh sắp xếp để tôi về nước đi.”

Không ngờ Thạch Lỗi lại từ chối: “Không được, cậu tạm thời chưa thể đi được, bởi vì gã Tùy Quang Bắc giả mạo đó chắc chắn sẽ còn đến tìm cậu, tôi nhất định phải bắt được gã này...”

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã hiểu rất rõ, hiện giờ Thạch Lỗi sẽ không để mình rời đi, cậu nói như vậy chẳng qua chỉ muốn Thạch Lỗi để lộ ra một chút tình huống thật...

Quả nhiên, Thạch Lỗi suy nghĩ một lúc xong bèn nói với Viên Mục Dã: “Thật ra chuyện này dính đến một vụ buôn bán rất quan trọng của tập đoàn, nội dung của vụ buôn bán này là một đồ vật ở hiện trường thứ hai mà tôi đã dẫn cậu đến...”

Viên Mục Dã cảm thấy có hy vọng, cậu lập tức thắc mắc: “Vật này rất quan trọng à mà phải mất biết bao nhiêu mạng người vì nó?”

Thạch Lỗi hiểu rất rõ bản lĩnh của Viên Mục Dã, cho nên gã đương nhiên biết Viên Mục Dã biết rõ hiện trường thứ hai đã xảy ra vụ đồ sát, thế là gã gật đầu: “Rất quan trọng... Quan trọng đến mức chúng tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào để đạt được nó.”

Viên Mục Dã nghe xong thì không tiếp tục truy hỏi vật đó là gì nữa, cậu lại hỏi vấn đề khác: “Vậy tôi có thể giúp anh cái gì?”

“Giúp tôi câu ra gã Tùy Quang Bắc giả mạo này, đồng thời tìm được vật đó...” Thạch Lỗi trầm giọng.

Viên Mục Dã cười khan hai tiếng rồi bảo: “Anh thật quá đề cao tôi rồi, tôi đến cả một gã Tùy Quang Bắc giả mạo còn không phân biệt được, làm gì có bản lĩnh giúp các anh tìm được đồ vật quý giá như vậy chứ?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại thở dài đáp: “Nếu như tôi nói đến cả tôi cũng không biết vật đó là gì... Cậu có tin không?”

Viên Mục Dã hơi giật mình: “Không tin lắm, nếu như đến cả anh cũng không biết vật đó là gì, vậy các anh phí nhiều công sức như thế làm chi?”

Thạch Lỗi nghe Viên Mục Dã nói xong, dường như phải hạ quyết tâm rất lớn rồi gã mới giải thích: “Nói thật cho cậu biết vậy, hiện trường thứ hai mà tôi dẫn cậu đến thật ra là một sở nghiên cứu khoa học. Chúng tôi nhận được một tin tức tình báo xác thực, nói là sở nghiên cứu này gần đây nghiên cứu ra một vũ khí mô phỏng sinh vật cấp cao, vì vậy chúng tôi đã sai người xâm nhập vào bên trong rồi tiếp xúc với Tùy Quang Nam đã chết trước đó. Cậu ta là học sinh của Giáo sư Lê, người phụ trách dự án nghiên cứu này, chúng tôi muốn thông qua cậu ta để lấy được loại vũ khí mô phỏng sinh vật đó. Nhưng Tùy Quang Nam quá tham lam, cậu ta há mồm là muốn năm mươi triệu, mặc dù số tiền này cũng không lớn đối với tập đoàn chúng tôi, nhưng chúng tôi nhất định phải cam đoan số tiền này được tiêu một cách đáng giá.”

Chương 482: Ông Lê

“Vậy cũng không cần giết sạch người trong sở nghiên cứu khoa học chứ?” Viên Mục Dã khó mà tin nổi.

Thạch Lỗi bất đắc dĩ nói: “Thật ra đây cũng không phải ý định của chúng tôi, Tùy Quang Nam nói cậu ta có thể cầm toàn bộ số liệu nghiên cứu đến giúp chúng tôi chế tạo loại vũ khí bí mật này, nhưng cậu ta lo những nhân viên nghiên cứu khác sẽ để lộ chuyện này, cho nên...”

“Cho nên diệt khẩu toàn bộ?” Viên Mục Dã phần nộ hỏi.

Thạch Lỗi nhún vai: “Thế giới này chính là như vậy, mặc dù cậu sống dưới ánh mặt trời nhưng lại không thể ngăn cản những gì xảy ra trong bóng tối.”

Viên Mục Dã nghe xong yên lặng thật lâu, mãi sau đó mới hạ giọng hỏi Thạch Lỗi: “Anh có tin làm chuyện xấu sẽ có báo ứng không?”

Thạch Lỗi ngẩn người, sau đó cười thật to: “Nếu như trên đời này thật sự có báo ứng, vậy tại sao lại có loại người như cậu và tôi?”

Lúc đó Viên Mục Dã không hiểu tại sao Thạch Lỗi lại muốn nhắc đến mình, đến tận nhiều năm về sau cậu mới hiểu ý nghĩa thật sự của câu nói này, hóa ra người như bọn họ tồn tại đã là một loại tội ác...

Mất công mất sức cả một ngày nhưng cũng không thu hoạch được gì, ngược lại lại thêm một đống vấn đề cần phải tìm hiểu. Nhìn dáng vẻ vội vàng rời đi của Thạch Lỗi và A Triết, chắc không kịp chờ đợi muốn bắt cái gã đã lên vào đây ngay lập tức.

Sau khi hai người rời đi, Viên Mục Dã mệt mỏi nằm bệt ra ghế sofa, cậu còn chẳng muốn động dậy nữa, nhưng trong lòng lại liên tục nhớ lại một loạt các chuyện xảy ra hôm nay...

Nếu như toàn bộ những gì Thạch Lỗi nói đều là sự thật, vậy loại vũ khí mô phỏng sinh vật này rất có thể là một trang bị cấp cao khiến người mặc tạm thời tàng hình, mà gã tự xưng là Tùy Quang Bắc cùng với kẻ bí ẩn suýt nữa ghìm chết Viên Mục Dã, hai người đều dùng loại trang bị mô phỏng sinh vật bí ẩn này, cho nên mới có thể ra vào rất tự nhiên.

Nhìn phản ứng vừa rồi của Thạch Lỗi, chắc bọn họ thật sự không biết thứ này là gì, như vậy cũng tốt... Những chuyện xấu mà bọn họ làm trước đó rất bí ẩn, nếu như bọn họ lại lấy được trang bị mô phỏng sinh vật có thể tàng hình, vậy khác gì càng thêm muốn làm gì thì làm sao?

Nhưng Viên Mục Dã bây giờ vẫn còn vài vấn đề cần hiểu rõ, đầu tiên chính là hai người “Thần long thấy đầu không thấy đuôi” này có phải cùng một bọn hay không, nếu như là đồng bọn, vậy tại sao tên anh trai giả còn muốn biết chuyện xảy ra với Tùy Quang Nam trước khi chết? Chẳng phải Tùy Quang Nam đã bị người anh em không nhìn thấy bằng mắt thường tự tay giải quyết sao?

Hơn nữa, nếu bọn họ có trang bị tàng hình, vậy vì cái gì còn muốn đi điều tra Tùy Quang Nam? Theo lý thuyết mấy người Thạch Lỗi bây giờ đang phát điên để tìm kiếm tung tích của trang bị tàng hình đó, chẳng phải lúc này tên anh trai giả cùng người đã giết chết Tùy Quang Nam nên lặng yên mà chuồn à? Tại sao còn dám rêu rao khắp nơi rồi tìm đến Viên Mục Dã? Điều này không hề hợp lý.

Đột nhiên, Viên Mục Dã nghĩ đến một khả năng, có lẽ ngay từ đầu cậu đã phạm phải một sai lầm, Viên Mục Dã không tin hai người Thạch Lỗi, mà đối phương cũng đâu có tin cậu một trăm phần trăm? Nếu trên đời này có kẻ có thể giả mạo người khác y như thật... Ngoại trừ gã mất vàng ra thì còn có ai nữa?

Sau khi nghĩ rõ điều này, những vấn đề trước đó đã hoàn toàn được giải thích, nếu anh trai giả là do A Triết hóa thành, vậy gã đương nhiên không biết Tùy Quang Nam đã gặp chuyện gì trước khi chết, gã làm như vậy vì sợ Viên Mục Dã còn giấu giếm gì đó đối với bọn họ, vì thế mới hóa thành anh trai giả rồi hướng về Viên Mục Dã tìm hiểu.

Sau đó bọn họ lại diễn kịch trước mặt Viên Mục Dã, để cậu nhận định anh trai giả và Thạch Lỗi là đối lập, làm như vậy thứ nhất có thể thăm dò xem Viên Mục Dã có thật lòng giúp đỡ hay không, thứ hai cũng hy vọng mọi được một chút tin tức mà bọn họ không biết từ miệng Viên Mục Dã.

Mà cái được gọi là video theo dõi càng dễ giải thích, chỉ cần người của Thạch Lỗi động tay động chân một chút vào đó, người bình thường làm sao có thể nhìn bằng mắt thường phát hiện video đã bị chỉnh sửa.

Sau khi nghĩ rõ ràng mọi chuyện, Viên Mục Dã thậm chí cảm thấy hoảng sợ, xem ra về mặt mưu kế, cậu hoàn toàn không phải đối thủ của phe Thạch Lỗi, có lẽ ngay từ đầu Viên Mục Dã đã nghĩ quá đơn giản về vụ “Ra nước ngoài giúp đỡ” này.

Trong lúc đầu óc Viên Mục Dã đang vô cùng rối bời, cậu không biết phải đối phó với những bước tiếp theo thế nào, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ quen thuộc... Viên Mục Dã nghe mà giật mình, cậu lập tức ý thức được người đến không phải là hai người Thạch Lỗi.

Viên Mục Dã do dự vài giây rồi từ từ đi đến cửa và hỏi:
“Ai...”

“Là tôi, cậu Viên.” Giọng nói của gã anh trai giả vang lên ngoài cửa.

Lần này Viên Mục Dã không mở cửa ngay mà lạnh lùng hỏi:
“Rốt cuộc thì anh là ai?”

Gã anh trai giả nghe xong yên lặng một lúc rồi bảo: “Chỗ này không tiện nói chuyện, tôi có thể vào trong rồi nói không?”

Viên Mục Dã nghe vậy thì mở cửa phòng, cậu thấy người đàn ông lúc trước tự xưng là Tùy Quang Bắc đang đứng ở đó...

Nếu muốn diễn kịch, vậy Viên Mục Dã sẽ diễn tiếp với bọn họ. Đầu tiên cậu để gã anh trai giả vào trong phòng, sau đó thò đầu ra ngoài nhìn một chút, sau khi xác nhận không có người nhìn thấy gã anh trai giả thì mới đóng cửa phòng lại.

“Cậu Viên, cậu nghe tôi giải thích...” Gã anh trai giả vừa vào đã vội vàng nói.

Viên Mục Dã ra hiệu đối phương im lặng, sau đó lại tiếp tục ra hiệu cho đối phương biết trong phòng có thể có máy nghe lén. Gã anh trai giả thấy vậy sắc mặt trở nên khẩn trương, rồi anh ta lấy một chiếc hộp đen nhỏ từ trong túi ra, sau khi đi một vòng trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm: “Yên tâm đi, cậu Viên... Tôi vừa kiểm tra rồi, trong phòng không hề có bất kỳ thiết bị nghe lén nào.”

Viên Mục Dã lạnh lùng nhìn gã này biểu diễn, cậu thầm nghĩ mày nói không có thì cứ coi như không có đi, thế là Viên Mục Dã khẽ gật đầu: “Vậy là tốt rồi, có chuyện gì ngồi xuống rồi nói...”

Sau khi hai người ngồi xuống, Viên Mục Dã hỏi thẳng: “Rất cuộc thì anh là ai?”

Gã anh trai giả xoa xoa hai tay rồi nói với vẻ xin lỗi: “Cậu Viên, thật xin lỗi, lần trước lừa cậu không phải ý của tôi, nhưng trước khi biết được tâm ý của cậu, tôi thật sự không dám mạo hiểm... Thật ra chuyện lần trước tôi cũng không phải hoàn toàn nói dối, tập đoàn của Thạch Lỗi thật sự mua một căn biệt thự, mà trong chuyện này cũng có một người là ông Lê.”

Viên Mục Dã nửa tin nửa ngờ: “Được, tôi tạm tin anh, nhưng từ giờ trở đi anh phải nói rõ hết mọi chuyện cho tôi biết...”

Gã anh trai giả này không hề do dự, anh ta kể ra một đồng chuyện xưa mà theo Viên Mục Dã thì nửa thật nửa giả.

Đầu tiên thân phận anh ta đã thay đổi, không còn là Tùy Quang Bắc trước đó nữa mà giờ tự nhận mình họ Lê, anh ta là Lê Thần, con trai duy nhất của Lê Hải, người phụ trách cơ sở nghiên cứu đó.

Chương 483: Gã giả mạo

Đồng thời anh ta cũng giải thích đáng vẻ mình khá giống Tùy Quang Nam là do Tùy Quang Nam không phải học sinh mà là một đứa con ngoài giá thú do cha anh ta đã sinh ra nhiều năm về trước.

Lần này đến lượt Viên Mục Dã choáng váng, cậu cũng không chắc mấy cái kịch bản máu chó này là tạm thời nghĩ ra, hay chuyện này thật sự như vậy, và bọn họ đã lấy nó ra để lừa gạt Viên Mục Dã?

Đối phương thấy Viên Mục Dã không nói gì, bèn tiếp tục nói: “Đây là nỗi nhục cả đời của cha tôi, vì thế ông không muốn công khai thân phận Tùy Quang Nam, nhưng lại quan tâm đến nó là giọt máu của nhà họ Lê, vì vậy mới tuyên bố với bên ngoài là thầy trò. Nhưng khả năng về mặt học hành của Tùy Quang Nam luôn tốt hơn tôi, vì thế cha tôi vẫn luôn dẫn nó theo để dạy dỗ, cũng coi như là đền bù thiệt thòi cho những năm qua.”

Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng những gì đối phương nói, cậu suy nghĩ rồi hỏi: “Ý anh là Tùy Quang Nam đã giết cha ruột của mình à?”

Lệ Thần nặng nề gật đầu: “Sự thật chính là như vậy, mặc dù nó rất tàn khốc và làm người khác khó mà tiếp nhận...”

“Nếu cha anh luôn dẫn theo Tùy Quang Nam, đồng thời hết sức đền bù sự thiệt thòi của cậu ta, vậy tại sao cậu ta lại muốn làm như thế?” Viên Mục Dã không hiểu.

“Lòng người là khó đoán nhất, có lẽ sâu trong lòng Tùy Quang Nam từ đầu đến cuối đều hận cha tôi, chỉ vì sinh tồn nên bề ngoài mới tỏ ra vui vẻ, một khi để nó có cơ hội báo thù, vậy nó nhất định sẽ đưa toàn bộ nhà họ Lê chúng tôi vào chỗ chết...”
Lệ Thần buồn bã nói.

Viên Mục Dã nhìn kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của đối phương, cậu thật sự muốn trao cho A Triết giải nam diễn viên xuất sắc nhất. Xem ra trước đó Viên Mục Dã đã quá ngây thơ, cậu còn tưởng A Triết là người có đầu óc đơn giản nhất... Nhưng nghĩ lại cũng đúng, cả cuộc đời kẻ biến hình giống A Triết đều đang bắt chước người khác, cho nên diễn kịch là một môn học bắt buộc của bọn họ!

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn hỏi một vấn đề cực kỳ quan trọng: “Nếu đã như thế, vậy người giết chết Tùy Quang Nam là anh hả?”

Lệ Thần biểu hiện cực kỳ đau khổ: “Dù sao nó cũng là em trai tôi, sở dĩ nó trở nên như vậy là do đã chịu quá nhiều đau khổ khi còn bé, việc đã đến nước này, tôi giết nó có tác dụng gì chứ? Hơn nữa, tôi tin rằng lúc nó giết cha mình không hề đau khổ ít hơn tôi... Tôi muốn điều tra nguyên nhân cái chết của nó là vì muốn lấy lại tâm huyết cả đời của cha tôi, những thành quả nghiên cứu đó tuyệt đối không thể rơi vào tay những kẻ có ý đồ khác, nếu không sẽ vi phạm dự tính ban đầu khi nghiên cứu của cha tôi.”

Viên Mục Dã nghe đến đây là biết cuối cùng đối phương cũng nói vào việc chính, cậu bèn phối hợp: “Nếu không phải anh giết Tùy Quang Nam thì là ai chứ? Máy người Thạch Lỗi cũng không lấy được thành quả nghiên cứu của cha anh, so với bất kỳ kẻ nào, bọn họ là người không hy vọng Tùy Quang Nam chết nhất.”

Lệ Thần lắc đầu: “Điều này tôi cũng không nghĩ ra, vì vậy tôi mới tìm mọi cách để tiếp cận cậu, tôi nghĩ bọn họ mời cậu đến từ ngàn dặm xa xôi cũng vì muốn điều tra ra sự thật.”

Viên Mục Dã nhìn chăm chăm Lệ Thần một lát, sau đó bỗng trầm giọng hỏi: “Tôi rất tò mò khi nơi này được canh phòng nghiêm ngặt, anh chỉ là một người ngoài tại sao lại lên được vào mà không ai biết chứ?”

Lệ Thần vội vàng giải thích: “Lúc trước chắc cậu đã gặp một người tên A Hòa, đó là người bạn thân từ bé đến giờ của tôi, chính vì có A Hòa nhắc nhở nên tôi mới thoát được một kiếp... A Hòa đã dẫn tôi tiến vào, cũng chính cậu ta đã động tay động chân vào camera theo dõi giúp tôi.”

Nghe Lê Thần nói nhiều như vậy, cuối cùng Viên Mục Dã cũng hỏi vấn đề mà trước đó cậu đã hỏi Thạch Lỗi: “Vậy tôi có thể giúp anh cái gì? Mà anh cũng thấy đấy, tôi chỉ là người Thạch Lỗi mời về giúp đỡ, sao anh có thể kết luận là tôi sẽ giúp anh chứ?”

Lê Thần hơi cúi đầu, sau đó thở dài, nói: “Tôi đã điều tra tình huống của cậu từ chỗ A Hòa, tôi biết trước đây cậu từng làm cảnh sát tại nước S, sau này vì một vài chuyện mà bị ép từ chức. Tôi tin một người đã từng làm cảnh sát thì trong thâm tâm sẽ luôn có giới hạn của bản thân. Đồng thời tôi cũng tin rằng cậu biết rõ thể lực của Thạch Lỗi ở nước M lớn đến mức nào, nếu như thành quả nghiên cứu của cha tôi rơi vào tay bọn họ, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được... Cho nên tôi thành khẩn hy vọng cậu có thể giúp tôi lấy lại vật đó, để an ủi linh hồn của cha tôi trên trời.”

Viên Mục Dã âm thầm vỗ tay khen khả năng diễn xuất của A Triết, vì che giấu cảm xúc buồn cười của mình, Viên Mục Dã đành xoay người đi đến tủ lạnh lấy chai nước ra uống một ngụm, sau đó mới quay lại nói: “Tôi có thể thử một chút, nhưng anh cũng biết bản lĩnh đám người Thạch Lỗi rồi đấy, tôi cũng không dám hứa có thành công hay không!”

Lê Thần lập tức cảm kích: “Cảm ơn, có câu nói này của cậu là tôi yên tâm. Đúng rồi, không biết cậu có điều tra được manh mối gì trong căn hộ của Tùy Quang Nam không?”

Không ngờ Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Chẳng có đầu mối nào có tác dụng cả, nhìn từ bề ngoài thì cậu ta chết vì tự sát, nhưng có lúc đôi mắt cũng sẽ lừa gạt người ta, vì vậy tôi khó mà nói rõ Tùy Quang Nam chết là do tự sát hay bị giết.”

Có lẽ Lê Thần không ngờ Viên Mục Dã sẽ trả lời như vậy, anh ta hơi sững sốt rồi gật đầu: “Vậy chuyện sau này đành nhờ cậu, cậu cũng biết chỗ này rất khó tiến vào, mỗi lần A Hòa giúp tôi đều phải mạo hiểm rất lớn.”

Viên Mục Dã gật đầu, nói: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ làm hết sức.” Cậu vừa nói xong thì bỗng đổi giọng hỏi: “Đúng rồi, không biết thành quả nghiên cứu của cha anh là gì? Mà lại có thể khiến nhiều người lao theo như thế...”

Nếu như là Lệ Thần thật sự chắc chắn sẽ biết đó là thứ gì, đứng ở lập trường của anh ta, Lệ Thần cũng sẽ nói thật cho Viên Mục Dã biết. Nhưng nếu là Lệ Thần giả sẽ không giống, bởi vì chính anh ta cũng không biết đó là vật gì, vì thế chỉ có thể tìm đại một cái có để bỏ qua.

Quả nhiên ánh mắt Lệ Thần hơi né tránh, anh ta đáp: “Nói ra lại thấy xấu hổ, trước đây tôi không có hứng thú với những gì cha mình nghiên cứu nên cũng không chú ý, lần này sau khi cha xảy ra chuyện thì tôi mới đi tìm hiểu... Thật tiếc là những người biết chuyện đều đã chết, cho nên tôi mới đành nhờ cậu giúp. Mặc kệ vật đó là gì, nó vẫn là tâm huyết cả đời của cha tôi, tôi nhất định làm theo ý chí của cha, giao nó cho quốc gia của tôi.”

Nghe thấy câu trả lời của Lệ Thần, Viên Mục Dã đã có đáp án, Lệ Thần này đúng là một kẻ giả mạo, đối phương chắc chắn là gã mắt vàng, chỉ vì chúng tôi quá quen thuộc nên A Triết đã đeo kính sát trùng để che giấu đôi mắt hung ác màu vàng của gã...

Chương 484: Hiện thân

Sau khi tiễn tên giả mạo kia, Viên Mục Dã ngồi một mình trong phòng suy nghĩ đôi sách tiếp theo. Không ngờ đúng lúc này cậu lại nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên từ trong góc phòng, đồng thời một giọng nói quen thuộc vang lên: “Diễn tốt đấy... không ngờ tên Lê Thần giả này diễn còn chân thật hơn cả Lê Thần thật là tôi đây.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên, cậu không ngờ trong phòng còn có người thứ ba tồn tại? Cậu theo bản năng nhìn về phía phát ra âm thanh, nhưng nơi đó ngoài chiếc đèn trang trí thì không còn thứ gì khác.

May mà đây là lần thứ hai Viên Mục Dã gặp được loại chuyện quái quỷ này, nên cậu bình tĩnh nói: “Đã đến rồi vì sao không ra mặt nói chuyện?”

Lúc nói câu này, Viên Mục Dã vẫn hướng về phía góc phòng kia, nhưng khi cậu nghe thấy câu trả lời thì giọng của đối phương đã rất gần cậu rồi...

“Kỹ xảo của anh cũng không tệ nhỉ, biết rõ hắn là kẻ giả mạo mà vẫn có thể chơi với hắn đến cùng.” Đối phương thấp giọng nói.

Viên Mục Dã vội vàng bảo: “Biết làm thế nào, tôi vẫn đang trong phạm vi thể lực của bọn chúng, lúc này vạch trần quỷ kế của chúng không phải là muốn tự tìm đường chết sao?”

Đối phương nghe xong chỉ cười không nói, ngay sau đó Viên Mục Dã cảm thấy ghế sofa bên cạnh lồm xồm xuống, rõ ràng là có người đang ngồi cạnh cậu, nhưng cậu lại không nhìn thấy ai...

Viên Mục Dã biết cứ thế này không được, bèn thử thăm dò người mới đến: “Anh xem, chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi, anh có thể ra mặt nói chuyện với tôi một lần không?”

Đối phương không nói gì, đến khi Viên Mục Dã bắt đầu nghi ngờ có phải tên đó đã rời đi rồi hay không, thì người trẻ tuổi

kia không hề báo trước mà xuất hiện bên cạnh cậu...

Lần này Viên Mục Dã thực sự bị dọa sợ, cơ thể của cậu thể hiện thành thật những gì nội tâm cậu cảm nhận, giật mình lùi về phía sau, thiếu chút nữa là ngã khỏi ghế sofa. Nhưng đối phương lại vô cùng bình tĩnh, không hề nhúc nhích, miệng cười nhẹ nhìn đáng sợ hãi của Viên Mục Dã...

Nhất thời bầu không khí trở nên xấu hổ, Viên Mục Dã ho khan hai tiếng: “Thật xin lỗi, tôi không ngờ anh lại đột nhiên xuất hiện như vậy.”

Người thanh niên kia tỏ vẻ vô tội: “Anh có thể nói lý được không, chính anh muốn tôi hiện thân cơ mà?”

Câu này của đối phương khiến Viên Mục Dã á khẩu không nói thành lời, cậu đành gật đầu: “Cũng đúng...”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện ra người kia hình như ít tuổi hơn mình, cách ăn mặc nhã nhặn, trên người cũng không có trang bị gì đặc biệt, chỉ có duy nhất một điểm khác thường đó là hần đi một đôi giày làm bằng vải bố, chắc đi như vậy để không gây ra tiếng động.

Sau phút im lặng ngắn ngủi, Viên Mục Dã phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt: “Cậu nói cậu mới là Lệ Thần?”

Đối phương gật đầu: “Đúng thế, không biết tên giả mạo khi này chui ở đâu ra.”

Viên Mục Dã quan sát tỉ mỉ tướng mạo của người xưng là Lệ Thần này, nhưng hần và tên giả mạo là Lệ Thần khi này không hề có bất cứ điểm tương đồng nào, hơn nữa, nhìn ngoại hình còn trẻ hơn Tùy Quang Nam vài tuổi.

“Làm thế nào cậu chứng minh được mình là Lệ Thần thực sự?” Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi.

Lệ Thần nói: “Tôi không có cách nào chứng minh, tôi cũng không chứng minh, bởi vì việc chứng minh mình chính là bản thân mình rất buồn cười...”

Viên Mục Dã cạn lời, đành chuyển sang vấn đề khác: “Nơi này bảo vệ nghiêm ngặt như thế, cậu đi vào bằng cách nào?”

“Tôi đi cùng các người vào đây!” Lệ Thần cười xấu xa.

Viên Mục Dã nghĩ thấy cũng hợp lý, tên Lê Thần trước mặt cậu cao gần một mét tám, dáng người hơi gầy, hơn nữa đôi phương có thể tàng hình, đương nhiên có thể dễ dàng trà trộn vào đám người bọn họ mà đi vào tòa nhà... Có điều Viên Mục Dã không thể ngờ được là Lê Thần thật lại vẫn luôn đứng bên cạnh xem tên Lê Thần giả kia biểu diễn.

“Là cậu giết Tùy Quang Nam?” Viên Mục Dã hỏi.

Lê Thần dùng vẻ mặt thản nhiên đáp: “Đúng là tôi đã giết hắn, nhưng hắn không nên giết sao? Tuyệt đối đừng nói với tôi sớm muộn gì hắn cũng nhận được sự trừng phạt của pháp luật, bởi vì đây là nước M, muốn xử lý dạng người như Tùy Quang Nam chỉ có thể tự mình ra tay thôi.”

Theo quan điểm của Viên Mục Dã, những gì Tùy Quang Nam đã làm đúng là đáng chết, nhưng cậu chưa quen với cách báo thù nhanh gọn dứt khoát kiểu nước M này. Hơn nữa, cậu vẫn không hiểu, Lê Thần này đã báo được thù lớn vì sao còn phải mạo hiểm đến gặp mình? Hắn cũng không đến nỗi vọng tưởng rằng một mình hắn có thể lật đổ tập đoàn tội phạm sau lưng Thạch Lỗi chứ?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã lại hỏi hắn: “Nếu cậu đã giết được kẻ thù giết cha, cũng có được trang bị tàng hình mà tất cả mọi người đều muốn có... vậy tại sao lại mạo hiểm đến tìm tôi?”

Lê Thần cười nói: “Anh rất thông minh, nhưng người thông minh thường sẽ không sống lâu đâu, bởi vì thông minh quá nhất định sẽ bị hại, cho nên anh càng không nên kết giao với loại bạn như Thạch Lỗi mới đúng, nếu không sớm muộn gì anh cũng bị hắn hại chết.”

Viên Mục Dã không ngờ Lê Thần còn trẻ như vậy mà lại nói ra những câu triết lý như thế, có điều đâu phải cậu không hiểu những chuyện này? Nhưng có một số việc không phải cậu muốn là được, mỗi hành động của cậu cho đến giờ dường như luôn phảng phất có một đôi tay vô hình đẩy cậu đi đến bước đường hôm nay.

Viên Mục Dã thoáng thất thần nhưng cậu nhanh chóng thu lại suy nghĩ: “Đừng nói những thứ vô dụng, trả lời thẳng vấn đề tôi hỏi đi...”

Lệ Thần thở dài: “Tôi nói thật với anh vậy, thiết bị tàng hình đúng là ở trong tay tôi, nhưng tất cả dữ liệu liên quan đến việc nghiên cứu thiết bị này đều đã biến mất.”

“Cho nên cậu nghi ngờ những tài liệu đó đã rơi vào tay nhóm Thạch Lỗi?” Viên Mục Dã hỏi.

Lệ Thần gật đầu: “Đương nhiên, nếu không có thứ gì trong tay sao bọn chúng phải đưa cho Tùy Quang Nam năm mươi triệu chứ?!”

Viên Mục Dã lại thấy khó hiểu: “Nếu số liệu nghiên cứu đã ở trong tay bọn chúng, vậy tại sao còn phải tìm bằng được thành phẩm trong tay cậu.”

Lệ Thần cười nói: “Anh không hiểu à? Mặc dù trong tay Thạch Lỗi có toàn bộ tài liệu liên quan đến thí nghiệm, nhưng bọn chúng không có chuyên gia trong lĩnh vực này, cho nên những số liệu kia trong tay chúng chỉ là một đồng giấy lộn. Hơn nữa, sở dĩ thí nghiệm này thành công thật ra cũng tồn tại một số tính ngẫu nhiên, nói thẳng ra là cho dù bọn chúng tìm được chuyên gia, dựa theo những số liệu nghiên cứu kia làm lại... cũng chưa chắc có thể thành công ngay. Cho nên mấu chốt của vấn đề nằm ở thành phẩm, chỉ khi có được nó, so sánh nó với những số liệu nghiên cứu rồi tiến hành điều chỉnh mới có thể thành công phỏng chế ra hàng loạt trang bị tàng hình.”

Chương 485: Trang bị mô phỏng sinh vật

“Thành phẩm chênh lệch với số liệu thí nghiệm nhiều như vậy sao?” Viên Mục Dã thắc mắc.

“Sai một li đi một dặm mà, bởi vậy, muốn thực sự nắm giữ được phát minh thiết bị tàng hình phải có được cả hai thứ mới chắc chắn thành công.” Lệ Thần quả quyết.

Viên Mục Dã gật đầu: “Vậy cậu muốn tôi giúp cậu thế nào? Nói thật với cậu, Thạch Lỗi cũng không hoàn toàn tin tưởng tôi đâu, những chuyện mà cậu nói, trước khi đến đây tôi đều không biết gì cả.”

“Đương nhiên tôi biết điểm này, nhưng không có anh bọn chúng không thể tìm được thứ chúng cần, cho nên hẩn tạm thời sẽ không để anh đi... Anh chỉ cần tìm cơ hội giúp tôi đoạt lại những tài liệu nghiên cứu của cha tôi là được rồi.” Lệ Thần nói nghiêm túc.

Viên Mục Dã bất đắc dĩ cười: “Sao ai cũng đánh giá tôi cao vậy nhỉ? Tôi làm gì có bản lĩnh lấy được những dữ liệu kia? Hơn nữa, cho đến bây giờ Thạch Lỗi cũng chưa từng nói đến chuyện dữ liệu cho tôi biết...”

Lệ Thần nói: “Những dữ liệu nghiên cứu đó chắc chắn nằm trong tay Thạch Lỗi, bởi vì trước đó tôi đã đến tìm ở căn hộ của Tùy Quang Nam và cả sở nghiên cứu của cha tôi nhưng đều không tìm được gì hết.”

Viên Mục Dã nhớ đến hình ảnh trước khi Tùy Quang Nam chết, những ngăn tủ trong căn phòng đều bị mở ra, đồ đạc vứt khắp nơi, hóa ra là thằng nhãi này đang tìm những dữ liệu kia.

Viên Mục Dã không hiểu rõ: “Nếu đã vậy, vì sao trước khi cậu giết Tùy Quang Nam không hỏi xem hẩn giấu dữ liệu ở đâu?”

Lệ Thần hừ lạnh: “Thật ra trước khi giết hắc, tôi đã từng đi tìm hắc để hỏi vì sao lại phản bội thầy của mình? Kết quả hắc lại nói ngược lại, hắc nói cha tôi đã cướp thành quả nghiên cứu của hắc, rằng trang bị tàng hình vốn là sáng kiến của hắc.”

“Chuyện này có thật không?” Viên Mục Dã chất vấn.

Lệ Thần nghe thế thì kích động: “Dĩ nhiên không phải, ý tưởng này ban đầu đúng là do hắc đưa ra, nhưng toàn bộ lý thuyết và nghiên cứu đều do cha tôi hoàn thành, nếu không phải do lúc đầu hắc là người đưa ra ý tưởng, thì với năng lực của hắc sao có thể vào tổ của cha tôi được? Thế nhưng, theo nghiên cứu ngày càng sâu, Tùy Quang Nam ngày càng muốn tư lợi cho bản thân, cả ngày nghĩ đến việc sau khi nghiên cứu chế tạo thành công thì quảng bá nó như thế nào. Vì thế cha tôi đã nghiêm khắc dạy dỗ hắc, cũng thể hiện rõ lập trường của mình, loại trang bị mô phỏng sinh vật này nhất định phải dùng vào mục đích ngay thẳng mới được... Kết quả Tùy Quang Nam lại muốn dùng nó vào việc xấu, nên mới dẫn đến chuyện sau này.”

Viên Mục Dã còn muốn hỏi thêm, nhưng lúc này Lệ Thần đột nhiên nhìn về phía cửa và nói: “Có người đến, tôi phải đi trước đây, sau này sẽ nghĩ cách đến gặp anh sau!”

Không đợi Viên Mục Dã phản ứng, Lệ Thần đột ngột biến mất trước mắt cậu, động tác nhanh đến mức khiến cậu không kịp nhìn rõ là thứ trang bị gì có thể khiến một người tàng hình nhanh như vậy... Có điều theo phân tích của Viên Mục Dã, thiết bị đó nhất định không quá to, có lẽ là một món đồ nhỏ nào đó trên người Lệ Thần.

Đang mải nghĩ thì cửa phòng bị mở ra, Thạch Lỗi và A Triết đi vào, bọn họ thấy Viên Mục Dã ngây người đứng giữa phòng khách thì đều tò mò nhìn cậu... Viên Mục Dã âm thầm cười khở trong lòng, xem ra trước khi chuyện này kết thúc, mình còn phải tiếp tục diễn với bọn họ.

Đương nhiên, Viên Mục Dã sẽ không diễn theo kịch bản mà bọn họ đưa ra nữa, nếu bọn họ đã muốn thông qua chuyện này để thăm dò mình, vậy không bằng cậu tương kế tựu kế khiến bọn họ phải ăn ngay nói thật, không giữ lại chút bí mật nào!

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã trầm mặt nói với Thạch Lỗi: “Vừa nãy Tùy Quang Bắc giả xuất hiện, hắn tự xưng mình là Lệ Thần, hơn nữa sở dĩ hắn có thể đi vào cũng là do có người trong tập đoàn các anh hỗ trợ.”

Có lẽ Thạch Lỗi và A Triết không ngờ Viên Mục Dã lại trung thực như vậy, nói thẳng chuyện Lệ Thần giả đến tìm mình, khiến bọn họ không biết nên nói gì tiếp theo.

Cuối cùng Thạch Lỗi ho khan, nói: “Hắn có nói ai là nội gián không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Tôi có thể nói cho anh biết đó là ai, nhưng anh nhất định phải cam đoan không được giết chết người đó...”

Thạch Lỗi nghe xong thậm thở phào, bởi vì đây mới là Viên Mục Dã mà bọn họ quen biết, là Viên Mục Dã không muốn nhìn thấy bọn họ giết người lung tung...

“Không đâu, đến lúc đó tôi chỉ khai trừ hắn thôi!” Thạch Lỗi trả lời nghiêm túc.

Lần này ngay cả Viên Mục Dã cũng buồn cười, cậu không thể ngờ mình lại có thể nghe thấy từ khai trừ từ miệng Thạch Lỗi, thế nên cậu nghiêm nghị lắc đầu: “Tôi không tin lời anh...”

“Vậy cậu muốn thế nào? Chúng tôi cũng không thể cứ để nội gián tiếp tục ở lại trong tập đoàn đúng không?” A Triết không nhịn được nói.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi bảo: “Tôi chỉ có thể nói cho các anh biết vấn đề xuất hiện ở phòng điều khiển tổng, tạm thời anh để bọn họ rời khỏi vị trí...”

Thạch Lỗi đột nhiên sầm mặt nói với Viên Mục Dã: “Cậu đàn em thân yêu của tôi ơi, thế này chẳng phải là cậu muốn ám chỉ tôi giết hết những người có mặt trong phòng điều khiển tổng lúc đó à?”

Viên Mục Dã cũng trầm giọng xuống: “Vậy hay là anh giết hết từng thành viên trong tập đoàn đi, ai biết được trong đó có gian tế hay không?”

Thạch Lỗi cười to: “Đùa với cậu thôi, tôi biết cậu làm việc đều có giới hạn của bản thân, yên tâm, trước mặt cậu tôi sẽ cố

gắng không chạm đến ranh giới cuối cùng của cậu... Đúng rồi, tên Lê Thần đó tìm cậu muốn nói chuyện gì?”

Viên Mục Dã đành kể lại câu chuyện máu chó mà Lê Thần giả nói, cậu vừa kể vừa quan sát biểu cảm của hai người kia, phát hiện mặt bọn họ có biểu cảm kỳ quái, giống như cảm thấy mình đang tự đào hố chôn mình vậy.

Sau khi nói xong, Viên Mục Dã cầm bình nước trên bàn uống mấy ngụm, cậu phát hiện ra đã lâu rồi mình không nói nhiều như thế, hơn nữa cậu không thể không khâm phục trí nhớ của mình, có thể đem chuyện tên Lê Thần giả kia bịa ra kể lại không sai một chữ, có lẽ tự gã kể lại cũng chưa chắc đã được như vậy.

Viên Mục Dã thấy hai người kia không có phản ứng gì, bèn dò hỏi: “Hắn là Lê Thần thật hay giả?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Tôi chưa từng gặp hắn lần nào, có điều thầy của Tùy Quang Nam đúng là họ Lê.”

Viên Mục Dã tiếp tục hỏi: “Vậy các anh có thực sự giữ thiết bị mô phỏng sinh vật không?”

“Đương nhiên không, nếu không chúng tôi cần gì phải phí sức như thế này?” Thạch Lỗi phủ nhận.

Viên Mục Dã khó chịu nói: “Vậy không hợp lý! Nếu như các anh không lấy được, Lê Thần cũng không lấy được... Vậy thiết bị mô phỏng sinh vật đó đi đâu? Dù thế nào cũng không thể bị Tùy Quang Nam mang xuống đất chứ?”

Chương 486: Tin tưởng

Thấy hai người Thạch Lỗi đều không nói gì, Viên Mục Dã tiếp tục dò hỏi: “Hai người nói thật đi, có phải Tùy Quang Nam đã cho các anh chút lợi lộc không? Nếu không làm sao các anh lại dễ dàng cho hắn năm mươi triệu chứ?”

Không đợi Thạch Lỗi lên tiếng, A Triết đã giơ tay lên trời thề: “Chúng tôi mà nắm được những thứ kia sẽ bị sét đánh được chưa?”

Có lẽ ngay cả Thạch Lỗi cũng không ngờ A Triết lại có thể ngây thơ thề như thế, đành nói với Viên Mục Dã: “Tôi không biết phải nói thế nào thì cậu mới tin, nhưng chúng tôi thực sự không giữ thứ gì! Sở dĩ trước đó chúng tôi đưa tiền cho Tùy Quang Nam là bởi vì chúng tôi nghe phong phanh rằng, sắp tới sở nghiên cứu sẽ giao cho chính phủ một báo cáo thí nghiệm quan trọng, mà bản báo cáo này có liên quan đến một loại trang bị cực kỳ quan trọng... Vì muốn chiếm lấy cơ hội này, cho nên chúng tôi mới giao tiền cho Tùy Quang Nam trước. Nếu không phải vì nói ra hơi mất mặt, tôi cũng sẽ không mời cậu đến đây hỗ trợ.”

Mặc dù trong lòng Viên Mục Dã đang âm thầm cười trên nỗi đau khổ của người khác, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ đồng tình: “Vậy các anh không lấy lại được tiền à? Nếu thực sự không lấy được thì cướp về cũng được mà!”

Không ngờ vẻ mặt Thạch Lỗi lại chán nản: “Cậu nghĩ chúng tôi chưa từng thử à? Tên Tùy Quang Nam này làm việc vô cùng kín kẽ, hắn không có tài khoản ngân hàng, khi còn sống thì ở nhà thuê, thậm chí đến người thân duy nhất của hắn cũng đã bị bệnh qua đời từ ba năm trước. Chúng tôi chỉ còn thiếu nước đào sâu ba tấc tất cả những nơi hắn đã từng đến thôi, nhưng vẫn không tìm được gì...”

Viên Mục Dã nhớ đến một chuyện: “Các anh đã từng nghĩ, một người không hề có bất cứ liên quan gì đến thế giới này,

nếu hấn thực sự vô cố vô thân thì hấn lấy số tiền đó để làm gì chứ?”

Thạch Lỗi lắc đầu nói: “Chúng tôi thật sự đã tìm tất cả những nơi có thể rồi...”

Viên Mục Dã nghĩ một lúc rồi nói với Thạch Lỗi: “Thế này đi, dùng mạng lưới tin tức của các anh điều tra tất cả tư liệu liên quan đến Tùy Quang Nam, không phải chỉ là các tài liệu được công khai, tôi muốn chi tiết tất cả các thông tin liên quan đến hấn từ khi sinh ra đến khi chết đi, từ việc hấn sinh ở bệnh viện nào, học nhà trẻ ở đâu, tốt nghiệp tiểu học trường nào... Điều tra toàn diện tất cả cho tôi.”

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi không đồng ý ngay thì nghi ngờ hỏi: “Không tra được à?”

Thạch Lỗi cười: “Cho tôi một ngày...”

Sau khi đuổi được Thạch Lỗi và A Triết đi, Viên Mục Dã như người bị điên thì thầm với không khí: “Lệ Thần? Cậu còn ở đây không?”

Kết quả cậu gọi hai lần trong phòng mà không có bất cứ tiếng đáp lại nào, xem ra đối phương đã đi theo Thạch Lỗi và A Triết ra khỏi đây rồi. Nghĩ đến đây Viên Mục Dã không khỏi thở dài, từ khi hai người kia đi vào cậu đã âm thầm lau mồ hôi vì cậu ta, mặc dù trên người cậu ta có thiết bị tàng hình, nhưng nhờ đâu va phải đối phương ở nơi không gian hẹp thì phải làm sao?

Thạch Lỗi và A Triết đi một ngày, Viên Mục Dã cũng ở nguyên một ngày trong khách sạn cà phê, trong thời gian đó cả Lệ Thần giả lẫn Lệ Thần thật đều không xuất hiện...

Đến khi Viên Mục Dã sắp không chịu nổi nữa, muốn ra ngoài hành lang đi dạo thì đột nhiên cửa mở ra, Thạch Lỗi cầm một xấp giấy A4 đi vào: “Đây, tất cả các tài liệu mà cậu cần...”

Viên Mục Dã nhận lấy tập tài liệu rồi ngồi xuống ghế sofa xem, trên tài liệu thể hiện rõ Tùy Quang Nam không có tuổi thơ hạnh phúc, mất cha từ nhỏ, mẹ hấn dẫn theo hấn đi tái giá, người cha dượng không tốt với hấn, hay đánh đập chửi mắng hấn.

Lúc Tùy Quang Nam mười hai tuổi còn bị đánh đến mức phải nhập viện, nhưng lúc đó mẹ hắn vẫn kiên quyết không báo cảnh sát, chỉ nói con trai mình nghịch ngợm ngã bị thương. Có lẽ trong lòng mẹ hắn cũng có tính toán của mình, dù sao một người phụ nữ một mình nuôi con không dễ dàng gì, cho nên mới chấp nhận nhẫn nhịn chịu đựng cuộc sống như thế...

Đến khi Tùy Quang Nam lên đại học lập tức rời khỏi ngôi nhà đó, đến tận ba năm trước đây mẹ hắn bị bệnh qua đời hắn mới quay về phúng viếng, còn trước đó, hắn không quay lại một lần nào. Ở trường, thành tích của hắn cũng chỉ bình thường, nhưng may mà có người tiến cử, lại chăm chỉ nghiêm túc nên mới nổi bật hơn.

Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, hắn tham gia vào phòng nghiên cứu của Lê Hải, cứ như vậy được năm năm, nếu không có chuyện này xảy ra thì hắn cũng sẽ là một nhân viên nghiên cứu khoa học có tiền đồ rộng mở...

Bởi vì những tài liệu Thạch Lỗi mang về rất lắt nhắt, cho nên Viên Mục Dã phải cẩn thận đọc qua một lượt mới phát hiện ra manh mối bí ẩn giấu trong những việc vô cùng nhỏ nhất, đặc biệt là một ghi chép chi tiêu.

Thông qua phân tích Viên Mục Dã phát hiện ra, khi còn sống Tùy Quang Nam thường xuyên mua sắm phong bì thư và giấy viết thư. Nhưng thời gian gần đây mọi người đều dùng điện thoại và email để liên hệ, làm gì còn ai viết thư tay cho người khác?

Thế nên Viên Mục Dã chỉ vào mục chi tiêu đó rồi nói với Thạch Lỗi: “Anh cảm thấy Tùy Quang Nam mua phong bì, giấy viết thư và tem để làm gì?”

Thạch Lỗi nhìn thoáng qua ghi chép chi tiêu kia: “Nếu như chỉ là mua phong bì thư và giấy viết thư thì có thể Tùy Quang Nam định viết một bức thư nhưng không định gửi đi, có lẽ là đưa trực tiếp cho đối phương hoặc đặt vào hộp thư nhà người ta. Nhưng nếu hắn đã mua tem thì chứng tỏ bức thư này đã chuẩn bị sẵn để gửi đi.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Anh nhìn những ghi chép chi tiêu này đi, gần như cứ một hai tháng Tùy Quang Nam lại mua một lần... Điều này chứng minh hắn và đối phương có liên hệ qua

lại liên tục. Đi, đi đến những bưu điện gần nhà Tùy Quang Nam xem xem, hy vọng có thể tìm ra địa chỉ đến của những phong thư này.”

Sau đó Thạch Lỗi dẫn Viên Mục Dã ra khỏi tòa cao ốc của tập đoàn bọn họ, lần lượt đi đến mấy bưu điện... Bọn họ căn cứ theo thời gian Tùy Quang Nam mua những phong bì kia, rồi lấy video theo dõi của mấy bưu điện gần nhà hắn, quả nhiên trong đó nhìn thấy hình ảnh Tùy Quang Nam đứng ở trước hòm thư ngoài bưu điện.

Thư viết tay mặc dù rất lạc hậu, nhưng lại là phương pháp liên lạc an toàn và bí ẩn nhất, nếu không gặp phải người tỉ mỉ như Viên Mục Dã thì người bình thường sẽ không ai phát hiện ra thói quen gửi thư tay này của Tùy Quang Nam. Hơn nữa ở nước M, việc gửi thư bình thường như thế này sẽ không cần phải ghi chép kỹ càng, cho nên người bình thường rất khó tra ra được bức thư này gửi đến nơi nào.

Tùy Quang Nam là một nhân viên nghiên cứu khoa học, trong cuộc sống của hắn luôn tràn ngập các thiết bị công nghệ cao, nhưng hắn lại chọn phương pháp liên hệ cổ điển này, riêng điểm ấy đã rất đáng ngờ rồi.

Theo thời gian thu được, đây là bức thư tay cuối cùng Tùy Quang Nam gửi đi trước khi chết, hơn nữa, lúc đó hắn đã nhận tiền của bọn Thạch Lỗi, đồng thời cũng đã có được các tài liệu liên quan đến thí nghiệm của nhóm nghiên cứu.

Chương 487: Bị tập kích ở cửa hàng giá rẻ

Loại thư tay này một khi đã gửi đi sẽ như trâu đất xuống biển, muốn tìm cũng không phải không có cách, có điều sẽ tốn rất nhiều thời gian, chỉ có thể đem tất cả các phong thư trong hòm thư ngày hôm đó loại bỏ dần từng cái một.

Điều quan trọng nhất là trong tay bọn họ bây giờ không có bất cứ căn cứ nào để thu hẹp phạm vi, nếu như Tùy Quang Nam dùng địa chỉ giả để gửi đến thì bọn họ càng không thể tra ra được...

May mà Viên Mục Dã thận trọng, trong ghi chép chi tiêu của Tùy Quang Nam, cậu đã nhớ kỹ tên của siêu thị hần thường mua tem tên là Golden Sunshine, nên bọn họ đã đi đến siêu thị nơi hần mua tem và phong bì thư, sau đó nghĩ cách tìm ra một bức thư giống hệt trong hệ thống thư tín cùng ngày hôm đó.

Mặc dù bình thường ở nước M sẽ rất khó có thể tra ra được tin tức của thư tay, nhưng Thạch Lỗi không phải người bình thường, chỉ cần chuyện vào tay gã nhất định gã sẽ tìm ra lỗ thủng để chui vào...

Gã mua chuộc tất cả các nhân viên của bưu điện có thể tiếp xúc với thư tay, để bọn họ phân biệt từng phong bì và tem thư, cuối cùng gã cũng điều tra ra được, lá thư đó được gửi định kỳ đến trường tiểu học của một thị trấn nhỏ ở biên giới nước M.

Kết quả này khiến mọi người đều bất ngờ, bởi vì trong quỹ đạo cuộc sống của Tùy Quang Nam, lẽ ra hần chưa từng đến thị trấn nhỏ kia mới đúng chứ? Thạch Lỗi không do dự, lập tức quyết định lái xe ngay trong đêm đến thị trấn tên Hải Lâm ở vùng biên giới kia...

Chờ đến khi bọn họ đã chuẩn bị xong xuôi để xuất phát thì A Triết mới xuất hiện sau hai ngày một đêm biến mất, dáng vẻ

của gã vẫn giống như lúc gã rời đi, chỉ có điều trên tay phải có thêm một vết thương.

Không biết vì sao lần ra ngoài này cũng chỉ có ba người họ, Thạch Lỗi không hề mang theo một tên đàn em nào, toàn bộ hành trình đều do A Triết lái xe, Viên Mục Dã nhìn cánh tay phải rớm máu của gã mà một nơi nào đó trong lòng cậu bắt đầu rục rịch trở mình dậy...

“Anh không sao chứ? Hay để tôi lái thay một lát nhé?” Viên Mục Dã vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào vết thương của A Triết.

A Triết nhìn vết thương, sau đó hừ nhẹ: “Vết thương bé tí này có đáng gì, cậu ngạc nhiên cái gì.”

Viên Mục Dã nói: “Tôi tưởng anh sẽ không bị thương chứ?”

A Triết tức giận nói: “Tôi có phải làm bằng xi măng đâu!”

Thạch Lỗi thấy vết thương trên tay A Triết vẫn rớm máu thì biết chắc chỗ khâu lại bị rách ra, gã nhẹ nhàng vỗ vai A Triết rồi bảo: “Tìm một trạm dừng xe ở đằng trước, tôi xử lý lại cho cậu, nếu không cứ để mãi thì máu chảy đầy xe mất.”

A Triết rất nghe lời, sau khi ra khỏi lối ra đầu tiên thì rẽ vào một trạm nghỉ, xe vừa dừng lại, Viên Mục Dã không thể cố gắng thêm được nữa lao ra khỏi xe... Gió đêm lạnh lẽo lập tức thổi tan lo lắng trong lòng cậu, khiến lý trí của cậu tỉnh táo trở lại.

A Triết nhìn phản ứng của Viên Mục Dã thì cười xấu xa: “Tôi lại quên mất chuyện này, thật xin lỗi đàn em A Viên nhé, cậu đã khó chịu suốt dọc đường rồi!”

Viên Mục Dã không thêm nói lại, quay người nói với Thạch Lỗi: “Trên xe có túi đồ cấp cứu không?”

Thạch Lỗi chỉ vào cửa hàng giá rẻ gần đây: “Không có, chúng ta vào trong đó mua...” Nói xong gã quay người đi về phía cửa hàng giá rẻ.

Viên Mục Dã đi đến cửa sổ xe cạnh ghế lái, thò người vào ấn mở tất cả các cửa sổ để mùi máu tanh trong xe bay hết đi.

A Triết thấy thế thì trêu ghẹo: “Có muốn lát nữa tôi gom đông bông cầm máu lại cho cậu làm trà túi lọc không?”

Viên Mục Dã liếc gã: “Không cần khách sáo, anh cứ tự giữ lại dùng đi!”

A Triết cười khẽ, sau đó chỉ vào một cái ba lô ở cốp sau, gã dùng vẻ mặt lập lờ nói: “Có biết trong cái ba lô kia có thứ gì không? Đó là người anh tri kỷ Thạch Lỗi của cậu chuẩn bị đây, tất cả đều là đồ ngon hợp với khẩu vị của cậu...”

Viên Mục Dã không có tâm trạng buồn chuyện với gã, cậu quay người nhìn về phía cửa hàng giá rẻ, nhưng mãi không thấy Thạch Lỗi đi ra. Cậu quan sát một lúc, đột nhiên ý thức được có điểm lạ, vội quay đầu hỏi A Triết: “Trên xe có vũ khí không?”

A Triết cũng lập tức cảnh giác: “Có, sao thế?”

Viên Mục Dã hát hàm về phía cửa hàng giá rẻ: “Thạch Lỗi đi vào đó hơi lâu, tôi cảm thấy không ổn...”

A Triết nhanh chóng mở cốp sau lấy ra hai khẩu súng, sau đó ném cho Viên Mục Dã một khẩu: “Chút nữa đi vào tự mình cẩn thận, những nơi như thế này rất dễ gặp cướp, có thể nguyên vẹn quay ra hay không còn phụ thuộc vào năng lực của cậu đây!”

Viên Mục Dã nhận súng, kiểm tra đạn, sau đó giấu súng ra sau lưng, cậu nói: “Lát nữa tôi đi vào trước, anh đi theo sau, nhìn tôi ra hiệu mà hành động!”

A Triết gật đầu: “Cậu tự mình cẩn thận đi...”

Sau đó hai người đóng giả thành khách hàng thông thường chuẩn bị nối đuôi nhau đi vào... Viên Mục Dã đi vào trước, vừa đẩy cửa vào cậu đã nhìn thấy một người đàn ông cao to vạm vỡ đứng cạnh quầy thu ngân, toàn thân người này đầy cơ bắp, chiếc áo đồng phục màu vàng của cửa hàng giá rẻ không vừa với người hắn, giống như vừa lấy từ trên người của người khác xuống vậy.

Viên Mục Dã gật đầu nhẹ với tên to con kia, sau đó đi thẳng đến kệ hàng quần áo trước mặt, trong lúc này cậu cũng liên tục quan sát khắp nơi muốn tìm bóng dáng Thạch Lỗi...

Nhưng cậu nhìn một vòng, lại phát hiện trong cửa hàng tiện lợi này ngoài tên to con kia thì không có bất kỳ ai khác, chẳng lẽ Thạch Lỗi đi vệ sinh? Kết quả đúng lúc này mũi Viên Mục Dã

khẽ nháy một cái, cậu ngửi thấy mùi máu tươi ở gần đó... Thế là cậu bước vượt qua mấy kệ hàng, tiếp tục đi về phía trước.

Cùng lúc đó, tên to con ở phía sau lưng cũng có hành động, tay từ từ đưa ra sau lưng, hình như muốn rút thứ gì đó từ sau lưng ra...

Đúng lúc này, A Triết theo sát phía sau đi đến, gã liếc mắt về phía tên to con kia và hỏi: “Thuốc lá ở đâu?”

Tên to con thấy A Triết đằng đằng sát khí, cánh tay phải còn đang chảy máu nên không dám khinh thường mà hành động bất cẩn, hắn giương mắt nói: “Kệ thứ ba phía bên trong.”

Viên Mục Dã thấy phía sau mình đã có bảo vệ, bèn bước nhanh đến chỗ có mùi máu tanh, nhưng khi cậu vượt qua kệ hàng thì thấy trên mặt đất xuất hiện một vũng máu đỏ tươi.

Có điều từ mức độ đông của vũng máu đó thì chuyện này ít nhất phải xảy ra nửa tiếng rồi, cho nên chỗ máu ấy không phải của Thạch Lỗi...

Suy đoán này khiến Viên Mục Dã thở phào nhẹ nhõm, sau đó cậu cẩn thận quan sát vết máu trên đất, phát hiện bên cạnh có vết kéo lê rõ ràng... Hẳn là trước đó có người bị trúng đạn hoặc bị dao đâm chảy máu và bị người khác ép buộc kéo đi.

Chương 488: Hồ giấy

Mặc dù bây giờ nhìn bề ngoài là “hai đầu một” nhưng trong lòng Viên Mục Dã không biết chắc đối phương có bao nhiêu người, bởi vì với bản lĩnh của Thạch Lỗi, nếu chỉ có một hai tên cướp chắc chắn không chạm được đến vạt áo của gã.

Lúc này Viên Mục Dã thấy A Triết đi về phía mình, cậu liếc mắt nhìn mới nhận ra quày thuốc lá vừa khéo ở ngay bên cạnh cậu, thế là cậu cũng giả bộ như đang chọn thuốc lá, sau đó thì thầm với A Triết: “Không rõ đối phương có bao nhiêu người, không nên hành động liều lĩnh...”

A Triết chỉ “hừ” một tiếng xem như trả lời Viên Mục Dã, sau đó quay người đi lấy thêm mấy thứ đồ ăn vặt.

Theo phỏng đoán của Viên Mục Dã, khi này Thạch Lỗi đi vào đúng lúc gặp phải bọn cướp đến cướp bóc, đối phương thấy Thạch Lỗi chỉ có một mình nên đã không chế gã. Nếu không phải Viên Mục Dã vào trước và A Triết vào sau, thì tên to con kia cũng đã cầm sẵn hàng nóng chĩa vào đỉnh đầu Viên Mục Dã rồi.

Thông qua quan sát của Viên Mục Dã, cửa hàng này có một cửa sau, như bình thường thì trong đó sẽ có một nhà kho nhỏ để cất đồ. Nếu cậu đoán không sai, Thạch Lỗi và người bị thương kia đều đang ở chỗ cửa sau, đồng thời còn có hai hoặc ba tên cướp trang bị đầy đủ vũ khí.

Nhưng trước mắt có một vấn đề Viên Mục Dã còn chưa hiểu rõ, đó chính là nếu như trong cửa hàng chỉ có hai ba tên cướp, Thạch Lỗi hoàn toàn có thể không chế bọn chúng, nhưng sao gã lại không hề phản kháng mà giờ tay chịu trời chứ?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã quay đầu nói với tên kia: “Người anh em, tôi mượn nhà vệ sinh chút nhé!” Cậu không chờ đối phương trả lời đã đẩy luôn cửa kho hàng, nhưng tình hình phía sau cánh cửa lại nằm ngoài dự kiến của Viên Mục Dã.

Đầu tiên, không gian nơi này rộng hơn nhiều so với suy nghĩ của Viên Mục Dã, ngoài việc dùng làm nhà kho còn có cả nhà vệ sinh và phòng nghỉ. Thạch Lỗi đang nghênh ngang ngồi trên một cái ghế cạnh tủ lạnh, mặt vênh váo tự đắc, đồng thời còn có sáu, bảy tên to con giống tên ngoài quây thu ngân đứng bên cạnh gã...

Sau khi Viên Mục Dã đi vào, tất cả cùng quay đầu nhìn về phía cậu, khiến Viên Mục Dã nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, cậu sững người mất một lúc mới nói: “Xin lỗi, cho hỏi nhà vệ sinh ở đâu?”

Một người đàn ông có vẻ là kẻ cầm đầu, lên tiếng: “Bên trong có người, muốn dùng thì đợi...”

Một người khác cũng nói: “Xếp hàng đi, không thấy chúng tôi đều chờ ở đây à? Vội thì đến trạm nghỉ kế tiếp ấy!”

Viên Mục Dã buồn cười nhìn về phía Thạch Lỗi, trong lòng thầm nghĩ không phải gã cũng xếp hàng cùng đám đàn ông này chờ đi vệ sinh đây chứ? Nhưng cậu vẫn đóng cửa lại và nói: “Được, vậy tôi chờ, ai biết được phải đi bao xa nữa mới đến trạm nghỉ tiếp theo...”

Những người này thấy Viên Mục Dã không muốn đi, sắc mặt tất cả đều trở nên khắt trương, đúng lúc này ngoài cửa lại vang tên một tiếng rên khiến bầu không khí càng thêm căng thẳng.

Có lẽ mấy tên này cho rằng đồng bọn của mình lại đánh ngất một người khách đến mua hàng, nhưng chỉ có Viên Mục Dã và Thạch Lỗi biết, đó chắc chắn là âm thanh A Triết xử lý tên to con ngoài kia.

Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn, Viên Mục Dã lại đứng chặn ở cửa ra vào, không vào trong cũng không ra giống như một người chặn ải vậy. Cậu thấy đối phương mặc dù đông người nhưng cũng không hành động thiếu suy nghĩ thì cười và bảo với Thạch Lỗi: “Cứ chờ thế này thì đến khi nào? Anh đi gõ cửa thử xem, bảo người bên trong nhanh lên!”

Thạch Lỗi nhún nhún vai: “Tôi cũng không vội, chắc người bên trong còn chưa xong đâu, có phải không mấy anh?”

Sắc mặt mấy người kia lập tức biến đổi, Viên Mục Dã hiểu ngay người bị thương đã bị chúng ném vào nhà vệ sinh không biết sống chết thế nào, cậu biết thời gian càng lâu tỷ lệ sống của người kia càng thấp, thế nên cậu định dò hỏi đám người này xem chúng muốn làm gì?

Nhưng Viên Mục Dã còn chưa kịp mở miệng thì cửa sau lưng đã bị người khác đẩy ra, A Triết máu me đầy người không kiên nhẫn bước vào: “Sao mà hai người lâu thế, có như vậy cũng không giải quyết được!”

Kết quả gã nhìn thấy số người trước mặt cũng ngẩn người, sau đó cười lạnh, nói: “ĐM, chúng mày tổ chức đoàn thăm hỏi à? Một cái cửa hàng tiện lợi bé bằng cái mắt muỗi thế này cũng đáng cần nhiều người đến cướp thế sao?”

Đám người kia thấy A Triết hung dữ cũng ngẩn người, lúc này A Triết nói với Thạch Lỗi và Viên Mục Dã: “Sớm biết hai người lè mề như thế, tôi đã vào trước rồi!”

Thạch Lỗi cười khẽ rồi nghiêm túc nói: “Hôm nay tôi mặc áo khoác trong bộ sưu tập mùa xuân của Burberry, nếu bị dính máu khắp người như cậu thì không giặt sạch được đâu.”

“Nhìn cái kiểu già mồm của anh kia, rõ ràng là mình có thể ra tay còn chờ tôi tự bỏ sức!” Sau đó gã quay sang nói với Viên Mục Dã: “Còn cả cậu nữa, không phải cậu thích nhất là máu người à? Tôi thấy đám này cũng được một thùng xăng đầy máu đấy! Đủ cho cậu thỏa mãn.”

Đám người kia nghe thế càng hoảng, muốn chạy nhưng Viên Mục Dã và A Triết đã đứng chặn kín cửa, cuối cùng tên cầm đầu run run nói: “Tôi cảm thấy tôi cũng không vội lắm, không cần xếp hàng, mọi người cứ đi trước đi...”

Tên đó nói xong thì đi đến bên cạnh Viên Mục Dã, tỏ vẻ khách sáo: “Làm phiền cho qua một chút...”

Viên Mục Dã không muốn làm khó bọn chúng nên tránh người sang một bên, nhưng A Triết lại chặn trước mặt hắn, gã hỏi: “Mày có quen tên to con bên ngoài không?”

Đối phương vội vàng phủ nhận: “Không quen... không quen...”

A Triết gật đầu: “Không quen thì tốt, nếu không chúng mày còn phải nhặt xác cho nó...” Nói xong gã cũng lách người thả tên kia đi.

Đám người còn lại cũng vội vàng đi ra ngoài như không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa.

A Triết nhìn bọn chúng hoảng hốt chạy trốn thì hừ lạnh: “Người thì to như thế mà hóa ra đều là hổ giấy.”

Viên Mục Dã hỏi Thạch Lỗi: “Người bị thương đâu?”

Thạch Lỗi chỉ vào nhà vệ sinh: “Đều ở trong kia...”

Viên Mục Dã mở cửa nhà vệ sinh, thấy bên trong có hai người trưởng thành và một bé gái, trong đó có một người đàn ông trung niên bị thương ở bụng, đang nằm thoi thóp trên mặt đất, còn một lớn một nhỏ còn lại bị trói chặt, vẻ mặt sợ hãi.

Bọn họ nhìn thấy Viên Mục Dã đi vào thì sợ run lên, Viên Mục Dã lập tức nói: “Đừng sợ, đám người kia đi rồi...”

Viên Mục Dã xé miếng băng dính dán trên miệng đứa trẻ, cô bé khóc òa lên, Viên Mục Dã đành phải dịu dàng an ủi: “Đừng sợ đừng sợ, người xấu đã bị chú đuổi đi rồi!”

Chương 489: Trường tiểu học biến thành nhà máy nước

Sau khi trấn an cô bé, Viên Mục Dã nhanh chóng kiểm tra tình hình của người bị thương. Đó là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, hẳn là cha của cô bé kia, bụng anh ta bị trúng đạn, mất máu nghiêm trọng, nếu không cấp cứu ngay sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Cậu quay sang nói với một cô gái chắc hẳn là nhân viên của cửa hàng: “Nhanh đi gọi xe cứu thương!”

Cô gái kia sợ hãi nhìn ra bên ngoài, sợ rằng bọn cướp vẫn chưa rời đi, Viên Mục Dã nói: “Nhanh đi! Bọn chúng đi hết rồi!”

Cô gái lúc này mới hoảng sợ chạy ra ngoài, kết quả vừa ra đến cửa đã gặp phải tên cao to bị A Triết hạ, sợ đến mức hét toáng lên rồi mới chạy về phía điện thoại...

Viên Mục Dã đi lấy mấy chiếc khăn bông về cầm máu, vừa đề lên miệng vết thương vừa nói với anh ta: “Không sao đâu, xe cứu thương sắp đến rồi.”

Nhưng Thạch Lỗi đi đến gần Viên Mục Dã và bảo: “Chúng ta phải đi thôi, chuyện còn lại giao cho cảnh sát, đã tốn không ít thời gian ở đây rồi.”

Viên Mục Dã cũng biết bọn họ đương nhiên không thể chờ cảnh sát đến, nếu không, muốn thuận lợi đi tiếp cũng phải tốn không ít nơ-ron thần kinh, cậu gạt đầu rồi gọi cô nhân viên cửa hàng đến đè chặt vết thương, còn ba người họ lấy hộp cấp cứu rồi vội vàng lên xe rời đi.

Trước khi đi Viên Mục Dã nhìn thoáng qua tên to con nằm trên mặt đất, đáng vẻ vô cùng thảm thiết, mặc dù muốn giữ lại

mạng không phải khó, nhưng về sau chắc không tránh khỏi bị tàn tật...

Trên đường đi A Triết còn chế nhạo Thạch Lỗi: “Mấy tên kia chỉ như bao cỏ thôi, sao anh lại bị chúng giữ lại ở đó vậy?”

Thạch Lỗi nhìn Viên Mục Dã, không lên tiếng, nhưng Viên Mục Dã cũng đoán được phần nào. Có lẽ khi Thạch Lỗi đi vào đúng lúc đám người kia đang trói bé gái kia lại, nếu như lúc đó gã ra tay rất có thể sẽ khiến bé gái kia bị thương nên gã mới không phản kháng.

Thật ra hành động này của Thạch Lỗi vượt quá dự kiến của Viên Mục Dã, dù sao phong cách hành động của bọn họ trước giờ đều là giết người không chớp mắt, sao có thể chỉ vì một bé gái mà làm chậm việc của mình được?

Sau đó Thạch Lỗi bảo A Triết dừng xe dưới một cây cầu, rồi dựa vào ánh sáng của đèn xe khâu lại vết thương cho A Triết. Viên Mục Dã nhìn hành động thành thạo của Thạch Lỗi thì biết gã nhất định làm việc này nhiều rồi...

Sau khi xử lý xong, vết thương trên tay phải A Triết không còn chảy máu nữa, thân kinh của Viên Mục Dã luôn bị mùi máu tươi kích thích cũng ổn định lại.

A Triết đã bịt mùi máu ngồi lên xe, gã chỉ vào cái túi đằng sau và bảo: “Trong đó có áo bông, đừng trách tôi không nói trước, chỗ chúng ta đang đến là nơi lạnh nhất nước M, mặc dù bây giờ đang là mùa hè nhưng nghe nói nhiệt độ cao nhất ở đó vẫn là âm mười độ!”

Viên Mục Dã gật đầu cười: “Yên tâm, tôi không sợ lạnh...”

Hải Lâm nằm ở cực bắc của nước M, khí hậu vô cùng lạnh giá, cho dù là giữa mùa hè nhiệt độ cao nhất cũng không vượt quá hai mươi độ. Vì muốn nhanh chóng đến nơi, ba người họ thay phiên nhau lái xe, cuối cùng cũng chạy đến Hải Lâm trước buổi tối ngày thứ hai.

Có lẽ vì trời sắp tối, trên đường ở Hải Lâm rất ít người qua lại, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một hai người nhưng vẻ mặt đều rất vội vàng. Ba người họ dựa vào phần mềm chỉ đường lái xe đến trường tiểu học của thị trấn, nhưng khi đến nơi mới biết, nơi đó đâu còn trường tiểu học nào mà đã biến thành một nhà

máy sản xuất đồ uống, hơn nữa còn không biết đã dừng hoạt động từ đời nào.

May mà ngoài cổng nhà máy sản xuất đồ uống vẫn có người gác cổng, nhóm Viên Mục Dã đến hỏi thăm mới biết, nơi này lúc đầu đúng là trường tiểu học, nhưng vì sau này ngày càng có ít học sinh trong thị trấn đến đây học, nên ba năm trước trường đã đóng cửa.

Ba người họ đều chán nản, chẳng lẽ bọn họ chạy rông rã hai ngày một đêm chỉ để nhận được kết quả địa chỉ họ có là giả sao? Theo lý thuyết thì không nên như vậy, mặc dù trí nhớ có thể sai lầm, nhưng nhân viên bưu điện có ấn tượng rất kỹ với những địa chỉ, cho dù bọn họ thực sự không nhớ được người nhận thư là ai thì cũng sẽ không nhớ nhầm địa chỉ.

“Không phải là nhầm địa chỉ chứ?” A Triết chán nản nói.

Thạch Lỗi lắc đầu: “Khả năng địa chỉ sai không cao, vấn đề nhất định xuất hiện ở chỗ bưu điện nơi này. Bây giờ muộn rồi bưu điện đã hết giờ làm, trước tiên chúng ta tìm một nơi để nghỉ qua đêm đã, sáng sớm ngày mai lại đến bưu điện điều tra là biết thôi...”

Viên Mục Dã thấy cũng hợp lý, mặc dù bình thường điều tra ở bưu điện gửi đi không dễ, nhưng đến bưu điện nhận thì lại khác, nơi này xa xôi, mọi người có chuyện đều dùng di động để liên hệ, cho nên thư từ qua lại cũng không nhiều, chắc sẽ dễ điều tra.

Nghĩ vậy nên Viên Mục Dã nhìn sang hai bên đường, nói: “Cũng không biết nơi này có nhà nghỉ không nữa?”

Thạch Lỗi dùng di động tra thử, phát hiện bên trong thị trấn nhỏ đúng là có mấy motel. Tuy nơi này xa xôi nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có du khách đến thám hiểm, cho nên cũng có mấy motel giá rẻ mọc ra.

Dựa vào quảng cáo trên mạng, ba người tìm được một motel tên là “Lâm Trung Các”. Từ sự tồi tàn của biển hiệu có thể thấy nhà nghỉ này kinh doanh cũng không tốt lắm.

Sau khi xuống xe, họ lấy áo dày ở cốp sau rồi đi vào bên trong, tình hình bên trong không khác nhiều so với dự kiến của

họ, vắng vẻ chẳng có ai, Viên Mục Dã ấn chuông mãi mới có một bà chị gái ngủ đi ra: “Mấy anh đến thuê phòng à?”

Viên Mục Dã chỉ vào Thạch Lỗi và A Triết đi sau, nói: “Ba người.”

Bà chủ nhà nghỉ chẳng thèm nhìn bọn họ lấy một cái, chị ta lấy chìa khóa để lên quầy bar và nói: “Ba người một đêm hết 399 đồng, đặt cọc 500!”

Viên Mục Dã đương nhiên không có tiền, thế nên cậu quay lại nhìn về phía Thạch Lỗi: “Tổng giám đốc Thạch trả tiền đi!”

Thạch Lỗi không do dự rút ví ra trả tiền phòng hai ngày, sau đó cười hỏi bà chủ: “Trong thị trấn có trường tiểu học không?”

Bà chủ bĩu môi nói: “Trước kia thì có, sau đó có một doanh nhân để ý đến mảnh đất của trường tiểu học muốn biến nó thành nhà máy nước. Không biết có phải lãnh đạo thị trấn nhận hối lộ của hắn hay không mà nói trường tiểu học quá ít học sinh, hiệu suất thấp, cuối cùng xóa sổ trường tiểu học duy nhất trong thị trấn, các anh nói xem có thất đức không cơ chứ?”

“Vậy trẻ con trong thị trấn đi học thế nào?” Viên Mục Dã thắc mắc.

Bà chủ hừ lạnh: “Nhà nào có điều kiện thì chuyển ra ngoài, nhà không có điều kiện thì đành đưa con đi mấy chục cây số đến trường tiểu học ở thị trấn Ngọc Lâm học. Mà cũng không biết có phải do làm chuyện thất đức hay không, nhà máy nước kia mở cửa chưa được bao lâu thì phát hiện ra nguồn nước không đạt tiêu chuẩn, chẳng mấy chốc đã phải đóng cửa.”

Chương 490: Đêm tối thăm dò nhà máy nước

Sau đó bà chủ dẫn ba người đến một căn phòng ở bên trái cầu thang tầng hai, cửa vừa mở, một mùi ẩm mốc xộc vào mặt, xem ra đã rất lâu cửa phòng chưa được mở, nồng đến mức ba người Viên Mục Dã nhíu chặt mày lại.

Bà chủ thấy thế vội đi vào mở hết cửa sổ ra, sau đó lúng túng nói: “Phòng ba người ở rất ít được thuê, cho nên không khí không được thoải mái, nhưng không sao đâu, mở cửa một lúc là hết ngay.”

Điều kiện nơi này có hạn, bọn Viên Mục Dã đương nhiên cũng không đòi hỏi gì thêm, chờ sau khi bà chủ rời đi, A Triết mới cau mày phản nản: “Cái nơi rách nát gì thế này chứ? Ngay đến một khách sạn tử tế cũng không có!”

Thạch Lỗi động viên gã ta: “Nhịn một đêm đi, chỉ cần chúng ta tìm được manh mối sẽ rời đi ngay...”

Viên Mục Dã thấy mùi ẩm mốc trong phòng đã tản đi khá nhiều rồi, nếu cứ mở toang cửa sổ thế này thì khí ẩm trong phòng cũng sẽ bay sạch mất, nên cậu vội vàng đi đến đóng cửa sổ lại.

Không ngờ đúng lúc này, cậu đột nhiên nhìn thấy một bóng người đứng ở phía bên kia đường, không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm vào cửa sổ phòng họ... Bởi vì khoảng cách quá xa nên cậu cũng không chắc có phải người đó đang nhìn bọn họ hay không.

Viên Mục Dã quay lại nói với Thạch Lỗi: “Người đứng bên kia đường rất kỳ lạ... người đó...” Cậu đang nói dở thì ngăn người, bởi vì lúc cậu quay đầu lại mới phát hiện trong chớp mắt bóng người bên dưới đã biến mất.

Thạch Lỗi đi về phía cửa sổ nhìn xuống dưới, mặt tỏ vẻ khó hiểu: “Ai?”

Viên Mục Dã khó chịu, thầm nghĩ chẳng lẽ mình bị hoa mắt à? Nhưng người đó lúc này còn đứng dưới ánh đèn đường, nếu như không phải Viên Mục Dã bị ảo giác thì tuyệt đối không thể là hoa mắt!

Nhưng Viên Mục Dã bỗng nghĩ ngay đến Lệ Thần, có khi nào hắn cũng đi theo mình đến đây. Cậu giả vờ bóp bóp mi tâm, vờ như mệt mỏi, nói: “Có lẽ do tôi lái xe lâu quá... Không sao, nghỉ ngơi chút là được.”

Thạch Lỗi cười không nói gì, nhưng A Triết lại không tin đi về phía cửa sổ xác nhận lại lần nữa mới cười chế nhạo cậu: “Mắt cậu cũng không ăn thua nhỉ?”

Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không tranh luận với gã, chỉ xoay người đi vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi lên giường đi ngủ. Trong lúc đó Thạch Lỗi mấy lần ra vào phòng vệ sinh để gọi điện thoại, đương nhiên là vì không muốn để Viên Mục Dã nghe được nội dung cuộc nói chuyện... Còn A Triết thì đã ngáy như sấm, không có bất kỳ sự cảnh giác nào đối với người xung quanh.

Thật ra, ngay cả Viên Mục Dã cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày cậu sẽ ở chung một phòng với hai phần tử nguy hiểm này, nếu như là trước kia cậu nhất định sẽ không làm như thế này...

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, cậu đã hiểu được có nhiều chuyện không phải lúc nào cũng phân rõ trắng đen, thậm chí có những lúc trong tình huống nguy hiểm, bản thân nhất định phải học cách quanh co, chứ không phải cố chấp lấy trứng chọi đá.

Lúc này Thạch Lỗi đã nói chuyện điện thoại xong, đi từ trong phòng vệ sinh ra, gã thấy Viên Mục Dã vẫn mở mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà thì bảo: “Sao còn chưa ngủ? Có phải tôi làm phiền cậu không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không liên quan đến anh, tôi không ngủ được thôi...”

Thạch Lỗi cười nói: “Ngủ sớm đi, trước hừng đông ngày mai cậu phải đi cùng tôi đến một nơi...”

Viên Mục Dã nghiêng đầu nhìn về phía Thạch Lỗi: “Đi đâu?”

Thạch Lỗi ra vẻ thần bí: “Nhà máy nước...”

Viên Mục Dã nghi ngờ: “Anh nghi ngờ nhà máy nước kia có vấn đề?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Tên Tùy Quang Nam kia khi còn sống thường xuyên có thư từ qua lại với nơi này, nhất định có điểm khả nghi... Hơn nữa, nơi này trước đây rõ ràng là nhà máy nước, nhưng sau khi đóng cửa lại phủ lên vỏ bọc là nhà máy chế biến đồ uống, dạng vẽ vời thêm chuyện này có mục đích gì chứ?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Nhà máy nước này đúng là rất khả nghi, dù sao tôi cũng không ngủ được, hay là chúng ta đi luôn đi!”

Thạch Lỗi cười: “Cậu không ngủ được thì không cho người khác ngủ à, con người thường ngủ sâu nhất vào thời điểm rạng sáng, cho nên chúng ta nhất định phải đi vào nhà máy vào thời điểm đó mới được...”

Viên Mục Dã không khỏi trầm nghĩ, tên đàn anh hồ này của mình quả là có thiên phú làm trộm... Cậu bỗng nghĩ đến chuyện ở cửa hàng tiện lợi, bèn hỏi: “Sao anh lại muốn cứu ba người kia?”

Thạch Lỗi khó hiểu hỏi lại: “Ba người nào?”

“Ba người trong cửa hàng tiện lợi ấy... Với thân thủ của anh, mấy tên kia cộng lại cũng đâu phải là đối thủ, lúc đó anh không ra tay không phải vì sợ làm cô bé kia bị thương à?”

Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Thạch Lỗi cười: “Sao thế? Cậu cho rằng tôi có thể làm chuyện như thế ư?”

Viên Mục Dã không trả lời mà nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa sổ, cậu nói: “Có đôi khi tôi hay nghĩ, nếu như năm đó ông cụ Lâm không ra đi, thì bây giờ tôi và anh có khác gì nhau không?”

Thạch Lỗi thở dài: “Có một số việc đã là số mệnh, cho dù mở đầu như thế nào, dù cậu giãy giụa ra sao... kết cục cuối cùng vẫn chỉ có thể đi theo kịch bản đã được viết sẵn, thậm chí có thể làm không sai một chút nào.”

Viên Mục Dã không hiểu những huyền cơ trong lời nói của Thạch Lỗi, vừa định hỏi gã những lời này có ý gì thì đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Thạch Lỗi, gã đã ngủ thiếp đi rồi.

Thật ra cho đến nay Viên Mục Dã vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện năm đó, dù bây giờ Thạch Lỗi có thể hô mưa gọi gió ở nước M, nhưng mùi thảo dược trên người gã đủ để chứng minh quá trình trưởng thành của gã đã trải qua những chuyện mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi...

Viên Mục Dã nghĩ tới nghĩ lui rồi ngủ thiếp đi, đến tận khi cảm thấy có người đẩy nhẹ mình mới tỉnh dậy, cậu mở mắt thấy Thạch Lỗi đã mặc quần áo chỉnh tề đứng trước mặt mình.

Viên Mục Dã lắc đầu, để mình nhanh chóng tỉnh táo lại, thấy Thạch Lỗi chỉ đánh thức mình, cậu thì thầm nói: “A Triết không đi à?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Hắn mất máu quá nhiều nên hơi mệt, để hắn ngủ, hai chúng ta đi là được rồi, nhiều người cũng không tiện...”

Sau khi ra khỏi motel, gió đêm đập tan chút bối rối trong lòng Viên Mục Dã, cậu cảnh giác nhìn xung quanh, xác nhận gần đây không có ai mới cùng Thạch Lỗi chui vào xe.

Đường phố rạng sáng không một bóng người, các cửa hàng bên đường đều cửa đóng then cài, không có bóng đèn nào sáng... Đúng như Thạch Lỗi nói, thời gian này phần lớn mọi người đều chìm sâu vào giấc ngủ, nếu không thì chắc chắn cũng giống như bọn họ, đều có mục đích khác.

Thị trấn Hải Lâm không rộng lắm, tổng cộng có bốn năm con phố chính, từ nhà nghỉ kia đến nhà máy nước chỉ mất không đến mười phút đi xe...

Chương 491: Công ty Thụy An

Thường thì nhà máy nước sẽ được xây ở vùng ngoại thành, nhưng bởi vì nơi này trước đó là trường tiểu học, nên đương nhiên rất gần với đường cái của thị trấn... Hai người Viên Mục Dã dừng xe ở gần nhà máy nước rồi đi bộ đến tường bao quan sát.

Trước đó, khi họ đến đây đã là buổi tối, lúc ấy cũng chỉ có một mình phòng bảo vệ là sáng đèn còn toàn bộ nhà máy đều tối đen, nếu như trong nhà máy có người thì khi đó nhất định sẽ bật đèn, bởi vậy có thể thấy toàn bộ nhà máy nước này chỉ có một người gác cổng.

Lúc này Thạch Lỗi lùi về sau hai bước lấy đà, nhẹ nhàng leo lên mặt tường bao của nhà máy, Viên Mục Dã cũng theo sát bò lên, hai người đồng thời nhìn xuống đất, phát hiện có mấy thùng dầu thô ở bên dưới, vừa khéo cho bọn họ một bước đệm để đi xuống.

Sau khi vào được bên trong, đầu tiên họ quan sát trái phải một chút, phát hiện diện tích nhà máy nước này rộng hơn nhiều so với tưởng tượng của họ, hai người đành phải xác nhận lại trong khu nhà máy không có ai rồi mới tăng tốc chạy về phía khu chính.

Chạy được một đoạn, Viên Mục Dã mới nghĩ đến một vấn đề mà bọn họ đã quên không để ý, đó chính là có khi nào người gác cổng thấy một mình mình thì không thể trông coi cả nhà máy được, nên đã nuôi thêm mấy con chó không?

Viên Mục Dã quay lại nói với Thạch Lỗi: “Trong này không có chó chứ?”

Thạch Lỗi còn cười nhạo cậu nhất gan, tối qua khi người gác cổng mở cửa cho bọn họ không hề nghe thấy tiếng chó sủa, lúc này tìm đâu ra chó? Kết quả gã vừa dứt lời, hai người đã nghe

thấy âm thanh sột soạt sau lưng, nghe như tiếng của động vật bốn chân đang lao về phía bọn họ...

Viên Mục Dã lập tức luống cuống, cậu trừng Thạch Lỗi một cái, ý là không phải anh nói không có chó à? Cậu nuôi chó nên hiểu tập tính của chúng, các giác quan của chúng vào ban đêm nhạy bén hơn con người rất nhiều, tuyệt đối không phải không nhìn thấy tức là không sao.

Ngay lúc Viên Mục Dã không ngừng suy nghĩ xem nên đối phó với con chó kia thế nào, thì Thạch Lỗi đã quay lại nhìn về phía có tiếng bước chân truyền đến, Viên Mục Dã vừa định gọi gã thì đã nghe thấy con chó ở nơi không xa hừ một tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Lòng Viên Mục Dã trầm xuống, lúc này Thạch Lỗi đã đi tiếp, cậu trầm giọng hỏi: “Chó đâu?”

“Giết rồi...” Thạch Lỗi bình tĩnh đáp.

“Anh giết con chó rồi?” Mặc dù Viên Mục Dã cũng đoán được kết quả này, nhưng khi cậu nghe chính miệng Thạch Lỗi nói ra trong lòng vẫn thấy khó chấp nhận.

Thạch Lỗi cười lạnh, nói: “Làm sao? Cậu thật sự coi tôi là thánh nhân đấy à? Không được giết người trước mặt cậu... đến chó cũng không được giết sao?” Gã thấy Viên Mục Dã không nói gì thì hỏi ngược lại: “Vậy trong tình huống khi này cậu sẽ làm gì? Đi nói chuyện tử tế với con chó kia, bảo nó không được sủa linh tinh à?”

Viên Mục Dã đương nhiên không có năng lực này, chỉ buồn buồn bảo: “Tôi cũng không có cách nào tốt hơn...”

“Không có thì thôi, đi thôi, còn lẽ mề nữa thì trời sáng mất, đến lúc đó xuất hiện sẽ là người chứ không phải chó đâu... Nếu thật sự như thế cũng đừng trách tôi độc ác!” Thạch Lỗi vừa nói vừa làm động tác cắt cổ.

Viên Mục Dã biết Thạch Lỗi nói được làm được, thế nên cũng bước nhanh theo gã: “Anh đừng quên đã đồng ý với tôi thế nào? Nếu không anh cứ đưa tôi về nước luôn đi!”

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã xù lông lên cũng không tiếp tục đề tài này nữa, gã nhanh chóng đi về phía cửa sổ nhà máy, định nhìn qua khung kính cửa sổ quan sát tình hình bên trong.

Kết quả lại phát hiện bên trong rỗng tuếch, không hề có bất cứ thiết bị sản xuất nào...

Viên Mục Dã nhìn cái xưởng trống rỗng, vô cùng nghi ngờ nói: “Nếu đã không có thứ gì thì cứ khóa cửa lại là được rồi? Vì sao còn cử người trông coi? Cái nhà máy này có gì để trộm chứ?”

Thạch Lỗi hừ một tiếng: “Còn phải xem, nếu không phải sợ trộm... chỉ là sợ người khác đi vào sẽ thấy thứ gì đó! Đi, vào thì biết.”

Mặc dù cửa nhà máy được khóa bằng ổ khóa và xích sắt, nhưng cửa sổ ở tầng một lại không lắp khung chống trộm, nên Viên Mục Dã và Thạch Lỗi dễ dàng chui vào qua một cái cửa sổ lỏng lẻo.

Khi Viên Mục Dã đứng hẳn hai chân xuống sàn nhà máy, cậu cảm thấy dưới chân có một lớp bụi rất dày, chắc đã rất lâu không có người qua lại... Thật không biết năm đó ông chủ nhà máy nước kia chạy đến nơi xa thế này là có âm mưu gì?

Bởi vì không gian trong nhà máy không nhỏ, thế nên Viên Mục Dã và Thạch Lỗi chia nhau ra hành động, bọn họ chia hai hướng nam bắc đi xem thử, định lục soát một vòng rồi quay lại tập trung ở lối ra.

Trước khi tách ra Viên Mục Dã vẫn không quên dặn dò Thạch Lỗi: “Nếu như gặp phải ai đó... tuyệt đối không được tùy tiện giết người!”

Thạch Lỗi cười nói: “Được... cậu cứ yên tâm.”

Không ngờ, sau khi Viên Mục Dã tách ra không bao lâu thì cậu đột nhiên cảm nhận được cảnh vật xung quanh có sự biến đổi, cậu không khỏi giật mình, chẳng lẽ nơi này đã từng có người chết sao?

Lúc này trước mắt Viên Mục Dã đã không còn là nhà máy đầy bụi bặm kia nữa, mà biến thành một hội trường lớn của trường học... Có rất nhiều phụ huynh đưa theo con đến đây, sau đó ồn ào ngồi xuống, giống như đang lúc tựu trường.

Viên Mục Dã thấy nhiều người xuất hiện trong ảo cảnh của mình như vậy, trong lòng cũng căng thẳng, bởi vì cậu đang

không phân biệt được ký ức này thuộc về một người nào đó hay là thuộc về tất cả mọi người...

Lúc này một người đàn ông trung niên, có lẽ là hiệu trưởng vỗ vỗ vào microphone trên đài, nói: “Mọi người yên lặng, tôi có vài lời muốn nói.”

Người đàn ông trung niên vừa nói xong, đám trẻ con đang nhao nhao lập tức trở nên yên tĩnh, tất cả đều ngồi nghiêm chỉnh nghe lãnh đạo trường học phát biểu. Đầu tiên người đàn ông trung niên nói mấy lời chúc mừng thông thường, mấy câu chúc khách sáo như các học sinh học tập vui vẻ khỏe mạnh phát triển tốt...

Không ngờ khi ông ta nói xong mấy câu này, thì có một vài giáo viên bùng từng thùng nước khoáng ra, đồng thời người đàn ông trung niên trên khán đài cũng cười nói với mọi người: “Đây là nước do công ty Thụy An tài trợ cho chúng ta, tất cả các học sinh đến chỗ giáo viên của mình nhận hai chai, mọi người cùng uống thử xem loại nước khoáng này thế nào!”

Đám học sinh nghe thấy trường học phát nước khoáng miễn phí thì đều không chờ người lớn lên tiếng, tất cả đều đến chỗ giáo viên của mình xếp hàng nhận nước. Bấy giờ, Viên Mục Dĩ lại nhìn thấy gương mặt quen trong đám người này, đó không phải là bà chủ motel sao?

Chương 492: Nước khoáng

Trong khi Viên Mục Dã còn chưa hết kinh ngạc, thì cậu tiếp tục phát hiện ra một vấn đề nữa, đó là khi các giáo viên phát nước cho học sinh đều mở nắp ra rồi mới đưa cho bọn trẻ, nắp chai thì bị những giáo viên này ném thẳng vào thùng rác bên cạnh.

Như vậy thì học sinh và phụ huynh đều đành phải uống mấy ngụm, dù sao cũng mất nắp rồi, không uống cũng không thể đem về nhà được! Không biết vì sao, Viên Mục Dã thấy vẻ mặt của những giáo viên kia rất kỳ quái, trên mặt còn có chút hưng phấn, giống như đang mong chờ học sinh và phụ huynh uống hết nước trong tay bọn họ...

Nhìn thế này, Viên Mục Dã ý thức được những chai nước kia nhất định có vấn đề, mà theo số lượng học sinh và phụ huynh uống nước khoáng ngày càng tăng, thì ảo cảnh trước mắt cậu bắt đầu sụp đổ rồi hoàn toàn biến mất.

Sau khi ý thức được những học sinh và phụ huynh kia uống nước xong đều chết ở đây, trán Viên Mục Dã đổ đầy mồ hôi... Cậu không thể hiểu được chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ hiệu trưởng và các giáo viên muốn đầu độc hết toàn bộ học sinh và phụ huynh? Sao lại có thể như vậy?

Còn cả bà chủ quán motel kia nữa, tại sao bà ta lại xuất hiện trong ảo cảnh của Viên Mục Dã? Những từ trường tư duy này là ký ức của trường tiểu học năm đó, ít nhất cũng phải vài năm qua đi rồi, nhưng bà chủ motel kia rõ ràng vẫn sống khỏe mạnh mà? Chẳng lẽ bà ta chỉ xuất hiện trong ký ức trước khi chết của người khác?!

Đương lúc Viên Mục Dã nghĩ muốn nát óc cũng không thông thì lại đột nhiên mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy như có như không, cậu sững sốt một lúc, nhà máy nước này đã đóng cửa từ lâu sao vẫn có tiếng nước chảy chứ?

Viên Mục Dã đi theo tiếng nước chảy, kết quả chưa đi được mấy bước thì nhìn thấy cửa sau của nhà máy đang mở rộng, phía sau đó là một khu vực trống trải rộng khoảng một sân bóng... tiếng nước róc rách phát ra từ đó.

Viên Mục Dã cũng không ngờ phía sau nhà máy nước lại có một nơi khác, dựa theo diện tích hiện nay của nhà máy thì không chỉ có trường tiểu học. Nếu quả đúng như bà chủ motel nói, ông chủ nhà máy nước thực sự chiếm được một khu đất rộng như thế này thì người dân ở đây sao có thể chỉ phàn nàn vài câu đơn giản như vậy được?!

Viên Mục Dã tiếp tục đi về phía trước, vì ánh sáng không tốt, nên cậu chỉ nhìn thấy loáng thoáng phía trước hình như có một khu vực hình tròn rất rộng, cậu muốn đi đến gần để quan sát kỹ...

Không ngờ Viên Mục Dã còn chưa đi được bao xa, lại đột nhiên bị người khác bịt miệng, sau đó cả người bị kéo nhanh về phía sau! Viên Mục Dã cảm thấy kinh hãi, vừa định dùng hết sức để vùng ra thì có tiếng Lệ Thần vang lên bên tai: “Đừng vùng vẫy, phía trước rất nguy hiểm, anh không thể đến đó!”

Mặc dù Viên Mục Dã luôn nghi ngờ Lệ Thần vẫn luôn bám theo bọn họ, nhưng tên này đột nhiên xuất hiện như thế cũng dọa cậu nhảy dựng... Sau khi kéo Viên Mục Dã về phía nhà máy, Lệ Thần mới buông tay: “Thị trấn nhỏ này rất kỳ lạ, cái nhà máy nước này còn kỳ lạ hơn!”

Viên Mục Dã quay lại sau lưng nhưng chẳng nhìn thấy ai, khó chịu nói: “Cậu có thể đừng tàng hình nói chuyện với tôi không, khiến tôi thấy mình như bệnh nhân tâm thần đang độc thoại một mình vậy.”

Lệ Thần cười khẽ, rồi từ chối: “Không được, Thạch Lỗi vẫn còn đang ở bên kia, nếu lúc này tôi hiện thân thì chính là tự sát... Còn nữa, tôi là lá bài tẩy cuối cùng của anh đấy, thời khắc quan trọng biết đâu có thể cứu anh một mạng?”

Viên Mục Dã thấy hắn không chịu xuất hiện thì hỏi: “Thị trấn nhỏ này có điểm gì kỳ quái? Còn nữa, khu vực hình tròn đằng trước có thứ gì thế?”

Lệ Thần thì thầm: “Tôi đến thị trấn này sớm hơn các người một chút, để tiện điều tra tôi vẫn chưa từng hiện thân, kết quả anh đoán xem tôi đã phát hiện ra điều gì?”

Viên Mục Dã không muốn hấn lập lờ, bèn thúc giục: “Nói nhanh lên, chút nữa Thạch Lỗi đến rồi đấy!”

Lệ Thần đành phải nói: “Tôi đến lúc sáng, lúc đó thị trấn vẫn vô cùng sầm uất phồn thịnh, nhìn qua cũng không thấy có điều gì bất thường. Nhưng tôi quan sát một lúc lại phát hiện, những người này mặc dù ai cũng tỏ ra bận rộn, nhưng chỉ cần anh quan sát kỹ từng hành động của một người sẽ phát hiện ra bọn họ đang lặp đi lặp lại một vài động tác mà thôi...”

Viên Mục Dã không hiểu rõ hỏi lại: “Thế nào gọi là lặp đi lặp lại một vài động tác?”

Lệ Thần vừa định giải thích thì có tiếng bước chân vang lên cách đó không xa, biết là Thạch Lỗi đi đến nên hấn hạ thấp âm thanh xuống thì thầm nói nhỏ: “Tôi phải đi rồi, anh cứ để ý quan sát sẽ thấy, còn nữa... trong bãi đất trống kia có một cái ao nước lớn, trong đó có mấy đồ vật kỳ quái, trước khi biết rõ chúng là gì tôi khuyên anh tốt nhất đừng nên đến gần!”

Sau khi Lệ Thần nói xong từ cuối cùng thì Thạch Lỗi đi ra khỏi bóng tối: “Cậu phát hiện ra gì không? Bên kia không có gì...” Kết quả khi gã đi đến cạnh Viên Mục Dã nhìn thấy bãi đất trống kia cũng giật mình nói: “Bên kia có gì thế? Sao phía sau nhà máy nước này lại rộng như vậy?”

Vừa nãy Lệ Thần nói rất nhiều thông tin khiến Viên Mục Dã không biết rõ nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bản năng nói cho cậu biết nơi này không thể tùy tiện đến gần, thế nên cậu thì thầm nói với Thạch Lỗi: “Hôm nay đến đây trước đã, trời sắp sáng rồi, rời khỏi đây rồi nói!”

Mặc dù Thạch Lỗi cũng không rõ vì sao Viên Mục Dã đột nhiên đề nghị như thế, nhưng vẫn đi theo cậu quay trở ra, đến khi bọn họ lên xe, Viên Mục Dã mới nói với Thạch Lỗi: “Tôi cảm thấy chuyện không ổn, trong bãi đất trống kia hình như có thứ gì đó?”

Thạch Lỗi khó hiểu hỏi: “Có thứ gì? Cậu thấy gì sao?”

Viên Mục Dã đương nhiên không thể nói là mình đã gặp Lê Thần, cậu lắc đầu: “Trời tối quá tôi không nhìn thấy rõ, có điều tôi cảm thấy trên bãi đất trống đó có thứ rất nguy hiểm, chúng ta cứ tùy tiện lại gần nó quá nguy hiểm!”

Ở phương diện này Thạch Lỗi rất tin tưởng Viên Mục Dã, nếu không đã không đi xa như vậy tìm cậu đến giúp đỡ, nên gã gật đầu nói: “Được, nếu vậy... thì về trước rồi nói sau.”

Sau đó hai người quay về nhà nghỉ, lúc bọn họ đi vì không muốn đánh động với bà chủ motel nên đã đi qua cửa sổ, nhưng khi quay lại thì thấy bàn lễ tân tầng một không hề có ai....

Hai người không để ý, vội vàng về phòng, lúc này A Triết đã tỉnh ngủ, đúng như Thạch Lỗi nói, việc A Triết ngủ say thực sự có liên quan đến việc mất máu, sau khi nghỉ ngơi đầy đủ thì tinh thần hồi phục khá nhiều.

Chương 493: Hết hạn sử dụng

A Triết thấy Viên Mục Dã và Thạch Lỗi vội vàng trở về từ bên ngoài, gãi cau mày hỏi: “Hai người đến nhà máy nước à?”

Thạch Lỗi gật đầu đáp: “Vào dạo qua một vòng... Cậu nghỉ ngơi thế nào rồi?”

A Triết xua tay: “Không sao nữa rồi, có điều sau khi tỉnh lại, tôi phát hiện một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Viên Mục Dã nghi ngờ.

A Triết nhìn khắp mọi nơi rồi nói: “Nếu tôi không nghe nhầm, ắt hẳn trong cái nhà nghỉ này chỉ có ba chúng ta còn thở!”

Nghe vậy, sắc mặt Thạch Lỗi sầm xuống: “Cậu nói là cả bà chủ cũng không ở trong nhà nghỉ ư?”

Viên Mục Dã ở bên cạnh lại nghe ra một tầng ý nghĩa khác, vì thế cậu kể cho hai người họ nghe về chuyện mình đọc được từ trường tư duy ở nhà máy nước, đồng thời nói từ trường tư duy của bà chủ cũng nằm trong đó.

Hai người nghe xong đều sửng sốt, rõ ràng trước đó bà chủ còn sống sờ sờ ở ngay trước mắt, chẳng lẽ trên đời này còn có hai người trông giống nhau như đúc? Hơn nữa, học sinh và phụ huynh của cả trường bị đầu độc chết không phải là việc nhỏ. Mặc dù xã hội nước M khủng hoảng nhưng vụ án thể thảm đến mức độ này đâu thể nào giấu được...

Lúc này Viên Mục Dã lấy hồ sơ do Thạch Lỗi điều tra kỹ càng tỉ mỉ về Tùy Quang Nam từ trong ba lô ra, trong đó quả thật không đề cập đến việc hắn từng đến Hải Lâm, cho nên tới bây giờ việc tại sao hắn thư từ qua lại một thời gian dài với người nào đó trong trường tiểu học ở nơi đây vẫn là một bí ẩn.

Trước kia ba người bọn họ còn tưởng rằng chỉ cần tới Hải Lâm là có thể tháo gỡ bí ẩn này, kết quả hiện giờ xem ra, dường như bí ẩn trong thị trấn nhỏ này còn phức tạp hơn gấp mấy lần so với cái bí ẩn mà họ muốn tháo gỡ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ nói với hai người Thạch Lỗi: “Mặc kệ những việc đó đi, chúng ta lên bưu cục trên thị trấn kiểm tra thử lá thư kia tới Hải Lâm rồi rồi cuộc là gửi cho ai trước đã...”

Hai người bọn họ nghe xong thì thu dọn sơ sơ rồi chuẩn bị ra ngoài. Trước khi đi A Triết đột nhiên oán trách: “Đi ra ngoài mua nước uống đi, nước khoáng trong phòng đều đã quá hạn rồi.”

Vừa nghe A Triết nhắc tới nước khoáng, trái tim Viên Mục Dĩ chìm xuống. Cậu lập tức bước qua cầm chai nước khoáng để ở trong phòng lên xem, quả nhiên là sản phẩm của công ty Thụy An gì gì đó kia, cậu nhìn ngày sản xuất... đã quá hạn 19 năm!

Viên Mục Dĩ liếc nhìn A Triết: “Anh đã xem ngày sản xuất chưa?”

“Xem đại khái thôi, dù sao chắc chắn là đã hết hạn.” A Triết không kiên nhẫn nói.

Lúc này Thạch Lỗi đón chai nước khoáng trong tay Viên Mục Dĩ nhìn sơ, sau đó thở dài nói: “Cậu cũng thật là sơ ý. Chai nước này đã quá hạn gần hai mươi năm rồi! Cậu chưa uống chứ?!”

A Triết lắc đầu: “Đương nhiên tôi chưa uống rồi, cho nên mới nói lát nữa phải đi ra ngoài mua ít nước về đó!”

Nhưng Viên Mục Dĩ lại nói: “Trên xe chúng ta có nước chứ?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Có, làm sao? Cậu không yên tâm uống nước ở đây à?”

Viên Mục Dĩ thở dài đáp: “Tôi cũng không biết, tóm lại nên cẩn thận một chút, không thừa đâu...”

Mấy người vừa tới sảnh lớn ở tầng trệt thì nhìn thấy bà chủ đang lau nhà. Vừa thấy ba người xuống lầu, bà ta ra vẻ nhiệt tình hỏi: “Nghỉ ngơi thế nào rồi? Tôi nói với các cậu nhé, chỗ này của chúng tôi không có ưu điểm gì khác, nhưng đến buổi

tôi sẽ rất yên tĩnh, chắc chắn sẽ không có tiếng ồn quấy rầy các cậu ngủ đâu!”

Thạch Lỗi thuận miệng khách sáo vài câu với bà ta rồi chuẩn bị đi, ai ngờ bà chủ lại giơ tay giữ chặt gã: “Đừng có vội ra ngoài. Để tôi lấy cho các cậu mấy chai nước mang theo uống trên đường!”

Thạch Lỗi cũng không khách sáo, thoải mái nhận nước khoáng, nói tiếng cảm ơn rồi ra ngoài với Viên Mục Dã... Sau khi lên xe, gã đưa nước cho Viên Mục Dã: “Xem có phải quá hạn rồi không?”

Viên Mục Dã nhận lấy liếc nhìn, phát hiện lần này ngày sản xuất rất mới, nhưng lại vẫn do công ty Thụy An sản xuất, cậu tạm thời bỏ mấy chai nước vào ba lô, sau đó nói với A Triết: “Nhớ kỹ, từ giờ trở đi chúng ta không thể ăn cũng không thể uống bất cứ thức ăn và đồ uống gì ở thị trấn này...”

A Triết nhếch miệng: “Nước còn dễ, nhưng đồ ăn trên xe cũng chỉ có những thực phẩm đặc biệt mà Lỗi chuẩn bị cho cậu, đó vốn là phần của một mình cậu, hiện giờ chia cho ba người...”

Viên Mục Dã bảo gã không cần lo lắng điều này, bởi vì trong túi của cậu còn có bánh quy dinh dưỡng mang từ trong nước đến, chắc hẳn có thể tạm thời cầm cự được mấy ngày. Sau đó ba người ăn một ít đồ ăn tự mình mang tới trên xe, coi như là ăn bữa cơm đầu tiên của bọn họ khi đến Hải Lâm.

Trong lúc đó, Viên Mục Dã cẩn thận quan sát sự vật ngoài xe, nhìn thấy mọi người đều bước vội trên đường cái, dường như cũng không có chỗ nào khác thường. Tuy nhiên các cửa hàng hai bên đường phố hơi khác với đêm qua, có vẻ như biển hiệu của nhà nào cũng đều rất rách nát, chắc đã vài năm không đổi mới rồi.

Ngay lúc Viên Mục Dã không biết nên hình dung cảm giác nơi này để lại cho cậu như thế nào thì nghe A Triết vừa oán trách đồ ăn chuẩn bị cho Viên Mục Dã quá khó ăn, vừa mắng mỏ thị trấn nhỏ này quá tồi tàn, giống như là một tấm ảnh bạc màu vậy...

Viên Mục Dã lập tức cảm thấy cách hình dung của A Triết thật sự quá chính xác. Quả thật, nơi này không có sức sống giống

như một tấm ảnh cũ bạc màu, người cũng vậy mà cảnh cũng thế, thậm chí ngay cả kiến trúc nơi này cũng đem lại cho người ta cảm giác chết chóc nặng nề.

Sau khi ăn sáng xong, ba người lái xe đến bưu cục của thị trấn, kết quả tới nơi mới phát hiện cửa chính đã khóa chặt! Viên Mục Dã bèn hỏi thăm sạp báo bên cạnh tại sao hôm nay bưu cục không mở cửa?

Ông chủ sạp báo nói cho bọn họ biết, cả bưu cục chỉ có hai nhân viên, hơn nữa tất cả đều là bưu tá. Giờ này chắc họ đang đưa thư khắp nơi trong thị trấn.

Viên Mục Dã ngờ ngợ hỏi: “Người ở đây vẫn thích liên hệ bằng cách viết thư ư?”

Ông chủ sạp báo gật đầu đáp: “Chỗ chúng tôi có tiết tấu sinh hoạt khá chậm, cho nên mọi người đều không thích dùng di động và điện thoại, trái lại cảm thấy cách viết thư có thể diễn đạt tình cảm giữa người với người...”

Trở lại trên xe, A Triết buồn cười nói: “Đây là cái logic chó má gì vậy? Tiết tấu sinh hoạt chậm nên không dùng di động và điện thoại? Hai điều này có liên quan gì nhau à?”

Viên Mục Dã hạ thấp giọng hỏi hai người Thạch Lỗi: “Các anh có chú ý báo và tạp chí trên sạp báo có vấn đề gì không?”

Thạch Lỗi gật đầu đáp: “Những tờ báo và tạp chí đó giống như nước khoáng trong phòng chúng ta, đều đã quá thời gian rất lâu rồi...”

A Triết giật mình: “Đầu óc cái người này không bình thường ư? Ai lại đi mua báo quá thời hạn chứ?”

Kết quả gã vừa dứt lời đã thấy một phụ nữ trung niên đi đến trước sạp báo cầm một tờ báo, sau đó ném cho ông chủ một đồng tiền xu.

Thấy thế, A Triết cười gượng: “Rồi, tôi rút lại lời nói vừa nãy. Đúng là có kẻ đầu óc không bình thường giống ông ta sẽ mua...”

Chương 494: Lâm Trung Các

Viên Mục Dã trầm giọng xuống: “Mặc dù nhìn bề ngoài chỗ này trông đều bình thường, nhưng một khi quan sát cẩn thận sẽ cảm nhận được sự bức bối không nói thành lời...”

A Triết nhìn ra ngoài cửa sổ: “Vừa rồi tôi đã nhìn kỹ, thật sự không hề thấy có ai dùng điện thoại di động trong thị trấn. Quả thật người ở đây đã lạc hậu mười mấy năm giống như chai nước khoáng kia vậy!”

Nghe A Triết nói như thế, Viên Mục Dã đột nhiên nhớ tới một việc, vì thế cậu quay đầu hỏi Thạch Lỗi: “Anh có thể thử nghĩ cách điều tra công ty Thụy An đã mở nhà máy nước ở đây trước đây không?”

Thạch Lỗi tỏ ra không thành vấn đề, nhưng sau đó gã liếc nhìn điện thoại di động thì lại bất đắc dĩ nói: “Cái chỗ đáng chết này chẳng hề có tín hiệu di động, may là tôi có mang điện thoại vệ tinh theo, có thể dùng nó để lên mạng và truyền số liệu được.”

A Triết lại mắng: “Người ở đây không dùng điện thoại di động, tất nhiên chẳng cần tín hiệu rồi! Tuy nhiên tôi rất tò mò, bọn họ làm sao kiên trì mãi không dùng điện thoại di động được? Chẳng lẽ khi con cái bọn họ ra ngoài đi học và làm việc cũng không cần à? Chỉ cần một thế hệ trẻ dùng, vậy dĩ nhiên là người đời trước cũng sẽ dùng theo chứ.”

Thạch Lỗi vừa lên mạng điều tra gốc gác của công ty Thụy An, vừa trầm giọng nói: “Thế cũng chưa chắc, không phải Tùy Quang Nam vẫn kiên trì gửi thư đến nơi này đây à?”

Viên Mục Dã gật gù: “Dường như người và sự vật ở đây đều đã dừng lại từ rất nhiều năm trước, hơn nữa các anh có phát hiện không, ở đây không có trẻ con! Mặc dù thị trấn không có trường học... nhưng những đứa trẻ vừa mới sinh ra, hoặc là

trước khi đến tuổi học tiểu học thì sao? Nếu cả những đứa trẻ cần phải chăm sóc từ nhỏ đến lớn cũng không có, có phải rất khó giải thích không?”

Lần này A Triết cũng đồng ý với quan điểm của Viên Mục Dã, gã nhìn ra cảnh đường phố bên ngoài cửa sổ xe: “Quả thật rất đáng ngờ... Dân cư ở thị trấn nhỏ này không được mười nghìn cũng đến tám nghìn, sao có thể không có trẻ con mới sinh chứ?”

Thạch Lỗi đọc thông tin tra được trên di động: “Tôi vừa mới kiểm tra tất cả các công ty tên Thụy An của nước M gần ba mươi năm nay, đúng thật là có một cái tên là Công ty Trách nhiệm hữu hạn Thụy An, đã từng đầu tư xây nhà máy ở Hải Lâm... Nhưng đây đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi.”

Viên Mục Dã kinh ngạc: “Ý của anh là chuyện trường tiểu học bị xóa bỏ rồi đổi thành nhà máy nước đã là chuyện từ mười mấy năm trước?!”

Thạch Lỗi gật đầu đáp: “Nói một cách chính xác là chuyện từ 19 năm trước.”

“Đậu xanh, chẳng phải cùng một năm với nước khoáng hết hạn sử dụng trong khách sạn à?” A Triết cũng tỏ vẻ giật mình.

Viên Mục Dã lập tức bảo Thạch Lỗi kiểm tra xem mấy năm nay Hải Lâm có từng xảy ra vụ chết người hàng loạt nào không? Kết quả đáp án Thạch Lỗi đưa ra lại là phủ định, bởi vì tin tức gần nhất có thể tìm kiếm được trên mạng về thị trấn Hải Lâm là chuyện từ 19 năm trước, cũng chính là ngày nhà máy nước trực thuộc công ty Thụy An tổ chức lễ khởi công.

Sau đó, Hải Lâm như bị ngừng thời gian lại 19 năm trước, không còn bất cứ tin tức liên quan nào xuất hiện nữa. Điều kỳ lạ nhất là công ty Thụy An kia, sau khi đầu tư nhà máy nước ở thị trấn, doanh thu ngày một tuột dốc, tháng 10 cùng năm đó đã tuyên bố phá sản.

Viên Mục Dã nghiền ngẫm rồi đưa ra ý kiến của mình: “Nếu nhà máy nước được xây từ 19 năm trước, chuyện xóa bỏ trường tiểu học cũng là chuyện xảy ra từ một năm trước đó nữa. Cho nên dù bà chủ của Lâm Trung Các chưa chết thì cũng không thể là tuổi hiện giờ.”

Thạch Lỗi trầm giọng nói: “Xem ra bên trong và bên ngoài của Lâm Trung Các đều quái lạ không nói nên lời. Từ lúc chúng ta vào ở đêm qua cho tới sáng nay ra ngoài, dường như trừ bà chủ ra thì chưa hề gặp mặt người nào khác.”

A Triết hòa theo: “Tôi đã nói với hai người rồi mà hai người còn không tin. Thính giác của tôi là số một, tuyệt đối sẽ không nghe nhầm. Tôi chắc chắn ở trong cái nhà nghỉ kia thật sự chỉ có ba chúng ta là người sống còn thở!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đúng, tôi thấy sắc mặt của bà chủ hồng hào lắm, chẳng hề giống như người chết tẹo nào. Hơn nữa, những người đi trên đường dù có hành vi và cử chỉ quái lạ, nhưng cả đám bọn họ nhìn thế nào cũng là người sống rành rành ra! Điều này chắc chắn không sai đâu.”

A Triết định nói gì đó, nhưng gã vừa ngoảnh đầu thì chợt giật mình thốt lên: “Người đâu? Vừa rồi còn người qua lại trên đường giờ đâu cả rồi? Sao mới có vài phút mà đã chẳng còn một ai thế?”

Viên Mục Dã cũng lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ xe, quả nhiên như lời A Triết nói. Đường phố vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt, giờ đây lại không có một bóng người, ngay cả ông chủ sạp báo ban nãy cũng không biết đi đâu, chỉ còn lại một đồng báo đã quá thời hạn bị gió thổi lao xao...

Thạch Lỗi liếc nhìn giờ: “Không phải vừa đến đúng giờ nào đó là bọn họ nhất định phải lập tức về nhà ngủ trưa chứ?!”

“Thôi đi, lúc này còn chưa tới 11 giờ nữa mà? Giờ này đã ngủ trưa? Sớm gì sớm dữ?” A Triết nghi ngờ.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu không mình về nhà nghỉ trước đi. Thị trấn nhỏ này có quá nhiều bí ẩn, chúng ta chỉ có thể giải quyết từng thứ một thôi.”

Sau đó ba người lái xe về Lâm Trung Các, mặc dù trên đường cũng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một hai người đi đường, nhưng chỉ cần vừa ngó thấy xe của bọn họ thì trên cơ bản là lập tức quay đầu đi ngay, dường như vô cùng dè chừng xe của bọn họ.

Tuy không biết tại sao lại như vậy, nhưng ba người bọn họ cũng không tiện xuống xe kéo một người lại hỏi, thế nên chỉ

đành lái một mạch về tới motel... Đậu xe xong, Viên Mục Dã thắc mắc: “Có phải xe chúng ta hơi chói mắt quá không?!”

Lúc này A Triết xuống xe nhìn ngó rồi đáp: “Tạm tạm thôi, lần này tôi còn chọn chiếc giản dị một chút đây...”

Viên Mục Dã xuống xe và nhìn quanh một lượt: “Đó là ở chỗ khác, anh xem những chiếc ô tô xung quanh đi. Trên cơ bản đều là nhãn hiệu cũ từ rất nhiều năm trước, cho nên chiếc xe này của chúng ta vừa ra đường là sẽ bị dân bản xứ nhận ra ngay.”

A Triết vỗ trán: “Cái này đơn giản mà, cậu nói cậu ưng chiếc nào, tôi sẽ vợ ngay giúp cậu chỉ trong một nốt nhạc!”

Tất nhiên Viên Mục Dã tin A Triết có bản lĩnh này, nhưng vấn đề là thị trấn này không lớn, công khai trộm xe người ta như thể ngộ nhỡ bị người ta phát hiện ngay ở trên phố chẳng phải là thảm hại hơn ư?

Vì thế cậu lắc đầu: “Trộm xe chắc chắn là không đáng tin cậy. Thay vì như vậy, không bằng chúng ta đi bộ đi? Dù gì thị trấn này vốn cũng không lớn lắm...”

Ba người vừa nói vừa đi vào motel. Ai ngờ bước vào lại thấy quầy lễ tân ở tầng trệt không có một ai y như lúc bọn họ tới, cứ như thể nhà nghỉ này cũng không lo lắng mình sẽ bỏ bê khách hàng vậy.

Lúc này đây, bọn họ không đánh động bà chủ mà nhanh chóng tản ra khắp nơi, muốn xem thử rốt cuộc nhà nghỉ này có chỗ nào quái gở...

Đầu tiên Viên Mục Dã đi tới quầy lễ tân, cậu tìm thấy sổ ghi chép nhận phòng của nhà nghỉ, muốn xem liệu có phải chỉ có ba người bọn họ đăng ký vào ở hay không.

Kết quả cậu vừa lật ra đã phát hiện manh mối. Hoá ra khách sạn này không phải hôm nay chỉ có ba người khách là bọn họ, mà từ đầu năm đến nay cũng chỉ có ba người bọn họ là khách!

Chương 495: Không có tình cảm

Viên Mục Dĩ không dám tin mà tiếp tục lật về trước nữa, cũng chẳng khác gì. Hóa ra ba người bọn họ là những người khách duy nhất vào ở trong mấy năm gần đây... Điều này làm người ta khó lòng chấp nhận nổi, kinh doanh mãi một nhà nghỉ mà mấy năm liền không có lợi nhuận để làm cái gì cơ chứ?

Phía Thạch Lỗi cũng có thu hoạch rất nhanh, gã bảo A Triết mở khóa cửa căn phòng tận cùng bên trong của tầng trệt, kết quả trong phòng phủ kín bụi, nhìn là biết không được mở ra rất nhiều năm rồi...

Quái lạ nhất là, bày trí trong căn phòng này khác hẳn với những phòng dành cho khách còn lại. Rõ ràng đây là phòng ngủ cho trẻ con, hơn nữa trên tường còn dán đầy giấy khen lớn bé.

Thạch Lỗi vừa thấy thế thì lập tức nói với A Triết: “Đi gọi Viên Mục Dĩ tới đây...”

Viên Mục Dĩ mới đặt sổ ghi chép xuống mà lòng tràn đầy nghi ngờ, vừa ngẩng đầu đã thấy A Triết vẫy tay với mình, ra hiệu cậu qua đó. Cậu đi theo A Triết vào căn phòng kia, vừa thấy cậu cũng giật mình.

Chủ nhân trước của căn phòng này chắc là một học sinh tiểu học có thành tích học tập xuất sắc, bởi vì tất cả các giấy khen trên tường đều được trường tiểu học Hải Lâm trao cho một bạn nhỏ tên Quý Sùng Quang, hơn nữa, quan trọng nhất là ngày tháng trên đó cũng đều từ hơn hai mươi năm trước...

“Đứa trẻ tên Quý Sùng Quang này chắc là con trai của bà chủ chẳng? Nhưng hai người xem căn phòng này đi, bản tới mức độ này, có lẽ không phải là mẹ ruột rồi!” A Triết nói chắc như bập.

Thạch Lỗi lại không đồng ý với cái nhìn của gã: “Chưa chắc, nếu không phải mẹ ruột tại sao còn phải giữ lại căn phòng này? Đồi luôn thành phòng cho khách không phải là được rồi ư?”

Viên Mục Dã cẩn thận quan sát đồ bày trí trong phòng, cho đến khi bị một khung ảnh dính đầy bụi thu hút, cậu bèn tiện tay phỉu lớp bụi trên khung ảnh đi, hình ảnh một cặp mẹ con thành linh xuất hiện ở trước mắt cậu...

Khỏi cần phải nói, người mẹ trong ảnh chính là bà chủ của Lâm Trung Các. Cũng không biết tại sao, Viên Mục Dã nhìn đứa con trai trong ảnh dường như thấy hơi quen mắt, chỉ có điều trong lúc nhất thời không nhớ ra mình đã gặp người này ở đâu.

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã nhíu chặt mày và nhìn chăm chăm vào tấm ảnh đó thì cũng xáp lại liếc thử. Kết quả gã nhìn sơ thôi mà cũng nói là kỳ lạ: “Sao tôi cảm thấy như đã từng gặp thằng bé này ở đâu rồi nhỉ?”

Viên Mục Dã giật mình nhìn về phía Thạch Lỗi: “Anh cũng có cảm giác này ư?!”

Thạch Lỗi gật đầu không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn tấm ảnh chăm chú, mãi đến lúc A Triết bước tới liếc qua rồi bảo: “Đây chẳng phải là Tùy Quang Nam ư? Ai nói cậu ta chưa từng tới đây? Rõ ràng cậu ta đã được sinh ra ở đây cơ mà!”

Được A Triết nhắc nhở, hai người Viên Mục Dã và Thạch Lỗi lập tức bừng tỉnh. Thảo nào bọn họ thấy thằng bé này quen mắt! Hóa ra mặt mày kia là phiên bản thu nhỏ của Tùy Quang Nam...

Viên Mục Dã nhìn về phía A Triết với vẻ bất ngờ: “Làm sao anh nhận ra được?”

Ai ngờ A Triết lại nói bằng vẻ mặt quái quái: “Hỏi nhiều thế làm gì?! Dù sao người này chắc chắn chính là Tùy Quang Nam!” Để nói sang chuyện khác, gã còn cố tình chế nhạo Thạch Lỗi: “Lỗi à, tài liệu anh điều tra được không chính xác hả?”

Nhưng Thạch Lỗi lại lắc đầu đáp: “Tài liệu chắc không bị sai đâu. Nếu tôi không đoán nhầm, chắc là Quý Sùng Quang làm

giả thân phận, luôn dùng tên Tùy Quang Nam để sinh sống và học tập.”

“Tại sao chứ? Tên của mình không tốt à? Hơn nữa, hoàn cảnh của mẹ ruột cậu ta cũng tốt, mặc dù không phải giàu sang phú quý gì nhưng nuôi một đứa con đi học chắc không thành vấn đề, tội gì phải mang tên người khác mà sống chứ?” A Triết vô cùng khó hiểu.

Thạch Lỗi cũng có vẻ không hiểu nổi: “Đúng vậy, tại sao chứ?”

Mà điều Viên Mục Dĩ quan tâm nhất lại là tại sao khuôn mặt của bà chủ vẫn trẻ như trong ảnh chụp? Cho dù một người phụ nữ biết giữ gìn nhan sắc thế nào thì cũng không thể trẻ mãi suốt hai mươi năm!

Tất nhiên Viên Mục Dĩ không tin bà chủ hiện giờ là một con ma, cho nên lời giải thích duy nhất là bà chủ trong ảnh đã chết trong khán phòng ở trường học, còn bà chủ hiện tại là hàng giả...

Mà khi Viên Mục Dĩ nói suy nghĩ của mình cho Thạch Lỗi, gã lại lắc đầu: “Không thể nào, nếu dựa theo logic trình thám này của cậu, năm xưa tất cả phụ huynh học sinh ở khán phòng trường học đều đã chết rồi! Có thể giả mạo một người không để lọt sơ hở nào như thế, e rằng trên đời này chỉ có A Triết và người trong tộc của cậu ta mới có thể làm được... Nhưng mạo danh thay thế trên quy mô lớn như vậy thì ngay cả người trong tộc của cậu ta cũng không làm nổi!”

“Tại sao không làm được?” Viên Mục Dĩ thắc mắc.

Thạch Lỗi nhìn về phía A Triết rồi nói: “Bởi vì người trong tộc của cậu ta đã chết hết rồi. Từ trình độ nào đó mà nói, A Triết đã là người cuối cùng trong tộc bọn họ.”

Lúc này A Triết cũng nói với biểu cảm âm u nặng nề: “Chắc hẳn bà chủ kia không phải người trong tộc của tôi, nếu không, không có lý do gì tôi không cảm nhận được...”

Viên Mục Dĩ thấy hai người họ không giống đang nói dối, nên đâm chiêu nói: “Nếu không phải ma cũng không phải hàng giả... vậy chỉ có thể là xác sống! Hoặc nói một cách chính xác là có thứ gì đó chiếm lấy thể xác của bà ta.”

“Nói cả buổi, ý của cậu chẳng phải là bị ma ám à?!” A Triết mất kiên nhẫn.

Nhưng Viên Mục Dĩ lại lắc đầu: “Cho tới giờ, thứ có thể chiếm xác người ta đều không phải ma quỷ, ma quỷ chỉ là một danh hiệu mọi người đặt ra trước khi chưa biết rõ sự thật mà thôi...”

Thạch Lỗi nhăn mày lại: “Cậu nói là có thứ gì đó chiếm thể xác của bà chủ và cả những người khác trong thị trấn ư?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Trước mắt cũng chỉ có suy luận này hợp lý, nếu to gan giả thuyết thêm một chút... Tôi cho rằng rất có khả năng là loại sinh vật nào đó chiếm thể xác của cư dân thị trấn, sau đó bắt chước hành vi của con người để sinh sống ở đây.”

Lúc này đây cả A Triết cũng không hề tiếp tục đưa ra nghi ngờ, bởi vì thế giới quá rộng lớn, việc lạ gì cũng có, không phải chính gã là giống loài có thể biến thành dáng vẻ của người khác dựa vào việc ăn thịt uống máu đó ư? Cho nên, tất nhiên gã cũng không thể nào phủ nhận sự tồn tại của sinh vật quái gở khác...

Viên Mục Dĩ thấy lần này hai người họ không phản đối giả thuyết của mình thì tiếp tục nói: “Điều này cũng giải thích lý do tại sao con người và sự vật ở đây đều có thể duy trì hai mươi năm không thay đổi. Ví dụ như căn phòng này đi, tất nhiên bà chủ giả không có tình cảm với đứa con trai đã đi ra ngoài đi học cho nên không thường xuyên quét dọn nơi này. Nhưng căn phòng này lại cần phải tồn tại, bởi vì nếu thứ kia muốn bắt chước một cách liền mạch thì không thể lật đổ cuộc sống quá khứ bị giả mạo.”

“Nhưng giả chính là giả, cho nên cả chỗ này mới trông rất gò bó! Bọn họ không dùng điện thoại di động, mua bán báo và tạp chí quá thời hạn, thậm chí vẫn tiếp tục sử dụng cách thư từ qua lại nguyên thủy nhất... Nhưng bọn họ lại không thể làm giả được ở một vài chi tiết không đáng kể, nó chứng minh bọn họ thiếu một thứ so với con người, đó chính là tình cảm.” Thạch Lỗi nói.

Chương 496: Bức thư cuối cùng

Viên Mục Dã rất đồng ý với cách nói của Thạch Lỗi. Ví dụ như căn phòng này đi, theo lý mà nói, đứa con trai duy nhất được gửi ra ngoài đi học, bất cứ người làm mẹ nào đều sẽ nhớ nhung, mà quá nửa cũng sẽ quét dọn căn phòng anh ta từng ở không nhiễm một hạt bụi.

Nhưng nhìn chỗ này đi, đừng nói không nhiễm một hạt bụi, sợ là gần mười năm rồi cũng chưa từng có ai bước vào. Điều này đủ để chứng minh hàng giả chỉ có thể bắt chước hành vi bên ngoài của con người chứ không thể cảm nhận được tình cảm chân thật của con người...

Thạch Lỗi nghĩ ngợi, sau đó quay đầu nói với A Triết: “Ra khóa cửa cuốn bên ngoài lại!”

“Anh muốn làm gì?” A Triết thắc mắc.

“Chúng ta cần tìm kiếm hết một lượt từ trên xuống dưới nhà nghỉ này, đồng thời cũng phải tìm ra và khống chế bà chủ trước, để xem có thể hỏi được gì từ miệng bà ta không. Nhất định ở đây còn có manh mối quan trọng gì khác...” Thạch Lỗi nói.

Viên Mục Dã không thể tưởng được cách của Thạch Lỗi lại đơn giản và thô bạo như vậy. Tuy nhiên ngẫm lại cũng phải, hai người họ vốn cũng không phải người tốt gì cho cam, thỉnh thoảng tra tấn ép cung cũng không phải chuyện hiếm lạ.

Chỉ tiếc bọn họ tìm tiếp từng phòng một nhưng phát hiện bà chủ chẳng hề ở trong nhà nghỉ. Thậm chí bọn họ còn phát hiện đồ đạc riêng tư của vài vị khách cá biệt để lại trong một số phòng từ mấy năm trước.

Rõ ràng những khách hàng từng vào Lâm Trung Các ở như bọn họ cuối cùng cũng không thể trả phòng một cách bình

thường, hoặc là nói, có thể bọn họ vốn không còn sống để rời khỏi thị trấn này...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhìn ra ngoài cửa sổ qua cửa kính, sau đó ghi lại biển số xe của từng chiếc xe đậu bên ngoài. Kết quả Thạch Lỗi điều tra mới biết được, hoá ra mấy chiếc xe này cũng đã bị đăng báo mất tích cùng với người lái từ rất nhiều năm trước rồi.

A Triết có dây thần kinh thô, nói: “Đây không phải là hắc điểm chuyên cướp bóc khách qua đường đấy chứ?”

Thạch Lỗi hừ khê: “Nếu là hắc điểm thật thì lại đơn giản...”

Viên Mục Dã gật gù: “Mấy năm mới nhận một vụ làm ăn, cho dù là hắc điểm cũng không kinh doanh tiếp được. Nếu Tùy Quang Nam chính là con trai Quý Sùng Quang của bà chủ, nói cách khác đứa con trai này cũng là hàng giả, nếu không sao cậu ta có thể không phát hiện ra sự thay đổi của mẹ mình?”

Thạch Lỗi nghe Viên Mục Dã nói xong thì đi thẳng vào trong quầy lễ tân tìm kiếm, bởi vì đầu tiên, mặc kệ mẹ con bà chủ là thật hay giả, thư từ qua lại hàng năm giữa bọn họ chắc chắn là thật, cho nên gã muốn tìm những lá thư nhiều năm nay Tùy Quang Nam gửi cho bà chủ.

Thật ra lúc đầu Viên Mục Dã cũng không hy vọng quá nhiều, ai biết bà chủ giả có “hủy thi diệt tích” số thư đó hay không? Kết quả... đúng là bị Thạch Lỗi tìm thấy trong một ngăn tủ dưới quầy lễ tân!

Ba người nhìn một ngăn tủ đầy ắp thư cũng choáng váng mặt mày, không ngờ bà chủ giả này giữ lại toàn bộ thư của con trai thật, đích thực là hơi ngoài dự đoán của bọn họ...

“Số thư này cũng phải đến vài trăm bức ấy nhỉ?” A Triết kinh ngạc.

Thạch Lỗi rút đại một bức trong đó mở ra xem. Bên trên chỉ viết vài chuyện linh tinh chẳng liên quan gì, ví dụ như hôm nay cậu ta ăn cái gì, gần đây đã xảy ra tin tức gì lớn, thậm chí còn miêu tả sự thay đổi khí hậu ở thành phố nơi cậu ta ở bằng cả một đoạn dài ngoằng.

Nghe Thạch Lỗi đọc xong nội dung thư, A Triết chửi: “Đây chẳng phải là nội dung bản tin buổi sáng ư? Có thằng con trai

nào lại viết cái thư này cho mẹ? Bản thân bà ta không biết tự xem à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Có lẽ bà ta không xem được thật. Các anh có nhận thấy không? Tất cả phòng cho khách ở đây đều thiếu một món đồ?”

“Món gì?” A Triết trầm giọng hỏi.

“Tivi! Người ở đây không dùng điện thoại di động, không lên mạng, trong phòng cũng không có tivi, vậy anh nói bọn họ phải làm sao để biết sự thay đổi của thế giới bên ngoài? Chẳng phải chỉ có thể dựa vào người đi ra ngoài gửi thư về cho bọn họ thôi ư?” Viên Mục Dã nói.

Nghe thế, Thạch Lỗi vội rút ra mấy bức thư nữa, quả nhiên đã chứng thực giả thuyết của Viên Mục Dã. Hoá ra Quý Sùng Quang gửi thư về đây hàng năm như là đang miêu tả thế giới vô biên bên ngoài cho mẹ hắn...

Nhưng A Triết lại lắc đầu: “Đâu có đúng? Hơn hai mươi năm trước ở đây không có điện thoại di động và máy tính là bình thường, nhưng không thể nào không có tivi được?! Dù bà ta muốn hiểu biết thế giới bên ngoài, tự mình đi ra ngoài xem không phải được rồi ư, đâu ai lấy dây thừng trói chân không cho bà ta đi?!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Mặc dù bề ngoài xem ra không có dây thừng trói chân bà ta, nhưng tôi cảm thấy nhất định bà ta có lý do gì đó nên không thể rời khỏi được... Hơn nữa, không chỉ một mình bà ta như thế, e là tất cả mọi người trong thị trấn đều có lý do không thể rời khỏi đây.”

“Vậy tại sao năm đó những đứa trẻ kia và cả Tùy Quang Nam giả có thể rời khỏi đây được?” Thạch Lỗi đưa ra một vấn đề mấu chốt.

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Trước mắt, tôi cũng không thể trả lời câu hỏi này của anh. Nếu không chúng ta phân chia thời gian của số thư này ra, xem thử những năm đầu Quý Sùng Quang rời khỏi đây đã viết gì đi?”

A Triết không kiên nhẫn nói: “Nhiều thư như vậy phải đọc tới bao giờ? Nếu không cậu đem thư về phòng mà đọc, tôi và Lỗi đi ra ngoài tìm manh mối!”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi nói: “Như vậy cũng được, có điều cậu nhớ phải khóa trái cửa phòng, giữa chừng nếu bà chủ về gõ cửa cậu cứ giả vờ không ở trong phòng. Trước khi chúng tôi quay lại, cậu tuyệt đối đừng gặp mặt bà ta một mình.”

Viên Mục Dã cười: “Yên tâm đi, tôi tự hiểu mà... Tuy nhiên nom trời sắp tối rồi, hai anh đi ra ngoài cũng phải cẩn thận một chút!”

Sau đó ba người họ chia làm hai ngả. Viên Mục Dã khóa trái mình ở trong phòng đọc thư, còn Thạch Lỗi và A Triết thừa dịp bóng đêm muộn đến mấy nhà bình thường xem thử có giống tình hình ở chỗ bà chủ nhà nghỉ không...

Hai người Thạch Lỗi đi rồi, Viên Mục Dã tìm một cái thùng giấy để mang hết tất cả thư từ về phòng. Nhằm giữ an toàn, cậu cũng khóa trái cửa phòng thật, sau đó kiên nhẫn mở từng bức thư một ra, hơn nữa còn sắp xếp lại từng bức dựa vào ngày tháng trên thư.

Việc này trông thì rườm rà, nhưng chẳng mấy chốc Viên Mục Dã đã sắp xếp xong hơn hai trăm bức thư, hơn nữa, cậu còn phát hiện hai manh mối quan trọng trong đó...

Đầu tiên là bức thư thứ nhất Quý Sùng Quang gửi cho bà chủ vào hai mươi năm trước, đây là một bức thư mà Viên Mục Dã không thể đọc hiểu, chữ trên đó ngoằn ngoèo giống như quỷ vẽ bùa.

Theo lý mà nói, lúc Quý Sùng Quang rời nhà ít nhất cũng đã học cỡ lớp 4, lớp 5, không thể nào không biết chữ giống như trẻ con ở mẫu giáo được? Thêm vào đó là Tùy Quang Nam giả đã từng gửi đi một bức thư trước khi chết, tính theo thời gian chắc phải gửi tới Hải Lâm rồi, nhưng Viên Mục Dã lại không nhìn thấy trong sổ thư này...

Chương 497: Bà chủ

Điều này chứng tỏ tính đặc biệt của lá thư kia, ắt hẳn nó đã bị bà chủ cất riêng, hoặc là xem xong rồi hủy luôn. Khi Viên Mục Dã đang tập trung suy nghĩ đến lá thư cuối cùng Tùy Quang Nam gửi về Hải Lâm, cửa phòng đột ngột bị gõ vang từ bên ngoài...

Bởi vì quá chăm chú nên khi tiếng gõ cửa vang lên, Viên Mục Dã thật sự giật nảy mình, nhưng cậu nhanh chóng phản ứng lại và nhẹ nhàng đến gần cửa đóng tai lắng nghe... Ai ngờ lúc này lại nghe thấy ngoài cửa truyền tới giọng Thạch Lỗi: “Mở cửa, tôi quên mang chìa khóa!”

Viên Mục Dã lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi vừa định mở cửa ra, cậu đột nhiên bị kéo mạnh sang một bên, làm cậu sợ quá suýt nữa đã hét thành tiếng! May thay đổi phương nhanh chóng lộ mặt, sau đó ra hiệu bảo cậu im lặng.

Thật ra không cần nghĩ thì Viên Mục Dã cũng biết người ấy là ai, có điều cậu không ngờ thằng nhãi này vẫn ở mãi trong phòng mà từ đầu tới cuối chẳng hề hé răng, cứ lẳng lặng nhìn cậu sắp xếp lại đồng thư từ kia.

Viên Mục Dã tức giận trừng mắt với Lệ Thần, nhưng bởi vì bận tâm đến Thạch Lỗi ở ngoài cửa cho nên cậu không tạo ra âm thanh gì. Trái lại Lệ Thần mặt dày xáp lại, nói khê với cậu: “Đừng mở cửa, người bên ngoài không phải Thạch Lỗi...”

Lòng Viên Mục Dã chùng xuống, rõ ràng giọng nói ấy là của Thạch Lỗi mà? Vừa rồi bởi vì sợ tới gần cửa quá sẽ bị người bên ngoài phát hiện ở trong phòng có người, nên Viên Mục Dã không dám nhìn qua mắt thần. Bây giờ nghe Lệ Thần nói như vậy, cậu không kìm được nhìn vào đó...

Kết quả cậu lại nhìn thấy một tròng mắt đảo tứ tung đang nhìn chăm chăm vào trong qua mắt thần ở cửa, sợ tới mức Viên Mục Dã lập tức vọt sang một bên. May là vừa rồi không lên

tiếng đáp lại, nếu không giờ đây thật sự chẳng thể nào giả vờ là trong phòng không có ai.

Rõ ràng trông mắt đáng sợ đó không phải của Thạch Lỗi. Đôi mắt phượng một mí hẹp dài quyến rũ của gã chưa bao giờ tròn to như vậy. Tuy nhiên, Viên Mục Dã không ngờ là đối phương có thể bắt chước giọng Thạch Lỗi đến mức đó, có lẽ ngay cả bản thân gã cũng chưa chắc có thể nhận ra sự khác nhau trong đó...

Sự việc đã trở nên càng ngày càng quái lạ, cái thứ giả mạo bà chủ không biết là cái gì kia loanh quanh ở cửa một chốc rồi lại đập mạnh cửa phòng, bắt chước giọng điệu của Thạch Lỗi: “Mở cửa, tôi biết cậu ở bên trong.”

Có thể là đối phương chỉ nghe giọng điệu của Thạch Lỗi lúc bình tĩnh, bởi vậy mặc dù bà ta đập cửa vội vã, nhưng giọng điệu nói chuyện lại quá mức nhẹ nhàng, đặt vào tình huống trước mắt nghe cực kỳ âm u nặng nề...

Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn về phía Lệ Thần, đối phương lắc đầu với cậu, ra hiệu chỉ cần cậu không lên tiếng là sẽ không sao. Quả nhiên, bà chủ giả thấy bên trong cánh cửa mãi không có ai đáp lại thì đành xoay người bỏ đi, cũng không có ý định phá cửa ra.

Nghe tiếng đối phương dần dần đi xa, Viên Mục Dã thầm thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ khi cậu vừa định hỏi Lệ Thần là có chuyện gì, cậu lại bị đối phương bịt kín miệng, sau đó ra hiệu bảo cậu nhìn vào mắt thần lần nữa...

Viên Mục Dã từ từ đưa mắt đến gần mắt thần. Lúc đầu chẳng nhìn thấy gì cả, cứ như bị bóng đen nào đó che mắt, nhưng khi cậu đang ngờ ngợ thì thấy bóng đen kia dần dần lùi ra sau, thành linh lại là trông mắt tròn xoe to đùng vừa rồi!

Hơn nữa không biết tại sao, Viên Mục Dã cứ cảm thấy hình như con mắt này có chỗ là lạ so với ban nãy. Đến khi đối phương từ từ kéo khoảng cách ra xa hơn, cậu mới phát hiện, hóa ra bà chủ giả bên ngoài đang treo ngược đầu ở cửa phòng... Viên Mục Dã nhanh chóng lùi ra sau vài bước, sau đó ngồi trở lại ghế sofa, không định nhòm ngó tình hình ngoài cửa nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, Lệ Thần đến cửa liếc nhìn lần nữa rồi mới khẽ nói với Viên Mục Dã: “Lần này chắc là đi thật rồi...”

Viên Mục Dã ngồi thừ ra đó nghĩ đến cảnh mình vừa nhìn thấy, cậu nghiền ngẫm rồi nói: “Bà ta có thể bắt chước giọng của người khác, còn có thể đi đường mà chân không chạm đất... Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy?”

Lệ Thần lắc đầu: “Đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện thế này. Chắc anh không biết vừa đến tôi là những người này đáng sợ như thế nào đâu nhỉ?”

Viên Mục Dã ngờ vực: “Cậu đã nhìn thấy những gì?”

Sau đó Lệ Thần kể cho cậu biết, mỗi ngày, đồng hồ sinh học của những người này đúng giờ như đi làm chăm công vậy, chẳng lệch đến một giây. Giờ nào ăn cơm, giờ nào làm việc, giờ nào đi ngủ... Khủng khiếp nhất là những người này cứ như bị tật ám ảnh, mỗi ngày đều lặp lại chuyện y chang.

Đây chỉ là những chỗ có thể bị người ta nhìn thấy, mà những chỗ không nhìn thấy được, ví dụ như lúc trời tối về nhà ngủ lại là một cảnh tượng quái dị khác.

Viên Mục Dã vừa định hỏi Lệ Thần sau khi trời tối những người đó có đáng sợ gì thì lại chợt nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra. Cậu quay đầu thấy hóa ra là Thạch Lỗi và A Triết đã trở về... Khi Viên Mục Dã quay đầu lại lần nữa, Lệ Thần đã biến mất không thấy đâu.

Có lẽ nhận ra sắc mặt Viên Mục Dã là lạ, Thạch Lỗi nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Viên Mục Dã ổn định lại tâm thần, sau đó kể lại cảnh quỷ quái và khủng khiếp vừa rồi cho hai người nghe. Nghe xong, sắc mặt Thạch Lỗi rất khó coi: “Rốt cuộc đây là thứ gì mà còn có thể bắt chước giọng nói của tôi?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Ai biết được? Chẳng qua, chắc chỉ là bắt chước chất giọng và giọng điệu bà ta từng nghe thấy một cách đơn giản thôi, cho nên lúc ấy mặc dù bộ dạng bà ta hơi đáng sợ, nhưng giọng lại vô cùng hiền hòa, tóm lại rất khiếp...”

A Triết vò đầu: “Mà chẳng biết người phụ nữ này trốn ở chỗ nào? Vừa rồi lúc chúng tôi đi lên vẫn không nhìn thấy bóng dáng của bà ta!”

Viên Mục Dã bèn hỏi bọn họ đã điều tra được manh mối gì rồi? Kết quả Thạch Lỗi lại nói với cậu rằng: “Tất cả cư dân thường trú ở thị trấn nhỏ này đều không phải người bình thường!”

Hóa ra sau khi ra ngoài, bọn họ đi đến một khu dân cư nhỏ gần đây, muốn xem thử bình thường những người này ở nhà có đáng vẻ gì. Kết quả bọn họ nhìn vào trong cửa sổ của một căn nhà và lập tức bị dọa đổ mồ hôi lạnh.

Đầu tiên là tình hình trong ngôi nhà kia gần như giống y đúc căn phòng của con trai bà chủ motel, không những đầy ắp bụi bặm, thậm chí còn đã giăng đầy mạng nhện, nhưng người ở bên trong lại chẳng ngại một chút nào, cứ đi ra đi vào như không nhìn thấy chúng.

Hơn nữa, đây vẫn chưa phải chỗ quái lạ nhất. Đến giờ ngủ, những người này lại không nằm ở trên giường ngủ, mà là cõng trần như nhộng rồi ngâm mình vào bồn tắm, sau đó không nhúc nhích mãi đến hừng đông...

“Ngâm mình mãi ở trong nước ư?” Viên Mục Dã hơi giật mình.

A Triết gật đầu: “Chính thế, mặc dù chúng tôi không quan sát ở trước cửa sổ nhà đó cả đêm, nhưng sau đó chúng tôi đến thêm vài nhà nữa, trên cơ bản tình trạng giống nhau như đúc...”

Chương 498: Ngủ trong bồn tắm

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ, sau đó nói với Thạch Lỗi: “Anh nói xem liệu có phải thứ chiếm xác người trong thị trấn đến từ dưới nước không?”

“Cóc thành tinh hả?” A Triết đột nhiên thốt ra câu đó, quấy rối suy nghĩ của Viên Mục Dã. Cậu tức giận gắt: “Thế còn tôm tít thành tinh thì sao?!”

Lúc này Viên Mục Dã chợt nhớ tới tiếng nước mà bọn họ nghe thấy khi đến nhà máy nước đêm qua, chẳng lẽ tất cả việc lạ ở thị trấn này đều liên quan tới nhà máy nước kia ư? Nghĩ đến đây, cậu bèn nói với Thạch Lỗi: “Xem ra chúng ta vẫn phải đến nhà máy nước kia một lần nữa mới được... Có lẽ nơi đó chính là trung tâm của mọi bí ẩn.”

Thạch Lỗi gật đầu: “Chắc chắn phải đi rồi, nhưng mà khi chưa biết rõ bí mật của những người này, chúng ta không thể quá liều lĩnh...” Nói xong, gã lại nhìn về phía đồng thư từ đã sắp xếp theo ngày tháng ở trên bàn trà và hỏi: “Chỗ cậu có phát hiện gì không?”

Viên Mục Dã rút ra một bức thư đưa cho gã: “Đây là bức thư đầu tiên Tùy Quang Nam gửi về sau khi rời khỏi Hải Lâm. Anh có thể đọc hiểu hán viết cái gì không?”

Thạch Lỗi nhận thư và lật ngược lật xuôi: “Không biết, trên này viết chữ đó hả?”

A Triết giật lấy thư xem, sau đó cười nói: “Còn nói không phải cóc thành tinh, anh xem chữ hán viết giống như nòng nọc ấy...”

Viên Mục Dã không đếm xỉa tới gã, mà tiếp tục lấy ra hai bức thư nữa đưa cho Thạch Lỗi: “Đây là hai bức thư hán gửi về hai tháng sau đó, anh nhận ra điều gì không?”

Lần này Thạch Lỗi chỉ liếc sơ rồi nhận xét: “Chữ viết ở thư sau đẹp hơn thư trước. Bức đầu tiên hoàn toàn không giống chữ, đến bức thứ ba đã giống chữ viết của học sinh tiểu học.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chính xác. Điều này chứng tỏ khả năng học tập của tên đó cực giỏi. Hắn có thể từ một chữ bẻ đôi cũng không biết viết trở thành người có thể viết ra một bức thư hoàn chỉnh chỉ bằng thời gian ba tháng ngắn ngủi... chắc chắn trẻ con loài người không làm được điều này. Với trường hợp một đứa trẻ bình thường vừa mới bắt đầu đi học, dù thế nào cũng cần đến lớp 3 mới có thể nhận biết hết chữ viết.”

Lúc này Thạch Lỗi vẫn đang đọc những bức thư trên bàn trà, sau đó giọng gã trầm xuống: “Hoặc có thể nói khả năng này của hắn cũng không phải học tập, mà là một kiểu bất chước... Cậu xem mấy bức thư này đi, nét chữ có sự khác nhau rất lớn, đây rõ ràng là đang bắt chước nét chữ của người khác, sau đó chọn ra một kiểu thích hợp nhất với mình.”

Viên Mục Dã bỗng nhớ tới lời Lê Thần từng nói, tư chất của Tùy Quang Nam không cao, nhưng học tập rất cần cù, ngay cả ý tưởng ban đầu về thiết bị tàng hình cũng do hắn đưa ra.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nói với hai người Thạch Lỗi: “Nếu dựa theo suy luận này, cả đời Tùy Quang Nam đều cố gắng bắt chước các hình thức hành vi của con người, cho nên chưa chắc hắn đã muốn bán thiết bị sinh học này cho các anh là bởi vì tham tiền, e rằng còn có mục đích gì khác...”

Sắc mặt Thạch Lỗi trở nên khó coi: “Có lẽ từ lúc ban đầu Tùy Quang Nam đã không định bán cho chúng tôi thiết bị sinh học này...”

“Ý của anh là từ đầu Tùy Quang Nam đã nhằm mục đích lừa tiền ư?” Viên Mục Dã hỏi.

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không, hắn muốn lừa chúng tôi giết hết những nhân viên khác trong viện nghiên cứu biết về thiết bị sinh học này.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ bụng, nói cách khác, mục đích cuối cùng của Tùy Quang Nam là muốn có được thiết bị tàng hình mà cha Lê Thần nghiên cứu phát minh ra, nhưng giữa chừng

xảy ra sai lầm gì đó, cho nên hắn chỉ lấy được dữ liệu nghiên cứu còn Lê Thần cảm thiết bị tàng hình đi...

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã không lên tiếng nên nói tiếp: “Bây giờ còn có một vấn đề chưa được làm rõ, có lẽ chỉ khi làm rõ được vấn đề mấu chốt này thì mới có thể tháo gỡ tất cả bí ẩn trong đó.”

Viên Mục Dã hỏi: “Vấn đề mấu chốt gì?”

“Rốt cuộc thiết bị sinh học đó dùng để làm gì? Lý do Tùy Quang Nam muốn có được thiết bị này là để hắn và người trong tộc có thể ẩn náu dễ dàng hơn giữa loài người... Nói cách khác, nếu biết tác dụng của thiết bị kia là có thể bóc trần điểm yếu của sinh vật chiếm thể xác con người đó.”

Trong đầu Viên Mục Dã lập tức mọc nổi thiết bị tàng hình và những người kỳ lạ trong thị trấn lại với nhau, nhưng cậu nghĩ nát óc cũng không ra bọn họ có điểm yếu gì liên quan tới tàng hình cơ chứ?

Bởi vì đám Thạch Lỗi vẫn chưa biết tác dụng của thiết bị sinh học là dùng để tàng hình, cho nên tất nhiên Viên Mục Dã không thể bàn bạc chuyện này với đám Thạch Lỗi...

Lúc này Thạch Lỗi nhìn sắc trời bên ngoài, ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói: “Hình như bọn người này không thích ra ngoài vào buổi tối lắm. Cho dù thỉnh thoảng có bắt chước con người đi ra ngoài vào ban đêm, nhưng trên cơ bản cũng sẽ về nhà trước khi đêm khuya... Cho nên không bằng chúng ta thừa dịp trời chưa sáng đi bắt một tên về, xem rốt cuộc bọn chúng là do yêu quái gì biến thành!”

A Triết tỏ vẻ ở đây đã có sẵn một bà chủ rồi, có gì phải tốn công đi ra ngoài bắt nữa?

Nhưng Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Cũng không biết người phụ nữ kia trốn ở chỗ nào, ở đây nhiều phòng quá, tìm từng phòng một rất mất thời gian.”

A Triết nghe thấy cũng phải nên không nói gì nữa mà lấy áo khoác rồi định đi ra ngoài. Trong ba người họ, Viên Mục Dã đi sau cùng, vì thế cậu cố ý kéo giãn khoảng cách với Thạch Lỗi, muốn cho Lê Thần trốn trong phòng có một ít không gian để chen ra.

Trước hết chưa bàn đến việc Lệ Thần có đi ra ngoài hay không, chỉ kể đến sau khi ba người bọn họ ra khỏi motel là đi vào ngay một ngõ nhỏ gần đó, bọn họ không muốn kéo dài thời gian nhiều nên đi luôn tới cửa một căn nhà ngay đầu hẻm.

Để chứng minh giả thuyết lúc trước, Thạch Lỗi còn cố tình gõ cửa, kết quả đợi cả lúc lâu cũng không thấy bên trong có ai ra mở cửa...

A Triết chà xát tay: “Nếu không ai mở cửa, vậy đừng trách tôi không mời mà tự đến!” Sau khi nói xong, gã nhanh nhẹn nhảy vào trong sân, sau đó mở cửa từ phía trong cho Thạch Lỗi và Viên Mục Dã đi vào.

Đi vào trong sân thì thấy đúng như lời đoán Thạch Lỗi nói, trong sân mọc đầy cỏ dại, ở giữa chỉ có lối đi nhỏ bị người ta giẫm thành đường để có thể ra vào. Có lẽ hai mươi năm qua, người nhà này cũng chỉ đi lối nhỏ đó chứ không hề giẫm một bước sang khu vực bên cạnh... Về phần tình hình trong nhà lại càng quá đáng hơn, khắp nơi phủ đầy tro bụi, ngay cả cửa nhà cũng sắp rơi xuống rồi.

Trước khi vào nhà, Viên Mục Dã vẫn tinh mắt phát hiện ra một vấn đề, đó là ngay cả dấu chân trên mặt đất cũng cố định, dường như mỗi ngày bọn họ đều phải đặt chân ở cùng một chỗ.

Ba người vào nhà rồi tìm một lượt, cuối cùng tìm thấy hai vợ chồng ở trong phòng vệ sinh, cả hai người đều ngâm mình trong một cái bồn xây bằng xi măng. Để đề phòng nước trong bồn sẽ từ từ bốc hơi, họ còn mở hé vòi nước, do đó bảo đảm nước trong bồn luôn luôn đầy.

Chương 499: Vảy xanh

Viên Mục Dã ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát hai người trong bồn, phát hiện màu da của bọn họ hồng hào, sắc mặt bình thường, ngay cả da trong lòng bàn tay hai người ấy đều không có nếp nhăn vì bị ngâm nước thời gian dài.

“Thảo nào không nghe thấy tiếng hít thở, quả nhiên bọn chúng không thở bằng mũi...” A Triết ở cạnh trầm giọng nói.

Quả đúng thế, Viên Mục Dã vừa vào đã phát hiện vấn đề này, nhưng cậu tìm một vòng mà cũng không tìm ra hai kẻ ngâm mình ở trong nước này thở bằng cái gì. Dù là cá thì cũng cần mang cá để hít thở cơ mà?!

Thạch Lỗi vẫn không nói gì chột xoay người quét mắt mấy lần trong phòng vệ sinh, cuối cùng dừng lại trên một cây lau nhà đã sắp mọc ra nấm. Gã bước đến bẻ rời thân cây lau nhà cũ mềm ra, sau đó dùng nó chọc một bàn tay của người đàn ông trong bồn, khẽ nhắc lên...

Ngay sau đó, ba người nhìn thấy cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi. Bàn tay hở ra trên mặt nước của người đàn ông nhanh chóng mọc lên một lớp vảy xanh, ngay cả Thạch Lỗi luôn bình tĩnh cũng hoảng sợ, vội vàng rút cây gậy lau nhà về... Trong khoảnh khắc bàn tay người đàn ông rơi xuống nước, vảy xanh trên da biến mất tiêu.

Viên Mục Dã lập tức cầm lấy thân cây lau nhà trong tay Thạch Lỗi, nhắc một cánh tay của người phụ nữ lên lần nữa. Quả nhiên, cánh tay của người phụ nữ vừa ra khỏi mặt nước là loại vảy xanh lạ lùng kia lại xuất hiện...

A Triết nhìn từng lớp vảy lạ trên cánh tay người phụ nữ, tấm tắc bảo lạ rồi nói với Viên Mục Dã: “Không phải đúng như cậu nói đấy chứ, người ở thị trấn này đều là tôm tít thành tinh thật à?!”

Viên Mục Dã nhẹ nhàng thả cánh tay người phụ nữ về lại trong nước: “Thế này chả hợp khẩu vị của anh là gì? Anh muốn hấp hay là rang muối hả?!”

A Triết nhận ra sự châm chọc trong giọng nói của cậu nên hừ lạnh: “Tôi vẫn chưa tới mức đói bụng ăn quàng như vậy. Hơn nữa, cái thứ này chẳng phải người, sao mà xứng được vào miệng tôi?!”

Con người Viên Mục Dã cũng không thích tranh cãi miệng lưỡi với người ta. Nghe vậy, cậu chỉ cười, sau đó quay đầu nhìn hai người trong bồn nước và nói: “Xem ra ban ngày thứ này bắt chước hành vi của con người, buổi tối lại khôi phục bản tính của chúng, chẳng lẽ đây là lý do những người này không thể rời khỏi đây ư?”

Thạch Lỗi ngẫm nghĩ rồi nói: “Nhưng những đứa trẻ đi ra ngoài giống như Tùy Quang Nam thì sao? Liệu có phải vào buổi tối hoặc là thời gian dài không dính nước, bọn họ cũng biến thành dáng vẻ như quỷ thế này không?!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chắc là không, mặc dù bây giờ vẫn chưa làm rõ tại sao bọn họ không bị... nhưng anh nghĩ đi, một tên cứ đến tối sẽ mọc ra vảy lạ mà muốn trà trộn giữa đám đông, trong khoảng thời gian ngắn có lẽ còn được nhưng thời gian dài thì chắc chắn không làm được.”

Thạch Lỗi gật đầu: “Cũng đúng, trẻ con nước M lên cấp hai là sẽ trọ ở trường, ở cùng ký túc xá với bạn học, tắm rửa cùng một phòng tắm chung, có lẽ có thể tránh một hai lần, nhưng thời gian dài sớm muộn gì cũng sẽ lộ...”

“Cho nên chắc chắn những đứa trẻ có thể đi ra ngoài khác với những người phải ở lại trong thị trấn...” Viên Mục Dã nghiêng ngẫm nói.

“Trên người bọn họ không mọc vảy xanh ư?” A Triết thuận miệng hỏi.

Thạch Lỗi ngẫm nghĩ: “Có lẽ thế, xem ra hiện giờ điều duy nhất cần biết rõ ràng chính là rốt cuộc thiết bị đã mất có tác dụng gì...”

“Chắc chắn là thứ có thể dùng nước bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu!” A Triết phán chắc như bập.

Nhưng có lẽ Viên Mục Dã đã hiểu Tùy Quang Nam cần thiết bị tàng hình này để làm gì. Chắc chắn là hắn muốn chế tạo số lượng lớn cho những người trong thị trấn này dùng, để bọn họ có thể tàng hình trong tình huống không thể nào che giấu vấy lạ trên người mình... Cứ như vậy, những người này có thể sinh sống ở thế giới bên ngoài.

Mặc dù hơi hoang đường, nhưng đây ắt hẳn là mục đích cuối cùng của Tùy Quang Nam. Sau khi suy nghĩ cẩn thận điều này, Viên Mục Dã nhìn về phía một nam một nữ trong bồn: “Bọn họ cố gắng bắt chước con người như vậy rốt cuộc là muốn làm gì chứ?”

A Triết hừ lạnh đáp: “Chờ sau khi bọn họ tỉnh lại, chúng ta tra hỏi là sẽ biết.”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Không thể tra hỏi ở đây, nếu mỗi ngày bọn họ đều lặp lại cùng một chuyện, ngộ nhờ đồng loại của họ phát hiện hai tên này không xuất hiện rồi tìm tới thì sao?”

Lúc này Viên Mục Dã nhìn ra ngoài cửa sổ: “VẬY anh tính tra hỏi ở chỗ nào? Mang về khách sạn ư? Hình như chỗ đó cũng không an toàn cho lắm?!”

Thạch Lỗi nghĩ ngợi rồi nói với A Triết: “Lái xe tới đây, đưa hai thứ này lên xe trước rồi hẵng nói!”

Tưởng tượng đến việc một nam một nữ này chỉ cần ra khỏi nước sẽ mọc vẩy xanh cả người, Viên Mục Dã không muốn đụng chạm vào bọn họ cho lắm. May làm sao, đám Thạch Lỗi cũng nghĩ như vậy. Sau khi A Triết lái xe đến cửa, gã lấy từ cốp xe ra hai cái túi đựng xác hoàn toàn mới...

Viên Mục Dã giật mình hỏi Thạch Lỗi: “Anh ra ngoài mà còn mang thứ này à?”

Thạch Lỗi cười u ám: “Tiện vứt xác chứ sao? Nếu không lỡ đâu đụng phải kẻ nào chảy máu nhiều, về còn phải rửa xe nữa.”

Nghe xong, Viên Mục Dã cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ đành tự ám thị bản thân rằng hai người bọn họ vẫn luôn là người xấu, có thể làm ra chuyện trái tính người như vậy là điều hết sức bình thường, hòng giữ sự bình tĩnh...

Trong cả quá trình vớt hai người kia ra khỏi bồn nước và bỏ vào túi đựng xác, từ đầu tới cuối họ đều không tỉnh, giống như hai con cá chết mặc người ta xếp đặt. May là Thạch Lỗi và A Triết cũng không cần Viên Mục Dã giúp đỡ gì, nhiều nhất là giúp bọn họ mở cốp xe ra gì gì đó thôi.

Sau khi đưa hai kẻ không ra người cũng chẳng ra cá kia lên xe, Viên Mục Dã hỏi Thạch Lỗi: “Kế tiếp làm sao đây, chúng ta đi đâu?”

“Ra vùng ngoại ô... Cố gắng xa khu dân cư hết mức.” Thạch Lỗi đáp không thêm nghĩ ngợi.

A Triết chẳng nói chẳng rằng, gã giẫm lún chân ga, chẳng mấy chốc đã tới một khu rừng rậm ở vùng ngoại ô.

Đậu xe xong xuôi, A Triết quay đầu nói với hai người bọn họ: “Được rồi chứ? Ở đây cách thị trấn hơn hai mươi cây số, những tên tôm tít thành tinh khác sẽ không đuổi được đến đây...”

Thạch Lỗi đẩy cửa bước xuống xe, cùng A Triết chia nhau trói hai kẻ đã sắp hiện ra “hình dáng thật” lên hai thân cây gần đấy.

Viên Mục Dã liếc nhìn hai người vẫn không nhúc nhích, cậu nói: “Xem ra cần phải chờ đến khi trời sáng bọn họ mới có thể tỉnh lại. Giờ còn một lúc nữa trời mới sáng, chúng ta vẫn nên lên xe nghỉ ngơi trong chốc lát trước đã!”

A Triết lập tức nói với cậu và Thạch Lỗi: “Hai người đi ngủ trước một lát đi, một mình tôi trông là được, dù gì cũng khó mà nói được hai người kia là thứ gì, ngộ nhờ lát nữa bọn họ biến thành tôm tít chạy mất thì làm sao?”

Chương 500: Tác dụng của nước

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều lắc đầu cười, sau đó cùng trở lại xe ngủ bù... Điều khiến Viên Mục Dã không ngờ tới là gã A Triết này lại nói được làm được, gã thật sự nhìn chăm chăm hai tên kia mãi đến lúc trời sáng.

Đúng như Viên Mục Dã dự đoán, khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào hai người nọ, vảy lạ màu xanh lá trên da hai người biến mất từng chút một.

Sau khi tỉnh lại, bọn họ đều mang vẻ mặt mờ mịt, thậm chí còn không biết tại sao mình lại đến đây, mãi cũng không phản ứng được chuyện trước mắt rốt cuộc là thế nào...

Cho đến khi người phụ nữ thấy mình không manh áo che thân, lúc này cô ta mới hét hoảng thét chói tai: “Cứu mạng! Người đâu mau tới đây!!”

Người đàn ông bị trói ở bên cạnh thấy thế cũng liều mạng giãy giụa, miệng nói liên hồi: “Các người muốn làm gì? Chúng tôi không có tiền, anh mau thả vợ tôi ra...”

Viên Mục Dã nhìn hai kẻ đã khôi phục hình người chẳng mặc gì trên người cả, cảm thấy thật sự hơi nhức mắt. Tuy hiện giờ bọn họ đã không thể được coi như loài người bình thường, nhưng vẫn mang túi da của con người.

Xuất phát từ sự tôn trọng đối với sinh mạng, Viên Mục Dã vẫn về xe tìm một bộ quần áo của mình phủ lên cho người phụ nữ. Thấy hành động của Viên Mục Dã, đối phương biết cậu là người dễ nói chuyện, vì thế đau khổ cầu xin: “Anh gì ơi, nhất định là các anh trói nhầm người rồi, thị trấn của chúng tôi rất nghèo. Mỗi ngày tôi và chồng phải dựa vào bán đồ ăn sáng để duy trì kế sinh nhai, thật sự không có tiền!”

Viên Mục Dã thở dài nói: “Tên của cô và chồng là gì?”

“Tôi tên Tô Thiển, chồng tôi tên Sa Vượng...” Người phụ nữ run rẩy đáp.

Viên Mục Dã gật đầu: “Được... Tô Thiển, cô đừng sợ, chỉ cần cô thành thật trả lời câu hỏi của chúng tôi, tất nhiên tôi sẽ tha hai người ra.”

Tô Thiển nghe xong liếc nhìn Sa Vượng, hình như không hiểu lắm ý của Viên Mục Dã... Trái lại tên Sa Vượng kia phản xạ rất nhanh: “Anh này, chúng tôi chỉ là người bình thường sinh sống ở thị trấn nhỏ, cũng chưa được đi học mấy ngày, có thể trả lời câu hỏi gì của các anh cơ chứ? Kinh tế chỗ chúng tôi cực kỳ lạc hậu, tất cả mọi người đều miễn cưỡng sống tạm, thật sự không có tiền!”

A Triết ở cạnh nghe mà mắt hết cả kiên nhẫn: “Bớt nói nhảm đi, hỏi mày cái gì mày đáp cái đó, ai đòi tiền chúng mày?”

Có lẽ là giọng điệu của A Triết dữ dằn quá nên dọa hai người đó sợ tới mức im bất không dám lên tiếng. Viên Mục Dã thấy A Triết diễn vai ác xong rồi, cũng nên đến phiên mình diễn vai hiền, vì thế cậu nhẹ nhàng nói: “Hai người yên tâm, chỉ cần hai người nói thật, tôi cam đoan sẽ tha cho hai người trở về!”

Tô Thiển gật đầu nửa tin nửa ngờ: “Được, anh hỏi đi...”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Cô và chồng cô sinh vào ngày tháng năm nào?”

Thật ra đây chỉ là một câu hỏi rất đơn giản, người bình thường chắc chắn có thể thuận miệng trả lời, nhưng người phụ nữ tên Tô Thiển này nghe xong lại sửng sốt, sau đó nhanh chóng nhìn sang phía chồng mình là Sa Vượng, dường như không biết nên trả lời làm sao.

Viên Mục Dã bèn tiếp tục hướng dẫn: “Đây là một câu hỏi rất đơn giản. Mọi người đều có thể trả lời rất dễ dàng. Tô Thiển, cô nhìn vào mắt tôi và nói cho tôi hay, cô không muốn trả lời hay là vốn không biết?”

Đầu tiên Tô Thiển đáp bằng vẻ mặt mờ mịt: “Đúng vậy, đáng lẽ tôi phải biết tôi sinh ngày tháng năm nào chứ? Rốt cuộc tôi sinh ra từ hồi nào?” Nhưng sau đó sắc mặt cô ta lại bất ngờ thay đổi, gân xanh trên cổ hằn lên, cô ta lặp lại mấy câu nói lúc mới tỉnh lại: “Tôi và chồng bán đồ ăn sáng trong thị trấn.

Thị trấn của chúng tôi rất nghèo, không có tiền gì cả. Tôi tên Tổ Thiến, chồng tôi tên Sa Vượng... Tôi và chồng bán đồ ăn sáng trong thị trấn, chúng tôi không có tiền...”

Thạch Lỗi thấy thế vội lại đây xem xét tình trạng của người phụ nữ, sau đó lắc đầu nói: “Cậu hỏi làm sao mà chết máy luôn thế?”

Khi Tổ Thiến bắt đầu ăn nói lung tung, chồng cô ta là Sa Vượng cũng đã không còn biểu cảm sợ hãi vừa rồi nữa, mà cúi đầu không nói một lời, không biết đang suy nghĩ gì...

Nghe Thạch Lỗi nói như vậy, Viên Mục Dã nhún vai: “Làm sao tôi biết, bằng không anh tới hỏi coi?!”

Thạch Lỗi bước tới trước mặt Sa Vượng: “Tôi biết các người nghe hiểu. Tôi cũng không vòng vo với các người. Tùy Quang Nam đã chết, trước khi chết hắn đã cầm đồ của tôi. Chỉ cần các người trả lại món đồ đó cho tôi, các người muốn ở đây sống cuộc sống gia đình thì sống, muốn chơi đóng vai thì chơi, tôi không xen vào...”

Sa Vượng từ từ ngẩng đầu, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Tùy Quang Nam là ai? Hắn lấy thứ gì của anh?!”

Không đợi Thạch Lỗi nói, A Triết đã sừng cò: “Xem ra không cho mày ăn hành là mày sẽ không nói rồi!”

Ai ngờ Viên Mục Dã lại cản A Triết, sau đó nhìn xoáy vào mắt Sa Vượng: “Tùy Quang Nam là một trong số những đứa trẻ trước kia được các người đưa ra ngoài...”

Lúc này đây, biểu cảm của Sa Vượng đã có thay đổi. Hắn cúi đầu suy nghĩ rồi nói: “Những đứa trẻ rời khỏi đây đều chưa từng trở về. Cho dù là một trong số chúng cầm đồ của các người, thứ đó cũng không ở đây.”

Thạch Lỗi cũng tiến lên trước: “Tại sao các người không thể rời khỏi thị trấn?”

Dường như Sa Vượng không muốn trả lời vấn đề này nên cứ nhìn nghiêng phía dưới bằng khuôn mặt không cảm xúc, chẳng nói một lời. Ai ngờ đúng lúc này, điện thoại vệ tinh trên người Thạch Lỗi đột nhiên reo lên...

Kết quả Thạch Lỗi chưa kịp lấy điện thoại ra đã thấy vẻ mặt của Sa Vượng và Tổ Thiến bị trói trên cây trở nên rất khổ sở. Bọn họ liên tục giãy giụa, mặt đỏ lên, loại vảy xanh quái lạ trên người lại nổi lên lần nữa một cách nhanh chóng.

“Nước... nước... cho chúng tôi nước!” Sa Vượng kêu lên với biểu cảm khó chịu.

Viên Mục Dã ngay lập tức lên xe lấy mấy bình nước khoáng mà bà chủ đưa cho bọn họ lúc trước. Sa Vượng vừa thấy trên tay Viên Mục Dã có nước là há to miệng, liều mạng muốn có được chai nước đó.

Viên Mục Dã thấy vẻ mặt bọn họ đau đớn nên lần lượt rót nước cho Sa Vượng và Tổ Thiến... Sau khi uống nước xong, vảy xanh trên người cả hai nhanh chóng lặn đi, lại trở về làn da của người bình thường nên có.

Thạch Lỗi giật mình nói: “Hóa ra nước có thể làm lặn vảy xanh trên người các người đi!”

Sa Vượng thở đều lại rồi khổ sở nói: “Tắt điện thoại đi, mau tắt điện thoại đi!”

Thạch Lỗi tò mò lấy điện thoại vệ tinh trong túi ra, vừa muốn tới gần Sa Vượng, hắn đã đau đớn không chịu nổi, nhất là khi nổi mẩn, hai người lại càng sống không bằng chết.

Sau khi có được đáp án mình muốn, Thạch Lỗi mới tắt điện thoại vệ tinh. Bây giờ Sa Vượng và Tổ Thiến mới không còn đau đớn như vừa rồi nữa...

“Bọn họ sợ điện thoại vệ tinh ư?” A Triết hỏi bằng vẻ mặt khó tin nổi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không chỉ là điện thoại vệ tinh, điện thoại di động, tivi, máy tính... chắc là tất cả mọi thứ có thể phát ra sóng điện từ.”

Chương 501: Ong thợ

A Triết nghe vậy giật mình hiểu ra: “Bảo sao cái thị trấn nhỏ này lạc hậu thế? Hóa ra bọn họ chỉ cần vừa tiếp xúc với sóng điện từ là biến trở lại thành tôm tít ngay!”

Viên Mục Dã nhìn A Triết mà không biết phải nói gì nữa, cậu quay đầu tiếp tục hỏi Sa Vượng: “Vậy tại sao đám trẻ nhỏ rời đi trước đó lại không sao?”

Sa Vượng do dự một lúc rồi đáp: “Bọn nó khác với chúng tôi...”

Viên Mục Dã thấy Sa Vượng nói được một nửa lại ngừng, bèn truy hỏi: “Có gì không giống?”

Sa Vượng trừng mắt nhìn Viên Mục Dã rồi bỗng hỏi: “Cậu biết kết cấu xã hội của ong mật không?”

Viên Mục Dã bị hỏi mà thoáng ngạc nhiên, sau đó gật đầu nói: “Biết một chút, trong một tổ ong có ong chúa, ong thợ, ong đực và ấu trùng... Nhưng nó thì có liên quan gì đến vấn đề của tôi?”

Sa Vượng suy nghĩ rồi đáp: “Những người như chúng tôi ở lại thị trấn chính là ong thợ, còn có thể rời đi là ấu trùng...”

Viên Mục Dã hiểu ra Sa Vượng muốn nói còn một con ong chúa nữa, cậu trầm giọng xuống: “Vậy ong chúa đâu? Cô ta ở chỗ nào?”

Lần này Sa Vượng không nói, nhưng theo nét mặt của anh ta thì chắc chắn anh ta từ chối trả lời vấn đề này. Viên Mục Dã cũng không miễn cưỡng mà đổi sang một đề tài khác: “Tại sao ấu trùng lại có thể rời đi, chẳng lẽ bọn họ không sợ sóng điện từ bên ngoài sao?”

Sa Vượng nghe xong mà trầm ngâm mất một lúc, dường như đang nghĩ xem câu tôi hỏi là có ý gì, một lát sau anh ta mới đáp lại: “Chúng tôi không hiểu hệ thống ngôn ngữ của các người lắm, cho nên không thể biểu đạt rõ ràng, nếu như dùng

ngôn ngữ của các người để diễn tả... Vậy hẳn là bọn họ đang liên tục biến đổi.”

A Triết nghe mà chẳng hiểu gì, gãi quấy ra hỏi Thạch Lỗi: “Cái gì mà liên tục biến đổi? Chẳng lẽ bọn chúng còn có thể biến thành người khác?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Ý của anh ta là, những ấu trùng bị đưa ra ngoài đó đang liên tục tiến hóa, nó đã có thể quen với cuộc sống của xã hội loài người.”

Viên Mục Dã đã có khái niệm cơ bản về loài sinh vật này, cậu hỏi tiếp: “Một vấn đề cuối cùng, mục đích các người gửi những ấu trùng đó ra ngoài là gì...”

Không ngờ đúng lúc này Sa Vượng và Tổ Thiên biểu lộ rất đau đớn, cả hai đều trợn tròn mắt, đồng thời duỗi cổ, trong cổ còn phát ra một âm thanh: “Ách... ách...”

Viên Mục Dã thấy vậy bèn hô to: “Mau trả lời vấn đề của tôi, gửi ấu trùng ra ngoài là để làm cái gì?”

Đôi mắt Sa Vượng chuyển động, ánh mắt tràn đầy đau đớn, anh ta cố nói hai chữ cuối cùng: “Sinh sôi...” Ngay sau đó thân thể hai người liên tục vặn vẹo, A Triết đứng phía sau phát hiện có vật gì đó đang ngo ngoậy ở chỗ xương cổ của bọn họ!

“Gáy bọn chúng có gì đó!” A Triết giật mình nói.

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi vội vàng đi ra đằng sau nhìn xem, đúng là dưới da chỗ xương cổ có vật cứng dài mười mấy centimet đang ngo ngoậy, trông nó rất giống một con bọ cạp lớn...

Thạch Lỗi cũng hơi choáng váng, gãi vội vàng kéo hai người lùi xa một chút rồi hỏi: “Tại sao tôi cảm thấy vật bên trong cơ thể họ muốn chui ra vậy?”

Thạch Lỗi vừa dứt lời, miệng và mũi của Sa Vượng, Tổ Thiên liên tục chảy máu, sau đó có một con vật máu me đầy người, trên mình có vảy bò ra từ trong miệng bọn họ.

Động tác của thứ này cực nhanh, sau khi rời khỏi thân thể là lập tức nhảy xuống đất như để tìm vật chủ ký sinh tiếp theo... Bọn chúng nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của ba người

Viên Mục Dã, tiếp đó chúng nhảy cao tận ba mét để lao về phía ba người.

May mà A Triết nhanh tay nhanh mắt, gã bắn pằng pằng hai phát là bắn nát hai con bọ này, trong không khí lập tức có một mùi hôi thối giống như mùi mắm tôm bị hỏng... Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đứng cách khá xa nên còn ổn, A Triết đứng gần nhất bị cái mùi đó xộc lên khiến gã phải lùi về phía sau vài bước rồi nôn khan.

“Chuyện gì thế này? Sao con tôm tít này có mùi thối thế! Mà sao đột nhiên nó lại không cần thân thể trước đây nữa vậy?” A Triết nói với khuôn mặt đen đui.

Viên Mục Dã đi đến nhìn thoáng qua hai bãi thi thể sền sệt của con bọ rồi nói: “Bởi vì bọn chúng biết mình để lộ quá nhiều bí mật, mà lại không thể thoát khỏi sự trói buộc trên người, vì vậy chỉ có thể từ bỏ thân thể trước đó rồi đến chiếm đoạt ba người chúng ta, chỉ cần hai người trong số ba người bị chiếm đoạt cơ thể, vậy người còn lại cũng khó thoát kiếp số.”

Nếu không phải bị mùi thối xộc lên đến giờ vẫn còn sợ, A Triết còn muốn tiến lên đạp thêm vài cái. Còn hai người Sa Vượng và Tô Thiển lúc này, hốc mắt sụp xuống, làn da khô quắt, chỉ vài phút sau đã biến thành hai bộ xương khô chỉ còn một lớp da.

Viên Mục Dã nhìn hai thi thể này rồi quay ra hỏi Thạch Lỗi: “Trước đó anh đã nhìn thi thể của Tùy Quang Nam chưa? Có phát hiện chỗ nào lạ không?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Cậu ta chết và được xử lý như vụ tự sát, đến cả thi thể cũng không được giải phẫu mà trực tiếp đem đi hỏa táng.”

Viên Mục Dã nghĩ thầm trong lòng, xem ra con bọ trong người Tùy Quang Nam cũng đã chết, vì vậy mới không biến thành đáng vẻ giống ma quỷ như của Sa Vượng và Tô Thiển.

Còn ngay sau khi hắn chết trên người có xuất hiện chuyện lạ nào không, thì phải tìm cơ hội hỏi thử Lê Thần mới được, dù gì cậu ta cũng là người giết Tùy Quang Nam... Nhưng không hiểu khi Lê Thần biết kẻ thù mà mình giết chỉ là người bị một con bọ lạ ký sinh thì cậu ta sẽ có cảm nghĩ gì?

“Tiếp theo phải làm gì?” A Triết nhìn thi thể con bọ trên mặt đất, mặt tỏ vẻ ghét bỏ rồi hỏi Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi trả lời: “Đi tìm bộ công cụ trên xe rồi chôn ngay hai bộ xương khô cùng hai cái bẫy này đi, nếu không sớm muộn gì cũng bị đám ong thợ trên thị trấn ngửi được mùi vị rồi tìm đến đây...”

Nhưng Viên Mục Dã lại không quan tâm đến điều đó, thứ cậu quan tâm là hai chữ sinh sôi mà Sa Vượng nói trước khi chết. Nếu những vật này chỉ chiếm một thị trấn nhỏ, vậy mọi chuyện còn dễ giải quyết, nhưng bây giờ bọn chúng có năng lực gửi ấu trùng đã tiến hóa ra khỏi thị trấn rồi để ấu trùng trà trộn vào cuộc sống của người thường... Mặc kệ mục đích của loài sinh vật này là gì, mọi thứ đều khiến người khác phải lo lắng.

Hơn nữa, Sa Vượng luôn né tránh nói về ong chúa, nó mới là cội nguồn tội ác, chỉ có tìm được con bọ cái này thì mới giải quyết được vấn đề. Nếu không, dù đám người Viên Mục Dã có giết toàn bộ những người bị “Ong thợ” ký sinh trên thị trấn, thì vị nữ vương điện hạ đó sẽ lại sản xuất càng nhiều ấu trùng đi gây họa cho người khác...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn xoay người nói với Thạch Lỗi và A Triết: “Chúng ta phải về thị trấn tìm ong chúa mới được!”

A Triết không có dị nghị gì, nhưng Thạch Lỗi lại không quá yên tâm: “Muốn đi cũng phải chờ đến buổi tối đã, bây giờ toàn bộ ong thợ ở thị trấn đều đang trong thời kỳ hoạt động.”

Viên Mục Dã nói: “Xem tình huống thì giữa các ong thợ không có quá nhiều trao đổi, nếu không tại sao người này lại không biết Tùy Quang Nam?”

Chương 502: Bức cung

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã nhắc đến Tùy Quang Nam, gã bèn hừ lạnh: “Chuyện tìm ong chúa cứ để đến buổi tối rồi hãy làm, chuyện quan trọng nhất bây giờ vẫn là tìm được bà bà chủ quán thoát ần thoát hiện kia đã...”

Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ mấy người Thạch Lỗi không hề có hứng thú với việc cứu thế giới, mục đích cuối cùng của họ chỉ là tìm được đồ vật, thế là cậu gật đầu: “Cũng được, mặc dù bà chủ đó là ong thợ, nhưng từ trước đến giờ bà ta vẫn có liên hệ bằng thư với con mình, có lẽ cấp bậc ong thợ của bà ta cao hơn Sa Vượng một chút.”

Sau khi xử lý thi thể trong rừng xong, mọi người lại quay về thị trấn, nhưng lần này họ không lái xe mà đi bộ về... Buổi sáng thị trấn Hải Lâm trông vẫn rất náo nhiệt, những người trông có vẻ bận rộn kia lập đi lập lại những chuyện đã làm ngày hôm qua.

Viên Mục Dã nhìn từng con “Ong thợ” trước mắt, cậu lại nhớ tới từ “sinh sôi” Sa Vượng đã nói trước khi chết, trong lòng Viên Mục Dã bỗng sinh ra một luồng khí lạnh... Mặc dù thế giới này cũng không phải chỉ thuộc về con người, nhưng loài vật sống bằng cách ký sinh vào cơ thể người này thật quá đáng sợ. Nếu để mặc bọn chúng tiếp tục mở rộng dân số, vậy chỉ sợ tương lai con người sẽ tràn ngập nguy hiểm.

Ba người nhanh chóng đi thẳng đến nhà nghỉ Lâm Trung Các, có lẽ do không lái xe nên họ cũng không bị người trên đường chú ý. Lúc đi vào quán trọ, vừa hay họ nhìn thấy bà chủ đang quét dọn vệ sinh.

Bà chủ quán thấy ba người Viên Mục Dã cùng trở về, vội vàng nhiệt tình đón tiếp: “Về rồi à? Mấy vị ăn gì chưa? Nhà nghỉ chúng tôi có cung cấp bữa sáng miễn phí...”

Thạch Lỗi khách sáo nói: “Không cần làm phiền, chúng tôi vừa ăn ở ngoài rồi.”

Bà chủ quán nghe Thạch Lỗi nói thế thì trên mặt lộ vẻ mừng thầm, nhưng vẻ mặt đó biến mất ngay lập tức.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn cười nói với bà chủ quán: “Chị à, nước trong phòng chúng tôi đã quá hạn từ lâu rồi, nếu có thời gian chị thay cho chúng tôi vài chai nhé.”

Bà chủ quán ân cần đáp ứng: “Được, lát nữa tôi sẽ mang qua cho các cậu...”

Ba người về phòng chưa được một lúc, bà chủ quán đã cầm theo một túi nước khoáng đến gõ cửa, nhưng khi Viên Mục Dã đi ra mở cửa thì không chủ động cầm nước trong tay đối phương mà lại nghiêng người để bà ta tiến vào phòng.

Cảnh tượng kinh dị khi bà chủ quán chặn cửa lần trước vẫn hiện lên rõ ràng trước mắt Viên Mục Dã, cậu biết người đàn bà này không hề dễ đối phó giống Sa Vượng và Tổ Thiển, Viên Mục Dã cười nói: “Chị à, hình như đường ống nước của phòng chúng tôi có một chút vấn đề...”

Bà chủ nghe thế bèn đặt nước trên bàn, sau đó đi cùng Viên Mục Dã vào phòng vệ sinh, nhưng vừa đi vào, bà ta lập tức sững sờ, vì bà ta nhìn thấy Thạch Lỗi và A Triết đã chuẩn bị sẵn một bồn nước chờ mình.

Bà chủ quán hiểu ngay có chuyện gì xảy ra, bà ta muốn đi ra ngoài nhưng Viên Mục Dã ở phía sau nhanh chóng đóng cửa buồng vệ sinh để chặn đường lui của bà ta...

Chuyện còn lại giao cho Thạch Lỗi và A Triết, còn Viên Mục Dã ngồi trên ghế sofa nghiên cứu mấy chai nước khoáng mà bà chủ cầm đến. Cậu đã đọc được từ trường tư duy ở nhà máy nước, năm đó những học sinh và gia đình họ đều trúng chiêu khi uống loại nước khoáng này.

Nhưng Viên Mục Dã nghĩ mãi mà không rõ, bên trong nước này có bí ẩn gì? Ngay lúc cậu đang ngẩn người nhìn chai nước, cửa phòng vệ sinh bật mở, A Triết đi ra và bảo: “Có thể vào được rồi, đã không chế xong.”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó tiện tay cầm một chai nước đi vào... Lúc này, bà chủ quán đang bị trói chặt trên mặt đất, trong miệng còn bị nhét một chiếc khăn lông trắng của nhà

ngủ, khi bà ta nhìn thấy Viên Mục Dã tiến vào bèn trợn trừng mắt, trong miệng còn phát ra âm thanh ô ô.

Viên Mục Dã đi tới trước mặt bà chủ quán rồi nói: “Tôi có mấy vấn đề muốn hỏi, hy vọng chị có thể trả lời thành thật.”

Nói xong, Viên Mục Dã tháo chiếc khăn bịt miệng bà chủ quán ra, tiếp đó chỉ vào chai nước khoáng rồi hỏi: “Vì sao chị luôn hy vọng chúng tôi uống nước? Trong này có thứ gì à?”

Sau khi bà chủ quán có thể nói chuyện, bà ta lập tức hoảng sợ, hỏi: “Các anh làm gì thế? Nhà nghỉ nhỏ này của tôi buôn bán không tốt đâu, tôi không có tiền...”

Viên Mục Dã thấy lại là mấy lời kịch này thì bật cười: “Đương nhiên tôi biết nơi này buôn bán không tốt, vì chị ở đây hai mươi năm cũng chẳng có được mấy lượt khách.”

Mặc dù thế cục trước mắt thể hiện rõ chúng tôi đã biết một số chuyện của bà chủ quán, nhưng bà ta vẫn cố cãi: “Tôi không biết các anh đang nói gì?”

“Được rồi, vậy chúng ta nói một chút chuyện về con chị nhé? Nó đã đi nhiều năm rồi mà sao chưa từng quay về dù chỉ một lần?” Viên Mục Dã kiên nhẫn hỏi.

Bà chủ quán nghe vậy khổ sở đáp: “Nó có sự nghiệp riêng của nó, điều kiện ở đây không tốt, tôi làm sao có thể để nó về đây chứ?”

Viên Mục Dã cười: “Được thôi, kể cả những gì chị nói là thật, nhưng cậu ta là một đứa con trai, đâu thể nào cả hai mươi năm cũng không quay về thăm mẹ chứ?”

“Đó là vì công việc của nó quá bận!” Bà chủ đã nghĩ sẵn câu trả lời.

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng là như vậy, công việc của Tùy Quang Nam khá bận, nhưng sao cậu ta không đón chị ra đây ở cùng?”

Khi bà chủ quán nghe thấy Viên Mục Dã nhắc đến Tùy Quang Nam, sắc mặt bà ta bỗng hơi đổi, hiển nhiên bà ta không ngờ những người trước mặt này lại có liên quan đến Tùy Quang Nam...

Vì để tiếp tục diễn, bà chủ quán vẫn lắc đầu nói: “Ai là Tùy Quang Nam, tôi không biết! Con tôi tên là Quý Sùng Quang!”

Thạch Lỗi ở bên cạnh tiến lên nói: “Đừng có lòng vòng với chúng tôi, nói thật cho chị biết, Tùy Quang Nam cầm đồ của chúng tôi, nếu không chúng tôi cũng chẳng điều tra đến chỗ này, biết điều thì mau đưa đồ vật đây, nếu không bí mật về cái trần nhỏ này của các người sẽ không còn là bí mật nữa đâu...”

Bà chủ quán hiển nhiên có đạo hạnh cao hơn Sa Vượng nhiều, đến lúc này mà bà ta vẫn giả vờ tội nghiệp: “Cầu xin mấy người đừng làm hại tôi, tôi thật sự không có tiền, con tôi cũng không có tiền...”

Thạch Lỗi thấy người này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, bèn giơ tay sờ soạng gáy bà ta rồi bảo: “Tôi khuyên bà chị hãy ngoan ngoãn nói thật, nếu không tôi không ngại làm một cuộc giải phẫu nhỏ ở bộ phận này!”

Gã vừa dứt lời là lập tức dùng tay giữ chặt một chỗ trên da cổ của bà chủ quán, sau đó nói: “Cho bà chị thêm một cơ hội, thành thật trả lời vấn đề của chúng tôi.”

Bà chủ quán bị giữ chặt chỗ yếu, sắc mặt trong nháy mắt đã thay đổi, bà ta há to miệng, đầu hơi ngửa về phía sau, dường như muốn trốn thoát khỏi cơ thể này...

Chương 503: Ao nước hình tròn

Tiếc là ngón tay thon dài của Thạch Lỗi rất có sức mạnh, gã giữ chặt phần đuôi của con bọ ở dưới da khiến nó không có cơ hội chạy trốn...

Viên Mục Dã thấy sắc mặt bà chủ quán rất đau đớn, bèn thở dài bảo: “Đừng vùng vẫy vô ích, trả lời vấn đề của tôi, tại sao lại muốn chúng tôi uống nước ở chỗ này?”

Lúc này vì quá đau đớn nên trên người bà chủ quán đã bắt đầu xuất hiện vẩy xanh, bà ta dùng ánh mắt cố sức nhìn chai nước khoáng trong tay Viên Mục Dã rồi nói: “Hy vọng... Đó là hy vọng của chúng tôi.”

Viên Mục Dã không ngờ bà chủ quán lại có thể nói ra từ “Hy vọng”, cậu tiếp tục truy hỏi: “Vậy những đứa trẻ bị đưa đi giống Tùy Quang Nam là gì đối với các người?”

Không ngờ bà chủ quán nghe xong lại nói: “Bọn họ cũng là ‘Hy vọng’...”

Lúc này A Triết đi từ ngoài cửa vào, không biết gã kiếm đâu ra một cái thùng to màu trắng có nắp đậy, gã hỏi: “Cái này thế nào? Có thể đựng con mụ này chứ?”

Thạch Lỗi nhìn qua: “Cũng vừa đây, cho ít nước vào trong nữa, nhớ không tìm thấy vật bị Tùy Quang Nam giấu thì chúng ta mang người phụ nữ này về nghiên cứu thử một chút...”

A Triết lấy nước trong bồn tắm vào thùng, sau đó cùng với Thạch Lỗi nâng bà chủ quán ném vào bên trong, tiếp đó gã bịt chắc chắn bên ngoài.

Viên Mục Dã thấy chiếc thùng kín mít thì lo lắng hỏi: “Giám giữ như vậy có ngại thở chết không?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Chẳng sao, chết thì lại lên thị trấn bắt một con về.”

Viên Mục Dã nghe xong mà không biết phải nói gì nữa...

Sau khi ba người xác nhận bà chủ quán không thể chạy ra, họ khóa cửa phòng rồi rời khỏi nhà nghỉ Lâm Trung Các, lúc này vừa qua giữa trưa, đồ ăn vẫn còn đặt trên chiếc xe ngoài thị trấn, vì vậy bọn họ phải đi bộ ra xe ăn chút gì trước đã.

Không ngờ lúc ba người quay về, họ vô tình bắt gặp người đưa thư đang đạp xe đi qua, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi liếc mắt nhìn nhau rồi đi theo, bọn họ muốn xem người này đưa tin đến cho những gia đình nào...

Người đưa thư là người duy nhất liên hệ với bên ngoài của thị trấn này, bởi vì những bức thư này sẽ không tự mình chạy đến bưu cục, vậy nhất định phải có người ngoài gửi đến... Nhưng bây giờ Viên Mục Dã còn chưa thể xác định tình huống của người đưa tin vào thị trấn có giống Tùy Quang Nam hay không?

Sau đó ba người bám theo người đưa thư một đoạn, bọn họ thấy cả buổi chiều anh ta lần lượt đưa tin cho vài gia đình, mặc dù nhìn từ bên ngoài, những gia đình này nhận được thư xong đều rất vui vẻ, nhưng khi quay người đi vào nhà lại là một sắc mặt khác.

Thạch Lỗi muốn xem trong những bức thư này viết cái gì, biết đâu những người đó là cùng một bọn với Tùy Quang Nam? Nhưng Viên Mục Dã lại không cho là như vậy, bởi vì theo cậu thấy, nếu thật sự giống những gì bà chủ quán đã nói, những đứa trẻ bị đưa ra ngoài là “Hy vọng”, mà kết cấu xã hội của họ lại giống với ong mật, vậy sau khi những đứa trẻ này trưởng thành, chúng sẽ thành lập tổ ong riêng của mình.

Bởi vì một núi không thể chứa hai hồ, nên khẳng định thành phố những đứa trẻ này đang ở sẽ không quá gần nhau, giữa bọn chúng cũng sẽ không có quá nhiều liên hệ...

Chuyện phát triển đến nước này, dự tính ban đầu của ba người Viên Mục Dã đã thay đổi, Thạch Lỗi và A Triết đương nhiên là nghĩ đến lợi ích tổ chức, kể cả không lấy lại được năm mươi

triệu và số liệu nghiên cứu, bọn họ cũng muốn thu nhỏ mức tồn thất đến thấp nhất.

Còn Viên Mục Dã lại khác, bây giờ có một loài sinh vật chưa rõ đang xâm lấn thế giới con người, nếu như không can thiệp thì không ai có thể biết chuyện này sẽ phát triển đến mức nào, cậu không muốn vì một chút lợi ích trước mắt mà chôn vùi cả nhân loại.

Tuy lập trường của bọn họ không giống nhau, nhưng điều này không đại biểu cho họ không thể trăm sông đổ về một biển, mà Viên Mục Dã cũng biết mình bây giờ còn đang ở trên địa bàn của người ta, cậu đành đi bước nào hay bước đó, Viên Mục Dã bèn thương lượng với Thạch Lỗi xem tiếp theo nên làm gì...

Ban đầu Thạch Lỗi và A Triết vẫn muốn đi vào một nhà nào đó cướp lấy bức thư, nhưng Viên Mục Dã lại đưa ra ý kiến khác, cậu muốn ba người họ quan sát thêm hai ngày, để xem bọn họ nhận được thư xong sẽ có phản ứng gì.

A Triết chắc chắn không có kiên nhẫn để tiếp tục chờ đợi, nhưng dục tốc bất đạt, vì vậy cuối cùng Thạch Lỗi vẫn đồng ý với đề nghị của Viên Mục Dã, ba người bọn họ sẽ chia nhau ra quan sát ba gia đình, nếu như bọn họ nhận được thư xong mà trong hai ngày tới không có gì khác lạ, đến lúc đó đi cướp thư cũng không muộn.

Vậy mà bọn họ không ngờ được là, ba gia đình này, hoặc là nói tất cả những người nhận được thư đêm hôm đó đều có hành động, có một thành viên trong gia đình trời tối bèn yên lặng đi ra ngoài một mình rồi tiến về phía nhà máy nước...

Trước đó họ vẫn tách ra để theo dõi ba người, chỉ một lát sau lại chạm mặt trên đường, điều khiến bọn họ thấy lạ là, mặc dù những người này cuối cùng đều đi cùng nhau, nhưng lại không hề có bất kỳ sự trao đổi nào.

Chỉ một lúc sau, đoàn người trước mặt đã đi đến cửa chính nhà máy nước, ông già canh cửa dường như đã chờ ở đó từ lâu, ông ta không nói gì mà cho ngay những người này vào... Ba người Viên Mục Dã đương nhiên không thể vào bằng cửa chính, bọn họ đi theo con đường cũ, nhảy tường mà vào.

Bởi vì sân của nhà máy hơi trống trải nên bọn họ không thể đến gần như lần trước mà chỉ có thể đứng từ xa nhìn đoàn người xếp hàng đi vào nhà máy nước...

Nhìn thấy cảnh này, Viên Mục Dã có một dự cảm là rất có khả năng những người này sẽ đi tới khu đất trống phía sau nhà máy, sau khi những người kia đã vào hết, ba người bọn họ nhanh chóng đi theo.

Ba người vào trong nhà máy rồi thì khá hơn một chút, không giống với lúc trong sân không hề có chỗ ẩn nấp, nhưng bọn họ vẫn không dám đến quá gần vì sợ đánh động những người kia.

Khi một lần nữa quay trở lại bãi đất trống kia, ba người giật mình phát hiện đám người phía trước đang xếp hàng rồi đi theo vòng tròn. Lúc trước đó Viên Mục Dã không nhìn rõ vòng tròn lớn kia là cái gì, lần này cậu đến gần hơn nên phát hiện ra nó là một cái ao nước lớn.

Viên Mục Dã thấy vậy không nhin được mà nghĩ thầm, quả nhiên có liên quan đến nước, xem ra rất có khả năng loại bọ quái lạ này đến từ trong nước... Nhưng vấn đề là hai mươi năm trước những người ở đây vẫn còn rất bình thường, vậy thì cơ hội nào đã khiến loài sinh vật ở trong nước xa lạ này xâm lấn đến thế giới con người chứ?

Trong lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ lung tung, cậu thấy đám người phía trước bỗng đứng yên bên cạnh ao nước, trong tích tắc có vật gì đó như những xúc tu duỗi ra từ trong nước, cuối cùng nó thò vào miệng những người kia để thăm dò.

Chương 504: Nước tắm

A Triết thấy thế bèn nhỏ giọng hỏi: “Bọn chúng đang làm gì thế?”

Thạch Lỗi lắc đầu, sau đó giơ tay ra hiệu im lặng.

Mà trong khoảng thời gian ngắn cũng có vô số ý nghĩ nảy sinh trong đầu Viên Mục Dã. Cho ăn? Giao phối? Hay là đẻ trứng? Nhưng quan sát một lát cậu phát hiện dường như không phải như vậy, cái xúc tu mềm mềm đó chỉ dừng một lát trong miệng mọi người rồi lại rút về trong nước, còn những người kia cũng quay người rời đi.

Ba người Viên Mục Dã nấp trong bóng tối đợi đến khi những người kia rời đi hết, sau đó bọn họ từ từ đến bên cạnh ao nước hình tròn. Ba người mượn ánh trăng để nhìn vào trong nước, họ phát hiện ao nước như bể bơi này có sóng gợn lăn tăn, thỉnh thoảng có bọt nước nổi lên bềnh trên mặt, hiển nhiên phía dưới có vật gì đó...

Viên Mục Dã nhìn mặt nước rồi nói với mấy người Thạch Lỗi: “Phía dưới có thể chính là ông chúa!”

A Triết quay ra hỏi Thạch Lỗi: “Làm gì bây giờ? Chúng ta cho nổ tung con bọ chúa phía dưới này à?”

Thạch Lỗi trừng mắt với A Triết rồi bảo: “Đừng gây rối, còn chưa hiểu rõ cuộc là chuyện gì xảy ra đâu!”

Viên Mục Dã cũng không đồng ý giết chết vật bên dưới, nhớ “Ông chúa” chết đi rồi, toàn bộ “Ông thợ” trên thị trấn đều nổi điên vì không có ai lãnh đạo thì sao?

Hiểu biết hiện tại của bọn họ về loài sinh vật này vẫn có hạn, họ chỉ biết bọn chúng ký sinh trên cơ thể người, đồng thời có thể bắt chước hành vi và giọng nói con người, còn về việc bọn chúng có khả năng nào khác không... Tạm thời vẫn chưa biết được, vì vậy tùy tiện giết “Ông chúa” cũng không phải cách tốt nhất.

Đêm đó ba người ngồi bên cạnh cái ao tròn rất lâu mà vẫn không thấy vật bên dưới chui ra, nhưng nhìn kích cỡ cái ao này thì dù nuôi cá voi trong đó cũng được.

Sau khi trời hửng sáng, bọn họ về trong xe ngủ bù một lúc, tiếp đó ba người lại chia ra để theo dõi ba gia đình kia, họ phát hiện những gia đình đó vẫn lặp lại chuyện hôm qua như bình thường...

Cuối cùng Viên Mục Dã quyết định tranh thủ lúc bọn họ ra ngoài làm việc, cậu lẻn vào phòng đọc trộm bức thư hôm qua, nhưng khi Viên Mục Dã nhảy vào trong sân thì cảm thấy đằng sau lưng có người... Cậu bất ngờ quay đầu lại và thấy Lê Thần luôn thoắt ẩn thoắt hiện đã xuất hiện sau lưng mình.

“Mỗi lần cậu xuất hiện có thể bình thường một chút không?” Viên Mục Dã hơi bực mình.

Lê Thần cười nói: “Tôi và anh ở cùng một phe thì cần gì phải sợ chứ? Thế nào? Cảnh tượng đêm qua kích thích không?”

Viên Mục Dã nghe là biết đêm qua Lê Thần cũng có mặt ở đó, giọng cậu trầm xuống: “Hai ngày qua cậu đã tìm được đầu mối nào rồi?”

Lê Thần nhún vai, đáp: “Về cơ bản không khác với mấy người, nhưng theo suy đoán của tôi, tình huống tối hôm qua chắc là trạng thái bình thường, nói cách khác là hề người nào nhận được thư của những đứa trẻ đó, thì buổi tối đều sẽ đi đến cái ao hình tròn gặp ông chúa...”

“Ý cậu là bọn họ truyền nội dung bức thư cho ông chúa à?” Viên Mục Dã nghĩ ngợi hồi.

Lê Thần gật đầu: “Đúng là như vậy... Nhưng không biết quái vật trong nước biết nội dung trong thư để làm gì?”

“Muốn hiểu biết về thế giới này mà thôi, đúng rồi, cậu còn nhớ chuyện trước và sau khi Tùy Quang Nam bị cậu giết không? Có chỗ nào quái lạ không?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Lê Thần suy nghĩ rồi trả lời: “Lúc đó tôi cũng không nhìn kỹ, sau khi giết hắn, tôi vội vàng tìm số liệu nghiên cứu, ai mà ngờ Tùy Quang Nam lại bị điều khiển bởi một con bọ chứ? Trước đây, khi tôi đi học đã cảm thấy kẻ này hơi khó chịu, bây giờ

xem ra chúng tôi là đang học, còn hắn là đang bắt chước học tập.”

Nghe Lê Thần nói như vậy, Viên Mục Dã rơi vào trầm tư. Thật ra thằng nhóc trước mặt này chưa chắc đáng tin, cậu đã thấy cảnh tượng Tùy Quang Nam tự dùng dao cắt cổ, còn về việc làm như vậy có thể giết con bọ bám vào gáy hắn hay không... thì chưa thể biết được.

Nhưng bây giờ xem ra, lúc ấy Viên Mục Dã đã đọc được từ trường tư duy của con bọ đó, nhưng một con bọ mà cũng có từ trường tư duy sao? Hoặc có thể nói, sở dĩ những ấu trùng đó có thể thích ứng với cuộc sống bên ngoài là vì nó đã cộng sinh với cơ thể bị mình ký sinh, vì vậy mới được bà chủ quán gọi là “Hy vọng”?

Mà trên gáy đám “Hy vọng” kia phải khác với những ong thợ trên thị trấn, ít nhất không thể để người khác liếc mắt là nhận ra vấn đề... Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn hỏi Lê Thần: “Cậu không uống nước ở chỗ này đấy chứ?”

Lê Thần không kiên nhẫn, nói: “Anh có hỏi thừa không? Tôi uống loại nước đó có mà chết à?”

“Cậu biết trong nước có gì à?” Viên Mục Dã hỏi.

Lê Thần bèn đi đến trước vòi nước trong sân rồi bảo: “Nếu tôi đoán không nhầm, nước máy ở đây đều được thông với ao nước lớn trong nhà máy nước, chỉ cần mở vòi, nước bên trong chảy ra chính là nước tắm của con bọ chúa kia!”

Viên Mục Dã đưa ra suy đoán của mình: “Cho nên chỉ cần uống nước này là sẽ bị loài sinh vật đó ký sinh.”

Lê Thần gật đầu: “Chắc là vậy, nhưng không biết thứ trong nước là virus hay vi khuẩn...”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Có lẽ cả hai đều không phải, nếu tập tính của bọn chúng giống ong mật, vậy thứ trong nước cũng chỉ có thể là trứng bọ!”

Lê Thần nghe xong mà sắc mặt rất khó coi, cậu ta nói: “May mà tôi không uống ngụm nào, mẹ nó chứ thật quá buồn nôn.”

Sau đó Viên Mục Dã đẩy cửa đi vào phòng ngủ rồi tìm kiếm bên trong, cuối cùng cậu tìm được một đồng thư trong một

ngăn kéo thường xuyên được mở ra! Viên Mục Dã tiện tay rút một bức ra nhìn thoáng qua rồi đưa cho Lê Thần: “Cậu cầm cái này đi, cậu phải nghĩ cách làm rõ xem có bao nhiêu “Hy vọng” được gửi ra ngoài, Thạch Lỗi và tổ chức của anh ta chắc chắn sẽ không làm chúa cứu thế, vì vậy chỉ có cậu mới có thể đi giải quyết hết bọn chúng.”

Lê Thần cầm bức thư, nhìn thoáng qua địa chỉ rồi hỏi: “Vậy còn anh? Anh không muốn làm chúa cứu thế à?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Cậu làm vẫn tốt hơn, tôi đang lên đi vào nước M đấy, rời khỏi Thạch Lỗi là tôi sẽ biến thành người nhập cư trái phép. Hiện giờ giữa nước S và nước M không có hiệp ước dẫn độ, tôi không muốn cuối cùng chẳng làm được chúa cứu thế mà còn phải vào nhà tù nước các cậu để nghỉ mát đâu.”

Lê Thần thở dài: “Vậy được rồi, tôi cũng không ép anh, yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách tìm ra toàn bộ những người này. Nhưng anh cũng biết biện pháp giải quyết của tôi rồi đấy, kết cục của bọn họ chỉ có thể giống Tùy Quang Nam mà thôi.”

Viên Mục Dã nghe mà cảm thấy do dự, cậu không biết rốt cuộc mình làm như vậy là đúng hay sai? Nếu như bọn họ chỉ là người bệnh bị lây nhiễm ký sinh trùng thì sao? Vậy có thể thông qua cách chữa bệnh hiện đại để biến họ trở về người bình thường không?

Chương 505: Vài ngày nữa sẽ gặp lại

Nếu như tùy tiện giết bọn họ, có phải quá không công bằng không? Dù sao bọn họ cũng là người bị hại. Nhưng khi can thiệp bằng kỹ thuật y học hiện đại, chuyện này có thể sẽ trở nên càng thêm phức tạp...

Sức mạnh thần kỳ ẩn chứa trên mình loài sinh vật này có lẽ sẽ bị người có ý đồ đoạt được, đến lúc đó sự tranh đoạt tài nguyên giữa người và người sẽ lại sinh ra vấn đề mới.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn nhìn Lệ Thần và hỏi: “Cậu nói xem, những người này còn có thể trở lại bình thường không?”

Lệ Thần cười gượng, hỏi lại tôi: “Anh cảm thấy thế nào? Cặp vợ chồng mà các anh bắt trước đó cuối cùng biến thành hình dáng quỷ quái thế nào chẳng lẽ anh không rõ à? Những người này đã chết từ năm đó rồi...”

Viên Mục Dã đương nhiên biết những điều này, nếu không làm sao cậu có thể đọc được từ trường tư duy của trường học cũ trong nhà máy nước chứ? Vì vậy cậu cũng không trông cậy vào việc những con ong thợ trong thị trấn này có thể khôi phục bình thường. Nhưng những “Hy vọng” được gửi ra ngoài kia... Liệu bọn họ có hy vọng trở về hay không?

Lệ Thần thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, bèn vỗ vai cậu và bảo: “Được rồi, đừng ở đây trách trời thương dân nữa, mỗi người đều có số mệnh của mình, tính mạng của người dân thị trấn Hải Lâm đã kết thúc từ hai mươi năm trước rồi.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Vậy cậu định làm thế nào? Còn muốn tìm những số liệu nghiên cứu đó sao?”

Lệ Thần gật đầu: “Đương nhiên, những vật này bất kể là rơi vào tay Thạch Lỗi hay vào đám họ kia... hậu quả đều rất

ng nghiêm trọng, kể cả tôi không lấy lại được thì cũng phải tìm cách tiêu hủy nó. Thế nào, anh đồng ý giúp tôi không?”

Thật ra Viên Mục Dã cũng không hy vọng loại trang bị này được sản xuất đại trà, có lẽ hủy nó đi mới là biện pháp giải quyết hoàn mỹ nhất... Cậu gật đầu: “Nếu như cậu đã nghĩ kỹ, vậy tôi có thể giúp cậu... Nhưng cậu cũng biết tình huống của tôi rồi đấy, tôi không thể công khai khiêu chiến Thạch Lỗi, giống như cậu không dám xuất hiện trước mặt anh ta vậy, vì thế cụ thể hành động như thế nào thì phải tính kỹ một chút.”

Sau khi tách khỏi Lệ Thần, Viên Mục Dã cầm bức thư cuối cùng mà gia đình này nhận được rồi đi ra khỏi căn nhà, cậu đã xem qua nội dung trong thư, phần lớn vẫn là miêu tả sự biến đổi khí hậu và tin tức thời sự, ngoại trừ cuối thư có một câu “Vài ngày nữa sẽ gặp lại” khiến Viên Mục Dã chú ý.

Khi quay lại chiếc xe đỗ ngoài thị trấn, Thạch Lỗi và A Triết đã đợi ở đó từ lâu, trước đây bọn họ đã hẹn nhau sẽ đi lấy những lá thư cuối cùng mà ba gia đình này nhận được, nhưng khi lấy ra so sánh, tất cả đều có dòng chữ “Vài ngày nữa sẽ gặp lại!”

“Có nghĩa là gì? Những đứa trẻ đã lớn này muốn quay về à?” A Triết nói với vẻ khó hiểu.

Thạch Lỗi cau mày: “Đã nhiều năm như vậy không trở lại, tại sao đột nhiên tất cả đều muốn về nhỉ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Có lẽ sứ mệnh của bọn họ đã hoàn thành...”

“Sứ mệnh? Bọn chúng có sứ mệnh gì?” A Triết hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Khó mà nói, nhưng theo suy đoán của tôi, nó có thể liên quan đến việc thu thập tin tức.”

A Triết cười: “Hai mươi năm qua mấy kẻ này đều sống lạc hậu như vậy, thu thập tin tức bên ngoài có ích lợi gì đâu?”

Thạch Lỗi nói bằng giọng nặng nề: “Tác dụng lớn đấy, bất kỳ một loài sinh vật nào đều hy vọng giống loài của mình có thể sinh sôi nảy nở. Nói nhỏ một chút thì có thể bọn chúng đi khắp nơi thu thập tin tức là vì tìm kiếm thành phố có thể trở thành tổ ong kế tiếp. Mà nói lớn chuyện ra... rất có khả năng bọn

chúng xâm chiếm dần dần tất cả các thành phố của con người rồi thay thế chúng ta.”

A Triết giật mình: “Nghiêm trọng thế cơ à... Nhưng con người chúng ta cũng đâu phải ăn chay? Sao có thể để bọn họ này lấn át được?”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Một đao một súng đôi mắt đương nhiên không sợ, chỉ sợ loài sinh vật này sẽ làm ô nhiễm nguồn nước trước, giống như năm đó ở nơi này vậy. Tất cả mọi người không hề biết nước có vấn đề nên uống vào, cuối cùng biến thành cái xác không hồn giống cư dân trên thị trấn.”

A Triết bèn nói với Thạch Lỗi: “Lỗi này, tôi thấy lần này chúng ta về cứ chuyển tập đoàn quay về trụ sở chính là được!”

Viên Mục Dã lạnh lùng cười: “Anh nghĩ rằng rời khỏi chỗ này là không có chuyện gì sao? Nếu loài sinh vật này thật sự có dã tâm, thì kể cả anh có trốn đến Bắc Cực cũng vô ích! Anh thử nghĩ mà xem, đến lúc đó anh gặp bất kỳ người nào trên đường, trong gáy họ đều có một con bọ to tướng, mà những người không bị lây nhiễm trên Trái đất sẽ thành phe thiểu số... Đến lúc đó muốn lật lại thế cờ sẽ gần như là điều không thể.”

Thạch Lỗi hiểu ý Viên Mục Dã, gã nói: “Đây chính là việc ra tay nhưng chẳng có lợi ích gì, hiện giờ trên thị trấn ít nhất cũng phải có cả vạn ong thợ, lại thêm cái đám ‘Hy vọng’ đang trở về từ khắp nơi... Chỉ có ba người chúng ta làm sao có thể đối phó với hơn vạn người?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Chuyện này đúng là phải bàn bạc kỹ hơn... Nhưng chắc chắn không thể mặc kệ được, tôi khuyên anh vẫn nên báo cáo chuyện này cho cấp trên, nếu có cứu viện đến là tốt nhất!”

Thạch Lỗi nghe xong không nói gì nữa, gã nhìn ra ngoài xe với sắc mặt u ám, không biết trong lòng đang nghĩ gì... Viên Mục Dã hiểu rất rõ, với phong cách hành động từ trước đến giờ của đám người Thạch Lỗi, nếu không có lợi thì chắc chắn không làm, chứ đừng nói bây giờ bọn họ còn bị lỗ trong chuyện này.

Nhưng nếu chuyện này thật sự nghiêm trọng như dự đoán thì không ai có thể đứng ngoài cuộc được. Bởi vì bất kể anh là tội

phạm hay người sống đàng hoàng thì cũng cần phải sống trong một xã hội bình thường của con người, nếu không tất cả đều là nói suông...

Một lát sau, Thạch Lỗi mới quay đầu, nói: “Được rồi, tôi có thể xử lý chuyện này đến cùng, nhưng ranh giới cuối cùng của tôi là tìm được số liệu nghiên cứu và năm mươi triệu, nếu không khi trở về tôi cũng khó bàn giao.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Yên tâm, vốn tôi đến đây cũng là vì chuyện này, tôi nhất định sẽ hết sức giúp anh...”

Sau khi ba người ra quyết định, bọn họ bèn chuẩn bị quay về nhà nghỉ Lâm Trung Các, bởi vì ở đó còn một bà chị đang bị nhốt trong thùng! Viên Mục Dã luôn cảm thấy bà ta hơi có vấn đề.

Nếu như bà ta chỉ là một ong thợ để truyền tin cho ong chúa, vậy tại sao lại giấu bức thư cuối cùng mà Tùy Quang Nam gửi về? Những bức thư khác đều ở đó, tại sao thiếu mỗi bức thư này? Nếu như trước đó bà chủ quán biết mục đích mấy người Viên Mục Dã xuất hiện là vì Tùy Quang Nam, vậy chắc chắn bà ta giấu bức thư này là vì mấy người bọn họ.

Sau khi quay về nhà nghỉ, Viên Mục Dã nói ý nghĩ này cho Thạch Lỗi, gã nghe xong nửa tin nửa ngờ hỏi: “Để tự vệ à? Nhưng chẳng phải giữa đám ong thợ không có liên hệ sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Bà ta đương nhiên không phải đề phòng đám ong thợ kia!”

Chương 506: Bí mật của bà chủ quán

“Ý của cậu là bà ta để phòng ong chúa?” Thạch Lỗi trầm giọng hỏi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Những gia đình nhận được thư xong đều không đặt nó vào một vị trí bí ẩn, điều này nói rõ bất kể là ong thợ hay ong chúa đều không cố giấu nội dung bức thư. Nhưng chỉ có mỗi bức thư cuối của Tùy Quang Nam không có ở đó, điều này nói lên bà chủ quán chắc chắn không truyền tin cho ong chúa như mọi khi.”

Thạch Lỗi nói: “Ừ, khả năng này rất cao, hơn nữa bức thư cuối cùng mà Tùy Quang Nam gửi về trước khi chết chắc chắn có liên quan đến trang bị sinh vật mô phỏng kia... Xem ra chúng ta lại phải đi chăm sóc người phụ nữ trong thùng, hình như bà ta đang có dấu hiệu tỉnh lại.”

Sau đó ba người quay về phòng nhưng lại phát hiện bà chủ quán không hề nhúc nhích, Viên Mục Dã sợ bà ta chết ngạt nên đến mở nắp đang bị khóa kín ra. Không ngờ đúng lúc này, một bàn tay mọc đầy vảy xanh thò ra rồi chộp thẳng vào cổ Viên Mục Dã.

Cũng may A Triết ở bên cạnh phản ứng nhanh, gã kéo lại cái cổ đang giơ lên trước của Viên Mục Dã, làm đối phương chụp hụt...

Viên Mục Dã vẫn còn sợ hãi, cậu quay lại nói: “Cảm ơn”, gã kia nghe xong nhún vai bảo: “Đừng khách sáo, cậu nhớ kỹ đã nợ tôi một mạng là được.”

Lúc này bà chủ quán đã chui từ trong thùng ra, hai mắt vẫn tơ máu, vẻ mặt dữ tợn, rõ ràng là trạng thái khi đến gõ cửa phòng Viên Mục Dã lúc trước... Chắc bà ta nổi giận vì bị nhốt trong thùng, bây giờ tự nhiên được thả ra, đương nhiên là muốn sống mái với bọn họ.

Mặc dù nhìn bà chủ quán hơi đáng sợ, nhưng dù thế nào thì thế cục trước mắt cũng là “Một chọi ba”, hơn nữa tình huống như thế này cũng không cần Viên Mục Dã và Thạch Lỗi ra tay, chỉ cần một mình A Triết là có thể giải quyết.

Viên Mục Dã biết A Triết lợi hại, nhưng cậu chưa bao giờ nhìn tận mắt sự lợi hại của gã, bây giờ thấy A Triết giằng co với bà chủ quán thì cậu nhận ra mình không phải đối thủ của A Triết. Nếu không phải Thạch Lỗi đã dặn không được làm tổn thương tính mạng đối phương, thì chắc A Triết chỉ cần vài phút là xé được bà ta ra...

Chỉ một lát sau, hai cánh tay của bà chủ quán đã bị A Triết làm trật khớp, chúng mềm oặt rủ xuống hai bên người, còn A Triết từ phía sau một tay giữ chặt tóc bà chủ quán, một tay bắt chước động tác trước đó của Thạch Lỗi mà giữ chặt một chỗ da trên gáy rồi bảo: “Rượu mời không muốn lại thích uống rượu phạt! Nếu bà còn lộn xộn nữa thì đừng trách tôi không khách sáo!”

Bà chủ quán bị giữ vào chỗ hiểm nên không dám tùy tiện hành động, bà ta lại biến về dáng vẻ bà chủ quán nhát gan như trước, bà ta nói với vẻ rất khỏ sở: “Rốt cuộc các người muốn làm gì? Tôi có cầm tiền của các người đâu, đây cũng không phải là nơi mà các người nên tới, bây giờ các người hãy rời đi, tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra...”

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi liếc mắt nhìn nhau, xem ra đúng là bà chủ quán này biết thứ gì đó, nếu không tại sao bà ta lại chủ động nhắc đến chuyện tiền bạc chứ? Viên Mục Dã thử hỏi: “Chị không lấy, nhưng Tùy Quang Nam lấy, nếu không tại sao chúng tôi lại tìm đến chỗ này?”

Thấy Viên Mục Dã chịu nói chuyện, bà chủ quán bình tĩnh lại rồi nói: “Tùy Quang Nam từ khi rời đi chưa bao giờ trở lại. Kể cả nó thật sự cầm tiền của các người thì cũng đâu thể ở chỗ tôi chứ?”

Thạch Lỗi cười nói: “Chị nói có lý, tiền không ở chỗ này... Nhưng chị chắc chắn biết tiền ở đâu. Tùy Quang Nam đã chết, tôi cũng chỉ muốn lấy lại đồ vật của mình mà thôi, nếu chị phối hợp, có lẽ chúng tôi sẽ giữ lại tính mạng của chị, nếu

không dừng trách tôi báo cho đồng bọn của chị biết việc chị đã giấu bức thư cuối cùng của Tùy Quang Nam.”

Bà chủ quán nghe mà biến sắc, hiển nhiên là bị nói trúng tâm sự, nhưng rất nhanh bà ta lại khôi phục như bình thường: “Thư gì chứ? Chẳng phải các người đã lấy hết thư Tùy Quang Nam gửi về rồi à? Hơn nữa, những người ở đây không hề xen vào cuộc sống của nhau, người ngoài sẽ không quan tâm việc con tôi có gửi thư về hay không đâu...”

Viên Mục Dĩ nhìn mà cảm thấy kỳ quái, vừa rồi khi Thạch Lỗi nhắc đến việc bà chủ quán giấu bức thư cuối cùng, rõ ràng bà ta lộ vẻ mặt sợ hãi, nhưng tại sao lúc này lại không sợ bọn họ nói chuyện này ra?

Viên Mục Dĩ nhìn bà chủ quán không hề tỏ ra lo sợ, cậu dường như hiểu ra điều gì đó. Viên Mục Dĩ bèn ướm lời: “Chị và những đồng loại kia bình thường đều không giao lưu với nhau sao?”

Không ngờ bà chủ quán nghe xong lại lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi ngược lại: “Giao lưu? Có gì mà giao lưu? Mọi người chẳng qua cũng chỉ là cái ống truyền tin mà thôi.”

Viên Mục Dĩ lập tức cảm thấy bà chủ quán này khác với hai vợ chồng Sa Vượng trước đó, có vẻ như ý thức tự chủ của bà ta mạnh hơn một chút, thế là cậu tiếp tục nói: “Có phải chị cảm thấy dù chúng tôi biết bí mật của chị, cũng không có cách nào để thứ nằm trong ao nước hình tròn phía sau nhà máy nước biết?”

Bà chủ quán không ngờ rằng bọn họ biết cả điều này, sau một lúc sững sờ, bà ta nói: “Tôi không biết cậu đang nói cái gì?”

Viên Mục Dĩ cười: “Chúng tôi có câu ‘Biết nhưng vờ không biết’ chắc là để nói về chị rồi. Thật ra chúng tôi có thể tìm được chỗ này là vì đã tìm hiểu rõ ràng tình huống của thị trấn, đúng là chúng tôi không có bản lĩnh vượt qua giống loài để báo cáo với ong chúa, nhưng chúng tôi có thể viết thư mà? Chị nói xem nếu chúng tôi viết cho mỗi gia đình trên thị trấn một bức thư rồi nói chuyện chị bí mật giấu thư, vậy liệu bọn họ có đi đến nhà máy nước vào buổi đêm để truyền lại nội dung bức thư không?”

Lần này bà chủ quán không còn bình tĩnh như lúc nãy nữa, sắc mặt bà ta rất khó coi: “Tôi không biết Tùy Quang Nam cầm đồ của các người, lá thư của nó không hề viết về chuyện này!”

Thạch Lỗi thấy đối phương có vẻ chịu khai, lập tức truy hỏi: “Bức thư đâu? Để chúng tôi nhìn một chút là được mà phải không?”

Bà chủ quán lúc này như một quả bóng da bị xì hơi, bà ta yếu ớt nói: “Bức thư được giấu phía dưới cái giường trong căn phòng cũ của Tùy Quang Nam...”

Thạch Lỗi nhìn thoáng qua A Triết rồi bảo: “Canh giữ bà ta cẩn thận!” Sau đó gã đi ra ngoài tìm.

Không lâu sau, Thạch Lỗi cầm về một chiếc hộp giày màu đen, nhưng thật bất ngờ khi trong đó không chỉ có một bức thư mà là một chiếc hộp chứa đầy những bức thư...

Viên Mục Dã hơi giật mình hỏi Thạch Lỗi: “Sao lại nhiều như vậy?”

Thạch Lỗi không biết phải nói gì nữa: “Tôi cũng không ngờ được...”

Sau đó bọn họ tìm được bức thư Tùy Quang Nam gửi trước khi chết, khi họ mở ra xem, nội dung bức thư hoàn toàn khác với những bức trước đó, thậm chí giọng điệu cũng biến hóa long trời lở đất.

Trong bức thư này, Tùy Quang Nam đúng là không hề nhắc đến tiền và số liệu nghiên cứu, nhưng hắn lại nói với bà chủ quán rằng, nhiều năm chờ đợi là đáng giá, hắn rất nhanh sẽ quay về đón bà chủ quán rời khỏi vùng đất chết này, Tùy Quang Nam dặn bà ta hãy kiên nhẫn thêm vài ngày.

Chương 507: Ông truyền lời

Điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy bất ngờ nhất là giọng điệu của Tùy Quang Nam trong bức thư, những bức thư mà hắn gửi trước đó cứ như viết báo cáo vậy, không hề thể hiện một chút cảm xúc nào, vậy mà những bức thư này lại khác. Tùy Quang Nam lúc thì phàn nàn mình tăng ca vất vả, lúc lại biểu đạt sự mong nhớ đối với bà chủ.

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đọc ngẫu nhiên vài bức thư xong lại càng cảm thấy khó hiểu, bởi vì trong những bức thư này Tùy Quang Nam không hề khác gì một người bình thường... Còn giọng điệu của hắn với bà chủ quán nữa, có lúc giống người thân, có lúc giống bạn bè, thậm chí có khi còn giống người yêu!

Theo lý thuyết, quan hệ giữa bà chủ quán và Tùy Quang Nam phải là quan hệ mẹ con, giữa bọn họ không thể có chuyện gì lộn xộn... Nhưng thứ thật sự không chế ý thức của họ lại là loại bọ kỳ quái kia, vậy thì chuyện này cũng khó mà nói được

Thạch Lỗi nhìn bà chủ quán rồi hỏi: “Tùy Quang Nam muốn đón chị đi đâu?”

Bà chủ quán lắc đầu: “Không biết, tôi không hỏi và nó cũng không nói...”

Viên Mục Dã thấy bà ta có vẻ không nói dối, bèn cầm bức thư cuối cùng lên rồi hỏi: “Tại sao Tùy Quang Nam lại gọi chỗ này là vùng đất chết?”

Bà chủ quán nghe thế mặt biến sắc, dường như bà ta không muốn trả lời vấn đề này, Thạch Lỗi thấy vậy lập tức uy hiếp: “Tùy Quang Nam đã chết, còn ai có thể đón chị rời khỏi đây? Nếu chị chọn hợp tác với chúng tôi và nói hết mọi chuyện, có lẽ chúng tôi có thể dẫn chị rời khỏi nơi này, để chị đi đến bất kỳ nơi nào mà mình muốn...”

Khi Thạch Lỗi nói ra câu cuối cùng, cơ thể bà chủ quán rõ ràng đã run lên, xem ra câu nói này có sức cảm dỗ rất lớn, thế là Viên Mục Dã tranh thủ cơ hội mà tiến tới: “Chúng tôi phải biết toàn bộ sự thật thì mới có biện pháp giúp chị hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống bây giờ, nếu không chờ khi những ‘Hy vọng’ mà chị nói quay về, có lẽ chị sẽ thật sự không còn cơ hội nữa.”

Thật ra Viên Mục Dã cũng không rõ Tùy Quang Nam gọi chỗ này là “Vùng đất chết” có liên quan gì với đám “Hy vọng” muốn nhanh chóng quay về, nhưng cậu chỉ muốn thăm dò một chút phản ứng của bà chủ quán.

Quả nhiên, bà chủ quán nghe xong sắc mặt dần trở nên khó coi, bà ta do dự một lúc lâu rồi mới nói: “Tôi dựa vào đâu để tin tưởng các người?”

Thạch Lỗi thấy bà chủ quán đã mắc câu, bèn lạnh lùng bảo: “Bởi vì chị không có sự lựa chọn, chị còn sống có lẽ vẫn còn giá trị đối với chúng tôi, chị mà chết thì chúng tôi cũng chẳng có chỗ tốt gì, nhưng nếu chị tiếp tục ở lại chỗ này... Vậy kết cục chỉ có một mà thôi.”

Vào buổi tối, ba người đã biết toàn bộ quá trình thị trấn Hải Lâm biến thành đáng vẻ như hiện tại, đồng thời cũng khiến họ ý thức được tình thế còn nghiêm trọng hơn so với họ tưởng tượng...

Hơn hai mươi năm trước, ông chủ công ty Thụy An là Tạ Thụy An, trong một lần khảo sát đã tình cờ đi đến thị trấn Hải Lâm, lúc đó ông ta dẫn đội đi khảo sát xung quanh là vì muốn tìm một chỗ có nguồn nước khoáng tuyệt vời để xây nhà máy nước.

Nhưng sau khi liên tục đi vài nguồn nước, Tạ Thụy An vẫn không tìm được nguồn nước mà mình hài lòng, hoặc là chất nước không đạt chuẩn, hoặc là giao thông không tiện... Đến tận khi bọn họ đi tới thị trấn Hải Lâm và uống nước trong giếng, lúc đó họ mới phát hiện đây là nguồn nước lý tưởng trong lòng họ.

Thế là Tạ Thụy An bèn dẫn đoàn đội của mình ở lại thị trấn, sau đó vài ngày họ liên tục tìm địa điểm làm nhà máy xử lý nước. Nhưng mấy giếng nước bọn họ tìm đều không quá thích

hợp. Hơn nữa, họ còn phát hiện giếng càng sâu, nước hút lên lại càng tốt. Vì vậy, họ thương lượng với ban ngành của chính phủ, xem có thể tự mình khoan một cái giếng thật sâu để kiểm tra chất lượng nước hay không?

Kết quả thương lượng của hai bên chính là mảnh đất trống lớn nhất trong thị trấn, là sân của trường tiểu học, họ sẽ khoan một giếng nước sâu hơn nghìn mét. Với kỹ thuật đào của nơi này chắc chắn không thể đào sâu như vậy, Tạ Thụy An bèn đề đoàn đội chuyên nghiệp của mình ra trận, bọn họ đào một cái giếng sâu cả nghìn mét ở đó.

Tiếp đến, bọn họ lấy nước hút lên được từ độ sâu nghìn mét để kiểm tra, và họ phát hiện, bất kể là độ PH hay độ cân bằng chất khoáng, tất cả đều tốt vượt quá tưởng tượng, thậm chí đạt tiêu chuẩn uống trực tiếp mà không cần đun sôi.

Tạ Thụy An và đoàn đội của mình đã mở tiệc ăn mừng ngay đêm hôm đó, bọn họ còn đặc biệt cho người ở đây uống thử nước ngầm hút được từ trong giếng, tất cả đều cảm thấy nước này trong veo, uống ngon hơn nhiều lần so với nước giếng bình thường trên thị trấn. Nhưng tất cả ác mộng cũng bắt đầu từ khi họ uống thử nước ngầm dưới độ sâu nghìn mét này...

Theo lời kể của bà chủ quán, bà ta cũng không biết rốt cuộc mình là loài sinh vật gì, mà chỉ biết chủ nhân cũ của thân thể này uống nước ngầm chứa trứng bọ xong thì bà ta mới có ý thức của bản thân.

Người trưởng thành ăn loại trứng này xong, thân thể sẽ nhanh chóng chết đi, vài ngày sau, côn trùng trưởng thành sẽ khống chế hệ thần kinh của người chết, biến họ thành cái xác không hồn mặc cho nó khống chế.

Còn trẻ em nuốt trứng xong lại hoàn toàn khác, thân thể của chúng vẫn phát triển bình thường nhưng ý thức bản thân sẽ bị loài bọ kỳ quái này ăn mòn dần dần, cuối cùng trở thành quái vật cộng sinh giữa người và bọ.

Cái trước là “Ông thợ” giống bà chủ quán, cái sau chính là “Hy vọng” giống Tùy Quang Nam.

Dưới tình huống bình thường, ông thợ không có quá nhiều ý thức, bọn họ chỉ nghe lệnh ông chúa để xây dựng “Tổ ong”,

tìm cách đưa tổ ong ra thế giới bên ngoài. Đồng thời còn gánh vác chức năng của một ống truyền tin, bọn họ truyền đạt mệnh lệnh từ ong chúa đến “Hy vọng”, sau đó lại truyền lại tin tức mà “Hy vọng” gửi về cho ong chúa.

Chương 508: Cao chạy xa bay

Nhưng hai mẹ con Tùy Quang Nam lại là ngoại lệ, hai người lúc đầu cũng nghe theo từng mệnh lệnh của ông chúa và làm tốt nhiệm vụ của mình.

Không ngờ có một ngày, bà chủ quán lại phát hiện Tùy Quang Nam gửi riêng cho mình một bức thư, trong bức thư đó hắn đã biểu đạt một chút cảm xúc của con người, đồng thời cũng nói một số chuyện thú vị của thế giới bên ngoài, còn bà chủ quán lúc truyền tin cho ông chúa cũng cố tình giấu đi bức thư này.

Lúc ban đầu bà chủ quán còn gửi thư lại khuyên Tùy Quang Nam không nên suy nghĩ lung tung, đồng thời nghiêm khắc cảnh cáo ý nghĩ đó của hắn rất nguy hiểm, điều đó có thể khiến cả hai người rơi vào cảnh không thể quay đầu...

Nhưng một thời gian sau, bà chủ quán dần dần chờ mong có thể biết càng nhiều chuyện bên ngoài, trước đó bà ta không hề cảm thấy cuộc sống của mình có vấn đề gì, nhưng khi nhận được càng nhiều “Tin” mà Tùy Quang Nam gửi về, bà chủ quán cũng càng ngày càng chờ mong một ngày nào đó mình cũng có thể được nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Nhưng hiện thực rất tàn khốc, bởi vì những “Ông thợ” như bà chủ quán mãi mãi sẽ không được phép rời khỏi tổ ong, trừ khi có một ngày tổ ong này bị vứt bỏ, nhưng lúc đó cũng chính là ngày chết của những ông thợ như bọn họ.

Bởi vì trong tổ ong mới sẽ có số lượng lớn ông thợ mới xuất hiện, đến cả tính mạng của ông chúa cũng sẽ chấm dứt khi tổ cũ bị vứt bỏ... Đây là chức trách vĩnh viễn không thể thay đổi của bọn họ.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bà chủ quán tự nhiên nhận thấy mình không muốn chết đi như vậy, bà ta càng lúc càng khao khát cuộc sống bên ngoài, bà ta muốn đi xem thế giới được

miêu tả qua ngòi bút của Tùy Quang Nam tươi đẹp đến mức nào...

Nhưng ngoài những người mang sứ mệnh ra, những người khác không thể rời khỏi tổ ong, nguyên nhân quan trọng nhất là cơ thể của những ong thợ này có thiếu hụt. Mặc dù bọn họ có thể không chế cơ thể ăn cơm, đi ngủ, làm việc, tất cả đều cố gắng giống như người sống, nhưng khi bọn họ tiếp xúc với thiết bị phát ra sóng điện từ, trên cơ thể họ sẽ xuất hiện vảy xanh trông cực kỳ đáng sợ.

Không ngờ vào thời gian trước, Tùy Quang Nam đột nhiên viết thư cho bà chủ quán và nói hắn có thể giải quyết vấn đề này, đến lúc đó hắn sẽ kiếm một khoản tiền rồi rời đi cùng với bà ta... Nếu bà chủ quán vẫn tiếp tục chờ đợi ở chỗ này, vậy bà ta chỉ có con đường chết.

Viên Mục Dã nghe đến đây thì hiểu ngay biện pháp mà Tùy Quang Nam nghĩ đến là gì, thật ra từ đầu đến cuối hắn không hề muốn hoàn thành giao dịch với mấy người Thạch Lỗi, Tùy Quang Nam chỉ muốn cầm số tiền lừa được từ chỗ Thạch Lỗi và lấy trang bị tàng hình trong sở nghiên cứu rồi quay lại thị trấn Hải Lâm, sau đó chuồn mất hút cùng với bà chủ quán...

Tiếc là Tùy Quang Nam chẳng những đánh giá thấp Thạch Lỗi, lại càng đánh giá thấp Lê Thần, kết quả cuối cùng hắn chẳng những không lấy được trang bị tàng hình, mà còn mất mạng trong tay Lê Thần. Nhưng cũng may mà có sự “phản bội” của Tùy Quang Nam và bà chủ quán, nếu không thế giới này sẽ không tránh khỏi một tràng tai nạn.

Thạch Lỗi nghe đến đây sắc mặt đã trở nên rất khó coi, hóa ra bọn họ vất vả một thời gian chỉ để giúp người khác được hưởng lợi, chắc từ trước đến giờ bọn họ chưa từng bị thiệt thòi như vậy, nếu không phải Tùy Quang Nam đã chết từ trước, thì chắc Thạch Lỗi đã nghiền xương hắn thành tro rồi...

Viên Mục Dã sợ mấy người Thạch Lỗi sẽ giận chó đánh mèo sang bà chủ quán, bèn nói nhỏ với hắn: “Yên tâm, tiền không thể nào vô duyên vô cớ biến mất, nếu trước đó Tùy Quang Nam đã lên kế hoạch lấy tiền rồi chuồn, vậy số tiền này chắc chắn vẫn còn đặt ở một chỗ mà hắn nghĩ là an toàn... Sau khi

giải quyết nguy cơ trước mắt, tôi chắc chắn sẽ tìm số tiền này về giúp anh.”

Thạch Lỗi nghe xong lạnh lùng hừ một tiếng: “Tìm tiền về thì dễ thôi, nhưng không thể chịu thiệt đơn giản như vậy được.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Đơn giản thôi, anh diệt hết toàn tộc chúng nó là được mà!”

Thạch Lỗi nhìn Viên Mục Dã, nói: “Cậu bớt tính kế tôi một lần được không?”

Viên Mục Dã cười: “Cái này đâu thể gọi là tính kế anh được? Đây là cách trả thù tốt nhất, anh thử nghĩ xem, làm như vậy vừa khiến anh được trút giận, đồng thời cũng trở thành anh hùng bảo vệ thế giới... Tại sao lại không làm chứ?”

Thạch Lỗi cầm một xấp thư đập vào người Viên Mục Dã: “Cái vụ anh hùng này cứ để cậu làm đi! Tôi vẫn thích làm người xấu hơn...”

Viên Mục Dã cầm mấy bức thư đó lên, rồi vừa cười vừa nói: “Thỉnh thoảng nói đùa một chút cho vui ấy mà.”

Sau đó Viên Mục Dã cẩn thận hỏi bà chủ quán những “Hy vọng” đó trở về thì sẽ xảy ra chuyện gì? Bà chủ quán nghe vậy thì trả lời: “Bọn họ sẽ cầm trứng bọ đã hoàn toàn tiến hóa đi, quay về thành phố của mình rồi dùng cách ô nhiễm nguồn nước để tạo thành tổ ong mới.”

Viên Mục Dã không hiểu lắm: “Phải giải quyết vấn đề cứ gặp sóng điện từ là biến hình như thế nào?”

Bà chủ quán cười nhăn nhó: “Loại tình huống này chỉ xuất hiện ở đời ong thợ thứ nhất, trứng bọ mới sẽ được di truyền gen của những ‘Hy vọng’, còn ‘Hy vọng’ sẽ trở thành ong chúa đời tiếp theo của những tổ ong mới...”

A Triết ở bên cạnh nghe xong giật mình hỏi: “Tất cả những ‘Hy vọng’ đó đều là giống cái à?”

Viên Mục Dã bị gã đột ngột cắt ngang, cậu quay đầu trừng mắt một cái, sau đó hiền hòa nói với bà chủ quán: “Ý của chị là, ong thợ trong những tổ ong mới này sẽ tiến hóa càng hoàn mỹ?”

Bà chủ quán gật đầu: “Bọn họ được kế thừa đặc tính gen của nhóm ‘Hy vọng’, nhìn từ bề ngoài lại càng giống con người hơn.”

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Tất cả những ‘Hy vọng’ đã gửi ra ngoài đều có thể trở về sao?”

Bà chủ quán lắc đầu: “Dĩ nhiên không phải, một khi ‘Hy vọng’ được đưa ra ngoài, bọn họ chỉ có thể sống sót bằng bản lĩnh của mình. Tuy bọn họ không đau ốm giống như những đứa trẻ loài người, nhưng cũng có rất nhiều người chết vì ngoài ý muốn... Nhưng điều này cũng không cần vội, bởi vì một khi tổ ong mới xây xong, sẽ lại có càng nhiều ‘Hy vọng’ được gửi đi, đến lúc đó sẽ có càng nhiều thành phố của con người bị chiếm đóng, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng có một ngày thế giới này sẽ thuộc về chúng tôi...”

Viên Mục Dã nghe vậy mà cảm thấy hoảng sợ, cũng may bọn chúng phải mất hai mươi năm mới hoàn thành bước đầu tiên để xâm lược Trái đất... Đương nhiên, đây cũng là bước quan trọng nhất, một khi bước này thành công, những ‘Hy vọng’ đó sẽ mang theo trứng bọ đã hoàn toàn tiến hóa về thành phố của mình, tới lúc ấy mới chính thức đến tình trạng không thể không chế!

Lúc này đến cả Thạch Lỗi luôn không muốn xen vào cũng đi đến hỏi: “Bao giờ những ‘Hy vọng’ đó sẽ về?”

“Ba ngày nữa...” Giọng bà chủ quán trầm xuống.

Ba người nghe xong mà sắc mặt đều trở nên nghiêm trọng, xem ra thời gian của bọn họ không còn nhiều, nếu như không nhanh chóng nghĩ cách để ngăn cản chuyện này tiếp tục phát triển, vậy hậu quả của nó không phải bọn họ có thể chịu đựng nổi.

Bây giờ bọn họ đã biết bí mật của bà chủ quán, theo lý thuyết tất cả là một tập thể tạm thời có chung lợi ích, nhưng đối phương dù sao cũng không phải con người, phương thức tư duy cũng không giống con người, ai mà biết được bà ta có âm mưu phản chiến hay không? Cho nên trước khi giải quyết triệt để chuyện này, đám người Viên Mục Dã vẫn quyết định tiếp tục nhốt bà chủ quán trong phòng.

Chương 509: Máy bơm nước

Sau khi màn đêm buông xong, thị trấn Hải Lâm trở nên âm u đầy mùi chết chóc, dường như không ai để ý đến chuyện bà chủ của Lâm Trung Các biến mất, những người được gọi là ong thợ kia vẫn lặp lại kịch bản cuộc sống hằng ngày của mình...

Ba người Viên Mục Dã và bọn Thạch Lỗi đứng trên tầng bốn của motel nhìn toàn cảnh thị trấn Hải Lâm, nếu người không biết nội tình sẽ cho rằng đây là nơi xa xôi hẻo lánh bị người ta bỏ quên, cuộc sống ở đây như đã dừng lại ở hai mươi năm về trước.

“Số lượng ong thợ trong thị trấn không có mười nghìn thì cũng phải tám nghìn người, đám Hy vọng đang trên đường chuẩn bị quay về ít nhất cũng phải vài trăm người, cậu cảm thấy chỉ với ba người chúng ta có thể tiêu diệt hết bọn chúng sao?” Thạch Lỗi châm chọc.

Viên Mục Dã đương nhiên hiểu đạo lý này, cậu nghĩ một lúc rồi hỏi Thạch Lỗi: “Cứu binh của anh khi nào thì đến?”

Thạch Lỗi hừ lạnh: “Cứu binh? Có phải cậu nghĩ mọi chuyện quá đơn giản không? Nếu báo chuyện này cho bên tổng bộ biết thì sẽ có hai kết quả, hoặc là bọn họ cử đại đội đến đây không chế tình hình của thị trấn này, sau đó phong tỏa tin tức với bên ngoài, muốn họ làm như vậy thì bí mật của nơi này phải có lợi cho họ... Hoặc tổng bộ sẽ bán thông tin này cho chính phủ nước M, để họ xuất quân giải quyết vấn đề, làm như vậy thì thị trấn nhỏ này sẽ bị vài trận đạn đạo san bằng triệt để! Nhưng cậu phải hiểu một điều, cho dù là dùng phương án nào để giải quyết vấn đề này thì cũng sẽ không có ai sống sót rời khỏi đây hết, bao gồm cả chúng ta, cậu hiểu không?”

“Tại sao?” Viên Mục Dã còn chưa lên tiếng, A Triết đã nói trước.

Viên Mục Dã giải đáp hộ: “Bởi vì bọn họ muốn đảm bảo tất cả những người bị lây nhiễm không ai thoát ra ngoài được, ở những thời điểm đối mặt với sự sợ hãi mơ hồ, con người thường sẽ chọn phương pháp tàn giết nhằm còn hơn bỏ sót...”

Thạch Lỗi nhìn đồng hồ rồi nói với Viên Mục Dã: “Còn chưa đến 72 giờ nữa, nói thử đôi sách của cậu đi!”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn bóng đêm đang bao trùm lên thị trấn Hải Lâm: “Thật ra ba người chúng ta cũng không nhất thiết phải giao chiến trực tiếp với những ong thợ này... mọi người có từng nghĩ đến, nếu ong chúa duy nhất bên trong tổ ong chết đi, thì đàn ong còn lại trong tổ sẽ như thế nào không?”

“Nếu như không có sự can thiệp cố ý, thì khi bấy ong mất đi chỉ huy sẽ phá vỡ trật tự vốn có, một thời gian sau tự khắc dẫn đến diệt vong.” Thạch Lỗi nói.

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng như vậy, cho nên mục tiêu của ba người chúng ta không phải hơn mười nghìn con ong thợ kia, mà chính là con ong chúa trong cái ao nước hình tròn ở phía sau nhà máy nước...”

A Triết kích động nói: “Nói thử xem, làm thế nào giết được thứ kia? Hạ độc hay sốc điện?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Bây giờ khó nói chính xác được là phải dùng cách gì, dù sao chúng ta còn chưa biết chiều sâu của cái ao kia, nhớ đâu nó lại sâu hàng nghìn mét dưới mặt đất thì sao? Thế thì chúng ta phải dùng đến hàng tấn độc được à?”

Thạch Lỗi gật đầu đồng tình: “Điện giật cũng không ổn, cũng giống cách kia thôi, phạm vi bị điện giật ở trong nước phụ thuộc vào việc công suất điện lớn như thế nào, nhớ đâu cậu vừa định giật nó ở chỗ này thì nó lại chạy đến chỗ sâu hơn, chúng ta đi đâu tìm được nguồn điện mạnh đến mức có thể đuổi theo nó hàng nghìn mét dưới nước chứ?”

A Triết nóng nảy: “Cái gì cũng không được, vậy theo hai người nên làm gì?”

Viên Mục Dã nhìn về phía nhà máy nước: “Đi, tối nay chúng ta phải tìm hiểu lại nhà máy nước kia xem có kiếm được chút thông tin gì về ong chúa không!”

Sau đó ba người bọn họ nhân lúc bóng đêm bao phủ trời tường đi vào nhà máy nước. Từ bên ngoài nhìn vào, bên trong nhà xưởng vẫn như cũ, vẫn là tình trạng mà một nhà máy nước đã ngừng sản xuất nên có.

Nhưng sau khi ba người leo tường vào trong, đi đến chỗ sâu sau nhà máy thì lại nhìn thấy một cảnh tượng khác, có mấy ngọn đèn pha chiếu về phía ao nước tròn cách đó không xa, lão gác cổng lúc trước đang rời khỏi cái ao...

“Sao tối nay lại khác hôm trước vậy nhỉ? Trước đó đâu có sáng như thế này? Hôm nay còn mở đèn pha?” Thạch Lỗi thì thầm.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Hắn là muốn nhóm ‘Hy vọng’ kia nhanh chóng quay về?”

Hai người đang nói chuyện thì người gác cổng đã rời khỏi ao nước, đi về phía một căn phòng màu trắng ở phía xa xa, Viên Mục Dã tỏ ra nghi ngờ: “Phòng kia dùng để làm gì? Phòng kỹ thuật điện à?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không giống lắm, chẳng lẽ có mỗi mấy cái bóng đèn mà phải cần một phòng kỹ thuật riêng à? Chờ chút nữa lão đi rồi chúng ta đến xem là biết...”

A Triết không muốn chờ đợi: “Hay là chúng ta giết luôn lão già kia đi, đỡ phải lén lút lút lút.”

Thạch Lỗi trừng mắt liếc gã một cái: “Vội cái gì? Làm như thế nhờ đánh rắn động cỏ thì sao? Quan sát kỹ rồi hãy nói! Sẽ có lúc cậu được chém giết thoải mái...”

Sau đó mọi người chờ thêm một lúc, rốt cuộc cũng nhìn thấy lão gác cổng đi ra khỏi căn phòng màu trắng, ba người bọn họ lập tức ẩn trong bóng đêm, chờ đến khi lão đi thật xa mới đi đến chỗ căn phòng kia.

Chờ đến khi họ đi đến gần thì nghe thấy tiếng âm âm nho nhỏ bên trong, hình như có máy móc gì đó đang hoạt động, Viên Mục Dã nghe ngóng rồi thì thầm nói: “Hình như là tiếng máy bơm...”

Thạch Lỗi gật đầu: “Vào xem là biết!”

A Triết lấy đồ mở khóa ra, không bao lâu sau đã mở được cái khóa Thiết Tướng Quân trên cửa! Gã cầm cái khóa lớn và nói với giọng đặc ý: “Mở loại khóa đơn giản này đúng là làm nhục trí thông minh của tôi...”

Thạch Lỗi không nói chuyện mà vượt qua gã, đẩy cửa đi vào.

Cửa phòng vừa mở ra, bên trong truyền đến tiếng âm âm điếc tai, xem ra vách tường của căn phòng đã được xử lý cách âm rất hiệu quả, nếu không bên ngoài không thể chỉ nghe thấy tiếng nhỏ như vậy.

Tình hình căn phòng cũng không có gì đặc biệt, bên trong có một cái máy bơm nước cực lớn, chính nó đang không ngừng bơm nước từ sâu dưới lòng đất hàng nghìn mét lên. Qua quan sát, bọn họ phát hiện một đầu của máy bơm nước này gắn vào một đường ống bơm nước từ dưới đất lên, còn một đầu khác thì song song vùi sâu dưới mặt đất, hẳn là nối với cái ao nước hình tròn bên ngoài. Nghĩ vậy, Viên Mục Dã kéo công tắc nguồn điện của máy bơm xuống, tiếng âm âm đình tại nhưc óc lập tức ngừng lại.

Thạch Lỗi nói với A Triết: “Cậu đi ra ngoài quan sát nhà máy, nếu lão gác cổng có hàng động lạ... giết.”

A Triết vô cùng vui vẻ: “Được, yên tâm đi!”

Sau đó Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đi đến bờ ao hình tròn xem xét, phát hiện nước trong ao đang hạ xuống với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, như nhanh chóng rút vào trong lòng đất.

Chương 510: Bị nhốt trong nhà máy nước

Không bao lâu sau, một con quái vật dài hơn hai mét thỉnh thoảng xuất hiện trước mắt hai người...

Người nó được bao phủ bởi một lớp vảy màu xanh, bề ngoài khá giống bộ cạp, nhưng không có hai cái càng phía trước, thân thể cũng chỉ có khoảng tám đôi chân, phía trên lưng từ sau đầu mọc đầy gai đến tận đuôi... Kinh dị nhất là phần cuối cái đuôi kia, bên trên đó có rất nhiều xúc tu, chúng duỗi ra trên mặt nước rồi lại co về cơ thể.

Đến cả Thạch Lỗi đã từng trải qua nhiều chuyện cũng phải mở to mắt mà nhìn, không thể tưởng tượng nổi mà nói với Viên Mục Dã: “Đây là bộ cạp thành tinh à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Quê anh đuôi bộ cạp có xúc tu à?”

Nghe cậu nói vậy Thạch Lỗi mới hoàn hồn lại: “Đây chẳng phải là những xúc tu đã chui vào mồm đám ong thợ sao?”

Viên Mục Dã đi dạo một vòng quanh ao, sau đó gật đầu nói với Thạch Lỗi: “Đúng, chính là thứ đó... Con quái vật này giao tiếp với ong thợ chắc chắn không dùng đến ngôn ngữ của con người, có lẽ nó dùng đám xúc tu dài ngắn này để giao tiếp.”

Đang nói dở thì ngày càng nhiều xúc tu từ trong người con quái vật kia chui ra ngoài, sau đó không ngừng bay múa trong không khí, giống như đang thăm dò vì sao mực nước lại hạ xuống.

Trong lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ xem làm thế nào để giết chết thứ này thì Thạch Lỗi đã rút súng ngắn trên người ra, chĩa thẳng vào đầu con quái bắn “pằng pằng pằng” liên tục mấy phát, khiến con quái vật bị thương lập tức phát ra tiếng kêu rên

ở tần số cao, chấn động màng nhĩ làm Viên Mục Dã phải bịt tai lại.

Nhưng Thạch Lỗi lại như không nghe thấy gì, bắn đến khi băng đạn hết sạch mới dừng tay, mà lúc này Viên Mục Dã cũng đã khó chịu đến mức không đứng thẳng lên được...

Con quái vật trong ao tròn đang hấp hối giãy giụa không ngừng, Viên Mục Dã nghe hiểu trong tiếng kêu của nó có sự không cam tâm, rõ ràng sắp thành công nhưng lại bị ba kẻ bất ngờ xuất hiện phá hủy hết.

Cho dù Viên Mục Dã bịt tai chặt thế nào thì cảm xúc phần nộ đó vẫn không ngừng luẩn quẩn trong đầu cậu, giống như chỉ một giây sau là đầu cậu sẽ nổ tung vậy.

Thạch Lỗi phát hiện ra Viên Mục Dã bất thường, vội vàng đến xem xét: “Cậu sao thế? Không thoải mái ở đâu à?”

Tiếc là Viên Mục Dã không thể trả lời gã được, chỉ liên tục ôm đầu, đau khổ ngồi xồm xuống, đến tận khi âm thanh kia ngừng lại cậu mới hết sức mà quy xuống đất, cả người đỏ đầy mồ hôi lạnh...

“Chuyện gì thế? Cậu làm sao vậy?” Thạch Lỗi lo lắng hỏi.

Viên Mục Dã yếu ớt nói: “Nhanh... mau đi xem xem nó đã chết chưa?”

Thạch Lỗi nhanh chóng chạy đến bờ ao, phát hiện con quái vật kia đã nằm yên không nhúc nhích trong nước, xúc tu trên người cũng không còn sức lập lòe trôi dạt trên mặt nước, gã quay lại nói với Viên Mục Dã: “Yên tâm, chết hẳn rồi!”

Viên Mục Dã thở phào: “Nhanh, gọi A Triết, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây!”

Không ngờ cậu vừa dứt lời, đã thấy A Triết toàn thân đầy máu chạy đến, trong tay còn cầm một cái đầu người: “Vừa nãy xảy ra chuyện gì vậy? Ông già này như nổi điên đột nhiên lao vào bên trong, cản thế nào cũng không được, không còn cách nào khác tôi đành phải giết ông ta!”

Viên Mục Dã nhìn cái đầu người trong tay A Triết mà thấy cạn lời, thậm chí nghĩ giết thì giết thôi, sao còn phải mang theo đầu người về khoe chứ?

Thạch Lỗi tỏ vẻ chán ghét: “Cậu xách cái đầu về đây làm gì? Quái dị, buồn nôn...”

A Triết bày ra vẻ mặt vô tội: “Là vì tôi muốn cho mọi người xem bên trong này trông không!”

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi cố nhìn con buồn nôn mà nhìn kỹ cái đầu người trong tay A Triết, phát hiện đúng là như vậy... Nhưng lúc này bọn họ không có thời gian nghiên cứu loại côn trùng này làm thế nào để điều khiển con người, bởi vì bọn họ đã nghe thấy tiếng ồn ào ngày càng gần.

Viên Mục Dã biến sắc: “Đi nhanh lên! Những ong thợ kia cũng biết rồi!”

A Triết giật mình: “Bọn chúng làm sao biết được?”

Viên Mục Dã cũng không còn thời gian giải thích cho bọn họ rằng việc đó liên quan đến tiếng kêu trước khi chết của con quái vật, bởi vì nhìn phản ứng của hai người họ thì có lẽ bọn họ không nghe thấy!

Nghe âm thanh bên ngoài, cửa chính nhà máy nước không thể đi được nữa, Viên Mục Dã chỉ có thể gọi hai người kia đi về phía cửa sau nhà máy nước, kết quả khi bọn họ đến tường bao phía sau thì cũng nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài, không biết có bao nhiêu người vây quanh...

Cho dù A Triết luôn tự nhận dũng mãnh thế nào cũng không dám tùy tiện đi ra ngoài, gã trèo lên tường nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó nhảy xuống và nói bằng giọng nghiêm trọng: “Lần này xong đời rồi, bên ngoài đen kịt một mảng!”

Viên Mục Dã nghe xong thì bất đắc dĩ nhìn về phía Thạch Lỗi: “Trước khi anh nổ súng không thể nói với tôi à? Toàn bộ thị trấn Hải Lâm đều là sào huyệt của con quái vật kia, anh giết nó ở chỗ này, lại không có kế hoạch rút lui an toàn, bây giờ chỉ có thể bị vây ở đây thôi!”

Thạch Lỗi rút cổ lại: “Không phải cậu đã nói nếu ong chúa chết thì những con ong thợ khác sẽ tự diệt sao?”

“Tự diệt cũng phải có thời gian chứ, anh cho rằng anh vừa giết ong chúa thì những con ong thợ khác sẽ nổ tung tại chỗ à? Bây giờ thì hay rồi, đám ong thợ bên ngoài nhất định sẽ giết chúng ta trước khi chúng tự diệt!” Viên Mục Dã tức giận gất.

Bây giờ có nói gì cũng vô ích, chỉ có thể tranh thủ thời gian nghĩ cách trốn thoát mới được, ong thợ bên ngoài không lập tức lao vào là vì chúng đang như rắn mất đầu, không biết nên hành động thế nào, nếu không những người này mà cùng đồng loạt lao vào thì... chỉ cần lao lên thôi cũng đủ giẫm chết bọn họ rồi.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên cảm giác có người đang giật giật ống tay áo bên trái của mình. Cậu ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện Thạch Lỗi và A Triết đều ở phía bên phải, cậu nhận ra ngay là Lệ Thần kéo mình.

Đối phương thấy Viên Mục Dã không có phản ứng gì thì lại kéo thêm lần nữa, Viên Mục Dã quay đầu thì thầm với Thạch Lỗi và A Triết: “Đừng lên tiếng, đi theo tôi...”

Mặc dù Thạch Lỗi không biết Viên Mục Dã muốn làm cái gì, nhưng tình huống trước mắt cũng chỉ có thể dò dẫm dọc theo tường nhà máy nước đi về phía trước... Thật ra, trong lòng Viên Mục Dã cũng không biết chắc Lệ Thần muốn đưa ba người bọn họ đến nơi nào, nhưng đi một lúc thì họ phát hiện họ đang dần đi xa khỏi tiếng ồn ào.

Đến tận khi tay áo mình không còn lực kéo, Viên Mục Dã mới biết hẳn đây là vị trí an toàn để rời đi, nên cậu bảo A Triết trèo lên tường xem thử...

Chương 511: Hoảng hốt nên chạy bừa

Quả nhiên đây đúng là góc chết mà đám ong thợ kia đã bỏ sót, bên ngoài bức tường không có bất cứ tên ong thợ nào, thế là ba người họ vội vàng nhảy ra ngoài, sau đó nhanh chóng chạy về phía Lâm Trung Các...

Nhưng chạy chưa được bao xa thì họ cảm thấy tiếng ầm ĩ sau lưng đột nhiên biến mất, thay vào đó là sự yên tĩnh như chết, ba người không khỏi dừng bước lại, nhưng vẫn không nghe thấy âm thanh gì.

“Sao đột nhiên lại yên tĩnh như vậy?” A Triết thấy kỳ lạ.

Viên Mục Dã ra hiệu im lặng với gã rồi nghiêng tai cẩn thận nghe ngóng, quả nhiên không có bất cứ âm thanh nào... Cậu vội vàng quan sát địa hình xung quanh, phát hiện ra trong lúc hốt hoảng bọn họ đã chạy bừa vào một khu nhà mái bằng cũ nát.

Thật ra có âm thanh còn tốt, ít nhất họ cũng biết được người của đối phương có bao nhiêu, cách họ bao xa, nhưng đột nhiên không có âm thanh nào khiến họ khó phán đoán tình hình, không may nhất là đám ong thợ kia đã phát hiện ra hành tung của bọn họ, sau đó lặng lẽ không tiếng động đuổi theo bọn họ...

Trước đó bà chủ của Lâm Trung Các có năng lực treo ngược, ai biết được những tên khác trong tình huống không cần che giấu thân phận nữa sẽ... có năng lực kinh thiên động địa gì chứ?

Viên Mục Dã do dự một lúc, biết nơi này không nên ở lâu, vội vàng bảo Thạch Lỗi và A Triết nhanh chóng chạy đi. Không ngờ đúng lúc này có một bóng đen đột nhiên xuất hiện phía trước, nhưng vì ánh sáng quá mờ nên ba người không nhìn thấy rõ người kia.

Ban đầu Viên Mục Dã còn tưởng bóng người phía trước là Lê Thần, nhưng cậu nghĩ kỹ thì thấy không đúng, bởi vì Lê Thần sẽ không xuất hiện công khai trước mặt Thạch Lỗi và A Triết.

Chuyện phải xảy ra chắc chắn sẽ xảy ra, đã đến nước này, ba người họ đều hiểu rõ sớm muộn gì họ cũng phải chiến đấu trực tiếp với những thứ không còn là con người kia. Ban đầu Viên Mục Dã còn âm thầm thấy may mắn vì đối phương chỉ có một người, phía bọn họ chỉ cần A Triết là có thể giải quyết được.

Nhưng cậu nhanh chóng nhận ra mình đã vui mừng quá sớm, bởi vì sau đó có mấy bóng đen lần lượt từ phía trước vọt ra sau lưng, vây bọn họ lại....

Súng trên người Thạch Lỗi sau khi bắn hết đạn giết chết con ong chúa kia thì đã ném đi rồi, cho nên lúc này bọn họ chỉ có thể giống như A Triết, chiến đấu bằng tay không. Mặc dù trên người Viên Mục Dã có dao quân dụng, nhưng lúc đầu mang nó theo cũng chỉ để phòng thân mà thôi.

Trong lúc Viên Mục Dã chuẩn bị đấu một trận lớn với mấy kẻ kia thì Thạch Lỗi lại đột nhiên cướp lấy dao quân dụng rồi ném ra ngoài, sau đó gã giơ tay phải lên không trung khoa tay hai lần đã nghe thấy tiếng mấy bóng đen xung quanh ngã xuống đất.

Trong lúc Viên Mục Dã vẫn đang kinh ngạc thì con dao quân dụng đã bay trở lại, chỉ là lần này khi nó bay về trong tay Thạch Lỗi, phía trên đã dính đầy chất lỏng màu đỏ sẫm.

Thạch Lỗi dùng hai ngón tay vuốt lưỡi dao rồi đưa lại cho Viên Mục Dã: “Trả lại cho cậu...”

Viên Mục Dã thiếu chút nữa đã quên năng lực “điều khiển bằng tâm trí” đáng sợ đến thế nào, đừng thấy đáng vẻ Thạch Lỗi nho nhã hơn A Triết, nhưng lại là một kiểu nho nhã bại hoại, một khi gã đã muốn giết người thì mười A Triết cũng không bằng gã.

Sau khi dọn dẹp hết chương ngại trong ngõ nhỏ, ba người mau chóng chạy về phía motel, sở dĩ bọn họ nhất định phải quay về nhà nghỉ là vì: Thứ nhất, nếu như bọn họ muốn trốn khỏi thị trấn này thì chỉ có đường đi qua Lâm Trung Các; thứ hai họ còn đang giam giữ kẻ phản bội là bà chủ quán ở đó, có lẽ chỉ

có mang theo bà ta thì ba người họ mới tìm được cách an toàn rời khỏi nơi này...

Nhưng sau khi ba người chạy về phía này thì không ngừng chạy lung tung, lại thêm nhà và đường ngõ ở nơi này trông cứ na ná như nhau, nên bây giờ họ cũng không biết hướng nào mới là hướng đi về phía Lâm Trung Các.

Trong lúc ba người đang như ruồi mất đầu không ngừng chạy lung tung thì Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy bên tai có tiếng thì thầm: “Mau vào trong nhà.”

Viên Mục Dã không hề do dự, lấy đà leo lên tường của một căn nhà bên cạnh, tay chân nhanh nhẹn nhảy vào trong. Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã đi vào căn nhà kia, mình cũng không thể ở ngoài chịu chết, nên cùng A Triết nhanh chóng nhảy vào trong nhà.

Sau khi ba người vào trong, ẩn người dưới chân tường, quả nhiên không lâu sau đã nghe thấy hàng loạt tiếng xoạt xoạt từ xa tiến đến gần, hơn nữa âm thanh này không giống như tiếng con người có thể phát ra....

Đến tận khi những âm thanh này dần xa hơn, Viên Mục Dã mới ra hiệu cho bọn họ đi vào trong nhà, bây giờ tất cả ong thợ trong thị trấn đều đang dốc hết toàn lực đi tìm bọn họ, cho nên trước mắt họ trốn ở hang ổ của chúng là an toàn nhất.

Sau khi ba người vào nhà lập tức đóng cửa cẩn thận, A Triết kéo một chiếc ghế ngồi xuống, nói: “Không phải những kẻ kia ban đêm sẽ không ra khỏi nhà à?”

Thạch Lỗi trầm giọng nói: “Hẳn là tiếng súng đã kích động chúng.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ đến âm thanh chói tai của con quái vật kia, cậu quay lại hỏi bọn họ: “Hai người không nghe thấy tiếng kêu trước khi chết của con quái vật kia à?”

Hai người ngơ ngác, Thạch Lỗi cau mày hỏi lại: “Tiếng gì? Sao tôi không nghe thấy gì?”

Viên Mục Dã nói: “Đó là một âm thanh ở tần số cao, sau khi nghe thấy tôi đau đầu tưởng chết, nếu không phải âm thanh kia đột nhiên ngừng lại, thì lúc này não của tôi đã bị chấn động đến nát ra rồi...”

“Âm thanh lớn đến thế à? Sao chúng tôi đều không nghe thấy?” A Triết ngạc nhiên.

Thạch Lỗi phân tích: “Có lẽ do thể chất đặc thù của cậu! Thế thì chắc đám ong thợ kia cũng nghe thấy âm thanh đó nên mới phát cuồng tập thể như vậy... Có điều, có đúng hay không thì phải gặp bà chủ quán kia mới biết được.”

Mặc dù hiện tại ba người khá an toàn, nhưng cứ ngồi chờ ở đây cũng không phải cách hay, thế nên Thạch Lỗi bảo A Triết trèo lên mái nhà quan sát tình hình, nhìn xem hướng nào mới là hướng đi về Lâm Trung Các.

Không ngờ A Triết vừa leo lên chưa bao lâu thì Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đã nghe thấy tiếng động mãnh liệt trên mái nhà bị vỡ ra, theo lý thuyết cho dù là A Triết hay ong thợ di chuyển đều không thể phát ra tiếng động lớn như thế được!

Trong lúc hai người vẫn đang nghi ngờ thì trên nóc nhà đã nhiều năm không được sửa chữa có máu nhỏ xuống, nhìn tình huống này kết hợp với âm thanh khi nãy hẳn là A Triết đi lên đó đã gặp phải ong thợ, chỉ không biết máu từ trên nóc nhà nhỏ xuống là của ai?

Viên Mục Dã thấy có máu chảy xuống thì không yên tâm, cậu thì thầm với Thạch Lỗi: “Chúng ta có nên ra ngoài xem sao không?”

Thạch Lỗi khoát tay: “Không cần, cứ chờ đi, nếu máu này là của A Triết thì chúng ta có ra ngoài cũng đã muộn rồi, nếu như không phải... một lúc nữa cậu ta sẽ tự quay về.”

Chương 512: Chạy trốn

Viên Mục Dã nghe Thạch Lỗi nói vậy thì thầm nghĩ trong lòng, không biết có phải do gã thực sự hiểu rõ A Triết không? Hay là do quá lãnh cảm. Mặc dù đồng nghiệp cũng không chắc đã là bạn bè, nhưng dù sao cũng đã từng vào sinh ra tử với nhau, làm sao có thể không quan tâm đến sinh tử của đối phương chứ?

Không ngờ trong lúc Viên Mục Dã còn đang mãi suy nghĩ liên miên thì thấy A Triết đằng đằng sát khí đẩy cửa đi vào, lần này không chỉ là trên người, mà ngay cả mặt gã cũng toàn là máu, nhất thời không phân biệt được máu này là của bản thân gã hay là của đám ong thợ kia...

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Anh không bị thương chứ?”

A Triết hừ một tiếng: “Nghĩ gì thế? Đừng có đánh giá tôi thấp thế chứ?” Nói xong gã đi đến bên cạnh cửa sổ, giật một cái khăn đầy bụi xuống lau máu trên mặt và nói: “Lúc này tôi vừa gặp bốn tên trên nóc nhà, những tên này không lợi hại như tưởng tượng của chúng ta, khi cận chiến chỉ cần tìm cách xé rách vùng da ở sau gáy, rồi kéo con bọ bên trong ra bóp chết là được.”

Mặc dù A Triết nói rất hời hợt, nhưng trong lòng Viên Mục Dã lại cảm thấy ớn lạnh, da người dễ xé như thế chắc? Đừng nói là tay không tác sát, cho dù có dụng cụ cũng chưa hẳn là chuyện dễ dàng.

Trong lúc Viên Mục Dã đang thất thần thì nghe thấy Thạch Lỗi hỏi A Triết: “Tìm được đường về Lâm Trung Các không?”

A Triết gật đầu: “Có, cứ đi thẳng khoảng hai cây số nữa sẽ đến, nhưng ở trên đường có rất nhiều nhà ở và kiến trúc, nếu như lách qua chúng... lộ trình sẽ dài gấp đôi.”

Thạch Lỗi nhìn sắc trời rồi bảo: “Trời sắp sáng rồi, đến lúc đó chúng ta có muốn đi cũng không đi nổi, nhân dịp lúc này số

lượng ong thợ ở bên ngoài không nhiều, phải nhanh chóng quay lại nhà nghỉ mới được.”

Viên Mục Dã biết Thạch Lỗi nói đúng, cho nên cả ba người bọn họ nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà, đi về hướng mà A Triết đã xác định được. May mà những tên ong thợ này hình như không hề giao tiếp với nhau, cũng không có cách nào trao đổi thông tin, nếu không đã có một đồng ong thợ chặn đánh bọn họ rồi.

Cũng may dọc con đường này không gặp nhiều ong thợ, chỉ cần Thạch Lỗi và A Triết là giải quyết được, không cần Viên Mục Dã ra tay... Cứ như vậy, ba người bọn họ mở một con đường máu, cuối cùng trước khi trời sáng cũng về đến nhà nghỉ Lâm Trung Các.

Sau khi ba người vào cửa, việc đầu tiên họ làm là khóa chặt cửa chính, đóng chặt tất cả các cửa của nhà nghỉ lại rồi mới yên tâm đi đến phòng đang giam giữ bà chủ quán...

Bởi vì có lần đàm phán trước, cho nên bọn họ không nhốt bà ta vào trong thùng nước nữa, kết quả khi bọn họ mở cửa ra thì bên trong không hề có một ai.

Ba người trợn tròn mắt, cửa phòng rõ ràng đã bị bọn họ khóa từ bên ngoài, bà chủ quán này làm sao tự mở cửa từ bên trong rồi chạy đi được chứ? Viên Mục Dã quan sát căn phòng kỹ hơn, phát hiện ngay cả cửa sổ cũng được khóa cứng từ bên trong, nếu như bà ta trốn ra từ cửa sổ thì sau khi bà ta chạy đi, ai đã đóng lại chốt cửa chứ?

Viên Mục Dã quan sát nhiều lần, phân tích thấy chỉ có thể là có người bên ngoài dùng chìa khóa giúp bà ta mở cửa phòng, sau khi bà ta chạy đi thì lại khóa lại như cũ...

Nhưng trong ấn tượng của bọn họ, bên cạnh bà ta không có ai làm được điều đó mới đúng? Cho nên nhất thời cả bọn không hiểu được ai đã cứu bà ta!

Lúc này trời đã sáng hẳn, A Triết vén màn cửa sổ nhìn xuống dưới đường, sau đó thắc mắc: “Những tên kia đang làm gì thế?”

Viên Mục Dã nghe xong thì cũng đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy đám người trên đường cái đều đang nhón

nháo, tất cả ong thợ đều lung lay lắc lư đi lại trên đường phố, giống như một cái xác không hồn, không còn sức sống như trước.

Có lẽ vì đêm qua chúng không quay về trong nước cho nên những vẩy màu xanh trên người đám ong thợ này đều lộ ra, đáng vẻ vô cùng đáng sợ... Nhưng dù là như vậy, bọn chúng vẫn đang không ngừng tìm kiếm ba người Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã nhìn tình hình bên dưới mà đau đầu: “Xem ra muốn ra ngoài chỉ có thể đợi đến khi trời tối.”

Thạch Lỗi cũng nói: “Chờ thì chờ thôi, dù sao bà chủ kia cũng đã chạy rồi, cùng lắm thì đến tối chúng ta lại mở một đường máu đến chỗ đỗ xe, tới lúc đó dù là ai cũng không thể ngăn được chúng ta rời khỏi nơi này...”

Viên Mục Dã hỏi: “Chúng ta cứ thế rời đi sao?”

“Nếu không thì cậu muốn thế nào? Ở lại giết hết đám quái vật này à?” Thạch Lỗi hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã thở dài: “Nếu như chúng ta cứ đi như vậy, thì có trời mới biết sau khi nhóm ‘Hy vọng’ quay lại sẽ xảy ra những chuyện gì. Những tên ong thợ này thì đơn giản, ưu điểm duy nhất hiện nay của chúng là số lượng nhiều, nhưng nhóm ‘Hy vọng’ kia lại khác, bọn chúng ở ngoài học hết các tri thức của con người, nhờ đâu sau đó chúng nghĩ quần muốn gây ra chuyện kinh thiên động địa nào đó thì sao...”

“Cậu bớt lo lắng không đâu đi, ong chúa của chúng đã chết, cho dù chúng không cam lòng thì cũng không thể gây ra sóng gió lớn được...” A Triết tỏ vẻ khinh thường.

Giọng Viên Mục Dã lạnh xuống: “Ồ... thật sao? Chẳng lẽ anh đã quên vì sao chúng ta đến đây à, không phải chỉ vì một câu nói của một tên ‘Hy vọng’ trước khi chết ư? Mà hẳn mới chỉ là một trong những tên ‘Hy vọng’ thôi, anh có thể chắc chắn những ‘Hy vọng’ khác sau nhiều năm sống ở bên ngoài không sinh ra tâm tư gì khác chứ?”

Không phải Viên Mục Dã nói quá, những tên “Hy vọng” này bao nhiêu năm nay vẫn luôn dùng phương thức tư duy của con người để suy nghĩ, không ai có thể cam đoan trong đám “Hy vọng” sẽ không có Tùy Quang Nam thứ hai.

Nếu như bây giờ bọn họ mặc kệ thì không ai có thể chắc chắn những “Hy vọng” sau khi trở về không tiếp tục hoàn thành di nguyện của ông chúa? Mặc dù ông chúa đã chết, nhưng nước ngầm vẫn còn tồn tại đấy thôi? Bây giờ chỉ cần bọn chúng bật lại công tắc điện trong căn phòng màu trắng kia, thì hàng nghìn mét nước ngầm bên dưới sẽ không ngừng tiếp tục bị hút lên trên.

Cho dù bọn chúng không có trứng ấu trùng đã tiến hóa hoàn toàn, nhưng vẫn có thể dùng đám trứng nguyên thủy đi hại loài người. Hơn nữa so với hai mươi năm trước, bọn chúng đã có ưu thế hơn nhiều, vì để kéo dài chủng tộc, có lẽ chúng sẽ không đợi thêm hai mươi năm nữa.

Nhưng bởi vì vậy mà sẽ có vô số người gặp nạn, đến lúc đó thế giới nhất định sẽ rất hỗn loạn, kết quả chưa chắc đã tốt hơn tình hình trước đó...

“Nhưng vấn đề là số lượng ông thợ này rất nhiều, chỉ với ba người chúng ta làm sao tiêu diệt hết chúng được?” Thạch Lỗi chán ngán.

Đúng là chỉ với ba người họ thì rất khó giải quyết vấn đề này, xét về số lượng họ không có ưu thế, nên muốn chiến thắng không thể giết từng tên được.

Chương 513: Một nam một nữ

Cùng lúc đó, Viên Mục Dã còn đang suy nghĩ đến một vấn đề khác, đó chính là ai đã cứu bà chủ quán? Nếu như không hiểu rõ được vấn đề này... nó sẽ là một tai họa ngầm đối với họ.

Đương nhiên, không phải trong lòng Viên Mục Dã không có đối tượng tình nghi, người này đương nhiên không phải ai khác, chính là kẻ xuất quỷ nhập thần Lệ Thần! Nhưng vì sao cậu ta lại giải thoát cho bà chủ quán? Không có chuyện gì là vô duyên vô cớ cả, Viên Mục Dã không tin Lệ Thần làm thế là bởi vì giữa đường bất bình ra tay tương trợ.

Khó xử nhất là ba người bọn họ bị vây ở đây không ăn cũng không uống, bữa cơm duy nhất của bọn họ là từ sáng sớm hôm qua! Viên Mục Dã và Thạch Lỗi còn đỡ, nhưng A Triết có vẻ như không chịu được, gào thét muốn đi tìm đồ ăn.

Viên Mục Dã thật lòng khuyên gã rằng nơi này nhất định không có đồ ăn, cho dù có cũng đã rất lâu rồi không đảm bảo chất lượng nữa. Nhưng A Triết không đi tìm thì không tin, kết quả gã đi ra ngoài không lâu sau thì mang về được mấy thùng mì tôm.

Gã cầm mì tôm, mặt héch lên nói với Viên Mục Dã: “Thế nào, không phải tôi tìm được rồi à?”

Viên Mục Dã cười không nói gì, Thạch Lỗi cầm một gói lên xem, sau đó lắc đầu: “Đã quá hạn hai mươi năm rồi!”

A Triết tỏ vẻ không quan tâm: “Vậy thì sao? Anh đừng coi thường bốn phát minh lớn của nhân loại nhé!”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Từ khi nào mì tôm trở thành một trong bốn phát minh lớn của nhân loại vậy!”

A Triết vừa xé túi bóng bọc mì tôm, vừa nói với Viên Mục Dã: “Ai nói mì tôm, tôi đang nói đến chất bảo quản! Trước đây tôi

có xem một tin tức, nói rằng có người đã làm thí nghiệm, kết quả rất nhiều thứ có chất bảo quản vẫn có hiệu quả đến mấy chục năm sau...”

Viên Mục Dã cạ lời: “Chất bảo quản từ khi nào thành bốn phát minh lớn của nhân loại thế?”

A Triết nhìn về phía Thạch Lỗi: “Chất bảo quản không phải bốn phát minh lớn của nhân loại à?”

Thạch Lỗi ngượng ngùng nói với Viên Mục Dã: “Thằng bé này khi còn nhỏ nhà nghèo không được đi học, cậu thông cảm cho nó đi...”

Lúc này A Triết cầm gói mì gửi thư: “Không sao, vẫn có thể ăn được!”

Cuối cùng Thạch Lỗi cũng không chịu được sự dụ dỗ của A Triết, cũng ăn một gói mì tôm quá hạn, có điều chủ yếu vẫn là do A Triết nói đúng, chất bảo quản bên trong thực sự lợi hại.

Nhưng Viên Mục Dã không ăn nổi những thứ này, cậu chán nản dựa vào ghế sofa, nhắm mắt suy nghĩ xem tiếp theo họ nên làm gì... Thạch Lỗi thấy sắc mặt Viên Mục Dã khó coi thì liếc mắt ra hiệu đúng lúc A Triết nhìn sang, gã lập tức hiểu ý đi ra ngoài.

Viên Mục Dã ngồi trên ghế sofa mãi xâu chuỗi lại các sự kiện cậu gặp phải sau khi đến nước M, muốn từ đó tìm ra đầu mối... nhưng càng nghĩ càng không ra, mơ mơ màng màng đã ngủ thiếp đi.

Đến tận khi cậu bị mùi hương quen thuộc làm cho bừng tỉnh, cậu thấy Thạch Lỗi đang cầm một chén chất lỏng màu đỏ sậm lắc lư trước mặt cậu, mùi máu tươi không ngừng tản ra từ trong cái chén kia.

“Tôi vừa bảo A Triết đi lấy về, tuyệt đối tươi mới, còn nóng hổi đây... Tôi cũng mới nhớ ra, chỗ nào ở đây cũng có thể làm đồ uống cho cậu!” Thạch Lỗi nói với giọng gian tà.

Viên Mục Dã đẩy thứ trước mắt ra: “Cầm xa ra, tôi không uống thứ này.”

Thạch Lỗi cười khê: “Đến lúc này rồi mà cậu còn kén ăn à? Tôi và A Triết đến mì tôm hết hạn cũng ăn rồi, cậu còn đòi

phải uống máu sạch nữa cơ?”

Viên Mục Dã khó chịu nói: “Đừng chọc tôi, không tôi uống luôn máu của anh đấy...”

Thạch Lỗi cười, sau đó đặt cái chén trên bàn và nói: “Yên tâm đi, trong cơ thể đám ong thợ này không có trứng ấu trùng đâu.”

Viên Mục Dã đương nhiên hiểu rõ điều đó, nhưng cậu không muốn uống thứ này nên đứng dậy ra khỏi phòng, định đi xung quanh nhà nghỉ một chút để vứt bỏ tạp niệm vừa bị mùi máu tươi dấy lên...

Kết quả Viên Mục Dã đi tới đi lui lại nhất thời đi đến trước cửa phòng con trai bà chủ, trong lúc cậu đang do dự không biết có nên đi vào xem xét hay không, thì đột nhiên nghe thấy tiếng “lạch cạch” vang lên!

Viên Mục Dã giật mình, phản ứng đầu tiên của cậu là cho rằng đám ong thợ chui từ cửa sổ vào. Nhưng cậu lập tức phủ định suy nghĩ đó, bởi vì cậu nhớ rõ cửa sổ phòng này được khóa chặt từ bên trong, sao có thể mở được từ bên ngoài?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã nghiêng người đứng cạnh cửa, nghiêm túc lắng nghe động tĩnh bên trong, bởi vì cậu nghi ngờ bà chủ quán vốn không hề trốn đi xa mà vẫn luôn trốn trong căn nhà này...

Hơn nữa, Viên Mục Dã tự thấy bước chân của mình khi này vô cùng nhẹ, hẳn sẽ không bị người bên trong phát hiện ra, cho nên chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, người bên trong nhất định sẽ còn gây ra tiếng động.

Quả nhiên không bao lâu sau trong phòng tiếp tục có tiếng động, Viên Mục Dã cẩn thận lắng nghe, lại nghe thấy tiếng một nam một nữ nói chuyện bên trong... Nhưng bởi vì hai người đó nói chuyện quá nhỏ, nên Viên Mục Dã không nghe rõ bọn họ nói gì.

Viên Mục Dã nhất thời ngẩn người, người nữ chắc hẳn là bà chủ quán, nhưng người nam là ai? Chẳng lẽ thực sự là Lệ Thần sao? Đoán vậy nên cậu cũng hơi do dự không biết có nên nói chuyện này với bọn Thạch Lỗi hay không...

Bởi vì từ đầu đến cuối Thạch Lỗi và A Triết không hề biết rằng Lệ Thần vẫn luôn đi theo bọn họ, nếu lúc này tự dưng nói cho bọn họ biết vị trí của bà chủ quán thì có khả năng sẽ làm bại lộ sự tồn tại của Lệ Thần.

Viên Mục Dã nhẹ nhàng gõ cửa và nói: “Bà chủ? Là chị sao?”

Cậu vừa dứt lời, trong phòng lập tức yên tĩnh, người bên trong dường như ngừng cả thở... Sau một hồi im lặng, Viên Mục Dã lại nói tiếp: “Mở cửa đi, tôi biết chị ở trong đó, chị có chuyện gì khó xử chúng ta có thể thương lượng, tôi cũng có thể tạm thời không nói cho họ biết chuyện hai người ở trong phòng này.”

Kết quả Viên Mục Dã nói một tràng người bên trong vẫn không có tí phản ứng nào, trong lúc cậu nghi ngờ mình đã phán đoán sai, người bên trong đến tám chín phần không phải bà chủ quán và Lệ Thần, thì cửa phòng đột nhiên không tiếng động mở ra...

Nhất thời tim Viên Mục Dã vọt lên đến cổ, tay theo bản năng sờ về phía dao quân dụng bên hông. Nhưng sau khi cửa phòng mở ra hoàn toàn thì Viên Mục Dã lại không nhìn thấy người mở cửa!

Cậu thận trọng đi vào, phát hiện trong phòng trống không! Nhưng rõ ràng vừa rồi cậu nghe thấy tiếng một nam một nữ nói chuyện với nhau mà, sao đi vào lại không thấy ai nữa?

Chương 514: Anh là ai?

“Lê Thần...? Là cậu sao?” Viên Mục Dã hỏi thử.

Nhưng trong phòng vẫn yên tĩnh như tờ, không ai trả lời cậu. Dù vậy, Viên Mục Dã vẫn tin chắc rằng mình không nghe nhầm, bây giờ trong phòng chắc chắn có người khác, có điều cậu không nhìn thấy mà thôi...

Một lúc sau, Viên Mục Dã khẽ thở dài, sau đó cười tự giễu: “Xem ra mình thực sự nghe nhầm rồi...”

Cậu nói xong thì đưa tay lên chiếc bàn gần đó nắm lấy một thứ, nhìn trái nhìn phải như rất tùy ý, nhưng mục đích chính là cầm hộp mực nước màu đen còn một nửa trên bàn lên.

Đúng lúc này, cửa phòng ở sau lưng đột nhiên bị đóng lại, Viên Mục Dã quay đầu nhìn vẫn không thấy ai... Nhưng lúc này trên tay cậu đã có thêm một bình mực đen, nên cậu không hề do dự mà hất thẳng về phía cánh cửa!

Quả nhiên cậu đoán không sai, mực đen không dính lên cửa mà bị một vật thể hình người trong suốt chặn lại! Đối phương thấy thủ thuật che mắt của mình đã bị Viên Mục Dã phá, cũng không ẩn thân nữa mà xuất hiện, phàn nàn: “Anh biết rõ đó là tôi còn đổ mực lên người tôi?”

Viên Mục Dã trừng mắt nhìn Lê Thần: “Trò này không vui đâu, nếu không phải tôi đoán là cậu thì thứ tôi ném không phải mực mà là dao rồi.”

Lê Thần cười, sau đó đi vào nhà vệ sinh rửa sạch mực trên mặt rồi nói: “Tôi đã được chứng kiến bản lĩnh của Thạch Lỗi rồi, quả nhiên là một nhân vật hung ác, may mà tôi vẫn chưa từng đối diện trực tiếp với hắn... Còn anh thì không có đủ sự độc ác như hắn.”

Viên Mục Dã không tiếp chuyện cậu ta mà tỉ mỉ quan sát căn phòng, cậu hỏi: “Cậu giấu người ở đâu rồi?”

Lê Thần ngạc nhiên, không hiểu hỏi: “Người nào cơ?”

Viên Mục Dã nhìn chăm chăm vào mắt Lệ Thần: “Bà chủ motel...”

“Tôi giấu bà ta làm gì? Tôi cũng đâu biết bà ta?” Lệ Thần tiếp tục phủ nhận.

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng chưa hiểu được điểm này, tại sao cậu lại muốn che giấu bà ta chứ?”

Lệ Thần thấy ngữ điệu của Viên Mục Dã không phải nghi ngờ mà là khẳng định cậu ta đã làm chuyện này, nên nói với giọng bất lực: “Anh có thể nghi ngờ có căn cứ được không? Nói thật cho anh biết, tôi về đây cùng lúc với ba người các anh, tôi sợ rằng ở chung một phòng sẽ bị lộ nên mới tìm cách chạy đi, tôi luôn đi theo các anh, các anh mệt mỗi bao nhiêu thì tôi cũng mệt mỗi như thế, cho nên tôi cũng chỉ tìm bừa một căn phòng để nghỉ ngơi thôi... còn chưa được bao lâu thì anh đã đến rồi.”

Viên Mục Dã nhìn cậu ta chăm chăm, trên mặt như dán năm chữ to đùng, tin cậu mới là điên! Lệ Thần thấy Viên Mục Dã không chịu tin mình, đành chán nản ngồi trên giường và nói: “Vậy anh thử nói xem vì sao anh lại nghi ngờ tôi?”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh rồi đáp: “Bà chủ quán này đã bị chúng tôi nhốt ở trong phòng từ trước, sau khi bà ta biến mất cửa phòng vẫn được khóa cẩn thận, cửa sổ cũng vẫn được đóng từ bên trong, điều này nói nên phải có người từ bên ngoài dùng chìa khóa mở cửa phòng cho bà ta đi ra... Mà trong thị trấn này, người có cơ hội để làm vậy chỉ có một mình cậu!”

Lệ Thần gật đầu: “Được, tiếp đi...”

“Hơn nữa, khi này tôi đi dạo xung quanh bỗng nghe thấy tiếng động từ phòng này vang lên, thông qua điểm ấy tôi có thể chắc chắn trong phòng có người, nhưng sau đó tôi lại nghe thấy tiếng nói chuyện của một nam một nữ, lúc đó tôi không thể xác định người đàn ông trong phòng có phải cậu hay không, nhưng phụ nữ có thể xuất hiện ở đây thì ngoài bà chủ nhà nghỉ ra không còn ai khác.” Viên Mục Dã tiếp tục phân tích.

Lệ Thần thấy Viên Mục Dã không nói tiếp mà nhìn mình thì cười nói: “Còn không? Chỉ với hai nguyên nhân này mà anh đã nghi ngờ tôi giấu bà chủ quán đi?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chỉ với hai điểm này là đủ rồi.”

Lệ Thần nghe xong cười khỏ: “Được, coi như hai điều này anh đều đoán đúng, nhưng căn phòng chỉ lớn từng này, tôi có thể giấu người ở đâu? Tôi có thể ẩn thân, nhưng tôi không có cách nào khiến người khác ẩn thân cùng tôi phải không?”

Nghe cậu ta nói vậy, sắc mặt Viên Mục Dã trầm xuống, đầu tiên cậu cảnh giác liếc nhìn phía sau lưng mình, sau đó lạnh giọng nói: “Cậu không phải Lệ Thần, cậu là ai?”

Lệ Thần nghe xong thì cười khan hai tiếng, sau đó cười lớn tiếng, đến cuối cùng thành không dừng lại được. Nhìn thế này Viên Mục Dã càng hiểu mình không đoán sai, người này không phải là Lệ Thần!

Đôi phương cười đến mức nghiêng ngả, bả vai rung rung một lúc mới dừng lại, rồi thở dài nói: “Vì sao anh lại hỏi thế? Trước đây anh cũng chưa từng gặp tôi, dựa vào đâu mà nói tôi là giả?”

Viên Mục Dã liếc qua chỗ bồn rửa tay trong nhà vệ sinh rồi giải thích: “Từ khi chúng tôi phát hiện ra nước ở nơi này có vấn đề, đừng nói là uống nước, ngay cả chạm vào chúng tôi cũng không dám thử, trước đó tôi cũng đã nói chuyện này với cậu, nước ở đây có vấn đề, nhưng khi nãy cậu lại xả nước trực tiếp từ vòi sen ra để rửa mặt? Điều này nói lên cậu biết mình có động vào nước ở đây cũng sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa vừa rồi nhìn động tác cậu rửa mặt giống như một hành vi có điều kiện, điều này đồng nghĩa với việc cậu không những yên tâm với nước này, thậm chí còn rất quen thuộc với hoàn cảnh nơi đây... Cho nên, có phải bây giờ cậu nên trả lời vấn đề khi nãy của tôi không? Cậu là ai?”

Lệ Thần phui tay: “Quả nhiên tâm tư kín đáo, quan sát tỉ mỉ... Nhưng chắc hẳn anh đã xem tài liệu về Lệ Thần ở chỗ Thạch Lỗi, anh ta có phải giống như tôi hay không, trong lòng anh hiểu rõ mà?”

Đúng là Viên Mục Dã đã từng đọc qua tài liệu về Lệ Thần ở chỗ Thạch Lỗi, dù sao cậu cũng tham gia vào chuyện Tùy Quang Nam, cho nên tất nhiên cậu hiểu rõ người luôn mạo xưng là Lệ Thần này có phải thật hay không, hơn nữa sau khi

đọc tài liệu xong Viên Mục Dĩ mới tin tưởng thân phận của Lê Thần.

Trên thế giới này, ngoại trừ A Triết, không ai có thể bắt chước người khác giống đến từng li từng tí được... Trước đó nếu đúng là A Triết đóng giả làm Tùy Quang Bắc đến dò xét mình, thì chúng tỏ gã ta đã từng “tiếp xúc” với thi thể của Tùy Quang Nam, nhưng vì “tiếp xúc” không triệt để nên chỉ có thể giả dạng gần giống Tùy Quang Nam mà thôi.

Nhưng Lê Thần trước mặt cậu lúc này lại không hề có một điểm bất thường nào, nếu không phải hấn cứu bà chủ nhà nghỉ thì Viên Mục Dĩ cũng không thể khẳng định Lê Thần này có vấn đề. Nhưng hấn rốt cuộc là ai? Suy đoán của cậu có đúng hay không?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dĩ hỏi dò: “Vậy tôi nên gọi cậu thế nào? Là Quý Sùng Quang hay là Lê Thần, hoặc có phải tôi nên gọi cậu là Tùy Quang Nam không?”

Chương 515: Tác dụng phụ

Tên Lê Thần giả nghe vậy sắc mặt biến đổi, sát khí trong mắt lộ ra, Viên Mục Dã hiểu ngay mình đã đoán đúng chuyện này rồi, Lê Thần trước mắt chính là người đã sớm được khai tử - Tùy Quang Nam!

Có điều Viên Mục Dã không hiểu vì sao Tùy Quang Nam lại giả dạng làm Lê Thần? Nhưng bây giờ không phải thời gian thích hợp để nghĩ đến chuyện này, bởi vì Tùy Quang Nam trước mắt có thể giết cậu để diệt khẩu bất cứ lúc nào, cho nên cậu nhất định phải nghĩ cách rời khỏi đây!

Nhưng khi Viên Mục Dã định tìm cách rời đi thì đột nhiên cảm thấy gáy đau nhói, sau đó mắt cậu tối sầm lại, không biết gì nữa...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đến tận khi Viên Mục Dã bị cơn đau sau gáy làm cho tỉnh lại, cậu mới phát hiện mình bị trói vào một cái cột trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

“Tỉnh rồi, thật xin lỗi! Khi này mẹ tôi ra tay hơi nặng.” Giọng Lê Thần giả vang lên bên cạnh.

Viên Mục Dã liếc mắt nhìn sang thấy Lê Thần giả đang ngồi ở cạnh giường, nét mặt không đổi nhìn mình... Có lẽ cuối cùng hẳn cũng không cần phải ngại trang nữa, nên bây giờ trông hẳn như một pho tượng không có cảm xúc, cũng không còn chút bóng dáng nào của Lê Thần nữa.

Sau gáy đau nhói khiến Viên Mục Dã không thể suy nghĩ kỹ càng, cậu cố gắng muốn nhìn rõ căn phòng này nhưng chỉ hơi ngẩng đầu lên trời đất đã quay cuồng như muốn sụp đổ, có điều từ cách bài trí trong căn phòng chứng tỏ cậu vẫn ở trong nhà nghỉ Lâm Trung Các...

Viên Mục Dã im lặng một lúc, điều chỉnh hô hấp, cố gắng quên đi cơn đau sau gáy: “Cậu muốn làm gì? Vì sao không

đưa mẹ cậu rời khỏi nơi này?”

Lệ Thần giả nhìn về phía nhà vệ sinh rồi đáp: “Tình hình của bà ấy không được tốt lắm, tạm thời không thể đi xa được...”

Viên Mục Dã nghe thấy trong phòng vệ sinh có tiếng nước chảy, chắc bà chủ nhà nghỉ đang ngâm mình trong bồn tắm. Nghĩ lại chuyện mình bị tập kích trước đó, cậu cũng ngạc nhiên: “Cậu có hai bộ trang bị tàng hình?”

Lệ Thần giả dùng ánh mắt đầy sâu xa nhìn Viên Mục Dã, hần nói: “Người thông minh quá thường không sống lâu...”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Ý cậu là bây giờ muốn giết tôi diệt khẩu?”

Không ngờ Lệ Thần giả lại lắc đầu: “Tốt xấu gì chúng ta cũng từng là đồng bọn, nếu tôi muốn giết anh thì đã ra tay từ lâu rồi... Thật ra kế hoạch của tôi là nhân lúc các anh giết chết ông chúa sẽ lên đưa mẹ tôi đi, nhưng tình trạng của bà ấy bây giờ rất tệ, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn chúng tôi chưa thể rời đi được.”

Viên Mục Dã vẫn vô cùng thắc mắc về Lệ Thần giả này, cậu trầm giọng hỏi: “Làm sao cậu biến được thành ngoại hình giống Lệ Thần?”

Lệ Thần giả cười nói: “Tôi không biến thành ngoại hình giống Lệ Thần, bây giờ tôi chính là Lệ Thần.”

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã không hiểu được lời hần nói, cậu hơi nghi ngờ mà lặp đi lặp lại câu “Tôi chính là Lệ Thần”, đồng thời tỉ mỉ cân nhắc hàm nghĩa thực sự của câu này...

Đột nhiên cậu như hiểu ra, vội vàng hỏi: “Làm thế nào cậu chuyển được ý thức của Tùy Quang Nam lên người Lệ Thần?”

Nghe câu hỏi đó, nét mặt của Lệ Thần giả cũng sửng lại, hần suy nghĩ rồi nói: “Anh không muốn biết chi tiết quá trình đâu, tóm lại bây giờ tôi chính là Lệ Thần, tôi có tất cả ký ức của hần, thậm chí cả những cảm nhận của hần.”

“Nhưng giả vẫn là giả, cậu giết chết cha của Lệ Thần, bây giờ còn giết chết ý thức của cậu ta... Tôi rất tò mò một chuyện, đó chính là năng lực thích thay đổi thân thể lúc nào cũng được có

đồng nghĩa với việc cậu bắt tử không?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Lệ Thần giả thở dài: “Theo lý thuyết thì đúng là như vậy, có điều tôi cũng chỉ là đời đầu tiên nên tôi cũng không hiểu rõ trên người tôi còn có bao nhiêu khả năng...”

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Những ‘Hy vọng’ khác cũng giống như cậu sao?”

Lệ Thần giả gật đầu: “Không kém nhiều!”

Lòng Viên Mục Dã lạnh xuống, chỉ với một kẻ trước mắt này thôi đã khó đối phó như vậy, nếu như đột nhiên có hàng trăm người như thế... Cậu thực sự không dám tưởng tượng đến lúc đó mọi chuyện sẽ thế nào.

Thấy Viên Mục Dã im lặng không nói gì, Lệ Thần giả tiếp tục: “Tôi biết anh đang nghĩ gì, tôi có thể cho anh một lời khuyên, đó chính là mau trốn đi, trốn được càng xa càng tốt... Một khi những người kia quay về, tất cả ông thợ sẽ không còn là rắn mất đầu nữa, cũng sẽ không dễ đối phó như bây giờ đâu.”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Tại sao lại nói với tôi những chuyện này? Không phải cậu với họ cùng một phe sao?”

Lệ Thần giả nhún vai: “Là đồng loại thì sao? Con người các anh không phải cũng có người tốt kẻ xấu, có người thông minh kẻ ngu xuẩn à? Tôi chỉ có suy nghĩ khác biệt với bọn họ thôi, tôi khát vọng cuộc sống của con người, tôi không muốn trở thành một con quái vật vĩnh viễn bị giam trong nước...”

Viên Mục Dã hiểu ngay hẳn đang nói đến chuyện Thạch Lỗi dùng súng giết chết ông chúa. Trước đó bà chủ nhà nghỉ từng nói, những “Hy vọng” này sau khi quay về sẽ mang theo trứng ấu trùng đã tiến hóa hoàn toàn, sau đó quay trở lại thành phố nơi mình đang sống để thành lập tổ ong mới, mỗi một “Hy vọng” sẽ biến thành ông chúa trong tổ ong mới đó, tiếp tục vòng tiến hóa tiếp theo.

Nếu như Lệ Thần giả này luôn muốn làm người thì đương nhiên hẳn sẽ không muốn sống như một con quái vật trong nước, mặc dù nhìn từ góc độ côn trùng thì đó là vị trí tối cao vô thượng, nhưng đối với một con người mà nói thì sống một cuộc sống bình thường mới là cảm nhận chân thực nhất.

Trong một thoáng Viên Mục Dĩ không phân biệt nổi Lê Thần trước mặt này có thể được xem là con người hay không? Nếu như hắn đã có toàn bộ ký ức của Lê Thần, như vậy có khi nào cũng có toàn bộ ký ức của con trai bà chủ nhà nghỉ, cho nên giữa bọn họ mới có cách chung sống như hiện tại.

Nhưng vì sao chỉ có một mình hắn là “Hy vọng” duy nhất chọn cách khác biệt? Chẳng lẽ hắn chỉ là một “trường hợp cá biệt” thôi sao? Có điều cũng giống như Lê Thần giả đã nói, con người cũng có kẻ này kẻ kia, ai quy định sinh vật như bọn họ không thể có một hai con không giống như bình thường chứ?

Viên Mục Dĩ hỏi Lê Thần giả: “Vậy tiếp theo cậu định làm gì?”

Lê Thần giả lắc đầu: “Nói thật, bây giờ tôi cũng không biết nên làm gì, bởi vì chúng tôi chỉ là đời tiến hóa đầu tiên, cho nên không rõ cái chết của ông chúa có ảnh hưởng thế nào đến chúng tôi, tình trạng của mẹ tôi bây giờ rất tệ, vảy xanh trên người bà không thể biến mất khi ở trong nước được nữa, có lẽ đây là tác dụng phụ sau khi ông chúa chết đi.”

“Vậy còn cậu thì sao? Có cảm giác không ổn gì không?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Lê Thần giả nhắm mắt cảm nhận, sau đó lắc đầu nói: “Không có cảm giác gì đặc biệt...”

Chương 516: Hành trình ở vùng biên giới

Viên Mục Dã nhìn dây thừng trên người mình: “Nếu cậu đã không định giết tôi để diệt khẩu thì mau thả tôi ra, tôi còn phải về bàn với Thạch Lỗi xem nên làm gì tiếp chứ?”

Lệ Thần giả do dự: “Nếu tôi thả anh đi, anh có giết tôi không? Dù sao anh và tôi cũng không là đồng loại...”

Viên Mục Dã tức giận nói: “Những sinh vật không cùng loài với tôi còn ít lắm chắc? Tôi có thể giết sạch được không?”

Ngay lúc Lệ Thần giả đang do dự thì họ nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân nặng nề, sau đó tiếng A Triết vang lên: “Viên Mục Dã? Cậu chạy đi đâu rồi? Viên Mục Dã!”

Hai người lập tức ngừng thở, ngay cả tiếng nước trong nhà vệ sinh cũng lập tức biến mất, đến tận khi A Triết đi xa rồi Viên Mục Dã mới thì thầm nói với Lệ Thần giả: “Còn không mau cởi trói cho tôi, nếu bọn họ không tìm được tôi nhất định sẽ lục soát từng phòng một!”

Lần này Lệ Thần giả không còn do dự nữa, lập tức tháo dây thừng trên người Viên Mục Dã, đúng lúc này bà chủ nhà nghỉ toàn thân ướt sũng đi từ trong nhà vệ sinh ra, chỉ có điều, dù luôn ngâm mình ở trong nước nhưng những vảy xanh trên mặt bà ta vẫn hiện lên rõ ràng...

Ánh mắt bà chủ quán nhìn Viên Mục Dã khá phức tạp, Viên Mục Dã hiểu nhất định có chuyện gì đó, nên cười nói với bà ta: “Chúc mừng chị, cuối cùng hai mẹ con cũng được đoàn tụ rồi.”

Bọn họ cũng coi như hiểu nhau, cho nên lúc này không cần phải giả vờ trước mặt Viên Mục Dã nữa, bà chủ quán không thay đổi nét mặt nói với cậu: “Vì sao các cậu còn chưa rời khỏi đây?”

Viên Mục Dã không ngờ đối phương vừa mở lời đã đuổi khách, cậu lấy làm kỳ quái, hỏi: “Không phải chúng tôi đã nói rồi à? Chúng tôi sẽ nghĩ cách đưa chị cùng rời khỏi nơi này, sao bây giờ chị lại đổi ý?”

Bà chủ quán nhìn qua cửa sổ về phía nhà máy nước: “Là chúng ta đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, hiện giờ ông chúa chết rồi, những ông thợ đời đầu như chúng tôi chắc cũng không sống được bao lâu nữa.”

Viên Mục Dã khá bất ngờ về chuyện này, cậu ngạc nhiên hỏi Lê Thần giả: “Vì sao lại biến thành như thế này?”

Lê Thần giả chán nản nói: “Bởi vì bọn họ là ông thợ đời đầu, cho nên trên người có rất nhiều thiếu sót trí mạng, trong đó bao gồm cả chuyện một khi ông chúa chết đi, những ông thợ đời đầu sẽ theo đó mà diệt vong...”

“Tất cả ông thợ đều sẽ có kết cục như vậy sao?” Viên Mục Dã hỏi

Lê Thần thở dài: “Cùng lắm thì thời gian dài ngắn khác nhau thôi...”

Viên Mục Dã không ngờ Lê Thần luôn tâm niệm muốn cùng mẹ mình cao chạy xa bay, nhưng hôm nay thấy bà ta không đi được, hẳn cũng không quá đau lòng khổ sở, có lẽ đây chính là điểm khác biệt giữa bọn chúng và con người.

Viên Mục Dã định đứng dậy, bọn họ đã không thể rời đi thì mình phải nhanh quay về bàn bạc với hai người Thạch Lỗi xem kế hoạch chạy trốn tiếp theo như thế nào, trước khi đi cậu hỏi Lê Thần: “Những đồng loại kia của cậu đang ở đâu?”

Lê Thần giả nói: “Cách thị trấn ba mươi kilomet, nếu các anh còn không đi thì không kịp nữa đâu.”

Lòng Viên Mục Dã nặng nề, không ngờ bọn chúng có thể quay về nhanh như vậy, nhưng nếu như bọn chúng chỉ còn cách thị trấn ba mươi kilomet thì bây giờ bọn họ đi khỏi đây chắc chắn sẽ giáp mặt chúng, đến lúc đó thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn, Viên Mục Dã không chắc ba người bọn họ có thể toàn thân trở ra hay không.

Lê Thần giả thấy sắc mặt Viên Mục Dã sầm sì thì chỉ cho cậu một con đường thoát, đó là tiếp tục đi về hướng Bắc, xuyên

qua dãy núi, đi qua biên giới nước M sang nước E bên cạnh.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không được, vùng biên giới giữa nước M và nước E đã có xung đột từ lâu, nếu chúng tôi cố vượt biên qua đó, không những tăng thêm mâu thuẫn giữa hai nước mà có khi chúng tôi còn chưa đặt chân đến nước E đã bị lính tuần tra biên giới bắn chết rồi.”

Lệ Thần giả nhún vai: “Dù sao tôi cũng đã chỉ cho các người một con đường để chạy trốn, có thể thoát được hay không còn tùy thuộc vào bản lĩnh của các người. Có điều tôi có thể nói cho anh biết một tin tức xấu, trước khi chết ông chúa đã hạ lệnh truy sát cho tất cả các ông thợ, nhiệm vụ cuối cùng trước khi bọn họ chết là xử lý ba cái mạng nhỏ của các anh, nếu như các anh không mau rời khỏi nơi này... chờ đến khi ‘Hy vọng’ quay về thì chắc chắn xong đời.”

Sau khi Viên Mục Dã quay lại phòng thì thấy Thạch Lỗi và A Triết đang định đi từng phòng tìm cậu, thấy cậu dùng vẻ mặt nặng nề quay lại, Thạch Lỗi vội hỏi cậu vừa đi đâu?

Viên Mục Dã nói: “Vừa nãy khi tôi đi dạo trên hành lang gặp được bà chủ quán, bà ta bảo chúng ta mau rời khỏi nơi này, một số lượng lớn ‘Hy vọng’ đã tập kết ở bên ngoài thị trấn, nếu bây giờ chúng ta không đi sẽ không đi được nữa.”

Thạch Lỗi nhướn mày: “Nếu bọn chúng đã ở bên ngoài thị trấn thì bây giờ chúng ta chạy ra không phải là lao thẳng vào họng súng của chúng à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Bà ta đã chỉ một đường thoát cho chúng ta, đó chính là đi về hướng bắc, xuyên qua rừng rậm vượt qua biên giới giữa nước M và nước E, tạm thời tránh nạn ở đó.”

A Triết cao giọng: “Cậu điên rồi à, có muốn tôi phổ cập kiến thức mấy chục năm tranh giành biên giới giữa hai quốc gia này không? Cậu muốn đi về hướng bắc trốn? Cuối cùng chẳng phải cũng là đâm đầu vào đường chết sao?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại đột nhiên ủng hộ suy nghĩ của Viên Mục Dã: “Nếu như đám ‘Hy vọng’ thật sự lợi hại giống như bà chủ quán kia nói, thì việc trốn ra biên giới cũng là một cách!”

“Anh nói cái gì thế? Chẳng lẽ anh cũng muốn đi ra biên giới chịu chết à?” A Triết không thể hiểu được.

Nhưng Thạch Lỗi lại lắc đầu nói: “Dĩ nhiên không phải đi chịu chết, hai người nghĩ xem, chúng ta chỉ có ba người mà đám ‘Hy vọng’ vội vàng quay về kia ít nhất cũng phải khoảng ba trăm người, một nhóm người như vậy đột nhiên tập kết tại biên giới giữa hai nước... Cậu nói xem binh sĩ ở biên giới sẽ đuổi theo chúng ta hay mấy trăm tên ‘Hy vọng’ kia?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Ý anh là muốn đề cảnh sát biên phòng giải quyết đám kia cho chúng ta?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Đúng thế, nếu không với tình cảnh trước mắt của chúng ta... không có cách nào có thể thoát khỏi nhiều sự truy sát như vậy!”

Việc này không thể chậm trễ, nếu như còn trễ nải nữa thì sẽ không đi được, thế là ba người họ cũng không quan tâm đến bây giờ là trời tối hay ban ngày, cứ thế mang theo tất cả trang bị trên người đi về hướng bắc vào chỗ rừng rậm.

Trước khi đi Viên Mục Dã còn thoáng nhìn qua căn phòng mà Lệ Thần giả và bà chủ nhà nghỉ đang ẩn náu, cậu muốn đến đó từ biệt họ, dù sao họ cũng đã đi cùng nhau một đoạn đường, mặc dù đến cuối cùng Viên Mục Dã vẫn không biết rõ người mà mình luôn liên hệ là ai...

Chương 517: Phượt thủ

Nhưng ngại có Thạch Lỗi và A Triết ở ngay bên cạnh nên cuối cùng Viên Mục Dã cũng chẳng làm gì, chỉ yên lặng liếc nhìn rồi xoay người đi... Bởi vì cậu thấy, có lẽ về sau sẽ không còn cơ hội gặp lại cặp mẹ con đặc biệt này nữa.

Lúc ba người đi ra khỏi motel, họ phát hiện gần đây có mấy con ong thợ đang ngóng nhìn họ từ đằng xa xa. A Triết đắc ý nói: “Xem đi, bọn người kia cũng không ngốc, biết mình mà đi lên là chết, cho nên chỉ có thể đứng xa xa nhìn chúng ta...”

Viên Mục Dã nghi ngờ nhìn về phía mấy con ong thợ: “Hình như sự việc không thích hợp lắm. Sao tôi có cảm giác bọn họ đang giám sát chúng ta thế nhỉ?”

Thạch Lỗi cũng không cho rằng bọn người kia vì sợ hãi nên mới không dám tiến lên, gãi cằm giọng, nói: “Mặc kệ mấy cái đó đi, nhanh chóng ra khỏi thị trấn rồi hăng nói...”

Thị trấn Hải Lâm vốn không lớn. Để tiết kiệm thời gian, ba người bọn họ còn chuyên chọn lối tắt mà đi, thậm chí đôi khi còn đi xuyên qua một vài vườn nhà, cho nên chẳng mất bao nhiêu thời gian bọn họ đã tới ranh giới phía bắc của thị trấn, sắp sửa ra khỏi nơi đó.

Ái ngờ đúng lúc này Viên Mục Dã lại phát hiện ong thợ đi theo sau ba người bắt đầu trở nên càng ngày càng nhiều, mặc dù bọn họ không xông lên tấn công ba người, nhưng cùng lúc bị nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy cũng không phải chuyện gì tốt.

“Mẹ nó, có phải bọn người kia bị bệnh không hả? Hoặc là xông hấn lên đánh một trận với ông cho sướng chứ cứ đi theo chúng ta mãi như âm hồn không tan thì ra cái thể thống gì?!” A Triết nói với vẻ mặt bực bội.

Thạch Lỗi liếc nhìn sắc trời: “Mặc kệ bọn chúng, thích đi theo thì đi. Tôi muốn xem bọn chúng có thể đi theo chúng ta vào

rừng hay không...”

Kết quả khi ba người họ chạy vào rừng cây, đám ong thợ lại không đuổi theo mà đứng đen kịt ở rìa thị trấn... Đường như có một kết giới vô hình phong ấn tất cả quái vật vấy xanh đỏ ở bên trong thị trấn.

Đằng sau không có những cái đuôi bám theo nữa, trong lòng ba người lập tức cảm thấy nhẹ nhàng. Mặc dù bọn họ chưa biết con đường tiếp theo sẽ như thế nào, nhưng cũng tốt hơn gấp trăm lần so với ở lại trong cái thị trấn nặng nề chết chóc kia.

Chỉ tiếc phần lớn trang bị của bọn họ đều để ở trên xe, không ăn không uống thì thôi, thậm chí cả túi ngủ để chống lạnh khi qua đêm trên núi cũng không có một cái nào. May mà Viên Mục Dã có kinh nghiệm, cuộn chăn của nhà nghỉ lại rồi cột thành ba lô bằng dây thừng, trên lưng mỗi người đeo một cái, ít nhất không đến mức khiến ba người bọn họ bị chết còng trên ngọn núi mệnh mông này...

Lúc trước Viên Mục Dã đã từng xem trên bản tin, khí hậu ở biên giới nước M và nước E khắc nghiệt, chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm rất lớn, thậm chí có nơi tuyết phủ quanh năm... Tuy nhiên may mắn là họ dễ dàng giải quyết được vấn đề ăn uống sau khi lên núi.

Nhất là khi ba người đi đường gặp được một khe suối, suýt nữa A Triết đã cầm thẳng đầu xuống nước để uống! Chủ yếu là do mấy ngày nay trong người bọn họ thiếu nước nghiêm trọng, hiện giờ cuối cùng đã tìm được nước có thể uống, hơn nữa nước dưới khe suối này trong vắt, còn tự có hơi lạnh trên núi cao, uống vào một hớp là lập tức làm người ta cảm thấy tinh thần tỉnh táo...

Uống no nước rồi, A Triết chẳng nói chẳng rằng xoay người đi vào cánh rừng bên cạnh. Chỉ một lát sau đã thấy gã xách một con gà rừng trở về. Gã thành thạo cắt tiết gà vào nắp bình nước, sau đó đưa cho Viên Mục Dã: “Đừng có làm cao nữa, ở đây tôi không có bản lĩnh chế biến thành đồ ăn cho cậu đâu!”

Viên Mục Dã không nói gì, chỉ bắt đắc dĩ nhận máu gà, sau đó đưa lên miệng uống một hơi cạn sạch...

Thấy thế, A Triết cười nói: “Vây mới đúng chứ...” Sau đó gã lại nướng chín thịt gà, chia nhau ăn với Thạch Lỗi. Ăn uống no đủ xong, ba người cảm thấy có tinh thần hơn trước rất nhiều, vì thế họ cũng không dừng lại mà tiếp tục xuất phát về hướng biên giới phía bắc.

Trên đường đi, Thạch Lỗi nói với Viên Mục Dã là gã sẽ liên hệ với trụ sở chính, cho người của gã ở biên giới nước E tiếp ứng bọn họ, nhằm bảo đảm cho bọn họ thuận lợi vào lãnh thổ nước E. Về phần những “Hy vọng” kia, nếu bọn chúng thật sự đuổi theo, cứ để lính tuần tra biên giới nước E đối phó với chúng đi!

Viên Mục Dã biết rằng trước mắt đây là lựa chọn tốt nhất của họ, nhưng ít nhiều gì cậu cũng hơi lo lắng đám “Hy vọng” kia sẽ còn gây ra chuyện xấu gì nữa... Ngộ nhớ đối phương không đuổi theo bọn họ mà ở lại thì trấn tiếp tục làm “kế hoạch hoá gia đình” thì làm sao đây?

Sự tồn tại của loài sinh vật này luôn là tai hoạ ngầm của con người, mặc dù lần này bị thương nặng khiến bọn chúng phải chờ thêm hai mươi năm nữa, nhưng đến lúc đó chưa chắc bọn chúng đã dễ đối phó giống hiện giờ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nói với Thạch Lỗi: “Tôi đề nghị anh nên thông báo tình hình ở đây cho chính phủ nước M biết để bọn họ cử lính tới giải quyết vấn đề của Hải Lâm.”

Thạch Lỗi gật đầu: “Dễ mà, nhưng cần phải đợi chúng ta thoát khỏi vòng vây rồi hẵng nói, nếu không với cái thói dở hơi của nước M, đừng ai trong chúng ta mong sống sót rời khỏi đây...”

Bọn họ càng vào sâu dần, rừng cây xung quanh càng ngày càng tươi tốt. Ba người đi giữa những tán cây lớn che khuất cả bầu trời, mãi đến khi không còn thấy dấu chân người nữa mới tìm một sườn núi khuất gió để dựng trại.

Trên thực tế nói ra cũng rất buồn cười, tuy nói là dựng trại, nhưng trên người bọn họ chẳng có gì cả trừ một cái chăn của nhà nghỉ... Bởi vì ban đêm thật sự không nên đi đường núi, cho nên bọn họ đành tạm thời dừng lại nhóm lửa qua đêm.

A Triết vẫn đi tìm thức ăn trong rừng, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi ở lại cùng nhau nhóm lửa. Trong lúc đó, Thạch Lỗi liên hệ với trụ sở chính bằng điện thoại vệ tinh. Hắn cũng không nói rõ ràng hoàn cảnh của ba người mà chỉ dặn dò đối phương cử người đến biên giới nước E tiếp ứng bọn họ.

Một đêm trôi qua thật sự bình lặng, ba người ăn uống no đủ rồi ngã đầu ngủ ngay. Bởi vì sau lưng bọn họ là một sườn núi, đằng trước lại là một đồng lửa trại, cho nên ba người không cần phải lo lắng sẽ có thú dữ đánh lén bọn họ vào buổi tối.

Kết quả đến khi Viên Mục Dã ngủ đã giấc tỉnh lại thì trời đã sáng, lửa trại dùng để sưởi ấm cũng đã tắt từ bao giờ. Cậu vội bò dậy cho thêm ít cành khô vào đồng than nóng, muốn nhóm bùng lửa lên lần nữa.

Ai ngờ đúng lúc này Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy tiếng động ở gần đó, hình như có người nào đang đi về phía họ. Cậu lập tức xoay người lay tỉnh Thạch Lỗi và A Triết, bảo bọn họ đừng lên tiếng, cẩn thận lắng nghe...

Ngay sau đó hai người cũng nhận ra điều khác thường. Họ nhanh chóng bò dậy, cảnh giác nhìn xung quanh, mãi đến khi có mấy người vừa cười vừa nói đi tới từ phía xa xa... Đối phương nhìn thấy ba người Viên Mục Dã cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Đoàn người này có bốn nam ba nữ, bọn họ nói mình là phượt thủ cùng lên núi đi bộ thám hiểm. Nhóm người này xuất phát từ thị trấn Nhược Cống cách thị trấn Hải Lâm 70 cây số, vừa đi vừa nghỉ chân trên núi cũng đã hai ba ngày rồi.

Chương 518: Gặp được người quen

Một chàng trai đi đầu vừa thấy “trang bị” của ba người Viên Mục Dã thì giật mình nói với bọn họ: “Các anh chỉ mang mấy thứ đó mà cũng dám vào núi đi bộ thám hiểm hả? Khu vực này đã là rừng rậm nguyên sinh của nước M, cứ đi lên núi như vậy rất là nguy hiểm đấy!”

So sánh với nhóm người này, ba người nhóm Viên Mục Dã đúng là cực thiếu chuyên nghiệp, nhưng bọn họ cũng đâu thể nói cho đối phương biết là chúng tôi bị một đám quái vật đuổi giết nên mới hốt hoảng trốn đi?!

Vì thế Thạch Lỗi đành phải thuận miệng nói xe của ba người bọn họ bị hỏng giữa đường, cho nên mới buộc phải bỏ xe đi bộ, kết quả mơ mơ hồ hồ đi tới đây. Ai ngờ đối phương nghe xong lý do thoái thác trăm nghìn chỗ hở của Thạch Lỗi lại chẳng nói câu nghi ngờ nào, ngược lại còn hỏi kế tiếp họ chuẩn bị đi về hướng nào?

Đương nhiên Thạch Lỗi không thể cho những người này biết ba người bọn họ muốn vượt biên nhập cư trái phép, vì vậy bèn thuận miệng nói ba người bọn họ muốn đến thành phố gần đây tìm người kéo xe... Không ngờ mấy người kia vừa nghe thế thì bảo gần đây có một thị trấn nhỏ tên Hải Lâm, đúng lúc bọn họ cũng muốn đến đó bổ sung đồ đạc nên đề nghị ba người Viên Mục Dã có thể đi cùng bọn họ đến đó.

Ba người Viên Mục Dã nghe thế, mặc dù không thể hiện gì ra ngoài nhưng trong lòng cũng đã bắt đầu nghi ngờ những người này có lẽ có vấn đề... Đầu tiên bọn họ xuất hiện thật sự quá trùng hợp. Đúng như lời họ nói, nơi này đã là khu không người gần sát lãnh thổ một nước, sao có thể dễ dàng gặp được phượt thủ đi ngang qua chứ?

Tiếp theo là thời gian bọn họ xuất hiện cũng không đúng. Giờ là hơn sáu giờ sáng một chút, trời cũng mới sáng không bao lâu, mà những người này lại đâm sừng đi ra từ trong rừng...

Điều này chứng tỏ ắt hẳn bọn họ đã đi cả đêm rồi mới đúng, nhưng phượt thủ bình thường ai lại đi đường suốt đêm? Chắc hẳn họ sẽ tìm chỗ dựng trại trước khi trời tối, nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm rồi hùng đông ngày hôm sau mới xuất phát chứ?! Đừng nói là phượt thủ bình thường, không phải ngay cả ba người Viên Mục Dã mệt mỏi trốn chạy cũng tìm khu vực an toàn để nghỉ ngơi sau khi trời tối hay sao?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn cười và nói với mấy người họ: “Cả người các cậu đâm sừng kia, nhanh nhanh lại đây sưởi ấm...”

Người đàn ông dẫn đầu cười từ chối: “Khỏi, đi một lát là khô thôi. Bao giờ ba anh đi? Tôi thấy các anh chắc cũng không có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, chẳng bằng đi cùng chúng tôi đi! Như vậy còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Lúc này Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đã đoán ra bảy tám phần chi tiết về những người trước mặt. Hai người cùng âm thầm cân nhắc phần thắng khi ra tay. Theo lý mà nói, ba người nhóm Viên Mục Dã đều không phải người bình thường, nếu bốn nam ba nữ đối diện là người bình thường thì chỉ vài phút là họ đã diệt sạch được cả đoàn.

Nhưng vấn đề là nếu bị Viên Mục Dã đoán trúng thật, bọn họ không phải người bình thường, thậm chí có khả năng là đối thủ đáng sợ hơn đám ong thợ kia gấp mấy lần... như vậy “ba chọi bảy”, phần thắng sẽ không lớn.

Viên Mục Dã cười đáp: “Thị trấn Hải Lâm thì xin kiêu. Mấy năm trước chúng tôi đã đi ngang qua thị trấn đó một lần. Điều kiện ở đó cực kỳ lạc hậu, vốn chẳng có xưởng sửa chữa lớn nào cả. Tốt nhất các cậu cũng đừng đến thị trấn đó bổ sung đồ dùng, bởi vì nước ở thị trấn đó có vấn đề...”

Viên Mục Dã cố tình kéo dài giọng khi nói câu cuối cùng, mục đích là muốn xem thử phản ứng của mấy người đối diện. Mấy chàng trai đằng trước còn đỡ, nhưng ba cô gái phía sau rõ ràng hơi thiếu bình tĩnh, mặt mày cả đám đều đổi màu...

Một cô gái trong đó lạnh giọng nói: “Anh cũng nói mình đã đến mấy năm rồi, làm sao biết hiện giờ thị trấn Hải Lâm không hề thay đổi chứ?!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi bảo: “Ừ, có lý, nhưng mà tôi có một người bạn quê ở Hải Lâm. Khoảng thời gian trước chúng tôi gặp nhau, cậu ta có kể ít chuyện quê nhà, dường như chỗ đó vẫn không thay đổi gì. Nhà máy nước vẫn ngừng hoạt động, người trong thị trấn vẫn không dùng điện thoại di động như cũ... Nghe nói hình như cả Internet cũng không có cơ.”

Chàng trai dẫn đầu thay đổi sắc mặt: “Có tiện nói cho tôi biết tên người bạn của anh không? Nói thật với các anh, quê quán của mấy người chúng tôi đều ở Hải Lâm, không chừng còn quen anh bạn kia của anh thì sao?”

“Thật sao? Thế thì trùng hợp quá. Nhà bạn tôi mở nhà nghỉ, hình như tên nhà nghỉ là... Lâm Trung Các, đúng, tên là Lâm Trung Các!”

Chàng trai dẫn đầu vội truy hỏi: “Không biết giờ người bạn kia của anh ở đâu?”

“Chết rồi, khoảng thời gian trước cậu ta đã tự tử chết.” Viên Mục Dã nói với vẻ mặt tiếc nuối.

Vài người đối diện đều sửng sốt, có lẽ không ngờ Tùy Quang Nam đã chết, hơn nữa bọn họ càng không ngờ là tên kia lại thay đổi thân phận một cách hoành tráng, sống lại lần nữa bằng thân phận của Lệ Thần.

Lúc này, sắc mặt của chàng trai dẫn đầu dần dần âm u và nặng nề hơn: “Nếu đã như vậy, các anh càng phải đến thị trấn Hải Lâm cùng chúng tôi một chuyến.”

Thạch Lỗi ở bên cạnh cười lạnh: “Ồ? Thế nếu chúng tôi không có thời gian thì sao?”

Nghe thế, vài người đối diện chậm chậm đi về phía ba người Viên Mục Dã. Cuộc chiến như chạm vào là nổ tung ngay, xem ra hôm nay không sống mái chắc chắn là không được rồi...

Ai ngờ đúng lúc này, cách đó không xa lại vang lên tiếng động, hình như có một đoàn người đang từ một hướng khác đi về phía bọn họ... Cùng lúc đó, sắc mặt của nhóm Viên Mục Dã và bảy người đối diện đều thay đổi. Nhóm Viên Mục Dã

kinh ngạc vì nghĩ rằng có nhiều “Hy vọng” đuổi theo hơn, mà bảy người kia kinh ngạc vì họ còn có thể gặp người qua đường khác ngoài ba người Viên Mục Dã ở đây?!

Đối phương còn chưa tới, tiếng đã truyền tới trước, nghe người tới nói nói cười cười, có vẻ cũng là một đội phượt thủ. Mà lúc này Viên Mục Dã lại đứng sững ngay tại chỗ, cậu ngơ vực nhìn về phía cách đó không xa, cảm thấy có phải mình không về số 54 lâu quá rồi nên sinh ra ảo giác không?

Đúng lúc này, một người đàn ông đen đúa vạm vỡ dẫn đầu bước ra khỏi cánh rừng. Một tay anh ta cầm cái rựa to, một tay đẩy dây mây và chạc cây bị anh ta tiện tay chém đứt ra. Viên Mục Dã hoàn toàn không quen biết người này, xem tướng tá gã này chắc là dân bản địa của nước M. Nhưng Viên Mục Dã lại quá quen thuộc với mấy người đi ra theo sát ở phía sau anh ta, cậu cũng chẳng thể nào ngờ lại gặp mấy người bọn họ ở đây...

Nhóm người này có tổng cộng tám người, cũng là tổ hợp có nam có nữ, bốn nam một nữ trong đó liên tục hấp háy mắt với Viên Mục Dã bắt đầu từ khi ra khỏi rừng cây, trên mặt còn treo nụ cười băng quơ.

Thạch Lỗi và A Triết cũng rất kinh ngạc khi nhìn thấy những người này xuất hiện, nhưng tốt ở chỗ mặc dù những người này không phải bạn của hai người, nhưng trong hoàn cảnh trước mắt, chắc chắn họ cũng không phải kẻ địch...

Lúc này Viên Mục Dã đã phục hồi tinh thần lại khỏi cơn khiếp sợ. Cậu nhìn Đoàn Phong mỉm cười đi về phía mình, trong lòng đã hiểu cả... Suy xét đến hoàn cảnh trước mắt, chẳng ai trong nhóm Đoàn Phong chủ động chào hỏi Viên Mục Dã.

Chương 519: Định vị

Chỉ có ông anh mặt đen tay cầm rựa cười nói: “Hôm nay làm sao thế này? Ngày thường đi con đường này chẳng thấy bóng dáng một ai, sao hôm nay hờ ra đã gặp hai nhóm người thế!”

Đoàn người này đột nhiên nhảy ra làm bảy tên “Hy vọng” không kịp trở tay. Bọn chúng liếc nhau, có vẻ như đang trao đổi xem kế tiếp nên làm gì? Lúc này ông anh mặt đen tự giới thiệu rằng mình là người bản địa dẫn đường, lần này dẫn bảy phượt thủ nước ngoài đi đường rừng nguyên sinh.

Thạch Lỗi nhận ra người này không phải cùng đội với nhóm Đoàn Phong, vì thế cũng chỉ bậm bạ câu được câu chẳng với anh ta, đồng thời còn không quên ngó chừng bảy tên “Hy vọng” kia, sợ bọn chúng sẽ đột nhiên ra tay.

Sau khi nhìn thấy Đoàn Phong, Viên Mục Dã thoát cái yên tâm, cậu giả vờ khách sáo vài câu với Đoàn Phong.

Đoàn Phong lấy một cái túi dán kín từ trong ba lô ra đưa cho Viên Mục Dã: “Ném thử đồ ăn vặt tôi mang theo nhé?”

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn, hóa ra là bánh quy dinh dưỡng mà mình đã hết sạch, cậu nhận lấy rồi giả vờ khách sáo nói: “Cảm ơn...” Sau đó lại hỏi nhỏ: “Sao mọi người tới đây?”

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói à, ra nước ngoài là mất liên lạc... Nếu chúng tôi thật sự không đi tìm, có phải cậu sẽ lại bị cái tên đàn anh từ trên trời rơi xuống kia bắt cóc đến nước E không? Cậu được lắm, nhập cư trái phép đến nghiện rồi hả?!” Đoàn Phong quả trách cậu như súng bắn liên thanh.

Viên Mục Dã nghe xong cũng rất bất đắc dĩ nói: “Tôi thật sự không ngờ sự việc phức tạp như vậy. Thấy bốn nam ba nữ kia không? Chắc hẳn bọn chúng chính là người đuổi giết chúng tôi suốt đường đi...”

Đoàn Phong khẽ giật mình, anh ta giả vờ lơ đãng quay đầu nhìn về phía nhóm người kia, sau đó cười và chào hỏi: “Xin

chào, các cậu cũng đi con đường này suốt à?!”

Chàng trai dẫn đầu cười giả lả: “Đã đi vài lần rồi, coi như quen thuộc...”

Đoàn Phong nói xong bèn quay lại hỏi nhỏ Viên Mục Dã: “Bọn họ có vấn đề gì? Trông không giống sát thủ chuyên nghiệp lắm nhỉ?!”

Viên Mục Dã biết không phải một, hai câu là có thể nói rõ được, vì thế cậu đành phải tóm tắt ngắn gọn: “Bọn chúng không phải người, tất cả đều bị một loài sinh vật đáng sợ trong nước ngầm ký sinh. Bây giờ tôi cũng không biết rốt cuộc bọn chúng lợi hại bao nhiêu, tóm lại anh bảo mọi người cẩn thận một chút cho chắc!”

Đoàn Phong mím môi, nói: “Kích thích thế cơ à? Sớm biết vậy, ngay từ đầu tôi đã đi cùng với cậu rồi!”

Viên Mục Dã trừng mắt lườm anh ta: “Nếu sớm biết rằng kích thích như vậy, tôi đã không đi! Đúng rồi, làm sao anh tìm được tôi?”

Đoàn Phong cười gian manh, chỉ vào đồng hồ của Viên Mục Dã: “Tôi bảo Hoắc Nhiễm cài định vị vào đồng hồ của cậu. Chỉ cần cậu không chạy ra khỏi Trái đất, tôi đều có thể biết chỗ của cậu bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu...”

Lúc này Thạch Lỗi bước tới, bề ngoài là tới chào hỏi với Đoàn Phong, nhưng khi đi đến gần là lập tức đè thấp giọng xuống, nói: “Hai người hàn huyên xong chưa, thì thăm thăm thụt như vậy cả buổi, sợ bảy kẻ kia không nhận ra trước đây hai người đã quen biết phải không?”

“Nhận ra thì thế nào?” Đoàn Phong nói với vẻ mặt chả sao cả.

Thạch Lỗi tức giận nói với Viên Mục Dã: “Cậu nói cho anh ta biết nhận ra thì sẽ thế nào?!”

Viên Mục Dã đành phải kiên nhẫn nói với Đoàn Phong: “Anh cho rằng chỉ có bảy người này thôi ư? Máy kẻ này chỉ là đi tiên trạm thôi, đằng sau còn ít nhất mấy trăm quái vật ký sinh kiểu này nữa. Cho nên hiện giờ chúng tôi vẫn chưa thể lật mặt thẳng thừng với chúng được.”

Ai ngờ Đoàn Phong nghe xong lại tỏ ý xem thường: “Nếu chúng tôi không xuất hiện, các cậu phải làm sao? Vẫn cứ tiếp tục thân thiện với bọn chúng à?”

Thạch Lỗi hừ lạnh đáp: “VẬY chỉ có thể ra tay trước chiếm lợi, giết bảy kẻ này trước rồi nói sau.”

“Thế là được rồi. Nếu các cậu đã biết bọn chúng đi tiền trạm, không bằng bây giờ xử bọn chúng luôn, cho chúng khỏi truyền tung tích của mọi người về.”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn mấy người kia, trong lúc nhất thời lại không nắm chắc lắm, sợ lỡ như mấy kẻ này không phải những tên “Hy vọng” đó thì sẽ phiền phức. Vì thế, cậu quay lại nói với Đoàn Phong và Thạch Lỗi: “Trước khi ra tay phải xác nhận lại thử, giết sai người cũng không phải là chuyện đùa đâu.”

Thạch Lỗi luôn theo chủ nghĩa thà rằng giết nhầm chứ không bỏ sót. Vừa nghe nói Viên Mục Dã còn muốn xác nhận lại, gã thiếu kiên nhẫn nói: “Xác nhận như thế nào? Chỉ bằng việc bọn chúng có thể tìm thấy chúng ta đã đủ để chứng minh những người này có vấn đề rồi.”

Lúc này Trương Khai và Hoắc Nhiễm cũng đi tới, dù sao cũng đã lâu không gặp, lúc vừa gặp mặt phải giả vờ một chút. Bây giờ đã có câu mở đầu làm quen nên cả đám đều chen lại đây.

“Này Viên, anh tệ lắm đấy nhé, ra ngoài thời gian dài như vậy mà chẳng gọi một cuộc về nhà!” Trương Khai nói bằng vẻ mặt u oán.

Viên Mục Dã vừa định giải thích thì lại nghe Hoắc Nhiễm nói: “Anh Viên đừng để ý đến anh ta. Anh ta chỉ muốn mượn cớ đi tìm anh để đi chơi thôi!”

Trương Khai bị người ta bóc mẽ nên chẳng thèm đếm xỉa gì nữa mà chèn ép Hoắc Nhiễm: “Tôi đây là kết hợp đi làm với đi chơi, cậu thì sao? Rõ là cái đồ vương vúi!”

Viên Mục Dã thấy hai anh em nhà này lại muốn đốp chát nhau nên vội vàng nói sang chuyện khác: “Thấy bảy người kia không? Hãy cẩn thận một chút, bọn chúng không phải người đâu!”

Hoắc Nhiễm lập tức căng thẳng, hỏi: “Không phải người... là có ý gì thế?”

Lúc này đến cả Trương Khai cũng nghệt ra: “Đúng vậy, không phải người thì là cái gì? Yêu tinh à?!”

Viên Mục Dã vừa định giải thích thì lại nghe A Triết ở gần đấy nói một cách mất kiên nhẫn: “Các người tám xong chưa? Tám xong rồi thì đi nhanh lên!”

Bảy người kia thấy nhóm Viên Mục Dã chuẩn bị đi thì còn muốn dụ dỗ ba người theo bọn chúng cùng về Hải Lâm. Thạch Lỗi từ chối thẳng: “Không cần, cảm ơn các cậu, chúng tôi đã thỏa thuận với người dẫn đường của nhóm này rồi. Anh ta dẫn chúng tôi đi ra ngoài là được, các cậu tiếp tục đi tuyến đường của mình đi!”

Trong mắt bảy người kia, hiện giờ lại có người không biết ở đâu xen vào, cho nên tất nhiên bọn chúng không thể ép buộc ba người Viên Mục Dã theo chân bọn chúng trở về, nhưng lại không cam lòng bỏ đi như thế, vì vậy chúng quần lấy anh mặt đen dẫn đường bên nhóm Đoàn Phong, thuyết phục anh ta đến gần thị trấn Hải Lâm bổ sung đồ dùng và mua sắm.

Mặc dù thông thường tuyến đường đi bộ thám hiểm đều do người dẫn đường địa phương vẽ ra, bởi vì chỉ có bọn họ mới biết được đi như thế nào là an toàn nhất và hợp lý nhất. Nhưng người bỏ tiền chính là ông lớn, cho nên trong chuyện này, người dẫn đường vẫn phải hỏi ý kiến của những người trong đội.

Những du khách khác vừa nghe nói có thể đến thị trấn nhỏ gần đó để bổ sung đồ dùng đều tỏ vẻ đồng ý đi theo, nhưng bọn họ chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong đội, mà năm người nhóm Đoàn Phong thì tỏ rõ rành rành thái độ là sẽ không theo bảy người kia đến thị trấn Hải Lâm gì gì đó.

Anh mặt đen dẫn đường thấy tình hình này cũng đành phải xin kiểu “ý tốt” của đối phương, nhưng bảy người kia lại không dễ dàng chịu rời đi mà tiếp tục quần lấy người dẫn đường mặt đen... Trong lúc nhất thời không khí trở nên hơi xấu hổ.

Chương 520: Phân biệt

Cuối cùng Đoàn Phong nói với vẻ không vui: “Có phải mấy người có tật xấu gì không? Tự mình đi đường mình đi, có gì cứ phải quần lầy bắt người khác đi cùng các người chứ?”

Đối phương bị Đoàn Phong nói thẳng mặt như thế, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt ra tay. Ai ngờ ông anh dẫn đường mặt đen không biết sự tình kia lại đứng ra dàn hoà, nói thật sự không được thì để cho bảy người kia đi theo mọi người đi... Đối phương thấy chắc chắn không thể đưa nhóm Viên Mục Dã về Hải Lâm nên đành phải nhường một bước, đồng ý đề nghị của người dẫn đường mặt đen.

A Triết chế nhạo: “Không phải các cô cậu muốn về Hải Lâm mua đồ dùng tiếp tế ư? Sao lại muốn đi theo chúng tôi rồi? Chuyện gì thế? Lại không muốn về Hải Lâm nữa à?”

Chàng trai dẫn đầu bảy người cười nói: “Vừa rồi chúng tôi đã tự kiểm tra lại, thấy đồ dùng trên người vẫn còn kha khá, tạm thời chưa cần bổ sung thêm...”

A Triết cười khan vài tiếng: “Các người cũng buồn cười thật, nói muốn đến Hải Lâm chính là các người, nói không đi cũng là các người... Tôi bức rồi đấy nha, không phải các người chủ tâm muốn đi theo chúng tôi đấy chứ?!”

A Triết vừa thốt ra lời này, sắc mặt cả bảy người kia đều thay đổi, chỉ có chàng trai dẫn đầu vẫn cố bình tĩnh cười đáp: “Ông anh này biết nói đùa quá. Trước đó chúng tôi muốn dẫn các anh đến Hải Lâm cũng là có lòng tốt, chủ yếu là thấy trên người các anh không có trang thiết bị chuyên nghiệp để đi bộ thám hiểm gì cả, sợ các anh gặp nguy hiểm trên núi. Bây giờ chúng ta đã gặp người dẫn đường chuyên nghiệp có kinh nghiệm rồi thì tất nhiên cũng không còn băn khoăn đó nữa. Hơn nữa, thật ra nhóm chúng tôi đều là dân nghiệp dư, cũng

muốn đi theo người dẫn đường chuyên nghiệp cùng lên núi, cho nên không phải chúng tôi muốn đi theo các anh.”

Sau khi mọi người nghe xong lời giải thích hơi gượng ép của chàng trai này, chẳng ai nói gì cả, mà người dẫn đường mặt đen muốn làm ăn với đối phương, cho nên nói vun vào cho cả hai phía, hy vọng nhóm Đoàn Phong có thể đồng ý cho bảy người này đi cùng với mọi người.

Thạch Lỗi cười bảo: “Gặp nhau là duyên phận, nếu bọn họ muốn cùng lên núi, vậy đi cùng nhau đi, trên đường có nhiều người cũng tiện chăm lo cho nhau.” Sau khi nói xong, gã nhìn sang Đoàn Phong và hỏi: “Anh cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt của Thạch Lỗi và Đoàn Phong giao nhau, Viên Mục Dĩ nhìn thấy sát ý trong đó. Ý của Thạch Lỗi lúc nhìn sang Đoàn Phong quá rõ ràng, là đang dò hỏi anh ta bằng ánh mắt: “Nếu không thì để cho bọn chúng đi theo đi, sau đó tìm cơ hội giải quyết sạch sẽ cả đám.”

Tính cách của Đoàn Phong là kiêu chẳng ngán gì. Sau khi hiểu được ý của Thạch Lỗi, anh ta gật đầu đáp: “Cũng được, gặp nhau là người có duyên mà...”

Vì thế đội ngũ đi bộ thám hiểm gồm mười tám người tiếp tục xuất phát vào sâu trong núi... Trên đường, Viên Mục Dĩ nói kế hoạch lúc trước của ba người họ cho nhóm Đoàn Phong nghe.

Trương Khai cười gian: “Viên à, anh không ngoan nhé, còn muốn vượt biên đến nước E, anh không biết giữa nước S và nước E không có luật dẫn độ ư? Lỡ như anh bị bắt, mấy người chúng tôi còn phải chạy đến nước E cướp ngục cứu anh nữa.”

A Triết ở cạnh nghe thế thì nói không hề khách sáo: “Cậu cứ yên tâm về điều này đi, chúng tôi đưa người đi như thế nào thì sẽ đưa người về như thế ấy! Nếu thật sự bị bắt cũng là chúng tôi đi cướp ngục!”

Trương Khai vừa định bật lại thì bị Đoàn Phong chặn họng: “Nói chuyện nhỏ một chút, đừng để mấy tên đằng sau kia nghe thấy. Nhớ kỹ lấy, sau khi trời tối sẽ ra tay, đến lúc đó là người hay quỷ sẽ rõ ràng cả thôi.”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn về phía bảy người luôn đi ở cuối cùng, mặc dù bọn chúng bám sát theo đội ngũ đi trước nhưng chẳng nói một câu dư thừa với những người khác, cũng chẳng còn sự nhiệt tình như lúc ban đầu muốn gia nhập.

Trên thực tế Viên Mục Dã biết rõ, không chỉ bọn họ đang đợi trời tối, ngay cả bảy kẻ kia chắc cũng đang đợi trời tối... Mặc dù làm những chuyện giết người cướp của trên mảnh đất hoang vu này sẽ chẳng ai biết, nhưng đúng là có vài việc vẫn nên chờ sau khi trời tối rồi làm mới tiện.

Nhất là trong đội còn có mấy người, tính cả anh dẫn đường mặt đen đều không biết gì hết, bảy tên “Hy vọng” kia phải chờ tới sau khi trời tối mới ra tay là bởi vì bọn chúng chỉ muốn đối phó ba người nhóm Viên Mục Dã. Vì bọn người kia cũng không muốn phơi bày sự việc khi nền móng của mình chưa vững...

Còn Đoàn Phong muốn trời tối hẵng ra tay là vì bản khoản đến nhóm ba người dẫn đường. Có một số việc tốt nhất là người bình thường không cần thiết phải biết, nếu không có thể sẽ thay đổi cuộc sống sau này của bọn họ.

Cả hành trình suốt một ngày đó, gần như tất cả mọi người đều không hề nghỉ ngơi. Ba người Viên Mục Dã đã ngủ no giấc cả đêm qua, mà trước đó nhóm Đoàn Phong cũng đã dựng trại qua đêm gần đây rồi... cho nên trong đoàn người này chỉ có bảy người phía sau là phải đi liên tục.

Nếu người bình thường gánh gồng với cường độ cao liên tục như vậy, chắc chắn là chịu không nổi. Nhưng bốn nam ba nữ này lại như chẳng có chuyện gì, đến buổi tối chuẩn bị dựng trại, tinh thần bọn họ vẫn sáng láng.

Thừa dịp dựng trại, Đoàn Phong hỏi nhỏ Viên Mục Dã: “Lát nữa chờ người dẫn đường và hai du khách kia ngủ rồi sẽ ra tay. Trước đó cậu nói bọn họ là người bị ký sinh, cụ thể là bị sinh vật gì ký sinh?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Tôi cũng không nói chính xác được cụ thể là gì, chỉ biết đó là một thứ có nguồn gốc từ dưới độ sâu một nghìn mét, và được hút lên khi khoan giếng nước. Trước đây những kẻ tôi gặp ở thị trấn đều là ong thợ, bọn họ có đặc điểm rõ ràng, sức chiến đấu cũng không coi là mạnh.

Nhưng hiện giờ những kẻ bám riết lấy chúng ta đây được ong thợ gọi là ‘Hy vọng’. Bọn chúng là sự kết hợp của con người và sinh vật dưới nước kia, cho nên tạm thời vẫn chưa rõ bọn chúng có điểm yếu hoặc là có điểm mạnh gì.”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Vậy làm sao phân biệt được bọn họ có phải ‘Hy vọng’ hay không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Ong thợ rất dễ phân biệt, bọn chúng vừa tiếp xúc với sóng điện từ là trên người sẽ mọc ra vảy xanh, còn những ‘Hy vọng’ kia là cá thể đã tiến hóa hoàn toàn, vốn chẳng có bất cứ phản ứng gì với sóng điện từ.”

Đoàn Phong thở dài: “Nói cách khác, tạm thời vẫn chưa có cách để phân biệt rốt cuộc bọn họ có phải những người bị ký sinh hay không?”

Viên Mục Dã gật đầu đáp: “Trước mắt mà nói đúng là tình huống này.”

Đoàn Phong vốn định thừa dịp ánh trăng mà giết chóc đã đời, nghe xong, anh ta mắng mẹ kiếp rồi xoay người bỏ đi. Dù sao cũng là bảy mạng người, cho dù Đoàn Phong có ác độc thì cũng không làm được loại chuyện thà rằng giết nhầm chứ không bỏ sót.

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã vẫn có một cách tuyệt diệu có thể phân biệt đối phương từ lâu, đó là mặc dù bọn họ không thể nhận ra qua bề ngoài rốt cuộc bảy người này có phải “Hy vọng” hay không, nhưng mà mục đích của đám “Hy vọng” thật đuổi theo bọn họ cũng chỉ có một, đó chính là muốn giết ba người Viên Mục Dã để diệt khẩu!

Cho nên buổi tối hôm nay, ba người bọn họ chỉ cần tạo cơ hội cho bảy tên kia, dù bọn chúng chủ động đến diệt khẩu ba người là được...

Chương 521: Dầu thô đen

Sau khi ăn ít đồ đơn giản, anh dẫn đường mặt đen bàn với nhóm Đoàn Phong xem có thể chia một cái lều cho ba người Viên Mục Dã ngủ không, ai ngờ không đợi Đoàn Phong nói chuyện, chàng trai dẫn đầu trong bảy người kia đã lập tức tỏ vẻ bọn họ có thể nhường ra một cái lều.

Đoàn Phong cười nói: “Một lều sao đủ cho ba người ở. Như vậy đi, để Tiểu Viên và tôi ở cùng một lều!”

Đối phương nghe xong còn muốn nói gì nữa nhưng bị Viên Mục Dã giành trước một bước: “Cũng được, vậy tối hôm nay quấy rầy nhiều rồi.”

Phân chia lều trại xong, mọi người lục tục đi ngủ, anh dẫn đường mặt đen ngồi lại gác đêm ca đầu tiên. Vào lúc này, một tên vóc người thấp bé trong bảy người kia nói với anh dẫn đường mặt đen: “Ca thứ hai để tôi gác, đến lúc đó anh cứ đánh thức tôi dậy là được.”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong liếc nhìn nhau, xem ra đám người kia muốn ra tay vào lúc sau nửa đêm, bởi vì đó là khoảng thời gian người ta ngủ say nhất, không dễ bị tỉnh dậy bởi một vài tiếng động.

Trở lại lều, vì trong lòng có chuyện nên tất nhiên Viên Mục Dã không dễ đi vào giấc ngủ, nhưng Đoàn Phong bên cạnh thì mới vừa nằm xuống không bao lâu đã kéo bễ rồi... Thật ra chuyện hôm nay nhóm Đoàn Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã làm cậu rất cảm động, hơn nữa không thể không nói, bọn họ tới rất đúng lúc.

Cứ như vậy, Viên Mục Dã vừa nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày nay, vừa cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài lều, mãi đến lúc mơ mơ màng màng, đột nhiên cậu cảm thấy có người đẩy mình.

Viên Mục Dã giật mình tỉnh lại. Cậu vừa mở mắt là thấy Đoàn Phong đã tỉnh từ bao giờ. Thấy Viên Mục Dã dậy rồi, anh ta ra hiệu bảo cậu im lặng.

Lúc này Viên Mục Dã nghe thấy bên ngoài lều có tiếng bước chân rất nhỏ, hơn nữa nghe âm thanh còn không chỉ là một người... Cậu lập tức rút con dao quân dụng giắt ở trên đùi ra, sau đó cảnh giác nghe ngóng âm thanh quanh mình.

Nhưng nghe một lát cậu phát hiện hình như tiếng bước chân lướt qua lều của cậu và Đoàn Phong, đi thẳng đến lều của Thạch Lỗi và A Triết... Ngay sau đó họ nghe thấy tiếng kêu rên và tiếng xương cổ bị bẻ gãy truyền tới từ chỗ không xa.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong nghe thấy bên kia ra tay, không nhẫn nại được nữa mà chui ra khỏi lều, kết quả bọn họ mới vừa ra ngoài đã nhìn thấy Thạch Lỗi mang về mặt hung ác đập chân lên một người đàn ông... Mà cùng lúc đó, A Triết cũng đang rút con dao ra khỏi người một tên nằm dưới đất.

Viên Mục Dã thấy thế vội vàng chạy qua thì thấy hai người đàn ông dưới đất đúng là hai trong số bảy người kia, có điều lúc này một tên bị vặn gãy cổ, tên còn lại bị đâm mấy nhát dao vào ngực, mất mạng trong nháy mắt.

Viên Mục Dã đột nhiên nghĩ tới Tùy Quang Nam, cậu lập tức nói với Thạch Lỗi và A Triết: “Các anh cách xa cái xác ra một chút...”

Thạch Lỗi và A Triết sửng sốt, bọn họ còn chưa kịp phản xạ đã thấy hai cái xác đã tắt thở đột nhiên giật nảy lên, ngay sau đó một thứ đen sì chui ra từ miệng hai người đó.

Nếu loại bọ kỳ lạ ký sinh trên người những ong thợ trước đó còn có hình dạng giống con bọ, thì thứ đen sì sì này thật sự không biết phải hình dung như thế nào, chúng giống như hai bãi dầu thô di động, xông thẳng đến Thạch Lỗi và A Triết cách xác chết gần nhất...

May mà động tác của hai người này đều không chậm, vừa thấy xác chết chảy ra thứ kỳ lạ là họ đã nhanh chóng vọt sang một bên, ai ngờ đúng lúc này, anh dẫn đường mặt đen vừa mới đi ngủ nghe thấy tiếng động bên ngoài nên dậy xem xét tình

huống, kết quả đúng lúc đụng ngay phải một trong hai cái thứ kia!

Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ muốn cứu nhưng không còn kịp nữa. Thứ đen sì kia đột nhiên vọt lên không trung như một mũi tên, đập thẳng vào mặt của anh dẫn đường mặt đen... Biến cố đến quá nhanh, tất cả mọi người không phản ứng kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn thứ kia chui vào miệng anh dẫn đường mặt đen.

Mà mối nguy trước mắt vẫn chưa giải quyết, bởi vì trên mặt đất còn có một bãi “dầu thô đen” lúc nhúc ở khắp nơi, đi tìm kiếm cơ thể mới cho nó. Thấy thế Thạch Lỗi lập tức cách không khí cào một nhát, tóm thứ kia ném vào đồng lửa bên cạnh!

Thứ kia rơi vào đồng lửa rồi lập tức rít lên chói tai, sau đó biến mất trong nháy mắt. Viên Mục Dĩ hiểu ngay rằng thứ này sợ lửa, vừa chạm vào là chết! Nhưng điều kiện tiên quyết là bản thể của nó đụng phải lửa mới được, nếu để nó chui vào cơ thể người thì không dễ dàng đối phó như vậy.

Lúc này mọi người lại nhìn sang anh dẫn đường mặt đen và thấy biểu cảm của anh ta lúc thì mờ mịt lúc lại hoảng sợ, thoắt đổi qua đổi lại giữa hai bên liên tục, mãi đến khi tất cả biểu cảm biến mất hết, anh ta nhìn về phía mọi người bằng vẻ mặt kỳ cục.

Thạch Lỗi quyết định một cách nhanh chóng, gã rút con dao quân dụng trong tay A Triết ra, phóng đến cổ họng của anh dẫn đường mặt đen, nháy mắt đã chấm dứt tánh mạng của đối phương...

Trong chuyện giết người, bất cứ ai trong số 54 đều không dứt khoát bằng Thạch Lỗi, gã có thể kết thúc một mạng người mà mắt không chớp cái nào, nhưng nhóm Viên Mục Dĩ lại không làm được.

Sau khi anh dẫn đường mặt đen ngã xuống đất, thứ màu đen kia lại chui ra từ trong miệng của anh ta. Thạch Lỗi vung mạnh tay lên, ném thẳng thứ kia vào trong đồng lửa... Lại nghe một tiếng rít, sau đó hóa luôn thành tro tàn.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, ba xác chết ngã xuống đất. Bốn người Viên Mục Dĩ nhìn lẫn nhau, đều âm thầm tính toán nên xử lý những cái xác này như thế nào.

Không biết xui xẻo làm sao, hai du khách trước đó đi theo anh dẫn đường mặt đen cũng dấy vào đúng lúc này. Bọn họ đang mơ mơ màng màng chuẩn bị chui ra khỏi lều. Nếu để cho bọn họ nhìn thấy xác chết trên mặt đất sẽ khiến sự việc càng trở nên phức tạp hơn. Cũng không thể nói với hai người đó rằng bốn người Viên Mục Dĩ nhìn thấy ba xác chết lúc cùng nhau đi WC được!

Vào lúc mấu chốt, Thạch Lỗi lại một lần nữa thể hiện tuyệt chiêu của gã... Gã bước lên chặn đường đi của hai người kia, sau đó nhìn bọn họ bằng ánh mắt quỷ dị: “Trở về ngủ...”

Kế tiếp, một màn thần kỳ đã xảy ra, ánh mắt hai người vừa đi ra khỏi lều chợt nhìn thẳng, họ trợn tròn mắt một lúc rồi xoay người đi trở về, dường như đã quên mất mình đang chuẩn bị ra khỏi lều vậy, sau khi đi vào là nằm xuống ngủ luôn.

Viên Mục Dĩ bỗng nhớ ra, thật ra khả năng lợi hại nhất của Thạch Lỗi không phải lấy đồ vật từ xa, mà là thôi miên... Chẳng phải năm đó Lý Tử Y và vợ của Đại Quân đã chết vì chiêu này à?

Sau khi Thạch Lỗi đuổi hai người kia về lều ngủ thành công, bốn người họ lại đi tới trước lều của năm tên “Hy vọng” còn lại, kết quả A Triết nghiêng tai nghe ngóng rồi nói: “Hình như bên trong không có ai!”

Thạch Lỗi xốc cửa của một chiếc lều trong đó lên, phát hiện quả nhiên không có một người nào.

Chương 522: Kế hoạch có thay đổi

Thấy thế, A Triết lại xốc cửa mây chiếc lều còn lại, bên trong cũng đều trống tuếch. Gã lập tức hỏi bằng vẻ mặt nghi ngờ: “Chuyện này là thế nào? Cừ hai tên tới giết chúng ta, sau đó cho năm tên trở về báo tin à!”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi nói: “Chắc bọn chúng nhìn thấy đồng bọn bị chết, biết mình không có cơ hội giết chúng ta, cho nên mới chạy trốn. Nhưng bây giờ còn có một vấn đề, vừa rồi các anh cũng thấy đấy, thứ kia sẽ nhanh chóng cướp đoạt cơ thể của sinh vật sống bên cạnh sau khi cơ thể hiện tại chết đi, nếu dựa theo kế hoạch đem bọn chúng tới biên giới rồi để bọn chúng bị binh lính của nước E đánh chết...”

Đoàn Phong nói tiếp lời cậu: “Tất nhiên là những binh lính đó bị xui xẻo đầu tiên! Nếu đúng là như vậy sẽ phiền phức đấy, đến lúc đó có thể không phải mấy phượng thủ đuổi giết các cậu, mà là một đám lính súng vác vai, đạn lên nòng kia!”

Lúc trước Viên Mục Dã đã biết Tùy Quang Nam dựa vào cách nào đó để biến thành Lệ Thần, chỉ có điều quá trình này vẫn vượt khỏi sức tưởng tượng của cậu, thảo nào trước đây Lệ Thần giả từng nói với cậu: “Anh sẽ không muốn biết quá trình đó như thế nào đâu.”

Cuối cùng mấy người họ bàn bạc và đều cảm thấy không nên ở chỗ này lâu, vì thế bọn họ chôn xác chết trước, sau đó đánh thức tất cả mọi người rời khỏi đây đã rồi hăng nói. Về phần cụ thể kế tiếp nên làm gì, cũng chỉ có thể vừa đi vừa nghĩ cách.

Hai phượng thủ vừa mới bị thôi miên đã bị đánh thức dậy nghệt mặt ra, không biết tại sao mà sau một giấc ngủ dậy, người dẫn đường của mình và bảy phượng thủ trước đó đều bỏ đi đâu hết cả?

Dù sao mấy người Đoàn Phong cũng cùng tới với họ, cho nên hai người kia vẫn tin tưởng không nghi ngờ gì. Đoàn Phong nói với bọn họ, trong bảy người gặp được lúc trước có một cô gái đột nhiên phát bệnh, cần phải đưa đến bệnh viện gần đây cấp cứu, cho nên anh dẫn đường của bọn họ đành phải dẫn đám người kia đi xuống núi trước.

Hai du khách kia không nhận ra sơ hở trong đó, chỉ lo lắng không có người dẫn đường thì bọn họ có thể an toàn đi hết tuyến đường kế tiếp hay không. Nghe vậy, Đoàn Phong an ủi bọn họ, nói rằng mình không phải đi con đường này lần đầu tiên, để đưa mọi người tới đích đến an toàn chắc là không có vấn đề gì quá lớn.

Sau khi thu phục hai người kia, bọn họ dỡ trại ngay trong đêm, nhanh chóng rời khỏi khu vực này. Nói gì thì nói, những tên kia đã đi được một khoảng thời gian rồi, ai biết tốc độ di chuyển của chúng thế nào, cho nên mau rời khỏi nơi này mới là cách tốt nhất.

Chắc chắn không thể thực hiện kế hoạch trước kia được nữa, nếu muốn hoàn toàn giải quyết vấn đề, nhất định phải nghĩ cách làm một mẻ khỏe suốt đời. Trên đường, A Triết đề nghị tìm một chỗ đặt cái bẫy thật to, sau đó rưới xăng lên bẫy, giết hết những “Hy vọng” đuổi theo và ném vào hố, dùng một mối lửa đốt rụi cho xong việc.

Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Mặc dù cách này có thể làm một mẻ khỏe suốt đời nhưng tính khả thi quá thấp. Đầu tiên chỉ với sức người và sức của của mấy người chúng ta, vốn không thể cùng lúc giết chết được nhiều ‘Hy vọng’ như vậy. Nếu cả đám tới như bẻ bắp, mình còn chưa giết hết thì những ‘Hy vọng’ chết trước đó đã chui ra khỏi xác từ lâu rồi.”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại nói một cách dữ tợn: “Thật ra không cần mất công giết hết trước rồi mới thiêu, nếu phải dùng lửa đốt, không bằng đẩy hết tất cả bọn chúng xuống hố thiêu chết cho xong...”

Mặc dù phải nói cách của Thạch Lỗi đúng là rất được, nhưng mà tưởng tượng đến cảnh tượng như địa ngục đó, trong lòng mấy người số 54 cảm thấy hơi ớn lạnh. Vì thế Viên Mục Dã

lập tức phản đối: “Không được, làm như vậy quá mức tàn nhẫn!”

Thạch Lỗi tức giận nói: “Hai mươi năm trước những thứ kia đã hại chết toàn bộ cư dân của thị trấn thì không tàn nhẫn hả? Tôi thấy có một chuyện cậu vẫn chưa làm rõ ràng, đó chính là bọn họ không phải con người nữa, bọn họ là một thứ mà bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu cũng muốn đuổi tận giết tuyệt con người!”

Nghe vậy, Viên Mục Dã không nói gì. Cậu vẫn luôn trầm tư hỏi bản thân, bọn họ không phải người ư? Những ong thợ trước kia thì thôi bỏ, bọn họ là những cái xác không hồn bị loài ký sinh kỳ lạ điều khiển.

Nhưng những “Hy vọng” kia thì sao? Cơ thể bọn họ đều là sống, chẳng lẽ không thể nghĩ cách tách những loại vật chất không thuộc về loài người trong cơ thể bọn họ ra sao?

Lúc này một suy nghĩ lớn mật nảy ra trong đầu Viên Mục Dã, nếu bọn họ có thể bắt được một “Hy vọng”, liệu có thể thử tách thứ trong cơ thể hắc ra không? Nếu cách này khả thi, có phải nghĩa là mấy trăm “Hy vọng” còn giữ ký ức hồi nhỏ có thể sống sót chăng?

Khi Viên Mục Dã nói ra suy nghĩ này của mình, cậu lập tức bị Thạch Lỗi và A Triết phản đối, bởi vì bọn họ đều không muốn tiếp tục lãng phí thời gian vào chuyện này nữa. Nếu có thể, bọn họ thật sự muốn dùng tên lửa đạn đạo san bằng luôn thị trấn Hải Lâm.

Đoàn Phong nghe xong, ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng có thể thử xem, nhưng mà độ nguy hiểm rất cao. Nếu chỉ dựa vào mấy người chúng ta và điều kiện hiện có... Bắt một “Hy vọng” còn tạm, nếu muốn bắt sống tất cả thì gần như không có khả năng.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đây là điều chắc chắn, có điều chỉ cần chúng ta có thể chứng minh thứ kia thực sự có thể bị tách ra khỏi cơ thể con người, những việc còn lại có thể giao thẳng cho chính phủ nước M làm.”

Dù đám Thạch Lỗi không đồng ý cách của Viên Mục Dã, nhưng cuối cùng vẫn tham gia, dẫu sao bọn họ vẫn còn phải

trông cậy vào Viên Mục Dã giúp bọn họ tìm lại năm mươi triệu và thiết bị mô phỏng sinh học mà.

Nếu muốn bắt sống một “Hy vọng”, họ không thể tiếp tục trốn nữa mà phải tìm một chỗ ôm cây đợi thỏ. Bởi vì đầu tiên có thể khẳng định một điều, đó là mặc kệ giữa những “Hy vọng” đó có liên hệ với nhau hay không, cách bọn chúng tìm được ba người Viên Mục Dã chắc chắn không phải là định vị một cách chính xác, mà là áp dụng phương thức tìm kiếm giăng lưới phạm vi rộng.

Điều này giải thích tại sao lúc trước chỉ có bảy “Hy vọng” đuổi theo bọn họ, e là bọn chúng đã chia thành nhóm bảy người một, đuổi bắt theo nhiều hướng khác nhau. Cho nên mặc dù năm tên lúc trước trở về mặt báo, cũng chưa chắc đã có một đội quân đông đúc đuổi tới đây, chắc chúng vẫn chia thành mấy tổ nhỏ, lấy khu vực cắm trại làm nơi bắt đầu, đuổi bắt theo bất cứ hướng nào mà bọn họ có thể chạy trốn.

Cho nên chỉ cần nhóm Viên Mục Dã tìm được một địa hình có lợi cho mình, kiên nhẫn chờ mấy tiếng đồng hồ là được, đến lúc đó chắc chắn có thể tiếp tục gặp một nhóm nhỏ bảy người nữa.

Có được kết luận này rồi, mấy người bọn họ bèn dựng một cái bẫy ở một mảnh rừng rậm. Mà Viên Mục Dã làm mỗi nhữ nên một mình ở lại canh bẫy. Trong đoàn người, trừ hai du khách bị thôi miên giấu ở khu vực an toàn, những người còn lại leo hết lên cây, lặng yên ngồi ở bên trên chờ tổ đuổi bắt tiếp theo xuất hiện...

Để dụ con mồi cắn câu, chẳng những Viên Mục Dã dựng lều, thậm chí còn bảo A Triết bắt một con gà rừng bỏ lên lửa nướng. Chẳng mấy chốc, mùi gà rừng nướng đã bốc lên làm đám người trên cây thèm đến mức nước miếng chảy ròng ròng.

Chương 523: Nông trường bỏ hoang

Khi con gà rừng sắp sửa nướng chín, cách đó không xa có tiếng bước chân truyền đến, nghe chừng có một tổ người đang đi xuyên qua rừng rậm, hướng về phía Viên Mục Dã...

Giống như Viên Mục Dã đã đoán trước, lúc này đây lại xuất hiện một tổ bảy người. Mà bảy người này vừa đến đã nhiệt tình lên chào hỏi Viên Mục Dã, nói mình là phượt thủ đi ngang qua, hỏi tại sao Viên Mục Dã lại đi một mình lên núi đi bộ thám hiểm?

Viên Mục Dã cười chỉ vào chân mình và bảo: “Trước đó tôi bị thương ở trong rừng, hai người bạn của tôi đã đi ra ngoài cầu cứu. Các anh từ hướng nào lại đây vậy? Có nhìn thấy hai người bạn của tôi không?”

Bảy người kia vừa nghe nói Viên Mục Dã lẻ loi một mình thì vừa nói vừa cười đi về phía cậu. Nhưng khi bọn họ đi đến cạnh bầy, một cô gái trong đó đột nhiên ngừng lại, sau đó nghi ngờ nhìn về phía Viên Mục Dã và hỏi: “Chân anh bị thương thì làm sao bắt được gà rừng?”

Viên Mục Dã tập tễnh đứng lên, bước qua cầm con gà rừng đã nướng chín lên: “Là bạn tôi bắt giúp trước khi đi, nếu không cứ chờ mãi đến lúc bọn họ tìm người trở về thì tôi chết đói mất rồi.”

Mặc dù đôi phương còn ngờ vực, nhưng bọn họ thấy hiện giờ đúng là chỉ có mình Viên Mục Dã, thế nên tiếp tục tới gần cậu... Kết quả tất nhiên không cần nói cũng biết, hai tên đi ở đằng trước lập tức ngã vào trong bầy.

Bởi vì muốn bắt sống đôi phương, cho nên A Triết cố ý đào bầy vừa sâu vừa hẹp, hai “Hy vọng” ngã xuống là bị kẹt luôn ở dưới, gần như không thể tự mình leo lên được.

Vừa thấy tình hình này, năm người phía sau lập tức muốn đến cứu người, nhưng lúc này những người mai phục ở trên cây đều nhảy xuống, muốn bắt sống hết mấy “Hy vọng” còn lại. Năm “Hy vọng” kia thấy mình trúng mai phục bèn dứt khoát bỏ lại đồng bọn và xoay người chạy, không hề do dự một chút nào luôn...

Đại Quân cười mắng: “Đúng là cái lũ không có tính người!”

Lúc này hai tên dưới hồ đang nhìn cả đoàn người bên trên bằng vẻ mặt hoảng sợ, không biết chờ bọn chúng sẽ là vận mệnh như thế nào... Viên Mục Dã đi đến cạnh bấy liếc nhìn xuống rồi nói với Đoàn Phong và Thạch Lỗi: “Lôi hai đứa lên, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, đề phòng một đám Hy vọng giết ngược trở lại.”

Sau đó đoàn người giải hai tên “Hy vọng” kia rời khỏi đây. Hiện giờ bọn họ cần phải tìm một nơi tương đối bí ẩn để kiểm nghiệm suy nghĩ lúc trước mới được... Nhưng trước mắt trong đội bọn họ còn có hai tên vướng víu bị Thạch Lỗi thôi miên, bọn họ phải sắp xếp thỏa đáng cho hai du khách chẳng hiểu gì cả này trước đã.

Chỉ tiếc anh dẫn đường mặt đen đã chết, nếu không lúc này có thể để anh ta dẫn hai du khách kia quay về theo đường cũ.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Viên Mục Dã quyết định để Tiểu Nhiễm và Nam Nam đưa hai du khách này về theo đường cũ, dù sao cũng là tuyến đường đã đi, nên chắc không có vấn đề gì quá lớn, hơn nữa cho dù thật sự gặp phải nguy hiểm, có Nam Nam cũng sẽ yên tâm hơn.

Đoàn Phong hiểu Viên Mục Dã bảo bọn họ đi, thật ra cũng là vì suy xét đến sự an toàn của họ. Bây giờ hiểu biết của bọn họ đối với loài sinh vật này vẫn quá ít, ai biết liệu có xảy ra biến cố gì khác không, cho nên để họ tạm thời rời khỏi là cách ổn thỏa nhất.

Hoặc Nhiễm sợ bị Trương Khai cười nhạo mình cũng là kẻ vướng víu nên đi cùng với Tăng Nam Nam chẳng tình nguyện gì. Trước khi đi, Đoàn Phong giao điện thoại vệ tinh cho cậu ta: “Đưa người đến khu vực an toàn xong lập tức liên hệ với chúng tôi!”

Hoắc Nhiễm tủi thân nói: “Đề anh Đại Quân và Nam Nam đưa người về không được ư?”

Đoàn Phong cố tình sầm mặt: “Đương nhiên không được, cậu phải giám sát định vị của chúng tôi bất cứ lúc nào, nếu phát hiện sự khác thường phải nhanh chóng liên hệ với lão Lâm đề anh ấy nghĩ cách tới cứu chúng tôi! Anh Đại Quân có kiểm tra định vị được đâu, nghe lời đi!”

Viên Mục Dã thấy Hoắc Nhiễm hơi âm ỉ nên đi tới ôm lấy vai của cậu ta và nói nhỏ: “Nghe lời nào, tôi để cậu đi là vì muốn tốt cho cậu. Cậu chưa thấy những tên đó biến thành bộ ghê tởm đến mức nào đâu...”

Từ nhỏ Hoắc Nhiễm đã sợ côn trùng. Vừa nghe Viên Mục Dã nói như vậy, cậu ta lập tức từ bỏ suy nghĩ muốn ở lại giúp, sắc mặt tái nhợt: “Vậy các anh cũng cẩn thận một chút!”

Sau khi bốn người Hoắc Nhiễm đi rồi, số người còn lại xuất phát về hướng Tây Bắc, bởi vì Thạch Lỗi tìm được ở trên mạng nói là phía đó có một nông trường bỏ hoang mười mấy năm. Năm xưa nước M bị bùng nổ bệnh bò điên, chính phủ giết chết gia súc nhiễm bệnh trên diện rộng, làm cho rất nhiều nông trường cỡ lớn liên tiếp đóng cửa. Có vài chủ nông trường đổi nghề rồi bỏ nông trường hoang phế luôn.

Đến khi đoàn người bọn họ chạy tới nông trường bỏ hoang kia, trời đã tối đen, nhưng nơi đó thật sự quá hoang vắng, không thể tìm nổi một gian phòng ra hình ra dáng để ở.

Mấy người bọn họ vạch cỏ cao bằng đầu người ra, cuối cùng tìm thấy một gian nhà gỗ có cửa chính và cửa sổ... Bọn họ đi vào thì phát hiện trước đây nơi này là một gian phòng để công cụ, bên trong đầy đồ làm đồng gỉ sét.

A Triết đào bới đồ đạc trong nhà gỗ và nói bằng vẻ mặt hào hứng: “Mặc dù công cụ hơi thô sơ, nhưng đất giá ở chỗ là dùng ngon.”

Viên Mục Dã cảnh cáo gã: “Anh không thể xằng bậy nhé, nếu người bị anh giày vò cho tàn phế, thì dù loại bỏ con bọ kia đi cũng có ích lợi gì nữa?!”

A Triết bĩu môi: “Vậy cậu tới đi, tôi muốn xem không cần chút thủ đoạn làm sao có thể khiến những thứ đen sì sì kia tự

mình chui ra?!”

Thật ra Viên Mục Dĩ đã suy nghĩ vấn đề này suốt đường đi. Cậu cảm thấy mấy thứ này không thể nào không có điểm yếu, tương tự như khi bọn chúng biến thành “dầu thô” sẽ sợ lửa, đây là một điểm yếu trí mạng. Tuy nhiên xem tình hình trước mắt, đó cũng chỉ là chuyện sau khi bọn chúng từ bỏ thể xác...

Tiếp theo A Triết và Trương Khai lần lượt trói hai tên “Hy vọng” vào hai cái ghế dựa trong nhà gỗ, đồng thời lục soát trên người bọn chúng được một ít giấy tờ chứng minh thân phận, phát hiện hai tên này có một người tên Tần Mặc, một người tên Triệu Vĩ.

Đến lúc này rồi mà hai người vẫn cố hết sức nguy trang bản thân, Tần Mặc nói với vẻ mặt sợ hãi: “Rốt cuộc các người là ai? Tại sao muốn bắt chúng tôi?”

A Triết đáp cho đối phương một cú: “Giả vờ? Lại giả vờ hả?! Không phải bọn mày đuổi bắt chúng tao ư? Sao bây giờ bị bắt là rúm ró lại thế?”

Triệu Vĩ nói bằng vẻ mặt mờ mịt: “Câu này của anh có ý gì? Chúng tôi chỉ tới đây đi bộ thám hiểm, anh mau thả chúng tôi ra, chắc chắn là có hiểu lầm gì đó!”

A Triết còn muốn ra tay nhưng bị Viên Mục Dĩ cản lại: “Đừng thô bạo như vậy, để tôi nói chuyện với bọn họ...”

Hai người thấy hình như Viên Mục Dĩ rất dễ nói chuyện nên bắt đầu nhao nhao lên năn nỉ cậu. Triệu Vĩ nói nhà mình có tiền, nếu bọn họ muốn tiền thì anh ta có thể cho mọi người một món tiền chuộc đáng kể, miễn là không làm mình bị thương là được. Còn Tần Mặc lại tỏ vẻ cha vợ mình là quan chức cấp cao trong bang, nếu bây giờ thả bọn họ đi thì chuyện này coi như chưa bao giờ xảy ra!

Chương 524: Chủ động rời khỏi

Nhưng Viên Mục Dã chẳng hề nghe bọn chúng, chỉ lạnh giọng nói: “Nghe cho cẩn thận những lời tôi nói đây. Tôi biết các anh là ai, giống như các anh cũng biết chúng tôi là ai. Tôi đã từng giao tiếp với một đồng bọn của các anh, hơn nữa còn biết rõ toàn bộ chi tiết của các anh nữa...”

Hai người nghe Viên Mục Dã nói thế đều không nói chuyện nữa, mà nhìn nhóm người trước mắt bằng vẻ mặt không cảm xúc, dường như không muốn tiếp tục giao lưu nữa. Có điều đối với Viên Mục Dã, bọn chúng có nói lời nào hay không cũng chẳng sao cả, chỉ cần bọn chúng có thể nghe hiểu cậu nói là được.

Vì thế Viên Mục Dã tiếp tục: “Tôi rất tò mò không biết trong tình huống như thế nào thì các anh mới từ bỏ thể xác hiện giờ? Là có thể chủ động từ bỏ hay là chỉ có thể bị động từ bỏ? Nói thật với các anh nhé, đồng bọn kia của các anh đã hoàn thành thay đổi thân xác rồi, đúng là anh ta đã nói cho tôi biết điểm yếu trên người các anh đó...”

Triệu Vĩ đáp bằng vẻ mặt vô cảm: “Không thể nào.”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Không thể cái gì? Là các anh không thể có điểm yếu ư? Hay là giữa các anh không thể có kẻ phản bội? Không đúng, không thể gọi anh ta là kẻ phản bội, nói một cách chính xác thì nên gọi là đột biến gen mới đúng! Anh ta muốn sống như một con người, cho nên lựa chọn thoát đi.”

Ánh mắt của Tần Mặc lúc này chợt hơi đổi, xem ra cũng không phải mỗi một “Hy vọng” đều có ý chí vững vàng, Viên Mục Dã nắm chuẩn thời cơ nói với anh ta: “Thật ra các anh cũng có thể có quyền lựa chọn, không cần thiết cứ phải sống theo kịch bản đã viết sẵn...”

Triệu Vĩ thấy dường như Tần Mặc hơi dao động nên lớn tiếng trách anh ta: “Đừng nghe loài sinh vật cấp thấp này nói bậy nói bạ. Chúng ta làm mọi chuyện đều có quan hệ đến sự sinh sản của toàn bộ giống loài. Đây là việc vinh quang vô thượng, hấn nói như vậy là đang mê hoặc anh đấy!”

Tần Mặc mờ mịt nhìn về phía Triệu Vĩ: “Thật ra đôi khi tôi cảm thấy mình chính là một con người, thậm chí tôi cảm thấy cuộc sống của con người rất tốt đẹp. Chúng ta thật sự có thể vì sự sinh sản của chủng tộc mình mà khiến cho bọn họ bị diệt sạch ư?”

Nghe vậy, Triệu Vĩ cười lạnh lùng: “Anh có nghĩ tới hay không? Nếu con người biết sự tồn tại của chúng ta, liệu họ có nghĩ đến việc diệt sạch giống loài của chúng ta không?”

Biểu cảm của Tần Mặc lập tức cứng đờ, đây đúng là một vấn đề rất thực tế, bởi vì nhìn từ lợi ích lâu dài, chắc chắn loài người sẽ không cho phép những sinh vật có thể khiến bọn họ bị tuyệt chủng tồn tại.

Mỗi nguy kiểu này cũng không phải tình huống giống những sinh vật có sự chênh lệch sức mạnh khổng lồ như hổ và sư tử gây hại cho con người, mà là loại tác hại dồn dập khiến loài người phải chết dần chết mòn... Nói trắng ra là con người và những sinh vật này không thể sống cùng với nhau trên Trái đất!

Cũng giống như một số loại virus, vi khuẩn rất có hại cho con người, nếu công nghệ của con người làm được thì chắc chắn sẽ loại bỏ chúng không hề do dự. Và loài sinh vật trước mắt này chính là một tồn tại như vậy. Chúng dựa vào việc ký sinh lên con người để nhân giống quần thể, cho đến khi chúng hoàn toàn thay thế con người và trở thành chủ nhân mới của Trái đất.

Thạch Lỗi thấy bầu không khí cuộc nói chuyện càng ngày càng cứng, bèn cầm một cái ấm nước tới: “Nói nhảm cái gì nữa, ra tay thẳng đi cho xong!”

Viên Mục Dã thở dài: “Cho các anh một cơ hội cuối cùng, các anh tự rời khỏi thân xác này hay là bị chúng tôi đuổi ra bằng biện pháp mạnh? Nếu các anh có thể chủ động rời khỏi, tôi sẽ đưa các anh về nhà máy nước ở thị trấn Hải Lâm, cho các anh

trở về dưới lòng đất, đó mới là nơi các anh nên đi. Nếu không...”

Viên Mục Dã nói một nửa, A Triết đã bê vào nửa thùng dầu thô. Gã quẹt một que diêm ném vào, bên trong bùng lên ngọn lửa nóng hừng hực! Ý nghĩa chẳng thể rõ ràng hơn được nữa, chọn tự mình rời khỏi còn có thể sống sót về lại dưới lòng đất, nếu không sẽ bị ép ra rồi ném vào lửa thiêu chết.

Sau khi nhìn thấy lửa, sắc mặt hai kẻ này trở nên vô cùng khó coi, xem ra điểm yếu của bọn chúng chính là lửa, nhưng bây giờ bọn chúng vẫn có hình người, tất nhiên không thể thiêu chúng bằng lửa.

A Triết cố tình lấy một khúc gỗ đang cháy đến trước mặt chúng, hung tợn nói: “Thừa dịp bây giờ bọn mày còn được lựa chọn, mau chóng rời khỏi đi. Nếu không đến lúc đó đừng trách tao độc ác tàn nhẫn, thiêu chết hết tất cả bọn mày! Dù sao con người trên Trái đất cũng đã quá tải nghiêm trọng rồi, hy sinh vài tên vì lợi ích của toàn nhân loại cũng chẳng là cái gì cả...”

Khi cả hai nhìn thấy ngọn đuốc trước mặt, tất cả đều hoảng sợ né về phía sau, nhưng tiếc rằng cơ thể họ bị trói vào ghế nên cũng không thể tránh được. Tần Mặc hoảng sợ hô lên: “Lấy ra! Mau lấy ra!!”

Trước đây Viên Mục Dã và Đoàn Phong đã đoán được có lẽ những “Hy vọng” này sẽ sợ lửa, nhưng không ngờ lại sợ đến nông nỗi này... A Triết thấy hai tên đó sợ tới mức sắp tè ra quần thì nào chịu dễ dàng dừng tay, gã còn cố tình đưa ngọn đuốc lại gần hơn.

Cuối cùng Tần Mặc thật sự không chịu nổi, anh ta run run nói với Viên Mục Dã: “Tôi đi... Tôi có thể rời khỏi, nhưng mà anh thật sự có thể đưa tôi về dưới lòng đất thị trấn Hải Lâm chứ?”

Viên Mục Dã lấy ẩm nước trong tay Thạch Lỗi, sau đó rút ngọn đuốc A Triết đang chìa ra về: “Đương nhiên, tôi là người đã nói sẽ giữ lời!”

Tần Mặc liếc nhìn ẩm nước trong tay Viên Mục Dã, sau đó đầu chột ngựa ra phía sau, gân xanh trên cổ anh ta gồ lên, một

thứ đen sì sì chui ra từ trong miệng của anh ta rồi bay vèo vào
ấm nước trong tay Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã nhanh nhẹn đập nắp ấm nước lại, sau đó giao
cho Đoàn Phong đứng phía sau: “Anh cầm chắc cái này, lúc về
đến Hải Lâm thả nó xuống chỗ nước ngầm.”

A Triết kinh ngạc nói: “Cậu còn muốn về Hải Lâm nữa à?”

“Không đi lấp kín cái hang dưới đất sao được? Thêm vào đó,
tôi nhất định phải làm được việc mà mình đã đồng ý.” Nửa câu
sau của Viên Mục Dã tất nhiên là nói cho Triệu Vĩ nghe, để
anh ta cũng nhanh chóng ra khỏi thân xác này.

Ai ngờ “Hy vọng” ký sinh trong thân xác Triệu Vĩ lại là một
tên vững vàng không dễ lay động, kiên trì chẳng hề có ý muốn
ra ngoài, cứ cứng đầu cứng cổ nhìn bọn họ, tư thế thấy chết
không sờn.

Viên Mục Dã cũng không dám xía tới anh ta, bởi vì cậu muốn
xem tình trạng hiện giờ của Tần Mặc thế nào trước đã. Nếu
sau khi “Hy vọng” thoát khỏi cơ thể, anh ta còn có thể sống
một cách bình thường, mấy trăm người còn lại chắc sẽ được
cứu rồi.

Nhưng lúc này Tần Mặc lại nhắm nghiền hai mắt, không có
một chút ý thức, không thể biết được là còn sống hay đã chết.
Viên Mục Dã nhẹ nhàng kiểm tra hơi thở của anh ta, rồi khẽ
thở phào, bởi vì cho tới bây giờ Tần Mặc vẫn còn thở...

Viên Mục Dã vỗ mặt của Tần Mặc và nói: “Tỉnh lại đi! Tần
Mặc? Anh có thể nghe thấy tôi nói không?”

Bị Viên Mục Dã vỗ vài cái không nhẹ không nặng, Tần Mặc
đột nhiên mở mắt. Đầu tiên anh ta nhìn một vòng xung quanh,
sau đó lại cúi đầu thấy mình bị trói, thế rồi sợ hãi khóc rống
lên.

Chương 525: Bọn họ là tiêu chuẩn

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, không hiểu tình huống này là như thế nào? Chẳng lẽ không có “Hy vọng” ký sinh, mặc dù Tần Mặc có thể sống sót nhưng sẽ là đứa ngốc ư? Khi mọi người ở đây bị tiếng khóc của Tần Mặc làm cho chẳng biết phải làm sao, Đoàn Phong đột nhiên nói bằng vẻ mặt hung dữ: “Đừng khóc nữa!”

Tiếng quát này đúng là có tác dụng, vừa rồi Tần Mặc còn khóc to liên ngâm miệng lại ngay, sau đó nhìn mọi người một cách vô cùng đáng thương: “Cháu muốn tìm mẹ cháu...”

Viên Mục Dã suýt chút nữa đã kinh ngạc tới nỗi rớt cằm, sao vừa khôi phục trí óc là muốn tìm mẹ thế này? Có thể nhìn thấy rõ ràng biểu cảm âm ức của anh ta không phải giả vờ, cậu kiểm chế sự kích động và hỏi: “Đừng khóc, bây giờ anh nói cho chúng tôi biết, anh tên là gì, nhà ở đâu? Nếu không làm sao tôi tìm mẹ giúp anh được?”

Tần Mặc thút tha thút thít vài cái rồi mới đáp: “Cháu tên Tần Mặc, năm nay 9 tuổi, học lớp 3 ở trường tiểu học Hải Lâm. Nhà cháu ở hẻm S, đường Hoa Sen, thị trấn Hải Lâm, mẹ cháu tên Trương Vân, cha cháu tên Hứa Sơn...”

Mọi người nghe Tần Mặc nói một tràng, cảm thấy nét mặt và ánh mắt của anh ta quả thật rất giống một đứa trẻ mới vài tuổi. Đại Quân thở dài: “Được lắm, đuổi thứ kia đi, vật chủ biến thành đồ ngốc luôn!”

Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Không phải đồ ngốc, chắc là ký ức của anh ta dừng lại ở lúc trước khi bị ký sinh...”

Thạch Lỗi suy tư một lúc rồi nói: “Loài sinh vật này thật sự không đơn giản, chúng ký sinh trên cơ thể người là có thể hấp thụ toàn bộ ký ức của vật chủ, nhưng trái lại vật chủ không thể hấp thụ tất cả ký ức của chúng...”

Cuối cùng Trương Khai vỗ về Tần Mặc một lòng muốn tìm mẹ bằng một cây kẹo mút, sau đó đưa anh ta ra ngoài nhà gỗ chơi, bởi vì lúc này đây trong nhà gỗ vẫn còn một tên thà chết chứ không chịu khuất phục.

Sau khi thấy Tần Mặc bị đưa ra ngoài, Triệu Vĩ đột nhiên bật cười to: “Xem đi, cho dù các người đuổi hết chúng tôi ra khỏi thân xác thì thế nào, cuối cùng không phải chỉ có được một đứ ngựa thôi ư?”

“Đứ ngựa cũng tốt hơn tai họa. Anh thì thế nào, cứ nhất quyết muốn chúng tôi phải ra tay thì anh mới chịu ra ư?” Đoàn Phong nói bằng vẻ mặt u ám.

Triệu Vĩ liếc nhìn mọi người rồi cười lạnh: “Thói hư tật xấu trong gen của loài người quá nhiều, các người tham lam, yếu đuối, lừa dối, ngạo mạn, cố chấp, háms tiền, ăn uống vô độ! Loài sinh vật dơ bẩn như thế không xứng có được hành tinh tốt đẹp này! Càng không xứng có được thể xác tự do như vậy!! Mà sự xuất hiện của chúng tôi chẳng qua là để tinh lọc thế giới này, làm nó trở nên sạch sẽ và trong trẻo hơn một chút mà thôi!”

Đoàn Phong lập tức bị anh ta chọc cho tức cười: “Ông anh, không phải anh xem nhiều kinh thánh quá đấy chứ? Coi mình là Chúa cứu thế thật đấy à? Chúng tôi cần anh tới dạy phát triển? Chúng tôi cần anh tới cứu vớt hả!?”

Mỗi lần Đoàn Phong hỏi một câu là lại gõ đầu Triệu Vĩ một cái, cuối cùng cảm thấy vẫn chưa hả giận nên lại đá thêm một cú nữa.

Viên Mục Dã bèn cản anh ta lại: “Anh bực tức với anh ta làm gì?!” Nói xong, cậu quay đầu nhìn về phía Triệu Vĩ: “Loài người có rất nhiều khuyết điểm, cho nên mới là con người, hiện giờ chúng tôi đã biết trong các anh cũng có hai ‘Hy vọng’ muốn làm con người, hơn nữa đây vẫn chưa phải toàn bộ, nhất định còn có nhiều hơn nữa. Mục đích lúc ban đầu của các anh là muốn tinh lọc loài người chúng tôi, nhưng chẳng lẽ anh không phát hiện ý thức và tư duy của các anh cũng đang từ từ bị loài người chúng tôi đồng hóa, trở nên càng giống con người hơn sao? Nếu các anh cho rằng loài người là sinh vật cấp thấp, vậy tại sao các anh lại muốn cố gắng hết sức để bắt

chước và sắm vai loài sinh vật cấp thấp này chứ? Bây giờ, mọi thứ các anh làm không phải là tinh lọc loài người, mà là từng bước biến thành loài người.”

“Anh nói vậy! Một hai đũa đột biến gen không thể đại diện cho tất cả, đó là do bọn họ bị gen của loài người các anh ô nhiễm, dựa vào đâu mà loài người các anh có thể đứng trên mặt đất hưởng thụ ánh mặt trời? Còn chúng tôi chỉ có thể sống trong nước ngầm âm u?” Triệu Vĩ gầm rú một cách cuồng loạn.

Thạch Lỗi cười lạnh lùng: “Nói tới nói lui còn không phải là ham muốn thế giới trên mặt đất ư? Đừng tìm lý do đường hoàng cho mình nữa! Biết tại sao mày biến thành thế này không? Thật ra cũng là vì bị loài người ảnh hưởng, cho nên dù bọn mày thành công, chẳng qua cũng là biến thành chúng tao mà thôi...”

Mỗi người một câu thay phiên tấn công Triệu Vĩ tới tấp bằng ngôn ngữ, mà chủ đề chính của bọn họ chỉ có một điều, đó là cho dù cuối cùng các người thật sự thay thế được loài người, thì đó cũng chỉ là gen của loài người thay đổi cách tồn tại mà thôi. Bởi vì cho đến lúc này, từ đầu đến chân bọn họ gần như đều là gen của loài người, bọn họ không phải loài người thì là gì?

Thế giới này đã trải qua thời gian luân phiên hàng trăm triệu năm, tại sao cuối cùng chỉ có con người thống trị Trái đất? Điều này liên quan rất nhiều đến việc gen của chúng ta đã tồn tại hàng triệu năm.

Có lẽ cá nhân con người không mạnh mẽ, nhưng gen có thể điều khiển hàng nghìn hàng vạn cá thể đó lại cực kỳ mạnh mẽ. Nó sẽ loại bỏ một số cá thể khiếm khuyết trong quá trình sinh sản và tiến hóa của con người từ thế hệ này sang thế hệ khác, thậm chí còn khiến một vài cá thể người không có khả năng sinh sản nhanh chóng chết đi, nhằm tiết kiệm nguồn tài nguyên hạn chế để tăng tỷ lệ sống sót của trẻ sơ sinh.

Theo lý thuyết, con người rất yếu ớt. Trẻ em mới sinh phải đủ tuổi rồi mới có thể tự sinh tồn... Mà quá trình này cần thời gian mười mấy năm.

Trái lại, những động vật khác, trên cơ bản là vừa sinh ra đã có cơ thể trưởng thành, có thể hoàn thành nhiệm vụ quan trọng là gây giống đời sau, nhưng thế thì làm sao? Chúng tiến hóa cho tới ngày nay cũng chỉ duy trì ở bờ vực chưa bị tuyệt chủng thôi.

Như vậy có thể nhận thấy gen của loài người mạnh mẽ cỡ nào rồi, bởi vì gen của loài người nhìn xa trông rộng hơn, tất nhiên muốn có được càng nhiều hơn... Nó mang lại cho con người quy luật sinh sản xuất sắc nhất và cũng liên tục củng cố não bộ của con người, khiến cho họ học cách tự hỏi các vấn đề, làm cho họ trở nên thông minh hơn.

Mà ở trong quá trình này, gen của một số sinh vật đã dần trở nên thông minh hơn để không bị tuyệt chủng. Chúng biết rằng muốn không bị tự nhiên đào thải thì chúng phải sống dựa vào con người, như vậy mới có thể bảo đảm giống loài tiếp tục sinh sản lâu dài.

Trong đó gồm có gà vịt cá, heo dê bò trên bàn cơm của con người... Mặc dù cách làm này hơi tàn nhẫn, nhưng bởi vì chúng đã trở thành thức ăn không thể thiếu của loài người, cho nên giống loài của chúng mới không bị tự nhiên đào thải.

Gen của loài người mạnh mẽ như vậy đấy, làm sao có thể dễ dàng bị loài sinh vật đến từ dưới lòng đất đánh bại chứ? Nó càng không dễ cho chúng dễ dàng ăn trộm thành quả mà loài người đã cực khổ giãy giụa trăm nghìn năm Trên trái đất để sáng tạo ra.

Sau khi bị mọi người lừa dối một tràng, Triệu Vĩ cũng hơi mờ mịt. Chẳng lẽ gen của bọn họ thật sự đã bị loài người đồng hóa ư? Nếu đúng là vậy, bọn họ gây ra những việc này còn có ý nghĩa gì nữa?

Cho dù kế hoạch của bọn họ thành công, nhưng khi đó đã tiến hóa hết thế hệ này đến thế hệ khác, bọn họ có còn là bọn họ không?!

Chương 526: Thảm họa diệt vong

Đây đúng là một vấn đề khiến người khác phải suy nghĩ sâu xa, đến mức cuối cùng Triệu Vĩ ngồi sững tại chỗ không nói câu nào. Chắc trong lòng anh ta đang chịu đựng cú sốc lớn như đất rung núi chuyển, anh ta nghĩ mãi mà vẫn không rõ mình là con người hay là sinh vật đơn bào đến từ dưới lòng đất kia.

Viên Mục Dã biết đã đến thời điểm nên không kích thích anh ta nữa, cậu để Triệu Vĩ có thời gian suy nghĩ.

Lúc này Đoàn Phong kéo Viên Mục Dã ra ngoài rồi bảo: “Cách này không được đâu! Có mấy trăm tên ‘Hy vọng’ cơ đấy, chẳng lẽ cậu định làm công tác tư tưởng cho từng tên một?”

Viên Mục Dã đương nhiên biết điều này, nhưng là vài trăm mạng người đấy, đâu thể trực tiếp làm thịt được? Cậu đành bất đắc dĩ nói: “Đâu thể từ bỏ bọn họ như vậy, cứu được bao nhiêu thì cứu thôi!”

Không ngờ câu này lại bị A Triết vừa đi từ trong căn nhà gỗ ra nghe thấy, gã lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: “Sao lại không từ bỏ được? Vì sự an toàn của nhân loại thì có gì mà không thể bỏ? Ví dụ như cái nông trường bỏ hoang này này! Mấy nghìn con bò sữa bị nhiễm bệnh bò điên năm đó chính là ví dụ, có ai suy nghĩ đây là mấy nghìn tính mạng, nếu cố gắng một chút là có thể chữa được đâu? Không hề có, sau khi mọi người phát hiện dịch thì cách đơn giản và nhanh chóng nhất là giết rồi tiêu

hủy. Tại sao đến lượt con người lại không được? Viên Mục Dĩ, cậu muốn làm người tốt nhưng không phải ai cũng vậy, tôi vẫn giữ ý kiến trước đó, giết hết mới là biện pháp tốt nhất để giải quyết triệt để...”

Viên Mục Dĩ bị A Triết nói mà không thể phản bác được, có một số đạo lý mặc dù trong lòng ai cũng rõ ràng, nhưng không phải ai cũng có thể nói thẳng ra như gã này.

Viên Mục Dĩ suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Con người sở dĩ khác với động vật là vì con người có tình cảm và nhu cầu... Thật ra mỗi sinh vật đều có tính chất tồn tại riêng biệt, nhân loại lại càng rõ ràng. Khi không gặp được vấn đề thì ai nấy đều tốt, chỉ khi gặp trường hợp phải hy sinh một cái để bảo toàn cái khác, nhân loại chắc chắn sẽ không hề do dự chọn bản thân mình mà bỏ qua các sinh vật khác, đây là bản tính con người. Đồng thời trong số nhân loại cũng có người không vì bản thân mình, bọn họ sẽ lựa chọn hy sinh tính mạng vì người khác hoặc động vật khác. Vì thế mới nói tính cách con người rất phức tạp, anh đâu thể dựa vào một mặt rồi nói tính cách con người vốn là ác độc, điều này không công bằng với những người khác. Hơn nữa sinh mạng là bình đẳng, không ai có thể nói tính mạng của một số ít người nhẹ hơn tính mạng đa số người.”

A Triết nghe xong cười lạnh: “Cậu có thể nói những lời này chứng tỏ cậu chứng kiến quá ít việc ác, nếu không sẽ chẳng ngồi đây xoắn xuýt cái vấn đề nên cứu hay giết không có lời giải này.”

Ngay lúc hai người đang tranh cãi, Đại Quân đẩy cửa bước ra, sắc mặt không được tốt lắm, nói: “Mau vào xem đi, tên kia có vẻ không ổn!”

Mọi người vội vàng chạy vào nhà gỗ, khi vào trong họ nhìn thấy khuôn mặt Triệu Vĩ đỏ bừng, nhăn nhó, nhìn qua có vẻ rất đau đớn.

Viên Mục Dĩ thấy vậy thì chất vấn Thạch Lỗi: “Anh làm gì anh ta thế?”

Thạch Lỗi giơ hai tay lên nói: “Có trời đất chứng giám, cậu định đổ oan cho người tốt đấy à? Nếu không tin, cậu cứ hỏi

người anh em mập mạp này mà xem, từ lúc mấy người ra ngoài đến giờ tôi có nói một câu nào với tên này không?”

Viên Mục Dã quay ra nhìn Đại Quân, anh ta lắc đầu: “Không ai tiếp xúc với cậu ta trong thời gian mọi người ra ngoài đâu, tự cậu ta trở thành như vậy đây!”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ phải đến xem tình huống của Triệu Vĩ trước, cậu phát hiện sắc mặt anh ta có vẻ nhăn nhó như vậy là do tự anh ta nhịn thở! Viên Mục Dã không biết mục đích của Triệu Vĩ làm thế để làm gì, cậu dùng sức cạy miệng anh ta ra: “Thở đi! Tôi ra lệnh cho anh thở!”

Tiếc là dù Viên Mục Dã đã dùng sức cạy miệng Triệu Vĩ ra, nhưng anh ta vẫn quyết tâm không muốn sống, không chịu thở! Mọi người chỉ đành trơ mắt nhìn Triệu Vĩ dần mất ý thức vì thiếu dưỡng khí và cuối cùng lăn ra chết.

Ngay sau đó thứ vật chất đen sì kia chui ra khỏi miệng Triệu Vĩ... Đến lúc này, Thạch Lỗi đương nhiên không e ngại gì nữa, nếu Triệu Vĩ đã một lòng muốn chết, vậy cứ để anh ta được toại nguyện!

Thạch Lỗi hất mạnh, thứ vật chất đen sì kia bị quăng vào trong lửa, nháy mắt nó đã bị thiêu thành tro... Cuối cùng thí nghiệm này kết thúc với một nửa thành công và một nửa thất bại.

A Triết tiến đến kiểm tra, sau đó khẽ hừ một tiếng rồi bảo: “Hay nhỉ, cuối cùng thành bị mấy người nói cho chết?!”

Kết quả này khiến Viên Mục Dã hơi thất vọng, cậu nhìn thi thể Triệu Vĩ bằng sắc mặt u ám và không nói câu nào.

Đoàn Phong thấy vậy bèn an ủi: “Thật ra như vậy cũng tốt, ít nhất có thể biết rằng thứ này rất khó thuyết phục. Bởi vì dù cậu có muốn đưa những thứ này về dưới lòng đất, bọn chúng vẫn sẽ một lòng một dạ muốn xâm lược Trái đất!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Bây giờ cũng chỉ đành an ủi mình như vậy...”

Sau khi chôn cất thi thể Triệu Vĩ xong, tất cả cùng quay ra nhìn Tần Mặc đang chơi quên cả trời đất với Trương Khai. Trong lòng mọi người đều cảm thấy lo lắng cho anh ta, dù sao anh ta cũng là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, vậy mà

giờ đầu óc lại biến thành đứa trẻ vài tuổi, không biết cuộc sống sau này của anh ta sẽ ra sao?

Quan trọng nhất là họ hàng của anh ta không có ở đây, dù lúc trước anh ta có công thành danh toại, sự nghiệp thành công cũng vô ích. Nhưng may mắn là chỉ không còn ký ức chứ không phải là một kẻ ngu ngốc, cho nên anh ta có thể bắt đầu lại từ đầu.

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người tập hợp lại để thương lượng tiếp theo nên làm gì? Thạch Lỗi và A Triết vẫn hy vọng làm theo cách đơn giản nhất và tốt nhất là giết sạch.

Còn Viên Mục Dã lại cho rằng không thể làm theo cách đơn giản thô bạo như vậy được, nếu kế hoạch lúc trước không thể thực hiện, vậy chẳng thà bọn họ quay lại Hải Lâm rồi dẫn đám “Hy vọng” đang phân tán bên ngoài về giải quyết từng đứa một.

Người của số 54 đương nhiên đứng về phía Viên Mục Dã vô điều kiện, vì xử lý tốt chuyện này là giải trừ được một tai họa ngầm cho nhân loại, nếu xử lý không tốt sẽ dẫn đến thảm họa diệt vong... Đến lúc đó dù là ai sống trên Trái đất này đều không thể không quan tâm đến.

Kết quả thảo luận cuối cùng là Thạch Lỗi và A Triết phản đối vô hiệu, mà bọn họ vẫn còn cần sự giúp đỡ của Viên Mục Dã, vì vậy hai người họ đành bất đắc dĩ đi theo đoàn người số 54 tiến về phía thị trấn Hải Lâm.

Cả nhóm còn cố ý đi đường vòng từ một phía khác về thị trấn để có thể né tránh những nhóm truy kích nhỏ bảy người kia, bọn họ định xuyên thẳng từ phía sau lưng những kẻ đó để quay về.

Khi đoàn người quay về thị trấn Hải Lâm, ở đó đã không còn dáng vẻ như trước khi họ đi nữa, thi thể ong thợ nằm la liệt khắp nơi khiến họ có cảm giác như đã tận thế vậy...

Chương 527: Cá tôm thôi rữa

viên Mục Dã và Đoàn Phong thấy thế bèn lập tức tiến đến kiểm tra những thi thể này, họ phát hiện có kẻ vừa mới chết cách đây không lâu, có kẻ đã chết hai ngày... Mà toàn bộ những ong thợ này đều có một lỗ máu ở gáy giống hệt nhau.

Thạch Lôi nhìn thoáng qua đám thi thể trên đất, sau đó nghi ngờ hỏi: “Tại sao bọn chúng chết hết vậy? Chẳng lẽ còn có những người khác săn giết những sinh vật này sao?”

Viên Mục Dã quan sát kỹ vết thương trên gáy những thi thể, sau đó lắc đầu: “Vết thương này không giống như bị tác động bởi ngoại lực, trông nó giống vết thương được tạo thành khi côn trùng chui từ bên trong ra hơn.”

A Triết bèn chồn hỏi: “Sao bọn chúng lại nghĩ quẩn vậy? Tất cả đều tự sát tập thể à?”

“Không giống lắm, nhìn thì thấy có vẻ như đám bọ đã vứt bỏ những cơ thể này...” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

“Tại sao lại muốn vứt bỏ cơ thể? Chẳng lẽ bọn chúng tìm được cơ thể ký sinh mới?” Đoàn Phong nói với vẻ khó hiểu.

Viên Mục Dã nhìn lướt qua xung quanh, cậu bỗng thấy trong ngõ nhỏ phía trước loáng thoáng có bóng người, Viên Mục Dã vội chạy đến nhìn thì thấy có một con bọ đang cắn nát da gáy ong thợ để chui ra, sau đó nó nhảy vào một cái lên tường rồi thoáng cái chạy mất.

Viên Mục Dã nhìn theo hướng con bọ chạy đi, cậu nói: “Chắc hẳn đám côn trùng này đến nhà máy nước, ở đó có xác bọ

chúa...”

Sau đó cả nhóm đi theo những thi thể trên mặt đất để tiến về nhà máy nước, vậy mà họ còn chưa tiến vào đã thấy rất nhiều xác bọ, A Triết dùng dao quân dụng lật một con bọ mềm oặt lên nhìn thoáng qua rồi bảo: “Ngắm rồi!”

Sau khi đi vào nhà máy nước, cảnh tượng càng gây sốc hơn, có vô số con bọ nằm lít nha lít nhít trên mặt đất, có con vẫn đang giãy giụa, có con thì đang bò về phía ao nước phía sau nhà máy, còn phần lớn đều đã chết trên đường...

“Chắc bọn chúng biết mình sắp chết nên muốn quay về dưới lòng đất, nhưng tiếc là cuối cùng vẫn chết trên mặt đất.” Viên Mục Dã lẩm bẩm.

“Đáng đời! Ai bảo bọn chúng cứ đòi đi lên?” A Triết cười trên nỗi đau của người khác.

Không ngờ khi mọi người vừa đi đến ao nước hình tròn, cả đám đã ngửi thấy một mùi thối gay mũi, bọn họ tiến đến gần thì phát hiện xác con bọ chúa bắt đầu thối rữa, Trương Khai vội che mũi rồi căn dặn: “Mẹ, sao cứ như mùi tôm cá thối rữa vậy?”

Viên Mục Dã nhìn xác con bọ chúa, cậu suy nghĩ một chút rồi bảo: “Chúng ta phải tranh thủ lúc đám ‘Hy vọng’ chưa về để bố trí chỗ này một chút...”

Đoàn Phong thắc mắc: “Bố trí gì cơ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Chẳng phải những ‘Hy vọng’ kia rất sợ lửa à? Chúng ta có thể chất đồng một số vật dễ cháy ở bốn phía xung quanh, đợi đến khi đám ‘Hy vọng’ quay về, chúng ta châm lửa để quây chúng ở chỗ này... Đồng thời tôi sẽ đi mở vòi nước thông xuống dưới đất, để ao nước chứa đầy nước ngầm.”

“Cậu muốn ép bọn chúng từ bỏ thân thể con người để quay về trong nước à?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng thế, hoặc là bị chết cháy, hoặc là về dưới đất... Để xem bọn chúng chọn lựa thế nào.”

Nhưng A Triết lại dội một gáo nước lạnh: “Xung quanh đây trống trải như vậy, cậu đặt một đồng vật dễ cháy ra đây, chẳng

phải nói rõ đây là cái bẫy sao? Những ‘Hy vọng’ kia đều có đầu óc cả, có quỷ mới nhảy vào bên trong ấy!”

Viên Mục Dã thở dài: “Cho nên chúng ta phải suy nghĩ thật kỹ xem bố trí cái bẫy này thế nào...”

Cuối cùng Viên Mục Dã chia mọi người làm hai tổ, cậu, Đoàn Phong và Đại Quân đi tìm chất dẫn cháy, còn Thạch Lỗi, A Triết và Trương Khai đi tìm vật gì đó dễ bắt lửa, tốt nhất là thứ nhìn qua không giống vật dễ cháy.

Chương 528: Tường lửa

Trương Khai nghe xong có vẻ không tình nguyện lắm: “Tại sao tôi lại vào cùng nhóm với hai người này?”

Đoàn Phong tức giận quát: “Nói nhiều như vậy làm gì? Chúng ta chỉ có bằng này người thôi!” Nói xong anh ta giơ tay chỉ vào Tần Mặc đã mất đi hai mươi năm ký ức rồi nói: “Nếu không cậu vào cùng nhóm với tên ngốc đó nhé!”

Trương Khai nghe vậy lập tức không dám lên tiếng nữa, cậu ta đành rầu rĩ đi theo Thạch Lỗi và A Triết. Thật ra Viên Mục Dĩ sắp xếp như vậy cũng là có lý do, cậu tạm thời không muốn Đại Quân tiếp xúc quá nhiều với Thạch Lỗi, bởi vì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày cái chết của Tống Lan được làm rõ, đến lúc đó nếu Đại Quân nhớ lại lúc kẻ thù ở ngay trước mặt nhưng mình lại chẳng biết gì... Cảm giác đau khổ và tự trách đó không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Sau đó ba người Viên Mục Dĩ dẫn Tần Mặc ra khỏi nhà máy nước, trước tiên bọn họ sắp xếp cho Tần Mặc vào ở trong một căn nhà rồi đưa cho anh ta một chiếc điện thoại không có tín hiệu để chơi, đồng thời cũng dặn Tần Mặc là nếu chơi mệt thì cứ ngủ trước...

Dù sao bây giờ anh ta cũng có tính cách như một đứa trẻ, hơn nữa vừa rồi lại bị sợ hãi vì nhìn thấy thi thể nằm đầy trên mặt đất, vì thế bọn họ dễ dàng dành Tần Mặc ở lại chỗ đó mà không hề tốn sức. Bọn họ còn phải đi đối phó với một đám “Hy vọng”, đương nhiên không thể dẫn theo tên vương vãi này.

Sau đó ba người Viên Mục Dĩ tìm một vòng trên thị trấn mà vẫn không biết phải tìm chất dẫn cháy ở đâu, cuối cùng Đoàn Phong liếc mắt thấy vài chiếc ô tô đang đỗ ven đường, anh ta muốn lấy chút xăng từ trong đó ra.

Vậy mà khi ba người cạy bình xăng ra lại chẳng kiếm được gì, bởi vì xăng đã cạn sạch từ lâu, cổ sức móc ra cũng chỉ là vài thứ dính dính, mặc dù có thể đốt nhưng lại không bằng xăng bình thường được.

May mà mũi Đại Quân khá thính, khi đi qua một xưởng sửa chữa đã đóng cửa từ lâu, anh ta ngửi thấy mùi dầu máy, ba người đi vào kiểm tra và thật sự tìm được mấy thùng dầu thải rất to ở sân sau.

Sau đó ba người lại tìm một chiếc xe đẩy rồi xếp mấy thùng dầu lên trên, Đại Quân ở phía trước đạp xe, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đẩy phía sau, vất vả mãi mới miễn cưỡng vận chuyển được về khu phía sau của nhà máy nước.

Không ngờ khi bọn họ về đến nơi, ba người kia không biết tìm đâu được một đồng ghế gỗ rồi xếp vòng tròn quanh ao nước, Đại Quân thấy thế buồn cười nói: “Mấy người định mở đại hội cho bọn chúng à!”

Trương Khai đang khuôn đồ đến toát mồ hôi, nghe vậy tức giận nói: “Anh thì biết cái gì, những chiếc ghế này đều làm bằng gỗ, đến lúc đó chỉ cần đổ chất dẫn cháy lên rồi châm lửa là được! Hơn nữa thoát nhìn nó chỉ là một đồng ghế, ai mà nghĩ nó lại được dùng để đốt?”

Viên Mục Dã cảm thấy rất có lý, cậu mỉm cười hỏi Thạch Lỗi: “Anh tìm mấy cái ghế này ở đâu thế?”

Thạch Lỗi vừa chuyển xong chiếc ghế trong tay, gã chỉ vào một chỗ ở trong nhà máy rồi nói: “Chúng được chất thành đồng trong một nhà kho bỏ hoang của nhà máy, chắc là đồng ghế của trường học lúc trước, nhưng không biết tại sao lại không bị vứt đi...”

A Triết nói đùa: “Biết đâu là đám ong thợ dùng trong cuộc họp thường niên thì sao?”

A Triết người nói vô tâm, Viên Mục Dã người nghe hữu ý, cậu bèn đi kiểm tra mấy chiếc ghế và phát hiện nó vô cùng sạch sẽ, phía trên cũng không có quá nhiều bụi, hiển nhiên đã được người khác sử dụng cách đây không lâu, chưa biết chừng A Triết lại nói đúng, đám ong thợ kia dùng để họp thì sao?

Sau đó ba người Viên Mục Dã cũng giúp mọi người khuôn ghế, cuối cùng bọn họ cũng bố trí xong toàn bộ bầy rập trước khi trời tối, việc tiếp theo chính là chờ những con mồi cắn câu...

Vì để tránh việc những “Hy vọng” quay về nhà máy, chỉ cần liếc mắt thôi là thấy bọn họ, sau khi sắp đặt xong cạm bẫy, cả nhóm cùng trốn vào căn phòng màu trắng chứa máy bơm nước, đồng thời hơi hé cửa để có thể tùy lúc quan sát tình huống bên ngoài.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đến quá nửa đêm mà vẫn không thấy một “Hy vọng” nào quay về nhà máy nước. A Triết không nhịn được nữa mà phàn nàn: “Viên Mục Dã, kế hoạch của cậu có vấn đề gì không đấy? Nhỡ đám ‘Hy vọng’ kia không nghĩ đến việc chúng ta sẽ quay về đây thì sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đâu, bọn chúng không phải người ngu, nếu truy đuổi mãi mà không thấy tung tích chúng ta thì kiểu gì cũng sẽ quay về đây, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

A Triết nghe vậy hơi bực mình hỏi: “Vậy phải đợi đến lúc nào chứ? Hơn nữa mấy cái bẫy của cậu cũng không khoa học, sao cậu có thể khẳng định là bọn chúng sẽ đi theo lối hồng mà chúng ta để lại? Nhỡ bọn chúng leo tường vào thì sao?”

Viên Mục Dã nhìn bức tường bốn phía xung quanh, cậu cũng không nghĩ đến điều này... Nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng lắc đầu, nói: “Chắc không đâu, bởi vì hành vi của những ‘Hy vọng’ đó đã gần giống với con người, người bình thường khi quay về chỗ của mình sẽ leo tường vào à?”

Hai người vừa nói đến đây, Đại Quân đang canh chừng cổng bỗng quay đầu ra hiệu im lặng, sau đó anh ta ra hiệu mọi người nhìn qua khe cửa ra ngoài... Và họ thấy một bóng người đang lặng yên không một tiếng động đi vào nhà máy, tiến về phía ao nước.

Ngay sau đó có nhiều bóng người hơn xuất hiện, có nam có nữ, cách ăn mặc cũng muôn hình muôn vẻ, điểm chung duy nhất của họ đều là những thanh niên tầm hai, ba mươi tuổi.

Những người này bình thản đi vào nhà máy, cứ như họ không nhìn thấy những thi thể bên đường vậy, sau khi hơi dừng lại trước ao nước, bọn họ thì nhau nhảy xuống...

Bởi vì khoảng cách hơi xa, cho nên mấy người Viên Mục Dã cũng không rõ những người này nhảy đến bên cạnh thi thể con bộ chúa để làm gì, đến tận khi không còn thấy “Hy vọng” nào đi vào nhà máy nước nữa, mấy người Viên Mục Dã mới lặng lẽ rời khỏi căn phòng để máy bơm rồi đổ đám dầu thải ra xung quanh ao nước.

Viên Mục Dã cũng nhân cơ hội nhìn xuống phía dưới, cậu phát hiện đám “Hy vọng” đang điên cuồng nuốt chửng thi thể bộ chúa, cảnh tượng cực kỳ buồn nôn... Chỉ một lát sau thi thể bộ chúa đã bị chia nhau ăn gần hết.

Có lẽ đám “Hy vọng” ngửi thấy mùi dầu máy nên có mấy tên bất ngờ nhìn lên trên, bọn chúng lập tức phát hiện nhóm Viên Mục Dã. Nhưng lúc này bọn chúng có muốn đi lên cũng đã muộn, Đoàn Phong nhanh tay bật lửa đốt dầu thải, trong nháy mắt, khoảng cách hai mét xung quanh ao nước xuất hiện một bức tường lửa với nhiệt độ cao. Đám “Hy vọng” vừa nhìn thấy lửa là sợ hãi, bọn chúng không dám trèo lên nên thì nhau tụ lại ở đáy ao.

Mọi người thấy rõ cuộc cũng vậy khôn được những kẻ này, tất cả đều nhanh nhẹn nhảy qua bức tường lửa rồi đi đến bên cạnh ao nước, bọn họ nhìn về phía những “Hy vọng” bị vây ở bên dưới...

Chương 529: Dừng tay diệt trừ

Đám người phía dưới mặc dù bị lép vế, nhưng trên mặt vẫn bình thản không có biểu hiện gì, Viên Mục Dã hiểu rõ đây chỉ là vẻ bề ngoài, nếu bọn chúng thật sự bình tĩnh như vậy thì đã không lùi ngay về ao nước khi nhìn thấy ngọn lửa rồi.

Trong lúc nhất thời, trong không khí tràn ngập một mùi gay mũi do dầu thải cháy tỏa ra, chưa cần nói đến đám “Hy vọng” trong ao, mà ngay đến cả mấy người Viên Mục Dã cũng bị hun đến khó mà chịu được... Viên Mục Dã không làm mất thời giờ nữa, cậu nói thẳng với mấy tên bên dưới: “Tôi biết lửa chính là nhược điểm của các người, bây giờ tôi cho các người hai lựa chọn, một là bị lửa đốt chết, hai là chủ động rời khỏi cơ thể bây giờ để quay về mạch nước ngầm dưới lòng đất...”

Đám “Hy vọng” nghe Viên Mục Dã nói xong đều lặng ngắt như tờ, cứ như bọn chúng nghe mà không hiểu cậu đang nói gì. Viên Mục Dã thấy thế lạnh lùng cười và bảo: “Tôi biết các người hiểu, lát nữa tôi sẽ mở nguồn nước ra... Các người đi hay ở, sống hay chết thì phải xem tự các người lựa chọn thế nào.”

Viên Mục Dã nói xong bèn liếc mắt ra hiệu với Trương Khai để cậu ta mở vòi nước, cho trong ao tiếp xúc với mạch nước ngầm. Trương Khai nhận được ám hiệu xong là quay người xông ra khỏi vòng lửa, sau đó chạy về phía căn phòng để máy bơm...

Một lát sau, trong vòi đã có nước chảy ra, dòng nước rất nhanh đã dâng đến mu bàn chân đám “Hy vọng”. Đối với đám người

đó thì nước ngầm này là một cảm giác đã lâu rồi mới gặp lại, cả đám đều không nhìn được mà cúi đầu xuống nhìn, ánh mắt trở nên rất phức tạp.

Tuy Viên Mục Dĩ không thể lý giải được thứ nước ngầm này có ý nghĩa thế nào với đám “Hy vọng”, nhưng cậu thấy được sự hoài niệm trong mắt bọn chúng... Có lẽ trước kia đám “Hy vọng” này chỉ là những tế bào đơn lẻ, thậm chí thường xuyên di chuyển trong mạch nước ngầm không thấy ánh mặt trời, nhưng dù sao đó cũng là nơi bọn chúng sinh ra, không thể nào không có tình cảm được.

Viên Mục Dĩ nghĩ đến đây nên tranh thủ được đà lần tới: “Tôi không biết thế giới phía dưới trông như thế nào, nhưng tôi biết các người ở đó không cần phải thay đổi bản thân để biến thành một sinh vật xa lạ, bắt chước cách nói chuyện, cách suy nghĩ và khuôn mặt của bọn họ... Có lẽ lúc trước đến mặt đất không phải lựa chọn của các người, nhưng bây giờ các người có thể lựa chọn.”

Viên Mục Dĩ nói xong thì tiếp tục nhìn chăm chăm đám “Hy vọng” bên dưới, lúc này nước đã ngập quá đầu gối của chúng, nhưng không ai nhúc nhích, từ đầu đến cuối bọn chúng chỉ nhìn chăm chú vào mặt nước giống như đám ma nơ canh bị dính chặt vậy.

Lúc này A Triết tiến lại gần và nói với Viên Mục Dĩ: “Đừng phí công nữa, những thứ này đã mất hai mươi năm để bày ra cục diện như vậy, sao có thể quay về khi được cậu khuyên có vài ba câu? Là tôi thì cứ đổ trực tiếp dầu thải xuống đó, ai muốn chết cứ mặc kệ, ai không muốn chết thì ngoan ngoãn cút về mạch nước ngầm đi!”

Có lẽ Viên Mục Dĩ và A Triết một người đóng vai thiện một người đóng vai ác có tác dụng, cuối cùng đám “Hy vọng” đứng trong ao cũng có phản ứng, bọn chúng ngơ ngác nhìn nhau như đang trao đổi bằng ánh mắt.

Viên Mục Dĩ đương nhiên không thể hy vọng đám này tự hiểu rồi rời đi giống như Tàn Mặc, nhưng để chứng minh mình nói được thì làm được, Viên Mục Dĩ bảo Đoàn Phong mang ấm nước có chứa thứ đen sì như dầu thô kia ra, mở nắp rồi ném vào trong nước, thả “Hy vọng” trước đó về dưới lòng đất...

Đoàn Phong làm ngay theo lời Viên Mục Dã, khi ắm nước kia lọt vào trong nước, một thứ vật chất màu đen trôi từ bên trong ra, sau khi bơi hai vòng trên mặt nước thì lặn xuống dưới rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Đám “Hy vọng” bên dưới không ngờ Viên Mục Dã đã bắt sống được một đồng loại của mình, mà cuối cùng còn thả nó xuống dưới lòng đất, trong nhất thời cả đám không dám tin vào mắt mình, trên mặt đều có biểu cảm khó tin.

Viên Mục Dã thấy thế thì nói: “Đây là lựa chọn của nó, các người cũng có thể... Sự kiên nhẫn của tôi có hạn nên không chờ mãi đâu, nếu đến lúc nước ngập quá eo mà các người còn chưa chịu chủ động rời đi, vậy tôi chỉ đành châm lửa.”

Viên Mục Dã nói xong bèn khẽ gạt đầu với ba người phía sau lưng, sau đó Đoàn Phong, Thạch Lỗi và A Triết đứng ở ba phía của ao nước, trông dáng vẻ như đang muốn đổ dầu thải vào trong ao...

Lúc này Viên Mục Dã nói với đám “Hy vọng” phía dưới: “Một khi thứ này bị đổ vào trong nước, thì dù các người có quay về dưới đó cũng sẽ bị ô nhiễm hoàn toàn, đến lúc ấy đừng nói là thay thế loài người, mà các người có thể sống sót được hay không vẫn còn là ẩn số... Các người hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu không một khi chọn sai sẽ khiến toàn bộ chủng tộc của các người bị tuyệt diệt đó!”

Chiêu này đúng là rất độc ác, trước đó khi không tìm được chỗ dầu thải, Viên Mục Dã đành phải tính dùng lửa để ép bọn chúng rời đi. Nhưng bây giờ có đồng dầu thải này lại khác, một khi đổ nó xuống dưới nước, nó sẽ gây ra ảnh hưởng khó mà đoán được với hệ sinh thái của mạch nước ngầm.

Mặc dù làm như vậy chắc chắn có ảnh hưởng nhất định, nhưng lại rất thích hợp để giải quyết nguy cơ trước mắt. Nước ngầm bị ô nhiễm thì thế nào? Dù sao cũng không thể khai thác nó, nếu không lại có mấy thứ tai vạ này nhảy ra!

Đám “Hy vọng” trong ao cũng không phải kẻ ngu, bọn chúng tiếp xúc với nền giáo dục của con người đã nhiều năm như vậy, đương nhiên biết mối nguy hại của thứ dầu thải này. Một khi nguồn nước dưới nghìn mét bị ô nhiễm, bọn chúng sẽ không có cách nào thanh lọc được hoàn toàn chỗ dầu thải, đến

lúc đó những sinh vật trong mạch nước ngầm chỉ có một con đường chết.

Lúc này cuối cùng cũng có một “Hy vọng” lên tiếng: “Chúng tôi có thể tin anh sao? Nhỡ sau khi tất cả chúng tôi chạy về dưới đó anh lại đổ số dầu thải này xuống thì sao? Con người các anh thường xuyên làm như vậy!”

Viên Mục Dã cười nói: “Tôi bây giờ cũng không có cách nào khiến các người tin rằng tôi nói được thì làm được, nhưng tôi có thể nói cho mấy người biết, đợi khi tất cả các người đều về dưới lòng đất, chúng tôi sẽ đóng chặt hoàn toàn đường ống để ngăn sự liên hệ với mặt đất, đó là điều duy nhất tôi có thể làm vì các người. Đương nhiên các người cũng có thể không tin tôi, nhưng nếu tôi muốn lật lọng thì có thể ra tay luôn rồi, đâu cần phải phí thời giờ đứng nói chuyện ở chỗ này, mấy người thấy đúng không?”

Một “Hy vọng” khác lo lắng nói: “Nhỡ phần lớn chúng tôi đều về dưới đó, nhưng lại có vài thành phần cá biệt muốn ở lại thì sao? Các người sẽ giữ lời hứa là không đổ chất ô nhiễm xuống chứ?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên tôi sẽ giữ lời, còn về mấy thành phần cực kỳ cá biệt đó, chúng tôi cũng không ngại xử lý bằng tay không...”

Cứ như vậy, những “Hy vọng” cuối cùng cũng đồng ý từ bỏ thân thể dưới sự dụ dỗ kèm uy hiếp của Viên Mục Dã, cả đám bọn chúng đều từ bỏ thân thể rồi chui xuống nước.

Chương 530: Những đứa trẻ to xác

vì đề phòng có kẻ đục nước béo cò, Viên Mục Dã bắt bọn chúng xếp thành hàng rồi từng tên rời khỏi cơ thể con người, còn Trương Khai thì đứng bên bờ ao để kéo những người đã khôi phục tâm trí con người lên.

Trong ao ít nhất cũng có ba, bốn trăm người, đợi đến khi xong việc thì trời đã sáng choang... Mà lúc này, xung quanh ao nước hình tròn cũng đứng đầy những “Đứa trẻ to xác” vừa hồi phục tâm trí.

Bởi vì càng ngày càng nhiều những đứa trẻ to xác nên đương nhiên chúng không ngoan ngoãn như Tàn Mặc lúc trước, đứa nào đứa nấy đều la hét muốn về nhà tìm cha mẹ. Viên Mục Dã biết lúc này mà ra khỏi nhà máy nước thì chúng sẽ nhìn thấy những thi thể nằm đầy trên đất, chưa biết chừng còn có cả cha mẹ của đứa trẻ nào đó, vì vậy tạm thời không thể để bọn chúng ra khỏi nhà máy nước được.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong vừa dỗ vừa dọa, cuối cùng cũng tạm thời ổn định được bọn trẻ, hai người bắt đám trẻ to xác này xếp thành hàng rồi lần lượt báo tên, tuổi và thông tin người nhà... May mà trong đám trẻ to xác này có khá nhiều đứa là bạn học quen biết nhau, nên rất nhanh đã bỏ đi sự khủng hoảng, bọn chúng tập hợp một chỗ rồi vừa nói vừa ôn chuyện.

Lúc này Viên Mục Dã mới quay đầu quan sát tình huống trong ao, cậu thấy dưới đáy ao chưa ngập sâu lắm có một lớp vật

chất màu đen lít nha lít nhít, bọn chúng dường như vẫn lưu luyến cuộc sống con người nên vẫn bồi hồi trên mặt nước.

Cuối cùng Thạch Lỗi lạnh lùng nói: “Đủ rồi đây, nếu vòi nước đóng lại, các người có muốn về cũng chẳng được đâu!”

Gã vừa dứt lời, đám vật chất màu đen bỗng tạo thành một vòng xoáy nhỏ, trong nháy mắt cuốn quanh đường thoát dưới đáy ao, ngay sau đó mặt nước dần trở nên trong hơn, đến tận lúc không nhìn thấy một chút vật chất màu đen nào nữa, Viên Mục Dã mới xoay người nói với Trương Khai: “Có thể đóng vòi nước được rồi...”

Sau khi giọt nước cuối cùng trong ao rút đi, mấy người Viên Mục Dã cuối cùng cũng thở phào, đợi đến lúc lấp kín cái giếng, chuyện này coi như đã được giải quyết triệt để.

Viên Mục Dã nhìn Thạch Lỗi rồi hỏi: “Cái giếng đó giao cho anh nhé?”

“Tại sao là tôi?” Thạch Lỗi hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã cười đáp: “Thì các anh là chủ nhà mà!”

Sau đó mọi người lại chia nhau ra gom toàn bộ thi thể bỏ trên thị trấn vào một chỗ rồi dùng lửa đốt hết, coi như đặt dấu chấm hết cho toàn bộ chuyện này.

Hiện giờ xác chết đang rải đầy mặt đất của thị trấn Hải Lâm, Viên Mục Dã thương lượng với mọi người xong bèn quyết định tạm thời không báo cảnh sát, chỉ có điều vài trăm “Đứa trẻ to xác” trong nhà máy nước hơi khó giải quyết. Cuối cùng bọn họ dùng điện thoại vệ tinh của một người để phát ra tín hiệu cầu cứu, đến lúc đó chắc chắn sẽ có nhân viên cứu hộ ở gần đây đến cứu.

Đội cứu hộ mà đến chắc chắn sẽ phát hiện một đồng thi thể trong thị trấn, đến lúc đó chỗ này sẽ được coi là sự kiện thăm sát, còn về sự thật của cuộc thăm sát... Hãy để nó biến mất cùng với cái giếng đã bị lấp kín đi.

Mặc dù chuyện của thị trấn Hải Lâm đã kết thúc, nhưng chỉ mình Viên Mục Dã biết chuyện này chưa xong, bởi vì trên thế giới này vẫn còn một Hy vọng tồn tại, đó chính là Lệ Thần giả biết tàng hình...

Trước đó Viên Mục Dã đã từng cẩn thận tìm kiếm trong đám trẻ to xác kia, nhưng cậu không phát hiện bóng dáng Lệ Thần giả, điều này chứng minh hẳn vẫn giữ nguyên lựa chọn của mình khi muốn ở lại mặt đất làm người bình thường.

Nhưng còn một vấn đề khó đang bày ra trước mặt Viên Mục Dã, đó chính là làm sao để kết thúc công việc bên phía Thạch Lỗi? Hiện giờ Lệ Thần mất tích, tiền và trang bị mô phỏng sinh vật đương nhiên cũng không tìm được... Loại người không bao giờ chịu thiệt giống Thạch Lỗi sẽ còn gây ra chuyện gì nữa?

Khi rời khỏi thị trấn Hải Lâm, Thạch Lỗi vẫn luôn không nhắc đến chuyện này, nhưng Viên Mục Dã biết gã không nhắc đến không phải là vì không thèm để ý. Không ngờ ngay khi Viên Mục Dã đang đau đầu không biết phải giải quyết thế nào, thì Thạch Lỗi lại bất ngờ nhận được một cuộc gọi bí ẩn.

Điện thoại do một công ty chuyển phát nhanh gọi đến, họ nói có một gói hàng thuộc về Thạch Lỗi nhưng không ai ký nhận, Thạch Lỗi là loại người từ trước đến giờ không dùng chuyển phát nhanh, cho nên trong lúc nhất thời gã không rõ trong gói hàng đó có cái gì.

Đối phương giúp Thạch Lỗi kiểm tra đơn hàng chuyển phát nhanh, đơn hàng này được đăng ký với một lô phiếu giảm giá ở trung tâm mua sắm. Thạch Lỗi lại thẩm tra đối chiếu tên người gửi cùng cách thức liên lạc với đối phương thì thấy đúng là gã...

Khi cả nhóm tất tả chạy về thành phố nơi có trụ sở chính, Thạch Lỗi tự mình thu hồi gói hàng bí ẩn kia, vậy mà khi mở ra lại thấy năm mươi triệu tiền mặt và một bức thư!

Người viết thư tự nhận là bạn của Tùy Quang Nam, số tiền này là Tùy Quang Nam gửi ở chỗ anh ta, bây giờ Tùy Quang Nam đã chết, chuyện đồng ý với Thạch Lỗi cũng không hoàn thành được nên trả lại toàn bộ tiền đặt cọc.

Viên Mục Dã thấy vậy cũng hơi giật mình, cậu không biết Lệ Thần giả làm như vậy là vì cái gì? Theo lý thuyết hẳn có mang theo nhiều tiền như vậy đi thì cũng chẳng ai tìm được, nhưng Lệ Thần giả lại dễ dàng trả lại tiền? Vậy trước đó hẳn cần gì lừa gạt số tiền kia?

Vấn đề này khiến Viên Mục Dã nghĩ mãi mà không hiểu, Thạch Lỗi cũng không nghĩ ra, có thể lấy lại tiền tức là khắc phục được tổn thất kinh tế, nhưng so sánh với tiền, Thạch Lỗi càng muốn có được loại trang bị mô phỏng sinh vật kia hơn, mà điều bức mình nhất là đến tận bây giờ Thạch Lỗi vẫn không biết cái trang bị đó có tác dụng gì?

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi đã lấy lại được tiền thì không khách sáo nữa: “Tìm lại được tiền là kết cục tốt nhất rồi, đôi phương trả lại tiền chứng tỏ không muốn tiếp tục dây dưa với tập đoàn các anh... Bây giờ anh đã thu hồi được tổn thất, tôi cũng cần phải quay về.”

Thạch Lỗi nhìn cả đoàn người số 54 chạy theo từ thị trấn Hải Lâm đến đây, gã cười nói: “Được thôi, thời gian qua cậu vất vả rồi, nhưng cậu không thể đi cùng bọn họ được, bởi vì cậu đến thế nào thì phải đi về theo cách đó.”

Viên Mục Dã biết Thạch Lỗi làm như vậy là vì muốn dấu vết của mình biến mất tại nước M, làm thế cũng không có gì đáng trách. Hơn nữa Viên Mục Dã không có hồ sơ nhập cảnh, nếu muốn quay về cũng chỉ có thể lén lút. Mấy người Đoàn Phong mặc dù cũng muốn đi lén giống Viên Mục Dã, nhưng bọn họ đã có hồ sơ nhập cảnh, vậy tức là phải có hồ sơ xuất cảnh, thế là họ đành bay về nước.

Thạch Lỗi và A Triết lần này rất biết giữ lời, bọn họ còn tự mình dẫn Viên Mục Dã lên thuyền để lén lút quay về, tâm trạng của Viên Mục Dã lúc này đã hoàn toàn khác so với lúc đến đây.

Trên đường, Viên Mục Dã hỏi Thạch Lỗi: “Cái giếng đó đã bị bịt kín rồi hả?”

Thạch Lỗi khề hừ một tiếng: “Đám ngốc kia vừa được cứu đi là đã có người đến bịt kín cái giếng rồi, tôi còn bảo bọn họ xử lý sạch sẽ ao nước, cam đoan không ai có thể nhận ra tác dụng trước đó của nó.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vậy là tốt rồi...”

Chương 531: Hóa thạch sống

Hai câu đối thoại này gần như là câu nói duy nhất trong toàn bộ hành trình, bởi vì sau đó Viên Mục Dã không chủ động nói gì nữa. Đến tận lúc trước khi xuống thuyền, Viên Mục Dã mới bất ngờ hỏi Thạch Lỗi: “Ba năm trước tại sao anh lại muốn giết cô y tá tên Tống Lan?”

Thạch Lỗi bật cười: “Tôi cứ nghĩ là cậu sẽ hỏi chuyện của Lý Tử Y cơ, vậy mà lại hỏi Tống Lan... Cô ta là vợ của tên mập đó hả?”

Viên Mục Dã không đáp lời mà tiếp tục lạnh lùng hỏi: “Trả lời tôi, tại sao lại giết cô ấy?”

Thạch Lỗi trầm ngâm một lúc rồi đáp: “Tôi cũng chỉ nhận tiền làm việc thôi... Có trách thì phải trách cô ta đã nhìn thấy thứ không nên thấy nên mới phải chết.”

Viên Mục Dã còn muốn hỏi tiếp nhưng lại bị Thạch Lỗi ngăn cản: “Được rồi, xuống thuyền đi, lần này cậu giúp tôi, nếu có cơ hội tôi sẽ trả ân tình này.”

Viên Mục Dã biết có hỏi tiếp thì Thạch Lỗi cũng sẽ không nói, cậu đành gật đầu bất đắc dĩ rồi quay người chuẩn bị xuống thuyền... Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy tay áo của mình bị người khác kéo một cái, cậu ngạc nhiên đứng sững tại chỗ.

Thạch Lỗi thấy vậy kỳ quái hỏi: “Sao thế? Quên mang thứ gì xuống thuyền à?”

Viên Mục Dã vội vàng lắc đầu, hỏi: “Không có... Đúng rồi, sau này anh còn đi tìm gã Lê Thần kia nữa không?”

Thạch Lỗi hơi ngạc nhiên, gã không ngờ Viên Mục Dã sẽ hỏi điều này, gã lắc đầu: “Không đâu, nhưng nếu tương lại gặp lại, tôi rất muốn bàn một vụ làm ăn với hã...”

Sau khi xuống thuyền, Viên Mục Dã liếc mắt nhìn thấy mấy người Đoàn Phong đã về nước trước mình, bọn họ chờ ở bến tàu từ lâu, coi như là hoàn thành công việc giao tiếp với Thạch Lỗi.

Mặc dù mới một ngày không gặp, Trương Khai vẫn đến ôm Viên Mục Dã một cái, vừa cười vừa nói: “Cuối cùng cũng trở về bình an, hai gã kia quá không đáng tin, lần sau anh không thể để bọn chúng nói vài ba câu mà đã bị bắt đi rồi!”

Viên Mục Dã cười gật đầu: “Đúng đấy, chắc chắn không có lần sau...” Cậu nói xong bèn nhìn xung quanh, trong lòng cảm thấy bồn chồn, cảm giác bị ngoại lực lôi kéo kia rất quen thuộc, chẳng lẽ Lệ Thần giả cũng lên thuyền? Sau đó đi theo bọn họ về nước?

Thật ra hai ngày qua Viên Mục Dã vẫn luôn muốn bỏ qua chuyện của gã Lệ Thần giả này, bởi vì đến chính cậu cũng không biết chuyện này rốt cuộc là đúng hay sai... Trên đường về, Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã luôn có vẻ tâm sự nặng nề thì biết trong lòng cậu nhất định có chuyện, sau khi quay về số 54, anh ta kéo Viên Mục Dã vào một phòng thí nghiệm.

“Nói đi xem nào, đã xảy ra chuyện gì thế?” Đoàn Phong hỏi trước.

Viên Mục Dã ngẩn người, sau đó bất đắc dĩ cười khổ: “Sao thế? Tôi biểu hiện rõ ràng như vậy cơ à?”

Đoàn Phong nhún vai: “Cũng tạm tạm, có lẽ những người khác không nhận ra, nhưng tôi hiểu cậu rất rõ. Nói đi, rốt cuộc cậu bị chuyện gì làm phiền mà trên cả đoạn đường đều mang tâm sự nặng nề như thế?”

Viên Mục Dã vốn không định giấu Đoàn Phong chuyện này, trước đó vì mấy người Thạch Lỗi luôn ở bên cạnh nên cậu không có dịp nào nói cho anh ta biết, sau đó Viên Mục Dã kể lại toàn bộ những gì mình gặp ở nước M cho Đoàn Phong nghe.

Đoàn Phong nghe xong im lặng một lúc rồi hỏi: “Nói cách khác vẫn còn một ‘Hy vọng’ ở trên mặt đất?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tên kia cậu mình có trang bị tàng hình, cả ngày thoát ần thoát hiện, cũng may hấn khác với những ‘Hi vọng’ khác, không suốt ngày chỉ nghĩ đến việc thay thế con người...”

“Vậy năm mươi triệu đó là do chính hấn gửi lại à?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Chắc vậy, nhưng tôi vẫn chưa rõ động cơ của hấn...”

Đoàn Phong trầm tư, nói: “Theo như lời cậu nói thì hấn làm nhiều chuyện như vậy chỉ vì muốn cao chạy xa bay cùng với mẹ mình, cũng chính là bà chủ nhà nghỉ, nhưng bây giờ hấn lại nhả đồng tiền đã cầm được trong tay ra... Liệu có phải vì hấn đã không còn cần đến số tiền đó nữa, đồng thời cũng không muốn tiếp tục dây dưa với đám người Thạch Lỗi?”

Viên Mục Dã nghe Đoàn Phong nói như vậy thì nghĩ đến một vấn đề, chắc có lẽ bà chủ quán đã chết nên Lệ Thần giả mới từ bỏ số tiền kia và trả nó lại cho Thạch Lỗi.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã vẫn cau mày, bèn trấn an: “Chuyện đã đến nước này rồi, cậu có lo lắng cũng vô ích. Trên đời có rất nhiều giống loài kỳ quái không phải con người, chỉ cần bọn họ không suốt ngày nghĩ đến việc xâm lược thế giới... Vậy cứ mặc kệ bọn họ đi.”

Viên Mục Dã thở dài: “Vẫn còn một chuyện nữa...”

“Chuyện gì?” Đoàn Phong tò mò hỏi.

“Lúc vừa xuống thuyền, tôi có cảm giác Lệ Thần giả cũng ở trên con thuyền đó...” Viên Mục Dã nói.

Đoàn Phong sầm mặt: “Hấn đi cùng cậu để lên qua đây à?”

Viên Mục Dã bắt đầu dĩ lắc đầu: “Chỉ sợ là đi theo đến đây rồi...”

Đoàn Phong thở dài: “Theo thì theo đi, chắc hấn sợ ở lại nước M sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bị Thạch Lỗi tìm đến, tôi đoán gã đó vẫn còn lăn tăn về trang bị mô phỏng sinh vật đấy.”

Hai người nói đến đây, điện thoại của Đoàn Phong bỗng đổ chuông, anh ta nhìn màn hình thì thấy hóa ra là tiến sĩ Lâm gọi đến, anh ta nói ngày mai sẽ về nước, đến lúc đó sẽ cẩn thận nghiên cứu thành phần của chỗ nước mà Đoàn Phong mang về.

Viên Mục Dã giật mình hỏi: “Thành phần nước nào thế? Đừng nói với tôi là anh lấy nước ngầm ở thị trấn Hải Lâm về đấy nhé?”

Đoàn Phong hơi lúng túng cười đáp: “Lão Lâm cứ bắt tôi phải lấy một chai về nghiên cứu... Dù sao lần này chúng ta đi du lịch không mất tiền, nếu không cầm cái gì về cũng khó mà ăn nói!”

Viên Mục Dã cảm thấy hơi nhức đầu: “Anh cũng biết trong nước có thứ gì mà, nhớ lão Lâm lại mân mê ra cái gì sống thì phải làm sao?”

Đoàn Phong vỗ ngực bảo đảm: “Điều này thì cậu có thể yên tâm, lão Lâm không phải gã cuồng khoa học, anh ta biết cái gì có thể nghiên cứu cái gì không... Nếu không anh ta đã sáng tạo ra một đồng thứ kỳ quái từ lâu rồi!”

Viên Mục Dã nghe xong cảm thấy cũng đúng, dù sao kiểu người bắt tử như Đoàn Phong, rồi thể loại kỳ quái dựa vào máu để sống như cậu đều có sẵn, chỉ cần tiến sĩ Lâm muốn nghiên cứu thì cứ tìm đại một cái có là được. Nhưng từ khi quen biết tiến sĩ Lâm đến giờ, anh ta chưa từng coi bọn họ như đối tượng nghiên cứu...

Chiều hôm sau, lão Lâm mệt mỏi chạy từ xa về, anh ta vừa nhìn thấy chai nước ngầm mà Đoàn Phong cầm về là hai mắt đã phát sáng, coi nó như báu vật.

Theo suy đoán của lão Lâm, đây là một loài sinh vật sống dưới nước từ kỷ Phấn Trắng, nhưng do các khối lục địa của Trái đất chuyển động dẫn đến việc nó bị chôn vùi dưới lòng đất...

Số may mắn còn ở lại trên mặt đất, hoặc là không thích ứng được sự thay đổi của khí hậu nên đã hoàn toàn tuyệt chủng, hoặc là đã sớm tiến hóa thành các sinh vật khác, mặc kệ thể nào thì loài sinh vật này cũng là những hóa thạch sống trong nước!

Chương 532: Chiếc xe buýt biến mất

viên Mục Dã hơi lo lắng nói: “Tiến sĩ Lâm, lúc anh nghiên cứu vật này nhất định phải cẩn thận một chút, nó đã từng hại chết toàn bộ người dân của một thị trấn đây!”

Lão Lâm đẩy kính mắt rồi nói: “Yên tâm đi, tôi đã nghe Đoàn Phong kể về chuyện của thị trấn Hải Lâm rồi, đúng là thảm kịch chốn nhân gian... Nhưng chúng ta phải nghiên cứu sâu về những sinh vật thời cổ này thì mới thật sự ngăn ngừa được chuyện tương tự lại xảy ra.”

Viên Mục Dã không hiểu nhiều về việc nghiên cứu khoa học nên không có quyền phát biểu, hơn nữa qua một thời gian ở cạnh nhau, cậu cảm thấy nhân phẩm của tiến sĩ Lâm cũng đáng tin...

Sau đó tiến sĩ Lâm lại xét nghiệm máu cho Viên Mục Dã, anh ta phát hiện virus trong cơ thể cậu lại xuất hiện biến dị, điều này khiến thuốc giải độc mà tiến sĩ Lâm nghiên cứu trước đó hoàn toàn không có tác dụng nữa, chỉ có thể làm lại từ đầu.

Đoàn Phong lái xe chở Viên Mục Dã và Kim Bảo về nhà lúc trời tối, anh ta thấy Viên Mục Dã có vẻ mệt mỏi nên dặn dò cậu nghỉ ngơi một ngày, ngày kia hẵng đi làm, dù sao mấy ngày nay số 54 cũng không có việc gì.

Sau khi Đoàn Phong rời đi, Viên Mục Dã nhìn thoáng qua căn nhà trống rỗng của mình, nó chẳng khác gì so với lúc trước khi cậu đi, còn nửa túi thức ăn cho chó trong tủ đựng thức ăn, bởi vì người hay mua thức ăn cao cấp cho Kim Bảo đã không quay về nữa...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây cũng cảm thấy hơi thương cảm, mặc dù trước đó có đủ loại dấu hiệu đề nghị ngừng cái chết của Diệp Dĩ Ngụy, nhưng điều đó cũng không thể chứng minh anh ta còn sống. Bây giờ Viên Mục Dã chỉ hy vọng Diệp Dĩ Ngụy có thể sống bình yên ở một góc nào đó trên thế giới, không cần phải cố gắng nguy trang bản thân, cứ trải qua cuộc sống đơn giản là tốt rồi.

Lúc này Kim Bảo chạy đến dụi dụi vào bàn tay Viên Mục Dã, sau đó nó nhìn cậu và liếm liếm đầu lưỡi, ý của con chó này quá rõ, nó muốn nói mình đang đói. Viên Mục Dã bất đắc dĩ mỉm cười, sau đó đứng dậy đi lấy túi thức ăn cho chó chỉ còn một nửa kia...

Sau khi dọn dẹp đơn giản, Viên Mục Dã mới nhớ đã nhiều ngày rồi mình không bật điện thoại. Nhưng cũng không thể trách cậu đã quên được, bởi vì dù có bật máy, Viên Mục Dã cũng không thể báo bình an với ai cả.

Ngay lúc Viên Mục Dã tự giễu rồi bật điện thoại, chỉ mấy giây thôi mà có rất nhiều tin nhắn hiện ra, đa số là các tin quảng cáo, cũng không có tin tức gì quan trọng cả, đến tận lúc Viên Mục Dã thấy được dãy số của Từ Lệ...

Dưới tình huống bình thường, nếu có việc thì Từ Lệ hay gọi cho Viên Mục Dã, anh ta rất ít khi nhắn tin, mà lạ nhất là nội dung của những tin nhắn này, nó là một đồng mã lộn xộn! Viên Mục Dã không biết tin nhắn khó hiểu này của Từ Lệ muốn biểu đạt thứ gì? Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn gọi lại cho Từ Lệ, nhưng lại được thông báo số máy nằm ngoài vùng phủ sóng.

Lúc đó Viên Mục Dã cũng không để ý nhiều, cậu cảm thấy chắc Từ Lệ không khóa kỹ màn hình nên mới không cẩn thận nhắn nhầm, cậu định bấm nút xóa. Nhưng khi cậu chuẩn bị nhấn xác nhận thì lại hơi chần chừ, Viên Mục Dã cảm thấy tin nhắn này có ý nghĩa đặc biệt gì đó, bèn giữ nó lại.

Sáng hôm sau, Viên Mục Dã dẫn Kim Bảo đi cửa hàng thú nuôi mà mình vẫn hay đến để mua thức ăn, vậy mà lúc quay về lại nhận được tin nhắn của Từ Lệ... Viên Mục Dã mở ra xem thì thấy nó không khác mấy với tin nhắn trước đó, nhìn qua chỉ là một đồng mã lộn xộn.

Nhưng lạ ở chỗ, Viên Mục Dã vừa nhận được tin nhắn của Từ Lệ xong bèn gọi ngay lại, nhưng đối phương vẫn nằm ngoài vùng phủ sóng? Lần này Viên Mục Dã đã hơi mất bình tĩnh, cậu nhanh chóng gọi cho Tiểu Triệu, nhưng kết quả cũng không liên lạc được giống Từ Lệ.

Viên Mục Dã cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, cậu vội vàng gọi điện đến văn phòng Từ Lệ và cậu nghe thấy giọng một người đàn ông xa lạ. Anh ta nghe thấy Viên Mục Dã muốn tìm Từ Lệ thì vội hỏi ngay: “Cậu có phải Viên Mục Dã không?”

Viên Mục Dã nghe thế bèn đáp: “Đúng vậy, đội trưởng Từ của các anh đâu?”

Không ngờ đối phương đột nhiên kích động nói: “Sao bây giờ cậu mới gọi điện? Chúng tôi đã tìm cậu vài ngày, đội trưởng Từ xảy ra chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Có vẻ đối phương cũng cảm thấy mình hơi quá kích động, vội ổn định lại cảm xúc rồi trả lời: “Lãnh đạo của chúng tôi đã đi đến số 54 rồi, tình huống cụ thể cậu sẽ biết nhanh thôi.”

Viên Mục Dã đang nói chuyện thì trên điện thoại lại thông báo có một cuộc gọi khác, cậu nhìn xem hóa ra là số máy riêng từ phòng Đoàn Phong, xem ra là cùng một việc, thế là Viên Mục Dã dập máy bên văn phòng Từ Lệ để bắt cuộc gọi của Đoàn Phong.

“Có vụ án mới, tôi đã bảo Trương Khai qua đón cậu rồi!” Đoàn Phong nói ngắn gọn qua điện thoại.

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Có liên quan đến Từ Lệ đúng không?”

Đoàn Phong chỉ “Ừ” một tiếng rồi bảo: “Tình huống cụ thể lúc vào đến hẵng nói.”

Khi Trương Khai đón Viên Mục Dã đến số 54, cậu thấy một chiếc xe Honda màu đen với biển số thuộc về văn phòng thành phố cũng cùng lúc lái ra, Viên Mục Dã nhìn biển số hơi quen, chắc là một vị lãnh đạo nào đó.

Khi Viên Mục Dã và Trương Khai cùng đi vào phòng họp, mọi người đã chờ ở trong từ lâu, trên tay Đoàn Phong còn cầm một xấp tài liệu, anh ta nói với Viên Mục Dã bằng sắc mặt nghiêm túc: “Bốn ngày trước Từ Lệ và ba đồng sự đã mất tích khi đi phá án, đến bây giờ vẫn không rõ tung tích!”

Viên Mục Dã lập tức lấy điện thoại ra nhìn hai tin nhắn trước đó, tin nhắn thứ nhất là vào nửa đêm bốn ngày trước. Cậu vội vàng đưa di động cho Đoàn Phong và bảo: “Tôi có hai tin nhắn do Từ Lệ gửi, một cái nhận được vào bốn ngày trước, một cái vừa mới nhận được, nhưng tiếc là nội dung của nó toàn những mã lộn xộn, không biết anh ấy muốn diễn đạt điều gì!”

Đoàn Phong nhận điện thoại xong, sau khi nhìn thoáng qua thì đưa cho Hoắc Nhiễm: “Đi phá giải thử xem, xem có phải nó đã được mã hóa không!”

Hoắc Nhiễm nhận điện thoại xong lập tức kết nối với máy tính để phá giải, còn Viên Mục Dã quay ra bảo Đoàn Phong kể lại kỹ càng mọi chuyện cho cậu biết...

Hóa ra vào bốn ngày trước, mấy người Từ Lệ nhận được một tin báo nặc danh, nói là tên tội phạm đang bỏ trốn Tạ Chí Hồng đã xuất hiện tại một thị trấn nhỏ ở miền Bắc nước S. Bởi vì Tạ Chí Hồng có dính líu đến một vụ án thảm sát liên hoàn, vì vậy Từ Lệ lập tức dẫn ba đồng nghiệp chạy đi ngay trong đêm.

Bởi vì vị trí trấn nhỏ kia khá xa xôi, cho nên sau khi máy bay hạ cánh, bọn họ đã bắt xe buýt để tới vùng núi đó, nhưng vẫn để lại nằm ở chiếc xe này...

Chiếc xe buýt nhỏ này là phương tiện giao thông công cộng duy nhất từ thành phố An Bình đến thị trấn Bắc Nham, mà thị trấn Bắc Nham chính là đích đến của mấy người Từ Lệ, cũng chính là thị trấn xa xôi phát hiện tung tích Tạ Chí Hồng.

Chuyến xe này khởi hành đúng 11 giờ trưa, bình thường tầm bốn giờ chiều là đến thị trấn Bắc Nham. Nhưng đến tận hơn mười giờ đêm, khi bên xe buýt sắp đóng cửa thì chiếc xe này vẫn chưa đến.

Chương 533: Thiếu mất bốn người

Bởi vì đường núi khó đi, cho nên thường xuyên xảy ra trường hợp xe buýt gặp chuyện bất ngờ bị chậm trễ, nhưng đây là lần đầu tiên bị trễ trong thời gian dài như vậy. Thế là nhân viên điều hành bên xe phải vội vàng liên lạc với lái xe nhưng không thể nào kết nối được.

Trên chiếc xe đó nếu tính cả tài xế là có 19 người, không có chuyện gì còn đỡ, một khi có tai nạn xảy ra thì không phải là chuyện nhỏ, nên chính quyền địa phương lập tức tiến hành các biện pháp tìm kiếm dọc hai bên đường đi.

Bảy mươi phần trăm tuyến đường này đều là đường núi, có khá nhiều chỗ đường hẹp quanh co, nếu không phải lái xe có nhiều kinh nghiệm thì chắc chắn không dám đi. Nhưng tài xế Vương đã làm nghề này vài chục năm, nói quá một chút thì ông ta có nhắm mắt cũng lái được đến nơi.

Nhưng khi công tác tìm kiếm được triển khai, nhân viên công tác rất nhanh đã phát hiện dấu vết chiếc xe phanh gấp tại một khúc cua có tên là “Quỷ Kiến Sâu”, căn cứ theo phân tích từ dấu vết hiện trường, họ kết luận chiếc xe lúc lái qua đây vì phải tránh né thứ gì đó nên đã bị lật xuống vách núi bên đường.

Công việc tìm kiếm sau đó đã chứng minh điều này, bọn họ tìm được xác chiếc xe buýt tại sườn đồi phía dưới, nhưng lại không tìm được bất kỳ hành khách nào.

Ban đầu tổ tìm kiếm cho rằng lúc chiếc xe lăn xuống đã vắng hết toàn bộ hành khách ra ngoài. Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện dấu vết nhóm lửa ở gần chiếc xe, mà đám hành lý rơi ra bên ngoài cũng bị lục lọi, chắc là để tìm thức ăn nước uống...

Từ điều này có thể nhận thấy, mặc dù chiếc xe buýt rơi từ trên cao xuống, nhưng trong số hành khách vẫn có người còn sống sót. Tiếc là hẻm núi đó quá sâu, điện thoại bình thường không thể sử dụng được, chắc do bọn họ không thể gọi điện thoại cầu cứu nên đã tìm đường đi dọc theo bãi sông dưới hẻm núi.

Nhân viên cứu hộ lập tức tìm kiếm người sống sót ở hai bên bãi sông, cuối cùng họ cũng tìm được tất cả hành khách còn sống ở cách đó khoảng năm cây số.

Nhưng điều khiến cho tất cả mọi người cảm thấy giật mình là, những người còn sống này ngoài việc bị trầy xước một chút ra thì đều khỏe mạnh cả. Nhưng đến lúc kiểm đếm lại nhân số... họ lại phát hiện thiếu mất bốn người.

Bốn người này không phải ai khác, chính là Từ Lệ và ba đồng nghiệp, Tiểu Triệu, Tiểu Vương và Tiểu Lưu. Theo hồ sơ từ bến xe buýt, đúng là bọn họ đã mua vé chuyến đi này, còn sau đó họ có lên xe không thì không ai biết... Mà 15 hành khách may mắn sống sót cũng không có người chú ý đến bốn người này, vì vậy cũng không thể biết họ có lên xe hay không.

Viên Mục Dã nghe đến đây bèn trầm giọng hỏi: “Hắn phải có video theo dõi trên xe buýt chứ? Nó có quay được bốn người Từ Lệ lên xe không?”

Đoàn Phong đẩy một bức ảnh đến trước mặt Viên Mục Dã và bảo: “Đây là bộ khung của chiếc xe buýt, chắc sau khi rơi xuống đã bị nổ, vì vậy tất cả đều bị cháy sạch...”

Viên Mục Dã cầm tấm ảnh lên xem, trong bức ảnh là một chiếc xe buýt bị cháy trơ khung, nó bị hủy hoại rất nghiêm trọng, chắc chắn sẽ không để lại manh mối nào có tác dụng. Nhưng có một điều mà Viên Mục Dã nghĩ mãi vẫn không ra, 15 người còn sống kia làm sao có thể thoát ra ngoài an toàn trước khi chiếc xe nổ chứ?

Đoàn Phong nghe thấy thắc mắc của Viên Mục Dĩ xong thì gật đầu: “Điều này đúng là hơi đáng ngờ, nếu muốn tìm được Từ Lệ, chắc chắn phải xác định được bọn họ có lên chiếc xe đó không, nếu không chúng ta không biết phải tìm theo hướng nào.”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi nói: “Đội trưởng Đoàn, nếu cấp trên của Từ Lệ đã tìm đến chúng ta, chúng tỏ trước đó bọn họ đã nghĩ mọi cách nhưng vẫn không thể tìm được... Nếu chúng ta muốn tiếp nhận rồi tiếp tục tìm kiếm, vậy phải cần bọn họ cung cấp toàn bộ tư liệu mới được.”

“Ví dụ?” Đoàn Phong hỏi.

“Ví dụ như tài liệu chi tiết của mười mấy người còn sống kia, và toàn bộ tư liệu về vụ án liên quan đến gã tội phạm bỏ trốn mà nhóm Từ Lệ đang đi bắt.” Viên Mục Dĩ trầm giọng đáp.

Đoàn Phong hơi do dự: “Tư liệu của mười mấy người còn sống thì dễ, nhưng tài liệu chi tiết về vụ án kia thì hơi khó đây.”

Viên Mục Dĩ cười bảo: “Không sao đâu, anh nói với cấp trên của họ là Viên Mục Dĩ muốn, nếu như bọn họ không thể cung cấp, có thể sẽ làm gia tăng thêm độ khó trong việc tìm kiếm Từ Lệ.”

Đoàn Phong không hiểu: “Cấp trên của Từ Lệ cũng là cấp trên cũ của cậu mà, vì sao cậu không tự nói?”

Viên Mục Dĩ cười gian, đáp: “Anh cũng nói rồi mà, chúng tôi đã quá quen nên có vài lời không tiện mở miệng, hai người chúng ta chắc chắn phải một người đóng vai ác, một đóng vai thiện chứ!”

Sau đó Đoàn Phong bắt đầu dĩ bấm điện thoại gọi cho cấp trên của Từ Lệ, trải qua một quá trình thương lượng, cuối cùng đôi phương cũng đồng ý chia sẻ tất cả tư liệu. Ngay sau đó điện thoại di động của Đoàn Phong nhận được một file nén, anh ta mở ra và thấy đó là tư liệu của những người sống sót cùng với hồ sơ vụ thảm sát liên hoàn.

Viên Mục Dĩ nhìn hồ sơ vụ án xong bỗng nhớ ra, lúc cậu mới được điều đến thủ đô đã nghe nói về nó, hưng thủ chuyên môn thích ra tay với những cô gái trẻ đi một mình vào buổi đêm,

trong vòng một năm ngắn ngủi mà đã liên tục có năm cô gái bị hại.

Sau này tuy cảnh sát đã phá được án, nhưng tên hung thủ gian xảo kia lại thành công tẩu thoát trước khi bị cảnh sát bắt, đến tận bây giờ vẫn chưa quy án.

Nếu như Viên Mục Dĩ nhớ không nhầm, năm đó Từ Lệ là người phụ trách vụ án này, vì vậy anh ta vừa nghe đến tung tích hung thủ là lập tức dẫn người chạy đến...

Sau khi xem xong tư liệu, Viên Mục Dĩ hỏi Đoàn Phong: “Những người may mắn còn sống này bây giờ đang ở đâu?”

Đoàn Phong mở tư liệu trong tay ra và nói: “Đang ở bệnh viện địa phương, dù sao họ cũng bị rơi từ khoảng cách hơn một trăm mét xuống, vì muốn yên tâm nên bọn họ phải ở trong bệnh viện theo dõi vài ngày.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Vậy sau khi đến đó chúng ta hãy gặp mấy người này trước!”

“Sao thế? Cậu nghi ngờ bọn họ nói dối à?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Bây giờ khó mà nói trước được, chỉ có gặp tận nơi mới kết luận được.”

Sáng hôm sau, đoàn người số 54 lên chuyến bay sớm nhất đến thành phố An Bình, người nhận điện thoại và phụ trách sự cố lần này là cảnh sát Giả Văn Hạo. Sau khi hai bên chào hỏi đơn giản vài câu, Viên Mục Dĩ đi thẳng vào vấn đề chính, cậu muốn gặp mặt tất cả những người còn sống một lần.

Cảnh sát Giả nghe thế suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Được thôi, vậy cũng tốt, chúng ta đi ngay bây giờ, nếu không ngày mai tất cả bọn họ sẽ ra viện mất.”

Trên đường đi, Viên Mục Dĩ đã đọc thuộc lòng toàn bộ tư liệu của những người này, cậu yêu cầu gặp mặt những người may mắn còn sống chẳng qua là vì muốn nhìn phản ứng khi họ nói chuyện mà thôi.

Chương 534: Ngã xuống sườn núi

Trước đây, Viên Mục Dã luôn là người có ánh mắt rất sắc sảo khi hỏi cung tội phạm, đối phương nói thật hay nói dối chỉ cần liếc mắt là cậu nhận ra ngay. Vì vậy cậu mới khăng khăng đòi gặp mặt những người may mắn còn sống sót này, để xem bọn họ nói dối hay là nhớ nhầm...

Đúng như những gì cảnh sát Giả đã nói, những người này chỉ bị thương ngoài da, bệnh viện theo dõi mấy ngày qua đã xác định bọn họ không có vấn đề nên chuẩn bị làm thủ tục xuất viện.

Căn cứ theo những gì ghi trên tư liệu, mười mấy người này phần lớn thuộc độ tuổi trung niên từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, có người là cư dân thị trấn Bắc Nham, có người là dân buôn đến Bắc Nham mua lá trà... Tóm lại trên tư liệu thì họ là một đám người bình thường.

Đầu tiên cảnh sát Giả dẫn Viên Mục Dã và Đoàn Phong đến gặp một phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi, Viên Mục Dã liếc mắt đã nhận ra ngay đây là giáo viên tiểu học tên Lý Tú Lệ.

Sau khi cảnh sát Giả giới thiệu qua hai bên, Viên Mục Dã hỏi trước: “Giáo viên Lý, lần này cô đến thị trấn Bắc Nham vì chuyện gì đặc biệt à?”

Lý Tú Lệ lắc đầu trả lời: “Cũng không có gì đặc biệt, cha mẹ tôi đều ở Bắc Nham, lần này tôi về đó chủ yếu là để thăm họ...”

Viên Mục Dã nghe xong bèn tìm kiếm tư liệu chi tiết về cha mẹ Lý Tú Lệ ngay trong đầu, nhưng tiếc là tư liệu mà cảnh sát cung cấp cũng không có nội dung này. Sau đó cậu lấy ảnh của mấy người Từ Lệ ra rồi hỏi chị ta có gặp mấy người này trên xe không?

Lý Tú Lệ cầm bức ảnh nhìn kỹ một lúc, sau đó khẳng định: “Không có, lúc đấy tôi ngồi phía sau lái xe, nếu như bốn người này thật sự lên xe thì tôi đã có ấn tượng.”

Viên Mục Dã lại hỏi bọn họ làm thế nào để thoát khỏi chiếc xe? Nhưng lúc này Lý Tú Lệ trả lời hơi mơ hồ, chị ta nói mình hoàn toàn không nhớ rõ, bởi vì khi tỉnh lại thì đã thấy mình nằm bên bờ sông dưới đáy vực.

Viên Mục Dã không nhìn ra chút sơ hở nào từ thần thái của Lý Tú Lệ, hoặc chị ta không nói dối, hoặc là có tố chất tâm lý cực mạnh nên có thể nhẹ nhàng thoát khỏi máy phát hiện nói dối bằng mắt của Viên Mục Dã. Nhưng với kinh nghiệm của mình, Viên Mục Dã càng thiên về vẻ trước, đó chính là Lý Tú Lệ đang nói thật.

Sau đó cảnh sát Giả lại dẫn bọn họ đi gặp tài xế chuyển xe lần này là ông Vương, ông ta là người bị thương nặng nhất trong số mười mấy người vì bị mảnh vỡ của kính chắn gió làm tổn thương giác mạc mắt phải, vì vậy mắt ông ta vẫn đang được cuốn băng gạc.

Viên Mục Dã đã biết được từ miệng của ông Vương, nguyên nhân xảy ra sự cố lật xe lần này là do khi chiếc xe chạy đến khúc cua gấp Quỷ Kiến Sầu, đột nhiên có một bóng người chạy băng qua đường.

Bởi vì bất ngờ, ông Vương đánh lái gấp theo phản xạ để tránh người đó, kết quả là chiếc xe buýt mất không chế rồi lăn xuống vực... Ông Vương vô cùng tự trách bản thân vì điều này.

Nhưng khi Viên Mục Dã hỏi ông ta có gặp mấy người Từ Lệ không, ông Vương lại ngơ ngác nói: “Tôi thật sự không có ấn tượng... Hay là mấy người nhìn camera giám sát trên xe xem, chắc có thể thấy bốn người đó có lên xe hay không?”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn nói với ông Vương: “Bên trong chiếc xe cháy sạch rồi, tất cả video giám sát cũng không còn.”

Ông Vương nghe vậy thì hơi ngạc nhiên hỏi lại: “Cháy sạch rồi? Không ngờ ông bạn già đã lái nhiều năm đã không còn...”

Viên Mục Dã nhìn ra được ông Vương cũng không biết chiếc xe đã bị cháy rụi, điều này chứng tỏ lúc bọn họ chạy trốn ra ngoài thì chiếc xe vẫn chưa bị cháy, cậu bèn tiếp tục hỏi: “Vậy mấy người chạy ra ngoài bằng cách nào?”

Ấy vậy mà ông Vương lại trả lời giống hệt Lý Tú Lệ, ông ta nói lúc mình tỉnh lại thì đã ở bãi sông rồi, ông ta không hề biết mình ra khỏi xe thế nào... Sau đó Viên Mục Dã lại hỏi mười mấy người còn lại, quá trình bọn họ chạy ra khỏi xe đều giống nhau, ai nấy đều nói mình không nhớ rõ!

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cảnh sát Giả bắt đầu dĩ bảo: “Mọi người thử nói xem bốn người cảnh sát Từ có lên xe không? Trước đó chúng tôi cũng đã hỏi nhân viên điều hành ở bến xe, theo lý thuyết tuyến đường này một ngày cũng chỉ có mỗi chuyến xe đó thôi. Nếu như cảnh sát Từ sốt ruột muốn đến Bắc Nham thì phải lên xe, vậy tại sao đã tìm toàn bộ khu vực quanh đây mà vẫn không thấy người cũng chẳng thấy xác...”

Đoàn Phong gật đầu: “Được rồi, hôm nay cứ vậy đi, chúng ta về khách sạn chuẩn bị một chút, ngày mai làm phiên cảnh sát Giả dẫn chúng tôi lên núi đi đến chỗ đoạn đường xảy ra chuyện nhìn một chút, đặc biệt là vị trí xác chiếc xe.”

Cảnh sát Giả khách sáo nói: “Có gì phiền đâu, tôi và Từ Lệ cũng gặp nhau vài lần rồi, tất cả đều là người trong ngành, bên chỗ tôi cũng muốn nhanh chóng tìm được bọn họ, dù sao không tìm thấy người cũng không ổn.”

Sau đó cảnh sát Giả dẫn bọn họ đến khách sạn đã được đặt trước. Trong lúc này Hoắc Nhiễm chuyên tâm phá giải hai “Tin nhắn mã hóa lộn xộn” của Từ Lệ gửi, nhưng tiếc là mãi vẫn không thành công. Đến cả Đoàn Phong cũng không ngờ hai tin nhắn lộn xộn này lại làm khó Hoắc Nhiễm, Tăng Nam Nam vẫn luôn giúp đỡ nhưng bắt đầu dĩ là mãi vẫn không thể phá giải...

Viên Mục Dã thấy Hoắc Nhiễm cứ nhúu chặt lông mày, nghi ngờ hỏi: “Cậu xác định đây thật sự là tin nhắn bình thường mà không phải là một tổ các mã lộn xộn?”

Hoắc Nhiễm lắc đầu: “Từ nội dung hai tin nhắn này có thể nhận thấy, nó thật sự có quy luật nhất định chứ không phải mã lộn xộn... Nhưng độ khó khi phá giải rất lớn, vì vậy cần thêm một chút thời gian.”

Viên Mục Dã vỗ vai Hoắc Nhiễm: “Được rồi, vậy cậu và Nam Nam cứ từ từ giải...”

Một đêm bình yên, sáng hôm sau, cảnh sát Giả và một thanh niên nữa lái hai chiếc xe đến đón đoàn người số 54. Người thanh niên mà cảnh sát Giả dẫn theo tên là Phó Anh Bác, đây là người dẫn đường do anh ta tìm đến, cậu ta cũng là một trong số những người phụ trách lần tìm kiếm cứu hộ này.

Cảnh sát Giả bảo, nếu chỉ đến đoạn đường xảy ra chuyện thì một mình anh ta cũng có thể dẫn mọi người đi được, nhưng nếu muốn xuống đáy vực sẽ không dễ dàng như vậy, vì sự an toàn của mọi người, anh ta nhất định phải mời một nhân viên cứu hộ dày dặn kinh nghiệm cùng đi.

Đoàn Phong và Viên Mục Dã không có bất cứ ý kiến gì, nếu Phó Anh Bác đã tham gia tìm kiếm trước đó, vậy cậu ta chắc hẳn càng hiểu rõ tình huống hiện trường, có Phó Anh Bác gia nhập đúng là quá tốt...

Theo lời Phó Anh Bác, lúc bọn họ xuống đáy vực thì thứ đầu tiên nhìn thấy chính là xác chiếc xe buýt, bởi vì buổi đêm hôm ấy khu vực này có một trận mưa, cho nên khi bọn họ chạy đến thì lửa trên chiếc xe đã tắt.

Tôn chỉ của đội cứu hộ là ưu tiên tìm người, cho nên Phó Anh Bác lập tức dẫn theo đội viên lên xe tìm kiếm thi thể người bị nạn, nhưng họ rất kinh ngạc khi phát hiện trên xe không hề có bất kỳ một cái xác nào.

Chương 535: Thiên thạch

sau đó đội cứu hộ tìm thấy một đồng lửa bị nước mưa dập tắt cùng ít bao bì đựng thực phẩm gần bờ sông, điều này chứng minh đã từng có người nhóm lửa sưởi ấm ở đây...

Phó Anh Bác cho người nhanh chóng lục soát theo đường ven sông, cuối cùng tìm được mười lăm người sống sót ở một khu rừng gần đó.

Viên Mục Dã hỏi Phó Anh Bác: “Lúc ấy tình trạng của những người đó thế nào?”

Phó Anh Bác trả lời: “Cũng khá bình tĩnh, mặc dù họ đều bị xây xước nhẹ nhưng chỉ là vết thương ngoài da, nếu như chúng tôi không tìm được họ, thì có lẽ họ sẽ tiếp tục đi men theo con sông để tìm đường ra...”

Sau đó Viên Mục Dã và Phó Anh Bác tiếp tục trò chuyện về các chi tiết trên đường tìm kiếm, hòng tìm ra có khi nào đội tìm kiếm cứu nạn đã bỏ qua manh mối quan trọng nào không, nhưng cậu nghe hết vẫn không phát hiện ra vấn đề gì.

Xe nhanh chóng đi đến đoạn đường xảy ra sự cố, nơi này quả đúng như tên gọi của nó - Quỷ Kiến Sầu. Đây là một đoạn đường quanh rất gấp, hai xe ở hai phía đi qua đoạn này sẽ không nhìn thấy đối phương, vì thế theo kinh nghiệm của lái xe là khi đi qua đoạn đường quanh co nguy hiểm này sẽ ấn còi trước.

Cảnh sát Giả và Phó Anh Bác dừng xe ở một vị trí tương đối an toàn, rồi cùng nhau đi bộ đến chỗ vách núi mà chiếc xe buýt bị lật... Trên mặt đường vẫn còn hằn rõ vết bánh xe, chắc chắn là trước khi bị rơi xuống vách núi, người tài xế lái xe buýt đã cố phanh xe lại.

Nhìn vị trí này, Viên Mục Dã quay người hỏi cảnh sát Giả: “Đã tìm được bóng người đột nhiên lao ra mà ông Vương nói chưa?”

Cảnh sát Giả lắc đầu: “Vùng này gần núi, quanh đây gần như không có nhà dân, hơn nữa trên đoạn đường núi này có rất ít đèn tín hiệu giao thông và camera giám sát, cho nên không thể tìm được người đột nhiên lao ra lúc đó...”

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn những vết bánh xe trên đường: “Nhìn dấu bánh xe này chứng tỏ lúc ấy tài xế lái xe buýt đã đạp chân phanh rất mạnh, nói cách khác, nơi này chắc chắn đã xuất hiện thứ gì đó mới khiến tài xế không thể không lựa chọn né tránh khẩn cấp.”

Bởi vì việc lật xe xuống vách núi chỉ xảy ra trong chớp mắt, cho nên manh mối lưu lại trên đường lớn rất ít, Viên Mục Dã nói với Đoàn Phong: “Phía trên không có gì, chúng ta đi sang bên cạnh xem thử!”

Đoàn Phong đi sát đến bên mép đường nhìn xuống phía dưới, anh ta liú lười: “Rơi từ độ cao như thế này xuống vẫn còn sống được, đây đúng là một trong mười kỳ tích lớn của thế giới rồi!”

Viên Mục Dã cũng đi đến bên mép đường nhìn xuống, trong lòng biết rằng Đoàn Phong không nói ngoa, nếu như bên dưới vách đá này là dốc thoải và có nhiều cây cối cản lại, thì trong quá trình rơi xuống có thể sẽ giảm bớt tốc độ lăn và va đập của xe buýt, như thế tỷ lệ sống của người trong xe sẽ cao hơn...

Nhưng bên dưới vách đá này là một sườn núi thẳng tắp, mặc dù có một số cây mọc đâm ngang sườn núi, nhưng cũng không thể ngăn được tốc độ của xe buýt đang đà rơi xuống... Chiếc xe buýt bị bốc cháy sau khi rơi xuống đã chứng minh điều này, nhưng hành khách trên xe lại chỉ bị trầy da một chút thì đúng là khó có thể tưởng tượng được.

Muốn xuống dưới đáy vực nhất định phải mất ba tiếng đồng hồ đi vòng quanh núi mới xuống đến nơi, trong đó còn có một đoạn đường xe ô tô không đi qua được, cho nên nhóm Viên Mục Dã quyết định không mất thời gian ở đây nữa, mà cố gắng đến chỗ xác chiếc xe buýt kia trước bốn giờ chiều.

Trong thời gian này, Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam cũng có chút tiến triển, bọn họ thành công giải mã được đoạn tin nhắn đầu tiên, có điều nội dung đoạn mã này khiến người ta ngạc nhiên, đó là một tổ hợp tọa độ.

Phó Anh Bác nhìn tọa độ này thì vô cùng kinh ngạc nói: “Đây chẳng phải là tọa độ nơi tìm thấy mười mấy người sống sót kia sao?”

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Anh chắc chắn chứ?”

Phó Anh Bác gật đầu: “Chắc chắn, khi phát hiện ra người sống, việc đầu tiên đội cứu hộ chúng tôi phải làm là gửi vị trí tọa độ cho cơ quan chức năng, tôi chắc chắn sẽ không nhớ sai.”

Viên Mục Dã cảm thấy chuyện này ngày càng quỷ dị, 15 người còn sống đều chưa từng gặp Từ Lệ, nhưng trong tin nhắn Từ Lệ gửi khi xảy ra chuyện lại là tọa độ của những người còn sống sót?

Hơn nữa tin nhắn này của Từ Lệ gửi đi bằng cách nào? Chẳng phải khu vực này không có tín hiệu sao? Nếu đã có thể gửi tin cầu cứu Viên Mục Dã thì vì sao anh ta không gọi điện báo cảnh sát?

Lúc này đã đi hết đoạn có đường, mọi người chỉ có thể xuống xe đi bộ đến nơi xảy ra sự việc. Phó Anh Bác dẫn đầu đoàn người đi xuyên rừng rậm hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được bờ sông dưới vách núi...

Có điều thời gian dài hơn bọn họ dự tính khoảng một tiếng, cho nên khi đến đáy vực thì trời đã sẩm tối.

May mà tất cả đều nằm trong dự liệu, Phó Anh Bác đã chuẩn bị cho mỗi người một chiếc túi ngủ.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy xác chiếc xe bị thiêu rụi kia, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ quái, làm sao những người đó lại có thể sống được?

Nhưng bây giờ trời đã tối đen, thực sự không tiện tìm kiếm ở khu vực lân cận, nên Phó Anh Bác phân công mọi người nhóm lửa dựng lều, mọi chuyện chờ đến sáng mai rồi tính.

Sau khi đã giải quyết các việc cần thiết, Phó Anh Bác cùng cảnh sát Giả bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho mọi người, Đại Quân và Trương Khai cũng tham gia giúp đỡ, còn Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam tiếp tục khua chiêng gõ trống phá giải đoạn mật mã thứ hai.

Lúc này Viên Mục Dã nhìn xung quanh, phát hiện hai bên khe núi này giống như bị đao chặt búa bổ gọn gàng, còn chỗ đầy đá vụn họ đang đứng là đầu một con sông lớn, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà khô cạn.

Phó Anh Bác thấy Viên Mục Dã nhìn xung quanh thì cười và nói với cậu: “Yên tâm đi, khe núi này rất an toàn, không có thú dữ sinh sống. Cùng lắm là gặp phải mấy Tề Thiên Đại Thánh thôi, có điều số lượng cũng không nhiều, về cơ bản chúng nhìn thấy người đều sẽ chạy đi! Chúng không đến cướp đồ của chúng ta đâu.”

Viên Mục Dã cười hỏi: “Trước đây nơi này hẳn là đầu nguồn của một con sông lớn nhỉ? Vì sao sau đó nước lại cạn?”

Phó Anh Bác đáp: “Trước kia tôi có nghe người lớn kể lại, mấy trăm năm trước nơi này đúng là đầu nguồn một con sông lớn, sau đó nghe nói có một thiên thạch rơi xuống gần đây khiến dòng sông này dần dần khô cạn. Còn về chuyện mảnh thiên thạch kia rơi xuống chỗ nào, thì đã không còn ai biết nữa rồi.”

Trương Khai lắc đầu: “Chuyện này vừa nghe đã biết là giả rồi, có lẽ lúc đó chỉ là một tia chớp hình cầu, bị mọi người đồn thổi thành thiên thạch thôi! Còn nguyên nhân khiến con sông bị cạn nước thì có rất nhiều khả năng, ví dụ như mạch nước ngầm thay đổi dòng chảy... nói chung chẳng có liên quan gì đến thiên thạch cả!”

Đây vốn chỉ là một truyền thuyết, mấy người cười cười nói nói cũng không coi là thật. Sau khi ăn cơm xong Phó Anh Bác tiếp tục kể cho mọi người nghe những chuyện lý thú mình gặp được trong quá trình cứu hộ, sau đó ai về chỗ người nấy đi ngủ.

Viên Mục Dã không buồn ngủ nên cậu ở lại bên cạnh đồng lửa gác đêm, để mọi người an tâm đi ngủ.

Lúc này trong khe núi hoàn toàn yên tĩnh, không có ánh sáng đèn điện phố thị, bầu trời đầy sao cũng trở nên lấp lánh hơn...

Chương 536: Mười lăm thi thể

Thỉnh thoảng Viên Mục Dã lại ném một cành củi khô vào trong đống lửa, hưởng thụ sự yên tĩnh của thiên nhiên hoang dã... Nhưng trong nháy mắt cậu tranh thủ đắm chìm trong cảnh vật thiên nhiên thì tất cả vẻ đẹp này bị một tiếng vang rất lớn phá tan.

Viên Mục Dã kinh ngạc quay đầu nhìn lại, thấy một chiếc xe buýt đang rơi nhanh từ trên cao xuống, đâm thẳng xuống bãi sông dưới khe núi! Cậu bị cảnh này dọa ngây người, không dám do dự một phút nào mà lập tức chạy đi cứu người!

Không ngờ khi Viên Mục Dã đến bên cạnh xe thì nhìn thấy người tài xế trước đó mình đã gặp trong bệnh viện, ông ta máu me đầy mặt vẫn ngồi yên trên ghế lái, một thân cây to bằng bát ăn cơm đâm xuyên qua ngực...

Gặp vết thương như thế này chắc chắn không sống nổi, nhưng rõ ràng Viên Mục Dã đã nhìn thấy người tài xế này ở trong bệnh viện của thành phố An Bình, ngoài khóe mắt bị thương ra thì trên người ông ta không còn vết thương nào khác mà?

Lúc này Viên Mục Dã đã ý thức được những điều xảy ra trước mắt đều là ảo cảnh, là từ trường tư duy chỉ thuộc về người đã chết, nhưng trước đó rõ ràng mười lăm người trên xe buýt đều còn sống, chẳng lẽ đây là từ trường tư duy thuộc về đám Từ Lệ?

Nhưng Viên Mục Dã nhìn trên xe cũng không thấy bóng dáng của mấy người Từ Lệ, mà lúc này mùi xăng xe đã nồng nặc xung quanh, hiển nhiên chiếc xe này đã bị chảy dầu...

Rất nhanh sau đó có khói đen bốc lên từ gầm xe, mọi người trên xe còn chưa kịp phản ứng thì xe đã bị nổ tung. Trong nháy mắt, sóng nhiệt cuốn ngọn lửa bùng lên dữ dội nuốt trọn chiếc xe và những người ở bên trong nó, những người này đến cả dây an toàn còn chưa kịp tháo ra đã bị thiêu sống trên chỗ ngồi.

Mặc dù biết rằng đây chỉ là ảo cảnh ký ức của người khác, nhưng nó quá chân thật, chân thật đến mức trong khoảnh khắc chiếc xe nổ tung, Viên Mục Dã không kịp định thần mà dùng tay che mắt... Lúc này nghi ngờ trong lòng cậu càng lớn hơn, mười lăm người này rõ ràng đã được cứu ra nguyên vẹn, tại sao lại bị thiêu sống trong chiếc xe này chứ?

Đến khi Viên Mục Dã hạ tay xuống thì ánh lửa đã lụi tàn, nhưng những xác chết trên xe thì vẫn còn nguyên vẹn, tất cả bọn họ đều co quắp trên ghế ngồi, chết trong tình trạng thảm khốc...

Nhất thời Viên Mục Dã không đành lòng nhìn tiếp nên quay người xuống xe, không ngờ đúng lúc này trời lại có mưa nhỏ, giọt mưa lạnh ngắt rơi lên mặt Viên Mục Dã khiến cậu ý thức được rằng những gì xảy ra trước mắt không phải ảo cảnh mà là sự tồn tại chân thật.

Viên Mục Dã nhanh chóng quay lại xe xem xét, đáng tiếc không tìm được ai còn sống... Mà điều khiến cậu cảm thấy khiếp sợ là, mặc dù những người vốn đang sống sót đã biến thành xác cháy đen, nhưng bên trong chiếc xe buýt vẫn còn tốt, chưa hề có dấu vết bị lửa đốt.

Viên Mục Dã không kịp nghĩ nhiều, tuy cậu không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng điều quan trọng bây giờ là phải liên lạc với đội cấp cứu khẩn cấp, nhưng đến khi cậu bước xuống xe thì ngay người tại chỗ.

Cậu nhìn thấy nơi vốn nên có những lều vải lại đang trống không, ngay cả đồng lửa lúc trước cũng đã biến mất không thấy đâu! Quá sợ hãi, Viên Mục Dã gào thét bốn phía: “Đội trưởng Đoàn? Cảnh sát Giả? Trương Khai!”

Nhưng đáp lại cậu... chỉ có tiếng vọng trong khe núi mà thôi.

Tạm thời Viên Mục Dĩ vẫn chưa xác định được mình đã xuyên không về thời điểm chiếc xe rơi xuống vách núi, hay cậu vẫn đang ở trong ảo cảnh của ký ức... Nhưng có một điều có thể khẳng định đó chính là trên chiếc xe buýt kia chắc chắn có người chết, nếu không cậu đã không thể đọc được từ trường tư duy ở nơi này.

Nếu suy luận theo logic thông thường, khi xe bị cháy đến mức chết cả mười lăm người trên xe thì chiếc xe chỉ nên còn lại bộ khung mới đúng, nhưng chiếc xe này mặc dù bị hư hỏng nặng nề lại không có dấu hiệu bị đốt cháy bên trong.

Vấn đề xuất hiện ở chỗ nào? Vì sao lại có hai chiếc xe khách giống nhau như đúc? Thậm chí ngay cả hành khách trên xe cũng là một nhóm người... Nếu cùng là một nhóm người thì vì sao sau khi bị thiêu chết lại có thể bình yên vô sự và được nhóm Phó Anh Bác cứu?

May mà đây không phải lần đầu tiên Viên Mục Dĩ bị nhốt trong ảo cảnh, cho nên cậu điều chỉnh lại suy nghĩ một chút, rồi quay lại chiếc xe buýt, cẩn thận kiểm tra các vật phẩm khác ngoại trừ thi thể.

Trước đó Viên Mục Dĩ đã từng nghe Phó Anh Bác nói, lần đầu tiên bọn họ xuống khe núi đã nhìn thấy rất nhiều hành lý bị rơi tản mát ở ven sông, đây là những hành lý bị hất ra khỏi khoang hành lý của xe, những đồ vật bên trong bị rơi vung vãi trên đất. Khi nhóm Viên Mục Dĩ xuống đây đúng là cũng thấy không ít quần áo giày dép rơi lung tung.

Nhưng khoang hành lý của chiếc xe này vẫn còn nguyên vẹn, cửa cũng không bị hỏng, thậm chí đồ tùy thân trong xe cũng không bị rơi ra ngoài, chỉ rơi lung tung trong xe mà thôi... trong đồng hồ này Viên Mục Dĩ tìm được cả ví tiền, thẻ căn cước, vé xe, thậm chí cả điện thoại và tiền mặt.

Trước đó, khi cậu và Đoàn Phong đến bệnh viện thăm hỏi những người còn sống sót đã hỏi kỹ càng vị trí ngồi của bọn họ, vì cậu muốn xác nhận xem người ngồi trước và sau họ là ai, để có thể phán đoán xem đội Từ Lệ có lên xe hay không.

Căn cứ theo trí nhớ của những người hành khách đó, lúc ấy phía cuối xe còn nhiều ghế trống không ai ngồi, lại thêm vừa rồi Viên Mục Dĩ tận mắt nhìn thấy vị trí của từng hành

khách... Ít nhất điều này cũng có thể chứng minh khi chiếc xe buýt rơi xuống khe núi, bốn người Từ Lệ không có trên xe.

Nhưng bọn họ có thể đi đâu? Viên Mục Dĩ hiểu rõ tính cách của Từ Lệ, một khi anh ta nghe được tung tích của tên tội phạm bị truy nã Tạ Chí Hồng, thì chắc chắn sẽ chạy ngay đến đó không chậm trễ một phút giây nào, sao có thể mua vé rồi mà không lên xe chứ?

Hơn nữa, điểm bất hợp lý nhất lúc này chính là cho dù chiếc xe bị thiêu rụi hoàn toàn, hay chiếc xe không hề có dấu vết lửa cháy thì cũng không hề có bóng dáng của bốn người Từ Lệ...

Lúc này Viên Mục Dĩ ngẩng đầu nhìn về phía camera hành trình của xe buýt, đột nhiên cậu nghĩ đến một việc, chiếc xe này chưa từng bị lửa thiêu chứng tỏ camera hành trình vẫn nguyên vẹn, cậu lập tức đi lấy thẻ nhớ ra.

Mặc dù trên người Viên Mục Dĩ không có thiết bị đọc thẻ nhớ, nhưng đợi đến khi cậu trở lại hiện thực, có thể đưa cho Hoắc Nhiễm bỏ vào máy tính xem lúc đó nhóm Từ Lệ có lên xe hay không.

Viên Mục Dĩ cẩn thận cất thẻ nhớ vào trong túi áo rồi xuống xe, đối mặt với hơn mười thi thể cũng không phải chuyện hay ho gì, hơn nữa cậu phải nhanh chóng tìm cách quay lại thế giới hiện thực mới được...

Kết quả Viên Mục Dĩ dạo một vòng quanh bờ sông mà cảnh sắc vẫn y nguyên không thay đổi chút nào, những xác chết bên trong chiếc xe buýt vẫn như cũ, vẫn không thấy nơi cắm trại và lều vải đâu. Cậu biết rằng mình vẫn chưa quay về thực tại, đành phải tiếp tục đi dạo xung quanh khe núi, tìm thời cơ quay lại hiện thực.

Chương 537: Cướp xe

Ài ngờ đúng lúc này Viên Mục Dã bị thu hút bởi một vật nằm trên đồng đá vụn cách đó không xa, ban đầu cậu còn tưởng mình nhìn nhầm, hoặc đó chỉ là một món đồ chơi... nhưng khi cậu đến gần xem xét thì thấy đó là một khẩu súng lục thật.

Đây là một khẩu súng lục tự động của hãng Glock, loại súng này vô cùng quen thuộc với Viên Mục Dã, bởi vì đây là súng lục chuyên dụng của cảnh sát thủ đô. Thứ này xuất hiện ở đây, chứng tỏ nhóm Từ Lệ đã từng đi qua đây, nếu không khẩu súng này không thể xuất hiện ở đây được.

Viên Mục Dã theo thói quen tháo băng đạn ra kiểm tra, thấy bên trong không thiếu viên nào, nhìn từ lớp bùn đất bên trên cậu đoán nó rơi ra khỏi người của nhóm Từ Lệ...

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã dặt khẩu súng ra sau lưng, tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa gọi to: “Từ Lệ... Tiểu Triệu? Tiểu Lưu? Tiểu Vương?”

Không ngờ đúng lúc này, cậu đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy, Viên Mục Dã vội vàng đi theo tiếng nước thì nhìn thấy một con sông lớn chảy ngang qua hẻm núi! Viên Mục Dã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, bởi vì trước đó bọn họ đã nhiều lần trao đổi với Phó Anh Bác về chuyện dòng sông dưới vách núi khô cạn, nếu có một con sông thực sự tồn tại ở đây thì tại sao anh ta lại không nhắc đến chứ?

Hơn nữa, dòng chảy của con sông này cũng rất lạ lùng, nước đầu nguồn con sông lại chảy từ trong vách đá ra, chẳng lẽ đây là mạch nước ngầm? Trong lúc Viên Mục Dã đang ngây người nhìn dòng chảy thì đột nhiên cậu thấy phía bờ sông đối diện có mấy bóng người đang vẫy mình...

Viên Mục Dã nhìn kỹ, phát hiện ra là đám người Từ Lệ! Cậu mừng như điên, nhưng nhìn một lúc vẫn không biết nên qua sông thế nào... Dù khả năng bơi lội của Viên Mục Dã không tệ, nhưng cậu không rõ tình huống của con sông này, hơn nữa dòng chảy rất xiết, cứ thế qua sông sẽ vô cùng nguy hiểm!

May mà dù nước xiết nhưng mặt sông không quá rộng, không biết đám Từ Lệ kiếm đâu ra một sợi dây thừng, buộc cục đá vào một đầu dây rồi để người khỏe nhất trong nhóm là Tiểu Lưu ném về phía Viên Mục Dã...

Bởi vì sợi dây thừng chỉ cần rơi vào trong nước là sẽ bị cuốn trôi, cho nên Viên Mục Dã phải bắt được cục đá ở đầu dây thì mới giữ được. May mà Viên Mục Dã tay nhanh, trước khi dây thừng bị rơi xuống nước đã kịp chụp lấy cục đá ở đầu dây.

Sau đó cậu buộc dây thừng quanh hông, rồi từ từ tiến vào dòng chảy xiết của con sông. Cùng lúc đó, đám Từ Lệ ở phía đối diện cũng dùng sức kéo sợi dây thừng, nhanh chóng lôi được Viên Mục Dã sang bờ bên kia.

Viên Mục Dã vừa đến gần bờ là được đám Từ Lệ kéo lên, cậu thấy bốn người ngoài sắc mặt tái nhợt thì không có vết thương nào khác, vội vàng hỏi: “Anh Từ, không phải các anh cùng bị rơi xuống với chiếc xe buýt kia sao?”

Từ Lệ kéo tay Viên Mục Dã: “Tôi biết cậu sẽ đến tìm tôi, tôi... tôi biết mà...”

Viên Mục Dã thấy cảm xúc của Từ Lệ không thích hợp thì vội hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Từ Lệ cười khỏ, nói: “Một lời khó nói hết, cậu đi theo tôi, tôi cho cậu xem thứ này...”

Từ Lệ nói xong nhặt từ dưới đất lên một cái chai đựng nước khoáng trống không, sau đó kéo Viên Mục Dã ra bờ sông và bảo: “Nhìn kỹ nhé!”

Anh ta nói xong thì ném cái chai đựng nước khoáng vào dòng sông, bởi vì nước sông chảy xiết, cái chai rỗng nhanh chóng bị cuốn đi, nhưng lạ lùng nhất là... Khi cái chai đựng nước khoáng chuẩn bị biến mất ở hạ du thì trong nháy mắt ở thượng nguồn lập tức xuất hiện một cái chai tương tự.

Viên Mục Dã nhìn chăm chăm cái chai đựng nước khoáng tiếp tục trôi xuống hạ du rồi nhanh chóng biến mất, sau đó lại xuất hiện một cái chai tương tự ở đầu nguồn, nhìn thêm hai lần nữa, Viên Mục Dã mới kinh ngạc nói: “Đây không phải là cùng một cái chai nước khoáng sao?”

Từ Lệ gật đầu: “Thời gian và không gian của nơi này bị rối loạn, con sông này lại càng kỳ quái... Cho dù là người hay vật bị rơi vào trong dòng sông đều cứ thế bị lặp đi lặp lại hành động trôi xuống hạ du rồi lại xuất hiện ở đầu nguồn!”

Tiểu Triệu nói chen vào: “Đúng vậy đây anh Viên, bọn em rơi từ trên đó xuống có thể bình an vô sự chính là nhờ rơi vào con sông này!”

Viên Mục Dã không thể hiểu nổi, cậu khoát tay nói với Từ Lệ: “Tạm thời chưa nói đến chuyện con sông này, anh kể lại rõ ràng mọi chuyện cho tôi nghe xem nào!”

Sau đó mọi người kể lại cho Viên Mục Dã nghe những chuyện kỳ kỳ họ gặp phải mấy ngày qua, nếu như Viên Mục Dã không xuất hiện, có lẽ bọn họ đã phát điên rồi!

Chuyện là, mấy ngày trước, văn phòng của Từ Lệ nhận được một cuộc điện thoại nặc danh, nói rằng phát hiện ra tung tích gã tội phạm bị truy nã cấp A đã lẫn trốn nhiều năm, Tạ Chí Hồng, ở thị trấn Bắc Nham thuộc thành phố An Bình!

Từ Lệ nghe được tin này thì mừng lắm, gã này đã chạy khỏi tay anh ta mấy năm trước, những năm qua anh ta vẫn luôn nghe ngóng tin về gã. Nhưng Tạ Chí Hồng như bốc hơi khỏi nhân gian, không tìm thấy một dấu vết nào.

Bởi vậy khi nghe được tin tức về Tạ Chí Hồng, Từ Lệ lập tức dẫn theo ba người Tiểu Triệu khởi hành đến thành phố An Bình, đúng lúc bọn họ chuẩn bị lên xe buýt đi đến thị trấn Bắc Nham thì vô tình nhìn thấy Tạ Chí Hồng ở bến xe.

Từ Lệ đoán chắc Tạ Chí Hồng muốn đi xe buýt về Bắc Nham, nhưng vì không có giấy tờ để mua vé nên định đứng ở ven đường bắt xe...

Bởi vì bắt xe giữa đường như vậy hành khách không cần đưa giấy tờ để mua vé, nhưng trước hết trên xe phải còn chỗ trống đã. Cho nên Tạ Chí Hồng lên xe quan sát một lúc thấy người

trên xe cũng không nhiều, mới vội vàng rời đi, chuẩn bị đến trạm bên ngoài đón xe.

Mấy người Từ Lệ đều đã lấy vé, nhưng sau khi nhìn thấy Tạ Chí Hồng thì lập tức theo đuôi hắn đi ra ngoài bến xe, dự định ra bên ngoài sẽ bắt hắn, vì một khi để kẻ tình nghi phạm tội lên xe, rất có thể sẽ gây ra nguy hiểm cho các hành khách.

Thế là cả bốn người cùng đuổi theo Tạ Chí Hồng, không ngờ tên này lại rất cảnh giác, hắn không có ý định bắt xe trong thành phố mà đi thêm bốn năm trạm dừng xe nữa.

Vì thế bốn người bọn họ mới đi theo Tạ Chí Hồng đến chỗ cua gấp ở vách núi, Từ Lệ thấy hành động của hắn bất thường, bởi vì anh ta nhìn thấy Tạ Chí Hồng đột nhiên đeo mặt nạ lên, trông không giống định lên xe mà như muốn cướp xe!

Nhóm Từ Lệ đương nhiên không để hắn có cơ hội này, họ lặng lẽ tiến đến từ đằng sau, kết quả Tạ Chí Hồng như có mắt sau lưng lập tức phát hiện ra bọn họ, hắn co căng chạy thẳng ra đường lớn...

Đám Từ Lệ vội vàng đuổi theo phía sau, không ngờ khi cả năm người cùng chạy ra giữa đường thì đột nhiên từ phía đối diện xuất hiện một chiếc xe buýt, cả năm người không kịp tránh, bị chiếc xe này đâm thẳng vào và hất tung xuống khe núi.

Chương 538: Tuần hoàn vô hạn

Bốn người Từ Lệ bị hất rơi vào con sông lớn này nên mới bảo toàn được tính mạng, nhưng bọn họ không ngờ được rằng ác mộng cũng bắt đầu từ đây...

Khả năng bơi lội của đám Từ Lệ đều rất bình thường, sau khi rơi xuống nước họ chỉ có thể dùng kiểu bơi chó để bơi một lúc, lại thêm dòng nước xiết... nên họ gần như không còn sức để chống đỡ, chỉ có thể thuận theo dòng chảy xuôi về hạ du.

Theo lý thuyết với tốc độ chảy của dòng sông này thì không bao lâu sẽ đẩy bọn họ trôi xa đến mấy kilomet về phía hạ du, nhưng bọn họ lại bị đoạn sông này giày vò hết lần này đến lần khác, bốn người uống no cả bụng nước cuối cùng dùng hết sức mới lết được tám thân mệt mỏi lên bờ.

Sống sót sau tai nạn, tất cả đều mệt mỏi nằm bẹp trên bờ sông rất lâu mới bớt đau, lúc này Từ Lệ mới nhớ đến Tạ Chí Hồng cùng bị rơi xuống với bọn họ. Bọn họ đều rơi vào trong dòng sông, vậy Tạ Chí Hồng đâu? Bọn họ lập tức đứng dậy tìm kiếm xung quanh.

Từ Lệ biết rõ Tạ Chí Hồng xuất thân là ngư dân, khả năng bơi lội của hắn hơn xa đám người thành phố bọn họ không biết bao nhiêu lần, lúc này nhất định hắn đã chạy lâu rồi! Quả nhiên, bọn họ chẳng tìm thấy bóng dáng ai ở xung quanh đây cả.

Không còn cách nào, Từ Lệ đành lấy điện thoại ra tìm cứu viện, dù sao bọn họ cũng bị một chiếc xe buýt hất tung xuống đây, bọn họ không biết tình hình bên trên như thế nào.

Tiếc là điện thoại của mọi người đều không có tín hiệu, bọn họ chỉ có thể đi dọc theo bờ sông lên phía trước, hy vọng có thể tìm được đường ra khỏi nơi này... Cứ như vậy, bốn người đi một mạch từ sáng đến đêm, đến tận khi không đi được nữa mới dựa tạm vào một gốc cây đại thụ ngủ thiếp đi.

Có điều bọn họ không thể ngờ được rằng, sau khi tỉnh dậy họ lại xuất hiện trên máy bay!

Mọi chuyện chân thực đến nỗi mọi người đều tưởng rằng mình đang nằm mơ trên máy bay, nên không ai nói gì cả... Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại ứng nghiệm với giấc mơ của từng người, cho đến khi bọn họ đều bị chiếc xe buýt hất tung xuống vách núi.

Sau khi lặp đi lặp lại hai lần, cuối cùng cả bốn người cũng ý thức được không phải bọn họ đang nằm mơ, mà là họ bị quanh quẩn trong khoảng thời gian ở trên máy bay cho đến khi bị xe buýt hất tung xuống vách núi... Bởi vì đã biết trước kịch bản cho nên bốn người quyết định không đi theo lộ trình ban đầu, mà chuẩn bị bắt Tạ Chí Hồng ngay tại bên xe.

Dù lần nào họ cũng chuẩn bị kỹ càng, nhưng trong thực tế... mọi chuyện vẫn luôn phát triển theo kịch bản định sẵn, mấy người bọn họ, thậm chí là cả Tạ Chí Hồng đều không thể thoát khỏi việc bị xe buýt hất tung xuống vách núi.

Sau đó họ đã nghĩ ra một cách, chỉ cần họ không ngủ thì có phải sẽ không quay trở lại máy bay không? Nhưng sự thật là cuối cùng tất cả đều không thể kiên trì nổi mà cùng ngủ thiếp đi, sau đó một vòng lặp mới lại bắt đầu.

Viên Mục Dã nghe nhóm Từ Lệ kể lại thì không thể tin nổi, nói: “Vậy mọi người đã lặp lại bao nhiêu lần rồi?”

Từ Lệ tuyệt vọng: “Chúng tôi cũng không thể nhớ nổi đã bao nhiêu lần rồi!”

Viên Mục Dã tỏ ra nghi ngờ: “Mọi người mới đến đây được bốn ngày, theo lý thuyết thì mới chỉ lặp lại bốn lần mới đúng chứ?”

Tiểu Vương lắc đầu: “Anh trai ơi, mười bốn lần còn không đủ ấy! Nếu anh còn không xuất hiện thì bọn em đã phát điên rồi!”

Viên Mục Dã tỉnh táo hơn những người này nên cậu giờ đồng hồ đeo tay của mình ra: “Chúng ta so sánh thời gian trước đã, xem thời gian của tôi và của mọi người có giống nhau không?”

Nhóm Từ Lệ đều giờ đồng hồ ra so sánh thời gian với Viên Mục Dã, kết quả thời gian của bọn họ đều trùng khớp nhau.

Viên Mục Dã gật đầu: “Mặc dù thời không ở nơi này hơi rối loạn, nhưng thời gian của tôi khi chen vào lại giống với thời gian của mọi người, điều này chứng tỏ có lẽ tôi đã phá vỡ vòng lặp thời gian vô hạn lúc trước của mọi người...”

Lúc này Viên Mục Dã nhớ đến hai tin nhắn mã hóa kia, mới kỳ quái hỏi Từ Lệ: “Nếu nơi này đã không có tín hiệu, thì anh làm thế nào gửi được tin nhắn cho tôi?”

Từ Lệ kinh ngạc: “Tin nhắn gì? Ở đây không có tín hiệu điện thoại, đâu thể gửi tin nhắn được?”

Viên Mục Dã nghe Từ Lệ nói vậy thì trong lòng trầm xuống: “Anh chắc chắn sau khi sự việc xảy ra không gửi tin nhắn cho tôi chứ?”

Từ Lệ gật đầu chắc chắn: “Sau khi bị rơi xuống sông tôi còn chẳng biết điện thoại di động của mình bị bay đi đâu rồi, lấy cái gì mà nhắn tin cho cậu?”

Viên Mục Dã day trán: “Được rồi, không nói chuyện tin nhắn nữa, có ai trong số mọi người bị mất súng không?”

Tiểu Triệu lúng túng nói: “Em... em không thấy. Chắc lúc rơi xuống sông không biết đã văng đi đâu rồi.”

Viên Mục Dã rút khẩu súng lục sau lưng đưa cho cậu ta: “Cậu nhìn xem có phải súng của cậu không?”

Cảnh sát bị mất súng là một chuyện lớn, Tiểu Triệu xem kỹ khẩu súng Viên Mục Dã nhặt được, lập tức thở phào một hơi: “Cảm ơn trời đất, em còn sợ rằng Tạ Chí Hồng đã nhặt được nó!”

Nhắc đến Tạ Chí Hồng, Viên Mục Dã lo lắng nói: “Nếu mọi người bị kẹt ở trong không gian này thì Tạ Chí Hồng hẳn cũng phải như vậy? Mọi người có phát hiện ra hắn có điểm gì khác biệt ở mỗi lần tuần hoàn không?”

Từ Lệ lắc đầu: “Không, tên đó gần như mỗi lần nhìn thấy chúng tôi đều chạy! Mà còn chạy nhanh hơn thỏ!”

Viên Mục Dã hỏi: “Vậy nói cách khác, lần nào mọi người cũng đuổi theo?”

Tiểu Vương gật đầu: “Nhất định phải đuổi kịp hắn chứ? Không thì làm sao thay đổi được việc bị xe đâm?”

Viên Mục Dã nghe hai người này nói mà thầm nghĩ trong lòng, mấy người bị rơi xuống nước nhiều nên óc bị úng nước rồi hả? Cậu bắt đắc dĩ nói: “Cho nên lần tuần hoàn nào mọi người cũng bị Tạ Chí Hồng dắt mũi, mọi người có thể không đuổi mà? Chỉ cần mọi người không đuổi, thì sẽ không bị xe buýt đâm!”

Nhưng Từ Lệ lại lắc đầu: “Chúng tôi nhất định phải đuổi kịp hắn, bởi vì tên kia định cướp xe, nếu như chúng tôi nhìn thấy tội phạm mà không ngăn cản... thì nhất định sẽ hối hận!”

Viên Mục Dã không biết có nên nói cho bọn họ biết rằng chính vì sự xuất hiện của bọn họ mới khiến chiếc xe buýt bị lật ở vách núi không... Nhưng có một điểm không khớp với lời khai của người tài xế kia, đó chính là ông ta luôn nói mình chỉ nhìn thấy bóng một người chứ không phải là năm người.

Sự chênh lệch này rất lớn, cho nên tuyệt đối không phải là nhất thời nhìn nhầm hay nhớ nhầm, đồng thời Viên Mục Dã cũng tin người lái xe không nói dối... Nếu như Từ Lệ và người lái xe đều nói thật, thì có thể thấy những gì họ nhìn thấy không phải là cùng một tình huống.

Có điều chuyện này đương nhiên cũng không hợp logic, cũng giống như 15 hành khách trong chiếc xe kia vậy, bọn họ rõ ràng vẫn còn sống, nhưng trong không gian này lại biến thành 15 thi thể bị cháy đen.

Chương 539: Hai không gian

Trời đã sẩm tối, nếu mọi chuyện đúng như nhóm Từ Lệ nói, thì chỉ cần ngủ thiếp đi sự việc sẽ lặp lại một lần nữa, nên thời gian của Viên Mục Dã không nhiều...

Nghĩ vậy, cậu đốt một đồng lửa nhỏ để họ hong khô quần áo trên người, mặc đồ ẩm ướt dính dớp đúng là rất khó chịu. Nhân lúc những người khác đang nhóm lửa, Viên Mục Dã nói với Từ Lệ: “Anh Từ, sao anh biết tôi nhất định có thể tìm được anh?”

Từ Lệ cười gian: “Trước đó tôi đã dặn người trong tổ, nếu như trong quá trình phá án tôi gặp phải chuyện gì thì đầu tiên phải liên hệ với cậu hoặc người của số 54. Tôi cũng chỉ chuẩn bị sẵn một phương án thôi, không ngờ đúng là phát huy tác dụng thật!”

Viên Mục Dã thở dài: “Thật ra trước khi đồng nghiệp của anh liên hệ với tôi, tôi đã nhận được tin nhắn xin hỗ trợ của anh... sau khi giải mã thì thấy là tọa độ nơi này!”

“Chẳng trách trước đó cậu lại hỏi tôi có gửi tin nhắn cho cậu hay không? Nhưng ai đã dùng điện thoại di động của tôi để gửi tin nhắn cho cậu chứ?” Từ Lệ giật mình hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Bây giờ tôi cũng không biết chắc được, có điều tin nhắn này phải qua quá trình xử lý giải mã, nếu không phải số 54 chúng tôi có cao thủ giải mã thì tôi cũng không thể biết được tin nhắn đầu tiên là một dãy tọa độ.”

“Tin đầu tiên? Còn nội dung tin thứ hai là gì?” Từ Lệ nghiêm giọng hỏi.

“Tin thứ hai còn chưa giải mã được tôi đã xuất hiện ở đây rồi...” Viên Mục Dã bắt đầu nói.

Từ Lệ vội hỏi: “Cậu dựa vào tọa độ đó tìm đến đây?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không phải, tin nhắn kia thực sự quá khó giải mã, sau khi chúng tôi đến đây rồi mới giải ra được...”

“Vậy sao chỉ có một mình cậu đến được đây?” Từ Lệ không hiểu.

Nhưng vấn đề này chính Viên Mục Dã cũng không biết nên giải thích với Từ Lệ thế nào, bởi vì ngay chính cậu cũng không hiểu rõ!

Đầu tiên, Viên Mục Dã khẳng định là mình đã đọc được từ trường tư duy trên chiếc xe buýt bị đốt cháy chỉ còn lại khung xe kia, nhưng sau đó đã xảy ra chuyện gì đó khiến cậu bị xuyên không về khoảng thời gian bốn ngày trước, ngày mà chiếc xe buýt bị rơi xuống vách núi... Cho nên cậu mới có thể nhìn thấy những xác chết cháy, đồng thời gặp được bốn người Từ Lệ.

Viên Mục Dã giả thiết có hai không gian song song tồn tại là A và B, không gian A là không gian mà xe buýt không bị thiêu hủy và người trên xe cũng không bị thiêu chết, còn không gian B là nơi mà cả hành khách trên xe và xe đều bị thiêu rụi.

Nhưng vấn đề là, vốn 15 hành khách hẳn đã chết ở không gian B thì thi thể lại xuất hiện trong xe buýt ở không gian A, còn 15 người sống sót ở không gian A lại xuất hiện ở bãi sông trong không gian B.

Theo như phỏng đoán của Viên Mục Dã, thì ở không gian A xe khách đã lao thẳng từ trên vách núi xuống, rất khó để cam đoan hành khách trong xe không bị thương vong, mà 15 người này sở dĩ đều sống sót... là vì bị rơi vào dòng sông giống nhóm Từ Lệ, nên những người kia mới nói rằng khi tỉnh lại mình đang nằm trên bờ sông.

Nhưng vấn đề là trong không gian A không có con sông lớn này, nó tồn tại ở không gian B trước mắt Viên Mục Dã và Từ Lệ, cho nên nhất định đã có một yếu tố nào đó dẫn đến tình huống hai không gian A và B thông với nhau, khiến cả hai không gian bị biến đổi.

Viên Mục Dã và nhóm Từ Lệ đều đến từ không gian A, nhưng bây giờ lại cùng xuất hiện ở không gian B, đồng thời bọn Từ

Lệ còn rơi vào một vòng lặp không thể nào phá vỡ.

Còn một điều nữa, ai là người đã gửi tin nhắn? Người còn sống dưới vách núi này có hạn, nếu không phải một trong bốn người Từ Lệ... thì chỉ có người đã chạy trốn từ trước, Tạ Chí Hồng.

Cho dù Tạ Chí Hồng bơi giỏi, thì hẳn cũng rơi vào dòng sông cùng lúc với đám Từ Lệ, tên này sao có thể mò được điện thoại của Từ Lệ sau đó một mình bơi lên bờ, thuận tay gửi một tin nhắn mã hóa cho Viên Mục Dã? Thậm chí cứ cho là Tạ Chí Hồng có khả năng làm như vậy, thì làm sao hẳn biết tin nhắn cầu cứu cần gửi cho Viên Mục Dã?

Trong lúc Viên Mục Dã nghĩ mãi không ra, thì cậu đột nhiên nhìn thấy phía trước hình như có bóng người lắc lư, người có thể xuất hiện ở đây chắc chắn là tội phạm truy nã Tạ Chí Hồng, Viên Mục Dã và Từ Lệ liếc nhau rồi cùng đuổi theo...

Trước khi đến Viên Mục Dã đã đọc tư liệu về Tạ Chí Hồng, cho nên khi nhìn thấy đối phương cậu lập tức nhận ra hẳn. Nhưng không biết vì sao khi Tạ Chí Hồng nhìn thấy Viên Mục Dã lại giật mình nói: “Cậu là ai? Cậu không nên xuất hiện ở đây chứ?”

Viên Mục Dã nghe cách nói của Tạ Chí Hồng thì chắc chắn hẳn biết điều gì đó, hơn nữa còn biết rằng mình không thuộc về không gian này, cậu trầm giọng nói: “Anh biết điều gì? Có phải thời gian của anh cũng đang không ngừng lặp đi lặp lại cùng một ngày đúng không?!”

Sắc mặt Tạ Chí Hồng nhăn nhó, hẳn nói: “Nơi này là Địa Ngục, là Địa Ngục mà không ai có thể trốn thoát! Nếu cậu đã vào rồi thì đừng mong có thể rời khỏi đây!”

Viên Mục Dã nhận ra tinh thần của Tạ Chí Hồng không được bình thường, nên cố ý dẫn dụ: “Vì sao anh lại nói nơi này là Địa Ngục? Anh đã trải qua chuyện gì thế?”

“Lặp lại... không ngừng lặp lại...” Tạ Chí Hồng lầm bầm.

Viên Mục Dã biết mình đoán không sai, không chỉ nhóm Từ Lệ bị rơi vào vòng lặp, mà ngay chính Tạ Chí Hồng cũng không ngừng tái diễn lại cùng một ngày...

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã nhẫn nại nói: “Lúc đầu đã có chuyện gì xảy ra? Sao anh lại rơi vào vòng tuần hoàn vô hạn này?”

Đầu tiên Tạ Chí Hồng cười ngây ngô, sau đó lại hoảng sợ nói: “Tôi định cướp xe kiếm tiền, tôi không có thân phận hợp pháp, không thể đi làm kiếm tiền, tôi cũng muốn hoàn lương nhưng làm người lương thiện thực sự quá khó!”

Sau đó Tạ Chí Hồng kể cho Viên Mục Dã nghe những chuyện hắn đã trải qua, đúng như nhóm Từ Lệ suy đoán, tên này đúng là muốn cướp xe, có điều trong câu chuyện của hắn không có sự xuất hiện của nhóm Từ Lệ...

Mấy năm nay Tạ Chí Hồng vẫn luôn lẩn trốn ở thị trấn Bắc Nham thuộc thành phố An Bình, dựa vào mấy việc vặt để kiếm tiền sống qua ngày, nhưng như hắn đã nói, vì hắn không có giấy tờ tùy thân nên chỉ có thể làm những công việc lao động tay chân cực khổ.

Mấy năm trôi qua cơ thể Tạ Chí Hồng không chống đỡ được nữa, hắn biết cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, nên hắn quyết tâm liều mạng, định thu một mẻ lớn rồi gác kiếm. Hắn nghĩ đến việc cướp xe trên đường từ thành phố An Bình đến thị trấn Bắc Nham.

Ngày xảy ra sự việc, hắn đã đến bên xe thành phố An Bình để nghiên cứu tình hình, xác định trong xe chỉ có hơn mười hành khách, hắn quyết định sẽ mai phục ở khúc cua Quỷ Kiến Sầu, đợi xe buýt lái qua đó thì ép nó dừng lại, sau đó cướp xe.

Chương 540: Tự do qua lại

Thế nhưng Tạ Chí Hồng đã tính sai về đoạn đường “Quỷ Kiến Sầu”, cho nên khi hấn đột ngột xuất hiện đã làm xe buýt không kịp phanh lại, cuối cùng cục diện bị mất không chế, cả người và xe đều rơi xuống vách núi.

Tạ Chí Hồng cho rằng lần này mình chết chắc rồi, nhưng đến khi hấn tỉnh lại thì phát hiện mình vẫn đang nằm trong căn phòng thuê dưới tầng hầm, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ban đầu hấn còn tưởng mình gặp ác mộng nên cũng không để tâm, nhưng những chuyện hấn trải qua ngày hôm đó lại giống y như đúc trong cơn ác mộng kia, Tạ Chí Hồng còn chưa kịp nghĩ kỹ thì đã bị xe buýt hất văng xuống vách núi.

Sau khi lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng Tạ Chí Hồng cũng hiểu ra mình vĩnh viễn bị kẹt ở ngày trước khi chết này, đồng thời phải chịu đựng lặp đi lặp lại quá trình bị đâm chết kia. Mặc dù hấn biết mình sẽ bị chiếc xe buýt đi từ An Bình đến Bắc Nham đâm chết, nhưng cho dù hấn làm gì cũng không thể thay đổi vận mệnh này, chỉ có thể lặp đi lặp lại từng lần một....

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Tạ Chí Hồng, anh có nhìn thấy mấy người cảnh sát Từ không?”

Tạ Chí Hồng lắc đầu như trống bỏi: “Không! Đâu phải tôi không biết cảnh sát Từ, nhìn thấy bọn họ sao lại không chạy chứ? Nếu tôi chạy thì làm sao còn bị xe buýt đâm chết được?”

Từ Lệ cười khỏ, nói: “Anh đúng là đồ dẻo miệng nhỉ? Trước đó bốn người chúng tôi vẫn luôn đuổi theo anh, sao anh lại nói chưa từng nhìn thấy chúng tôi chứ?”

Mặt Tạ Chí Hồng đầy đau khổ: “Oan cho tôi mà cảnh sát Từ, sao tôi nói anh lại không tin chứ?”

Lúc này đám Tiểu Triệu cũng chạy đến, nhìn thấy Tạ Chí Hồng thì hai mắt đỏ bừng, hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống hắn! Không nói đến việc vì đi bắt hắn mà rơi vào cảnh ngộ như thế này, chỉ riêng vụ án giết người hàng loạt mấy năm trước cũng đủ làm người khác căm hận rồi.

Tiểu Vương tiến lên bắt lấy Tạ Chí Hồng, sau đó lấy còng tay còng hắn lại! Trong lúc đó Tạ Chí Hồng không ngừng kêu oan, hắn nói vụ án năm đó là người khác giả họa cho hắn, nếu hắn không chạy trốn thì đã chết oan rồi!

Đương nhiên Từ Lệ sẽ không tin hắn, anh ta lạnh lùng nói: “Có phải oan hay không chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, nhưng anh chạy trốn tức là trong lòng anh có quỷ!”

Viên Mục Dã nhìn mấy người kia, một tên tội phạm truy nã và bốn cảnh sát, bởi vì một cuộc truy bắt mà rơi vào vòng lặp một ngày vô hạn. Nhưng vấn đề bây giờ là, trong một ngày của cảnh sát có xuất hiện tội phạm truy nã, còn trong một ngày của tội phạm truy nã lại không xuất hiện cảnh sát...

So với Tạ Chí Hồng, đương nhiên Viên Mục Dã sẽ tin lời của nhóm Từ Lệ hơn, hơn nữa, cậu cũng phát hiện sơ hở trong lời nói của Tạ Chí Hồng, nên cậu trầm giọng xuống: “Không phải anh nói, mỗi lần anh tỉnh lại đều xuất hiện ở tầng hầm à? Vậy tại sao bây giờ anh lại xuất hiện ở đây?”

Tạ Chí Hồng cũng ngu ngơ, nói: “Tôi cũng không biết, lần này khi tôi tỉnh lại thì thấy mình nằm trên bờ sông, tôi nhìn thấy chiếc xe buýt bị bốc cháy thiêu chết rất nhiều người, tôi muốn cứu họ nhưng lửa cháy quá to, sau đó còn phát nổ nữa...”

“Anh chưa từng thử thoát khỏi nơi này à?” Viên Mục Dã lạnh lùng hỏi.

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại vô cùng hoảng sợ: “Không trốn thoát được! Tôi đã thử rồi... khe núi này cứ như một vòng tròn khép kín vậy, cho dù đi thế nào cuối cùng vẫn quay lại nơi này!”

Viên Mục Dã nghe Tạ Chí Hồng nói vậy thì nghĩ đến con sông lớn cách đây không xa, xem ra bốn phía nơi này đều không bình thường, nếu không thể tìm ra điểm mấu chốt thì không thể dễ dàng rời khỏi đây được.

Hơn nữa, Viên Mục Dã vô cùng tò mò, lúc này trời đã tối rồi, nếu như nhóm Từ Lệ không chịu được mà ngủ thiếp đi, lại bắt đầu một ngày lặp lại thì cậu sẽ thế nào? Cũng gia nhập vòng lặp này? Hay giống như một người đứng xem, nhìn bọn họ lặp lại từng ngày?

Đương nhiên, Viên Mục Dã sẽ không ngồi im chờ đợi, bởi vì cách cậu đi vào không gian này không giống những người khác, cho nên muốn tra ra mấu chốt của vấn đề, cậu phải nghĩ cách quay lại chỗ chiếc xe buýt kia, biết đâu có thể tìm ra manh mối có ích.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã quay lại nói với Từ Lệ: “Tôi muốn sang bờ sông bên kia tìm manh mối, anh đi cùng tôi chứ!”

Từ Lệ hơi lo lắng nói: “Nước của dòng sông này chảy quá xiết, nếu phía bên kia không có người kéo, tôi sợ chúng ta sẽ bị cuốn trôi đi!”

Viên Mục Dã cười: “Bị cuốn đi thì chỉ đơn giản là trôi qua trôi lại ở đoạn sông này thôi, không sao, lát nữa tôi mang theo dây thừng kéo anh sang bên kia!”

Từ Lệ thấy đó cũng là một cách hay, dù sao Viên Mục Dã cột dây thừng trên người, nếu thực sự có nguy hiểm gì thì bọn họ kéo cậu lại là được, Từ Lệ gật đầu: “Cũng được, tôi cũng muốn sang bên đó tìm đường lâu rồi, nếu thực sự có thể đi ra, cũng không cần khổ sở bị nhốt ở nơi này.”

Khả năng bơi lội của Viên Mục Dã được luyện từ nhỏ, từ bé đã bơi rất giỏi rồi. Cậu vẫn làm như lần trước, buộc dây thừng vào hông, sau đó từ từ bơi sang bờ bên kia...

Quá trình này cũng không khó như trong tưởng tượng, tuy nước sông chảy xiết tạo ra không ít lực cản, nhưng trước khi bị nước cuốn đi thì Viên Mục Dã đã bơi tới vách đá ở bờ bên kia.

Sau đó cậu buộc sợi dây thừng vào một thân cây bên cạnh, rồi ra hiệu cho Từ Lệ bơi sang bên này... Viên Mục Dã cho rằng, Từ Lệ chỉ cần kéo dây thừng sẽ dễ dàng bơi sang bên này, nhưng không ngờ anh ta bơi được một nửa thì như bị một thứ gì đó chặn lại, không tài nào đi qua được! Không còn cách nào khác, Từ Lệ đành phải bơi ngược trở lại.

Viên Mục Dã nhìn dòng sông đục ngầu, trong lòng cũng hiểu ra một số chuyện... Sợ rằng những người bị rơi vào vòng lặt đều không thể bơi qua sông được, mình là người tồn tại bên ngoài vòng lặt nên mới có thể tự do qua lại.

Nếu Từ Lệ đã không qua được, Viên Mục Dã chỉ đành một mình đi về phía chiếc xe buýt để tìm đầu mối, cậu hét to với bờ bên kia: “Đừng ngủ nhé, tôi đi một lát sẽ về!”

Tiếc rằng tiếng nước chảy quá lớn, khiến tiếng Viên Mục Dã bị chìm trong từng đợt nước sông cuộn cuộn, nhóm Từ Lệ không thể nghe được chữ nào... Lần này khi quay trở lại xe buýt, Viên Mục Dã mang theo tâm lý coi đây là hiện trường vụ án để tìm kiếm chứng cứ.

Không ngờ cậu vừa lên xe thì nhìn thấy 15 hành khách vẫn còn sống khỏe mạnh, bọn họ có người đang xem điện thoại, có người nghe nhạc, có người đang bận việc riêng...

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện ra, hiện giờ xe buýt đang đi trên một đoàn đường núi, cậu lập tức ý thức được đây là đoạn trí nhớ trước khi chiếc xe lao xuống vách núi.

Chương 541: Giả heo ăn thịt hổ

Trong lúc Viên Mục Dã còn đang không biết nên làm gì, thì cảnh tượng xung quanh bỗng nhiên quay cuồng! Viên Mục Dã đứng vững ở chính giữa, nhìn cảnh tượng trong xe không ngừng biến đổi...

Đây chính là toàn bộ quá trình chiếc xe bị rơi xuống vách núi, Viên Mục Dã không nhìn rõ mọi chuyện xảy ra như thế nào, đương nhiên cũng không nhìn rõ khi đó xe đã đâm vào một người hay năm người.

Đến tận khi khung cảnh xung quanh ổn định trở lại, gầm xe lại xuất hiện khói đen, nhưng lúc này người trên xe đã thất điên bát đảo, không còn năng lực tự cứu mình nữa... Viên Mục Dã muốn đi cứu họ nhưng tay lại bắt hụt vào không khí, lúc này cậu mới nhớ ra mình chỉ đang ở trong ảo cảnh, không có năng lực cứu vớt những sinh mệnh này.

Không ngờ đúng lúc Viên Mục Dã vô tình liếc mắt ra ngoài cửa xe lại nhìn thấy Tạ Chí Hồng đứng bên ngoài, thờ ơ nhìn mọi thứ diễn ra trong xe, trong mắt còn có sự hưng phấn không hề che giấu.

Viên Mục Dã đã nhìn quen ánh mắt này rồi, xem ra Tạ Chí Hồng tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài. Trong vụ án mấy năm trước, Từ Lệ để ý đến hắn không phải không có cơ sở... Tên này rõ ràng có đủ thời gian để cứu người trong xe nhưng lại lạnh lùng đứng nhìn cả một xe đầy người bị thiêu chết!

Rốt cuộc... mọi chuyện cũng trở lại yên tĩnh lần nữa, mười lăm sinh mệnh còn đang sống sò sò trong xe nháy mắt biến

thành mười lăm thi thể cháy đen. Sự phẫn nộ trong lòng Viên Mục Dã đạt đến đỉnh điểm, cậu nhìn Tạ Chí Hồng đang chuẩn bị rời đi thì lập tức xuống xe đuổi theo!

Kết quả khi Viên Mục Dã lao ra khỏi chiếc xe thì va vào một bức tường thịt, cậu ngẩng đầu lên thấy người trước mặt là Trương Đại Quân!

Trương Đại Quân giật mình nhìn Viên Mục Dã: “Cậu... cậu chui ra từ chỗ nào thế?”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh, phát hiện mình đã đứng bên cạnh chiếc xe buýt bị thiêu rụi, trong lòng thầm hiểu mình đã quay về hiện thực, thời không thay đổi quá nhanh khiến cậu không kịp thích ứng...

Nhìn xung quanh một lần nữa, xác định đã quay về hiện thực, Viên Mục Dã mới trầm giọng nói với Đại Quân: “Tôi đã biến mất bao lâu rồi?”

Đại Quân nhìn đồng hồ, nói: “Không đến hai tiếng! Cảnh sát Giả là người đầu tiên phát hiện cậu biến mất, sau đó bọn anh đã lục soát khắp xung quanh đây nhưng không thấy bóng dáng cậu đâu. Cuối cùng đội trưởng Đoàn phân công anh ở lại đây trông chừng, phòng trừ trường hợp cậu quay về khu cắm trại không thấy ai rồi lại đi tìm lung tung, những người còn lại chia làm hai đội, từ dưới khe núi chia làm hai hướng đi tìm cậu... Không đúng, lúc này anh còn đi sang đây tìm, rõ ràng trên xe không có ai? Cậu chui từ đâu ra mà đột nhiên xuất hiện thế?”

Viên Mục Dã thở dài: “Chuyện dài lắm, đi thôi, dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với hai đội kia bảo họ nhanh chóng quay về!”

Không ngờ Đại Quân lại xòe hai tay ra và bảo: “Chúng ta chỉ có hai chiếc điện thoại vệ tinh, mỗi đội bọn họ cầm một cái, chẳng ai nghĩ đến chuyện cậu có thể tự mình quay về nên không để lại cho anh cái nào...”

Viên Mục Dã đành nói: “Được rồi, vậy đành đi về chờ vậy.”

Nhưng Viên Mục Dã vừa đi vừa nghĩ đến khung cảnh lúc Tạ Chí Hồng rời đi, trong lòng luôn cảm thấy có điểm không hợp lý, nhưng nhất thời không nắm được điểm đó là gì. Đến tận

khi cậu và Đại Quân đến bên đồng lửa của chỗ cắm trại,, Viên Mục Dã mới nhận ra điểm kỳ lạ là gì...

Trước đó, sau khi Viên Mục Dã rơi xuống nước đã hong khô quần áo, quần áo trên người nhóm Từ Lệ không phải là ướt nhưng cũng không khô... đây chính là minh chứng cho việc bọn họ bị rơi xuống nước.

Nếu như Tạ Chí Hồng cũng rơi xuống sông mà giữ được mạng giống nhóm Từ Lệ, thì quần áo của hắn phải ẩm ướt mới đúng chứ? Nhưng khi Viên Mục Dã nhìn thấy Tạ Chí Hồng đứng bên ngoài xe buýt, quần áo trên người hắn đều khô ráo, nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ của người vừa mới bò từ dưới sông lên...

Nghĩ ra điểm này, trong lòng Viên Mục Dã cũng có chút đầu mối, có lẽ cảnh mà cậu nhìn thấy không phải là cảnh đầu tiên Tạ Chí Hồng rơi xuống... Nhưng vấn đề là nếu như Tạ Chí Hồng thực sự không ngừng lặp đi lặp lại một ngày như hắn nói, vậy không thể nào có chuyện hắn cả người khô ráo đứng bên cạnh chiếc xe như vậy được!

Đột nhiên, một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu Viên Mục Dã, chẳng lẽ Tạ Chí Hồng không giống nhóm Từ Lệ mà giống như mình, có thể đi qua sông không hề bị hạn chế sao?

Viên Mục Dã cảm thấy mình nhất định phải quay lại đó, nếu không sợ rằng nhóm Từ Lệ sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi đó được, nghĩ thế nên cậu quay lại nói với Đại Quân: “Chút nữa đội trưởng Đoàn quay lại anh nói với anh ấy là tôi ở trên xe buýt, không đi đâu xa, mọi người cứ ở chỗ cắm trại chờ tôi là được rồi!”

Đại Quân cuống lên: “Cậu không chờ bọn họ quay về rồi mới đi được à? Cứ biến mất rồi lại hiện ra như thế này khiến người ta không thể không lo được!”

Viên Mục Dã quay đầu cười với anh ta: “Yên tâm, tôi đi một lát sẽ trở lại!”

Đại Quân chán nản lắc đầu, sau đó đột nhiên nói: “Đúng rồi, Hoắc Nhiễm và Nam Nam đã phá giải được tin nhắn thứ hai!”

Viên Mục Dã vội hỏi: “Nội dung là gì?”

“Đừng đi!” Đại Quân trầm giọng nói.

Viên Mục Dã thở dài: “Anh Quân, tôi cam đoan sẽ đi một lát rồi quay lại!”

Trương Đại Quân trợn mắt nói: “Tôi nói là nội dung của tin nhắn thứ hai là ‘Đừng đi’!”

Viên Mục Dã sửng sò, tin nhắn đầu tiên là một dãy số tọa độ, nhưng tin nhắn thứ hai lại bảo mình đừng đi? Tin nhắn trước và sau có mâu thuẫn với nhau? Chẳng lẽ hai tin nhắn này không phải do cùng một người gửi?

Nghĩ đến điều này, Viên Mục Dã càng bước nhanh hơn, bởi vì cậu thực sự đang lo lắng cho nhóm Từ Lệ không chơi nổi Tạ Chí Hồng!

Lần nữa quay lại trên xe buýt, tình hình trong xe vẫn là cảnh đang rơi xuống sườn núi, lần này Viên Mục Dã không muốn chứng kiến những người này bị thiêu chết nên nhanh chóng đi xuống xe...

Không ngờ cậu vừa bước xuống xe đã cảm thấy bên cạnh có người... Cậu còn chưa kịp phản ứng đã thấy sau gáy đau nhói, rồi không biết gì nữa.

Chờ đến khi Viên Mục Dã tỉnh lại, phát hiện mình đang bị cột vào một thân cây, mà nút buộc trên dây thừng có nét đặc biệt, hình như cậu đã từng nhìn thấy ở đâu rồi... Lúc này có một giọng nói vang lên phía sau cậu: “Tôi đoán được cậu sẽ là một biến số, nhưng cách cậu xuất hiện quả thật rất đặc biệt!”

Viên Mục Dã thấy người đến đúng là Tạ Chí Hồng, có điều lúc này hắn đã không còn đáng vẻ hèn nhát lúc trước, giọng nói cũng trở nên độc ác hơn.

Viên Mục Dã cười lạnh: “Anh quả nhiên là giả heo ăn thịt hổ! Những vụ án năm đó đúng là do anh làm phải không? Bọn Từ Lệ cũng không đổ oan cho anh.”

Lúc này, đối phương đã đi đến trước mặt cậu, hắn cười gian ác, nói: “Cậu em này, muốn nói chuyện phải có chứng cứ, chỉ là suy đoán thì không thể coi là bằng chứng được đâu.”

Chương 542: Hiện tượng kỳ lạ

viên Mục Dã cúi đầu nhìn núi thắt trên người mình: “Tôi đã từng nhìn thấy kiểu thắt nút này trên hồ sơ của những vụ án năm đó, trên người các nạn nhân đều có kiểu thắt dây thừng này, nút buộc phía trên giống y hệt như thế này... Nếu như tôi đoán không sai thì đây là cách thắt dây thừng riêng biệt của anh.”

Tạ Chí Hồng vỗ tay và cười: “Khả năng quan sát rất tốt nhỉ? Tôi thấy cậu hợp làm cảnh sát hơn đám Từ Lệ kia đây... Đi nào, chúng ta nói chuyện chính trước, nói cho anh đây nghe xem chú làm sao đột nhiên xuất hiện được trong xe buýt, sau đó lại đột nhiên biến mất?”

Viên Mục Dã lắc lắc cái đầu nặng trĩu, sau đó lạnh lùng hỏi: “Anh đã làm gì nhóm Từ Lệ rồi?”

Tạ Chí Hồng cười khẽ, sau đó thờ ơ nói: “Chú muốn biết lần nào?”

Viên Mục Dã kinh ngạc: “Có ý gì?”

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã không hiểu thì gật gù, nói: “Xem ra chú vẫn chưa biết chỗ đặc biệt của nơi này nhỉ? Nói cho chú biết, lần này bọn Từ Lệ đã bị tôi giết chết rồi, điểm khác biệt so với lần trước dùng súng chính là, lần này tôi dùng dây thừng siết chết từng tên một... Bởi vì khẩu súng kia đã bị cậu nhật đi đưa cho chúng nó rồi.”

“Nói linh tinh, trên người họ có súng sao có thể để anh siết chết?” Viên Mục Dã hơi nghi ngờ.

Tạ Chí Hồng thở dài: “Đối với người biết rõ kịch bản sẽ phát triển theo hướng nào mà nói, muốn giết mấy người đó quá dễ dàng... bây giờ tôi chỉ hiểu kỳ làm thế nào mà cậu có thể rời khỏi nơi này? Chỉ cần cậu đưa tôi rời khỏi nơi này, có lẽ tất cả sẽ dừng lại.”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Tôi đến để cứu nhóm Từ Lệ, anh đã giết bọn họ rồi... tôi mang anh ra ngoài còn có ý nghĩa gì nữa?”

Tạ Chí Hồng dùng vẻ mặt chân thành, nói: “Đương nhiên là có ý nghĩa, cậu đừng quên tôi là người giết bọn họ, chỉ cần tôi rời khỏi nơi này, vòng lặp tiếp theo bọn họ sẽ không gặp phải tôi nữa, đương nhiên có thể sống sót!”

Mặc dù lời Tạ Chí Hồng nói rất có lý, nhưng Viên Mục Dã không tin một từ nào, bởi vì cậu thấy, nhóm Từ Lệ có thể đi vào nơi này rõ ràng cũng có điểm bất thường, đặc biệt là tin nhắn nặc danh kia.

Đầu tiên Tạ Chí Hồng đang là tội phạm bị truy nã bỏ trốn, cho dù có người nhận ra hắn thì cũng lắm đối phương chỉ báo cho cảnh sát khu vực biết hành tung của hắn, làm sao lại biết chính xác phải báo cho Từ Lệ đã phụ trách vụ án này từ mấy năm trước được?

Điều này chứng minh kẻ gọi cuộc điện thoại ấy biết rõ cả Từ Lệ lẫn Tạ Chí Hồng... Thậm chí hắn còn biết rõ sau khi nhận cuộc điện thoại này Từ Lệ nhất định sẽ chạy đến Bắc Nham.

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã không nói gì thì hung dữ bảo: “Cậu nên nghĩ cho kỹ, ngay cả cảnh sát tôi cũng dám giết chứ đừng nói gì là một người bình thường. Chỉ cần cậu dẫn tôi ra khỏi nơi này... cậu, tôi, bốn người cảnh sát Từ, chúng ta đều có thể còn sống nguyên vẹn rời khỏi đây, nếu không đừng trách tôi đồng quy vu tận với các người!”

Viên Mục Dã cười: “Anh không dám giết tôi đâu, nói thật cho anh biết, tôi là người duy nhất có thể đưa anh ra khỏi nơi này... Nhưng điều quan trọng là anh phải cam tâm tình

nguyện, nếu không cho dù anh không giết ả số là tôi, thì anh cũng vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này được.”

Nét mặt Tạ Chí Hồng biến sắc, mắt hấn đảo vòng quanh, sau đó đổi khuôn mặt khác, nói: “Tôi cũng biết người anh em có bản lĩnh này, cậu nói đi, muốn làm thế nào cậu mới đồng ý đưa anh đi?”

Viên Mục Dã nhìn sợi dây thừng trên người mình: “Để tỏ lòng thành, có phải anh nên tháo dây cho tôi trước không?”

Tạ Chí Hồng rõ ràng hơi do dự, Viên Mục Dã thấy thế thì khinh miệt nói: “Sao thế? Ngay cả mấy cảnh sát anh còn hạ được, chẳng lẽ lại sợ một người bình thường như tôi sao?”

Mắt Tạ Chí Hồng đảo quanh, sau đó cười nói: “Người anh em sao lại nói vậy, là do bọn họ muốn giết tôi, mà cậu lại có thể cứu mạng tôi, sao có thể giống nhau chứ?”

“Biết không giống còn không nhanh tháo dây trói, tôi có một thói xấu là thích ăn mềm không ăn cứng...” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Có lẽ nhìn Viên Mục Dã quả thật có dáng vẻ vô hại, cuối cùng Tạ Chí Hồng vẫn tháo sợi dây thừng trên người cậu ra... sau khi hoàn toàn tự do, Viên Mục Dã sờ lên gáy mình, mặc dù không chảy máu nhưng cũng nổi một cục to đùng.

Tạ Chí Hồng vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi người anh em, vừa rồi anh ra tay hơi nặng, cũng tại anh sợ hãi thôi, bây giờ chúng ta đi nhanh đi!”

Viên Mục Dã hừ một tiếng: “Nghĩ gì thế? Anh cho rằng tôi đi tới đi lui dễ dàng như vậy sao? Còn phải chờ thời cơ... Hơn nữa, đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ tình hình nơi này, sao có thể tùy tiện đưa anh đi chứ?”

Tạ Chí Hồng nóng lòng nói: “Người anh em ạ, nghe anh nói đi, nơi này không phải là nơi nên ở lâu! Mặc dù anh không đọc nhiều sách, nhưng có thể nhìn ra nơi này không bình thường, chúng ta vẫn nên sớm thoát thân thôi!”

Không ngờ, trong lúc hai người đang nói chuyện đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, âm thanh này rất quen thuộc với Viên Mục Dã, cậu lập tức ngẩng đầu và nhìn thấy có mấy người đang rơi từ bên trên xuống, nhưng khi họ rơi được nửa

đường thì ở giữa không trung xuất hiện một vầng sáng cực mạnh, bọc mấy người đó ở bên trong, hiện tượng vô cùng quái dị...

Trong lúc Viên Mục Dã không nhìn rõ “Hiện tượng kỳ lạ” trên đầu là chuyện gì, thì vầng sáng kia đột nhiên biến mất, những người ở trong vầng sáng đó bay ngang qua thung lũng rơi vào trong dòng sông kia.

Cùng lúc đó một chiếc xe buýt từ trên trời rơi xuống, hợp làm một cùng với chiếc xe bị thiêu rụi dưới đáy vực, lại lần nữa xuất hiện tình trạng bốc cháy rồi nổ tung...

Viên Mục Dã chạy nhanh đến, cậu biết lần này không phải là ảo cảnh, mình có thể chạm vào những hành khách kia, nên cậu muốn nhân lúc xe còn chưa bốc cháy nổ tung cứu được ai thì cứu!

Không ngờ khi Viên Mục Dã chạy đến trước xe buýt, gầm xe đã có ngọn lửa bùng lên, lúc này xe đã bị rơi đến biến dạng nghiêm trọng, chờ đến khi Viên Mục Dã vất vả đập được cửa xe ra, thì trong xe đã bị lửa bao kín!

Đến tận khi cậu bị Tạ Chí Hồng kéo ra xa, mới bắt lực nhìn những người trên xe, lòng đầy tiếc nuối...

“Thời gian đến trước thời hạn!” Tạ Chí Hồng nói.

Đúng như vậy... Viên Mục Dã cũng chú ý đến điểm này, lần này thời gian bốc cháy và phát nổ của chiếc xe đã nhanh hơn lần trước mấy phút, chính vì mấy phút này mà Viên Mục Dã không thể cứu được bất cứ hành khách nào.

Lúc này tiếng kêu thảm thiết từ trong xe vang lên không dứt, Viên Mục Dã thực sự không chịu nổi nữa, đành phải quay người rời đi, muốn đến cạnh sông cứu đám Từ Lệ...

Chương 543: Người tố cáo

khi Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn về phía con sông, cậu giật mình phát hiện rõ ràng lúc trước con sông không ở vị trí này, sao chỉ trong chớp mắt đã chạy đến chỗ không xa sau lưng họ thế?

Viên Mục Dã sửng sốt vài giây rồi nghĩ tới việc đi cứu người, kết quả Tạ Chí Hồng lại giữ chặt cậu: “Không sao đâu, tự bọn họ sẽ lên bờ... Không tin thì cậu đợi lát nữa sẽ biết!”

Viên Mục Dã nửa tin nửa ngờ nhìn xuống sông. Con sông lớn đầy đầm Từ Lệ lên trước từng chút một, mà bãi sông nơi con sông lớn đi qua lại vô cùng khô ráo, không để lại dù chỉ một vệt nước.

Cùng lúc đó, một vài vật phẩm lần lượt xuất hiện trên bờ sông, trong đó có khẩu súng lục mà Viên Mục Dã nhìn thấy trước đó... Tất nhiên khẩu súng này không thể rơi vào tay Tạ Chí Hồng, vì thế cậu giành trước một bước, bước đến nhặt khẩu súng lục lên.

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã lại nhặt được khẩu súng lục lần nữa, vẻ mặt lập tức cảnh giác, sợ cậu sẽ giơ lên bắn cho mình một phát bất cứ lúc nào. Nhưng Viên Mục Dã vốn không liếc nhìn Tạ Chí Hồng lấy một cái, cậu chỉ kiểm tra sơ số đạn trong băng, sau đó giắt súng bên hông: “Giờ nên kể cho tôi nghe toàn bộ sự việc mà anh biết đi, tôi không tin đầm Từ Lệ sẽ chạy đến đây bắt anh mà chẳng có nguyên do gì đâu!”

Sắc mặt của Tạ Chí Hồng hơi thay đổi, có lẽ hẳn không ngờ Viên Mục Dã lại khó chơi thế. Hắn do dự một lát rồi mới trầm giọng hỏi: “Cậu có ý gì?”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Biết vụ án năm đó do Từ Lệ phụ trách, lại có thể gọi chính xác tới số điện thoại ở văn phòng của anh

ấy... người tố cáo nặc danh kia chính là anh đúng không?”

“Tôi không biết cậu đang nói gì cả!” Tạ Chí Hồng ngoảnh đầu sang một bên, cố tình lảng tránh ánh mắt của Viên Mục Dã.

Thấy thế, Viên Mục Dã tiếp tục nói: “Lúc trước tôi còn cảm thấy hơi lạ, nếu chỉ là người tố cáo bình thường tại sao không báo cho cảnh sát địa phương mà cố tình muốn bỏ gần tìm xa, gọi cho Từ Lệ? Hiện giờ nghĩ lại, chắc hẳn anh là người đầu tiên bị nhốt trong vòng lặp này phải không? Để mình có thể thoát thân, anh mới kéo Từ Lệ vào!”

Tạ Chí Hồng đau khổ ôm lấy đầu: “Tôi cũng bất đắc dĩ nên mới làm như vậy. Tôi có thể gọi điện thoại cho ai được chứ? Cậu cũng biết hoàn cảnh của tôi rồi đấy, họ hàng và bạn bè vừa nghe thấy tôi là cúp máy ngay, tôi cũng chẳng còn cách nào khác mới nghĩ đến Từ Lệ!”

Hóa ra ngay từ đầu đúng là chỉ có một mình Tạ Chí Hồng bị nhốt trong vòng tuần hoàn vô hạn này. Mỗi ngày hắn đều phải chịu đựng cái chết của mình một lần, mặc dù rõ ràng hắn biết tiếp theo sẽ xảy ra điều gì nhưng không hề có cách nào thay đổi được tất cả...

Mãi đến một lần hắn đột nhiên nghĩ ra rằng nếu kéo thêm một người nữa vào, có phải có thể phá vỡ tình trạng khó khăn trước mắt hay không? Vì thế hắn bèn gọi điện thoại tố cáo nặc danh cho Từ Lệ, tự mình tố cáo tung tích của mình để dụ đám Từ Lệ cắn câu.

Có lẽ Tạ Chí Hồng không biết người khác, nhưng hắn hiểu rất rõ Từ Lệ. Năm xưa chính Từ Lệ là người bám mãi hắn không chịu buông tha, cho nên chỉ cần Từ Lệ biết tung tích của hắn thì chắc chắn sẽ tìm tới ngay.

Sự việc cũng phát triển theo đúng hướng Tạ Chí Hồng đoán. Sự tham gia của nhóm Từ Lệ quả thật đã phá vỡ cục diện vốn có, nhưng hắn không ngờ, bản thân mình bày mưu đặt kế hết mọi bề, còn vào bển xe cố ý dụ nhóm Từ Lệ đến khúc cua Quỷ Kiến Sầu, cuối cùng kết quả lại là, vòng lặp của hắn đã ngừng thật, nhưng hắn cũng bị nhốt trong không gian này mãi mãi...

Nói tới đây, Tạ Chí Hồng còn sợ Viên Mục Dã không tin nên chỉ một ngón tay vào con sông đôi diện: “Trong bốn người họ,

tên cao to kia bò lên bờ trước tiên, sau đó là Từ Lệ, tiếp theo là người gầy mặc áo thun sọc, cuối cùng là thằng nhóc hơi béo kia... Tôi đã nhìn tất cả những điều này không biết bao nhiêu lần rồi.”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn xuống dưới sông thì thấy quả nhiên bốn người Từ Lệ bò lên bờ theo đúng thứ tự mà Tạ Chí Hồng nói. Nhưng như vậy cũng chỉ có thể chứng minh Tạ Chí Hồng đã xem cảnh này vô số lần chứ không thể chứng minh tính chân thật trong lời nói của hắn.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vặn hỏi lạnh tanh: “Nói cách khác, anh xem bao nhiêu lần rồi giết bọn họ bấy nhiêu lần đúng không?”

Nghe vậy, ánh mắt Tạ Chí Hồng hơi u ám: “Cũng không thể hoàn toàn trách tôi, dù sao bọn họ vẫn sẽ sống lại một lần nữa, không thử thì làm sao biết cách này có được hay không?”

Viên Mục Dã nghe cái lý do thoái thác nửa thật nửa giả của Tạ Chí Hồng, cậu cần phải phân tích ra một vài manh mối có ích trong đó. Đầu tiên cậu cho rằng Tạ Chí Hồng nói ngay từ đầu mình cũng bị nhốt lại là sự thật, nếu không hắn sẽ không cần phải ăn no rừng mỡ mà gọi điện thoại cho tay cảnh sát luôn muốn bắt mình.

Đúng như lời Tạ Chí Hồng nói, sau khi nhóm Từ Lệ bị kéo vào thì lập tức rơi vào vòng lặp vô hạn, còn bản thân Tạ Chí Hồng lại ngừng tuần hoàn, nhưng cũng không thể thoát khỏi đây...

Như vậy chứng minh điều gì? Chứng minh rằng hắn cũng chưa tìm được nguyên nhân căn bản mà không gian này tồn tại. Viên Mục Dã đoán có lẽ mọi chuyện có liên quan đến vàng sáng khi nhóm Từ Lệ rơi xuống, có lẽ thứ kia chính là nguồn gốc vấn đề. Có điều cho tới bây giờ cậu vẫn chưa rõ vàng sáng quái lạ kia rốt cuộc là thứ gì.

Tuy nhiên có thể chắc chắn một điều rằng, dù Tạ Chí Hồng hay bốn người Từ Lệ, thậm chí bao gồm cả những người ở trong chiếc xe buýt kia... lý do bọn họ ở trong hai không gian song song là bởi vì tất cả bọn họ đều đã từng bị vàng sáng đó bao bọc.

Mà hình như tình huống của hành khách trong xe buýt khác với nhóm người Từ Lệ. Mặc dù những hành khách đó cũng xuất hiện ở trong hai không gian, nhưng lại không bị nhốt ở đây. Số phận của bọn họ như đã bị bấm tạm dừng. Bất kể sau này có bao nhiêu người bước vào đều không thay đổi được kết quả một tốp trong bọn họ bị thiêu sống, còn một tốp khác may mắn sống sót.

Viên Mục Dã thâm hiểu rõ, sự xuất hiện của cậu không thay đổi được kết cục của 15 người kia, nhưng lại có thể thay đổi kết cục của nhóm Từ Lệ, bởi vì bốn người bọn họ mới là người bị ép kéo vào trong vòng tuần hoàn này...

Tuy nhiên bây giờ còn có một vấn đề chưa làm rõ, đó là rốt cuộc hai tin nhắn kia do ai gửi? Ngay khi Viên Mục Dã chìm trong suy nghĩ sâu xa, trong lúc vô tình cậu quét mắt sang thì thấy Tạ Chí Hồng dường như đang nhặt một thứ gì đó lên khỏi mặt đất.

Lúc này Viên Mục Dã giả vờ nhìn giờ, nhưng thật ra là quan sát Tạ Chí Hồng ở bên cạnh đang làm gì bằng màn hình của đồng hồ thông minh... Kết quả cậu phát hiện đối phương đang cầm điện thoại di động của Từ Lệ!

Nhất thời Viên Mục Dã đã hiểu, hóa ra tin nhắn thứ nhất là do Tạ Chí Hồng gửi cho cậu vào ngay lúc này, hoá ra cũng là cái đồ chết bầm này kéo mình vào! Chẳng qua thời gian và cách thức Viên Mục Dã đi vào khác với tất cả bọn họ mà thôi...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cũng không khách sáo với Tạ Chí Hồng nữa. Cậu rút súng lục ra nhắm thẳng vào Tạ Chí Hồng: “Anh làm gì đấy?”

Chương 544: Tin nhắn

Đối mặt với họng súng đen ngòm trước mắt, Tạ Chí Hồng căng thẳng nói: “Tôi đang thử gửi tin nhắn xin giúp đỡ...”

“Gửi cho tôi chứ gì?” Viên Mục Dã hừ lạnh.

Tạ Chí Hồng không ngờ suy nghĩ của mình bị Viên Mục Dã nhìn thấu nên cười mỉa: “Người anh em à, cậu nói cái gì thế? Không phải cậu đang ở ngay trước mắt tôi đây sao? Tôi gửi tin nhắn cho cậu làm gì?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Hình như hơi có lý đấy, nhưng anh đừng quên, làm sao có thể giải thích sự việc theo lẽ thường tình ở trong không gian này được? Ở đây, không gian và thời gian vốn đã đan chéo sai vị trí, mặc dù tôi cũng không biết tại sao anh có thể gửi tin nhắn đi, nhưng cũng không thể chối bỏ sự thật tin nhắn là do anh gửi.”

Lần này Tạ Chí Hồng cam chịu rũ hai vai xuống, cúi đầu nhìn dưới chân, dường như đang suy xét gì đó, trong lòng Viên Mục Dã biết rõ thằng cha này là một kẻ cực kỳ nguy hiểm, cho nên từ đầu đến cuối cậu đều không dời họng súng đi...

Một lát sau, Tạ Chí Hồng cười khục khục: “Mẹ nó, thằng nhóc nhà cậu đúng thật là khó chơi. Cậu nói đúng, tin nhắn là do tôi gửi, không chỉ mỗi lúc này mà tôi đã gửi từ mấy lần đầu khi Từ Lệ bắt đầu vòng tuần hoàn rồi, hơn nữa mỗi lần đều có thể gửi đi, cậu nói xem có phải rất thú vị không hả?”

Viên Mục Dã im lặng, lát sau mới nói: “Nếu anh có thể gửi tin nhắn đi, tại sao không gửi tin cầu cứu ra bên ngoài, anh gửi cho tôi làm gì?!”

Tạ Chí Hồng bật cười lạnh tanh, sau đó chỉ vào mình và hỏi lại Viên Mục Dã: “Tôi ư? Một tội phạm đang lẩn trốn ư? Gửi tin

nhấn cầu cứu á? Chuyện của tôi tự tôi rõ ràng, bị bắt là chết, dù sao cũng là chết, tôi thà rằng chết ở đây...”

Viên Mục Dã không muốn đánh giá quá nhiều về hành vi ích kỷ của Tạ Chí Hồng, chẳng qua cậu rất tò mò, tại sao đối phương lại nghĩ đến việc gửi tin nhắn cho cậu ngay từ khi cậu còn chưa xuất hiện?

Tạ Chí Hồng nghe nghi vấn của Viên Mục Dã xong thì cười đáp: “Còn không phải nhờ ơn Từ Lệ à? Anh ta ghi chú tên cậu là người liên lạc khẩn cấp trong điện thoại!”

Viên Mục Dã thâm mắng mẹ nó, sau đó chọc súng vào Tạ Chí Hồng: “Được rồi, tôi cũng hỏi xong vấn đề của mình, anh qua sông trước đi!”

Lúc này nhóm Từ Lệ ở bờ bên kia cũng đã phát hiện bóng dáng của hai người Viên Mục Dã và Tạ Chí Hồng, bắt đầu dĩ là bọn họ không thể bơi tới nổi cho nên chỉ đành đứng ở bờ đối diện mà lo lắng suông...

Thấy Viên Mục Dã bảo mình qua sông trước, hình như Tạ Chí Hồng không tự nguyện cho lắm, nhưng súng nằm trong tay ai thì người đó có quyền lên tiếng, cho nên hắn chỉ đành ngoan ngoãn làm theo. Đến khi Tạ Chí Hồng bơi tới bờ bên kia, tất nhiên là bị nhóm Từ Lệ chực sẵn bên đó bắt lại. Viên Mục Dã thấy thế mới cất súng, nhảy xuống sông bơi qua bờ đối diện.

Ai ngờ cậu vừa mới lên bờ đã nghe Từ Lệ mặt trắng bợt hỏi một cách gấp gáp: “Cậu không nhận được tin nhắn của tôi ư? Sao cậu còn ở đây vậy?”

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã ngó ra vì câu hỏi của Từ Lệ: “Tin nhắn gì? Không phải anh nói anh chưa từng gửi tin nhắn ư?”

Từ Lệ vội vã giải thích: “Trước đó tôi phát hiện cái tên Tạ Chí Hồng này giấu điện thoại di động của tôi trong người. Tôi mở ra xem thì thấy bên trong có một tin nhắn gửi cho cậu, nội dung là một cụm tọa độ. Tôi nghi ngờ tên đó cố ý muốn dụ cậu tới, cho nên tôi gửi thêm cho cậu một tin nhắn nữa bảo cậu đừng tới!”

Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu tại sao hai tin nhắn từ cùng một số lại có nội dung khác nhau, nên trầm giọng nói: “Anh

ngốc à? Nếu tôi không tới, mấy người các anh sẽ thật sự phải chết ở đây đây!”

“Chết ở đây ư? Làm gì đến mức đó? Chẳng qua chúng tôi chỉ đi ngủ là quay trở lại ngày hôm qua mà thôi... Nào có nghiêm trọng như cậu nói?” Từ Lệ khẽ giật mình.

Viên Mục Dã phát hiện dường như đội Từ Lệ không biết mỗi lần bắt đầu lại đều là do bọn họ bị Tạ Chí Hồng giết chết, xem ra ký ức của bọn họ có một chút lệch lạc sau khi bắt đầu lại.

Đối với chuyện này, tạm thời Viên Mục Dã cũng không biết giải quyết như thế nào, cậu đành phải chỉ vào Tạ Chí Hồng rồi nói với đám Tiểu Triệu và Tiểu Vương: “Trông chừng gã này, không được rời khỏi tầm mắt các cậu, biết chưa?”

Tiểu Triệu lập tức cười đáp: “Yên tâm đi anh Viên, em bảo đảm không để cho hắn chạy nữa đâu!”

Sau đó Từ Lệ gọi Viên Mục Dã sang một bên rồi hỏi nhỏ: “Rốt cuộc sao lại thế này? Sao cậu lại ở cùng Tạ Chí Hồng?”

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Chuyện này không thể nói rõ chỉ bằng một hai câu. Trước tiên anh cho tôi biết, sau khi tôi qua sông đã xảy ra những gì?”

Đầu tiên Từ Lệ có vẻ mặt mờ mịt, sau đó cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Ban đầu tôi phát hiện điện thoại di động trên người Tạ Chí Hồng, biết tin nhắn thứ nhất cậu nói là do hắn gửi, bởi vì không biết tên này có âm mưu gì nên tôi gửi thêm cho cậu một tin nhắn bảo cậu đừng tới. Nói ra cũng lạ, tôi gửi tin nhắn cho cậu xong lại gửi thêm tin nhắn cầu cứu cho người đồng hành với tôi ở Bắc Nham nhưng không biết tại sao dù có cố sống cố chết thế nào cũng không gửi đi được, cứ như điện thoại di động của tôi chỉ có tín hiệu lúc gửi tin cho cậu thôi vậy.”

“Sau đó thì sao? Gửi tin nhắn xong lại xảy ra chuyện gì nữa?” Viên Mục Dã tiếp tục truy hỏi.

Không biết tại sao mà có vẻ Từ Lệ rất mơ hồ về đoạn ký ức đó, anh ta suy nghĩ hồi lâu rồi hốt hoảng nói với Viên Mục Dã: “Sao tôi không nhớ nổi gì thế này?”

Viên Mục Dã vỗ bả vai anh ta: “Thôi, trước hết đừng nghĩ nữa. Tuy nhiên, anh phải nhớ kỹ một điều, nếu Tạ Chí Hồng có

hành vi nào quá khích, nhất định anh phải quyết đoán một chút! Hiểu chưa?”

Nói xong, Viên Mục Dã giao khẩu súng lục cho Từ Lệ. Ý nghĩa ngầm trong câu nói của cậu là, nếu Tạ Chí Hồng có hành động gì khác thường, Từ Lệ nên quyết đoán bắn gục hắn ngay.

Sắc mặt của Từ Lệ thay đổi, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời Viên Mục Dã như thế nào. Thật ra cũng không thể trách anh ta, dầu sao là cảnh sát, mặc dù lúc thực hiện nhiệm vụ đúng là sẽ xảy ra trường hợp bắn chết tội phạm, nhưng đó đều là lựa chọn bắt buộc dĩ khi gặp tình huống bất ngờ. Anh ta chưa từng gặp phải kiểu vừa đến đã chặn lại đánh như tử đối phương.

Viên Mục Dã thấy Từ Lệ có vẻ do dự, bèn nói một cách bắt buộc: “Lý do các anh bị nhốt ở đây là bởi vì Tạ Chí Hồng, hắn mới là người đầu tiên rơi vào vòng lặt! Để giải thoát cho mình, Tạ Chí Hồng gọi điện thoại tự tố cáo bản thân, cho nên nhóm các anh mới gặp phải hoàn cảnh trước mắt...”

Mặc dù chuyện này nghe hơi khó tin, nhưng đội Từ Lệ đã rơi vào vòng tuần hoàn không ngừng nghỉ nên cũng không có gì là không thể tin tưởng.

“Có cách nào giải quyết được không?” Từ Lệ trầm giọng hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra, thời gian và không gian ở đây đều bị rối loạn. Tôi cũng không biết nên tìm manh mối theo hướng nào... Có điều anh Từ yên tâm, nếu tôi có thể vào, tất nhiên sẽ nghĩ cách đưa tất cả các anh bình an ra ngoài.”

Chương 545: Hồ thiên thạch

Mặc dù ngoài miệng nói thế nhưng bản thân Viên Mục Dã cũng không biết hoàn cảnh ở đây rốt cuộc là thế nào? Tuy nhiên, hiện giờ có thể chắc chắn một điều là cậu có thể tự do qua lại giữa hai không gian, nhưng lại chưa chắc có thể đưa đội Từ Lệ ra.

Hơn nữa, vấn đề lớn nhất trước mắt là, “lối ra vào” của Viên Mục Dã giữa hai thời không đều ở trên chiếc xe buýt kia, nhưng đội Từ Lệ lại không thể bơi qua con sông dài vắt ngang thung lũng thì làm sao có thể trở lại chiếc xe buýt kia với Viên Mục Dã được?

Nghĩ tới nghĩ lui, Viên Mục Dã đều cảm thấy khả năng đưa đội Từ Lệ đi theo rất nhỏ, vẫn phải tìm ra chỗ mấu chốt của bản thân sự việc thì mới có thể giải quyết tận gốc rễ vấn đề...

Nhưng Viên Mục Dã đã từng cẩn thận quan sát không gian này. Cậu thật sự không nhận ra rốt cuộc có vấn đề ở chỗ nào, hơn nữa ở đây, cậu chẳng có sự giúp đỡ nào có ích cả. Cho nên, tới bây giờ cậu vẫn chỉ có thể mù mà mù mò.

Cuối cùng Viên Mục Dã quyết định vẫn nên quay về không gian hiện thực trước, nói gì thì nói ở đó còn có thành viên của số 54, thật sự không được thì liên hệ với lão Lâm, xem anh ta có ý kiến gì với loại tình huống này không.

Quyết định xong, Viên Mục Dã nói khẽ với Từ Lệ: “Anh Từ, tôi còn phải quay về bên kia sông một chuyến. Anh nhớ kỹ, trước khi tôi trở lại, tuyệt đối không thể thả Tạ Chí Hồng ra đâu!”

Từ Lệ tỏ vẻ mình hiểu rõ, khẳng định rằng sẽ trông chừng gã này chặt chẽ!

Mặc dù Viên Mục Dã đã được Từ Lệ cam đoan thêm lần nữa trước khi đi, nhưng trong lòng cậu vẫn không yên tâm tẹo nào, cho nên cậu cần phải đi sớm về sớm mới được. Bởi vì nồm nóng trong lòng nên lần này Viên Mục Dã cũng không dừng lại quá lâu trên chiếc xe buýt, mà chỉ đi ngang qua hiện trường mấy bước rồi xoay người xuống xe.

Giống như dự đoán, khi Viên Mục Dã xuống xe lần nữa, chiếc xe buýt sau lưng đã biến thành khung xe bị đốt trụi, mà đội Đoàn Phong cũng đang ngồi ở bên cạnh đồng lửa trại chờ cậu.

Lần này Viên Mục Dã trở về không nhìn thấy cảnh sát Giả và Phó Anh Bác, chắc là Đoàn Phong đã đuổi bọn họ về lều ngủ trước rồi, nếu không còn phải tốn nước miếng giải thích hành vi “xuất quỷ nhập thần” của Viên Mục Dã nữa...

Vừa thấy Viên Mục Dã xuống xe buýt, Đoàn Phong lập tức đứng dậy hỏi: “Cậu đã trở lại rồi, rốt cuộc tình hình thế nào?”

Viên Mục Dã kể lại ngắn gọn chuyện có hai không gian song song và nhóm Từ Lệ bị nhốt như thế nào cho đội Đoàn Phong nghe một lượt. Hoắc Nhiễm vừa nghe nói có hai không gian song song tồn tại là hai mắt lập tức tỏa sáng: “Anh, anh có thể dẫn em theo xem thử không?”

Viên Mục Dã cười gượng đáp: “Tôi đâu chỉ muốn dẫn cậu đi, tôi còn muốn đưa tất cả mọi người qua đó cơ. Đáng tiếc là trước mắt tôi vẫn chưa có bản lĩnh đó, chỉ có thể một mình đi tới đi lui thôi.”

Đoàn Phong ngẩng đầu nhìn lên giữa không trung: “Cậu nói là bên trên kia có một vầng sáng quái lạ ư?”

Viên Mục Dã gật đầu đáp: “Đúng vậy, lúc trước Tạ Chí Hồng bị nhốt, tiếp đó là 15 hành khách rõ ràng đã chết rồi lại còn sống và cả sự mất tích của nhóm Từ Lệ... Chắc hẳn toàn bộ đều có liên quan đến vầng sáng kia, có điều hiện giờ tôi vẫn chưa làm rõ rốt cuộc vầng sáng kia là thứ gì.”

Nghe xong, Hoắc Nhiễm cũng ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Lúc trước nghe anh Phó nói mấy trăm năm trước đã từng có thiên thạch rơi xuống đây, liệu vầng sáng kia có liên quan đến thiên thạch không?!”

Trương Khai lắc đầu: “Nếu là thiên thạch, vậy chắc chắn dù lớn hay nhỏ đều phải rơi trên mặt đất. Tôi đã từng đọc rất nhiều tin tức về thiên thạch khắp nơi trên thế giới, thông thường phần lớn việc lạ đều xảy ra ở gần hồ thiên thạch, nhưng nói thế nào cũng không thể chạy lên bầu trời được chứ?”

Viên Mục Dã biết lời Trương Khai nói không phải không có lý, nếu thật sự là vấn đề của thiên thạch, nơi xảy ra việc lạ trước hết thường là ở vùng đất có thiên thạch rơi xuống, suy cho cùng thiên thạch không thể nào dừng lại ở giữa không trung để giải phóng năng lượng được!

Cuối cùng Đoàn Phong phải gọi điện thoại vệ tinh cho lão Lâm để xin anh ta cố vấn về chuyện khu vực có thiên thạch rơi xuống. Nghe xong, lão Lâm bảo Hoắc Nhiễm dò tìm thử vị trí xuất hiện vầng sáng mà Viên Mục Dã nhìn thấy bằng flycam cậu ta mang theo, xem xem nơi đó có tấm màn năng lượng nào không...

Kết quả vừa đưa máy dò tìm lên là nó đã phát báo động. Hoắc Nhiễm vừa thấy số liệu năng lượng truyền về đã hoảng sợ, lập tức lắp bắp báo cáo tình hình với lão Lâm.

Tiếp theo, lão Lâm lại kiểm tra một vài tài liệu ở bên phía anh ta rồi cuối cùng đưa ra kết luận là, hơn bốn trăm năm trước, đúng là nơi này có ghi chép về việc thiên thạch rơi xuống, hơn 200 năm sau lại từng xảy ra động đất với quy mô nghiêm trọng...

Cho nên, theo lão Lâm phán đoán, vị trí thật sự mà thiên thạch rơi xuống lúc ấy ắt hẳn là vị trí của vầng sáng mà Viên Mục Dã nhìn thấy. Nhưng bởi vì sau này địa chất chuyển động, làm cho mặt đất lõm xuống, cho nên mới hình thành hẻm núi có hai sườn đều là vách đá và tấm màn năng lượng giữa không trung.

Nhưng vấn đề hiện giờ là phải làm thế nào mới có thể cứu đội Từ Lệ ra? Không bàn đến việc có thể đưa bọn họ về hiện thực từ chiếc xe buýt hay không, cho dù có thể... bọn họ cũng không qua được con sông lớn kia!

Đề nghị của Đoàn Phong là giết chết Tạ Chí Hồng vốn nên bị xe buýt tông chết, bởi vì tất cả sai lầm đều bắt đầu từ hắn, chỉ

khi hắn trở lại quỹ đạo mới có thể làm thời không lệch lạc trở lại đúng vị trí của từng người.

Hơn nữa, dù loại dấu hiệu thể hiện rõ ràng, thật ra ban đầu chỉ có một mình Tạ Chí Hồng bị xe buýt tông chết, nhưng bởi vì đúng lúc hắn rơi từ vách đá xuống bị vàng sáng năng lượng của thiên thạch bao bọc lấy... cho nên mới bị lặp đi lặp lại một ngày trước khi chết.

Tiền sĩ Lâm giữ ý kiến trung lập về điều này, không đồng ý cũng không phản đối. Nhưng anh ta cũng không bảo đảm giết chết Tạ Chí Hồng rồi thì chắc chắn có thể cứu những người đang bị nhốt ra.

Vừa nghe lão Lâm nói như vậy, Đoàn Phong trầm mắng “Đệch”, sau đó lại đánh mắt cho Viên Mục Dã, ra hiệu cậu đừng nghe lão Lâm nói mấy câu nước canh sông đó!

Trong thâm tâm Viên Mục Dã hiểu rõ, quyết định cuối cùng vẫn phải do chính mình đưa ra mới được, vì chẳng ai trong số họ có thể đi vào không gian song song kia thay cho bản thân cậu...

Ăn tạm vài miếng bánh quy dinh dưỡng để bổ sung năng lượng xong, Viên Mục Dã xoay người đi về phía chiếc xe buýt... Ai ngờ lúc này cậu bị Đoàn Phong gọi lại. Quay đầu nhìn lại, cậu thấy Đoàn Phong rút con dao quân dụng giắt ở cẳng chân ra và ném cho Viên Mục Dã: “Mang theo cái này mà phòng thân. Nhớ kỹ, đến lúc máu chót không thể nương tay, biết chưa?”

Viên Mục Dã đón con dao và cười đáp: “Yên tâm đi, lòng tôi hiểu rõ mà...”

Khi bước ra khỏi chiếc xe buýt lần nữa, sắc trời bên ngoài đã tối. Viên Mục Dã phát hiện mỗi lần mình đi đi về về, thời gian giữa hai không gian đều phải lệch đi vài tiếng đồng hồ, nhưng mà thời gian trên đồng hồ lại luôn khớp với đội Từ Lệ. Nói cách khác, mặc dù nhóm Từ Lệ bị mắc kẹt trong không gian xa lạ này, nhưng thời gian của họ vẫn đồng bộ với thực tế.

Chương 546: Vòng tròn

Mặc dù Viên Mục Dã cũng không biết điều này có nghĩa là gì, nhưng cậu mơ hồ cảm thấy có lẽ đây là dấu hiệu tốt cho việc đội Từ Lệ có thể trở lại một không gian khác, thể hiện bọn họ cũng không bị tách rời hoàn toàn với không gian thực...

Sau khi suy nghĩ cẩn thận điều này, Viên Mục Dã nhanh chóng đi về phía con sông lớn cách đó không xa. Cậu muốn nhanh nhanh tụ họp với nhóm Từ Lệ, bởi vì trong lòng cậu vẫn không yên tâm về Tạ Chí Hồng. Đối với mấy người Từ Lệ mà nói, từ đầu đến cuối hẳn luôn là một tồn tại trí mạng... Vì thế Viên Mục Dã nhảy luôn xuống sông, thừa dịp bóng đêm bơi sang bên kia sông lặng yên không một tiếng động.

Sau khi lên bờ, đầu tiên Viên Mục Dã cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh một lượt. Cậu không nhìn thấy ánh sáng, nhưng nếu bốn người đội Từ Lệ muốn qua đêm ở hẻm núi, không thể nào không nhóm lửa sưởi ấm, rõ ràng điều này hơi khác lẽ thường.

Đi được hai bước, mùi máu tươi xộc vào xoang mũi của Viên Mục Dã, cậu vội vã đi tìm theo mùi, kết quả đúng lúc này cậu lại nghe thấy tiếng súng!

Quả nhiên là sợ cái gì thì tới cái đó, khi Viên Mục Dã bước vào rừng, cậu thấy cả đội của Từ Lệ đều ngã xuống dưới đất trong vũng máu, một bóng người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm...

Viên Mục Dã thấy thế chạy nhanh qua kiểm tra tình trạng của mấy người Từ Lệ, đáng tiếc chỉ có Tiểu Triệu còn thoi thóp. Cậu ta thấy Viên Mục Dã đã trở lại bèn gắng hết sức nói: “Anh Viên, em... em vừa nổ súng... bắn... bắn tên kia bị thương...”

Nói xong câu đó, Tiểu Triệu khép mắt lại tắt thở.

Viên Mục Dã thầm hỏi hận sao mình không trở về sớm một bước chứ? Giờ thì hay rồi, tất cả đội của Từ Lệ đều bị giết, Tạ Chí Hồng cũng chạy mất. Sớm biết rằng sẽ có kết quả này, lần trước cậu nên làm thịt tên Tạ Chí Hồng kia ngay và luôn!!

Ai ngờ ngay khi Viên Mục Dã đang tràn đầy tự trách trong lòng, cậu lại thấy xác của mấy người Từ Lệ dần trở nên trong suốt, cho đến cuối cùng biến mất hoàn toàn... Thậm chí trên mặt đất không chừa lại một vết máu, như thể bọn họ chưa từng xuất hiện.

Trong thâm tâm Viên Mục Dã biết rõ mấy người Từ Lệ lại bắt đầu một vòng lặp mới. Bây giờ cậu cũng đã suy nghĩ cẩn thận hoàn toàn, nếu không có sự can thiệp của mình... cuối cùng mặc kệ như thế nào mấy người Từ Lệ đều sẽ bị Tạ Chí Hồng giết chết. Vì thế cậu quyết định lấy con dao quân dụng của Đoàn Phong ra, đuổi theo hướng bóng người biến mất.

Với bản lĩnh hiện giờ của Viên Mục Dã, nếu thật sự quyết tâm muốn giết một người, không có ai cậu không giết được, mà giờ đây điều đầu tiên cậu cần phải làm là tìm được Tạ Chí Hồng...

Mặc dù trước mắt, không gian đang trong trạng thái trời tối, nhưng muốn tìm được một người đã bị thương chỉ là một bữa ăn sáng đối với Viên Mục Dã, cho dù đối phương chạy trốn tới chân trời góc biển thì cậu vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí để tìm cho bằng được.

Hơn nữa, xem lượng máu chảy trên mặt đất, phát súng của Tiểu Triệu chắc hẳn đã bắn vào chỗ hiểm của Tạ Chí Hồng, cho nên dù Viên Mục Dã không ngửi thấy mùi máu tươi, cậu cũng có thể đi theo vết máu trên mặt đất để lần theo.

Ai ngờ Viên Mục Dã đuổi theo về phía trước được một đoạn thì thấy cách đó không xa lại có một chiếc xe buýt bị rơi khác. Cậu chạy đến gần xem xét thì thấy Tạ Chí Hồng đang ngồi bên trong, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt...

Nhìn từ bên ngoài vào, Viên Mục Dã cũng không thể chắc chắn Tạ Chí Hồng còn sống hay đã chết. Mà lúc này điều làm cậu càng tò mò hơn là, tại sao ở đây còn có một chiếc xe buýt

y hết nữa? Chẳng lẽ, toàn bộ không gian dưới đáy thung lũng này là một vòng tròn khép kín ư? Chỉ cần đi mãi về phía trước là cuối cùng có thể trở lại điểm ban đầu?

Bởi vì trong lòng không chắc chắn lắm, cho nên Viên Mục Dã cũng không lên xe ngay, vì nếu chiếc xe buýt này là chiếc khiến cậu xuyên không đến đây... bây giờ cậu lên xe sẽ đúng lúc trùng kế của Tạ Chí Hồng.

Vì thế Viên Mục Dã không hề hoang mang tìm tảng đá ngồi xuống, sau đó nhìn Tạ Chí Hồng trên xe, muốn xem thử rốt cuộc hắn có thể giả vờ tới bao giờ? Quả nhiên chẳng được bao lâu, cậu thấy Tạ Chí Hồng vừa rồi còn nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở mắt ra, nhìn Viên Mục Dã bằng vẻ mặt khiêu khích, dường như đang khoe mẽ rằng mình lại giết nhóm Từ Lệ một lần nữa...

Mặc dù tức giận nhưng Viên Mục Dã không phải ngu ngốc, cậu biết Tạ Chí Hồng đang cố ý chọc giận mình, muốn mình lên xe tìm hắn tính sổ... Nhưng chỉ cần Viên Mục Dã vừa lên xe, không gian ngoài xe sẽ lập tức thay đổi, đến lúc đó tất nhiên cũng sẽ đưa Tạ Chí Hồng cùng về không gian hiện thực.

Cho nên Viên Mục Dã càng không theo ý của hắn mà cứ ngồi yên không nhúc nhích nhìn Tạ Chí Hồng, mặt không cảm xúc... Hơn nữa trong thâm tâm, Viên Mục Dã vô cùng rõ ràng, Tạ Chí Hồng không thể kiên trì được bao lâu, nếu còn tiếp tục kéo dài như vậy, cuối cùng hắn chỉ có thể chết vì chảy máu quá nhiều.

Lòng ham sống mạnh mẽ cuối cùng đã chiến thắng hết thảy, để có thể sống sót, Tạ Chí Hồng đành kéo cơ thể bị thương xuống khỏi xe buýt, quỷ kế lừa Viên Mục Dã lên xe của hắn ta đã thất bại.

Viên Mục Dã liếc sơ vết thương trên người đối phương, sau đó cẩn thận ngửi hơi thở mỏng manh trong không khí rồi nói: “Phát súng của Tiểu Triệu đã bắn trúng vào nội tạng, bây giờ khoang bụng của anh đang tích đầy máu. Với lượng xuất huyết trước mắt, không cần đến nửa tiếng là anh đã tạch rồi.”

Ai ngờ Tạ Chí Hồng nghe xong lại cười lạnh: “Làm thật cậu chẳng cần đến nửa tiếng, tôi cũng chẳng mất sức mấy khi đối phó với bốn người Từ Lệ chứ nói gì tới cái thân bé tí này của

cậu? Nhưng tôi cũng không muốn làm cậu bị thương, chẳng lẽ chúng ta không thể cùng nhau rời khỏi đây rồi hằng nói hay sao?”

Mặc dù Viên Mục Dã không biết làm sao Tạ Chí Hồng bật lại được cả bốn người Từ Lệ cùng một lúc, có điều trên tài liệu về Tạ Chí Hồng ghi rõ, thời trẻ hắn là ngư dân, như vậy sức lực và tố chất cơ thể đều mạnh hơn người thường. Hơn nữa, hắn luôn luôn giỏi giả vờ, cho nên nhóm Từ Lệ bị trúng chiêu cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng hiện giờ hai người bọn họ là cục diện một chọi một, Viên Mục Dã còn nhìn thấu góc gác của hắn rồi, cho nên tất cả những kỹ xảo trước kia hắn dùng để đối phó Từ Lệ đều vô dụng ở trước mặt Viên Mục Dã. Muốn dùng sức mạnh nhưng bản thân lại bị thương, bởi vậy Tạ Chí Hồng chỉ đành tạm thời hù dọa Viên Mục Dã bằng khí thế, sau đó mới nghĩ cách lừa cậu lên xe buýt.

Đáng tiếc Viên Mục Dã sẽ không để cho mình bị đẩy đi vòng vòng, cậu nói bằng sắc mặt âm u: “Chẳng lẽ anh không nghĩ tới chuyện sau khi rời khỏi đây sẽ như thế nào ư? Dù đội Từ Lệ mãi mãi không ra được, nhưng trở lại không gian hiện thực, anh vẫn là một tội phạm bị truy nã, vẫn không thể nào chạy thoát chế tài của pháp luật, thay vì như vậy, chẳng bằng ở lại đây cho sướng!”

Tạ Chí Hồng cười khò: “Lúc trước tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng cậu cũng nói tôi đã chẳng còn bao nhiêu thời gian, mặc dù đi theo cậu sẽ bị cảnh sát bắt, nhưng tốt xấu gì cũng có thể tạm thời sống sót... Nếu không ở lại đây, chắc chắn tôi sẽ không sống nổi. Hơn nữa, sau khi cậu đưa tôi đi, không chừng mấy người nhóm Từ Lệ cũng có thể được cứu thì sao? Suy cho cùng, nếu trong thế giới này đã không còn tôi, bọn họ sẽ không phải chết, cũng sẽ không rơi vào vòng tuần hoàn lần nữa, không phải ư?”

Chương 547: Cô gái mất tích

viên Mục Dã không lên tiếng, dường như đang suy xét những lời này của Tạ Chí Hồng... Đối phương thấy có vẻ Viên Mục Dã đã bị mình thuyết phục, nên tiếp tục rèn sắt khi còn nóng: “Cậu yên tâm đi, chỉ cần tôi rời khỏi đây là sẽ lập tức khai nhận hành vi phạm tội năm đó của mình với cảnh sát. Tôi còn có thể nói ra chỗ giấu xác của nạn nhân kia.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra, đúng là trong hồ sơ của Tạ Chí Hồng từng nhắc tới việc đến bây giờ vẫn chưa tìm được xác của một cô gái, người nhà cô ấy rất đau khổ vì điều đó.

Nhưng nó cũng không thể trở thành lợi thế để mặc cả cho mạng sống của Tạ Chí Hồng, tên này thật sự rất đáng hận, đã hại chết rất nhiều người, dù có bị pháp luật trừng trị thì cũng quá lời cho hắn! Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thở dài nói: “Không phải là tôi không thể đưa anh rời khỏi, nhưng nếu tôi đưa anh về mà anh lại đổi ý thì sao? Đến lúc đấy anh không chịu nói ra tung tích của cô gái đó thì tôi làm gì được anh? Cuộc mua bán này không có lời... Như anh đã nói, dù sao anh cũng sắp chết, thay vì liều mình quay lại, tốt hơn là để anh ở đây tự sinh tự diệt cho rồi!”

Tạ Chí Hồng vừa thấy Viên Mục Dã không chịu dễ dàng cắn câu thì lập tức nói: “Cậu có thể yên tâm về điều này, chỉ cần cậu chịu đưa tôi rời khỏi, chắc chắn tôi sẽ nói cho cậu biết xác cô gái kia được giấu ở đâu.”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Anh không cảm thấy lời bảo đảm của mình rất buồn cười ư? Dựa vào cái gì để tôi tin tưởng sự bảo

đảm của anh?! Nó chẳng đáng tiền bằng rác rưởi nhặt về đâu!”

Vừa nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Tạ Chí Hồng lập tức nóng nảy, hấn bịt vết thương trên bụng bằng một bàn tay, sau đó mềm oặt dựa vào cửa xe, nói: “Nếu không thế này đi, cậu lên xe trước... giờ tôi sẽ nói luôn cho cậu biết xác của cô gái kia ở đâu.”

Viên Mục Dã nghe xong vẫn không dao động, cậu nhìn Tạ Chí Hồng bằng vẻ mặt lạnh nhạt: “Trên đó đã chết quá nhiều người, tôi vừa lên là có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bọn họ... Anh biết không? Những người ấy vốn không cần phải chết, nếu không vì sự xuất hiện của anh, làm sao sự việc lại trở thành thế này?!”

Tạ Chí Hồng rung mình theo phản xạ có điều kiện, dường như bên tai cũng nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết đó, hấn không kìm được mà bước xuống thêm một bậc thang, nhưng chân vẫn không đặt lên mặt đất...

Thấy thế, Viên Mục Dã tiếp tục nói: “Anh biết bọn họ chết thế thảm đến mức nào không? Bọn họ bị thiêu sống trong chiếc xe buýt này... Anh có tin vào quả báo không? Chẳng lẽ anh không cảm thấy mình bị nhốt ở chỗ này chính là quả báo sao? Bây giờ anh chuộc tội còn kịp, chỉ cần anh nói cho tôi biết xác cô gái kia bị giấu ở chỗ nào... Nếu không, sau khi trở lại, tất cả những điều này đều vô nghĩa, đến lúc đó anh có nói ra cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa, anh vẫn phải xuống Địa Ngục!”

Không ngờ nghe đến đó, Tạ Chí Hồng lại đột ngột bật cười điên cuồng: “Cậu em, cậu ngây thơ quá rồi đó. Cậu cho rằng trên đời này thật sự có Địa Ngục ư? Đúng là buồn cười chết mất, trên đời này có quá nhiều kẻ ác, nếu thật sự có Địa Ngục, ở đó cũng đã chật kín người hết rồi, nào còn chứa được tôi nữa?”

Viên Mục Dã hòa theo lời hấn nói: “Yên tâm đi, cũng không thiếu một chỗ cho anh đâu, với lại anh cũng khỏi giả vờ nữa, không thấy mệt à? Thật ra tôi chẳng quan tâm xác cô gái kia ở đâu, giống như tôi có muốn đưa anh ra ngoài hay không đều là chuyện nhỏ chẳng quan trọng gì, cho nên anh có thể sống sót ra ngoài hay không đều do tôi quyết định thôi...”

Viên Mục Dã biết, nếu ánh mắt có thể giết người, lúc này Tạ Chí Hồng đã đâm cậu thành cái sàng từ lâu... Đáng tiếc hiện giờ hắn chỉ có thể tưởng tượng mà thôi, bởi vì nếu hắn muốn sống thì không thể động vào một đầu ngón tay của Viên Mục Dã.

Trước mắt, ván cờ giữa hai người là xem ai có thể thuyết phục đối phương, nhưng Viên Mục Dã đã hạ quyết tâm sẽ không theo Tạ Chí Hồng lên xe. Thậm chí cậu sẽ không để đối phương còn sống rời khỏi đây... Đồng thời Viên Mục Dã cũng ngầm hiểu rõ, Tạ Chí Hồng là gã cực kỳ gian xảo, hắn sẽ không dễ dàng bước xuống khỏi xe buýt.

Tạ Chí Hồng nghe Viên Mục Dã nói xong, đầu tiên hắn cười khục khục, sau đó nói bằng sắc mặt âm u nặng nề: “Xem ra là tôi đã xem thường cậu, không ngờ thằng nhóc nhà cậu quá thú vị! Như vậy đi, nếu cậu chịu đưa tôi ra ngoài, tôi có thể kể hết mọi chuyện ‘thú vị’ mà mình biết cho cậu nghe...”

Viên Mục Dã khinh thường nói: “Làm sao anh biết chuyện mà anh cho rằng thú vị thì tôi nhất định cũng cảm thấy thú vị chứ? Cái trò kia của anh đã lỗi thời rồi, giết mấy cô gái trẻ thì có bản lĩnh gì?!”

Tạ Chí Hồng cũng không ngờ giọng điệu của Viên Mục Dã cứng thế, hắn cười lạnh: “Nhóc con, to còi nhỉ, nói cứ như cậu đã từng giết người ấy nhỉ? Đừng nói anh đây khinh thường cậu, với cái mã như cậu... tôi đoán là cậu còn chưa từng giết đến một con gà phải không?!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rất nghiêm túc rồi đáp: “Thôi khỏi nói, đúng thật là tôi chưa từng giết gà, nhưng tôi từng giết người rồi... hơn nữa, chắc chắn giết nhiều người hơn anh, cho nên bớt giả vờ ra vẻ ở trước mặt tôi đi nhé?”

“À... Tôi từng giết cảnh sát, cậu đã giết chưa? Lại còn không chỉ một lần đâu!” Tạ Chí Hồng không phục nói.

Nhưng Viên Mục Dã lại đáp bằng vẻ mặt khinh thường: “Đó là anh bị bắt đặc dĩ, trở lại hiện thực rồi anh thấy cảnh sát còn không phải như chuột thấy mèo chắc, trốn không kịp ấy chứ? Còn có thể phăm phăm xông lên giết bọn họ à?! Tạ Chí Hồng, tôi biết tỏng anh là cái dạng gì rồi, anh rút vòi lại sớm một

chút thì không chừng tôi còn có thể thương hại anh, nếu không anh cứ từ từ mà chết ở trên xe đi!”

Lúc này vạt áo của Tạ Chí Hồng đã ướt sũng máu, sắc mặt của hắn cũng càng ngày càng tái nhợt, hắn biết còn tiếp tục như vậy không phải cách, vì thế bèn ổn định lại cảm xúc, sau đó bình thản nói với Viên Mục Dã: “Xác của cô gái kia bị tôi dìm xuống đập chứa nước ở Bắc Sơn, nhưng tạm thời tôi không thể nói vị trí cụ thể, chỉ cần cậu chịu đưa tôi ra ngoài, tôi sẽ nói cho cậu vị trí chính xác.”

Viên Mục Dã biết rõ đập chứa nước Bắc Sơn có diện tích rộng, nếu không biết vị trí chính xác thì khả năng tìm được xác rất nhỏ, trừ khi xả cạn hết toàn bộ nước trong đập, nhưng đây là chuyện hoàn toàn bất khả thi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn từ tốn bước lên trước một bước: “Cho dù anh nói cho tôi biết vị trí chính xác cũng vô ích, tôi đã nói là tôi không có hứng thú với việc này!”

Mục đích của Tạ Chí Hồng là muốn lừa Viên Mục Dã lên xe, cho nên hắn không quá cảnh giác khi thấy Viên Mục Dã tới gần, trái lại hắn còn tưởng rằng lời mình nói đã kích thích được Viên Mục Dã, cho nên mới khiến cậu bước lại gần hơn.

“Vậy cậu muốn biết cái gì? Chỉ cần tôi biết, tôi có thể nói cho cậu biết toàn bộ...” Tạ Chí Hồng cực kỳ bức thiết.

Viên Mục Dã mỉm cười, thờ ơ hỏi: “Được, tôi muốn biết tại sao anh lại giết những cô gái trẻ đó? Thời gian của anh không còn nhiều lắm đâu, đừng nói bậy bạ...”

Chương 548: Người chung chí hướng

Tạ Chí Hồng không ngờ Viên Mục Dã lại cảm thấy hứng thú với điều này, hắn nói bằng vẻ mặt đặc ý: “Bởi vì tôi thích nhìn dáng vẻ họ giãy giụa cầu xin tôi tha cho họ, trông đáng thương biết bao! Bọn họ liên tục cầu xin tôi tha cho mình một con đường sống, nhưng họ đâu có biết, gặp phải tôi là họ chắc chắn chẳng còn đường sống nữa rồi.”

Viên Mục Dã nghe xong thì cười lạnh rồi bước lên trước một bước nữa: “Loại người như anh quả nhiên là có tâm lý biến thái, có điều... tôi thích. Tiếp tục nói đi, để tôi xem xem anh có đáng để tôi đưa ra ngoài hay không.”

Tạ Chí Hồng còn tưởng rằng Viên Mục Dã là người cùng chí hướng cơ, hắn lập tức bộc phát về chi tiết vụ án giết người hàng loạt năm đó, đồng thời còn cười nhạo đội của Từ Lệ là đồ bỏ đi, rõ ràng sắp bắt được hắn rồi, kết quả cuối cùng vẫn để hắn trốn thoát.

Viên Mục Dã dường như càng nghe càng cảm thấy hứng thú, bất giác lại bước thêm hai bước, ngay lúc Tạ Chí Hồng nói tung bừng hơn hở, Viên Mục Dã đột nhiên đưa tay ra nắm lấy vật áo trước của hắn, sau đó kéo tuột Tạ Chí Hồng từ trên xe buýt xuống...

Tạ Chí Hồng nhận ra ngay mình trúng kế, dù bụng hắn trúng đạn nhưng sức lực vẫn rất lớn. Ngay sau đó hắn dùng tay chặn

cổ Viên Mục Dã lại, lực tay của hắn mạnh đến mức nhất thời Viên Mục Dã không chống đỡ nổi.

Roi vào đường cùng, Viên Mục Dã đành cố hết sức ném Tạ Chí Hồng sang một bên, để hắn tạm thời cách xa xe buýt một chút, tránh việc tên này không đánh nổi mình lại chạy về trên xe. Có điều với lực tay này của hắn, có lẽ muốn chờ hắn chảy máu đến chết cũng phải mất một lúc nữa mới được...

Tạ Chí Hồng bị ném ra, mất trọng tâm nên té lăn ra đất, hắn cố sức đứng lên rồi thều thào nói với Viên Mục Dã: “Cậu muốn tôi xuống xe cứ nói thẳng, cậu xem hiện giờ tôi đã như vậy rồi mà cậu còn không yên tâm cái gì nữa?”

Đương nhiên Viên Mục Dã không yên tâm, bởi vì từ đầu đến cuối cậu đều không tin tưởng Tạ Chí Hồng, đừng thấy giờ hắn đang yếu thế trước mặt Viên Mục Dã, nhưng một khi Viên Mục Dã không còn giá trị lợi dụng với hắn, e là Tạ Chí Hồng sẽ giết cậu không hề do dự.

Viên Mục Dã liếc thấy vết đạn bắn trên bụng Tạ Chí Hồng vẫn liên tục rỉ máu, có lẽ do vừa nãy dùng sức nhiều quá. Người bình thường gặp tình huống thế này chắc chắn đã không đứng dậy nổi, nhưng Tạ Chí Hồng vẫn có thể thoát được trói buộc của Viên Mục Dã...

Vậy chứng tỏ người này có độ nhẫn nại cực lớn, kẻ tàn nhẫn với bản thân như vậy sao có thể nương tay với người khác chứ? Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cười nói với Tạ Chí Hồng: “Anh biết sai lầm lớn nhất mà anh đã phạm phải là gì không?”

“Kéo đám Từ Lệ vào đây ư?” Tạ Chí Hồng thử hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Không phải, là anh không nên gửi cho tôi tin nhắn kia... Bởi vì gặp tôi, anh mới thật sự không còn đường sống.”

Trong khoảnh khắc ấy, Tạ Chí Hồng đã nhận ra sát ý trong mắt Viên Mục Dã. Hắn vội xoay người bỏ chạy ngay không cần suy nghĩ! Đương nhiên Viên Mục Dã không thể nào để cho kẻ này thoát khỏi tầm mắt của mình một lần nữa, vì thế cậu nhanh chóng đuổi theo.

Tuy nhiên, điều khiến Viên Mục Dã không ngờ tới là, người đã bị trúng đạn vào bụng mà còn có thể chạy trốn nhanh như vậy

ư?! Xem ra cậu đã quá khinh địch, nếu đối phương không trúng đạn, có lẽ bản thân cậu chưa chắc có thể bắt được hắn một cách nhẹ nhàng.

Kết quả Tạ Chí Hồng chẳng chạy được bao xa, trước mặt lại xuất hiện con sông lớn kia. Qua sông cần phải tốn thể lực hơn chạy nhiều, nhưng Tạ Chí Hồng lại nhảy xuống sông không hề suy nghĩ...

Viên Mục Dã vốn cũng định nhảy xuống sông đuổi theo, như khi cậu nhìn thấy Tạ Chí Hồng đã bơi tới bờ bên kia thì lập tức từ bỏ suy nghĩ này, cậu quay đầu chạy ngược lại. Trước đó cậu đoán đây thung lũng này là một vòng tròn khép kín, hiện giờ cũng là lúc xác nhận thử.

Sự thật chứng minh Viên Mục Dã đoán đúng. Cậu chạy về chỗ chiếc xe buýt đợi một lát là thấy Tạ Chí Hồng ướt sũng nước chạy từ một hướng khác về đây...

Viên Mục Dã đoán lý do Tạ Chí Hồng biết chiếc xe buýt này là lối đi qua lại giữa hai thời không là bởi vì mỗi lần cậu đến đây, đối phương đều đứng quan sát từ chỗ tối, vì thế hắn mới kiên trì muốn trở lại chiếc xe buýt này.

Khi Tạ Chí Hồng chật vật đi đến gần xe buýt, hắn thấy Viên Mục Dã đang đứng dựa nghiêng vào cửa xe nhìn mình. Giờ đây thực lực của hai bên kém xa nhau, Viên Mục Dã cảm thấy quần thêm như vậy vài lần thì có khi không cần mình ra tay nữa đâu.

Không ngờ đúng lúc này Tạ Chí Hồng lại đột ngột móc một khẩu súng lục ra và cười lạnh, nói với Viên Mục Dã: “Vốn tôi không muốn trở mặt, nhưng cậu lại cố tình không biết điều...”

Viên Mục Dã liếc nhìn khẩu súng trên tay Tạ Chí Hồng, chắc đó là khẩu súng của cảnh sát mà trước đó cậu nhặt được ở bờ sông. Cậu trầm giọng, nói: “Anh có thể nổ súng thử xem, nếu tôi chết ở trong không gian này, anh mãi mãi đừng hòng rời khỏi đây.”

Tạ Chí Hồng lắc đầu: “Ai nói tôi muốn bắn chết cậu? Cậu thấy vị trí tôi trúng đạn không? Đừng ngộ ngộ nhé, tôi cũng bắn một lỗ cho cậu ở vị trí đó. Cậu cũng thấy đấy, bị súng bắn vào

vị trí này không chết ngay được đâu, đến lúc đó hoặc là cậu đưa tôi cùng rời khỏi, hoặc là chúng ta cùng chết ở đây...”

Viên Mục Dã cười đáp: “Nếu tôi không đoán sai, bên trong khẩu súng lục này chỉ có một viên đạn chứ gì?”

“Đừng tự tin quá. Tôi có thể thử cho cậu xem rốt cuộc súng có mấy viên đạn...” Tạ Chí Hồng cười khẩy.

Viên Mục Dã nhún vai: “Thật ra anh vốn muốn giữ lại viên đạn này đến cuối cùng là để giết tôi sau khi tôi đưa anh rời khỏi đây thành công đúng không? Đáng tiếc là tôi không chịu phối hợp. Anh lại thật sự không chịu nổi giày vò nữa, cho nên mới buộc lòng phải lấy ra... Nếu không vừa rồi anh đã lấy ra khi chúng ta vừa gặp mặt rồi, đúng không?”

Nghe vậy, khóe miệng Tạ Chí Hồng nhẹ co giật, xem ra đã bị Viên Mục Dã nói trúng rồi. Trong lúc nhất thời hấn hơi tức giận nên giơ súng lên bắn. Ai ngờ ngay khi nổ súng, hấn lại cảm thấy tay mình như bị một ngoại lực nào đó đẩy vụt lên trên, viên đạn bắn ra sượt qua đỉnh đầu Viên Mục Dã, trúng thẳng vào thân xe buýt.

Tạ Chí Hồng nhìn khẩu súng trong tay bằng vẻ mặt kinh ngạc, hấn không tài nào nghĩ ra được rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì...

Viên Mục Dã cười lạnh: “Biết tại sao chỉ có tôi có thể qua lại tự nhiên giữa hai không gian không?”

Đầu tiên Tạ Chí Hồng lắc đầu một cách mờ mịt, nhưng ngay sau đó dường như hấn đã suy nghĩ cẩn thận, nên ánh mắt nhìn về phía Viên Mục Dã co rút lại như nhìn thấy ác quỷ tới từ Địa Ngục...

Viên Mục Dã cũng không biết Tạ Chí Hồng đã tưởng tượng mình là loài quái vật gì, có điều nhìn sự sợ hãi trong mắt hấn thì thấy, xem ra kẻ này cũng không phải không sợ xuống Địa Ngục, thế là Viên Mục Dã cố tình hù dọa hấn: “Anh có biết với tội lỗi của anh mà xuống dưới đó sẽ bị ném vào đâu không?”

Chương 549: Đập chứa nước Bắc Sơn

“Xuống dưới... nghĩa là sao? Tôi không hiểu cậu đang nói gì...” Tạ Chí Hồng căng thẳng hỏi.

“Xuống Địa Ngục ấy. Tôi đã tới đón anh rồi, sao anh không đi cho được?” Viên Mục Dã cố ý đè thấp âm thanh, khóe miệng còn lộ ra nụ cười quỷ quái như có như không.

Khi đối mặt với nỗi sợ hãi không biết tên, điều đầu tiên con người nghĩ đến là thứ mình sợ hãi nhất từ sâu trong nội tâm, Tạ Chí Hồng cũng không ngoại lệ. Hắn tận hưởng quá trình hành hạ người khác đến chết, nhưng đồng thời cũng sợ bị báo ứng vì nó...

Tình huống Tạ Chí Hồng bị nhốt ở đây đã vượt xa phạm vi nhận thức của hắn, cho nên, không gian mãi không trốn thoát được này giống như Địa Ngục với hắn vậy.

Viên Mục Dã thấy Tạ Chí Hồng đã bị mình hù dọa nên từ từ rút dao quân dụng trên người ra, chậm rãi bước lên phía trước, chuẩn bị không chế tên ác ôn này... Ai ngờ ngay lúc ấy, tiếng của Từ Lệ lại cất lên sau lưng: “Cậu không thể giết gã!”

Vốn dĩ Viên Mục Dã đã chuẩn bị sẵn tâm lý giết người, kết quả bị tiếng của Từ Lệ ngăn cản. Bất ngờ thay, Tạ Chí Hồng này giờ còn hoảng hốt lại bắt chột thừa lúc cậu quay đầu mà cướp lấy con dao quân dụng trong tay Viên Mục Dã và quán lấy cậu.

Viên Mục Dã thâm hận, nghĩ thầm mình đến để cứu Từ Lệ, nhưng sao anh ta lại phá bĩnh ngay thời khắc máu chót thế hả? Còn cả cái tên Tạ Chí Hồng này nữa, rõ ràng đã chảy máu nhiều đến mức sắp chết, nhưng sức lực lại vẫn lớn như vậy, chẳng giống người sắp chết tí nào!

Hơn nữa, điều khiến Viên Mục Dã tức mình là, cậu đã lăn xả vào Tạ Chí Hồng rồi mà sao Từ Lệ còn ở cạnh xem trò vui thế? Cũng không lên giúp ư!? Viên Mục Dã vẫn chưa kịp nghĩ nhiều thì mọi thứ đã bị một tiếng súng cắt ngang.

Tạ Chí Hồng ngã ngửa ra sau với vẻ mặt kinh ngạc, mà lúc này trên trán hắn đã có thêm một lỗ đạn... Máu chảy xuống theo khóe mắt hắn, đồng thời cũng kích thích thần kinh mỏng manh bên trong Viên Mục Dã.

Lúc này Từ Lệ mới chạy tới, nói nhỏ với Viên Mục Dã: “Tạ Chí Hồng không thể chết vì vết dao, cho nên chỉ có thể để tôi ra tay!”

Viên Mục Dã hiểu ngay ý của Từ Lệ. Suy cho cùng, Tạ Chí Hồng là tội phạm bỏ trốn, đội Từ Lệ có quyền nổ súng khi hắn chống lại lệnh bắt giữ, nhưng Viên Mục Dã lại không được. Cậu không còn là cảnh sát nữa, cho dù giết chết đối phương để tự vệ chính đáng cũng không hay, huống chi còn không phải... Bởi vậy nên vừa nãy Từ Lệ mới gọi giật Viên Mục Dã lại, đồng thời cũng tạo cho Tạ Chí Hồng cơ hội phản kháng, thừa cơ bắn chết hắn.

Sau đó ba người Tiểu Triệu, Tiểu Vương nghe thấy tiếng súng cũng chạy tới, có điều theo Viên Mục Dã đoán, chắc là ba người bọn họ đều không nhìn thấy gì, cho nên tất nhiên là Từ Lệ nói gì bọn họ nghe nấy.

Kết quả khi nhóm bọn họ đang nhìn xác của Tạ Chí Hồng, không biết kế tiếp nên làm gì, thì lại thấy xác Tạ Chí Hồng bỗng tan rã thành từng mảnh nhỏ, cuối cùng từ từ biến mất trong không khí.

Cùng lúc đó, cơ thể của mấy người Từ Lệ cũng bắt đầu dần dần trở nên trong suốt. Viên Mục Dã vội vàng bảo bọn họ nhanh chóng lên xe, cậu tranh thủ đưa họ về không gian khác trước khi hoàn toàn biến mất.

Nhưng thực tế lại khác với dự đoán của Viên Mục Dã. Trước đó cậu thấy rõ ràng nhóm Từ Lệ đã lên xe, nhưng khi cậu là người cuối cùng bước lên xe buýt, trên đó đã rộng tuếch từ bao giờ.

Viên Mục Dã tức thì ngẩn người, không biết nhóm Từ Lệ đã đi đâu. Phản xạ đầu tiên của cậu là xuống xe tìm người, nhưng khi cậu bước xuống xe lại thấy mấy người Đoàn Phong đang nôn nóng chờ ở bên ngoài...

Viên Mục Dã hiểu ngay mình đã trở lại, nhưng nhóm Từ Lệ thì sao? Rõ ràng bọn họ lên xe sớm hơn cậu một bước, tại sao bây giờ chỉ có một mình cậu trở lại?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã không dừng lại mà xoay người lên xe lần nữa, nhưng sau khi lên xe cậu lại choáng váng. Bên trong chiếc xe buýt bị đốt rụi chỉ còn bộ khung chẳng hề thay đổi, những người khác của số 54 đều nhìn Viên Mục Dã như nhìn thẳng ngó...

Trái tim Viên Mục Dã lạnh ngắt, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy lối đi giữa hai không gian đã bị đóng, nhưng nhóm Từ Lệ lại không được Viên Mục Dã đưa từ không gian kia về hiện thực.

Trong lúc nhất thời suy nghĩ của Viên Mục Dã hơi rối loạn. Cậu không nghĩ ra nổi mình đã làm sai chỗ nào mới khiến lối đi bị đóng?! Nhưng kế tiếp nên làm gì đây? Nhóm Từ Lệ phải làm sao bây giờ?!

Ai ngờ khi Viên Mục Dã mù mờ bước xuống xe, cậu đột nhiên nghe thấy giọng Từ Lệ truyền đến từ phía xa xa: “Viên...”

Viên Mục Dã quay đầu lại thấy cảnh sát Giả và Phó Anh Bác đang đỡ mấy người Từ Lệ khập khiễng đi về phía bọn họ từ một hướng khác của hẻm núi.

Khoảnh khắc trông thấy Từ Lệ, toàn thân Viên Mục Dã đều thả lỏng, mặc dù cậu cũng không rõ nhóm Từ Lệ trở về bằng cách nào... Nhưng mặc kệ như thế nào, cuối cùng họ đã trở lại.

Nhóm Viên Mục Dã chạy vội lên đón, mà lúc này sắc mặt của đội Từ Lệ cũng hơi tái, trông như thể đã bị đói bụng mấy ngày.

Không đợi nhóm Từ Lệ mở miệng, cảnh sát Giả đã giành nói trước: “Chúng tôi tìm thấy họ ở trong cánh rừng cách đây bảy kilomet, còn có một tên tội phạm bỏ trốn bị bắn chết.”

Chẳng ai trong đoàn người số 54 hỏi nhiều về điều này, Viên Mục Dã đi qua đỡ lấy Từ Lệ và hỏi: “Anh không sao chứ?”

Từ Lệ lắc đầu đáp: “Không sao, chỉ hơi đói...”

Viên Mục Dã cười bảo: “Có thể không đói ư? Đã bốn năm ngày không ăn gì rồi mà.”

Đối với chi tiết về việc bọn họ bị nhốt dưới đáy thung lũng, nhóm Từ Lệ có cả một mớ lý do thoái thác, nhưng chỉ có Viên Mục Dã biết chắc chắn là bọn họ đã thương lượng xong từ trước rồi. Nói gì thì nói, bọn họ cũng không thể viết trên báo cáo là mình luôn bị nhốt ở trong “không gian lạ” như vậy được.

Trên đường về, Viên Mục Dã nhắc đến đập chứa nước Bắc Sơn với Từ Lệ. Mặc dù không moi được vị trí cụ thể của xác cô gái kia từ miệng Tạ Chí Hồng, nhưng Viên Mục Dã vẫn muốn Từ Lệ đưa mình đến đó tìm thử xem...

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã cũng cảm thấy hơi áy náy về chuyện này, nhưng so sánh với cứu người, cậu vẫn cảm thấy đám người còn sống như Từ Lệ quan trọng hơn một cái xác nhiều.

Từ Lệ ngẫm nghĩ rồi nói: “Được, sau khi trở về cậu chờ điện thoại của tôi, tôi sắp xếp xong công việc sẽ đưa cậu đến đó.”

Đến khi đoàn người số 54 trở lại thủ đô, chuyện ở thị trấn Hải Lâm cũng đã bay ngợp trời, có điều tiêu điểm của sự việc lại không nằm ở loài sinh vật không rõ dưới lòng đất, mà là nói có một nhóm du khách bị “một loại năng lượng không rõ” gây ảnh hưởng, khiến họ tập thể mất đi ký ức hai mươi năm.

Cứ như vậy, ánh mắt của tất cả các kênh truyền thông đưa tin về việc này đều bị kéo rời khỏi nhà máy nước thị trấn Hải Lâm, tất nhiên cũng chẳng còn ai chú ý bên dưới nhà máy nước ẩn giấu thứ gì ghê gớm.

Chương 550: Tình nhân

về phần sau đó đội Thạch Lỗi phong tỏa tin tức như thế nào, lại xử lý sạch sẽ gọn ghẽ xác của những cư dân trong thị trấn ra sao, đó đều là chuyện về sau. Tóm lại chuyện này cứ thế bị chìm xuống một cách lặng lẽ.

Viên Mục Dã nhận được điện thoại của Từ Lệ vào ngày thứ hai sau khi trở về thủ đô. Cậu ngạc nhiên hỏi Từ Lệ: “Sao anh không nghỉ ngơi mấy ngày cho khỏe đã?”

Từ Lệ cười khỏ trong điện thoại: “Trời sinh tôi số khỏ, trong lòng có việc mà không làm ngay là y như rằng cả người cứ khó chịu.”

Viên Mục Dã biết Từ Lệ nhắc đến chuyện tìm kiếm xác của nạn nhân nữ kia, vì thế cậu bảo: “Tối hôm nay hai chúng ta đến đập chứa nước Bắc Sơn xem trước đã!”

Đập chứa nước Bắc Sơn là đập chứa nước lớn nhất thủ đô, nó gánh chức năng ngăn lũ, chống lụt, trữ nước, tưới tiêu, cung cấp nước cho thủ đô và các vùng lân cận, chắc chắn là nơi động một cái là ảnh hưởng đủ điều, cho nên vốn không thể nào “xả nước tìm xác” được. Bởi vậy nếu muốn tìm thấy xác trong tình trạng không biết vị trí chuẩn, thì chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm.

Buổi tối, Từ Lệ lái xe chở Viên Mục Dã tới lối vào đập chứa nước Bắc Sơn. Bởi vì Từ Lệ đã dặn trước nên nhân viên canh cổng cho họ đi qua luôn...

Viên Mục Dã thấy ở đây ra vào rất nghiêm ngặt, cậu không khỏi hơi nghi ngờ: “Người bình thường không vào được đây mà, không phải tên Tạ Chí Hồng kia thuận miệng bịa chuyện đây chứ?”

Từ Lệ lại lắc đầu: “Mới siết chặt quản lý mấy năm nay thôi, trước kia vẫn mở cửa cho người ngoài.”

“Đập chứa nước mà còn có thể mở cửa cho người ngoài ư?”
Viên Mục Dã giật mình hỏi.

Từ Lệ cười đáp: “Cậu ít thấy việc đời rồi, để câu cá đấy! Mấy năm trước việc quản lý của đập chứa nước loạn xà ngầu. Để kiếm tiền, người phụ trách mới mở cửa cho những người thích câu cá vào, dù sao cá trong đập chứa nước đều là cá hoang dã, vốn chẳng cần chi phí gì cả.”

Trong khi nói chuyện, xe của bọn họ đã chạy đến gần đập chứa nước. Viên Mục Dã xuống xe rồi quan sát mặt nước đen ngòm, trong lòng cậu cảm thấy hơi bồn chồn, không biết có tìm được xác của cô gái tội nghiệp kia hay không.

“Cô gái kia tên Mộc Thủy Thủy, lúc mất tích chỉ mới 18 tuổi, là nạn nhân duy nhất vẫn chưa tìm thấy xác trong vụ án giết người hàng loạt của Tạ Chí Hồng.” Từ Lệ trầm giọng nói.

Lúc đó Viên Mục Dã không quen thân với Từ Lệ lắm, cho nên mọi thông tin cậu biết về vụ án đều thông qua hồ sơ, tất nhiên cũng không biết nhiều về tình tiết của vụ án.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã ngờ vực hỏi: “Nếu không tìm thấy xác, lúc ấy làm sao cảnh sát lại xác định Mộc Thủy Thủy chắc chắn đã chết?”

Từ Lệ thở dài, đáp: “Chúng tôi phát hiện một lượng máu lớn đã bị rửa trôi trên xe ba bánh của Tạ Chí Hồng. Sau khi đối chiếu ADN thì biết nó là của Mộc Thủy Thủy... Hơn nữa lượng máu chảy trên xe lúc ấy đã vượt quá năm mươi phần trăm lượng máu trong cơ thể người, vì thế bác sĩ pháp y đưa ra kết luận Mộc Thủy Thủy chắc hẳn đã chết. Nhưng lúc ấy chúng tôi đã tìm khắp tất cả những nơi Tạ Chí Hồng ra vào và những địa điểm hắn đã từng vứt xác mà đều không tìm thấy xác của Mộc Thủy Thủy.”

Viên Mục Dã nhớ lại một số địa điểm vứt xác được đề cập trong hồ sơ. Cậu phát hiện ra rằng sau khi giết người, Tạ Chí Hồng sẽ ném xác vào một số bãi rác hoặc khu đất hoang ở ngoại ô, dường như cũng không có ý định che giấu xác chết

một cách tỉ mỉ. Nhưng tại sao hắn lại giấu một mình xác của Mộc Thủy Thủy bí mật như vậy?

Nghe thấy mỗi nghi ngờ trong lòng Viên Mục Dã, Từ Lệ đáp một cách bất đắc dĩ: “Đến nay tôi vẫn chưa nghĩ ra được điểm này, đáng tiếc giờ Tạ Chí Hồng đã chết, cũng không ai biết được rốt cuộc lúc ấy hắn giết người là bắt nguồn từ tâm lý gì.”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Có thể bắt nguồn từ tâm lý gì? Tạ Chí Hồng chính là kẻ có tâm lý biến thái từ đầu đến đuôi. Chính miệng hắn đã thừa nhận với tôi rằng hắn cực kỳ hưởng thụ toàn bộ quá trình hành hạ nạn nhân đến chết. Không giết loại người này đi chẳng lẽ để dành ăn tết?”

Nghe vậy, Từ Lệ cau mày: “Này Viên, tôi phát hiện bây giờ sự thù địch trên người cậu rất nặng đấy nhé, cậu đừng quên mình đã từng làm cảnh sát. Tôi biết những chuyện mà số 54 gặp phải không thể làm theo lẽ thường được, nhưng về sau cậu gặp chuyện vẫn phải giữ vững ranh giới cuối cùng của pháp luật, nếu không tôi sợ dần dần cậu sẽ đánh mất bản thân...”

Làm sao Viên Mục Dã không hiểu những lý lẽ mà Từ Lệ nói chứ. Trên thực tế, đôi khi cậu đã rất kiềm chế bản thân rồi, nhưng có vài thứ đang lặn lẽ thấm vào xương cốt của cậu, cho nên về sau rốt cuộc cậu sẽ biến thành đáng vẻ gì, chính cậu cũng không dám chắc.

Thấy Viên Mục Dã không hé răng, Từ Lệ bèn vỗ vai cậu: “Được rồi, chúng ta lên đằng trước đi. Tôi cảm thấy vị trí vút xác chắc là ở gần khu vực câu cá trước kia...”

Sau đó Viên Mục Dã và Từ Lệ nối đuôi nhau đi men theo đập chứa nước, nhưng bởi vì diện tích ở đây tương đối lớn, cho nên Từ Lệ đề nghị hai người nên chia nhau ra tìm... Đương nhiên Viên Mục Dã sẽ không phản đối, vì vậy hai người họ cứ thế tiếp tục đi lên phía trước dọc theo đập chứa nước, một người tìm phía nam, một người tìm phía bắc.

Ai ngờ Viên Mục Dã đi về phía trước được một lúc thì thấy hai bóng người đang đi ngược lại, trông dáng người hình như là một nam một nữ. Viên Mục Dã liếc nhìn thời gian, tự hỏi hơn nửa đêm rồi còn có người tới đập chứa nước tâm tình cơ à?

Đang nghĩ ngợi lung tung, hai người kia đã gần ngay trước mắt, nhưng bọn họ lại như chẳng nhìn thấy Viên Mục Dã mà nói cười rồi lướt ngang qua bên cạnh cậu.

Viên Mục Dã hơi sửng sốt, rồi cậu nhanh chóng nhận ra đây là ký ức trước khi chết của người nào đó, vì vậy cậu nhanh chóng xoay người đuổi theo, muốn xem thử tiếp theo cặp trai gái này đã xảy ra chuyện gì.

Trông bề ngoài, chắc đây là một cặp tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương mặn nồng. Chàng trai luôn mồm nói lời ngon tiếng ngọt, dễ dàng cô gái cười tít cả mắt lại, thế nên Viên Mục Dã không thể nào ngờ, rất nhanh thôi, một trong số họ sẽ chết ở đây...

Viên Mục Dã đi theo sau một chốc thì thấy cặp trai gái này đi tới một chỗ có mực nước sâu, chàng trai nói khẽ với cô gái: “Cung à, em nhắm mắt lại đi, anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ.”

Cô gái cười e ấp hỏi: “Niềm vui bất ngờ gì? Có phải anh lại tiêu tiền lung tung không!?”

Chàng trai cười đáp: “Sao mua quà cho em lại gọi là tiêu tiền lung tung được chứ? Ngoan, mau nhắm mắt lại đi!”

Xem đến đây, cảnh trước mắt vẫn là đoạn đối thoại vô cùng ngọt ngào của một cặp trai gái trẻ. Kết quả ngay khi cô gái nhắm mắt lại với vẻ mặt hạnh phúc, đôi mắt chàng trai kia thoát cái đã lóe lên tia lạnh lẽo. Anh ta từ từ bước ra đằng sau cô gái rồi đẩy mạnh cô ta xuống nước.

Ngay cả Viên Mục Dã cũng không ngờ tại sao hai người kia lại đột ngột biến từ phim tình yêu thành phim kinh dị như thế? Cô gái liên tục vùng vẫy trong nước, thỉnh thoảng kêu lên vài tiếng cứu mạng nhưng cũng nhanh chóng bị hồ nước nuốt sống.

Mà chàng trai kia... từ đầu tới cuối nhìn cô gái dưới nước với đôi mắt lạnh tanh, cho đến khi đối phương dần dần chìm nghỉm, anh ta cũng không hề có phản ứng gì.

Chương 551: Thi thể bị dìm dưới đập chứa nước

Viên Mục Dã không ngờ đi tìm thi thể Mộc Thủy Thủy lại dính đến một vụ án giết người khác, cậu lập tức gọi điện cho Từ Lệ để anh ta nhanh chóng đến tập hợp với mình...

Ban đầu Từ Lệ còn tưởng Viên Mục Dã tìm được thi thể của Mộc Thủy Thủy, vậy mà khi anh ta chạy hồng hộc đến nơi thì lại nghe Viên Mục Dã hỏi: “Mấy năm gần đây ở đập chứa nước Bắc Sơn có xảy ra vụ chết đuối nào không?”

Từ Lệ bị hỏi mà kinh ngạc, thủ đô lớn như vậy, ngày nào cũng có người chết vì lý do bất ngờ, đương nhiên Từ Lệ không thể biết hết tất cả mọi chuyện được, nhưng anh ta vẫn suy nghĩ cẩn thận rồi trả lời bằng giọng không chắc chắn lắm: “Trong ấn tượng của tôi thì không có, cậu chờ một chút, tôi gọi điện hỏi xem.”

Đập máy xong, Từ Lệ lắc đầu với Viên Mục Dã: “Không có, trước đây có hai vụ tự sát, nhưng cuối cùng đều được cứu nên không chết người!”

Viên Mục Dã nghe xong cúi đầu nhìn mặt nước suy nghĩ một hồi, sau đó ngẩng đầu nói với Từ Lệ bằng giọng trầm trọng: “Anh Từ, tôi đề nghị anh sai người xuống dưới nước kiểm tra thử đi, tôi nghi chỗ này trước đó có một cô gái chết đuối, mà thi thể vẫn chưa bị phát hiện...”

Từ Lệ sầm mặt: “Không thể nào... Là tai nạn à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Là mưu sát...”

Năm giờ rưỡi sáng, mặt trời vừa mọc đã phản chiếu ánh nắng vàng óng ánh lên toàn bộ đập chứa nước Bắc Sơn, không cần xem dự báo thời tiết cũng biết hôm nay sẽ lại là một ngày nắng to... Cùng lúc đó, mấy người nhái xuống nước vớt người cũng thi nhau nổi lên, bọn họ dùng tay ra hiệu OK với Từ Lệ. Cái ra

hiệu OK này ở một trường hợp khác sẽ có ý nghĩa khác, ý của nó chính là dưới nước có thi thể.

Từ Lệ thấy vậy thì hơi nhức đầu, anh ta nhay nhay mi tâm rồi ra hiệu cho người nhái lặn xuống vớt xác lên đã. Thế nhưng đội trưởng đội người nhái lại tiến vào bờ rồi xua tay nói với Từ Lệ: “Không được đâu đội trưởng Từ, thi thể chỉ còn lại bộ xương, phần lớn đều cắm trong bùn, hơn nữa còn bị dính với một thứ rất nặng, nếu như cố kéo ra có thể sẽ bị tan thành từng mảnh.”

Từ Lệ không nghĩ đến hôm nay lại gặp phải ca khó, cực chẳng đã anh ta phải điều thêm người và một chiếc cần câu tới, cuối cùng dưới sự phối hợp của mọi người, họ kéo được từ trong nước bùn lên một chiếc lồng sắt nặng cả trăm cân.

Khi vật kia ra khỏi mặt nước, những người ở đây ai nấy đều choáng váng, vì họ nhìn thấy một bộ xương người kẹt phía trên lồng sắt, mà một chân còn bị một thứ đen sì dính chặt... Đến khi cần câu nâng thứ này lên bờ, Viên Mục Dã mới nhìn rõ được, hóa ra thứ cuốn chặt chân trái của bộ xương lại là một đoạn tóc dài đen nhánh.

Từ Lệ lúc đó đã sắp phát điên, anh ta kéo Viên Mục Dã sang một bên rồi nói nhỏ: “Chẳng phải cậu đã nói chỉ có một người chết à? Tại sao lại thêm một cái lồng sắt dìm thi thể nữa thế?”

Viên Mục Dã nói với giọng rất vô tội: “Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai? Nhưng bây giờ có một vấn đề cần làm rõ, là vì sao cô gái bị dìm trong nước kia không nổi lên, chắc khi cô ta ngã xuống nước trùng hợp bị mắc chân vào lồng, rồi lại đúng lúc bị tóc của thi thể trong lồng cuốn chặt, vì thế đến tận bây giờ vẫn không có ai phát hiện được thi thể của cô ta...”

Từ Lệ nghe xong bèn quay trở lại chỗ hai thi thể quái dị rồi liên tục tặc lưỡi: “Phụ nữ tội gì cứ phải làm khó phụ nữ chứ? Cô cũng đã chết thảm như vậy rồi, sao lại còn cuốn chân người ta nữa?”

Viên Mục Dã liếc nhìn Từ Lệ rồi bảo: “Anh Từ, anh đừng nói lung tung, nhờ đêm đến hai chị gái này tới tìm anh giải bày oan tình thì hỏng đấy!”

Từ Lệ tức giận bảo: “Đi đi đi, nói linh ta linh tinh, tranh thủ đi xem tình huống của hai bà cô này là thế nào đi!”

Lúc này Viên Mục Dã mới quan sát kỹ cái lồng sắt, cậu phát hiện lý do nó bị chìm sâu là vì nửa phía dưới đã bị đổ xi măng, còn thi thể ở trong lồng sắt cũng bị đổ bê tông chỉ lộ ra nửa cái đầu cùng với bộ tóc dài bông bông ở bên ngoài...

Sau khi nhìn rõ tình huống trong lồng sắt, Từ Lệ ngạc nhiên nói: “Cái này... Loại phương pháp xử lý thi thể này... Cũng quá dã man nhỉ?!”

Viên Mục Dã nhìn Từ Lệ: “Anh trai à, tôi có một ý tưởng không chắc chắn lắm...”

Từ Lệ cười gượng: “Có gì thì nói mau!”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó xoay người nhìn thi thể trong lồng và nói: “Theo anh thì liệu cô ta có phải là...”

“Không đâu, đây đâu phải phong cách của Tạ Chí Hồng?” Từ Lệ cắt ngang.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chưa chắc, nếu không đập chứa nước Bắc Sơn phải xả nước để tìm thi thể mất.”

Từ Lệ sờ mũi: “Nghe cậu nói mà phát sợ, ở đâu ra nhiều thi thể vô danh như vậy? Hai bà cô này có thể ở cùng một chỗ chỉ do trùng hợp, nếu không đừng gọi là đập chứa nước Bắc Sơn nữa, gọi luôn là kho chứa thi thể Bắc Sơn đi.”

Lúc đầu Từ Lệ dẫn Viên Mục Dã đến cũng chỉ muốn tìm thi thể Mộc Thủy Thủy, vậy mà lại dính đến một vụ án mưu sát khác... Đương nhiên, đây cũng chỉ là Từ Lệ và Viên Mục Dã nói riêng với nhau mà thôi, hiện giờ vẫn chưa có kết luận chính thức về xác cô gái kẹt bên ngoài lồng sắt.

Đối với cảnh sát mà nói, kết luận này đúng là không tốt lắm, bởi vì xác cô gái bên ngoài lồng chỉ còn lại bộ xương, cô ta chết thế nào? Là tai nạn ngoài ý muốn hay bị sát hại... Rất khó để kết luận.

Trước mắt phía cảnh sát chỉ có thể đặt hy vọng vào việc xác định thân phận cô gái bên ngoài lồng sắt, sau đó lại điều tra mối quan hệ xã hội xung quanh cô ta, từ đó suy đoán cô ta có khả năng bị sát hại hay không.

Còn về thi thể bên trong lồng sắt thì sao? Vấn đề lớn nhất trước mắt là làm thế nào để lấy nó ra nguyên vẹn, dù sao cô ta chỉ để lộ nửa cái đầu, còn phần chìm trong xi măng thế nào thì không ai biết. Nếu cứ đập loạn xạ khi chưa xác định được vị trí, thì rất có thể sẽ làm tổn hại đến thi thể, thậm chí còn phá mất một số manh mối quan trọng...

Tóm lại đám người Từ Lệ phải dùng X quang chiếu lên khối xi măng, sau đó dùng tay xử lý, cuối cùng mới lấy được thi thể hoàn chỉnh của cô gái từ trong xi măng ra. So với thi thể cô gái bên ngoài lồng sắt, cô gái bên trong vẫn còn một số bộ phận cơ thể, thậm chí cả quần áo cũng được bảo tồn khá hoàn hảo, điều này đã giúp ích rất nhiều cho cảnh sát trong việc tìm ra nguồn gốc của xác chết.

Vào một buổi chiều, Viên Mục Dĩ đang ăn thử bánh quy dinh dưỡng có khẩu vị mới do Đoàn Phong mang đến thì bỗng nhận được điện thoại của Từ Lệ: “Cậu đúng là miệng quạ đen, cậu nói đúng rồi, sau khi so sánh kết quả ADN, cô gái bên trong lồng chính là Mộc Thủy Thủy!”

Viên Mục Dĩ cười gượng hai tiếng rồi nói: “Anh phải thấy may mắn khi cô ta là Mộc Thủy Thủy chứ! Nếu không anh định điều tra cả ba vụ án à? Đúng rồi, xác định được thân phận thi thể cô gái ngoài lồng chưa?”

Chương 552: Mộc Thủy Thủy

Từ Lệ thở dài: “Thôi đừng nói nữa, có thể nói là không tìm ra manh mối nào, thông báo hỗ trợ điều tra đã được phát đi, nhưng cho đến tận bây giờ vẫn không có người nhà nào đến nhận thi thể cả.”

Viên Mộc Dã hỏi với vẻ khó hiểu: “Theo lý thuyết thì không thể nào như vậy được, nhà ai có một cô con gái lớn như thế mất tích mà lại không đi tìm chứ?”

Từ Lệ gơ hai tay lên: “Còn không phải à? Căn cứ theo báo cáo khám nghiệm tử thi bên phía pháp y, cô gái này chỉ tầm hai mươi tuổi, đúng vào độ tuổi đẹp như hoa như ngọc, cho dù là tự sát hay bị giết thì đều phải có người nhà đi tìm chứ? Nhưng thông báo hỗ trợ điều tra đã phát ra mà chẳng có một chút hồi âm nào... Điều này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ người nhà cô gái kia không hề báo cảnh sát sau khi cô gái mất tích!”

Sau khi đập máy, Viên Mộc Dã cẩn thận nhớ lại hình ảnh mình nhìn thấy trong từ trường tư duy, nhưng tiếc là nghĩ một lúc lâu mà cậu vẫn không tìm thấy đầu mối gì có tác dụng, bởi vì từ lúc Viên Mộc Dã bắt đầu nhìn thấy hai bóng người một nam một nữ này, cả hai chưa từng gọi tên nhau.

Viên Mộc Dã bỗng nghĩ ra một điều, khi cậu nhìn thấy hai bóng người này, bọn họ đã đi bộ một đoạn rất dài mới đến mép nước, vì Viên Mộc Dã cách khá xa nên không nghe thấy bọn họ nói gì trên đoạn đường này.

Nghĩ đến đây, Viên Mộc Dã bèn quay ra nói với Đoàn Phong: “Buổi tối đi với tôi đến một chỗ...”

Đoàn Phong rất hào hứng, anh ta cười hỏi: “Chỗ nào thế, chơi vui không?”

Viên Mộc Dã hiểu ý cười đáp: “Đập chứa nước Bắc Sơn.”

Vào mười giờ đêm, hai bóng người lén lút đi đến lối vào đập chứa nước Bắc Sơn, bọn họ thành công tránh thoát mấy camera giám sát, sau đó nhảy vào từ bức tường bên cạnh...

Sau khi vào bên trong, Đoàn Phong vừa đi vừa phàn nàn: “Cậu và Từ Lệ nói một tiếng để tôi đường hoàng tiến vào không được à? Đã lén lút thì chớ, cậu xem muỗi nhiều như thế này... chỉ cần đứng yên là bị muỗi phủ một lớp dày rồi!”

Viên Mục Dã bèn xin lỗi: “Tôi cũng không khẳng định được là chỗ này có chuyện hay không, hơn nữa bên anh Từ cũng đang rất bận, vì thế tôi muốn tự mình đến xem thử... Vả lại chúng ta bí mật đến đây là có lý do.”

“Lý do gì thế?” Đoàn Phong tò mò hỏi.

Nhưng Viên Mục Dã lại cười và hỏi Đoàn Phong một vấn đề: “Anh thử nói xem, dưới tình huống bình thường sẽ có người dẫn bạn gái đến đây yêu đương vào buổi tối sao?”

Đoàn Phong nhìn quanh một lượt rồi hỏi lại: “Chỗ này á? Cái hồ chứa nước rách nát cách nội thành cả chục cây số, mà lại giữa đêm hôm khuya khoắt, trừ khi đầu óc có vấn đề!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng thế, lúc đó tôi cũng cảm thấy không thích hợp. Nếu giữa ban ngày đến đây dã ngoại nấu nướng, ngắm cảnh sắc đập chứa nước thì còn nghe được. Chứ giữa đêm hôm khuya khoắt lại dẫn bạn gái đến đây, dù có định ‘đánh dã chiến’ ngoài trời cũng đâu cần chạy xa thế chứ? Điều này thật sự không hợp lý, trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dã đáp: “Trừ khi trong bọn họ có một người có lý do chính đáng để đến đây. Trước đó tôi đã kiểm tra ở trên mạng, thật ra từ bốn năm trước đập chứa nước Bắc Sơn đã gần như không mở cửa cho người ngoài vào, vì thế người ngoài không thể tùy tiện ra vào vào buổi tối.”

Đoàn Phong phản bác: “Vậy nhờ trước đây quản lý lộn xộn nên mới xảy ra chuyện thì sao?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Anh đừng quên chân của cái xác nữ đó còn vướng vào lồng sắt chứa thi thể Mộc Thủy Thủy nhé? Theo hồ sơ ghi lại, cô ta đã mất tích được bốn năm rồi, dù thế

nào thì cái xác nữ ở đập chứa nước vẫn xuất hiện sau lồng sắt của Mọc Thủy Thủy!”

Đoàn Phong trầm tư một lúc rồi bảo: “Nếu người nam là nhân viên công tác tại đập chứa nước, vậy buổi tối dẫn bạn gái đến đây còn có vẻ hợp lý. Cậu thử nghĩ xem, một đập chứa nước to như vậy mà chỉ có hai người bọn họ, điều này đối với con gái mà nói thì vừa lãng mạn lại vừa thần bí, thêm cả một chút kích thích nữa...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy, vì thế mới lên vào nhìn thử, để tránh đối phương chú ý khiến đánh rần động cỏ...”

Sau đó Viên Mục Dã và Đoàn Phong tách nhau ra làm việc, Đoàn Phong đứng tại chỗ canh gác, một mình Viên Mục Dã từ từ tiến về chỗ xảy ra chuyện... Quả nhiên, cậu đi một đoạn là lại nhìn thấy hai bóng người quen thuộc đó.

Lần này Viên Mục Dã nhìn thật cẩn thận, cậu phát hiện cô gái cao khoảng một mét sáu, dáng người thướt tha, ở khoảnh khắc khi cô ta vuốt tóc, Viên Mục Dã còn thấy phía sau tai phải của cô gái này có một cái bớt đỏ trông giống hình trái tim.

Mặc dù vị trí cái bớt này khá kín đáo, nhưng người nhà cô ta chắc chắn sẽ nhận ra. Tiếc là thi thể cô gái này bây giờ chỉ còn lại bộ xương, vì vậy mà trong công văn chính thức cũng không thể dùng cái bớt đỏ ấy để xác định thân phận.

Lúc này Viên Mục Dã nghe thấy cô gái đó ỏn ẻn hỏi người nam kia: “Tạ Chí Hồng, anh dẫn em đến đập chứa nước làm gì? Cùng đi làm với anh à?”

Viên Mục Dã nghe xong mà sửng sò, cậu không ngờ tên khốn này cũng tên là Tạ Chí Hồng? Trùng hợp thế nhỉ? Chẳng lẽ cứ người đàn ông nào có cái tên này thì sẽ thích giết phụ nữ sao?

Ngay lúc Viên Mục Dã đang ngẩn người, người nam tên Tạ Chí Hồng kia cười đáp: “Hôm nay là ngày thứ một trăm chúng ta quen nhau, vì thế anh đưa em đến đây để kỷ niệm một chút.”

Cô gái ngượng ngùng nói: “Đến chỗ này để kỷ niệm... cũng thật là đặc biệt.”

Sau đó Viên Mục Dã đi theo hai người họ, cậu nhìn toàn bộ quá trình Tạ Chí Hồng chìm chết cô gái này thế nào, mà trong lúc chìm chết nạn nhân, từ đầu đến cuối Tạ Chí Hồng không hề gọi tên cô ta, gã chỉ mở miệng gọi cục cưng.

Trên đường về, Viên Mục Dã còn đang suy nghĩ tên của người nam kia, tại sao gã cũng tên là Tạ Chí Hồng? Tạ Chí Hồng lúc trước đã chìm người xuống đập chứa nước Bắc Sơn, Tạ Chí Hồng này cũng chìm chết một cô gái đáng thương ở cùng một chỗ... Tất cả không phải quá trùng hợp à?

Khi Đoàn Phong nghe Viên Mục Dã nói hung thủ giết người cũng tên là Tạ Chí Hồng, anh ta chỉ lắc đầu: “Chuyện này thật quái lạ, hay là cậu để Từ Lệ điều tra thêm tình hình của đập chứa nước đi, đến lúc đó sẽ biết có nhân viên nào tên Tạ Chí Hồng hay không.”

Sau khi quay về, Viên Mục Dã gọi cho Từ Lệ và nói cho anh ta biết suy nghĩ của mình, cậu cảm thấy hung thủ giết chết cô gái vô danh rất có thể là nhân viên của đập chứa nước...

Kết quả Từ Lệ lại hơi bức mình, nói: “Còn hung thủ nữa? Đến giờ pháp y vẫn chưa thể kết luận thi thể nữ trong đập chứa nước là tự sát hay bị giết, nếu thật sự không tìm thấy bằng chứng, vậy chỉ đành nhận định là vô tình chết đuối thôi.”

Viên Mục Dã cũng hiểu, thi thể bây giờ chỉ còn lại bộ xương, hơn nữa trên đó cũng không có dấu vết rõ ràng của gãy xương hay ngoại thương, vì vậy rất khó kết luận là bị giết.

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã không nói gì, bèn nói tiếp: “Tôi cho cậu biết, tôi không chỉ nhúc nhích đầu vì chuyện đó, hôm qua pháp y đã tìm thấy trong thi thể Mộc Thủy Thủy vài thứ khác...”

Chương 553: Hai gã Tạ Chí Hồng

Viên Mục Dã nghe vậy bèn vội vàng hỏi: “Cái gì thế?”

Từ Lệ bất đắc dĩ nói: “Là tình trùng của nam giới, quan trọng là khi so sánh ADN, thứ đó lại không phải của Tạ Chí Hồng.”

“Không phải Tạ Chí Hồng? Sao có thể như vậy được?” Viên Mục Dã hơi giật mình.

Từ Lệ cũng thở dài: “Đúng thế đấy, cậu thử nói xem liệu có phải Mộc Thủy Thủy làm chuyện ấy với người khác, sau đó bị Tạ Chí Hồng bắt cóc rồi giết chết không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ, nói: “Vậy các anh đã điều tra quan hệ xã hội của Mộc Thủy Thủy chưa? Cô ta có bạn trai không?”

“Chưa có, ít nhất người nhà và bạn bè đều nói cô ta không có bạn trai.” Từ Lệ khẳng định rất chắc chắn.

“Vậy cũng chưa chắc, nếu Mộc Thủy Thủy cố giấu thì sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Lần này đến cả Từ Lệ cũng không trả lời được, xem ra vụ án Mộc Thủy Thủy phải điều tra lại một lần nữa, chắc chắn năm đó bọn họ đã bỏ qua manh mối quan trọng nào đấy, vì thế mới dẫn đến cục diện như hiện giờ.

Lần này đúng là khiến đám người Từ Lệ phải đau đầu, một thi thể nữ vô danh không thể xác định thân phận, hơn nữa còn là bị giết, một thi thể khác mặc dù có thể xác định thân phận, nhưng tình trùng trong cơ thể nạn nhân lại không phải của hung thủ, thật khó hiểu.

Buổi tối khi về nhà, Viên Mục Dã thấy Từ Lệ vác theo khuôn mặt đầy râu ria đứng đợi cậu ở cửa nhà đã lâu, trong tay anh ta còn cầm một chồng hồ sơ rất dày... Viên Mục Dã không cần

hỏi cũng biết tại sao anh ta lại đến đây, cậu móc chìa khóa ra mở cửa, sau đó đưa tay làm động tác mời Từ Lệ vào.

Kim Bảo thấy Viên Mục Dĩ dẫn một người về cùng thì ngoe nguẩy đuôi hưng phấn chạy từ trong ổ chó ra, nhưng khi nhìn thấy người đến là Từ Lệ, nó lập tức quay đầu trở về...

Từ Lệ thấy thế cũng hơi lúng túng, anh ta cười hỏi: “Nó đang chê tôi không mang quà gặp mặt hả?”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Không sao đâu, nó coi anh như... Được rồi, nói một chút đi, vụ án có tiến triển nào mới không?”

Sau khi vào nhà, Từ Lệ ném hết chỗ tài liệu lên bàn trà, đặt mông ngồi lên ghế sofa rồi nói: “Manh mỗi cái cứt ấy! Căn cứ theo báo cáo kiểm tra thi thể của bên pháp y, bà chị vô danh kia bị ngâm trong nước ít nhất ba năm rồi, trên thi thể ngoài bộ xương ra thì chẳng còn lại gì. Nhưng vấn đề là xương cốt trên người cô ta lại hoàn hảo không hề hư tổn, không có bất kỳ tình huống gãy xương hay tụ máu nào. Căn cứ theo vị trí, hoàn cảnh khi tìm thấy thi thể để tiến hành phân tích so sánh... Cuối cùng cho ra kết luận là chết đuối.”

Viên Mục Dĩ cười gượng: “Tôi không cần nhìn báo cáo kiểm tra thi thể cũng biết cô ta chết đuối, nhưng cô ta bị người khác đẩy vào nước chết đuối chứ không phải vô tình ngã xuống nước.”

“Cậu biết thì làm được gì chứ, không có bằng chứng cũng như không...” Từ Lệ tức giận nói.

Viên Mục Dĩ bèn ngồi xuống rồi cẩn thận lật xem những tài liệu của Từ Lệ, cậu vừa xem vừa bảo: “Thật ra dù vụ án này tạm thời không thể xác định là giết người, nhưng cũng không thể kết luận là tai nạn ngoài ý muốn được, bởi vì vẫn còn rất nhiều điều đáng ngờ trong này.”

Từ Lệ lập tức ngồi thẳng dậy, hỏi: “Hả? Nói nghe xem...”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Đầu tiên, căn cứ theo báo cáo pháp y, cô gái vô danh này chết vào ba năm trước. Nhưng anh đừng quên từ ba năm trước đập chứa nước Bắc Sơn đã không mở cửa cho người ngoài rồi, vậy cô gái này đi vào bằng cách nào? Phần lớn hai bên của đập chứa nước là núi, chỗ duy nhất có thể dễ dàng tiến vào chỉ có vị trí gần đập

lớn và khu làm việc, mà khu làm việc lại là cửa vào duy nhất của con đập. Lần trước khi đến đây anh cũng thấy rồi, anh cảm thấy cô gái vô danh kia có thể một mình trèo tường vào rồi trượt chân ngã xuống nước sao?”

Từ Lệ ngăn người: “Có vẻ hợp lý đấy, ý cậu là cô gái này được nhân viên của đập chứa nước dẫn vào?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Trước mắt xem ra khả năng này rất lớn, vì vậy tôi đề nghị anh nên đi điều tra nhân viên quản lý làm việc ở đập chứa nước... Còn nữa, cô gái vô danh này có một chiếc bớt đỏ hình trái tim ở phía sau tai phải.”

Từ Lệ đập lên vai Viên Mục Dã: “Cái gì cậu cũng biết, hay là cậu nói thẳng luôn cho tôi biết hung thủ là ai đi!”

Viên Mục Dã khẽ hừ một: “Nếu tôi biết thì còn mất thời giờ ở đây với anh làm gì? Nhưng mà...”

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã muốn nói gì đó nhưng lại thôi, bèn thúc giục: “Nhưng cái gì? Cậu nói chuyện với tôi mà lại còn lấp la lấp lửng thế à?”

Viên Mục Dã cũng đành bắt đắc dĩ bảo: “Tôi nói với anh những chuyện này thì chỉ hai người chúng ta biết thôi nhé, không thể dùng làm chứng cứ được...”

“Tôi đâu phải mới quen cậu, cậu nói mau đi, tôi sốt ruột muốn chết rồi!” Từ Lệ không nhịn được thúc giục.

Viên Mục Dã nghĩ một chút, sau đó trầm giọng nói: “Người đàn ông giết cô gái vô danh kia tên là Tạ Chí Hồng...”

“Cái gì! Lại là Tạ Chí Hồng làm à? Bảo sao hai thi thể đó bị vớt cùng một chỗ chứ?” Từ Lệ tức hỏn hển.

Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng xua tay: “Không phải Tạ Chí Hồng kia!”

Từ Lệ bị Viên Mục Dã làm cho chẳng hiểu gì: “Lúc là gã, lúc lại không phải, cậu có thể nói rõ hết một lần được không?”

“Trước khi cô gái vô danh đó chết đã từng gọi tên của hung thủ, chính là Tạ Chí Hồng, nhưng Tạ Chí Hồng này lại không phải là gã bị anh bắn chết!” Viên Mục Dã bắt đắc dĩ nói.

Từ Lệ suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Trùng tên trùng họ...? Đâu thể trùng hợp thế chứ? Cùng một cái tên, đều giết người, lại ném vào cùng một vị trí ở đập chứa nước?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cũng cảm thấy rất trùng hợp, vì thể chắc chắn có mối liên hệ trong chuyện này mà các anh chưa điều tra ra...”

Những lời của Viên Mục Dã khiến Từ Lệ rơi vào trầm tư, nếu như hung thủ giết chết cô gái vô danh kia là một gã khác cũng tên Tạ Chí Hồng, vậy liệu gã có phải là chủ nhân của tinh trùng trong cơ thể Mộc Thủy Thủy không?

Viên Mục Dã thấy Từ Lệ không nói gì, cậu bèn tiếp tục lật xem hồ sơ vụ án của Tạ Chí Hồng, bỗng có một nghi ngờ nổi lên trong lòng cậu. Gã đó trong thời gian mấy năm gần gũi mà đã giết chết nhiều cô gái trẻ, mặc dù cách giết người phi tang xác cũng không tinh vi, nhưng cảnh sát lại không phát hiện được bất kỳ manh mối nào trên thi thể nạn nhân.

Cuối cùng đám Từ Lệ có thể khóa chặt trên người Tạ Chí Hồng là do trong một lần tình cờ, phát hiện trên xe công nông của gã có máu mang ADN của Mộc Thủy Thủy, lúc này mới xác định Tạ Chí Hồng là kẻ tình nghi.

Sau đó, khi cảnh sát kiểm tra chỗ ở của gã, họ lại phát hiện đồ vật của mấy người bị hại trước đó. Mặc dù là vậy, đám người Từ Lệ vẫn không bắt được Tạ Chí Hồng mà để gã trốn thoát thành công...

Viên Mục Dã từng nhìn kỹ tư liệu cá nhân của Tạ Chí Hồng, gã xuất thân là ngư dân, trình độ giáo dục rất thấp... Nhưng Viên Mục Dã lại phát hiện người này có năng lực phản trình sát lúc gây án rất mạnh.

Chương 554: Khác nhau một trời một vực

Mặc dù Tạ Chí Hồng mà bọn họ gặp trước đó cũng vô cùng gian xảo, nhưng lúc gã gây án đã thể hiện năng lực tư duy và cách thức quá cao siêu, không giống người có trình độ văn hóa như thế này có thể nghĩ ra.

Đặc biệt là cách gã xử lý thi thể, có thể nói là vừa bí ẩn lại vừa kiêu ngạo, bí ẩn là vì cảnh sát không thể tìm ra bất kỳ manh mối nào trên cơ thể người bị hại, còn kiêu ngạo là do gã tìm địa điểm vứt xác rất tùy tiện, giống như đang thị uy với cảnh sát vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Từ Lệ vẫn quyết định sáng hôm sau đi với Viên Mục Dã đến ban quản lý đập chứa nước Bắc Sơn, bởi vì tất cả giả thiết đều phải tìm thấy một Tạ Chí Hồng khác mới có thể thành lập.

Sáng hôm sau, người quản lý đập chứa nước Bắc Sơn là đồn trưởng Tổng nhiệt tình tiếp đón Từ Lệ và Viên Mục Dã, anh ta vô cùng kinh ngạc khi đập chứa nước Bắc Sơn lại phát hiện thi thể hai cô gái cùng một lúc, anh ta nói: “Đập chứa nước từ vài năm trước đã không mở cửa cho người ngoài, bên trong quản lý cũng rất nghiêm, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?”

Từ Lệ trấn an anh ta: “Hai thi thể nữ đó đã chìm trong nước nhiều năm rồi, chúng tôi sẽ điều tra rõ tình huống cụ thể, đồn trưởng Tổng, chúng tôi có thể xem qua toàn bộ hồ sơ nhân viên trong đồn không?”

Đồn trưởng Tổng hơi ngạc nhiên, nhưng anh ta vẫn tỏ vẻ không có vấn đề gì, thế là đồn trưởng Tổng dẫn hai người đi đến phòng hồ sơ. Trong lúc này, Viên Mục Dã còn nhìn thấy ảnh chụp nhóm công nhân viên chức được dán trên tường hành lang...

Trí nhớ Viên Mục Dã rất tốt, khả năng nhận mặt của cậu cực kỳ cao, chỉ cần nhìn lướt qua các ảnh chụp trên tường là biết ngay trong đó có người mình muốn tìm hay không. Viên Mục Dã cười hỏi đồn trưởng Tống: “Ảnh chụp trên tường đều là nhân viên còn đang làm việc à?”

Đồn trưởng Tống gật đầu: “Đây đều là những nhân viên bình thường đang tại chức, ảnh chụp của quản lý đều dán ở bức tường phía trước.”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn nhìn về phía trước, đúng là có mấy tấm ảnh khá lớn dán trên bức tường gần phòng họp. Tiếc là chỗ này cũng không có người Viên Mục Dã muốn tìm, điều này khiến cậu hơi nghi ngờ, chẳng lẽ cậu đã nhầm?

Sau khi tiến vào phòng hồ sơ, đồn trưởng Tống ôm ra một chồng hồ sơ phủ đầy bụi, anh ta hơi ngượng ngùng nói: “Theo nguyên tắc thì những thứ này phải nhập vào máy tính từ lâu rồi, khi tra tìm cũng sẽ tiện hơn, nhưng nhân viên trong đồn không đủ nên chỉ đành để ở chỗ này.”

Viên Mục Dã nhìn chồng hồ sơ rồi hỏi: “Đồn trưởng Tống, đây là hồ sơ của toàn bộ nhân viên à? Có hồ sơ của những người đã rời khỏi chức vụ hoặc đổi sang nơi khác không?”

Đồn trưởng Tống suy nghĩ rồi đáp: “Có, nó ở trên cái kệ bên cạnh kia kia!”

Từ Lệ gật đầu: “Được, vậy đồn trưởng Tống đi làm việc trước đi, chúng tôi sẽ ở đây xem một lúc, nếu như có chuyện gì thì chúng tôi sẽ gọi anh.”

Đồn trưởng Tống nghe vậy lập tức thức thối rồi đi, sau đó Từ Lệ cẩn thận tìm kiếm trong đống hồ sơ nhân sự, anh ta lấy hết hồ sơ của của công nhân viên chức đã làm việc từ mấy năm trước để Viên Mục Dã nhìn qua... Nhưng Viên Mục Dã quan sát một lúc lâu mà vẫn không tìm thấy Tạ Chí Hồng, kẻ đã đẩy người xuống nước.

Đến cuối cùng Từ Lệ cũng cảm thấy hơi phiền, anh ta đẩy đống hồ sơ sang một bên rồi hỏi: “Hay là cậu miêu tả sơ qua tướng mạo ‘Tạ Chí Hồng’ kia đi?”

Viên Mục Dã ngẫm lại: “Khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, tay chân thon dài, khuôn mặt vuông vắn, góc cạnh rõ ràng, nhìn qua rất nhã nhặn, nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra ánh mắt tà ác.”

“Là một gã thư sinh đẹp trai mà thôi!” Từ Lệ cười nói.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Nói như vậy quá phiền diện, phải là gã thư sinh có... khuôn mặt đẹp trai, khí chất hơn người, lại còn tài năng.”

Từ Lệ cười khẩy: “Tóm lại là có một vẻ ngoài tốt, nhưng bên trong lại là một thằng súc sinh thối tha! Chắc chắn tướng mạo đó đã lừa cô gái vô danh kia, vì vậy mới chiếm được lòng tin của cô ta, sau đó dẫn cô ta đến chỗ quái quỷ này rồi giết chết.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Trước mắt mà nói chắc cũng có yếu tố này.”

Sau đó Từ Lệ lại tìm kiếm hồ sơ một lần nữa, nhưng anh ta vẫn không phát hiện có người như Viên Mục Dã đã miêu tả: “Chẳng lẽ tên kia không phải nhân viên ở nơi này, cậu xem mấy người này đi, không phải béo mập thì cũng trọc đầu, chẳng có người nào nhìn hơi khá khẩm cả!”

Viên Mục Dã cũng hơi nghi ngờ: “Không thể nào, hay là chúng ta đi tìm đồn trưởng Tống rồi hỏi có người như vậy không!”

Sau đó hai người đi đến văn phòng của đồn trưởng Tống, bọn họ miêu tả qua hình dáng Tạ Chí Hồng rồi hỏi anh ta có ấn tượng nào với người này không?

Đồn trưởng Tống nghe xong suy nghĩ một lúc lâu, sau đó đột nhiên vỗ đầu, nói: “A, tôi nhớ ra rồi, mấy năm trước có một cậu thanh niên trẻ tuổi tên Tạ Chí Hồng rất phù hợp với miêu tả của hai người!”

“Tạ Chí Hồng!” Viên Mục Dã và Từ Lệ cùng giật mình thốt lên.

Thật ra ngay từ đầu Viên Mục Dã cũng không thể ngờ tên của gã đó lại thật sự là Tạ Chí Hồng, cậu còn nghĩ gã dùng tên giả, vì vậy mới không hỏi đồn trưởng Tống về điều này, vậy mà gã đó thật sự tên là Tạ Chí Hồng!

Đồn trưởng Tống bị hai người làm giật cả mình, anh ta vội vàng hỏi: “Sao thế? Hai anh cảnh sát biết Tiểu Tạ à?”

Từ Lệ vội vàng truy hỏi: “Tạ Chí Hồng là ai, hiện giờ hắn đang ở chỗ nào?”

Đồn trưởng Tống suy nghĩ rồi đáp: “Tiểu Tạ là sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành thủy lực, mấy năm trước cậu ta được chú mình dùng quan hệ để sắp xếp đến thực tập tại ban quản lý. Tên nhóc này rất đẹp trai, điều kiện gia đình lại tốt, lúc vừa mới đến có rất nhiều người tranh nhau giới thiệu bạn gái cho cậu ta nữa cơ.”

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Đồn trưởng Tống, anh có ảnh của Tạ Chí Hồng không?”

Đồn trưởng Tống lắc đầu: “Lúc trước cậu ta chỉ đến đây thực tập nên cũng không làm thủ tục nhận chức, vì thế mà không để lại hồ sơ... Nhưng nghe nói cậu ta vào làm việc ở Cục Khai hoang, hai người có thể đi đến đó nhìn xem.”

Trên đường về, Từ Lệ thấy sắc mặt Viên Mục Dã sầm sì bèn trấn an: “Không sao đâu, có tên đơn vị thì dễ rồi, bây giờ tôi sẽ cho người điều tra một chút, đến lúc đó sẽ biết hắn có phải tên thư sinh mà cậu nhìn thấy hay không.”

Viên Mục Dã thở dài: “Không phải tôi lo lắng điều đó... Anh thử nói xem, liệu Tạ Chí Hồng này có liên quan gì với gã Tạ Chí Hồng đã chết không?”

Từ Lệ cau mày, nói: “Theo lý thuyết thì thân phận và địa vị của hai bọn họ khác nhau một trời một vực, ngoài tên giống nhau ra, chắc không có điểm chung nào đâu...”

Nhưng Viên Mục Dã nghe xong lại liên tục lắc đầu: “Không đúng, chuyện này chắc chắn không thể trùng hợp như vậy, hai gã trùng tên trùng họ sau khi giết người lại trùng hợp để thi thể ở cùng một chỗ? Xác suất của nó là một phần vạn, gần như không có khả năng!”

Chương 555: Người hoàn hảo

Từ Lệ nghe vậy bèn bảo Viên Mục Dã tạm thời đừng suy nghĩ, tất cả cứ đợi đến lúc nhìn thấy Tạ Chí Hồng rồi lại tính tiếp. Bởi vì chỉ khi xác định được gã là hung thủ giết chết cô gái vô danh kia... thì việc điều tra kế tiếp mới là bắt tên có đích.

Cục Khai hoang là cơ quan phụ trách kiến thiết thủy lợi của nước S, với quyền hạn của Từ Lệ, anh ta nhanh chóng điều tra được tài liệu cá nhân của một Tạ Chí Hồng khác. Viên Mục Dã liếc mắt là nhận ra người đàn ông trong tấm ảnh chính là gã thư sinh đã đẩy cô gái vô danh xuống nước.

Sau khi được Viên Mục Dã khẳng định, Từ Lệ hơi giật mình hỏi: “Gã này đúng là Tạ Chí Hồng... Tên nhóc này điên rồi à? Có tương lai tốt đẹp như vậy mà không trân trọng, lại chuyên môn làm chuyện thất đức này?”

Căn cứ theo những gì ghi trên tài liệu, Tạ Chí Hồng từ bé đã có gia cảnh vượt trội, gia tộc của cha mẹ gã cũng có sức ảnh hưởng ở thủ đô, trong đó cũng có khá nhiều người có vị trí trên thương trường, chính trường, Tạ Chí Hồng từ bé đã thể hiện sự ưu tú về nhiều mặt, gã là đối tượng được gia tộc tập trung bồi dưỡng.

Hai năm trước Tạ Chí Hồng cưới một cô con gái nhà giàu, bây giờ đã có một cô con gái nhỏ đáng yêu... Cuộc sống hoàn hảo như vậy, đúng là khác biệt hoàn toàn với một Tạ Chí Hồng khác.

Viên Mục Dã và Từ Lệ nhìn tư liệu của Tạ Chí Hồng mà cảm thấy bồn chồn, không biết gã này giết người vì điều gì? Thậm chí Từ Lệ còn nghĩ rằng dù gã trùng tên trùng họ với Tạ Chí Hồng đã bị anh ta bắn chết, thì bọn họ cũng không phải là cùng một loại người.

“Có khi chỉ là trùng hợp thôi, dù gã có giết cô gái vô danh kia, nhưng chắc không liên quan đến vụ án của Mộc Thủy Thủy đâu.” Từ Lệ đưa ra ý kiến của mình.

Nhưng sự nghi ngờ trong lòng Viên Mộc Dã cũng không hề giảm đi khi nhìn hoàn cảnh ưu việt của đối phương, cậu suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Chưa nói đến việc gã có quan hệ với Mộc Thủy Thủy hay không, mà hãy bàn tại sao gã lại muốn giết cô gái vô danh kia?”

Từ Lệ khề hừ một tiếng: “Còn vì cái gì nữa? Giết vì tình thôi mà, loại có gia thế như gã chắc chắn có yêu cầu rất cao đối với một nửa còn lại của mình, không những phải đẹp mà còn phải môn đăng hộ đối. Người trẻ tuổi mà, ai không thích gái đẹp chứ? Đúng là nắm được trong tay nhưng lại không thể lấy về nhà, muốn chia tay nhưng lại phát hiện đối phương cũng không phải loại hiền lành gì, căn bản là không dễ vứt bỏ, vì vậy mà nảy sinh ý muốn giết người, trực tiếp giết người rồi giấu xác chứ sao.”

Viên Mộc Dã nghe xong mà chỉ biết cười bất đắc dĩ: “Cảnh sát Từ à, anh xem nhiều phim truyền hình máu chó quá đấy hả? Chia tay thôi mà, đâu cần đến mức giết người chứ? Kể cả bị cha mẹ trong nhà biết thì cùng lắm chỉ la mắng vài câu thôi. Giết người? Một khi bị bắt... thì không phải thân bại danh liệt đơn giản như vậy đâu.”

Từ Lệ gãi đầu: “Vậy theo cậu tại sao gã này lại muốn giết cô gái vô danh kia?”

Viên Mộc Dã lắc đầu: “Không biết, nhưng trực giác nói cho tôi rằng gã có lý do bắt buộc phải giết... Như vậy đi, anh tìm cơ dẫn tôi đi gặp Tạ Chí Hồng này trước đã, để xem gã có phản ứng gì về thi thể bị chìm ở đập chứa nước không.”

Từ Lệ cau mày hỏi: “Làm như vậy chẳng phải sẽ đánh rần động cỏ à?”

Viên Mộc Dã cười: “Vấn đề là con rắn này giấu quá bí ẩn, căn bản không hề thò đầu ra, vì vậy phải động một chút cỏ mới khiến gã có hành động...”

Sáng hôm sau, Từ Lệ dùng lý do điều tra tình hình đập chứa nước ba năm trước mà đi đến Cục Khai hoang Nông nghiệp

thủ đô và tìm được Tạ Chí Hồng hiện giờ đã là lãnh đạo một phòng nào đó... Gã cũng cảm thấy hơi giật mình khi Từ Lệ và Viên Mục Dã đến đây, nhưng đây chỉ là phản ứng của một người bình thường khi nghe được tin có vụ án chìm thi thể dưới đập chứa nước, vì vậy nhìn từ bề ngoài không có bất kỳ sơ hở gì.

Từ Lệ theo thông lệ hỏi Tạ Chí Hồng một chút chuyện khi gã thực tập ở đập chứa nước Bắc Sơn, gã có ấn tượng gì đối với những nhân viên ở đó, có ai có biểu hiện nào khác thường hay không?

Tạ Chí Hồng nghe xong suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Lúc đó tôi vừa mới tốt nghiệp, không có kinh nghiệm làm việc gì, những người trong đồn đều lớn tuổi hơn tôi, bọn họ đều quan tâm tôi nên giao tiếp cũng coi như hòa hợp. Còn về chuyện có ai có hành động khác thường à... Tôi thật sự không nhớ rõ, dù sao cũng là chuyện của vài năm trước nên ấn tượng cũng không sâu.”

Trong quá trình Từ Lệ và Tạ Chí Hồng trao đổi, Viên Mục Dã luôn chăm chú quan sát thật kỹ mọi hành động của gã. Cậu phát hiện gã này có biểu hiện khiêm tốn lễ độ với người bề trên và cũng rất kính trọng những đồng nghiệp cũ, với xuất thân cộng thêm khí chất như vậy, thật sự là một người rất hoàn hảo.

Nhưng Viên Mục Dã không tin tưởng trên thế giới này có người nào hoàn hảo, cậu thà rằng nhìn thấy nhược điểm của mọi người chứ không muốn nhìn thấy một người mười phần vẹn mười đứng trước mặt mình... Bởi vì loại người toàn diện như vậy sẽ không thật sự hoàn hảo, đó chỉ là bọn họ giả vờ mà thôi.

Tạ Chí Hồng trước mắt chính là loại người như vậy, lòng người sâu như biển, ai mà biết được bên dưới biểu hiện hoàn mỹ này lại có một linh hồn bẩn thỉu đến mức nào?

Sau khi ra khỏi Cục Khai hoang Nông nghiệp, Từ Lệ cười hỏi Viên Mục Dã: “Sao rồi? Gã này có để lộ sơ hở nào không?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Không có sơ hở chính là sơ hở lớn nhất... Nếu tôi là anh thì sẽ bí mật điều tra mọi chuyện của gã vào ba năm trước, quan hệ tốt với ai, đi lại gần với cô gái nào!

Cô gái vô danh kia đã từng nói, ngày cô ta bị hại chính là ngày thứ một trăm quen Tạ Chí Hồng.”

Từ Lệ mở cửa xe: “Đúng thế, vậy trước tiên sẽ điều tra quan hệ xã hội của Tạ Chí Hồng vào ba năm trước!”

Chuyện tiếp theo phải do Từ Lệ và đồng nghiệp đi thăm dò, Viên Mục Dã cũng có việc của mình nên cậu bảo Từ Lệ đưa mình về số 54 trước, có tiến triển gì lại gọi cho cậu.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã từ bên ngoài trở về, tò mò hỏi cậu đã tìm ra thân phận của cô gái vô danh và gã đàn ông phụ bạc chưa?

Viên Mục Dã cười nói: “Tạm thời chưa tìm được cô gái vô danh... Nhưng đã tìm được gã đàn ông phụ bạc đó rồi.”

Đoàn Phong gật đầu: “Nếu đã tìm được gã đàn ông phụ bạc, vậy muốn tìm được cô gái vô danh còn xa nữa sao? Quan hệ của hai người đó dù có giấu bí mật đến mức nào thì cũng có dấu vết để tìm ra.”

Viên Mục Dã đương nhiên đồng ý với quan điểm của Đoàn Phong, chỉ là đối với mấy người Từ Lệ mà nói, nếu muốn xác định thân phận cô gái vô danh đó vẫn cần một chút thời gian, bởi vì cậu luôn có cảm giác Tạ Chí Hồng là một gã khó đối phó.

Lúc tan việc, Viên Mục Dã tiện tay sửa soạn lại tư liệu trên bàn, trong lúc vô tình có một bức ảnh màu rơi ra, cậu cầm lên xem thì thấy là ảnh chụp của cô nhóc và mẹ mình chụp chung trong khách sạn ma quái trước đó.

Trong thời gian này, số 54 liên tục có các vụ án nên Viên Mục Dã suýt nữa quên mất chuyện này. Tìm người là thế mạnh của Từ Lệ, Viên Mục Dã quyết định chờ Từ Lệ giải quyết xong vụ này, cậu sẽ nhờ anh ta giúp đỡ tìm cô bé đáng thương kia.

Trong vài ngày sau đó, tối nào Từ Lệ cũng gọi điện báo cho Viên Mục Dã biết tiến triển của vụ án, nhưng tiếc là mọi chuyện đúng như Viên Mục Dã đã dự tính, việc điều tra không hề thuận lợi...

Chương 556: Con sói cô độc

Tạ Chí Hồng giấu mình đến mức giọt nước không lọt, nếu không phải Từ Lệ tuyệt đối tin tưởng những gì Viên Mục Dã nói, chắc anh ta cũng sẽ nghi ngờ có phải mình đã nhầm phương hướng rồi oan uổng cho người ta hay không?

Ba năm trước đây Tạ Chí Hồng vừa tốt nghiệp đại học không lâu, đại học thủ đô nơi gã học cũng là trường học hàng đầu của nước S. Gã có gia thế vượt trội, điểm số xuất sắc, dáng dấp lại đẹp trai nên Tạ Chí Hồng cũng là người nổi tiếng trong trường.

Tiếc là khi mấy người Từ Lệ tìm hiểu tình hình về Tạ Chí Hồng trong đám bạn học, không một ai biết Tạ Chí Hồng có bạn gái lúc còn đi học hay không...

Lúc đó mọi người còn nghĩ nam thần không thích phụ nữ ư? Vậy mà người ta tốt nghiệp không lâu đã kết hôn, lại còn là người lập gia đình sớm nhất trong số họ!

Từ Lệ đương nhiên không dễ dàng bỏ qua, anh ta lại hỏi có cô gái nào theo đuổi Tạ Chí Hồng không, dù sao điều kiện của gã tốt như thế, chắc chắn phải có rất nhiều cô gái chủ động theo đuổi.

Điều này rất nhanh đã được chứng minh, chỉ là số lượng có thể dùng từ “Vô số” để hình dung, vì vậy trong nhất thời bọn họ cũng không nhớ rõ đã có những nữ sinh nào theo đuổi Tạ Chí Hồng...

Lúc này Từ Lệ bỗng nhớ đến Viên Mục Dã đã từng nói phía sau tai phải cô gái vô danh có một cái bớt đỏ hình trái tim, thế là anh ta thuận miệng hỏi bọn họ có nhìn thấy cô gái nào có cái bớt không? Nhưng tất cả đều lắc đầu bảo mình chưa từng nhìn thấy.

Thật ra điều này cũng bình thường, vì vị trí đó khá bí ẩn, nếu không phải người tinh ý sẽ rất khó chú ý... Từ Lệ lại điều tra

một vòng, nhưng bọn họ chỉ có thể chứng kiến một người ưu tú được tạo nên như thế nào.

Viên Mục Dã nghe tình huống điều tra hai ngày qua của Từ Lệ thì cảm thấy bọn họ vẫn chưa tìm được người thật sự quen thuộc Tạ Chí Hồng.

Từ Lệ liên tục kêu oan: “Tạ Chí Hồng này cái gì cũng tốt, nhưng khả năng xã giao lại quá kém, trong vài năm học đại học đến một người bạn cũng chẳng có, mặc dù gã thân thiện với tất cả mọi người, nhưng lại chẳng có ai thân thiết cả.”

Viên Mục Dã nghe vậy mà ngẩn người, cậu cảm thấy điểm này có vẻ giống bản thân mình, nhưng cậu lúc đó không kết giao bạn bè được là do xuất thân nên bị xa lánh, nhưng Tạ Chí Hồng đâu tồn tại vấn đề này!

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút, cậu cảm thấy vẫn nên tiếp xúc với Tạ Chí Hồng mới được, nhưng không thể để Từ Lệ dùng thân phận cảnh sát để tiếp xúc. Viên Mục Dã hỏi tin tức về thân phận Tạ Chí Hồng từ chỗ Từ Lệ rồi nhờ Tăng Nam Nam điều tra qua lịch trình gần đây của gã này.

Chỉ cần có tin tức cá nhân, việc điều tra hành tung của một người đối với Tăng Nam Nam chỉ là một bữa ăn sáng, cô ấy nhanh chóng điều tra ra trong thời gian này Tạ Chí Hồng sau khi tan làm thường đi đến một quán rượu ngồi một lúc, sau đó lại giả vờ như vừa tan làm về nhà ngủ.

Xem ra Tạ Chí Hồng cũng không hài lòng với cuộc sống gia đình hiện giờ, nếu không gã cũng chẳng đi đến quán bar giải sầu mỗi ngày... Nhưng nếu nói gã đi đến đó cùng một đám bạn chơi bời thì còn nghe được, đằng này lần nào gã cũng chỉ đến một mình.

Vào buổi tối, Viên Mục Dã một mình đi đến quán bar có tên “Dark Night”, nơi mà Tạ Chí Hồng thường tới. Sau khi cậu đẩy cửa bước vào, bầu không khí bên trong hơi vắng lặng, có vài đám khách tốp năm tốp ba ngồi trong quán, thỉnh thoảng lại có vài tiếng thì thầm to nhỏ kèm theo tiếng cười vang lên, bọn họ trao đổi những bí mật mà người khác không thể nghe thấy.

Viên Mục Dã rất ít khi đi đến quán bar, trước đây cậu đi một hai lần cũng do nhu cầu công việc, những nơi như thế này không hề có sức hút đối với Viên Mục Dã, cậu thích tìm một nơi yên tĩnh để thả lỏng bản thân hơn là những chỗ như thế này.

Mặc dù ánh sáng trong quán rượu khá tối, nhưng Viên Mục Dã vẫn liếc mắt là thấy Tạ Chí Hồng đang ngồi trong góc. Tính cách gã này cũng có vẻ cố chấp, gần như ngày nào gã cũng 9 giờ tiến vào, 10 giờ rời đi, vì vậy hôm nay Viên Mục Dã cũng căn giờ rồi mới đến đây.

Viên Mục Dã biết loại người như Tạ Chí Hồng có tính cảnh giác rất cao, hơn nữa cậu và Từ Lệ lại từng dùng thân phận cảnh sát để gặp đối phương, vì vậy lần này Viên Mục Dã chắc chắn không thể chủ động tiến đến rồi làm như tình cờ gặp gỡ được, cậu phải tự mình gây sự chú ý và để đối phương chủ động tiến đến chào hỏi.

Đương nhiên, với phong cách hành động trước đây của Tạ Chí Hồng, loại chuyện này gần như không thể nào xảy ra, nhưng Viên Mục Dã tin chắc Tạ Chí Hồng ngày nào cũng đi đến quán bar không phải để giải sầu mà là vì tìm kiếm mục tiêu tiếp theo...

Viên Mục Dã đi đến trước quầy bar rồi nhìn thoáng qua menu rượu, sau đó cậu gọi nhân viên cho một ly “Đêm tối đặc biệt”, Viên Mục Dã ngồi một mình vừa xem điện thoại vừa uống rượu. Trong lúc này cậu chưa từng chủ động nhìn về phía vị trí của Tạ Chí Hồng, nhưng Viên Mục Dã có thể cảm giác được có một đôi mắt đang quan sát mình không hề nể nang gì.

Viên Mục Dã biết đây là cảm giác của con mồi bị để mắt đến, xem ra Tạ Chí Hồng đã nhận ra cậu...

Không biết từ lúc nào, ly rượu của Viên Mục Dã đã thấy đầy, cậu đưa ly cho cậu trai đứng ở quầy rượu. Không ngờ đúng lúc này Viên Mục Dã lại nghe thấy một giọng nói vang lên sau lưng: “Cho anh này thêm một ly!”

Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn và thấy Tạ Chí Hồng đang mỉm cười đứng bên cạnh mình...

“Cậu Tạ? Trùng hợp quá!” Viên Mục Dĩ cố ý tỏ ra ngạc nhiên đồng thời hơi có vẻ cảnh giác.

Đối phương cười nói: “Tôi thường xuyên đến quán rượu này... Nếu như tôi nhớ không nhầm, anh họ Viên hả?”

Viên Mục Dĩ chủ động bắt tay gã rồi nói: “Đừng khách sáo như vậy, gọi tôi Viên Mục Dĩ là được, hôm nay là lần đầu tiên tôi đến quán bar này...”

Cậu trai đứng quầy rượu lúc này rót đầy ly cho Viên Mục Dĩ, sau đó đẩy nó đến trước mặt cậu, Tạ Chí Hồng thấy vậy bèn cười nói: “Ly này tôi mời.”

Viên Mục Dĩ cũng không khách sáo, cậu thản nhiên nâng chén lên uống một ngụm rồi hỏi: “Cậu Tạ đang đợi bạn à?”

Tạ Chí Hồng lắc đầu: “Tôi thích một mình đến đây thả lỏng, còn anh thì sao?”

“Vừa đúng lúc tôi đi qua đây, đột nhiên muốn vào ngồi một chút...” Viên Mục Dĩ đáp.

Viên Mục Dĩ thấy mình đã thành công bắt chuyện được với Tạ Chí Hồng, cậu bèn uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay rồi nói: “Tôi còn có việc nên đi trước đây, cảm ơn ly rượu của cậu.”

Chiêu này của Viên Mục Dĩ là lấy lùi làm tiến, cậu biết nếu muốn tiếp xúc sâu hơn với Tạ Chí Hồng thì phải làm như vậy, nếu không vừa gặp mà đã nhiệt tình như lửa chắc chắn sẽ khiến đối phương cảnh giác.

Sau khi rời khỏi quán bar, Viên Mục Dĩ cảm thấy hơi rùng mình khi cơn gió lạnh ban đêm thổi qua, cậu không ngờ cái món “Đêm tối đặc biệt” kia lại mạnh như vậy, xem ra sau này đến mấy chỗ như vậy không thể uống lung tung được.

Mặc dù Viên Mục Dĩ hơi ngà ngà say, nhưng cũng không đến mức không tìm được đường về nhà, cậu đi dọc theo đường cái về phía trước, tiện thể xoa tan bớt mùi rượu trên người.

Chương 557: Mặt nạ

Không ngờ đi một đoạn, Viên Mục Dã cảm thấy có gì đó không thích hợp, trực giác nói cho cậu biết, vào giờ phút này đang có một người đi theo mình với một khoảng cách vừa phải.

Với bản lĩnh của Viên Mục Dã, nếu muốn vứt bỏ đôi phương thì không phải việc khó, nhưng cậu không muốn làm như vậy, nếu không lần này cậu đến thăm dò quán bar vào buổi tối sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Viên Mục Dã biết rõ có người theo dõi mình nên đương nhiên không thể về nhà, thế là cậu đi bộ về phía số 54, dù sao nhìn từ bên ngoài, số 54 cũng chỉ là một căn nhà bình thường.

Hơn nữa chỗ này vốn rất vắng, vì thế chỉ một lát sau là người trên đường ít dần đi, đến cuối cùng còn chẳng thấy một cái xe nào đi ngang qua... Nhưng Viên Mục Dã vẫn bình thản đi tới, cậu muốn xem gã đang đi theo phía sau rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng chuyện lại xảy ra ngoài dự đoán của Viên Mục Dã, đôi phương đi theo một lát rồi đột ngột rẽ sang hướng khác, mặc dù không rõ ý định của tên kia, nhưng Viên Mục Dã vẫn đi vào số 54.

Sau khi tiến vào tòa nhà, cả thân thể và tinh thần của Viên Mục Dã mới trầm tĩnh lại, không biết từ lúc nào, chỗ này đã trở thành nơi mà cậu thấy yên tâm nhất, mặc dù ở đây không phải nhà nhưng nó lại khiến Viên Mục Dã có cảm giác an toàn hơn cả ở nhà.

Bình thường nếu không có chuyện gì, Viên Mục Dã rất ít khi đi đến số 54, vì vậy lúc cậu mở cửa bước vào, Trương Khai đang tập thể hình ở tầng một giật mình hỏi: “Sao giờ này anh lại đến đây?”

Nhưng Viên Mục Dã còn chưa kịp trả lời, Trương Khai đã ngửi thấy mùi rượu trên người cậu, cậu ta cười gian: “Viên,

anh học thói xấu nhé, nửa đêm lại đi đến quán bar! Chẳng lẽ uống say quá nên không tìm thấy đường về nhà à?!”

Viên Mục Dã cười bảo: “Tranh thủ thời gian luyện bắp thịt của cậu đi! Đội trưởng Đoàn đâu?”

Trương Khai tiện tay chỉ một cái rồi bảo: “Ở phòng họp trên tầng, anh ấy đang bàn việc qua mạng với lão Lâm!”

Viên Mục Dã nghe vậy gật đầu bảo: “Được rồi, vậy tôi lên đó đây, cậu cứ luyện tập đi!”

Trương Khai ừ một tiếng sau đó lại nói: “Lúc nào anh đi ra thì ới tôi một tiếng, tôi sẽ lái xe chở anh về!”

Khi đi qua tầng hai, Viên Mục Dã nghe thấy giọng nói của Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam vọng ra, không cần nghĩ cũng biết hai thanh niên này lại đang lập đội đi đánh quái rồi, Viên Mục Dã không quấy rầy bọn họ mà tiến thẳng lên tầng ba.

Thật ra từ lúc Viên Mục Dã bắt đầu mở cửa, Đoàn Phong đã biết cậu đến, không phải do anh ta có mắt thần hay tai thần, mà là do hệ thống bảo vệ của số 54 vô cùng lợi hại. Ngay khi Viên Mục Dã quét thẻ vào cửa, hệ thống bảo vệ đã nhắc nhở cho Đoàn Phong biết có người tiến vào, mà người này chính là Viên Mục Dã có quyền hạn hợp pháp để tiến vào.

Ngược lại nếu có người cưỡng ép hoặc lén vào, hệ thống bảo vệ cũng sẽ cảnh báo cho tất cả mọi người bên trong trước tiên, nó sẽ báo cho mọi người biết là có người không có quyền hạn đang xâm nhập trái phép...

Viên Mục Dã nghĩ Đoàn Phong đang họp với lão Lâm nên không trực tiếp tiến vào, cậu đứng bên cạnh cửa chờ một lúc, đến tận khi nghe thấy Đoàn Phong gọi với ra: “Vào đi! Đừng đứng bên ngoài nữa!”

Khi Viên Mục Dã tiến vào mới phát hiện, hóa ra hai người này vẫn chưa kết thúc cuộc họp video, lão Lâm thấy Viên Mục Dã thì vội hỏi tình trạng cơ thể cậu dạo này thế nào, có chỗ nào không thoải mái hay không?

Viên Mục Dã thành thật trả lời mọi vấn đề, sau đó lão Lâm lại hỏi Đoàn Phong về tình huống của những người khác trong số 54, nhưng anh ta lại bị một cuộc điện thoại cắt ngang nên vội vàng kết thúc cuộc họp trực tuyến qua mạng.

Đoàn Phong đưa tay đóng máy tính lại, sau đó hỏi: “Tại sao cậu lại đến đây giờ này? Có chuyện gì xảy ra à?”

Viên Mục Dã bèn kể lại chuyện mình vừa đến quán bar gặp Tạ Chí Hồng, sau đó lại bị theo dõi cho Đoàn Phong nghe. Đoàn Phong suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Tình huống như vậy thật sự không thích hợp để cậu về nhà, dù sao nhìn từ bề ngoài số 54 chỉ như một căn nhà bình thường, với cấp bậc của Tạ Chí Hồng chắc sẽ không biết sự tồn tại của số 54 đâu...”

Đoàn Phong nói xong bèn tò mò hỏi: “Cậu bảo Nam Nam giúp đỡ điều tra hành tung của gã đó chỉ vì muốn tình cờ gặp gã trong quán bar à? Cậu muốn dùng bản thân làm mồi nhử? Chẳng phải gã đó chỉ ra tay với phụ nữ thôi sao?”

Viên Mục Dã nhún vai: “Tôi biết điều đó chứ, nhưng tôi vẫn nghi ngờ giữa hai gã Tạ Chí Hồng có một mối liên hệ bí ẩn nào đó, bọn họ hoặc là đồng bọn, hoặc là thầy trò...”

“Căn cứ vào đâu?” Đoàn Phong trầm giọng hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu, nói: “Tạm thời không có, chỉ là trực giác thôi.”

“Trực giác thì có tác dụng chớ gì, cậu đâu thể để Từ Lệ viết trong báo cáo kết án là: xác định Tạ Chí Hồng là hung thủ dựa vào trực giác chứ?” Đoàn Phong buồn cười hỏi.

Viên Mục Dã đương nhiên biết rõ điều này, vì vậy cậu mới cố ý tiếp cận Tạ Chí Hồng để tìm sơ hở... Bởi vì loại người này thường vô cùng tự phụ, chỉ khi nào gặp đồng loại hoặc đối thủ mới bộc lộ bản thân.

Đang nói đến đây, Tăng Nam Nam bỗng đẩy cửa bước vào, cô ấy bảo: “Anh Viên, hôm nay trong hòm mail của Tạ Chí Hồng nhận được một thiệp mời điện tử, trên đó ghi là hai ngày tới đại học thủ đô tổ chức kỷ niệm sáu mươi năm ngày thành lập trường...”

Viên Mục Dã lập tức quay ra nói với Đoàn Phong: “Anh có muốn đi xem sự kiện kỷ niệm sáu mươi năm thành lập trường đại học thủ đô không?”

Đoàn Phong cười gian, hỏi: “Có gái xinh không?”

Vào ngày kỷ niệm sáu mươi năm thành lập trường đại học thủ đô, Viên Mục Dã và Đoàn Phong xen lẫn trong một đám học sinh để đi vào ngôi trường nguy nga này, bọn họ còn cố ý mặc chiếc áo phong do Tăng Nam Nam mua từ trên mạng dành cho ngày kỷ niệm thành lập trường, khi trà trộn vào đám học sinh đã tốt nghiệp trông rất hòa đồng...

Mà những hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường được sắp xếp riêng biệt trong vài khu nhà có cảnh đẹp nổi tiếng của trường, nhất là khu ảnh lưu niệm lại càng hoành tráng, phía trên dán đầy những bức ảnh chụp chung của các khóa học từ lúc xây dựng trường cho đến nay.

Viên Mục Dã tìm được tấm ảnh tốt nghiệp của Tạ Chí Hồng dễ như trở bàn tay, cậu kéo Đoàn Phong chen vào trong đám người rồi đứng trước tấm ảnh và quan sát thật kỹ... Nhân viên nhà trường chẳng những dán ảnh tốt nghiệp của từng lớp học sinh, mà đồng thời còn để một bức ảnh bọn họ chụp chung lúc mới nhập học, để bọn họ có thể xem mình đã trưởng thành thế nào.

Nhưng Viên Mục Dã lại phát hiện Tạ Chí Hồng từ lúc nhập học đến lúc tốt nghiệp vẫn không thay đổi quá nhiều, dáng vẻ của gã vẫn như cũ. Thật ra mỗi sinh viên từ lúc mới nhập học đến khi tốt nghiệp đều sẽ phát sinh một chút thay đổi, đó là biểu hiện của một người từ ngây ngô đến trưởng thành.

Mà Tạ Chí Hồng lại không hề có những thay đổi này, điều đó chứng tỏ trong tấm ảnh gã vẫn luôn nguy trang bản thân, bao nhiêu năm vẫn như một ngày, gã luôn đeo một chiếc mặt nạ để sống nên trong những tấm ảnh đó gã không hề có bất kỳ thay đổi nào...

Đương nhiên, lần này Viên Mục Dã đến đây không phải chỉ để nhìn sự thay đổi của Tạ Chí Hồng trong mấy năm đi học, cậu càng muốn nhìn ảnh của đám nữ sinh hơn, bởi vì từ đầu đến cuối cậu có một trực giác, đó chính là cô gái vô danh kia chắc chắn đã từng xuất hiện trong cuộc sống của Tạ Chí Hồng.

Chương 558: Thích Hải Sương

Tiếc là Viên Mục Dã cẩn thận đối chiếu một lượt tấm ảnh lúc nhập học và tốt nghiệp của Tạ Chí Hồng nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng cô gái vô danh kia, mà đám học sinh trong ảnh từ lúc nhập học đến lúc tốt nghiệp đều đầy đủ, không thiếu một người nào...

Đến tận khi ánh mắt Viên Mục Dã nhìn về phía mấy tấm ảnh chụp chung phía sau, cậu thấy được bóng dáng quen thuộc đó trong một tấm ảnh chụp chung của lớp học khóa sau... Mà quan trọng nhất là, bóng dáng này chỉ xuất hiện trong tấm ảnh chụp chung lúc nhập học, còn ảnh chụp chung lúc tốt nghiệp lại không có cô ta.

Lúc này vừa khéo có mấy người đã tốt nghiệp đứng lại trước tấm ảnh đó, một cô gái nói với giọng thương cảm: “Không biết Hải Sương đang ở chỗ nào nữa?”

Một cô gái tóc ngắn đứng bên cạnh thở dài: “Còn có thể ở đâu nữa chứ? Đã nhiều năm như vậy rồi, tất cả đều biết rõ nhưng không ai muốn thừa nhận mà thôi...”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn nhanh chóng tiến lên, chỉ vào cô gái vô danh trong bức ảnh và hỏi: “Mọi người biết cô gái này à?”

Mấy cô gái sững sờ khi bị Viên Mục Dã hỏi, cô gái tóc ngắn phản ứng trước tiên, cô ta hỏi: “Anh biết Thích Hải Sương à? Hồi ở trường cô ấy là bạn cùng phòng với bọn em.”

Viên Mục Dã không trực tiếp trả lời vấn đề này mà tiếp tục truy hỏi: “Có phải ở đằng sau tai phải cô ấy có một cái bớt đỏ hình trái tim không?”

Mấy cô gái nghe xong thì biến sắc, Viên Mục Dã đã có được đáp án từ nét mặt của họ, cậu tiếp tục hỏi: “Mọi người có biết

bây giờ cô ấy đang ở đâu không?”

Cả đám nghe vậy đều có thần sắc cô đơn, cuối cùng cô gái tóc ngắn trả lời Viên Mục Dã: “Vào ba năm trước trong một lần đi thám hiểm vùng núi phía nam, Hải Sương... đến giờ vẫn không rõ tung tích.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Có ai chứng minh được cô ấy đi thám hiểm một mình ở vùng núi phía nam không?”

Cô gái tóc ngắn nghe vậy bèn hỏi lại với vẻ cảnh giác: “Anh là ai thế, tại sao lại muốn tìm hiểu chuyện của Hải Sương?”

Lúc này Viên Mục Dã mới cảm thấy mình thật sự hơi đường đột, cậu đành tìm bừa một lý do để thoái thác, Viên Mục Dã nói vài năm trước mình đã từng gặp Thích Hải Sương một lần, nhưng sau đó chưa từng nhìn thấy cô ta...

Cô gái tóc ngắn thở dài: “Vị đàn anh khóa trên này, em khuyên anh mau chóng từ bỏ đi, Thích Hải Sương không thể về nữa đâu.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Lúc đó gia đình cô ấy không báo cảnh sát à?”

Cô gái tóc ngắn nhún vai: “Chắc đã báo cảnh sát địa phương rồi, nghe nói cũng tổ chức nhân viên vào tìm kiếm trong khu không người, nhưng cuối cùng chẳng tìm thấy gì hết...”

Bởi vì hiện trường lúc đó quá ồn nên Viên Mục Dã cũng không hỏi quá nhiều chi tiết, nhưng may mà cậu vẫn lấy được số điện thoại của mấy cô gái này, để ngày sau thuận tiện điều tra.

Sau khi có được đáp án mình muốn, Viên Mục Dã cùng với Đoàn Phong vội vàng rời khỏi địa điểm tổ chức sự kiện. Do bọn họ mặc áo phong có hình kỷ niệm ngày thành lập trường, nên hai người đã bị vài “em gái khóa dưới” xin số điện thoại, nếu cứ đợi ở chỗ này thì chắc chắn sẽ bị lộ mất, thế là hai người tranh thủ thời gian vội vàng rời đi.

Sau khi ra khỏi trường, Viên Mục Dã cởi ngay áo phong trên người ra rồi lấy điện thoại gọi cho Từ Lệ: “Anh Từ, đã tìm được cô gái vô danh kia rồi!”

Từ Lệ bên đầu kia nghe xong kích động đến mức suýt nhảy lên từ trên ghế, anh ta vội vàng hỏi cô gái vô danh đó tên gì, làm sao có thể xác nhận cô ta chính là cô gái vô danh?

Sau đó Viên Mục Dã kể lại một lượt chuyện mình và Đoàn Phong trà trộn vào lễ kỷ niệm ngày thành lập trường đại học thủ đô, cậu bảo Từ Lệ nhanh chóng điều tra xem chuyện năm đó Thích Hải Sương mất tích là như thế nào, sau đó liên lạc với cha mẹ cô ta đến để so sánh ADN.

Trên đường về, Viên Mục Dã còn đang suy nghĩ chuyện về Thích Hải Sương, cậu không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì mà khiến Thích Hải Sương rõ ràng đã chết chìm ở đập chứa nước Bắc Sơn lại biến thành mất tích ở vùng núi phía nam?

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã cứ mãi cau mày, bèn nói: “Biết thân phận cô gái đó thì thuận lợi hơn nhiều rồi, mấy người Từ Lệ chỉ cần điều tra xoay quanh quan hệ xã hội của Thích Hải Sương, nhất định sẽ tìm được một chút dấu vết để lại.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng là như thế, bởi vì dù Tạ Chí Hồng có ẩn nấp tốt đến mức nào thì gã cũng không thể quản lý suy nghĩ của Thích Hải Sương một trăm phần trăm được. Trông mấy cô gái vừa rồi chắc có quan hệ rất thân với cô ta, con gái một khi đã yêu thì rất khó giấu giếm bạn thân, chắc chắn năm đó Thích Hải Sương có tiết lộ một chút tình huống về người yêu của mình với mấy người bạn thân cùng phòng.”

Hai ngày sau, một phần tài liệu chi tiết liên quan đến Thích Hải Sương đã được đặt trước mặt Viên Mục Dã, cậu lật ra xem. Cô gái trong tấm ảnh chẳng phải là người đáng thương một giây trước còn đắm chìm trong tình yêu, một giây sau đã bị người yêu mình hại chết đấy sao?

Thích Hải Sương, trước khi mất tích đã từng học tại khoa nghệ thuật trường đại học thủ đô, cô ta là đàn em cùng trường nhưng khác khoa với Tạ Chí Hồng. Trước khi mất tích, Thích Hải Sương là thành viên của hội leo núi trong trường, năm nào vào hai mùa nóng lạnh, cô ta cũng tham gia hoạt động leo núi của hội. Thích Hải Sương cũng được coi là người thích leo núi có kinh nghiệm phong phú.

Nhưng cũng chính vì điều này mới khiến hung thủ chớp được cơ hội, sau khi Thích Hải Sương chết, gã đã ngụy trang thành mất tích khi leo núi... Thích Hải Sương cũng đã nhiều lần nói với mấy người bạn cùng phòng là mình chuẩn bị đi thám hiểm ở vùng núi phía nam vào ngày nghỉ.

Bởi vì Thích Hải Sương là người yêu thích leo núi có kinh nghiệm phong phú, nên lúc ấy mấy cô bạn cùng phòng cũng không để ý, họ chỉ dặn cô ta phải cẩn thận hơn. Hơn nữa lúc đó là dịp nghỉ hè, tất cả đều về nhà nên bọn họ chỉ gửi tin nhắn lên nhóm để báo cáo một chút hành trình gần đây của mình.

Sau này người nhà Thích Hải Sương căn cứ vào những đoạn tin nhắn nói chuyện phiếm này để xác định cô ta đi một mình đến vùng núi phía nam, bởi vì cô ta gửi khá nhiều ảnh chụp dã ngoại và bản đồ nơi mình muốn đi.

Nhưng sau khi nhìn những đoạn tin nhắn này, Viên Mục Dã phát hiện có một chỗ khả nghi rất lớn, đó chính là Thích Hải Sương từ đầu đến cuối chỉ gửi một số tin tức và hình ảnh, cô ta không hề nói chuyện hay gọi video mặt đối mặt.

Như vậy thì chỉ cần là người rất quen thuộc Thích Hải Sương, đồng thời cầm điện thoại của cô ta là có thể giả vờ là Thích Hải Sương để chat trong nhóm bạn cùng phòng, từ đó giả vờ như cô ta vẫn còn sống, hơn nữa lại không khiến bất kỳ ai nghi ngờ.

Khi Thích Hải Sương mất liên lạc được mười bốn ngày, người nhà cô ta đã báo cảnh sát địa phương, tiếc là bọn họ hao phí rất nhiều sức người sức của để lên núi tìm kiếm, nhưng đến cái bóng của cô ta cũng không tìm thấy.

Vì vẫn không tìm được thi thể nên cảnh sát xác định vụ của Thích Hải Sương là mất tích, mà gia đình cô ta không đồng ý báo tử nên chuyện này cứ kéo dài đến tận bây giờ.

Còn đám người Từ Lệ cũng điều động tư liệu về cuộc tìm kiếm Thích Hải Sương từ cục cảnh sát phía Nam. Theo lời kể của bọn họ, năm đó Thích Hải Sương đã giày vò họ rất thảm, bọn họ lẫn lộn trong núi bảy, tám ngày, bắt được khá nhiều tên săn trộm nhưng lại chẳng thấy bóng dáng cô ta đâu...

Chương 559: Đàn anh

Viên Mục Dã nói: “Có thể tìm được mới thần kỳ ấy? Người còn đang ngâm ở trong đập chứa nước Bắc Sơn!”

Từ Lệ thở dài: “Lúc đó Thích Hải Sương gửi về khá nhiều ảnh chụp lúc cô ta leo núi, khó trách mọi người không đi tìm ở những chỗ khác.”

Viên Mục Dã nhìn ảnh chụp trong tư liệu và nói: “Thích Hải Sương là người thích leo núi, điện thoại di động của cô ta đương nhiên sẽ chụp không ít ảnh trong lúc leo núi, hung thủ chỉ cần gửi đại vài cái ảnh... sẽ chẳng ai phát hiện ra là thật hay giả.”

Từ Lệ ngẫm nghĩ rồi bảo: “Ngày mai cậu đi cùng tôi một chuyến đi...”

“Làm gì thế?” Viên Mục Dã giương mắt hỏi.

Từ Lệ cười xấu xa: “Đương nhiên là đi gặp em gái khóa dưới rồi!”

Viên Mục Dã khoát tay: “Không được, không được, nếu như bị người ta phát hiện ra lần trước tôi và Đoàn Phong giả làm đàn anh khóa trên thì không hay lắm đâu, anh đi một mình đi!”

Từ Lệ ôm vai Viên Mục Dã: “Xem cậu cuống lên kìa, có anh ở đây mà còn để cậu bị lộ sao? Cậu cũng lớn rồi, tiếp xúc với phụ nữ nhiều vào, không thì làm sao kết hôn sinh con được? Chẳng lẽ cậu muốn cô đơn cả đời hả?”

Viên Mục Dã cười xấu hổ, cậu thế nào bản thân cậu là người rõ nhất, người giống như cậu bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên, kết hôn chẳng phải là hại con gái nhà người ta sao?

Viên Mục Dã đành chuyển chủ đề: “Đi đi đi, được chưa? Mai mấy giờ anh đến đón tôi?”

Kết quả ngày hôm sau khi bước vào chỗ hẹn, Viên Mục Dã đã hối hận vì sao hôm qua không từ chối Từ Lệ, cũng không biết

anh ta ăn phải cái gì mà lại hện người ta ở một nhà hàng Tây có không khí hết sức mập mờ.

May mà đôi phương có ba người, nếu không nhất định sẽ khiến người khác hiểu lầm. Bởi vậy từ khi ngồi xuống Viên Mục Dã vẫn giữ nguyên bộ mặt đần thối, không nói một câu nào...

Nhưng Từ Lệ lại chẳng thèm để ý, sau khi ngồi xuống anh ta lần lượt giới thiệu ba cô gái kia với Viên Mục Dã. Cô gái tóc ngắn tên Triệu Sảng, là một cô nàng có cá tính mạnh mẽ; cô gái ngồi bên cạnh mập hơn tên là Lý Tĩnh, khuôn mặt luôn vui vẻ; cô gái cuối cùng ngồi ở giữa tên Tư Vi Vi, là người điềm tĩnh nhất trong ba người.

Cả ba người đều là bạn cùng phòng đại học của Thích Hải Sương, cũng là những người bạn hiểu Thích Hải Sương nhất, nhưng họ lại có ý kiến trái chiều về chuyện năm đó có đúng là Thích Hải Sương có một người bạn trai hay không...

Triệu Sảng nằm ở giường sát giường Thích Hải Sương, cô ấy cảm thấy trước khi Thích Hải Sương mất tích chắc chắn có thích một người khác giới, bởi vì thời gian đó tối nào Thích Hải Sương cũng nhắn tin với ai đó, mỗi lần nói chuyện toàn đến tận nửa đêm.

Các cô đều cùng ăn, cùng ở, cùng chơi với Thích Hải Sương, cho nên Triệu Sảng biết Thích Hải Sương sẽ không trò chuyện lâu như thế với một người bạn cùng giới, nhất định là cô ấy nói chuyện với bạn trai.

Nhưng Lý Tĩnh lại lắc đầu: “Yêu đương thì yêu đương thôi, có gì mà phải giấu giếm? Chúng ta là bạn thân nhất của Thích Hải Sương, tớ cảm thấy nếu cậu ấy thực sự thích ai đó sẽ không giấu chúng ta... bởi vì không cần thiết!”

Tư Vi Vi từ đầu buổi chưa từng lên tiếng, giờ mới nói: “Mặc dù tớ không biết hằng tối Thích Hải Sương nói chuyện với ai, nhưng tớ có cảm giác thái độ của cậu ấy trước khi mất tích đúng là rất giống đang yêu đương. Mọi người cũng biết Thích Hải Sương thích ngao du bên ngoài, cho nên trang phục của cậu ấy thường thiên về sự năng động, nhưng thời điểm trước khi xảy ra chuyện, cậu ấy không những thường xuyên mặc váy mà còn hay trang điểm nhẹ nữa...”

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã vẫn không nói câu nào thì đá nhẹ chân cậu dưới gầm bàn, ra hiệu cho cậu cũng lên tiếng đi?

Viên Mục Dã đành bất đắc dĩ phải nói: “Trừ những điểm đó ra, Thích Hải Sương có từng nói với mọi người về tình cảm đặc biệt dành cho một vị... đàn anh nào đó không?”

Triệu Sảng nói ngay: “Đàn anh, không phải anh vẫn nhớ mãi không quên Thích Hải Sương đấy chứ?”

Viên Mục Dã lúng túng: “Xin lỗi, sở dĩ lần trước tôi nói như vậy là vì lý do công việc, thật ra tôi và Thích Hải Sương không quen nhau.”

Không ngờ Triệu Sảng nghe vậy lại vui ra mặt: “Thật sao, vậy thì tốt quá!”

Lý Tĩnh ho khan hai tiếng, Triệu Sảng lập tức biết mình đã lỡ lời nên nhanh chóng kéo chủ đề về chuyện của Thích Hải Sương: “Tính cách của Hải Sương rất cởi mở, đặc biệt thích thám hiểm ngoài trời, cho nên được rất nhiều bạn trai thích, đương nhiên sẽ có không ít người theo đuổi. Nhưng trong hai năm cậu ấy học ở trường lại không thấy thân thiết với người khác giới nào, chứ đừng nói đến việc thích một đàn anh nào đó.”

Tư Vi Vi như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó: “À, em nhớ ra rồi, Thích Hải Sương từng khen một đàn anh vô cùng ưu tú ở tất cả các phương diện, đàn anh đó tên là gì nhỉ? Đã quá lâu rồi nên em không nhớ được.”

Viên Mục Dã nhắc nhở: “Tạ Chí Hồng?”

Tư Vi Vi gật đầu: “Đúng, tên là Tạ Chí Hồng, học khoa công trình thủy lợi! Anh biết anh ta sao?”

Viên Mục Dã không trả lời cô ấy mà hỏi ngược lại: “Mọi người đã từng nhìn thấy Thích Hải Sương và Tạ Chí Hồng ở bên nhau chưa?”

Tất cả đều lắc đầu, một lúc sau Lý Tĩnh mới nói: “Mặc dù Thích Hải Sương có khen Tạ Chí Hồng, nhưng có lẽ họ không biết nhau đâu.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ, bọn họ đâu phải chỉ quen biết, còn đã ở bên nhau một trăm ngày rồi, chỉ là hiện giờ chưa có chứng

cứ để chứng minh mọi chuyện đã xảy ra...

Triệu Sảng lộ rõ sự hứng thú với Viên Mục Dã, thấy cậu im lặng không nói gì thì chủ động tiếp lời cậu: “Đàn anh, vì sao các anh lại quan tâm đến chuyện của Thích Hải Sương thế? Có phải đã phát hiện ra manh mối gì không?”

Viên Mục Dã còn đang mải nghĩ xem Thích Hải Sương và Tạ Chí Hồng quen nhau như thế nào, nên không nghe rõ lời Triệu Sảng nói, Từ Lệ ở bên cạnh vội vàng giải thích: “Cảnh sát chuẩn bị điều tra lại vụ án mất tích của Thích Hải Sương ba năm trước, chúng tôi nghi ngờ trước khi mất tích có khả năng cô ấy chưa từng đi leo núi ở vùng núi phía nam.”

Lý Tĩnh ngạc nhiên: “Không thể nào, trước khi xảy ra chuyện cậu ấy còn gửi rất nhiều ảnh chụp ở vùng núi phía nam về cho bọn em mà?”

Từ Lệ cũng không giải thích nhiều, chỉ nói hiện giờ vụ án đang được điều tra, có nhiều chuyện chưa thể nói rõ, hy vọng các cô ấy có thể phối hợp với cảnh sát để điều tra vụ án...

Trên đường về, Từ Lệ vẫn trêu chọc Viên Mục Dã: “Cô gái tóc ngắn kia thế nào? Tôi thấy ấn tượng của cô ấy với cậu không tệ đâu, nhiều lần chú ý đến cậu. Tôi bảo này, cậu có phải cái đầu gỗ không đấy? Sao không biết nắm lấy cơ hội hả?”

Viên Mục Dã lườm Từ Lệ một cái rồi nói: “Tôi đến giúp anh tra án chứ không phải đến yêu đương, anh có thể dừng mai mối linh tinh được không?”

“Đây sao có thể gọi là linh tinh được? Cậu không biết loại chuyện này phải có duyên chứ không thể cầu à, ai biết được cậu sẽ gặp định mệnh của mình trong trường hợp nào chứ?”

Chương 560: Thăm dò

Viên Mục Dã không có tâm trạng nói về chuyện này với Từ Lệ, cậu ngả đầu ra sau chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc... Nhưng cậu đột nhiên nghĩ đến vụ án Mộc Thủy Thủy, lập tức ngồi thẳng người dậy, nói: “Bên anh đã liên hệ với người nhà Mộc Thủy Thủy chưa?”

Từ Lệ thở dài, nói: “Đã phái người đến quê của Mộc Thủy Thủy để kiểm tra quan tài rồi, chắc sẽ có kết quả ngay thôi... Chuyện này thì dễ, chủ yếu là thân phận của Thích Hải Sương không dễ nhận biết.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chuyện đó đúng là khó, dù sao gần hai vụ án chẳng hề liên quan gì vào với nhau không đơn giản...”

“Chứ còn gì nữa, tất cả đều phải đi theo đúng quy trình, hai vụ án này bề ngoài không có liên quan gì đến nhau, cho dù chúng ta biết thì thể bị chìm trong nước chính là Thích Hải Sương, nhưng tôi phải viết báo cáo thể nào chứ? Cũng đâu thể viết là bằng vào trực giác tôi nhận định người bị hại chính là Thích Hải Sương được? Tôi mà viết thể thật không phải là ngồi chờ bị mắng sao? Muốn tất cả hợp lý... thì nhất định phải điều tra lại vụ án mất tích của Thích Hải Sương mới được.” Từ Lệ tỏ ra chán nản.

Viên Mục Dã nói: “Thật ra vụ án đó lúc trước chắc chỉ điều tra qua loa, nếu không sẽ không khó để tra ra được Thích Hải Sương không hề rời khỏi thủ đô...”

Từ Lệ hừ một tiếng: “Chứ còn gì nữa, tôi cảm thấy lúc đó chắc còn chẳng hề triển khai điều tra ở thủ đô mà trực tiếp chạy đến vùng núi phía nam tìm người luôn.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chỉ có điều tra ra vụ mất tích của Thích Hải Sương năm đó có điểm đáng ngờ thì mới có thể tái điều tra trở lại, như vậy việc lấy ADN của người nhà Thích Hải Sương cũng sẽ hợp lý hơn.”

Sau khi tạm biệt Từ Lệ, Viên Mục Dã quay về nhà trước, giải quyết nhu cầu ăn uống ngủ nghỉ của Kim Bảo rồi vội vàng chạy đến quán bar Dark Night. Bởi vì cậu nghĩ ban ngày có thể tìm hiểu tình hình một chút, xem hằng ngày Tạ Chí Hồng đến đó làm những gì?

Không ngờ đúng lúc Viên Mục Dã đẩy cửa bước vào, lại vừa vặn gặp Tạ Chí Hồng từ bên trong đi ra, hai người mặt đối mặt, nhất thời đều kinh ngạc...

Cuối cùng Tạ Chí Hồng mỉm cười nói trước: “Chúng ta thật có duyên nhỉ? Đến quán bar vào ban ngày mà cũng gặp được...”

Viên Mục Dã đương nhiên không thể nói thẳng là “tôi đến điều tra cậu” được, đành thuận miệng nói bừa: “Tôi muốn đến xem phòng VIP ở đây trang hoàng thế nào, tôi định vài hôm nữa mời mấy người bạn đến đây...”

Tạ Chí Hồng lắc đầu, nói: “Phòng VIP ở đây không tốt, đi, tôi dẫn anh đến chỗ khác xem.”

Viên Mục Dã cứ thế ngơ ngác bị Tạ Chí Hồng kéo đến một quán bar khác. Trên đường đi gã nói với Viên Mục Dã sở dĩ gã đến quán bar vào ban ngày là vì đêm qua lúc uống rượu có đánh rơi đồ, nên hôm nay quay lại lấy.

Dù sao hai người cũng không quen nên đương nhiên Viên Mục Dã cũng không chủ động hỏi gã làm rơi thứ gì, chỉ mỉm cười, nói: “Cậu thường xuyên đến bar à?”

Tạ Chí Hồng cười khê: “Cũng thỉnh thoảng, người sống đều có áp lực mà, dù sao cũng phải tìm cách giải tỏa chứ, có điều mỗi người lại chọn cách giải tỏa khác nhau mà thôi...”

Sau đó Tạ Chí Hồng dẫn Viên Mục Dã đến một quán bar khác ở cách đó một con đường, điều kiện nơi này tốt hơn nhiều so với quán Dark Night, Tạ Chí Hồng chào hỏi thân mật với quản lý quán bar, sau đó giúp Viên Mục Dã lấy một tấm thẻ VIP.

Thời điểm này trong bar gần như không có khách, thế nên Tạ Chí Hồng và Viên Mục Dã tìm một ghế dài ngồi xuống, sau đó bảo phục vụ cho hai cốc bia. Bình thường Viên Mục Dã không hay lui tới những nơi như thế này, nên ít nhiều có chút rụt rè, cậu chỉ yên lặng uống rượu và nhìn xung quanh.

Tạ Chí Hồng cười nói: “Phản ứng này của anh rất giống một đứa trẻ hư dẫn một đứa bé ngoan đến quán net lần đầu vậy...”

Viên Mục Dã nghe mà chỉ cười, không tiếp câu chuyện này của gã, cậu tò mò hỏi: “Nếu điều kiện của nơi này tốt hơn ở Dark Night sao cậu vẫn thường xuyên đến đó vậy?”

Tạ Chí Hồng cười khê: “Xem ra anh rất hiếm khi đi xã giao ở những nơi thanh sắc như thế này, điều kiện nơi này đúng là tốt, nhưng hầu hết là để ngoại giao với khách hàng mới đến chỗ này. Bởi vì nơi này cao cấp hơn, cho nên đưa bạn bè hoặc khách hàng đến đây sẽ rất có mặt mũi. Còn Dark Night thì khác, nếu anh chỉ muốn thư giãn một chút, uống một chén rượu, thì Dark Night là lựa chọn tốt nhất.”

Viên Mục Dã nghiêm túc gật đầu, sau đó cúi đầu tiếp tục uống rượu, đem hình tượng chàng trai ngây thơ lần đầu tiên đến bar phát huy vô cùng tinh tế.

Đối phương thấy Viên Mục Dã lại im lặng thì chủ động nói: “Lần thứ ba gặp mặt, làm quen chính thức nhé, tôi tên Tạ Chí Hồng, rất vui được biết anh.”

Viên Mục Dã cũng hơi câu nệ nói: “Chào cậu, tôi là Viên Mục Dã.”

Trong bất kỳ trường hợp nào Viên Mục Dã cũng đều là kẻ hủy diệt cuộc trò chuyện, may mà Tạ Chí Hồng cũng không để ý điều này, gã thuận đà nói tiếp: “Đúng rồi, vụ án lần trước các anh điều tra thế nào rồi? Bắt được hung thủ chưa?”

Viên Mục Dã ngạc nhiên, xem ra Tạ Chí Hồng cũng coi mình là cảnh sát rồi.

Thấy Viên Mục Dã không nói gì, Tạ Chí Hồng lập tức xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi quên mất các anh có quy định không được nói cho người ngoài đúng không?”

Viên Mục Dã khoát tay: “Vụ án đó đã gác lại rồi, đừng nói là hung thủ, ngay cả người bị hại là ai cũng không xác định được.”

Câu này vừa nói ra, khóe mắt Tạ Chí Hồng đã lóe lên tia đắc ý, rồi nhanh chóng được che giấu bởi ánh mắt khiêm tốn... Nhưng tất cả những điều này không thể qua được mắt của Viên Mục Dã, cậu đã quan sát gã rất kỹ.

Viên Mục Dã hiểu rõ, loại người như Tạ Chí Hồng luôn tự nhận mình là người thông minh nhất thiên hạ, có thể không chế tất cả mọi thứ, thích thì chơi đùa cảnh sát cũng không bị ai phát hiện ra... Mà Viên Mục Dã cũng muốn để gã nghĩ như vậy, bởi vì chỉ có như thế gã mới nhanh chóng để lộ sơ hở.

Tạ Chí Hồng tỏ vẻ thương xót nói: “Ngâm trong nước nhiều năm như vậy mới có người phát hiện ra, thật không biết người thân của cô ta có tâm trạng thế nào nữa.”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Thì đây, có lẽ cô ấy bị tóc của một thi thể khác ở dưới bùn cuốn lấy, trước khi chết đã vùng vẫy rất lâu, có lẽ chết rất đau đớn...”

Tạ Chí Hồng liền hỏi dò: “Có thể khẳng định là bị giết ư? Biết đâu là trượt chân rơi xuống nước thì sao?”

Viên Mục Dã nhìn chằm chằm Tạ Chí Hồng: “Không, trực giác nói cho tôi biết cô ấy nhất định bị người khác hại chết.”

Lần này Tạ Chí Hồng không có phản ứng gì, chỉ chân thành nói: “Sau này nếu anh còn muốn biết thêm thông tin gì về đập chứa nước Bắc Sơn thì đều có thể đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ nói hết những gì mình biết...”

Sau khi tạm biệt Tạ Chí Hồng, đối phương còn chủ động trao đổi số điện thoại với Viên Mục Dã, nói là sau này có thể thường xuyên liên hệ, Viên Mục Dã cũng không từ chối, cũng coi như nhờ vào đó mà tham dự vào đường dây của Tạ Chí Hồng.

Chương 561: Thi thể nữ giới ở bờ sông

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại đột nhiên hỏi Viên Mục Dã một vấn đề: “Nghề này của các anh thường xuyên gặp nguy hiểm phải không, có hay gặp phải sát nhân biến thái không?”

Viên Mục Dã cười nói: “Không đâu, chúng tôi đã quen rồi.”

Sau khi về đến nhà Viên Mục Dã gọi điện kể cho Từ Lệ nghe chuyện mình gặp Tạ Chí Hồng, anh ta nghe xong thì không vui, nói: “Sao cậu lại liều lĩnh như thế? Tên đó nguy hiểm cỡ nào đâu phải cậu không biết?”

Viên Mục Dã cười gượng: “Tên đó đúng là không đơn giản, nếu như cảnh sát thường xuyên xuất hiện trước mặt gã nhất định sẽ khiến gã cảnh giác, cho nên chỉ có tôi dùng danh nghĩa cá nhân tiếp xúc với gã mới có thể tra ra được manh mối hữu dụng. Yên tâm đi anh trai, anh còn không biết thân thủ của tôi sao? Hơn nữa dù thế nào tôi cũng nắm chắc tâm lý... Phía bên anh cũng phải nắm chắc thời cơ điều tra lại vụ án mất tích của Thích Hải Sương đi, nếu ngày nào còn chưa xác định được thân phận của cô ta, thì ngày đó chúng ta còn chưa thể triển khai điều tra các mối quan hệ xã hội của cô ta trước khi chết.”

Từ Lệ bảo Viên Mục Dã yên tâm, anh ta đang thu thập chứng cứ, không bao lâu nữa sẽ tìm ra chút manh mối. Nhưng cả Từ Lệ và Viên Mục Dã đều không thể ngờ được rằng, phía Thích Hải Sương còn chưa xác định được thân phận, thì sự xuất hiện của một thi thể khác đã đổ thêm dầu vào vụ án đang nóng như lửa này...

Lúc đó Viên Mục Dã còn đang đọc hồ sơ về một vài vụ án cũ trong phòng lưu trữ hồ sơ của số 54, thì đột nhiên nhận được điện thoại của Từ Lệ. Ban đầu cậu còn tưởng anh ta đã tra ra được manh mối của vụ án Thích Hải Sương? Không ngờ khi nhận điện thoại mới biết lại phát hiện thêm một thi thể ở vùng

hạ du đập Bắc Sơn, Từ Lệ giục Viên Mục Dã nhanh chóng đến hiện trường.

Bởi vì vị trí phát hiện thi thể nằm ở vùng hạ du cách đập nước hơn hai mươi kilomet, cho nên Viên Mục Dã đành phải nhờ Đại Quân lái xe đưa mình đến đó, khi họ đến hiện trường thì đã có rất nhiều người vây xung quanh hóng chuyện, cuối cùng Tiểu Triệu phải xuyên qua đám người đó mới đưa được hai người Viên Mục Dã vào trong.

Tiểu Triệu vừa đi vừa nói qua tình hình cho Viên Mục Dã: “Sáng sớm nay thi thể được phát hiện bởi một ông lão đi câu cá, trôi dạt đến chỗ nước cạn, trên chân còn buộc một đoạn dây thừng bằng len dạ. Ông lão bị dọa sốc quá nên vừa được xe cứu thương đưa đi rồi.”

Đại Quân lắc đầu nói: “Ông ta bị dọa như vậy chắc sau này không dám đi câu nữa đâu nhỉ.”

Chờ đến khi ba người bọn họ đến nơi thì thấy Từ Lệ sắc mặt tái xanh đứng bên cạnh thi thể, đang trao đổi với pháp y, thấy Viên Mục Dã đi đến, anh ta vội vàng đi qua: “Thật sự là không cho tôi được một ngày nào yên ổn, vụ án của Mộc Thủy Thủy và Thích Hải Sương còn chưa có manh mối gì thì lại xuất hiện thêm một thi thể trôi sông nữa.”

Cũng khó trách Từ Lệ phàn nàn, đây đúng là án chồng án, Viên Mục Dã đi đến gần thi thể quan sát. Đây là một thi thể nữ giới không có quần áo trên người, bởi vì ngâm nước quá lâu nên đã không còn nhận ra gương mặt ban đầu nữa, làn da xanh tím trong tình trạng lóa thể càng rõ ràng, mắt cá chân bên trái còn cột một sợi dây thừng bằng len dạ màu đỏ vô cùng nổi bật.

Viên Mục Dã ngồi xổm xuống nhìn kỹ đoạn dây thừng kia, cậu nói: “Đoạn dây thừng này chắc trước đây được buộc vào một vật nặng nào đó, không biết vì sao lại đứt.”

Từ Lệ nói: “Nơi này mấy ngày gần đây thường xuyên có mưa rào, mực nước trên đập Bắc Sơn dâng cao nên đập nước đã mở cổng xả nước, giảm bớt áp lực lên đập... chắc thi thể này bị đẩy đến đây trong thời gian đó.”

Viên Mục Dã quay lại nói với Từ Lệ: “Nhanh phái người lục soát khắp bờ sông, chắc chắn trước khi chết người này có mặc

quần áo, có lẽ đã bị nước cuốn đi.”

Từ Lệ lập tức phân công Tiểu Lưu dẫn người đi tìm quần áo, đồng thời phát thông báo đi các nơi tìm thông tin về thi thể.

Đại Quân lại gần nhìn qua mặt thi thể rồi nói: “Trương đến mức này cho dù là mẹ ruột của cô ta cũng không nhận ra được!”

Viên Mục Dã thở dài: “Mong rằng thi thể lần này có thể cung cấp được nhiều manh mối hơn vụ của Thích Hải Sương...”

Đột nhiên, Viên Mục Dã tinh mắt nhìn thấy ở vị trí xương quai xanh của thi thể có một mảng bị tím đen, có vẻ như là một hình vẽ gì đó. Cậu chỉ cho pháp y hiện trường nhìn, kết quả pháp y nhìn qua rồi nghiêm túc nói: “Đây là một hình xăm, có điều bây giờ đã không thể nhìn rõ hình ảnh trước đây là gì nữa rồi.”

Viên Mục Dã hỏi: “Có thể khôi phục không?”

Pháp y lắc đầu: “Trên thi thể thì không thể khôi phục được, nhưng nếu chụp ảnh sau đó để tổ kỹ thuật thử khôi phục chắc không khó.”

Phía Tiểu Lưu nhanh chóng có tin tức, nhóm năm người bọn họ tìm kiếm dọc theo hai bên bờ sông, cuối cùng ở một bãi sông phía hạ du đã tìm thấy một tấm vải rách nát có vẻ giống trang phục của nữ giới và một chiếc xương đòn cói.... còn đồ lót thì không tìm được.

Thời điểm chuẩn bị rút quân, Từ Lệ với sắc mặt nặng nề nói với Viên Mục Dã: “Cậu thấy vụ này có liên quan đến Tạ Chí Hồng không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Bây giờ khó nói lắm, có điều tôi khuyên anh nên chuẩn bị tâm lý cho tốt, nếu như vụ án này cũng do Tạ Chí Hồng làm, thì trong đập chứa nước Bắc Sơn không thể chỉ có ba thi thể này đâu...”

Từ Lệ biến sắc: “Cậu đừng dọa tôi, tôi nhát gan lắm!”

Viên Mục Dã phì cười: “Anh đừng khiêm tốn, nếu anh mà không có gan thì tôi lấy đâu ra can đảm!”

Vụ án thi thể nữ giới ở bãi sông nhanh chóng được đưa tin trên chương trình “Mười rưỡi đêm nay” của đài truyền hình thủ đô.

Theo kiểu của Từ Lệ chắc chắn không muốn giống trống khua chiêng để mọi người đều biết như thế, nhưng lúc đó ở bãi sông có nhiều người vây xem như vậy, muốn giấu cũng không giấu được...

Vụ án này lập tức gây xôn xao dư luận, còn có khá nhiều những kênh truyền thông vô lương tâm thêm mắm dặm muối phát huy trí tưởng tượng, thêm vào những tình huống không có trong hồ sơ khiến mọi người cảm thấy sợ hãi, làm cho Từ Lệ bị giày vò thể thâm.

Trước đó anh ta còn có thể từ từ điều tra vụ án hai thi thể nữ giới trong đập chứa nước, nhưng hôm nay cấp trên đã đưa ra kỳ hạn cuối cho anh ta, nhất định phải phá án trong vòng một tháng, nếu không tiền thưởng sáu tháng cuối năm của cả đội sẽ đổ xuống sông xuống biển.

Có điều trong cái rủi cũng có cái may, thi thể trên bãi sông này có khá nhiều manh mối hữu dụng, bởi vậy việc tìm ra nguồn gốc xác chết đơn giản hơn nhiều so với hai nạn nhân trước...

Đầu tiên, trên người thi thể nữ này có hình xăm, sau khi được tổ kỹ thuật tiến hành xử lý đã khôi phục được hình xăm ban đầu, đó là hình ảnh hai con cá heo. Tuy không quá đặc biệt, nhưng bởi vì hình xăm nằm ngay dưới xương quai xanh, cho nên chỉ cần là người quen biết với nạn nhân thì đều đã từng nhìn thấy hình xăm này.

Hơn nữa nguyên nhân cái chết của cô ta giống hệt như Mộc Thủy Thủy, đều chết do mất máu quá nhiều, vết thương trí mạng là một nhát dao cắt đứt cổ... Mà điểm quan trọng nhất là, pháp y đã tìm thấy trong cơ thể thi thể nữ này tinh dịch của nam giới, sau khi so sánh ADN với tinh dịch trong cơ thể Mộc Thủy Thủy, đã khẳng định đây là tinh trùng của cùng một người.

Chương 562: Theo dõi

Kết quả này giống như một quả bom nổ tung trong lòng đội Từ Lệ, trước đó thi thể của Mộc Thủy Thủy và Thích Hải Sương xuất hiện ở cùng một nơi, họ vẫn còn có thể nghĩ rằng đó là sự trùng hợp, nhưng với kết quả ngày hôm nay... thì có thể khẳng định rõ ràng đây là một vụ án giết người hàng loạt, đồng thời hung thủ không phải là Tạ Chí Hồng đã bị bắn chết.

Sau khi mở rộng điều tra, thân phận của thi thể nữ trên bãi sông nhanh chóng được xác định, cô ta là Ngô Tịch Đình, sinh viên năm nhất của một trường đại học trên địa bàn thủ đô, bạn cùng phòng của cô ta khi nhìn thấy hình xăm kia đã liên hệ với cảnh sát.

Theo thông tin trao đổi với cha mẹ cô ta thì khoảng một tuần nay bọn họ không liên lạc với con gái, tuy nhiên, vì bình thường một hai tuần mới gọi điện một lần cho nên bọn họ không hề biết con gái đã mất tích.

Hơn nữa bây giờ đang là kỳ nghỉ hè, trường học cũng không biết Ngô Tịch Đình đi đâu. Có điều, căn cứ vào thông tin tra được ở công ty viễn thông, thì trong vòng tám ngày trở lại đây điện thoại của Ngô Tịch Đình không có bất cứ hoạt động nào.

Về phần vì sao Ngô Tịch Đình nghỉ hè lại không về nhà, cha mẹ của cô ta giải thích rằng cô ta muốn ở lại trường đi làm thêm để kiếm học phí cho kỳ tiếp theo, hơn nữa cô ta ở trong ký túc xá nên bọn họ cũng không lo lắng nhiều.

Sau đó Từ Lệ dẫn người đến trường học của Ngô Tịch Đình lấy video giám sát ở ký túc xá, cũng xác nhận đúng là sau khi rời khỏi ký túc vào buổi sáng tám ngày trước thì không thấy cô ta quay lại nữa...

Nhưng sau đó lại không phát hiện được hành tung của Ngô Tịch Đình, không có ai biết cô ta đi đâu, gặp ai, vì sao thi thể lại bị ném vào trong đập chứa nước... Hơn nữa theo thời gian

tử vong mà pháp y công bố, thì sau khi Ngô Tịch Đình biến mất không lâu đã bị hại.

Buổi tối, khi Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Từ Lệ thì anh ta và các đồng nghiệp đang tăng ca ngày lẫn đêm để xem hết những video bên trong và ngoài đập chứa nước. Mặc dù toàn đội bọn họ đã làm việc liên tục hơn hai mươi tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không tìm được chút manh mối nào về hung thủ vứt xác trong đồng video này.

Viên Mục Dã cảm thấy bọn họ cứ gồng lên như thế thì không ổn, bèn khuyên: “Mọi người phải luân phiên nghỉ ngơi đi, nếu không chưa đợi đến khi tìm được hung thủ thì đã hy sinh vì nhiệm vụ hết cả rồi.”

Từ Lệ cười khỏ: “Năm nay đúng là không được tuổi, cứ nghĩ rằng sáu tháng cuối năm sẽ không gặp phải trọng án nào, kết quả lại bị tên Tạ Chí Hồng kia dẫn đến một chuỗi án mạng. Cậu nói xem có phải xui tận mạng không?”

Viên Mục Dã thở dài: “Anh Từ, thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy chưa biết chừng người bị bắn chết kia có lẽ chỉ là trợ thủ của Tạ Chí Hồng... Kể mà chúng ta đang đối mặt mới là hung thủ thực sự.”

Từ Lệ im lặng một lúc, sau đó khẽ nói: “Đây cũng là chuyện mà tôi sợ nhất, sợ dĩ trong cục đặt ra kỳ hạn phá án chính là vì sợ hung thủ sẽ tiếp tục ra tay giết người... Nhưng vấn đề bây giờ của chúng ta là vẫn chưa tìm ra được mối liên quan nào giữa người bị hại với Tạ Chí Hồng? Nhìn bề ngoài thì có vẻ bọn họ không hề quen biết nhau!”

Viên Mục Dã nói: “Anh cứ điều tra về đập chứa nước đi, tối nay tôi sẽ đi chăm sóc tên kia!”

“Cậu gửi địa chỉ quán bar cho tôi, tôi sẽ cử người theo dõi!”
Từ Lệ không yên tâm.

Viên Mục Dã cười nói: “Không cần đâu, tôi sẽ tìm người giúp đỡ.”

Khi Viên Mục Dã đi vào quán bar Dark Night đã nhìn thấy Tạ Chí Hồng ngồi trong góc, đối phương nhìn thấy cậu cũng nhiệt tình vẫy tay ra hiệu bảo cậu đến ngồi cùng gã...

Viên Mục Dã vừa ngồi xuống, Tạ Chí Hồng đã vỗ tay bảo nhân viên phục vụ cho cậu một cốc bia, sau đó cười nói: “Tôi còn tưởng thời gian này anh sẽ không rảnh rồi chứ?”

Viên Mục Dã uống một ngụm bia rồi mới thở dài, nói: “Vốn là không rảnh, có điều tôi muốn tìm cậu hỏi thêm một chút thông tin về tình hình đập chứa nước, cho nên mới đến quán bar thử vận may, xem cậu có ở đây không...”

Tạ Chí Hồng cười: “Đâu phải anh không có số điện thoại của tôi, gọi điện cho tôi không phải là xong rồi à?” Gã nhìn đồng hồ rồi nói: “Bây giờ vẫn còn sớm, có muốn tôi dẫn anh đi một vòng quanh đập chứa nước Bắc Sơn không?”

Viên Mục Dã ra vẻ ngại ngùng: “Bây giờ đi có tiện không? Đi đi về về cũng phải mất hai, ba tiếng đồng hồ, về muộn thế vợ cậu không tức giận chứ?”

Tạ Chí Hồng lắc đầu cười, nói: “Điều này anh không phải lo, vợ tôi ra quy tắc cứ về nhà trước hai giờ sáng là được.”

Viên Mục Dã trêu gã: “Cậu thật có phúc, tìm được một người vợ thoải mái như thế...”

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại không tiếp lời mà chỉ cười khẽ rồi đặt tờ tiền lên bàn và nói: “Đi thôi, đi sớm về sớm...”

Sau khi ra khỏi quán bar, Tạ Chí Hồng dẫn Viên Mục Dã đến một chiếc Land Rover màu đen, gã rút chìa khóa ấn nhẹ một cái rồi bảo: “Đường đến đập chứa nước tôi đi nhiều rồi, chắc chắn đi một vòng trong hai tiếng đồng hồ.”

Trên đường đi hai người tám chuyện câu được câu không với nhau, Tạ Chí Hồng còn vô tình hay cố ý nghe ngóng chuyện gia đình của Viên Mục Dã, Viên Mục Dã cũng không giấu giếm, nói cho đối phương biết mình là trẻ mồ côi.

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại tỏ ra hâm mộ: “Vậy thì từ nhỏ đến lớn anh được tự do thoải mái rồi, không giống tôi... phải sống thành người mà cha mẹ muốn.”

Viên Mục Dã nhìn về phía gã: “Ai cũng có nỗi khổ của riêng mình, cuộc sống có mấy ai được như ý...”

Tạ Chí Hồng cười: “Đúng thế... Phải rồi, đã xác định được thân phận của thi thể mới phát hiện chưa?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Xác định được rồi, là sinh viên của Học viện Mỹ thuật...”

Tạ Chí Hồng nói bằng giọng tiếc nuối: “Đang ở độ tuổi đẹp như hoa, cứ thế chết đi không biết cha mẹ của cô gái ấy cảm thấy thế nào...”

Đây là lần thứ hai Viên Mục Dã nghe thấy Tạ Chí Hồng nhắc đến cảm giác của cha mẹ nạn nhân, có vẻ gã rất quan tâm đến chuyện cha mẹ của những cô gái này nghĩ thế nào, điều này rất kỳ lạ.

Kỹ thuật lái xe của Tạ Chí Hồng không tệ, lái xe vừa nhanh vừa ổn định, nhưng sau khi bọn họ lên cao tốc được một lúc thì Tạ Chí Hồng nghi ngờ nhìn vào gương chiếu hậu và nói: “Chiếc Mazda màu xanh lam kia hình như đã chạy theo chúng ta được một lúc rồi, không phải là đang đi theo chúng ta đấy chứ?”

Viên Mục Dã ho khan một tiếng, nói: “Không thể nào, chắc chỉ là trùng hợp thôi...”

Viên Mục Dã còn chưa nói xong thì chiếc xe kia đã nhanh chóng rẽ vào khu nghỉ trên cao tốc, biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ.

Tạ Chí Hồng cười, sau đó tự giễu nói: “Xem ra tôi nghĩ nhiều rồi, thấy bên người có cảnh sát nên nghĩ sẽ gặp mấy tình huống như trong phim.”

Viên Mục Dã cười khan hai tiếng, thầm nghĩ lão Đoàn Phong đi gần thế làm gì? Suýt thì lộ rồi...

Chương 563: Không tin quỷ thần

Không bao lâu sau, Tạ Chí Hồng dừng xe ở lối vào đập chứa nước Bắc Sơn, gã xuống xe đi đến phòng bảo vệ chào hỏi, sau khi đưa cho bảo vệ một hộp thuốc lá thì vênh vác dẫn Viên Mục Dã đi vào.

“Bây giờ cậu vẫn còn thường xuyên đến đây sao?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Tạ Chí Hồng gật đầu, nói không hề e dè: “Trong thời gian thực tập ở đây tôi có quan hệ rất tốt với mọi người, sau này khi đi làm tôi cũng thường xuyên đưa bạn bè đến đây chơi... Anh cũng biết đây, chỗ chúng ta cách xa biển, mà tôi lại thích nước, cho nên thường xuyên chạy đến đây ngắm phong cảnh và giải tỏa áp lực trong lòng.”

Viên Mục Dã cười hỏi: “Cậu có cuộc sống tốt như vậy thì có gì mà áp lực chứ? Không giống những người bình thường như chúng tôi, từ nhỏ đã phải cố gắng. Lúc nhỏ cố gắng học giỏi, lớn lên thì cố gắng làm việc cho tốt, như vậy mới có thể giúp gia đình mình có cuộc sống tốt hơn...”

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại cười lạnh: “Những điều này đúng là tôi đã có từ nhỏ, nhưng cũng chính vì vậy mà khiến chúng mất đi ý nghĩa vốn có của chúng... Nếu như có thể, tôi thà sống một cuộc sống tự do tự tại như anh.”

Viên Mục Dã lắc đầu cười: “Vốn trên đời này chẳng có ai có thể sống tự do tự tại cả, chỉ là điều phiền muộn của chúng ta khác nhau mà thôi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu sau đã đến nơi phát hiện thi thể Thích Hải Sương và Thủy Mộc Mộc, Viên Mục Dã dừng bước chỉ vào trong nước và nói: “Lúc đó chúng tôi phát hiện hai thi thể nữ ở chỗ này, hai người đó một

người đã là xương trắng, một người thì bị bao phủ bởi xi măng, họ đều bị đối xử cực kỳ tàn nhẫn trước khi chết.”

Tạ Chí Hồng chậm rãi ngồi xổm xuống, không nói gì nhìn mặt nước, thật lâu sau mới nặng nề cất tiếng: “Anh có tin trên đời này có ma không?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Câu tin trên đời này có ma sao?”

Tạ Chí Hồng lắc đầu: “Đương nhiên không tin, nếu không tất cả kẻ xấu đã không cần chờ các anh đến bắt, cứ ác giả ác báo không phải là được rồi sao?”

Viên Mục Dã nghe gã nói vậy thì muốn dọa gã một chút, cậu nhìn chằm chằm vào Tạ Chí Hồng rồi nói: “Thật ra... tôi có thể nhìn thấy ma, cậu tin không?”

Đương nhiên Tạ Chí Hồng không tin, gã bật cười: “Tôi có phải trẻ con đâu, đừng dùng cách này để dọa tôi.”

Không ngờ sắc mặt Viên Mục Dã vẫn nghiêm túc: “Tôi không lừa cậu đâu, tôi thật sự có thể nhìn thấy ma... Cậu có biết vì sao tôi phát hiện ra nơi này có xác người không? Chính là vì một trong hai nạn nhân đã nói cho tôi biết.”

Nghe đến đây, sắc mặt Tạ Chí Hồng có sự biến đổi, gã bán tín bán nghi nói: “Thật không vậy? Con ma nữ đó trông thế nào?”

Sau đó Viên Mục Dã miêu tả sơ qua về trang phục Thích Hải Sương mặc khi gặp nạn cho Tạ Chí Hồng, cậu còn nhắc đến vết bớt hình trái tim ở sau tai Thích Hải Sương... Tạ Chí Hồng lập tức mất bình tĩnh, ráo rác nhìn xung quanh.

Viên Mục Dã thấy phản ứng của gã thì tiếp tục nửa đùa nửa thật nói: “Cô gái đó nói mình chết quá thảm, cô ta bị bạn trai hại chết, còn nói trong nước vừa lạnh vừa tối, thật sự rất tội nghiệp...”

Sắc mặt Tạ Chí Hồng ngày càng khó coi, cuối cùng gã lại từ từ giơ tay lên, run rẩy chỉ ra phía sau lưng Viên Mục Dã: “Cô ta... cô ta đứng sau lưng anh kìa.”

Kết quả Viên Mục Dã bị bất ngờ giật nảy mình trước câu nói đột ngột của gã, cậu vội vàng quay đầu lại phía sau, nhưng thấy sau lưng không có gì cả.

Lúc này Tạ Chí Hồng mới cười phá lên: “Xem cái dáng vẻ sợ hãi của anh kia, sau này không có can đảm thì đừng bịa chuyện ma dọa người khác nhé!”

Viên Mục Dã quay đầu lại, giả bộ bị nói trúng: “Lợi hại, chiêu này của tôi trăm phát trăm trúng hiểm khi có người không sợ.”

Tạ Chí Hồng không cười nữa, quay đầu nhìn về phía mặt nước và nói: “Con người tôi cái gì cũng có thể tin tưởng, chỉ không tin là có quỷ thần...”

Trong lòng Viên Mục Dã biết mình đã gặp được đối thủ, Tạ Chí Hồng là ác nhân khó đối phó nhất mà cậu từng gặp phải cho đến giờ. Mặc dù gã chỉ là một người bình thường không có những dị năng hơn người, nhưng gã lại là một kẻ ác không biết sợ hãi, đây mới là kẻ đáng sợ nhất.

Viên Mục Dã đột nhiên chuyển sang chuyện khác: “Thật ra chúng tôi đã phát hiện manh mối về hung thủ bên trong cơ thể nạn nhân...”

Tạ Chí Hồng tò mò hỏi: “Thứ gì?”

Viên Mục Dã nhú mày: “Cậu cho rằng thứ gì có thể ở lại trong cơ thể nạn nhân?”

Sắc mặt Tạ Chí Hồng hơi biến đổi: “Không phải là tinh dịch chứ?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, cậu nói đúng, chính là ADN tinh dịch của hung thủ...”

Viên Mục Dã vốn cho rằng mình nói vậy Tạ Chí Hồng sẽ có phản ứng, không ngờ gã lại bình tĩnh nói: “Nếu vậy, cảnh sát sẽ nhanh chóng bắt được hung thủ đúng không?”

Nhất thời Viên Mục Dã cũng ngẩn người, theo lý mà nói khi Tạ Chí Hồng biết cảnh sát đã có được ADN của mình thì gã không thể bình tĩnh được mới đúng chứ? Là vì gã diễn xuất tốt, hay còn có ẩn tình nào khác?

Nhưng Viên Mục Dã nghĩ lại, đúng ra tên hung thủ này không nên phạm sai lầm cấp thấp như vậy chứ? Thi thể chìm dưới đập chứa nước vô cùng bí mật, nhưng cũng không thể nào vĩnh viễn không bị ai phát hiện ra, một khi thi thể bị phát hiện

thì chuyện cảnh sát tìm được ADN trong cơ thể nạn nhân chỉ là chuyện sớm muộn.

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã nói với Tạ Chí Hồng: “Thi thể thứ ba được phát hiện mấy ngày trước là trôi ra khi mở cổng xả của đập chứa nước. Theo như báo cáo pháp y thì thi thể này đã chết được một tuần, nhưng chúng tôi đã xem video giám sát ở xung quanh đập chứa nước mà vẫn không nhìn thấy ai khả nghi xuất hiện, liệu đập chứa nước này có khi nào có đường ra vào nào khác không?”

Tạ Chí Hồng nói: “Theo lý thuyết thì không thể vào đập Bắc Sơn bằng đường nào khác, nhất là còn mang theo thi thể. Anh nhìn chỗ này đi, hai bên đều là núi, nếu hung thủ cõng thi thể trên lưng đi đường núi sau đó ném vào trong đập chứa nước... thì có thể không bị camera giám sát ghi lại.”

Viên Mục Dã nhìn về phía ngọn núi xa xa, cậu nói: “Khả năng này rất thấp, giống như cậu nói đó, vậy thì nhất định phải có phương tiện giao thông, ngọn núi cao như vậy mà vác một người đi lên? Cho dù là phụ nữ không nặng cũng không dễ dàng... Hơn nữa, hung thủ vì không muốn thi thể bị phát hiện đã buộc vật nặng dưới chân thi thể, trọng lượng của thi thể cộng thêm vật nặng buộc vào chân... có phải quá nặng không?”

Tạ Chí Hồng nhún vai: “Vậy cũng không biết được, nếu như không phải ném từ trên núi xuống... thì chỉ có thể đi vào từ cửa chính thôi.”

Cả buổi tối, mặc dù Viên Mục Dã đã nhiều lần thăm dò, nhưng Tạ Chí Hồng đều không có bất kỳ biểu hiện đáng ngờ nào, nếu như Viên Mục Dã không nhìn thấy hung thủ trong từ trường tư duy của Thích Hải Sương thì cậu cũng thực sự nghĩ rằng mình đã nghi oan cho người tốt rồi.

Chương 564: Người một nhà

Lúc này Tạ Chí Hồng nhìn đồng hồ, gã nói: “Cũng muộn rồi, hôm nay đến đây thôi, nếu còn không về vợ tôi nhất định sẽ nổi bão.”

Viên Mục Dã vội xin lỗi: “Ngại quá, tôi nói chuyện về vụ án quên mất cả thời gian rồi, chúng ta nhanh về thôi!”

Trên đường về Tạ Chí Hồng chủ động hỏi thăm nhà Viên Mục Dã ở đâu, nói là muốn đưa cậu về nhà trước, Viên Mục Dã khách sáo nói không cần, nhưng Tạ Chí Hồng kiên quyết muốn đưa cậu về nhà.

Cuối cùng Viên Mục Dã không từ chối được đành để Tạ Chí Hồng đưa về số 54. Lúc xuống xe, Tạ Chí Hồng còn cố ý nhìn qua cửa nhà số 54: “Chỗ này xa quá, anh thuê hay mua vậy?”

Viên Mục Dã cười trừ, nói: “Đương nhiên là thuê rồi, dù chỗ này ở xa như vậy nhưng tôi vẫn không đủ khả năng mua được...”

Tạ Chí Hồng nghe xong còn tỏ vẻ thông cảm, không hỏi tiếp chỉ nói thêm một câu: “Sau này thường xuyên liên lạc” rồi lái xe đi. Sau khi Tạ Chí Hồng rời đi không lâu thì Đoàn Phong cũng lái chiếc Mazda màu lam rẽ vào đầu đường.

Viên Mục Dã chọc Đoàn Phong một cái: “Vừa nãy suýt thì bị phát hiện rồi!”

Đoàn Phong cười bước xuống xe: “Tại màu chiếc xe này quá nổi bật thôi, nếu không sao có thể dễ dàng bị lộ như thế! Sao? Hắn nói gì với cậu?”

Viên Mục Dã thở dài: “Có thể nói gì, một giọt nước cũng không lọt, không nhìn ra chút sơ hở nào...”

“Lợi hại như vậy à? Xem ra lần này cậu gặp kỳ phùng địch thủ rồi!” Đoàn Phong cười.

Viên Mục Dã như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng lấy điện thoại gọi cho Từ Lệ: “Anh Từ, thời gian này anh cho người theo dõi Tạ Chí Hồng đi, tốt nhất điều tra cả hành trình một tuần trước của hắn.”

Giọng Từ Lệ ở đầu dây bên kia trầm xuống: “Cậu vừa gặp Tạ Chí Hồng à?”

Viên Mục Dã đành nói thật: “Đúng là gặp, nhưng tên kia cực kỳ cẩn thận, rất khó tìm được sơ hở của gã... Có điều gã ra vào đập chứa nước rất dễ dàng, cho nên tôi mới muốn anh điều tra hành trình một tuần trước của gã, xem gã có từng đến đập chứa nước Bắc Sơn không.”

Sau khi cúp điện thoại với Từ Lệ, Viên Mục Dã cùng Đoàn Phong đi vào số 54, trong lòng cậu suy nghĩ đến những chuyện đã xảy ra... Cậu cúi đầu đi thẳng vào trong, lúc đi ngang qua phòng ăn thì bị đầu bếp Lưu gọi lại, nhét cho cậu một túi bánh quy dinh dưỡng to đùng.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã mãi suy nghĩ đến vụ án thì nhắc nhở cậu: “Cậu đã từng nghĩ đến việc đập chứa nước Bắc Sơn cũng chỉ là một địa điểm vứt xác, còn hung thủ có một nơi bí mật khác để giết người không.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Hoàn toàn chính xác... Ví dụ như thi thể của Mộc Thủy Thủy, sau khi bị giết cô ta mới bị đổ xi măng lên người và giam vào lồng sắt, những hành động này không thể hoàn thành trong đập chứa nước được. Mà trọng lượng của lồng sắt thêm cả thi thể và xi măng phải lên đến mấy trăm cân, lúc đó cảnh sát còn phải dùng cần cẩu mới có thể vớt lên được, chỉ với một mình Tạ Chí Hồng thì không thể mang nổi. Cho nên tôi đoán rằng gã đã cùng tên Tạ Chí Hồng đã bị bắn chết kia đến đập nước để ném xác, tiếc là đến giờ Từ Lệ vẫn không tra ra được mối liên quan giữa hai Tạ Chí Hồng.”

Đoàn Phong suy nghĩ một lúc rồi đưa ra nhận định của mình: “Cho dù là Mộc Thủy Thủy, hay Tạ Chí Hồng đã chết kia thì mối quan hệ của họ với Tạ Chí Hồng hiện tại nhất định đã phát sinh từ rất nhiều năm trước, cho nên không dễ để điều tra. Nhưng nạn nhân mới nhất lại khác, Từ Lệ và đội của anh ta

nên nhắm vào Ngô Tích Đình, có thể đây chính là điểm đột phá của vụ án giết người hàng loạt này...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, bây giờ phía Từ Lệ phải nhanh chóng tìm ra manh mối.”

Tối hôm sau, Viên Mục Dã bị Từ Lệ gọi đến văn phòng, anh ta phải người theo dõi Tạ Chí Hồng và đã thu được kết quả, muốn để Viên Mục Dã nhìn xem có điểm gì bất thường hay không.

Viên Mục Dã cầm cặp tài liệu nhìn xem... Bởi vì hôm nay là ngày đi làm nên Tạ Chí Hồng cũng giống những nhân viên bình thường khác, đi ra khỏi nhà, lái xe đến cơ quan.

Sau khi nghỉ trưa, Tạ Chí Hồng đến một tiệm cơm gần công ty ăn cơm, sau đó đến Cục Khai hoang Nông nghiệp, buổi tối cũng không vội vàng về nhà mà đến một nhà hàng cao cấp kiểu Pháp ăn cơm.

Như trong video mà Tiểu Triệu gửi về có thể thấy, trong bữa cơm này ngoài Tạ Chí Hồng và vợ gã còn có một cặp vợ chồng trung niên, nhìn thái độ thì có vẻ là cha mẹ của Tạ Chí Hồng.

Nhưng không biết vì sao, khi nhìn vào những hình ảnh này Viên Mục Dã lại cảm thấy những người này có sự xa cách... Không chỉ là Tạ Chí Hồng và cha mẹ của gã, ngay cả với vợ gã cũng có cảm giác kỳ lạ.

Tuy Viên Mục Dã chưa từng kết hôn hay yêu đương, nhưng chưa ăn thịt heo đầu phải chưa từng thấy heo chạy? Tạ Chí Hồng và vợ gã nói chuyện với nhau còn không nhiều bằng gã nói với Viên Mục Dã...

Hơn nữa, dáng người của vợ Tạ Chí Hồng rất ổn, từ quần áo đến cách ăn nói đều phù hợp với từ “Nữ đại gia”, tương tác giữa cô ta và cha mẹ Tạ Chí Hồng vẫn bình thường, duy chỉ có khi nói chuyện với Tạ Chí Hồng thì vô cùng lạnh lùng, ánh mắt thỉnh thoảng còn lộ ra sự chán ghét.

Nhìn vào đây Viên Mục Dã vỗ đùi nói: “Tạ Chí Hồng và vợ gã có vấn đề!”

Từ Lệ thấy cậu vỗ đùi mà giật cả mình, tức giận bảo: “Vợ chồng xảy ra chút vấn đề không phải là rất bình thường à?”

Suốt ngày như thừa ban đầu mới là không bình thường ấy, cậu còn trẻ, đã bảo cậu phải mau chóng yêu đương đi rồi mà.”

Viên Mục Dã đưa đoạn video ba phút năm mươi giây kia cho Từ Lệ xem, cậu nói: “Anh nhìn ánh mắt của vợ Tạ Chí Hồng khi nhìn gã xem, vợ anh đã từng nhìn anh như thế bao giờ chưa?”

Từ Lệ híp mắt xem, sau đó lắc đầu: “Cái này... ánh mắt đúng là có vấn đề, chị dâu cậu mà dám dùng ánh mắt này nhìn tôi thì...”

“Thì anh làm sao?” Viên Mục Dã buồn cười quá.

Từ Lệ nhún vai, nói: “Vậy thì tôi quá xui xẻo rồi, nhất định phải nhanh chóng kiểm điểm lại bản thân trong thời gian gần đây đã làm việc gì không đúng...” Từ Lệ nói xong lại nhìn vào đoạn video: “Chúng tôi cũng đã điều tra thông tin về vợ của Tạ Chí Hồng, điều kiện của gia đình cô ta không tệ, nhưng kém hơn so với gia tộc của Tạ Chí Hồng, theo lý thì cô ta không nên dùng nét mặt này với Tạ Chí Hồng? Hay là... Tạ Chí Hồng ngoại tình?”

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Từ Lệ đổ chuông, là Tiểu Triệu gọi đến để báo cáo Tạ Chí Hồng đã về đến nhà, hỏi anh ta có cần tiếp tục theo dõi hay không?

Từ Lệ tức giận nói: “Cậu còn phải hỏi à? Nhỡ cậu vừa chân trước đi, chân sau gã đã ra khỏi nhà thì sao? Tôi nói cho cậu biết, mấy ngày này các cậu theo sát Tạ Chí Hồng cho tôi, gã đi đâu, thời gian bao lâu, làm chuyện gì, đều phải điều tra rõ từng chuyện cho tôi!”

Chương 565: Vòng Mobius

Viên Mục Dã khuyên anh ta: “Mọi người đều mệt mỏi rồi, thái độ của anh không nhẹ nhàng một chút được sao?”

Từ Lệ thở dài: “Cậu nói xem sao trước đây cậu lại gặp phải vụ đó chứ? Đến giờ Cục phó Dương vẫn còn hối hận vì đã giới thiệu con bé họ Lý kia cho cậu đấy, nếu không bây giờ cậu đã là người của tôi từ lâu rồi!”

Viên Mục Dã đang uống nước, thiếu chút nữa thì phun nước ra ngoài, cậu bị sặc ho khù khụ mấy lần rồi nói: “Cái gì mà thành người của anh? Cho dù tôi làm cảnh sát cũng không nhất định ở cùng đội với anh mà?”

Không ngờ Từ Lệ lại cười xấu xa: “Chắc chắn là thế, thật ra tôi đã ngấp nghé cậu từ lâu rồi, việc thu cậu vào tay chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi...”

Viên Mục Dã cười nói: “Anh Từ, anh có thể dừng dừng vẽ mặt bỉ ổi như thế khi nói những lời đó được không? Sẽ khiến người ta hiểu lầm đấy!”

Từ Lệ thở dài, sau đó dựa lưng vào ghế mà than thở: “Ai thích hiểu lầm thì hiểu lầm đi, dù sao anh đây cũng đã kết hôn nhiều năm như thế rồi! Có lúc tôi cũng cảm thấy quá mệt mỏi, cả ngày cứ chạy phá án bên ngoài, trong nhà có chuyện gì cũng không trông cậy được vào tôi, lần trước khi chị dâu cậu bị bệnh tôi còn đang phá án ở bên ngoài, không về được, vì chuyện đó mà chị dâu cậu không nói chuyện với tôi một tuần liền...”

Những chuyện Từ Lệ nói Viên Mục Dã đều biết, cậu nhẹ nhàng khuyên: “Anh Từ, nếu đã thấy vất vả như vậy, anh có định đổi nghề chuyên sang việc khác không?”

Không ngờ Từ Lệ lại cười khỏ, nói: “Nếu tất cả đều sợ vất vả không làm, thì ai đi bắt hung thủ? Nghề này đúng là rất vất vả,

có điều vinh dự nghề nghiệp lại rất cao, nhất là trong thời điểm phá án, loại vinh quang đó không gì có thể thay thế được.”

Viên Mục Dã thất thần: “Đây chính là điều mà tôi hâm mộ nhất... tiếc là cuối cùng tôi vẫn rời bỏ thế giới đó.”

Từ Lệ vỗ vai Viên Mục Dã: “Cậu thanh niên à, cuộc sống của cậu còn dài, sẽ tìm ra ý nghĩa của cuộc sống thôi, đừng vội...”

Viên Mục Dã phì cười: “Anh nói cứ như chúng ta không phải cùng một thế hệ ấy!”

Đêm hôm đó hai người chỉnh lý lại một lần nữa toàn bộ tư liệu về ba người bị hại, muốn tìm mối liên hệ giữa ba người đó với “Cao phú soái” Tạ Chí Hồng, đặc biệt là người vừa bị hại Ngô Tịch Đình kia.

Không ngờ sau nửa đêm lại nhận được điện thoại của nhóm đang theo dõi Tạ Chí Hồng, ba rưỡi sáng gã vội vàng rời khỏi nhà, mặc dù bọn họ luôn bám sát theo sau xe, nhưng tiếc rằng tính năng xe của gã này tốt hơn, chỉ tăng ga một chút bọn họ đã bị bỏ lại phía sau rồi.

Từ Lệ tức giận chửi đổng, thiếu chút nữa ném luôn điện thoại đi! Viên Mục Dã vội khuyên bảo: “Đừng nóng giận, chuyện này cũng không thể trách đám Tiểu Triệu được, người ta chạy Land Rover, là dòng xe đứng đầu... Anh có biết gã đi một vòng từ nội thành đến đập Bắc Sơn rồi quay lại hết bao nhiêu thời gian không? Chưa đến một giờ đồng hồ! Xe trong cục các anh chạy được như vậy sao?”

Từ Lệ cũng bốt tức giận, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cậu nói xem có phải gã biết có người theo dõi không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không biết được, gã có tính cảnh giác rất cao, lần trước khi chúng tôi đến đập chứa nước, Đoàn Phong đi theo phía sau cũng suýt bị phát hiện...”

Từ Lệ đập điều thuốc trong tay, anh ta nói: “Xem ra không dùng công nghệ cao với gã là không ổn, ngày mai gắn định vị vào xe Land Rover của gã, để tôi xem gã có chạy thoát khỏi năm ngón tay của tôi không!”

Cứ như vậy, Viên Mục Dã lẩn lộn ở văn phòng của Từ Lệ đến rạng sáng mới về nhà, Kim Bảo tỏ ra rất bất mãn với chuyện

cậu không về nhà ngủ đêm, nó không đợi cậu về đã tự giải quyết vấn đề ăn uống, ngủ nghỉ xong xuôi rồi...

Viên Mục Dã biết là Kim Bảo không nhịn được nên cũng không mắng nó, đành yên lặng đi dọn dẹp đồng bừa bộn ngoài sân.

Đến trưa, Viên Mục Dã dẫn Kim Bảo đến số 54, Kim Bảo vừa nhìn thấy đầu bếp Lưu là vội đuổi chạy đến, đã sớm quên sạch người chủ tạm thời là cậu rồi.

Trương Khai thấy thế thì cười bảo: “Đúng là đứa nào có sữa đứa đây là mẹ, anh có biết mỗi lần Kim Bảo đến đây, đầu bếp Lưu đều lén cho nó ăn đùi gà không?”

Viên Mục Dã cười: “Chẳng trách lần nào đến đây nó cũng vui vẻ như thế.”

Đúng lúc Đoàn Phong đi từ trong văn phòng ra, thấy vẻ mặt Viên Mục Dã mệt mỏi, anh ta nghiêm mặt nói: “Không phải cậu lại cả đêm không ngủ đấy chứ?”

Viên Mục Dã bóp mi tâm: “Tôi nói chuyện với Từ Lệ đến sáng ấy mà, nhưng không sao... tôi không buồn ngủ lắm.”

Đoàn Phong tức giận: “Ngày mai bảo Từ Lệ trả lương cho cậu đi! Đừng có ngày nào cũng dùng cậu làm lao công miễn phí như thế!”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong thấy cậu chạy việc hai nơi vất vả mới nói vậy, nên cậu vừa cười vừa nói: “Bạn bè mà, giúp đỡ lẫn nhau thôi, nếu có thể giúp được thì giúp... còn nếu vượt quá khả năng của tôi, dù tôi có muốn giúp cũng chịu.”

Đoàn Phong cũng hiểu tính của Viên Mục Dã nên không nói gì nữa, chỉ đưa thẻ phòng của mình ném cho cậu: “Vào phòng tôi đợi qua người đi, sau đó ngủ bù một giấc, dù sao mấy ngày tới số 54 cũng không có việc gì.”

Viên Mục Dã không khách sáo với Đoàn Phong, cậu cầm cái thẻ, lắc lắc và nói: “Cảm ơn...”

Không ngờ cậu chưa ngủ được bao lâu thì nhận được điện thoại của Tạ Chí Hồng, rủ cậu tối nay đi uống rượu. Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không từ chối, cậu nhìn đồng hồ rồi trả lời: “Được thôi, sau khi tôi tan ca sẽ đến Dark Night tìm cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, Viên Mục Dã rơi vào trầm tư, bây giờ có hai nguyên nhân khiến Tạ Chí Hồng có hứng thú với cậu như vậy. Một là gã biết mục đích của cậu, cho nên thuận thế tạo cơ hội để tiếp cận Viên Mục Dã, đồng thời đánh lạc hướng cảnh sát. Hai là chính gã ngửi được mùi vị đồng loại trên người Viên Mục Dã, cho nên mới muốn kéo cậu nhập đội.

Viên Mục Dã biết mình không phải là một người có tâm kiên định, cho đến giờ cậu vẫn không lạc lối là do trên đường đi đã gặp được nhiều quý nhân, luôn đỡ cậu dậy ở những thời điểm cậu chuẩn bị xa ngã...

Tối hôm đó, khi cậu đến quán bar Dark Night thì nhìn thấy Tạ Chí Hồng đang cúi đầu nghịch một thứ trong tay, Viên Mục Dã đến gần nhìn mới thấy rõ, hóa ra là một vòng tròn gỗ có điêu khắc bên trên.

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã đến thì đưa cho cậu và bảo: “Cho anh cái này!”

Viên Mục Dã nhìn kỹ, hỏi: “Đây là cái gì thế?”

Tạ Chí Hồng sờ một vòng tròn quanh chiếc vòng gỗ rồi giới thiệu: “Đây là chiếc vòng Mobius tôi dùng gỗ đàn hương lá đỏ chế tạo thành.”

Viên Mục Dã tỏ ra hứng thú: “Cậu còn biết làm cái này nữa à? Thật đúng là không nhận ra nhé!”

Tạ Chí Hồng cười: “Từ nhỏ tôi đã rất có hứng thú với đồ chế tác thủ công, nhưng cha tôi lại nói mấy việc vụn vặt này tốn thời gian, không thành việc lớn được. Nhưng vì tôi quá yêu thích cho nên luôn lén lút làm những thứ này sau lưng họ... Thật ra nếu tôi không sinh ra trong gia đình hiện tại, có lẽ tôi đã thành một thợ thủ công rất nổi danh rồi!”

Chương 566: Nơi đầu tiên

Nói một cách đơn giản, vòng Mobius là một vòng băng giấy được hình thành bằng một giải giấy xoắn 180 độ, sau đó dán hai đầu lại với nhau. Vòng băng giấy thông thường có hai mặt, một mặt trước một mặt sau. Nhưng vòng Mobius thì chỉ có một mặt... và nó có ý nghĩa rất sâu sắc, ám chỉ luân hồi và tuần hoàn.

Viên Mục Dã không hiểu Tạ Chí Hồng đêm hôm khuya khoắt hẹn mình đến quán bar rồi lải nhải về ý nghĩa của vòng Mobius là muốn thể hiện điều gì, cậu cúi đầu nghiên cứu một lúc lâu, sau đó cười với Tạ Chí Hồng: “Cái này đeo ở đâu?”

Tạ Chí Hồng nhún vai: “Có thể đeo ở cổ, cũng có thể treo ở chìa khóa, hoặc là treo nó trong xe cũng được...”

Viên Mục Dã tiếp tục vuốt ve chiếc vòng nhỏ bằng gỗ, sau đó thuận miệng nói: “Chắc chắn vợ cậu là người rất hạnh phúc, có thể thường xuyên nhận được những món quà nhỏ xinh thế này.”

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại hừ lạnh, nói: “Cô ta chỉ thích hàng hiệu, chẳng thèm nhìn tới những thứ này đâu.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Vậy bình thường cậu làm những thứ này không phải rất ồn ư, cô ấy sẽ không tức giận à?”

Tạ Chí Hồng vẫy tay gọi phục vụ cho hai cốc bia, sau đó cười khỏ: “Anh cảm thấy thế nào? Khi chúng tôi mới kết hôn, bởi vì việc này mà cô ta kể lể với cha mẹ tôi, cuối cùng khiến tôi buộc phải thuê một căn hộ khác.”

Viên Mục Dã cười gượng: “Đam mê này của cậu cũng xa xỉ thật! Thật ra việc cậu thích làm đồ thủ công và việc vợ cậu thích mua túi xách đều là sở thích, cần gì phải chê bai lẫn nhau?”

Nhưng Tạ Chí Hồng lại lắc đầu chán nản: “Nói ra sợ anh chê cười, nhưng trong mắt người phụ nữ đó ngoài túi hàng hiệu ra

thì chỉ có xa xỉ phẩm, nhưng cô ta lại không biết giá trị thực sự của những thương hiệu này, tất cả chỉ đơn giản vì chúng đắt mà thôi... Cho nên những món đồ này có đưa cho cô ta cũng chỉ phí của trời.”

Tạ Chí Hồng nói xong thấy Viên Mục Dĩ vẫn còn nghiên cứu chiếc vòng Mobius thì đề nghị đưa cậu đến phòng chế tác của mình tham quan. Viên Mục Dĩ lập tức tỏ ra vô cùng hứng thú, hai người họ nhanh chóng rời khỏi quán bar, lái xe đi đến phòng làm việc của Tạ Chí Hồng.

Thật ra Viên Mục Dĩ cũng không thực sự cảm thấy hứng thú với những món đồ thủ công này, cậu chỉ đơn thuần muốn đến xem phòng làm việc của Tạ Chí Hồng mà thôi... Bởi vì trước đó cậu và Từ Lệ đã nhất trí cho rằng lúc hung thủ giết người nhất định phải có một chỗ vô cùng bí mật, nơi đó không dễ bị người khác quấy rầy, bởi vậy Viên Mục Dĩ mới muốn đến phòng làm việc của Tạ Chí Hồng để xem đây có phải là “Nơi đầu tiên” mà họ vẫn luôn tìm không.

Phòng làm việc của Tạ Chí Hồng rất xa, nằm trong một khu công nghiệp ở ngoại ô thành phố, trên đường đi còn đi qua một lò mổ cỡ lớn, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi khiến tinh thần của Viên Mục Dĩ mất tập trung.

Khi xe chạy vào trong khu công nghiệp, trước mắt Viên Mục Dĩ xuất hiện từng dãy nhà hai tầng, Tạ Chí Hồng nói với cậu: “Nhà máy này từ khi xây xong vẫn để không, sau đó chuyển thành nhà kho cho thuê.”

Tạ Chí Hồng dừng xe ở cửa một nhà, xuống xe lấy chìa khóa ra mở cửa. Viên Mục Dĩ xuống xe thì nhìn xung quanh một lượt, tiếc rằng không thấy bóng dáng máy quay giám sát nào...

Lúc này có tiếng “soạt soạt”, Tạ Chí Hồng dùng sức kéo cửa cuốn phòng làm việc lên, bên trong cánh cửa là một mảng đen kịt, giống như cái miệng đen ngòm của một con quái vật khổng lồ, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng Viên Mục Dĩ.

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dĩ ngần người đứng tại chỗ thì vẫy tay với cậu: “Anh thất thần gì thế? Vào đi.”

Viên Mục Dĩ lấy lại tinh thần, sau đó bước theo Tạ Chí Hồng. Một tiếng “tạch” vang lên, cả căn phòng bừng sáng như ban

ngày, tình hình bên trong ngay lập tức rõ ràng, căn phòng này... đúng là một phòng làm việc.

Viên Mục Dã ngạc nhiên nhìn xung quanh, bên trong này có đủ loại máy tiện lớn nhỏ, còn có rất nhiều sản phẩm bán thành phẩm bày dưới đất, không ngờ Tạ Chí Hồng thật sự rất có thiên phú trong mảng này.

Cậu nghe Tạ Chí Hồng nói với giọng đặc ý: “Chỗ này của tôi thế nào? Đủ chuyên nghiệp chưa?”

Viên Mục Dã gật đầu tán thưởng: “Đủ đủ, nhất định tổn không ít tiền nhỉ?”

Tạ Chí Hồng nhún vai: “Không nhiều, chỉ bằng một chiếc túi của người phụ nữ kia thôi...”

Viên Mục Dã nghe cách nói của Tạ Chí Hồng thì hình như gã không thích vợ mình lắm, thậm chí còn không nhắc đến con gái của họ, xem ra trước đây hai người kết hôn chỉ là vì gia tộc mà thôi...

Viên Mục Dã cười và hỏi: “Nghe nói con gái cậu rất đáng yêu, năm nay mấy tuổi rồi?”

Bình thường người mới làm cha khi nhắc đến con cái sẽ không tự chủ được mà nở nụ cười, nhưng khuôn mặt Tạ Chí Hồng không hề thay đổi, gã nói: “Tròn một tuổi rồi, người phụ nữ kia không muốn chăm con, thuê người giúp việc thì người lớn không yên tâm, nên để ở chỗ cha mẹ vợ tôi, thỉnh thoảng chúng tôi sẽ đến thăm...”

Mặc dù cảm giác về tình thân của Viên Mục Dã không nhiều, nhưng cách nuôi con kiểu này khiến cậu khó chấp nhận được, xem ra suy nghĩ của hai người này đều không giống người bình thường.

Lúc này Tạ Chí Hồng lấy hai chai bia trong tủ lạnh ra, đưa cho Viên Mục Dã một chai rồi nói: “Anh cứ đi xem thoải mái đi, tôi ngồi mài giữa thứ này chút...” Nói rồi gã chỉ vào một chiếc đệm hơi: “Anh ngồi tạm ở đây một lúc nhé.”

Viên Mục Dã nhận bia, cậu mỉm cười và bảo: “Không sao, cậu cứ làm việc của cậu đi, tôi ngồi cạnh xem là được rồi...”

Tạ Chí Hồng xoay người lấy một vật có hình dạng như mũi khoan bắt đầu mài giữa, còn Viên Mục Dã nhìn đông nhìn tây, ngó nghiêng tìm kiếm xung quanh muốn tìm xem có chỗ nào dị thường hay không.

Kết quả sau khi cậu đi một vòng thì phát hiện ra, mặc dù nơi này hơi bừa bộn nhưng chỉ là một phòng làm việc bình thường, đừng nói là có người chết ở đây, ngay cả máu cũng chưa từng chảy một giọt.

Không ngờ đúng lúc Viên Mục Dã chuẩn bị từ bỏ, một cánh cửa sắt ở phía tây bắc của phòng làm việc thu hút sự chú ý của cậu. Không gian này vốn rất rộng, ít nhất cũng phải hai ba trăm mét vuông, cho nên lúc Viên Mục Dã vừa bước vào không để ý đến cánh cửa sắt ở nơi hẻo lánh ấy.

Viên Mục Dã thử kéo chốt cửa, phát hiện cửa đã bị khóa chặt, nhưng không biết vì sao cậu có cảm giác đằng sau cánh cửa này dường như có thứ gì đó đang gọi cậu vào trong...

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã dán lỗ tai lên cửa, sau đó có một tiếng rít chói tai từ trong cánh cửa truyền ra... Bởi vì không chuẩn bị tâm lý nên Viên Mục Dã giật mình lùi về sau hai bước, kết quả đập vào một cái thùng sắt bên cạnh, đánh động Tạ Chí Hồng cách đó không xa.

Tạ Chí Hồng bỏ luôn công việc trong tay chạy đến: “Sao thế? Anh không sao chứ? Thật xin lỗi, nơi này của tôi hơi bừa bộn, bình thường tôi cũng ít khi dọn dẹp.”

Chương 567: Lò mổ

Viên Mục Dã nhanh chóng điều chỉnh trở lại sau cú kinh hãi vừa rồi, cậu hơi xấu hổ nói: “Tôi không nhìn dưới chân, còn đang sợ đá hỏng tác phẩm của cậu ấy chứ!”

Tạ Chí Hồng cười đỡ thùng sắt lên: “Cho dù thực sự đá vào tác phẩm nào cũng không sao, dù sao những tác phẩm này cũng không được thưởng thức bởi người hiểu chúng...”

“Sao lại thế, tôi cảm thấy đặt bừa những tác phẩm này vào cửa hàng mỹ nghệ nào thì cũng sẽ thành hàng quý hiếm, hiện nay có nhiều người ưa thích đồ thủ công mỹ nghệ lắm.” Viên Mục Dã chân thành nói.

Tạ Chí Hồng hừ lạnh: “Được rồi, người bình thường không xứng thưởng thức tác phẩm của tôi...”

Viên Mục Dã vẫn đang suy nghĩ xem phía sau cánh cửa sắt kia là thứ gì, cả tiếng rít gào cậu vừa nghe thấy kia nữa... thật sự khắc sâu vào ấn tượng của cậu. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã giả vờ hỏi vu vơ: “Đằng sau cánh cửa kia cũng là phòng làm việc của cậu à?”

Tạ Chí Hồng đang chuẩn bị xoay người tiếp tục công việc thì cơ thể hơi run run, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh, gã nói: “Đằng sau cánh cửa kia là một nhà kho khác, nơi này khi xưa là một nhà máy lớn. Bởi vì không có nhà máy nào vào thuê cho nên chủ nhà biến nó thành nhà kho, mà giữa mỗi nhà kho đều có một cánh cửa sắt để thuận tiện cho khách muốn thuê nhiều nhà kho cùng một lúc.”

Viên Mục Dã thấy Tạ Chí Hồng giải thích kỹ càng như vậy thì cũng không hỏi thêm gì nữa, để tránh khiến gã cảnh giác. Sau đó Tạ Chí Hồng bắt đầu mài giũa đoạn gỗ trong tay, Viên Mục Dã cũng không đi lung tung nữa mà đứng bên cạnh quan sát.

Bất tri bất giác thời gian đã trôi qua rất lâu, Viên Mục Dã mới nhớ ra Tạ Chí Hồng từng nói nhất định phải giữ nguyên tác về

nhà trước hai giờ sáng... nhưng bây giờ đã hơn ba giờ sáng rồi.

Viên Mục Dã nhắc nhở Tạ Chí Hồng: “Đã hơn ba giờ rồi, cậu không sợ vợ cậu tức giận à?”

Tạ Chí Hồng đặt tay xuống bàn làm việc sau đó thở dài nói: “Thời gian thực sự thuộc về tôi trong một ngày luôn chỉ ngắn ngủi như vậy, đi thôi...”

Sau khi hai người ra khỏi phòng làm việc thì có một xe trở đầy bò bị đưa vào lò mổ, Tạ Chí Hồng thấy thế hào hứng kéo Viên Mục Dã, gã nói: “Đi, đã đến đây rồi, tôi dẫn anh đi xem một cảnh tượng hoành tráng...”

Viên Mục Dã không biết cảnh tượng hoành tráng trong lời Tạ Chí Hồng nói là gì nên tò mò đi theo phía sau, kết quả Tạ Chí Hồng lại dẫn cậu vào trong lò mổ. Ông lão giữ cửa nhìn thấy Tạ Chí Hồng thì nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu Tạ, lại tới mua đuôi bò à?”

Tạ Chí Hồng vừa cười vừa đáp: “Vừa nãy cháu thấy có bò đưa vào, nên định mua ít thịt tươi về!”

Ông lão chỉ chỉ vào bên trong: “Đã bắt đầu làm thịt rồi, cháu mau vào đi, chậm là không còn đâu.”

Viên Mục Dã thì thầm hỏi Tạ Chí Hồng: “Cậu mua đuôi bò làm gì?”

Tạ Chí Hồng lạnh nhạt nói: “Người phụ nữ kia thích ăn đuôi bò hấp rượu vang đỏ...”

Viên Mục Dã không hiểu được, tình cảm giữa bọn họ tốt như vậy sao? Còn nửa đêm nửa hôm đi mua đuôi bò cho đối phương? Nhưng rất nhanh tiếng bò kêu đã phá vỡ suy nghĩ của Viên Mục Dã, cậu nhìn lên và ngay lập tức bị sốc bởi cảnh tượng trước mặt.

Một con bò đang bị người ta ép đến một chiếc lồng có thể kẹp chặt nó, sau đó có một người dùng dùi cui điện đâm thẳng vào người con bò, tứ chi con bò lập tức cứng ngắc ngã xuống đất.

Ngay sau đó, một công nhân mang theo dây thừng buộc chân bò treo lên, hoàn tất các công đoạn lấy máu, lột da, cắt chém

và hàng loạt quy trình giết mổ tiếp theo... Đặc biệt là thời điểm cắt tiết, Viên Mục Dã sững sốt đến mức đứng im tại chỗ.

Lúc này, tiếng Tạ Chí Hồng vang lên bên tai cậu: “Thế nào? Cảnh tượng hoành tráng chứ?”

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã thấy người ta mổ bò. Thực ra trong thâm tâm cậu cũng hiểu sức điện là phương pháp giết mổ nhân đạo nhất có thể làm cho đến nay, ít nhất có thể giảm bớt nỗi đau đón trước khi chết của chúng.

Nhưng điều này vẫn khiến Viên Mục Dã chấn động, cậu đứng nhìn từng sinh mệnh biến mất trong nháy mắt, sau đó bị cắt tiết lột da, cuối cùng cắt thành từng miếng thịt tươi để trong tủ lạnh siêu thị... Thật ra không phải Viên Mục Dã chưa từng biết đến quá trình này, nhưng “nghe nói” và “tận mắt nhìn thấy” là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cuộc đồ sát vẫn còn tiếp tục, quy mô của lò mổ này không nhỏ, có lẽ một xe chở bò khi này cũng phải đến hai ba mươi con, sợ là tất cả đều sẽ biến thành những món ăn ngon trên bàn ăn của con người.

Khi đi ra khỏi lò mổ, Viên Mục Dã vẫn ở trong trạng thái ngơ ngẩn, nhưng Tạ Chí Hồng bên cạnh thì rất hưng phấn, hỏi: “Thế nào? Kích thích chứ?”

Bây giờ Viên Mục Dã mới hiểu ra, đâu phải Tạ Chí Hồng đến lò mổ để mua đuôi bò tươi? Rõ ràng gã đến để xem mổ bò mà! Tên này đúng là quá biến thái... Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã không nói gì thì cũng không hỏi nữa, gã kéo cậu vào xe rồi lái thẳng đến số 54.

Thật ra Viên Mục Dã không nói gì không phải vì bị dọa sợ, mà là vì cậu đang cố gắng khắc chế khát vọng với máu tươi trong nội tâm của mình. Nhưng Tạ Chí Hồng lại cho rằng đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cảnh tượng máu tanh như vậy nên bị dọa sợ người.

Sau khi quay về số 54, Viên Mục Dã vội vàng đi vào văn phòng, lấy bánh dinh dưỡng trong ngăn kéo ra ăn, tiếc là bánh quy bình thường ăn ngon như vậy hôm nay nhai vào lại như sáp nền, chẳng có chút hương vị nào.

Viên Mục Dĩ cảm thấy trong lòng mình càng ngày càng nóng nẩy, giống như có một thứ gì đó đang muốn chui ra ngoài... Không còn cách nào khác, Viên Mục Dĩ đành phải uống nước liên tục, hòng làm dịu cơn khát máu trong lòng, tiếc là hiệu quả không cao.

Đột nhiên, Viên Mục Dĩ nghe thấy sau lưng có tiếng mèo kêu, cậu quay lại nhìn thì thấy con mèo nhỏ Tăng Nam Nam nuôi. Bình thường tất cả mọi người đều thích trêu chọc con mèo nhỏ này, hơn nữa con mèo này được mọi người cứu về trong một lần thực hiện nhiệm vụ nên nó cũng rất thân cận với mọi người.

Nhưng không biết vì sao, hôm nay con mèo nhìn thấy mắt Viên Mục Dĩ thì toàn thân lập tức xù lông, miệng không ngừng phát ra từng tiếng rên hừ hừ... Mà khi Viên Mục Dĩ nhìn thấy con mèo này, cậu cảm thấy đầu mình ong lên một tiếng, sau đó con mèo đã nằm trong tay cậu.

Có lẽ là cảm nhận được nguy hiểm, con mèo phát ra tiếng kêu thảm thiết... mà Viên Mục Dĩ lại làm như mất diếc tai ngơ với âm thanh này, bởi vì tất cả sự chú ý của cậu đều đang dồn vào những mạch máu hấp dẫn đập dồn dập trên cổ của con mèo.

Ngay vào lúc thiếu chút nữa Viên Mục Dĩ đã đưa con mèo lên miệng, Đoàn Phong kịp thời xuất hiện ở phía sau cậu, anh ta dùng tay đập vào gáy cậu... Viên Mục Dĩ lập tức bất tỉnh.

Con mèo cũng nhân cơ hội ấy hoảng sợ chạy trốn, có lẽ sau này nó nhìn thấy Viên Mục Dĩ nhất định sẽ lẩn thật xa, không bao giờ dám dễ dàng đến gần cậu nữa...

Chương 568: Khổ không thể tả

Lúc này, những người khác cũng bị tiếng mèo kêu đánh thức, nhưng khi bọn họ chạy tới thì chỉ thấy Viên Mục Dĩ đã bị Đoàn Phong khiêng lên. Mọi người thấy Viên Mục Dĩ bị ngất đều giật nảy mình, Trương Khai và Hoắc Nhiễm vội vàng đến giúp một tay.

Tằng Nam Nam ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì thế này? Sao anh ấy lại ngất đi thế?!”

Đoàn Phong không nói cho mọi người biết chuyện vừa xảy ra suýt nữa Viên Mục Dĩ đã hút máu con mèo con, mà nói nhẹ nhàng băng quơ: “Không có chuyện gì lớn đâu, có lẽ cậu ấy bị mệt thôi. Đỡ cậu ấy vào phòng ký túc xá của tôi ngủ một lát sẽ không sao đâu.”

Đuổi mọi người đi rồi, ngay lập tức Đoàn Phong gọi điện thoại cho lão Lâm, kể lại đơn giản tình trạng của Viên Mục Dĩ và hỏi anh ta giờ nên làm như thế nào? Nghe xong, lão Lâm bảo Đoàn Phong lấy thuốc ức chế dự phòng trong phòng thí nghiệm tiêm cho Viên Mục Dĩ.

Nhưng khi Đoàn Phong nhìn thấy cái kim tiêm to tổ bố kia thì sửng sờ hỏi lão Lâm: “Kim tiêm to thế à? Tiêm vào đâu?!”

Lão Lâm sốt ruột nói: “Vào tim ấy, nhanh lên! Cậu ấy không ngất lâu đâu!”

Lúc này Đoàn Phong mới nhớ, lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc với loại thuốc ức chế này là tiêm vào tim...

Trở lại phòng, Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ còn nằm liệt trên giường thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh ta nhanh tay cởi áo của Viên Mục Dĩ, nhưng thử mấy lần vẫn không ra tay được.

Ai ngờ đúng lúc này Viên Mục Dã đột ngột mở bừng mắt, cặp mắt đỏ như máu nhìn lên trần nhà. Đoàn Phong biết không thể đợi thêm được nữa nên nhắc kim tiêm lên đâm thẳng ống thuốc ức chế vào tim Viên Mục Dã.

Cơ thể Viên Mục Dã chợt giật lên, sau đó toàn bộ nửa người trên đột nhiên như bị một sức mạnh không thể giải thích được nắm chặt, rồi sức mạnh đó lại đột ngột biến mất, Viên Mục Dã ngay lập tức ngã trở lại giường, sau đó đau đớn cuộn tròn người lại, toàn thân run rẩy...

Đoàn Phong cũng ngẩn ra, anh ta nhớ trước kia Viên Mục Dã tiêm thuốc ức chế không có phản ứng dữ dội như vậy, ngoại trừ lần đầu tiên Hoắc Nhiễm tiêm cho cậu hình như không dễ chịu lắm, nhưng sau này đều như mũi tiêm bình thường mà?!

Mặc dù Đoàn Phong biết sức nhẫn nại của Viên Mục Dã rất mạnh, mấy thứ nhỏ nhặt không thể khiến cậu dễ dàng kêu đau. Nhưng lúc này đây lại là sự khó chịu mà mắt thường có thể nhìn thấy, mồ hôi lạnh tuôn như mưa chảy từ gương mặt cậu xuống, cơ thể run rẩy vẫn không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Đoàn Phong cũng không biết nên làm gì trong tình huống này. Anh ta lại vội vã gọi điện thoại cho lão Lâm, hỏi tại sao Viên Mục Dã lại có phản ứng mạnh như vậy? Lão Lâm trả lời: “Lần này có thể do Viên Mục Dã tiêm thuốc ức chế lúc phát tác, hai sức mạnh đang chọi nhau ở trong cơ thể cậu ấy. Anh nói xem cậu ấy có thể dễ chịu được sao?”

Đoàn Phong hấp tấp hỏi: “Thế có cách gì giảm đau không?”

“Không có, chỉ đành chịu đựng thôi... Rốt cuộc là cái gì kích thích cậu ấy vậy? Chẳng phải lúc trước vẫn đang bình thường đấy sao?” Giọng điệu của lão Lâm không được tốt lắm.

Đoàn Phong cũng tức giận gắt: “Làm sao mà tôi biết được? Cậu ấy vừa trở về đã như vậy rồi, suýt chút nữa còn cắn chết con mèo Nam Nam nuôi cơ!”

Lão Lâm thở dài: “Còn may, cho dù bị mất lý trí vẫn biết không thể cắn người. Điều này chứng minh sức tự chủ của Viên Mục Dã vô cùng mạnh... Anh trông chừng cậu ấy kỹ vào, chắc là sẽ từ từ bớt đau đớn thôi. Xem ra về sau phải để

thuốc ức chế dự phòng trên người cậu ấy, nếu không một khi cậu ấy mất kiểm soát, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.”

“Yên tâm, có tôi trông chừng cậu ấy sẽ không xảy ra tình huống như thế này nữa đâu!” Đoàn Phong nặng nề nói.

Lão Lâm hừ khê: “Tự tin là tốt, nhưng không thể tự tin quá. Nếu anh thật sự có thể trông chừng chặt cậu ấy, sao lại có chuyện hôm nay?”

“Hôm nay là ngoài ý muốn, tôi cam đoan sẽ không có lần sau!” Nói xong, Đoàn Phong cúp luôn điện thoại của lão Lâm.

Lúc này Viên Mục Dĩ vẫn đang không ngừng lăn lộn ở trên giường, mồ hôi túa ra ướt sũng quần áo trên người cậu, dường như cơn đau đớn không hề giảm bớt một chút nào... Đoàn Phong âm thầm “thăm hỏi” tổ tông mười tám đời của lão Lâm một lượt, sau đó không thể làm gì hơn là đành kéo một chiếc ghế dựa đến ngồi ở bên cạnh...

Trên thực tế, sau khi Đoàn Phong tiêm thuốc ức chế vào xong, ý thức của Viên Mục Dĩ đã rất tỉnh táo. Tuy cậu vẫn luôn cắn chặt hàm răng, nhưng cảm giác này thật sự rất khó chịu, giống như có hàng ngàn con kiến đang gặm nhấm mỗi một tác da thịt của cậu vậy. Nội tạng đau rát như bị thiêu đốt, thật sự khiến cậu khổ không nói nổi.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Viên Mục Dĩ nhìn thấy Đoàn Phong ngồi bên cạnh mình. Tuy điều này không thể làm giảm bớt đau đớn, nhưng lại khiến cậu yên tâm, biết rằng dù mình có lăn lộn thế nào chẳng nữa vẫn có người canh bên cạnh...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Viên Mục Dĩ không còn lăn lộn nữa, nhưng không biết là cậu ngủ hay đã ngất, tóm lại cậu cuộn tròn người ở trên giường, mãi không nhúc nhích... Đoàn Phong thấy cậu đã bình tĩnh lại bèn chậm rãi đặt tay trước mũi cậu dò thử, sau đó mới hoàn toàn thở phào.

Sáng sớm hôm sau, lúc Viên Mục Dĩ tỉnh lại, cậu phát hiện quần áo ướt trên người mình đã được cởi ra, ngay cả ga trải giường cũng khô ráo. Cậu ngồi dậy nhìn, hoá ra cậu đã bị chuyển sang phòng của Hoắc Nhiễm từ lúc nào.

“Anh? Anh tỉnh rồi! Anh cảm thấy thế nào?” Hoắc Nhiễm ở cạnh ngái ngủ hỏi.

Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, đã là hơn mười một giờ trưa, cậu mới mệt nói với Hoắc Nhiễm: “Tôi không sao, cả đêm cậu không ngủ ngon phải không, mau đi nghỉ ngơi đi!”

Hoắc Nhiễm lắc đầu: “Không cần đâu, em mới bị đội trưởng Đoàn đánh thức vào buổi sáng thôi, buổi tối hôm qua là anh ấy canh cho anh đấy... Sau nửa đêm anh ra rất nhiều mồ hôi, ga giường của anh ấy ướt đầm cả, cho nên bọn em đành phải đưa anh sang phòng em ngủ. Anh, bây giờ anh... cảm thấy thế nào?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Tôi không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt thôi...”

Hoắc Nhiễm nhanh nhẩu nói: “Vậy anh ngủ tiếp một lát đi, em sẽ xuống nhà ăn múc cơm cho anh. Đầu bếp Lưu đã nấu xong sẵn cho anh rồi.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, vậy cậu đi đi.”

Hoắc Nhiễm đi rồi, Viên Mục Dã mệt mỏi nằm trở lại giường, mọi thứ tối hôm qua vẫn rõ ràng trước mắt cậu. Trải qua một đêm giày vò, Viên Mục Dã cảm thấy từ thể xác đến tinh thần của mình đều đã già đi mười tuổi...

Đang nghĩ ngợi lung tung thì Đoàn Phong đẩy cửa bước vào, thấy Viên Mục Dã đã tỉnh lại, anh ta thở dài, hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào? Còn khó chịu không?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Khá hơn nhiều rồi, chỉ cảm thấy hơi mệt.”

Đoàn Phong hừ khê: “Không mệt mới là lạ đấy. Tối hôm qua cậu cứ lăn lộn mãi, suýt nữa khăn trải giường của tôi bị cậu xé nát!”

Viên Mục Dã xấu hổ ho húng hắng: “Cái đó... Đêm qua vất vả cho anh rồi, giờ tôi không sao nữa, anh mau đi ngủ một lát đi!”

Chương 569: Tay mơ

Ai ngờ Đoàn Phong nghe xong, chẳng những không muốn đi mà trái lại còn kéo ghế dựa qua ngồi xuống, anh ta trung vẻ mặt đặng đàn hỏi tội: “Nói nghe xem nào, rốt cuộc ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cậu uống lộn thuốc hay là xem cái thứ gì không nên xem hả? Sao đột nhiên lại mất kiểm soát thế?”

Viên Mục Dã cũng thở dài, trả lời: “Nói ra có lẽ anh không tin, tôi nhìn thấy máu bò cho nên không kiểm soát được bản thân.”

Đoàn Phong cười khan, bảo: “Cậu xem cậu có ra cái giống gì không? Máu bò thì làm sao? Tủ lạnh trong bếp của đầu bếp Lưu cũng có kia, hơn nữa không chỉ máu bò, còn có cả máu heo và máu dê nữa... Đâu phải trước kia cậu chưa từng thấy? Có đến nỗi thế đâu!”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Tôi bị tên Tạ Chí Hồng kia đưa vào lò mổ...”

Đoàn Phong lập tức sững sốt, sau đó hung hăng chửi đờ mờ: “Tên khốn nạn này đúng là bị bệnh, khi không đưa cậu đến nơi đó làm gì? Quả nhiên là đồ tâm lý biến thái!”

Viên Mục Dã cười khò: “Đêm qua tôi và Tạ Chí Hồng đi đến xưởng thủ công của hắn ta. Thật ra lúc đến tôi đã phát hiện ở đó có lò mổ rồi, mặc dù biết bên trong sẽ xảy ra điều gì, nhưng mà chưa từng tận mắt thấy...”

Đoàn Phong xen lời cậu: “Được rồi, cậu nên nhanh chóng nói với Từ Lệ đi, việc này cậu chỉ giúp được tới đây thôi. Tên Tạ Chí Hồng kia rất gian ác, lần này may mà cậu kiên trì về tới được số 54, nếu không thật không dám tưởng tượng hậu quả... Biết đâu được tiếp theo tên kia còn muốn đưa cậu đi xem thứ gì nữa?!”

Viên Mục Dã còn muốn nói gì thêm, nhưng đúng lúc này Hoắc Nhiễm bụng một bát đựng thứ gì đen ngòm vào và nói: “Anh,

nhanh uổng nhân lúc còn nóng đi, đầu bếp Lưu nói đây là đồ siêu bổ đó!”

Viên Mục Dã chỉ đành nuốt câu nói đã đến bên miệng vào. Cậu liếc nhìn cái bát trong tay Hoắc Nhiễm, thừa hiểu đó là thứ gì...

Đây là bát canh huyết bò mà đầu bếp Lưu tỉ mỉ nghiên cứu nấu ra, mặc dù hoàn toàn dùng nguyên liệu đó, nhưng vì màu sắc của nó ngả thành màu đen, cho nên cũng không khiến cho Viên Mục Dã có cảm giác không khỏe giống tối hôm qua.

Viên Mục Dã vừa ăn canh huyết bò vừa nghĩ đến những lời vừa rồi của Đoàn Phong... Trong lòng cậu biết rõ Đoàn Phong lo lắng cho mình, nhưng cậu tuyệt đối không thể mặc kệ chuyện này.

Mặc dù không có cậu thì đội Từ Lệ cũng có thể tiếp tục điều tra vụ án, nhưng đẳng cấp của Tạ Chí Hồng quá cao, nếu lần này không bắt được gã, sợ là sau này sẽ còn có thêm mạng sống vô tội chết trên tay gã.

Nhĩ đến đây, Viên Mục Dã nói với Hoắc Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, cậu gọi Nam Nam tới đây giúp tôi.”

Thật ra vừa rồi lúc vào phòng, Hoắc Nhiễm đã nhận ra sắc mặt Đoàn Phong không được bình thường. Cậu ta đoán ắt hẳn hai người họ nói chuyện không vui vẻ, vì thế nhanh nhẩu đồng ý: “Vâng, em sẽ đi gọi chị ấy tới đây ngay!”

Tầng Nam Nam vào phòng, đầu tiên là đánh giá Viên Mục Dã từ đầu xuống chân một lượt, sau đó nói với gương mặt không cảm xúc: “Ngày hôm qua Tiểu Hoàng suýt nữa bị anh dọa chết!”

Viên Mục Dã chẳng hiểu gì: “Tiểu Hoàng là ai?”

Tầng Nam Nam ngồi xuống mép giường, trưng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Con mèo của tôi ấy!”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra, ngày hôm qua nhóc mèo kia suýt chết trong tay mình, vì thế cậu áy náy nói: “Hay là cô nói tiếng xin lỗi nó thay tôi nhé?”

Tầng Nam Nam thấy sắc mặt Viên Mục Dã tái xanh nên cũng không nói gì nữa mà trầm giọng hỏi: “Anh gọi tôi lại đây là

muốn điều tra ai?”

Viên Mục Dã lấy điện thoại di động ra, mở tài liệu cá nhân về Tạ Chí Hồng và bảo: “Cô điều tra người này giúp tôi, càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt, tôi muốn biết tất cả mọi chuyện về gã!”

Tằng Nam Nam nhận điện thoại di động, chỉ bấm vài thao tác đơn giản là đã gửi thông tin về Tạ Chí Hồng trong điện thoại của Viên Mục Dã sang cho mình. Trước khi đi, cô ấy ném cho Viên Mục Dã một câu: “Trong vòng một ngày tôi sẽ làm xong giúp anh!”

Viên Mục Dã nhìn theo bóng lưng Tăng Nam Nam, cười bảo: “Cô nhóc này luôn làm việc rất nhanh nhẹn!”

Đoàn Phong tung chân đá vào ván giường: “Sao cậu cứ bỏ ngoài tai lời tôi nói thế?”

Viên Mục Dã bèn cười xòa: “Làm việc phải có đầu có đuôi chứ. Sau này nhất định tôi sẽ cẩn thận hơn...”

Buổi chiều Từ Lệ gọi điện thoại tới nói, vụ án Thích Hải Sương mất tích đã chính thức được phê duyệt điều tra lại, chắc là sẽ nhanh chóng có thể xác nhận người phụ nữ vô danh kia chính là Thích Hải Sương. Tiểu Triệu và những người khác cũng đã lắp thiết bị định vị theo dõi trên xe của Tạ Chí Hồng. Về sau bất cứ nơi nào gã đến đều sẽ có ghi nhận thông tin và sẽ không dễ bị cắt đuôi như lần trước nữa.

Nhưng điều mà Viên Mục Dã quan tâm nhất lúc này chính là cánh cửa sắt trong xưởng làm việc của Tạ Chí Hồng, cậu không tin căn phòng đằng sau cánh cửa đó không liên quan gì đến Tạ Chí Hồng!

Chẳng mấy chốc đã tới buổi tối, Viên Mục Dã cũng đã hoàn toàn bình phục. Cậu biết tối hôm qua Tạ Chí Hồng đưa mình tới lò mổ là để thử phản ứng của cậu khi nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu...

Lúc này, Viên Mục Dã nhìn chiếc vòng Mobius trên bàn, tự hỏi rốt cuộc Tạ Chí Hồng có mục đích gì khi đưa một thứ như vậy cho cậu?! Khi Viên Mục Dã tiếp tục mò mẫm chiếc vòng Mobius trên tay, điện thoại di động của cậu đột nhiên đổ chuông, cậu cầm lên xem thì thấy hóa ra là Tạ Chí Hồng gọi tới...

Tạ Chí Hồng gọi điện thoại hẹn Viên Mục Dĩ cùng đi ăn tối, nhưng lúc này đây Viên Mục Dĩ lấy cớ người không khỏe để từ chối. Không phải vì cậu không muốn nhúng tay vào chuyện này sau khi nghe những lời khuyên của Đoàn Phong, mà là cậu cảm thấy mình là một “tay mơ” vừa được Tạ Chí Hồng dẫn dắt vào “thế giới mới”, ắt hẳn sẽ có phản ứng như thế này mới đúng.

Đây là sự kháng cự bản năng của người bình thường đối với một sự việc không bình thường. Nói thẳng ra là, Viên Mục Dĩ muốn cho Tạ Chí Hồng một loại ảo giác là cho dù trong thâm tâm cậu là một tên biến thái khát máu, nhưng những tiêu chuẩn đúng sai xây dựng trong nhiều năm nay không cho phép, cũng không chấp nhận mình là một kẻ có tâm lý biến thái!

Nghe xong, giọng Tạ Chí Hồng hơi thất vọng, nhưng cuối cùng vẫn cười nói với cậu: “Vậy anh nghỉ ngơi đi cho khỏe, chúng ta hẹn lần sau...”

Viên Mục Dĩ cúp điện thoại, Đoàn Phong ở cạnh nói mát: “Chiêu lạt mềm buộc chặt này của cậu dùng hay đấy!”

Viên Mục Dĩ cười hỏi: “Buổi tối đến chỗ Từ Lệ với tôi nhé?”

Đoàn Phong hừ khê: “Tôi không đi cày suốt đêm với cậu được đâu!”

“Sao có thể để ông anh đây cày suốt đêm được? Chỉ đến đó xem mấy người Từ Lệ đã điều tra được gì thôi...” Viên Mục Dĩ cười.

“Không đi! Cậu bảo Trương Khai chở cậu đi đi!” Đoàn Phong tỏ ra lạnh lùng.

Miệng thì nói thế, nhưng ăn tối xong Đoàn Phong vẫn lái xe chở Viên Mục Dĩ đến chỗ Từ Lệ... Trên đường đi, Viên Mục Dĩ thấy Đoàn Phong mặt nặng mày nhẹ từ đầu đến cuối, cậu đành dặn đi dặn lại anh ta là khi gặp Từ Lệ đừng nói chuyện kiểu đâm chọc người ta.

Lúc hai người đi vào văn phòng của Từ Lệ, anh ta vừa mới họp phân tích vụ án với mấy đồng nghiệp xong. Vừa thấy hôm nay là Đoàn Phong đến cùng với Viên Mục Dĩ, anh ta lập tức bảo Tiểu Triệu nhanh đi pha hai ly trà ngon!

Chương 570: Nhật ký

Viên Mục Dã thấy thế bèn cười nói: “Khỏi cần khách sáo, nước là được rồi!”

Kết quả Đoàn Phong lại nói rất thô lỗ: “Cho tôi một tách Kim Tuấn Mi đi!”

Từ Lệ cũng không ngốc, anh ta biết Đoàn Phong đang bất bình vì việc mình thường xuyên sai việc Viên Mục Dã không công, anh ta bèn cười nịnh nọt: “Không ngờ hôm nay đội trưởng Đoàn cũng tới giúp, trong khoảng thời gian này đúng là đã vất vả cho Viên rồi. Chờ vụ án kết thúc, tôi sẽ mời mọi người ăn cơm!”

Vì trước đó Viên Mục Dã đã dặn đi dặn lại nên tất nhiên Đoàn Phong không thể tỏ ra nhỏ nhen quá mức, anh ta đành cười không thân thiện mà nói: “Không sao, mọi người đều là bạn, giúp đỡ nhau là điều nên làm!”

Viên Mục Dã vội vàng kéo đề tài về vụ án: “Anh Từ, phía Tiểu Lưu và Tiểu Triệu đã điều tra được gì rồi?”

Từ Lệ nói: “Bọn họ đã điều tra hết tất cả những ứng dụng mạng xã hội do Ngô Tịch Đình đăng ký bằng tên thật, muốn tìm hiểu xem có chỗ nào khác thường trước khi cô ta mất tích hoặc là qua lại thân thiết với ai không... Nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa tìm thấy manh mối nào có giá trị.”

Nói xong, Từ Lệ đưa một xấp tài liệu cho Viên Mục Dã: “Đây là toàn bộ hồ sơ của Ngô Tịch Đình!”

Viên Mục Dã nhận lấy rồi mở ra đọc, bên trong đều là lịch sử trò chuyện của cô ta trên các mạng xã hội, giống như Từ Lệ đã nói, không có chỗ nào không ổn cả...

Mãi đến khi Viên Mục Dã xem đến mấy tấm ảnh Ngô Tịch Đình đăng lên mạng, cậu bỗng bị một vật trang sức trên túi xách của Ngô Tịch Đình thu hút, đó là một chiếc vòng Mobius được chạm khắc bằng gỗ đàn hương đỏ!

Viên Mục Dã nhanh chóng lấy chiếc vòng trên người mình ra để so sánh, gần như giống y đúc... Tiếp đó cậu lại nhờ Từ Lệ tìm những hình ảnh của hai nạn nhân khác đăng trên mạng khi còn sống. Sau khi kiểm tra cẩn thận, cậu phát hiện trước ngực Thích Hải Sương đeo một cái vòng Mobius tương tự, mà móc điện thoại di động của Mộc Thủy Thủy cũng có một chiếc!

Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy mình đã tìm ra mối liên hệ giữa những nạn nhân và Tạ Chí Hồng...

Xem qua hình ảnh, chiếc Mobius trên người Mộc Thủy Thủy được mài giũa thô nhất, sau đó chiếc trên người Thích Hải Sương rõ ràng đẹp hơn rất nhiều, tới chiếc của Ngô Tịch Đình thì chiếc vòng Mobius cũng đã có một chút móc!

Nhưng tất cả vòng Mobius trong ảnh chụp đều không sánh bằng chiếc trong tay Viên Mục Dã, bởi vì bất kể là màu sắc hay chạm trổ, chiếc của cậu đều gần như hoàn hảo, đây chắc là tác phẩm thành công nhất của Tạ Chí Hồng...

Lúc này Từ Lệ và Đoàn Phong cùng xán lại gần, bọn họ liếc nhìn hình ảnh rồi lại nhìn món đồ chơi trong tay Viên Mục Dã, cả hai cùng đồng thanh hỏi: “Thứ này ở đâu ra vậy?!”

Viên Mục Dã trả lời đúng sự thật: “Là Tạ Chí Hồng cho tôi...”

Từ Lệ cầm lấy chiếc vòng Mobius từ trên tay Viên Mục Dã, ngắm nghía kỹ rồi nói: “Thằng nhãi đó tặng cho mỗi nạn nhân một cái, bây giờ lại tặng cho cậu một cái... Viên này, gã có ý đồ với cậu đấy!”

Ai ngờ Đoàn Phong giật lấy chiếc vòng trong tay Từ Lệ, sau đó quan sát cẩn thận cả buổi mới nói: “Chó má, rõ ràng đây là cùng một cái với cái trong ảnh mà?!”

Viên Mục Dã lấy lại so sánh cẩn thận với ảnh chụp, sau đó nói với vẻ mặt nghi ngờ: “Chỉ là tạo hình giống nhau thôi chứ nhỉ?”

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu, nói: “Không sai đâu, đây là cùng một cái!”

Nói xong, Đoàn Phong rút ảnh của nạn nhân đầu tiên Mộc Thủy Thủy trong tệp hồ sơ ra: “Lúc hắn ta đưa cho cô gái này, vòng tròn này chỉ là hình dạng ban đầu!”

Tiếp theo Đoàn Phong lại rút ảnh của Thích Hải Sương ra: “Lúc đưa nạn nhân thứ hai lại chạm khắc tỉ mỉ thêm lần nữa, rõ ràng tay nghề của gã đã tiến bộ lên rõ rệt!”

Cuối cùng Đoàn Phong rút ảnh của Ngô Tịch Đình ra: “Mà chờ đến khi gã đưa cho nạn nhân thứ ba, tay nghề của gã đã khá thuần thục!”

Viên Mục Dã nghe mà tròn tròn mắt, chẳng lẽ cái thứ nhỏ bé trong tay cậu được mài giũa ra bằng ba mạng người sao?!

Từ Lệ vội lắc đầu: “Không thể nào, nhà thằng nhãi đó rất giàu có, đâu đến mức phải lừa ba cô gái bằng cái vòng gỗ tồi tàn này?!”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Ở trong mắt gã, đây không đơn giản là một cái vòng gỗ tồi tàn, nhất định là có ý nghĩa đặc biệt gì đó...”

Lúc này Từ Lệ liếc nhìn lịch sử di chuyển của Tạ Chí Hồng ngày hôm qua: “Gã đưa cậu đến khu công nghiệp kia làm gì?”

“Nơi đó là một xưởng làm việc của gã, tôi nghi ngờ Mộc Thủy Thủy bị giết hại ở đây!” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Từ Lệ vội truy hỏi: “Vậy cậu có phát hiện được gì ở bên trong không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không có. Trông bề ngoài, nơi đó là một xưởng làm việc bình thường, nhưng có một cánh cửa sắt bị khóa rất đáng ngờ. Tuy nhiên Tạ Chí Hồng nói đó là nhà kho người khác thuê.”

Từ Lệ ngẫm nghĩ rồi nói: “Được, tôi biết rồi. Tôi sẽ tìm cơ hội vào xem! Đúng rồi, tôi thấy cậu đừng tiếp xúc với Tạ Chí Hồng nữa, đầu óc tên đó không bình thường, có thể là có mục đích gì khác nên mới tặng cậu cái vòng tồi tàn này!”

Viên Mục Dã nhìn về phía chiếc vòng Mobius, cậu cũng không nghĩ ra Tạ Chí Hồng đưa thứ này cho mình là muốn làm gì? Cậu đành nói qua loa với Từ Lệ: “Được, tôi biết rồi. Anh yên tâm đi, tôi hiểu mà!”

Lúc rời khỏi văn phòng của Từ Lệ, mặt Đoàn Phong viết đầy hai chữ không vui. Viên Mục Dã cười xòa, hỏi: “Không phải

tôi đã đồng ý với Từ Lệ sẽ không tiếp xúc với Tạ Chí Hồng nữa rồi sao!?”

Đoàn Phong tức giận: “Tôi tin cậu cái con khi! Tôi còn không biết cậu chắc? Một khi trong lòng có chuyện không hiểu là cứ nhất quyết phải biết rõ ràng mới thôi!”

Viên Mục Dã cười không phản bác, cúi đầu nhìn chiếc vòng Mobius trong tay rồi thở dài, nói: “Tôi chỉ không muốn có thêm cô gái nào chết trong tay tên biến thái này nữa!”

Viên Mục Dã vốn tưởng rằng ngày hôm sau Tạ Chí Hồng vẫn sẽ liên hệ với mình, kết quả ngày hôm sau người gọi điện thoại tới lại là Triệu Sáng...

Qua điện thoại, đầu tiên cô ta hẹn Viên Mục Dã ra ngoài ăn cơm, nói hôm nay mình dọn dẹp đồ đạc, đột nhiên phát hiện một quyển nhật ký cũ của Thích Hải Sương, chắc là lúc trước không cẩn thận bị cô ta tưởng nhầm thành vở ghi chép trong lớp nên cầm đi trước khi Thích Hải Sương mất tích! Cô ta còn đọc thử nội dung bên trong, phát hiện Thích Hải Sương đã từng nhắc tới một người đàn ông trong nhật ký!

Thật ra lần trước Viên Mục Dã gặp mặt Triệu Sáng đã nhận ra cô ta rất có thiện cảm với mình, cho nên cậu vô thức không muốn gặp riêng Triệu Sáng cho lắm. Vì thế Viên Mục Dã gọi điện thoại kể chuyện này với Từ Lệ, nhờ anh ta liên hệ Triệu Sáng để lấy nhật ký của Thích Hải Sương về.

Đáng tiếc cô tình không khéo làm sao, cùng ngày, cha mẹ Thích Hải Sương từ quê lên để đối chiếu ADN, Từ Lệ bận bịu chuyện xác nhận thân phận của Thích Hải Sương nên bảo Tiểu Lưu đi gặp Triệu Sáng.

Chương 571: Nhà kho sát vách

Ai ngờ Tiểu Lưu trở về lại nói Triệu Sảng chẳng hề đến! Lúc ấy Từ Lệ chỉ cho rằng chẳng qua cô nhóc kia tìm có muốn gặp Viên Mục Dã mà thôi, bởi vậy cũng không để chuyện này ở trong lòng...

Về phía Từ Lệ cũng nhanh chóng có kết quả. Sau khi so sánh ADN, họ đã có thể xác định được người phụ nữ vô danh trong đập chứa nước là Thích Hải Sương đã mất tích vài năm trước.

Mặc dù cha mẹ Thích Hải Sương đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ lâu, nhưng chuyện xác con gái bị chìm dưới đập chứa nước lại là điều bọn họ không thể nào chấp nhận được...

Trên thực tế, điều này cũng không khó giải thích, mặc dù chết do tai nạn ngoài ý muốn và bị người ta sát hại có cái kết giống nhau, nhưng tổn thương với người nhà nạn nhân lại hoàn toàn khác... Cha mẹ Thích Hải Sương đau khổ năn nỉ Từ Lệ nhất định phải trừng trị hung thủ nghiêm khắc, để an ủi linh hồn con gái họ ở trên trời.

Sau khi đội Từ Lệ xác nhận người phụ nữ vô danh trong đập chứa nước chính là Thích Hải Sương, họ lập tức mở cuộc điều tra toàn diện về các mối quan hệ xã hội của cô ta trước khi mất tích. Điều đáng ngạc nhiên là trong khoảng thời gian này, cảnh sát không thể liên lạc được với cô nàng Triệu Sảng.

Mà phía Viên Mục Dã vừa mới lấy được tài liệu điều tra về Tạ Chí Hồng. Đây là thành quả chiến đấu liên tục hai mươi mấy tiếng đồng hồ không ngủ của Tầng Nam Nam, là toàn bộ tin tức liên quan đến Tạ Chí Hồng mà cô ấy có thể điều tra được...

Từ nhỏ, Tạ Chí Hồng sống trong một gia đình giàu có. Người cha Tạ Mẫn có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc với gã... Dù Tạ Chí Hồng là con trai lớn nhưng lại không phải đứa con duy

nhất trong nhà. Gã vốn có một em gái nhỏ hơn gã bảy tuổi tên Tạ Nghiên Nghiên, đáng tiếc cô bé gặp tai nạn trượt chân rơi xuống nước chết đuối vào năm 5 tuổi.

Lúc ấy Tạ Nghiên Nghiên 5 tuổi, Tạ Chí Hồng 12 tuổi, cha Tạ Mẫn đến thị sát đập chứa nước Bắc Sơn vừa mới hoàn thành, hai anh em ham chơi nên quần lầy cha đòi đi theo, nhất là Tạ Nghiên Nghiên, còn vì thế mà khóc mãi...

Tạ Mẫn yêu thương con gái út vô cùng, thật sự không khuyên bảo được con nên ông ta đành đưa cả hai anh em tới đập chứa nước Bắc Sơn cùng mình, cũng dặn dò Tạ Chí Hồng nhất định phải chăm sóc em gái!

Nhưng cuối cùng tai nạn vẫn xảy ra, hai anh em cùng trượt chân rơi xuống đập chứa nước, đến khi bị người ta phát hiện cứu lên, Tạ Nghiên Nghiên đã tắt thở, còn Tạ Chí Hồng thì được đưa đến bệnh viện cấp cứu một ngày một đêm mới giữ được tính mạng.

Vợ chồng Tạ Mẫn cực kỳ yêu thương cô con gái út này, bởi vậy mà bị một cú sốc rất nặng, còn Tạ Chí Hồng sau khi tỉnh lại khỏi cơn hôn mê lại hoàn toàn không có ấn tượng gì về sự việc xảy ra lúc ấy.

Nhưng theo như người lớn đoán, chắc là Tạ Nghiên Nghiên 5 tuổi trượt chân rơi xuống nước trước, Tạ Chí Hồng phát hiện em gái rơi xuống nước nên nhảy theo cứu người, nhưng khi đó Tạ Chí Hồng chỉ có 12 tuổi vốn không biết bơi, cho nên bị sặc mấy ngụm nước rồi ngất đi!

Từ đó về sau, Tạ Chí Hồng thành con trai duy nhất của nhà họ Tạ, gánh vác toàn bộ hy vọng của vợ chồng Tạ Mẫn, cho nên yêu cầu của cha với Tạ Chí Hồng trong cuộc sống và học tập càng nghiêm khắc hơn.

Nhưng khi Viên Mục Dã xem xét hồ sơ về cô em gái Tạ Nghiên Nghiên của Tạ Chí Hồng, cậu ngạc nhiên phát hiện ra sau tai cô bé có một cái bớt màu đỏ!! Mặc dù hình dạng bớt hơi khác với cái bớt sau tai Thích Hải Sương, nhưng bất kể là vị trí hay là màu sắc đều giống nhau! Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Thích Hải Sương bị hại ư?

Thấy Viên Mục Dã nhìn tài liệu mà ngẩn ra, Đoàn Phong hỏi: “Thế nào? Cậu phát hiện ra điểm không thích hợp à!?”

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Nếu trên người một cô gái có đặc điểm giống em gái đã chết của anh, anh sẽ đối xử với cô ấy thế nào?”

“Trong tình huống bình thường chắc chắn tôi sẽ rất gần gũi với cô gái này, đơn giản mà nói... là coi cô gái đó như vật thay thế cho em gái!” Đoàn Phong nói.

“Nếu là tình huống không bình thường thì sao?” Viên Mục Dã hỏi tới.

Đoàn Phong cười đáp: “Vậy phải xem quan hệ của tôi và cô em gái này như thế nào!?”

Viên Mục Dã khó hiểu: “Một đứa 5 tuổi, một đứa 12 tuổi, hai đứa đều là trẻ con, ắt hẳn là quan hệ sẽ không xấu lắm chứ?!”

Đoàn Phong nhún vai: “Ai mà biết được?”

Những lời này của Đoàn Phong đã nhắc nhở Viên Mục Dã, chẳng lẽ giữa hai anh em có mâu thuẫn gì đó không thể dàn hòa ư?! Nếu không tại sao gã đó lại ra tay giết Thích Hải Sương có cái bớt giống em gái mình?

Và nơi vớt xác của ba xác chết này chẳng phải chính là đập chứa nước Bắc Sơn, nơi mà Tạ Nghiên Nghiên xảy ra tai nạn chết đuối năm xưa sao? Nó có ý nghĩa gì đây?

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã nhận được điện thoại của Từ Lệ, anh ta nói: “Tôi đã bảo người điều tra kho hàng mà cậu nói, quả thật bên trong trống không, chẳng có gì hết!”

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Anh không đánh động Tạ Chí Hồng chứ!?”

Từ Lệ bảo cậu yên tâm, bọn họ lấy danh nghĩa cục quản lý phòng cháy chữa cháy vào kho hàng kiểm tra, chắc sẽ không khiến Tạ Chí Hồng nghi ngờ đâu...

Mặc dù đội Từ Lệ không thu hoạch được gì ở căn phòng sát vách xưởng làm việc của Tạ Chí Hồng, nhưng Viên Mục Dã lại tin chắc sự việc không đơn giản như vậy. Tiếng hét chói tai trước đó thật sự làm cậu khó quên, vì thế cậu quyết định buổi tối tự mình đến đó xem thử!

Lúc Viên Mục Dã làm chuyện này cần có người canh chừng. Nghĩ tới nghĩ lui, sự lựa chọn thích hợp nhất vẫn là Đoàn Phong... Đoàn Phong vui vẻ đồng ý lời mời của Viên Mục Dã, bởi anh ta chưa bao giờ để người như Tạ Chí Hồng vào mắt, vì anh ta đã từng nhìn thấy lòng người còn đáng sợ hơn thể này gấp mười lần.

Vào ban đêm, Viên Mục Dã dựa vào thông tin định vị của Tạ Chí Hồng do phía Từ Lệ cung cấp, lại xác định gã đã lái xe rời khỏi khu công nghiệp rồi cậu với Đoàn Phong mới lặng lẽ chuồn vào căn phòng sát vách xưởng làm việc của gã.

Lúc hai người vừa mới bước vào, mọi thứ đều không khác gì tình hình mà Từ Lệ nói, cả gian nhà kho trống rỗng, chẳng có gì sất! Nhưng Viên Mục Dã vẫn nhanh chóng phát hiện ra vấn đề của chỗ này...

Đầu tiên, dựa theo ghi chép trong sổ đăng ký với bên quản lý khu công nghiệp, gian nhà kho này đã để không một thời gian dài, chưa từng được sử dụng. Nhưng bên trong lại đầy đủ điện nước, hơn nữa không dính một hạt bụi, nhìn là biết có người thường xuyên quét dọn!

Thêm vào đó, cho dù nơi này được quét dọn rất sạch sẽ, nhưng Viên Mục Dã vẫn có thể ngửi thấy một chút xiu mùi máu tươi, mặc dù điều này cũng không thể chứng minh gì cả, nhưng đích thực rất đáng ngờ...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã quay đầu nói với Đoàn Phong: “Anh ra xe trước đi, tôi muốn ở lại đây một mình một lúc!”

Đoàn Phong dặn dò cậu: “Được, vậy cậu cẩn thận một chút đấy!!”

Đoàn Phong đi rồi, một mình Viên Mục Dã đi qua đi lại trong nhà kho trống trải, cho đến khi tất cả hơi thở ở đây dần dần lắng lại, cảnh vật xung quanh mới bắt đầu từ từ thay đổi...

Đầu tiên là tiếng một cô gái xin tha truyền vào tai Viên Mục Dã. Cậu quay đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấy một cô gái trẻ toàn thân trần truồng đang ngồi dưới đất, mà một chân cô ta bị xích sắt khóa chặt vào ống dẫn khí của nhà kho.

Chương 572: Triệu Sảng mất tích

Lúc này một bóng hình xuất hiện sát ngay cạnh Viên Mục Dã. Gã bước đến trước mặt cô gái và từ từ ngồi xổm xuống, sau đó vươn tay nâng mặt cô gái lên...

Viên Mục Dã vừa liếc mắt đã nhận ra đây là nạn nhân thứ ba Ngô Tịch Đình!! Lúc này cô ta mặc bộ quần áo giống y đúc khi thi thể bị phát hiện, xem ra cô gái đáng thương này sắp không sống được bao lâu nữa.

Đáng tiếc đây đều là chuyện đã xảy ra, cho nên Viên Mục Dã cũng không thể làm được gì. Điều cậu có thể làm chỉ là mau chóng bắt được hung thủ giúp cô gái ấy mà thôi...

Người nọ bóp hàm dưới của cô gái, dịu dàng nói: “Đừng sợ, sẽ kết thúc nhanh thôi, tôi sẽ ra tay rất nhẹ nhàng, cam đoan không đau một chút nào.”

Lúc này Ngô Tịch Đình đã run như cây sậy, cô ta liều mạng xin tha: “Cầu xin anh hãy buông tha tôi được không? Tôi sẽ không nói ra đâu, càng sẽ không báo cảnh sát, chỉ cần thả tôi đi là được!”

Người nọ cười và lắc đầu, nói: “Cô đúng là quá ngây thơ đáng yêu mà! Cô cảm thấy giờ phút này... tôi còn có thể buông tha cho cô ư?”

Nhưng Ngô Tịch Đình vẫn luôn mồm xin tha: “Cầu xin anh hãy buông tha tôi đi mà, cái gì nên làm anh đều đã làm cả rồi, chỉ cần anh không giết tôi, bảo tôi làm chuyện gì cũng được!!”

Người nọ thở dài, sau đó xoay người đi về phía Viên Mục Dã... Giờ phút này, cuối cùng Viên Mục Dã mới thấy rõ mặt mũi gã này, không phải Tạ Chí Hồng thì còn ai vào đây nữa?!

Tạ Chí Hồng xoay người về xưởng làm việc của gã bằng cánh cửa sắt không mở ra được mà gã đã nói, sau một lúc lục tìm

gây ra một loạt tiếng động lách cách leng keng, gã xách theo một con dao nhọn sắc bén trở lại.

Ngô Tịch Đình vừa thấy Tạ Chí Hồng cầm dao trong tay là lập tức liều mạng giãy khỏi xích sắt đang khóa mắt cá chân của mình. Đừng nói một cô gái như cô ta, ngay cả Viên Mục Dã cũng tự nhận không có bản lĩnh có thể giãy đứt được sợi xích sắt thô như vậy!

Lúc này Tạ Chí Hồng giống như ác quỷ tới từ địa ngục, bước từng bước một về phía Ngô Tịch Đình. Đột nhiên, một tia chớp xẹt qua bầu trời đêm bên ngoài, ánh sáng xuyên qua cửa sổ rọi vào mặt Tạ Chí Hồng...

Khóe miệng gã đang vô thức nhếch cao, ánh mắt lóe lên sự hưng phấn khó lòng kiềm nổi... Có ai có thể tưởng tượng được Tạ Chí Hồng ban ngày lịch sự nho nhã, giờ phút này lại trở nên khủng bố khiến cho người ta sợ hãi như thế!!

Ngô Tịch Đình thấy đối phương không định buông tha cho mình thì liên lục hô hào kêu cứu! Đáng tiếc, đêm đó bên ngoài có mưa giông, lò mổ cách đó không xa còn thường xuyên truyền đến tiếng bò kêu thảm thiết... Tất cả mọi thứ đều che giấu hết âm thanh của Ngô Tịch Đình, đồng thời còn che giấu tội ác trong bóng đêm!

Tiếng thét chói tai của Ngô Tịch Đình đột nhiên im bật. Cô ta khổ sở muốn lấy tay che lại vết thương trên cổ mình, nhưng máu tươi lại tuôn ra như nước lũ vỡ đê... Cảnh cuối cùng Viên Mục Dã nhìn thấy là cơ thể run rẩy liên hồi của Ngô Tịch Đình và nụ cười biến thái của Tạ Chí Hồng.

Sau khi tỉnh lại khỏi ảo cảnh, Viên Mục Dã nhìn khắp mọi nơi, mặc dù nơi này đúng là hiện trường thứ nhất nơi Ngô Tịch Đình bị giết, nhưng Viên Mục Dã cũng không dám bảo đảm đội Từ Lệ xin được lệnh điều tra rồi nhất định có thể kiểm tra ra ADN của Ngô Tịch Đình ở đây.

Theo lý thuyết, với lượng máu chảy ra lúc ấy của Ngô Tịch Đình, cho dù Tạ Chí Hồng có lau dọn hiện trường sạch sẽ như thế nào thì cũng không thể chỉ để lại một chút mùi máu như vậy...

Sau đó Viên Mục Dĩ gọi Đoàn Phong quay lại, nói với anh ta về mối nghi ngờ trong lòng mình, Đoàn Phong đi qua đi lại trong nhà kho trống rỗng, cho đến khi anh ta chậm rãi ngồi xổm xuống nền rồi cúi đầu thử ngửi nền nhà: “Xi măng trên nền này mới được trải mấy ngày trước, cho nên cậu chỉ có thể ngửi thấy một chút mùi máu thôi!”

Viên Mục Dĩ vỗ đùi: “Bây giờ chỉ cần phía Từ Lệ có thể tìm ra chứng cứ Ngô Tịch Đình đã từng tiếp xúc với Tạ Chí Hồng, anh ấy sẽ có thể xin lệnh điều tra nơi này để thăm dò toàn diện!”

Ai ngờ Đoàn Phong lại hất cho cậu một gáo nước lạnh: “Cậu nói dễ lắm, nhưng tôi cảm thấy đám Từ Lệ sẽ không tìm được nhanh như vậy đâu...”

Lúc hai người lái xe rời khỏi khu công nghiệp, Viên Mục Dĩ vẫn xem dự báo thời tiết một tuần trước bằng điện thoại di động. Đêm Ngô Tịch Đình bị giết có sấm chớp kèm mưa giông, chỉ cần cảnh sát gọi điện thoại cho trạm khí tượng tìm hiểu thử khoảng thời gian chính xác trời mưa và có sấm chớp, như vậy có thể xác định đúng thời gian Ngô Tịch Đình tử vong trong vòng một tiếng đồng hồ.

Viên Mục Dĩ gửi thông tin này cho Từ Lệ bằng tin nhắn, đề anh ta mau chóng gọi điện thoại cho trạm khí tượng, bởi vì chỉ khi biết chính xác thời gian Ngô Tịch Đình chết thì cảnh sát mới có thể trích lục toàn bộ camera giám sát của khu nhà nơi Tạ Chí Hồng ở, chắc hẳn sẽ không khó xác định hành tung của gã vào ban đêm!

Trên cơ bản, hành tung của Tạ Chí Hồng mà Viên Mục Dĩ biết được từ phía Từ Lệ đều rất ổn định, chỉ có nhà, đơn vị, xưởng làm việc, qua lại ba điểm này thôi...

Lúc ấy Viên Mục Dĩ cảm thấy chiếc vòng Mobius đã từng qua tay ba nạn nhân đang ở trong tay mình nên cho rằng trong khoảng thời gian ngắn, Tạ Chí Hồng sẽ không ra tay với cô gái khác... Nhưng cậu nhanh chóng nhận ra mình nghĩ sai rồi.

Do mãi mà cảnh sát vẫn không liên lạc được với Triệu Sáng, Từ Lệ đành tự mình tìm đến chung cư cô gái ấy thuê, một là muốn hỏi xem tại sao trong khoảng thời gian này không nghe

điện thoại? Thứ hai là muốn xác nhận thử, trong tay cô ta thật sự có cuốn nhật ký cũ của Thích Hải Sương không?

Kết quả khi Từ Lệ đến nhà Triệu Sảng lại được hàng xóm sát vách báo cho biết cô ta đã không về mấy ngày rồi, sự cảnh giác nghề nghiệp khiến Từ Lệ ý thức được sự việc không thích hợp, vì thế anh ta tìm tới quản lý chung cư, mở căn hộ của Triệu Sảng dưới sự chứng kiến của anh ta.

Ai ngờ trong phòng lộn xộn, giống như là vừa mới bị trộm xới tung lên. Từ Lệ nhanh chóng trích xuất toàn bộ camera giám sát của thang máy và sảnh lớn tầng trệt với sự giúp đỡ của bên quản lý.

Kết quả phát hiện ba ngày trước Triệu Sảng vào cửa chính của tòa nhà chung cư rồi không hề xuất hiện nữa... Đồng thời video giám sát ghi nhận sau khi Triệu Sảng vào tòa nhà chung cư không lâu, có một người đàn ông bí ẩn mặc áo mưa màu đen che khuất mặt mũi đã từng ra vào tầng lầu của Triệu Sảng.

Lúc tới, hai tay tên kia trống trơn, lúc đi lại có thêm một chiếc va li kéo màu đen. Từ Lệ vội vàng gọi điện thoại liên hệ với Viên Mục Dã, nói cho cậu biết rất có khả năng Triệu Sảng đã bị hung thủ bắt đi!

Viên Mục Dã lập tức tính toán thời gian, phát hiện sự việc xảy ra sau lúc Triệu Sảng nói chuyện điện thoại với mình không lâu, chẳng lẽ Triệu Sảng thật sự đã phát hiện bí mật gì đó về hung thủ, cho nên mới bị gã ta đưa đi ư?

Nhưng điều này không nên xảy ra, cho dù Triệu Sảng có phát hiện được điều gì, thì hung thủ làm sao biết được trước tiên chứ? Mặc dù camera giám sát không quay được mặt của tên kia, nhưng chỉ đơn thuần nhìn dáng người cũng thấy rất giống Tạ Chí Hồng.

Nhưng đêm qua Viên Mục Dã mới đến xưởng làm việc của Tạ Chí Hồng với Đoàn Phong xong, Triệu Sảng không có ở đó mà? Chẳng lẽ tên kia còn có chỗ khác để giam cầm nạn nhân sao?!

Chương 573: Diễn xuất hạng nhất

Mặc dù hiện giờ không có chứng cứ trực tiếp có thể chứng minh Tạ Chí Hồng có liên quan đến sự mất tích của Triệu Sảng, nhưng Viên Mục Dã có thể chắc chắn là gã làm. Để giành giật từng giây cứu mạng Triệu Sảng, Viên Mục Dã đành chủ động xuất kích, hẹn Tạ Chí Hồng ra ngoài gặp mặt!

Nhằm đề phòng tình huống xấu nhất, Từ Lệ cho người gắn thiết bị nghe lén và định vị trên người Viên Mục Dã, để bảo đảm sự an toàn cho Viên Mục Dã ở thời khắc mấu chốt...

Khi nhận được điện thoại của Viên Mục Dã, dường như Tạ Chí Hồng không hề bất ngờ mà còn nhẹ nhàng quan tâm mấy ngày nay sức khỏe của cậu bình phục thế nào?

Viên Mục Dã cười bảo: “Đã không còn đáng ngại nữa, vừa hay hôm nay là cuối tuần, ra ngoài ngồi một lát không?”

Tạ Chí Hồng đáp lời: “Không thành vấn đề! Đúng lúc tôi ở nhà cũng chán, chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ nhé!”

Dựa vào quỹ đạo hoạt động liên quan đến Tạ Chí Hồng do đội Từ Lệ cung cấp, hiện tại đúng là gã đang ở nhà, hơn nữa sau khi nhận được điện thoại của Viên Mục Dã thì vội vàng lái xe rời khỏi khu nhà của gã.

Khi Tạ Chí Hồng tới quán bar Dark Night, Viên Mục Dã đã “võ trang hạng nặng” chờ sẵn bên trong... Lần này là Viên Mục Dã chủ động kêu phục vụ tới, gọi hai cốc bia.

Ngồi xuống rồi, Tạ Chí Hồng nói đùa: “Hôm nay sao rảnh thế? Trước kia đều là tôi chờ anh, lần này đổi ngược lại đúng là khiến tôi ngạc nhiên đấy!”

Viên Mục Dã cười khô: “Không có gì, do tôi cãi cọt vài câu với lãnh đạo vì vụ án trước đó, trong lòng hơi bức bối, cho nên muốn uống mấy ly để thả lỏng một chút...”

Tạ Chí Hồng vỗ vai Viên Mục Dã: “Việc gì phải nghiêm túc thế? Anh phải nhớ rằng phá vụ án này rồi còn có vụ án sau, nhưng lãnh đạo mãi mãi là lãnh đạo. Phân chia cao thấp với lãnh đạo rồi cuối cùng chỉ có anh bị thiệt thôi!”

Viên Mục Dã uống một hơi cạn sạch cốc bia: “Nhắc đến mấy thứ đấy là tôi lại tức. Cậu cũng biết cái nghề này của chúng tôi chẳng những thường xuyên giao tiếp với tội phạm, bận rộn một cái là không biết ngày đêm, độc thân chưa có gia đình còn đỡ, nhưng một khi có gia đình rồi thì đúng là không thể lo xuê được cả hai đầu!”

Tạ Chí Hồng thấy bia trong cốc của Viên Mục Dã đã cạn bèn nhanh nhẩu giơ tay ra hiệu cho phục vụ rót bia. Sau đó gã than khẽ: “Thật sự không chịu được thì đổi việc đi, tôi cũng cảm thấy nghề cảnh sát không thích hợp với anh lắm...”

Viên Mục Dã hừ nhẹ: “Nào có dễ dàng như cậu nói? Cậu cho rằng tôi có điều kiện tốt giống cậu hay sao?! Nhà tôi đang ở hiện giờ là bạn cho mượn, tí tiền lương eo uột mỗi tháng còn không mua nổi chiếc xe để khởi đi bộ, mỗi ngày điều tra án mệt như chó, nhưng đến cuối cùng công lao là của lãnh đạo, còn tội toàn của mình!”

Tạ Chí Hồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu anh muốn đổi nghề thật, tôi có thể nghĩ cách giúp anh!”

Viên Mục Dã lại liên tục xua tay: “Đừng, tôi qua lại với cậu cũng không phải là để lợi dụng cậu! Khó mà tìm được người bạn có thể nói chuyện, tôi không muốn phá hủy cảm giác này!”

Viên Mục Dã nói xong lại uống cạn bia trong cốc, sau đó nắc lên: “Thật ra trước kia tôi cực kỳ hâm mộ người như cậu, xuất thân tốt, bản thân lại ưu tú, cứ như mọi chuyện tốt trên đời đều rơi xuống đầu các cậu... Không giống tôi, chẳng thân chẳng thích, muốn nổi bật bằng cách làm việc chăm chỉ cũng khó như lên trời! Có điều từ sau khi quen cậu, tôi cảm thấy cậu sống cũng rất mệt mỏi.”

Trạng thái của Viên Mục Dã tạo ra trước kia cho Tạ Chí Hồng đều là làm lì ít nói. Lúc hai người tán dóc, cơ bản đều là Tạ Chí Hồng nói nhiều hơn, mà tối hôm nay Viên Mục Dã diễn trạng thái “say rượu lảm lòi” chuẩn không cần chỉnh, ngay cả

những người vẫn ở bên ngoài nghe lén cũng không khỏi thán phục tài diễn xuất của cậu.

Nhất là Từ Lệ, suýt chút nữa anh ta đã muốn hỏi thử Đoàn Phong xem, có phải bình thường hay gây khó dễ cho Viên Mục Dã lúc làm việc hay không? Nhưng chỉ có Đoàn Phong nhận ra Viên Mục Dã đang bắt chước những câu oán giận ngày thường của Từ Lệ...

Trong quán bar, không biết Viên Mục Dã đã uống bao nhiêu cốc, mà Tạ Chí Hồng ngồi ở đối diện lại chưa uống hết một cốc... Gã liên tục chúc bia Viên Mục Dã, đồng thời nghe cậu lái nhải oán giận một vài chuyện trong công việc.

Giữa chừng Tạ Chí Hồng cũng nói bóng nói gió hỏi dò vụ án xác chết nữ ở đập chứa nước, Viên Mục Dã đều trả lời nửa thật nửa giả. Trừ nhân viên phá án, người khác vốn không nhận ra được đâu là nói thật đâu là nói dối... Mãi đến cuối cùng, khi Viên Mục Dã úp mặt xuống bàn không nhúc nhích, Tạ Chí Hồng mới tính tiền chuẩn bị đưa cậu đi.

Từ Lệ nghe lén ở bên ngoài lo lắng hỏi: “Viên không say thật đấy chứ?”

Đoàn Phong cười đáp: “Nghĩ cái gì thế? Tí bia này thôi á? Uống đầy bụng cậu ấy thì có khả năng... Uống say ư? Không thể nào.”

Đoàn Phong nói trúng thật, đối với Viên Mục Dã mà nói, chút bia này vốn không thể say được, nhưng quả thật là hơi đầy bụng. Vì thế khi Tạ Chí Hồng đỡ cậu ra khỏi quán bar, cậu chạy vọt tới gốc cây ven đường nôn thốc nôn tháo.

Lần này cả Đoàn Phong cũng thầm giờ ngón cái với Viên Mục Dã, diễn xuất chắc chắn là hạng nhất, nếu không phải mọi người đều hiểu tận gốc rễ, đúng thật là họ đã cho rằng thằng nhóc này uống say rồi! Cuối cùng Tạ Chí Hồng đỡ Viên Mục Dã nôn ọe rồi tinh rồi mù lên xe rồi nghênh ngang đi thẳng một mạch...

Còn Đoàn Phong và nhóm Từ Lệ chậm chậm bám theo sau, dựa vào vị trí hiện thị trên máy theo dõi để tránh đến gần quá sẽ rút dây động rừng... Lúc ban đầu bọn họ còn tưởng Tạ Chí

Hồng sẽ đưa Viên Mục Dĩ tới xưởng làm việc, ai ngờ gã lại lái thẳng về nhà họ Tạ.

Trên đường Từ Lệ hỏi với vẻ mặt khó hiểu: “Thằng cháu kia nghĩ cái gì thế nhỉ? Đưa Viên Mục Dĩ về nhà gã ư? Nửa đêm mang con ma men về, chắc vợ gã vui lắm đấy!”

Đoàn Phong nhún vai nói: “Ai mà biết được? Không chừng vợ người ta rất chi là thông cảm và hiểu lý lẽ thì sao?”

Từ Lệ hơi khó tin: “Ồ đâu ra vậy? Thế thì nhất định là gã đã cưới một cô vợ giả rồi!”

Thực tế, ngay cả Viên Mục Dĩ cũng không ngờ Tạ Chí Hồng sẽ đưa mình về nhà gã. Trước kia cậu đã thấy vợ của Tạ Chí Hồng trong video, tuyệt đối không phải một người phụ nữ hiểu lý lẽ...

Gia đình Tạ Chí Hồng sống trong một khu biệt thự cao cấp ở phía nam. Sau khi lái xe vào gara nhà mình, gã đỡ Viên Mục Dĩ xuống xe. Trong lúc đó, Viên Mục Dĩ mơ màng mở mắt ra hỏi: “Hử? Về đến nhà rồi... Hôm nay ngại quá, bắt cậu nghe nhiều lời phàn nàn của tôi... Vậy cậu về trước đi, tôi tự vào nhà được.”

Tạ Chí Hồng cười bảo: “Về đến nhà rồi, nhưng là đến nhà tôi!”

Nghe vậy, Viên Mục Dĩ vội gượng thẳng người lên: “Đến nhà cậu ư? Sao thế được... Mau... mau đưa tôi về.”

Nhưng Tạ Chí Hồng vốn không để ý mấy câu vụn vặt Viên Mục Dĩ nói, mà đỡ cậu vào nhà luôn. Giữa chừng Viên Mục Dĩ muốn đẩy Tạ Chí Hồng ra nhưng vẫn bị gã nài ép lôi kéo vào trong...

Chương 574: Giết vợ

Đương nhiên, Viên Mục Dã cũng chỉ từ chối mang tính tượng trưng, căn bản không cố quá, dù sao hiện giờ cậu đang muốn diễn trạng thái mình bị say rượu đúng chuẩn mà.

Tạ Chí Hồng đỡ Viên Mục Dã vào nhà, đầu tiên là để cậu ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, sau đó gã đi rót cho Viên Mục Dã cốc nước để tỉnh rượu, tiếp theo lại vào phòng vệ sinh nhúng ướt một chiếc khăn lông.

Viên Mục Dã thừa cơ ngáng đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh, muốn tìm lối thoát nhanh chóng để đề phòng trường hợp khẩn cấp, nhưng chưa kịp nhìn kỹ thì Tạ Chí Hồng đã cầm khăn lông ướt trở lại.

Thật ra trong tình huống như vậy, Viên Mục Dã không nên dễ dãi uống ly nước mà Tạ Chí Hồng đưa tới, nhưng để đối phương không nghi ngờ, cậu hốt hoảng ngồi dậy, sau đó nhắc cốc nước trên bàn trà lên uống ực một hơi cạn sạch.

Tạ Chí Hồng đưa khăn lông ướt cho Viên Mục Dã: “Anh lau mặt đi, chắc là sẽ thoải mái hơn một chút.”

Viên Mục Dã nhận khăn lông ướt rồi lau qua loa trên mặt vài cái, sau đó lại nằm xuống ghế sofa.

Tạ Chí Hồng thấy thế bèn trầm giọng nói: “Không thể ngủ ở đây, tôi đưa anh vào phòng ngủ...”

Sau khi nói xong, gã đến đỡ Viên Mục Dã lên, chuẩn bị đi về phía lầu hai. Lúc này Viên Mục Dã mở to mắt nhìn khắp mọi nơi và nói: “Tôi đêm tối hôm... đến nhà cậu... bất tiện nhiều quá! Lỡ đâu... vợ cậu không vui, không vui thì phải làm sao?”

Tạ Chí Hồng vừa đỡ thẳng người Viên Mục Dã vừa nói: “Không phải lo, cô ấy đi ngủ từ sớm rồi...”

Lúc Tạ Chí Hồng nâng cậu lão đảo lắc lư lên lầu, Viên Mục Dã có ý quơ tay gạt rót ly nước trên bàn trà. Một tiếng “choang”, ly nước thủy tinh vỡ vụn trong nháy mắt... Nhưng

cho dù là như vậy, Viên Mục Dã vẫn không nhìn thấy vợ Tạ Chí Hồng xuống lầu, chẳng lẽ cô ta ngủ say đến như vậy hay sao?

Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp lại khiến Viên Mục Dã cảm thấy quái lạ không nói nên lời. Tạ Chí Hồng cũng không đưa cậu vào phòng ngủ dành cho khách, mà trái lại đưa cậu vào phòng ngủ chính có một bức ảnh cưới không lồ.

Viên Mục Dã cũng không biết Tạ Chí Hồng đang làm trò gì, nhưng bản thân đang trong tình trạng say xỉn, tạm thời chỉ có thể mặc gã xếp đặt, nhưng cậu vẫn dùng lời nói để nhắc nhở những người đang nghe lén ở bên ngoài về vị trí hiện tại của mình.

“Hình chụp trên tường là của vợ cậu nhỉ! Ôi chà, ngại quá! Ngại quá! Tôi đã... đã làm rối tung bàn trang điểm của cô ấy rồi...” Viên Mục Dã lải nhải, câu đầu chả khớp gì với câu sau.

Nhưng Tạ Chí Hồng chẳng hề để ý đến điều này, gã đỡ Viên Mục Dã đến giường rồi nói: “Không sao, dù sao cô ấy cũng không dùng đến mấy thứ này. Viên Mục Dã... anh biết tôi ưng nhất cái gì ở anh không? Đó chính là mặc dù trong lòng anh cực kỳ khát khao thứ nào đó, nhưng bề ngoài lại luôn giả vờ là đáng vẻ nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi. Điều này rất giống tôi, chúng ta đều là người giỏi ngụy trang.”

Lúc này Viên Mục Dã giả vờ đã ngủ, cậu xoay người chuyển sang hướng khác, nhưng Tạ Chí Hồng lại tiếp tục trầm giọng nói bên tai cậu: “Hãy ngủ một giấc thật ngon đi, khi anh tỉnh dậy, tôi có một món quà muốn tặng cho anh...”

Viên Mục Dã nghe mà như lọt vào trong sương mù, không biết tên Tạ Chí Hồng này đang giở trò quỷ gì... Nhưng bây giờ cậu không thể làm gì cả, cần phải chờ tới khi Tạ Chí Hồng đi rồi mới được.

Lúc này Tạ Chí Hồng đứng dậy đi vào buồng vệ sinh trong phòng ngủ, kết quả trong tích tắc gã mở cửa, Viên Mục Dã ngửi thấy mùi máu bay từ bên trong ra... Một linh cảm chẳng lành trào lên từ đáy lòng cậu, không phải gã biến thái này đã giết chết Triệu Sáng rồi giấu trong phòng vệ sinh đấy chứ?

Không bao lâu sau, Tạ Chí Hồng đi ra khỏi phòng vệ sinh, gã đặt một cái ly ở đầu giường của Viên Mục Dã rồi nói: “Mơ đẹp nhé...” Sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Đoàn Phong và Từ Lệ ở bên ngoài nghe lén càng ngày càng nghi ngờ liệu đầu óc tên Tạ Chí Hồng này có bị bệnh không? Đêm hôm đưa Viên Mục Dã lên giường ngủ của gã và vợ gã là muốn làm cái gì hả?

Nghĩ đến đây, Từ Lệ hỏi Tiểu Lưu ở bên cạnh: “Vợ Tạ Chí Hồng không ở nhà à?”

Tiểu Lưu nhăn nhó đáp: “Cô ta vẫn luôn ở nhà mà, sáng hôm trước em còn thấy cô ta ra ngoài đổ rác, sau đó vẫn luôn ở trong nhà, chưa từng đi ra ngoài!”

Từ Lệ cười lạnh: “Vợ chồng kẻ có tiền đều sinh hoạt như vậy ư? Ai chơi theo ý người này?”

Đám Từ Lệ đang tám khí thế ngất trời, nhưng phía Viên Mục Dã lại không hề dễ chịu, bởi vì từ sau khi Tạ Chí Hồng đặt cái ly kia ở đầu giường, sự rung động trong lòng cậu ngày càng mạnh hơn... Hóa ra thứ Tạ Chí Hồng đặt ở đầu giường chẳng phải thứ gì khác mà là một ly máu người còn tươi nguyên.

Bởi vì sợ Tạ Chí Hồng sẽ quay ngược trở lại, cho nên Viên Mục Dã cố kiềm nén hơn một phút mới đột ngột mở mắt. Đầu tiên cậu nghiêng đầu liếc nhìn ly chất lỏng màu đỏ sậm, sau đó lại nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa, rồi mới từ từ ngồi dậy khỏi giường...

Sau khi chắc chắn Tạ Chí Hồng không ở bên ngoài, Viên Mục Dã nhẹ nhàng xuống giường. Tất cả những gì cậu phải làm bây giờ là xác nhận xem trong phòng tắm đang diễn ra chuyện gì.

Kết quả vừa đẩy cửa ra, cậu lập tức sững sờ ngay tại chỗ. Một người phụ nữ trần như nhộng đang nằm trong bồn tắm, máu trên người cô ta gần như đã chảy cạn khô... Còn cái ly máu người vừa nãy Tạ Chí Hồng đặt ở đầu giường có lẽ là máu từ bồn tắm ra.

Cố nén nổi khiếp sợ trong lòng, Viên Mục Dã chậm chậm đi đến gần quan sát cẩn thận. Cậu phát hiện nạn nhân chính là cô vợ giàu có xinh đẹp của Tạ Chí Hồng!! Thấy thế, cậu dè dặt

giọng xuống, nói: “Trong phòng vệ sinh của phòng ngủ có một xác chết nữ, hẳn là vợ của Tạ Chí Hồng.”

Từ Lệ và những người khác đều khá kinh ngạc, không ngờ Tạ Chí Hồng không xuất chiêu theo lẽ thường, không giết Triệu Sảng mà lại làm thịt vợ của mình trước!

Đoàn Phong đề nghị ập vào ngay bây giờ, nhưng Từ Lệ lại ngăn cản anh ta: “Không được, vẫn chưa tìm thấy Triệu Sảng cơ mà? Đầu óc thằng cha Tạ Chí Hồng này không bình thường, lỡ như bắt gã rồi gã không chịu nói ra tung tích của Triệu Sảng thì làm sao?”

Đoàn Phong cũng cảm thấy không phải không có khả năng này, dù sao tính mạng cũng quan trọng, đành phải tiếp tục nghe ngóng động tĩnh bên trong... Mà ở bên kia, Viên Mục Dã xác định xong thân phận của xác chết nữ trong buồng vệ sinh, cậu nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị đi tìm Triệu Sảng.

Nếu hiện giờ Tạ Chí Hồng đã giết vợ của gã, thì vô cùng có khả năng gã cũng giấu Triệu Sảng ở trong nhà. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhẹ nhàng đẩy hé cửa phòng ngủ ra, cậu chắc chắn ở bên ngoài không có ai mới lách ra ngoài.

Ánh sáng ở hành lang tầng hai rất mờ, Viên Mục Dã chỉ có thể tìm kiếm dựa theo trí nhớ khi nãy... Đầu tiên, cậu tìm hết một lượt từ trong ra ngoài tất cả những căn phòng trên tầng hai, đáng tiếc không tìm thấy bóng dáng Triệu Sảng.

Chương 575: Xe rác

Nhà của Tạ Chí Hồng là một căn biệt thự hai tầng, cả tầng trệt là một không gian khá trống trải nên cũng không thích hợp để giấu người, bởi vậy Viên Mục Dã đoán nếu Triệu Sáng không ở tầng hai thì đang ở dưới tầng hầm.

Nhưng bây giờ còn có một vấn đề nữa, đó là Tạ Chí Hồng đi đâu rồi? Gã để Viên Mục Dã ở cùng một phòng với cô vợ đã chết của gã rồi không biết tung tích đâu...

Viên Mục Dã do dự, cuối cùng vẫn quyết định xuống tầng hầm tìm xem trước. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu tới đây nên không biết lối vào tầng hầm ở chỗ nào, vì thế chỉ có thể tìm kiếm quanh tầng trệt, đồng thời còn phải liên tục nghe ngóng động tĩnh trên lầu, đề phòng Tạ Chí Hồng đột nhiên chạy ra.

Còn may là cách bố cục của nhà Tạ Chí Hồng bình thường, lối vào tầng hầm cũng không thiết kế đặc biệt gì, cho nên Viên Mục Dã gần như chẳng tốn mấy sức đã tìm ra nó. Nhưng trước khi đi xuống, cậu vẫn cẩn thận đứng ở lối vào nghe ngóng một lúc, sau khi chắc chắn rằng trước mắt trong căn nhà này chỉ có một mình cậu là sinh vật đang hoạt động rồi mới thận trọng đi xuống.

Ánh sáng bên dưới tối hơn, Viên Mục Dã hầu như không thể nhìn thấy rõ thứ gì, cậu lần mò dọc theo vách tường, sờ soạng mãi cuối cùng lấy điện thoại di động ra soi để nâng cao hiệu quả tìm kiếm.

Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện cách bài trí bên dưới hơi kỳ lạ, tuy diện tích tương đương với các tầng trên nhưng lại được chia thành nhiều gian phòng nhỏ để chứa đồ. Điều này khiến việc tìm kiếm Triệu Sáng có khó khăn nhất định, cậu buộc phải tìm lần lượt từng phòng một.

Ai ngờ khi Viên Mục Dã tìm đến phòng thứ ba, cậu bỗng nghe thấy phòng sát vách truyền ra tiếng “Ừm... ừm” kỳ lạ. Viên

Mục Dã cẩn thận nghe thử, rất giống tiếng một người bị bịt kín miệng phát ra, cậu bèn thử đẩy cửa căn phòng chứa đồ ấy, kết quả lại phát hiện cửa không khóa!

Viên Mục Dã đi vào thì thấy Triệu Sảng bị bịt kín miệng và bị trói vào một chiếc ghế, lớp trang điểm trên mặt đã nhòe đi vì khóc! Thấy Triệu Sảng còn sống, Viên Mục Dã lập tức thở phào nhẹ nhõm. Sau đó cậu nhanh chóng chạy tới vừa cởi dây trói giúp Triệu Sảng vừa thấp giọng nói với máy nghe lén trên người: “Đã tìm thấy người rồi, ở dưới tầng hầm!”

Đáng tiếc những người nghe lén ở bên ngoài đều không nhận được, Đoàn Phong còn hơi bồn chồn, nói: “Sao lâu thế mà chẳng có âm thanh gì vậy? Không phải đã xảy ra vấn đề gì rồi chứ?”

Từ Lệ lắc đầu: “Có thể là hiện giờ Viên đang không tiện nói chuyện chẳng, đừng vội, chúng ta chờ một chút xem sao...”

Lúc này Viên Mục Dã vốn không ý thức được sự việc có gì đó sai sai, cậu vẫn cố sức muốn cởi dây thừng trên người Triệu Sảng. Cho đến khi cậu phát hiện Triệu Sảng nhìn về phía sau lưng mình bằng vẻ mặt đầy hoảng sợ, cậu mới chợt cảm thấy phần cổ bị kim đâm nhẹ, sau đó mất mũi tối sầm lại, không biết gì nữa.

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã đã ngã ra đất bèn cười và nói với Triệu Sảng: “Vừa rồi có phải cô cảm thấy mình sắp sửa được cứu rồi không?”

Triệu Sảng đã bị dọa choáng váng, cô ta lắc đầu với vẻ mặt tuyệt vọng, bị nụ cười trên mặt Tạ Chí Hồng dọa cho cả người lạnh ngắt, không dám dễ dàng chống đối...

Mà những người ngồi trong xe nghe lén bên ngoài còn đang thảo luận liệu có phải Viên Mục Dã không tìm thấy người nên về phòng ngủ rồi không? Từ Lệ vẫn giữ chủ trương không nên gấp gáp ập vào, để tránh phá hủy toàn bộ kế hoạch của Viên Mục Dã... Nhưng Đoàn Phong lại càng chờ càng bất an, luôn cảm thấy có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Lúc này một chiếc xe rác chạy lướt qua bên cạnh bọn họ, một mùi tanh tưởi bay vào trong xe. Tiểu Lưu lập tức nhíu mày nói: “Sao lại tới lấy rác vào giờ này?!”

Tiểu Vương giải thích: “Ở mấy khu nhà như thế này, họ đều tới lấy rác vào nửa đêm. Anh cảm thấy hôi, chẳng lẽ chủ nhà không cảm thấy hôi hay sao? Ở đây toàn là chủ nhà có tiền có thế, đương nhiên không thể tới lấy vào ban ngày.”

Đang nói, chiếc xe rác kia lại chạy đến mấy căn biệt thự đằng sau nhà Tạ Chí Hồng thu gom rác trước, tóm lại là nó liên tục chạy vòng quanh chiếc xe nghe lén. Mà cái loại mùi hôi này cứ còn lưu lại mãi, không dễ dàng tan đi...

Cuối cùng, ngay cả Đoàn Phong cũng không chịu nổi, anh ta vừa muốn xuống xe hít thở không khí thì chiếc xe rác kia đã chậm chậm lái ra khỏi khu nhà... Lúc này mọi người mới có thể hít thở bình thường.

Sau khi bị xe rác quấy rầy, một tiếng động đột nhiên phát ra từ máy nghe lén, đoàn Phong lập tức vặn to âm thanh, nhưng bên trong lại truyền ra tiếng TV.

Lúc này, tất cả đều nhìn nhau, tự hỏi Viên Mục Dĩ đang làm gì bên trong?! Chẳng lẽ cậu không tìm thấy Triệu Sảng ở biệt thự nên lại chạy về phòng khách tầng trệt xem tivi?

Đoàn Phong nghe thêm một hồi rồi chợt thay đổi sắc mặt: “Không ổn, bên trong đã xảy ra chuyện rồi!”

Từ Lệ cảm thấy khó hiểu: “Sao anh dám chắc như vậy?”

Đoàn Phong không có lòng dạ nào mà giải thích, anh ta kéo cửa xe và chạy ra ngoài, đến khi bọn họ xông vào biệt thự thì phát hiện phòng khách nào có bóng dáng Viên Mục Dĩ, mà chỉ có thiết bị nghe lén và định vị tháo từ trên người cậu xuống.

Tim Từ Lệ lập tức lạnh ngắt, sau đó bọn họ lục soát khắp biệt thự từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, trừ bốn tấm trong phòng ngủ tầng một còn thừa một ít vệt đỏ ra, thì cả căn biệt thự không có lấy nửa bóng người.

Từ Lệ đơ mặt ra nói: “Không thể nào? Người chạy đi đâu rồi? Không phải là bị ma ám đấy chứ?!”

Đoàn Phong vẫn rất bình tĩnh, tìm thấy chiếc ghế dựa dùng để trói người và ông tiêm trên nền đất của phòng chứa đồ dưới tầng hầm, trong lòng anh ta có lẽ đã đoán được một chút. Vì vậy, anh ta lập tức nói với Từ Lệ: “Mau đi kiểm tra camera giám sát của khu nhà này, xem trong khoảng thời gian sau khi

Viên đi vào biệt thự, có những chiếc xe nào đã từng qua lại ở gần đây!”

Sau đó mọi người tìm đến văn phòng quản lý bất động sản ngay trong đêm, trích xuất toàn bộ camera giám sát xung quanh gần nhà Tạ Chí Hồng, kết quả lại phát hiện mặc dù quả thật có mấy chiếc xe đã từng đi ngang qua biệt thự nhà họ Tạ trong khoảng thời gian đó, nhưng chỉ là đi ngang qua, vốn không dừng xe lại.

Hơn nữa những chiếc này đều là xe riêng trong khu nhà, vào bên trong rồi vẫn không rời khỏi, đến bây giờ vẫn còn đỗ ở trong khu nhà! Lúc này Đoàn Phong đột nhiên trừng mắt, nói: “Là chiếc xe rác kia!!”

Từ Lệ lập tức bảo nhân viên bất động sản trích xuất tất cả video giám sát có chiếc xe rác chạy vào khu nhà, kết quả lại phát hiện lúc xe rác ngừng ở sau nhà Tạ Chí Hồng là ngay điểm mù của camera, căn bản không thấy rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì ở cạnh xe.

Hơn nữa điều kỳ lạ nhất là chiếc xe rác này thu gom rác của mấy căn biệt thự đằng sau nhà Tạ Chí Hồng xong là lái thẳng đi luôn. Ngay cả nhân viên của văn phòng bất động sản cũng ngờ vực nói: “Hôm nay cái xe rác này làm sao thế nhỉ? Sao chỉ thu rác của nửa khu mà đã đi rồi?!”

Chương 576: Giấy niêm phong trên cửa

Vào giờ phút này, sắc mặt của Đoàn Phong và Từ Lệ đều rất khó coi, chắc họ đang hối hận vì đã không xông vào ngay lập tức để kiểm tra tình huống khi không nghe thấy tiếng của Viên Mục Dã, nếu không đã chẳng rơi vào cảnh này.

Cũng may camera giám sát đã quay rất rõ biển số chiếc xe rác kia, Từ Lệ vội điều động toàn bộ nhân viên cảnh sát dưới quyền mình ra ngoài, bọn họ phải tìm được chiếc xe đó trong thời gian nhanh nhất!

Quay về hai tiếng trước đó, sau khi Viên Mục Dã ngã lăn ra đất, Tạ Chí Hồng buộc chặt lại sợi dây trên người Triệu Sảng, tiếp đó gã bình thản đi lên tầng trên rồi nhìn thoáng qua thi thể trong bồn tắm và nói: “Vốn định cho mày sống thêm vài năm nữa, nhưng tao đã nhiều lần nể mặt mà mày lại không cần...”

Tạ Chí Hồng nói xong bèn xả hết máu trong bồn, rồi vác thi thể vợ gã từ trong bồn tắm ra ngoài. Cùng lúc đó, Triệu Sảng ở tầng hầm mặc dù đã bị trói vào ghế, nhưng cô ta vẫn liên tục giãy giụa để phát ra tiếng động hy vọng Viên Mục Dã đang nằm trên đất có thể tỉnh lại.

“Vô ích thôi, với tác dụng của thuốc trên người hần thì phải một hai tiếng nữa mới tỉnh, tao khuyên mày tiết kiệm chút sức lực đi!” Tạ Chí Hồng không biết đã quay về từ lúc nào, gã lạnh lùng nói.

Triệu Sảng ngẩng đầu lên nhìn, cô ta phát hiện Tạ Chí Hồng xách hai chiếc vali màu đen rất to, trong lòng cô ta lập tức có cảm giác chẳng lành, Triệu Sảng lắc đầu với vẻ hoảng sợ...

Tạ Chí Hồng thấy vậy bèn cười nói: “Chẳng còn cách nào cả, lát nữa chiếc xe mấy người ngồi hơi đặc biệt, tôi lại có bệnh thích sạch sẽ nên sợ hãi mùi hôi của các người, vì thế hai người trước tiên phải chịu khó vào trong chiếc vali này.”

Cứ như vậy, Triệu Sảnh bị Tạ Chí Hồng cưỡng ép nhét vào trong vali, còn vóc dáng Viên Mục Dã mặc dù khá cao nhưng lại hơi gầy nên miễn cưỡng cũng nhét vào được.

Sau khi Tạ Chí Hồng cho hai người vào vali xong, gã lặng lẽ đi đến sân sau căn biệt thự của mình, Tạ Chí Hồng phát hiện mỗi lần xe rác đến sau nhà để thu gom rác, nó thường dừng ở một chỗ là góc chết đối với camera giám sát... Chuyện xảy ra đúng như Tạ Chí Hồng đã dự đoán, gã chỉ chờ một lát là chiếc xe rác đã xuất hiện rất đúng giờ.

Loại xe rác này bình thường sẽ có hai công nhân, vì vậy Tạ Chí Hồng dùng dùi cui điện kích choáng người công nhân vệ sinh xuống xe đầu tiên, sau đó lại gọi người lái xe đến nhìn xem đồng nghiệp của anh ta bị làm sao? Người lái xe tin là thật, khi người này vừa xuống xe thì bị Tạ Chí Hồng kích điện ngất luôn.

Sau khi xử lý xong hai công nhân vệ sinh, Tạ Chí Hồng thay bộ quần áo lao động và mũ của một người trong đó, gã thành thạo điều khiển xe chở rác rồi ném tất cả mọi người vào trong xe như rác thật... Cuối cùng còn nghênh ngang lái xe rời đi trước mặt mấy người Từ Lệ.

Bên phía Từ Lệ còn đang điên cuồng tìm kiếm tung tích chiếc xe rác trong camera giám sát toàn thành phố, còn Tạ Chí Hồng dường như biết rõ điểm mù của từng chiếc camera vậy, sau khi gã lái xe ra khỏi khu nhà thì chẳng bao lâu sau đã biến mất trên camera giám sát.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, Viên Mục Dã thấy mình tỉnh lại trong một không gian tối om, nhưng mùi hôi thối xung quanh khiến cậu ngạt thở, chắc Viên Mục Dã không thể ngờ, vào giờ phút này cậu đang ở trong một chiếc xe chở rác...

Có lẽ do thể chất đặc biệt nên Viên Mục Dã tỉnh lại sớm hơn một tiếng so với dự tính của Tạ Chí Hồng, mặc dù ý thức đã tỉnh, nhưng thân thể lại không nghe theo điều khiển của bộ não... Lúc này Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy chao đảo, ngay lúc đó có người đã cứu cậu ra khỏi bóng tối và mùi hôi.

Nhưng khi Viên Mục Dã nhìn thấy người mang đến ánh sáng cho mình là ai, cậu lập tức chửi thề một lượt cả đám Từ

Lệ... Cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành tiếp tục giả vờ ngất, để mặc Tạ Chí Hồng lôi mình ra khỏi vali.

“Viên Mục Dã? Viên Mục Dã?” Tạ Chí Hồng khẽ vỗ lên mặt Viên Mục Dã, khi thấy cậu không có phản ứng gì thì xoay người đi kéo những người còn lại ra khỏi đồng rác...

Lúc này Viên Mục Dã tranh thủ nhìn xung quanh một chút, cậu phát hiện đây là một rừng cây nhỏ ở ngoại thành, cách đó không xa có một chiếc xe bán tải có không gian rất lớn đang đỗ, xem ra Tạ Chí Hồng đã chuẩn bị những thứ này cho nên mới đỗ xe ở đây.

Mấy người Từ Lệ lúc này vẫn còn đang thăm dò hiện trường, Tiểu Triệu còn tìm được máy phá tín hiệu ở tầng hầm, chính vì thứ này nên bọn họ mới không nhận được câu nói cuối cùng của Viên Mục Dã.

Nếu thứ này không phải vật chứng quan trọng trong tương lai, chắc Từ Lệ đã giẫm nát nó rồi! Cả đám người sắp xếp nguyên một ngày, vậy mà cuối cùng vẫn là đã tròng xe cát, hung thủ chưa bắt được, thi thể không tìm được, bây giờ đến cả mồ nhử thả ra cũng mất.

Từ Lệ lo lắng nhất vẫn là sự an toàn của Viên Mục Dã, rõ ràng là Tạ Chí Hồng có mưu đồ khác với Viên Mục Dã, nếu cậu thật sự gặp bất trắc vì chuyện này, chắc cả cuộc đời sau này của anh ta sẽ sống trong sự áy náy.

Đoàn Phong thấy lông mày Từ Lệ nhăn tít như bánh quai chèo, đành thở dài bảo: “Trước tiên đừng hoảng hốt, cứ đi từng bước một. Mặc dù gã đó có ý đồ xấu với Viên, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn không chỉ đơn giản là giết chết đâu, vì vậy Viên tạm thời vẫn an toàn. Mà điều này vừa hay lại giúp chúng ta tranh thủ thời gian, nhất định phải tìm được cậu ấy trước khi sự việc không thể cứu vãn!”

Cùng lúc đó, Tạ Chí Hồng đã đỡ Viên Mục Dã đến chỗ tay lái phụ trên xe bán tải, có lẽ gã rất tin tưởng vào thứ thuốc mình tiêm cho Viên Mục Dã nên không hề trói chặt tay chân cậu.

Còn dải ngộ của những người khác lại hoàn toàn khác biệt, Triệu Sáng và hai công nhân vệ sinh bị trói như buộc bánh chưng, sau đó ném thẳng vào trong xe tải... Còn vợ của Tạ

Chí Hồng, gã cũng lười động tay động chân nên ném luôn cả chiếc vali vào trong đồng rác.

Cứ như vậy, Tạ Chí Hồng lái chiếc xe tải chạy rất nhanh trên đường. Với độ xóc nảy của chiếc xe thì có thể nhận thấy con đường này có chất lượng cực kém, chắc nó chỉ là một con đường nhỏ, vì thế không hề có camera giám sát quay được hành tung của bọn họ.

Mà điều khiến Viên Mục Dĩ cảm thấy hốt hoảng là, mặc dù ý thức cậu đã tỉnh táo, nhưng thân thể lại không hề có bất kỳ cảm giác nào... Nếu vẫn tiếp tục như thế này, cậu chỉ đành mặc cho người ta chém giết.

Chiếc xe bán tải chạy một giờ cuối cùng cũng dừng lại trước một căn nhà bỏ hoang, Viên Mục Dĩ còn loáng thoáng thấy hình như cửa chính có dán giấy niêm phong.

Tạ Chí Hồng bước xuống xe, gã giờ tay xé toạc tờ giấy niêm phong trên cửa, sau đó móc chìa khóa ra mở cửa để lái chiếc xe bán tải vào sân...

Chương 577: Sức mê hoặc của máu tươi

Trong quá trình này, Viên Mục Dã thỉnh thoảng quan sát hoàn cảnh xung quanh, cậu phát hiện đây là một căn nhà bị bỏ hoang ở nông thôn, hơn nữa nhìn qua đường như đã rất lâu rồi không có người ở...

Viên Mục Dã nghĩ mãi mà không hiểu, với phẩm vị của Tạ Chí Hồng tại sao lại thích một chỗ như thế này chứ? Cho dù gã muốn tìm chỗ che giấu ánh mắt người khác, cũng đâu cần tìm chỗ xập xệ như thế này?

Ngay lúc Viên Mục Dã nghĩ mãi mà không rõ, Tạ Chí Hồng đã lái chiếc xe bán tải vào trong sân, một chiếc xe ba bánh chở nông sản đã gỉ đến mức không còn hình dáng gì xuất hiện trước mắt Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã nhìn chiếc xe này hơi quen quen, cậu nghĩ một lúc mới nhớ ra mình đã từng nhìn thấy chiếc xe ba bánh chở nông sản này trong hồ sơ vụ án giết người hàng loạt...

Trước đó lý do mà đám người Từ Lệ xác nhận gã Tạ Chí Hồng đã chết là hung thủ, chính vì cảnh sát phát hiện rất nhiều vết máu của Mộc Thủy Thủy trên chiếc xe này, bây giờ nó lại đổ ở đây... Thế chẳng phải chỗ này trước đây là nhà Tạ Chí Hồng kia sao?

Xem ra việc hai gã Tạ Chí Hồng có liên quan đến chuyện này là ván đã đóng thuyền, nhưng mối quan hệ cụ thể giữa bọn họ thế nào thì còn phải đợi điều tra. Lúc này Tạ Chí Hồng đã dừng hẳn xe lại, sau đó gã đỡ Viên Mục Dã xuống trước rồi đi thẳng vào hai gian phòng đã dột nát không chịu nổi.

Do đã lâu không có người ở nên chỗ này đầy bụi bặm, bên trong còn có một mùi khó ngửi không thể tả rõ được, chắc hẳn lúc có người ở hương vị cũng không khá hơn chút nào...

Tạ Chí Hồng đỡ Viên Mục Dã lên một chiếc ghế, sau đó lại quay về vác Triệu Sảng và kéo hai người công nhân vệ sinh như kéo một con chó chết vậy... Viên Mục Dã phát hiện, so sánh với bọn họ thì cậu được hưởng thụ đãi ngộ như hội viên có thẻ VIP năm.

Khi Tạ Chí Hồng đã đưa toàn bộ mọi người vào trong nhà, Viên Mục Dã ngạc nhiên phát hiện tay của mình đã hơi cử động được một chút, chẳng qua trước mắt cũng chỉ giới hạn ở mỗi ngón tay mà thôi...

Lúc này hai công nhân vệ sinh cũng đã tỉnh, hai người bọn họ ngơ ngác nhìn xung quanh, không biết mình đang ở đâu... So sánh với bọn họ, Triệu Sảng tỉnh táo suốt cả quãng đường lại thảnh thơi hơn nhiều, cô ta giống một con búp bê vải bị sợ đến choáng váng, hai mắt trợn trừng, hoảng sợ nhìn tất cả mọi thứ trước mắt.

Viên Mục Dã muốn trấn an cô ta hai câu, nhưng tình cảnh của cậu cũng chẳng khá hơn chút nào. Hai người công nhân vệ sinh giằng giụa nói với Tạ Chí Hồng: “Rốt cuộc thì cậu muốn làm gì? Mau thả bọn tôi ra!”

Tạ Chí Hồng nghe vậy bèn cười nói: “Chắc hai người đang cảm thấy rất kỳ quái hả? Có ăn cướp xe chở tiền, có ăn cướp xe khách, nhưng không ngờ có ngày xe rác cũng gặp nguy hiểm bị ăn cướp?”

Hai người công nhân vệ sinh chỉ tầm ba, bốn mươi tuổi, họ đang ở độ tuổi không quá già cũng không quá trẻ, theo phong cách hành sự của Tạ Chí Hồng thì chắc chắn sẽ không để họ còn sống rời đi...

Nhưng Viên Mục Dã nghĩ mãi mà không rõ Tạ Chí Hồng bắt hai người này để làm gì? Nếu gã chỉ muốn cướp xe rác, vậy có thể ném họ trong cánh rừng lúc này mà đâu cần mất công mất sức đưa họ về đây.

Người công nhân lớn tuổi hơn coi như tỉnh táo, anh ta nói với Tạ Chí Hồng: “Cậu em, lần này cậu đùa hơi quá rồi đấy, tôi biết mấy người trẻ tuổi thích chơi trò mạo hiểm, cậu đang đánh cuộc với bạn bè hả? Tôi nói cho cậu biết, mặc dù trên xe rác không có gì để cướp, nhưng nó cũng khá đáng tiền, bây giờ cậu thả chúng tôi đi, chúng tôi sẽ không truy cứu việc này

nữa, nếu cậu sợ quay về sẽ xấu hổ, vậy chúng tôi chụp một bức ảnh giúp cậu làm chứng! Cậu thấy như vậy có được không?”

Không ngờ Tạ Chí Hồng nghe xong lại không hề để ý đối phương, gã quay đầu sang phía Viên Mục Dã đang ngồi đối diện và hỏi: “Anh cảm thấy anh ta nói có lý không?”

Viên Mục Dã thấy không giả vờ được, thế là đành ngắc ngứ nói: “Tôi cảm thấy ông anh đó nói rất có lý, chúng ta đã cướp xe rác rồi, lát nữa chụp bức ảnh là được, mau thả người ta đi!”

Tạ Chí Hồng cười bảo: “Biết tôi thích anh ở điểm nào không? Chính là anh có thể diễn kịch với tôi mà mặt không đỏ tim không đập nhanh... Nếu theo như lời anh vừa nói, vậy hai chúng ta là cũng một bọn hả?”

Viên Mục Dã cười gượng đáp: “Chúng ta lúc đầu chẳng phải cùng một bọn sao? Nhìn là biết mà, bọn họ bị trói thành bánh chưng, còn tôi lại thoải mái ngồi chỗ này, đương nhiên chúng ta là cùng một bọn rồi.”

Tạ Chí Hồng rất hài lòng với câu trả lời này của Viên Mục Dã, gã nói: “Vậy thì tốt... Đừng sốt ruột, chẳng mấy chốc tác dụng của thuốc trên người anh sẽ hết, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau chơi trò chơi.”

Viên Mục Dã nhìn lướt qua hai người công nhân, sau đó dùng vẻ mặt ôn hòa nói với Tạ Chí Hồng: “Đừng đùa nữa, mau thả người ta đi!”

Dù ai nhìn thấy cảnh này cũng đều sẽ nghĩ Viên Mục Dã và Tạ Chí Hồng là cùng một bọn, nhưng chỉ có Triệu Sáng là rõ ràng chuyện này không phải như vậy. Hai công nhân kia lại không biết tình cảnh của mình hiện giờ nguy hiểm đến mức nào, họ nghe Viên Mục Dã nói như vậy thì tưởng rằng Tạ Chí Hồng thật sự có thể thả mình?

Tạ Chí Hồng khẽ gật đầu, nói: “Được...” Sau đó rút dao đi đến chỗ người công nhân lớn tuổi hơn.

Thấy Tạ Chí Hồng nhếch miệng lên, Viên Mục Dã cảm thấy không ổn, cậu vừa định mở miệng ngăn cản nhưng đã muộn,

Tạ Chí Hồng bất ngờ vung tay lên trước mặt người công nhân vệ sinh kia... Gã thản nhiên rạch cổ họng của đối phương.

Máu trong nháy mắt bắn ra tung tóe lên mặt người công nhân bên cạnh, người này nhìn tất cả những gì xảy ra trước mắt với vẻ khó tin và sợ đến mức không thốt ra nổi tiếng nào... Triệu Sảng thấy cảnh này lại càng gào thét trong tuyệt vọng, còn Tạ Chí Hồng đặc ý nhìn về phía Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã vừa nhìn thấy máu thì hơi thở đã trở nên dồn dập, mặc dù cậu rất đồng tình với người công nhân vệ sinh vừa chết thảm, nhưng rất nhanh cậu đã bị một cảm xúc khác chiếm cứ...

Lúc này Tạ Chí Hồng đi tới trước mặt Viên Mục Dã, gã giơ con dao dính máu đến trước mặt cậu và bảo: “Ngủ đi... Đây mới là mùi máu người, nó ngon hơn máu trâu nhiều.”

Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên nhìn Tạ Chí Hồng, trước đó là thi thể trong bồn tắm và cốc máu đặt ở đầu giường, bây giờ lại bảo cậu ngủ con dao vừa giết người? Chẳng lẽ Tạ Chí Hồng luôn dùng máu để dụ dỗ cậu sao?

Tạ Chí Hồng thấy vẻ mặt Viên Mục Dã vô cùng nghi hoặc, thế là gã bèn cười và bảo: “Vẻ mặt này rất thật, tôi thích...”

“Sao cậu biết?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Tạ Chí Hồng cười đáp: “Tôi đoán...”

“Cái cứt ấy! Cậu bắt Triệu Sảng cũng là vì đoán được trong tay cô ấy có bằng chứng chứng minh cậu đã từng tiếp xúc với Thích Hải Sương ư?” Viên Mục Dã không khống chế được cảm xúc bèn quát to.

Chương 578: Quá trình

Tạ Chí Hồng cũng không trực tiếp trả lời vấn đề này, gã lục lọi trên người Viên Mục Dã để lấy ra chiếc vòng Mobius rồi bảo: “Chắc anh không phát hiện trong này có thứ khác...”

Tạ Chí Hồng nói xong thì đột nhiên đập chiếc vòng lên mặt bàn, cái vòng không hề có dấu vết ghép nối bỗng tách làm đôi rồi rơi ra một vật nhỏ sáng lấp lánh.

Viên Mục Dã hiểu ngay chuyện này là thế nào. Hóa ra Tạ Chí Hồng đã giở trò với cậu, gã đã đặt máy nghe lén trong thứ này! Viên Mục Dã dở khóc dở cười, cậu với Từ Lệ nghe lén và định vị Tạ Chí Hồng... Còn thủ đoạn đối phương càng cao hơn, gã trực tiếp nghe lén chính Viên Mục Dã.

Vậy tức là Tạ Chí Hồng đã biết toàn bộ kế hoạch của bọn họ sao? Những gì cậu nguy trang trước đó hiển nhiên quá buồn cười, xem ra đẳng cấp của Tạ Chí Hồng cao một cách khác thường, đến cả Viên Mục Dã cũng bị trêu đùa đến chóng mặt...

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã âm trầm không nói câu nào, gã bèn nhún vai rồi nói với giọng điệu quen thuộc: “Đừng tức giận nhé, anh cũng không phải người kém cỏi như vậy đúng không?”

Nếu không phải cơ thể Viên Mục Dã đang chẳng có tí sức lực nào, chắc cậu đã nhảy lên đấm gã một phát rồi! Nhưng trong tình thế bất lợi này cũng chỉ đành phải dùng đầu óc, Viên Mục Dã nhìn Tạ Chí Hồng rồi hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì? Đã biết là tôi đến điều tra cậu... vậy tại sao lại không né tránh cho đỡ bị nghi ngờ?”

“Làm như vậy rất chán đúng không? Trong cuộc đời này, tôi không gặp nhiều chuyện thú vị cho lắm, người thú vị lại càng ít, giờ hiếm hoi lắm mới gặp được cả hai, sao tôi có thể né tránh chứ?” Tạ Chí Hồng cười rất chân thành.

Trong lòng Viên Mục Đã biết rõ, trước khi mình hồi phục thể lực thì không thể để Tạ Chí Hồng tiếp tục giết người, cậu ổn định lại tâm thần rồi nói: “Được rồi, nếu cậu đã muốn chơi đùa thì tôi có thể chơi với cậu, nhưng cậu phải trả lời vài vấn đề của tôi trước.”

Tạ Chí Hồng hưng phấn dùng tay ra hiệu mời rồi nói: “Anh hỏi đi, tôi nhất định sẽ trả lời đầy đủ...”

“Cậu có quan hệ thế nào với gã Tạ Chí Hồng kia?” Viên Mục Đã hỏi bằng giọng nặng nề.

Tạ Chí Hồng lạnh lùng hừ một tiếng: “Anh nói tên ngu kia hả, hắn chỉ là thằng giúp việc thôi... đâu có xứng trùng tên họ với tôi.”

Viên Mục Đã nghe mà không hiểu: “Nếu hai người không cùng một cấp độ, vậy tại sao lại kết hợp với nhau?”

Sau đó Tạ Chí Hồng kể cho Viên Mục Đã nghe, lý do gã quen biết tên Tạ Chí Hồng kia là vì kẻ đó đã cướp mất con mồi của gã... Mục tiêu lúc đó của Tạ Chí Hồng là một cô gái tên Thẩm Vân, nếu như Viên Mục Đã không nhớ nhầm, cô gái tên Thẩm Vân này là người đầu tiên bị hại trong vụ án giết người hàng loạt.

Vào thời điểm ấy Tạ Chí Hồng mới vào đại học chưa lâu, rốt cuộc gã cũng có thời gian vài năm ngắn ngủi để thoát khỏi cha mình, cho nên trạng thái tinh thần của gã hoàn toàn thả lỏng trong thời gian đó.

Tạ Chí Hồng biết trong lòng mình say mê giết chóc, nhưng mấy năm qua gã chỉ ra tay với mấy con mèo con chó, vì vậy trong “thời gian thả lỏng” này, Tạ Chí Hồng muốn thử chuyện kích thích hơn nữa...

Thế là gã tìm kiếm mục tiêu trong số những nữ sinh ngưỡng mộ và cố ý tiếp cận mình, chờ cơ hội ra tay, mà Thẩm Vân chính là một người trong số đó... Thẩm Vân có dung mạo bình thường, các phương diện cũng không có gì nổi bật, nhưng cô gái này nhiều thủ đoạn, thường xuyên giở trò khôn vặt ở trước mặt Tạ Chí Hồng nhưng đều bị gã biết hết. Nhưng điều này không phải là lý do quan trọng nhất khiến cô ta trở thành con mồi của Tạ Chí Hồng.

Bởi vì quá thực dụng nên Thẩm Vân không có nhiều bạn bè, cha mẹ cô ta lại ở mãi tận quê nhà, đến vài tháng Thẩm Vân cũng chẳng liên lạc với họ một lần. Tạ Chí Hồng biết trong lòng Thẩm Vân khinh thường cha mẹ mình, vì vậy cô ta không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để được ở lại thành phố.

Điều này vừa vặn hợp với tiêu chuẩn của Tạ Chí Hồng, bởi vì người như vậy có mặt tích thì trong thời gian ngắn cũng không ai để ý đến, thế là gã biểu hiện rất thân mật với cô ta khi chỉ có hai người, nhưng mỗi khi có người ngoài lại tỏ ra rất lạnh nhạt...

Đến tận lúc Thẩm Vân xảy ra chuyện cũng không ai biết cô ta có qua lại với Tạ Chí Hồng... Nhưng Tạ Chí Hồng không ngờ được là cô gái này cuối cùng lại không chết trên tay gã!

Lúc đó Tạ Chí Hồng dẫn Thẩm Vân đến một rừng cây ở ngoại ô để đi dã ngoại, vì đi hẹn hò với người đàn ông mà mình thích nên Thẩm Vân đương nhiên ăn mặc rất xinh đẹp. Sau khi hai người ăn nhẹ xong, Tạ Chí Hồng đề nghị vào rừng chơi trốn tìm...

Mặc dù cả hai đều là người trưởng thành nhưng Thẩm Vân cảm thấy đây có lẽ là tình thú giữa hai người yêu nhau, thế nên cô ta không nghĩ nhiều mà vui vẻ đồng ý. Ý định của Tạ Chí Hồng là ném Thẩm Vân vào rừng để dọa cô ta một chút, sau đó trò chơi mới chính thức bắt đầu.

Vậy mà khi Tạ Chí Hồng cảm thấy đã đến lúc nên đi tìm Thẩm Vân, gã lại phát hiện trong rừng có một vũng máu và một chiếc giày trắng của Thẩm Vân. Mặc dù Tạ Chí Hồng đưa Thẩm Vân đến đây là vì muốn giết chết cô ta, nhưng đột nhiên bị người chen ngang thế này... Trong lòng gã đương nhiên thấy không dễ chịu.

Tạ Chí Hồng bèn lần theo vết máu đi về phía trước... Cuối cùng gã đi đến trước một cánh cổng xập xệ. Khi Tạ Chí Hồng đến nơi, Thẩm Vân đã bị bóp cổ chết, bên cạnh cô ta có một gã đàn ông da ngăm đen đang đứng.

Đầu tiên, Tạ Chí Hồng nhìn thoáng qua Thẩm Vân chết không nhắm mắt trên mặt đất, sau đó gã liên tục thở dài: “Anh ra tay nhanh quá đấy, tôi vừa rời đi một lát mà anh đã giết người rồi!

Kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình, anh hiểu không hả? Anh thật là nhàm chán!”

Gã đàn ông kia bị Tạ Chí Hồng nói cho mà nghệt mặt ra, hắn không biết lai lịch của gã thư sinh này là thế nào, tại sao nhìn thấy mình giết người mà lại bình thản chẳng hề hốt hoảng, lại còn đứng đấy chê bai mình ra tay quá nhanh, không hưởng thụ được quá trình?

Lúc này Tạ Chí Hồng đi đến bên cạnh thi thể Thẩm Vân, gã ngồi xuống quan sát một lúc rồi nói: “Anh nhìn đi, cổ suýt nữa bị anh bóp gãy, giết một cô gái đầu cần dùng nhiều sức đến thế chứ?” Nói đến đây Tạ Chí Hồng bỗng hỏi đối phương: “Cô ta có kêu cứu trước khi chết không?”

Gã đàn ông mặt đen ngo ngắc gật đầu: “Có kêu, vừa cào vừa cầu...”

Tạ Chí Hồng nhìn thoáng qua gò má của gã đàn ông mặt đen đó rồi bảo: “Anh xong đời rồi, trên móng tay cô ta chắc chắn có ADN của anh... Cách xử lý kém như vậy mà không thấy ngại khi đi giết người à?”

Gã đàn ông mặt đen sững sốt nghe Tạ Chí Hồng nói, vài lần hắn đã muốn giết người diệt khẩu, nhưng đồng thời cũng cảm thấy Tạ Chí Hồng nói rất có lý. Cuối cùng hắn đành ảo não hỏi: “Vậy cậu bảo bây giờ nên làm gì?”

Tạ Chí Hồng nhìn một lượt xung quanh căn nhà của gã đàn ông mặt đen, sau đó tiện tay giật một chiếc khăn lông đang treo trên tường xuống và bảo: “Đi tìm cho tôi một cái kim đến đây!”

Chương 579: Tuổi thơ

Gã đàn ông mặt đen nghe vậy bèn xoay người tìm kiếm trong ngăn kéo, cuối cùng tìm được một chiếc kim nhỏ dính đã gỉ đến mức không còn hình dáng gì rồi đưa cho Tạ Chí Hồng. Đầu tiên, Tạ Chí Hồng xé chiếc khăn thành hai mảnh, sau đó dùng một mảnh bọc chiếc kim, mảnh còn lại bọc bàn tay Thẩm Vân... Sau đó gã thành thạo nhổ hết móng tay cô ta.

Sau khi xong việc, gã ném khăn mặt và kim nhỏ dính xuống đất rồi nói như ra lệnh: “Ném hết mấy thứ này vào lò đốt đi!”

Gã mặt đen cũng cảm thấy choáng váng khi nhìn thấy chỗ móng tay đâm máu trên mặt đất, hắn không ngờ cái gã nhìn đẹp trai phong độ trước mặt lại hung tàn đến thế...

Tạ Chí Hồng thấy đối phương còn đứng ngẩn người, bèn nói với vẻ khinh bỉ: “Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Không nghe thấy lời tôi nói à? Ném hết chỗ móng tay và khăn mặt vào lò lửa đốt đi!”

Gã đàn ông mặt đen vội vàng làm theo lời nói của Tạ Chí Hồng, trong quá trình này Tạ Chí Hồng còn sai hắn tìm một ít cần dầu, sau đó đốt sạch mười ngón tay của Thẩm Vân cùng những vị trí có thể dính ADN của gã mặt đen.

Sau khi làm xong toàn bộ chuyện này, Tạ Chí Hồng nhìn hoàn cảnh trong phòng với vẻ ghét bỏ, cuối cùng gã kéo một chiếc ghế miễn cưỡng cũng được coi là sạch sẽ đến để ngồi rồi nói: “Chúng ta tâm sự nhé...”

Gã đàn ông mặt đen không biết thanh niên trẻ tuổi bất ngờ xuất hiện này tại sao lại giúp mình xử lý thi thể? Hắn tỏ ra cảnh giác và hỏi: “Cậu... Rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?”

Tạ Chí Hồng lạnh lùng cười nói: “Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi tôi? Nếu như tôi không giúp anh... Không quá ba ngày, tên của anh sẽ xuất hiện trong chương trình pháp luật đây! Nói nghe thử xem nào, tại sao lại giành con mồi của tôi?”

Gã đàn ông mặt đen nghe xong chẳng hiểu gì cả, nhưng vì nể đối phương giúp mình xử lý thi thể nên đành thành thật trả lời: “Vừa rồi cô ta đã gọi tên tôi trong rừng... Tôi đi đến và hỏi cô ta gọi tôi làm gì? Vậy mà cô ta lại còn mắng chửi, nói tôi không biết xấu hổ, cô ta bảo đang gọi tên bạn trai của cô ta. Trong cơn tức giận... tôi đã dùng hòn đá đánh cô ta bất tỉnh, sau đó vác về đây.”

Tạ Chí Hồng nhướn mày hỏi: “Anh tên là gì?”

“Tạ Chí Hồng...” Gã đàn ông mặt đen trả lời.

Tạ Chí Hồng có cảm giác là lạ khi nghe tên mình từ miệng đối phương, nhưng gã không nói thẳng cảm nhận trong lòng ra như Thẩm Vân mà vươn tay ra rồi cười nói: “Làm quen một chút nhé, tôi cũng tên là Tạ Chí Hồng...”

Từ đó trở đi, hai gã Tạ Chí Hồng trở thành một tổ hợp kỳ quái, gã Tạ Chí Hồng trí thức thì chọn con mồi, hoàn thành việc giết chóc cùng với xử lý toàn bộ dấu vết trên thi thể... Còn Tạ Chí Hồng phiên bản thấp kém hơn thì ngoài việc giúp một tay ra còn phụ trách vớt xác.

Gã Tạ Chí Hồng trí thức yêu cầu địa điểm vớt xác rất đơn giản, là càng hoang vắng càng tốt, hoặc chỗ nào không có camera giám sát cũng được...

Mặc dù thân phận và địa vị của hai người này hoàn toàn khác biệt, nhưng bọn họ phối hợp khá ăn ý, cả hai liên tục giết vài cô gái mà vẫn không bị cảnh sát sờ gáy... Đến tận vụ án của Mộc Thủy Thủy, phiên bản Tạ Chí Hồng thấp kém hơn mắc một sai lầm nho nhỏ, cuối cùng dẫn đến cảnh sát khóa chặt mục tiêu vào hần.

Khi phiên bản Tạ Chí Hồng trí thức biết phiên bản thấp kém của mình bị cảnh sát để mắt đến, điều đầu tiên gã nghĩ tới là giết người diệt khẩu, nhưng gã nhanh chóng bỏ đi suy nghĩ này. Gã cảm thấy để phiên bản thấp kém chạy mất càng thú vị hơn, thế là gã bỏ tiền ra để phiên bản thấp kém chạy trốn trước khi cảnh sát tìm thấy.

Cũng từ lúc đó, hai gã Tạ Chí Hồng mỗi người đi một ngả, bọn chúng không còn bất cứ liên lạc nào. Còn vụ án giết người hàng loạt thì lấy Mộc Thủy Thủy làm cột mốc, những vụ trước

đó đều là hai người cùng hoàn thành, còn sau này đều do phiên bản Tạ Chí Hồng trí thức tự mình ra tay.

Nhưng theo lời kể của Tạ Chí Hồng thì những vụ giết người mà gã hoàn thành một mình lại càng hoàn hảo, lý do trước đó dẫn theo thằng ngu kia cùng nhau chơi đùa... chẳng qua chỉ là muốn tìm một kẻ chết thay đánh lừa cảnh sát mà thôi.

Nghe xong Viên Mục Dã nghĩ thầm, tên Tạ Chí Hồng trước mắt này mặc dù trông như có thể nắm toàn bộ thế cục, nhưng trong lòng gã chắc chắn vô cùng cô độc, Tạ Chí Hồng biết rõ mình có ham muốn bệnh hoạn nhưng lại không thể chia sẻ cùng ai, điều này khiến gã vô cùng đau khổ... Cũng chính vì thế mà Tạ Chí Hồng mới chọn một phiên bản thấp kém đến mình cũng không thèm nhìn để hợp tác.

Viên Mục Dã tiếp tục hỏi: “Tại sao cậu lại giết Thích Hải Sương? Nếu như tôi đoán không nhầm, trên người cô ta có bóng dáng em gái cậu... Vậy mà cậu cũng có thể ra tay sao?”

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại lạnh lùng cười và nói: “Đến em gái ruột tôi còn ra tay được, cô ta chỉ là một kẻ giả mạo giống có cái bốt thì đã là gì?”

Lần này đúng là Viên Mục Dã bị giật mình, mặc dù từ bé đến giờ mối quan hệ gia đình của Viên Mục Dã khá hòa hợp, nhưng cậu biết dòng máu ruột thịt là mối quan hệ mãi mãi không thể chặt đứt, dù tình cảm không thân thiết cũng đâu thể giết chết đối phương chứ? Hơn nữa Tạ Nghiên Nghiên lúc đó mới chỉ có năm tuổi thôi mà?

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã không nói gì thì cười hỏi: “Sao thế? Anh không tin đúng không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Khi ấy cô bé chỉ có năm tuổi... Sao cậu có thể ra tay được?”

Tạ Chí Hồng nhún vai, đáp: “Thật ra tôi chỉ muốn nhìn xem vẻ mặt của cha mẹ khi biết em gái tôi chết, đúng như tôi đã nghĩ... Đau khổ như muốn chết! Ha ha ha...”

Viên Mục Dã thấy Tạ Chí Hồng nói đến đây còn phá lên cười, gã phải hận cha mẹ ruột của mình đến mức nào chứ? Người ta nói con cái là chủ nợ kiếp trước của cha mẹ, xem ra kiếp trước chắc chắn cha mẹ Tạ Chí Hồng đã nợ đứa con trai này khá

nhiều tiền... Nếu không đã chẳng sinh ra cái loại oan nghiệt này.

Từ trước đến giờ Viên Mục Dã đã thấy khá nhiều kẻ xấu, nhưng xấu xa đến mức “người thân cũng không nhận” như Tạ Chí Hồng thì khá là hiếm. Cậu thắc mắc: “Tại sao cậu lại hận cha mẹ mình đến thế? Cậu không phải con ruột của họ à?”

“Sao lại không? Loại tính cách vô tình vô nghĩa này của tôi là được kế thừa từ cha tôi đó, gen này rất mạnh, đến mức không cần xét nghiệm ADN cũng biết trăm phần trăm là con ruột...”
Tạ Chí Hồng tự giễu.

Viên Mục Dã hơi khó chấp nhận: “Vậy tại sao cậu lại hận họ đến thế? Chẳng lẽ chỉ vì bọn họ đã đối xử quá nghiêm khắc với cậu khi còn bé sao?”

Tạ Chí Hồng hỏi ngược lại: “Vậy anh đã từng ném thử cảm giác quỳ gối dưới trời mưa lạnh một giờ đồng hồ chỉ vì một sai lầm nhỏ chưa? Anh đã từng bị phạt không được ăn cơm tối chỉ vì kém hạng nhất một điểm chưa? Anh đã trải qua việc rõ ràng rất sợ nước nhưng lại bị liên tục ném vào trong nước chỉ để học bơi chưa? Người bình thường dù tuổi thơ không hạnh phúc, nhưng ít nhất cũng phải có một vài chuyện vui chứ? Nhưng tôi lại không có... Tuổi thơ của tôi giống như địa ngục vậy, chỉ có làm cho cha mẹ hài lòng thì tôi mới có tư cách làm con của bọn họ, nếu không tôi làm gì cũng không xứng!”

Chương 580: Chướng ngại tâm lý

Viên Mục Dã kinh ngạc trước một loạt vấn đề Tạ Chí Hồng đưa ra, cậu không ngờ Tạ Chí Hồng từ bé sống trong một gia đình có điều kiện mà cuộc sống lại đau khổ như vậy... Nhưng đau khổ là lý do để gã làm hại người khác sao? Hiển nhiên là không.

Dù Tạ Chí Hồng kể ra một đồng lý do, nhưng gã cũng đâu nói mình vì cái gì mà muốn giết em gái? Người anh trai mười hai tuổi giết cô em gái năm tuổi? Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy rất đáng sợ rồi...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn lạnh lùng nói: “Cậu giết em gái chỉ vì muốn nhìn thấy cảm xúc của cha mẹ cậu sao?”

Tạ Chí Hồng không hề e ngại nói: “Đúng thế, tôi chỉ muốn xem xem bọn họ sẽ thế nào khi cô con gái út mà họ yêu nhất bị chết? Để xem bọn họ có thương tâm đau đớn như những gia đình bình thường hay không!”

Viên Mục Dã nghe mà không hiểu: “Cậu làm vậy thì được cái gì chứ? Làm gì có cha mẹ nào không yêu con mình? Cậu tôn thương bọn họ cũng là tôn thương chính mình...”

Không ngờ Tạ Chí Hồng nghe thế lại cười như điên, gã nói: “Anh sai rồi! Đừng có dùng chuyện đúng sai của gia đình bình thường để đo lường gia đình của tôi. Anh biết điều buồn cười nhất là gì không? Cha tôi biết rõ tôi biết bơi nhưng lại không nói gì! Nói một cách khác là ông ta biết tôi đã hại chết em gái nhưng lại lựa chọn im lặng! Ha ha...”

Viên Mục Dã cảm thấy rất ngạc nhiên, đúng như Tạ Chí Hồng đã nói, cha của gã khi dạy bơi đã liên tục ném gã vào trong nước, đến tận lúc Tạ Chí Hồng biết bơi mới thôi, nhưng cái đó cũng chẳng nói lên được điều gì, dù sao Tạ Chí Hồng lúc đó mới chỉ có 12 tuổi...

Viên Mục Dã hỏi: “Chẳng lẽ đó không phải là biểu hiện ông ấy thương cậu sao?”

Tạ Chí Hồng lắc đầu: “Anh thì biết cái gì? Đó là vì ông ta sợ mất đi đứa con trai duy nhất là tôi đây. Lúc đó ông ta đã hơn bốn mươi tuổi rồi, không dễ để sinh thêm một đứa con nữa, còn ông của tôi lúc đó lại rất thích tôi, nếu như vì tôi mà làm hỏng chuyện này, vậy thì ông ta cũng khó mà giữ được địa vị trong gia tộc.”

Viên Mục Dã không hiểu sự tranh đấu trong những gia tộc lớn, cậu cũng tin rằng đa số cha mẹ trên đời đều yêu con mình... Đương nhiên, cũng có số ít những người vô cùng ích kỷ sẽ coi đứa con như lá bài để đạt được mục đích nào đó, có lẽ cha Tạ Chí Hồng là một người như vậy, nếu không sao có thể nuôi ra một con quái vật như vậy chứ?

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã có vẻ không tin, bèn vừa cười vừa nói: “Sao thế? Anh cảm thấy từ bé tôi đã được sống trong một gia đình như vậy là hạnh phúc à? Nếu như có thể... Tôi thà làm một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ.”

“Cho nên cậu giết Thích Hải Sương cũng là vì trên người cô ấy có bóng dáng em gái cậu sao?” Viên Mục Dã lạnh lùng chất vấn.

Tạ Chí Hồng gật đầu: “Đương nhiên, cô ta ưu tú như thế, xinh đẹp như thế... Nếu Nghiên Nghiên còn sống có lẽ cũng sống thoải mái vui vẻ như cô ta. Chính vì vậy mà khi lần đầu tiên gặp Thích Hải Sương, tôi đã muốn hủy hoại cô ta, để cô ta chết chìm dưới nước giống Nghiên Nghiên rồi.”

Nghe thấy Tạ Chí Hồng nhắc đến đập chứa nước, Viên Mục Dã nương theo lời gã mà hỏi: “Tại sao lại chọn đập chứa nước? Chẳng lẽ vì em gái cậu từng chết ở đó, cho nên cậu phải ném những cô gái mà mình giết vào đó sao?”

Tạ Chí Hồng bình tĩnh nói: “Cũng không hoàn toàn như vậy, chủ yếu là vì tôi rất căm hận chỗ này. Khi còn bé cha tôi đã cưỡng ép bắt tôi học bơi ở đây, vì thế tôi rất kháng cự việc đến đó chơi, nhưng em gái tôi lại thích... Chỉ cần con bé vừa khóc là cha tôi sẽ chiều hết, muốn gì được nấy! Nhưng còn tôi thì sao? Không được phản đối dù là điều nhỏ nhất, nếu không hoặc là bị trừng mắt, hoặc nhận sự trừng phạt đáng sợ! Tôi

cũng là trẻ con mà, tại sao không thể cảm nhận được tình thương của cha chứ? Đập chứa nước Bắc Sơn được hoàn thành chính là công trạng mà cha tôi tự hào nhất, nó giống em gái tôi đều là cục thịt trong lòng ông ta, vì vậy tôi muốn hủy hoại em gái mình, hủy đập chứa nước, hủy hết những thứ nhìn rất tốt đẹp... Bởi vì chỉ có làm như vậy, trong lòng tôi mới có được một chút bình tĩnh.”

Viên Mục Dã nghe Tạ Chí Hồng nói nhiều như vậy, cậu đã hiểu một điều, đó là trên đời này không có tự nhiên yêu, cũng không có tự nhiên hận, tâm lý bệnh hoạn không thể tạo ra trong vòng một ngày, mà nó phải trải qua một thời gian dài đau khổ giày vò rồi dần đi đến ngày hôm nay...

Thật ra sâu trong lòng Viên Mục Dã cũng cảm thấy đồng tình với Tạ Chí Hồng, dù sao một tuổi thơ không vui vẻ đã tạo ra gã của ngày hôm nay, nếu như Tạ Chí Hồng có thể gặp được một cặp cha mẹ bình thường thì có lẽ đã không có cục diện như bây giờ.

Nhưng tuổi thơ bất hạnh không có nghĩa là gã có thể tùy ý chà đạp tính mạng người khác, phía sau lưng mỗi người bị hại trong hồ sơ vụ án đều có những gia đình tan nát và bi kịch người đầu bạc phải tiễn người đầu xanh...

Viên Mục Dã nghe Tạ Chí Hồng nói nhiều như vậy, cuối cùng cậu thở dài và bảo: “Thả bọn họ đi, kể cả cậu có tiếp tục giết chóc... Cậu cũng không thể tìm về hạnh phúc đã chết, chuyện này chỉ khiến cậu tiến dần từng bước về phía vực sâu tăm tối thôi.”

Tạ Chí Hồng lạnh lùng cười: “Tôi đã ở trong vực sâu rồi, sao có thể dừng tay chứ? Còn anh... Viên Mục Dã, anh thú vị hơn kẻ cộng tác trước đây của tôi rất nhiều, tôi cũng đã trả lời khá nhiều vấn đề của anh, bây giờ đến lượt tôi hỏi rồi chứ hả?”

Lúc này Viên Mục Dã thử cử động ngón tay, cậu phát hiện nó linh hoạt hơn vừa nãy rất nhiều, tâm lý xao động khi đột ngột nhìn thấy máu cũng dần bình phục, việc cần làm bây giờ là tiếp tục kéo dài thời gian...

“Tôi cũng không có cuộc sống nhiều màu sắc như cậu đâu, tôi chỉ là người bình thường thôi...” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Không ngờ Tạ Chí Hồng nghe xong lại buồn cười, hỏi: “Anh có định nghĩa nhầm khái niệm người bình thường không thế? Tôi chưa từng thấy người bình thường nào vừa nhìn thấy máu thì đã...”

Viên Mục Dã không rõ gã này biết được bao nhiêu, cậu đành kiên trì nói: “Tôi có chứng ngại tâm lý với máu, vừa nhìn thấy máu.... là không kiềm chế được.”

Tạ Chí Hồng lắc đầu: “Anh đang lãng tránh mà thôi, nếu như tôi đoán không nhầm, anh có khát vọng gần như là si mê đối với máu, giống như tôi thích giết người vậy, chúng ta đều cảm nhận được một sự vui vẻ chưa từng có, đúng không?”

“Tôi nói rồi, đây chỉ là chứng ngại tâm lý, một người có chứng ngại tâm lý cũng không đáng sợ, điều đáng sợ là không dám đối mặt với nó mà để mặc nó dần trở nên to lớn!” Viên Mục Dã lạnh lùng nói.

“Ồ? Thật sao... Vậy theo ý anh thì anh đã hoàn toàn vượt qua được chứng ngại tâm lý này rồi à? Hay là chúng ta thử một chút nhé?” Tạ Chí Hồng thoáng mỉm cười.

Viên Mục Dã nghe được sát ý tràn ngập trong lời nói của Tạ Chí Hồng, cậu lập tức trầm giọng hỏi: “Chẳng phải vừa rồi cậu đã thử rồi sao? Cần gì phải lãng phí hết đám mồi mà cậu vất vả mới bắt được này?”

Chương 581: Tôi có thể

Tạ Chí Hồng nghe vậy lại lắc đầu: “No, no, no, đừng nghĩ chuyển đề tài, tôi biết anh đang cố gắng kiềm chế chính mình nên mới hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy... Lần này tôi chắc chắn sẽ không cho anh cơ hội nữa. Thật ra anh đâu cần phải kiềm chế bản thân, thỉnh thoảng buông thả một lần, anh sẽ biết được cảm giác sung sướng trong đó.”

Tạ Chí Hồng nói xong không cho Viên Mục Dã phản bác, gã đi qua kéo người công nhân vệ sinh còn lại đến trước mặt Viên Mục Dã, sau đó đặt dao lên cổ đối phương và bảo: “Anh xem đi... một sinh mạng như thế này, chỉ cần tôi khẽ vạch một cái thì máu sẽ chảy liên tục không ngừng, thế nào? Có cảm giác được mạch máu trên cổ của kẻ này đang liên tục chuyển động không?”

Khát vọng vừa bị Viên Mục Dã áp chế xuống trong nháy mắt đã quay lại, cậu cố gắng khắc chế nét mặt của mình để không cho Tạ Chí Hồng nhìn ra cái gì, nhưng việc khẩn cấp bây giờ là làm thế nào để cứu tính mạng người công nhân vệ sinh này...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn từ từ nhắm mắt, sau một thoáng yên lặng cậu lại bất ngờ mở mắt nhìn Tạ Chí Hồng, sau đó nhếch miệng hỏi: “Vội gì chứ? Vừa rồi cậu đã giết một người rồi, hay là để lại người này cho tôi nhé?”

Tạ Chí Hồng nghe Viên Mục Dã nói như vậy bèn cười đáp: “Như vậy mới đúng chứ, nhưng người này không thể cho anh được... Bởi vì tôi đã để lại cho anh thứ tốt hơn.”

Tạ Chí Hồng nói xong bèn nhìn sang phía Triệu Sáng khiến cô ta bị dọa đến mức lập tức nhắm tịt mắt lại, chẳng dám ho he tiếng nào. Viên Mục Dã đương nhiên không phải muốn con mồi, cậu chỉ nghĩ cách giữ tính mạng người công nhân vệ sinh này mà thôi. Nghĩ đến đây Viên Mục Dã có ý lạnh lùng hừ

một tiếng: “Giết phụ nữ thì hay ho gì, đừng nghĩ tôi cũng bản thủ như cậu... chỉ dám ra tay với phụ nữ.”

Tạ Chí Hồng nghe vậy không những không tức giận mà còn mỉm cười: “Viên Mục Dã, đừng cho là tôi không biết anh đang nghĩ gì, nói thật cho anh biết nhé, hôm nay chẳng ai cứu được bọn họ đâu... Anh cũng đừng giả nhân giả nghĩa nữa, thật ra bọn họ chết đâu có liên quan gì đến anh? Như vậy đi, anh thích máu đúng không? Tôi có thể giúp anh giết sạch bọn họ, anh cũng không cần ra tay, chỉ cần đứng bên cạnh nhìn là được!”

Mặc dù bề ngoài Viên Mục Dã trông rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nóng như lửa đốt, vài lần cậu muốn thử điều khiển một chiếc xẻng từ xa, nhưng tiếc là chỉ di động được một chút xíu, nếu muốn dùng nó để tấn công Tạ Chí Hồng thì hiển nhiên là không thể.

Người công nhân vệ sinh còn lại đã bị dọa ngây ra như phỗng sau khi chứng kiến cái chết thảm thiết của đồng nghiệp, bây giờ lại thấy Tạ Chí Hồng muốn giết mình, anh ta liều mạng xin tha: “Anh tha cho tôi đi! Tôi chỉ là người bình thường, con tôi mới có vài tuổi, nếu như tôi chết thì gia đình tôi sẽ xong mất!”

Tạ Chí Hồng cởi sợi dây thừng đang trói chân người công nhân ra, sau đó nhét con dao vào đôi tay vẫn đang bị trói của anh ta rồi lạnh lùng nói: “Muốn sống cũng được, chỉ cần mày đi giết con bé kia, tao sẽ thả mày đi!”

Người công nhân vệ sinh nghe xong mà ngẩn người, Viên Mục Dã cũng ngây ra, cậu không ngờ Tạ Chí Hồng lại chơi như thế?

Người công nhân vệ sinh rõ ràng rất do dự, bởi một người bình thường sẽ không bao giờ gặp phải lựa chọn như thế này trong đời: “Giết chết người khác hoặc mình sẽ chết?”

Giết người không phải trò đùa, mặc dù trên văn bản pháp luật của nước S đã có quy định rõ ràng: Khi tính mạng bị uy hiếp mà làm ra hành vi tổn thương đến người khác, có thể không phải chịu trách nhiệm liên quan... Nhưng sau đó vẫn phải chịu áp lực tinh thần to lớn.

Tạ Chí Hồng thấy Viên Mục Dã vẫn không nói gì, gã bỗng nở một nụ cười tàn khốc: “Anh không cứu được người này đâu, bây giờ người có thể cứu được hắn chỉ có chính hắn!”

Cuối cùng, người công nhân vệ sinh dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, anh ta bước từng bước về phía Triệu Sáng...

Viên Mục Dã chỉ có thể nói to: “Anh mà làm thế thì sẽ hối hận đấy!”

Người công nhân vệ sinh nghe vậy bèn quay đầu nhìn Viên Mục Dã rồi nói: “Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, tôi vẫn chưa muốn chết!”

Tạ Chí Hồng ở bên cạnh nghe vậy cười phá lên: “Nhìn đi, đây chính là bản tính con người! Đừng nhìn bình thường ai nấy đều gò bó theo khuôn phép, mềm yếu dễ bắt nạt... Chỉ khi đối mặt với thời khắc sinh tử, điều đầu tiên mà con người ích kỷ nghĩ đến là giữ gìn bản thân và hy sinh người khác!”

Lúc này Triệu Sáng cũng sợ tè cả ra quần, cô ta dùng hết sức lực để cởi bỏ dây thừng trên người nhưng sức lực có hạn, chỉ đành hoảng sợ nhìn người công nhân vệ sinh đang tiến dần đến chỗ mình...

Viên Mục Dã muốn mở miệng ngăn cản nhưng lại nghe thấy Tạ Chí Hồng lạnh lùng cười nói: “Anh làm vậy không đúng đâu! Anh dựa vào đâu mà khuyên người khác từ bỏ tính mạng của mình để bảo toàn tính mạng người khác chứ?”

Viên Mục Dã ngẩn cả người, câu này vừa nghe vào thấy cũng có lý... Nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm thấy chuyện này chắc chắn vẫn còn cách giải quyết khác, hơn nữa cậu cũng tin tưởng vững chắc rằng dù người công nhân vệ sinh này có giết Triệu Sáng, Tạ Chí Hồng cũng sẽ không để anh ta còn sống rời đi!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn bảo với người công nhân vệ sinh: “Hắn sẽ không tha cho anh đâu, chẳng qua hắn đang trêu đùa anh mà thôi, hắn chỉ muốn xem anh có dám vì tính mạng của mình mà đi giết người khác hay không thôi!”

Người công nhân nghe câu này của Viên Mục Dã thì không tiến về phía trước nữa, anh ta xoay người nhìn Tạ Chí Hồng với vẻ khó mà tin nổi: “Tại sao anh phải làm như vậy? Chúng ta trước đây đã gặp nhau à? Bọn tôi làm gì có lỗi với anh sao?”

Tạ Chí Hồng nhún vai đáp: “Chúng ta trước đây chưa từng gặp nhau, các người cũng chẳng làm gì có lỗi với tôi cả, lý do tôi làm như vậy... Là vì tôi có thể làm, tôi muốn làm, đơn giản vậy thôi!”

Tạ Chí Hồng đã làm người công nhân hoàn toàn nổi điên, anh ta liên tục hỏi với vẻ không thể tin nổi: “Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà mày có thể tùy tiện giết người? Mày là một thằng súc sinh, con lão Từ vừa mới đổ vào trường chuyên cấp ba, vậy mà mày lại giết anh ấy, người nhà của lão Từ phải làm sao bây giờ?”

“Liên quan chó gì đến tao! Bọn mày gặp tao thì chỉ có thể trách mình không may...” Tạ Chí Hồng thản nhiên nói.

Vào giờ phút này, sự sợ hãi trong lòng người công nhân vệ sinh đã bị cơn tức giận thay thế, anh ta xoay người và cầm dao xông về phía Tạ Chí Hồng...

Nếu xét ưu thế về thể trạng và ngoại hình, người công nhân vệ sinh do làm việc chân tay lâu ngày nên có ưu thế hơn, tiếc là tay anh ta bị dây thừng trói chặt nên hành động bị hạn chế, vì vậy nên khi lao đến, chỉ một lúc là bị Tạ Chí Hồng không chế, chẳng những không làm gã bị thương mà còn bị đoạt mất con dao, sau đó Tạ Chí Hồng đâm nó vào lưng anh ta!

Trong nháy mắt máu chảy đầy đất, Viên Mục Dĩ biết rõ người này đã bị Tạ Chí Hồng làm tổn thương lá lách, nếu như bây giờ đưa đến bệnh viện có lẽ vẫn cứu được... Nhưng hiển nhiên Tạ Chí Hồng không có ý định làm như vậy.

Chương 582: Đập

Vào giây phút lại nhìn thấy máu, Viên Mục Dĩ lập tức cảm thấy trong đầu “ong ong”, mặc dù cậu đã cố gắng không chế khát vọng trong lòng, nhưng có một số cảm xúc không lừa được chính mình, cũng không thể lừa người khác...

Có lẽ do khát vọng của cơ thể đối với máu tăng vọt nên Viên Mục Dĩ phát hiện mình đã có thể cử động được, nhưng cậu cảm thấy tay chân mình như nhũn hết cả ra, thế là Viên Mục Dĩ thất tha thất thểu đi đến bên cạnh người công nhân vệ sinh, sau đó cởi sợi dây trói tay cho anh ta.

Viên Mục Dĩ muốn giúp người công nhân cầm máu, nhưng tất cả những gì cậu làm đều vô ích, dù Viên Mục Dĩ có bity vết thương bên ngoài cơ thể, nhưng cậu không thể ngăn chặn vết thương trong nội tạng... Cuối cùng cậu đành trơ mắt nhìn người công nhân chết dần vì mất máu quá nhiều.

Mặc dù biết rõ người này không sống được, nhưng Viên Mục Dĩ vẫn muốn anh ta có thể bớt đau đớn khi ra đi, cậu nhẹ nhàng hỏi: “Anh tên là gì?”

Người công nhân môi trường sắc mặt trắng bệch, đáp: “Tên tôi là Tưởng Vĩ, tôi không muốn chết... Mau cứu tôi!”

Viên Mục Dĩ bèn tóm lấy tay anh ta rồi bảo: “Tưởng Vĩ, anh nghe cho kỹ đây, anh đừng khẩn trương, tôi đã giúp anh cầm máu, bây giờ anh hãy hít sâu, cố kiên trì... Chắc chắn sẽ không sao đâu.”

Không biết là lời nói của Viên Mục Dĩ có tác dụng, hay vì người sắp chết nên càng lúc càng yếu, cuối cùng Tưởng Vĩ cũng bình tĩnh lại, anh ta dùng hai mắt vô thần nhìn trần nhà đầy nấm mốc rồi nói ngắt quãng: “Tôi... Con tôi năm nay năm tuổi, còn một năm nữa là nó vào cấp một, nó... rất ngoan, tôi muốn... muốn được nhìn nó vào đại học... Vợ của tôi... Không có việc làm, nhưng là... người rất... tốt...”

Viên Mục Dã nghe thấy Tưởng Vĩ nói với giọng rất không cam lòng, đến mức tới giây phút cuối còn không nhắm mắt được. Viên Mục Dã chậm rãi vuốt mắt cho Tưởng Vĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn Tạ Chí Hồng, cậu nói: “Loại người như mày không nên sống trên đời này, bởi vì mày không hiểu được tôn trọng sinh mạng, lại càng không hiểu được cái gì là yêu...”

Viên Mục Dã nói xong bèn cởi áo khoác trùm lên đầu Tưởng Vĩ, tiếp đó cậu từ từ đứng dậy và nói: “Nếu mày cảm thấy mình sống quá đau khổ, hay là để tao kết thúc tất cả mọi chuyện nhé?”

Tạ Chí Hồng có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt của Viên Mục Dã biến đổi, gã hưng phấn giang tay ra, nói: “Đây đây! Thế hiện thứ anh giấu sâu trong lòng ra đi!”

Viên Mục Dã không biết Tạ Chí Hồng “đi tìm chết” như thế này là thật sự muốn chết hay không sợ chết, cậu lạnh lùng cười một tiếng sau đó vung mạnh tay, cổ của Tạ Chí Hồng đã bị bóp chặt lấy.

Tạ Chí Hồng không hiểu có chuyện gì xảy ra, gã nhìn Viên Mục Dã với vẻ mặt khó tin, dường như đã bỏ lỡ điều gì đó không thể tưởng tượng được.

Thật ra trong mắt Tạ Chí Hồng, gã chỉ nghĩ rằng Viên Mục Dã cũng là người có suy nghĩ bệnh hoạn giống mình, có sự say mê cuồng nhiệt đối với giết chóc... Nhưng Tạ Chí Hồng đã sai, bởi vì Viên Mục Dã thật sự đáng sợ hơn gã tưởng tượng rất nhiều.

Viên Mục Dã bóp chặt cổ Tạ Chí Hồng, mặt gã đỏ cả lên và muốn đẩy tay cậu ra nhưng lại phát hiện tay Viên Mục Dã giống như đã bị hàn chết cứng, gã không thể lay động dù chỉ một chút.

Lúc này Tạ Chí Hồng mới ý thức được mình có thể đã phạm phải sai lầm trí mạng, nhưng hối hận cũng đã chậm, gã bị Viên Mục Dã xách rồi lắc lư như xách một con gà...

“Viên Mục Dã... Anh bình tĩnh một chút, anh... tại sao bỗng dưng lại mạnh thế chứ?!” Tạ Chí Hồng cố gắng nói.

Nhưng Viên Mục Dã không thèm để ý, cậu dùng sức nâng Tạ Chí Hồng lên rồi ném văng ra ngoài... Cả người Tạ Chí Hồng

đập lên một đồng đồ vật mục nát trong phòng khiến gã choáng váng mãi mà không đứng dậy được.

Tạ Chí Hồng còn chưa kịp hồi phục, gã đã cảm thấy người mình bị một sức mạnh to lớn kéo vào trong tay Viên Mục Dã một lần nữa, Tạ Chí Hồng còn chưa kịp phản ứng, cơ thể gã đã bay lên trần nhà, lưng gã đập vỡ chiếc đèn cũ trên nóc phòng, sau đó lại rơi thẳng xuống đất.

Tạ Chí Hồng lúc này bị ngã khá nặng, gã cảm thấy nội tạng mình cứ như bị lệch vị trí vậy, gã đau đớn co người lại, một cánh tay của gã đã không thể cử động được, chắc đã bị trật khớp lúc ngã xuống.

Mười mấy phút tiếp theo, Viên Mục Dã đập Tạ Chí Hồng như đập một con búp bê rách, đến cuối cùng Tạ Chí Hồng đã gần như không còn hình người, gã nói với khuôn mặt đầy máu: “Đừng... Đừng đập nữa!”

Nhưng Viên Mục Dã cũng không thèm nhìn gã, cậu vung tay lên, Tạ Chí Hồng lại bay ra ngoài, sau đó ngã rầm rầm trên mặt đất! Thật ra Viên Mục Dã làm như vậy là để phát tiết cơn tức giận của mình, cậu cũng dùng nó để phân tán khát vọng mãnh liệt đối với máu tươi.

Thật ra mỗi lần Viên Mục Dã nắm Tạ Chí Hồng trong tay, cậu đều phải dùng hết sức lực để chống lại sức hút từ cái cổ của gã, bởi vì Viên Mục Dã có thể thấy rõ âm thanh phát ra khi dòng máu chuyển động trong mạch máu... Cho nên mỗi lần ra tay là Viên Mục Dã đều dùng hết sức mạnh để ném văng Tạ Chí Hồng ra xa, cứ như là vứt bỏ ý niệm tà ác của mình vậy.

Cuối cùng Tạ Chí Hồng không thể chịu đựng được nữa, gã nằm co quắp trên mặt đất rồi dùng đôi mắt sưng húp nhìn Viên Mục Dã và thều thào: “Đừng đập nữa... Anh muốn giết cứ giết, cho tôi thoải mái một chút được không?”

Lúc này Viên Mục Dã mới tỉnh táo hơn một chút, cậu tự hỏi liệu mình thật sự muốn giết gã sao? Cậu bây giờ không còn là cảnh sát nên không thể đánh chết kẻ tình nghi khi người này đã mất năng lực phản kháng.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ Tạ Chí Hồng bây giờ, chắc quan tòa sẽ không tin Viên Mục Dã phòng vệ chính đáng, cuối cùng lý trí

của Viên Mục Dã cũng chiến thắng, cậu đã không chế được ý nghĩ muốn giết Tạ Chí Hồng trong lòng mình...

Triệu Sảng ở bên cạnh nhìn mà choáng váng, cô ta không ngờ Viên Mục Dã khôi phục sức mạnh xong lại chỉ cần vài phút là hạ gục được Tạ Chí Hồng, nhưng lúc này Triệu Sảng cũng nhận thấy Viên Mục Dã có gì đó không ổn... Cho nên khi Viên Mục Dã từ bỏ Tạ Chí Hồng rồi đi về phía cô ta, Triệu Sảng bị dọa đến suýt ngất.

Cũng may Viên Mục Dã chỉ giúp Triệu Sảng cởi sợi dây đang trói trên người, sau đó uể oải nói: “Mau gọi người đến đây đi...”

Ấy vậy mà Triệu Sảng chỉ chạy được hai bước đã kêu một tiếng rồi ngã lăn ra đất, hóa ra khi cô ta bị Tạ Chí Hồng bắt về, trong lúc hoảng sợ đã làm trật mắt cá chân của mình...

Viên Mục Dã thấy vậy đành bắt đắc dĩ đỡ Triệu Sảng đứng dậy, sau đó cõng cô ta rời khỏi căn nhà đột nát kia.

Chương 583: Cái chết bất ngờ

Lúc đó hai người họ không hề có thiết bị liên lạc nào, mặc dù trên người Tạ Chí Hồng cũng có điện thoại, nhưng nó đã biến thành cục gạch khi Tạ Chí Hồng bị Viên Mục Dã đập cho một trận, vì vậy bọn họ chỉ đành ra ngoài tìm sự giúp đỡ.

Trên đường đi Triệu Sáng nằm trên lưng Viên Mục Dã, cô ta đỏ mặt nói: “Cảm ơn anh Viên...”

Viên Mục Dã thở dài bảo: “Là lỗi của tôi mới đúng, nếu lúc đó tôi gọi cho cô trước... Có lẽ cô cũng không bị lôi vào chuyện này.”

Sau đó hai người đi một lúc trong rừng, đến tận khi có ánh đèn báo hiệu lấp lóe phía trước, Viên Mục Dã biết chắc là Đoàn Phong và Từ Lệ đã tìm đến. Quả nhiên chỉ một lát sau, một đám người đi về phía bọn họ, đi đầu chính là Đoàn Phong và Từ Lệ.

Khi thấy Viên Mục Dã cũng Triệu Sáng, Từ Lệ thở phào, còn Đoàn Phong từ đầu đến cuối cũng không sợ Viên Mục Dã gặp vấn đề gì, bởi vì so với cậu, anh ta lại càng lo lắng cho mấy người kia hơn.

Tiểu Triệu và Tiểu Lưu lúc này bước nhanh đến đỡ Triệu Sáng, còn Viên Mục Dã mệt mỏi ngồi bệt xuống đất hỏi: “Sao mọi người tìm được đến đây?”

Tiểu Lưu giải thích: “Bọn em tìm được chiếc xe rác lúc trước, may mà đội trưởng Từ có trí nhớ tốt, anh ấy bảo nhà của gã Tạ Chí Hồng bị bắn chết ở gần đây, vì vậy bọn em mới tìm đến...”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã có vẻ mệt mỏi, bèn đi đến hỏi nhỏ: “Sao rồi? Cậu không có chuyện gì chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt...”

Thật ra tối hôm nay Viên Mục Dã đã dùng gần như toàn bộ sức lực vào việc khắc chế bản thân, còn sức lực dùng vào người Tạ Chí Hồng chỉ bé như con muỗi...

Sau đó Đoàn Phong đỡ Viên Mục Dã dậy rồi hỏi: “Bạn không giết gã đó đấy chứ?”

Viên Mục Dã cười nói: “Suýt thì giết rồi... Nhưng nghĩ lại thấy không đáng, cho nên chỉ đánh gã gần chết.”

Vì cần nhắc đến việc Viên Mục Dã bị tiêm một loại thuốc không rõ nguồn gốc vào người, nên Từ Lệ đưa cậu và Triệu Sảng đến bệnh viện kiểm tra toàn diện. Khi cảnh sát tìm được Tạ Chí Hồng, gã đã bị đánh đến mẹ gã cũng không nhận ra, thế nên cũng đành phải đưa gã vào bệnh viện chữa trị.

Với sự sa lưới của Tạ Chí Hồng, tin tức gã có thể là hung thủ của vụ án ba thi thể tại đập chứa nước đã lan truyền nhanh chóng, khiến mọi tầng lớp trong xã hội đều xôn xao. Vì chẳng ai ngờ được một cậu quý tử có gia thế hiển hách như thế lại là một ác ma giết người không chớp mắt chứ?

Tình huống của Tạ Chí Hồng khi bị đưa đến bệnh viện đêm đó khá là nghiêm trọng, chưa kể đến nhiều chỗ gãy xương trên người mà đến cả xương sườn cũng gãy mất bốn cái, khi người nhà gã đến thì gã đã không thể nói nữa, mà còn vừa tiểu vừa nôn ra máu...

Mặc dù đến giờ vẫn chưa có bằng chứng để chứng minh Tạ Chí Hồng là hung thủ của vụ án ba thi thể ở đập chứa nước, nhưng bắt cóc Viên Mục Dã và Triệu Sảng, cướp xe rác, giết vợ, giết hai công nhân vệ sinh là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Tình huống của Viên Mục Dã và Triệu Sảng cũng không nghiêm trọng, ngoại trừ Viên Mục Dã hơi mất sức ra thì mọi thứ đều ổn, vì vậy sau khi bọn họ kiểm tra xong là có thể xuất viện ngay trong ngày.

Vậy mà khi Viên Mục Dã đi đến cửa bệnh viện, cậu lại thấy một đám đông đang tập trung ở đó không biết làm cái gì. Lúc này không biết Đoàn Phong lấy đâu ra mũ và khẩu trang, anh ta đưa cho Viên Mục Dã rồi bảo: “Mau đeo vào, chúng ta phải đi cửa sau.”

Viên Mục Dã nghe mà chẳng hiểu gì cả, cậu không biết tình huống ở cổng là thế nào, Đoàn Phong bèn giải thích: “Người nhà Triệu Sảng vừa đến đón cô ta là đã bị phóng viên vây kín ở cổng, họ vất vả lắm mới thoát được, vì thế cậu không thể đi cửa chính.”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Ở đâu ra nhiều phóng viên thế?”

Đoàn Phong thở dài bảo: “Vụ án ba thi thể ở đập chứa nước đang nổi như cồn, cảnh sát vì tìm các cậu lại giống trống khua chiêng khắp cả thành phố... Thế nên khi Tạ Chí Hồng vừa sa lưới là tin tức đã được truyền đi ngay.”

Lúc này Từ Lệ bí mật ngoắc tay ra hiệu với họ ở chỗ cửa thoát hiểm, anh ta bảo bọn họ nhanh chóng đi đến đó... Viên Mục Dã thấy vậy cười hỏi: “Sao thế? Anh cũng muốn đi cửa sau với chúng tôi à?”

Từ Lệ lờm Viên Mục Dã: “Tôi đến dẫn mấy người đi, cửa sau cũng đang có phóng viên chặn đường!”

Viên Mục Dã không ngờ tình huống lại “nguy hiểm” đến thế, xem ra chuyện này không hề đơn giản, cậu trầm giọng hỏi: “Tình hình của Tạ Chí Hồng sao rồi?”

Từ Lệ lắc đầu: “Đã chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt, cậu điên rồi hay sao mà suýt nữa đánh chết người ta thế!”

Viên Mục Dã nhún vai: “Tôi đã nương tay rồi đấy, nếu không lúc đó đã đánh chết gã rồi!”

Sau đó Từ Lệ dẫn Viên Mục Dã và Đoàn Phong lên tầng hai, rồi từ đó đi sang hành lang của một tòa nhà nội trú khác thông qua khoa chỉnh hình, cuối cùng rời khỏi bệnh viện bằng lối thoát hiểm của tòa nhà kia...

Ngay lúc Đoàn Phong lái xe chở Viên Mục Dã rời khỏi bệnh viện, họ thấy mấy chiếc xe con chạy thoáng qua chỗ mình, xem tình hình thì nó đang chạy đến tòa nhà chăm sóc đặc biệt, chắc hẳn đó là người nhà có máu mặt của Tạ Chí Hồng.

Đêm hôm đó, sau khi về đến nhà Viên Mục Dã ngủ một giấc thật ngon, cậu cảm thấy chuyện này có thể đặt một dấu chấm hết khi Tạ Chí Hồng đã sa lưới, những chuyện tiếp theo giao cho đám Từ Lệ xử lý, cậu cũng có thể rút lui trong chiến thắng.

Không ngờ vào một buổi sáng của một tuần sau đó, Từ Lệ đột nhiên gọi điện cho Viên Mục Dã và báo vụ án này có biến lớn, Tạ Chí Hồng đã gặp tai nạn xe rồi qua đời vào đêm qua!

Viên Mục Dã nghe xong cau mày hỏi: “Chẳng phải hai ngày trước anh còn nói Tạ Chí Hồng vẫn phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt à? Với tình huống hiện tại của gã, làm thế nào mà gặp tai nạn xe được?”

Từ Lệ bèn giải thích: “Là do người cha có tiền có thế của Tạ Chí Hồng chệch điều kiện chữa bệnh của bệnh viện này, kể cả Tạ Chí Hồng có là tội phạm thì cũng phải đạt được quyền lợi chữa trị tốt nhất, mà lại do chính bọn họ bỏ tiền, vì vậy bên Cục đồng ý chuyển gã đến bệnh viện trung tâm thành phố. Ai ngờ trên đường di chuyển thì xe cứu thương bị va chạm với một chiếc xe chở dầu rồi cùng phát nổ, tất cả mọi người trên xe cấp cứu đều chết cháy... kể cả Tạ Chí Hồng đang hôn mê trong xe.”

Viên Mục Dã nghe xong cảm thấy chuyện này có chỗ nào đó không ổn, nó thật sự quá trùng hợp? Mà Từ Lệ cũng vừa nói từ khi Tạ Chí Hồng tiến vào phòng chăm sóc đặc biệt vẫn chưa hề tỉnh lại. Nhưng Viên Mục Dã nhớ rất rõ vào đêm xảy ra chuyện, khi cậu rời đi gã vẫn rất tỉnh táo, tại sao vừa đưa đến bệnh viện cứu chữa thì lại biến thành hôn mê bất tỉnh rồi?

“Thi thể đâu? Đã làm so sánh ADN của Tạ Chí Hồng chưa?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Từ Lệ thở dài đáp: “Tạ Chí Hồng được cảnh sát áp giải lên xe cứu thương, mà lúc phát hiện thi thể cũng chết trên cáng cứu thương... Vì người nhà của gã không đồng ý kiểm tra thi thể nên cái xác này đã được kéo đi hỏa táng rồi.”

Chương 584: Ngũ giác

Viên Mục Dã nghe vậy là biết trong này chắc chắn có vấn đề. Cậu lạnh lùng hừ một tiếng: “Gã đó dính đến vụ án hình sự quan trọng, vậy mà cảnh sát để mặc kẻ người nhà gã gây rối như vậy sao?”

“Chúng tôi cũng chẳng còn cách nào, hơn chục đôi mắt nhìn gã bị đẩy lên xe, toàn bộ quá trình đều có xe cảnh sát áp giải, chúng tôi đâu tìm được lý do gì để nghi ngờ?” Từ Lệ bất đắc dĩ nói.

Viên Mục Dã cũng biết Từ Lệ khó xử, mặt mũi cậu u ám, hỏi: “Trên xe cứu thương không còn lại cái gì dính một chút bộ phận cơ thể à?”

Từ Lệ suy nghĩ rồi đáp: “Có một chút, nhưng đều bị hong khô ở nhiệt độ cao, căn bản không dùng được!”

Viên Mục Dã lại tiếp tục hỏi: “Thế đã so sánh mẫu tinh tịch trong thi thể Mộc Thủy Thủy và Ngô Tịch Đình với Tạ Chí Hồng chưa?”

Vậy mà Từ Lệ vẫn lắc đầu: “Vẫn chưa, bởi vì Tạ Chí Hồng từ lúc nhập viện vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, theo luật pháp nước S, sẽ không công nhận kết quả kiểm tra ADN khi người trong cuộc không tỉnh táo, vì vậy chúng tôi muốn đợi Tạ Chí Hồng tỉnh lại rồi mới lấy mẫu...”

Viên Mục Dã hiểu ngay tại sao Tạ Chí Hồng vừa vào bệnh viện đã hôn mê bất tỉnh, chắc chắn gã được một cao nhân nào đó nhắc nhở có thể giả vờ ngất để trốn tránh việc bị lấy mẫu ADN, nước cờ này đi quá hay!

Sau khi dập máy, Viên Mục Dã vẫn không nghĩ ra chỗ nào có vấn đề. Cậu tin rằng với sự cẩn thận của Từ Lệ... chắc chắn anh ta sẽ không cho Tạ Chí Hồng lợi dụng sơ hở, nếu như gã thật sự bị đánh tráo, vậy chỉ có thể xảy ra trước khi Tạ Chí Hồng lên xe.

Như vậy thì chuyện này có rất nhiều khả năng, với thế lực nhà họ Tạ, nếu muốn mua chuộc nhân vật then chốt nào đó trong bệnh viện cũng không phải việc khó gì, mà nhân vật này cũng chưa chắc đã là người chức vụ cao, chỉ cần tiếp xúc được với Tạ Chí Hồng, đồng thời âm thầm trao đổi gã mà không để ai biết là được.

Nhưng bây giờ có nói nữa cũng chẳng làm được gì, Tạ Chí Hồng chết không có đối chứng, đến cả thi thể cũng bị hỏa táng qua loa, mặc dù tai nạn xe lần này rất kỳ lạ, nhưng không có bằng chứng thì cũng bằng không...

Nhưng ở nước S mà không có chứng minh thư thì nửa bước cũng khó đi, vì vậy nếu Tạ Chí Hồng muốn chạy thoát cũng chỉ có thể âm thầm trốn ra nước ngoài... Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn nhanh chóng gọi cho Từ Lệ và nói ý nghĩ của mình cho anh ta nghe.

Từ Lệ nghe xong bèn bảo: “Được rồi, để tôi nghĩ biện pháp xử lý chuyện này, cùng phối hợp hành động với Cục chống buôn lậu của hải quan một lần chắc không có vấn đề gì, có thể tìm được gã Tạ Chí Hồng đã chết mà sống lại hay không cũng phải dựa vào lần hành động này.”

Tuy nói như vậy, nhưng đường biên giới của nước S rất dài, trái phải trên dưới dính với bốn quốc gia, hoàn cảnh địa lý trong đó có núi cao, biển sâu và cả sa mạc, nếu như không có bất kỳ manh mối gì mà đi tìm người lén vượt biên thì chẳng khác mò kim đáy biển...

Đúng là như vậy, Từ Lệ bắt tay với Cục chống buôn lậu hoạt động liên tục nửa tháng, kết quả bắt được khá nhiều tội phạm buôn lậu, ngẫu nhiên cũng tóm được một vài con tôm tép lén vượt biên, nhưng trong đó không hề có bóng dáng Tạ Chí Hồng.

Cuối cùng cảnh sát chỉ đành kết thúc vụ án với kết luận Tạ Chí Hồng đã chết, dù sao bọn họ đâu thể mãi tập trung vào một vụ án mà không để ý thứ gì khác được... Viên Mục Dã không ngờ cả đám vất vả lâu như vậy cuối cùng lại nhận được kết quả này, thực sự khiến mọi người có cảm giác hơi thất vọng.

Mấy ngày qua cảm xúc của Viên Mục Dã hơi áp suất thấp, Đoàn Phong đoán có thể vì việc Tạ Chí Hồng chạy trốn, thế

nên anh ta cố tình tức giận nói: “Nếu biết gã đó còn trò này, lúc đó thà cậu đập chết luôn cho xong nhỉ?”

Viên Mục Dã khẽ hừ một tiếng: “Chứ còn gì nữa? Không phải tôi đang hối hận đấy à?”

Đoàn Phong rất thông minh, anh ta không phải thật sự muốn bảo Viên Mục Dã đánh chết người, sở dĩ nói như vậy là vì muốn Viên Mục Dã xả bớt cơn tức trong lòng. Thấy Viên Mục Dã trả lời như vậy, Đoàn Phong lại vừa cười vừa nói: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu lúc đó thật sự đập chết Tạ Chí Hồng thì chẳng phải quá có lợi cho gã ư? Cứ chờ đi, tôi cảm thấy gã đó sớm muộn gì cũng sẽ có ngày ngã trong tay cậu, đến lúc đó nhất định phải gọi tôi đấy, tôi chắc chắn sẽ khiến gã sống không bằng chết.”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong đang khuyên bảo mình, cậu mỉm cười, nói: “Được rồi, đừng đứng đây dọa nữa, nếu tên đó thật sự trốn ra nước ngoài thì chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ không dám quay về đâu...”

Vài ngày sau, Từ Lệ mời tất cả mọi người ở số 54 đi ăn tại một quán ăn Quảng Đông mới mở, anh ta muốn cảm ơn bọn họ đã giúp đỡ trong thời gian qua. Từ Lệ còn cố ý nhắc đến việc lần trước khi quay về đã định mời mọi người, nhưng lại bị vụ án chìm thi thể ở đập chứa nước làm chậm trễ đến tận bây giờ.

Đoàn Phong nghe Từ Lệ nói mà chỉ nhếch miệng cười, nói toàn mấy câu khách sáo kiểu là bạn bè nên phải giúp đỡ lẫn nhau. Từ Lệ biết Đoàn Phong không vui khi mình sai Viên Mục Dã làm việc nên không dám nói thêm cái gì. Hơn nữa sau này anh ta không tránh được việc phải nhờ đến số 54, thế là Từ Lệ rất chịu khó nâng chén!

Rượu đã ngà ngà, Viên Mục Dã bỗng nhớ ra một việc, cậu kéo Từ Lệ sang một bên rồi lấy một tờ giấy ra đưa cho anh ta: “Giúp tôi điều tra một người...”

Từ Lệ cầm lấy, nhìn thoáng qua rồi hỏi: “Tô Kiến Quốc, nhà ở thành phố W...? Họ hàng của cậu à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Một người bạn cũ, đây là địa chỉ khi anh ta còn sống, bây giờ tôi muốn tìm con gái anh ta.”

Tìm người đối với Từ Lệ mà nói đơn giản như ăn sáng, anh ta cất kỹ tờ giấy rồi bảo: “Được thôi, chuyện này cứ giao cho tôi, có tin gì tôi sẽ báo cho cậu biết.”

Khi tan cuộc nhậu, Viên Mục Dĩ bảo Trương Khai đưa Từ Lệ đã uống say về nhà, còn cậu đang chuẩn bị đi từ từ về nhà mình thì lại bị Đoàn Phong gọi lại, anh ta bảo lão Lâm vừa xuống máy bay, hiện giờ đang chờ Viên Mục Dĩ ở số 54.

Sáu tháng cuối năm này Tiến sĩ Lâm vô cùng bận rộn, Viên Mục Dĩ thường xuyên một đến hai tháng không thấy bóng dáng anh ta, lần này Tiến sĩ Lâm vừa xuống máy bay đã chỉ đích danh muốn gặp Viên Mục Dĩ, chẳng lẽ anh ta mang về loại thuốc ức chế mới sao?

Sau khi quay về số 54, lão Lâm đang chờ Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong trong phòng thí nghiệm, khi bọn họ đi vào đã thấy anh ta cầm một ống chất lỏng màu tím nhạt.

Lão Lâm nhìn thấy hai người tiến vào bèn chào hỏi: “Thứ này là tôi bảo cả nhóm căn cứ theo tình huống của Tiểu Viên để nghiên cứu ra loại thuốc ức chế mới, nó có thể ức chế virus đã biến dị trong cơ thể cậu tốt hơn, đồng thời cũng có thể ngăn chặn khát vọng đối với máu tươi.”

Đoàn Phong cầm ống chất lỏng nhìn một chút rồi hỏi: “Khen nó nhiều như vậy, chẳng lẽ không có tác dụng phụ à?”

Có vẻ là bị Đoàn Phong đoán đúng, Tiến sĩ Lâm lúng túng trả lời: “Tác dụng phụ hả... Chắc chắn là có, nó hơi áp chế ngũ giác.”

Đoàn Phong sầm mặt, hỏi: “Anh có thể nói cụ thể hơn một chút không?”

Chương 585: Cây dương cầm cổ

“Nói thẳng ra là các giác quan như thị giác, vị giác, thính giác, khứu giác và cả xúc giác đều không còn nhạy bén như trước nữa, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng nhiều, cậu không cần quá lo lắng...” Lão Lâm vừa cười vừa nói.

Viên Mục Dã đưa ra thắc mắc: “Vậy nói cách khác cơ thể sẽ trở nên chậm chạp hơn... đúng không?”

Lão Lâm vội vàng giải thích: “Không đến mức như vậy, trước đây khi kiểm tra năng lực ngũ giác của cậu vô cùng nhạy bén, bây giờ chỉ là quay về phản ứng như người bình thường mà thôi...”

Đoàn Phong hừ một tiếng: “Tôi thấy hay là bỏ đi! Cùng lắm thì sau này chúng ta tránh mấy chỗ máu me ra, cũng không mấy khi có cơ hội đến lò mổ đâu, không cần phải dùng loại thuốc ức chế này cũng được.”

Nhưng Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Không sao đâu đội trưởng Đoàn, so với việc bị biến thành quái vật thì ngũ giác chậm chạp hơn một chút cũng không sao... Hơn nữa không phải vẫn còn có mọi người ư?”

Cuối cùng Viên Mục Dã vẫn chọn tiêm thuốc ức chế mới kia, nhìn dòng chất lỏng màu tím nhạt từ từ chảy vào cơ thể mình, cậu cảm thấy sau khi tiêm thuốc ức chế vào cũng không có gì khác biệt nhiều so với trước khi tiêm. Đến tận sáng hôm sau khi tỉnh dậy cậu mới hiểu thế nào là ngũ giác không nhạy bén...

Đầu tiên, Viên Mục Dã dậy trễ hơn hai mươi phút so với bình thường, điều này trước kia không bao giờ xảy ra, bởi vì đồng hồ sinh học của cậu luôn rất chuẩn, đã định mấy giờ rồi giường thì nhất định sẽ dậy vào giờ đó.

Ngay sau đó cậu cảm giác hình như có thứ gì đó chuyển động ở cửa phòng ngủ, cậu nhìn kỹ mới phát hiện ra Kim Bảo không biết đã đứng ở đó từ khi nào. Những loài động vật như chó thường có đệm thịt ở chân nên bình thường di chuyển rất nhẹ nhàng, mặc dù vậy, trước kia Viên Mục Dã có thể nghe được cả tiếng đệm thịt ở chân Kim Bảo tiếp xúc với mặt đất phát ra tiếng bạch bạch.

Nhưng hôm nay Kim Bảo đã đi vào đến phòng ngủ mà Viên Mục Dã lại chẳng hề nghe thấy động tĩnh gì... Lúc này cậu mới hoàn toàn hiểu được thế nào là ngũ giác chậm chạp.

Có điều Viên Mục Dã vẫn nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, sau đó dẫn Kim Bảo ra khỏi nhà. Dù sao khi cậu đưa ra lựa chọn đã biết trước sẽ có kết quả này rồi, cho nên bây giờ cậu chỉ có thể từ từ tiếp nhận và thích ứng thôi...

Vài ngày sau, số 54 nhận một vụ án mới. Ở một trường tiểu học đang thi công liên tiếp xảy ra những chuyện kỳ quái, đã dọa hai đội công nhân chạy mất, nếu cứ tiếp tục chậm tiến độ như vậy nữa thì đến hết kỳ nghỉ hè cũng chưa hoàn thiện được công trình, đến mùa thu sẽ không kịp khai giảng đúng hạn.

Mà hiệu trưởng trường tiểu học này là bạn lâu năm của lão Lâm, cho nên ông ta đã nhờ đến số 54, hy vọng bọn họ có thể đến và điều tra những gì đang xảy ra...

Nhưng không biết vì sao, Trương Khai và Hoắc Nhiễm vừa nghe thấy việc đi điều tra ở trường tiểu học thì vô cùng phấn khích, bày ra tư thế như muốn đi chiến đấu với một đám học sinh tiểu học!

Đại Quân thấy thế thì chế nhạo hai người kia: “Nhìn xem nhìn xem, đây chính là sự khác nhau giữa đàn ông trưởng thành và đàn ông ấu trĩ đấy!”

Trường tiểu học thực nghiệm này là một trường khá nổi tiếng ở thành phố M, đã từng đào tạo ra rất nhiều học sinh ưu tú... Có điều rất đáng tiếc là số 54 không có thành viên nào từng học tại đây.

Viên Mục Dã và Tăng Nam Nam đương nhiên khỏi cần nói đến, vì bọn họ không phải người bản địa. Còn Trương Khai, Đại Quân mặc dù là người địa phương nhưng tiếc là từ nhỏ

không những không chú tâm học hành, mà còn thuộc dạng học sinh cá biệt, trùm đánh nhau khiến giáo viên và hiệu trưởng đau đầu! Cho nên đến tư cách vào trường tiểu học thực nghiệm kia họ còn chẳng có.

Khi còn nhỏ, thành tích của Hoắc Nhiễm rất tốt, cũng rất thông minh, vốn là đối tượng chiêu sinh của trường tiểu học trọng điểm này, nhưng có điều EQ của thằng nhóc này quá thấp, lúc phỏng vấn cậu ta chê giáo viên phỏng vấn quá xấu, kết quả là lập tức bị loại, vì chuyện này mà Trương Khai còn cười nhạo cậu ta mấy tháng trời.

Bởi vì trường tiểu học thực nghiệm này rất nổi tiếng, cho nên Hiệu trưởng Phùng đã nhờ lão Lâm phải làm việc kín đáo, nếu không một khi để bên ngoài biết được có chuyện xảy ra... thì nhất định sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến danh dự nhà trường! Không còn cách nào khác, số 54 đành phải tiến hành điều tra vào buổi tối.

Sau khi ăn cơm tối xong, Đoàn Phong dẫn mọi người đến cổng trường tiểu học thực nghiệm, Đại Quân nhìn cổng trường tối om rồi nói: “Thế này không phải là cời quần đánh rắm à? Đã dọa hai đội thi công chạy mất rồi... còn có thể giấu được chắc?”

Trương Khai cười: “Nhất định là bỏ tiền đúng chỗ chứ sao, hiệu trưởng đã nói như vậy thì chắc chắn sẽ không để lộ ra ngoài đâu.”

Lúc này cửa trường học mở ra từ bên trong, một người đàn ông trung niên có nụ cười chân thành đi ra mở cửa, Đoàn Phong bước lên bắt tay với đối phương: “Xin chào Hiệu trưởng Phùng, chúng tôi được Tiến sĩ Lâm giới thiệu qua đây.”

Viên Mục Dã và mọi người đều ngạc nhiên, xem ra đúng là vô cùng bí mật, ngay cả một nhân viên bảo vệ cũng không giữ lại, hiệu trưởng tự mình ra trận!

Sau đó mấy người bọn họ đi theo Hiệu trưởng Phùng vào trong trường học, trong lúc đó Hiệu trưởng Phùng cũng kể lại cho họ nghe những chuyện kỳ lạ xảy ra ở trường tiểu học trong thời gian này...

Trường tiểu học thực nghiệm này đã xây dựng được bốn mươi lăm năm, các công trình kiến trúc đa phần đều đã được xây dựng từ thời điểm đó, cho nên cứ định kỳ một thời gian sẽ tiến hành trùng tu vào dịp nghỉ hè, nên diện mạo trường học cũng không quá cũ kỹ.

Chuyện này vốn cũng không phải chuyện gì lớn, ban đầu thời gian hoàn thành công trình là nửa tháng, nhưng không ngờ năm nay đội thi công mới đến không được hai ngày thì người phụ trách lại tìm đến Hiệu trưởng Phùng, nói rằng mấy người công nhân của ông ta đã gặp phải chuyện rất kỳ lạ trong đêm ở trường học.

Hiệu trưởng Phùng nghe xong rất không vui, ông ta cho rằng trường tiểu học thực nghiệm là nơi đào tạo con người, lấy đâu ra những chuyện bát nháo, nên đã cho đội đó nghỉ làm và mời một đội thi công khác về.

Kết quả đội công nhân thứ hai đến làm chưa được hai ngày đã lại bỏ ngang, trước khi đi còn nói thẳng với Hiệu trưởng Phùng: “Việc này của ông không ai có thể làm được! Cứ đến nửa đêm trong trường sẽ có ma trêu, dù có bao nhiêu tiền cũng không hoàn thành được đâu!”

Lần này Hiệu trưởng Phùng đã hơi tin tưởng hơn, vội vàng giữ anh ta lại, yêu cầu anh ta kể cặn kẽ câu chuyện cho mình nghe... Theo như người phụ trách đội thi công kể lại, thì ngay đêm đầu tiên họ đến đã cảm thấy có điểm kỳ lạ.

Đầu tiên, trong sảnh tầng một của tòa nhà thí nghiệm có trưng bày một cây đàn dương cầm cổ, cây đàn này được lưu giữ từ khi mới thành lập trường cho đến nay. Theo như Hiệu trưởng Phùng nói thì cây đàn này chỉ là vật trang trí, từ lâu đã không thể phát ra tiếng.

Nhưng trong đêm đầu tiên đội thi công ở lại, các công nhân khi nằm ngủ đã nghe rõ có tiếng đàn phát ra từ phía tòa nhà thí nghiệm!

Bởi vì nhân viên nhà trường đã từng nói, trong thời gian thi công ngoài hai nhân viên bảo vệ thì không còn ai khác trong khuôn viên trường, cho nên người của đội thi công lo lắng có người ngoài nhân dịp trường đang trùng tu mà vào ăn trộm,

lúc đó bọn họ cũng chưa hiểu rõ tình hình, nên đã nhanh chóng dẫn theo hai công nhân đi về phía tiếng đàn...

Chương 586: Bọn trộm vật

Người phụ trách đội thi công tên là Lữ Vạn Sơn, hai công nhân đi cùng anh ta một người tên Vương Đại Tráng, một người tên Kiến Cường, có thể nói trong nhóm công nhân hai người này là gan dạ nhất. Kết quả, khi ba người đi vào trong sảnh tầng một của tòa nhà thí nghiệm thì nhìn thấy cây dương cầm cổ kia đang tự mình diển tấu...

Nhìn những phím đàn tự chuyển động, ba người kia cảm thấy da đầu run lên từng đợt, trong đó người to cao tên Vương Đại Tráng sợ hãi quay đầu bỏ chạy luôn, kết quả là trong lúc luống cuống đã đá đổ thùng rác bên cạnh, phát ra tiếng “lanh canh”!

Ngay sau đó chuyện ma quái diễn ra, cây đàn dương cầm khi này vẫn còn đang phát ra những âm thanh du dương uyển chuyển bỗng dừng im bất. Sau đó cây đàn “bụp” một tiếng đóng lại, xung quanh nháy mắt trở nên hoàn toàn yên tĩnh...

Lữ Vạn Sơn và Kiến Cường thấy Vương Đại Tráng đã chạy đi, bọn họ cũng không thể đứng đây chờ được, thế là cả hai cũng co giò dùng hết sức chạy ra khỏi tòa nhà... Sau khi quay về, Lữ Vạn Sơn vẫn không quên dặn dò hai người kia không được nói ra những chuyện đã nhìn thấy hôm nay.

Lúc đó Lữ Vạn Sơn nghĩ dù sao khu vực thi công của bọn họ cũng không bao gồm tòa nhà thí nghiệm kia, cùng lắm thì sau này, cho dù ban đêm nghe thấy âm thanh cũng không đi vào đó là được.

Đến sáng ngày hôm sau, cả ba người đều coi như không có chuyện gì xảy ra vẫn làm việc bình thường, kết quả tối hôm đó lại có chuyện xảy ra...

Đầu tiên là người nấu cơm cho đội thi công chạy đến tìm Lữ Vạn Sơn nói là đùi gà và hoa quả mình chuẩn bị cho đội thi công bị thiếu một phần. Lúc đó Lữ Vạn Sơn cũng không nghĩ linh tinh, anh ta chỉ nghĩ là có công nhân nào đó đói bụng nên đã ăn vụng, nên chỉ bảo đầu bếp bổ sung thêm phần bị thiếu,

mọi người đều làm việc vất vả, không nhất thiết phải vì những việc nhỏ này mà mất đoàn kết.

Người phụ trách đã nói như vậy, bếp trưởng đương nhiên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bực dọc lẩm bẩm quay đi. Chuyện này vốn chỉ là một khúc dạo đầu ngắn ngủi, Lữ Vạn Sơn cũng không liên tưởng đến chuyện ma quỷ trong tòa nhà thí nghiệm.

Đến tận sau nửa đêm, tiếng đàn dương cầm lại tiếp tục vang lên trong tòa nhà. Lúc này tất cả các công nhân đều bồn chồn, đêm hôm khuya khoắt ai lại đến đánh đàn trong trường chứ, hơn nữa họ còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thê lương cách đó không xa truyền lại.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, đợi đến khi họ mặc xong quần áo đi ra khỏi lều vải thì nhìn thấy người đầu bếp mặt đầy máu chạy từ tòa nhà thí nghiệm ra, ông ta vừa chạy vừa gào lên: “Ma! Trong trường này có ma!”

Bởi vì tình trạng của đầu bếp lúc đó quá kinh dị, cho nên chuyện trong trường học có ma cũng không giấu được nữa. Đầu tiên, Lữ Vạn Sơn đưa người đầu bếp đến bệnh viện, mặc dù mặt ông ta toàn máu nhưng may mà vết thương không nghiêm trọng, chỉ là thái dương bị đập rách mà thôi.

Sau đó, người đầu bếp kể cho Lữ Vạn Sơn nghe, bởi vì ông ta vẫn canh cánh trong lòng chuyện phòng bếp mất đồ ăn, cho nên đêm nay ông ta trốn ở một góc muốn nhìn xem là cái đĩa mất dạy nào đi ăn trộm đồ ăn!

Kết quả đúng là ông ta đã bắt được, có điều vì lúc đó ông ta trốn dưới bàn nên chỉ nhìn thấy một đôi chân, không ngờ khi ông ta bò ra khỏi gầm bàn thì người kia đã đi xa rồi, lúc đó ông ta chỉ nhìn thấy bóng lưng mờ mờ.

Nhưng điều khiến người đầu bếp không thể ngờ đó là bóng người lấy trộm đồ ăn kia lại đi về phía tòa nhà thí nghiệm... Người đầu bếp nghĩ cũng hợp lý, dù sao cũng là ăn vụng, đương nhiên không thể mang về chỗ nghỉ để ăn rồi, nên lập tức đi theo.

Không ngờ khi ông ta vừa đi đến cửa tòa nhà thí nghiệm thì nghe thấy tiếng đàn truyền ra, lúc đó ông ta thấy rất khó hiểu.

Không ngờ tên trộm vặt này lại có tài nghệ như vậy, nhưng sao lại đi ăn trộm chứ?

Ông ta vừa nghĩ vừa đi vào trong, khi ông ta vào đến sảnh tòa nhà thì sững người, phía trước cây dương cầm trống không, nhưng cây dương cầm lại đang tự mình diễn tấu, mà điều quý dị nhất là, phía trên cây dương cầm để trứng gà và bánh bao vừa trộm được từ phòng bếp!

Đầu bếp toát mồ hôi, xem ra thứ trộm đồ của ông ta không phải là trộm vặt, mà là một con ma có tài. Ông ta chậm rãi lùi về sau hai bước, định quay lưng chạy đi...

Nhưng vì quá sợ hãi nên khi quay người không thấy rõ phương hướng, đầu bị đập vào khung cửa mới dẫn đến việc cả mặt ông ta đầy máu. Người đầu bếp vốn đã sợ hãi, lại thấy trên đầu có máu chảy xuống lập tức hoảng hốt, chạy bán sống bán chết ra ngoài mới khiến mọi người nhìn thấy cảnh kia.

Lúc này chuyện trường học bị ma ám lập tức lan truyền, ai trong đội thi công cũng biết, có mấy công nhân ngày hôm đó còn không muốn đi làm nữa. Lữ Vạn Sơn biết lúc này lòng người đang hốt hoảng, nếu như tiếp tục làm việc nhỡ trong lúc thi công xảy ra chuyện thì không ổn, nên đã tìm Hiệu trưởng Phùng từ chối công trình này.

Sau khi mọi người nghe hiệu trưởng Phùng kể lại thì quay sang nhìn nhau, tuy bọn họ đều không tin trường học này bị ma ám, nhưng cũng không thể không điều tra đã đưa ra kết luận được.

Đoàn Phong vừa cười vừa nói: “Hiệu trưởng Phùng, nơi này cứ giao cho chúng tôi, chắc chắn sẽ cho ông một báo cáo điều tra kỹ càng.”

Hiệu trưởng Phùng vội bày tỏ lòng cảm ơn lần nữa, sau đó dặn mấy câu: “Chú ý an toàn” rồi vội vàng rời đi.

Đại Quân nhìn theo bóng lưng Hiệu trưởng Phùng mà cười khan, nói: “Chuyện này chẳng phải quá vớ vẩn à, còn không bằng cả mấy truyện ma ba xu nữa... Đến nhà bếp ăn trộm đồ ăn? Đây nhất định là do người làm rồi! Ma còn cần ăn à?”

Đúng là như vậy, thật ra khi Hiệu trưởng Phùng nói rằng thứ đó đến phòng bếp ăn trộm đồ ăn, Viên Mục Dã và Đoàn Phong

đã biết chuyện này nhất định không phải do ma làm. Không nói đến chuyện trên đời này có ma quỷ tồn tại thật hay không... cho dù là có cũng chưa từng nghe đến chuyện ma đi ăn trộm đồ ăn bao giờ!

Lúc này Trương Khai nhìn xung quanh sau đó cười xấu xa: “Nhất định là mấy tên trộm vặt chạy vào đây kiếm đồ ăn thôi, chờ đến khi bắt được tôi phải đánh cho tên ma béo kia một trận, lúc đấy đừng ai cản tôi.”

Hoắc Nhiễm bĩu môi: “Ai cản anh! Đến lúc đó ai không đánh thì người đấy là cháu trai nhé!”

Sau đó mấy người bọn họ vừa cười vừa nói đi vào trong tòa nhà thí nghiệm bị “ma ám” kia. Mặc dù bây giờ là giữa hè nhưng ngoài Viên Mục Dã, những người khác khi bước vào trong đều không tự chủ mà run mình một cái.

Đại Quân nhìn tay mình nổi cả da gà, anh ta nói: “Không thể không thừa nhận, loại kiến trúc mấy chục năm tuổi này vừa đi vào đã cảm thấy mát mẻ như có điều hòa không khí tự nhiên vậy.”

Hoắc Nhiễm gật đầu: “Đúng thế, may mà năm đó em không được vào đây học...”

Viên Mục Dã tò mò nói: “Có sao? Vẫn ổn mà, sao tôi không cảm thấy gì?”

Chương 587: Không nhìn thấy người đánh đàn

Trừ Đoàn Phong ra, những người còn lại đều bối rối nhìn Viên Mục Dã, Đoàn Phong lập tức ngắt lời: “Mẹ, sao tôi cũng không cảm thấy nơi này có gì mát mẻ?”

Mấy người kia nghe Đoàn Phong nói vậy thì cũng không nói thêm gì nữa, đi thẳng vào sảnh ở tầng một... Đúng như Hiệu trưởng Phùng đã giới thiệu, mọi người vừa bước vào đã nhìn thấy cây đàn dương cầm cổ được trưng bày ở đó.

Đại Quân nhìn thấy cây dương cầm thì hai mắt lập tức tỏa sáng, đi lên trước và nói: “Úi giời úi giời, đây đúng là một cây dương cầm cổ! Mọi người nhìn vẻ ngoài của nó đi, tất cả đều được làm từ gỗ cây phong, chắc chắn, tôi đoán hồi xưa giá trị của nó cũng không nhỏ đâu...”

Trương Khai đi qua ôm Đại Quân: “Được rồi anh mập à, không ngờ anh còn có mắt nhìn đồ như thế? Không phải là anh còn có thể ngồi xuống và biểu diễn cho bọn em một buổi diễn kinh điển nữa đấy chứ?”

Đại Quân né khỏi Trương Khai: “Cút đi, muốn tỏa sáng thì cậu tự đi mà sáng! Tôi chỉ thấy hứng thú với đồ cổ đáng tiền thôi!”

Viên Mục Dã không có tâm trạng nói nhảm với bọn họ, cậu nhìn xung quanh một lượt nhưng không phát hiện ra có điểm nào không ổn, bèn quay lại hỏi Đoàn Phong: “Anh thấy thế nào?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Nơi này ngoài việc đã cũ kỹ thì cũng không thấy có vấn đề gì!”

Lúc này Viên Mục Dã cúi đầu nhìn cánh tay mình, phát hiện ra mình cũng bị nổi da gà, xem ra nhiệt độ trong này đúng là thấp

hơn bên ngoài, chỉ là bây giờ cậu không thể cảm nhận được mà thôi.

Sau đó mọi người đi dạo một vòng quanh tầng một, Đại Quân và Trương Khai còn ra vẻ đánh mấy phím đàn, phát ra âm thanh lạnh lạnh...

Đoàn Phong cau mày nói: “Âm thanh của cây đàn dương cầm này vẫn tốt thật, đã mấy chục năm không động đến mà âm thanh vẫn còn hay như thế!”

Điều này đúng là rất đáng ngờ, nếu như Viên Mục Dã không đoán sai thì gần đây có người đã chỉnh âm cho cây đàn dương cầm này... cậu đi đến và mở nóc cây đàn ra.

Đoàn Phong thấy thế lại gần hỏi: “Cậu đang tìm gì thế?”

Viên Mục Dã lắc đầu, nói: “Không phải đang tìm thứ gì. Anh nhìn cây dương cầm này xem, bên ngoài vô cùng sạch sẽ, điều này không có gì đáng nghi vì nhân viên của trường học nhất định sẽ thường xuyên lau dọn. Nhưng nếu như lâu không có ai đánh thì ở bên trong sẽ có rất nhiều bụi, đúng không?”

Đoàn Phong nhìn vào bên trong cây dương cầm, thấy có dấu vết được lau dọn gần đây, anh ta nghi ngờ nói: “Vừa rồi Hiệu trưởng Phùng có nói, cây dương cầm này đã nhiều năm không có người chơi rồi mà?”

Tăng Nam Nam đứng bên cạnh gật đầu: “Đúng là ông ấy có nói như vậy...”

“Vậy thì đúng rồi, muốn lau chùi bên trong cây dương cầm này phải mời nhân viên chuyên nghiệp đến làm, nhân viên lao công bình thường của trường học chỉ có thể lau dọn ở phía bên ngoài, cho nên, nhất định gần đây có người đã điều chỉnh đồng thời thử diễn tấu trên cây dương cầm này.” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Hoắc Nhiễm sờ lên mặt ngoài của cây dương cầm, cậu ta đưa ra phán đoán của mình: “Có khi nào là một trong hai người gác cổng làm không? Bây giờ trên mạng đang rất thịnh hành trò cao thủ ẩn nấp trong dân gian đấy.”

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu: “Không phải bọn họ, tôi đã bảo lão Lâm nhờ Hiệu trưởng Phùng gửi hồ sơ về hai người

bảo vệ kia tới, trong đó không nói bọn họ biết đánh đàn dương cầm.”

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn chiếc camera giám sát ở một góc xa của đại sảnh, cậu hỏi: “Chỗ đó có ghi lại được gì không?”

Đoàn Phong rút di động ra, nói: “Lão Lâm đã gửi video cho tôi rồi, tiếc là chất lượng quá kém, lại không có âm thanh... nên không nhìn ra được có phải cây đàn dương cầm tự diễn tấu hay không.”

Viên Mục Dã xem qua video rồi nói: “Chất lượng hình ảnh đúng là quá kém, hay là chúng ta đi ra ngoài trước đã, vì cho dù đối phương là thứ gì thì cũng sẽ không đến đánh đàn lúc chúng ta đang quay lại xem thế này.”

Đoàn Phong cũng gật đầu: “Ừm đi thôi, chúng ta ra ngoài chờ đã...”

Căn cứ vào thời gian mà Hiệu trưởng Phùng hỏi được từ Lữ Vạn Sơn, thì tiếng đàn dương cầm sẽ xuất hiện vào khoảng mười một giờ, cho nên bây giờ bọn họ phải kiên nhẫn chờ đợi, đến lúc đó sẽ biết được cây đàn dương cầm cổ này làm thế nào mà phát ra tiếng.

Sau đó bọn họ ra khỏi tòa nhà thí nghiệm và trốn vào một lùm cây cạnh đó, chỉ khổ Trương Khai và Đại Quân, hai người bọn họ làm mờ mắt cho không biết bao nhiêu muỗi...

Ngay lúc Viên Mục Dã nhìn thấy họ bị muỗi cắn đến thê thảm, đang định bảo hai người lên xe chờ trước thì cửa kính của tòa nhà thí nghiệm đột nhiên mở ra!

Trương Khai giật mình: “Vừa rồi không phải tôi bị hoa mắt chứ? Cửa kính không phải là tự mở ra chứ?”

Đại Quân bịt mồm cậu ta lại: “Nói bé thôi, cậu không hoa mắt, tất cả chúng tôi đều nhìn thấy!”

Ngay sau đó tiếng đàn du dương truyền ra từ sảnh tòa nhà thí nghiệm, Đoàn Phong nghiêm túc nói với mọi người: “Chúng ta chia ra bao bọc xung quanh, đừng để hắn có cơ hội trốn thoát!”

Sau đó, Đại Quân và Trương Khai trèo từ cửa sổ tòa nhà thí nghiệm vào trong, còn Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam thì

phụ trách giữ cửa... Khi Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi đến cạnh cây đàn dương cầm thì thực sự nhìn thấy từng phím đàn đang tự mình nhảy lên, hai người nhẹ nhàng di chuyển đến sát cây dương cầm.

Mà lúc này Đại Quân và Trương Khai cũng đi đến từ hướng ngược lại, mọi người bực tức nhìn nhau như sủi cỏ, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì rất nhanh thôi họ sẽ biết được rốt cuộc là thứ gì đã đánh cây đàn dương cầm này.

Có lẽ đối phương đánh đàn quá tập trung, đến mức bốn người họ đã đến sát bên cạnh rồi mà vẫn không hề dừng lại, đến tận khi Trương Khai đột ngột nhào về phía trước ôm lấy mặt ghế đánh đàn, tiếng đàn mới bị cắt đứt!

“Móa, thứ này có thực thể!” Trương Khai hét to, giống như bắt được thứ gì đó không thể nhìn thấy!

Nhưng mọi người vừa định lao vào giúp thì đã thấy Trương Khai bị một sức mạnh vô hình đẩy mạnh ra, khiến cậu ta lao đảo lùi về sau hai bước!

Lúc này Đoàn Phong đứng cách Viên Mục Dã không đến hai mét, anh ta có thể cảm nhận được rõ ràng có thứ gì đó chạy vụt qua mình, nên quay lại hét to với Viên Mục Dã: “Viên, có thứ gì đó vừa chạy qua, nhanh bắt hẩn lại!”

Viên Mục Dã cũng muốn bắt đối phương, nhưng cậu không những không nhìn thấy gì mà còn không hề cảm nhận được sự tồn tại của đối phương!

Trong lúc Viên Mục Dã vẫn đang ngây ra thì đột nhiên cậu cảm thấy mình bị một ngoại lực va đập vào, cơ thể không tự chủ được mà nghiêng sang một bên, rõ ràng có thứ gì đó đâm vào cậu! Thế là cậu theo bản năng đưa tay ra vỗ vào không khí, “xoạt xoạt”, trong tay cậu xuất hiện một mảnh áo...

Ngay sau đó cửa kính của tòa nhà thí nghiệm bị đẩy ra, Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam đứng ở cửa như bị ngớ ngẩn vỗ vào không khí mấy lần nhưng không bắt được thứ gì.

Chương 588: Côn trùng tinh

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn mảnh vải trong tay, hóa ra là phần đai ở cổ tay áo trên áo khoác của nam giới... Mọi người nhanh chóng xúm lại quan sát cẩn thận, tất cả đều rất ngạc nhiên.

Trương Khai ngạc nhiên nói: “Không ngờ tên này không những có thực thể, mà còn là một kẻ thích mặc áo khoác giữa mùa hè.”

Đại Quân nhìn cái đai tay áo khoác kia: “Tên này... cũng hay quá nhỉ? Mặc dù hắt trong suốt, nhưng quần áo trên người sau khi rời khỏi hắt sẽ trở lại bình thường!”

Nghe Đại Quân nói vậy, suy nghĩ của Viên Mục Dã nhanh chóng quay trở về thời gian cậu còn ở nước M. Loại cảm giác này rất quen thuộc, nhưng cậu không xác định được tên này có phải người mình đang nghĩ đến hay không.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã thất thần nhìn cái đai tay áo kia, thì nhẹ nhàng hỏi: “Cậu nghĩ đến chuyện gì à?”

Viên Mục Dã nói: “Anh nghĩ chuyện này có liên quan đến hắt không?”

Đoàn Phong không hiểu: “Hắt? Hắt nào?”

“Lệ Thần.” Giọng Viên Mục Dã trầm xuống.

Đoàn Phong nhanh chóng tìm kiếm trong đầu thông tin về cái tên nghe quen quen này, sau đó vỗ đầu, nói: “A, cậu không nói thì tôi cũng quên chuyện của con côn trùng tinh kia! Cậu cảm thấy thứ đang giả ma giả quỷ ở đây là hắt sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Hắt đến nước S là để né tránh bọn Thạch Lỗi, nhưng anh đừng quên ở đây hắt không có thân phận hợp pháp, cho nên không thể sống đường hoàng được. Nhưng hắt vẫn cần ăn cơm đi ngủ, bởi vậy hắt đã lợi dụng đặc điểm mình có thể ẩn thân để tạm thời trốn nhờ ở trong trường học này.”

Đoàn Phong nhìn xung quanh: “Đúng thế thật, những nơi như thế này đúng là địa điểm ẩn nấp hoàn hảo... Cậu định thế nào?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ: “Mọi người ra ngoài trường chờ tôi trước đã, tôi sợ có người khác ở đây hẳn không tiện xuất hiện.”

Đoàn Phong hơi do dự một chút rồi nói: “Cũng được, vậy cậu cẩn thận đấy! Nếu có chuyện gì thì gọi điện ngay cho chúng tôi...”

Đợi đến khi Đoàn Phong đưa mọi người ra ngoài, Viên Mục Dã đi một mình vào trong tòa nhà thí nghiệm, bởi vì cậu cảm thấy cho dù đối phương có phải Lệ Thần hay không thì hẳn cũng sẽ không xuất hiện khi có những người khác ở đó.

Đẩy cánh cửa kính của tòa nhà thí nghiệm, Viên Mục Dã hét vào trong không trung: “Tôi biết cậu đang ở đây, bọn họ đã đi rồi, cậu ra đi.”

Nhưng Viên Mục Dã thấy xung quanh vẫn yên tĩnh, không hề có bất cứ ai đáp lại cậu, mà lúc này năm giác quan của cậu bị trơ cho nên không thể cảm nhận được bên cạnh mình có ai hay không...

“Lệ Thần! Tôi biết là cậu, đừng lẩn trốn nữa, ra đi!” Viên Mục Dã tiếp tục nói to.

Đúng lúc Viên Mục Dã cho rằng có thể Lệ Thần đã chạy ra khỏi tòa nhà rồi, định quay người ra ngoài tìm, thì đột nhiên cây đàn dương cầm cổ kia lại phát ra tiếng nhạc du dương...

Viên Mục Dã nghe thấy tiếng nhạc thì quay đầu lại và sững sờ ngay tại chỗ, cậu cho rằng mình sẽ lại nhìn thấy những phím đàn tự chuyển động, kết quả lại nhìn thấy một người trẻ tuổi đeo kính đang ngồi đánh một bản tình ca buồn.

Người thanh niên này đương nhiên không phải Lệ Thần, mà dường như hẳn không hề quan tâm đến sự xuất hiện của Viên Mục Dã, vẫn chìm đắm trong màn biểu diễn của mình. Đến tận khi cậu nhìn thấy những vệt đỏ thẫm trên chiếc sơ mi trắng, Viên Mục Dã mới ý thức được đây là từ trường tư duy của người nào đó còn sót lại ở đây.

Đáng tiếc đoạn ký ức này ít đến đáng thương, điều duy nhất có thể biết được là nhiều năm về trước đã từng có một người thanh niên trẻ tuổi chết trước cây đàn dương cầm này, mà trước khi chết anh ta vẫn quên mình diễn tấu khúc nhạc tình yêu kia.

“Viên Mục Dã? Viên Mục Dã tỉnh lại!” Một giọng nói dần trở nên rõ ràng.

Đến khi Viên Mục Dã lấy lại tinh thần thì nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đang không ngừng lắc lư trước mắt cậu, đây không phải chính là Lê Thần đã lâu không gặp sao?

“Quả nhiên là cậu!” Viên Mục Dã nói.

Lê Thần cười gượng: “Tôi tạm thời sống nhờ ở chỗ này, sao anh lại đến đây?”

Viên Mục Dã tức giận nói: “Cậu còn dám hỏi à? Cậu trộm đồ ăn của người ta, lại còn nửa đêm giả ma giả quỷ hù dọa người ta kia kìa?”

“Giả ma? Anh nói gì thế? Tôi đâu có rảnh rỗi đến vậy...” Lê Thần nói với vẻ oan ức.

Viên Mục Dã chỉ vào cây đàn dương cầm và hỏi: “Vậy đêm hôm khuya khoắt cậu đánh đàn làm gì?”

Lê Thần nhún vai: “Tôi thấy cây dương cầm này đã nhiều năm không được chỉnh âm, cho nên nhất thời ngứa nghề chỉnh lại cho chuẩn, sau đó tôi lại thấy trên cây đàn có bản nhạc, bèn nhân dịp ban đêm không có ai đến đàn thử.”

Viên Mục Dã bị hấn làm cho vừa tức vừa buồn cười: “Cậu không nhìn thấy có đội thi công vào trường sửa chữa à?”

Lê Thần như nhận ra, hấn nói: “Chẳng trách... bảo sao mấy ngày trước tôi thấy trên bãi tập có nhiều đồ đạc thế?”

Viên Mục Dã không biết tên này nói giả hay thật, đành bảo: “Cậu bớt giả ngu đi, không phải cậu còn ăn trộm đồ ăn của người ta đấy à?”

“Tôi tưởng đó là nhà ăn tạm thời của trường học?” Lê Thần nói chắc như đinh đóng cột.

Viên Mục Dã cũng không buồn tranh luận tiếp với hắn nữa, dù sao tư duy của người và côn trùng cũng khác nhau, bây giờ đã tìm được “ma” rồi, vấn đề là phải nghĩ cách làm thế nào tiễn “con ma” này đi.

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi hắn: “Tiếp theo cậu định thế nào? Cũng đâu thể cứ sống lén lút thế này mãi được!”

Lệ Thần nhún vai: “Chịu thôi, ở đây tôi không có thân phận hợp pháp, lúc đó lên cùng thuyền với anh chỉ vì muốn né tránh Thạch Lỗi và tổ chức của gã, căn bản tôi không nghĩ đến việc ở nơi này thì sẽ sống như thế nào. Mặc dù bây giờ tôi cũng không đến nỗi bị đói, nhưng chỉ có thể ở mỗi nơi một thời gian ngắn rồi lại chuyển đi.”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Có thể không đi à? Chắc chắn mỗi một chỗ cậu đã từng ở đều sẽ để lại một giai thoại về ma ám!”

Lệ Thần không nói gì, hắn cũng không biết nên làm gì tiếp theo, cuối cùng Viên Mục Dã đưa ra ý kiến nếu như hắn muốn về nước M, cậu sẽ nghĩ cách sắp xếp... Không ngờ Lệ Thần lại từ chối, nói thế nào cũng không muốn quay về.

“Vậy cậu muốn thế nào? Cũng đâu thể cứ trốn trong trường học giả ma dọa người khác mãi như thế này được?” Viên Mục Dã tức giận nói.

Ai ngờ, dường như Lệ Thần chỉ chờ cậu hỏi câu này, bèn vội vàng cười nói: “Thật ra còn một cách giải quyết khác, chỉ là không biết anh có đồng ý không?”

“Nói... Nếu như trong phạm vi năng lực của tôi, tôi có thể giúp cậu.” Viên Mục Dã lạnh lùng nói.

Lệ Thần cười: “Anh có thể tìm chỗ nào đó cho tôi tạm thời dung thân được không?”

Chương 589: Phi nhân loại

Mặt Viên Mục Dĩ biến sắc, vừa định bảo không được thì đã bị Lệ Thần chặn họng nói trước: “Chỉ cần một chỗ có thể yên tâm ngủ là được, còn lại tất cả chuyện ăn mặc đều không cần anh lo! Được không?”

Viên Mục Dĩ cảm thấy như mình đang bị lừa, nhưng lời nói giống như bát nước đã hết đi, cậu không thể thu hồi lại được... Cậu nghiêm túc nói: “Cậu đi cùng tôi cũng được, nhưng cậu nhất định phải gặp những người vừa vào đây cùng với tôi, bọn họ là bạn bè của tôi, chuyện của tôi và cậu không thể nào giấu giếm bọn họ.”

Lệ Thần rõ ràng hơi do dự, có lẽ trong lòng hắn vẫn luôn cảnh giác với con người, chỉ là có một chút tín nhiệm với Viên Mục Dĩ mà thôi...

Viên Mục Dĩ thấy hắn không tình nguyện thì nói thẳng: “Nếu cậu không đồng ý thì thôi, có điều chắc chắn cậu không thể ở đây được nữa.”

Lệ Thần nghe Viên Mục Dĩ nói vậy thì vội vàng tỏ vẻ nếu bọn họ đã là bạn của Viên Mục Dĩ thì đương nhiên cũng có thể tin tưởng, gặp một chút cũng không sao, có điều hắn không muốn có quá nhiều người biết về thân thể của mình.

Sau khi cân nhắc kỹ càng, Viên Mục Dĩ vẫn quyết định không nói thân phận thực sự của Lệ Thần cho người của số 54 biết, chỉ nói hắn là một người bạn cậu quen lúc ở bên nước M, bởi vì một số chuyện nên phải né tránh sự truy sát của tổ chức Thạch Lỗi mà trốn đến đây.

Mặc dù lý do này khá gượng gạo, nhưng miễn cưỡng cũng có thể qua mặt được, còn về Đoàn Phong biết nội tình thì Viên Mục Dĩ sẽ âm thầm giải thích cho anh ta sau.

Khi Viên Mục Dĩ dẫn Lệ Thần đến trước mặt mọi người, ngoại trừ Đoàn Phong, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, bọn

họ không thể hiểu được vì sao người thanh niên trước mặt này có thể đi tới đi lui không có một chút dấu vết nào như thế.

Điểm này Lê Thần cũng không hề giấu giếm, hắn nói cho mọi người biết đây là thành quả nghiên cứu của cha mình khi còn sống, là một bộ thiết bị mô phỏng sinh vật mang theo người, chính vì có bộ thiết bị này... cho nên hắn mới dễ dàng tàng hình.

Thật ra cho dù Viên Mục Dã không nói, Đoàn Phong cũng biết đây là chuyện gì, anh ta quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Bây giờ đã làm rõ việc trường học không có ma, có điều tôi nên giải thích chuyện này với Hiệu trưởng Phùng như thế nào đây?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “Nếu ông ta đã tin vào việc có ma thì cứ để ông ta tiếp tục tin như thế đi, ngày mai tôi đi cùng anh đến gặp ông ta để hỏi thêm một số thông tin về lai lịch của cây đàn dương cầm kia là được.”

Đoàn Phong nhướn mày, thắc mắc: “Sao thế? Cây đàn dương cầm kia có vấn đề thật à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Cũng không hẳn, có điều tôi đã nhìn thấy từ trường tư duy trên cây đàn đó, nói cách khác, đúng là từng có người chết trên cây dương cầm đó...”

Trên đường quay về, Đoàn Phong để Lê Thần ngồi xe Trương Khai, Viên Mục Dã biết anh ta có ý khác nên cũng bảo với Lê Thần: “Cậu đi cùng họ làm quen một chút đi, sau này cậu muốn ở lại thì không tránh khỏi việc phải giao tiếp với họ.”

Có lẽ mấy người kia quá hứng thú với việc Lê Thần có thể tàng hình, nên tất cả đều chen vào trong xe Trương Khai, cuối cùng chỉ còn Viên Mục Dã ngồi trên xe Đoàn Phong.

“Nói xem nào, rốt cuộc là có chuyện gì? Hắn chính là con côn trùng tinh kia à?” Viên Mục Dã vừa vào xe, Đoàn Phong đã hỏi ngay.

Viên Mục Dã cười nói: “Phải, chính là cậu ta... Bây giờ cậu ta cũng không có chỗ nào để đi, lại không chịu về nước M, tôi không thể làm gì khác hơn là đành tạm thời cho cậu ta ở nhờ một thời gian, dù sao cũng tốt hơn để cậu ta chạy loạn bên ngoài!”

Không ngờ Đoàn Phong lại dùng vẻ mặt gian ác nói: “Hay là chúng ta bán hấn cho lão Lâm đi! Anh ta nhất định sẽ rất vui về đem con côn trùng tinh này làm thành tiêu bản!”

Viên Mục Dã cạ lời: “Anh có thể nghiêm túc một chút được không!”

“Sao lại không nghiêm túc, cậu chưa từng nghe câu không cùng giống loài nhất định có suy nghĩ khác à? Hấn là một con côn trùng tinh cả ngày chỉ biết giả mạo con người, nhớ đâu đến ngày nào đó nảy sinh suy nghĩ chiếm đoạt, lại muốn xâm lược Trái đất thì làm thế nào?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Cậu ta không làm thế đâu, bởi vì cậu ta là dị loại trong loài của mình, hơn nữa tôi cảm thấy nguyên nhân chính cậu ta không muốn về nước là vì muốn cách thứ dưới lòng đất kia càng xa càng tốt...”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Không phải cậu định để hấn ở nhà mình đấy chứ?”

“Không được sao? Cũng đâu thể để cậu ta vào ở trong số 54 được?” Viên Mục Dã bắt đầu nói.

“Vậy thì không được, nhớ ngày nào đó hấn muốn cướp cơ thể của cậu thì sao?” Đoàn Phong phản đối.

Thật ra Viên Mục Dã cũng biết lời Đoàn Phong nói không phải không có đạo lý, dù sao loại côn trùng kia đúng là đã từng muốn xâm lược Trái đất. Thế nhưng trong những lần tiếp xúc ở nước M, Lê Thần chưa từng có một chút ác ý nào với Viên Mục Dã, thậm chí còn từng giúp đỡ cậu... Cho nên Viên Mục Dã cho rằng giữa bọn họ vẫn có sự tin tưởng nhất định.

Giống như vừa rồi, khi Lê Thần chọn việc xuất hiện trước mặt người của số 54, thật ra cũng là một sự tin tưởng đối với Viên Mục Dã, cũng là vì tin tưởng cậu, cho nên mới tin tưởng bạn bè của cậu.

Nghĩ như vậy, Viên Mục Dã thở dài: “Cậu ta đã chọn tin tưởng tôi, nên tôi cũng sẽ tin tưởng cậu ta. Hơn nữa, theo như anh nói, cậu ta không phải là con người, đặt cậu ta ở trong tầm mắt, nắm rõ nhất cử nhất động của cậu ta... dù sao cũng tốt hơn là cứ để cậu ta chạy loạn khắp nơi!”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã đã quyết cũng không phản đối nữa, chỉ dặn cậu: “Dù sao tôi vẫn giữ nguyên ý kiến của mình, cậu vẫn phải đề phòng hấn.”

Lúc đầu Viên Mục Dã cho rằng kế hoạch đã ổn thỏa, nhưng không ngờ khi cậu đưa Lệ Thần về nhà, Kim Bảo lại tỏ ý đối địch với người khách xa lạ này. Mặc dù Lệ Thần có thể giấu giếm đi lại dưới con mắt của con người, nhưng lại không thoát khỏi mũi của Kim Bảo...

Khả năng này chính là bản năng của động vật, đối với những sinh vật mình không hiểu rõ sẽ có một loại cảm giác bài xích tự nhiên... Còn Lệ Thần, mặc dù bề ngoài vô cùng giống con người, nhưng hấn và con người thực sự vẫn có nhiều điểm khác biệt.”

“Phải làm thế nào bây giờ? Hình như con chó này không thích tôi thì phải.” Lệ Thần thất vọng nói.

Viên Mục Dã cười: “Cậu bỏ chữ hình như đi được không? Rõ ràng là nó không thích cậu mà?”

“Vậy tôi nên làm thế nào? Có phải tôi nên mua ít đồ ăn lấy lòng nó không?” Lệ Thần nghiêm túc hỏi.

Viên Mục Dã nghi ngờ nhìn Lệ Thần, không biết suy nghĩ này của hấn là suy nghĩ thật sự của riêng hấn... hay đây chỉ là hành vi bắt chước những suy nghĩ nên có của con người thôi?

Lệ Thần thấy Viên Mục Dã nhìn mình chằm chằm, thì vội sờ lên mặt: “Sao thế? Trên mặt tôi có vết bầm à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Cậu khiến tôi cảm thấy cậu khác với trước đây...”

Lệ Thần nói: “Trước kia tất cả các hành vi của tôi đều là bắt chước Lệ Thần. Nhưng sau khi đến đây, không ai ở đây biết Lệ Thần cả, hơn nữa tôi vẫn luôn ở trong trạng thái tàng hình, cũng không cần phải giao tiếp với ai, cho nên không cần phải cố gắng bắt chước Lệ Thần nữa.”

Chương 590: Ở chung

Viên Mục Dã gật đầu: “Như vậy cũng tốt, cậu nhớ kỹ, nếu như cậu muốn sống càng giống người bình thường... thì không cần bất chước hoặc đóng vai ai đó, cứ làm chính mình là được.”

Không ngờ Lệ Thần lại tỏ vẻ hoang mang: “Anh muốn tôi biến về như lúc trước sao?”

Viên Mục Dã biết là hắn không hiểu ý mình, bèn kiên nhẫn giải thích: “Không phải là biến về chân thân của cậu, mà là có một tính cách riêng... giống con người.”

Sau khi Lệ Thần nghe Viên Mục Dã nói xong thì ngồi một mình trong phòng khách suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Viên Mục Dã không kiên nhẫn nổi nữa bèn cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn, cậu nói: “Thôi đừng nghĩ nữa, tôi đưa cậu đi xem phòng! Chỗ này có không ít phòng trống, nhưng bình thường tôi chỉ dùng có hai phòng... Cậu ở phòng phía Bắc này đi, vừa này tôi đã dọn dẹp cho cậu rồi.”

Lệ Thần chất phác gật đầu: “Được, cảm ơn.”

Sau đó Viên Mục Dã lại đưa mấy bộ quần áo sạch của mình cho hắn: “Cậu đi tắm đi! Mấy bộ này cho cậu dùng tạm trước...”

Sau khi Lệ Thần nhận quần áo của Viên Mục Dã vẫn theo thói quen nói cảm ơn, điều này không khỏi khiến Viên Mục Dã hoài nghi có phải Lệ Thần đã bị khôi phục lại cài đặt ban đầu hay không? Đúng là không còn thấy chút bóng dáng nào của Lệ Thần nữa.

Đợi đến khi Lệ Thần tắm rửa xong đi ra ngoài, Viên Mục Dã phát hiện ngay cả khi hắn đi tắm cũng không tháo thiết bị tàng hình kia ra, cậu tò mò hỏi: “Thứ này lúc tắm rửa cũng không cần tháo ra à?”

Lệ Thần đến gần Viên Mục Dã và giơ tay trái lên trước mặt cậu, Viên Mục Dã nhìn kỹ, phát hiện ra chiếc vòng màu đen

này như đâm sâu vào trong thịt!

Lệ Thần thấy Viên Mục Dã ngạc nhiên thì vừa cười vừa giải thích: “Trong ký ức của Lệ Thần thì lần đầu tiên đeo thứ này vào rất đau, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể tùy tiện tháo xuống...”

Viên Mục Dã không ngờ thứ này một khi đeo vào lại không tháo ra được nữa, xem ra mọi thứ đều phải trả giá, không hề đơn giản như vẻ bề ngoài... Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cũng hoang mang hỏi: “Cứ đâm thẳng vào trong thịt như vậy mà không đau sao?”

Lệ Thần lắc đầu: “Không có vấn đề gì, đeo lâu rồi thì nó như trở thành một phần cơ thể, chỉ cần không cố gắng tháo ra là được...”

Bởi vì sự xuất hiện của Lệ Thần nên Kim Bảo luôn ở trong trạng thái căng thẳng, thậm chí còn không muốn ngủ trong cái ổ chó của mình, cả đêm đều nằm trước cửa phòng Viên Mục Dã, không còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành để nó vào ngủ cùng mình.

Nhưng cứ mãi thế này cũng không được, thế là sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã để Lệ Thần cầm một hộp đồ ăn thử lấy lòng Kim Bảo xem sao, nhưng hiệu quả vô cùng nhỏ, con chó này vừa ăn vừa cảnh giác nhìn chằm chằm Lệ Thần...

Viên Mục Dã cân nhắc đến thái độ của Kim Bảo với Lệ Thần, cuối cùng quyết định đưa nó đến số 54 cùng mình, nhớ đâu sau khi cậu đi hai đứa kia lại đánh nhau thì phiền phức to.

Trước khi đi, Viên Mục Dã đưa một chiếc chìa khóa cho Lệ Thần: “Cậu giữ lấy cái này, ra vào cho tiện...”

Lệ Thần nhìn chiếc chìa khóa, định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn chỉ khách sáo nói “Cảm ơn”.

Khi Viên Mục Dã dẫn theo Kim Bảo đến số 54 thì gặp Đoàn Phong đang chuẩn bị đi gặp Hiệu trưởng Phùng, cậu bèn giao Kim Bảo cho đầu bếp Lưu rồi đi cùng Đoàn Phong.

Gặp Hiệu trưởng Phùng, Viên Mục Dã mở lời trước: “Hiệu trưởng Phùng, không biết quý trường có được cây dương cầm cổ kia từ đâu?”

Hiệu trưởng Phùng bị hỏi câu này thì sửng người, thắc mắc: “Sao thế? Thật sự là cây dương cầm kia có vấn đề sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng là có chút vấn đề, có điều không nghiêm trọng, chúng tôi đã xử lý rồi cho nên mới muốn trao đổi với ông để tìm hiểu thêm thông tin về xuất xứ của cây dương cầm cổ kia...”

Hiệu trưởng Phùng nói: “Cây dương cầm này đã có từ lâu, từ khi xây trường đã có một vị chủ tịch họ Lưu lấy danh nghĩa cá nhân quyên tặng cho trường học, có điều vị chủ tịch họ Lưu này đã qua đời nhiều năm cho nên tôi cũng chỉ biết đến thế... Nếu cây dương cầm có vấn đề, phải chăng chỉ cần đưa nó đi thì sẽ không sao?”

Viên Mục Dã vội vàng lắc đầu: “Không cần làm như vậy, ông chỉ cần mời người chỉnh âm chuyên nghiệp đến chỉnh lại âm thanh và thường xuyên bảo dưỡng là được, sau này sẽ không xuất hiện chuyện như vậy nữa.”

Mặc dù Hiệu trưởng Phùng vẫn bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng vẫn làm theo những điều Viên Mục Dã nói. Dù sao việc này cũng không khó, so với việc trường học có thể khai giảng thuận lợi thì không có gì phức tạp cả.

Trên đường về, Đoàn Phong yên tâm hỏi Viên Mục Dã: “Đêm qua con côn trùng tinh kia có điếm dị thường gì không?”

Viên Mục Dã lắc đầu cười nói: “Không có, tất cả đều bình thường...”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ: “Cứ để hấn ở trong nhà cậu mãi như thế cũng không ổn, phải nghĩ cách cho hấn một thân phận mới được.”

Viên Mục Dã giật mình: “Chuyện này khó đấy?”

Đoàn Phong cười gian: “Cậu nhớ kỹ, khó đến mức nào cũng sẽ có cách, chỉ là cậu có muốn hay không thôi... Nếu không thì thân phận của tôi ở đâu ra mà có chứ?”

Dù sao trước đây Viên Mục Dã cũng là cảnh sát cho nên có một loại phản ứng bài xích tự nhiên đối với chuyện làm trái luật, bởi vậy trong lòng cậu không muốn làm theo cách này, cũng không muốn đồng ý với đề nghị của Đoàn Phong.

Buổi tối về nhà, Lê Thần không ở nhà, điều này khiến Viên Mục Dã cảm thấy khá lo lắng, tên này thực sự hành tung bất định, có trời mới biết thời gian hắn ở ngoài đã làm những chuyện gì?

Lúc này Kim Bảo rên rỉ đòi ăn cơm, Viên Mục Dã bèn đi đến tủ lạnh lấy đồ hộp cho nó, kết quả khi mở tủ ra lại ngẩn người, tủ đồ ăn của Kim Bảo đã được chất đầy...

Người đầu tiên Viên Mục Dã nghĩ đến là Diệp Dĩ Ngụy, nhưng cậu nhớ ra ngay những thứ này không thể do anh ta mua... Bởi vì Diệp Dĩ Ngụy bị ám ảnh cưỡng chế nhẹ, nên sẽ không nhét ngăn tủ thành thế này.

Sau đó Viên Mục Dã phát hiện trong tủ lạnh cũng chất đầy rau tươi, hoa quả và thịt mới, cậu nhìn qua giá cả mới thấy đây đơn thuần là chọn loại đắt chứ không chọn theo thứ cần.

Trong lúc Viên Mục Dã còn đang ngẩn người nhìn cái tủ lạnh thì có tiếng mở cửa ngoài sân, Viên Mục Dã nhìn qua cửa sổ thấy Lê Thần đang đi vào... Kim Bảo vẫn đầy sự đề phòng với hắn, thấy Lê Thần đi vào thì lập tức lùi lùi về phía phòng Viên Mục Dã.

“Chào buổi tối!” Sau khi vào nhà Lê Thần cười chào hỏi Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã chỉ vào đồng hồ trong tủ lạnh: “Đây đều là do cậu mua à? Không phải cậu đã trả lại hết chỗ tiền kia rồi sao?”

Chương 591: Hồ sâu lộ diện

Không ngờ Lê Thần lại bình tĩnh nói: “Những thứ này không dùng tiền để mua...”

Viên Mục Dã hiểu ngay, cậu thở dài, nói: “Cậu có biết hành vi này ở thế giới loài người gọi là gì không?”

“Trộm cắp.” Lê Thần đáp ngay.

Viên Mục Dã tức giận: “Cậu biết hành vi này là ăn cắp mà còn làm?”

Không ngờ Lê Thần lại rất đồng ý nói: “Bởi vì tôi sẽ không bao giờ bị bắt lại.”

Viên Mục Dã bó tay rồi, lúc này cậu mới ý thức được Đoàn Phong nói chuẩn đến thế nào, đúng là tần số tư duy của tên này không giống con người, tuyệt đối không thể để hắn làm mọi việc theo bản năng được. Xem ra trước đó cậu đã chỉ sai đường rồi, nên đành phải nhẫn nại giảng giải: “Trước đó tôi đã nói với cậu là hy vọng cậu có thể trở thành một người có cá tính riêng, nhưng điều này không biểu thị cho việc cậu muốn làm gì thì làm...”

“Vì sao không thể làm như vậy chứ?” Lê Thần không hiểu.

Viên Mục Dã bị sự ngây thơ đơn giản này của Lê Thần chọc cho vừa tức vừa buồn cười, có cảm giác giống như đang dạy Kim Bảo vậy: “Cậu không được ăn trộm, như vậy là không đúng!”

Cuối cùng Viên Mục Dã vẫn nén cơn giận muốn đánh người trong lòng, kiên nhẫn nói: “Bởi vì làm một người bình thường, có một số chuyện không được làm trái với pháp luật, đây là nguyên tắc làm người cơ bản. Cậu phải nhớ kỹ, cậu muốn làm một người bình thường chứ không phải một người thích làm gì thì làm... Trước đây ở nước M, khi là Tùy Quang Nam cậu cũng thích ăn trộm sao?”

Lệ Thần lắc đầu: “Đương nhiên không được, nhưng anh nói đó là tôi đang bắt chước hấn ta, không phải ư?”

“Đây không phải là chuyện bắt chước bất cứ ai, đây là việc tuân thủ theo quy tắc của con người. Cho dù là Tùy Quang Nam hay Lệ Thần, bọn họ đều có cá tính riêng của bản thân, cá tính này thể hiện các đặc điểm qua tư tưởng và hành vi của bọn họ, nhưng không có nghĩa là bọn họ không tuân thủ theo quy tắc của con người.” Viên Mục Dã nghiêm túc nói.

Lệ Thần vẫn không hiểu nhìn Viên Mục Dã: “Ý anh là, không có ai không tuân thủ nguyên tắc sao?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi cẩn thận đáp: “Là đại đa số mọi người đều tuân theo quy tắc, nếu không thế giới sẽ lộn xộn. Đương nhiên cũng sẽ có người không tuân theo quy tắc, nhưng những người như vậy sẽ phải trả giá đắt... Chẳng lẽ cậu không biết con người đi ăn trộm sẽ bị trừng phạt sao?”

Lệ Thần dường như đã hiểu được ý của Viên Mục Dã, hấn gật đầu: “Điều này thì tôi biết, nhưng trước kia tôi không dám làm vì tôi biết sẽ bị bắt, nhưng bây giờ tôi sẽ không bao giờ bị bắt nên mới làm.”

“Có một số việc cho dù không ai biết cũng không được làm, nếu như cậu muốn trở thành một người bình thường... thì phải biết việc gì có thể làm việc gì không thể làm.” Viên Mục Dã nghiêm nghị nói.

Đêm hôm đó, Viên Mục Dã nói cho Lệ Thần biết làm một người bình thường là như thế nào, uốn nắn, nhắc đi nhắc lại, tỉ mỉ nói hết một lần cuối cùng cũng khiến hấn hiểu được thế nào là “Không hỏi mà lấy thì là trộm”.

Không ngờ sau đó Lệ Thần đưa ra một vấn đề vô cùng hiện thực, đó chính là hấn không có thu nhập thì làm thế nào giải quyết được vấn đề ăn mặc?

Viên Mục Dã nghĩ rồi bảo: “Bây giờ cậu ở chỗ tôi thì không cần phải lo vấn đề này, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết ổn thỏa.”

Lúc đầu Viên Mục Dã còn muốn nói chuyện với Lệ Thần về vấn đề ban ngày hấn chạy linh tinh khắp nơi, kết quả đúng lúc đó lại nhận được điện thoại của Đoàn Phong, bảo cậu lập tức ra ngoài, Trương Khai đã lái xe chờ sẵn ở cửa.

Viên Mục Dã không cần hỏi cũng biết là có chuyện khẩn cấp, vội dặn dò Lê Thần: “Bây giờ tôi có việc gấp phải ra ngoài, cậu có thể chăm sóc Kim Bảo giúp tôi được không?”

Viên Mục Dã đã tính nếu Lê Thần nói không được thì cậu sẽ đưa Kim Bảo đi rồi tính tiếp, không ngờ Lê Thần lại đồng ý: “Yên tâm đi, tôi sẽ không đánh nhau với nó đâu.”

Viên Mục Dã thấy Lê Thần nói chân thành như thế, lại nhìn Kim Bảo đã ngủ say thì dặn dò Lê Thần vài câu rồi vội vàng ra khỏi cửa. Cậu vừa đẩy cửa ra đã thấy có người bấm còi ô tô ở đầu ngõ, cậu ngẩng đầu lên, quả nhiên là chiếc Mazda màu xanh lam của Trương Khai.

Sau khi lên xe Viên Mục Dã hỏi thẳng vào vấn đề: “Muộn như này rồi còn có việc gì thế?”

Trương Khai vừa khởi động xe vừa kể: “Hai tiếng trước ở đoạn 325 trên đường cao tốc Bắc Lương bị sập, xuất hiện một cái hố có đường kính mười lăm mét, có bốn chiếc xe ô tô và một chiếc xe máy rơi xuống, sau đó nhân viên cứu hộ đến hiện trường cũng xảy ra chuyện, mới cứu được một người, đã đưa đến bệnh viện cấp cứu.”

Viên Mục Dã lo lắng nói: “Xảy ra chuyện gì? Cái hố đó lại sập lần nữa à?”

Trương Khai lắc đầu: “Không phải, từ tình trạng của nhân viên cứu hộ được đưa lên thì chắc là bị một sinh vật lạ nào đó tấn công...”

“Bị một sinh vật lạ tấn công?” Viên Mục Dã giật mình.

Trương Khai gật đầu: “Đúng vậy, theo tình hình báo lại thì còn rất nghiêm trọng, cho nên người phụ trách chỉ huy cấp cứu hiện trường không dám tùy tiện để người khác xuống, nhưng phía dưới vẫn còn người mắc kẹt nên đối phương đã liên hệ với chúng ta.”

Viên Mục Dã hỏi: “Bây giờ chúng ta đến thẳng đó à?”

“Ừm, nhóm đội trưởng Đoàn đã đến hiện trường rồi.” Trương Khai nói.

Đội đến khi Viên Mục Dã và Trương Khai cùng đến hiện trường, thì đoạn đường số 325 đã bị vây chặt như nêm cối. Xe

cảnh sát xếp thành một hàng trước và sau chặn xe đang lưu thông lại, quanh khu vực bị sụp đã được bao quanh bằng dải băng phân cách, người không phận sự không được đi vào.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy miệng hố có đường kính lên đến mười lăm mét kia, trong lòng cậu cũng bị chấn động. Theo lý thuyết bên dưới đoạn đường cao tốc này không thể tồn tại một lỗ hổng lớn như vậy được! Hơn nữa, mấy hôm nay khu vực này cũng không có mưa, cho nên không có khả năng là do bị mưa xói mòn...

Lúc này Đoàn Phong đứng gần đấy đã nhìn thấy Viên Mục Dã và Trương Khai, anh ta ra hiệu cho hai người đến đó. Đoàn Phong đang cầm bản vẽ đường ống bên dưới mặt đất cùng những người khác bàn bạc tìm cách đối phó.

Viên Mục Dã lại gần, hỏi: “Tình huống cụ thể thế nào?”

Đoàn Phong đưa cho cậu một đoạn dây thừng: “Đây là dây an toàn của một thành viên đội cứu hộ bị mất tích, cậu nhìn xem vết đứt này có phải có vấn đề không?”

Viên Mục Dã nhận lấy, nhìn kỹ thì thấy đầu sợi dây thừng có vết đứt dài ngắn khác nhau, cậu nhận định: “Cái này không giống như bị mài đứt hoặc bị cắt đứt...”

Đoàn Phong gật đầu: “Tôi cũng thấy vậy, vừa nãy tôi đã nhìn qua, cái hố này sâu chừng ba mươi mét, bên trong có rất nhiều đường ống phức tạp nhưng không đủ để cắt đứt dây an toàn của mọi người.”

Viên Mục Dã hỏi: “Người được cứu lên thế nào rồi? Đã tỉnh chưa?”

Chương 592: Xuống hố

Kết quả Đoàn Phong lại lắc đầu: “Tổ trưởng Dương, người phụ trách hiện trường cứu hộ vừa nhận được điện thoại của bệnh viện, nói người kia vừa đến bệnh viện đã tắt thở.”

“Bị thương nặng như vậy sao?” Viên Mục Dã ngạc nhiên.

Đoàn Phong thở dài: “Nghe tổ trưởng Dương nói, khi người kia được kéo lên thì nửa người dưới đã không còn nguyên vẹn.”

Viên Mục Dã đi đến bên cạnh rồi nhìn xuống hố, cậu như nghĩ đến điều gì đó, nói: “Rốt cuộc là thứ gì đã tấn công đội cứu hộ?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Có trời mới biết thứ gì đã cắn cậu ta thành như thế. Vừa nãy tôi đã thương lượng với tổ trưởng Dương, muốn chúng ta xuống đó tìm người thì nhất định phải mang theo vũ khí có tính sát thương, nếu không xuống đó chỉ đi chịu chết!”

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy có tiếng ồn ào bên ngoài khu vực cảnh giới, Viên Mục Dã quay lại nhìn thấy có mấy người cảm xúc kích động vây quanh một người đàn ông trung niên đeo kính nói gì đó...

Đến gần mới biết, hóa ra đó là người thân của những người bị rơi vào trong hố, bọn họ đang chất vấn tổ trưởng Dương phụ trách chỉ huy hiện trường là vì sao còn không xuống dưới cứu người? Tổ trưởng Dương này cũng là một người thành thật, không ngừng giải thích với họ là cần phải có chuyên gia xác định xem nguy hiểm như thế nào, không thể tùy tiện đi xuống được.

Nhưng những người thân đang nóng lòng này sao có thể nghe lọt những lời này, bọn họ càng nói càng kích động, nếu không có mấy nhân viên bên cạnh đi đến thì bọn họ đã ăn tươi nuốt sống tổ trưởng Dương đáng thương kia rồi.

Nhất thời bọn họ quần lấy nhau khiến hiện trường vốn đã hỗn loạn càng trở nên ầm ĩ, nhóm Viên Mục Dã cũng thấy khó chịu...

Cuối cùng Đoàn Phong quát to một tiếng: “Tất cả im lặng! Mọi người ở đó hung dữ làm loạn thì có thể giúp gì cho đội cứu hộ? Ai không muốn xuống đó cứu người! Nhưng người nhà các anh chị là mạng người, thể mạng của đội viên đội cứu hộ không phải mạng người à? Đội cứu hộ xuống đầu tiên còn chưa rõ sống chết thế nào! Người duy nhất đưa lên được thì vừa đến cổng bệnh viện đã tắt thở! Ai không phải cha sinh mẹ dưỡng? Có ai quan tâm đến suy nghĩ của người nhà những người đội viên kia bây giờ thế nào không?”

Những người thân kia lập tức ỉu xiu, trong đó có một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi ngồi bệt xuống đất khóc rống lên, cảnh tượng trông rất xót xa...

Thật ra ai cũng hiểu được tâm trạng của mọi người lúc này, nhưng mù quáng đi xuống cứu người chỉ khiến cho bi kịch càng tăng thêm. Có lẽ tổ trưởng Dương cũng bị khí thế của Đoàn Phong hù dọa, anh ta đứng ngây ở đó cũng không biết đến đỡ người phụ nữ trung niên đang khóc lóc kia đây.

Cuối cùng Viên Mục Dã đành đi đến đỡ người kia dậy và nói: “Đừng buồn quá, chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi, chúng ta chỉ có thể đối mặt với hiện thực, tích cực đối phó... Tôi hứa với chị, cho dù thế nào cũng sẽ tìm được người ra.”

Người phụ nữ kia như tím được cọng cỏ cứu mạng, vội tóm chặt lấy Viên Mục Dã rồi lấy ra một bức ảnh, nói: “Đây là ảnh chụp chồng và con trai tôi, cậu cầm đi... Cầu xin cậu giúp tôi cứu bọn họ, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không muốn sống nữa!”

Thật ra trong tay Đoàn Phong đã có ảnh chụp của những người bị rơi xuống hố, có điều Viên Mục Dã vẫn nhận bức ảnh của người phụ nữ kia, nhẹ giọng trấn an chị ta: “Chưa đến thời khắc cuối cùng chúng ta đừng từ bỏ hy vọng, được không?”

Sau khi vất vả khuyên nhủ gia quyến của những người kia lùi về khu vực an toàn, tổ trưởng Dương mới lau mồ hôi lạnh trên trán và nói với Đoàn Phong: “Phía trên đã phê chuẩn, mọi người có thể mang theo súng phun lửa xuống dưới!”

Đại Quân khó chịu lắm lắm: “Mang theo thứ đó xuống thì làm được cái gì? Còn phải vác theo một bình khí nữa! Anh không thể cho chúng tôi thứ gì thực tế hơn được à?”

Tổ trưởng Dương cũng áy náy: “Thời gian eo hẹp nhiệm vụ nặng nề, trong lúc nhất thời không thể điều phối được vũ khí gì có tính sát thương cả! Tôi đã xin phối hợp cứu viện với cảnh sát rồi, đang chờ họ phản hồi.”

Viên Mục Dã nhìn đồng hồ: “Cho dù bọn họ có đến cũng sẽ không đưa súng của họ cho chúng ta đâu, cứ tiếp tục chờ thế này chỉ tốn thời gian thôi... Chúng ta vẫn nên bàn bạc xem chút nữa xuống dưới sẽ đối phó như thế nào.”

Đoàn Phong gật đầu: “Nếu như dưới đó thực sự có tồn tại sinh vật có tính công kích mạnh... thì để họ đi xuống cùng chỉ thêm vướng víu, làm không tốt còn nổ súng bậy bạ lại gây thêm phiền phức.”

Sau đó mọi người cẩn thận quan sát bản thiết kế mạng lưới đường ống dưới đất, phát hiện về cơ bản cũng chẳng có tác dụng gì, bản thiết kế cũng không thể hiện rõ tình hình bên dưới cụ thể thế nào...

Sau khi liên tục cân nhắc, Đoàn Phong quyết định để một người xuống trước quan sát tình hình rồi tính tiếp. Ai cũng biết thân thủ của Đoàn Phong thế nào, cho dù gặp phải nguy hiểm thì cũng có thể thoát thân.

Nhưng Viên Mục Dã lại không muốn để Đoàn Phong mạo hiểm một mình, nếu thực sự gặp phải chuyện nguy hiểm thì ngay cả một người để phối hợp tác chiến cũng không có. Viên Mục Dã cũng muốn đi theo nhưng Đoàn Phong lại không đồng ý, nếu như hai người họ cùng bị kẹt ở dưới đó thì xong, coi như nghỉ cơm.

Kết quả đến cuối cùng bọn họ vẫn không đưa ra được kế hoạch ổn thỏa nhất, nhưng thời gian không chờ người, chậm một phút thì tỷ lệ sống của những người bên dưới sẽ giảm một phần... Cuối cùng vẫn là Đoàn Phong phải nhường bước, đồng ý mang theo Trương Khai xuống dưới kiểm tra tình hình.

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ, sở dĩ Đoàn Phong cố ý không cho cậu xuống bên dưới là vì hiện giờ năm giác quan

của cậu không được linh hoạt, anh ta lo lắng vào thời khắc nguy hiểm cận kề cậu sẽ không có được phản ứng nhanh nhạy như trước kia... Điều này ít nhiều khiến Viên Mục Dĩ cảm thấy khó chịu, nhưng bây giờ chính là như vậy, ngay bản thân cậu cũng không tự thuyết phục được mình, sao có thể thuyết phục được Đoàn Phong chứ?

Cuối cùng Viên Mục Dĩ chỉ có thể nhìn Đoàn Phong và Trương Khai từ từ xuống đến đáy hồ, đến tận khi bọn họ hoàn toàn biến mất trong bóng tối, từ đáy lòng Viên Mục Dĩ có cảm giác bất an mơ hồ...

Khi họ mới bắt đầu đi xuống, mặc dù bộ đàm có ít tạp âm nhưng vẫn thông suốt, nhưng càng về sau nghe càng không rõ, mỗi âm thanh truyền lên đều là tạp âm chói tai, không thể nghe được bọn họ nói gì.

Lúc này tổ trưởng Dương dẫn theo hai người đi về phía bọn họ, một trong hai người đó chưa đến gần đã vừa cười vừa nói với Viên Mục Dĩ: “Viên Mục Dĩ, đã lâu không gặp!”

Viên Mục Dĩ thoáng sửng sốt, nhất thời chưa nhận ra đối phương là ai, đến khi họ tới gần cậu mới nhận ra đó là đồng nghiệp mấy năm trước của mình. Cậu chủ động bắt tay đối phương: “Chấn Vũ, đã lâu không gặp!”

Đinh Chấn Vũ, năm nay hai mươi chín tuổi, đã từng làm cùng chỗ với Viên Mục Dĩ nửa năm, sau đó Viên Mục Dĩ bị các đội khác kéo tới kéo lui, nên hai người cũng ít gặp mặt. Không ngờ cảnh sát phụ trách vụ này lại là anh ta!

Đinh Chấn Vũ tỏ vẻ hâm mộ: “Đã sớm nghe nói cậu đến số 54 nhưng vẫn chưa có lúc nào gọi điện hỏi thăm được, không ngờ hôm nay lại gặp cậu ở đây!”

Chương 593: Gương mặt xa lạ

Lúc trước Viên Mục Dã cũng không quen thân với Đinh Chấn Vũ, mà việc cậu rời khỏi đội cảnh sát cũng không vể vang gì, cho nên trong lúc nhất thời cậu cũng không phân biệt được rốt cuộc Đinh Chấn Vũ nói những lời này là muốn biểu đạt điều gì...

Trái lại, người phụ trách đội cứu hộ cùng theo đến đây có cá tính ngay thẳng, anh ta lạnh giọng nói: “Xin chào, tôi là người phụ trách đội cứu hộ, Mạnh Thư Viễn. Nghe nói người của các anh đã đi xuống, họ có truyền về tình hình cụ thể ở phía dưới không?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Chào đội trưởng Mạnh, tôi là Viên Mục Dã. Hai đồng đội của tôi đã xuống dưới xem xét tình hình trước, nhưng sau khi họ xuống không lâu thì bộ đàm bị mất tín hiệu, chắc là bên dưới có gì đó làm nhiễu sóng.”

Mạnh Thư Viễn gật đầu, anh ta lấy ra một chiếc máy tính bảng và đưa cho Viên Mục Dã: “Đây là hình ảnh theo thời gian thực mà các đội viên của tôi truyền về trước khi mất tín hiệu, các anh xem thử trước đi...”

Đoạn video này rất ngắn, thời gian chưa đến hai phút, trên cơ bản chỉ quay được toàn bộ quá trình đội bọn họ xuống đến đáy hố, hơn nữa hình ảnh rung lắc rất nhiều, chỉ có thể nhìn thấy một ít ống dẫn và đường dây điện đứt đoạn trong quá trình leo xuống.

Viên Mục Dã nhìn thấy trong video có tia lửa điện nên quay đầu hỏi tổ trưởng Dương: “Đã cắt tất cả mạch điện ở bên dưới chưa?”

Tổ trưởng Dương trả lời rất chắc chắn: “Yên tâm đi, đã ngừng cả điện lẫn nước rồi.”

Ngay sau đó hình ảnh hơi ổn định một chút, chắc là đã tới đáy hồ, lúc này cậu nghe thấy một đội viên lớn tiếng nói: “Đó là thứ gì!”

Viên Mục Dã nghe giọng người nọ hơi sợ hãi, chắc đã nhìn thấy cảnh gì đó đáng sợ, tiếc là hình ảnh đến đây thì lóe lên rồi tắt phụt, cho nên không ai biết rốt cuộc sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi video chấm dứt, tất cả mọi người đều im lặng không nói gì, như thể đều đang tự hỏi rốt cuộc cậu đội viên kia đã nhìn thấy cái gì?

Lúc này Viên Mục Dã quay ra hỏi Mạnh Thư Viễn: “Đội trưởng Mạnh, làm sao các anh phát hiện đội viên đi xuống đó đã xảy ra chuyện?”

Mạnh Thư Viễn thở dài, đáp: “Trong tình huống bình thường, đội viên của tôi xuống hồ xong sẽ kéo dây an toàn hai cái, ra hiệu bọn họ đã đến đáy rồi, nhưng hình ảnh bị cắt đứt chưa bao lâu, bọn họ bắt đầu kéo dây an toàn một cách điên cuồng, ra hiệu người bên trên nhanh chóng kéo bọn họ lên, mà đồng thời chúng tôi ở bên trên cũng nghe thấy tiếng la hét từ dưới đáy hồ vọng lên. Mặc dù không nghe rõ lắm nhưng có thể nhận ra ngay lúc đó giọng của họ rất vội vàng. Nhưng khi chúng tôi kéo dây thừng thì lại phát hiện chỉ có một sợi dây an toàn có sức nặng, mấy sợi dây khác đều rất nhẹ. Những chuyện còn lại các anh đều biết rồi... Lúc Tiểu Chu bị kéo lên thật sự quá thảm, tôi làm trong ngành bao năm nay mà chưa từng gặp phải tình huống như thế này bao giờ.”

Viên Mục Dã vỗ vai Mạnh Thư Viễn, cậu an ủi: “Tôi có thể hiểu tâm trạng của anh... Trừ Tiểu Chu ra, các anh còn mấy người xuống đó nữa?”

Mạnh Thư Viễn đáp bằng giọng nặng nề: “Chúng tôi đưa một tổ năm người xuống, ngoài Chu Phong đã gặp nạn ra, còn có Lý Gia Trạch, Trương Vĩ, Trần Cường và Lý Nham... Những cậu nhóc đó đều do một tay tôi huấn luyện dạy dỗ, là tôi đã quá qua loa, tôi rất sợ không thể giải thích với người nhà của bọn họ.”

Viên Mục Dã chưa bao giờ là người lạc quan một cách mù quáng. Thật ra, nhìn vào tình trạng của Chu Phong thì chỉ e

bốn người còn lại cũng lạnh ít dữ nhiều, thậm chí ngay cả tình hình của những người dân bị ngã xuống trước đó cũng hoàn toàn không lạc quan.

Tuy nhiên giống như những gì cậu đã nói với bà chị vừa nãy, chưa đến bước cuối cùng thì chưa thể từ bỏ hy vọng. Lỡ đâu dưới đáy hồ thật sự còn người sống sót, vậy thì đám người đó chính là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã liếc nhìn đồng hồ, Đoàn Phong và Trương Khai đi xuống đã được hai mươi phút, nhưng phía dưới vẫn không có một chút động tĩnh nào. Điều này không khỏi khiến lòng Viên Mục Dã càng ngày càng lo lắng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Đoàn Phong và Trương Khai vẫn không có dấu hiệu đi lên. Giữa chừng, Viên Mục Dã từng định kéo thử dây an toàn nhưng tất cả đều nhẹ bẫng, rõ ràng hai người không hề ở đầu kia dây thừng.

Mặc dù Viên Mục Dã biết rõ bản lĩnh của Đoàn Phong như lòng bàn tay, nhưng cậu lại hoàn toàn không biết gì về tình hình bên dưới, ngộ nhỡ mình và Đoàn Phong đều tự tin quá mức thì sao... Ai ngờ đúng lúc Viên Mục Dã đang ngẩn người nhìn chằm chằm đáy hồ đen đúa, cậu lại thấy có tia lửa chớp lóe phía dưới. Trái tim Viên Mục Dã lập tức giật thót, ắt hẳn là Trương Khai đang dùng súng phun lửa!

Cùng lúc đó, một sợi dây an toàn treo ở miệng hồ có phản ứng, Đại Quân và Hoắc Nhiễm kéo thử thì cảm thấy có sức nặng, hai người bọn họ nhanh tay liều mạng kéo lên trên... Thấy thế, Viên Mục Dã vội vàng đi xem sợi dây thừng khác, kết quả kéo thử thấy bên dưới không hề có lực cản.

Trong lúc nhất thời, tim Viên Mục Dã lạnh buốt. Cậu biết chắc chắn đã có một người xảy ra chuyện, vì thế cậu lập tức xoay người qua giúp Đại Quân và những người khác cùng nhau kéo. Kết quả khi bọn họ kéo dây thừng lên lại thấy là một gương mặt xa lạ đang hôn mê bất tỉnh!!

Mạnh Thư Viễn đỡ lấy người nọ bằng một tay và gọi: “Trương Vĩ! Cậu tỉnh lại đi! Trương Vĩ!!”

Toàn thân Trương Vĩ đầy máu, trên mặt, trên tay, chẳng có chỗ da nào hở ra bên ngoài là lạnh lặn. Tổ trưởng Dương vội la lớn

với nhân viên y tế bên ngoài hàng rào ngăn cách hiện trường:
“Bác sĩ đâu, mau tới đây!”

Trương Vĩ nhanh chóng được đưa lên xe cấp cứu, có điều xem tình huống thì vết thương của cậu ta không nặng lắm, chắc là có thể sống sót. Lúc này Viên Mục Dã chạy ngay về miệng hố nhìn xuống lần nữa, đáng tiếc bên dưới vẫn tối om chẳng thấy cái gì. Như vậy ánh lửa vừa rồi là do Đoàn Phong và Trương Khai phun ra với thứ gì đó khi đưa Trương Vĩ lên trên.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn la to xuống dưới đáy hố: “Đội trưởng Đoàn! Trương Khai!”

Đáng tiếc trừ tiếng vọng của mình ra, chẳng có âm thanh nào đáp lại cậu... Nghĩ mãi, cuối cùng Viên Mục Dã vẫn quyết định không đợi nữa, mùi vị không biết gì cả thế này thực sự quá giày vò!

Cậu quay đầu nói với những người còn lại: “Tôi và anh Đại Quân đi xuống tiếp ứng cho nhóm Đoàn Phong, Nam Nam và Hoắc Nhiễm ở trên hỗ trợ!”

Hoắc Nhiễm sốt ruột kêu lên: “Không... Em cũng muốn đi xuống tìm đội trưởng Đoàn và Trương Khai!”

Viên Mục Dã sầm mặt xuống: “Tình hình bên dưới không rõ ràng, nếu lỡ chúng tôi cũng gặp chuyện ngoài ý muốn thì cậu còn phải chịu trách nhiệm liên hệ với lão Lâm nữa đấy!”

Hoắc Nhiễm vừa định nói gì đó lại bị Tăng Nam Nam ngắt lời: “Anh dẫn anh Đại Quân xuống thì chẳng bằng dẫn tôi theo.”

Đại Quân buồn cười hỏi: “Này nhóc Tăng, em xem thương anh Đại Quân của em thế à!”

Tăng Nam Nam thở dài, nói: “Tình hình bên dưới rất phức tạp, vừa rồi anh cũng xem video rồi. Anh chắc chắn không linh hoạt bằng em đâu, đừng giành với em. Anh và Hoắc Nhiễm ở lại bên trên, nếu thật sự có chuyện gì thì anh còn có thể đưa ra quyết định.”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy Tăng Nam Nam nói rất có lý, cậu gật đầu: “Được, vậy Nam Nam đi xuống với tôi! Hai người ở lại bên trên hỗ trợ...”

Ai ngờ lúc này Mạnh Thư Viễn lại giữ chặt lấy Viên Mục Dã:
“Tôi cùng xuống với các anh...”

Chương 594: Mùi lạ dưới đáy hố

Viên Mục Dã thấy ánh mắt của Mạnh Thư Viễn kiên định, biết giờ mình có nói gì thì anh ta cũng vẫn muốn đi xuống, vì vậy cậu gật đầu, đáp: “Được...”

Đinh Chấn Vũ thấy Viên Mục Dã và Mạnh Thư Viễn đều muốn xuống nên quay đầu gọi bốn đồng đội tới muốn cùng xuống theo. Kết quả Viên Mục Dã chưa kịp mở miệng, Mạnh Thư Viễn đã lạnh giọng bảo: “Các cậu không thể xuống!”

Đinh Chấn Vũ bị anh ta quát thì sắc mặt hơi khó coi, thấy thế Viên Mục Dã vội vàng giải thích: “Chúng ra chưa biết tình hình dưới hố, càng nhiều người xuống càng không an toàn. Chấn Vũ, cậu ở lại bên trên với hai đồng đội của tôi, có một số việc còn cần dựa vào sự hỗ trợ phối hợp của cậu mà.”

Nghe xong, sắc mặt Đinh Chấn Vũ mới dịu đi một ít. Anh ta liếc nhìn Viên Mục Dã, có vẻ đang do dự cái gì đó, cuối cùng như đã hạ quyết tâm rất lớn, anh ta nói với mấy đồng nghiệp phía sau: “Mấy người các cậu tháo hết băng đạn trong súng ra!”

Mấy cảnh sát kia nghe xong đều ngơ ngác, Đinh Chấn Vũ bèn hét lớn lên: “Điếc hết cả rồi à?”

Những đồng đội kia vội vội vàng vàng rút súng ra và bắt đầu tháo băng đạn. Viên Mục Dã giữ chặt anh ta, hỏi: “Cậu muốn làm gì thế?!”

Đinh Chấn Vũ thở dài: “Tôi chỉ có thể đưa súng của mình cho các cậu mượn, mấy đứa này đều chưa vào làm bao lâu, bị xử phạt sẽ có ảnh hưởng khá lớn...”

Viên Mục Dã biết rõ làm như thế này là vi phạm nghiêm trọng kỷ luật cảnh sát, kết quả xấu nhất có thể sẽ bị cởi bỏ bộ đồng

phục này. Cho nên khi cậu nhìn thấy Đinh Chấn Vũ, cậu không hề có ý định nhắc đến chuyện súng ống với họ.

Lúc này mấy cậu cảnh sát đã tháo hết băng đạn của mình ra, giao cho Đinh Chấn Vũ, sau đó anh ta gỡ toàn bộ bao đựng súng bên hông xuống và giao tất cả mọi thứ cho Viên Mục Dã: “Cầm đi, tôi chỉ có thể giúp cậu được chừng này thôi...”

Viên Mục Dã nhận súng lục, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì, cuối cùng cậu cố gượng nói một câu: “Cảm ơn!”

Bởi vì thân hình Tăng Nam Nam nhỏ nhắn nên Viên Mục Dã giao khẩu súng cho cô ấy, bản thân cậu chọn đeo súng phun lửa đi xuống. Cậu biết tầm quan trọng của khẩu súng này, cho nên trước khi đi đã dặn dò Tăng Nam Nam nhất định đừng làm mất súng lục.

Nhưng khi ba người mặc xong trang bị để chuẩn bị đi xuống hố, Mạnh Thư Viễn lại đột nhiên nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới, bảo người phụ trách của đội cứu hộ nhanh chóng đến đó!

Hóa ra nhà của cậu Trương Vĩ được đưa đến bệnh viện trước đó ở nơi khác, người thân của cậu ta không thể chạy tới bệnh viện ngay được, mà phía bệnh viện lại yêu cầu phải có người ký tên vào giấy đồng ý phẫu thuật gấp, cho nên lúc này mới bảo anh ta lập tức chạy đến đó.

Thấy thế, Viên Mục Dã bèn nói với Mạnh Thư Viễn: “Anh đi nhanh đi, cứ giao chuyện bên dưới cho tôi xử lý. Yên tâm, tôi sẽ đưa tất cả mọi người lên...”

Mạnh Thư Viễn thở dài đáp: “Vậy nhờ anh.”

Sau đó Viên Mục Dã và Tăng Nam Nam được mọi người thả từng chút một xuống đáy hố... Trong quá trình xuống, Viên Mục Dã cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, trong phạm vi đèn mỏ trên đầu cậu có thể soi đến tạm thời không có gì lạ thường.

Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện cái hố sâu này lớn hơn rất nhiều so với nhìn từ phía trên, cậu nhanh chóng dùng bộ đàm thông báo với tổ trưởng Dương ở bên trên, bảo anh ta mở rộng

hàng rào ngăn cách ra phía ngoài thêm năm mét, đề phòng hồ bị sụp lần thứ hai.

Chính vì yếu tố này mà lúc trước họ không dám đưa máy móc cỡ lớn đến hiện trường để tham gia cứu hộ, nếu không với sức chịu tải của miệng hồ hiện tại, xe vừa lái đến sẽ sụp ngay... Trước kia ở thủ đô cũng đã từng xảy ra vụ sụp đường tương tự, nhưng đây là lần đầu tiên nghiêm trọng như vậy.

Khi hai người từ từ đi xuống, Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy Tăng Nam Nam khẽ lắm bẩm: “Mùi gì khó ngửi thế?”

Viên Mục Dã cẩn thận ngửi thử, phát hiện mùi không dễ ngửi lắm, có điều phía dưới có đường ống dẫn nước thải, còn lẫn một ít mùi mùn thối rửa dưới lòng đất, nên tất nhiên sẽ không thơm tho gì cho cam.

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng là cô nhóc này thích sạch sẽ, nên cảm thấy mùi bên dưới khó ngửi. Nhưng khi hai người họ chạm chân xuống mặt đất, Viên Mục Dã cũng nhận ra mùi vị xung quanh có gì đó không ổn...

Đây là một kiểu mùi hôi không cách nào hình dung được, giống như mùi của trứng thối đã để hàng trăm năm bị lửa thiêu khét, cũng giống như mùi hắc của nước thải không đạt tiêu chuẩn nghiêm trọng bị thải ra từ một nhà máy hóa chất.

“Anh Viên, anh thật sự không ngửi thấy mùi hôi ở đây ư?”
Tăng Nam Nam nhíu mày nói.

Viên Mục Dã gật đầu: “Hiện giờ đã ngửi thấy rồi, gần đây có nhà máy hóa chất gì không?”

Tăng Nam Nam lắc đầu: “Không rõ lắm, có điều nghe mùi này thì có khả năng rất cao...”

Viên Mục Dã định dùng bộ đàm liên hệ với tổ trưởng Dương ở trên để hỏi anh ta về chuyện nhà máy hóa chất, kết quả lại phát hiện bộ đàm có tiếng rè rất to, không biết bọn họ có nghe rõ câu nói gì hay không.

Nhưng giờ đã xuống dưới rồi, mặc kệ có nhà máy hóa chất hay không đều phải đi sau. Nói gì thì nói, tìm người mới là chuyện quan trọng nhất trước mắt...

Ngay sau đó Viên Mục Dã chợt nhớ ra, hiện giờ mình không nhạy cảm với mùi vị, nhưng từ vẻ mặt của Tăng Nam Nam cho thấy mùi ở đây đã nồng tới mức khiến người ta khó có thể chịu đựng nổi, điều này không khỏi làm cậu lo lắng liệu bên dưới có tồn tại loại khí nào có độc hay không.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã quay ra nói với Tăng Nam Nam: “Bây giờ cô nhanh đi lên một chuyến, bảo tổ trưởng Dương chuẩn bị mấy cái mặt nạ phòng độc, tôi lo không khí bên dưới có thể có độc.”

“Không được, tôi không thể bỏ mặc một mình anh ở đây!”
Tăng Nam Nam phản đối ngay.

“Nghe lời, lũ đầu nhóm của của đội trưởng Đoàn chậm chạp mãi không lên vì không khí dưới này có độc thì sao?” Viên Mục Dã kiên nhẫn nói.

Tăng Nam Nam trầm giọng: “Vậy anh hãy lên cùng với tôi, nếu không anh cũng không chịu nổi thì sao?”

Nhưng Viên Mục Dã vốn không cho Tăng Nam Nam tiếp tục phản đối, cậu duỗi tay nhanh chóng kéo dây an toàn trên người cô ấy hai cái, bên trên nhận được tín hiệu nên lập tức kéo dây thừng lên trên! Tăng Nam Nam thấy thế định cởi bỏ dây an toàn nhưng bị Viên Mục Dã quát to: “Cô đi lên là để lấy mặt nạ phòng độc giúp tôi. Tôi ở đây chờ cô, đi nhanh về nhanh, đừng làm chậm trễ thời gian!”

Trước đây Tăng Nam Nam từng nghe Đoàn Phong nói chuyện năm giác quan của Viên Mục Dã đang không được linh mẫn, cho nên cô ấy cực kỳ không yên tâm khi bỏ lại cậu một mình ở đây hử. Có điều mùi của nơi này đích thực rất đáng ngờ, nếu đúng là không khí có độc, đi lên lấy mặt nạ phòng độc là cách duy nhất an toàn và hiệu quả, nếu không chắc chắn thả xuống bao nhiêu người là tàn bấy nhiêu.

Viên Mục Dã thấy cuối cùng Tăng Nam Nam cũng nghe lời lên trên, bèn nhanh chóng quan sát kỹ hoàn cảnh xung quanh đây hử. Có một chiếc xe thể thao màu xám bạc đâm chúi đầu xuống lớp đất cát rời rạc, xem ra mặt đất ở đây cũng không rắn chắc lắm, không chừng bên dưới còn tiềm ẩn mối nguy hiểm lớn hơn nữa...

Chương 595: Con mắt màu đỏ

Ba chiếc xe khác và một chiếc xe máy nằm la liệt bên cạnh. Viên Mục Dã vội chạy lại kiểm tra xem có ai trên xe không, nhưng chỉ thấy một số vết máu trên ghế lái của một chiếc xe địa hình màu trắng mà chẳng thấy một ai bị mắc kẹt.

Theo lý mà nói, sau khi xe rơi xuống cũng không bị nổ, cho dù tài xế và tất cả hành khách đều gặp nạn, nhưng cũng đâu thể không tìm thấy xác? Ngay sau đó Viên Mục Dã phát hiện một số vết kéo lê trên mặt đất, xem ra đây chắc là lý do không thấy bọn họ...

Viên Mục Dã đi theo vết kéo lê trên mặt đất, phát hiện không gian đáy hồ cũng rất lớn, mỗi đầu đều có một cửa động rất to. Hai cửa động xuất hiện ắt hẳn chính là nguyên nhân đường bị sụp, chỉ có điều nhất thời Viên Mục Dã vẫn chưa nhận ra nó do tự nhiên hình thành, hay là nhân tạo.

Đúng lúc này, Viên Mục Dã nhìn thấy dưới mặt đất có từng đồng đồ bị đốt trụi. Cậu ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét, phát hiện đây là ngọn nguồn của mùi hôi... Cậu rút con dao quân dụng mang theo người và gầy đồng than cốc trên mặt đất kia, phát hiện có một số xương động vật nhỏ bên trong.

Viên Mục Dã cẩn thận phân biệt cả buổi cũng không biết đây là xương của con gì, nhưng xét theo số lượng than cốc trên mặt đất, quy mô quần thể của sinh vật này hẳn là không nhỏ...

Ngay sau đó cậu bỗng nghĩ đến chuyện lúc trước đã từng nhìn thấy dưới đáy hồ có ánh lửa, chắc hẳn là Trương Khai dùng súng phun lửa thiêu chết mấy thứ này... Như vậy xem ra, chẳng những thứ này có số lượng khổng lồ, mà còn có sự hung hãn nhất định.

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã càng lo lắng cho hai người Đoàn Phong hơn, cậu cất tiếng gọi nhỏ trong bóng tối: “Đội trưởng

Đoàn? Trương Khai?!” Nhưng trừ tiếng nước tí tách ra, nơi này không còn bất cứ âm thanh gì khác.

Viên Mục Dã liếc nhìn trên đỉnh đầu, đoán có lẽ còn phải đợi một lúc nữa Tăng Nam Nam mới xuống dưới được, vì thế cậu quyết định không đợi nữa mà một mình dấn thân vào trong bóng tối...

Có lẽ do đang ở dưới lòng đất, xung quanh lại tối om om, cho nên Viên Mục Dã cảm thấy dường như năm giác quan của mình nhanh nhạy hơn một chút so với lúc ở trên. Cậu vừa đi vừa nghe ngóng tiếng động xung quanh, đồng thời cũng cẩn thận nhìn dưới chân, cố gắng không để phát ra âm thanh quá lớn.

Ai ngờ đang đi tới, Viên Mục Dã chợt cảm thấy dưới chân càng ngày càng sinh lầy. Khi nhìn xuống thì cậu thấy đất dưới chân đã chuyển từ đất khô thành nước bùn, hơn nữa chỗ nước bùn này còn phát ra ánh huỳnh quang màu xanh lục, thoang thoang mùi hăng hắc, nhìn là biết không phải thứ gì tốt đẹp của thiên nhiên.

Lúc này Viên Mục Dã không khỏi cảm thấy may mắn, cũng may là khứu giác của cậu không nhạy lắm, nếu không thế nào cũng bị mùi xông cho đau cả đầu... Viên Mục Dã nhìn nước bùn dưới chân, suy đoán trước đây nơi này hẳn là một mạch nước ngầm, chỉ không rõ đường nước này được đào bằng tay hay do tự nhiên hình thành.

Sau đó cậu lại đi về phía trước một đoạn và phát hiện hình như xa xa phía trước có một người nằm giữa bùn. Viên Mục Dã mơ hồ nhìn thấy người nọ mặc đồng phục của đội cứu hộ nên vội vàng tiến lên kiểm tra. Kết quả, cậu lật người nọ lên xem và lập tức bị dọa sợ!

Toàn bộ khuôn mặt của người nọ đã bị thứ gì đó găm sạch, lộ ra xương trắng hếu trông rất kinh khủng. Không phải Viên Mục Dã chưa từng thấy người chết, nhưng đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt như vậy trong tình huống chưa chuẩn bị tâm lý gì cả nên cậu bị kinh ngạc đến mức đổ mồ hôi lạnh.

Trước đó cậu nghe Mạnh Thư Viễn nói phía dưới còn ba thành viên của đội cứu hộ là Lý Gia Trạch, Lý Nham, Trần Cường, hiện giờ xem ra người chết trước mắt nhất định là một trong ba

người này. Mặc dù trước khi xuống Viên Mục Dã đã đoán sẽ có người gặp nạn, nhưng cách chết kiểu này thật sự vượt xa tưởng tượng của cậu...

Viên Mục Dã bất đắc dĩ đứng lên, cậu biết giờ không phải lúc để mũi lòng thương xót, bởi vì phía trước vẫn còn người đang chờ mình. Cậu cũng hiểu tại sao Trương Khai và Đoàn Phong chỉ đưa Trương Vĩ lên, có lẽ lúc ấy bọn họ đã cố gắng hết sức rồi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bất giác nắm chặt súng phun lửa trong tay, đề phòng loại sinh vật không rõ nào đó sẽ bất ngờ nhảy ra từ bóng tối.

Bùn lầy dưới chân càng ngày càng nhiều, dấu vết kéo lê cũng dần biến mất. Nhưng đối với Viên Mục Dã mà nói, có những dấu vết kéo lê này hay không cũng không thành vấn đề, bởi trong thâm tâm cậu biết cho dù những người bị mất tích còn sống hay đã chết, họ đều ở đằng trước...

Trên thực tế, nếu là trước kia, Viên Mục Dã vốn chẳng cần đi đến trước mặt người vừa nãy cũng đã có thể ngửi thấy mùi máu tanh tản ra từ anh ta, nhưng hiện giờ cậu lại chẳng ngửi được gì cả, nên tất nhiên cũng sẽ không nhạy cảm với máu nữa. Chỉ là hiện giờ cậu cũng không rõ sự thay đổi này rốt cuộc là tốt hay xấu.

Ngay lúc Viên Mục Dã hơi phân tâm, cậu đột nhiên nghe thấy cách đó không xa vang lên tiếng bì bõm. Mặc dù trong lúc nhất thời cậu không thể phân biệt cụ thể do thứ gì vọng lại, có điều xét theo mật độ thì chắc chắn không phải tiếng bước chân người.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy kỳ lạ là ngay khi những âm thanh đó sắp sửa đến gần, tất cả đều đột nhiên biến mất... Đáng tiếc phạm vi chiếu sáng của đèn mỏ trên đầu cậu có hạn, không thể nhìn thấy rõ rốt cuộc thứ gì ẩn trong bóng tối.

Viên Mục Dã do dự một chút rồi giơ tay tắt đèn đi, mà khi xung quanh chìm vào bóng tối, cậu lại thấy rõ ràng cách đó không xa có trăm ngàn cặp mắt màu đỏ đang nhìn chằm chằm vào mình...

Viên Mục Dã cảm thấy da đầu râm ran, xem ra cậu đã gặp được thủ phạm ăn mất khuôn mặt của nhân viên cứu hộ kia rồi. Trông độ lớn của con mắt thì có vẻ kích thước của loài sinh vật này không lớn lắm, đáng sợ là số lượng nhiều một cách kinh ngạc!

Cũng may Viên Mục Dã còn có súng phun lửa, vì thế cậu mở đèn lên lần nữa, sau đó mạnh dạn tiếp tục đi về phía trước... Sở dĩ phải bật đèn trở lại là vì Viên Mục Dã chỉ sử dụng được súng phun lửa khi nhìn rõ rớt cuộc đối phương là thứ gì, nếu không phun lửa lung tung trong bóng tối có thể sẽ làm những người sống sót bị thương.

Cũng không biết tại sao, Viên Mục Dã đi lên trước vài bước thì phát hiện, dù mấy thứ kia tụ tập ở không xa đằng trước, nhưng chúng luôn giữ một khoảng cách nhất định với cậu, cho nên bất kể cậu đi như thế nào, những thứ đó sống chết cũng không lọt vào tầm chiếu của đèn mở...

Ban đầu Viên Mục Dã còn tưởng rằng mấy thứ này sợ ánh sáng nên cậu thử tắt đèn mở trên đỉnh đầu đi rồi bước nhanh lên trước mấy mét, sau đó lại nhanh chóng bật đèn lên. Nhưng trước mắt cậu, ngoại trừ vết tích dày đặc do bùn lầy để lại thì vẫn chẳng có đến một sợi lông nào.

Sau nhiều lần thử nghiệm, Viên Mục Dã có thể chắc chắn rằng những thứ đó không phải sợ đèn, mà là súng phun lửa trong tay cậu...

Chương 596: Kẻ lang thang

Bởi vì lúc trước Trương Khai đã từng thiêu chết kha khá sinh vật đó bằng thứ này, có lẽ chúng nó nhìn thấy Viên Mục Dã cầm thứ giống y đúc trên tay cho nên mới không dám dễ dàng tới gần.

Ban đầu Viên Mục Dã cho rằng mạch nước ngầm này là một đường thẳng tắp, cậu chỉ cần đi về phía trước là có thể tìm thấy những người mất tích, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra rằng địa hình ở đây phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng, bởi vì cậu đi chưa được một đoạn thì đã tìm thấy một đường ống thoát nước hình tròn có đường kính hai mét.

Đường ống này có dấu vết do con người xây dựng rõ ràng, có vẻ như đây thực sự là cửa xả nước thải của một nhà máy hóa chất nào đó, chỉ có điều đường thoát nước thải được giấu kín như vậy, hẳn là xả thải trái phép.

Viên Mục Dã đang lưỡng lự không biết nên tiếp tục đi về phía trước hay chui vào lỗ thoát nước thải để kiểm tra thì thấy có thứ gì đó ở miệng ống thoát nước khiến cậu chú ý. Đó là một cặp kính gọng đen, hơn nữa một tròng kính đã bị vỡ.

Lúc này, Viên Mục Dã lấy bức ảnh mà bà chị kia cố nhét cho mình ra, phát hiện người con trai trong bức ảnh cũng đeo một cặp kính gọng đen y như vậy... Thế nên, Viên Mục Dã không hề do dự mà cúi người chui luôn vào đường ống nước thải khá chật chội này.

Không ngờ, khi Viên Mục Dã đi vào đường ống nước thải, tiếng bì bõm lại vang lên lần nữa, như thể chúng cũng chui vào cùng với cậu. Thứ này không cắt đuôi được mà cũng không dám tới gần khiến Viên Mục Dã rất phiền não, nhưng tạm thời không có cách gì nên cậu đành mặc chúng nó đi theo.

Viên Mục Dã chợt nhớ lúc mình mới vừa đi làm đã từng chui vào cống thoát nước một lần, khi đó cậu theo một vụ án chặt

xác và đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ rõ cái mùi xác thối rữa dưới đường ống thoát nước ấy.

Nhưng hôm nay đi trong đường ống thoát nước bẩn thỉu này, cậu đã không còn non và xanh như ngày xưa nữa, lại càng không thể biết được mùi xung quanh khó chịu như thế nào. Xem ra đây là lợi ích duy nhất mà việc năm giác quan bị trở mang lại cho cậu.

Ai ngờ đang đi tới, cậu chợt cảm thấy dưới chân hơi trơn, cúi đầu nhìn thì thấy trên mặt đất có vài vệt nước, mà khi cậu nhìn kỹ vết bẩn dính trên giày mình mới hiểu ra, đây nào phải vệt nước? Rõ ràng là vệt máu đọng kéo dài mà...

Lúc này Viên Mục Dã lại bắt đầu cảm thấy lo lắng cho tình cảnh của Đoàn Phong và Trương Khai, dù bọn họ đều không phải người bình thường, nhưng đối mặt với một số lượng lớn sinh vật vô danh cực kỳ hung hãn trong môi trường khắc nghiệt như vậy, cho dù có lợi hại đến đâu cũng rất khó rút lui mà không tổn hại gì.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vội tiến lên phía trước tìm kiếm, quả nhiên cậu thấy ở cách đó không xa có hai xác người. Lý do chết của họ giống với cậu nhân viên cứu hộ trước đó, thịt toàn thân gần như bị gặm sạch sẽ, chỉ dư lại một bộ xương đầy máu.

Trông quần áo thì hai người này chắc là người qua đường bị rơi xuống, có lẽ mới rơi xuống không bao lâu đã bị ăn sống... Có điều khi kiểm tra xác chết của hai người, Viên Mục Dã phát hiện trên người bọn họ có mấy chỗ bị gãy xương với nhiều mức độ khác nhau, cho nên chắc chắn không phải tự họ đi đến đây rồi chết.

Ngay khi Viên Mục Dã cảm thấy bất lực vì tìm thấy thêm hai xác chết, cậu đột nhiên nghe thấy bộ đàm bên hông mình vang lên tiếng nói đứt quãng của Trương Khai: “Viên? Anh Đại Quân... Mọi người có... nghe thấy gì không?! Hiện giờ chúng tôi đang bị mắc kẹt trong một đường ống nước thải dưới lòng đất...”

Viên Mục Dã vội vàng cầm lấy bộ đàm và nói: “Trương Khai, tôi là Viên Mục Dã, giờ mọi người đang ở vị trí nào?!”

“Viên à! Tôi cũng không rõ... ở vị trí nào. Tôi nói anh nghe dưới này... có... anh mau... phun lửa...” Giọng Trương Khai vẫn dứt quãng.

Viên Mục Dã đoán vị trí hiện giờ của mình cách bọn họ không xa cho nên mới có thể nhận được tín hiệu từ phía Trương Khai, vì thế cậu nhanh nhảy gõ mạnh chuôi dao quân dụng lên vách ống nước, muốn cho bọn họ chú ý.

Quả nhiên chỉ vài giây sau đã nghe tiếng Trương Khai truyền ra từ bộ đàm: “Viên... phải anh không?”

Viên Mục Dã vừa gõ vừa nói: “Là tôi, cậu cũng gõ lên vách ống thử xem, tôi sẽ theo tiếng để tìm các cậu!”

Ai ngờ nghe xong, Trương Khai lại nôn nóng bảo: “Đừng gõ, sẽ dẫn... tới, địch... sao anh... tới! Chỗ này... rất nguy... anh... mau... đi lên, mang súng phun lửa... lại đây!”

Viên Mục Dã định bụng nói cho cậu ta biết rằng mấy thứ kia đang theo sau lưng mình rồi, có gõ hay không gõ cũng như nhau, nhưng cậu thấy từ đầu tới cuối Đoàn Phong chẳng nói lời nào nên hơi lo lắng hỏi: “Hiện giờ tình hình của đội trưởng Đoàn thế nào? Hai người có bị thương không?”

Kết quả lúc này tín hiệu bộ đàm đột nhiên lại bị gián đoạn, Viên Mục Dã đoán mặc dù tín hiệu ở đây không ổn định, nhưng chắc là đã cách rất gần vị trí của họ, nếu không chỉ e chưa chắc đã nhận được tín hiệu dứt quãng kiểu này.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn vừa đi vừa gọi nhóm Trương Khai bằng bộ đàm, mãi đến khi cậu chui ra khỏi ống dẫn nước thải hình tròn rồi đi đến một lối đi khá trống trải mới nhận được tín hiệu của Trương Khai lần nữa.

Trương Khai nói với Viên Mục Dã rằng bọn họ đang bị mắc kẹt trong một căn phòng kỹ thuật điện ngầm bị bỏ hoang, bên ngoài có rất nhiều con chuột to trông rất tởm, từng giây từng phút muốn xông vào ăn thịt uống máu bọn họ...

Mặc dù Viên Mục Dã không có cơ hội nhìn thấy khuôn mặt thật của những cặp mắt ti hí màu đỏ kia, nhưng cũng đoán được có khả năng là sinh vật đột biến dưới lòng đất. Hiện giờ nghe Trương Khai nói, hẳn đó là những con chuột cống đã

biến dị vì một lý do nào đó, nên chúng mới tấn công con người theo nhóm như thế này.

Hơn nữa trong khoảng thời gian Viên Mục Dã xuống dưới lòng đất, quả thật cậu cũng không nhìn thấy có sinh vật nào khác, số lượng của đàn chuột đột biến khổng lồ như thế, chắc là đã ăn sạch những thứ ăn được ở dưới này rồi.

Nhưng vấn đề là Viên Mục Dã tìm rất lâu cũng không thấy phòng kỹ thuật điện bị bỏ hoang nào, chẳng lẽ mình và nhóm Đoàn Phong không đi cùng một con đường? Nghĩ đến đây Viên Mục Dã vội hỏi Trương Khai: “Có phải hai người đã chui vào ống thoát nước hình tròn không?”

Không ngờ lúc này tín hiệu của máy bộ đàm lại bị ngắt, tim Viên Mục Dã không khỏi chùng xuống. Xem ra mình càng đi càng cách xa bọn họ, vì thế cậu nhanh chóng dừng lại và quan sát hoàn cảnh ở đây.

Viên Mục Dã thấy rằng mặc dù nơi này không khác nhiều so với các đường hầm thông thường dưới lòng đất, nhưng từ bức tường gạch đỏ không khó để nhận ra rằng nó phải có tuổi đời lâu năm rồi, vì loại gạch đỏ này không được sử dụng trong các đường hầm dưới lòng đất nữa mà đã được thay thế bằng các vật liệu chống thấm khác...

Ngay khi Viên Mục Dã đang phân vân thì đột nhiên nhìn thấy một bóng người vụt qua trước mặt. Lúc đầu cậu còn tưởng là nhân viên cứu hộ khác bị mắc kẹt nên lập tức đuổi theo, kết quả lại thấy một người đàn ông bước đi khập khiễng ở phía trước, quần áo trên người cũng rách tung toé, chẳng khác gì kẻ lang thang quanh năm sống dưới cống.

Chương 597: Sinh vật hoàn hảo

Nhìn thấy bóng người như vậy, Viên Mục Dã cũng thầm cảm thấy hơi giật mình. Nơi này có độ sâu hơn ba mươi mét dưới lòng đất, nào phải nơi kẻ lang thang bình thường nói đến là đến được?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã nhanh chân đi theo, thấy người đàn ông kia lão đảo bước vào một cánh cửa sắt lớn đầy gỉ sét. Ngay lúc bên kia đóng cửa lại, Viên Mục Dã thấy trong phòng bày chập chững đủ loại đồ dùng thí nghiệm...

Xem ra những con chuột đột biến tấn công nhóm Trương Khai không phải tự nhiên xuất hiện, nhưng đối phương là ai? Tại sao phải trốn dưới lòng đất sâu mấy chục mét thế này? Ôm những mối nghi ngờ đó, Viên Mục Dã đợi ở ngoài cửa trong chốc lát, lại thấy bên trong không có động tĩnh gì nên cậu thử đẩy cửa sắt, muốn vào tìm tòi đến cùng.

Ai ngờ vừa đẩy nhẹ là cửa sắt đã mở, nhưng lúc này bên trong cửa cũng không còn đèn đuốc sáng trưng như vừa rồi, thay vào đó là hoàn toàn tối đen, giống như cảnh tượng trước đó chưa từng xảy ra.

Mặc dù thấy rất lạ nhưng Viên Mục Dã cảm thấy mình vẫn nên chào hỏi trước khi vào, vì vậy cậu đứng ở cửa lễ phép hỏi: “Xin hỏi bên trong có ai không?”

Nhưng trong phòng lặng ngắt như tờ, không có bất cứ kẻ nào lên tiếng đáp lại cậu. Viên Mục Dã bèn cất bước đi vào, đồng thời rút con dao quân dụng giắt bên hông ra để đề phòng bất cứ tình huống nào...

Sau khi bước vào, Viên Mục Dã nhận thấy khu vực được chiếu sáng bởi đèn mờ giống hệt với khung cảnh mà cậu vừa nhìn thấy, điểm khác biệt duy nhất là một lớp bụi dày đã tích tụ trên

chai, lọ và đồ dùng thí nghiệm. Xem ra không biết đã bao nhiêu năm không có ai bước vào đây rồi.

Lúc này, mấy bình thủy tinh chứa đầy chất lỏng đã thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã, cậu tiện tay lau sạch bụi bên trên và nhận thấy chúng chứa đầy những sinh vật kỳ quái...

Sở dĩ nói sinh vật bên trong kỳ lạ là bởi vì chúng không phải chuột có hai đầu thì là thằn lằn có sáu đuôi, thậm chí còn có một em bé kỳ dị mọc đầy lông trên người.

Những sinh vật vi phạm quy luật tự nhiên này khiến Viên Mục Dã phải giật mình toát mồ hôi lạnh, không biết tên bệnh tâm thần nào ẩn náu trong góc tối dưới lòng đất để tạo ra những thứ khủng khiếp này...

Trong khi Viên Mục Dã đang kiểm tra từng cái bình, cậu chợt liếc thấy một người đang ngồi trên ghế quay lưng về phía mình khiến cậu giật nảy! Nhưng cậu nhanh chóng nhận ra rằng người ngồi trên chiếc ghế đó ắt hẳn là một người đã chết.

Quả nhiên, khi Viên Mục Dã chậm rãi đi đến trước mặt người nọ, đối phương đã là một xác chết không biết bao nhiêu năm rồi. Vì căn phòng này khá kín cho nên xác chết cũng không bị phân hủy chỉ còn xương trắng mà trở thành một cái xác khô.

Đến đây Viên Mục Dã mới nhận ra rằng cảnh tượng cậu nhìn thấy trước đó thật ra là từ trường tư duy của ông anh này trước khi chết. Điều khiến cậu không thể nghĩ ra là tại sao mình chỉ thấy cảnh ông ta đi vào phòng, mà lại không nhìn thấy cảnh tại vì sao ông ta chết?

Không gian ở đây là cố định, chắc chắn không có khả năng từ trường bị xé rách, cho nên lời giải thích duy nhất là bản thân Viên Mục Dã xảy ra vấn đề, cũng chính là thuốc ức chế kiểu mới kia chẳng những ức chế năm giác quan của cậu mà còn ức chế khả năng đọc hiểu từ trường tư duy của cậu nữa.

Sau khi hiểu ra điều này, trái tim Viên Mục Dã hoàn toàn lạnh lẽo. Đây chỉ là tác dụng của một mũi tiêm, nếu tiếp tục tiêm trong thời gian dài thì chẳng phải cậu sẽ không khác gì người bình thường sao? Thế thì cậu ở lại số 54 còn có ý nghĩa gì nữa đâu?!

Nhưng trước mắt không phải lúc để nghĩ về điều đó, vì vậy Viên Mục Dã lập tức điều chỉnh trạng thái của mình và kiểm tra một số đồ vật bên cạnh xác chết. Đầu tiên cậu thấy một số bản vẽ đã ố vàng, bên trên vẽ xương của một số sinh vật lạ, còn có một ít số liệu thí nghiệm mà Viên Mục Dã không hiểu.

Cho đến khi cậu lật một cuốn sổ dày cộp ghi lại chi tiết một số việc làm trong cuộc đời của tên “Frankenstein” điên rồ này, Viên Mục Dã xem sơ qua, muốn tìm hiểu xem lũ chuột đột biến tấn công người đến từ đâu.

Theo ghi chép trong cuốn sổ, gã Frankenstein này đã ẩn náu trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất mười mấy năm, luôn mong muốn tạo ra một sinh vật hoàn hảo có thể hoàn toàn thoát khỏi thuyết tiến hóa.

Đáng tiếc là không thí nghiệm nào của ông ta thành công, cuối cùng chúng chỉ có thể trở thành các mẫu vật sinh học ngâm trong formalin. Ông ta thật sự không cam lòng, vì thế ông ta đã hợp nhất gen của mình với một phôi thai sinh học, cuối cùng thành công trong việc nghiên cứu chế tạo ra thứ mà ông ta gọi là một sinh vật hoàn hảo.

Đọc đến đây, Viên Mục Dã cảm thấy hơi nghi ngờ, chẳng lẽ những con chuột đột biến chính là sinh vật hoàn hảo của thằng cha ma quỷ này ư? Đáng tiếc thời gian của Viên Mục Dã có hạn, cậu không thể dành toàn bộ thời giờ ở đây, vì thế cậu ôm cuốn sổ ghi chép vào lòng, sau đó đi ra khỏi phòng thí nghiệm để tiếp tục tìm kiếm Đoàn Phong và Trương Khai.

Lúc ấy Viên Mục Dã thật sự không có thời gian xem kỹ, nếu không cậu nhất định sẽ biết sự việc còn khuya mới đơn giản như cậu tưởng...

Sau khi ra khỏi phòng thí nghiệm, Viên Mục Dã liên tục liên hệ với bọn Đoàn Phong bằng bộ đàm. Theo lý mà nói, loại bộ đàm công suất lớn mà họ sử dụng có thể xuyên qua vách tường và đường hầm dưới lòng đất một cách dễ dàng, trừ khi giữa những lối đi có thiết bị gì đó cản tín hiệu.

Ái ngờ đi tới trước, Viên Mục Dã cảm thấy sau lưng có chỗ nào đó không được bình thường... Mặc dù hiện giờ năm giác quan của cậu đã bị trơ, nhưng cũng không có nghĩa là chẳng nghe thấy gì. Những âm thanh bị bõm vừa rồi đã biến mất từ

lâu, thay vào đó là tiếng bước chân nặng nề của một con người.

Lúc đầu, Viên Mục Dĩ còn tưởng rằng đó là nhóm Đoàn Phong hoặc những người khác bị mắc kẹt, nhưng khi cậu tìm theo tiếng động thì lại chẳng tìm thấy gì. Viên Mục Dĩ hơi khó hiểu hét lên với xung quanh: “Có ai không? Tôi đến đây để cứu các anh đây! Nếu nghe thấy thì hãy nghĩ cách đáp lại tôi một tiếng đi!”

Nhưng Viên Mục Dĩ hét lên mấy lần cũng chỉ có mình cậu nói chuyện với không khí, về cơ bản chẳng có ai lên tiếng đáp lại, thế cho nên cậu tự hỏi liệu mình có nghe nhầm không?

Nhưng khi tìm theo âm thanh đến một đoạn đường khá khô ráo, cậu thấy trên mặt đất có một chuỗi dấu chân cực kỳ rõ ràng, mà chuỗi dấu chân đó nhìn hơi kỳ quái, giống như dấu chân của một người thợ lặn đeo chân nhái.

Khi Viên Mục Dĩ ngồi xổm trên mặt đất nhìn một loạt dấu chân kỳ lạ này, cậu đột nhiên ngửi thấy một mùi khó chịu, giống như là cá muối lâu năm luộc bằng nước nóng, đến người bị trơ năm giác quan như cậu cũng bị xông đến nổi phải nhíu mày, làm sao người bình thường chịu được?

Viên Mục Dĩ cảnh giác đứng lên, muốn xem mùi tanh này bay tới từ đâu, nhưng mới vừa đứng lên là cậu đã cảm thấy hình như có thứ gì đó ở trên đầu. Cậu bắt chợt ngẩng đầu lên, một cái gì đó giống như đuôi của con cá sấu vụt qua phạm vi đèn mờ của cậu rồi tới...

Chương 598: Thuộc ực chế mất tác dụng

Lúc đó Viên Mục Dã vô cùng sửng sốt, chẳng lẽ ở đây có cá sấu ư?! Ai ngờ khi cậu đang kinh ngạc, cái đuôi cá sấu kia lại lao về phía cậu lần nữa, Viên Mục Dã lách người né tránh, sau đó không hề nghĩ ngợi bắn súng phun lửa trong tay.

Trong phút chốc, toàn bộ lối đi bị ánh lửa chiếu sáng, bởi vì sử dụng súng phun lửa trong lối đi chật hẹp cho nên nhiệt độ xung quanh tăng đột ngột... Viên Mục Dã cảm thấy lông tơ trên mu bàn tay như bị cháy xém.

Cuối cùng cậu thật sự không chịu nổi nữa nên đành phải ngừng phun, sau đó nương theo ánh lửa sắp tắt để quan sát khắp nơi, nhưng dù vậy, Viên Mục Dã vẫn không thấy cái đuôi cá sấu kia trông như thế nào, chỉ nghe thứ kia ré lên quái dị rồi biến mất.

Từ tiếng kêu quái lạ này, Viên Mục Dã đoán chắc thứ kia đã bị lửa đốt nên mới chạy trời chết, nhưng tốc độ của thứ này thật sự không phải nhanh một cách bình thường, hơn nữa phân tích tỉ lệ của cái đuôi vừa rồi thì kích thước của nó cũng không nhỏ...

Viên Mục Dã thực sự có cảm giác nhà đã đột còn gặp mưa dầm. Vẫn chưa tìm được Đoàn Phong và Trương Khai, bây giờ lại gặp phải cái thứ to đùng như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi ở nơi quỷ quái này, lỡ như thứ này không chỉ có một con... Chỉ nghĩ đến đây thôi là đã thấy lạnh sống lưng rồi.

Viên Mục Dã biết mình không thể ở đây lâu, vẫn phải tìm được Đoàn Phong và Trương Khai trước cái đã. Vì vậy cậu nhanh chóng tiếp tục tìm kiếm, nhưng tìm mãi vẫn không thấy phòng kỹ thuật điện bỏ hoang mà Trương Khai nhắc tới.

Cho đến khi đi đến một ngã ba, cậu thấy một khẩu súng phun lửa đã hết nhiên liệu nằm trống rỗng ở lối đi bên trái, Viên Mục

Đã ngay lập tức run rẩy khi nhìn thấy nó, chắc hẳn họ đã đi về hướng này.

Quả nhiên, mới vừa vào lối đi, máy bộ đàm ở thắt lưng của cậu lại có phản ứng. Cậu vội cầm lấy bộ đàm và nói: “Trương Khai, tôi đang đứng ở chỗ vừa này cậu ném súng phun lửa đi!”

Nhưng điều khiến Viên Mục Dĩ không ngờ tới là giọng của cậu lại phát ra từ một chiếc máy bộ đàm ở cách đó không xa, nhưng vị trí kia tối đen như mực, nào có bóng dáng của Đoàn Phong và Trương Khai đâu.

Lòng Viên Mục Dĩ lập tức chùng xuống, cậu vội bước nhanh tới xem xét tình hình, kết quả lại thấy một chiếc máy bộ đàm nằm lẻ loi dưới đất. Viên Mục Dĩ nhặt lên xem, phát hiện trên bộ đàm dính đầy máu... Kích cỡ của máy bộ đàm giống y đúc loại Viên Mục Dĩ dùng, cho nên chủ nhân trước đây của nó không phải Trương Khai thì cũng là Đoàn Phong.

Viên Mục Dĩ im lặng trong chốc lát rồi tắt nguồn máy bộ đàm đi và giắt vào bên hông. Mặc dù tình hình ở đây rất quái lạ, nhưng cậu tin tưởng vào khả năng tự bảo vệ bản thân của Đoàn Phong và Trương Khai. Cho nên điều mà cậu có thể làm trước mắt là nhanh chóng tìm ra bọn họ, chứ không phải đứng đây miên man suy nghĩ.

Lúc này Viên Mục Dĩ lắc nhẹ bình khí sau lưng, dù mới chỉ dùng một lần, nhưng nhiên liệu bên trong đã giảm đi một phần ba. Hơn nữa mặc kệ thứ ở dưới này rốt cuộc là cái gì thì có vẻ như chúng đều rất sợ lửa. Cho nên nếu muốn đưa mọi người còn sống ra ngoài, cậu không thể lãng phí nhiên liệu nữa.

Nghĩ đến đây Viên Mục Dĩ cố xóc tinh thần và tiếp tục đi về phía trước, nhưng cậu chưa đi được bao xa đã nghe thấy âm thanh sột soạt xuất hiện lần nữa. Mặc dù biết có một đám động vật gặm nhấm đang theo dõi mình, nhưng Viên Mục Dĩ càng nghe càng khó chịu, cuối cùng âm thanh kia giống như có rất nhiều người đang xì xào gần đây, khiến cậu muốn dùng súng phun lửa thanh tẩy toàn bộ thế giới này...

Đương nhiên, Viên Mục Dĩ chỉ nghĩ trong bụng vậy thôi. Dù có bức bối như thế nào cậu cũng biết không thể dùng súng phun lửa lung tung, vì thế cậu liên tục tự thôi miên bản thân, muốn cảm xúc của mình có thể nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng phát hiện ra rằng, có lẽ việc cậu trở nên bức bối không hề liên quan gì tới thứ âm thanh xung quanh này, bởi vì cậu dần dần cảm nhận được năm giác quan của mình đã khôi phục như lúc ban đầu... Nói cách khác, thuốc ức chế mà lão Lâm tiêm vào người cậu bắt đầu mất tác dụng.

Không ngờ tác dụng của thuốc ức chế mà lão Lâm nghiên cứu chế tạo lần này lại ngăn ngủi như thế, còn không bằng loại có thời gian dài trước kia. Rốt cuộc là do vấn đề của thuốc ức chế... hay là vì virus trong cơ thể Viên Mục Dã càng ngày càng khó kiểm soát đây?

Sau khi năm giác quan khôi phục trở lại, Viên Mục Dã cũng đã có thể ngủi thấy rõ ràng toàn bộ các loại mùi vị trong lối đi. Mặc dù không dễ ngủi lắm nhưng cậu vẫn nhận ra một chút xiu mùi máu tanh.

Đó không phải mùi máu bình thường mà là mùi ngọt lành của máu tươi từ từ chảy ra khỏi cơ thể người. Từ đó Viên Mục Dã đoán, ắt hẳn có một người bị thương rất nặng đang ở gần đây.

Có mùi máu dẫn đường, Viên Mục Dã bèn đi tìm theo thứ mùi kia, cuối cùng cũng tìm thấy phòng kỹ thuật điện bỏ hoang mà Trương Khai nói. Khi cậu gõ vang cánh cửa sắt của phòng kỹ thuật điện, người bên trong lập tức bị dọa đến nổi kêu lên sợ hãi.

Viên Mục Dã vội nói: “Mau mở cửa, là tôi!”

Bên trong cánh cửa thoát cái trở nên yên tĩnh, Trương Khai ngờ ngợ hỏi: “Anh Viên?”

Viên Mục Dã thấy Trương Khai chậm chạp không chịu trả lời cậu thì hơi sốt ruột nói: “Mở cửa đi!”

“Anh... nói thêm vài câu nữa đi!” Giọng Trương Khai có phần kỳ quái.

Mặc dù Viên Mục Dã lấy làm lạ nhưng vẫn tiếp lời một cách bất đắc dĩ: “Nói thêm cái gì hả, cậu mở cửa nhanh lên coi, bên trong có ai bị thương vậy?!”

Viên Mục Dã không ngờ mình không nói như vậy còn đỡ, vừa nói xong Trương Khai lại không chịu mở cửa: “Mày đừng hòng lừa tao, mày không phải Viên Mục Dã!”

Viên Mục Dã bị cậu ta làm cho tức cười: “Tôi không phải Viên Mục Dã? Vậy cậu nói tôi là ai!”

“Làm sao tao biết! Dù sao hiện giờ mũi của Viên nhà bọn tao không thính, sao có thể ngửi thấy được trong bọn tao có người bị thương chứ?” Trương Khai nói với giọng chắc chắn.

Viên Mục Dã vốn đang thầm bực bội vì thuốc ức chế mất tác dụng, nghe vậy cậu tức giận quát: “Thuốc ức chế mất tác dụng rồi, mau mở cửa cho tôi!”

“Hả? Không thể nào, anh mới tiêm được mấy ngày thôi mà?” Trương Khai cũng giật mình.

Lúc này Viên Mục Dã đã nhận ra chỉ có mình Trương Khai nói chuyện với mình qua cánh cửa, cậu trầm giọng hỏi: “Đội trưởng Đoàn đâu? Sao tôi không nghe thấy tiếng của anh ấy?”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, cửa sắt mới mở đánh cách một tiếng, Trương Khai chật vật thò đầu ra. Cậu ta thấy người ngoài cửa đúng là Viên Mục Dã thì nói một cách âm ỉ: “Người bị thương là đội trưởng Đoàn...”

“Cái gì?!” Viên Mục Dã kinh ngạc.

Khi Viên Mục Dã đi theo Trương Khai vào phòng kỹ thuật điện, cậu thấy mấy người mất tích bị mắc kẹt còn lại đều ngồi ở bên trong, trừ một vài vết trầy da nhẹ, trên người bọn họ chẳng có gì đáng ngại.

Trái lại tình trạng của Đoàn Phong nằm ở tít bên trong không lạc quan cho lắm. Bụng của anh ta đang bị cột chặt bằng một chiếc áo thun, nhưng máu vẫn rỉ ra, ắt hẳn vết thương rất sâu.

Chương 599: Bắt chước

Viên Mục Dã vội chạy đến kiểm tra tình trạng của Đoàn Phong, phát hiện sắc mặt anh ta tái nhợt, nhiệt độ cơ thể cũng cao hơn bình thường rất nhiều, rõ ràng là bị sốt nhẹ. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không ổn, cậu bèn cởi áo thun bên hông Đoàn Phong ra, kết quả thấy vết thương dài mười mấy centimet trên bụng trái của anh ta.

Trong tích tắc áo thun được cởi bỏ, máu càng chảy ra khỏi vết thương nhiều hơn, tình hình khá nghiêm trọng, nếu không xử lý kịp thời, cho dù cơ thể Đoàn Phong có thể tự động chữa lành nhưng nó cũng sẽ kéo chậm tốc độ lành lại.

Với tình hình trước mắt, chỉ dựa vào hai người là Viên Mục Dã và Trương Khai thì không thể nào đưa Đoàn Phong đang hôn mê bất tỉnh, cộng thêm mấy người bình thường không hề có sức chiến đấu này rút lui an toàn.

Viên Mục Dã ngoảnh đầu sang bên hít mấy hơi rồi quay lại nói với Trương Khai: “Qua hỏi thử xem ai trong bọn họ có kim chỉ không, phải khâu vết thương của đội trưởng Đoàn lại ngay.”

Trương Khai sững sốt, khó xử đáp: “Giờ này trên người ai mà có đem kim chỉ chứ!”

“Vậy tìm thứ có thể thay thế...” Viên Mục Dã sốt ruột nói.

Lúc này họ nghe thấy người phụ nữ duy nhất trong đám người run rẩy nói: “Tôi... tôi có kim cài áo... được không?”

Viên Mục Dã cảm kích: “Đương nhiên được, cảm ơn!”

Nhận lấy kim cài áo từ tay người phụ nữ, Viên Mục Dã gọn gàng bẻ gãy phần kim băng, làm thành một cái kim khâu đơn giản. Nhưng có kim mà lại không có chỉ. Viên Mục Dã tìm một vòng rồi dùng ánh mắt trên mái tóc dài hơi rối của người phụ nữ...

Nhìn ngón tay Viên Mục Dã run rẩy xoắn một sợi tóc dài vào lỗ kim một cách từ từ, Trương Khai thấy không yên tâm cho lắm:

“Không cần khử trùng hả?”

Viên Mục Dã vốn đã không thể thờ nổi lại bị cậu ta hỏi vậy càng thêm bức mình, nhưng cuối cùng cậu vẫn kiên nhẫn xỏ cho xong kim, sau đó quay đầu nói với Trương Khai: “Tin tôi đi, tí tẹo vì khuôn này chẳng là gì với đội trưởng Đoàn đâu. Chỉ cần làm cho vết thương của anh ấy không chảy máu nữa là được.”

Sau đó Viên Mục Dã nín nhịn sự bức bối trong lòng, thật cẩn thận khâu vết thương trên bụng Đoàn Phong lại. Sự thật cũng chứng minh rằng quả nhiên vết thương được xử lý xong không hề tiếp tục rỉ máu ra bên ngoài nữa...

Xử lý xong vết thương của Đoàn Phong, Viên Mục Dã thậm chí thở phào nhẹ nhõm. Cậu ném đại chiếc áo thun thấm máu kia vào trong một góc, ai ngờ Trương Khai vội vàng nhặt về: “Đừng ném chứ, anh không thấy tôi chỉ còn lại có một cái áo ba lỗ đây à?”

Viên Mục Dã cảnh cáo cậu ta: “Tốt nhất cậu đừng có mặc cái áo thun sũng máu này lác lư ở trước mặt tôi...”

Trương Khai bĩu môi: “Không mặc thì thôi, gì mà phải xoắn.”

Viên Mục Dã mặc kệ Trương Khai, cậu mỗi một ngời dựa vào bức tường bên cạnh Đoàn Phong. Trước khi anh ta tỉnh lại thì mọi người không thể đi, lựa chọn ổn thỏa nhất là nghỉ ngơi tại chỗ...

Nghỉ trong chốc lát, Viên Mục Dã mới nhớ ra hỏi Trương Khai: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao đội trưởng Đoàn lại bị thương nghiêm trọng như vậy?”

Mặt Trương Khai lộ vẻ sợ hãi: “Nói ra có lẽ anh không tin, có khi dưới này có ma!”

Viên Mục Dã nghe xong bèn giơ tay đập vào đầu Trương Khai: “Có ma cái đầu cậu, nói năng荒唐 coi, rốt cuộc là thế nào?!”

Trương Khai xoa chỗ bị đánh, cậu ta kể: “Đừng có không tin mà, bọn họ đều làm chứng cho tôi, lúc ấy thật sự rất là quái dị...”

Vốn Đoàn Phong và Trương Khai vừa mới đặt chân xuống đáy hồ đã bị một đàn chuột to đùng có hình thù kỳ lạ tấn công. Hai người họ gặp được Trương Vĩ còn thoi thóp khi đang tránh né sự tấn công của lũ chuột.

Đoàn Phong thấy Trương Vĩ bị thương nặng, cần phải nhanh chóng đưa ra ngoài cấp cứu. Bởi vậy bọn họ đỡ Trương Vĩ, mở đường bằng súng phun lửa, lúc này mới miễn cưỡng đưa cậu ta lên.

Đưa Trương Vĩ đi rồi, chuột khổng lồ trong hồ ngày càng tụ tập nhiều hơn. Hai người hoảng hốt chạy vào lối thoát nước, sau đó mò mẫm ở bên trong một hồi, kết quả mèo mù vớ cá rán mà tìm thấy hang ổ của lũ chuột khổng lồ đó. Những người còn sống sót này cũng được họ cứu ra vào lúc ấy.

Phải nói mấy người này đúng là lớn mạng, rơi từ trên xuống rồi hôn mê bất tỉnh, sau đó có lẽ là bị lũ chuột khổng lồ kéo về hang làm lương thực dự trữ qua mùa đông, cho nên mới không bị cắn chết ngay tại chỗ.

Đoàn Phong và Trương Khai lay tỉnh bọn họ rồi chuẩn bị dẫn họ trốn ra miệng hồ. Đáng tiếc đội quân chuột giết đến rất nhanh, Trương Khai đã phải dùng hết chỗ nhiên liệu cuối cùng mới miễn cưỡng trốn được vào cái phòng kỹ thuật điện bỏ hoang này.

Nghe đến đó, Viên Mục Dã thắc mắc: “Nếu mọi người đều đã trốn vào đây rồi, vậy tại sao đội trưởng Đoàn lại bị thương?”

Ai ngờ cậu vừa dứt lời, tất cả mọi người đều quay ra nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ quái, sắc mặt khó coi như nhìn thấy ma...

Cuối cùng Trương Khai đành giải thích, sở dĩ lúc trước cậu ta không tin Viên Mục Dã là Viên Mục Dã, bởi vì trước khi Viên Mục Dã tìm được chỗ này, đã có một tên giả mạo cậu lừa Đoàn Phong ra ngoài!

Viên Mục Dã thảm ngạc nhiên, ở nơi như thế này mà còn có người có thể giả mạo mình ư? Nói nhăng nói cuội gì vậy? Nhưng thấy sắc mặt của Trương Khai và những người khác không giống như đang nói đùa, cậu bèn nghiêm túc nói: “Cậu kể lại sự việc một cách kỹ càng và tỉ mỉ cho tôi nghe...”

Hóa ra chuyện xảy ra sau lần đầu tiên bọn họ liên hệ bằng máy bộ đàm. Lúc ấy Đoàn Phong và Trương Khai biết Viên Mục Dĩ đã xuống dưới, tất cả đều lo lắng rằng cậu sẽ gặp phải loài chuột ăn thịt người ở bên ngoài.

Ai ngờ khi hai người đang suy xét xem có cần ra ngoài giúp Viên Mục Dĩ hay không thì họ lại nghe thấy giọng Viên Mục Dĩ truyền từ ngoài cửa vào: “Trương Khai, tôi là Viên Mục Dĩ. Hiện giờ mọi người đang ở vị trí nào?!”

Hai người vừa nghe thấy thế chẳng kịp suy nghĩ gì mà lập tức mở cửa đi ra ngoài tìm theo tiếng của Viên Mục Dĩ, nhưng tìm cả buổi mà vẫn chỉ nghe thấy giọng Viên Mục Dĩ phát ra từ một vị trí không xa cũng không gần, vẫn chỉ nói câu đó: “Trương Khai, tôi là Viên Mục Dĩ, hiện giờ mọi người đang ở vị trí nào?!”

Đoàn Phong nhận ra sự khác thường đầu tiên, anh ta nhanh chóng bảo Trương Khai đi về trước, trông chừng kỹ những người sống sót trong phòng kỹ thuật điện. Còn bản thân anh ta thì đi theo hướng âm thanh để tìm người... Kết quả Trương Khai trở về không bao lâu đã nghe thấy Đoàn Phong gõ cửa nói: “Trương Khai, cậu đi về trước đi!”

Trương Khai vừa định ra mở cửa, kết quả lại nghe thấy giọng Đoàn Phong vang lên từ chỗ xa hơn: “Không thể mở cửa, thứ kia biết nói tiếng người!”

Lúc ấy Trương Khai cũng hoảng, đứng ở cửa cả buổi cũng không dám lộn xộn, cậu ta nghe ngóng tiếng động ngoài cửa, mãi cho đến khi cửa phòng kỹ thuật điện bị gõ vang lần nữa, cậu ta so sánh âm hiệu với Đoàn Phong ở ngoài xong mới yên tâm mở cửa.

Kết quả vừa mở cửa Đoàn Phong đã đổ ập xuống. Trương Khai vội vàng đóng cửa sắt lại sau đó xoay người xem xét tình trạng của Đoàn Phong, lúc này mới phát hiện bụng anh ta bị thương, máu tuôn trào không tài nào cầm được...

Viên Mục Dĩ chìm sâu vào suy nghĩ, một lát sau cậu mới từ từ nói: “Không phải thứ kia thật sự biết nói mà nó chỉ bắt chước con người nói chuyện, nó chỉ nói những câu chúng ta đã từng nói thôi.”

Chương 600: Bắt trúng

Trương Khai bừng tỉnh: “Đúng là thế thật! Lúc giả mạo anh, nó cứ lặp đi lặp lại câu nói khi anh vừa mới liên hệ được với chúng tôi bằng máy bộ đàm. Mà khi giả mạo đội trưởng Đoàn, nó lại dùng câu của đội trưởng Đoàn đã nói với tôi!”

Viên Mục Dã nhớ tới sinh vật hoàn hảo được đề cập trong ghi chép của vị Frankenstein kia. Hiện giờ xem ra cậu đã suy nghĩ sự việc một cách quá đơn giản. Cái gọi là sinh vật hoàn hảo này chắc chắn không chỉ đơn giản là một đàn chuột khổng lồ.

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã nhanh chóng lấy cuốn sổ trong người ra và đọc nó cẩn thận, cậu phát hiện quả nhiên bên trong nhắc tới một vài chuyện về sinh vật hoàn hảo kia. Chẳng qua là trong mô tả của Frankenstein, sinh vật hoàn hảo là một kẻ bé xíu chỉ cao có sáu mươi phân, cân nặng chưa đến hai mươi ký.

Nhưng Viên Mục Dã lại không cho rằng cái đuôi cá sấu mà mình gặp lúc trước là của kẻ có vóc dáng nhỏ bé, nếu không sao nó có thể làm Đoàn Phong bị thương nặng thế? Xem ra chuyện này chỉ có thể chờ đến khi Đoàn Phong tỉnh lại mới có thể biết rõ ràng.

Ai ngờ đúng lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy trong lối đi vang lên mấy tiếng súng giòn giã, Viên Mục Dã đứng phắt dậy: “Hồng rồi, tôi quên búng mất Nam Nam rồi!”

Trương Khai nghe vậy cũng sốt ruột hỏi: “Cô nhóc kia cũng xuống à?”

Viên Mục Dã đáp bằng sắc mặt u ám: “Trước đây chúng tôi cùng xuống, nhưng tôi thấy hoàn cảnh bên dưới hơi bất thường nên bảo cô ấy đi lên tìm mấy cái mặt nạ phòng độc, kết quả tôi chỉ lo tìm các cậu nên quên búng mất cô ấy.”

Trương Khai hỏi một cách khó hiểu: “Anh chắc là Tăng Nam Nam chứ? Đó là tiếng súng đây!”

“Không sai đâu, trên người cô ấy có một khẩu súng cảnh sát, là do đồng nghiệp cũ của tôi cho cô ấy mượn...” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Tưởng tượng đến Tăng Nam Nam có thể gặp nguy hiểm, Viên Mục Dã không thể ở lại thêm một phút nào nữa. Cậu bèn tháo súng phun lửa ra và giao cho Trương Khai: “Khi đội trưởng Đoàn tỉnh lại, các cậu dùng thứ này để mở đường đưa mọi người rời khỏi đây, giờ tôi ra ngoài tiếp ứng cho Tăng Nam Nam. Sau khi đưa cô ấy lên an toàn, tôi sẽ quay lại tụ họp với mọi người!”

Trương Khai sốt ruột nói: “Anh để súng phun lửa lại cho chúng tôi, còn anh phải làm sao? Dù sao trên người anh cũng phải có thứ phòng thân chứ!”

Viên Mục Dã cũng không nói nhiều với cậu ta mà liếc nhìn tình trạng của Đoàn Phong, sau đó xoay người đi ra ngoài, bỏ mặc Trương Khai đứng ở tại chỗ với vẻ mặt nôn nóng, không biết nên làm thế nào...

Sau khi ra khỏi phòng kỹ thuật điện, Viên Mục Dã rút dao quân dụng trên người ra rồi ngoặt trở về theo con đường cũ. Theo Viên Mục Dã phân tích, Tăng Nam Nam xuống sau, cho nên kiểu gì cô ấy cũng không thể đi đến đằng trước mình được. Hơn nữa phân tích theo tiếng súng vừa rồi, hắc vị trí hiện tại của Tăng Nam Nam sẽ không cách cậu quá xa.

Cũng không biết tại sao, tuy trên người Viên Mục Dã đã không còn súng phun lửa nữa, nhưng đám chuột khổng lồ từng tấn công Trương Khai và Đoàn Phong lại không xuất hiện. Vì thế Viên Mục Dã cũng không bận tâm nữa, vừa đi vừa la lớn: “Nam Nam, cô ở đâu vậy?”

Ai ngờ cậu vừa dứt lời, cách đó không xa lại vang lên thêm hai tiếng súng. Viên Mục Dã tính toán, một băng đạn có bảy phát đạn, vừa nãy Tăng Nam Nam đã bắn hết đạn trong băng.

Mặc dù trên người cô ấy còn mấy băng đạn dự phòng, nhưng suy cho cùng cũng có giới hạn, lỡ đâu gặp phải đàn chuột, sợ là khó mà tự bảo vệ bản thân với tí đạn đó... May thay lần này tiếng súng đã rất gần, Viên Mục Dã đi tìm theo tiếng, kết quả còn chưa đi đến nơi đã ngửi thấy trong không khí tản ra mùi tanh cực kỳ khó chịu và mùi máu thoang thoảng.

Trái tim Viên Mục Dĩ chùng xuống, xem ra Tăng Nam Nam đã bị thương, không biết cô ấy có bị thương nghiêm trọng không. Cậu vội vàng la lớn: “Nam Nam, cô ở đâu?”

Lúc này cậu chợt nghe thấy một giọng nói yếu ớt cất lên cách đó không xa: “Anh Viên... Tôi ở đây...”

May sao lúc này Viên Mục Dĩ đã khôi phục lại năm giác quan, cậu nhanh chóng xác định vị trí của Tăng Nam Nam. Đôi khi tìm được cô ấy, cô nhóc kia đang đứng dán sát vào tường, trên người có vài vết xước không sâu lắm, hơi thở cũng hơi dồn dập.

Thấy Tăng Nam Nam không có trở ngại gì, Viên Mục Dĩ mới thở phào nhẹ nhõm: “Cô không sao chứ?”

Tăng Nam Nam lắc đầu: “Anh Viên, dưới này có thứ gì đó tốc độ cực nhanh, vừa rồi tôi bắn mấy phát súng đều không trúng nó!”

Viên Mục Dĩ xoay người tìm kiếm khắp nơi trong lối đi, sau đó chỉ vào một bãi dính nhớp dưới đất: “Không, cô đã bắn trúng nó rồi...”

Tăng Nam Nam khẽ giật mình: “Đây là cái thứ quái gì mà ghê tởm vậy? Không phải máu của thứ kia đấy chứ?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Trước mắt xem ra chắc là vậy... Đúng rồi, cô có thấy rõ thứ kia trông như thế nào không?”

Ai ngờ Tăng Nam Nam lại lắc đầu đáp: “Động tác của thứ đó thật sự quá nhanh, hơn nữa trên người vừa tanh vừa hôi. Tôi cũng toàn nổ súng theo cảm giác, vốn chẳng có cơ hội nhìn rõ thứ kia trông như thế nào...”

Viên Mục Dĩ nhìn quanh quất, sau đó nói với Tăng Nam Nam: “Ở đây không an toàn, tôi đưa cô ra ngoài trước!”

Vừa nghe vậy, Tăng Nam Nam vội hỏi: “Anh đã tìm được đội trưởng Đoàn và Trương Khai chưa?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Giờ bọn họ đang ẩn náu trong một phòng kỹ thuật điện bỏ hoang, những người rơi xuống còn sống sót cũng đều ở đó. Tôi đã để lại súng phun lửa cho bọn họ, chờ đội trưởng Đoàn phục hồi một ít thể lực là có thể dẫn bọn họ cùng rút lui.”

Tằng Nam Nam hơi sốt ruột: “Đội trưởng Đoàn bị thương ư?! Thế thì chúng ta đừng chậm trễ thời gian ở đây nữa, hãy đến tụ họp với bọn họ trước đã!”

Viên Mục Dã hơi khó xử: “Cô cũng bị thương, tôi vẫn nên đưa cô lên trước rồi nói sau!”

Thế nhưng Tăng Nam Nam lại liên tục xua tay: “Chút vết thương nhỏ này có là gì. Đội trưởng Đoàn bị thương, một mình Trương Khai không thể nào đưa tất cả mọi người ra ngoài được đâu, chúng ta phải nhanh đi tiếp ứng cho bọn họ.”

Đương nhiên Viên Mục Dã biết đạo lý này, nhưng vết thương chảy máu mãi trên người Tăng Nam Nam luôn kích thích thần kinh yếu ớt của cậu. Mặc dù cậu đã rất cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng sự bức bối trong lòng vẫn đang từ từ tăng lên.

Viên Mục Dã đành phải lùi lại một bước và nói: “Vậy cô xử lý qua vết thương cái đã, để chảy máu mãi như vậy chắc chắn không được đâu!”

Tằng Nam Nam nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó cô ấy hỏi bằng giọng ngạc nhiên: “Thuốc ức chế trong cơ thể anh mất tác dụng rồi à?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ gật đầu. Thấy thế, Tăng Nam Nam vội vàng xé một bên tay áo của mình ra thành băng vải, buộc chặt vết thương trên người lại, cuối cùng đã cầm được máu.

Sau khi xử lý xong hết thấy, Viên Mục Dã nhanh chóng dẫn Tăng Nam Nam rút lui về phía phòng kỹ thuật điện mà Đoàn Phong và Trương Khai ẩn náu. Không ngờ mới vừa đi chưa được bao xa, họ đã nghe tiếng Trương Khai phát ra từ cuối lối đi: “Viên... là anh à?”

Tằng Nam Nam vừa nghe là tiếng của Trương Khai thì muốn đi về hướng đó, kết quả lại bị Viên Mục Dã giữ chặt: “Đừng đi, đó không phải Trương Khai...”

Chương 601: Động vật máu lạnh

Tằng Nam Nam sửng sốt: “Kia rõ ràng là giọng nói của Trương Khai mà!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Thứ tập kích cô có thể bắt chước giọng của con người, lúc trước nó đã từng lợi dụng giọng nói của tôi để lừa đội trưởng Đoàn và Trương Khai ra ngoài, đội trưởng Đoàn cũng vì chuyện này mà bị thương nặng.”

Sắc mặt Tăng Nam Nam hơi thay đổi, nếu như không phải vừa rồi có Viên Mục Dã thì chỉ sợ lúc này cô ấy đã lành ít dữ nhiều... Hai người liếc nhau một cái và đều cảm thấy chỗ này không nên ở lâu, thế là họ không để ý đến giọng nói Trương Khai nữa mà tiếp tục chạy đến phòng kỹ thuật điện.

Nhưng thứ kia vẫn theo sát như hình với bóng, Viên Mục Dã vẫn có thể cảm giác được nó luôn đi theo họ với một khoảng cách vừa phải... Mà thứ đó lại rất quen thuộc hoàn cảnh ở chỗ này, kể cả có thể cắt đuôi thì chắc chắn nó cũng có biện pháp vòng lại theo hướng của cậu.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nói nhỏ với Tăng Nam Nam: “Nam Nam, lát nữa cô tiến thẳng về phía trước, khi thấy lối rẽ thì đi sang trái khoảng hai mươi mét là sẽ thấy một chiếc cửa sắt gỉ sét, đội trưởng Đoàn và Trương Khai đang ở bên trong... Cô đi tập hợp với bọn họ trước, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết cái đuôi phía sau.”

Tăng Nam Nam phản đối: “Không được, tốc độ của thứ này rất nhanh, một mình anh không phải đối thủ của nó! Anh đừng thấy tôi nhỏ bé, xét về việc giết người thì anh không phải đối thủ của tôi đâu.”

Viên Mục Dã đương nhiên biết Tăng Nam Nam không nói khoác, cậu bèn kiên nhẫn nói: “Vì thế tôi mới hy vọng cô nhanh chóng tập hợp với mấy người đội trưởng Đoàn. Đội

trưởng Đoàn bị thương khá nặng, tôi lo một mình Trương Khai không đối phó được!”

Tăng Nam Nam suy nghĩ một lát, sau đó rút khẩu súng ra đưa cho Viên Mục Dã: “Anh cầm cái này đi, nếu không tôi sẽ không đi trước đâu.”

Viên Mục Dã thấy thái độ Tăng Nam Nam kiên quyết, đành cầm lấy khẩu súng ngắn và băng đạn dự phòng: “Được rồi, cô nhớ những gì tôi vừa nói không? Đừng đi sai đường đấy!”

Tăng Nam Nam gật đầu: “Yên tâm, tôi nhớ rồi, đi thẳng về phía trước, khi thấy lối rẽ thì quẹo trái, chưa đến hai mươi mét sẽ có một cửa sắt!”

Sau khi tiễn Tăng Nam Nam, Viên Mục Dã kiểm tra qua số lượng đạn trong súng, tiếp đó cậu nạp đạn và mở chốt an toàn... Thật ra Viên Mục Dã không cần dựa vào âm thanh để xác định vị trí đối phương, bởi vì cậu biết rõ thứ kia đang chảy máu.

Phải nói là con bé Tăng Nam Nam này thật sự có tài, dưới hoàn cảnh mờ tối như thế này, phải đối mặt với một thứ có tốc độ rất nhanh lại còn to gấp đôi cô ấy, thế mà Tăng Nam Nam vẫn vừa tự vệ vừa bắn nó bị thương được.

Cứ như vậy Viên Mục Dã đã có thể nhẹ nhàng xác định vị trí đối phương, nghĩ đến đây Viên Mục Dã bèn nắm chặt khẩu súng trong tay, sau đó đi đến bên cạnh thứ kia và hô to: “Trương Khai, anh ở đâu thế?”

“Viên...” Giọng Trương Khai giả lại vang lên cách đó không xa.

Đối phương cứ nghĩ Viên Mục Dã mắc mưu rồi, không ngờ cậu lại có chuẩn bị mà đến. Nhờ mùi tanh tràn ngập trong không khí nên Viên Mục Dã đã khóa chặt chính xác vị trí của đối phương, khi cách nó chưa đến năm mét, cậu bất ngờ nã hai phát súng.

Sau đó Viên Mục Dã nghiêng tai lắng nghe, cậu phát hiện chỉ có một viên đạn bắn vào tường, chứng tỏ đã có một viên bắn lên người đối phương. Nhưng lúc này mùi tanh xung quanh càng ngày càng nặng, khó mà phân biệt rõ nó đến từ hướng nào.

Điều này chứng tỏ vị trí của tên kia cách Viên Mục Dã rất gần, vì vậy cậu mới không nghĩ rõ được, nhưng Viên Mục Dã không hề nhìn thấy bóng dáng thứ này trong phạm vi của chiếc đèn, chẳng lẽ nó có thể tàng hình giống Lệ Thần sao?

Ngay lúc Viên Mục Dã giờ súng tìm kiếm bốn phía xung quanh, cậu bỗng cảm thấy có một giọt sền sệt nhỏ lên mu bàn tay mình. Viên Mục Dã không hề nghĩ ngợi mà lập tức ngẩng đầu rồi vẩy mấy phát súng, nhưng không ngờ khoảng cách gần như vậy mà vẫn không trúng, mấy phát đạn này đều bắn vào phần gạch trên đỉnh đầu.

Thứ này có tốc độ nhanh khác thường đúng như Tăng Nam Nam đã nói, nếu muốn nhắm rồi bắn thì đã muộn. Chưa đến một phút mà Viên Mục Dã đã bắn sạch băng đạn, cậu vội vàng lấy băng đạn dự bị ra thay, sau đó cảnh giác nhìn xung quanh...

Thật ra khi ở trong môi trường này, Viên Mục Dã khá là thiết thời, mắt của đối phương chắc chắn rất thích ứng với hoàn cảnh tối tăm ở đây, còn Viên Mục Dã chỉ cần rời xa ngọn đèn trên đầu là không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nếu không phải Viên Mục Dã có cảm giác nhạy bén với mùi máu tanh, chắc lúc này cậu đã bị treo lên đánh rồi, cậu căn bản không phải là đối thủ của thứ này... Hơn nữa, với trình độ của Đoàn Phong, khi đánh nhau chính diện mà còn bị thương thì những người khác lại càng không phải là đối thủ của nó.

Điểm chết người nhất là thứ này còn có thể vượt nóc băng tường, Viên Mục Dã thật sự không biết cái gã Frankenstein kia đã dùng phôi thai của thứ gì kết hợp với gen người? Chẳng lẽ là thạch sùng?

Ngay lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ lung tung, cậu bỗng cảm thấy phía sau lưng có một trận gió tanh tưởi đánh tới, Viên Mục Dã nhanh nhẹn xoay người bắn hai phát. Mặc dù là vậy vẫn chậm một bước, Viên Mục Dã chỉ cảm thấy tay mình đau nhói khi bị một vật cứng đâm vào, khẩu súng ngắn thoát cái rơi xuống đất.

Dưới tình huống thế này vứt bỏ súng ngắn tương đương với tự sát, Viên Mục Dã vội vàng rút con dao quân dụng đeo ở hông

ra và nâng lên trước ngực, sau đó nhanh chóng ngồi xổm xuống để tìm khẩu súng.

Không ngờ Viên Mục Dã vừa cúi đầu nhìn, cậu đã thấy mấy con chuột to bằng con mèo đang kéo khẩu súng chạy sang một bên. Viên Mục Dã đương nhiên không thể để bọn chúng lấy mất khẩu súng, thế là cậu vội vàng giơ tay vò một cái trong không khí, khẩu súng ngán lại trở về tay Viên Mục Dã một lần nữa!

Chiều dùng tay lấy đồ trong không khí này của Viên Mục Dã mặc dù không thể điều khiển vật quá lớn, nhưng cướp một khẩu súng trong tay con chuột vẫn không có vấn đề... Sau khi Viên Mục Dã cầm lại khẩu súng, cậu bắn liên tục hai phát vào mấy con chuột to trên mặt đất khiến đầu hai con chuột tóe máu...

Khi Viên Mục Dã ngửi thấy mùi máu từ con chuột, cậu bỗng ý thức được một vấn đề. Vì chuột là động vật có vú nên máu của nó khá giống với con người, mà sinh vật hoàn mỹ thoát ẩn thoát hiện kia lại giống như một động vật máu lạnh.

Lúc này có rất nhiều tiếng chít chít vang lên xung quanh, Viên Mục Dã biết là đội quân chuột đang chạy đến tiếp viện, nhưng không biết vì sao mà hình như bọn chúng rất sợ Viên Mục Dã nên không dám tùy tiện xông đến.

Trước đó Viên Mục Dã còn tưởng là do súng phun lửa, nhưng trên tay cậu lúc này lại không có thứ đó, những con chuột kia hoàn toàn có thể bao vây và tấn công cậu dựa vào ưu thế về số lượng, nhưng có vẻ như bọn chúng không có ý định làm như vậy.

Đám chuột xung quanh tụ tập càng lúc càng nhiều, bọn chúng bịt kín con đường phía trước và sau của Viên Mục Dã, cả đám lít nha lít nhít tụ tập cùng một chỗ khiến ai nhìn thấy đều nổi hết cả da gà...

Chương 602: Mặt mày hắc hắc

Ngay lúc Viên Mục Dã không nghĩ ra đám chuột này định làm gì, cậu bỗng thấy cả đám đột nhiên tránh sang hai bên nhường ra một con đường nhỏ rộng nửa mét. Viên Mục Dã nhìn về phía trước và thấy một thứ đang chậm rãi leo từ trên tường xuống...

Đó là một thứ cao đến hai mét năm, toàn thân mọc đầy vảy, mặc dù nó có hình dáng của con người nhưng lại có đuôi dài như cá sấu, trên chân có màng, mười ngón tay sắc như dao. Cuối cùng Viên Mục Dã cũng biết vết thương của Đoàn Phong và Tăng Nam Nam là từ đâu ra.

Chỉ thấy thứ này dùng tay chân bám trên tường như thạch sùng, nó có thể di chuyển trên tường như đi trên mặt đất, đôi mắt màu vàng nhạt nhìn chăm chăm vào Viên Mục Dã, ánh mắt kia rất giống cá sấu trong thế giới động vật khi nhìn chăm chăm con mồi...

Viên Mục Dã thật sự không biết cái gã Frankenstein kia làm thế nào để chấp vá ra một con quái vật như vậy, và cậu nghĩ mãi cũng không hiểu đối phương vi phạm phép tắc của tự nhiên chế tạo ra thứ này để làm gì?

Rốt cuộc cũng được giao đấu chính diện, Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không khách sáo, cậu giơ tay bắn một phát vào con quái vật, nhưng có vẻ nó đã biết thứ màu đen trong tay Viên Mục Dã rất lợi hại, nên quét đuôi đánh văng mấy con chuột to dùng về phía Viên Mục Dã.

Trong lúc bối rối, Viên Mục Dã bắn một phát khiến một con chuột chết ngay tại chỗ, còn mấy con khác kêu chít chít hai tiếng, dường như bọn chúng rất ngại dính vào người Viên Mục Dã nên cố gắng né tránh...

Cho đến khi Viên Mục Dã chột vật tránh được mấy “con chuột bay”, cậu nhìn sang chỗ con quái vật thì bỗng phát hiện nó đã không còn ở vị trí cũ. Viên Mục Dã giật mình, cậu vội vàng quay đầu tìm kiếm nhưng bỗng cảm thấy trên đầu có thứ gì đó đang đánh về phía mình, Viên Mục Dã né sang một bên theo phản xạ, và cậu thấy một cái đuôi mọc đầy gai quét qua mặt mình.

Hóa ra con quái vật kia đã chạy đến trên đầu Viên Mục Dã từ lúc nào, Viên Mục Dã nhắm ngay về hướng đó rồi bắn hai phát, nhưng tiếc là tất cả chỉ bắn lên bức tường cốt thép khiến tia lửa văng tung tóe...

Viên Mục Dã biết cứ kéo dài như thế này thì không được, cậu không ngờ con quái vật kia lại thông minh đến thế, nó còn biết tiêu hao số đạn của cậu... Một khi Viên Mục Dã hết đạn, vậy khẩu súng trong tay cậu còn chẳng bằng cục gạch, đến lúc đó cậu chỉ có thể đánh cận chiến.

Viên Mục Dã đột nhiên nhớ đến lúc mình nhìn thấy Tăng Nam Nam, tại sao cô ấy lại đứng dựa lưng sát vào tường, chắc Tăng Nam Nam đã được ném trái sự lợi hại của con quái vật này, cô ấy biết nó sẽ phát động cuộc tấn công từ một chỗ mà mình không thể tưởng tượng được...

Xét về thân thủ và sự nhanh nhẹn, Đoàn Phong với Tăng Nam Nam đều hơn Viên Mục Dã, nhưng lúc bọn họ đối mặt với con quái vật này thì đều bị thương, điều này đã nói lên dù thể năng hay trí thông minh của con quái vật to lớn này đều không thể khinh thường.

Nếu không gã Frankenstein đã chẳng gọi nó là “sinh vật hoàn hảo”, chỉ là không biết gen người trong cơ thể thứ này chiếm nhiều hay ít? Nó có còn chút đặc thù nào của con người hay không?

Tên kia thấy một đòn không trúng bèn trực tiếp nhảy từ trên xuống, nó lợi dụng ưu thế thân cao để dùng móng vuốt chụp vào bả vai Viên Mục Dã, nếu cậu bị nó bắt lấy, chắc chắn sẽ thêm vài lỗ máu!

May mà Viên Mục Dã phản ứng không chậm, mặc dù động tác của đối phương nhanh nhưng nếu muốn tự vệ vẫn làm được, Viên Mục Dã nghiêng vai về phía sau, cánh tay trái của cậu

nhANH chóng rút con dao quân dụng bên hông ra rồi đâm lên trên, tiếc là toàn thân đối phương phủ đầy vảy giáp cứng rắn, con dao quân dụng đâm lên đó cũng chỉ để lại một vết cắt mờ nhạt mà thôi.

Nhưng Viên Mục Dã cũng không trông cậy vào con dao quân dụng có thể làm đối phương bị thương, cậu làm như vậy chỉ vì muốn phân tán sự chú ý của nó, sau đó tranh thủ dùng khẩu súng bên tay phải nhắm vào đầu con quái vật...

Không ngờ đúng lúc này con quái vật lại bắt được hòng súng, nó dùng sức vặn một cái, Viên Mục Dã cũng bóp mạnh cò súng vào lúc đó... Tiếc là khẩu súng không được bắn ra như mong đợi, nó bị đối phương chặn lại giữa ống súng và nòng.

Ngay cả Viên Mục Dã cũng không ngờ được con quái vật này lại nhìn rõ nguyên lý kích phát của khẩu súng trong thời gian ngắn như vậy, cực chẳng đã cậu chỉ đành tạm thời bỏ qua khẩu súng, trở tay dùng con dao quân dụng đâm về phía đôi mắt của đối phương.

Bất kể là người hay động vật, mắt vẫn luôn là một vị trí miễn cảm, khi mắt bị tấn công thì cơ thể sẽ ngăn cản lại theo bản năng, con quái vật trước mặt này cũng không ngoại lệ. Thấy Viên Mục Dã cầm con dao quân dụng sáng loáng đâm về phía mắt mình, nó thả khẩu súng trong tay ra rồi giơ tay lên ngăn chặn theo phản xạ.

Nhưng lần này nó vẫn chậm một bước, mặc dù đã che mắt nhưng vẫn bị con dao quân dụng trong tay Viên Mục Dã cắt ra vết thương... Viên Mục Dã phát hiện ra ngay không phải cả người tên này được bảo vệ bởi lớp vảy cứng, ít nhất trên mặt nó không hề có.

Sau khi con quái vật bị thương ở khóe mắt, nó bỗng gào lên một tiếng rồi vùng tay loạn xạ, Viên Mục Dã bị cắt một đường ở trước ngực, máu trong nháy mắt ứa ra, cậu tranh thủ lùi sang chỗ tương đối an toàn và cúi đầu kiểm tra vết thương của mình...

Con quái vật lúc này vuốt chất lỏng sền sệt chảy ra từ mắt, nó căm tức nhìn Viên Mục Dã, chắc thứ này đã sinh sống rất lâu ở chỗ bí ẩn dưới mặt đất, cho nên chưa từng gặp được đối thủ có thể làm nó bị thương.

Nhưng bây giờ không những nó bị Tăng Nam Nam dùng súng làm bị thương, mà còn bị Viên Mục Dã làm hỏng khuôn mặt... Mặc dù với dáng vẻ này của nó, có làm hỏng khuôn mặt cũng chẳng vấn đề gì, nhưng đối với con quái vật mà nói thì đây là một kẻ địch mạnh mà nó chưa từng gặp bao giờ, sự tức tối trong lòng không cần nói cũng biết.

Viên Mục Dã rung cả mình khi nhìn thấy ánh mắt của đối phương, xem ra cuộc chém giết thật sự bây giờ mới bắt đầu. Thực lực của đối phương không thể khinh thường, nếu như cậu muốn còn sống rời đi, nhất định phải dùng trí óc mới được.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn giơ tay ra chụp một cái, khẩu súng đang rơi trên mặt đất lại quay về tay cậu, một loạt các hành động này khiến con quái vật sững sờ, chắc nó nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao cái vật đen sì dưới đất lại trở về trong tay Viên Mục Dã được?

Sau khi Viên Mục Dã cầm súng, cậu xoay người chạy ngay! Đám chuột trên mặt đất tránh cậu như tránh ôn thần, tự động nhường đường cho Viên Mục Dã, mặc dù cậu cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng bây giờ cậu không có thời gian đi suy nghĩ về việc này, cứ chạy trước rồi tính...

Thấy Viên Mục Dã bỏ chạy, con quái vật lập tức gầm lên giận dữ rồi nhảy phắt lên tường, tiếp đó nó đuổi theo sát phía sau.

Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ, con quái vật này sống rất lâu dưới đường hầm này nên hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh như lòng bàn tay, vì thế cậu sẽ không thể thoát khỏi sự truy đuổi của nó, lý do Viên Mục Dã muốn chạy trốn là vì muốn dẫn nó đến bên cạnh thi thể nhà khoa học điên kia.

Chương 603: Thú bị nhốt

Thật ra lúc ở phòng thí nghiệm Viên Mục Dã đã nhìn thấy đằng sau cửa treo một chiếc khóa sắt lớn, chỉ cần bây giờ cậu dẫn con quái vật về phòng thí nghiệm, sau đó khóa nó ở bên trong là được. Với độ cứng của cánh cửa kia, chắc không khó để nhốt con quái vật này...

Theo suy đoán của Viên Mục Dã, con quái vật này từ bé đã sống dưới mặt đất, gã khoa học điên chắc là con người duy nhất mà nó tiếp xúc, vì thế nó sẽ vô cùng thân cận hoặc vô cùng e ngại ông ta. Từ đó Viên Mục Dã mới nảy ra ý nghĩ muốn đưa nó vào phòng thí nghiệm rồi tính sau.

Để kéo giãn khoảng cách giữa mình và con quái vật, Viên Mục Dã vừa chạy vừa quay đầu nỗ sủng, trong tình huống như thế này cậu chỉ đành dựa vào khứu giác rồi bắn bừa, có trúng hay không không quan trọng, chỉ cần làm chậm tốc độ của đối phương là được.

Ngay lúc Viên Mục Dã tiến vào phòng thí nghiệm của nhà khoa học điên kia, tốc độ của con quái vật đang đuổi theo phía sau rõ ràng chậm lại, Viên Mục Dã có thể cảm nhận được nó đang do dự, dường như nó hơi kháng cự với chỗ này...

Mặc dù Viên Mục Dã không biết tình cảm giữa con quái vật và nhà khoa học điên là gì, nhưng ít ra cậu đã đoán đúng một nửa, nếu không nó sẽ chẳng do dự như bây giờ.

Sự xuất hiện của đám người Viên Mục Dã đã làm rối loạn nghiêm trọng cuộc sống của nó, hơn nữa nó còn liên tục bị những người này làm bị thương, vì thế mặc dù con quái vật do dự... Nhưng cuối cùng nó vẫn đuổi vào phòng thí nghiệm.

Viên Mục Dã chạy vào phòng thí nghiệm trước và tắt chiếc đèn trên đầu đi, mặc dù cậu làm như vậy sẽ khiến bản thân không nhìn thấy gì, nhưng cùng lúc đó Viên Mục Dã cũng sẽ ẩn nấp tốt hơn, để lúc con quái vật tiến vào sẽ không thể khóa chặt vị trí của cậu.

Mà Viên Mục Dã còn phát hiện ra một vấn đề khác, chắc do thứ này đã sống nhiều năm trong bóng tối nên nó hơi sợ ánh sáng, trước đó nó luôn luôn không xuất hiện dưới bóng đèn, điều này nói rõ nó đang tránh né nguồn sáng.

Quả nhiên, khi con quái vật thận trọng đẩy cửa bước vào, trong nhất thời nó không phát hiện Viên Mục Dã đang trốn ở dưới bàn thí nghiệm, đồng thời Viên Mục Dã cũng phát hiện dường như chỗ này là khu vực cấm đối với nó, ở chỗ này nó cứ đi một bước là lại có biểu hiện bàng hoàng...

Điều đáng được ăn mừng là mắt Viên Mục Dã thích ứng rất nhanh với bóng tối, cậu thấy con quái vật chậm rãi đi đến bên cạnh thi thể nhà khoa học điên, sau đó ngồi xổm xuống.

Với góc độ của Viên Mục Dã thì không thể nhìn thấy biểu cảm của con quái vật ngay lúc đó, nhưng miệng của nó lại phát ra tiếng hừ hừ rất dịu dàng, nghe giống như mấy bài hát ru của con người vậy.

Viên Mục Dã có thể nhìn ra được con quái vật này xem nhà khoa học điên như người thân duy nhất, thế là cậu tranh thủ lúc con quái vật còn đang thương tâm để bò ra khỏi bàn thí nghiệm, sau đó chạy thật nhanh đến cổng và lấy chiếc khóa sắt treo sau cửa...

Mặc dù con quái vật đã phát hiện ra Viên Mục Dã nhưng nó vẫn không đứng dậy đuôi theo, nó vồ vồ nhà khoa học điên một cách hiền lành như thể đang dỗ dành ông ta đi vào giấc ngủ.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn xoay người chạy ra cửa rồi đóng “rầm” lại từ bên ngoài, sau đó cậu dùng chiếc khóa sắt to trong tay khóa chặt cánh cửa! Chờ khi con quái vật bên trong kịp phản ứng, nó đã bị Viên Mục Dã nhốt trong phòng thí nghiệm...

Trong lúc nhất thời con quái vật vô cùng tức giận đập vào cửa sắt khiến cả lối đi vang lên những tiếng rầm rầm vang dội. Dù rất lo lắng cánh cửa không chịu được những cú đập mạnh như vậy, nhưng hiện giờ Viên Mục Dã cũng chẳng có biện pháp nào khác, nhốt nó được lúc nào hay lúc đấy vậy!

Sau đó Viên Mục Dã chạy nhanh trở về phòng kỹ thuật điện nơi mà mấy người Đoàn Phong đang ẩn nấp, kết quả cậu vừa chạy về đến nơi thì thấy đám chuột đang vây chặt như nêm cối quanh cánh cửa, chắc mấy người Đoàn Phong còn chưa kịp ra thì đã bị chặn ở bên trong...

Nói ra cũng lạ, khi đàn chuột nhìn thấy Viên Mục Dã, thoát cái chúng đã trở nên rối loạn, dường như tất cả đều rất sợ hãi rồi chạy trốn khắp nơi. Vào lúc này, cuối cùng Viên Mục Dã cũng ý thức được rằng đám chuột này thật sự sợ mình. Còn về nguyên nhân... trong nhất thời cậu cũng không nghĩ ra.

Viên Mục Dã đã trải qua khá nhiều chuyện để đi đến ngày hôm nay, nên cậu đã hiểu sâu sắc một chân lý, đó chính là chuyện gì mà mình không hiểu thì đừng có nghĩ nữa, cứ làm tốt việc trước mắt mới là quan trọng nhất.

“Mở cửa ra, tôi là Viên Mục Dã!” Viên Mục Dã hơi sốt ruột nói.

Vậy mà lúc này cậu lại nghe thấy giọng nói của Trương Khai vang lên từ sau cửa: “Khẩu lệnh!”

Viên Mục Dã cạ lời: “Khẩu lệnh cái đầu cậu ấy, mau đi theo tôi, thứ đó đã bị tôi tạm thời nhốt rồi, nhưng không giữ nó được lâu đâu!”

Viên Mục Dã vừa dứt lời, cánh cửa sắt phòng kỹ thuật điện được mở ra từ bên trong, Trương Khai thò đầu nhìn quanh rồi hỏi: “Đám chuột bự kia đâu rồi?”

Viên Mục Dã không có thời gian giải thích, cậu đẩy cửa vào và bảo: “Vẫn đang ở gần đây, chúng ta phải rời khỏi chỗ này thật nhanh, đội trưởng Đoàn thế nào rồi?”

Lúc này, giọng của Tăng Nam Nam vang lên từ một góc hẻo lánh: “Vẫn chưa tỉnh, nhưng bớt nóng rồi...”

Viên Mục Dã nhìn mấy người trong phòng một lượt, sau đó nói với Trương Khai: “Không thể đợi thêm nữa, cậu công đội trưởng Đoàn, bây giờ chúng ta đi đến chỗ miệng hố.”

Không ngờ có một người trẻ tuổi trong số những người bị nhốt lại lắc đầu như trống bỏi: “Tôi không đi, tôi muốn ở lại đây chờ cứu hộ...”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn lạnh lùng nói: “Chúng tôi chính là nhân viên cứu hộ, hơn nữa còn là nhóm cuối cùng, nếu như cậu không nghe chỉ huy mà nhất định đòi ở lại cũng được thôi, nhưng tôi cam đoan sẽ không có nhân viên cứu hộ khác đi xuống đây tìm chết đâu.”

Người thanh niên trẻ tỏ vẻ phách lối, nói: “Anh là cái thá gì chứ? Biết cha tôi là ai không? Anh bảo nhóm cuối thì là nhóm cuối chắc?”

Viên Mục Dã nghe xong cũng không thèm tranh cãi với cậu ta mà quay đầu nhìn mấy người còn lại và bảo: “Lát nữa khi rời khỏi đây hãy theo sát tôi, tuyệt đối không được chạy lung tung và cũng không thể tụt lại phía sau. Mặc dù những con chuột đó ăn thịt người, nhưng chỉ cần có tôi ở đây thì bọn chúng tạm thời sẽ không dám đến gần mọi người đâu, hiểu không?”

Đám người khần trương gật đầu biểu thị mình đã hiểu, Viên Mục Dã thấy thế cũng gật đầu, nói: “Được rồi, nếu đã hiểu thì xuất phát thôi, tôi sẽ đi trước dẫn đường, đồng nghiệp của tôi chặn phía sau, chỉ cần mọi người nghe theo sự chỉ huy không chạy lung tung, tôi cam đoan có thể dẫn mọi người còn sống ra ngoài.”

Sau khi động viên mọi người trước khi chiến đấu, Viên Mục Dã bảo Trương Khai công đội trưởng Đoàn đi ở chính giữa, Tăng Nam Nam cầm súng phun lửa bọc hậu để đề phòng đàn chuột tấn công từ phía sau, còn Viên Mục Dã tự mình đi trước mở đường. Cả đoàn người cứ như vậy rời khỏi căn phòng kỹ thuật điện rồi đi về phía miệng hố sụp.

Người thanh niên trẻ có thái độ kiêu ngạo lúc trước mặc dù không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi theo ra ngoài, bởi vì từ vẻ mặt của Viên Mục Dã, cậu ta có thể nhận ra một điều là nếu mình thật sự không muốn đi, đối phương sẽ không hề do dự mà ném mình lại.

Chương 604: Lâm Diễm

Cả đoàn người vừa ra khỏi phòng kỹ thuật điện chưa được bao lâu, bọn họ đã nghe thấy tiếng va đập mạnh liên tục vào cánh cửa sắt, ngoại trừ Viên Mục Dã thì những người khác đều rất khẩn trương...

Viên Mục Dã cũng không biết cánh cửa sắt kia có thể kiên trì bao lâu, cậu bèn thúc giục: “Mọi người nhanh chân lên, không cần lo đến mấy con chuột, chỉ cần chúng ta quay lại dưới đây hồ là có thể an toàn thoát hiểm!”

Cũng may hành trình này khá thuận lợi, khi bọn họ đi đến chỗ cái hồ, bộ đàm trên người đều khôi phục bình thường. Viên Mục Dã vội vàng liên hệ với tổ trưởng Dương ở phía trên và bảo anh ta thả một chiếc cáng cứu thương xuống để đưa Đoàn Phong đang bị thương lên.

Cùng lúc đó, mấy người Viên Mục Dã lợi dụng mấy sợi dây an toàn có sẵn để lần lượt đưa mấy người bị nhốt lên. Ai ngờ đúng lúc này người thanh niên trẻ tuổi có thái độ ngạo mạn lại tiến đến rồi đề ra yêu cầu tai quái... Thằng nhóc này cứ bắt mấy người Viên Mục Dã phải kéo cả chiếc xe motor của mình lên cùng, nếu không cậu ta sẽ không lên!

Trương Khai tức giận hỏi: “Tính mạng quan trọng hay chiếc xe quan trọng? Đầu óc mày làm bằng cứt à?”

Vậy mà người thanh niên trẻ tuổi lại khịt mũi coi thường: “Anh thì biết cái quái gì, anh biết chiếc xe này trị giá bao nhiêu tiền không? Cả đời này mấy người cũng chẳng mua nổi đâu! Nếu mấy người kéo xe tôi lên đó trước, tôi sẽ cho mỗi người mười nghìn tiền phí dịch vụ!”

Mấy người Viên Mục Dã chẳng thèm liếc nhìn tên này một cái nào. Đúng lúc này chiếc cáng cứu thương của Đoàn Phong cũng đã xuống đến nơi, bọn họ nhanh chóng buộc Đoàn Phong vẫn đang hôn mê vào cáng và chuẩn bị đưa người lên trước.

Không ngờ tên thanh niên trẻ tuổi thấy không ai trả lời mình, không biết bị điên ở chỗ nào mà lại giơ tay kéo chiếc cáng cứu thương của Đoàn Phong. Trước đó Viên Mục Dĩ đã rất cố gắng áp chế sự bức tức trong lòng, vậy mà bây giờ bị thằng ngốc này chọc tức, cậu lập tức không kiềm chế được nữa.

Viên Mục Dĩ nắm lấy tay phải của tên thanh niên và vặn ngược lại, đối phương lập tức gào lên như heo bị chọc tiết, Viên Mục Dĩ liếc mắt là biết tên này chỉ là một gã công tử bột, thế là cậu hơi khinh bỉ nhấc chân đạp cậu ta lăn quay ra đất.

Tên thanh niên này chắc là một gã công tử bột từ nhỏ đã bị chiều hư, căn bản chưa bao giờ bị thiệt thòi, sau khi bị đẩy ngã thì lập tức mở miệng chửi: “Bọn quý nghèo chúng mày chán sống hả! Đến tao mà cũng dám đánh? Mày biết chiếc xe motor này của tao trị giá bao nhiêu tiền không? Cả đời chúng mày chắc chẳng mua nổi cái lốp xe đâu! Đợi tao lên trên đó thì bọn mày chắc chắn sẽ chết! Tao sẽ khiến tất cả bọn mày biết tay!”

Viên Mục Dĩ nghe vậy bèn lạnh lùng cười, sau đó quay đầu tiếp tục buộc chặt cáng cứu thương của Đoàn Phong, cậu buộc dây an toàn hai vòng rồi mới đưa Đoàn Phong đang bị thương lên phía trên...

Dưới hồ lúc này chỉ còn người của số 54 và thằng nhóc con ông cháu cha kia, không biết ai cho thằng này sức mạnh mà ra cái vẻ thề sống chết cùng chiếc xe máy. Viên Mục Dĩ thấy vậy bèn tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cậu tìm được một đoạn ống sắt gãy ở dưới đất.

Thằng nhóc đó thấy Viên Mục Dĩ cầm ống sắt tiến về phía mình thì sợ vãi cả ra quần, cậu ta liên tục lùi về sau và hỏi: “Anh... Anh muốn làm gì? Tôi... Không sợ anh đâu!”

Nhưng Viên Mục Dĩ chẳng thèm nhìn cậu ta, cậu chỉ cầm ống sắt đi thẳng đến trước chiếc xe motor bảo bối của tên thanh niên, tiếp đó dùng ống sắt đập phá một trận đến tận lúc nó biến thành sắt vụn thì mới dừng tay.

Viên Mục Dĩ nện xong nhưng dường như vẫn chưa hết tức, cậu lại quay đầu nhìn thằng nhóc con ông cháu cha kia rồi chìa ống sắt trong tay vào người cậu ta, dùng vẻ mặt âm u, nói: “Nếu cậu mà còn nói linh tinh nữa... Tôi sẽ cho cậu và chiếc xe máy chôn cùng nhau ở chỗ này, tôi nói được thì làm được.”

Từ đó trở đi, tên con ông cháu cha kia chẳng dám ho he một tiếng nào, cậu ta ngoan ngoãn để dây thừng kéo lên trên, còn về sau này cậu ta mách với người lớn trong nhà thế nào... chuyện đó tính sau.

Viên Mục Dã là người cuối cùng được dây an toàn kéo lên, tổ trưởng Dương và Đinh Chấn Vũ đang lo lắng chờ bên trên. Trời lúc này đã sáng choang, mấy người bọn họ đã giày vò bên dưới cả một đêm.

Khi hai người họ thấy Viên Mục Dã đi lên bèn vội vàng xông đến, Viên Mục Dã trả khẩu súng ngắn cho Đinh Chấn Vũ và bảo: “Vật trả chủ cũ... Cảm ơn nhé!”

Đinh Chấn Vũ cầm lấy khẩu súng rồi nói với giọng hơi sợ hãi: “Nếu các cậu mà cũng không được, chắc tôi phải dẫn người xuống mất!”

Tổ trưởng Dương lại càng khẩn trương hỏi: “Tình huống dưới đó thế nào? Những người bị nhốt khác đâu?”

Viên Mục Dã tiếc nuối lắc đầu: “Tôi đã dẫn tất cả những người còn sống lên rồi, dưới đó không thể để người nào xuống nữa, hãy nghĩ biện pháp lấp hố đi!”

Tổ trưởng Dương hơi nóng nảy: “Vây di thể của những người gặp nạn phải làm thế nào bây giờ? Dù sao cũng phải có một câu trả lời thỏa đáng cho người thân của những người đã chết chứ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Tổ trưởng Dương, tình huống dưới đó cực kỳ phức tạp, đồng thời cũng vô cùng nguy hiểm, hay là anh thương lượng với cấp trên xem có đáng mạo hiểm một lần nữa vì điều này không... Số 54 sẽ làm một báo cáo chi tiết về chuyện này, trong báo cáo sẽ giải thích mọi rủi ro, ưu điểm và nhược điểm.”

Ý của Viên Mục Dã muốn nói là, không nên để ai tiếp tục xuống phía dưới nữa, nếu không người nào xuống là người đó chết, cậu muốn bọn họ ước lượng xem vì người chết mà hy sinh người sống thì có đáng giá hay không?

Sau khi nói xong, mấy người Viên Mục Dã đi theo Đoàn Phong đến bệnh viện, vậy mà ông anh này đã tỉnh ngay khi vừa được đưa vào phòng cấp cứu. Sau khi bác sĩ kiểm tra vết

thương ở bụng Đoàn Phong thì chỉ kê một ít thuốc tiêu viêm rồi để anh ta xuất viện.

Bởi vì phạm vi liên quan của chuyện này khá rộng, nên tổ trưởng Dương cũng không lấp ngay miệng hổ theo đề nghị của Viên Mục Dã, anh ta phải báo cáo chuyện này rồi đợi cấp trên quyết định.

Vì chuyện này mà lão Lâm còn cố tình bị mời về, anh ta phải đánh giá toàn diện sự việc lần này rồi từ đó các cấp sẽ đưa ra phán quyết cuối cùng...

Sau khi lão Lâm về nước, Viên Mục Dã đưa cho anh ta quyển sổ mình tìm thấy trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Nhưng lão Lâm xem xong lại đột nhiên kích động hỏi: “Thi thể đó có điểm nào đặc biệt không?”

Viên Mục Dã rất ngạc nhiên khi bị hỏi như vậy, lúc đó cậu chỉ nhìn thoáng qua thi thể nên làm sao biết nó có điểm nào đặc biệt chứ?

Lão Lâm thấy Viên Mục Dã ngơ ngác, bèn thở dài nói: “Thật ra tôi có một ông bác cả tên Lâm Diễm, nhưng bác ấy đã mất tích bí ẩn vào hơn ba mươi năm trước, tôi không có quá nhiều ký ức về người bác cả này, nhưng chỉ có một ấn tượng sâu sắc nhất chính là bác ấy đã để lại khá nhiều bản thảo và bút ký...”

Viên Mục Dã nhướng mày: “Vậy thì sao? Anh nghi ngờ nhà khoa học điên chết dưới đó là bác cả Lâm Diễm của anh à? Anh căn cứ vào đâu?”

Chương 605: Nguy cơ sinh tồn

Lão Lâm gật đầu: “Tôi dựa vào bản bút ký này mà biết chắc chắn đó là ông ấy. Từ bé tôi đã thích đọc những bản thảo mà bác cả để lại, một số ý tưởng của tôi cũng chịu ảnh hưởng từ đó, mà kiểu chữ trên bản bút ký này gần như giống hệt kiểu chữ trong những bản thảo kia.”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Vậy tại sao ông bác anh lại mất tích thế?”

Không ngờ lão Lâm lại lắc đầu bảo: “Cha tôi rất ít khi nhắc đến bác cả, bác gần như là một điều cấm kỵ trong gia đình. Có một lần cha phát hiện tôi đang lén lút đọc bản thảo mà bác cả để lại, thế là ông ấy vô cùng tức giận, không những mắng tôi một trận mà còn tuyên bố sẽ đốt sạch đồng bản thảo... Lúc đó tôi thật sự nghĩ cha mình đã đốt hết rồi, nhưng sau khi ông ấy qua đời, lúc tôi sắp xếp lại di vật của ông ấy thì phát hiện chỗ bản thảo được bảo quản rất hoàn hảo, hiển nhiên trong lòng ông ấy rất quý trọng số bản thảo này. Thật tiếc là bây giờ ông ấy đã qua đời, mà cậu lại phát hiện thi thể bác cả tôi, vì vậy không ai biết được năm đó đã xảy ra chuyện gì nên mới dẫn đến việc bác ấy mất tích bí ẩn.”

Viên Mục Dã thấy sắc mặt lão Lâm hơi tiếc nuối, bèn an ủi mấy câu: “Chỉ bằng bản bút ký này cũng không thể kết luận thi thể đó là bác cả của anh đâu, nhờ có người nào cầm bản thảo của bác cả anh rồi trốn dưới đất làm nghiên cứu thì sao?”

Lão Lâm thở dài: “Cậu cảm thấy trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy à? Hơn nữa, trước khi bác cả tôi mất tích, ông ấy toàn làm những nghiên cứu có liên quan đến sinh vật, vì vậy tôi không cảm thấy bất ngờ khi bác ấy tạo ra một thứ gọi là sinh vật hoàn hảo.”

Viên Mục Dã nghe thấy lão Lâm nhắc đến con quái vật đáng sợ kia thì cũng hơi lo lắng: “Lúc đó tôi nhốt nó trong phòng thí nghiệm cũng chỉ là giải pháp tạm thời thôi, chắc không giữ được nó bao lâu đâu, nếu như lại có người mạo hiểm xuống dưới đó... Vậy chắc chắn là một đi không trở lại.”

Lão Lâm gật đầu: “Yên tâm, tôi đã nói vấn đề này với tổ giải quyết hậu quả rồi, bọn họ sẽ nhanh chóng lấp cái hố lại, nhưng trước đó vẫn phải làm ra vẻ, nếu không sẽ khó mà ăn nói với thân nhân gia đình những người gặp nạn...”

Lão Lâm đã nói như vậy, Viên Mục Dã cũng không tiện nói thêm cái gì nữa. Lúc này cậu bỗng nhớ đến chuyện xảy ra khi mình gặp đàn chuột và cậu nói qua chuyện này cho lão Lâm nghe.

Lão Lâm nghe xong thì nói: “Căn cứ theo miêu tả của cậu, những con chuột đó đều nặng khoảng 2,5kg đến 3,5kg, ở nước S không hề có loài chuột nào to như vậy, cho nên loài chuột này phải được nhập khẩu từ châu Nam Mỹ, hoặc có người bồi dưỡng ra... Trước mắt mà nói tôi càng có khuynh hướng thiên về giả thiết sau, vì thế tôi cho rằng đám chuột không dám đến gần cậu là vì thứ virus trong người cậu.”

Viên Mục Dã hơi nghi ngờ: “Chẳng lẽ đám chuột này còn lợi hại hơn cả máy thiết bị ở đây, chỉ cần liếc mắt là biết trong người tôi mang mầm bệnh nguy hiểm?”

Lão Lâm cười đáp: “Cậu đừng xem thường loài chuột, theo báo cáo nghiên cứu mới nhất, chuột có 1207 cơ quan thần kinh khứu giác, ở phương diện này còn siêu hơn cả chó. Hơn nữa, đám chuột khổng lồ này có khả năng còn bị cải tạo, cho nên hệ thống khứu giác của chúng hẳn là mạnh hơn đám chuột thông thường, như vậy cũng không khó hiểu khi đàn chuột cảm thấy cậu là vật thể nguy hiểm, không thể tùy tiện đến gần.”

Lúc này Đoàn Phong đẩy cửa bước vào, anh ta cầm một bản báo cáo đưa cho lão Lâm rồi nói: “Đây là báo cáo đánh giá, anh xem một chút rồi ký tên đi!”

Lão Lâm nhận bản báo cáo xong, nhìn lướt qua Đoàn Phong rồi hỏi: “Thân thể hồi phục thế nào rồi? Có muốn đầu bếp Lưu làm chút đồ tẩm bổ cho cậu không?”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Chỉ là một chút vết thương nhỏ thôi, tôi đã khỏe ngay trong ngày rồi được không?”

Có thể do cảm thấy lúc mình được cứu lên vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê, gần như không giúp được gì cả, thế nên Đoàn Phong bổ sung: “Lúc đó đúng là tôi hơi chủ quan, không ngờ cái thứ kia lại có tốc độ nhanh như vậy...”

Thật ra Viên Mục Dã cảm thấy Đoàn Phong không cần phải tự trách, chẳng ai là siêu nhân cả, nếu gặp kẻ địch mạnh mà đánh không lại cũng là quá bình thường. So sánh với Đoàn Phong, vết thương trên người Viên Mục Dã và Tăng Nam Nam đến giờ cũng đã lành đâu?

Nhưng Viên Mục Dã biết mình không thể nói như vậy, cậu vỗ cánh tay Đoàn Phong rồi bảo: “Lúc đó anh và Tăng Nam Nam đều bị thương, một mình tôi không phải đối thủ của tên đó nên chỉ đành lừa nó đến phòng thí nghiệm rồi khóa lại, đến giờ nghĩ lại vẫn còn sợ, nhờ cánh cửa sắt kia không nhốt được nó thì coi như xong đời.”

Lão Lâm nhìn Viên Mục Dã với vẻ khen ngợi, sau đó vội vàng bổ sung: “Đúng là như vậy, trong bản bút ký này có nói đó là sinh vật hoàn mỹ, điều này chứng tỏ cơ năng thân thể của nó vượt xa người bình thường, loài sinh vật như vậy không nên tồn tại trên đời này.”

Viên Mục Dã nghe mà kinh ngạc, cậu đột nhiên cảm thấy hơi đồng tình với con quái vật đó. Sự tồn tại của nó đúng là uy hiếp đến sự an toàn của nhân loại, nhưng nó được tạo ra thế nào chứ? Nó đã tồn tại, vậy chẳng lẽ con người có tư cách tước đoạt quyền lợi sinh tồn của nó? Nếu như tất cả những gì trái với phép tắc tồn tại của tự nhiên đều là không nên, vậy loại người như Viên Mục Dã và Đoàn Phong nên xử lý thế nào?

Đoàn Phong thấy vẻ mặt của Viên Mục Dã là biết ngay cậu đang suy nghĩ lung tung, mà lão Lâm lúc này vẫn đang tự nói một mình: “Chỉ mong đây chỉ là ví dụ, nếu không một khi có người khơi mào việc tạo ra người nhân tạo, vậy thế giới này chẳng mấy chốc sẽ trở nên hỗn loạn, đến lúc đó nhân loại sẽ phải đối mặt với nguy cơ sinh tồn chưa từng có.”

Đoàn Phong tức giận nói: “Ở đâu ra mà nhiều nguy cơ sinh tồn thế, anh bớt ngồi đây rồi lo nghĩ linh tinh đi, mau gửi báo cáo cho bọn họ để nhanh chóng lấp cái hố đó lại, đến lúc ấy sẽ chẳng còn chuyện gì nữa.”

Đoàn Phong nói xong bèn kéo Viên Mục Dĩ rời đi, để tránh việc cậu ở lại chỗ này rồi lại suy nghĩ lung tung...

Vào lúc nửa đêm, đoạn đường 325 của đường cao tốc Bắc Lương vẫn tiến hành công việc san lấp, sau khi các hoạt động cứu hộ hoàn toàn kết thúc, việc bồi thường cho các nạn nhân cũng chính thức bắt đầu.

Chuyện này cũng sẽ xuất hiện trong các bản tin giống như một tai nạn, nó rất nhanh sẽ bị che giấu bởi nhiều tin tức nổi bật hơn, không còn ai lại đi quan tâm mặt đường đang tốt đẹp tại sao lại sụp đổ, những người mãi mãi không thể lên được rớt cuộc đã đi đâu...

Cùng lúc đó, dưới nền đường cách chỗ bị sụp không xa, một miệng giếng thoát nước dùng để kiểm tra ống nước ngầm bị lặn lẽ mở ra từ bên trong, tiếp đẩy một bàn tay trắng bệch thò ra.

Sau khi Viên Mục Dĩ bàn giao xong công việc trong tay, cậu mới nhớ ra trong nhà còn hai oan gia đang đối đầu nhau, không biết hai kẻ này sống với nhau mấy ngày qua thế nào, thế là cậu vội vàng bắt xe về nhà.

Chương 606: Nhân viên ba không

Vừa mới vào cửa, Viên Mục Dã đã giật mình bởi cảnh tượng trước mặt, căn nhà vô cùng lộn xộn như bị cơn bão cấp mười quét qua vậy. Phản ứng đầu tiên của Viên Mục Dã là chẳng lẽ tên côn trùng tinh Lệ Thần kia ăn mất con chó rồi?

Vậy mà khi Viên Mục Dã vào nhà xem xét, cậu thấy Lệ Thần và Kim Bảo đang ngồi đối diện trên ghế sofa, hai bên đang dùng một phương thức mà Viên Mục Dã không thể nào hiểu nổi để trao đổi với nhau... Một người một chó thấy Viên Mục Dã quay về, cả hai lập tức trở về trạng thái bình thường, Kim Bảo còn hà hơi một cái rồi quay về ổ chó ngủ.

Viên Mục Dã nhìn cảnh tượng trong nhà, sau đó vò đầu hỏi: “Cậu có thể giải thích cho tôi biết tình huống này là thế nào không?”

Dường như Lệ Thần cũng chẳng cảm thấy có lỗi gì với sự lộn xộn này, hắn vừa thu dọn vừa nói: “Tôi cho Kim Bảo vận động một chút ở trong nhà, bởi vì tôi cảm thấy nó là một con chó mà lượng vận động thật sự quá ít.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Vậy tại sao cậu không dẫn nó ra ngoài vận động? Bên ngoài còn rộng hơn trong nhà mà? Đồng thời cũng có thể hít thở một chút không khí trong lành?”

Không ngờ Lệ Thần lại bảo mình không có thân phận hợp pháp nên không thể xuất hiện ở bên ngoài, nhỡ gặp chuyện bất ngờ nào đó sẽ rất phiền phức, vì vậy hắn đành dẫn Kim Bảo hoạt động một chút ở trong nhà.

Mặc dù mấy lời này nghe hơi gượng ép, nhưng Viên Mục Dã cũng không tìm được lý do để phản bác, chỉ là Viên Mục Dã rất nghi ngờ hai kẻ “không phải loài người” này giấu mình rồi làm gì đó trong nhà?

Nhưng chuyện này cũng nhắc nhở Viên Mục Dã, cậu nên làm một thân phận cho Lệ Thần, chứ cứ làm một người tàng hình như vậy cũng không ổn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sở dĩ Viên Mục Dã không coi trọng chuyện này... chủ yếu là vì cậu không quá yên tâm với Lệ Thần.

Lệ Thần bây giờ không có thân phận hợp pháp, nếu hắn làm ra chuyện gì đó thì cũng không liên lụy đến người khác, chỉ khi nào Từ Lệ làm cho hắn chứng minh thư mới thì sẽ khác. Đến lúc đó Lệ Thần đành phải ngoan ngoãn làm một người bình thường chứ không phải cạy vào việc mình có thể tàng hình mà muốn làm gì thì làm.

Sau khi hai người dọn dẹp xong căn nhà, Viên Mục Dã vốn định đi siêu thị mua một số vật dụng hàng ngày về, vậy mà đúng lúc này cậu lại nhận được điện thoại của Từ Lệ, anh ta nói người mà cậu nhờ tìm lúc trước đã có một chút manh mối.

Dập máy xong, Viên Mục Dã quay ra nói với Lệ Thần: “Đi với tôi ra ngoài một chuyến, tôi giới thiệu người cho cậu biết.”

Khi Viên Mục Dã và Lệ Thần xuất hiện ở văn phòng Từ Lệ, họ thấy anh ta đang gọi điện thoại. Từ Lệ thấy Viên Mục Dã dẫn một khuôn mặt xa lạ đến thì còn tưởng đây là đồng nghiệp ở số 54 cho nên cũng không hỏi cái gì, vì không ai có thể ngờ được Viên Mục Dã lại dẫn một “nhân viên ba không” xuất hiện tại cục cảnh sát thủ đô.

Từ Lệ vừa nói chuyện điện thoại vừa ra hiệu cho hai người Viên Mục Dã cứ ngồi xuống trước, kết quả anh ta gọi điện liên tục đến tận nửa tiếng, khi Từ Lệ dập máy, anh ta cũng cảm thấy hơi ngượng: “Điện thoại của cấp trên không dễ trả lời!”

Từ Lệ nói xong lấy một tờ giấy trong ngăn kéo ra đưa cho Viên Mục Dã: “Cầm đi, đây là địa chỉ của người mà cậu muốn tìm...”

Viên Mục Dã cầm lấy rồi nhìn hàng chữ trên đó, nó thật sự chỉ là một địa chỉ bình thường, Viên Mục Dã hơi bất đắc dĩ hỏi: “Chỉ là một cái địa chỉ thôi mà, anh nhấn tin cho tôi không được à?”

Từ Lệ lúng túng cười đáp: “Nếu chỉ có chuyện đó thôi thì tôi nói qua điện thoại là được, tôi tìm cậu vì còn có chuyện khác

mà...”

Viên Mục Dĩ hơi bồn chồn hỏi: “Chuyện gì?”

Từ Lệ vẫy tay ra hiệu Viên Mục Dĩ đến nhìn thứ trong máy tính của mình, Viên Mục Dĩ qua đó xem và phát hiện máy tính đang bật một đoạn video không có âm thanh.

Đoạn video này có chất lượng rất kém, chắc nó được quay bằng camera công cộng, hơn nữa thời gian lại vào buổi tối nên hình ảnh lại càng mơ hồ... Nhưng dù là vậy Viên Mục Dĩ cũng bị giật mình bởi cảnh tượng trong video.

Thời gian trong đoạn video là hơn hai giờ sáng, vị trí ở một vườn hoa công cộng nhỏ, trong tình huống bình thường không có ai đi lại ở đây vào giờ này, vì vậy khi tình cờ có người xuất hiện thì có vẻ khá đột ngột.

Người này mặc bộ áo đen quần đen vội vã đi vào phạm vi camera giám sát, với tốc độ của người này thì chẳng mấy chốc sẽ đi ra khỏi màn hình camera mới đúng, không ngờ đúng lúc này bỗng xuất hiện một người đàn ông say rượu không biết chui ra từ chỗ nào, anh ta lắc la lắc lư đi đến từ phía đối diện...

Sau khi hai người gặp nhau, không biết người đàn ông say rượu nói gì mà giữa bọn họ rất nhanh đã chuyển từ đối thoại thành tiếp xúc bằng tay chân, nhưng ngay sau đó lại có chuyện cực kỳ quái dị xảy ra. Người đàn ông áo đen bỗng ôm bụng như muốn nôn mửa, thế rồi có một thứ gì đó trào ra từ miệng gã, tiếp đó nó dán lên mặt người đàn ông say rượu.

Người đàn ông say rượu ngã lăn ra đất giữa giữa, rồi cuối cùng không còn nhúc nhích nữa... Còn thứ chui ra từ miệng người đàn ông áo đen lại nhanh chóng chui lại vào miệng gã, nhìn trông vô cùng đáng sợ.

Sau khi video kết thúc, Viên Mục Dĩ và Từ Lệ trừng mắt nhìn nhau và không biết phải nói gì, cuối cùng Từ Lệ lên tiếng trước: “Sáng hôm nay có người đi đường gọi điện báo cảnh sát, người này nói là phát hiện một xác chết trong công viên nhỏ phía sau vườn hoa Kim Phượng trên đường Bắc Tử Ngõ. Khi tôi dẫn người đến kiểm tra, chà, óc bên trong đã bị hút sạch rồi!”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Ghê vậy cơ à?”

Từ Lệ gật đầu: “Tôi không hề nói quá đâu!” Anh ta nói xong còn dùng tay khoanh một vòng tròn rồi tiếp tục: “Trên đỉnh đầu có một lỗ thủng to như vậy, pháp y bảo óc bị hút từ cái lỗ này. Sau đó chúng tôi tìm được đoạn video này từ một chiếc camera giám sát gần đây.”

Viên Mục Dã cẩn thận xem lại đoạn video rồi trầm ngâm nói: “Mặc dù hình ảnh không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy chính cái thứ phun ra từ miệng người kia đã giết chết người đàn ông say rượu... Chỉ có mỗi đoạn video này thôi à? Có tìm được tung tích người áo đen này tại các camera giám sát khác không?”

Kết quả Từ Lệ xòe hai tay ra, nói: “Chẳng tìm được gì hết, cậu thấy có kỳ quái không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không tìm được thì chỉ có thể nói rõ là không quay được, chứ tuyệt đối không phải người này tự nhiên biến mất...”

“Tôi cũng biết điều này chứ, nhưng tình huống gã này phun một vật sống từ trong miệng ra giết người đúng là hiếm gặp, vì vậy tôi mới gọi cậu qua đây nhìn thử, biết đâu số 54 các cậu đã từng gặp chuyện tương tự thì sao?” Từ Lệ nói với vẻ chờ mong.

Viên Mục Dã mỉm cười đáp: “Số 54 gặp khá nhiều vụ án ly kỳ, nhưng đúng là không có tình huống giống như thế này... Dù sao những vụ án mà tôi biết không có thể loại này.”

Chương 607: Mạnh Thư Viễn

Viên Mục Dĩ bảo Từ Lệ gửi đoạn video kia vào điện thoại của mình rồi chuẩn bị mang về cho lão Lâm và Đoàn Phong xem...

Trước khi đi, cậu còn cố ý giới thiệu Lệ Thần cho Từ Lệ làm quen, cậu bảo đây là cậu em họ dưới quê mới lên và sẽ sống ở thủ đô một thời gian... Lúc đó Từ Lệ cũng không nghĩ nhiều, anh ta chỉ khách sáo nói chuyện vài câu với Lệ Thần.

Sáng hôm sau, Viên Mục Dĩ đưa đoạn video kia cho Đoàn Phong và lão Lâm xem, hai người bọn họ nhất thời cũng không khẳng định được tình huống này là thế nào. Nhưng lão Lâm phân tích, rất có thể là một loài sinh vật thích hút não nào đó đã ký sinh trong cơ thể gã kia...

Còn về những chuyện còn lại, cũng chỉ đành tìm được người rồi mới tính tiếp được. Theo kinh nghiệm của lão Lâm, nếu thứ này đã nếm qua tủy não thì chắc chắn nó sẽ còn tiếp tục ăn nữa, vì vậy nếu không nhanh chóng tìm được nó, nhất định sẽ có người lại bị làm hại.

Tuy là nói như vậy, nhưng tìm người đâu có dễ? Bởi vì hình ảnh trong video rất mờ, hơn nữa người đó còn đội một chiếc mũ lưỡi trai nên không thể thấy rõ khuôn mặt.

Ngoài ra ở khu vực đó còn có vài góc chết của camera, nếu như cố gắng tránh né thì muốn không bị quay chụp cũng không phải việc khó... Thời gian vụ án lại xảy ra vào hai giờ sáng, vì vậy chẳng tìm được bất kỳ nhân chứng nào.

Trong hai ngày qua, đội của Từ Lệ đã dùng mọi cách mà họ có thể nghĩ ra nhưng vẫn không tìm được một chút manh mối nào của gã áo đen kia. Và mặc dù cảnh sát đã cố gắng phong tỏa tin tức, nhưng vẫn có một số tin liên quan đến vụ án lộ ra ngoài khiến mọi người bàng hoàng...

Trong nhất thời, đủ các loại lời đồn nổi lên khắp nơi khiến Từ Lệ hoàn toàn bó tay, chỉ riêng những cuộc điện thoại của người dân quan tâm gọi đến hỏi thăm thôi cũng làm cảnh sát nghe không xuể... Thật ra cũng không thể trách mọi người suy nghĩ lung tung, dù sao loại chuyện thể này thật sự rất đáng sợ đối với những người bình thường.

Cuối cùng mấy người Từ Lệ đành nghĩ ra một cách trong tuyệt vọng, đó là tổ chức nhân lực tuần tra ban đêm, một khi phát hiện nhân vật khả nghi thì sẽ tiến đến kiểm tra địa chỉ và số chứng minh nhân dân.

Mặc dù đã canh phòng nghiêm ngặt nhưng án mạng vẫn phát sinh... Người bị hại lần này là một nhân viên công ty đang trên đường về nhà sau khi tăng ca. Bởi vì nhà trọ của người này ở chỗ khá vắng vẻ, gần đó lại chẳng có một chiếc camera giám sát nào nên vụ án lần này không hề có video.

Thi thể được một ông già nhặt ve chai phát hiện vào sáng sớm, tình trạng xác chết giống hệt người đàn ông say rượu trước đó, họ đều chết vì bị hút sạch não. Chỗ khác biệt duy nhất là trên người của nạn nhân lần này có dính một ít bột phấn kỳ lạ...

Sau khi tiến hành xét nghiệm, cảnh sát phát hiện thành phần của bột phấn này gồm silic, sắt sunfua, canxi cacbonat và các thành phần khác, thường được gọi là bột đá gỗ hóa thạch.

Đá gỗ hóa thạch hay còn được gọi là gỗ hóa thạch, nó được tạo thành do cây cối vì đủ loại nguyên nhân mà bị chôn xuống dưới đất hàng trăm triệu năm về trước, xung quanh thân cây có các chất như silic, sắt sunfua, canxi cacbonat, dưới tác động của nước ngầm mà thấm vào trong thân cây, nó thay thế dần chất gỗ lúc đầu, đồng thời vẫn giữ lại kết cấu và hoa văn của gỗ. Gỗ hóa thạch được hình thành trong quá trình hóa đá, bởi vì có khá nhiều silic nên nó được gọi là gỗ hóa thạch.

Sau khi gỗ hóa thạch được điêu khắc và đánh bóng, nó có thể tạo thành vật trang trí rất có giá trị nghệ thuật, nó cũng có giá trị lưu giữ nên đã trở thành món đồ mới được các nhà sưu tập yêu thích trong những năm gần đây. Nhưng khi cảnh sát điều tra người chết thứ hai là Vương Hạo Phong, họ phát hiện cuộc sống hàng ngày của anh ta không hề tiếp xúc với thứ như gỗ hóa thạch, vì vậy thứ bột này chỉ có thể là do hung thủ để lại.

Nhưng cho dù chỉ có một chút manh mối này, đối với đám người Từ Lệ cũng như tìm kim đáy biển. Bởi vì chỉ dựa vào một chút bột phấn của gỗ hóa thạch cũng chẳng nói lên điều gì, bọn họ đâu thể thăm vãn toàn bộ những người đã từng điêu khắc gỗ hóa thạch chứ?

Vài ngày sau đó, Viên Mục Dĩ đi cùng Từ Lệ đến mấy xưởng thủ công địa phương để tìm hiểu một số chuyện về các tác phẩm điêu khắc trên gỗ hóa thạch, bọn họ muốn xem trong số những người có tay nghề ở địa phương, liệu có ai thường xuyên điêu khắc trên gỗ hóa thạch không.

Nhưng đáp án bọn họ nhận được là: “Gỗ hóa thạch khá quý hiếm, những khối có giá trị nghệ thuật lại càng ít ỏi. Đối với những người có tay nghề điêu khắc, loại gỗ này chỉ có may mắn mới gặp được, vì vậy mỗi khi gặp loại vật liệu tốt này, bọn họ sẽ thu gom một, hai miếng, nhưng gần như không có ai coi nó là nghề kinh doanh chính...”

Có lúc mọi chuyện chính là như vậy, mặc dù cảnh sát đã điều động rất nhiều nhân lực vật lực để điều tra, nhưng không có manh mối vẫn hoàn toàn không có manh mối, dù có sốt ruột như lửa cháy đến nơi rồi thì cũng chẳng làm được gì.

Cũng may chẳng mấy chốc bên pháp y đã có manh mối mới. Họ phát hiện nạn nhân Vương Hạo Phong bị thủng màng nhĩ trước khi chết, thế là họ kiểm tra lại thi thể đầu tiên và phát hiện màng nhĩ của người đàn ông say rượu cũng bị rách nhẹ, tình huống của người này không nghiêm trọng như Vương Hạo Phong nên không có máu chảy từ trong tai ra.

Tiếc là đoạn video kia chỉ có hình ảnh mà không có âm thanh, thế nên mấy người Từ Lệ không thể phán đoán được liệu người đàn ông say rượu có nghe được một âm thanh siêu cao tần nào đó hay không, mà nạn nhân thứ hai là Vương Hạo Phong cũng chẳng có video theo dõi nên lại càng không thể nào biết được.

Hiện tại, điều mà đội Từ Lệ sợ nhất là còn tiếp tục có nạn nhân thứ ba, thứ tư xuất hiện, đến lúc đó ngoài việc chứng minh cảnh sát bất lực ra, bọn họ còn phải nhận sự chỉ trích đến từ mọi tầng lớp...

Đối với điều này Viên Mục Dã cũng đành bất lực, dù sao trên đời này có quá nhiều chuyện không thể giải quyết được, cậu cũng chỉ đành khuyên Từ Lệ đừng nóng vội, nếu có gì cần đến cậu thì cứ lên tiếng, cậu chắc chắn sẽ giúp đỡ hết mình.

Tối hôm đó, Viên Mục Dã vừa chuẩn bị tan tầm thì bỗng nhận được một cuộc gọi lạ, người gọi lại là Mạnh Thư Viễn - vị đội trưởng có tính cách thẳng thắn trong lần cứu hộ đợt trước... Điều này hơi nằm ngoài dự đoán của Viên Mục Dã, cậu không rõ vị đội trưởng Mạnh mới có duyên gặp mặt một lần này tìm mình làm gì?

Mạnh Thư Viễn hơi ấp a ấp úng qua điện thoại, dường như có điều gì đó không tiện nói thẳng, anh ta hẹn Viên Mục Dã đến một quán trà. Sau khi hai người gặp nhau, Viên Mục Dã mở lời trước: “Đội trưởng Mạnh, anh hẹn tôi ra đây có chuyện gì thế?”

Mạnh Thư Viễn hơi do dự, đáp: “Tiểu Viên, tôi biết mình đợt ngọt đến tìm cậu là rất không phải, nhưng tôi thật sự không còn cách nào khác nên mới nhờ cậu giúp đỡ.”

Trước đó Viên Mục Dã đã được chứng kiến tính cách của Mạnh Thư Viễn, cậu biết anh ta là một người thẳng thắn, vậy mà bây giờ lại ấp úng như vậy thì chắc chắn là có việc gì đó khó giải quyết, Viên Mục Dã bèn cười và nói: “Đội trưởng Mạnh có gì cứ nói thẳng, nếu như trong phạm vi năng lực của thẳng em này, tôi sẽ suy nghĩ một vài biện pháp giúp anh.”

Chương 608: Bỏ nhà trốn đi

Hóa ra Mạnh Thư Viễn có một cô em gái kém vài tuổi tên là Mạnh Thư Tĩnh, tình cảm của hai anh em từ bé đã rất tốt, Mạnh Thư Tĩnh có chuyện gì cũng sẽ nói cho anh trai mình biết đầu tiên.

Sau này hai anh em đều có gia đình riêng, nhất là khi Mạnh Thư Tĩnh kết hôn cùng một gã tên là Cao Ngọc Bân, quan hệ giữa hai anh em dần dần không còn thân cận như trước.

Lúc đầu Mạnh Thư Viễn cũng không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao mọi người đều là người trưởng thành rồi và có cuộc sống gia đình riêng, ai nấy phải bôn ba vì gia đình cũng không có gì đáng trách, nói gì thì nói bọn họ cũng là ruột thịt, sao có thể vì ít qua lại mà không còn thân thiết nữa?

Nhưng một thời gian sau Mạnh Thư Viễn phát hiện ra một số vấn đề, đó là gã em rể Cao Ngọc Bân này là một kẻ có ham muốn kiểm soát cực mạnh, gã luôn tham dự vào mọi chuyện của Mạnh Thư Tĩnh. Nói thẳng ra là tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo gã, nếu không trong nhà sẽ không yên ổn, cứ ba ngày cãi nhau một trận lớn, hai ngày một trận nhỏ.

Mạnh Thư Viễn luôn nghĩ trong nhà hòa thuận thì mọi thứ mới hưng thịnh được, thế nên anh ta muốn khuyên hai người cố sống tốt với nhau, đồng thời cũng khuyên em gái mình: “Áp lực công việc của Ngọc Bân rất lớn, em nên hiểu cho nó một chút, lúc trước em đã chọn nó thì nên bao dung với cuộc hôn nhân này, chứ đừng nên vừa gặp vấn đề đã muốn chia tay.”

Mạnh Thư Tĩnh cũng nghe theo đề nghị của anh trai, cô ấy bắt đầu thử đi tìm hiểu những khó khăn của chồng, cuối cùng hai người lại quay về cuộc sống bình thường trước đây... Không ngờ vào khoảng thời gian trước, Mạnh Thư Tĩnh bỗng nhận tin cho Mạnh Thư Viễn nói mình muốn ra ngoài giải sầu, đồng thời cũng sẽ suy nghĩ lại xem cuộc hôn nhân giữa mình và Cao Ngọc Bân có cần thiết tiếp tục nữa hay không.

Mạnh Thư Viễn nhận được tin nhắn này xong là lập tức gọi cho em gái, thế nhưng điện thoại của đối phương luôn ở trạng thái tắt máy. Thế là anh ta đến tìm em rể Cao Ngọc Bân, vậy mà gã em rể cũng nhận được một tin nhắn giống như vậy, vợ gã muốn ra ngoài giải sầu và đồng thời suy nghĩ xem cuộc hôn nhân giữa họ có nên tiếp tục nữa hay không.

Mạnh Thư Viễn hiểu rất rõ em gái mình, từ nhỏ Mạnh Thư Tĩnh đã là một cô gái nhút nhát, cho đến bây giờ vẫn chưa bao giờ làm chuyện gì mạo hiểm hay khác người cả, vậy thì làm sao con bé có thể nhắn hai cái tin nhắn ngắn rồi bỏ nhà đi chứ?

Nhưng khi hai người xem video theo dõi của tòa nhà lại phát hiện, Mạnh Thư Tĩnh thật sự kéo một vali hành lý ra khỏi nhà vào ngày hôm đó, còn về chuyện cô ấy đi đâu thì không ai rõ.

Sau đó Mạnh Thư Viễn thật sự lo lắng cho em gái mình, anh ta bèn đi báo cảnh sát ở đồn cảnh sát gần đó, nhưng vì Mạnh Thư Tĩnh có hành vi và năng lực của một người trưởng thành, cảnh sát chỉ có thể lấy hồ sơ đi lại của cô ấy, họ phát hiện Mạnh Thư Tĩnh thật sự đặt mua qua mạng một vé ô tô đi thành phố H.

Ngay lúc trong lòng Mạnh Thư Viễn nóng như lửa đốt, điện thoại của anh ta và Cao Ngọc Bân lại đồng thời nhận được tin nhắn của Mạnh Thư Tĩnh, cô ấy nói mình đang sống rất thoải mái tại một thành phố khác, trong thời gian ngắn không muốn quay về, bọn họ không cần phải đi tìm, lúc nào cô ấy nghĩ thông thì sẽ quay về.

Dù sao Mạnh Thư Tĩnh cũng không phải một đứa trẻ, cô ấy đã là người trưởng thành nên có quyền lựa chọn cuộc sống của bản thân, vì vậy kể cả Mạnh Thư Tĩnh thật sự từ bỏ người thân và người yêu, cảnh sát cũng không có quyền can thiệp.

Cực chẳng đã, Mạnh Thư Viễn chỉ đành ở nhà lo lắng và chờ đợi tin tức của em gái, anh ta hy vọng em gái có thể suy nghĩ rõ ràng rồi quay về giống như trong tin nhắn đã nói. Nhưng hiện thực lại không phải như vậy, Mạnh Thư Tĩnh đi một lèo hai tháng, trong lúc đó chỉ thỉnh thoảng nhắn một đến hai tin về, thời gian còn lại đều không bắt máy, giống như một người ảo chỉ sống ở trên mạng vậy.

Mạnh Thư Viễn còn vì chuyện này mà đi tìm Cao Ngọc Bân vài lần, anh ta hy vọng gã có thể đi tìm em gái cùng với mình, đối phương lại tỏ vẻ gã cũng muốn đi nhưng lại chẳng biết tìm ở đâu?

Mấy ngày trước Mạnh Thư Viễn được gặp nhóm của Viên Mục Dã và Đoàn Phong khi tham dự vụ cứu hộ trên đường cao tốc, đồng thời cũng được biết về sự tồn tại của số 54. Sau đó anh ta và đội viên đều nhận được mệnh lệnh cấm nói về chuyện này, tất cả những gì liên quan đến lần cứu hộ đó đều được giữ bí mật một cách nghiêm ngặt, đồng thời mỗi đội viên phải ký vào bản cam kết giữ bí mật.

Cũng chính lần tiếp xúc đó, Mạnh Thư Viễn đã biết một chút về cơ cấu của số 54, đồng thời cũng biết sự đặc biệt của nó. Anh ta cảm thấy Viên Mục Dã là người dễ nói chuyện, vì vậy nghĩ rằng có thể nhờ cậu tìm cách điều tra chuyện của em gái mình.

Thật ra Mạnh Thư Viễn nghĩ rất đơn giản, anh ta chỉ hy vọng Viên Mục Dã giúp mình điều tra tung tích của em gái, nếu biết con bé sống bình yên Mạnh Thư Viễn cũng yên lòng. Nhưng Viên Mục Dã đã từng là một cảnh sát, khi gặp chuyện như vậy thì điều đầu tiên cậu nghĩ đến là người này còn sống hay không...

Bởi vì với kinh nghiệm phán đoán của Viên Mục Dã, cậu cảm thấy Mạnh Thư Viễn không phải là một cô gái có chủ kiến, cô ấy rất ỷ lại vào chồng và anh trai, cho dù trong cuộc sống gặp trắc trở, cô ấy cũng không thể dùng cách này để trốn tránh.

Viên Mục Dã suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định để Mạnh Thư Viễn dẫn mình đến gặp người em rể, cậu muốn xem một người trong cuộc khác có ý kiến gì đối với việc vợ mình bỏ nhà trốn đi hay không... Mạnh Thư Viễn thấy Viên Mục Dã đồng ý giúp thì bảo sẽ dẫn cậu đi đến phòng làm việc của em rể Cao Ngọc Bân ngay bây giờ.

Viên Mục Dã nhìn thoáng thời gian, cậu hỏi: “Đi vào lúc này có muộn quá không?”

Không ngờ Mạnh Thư Viễn lại lắc đầu: “Không đâu, tên kia bình thường hay làm việc xuyên đêm lắm, giờ này cậu ta cũng chỉ mới vừa bắt đầu công việc thôi...”

Lúc đó Viên Mục Dĩ rất tò mò muốn biết rốt cuộc em rể của Mạnh Thư Viễn làm công việc gì, kết quả đi xem mới biết, hóa ra người này mở một cửa hàng điêu khắc trên một con phố ở trung tâm.

Viên Mục Dĩ cũng không ngờ trong thời gian này mình lại dính dáng với điêu khắc nhiều đến thế, trước đó vừa đi đến mấy xưởng điêu khắc, hôm nay lại đến một xưởng tư nhân... Chồng Mạnh Thư Tĩnh dường như không mấy chào đón người anh vợ, nhất là khi anh ta dẫn theo một người lạ là Viên Mục Dĩ.

Căn phòng làm việc của Cao Ngọc Bân có bố cục “phía trước là cửa hàng phía sau là xưởng sản xuất”, một số tác phẩm của anh ta đều được bán trực tiếp tại cửa hàng, còn tầng hầm phía sau cùng dùng để điêu khắc và chứa vật liệu gỗ.

Mạnh Thư Viễn còn lâu mới nói thẳng ra thân phận của Viên Mục Dĩ, anh ta bịa đại nói cậu là họ hàng xa, nhìn từ điểm ấy, có thể thấy ông anh vợ này không quá tin tưởng người em rể của mình.

Cao Ngọc Bân nghe thấy đây là họ hàng xa của vợ mình, trên mặt đành cố gượng cười, nhưng bầu không khí vẫn hơi xấu hổ... Viên Mục Dĩ có thể nhìn ra được trên người Cao Ngọc Bân có một số khí chất đặc thù của người làm nghệ thuật, nói thẳng ra thì anh ta không phải là một người biết cách giao tiếp.

Sau đó Cao Ngọc Bân dẫn Viên Mục Dĩ đi vòng quanh cửa hàng một cách tượng trưng, rồi dẫn bọn họ tới phòng điêu khắc phía sau để uống trà.

Chương 609: Mô hình xương người

Viên Mục Dã đi vào phòng điêu khắc của Cao Ngọc Bân, thấy tình hình nơi này không hề bừa bãi đâu đâu cũng thấy rác như những xưởng thủ công cậu đã thấy trước đây... Ngược lại nơi này của Cao Ngọc Bân được sắp xếp rất gọn gàng ngay ngắn, có thể thấy anh ta là một người rất tỉ mỉ, thậm chí còn có hơi hướng bị chứng ám cảnh cưỡng chế.

Nếu là họ hàng xa của Mạch Thu Tĩnh, tất nhiên Viên Mục Dã sẽ muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra trước khi cô ấy bỏ nhà đi, Cao Ngọc Bân trả lời rất trôi chảy vấn đề này, không để lộ sơ hở gì.

Sau đó, Viên Mục Dã tiếp tục quan sát những bức tượng điêu khắc bán thành phẩm trong phòng, đột nhiên cậu phát hiện ra phong cách của chúng và những món đồ được bày ngoài cửa hàng có sự khác biệt rất lớn. Những thành phẩm kia thể hiện cho người xem thấy vẻ đẹp của cuộc sống... Còn những thứ bán thành phẩm vụn vẹo quái đản trước mắt lại mang đến cho Viên Mục Dã một cảm giác kỳ quái khó tả, giống như có thứ gì đó bị nhốt bên trong, không thể thoát ra được.

Cao Ngọc Bân thấy Viên Mục Dã nhìn chằm chằm vào những tác phẩm đang thành hình của mình thì vừa cười vừa nói: “Những tác phẩm này vẫn chưa hoàn thành nên nhìn hơi kỳ lạ...”

Không ngờ Viên Mục Dã lại thốt ra câu hỏi: “Nó bị giữ ở bên trong sao?”

Cao Ngọc Bân biến sắc, anh ta ngạc nhiên nói: “Anh có thể nhìn ra hàm ý bên trong của những tác phẩm này sao? Xem ra anh họ rất có năng khiếu trên phương diện thưởng thức và giám định các tác phẩm nghệ thuật đấy!”

Viên Mục Dã lắc đầu cười bảo: “Tôi thực sự không am hiểu nhiều về phương diện này, tôi chỉ nói ra cảm xúc đầu tiên khi nhìn thấy những tác phẩm này mà thôi...”

Lúc này Mạch Thu Viễn đi lại gần: “Cái này điêu khắc ra thứ gì vậy? Là khách đặt à? Sao phong cách khác hẳn những tác phẩm trước kia của cậu thế?”

Quả nhiên Cao Ngọc Bân vội vàng ngắt lời anh ta: “Anh họ đang làm công việc gì thế?”

Viên Mục Dã thuận miệng trả lời: “Làm nhân viên văn phòng thôi, không so sánh được với những nhà nghệ thuật như các cậu... Đúng rồi, bình thường Thư Tĩnh hay đến đây giúp cậu sao?”

Cao Ngọc Bân lắc đầu: “Tiểu Tĩnh không hiểu gì về điêu khắc, nhưng có nhiều lúc em vì muốn đẩy nhanh tiến độ nên mấy ngày không về nhà, thỉnh thoảng cô ấy sẽ đến đưa quần áo cho em.”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó như nghĩ ra điều gì mà nói: “Không biết mấy ngày tới Thư Tĩnh có về không, cậu xem tôi khó lắm mới đến thăm được một lần, kết quả lại không gặp được nó...”

Đang nói chuyện, Viên Mục Dã đột nhiên nhìn thấy có một thứ được che bằng vải trắng ở trong tầng hầm, cậu liền tỏ ra tò mò hỏi: “Đó là tác phẩm gì vậy, sao phải dùng vải che đi thế?”

Không ngờ Cao Ngọc Bân lại nói: “Đó chưa phải là tác phẩm gì cả, chỉ là một khối đá nguyên liệu thôi, vì sợ dính bụi sau này khó bán nên em mới dùng vải che lại.”

Viên Mục Dã nghe thế cảm thấy hào hứng, cậu tỏ vẻ hiếu kỳ nói với Cao Ngọc Bân: “Nguyên liệu là loại đá quý gì thế, còn sợ dính bụi?”

Cao Ngọc Bân hồ hững nói: “Là một tảng gỗ thông hóa thạch, lúc trước có một vị khách đưa đến muốn nhờ em điêu khắc thành một vật trang trí, nhưng đến giờ em vẫn chưa tìm được linh cảm nên vẫn để trong kho.”

Viên Mục Dã nghe thấy Cao Ngọc Bân nói đó là gỗ hóa thạch thì lập tức nghĩ ngay đến vụ án trong tay Từ Lệ, cậu muốn tìm hiểu rõ hơn về chuyện gỗ hóa thạch điêu khắc từ Cao Ngọc

Bân, nên cậu vừa cười vừa nói: “Gỗ hóa thạch? Nghe có vẻ rất hiếm, có thể cho tôi nhìn một chút không?”

Trong mắt người bình thường đây chỉ là một vật liệu điêu khắc, mà trong con mắt của Cao Ngọc Bân thì Viên Mục Dã và Mạnh Thư Viễn chỉ là người ngoài nghề, bọn họ có xem cũng không sao cả...

Không ngờ khi Cao Ngọc Bân kéo tấm vải trắng ra, trong lòng Viên Mục Dã nhất thời giật thót một cái, tảng gỗ hóa thạch này có hình dáng giống như một cô gái vóc người thướt tha.

Đến ngay cả Mạnh Thư Viễn cũng ngạc nhiên: “Cái này... sao lại giống như một cô gái vậy?”

Cao Ngọc Bân cười giải thích: “Hoàn toàn chính xác, lần đầu tiên nhìn thấy khối vật liệu này em cũng vô cùng kinh ngạc, cho đến khi vị khách kia nói muốn em điêu khắc lại nó thành dáng vẻ ban đầu, em đồng ý ngay.”

Viên Mục Dã bất giác đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tảng gỗ hóa thạch hình người này, có vẻ như nó vẫn còn lưu giữ được hoa văn của cây cối, ngoài mặt bóng loáng như ngọc, sờ vào có cảm giác lạnh thấu xương, khiến người ta có một cảm giác khó nói thành lời...

Cao Ngọc Bân thấy thế thì phủ lại mảnh vải trắng lên: “Thật xin lỗi, tác phẩm của em vẫn chưa hoàn thành, khi chưa tìm được linh cảm em không muốn nhìn thấy nó nhiều...”

Mạnh Thư Viễn hơi ngệt mặt ra, có lẽ anh ta không thể hiểu được suy nghĩ kỳ quái của người em rể này... Nhưng Viên Mục Dã lại tán đồng: “Đúng thế, chúng ta cứ chờ mong đến ngày nó thực sự trở thành tác phẩm nghệ thuật đi.”

Viên Mục Dã thấy điều tra ở đây tạm ổn rồi, muốn cùng Mạnh Thư Viễn ra về, không ngờ khi cậu quay người chuẩn bị đi ra thì lại nhìn thấy trong một góc hẻo lánh có một mô hình xương người vô cùng chân thực.

Mạnh Thư Viễn thấy Viên Mục Dã nhìn chằm chằm vào mô hình xương người ở góc phòng thì hỏi: “Thứ này rất giống thật phải không? Nó được làm bằng nhựa PVC, thời điểm Ngọc Bân mở phòng làm việc riêng, tôi đã đặt ở chỗ một người bạn làm ở nhà máy mô hình.”

Viên Mục Dã cười: “Thoạt nhìn đúng là giống thật!” Cậu vừa nói vừa đi đến gần mô hình xương người và quan sát tỉ mỉ, có lẽ do mẫn cảm nghề nghiệp nên Viên Mục Dã còn thử điều chỉnh tay trái của mô hình, sau đó vừa cười vừa bảo: “Ồ, khớp nối vẫn còn hoạt động tốt này?”

Hành động này của cậu có vẻ khiến Cao Ngọc Bân lo lắng, anh ta thận trọng cười nói: “Đây là một mô hình mô phỏng hoàn chỉnh vô cùng chân thật, cho nên từng khớp nối đều có thể cử động được.”

Mạch Thư Viễn không nhịn được mà chửi bậy: “Lúc đó tôi hỏi Tiểu Tĩnh thích quà gì, kết quả nó lại bảo Ngọc Bân muốn một mô hình mô phỏng xương người thật... Tôi không hiểu nổi mấy nghệ thuật gia nghĩ cái gì, bày những thứ đáng sợ như thế trong cửa hàng có thể chiêu tài à?”

Trước khi đi, Viên Mục Dã còn cố ý nhìn lướt qua đỉnh đầu của mô hình xương người, phát hiện vị trí xương đỉnh đầu hình như không đúng lắm, có điều cậu cũng không để lộ ra, chỉ nhanh chóng cùng Mạnh Thư Viễn ra về.

Sau khi vào trong xe, Mạnh Thư Viễn nhìn Cao Ngọc Bân đang đóng cửa hàng mà hỏi: “Thế nào, cậu có phát hiện ra điểm gì khả nghi không?”

Viên Mục Dã vẫn đang nhìn chăm chăm vào Cao Ngọc Bân, sau đó cậu nghiêm túc nói: “Đội trưởng Mạnh, tôi hy vọng anh có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, em gái anh... hẳn đã xảy ra chuyện rồi.”

Mạch Thư Viễn biến sắc: “Cái gì? Vì sao cậu lại khẳng định như vậy? Cậu nhìn ra vấn đề gì ở chỗ Cao Ngọc Bân sao?”

Viên Mục Dã vẫn chưa có chứng cứ rõ ràng, lại sợ bây giờ nói ra thì Mạnh Thư Viễn sẽ xúc động mà gây ra chuyện, nên chỉ thở dài, nói: “Chuyện đó thì không, có điều trực giác nói cho tôi biết việc em gái anh bỏ nhà đi gần như không thể xảy ra...”

Chương 610: Quái vật ăn não

Mạch Thư Viễn nhất thời không chấp nhận được tin tức này: “Không đâu, hai ngày trước em gái tôi vẫn còn gửi tin nhắn cho tôi mà? Con bé cũng không phải người có tiền hay có kẻ thù gì, mặc dù thường xuyên cãi nhau với chồng nhưng giữa hai chúng nó cũng không có người thứ ba chen vào, lẽ ra... con bé không nên xảy ra chuyện mới đúng chứ?”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh, có điều anh suy nghĩ kỹ mà xem, với tính cách của em gái anh... cô ấy có thể bỏ nhà đi lâu như vậy sao? Tuy tôi chưa từng gặp em gái anh, nhưng qua sự miêu tả của anh thì không khó để nhận ra cô ấy là một người có tính ỷ lại vào người khác tương đối mạnh. Cô ấy lại rất yêu chồng mình, mặc dù trước đó có mâu thuẫn, nhưng đều không phải vấn đề lớn, cho nên có việc gì khiến cô ấy nhất định phải bỏ nhà đi lâu như vậy chứ?”

Viên Mục Dã để Mạch Thư Viễn rơi vào trong trầm tư suy nghĩ, thật ra anh ta cũng cảm thấy hành vi này của em gái mình hơi khác thường, bởi vì từ nhỏ đến lớn dù gặp phải chuyện gì, con bé cũng chưa bao giờ giấu người anh trai này!

Nhưng lần này, con bé chẳng thèm gọi điện báo mà chỉ nói ra ngoài để giải sầu, thậm chí cũng không hề gọi một cuộc điện thoại đúng nghĩa nào, chỉ liên lạc qua tin nhắn...

Dù sao chưa nhìn thấy người thì sẽ có rất nhiều khả năng có thể xảy ra. Dưới con mắt của Viên Mục Dã, những phương pháp lợi dụng tài khoản mạng xã hội của người bị hại để nguy trang người đó vẫn còn sống nhiều vô cùng. Đặc biệt là Mạch Thư Tĩnh đã mất tích đến hai tháng, khả năng còn sống là rất thấp.

Điều quan trọng nhất là, mô hình xương người trong tầng hầm của Cao Ngọc Bản kia là một vấn đề lớn, người khác có lẽ không nhìn ra thật giả, nhưng nó không giấu được cái mũi của Viên Mục Dã, cậu rõ ràng đã ngửi được thứ mùi không bình thường ở mô hình xương người kia...

Sau khi tạm biệt Mạnh Thư Viễn, Viên Mục Dã lại đến đơn vị của Từ Lệ và bảo anh ta đưa cậu đi xem vị trí vết thương trên xương đỉnh đầu của hai nạn nhân kia.

Từ Lệ cười nói: “Thi thể thì khó rồi, giờ này pháp y nghỉ hết rồi, cậu xem tạm mô phỏng 3D vết thương trên đầu đi!”

Viên Mục Dã thấy cũng được, biết đâu nếu cậu nhìn thấy thi thể thật có lẽ lại bị mùi vị đó dụ dỗ phát bệnh thì sao? Thế nên cậu gật đầu: “Được, tôi muốn xem hình dạng vết thương trên đỉnh đầu của nạn nhân.”

Sau đó Từ Lệ bật máy tính, mở mô hình 3D mô phỏng tình trạng của người bị hại đã được hoàn thiện, Viên Mục Dã nhìn thoáng qua đã xác định được suy nghĩ trong lòng, cậu lập tức lấy giấy bút viết ra một địa chỉ: “Người này tên là Cao Ngọc Bản, anh mau phái người điều tra hành động của người này trong thời gian gần đây...”

Từ Lệ nghi hoặc: “Người này làm gì?”

“Anh ta có một xưởng điêu khắc.” Viên Mục Dã nặng nề nói.

Và thế là, bọn Từ Lệ đã đưa Cao Ngọc Bản vào diện nghi phạm chính trong vụ án “ăn não”, mà cơ sở cho việc này chính là mô hình xương người mà Viên Mục Dã nhìn thấy trong phòng làm việc của Cao Ngọc Bản.

Thật ra khi Viên Mục Dã vừa đến gần đã biết mô hình đó là một bộ xương người thật, hơn nữa điểm quan trọng nhất là trên đỉnh đầu của bộ xương người này có một phần dùng thạch cao để bổ sung vào chỗ thiếu, mà phần bị thiếu này vừa vặn khớp với vết thương trên đỉnh đầu của hai nạn nhân trong vụ án “ăn não”.

Đương nhiên, để tránh việc Viên Mục Dã nhìn nhầm, ngày hôm sau Từ Lệ dẫn theo pháp y Bạch đến xưởng điêu khắc của Cao Ngọc Bản lấy lý do mua tượng điêu khắc để quan sát mô hình xương người kia.

Cuối cùng sau khi được pháp y Bạch xác nhận nhiều lần mới khẳng định mô hình này là một bộ xương người thật, hơn nữa từ chiều cao và độ rộng của xương chậu có thể nhận ra, đây là một bộ xương của nữ giới.

Sau đó, nhóm Từ Lệ tiến hành theo dõi Cao Ngọc Bân 24/24 tiếng đồng hồ, đồng thời điều tra toàn bộ tư liệu và hành trình của anh ta trong khoảng thời gian này...

Điều khiến mọi người không ngờ tới là, bản thân Cao Ngọc Bân vô cùng sạch sẽ, không có bất cứ ham mê không tốt nào, ngoại trừ việc người vợ đã bỏ nhà đi hơn hai tháng thì mọi thứ đều bình thường. Hơn nữa, anh ta vô cùng thích điều khắc, phần lớn thời gian của anh ta đều dành cho những pho tượng, thậm chí sau khi vợ bỏ đi anh ta vẫn không ngừng sáng tác.

Người đàn ông như vậy có lẽ sau này sẽ trở thành một nghệ thuật gia ưu tú, nhưng anh ta lại mãi mãi không bao giờ trở thành một người chồng đủ tiêu chuẩn... Nhưng dù như vậy, cảnh sát cũng không tìm được lý do khiến anh ta giết vợ.

Trên thế giới này không có vô duyên vô cớ yêu, đương nhiên cũng sẽ không có chuyện vô duyên vô cơ mà hận. Phân tích theo lời kể của Mạnh Thư Viễn thì giữa Cao Ngọc Bân và Mạnh Thư Tĩnh không hề có mâu thuẫn không thể hòa giải. Mặc dù Cao Ngọc Bân là người có tính thích kiểm soát khá mạnh, nhưng anh ta si mê những pho tượng như thế thì thời gian dành cho vợ mình chắc chắn rất có hạn, vì sao lại phải giết vợ chứ?

Thật ra hiện giờ nếu chỉ đơn giản là điều tra án mất tích của Mạnh Thư Tĩnh thì đội Từ Lệ hoàn toàn có thể bắt người luôn, bởi vì chỉ cần xác định bộ xương kia có phải là Mạnh Thư Tĩnh hay không là mọi chuyện sẽ rõ ràng cả.

Nhưng điều quan trọng là đội Từ Lệ muốn tìm ra tên hút não người kia, cho dù người này không phải Cao Ngọc Bân thì nhất định cũng không tránh được có liên hệ với anh ta, nếu không thì miệng vết thương trên đầu của mô hình xương người kia phải giải thích như thế nào?

Cho nên trước khi xác định được Cao Ngọc Bân có phải kẻ ăn não kia hay không thì tuyệt đối không thể đánh rắn động cỏ được. Nếu không một khi không phải là anh ta... thì kẻ ăn não

thực sự sẽ cao chạy xa bay, trốn đến một nơi khác tiếp tục làm bậy.

Nhưng trong mấy ngày theo dõi này, biểu hiện của Cao Ngọc Bân vô cùng bình thường, gần như ngày nào anh ta cũng ở trong phòng làm việc, nếu không cần thiết phải ra khỏi cửa thì sẽ không ra, ăn cơm cũng gọi đồ ăn bên ngoài, căn bản không nhìn ra anh ta có điểm nào bất thường.

Đến tận một đêm nọ, hai người phụ trách theo dõi Cao Ngọc Bân chủ quan, cho rằng mọi chuyện vẫn như mọi khi nên cũng khá thờ ơ, hai người ngồi trong xe mà một người chơi game trên điện thoại, một người thì nhắm mắt ngủ...

Đến khi bọn họ nhớ ra nhìn Cao Ngọc Bân thì phát hiện không biết anh ta đã khóa cửa rồi đi từ lúc nào... Hai người này nghệt mặt ra, vội vàng gọi điện cho Từ Lệ và lái xe tìm kiếm xung quanh.

Từ Lệ nghe hai người nói bị mất dấu nghi phạm thì tức đến nổi muốn chửi thề trong điện thoại, nhưng dù tức giận thì cũng phải tìm được người đã, anh ta lập tức dẫn đồng nghiệp chạy đến... Việc đầu tiên là lấy video theo dõi dọc theo con đường, Từ Lệ nhanh chóng phát hiện ra Cao Ngọc Bân đi bộ khỏi phòng làm việc, cho nên hiện tại anh ta chưa đi xa được.

Sau đó Từ Lệ phái người lấy phòng làm việc làm trung tâm, tìm kiếm xung quanh trong phạm vi ba cây số, đồng thời gọi điện cho Viên Mục Dã và nói cho cậu biết chuyện Cao Ngọc Bân đã ra ngoài... Thật ra Viên Mục Dã vẫn luôn chờ cơ hội này, bởi vì cậu muốn nhân lúc đối phương ra ngoài để vào trong phòng làm việc xem thử.

Chương 611: Khoang trống

Viên Mục Dã không những muốn quan sát kỹ bộ xương người kia, mà điều quan trọng nhất là cậu muốn nhìn kỹ tảng gỗ hóa thạch có hình người được bọc vải trắng. Bởi vì từ lần đầu tiên chạm vào thứ đó, cậu đã có một cảm xúc không nói thành lời...

Sau khi nhận điện thoại của Từ Lệ, Viên Mục Dã bắt xe đi thẳng đến đó. Lúc ấy trời đã tối, Viên Mục Dã xuống xe rồi nhanh chóng đi đến cửa sau của xưởng điêu khắc.

Bởi vì cửa chính quá dễ bị nhìn thấy, nó nằm ở mặt đường chính có người qua lại, cho dù bây giờ đã muộn không còn nhiều người ra đường, nhưng nhờ có người lái xe đi qua nhìn thấy thì rất phiền phức.

Hơn nữa lần trước đến đây Viên Mục Dã đã phát hiện ra một lỗ hổng, cậu biết cửa sổ phòng làm việc của Cao Ngọc Băng có một điểm yếu... người bình thường có lẽ sẽ không phát hiện ra, nhưng cậu đã làm cảnh sát nhiều năm nên nhãn lực khá tinh tường.

Sau khi Viên Mục Dã đi vào trong thì xuống thẳng tầng hầm, kết quả khi cậu đi ngang qua phòng điêu khắc lại thấy một người phụ nữ đang quét dọn vụn gỗ trong phòng...

Viên Mục Dã sửng người, cậu không ngờ trong phòng làm việc của Cao Ngọc Băng lại có một người phụ nữ, không lẽ anh ta thực sự ngoại tình? Trong lúc Viên Mục Dã đang không biết nên tìm lý do gì để giải thích cho việc mình xuất hiện ở đây, cậu phát hiện tình hình không phát triển theo hướng cậu nghĩ, người phụ nữ kia nhìn thấy vị khách không mời như cậu lại không hề có phản ứng gì.

Trong nháy mắt Viên Mục Dã ý thức được ngay người phụ nữ chăm chỉ này là ai! Cô ấy chắc hẳn chính là em gái của Mạnh Thư Viễn, Mạnh Thư Tĩnh... Xem ra cô ấy đúng là đã chết, hơn nữa còn chết trong phòng làm việc của chồng mình.

Lúc này, Cao Ngọc Bân xuất hiện trong ký ức của Mạnh Thư Tĩnh, sắc mặt của anh ta lúc đó vô cùng khó coi, bờ môi trắng bệch, hình như cơ thể có chỗ nào đó không thoải mái. Mạnh Thư Tĩnh cũng nhận ra chồng mình có vấn đề, liền ân cần hỏi thăm anh ta bị làm sao?

Không ngờ Cao Ngọc Bân lại vô cùng tức giận, anh ta chất vấn Mạnh Thư Tĩnh vì sao không hỏi trước mà đã đến đây, Mạnh Thư Tĩnh cảm thấy vô cùng tủi thân, tức giận nói: “Tôi đến phòng làm việc của chồng mình đưa quần áo để thay mà cũng phải báo trước sao? Cao Ngọc Bân, có phải anh có người khác ở ngoài không? Nếu có anh cứ nói thẳng ra, đừng có suốt ngày bói lông tìm vết với tôi, được chứ?”

Sau đó hai người cãi nhau âm ỉ, Mạnh Thư Tĩnh càng nói càng kích động, mà sắc mặt của Cao Ngọc Bân cũng ngày càng khó coi. Đột nhiên anh ta ôm bụng quỳ một chân xuống đất, lúc này Mạnh Thư Tĩnh mới ý thức được có vấn đề, cô ấy muốn đến đỡ chồng dậy, nhưng Cao Ngọc Bân lại đẩy cô ấy ra và nói: “Tiểu Tĩnh, mau rời khỏi đây...”

Mạnh Thư Tĩnh thấy Cao Ngọc Bân đau đớn như vậy, đương nhiên không chịu rời đi, không ngờ lúc này Cao Ngọc Bân lại há to miệng và nôn ra một thứ toàn thân đều là dịch nhờn...

Mạnh Thư Tĩnh thậm chí còn chưa kịp hét lên đã cảm thấy tai mình đau nhói, sau đó cô ấy bị thứ gì đó dán lên mắt... Ký ức khi còn sống của cô ấy cũng kết thúc tại đây.

Sau khi Viên Mục Dã lấy lại tinh thần, cậu đi đến chỗ mô hình bộ xương kia quan sát kỹ vị trí trên đỉnh đầu, xem ra vị trí được dùng thạch cao lấp đầy này chính là miệng vết thương khi con quái vật hút não người tạo thành.

Thật ra Viên Mục Dã nhìn ra được, mặc dù Mạnh Thư Tĩnh đúng là chết trong tay Cao Ngọc Bân, nhưng lúc đó anh ta cũng rất đau khổ, anh ta đã nhiều lần muốn đuổi vợ mình đi... Tiếc rằng Mạnh Thư Tĩnh trước khi chết lại không hiểu được hành vi của chồng, cũng không biết anh ta làm vậy chỉ là vì muốn cứu mình mà thôi.

Nhưng có một điều khiến Viên Mục Dã không hiểu, là vì sao Cao Ngọc Bân lại biến thành như vậy? Đương nhiên, không phải ngay từ đầu anh ta đã là một quái vật hút não người, nếu

không Mạnh Thư Tĩnh cũng không thể sống cùng anh ta nhiều năm như thế... Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì đã khiến anh ta biến thành một con quái vật đến óc của người mình yêu cũng không tha?

Lúc này Viên Mục Dã nghĩ đến khúc gỗ hóa thạch bên dưới lớp vải trắng kia, cậu kéo tấm vải ra, khúc gỗ có hình dáng như một người phụ nữ lại xuất hiện trước mắt cậu.

Lần trước vội vàng nên chỉ kịp nhìn thoáng qua, mặc dù vô cùng chấn động nhưng lại không nhìn ra điểm gì khác thường. Mà lúc này nhìn lại, Viên Mục Dã phát hiện hoa văn trên khúc gỗ hóa thạch này rất kỳ quái, giống như là mạch máu trong cơ thể người vậy.

Vừa nghĩ đến máu, sự nóng nảy trong lòng Viên Mục Dã lại bắt đầu dâng trào, cậu không nhịn được chạm tay vào những hoa văn kia, chỗ ngón tay chạm vào như có sinh mệnh khiến cho người khác cảm thấy rung động... Viên Mục Dã thấy mình như đang đối thoại với một sinh mạng đã tồn tại từ mấy vạn năm trước vậy.

Loại cảm giác này tồn tại đến khi Viên Mục Dã sờ đến một chỗ trống thì dừng lại, lúc này cậu mới phát hiện ra phía sau khúc gỗ hóa thạch hình người này có một lỗ thủng to bằng quả trứng gà.

Viên Mục Dã bật đèn điện thoại lên quan sát, phát hiện trước đây lỗ thủng này hẳn là một khoang trống kín, rồi bị phá vỡ bởi lực tác động từ bên ngoài... Nghĩ vậy, cậu luồn ngón tay vào trong thăm dò, phát hiện bên trong hơi ẩm ướt, có vẻ trước đó bên trong lỗ thủng này có tồn tại một thứ dạng lỏng.

Sau đó cậu cẩn thận đưa tay lên mũi ngửi thử, có mùi chua chua khó chịu. Viên Mục Dã cũng không biết phải hình dung mùi này như thế nào, giống như mùi bột nở vậy.

Trực giác nói cho Viên Mục Dã biết, cái chết của Mạnh Thư Tĩnh có liên quan chặt chẽ đến khúc gỗ hóa thạch hình người này, mà nếu xét về mặt thời gian thì Mạnh Thư Tĩnh là người đầu tiên bị hại.

Bây giờ đã biết Cao Ngọc Băng chính là quái vật hút não, Viên Mục Dã không còn gì để do dự nữa, cậu lập tức gọi điện thoại

cho Từ Lệ và nói cho anh ta biết Cao Ngọc Bân là một nhân vật hết sức nguy hiểm, phải cố gắng hết sức để bắt anh ta mà không làm kinh động đến anh ta... Nếu không một khi anh ta phản kháng sẽ xảy ra thương vong không đáng có.

Từ Lệ nghe xong cũng lấy làm khó hiểu: “Tại sao lại phải bắt hắn mà không được làm kinh động đến hắn? Thế thì bắt kiểu gì?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi sợ rằng nếu anh ta phản kháng sẽ nôn con quái vật trong người ra, đến lúc đó tình hình hỗn loạn nhờ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Từ Lệ nghiêng răng nói: “Vậy theo cậu thì nên làm gì? Cũng không thể vừa đến đã giết chết hắn luôn được?”

Viên Mục Dã đương nhiên biết là không thể giết chết được, cho dù biết rõ đối phương là hung thủ giết người cũng không thể vừa đi lên đã nổ súng ngay chứ! Cậu nghĩ một chút rồi nói: “Thế này đi, tìm được người trước rồi tính, tìm được rồi anh cho người theo dõi thật chặt, bây giờ tôi về số 54 nghĩ cách!”

Chuyện này đã vượt qua phạm vi năng lực của đội Từ Lệ, giao cho số 54 xử lý cũng là chuyện sớm muộn, bây giờ chuyện Từ Lệ có thể làm cũng chỉ là báo cáo tình hình thực tế trên điều kiện tiên quyết là tình hình không xấu đi, và chờ cấp trên chỉ thị bước tiếp theo.

Chương 612: Bí mật quan sát

Viên Mục Dã vội vàng quay về số 54, gọi Đoàn Phong đang ngủ trên giường dậy...

Đoàn Phong bị bắt ngờ chưa kịp tỉnh táo, anh ta nói với chất giọng còn ngái ngủ: “Ăn cơm à?”

Viên Mục Dã bật cười: “Mới ba giờ sáng anh đã đói rồi à!”

Đoàn Phong nhìn đồng hồ rồi xoa xoa mặt, hỏi: “Ngọn gió quỷ quái nào lôi cậu đến đây thế? Sớm thế này đã đến?”

Viên Mục Dã ngửi thấy mùi rượu trên người Đoàn Phong thì biết trước khi đi ngủ anh ta đã uống nhiều rồi, nên đứng dậy đi lấy một cốc nước cho Đoàn Phong: “Tìm được con quái vật ăn não kia rồi!”

Tinh thần Đoàn Phong lập tức tỉnh táo: “Nhanh vậy cơ à? Tôi còn tưởng giao cho cảnh sát cũng phải mất nửa năm một năm mới tìm được chứ? Thôi khỏi cần phải nói, chắc chắn là cậu lại hỗ trợ hả?”

Viên Mục Dã kể chuyện mình như thế nào mà phát hiện ra Cao Ngọc Bân có vấn đề nói cho Đoàn Phong biết, sau đó Đoàn Phong liên tục chép miệng: “Đúng là thời thế đổi thay, lòng người không đổi! Giết vợ chưa tính, còn ăn mẹ nó mất nữa?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi cảm giác Cao Ngọc Bân có nỗi khổ riêng của mình, bởi vì trong ký ức của Mạnh Thư Tình, tôi nhìn thấy Cao Ngọc Bân đã nhiều lần đuổi cô ấy đi, có điều lúc đó cô ấy không hiểu vì sao Cao Ngọc Bân lại làm như vậy.”

Đoàn Phong nghĩ rồi nói: “Ý của cậu là Cao Ngọc Bân không còn tự kiểm soát được bản thân nữa rồi?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Trông thì có vẻ là như vậy.”

Lúc này Từ Lệ gọi điện thoại đến nói đã tìm được Cao Ngọc Bân, anh ta đã quay lại phòng làm việc, Viên Mục Dã lập tức dặn dò Từ Lệ bảo bọn họ nhất định không được đánh rần động cỏ, chỉ cần theo dõi sát là được.

Sau khi cúp điện thoại, Đoàn Phong lắc đầu nói với Viên Mục Dã: “Cậu xem đi, nhất định là có thêm người chết rồi...”

Viên Mục Dã thở dài: “Hắn là con quái vật trong người Cao Ngọc Bân đói bụng, cho nên anh ta mới không thể không ra ngoài đi săn. Hơn nữa từ tần suất diễn ra các vụ án có thể thấy thời gian con quái vật này đói bụng ngày càng ngắn đi.”

Đoàn Phong không nhịn được chửi má nó: “Lão Lâm này đúng là biết trốn việc, lúc quan trọng không bao giờ thấy mặt đâu! Tôi nói cho cậu biết, bên cảnh sát rồi cũng không làm được việc gì đâu, chúng ta phải nhanh nghĩ cách giải quyết con quái vật kia mới được, nếu không sẽ còn nhiều người bị nó ăn mất não.”

Đương nhiên Viên Mục Dã hiểu điều này, nhưng giải quyết như thế nào bây giờ? Hiện tại bọn họ vẫn chưa biết con quái vật trong bụng Cao Ngọc Bân là thứ gì? Nhớ đâu họ giết chết vật chủ hiện giờ, nó lại đi tìm vật chủ khác thì sao? Nếu thật sự như vậy thì chỉ là chết một Cao Ngọc Bân mà thôi, vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

Viên Mục Dã cũng biết đội Từ Lệ không giúp gì được, nhờ mà bị Cao Ngọc Bân phát hiện ra mình đã bị cảnh sát để mắt đến... xử lý không ổn có khi còn thành bữa ăn khuya của con quái vật kia ấy chứ.

Lúc này Viên Mục Dã đột nhiên nghĩ đến một người, cậu nói với Đoàn Phong: “Đi, cùng tôi về nhà!”

Khi Viên Mục Dã dẫn Đoàn Phong về nhà, Kim Bảo đang một mình chơi ném bóng trong sân, Kim Bảo tha quả bóng đặt trên bậc thang ngoài cửa, sau đó quả bóng tự mình bay ra ngoài, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Đoàn Phong cười nói: “Nếu người ngoài nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ có lời đồn nhà cậu bị ma ám.”

Viên Mục Dã cũng không hiểu vì sao rõ ràng trong nhà không có người khác, mà tay Lệ Thần này chẳng có việc gì cũng

muốn ăn thân, cậu đành nói với không khí: “Ra đi, tôi có việc cần nhờ cậu...”

Kết quả giọng Lê Thần lại vang lên ngay bên cạnh bọn họ: “Tôi còn tưởng là tối nay anh không về chứ, không đúng, bây giờ đã là ngày hôm sau rồi, đúng là anh đã đi một đêm không về.”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong quay đầu lại, thấy Lê Thần mặc một bộ đồ thể thao, mặt cười ngây ngô đứng bên cạnh...

Đoàn Phong cười chào hỏi hân: “Ngủ dậy sớm thế!”

Không ngờ Lê Thần lại lắc đầu: “Tôi không ngủ, vì không cần làm việc cho nên tôi cũng không làm theo thời gian nghỉ ngơi và làm việc thông thường...”

Đoàn Phong nhìn Viên Mục Dã, nói: “Cậu nuôi một con mọt gạo à!”

Viên Mục Dã không rảnh hòa theo bọn họ, cậu bảo với Lê Thần: “Cậu đi thay quần áo đi, tôi có việc cần cậu giúp.”

Trên đường đi, Viên Mục Dã nói qua tình hình cho Lê Thần biết, hy vọng hân có thể trốn trong phòng làm việc của Cao Ngọc Bân rồi bí mật quan sát, nếu như anh ta muốn ra ngoài đi săn... thì lập tức gửi tin nhắn cho Viên Mục Dã.

Chuyện này đối với Lê Thần chỉ như ăn một bữa sáng, nhưng khi hân đi vào phòng làm việc của Cao Ngọc Bân thì mặt biến sắc, Viên Mục Dã vội hỏi hân sao thế?

Lê Thần lắc đầu: “Không có gì, chỉ cảm thấy bên trong này có thứ rất đặc biệt...”

“Là sao? Thứ gì đặc biệt?” Viên Mục Dã cau mày hỏi.

Lê Thần cười nói: “Đặc biệt... già!” Nói xong, hân đẩy cửa xuống xe, nhưng người ngoài nhìn vào thì chỉ thấy cánh cửa xe mở ra mà không hề có ai bước xuống.

Đoàn Phong nhìn theo rồi nói: “Cậu yên tâm để hân đi sao? Cậu đừng quên tình hình của hân và người bên trong cũng không khác nhau nhiều đâu, đều không phải là con người.”

Viên Mục Dã cười: “Nghỉ ngơi thì không dùng, đã dùng thì không nghỉ, hơn nữa hân cũng là sự tồn tại đặc biệt trong

giống loài của mình... Để một sự tồn tại đặc biệt bên cạnh mình vẫn tốt hơn là để những kẻ xấu lợi dụng chứ?”

Đoàn Phong không nói gì nữa, đó cũng là lần cuối cùng anh ta hỏi Viên Mục Dã có tin tưởng Lê Thần hay không... Cứ như vậy, Lê Thần âm thầm trốn vào phòng làm việc của Cao Ngọc Bân, quan sát nhất cử nhất động hằng ngày của anh ta.

Vì không để anh ta phát hiện ra, Lê Thần không thể động vào bất cứ vật gì trong phòng làm việc, cho nên mỗi ngày sau khi xác định Cao Ngọc Bân đã ngủ rồi hắn mới ra ngoài kiếm ăn, cũng chính là lúc Viên Mục Dã đưa cơm đến cho hắn.

Qua hai ngày quan sát, Lê Thần phát hiện Cao Ngọc Bân không hề có hành động gì bất thường, thời gian nên ăn nên ngủ đều đảm bảo, chỉ là khi anh ta ngủ có chút biểu hiện quái dị...

Đầu tiên là khi ngủ, mí mắt anh ta đang nhắm chặt bỗng run lên bần bật, giống như đang nằm mơ, hoặc vô đại não trải qua một sự ảnh hưởng gì đó rất lớn... Tiếp theo chính là chỉ cần anh ta ngủ là miệng sẽ mở to ra, dáng vẻ trông vô cùng kinh dị.

Có mấy lần Lê Thần thậm chí còn nhìn thấy thứ gì đó chui từ trong miệng Cao Ngọc Bân ra, nhưng lúc đó hắn không dám đến quá gần vì mặc dù hắn có thể tàng hình, nhưng không thể che giấu mùi cơ thể.

Trời mới biết khứ giác của con quái vật này có thính hay không? Nhỡ đâu nó ngửi ra được sự tồn tại của Lê Thần thì đúng là phiền phức... Hơn nữa Lê Thần có thể thấy rõ sự kháng cự của Cao Ngọc Bân với con quái vật kia, có lúc thậm chí anh ta còn không muốn ngủ, cứ đứng ngẩn người trước bộ xương người kia.

Viên Mục Dã nghe Lê Thần nói như vậy, trong lòng cũng đã hình dung được đại khái mọi chuyện...

Chương 613: Tất cả bí mật

Theo như suy đoán của Viên Mục Dã, ký sinh trùng trong cơ thể Cao Ngọc Bân không giống như “Hy vọng” trong người Lệ Thần có thể khống chế trung khu thần kinh và suy nghĩ của con người, nó cũng lắm chỉ có thể chiếm lấy vị trí nào đó trong cơ thể Cao Ngọc Bân, sau đó thông qua một thủ đoạn nào đó gây ra sự đau đớn nhất định, ép anh ta phải mang nó ra ngoài đi săn...

Phía Từ Lệ hai ngày nay cũng bận đến sát đầu mẻ trán, lần trước Cao Ngọc Bân mất tích hai tiếng đã để lại hậu quả là có thêm một người vô tội nữa bị hút não. Vì thế Từ Lệ bị chửi cho sắp mặt, nếu như lại có thêm người bị hại, có lẽ anh ta sẽ phải cởi bộ đồng phục trên người xuống.

Nhưng vì chương trình xét duyệt có vấn đề, cho nên số 54 mãi vẫn chưa chính thức được tiếp nhận chuyện này, cũng may mấy ngày nay có Lệ Thần canh chừng, cho nên tạm thời cũng chưa xảy ra vấn đề gì quá lớn.

Có điều Lệ Thần cũng đã cảnh cáo Viên Mục Dã, hiện tại chưa xảy ra vấn đề là vì Cao Ngọc Bân đang khổ cực kiên trì, một khi thân thể anh ta đạt đến giới hạn chịu đựng, thì bị kích sẽ lại tiếp diễn...

Viên Mục Dã nhớ rằng, khi lần đầu tiên tiếp xúc với Cao Ngọc Bân, Lệ Thần đã từng nói thứ trong thân thể đối phương rất già, thế là cậu hỏi Lệ Thần có biết sinh vật ký sinh trong người Cao Ngọc Bân là thứ gì không?

Lệ Thần nói: “Tôi có thể cảm nhận được sinh vật đó còn già hơn tôi nhiều, tôi đã xem qua khúc gỗ hóa thạch mà anh nói, sinh vật kia chắc đã từng bị giam giữ trong khoang trống của khúc gỗ. Chắc là trong lúc điêu khắc Cao Ngọc Bân đã không cẩn thận mà phá vỡ khoang trống, thả sinh vật đó ra.”

Viên Mục Dã hỏi dò: “Cậu cảm thấy loài sinh vật này so với cậu thì ai lợi hại hơn?”

Lệ Thần cười: “Thật ra anh muốn hỏi giữa tôi và nó, thứ gì nguy hại cho con người hơn chứ gì?”

Viên Mục Dã nhất thời hơi xấu hổ, vì trong lòng cậu đúng là có suy nghĩ này nên cậu gãi đầu nói: “Ý này cũng không sai!”

Lệ Thần nhìn về phía phòng làm việc của Cao Ngọc Bân: “Nói ra có thể anh không tin, nhưng từ khi mới bắt đầu chúng tôi đã cảm nhận được sự tồn tại của nhau, nếu so sánh thì nó nguyên thủy hơn tôi một chút...”

“Là như thế nào?” Viên Mục Dã hỏi.

Lệ Thần giải thích: “Ý là loài sinh vật này tương đối nguyên thủy, chỉ lo trước mắt, tất cả các hành vi của nó đều chỉ vì muốn no bụng... Nói thẳng ra là trí thông minh của nó không cao, không giống như loài chúng tôi có kế hoạch xâm chiếm thế giới. Nhưng tính công kích của nó lại rất mạnh, cho nên trong thời gian ngắn mức độ nguy hại mà nó mang đến mạnh hơn loài của tôi nhiều.”

Viên Mục Dã lo lắng: “Nếu nó đã cảm nhận được sự tồn tại của cậu thì cậu cứ ở trong phòng làm việc như thế có bị nguy hiểm không?”

Lệ Thần cười lắc đầu: “Không đâu, bởi vì chúng tôi không ở trong cùng một chuỗi thức ăn, chỉ cần trong mắt nó, tôi không phải đồ ăn thì nó sẽ không tấn công tôi, trừ khi...”

“Trừ khi thế nào?” Viên Mục Dã thắc mắc.

Lệ Thần thở dài, nói: “Trừ khi tôi tự tìm đường chết, quấy rầy việc ăn của nó...”

Sau khi nói chuyện với Lệ Thần xong, Viên Mục Dã lao như điên về số 54, đội Đoàn Phong đang làm một vật chứa đặc biệt, mục đích là để nhốt con quái vật vào đó rồi triệt để ngăn cách nó với bên ngoài, đồng thời đảm bảo nó sẽ không dùng âm thanh tần số cao để phá vỡ vật chứa.

Nhóm Từ Lệ ở hiện trường vụ án giết người thứ ba cũng phát hiện ra một số đồ vật bằng thủy tinh bị vỡ nát, đủ để chứng minh sự lợi hại của nó... Mặc dù người phải chịu đựng âm thanh tần số cao kia đã chết, nhưng qua ký ức của Mạnh Thu Tĩnh, Viên Mục Dã cũng cảm nhận được một phần âm thanh

đó, nó tuyệt đối không phải là âm thanh mà tai con người có thể chịu được.

Nhưng vấn đề bây giờ là làm thế nào để Cao Ngọc Bân chịu đi vào trong thùng chứa này? Dùng sức mạnh nhất định là không ổn rồi, lừa anh ta đi vào cũng không dễ, Viên Mục Dã càng nghĩ càng cảm thấy phải khiến Cao Ngọc Bân cam tâm tình nguyện đi vào trong mới được.

Đoàn Phong cảm thấy khả năng chuyện này xảy ra quá thấp, anh ta liên tục lắc đầu: “Cậu nói đùa đấy à? Chẳng lẽ cậu định ngồi xuống thương lượng với hắn, để hắn tự đi vào chắc?”

Viên Mục Dã cười: “Cũng không phải là không thể thương lượng được, anh đừng quên Cao Ngọc Bân vẫn có ý thức của mình, Lê Thần nói anh ta thường đứng ngăn người trước hải cốt của Mạnh Thục Tĩnh cả đêm, điều này nói rõ anh ta rất khó chịu trước cái chết của vợ mình, nhưng lại không biết nên làm gì.”

Đoàn Phong khịt mũi coi thường: “Đau khổ còn biến người ta thành tiêu bản? Cậu đừng có nói hắn làm thế không phải vì mục đích phi tang thi thể, mà vì muốn nhớ lại việc mình đã ăn vợ mình...”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cảm thấy cả hai phương diện này đều có, anh ta phi tang thi thể không có nghĩa là anh ta không đau khổ trước cái chết của người vợ... Là một người bình thường, đột nhiên có một ngày cơ thể mình biến đổi trở nên đáng sợ như vậy, Cao Ngọc Bân có thể không chế bản thân không đi giết người bừa bãi đã là không tệ rồi.”

Đoàn Phong cau mày: “Vậy cậu định thương lượng với hắn thế nào? Không phải tôi muốn dọa cậu đâu, nhưng ai biết được thứ kia có nhân lúc cậu đang bàn bạc với vật chủ của nó mà chui ra ngoài hút não cậu đâu!”

Không ngờ Viên Mục Dã lại cười thần bí: “Tôi có cách.”

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe tải dừng trước cửa phòng làm việc của Cao Ngọc Bân, Viên Mục Dã từ trên đó bước xuống đi thẳng vào trong. Lúc ấy Cao Ngọc Bân đang ngồi ngăn người nhìn lên trần nhà, thấy Viên Mục Dã đi vào thì ngạc nhiên nói: “Sao anh lại đến đây...”

Viên Mục Dã khách sáo: “Tôi có một người bạn tìm được một khối vật liệu tốt, muốn đưa cho cậu để xem có thể điêu khắc thành hình gì.”

Cao Ngọc Bân nhướn mày, nói: “Gần đây tâm trạng của em không tốt, anh bảo bạn anh tìm người khác đi thì hơn, nếu như không tìm được ai thì em có thể đề cử cho bạn anh vài người...”

Viên Mục Dã không hề tức giận trước thái độ đuổi khách rõ ràng của Cao Ngọc Bân, cậu vừa cười vừa bảo: “Tôi biết, thời gian này Thư Tĩnh bỏ đi khiến tâm tình của cậu rối loạn... Có điều không sao, tin tôi đi, chỉ cần có sáng tác mới sẽ khiến cậu thoát khỏi tình trạng khốn khổ hiện tại.”

Dường như Cao Ngọc Bân không hiểu Viên Mục Dã có ý gì, Viên Mục Dã cũng không giải thích, cậu tiện tay lấy một tờ giấy và một cây bút chì ra, viết lên giấy: “Không cần nói, từ giờ trở đi chúng ta nói chuyện bằng giấy bút...”

Cao Ngọc Bân nhất thời ngẩn người, do dự một lúc, anh ta cầm bút lên viết xuống: “Có phải anh đã biết gì đó rồi không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi viết: “Tôi biết bây giờ cậu đang rất đau khổ vì cái chết của Thư Tĩnh, cũng biết tất cả mọi chuyện đều không phải do cậu muốn làm, tôi còn biết cậu đang khổ sở không biết làm thế nào giải quyết được thứ trong cơ thể mình...”

Sau khi đọc những gì Viên Mục Dã viết, biểu cảm của Cao Ngọc Bân vô cùng kinh ngạc, anh ta hiểu ngay người đàn ông trước mắt này đã biết tất cả bí mật của anh ta rồi. Bên trong ánh mắt của anh ta vừa có sự hoảng sợ vừa có sự bối rối, nhưng còn có cả sự thoải mái vì đã được giải thoát.

Chương 614: Cục thịt

Sau đó hai người ngoài mặt thì nói chuyện về sáng tác, nhưng bọn họ lại dùng giấy bút nói về chuyện thế giới của Cao Ngọc Bản sụp đổ như thế nào...

Cao Ngọc Bản nhìn thấy khúc gỗ hóa thạch kia trong một lần tham dự triển lãm ngọc thạch. Lần đầu tiên anh ta nhìn thấy nó, nó vốn không có hình dáng như bây giờ, chỉ có đường cong giống con người mà thôi.

Không biết vì sao, khi đó Cao Ngọc Bản lại chọn đúng khúc gỗ này làm vật liệu, tuy có lòng muốn mua, nhưng giá của khúc gỗ hóa thạch này không thấp, với khả năng của anh ta thì không thể mua nổi, bởi vậy Cao Ngọc Bản vẫn lưu luyến ở gian hàng đó mãi không muốn về, nhưng cũng không bước lên nói chuyện...

Đến tận khi triển lãm sắp kết thúc, Cao Ngọc Bản đột nhiên bị người khác gọi lại, người đó tự xưng là chủ nhân của khúc gỗ hóa thạch kia, thấy Cao Ngọc Bản cứ chần chừ trước cửa hàng nên hỏi có phải anh ta có hứng thú với khúc gỗ này hay không?

Lúc này Cao Ngọc Bản thể hiện sự yêu thích của mình với khúc gỗ hóa thạch, đồng thời cũng thể hiện sự xấu hổ vì túi tiền của mình rỗng tuếch, không có duyên với khúc gỗ này... Không ngờ người kia nghe xong lại đưa cho Cao Ngọc Bản một tấm danh thiếp, người này tên là Chu Thường Vĩ, là một người có danh tiếng trong giới sưu tầm.

Cao Ngọc Bản cũng đã từng nghe đến danh tiếng của người này, nhưng bình thường ông ta chỉ giao dịch với những nhà điêu khắc nghệ thuật có danh tiếng, nên nhất thời khiến Cao Ngọc Bản cảm thấy vừa mừng vừa lo...

Chu Thường Vĩ nói với Cao Ngọc Bản, nếu như anh ta có hứng thú với khúc gỗ hóa thạch này thì họ có thể hẹn thời gian để nói chuyện, ý tứ là sẽ giao khúc gỗ này cho Cao Ngọc Bản

sáng tác miễn phí. Sau khi điêu khắc xong ông ta sẽ mang tác phẩm này tham gia giải điêu khắc thế giới, đồng thời còn đề Cao Ngọc Bân ký tên lên tác phẩm... Nói thẳng ra nếu như tác phẩm này được giải thì Cao Ngọc Bân có tiếng, còn ông ta được hưởng lợi.

Cao Ngọc Bân thắc mắc: “Ngài Chu, tôi là một nhà điêu khắc không tên tuổi, không biết vì sao ngài lại chọn tôi?”

Chu Thường Vĩ nói: “Thật ra trước đây tôi đã từng đến phòng làm việc của cậu, cũng đã xem qua tác phẩm của cậu... Làm nghề này của chúng ta phải có con mắt nhìn xa, tác phẩm của nhà nghệ thuật đã thành danh đương nhiên rất quý hiếm, nhưng chi phí cho bọn họ cũng không hề thấp, hơn nữa phát hiện ra những nhà nghệ thuật tương lai như cậu mới là cảnh giới cao nhất của ngành này, cậu hiểu chưa?”

Vì ai cũng có mục đích riêng nên Cao Ngọc Bân không nói gì nữa, sau đó anh ta và Chu Thường Vĩ có gặp thêm vài lần, trình bày kỹ càng ý tưởng sáng tác của mình cho ông ta nghe... sau đó hai người ăn nhip với nhau, không lâu sau Chu Thường Vĩ đã đưa khúc gỗ hóa thạch kia đến phòng làm việc của Cao Ngọc Bân.

Cũng từ lúc đó, bị kịch bắt đầu.

Mới đầu Cao Ngọc Bân cũng chưa nóng lòng muốn sáng tác tác phẩm, khối nguyên liệu này là toàn bộ hy vọng của anh ta, muốn mượn tác phẩm này để thành danh thì anh ta phải rèn luyện kỹ năng thật hoàn hảo, điêu khắc thật tinh tế mới được.

Không ngờ có một đêm, khi Cao Ngọc Bân đang tỉ mỉ rèn luyện để điêu khắc khúc gỗ này, thì đột nhiên phát hiện ra một khoảng trống ở vị trí khuất trên khúc gỗ, mà bên trong khoảng trống này dường như có thứ chất lỏng gì đó đang chuyển động.

Đây là một khúc gỗ từ hàng triệu năm trước, nói cách khác chất lỏng này cũng đã tồn tại ở trong đó cả triệu năm, nghĩ vậy Cao Ngọc Bân trở nên kích động, anh ta cảm thấy mình hoàn toàn có thể lợi dụng đặc điểm này của khúc gỗ để biến nó thành một tác phẩm mới độc nhất vô nhị.

Vì có thể nhìn rõ thứ chất lỏng bên trong rõ ràng hơn, anh ta đã cố gắng khoét mỏng rìa ngoài của khoang trống kia, cứ như

vậy có thể nhìn rõ chất lỏng đang chuyển động bên trong...

Tiếc rằng trong lúc làm việc anh ta quá tay làm vỡ khoang trống kia, chất lỏng bên trong bắt ngờ chảy ra ngoài. Lúc đó anh ta cũng không nghĩ nhiều, vội vàng dùng tay phủ lên, không ngờ chất lỏng đó khi chạm vào tay anh ta lại nhanh chóng thấm vào da.

Ban đầu Cao Ngọc Bân còn tưởng mình bị hoa mắt, hoặc chất lỏng này vì môi trường thay đổi mà bốc hơi mất... Sau đó anh ta đi rửa tay, cũng không để tâm đến chuyện này nữa.

Nhưng hai ngày sau, Cao Ngọc Bân phát hiện trên bàn tay trái của mình có nốt mẩn đỏ bằng đồng xu giống như bị dị ứng... Cũng từ lúc ấy, cơ thể anh ta bắt đầu xuất hiện một chút biến đổi.

Đầu tiên là một tối anh ta bị sốt, ban ngày lại bình thường, đi bệnh viện xét nghiệm máu thì bác sĩ nói cơ thể anh ta bị viêm, nhưng không nghiêm trọng, uống thuốc kháng sinh là khỏi.

Nhưng sự việc lại không đơn giản như bác sĩ nói, sau khi uống thuốc mấy ngày các triệu chứng không những không giảm bớt mà còn xuất hiện thêm các triệu chứng khác... đặc biệt là chàm đỏ trên bàn tay trái của anh ta, từ từ lan rộng ra.

Sau đó Cao Ngọc Bân lại đi khám bác sĩ da liễu, bác sĩ cũng không phát hiện ra nguyên nhân của chàm đỏ trên bàn tay trái là gì, chỉ đề nghị anh ta đến viện làm kiểm tra toàn diện!

Lúc ấy Cao Ngọc Bân chỉ nghĩ đến chuyện sáng tác nên không đồng ý, chỉ lấy chút thuốc chống dị ứng rồi đi về. Không ngờ mấy ngày sau, anh ta kinh ngạc phát hiện ra nốt đỏ trên tay mình xuất hiện một đường gân màu đỏ lan dần về hướng trái tim....

Mạnh Thư Tĩnh thấy vậy khuyên chồng nên đến viện kiểm tra cẩn thận, nhưng Cao Ngọc Bân lại không muốn dừng sáng tác ở thời điểm này, cho nên anh ta muốn trong lúc linh cảm sáng tác của mình đang dạt dào phải hoàn thành tác phẩm điêu khắc.

Mà quái lạ ở chỗ, tất cả các triệu chứng khó chịu trên người Cao Ngọc Bân chỉ xuất hiện vào buổi tối, còn ban ngày thì vẫn

như một người khỏe mạnh bình thường, đến ngay cả nốt đỏ ở lòng bàn tay cũng đang dần dần nhạt đi.

Ngay lúc Cao Ngọc Bân đang từng ngày thích ứng với những bệnh trạng này, vào một đêm anh ta đột nhiên cảm giác trong dạ dày mình hình như có thứ gì đó đang chuyển động, tiếp theo đã xảy ra một chuyện khiến anh ta cả đời này cũng không quên được... Anh ta đã nôn ra một cục thịt to bằng nắm đấm.

Sau khi thứ đó rơi xuống đất lại còn động đây, nó nhanh chóng mở ra tứ chi, sau đó không ngừng dò xét xung quanh. Cao Ngọc Bân sợ đến ngây người, anh ta không biết thứ trông như con báo lột da kia là thứ gì, anh ta muốn đập chết nó nhưng lại phát hiện cơ thể không cử động được.

Cuối cùng Cao Ngọc Bân chỉ có thể trơ mắt nhìn con vật kia lại chui vào trong miệng mình, sau đó dễ dàng bò vào trong thực quản... Chờ đến khi anh ta lấy lại được cảm giác vận động thì vội vàng móc họng, muốn nôn thứ kia ra ngoài.

Nhưng Cao Ngọc Bân nhanh chóng phát hiện, chỉ khi thứ đó muốn ra ngoài thì nó mới ra, nếu không cho dù anh ta có nôn cả dạ dày cũng không làm được gì. Anh ta muốn đến bệnh viện kiểm tra, nhưng cũng lại sợ nơi đó, dù sao chuyện này vượt qua phạm vi hiểu biết của người bình thường, anh ta cũng không thể khẳng định bệnh viện có thể giải quyết được vấn đề này hay không.

Chương 615: Khuôn mặt thực sự

Trong lúc Cao Ngọc Bân còn đang do dự thì anh ta lại phát hiện ra khẩu vị của mình cũng đang dần thay đổi, trở nên ngày càng thích ăn đồ tươi sống, mà chuyện này chưa phải là đáng sợ nhất...

Trong một lần Mạnh Thư Tĩnh đi công tác, cô ấy đã đưa con mèo trong nhà đến phòng làm việc của Cao Ngọc Bân để anh ta giúp cô ấy chăm sóc hai ngày, kết quả đêm hôm đó con quái vật đã chui ra hút não của con mèo.

Cao Ngọc Bân chỉ có thể trơ mắt nhìn chuyện này xảy ra mà không thể làm được gì, bởi vì chỉ đến khi thứ đó quay lại cơ thể anh ta thì anh ta mới có thể khống chế được thân thể của mình...

Cảm giác sợ hãi to lớn khiến Cao Ngọc Bân không biết nên làm thế nào, mặc dù anh ta không muốn làm hại bất cứ sinh linh nào, nhưng tiếc rằng mọi chuyện đã không còn trong tầm kiểm soát của anh ta nữa. Vì sự an toàn của vợ, Cao Ngọc Bân lấy cớ muốn ở phòng làm việc chuyên tâm sáng tác để không phải về nhà ở.

Nhưng anh ta không ngờ có một đêm Mạnh Thư Tĩnh lại mang quần áo đến phòng làm việc cho mình, lúc đó anh ta đã cố gắng đuổi cô ấy đi, bởi vì anh ta cảm nhận được rõ ràng thứ bên trong đang chờ đón điều gì...

Kết quả, Mạnh Thư Tĩnh không hiểu được tâm ý của Cao Ngọc Bân mà cãi nhau không ngừng với anh ta, đến cuối cùng Cao Ngọc Bân vẫn không thể ngăn cản được con quái vật kia... Lúc anh ta nhìn thấy thi thể của vợ thì hồi hận vô cùng, nhưng ván đã đóng thuyền, cho dù anh ta đau khổ thế nào cũng không thay đổi được sự thật này.

Cũng chính từ sau cái chết của Mạnh Thư Tĩnh, Cao Ngọc Bân đã phát hiện ra con quái vật nhỏ kia trước khi quay lại cơ thể mình đã đi một vòng quanh khúc gỗ hóa thạch hình người kia, dường như vô cùng thân thiết với nó.

Điều này khiến Cao Ngọc Bân ý thức được một việc, có khả năng tất cả vấn đề đều do việc mình phá vỡ khoang rỗng trên khúc gỗ hóa thạch mà ra, lúc đó anh ta còn chưa hiểu thứ đáng sợ gì đã chui vào cơ thể mình mới khiến cho sự việc trở nên như thế...

Anh ta thực sự muốn ngăn cản nhưng chỉ có thể kéo dài thời gian con quái vật ra ngoài ăn. Trong lòng anh ta không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ có dùng biện pháp của anh ta, đem thi thể người vợ biến thành tiêu bản bộ xương, đồng thời cũng giấu kín bí mật này.

Nhưng mỗi ngày sau đó đều là một ngày đáng sợ với Cao Ngọc Bân, anh ta vô cùng đau khổ, anh ta sợ hãi đêm tối, thậm chí là sợ đi ngủ, đến nhìn thấy mình trong gương cũng cảm thấy sợ hãi... Anh ta muốn chết đi, nhưng lại không có dũng khí đi đến bước cuối cùng.

Sau khi kể hết mọi chuyện cho Viên Mục Dã nghe, Cao Ngọc Bân cảm thấy nhẹ nhàng hơn, dường như việc chia sẻ với người khác bí mật trong lòng cũng không phải là một việc đáng sợ. Sau đó Viên Mục Dã nói cho anh ta biết trong chiếc xe tải đồ bên ngoài có một hộp chứa đặc biệt, chuyện anh ta cần làm bây giờ là bình tĩnh đi vào trong chiếc hộp đó, chuyện còn lại cứ giao cho bọn họ giải quyết.

Đội Đoàn Phong không nghĩ tới việc Viên Mục Dã có thể thuyết phục được Cao Ngọc Bân, may mà thiết bị nghe lén trên người Viên Mục Dã từ đầu đến cuối đều không phát ra tín hiệu nguy hiểm, nếu không bọn họ đã xông thẳng vào bắt người.

Khi Cao Ngọc Bân đi vào trong hộp chứa đặc biệt kia, ánh đèn xung quanh lập tức sáng lên, Viên Mục Dã tiếp tục viết ra những dòng chỉ dẫn bảo Cao Ngọc Bân nên làm thế nào mới có thể không kinh động đến con quái vật trong cơ thể.

Chờ đến khi bọn họ thuận lợi đưa Cao Ngọc Bân về số 54, đúng lúc lão Lâm cũng vừa bay về nước ngay trong đêm, anh

ta hung phấn nói với Viên Mục Dã: “Ở bên trong à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ở đây!”

Lão Lâm cao hứng vỗ tay: “Tốt quá rồi, đây chính là lần đầu tiên số 54 chúng ta bắt được một sinh vật bí ẩn còn sống!”

Đoàn Phong đội luôn một gáo nước lạnh: “Tôi khuyên anh đừng vui quá sớm, anh có bắt được con chó hay con mèo cũng có phản ứng kích động ấy chứ, nói gì đến việc bắt được một con quái vật ăn thịt người. Nhưng một khi thứ kia làm loạn... có khả năng mạng sống của Cao Ngọc Bân khó giữ được.”

Thật ra Viên Mục Dã cũng hơi đắn đo về chuyện này, có điều cậu vẫn tràn đầy niềm tin, nói: “Không đâu, chỉ cần Cao Ngọc Bân làm theo những gì chúng ta nói, có thể tạm thời khống chế sinh vật kia... Nói đi cũng phải nói lại, cho dù thực sự không kiểm soát được vật kia, nhưng chỉ cần nó không thoát khỏi vật chứa thì nó sẽ không để Cao Ngọc Bân chết đâu.”

Sau đó bọn Viên Mục Dã lùi xe hàng vào một hành lang được thiết kế đặc biệt nối với phòng thí nghiệm, rồi dẫn Cao Ngọc Bân từng bước đi vào trong. Ở trong đó nhóm Viên Mục Dã có thể kiểm soát các chỉ số cơ thể của Cao Ngọc Bân, cũng có thể biết được vì sao sau khi quái vật chủ động rời đi thì thân thể Cao Ngọc Bân lại không thể cử động được...

Ban đầu con quái vật trong người Cao Ngọc Bân không có phản ứng nào khác thường, trong không gian đặc biệt của phòng thí nghiệm có giường, có tivi, anh ta có thể sinh hoạt như bình thường. Đến tận khi đêm xuống, mọi thứ trở nên hơi mất kiểm soát.

Đầu tiên, trên thiết bị giám sát biểu thị nhịp tim và huyết áp của Cao Ngọc Bân tăng lên rõ ràng, đặc biệt là nhịp tim, đã vượt xa tốc độ tim đập thông thường của con người. Loại tình huống này dẫn đến hậu quả là người Cao Ngọc Bân toát mồ hôi lạnh, cơ thể anh ta cuộn lại trên giường vừa nhìn đã biết vô cùng không thoải mái.

Viên Mục Dã muốn đi nói chuyện với Cao Ngọc Bân, nhưng Đoàn Phong và lão Lâm đều cản cậu lại, bởi vì từ các dấu hiệu có thể thấy con quái vật trong người Cao Ngọc Bân sắp chui ra ngoài rồi.

Viên Mục Dã thấy Cao Ngọc Bân quá đau đớn, bèn dùng bút viết ra giấy nhắc nhở anh ta: “Bây giờ anh đang ở trong một khu vực rất an toàn, anh có thể không cần phải chịu đựng, cho dù thả thứ kia ra cũng sẽ không làm hại đến người khác.”

Sau khi nhìn thấy lời nhắn này, Cao Ngọc Bân từ từ bò xuống giường, cố gắng bước về phía trước mấy bước, sau đó nôn ra một thứ hình cầu dẹt đỏ màu xám. Thứ kia sau khi rơi xuống đất lập tức duỗi tứ chi ra, lúc này cả nhóm Viên Mục Dã mới nhìn thấy diện mạo thực sự của con quái vật...

Chiều cao của con quái vật không đến hai mươi phân, da toàn thân có màu xám xanh, bên ngoài làn da có một lớp dịch nhờn trong suốt, cái đầu nhỏ của nó chỉ to bằng nắm đấm người lớn, đôi mắt lại rất to, chiếm đến hai phần ba khuôn mặt, còn thêm cả cái miệng kỳ quái của nó, có ba tầng, mỗi tầng đều mọc chi chít răng nanh, khó trách nó có thể cắn nát sọ người trong chớp mắt.

Ngay lúc con quái vật kia rơi xuống đất, Cao Ngọc Bân như bị điềm huyệt đứng yên không nhúc nhích. Lúc này thiết bị giám sát biểu hiện cơ thể của anh ta đang bị một loại độc tố gây tê thần kinh, chắc do con quái vật kia trước lúc rời khỏi vật chủ đã thả ra nhằm phòng ngừa trong lúc mình đi săn thì vật chủ chạy trốn... Như thế này có phải có thể tách được Cao Ngọc Bân và con quái vật kia ra không?

Có lẽ hoàn cảnh trước mắt xa lạ khiến con quái vật dò xét xung quanh một hồi, cảm thấy vừa bức bối vừa bất an, dường như nó ý thức được tình cảnh trước mắt không an toàn nên nó quay người muốn chui vào trong miệng Cao Ngọc Bân.

Chương 616: Đồng cảm

Không ngờ đúng lúc này lão Lâm đột nhiên ấn vào nút điều khiển, một bức tường kính trong suốt hạ xuống ngăn cách con quái vật và Cao Ngọc Bân ra hai bên, thứ kia thấy mình không quay về trong cơ thể vật chủ được thì lập tức há to miệng, phát ra âm thanh tần số cao trí mạng.

May mà căn phòng thí nghiệm này được thiết kế đặc biệt, cho nên bất luận là Cao Ngọc Bân hay người của số 54 đều không nghe thấy loại tần số cộng hưởng kia, nếu không sợ rằng tai mọi người đều bị thủng màng nhĩ rồi.

Nhưng trong lúc mọi người cho rằng Cao Ngọc Bân tách khỏi sinh vật kia không có vấn đề gì thì lại thấy Tăng Nam Nam vẫn luôn theo dõi chỉ số trên màn hình đo lường đột nhiên nói: “Hình như Cao Ngọc Bân không ổn rồi!”

Lòng Viên Mục Dã trầm xuống, lúc này mặc dù Cao Ngọc Bân vẫn không động đậy, nhưng sắc mặt anh ta lại có chuyển biến đột ngột, bờ môi trắng nhợt không còn chút huyết sắc, đồng thời con quái vật ở phía bên kia cũng không giãy giụa nữa, chậm chạp nằm bất động trên mặt đất.

Lúc này trên máy theo dõi thể hiện nhịp tim của cả hai bên đều ngày càng chậm, trông có vẻ không ổn đến nơi rồi. Lão Lâm vội nâng bức tường kính kia lên, con quái vật dùng chút sức lực cuối cùng bò lại vào trong người Cao Ngọc Bân.

Tim của tất cả mọi người có mặt ở đây đều vọt lên đến tận cổ rồi, bởi vì sau khi con quái vật này trở lại, nhịp tim của Cao Ngọc Bân vẫn chưa khôi phục bình thường... Viên Mục Dã bắt lực dựa vào tường, trong lòng rất không thoải mái.

Đúng lúc này, Tăng Nam Nam thở phào, nói: “Không sao rồi, nhịp tim của Cao Ngọc Bân đang dần khôi phục...”

Sau đó không đến nửa giờ, Cao Ngọc Bân lại có thể tự do hoạt động, chỉ có điều sắc mặt của anh ta vẫn yếu ớt, giống như vừa

trải qua một cơn bệnh nặng vậy...

Viên Mục Dã nói với lão Lâm: “Mở cửa đi, để tôi vào đó xem anh ta thế nào...”

Đoàn Phong phản đối ngay: “Việc này khá nguy hiểm?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không sao đâu, yên tâm đi, thứ kia vừa rồi đã bị dọa sợ rồi, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không chui ra đâu.”

Lão Lâm nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn đồng ý để Viên Mục Dã vào thăm Cao Ngọc Bân. Dù sao người ta cũng đã phối hợp đến đây, vừa rồi còn suýt chết, vào thăm một chút cũng hợp tình hợp lý.

Sau đó Viên Mục Dã mang theo một ít dịch dinh dưỡng lão Lâm điều chế đi vào, cho dù con quái vật kia không cần ăn thì Cao Ngọc Bân cũng cần ăn, đối phương thấy Viên Mục Dã đi vào thì mệt mỏi ngồi xuống, nói: “Có phải khi nãy tôi suýt chết không?”

Viên Mục Dã không muốn nói dối nên thở dài, đáp: “Vừa rồi chúng tôi định tách anh và thứ kia ra... Nó vừa bị tách ra thì cơ thể của cả hai đều xuất hiện tình trạng dị thường, cho nên thí nghiệm tạm thời phải dừng lại.”

Cao Ngọc Bân gật đầu nhẹ, không nói gì, Viên Mục Dã an ủi anh ta: “Anh yên tâm, tất cả những thí nghiệm của chúng tôi đều lấy an toàn của con người làm điều kiện tiên quyết, cho nên anh không cần lo lắng lại xuất hiện tình huống như khi nãy...”

Không ngờ câu mới nói được một nửa lại bị Cao Ngọc Bân ngắt lời: “Anh không cần an ủi tôi, bây giờ tôi hiểu rõ tình trạng của bản thân... anh chỉ cần đồng ý với tôi một việc.”

Viên Mục Dã sững sốt, sau đó gật đầu: “Anh nói đi...”

Cao Ngọc Bân suy nghĩ một chút rồi nặng nề nói: “Nếu như thực sự không được... cũng không sao, tôi có thể ký giấy miễn trách nhiệm cho các anh. Đến lúc đó anh chuyển lời cho anh Mạnh Thư Viễn giúp tôi, tôi không cố ý hại chết Tiểu Tĩnh, hy vọng anh ấy có thể để tôi và Tiểu Tĩnh được chôn cạnh nhau... Đây là tâm nguyện cuối cùng của tôi.”

“Anh đừng bi quan như thế, nhất định sẽ có cách giải quyết.”
Viên Mục Dã đành an ủi Cao Ngọc Bân.

Anh ta cười khổ: “Sau khi Tiểu Tĩnh chết tôi đã biết không có cách nào để giải quyết chuyện này, tôi thật sự đã từng nghĩ đến chuyện đồng quy vu tận với con quái vật kia, nhưng sức của tôi quá nhỏ, bây giờ thì tốt rồi... Nếu thực sự phải đi đến bước đó thì còn có các anh giúp tôi.”

Viên Mục Dã nghe Cao Ngọc Bân nói vậy, trong lòng rất khó chịu, cậu đặt dịch dinh dưỡng xuống đầu giường rồi dặn: “Lát nữa anh uống cái này đi, anh nhớ kỹ, chuyện chưa đến thời khắc cuối cùng thì tuyệt đối không được từ bỏ...”

Sau khi ra khỏi phòng thí nghiệm, Viên Mục Dã hỏi lão Lâm: “Nếu như cuối cùng vẫn không thể tách được hai bọn họ ra... thì phải làm sao?”

Lão Lâm chỉ biết thở dài: “Có hai cách, một là tiếp tục giam giữ cậu ta, hai là... cho chết không đau đớn.”

“Chết không đau?” Viên Mục Dã không chấp nhận được kết quả này.

Lão Lâm gật đầu: “Chuyện này cũng không còn cách nào khác, có điều nếu chưa đến bước đường cùng thì tôi sẽ tiếp tục nghĩ những cách khác.”

Viên Mục Dã thở dài, sau đó không nói thêm gì mà đi ra ngoài, Trương Khai định đuổi theo thì bị Đoàn Phong ngăn lại: “Đề cậu ấy được yên tĩnh đi, có lẽ lại đang liên tưởng đến thứ trong người mình đây.”

Đúng như Đoàn Phong đã nói, Viên Mục Dã cũng thấy được bóng dáng của mình trong Cao Ngọc Bân. Nếu có một ngày cậu không còn khống chế được virus trong cơ thể mình nữa; nếu có một ngày cậu thực sự biến thành một con quái vật không có ý thức, vậy thì có phải cậu cũng sẽ giống như Cao Ngọc Bân, không thể không tiếp nhận vận mệnh chết không đau đớn này không?

Không phải Viên Mục Dã sợ chết, mà là cảm thấy sinh mệnh quá nhỏ bé, mình thật đáng thương... Sau đó cậu đi một mình lên sân thượng và nhìn xuống khoảng sân nhỏ lát gạch bên dưới, không ai có thể ngờ một ngôi nhà nhìn bề ngoài trông

giống như bao căn nhà bình thường khác, mà bên trong mỗi ngày đều xảy ra những chuyện vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

Trong lúc Viên Mục Dĩ đang thất thần thì đột nhiên sau lưng có tiếng nói: “Cảm giác này của anh là gì? Anh đau lòng vì cái chết của người khác sao?”

Đột ngột nghe thấy giọng nói này làm Viên Mục Dĩ giật nảy mình, cậu quay lại, nhìn thấy Lệ Thần không biết đã vào trong số 54 từ lúc nào!

“Sao cậu vào được đây?” Viên Mục Dĩ ngạc nhiên hỏi.

Lệ Thần tỏ ra vô tội: “Không phải anh nói tôi phải theo sát tên kia sao, cho nên tôi đi theo đến tận đây!”

Viên Mục Dĩ vỗ đầu mình: “Sao tôi lại quên mất cậu chứ?”

Lệ Thần dường như vẫn đang suy nghĩ về vấn đề kia nên hần lại hỏi lại: “Vì sao anh lại cảm thấy đau lòng vì sự sống chết của người khác?”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Đây chính là tâm lý đồng cảm, hay còn gọi là đồng tình, là một cách biểu đạt tình cảm của con người... Cũng giống như cảm giác trước đây khi mẹ của cậu chết ấy, cậu đã cảm thấy thế nào?”

Không ngờ Lệ Thần lại lắc đầu nói: “Không có cảm giác gì cả!”

“Hả! Vậy vì sao cậu lại sống chết muốn trốn đi thật xa cùng với bà ta?” Viên Mục Dĩ lấy làm khó hiểu.

Lệ Thần suy nghĩ rồi nói: “Quan hệ giữa chúng tôi không giống như tưởng tượng của anh, không phải là loại tình cảm mà con người có thể giải thích được. Tóm lại một câu, khi bà ấy còn sống thì chúng tôi cần đến nhau, nhưng bà ấy chết rồi thì tôi cũng không cần nữa.”

Chương 617: Nhiễm trùng

Viên Mục Dĩ dùng ánh mắt không tin nổi nhìn Lệ Thần, cậu nói: “Xem ra cậu vẫn không thể trở thành một con người thực sự, bởi vì cậu không thể hiểu được tình cảm của con người.”

Lệ Thần tỏ ra mê mang: “Tất cả con người đều yêu thương nhau sao?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Dĩ nhiên là không, có một bộ phận con người sẽ không yêu thương nhau, những người này bị số đông hiểu thành những người máu lạnh, hoặc có chương ngại trong việc biểu đạt tình cảm.”

Viên Mục Dĩ thấy Lệ Thần chỗ hiểu chỗ không, cũng không có tâm trạng giải thích với hắn, cậu thở dài, nói: “Tôi dẫn cậu ra ngoài, chỗ này không tiện cho cậu lui tới...”

Không ngờ cậu vừa dứt lời đã thấy Đoàn Phong đẩy cửa đi lên tầng thượng, anh ta nói: “Tôi biết ngay là tên này đã theo vào mà!”

Viên Mục Dĩ không nói dối được cũng đành giải thích: “Là lỗi của tôi, trước đó tôi đã nhờ cậu ta bám sát theo Cao Ngọc Bân, đến lúc tới đón Cao Ngọc Bân, tôi lại quên mất chuyện này.”

Lệ Thần nhún vai, nói: “Cũng tại tôi không mang lại cảm giác tồn tại, nếu tôi không tiện ở lại đây thì tôi đi đây.”

Nhưng Đoàn Phong lại ngăn hắn lại và nói: “Đến cũng đã đến rồi, bây giờ cậu muốn ra ngoài phải có người đưa cậu ra. Thế này đi, lát nữa cậu đi cùng Viên ra ngoài! Có điều tôi cảnh cáo cậu, sau này xuất hiện ở số 54 nhất định phải hiện thân, đây là quy tắc của số 54, hiểu không?”

Lệ Thần gật đầu: “Được, tôi sẽ tuân theo.”

Đoàn Phong nhìn Viên Mục Dĩ: “Đừng nghĩ nhiều, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng thôi!”

“Nhưng có một số việc chẳng còn cách nào cả, có dùng lời nói lừa gạt người khác cũng không lừa gạt được chính mình...”
Viên Mục Dã thở dài.

Đoàn Phong dùng vẻ mặt không tin nói: “Đừng chuyện gì cũng nghĩ đến tình huống xấu nhất, không phải còn có chúng tôi à?”

Viên Mục Dã hiểu ý trong lời Đoàn Phong, vội vàng phản bác: “Tôi đang nói đến chuyện Cao Ngọc Bân!”

“Tôi cũng đang nói đến chuyện Cao Ngọc Bân!” Đoàn Phong cười xấu xa.

Trước khi đi xuống, Đoàn Phong đột nhiên nói với Viên Mục Dã: “Cậu đi về nghỉ ngơi trước đi, nếu để lão Lâm nhìn thấy cái tên vương vớ này thì... Không quán lấy cậu hỏi han thì không yên đâu.”

Viên Mục Dã nói: “Được, anh nhất định phải theo dõi sát Cao Ngọc Bân đấy!”

Đoàn Phong chỉ biết lắc đầu và bảo: “Cậu yên tâm! Nhanh về đi!”

Trên đường về, Lệ Thần hiếu kỳ hỏi Viên Mục Dã: “Tính chất của cơ quan anh làm việc là gì?”

Viên Mục Dã không muốn giải thích nhiều với hắn, nên chỉ nói qua loa: “Xem như là một cơ quan bí mật đi...”

Mặc dù Lệ Thần không hiểu rõ về đạo lý đối nhân xử thế nhưng hắn không ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra Viên Mục Dã không muốn nói chuyện, cho nên cũng không tiếp tục hỏi nữa... Sau khi hai người về nhà thấy Kim Bảo như đang xấu hổ nhìn hai người.

Viên Mục Dã ngử ngử, đành chịu nói với Lệ Thần: “Có phải cậu cho nó ăn quá nhiều không?”

Lệ Thần tủi thân nói: “Nó muốn mà...”

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng hiểu ra vì sao ngày hôm đó một chó một trùng có thể chung sống hòa bình rồi, hóa ra là đồ ăn đã giải quyết tất cả các vấn đề, thế là Viên Mục Dã tức giận nói: “Chó rất hay thèm ăn, nhưng đồ ăn phải có định lượng, không thể cứ nó đòi là cậu cho được, hiểu chưa?”

Lệ Thần không hiểu: “Không phải nó muốn thể hiện là nó đói bụng sao?”

“Dĩ nhiên không phải, chỉ cần cậu cho nó ăn đúng khẩu phần thì nó sẽ không đói, nó muốn cậu cho nó ăn là vì nó thèm... hiểu không?”

Lệ Thần ngẫm nghĩ rồi nói: “Hình như... đã hiểu.”

Viên Mục Dã cảm thấy cạn lời, cậu cảm giác việc mình nói chuyện với Lệ Thần vô cùng mất sức, Lệ Thần thông minh trước kia đi đâu mất rồi? Chẳng lẽ đúng như hắc đã nói, tất cả chỉ là nguy trang sao? Còn thật ra hắc căn bản cũng không hiểu vì sao phải làm như vậy?!

Ngày hôm sau, sáng sớm Viên Mục Dã đã đến số 54, cậu thực sự quan tâm đến tình hình của Cao Ngọc Bân, kết quả khi đến thăm anh ta vẫn còn đang ngủ... Hoắc Nhiễm nói đêm hôm qua anh ta ngủ rất say, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Viên Mục Dã cảm thấy tình hình không ổn vội bảo Hoắc Nhiễm mở cửa phòng thí nghiệm, sau đó cậu đi vào trong xem xét, phát hiện người Cao Ngọc Bân nóng hầm hập giống như một con tôm đang luộc...

Sau đó lão Lâm vội vàng đến kiểm tra cho anh ta, phát hiện cơ thể Cao Ngọc Bân xuất hiện tình trạng nhiễm trùng nghiêm trọng cho nên mới sốt cao không hạ, còn về phần nguyên nhân vì sao bị nhiễm trùng thì rất khó xác định.

Viên Mục Dã chạm nhẹ tay lên bụng Cao Ngọc Bân, sau đó nói: “Thứ kia không động đây, không phải là chết ở bên trong rồi đấy chứ?”

Lão Lâm lắc đầu: “Không đâu, nó sao có thể yếu ớt như vậy chứ?”

Viên Mục Dã xem kỹ lại: “Thật sự là không có phản ứng gì cả?”

Nghe cậu nói vậy, lão Lâm cũng không chắc chắn lắm, anh ta bảo Trương Khai và Đại Quân lấy thiết bị làm siêu âm hình ảnh cho Cao Ngọc Bân, như vậy có thể tìm rõ vị trí cụ thể của sinh vật kia trong cơ thể anh ta.

Kết quả sau khi siêu âm mới phát hiện ra thứ kia vẫn ở trong dạ dày của Cao Ngọc Bân, nhưng hiện giờ dạ dày của anh ta đang trương to gấp bốn lần bình thường. Lúc này lão Lâm chỉ vào một khoảng tối và nói: “Hắn là do nơi này bị vỡ, dịch vị chảy vào ổ bụng dẫn tới bị viêm màng bụng...”

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao, có thể phẫu thuật không?”

Lão Lâm lắc đầu: “Khả năng không cao, nếu là người bình thường... đây chỉ là một tiểu phẫu. Nhưng trong dạ dày Cao Ngọc Bân có sinh vật bí ẩn, hơn nữa bây giờ chúng ta cũng không có cách nào khống chế được lượng thuốc gây mê, nếu dùng ít thì không gây mê được nó, còn nếu dùng quá nhiều lại sợ cơ thể Cao Ngọc Bân không chịu được.”

“Vậy cũng không thể không làm gì chứ?” Viên Mục Dã nóng nảy.

Lão Lâm nghĩ một lúc rồi đưa ra biện pháp: “May mà ở vị trí này không có nhiều mạch máu lớn, cho nên cũng không dẫn đến xuất huyết dạ dày nghiêm trọng... Hiện giờ chỉ có thể dùng kháng sinh liều cao để ức chế sự nhiễm trùng, nhưng biện pháp này chỉ trị được ngọn không trị được gốc, chỉ khi nào giải quyết triệt để nguồn gốc gây nhiễm trùng thì mới có thể khống chế được.”

Bên ngoài phòng thí nghiệm, sắc mặt Viên Mục Dã và mọi người đều u ám, không biết tiếp theo nên làm gì, mặc dù khi này lão Lâm đã tiêm kháng sinh cho Cao Ngọc Bân, nhưng dường như hiệu quả cũng không quá lớn.

“Có phải vì con quái vật kia bị sợ hãi nên khi quay về cơ thể Cao Ngọc Bân đã phá hoại vách dạ dày không?” Viên Mục Dã hỏi.

Lão Lâm lắc đầu: “Hắn là dạ dày của cậu ta đã đến giới hạn chịu đựng cho nên mới bị vỡ ra, đó là dạ dày con người không phải túi chuột Kangaroo! Trong tình huống này cho dù chúng ta không tìm được anh ta, thì anh ta cũng không sống được bao lâu nữa.”

Hoắc Nhiễm lo lắng nói: “Chẳng lẽ thứ kia không biết rằng nếu dạ dày của vật chủ bị vỡ thì nó cũng không sống được

sao?”

Lão Lâm thở dài: “Có lẽ ở thời đại sống của nó, những vật chủ nó tìm đến đều là những động vật to lớn như khủng long, cho nên không cần phải lo lắng đến chuyện bị vỡ dạ dày.”

Chương 618: Có cơ hội

Viên Mục Dã nhìn dạ dày của Cao Ngọc Bân bị biến dạng một cách nghiêm trọng, như thể bên trong có một khối u rất to, chỉ khác là khối u này còn sống, có thể tự do ra vào cơ thể người...

Buổi trưa Cao Ngọc Bân tỉnh lại, anh ta yếu ớt ngồi dậy sau đó vẩy tay với bên ngoài bức tường kính. Viên Mục Dã thấy thế bèn nhanh nhẹn đi vào và hỏi: “Anh cảm thấy thế nào?”

Cao Ngọc Bân cười khỏ, đáp: “Tôi cảm thấy như mình sắp chết... Có phải tôi thật sự sắp chết rồi không?”

Về mặt của Viên Mục Dã cứng lại, không biết nên trả lời câu hỏi của anh ta như thế nào, cậu nghĩ rồi nói: “Bởi vì thứ đó... đã làm dạ dày của anh bị nứt ra, khiến dịch dạ dày trào ra khoang bụng gây nhiễm trùng, cho nên anh mới bị sốt. Nhưng đừng lo lắng, hiện giờ chúng tôi đang sử dụng thuốc kháng sinh để ngăn chặn tình trạng viêm nhiễm trong cơ thể anh. Mọi chuyện... rồi sẽ ổn thôi.”

Cao Ngọc Bân lắc đầu và cười nói: “Nhìn là biết anh không phải người biết nói dối, câu nói dối đơn giản vậy mà anh cũng nói lấp bắp...”

Viên Mục Dã vừa định giải thích, đã nghe Cao Ngọc Bân nói: “Anh hãy soạn một thỏa thuận miễn trừ trách nhiệm đi, nhanh nhanh để tôi ký tên nhân lúc bây giờ tôi còn tỉnh táo!”

“Thật ra anh không cần phải làm như vậy...” Viên Mục Dã trầm giọng.

Cao Ngọc Bân lại thở dài: “Tôi không muốn sau khi chết còn gây thêm phiền phức cho các anh... Đúng rồi, hãy nhớ chuyện anh đã đồng ý với tôi. Tiếc là đến bây giờ tôi cũng không dám đối mặt với anh Mạnh Thư Viễn, cho nên chỉ có thể nhờ anh nói lời xin lỗi với anh ấy giùm tôi, sau đó kể hết sự thật cho anh ấy nghe.”

Viên Mục Dã gật đầu đáp ứng: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ làm giúp anh.”

Tối đó, Viên Mục Dã hẹn Mạnh Thư Viễn ra, cũng đã đến lúc nên nói sự thật cho anh ta biết, có điều không biết trong lúc nhất thời anh ta có thể chấp nhận được chuyện này hay không... Em gái chết một cách thương tâm và bị biến thành tiêu bản xương như thế, em rể thì bị sinh vật bí ẩn ký sinh đang chờ chết.

Sau khi nghe Viên Mục Dã kể hết mọi chuyện, Mạnh Thư Viễn sửng sốt hồi lâu. Thậm chí anh ta cảm thấy Viên Mục Dã đang kể một câu chuyện kinh dị chứ không phải là chuyện xảy ra với em gái và em rể của mình. Viên Mục Dã hiểu phản ứng của Mạnh Thư Viễn, người bình thường thật sự rất khó chấp nhận chuyện như thế này. Viên Mục Dã cũng không biết nên an ủi anh ta như thế nào, chỉ có thể lẳng lặng chờ chính anh ta suy nghĩ cẩn thận...

Cuối cùng Mạnh Thư Viễn vẫn đồng ý với lời cầu xin của Cao Ngọc Bản, suy cho cùng cậu ta cũng là nạn nhân, hơn nữa tình cảm giữa cậu ta và em gái anh ta không phải giả dối. Trước khi chết, em gái anh ta vẫn yêu Cao Ngọc Bản, cho nên để họ chôn cùng nhau sau khi chết cũng không có gì đáng trách.

Tuy nhiên Mạnh Thư Viễn vẫn đưa ra một yêu cầu, là muốn gặp Cao Ngọc Bản một lần, đáng tiếc khi Viên Mục Dã dẫn anh ta đến nơi, Cao Ngọc Bản lại hôn mê mất rồi.

Xuyên qua bức tường kính, Mạnh Thư Viễn nhìn Cao Ngọc Bản đang nằm bên trong, anh ta thấy chỉ mới không gặp mấy ngày ngắn ngủi mà Cao Ngọc Bản đã gầy rộc cả đi. Vì thế anh ta không kìm được bật thốt lên: “Chẳng lẽ thật sự không có cách khác ư? Thử một lần cũng được mà?!”

Viên Mục Dã thở dài: “Nếu có thể phẫu thuật thì chắc chắn chúng tôi sẽ không chờ đợi như vậy. Dường như sau khi sinh vật kia lựa chọn Cao Ngọc Bản làm ký chủ, nó đã thành lập mối liên hệ nào đó với anh ta. Chúng tôi từng định ép buộc tách bọn họ ra, nhưng kết quả lại là cả hai cùng suýt chết, cho nên chúng tôi chỉ có thể lập tức ngưng thí nghiệm. Mà lý do hiện giờ anh ta sốt cao là bởi vì vách dạ dày bị đục khiến khoang bụng bị nhiễm trùng.”

“Chẳng lẽ không thể phẫu thuật lấy thứ kia ra trước, khâu vách dạ dày lại rồi bỏ vào sao?” Mạnh Thư Viễn nghi ngờ hỏi.

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Sự việc không đơn giản như vậy. Về cơ bản chúng tôi không thể nào xác định được liều lượng thuốc mê, dùng ít sẽ không thể gây mê sinh vật trong cơ thể Cao Ngọc Bân, dùng nhiều thì cơ thể Cao Ngọc Bân lại không chịu nổi, rất khó nắm bắt liều lượng, nếu không chúng tôi đã phẫu thuật cho anh ta từ lâu rồi.”

Mạnh Thư Viễn gấp đến nổi vịn vẹo tay: “Vậy cứ nhìn cậu ấy chết như thế ư? Thế này đi, các anh tăng liều lượng thuốc mê lên. Giờ tôi là người nhà, tôi sẽ chịu trách nhiệm nếu xảy ra chuyện, được chưa?”

Viên Mục Dĩ hiểu tâm trạng hiện giờ của Mạnh Thư Viễn, nhưng nếu có một chút hy vọng, bọn họ cũng sẽ không ngồi yên. Vấn đề hiện giờ là mặc dù bọn họ có thể giải quyết chuyện nhiễm trùng trước mắt thì cũng không giải quyết được vấn đề tách rời hoàn toàn hai người đó.

Giờ dạ dày của Cao Ngọc Bân như một cái túi da không co giãn được, nó đã mất đi tác dụng vốn có. Cho dù bọn họ có phẫu thuật chữa được vết nứt trên dạ dày, nhưng ai có thể bảo đảm sẽ không xuất hiện vết nứt thứ hai?

Tiền Mạnh Thư Viễn về rồi, một mình Viên Mục Dĩ chạy lên sân thượng, cậu vắt óc suy nghĩ xem có cách nào mới có thể chữa được vách dạ dày cho Cao Ngọc Bân trong điều kiện giữ được tính mạng của cả hai?

Đột nhiên, Viên Mục Dĩ nhớ ra không phải trước kia cậu đã từng chỉnh xương trong cơ thể cho Đoàn Phong ư? Lúc ấy Đoàn Phong rơi từ trên cao xuống, có một đoạn xương sườn gãy cắm vào phổi, Viên Mục Dĩ đành phải cắn răng rút đoạn xương sườn kia ra khỏi phổi của Đoàn Phong bằng cách điều khiển đồ vật từ xa, đặt nó về vị trí ban đầu.

Nhưng hồi đó Viên Mục Dĩ dám làm hoàn toàn là bởi vì Đoàn Phong là người bất tử. Cậu biết rõ dù lẫn lộn như thế nào thì cuối cùng Đoàn Phong vẫn có thể tự lành... Mà Cao Ngọc Bân không thế, anh ta là một người bình thường, ngộ nhờ mình lỡ tay, có thể anh ta sẽ chết ngay lập tức.

Nhưng chết ngay lập tức và chết dần chết mòn có khác gì nhau đâu? Không phải kết quả cuối cùng đều như thế sao? Hơn nữa đối với Cao Ngọc Bân mà nói, từ từ chờ chết càng khổ sở hơn. Chẳng những anh ta phải chịu tra tấn về thể xác, cùng lúc đó còn phải chịu đủ sự giày vò về tinh thần nữa...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ đã ra quyết định, cậu xuống lầu và nói suy nghĩ của mình với lão Lâm và Đoàn Phong. Lão Lâm suy xét một lát rồi bảo: “Đây cũng là một cách, nhưng vấn đề là khâu vách dạ dày khác với bó xương, đây là một việc tỉ mỉ. Nếu không mở khoang bụng, cho dù cậu biết điều khiển từ xa, cậu lấy gì để khâu vết thương đây?”

Đoàn Phong nói: “Cái này dễ mà, có thể làm một cái kẹp đặc biệt để kẹp vết nứt lại. Về phần làm thế nào để đưa kẹp vào trong cơ thể Cao Ngọc Bân... có thể cho cậu ta tự ăn vào!”

Lão Lâm lại lắc đầu: “Ăn kẹp vào, Tiểu Viên điều khiển cách bụng không thành vấn đề. Vấn đề là dạ dày của Cao Ngọc Bân đã không còn lực đàn hồi, tôi lo nếu kẹp chặt vị trí đó, vị trí khác sẽ xuất hiện vết nứt mới!”

Đoàn Phong nói một cách mất kiên nhẫn: “Cách này không được cách kia cũng không được, chẳng lẽ lấy cái túi da bọc dạ dày của cậu ta lại?!”

Ai ngờ những lời này lại đánh thức lão Lâm, anh ta hào hứng nói: “Cũng không phải là không thể. Đội nghiên cứu của tôi ở nước ngoài đang nghiên cứu một loại dạ dày sinh học nhân tạo, nếu thành công, nó có thể thay thế hoàn toàn dạ dày đã bị ung thư, cải thiện chất lượng cuộc sống của bệnh nhân được phẫu thuật cắt bỏ toàn bộ dạ dày.”

Chương 619: Phẫu thuật thành công

“Nếu thành công? Nghĩa là vẫn chưa thành công ư? Vậy anh nói ra có ích lợi gì? Chờ anh nghiên cứu thành công, Cao Ngọc Bân đã xuống mồ yên nghỉ lâu rồi.” Đoàn Phong hừ khẽ.

Lão Lâm liền giải thích: “Chưa thành công là bởi vì vẫn chưa tiến hành thí nghiệm lâm sàng, nhưng mà sản phẩm dạ dày sinh học thử nghiệm đã thành hình. Tôi sẽ lập tức bảo Kevin trong đội y tế đặt vé máy bay gần nhất để mang dạ dày sinh học thành phẩm về nước.”

Viên Mục Dĩ có cảm giác không đáng tin cho lắm: “Cấy ghép dạ dày sinh học là một ca phẫu thuật rất tinh vi. Nó không đơn giản như đặt kẹp đầu, chắc chắn tôi không thể làm được.”

Ai ngờ lão Lâm lại sầm mặt xuống: “Có gì mà không được? Tôi nói cậu làm được là cậu làm được. Hôm nay cậu khỏi phải về, buổi tối tôi tìm một ít video cho cậu xem. Ngày mai Kevin mang dạ dày sinh học tới, chúng ta sẽ phẫu thuật cho Cao Ngọc Bân! Yên tâm, tôi sẽ chỉ đạo cho cậu suốt quá trình, dù sao mặc kệ phẫu thuật thành công hay không thì kết quả của Cao Ngọc Bân đều không thể tệ hơn được nữa, không phải sao?”

Viên Mục Dĩ không ngờ lão Lâm lại không trâu bắt chó đi cày như thế, nếu chỉ cần đặt kẹp thì không có vấn đề gì, nhưng cấy ghép dạ dày ư? Còn phải mày mò cách cái bụng? Thế chẳng phải là nói linh tinh sao?

Đoàn Phong thấy vẻ mặt Viên Mục Dĩ buồn rầu thì bèn khuyên cậu: “Về mặt này, lão Lâm là người thích đưa ra những giả định táo bạo và cẩn thận xác minh nó. Nếu anh ta bảo cậu làm chứng tỏ là cậu có thể làm được... Hơn nữa cậu cũng không cần có gánh nặng gì cả. Chắc chắn cuộc phẫu

thuật ngày mai sẽ do lão Lâm chỉ huy, cho nên cậu cứ yên tâm, cứ coi mình như con dao mổ trong tay anh ta là được!”

Viên Mục Dĩ cười gượng, không biết nên nói gì nữa. Buổi tối, quả nhiên lão Lâm đem tới rất nhiều video dạy học, nhưng Viên Mục Dĩ lại chẳng muốn xem một cái nào, bởi vì hiện giờ cậu cực kỳ sợ nhìn thấy những hình ảnh máu me kiểu đó.

Từ sau lần trước thuốc ức chế mất tác dụng, đến giờ Viên Mục Dĩ vẫn chưa tiêm thêm lần nào, bởi vì cậu cho rằng giác quan bị trơ trong lúc làm việc là chuyện rất nguy hiểm, bất kể là với bản thân hay đồng đội.

Cho nên trong khoảng thời gian này cậu vẫn duy trì bằng ý chí của bản thân và cố gắng không làm chuyện gì dính dáng đến máu, thế mới kiên trì được cho tới giờ... Lỡ đâu những video dạy phẫu thuật này lại khơi cơn nghiện của cậu ra thì phải làm sao?

Dường như đoán được tiếng lòng của Viên Mục Dĩ, vì vậy lão Lâm mỉm cười bấm mở video: “Đây đều là mấy ca mổ xâm lấn tối thiểu, lượng máu chảy ra rất ít, hơn nữa ca mổ ngày mai của chúng ta cũng không thể có ống nội soi, chỉ dựa vào xúc cảm của cậu và tôi nhìn hình ảnh siêu âm để tiến hành...”

“Ca mổ lớn như vậy mà chỉ dựa vào xúc giác của tôi ư? Thế thì Cao Ngọc Băng chết chắc rồi!” Viên Mục Dĩ nhứt chí nói.

Lão Lâm trừng mắt: “Chưa thử mà đã bỏ cuộc thì chúng ta sẽ thật sự không thể nào cứu Cao Ngọc Băng đâu. Cậu nhớ kỹ lấy, chưa đến giây cuối cùng, chưa thể dễ dàng bỏ cuộc, hiểu không?”

Viên Mục Dĩ thâm cảm thấy hơi buồn cười, bởi vì trước kia cậu đã từng an ủi Cao Ngọc Băng bằng những lời này, đáng tiếc cũng không có hiệu quả rõ rệt... Mọi người đều hiểu đạo lý ấy, nhưng chuyện tới trước mắt, có mấy ai thật sự làm được đâu.

Lão Lâm và Viên Mục Dĩ gần như không ngủ suốt đêm hôm đó, xem như dạy bù cho cậu một vài tình huống bất ngờ trong lúc mổ hay gặp phải. Hơn nữa, nói một cách nghiêm túc, lần này họ cũng không thể coi như cấy ghép dạ dày, miễn cưỡng xem như vá dạ dày thôi.

Nói đơn giản hơn là cho Cao Ngọc Bân uống một viên thuốc con nhộng chứa một miếng vách dạ dày sinh học kích cỡ vừa phải. Sau khi viên nang nhộng vào dạ dày, chuyện còn lại do Viên Mục Dã hoàn thành.

Cậu phải mở viên nang nhộng theo đúng hướng dẫn của Tiên sĩ Lâm bằng cách điều khiển từ xa, lấy vách dạ dày sinh học ra, hơn nữa dán đúng và miếng vết thương ở đáy dạ dày của Cao Ngọc Bân, bịt kín cái lỗ nhỏ kia.

Sở dĩ cần phải đưa vào bằng viên nang nhộng là bởi vì miếng vách dạ dày sinh học đó có lớp chất keo dính đặc biệt, nếu không đựng bằng viên nang nhộng, rất có thể nó sẽ dính vào bộ phận khác trước khi vào đến dạ dày.

Trong tình huống bình thường, ca mổ như thế này cần thực hiện bằng kính nội soi và cánh tay robot loại nhỏ. Nhưng tình trạng của Cao Ngọc Bân quá đặc biệt, tùy tiện dùng kính nội soi và cánh tay robot rất có thể sẽ đánh động con quái vật bên trong, đến lúc đó không ai đoán trước được sẽ có hậu quả gì.

Mà một viên nang nhộng bé bé là ổn thỏa nhất, nó được uống vào cùng với nước, không khiến con quái vật nhỏ kia chú ý. Hơn nữa Viên Mục Dã điều khiển từ xa, ắt hẳn có thể vá xong mà không đánh động quái vật.

Tuy rằng hiện giờ không ai biết nên dùng bao nhiêu liều lượng thuốc mê với quái vật, nhưng lão Lâm vẫn dựa vào chiều cao và cân nặng của Cao Ngọc Bân để cho liều lượng tương ứng, bởi vì như vậy mặc dù không thể gây mê quái vật nhưng cũng có thể giảm bớt một chút đau đớn cho Cao Ngọc Bân.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, ca mổ chính thức bắt đầu. Dưới sự chỉ huy của lão Lâm, Viên Mục Dã thật cẩn thận di chuyển viên nang nhộng đã vào dạ dày của Cao Ngọc Bân. Đoạn khó nhất trong đó là mở viên nang nhộng, lấy miếng vách dạ dày sinh học ra rồi dán lên miếng vết thương.

Chủ yếu là vì thứ đó thật sự quá nhỏ. Viên Mục Dã gần như không cảm nhận được nó tồn tại. May sao giữa chừng có lão Lâm liên tục cổ vũ, đồng thời thông qua hình ảnh siêu âm xác định đúng là Viên Mục Dã đã tóm được nó.

Mặc dù thoát nghe thì ca mổ này vô cùng đơn giản, nhưng Viên Mục Dã và lão Lâm phải mất chừng ba tiếng đồng hồ mới hoàn thành. Khi lão Lâm tuyên bố ca mổ kết thúc, Viên Mục Dã cảm thấy cả người mình mất hết sức lực, sau lưng chảy đầy mồ hôi lạnh vì căng thẳng...

Sau khi ca mổ kết thúc, đêm hôm đó Cao Ngọc Bân đã hạ sốt, điều này chứng minh ca mổ rất thành công. Nhưng nó cũng không có nghĩa là mạng của Cao Ngọc Bân được bảo vệ, bởi vì cho tới bây giờ lão Lâm vẫn không nghĩ ra nên tách rời thứ kia và anh ta như thế nào.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng Cao Ngọc Bân đã tỉnh lại, anh ta không ngờ mình vẫn còn sống... Viên Mục Dã tự mình đưa bữa sáng đến cho anh ta, còn nói kết quả của ca mổ cho anh ta biết.

Nhưng Cao Ngọc Bân nghe xong lại không có vẻ gì là vui mừng, mà tỏ ra buồn rầu, nói: “Vá rồi thì thế nào? Chỉ cần còn thứ đó, không chừng ngày nào đó vẫn sẽ xuất hiện vết nứt...”

Mà sự thật đúng là thế, cho nên Viên Mục Dã cũng không biết nên nói gì để an ủi anh ta. Ai ngờ lúc này Cao Ngọc Bân lại đột nhiên nắm chặt lấy Viên Mục Dã và nói: “Anh nhất định phải nhớ kỹ, cho dù có một ngày tôi chết, anh cũng phải lấy thứ trong người tôi ra. Tôi không muốn mang theo nó hợp táng với Tiểu Tĩnh.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Yên tâm, vẫn chưa tới bước đó đâu. Cho dù tới thật cũng không thành vấn đề, tôi bảo đảm sẽ tách nó ra khỏi anh hoàn toàn.”

Lúc ra khỏi phòng thí nghiệm, Viên Mục Dã cảm thấy trong lòng cực kỳ nặng nề, cậu bị đè nén tới mức sắp không hít thở nổi. Bởi vì cậu có thể cảm nhận được khát vọng với sự sống và tuyệt vọng với hiện thực của Cao Ngọc Bân.

Chương 620: Bỏ cuộc

Nhưng với kỹ thuật chữa bệnh hiện nay, những điều đội Viên Mục Dã có thể làm thật sự rất ít ỏi, bởi vì bọn họ vốn chẳng biết gì cả về sinh vật cổ xưa này.

Mặc dù giờ đây vấn đề nhiễm trùng khoang bụng đã được giải quyết, nhưng kế tiếp bọn họ buộc phải đối mặt với một vấn đề khó giải quyết khác, đó chính là cơn đói...

Tuy dịch dinh dưỡng mà lão Lâm chế có thể cung cấp nhu cầu cần thiết cho cơ thể của Cao Ngọc Bân, nhưng lại không thể thỏa mãn quái vật, cho nên mấy ngày sau nó bắt đầu giở trò liên tục.

Đầu tiên nó chui ra khỏi cơ thể Cao Ngọc Bân để tìm đồ ăn vào ban đêm, mà khi nó phát hiện gần đó đều không có sinh vật nào cả, nó lập tức xoay người chui trở về, kết quả là Cao Ngọc Bân nhanh chóng xuất hiện triệu chứng tim đập nhanh hơn, cả người khó chịu.

Cụ thể là khó chịu như thế nào thì Cao Ngọc Bân cũng không nói rõ được, tóm lại là không chỗ nào trên người thoải mái. Anh ta đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong, chỉ muốn đâm luôn đầu vào tường...

Lão Lâm xem các chỉ số cơ thể của Cao Ngọc Bân rồi nói: “Nó đang tra tấn Cao Ngọc Bân bằng một loại chất độc thần kinh, muốn cậu ta mang nó ra ngoài để đi săn.”

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Nếu vẫn không đi săn thì có thể khiến thứ đó chết đói không?”

Lão Lâm lắc đầu: “Khó mà nói được, có điều xem tình huống này, về cơ bản không ai có thể kiên nhẫn đến khi thứ đó bị chết đói... Loại chất độc thần kinh này mang đến cho người ta sự khốn khổ gấp mấy lần lên cơn nghiện ma túy, lại còn tiết ra gấp đôi khi thứ đó ngày càng đói khát, người bình thường căn

bản không thể nào chịu đựng được. Chưa đợi được đến khi nó chết đói, Cao Ngọc Bân đã tự đánh chết mình rồi.”

Ngay khi mọi người nhìn Cao Ngọc Bân trong phòng thí nghiệm sống không bằng chết, Đoàn Phong bước từ bên ngoài vào, tay anh ta xách một chiếc túi nilon màu đen.

Trương Khai tò mò hỏi: “Đội trưởng Đoàn, anh xách cái gì vậy?”

Đoàn Phong không trả lời cậu ta mà nói với Hoắc Nhiễm: “Mở cửa!”

Hoắc Nhiễm lo lắng nói: “Mở bây giờ á? Thứ đó đang đói điên lên đấy?”

Viên Mục Dã liền nói: “Không sao, mở cửa đi!”

Cửa phòng thí nghiệm được mở ra, Đoàn Phong giơ tay ném cái túi nilon màu đen vào, sau đó lập tức nói với Hoắc Nhiễm: “Đóng cửa!”

Trong nháy mắt túi nilon màu đen rơi xuống đất, Cao Ngọc Bân há miệng nôn ra con quái vật. Thứ đó vọt nhanh đến bên cạnh cái túi nilon màu đen ngửi thử, sau đó nằm sấp ở phía trên hút lấy hút để.

Thấy thế, Viên Mục Dã quay đầu hỏi Đoàn Phong: “Trong đó là thứ gì vậy?”

Đoàn Phong nhún vai đáp: “Ốc... lợn.”

Con quái vật ăn uống no nê nên cảm thấy mỹ mãn và chui trở lại cơ thể của Cao Ngọc Bân. Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Đại Quân chợt nói: “Có lẽ ăn châu này là con quái vật đó có thể ngừng nghỉ được mấy ngày đấy!”

Ai ngờ lão Lâm lại lắc đầu nói: “Chưa chắc, hiện giờ tôi đang lo có lẽ thứ này chỉ là ấu trùng, nếu cho nó ăn quá no...”

“Ý của anh là nó sẽ còn tiếp tục lớn lên ư?” Viên Mục Dã giật mình.

Lão Lâm gật đầu: “Chỉ mong là tôi đừng nói đúng.”

Kết quả chẳng ai ngờ tới, phỏng đoán của lão Lâm đã được chứng thực ngay ngày hôm sau. Thứ trong cơ thể Cao Ngọc Bân rõ ràng lớn hơn một chút so với ngày hôm qua.

Lão Lâm xem hình ảnh siêu âm rồi lắc đầu, nói: “Tất cả nội tạng của anh ta đã lệch vị trí, nếu còn tiếp tục nữa, Cao Ngọc Bân nhất định sẽ chết.”

Viên Mục Dã nhìn dáng vẻ khó chịu của Cao Ngọc Bân, trong lòng không ngừng giãy giụa. Thật ra tất cả mọi người biết rõ cuối cùng Cao Ngọc Bân chỉ có một kết quả. Mọi chuyện đang làm hiện giờ chỉ kéo dài sự đau đớn của anh ta mà thôi.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã chẳng nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm Cao Ngọc Bân trong phòng thí nghiệm, anh ta bèn bước lên khẽ hỏi: “Cậu suy nghĩ điều gì vậy?”

Viên Mục Dã liếc sang anh ta rồi đáp: “Hay là tôi vào nói chuyện với anh ta, có lẽ đã đến lúc bỏ cuộc rồi.”

Đoàn Phong thở dài: “Thật ra tôi cũng cảm thấy nên bỏ cuộc, nếu cứ tiếp tục thì vô nhân đạo quá... Để tôi đi nói với lão Lâm, cậu đi hỏi xem Cao Ngọc Bân có suy nghĩ gì đi!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, giờ tôi vào hỏi ngay...”

Ai ngờ Viên Mục Dã chưa đi được hai bước đã bị Đoàn Phong gọi lại: “Đừng nói... thẳng thừng quá.”

Viên Mục Dã đáp ừ, bảo Hoắc Nhiễm mở cửa phòng thí nghiệm và đi vào.

Bởi vì dạ dày căng ra khó chịu, Cao Ngọc Bân đã không thể nằm thẳng một cách bình thường. Anh ta dựa nghiêng nửa người trên giường, uể oải nhìn Viên Mục Dã bước vào.

“Tôi vào xem anh có muốn ăn gì đó không?” Viên Mục Dã cười.

Cao Ngọc Bân lắc đầu: “Tôi cảm thấy dạ dày căng cứng khó chịu, có lẽ uống miếng nước cũng không nổi nữa.”

Viên Mục Dã nhìn về phía dạ dày hơi nhô lên của Cao Ngọc Bân, sau đó trầm giọng bảo: “Chúng tôi phát hiện nó vẫn đang lớn lên...”

Cao Ngọc Bân vừa nghe vậy đã cười khổ: “Thật ra tôi cũng cảm nhận được nó đang dần trở nên lớn hơn trong người mình. Anh có thể nào bàn bạc với sếp của các anh không, tôi không muốn bị giày vò nữa, bỏ đi thôi!”

Viên Mục Dã nhìn vào mắt Cao Ngọc Bân và nói: “Anh thật sự đã nghĩ kỹ rồi chứ?”

Cao Ngọc Bân gật đầu: “Nghĩ kỹ rồi, thay vì sống khổ sở, không có tôn nghiêm như vậy, chẳng thà để tôi sáng khoái rồi đi. Nhưng mà anh nhất định phải lấy nó ra giúp tôi! Biết chưa?”

Viên Mục Dã nghĩ đi nghĩ lại rồi đáp ứng: “Được, tôi đồng ý với anh... Bây giờ tôi sẽ nghĩ cách để cố hết sức giảm cơn đau của anh xuống thấp nhất.”

Lúc ra khỏi phòng thí nghiệm, Viên Mục Dã nghe thấy Đoàn Phong và lão Lâm đang cãi nhau. Lão Lâm chắc chắn hy vọng có thể tiếp tục cuộc thí nghiệm, như vậy bọn họ có thể lấy được nhiều số liệu hơn về loài sinh vật cổ xưa này. Nhưng Đoàn Phong vẫn đứng về phía Viên Mục Dã, cảm thấy còn tiếp tục sẽ rất vô nhân đạo, cũng không công bằng với Cao Ngọc Bân.

Hai người thấy Viên Mục Dã đi ra thì ngưng cãi cọ, cùng nhìn về phía cậu. Đoàn Phong giành trước, hỏi: “Cậu ta nói như thế nào?”

Viên Mục Dã nghiêm mặt đáp: “Anh ta muốn nhanh chóng kết thúc nỗi khổ, chúng ta nên tôn trọng ý kiến cá nhân của anh ta...”

Lão Lâm nhíu chặt mày: “Đây là một cơ hội cực kỳ hiếm có, nếu bây giờ từ bỏ, chúng ta sẽ mãi mãi không thể biết rõ cuộc loài sinh vật cổ xưa này là cái gì.”

“Biết thì có thể thế nào? Sự xuất hiện của nó chỉ là một sự kiện ngẫu nhiên, hoặc là nó vốn không nên xuất hiện trên thế giới này.” Viên Mục Dã lạnh giọng đáp trả.

Đoàn Phong hòa theo: “Chắc chắn là không nên rồi. Nó chỉ do một sự trùng hợp ngẫu nhiên mới từ hàng tỉ năm trước rơi rớt đến hiện giờ, nhất định đồng loại của nó đã tuyệt chủng từ lâu rồi. Sự tuyệt chủng của một giống loài chắc chắn là theo quy luật tuần hoàn của tự nhiên, hơn nữa ai có thể bảo đảm không phải bởi vì chúng tuyệt chủng mới có loài người xuất hiện đâu?”

Lão Lâm thấy Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ đều đồng ý từ bỏ, anh ta cũng chỉ đành nói một cách bất đắc dĩ: “Được thôi, vậy các cậu phải bảo đảm để cho tôi một tiêu bản sinh vật hoàn chỉnh.”

Chương 621: Chia tách

Đoàn Phong bấu môi: “Ai mà dám chắc, lỡ đâu nó nổi điên tự nổ tung thì sao?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “Tôi có cách tách bọn họ ra hoàn toàn mà vẫn có được tiêu bản sinh vật hoàn chỉnh.”

Trương Khai ở bên cạnh nói bằng vẻ mặt kinh ngạc: “Đừng nói với tôi là anh muốn đích thân vào bắt nó đấy nhé?”

Viên Mục Dã cười: “Tôi còn cần tự mình đi vào chắc? Chuẩn bị cho tôi một thùng nước trong là được.”

Đoàn Phong ngờ vực hỏi: “Không phải cậu muốn chìm chết thứ đó đấy chứ?”

“Ừ, chỉ cần có thể dụ con quái vật ra, sau đó tách nó khỏi Cao Ngọc Bân bằng vách kính của phòng thí nghiệm là tôi có thể điều khiển từ xa để chìm chết nó trong nước, như vậy không phải là có thể có một tiêu bản sinh vật hoàn chỉnh sao?” Viên Mục Dã nói bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Đại Quân tỏ vẻ nghi ngờ: “Thế lỡ đâu nó biết bơi thì sao? Sinh vật có thể ngấm mình trong dịch dạ dày mà lại chết đuối dưới nước ư?”

Ai ngờ lúc này Đoàn Phong lại nói bằng vẻ mặt như đã có tính toán sẵn: “Chắc là không thành vấn đề, cứ làm như vậy đi! Cho Cao Ngọc Bân thêm một ngày suy nghĩ, nếu cậu ta vẫn kiên trì như cũ, chúng ta sẽ chuẩn bị tách bọn họ ra.”

Cùng ngày hôm đó, Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Mạnh Thư Viễn và kể lại sơ lược tình trạng của Cao Ngọc Bân cho anh ta nghe, hỏi anh ta còn muốn nói gì với Cao Ngọc Bân không?

Mạnh Thư Viễn suy nghĩ rồi nói: “Thật sự không còn cách nào khác ư?”

Viên Mục Dã thở dài: “Cho dù chỉ còn một cơ hội mong manh chúng tôi cũng sẽ không bỏ cuộc, nhưng hiện giờ mọi việc đang làm đều chỉ kéo dài thêm sự đau đớn của anh ta...”

Mạnh Thư Viễn lặng đi trong điện thoại một lúc rồi mới thở dài nói: “Được, tôi biết nên làm gì rồi. Ngày mai tôi sẽ đi chuẩn bị cho chuyện hậu sự... Có điều tôi vẫn còn một yêu cầu.”

“Anh nói đi.” Viên Mục Dã nói với giọng nghiêm túc.

Mạnh Thư Viễn nghĩ ngợi rồi bảo: “Đừng để cậu ấy ra đi đau đớn quá.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, Viên Mục Dã lại đến phòng thí nghiệm gặp Cao Ngọc Bân. Mặc dù đã biết suy nghĩ trong lòng anh ta, nhưng mạng sống không phải trò đùa, cho nên Viên Mục Dã cần phải xác nhận lại lần nữa với chính anh ta mới được.

Không ngờ trong chuyện này, bản thân Cao Ngọc Bân còn nghĩ thoáng hơn một người ngoài như Viên Mục Dã. Anh ta còn nói với Viên Mục Dã rằng, trong tủ quần áo ở phòng làm việc của mình có một bộ vest màu xám đậm, anh ta đã mặc lúc cầu hôn Tiểu Tĩnh, hy vọng Viên Mục Dã có thể giúp anh ta mang tới để mặc lúc ra đi.

Tất nhiên Viên Mục Dã không có ý kiến gì về việc nhỏ này, tối hôm đó cậu đã đến lấy áo về giúp Cao Ngọc Bân. Nhưng khi cậu lấy quần áo xong, đang chuẩn bị đi thì lại thấy có hai kẻ khả nghi xuất hiện ở gần đó, xem tình hình chắc là đang đi về phía phòng làm việc của Cao Ngọc Bân.

Viên Mục Dã cảm thấy nghi ngờ, theo lý mà nói, Cao Ngọc Bân là một thợ điêu khắc bình thường, thậm chí anh ta còn không được tính là nghệ nhân điêu khắc nghệ thuật, làm gì có ai nhớ thương tác phẩm của anh ta chứ?

Hơn nữa cho dù các tác phẩm của Cao Ngọc Bân sắp biến thành “di sản”, nhưng rất ít người biết chuyện này, cho nên bên ngoài vốn không ai biết trước được giá trị về sau của những tác phẩm này... Hoặc là trộm cướp ở gần thấy nơi này mấy ngày không mở cửa, muốn vào trộm thứ gì đáng giá?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ bèn lùi lại và nấp vào trong một góc, quan sát từng hành động của hai người kia, phát hiện bọn họ không giống ăn trộm bình thường, bởi vì sau khi vào nhà, hai người không lục lọi cũng không tìm kiếm, mà đi thẳng xuống tầng hầm dưới lòng đất.

Quả nhiên, hai người kia vào tầng hầm rồi chẳng xem xét gì cả mà đi thẳng đến khiêng cái khúc gỗ hóa thạch hình người bị vãi bột trắng phủ lên! Viên Mục Dĩ nhìn thấy hết mọi chuyện, nhưng cậu không rút dây động rừng, bởi vì cậu muốn xem thử rốt cuộc là ai muốn nhằm vào thứ này...

Tiếp đó Viên Mục Dĩ bám theo ra ngoài, thấy hai người chuyển vật kia vào thùng sau của một chiếc xe bán tải, sau đó lái xe thẳng một mạch về hướng Tây. Viên Mục Dĩ thấy thế lập tức chặn một chiếc xe taxi và đuổi theo.

Tài xế xe taxi còn tưởng rằng Viên Mục Dĩ là cảnh sát đang đuổi theo tội phạm nên đạp lút chân ga, đuổi theo chiếc xe bán tải kia đến bên ngoài một căn nhà riêng ở vùng ngoại thành.

Sau khi cho xe taxi đi, Viên Mục Dĩ quay cảnh chiếc xe bán tải lái vào sân bằng điện thoại di động, tiếp đó cậu gọi điện thoại cho Từ Lệ. Với loại chuyện này vẫn nên gọi cảnh sát tới giải quyết, cậu muốn xem thử hai người kia trộm khúc gỗ hoá thạch hình người ra để làm cái gì?

Nửa đêm Từ Lệ nhận được điện thoại cũng ngạc nhiên, có điều nghe Viên Mục Dĩ nói là chuyện của Cao Ngọc Bân, anh ta không nói nhiều mà dẫn người chạy đến đây ngay trong đêm. Kết quả nhóm Từ Lệ vừa đến, hai tên kia đã ra khỏi sân, có điều lúc này trên xe bán tải đã không còn khúc gỗ hoá thạch hình người kia nữa.

Để thăm dò lai lịch của đối phương, Từ Lệ nhanh chóng bảo hai đồng đội bám theo. Về phần tình hình của căn nhà này, chỉ cần cho anh ta một chút thời gian, chắc hẳn có thể điều tra được trong đó rốt cuộc có chuyện mờ ám gì.

Sau đó Viên Mục Dĩ giao chuyện ở đây cho Từ Lệ, cậu chạy suốt đêm về số 54 thì thấy nhóm Đoàn Phong chưa ai nghỉ ngơi, tất cả đều đang chuẩn bị cho việc “tách rời” vào ngày mai.

Ngược lại, đêm nay Cao Ngọc Bân lại ngủ rất yên ổn, số liệu kiểm tra đo lường thể hiện chất lượng giấc ngủ của anh ta rất tốt, là lần anh ta ngủ ngon nhất trong suốt thời gian tới số 54... Mọi người nhìn Cao Ngọc Bân ngủ say mà trong lòng cảm thấy ngón ngàng.

Sáng ngày hôm sau, đầu bếp Lưu chuẩn bị một bữa sáng bình thường cho Cao Ngọc Bân. Tuy anh ta chỉ ăn một chút tượng trưng, nhưng Viên Mục Dã nhận ra được rằng anh ta rất vui vì có thể ăn một bữa sáng bình thường trước khi đi.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, Đoàn Phong đặt thùng nước vào phòng thí nghiệm theo kế hoạch, đồng thời anh ta cũng lấy ra một túi óc lợn tươi, đặt ở gần thùng nước...

Viên Mục Dã đã nói trước với Cao Ngọc Bân để anh ta đừng căng thẳng, anh ta chỉ cần yên tâm nằm ở trên giường là được, thứ kia ngủi thấy mùi tuỷ não sẽ tự động bò ra, không cần anh ta cố tình đi đến chỗ đặt óc lợn.

Sự việc cũng giống như mọi người đoán. Khi Viên Mục Dã mở túi nilon đựng óc lợn cách bức tường kính, Cao Ngọc Bân ở trên giường lập tức có phản ứng. Anh ta xoay mạnh người một cái suýt chút nữa là ngã xuống giường, nhưng có thể là nhờ lời dặn của Viên Mục Dã, cho nên anh ta nắm chặt mép giường, ép con quái vật tự mình chui ra tìm đồ ăn.

Có thể do lần trước đã được ném ngon ngọt, lần này con quái vật gần như không hề rối rắm mà vừa rơi xuống đất đã nhảy ngay về phía túi nilon đựng óc lợn mà không thèm do dự. Mấy người ở bên ngoài phòng thí nghiệm nhắm đúng thời cơ, thả tấm vách thủy tinh xuống thành công.

Con quái vật vừa thấy tình huống bất thường là nhanh chóng xoay người muốn chạy về chỗ của Cao Ngọc Bân, kết quả nó phát hiện vách tường trong suốt ngăn cản mình trước kia lại xuất hiện. Nó lập tức nhảy nhót lung tung một cách tức giận, đồng thời Cao Ngọc Bân ở trên giường cũng lộ ra vẻ mặt đau đớn...

Chương 622: Mạng sống mong manh

Viên Mục Dã bắt ngay lấy con quái vật từ xa, sau đó xóc nắp thùng nước lên, ấn nghiền nó vào cái thùng đựng đầy nước đó.

Lúc vừa mới ấn vào, con quái vật giãy giụa như điên, miệng phát ra tiếng thét lạnh lạnh với tần số cao. Mặc dù Viên Mục Dã cách bức tường kính, chẳng nghe thấy gì, nhưng vẫn có thể cảm nhận được lực cản trên tay...

Cùng lúc đó, phía Cao Ngọc Bân cũng không chịu nổi, cơ thể anh ta đau đớn quằn quại theo con quái vật. Viên Mục Dã biết không thể chậm trễ tiếp nữa, cần phải kết thúc mọi thứ ngay lập tức mới được!

Tuy nhiên đừng trông thấy con quái vật này không lớn, nhưng sức lực lại không hề nhỏ. Suýt nữa nó đã tránh thoát được mấy lần, cũng may cuối cùng Viên Mục Dã vẫn ấn nghiền nó vào trong thùng nước, mãi đến khi các số liệu trên máy theo dõi đều biến thành 0, cậu mới từ từ buông lỏng tay ra.

Cùng thời gian, cách lớp cửa kính, Cao Ngọc Bân cũng dần dần ngừng nhịp tim. Mặc dù mọi người đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho kết quả này, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy trong lòng hơi xót xa. Nhất là Viên Mục Dã, cậu có cảm giác như nhìn thấy kết cục cuối cùng của mình...

Mọi người đều chìm vào im lặng, cuối cùng Trương Khai lên tiếng thử thăm dò: “Vào dọn dẹp được chưa?”

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Chắc được rồi, mở cửa đi!”

Ai ngờ đúng lúc này, Tăng Nam Nam vẫn luôn trông chừng máy theo dõi đột nhiên nói: “Chờ một chút, hình như có một nhịp tim đang khôi phục...”

Tất cả mọi người đều cả kinh, Viên Mục Dã không ngờ thứ đó lại sống dai đến vậy, ký chủ đã chết mà nó lại chưa chết?!

Đại Quân cũng không tìm được mà mắng: “Đệt, không phải nó thuộc giống cá... biết bơi đấy chứ?”

Kết quả họ lại nghe Tăng Nam Nam nói: “Không đúng, nhịp tim là của Cao Ngọc Bân!”

Viên Mục Dã vui lắm, nhưng vẫn hơi lo lắng: “Có phải Cao Ngọc Bân không chết nghĩa là thứ đó cũng không chết không?”

Lúc này lại nghe Đoàn Phong ở bên cạnh hừ lạnh: “Không thể nào, thứ đó chết chắc rồi!”

Trương Khai lấy làm khó hiểu: “Đội trưởng Đoàn, sao anh có thể khẳng định thứ đó đã chết 100% chứ?”

Đoàn Phong cười lạnh: “Bởi vì trong cái thùng kia không phải là nước mà là formalin...”

Lão Lâm trợn to hai mắt: “Tôi đã thắc mắc không biết sao cậu đựng nước lã mà còn phải đậy nắp lên, hóa ra là sợ mùi nồng quá làm thứ kia chạy mất hả?”

Đại Quân cũng giơ ngón cái lên, luôn miệng nói: “Siêu, thật sự là siêu. Thế này hay rồi, cho con quái vật thành tiêu bản luôn.”

Lúc này Viên Mục Dã vẫn khá lo lắng cho Cao Ngọc Bân, vì thế cậu bảo Tăng Nam Nam mở lối thoát hiểm của phòng thí nghiệm, cậu sẽ cùng lão Lâm đi vào xem xét tình trạng của anh ta ...

Tuy nhịp tim của Cao Ngọc Bân hiện giờ mỏng manh, hô hấp cũng khi có khi không, có điều theo số liệu trước mắt, ắt hẳn anh ta vẫn là người sống. Vì vậy lão Lâm nhanh chóng tiến hành cấp cứu, cuối cùng giữ lại được cái mạng nhỏ của anh ta... Về phần con quái vật kia, nó vẫn bị ngâm trong thùng formalin.

Xong việc, Viên Mục Dã hỏi lão Lâm tại sao Cao Ngọc Bân đã chết rồi mà sống lại được? Lão Lâm cũng lắc đầu tỏ vẻ nghi hoặc về điều này, nói là trừ khi có thể thu thập thêm nhiều số liệu nghiên cứu hơn mới có thể đưa ra kết luận. Nhưng giờ con quái vật đã chết, những số liệu có thể lấy được cũng rất hạn chế.

Đương nhiên, bọn họ cũng không phải là không thu hoạch được gì. Khi lão Lâm kiểm tra gen của loài sinh vật này, anh ta phát hiện độ tương tự trong gen của nó với loài người lên tới 99%, nhưng điều này cũng không có nghĩa hai bên là cùng một giống loài.

Bởi vì theo lão Lâm đoán, chắc hẳn loài sinh vật này có thể mô phỏng gen của ký chủ để không phải chịu sự tấn công và đào thải của hệ thống miễn dịch trong cơ thể ký chủ, cho nên dáng vẻ của nó mới là hình dạng “có đầu có hai tay hai chân”.

Sau khi sức khỏe của Cao Ngọc Bân hồi phục bảy tám phần, anh ta đã được Mạnh Thư Viễn đón về nhà điều dưỡng, đừng thấy Mạnh Thư Viễn thẳng tính, tình tình hơi không được tốt lắm, nhưng anh ta vẫn rất hiểu lý lẽ trong việc nhìn nhận đúng sai.

Anh ta cũng không giận cá chém thớt Cao Ngọc Bân vì cái chết của em gái mình, trái lại còn chăm lo nhiều hơn cho cậu em rể này. Có điều chủ yếu là vì những gì lão Lâm đã nói với anh ta trước đó: “Tiểu Cao có thể may mắn sống sót cũng không có nghĩa cậu ta sẽ bình yên vô sự. Trải qua lần này khiến cơ thể cậu ta bị thương đến mức gần như không xoay chuyển nổi, nhất là phần dạ dày... Cho dù tỉ mỉ chăm sóc, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì được 4-5 năm thôi.”

Những lời này của lão Lâm như tạt một chậu nước lạnh vào mọi người. Cố gắng vất vả giữ được mạng nhưng lại rất yếu ớt, không biết loài người sinh sôi được đến nay là số trời lựa chọn hay chỉ may mắn mà thôi...

Trước mắt, chuyện của Cao Ngọc Bân đã giải quyết được một nửa, bởi vì phía Từ Lệ truyền lời rằng đã điều tra được tên trộm đến xưởng điêu khắc trộm đồ. Lý do chúng ăn trộm khúc gỗ hoá thạch hình người là do một kẻ tên Chu Thường Vĩ thuê làm.

Chu Thường Vĩ chẳng phải là người sưu tầm gỗ hóa thạch cho Cao Ngọc Bân ư? Thế là cậu vội hỏi Từ Lệ: “Đã điều tra Chu Thường Vĩ chưa? Tên này có vấn đề gì không?”

Ai ngờ Từ Lệ lại nói: “Chu Thường Vĩ chính là chủ của căn nhà ở vùng ngoại ô lần trước, đáng tiếc chúng ta vừa chuẩn bị đi tìm hắn thì hắn đã chết vì tai nạn xe.”

Nghe vậy, lòng Viên Mục Đã chùng xuống. Trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy? Thật ra dù điều tra ra chuyện của Cao Ngọc Bân dính dáng đến Chu Thường Vĩ cũng không có vấn đề gì, vì không ai có thể biết trước sẽ có một sinh vật bí ẩn từ hàng trăm triệu năm trước tồn tại trong khúc gỗ hoá thạch kia. Chắc hẳn hẳn không cần phải làm những việc phía sau?

Hơn nữa, quyền sở hữu khúc gỗ hoá thạch này vốn thuộc về hắn. Cho dù Cao Ngọc Bân có xảy ra chuyện gì thật, hắn cũng có thể lấy nó về, cần gì phải tìm hai tên trộm để trộm đi vào đêm hôm khuya khoắt như thế? Mà trộm thì cũng thôi, sao mới vừa trộm về là hắn đã chết rồi? Điều này phủ lên một tầng nghi vấn cho toàn bộ sự việc, làm câu chuyện vốn không tính là phức tạp lại phủ đầy sương mù.

Tuy sau đó Viên Mục Đã vẫn nhờ Từ Lệ dẫn mình đi gặp vợ của Chu Thường Vĩ, cậu muốn tìm hiểu ngọn nguồn của khúc gỗ hoá thạch. Nhưng chị Chu cũng mù mờ về xuất xứ của thứ kia, chỉ nghe Chu Thường Vĩ nói là mua rẻ được từ tay một người.

Về phần cái chết của Chu Thường Vĩ, trông bề ngoài cũng không có bất cứ điểm nào đáng ngờ. Hắn bị một tài xế xe tải đột ngột phát bệnh cấp tính đụng phải, do tốc độ hai xe quá nhanh nên Chu Thường Vĩ và tài xế kia đều chết ngay tại chỗ... Phải nói điểm đáng ngờ nhất trong đó là sau khi Chu Thường Vĩ chết, cũng không ai biết cuối cùng khúc gỗ hoá thạch hình người đã đi đâu.

Sau khi có được tiêu bản của con quái vật, lão Lâm lập tức mang nó ra nước ngoài, nói là phải để đội nghiên cứu khoa học của anh ta nghiên cứu kỹ càng đặc tính của loài sinh vật này. Mọi người thấy vẻ mặt hào hứng của anh ta thì sợ cho dù là lúc ngủ anh ta cũng muốn ôm con quái vật mà ngủ mất.

Chương 623: Kẻ cướp

Thông qua chuyện của Cao Ngọc Bân, Viên Mục Dã đột nhiên ý thức được sự tồn tại của Lệ Thần hình như có chút tác dụng, vì thế cậu cứ rối rắm mãi chuyện nên mở miệng nhờ Từ Lệ giúp hẳn có thân phận mới như thế nào.

Tối hôm nay, Từ Lệ điện thoại gọi Viên Mục Dã ra ngoài nhậu, Viên Mục Dã vui vẻ dẫn Lệ Thần đi cùng. Không ngờ khi bọn họ tới nơi lại phát hiện còn có những đồng đội khác. Viên Mục Dã đành phải nuốt lời nói đã vọt tới bên miệng về.

Lần này Từ Lệ dẫn theo mấy đồng nghiệp trong đội đến đây là để chúc mừng vụ án “quái vật ăn não” đã chính thức kết án. Mặc dù không thể viết sự thật của vụ án vào trong hồ sơ cục cảnh sát, nhưng cuối cùng cũng không để cho những người như họ gánh tội...

Trong bữa ăn, Viên Mục Dã gần như chẳng ăn mấy miếng. Trên cơ bản là uống rượu miết. Mấy đồng đội của Từ Lệ càng thi nhau mời, Viên Mục Dã lại ngại từ chối nên chỉ có thể uống hết ly này đến ly khác... Trái lại, Lệ Thần mở máy ăn tới mức bụng tròn xoe.

Phải nói tử lượng của Viên Mục Dã vẫn coi như khá, lúc sắp tan cuộc, mấy đồng đội của Từ Lệ lũ lượt thua trận. Cả đám đều ngà ngà say, mà Viên Mục Dã lại tỉnh như chẳng có vấn đề gì.

Lúc ra khỏi tiệm com, đầu tiên Từ Lệ sắp xếp đưa mấy cấp dưới không biết cố gắng của mình về nhà, sau đó mới xoay người nâng cánh tay Viên Mục Dã và bảo: “Đi, tôi đưa cậu về...”

Viên Mục Dã bị gió lạnh bên ngoài thổi trúng nên cũng hơi choáng đầu, cậu cười nói: “Hôm nay anh xấu lắm nhé, để cho mấy thằng em thay phiên chuốc tôi... Bản thân mình lại không uống một hớp nào!”

Từ Lệ đáp một cách đúng lý hợp tình: “Tôi mà uống rượu thì làm sao đưa cậu về được?”

Viên Mục Dĩ kéo Lệ Thần qua và nói: “Tự tôi cũng dắt thẳng em theo mà, không cần anh đưa!”

Từ Lệ phân trần kéo cậu lên xe mình: “Khó mà làm được, cậu uống rượu với tôi, tôi phải bảo đảm cậu về đến nhà an toàn mới được...”

Lúc trên đường, mấy lần Viên Mục Dĩ muốn nói với Từ Lệ về chuyện của Lệ Thần, nhưng đều không mở được miệng. Bình thường nhờ Từ Lệ giúp đỡ đi cửa sau một chút còn đỡ, chuyện làm giả thân phận này nói nhỏ thì nhỏ, nói lớn thì lớn, cho nên từ đầu đến cuối cậu không có mặt mũi mở miệng.

Thật ra lúc họ tàn cuộc cũng đã khuya, hơn nữa nhà Viên Mục Dĩ vốn ở nơi hẻo lánh, bởi vậy trên đường về gần như không có người đi bộ trên đường. Nhưng khi xe lái qua một trụ đèn xanh đèn đỏ, chuyển hướng rẽ bên phải ngã tư, bất ngờ có một bóng người từ lề đường bên phải nhảy thẳng sang lề đường bên trái...

Từ Lệ thẳng gấp và đỗ xích xe lại, sau đó nhìn sang Viên Mục Dĩ bằng vẻ mặt khiếp sợ: “Là tôi hoa mắt hả? Vừa rồi cậu có thấy người đó không?”

Viên Mục Dĩ nhìn chằm chằm bóng người vội vàng biến mất trong màn đêm, cậu nói: “Nếu thật sự là hoa mắt thì cả hai chúng ta cùng hoa mắt...”

Sau khi về đến nhà, Viên Mục Dĩ vẫn còn suy nghĩ về bóng người lạ lùng gặp được trên đường. Sau đó cậu thấy việc đầu tiên Lệ Thần làm sau khi vừa mới ăn cơm xong về nhà là lục tủ lạnh, nên ngao ngán nói: “Có phải cậu cũng nên kiểm soát lượng cơm ăn của mình không? Cậu mà còn ăn như vậy nữa thì sẽ hủy hoại sức khỏe hiện tại của mình đó.”

Ai ngờ Lệ Thần lại quay ra nói: “Thật ra lao động trí óc sẽ càng tiêu hao nhiều năng lượng hơn. Nói ra có khi anh cũng không tin, trước hôm nay, tôi chưa từng được ăn no...”

Viên Mục Dĩ cũng không biết hẳn nói thật hay giả, đành phải thở dài: “Thế thì nuôi cậu hơi tốn tiền đây...”

Lệ Thần cười gian: “Yên tâm, tôi sẽ không ăn không đâu. Về sau nếu có chuyện gì anh cứ bảo tôi đi làm, coi như trả tiền ăn uống.”

Viên Mục Dã chợt nhớ tới bóng người vừa mới nhìn thấy, cậu bèn quay đầu nhìn Lệ Thần: “Vừa rồi cậu có nhìn thấy cái tên băng qua đường kia không?”

Lệ Thần gật đầu đáp: “Thấy, hần ta vượt đèn đỏ!”

Viên Mục Dã đỡ trán, nói: “Tôi không hỏi cậu cái này. Tôi muốn hỏi cậu có thể nhảy từ lề đường bên này sang lề đường bên kia không?”

Lệ Thần suy ngẫm một cách rất nghiêm túc, sau đó hỏi ngược lại: “Anh có thể không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không thể...”

Lệ Thần liền cười: “Thấy không, anh không thể thì dựa vào đâu mà tôi có thể?”

Viên Mục Dã bị bật ngược lại làm cho tức nghẹn, sau đó cậu nói một cách hơi bất đắc dĩ: “Bản chất của hai ta vẫn khác nhau... Cho nên tôi không thể cũng không có nghĩa là cậu không thể mà?”

Lệ Thần cũng thở dài: “Bản chất của hai ta không giống nhau, nhưng cơ thể hiện giờ của tôi cũng là con người, nhiều nhất chỉ có thể phát huy khả năng thể chất của con người đến cực hạn thôi... Nhưng con đường vừa rồi là hai chiều bốn làn xe chạy, khoảng cách từ trái sang phải ít nhất cũng đến mười lăm mét. Kỷ lục nhảy xa nhất của con người là bao nhiêu? Có thể nhảy đến mười lăm mét không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Nếu trong hoàn cảnh không chơi chiêu trò thì chắc chắn là không thể... Hơn nữa còn là một bước nhảy gấp ba.”

Lệ Thần chia tay ra và bảo: “Thì đây...”

Nghe Lệ Thần nói như vậy, Viên Mục Dã như có điều suy tư mà đưa ra nhận định: “Nếu vậy xem ra đối phương chắc chắn không phải người bình thường...”

“Tôi thấy có phải người hay không cũng khó mà nói...” Lệ Thần lẩm bẩm.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã kể lại chuyện lạ lòng mình đã nhìn thấy với đám Đoàn Phong. Đoàn Phong vừa nghe đã tỏ vẻ người bình thường chắc chắn không thể nhảy xa như vậy, Hoắc Nhiễm ở bên cạnh cũng hòa theo: “Người bình thường có ai rảnh mà đi nhảy xa trên đường cái đâu!”

Viên Mục Dã thấy cũng phải, vì thế cậu cười lắc đầu, nói: “Chứ còn gì nữa? Xem ra thời đại này đúng là nhiều chuyện lạ...”

Vốn dĩ chuyện này cũng chỉ là đề tài khi mọi người nói chuyện phiếm, chẳng ai để ở trong lòng, kết quả chưa được mấy ngày, trên mạng đã tuôn ra tin tức đầu tiên, nói mấy ngày nay liên tiếp có người dân bị cướp, kẻ tình nghi cực kỳ nhanh, mỗi khi thành công đều có thể bay lên nóc nhà để chạy thoát.

Có mấy người chứng kiến còn quay được video đăng lên mạng, trong lúc nhất thời bị chia sẻ một cách điên cuồng... Hoắc Nhiễm nhìn thấy video này ở trên mạng bèn gửi cho Viên Mục Dã trước tiên. Cậu chỉ cần liếc sơ đã nhận ra đây đúng là “cao thủ nhảy xa” mà hôm đó mình nhìn thấy!

Theo lý mà nói, đội Từ Lệ sẽ không nhận những vụ án kiểu trộm cướp như thế này, nhưng vì tình huống lần này hơi đặc biệt nên vụ án vẫn được giao đến tay Từ Lệ...

Lúc ban đầu bọn họ chỉ đi theo trình tự bình thường, bởi vì bắt trộm cướp không có lối tắt nào khác có thể đi được, chỉ có thể cử người nằm vùng ở đoạn đường hay xảy ra vụ án, một khi phát hiện kẻ tình nghi thì bắt ngay tại chỗ!

Nhưng phiền phức là thời gian xảy ra vụ án đều vào buổi tối, hơn nữa còn ở thời điểm quá nửa đêm. Điều này đã làm khổ người của đội Từ Lệ, trên cơ bản họ đều ban ngày ngủ còn buổi tối thức canh... Nhưng đảo lộn ngày đêm liên tiếp mấy hôm mà bọn họ vẫn chẳng thấy bóng dáng kẻ cướp đâu cả.

Chương 624: Mùi nước tanh

Mà điều khiến đội Từ Lệ đau đầu là, hành tung của tên trộm này còn thường xuyên xuất quỷ nhập thần, rõ ràng vài phút trước còn gây án ở trung tâm thành phố, chẳng mấy chốc đã xuất hiện trong camera giám sát của khu biệt thự cách đó mấy cây số, làm cho đội Từ Lệ khổ không nói nổi, cuối cùng chỉ có thể điều động tất cả lực lượng cảnh sát ngồi canh, nhưng vẫn chẳng sờ tới được một sợi lông của hắn.

Tuy tính chất vụ án không ác liệt, nhưng lại có ảnh hưởng không hề nhỏ, khôi hài nhất là tên cướp này cướp thức ăn, đồ dùng, thậm chí còn cướp cả quần áo... Nhưng hắn không cướp tiền.

Thời nay thật sự hiếm thấy cướp nào mà không giật tiền, cho nên đội Từ Lệ cũng không rõ rốt cuộc cái tên này có tính toán gì. Anh ta định bụng tìm nhóm Viên Mục Dã giúp đỡ nhưng lại cảm thấy hơi khó mở miệng, cũng đâu thể việc gì cũng nhờ đến số 54 người ta được?

Thật ra Viên Mục Dã khá chú ý đến vụ án này, bởi vì cậu luôn tò mò không biết rốt cuộc cái tên có thể nhảy băng qua đường chỉ trong một lần nhảy có lai lịch gì?

Buổi tối hôm nay, Viên Mục Dã thật sự không kìm nổi cơn tò mò trong lòng nên chủ động gọi điện thoại cho Từ Lệ, hỏi tiến triển của vụ án thế nào? Từ Lệ thừa dịp hỏi Viên Mục Dã giờ đang làm gì? Nếu không bận thì đi vây bắt cướp với anh ta?

Viên Mục Dã thấy có hứng thú nên dẫn cả Lệ Thần chạy qua... Lần này cậu dẫn Lệ Thần đi cùng không phải là để chơi, mà là muốn hắn ẩn thân đi theo bên cạnh mình, nếu tên cướp kia xuất hiện thì sẽ để hắn bám theo sau thăm dò lai lịch của đối phương.

Khi Viên Mục Dã chạy tới vị trí nằm vùng, Từ Lệ đang ngồi trên xe thở phì phò, mắt đỏ quạch. Tính đến hôm nay, đã sắp ba ngày anh ta không được ngủ một giấc đàng hoàng rồi. Viên

Mục Dĩ thấy vậy đâu được? Vì thế cậu bảo anh ta cứ ngủ bù ở trong xe trước đã, còn mình sẽ trông chừng thay một lúc.

Hiện giờ vừa đúng đầu thu, nhiệt độ ban đêm không cao nhưng ngồi trong xe rất dễ khiến người ta mơ màng buồn ngủ. Ngồi trong xe, Viên Mục Dĩ nhìn chằm chằm trong chốc lát thì thấy hơi mệt, cậu định xuống xe cho tỉnh táo tinh thần một chút.

Ai ngờ vừa xuống xe, cậu đã nghe thấy có người gào to ở cách đó không xa: “Mày làm gì thế?! Cướp... Có ăn cướp!”

Viên Mục Dĩ vốn không kịp đánh thức Từ Lệ mà sai bước chạy nhanh ra ngoài. Kết quả chưa đi được vài bước đã thấy một người đang đi về phía mình với khuôn mặt toàn máu. Cậu lớn tiếng hỏi: “Cướp chạy hướng nào rồi?!”

Đối phương bùm mặt, dờ dảnh chỉ vào dải cây xanh của khu chung cư: “Hình như là chạy về hướng bên kia...”

Viên Mục Dĩ cũng không rảnh để hỏi tỉ mỉ mà vội vàng đuổi theo hướng nạn nhân chỉ, nhưng tốc độ của tên kia thật sự rất nhanh, hơn nữa giữa bọn họ lại cách hơn mười mét, cho nên khi Viên Mục Dĩ chạy vào dải cây xanh, cậu chỉ có thể thấy một bóng dáng mờ hồ biến mất trong màn đêm.

Sau đó Viên Mục gọi Lệ Thần ở xung quanh, kết quả đối phương không phản hồi lại cậu, có nghĩa là rất có thể Lệ Thần đã bám theo... Khi Viên Mục Dĩ quay về cạnh nạn nhân, Từ Lệ đã qua đó.

Bọn họ xem sơ vết thương của nạn nhân và thấy rằng chỉ trầy ít da, nên cả hai chở nạn nhân đến bệnh viện xử lý vết thương, sau đó mới về cục cảnh sát để lấy lời khai.

Theo lời nạn nhân kể, anh ta tên Lưu Đại Chí, hôm nay anh ta về muộn vì đơn vị tăng ca. Lúc này vừa đi ngang qua siêu thị nên tiện đường vào mua ít đồ ăn vặt, kết quả mới vừa đến khu chung cư đã gặp phải tên cướp kia!

Lúc ấy Lưu Đại Chí vốn không chú ý người nọ trông như thế nào, cũng chỉ đi lướt qua nhau. Bỗng đối phương tát thẳng vào mặt anh ta, theo bản năng, Lưu Đại Chí che mặt, đồ trong tay rơi xuống đất, khi anh ta phản ứng lại thì người nọ cũng đã chạy mất rồi.

Đồng nghiệp của Từ Lệ vốn định để Lưu Đại Chí mô tả phác họa chân dung, nhưng Lưu Đại Chí lại nói với vẻ mặt đưa đám: “Làm sao phác họa được? Tôi còn chưa nhìn mặt tên kia nữa mà... Anh nói xem chỉ vì tí đồ ăn vặt mà phạm pháp, tôi có oan không chứ? Tôi đoán có thể tên kia là một người câm, vốn không biết nói. Anh nói xem hắn đòi cái gì tôi cũng có thể cho hắn mà? Có gì chẳng nói chẳng rằng đã ra tay chứ?!”

Tình huống của Lưu Đại Chí và những nạn nhân trước chẳng khác nhau là bao, tất cả đều bị người ta đánh phủ đầu trước sau đó mới bị cướp đồ, hơn nữa miêu tả của nạn nhân về mặt mũi tên cướp đều không có gì giá trị, bởi vì trên cơ bản bọn họ cũng chưa thấy rõ cái gì cả...

Lúc này đồng đội của Từ Lệ lấy được camera giám sát từ phòng bảo vệ của khu chung cư, đáng tiếc cố tình khéo làm sao, vị trí Lưu Đại Chí bị cướp vừa vặn trúng điểm mù của camera, chỉ có thể quay đến anh ta và hai chân của tên cướp.

Tuy nhiên từ đôi chân kia, Viên Mục Dã có thể nhận ra đó là cái một kẻ vô cùng vạm vỡ. Lưu Đại Chí nói là lúc mình che mặt đã làm rớt đồ trong tay, nhưng thật ra túi đồ ăn vặt đó vốn chưa kịp chạm đất đã bị đối phương đón được rồi.

Và đó vẫn chưa phải là điều kỳ lạ nhất, bởi vì điều mà ai cũng không thể ngờ được là cuối cùng tên cướp lại biến mất khỏi camera một cách bí ẩn... Dựa vào phương hướng Lưu Đại Chí chỉ và vị trí cuối cùng Viên Mục Dã nhìn thấy tên cướp biến mất, mặc dù có một hai chỗ điểm mù thì cũng không thể nào chẳng quay được cái gì cả như thế này.

Nhưng sự thật là trừ đôi chân kia và một bóng dáng vội vàng nhoáng lên ra thì chẳng quay được gì, thậm chí còn không biết cuối cùng đối phương ra khỏi khu chung cư bằng cách nào...

Khi điều tra vụ đầu tiên, đội Từ Lệ đã từng nghi ngờ có thể người này ở ngay trong khu chung cư, bởi vì bọn họ không tìm thấy bóng dáng của tên cướp trong camera ở gần đó... Một người không thể nào tan vào trong không khí, cho nên nghĩ là có thể hắn ở ngay gần đây.

Kết quả đến vụ thứ hai, thứ ba, suy đoán đã bị lật đổ hoàn toàn, bởi vì chuyện y như đúc lại trình diễn. Lúc này đây, tất nhiên đội Từ Lệ sẽ không cho rằng tên cướp này lại có nhà ở

gần đó, nếu mà có thể có mấy căn nhà trong mấy khu chung cư thì hẳn còn đi cướp làm cái quái gì?

Mà vụ án của Lưu Đại Chí cũng xuất hiện điểm đáng ngờ tương tự, cảnh sát và Viên Mục Dã đều không thể giải thích được rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Lấy lời khai xong, Viên Mục Dã đề nghị muốn đưa Lưu Đại Chí về nhà với Từ Lệ, kết quả lúc tán chuyện trên đường, Lưu Đại Chí lại nói ra một manh mối, đó chính là trong tích tắc tên kia lướt qua anh ta, hình như anh ta ngửi thấy mùi tanh...

Từ Lệ nghi ngờ hỏi: “Mùi tanh à? Anh nói có thể đôi phương là người bán cá ư?”

Kết quả Lưu Đại Chí lại lắc đầu: “Không phải mùi cá, giống như mùi nước tanh ở hồ nước ngoài trời ấy, không nồng lắm, nếu không phải mũi tôi thính thì chắc không ngửi thấy đâu...”

Lúc ấy, khi Viên Mục Dã đuổi tới nơi, đôi phương đã chạy xa, cho nên cậu cũng không ngửi thấy mùi tanh mà Lưu Đại Chí nói, có điều cậu tin Lưu Đại Chí chắc sẽ không nói dối, cho nên ắt hẳn trên người tên cướp có mùi đó.

Chương 625: Nấp cống

Nhưng mà trên người ai lại có mùi nước tanh chứ? Chẳng lẽ đối phương sống ở ngoài trời ư?

Sau khi đưa Lưu Đại Chí về nhà, Viên Mục Dã và Từ Lệ lại kiểm tra khu vực đen quanh hiện trường một lượt, đáng tiếc vẫn không phát hiện manh mối gì. Viên Mục Dã còn cố ý cẩn thận ngửi thử, nhưng không ngửi thấy mùi nước tanh mà Lưu Đại Chí nhắc tới.

Khi Viên Mục Dã về đến nhà, Lệ Thần đã về tới. Ai ngờ cậu mới vừa tới gần Lệ Thần thì đã ngửi thấy một mùi tanh tươi! Viên Mục Dã thầm thấy vui vẻ, biết chắc tên này đã mò đến được hang ổ của kẻ cướp.

“Tìm được rồi à?” Viên Mục Dã hào hứng hỏi.

Lệ Thần cười một cách thần bí: “Anh xem cái mùi trên người tôi này, đoán xem tôi đã đi theo tên kia đến chỗ nào?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Đừng úp úp mở mở nữa, làm sao tôi đoán ra được? Nói mau đi!”

Lệ Thần cười gian: “Tôi đi theo tên kia một mạch đến... cống thoát nước.”

“Hả? Mùi trên người cậu là mùi dưới cống thoát nước à?”

Viên Mục Dã hơi giật mình.

“Anh nghĩ sao? Có điều cũng may chỉ là ống dẫn nước mưa thôi chứ không phải đường ống dẫn nước thải...” Lệ Thần nói với giọng hơi bất đắc dĩ.

Viên Mục Dã gật gù: “Vậy là đã giải thích được việc tại sao tên cướp kia đến và đi không một dấu vết, bởi vì cho dù tốc độ của gã nhanh cỡ nào cũng không thể biến mất vào trong không khí. Camera giám sát không quay được gã là bởi gã đã chui thẳng xuống dưới nắp cống. Nhưng ai mà lại ở dưới cống thoát nước chứ? Đúng rồi, gã không phát hiện ra cậu chứ?”

Lệ Thần lắc đầu: “Sao có thể? Có điều đích thực là tên kia không bình thường cho lắm...”

Viên Mục Dã bèn cười nói: “Người có thể ở dưới đường ống nước ngầm mà lại là người bình thường ư? Cậu nhanh nói xem gã trông như thế nào?”

Kết quả Lệ Thần nhún vai đáp: “Không nhìn thấy... Tôi không dám đến gần quá, hơn nữa hình như gã biết rất rõ đường đi nước bước bên dưới. Sau khi đi xuống, tốc độ còn nhanh hơn trên mặt đất nữa.”

“Không phải là cậu mất dấu đấy chứ?” Viên Mục Dã nói đúng điểm chết người.

Lệ Thần cười xấu hổ: “Ừm, là không đuổi kịp... Có điều chắc chắn gã đã chạy trốn qua cống thoát nước.”

Tất nhiên Viên Mục Dã không rảnh để rồi rắm chuyện hăn làm mất dấu, mà là nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc tên đó là ai? Sống dưới ống dẫn nước, tới và đi không một dấu vết, không cướp tiền mà chỉ cướp đồ dùng hàng ngày...”

Lệ Thần cũng suy nghĩ một cách rất nghiêm túc, hăn nói: “Tôi cảm thấy những thứ gã cướp đều là những đồ cần thiết, chắc là cho chính gã dùng.”

Viên Mục Dã gật gù: “Chắc vậy... Nhưng theo lý mà nói, một người khỏe mạnh như vậy, làm đại một việc gì đó cũng đâu đến mức đói bụng?”

Ai ngờ Lệ Thần lại bảo: “Không chừng gã cũng giống tôi, là người không có thân phận thì sao? Trước đây lúc chưa được anh nhận về, không phải tôi cũng trốn chui trốn lủi, ăn chực uống chờ khắp nơi đấy sao?”

“Nhưng cậu đâu có chui xuống cống thoát nước?” Viên Mục Dã phản bác.

Lệ Thần tỏ vẻ tốt xấu gì thì cơ thể này của mình cũng từng là phân tử trí thức được nhận nền giáo dục cao cấp, sao có thể làm ra chuyện thấp kém như sống nhờ dưới cống thoát nước được chứ?

Viên Mục Dã nén cười: “Cậu phân tử trí thức ời, có phải cậu nên đi tắm rửa và thay quần áo không? Nếu không cái mùi này

có lẽ không phù hợp lắm với khí chất của phần tử trí thức như cậu đâu!”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ gọi điện thoại cho Từ Lệ và nói với anh ta về chuyện cố gắng thoát nước. Nghe xong, Từ Lệ hơi kinh ngạc, anh ta cũng không ngờ chuyện này lại do một kẻ lang thang làm.

Mấy ngày sau, cảnh sát đi điều tra thăm viếng rất nhiều người lang thang ăn ngủ đầu đường, nhưng lại không có ai nói đã từng gặp một người như vậy... Cuối cùng đội Từ Lệ thật sự hết cách nên đành phải phối hợp với các ban ngành của thành phố để khóa kỹ tất cả nắp cống nước ngầm trong nội thành từ bên trên.

Tuy cách này hơi ngớ, nhưng lại có hiệu quả một cách kỳ tích. Một ngày liên tiếp, trong nội thành đều không xảy ra vụ án nào nữa, nhưng làm như vậy lại không phải kế lâu dài, cũng không thể khóa mãi tất cả nắp cống ngầm trong nội thành được!

Ngay khi Từ Lệ đang rầu, không biết kế tiếp nên làm gì, anh ta đột nhiên nhận được cuộc gọi báo án từ một nhà máy sản xuất quần áo ở vùng ngoại thành, họ nói chỗ bọn họ đã xảy ra một vụ cướp bóc, cùng kiểu với vụ án xảy ra mấy ngày hôm trước trong nội thành.

Có điều lúc này đây tình huống nghiêm trọng hơn một chút, đó là người bị cướp bị thương nặng không cứu được, lúc đưa đến bệnh viện đã tắt thở... Tình hình lập tức leo thang. Từ Lệ đón Viên Mục Dĩ và Lệ Thần chạy qua đó ngay trong đêm.

Người chết là công nhân của xưởng may, sau khi tan ca đêm, chuẩn bị về ký túc xá nghỉ ngơi thì gặp chuyện ngay khi vừa rời khỏi khu vực xưởng may. Lúc bị phát hiện, cả người anh ta đầy máu, ngã dưới đất, bên cạnh còn có mấy tờ tiền rơi rải rác.

Trích xuất camera thì thấy, người công nhân này mới vừa ra khỏi phân xưởng không bao lâu đã bị một bóng người bám theo, có điều bởi vì lúc ấy công nhân tan làm khá nhiều, cho nên đôi phương cũng không ra tay ngay mà đợi đến khi anh ta rẽ vào một khu vực hẻo lánh.

Sau đó Viên Mục Dã và Từ Lệ xem đi xem lại video giám sát, phát hiện lúc ấy trong tay người công nhân đó xách một cái túi, bên trong đựng một ít đồ, sau khi xuất hiện, tên cướp nhả thẳng vào chiếc túi.

Nhưng người công nhân đó cũng không buông tay khi bị cướp mà nắm thật chặt chiếc túi đó. Tất nhiên tên cướp cũng không lễ độ gì với anh ta mà vung tay lên, người công nhân liền ngã xuống đất.

Nhưng khi hai người giằng co kéo rách chiếc túi, tên cướp cầm một phần đồ vật trong đó đi, lại làm lơ với đồng tiền mặt rơi lả tả dưới đất.

Từ Lệ tạm dừng video, nói: “Có tiền cũng không cần, tên cướp này kỳ lạ thật đấy!”

Viên Mục Dã nhìn thứ trong tay tên cướp: “Tôi đoán trong túi chắc là đựng tiền và đồ ăn, kẻ cướp chỉ muốn cướp đồ ăn, nhưng người công nhân lại cho rằng đối phương muốn giật tiền...”

Từ Lệ lắc đầu: “Cái gã này cũng ác độc thật. Tôi nghe đồng đội ở bệnh viện nói, người công nhân kia bị cắt đứt cổ họng mà chết.”

Viên Mục Dã thở dài: “Thời nay mà toi mạng vì miếng ăn thì thật không đáng. Thật ra vào lúc nguy hiểm, nhất là khi thực lực của hai người cách xa nhau, cho dù đối phương cướp tiền thật cũng nên buông tay. Suy cho cùng, so sánh với những thứ ngoài thân đó, thì mạng sống quý giá đến mức nào chứ?”

Tiếp đó Viên Mục Dã lại xem cẩn thận video giám sát, phát hiện hình như trong tay tên cướp kia không cầm vũ khí sắc bén nào cả, nhưng làm sao gã có thể dễ dàng cắt đứt cổ họng của người công nhân kia được?

Viên Mục Dã không nhận thấy có vấn đề, đành phải gửi video cho Đoàn Phong nhờ anh ta xem thử tên cướp này ra tay như thế nào? Ai ngờ Đoàn Phong cũng không nhận ra, bởi vì động tác của đối phương quá nhanh, như chỉ là vung đại lên đã đánh gục được người công nhân kia vậy.

Tưởng tượng như thế mới thấy những nạn nhân trước kia may mắn biết bao nhiêu? Mặc dù bọn họ bị tên cướp tấn công

nhưng đều chỉ bị thương ngoài da, nguyên nhân là vì bọn họ không kháng cự...

Chương 626: Kế hoạch câu cá

Phong cách hành động của tên tội phạm này dường như cũng đã thay đổi, mấy vụ án trước đó đều là gã chủ động tấn công nạn nhân, sau đó mới cướp đoạt, vậy mà lần này gã vừa đi lên đã cướp luôn rồi, kết quả lại gặp phải sự chống cự.

Sau khi tình tiết vụ án thăng cấp, Từ Lệ cảm thấy đau cả đầu, trước đó chỉ là mấy vụ án cướp bóc nhỏ, tổn thất về người và tài sản của người bị hại không lớn, nhưng lúc này lại khác...

Hơn nữa, Viên Mục Dã cũng cảm thấy rất áy náy với người công nhân bị sát hại kia, nếu không phải cậu bày kế cho Từ Lệ khóa kín toàn bộ miệng cống thoát nước ngầm trong thành phố, thì tên tội phạm đó đã không đi đến nhà máy ở ngoại ô.

Thật ra trước đây Viên Mục Dã chỉ nghĩ tên tội phạm này là một “kỳ nhân” không có nhà để về giống Lệ Thần, bởi vì những thứ gã cướp đều là một số đồ dùng sinh hoạt...

Nhưng bây giờ xem ra, đây là một kẻ hết sức nguy hiểm, gã không bị ước thúc bởi đạo đức và pháp luật, có thể vì một miếng ăn mà ra tay giết người không chớp mắt.

Kiểu người như vậy nếu không bắt được sớm, có quỷ mới biết sau này sẽ lại có chuyện gì xảy ra. Thế là Viên Mục Dã bàn với Đoàn Phong xem số 54 có thể chính thức tiếp nhận vụ này không?

Đoàn Phong suy nghĩ rồi bảo: “Thật ra vấn đề chúng ta có thể tiếp nhận được hay không không phải do mình, mà là do cảnh sát... Trước mắt, nhìn từ bề ngoài thì vụ án này vẫn chỉ là một vụ án cướp bóc gây thương tích bình thường, tôi cảm thấy cấp trên của Từ Lệ sẽ không giao nó cho chúng ta đâu.”

Viên Mục Dã thở dài: “Cũng đúng, là tôi tính nhầm, tôi cũng đã từng làm việc ở đội cảnh sát nên đáng ra phải tính đến điều

này mới đúng. Nhưng tôi luôn cảm thấy tên tội phạm này không đơn giản, nếu như chúng ta bỏ mặc không quan tâm... Chỉ sợ một ngày nào đó vụ án này sẽ được chuyển đến số 54, nhưng cục diện lúc đó sẽ không phải như bây giờ nữa.”

Đoàn Phong liếc nhìn Viên Mục Dã, rồi vừa cười vừa nói: “Nếu không phải tôi hiểu cậu rất rõ, chắc không thể nhận ra cậu lại là một người mềm lòng như thế...”

Viên Mục Dã đỏ mặt, giọng lắp bắp: “Cái này thì có liên quan gì đến mềm lòng chứ? Anh cứ nói đùa!”

Đoàn Phong phì cười: “Được thôi, cậu nói cái gì thì là cái đó... Nếu cậu đã nhúng tay vào chuyện này, vậy đương nhiên không thể bỏ dở giữa chừng. Trước hết cứ dùng danh nghĩa cá nhân của cậu giúp Từ Lệ đi!”

Viên Mục Dã hơi ngượng ngùng: “Mỗi lần gặp mấy chuyện thế này đều kéo mọi người vào...”

Đoàn Phong nhún vai: “Ai bảo chúng ta là một đội chứ?”

Có người của số 54 gia nhập, mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn trước rất nhiều. Nếu hiện giờ tên tội phạm không thể hoạt động ở nội thành, vậy cả nhóm thương lượng với Từ Lệ rồi tập trung vào vùng ngoại ô thành phố...

Mặc dù vừa nghe qua thì thấy phạm vi hơi lớn, nhưng mỗi lần gã tội phạm này xuất hiện đều có điều kiện, đó chính là gần đây có mệnh công kiểm tra đường nước ngầm, vì vậy chỉ cần quy hoạch vùng ngoại ô thành vài khu vực, sau đó cứ hai người một tổ năm vùng là được.

Xét thấy vũ lực của tên tội phạm này không hề thấp, khi chia tổ, Đoàn Phong vẫn chia theo đội hai người giống lúc thực hiện nhiệm vụ trước đó; Đại Quân và Nam Nam một tổ, Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm một tổ, bản thân Đoàn Phong và Trương Khai một tổ, khu vực còn lại giao cho mấy người Từ Lệ phân tổ là được.

Trước khi hành động, Viên Mục Dã đã dặn đi dặn lại một khi phát hiện mục tiêu thì tuyệt đối không được vội vàng hành động, nhất định phải gọi các tổ khác qua hỗ trợ để tránh tạo ra thương vong không cần thiết.

Không ngờ mười tổ ngồi chờ hai ngày ở ngoại ô mà chẳng thu hoạch được gì, tên tội phạm kia cứ như biết mấy người Viên Mục Dã đang giăng lưới vậy, gã chẳng hề có một chút động tĩnh nào...

Ngay lúc Viên Mục Dã cảm thấy sốt ruột, lúc cậu đi ăn sáng lại nghe thấy mấy công nhân ở bên cạnh nói chuyện phiếm. Hóa ra là vì vụ người công nhân bị giết hại trước đó nên hai ngày qua tất cả các nhà máy ở ngoại ô đều ngừng làm việc cả đêm.

Viên Mục Dã hiểu ra ngay tại sao tên kia không hề có động tĩnh gì, bởi vì hai ngày qua gã không tìm được đối tượng để ra tay... Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn đề nghị với Đoàn Phong là cậu muốn tự mình cầm đồ ăn làm mồi nhử để câu gã tội phạm kia ra.

Mặc dù Đoàn Phong cảm thấy biện pháp này không tồi, nhưng đồng thời làm như vậy liệu có hơi mạo hiểm không?

Viên Mục Dã cười bảo: “Có gì mà mạo hiểm chứ, tên đó đơn giản chỉ muốn cướp đồ ăn trong tay tôi, đến lúc đó tôi không phản kháng là được mà. Quan trọng nhất là tôi có thể bảo Lê Thần tàng hình ở bên cạnh, như vậy cậu ta có thể đi theo tên kia, đương nhiên sẽ biết hắn ẩn nấp ở đâu.”

Đoàn Phong nghe thấy có Lê Thần đi cùng thì không nói thêm cái gì nữa, hơn nữa anh ta cũng khá yên tâm về bản lĩnh của Viên Mục Dã.

Hôm sau, Viên Mục Dã mua một con vịt quay từ một cửa hàng khá ngon trong thành phố, cậu còn cố tình bảo nhân viên cửa hàng dùng giấy dầu truyền thống bọc vịt chứ không phải túi nilon.

Cầm con vịt này đi trên đường, vài mét xung quanh đều có thể ngửi được mùi thơm, quá hấp dẫn. Đại Quân còn bảo khi nào kết thúc vụ án này, anh ta cũng phải mua một con về ăn!

Vào buổi tối, Viên Mục Dã cầm con vịt thơm lừng rồi cố tình chọn vài chỗ vắng có miệng cống ngầm để đi dạo, cậu không tin mình không câu được gã tội phạm tham ăn kia!

Vậy mà không ngờ cậu đi tận vài tiếng, con vịt trong tay đã nguội lạnh từ lâu nhưng chẳng thấy bóng dáng tên tội phạm

đâu...

Cuối cùng Đoàn Phong không nhịn được nữa phải nói với Viên Mục Dã qua bộ đàm: “Nếu không thì hôm nay đến đây thôi! Đã hơn ba giờ sáng rồi, chắc hôm nay gã đó ngủ say quá nên quên việc đi tìm thức ăn rồi.”

Viên Mục Dã khẽ nói: “Không đâu, đói bụng làm sao mà ngủ được, tính ra thì gã đã ba ngày không ăn gì, nếu vẫn không tìm thấy gã và gã cũng không có chỗ để cướp... Vậy bước tiếp theo chính là vào nhà cướp bóc!”

Không ngờ ngay lúc hai người đang trò chuyện, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy phía đối diện có bóng người đang tiến nhanh về phía mình, nhìn thân hình người này phải cao ít nhất 1 mét 9, gã mặc bộ quần áo thể thao không vừa lắm với thân hình của mình.

Ngay lúc Viên Mục Dã còn chưa kịp hoàn hồn, đối phương đã đi đến gần. May mà Viên Mục Dã có sự chuẩn bị từ trước, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên khi đối phương còn chưa kịp ra tay, cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt của kẻ này.

Đó là một khuôn mặt hơi tái nhợt, nhìn tuổi có vẻ cũng ngang với Hoắc Nhiễm, đối phương không ngờ lại đối mặt với Viên Mục Dã nên cũng sững ra ngay tại chỗ...

Ngay lúc hai người nhìn nhau vài giây, tên kia đột nhiên nhướng mày, sau đó vỗ Viên Mục Dã với vẻ đầy tức giận, mặc dù Viên Mục Dã đã có chuẩn bị trước và kịp thời né về phía sau, nhưng cậu vẫn bị đối phương cào rách vạt áo trước!

Chương 627: Ngâm trong bồn tắm

Viên Mục Dã nhìn mà thâm cảm thấy kinh hãi, cậu không ngờ bàn tay trông có vẻ bình thường của kẻ này lại lợi hại đến thế, cũng may mà vừa rồi Viên Mục Dã né nhanh, nếu không chắc chắn cậu đã bị thương.

Theo như tình huống mọi khi, lúc này Viên Mục Dã ném con vịt nướng trong tay xuống đất, tên kia sẽ cầm lấy con vịt rồi trốn khỏi hiện trường mới đúng. Nhưng không biết gã này uống nhầm thuốc hay có chuyện gì đã xảy ra, gã không thèm để ý đến vịt nướng trên mặt đất mà lại đuổi theo Viên Mục Dã rồi ra sức đánh...

Khi mới làm cảnh sát, Viên Mục Dã đã từng được huấn luyện chiến đấu tay không, hai, ba người bình thường không đến gần cậu được. Nhưng kẻ trước mắt này ra đòn không theo lẽ thường, ngoại trừ tất cả các động tác “vừa nhanh vừa độc”, thì các đòn đánh đều chẳng theo một kết cấu nào.

Viên Mục Dã đánh đấm được vài đòn là biết mình không phải đối thủ của gã này, thế là cậu vừa đánh vừa nói: “Ông anh này, hình như chúng ta đâu có quen biết gì với nhau? Anh muốn gì cứ nói thẳng, đâu cần chơi hết mình thế này?!”

Không ngờ tên kia cứ như chẳng hề nghe thấy, đòn nào đòn này đều trí mạng, tất cả đều nhằm vào cổ họng Viên Mục Dã. Viên Mục Dã nghĩ đến kết cục của người công nhân kia, đành ra sức ngăn cản, trong nhất thời trên người bị đối phương cắt ra vài vết máu.

Mà lúc này, những người khác vì không muốn đánh rắn động cỏ nên đều nấp ở cách đó vài chục mét, mặc dù Đoàn Phong đã trước tiên chạy đến, nhưng vẫn là nước xa không cứu được lửa gần...

Tuy bên cạnh Viên Mục Dĩ có Lệ Thần, nhưng trước đó cậu đã dặn dò, nếu không phải cực chẳng đã thì hẳn đừng xuất hiện, nếu không kế hoạch câu cá của họ chẳng phải sẽ đổ xuống sông xuống biển sao?

Nhưng lần này thật sự vượt quá dự tính của Viên Mục Dĩ, cậu không ngờ tên tội phạm này lại nhắm vào mình... Tại sao với những người khác là cướp xong rồi chạy, nhưng đến lượt cậu thì đánh đến cùng? Chẳng nhẽ do cậu đẹp trai hơn mấy người kia?

Sức mạnh của đối phương thật sự quá lớn, hai tay cứng như sắt thép vậy, mười ngón tay sắc bén như dao, chỉ cần hơi quẹt lên da thịt là lập tức thấy máu, Viên Mục Dĩ không dám cứng rắn đón đỡ, chỉ đành liên tục né tránh, nhưng cậu cũng sắp không thể chống đỡ được nữa.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dĩ vì liên tục lùi lại nên không để ý đến sau lưng, kết quả là va vào một thùng rác cao tầm nửa người. Ngay lúc Viên Mục Dĩ mất tập trung, một bàn tay đã bóp chặt cổ cậu rồi ấn xuống đất!

Mặc dù Đoàn Phong đã chạy đến gần, nhưng một tay khác của tên kia cũng đã giơ lên cao, có vẻ như nó nhắm đến trái tim Viên Mục Dĩ... Viên Mục Dĩ bị đè xuống đất dùng hết sức để phản kháng nhưng vẫn không thể thoát thân, cậu chỉ đành giương mắt nhìn móng vuốt của đối phương đâm vào ngực mình.

Nhưng vào lúc đầu ngón tay tên kia muốn chạm vào Viên Mục Dĩ, nó bỗng dừng lại như có kỳ tích vậy, dường như có một sức mạnh đang kéo gã về phía sau...

Tên kia bỗng vung tay về phía sau nhưng lại phát hiện phía sau không có ai. Lúc này Đoàn Phong cũng chạy đến, anh ta phi thân tung một cước vào đầu tên kia, đối phương thấy vậy chỉ đành thả Viên Mục Dĩ ra để tự vệ.

Cùng lúc đó, gã như nhận ra điều gì, thế là không đánh nhau với Đoàn Phong nữa mà lắc mình nhảy sang một bên, sau đó không quay đầu lại mà chạy mất.

Những người còn lại lúc này mới vội vàng chạy đến, Đoàn Phong chỉ vào hướng tên kia chạy trốn rồi bảo: “Chạy theo

hướng kia!” Nói xong, anh ta vội vàng kiểm tra tình huống của Viên Mục Dã.

Những người khác nghe xong đều chạy về hướng đó, nhưng xem ra khả năng bắt được người chắc chỉ là con số không.

Viên Mục Dã bò dậy, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra chỗ đất bên cạnh có máu nhỏ xuống... Cậu vội vàng hỏi: “Lê Thần? Cậu ở đâu thế?”

Viên Mục Dã vừa dứt lời, bóng dáng Lê Thần dần xuất hiện trước mặt mọi người, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Lê Thần biến từ trạng thái tàng hình về bình thường với khoảng cách gần như vậy. Nhưng lúc này tay hắn đang chảy rất nhiều máu, bên trên xuất hiện một vết thương sâu tận xương.

Sau đó Đoàn Phong dẫn Viên Mục Dã và Lê Thần cùng đến bệnh viện. Viên Mục Dã còn đỡ, mặc dù trên người bị cào khá nhiều chỗ, nhưng may mà cậu kịp tránh nên chỉ bị một chút vết thương ngoài da.

Lê Thần lại khá phiền toái, cánh tay phải của hắn bị thương đến gân, nhất định phải giải phẫu, vấn đề là muốn nằm viện phải đăng ký thân phận, nhưng Lê Thần lại không có thân phận hợp pháp ở chỗ này.

Cuối cùng Đoàn Phong bảo Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm làm tạm một cái chứng minh thư giả để đối phó, nhưng chuyện này không thể để bên ngoài điều tra ra. Vì vậy sau khi giải phẫu xong, mấy người Viên Mục Dã vội vàng đưa Lê Thần đi làm thủ tục xuất viện.

Có lẽ do chưa hết tác dụng của thuốc mê, trên đường về Lê Thần cứ mơ mơ màng màng... Sau khi về nhà Viên Mục Dã vội vàng đỡ Lê Thần về phòng nghỉ ngơi, bởi vì cậu cũng không nắm chắc được loại giải phẫu này có ảnh hưởng thế nào với “Lê Thần”.

Lúc Đoàn Phong đi ra cửa, anh ta nói với giọng hơi ngạc nhiên: “Tôi không ngờ con côn trùng tinh đó lại có tác dụng vào lúc mấu chốt...”

“Anh đừng mãi gọi người ta là côn trùng tinh như thế được không hả? Cậu ta đã muốn làm người, vậy chúng ta nên tôn trọng lựa chọn đó.” Viên Mục Dã nói với giọng bất đắc dĩ.

Đoàn Phong cười bảo: “Tôi thấy trạng thái của tên đó có vẻ không ổn lắm, chẳng lẽ có phản ứng với thuốc tê?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cũng hơi lo lắng về điểm này...”

“Được rồi, cậu mau vào nhà đi, vết thương trên người cậu không thể chạm vào nước, nếu có chuyện gì thì gọi ngay cho tôi.” Đoàn Phong dặn dò.

Sau khi tiễn Đoàn Phong về, Viên Mục Dã quay trở lại phòng của Lê Thần, cậu phát hiện sắc mặt hấn ửng hồng một cách không bình thường, trông có vẻ không ổn...

Viên Mục Dã tiến đến vỗ vỗ vào mặt hấn và hỏi: “Lê Thần? Cậu cảm thấy thế nào?”

Lúc này Lê Thần mới chậm chạp mở to mắt, trả lời: “Tôi cảm thấy hơi khó chịu, giống như không thở được.”

Viên Mục Dã nghe vậy thì cảm thấy lòng trùng xuống, cậu vội vàng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Cậu có biện pháp gì để cấp cứu không?”

Lê Thần mơ mơ màng màng ngồi xuống, nói: “Tôi muốn ngâm trong bồn tắm...”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Cậu vừa phẫu thuật xong không thể chạm vào nước đâu!”

Lê Thần lại nhìn Viên Mục Dã bằng ánh mắt mơ màng: “Tôi cảm thấy mình sắp chết rồi... Tôi nhất định phải ngâm trong nước.”

Cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành phải lấy chiếc thùng nhựa to vẫn dùng để tắm cho Kim Bảo ra, sau đó cậu để Lê Thần ngồi vào trong rồi cố gắng đặt cánh tay bị thương của hấn ở ngoài thùng.

Viên Mục Dã vừa đổ thêm nước vào thùng vừa nói: “Kim Bảo chỉ dùng cái thùng này một lần thôi, cậu cứ yên tâm vì tôi đã khử trùng rồi! Trước đây lúc tắm cho Kim Bảo, nó sống chết không chịu chui vào, vì vậy xét một cách toàn diện thì coi như mới dùng nửa lần thôi.”

Chương 628: Thăm dò

May mà thùng nhựa này đủ to, Lệ Thần ngồi vào trong là nước ngập đến ngực hần. Sắc mặt của Lệ Thần cũng dần trở nên bình thường khi nước dâng lên, xem ra hần vẫn thoải mái nhất khi ở trong nước...

Viên Mục Dã thấy cuối cùng Lệ Thần không còn kêu khó chịu nữa, lúc này cậu mới thở phào, dù sao hần cũng vì cứu Viên Mục Dã nên mới bị thương, nếu thật sự có chuyện gì thì cậu sẽ cảm thấy rất áy náy.

Lúc này Lệ Thần nhấn mạnh: “Lần sau nếu gặp tình huống này, anh nhớ là đừng dùng thuốc tê cho tôi, cứ trực tiếp khâu lại là được.”

Viên Mục Dã hỏi với giọng khó tin: “Trực tiếp khâu lại? Cậu chịu đựng được không?”

Không ngờ Lệ Thần lại nói với vẻ thần bí: “Thật ra tôi có thể tạm thời đóng lại dây thần kinh cảm nhận đau đớn... Đến lúc đó đương nhiên sẽ không thấy đau nữa.”

Viên Mục Dã cảm thấy thật khó tin: “Vậy mà cũng được à? Thật sự không cần thuốc tê sao, nhưng phản ứng của cậu với thuốc tê tại sao lại mạnh như thế chứ, có phải dùng thuốc tê sẽ nguy hiểm đến tính mạng không?”

Lệ Thần cười trả lời: “Cũng không nghiêm trọng đến thế đâu, chỉ là thuốc tê có ảnh hưởng khá lớn với tôi, giống như con người sau khi hút ma túy vậy.”

“Ngoài thuốc tê ra thì cậu còn phải kiêng gì nữa không?” Viên Mục Dã tiếp tục.

Lệ Thần không hề giấu giếm vấn đề này, cậu ta nói thật ra hết: “Tốt nhất là không chạm đến mấy thứ có côn, nó sẽ khiến cảm giác của tôi cực kỳ nhạy bén... Nói thẳng ra là sẽ tăng cường tất cả các giác quan, một con muỗi bay qua trước mặt tôi mà

cũng có âm thanh đình tai nhức óc giống như máy bay trực thăng vậy.”

Viên Mục Dã nghe mà cũng thấy hơi thốn thức: “Như vậy thì đúng là đáng sợ thật...”

Vào buổi tối, Lệ Thần kể cho Viên Mục Dã nghe một chút về những nguy hiểm khi hắn vẫn còn là Tùy Quang Nam. Thật ra có rất nhiều “Hi vọng” cũng vì thế mà không thể trưởng thành, những người có thể sống sót thì ngoài bản thân mạnh mẽ ra vẫn cần cả sự may mắn nữa.

Viên Mục Dã không ngờ một sinh vật muốn trở thành con người lại có vận mệnh nhiều thăng trầm đến như vậy, cậu cũng sinh ra vài phần đồng tình với hắn... Sau đó Viên Mục Dã vẫn luôn ở bên cạnh Lệ Thần đến tận bình minh, lúc Kim Bảo nhìn thấy Lệ Thần đang ngồi trong thùng tắm mà nó từng tắm rửa, trong mắt nó hiện lên chút “đồng tình.”

Còn bên phía Từ Lệ... Giống như Đoàn Phong đã đoán, đến cái bóng cũng chẳng bắt được. Trong lúc tức giận anh ta đã sai người tìm tất cả những miệng cống thoát nước ở ngoại thành rồi khóa hết lại, Từ Lệ muốn tranh thủ cơ hội lần này để nhốt “tên tội phạm công thoát nước” ở dưới mặt đất.

Đối với hành động bất đắc dĩ này của Từ Lệ, Viên Mục Dã biết đây chỉ là trị ngọn mà không trị gốc, nếu ép tên kia vào đường cùng có khi còn gây nhiều loạn lớn hơn nữa. Nhưng Viên Mục Dã cũng chẳng có biện pháp nào tốt hơn, dù sao “kế hoạch câu cá” chỉ có thể dùng một lần, tên tội phạm kia chỉ e đã biến thành chim sợ cành cong, không dễ dàng bị lừa nữa.

Điều khiến Viên Mục Dã không ngờ được là, chuyện này lại tự nhiên trở nên yên tĩnh. Mặc dù nhóm Từ Lệ đã nằm vùng cả ngày lẫn đêm, kiểm tra, thăm hỏi các kiểu, nhưng tên kia cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy, gã không tiếp tục gây ra vụ án nào nữa.

Điều này khiến Viên Mục Dã hoài nghi liệu có phải “tên tội phạm công thoát nước” đã tìm được biện pháp lấp đầy bụng hay không, gã không cần vì miếng ăn mà ra đường đánh người cướp của nữa... Nhưng rất nhanh Viên Mục Dã phát hiện cậu đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Tối hôm đó sau khi tan làm về, Viên Mục Dã đi vào siêu thị mua thức ăn cho Lệ Thần. Tên côn trùng tinh kia cứ nói ăn thức ăn bên ngoài nhiều độc tố sẽ khiến cơ thể hiện tại của hắn bị giảm thọ, cho nên Lệ Thần rất kiên trì tự nấu ăn ở nhà.

Vì thế trong thời gian này, mỗi khi Viên Mục Dã tan làm là lại phải đi đến siêu thị mua đồ, sau đó mới đi bộ về nhà. Nhưng hôm nay sau khi vào siêu thị một thời gian ngắn, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, hình như có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào cậu...

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng Lệ Thần lại đến siêu thị chôm đồ, nhưng nghĩ lại cậu cảm thấy không có khả năng, việc ăn uống của hắn bây giờ đều được cậu cung cấp, Lệ Thần đâu cần phải đến siêu thị ăn trộm nữa?

Mang theo cảm giác bị theo dõi mãnh liệt, Viên Mục Dã mua sắm xong bèn vội vàng rời khỏi siêu thị, vậy mà cậu cảm thấy đôi mắt đó cũng đi theo mình rời khỏi siêu thị. Viên Mục Dã hiểu ra ngay, mục tiêu của đối phương chính là mình, thế là cậu cố tình đi chậm lại, vừa đi vừa dẫn đối phương đến một địa điểm mình chọn... Cậu muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đi theo mình.

Khi Viên Mục Dã đi vào ngõ nhỏ phía sau một khách sạn, cậu phát hiện có bóng người đã chặn trước mặt mình từ lâu, Viên Mục Dã nhìn xuyên qua ánh sáng mờ tối về phía đối phương, cậu phát hiện thân hình của người này hơi quen thuộc.

Viên Mục Dã chỉ cần suy nghĩ một chút là trên cơ bản đã có đáp án, cậu bèn từ từ lấy điện thoại ra rồi âm thầm gửi định vị cho Đoàn Phong...

Từ trước đến giờ Viên Mục Dã không tin chuyện đi đêm lắm có ngày gặp ma, nhưng hôm nay cậu đã tin, mà Viên Mục Dã cũng không ngờ được là, ma quỷ này lại còn tự mình chạy đến...

Viên Mục Dã thấy đối phương chậm chạp không tiến lên, cậu bèn nghĩ mình nên thử trao đổi một chút, thế là Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Anh bạn, trước đây chúng ta đã gặp nhau à? Hay là tôi làm gì có lỗi với anh?”

Không ngờ không hỏi không sao, Viên Mục Dã vừa hỏi lại khiến đối phương nổi giận. Kẻ này không nói một lời nào mà xông thẳng tới, Viên Mục Dã biết mình không phải là đối thủ của gã, cậu vẫn hiểu đạo lý hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, thế nên cậu hô to về phía sau lưng gã: “Hắn đang ở đây này! Mau bắt lại!”

Chắc do đã ăn thiệt thòi một lần, đối phương nghe xong lập tức quay đầu lại nhìn, Viên Mục Dã tranh thủ cơ hội này quay đầu bỏ chạy... Vì tính đến tốc độ của “tên tội phạm công thoát nước” rất nhanh, nếu chạy trốn vào nơi trống trải sẽ rất dễ dàng bị đuổi kịp, nên Viên Mục Dã lao ngay vào cửa sau của khách sạn.

Cửa sau của khách sạn này nối với phòng bếp, Viên Mục Dã vừa mở cửa là trực tiếp xuyên qua, người bên trong ai nấy đều bận rộn với công việc của mình, vì vậy không ai để ý đến vị khách không mời mà đến này.

Viên Mục Dã không dám dừng lại, cậu nhanh chóng xuyên qua phòng bếp đến sảnh trước, không ngờ mới đi được vài bước thì đã nghe có người hỏi phía sau: “Này? Anh là ai thế? Chỗ này không được tùy tiện xông vào!”

Viên Mục Dã còn chưa kịp quay đầu, cậu đã nghe thấy tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng, không cần nhìn cũng biết tên kia đang đuổi theo. Viên Mục Dã không quay đầu nữa mà tiếp tục chạy về phía trước, cậu xuyên thẳng qua sảnh chính của khách sạn, sau đó nhanh chóng chạy ra từ cửa chính.

Đúng lúc này có một chiếc taxi dừng ở cửa chính, Viên Mục Dã không hề suy nghĩ mà ngồi ngay lên đó, cậu đọc địa chỉ số 54 để lái xe nhanh chóng di chuyển...

Sau khi xe khởi động, Viên Mục Dã thầm thở phào một cái, đúng lúc này Đoàn Phong lại gọi đến, anh ta và Trương Khai đang chạy đến đây, đồng thời còn hỏi Viên Mục Dã xem bên này đã xảy ra chuyện gì.

Chương 629: Tích chữ như vàng

Viên Mục Dã vội vàng nói cho Đoàn Phong biết: “Hiện giờ tôi đã lên xe taxi, lát nữa tôi sẽ bảo tài xế chạy theo đường Bắc Ngộ lên cầu vượt, mọi người hãy chờ tôi ở bãi đỗ xe phía trước trung tâm Văn Bács là được.

Không ngờ Viên Mục Dã vừa dứt lời, trên trần xe taxi bỗng có một tiếng va đập, tiếp đó chiếc xe hơi lắc lư trên đường vì không thể khống chế được...

Trong lòng Viên Mục Dã chùng xuống, cậu biết tên kia đã lên nóc xe, cậu không muốn người vô tội bị tổn thương nên bảo lái xe dừng ngay lại. Người lái xe cũng bị dọa phát sợ, anh ta nghe thấy Viên Mục Dã nói thế thì đạp phanh khiến chiếc xe dừng đột ngột.

Lúc này có một bóng người văng ra ngoài theo quán tính... Viên Mục Dã thấy xe đã dừng hẳn, cậu không dám ở lại dù chỉ một phút, sau khi đưa tiền xong thì vội vàng xuống xe.

Nếu là người bình thường bị ngã như vậy, dù không gãy xương chắc cũng phải mất một lúc lâu mới đứng dậy được. Nhưng tên kia sau khi rơi xuống và lăn hai vòng thì đã đứng ngay dậy. Viên Mục Dã thấy thế đâu dám dừng lại, cậu quay người chuẩn bị rời đi.

Không ngờ lúc này tài xế taxi lại tìm đường chết muốn đi qua tranh cãi với tên kia và bắt gã bồi thường tiền sửa xe! Viên Mục Dã lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy lái xe có thể sẽ gặp nguy hiểm, thế là cậu đành dừng lại rồi bảo tài xế: “Bác tài, anh mau lái xe đi, gần đây chắc có đồn cảnh sát...”

Tài xế taxi còn muốn nói gì đó, nhưng khi thấy sắc mặt Viên Mục Dã tái xanh và sắc mặt cái gã vừa rồi nhảy lên nóc xe cũng rất khó coi, lúc này anh ta mới cảm thấy chuyện không ổn, bèn vội vàng xoay người lên xe rồi lái đi nhanh như chớp.

Viên Mục Dã thấy chiếc xe cuối cùng cũng rời đi, cậu thở phào, nhưng lúc này muốn chạy cũng đã muộn, Viên Mục Dã đành giơ cao hai tay lên rồi nói: “Trên người tôi không có vũ khí, chúng ta có thể nói chuyện trước được không, đừng vừa gặp đã đánh chứ?”

Viên Mục Dã nói xong còn đặt những thứ vừa mua trong siêu thị xuống đất và bảo: “Ở đây có một ít đồ ăn, nếu anh muốn mấy thứ này thì cứ cầm đi!”

Không ngờ tên kia lại có vẻ tức giận, gã tiến lên đạp nát chỗ đồ ăn Viên Mục Dã đặt xuống đất! Không hề có một chút ý định muốn nói chuyện nào...

Viên Mục Dã và gã tội phạm này mới chỉ gặp nhau hai lần, cậu nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao đối phương lại căm ghét mình đến thế? Hỏi cũng không nói, vừa thấy là đánh... Ai mà chịu được điều này chứ?

Vấn đề là Viên Mục Dã lại không đánh được gã, sau trận giao chiến lần trước, cậu biết rõ mình chênh lệch quá xa so với đối phương, nếu thật sự đánh nhau thì kết cục cuối cùng của Viên Mục Dã chỉ có thể là bị đánh chết. Hơn nữa, lần trước nếu không có Lệ Thần, Viên Mục Dã dù không chết cũng sẽ bị thương nặng, huống chi bây giờ bên cạnh cậu làm gì có ai giúp đỡ?

Mặc dù sau khi xuống xe Viên Mục Dã đã gửi định vị lại cho Đoàn Phong, nhưng trung tâm Văn Bác cách chỗ này ít nhất vài phút chạy xe, nếu Viên Mục Dã muốn giữ cái mạng nhỏ của mình, cậu nhất định phải chống đỡ được trong mấy phút này.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn vừa lùi vừa hỏi: “Tên tôi là Viên Mục Dã, tên anh là gì?”

Gã tội phạm nghe xong chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó không nói một lời mà tiến đến gần, cực chẳng đã Viên Mục Dã đành phải tiếp tục hỏi: “Giữa hai chúng ta chắc chắn có hiểu nhầm gì đó, chúng ta mới gặp nhau tổng cộng hai lần, đâu đến mức có mối thù hằn gì chứ?”

“Không phải hai lần...” Cuối cùng gã tội phạm cũng lên tiếng.

Giờ Viên Mục Dã mới biết hóa ra đối phương cũng biết nói chuyện, chẳng qua là tích chữ như vàng mà thôi... Tất nhiên nếu đã nói chuyện thì dễ xử lý hơn, cậu vội vàng hỏi: “Không phải hai lần? Vậy trước đây chúng ta đã gặp nhau ở đâu? Trí nhớ của tôi không tốt lắm, anh có thể nhắc nhở tôi một chút không?”

Thật ra Viên Mục Dã vừa nói vừa muốn tìm cơ hội chạy trốn, tiếc là ở đây rất trống trải, bất kể cậu có chạy về phía nào thì cũng sẽ bị đuổi kịp, thế nên cậu không chạy nữa mà ngồi xuống rồi nói với vẻ chấp nhận số phận: “Anh muốn giết tôi cũng được, nhưng trước đó có thể nói rõ ràng không, tôi trêu chọc anh lúc nào chứ?”

Tên tội phạm lúc này đã chạy đến gần, gã từ trên cao nhìn xuống Viên Mục Dã với ánh mắt đầy căm giận. Viên Mục Dã cũng ngẩng đầu quan sát cẩn thận khuôn mặt tên này, đồng thời nhanh chóng tìm kiếm trong đầu xem có ai giống như vậy không.

Tiếc là Viên Mục Dã đã vắt óc ra tìm nhưng vẫn không nhớ nổi là mình đã gặp gã này ở đâu, thậm chí còn chẳng thấy quen. Cậu có thể khẳng định mình nhìn thấy gã lần đầu tiên là ở kế hoạch câu cá!

Có lẽ do nhìn thấy Viên Mục Dã không có ý định phản kháng, đối phương cũng từ từ ngồi xổm xuống, sau đó túm lấy cổ áo cậu... Không ngờ đúng lúc này điện thoại trong túi Viên Mục Dã lại đổ chuông, không cần đoán cũng biết là Đoàn Phong gọi đến.

Viên Mục Dã thấy tên này chỉ túm cổ áo mà không có ý định bóp chết mình, cậu bèn nhẹ nhàng thương lượng: “Điện thoại của tôi đang reo, tôi có thể...”

Vậy mà Viên Mục Dã còn chưa dứt lời, tên kia đã thò tay móc điện thoại trong túi Viên Mục Dã, sau đó dùng sức bóp một cái, chiếc điện thoại hỏng ngay lập tức.

Viên Mục Dã nhìn chiếc điện thoại vừa mới dùng có một năm của mình, trong lòng tuy tức giận nhưng cũng không dám nói gì, cậu đành lắc đầu, bảo: “Anh đập máy là được rồi, đâu cần phải bóp nát nó chứ...”

Lúc này Đoàn Phong đang sầm mặt lái xe theo hướng vị trí mà Viên Mục Dĩ gửi lần thứ hai, mặc dù anh ta không biết có chuyện gì xảy ra với Viên Mục Dĩ, nhưng có thể khẳng định cậu đang trong tình trạng nguy hiểm.

“Viên đã tắt máy... Vừa rồi rõ ràng còn liên lạc được mà? Tại sao mới chỉ một lát mà đã không gọi được rồi?” Trương Khai lo lắng hỏi.

Đoàn Phong chỉ nghe mà không trả lời, anh ta tiếp tục tăng tốc độ xe, chiếc xe chạy trong thành phố mà vận tốc lên đến một trăm hai!

Bên này Viên Mục Dĩ vẫn còn xoắn xuýt chuyện cái điện thoại của mình, cậu cảm thấy cái tên trước mắt này chắc là người rừng từ quá khứ xuyên không đến, nếu không muốn nghe thì cứ dập máy hoặc tắt máy là được, đâu cần phải bóp nát điện thoại chứ?

Viên Mục Dĩ bây giờ cũng lười trao đổi với đối phương, vì dù cậu có nói gì, cái tên này nếu không lạnh lùng hừ một tiếng thì cũng cười lạnh, nói tóm lại không hề nói một câu đầy đủ với cậu giống người bình thường.

Vậy mà khi hai người đang trừng mắt nhìn nhau, sau lưng lại có mấy luồng ánh sáng mạnh chiếu đến, Viên Mục Dĩ hí mắt nhìn, hóa ra là mấy thanh niên lái mô tô đang nhìn bọn họ với ánh mắt chẳng tốt lành gì.

Trong nhất thời Viên Mục Dĩ không biết phải nói gì, tại sao lại xuất hiện mấy kẻ quấy rối này vậy? Cậu đang định quát mắng để đối phương nhanh chóng rời đi thì lại nghe một tên nhóc cầm đầu nói: “Hai người ở đây làm gì thế? Lôi lôi kéo kéo trông không hay đâu nhé?”

Chương 630: Thế giới người trưởng thành

Không ngờ tên nhóc đó nói xong còn lấy điện thoại ra chụp một bức ảnh, sau đó cười gian, bảo: “Đã khuya như vậy rồi, bọn tôi còn chưa ăn cơm đây, hay là hai anh ‘nhỏ’ ít máu, mời bọn tôi ăn chực một bữa được không?”

Viên Mục Dã thấy mấy kẻ không biết sống chết này hóa ra là muốn tống tiền, cậu sầm mặt nói: “Mau xéo đi!”

Mặc dù khí thế của Viên Mục Dã cũng khá hung ác, nhưng tiếc là cổ áo còn nằm trong tay người khác nên chẳng có tí tác dụng uy hiếp nào, ngược lại còn khiến đối phương cười ầm lên.

Viên Mục Dã thấy rất bức! Mấy tên này đều là thanh niên tầm trên dưới hai mươi tuổi, bọn họ đều không có nhiều kinh nghiệm sống nên không biết nhìn hoàn cảnh...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn nhìn về phía cái tên đang túm cổ áo mình rồi nghĩ thầm, thật ra gã cũng không hiểu biết giống mấy thanh niên này... Nhưng khác nhau ở chỗ là sự thiếu hiểu biết của gã sẽ làm người khác bị thương, còn sự thiếu hiểu biết của mấy tên nhóc kia sẽ khiến chính chúng bị thương.

“Hay là chúng ta chuyển sang chỗ khác nói chuyện?” Viên Mục Dã hỏi thử, bởi vì cậu thật sự không muốn mấy thanh niên này chết vô ích.

Vậy mà tên kia không thèm để ý đến Viên Mục Dã, gã quay đầu nhìn về phía mấy thanh niên, trong mắt đầy sát ý... Viên Mục Dã thấy vậy lòng bỗng trầm xuống, cậu biết nếu không mau chóng đuổi mấy thanh niên côn đồ kia đi thì bọn họ sẽ xuất hiện trên đầu đề bản tin ngày mai mất.

Thế là Viên Mục Dã đành phải kiên trì nói: “Cảnh sát đang phá án, không muốn qua đêm trong đồn thì mau biến đi cho tôi!”

Lời nói này quả nhiên có hiệu quả, mấy thanh niên kia nghe xong thì biến sắc, nhưng chỉ có mỗi tên tóc vàng đã chụp ảnh trước đó không biết sống chết còn hỏi: “Cảnh sát có gì đặc biệt chứ? Mai tôi gửi tấm ảnh này lên mạng, để xem lúc đó anh còn huênh hoang như bây giờ không?”

Viên Mục Dã không muốn mất thì giờ với mấy thanh niên này, cậu đành móc ví ra ném cho đối phương rồi nói: “Cầm tiền rồi biến nhanh đi!”

Tên thanh niên tóc vàng cầm đầu bắt lấy ví tiền, cậu ta nhìn thoáng qua rồi hài lòng nói: “Cái này còn tạm được... Yên tâm đi, tôi nói được là làm được, tôi sẽ xóa bức ảnh này!” Cậu ta nói xong thì rút một xấp tiền mặt trong ví ra, sau đó ném chiếc ví xuống đất.

Không ngờ khi Viên Mục Dã nghĩ là đám người này cầm tiền xong thì sẽ rời đi, cậu bỗng nghe tên thanh niên tóc vàng chỉ một ngón tay vào tên tội phạm công thoát nước và bảo: “Còn anh nữa, mau lấy tiền trong ví ra đây!”

Lần này thì Viên Mục Dã hoàn toàn bó tay, bây giờ cậu mới hiểu câu kẻ cố chấp khó khuyên, mà kẻ muốn chết thì không thể ngăn được...

Cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành lạnh lùng nói: “Tôi nói một lần cuối cùng, mau cầm tiền rồi rời đi, tên này là tù vượt ngục nên ví hắn còn sạch hơn mấy cậu nhiều, nếu không muốn chết thì đi nhanh lên!”

Mấy đứa bên cạnh hiển nhiên là đàn em của tên thanh niên kia, bọn họ nghe Viên Mục Dã nói vậy thì cảm thấy sợ hãi, lúc này có đứa nói nhỏ vào tai tên thanh niên tóc vàng vài câu, cậu ta nghe xong lại khinh thường nói: “Chúng ta đông như vậy, bọn họ chỉ có hai người, đừng để họ dọa chứ, mày trông cái thằng éo lá kia mà là tù vượt ngục à? Lừa ai chứ?”

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã cảm thấy máu nóng xông lên não, nếu không phải không thể hành động tự do, chắc cậu đã

đi đến đập một trận thay cha mẹ thằng nhóc này rồi, để bù lại hết những gì mà cậu ta chưa được giáo dục khi còn bé.

Có thể do bị tức đến váng đầu, Viên Mục Dã vậy mà nói với tên tội phạm: “Hay anh thả tôi ra trước, để tôi qua đó đập cho bọn này một trận rồi lại nói chuyện tiếp?”

Viên Mục Dã chỉ nói bừa một câu, không ngờ đối phương thật sự thả lỏng cổ áo của cậu, sau đó ra vẻ như muốn xem trò vui mà bảo Viên Mục Dã: “Đi đi...”

Viên Mục Dã được thả ra thì chỉnh lại cổ áo, sau đó mới nhìn mấy thanh niên kia và bảo: “Có mang chứng minh thư không? Lát nữa vào đồn cảnh sát chắc chắn phải đăng ký đây... Còn nữa, trong ví tôi có tất cả là hai nghìn năm trăm tệ, một khi tội danh được thành lập sẽ bị phán ít nhất ba năm. Mấy đứa cứ thương lượng xem ai là thủ phạm ai là tòng phạm đi, để đến lúc kết tội có khi còn được xử ít đi vài năm.”

Tên thanh niên tóc vàng mạnh miệng hỏi: “Anh định dọa ai thế? Tôi nói cho anh biết nhé, tất cả chúng tôi đều là trẻ vị thành niên, kể cả hôm nay có đánh chết anh cũng không cần chịu trách nhiệm... Đúng, không cần chịu trách nhiệm đâu!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vị thành niên hả, được rồi... Vị thành niên có cách chơi của vị thành niên!”

Viên Mục Dã nói xong bèn đi nhanh đến trước mặt tên thanh niên, sau đó dùng một tay kéo cậu ta từ trên xe máy xuống, mấy đứa khác thấy thế nhao nhao muốn tiến đến giúp đỡ, nhưng lại bị Viên Mục Dã quát to một tiếng làm cho sợ hãi: “Đều thành thật đứng đợi cho tôi!”

Thằng nhóc tóc vàng bị Viên Mục Dã tóm lấy đang muốn giãy giụa, cậu ta được Viên Mục Dã cho ăn ngay một cái tát, miệng lập tức chảy cả máu. Chắc đây là lần đầu tiên cậu ta bị đánh ác như vậy, sau khi ngẩn người thì mở mồm chửi rủa ông bà tổ tiên Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã đương nhiên không nương tay với cậu ta, cậu sầm mặt xuống: “Trẻ vị thành niên đúng không? Hôm nay anh sẽ cho mày biết thế giới của người trưởng thành là như thế nào!” Viên Mục Dã nói xong lại cho cậu ta vài cái tát.

Khí thể hung hăng của thằng nhóc tóc vàng đã hoàn toàn biến mất, nhìn qua là biết đây là một đứa trẻ bị chiều hư, mấy đứa gọi là anh em bạn bè kia của nó bị dọa đến rằm cũng không dám đánh chứ đừng nói là tiến lên giúp đỡ.

Viên Mục Dã thấy mình đã dạy dỗ xong, bèn nhặt chiếc điện thoại của thằng nhóc này lên. Cậu đang định xóa tấm ảnh vừa rồi đi nhưng lại nghĩ làm thế vẫn chưa hết giận, thế là cậu tiện tay ném nó cho “tên tội phạm công thoát nước” đang đứng cách đấy không xa.

Kết quả giống y như những gì Viên Mục Dã mong đợi, đối phương bắt được chiếc điện thoại xong là bóp nát không hề do dự, sau đó Viên Mục Dã lia mắt về phía những người khác và nói: “Mấy đứa cũng chụp ảnh à?”

Cả đám nghe vậy vội vàng lắc đầu: “Không ạ, không ạ, bọn em còn chẳng lôi điện thoại ra cơ...”

Lúc này Viên Mục Dã cúi đầu nhìn tên thanh niên đang hoảng sợ vì bị mình tát cho sưng như heo, cậu lạnh lùng nói: “Anh bạn nhỏ, hôm nay ông chú này dạy cho cậu một bài học tư tưởng, cũng cho cậu biết một chút về cái gì là thế giới của người trưởng thành nhé...”

Không ngờ đến lúc này rồi mà tên nhóc vẫn nói cứng: “Tôi đánh anh không phạm pháp, anh đánh tôi là phạm pháp, chú tôi là luật sư, chú tôi sẽ cho anh vào tù!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, cậu nói đúng, nếu đã như vậy... Hay là chúng ta cùng nhau chơi trò giết người diệt khẩu nhé?”

Viên Mục Dã vừa nói câu này, mấy thằng nhóc kia đều bị dọa sợ, cả đám chẳng còn nghĩ đến cái gì mà anh em huynh đệ nữa, ai nấy ngồi lên xe rồi quay đầu chạy biến!

Viên Mục Dã thấy vậy bèn cười khẩy: “Mấy đứa bạn tốt của cậu đều đi hết rồi, cậu còn ở lại đây... Chờ tôi diệt khẩu à? Mau cút đi!”

Tên nhóc thấy Viên Mục Dã chịu thả mình đi, thế là vừa leo lên xe máy vừa hùng hổ chửi rửa, Viên Mục Dã nghe thế bèn giả vờ muốn đuổi theo, làm cậu ta bị dọa đến mức vội vịn ga rồi lao đi như một làn khói.

Chương 631: Người quen biết cũ

Viên Mục Dã thấy tên nhóc chết tiệt kia cuối cùng cũng bị dọa chạy, bèn nín cười hô: “Hai nghìn tệ đó coi như bồi thường điện thoại của cậu!”

Nói xong câu đó, Viên Mục Dã không hề do dự chạy thẳng đến hàng rào bên đường đối diện, chỗ đó có một khu rừng ngấm cảnh, chỉ cần Viên Mục Dã chạy vào là có thể tạm thời chặn tầm mắt đối phương, giúp cậu có thời gian chạy trốn.

Nhưng Viên Mục Dã vẫn đoán sai thực lực của “tên tội phạm cố gắng thoát nước”, ngay lúc cậu chuẩn bị chạy vào khu rừng ngấm cảnh, đối phương đã trực tiếp nhảy đến từ phía đối diện sang... Cũng may đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Đoàn Phong đã phóng xe đến, anh ta đạp chân ga đâm thẳng tới khiến tên tội phạm bị văng xa hai mươi mấy mét.

Viên Mục Dã đứng bên cạnh rừng cây nhìn thấy thế mà choáng váng, vừa rồi Đoàn Phong đã tăng tốc để đâm vào tên kia, nếu là người bình thường không chết cũng bị tàn phế. Cậu vội chạy đến gần để xem tình huống tên kia.

Lúc này Đoàn Phong cũng bước từ trên xe xuống, anh ta ngăn Viên Mục Dã lại rồi bảo: “Đừng qua đó vội, nhìn kỹ đã...”

Tên kia đang nằm sấp mặt xuống đất không hề nhúc nhích, một cánh tay gập ra sau lưng, nhìn là biết đã bị gãy, Trương Khai thấy vậy lú lười: “Xong rồi xong rồi, tôi thấy lần này chẳng cần xe cấp cứu đâu...”

Đoàn Phong nhìn Viên Mục Dã rồi bảo: “Gọi điện thoại cho Từ Lệ để anh ta đến nhặt xác đi!”

Viên Mục Dã cũng hơi nhúc nhích, nói: “Hay là đưa đến bệnh viện xem thế nào... Để cảnh sát trực tiếp đến nhặt xác có vẻ không ổn lắm đâu?”

Trong lúc ba người đang thương lượng xem xử lý thi thể thế nào, cái tên nằm trên mặt đất bỗng nhúc nhích khiến ba người bị dọa cùng lùi lại phía sau, Trương Khai còn hoảng sợ hô: “Mẹ ơi, xác chết vùng dậy!”

Đoàn Phong rút cây côn phòng thân từ bên hông ra: “Xem ra vẫn chưa chết!”

Sau đó họ bỗng nghe thấy thân thể tên kia phát ra âm thanh “ken két”, dường như khớp xương bị trật đang trở về vị trí cũ. Không chỉ như thế... Viên Mục Dã còn phát hiện quần áo trên người tên này dường như đang nhỏ đi.

Trương Khai hoảng sợ hỏi: “Chẳng lẽ gã là người Xayda đến từ hành tinh Vegeta chẳng?”

Đoàn Phong trừng mắt nhìn Trương Khai: “Cậu có muốn gọi rồng thần ra làm một trận ‘battle’ với gã không?”

Lúc này Viên Mục Dã không có tâm tình đùa giỡn, bởi vì khi cơ thể tên kia từ từ biến hóa, cậu bỗng ngửi thấy một mùi tanh quen thuộc và điều này khiến cậu nghĩ ra mình đã gặp đối phương ở chỗ nào.

“Là hắc...” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Đoàn Phong và Trương Khai nghe mà chẳng hiểu gì, bọn họ không biết “hắc” mà Viên Mục Dã nói là chỉ ai?

Đoàn Phong nhíu mày hỏi: “Hắc là ai?”

Viên Mục Dã khẩn trương kéo hai người tiếp tục lùi về phía sau rồi trả lời: “Là sinh vật hoàn mỹ mà Lâm Diễm đã tạo ra...”

Đoàn Phong lạnh lùng nhìn về phía tên kia, anh ta hỏi: “Sao hắc lại biến đổi trông dễ nhìn thế?”

Viên Mục Dã tức giận nói: “Điều này có quan trọng không? Cả ba chúng ta đều đã được ném thử thực lực của tên đó, chẳng ai là đối thủ của hắc cả... Bảo sao trước đó hắc cứ đuổi theo tôi mãi?”

Lần hành động ấy đúng là không thành công, Đoàn Phong cũng vì thế mà bị thương, cuối cùng chỉ đành lấp tạm chiếc hố cho xong việc. Nhưng không ngờ con quái vật bị Viên Mục Dã khóa ở phòng thí nghiệm dưới lòng đất lại chạy lên đây, bảo

sao tên tội phạm này toàn di chuyển bằng cống thoát nước, vì hắn đã quá quen thuộc ở dưới đó rồi.

Con người của tên kia đã hoàn toàn biến thành màu vàng, chắc toàn thân cũng sắp mọc vảy xanh... Không ngờ đúng lúc này, mọi người lại đột nhiên nghe thấy loáng thoáng có tiếng huyết sáo trầm thấp cách đó không xa.

Tên kia nghe xong lại biến sắc, sau đó hắn lạnh lùng nhìn ba người một cái, rồi xoay người biến mất trong đêm tối... Cả ba người đứng trong gió lạnh cùng quay ra nhìn nhau, về mặt ai cũng đầy khó hiểu.

Một lát sau, Trương Khai lên tiếng trước: “Tôi cảm thấy hắn sẽ không quay lại đâu.”

Đoàn Phong lạnh lùng hừ một tiếng: “Quay lại thì sao, cùng lắm lại đánh một trận!”

“Lần trước hình như anh thua mà...” Trương Khai nói lí nhí.

Đoàn Phong bị nói trúng nỗi đau, lập tức lúng túng: “Lần trước là tôi chủ quan thôi! Nhưng âm thanh vừa rồi là gì?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi bảo: “Là tiếng sáo gọi chó...”

“Sáo gọi chó... là loại nhạc cụ nào thế?” Trương Khai thắc mắc.

Đoàn Phong giơ tay đập Trương Khai một cái: “Thiếu kiến thức, sáo gọi chó là đồ chuyên dùng cho chó.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Trước đây tôi cũng mua cho Kim Bảo một cái, nghe nói sáo gọi chó có thể phát ra âm thanh tần số thấp từ 5,4 KHz-12,8 KHz, tai chó rất thính nên nghe rất rõ loại âm thanh này, không cần hô to là có thể gọi chó về. Nhưng có vẻ Kim Bảo không thích loại âm thanh này, vì thế tôi dùng vài lần là bỏ không dùng nữa.”

Trương Khai nhún vai: “Tôi cũng không quá thích loại âm thanh ong ong này, khiến người nghe ong cả tai...”

Trên đường về, Viên Mục Dã còn đang bồn chồn suy nghĩ xem ai đã dùng sáo gọi chó với tên kia? Chẳng lẽ lúc đó trong hồ vẫn còn những người khác?

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã cứ im lặng không nói gì, bèn an ủi: “Cậu không cần quá lo đâu, lát nữa tôi sẽ gọi cho lão Lâm để anh ta nhanh chóng quay về. Đây là cục diện rối rắm do người nhà của anh ta để lại thì phải do anh ta tự đến mà giải quyết.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi không lo lắng điều này mà đang suy nghĩ rốt cuộc là ai đã gọi tên đó đi...”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Chẳng lẽ Lâm Diễm vẫn chưa chết?”

“Nếu Lâm Diễm chưa chết, vậy thi thể ở phòng thí nghiệm dưới lòng đất là của ai?” Viên Mục Dã hỏi ngược lại: “Tôi có thể cảm giác được sinh vật hoàn mỹ kia có tình cảm rất sâu đậm với thi thể ấy... Chắc đó là người đã nuôi hấn từ lúc bé.”

Đoàn Phong cũng thấy nghi ngờ: “Theo lý thuyết nếu bên cạnh tên kia có một người có thể sử dụng sáo gọi chó để gọi hấn về, vậy lúc trước hấn đâu cần đi khắp nơi giật đồ?”

Viên Mục Dã thở dài: “Ai mà biết được? Có khi đối phương cũng không có năng lực đi kiểm thức ăn? Với lại, đã một thời gian dài rồi tên kia không ra ngoài cướp đồ, liệu có phải hấn đã tìm được một phiếu cơm dài hạn không?”

Sau khi quay về số 54, Đoàn Phong lập tức bấm máy gọi cho tiến sĩ Lâm, anh ta kể một lượt toàn bộ mọi chuyện xảy ra tối nay, lão Lâm nghe xong lập tức bảo mình sẽ đặt chuyến bay sớm nhất để quay về, đồng thời còn dặn đi dặn lại nếu Đoàn Phong gặp lại người họ hàng này của anh ta thì nhất định phải nương tay chứ đừng giết chết!

Mấy người Trương Khai ở bên cạnh đều tỏ vẻ khó hiểu, họ không hiểu tại sao đội trưởng Đoàn lại nói là: “Họ hàng của anh?” Kể cả thứ kia là do bác cả của lão Lâm tạo ra, nhưng đâu thể coi là người của nhà họ Lâm được?

Chương 632: Cả nhóm đi chơi

Viên Mục Dã cười: “Gã sinh vật hoàn mỹ kia là do Lâm Diễm dùng gen người cho vào phôi thai động vật rồi tạo ra, mọi người thử nói xem ở dưới nền đất sâu vài chục mét, ông ta sẽ dùng gen của ai chứ?”

Hoắc Nhiễm nghe xong giật mình hiểu ra: “Chắc chắn là của ông ta rồi!”

Đoàn Phong ở bên cạnh cười gian: “Xét bối phận thì tên kia phải là em họ của lão Lâm đấy...”

Đại Quân lắc đầu mấy cái: “Gã em họ này của lão Lâm đúng là rất khó lường, từ bé đã không được ai dạy dỗ, năng lực lại lớn như thế, nếu không quản lý chỉ sợ sẽ còn gây ra tai họa lớn hơn nữa.”

Viên Mục Dã thở dài: “Điều tôi lo lắng nhất bây giờ là hắn bị người có ý đồ xấu lợi dụng, hiện giờ hắn chỉ như một tờ giấy trắng, không hề biết phân biệt tốt xấu. Một khi có người lấy được lòng tin của hắn, vậy lúc đó đối phương nói cái gì thì hắn sẽ làm cái đó mà không hề nghi ngờ...”

Đoàn Phong khề hừ một tiếng: “Ai bảo hắn không biết phân biệt tốt xấu, chẳng phải hắn coi mấy người chúng ta là kẻ địch rồi à?”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong là người rất tốt với người của mình, nhưng lại hoàn toàn đề phòng người ngoài. Mà với người ngoài đã từng để anh ta chịu thiệt thì anh ta càng chỉ muốn diệt trừ luôn cho sướng, vì thế lão Lâm mới dặn đi dặn lại là phải nhẹ tay, phải để lại mạng cho tên người nhà này của anh ta.

Mặc dù theo tình huống trước mắt, trong số 54 không có ai là đối thủ của tên kia, nhưng lính của mình thì mình biết, nếu thật

sự chọc đến họ, họ tìm cách chơi chết một tên gốc thiếu hiểu biết là việc quá dễ dàng.

Lúc đầu Viên Mục Dĩ muốn Trương Khai đưa mình về nhà, nhưng Đoàn Phong lại cảm thấy cậu không thích hợp về nhà ở, bởi vì chẳng ai biết gã gốc họ hàng nhà lão Lâm có tìm đến Viên Mục Dĩ để báo thù hay không, tốt nhất là cậu cứ tạm thời ở lại số 54 vẫn an toàn hơn một chút...

Viên Mục Dĩ thấy không có vấn đề gì, nhưng hôm nay cậu vốn đang định mang đồ ăn về cho Lệ Thần, mà bây giờ chỗ đồ ăn đó đã bị kẻ gốc kia đập nát mất rồi.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ còn lo lắng cho hai cái vương vius trong nhà, bèn đưa ra ý tưởng đưa luôn cả hai đến số 54, nhưng Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không được, vẫn thôi đi, ngày mai lão Lâm về rồi!”

Thật ra mấy người Đoàn Phong rất ấn ý khi cùng nhau che giấu chuyện của Lệ Thần với lão Lâm. Tuy không phải Viên Mục Dĩ chủ động yêu cầu, nhưng đó là sự ấn ý giữa mấy người bọn họ...

Bọn họ đều biết tính cách của lão Lâm, một khi cho anh ta biết Lệ Thần có trang bị tàng hình, đồng thời không phải là con người, đã đến nước S, hơn nữa còn đang ở nhà Viên Mục Dĩ, vậy thì lão Lâm sẽ tìm mọi cách để đối phương gia nhập số 54.

Nhưng Viên Mục Dĩ đã nhiều lần nhấn mạnh Lệ Thần chỉ muốn làm một người bình thường, hắn không muốn bị bất kỳ cơ quan nào lợi dụng và nghiên cứu, bất kể cơ quan đó là thiện hay ác... Vì thế Lệ Thần mới âm thầm lên chiếc thuyền đánh cá kia và lên về đây.

Hiện tại Viên Mục Dĩ đã chấp nhận sự tồn tại của Lệ Thần, đồng thời tôn trọng lựa chọn của hắn, những người của số 54 cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Viên Mục Dĩ và giúp cậu giữ bí mật này.

Viên Mục Dĩ về nhà vào buổi tối, ngoài việc mang một chút tiếp tế cho Lệ Thần, cậu còn muốn cầm theo mấy bộ quần áo mới để thay. Khi Viên Mục Dĩ nói lý do mà mình phải tạm thời ở lại số 54, Lệ Thần lập tức tỏ vẻ mình có thể chăm sóc

tốt cho Kim Bảo, hẳn bảo Viên Mục Dĩ không cần lo lắng cho hai người họ.

Không ngờ vài ngày sau đó, cuộc sống lại yên bình lạ thường. Sau khi lão Lâm trở về cũng từng dẫn người của số 54 ra ngoài tìm kiếm liên tục vài đêm, nhưng kết quả chẳng khá hơn đám Từ Lệ là mấy, vì vậy bọn họ chỉ tìm vài ngày là từ bỏ.

Mà lão Lâm cũng vì người họ hàng này mà tạm thời ở lại trong nước, bởi vì anh ta vẫn không yên tâm về Đoàn Phong, chỉ sợ khi đôi phương xuất hiện thì Đoàn Phong sẽ “dùng việc công để báo thù riêng”!

Nhưng Đoàn Phong lại khinh thường, tỏ vẻ cho dù anh ta có báo thù thì cũng là công thù, bởi vì trên đời này, những người có thù riêng với Đoàn Phong đều đã bị anh ta nghiền thành tro rồi...

Hiếm khi lão Lâm có thời gian ở trong nước lâu như thế này, Đoàn Phong bèn khuyến khích anh ta xuất tí máu để dẫn mọi người ra ngoài du lịch vài ngày... Mấy ngày nay lão Lâm vốn đang rất phiền lòng, mấy hạng mục nghiên cứu trong tay anh ta không có tiến triển gì quá lớn, mà anh ta còn không thể ra nước ngoài vì vướng víu em họ mọc ra từ đường cống ngầm kia, thế nên anh ta chẳng có lòng dạ nào để ra ngoài chơi cả.

Đoàn Phong cũng vì thế mà chế nhạo lão Lâm là người không thú vị, cả ngày chỉ nghĩ đến nghiên cứu khoa học, chẳng bao giờ nghĩ về cuộc sống, bảo sao đến bây giờ vẫn còn là một con chó độc thân? Lần này thì hay rồi, chỉ cần tìm được đứa con ngốc của bác cả lão Lâm, vậy sau này việc nối dõi tông đường của nhà họ Lâm cũng không cần anh ta tự mình ra trận.

Đoàn Phong cứ hễ mở miệng mắng người là chẳng hề nương tay, cuối cùng lão Lâm không thể chịu đựng được nữa, đành phải đồng ý cho bọn họ nghỉ vài ngày để ra ngoài chơi, nhưng với điều kiện là anh ta chỉ xuất tiền mà không xuất lực... Lão Lâm chỉ cần bên tai được yên tĩnh vài ngày là coi như được nghỉ ngơi rồi.

Kể từ khi Viên Mục Dĩ gia nhập số 54, đây là lần đầu tiên cả nhóm bọn họ đi chơi “không vì lấy công việc làm mục đích” đúng nghĩa, vì vậy cả đám đều rất hào hứng... Vì tính đến khả năng sẽ bị gọi về bất ngờ khi có việc, bọn họ không chọn du

lịch nước ngoài mà đi tới một khu thắng cảnh cấp A cách thủ đô vài trăm kilomet.

Cả đám lái hai chiếc xe, trên xe có mang theo một vài cái lều vải và đồ ăn để chuẩn bị vừa đi vừa chơi, có nhà nghỉ thì vào nghỉ, không có nhà nghỉ sẽ ở lều vải. Không ngờ bọn họ đang rất cao hứng khởi hành, vậy mà vừa đi đến gần khu thắng cảnh thì trời bắt đầu mưa.

Tâm tình của mọi người ngay lập tức trở nên u ám như thời tiết... Tức nhất là nửa đường lão Lâm lại gọi đến đỗ dành: “Không được thì về đi, nghe nói cả tuần này thời tiết ở chỗ đó đều như vậy.”

Đoàn Phong cười gằn: “Thế càng tốt... Ngày mưa sẽ ít người, bọn tôi đều thích thời tiết như thế này!”

Đoàn Phong nói mạnh miệng xong thì quay ra nhìn thời tiết qua cửa kính xe rồi than thở, anh ta liên tục hỏi hận tại sao mình lại chọn nơi quỷ quái này chứ?

Viên Mục Dã thấy thế bèn cười nói: “Nhập gia tùy tục... Mà giống như anh nói đấy, ít nhất nó cũng vắng người đứng không? Tôi cũng vừa nhìn dự báo thời tiết rồi, mấy ngày tới không phải ngày nào cũng mưa đâu, cùng lắm là trời nhiều mây thôi.”

Tiếc là mấy câu này không an ủi được tâm hồn đang bị tổn thương của Đoàn Phong, anh ta bắt đắc dĩ thở dài: “Mùa này là mùa lá phong đẹp nhất... Nếu biết trước mùa thu trời sẽ mưa, vậy chẳng thà đi xuống phía Nam ngắm biển còn hơn?”

Trương Khai chẳng thèm để ý nói: “Trời mưa thì sao chứ? Đội trưởng Đoàn nói đúng đấy, trời mà mưa sẽ ít khách du lịch hơn đúng không? Nếu không cả hội chúng ta phải chen chúc với một đám người già không chán sao?”

Chương 633: Đêm mưa kinh hồn

Hoắc Nhiễm lườm Trương Khai: “Anh ngốc hử, mùa này trời mưa lên núi sẽ rất lạnh, như vậy chúng ta sẽ không thể cắm trại ngoài trời, phải tìm nhà nghỉ mới được!”

Câu nói của Hoắc Nhiễm đã chỉ ra sự phiền phức mà họ phải đối mặt, mặc dù nói ngày mưa thì số lượng khách du lịch cũng rất ít, nhưng những khách du lịch vốn định cắm trại ngoài trời cũng chỉ đành ở hết lại nhà nghỉ, như vậy bọn họ sẽ phải đối mặt với tình huống nhà nghỉ đã đầy khách.

Quả nhiên, sau đó bọn họ đi liên tiếp mấy nhà nghỉ đều hết phòng, khổ nhất là đến khi trời tối mưa còn to hơn nữa, cả đám lái xe chật vật bò trên con đường núi tối đen để chuẩn bị tiến về phía nhà nghỉ cuối cùng ở trên núi.

Lúc đầu cặp đôi “anh em ồn ào” Trương Khai và Hoắc Nhiễm ở cùng với Đoàn Phong và Viên Mục Dã trên một chiếc xe, nhưng Đoàn Phong thấy phiền vì bọn họ nói quá nhiều, thế là đá bọn họ xuống chiếc xe sau.

Không có hai anh em ngồi cãi nhau, trong xe quả nhiên yên tĩnh hơn nhiều. Lúc này Viên Mục Dã nghiêng đầu nhìn Đoàn Phong: “Nếu thật sự không tìm thấy nhà nghỉ... Mấy người chúng ta tạm thời qua đêm trong xe vậy, mà chỉ cần mưa nhỏ một chút thì dựng lều chắc không có vấn đề gì đâu. Lạnh một chút cũng không sao, anh đừng quên chúng ta còn nôi lều trong xe đây!”

Không ngờ Đoàn Phong nghe xong lại khẳng định: “Không đâu, nhà nghỉ kế tiếp chắc chắn sẽ có phòng, tôi cũng không tin dưới thời tiết quỷ quái này lại có người còn ngốc hơn chúng ta... Đang trời mưa mà còn muốn lên núi?”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong đang dối mình, cậu cười nói: “Thật ra tâm trạng khi đi chơi không phải được quyết định bởi

thời tiết mà là do chính chúng ta... Mọi chuyện đều vô thường, ai có thể cam đoan con đường phía trước đều trắng thanh gió mát chứ?”

Đoàn Phong bật cười khi nghe Viên Mục Dã nói như vậy: “Cậu đang khai sáng cho tôi đấy hả? Tôi sống còn lâu hơn cậu đấy.”

Viên Mục Dã cười bảo: “Ừ, đúng là như vậy, nhưng con người luôn có lúc ếch ngồi đáy giếng mà? Anh chính là ngọn đèn soi đường cho chúng tôi đấy, vì thế dù anh có đi hướng nào... Chúng tôi sẽ luôn đi theo phía sau anh.”

Đoàn Phong nói với tâm tình rất tốt: “Được thôi, vậy đừng có trách nếu ngọn đèn sáng này đưa mọi người đi vào bóng tối nhé!”

Tâm trạng khác nên phong cảnh trên đường tự nhiên cũng khác, trên đoạn đường sau đó Đoàn Phong còn hát khê, thỉnh thoảng cầm bộ đàn trên xe nhắc nhở mấy người phía sau, kêu bọn họ giữ vững tinh thần, ngày mưa đường không dễ đi, nếu Đại Quân lái mệt thì phải đổi người khác lái!

Kết quả liên hệ mới biết, bốn tên kia đang chơi cờ tướng bằng miệng ở trong xe, họ còn bảo ai thua sẽ phải ngủ lều vải, kết quả đương nhiên không cần nói cũng biết, hai người anh em cùng họ là Đại Quân và Trương Khai đã được định trước là phải ôm nhau sưởi ấm trong lều vải.

Đoàn Phong thấy tâm trạng của họ không hề bị ảnh hưởng bởi thời tiết thì cũng không xoắn xuýt nữa mà vừa nói vừa cười tán gẫu với Viên Mục Dã. Đúng như Viên Mục Dã đã nói lúc trước, mặc dù con đường lên núi hơi tối, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình ngắm cảnh của họ...

Không ngờ ngay lúc cả nhóm đang có tâm trạng rất tốt, ở phía trước con đường đột nhiên có một cô gái cả người đầy máu lao ra! Đoàn Phong bất ngờ phanh gấp khiến chiếc xe của Đại Quân ở phía sau không kịp tránh, húc ngay vào đuôi chiếc xe của Đoàn Phong!

Viên Mục Dã nương nhờ đèn pha của chiếc xe để nhìn cô gái kia, cậu phát hiện cô ta có vẻ hoảng sợ, mặc dù Đoàn Phong

đã kịp phanh lại trước khi đâm vào cô ta, nhưng cô ta vẫn ngã lăn ra bất tỉnh cứ như bị dọa sợ vậy.

Đoàn Phong ngạc nhiên hỏi: “Ở nơi quái quỷ này mà cũng gặp mấy kẻ giả vờ bị đâm xe à?”

Viên Mục Dã cảm thấy chuyện này có vẻ không ổn, thế là cậu vội vàng xuống xe kiểm tra tình huống của cô gái kia... Đến khi mọi người ba chân bốn cẳng đỡ cô gái đó dậy, họ phát hiện mặc dù người cô ta đầy máu, nhưng cũng không có vết thương nào thật sự cả.

Trương Khai thấy người cô ta đầy máu thì giật mình hỏi Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn... Sao anh đâm người ta nghiêm trọng thế?”

“Biến đi! Tôi còn chưa chạm vào cô ta đâu?” Đoàn Phong tức giận nói.

Lúc ấy bên ngoài xe mưa rất to, chỉ một lát sau đã khiến mọi người ướt từ đầu đến chân, chỉ có Tăng Nam Nam xuống xe cuối cùng là che ô đi đến: “Cứ đỡ cô gái này vào xe trước đã, trận mưa này to quá!”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, cậu bèn bế cô gái vào xe ô tô, không ngờ khi Tăng Nam Nam nhìn rõ dáng vẻ của cô gái này, sắc mặt cô ấy bỗng thay đổi... Chẳng qua ánh mắt của mấy người đàn ông đều đang tập trung vào cô gái bỗng xuất hiện đột ngột này, vì thế không ai chú ý đến biểu hiện khác lạ của Tăng Nam Nam.

Sau khi đưa cô gái đó vào xe, Viên Mục Dã vội vàng lấy một chiếc chăn lông đắp cho cô gái, rồi quay đầu nói với những người khác: “Cô ta mặc áo ngủ, vậy chứng tỏ cô ta chạy đến từ một nhà nghỉ gần đây, chúng ta tìm cái nhà nghỉ đó rồi lại tính tiếp!”

Mọi người nghe xong cảm thấy cũng có lý, thế là ai nấy đều quay về xe rồi chuẩn bị đi lên phía trước tìm nhà nghỉ... Vậy mà đúng lúc này có tiếng Đại Quân vang lên trong bộ đàm: “Đội trưởng Đoàn, xe không nổ máy được!”

Đoàn Phong thảm tử một tiếng đen đui, sau đó quay đầu bảo Viên Mục Dã: “Cậu không cần xuống, để tôi qua đó xem có chuyện gì xảy ra!”

Nhưng khi Đoàn Phong vừa xuống xe, cô gái kia lại có dấu hiệu muốn tỉnh lại, Viên Mục Dã vội vàng gọi nhỏ: “Cô à? Cô tỉnh lại đi!”

Cô gái mơ mơ màng màng mở mắt, nhưng khi cô ta nhìn thấy Viên Mục Dã ở trước mặt thì bỗng hét lên khiến Viên Mục Dã suýt nữa mở cửa nhảy khỏi xe! Dù sao lúc đó chỉ có hai người bọn họ trên xe, nhờ cô gái này thật sự là người giả vờ bị tai nạn... Vậy thì đúng là khó mà giải thích được.

Nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng phát hiện ra cô gái này vừa hét vừa nói: “Đừng đến đây, đừng đến đây, tôi cho các anh tiền, đừng làm hại tôi... Cầu xin các anh đừng làm hại tôi, xin các anh đấy...”

Khi thấy cô gái này cả người đầy máu xuất hiện trên đường lên núi, Viên Mục Dã đã đoán được bảy tám phần, cậu vội giơ hai tay lên rồi nhẹ nhàng nói: “Cô không cần sợ, tôi không phải người xấu, lúc này cô ngất ở trên đường nên chúng tôi chỉ cứu cô lên xe thôi...”

Cô gái nghe xong thì nhìn Viên Mục Dã bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ, sau khi thấy cậu có vẻ chân thành, trông đáng vẻ cũng giống người tốt, cô ta mới lắp bắp nói: “Tôi... Vừa rồi... Tôi...”

Viên Mục Dã bèn trấn an: “Cô đừng sợ... Cứ từ từ mà nói, nhóm chúng tôi có sáu người, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra thì cũng có thể bảo vệ cô.”

Không ngờ cô gái này nghe Viên Mục Dã nói vậy lại òa khóc, cô ta vừa khóc vừa nói ngắt quãng: “Cứu... Cứu mạng, cầu... cầu xin cậu mau cứu chồng tôi, những người đó muốn giết anh ấy, họ còn muốn giết cả tôi nữa!”

Lúc này Đoàn Phong ướm nhẹp quay về xe, cô gái bị anh ta làm cho giật cả mình, lập tức run rẩy rồi co rúm lại...

Chương 634: Nhóm tội phạm

Viên Mục Dã thấy cô gái kia như chim sợ cành cong thì vội nói: “Cô không cần phải sợ, đây là đội trưởng của chúng tôi!”

Cô gái kia nghe vậy mới thận trọng gật đầu nhẹ, sau đó cô ta đột nhiên túm lấy cánh tay Viên Mục Dã và gấp gáp cầu xin: “Nhanh, nhanh... Cầu xin các anh cứu chồng tôi!”

Sau đó cô ta nói cho Viên Mục Dã và Đoàn Phong biết mình tên là Tiêu Vũ Vi, cùng chồng là La Đông Lai mở một nhà trọ trong núi, bởi vì vị trí ở sâu trong rừng cho nên bình thường cũng không có nhiều khách. Nhưng hôm nay không biết tại sao lại có mấy người đến nghỉ lại... Không ngờ đây cũng là khởi đầu cơn ác mộng của bọn họ.

Ban đầu họ cũng coi những người khách đó như khách du lịch bình thường, sau khi sắp xếp phòng ở xong còn nhiệt tình tặng đĩa hoa quả. Dù sao bình thường quán trọ cũng không đông khách chứ đừng nói đến thời tiết như thế này, chẳng mấy khi có khách nên họ muốn tiếp đón thật chu đáo.

Không ngờ khi Tiêu Vũ Vi mang trái cây cho những người khách kia, thì có một người trong nhóm khách bất ngờ động chạm cô ta, Tiêu Vũ Vi nhất thời tức giận nên đã ném đĩa trái cây rồi chạy ra ngoài...

Tiêu Vũ Vi vốn không muốn nói chuyện này cho chồng biết, vì đã mở nhà trọ kinh doanh thì kiểu người nào cũng có thể gặp được, hơn nữa tính tình La Đông Lai lại thẳng thắn, nếu chuyện gì cũng phải làm cho ra ngô ra khoai thì nhà trọ của bọn họ cũng không kinh doanh được.

Không ngờ rằng việc Tiêu Vũ Vi nén giận không khiến chuyện qua đi, mà đôi lại là sự quấy rối càng ngày càng trầm trọng! Đặc biệt là lúc ăn cơm trưa, La Đông Lai đã cẩn thận chuẩn bị mấy món nhắm cho bọn họ, kết quả mấy người kia không chỉ nói ra nói vào mà còn lỗ mãng bắt Tiêu Vũ Vi bồi rượu!

Lúc đó La Đông Lai tức lên, bọn họ mở tiệm kinh doanh nhưng cũng không phải là bất chấp mọi thứ, cũng có tôn nghiêm, thế nên anh ta hét lên đuổi mấy người kia đi, nếu không sẽ báo cảnh sát! Không ngờ mấy tên kia không những không thềm để tâm đến lời cảnh cáo của La Đông Lai, ngược lại còn uy hiếp anh ta nên thức thơi một chút, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng...

La Đông Lai thấy mấy người kia không chịu đi, mà anh ta lại không nhìn được cục tức này, nên đã lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát, không ngờ đúng lúc này mấy tên kia lại ra tay đánh đập La Đông Lai một trận.

Tiêu Vũ Vi nghe tiếng động chạy vào thấy chồng mình bị đám người kia vây đánh thì lao vào ngăn cản, nhưng một người phụ nữ như cô ta sao có thể là đối thủ của mấy người đàn ông, đám người kia thấy cô ta là phụ nữ nên không cô ta nhưng lại đánh La Đông Lai gần chết.

Cuối cùng, sau khi Tiêu Vũ Vi khỏ sở cầu xin, đối phương mới ngừng tay, nhưng La Đông Lai cũng bị đánh đến thoi thóp, nằm rạp trên đất không thể động đậy. Tên cầm đầu là một gã đeo kính, cười lạnh nói với Tiêu Vũ Vi: “Nói thật cho hai người biết, chúng tôi cũng không phải người tốt gì, nếu cô muốn chồng cô bình an vô sự thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, đến lúc ấy chúng tôi sẽ thả các người đi, nếu không...”

Đến lúc này, Tiêu Vũ Vi vì mạng sống của chồng mình mà chấp nhận nghe lời bọn chúng, cô ta vội vàng năn nỉ đối phương để cô ta kiểm tra tình hình của chồng. Gã đeo kính sai người lấy đi điện thoại di động của Tiêu Vũ Vi và La Đông Lai, đồng thời còn cắt đứt mạng liên lạc của nhà trọ với bên ngoài cùng tắt cả thiết bị giám sát... Cuối cùng mới trói La Đông Lai lại rồi ném vào nhà kho phía sau.

Tiêu Vũ Vi thấy La Đông Lai bị thương không nhẹ, đau khổ cầu xin gã đeo kính, cô ta sẽ đưa hết tiền cho bọn chúng, chỉ mong bọn chúng thả mình và chồng mình đi. La Đông Lai bị thương rất nặng, cô ta muốn đưa chồng xuống bệnh viện dưới núi.

Không ngờ gã đeo kính lại lắc đầu: “Chồng cô là một thằng đàn ông, chịu mấy đòn đó không chết được đâu, nếu cô muốn

hắn không sao thì hãy ngoan ngoãn nghe lời. Tôi bảo cô làm gì thì làm cái đó, chúng tôi chỉ tạm thời ở đây mấy ngày, sau khi thời tiết tốt hơn sẽ đi.”

Tiêu Vũ Vi thực sự không còn cách nào, đành phải nghe theo sự sai bảo của bọn chúng, hầu hạ chúng ăn ngon ngủ sướng đến tận đêm khuya, cô ta định nhân lúc bọn chúng ăn no uống say sẽ đưa chồng rời đi...

Nhưng khi Tiêu Vũ Vi đi vào nhà kho thì phát hiện La Đông Lai bị thương rất nghiêm trọng, đã không thể tự đi được nữa... Nhưng cho dù là vậy, cô ta cũng không thể bỏ mặc chồng được, thế là cô ta nghĩ đến chuyện giấu chồng mình vào hầm chứa rau củ, sau đó một mình cô ta xuống núi cầu cứu.

Kết quả khi Tiêu Vũ Vi đỡ La Đông Lai ra khỏi nhà kho thì nhìn thấy gã đeo kính đang ngồi trên ghế salon ở ngoài hiên và nhìn bọn họ cười như có như không. La Đông Lai biết hai người họ không thể cùng nhau chạy thoát được, nên anh ta bảo Tiêu Vũ Vi một mình đi cầu cứu trước, nếu không cả hai bọn họ đều không thoát được.

Chuyện đã đến bước này, Tiêu Vũ Vi cũng không còn cách nào khác, đành phải để người chồng đang bị thương lại, trốn từ cửa sổ phòng bếp ra ngoài, gã đeo kính định đuổi theo cô ta nhưng bị La Đông Lai tạm thời cản lại... Có điều dùng đầu gối cũng biết sau khi Tiêu Vũ Vi chạy trốn thì La Đông Lai sẽ phải nhận kết cục như thế nào.

Viên Mục Dã không ngờ ở nơi có phong cảnh đẹp thế này lại có thể phát sinh vụ án hình sự có tính chất tàn ác như thế. Theo sự miêu tả của Tiêu Vũ Vi, Viên Mục Dã phỏng đoán mấy tên kia là một nhóm tội phạm đang lẩn trốn, không biết vì nguyên nhân gì mà bọn chúng lại nhất định phải vào núi trong thời tiết khắc nghiệt thế này?

Bởi vì chỉ có một chiếc xe có thể khởi động, cho nên muốn cứu người thì phải có một nhóm xuống đi bộ, may mà nhà trọ của Tiêu Vũ Vi cũng không cách xa chỗ này lắm, chỉ cần đi bộ mấy kilomet là đến nơi.

Đoàn Phong bảo bốn người Đại Quân chuyển hết đồ đạc lên xe mình, sau đó để bốn người bọn họ đi bộ đến sau, còn anh ta cùng Viên Mục Dã đưa Tiêu Vũ Vi đi trước cứu người.

Lúc này trên núi mưa ngày càng to, giống như ông trời đang đổ chậu nước xuống vậy, Viên Mục Dã và Đoàn Phong lái xe đến nhà trọ của vợ chồng Tiêu Vũ Vi thì thấy bên trong tối om, thậm chí không có lấy một chút ánh sáng...

Mặc dù đám tội phạm kia chắc chắn không phải là đối thủ của Đoàn Phong và Viên Mục Dã, nhưng vì lo lắng cho sự an toàn của Tiêu Vũ Vi, bọn họ quyết định để cô ta ở lại trong xe, chờ sau khi hai người họ xác định rõ tình hình rồi mới để cô ta đi vào trong.

Sau đó Viên Mục Dã và Đoàn Phong cùng nhau đi vào, hai người họ không để ý đến nước mưa thấm ướt hết người, nhân bóng đêm lạng lẽ không một tiếng động tiến vào bên trong nhà trọ...

Không ngờ Viên Mục Dã vừa đi vào đã nhú mào, mặc dù bên trong không có ánh sáng nên tạm thời bọn họ không nhìn thấy gì, nhưng Viên Mục Dã vẫn ngửi thấy một mùi máu nồng nặc, xem ra trong căn nhà trọ này đã phát sinh chuyện đáng sợ.

Căn cứ theo miêu tả của Tiêu Vũ Vi, đám lưu manh cường ép hai người bọn họ có năm người, tất cả đều là đàn ông khỏe mạnh cường tráng. Gã đeo kính cầm đầu khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc đồ nam giới bình thường, khi nói chuyện dùng khẩu ngữ của vùng khác.

Chương 635: Xuống núi báo cảnh sát

Sau khi tiến vào, hai người tìm kiếm ở ngoài sảnh một vòng, không thấy bóng ai, nhưng trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ, với mùi máu tươi nồng như vậy... nhất định không chỉ là chết một hai người.

Viên Mục Dã không nghĩ nhiều nữa, cậu vội vàng bật hết đèn ở sảnh trước, kết quả sau khi xem xét, cậu và Đoàn Phong đều sững sờ tại chỗ! Vì họ nhìn thấy trên nền nhà, vách tường, thậm chí là trên ghế sofa, tất cả đều có vết máu bắn tung tóe, hiện trường có thể so sánh với Địa Ngục...

Lúc nhìn thấy cảnh này, cổ họng Viên Mục Dã siết chặt, cả người không được thoải mái... Đoàn Phong thấy thế lo lắng hỏi: “Hay cậu ra ngoài trước đi?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi không sao, xem tình hình bên trong thế nào đã!”

Sau đó, hai người tiếp tục tìm kiếm trong nhà nghỉ, kết quả lại nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ hơn nhiều. Trên bãi cỏ sau nhà, có mấy thi thể nam giới nằm lộn xộn ở đó, có lẽ vì trời mưa, các thi thể đều bị ngâm trong nước.

May mà nước mưa đã rửa bớt mùi máu tanh trên các thi thể mới giúp Viên Mục Dã không cảm thấy quá khó chịu... Cậu nhanh chóng đến gần kiểm tra từng thi thể, phát hiện bọn họ đều chết vô cùng thê thảm, toàn thân chỗ nào cũng có vết dao đâm.

Viên Mục Dã đếm, phát hiện trên mặt đất có tất cả năm thi thể, so sánh với số lượng mà Tiêu Vũ Vi đã kể thì vừa đủ, nhưng vấn đề là La Đông Lai đâu? Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vội vàng theo vết máu nhỏ trên đất tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng phát hiện thi thể một người đàn ông khác trong hành lang hướng đến đình nghỉ mát.

Vết thương trên thi thể này khác hoàn toàn so với những thi thể kia, chắc là trước khi chết người này đã bị đánh đập, trên người có rất nhiều vết thương lớn nhỏ...

Không ngờ đúng lúc này, Tiêu Vũ Vi vốn đang ở trên xe ô tô đột nhiên chạy tới, cô ta thấy Viên Mục Dã cúi đầu kiểm tra một thi thể thì lập tức lao đến khóc lóc: “Chồng ơi! Anh thế nào rồi, chồng ơi? Anh tỉnh lại đi? Anh đừng làm em sợ có được không, chồng ơi? Chồng ơi?”

Nhất thời Đoàn Phong và Viên Mục Dã cũng không biết nên đỡ dành Tiêu Vũ Vi như thế nào, dù sao người chết cũng không thể sống lại, mà Viên Mục Dã không đành lòng nhìn phụ nữ khóc lóc nên nhanh chóng đỡ Tiêu Vũ Vi đứng dậy và bảo: “Anh ấy đã đi rồi, cô đừng quá đau lòng.”

Nghe Viên Mục Dã nói vậy, Tiêu Vũ Vi đột nhiên ngừng khóc, cô ta dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Viên Mục Dã, sau đó hai mắt trợn ngược rồi ngất xỉu... Viên Mục Dã vội vàng ôm cô ta, đặt lên chiếc ghế dài trong đình nghỉ.

Lúc này mấy người Đại Quân cũng đã đội mưa chạy đến, tất cả đều bị màn máu tanh trong nhà trọ dọa sợ, có lẽ không ai ngờ rằng chuyện “thời tiết xấu” không chỉ đơn thuần phá hỏng chuyến du lịch vừa mới bắt đầu của bọn họ...

“Chuyện này... thế này là thế nào? Không phải nói là có năm tên lưu manh ư? Sao trong chốc lát đã biến thành năm thi thể rồi?” Đại Quân ngạc nhiên.

Sau khi kiểm tra cẩn thận từng thi thể trên bãi cỏ, Tăng Nam Nam đứng dậy nhìn mọi người, nhưng lại không nói gì...

Hoắc Nhiễm nhát gan nhất, đương nhiên không dám ở lâu bên cạnh thi thể, cậu ta muốn nhanh chóng đi vào đình nghỉ với hai người Đoàn Phong, kết quả vừa đi đến hành lang lại gặp phải một thi thể khác, dọa cậu ta phải nép sát vào mép hành lang để đi.

Viên Mục Dã biết việc họ cần làm bây giờ là nhanh chóng gọi điện báo cảnh sát, nhưng tiếc là tín hiệu ở đây không tốt, hơn nữa vì bọn họ định ra ngoài chơi nên không mang điện thoại vệ tinh theo người...

Cứ như vậy, tạm thời trước mắt có một vấn đề rất khó giải quyết, đó chính là bọn họ nên tạm thời chuyển các thi thể kia vào phòng để lưu giữ? Hay cứ để chúng tiếp tục ngâm mình trong nước mưa, mặc cho nước mưa cuốn hết mọi dấu vết trên người?

Nếu như bây giờ Viên Mục Dĩ vẫn còn là cảnh sát, việc đầu tiên cậu làm đương nhiên sẽ là điều tra hiện trường, nếu không đợi sau khi mưa tạnh thì khẳng định tất cả vết tích đã bị rửa sạch không còn chút gì.

Nhưng vấn đề là bây giờ cậu không phải là cảnh sát, không có trách nhiệm cũng không có quyền làm như vậy, cho nên cậu không thể động đến một nhánh cây ngọn cỏ nào ở hiện trường vụ án, cho dù thời gian trôi đi những dấu vết này cũng sẽ không còn tồn tại...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ dăm chiêu thì thở dài, nói: “Cậu muốn làm gì thì cứ làm! Sao phải nghĩ nhiều như vậy làm gì!”

Viên Mục Dĩ thoáng sững sốt, sau đó cười bảo: “Đúng thế, anh có thể giúp tôi kiểm tra hiện trường được không?”

Đoàn Phong vén tay áo lên: “Được, cậu biết nhìn người đấy!”

Sau đó Viên Mục Dĩ để mấy người Đại Quân đưa Tiêu Vũ Vi còn chưa tỉnh vào một căn phòng không có ai ở, chờ đến khi cậu chụp lại ảnh hiện trường xong sẽ gọi bọn họ đến khiêng thi thể đi.

Dù sao đã lâu không điều tra hiện trường, cho nên dù đây là thể mạnh của cậu trước kia, Viên Mục Dĩ vẫn chụp ảnh lại vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ, sợ bị sót lại manh mối nào đó.

Sau khi chụp ảnh xong, Viên Mục Dĩ gọi Đại Quân và Trương Khai, để bọn họ tạm thời đặt thi thể vào trong kho lạnh của nhà trọ, như vậy mới có thể bảo quản tốt thi thể.

Đợi đến khi bọn họ làm xong việc thì ngoài trời đã ngừng mưa, mọi người đều mệt mỏi đi vào căn phòng Tiêu Vũ Vi đang nằm, phát hiện cô ta vẫn chưa tỉnh, người còn nóng bừng lên, thỉnh thoảng lại nói mấy câu mê sảng...

Mọi người nhìn Tiêu Vũ Vi sốt cao nằm trên giường mà chẳng biết phải làm gì. Lúc này Trương Khai đưa ra đề nghị: “Hay là

chúng ta lái xe xuống núi báo cảnh sát? Chứ cứ chờ thế này cũng không ổn.”

Đây đúng là cách duy nhất vào lúc này, nên Đoàn Phong bảo Đại Quân và Trương Khai cùng đi, còn bọn họ thì ở lại nhà trọ chờ cảnh sát đến. Vất vả cả một đêm, tất cả mọi người đều chưa được nghỉ ngơi, Viên Mục Dĩ sợ Trương Khai và Đại Quân xuống núi sẽ không an toàn nên dặn hai người họ: “Lúc hai người xuống núi nhớ phải kiểm tra tín hiệu điện thoại, nếu có thể gọi được điện thoại để báo cảnh sát thì hãy nhanh chóng quay lại!”

Đợi sau khi Trương Khai và Đại Quân đi, Viên Mục Dĩ mới bảo những người khác tìm phòng trống tranh thủ nghỉ ngơi, mọi chuyện cứ đợi cảnh sát đến rồi nói. Về phần Tiêu Vũ Vi... dù sao bây giờ cậu cũng không quá mệt, nên sẽ ở lại trông chừng.

Thật ra Viên Mục Dĩ không yên tâm về Tiêu Vũ Vi, bởi vì lúc trước cậu nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt cô ta, cậu lo lắng cô ta có thể sẽ nhất thời nghĩ quẩn mà làm chuyện gì đó ngu ngốc, cho nên tạm thời muốn để mắt đến cô ta...

Đoàn Phong gật đầu nói: “Được, vậy tôi đi ngủ trước, lát nữa đổi ca cho cậu.”

Cứ như vậy, chuyến du lịch tập thể đầu tiên của số 54 chính thức kết thúc, ai có thể ngờ đi chơi còn gặp phải loại chuyện thế này đâu? Nhưng những chuyện này đều không ảnh hưởng đến tâm trạng của Viên Mục Dĩ, vì lúc này toàn bộ suy nghĩ của cậu đều đặt vào vụ án.

Chương 636: Vụ án giết người ở nhà trọ

Đoàn Phong lo lắng Viên Mục Dã bị quá sức nên chỉ ngủ một tiếng rồi đi đổi vị trí với cậu, nhưng lúc này Viên Mục Dã lại chẳng buồn ngủ chút nào, cậu kéo Đoàn Phong đến gần cửa rồi thì thầm: “Tôi cảm thấy chuyện này có điểm kỳ lạ...”

Đoàn Phong nhướn mày, nói: “Cậu muốn nói đến việc La Đông Lai phản sát đám lưu manh kia?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Mặc dù nhìn từ bề ngoài, mấy tên cướp này đúng là bị La Đông Lai phản sát, hơn nữa đúng là chúng ta đã tìm thấy hung khí sát hại năm tên cướp kia ở cạnh thi thể của La Đông Lai... Nhưng vấn đề là nếu như La Đông Lai thực sự có bản lĩnh như vậy, thì đáng lẽ ngay từ đầu đã không bị hành hạ như thế kia chứ, đúng không? Sao còn phải đợi vợ đêm hôm mưa gió chạy ra ngoài cầu cứu?”

Đoàn Phong nghĩ: “Biết đâu tức nước vỡ bờ thì sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Khả năng không lớn, một người đàn ông khi nhìn thấy vợ mình bị bắt nạt thì lúc đó đã nên bộc phát rồi, sao có thể đợi đến tận khi mình bị đánh đến mức thương tích khắp người rồi mới bộc phát chứ? Nhưng mà đây không phải điểm vô lý nhất... Vừa rồi tôi đã thử tính toán rồi, mặc dù từ chỗ chúng ta gặp Tiêu Vũ Vi đến nhà trọ này đi bộ mất khoảng hai mươi phút, nhưng anh đừng quên Tiêu Vũ Vi không đi đường chính mà cô ta đột nhiên lao từ trong rừng ra, điều này chứng tỏ cô ta đi đường tắt, nên sẽ không mất nhiều thời gian đến thế. Mà trong khoảng thời gian ngắn như vậy La Đông Lai lại có thể thành công phản sát năm người sao? Tôi vẫn giữ nguyên sự nghi ngờ về điều này.”

Đoàn Phong gật đầu: “Đúng là như vậy, giết người thì dễ thôi, nhưng có thể nhanh chóng diệt gọn ghề cả năm người trong

một khoảng thời gian ngắn... nếu không có thân thủ tốt và tâm lý vững vàng thì khó có thể làm được.”

Viên Mục Dã tiếp tục phân tích: “Còn cả thời gian tử vong của mấy người kia nữa. Mặc dù từ độ ẩm cơ thể thì chắc năm tên kia chết trước, nhưng anh đừng quên là trước khi chúng ta đến, thi thể bọn chúng vẫn luôn bị ngâm trong nước mưa lạnh buốt, không giống thi thể của La Đông Lai ở hành lang mưa không chạm gió không thổi đến...”

“Cho nên cậu nghi ngờ người chết trước là La Đông Lai? Có chứng cứ sao?” Đoàn Phong trầm giọng nói.

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Vẫn chưa có... vừa hay anh đến đây, tôi định ra ngoài một chút.”

Đoàn Phong nhìn ra cửa sổ: “Bên ngoài lại mưa to rồi, hay là mai hẵng đi?”

Viên Mục Dã liếc nhìn ngoài cửa sổ, thở dài: “Thời tiết đúng là không khiến người ta bớt lo được, không biết Trương Khai và anh Đại Quân xuống núi thế nào rồi?”

Không ngờ cậu vừa dứt lời thì bên ngoài nhà trọ bỗng có tiếng xe ô tô, hai người liếc nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng đi ra ngoài xem xét, không ngờ lại thấy Trương Khai và Đại Quân đi vào...

Hỏi ra mới biết, hai người họ rời khỏi nhà trọ một đoạn thì điện thoại có tín hiệu, nên họ đã gọi điện cho cảnh sát, nhưng vì trời mưa to nên có một đoạn đường núi bị sập, cảnh sát phải đợi thông đường rồi mới vào được.

Viên Mục Dã lo lắng nói: “Với thời tiết thế này, nhanh nhất cũng phải chiều mai mới thông được đường...”

Trương Khai phàn nàn: “Thật ra bị kẹt ở đây cũng không có vấn đề gì, dù sao cũng là nhà trọ, nhất định có đồ ăn thức uống... Nhưng vấn đề là phải ở chung với mấy thi thể kia.”

Đại Quân trừng mắt liếc cậu ta một cái: “Thi thể đều ở trong kho lạnh, cậu có ngủ trong kho lạnh đâu...”

Trương Khai cãi: “Em không ngủ ở kho lạnh nhưng anh nhìn chỗ máu kia đi, trước khi cảnh sát đến còn không thể lau dọn sạch sẽ, nhìn đã chán ngấy rồi.”

Thật ra Viên Mục Dã cũng cảm thấy những vết máu này rất chướng mắt, nên cậu nghĩ một chút rồi quay lại nói với Đoàn Phong: “Hay là thế này đi, quây tạm khu tiền sảnh này trước, chúng ta muốn ra vào thì tạm thời dùng đường cửa sổ đi, như vậy vừa có thể bảo vệ hiện trường vừa không cần nhìn đi nhìn lại những vết máu trên mặt đất...”

Đoàn Phong gật đầu đồng ý: “Cũng được.” Anh ta đi vào quây lễ tân tìm kiếm trong ngăn kéo, sau đó lấy ra một cuộn băng dính màu vàng, sử dụng nó như dây cảnh giới quây lại cửa chính và tiền sảnh.

Viên Mục Dã nhìn đồng hồ, biết là có đi ngủ cũng không ngủ được, trời cũng sắp sáng rồi nên cậu giục Đại Quân và Trương Khai mau tìm phòng nghỉ ngơi, còn mình chuẩn bị cùng Đoàn Phong đi kiểm tra tình hình Tiêu Vũ Vi.

Không ngờ khi bọn họ đến cửa phòng Tiêu Vũ Vi đang nằm thì thấy Tăng Nam Nam sắc mặt nặng nề đứng ở đó, hình như muốn đi vào... nhưng lại đang do dự.

“Em đây làm gì thế?” Đoàn Phong lên tiếng hỏi.

Tăng Nam Nam khẽ nói: “Lạ giường không ngủ được nên em định qua đây thay ca cho các anh... bọn anh Quân về rồi à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đường xuống núi bị sụp, có lẽ đến trưa cảnh sát cũng chưa lên được.”

Tăng Nam Nam nói với hai người họ: “Hai anh đi ngủ một lát đi, ở đây có em canh chừng là được rồi.”

Đoàn Phong nghe Tăng Nam Nam nói cô ấy không ngủ được thì cũng không khách sáo, quay lại nói với Viên Mục Dã: “Đi, chúng ta cũng tìm một phòng ngủ một lúc.”

Nhưng không biết vì sao Viên Mục Dã luôn cảm thấy Tăng Nam Nam đang có tâm sự... Sau đó hai người tìm một căn phòng trống nghỉ ngơi, trước khi ngủ Viên Mục Dã hỏi Đoàn Phong có thấy Tăng Nam Nam không thoải mái không?

Không ngờ Đoàn Phong lại cười bảo: “Cậu lại nghĩ nhiều rồi? Con nhóc kia có lúc nào vui vẻ đâu, không phải lúc nào cũng trưng cái vẻ mặt dài như cái bươm đó ra à?”

Viên Mục Dã lắc đầu cười: “Nào đến mức như anh nói? Cô nhóc Nam Nam này bình thường không hay cười, nhưng cũng không đến mức cau có mà? Nhưng lúc này tôi thấy vẻ mặt của cô ấy khi đứng trước phòng Tiêu Vũ Vi rõ ràng là có vấn đề...”

Đoàn Phong hít sâu một hơi, nói: “Ừm, coi như cậu hiểu được tâm tư thiếu nữ, hay sáng mai cậu thử hỏi cô ấy xem có phải đang xuân tình nhộn nhạo không!”

Viên Mục Dã điên tiết: “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đó? Anh nghĩ xem có phải cô ấy biết chuyện gì mà không nói ra với chúng ta không?”

Đoàn Phong nghiêng đầu, trả lời nghiêm túc: “Theo lý thuyết thì không thể, trừ khi là chuyện riêng của cô ấy, đồng thời cô ấy cũng cảm thấy chuyện đó không liên quan đến mọi người cho nên mới lựa chọn không nói ra.”

Viên Mục Dã cũng thấy hơi lo lắng: “Nơi này có thể có chuyện gì liên quan đến Nam Nam chứ?”

“Đừng nghĩ nữa, nếu cậu không ngủ được thì đừng ngủ nữa, dậy luôn đi.” Đoàn Phong nói xong thì đắp chăn ngáy o o.

Nhưng Viên Mục Dã nằm mãi vẫn không ngủ được, cậu vòng hai tay ra sau đầu, suy nghĩ những điểm đáng ngờ của vụ án giết người ở nhà trọ này...

Chương 637: Võ trang đầy đủ

Thời điểm trước khi tờ mờ sáng là lúc tối tăm nhất trong ngày, Tăng Nam Nam sắc mặt tái xanh đứng trước giường của Tiêu Vũ Vi, không nói một lời. Cùng lúc đó tay phải của cô nắm chặt lấy con dao găm phòng thân ở bên hông, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rút nó ra...

Qua một lúc lâu, cuối cùng Tăng Nam Nam cũng bình tĩnh lại, cô lạnh giọng hỏi: “Vì sao cô còn sống?”

Trong bóng tối, Tiêu Vũ Vi vốn đang cuộn người nằm trên giường bỗng từ từ ngồi dậy, trong đôi mắt xinh đẹp của cô ta bắn ra ánh nhìn lạnh lẽo: “Vì sao cô cũng còn sống?”

Cùng lúc đó, Viên Mục Dã cũng từ từ tỉnh dậy, bóng đêm xung quanh giúp cậu hiểu đêm vẫn chưa hết. Cậu ngồi hẳn dậy, dùng tay bóp mi tâm... cảm thấy mình ngủ còn mệt hơn so với không ngủ.

Đoàn Phong vẫn còn đang ngủ say, so sánh với giấc ngủ của Viên Mục Dã thì biết chất lượng giấc ngủ của anh ta tốt hơn nhiều, sợ phá hỏng mộng đẹp của Đoàn Phong nên Viên Mục Dã lặng lẽ bò xuống giường, định đến bên cửa sổ xem trời còn mưa hay không.

Không ngờ khi Viên Mục Dã vừa nhìn ra cửa sổ thì có hai bóng người trong đêm thu hút sự chú ý của cậu. Nhìn dáng hai người kia thì hẳn là một nam một nữ, bọn họ quay lưng về phía cửa sổ Viên Mục Dã đang đứng, có điều nhìn tình huống này thì hình như là cô gái đang đuổi theo người đàn ông kia nói gì đó...

Tình cảnh ấy giống một đôi tình nhân hẹn hò nhau trong màn mưa, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến kịch bản đột ngột rẽ ngang... Viên Mục Dã thấy cô gái có dáng người bé nhỏ kia đột nhiên trở nên hung bạo, đập một cước khiến người

đàn ông ngã xuống đất, sau đó cô ta nhanh chóng ngồi lên lưng người đàn ông kia, tiếp theo ôm đầu đối phương vịn một cái!

Mặc dù Viên Mục Dã không nghe thấy âm thanh gì, nhưng trong não bộ của cậu vẫn tự bổ sung thêm tiếng xương cổ bị bẻ gãy rắc một tiếng.... Viên Mục Dã kinh hãi, cậu vội vàng nhảy ra ngoài cửa sổ xem xét, kết quả khi cậu ngẩng đầu lên thì phát hiện bên ngoài đâu có bóng người nào.

Viên Mục Dã giờ mới nhận ra những hình ảnh vừa rồi là từ trường tư duy còn sót lại của người đàn ông kia ở đây. Có điều cậu rất ngạc nhiên, chiêu tuyệt sát kia ngay cả một người đàn ông như cậu cũng chưa chắc đã làm được chứ đừng nói đến chỉ là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn!

Không ngờ trước đây nhà trọ này đã từng có người chết... Xem ra nhà trọ này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, còn cả người phụ nữ trong ảo cảnh vừa rồi cũng không phải người bình thường. Trên thực tế, người có thể so sánh với cô ta e là chỉ có Tăng Nam Nam mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã hoa mắt chóng mặt bò từ trên giường xuống, lúc đi ngủ cậu vẫn còn mãi nghĩ đến những điểm đáng ngờ của vụ án, không biết mơ mơ màng màng thiếp đi từ lúc nào.

Lúc này trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy, chắc là Đoàn Phong dậy trước cậu đang rửa mặt... Trong lúc Viên Mục Dã còn đang nghĩ đến đoạn từ trường tư duy mà cậu nhìn thấy lúc tờ mờ sáng, cửa phòng vệ sinh mở ra, Đoàn Phong toàn thân phủ đầy hơi nước đi ra.

Anh ta thấy Viên Mục Dã vẫn còn ngái ngủ ngồi trên giường thì hỏi: “Cậu dậy sớm thế làm gì? Cậu nhìn quầng thâm trên mắt cậu xem, mau tranh thủ ngủ thêm lúc nữa đi, tôi đi chuẩn bị ít đồ ăn sáng, làm xong sẽ gọi cậu...”

Viên Mục Dã khoát tay: “Thôi không ngủ nữa, càng ngủ càng lơ mơ... Trời tạnh chưa? Tôi đi dạo quanh đây xem sao.”

Đoàn Phong dặn dò cậu: “Đừng đi xa quá, đồ ăn sáng có nhanh thôi...”

Khi Viên Mục Dã ra khỏi phòng thì thấy Đại Quân đã chuyển ghế ngồi đến trước cửa phòng Tiêu Vũ Vi, vừa nhìn thấy Viên Mục Dã, anh ta đã mỉm cười chào: “Tối qua ngủ thế nào?”

Viên Mục Dã cười khỏ: “Không ngon lắm, có lẽ do lạ giường nên hơi mất ngủ.” Lúc này cậu nhớ ra người thay ca đêm qua là Tăng Nam Nam, cậu nhẹ nhàng hỏi: “Nam Nam đâu rồi? Đi ngủ rồi à?”

Đại Quân gật đầu nói: “Ừm, em ấy giống cậu... Bị lạ giường nên cả đêm chẳng ngủ được, lúc này anh dậy thấy em ấy ngồi ở đây nên bảo em ấy về ngủ bù rồi.”

Viên Mục Dã nghe xong thì nói: “Đại Quân, anh có thấy lần này Nam Nam có gì đó hơi khác thường không?”

Đại Quân ngạc nhiên, nói: “Cậu muốn nói đến phương diện nào?”

Viên Mục Dã cũng không nói rõ được là khác ở chỗ nào, nên đành vỗ vỗ vai Đại Quân: “Được rồi, tôi đi dạo loanh quanh một chút...”

Sau khi nhảy cửa sổ ra ngoài, Viên Mục Dã ngay lập tức ngửi thấy mùi hương tươi mát của rừng cây sau cơn mưa, thật sảng khoái, nó giúp đầu óc mơ hồ của cậu tỉnh táo hơn rất nhiều, suy nghĩ cũng dần rõ ràng hơn.

Cậu nhớ rõ Tiêu Vũ Vi lao từ rừng cây ven đường ra, hơn nữa khắp người còn đầy máu me... Nhưng khi đó Tiêu Vũ Vi đã chạy được một lúc trong trời đang mưa to, mà vết máu trên người vẫn rõ ràng như thế, điều này chứng tỏ trên người cô ta không chỉ bị dính một chút máu đơn giản...

Trước đó cậu và Đoàn Phong đều cho rằng máu trên người Tiêu Vũ Vi là máu của La Đông Lai, nhưng bây giờ suy nghĩ kỹ lại thì thấy lượng máu đó không phải là quá nhiều với La Đông Lai ư?

Điểm quan trọng nhất là, đêm hôm qua Viên Mục Dã đã kiểm tra thi thể của La Đông Lai nhưng không phát hiện ra vết thương hở nào trên người anh ta. Với kinh nghiệm nhiều năm của cậu, chắc là anh ta chết do nội thương, tức là vết thương ảnh hưởng đến nội tạng hoặc đại não dẫn đến tử vong...

Đương nhiên điều này chỉ có thể được xác nhận sau khi khám nghiệm tử thi.

Có điều bây giờ có thể khẳng định một điều, đó chính là trên người La Đông Lai không hề có vết thương hở nào dẫn đến chảy một lượng máu lớn cả và Viên Mục Dã liên tưởng đến tình trạng tử vong của năm tên lưu manh kia.

Lại thêm vụ án mạng đã từng xảy ra ở nhà trọ mà Viên Mục Dã nhìn thấy đêm qua, cậu có cảm giác ngoại hình của người phụ nữ dễ dàng vận cổ người khác kia rất giống với Tiêu Vũ Vi.

Viên Mục Dã vừa nghĩ vừa đi về phía trước, bất tri bất giác càng đi càng xa, đến khi cậu ý thức được mình đã đi quá xa thì đột nhiên thấy có bóng người chuyển động ở khu rừng rậm trước mặt.

Lòng hiếu kỳ của Viên Mục Dã nổi lên, chẳng lẽ trên đời này thực sự còn có người cố chấp hơn bọn họ, cứ nhất định phải đội mưa lên núi cắm trại sao? Nhưng đường lên núi hôm qua đã bị chặn mất, vậy những người này lên đây bằng cách nào?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã lặng lẽ không gây tiếng động đến gần... Kết quả khi nhìn rõ trang phục của những người kia, lòng cậu trầm xuống.

Tất cả bọn chúng đều được vũ trang súng ống đầy đủ, xem ra cũng không phải du khách đứng đắn gì... Ở nước S, tổ chức được trang bị vũ khí thế này không phải cảnh sát thì chỉ có thể là xã hội đen.

Vì để có thể điều tra rõ lai lịch của đối phương, Viên Mục Dã lại tiến thêm về phía trước và cậu nghe thấy một tên có dáng vẻ hèn mọn nói: “Đại ca, đáng lẽ bọn lão Tứ phải đến đây từ hôm qua rồi, không phải là có chuyện rồi chứ?”

Một gã đàn ông mồm đầy ria mép nhưong mày, nói: “Câm cái miệng quạ đen của mày lại, trên người bọn nó không mang theo vũ khí, nếu có người tra xét thì cũng chỉ là khách du lịch bình thường thôi... Có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Chương 638: Người quen cũ

Lúc này, một gã có sẹo ở khóe mắt nói: “Không lo sao được, em sợ bệnh cũ của nó lại tái phát.”

Gã bỉ ổi kia nhếch mép cười: “Chuyện lão Tứ háo sắc cũng đâu phải ngày một ngày hai, không sao đâu, nó biết nặng nhẹ, không làm chậm chuyện chính của chúng ta là được... Mà không phải là xe việt dã của bọn nó bị hỏng giữa đường đấy chứ?”

Tên râu quai nón nghĩ một chút rồi bảo: “Đợi lão Tứ thêm hai tiếng nữa, nếu đến lúc đó bọn nó còn không xuất hiện thì chúng ta phải hành động trước thôi.”

Gã bỉ ổi lại lo lắng nói: “Không có lão Tứ sao chúng ta làm nổ miệng cống sắt của đường hầm dưới lòng đất được?”

Tên râu quai nón hừ lạnh: “Không có thằng trứng thối lão Tứ thì chúng ta không làm được bánh bông lan chắc?”

Tên mặt sẹo lại không lạc quan như vậy: “Mặc dù thuốc nổ ở chỗ chúng ta, nhưng nếu dùng bừa thì thừa hay thiếu đều không đạt được kết quả như dự định, bởi vì ít quá thì không nổ được, mà nhiều quá chúng ta lại gặp nguy hiểm... Cho nên tốt nhất vẫn nên tìm được đám lão Tứ đã.”

Tên râu quai nón nghe xong mà mặt tỏ vẻ nghi ngờ: “Rõ ràng lúc trước lão Tứ nói bọn nó đã lên núi rồi, sao có thể đến chậm hơn cả chúng ta chứ? Cho dù mọi người đi theo hai hướng đến đây, nhưng bọn nó cũng không thể chậm hơn chúng ta nhiều như vậy được?”

Sau khi Viên Mục Dã nghe được đại khái thì nhanh chóng rời đi, cậu sợ nếu tiếp tục nghe nữa sẽ có khả năng bị đám người kia phát hiện, thế nên cậu bước nhanh về phía nhà trọ...

Theo như phỏng đoán của Viên Mục Dã, lão Tứ mà đám người kia nhắc tới chỉ sợ là một trong năm cái xác đang ở trong kho lạnh, tuy bây giờ vẫn chưa biết bọn chúng định cho nổ miệng

cổng dưới lòng đất ở vị trí nào, nhưng việc chúng tìm đến nhà trọ chỉ là sớm hay muộn... Nhất là xe của đám người kia vẫn còn đỗ ở cổng nhà trọ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã không khỏi bước nhanh hơn, lúc cậu về đến nhà trọ thì vừa hay nhìn thấy Đoàn Phong nhảy từ cửa sổ sau bếp đi ra, có lẽ định ra ngoài tìm cậu.

Anh ta thấy Viên Mục Dã bước nhanh chân trở về thì vội tiến lên hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Viên Mục Dã kể lại những chuyện mình vừa nghe được từ đám phần tử vũ trang kia cho Đoàn Phong nghe, sau đó cậu lo lắng nhìn chiếc xe việt dã đang đỗ cạnh nhà nghỉ: “Nếu như tôi đoán không lầm, lão Tứ kia và đám tay chân của hắn đã biến thành năm cái xác bị chúng ta ném trong kho lạnh rồi.”

Đoàn Phong cau mày: “Chúng ta phải giấu chiếc xe này đi, nhờ đâu để đám người kia nhìn thấy thì nhất định sẽ tìm đến nhà trọ này.”

Viên Mục Dã hơi cuống: “Xe to như vậy giấu thế nào được chứ?”

Đoàn Phong nghĩ: “Hay là chúng ta bảo Trương Khai lái đi, như thế có thể tạm thời kéo được bọn kia ra xa...”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không ổn, nhờ đâu trên đường gặp phải phiền phức, đối phương người nhiều vũ khí đầy đủ, nếu phải đối đầu trực diện thì sợ là chúng ta phải chịu thiệt rồi.”

Đoàn Phong thở dài: “Khả năng chiến đấu của tên nhóc Hoắc Nhiễm quá kém, bây giờ lại có thêm một Tiêu Vũ Vi nửa sống nửa chết nữa... Đúng là nếu phải giao tranh chính diện với đối phương, hậu quả thật khó nói.”

Sau đó bọn họ tìm được bạt che xe trong nhà trọ tạm thời che đi chiếc xe việt dã lớn kia, nhưng đây không phải kế lâu dài, cho nên người của số 54 tập trung vào một phòng, cùng bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì?

Viên Mục Dã có ý định để mình và Đoàn Phong ở lại nhà trọ chờ cảnh sát đến, còn Đại Quân lái xe đưa những người còn lại xuống núi trước, đến đoạn đường bị sụp lún không đi qua được thì bọn họ dừng xe đi bộ cũng có thể vòng qua, như vậy

sẽ an toàn hơn so với việc đối đầu trực diện với đám người kia.

Đoàn Phong không có ý kiến gì với phương án này của Viên Mục Dã, những người khác mặc dù đều không muốn đi nhưng lại không nghĩ ra được cách nào hay hơn... Không ngờ đúng lúc này, Tiêu Vũ Vi vẫn luôn hôn mê đột nhiên lại xuất hiện, cô ta lạnh giọng hỏi Viên Mục Dã: “Có phải có một nhóm tội phạm ở gần nhà trọ không?”

Viên Mục Dã cũng không giấu giếm, nói thật: “Nhóm người kia có khoảng mười người, tôi nghe lén được cuộc nói chuyện của mấy tên cầm đầu và cảm giác chúng là đồng bọn của năm tên kia.”

Không ngờ người phụ nữ nhìn qua trông có vẻ nhu nhược này lại bình tĩnh nói: “Tôi cũng sẽ không đi, tôi đã bỏ lại chồng mình một lần rồi, cho nên lần này tôi nhất định phải ở lại.”

Đại Quân phản đối ngay: “Chúng tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô, nhưng cô không thể tự tìm cái chết như thế được? Nhóm người kia người đông thế mạnh, kẻ nào cũng có vũ khí, nếu muốn ra tay thì đừng nói là một cô gái như cô, có lẽ ngay cả chúng tôi cũng không dễ dàng thoát thân đâu.”

Tiêu Vũ Vi liếc mắt nhìn Đại Quân, cô ta nói: “Các anh sợ thì lập tức rời đi đi, nhân lúc những kẻ kia còn chưa đến đây...”

Đại Quân bị câu nói này của Tiêu Vũ Vi làm cho tức nghẹn, anh ta tức giận ngồi trên ghế không nói câu nào nữa. Nhưng Viên Mục Dã lại phát hiện Tiêu Vũ Vi ở trước mắt này như hai người khác nhau với người phụ nữ đáng thương mất chồng đêm hôm qua, bởi vì cậu có thể nhìn thấy sát ý trong mắt cô ta.

Trong lúc mọi người đều băn khoăn không biết nên đi hay ở, thì Tăng Nam Nam luôn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Tôi cũng không đồng ý cứ thế rời đi...”

Đại Quân nóng nảy nói: “Bà cô của tôi ơi, em có thể đừng góp vui nữa được không!”

Không ngờ lúc này Tăng Nam Nam lại quay đầu về phía Tiêu Vũ Vi, hỏi: “Cô muốn thế nào?”

Tiêu Vũ Vi nhìn thẳng vào Tăng Nam Nam: “Cô đồng ý giúp tôi?”

Tằng Nam Nam nói: “Tôi có thể giúp cô, nhưng cô có nghĩ đến đường lui của mình chưa?”

Tiêu Vũ Vi cười lạnh: “Đường lui? La Đông Lai chết rồi... tôi cũng không còn đường nào để lui nữa rồi.”

Mọi người ngồi nghe Tăng Nam Nam và Tiêu Vũ Vi một hỏi một đáp mà chẳng hiểu gì cả, không biết hai người phụ nữ này đang nói gì. Chỉ riêng Viên Mục Dã và Đoàn Phong đã nhìn ra mấu chốt của vấn đề, xem ra hai người này đã quen nhau từ trước, nếu không họ sẽ không dùng cách nói chuyện như thế này để đối thoại.

Hoắc Nhiễm thấy lạ, hỏi: “Chị Nam Nam, nghe cách nói của chị... không phải hai người đã quen nhau từ trước đây chứ?”

Tằng Nam Nam cũng không trả lời Hoắc Nhiễm mà quay đầu về phía Đoàn Phong, cô nói: “Mọi người xuống núi chờ trước đi, sau khi giải quyết xong việc ở đây tôi sẽ xuống đó tập trung với mọi người.”

Đoàn Phong trừng mắt: “Nói linh tinh cái gì thế! Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tằng Nam Nam nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Vũ Vi, sau đó trầm giọng nói: “Đây là việc riêng của hai chúng tôi, bây giờ không tiện nói...”

Sắc mặt Đoàn Phong càng khó coi, Đại Quân vội vàng hòa giải: “Nam Nam, đừng làm loạn nữa... Từ trước đến giờ không phải có chuyện gì mọi người cũng đều cùng nhau đối mặt sao? Đối phương có mười mấy người? Em cho rằng bọn anh thật sự có thể bỏ mặc hai người ở lại?”

Chương 639: Nhật ký công việc

Tăng Nam Nam vừa định nói gì đó thì bị Tiêu Vũ Vi ngắt lời: “Đừng nói nữa, cô đi cùng bọn họ đi, chuyện của tôi không liên quan đến cô, con đường này là do tôi chọn, tôi nhất định phải tự tay kết thúc nó mới được...”

Về cơ bản Viên Mục Dã đã đoán được bảy tám phần, cậu bảo với hai cô gái: “Nếu như mục đích chính của hai người là muốn báo thù thì không nhất thiết phải chờ bọn chúng tìm đến tận cửa, hai người hoàn toàn có thể tự mình đi tìm trước... có lẽ thừa dịp bất ngờ còn có thêm vài phần cơ hội thắng.”

Sắc mặt Tiêu Vũ Vi thay đổi, cô ta do dự một lát rồi nói: “Từ đáy lòng tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của mọi người, nhưng tôi thật sự không muốn mọi người bị cuốn vào chuyện này...”

Viên Mục Dã thở dài: “Thật ra đêm qua cô đã không muốn sống nữa đúng không? Cô xông ra đường không phải vì muốn cầu cứu, mà là cô muốn tự sát... Với thời tiết và tốc độ xe lúc đó, nếu đổi lại là người khác lái xe thì cô đã chết rồi. Nhưng cố tính cô lại gặp phải chúng tôi, đội trưởng Đoàn kịp thời dừng xe mà không đâm vào cô, cho nên cô mới bịa ra việc cầu cứu đúng không?”

Lần này ngay cả Tăng Nam Nam cũng kinh ngạc, cô ấy không thể tin nổi nhìn Tiêu Vũ Vi và nói: “Cô muốn tự sát? Đây đúng là chuyện buồn cười nhất mà tôi đã từng nghe trong đời! Lúc trước vì để sống sót, cô có thể phản bội tất cả mọi người, nhưng bây giờ cô lại muốn tự sát? Cô xứng sao?”

Viên Mục Dã không ngờ Tiêu Vũ Vi lại là người đáng thương đến mức đến tự sát cũng không xứng, xem ra quá khứ của cô ta cũng giống Tăng Nam Nam, đều là những sát thủ được tổ chức kia bồi dưỡng nên.

Lúc trước vì muốn rời khỏi tổ chức sát thủ kia mà Tăng Nam Nam đã phải bỏ ra những thứ người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng cuối cùng vẫn phải có sự giúp đỡ của Đại Quân thì mới thành công. Cho nên cũng không khó để tưởng tượng ra, để có được cuộc sống như bây giờ Tiêu Vũ Vi đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn...

Tiêu Vũ Vi trầm mặc một lúc rồi thấp giọng nói: “Đương nhiên tôi biết mình không xứng tự sát, tôi cũng rất quý trọng cuộc sống tốt đẹp không dễ gì có được này. Dù nhà trọ này kinh doanh không tốt chỉ có thể duy trì cân bằng thu chi, nhưng tôi và La Đông Lai đều rất thỏa mãn, cũng rất chu đáo với từng vị khách tới đây... Cho nên, dù đám người kia đối xử với tôi như vậy, tôi cũng nhịn, tôi nghĩ chỉ cần bọn chúng rời đi thì mọi chuyện sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu. Nhưng tôi đã sai rồi, có lẽ quá lâu rồi tôi không được nhìn thấy sự xấu xa của bản chất con người chẳng? Đôi khi nhường nhịn lại chỉ khiến đối phương trở nên ác độc hơn mà thôi, nhưng khi tôi hiểu được đạo lý này thì mọi chuyện đã quá muộn! Trước kia tôi vẫn luôn nói với mình, chỉ cần còn sống là còn có hy vọng, nhưng La Đông Lai chết rồi, hy vọng của tôi cũng không còn nữa. Thật ra trước đây tôi còn trách mọi người vì sao lại xen vào việc của người khác mà cứu tôi, nhưng bây giờ tôi muốn cảm ơn mọi người, nếu không tôi sẽ vĩnh viễn không biết đám người kia còn có đồng bọn? Tôi mặc kệ bọn chúng xuất hiện ở đây với mục đích gì, nhưng kết quả vẫn là La Đông Lai đã chết, cho nên tôi nhất định phải khiến bọn chúng trả giá đắt!”

Viên Mục Dã nói: “Thật ra báo thù có rất nhiều cách, không nhất thiết phải cá chết lưới rách...”

Tiêu Vũ Vi cười khổ: “Một khi thông tin về vụ án ở nhà trọ được phát ra, tổ chức sẽ nhanh chóng tìm được tôi thôi... So với việc bị bắt về, thì không bằng đồng quy vu tận cùng những kẻ đã hại chết Đông Lai!”

Viên Mục Dã thấy Tiêu Vũ Vi đã quyết tâm, đành phải suy nghĩ rồi nói: “Điều kiện tiên quyết để báo thù là không thể để mình gặp nguy hiểm, nếu không cô nghĩ La Đông Lai sẽ thấy thế nào? Cô cảm thấy anh ta sẽ bằng lòng nhìn cô vì báo thù cho anh ta mà đặt cược tính mạng mình hay sao? Còn sống là

còn hy vọng, không sai, nhưng ‘còn sống’ này bao gồm cả chính cô nữa...”

Sắc mặt Tiêu Vũ Vi khẽ giật mình, sau đó đột nhiên cô ta mất hết sức lực ngã nhào xuống đất, nước mắt không cầm được mà chảy xuống... Tăng Nam Nam thấy thế thì ném khăn tay của mình cho cô ta: “Đừng khóc, có sức khóc thì dùng nó mà nghĩ xem nên đối phó với đám người được vũ trang kia thế nào, vì cho dù cô không đi tìm bọn chúng, sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ tìm đến nơi này!”

Viên Mục Dã biết Tăng Nam Nam nói không sai, đối phương cần lão Tứ giúp nổ mìn cồng sắt, cho nên bọn chúng không tìm được lão Tứ chắc chắn sẽ không dừng lại, nghĩ vậy cậu nói với mọi người: “Chỉ có biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng, bây giờ chúng ta phải nhân lúc bọn chúng chưa tìm đến đây mà đi lục soát kỹ đám thi thể trong kho lạnh xem có tìm được thứ gì có giá trị hay không?”

Sau đó bọn họ bắt đầu tìm kiếm từ chiếc xe việt dã và phát hiện bản đồ lên núi. Sau đó họ còn tìm thấy nhật ký công việc của chúng trong ba lô mang theo người, nhờ thế mới biết gã đeo kính kia chính là lão Tứ, hắn đã từng làm việc về thuốc nổ ở mỏ khai thác quặng.

Qua ghi chép trên điện thoại của lão Tứ, Viên Mục Dã phát hiện gần đây có hai số điện thoại liên hệ với hắn, hai dãy số này một lưu tên là đại ca một lưu là trợ lý... Viên Mục Dã phân tích đại ca hẳn là tên râu quai nón kia, còn tên trợ lý, cậu không chắc chắn được là gã bỉ ổi hay gã mặt sẹo.

Không ngờ trong lúc bọn họ đang điên cuồng thu thập thông tin liên quan đến lão Tứ, thì có tiếng ô tô vang lên bên ngoài nhà trọ. Viên Mục Dã nghe thấy tiếng xe mà lòng trầm xuống, không ngờ đám người kia tìm tới nhanh như vậy.

Không còn cách nào, đã đâm lao đành phải theo lao, hành sự theo hoàn cảnh vậy... Thế là Viên Mục Dã ra hiệu cho những người khác quay về phòng mình chờ một chút, cậu và Tiêu Vũ Vi cùng đi ra ngoài nghĩ cách đối phó với những tên kia.

Thật ra nói là hành sự theo hoàn cảnh không bằng nói thẳng là trong lòng Viên Mục Dã đã sớm có kế hoạch rồi. Trước khi đi

ra ngoài cậu thì thầm với Tiêu Vũ Vi: “Nhỡ kỹ, lát nữa tôi nói thế nào thì cứ làm theo thế đó... Về mặt cô phải tự nhiên lên.”

Tiêu Vũ Vi gật gật đầu, sau đó chớp mắt một cái đã thay đổi về dáng vẻ người phụ nữ điềm đạm nhẹ nhàng đáng yêu lúc trước.

Lúc này ngoài cửa nhà trọ có tiếng nói vọng vào: “Mẹ kiếp, đây không phải xe lão Tứ à? Sao còn dùng bạt che lại thế?”

Viên Mục Dã nhận ra đây là giọng của gã bỉ ổi nên thò đầu ra từ cửa sổ phòng bếp, nói: “Thật xin lỗi các vị, nhà trọ hôm nay ngừng kinh doanh.”

Đám người kia đều nhìn về phía Viên Mục Dã, lúc này cậu mới phát hiện chỉ có bốn tên đi đến nhà trọ, xem ra đại bộ phận vẫn ở lại trong khu cắm trại kia.

Tên râu quai nón cầm đầu tỏ vẻ khó hiểu: “Có ý gì? Vì sao không kinh doanh? Có tiền mà còn không muốn kiếm à?”

Viên Mục Dã tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Không phải chúng tôi không muốn kiếm tiền, mà là cảnh sát không cho làm... Ngày hôm qua ở nhà trọ chúng tôi xảy ra một vụ án hình sự, đã báo cảnh sát rồi, cảnh sát nói một hai ngày nữa sẽ lên núi xử lý. Bởi vì muốn bảo vệ hiện trường cho nên họ bảo chúng tôi tạm dừng kinh doanh. Anh xem chúng tôi đi ra đi vào chỉ có thể đi bằng đường cửa sổ thôi, cửa trước đã bị chặn lại rồi.”

Chương 640: Dân liều mạng

Chỉ với mấy câu Viên Mục Dã đã thành công diễn vai ông nông thôn rất sống động, tạm thời không khiến đối phương nghi ngờ. Lúc này Tiêu Vũ Vi cũng tức thời thò đầu ra ngoài cửa sổ, nói: “Chồng à, cảnh sát đến rồi sao?”

Viên Mục Dã trả lời: “Không, là khách đến muốn ở trọ.”

Tiêu Vũ Vi phàn nàn: “Giời ạ, đúng là bực mình mà, tiền đến trước mặt mà không được nhận, đang làm ăn yên ổn thì lại có chuyện!” Sau khi nói xong cô ta còn tỏ vẻ lấy lòng mà bảo: “Nếu mọi người không ngại đi đường cửa sổ thì vẫn còn phòng cho mọi người đấy!”

“Đừng nói linh tinh, nhớ khi cảnh sát đến bảo chúng ta phá hỏng hiện trường thì làm sao?” Viên Mục Dã ra vẻ tức giận.

Tiêu Vũ Vi cũng không chịu yếu thế: “Ai linh tinh, lấy đâu ra nhiều hiện trường vụ án thế?”

Đám người tên râu quai nón nhìn nhau nhưng vẫn không có ý định rời đi, gã bỉ ổi chỉ vào chiếc xe bên cạnh nhà trọ, hỏi: “Không phải ở đây vẫn có khách trọ sao?”

Viên Mục Dã tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói: “Những người khách này vào ở trước khi vụ án xảy ra, thời tiết mấy ngày nay như thế tôi cũng không thể đuổi họ đi được.”

Tên mặt sẹo này giờ chưa hề lên tiếng bỗng hỏi: “Anh nói nơi này phát sinh án mạng? Có chuyện gì thế?”

Viên Mục Dã lập tức tỏ vẻ thần bí: “Đêm qua ở đây có một vụ quyết chiến sống mái với nhau, không biết một nhóm người vì sao lại đánh nhau đến mức chết mất mấy người. Anh nói xem, chúng tôi làm ăn mà gặp phải chuyện này không phải là quá đen đủi sao?”

“Chết mấy người? Có đến mức vậy không?” Gã bỉ ổi cũng ngạc nhiên.

Viên Mục Dã thấy gã bỉ ổi không tin, bèn thở dài bảo: “Các anh cũng nhìn thấy chiếc xe việt dã bị che lại kia rồi đấy? Đó chính là xe của người bị hại...”

Tên râu quai nón biến sắc, dường như gã có quen biết với người bị hại mà Viên Mục Dã nói đến. Gã bỉ ổi nghe xong cũng giật mình, nói: “Lão...” Nhưng hắn vừa định nói thì đã bị tên mặt sẹo dùng ánh mắt chặn lại, ngay lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Lúc này Viên Mục Dã đã nhận ra tên mặt sẹo này chính là tay trợ lý ở trong điện thoại của lão Tứ. Không ngờ một kẻ có ngoại hình khôi ngô, bắp thịt toàn thân cân đối lại là một kẻ dùng đầu óc.

Lúc này tên mặt sẹo nói: “Anh nói là khách ở trọ bị chết trong nhà của anh? Ai làm?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không biết, là một người lạ mặt. Đêm hôm qua sau khi họ vào đây thì đột nhiên có một người đàn ông đi vào, vừa vào đã đánh nhau với bọn họ, hơn nữa còn dùng dao, một đầu năm... hiện trường vô cùng thảm thiết.”

“Hung thủ chạy rồi sao?” Mặt sẹo hỏi tiếp.

Viên Mục Dã chỉ lắc đầu nói: “Không, anh nghĩ mà xem, một đầu năm, hắn cũng đâu khá hơn chút nào, lúc đó hắn bị thương rất nghiêm trọng. Không ngờ lúc tôi gọi điện báo cảnh sát thì mới biết đường lên núi bị sập, xe cảnh sát và xe cứu thương đều không lên được... Kết quả đã bỏ lỡ thời gian cứu chữa, cuối cùng ngay cả hung thủ cũng chết.”

Gã bỉ ổi nghe thấy Viên Mục Dã nói đường lên núi bị sập cũng ngạc nhiên: “Đường lên núi bị sập sao, chuyện khi nào thế?”

“Đêm hôm qua, nếu không cảnh sát đã lên đây từ sớm rồi! Nhưng không sao, không sao, các anh không cần lo lắng. Hiện giờ mưa đã tạnh nhất định sẽ có công nhân đang gấp rút sửa đường, có lẽ chỉ một hai ngày là thông xe thôi, đến lúc đó cảnh sát sẽ lên núi đem các thi thể đi. Các anh muốn ở lại cũng được, chỉ có điều hơi bất tiện, phải đi đường cửa sổ...” Viên Mục Dã thành thật nói.

Đám người tên râu quai nón nghe xong thì nhìn nhau rồi cùng nhất trí đồng ý rằng đi đường cửa sổ cũng không vấn đề gì, chỉ

cần được ở trong nhà trọ thì vẫn tốt hơn ở ngoài trời nhiều...

Mặc dù bọn họ đều đi vào bằng đường cửa sổ, nhưng thủ tục đăng ký vẫn không được thiếu bước nào, nếu không sẽ khiến đối phương nghi ngờ. Từ việc đăng ký thông tin cá nhân, tên râu quai nón tên là Hồ Đông Thăng, tên mặt sẹo tên là Trần Huy, còn gã bỉ ổi tên là Lâm Văn Minh, cuối cùng còn một tên đáng vẻ như ngựa chết là Vương Hạo Phong.

Sau khi đăng ký xong thông tin của bốn người, Viên Mục Dã để Tiêu Vũ Vi cầm chìa khóa hai phòng đưa cho bọn họ: “Đường xuống núi bị sụp, tạm thời chưa mang vật tư lên được, chỉ có thể ăn đồ ăn có sẵn, mọi người thông cảm nhé!”

Hồ Đông Thăng tỏ vẻ không sao: “Không vấn đề gì, trong xe chúng tôi cũng mang theo đồ ăn, không cần phải chuẩn bị cho chúng tôi.”

Viên Mục Dã nghe thế vội nói lời cảm ơn: “Vậy cảm ơn các vị!”

Lúc đi ngang qua sảnh, đám Hồ Đông Thăng còn cố ý nhìn thoáng qua căn phòng đăng trước được chằng bằng dích vàng, chúng nhìn thấy nhiều vết máu bắn tung tóe mới xác nhận những gì Viên Mục Dã nói là đúng...

Tiêu Vũ Vi sắp xếp phòng cho đám người kia rất khéo, nằm ở giữa phòng của Tầng Nam Nam và Đoàn Phong. Mà trên tường của hai căn phòng này đều treo một bức tranh nhìn rất bình thường, nhưng nếu tháo bức tranh xuống sẽ phát hiện phía sau khung tranh có một cái lỗ thủng được dùng bông vải bịt lại.

Cứ như vậy, nhóm Viên Mục Dã có thể thông qua lỗ thủng này nghe lén đám Hồ Đông Thăng nói chuyện... Nhưng mấy người này lại cẩn thận hơn nhiều so với tưởng tượng của Viên Mục Dã, sau khi vào nhà thì kiểm tra một lượt, phòng trừ trường hợp trong phòng có thiết bị nghe lén.

May mà bọn chúng không nghĩ ra thiết bị nghe lén trong phòng lại nguyên thủy như vậy, chỉ là một lỗ thủng trên tường mà thôi.

Lúc này họ nghe thấy giọng Lâm Văn Minh có vẻ nóng nảy nói: “Lần này xong rồi, lão Tứ chết rồi chúng ta làm sao nỏ

được cái miệng cống kia đây? Ngay cả cửa cũng không mở được... thì đừng nghĩ đến chuyện cầm được bảo vật bên trong.”

Hồ Đông Thăng trầm giọng quát lớn: “Nói nhỏ thôi, cẩn thận tai vách mạch rừng, không có lão Tứ chúng ta có thể nghĩ cách khác, nhưng nếu để người ngoài biết chuyện này... thì còn cầm được bảo vật cái cứt gì nữa!”

Một lúc sau, Trần Huy vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Để an toàn, chúng ta vẫn nên đi xem thi thể nhóm lão Tứ xem thế nào, dù sao cũng đã đến đây rồi, không thể cứ chết không minh bạch như vậy được.”

Lâm Văn Minh phụ họa theo: “Đúng thế, nhưng hai người nghĩ xem lão Tứ đâu có kẻ thù nào ở đây? Còn bị người ta đuổi theo đâm chết? Phải thù hận đến mức nào mới có thể làm như thế chứ?”

Hồ Đông Thăng hừ lạnh: “Chắc nó lại ngủ với gái nhà lành nào đó, bị chồng của cô ta đuổi theo quyết liều mạng chẳng? Cái loại không bớt lo ấy chết cũng xứng, nó chết thì không sao, nhưng lại làm loạn kế hoạch của chúng ta.”

Trần Huy thở dài: “Người hiểu về thuốc nổ không khó tìm, tôi gọi một cuộc điện thoại là có thể gọi được bốn, năm người, nhưng khó là ở chỗ làm sao lôi kéo được người đó nhập bọn? Chuyện này nhất định phải tìm được người đáng tin, đồng thời còn phải là kẻ liều mạng như chúng ta mới được. Nhưng phàm là những kẻ có nhà có việc... có cho nhiều tiền cũng sẽ không đồng ý mạo hiểm như vậy đâu.”

Chương 641: Chia ba ngã

Trong lúc đám Hồ Đông Thăng đang thương lượng xem phải đào đâu ra một kẻ hiểu về thuốc nổ, thì Đoàn Phong đã nghĩ ra một kế. Đó chính là anh ta sẽ giả mạo thành kẻ mà đối phương cần, rồi cùng bọn chúng lên núi xem đám lưu manh này định làm gì.

Cứ như vậy hai nhóm mang theo hai tâm tư khác nhau nhưng trước mặt vẫn diễn y như thật, thắng bại mấu chốt nằm ở chỗ ai tính kỹ hơn ai mà thôi....

Thật ra theo ý của Tiêu Vũ Vi thì hiện giờ bọn chúng đã bị chia tách, đơn giản nhất là xử lý bốn kẻ này trước, sau đó đi dọn dẹp đám tôm tép còn lại.

Nếu như chỉ đơn thuần xem xét đến phương diện báo thù thì làm như vậy là lựa chọn tốt nhất, nhưng Viên Mục Dã vẫn muốn chừa đường lui cho Tiêu Vũ Vi cho nên cậu phản đối, đồng thời đưa ra một kế hoạch khác khả thi hơn...

Buổi trưa, Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi dùng các nguyên liệu có sẵn trong bếp để chuẩn bị cơm trưa, mặc dù bọn Hồ Đông Thăng nói chúng có mang theo đồ ăn, nhưng vì muốn thăm dò tình hình cụ thể của những người có mặt ở nhà trọ nên bọn chúng vẫn đến nhà ăn dùng cơm.

Lúc này trong nhà ăn, người của số 54 chia thành hai tốp ngồi ở hai bàn khác nhau, đợi bốn người bọn chúng ra trận! Đầu tiên là Đoàn Phong, Đại Quân và Trương Khai một bàn, bọn họ vừa uống bia vừa trò chuyện, giống như ba người bạn cùng đi chơi. Còn Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam thì đóng vai một đôi tình nhân, anh anh em em không coi ai ra gì, nói những lời đường mật đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi vẫn đóng vai ông chủ và bà chủ quán trọ, hai người bận rộn đi qua đi lại, ngẫu nhiên trở thành một đôi vợ chồng phối hợp vô cùng ăn ý, quản lý công việc trong nhà gọn gàng ngăn nắp.

Đương nhiên, vai diễn chính vẫn nằm ở trên bàn Đoàn Phong, bọn họ nói đến chuyện sau khi kết thúc chuyến đi này sẽ về nhà tìm việc...

Đoàn Phong nhấp một ngụm bia, sau đó ủ rũ nói: “Anh nói xem, mười mấy tuổi tôi đã theo chú ra ngoài làm công việc nô mìn, bây giờ làm gần mười năm rồi, đột nhiên phải đổi việc cảm thấy có chút không quen, hơn nữa tôi cũng không biết mình có thể làm được việc gì khác...”

Đại Quân nhét một gấp rau trộn vào miệng, tỏ vẻ khó hiểu: “Ồ kìa, gần đây cậu vẫn nói chỗ đó làm được mà, sao tự dưng lại không làm nữa?”

Đoàn Phong khoát tay: “Thôi đừng nhắc đến nữa, lão chủ mỏ đấy đúng là không phải con người. Năm ngoái chú tôi xảy ra chuyện nên bị hỏng một chân, kết quả bên phía mỏ chỉ bồi thường có mấy chục nghìn tệ, còn nói là do chú ấy làm việc không cẩn thận, công ty chịu bỏ ra mấy chục nghìn đã là nhân đạo rồi.”

Trương Khai ngạc nhiên nói: “Vậy sau đó thì sao? Chú của anh chữa khỏi chân chưa?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Điều trị cái cụt, nỏ nát mất nửa chân rồi đi đâu mà điều trị được? Cho nên tôi cũng chán cái nghề này, cậu nói xem tiền không được bao nhiêu, nguy hiểm lại lớn, tôi còn mong chờ gì nữa? Chi bằng sớm đổi nghề.”

Sau đó ba người bọn họ lần lượt nói ra những chuyện phiền muộn trong lòng, nhưng cuối cùng đều vì một nguyên nhân chính là không có tiền... Những câu này đương nhiên là cố ý để bọn Hồ Đông Thăng nghe, vì muốn chúng đang “cầu người như khát” mời cả đội số 54 đi là vừa đẹp.

Quả nhiên, đám Hồ Đông Thăng lập tức nhìn nhau nhưng không lộ ra biểu cảm gì, ăn cơm xong chúng vội vàng về phòng, có điều dù là như vậy Viên Mục Dã cũng biết đối phương đã để ý rồi.

Sau khi bọn chúng quay về phòng, Lâm Văn Minh hưng phấn nói: “Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, đúng lúc chúng ta đang thiếu người biết về thuốc nổ thì lại gặp ba thằng ngốc kia!”

Trần Huy lại không lạc quan như thế: “Không dễ trùng hợp như thế đâu, bọn chúng ở cùng một nhà trọ với lão Tứ, cái chết của lão Tứ sẽ không liên quan đến ba tên đó chứ?”

Hồ Đông Thăng khoát tay: “Đừng vội, cứ quan sát kỹ đã...”

Không lâu sau, đám Hồ Đông Thăng tìm đến Viên Mục Dã hỏi thăm về thời gian đám người Đoàn Phong vào ở.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Bọn họ đến khá sớm, từ hai ngày trước. Thật ra sau khi xảy ra chuyện chúng tôi cũng muốn để tất cả khách rời đi, dù sao nơi này đã từng xảy ra án mạng... Nhưng ba người này cứ nhất quyết muốn ở lại, cho dù trả lại hết tiền phòng cũng không chịu đi. Không còn cách nào, tôi đành để bọn họ ở lại và đôi tình nhân kia cũng ở lại luôn.”

Lúc này Hồ Đông Thăng đột nhiên kéo Viên Mục Dã sang một bên, sau đó nhét một xấp tiền mặt vào tay cậu và bảo: “Giúp tôi chút chuyện nhỏ, chúng tôi muốn đi xem mấy thi thể kia!”

Viên Mục Dã biến sắc, nói: “Người chết có gì đáng xem chứ? Hơn nữa tôi đã bọc kỹ rồi, chờ cảnh sát đến đưa đi thôi!”

Hồ Đông Thăng lại lấy ra một xấp tiền mặt nữa, kín đáo đưa cho Viên Mục Dã: “Tôi chỉ muốn xem người đàn ông đeo kính trong số đó thôi, người có vẻ ngoài nhã nhặn ấy.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên hỏi: “Anh biết anh ta?”

Hồ Đông Thăng lắc đầu: “Tôi chỉ muốn xác nhận xem hắn có phải là một người bạn mà tôi quen không... Giúp đỡ chút đi, chúng tôi chỉ nhìn một chút thôi.”

Vì hai xấp tiền, Viên Mục Dã đành phải cố ra vẻ dẫn đám Hồ Đông Thăng đến kho lạnh, đồng thời chuẩn xác tìm đến thi thể của lão Tứ, khi cậu bỏ áo mưa phủ lên người hắn ra, sắc mặt đám Hồ Đông Thăng đều vô cùng khó coi...

“Người này khi còn sống đăng ký tên là Tống Văn Giang, có điều sau khi chúng tôi báo cảnh sát đã từng cùng cảnh sát xác minh, chứng minh thư của anh ta là giả, anh xem kỹ xem có phải bạn anh không?” Viên Mục Dã nói.

Hồ Đông Thăng cười gượng: “Là tôi nghĩ nhiều rồi... Anh ta không phải là bạn tôi.”

Viên Mục Dã nghe xong thì vội vàng dùng áo mưa đắp kín lại, cậu nói: “Không phải thì tốt, nhanh đi ra ngoài đi, tôi nói với các anh chứ, tôi sống đến gần này tuổi rồi nhưng chưa bao giờ từng thấy nhiều người chết như vậy! Quá đen đui!”

Sau khi đám Hồ Đông Thăng quay về phòng, chúng tiếp tục bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì. Bây giờ lão Tứ đã chết, bọn chúng muốn được việc thì nhất định phải tìm một kẻ trong nghề hiểu rõ về thuốc nổ mới được.

Ý của Lâm Văn Minh là muốn đi lôi kéo ba người Đoàn Phong nhập bọn, theo hắn thấy, loại người như thế chỉ cần dùng tiền đúng chỗ thì không có gì không được. Nhưng Trần Huy lại cảm giác ba người lạ này không quá đáng tin cậy...

Cuối cùng Hồ Đông Thăng vỗ bàn, nói: “Không sao, chúng ta chỉ cần cái tên to con kia cho nổ tung miệng cống, khi nào xong việc cứ xử lý ba tên đó là được, rừng rậm hoang vu thế này thiếu gì chỗ chôn.”

Cùng lúc này, nhóm Đoàn Phong ở sát vách đã nghe thấy kế hoạch của đối phương. Đám Hồ Đông Thăng đã sẵn sàng, tiếp theo bọn họ sẽ chia ra ba ngả, Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam xuống núi tìm cứu viện, còn Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi thì vẫn giả làm chủ nhà trọ, thực ra là đang lén lút tìm hiểu bí mật của đám người kia...

Chương 642: Vụ cướp vàng thảm khốc

Vì nếu làm vậy, thứ nhất sẽ không khiến đối phương nghi ngờ, thứ hai có thể phối hợp tác chiến với ba người Đoàn Phong vào lúc mấu chốt.

Buổi chiều, ba người Đoàn Phong hút thuốc ở bãi cỏ sân sau. Lâm Văn Minh thừa dịp xán lại gần, chỉ vài ba câu đã moi được chuyện Đoàn Phong đã từng là thợ nổ mìn...

Rồi Lâm Văn Minh nói với ba người bằng vẻ mặt bí ẩn: “Mấy ông anh à, tôi có một công việc kiếm tiền nhanh, không biết các anh có dám làm không?”

Đoàn Phong nói dừng dừng: “Thời nay có gì mà không dám làm? Chỉ cần không phải giết người phóng hỏa thôi.”

Lâm Văn Minh hạ giọng xuống: “Yên tâm đi, chắc chắn không phải giết người phóng hỏa, chỉ cần anh làm lại nghề cũ mà thôi...”

Ai ngờ Đoàn Phong lắc đầu ngay: “Thế thì thôi đi, tôi đã định đổi nghề rồi, không làm việc trong mỏ nữa!”

Lâm Văn Minh vội giải thích: “Không phải mỏ, hơn nữa chỉ làm một vụ thôi... Chỉ cần thành công, nửa đời sau của anh sẽ chẳng phải làm gì nữa, nằm ở nhà đếm tiền thôi là đủ.”

“Trên đời này mà còn chuyện tốt như vậy ư?” Đoàn Phong hỏi nửa tin nửa ngờ.

Lâm Văn Minh nói nhỏ với mấy người bạn họ: “Các anh đã từng nghe nói đến vụ án cướp vàng Đông Lâm thảm khốc mười lăm năm trước chưa?”

Ba người Đoàn Phong đều lắc đầu, Lâm Văn Minh hơi đắc ý nói: “Cũng phải, lúc ấy các anh vẫn còn là lũ nhóc mà, tất nhiên không biết chuyện rung động như vậy...”

Sau đó Lâm Văn Minh kể cho mọi người nghe vụ cướp vàng Đông Lâm thảm khốc xảy ra vào mười lăm năm trước gây chấn động cả nước S! Vào mười lăm năm trước, nước S có một công ty vàng thực lực hùng hậu, đảm nhận khai thác tất cả các mỏ vàng quốc doanh trong cả nước, cũng chính là nạn nhân chính trong vụ án, công ty vàng Đông Lâm.

Chuyện xảy ra khi công ty Đông Lâm đang thực hiện hợp đồng vận chuyển một lô vàng có độ tinh khiết cao đến một công ty sản xuất vật liệu hàng không. Mặc dù lúc đó công ty Đông Lâm đã thuê người áp tải chuyên nghiệp, nhưng trên đường đi vẫn bị cướp.

Khi ấy, bảy người áp tải bao gồm cả nhân viên của công ty Đông Lâm gặp nạn. Tổng giá trị số vàng có độ tinh khiết cao bị mất là trên năm trăm triệu nhân dân tệ, trong lúc nhất thời, nó trở thành vụ cướp vàng gây chấn động cả nước.

Tuy cảnh sát đã dốc hết sức điều tra, cũng đã điều tra ra kẻ gian bên trong công ty Đông Lâm, nhưng khi đuổi bắt thủ phạm chính Diệp Hoài Châu thì lại gặp tai nạn... Chiếc ô tô do Diệp Hoài Châu điều khiển đã va chạm với một chiếc xe bồn chở xăng và phát nổ, sáu tên cướp trong xe chết ngay tại chỗ, từ đó không còn ai biết tung tích của năm trăm triệu vàng ròng kia nữa.

Cũng bởi việc này mà công ty Đông Lâm chịu tổn thất rất lớn, mấy năm sau tuyên bố phá sản. Mà hai năm trước, Hồ Đông Thăng có được một bản chép tay từ chợ đen, nghe nói nội dung của bản ghi chép này là vị trí Diệp Hoài Châu giấu vàng...

Vì thế Hồ Đông Thăng đã dẫn người đi đi lại lại nhiều lần, cuối cùng cũng tìm thấy vị trí đánh dấu trên bản ghi chép, chỉ tiếc miệng cống đó có một cánh cửa bằng gang cực kỳ kiên cố chắn trước mặt chúng, trong tình trạng không biết mật khẩu mà chỉ dựa vào sức người thì cơ bản không thể nào mở nổi.

Mà Diệp Hoài Châu đã chết mười mấy năm, chắc chắn không thể mở cửa bằng mật mã được. Nhất thời Hồ Đông Thăng cảm thấy mình chỉ cách năm trăm triệu vàng ròng mỗi một cánh cửa sắt...

Cuối cùng là Trần Huy đề nghị hay tìm một chuyên gia nổ mìn lại đây, cho nổ tung cửa sắt, như vậy chắc chắn thực tế hơn so với tìm kiếm mật khẩu. Và thế là qua nhiều lần trắc trở, chúng tìm được lão Tứ.

Ai ngờ tên lão Tứ bỏ đi này lại bị kẻ thù chém chết, cho nên chúng mới tạm thời nảy ra suy nghĩ mượn sức nhóm người Đoàn Phong. Lâm Văn Minh còn mê hoặc bọn họ thêm lần nữa: “Các anh nghĩ mà xem, đó là năm trăm triệu vàng ròng đây! Chỉ cần chúng ta chia nhau số vàng đó, chẳng phải nửa đời sau không lo ăn mặc nữa ư? Chuyện thế này là bánh bao từ trên trời rớt xuống. Nếu không phải thợ nổ mìn trước đã chết, sao có thể đến phiên các anh chứ?! Như vậy nói lên điều gì? Nói lên mấy anh em chúng ta có duyên! Hơn nữa việc này là nghề cũ của anh, vốn chỉ là một bữa ăn sáng thôi mà!”

Đoàn Phong nói lại với giọng không tin tưởng cho lắm: “Năm trăm triệu vàng ròng ư? Chỉ mấy người chúng ta? Có muốn xách về cũng không nổi đâu, OK?”

Lâm Văn Minh cười bí ẩn: “Anh không cần nhọc lòng chuyện này, chỉ cần cho nổ cánh cửa giùm chúng tôi, sau đó ngồi chờ chia tiền là được.”

Cuối cùng, sau một hồi được Lâm Văn Minh vẽ cái bánh thật lớn, ba người Đoàn Phong bị thuyết phục, định đi theo đoàn người Hồ Đông Thăng lên núi. Trong lúc đó, cặp tình nhân giả Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam cũng tính tiền và rời đi theo kế hoạch đã bàn bạc trước đó.

Chia quân thành ba hướng, nghĩa là Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam xuống núi xin chi viện; ba người Đoàn Phong, Đại Quân, Trương Khai đi theo đám người Hồ Đông Thăng lên núi; còn Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi bám đuôi ở đằng sau, nhằm phối hợp tác chiến vào thời điểm mấu chốt.

Ai ngờ kế hoạch lại bị một quyết định của Hồ Đông Thăng làm rối, hắn đột nhiên yêu cầu cặp vợ chồng giả Viên Mục Dã mang nồi và bếp theo cùng, nói có thể nấu cơm giúp mọi người.

Thật ra Hồ Đông Thăng làm như vậy cũng không phải muốn bảo hai người đi nấu cơm thật, mà là Trần Huy sợ bọn họ sẽ để lọt tiếng gió, cho nên mới muốn dẫn cả hai vợ chồng này theo.

Có nấu cơm được không cũng kệ, đến khi lợi dụng ba người Đoàn Phong xong thì sẽ diệt khẩu hết bọn họ ở trên núi luôn.

Lúc đầu Viên Mục Dã tỏ vẻ mình không thể đi, bởi vì cảnh sát sắp sửa lên núi xử lý vụ án... Nhưng Lâm Văn Minh đưa ra một điều kiện khá hấp dẫn, chỉ cần bọn họ có thể đi theo nấu cơm là sẽ nhận được một khoản tiền công hậu hĩnh, không cần phải ở lại đây mở nhà trọ gì nữa.

Viên Mục Dã giả vờ bị lung lay, quay ra nói với Tiêu Vũ Vi: “Bà xã, nếu không anh lên núi với mấy ông anh này, em ở trong nhà trọ chờ cảnh sát nhé?”

Ai ngờ Tiêu Vũ Vi lại lắc đầu, nói: “Không... Em sợ lắm, trong kho lạnh còn để sáu cái xác kia. Anh cũng không biết xấu hổ mà bảo em ở lại một mình à? Em muốn đi theo anh...”

Đương nhiên Lâm Văn Minh sẽ không để Tiêu Vũ Vi ở lại một mình, gã vội rên rỉ khi còn nóng: “Đừng nói một người phụ nữ như cô ấy, dù là đàn ông đàn ang như tôi cũng không dám... Anh dẫn cô ấy theo đi, nhiều nhất là ngày mai có thể trở về rồi, hiện giờ hiệu suất làm việc của cảnh sát thấp lắm, không chừng mọi người đã về hết rồi mà bọn họ còn chưa lên ấy chứ?”

Viên Mục Dã nghĩ cũng phải, thế là cậu nói với Tiêu Vũ Vi: “Vậy được thôi, nhanh gói ghém nồi và bếp cắm trại dã ngoại giúp anh, sau đó mang theo tất cả đồ ăn thức uống có thể mang được!”

Sau đó đám người Hồ Đông Thăng đưa Viên Mục Dã và những người khác tới nơi cắm trại trước. Ở đó đều là đám đàn em mà hắn thuê tạm thời, vàng không thể so sánh với những thứ khác, không có sức người thì chắc chắn không chuyển ra được, cho nên vẫn phải tốn tiền.

Lâm Văn Minh giới thiệu mọi người một cách sơ lược rồi dẫn Đoàn Phong đi xem số thuốc nổ bọn họ có, hỏi anh ta có cần vật liệu gì khác không?

Đoàn Phong ngồi xổm xuống mày mò những vật liệu ấy một hồi rồi đứng lên, nói: “Chỉ cần vậy là đủ, thứ này dư cũng không được, thiếu cũng không xong. Tôi phải nhìn thấy tận mắt mới biết rốt cuộc cần sử dụng bao nhiêu thuốc nổ.”

Chương 643: Nộp đầu người nhập đội

Lâm Văn Minh suy nghĩ rồi trả lời: “Được thôi, sau khi trời tối chúng ta sẽ xuất phát. Thực tế thì nó là một cái miệng cống bằng sắt, chắc không cần lượng thuốc nổ quá lớn đâu...”

Sau khi tới khu cắm trại, Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi lập tức dựng bếp bắc nồi, bắt đầu bận bịu nấu cơm tối như thật... So sánh với tay gà mờ Viên Mục Dã, rõ ràng Tiêu Vũ Vi chuyên nghiệp hơn nhiều. Nhờ sự “giúp đỡ” của cô ta, chẳng mấy chốc Viên Mục Dã đã chuẩn bị xong bữa cơm tối cho mười mấy người.

Trong bữa ăn, ba người Hồ Đông Thăng gọi Đoàn Phong sang một bên và nói với anh ta về kế hoạch cho buổi tối, hơn nữa còn ám chỉ rằng nếu thành công, anh ta sẽ cực kỳ giàu sang phú quý... Bởi vậy nếu muốn tham gia vào nhóm của chúng, nhất định phải nộp đầu người nhập đội mới được!

Sắc mặt Đoàn Phong hơi thay đổi: “Nghĩa là sao? Không phải nói là không giết người phóng hỏa ư?”

Lâm Văn Minh cười gian nhìn về phía Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi đang bận rộn: “Tất nhiên càng ít người biết chuyện này càng tốt. Hai vợ chồng này biết chúng ta đã từng lên núi, lại có tính tò mò, cho nên chỉ có giết bọn họ thì bí mật của chúng ta mới không bị tiết lộ ra ngoài.”

Đoàn Phong lập tức kinh hãi, nói: “Anh bảo tôi giết bọn họ ư? Không được đâu, từ nhỏ đến cả con gà tôi cũng chưa từng giết chứ đừng nói gì đến chuyện giết người! Không được, không được!!”

Hồ Đông Thăng hừ lạnh: “Anh cho rằng dễ được chia đều năm trăm triệu vàng ròng như vậy hả? Thấy mười mấy anh em kia không? Họ đều là những người vào sinh ra tử để tìm được vàng, trên tay đứa nào mà không dính vài mạng người? Nếu

anh muốn chia đều của cải với bọn họ thì phải tàn nhẫn độc ác giống như bọn họ mới được... Đừng trách tôi không cảnh cáo anh, nếu anh không muốn giết hai kẻ đó, tất nhiên sẽ có người giết, nhưng đến lúc đó hoàn cảnh của ba người các anh có thể sẽ trở nên đầy nguy hiểm giống như hai vợ chồng kia!”

Đoàn Phong không phải đồ ngốc, anh ta đã hiểu ý tứ trong lời nói của Lâm Văn Minh. Nói thẳng ra là anh ta không giết hai người để nộp đầu lập công thì sẽ không có được niềm tin của những người khác. Đến lúc đó một khi lấy được vàng, rất có thể ba người họ sẽ bị diệt khẩu ngay và luôn.

Đoàn Phong do dự trong chốc lát rồi nói bằng giọng nặng nề: “Tôi thì không thành vấn đề, nhưng không biết hai người bạn của tôi có đồng ý hay không. Tôi muốn bàn bạc với họ một chút...”

Trần Huy vẫn luôn không nói chuyện chột mồm: “Tốt nhất là bọn họ có thể đồng ý, nếu không chẳng qua là đào cái hố chôn người to hơn một chút mà thôi...”

Đoàn Phong căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt: “Yên tâm... Chắc chắn tôi có thể thuyết phục bọn họ.”

Sau đó Đoàn Phong gọi Đại Quân và Trương Khai ra một bên, mấy người bọn họ thăm thì một hồi lâu sau mới cùng gật đầu với sắc mặt nặng trĩu. Cách đó không xa, Viên Mục Dã nhìn thấy cảnh này mà không khỏi thầm cảm thấy buồn cười, xem ra người của số 54 toàn là diễn viên giỏi cả!

Lúc này, Tiêu Vũ Vi bên cạnh đột nhiên nói nhỏ: “Vừa rồi chúng thuyết phục đội trưởng Đoàn nộp đầu hai chúng ta để được nhập đội!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cô đoán đúng đấy, tôi cũng nghĩ như vậy!”

Ài ngờ Tiêu Vũ Vi lại nói rất chắc chắn: “Không phải tôi đoán, tôi có thể thấy bọn họ nói gì...”

Viên Mục Dã hơi kinh ngạc, nghiêng đầu hỏi: “Cô biết đọc ngôn ngữ môi à?”

Khóe miệng Tiêu Vũ Vi hơi cong lên: “Đây là môn bắt buộc của chúng tôi, cô ấy cũng biết... Cho nên tốt nhất đừng tùy tiện nói xấu cô ấy, không chừng sẽ bị nhìn ra đấy.”

Đương nhiên Viên Mục Dĩ biết cô ấy mà Tiêu Vũ Vi nói là ai, vì thế cậu vội vàng nhớ lại một cách cẩn thận xem trước đây mình có từng nói xấu Tăng Nam Nam không...

Lúc này nhóm Đoàn Phong đã trở lại chỗ Hồ Đông Thăng. Tiêu Vũ Vi liếc nhìn từ xa: “Anh ấy đang hỏi đối phương bao giờ ra tay... Lâm Văn Minh nói sau khi trời tối bọn chúng sẽ xuất phát, đến lúc đó sẽ giết luôn hai chúng ta.”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Đúng là nóng vội, thật ra bọn chúng có thể để chúng ta nấu thêm vài bữa cơm cho chúng mà.”

Tiêu Vũ Vi cúi đầu suy nghĩ rồi nói: “Xem ra chỗ giấu vàng không xa nơi đây, cho nên chúng vốn không cần chúng ta nấu cơm cho chúng nữa!”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Có lý...”

“Mấy đồng đội của anh sẽ không thấy tiền sáng mắt chứ?”

Tiêu Vũ Vi đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Viên Mục Dĩ thở dài: “Nếu cô muốn quên quá khứ, tìm được cuộc sống mới thì đầu tiên phải học cách tin tưởng người đáng tin đi... Nam Nam có thể trở thành đồng đội của chúng tôi là bởi cô ấy làm được điều này.”

Tiêu Vũ Vi cười lạnh lùng: “Nói dễ lắm, đó là do anh chưa bị người đáng tin phản bội thôi...”

“Tôi chưa bị, nhưng chắc là Nam Nam từng bị rồi chứ? Chẳng phải giờ cô ấy vẫn trở thành đồng đội mà chúng tôi tin tưởng nhất đấy sao? Đáng lẽ cô phải rõ ràng điều này nhất chứ?”

Viên Mục Dĩ nói dừng dừng.

Hơn chín giờ tối, Viên Mục Dĩ và Tiêu Vũ Vi đang dựng lều. Thấy thế, ba người Đoàn Phong chủ động đến giúp, trong lúc làm anh ta nói khẽ với Viên Mục Dĩ: “Bọn chúng bảo ba chúng tôi nộp đầu người nhập đội...”

Viên Mục Dĩ cười hỏi: “Tôi biết, vậy anh định nộp thế nào?”

Đoàn Phong nở nụ cười xấu xa: “Còn có thể nộp thế nào? Đương nhiên là nộp các cậu rồi! Lát nữa phối hợp một chút nhé!”

Sau khi nói xong, Đoàn Phong đột nhiên thay đổi sắc mặt, bịt kín miệng Viên Mục Dĩ, sau đó đâm mấy nhát vào bụng dưới

của cậu!! Viên Mục Dĩ nhìn Đoàn Phong với vẻ mặt khó tin... Tiêu Vũ Vi ở cạnh thấy thế lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng vừa quay qua đã đâm vào người Đại Quân.

Không bao lâu sau, cả ba người chui ra khỏi lều của Viên Mục Dĩ và Tiêu Vũ Vi với vẻ mặt u ám. Đoàn Phong vừa đi vừa lau máu trên tay bằng khăn giấy, đáng vẻ làm người ta cực kỳ sợ hãi...

Đám Hồ Đông Thăng vẫn đang âm thầm quan sát bước lên đón, Lâm Văn Minh còn vỗ vai Đoàn Phong và bảo: “Đúng là tuổi trẻ tài cao!”

Đoàn Phong nói bằng sắc mặt cực kỳ khó coi: “Cứ ném xác trong lều trước đi, dù sao lúc này cũng không có khách du lịch lên núi, chờ đến khi chúng ta lấy được vàng về rồi hẵng xử lý...”

Hồ Đông Thăng gật đầu: “Được, về sau chúng ta là anh em. Bảo tất cả anh em chuẩn bị xuất phát!”

Ai ngờ lúc này Trần Huy lại đột nhiên nói với Lâm Văn Minh: “Mày vào lều xem thử bọn nó đã chết hẳn chưa? Bọn Tiểu Đoàn lần đầu giết người nên ra tay không chính xác, chưa chắc đã tắt thở thật đâu.”

Lòng của ba người Đoàn Phong lập tức chùng cả xuống, nhưng bề ngoài vẫn cố giả vờ bình tĩnh. Đại Quân hừ lạnh, nói: “Xem thường người khác quá đấy! Đi, tôi đưa anh Lâm quay lại xem thử!”

Nào ngờ Lâm Văn Minh lại là tên nhát cáy, không muốn đi xem người chết nên do dự bảo: “Thôi không cần đâu... Tôi tin ba người anh Đoàn có thể làm được chuyện này.”

Hồ Đông Thăng lập tức xạm mặt: “Bảo mày đi thì đi đi! Lắm nhảm đâu ra mà nhiều thế?!”

Có vẻ Lâm Văn Minh rất sợ Hồ Đông Thăng, chỉ đành bất đắc dĩ đi về phía cái lều mới dựng, ai ngờ đúng lúc này, một người lại giơ tay ra ngăn cản Lâm Văn Minh: “Thôi để tôi đi xem cho!”

Chương 644: Vàng mềm

Người này chính là Vương Hạo Phong, tay sai đi theo bên cạnh Hồ Đông Thăng lúc vào ở trong nhà nghỉ. Ba người Đoàn Phong có một chút ấn tượng về người này, nhưng lại không sâu, bởi vì trước đó gã hầu như chưa từng nói một câu nào suốt quãng đường đi.

Nếu là Lâm Văn Minh đi còn dễ nói, nhìn là biết tên này nhất cây, có lẽ hắn còn chẳng dám hé mắt chứ đừng nói gì đến kiểm tra. Nhưng Vương Hạo Phong thoát nhìn không phải kẻ dễ qua mặt, chắc chắn là kiểu kẻ ác không thích nói nhiều.

Có một tích tắc, Đoàn Phong đã đặt tay lên con dao ở sau eo, chỉ chờ phía Viên Mục Dã mà lộ tẩy là sẽ lật mặt ngay, ai ngờ Vương Hạo Phong vào chưa bao lâu đã đi ra và nói: “Hai người đều đã tắt thở.”

Lúc này ba người Đoàn Phong mới yên lòng, đồng thời tất cả đều âm thầm nỗ lực phục diễn xuất của Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi quá siêu, cả tay sai của đối phương cũng có thể lừa gạt thành công...

Nếu giờ đã nộp đầu người nhập đội xong, tất nhiên đoàn người Hồ Đông Thăng cũng không tiếp tục ở lại đây nữa. Chúng dẫn ba người Đoàn Phong cùng xuất phát về khe núi phía Bắc. Cùng lúc đó, Viên Mục Dã ở trong lều đột ngột mở bừng mắt!

“Tên Vương Hạo Phong kia làm sao thế nhỉ? Hắn không thể nào không nhận ra chúng ta chết giả được?” Tiêu Vũ Vi khẽ nói.

Viên Mục Dã ngồi dậy, sau đó lắc đầu: “Tên đó cũng làm tôi hồ đồ rồi, tạm thời vẫn chưa nhận ra hắn tính toán cái gì...”

Tiêu Vũ Vi từ từ đứng lên, nhìn ra phía ngoài xuyên qua cửa sổ lều: “Bọn họ đã đi xa, chúng ta nên bám theo sau...”

Nhưng Viên Mục Dã lại ngăn cản cô ta: “Không vội, chờ thêm vài phút đã...”

Thật ra Đoàn Phong cũng đang thầm nghi ngờ tại sao Vương Hạo Phong không phát hiện ra sơ hở của Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi. Nếu không phải diễn xuất của hai người bọn họ vô cùng kỳ diệu... thì chỉ có thể là tay Vương Hạo Phong này có vấn đề.

Vì thế, suốt đường đi Đoàn Phong luôn âm thầm quan sát Vương Hạo Phong, anh ta phát hiện mặc dù bề ngoài hắn chỉ là một tay sai của Hồ Đông Thăng, nhưng qua mỗi chặng đường hắn lại lén để lại một dấu hiệu bí ẩn, xem ra hắn cũng không phải trung thành một lòng với Hồ Đông Thăng.

Đúng như Viên Mục Dã đoán, cánh cửa sắt giấu vàng kia chẳng xa chỗ cắm trại. Trước đây chắc hẳn đó là một hầm trú ẩn bỏ hoang, trên cửa có một ổ khóa mã xoay tròn kiểu cũ, có vẻ đã nhiều năm tuổi, bởi vì cả cánh cửa và ổ khóa xoay đều sắp gỉ sét thành một cục sắt.

Đoàn Phong vỗ lên cánh cửa và nói: “Cái cửa nát này đã gỉ sét thành như vậy, cho dù có mật mã cũng rất khó mở, cứ lấy thuốc nổ cho nổ tung là được rồi!”

Hồ Đông Thăng vỗ vai Đoàn Phong: “Việc kế tiếp giao cho cậu!”

Đoàn Phong gật đầu, sau đó xoay người lấy mấy cây thuốc nổ tự chế giống pháo ra khỏi ba lô, dùng băng keo trong quấn lại với nhau rồi đặt dưới cánh cửa sắt...

Tiếp theo anh ta nói với mọi người: “Đây không phải thuốc tôi chế nên tôi cũng không rõ mức độ của nó. Mọi người nên đi xa một chút cho an toàn!”

Đám Hồ Đông Thăng nghe vậy thì nào còn dám đứng đấy nữa, tất cả đều lùi ra chỗ cách đó mấy chục mét chờ, chỉ còn lại hai người Đại Quân và Trương Khai ở cạnh Đoàn Phong...

“Đội trưởng Đoàn, không ngờ cậu còn biết dùng thuốc nổ cơ đấy?” Đại Quân nói với vẻ nể phục.

Nào biết Đoàn Phong lại lắc đầu: “Tôi có biết đâu!”

Đại Quân suýt nữa là cắn phải lưỡi: “Hả? Vậy mà cậu còn dám nghịch thuốc nổ à?”

“Thế thì làm sao? Không phải thứ này cũng giống như pháo đốt mà chúng ta chơi hồi nhỏ à? Yên tâm, lát nữa hai người chạy trước, chờ hai người chạy ra xa hơn mười mét tôi mới đốt lửa. Tốc độ của tôi nhanh nên chắc chắn có thể đuổi kịp ...” Đoàn Phong nói với vẻ chẳng hề để ý.

Vừa nghe thế, Đại Quân và Trương Khai cùng đồng thanh nói “bảo trọng”, sau đó xoay người chạy luôn. Đoàn Phong thấy hai người họ đã chạy xa được hơn mười mét rồi mới khom lưng ngồi xổm xuống bật lửa đốt ngòi nổ dưới đất...

Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi ở cách đó không xa, bởi vì sợ bị phát hiện cho nên họ cũng không bám sát đuôi bọn Hồ Đông Thăng. Họ chỉ đi theo dấu hiệu Đoàn Phong để lại ven đường để tìm đến đây.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy hơi bất ngờ là, trừ ký hiệu chỉ đường đặc biệt của số 54 ra, cậu còn nhìn thấy có người cũng để lại dấu hiệu ở dọc đường. Theo Viên Mục Dã đoán, người này ắt hẳn là Vương Hạo Phong. Về phần động cơ ấy à, giờ vẫn chưa thể làm rõ.

Ai ngờ ngay lúc đang lần theo ký hiệu, hai người họ đột nhiên nghe thấy một tiếng vang lớn cách đó không xa! Mặt Viên Mục Dã lập tức đổi sắc: “Đã bắt đầu cho nổ cửa rồi!”

Sau đó hai người bọn họ nhanh chóng tìm đến theo âm thanh thì thấy bên dưới vách núi xuất hiện một cửa hang tối om. Viên Mục Dã cẩn thận quan sát hoàn cảnh nơi này và cảm thấy có lẽ trước kia đây là một hầm trú ẩn bỏ hoang, nhưng Viên Mục Dã không biết tại sao ở nơi rừng sâu núi thẳm thế này mà lại có công trình phòng không dân dụng.

Hai người nghe ngóng ngoài cửa hang trong chốc lát, không thấy bên trong có động tĩnh gì, cho nên có thể thấy được không gian của hầm trú ẩn này chắc là không nhỏ, mà năm trăm triệu vàng ròng bọn họ muốn tìm cũng không thể nào được để ở ngay cửa ra vào.

“Cô chờ ở cửa, tôi vào xem thử...” Viên Mục Dã bảo.

Ai ngờ Tiêu Vũ Vi lại không chịu: “Nếu vào thì cùng vào. Tình hình bên trong không rõ ràng, anh cũng không nên xem

thường tôi, nếu thật sự có nguy hiểm gì không chừng tôi còn có thể cứu anh đây!”

Viên Mục Dã cười gượng, làm sao cậu dám xem thường người phụ nữ một hơi chọi năm người đàn ông khỏe mạnh chứ. Cậu đành bất đắc dĩ nói: “Cô cũng nói là tình hình bên trong không rõ ràng, cho nên tôi muốn để cô canh ở cửa chờ chi viện...”

Thật ra trước giờ chúng tôi đều không xem thường Nam Nam, nhưng khi gặp phải hoàn cảnh tương tự thế này, chúng tôi vẫn sẽ để cô ấy nấp ở phía sau, cố hết sức không đối mặt trực tiếp với nguy hiểm. Bởi vì chúng tôi muốn đối xử với cô ấy như một cô em gái bình thường, mặc dù cô ấy chẳng bình thường một chút nào.”

Mặt Tiêu Vũ Vi lộ vẻ hâm mộ, nhưng chút xiu hâm mộ đó đã lập tức biến mất trong tích tắc khi cô ta nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ trong hang truyền ra: “Xem ra tôi không có cái số này rồi!”

Viên Mục Dã cũng bị tiếng kêu thảm thiết đó làm cho hoảng sợ, chẳng lẽ những người này nhìn thấy vàng rồi bắt đầu giết hại lẫn nhau? Nhưng thế cũng nhanh quá đây? Tốt xấu gì thì cũng nên đưa vàng ra ngoài trước hẵng nói chứ. Hay là bản thân vàng đã có ma lực khiến con người ta lạc lối?

Vừa suy nghĩ, Viên Mục Dã vừa bước nhanh vào hầm trú ẩn dưới lòng đất vừa bị nổ tung, kết quả vừa vào đã bị mùi hôi khó ngửi ập vào mặt, nồng đến mức khiến hai người phải bịt chặt mũi...

“Sao ở đây hôi thế?!” Tiêu Vũ Vi nhíu mày nói.

Viên Mục Dã cũng thấy bồn chồn. Theo lý mà nói đây là chỗ giấu vàng, lại bị bịt kín mười mấy năm, nhưng sao lại có mùi phân ở đây? Chẳng lẽ đám Hồ Đông Thăng bị người ta lừa? Ở đây chẳng giấu năm trăm triệu vàng ròng gì cả mà là một đồng “vàng mềm”?

Chương 645: Đám ô hợp

Khi Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi bịt mũi lại và đi vào trong, họ chợt cảm thấy dưới chân giẫm lên một thứ gì đó cứng cứng. Viên Mục Dã vội soi đèn pin xuống xem, kết quả lại thấy trong lối đi u ám này đầy rẫy xương trắng...

“Sao ở đây có xương cốt khắp nơi thế này?” Tiêu Vũ Vi giật mình hỏi.

Viên Mục Dã ngồi xổm xuống liếc sơ và nói: “Không sao... Đây đều là xương thú thôi.”

Tiêu Vũ Vi đi tiếp lên đằng trước, kết quả vô tình đá trúng một thứ. Cô ta nhặt lên xem rồi tiện tay ném cho Viên Mục Dã: “Đây cũng là xương thú à?”

Viên Mục Dã đón lấy món đồ Tiêu Vũ Vi ném qua mà không chút suy nghĩ, tập trung nhìn kỹ mới thấy thứ trong tay là một cái xương sọ người... Cậu lập tức ném nó đi với vẻ ghét bỏ: “Xem ra ở đây có thứ thích ăn thịt người, cô cẩn thận một chút...”

Tiêu Vũ Vi bèn lấy con dao găm luôn mang theo người ra nắm trong tay, lạnh giọng nói: “Cho dù thật sự có thứ gì ăn thịt người cũng có đám người phía trước chặn rồi, anh sợ cái gì?”

Viên Mục Dã bị chặn hòng đến mức tắt đài, đành phải kiềm chế sự kích động lại: “Thực ra, đối với sự quan tâm của người khác, cho dù không muốn nói cảm ơn thì cô cũng không cần nói năng chặn hòng người ta như vậy đâu, nếu không cô sẽ không có bạn bè.”

Tiêu Vũ Vi vừa định nói gì đó, kết quả lại nghe thấy sâu trong lối đi truyền ra tiếng kêu thảm thiết đáng sợ hơn cả khi nãy, làm hai người Viên Mục Dã không kìm được nổi da gà... Kéo theo đó là vài tiếng súng, tiếp theo mọi thứ chìm vào yên tĩnh.

“Bản lĩnh ba người đồng đội kia của anh thế nào? Sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?” Tiêu Vũ Vi hơi lo lắng.

Viên Mục Dã cười đáp: “Cô không phải lo điều này, bọn họ tự bảo vệ mình không thành vấn đề đâu, thật ra quan tâm người khác cũng không phải việc khó gì nhỉ.”

Tiêu Vũ Vi lập tức hơi xấu hổ: “Ai quan tâm bọn họ, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi...”

“Được, cô nói gì thì là cái đó... Đi thôi!” Viên Mục Dã nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Sau đó hai người tiếp tục đi sâu vào bên trong, nhưng chẳng được bao lâu không gian trước mắt đã trở nên rộng rãi và thông thoáng, xem ra năm xưa chắc nơi này là nhà kho gửi vật tư dưới lòng đất thời chiến tranh, tuy nhiên bây giờ chỉ còn lại một ít rương đồ rách nát trống không mà thôi...

Khi Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi đang xem xét khắp nơi, trên đầu đột nhiên vang lên tiếng lách tách, hai người họ ngẩng đầu lên thì thấy hóa ra là đèn điện trên đỉnh đầu đột nhiên bật sáng, dần dần soi sáng toàn bộ không gian dưới lòng đất.

Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu được tại sao ở đây hôi như vậy. Thì ra khu vực trước mặt đầy vật bài tiết và xương cốt không biết của thú hay là người.

“Có phải bọn họ cho nổ WC của người ta không?” Tiêu Vũ Vi không kìm được mở miệng chửi.

Viên Mục Dã không ngờ Tiêu Vũ Vi cũng biết nói đùa, bèn bật cười bảo: “Chúng ta lên đằng trước xem thử là biết...”

Lại nói đầu đằng kia, nhóm Đoàn Phong không nhẹ nhàng như Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi. Bọn họ vừa cho nổ cánh cửa sắt xong, Trần Huy đã bảo ba người bọn họ xung phong đi vào trước. Đương nhiên Đoàn Phong không chịu dễ dàng làm pháo hôi, kết quả lại bị đối phương chĩa thẳng súng vào đầu và ép đi vào.

Lúc mới vào, bọn họ cũng bị mùi hôi xông đến nỗi khó thở, nhưng Đoàn Phong nhận thấy ngay có lẽ ở đây có động vật gì đó ăn thịt người, vì thế anh ta nhắc nhở Đại Quân và Trương Khai nhất định phải cẩn thận... Đoàn người Hồ Đông Thăng ở sau thấy bọn Đoàn Phong đã đi vào nên cũng vội vội vàng vàng đi theo.

Đoàn Phong đi mãi bỗng cảm thấy có gì đó là lạ, giống như có người đang nhìn chằm chằm vào mình trong bóng tối... Bởi vì cảm giác này làm người ta cực kỳ khó chịu, cho nên ba người Đoàn Phong luôn đi sát vào tường, sợ có thứ gì đột nhiên nhảy ra tấn công bọn họ.

Sự thật chứng minh cảm giác của Đoàn Phong không hề sai. Ngay khi bọn họ đi đến một khu vực trống trải, một tên đàn em của Hồ Đông Thăng đột nhiên kêu lên thảm thiết. Mọi người lập tức rọi đèn pin tới, kết quả chỉ thấy dưới đất để lại một vết máu, không biết tung tích người ở đâu.

Một tên có vóc dáng nhỏ con nói với vẻ mặt kinh hoàng: “Ngô Hầu Tử đâu? Vừa rồi nó còn ở đây mà?”

Bọn người kia vốn là một đám ô hợp, mặc dù cầm trong tay trang bị hoàn mỹ, nhưng khi gặp phải nguy hiểm thì vẫn chạy tán loạn như ruồi bọ không đầu. Nhất thời, khung cảnh trở nên rối loạn, cuối cùng nhờ Trần Huy nổ một phát súng chỉ thiên mới khiến mọi người dừng lại.

“Hoảng hốt cái gì?! Cầu phú quý trong nguy hiểm, thiếu Ngô Hầu Tử sẽ ít đi một người chia tiền, có cái gì mà hoảng?!” Hồ Đông Thăng nói với sắc mặt xanh mét.

Thực tế, Đoàn Phong đã nhận ra, đừng thấy Hồ Đông Thăng buông lời hung ác, nhưng chẳng qua gã chỉ tự thêm can đảm cho mình thôi. Người khác không thấy rõ thứ đã cấp Ngô Hầu Tử đi, nhưng Đoàn Phong lại nhìn thấy rõ ràng.

Trông thân hình và kích thước... thế nào cũng giống con người, nhưng hình dáng của tên đó hơi khác thường, đi lại mà tứ chi chạm đất, có lẽ là một quái thú giống loài khỉ mặt chó ở vùng núi này, có điều không biết vì sao lại bị nhốt ở đây.

Nghĩ đến đây, Đoàn Phong bèn lên tiếng xoa dịu mọi người: “Không sao, không sao, mọi người đừng sợ. Vừa rồi tôi nhìn thấy Ngô Hầu Tử tự chạy đi, chắc chắn gã muốn chiếm riêng số vàng. Mọi người nhanh đuổi theo gã đi!”

Mặc dù người sáng suốt nghe là biết Đoàn Phong đang nói những nói cuối, nhưng nó vẫn khiến cho phần lớn người ở đây sinh lòng nghi kỵ. Không chờ bọn Hồ, Trần mở miệng ngăn cản, mọi người đã loạn cả lên lần nữa.

Có lẽ giấc mơ tiền tài mà Hồ Đông Thăng dặt cho nhóm người này quá mức mê hoặc, thế nên những người này đã gần như mất đi lý trí sau khi cửa sắt mở ra, chỉ cần Đoàn Phong tùy tiện nói một câu là có thể khiến bọn chúng trở nên càng điên cuồng hơn...

Những người này nhanh chóng trở nên mất kiểm soát, chúng tìm tòi thẳng lên phía trước, nhìn thấy rương hòm linh tinh là lục tung lên, nhưng từ đầu tới cuối đều không tìm thấy năm trăm triệu vàng ròng mà Hồ Đông Thăng nói.

Sự điên cuồng của mọi người đối với vàng đủ để khiến bọn họ làm lơ rất nhiều thứ, ví dụ như vết máu dưới đất... Mà ba người Đoàn Phong thì lần tìm thật cẩn thận theo vết máu lên phía trước, cuối cùng tìm thấy Ngô Hầu Tử đã tắt thở trong đồng bông gòn vụn.

Ngô Hầu Tử chết cực thảm, như thể bị thứ gì cắn đứt cổ, dù rằng đã chết nhưng mắt lại trợn trừng lên, cứ như đã nhìn thấy chuyện gì khó lường.

Không ngờ vào lúc này, cách đó không xa có mấy tiếng hét vang lên, rõ ràng là có người lại bị thứ gì đó tấn công, sau đó lại có người nổ súng bừa bãi khiến cảnh hỗn loạn càng thêm khó giải quyết.

Vẫn còn may là vào thời khắc mấu chốt, có người tìm được công tắc máy phát điện ở đây, bật công tắc nguồn điện, mấy cái đèn điện trên đầu vang lên tiếng lách tách rồi tiếp đó, toàn bộ không gian dần dần sáng lên...

Đoàn Phong nương theo ánh đèn, thấy một nửa đàn em của Hồ Đông Thăng kẻ chết, kẻ bị thương... Thê thảm nhất là phần lớn trong số chúng bị người một nhà nổ súng lung tung bắn chết.

Chương 646: Đưa bé hoang dã

Những người còn lại nhìn thấy cảnh thê thảm đó đều sợ tới mức nhao nhao muốn rút lui, kết quả lại bị Hồ Đông Thăng lấy súng ép buộc mọi người tiếp tục đi lên phía trước: “Đi lên trước cho ông! Tao coi ai dám lùi lại một bước! Ai tìm thấy vàng trước tao sẽ chia cho nó nhiều hơn một phần!”

Sự việc tới nước này, tất nhiên không ai muốn đi chịu chết công cốc, dầu sao dù có nhiều tiền hơn nữa mà mất mạng thì chẳng phải cũng uổng phí ư? Nhưng dù tức Hồ Đông Thăng, bọn họ cũng không dám nói gì, vì thế tất cả đều nhè nhẹ từng bước, không ai dám bước nhanh xông lên.

Thấy thế, Hồ Đông Thăng vừa định nổi cơn tam bành thì nghe Vương Hạo Phong bên cạnh đột nhiên nói nhỏ: “Đại ca, cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn, nếu những người này đều chết sạch cả, vậy dù chúng ta tìm được vàng cũng không mang ra nổi! Ở đây chắc chắn có thứ ăn thịt người, nếu không rút lui trước để nghĩ cách rồi hẵng tiếp tục, cũng để cho các anh em lấy lại hơi đã!”

Ai ngờ lúc này Trần Huy lại nói: “Không được, sắp sửa tìm được vàng rồi, trước hết chúng ta cần xác định ở đây có vàng hay không hẵng nói!”

Hồ Đông Thăng nghe cũng thấy phải, nếu đã tới rồi, mặc kệ có thể lấy được vàng hay không, nhưng đầu tiên phải xác định thật sự có vàng ở đây mới được. Vì vậy gã sầm mặt xuống nói: “Ba thằng chịu trách nhiệm nổ mìn kia đâu?”

Ba người Đoàn Phong còn đang kiểm tra người bị thương nằm dưới đất, vừa nghe bị điểm danh, anh ta biết chắc chắn không phải chuyện tốt, vì thế vội vàng đứng lên nói: “Ở đây này! Tôi nói này anh Hồ, anh xem hai người anh em này bị thương

nặng lắm, chúng ta có nên đưa xuống núi chữa trị trước không?!”

Hồ Đông Thăng cười thờ ơ và nói với Đoàn Phong: “Cậu không cần phải nhọc lòng việc này. Bây giờ tôi cho các cậu một cơ hội tốt để có nhiều hơn một phần vàng, chỉ cần các cậu có thể tìm thấy vàng đầu tiên, tôi cam đoan sẽ chia thêm một phần cho các cậu, thế nào?”

Đoàn Phong nói với vẻ buồn cười: “Tôi sợ có mạng tìm vàng mà không còn mạng tiêu, cơ hội tốt thế thôi để lại cho mấy anh em khác đi!”

Mắt Hồ Đông Thăng lập tức lóe lên sự giận dữ: “Nhóc con, cậu cho rằng tiền dễ kiếm như vậy hay sao? Tôi khuyên các cậu đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Đoàn Phong liếc hai tên tay sai bị thương dưới đất, anh hỏi: “Thế hai ông anh này làm sao đây? Đầu thế cứ ném ở đây như vậy!”

Hồ Đông Thăng cười lạnh bước đến trước mặt hai người, sau đó giơ tay nã cho mỗi tên một phát súng, hoàn toàn chặt đứt đường sống của hai người bọn họ, tất cả những người còn lại đều hô lên...

Hồ Đông Thăng làm như vậy, thứ nhất là giải quyết hai kẻ vướng víu vô dụng, thứ hai là cảnh cáo người có lòng riêng giống như đám Đoàn Phong. Hồ Đông Thăng cũng không phải là người lương thiện gì cả, không nghe lời thì đừng trách gã tàn nhẫn độc ác.

Tất nhiên nhóm Đoàn Phong sẽ không sợ gã thật, nhưng đã dẫn đến bước này, đương nhiên phải dẫn đến cùng, vì thế bọn họ ra vẻ không tình nguyện đi sâu vào trong hầm trú ẩn.

Ai ngờ lúc này lại nghe thấy Vương Hạo Phong đột nhiên thì thầm vài câu với Hồ Đông Thăng, đối phương do dự một chút, sau đó gật đầu bảo: “Đi đi, cẩn thận một chút.”

Sau đó Vương Hạo Phong nhanh chân đuổi theo nhóm Đoàn Phong rồi nói nhỏ với bọn họ: “Lát nữa ba người các cậu đi theo sau tôi, thứ ở đây đã quen với bóng tối, có lẽ sau khi đèn sáng sẽ không dám dễ dàng ra tấn công chúng ta đâu.”

Ba người không ngờ Vương Hạo Phong lại đuổi theo họ vào thời khắc mấu chốt này, Đại Quân còn tốt bụng nhắc nhở hần: “Anh Hạo Phong, hay là anh quay về đi, có lẽ đằng trước rất nguy hiểm!”

Vương Hạo Phong cười nói: “Người khác biết nguy hiểm cũng không dám đi lên phía trước, nhưng sao tôi thấy các cậu chẳng sợ hãi một chút nào thế?”

Trương Khai đáp với vẻ không sao cả: “Sợ hay không thì đều phải đi về phía trước mà? Nếu không chắc chắn sẽ ăn một viên đạn của vị đại ca kia đấy, chẳng bằng thành thật đi cho rồi... Không chừng có thể tìm được vàng thật cũng không biết chừng!”

Kết quả Vương Hạo Phong lại nhẹ giọng bảo: “Đừng nói tôi không cảnh cáo các cậu. Cho dù các cậu có mạng để tìm được vàng cũng không có mạng lấy. Ngay từ đầu Hồ Đông Thăng đã không định cho mấy người các cậu còn sống đi ra ngoài...”

Đoàn Phong nghi ngờ hỏi: “Tại sao anh lại nói cho chúng tôi biết điều đó? Không phải anh là thuộc hạ của Hồ Đông Thăng ư?”

Vương Hạo Phong im lặng vài giây, sau đó hần nói bằng vẻ mặt bất cần đời: “Không phải là các cậu không nhận thấy hần là thứ gì. Con người của tôi thích kiếm tiền bằng bản lĩnh, nhưng kiên quyết không làm chuyện ỷ mạnh hiếp yếu!”

Đoàn Phong biết Vương Hạo Phong không nói thật, nhưng cũng không chọc thủng mà chỉ cười bảo: “Không ngờ trong đám côn đồ còn có một người tốt như anh!”

Vương Hạo Phong nhún vai: “Tôi không nói mình là người tốt gì cả đâu, chuyện giết người phóng hỏa tôi cũng đã làm nhiều rồi!”

Mấy người vừa nói vừa đi về phía trước, dần dần càng ngày càng cách xa đám Hồ Đông Thăng. Không ngờ đúng lúc này, đột nhiên có một thứ chọt lóe qua trước mặt. Vương Hạo Phong lập tức định nổ súng về phía đối phương.

Đoàn Phong thấy thế vội tóm lấy nòng súng: “Khoan hãy nổ súng!”

Vương Hạo Phong hơi kinh ngạc: “Nhưng thứ kia tấn công chúng ta!”

Đoàn Phong gật đầu: “Tôi biết, có điều thứ này trông hơi khác...”

Vương Hạo Phong khẽ giật mình hỏi: “Cậu có thể thấy rõ đó là thứ gì ư?”

Đoàn Phong cười đắc ý: “Đại loại thế, nếu tôi đoán không nhầm... thứ vẫn luôn xuất quỷ nhập thần này ắt hẳn là con người.”

“Người ư?” Lần này cả Trương Khai và Đại Quân đều cảm thấy kinh ngạc.

Đại Quân nói: “Đội trưởng Đoàn, cậu nhìn đâu mà thấy đối phương giống người hả? Là khi mặt chó còn đáng tin hơn!”

Trương Khai gật đầu: “Em cảm thấy cũng không giống người lắm, nào có ai đi lại bằng bốn chân chồm đất chứ?”

Lần này đến phiên Vương Hạo Phong kinh ngạc: “Động tác của thứ đó rất nhanh, làm sao các cậu nhìn thấy rõ được?!”

Đại Quân cười đáp: “Sức quan sát là phải dựa vào rèn luyện mới có được. Anh trở về luyện tập chăm vào, không chừng cũng có thể có sức quan sát như ba chúng tôi.”

Đoàn Phong không hơi đâu ở đây nghe Đại Quân và Vương Hạo Phong pha trò. Anh ta từ từ bước đến vị trí có bóng người chột nhoáng lên khi nãy, kết quả lại thấy một đứa bé đầu bù tóc rối đang cuộn tròn ở đằng sau một cái rương gỗ, nó cứ lấy tay bịt mắt lại mãi.

Nó cảm nhận được Đoàn Phong tới gần nên miệng phát ra tiếng gầm gừ như thú hoang, như muốn dọa Đoàn Phong! Ba người kia nghe thấy âm thanh nên cũng đi tới và tất cả đều kinh ngạc tự hỏi sao ở đây lại có một đứa trẻ chứ?

Đó là một đứa bé tầm tám chín tuổi, mái tóc dài rũ rượi, khuôn mặt nhỏ cáu bần, cơ bản không nhận ra được là bé trai hay bé gái...

“Đây là con cái xui xẻo của nhà ai? Sao lại biến thành một đứa trẻ hoang dã vậy?” Trương Khai mở miệng nói không suy nghĩ.

Đoàn Phong lừ mắt lườm cậu ta, Trương Khai lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không nhiều lời nữa. Lúc này Đại Quân móc một viên socola từ trong túi ra đưa cho Đoàn Phong, ra hiệu anh ta dụ đứa bé bằng socola.

Chương 647: Nguồn thức ăn

Đoàn Phong nhận socola rồi từ từ ngồi khụy xuống, vừa bóc lớp giấy gói bên ngoài kẹo socola vừa nói: “Thứ này thơm lắm, cháu có muốn ăn không?”

Ai ngờ dường như đứa bé này không nghe hiểu lời Đoàn Phong, nó há mồm cắn vào bàn tay cầm kẹo socola của anh ta, may Đoàn Phong né nhanh, chỉ nghe một tiếng “roạt”... đứa bé đã xé toạc một mảnh vải trên tay áo Đoàn Phong.

“Nhóc này giỏi! Lực cắn mạnh gớm. Quả nhiên là ăn thịt sống mà lớn, thật sự còn ghê gớm hơn cả Kim Bảo nhà Viên đấy!” Đoàn Phong giật mình.

Đại Quân vội vàng nói với Đoàn Phong: “Đừng dứt nữa, nhóc này nóng lạnh gì cũng ăn, so sánh với socola, tôi cảm thấy nó thích ăn thịt trên người của cậu hơn đấy.”

Nhưng Đoàn Phong lại không tin, vì thế anh ta đưa socola vào miệng mình cắn trước một miếng, sau đó còn cố ý chép miệng, ăn rõ là ngon lành... Mùi thơm của socola lan tỏa khiến mũi đứa nhóc khê nhúc nhích, vẻ mặt khát vọng.

Đoàn Phong thấy cơn thèm của đứa nhóc đã bị gọi lên bèn đưa socola đến bên miệng nó lần nữa. Lần này đứa nhóc không từ chối mà thật cẩn thận nếm thử một miếng nhỏ, tiếp đó mặt nó lộ vẻ say mê.

Đại Quân thấy thế thì thở dài: “Trẻ con đúng là trẻ con, một miếng socola là đã bị bắt bài, nhưng ai lại làm ra tội ác như vậy? Sao ném nó ở chỗ như thế này chứ?”

Đoàn Phong tiếp tục trêu đùa đứa bé bằng socola. Anh ta phát hiện mắt đứa bé này có một lớp màng màu trắng, nên anh ta trầm giọng nói: “Chỉ sợ không phải ai đó ném nó vào đây, mà là ai đó đã sinh nó ra ở đây!”

Trương Khai cả kinh không khép được miệng: “Hả? Ở nơi như thế này ư? Sinh con á? Không thể nào?”

Đoàn Phong dứt miếng socola cuối cùng vào miệng đứa nhóc, sau đó nói với giọng nặng nề: “Nếu những gì Hồ Đông Thăng nói đều là sự thật, vậy thì nơi này đã mười mấy năm không được mở ra, cho dù người bên ngoài muốn vớt trẻ con đi thì cũng không vào được! Hơn nữa, đôi mắt của đứa trẻ này có vấn đề, ắt hẳn do sống nhiều năm trong bóng tối khiến nó bị thoái hóa, điều này chứng minh từ khi vừa được sinh ra, nó chưa từng thấy ánh sáng, cho nên mới biến thành đáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ này...”

Trương Khai cũng ngồi xổm xuống xem xét đôi mắt của đứa trẻ, ai ngờ cậu ta mới vừa tới gần, đứa nhóc lập tức gừ gừ một cách căng thẳng, cảnh cáo Trương Khai cách xa nó một chút. Nhớ đến việc Đoàn Phong bị cắn rách tay áo, Trương Khai thức thời kéo dần khoảng cách.

“Hình như nhóc này chỉ thân với anh thôi! Nếu không anh nhận nó làm con nuôi nhé?” Trương Khai nói đùa.

Đại Quân không vui: “Socola là do tôi cho, OK? Có phải tôi cũng là một nửa cha nuôi không?!”

Đoàn Phong tức giận nói: “Cực đi, anh muốn làm cha nuôi cũng được, lát nữa gặp cha mẹ ruột của nó, anh hỏi thử xem bọn họ có đồng ý không?”

“Hả? Cha mẹ của đứa nhóc này còn sống ư?” Đại Quân cảm thấy thật khó tin

Đoàn Phong buồn cười: “Nói nhảm, trẻ con loài người là động vật yếu ớt nhất trên thế giới, nếu không có người chăm sóc, nó không thể nào sống được đến bây giờ! Cho nên tốt nhất là anh cẩn thận một chút, nhớ đâu lát nữa cha mẹ của nó vừa nghe nói anh muốn làm cha nuôi, không chừng sẽ làm thịt anh thành bữa ăn khuya luôn đấy!”

Mấy người đang nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng bước chân không xa phía sau, ắt hẳn là đoàn người Hồ Đông Thăng thấy đầu bên này chậm chạp không có động tĩnh gì nên cho rằng không có nguy hiểm, chúng bèn theo lại đây... Đại Quân thấy thế vội giật mấy cọng tóc của Trương Khai.

Bình thường thằng nhãi này cực kỳ yêu quý mái tóc của mình nên cậu ta lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết như mổ heo.

Cậu ta vừa định chửi thì bị Đại Quân bịt kín miệng, sau đó anh ta nói nhỏ: “Mượn tiếng hét của cậu đe dọa lũ người kia, tạm thời bọn chúng sẽ không dám đến gần!”

Quả nhiên, tiếng hét thê thảm của Trương Khai vừa dứt, tiếng bước chân vừa rồi còn quanh quẩn gần đây càng lúc càng xa. Sau khi gỡ bỏ mối nguy trước mắt, Đại Quân mới buông lỏng miệng Trương Khai ra.

Trương Khai nhìn mấy cọng tóc của mình bằng vẻ mặt đau lòng, tức muốn học máu nói với Đại Quân: “Không phải chỉ hét lên thảm thiết thôi sao, anh nói thẳng ra thì em sẽ hét còn thảm hơn!”

Kết quả Đại Quân lại cười đều, nói: “Đây là diễn xuất, không có cảm giác chân thật...”

Trương Khai trừng anh ta: “Phản!”

Lúc này Vương Hạo Phong liếc nhìn đứa bé trốn sau cái rương gỗ và bảo: “Không thể để đám Hồ Đông Thăng nhìn thấy đứa trẻ, nếu không chắc chắn gã sẽ giết nó.”

Đại Quân khó xử: “Thế phải làm sao? Chúng ta cũng không đưa đứa trẻ này đi cùng được!”

Ai ngờ anh ta vừa dứt câu đã thấy Đoàn Phong sờ đầu đứa nhóc: “Đi theo chú nhé.”

Đứa trẻ nghe thấy giọng của Đoàn Phong nên không bài xích, đáng tiếc nó lại nghiêng đầu giống như nghe mà chẳng hiểu gì cả, không biết Đoàn Phong nói cái gì. Cuối cùng Đoàn Phong đành nhặt tờ giấy gói socola dưới đất lên quơ quơ trước mặt đứa nhóc. Nó nhanh chóng theo mùi socola còn lưu trên giấy gói mà đi lên đằng trước.

Cứ như vậy, bốn người bọn họ dắt đứa bé cúi bần đó tới một chỗ có ánh đèn tối hơn, sau đó lại nhờ Đại Quân cho thêm một viên socola, tạm thời sắp xếp cho đứa trẻ trốn trong một cái rương gỗ.

Dàn xếp cho đứa trẻ dơ bẩn ấy xong, mọi người tiếp tục đi lên phía trước. Đại Quân vừa đi vừa quay đầu lại nhìn: “Nó ăn hết rồi sẽ không tự chui ra chứ?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Nó rất kỳ người xa lạ, chắc sẽ không dễ chui ra đâu. Chỉ cần nó không ra, đám Hồ Đông Thăng sẽ không thể phát hiện sự tồn tại của nó.”

Lúc này Trương Khai nghĩ tới cha mẹ đứa trẻ nên tò mò hỏi: “Vừa rồi có phải cha mẹ đứa bé bản bản ấy tấn công mọi người không? Không phải họ bỏ lại con mình để bỏ chạy đây chứ?”

Đoàn Phong thở dài đáp: “Chắc chắn là bọn họ, mặc dù hiện giờ tôi cũng không biết tại sao bọn họ biến thành bộ dạng như quỷ kia, nhưng trong hoàn cảnh khốc liệt này, cậu còn muốn bọn họ sống như con người được sao? Bọn họ chạy trốn có thể là do ánh sáng, cho nên mới tạm thời nấp đi.”

Cả nhóm người vừa đi vừa quan sát khắp nơi, kết quả lại thấy cách đó không xa có một tia sáng không giống bình thường, tia sáng này khác với ánh đèn ở đây, thoát nhìn giống như ánh nắng bên ngoài hơn...

Khi bọn họ muốn qua xem cho rõ ràng, đột nhiên có một thứ rơi từ trên ánh sáng xuống. Mọi người chạy đến gần thì thấy là một con hoẵng nhỏ.

Lúc này họ mới phát hiện ra có một cái cửa hang lộ thiên bên trên. Chắc hẳn con hoẵng này trượt chân rơi từ trên xuống...

Chiều cao từ cửa hang đến mặt đất khoảng hai ba mươi mét, con hoẵng rơi xuống chết ngay, có lẽ đây là nguồn thức ăn cho cả nhà của đứa bé cáu bản kia! Có điều tại sao bọn họ lại bị nhốt ở nơi này chứ? Chẳng lẽ có liên quan đến năm trăm triệu vàng ròng kia ư?

Chương 648: Nô lệ canh vàng

Mọi người đang ngơ ngác nhìn con hoẵng đã chết dưới đất thì chợt nghe tiếng gừ gừ phát ra từ trong bóng tối cách đó không xa, ai không biết chắc chắn sẽ tưởng là thú dữ đáng sợ trong núi.

Kết quả khi thấy rõ thứ trốn trong bóng tối, họ cũng không khỏi sửng sốt, hóa ra đó là một người phụ nữ cả người bần thiêu...

Mọi người choáng váng mặt mày, nhất là Trương Khai, cậu ta sợ tới mức nói lắp ba lắp bắp: “Đấy... đấy... đấy có phải phụ nữ không?”

Đại Quân tức giận nói: “Xem cái vẻ chẳng ra thể thống gì của cậu kia. Đặc điểm nữ tính riêng biệt như vậy mà cậu không nhận ra ư? Trừ khi mắt cậu bị mù!”

Trương Khai đỏ mặt: “Ai mù đâu? Chẳng qua em... không ngờ ở đây có thể nhìn thấy một... một...”

“Nhìn thấy một người phụ nữ không mặc quần áo nên ngượng hả? Tiểu Khai, không ngờ cậu còn non và xanh thế đấy?!” Cả Đoàn Phong cũng không kìm được phải mở miệng trêu cậu ta.

Lúc này Vương Hạo Phong lại không có lòng dạ nào mà bình tĩnh như ba người họ, bởi vì hắn cảm nhận được rõ ràng người phụ nữ này nhằm vào con hoẵng đã chết dưới đất, vì thế hắn giả vờ đi qua lấy con hoẵng, kết quả tiếng gào rống của người phụ nữ kia đột nhiên vút lên cao, rõ ràng là đang cảnh cáo Vương Hạo Phong đừng chạm vào con hoẵng chết dưới đất.

Đoàn Phong thấy thế thì trầm giọng nói: “Chắc là cô ta sợ ánh sáng, cho nên tạm thời sẽ không ra, tuy nhiên cũng chỉ là tạm thời thôi, chờ khi mắt cô ta quen sáng rồi sẽ không trốn mãi trong bóng tối nữa.”

Nói xong, Đoàn Phong xách con hoẵng đã chết lên ném cho người phụ nữ, đối phương lập tức cắn lấy con hoẵng chết như thú hoang, miệng liên tục phát ra tiếng gặm gù như khi động vật bảo vệ thức ăn mới có... Có lẽ là thấy nhóm Đoàn Phong không cướp đồ ăn với mình nên lúc này người phụ nữ mới cắn con hoẵng đã chết quay người bỏ đi.

Đại Quân nhìn bóng dáng người phụ nữ bỏ đi, anh ta nói: “Liệu người phụ nữ này có phải mẹ của đứa bé bản bản ban này không?”

Đoàn Phong gật đầu: “Có lẽ vậy... Có điều đã có mẹ thì chắc chắn có cha, chỉ mong nam chủ nhân của nơi này cũng dễ tống cổ đi như vậy.”

Trương Khai liếc nhìn cửa hang lộ thiên trên đỉnh đầu, cậu ta hỏi: “Các anh nói xem có khi nào là bọn họ rơi từ phía trên xuống không?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Bên trên ít nhất cũng cách hai ba mươi mét, bên cạnh lại không có gì đỡ, trừ khi là Spider Man, nếu không người bình thường rơi xuống sẽ tàn phế chắc...”

Vương Hạo Phong trầm ngâm nói: “Cho nên, bọn họ chỉ có thể vào từ cánh cửa sắt.”

Đại Quân giật mình: “Bị nhốt ở đây mười mấy năm cơ à?! Cuộc sống đó thật sự không phải dành cho người... Nhưng rốt cuộc là ai đã nhốt họ ở đây?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi đáp: “Nếu chỗ này thật sự có liên quan đến vụ án cướp vàng thảm khốc năm xưa, những người này không phải bị diệt khẩu thì là bị nhốt ở đây trông coi vàng.”

Vương Hạo Phong gật gù: “Cá nhân tôi cảm thấy khả năng của vế sau cao hơn, bởi vì tên thủ phạm năm xưa chết đột ngột, sau đó không có ai biết sự tồn tại của nơi này, cho nên tất nhiên cũng không có ai tới cứu bọn họ ra...”

Đoàn Phong cười lạnh: “Chẳng qua là mấy kẻ canh núi vàng đáng thương thôi... Trong hoàn cảnh như thế này, so sánh với đồ ăn, quả thật vàng không đáng một đồng.”

Vương Hạo Phong cũng thở dài: “Đáng tiếc là không phải ai cũng hiểu đạo lý này. Thông thường chờ đến khi bọn họ hiểu

ra thì đã không còn cơ hội lựa chọn nữa.”

Đại Quân lập tức cười gượng: “Chính thế, giống như ba chúng tôi đây, không phải bây giờ cũng không có cơ hội lựa chọn, chỉ có thể làm pháo hôi cho đại ca của anh à?”

Kết quả Đại Quân vừa dứt lời, một viên đạn đã bắn trúng nền đất dưới chân bọn họ, bụi tung lên. Mọi người quay đầu lại thì thấy hóa ra là đám Hồ Đông Thăng đã đuổi đến, gã đang chĩa súng lục vào ba người Đoàn Phong: “Đừng đứng đực ra đó, tiếp tục đi lên phía trước đi!”

Hết cách, bọn họ đành phải tiếp tục đi lên trước tìm kiếm. Tuy nhiên khu vực này nhiều bóng đèn bị hỏng, có rất nhiều chỗ đều ở trong bóng tối. Nói cách khác, những thứ đã tấn công mọi người trước đây rất có thể đang trốn trong tối... Nhất thời, hoàn cảnh của bọn họ đúng là trước mặt có sói, sau lưng có hổ, đi không được, lùi cũng không xong.

Lúc này chợt nghe Đoàn Phong nhắc nhở ba người họ: “Cảnh giác một chút, tuyệt đối đừng để bị những thứ kia cắn vào trong chỗ tối nhé!”

Đại Quân và Trương Khai nắm chặt con dao quân dụng trong tay, đi theo sau Đoàn Phong với vẻ mặt cảnh giác. Mọi người tiếp tục tiến về phía trước tìm kiếm trong hầm trú ẩn ngầm lúc sáng lúc tối. Tuy nhiên, điều khiến bọn họ cảm thấy hơi bất ngờ là, dù biết rõ có thứ trốn trong bóng tối, nhưng mãi mà nó vẫn không tấn công bọn họ.

Cứ như vậy, bốn người họ nhanh chóng bỏ rơi đoàn người Hồ Đông Thăng, đi tới cuối hầm trú ẩn ngầm, nơi đó có một đồng được phủ vải bạt. Trương Khai tiến tới xóc vải bạt lên thì thấy bên dưới là một loạt rương nhỏ bằng sắt, trên mỗi cái rương còn viết chữ “Cổ phần Đông Lâm”.

Đoàn Phong đi lên nhắc thử một cái rương lên, sau đó giật mình nói: “Ái chà chà, nặng gớm đây!”

Ba người còn lại thấy thế bèn xúm vào mở một cái rương nhỏ trong đó, phát hiện bên trong quả nhiên là từng thỏi vàng sáng loáng!! Đại Quân cầm một thỏi vàng ước lượng rồi nói: “Một thỏi này kiểu gì cũng phải 500 gram!”

Trương Khai nghe thế cũng cầm lấy một thỏi: “Ừ, cỡ đó... Loại vàng ròng có tỉ lệ này được giá cao nhất ở chợ đen đây, lần này phát tài rồi!”

Cùng lúc đó, Đoàn Phong vẫn quan sát vẻ mặt của Vương Hạo Phong, phát hiện hắn cũng không mừng rỡ như điên vì tìm được vàng, xem ra mục đích tên này tới đây cũng không đơn giản...

Có lẽ là ngửi thấy mùi vàng nên đoàn người Hồ Đông Thăng phía sau nhanh chóng xuất hiện. Khi chúng nhìn thấy từng rương từng rương vàng ròng, tất cả đều lập tức gào rú với vẻ mặt hào hứng. Lâm Văn Minh còn nhào lên ôm hôn rương sắt đựng đầy vàng.

Hồ Đông Thăng cười đều cáng và nói với ba người nhóm Đoàn Phong: “Không ngờ vận may của lũ nhãi các cậu cũng khá lắm, có điều đây cũng không phải việc khó nhỉ, dầu sao vàng vẫn nằm ở đây, chỉ cần không mù thì chắc chắn có thể tìm thấy.”

Trương Khai không phục lắm: “Nếu dễ tìm vậy thì tại sao vừa rồi các người không tự đi trước đi? Anh Hồ, bây giờ chúng tôi cũng tìm thấy vàng rồi, anh nên thực hiện lời hứa hẹn khi trước đi chứ?”

Sắc mặt Hồ Đông Thăng sầm xuống, nhưng gã vừa định nói cái gì đó thì lại bị Trần Huy ngắt lời: “Đương nhiên sẽ thực hiện, có điều có phải giờ chúng ta nên đồng sức đồng lòng chuyển vàng ra ngoài rồi hẵng nói không? Dù sao số vàng ròng này cũng đâu có nhẹ!”

Hồ Đông Thăng lập tức hiểu ý Trần Huy, vì thế gã nhanh chóng thay đổi sắc mặt: “Yên tâm đi, Hồ Đông Thăng tôi đây luôn luôn giữ lời. Các anh em, bây giờ chúng ta dọn chỗ vàng ròng này đi!”

Chương 649: Hải Quỳ

Những người khác thấy Hồ Đông Thăng đã lên tiếng nên cũng không hề khách sáo, hết tên này tới tên khác lên khiêng rương... Còn ba người Đoàn Phong và Vương Hạo Phong lại lạnh lùng nhìn những kẻ tham lam đó từ đầu đến cuối, không một ai lên trước giúp.

Không ngờ vào lúc này, mấy bóng đèn vốn không nhiều lắm trên đỉnh đầu đột nhiên bị thứ gì đó bắn vỡ, ngay sau đó mấy bóng đen nhảy ra từ trong bóng tối, xông thẳng đến những người dọn vàng.

Trong lúc nhất thời tiếng người xung quanh kêu la thảm thiết không dứt bên tai, Hồ Đông Thăng hét to trong bóng tối: “Mẹ bà nó, dám cướp vàng với ông à, hôm nay ông không giết chết chúng mày thì không xong!” Gã vừa dứt lời đã vang lên tiếng súng, hiện trường lập tức hỗn loạn...

Có lẽ là do trong tay không có vàng nên nhóm Đoàn Phong cũng không bị tấn công, nhưng để Hồ Đông Thăng tiếp tục làm loạn như vậy cũng không hay, vì thế Đoàn Phong nhanh chóng đi đến cạnh Hồ Đông Thăng, kiềm chế cổ tay của đối phương, sau đó đá một cú vào cẳng chân gã, gạt gã ngã ra đất.

Cùng lúc đó, Đại Quân, Trương Khai và Vương Hạo Phong cũng nhanh chóng khống chế những kẻ định nổ súng lung tung trong bóng đêm, trong đó có cả Lâm Văn Minh và Trần Huy... Mà Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi vẫn đi theo sau đoàn người Hồ Đông Thăng, nghe thấy tiếng súng cũng đuổi tới.

Sự xuất hiện của hai người Viên Mục Dã mang lại cho khung cảnh vừa tối tăm vừa hỗn loạn một tia ánh sáng, những thứ tấn công mọi người trong bóng đêm bị đèn pin rọi vào chột nháy nhót khắp nơi, tránh né những nguồn sáng quá mức chói mắt đối với chúng.

Thấy mấy người Đoàn Phong không sao, lúc này Viên Mục Dã yên lòng. Vì thế cậu nhanh chóng chạy đến trước mặt Đoàn

Phong, hỏi: “Không sao chứ?”

Đoàn Phong cười đáp: “Trường hợp nhỏ nhất thế này liệu có chuyện gì được chứ?”

Viên Mục Dã rọi đèn pin xem xét mọi nơi, phát hiện có mấy tên thoi thóp nằm dưới đất. Có rất nhiều người trong số chúng bị cắn đứt cổ họng, có kẻ lại bị súng bắn chết, tình trạng tử vong giống y đúc mấy người phía trước...

Mà mấy tên chủ mưu bị đội Đoàn Phong khống chế lại không bị gì. Lúc này Hồ Đông Thăng bị Đoàn Phong đạp dưới đất, khàn giọng quát: “Mày là ai, mau buông ông ra. Phong, mau giết chết thằng này cho tao!”

Tiêu Vũ Vi ở cạnh cầm dao đi qua, muốn chém hết mấy tên đã hại chết La Đông Lai... Còn may Viên Mục Dã kịp thời cản cô ta lại: “Chắc chắn chúng sẽ phải chịu sự trừng phạt nên chịu, cô không cần phải chặt đứt đường lui của mình hoàn toàn.”

Tiêu Vũ Vi cười lạnh lẽo: “Đường lui ư? Sao tôi không thấy đâu!?”

Viên Mục Dã lắc đầu, nói: “Không phải cô không nhìn thấy, mà là cô không muốn thấy... Cô vẫn có cơ hội bắt đầu lại một lần nữa, không đáng để phí hoài cả cuộc đời vì chúng! Hơn nữa, La Đông Lai cũng không không muốn nhìn thấy tất cả những chuyện này, tôi cảm thấy chắc chắn anh ấy hy vọng cô có thể sống thật tốt.”

Nghe Viên Mục Dã nhắc tới La Đông Lai, bàn tay nắm chặt chuôi dao của Tiêu Vũ Vi cuối cùng cũng dần dần buông lỏng ra. Đây là một chút ám áp còn sót lại trong lòng cô ta, có lẽ cô ta có thể đi hết đoạn đường đời còn lại dựa vào chút ám áp đó thì sao?

Mà lúc này Vương Hạo Phong vốn nên bảo vệ Hồ Đông Thăng lại vờ như không thấy đại ca của mình kêu cứu. Đầu tiên hắn kiểm tra vết thương của những người dưới đất, phát hiện không có nhiều hy vọng được cứu sống, lúc này hắn mới đứng lên thở dài, nói: “Vì mấy thứ sống không mang đến, chết không mang đi được mà mất đi tính mạng có đáng không?”

Cùng lúc đó, Lâm Văn Minh bị khống chế thấy Vương Hạo Phong không định cứu chúng nên cất cao giọng: “Vương Hạo

Phong, mày là đồ vong ân bội nghĩa. Lúc trước là ai kéo mày ra tù? Không có đại ca thì có mày ngày hôm nay không? Có phải mày thông đồng một phe với bọn nó muốn chiếm riêng vàng ở đây không?!”

Ai ngờ Vương Hạo Phong vốn chẳng dao động vì lời nói của Lâm Văn Minh, thậm chí chẳng thèm liếc nhìn gã một cái, hắn lần theo vết máu dưới đất và tìm thấy một quái nhân bị trúng đạn... Vương Hạo Phong thấy thế lập tức cởi áo khoác bịt chặt miệng vết thương lại.

Quái nhân này gần như có tạo hình không khác gì đứa bé và người phụ nữ Đoàn Phong gặp được, người mặc cực ít quần áo, đầu tóc lộn xộn và đầy người cáu bẩn, giống như tượng đất chui từ dưới đất lên.

Bụng quái nhân trúng một viên đạn, tuy không trí mạng, nhưng nếu không đưa đến bệnh viện cấp cứu kịp thời, chắc chắn sẽ không sống nổi trong hoàn cảnh này. Vì thế Vương Hạo Phong lấy ra một chiếc bộ đàm ngay trước mắt bao người.

Vương Hạo Phong bật nguồn bộ đàm rồi trầm giọng nói: “Hải Quỳnh gọi Cá Kiếm, Hải Quỳnh gọi Cá Kiếm! Chỗ tôi có người bị thương, xin chi viện khẩn cấp...”

Khi đám Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ còn đang chưa hiểu ra sao, trong bộ đàm lại truyền ra giọng một người khác: “Cá Kiếm nhận tin, Cá Kiếm nhận tin. Nhờ Hải Quỳnh cấp cứu khẩn cấp cho người bị thương trước, nhân viên cứu hộ đã vào hầm trú ẩn dưới lòng đất theo đánh dấu. Hãy kiên nhẫn chờ, hãy kiên nhẫn chờ.”

Viên Mục Dĩ nhìn về phía Vương Hạo Phong: “Hóa ra những đánh dấu đó do anh để lại, anh không phải là...”

Vương Hạo Phong khẽ lắc đầu với Viên Mục Dĩ. Viên Mục Dĩ hiểu ý hắn ngay, vì thế cậu nuốt lại nửa câu sau. Đúng lúc này, có tiếng bước chân vang lên từ hướng lối vào, mọi người quay đầu nhìn lại, hóa ra là Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam dẫn theo một đám cảnh sát chạy vào.

Đám Hồ Đông Thăng nằm dưới đất thấy cảnh sát tới là lập tức tắt đài, không còn khí thế kiêu ngạo như lúc trước, cả đám bị cảnh sát áp giải ra ngoài như xách gà con.

Mà lúc này một cảnh sát đứng đầu bước đến trước mặt Vương Hạo Phong với vẻ nghiêm túc, người này nói: “Chúng ta lại gặp mặt, Hải Quỳ.”

Vương Hạo Phong cười đáp: “Đúng vậy, chúng ta lại gặp mặt, Cá Kiếm.”

Đến giờ phút này, những người ở đây đã hiểu ra thân phận thật sự của Vương Hạo Phong, thật ra anh ta là cảnh sát nằm vùng được xếp vào băng tội phạm của Hồ Đông Thăng, mục đích là điều tra số vàng ròng bị cướp trong vụ án vàng Đông Lâm thảm khốc năm xưa. Hiện giờ số vàng ròng ấy đã tìm lại được, vụ án cướp vàng chấn động một thời cuối cùng đã chính thức hạ màn.

Đại Quân cười đi qua vỗ mạnh vào vai Vương Hạo Phong: “Nhóc con nhà cậu được lắm! Giấu kỹ thật...”

Vương Hạo Phong cười nói: “Lần này có thể thuận lợi tìm thấy vàng còn phải cảm ơn sự giúp đỡ của các anh...”

Đại Quân vừa định giả vờ khách sáo thêm vài câu, kết quả lại bị Đoàn Phong ôm lấy: “Không cần khách sáo, đây là nghĩa vụ mà người dân chúng tôi nên làm...”

Tuy rằng giờ đã tìm được vàng, nhưng vẫn còn một vấn đề khó giải quyết bày ra trước mắt cảnh sát, đó là những kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ bị nhốt ở đây, còn cả đứa trẻ chưa bao giờ được thấy ánh mặt trời từ khi sinh ra kia nữa... Những người này nên làm thế nào bây giờ?

Chương 650: Bước ra ánh mặt trời

Mặc dù hầm trú ẩn ngầm chỉ có một lối đi chính, nhưng trên thực tế lại có rất nhiều không gian nhỏ để những người này ẩn náu. Hơn nữa những người kia hiện giờ cực kỳ hung hãn, cho nên không dễ dàng đưa bọn họ ra ngoài được...

Về nguồn gốc của những quái nhân này, thật ra cảnh sát cũng đã điều tra rõ ràng toàn bộ rồi. Bọn họ đều là sư đệ đồng môn của thủ phạm chính Diệp Hoài Châu trong vụ án cướp vàng trước kia... Bởi vì không tin được ai khác, cho nên sau khi giấu vàng ở đây, Diệp Hoài Châu đã để mấy sư đệ đồng môn ở lại trông coi.

Nhưng thật ra Diệp Hoài Châu cũng không tin tưởng đồng môn của mình trăm phần trăm, cho nên hắn mới tạm thời nhốt bọn họ trong hầm trú ẩn dưới lòng đất khi đi ra ngoài liên hệ người mua.

Nào ngờ, Diệp Hoài Châu và mấy tên đồng lõa bị cảnh sát vây bắt và gặp tai nạn xe chết hết, bởi vậy tất nhiên cũng không có ai biết thật ra năm người này vẫn bị nhốt trong hầm trú ẩn ngầm trên núi.

Mà trên thực tế, hầm trú ẩn ngầm này là một kho vật tư được chuẩn bị cho chiến tranh vào mấy chục năm trước, sau này đến thời bình thì dần dần mất đi giá trị sử dụng, hơn nữa lại ở trong núi sâu, cho nên cuối cùng bị mọi người dần quên lãng.

Diệp Hoài Châu biết chỗ này hoàn toàn là nhờ sư phụ của hắn, Hoàng Đan Sanh... Hoàng Đan Sanh đã từng là người dân ở thôn gần đây vào thời đó, thời trẻ chơi bời lêu lổng, chuyên thích làm mấy chuyện trộm cắp.

Sau này bị người trong giới trộm cắp ung mắt nên nhận làm đệ tử, học thành nghề rồi chuyên trộm đồ cổ và tranh chữ, bảo vật

quý báu. Mà kho vật tư ngầm bỏ đi này đã bị Hoàng Đàn Sanh biến thành địa điểm giấu tang vật bí mật của hắn.

Cả đời Hoàng Đàn Sanh không con, năm 50 tuổi nhận nuôi sáu đứa trẻ mồ côi bao gồm Diệp Hoài Châu làm đồ đệ, muốn truyền thừa lại toàn bộ bản lĩnh của mình... Đáng tiếc đồ đệ cả Diệp Hoài Châu trời sinh tham lam, không làm việc dựa theo lời dạy của Hoàng Đàn Sanh, vì thế sau khi Hoàng Đàn Sanh qua đời, hắn đã dẫn dắt năm sư đệ và sư muội của mình gây ra nhiều vụ án thiếu đạo đức.

Nhưng về sau việc “làm ăn” này càng ngày càng khó khăn dưới sự tấn công dữ dội của cảnh sát, nên Diệp Hoài Châu muốn làm một mẻ lớn rồi nghỉ. Mà vụ cướp vàng Đông Lâm chấn động một thời chính là mẻ cuối của bọn chúng... Vốn dĩ chúng định làm một mẻ lớn rồi rửa tay gác kiếm, nhưng Diệp Hoài Châu lại đúng lúc thua trong vụ này.

Đương nhiên, cũng không phải Diệp Hoài Châu không để lại một chút manh mối nào về địa điểm giấu vàng, nếu không đám Hồ Đông Thăng đâu tìm được chỗ này. Nghe nói là năm xưa Diệp Hoài Châu có để lại một bản ghi chép ở chỗ tình nhân tên Thẩm Mai, trên đó vẽ một bản đồ địa hình chẳng ai đọc hiểu.

Sau khi Diệp Hoài Châu chết, vì cuộc sống, Thẩm Mai đành phải tuyên bố ra bên ngoài rằng trên bản ghi chép này vẽ vị trí giấu vàng, hơn nữa còn đánh tiếng là nếu ai muốn có thể ra giá, cuối cùng ai ra giá cao thì được.

Cuối cùng dĩ nhiên bản ghi chép này rơi vào tay Hồ Đông Thăng. Cùng lúc đó, cảnh sát địa phương cũng nhận được tin, vì thế họ đã cử bí danh “Hải Quỷ” nằm vùng bên cạnh Hồ Đông Thăng, luôn âm thầm điều tra và sưu tầm chứng cứ phạm tội của chúng...

Trước đó Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam xuống núi xin cứu viện, đúng lúc gặp cảnh sát chuẩn bị lên núi, bọn họ nhận được tin Hải Quỷ gửi nên dẫn người lên núi thu lưới.

Hiện giờ đã hoàn toàn làm rõ lai lịch cụ thể của mấy quái nhân kia, sự việc chắc hẳn sẽ dễ dàng hơn. Mặc dù bọn họ không tiếp xúc với bên ngoài đã mười mấy năm, thậm chí đã biến thành người hoang dã không biết nói năng nữa, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ không hiểu tiếng người.

Những ngày tháng bọn họ sống ở đây tuyệt đối không phải người bình thường có thể tưởng tượng được, cho nên trong lòng bọn họ chắc hẳn cực kỳ khao khát có thể rời khỏi đây, sống cuộc sống như người bình thường.

Xét thấy đối phương rất hung hãn, cảnh sát quyết định tạm thời rút về lối ra, sau đó dùng loa lớn hét vào trong hang, hy vọng họ có thể tự nguyện ra ngoài và chính quyền địa phương cũng sẽ bố trí hợp lý tùy theo tình hình của họ.

Ngay cả khi cuối cùng một vài người trong số họ có thể phải ngồi tù vì điều này, thế cũng tốt hơn sống trong một hoàn cảnh không thấy ánh mặt trời cơ mà? Hơn nữa, bây giờ trong số họ còn có một đứa trẻ, thừa dịp giờ nó còn nhỏ, có lẽ nó vẫn có thể trở lại cuộc sống bình thường.

Kết quả, cảnh sát la hét từ tối đến rạng sáng ở cửa hang, nhưng trong hang không có phản ứng gì... Dù mọi người đều biết những kẻ đó trốn ở bên trong nhưng đành bó tay hết cách.

Dù sao những người này cũng đã cách ly với thế giới mười mấy năm, nên tất nhiên không thể xử lý như với tội phạm bình thường nữa. Cho dù họ có chịu ra mặt thì sau đó cũng cần phải điều trị tâm lý nhất định mới có thể trở lại bình thường.

Cuối cùng Đoàn Phong thấy mấy người trong đó vẫn không chịu ra mặt, bèn nghĩ ra một chiêu xấu, đó là dựng bếp bắc nồi ở cửa hang và bắt đầu nấu nướng. Những người này đã không ăn thức ăn bình thường mười mấy năm rồi, cho nên mùi thơm đồ ăn là sự cám dỗ cực lớn đối với bọn họ.

Quả nhiên, khi mùi thức ăn bay liên tục vào hầm trú ẩn dưới lòng đất, Viên Mục Dĩ nghe thấy một số tiếng động từ sâu trong bóng tối, nhưng mọi người đợi một lúc lại chỉ thấy một đứa trẻ bần thủ đứng ở cửa hang, không chịu dễ dàng bước ra chỗ ánh mặt trời.

Đoàn Phong nhận ra ngay đứa trẻ đã ăn socola, vì thế anh ta xoay người nói với Đại Quân: “Mau mau mau, socola socola!”

Đại Quân giơ hai tay ra rồi nhún vai: “Cậu cho tôi là cửa hàng tiện lợi 24 giờ hả? Trên người tôi chỉ có hai viên đó thôi!”

May sao Hoắc Nhiễm lấy một viên ra đưa cho Đoàn Phong: “Em còn một viên này...”

Đoàn Phong vội nhận lấy socola, sau đó nhỏ nhẹ nói với đứa nhóc: “Muốn ăn không?”

Nhận ra là giọng của Đoàn Phong, thằng nhóc hơi nghiêng đầu, lúc này mọi người mới phát hiện hóa ra đôi mắt đứa trẻ này có vấn đề. Mũi nó giàn giụa, sau đó bước lên vài bước về phía Đoàn Phong...

Đáng tiếc là thằng nhóc cực kỳ nhạy cảm với ánh mặt trời, sau khi bị rọi vào thì nó lại nhanh chóng rút trở lại. Đoàn Phong thấy thế bèn tiếp tục kiên nhẫn nói: “Đừng sợ, đây là ánh mặt trời... Nó là nguồn nhiệt, chiếu lên người rất ấm áp, rất thoải mái.”

Đoàn Phong vừa nói vừa chậm chậm đến gần thằng nhóc, lợi dụng socola trong tay để dụ nó tới dưới ánh mặt trời... Xét thấy có lẽ thằng nhóc không quen lắm với độ sáng của ánh nắng, Hoắc Nhiễm bèn lấy mũ lưỡi trai trong ba lô ra và đội lên đầu nó.

Có mũ lưỡi trai, thằng nhóc lập tức cảm thấy không quá sợ hãi nữa. Nó cướp lấy socola trong tay Đoàn Phong và bắt đầu ăn. Đoàn Phong cũng thừa cơ bế nó lên bằng một tay.

Cá Kiếm lập tức thở phào nhẹ nhõm khi thấy cảnh này, sau đó anh ta nhanh chóng nói với đồng nghiệp phía sau: “Mau lấy hết đồ ăn vặt trên người các cậu ra đây.”

Chương 651: Nhanh mắt

Mấy cảnh sát ở sau lưng nghe vậy đều lục lọi trên người, kết quả ngoài thuốc ngậm ho ra thì chỉ có kẹo cao su, hơn nữa toàn là loại vị bạc hà giúp tinh thần tỉnh táo... May mà thằng nhóc này chẳng chê thứ gì, chỉ cần đồ ngọt là được.

Tính cả đứa nhỏ bản thủ bị socola lừa ra ngoài này cùng với người bị trúng đạn rồi được đưa xuống núi trước đó, hiện tại trong hầm trú ẩn chắc chỉ còn bốn người. Nhưng xét đến cái xương sọ mà Viên Mục Dã và Tiêu Vũ Vi đã phát hiện trước đó, vậy thì trong hang chỉ có thể còn nhiều nhất là ba người sống.

Đứa con đã đi ra, người mẹ đương nhiên sẽ không ở lại một mình trong đó, vì vậy người thứ hai chủ động đi ra ngoài chính là người phụ nữ đã tranh cướp con hươu chết với mấy người Đoàn Phong... Cô ta vừa nhìn thấy con mình ở trong tay Đoàn Phong là lập tức kích động gào lên, thằng nhóc nghe thấy giọng của mẹ nó cũng không ngoan ngoãn nữa mà bắt đầu giãy giụa.

Cực chẳng đã Đoàn Phong đành phải từ từ đi đến bên cạnh cô gái kia rồi bảo: “Ra đi, chúng tôi sẽ không làm hại cô, cô ra đây thì chúng tôi sẽ trả lại đứa bé cho cô...”

Người phụ nữ này hiển nhiên có thể nghe hiểu những lời Đoàn Phong nói, nhưng cô ta vừa ra ngoài là bị mặt trời chiếu cho không thể mở mắt được, nên lại lùi về theo bản năng. Viên Mục Dã thấy vậy nhanh chân đi qua đó rồi cởi áo khoác ngoài của mình ra trùm lên đầu cô ta, như vậy vừa giúp cô ta che ánh nắng mặt trời, lại vừa che được nửa người trên đang để trần của cô ta.

Người phụ nữ này lúc đầu còn kháng cự, nhưng khi được Viên Mục Dã che áo lên đầu, cô ta lập tức yên tĩnh lại, xem ra dù cuộc sống có khó khăn đến mức nào, cô ta vẫn hy vọng giữ lại được một chút tôn nghiêm...

Đoàn Phong thấy cô ta đã yên tĩnh trở lại thì đưa đứa bé trong lòng cho cô ta, anh ta còn chỉ vào đồ ăn trong nồi và bảo: “Đến đây ăn một chút gì đi...”

Người phụ nữ nghe xong lập tức bế đứa bé chạy đến, hai mẹ con thò luôn tay vào nồi lấy đồ ăn, kết quả là bị bỏng vì đồ ăn quá nóng. Đoàn Phong thấy vậy bèn cầm bát đũa xới cho mỗi người một bát, người phụ nữ này đã rất lâu rồi không được cầm bát cơm, cô ta thê mà lại bật khóc.

Tiếng khóc của cô ta đã dẫn ra hai người cuối cùng trong hầm, lúc đầu bọn họ còn tưởng cô ta và đứa bé gặp nguy hiểm, vì vậy không hề quan tâm mà lao ngay ra, kết quả là bị ánh nắng bên ngoài làm lóa mắt.

May mà cô ta nghe thấy âm thanh nên nói “Ây... Ách...” hai tiếng, nhờ thế mới khiến hai người kia dần bình tĩnh lại. Cảnh tượng cuối cùng là trên đầu bọn họ đều đội quần áo, trong tay bụng bát cơm bắt đầu ăn.

Cá Kiếm nhú mày nhìn mấy người này, bởi vì dù sao thì tình huống của bọn họ cũng hơi đặc biệt, mặc dù biết rõ bọn họ khá nguy hiểm, nhưng lại không thể đối xử như với tội phạm được...

Cuối cùng vì cân nhắc đến việc thăng bé cùng với người phụ nữ này khá tin tưởng Đoàn Phong và Viên Mục Dã, nên Cá Kiếm hy vọng bọn họ có thể ngồi cùng xe cảnh sát với mấy người này xuống núi, để bảo đảm trên đường không xảy ra sự cố gì.

Mặc dù Đoàn Phong có hơi không kiên nhẫn nhưng cuối cùng vì nghĩ đến đứa bé bản thủ kia mà anh ta vẫn đồng ý. Nhưng trước khi xuống núi, anh ta vẫn dẫn mấy người đó đến nhà nghỉ của Tiêu Vũ Vi tắm rửa một trận, có lẽ chỉ khi bọn họ được mặc quần áo một lần nữa thì mới tìm được cảm giác làm người trước đây.

Bởi vì tóc của mấy người này thực sự không thể chải nổi, cuối cùng Tiêu Vũ Vi đành dùng kéo cắt sạch tóc họ, coi như diệt sạch chấy luôn... Nhưng điều khiến mọi người bất ngờ là, thằng nhóc bản thủ kia tắm rửa xong lại biến thành một bé gái.

Tiêu Vũ Vi nhìn đôi mắt đục mờ trên khuôn mặt nhỏ bé là biết ngay đứa nhỏ này bị đục thủy tinh thể bẩm sinh, cô ta nói với Cá Kiếm: “Mắt của đứa bé này cần chữa trị, hy vọng vẫn còn kịp...”

Cá Kiếm gật đầu: “Cô yên tâm, sau khi xuống núi chắc chắn chúng tôi sẽ liên hệ ngay với bệnh viện gần nhất để làm xét nghiệm toàn diện cho bọn họ, nếu có vấn đề gì sẽ chữa trị trước tiên.”

Sau đó đoàn người số 54 đi xuống núi cùng cảnh sát, còn Tiêu Vũ Vi cũng muốn đi cùng để xử lý hậu sự cho La Đông Lai... Lúc xuống núi, Tăng Nam Nam ngồi cùng xe với Tiêu Vũ Vi, nhưng không hiểu vì sao mà hai cô gái này chẳng hề trò chuyện với nhau.

Ngược lại chiếc xe cảnh sát mà Viên Mục Dã và Đoàn Phong ngồi lại vô cùng sôi nổi, toàn bộ quãng đường đều là tiếng cười của Đoàn Phong và đứa bé, Viên Mục Dã thậm chí còn không biết Đoàn Phong lại thích trẻ con đến thế... Mặc dù những người khác không nói câu nào nhưng lại rất bình tĩnh nhìn bọn họ, như thể cảnh tượng này là hình ảnh hài hòa nhất trên đời.

Thật ra không khó để tưởng tượng ra mười mấy năm qua bọn họ sống thế nào, đồng xương trắng và chất thải đầy trên mặt đất kia đủ để chứng minh mọi chuyện, thậm chí Viên Mục Dã còn đoán bọn họ đã ăn cả thi thể của người bạn đã chết, vì dù sao không phải ngày nào cũng có động vật rơi từ trên cửa hang xuống.

Mười mấy năm qua chính là cơn ác mộng mà cả cuộc đời này bọn họ không thể nào xóa được, cho dù một ngày nào đó khôi phục được cuộc sống của người bình thường, thì mỗi khi nhớ lại thời gian sống dưới hầm trú ẩn, cảm giác đau đến tận xương tủy đó sẽ lại xuất hiện lần nữa... Vì vậy, liệu họ có thể có được bình yên trong tương lai hay không còn phụ thuộc vào tạo hóa của chính họ.

May mà đứa bé này vẫn còn nhỏ tuổi, đồng thời lại ra đời trong hoàn cảnh như thế, không có so sánh sẽ không có đau khổ, cô bé chưa biết sự tốt đẹp của thế giới bên ngoài, và

đương nhiên cũng không biết sự xấu xí trong thế giới đầy bóng tối đó.

Nhưng điều may mắn nhất với họ là cơn ác mộng này đã kết thúc, bất kể cuộc sống sau này tốt hay xấu, nó cũng tốt hơn cả trăm ngàn lần so với quá khứ, cho nên cuộc sống của họ vẫn còn được tính là tràn ngập hy vọng.

Bởi vì cân nhắc đến mối quan hệ giữa Tăng Nam Nam và Tiêu Vũ Vi, nhóm người số 54 quyết định ở lại thêm vài ngày, đợi Tiêu Vũ Vi lo xong hậu sự cho La Đông Lai rồi mới đi. Trong lúc này, hai người bọn họ vẫn không nói với nhau một câu nào, nhưng Tăng Nam Nam cũng không hề phản đối việc ở lại giúp đỡ.

Sáng hôm đó, Đoàn Phong và Viên Mục Dã đi đến bệnh viện thăm cô bé, Cá Kiếm nói cho họ biết, cô bé này đúng là bị đục thủy tinh thể bẩm sinh, tiếc là cô bé đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để phẫu thuật, dù trình độ phẫu thuật bây giờ đã tốt hơn nhiều, nhưng thị lực hai mắt sẽ không vượt quá 4.0.

Viên Mục Dã nghe xong mà thầm cảm thấy tiếc nuối, nếu cô bé ấy được sinh ra trong hoàn cảnh bình thường thì bây giờ đã là một cô bé xinh đẹp có đôi mắt bình thường, nhưng có những tiếc nuối cuối cùng vẫn sẽ chỉ là nuối tiếc mà thôi...

Bác sĩ còn nói cơ thể cô bé này bị suy dinh dưỡng nghiêm trọng, bọn họ thông qua đo mật độ xương mà phát hiện thật ra cô bé này phải tầm mười bốn tuổi, nhưng vóc dáng lại vẫn chỉ là một cô bé bảy, tám tuổi... Thật ra cũng không khó để tưởng tượng, dưới hoàn cảnh sống như vậy thì làm sao hấp thu đủ chất dinh dưỡng chứ? Cha mẹ của cô bé nuôi con mình sống đến bây giờ đã là cố gắng lớn nhất rồi.

Chương 652: Vô lo vô nghĩ

Bởi vì mấy người lớn vẫn chưa thể nói chuyện bình thường trong thời gian ngắn, nên cảnh sát không biết ai là cha đứa bé, hơn nữa khi hỏi bọn họ vấn đề này, rõ ràng tất cả đều lảng tránh.

Nhưng khi tính đến địa phương mà họ muốn đi sau khi xuất viện, cảnh sát nhất định phải tìm hiểu xem ai là cha đứa trẻ, cuối cùng họ đành để mấy người đàn ông này làm so sánh ADN với cô bé.

Sau khi so sánh, họ lại phát hiện trong những người này không có ai là cha đứa bé về mặt sinh học... Như vậy chuyện này chỉ có thể có hai đáp án, cha ruột đứa bé này có thể là chiếc xương sọ được tìm thấy trong hầm trú ẩn, hoặc chính là Diệp Hoài Chu, thủ phạm vụ án cướp vàng mười lăm năm trước.

Bất kể kết quả thế nào, điều này vẫn là sự bất hạnh đối với cô bé, bởi vì cô bé đã được định sẵn mãi mãi không thể nhìn rõ thế giới này, đồng thời còn phải nhận lấy vận mệnh bi thảm khi mẹ ngồi tù và cha đã chết.

Có thể do Đoàn Phong cho cô bé cảm nhận được sự ngọt ngào đầu tiên trong cuộc đời nên cô bé đối xử với Đoàn Phong hoàn toàn khác biệt, mặc dù bây giờ cô bé không nhìn thấy gì, nhưng chỉ cần Đoàn Phong vừa lên tiếng, cô bé sẽ luôn xác định được chính xác vị trí của Đoàn Phong.

Đoàn Phong vẫn mang cho cô bé một ít bánh kẹo và socola, nhưng không ngờ mấy thứ này lại bị y tá tịch thu, hóa ra chỉ cần trong tay có đồ ngọt là cô bé sẽ không ăn cơm nữa, cuối cùng y tá đành phải sâm mặt làm người xấu.

Sau đó Đoàn Phong phải nói hết nước hết cái mới giữ lại được một miếng kẹo và nhét vào trong miệng cô bé, cô nhóc lập tức híp mắt lộ vẻ say mê... Mặc dù trước khi đi trong lòng hai người đều cảm thấy không ổn, nhưng chẳng còn cách nào cả,

dù sao đây cũng là một đứa bé chứ không phải con mèo hay con chó.

Với tính chất công việc của bọn họ, nuôi chó mèo còn vất vả chứ đừng nói đến một cô bé nhảy nhót tung bồng, vì vậy dù trong lòng không nỡ, bọn họ cũng chỉ đành giao cho chính phủ địa phương sắp xếp để tìm cho cô bé một gia đình thích hợp nhận nuôi...

Sau khi rời khỏi bệnh viện, bọn họ lại vội vàng chạy đến nhà tang lễ, hôm nay là ngày lễ tang của La Đông Lai được cử hành, Tăng Nam Nam đã dẫn mấy người Đại Quân qua đó giúp đỡ từ sớm. Nhưng điều làm Viên Mục Dĩ bất ngờ là, khách mời của lễ tang này chỉ có đội số 54 bọn họ.

Tiêu Vũ Vi giải thích điều này với vẻ cô đơn: “Đông Lai đã vì tôi mà cắt đứt mọi liên lạc với bạn bè người thân trước kia, mặc dù tôi cũng đã báo cho bọn họ theo phép lịch sự, nhưng bọn họ đều dùng nhiều lý do để uyển chuyển từ chối. Thật ra không thể trách họ được, người thân hay bạn bè đều như vậy, thời gian dài không liên lạc thì tình cảm đương nhiên sẽ dần phai nhạt.”

“La Đông Lai biết chuyện của cô không?” Tăng Nam Nam trầm giọng hỏi.

Tiêu Vũ Vi cười khỏ: “Cô may mắn hơn tôi nhiều lắm, cô có một đám người giữ bí mật cho mình, còn tôi chỉ có một mình La Đông Lai.”

Mặc dù không có khách mời, nhưng lễ tang vẫn phải cử hành đúng thời gian, sau khi lễ tang kết thúc, Tăng Nam Nam hỏi Tiêu Vũ Vi định làm gì sau này? Quay về mở nhà nghỉ hay có ý định nào khác?

Tiêu Vũ Vi thở dài: “Một mình tôi không thể mở nhà nghỉ được, chỉ đành ngừng kinh doanh, còn chuyện sau này... đến đâu hay đến đó vậy.”

Hiện tại đã xử lý xong hậu sự của La Đông Lai, mấy người số 54 cũng không có lý do gì tiếp tục ở lại chỗ này. Trước khi đi Tăng Nam Nam cho Tiêu Vũ Vi một số điện thoại, mặc dù cô ấy không nói gì nhưng dụng ý rất rõ ràng, nếu Tiêu Vũ Vi gặp chuyện khẩn cấp thì có thể gọi cho cô ấy.

Trên đường về, từ đầu đến cuối Tăng Nam Nam đều buồn bã không vui, Viên Mục Dã thấy vậy bèn bảo cô ấy đổi xe với Trương Khai và Hoắc Nhiễm, cậu muốn tâm sự với cô nhóc này một lát... Không ngờ vừa lên xe Tăng Nam Nam đã ngủ mất, hoàn toàn không muốn nói chuyện gì với ông anh Viên Mục Dã.

Đoàn Phong thấy vậy thì cười gian: “Bà chị tâm lý, hay là cậu chia sẻ với tôi đi, trong lòng tôi cũng đang rất đau buồn này.”

Viên Mục Dã đỡ trán: “Anh tập trung lái xe đi!”

Khi đến trạm nghỉ giữa đường, Viên Mục Dã gọi Tăng Nam Nam dậy để cô ấy xuống vận động một chút. Đúng lúc này Đoàn Phong vào cửa hàng tiện lợi mua thuốc lá, trong xe chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Đi dạo với tôi một vòng đi...” Tăng Nam Nam đột nhiên đề nghị.

Viên Mục Dã mỉm cười: “Đi thôi!”

Đầu tiên hai người đi đến một gốc cây ngô đồng, bây giờ đang là cuối thu nên lá cây đã ngả sang màu vàng, những cơn gió lạnh thổi qua khiến chúng rơi lá tả xuống đất...

Viên Mục Dã vừa nhìn cảnh thu trước mắt vừa tính toán nên mở đầu bằng câu nào, bất chợt lại nghe thấy Tăng Nam Nam hỏi: “Lá rụng về cội, nhưng cội nguồn của tôi ở chỗ nào?”

Viên Mục Dã nghe thấy câu đầu tiên đã nặng nề như vậy, cậu bèn vừa cười vừa nói: “Cô đấy, cứ hay nghĩ nhiều, mới hai mươi mấy tuổi mà đã muốn lá rụng về cội rồi à? Một người chỉ cần tìm được vị trí của mình, vậy thì dù có bị gió thổi đến một nơi xa lạ cũng vẫn có thể cắm rễ trong bùn đất, mà rễ chưa chắc là nơi người đó ra đời.”

Tăng Nam Nam khẽ gật đầu, nói: “Đúng thế, nhưng tôi đến cả rễ ở đâu cũng không biết, mặc dù anh và tôi đều là trẻ mồ côi nhưng anh lại may mắn hơn tôi nhiều, ít nhất anh biết mình là ai... Mặc dù tôi đã từng có rất nhiều tên và danh hiệu, nhưng đó đều không thật sự là tôi.”

Viên Mục Dã giơ tay ra tóm một chiếc lá rụng, sau đó thở dài hỏi: “Vậy thì sao? Chẳng lẽ phải biết rõ xuất xứ của cô thì mới hiểu rõ bản thân cô à? Chưa chắc đâu nhé! Nói một câu tương

đôi khuôn sáo là, người phải sống cho hiện tại, quá khứ và tương lai là thứ không thể thay đổi và kiểm soát được, chỉ có hiện tại là khác. Nếu cứ đắm chìm với quá khứ thì sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ tốt đẹp ở hiện tại.”

Tăng Nam Nam nghe đến đây đột nhiên bật cười: “Anh Viên, tại sao tôi lại có cảm giác anh đang rót canh gà có độc cho tôi thế nhỉ?”

Viên Mục Dĩ bất đắc dĩ nói: “Canh gà có độc cũng là canh gà còn gì? Cô có biết điều đáng buồn nhất trong cuộc đời con người là gì không? Đó chính là đến người rót canh gà có độc cho mình cũng chẳng có... Tình cảnh của Tiêu Vũ Vi bây giờ chắc cũng là như vậy đây.”

Không ngờ Tăng Nam Nam lại đột ngột thay đổi thái độ: “Đáng đời cô ta!”

Viên Mục Dĩ kinh ngạc khi nghe thấy câu nói này, cậu không ngờ hiềm khích giữa hai người họ lại sâu như vậy, nhưng Viên Mục Dĩ cũng không tiện hỏi Tăng Nam Nam xem năm xưa đã xảy ra chuyện gì. Thấy vẻ mặt Viên Mục Dĩ xoắn xuýt, Tăng Nam Nam đành chủ động kể một chút về chuyện năm xưa...

Lúc đó Tiêu Vũ Vi được gọi là Tiêu Tình, Tăng Nam Nam là Tăng Duyệt, hai cô gái quen nhau vào lúc bốn, năm tuổi, bọn họ đã cùng ăn, cùng ngủ, cùng huấn luyện.

Thế giới của bọn họ lúc đó vẫn còn rất ngây thơ, chỉ muốn đạt yêu cầu huấn luyện của huấn luyện viên, hai cô gái không phải lo lắng đến những chuyện khác, mỗi ngày trôi qua trong sự vô lo vô nghĩ...

Chương 653: Nhiệm vụ đơn giản

Nhưng cuộc sống vô tư không lo nghĩ này đã bị phá vỡ vào năm bọn họ mười hai tuổi, bởi vì bắt đầu từ năm đó, tổ chức sát thủ đã áp dụng chính sách đào thải vị trí cuối cùng với đám trẻ, ai xếp hạng chót sẽ bị đưa đi...

Không ai biết những đứa trẻ bị đào thải được đưa đến chỗ nào, Tăng Nam Nam và Tiêu Vũ Vi ngày nào cũng nhìn những đồng bọn cùng nhau lớn lên lần lượt rời đi, trong lòng họ cũng càng lúc càng hoảng sợ.

Mặc dù giáo viên dạy họ đã nhiều lần khuyên bảo, nói họ chỉ cần làm tốt phần việc của mình, chuyện còn lại không cần phải suy nghĩ nhiều, nhưng tình cảm giữa những đứa trẻ cũng trở nên xa cách hơn vì chuyện này...

Lúc ấy, người có quan hệ hơi tốt với Tăng Nam Nam ngoài Tiêu Vũ Vi ra thì còn hai đứa bé trai khác, một đứa tên Cố Đào, một đứa tên Tô Bắc, bốn người họ sinh cùng năm nên từ bé đã có quan hệ rất tốt.

Mặc dù chế độ đào thải vị trí cuối cùng rất tàn khốc, nhưng thành tích trong các hạng mục của họ cũng không tồi, bất kể là cá nhân hay đội nhóm đều được tổ chức coi là trọng điểm để bồi dưỡng người mới.

Cứ như vậy, bốn người cùng nhau vượt qua năm gian nan nhất, cuối cùng toàn bộ đều được ở lại, mà tình cảm giữa bọn họ cũng không vì cạnh tranh mà trở nên xa lánh, ngược lại càng lúc càng thân hơn.

Khi đó Tăng Nam Nam còn không biết quan hệ của bọn họ có thể tốt như vậy là vì họ có biểu hiện rất xuất sắc, bọn họ đã bỏ xa những người phía sau, vì thế không cần cạnh tranh với nhau về cơ hội được ở lại, bởi vì chắc chắn đã có người có thành tích kém khác đứng hạng chót...

Nhưng đến một ngày, Tăng Nam Nam và Tiêu Vũ Vi đi đến chỗ bác sĩ kiểm tra thân thể, trong lúc vô tình họ đã nhìn thấy một tài liệu, trên tài liệu có tên của tất cả những đứa trẻ đã bị đưa đi trước đó.

Vì tò mò, hai cô gái đã xem một chút, họ phát hiện tài liệu của mỗi đứa trẻ đều nói về tình huống cơ bản của thân thể, ví dụ như chiều cao, cân nặng, nhóm máu, trong đó còn có một số báo cáo kiểm tra các cơ quan quan trọng...

Tình huống của những đứa trẻ này cũng có chỗ khác nhau, đặc biệt là báo cáo kiểm tra các bộ phận quan trọng, có người là tim, có người là thận, cũng có người chỉ có mỗi báo cáo kiểm tra một cơ quan nội tạng, có người lại đồng thời vài cái.

Khi ấy Tăng Nam Nam vẫn khá ngây thơ, phản ứng đầu tiên của cô khi nhìn thấy những tài liệu này chỉ nghĩ đó là tổ chức vì tìm kiếm gia đình nhận nuôi mấy đứa trẻ nên cho kiểm tra sức khỏe, nhưng sắc mặt Tiêu Vũ Vi lại cực kỳ khó coi, Tiêu Vũ Vi hiểu ngay kết cục thật sự của những người bạn nhỏ này.

Bắt đầu từ lúc đó, Tiêu Vũ Vi đã nảy sinh ý định muốn chạy trốn, nhưng Tiêu Vũ Vi biết mình còn quá nhỏ, đừng nói là chạy trốn mà đến cả ý nghĩ này cũng không thể để người khác biết, nếu không kết cục của cô ta sẽ giống những đứa trẻ đã bị đào thải kia... Không được chết tử tế.

Đến tận khi cuộc đào thải kết thúc, ngoài bốn người Tăng Nam Nam ra thì còn hai đứa trẻ khác cũng được giữ lại, bọn họ thuận lợi tiến vào giai đoạn huấn luyện tiếp theo. Mặc dù sau đó tổ chức không hề bắt bọn họ đấu loại nữa, nhưng quá trình huấn luyện tiếp theo cũng đã thay đổi toàn bộ cuộc đời mấy người bọn họ.

Trước năm mười hai tuổi, bọn họ chỉ huấn luyện thể chất cơ bản, nhưng sau mười hai tuổi, ngoài việc học bắn súng, cận chiến, kỹ năng quan trọng nhất mà họ học là làm thế nào để giết người nhanh chóng và hiệu quả nhất.

Nếu như trước mười hai tuổi bọn họ còn nửa tỉnh nửa mê, vậy sau mười hai tuổi họ đã biết con đường mình đi sau này là thế nào... Mà dưới cái nhìn của tổ chức sát thủ, những đứa trẻ này rất có tài năng, là nhân tài hiếm có nên đương nhiên lại càng tập trung bồi dưỡng các loại kỹ năng cho họ.

Cứ như vậy lại trôi qua mấy năm, khi bọn họ tròn mười bảy tuổi thì cũng đã là những sát thủ với đôi tay đầm máu, nhóm sáu người bọn họ đều hoàn thành hoàn hảo mọi nhiệm vụ, không hề để lại rắc rối gì.

Đến cả Tiêu Vũ Vi luôn muốn chạy trốn cũng đã quên mất dự tính ban đầu, chuẩn bị yên tâm làm một sát thủ đủ tiêu chuẩn... Nhưng sau đó đã xảy ra một việc khiến Tiêu Vũ Vi hoàn toàn hiểu ra, nếu muốn sống thì phải thoát khỏi sự khống chế của tổ chức mới được.

Lúc ấy bọn họ nhận được một nhiệm vụ đi đến nước H ám sát một thành viên hoàng thất của nước C đang sống kín tiếng tại đây. Ở nước C lúc đó đang là chế độ quân chủ lập hiến, phần lớn quyền hành đều nằm trong tay hoàng thất, vì thế quốc vương mới là người có quyền lực lớn nhất ở nước C.

Lúc đó quốc vương nước C phải nhập viện vì bị bệnh, mà người sống ở nước H chính là đứa con trai út của quốc vương, cậu ta cũng là một trong những người được hưởng quyền thừa kế về mặt luật pháp, phía trên cậu ta còn một người anh trai, lúc đó đang chủ trì cục diện chính trị trong nước.

Vì cho mình được thuận lợi kế thừa ngai vàng mà người anh này đã dùng số tiền lớn mời sát thủ tới nước H giải quyết em trai mình. Tổ chức sát thủ của Tăng Nam Nam và Tiêu Vũ Vi cũng có tiếng trên thế giới, chỉ cần trả tiền đầy đủ, không có người nào là họ không giết được.

Sau khi nhận nhiệm vụ, tổ sáu người bọn họ nguy trang thành học sinh đi du lịch nước H rồi âm thầm lẻn đến gần vị hoàng tử kia để chuẩn bị ra tay. Lúc đầu tất cả đều thuận lợi, nhưng khi hoàn thành nhiệm vụ chuẩn bị rút lui, một thành viên trong nhóm tên là Kỳ Hồng bị vệ sĩ riêng của vị hoàng tử kia chạy tới bắn bị thương. Lúc bọn họ chuẩn bị quay lại cứu người, Kỳ Hồng lại bị bắn chết bởi một viên đạn đến từ hướng khác.

Cùng lúc đó, mấy người bọn họ nhận được mệnh lệnh rút lui. Bây giờ cả nhóm mới hiểu kẻ vừa bắn chết Kỳ Hồng chính là người trong tổ chức, làm như vậy để năm người họ không bị liên lụy... Và không thể tiết lộ bí mật của tổ chức.

Đến lúc này mấy người Tăng Nam Nam mới biết tính mạng của mình rẻ mạt đến mức nào, chỉ vì bị thương mà có thể bị

vứt bỏ không hề do dự. Buồn cười nhất là khi chuyện này xảy ra, bọn họ còn phải chấp nhận việc đánh giá tâm lý sau đó từ tổ chức, mục đích là để dần dần biến họ thành những cỗ máy giết người máu lạnh.

Mặc dù chuyện này tạo ra sự dao động tâm lý khá lớn với mọi người, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, nhiệm vụ vẫn phải nhận tiếp. Nhưng từ đó trở đi, những đồng bạn có thể tin tưởng một trăm phần trăm đã không còn tồn tại nữa, bởi vì chẳng ai biết được đồng bạn của mình có bỏ rơi mình vào giây phút quan trọng nhất hay không...

Không lâu sau đó nhóm bọn họ lại nhận được một nhiệm vụ mới, độ khó lần này không cao, chắc do tổ chức tính đến chuyện xảy ra với Kỳ Hồng nên mới cho bọn họ một nhiệm vụ tương đối đơn giản.

Chương 654: Người tốt chuyện tốt

Nhưng tất cả không thể ngờ được là, chỉ với nhiệm vụ đơn giản như vậy mà lần đầu tiên nhóm bọn họ đã không hoàn thành, không chỉ vậy, nghiêm trọng hơn là ngoài Tăng Nam Nam ra... Không ai còn sống để quay về.

Dựa theo kế hoạch, lúc đó năm người bọn họ đều đã vào vị trí, tất cả được tiến hành từng bước. Không ngờ đến lúc chuẩn bị hành động, Tăng Nam Nam lại phát hiện Tiêu Vũ Vi đã biến mất.

Đột nhiên thiếu mất một người sẽ khiến toàn bộ kế hoạch bị xáo trộn, hơn nữa mấy người bọn họ trong lúc nhất thời vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, kết quả không những hành động ám sát không thành công mà còn bị đối phương truy kích.

Lần này mấy người Tăng Nam Nam không bị tổ chức sát thủ của mình trực tiếp vứt bỏ, nhưng do hỏa lực của mấy kẻ truy kích quá mạnh nên cả nhóm đều bị thương trong quá trình chạy trốn. Mà Cố Đào và Tô Bắc vì cứu Tăng Nam Nam mà trúng đạn chết ngay tại chỗ.

Mặc dù Tăng Nam Nam dẫn theo một đội viên khác là An Nhiên trốn về được, nhưng hai người họ đều bị thương nặng, An Nhiên bị thương quá nặng nên đã qua đời sau hai ngày hôn mê.

Lần này tổ chức kiểm tra tâm lý vô cùng nghiêm ngặt đối với người còn sống duy nhất là Tăng Nam Nam, đồng thời yêu cầu cô kể rõ nguyên nhân cụ thể của lần thất bại này... Đặc biệt là kết cục của ba thành viên đã mất tích.

Thật ra lúc Tăng Nam Nam dẫn theo An Nhiên chạy trốn đã từng nhìn thấy Tiêu Vũ Vi, lúc ấy Tiêu Vũ Vi mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai, sau lưng đeo một chiếc ba lô thể thao đi về phía bên tàu.

Tằng Nam Nam đã gọi Tiêu Vũ Vi một tiếng, Tiêu Vũ Vi cũng đã quay đầu, nhưng chỉ nhìn thoáng qua rồi lại xoay người tiếp tục kiên định bước về phía bên tàu chứ không hề nhìn về phía bọn họ lần nào nữa...

Lúc này Tăng Nam Nam đã hiểu hết, không phải Tiêu Vũ Vi bị mất tích không lý do mà là cô ta chạy trốn có kế hoạch có mục đích... Đồng thời cũng từ bỏ mấy người bọn họ.

Bởi vì mỗi bước hành động đều được nhóm bọn họ lên kế hoạch từ trước, thiếu một thứ cũng không được, một khi có một khâu xảy ra vấn đề, chắc chắn toàn bộ kế hoạch sẽ thất bại. Vì thế khi Tiêu Vũ Vi lựa chọn chạy trốn cũng chính là lựa chọn phản bội mấy người bọn họ, thậm chí bỏ mặc sống chết của họ.

Nhưng điều mà Tăng Nam Nam không thể chấp nhận nhất là Tiêu Vũ Vi lại chọn chạy trốn một mình... Thật ra trong lòng Tăng Nam Nam cũng hiểu tại sao Tiêu Vũ Vi lại làm như vậy.

Bởi vì trước hết, chuyện cả nhóm bọn họ cùng nhau chạy trốn là điều không thể xảy ra, tổ chức sát thủ nhất định sẽ dốc toàn lực đuổi giết bọn họ, khả năng thành công chạy thoát là cực kỳ thấp... Tiếp theo, Tiêu Vũ Vi không hề tin bọn họ, cô ta sợ một người trong nhóm báo chuyện này cho tổ chức biết, và đến lúc đó kết cục của cô ta sẽ rất thảm.

Nhưng bây giờ đã khác, nhiệm vụ thất bại, ngoài Tăng Nam Nam ra thì tất cả đều đã chết, vì thế không có ai nói rõ được Tiêu Vũ Vi đã chết hay chạy trốn. Tuy rằng sau đó Tăng Nam Nam thật sự đã gặp Tiêu Vũ Vi, nhưng cô ta hiểu rõ Tăng Nam Nam sẽ không bán đứng mình.

Mọi chuyện cũng đúng như những gì Tiêu Vũ Vi đã đoán, mặc dù Tăng Nam Nam vô cùng căm hận hành vi của Tiêu Vũ Vi, nhưng cuối cùng cô vẫn không tiết lộ việc Tiêu Vũ Vi đã chạy trốn, cô chỉ nói ba người Tiêu Vũ Vi, Cố Đào, và Tô Bắc đã bị bắn chết bởi những kẻ truy đuổi bọn họ.

Tổ chức đương nhiên sẽ không để lộ tin tức nhiệm vụ bị thất bại này ra ngoài, hơn nữa phe bị ám sát cũng sẽ bí mật xử lý thi thể của sát thủ, cả hai bên không thể nào mở cuộc họp để bàn về việc đã giết bao nhiêu người phe đối phương được, vì

thể Tiêu Vũ Vi, Cố Đào, và Tô Bắc cùng bị xác nhận là đã tử vong.

Từ chuyện này cũng có thể thấy được, Tăng Nam Nam là một cô gái ngoài miệng độc ác nhưng lại có tấm lòng Bồ Tát. Dù thấy cô ấy luôn có dáng vẻ lạnh lùng xa cách, nhưng chỉ cần là người mà Tăng Nam Nam nhận định, thì dù sau này có bị phản bội, cô ấy cũng sẽ không xuống tay hạ sát thủ được.

Mấy năm sau đó, trong một lần thi hành nhiệm vụ Tăng Nam Nam đã gặp Đại Quân, từ đó mới mở ra một chương mới trong cuộc đời cô gái này... Đương nhiên, đây lại là một câu chuyện cũ khác.

Sau khi Viên Mục Dã nghe Tăng Nam Nam kể xong khúc mắc giữa mình và Tiêu Vũ Vi, cậu chỉ biết thở dài: “Chắc chuyện mấy đứa trẻ bị buôn bán nội tạng đã khiến Tiêu Vũ Vi hoảng sợ, nên việc bỏ chạy đã là nỗi ám ảnh trong lòng cô ta suốt mấy năm...”

Tăng Nam Nam gật đầu: “Sau này tôi mới hiểu rõ chuyện đó, vì thế cũng dần dần không còn căm hận cô ta nữa, hơn nữa tôi cũng không nghĩ là cuộc đời này mình còn được gặp lại Tiêu Vũ Vi.”

Viên Mục Dã cười bảo: “Cuộc sống rất dài, sẽ có rất nhiều khả năng... Nếu cô đã không còn hận Tiêu Vũ Vi nữa, vậy tại sao lại lạnh nhạt với cô ta thế?”

Tăng Nam Nam khẽ hừ một tiếng: “Không được sao? Chẳng lẽ anh muốn tôi phải ôm cô ta một cái à? Với tính cách của tôi không cho cô ta một cái tát đã là tốt lắm rồi, tôi không căm hận chuyện năm đó nữa, nhưng từ đầu đến cuối cô ta vẫn nợ tôi một lời xin lỗi, nợ ba người kia một mạng sống!”

Viên Mục Dã nghe xong thấy cũng đúng, tha thứ là một chuyện, chấp nhận lại một lần nữa là chuyện khác, vì vậy cậu vỗ vai Tăng Nam Nam rồi bảo: “Được rồi, nếu hai người vẫn chưa hết duyên phận... thì sẽ có ngày gặp lại thôi. Tôi tin rằng đến lúc đó cô ta chắc chắn sẽ thành thật xin lỗi cô.”

Không ngờ Viên Mục Dã vừa dứt lời, điện thoại của Tăng Nam Nam lại nhận được một tin nhắn, cô ấy mở ra xem thì

thấy nó được gửi đến từ một số lạ, nội dung chỉ có một câu cụt lủn: “Thật xin lỗi, bảo trọng...”

Đầu tiên Tăng Nam Nam hơi sững sốt, sau đó mắt cô ấy ửng đỏ, Tăng Nam Nam bèn dùng tay lau nước mắt rồi cười và nói với Viên Mục Dã: “Về thôi, bà chị tâm lý...”

Đúng lúc này, Đoàn Phong cầm một túi đồ ăn từ cửa hàng tiện lợi đi ra, Trương Khai vẫn luôn ngồi chơi điện thoại ở một chiếc xe khác thấy hai người Viên Mục Dã quay về thì phàn nàn: “Cuối cùng hai người cũng về, mau lên đi, tôi sắp chết đói rồi.”

Đoàn Phong ném túi đồ ăn cho Trương Khai và bảo: “Ăn trước một chút đi... Về đến nhà chắc cũng phải quá nửa đêm.”

Vậy mà khi mấy người bọn họ quay về số 54, lão Lâm lại dùng vẻ mặt trêu tức và bảo: “Nghe nói các cậu phá được vụ án lớn mười lăm năm trước hả, được đấy, đến cả ra ngoài chơi mà cũng làm được người tốt việc tốt!”

Đoàn Phong tức giận: “Anh đang ước ao ghen tị hả? Sao anh vẫn còn ở trong nước thế? Vẫn chưa tìm được người họ hàng kia à?”

Đoàn Phong chuyển đề tài khiến lão Lâm cũng chẳng biết phải nói gì, đành bất đắc dĩ trả lời: “Không dễ tìm cho lắm, tôi đoán gã đã tìm được chỗ ăn cơm thường xuyên rồi, vì vậy không cần đi ra cướp đồ nữa.”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Cái này đâu cần anh nói, nhưng ai mà lại nuôi một con quái vật như gã chứ?”

Chương 655: Sáo gọi chó

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói ra ý kiến của mình: “Chưa chắc, bởi vì khi không biến thân gã chỉ là người bình thường, ngoài việc không có thân phận hợp pháp ra thì làm gì chẳng được? Có lẽ gã đã biết làm thế nào để sinh tồn trong xã hội loài người rồi chẳng?”

Đoàn Phong tức giận nói: “Vậy hãy điều tra lao động bất hợp pháp, đặc biệt là loại bao ăn và bao ở...”

Không ngờ lão Lâm lại lộ vẻ mệt mỏi: “Tôi đã phái người điều tra tất cả những thứ có thể tra rồi, chẳng kiếm được cái quái gì cả, các cậu thử nói xem liệu gã có bị ai đó giấu đi không?”

Đoàn Phong buồn cười hỏi: “Ai lại giấu gã đó làm gì? Chơi vui hay dùng tốt?”

Lão Lâm bực mình: “Nói được hai câu là lại không đàng hoàng rồi, sức mạnh của tên đó chính là một quả bom hẹn giờ, nếu để gã chạy loạn bên ngoài, chẳng may có khi còn xảy ra án mạng đấy!”

“Nhắc đến án mạng, anh đã bồi thường tiền cho người công nhân lần trước chưa?” Đoàn Phong hỏi với vẻ mặt như cười trên nỗi đau của người khác.

Lão Lâm sầm mặt, đáp: “Tôi đã sai người đi xem, rồi lấy danh nghĩa tiền trợ cấp để cho người nhà anh ta một khoản tiền. Nhắc đến chuyện này lại thấy tức... Đợi tìm được tên kia rồi, tôi phải cắt hết tay chân gã đi bán mới được!”

Viên Mục Dã nghe mà giật nảy mình, cậu còn tưởng lão Lâm muốn làm như vậy thật chứ? Nhưng anh ta lại nói tiếp: “Cậu nói xem tại sao tôi lại mọc ra một người họ hàng không may như thế chứ? Hay là bắt lại rồi giao cho Từ Lệ, để gã đi tù luôn cho xong!”

Đoàn Phong nói chẳng hề nể nang: “Anh nghĩ hay lắm, tính mạng của phạm nhân chẳng lẽ không phải là mạng người à?”

Nếu ném cái tai họa đó vào tù... Không biết phải chết bao nhiêu người nữa?”

“Vậy lại nhét gã về cống thoát nước đi!” Lão Lâm nói với vẻ lộn chết không sợ nước sôi.

Vài ngày sau đó, tất cả người của số 54, bao gồm cả tên ăn cơm chùa là Lệ Thần đều tỏa đi tìm người họ hàng xa của lão Lâm khắp các phố lớn ngõ nhỏ của thủ đô, kết quả vẫn không thấy tung tích nào đúng như lão Lâm đã nói...

Cuối cùng bọn họ đều nhất trí cho rằng người họ hàng xa này của lão Lâm có thể cảm thấy không sống nổi ở thủ đô nên đã đi đến thành phố khác rồi, vì thế mà Viên Mục Dã còn liên hệ với Từ Lệ, đề anh ta chú ý xem các thành phố lân cận có xảy ra vụ án cướp đoạt tương tự nào không.

Tối hôm đó, Viên Mục Dã dẫn Lệ Thần và Kim Bảo ra ngoài đi dạo, khi họ đi đến một dải cây xanh bình thường, không hiểu sao Kim Bảo bỗng trở nên hơi kích động, nó luôn quay đầu nhìn về một hướng nào đó...

Viên Mục Dã biết Kim Bảo từng phát hiện ra thi thể khi ra ngoài đi dạo, cậu cảnh giác thả nó ra, muốn xem nó đi đến hướng đó để làm gì?

Lệ Thần ở bên cạnh thấy vậy thì tò mò hỏi: “Sao thế? Chỗ đó có con chó cái à?”

Viên Mục Dã buồn cười đáp: “Kim Bảo bị thiến từ lâu rồi, chó cái không hấp dẫn nó đến thế đâu.”

Lệ Thần thấy khó hiểu: “Vậy chỉ đành qua đó nhìn xem...”

Sau đó hai người đi theo Kim Bảo xuyên qua dải cây xanh, họ phát hiện phía trước có một bầy chó đang vây quanh một cô gái trẻ tầm hai mươi tuổi... Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng cô gái bị bọn chó hoang tấn công, nhưng khi cậu chạy đến xem thì hóa ra là cô gái đang dùng sáo gọi chó để gọi đám chó này đến.

Viên Mục Dã thấy Kim Bảo lắc đầu vẫy đuôi chạy đến chỗ cô gái thì bực cả mình, trước đó cậu đã từng dùng sáo gọi chó để gọi nó, vậy mà con chó này chẳng thèm có phản ứng, chẳng lẽ âm thanh mà cậu thổi ra khó nghe lắm à?

Cô gái thấy đêm hôm khuya khoắt có hai người đàn ông đi về phía mình thì lập tức lộ vẻ bối rối, nhưng khi cô ta thấy ánh mắt Viên Mục Dĩ cứ nhìn chằm chằm vào một con chó lông vàng thì hiểu ngay là tiếng sáo của mình đã gọi chó của người ta đến.

Viên Mục Dĩ thấy Kim Bảo cứ ngửi đi ngửi lại người cô gái này, cậu hơi xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, đây là chó của tôi, để tôi dẫn nó đi.”

Cô gái nghe vậy cũng hơi ngượng ngùng nói: “Phải là tôi xin lỗi mới đúng, không cẩn thận gọi chó của anh đến.”

Viên Mục Dĩ bèn cười hỏi: “Cô đang cho chó hoang ăn hay đi tìm chó của mình thế?”

Đây đáng lẽ là một vấn đề vô cùng đơn giản, nhưng cô gái này lại ngần người, một lúc sau mới trả lời: “À, là... Tìm chó.”

Viên Mục Dĩ nghe thấy cô gái này đã muộn như vậy rồi mà còn dắt chó ra ngoài, giờ chó còn chạy mất thì muốn giúp cô ta tìm kiếm: “Chó của cô trông thế nào? Lúc bọn tôi đến đây có nhìn thấy mấy con chó không ai dắt cả, không biết có phải chó của cô hay không?”

Cô gái nghe xong lộ vẻ hơi xấu hổ, sau khi suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Nó, nó có vóc dáng cao to, sắc mặt rất trắng... Không, nó là một con chó màu trắng!”

Viên Mục Dĩ quay đầu hỏi Lệ Thần: “Cậu có thấy con chó nào như vậy không?”

Lệ Thần ngơ ngác lắc đầu: “Hình như chưa từng thấy con chó trắng cao cao to to nào cả... Có gặp một con chó to, nhưng màu sắc không đúng, đó là một con chó đen lông ngắn.”

Không ngờ cô gái nghe xong lại thở phào và bảo: “Không sao đâu, không sao đâu, không nhìn thấy cũng không cần gấp, nó... nhớ được đường về nhà, một lát nữa sẽ về thôi.”

Nhưng Viên Mục Dĩ lại không yên tâm hỏi: “Trên cổ nó có đeo vòng không? Thời gian này đội bắt chó của thành phố đang đi khắp nơi bắt chó hoang đấy, nhất là mấy con chó to, gặp con nào bắt con đấy!”

Cô gái cười gượng, nói: “Không sao đâu, không ai tóm được nó...”

Viên Mục Dã thấy người ta đã nói đến mức như vậy, tất nhiên cậu cũng không tiện nói thêm gì nữa. Viên Mục Dã dắt Kim Bảo về nhưng vẫn tốt bụng dặn dò cô gái vài câu, sau đó rời đi.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ nên Viên Mục Dã không đề ở trong lòng, không ngờ vài ngày sau, cậu lại tình cờ gặp lại cô gái đó...

Lúc ấy Viên Mục Dã bị Từ Lệ gọi đi ăn cơm, anh ta muốn tâm sự mấy chuyện bức mình trong công việc mà mình gặp gần đây... Nhưng trình độ uống rượu của Từ Lệ khá kém, Viên Mục Dã sợ anh ta uống say nên đi tìm chủ quán xin ít sữa chua cho anh ta uống trước, tránh việc lát nữa say nằm sấp mặt.

Vậy mà ông chủ quán cơm lại nói họ không có sữa chua, nếu muốn thì phải đi đến khu nhà đối diện bên kia đường, chỗ đó có một cửa hàng tạp hóa. Viên Mục Dã không nghĩ nhiều nói với Từ Lệ một câu rồi đi ra ngoài...

Không ngờ khi Viên Mục Dã đi vào cửa hàng tạp hóa nho nhỏ đó, cậu lại phát hiện cô gái thối sáo gọi chó đêm hôm trước đang đứng trong quầy bán hàng.

“Là anh à!” Cô gái hơi giật mình.

Viên Mục Dã cũng cảm thấy bất ngờ, cậu cười hỏi: “Cô làm ở đây à?”

Cô ta gật đầu đáp: “Dạ, anh cũng ở gần đây à?”

Viên Mục Dã vội vàng lắc đầu: “Tôi và bạn ăn cơm ở gần đây, tranh thủ ra mua ít sữa chua.”

Chương 656: Đầu To

Cô gái bèn nhắc nhở: “Sữa chua ở trong tủ giữ tươi góc trong cùng...”

Viên Mục Dã đi đến góc trong cùng của cửa hàng, từ trước đến giờ cậu luôn có một thói quen là quan sát kỹ hoàn cảnh xung quanh mỗi khi đến một nơi xa lạ, thế nên cậu nhanh chóng phát hiện cửa hàng tạp hóa này có hai tầng, từ đồng thùng các tông chất đống ở đầu cầu thang là có thể dễ dàng nhận ra tầng hai chính là nhà kho.

Không ngờ đúng lúc này, cửa tầng hai bỗng bật mở, một người đàn ông thân hình cao lớn đi từ trên xuống... Nghe thấy âm thanh, Viên Mục Dã ngẩng đầu lên nhìn theo phản xạ và ngay lập tức sững sờ tại chỗ.

Cùng lúc đó, người phía trên cũng nhìn xuống dưới, bốn mắt giao nhau, tia lửa văng khắp nơi...

Viên Mục Dã không thể ngờ được mình lại gặp gã họ hàng xa của lão Lâm trong một cửa hàng tạp hóa, trong lúc nhất thời hai kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt! Nhưng không hiểu vì sao đối phương không xông lên chiến đấu ngay như lần trước mà lại bình tĩnh đi từ trên tầng xuống.

“Đầu To, anh mang thêm mì tôm vào kệ hàng số hai nhé!” Cô gái thản nhiên nói, không hề chú ý ánh mắt hai người đang tóe lửa.

Đầu To? Viên Mục Dã bật cười vì cái tên đầy hình tượng này, nhưng cậu rất nhanh đã ý thức được đây không phải tên của gã này, bởi vì Viên Mục Dã không tin bác cả của lão Lâm lại đặt một cái tên như vậy cho “Sinh vật hoàn mỹ” của mình.

Chỉ thấy Đầu To ừ một tiếng, hấn lấy vài chục gói mì từ chiếc thùng các tông ở đầu cầu thang ra, sau đó thản nhiên đi ngang qua Viên Mục Dã, không hề có dáng vẻ vừa gặp đã đánh nhau như lúc trước...

Lúc này, thấy Viên Mục Dã vẫn đứng ngẩn người, cô gái kia còn tưởng cậu chưa tìm được tủ giữ tươi bèn quay ra hô to với Đầu To đang xếp mì tôm: “Đầu To à, anh chỉ cho khách hàng biết sữa chua ở đâu với!”

Đầu To nghe xong hơi khựng lại một chút, cuối cùng vẫn nghe lời đi tới trước tủ giữ tươi lấy một hộp sữa chua đưa cho Viên Mục Dã... Đương nhiên, từ đầu đến cuối hắn không nói một câu nào.

Lúc Viên Mục Dã ra tính tiền, Đầu To đã sầm mặt đi lên trên tầng, Viên Mục Dã bèn tranh thủ hỏi cô gái: “Đồng nghiệp của cô có thể trạng tốt đấy, nhưng thái độ thì tệ quá, từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào.”

Cô gái vừa cười vừa bảo: “Anh thông cảm, anh nhân viên này của em không thể nói chuyện, vì vậy hơi tự ti khi giao tiếp với khách hàng...”

Viên Mục Dã giả vờ giật mình hỏi: “Cậu ta bị câm à?”

Cô gái tỏ vẻ đồng tình: “Đúng thế, một thanh niên tốt như vậy, nếu không phải bị khuyết tật thì sao có thể làm việc ở chỗ này? Với vóc dáng cao to của anh ấy thì đi làm người mẫu cũng được ấy chứ?”

Viên Mục Dã nghĩ thầm, gã này mà không biết nói chuyện á? Tôi thấy gã không thèm nói thôi! Nhưng năng lực học tập của gã này đúng là rất mạnh, mới chỉ vài ngày mà đã làm được công việc trong cửa hàng tạp hóa rồi?

Mặc dù công việc tại cửa hàng tạp hóa trông có vẻ đơn giản, nhưng đó chỉ là đối với người bình thường, người bình thường dù không có kinh nghiệm cũng biết cái gì là mì tôm cái gì là pin...

Nhưng gã này lại không được, từ bé hắn đã sống trong đường cống ngầm, ngoài việc nhận biết đồ ăn ra thì cái gì cũng phải học từ đầu, phải nói đây chính là một gã chưa ăn thịt heo và cũng chưa từng nhìn thấy heo chạy bao giờ.

Sau khi rời khỏi cửa hàng tiện lợi, Viên Mục Dã lập tức gửi định vị cho Đoàn Phong để anh ta dẫn tất cả mọi người đến, cậu nói mình nhìn thấy em họ của lão Lâm ở chỗ này...

Toàn bộ người của số 54 nhận được tin nhắn của Viên Mục Dã xong là lập tức nổ tung, lão Lâm còn dặn Đoàn Phong phải cầm theo toàn bộ dụng cụ chuyên dùng của số 54, anh ta muốn bắt được sinh vật hoàn mỹ có quan hệ máu mủ với mình.

Bởi vì chuyện này mà Viên Mục Dã cũng không thể tiếp tục ăn cơm với Từ Lệ, cậu gọi Lệ Thần đến thay thế vị trí của mình, còn bản thân Viên Mục Dã lại nhìn chăm chăm vào cửa hàng tạp hóa kia, cậu sợ gã Đầu To sẽ thừa dịp này để chạy thoát một lần nữa...

Nhưng điều làm Viên Mục Dã cảm thấy bất ngờ là có vẻ như đối phương không muốn chạy trốn, hắn vẫn bận hết việc này đến việc khác trong cửa hàng, giống như một nhân viên ưu tú vô cùng mẫn cán.

Hai mươi phút sau, cả nhóm Đoàn Phong sốt sắng chạy đến, sau đó bọn họ lần lượt lấy lý do mua đồ để vào cửa hàng tạp hóa quan sát hoàn cảnh, đồng thời xác nhận dáng vẻ của tên kia.

Có lẽ bình thường thời gian này rất ít khách, cho nên đi ra đi vào cũng chỉ có nhóm người số 54, khi bọn họ đi vào, Đầu To chỉ lạnh lùng nhìn họ, còn cô gái kia lại rất nhiệt tình tiếp đón, hai thái độ hoàn toàn trái ngược với nhau.

Đến tận hơn mười giờ tối cửa hàng tạp hóa đóng cửa, lúc này cô gái mới đi ra cùng Đầu To. Bây giờ Viên Mục Dã mới nhớ ra lần đầu tiên khi cậu gặp cô gái này, cô ta đã nói mình dùng sáo để gọi một con chó.

Bây giờ nghĩ lại thì làm gì có chó? Rõ ràng là cô ta dùng sáo để gọi Đầu To mà! Còn cả lần chiến đấu hôm trước nữa, tên kia cũng bị tiếng sáo gọi chó gọi đi... Xem ra lúc đó hắn nghe thấy tiếng cô gái gọi nên mới vội vàng rời đi.

Bởi vì có cô gái này ở đây nên đoàn người số 54 không dám tùy tiện tiến lên, bọn họ chỉ đi cách một đoạn xa xa phía sau. Cả nhóm phát hiện hai người này giống như một đôi tình nhân bình thường ngồi ăn tại quán ven đường, sau đó đi vào một công viên nhỏ gần đây.

Mặc dù cả đoạn đường đều là cô gái nói còn Đầu To đang nghe, nhưng rất dễ để nhận thấy tâm tình của Đầu To rất tốt,

hắn liên tục gật đầu để trả lời cô gái, khiến cả đám đang đi phía sau cũng không muốn quấy rầy cuộc hẹn hò của hai người này.

Thật vất vả mới đến công viên nhỏ, cô gái tìm một chiếc ghế dài để ngồi xuống, sau đó cười bảo Đầu To: “Anh mau đi đi, nhưng đừng chạy xa quá!”

Đầu To cười gật đầu, sau đó xoay người lao ra ngoài, tốc độ thật sự kinh người, nhưng cô gái dường như đã quen với việc này nên không hề ngạc nhiên, cô ta chỉ nhìn thoáng qua phía sau rồi cúi đầu chơi điện thoại... Hóa ra hai người này đến công viên là để Đầu To vận động chân tay.

Viên Mục Dã thấy hai người cuối cùng cũng tách ra, bèn vội vàng cùng với mấy người Đoàn Phong chia làm hai nhóm. Vì trước đó Viên Mục Dã đã gặp cô gái này nên cậu lãnh nhiệm vụ đi tới trấn an đối phương, còn mấy người Đoàn Phong sẽ dùng lưới kích điện để bắt Đầu To.

Khi Viên Mục Dã xuất hiện trước mặt cô gái, cô ta hơi giật mình và gần như ý thức được điều gì đó, cô gái khẩn trương nhìn bốn phía xung quanh, khi không nhìn thấy Đầu To mới thở phào nhẹ nhõm.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn cười bảo: “Cô không cần khẩn trương, đầu tiên tôi không phải người xấu, lại càng không gây tổn thương đến cô.”

Không ngờ cô gái nghe xong lại nghiêm nghị nói: “Nhưng anh sẽ làm tổn thương đến Đầu To!”

Chương 657: Hai khuôn mặt

Viên Mục Dã thấy cảm xúc của cô gái hơi kích động, bèn vội vàng trấn an: “Cô nghe tôi nói đã, đầu tiên cô phải rõ ràng một việc, bây giờ chỉ có... Đầu To làm tổn thương đến người khác, chứ người khác không thể làm hấn bị thương được. Hấn là một tên hết sức nguy hiểm, cô ở cùng với hấn sẽ gặp nguy hiểm rất lớn!”

Không ngờ cô gái nghe xong lại cười bảo: “Đó là do anh không hiểu Đầu To, thật ra anh ấy rất hiền lành thật thà, Đầu To làm người khác bị thương chỉ vì không ai bảo anh ấy biết không được làm tổn thương người khác...”

Viên Mục Dã thấy cô gái này có vẻ hiểu rất rõ Đầu To thì cười và hỏi: “Tôi rất tò mò cô đã gặp hấn như thế nào, cô bảo hấn thật thà chỉ vì cô chưa được chứng kiến sự gian trá của hấn. Cô bảo hấn hiền lành, đó là vì cô chưa nhìn thấy hấn vì một miếng ăn mà hại chết một người công nhân. Có thể nói, lúc hấn đối mặt với cô và với những người khác hoàn toàn là hai khuôn mặt khác nhau.”

Cô gái nghe vậy thì trầm mặc một lúc, sau đó cảm thán: “Có thể là vậy, cho nên sự nhận biết giữa chúng ta về anh ấy khác nhau một trời một vực... Tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Đầu To, anh ấy đang bới đống rác để giành thức ăn của chó hoang, mấy con chó đấy đều rất sợ anh ấy, bọn chúng dù đói đến mấy cũng không dám đến gần. Nhưng không ngờ sau khi anh ấy ăn no, vậy mà lại ném đồ ăn thừa cho lũ chó hoang.”

Viên Mục Dã giật mình hỏi: “Cô không mang hấn về nhà ngay lần gặp đầu tiên đấy chứ?”

Cô gái cười lắc đầu: “Tất nhiên là không, lúc đó anh ấy bẩn đến mức không nhìn ra hình dáng gì. Khi ấy tôi còn nghĩ, một người to con có tay có chân như vậy mà lại đi giành thức ăn với chó hoang, không phải người điên thì cũng là kẻ ngu dại, làm sao mà dám tùy tiện dẫn anh ấy về nhà chứ? Không ngờ

liên tục vài ngày sau đó tôi đều thấy anh ấy tranh giành thức ăn với chó, thế là tôi thương tình cho anh ấy một cái bánh mì... Kết quả là sau khi anh ấy ăn bánh mì xong thì cứ lẻo đẻo đi theo tôi.”

Viên Mục Dã nghe đến đây cũng phải cảm thán cô gái này quá dũng cảm, đêm hôm khuya khoắt gặp người như vậy mà không sợ hãi, cậu không nhịn được hỏi: “Cô là một cô gái trẻ mà không có ý thức an toàn à? Nhỡ hấn có ý đồ xấu với cô thì sao?”

Cô gái cười ngọt ngào, nói: “Lúc đó tôi cũng nghĩ như vậy, thế nên tôi đã chạy nhanh về nhà, vậy mà tôi lại phát hiện Đầu To chỉ đi theo tôi đến đây rồi rời đi, cũng không có hành động gì khác... Sau đó ngày nào tôi cũng cho anh ấy một chiếc bánh mì, anh ấy ăn no xong là đi theo tiền tôi về nhà.”

Viên Mục Dã thấy cô gái nói xong lại còn cười ngây ngô, cậu lại truy hỏi: “Sau đó thì sao? Sao hấn lại về cửa hàng tạp hóa với cô?”

Cô gái nhún vai: “Có một lần có mấy tên côn đồ đến cửa hàng tạp hóa mua đồ không trả tiền, bọn chúng nói cứ cho nợ trước, tôi không đồng ý nên bọn chúng muốn đập phá đồ đạc, không ngờ đúng lúc này Đầu To đẩy cửa bước vào! Chắc đáng vẻ của anh ấy lúc đó hơi đáng sợ, hơn nữa tôi lại cầm điện thoại tỏ vẻ muốn báo cảnh sát, thế là mấy tên côn đồ bị dọa chạy mất. Cũng kể từ lúc đó tôi mới biết Đầu To không biết nói chuyện, anh ấy cũng không có chỗ ở, vì thế mỗi khi trời tối mới đi giành thức ăn với lũ chó hoang. Tôi thấy Đầu To thật sự đáng thương nên để anh ấy tạm thời ở lại trong cửa hàng. Tuy Đầu To không biết nói chuyện nhưng anh ấy lại có thể nghe hiểu những lời tôi nói, nên tôi để Đầu To ở lại khuôn vác đồ đạc trong cửa hàng.”

Viên Mục Dã bỗng nghĩ đến việc cô gái dùng sáo gọi chó để gọi Đầu To, cậu thuận miệng hỏi: “Vậy chuyện sáo gọi chó là sao thế?”

Cô gái bật cười, nói: “Đó là mỗi khi trời tối anh ấy đều sẽ ra ngoài một lúc, tôi lo Đầu To chạy lung tung lại gây tai họa nên đã ước định, chỉ cần nghe thấy tôi thổi sáo gọi chó là anh ấy phải quay về ngay. Hơn nữa, tôi phát hiện thính lực anh ấy rất

tốt, bất kể chạy xa đến mức nào thì chỉ cần thôi sáo gọi chó lên, chẳng mấy chốc Đầu To sẽ quay về...”

Viên Mục Dã tranh luận với cô gái này một lúc mới phát hiện cả hai người chẳng ai thuyết phục được ai, cuối cùng cậu đành để lại số điện thoại và bảo: “Làm quen một chút đi, tôi tên là Viên Mục Dã, đây là số điện thoại của tôi, nếu như sau này cô cảm thấy Đầu To có một số hành vi uy hiếp đến mình thì hãy gọi ngay cho tôi.”

Cô gái cũng là người phóng khoáng, cô ta tiếp nhận tờ giấy ghi số điện thoại rồi cười và bảo: “Chào anh, tôi tên là Triệu Linh Nhi, mặc dù chuyện như vậy chắc sẽ không xảy ra đâu, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn anh!”

Lúc đầu Viên Mục Dã định nói chuyện với Triệu Linh Nhi lâu một chút để giữ chân cô ta, và mấy người Đoàn Phong có thể tranh thủ thời gian bắt người, khi đó dù Đầu To có biến mất khỏi cuộc sống của Triệu Linh Nhi, cô ta cũng sẽ không biết quá nhiều chuyện.

Nhưng không ngờ, mặc dù số 54 mang đủ dụng cụ đi theo nhưng vẫn không thể bắt được tên đó. Không những vậy... ngay lúc Viên Mục Dã muốn chào tạm biệt Triệu Linh Nhi, tên kia lại đột ngột quay về.

Không khí xung quanh trong nháy mắt đông cứng lại, nếu không phải có Triệu Linh Nhi ở đây thì chắc hai người đã lao vào đánh nhau rồi. Mà khó xử nhất là Triệu Linh Nhi lại kéo Đầu To đến rồi chủ động giới thiệu: “Anh Đầu To, anh trai này tên là Viên Mục Dã... Anh Viên, đây là Đầu To mà tôi vừa nói với anh.”

Cực chẳng đã Viên Mục Dã đành kiên trì giơ tay ra và nói: “Xin chào, Đầu To!” Cậu cứ nghĩ là Đầu To sẽ trừng mắt lạnh lùng nhìn mình, không ngờ hắn cũng giơ tay ra bắt. Chỉ là bàn tay gã này vừa lạnh vừa cứng, nếu không phải lực tay Viên Mục Dã cũng tạm được, chắc tay cậu đã bị hắn bóp nát rồi.

Đến khi Đầu To thả tay ra, Viên Mục Dã cảm thấy tay phải mình dường như đã mất hết cảm giác, trong lòng cậu hiểu ngay là gã này vẫn đầy địch ý với mình. Nếu biết một ổ bánh mì là giải quyết được tên này, vậy lúc trước cần gì phải kết thù

chứ? Đừng nói là một cái bánh mì, một con gà quay cũng không thành vấn đề.

Triệu Linh Nhi thấy trời cũng đã muộn, bèn chào tạm biệt Viên Mục Dã rồi kéo tay áo Đầu To: “Về nhà đi!”

Sau khi hai người rời đi, lúc này Viên Mục Dã mới vận động một chút bàn tay phải đang mất cảm giác của mình, đúng lúc này Đoàn Phong cũng chạy về: “Cô gái đó đâu rồi?”

“Đi về nhà với Đầu To rồi!” Viên Mục Dã tức giận nói.

Đoàn Phong nhìn thoáng qua bàn tay phải bị bóp đến đỏ bồng của Viên Mục Dã, anh ta hỏi: “Cậu đánh nhau với gã à? Tay không sao chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu thở dài: “Người ta chỉ bắt tay mà thôi, nếu thật sự đánh nhau thì chắc tay tôi đã tàn phế rồi.”

Đoàn Phong thấy tay Viên Mục Dã không sao thì vừa cười vừa bảo: “Đừng thiếu tự tin như thế chứ, ít nhất cậu cũng là người đàn ông duy nhất gặp gã vài lần mà vẫn còn sống!”

Viên Mục Dã liếc mắt hỏi lại: “Cái này mà cũng đáng để kiêu ngạo à? Không đúng, mấy người đều cầm theo lưới điện qua đó mà? Sao lại không bắt được?”

Chương 658: Cha mẹ đều mất

Đoàn Phong nghe vậy thì tối sầm cả mặt, anh ta nói một cách hằn học: “Tốt nhất đừng để tôi bắt được gã đó, nếu không tôi chắc chắn sẽ đánh gãy tay chân gã, để gã không thể nhảy lên nhảy xuống như khi được nữa.”

Viên Mục Dã bật cười: “Tôi thì không sao, nhưng lão Lâm có thể sẽ không đồng ý đâu.”

Sau đó Viên Mục Dã lại tụ tập với mấy người Đại Quân, cậu phát hiện tình huống của Đoàn Phong đã là khá khảm nhất rồi, mấy người kia không những đầy bụi đất, đến cả cái lưới điện mà lão Lâm vẫn luôn kiêu ngạo nói có thể bắt được sư tử cũng đã hỏng. Lão Lâm lại càng thảm hơn, anh ta là người có thể yếu nhất trong cả nhóm nên chạy theo sau một lúc lâu mà đến cả cái bóng cũng chẳng được nhìn thấy...

Sau khi cả nhóm quay về số 54, mặt mũi ai nấy đều chảy xệ xuống vì buồn bực. Cuối cùng Viên Mục Dã đành phải nói: “Nam Nam, ngày mai cô giúp tôi điều tra lai lịch Triệu Linh Nhi, có vẻ như cô bé này hiểu rất rõ tên đó, lại còn đặt tên cho gã là Đầu To nữa.”

Trương Khai tức giận nói: “Đầu To? Tôi thấy phải đọc ngược lại mới đúng, bởi vì cái tên này làm chúng ta hơi nhưc đầu!”

Tằng Nam Nam vỗ bàn: “Không cần ngày mai, bây giờ tôi sẽ điều tra rõ ràng đến cả ba đời tổ tiên của Triệu Linh Nhi luôn!”

Viên Mục Dã bật cười: “Không cần đến thế đâu, chỉ cần điều tra chi tiết về Triệu Linh Nhi là được, dù sao một cô gái bình thường ai lại tùy tiện dẫn một người đàn ông xa lạ về nhà chứ?”

Viên Mục Dã nói xong vội tranh thủ nhìn đồng hồ, cậu phát hiện đã hơn một giờ sáng, lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra Từ

Lệ và Lệ Thần vẫn còn đang uống rượu trong quán cơm, thế là cậu vội vàng gọi cho Lệ Thần. Sau khi hỏi qua mới biết hắn đã đưa Từ Lệ uống say bí tỉ về nhà từ lâu rồi... Viên Mục Dã thở phào một cái, sau đó chào mấy người Đoàn Phong rồi vội vàng về nhà.

Vậy mà khi Viên Mục Dã về nhà, cậu lại thấy Lệ Thần đang chơi với Kim Bảo trong sân, hắn thấy Viên Mục Dã về thì ung dung đứng dậy hỏi: “Chà? Về rồi à...”

Viên Mục Dã vừa nhìn là biết hắn uống rượu say, cậu nhướn mày hỏi: “Cậu uống rượu à? Chẳng phải cậu đã nói là không được uống mấy thứ như rượu sao?”

Lệ Thần xua tay: “Không sao đâu, tôi chỉ uống thử một hớp nhỏ, vì muốn thử cảm giác này...”

Viên Mục Dã vội vàng đi tìm thùng nước to lúc trước nhưng lại bị Lệ Thần cản lại: “Không cần... ngâm trong bồn đâu, tôi hoạt động một chút cho hả rượu là được.”

Lệ Thần nói xong lại quay ra cười ha ha hi hi chơi với Kim Bảo, Viên Mục Dã nhìn thấy mà không nhịn được nghĩ thầm: Đêm hôm khuya khoắt, một con ma men với một con chó chơi với nhau vui như vậy... May mà bên cạnh không có hàng xóm, nếu không chắc người ta đến phá cửa mất.

Sáng hôm sau, vừa đi đến số 54, Tăng Nam Nam đã đưa cho Viên Mục Dã một xấp tài liệu và bảo: “Đây là tư liệu về Triệu Linh Nhi, tôi còn tưởng cô ta là nhân vật lớn nào đó, vậy mà lại chỉ là người bình thường.”

Viên Mục Dã cầm tài liệu rồi mở ra xem, đúng như Tăng Nam Nam đã nói, Triệu Linh Nhi chỉ là một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa. Nếu như nói điểm khác nhau của cô ta với những cô gái khác, thì đó là cha mẹ của Triệu Linh Nhi đã đồng thời qua đời trong một vụ tai nạn xe vào một năm trước.

Có thể nói Triệu Linh Nhi gần như không có họ hàng gần, mà cửa hàng tạp hóa đó là do cô ta dùng tiền bồi thường của cha mẹ để mở, tuy không kiếm được nhiều tiền nhưng cũng đủ nuôi sống bản thân.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hiểu tại sao cô gái này lại có thể tùy tiện dẫn một người lạ về nhà, bởi vì trong nhà Triệu Linh Nhi ngoài cô ta ra thì chẳng còn ai khác, vì vậy sẽ không có người nào phản đối.

Lúc này Đoàn Phong cũng đi tới xem tư liệu của Triệu Linh Nhi, sau đó anh ta thở dài, nói: “Tên kia chắc rất tin tưởng Triệu Linh Nhi, hay là cậu đi nói cho cô ta biết một chút tình huống thật để cô ta giúp chúng ta làm một người truyền lời, ít nhất cứ ổn định quả bom hẹn giờ ấy đã rồi lại tính tiếp.”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn chỉ vào mình rồi bảo: “Tôi mới là người mà gã Đầu To đó căm thù nhất mà?”

Đoàn Phong cười gian, hỏi: “Cậu xem cậu gọi người ta thân thiết chưa kìa, lại còn Đầu To nữa chứ? Đã thân như vậy không phải cậu đi thì ai đi chứ?”

Viên Mục Dã không nói lại được với Đoàn Phong, cậu đành đáp ứng đi qua đó thử xem sao, nhưng nếu Triệu Linh Nhi không đồng ý, vậy bọn họ chỉ đành tìm biện pháp khác... Ngay sáng hôm đó, Viên Mục Dã lại một lần nữa tiến vào cửa hàng tạp hóa của Triệu Linh Nhi.

Thật ra lúc đầu Viên Mục Dã vẫn hơi khẩn trương, dù sao Đầu To không chào đón cậu, không ngờ lúc Viên Mục Dã đến thì Đầu To lại không có ở đó, Viên Mục Dã thấy lạ bèn hỏi: “Đầu To đâu rồi?”

Triệu Linh Nhi đang sắp xếp lại kệ hàng, cô ta nghe thấy âm thanh thì quay đầu lại nhìn và phát hiện Viên Mục Dã đã đến, cô ta nhún vai trả lời: “Ban ngày anh Đầu To không ở trong cửa hàng...”

Viên Mục Dã nghĩ thầm trong lòng: “Ban ngày gã không ở trong cửa hàng thì có thể đi đâu chứ? Chẳng lẽ lại chui về cống ngầm ngủ chắc?”

Triệu Linh Nhi thấy sắc mặt Viên Mục Dã kỳ quái, đành thở dài và nói: “Anh ấy không đi chỗ nào kỳ quái đâu, đang ngủ ngay trên tầng hai đấy.”

Viên Mục Dã gật đầu: “À, ra là thế... Đúng rồi, cô biết bao nhiêu về Đầu To vậy?”

Triệu Linh Nhi híp mắt nhìn Viên Mục Dã, cô ấy hỏi: “Anh đang bày tôi đây hả?”

Viên Mục Dã vội vàng phủ nhận: “Dĩ nhiên là không, bọn tôi còn biết tình huống thật của hắn hơn cô nhiều, tôi hỏi như vậy là vì muốn cô hiểu rõ hắn hơn một chút...”

“Không cần, tôi không muốn biết nhiều như vậy, tôi chỉ cần biết anh ấy là Đầu To là được rồi.” Triệu Linh Nhi hơi nóng nảy nói.

Viên Mục Dã cảm thấy buồn cười: “Chẳng phải cô đặt cho hắn cái tên là Đầu To à? Nó thì có liên quan gì đến tình huống thật của hắn đâu?”

Triệu Linh Nhi giật mình hỏi: “Sao anh biết là tôi đặt?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Bởi vì cha hắn sẽ không đặt một cái tên... đáng yêu như thế.”

Triệu Linh Nhi vội truy hỏi: “Anh biết cha của anh ấy à? Ông ta đang ở đâu? Tại sao lại bỏ rơi Đầu To?”

Đối mặt với những câu hỏi liên tục của Triệu Linh Nhi, Viên Mục Dã cũng không biết phải trả lời thế nào nữa, cậu lại không muốn nói tình huống thật của Đầu To cho cô ta biết. Dù sao thời buổi bây giờ toàn xem mặt mà bắt hình dong, nhờ cô gái này nhìn thấy hình dáng của Đầu To sau khi biến thân... Chắc nằm mơ cũng bị dựng dậy mất.

Triệu Linh Nhi thấy Viên Mục Dã mãi vẫn không trả lời, bèn hỏi thử: “Cha mẹ anh ấy đều không còn nữa à?”

“Ừ, có thể nói là như vậy...” Giọng Viên Mục Dã trầm xuống.

Triệu Linh Nhi nghe xong lại thở phào: “Vậy thì tốt, như thế sẽ không có ai dẫn anh ấy rời khỏi tôi.”

Chương 659: Chiến đấu sống còn

Viên Mục Dã biết tại sao Triệu Linh Nhi lại nghĩ như vậy, cô ta mới trải qua sự đau khổ khi mất cả cha lẫn mẹ, bây giờ đột nhiên xuất hiện một người đồng ý sống nương tựa lẫn nhau cùng mình. chưa nói đến tình cảm giữa bọn họ là thế nào, nhưng hai người này đã trở thành chỗ dựa lớn nhất của nhau.

Vì vậy nếu bây giờ nói cho Triệu Linh Nhi biết Đầu To thật ra là một con quái vật biết biến hình... Vậy chẳng phải sẽ tước bỏ chỗ dựa duy nhất trong lòng cô ta một lần nữa, khiến cô ta lại trở về cuộc sống lẻ loi một mình sao?

Viên Mục Dã thật sự không đành lòng làm như thế, hơn nữa cái gã Đầu To kia dường như cũng rất tin tưởng Triệu Linh Nhi, một khi để hấn mất đi chút tin tưởng đáng quý này, hậu quả có lẽ sẽ khó mà xử lý được...

Vì vậy sau khi tính đi tính lại, Viên Mục Dã thấy chuyện này vẫn không nên nóng vội, cậu vừa cười vừa bảo: “Thật ra Đầu To là cậu em họ đã thất lạc nhiều năm của sếp chúng tôi. Cha của sếp tôi cũng là thầy của tôi, khi ông ấy còn sống luôn có nguyện vọng tìm được người anh trai đã mất tích nhiều năm. Tiếc là ông trời không chiều lòng người, đến tận khi ông ấy mất vẫn không thể thực hiện... Sau này nhờ tình cờ mà hai anh em sếp của tôi gặp được nhau, vì vậy anh ấy muốn đền bù sự tiếc nuối của cha mình và chăm sóc thật tốt cho cậu em họ này.”

Triệu Linh Nhi nghe xong mà trên mặt hiện lên đầy dấu chấm hỏi: “Anh nói thật hay giả thế? Sao giống tình tiết trong mấy phim truyền hình máu chó vậy?”

Viên Mục Dã vội ho khan một tiếng rồi trả lời: “Nghệ thuật cũng đến từ cuộc sống mà, nếu cô không tin thì có thể để Đầu

To và sếp của tôi xét nghiệm ADN, đến lúc đó cô sẽ biết bọn họ có phải anh em hay không.”

Triệu Linh Nhi nghi ngờ nói: “Vậy mà các anh còn bắt anh ấy? Đầu To nói với tôi là bọn anh cứ muốn bắt anh ấy...”

Viên Mục Dã bèn vội vàng giải thích: “Đây chẳng phải chỉ là hiểu nhầm à? Cô cũng biết tình huống của Đầu To rồi đấy, hẳn không biết nói chuyện cũng không viết chữ, lại nhận thức nửa vời về thế giới này. Hơn nữa, khi chúng tôi gặp nhau lần đầu cũng đã xảy ra một vài chuyện không vui, kể từ đó mới dẫn đến việc mỗi lần gặp nhau sau này đều không thể nhẹ nhàng nói chuyện được.”

Triệu Linh Nhi suy nghĩ rồi hỏi: “Vậy cấp trên của anh có ý gì? Muốn đón người em trai này về à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Điều đó là đương nhiên!”

Triệu Linh Nhi buồn cười hỏi: “Vậy tại sao anh ta không đến mà lại để anh đến làm gì?”

Viên Mục Dã không biết phải trả lời thế nào, cũng đứng thôi... Nếu theo kịch bản vừa rồi thì người anh họ là lão Lâm phải đến mới đúng, một người ngoài như cậu đứng đây nói nhiều như vậy cũng không thích hợp.

Triệu Linh Nhi thấy Viên Mục Dã có vẻ xấu hổ thì cười nói: “Được rồi, không đùa với anh nữa, nếu thật sự đúng như lời anh nói, vậy tối nay tôi sẽ trao đổi với Đầu To để xem anh ấy có đồng ý nhận người anh họ này không nhé.”

Viên Mục Dã biết cô gái Triệu Linh Nhi này khá thật thà, nếu cô ta đã hứa giúp đỡ thì chắc sẽ làm được... Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn lên tầng hai một chút, sau đó thở dài, nói: “Nếu hai người có chuyện gì không giải quyết được thì hãy gọi cho tôi, chắc chắn tôi sẽ đến ngay, bất kỳ chuyện gì cũng được! Còn nữa... Đầu To không không chế được hoàn toàn sức mạnh của mình nên ra tay chưa từng biết nặng nhẹ, vì vậy tôi hy vọng cô hãy canh chừng hắn cẩn thận một chút, đừng làm ra việc tổn thương người khác.”

Triệu Linh Nhi thấy Viên Mục Dã không nhắc đến việc dẫn Đầu To đi, liền vui vẻ gật đầu: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ

canh chừng anh ấy, nếu chúng tôi thật sự gặp chuyện khó khăn, chắc chắn tôi sẽ gọi anh đầu tiên.”

Trước khi đi, Viên Mục Dã nhìn thoáng qua camera giám sát trong cửa hàng và nảy ra một ý. Sau khi quay về, Viên Mục Dã bảo Tăng Nam Nam tìm cách hack vào hệ thống camera theo dõi của cửa hàng, như thế có thể quan sát tình hình Đầu To mọi lúc mọi nơi.

Thông qua mấy ngày quan sát, Viên Mục Dã phát hiện có vẻ như Đầu To cũng không có hành động gì khác thường, hơn nữa, cuộc sống của hắn vô cùng có quy tắc... Đúng như những gì Triệu Linh Nhi đã nói, ban ngày hắn gần như không xuống dưới nhà, bình thường chỉ ngủ trên tầng.

Đến tận lúc trời tối hắn mới xuống làm một chút việc đơn giản, ví dụ như giúp Triệu Linh Nhi khuân đồ, xếp hàng hóa... Mặc dù Đầu To ăn khá nhiều nhưng mỗi ngày hắn lại chỉ ăn có một bữa, quy luật làm việc và nghỉ ngơi dường như khác hoàn toàn với con người.

Bởi vì quanh chỗ này có khá nhiều cửa hàng ăn uống, nên buổi tối thỉnh thoảng sẽ có vài gã say đến cửa hàng mua đồ, người bình thường mà nhìn thấy có một nhân viên cao to như vậy cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ... Nếu thật sự có một, hai kẻ mất mớ, bọn chúng cũng sẽ bị Đầu To ném ra ngoài nhưng không hề bị thương.

Lão Lâm thấy trong thời gian này người em họ của mình biểu hiện không tồi, anh ta bèn suy nghĩ xem có nên gặp mặt để nói chuyện với đối phương hay không. Nếu như hắn chỉ muốn làm người bình thường thì cũng không sao hết, ít nhất phải giải quyết vấn đề thân phận trước đã, dù sao đâu thể làm lao động chui mãi được?

Cực chẳng đã Viên Mục Dã lại phải đi làm người đàm phán, đầu tiên là quan sát thái độ của đối phương, thứ hai là muốn xem Đầu To có thể không chế tốt cái tính tình chó má của hắn hay không...

Lúc đầu Đoàn Phong cũng muốn đi cùng, nhưng Viên Mục Dã tính đến việc hai người cùng xuất hiện sẽ khiến Đầu To cảm thấy có nguy cơ, nên cậu quyết định đi một mình đến đó trước đã.

Triệu Linh Nhi thấy Viên Mục Dã đến thì cười rạng rỡ: “Anh Viên, mấy ngày nay Đầu To biểu hiện rất tốt đấy nhé!”

Viên Mục Dã nghĩ thầm, ngày nào tôi cũng nhìn chăm chăm camera giám sát thì sao có thể không biết? Nhưng bề ngoài vẫn vừa cười vừa nói: “Vậy thì tốt... Vừa đúng lúc tôi ăn com ở gần đây nên tiện đường qua xem một chút.”

Mặc dù Đầu To không biết nói chuyện nhưng hẳn dùng ánh mắt biểu thị sự nghi ngờ đối với Viên Mục Dã. Nói gì thì nói, sự tin tưởng đã bị phá vỡ thì rất khó để tạo lập lại được, chưa kể giữa bọn họ đã bao giờ nảy sinh thứ gọi là sự tin tưởng?!

Triệu Linh Nhi lấy một cái ghế bên cạnh ra cho Viên Mục Dã: “Anh Viên ngồi xuống nói chuyện đi!”

Viên Mục Dã cũng không khách sáo, cậu kéo ghế ngồi xuống: “Hôm nay không đông khách à?”

Triệu Linh Nhi bất đắc dĩ trả lời: “Chịu thôi, chỗ này của tôi vẫn luôn như vậy, chỉ miễn cưỡng duy trì thôi. May mà cửa hàng là của mình, tôi và Đầu To lại không cần nhiều tiền, nên có vắng khách đến mức nào cũng không đến tình trạng thua lỗ.”

Viên Mục Dã gật đầu nói: “Cứ từ từ sẽ ổn, đợi khi cô tìm được hướng kinh doanh... Việc buôn bán tự nhiên sẽ khá lên.”

Triệu Linh Nhi cười gọi Đầu To đến: “Đừng đứng xa thế, anh Viên cố tình đến thăm anh đấy...”

Đầu To chẳng thèm để ý đến điều này, lại càng không có thái độ hòa nhã với Viên Mục Dã... Thật ra cũng không trách Đầu To, dù sao giữa bọn họ cũng đã từng chiến đấu sống còn với nhau, nếu không phải sức mạnh ngang nhau thì chỉ sợ bây giờ một trong hai người đã không còn trên cuộc đời này.

Chương 660: Tín hiệu cầu cứu từ dưới lòng đất

Thật ra Viên Mục Dã cũng không quá để tâm đến thái độ của Đầu To đối với mình, vì dù sao thái độ bây giờ chẳng phải tốt hơn nhiều so với trạng thái “vừa gặp đã đánh” trước đây ư? Đương nhiên, đây là trong tình huống có mặt Triệu Linh Nhi, Viên Mục Dã cũng không chắc nếu Triệu Linh Nhi không ở đây thì Đầu To sẽ đối xử thế nào với mình...

Bởi vì ánh mắt quá “thân thiện” của Đầu To, nên Viên Mục Dã chỉ ở lại cửa hàng tiện lợi một chút rồi rời đi. Mục đích của cậu lần này cũng không phải là muốn nói gì đó với Đầu To, chỉ đơn giản là hy vọng hẳn có thể dần thích nghi với sự xuất hiện của người số 54.

Lúc quay về, Viên Mục Dã gọi taxi đi thẳng về nhà, cậu ngồi ở ghế cạnh tài xế, vừa ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ vừa nghĩ xem nên làm thế nào để loại bỏ địch ý của Đầu To với bọn họ.

Không ngờ trong lúc cậu mãi suy nghĩ lại vô tình nhìn thấy trong gương chiếu hậu có một chiếc xe Volkswagen màu đen không gần không xa bám theo mình... Viên Mục Dã lập tức cảnh giác ngồi thẳng người, sau đó quan sát quá trình di chuyển của chiếc xe kia.

Đồng thời Viên Mục Dã không ngừng tìm kiếm trong đầu xem gần đây có ai tìm mình gây chuyện hay không, nhưng cậu nghĩ mãi cũng không nghĩ ra người này là ai? Trong lúc cậu đang suy nghĩ xem mình có nên xuống xe ở một nơi đông đúc hay không, thì chiếc Volkswagen màu đen kia nhấn chân ga vượt qua xe cậu, sau đó nhanh chóng biến mất.

Tiếc rằng lúc đó trời quá tối, Viên Mục Dã không nhìn rõ mặt người lái chiếc xe kia. Người lái xe taxi đột nhiên bị xe kia vượt qua còn mắng một câu, Viên Mục Dã cũng bị phản ứng “sợ bóng sợ gió” này của mình chọc cười. Xem ra cậu cả nghĩ

rồi, chỉ nhìn thấy một chiếc xe đi theo phía sau đã tưởng có người theo dõi mình.

Chiếc xe taxi nhanh chóng dừng ở đầu ngõ nhà Viên Mục Dã, sau khi xuống xe cậu còn nhìn xung quanh một lượt, xác nhận không có chiếc Volkswagen màu đen nào bám đuôi mới yên tâm đi vào nhà.

Nhưng cậu không hề biết rằng, sau khi cậu đóng cửa lại, thì một chiếc Volkswagen màu đen trong bóng tối đột nhiên bật sáng đèn, một đôi mắt tham lam khát máu nhìn chằm chằm vào cửa nhà Viên Mục Dã...

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã báo cáo đơn giản tình hình của Đầu To với lão Lâm, Đoàn Phong cảm thấy tình hình của Đầu To hiện giờ đã tương đối ổn định, lão Lâm không nhất thiết phải ở lại trong nước nữa, nên làm chuyện gì thì làm thôi.

Nhưng lão Lâm cảm thấy mình vẫn phải lấy được số liệu cơ thể của Đầu To rồi mới đi được, nếu không anh ta không thể yên tâm về người họ hàng này. Đoàn Phong đề nghị từ giờ số 54 sẽ thay nhau đến cửa hàng tiện lợi kia thăm Đầu To, trước hết là xây dựng quan hệ hòa hoãn với gã kia, sau đó sẽ nghĩ cách dụ dỗ hắn đến số 54 làm kiểm tra thân thể.

Viên Mục Dã nghe xong thâm cười trộm, chiêu này có tác dụng hay không cậu không biết, nhưng nhất định là rất phiền phức với Đầu To, cậu vừa cười vừa nói: “Vậy thì tôi không đi được rồi, mấy ngày nay tôi xuất hiện quá nhiều rồi, còn đến nữa sẽ thành làm phiền người ta mất.”

Hoắc Nhiễm cũng không tình nguyện mấy: “Em thấy chúng ta mang mặt nóng đi gặp tên mông lạnh kia nhất định sẽ không được chào đón...”

Đoàn Phong tức giận nói: “Cậu biết cái gì, người ta trí não không phát triển đầy đủ, nhất định là rất dễ lừa... Nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải chấp nhận sự tồn tại của chúng ta thì mới dễ ra tay được, nếu không vừa nhìn thấy mặt chúng ta đã như mặt gà đen rồi thì làm sao mà lừa được?”

Mọi người đang bàn bạc thì điện thoại của lão Lâm đổ chuông, anh ta nhìn qua tên hiển thị trên màn hình rồi nhanh chóng đi

sang một bên, thái độ cực kỳ khách sáo nói: “Xin chào, Tổng giám đốc Ngũ.”

Viên Mục Dã vào sau không biết vị Tổng giám đốc Ngũ này là ai, còn những người khác gần như đều biết lai lịch của đối phương, nên tất cả đều vênh tai lên nghe lão Lâm và tay họ Ngũ kia nói chuyện...

Viên Mục Dã thì thầm hỏi Đoàn Phong: “Tổng giám đốc Ngũ là ai vậy?”

Đoàn Phong hừ một tiếng: “Còn có thể là ai? Là một trong những người đầu tư vào số 54 chúng ta thôi, nếu không sao lão Lâm phải khách sáo thế? Cứ như cháu trai gặp ông nội ấy!”

Viên Mục Dã giật giật ống tay áo Đoàn Phong, ý bảo anh ta nói nhỏ lại một chút, để đối phương nghe thấy thì không hay. Nhưng Đoàn Phong lại không để ý mà nói: “Cho dù tay họ Ngũ đó ở đây tôi cũng nói vậy, trong những nhà đầu tư thì việc của tay đó là nhiều nhất. Cậu cứ xem đi, nhất định là lại có cục xương nào khó gặm ném cho chúng ta đấy!”

Đoàn Phong vừa dứt lời, lão Lâm đã cúp điện thoại, khuôn mặt khi nãy còn cười đầy vẻ chân thành trong chớp mắt đã trở mặt, nói: “Tên khốn họ Ngũ kia đúng là không phải thứ tốt đẹp gì, chuyện xấu gì cũng đẩy cho chúng ta, chờ đến khi tôi tìm được nhà đầu tư mới sẽ đá hắn ngay!”

Nhưng dù có nói cứng như vậy thì việc vẫn phải làm, vừa rồi trong điện thoại chẳng phải đã đồng ý rồi sao. Xem ra dù là tổ chức trâu bò đến mức nào cũng phải có tiền thì lời nói mới có trọng lượng được!

Lão Lâm cúp điện thoại không lâu thì hộp thư của anh ta nhận được một email, anh ta vừa bắt đầu đã gửi cho mọi người xem, vừa nói: “Mọi người xem trước đi, sau đó nói thử suy nghĩ của mình...”

Viên Mục Dã mở ra xem, đập vào mắt là một dòng chữ màu đỏ ở trang đầu tiên của tài liệu “Liên quan đến hồ sơ mật, người không có quyền hạn cấm đọc”, xem ra vụ này không hề đơn giản. Trước kia cậu đã từng tham gia vào một cuộc điều tra liên quan đến một sự kiện bí mật, tiếc rằng lúc đó cậu chỉ

phụ trách thu thập số liệu, ngay cả tình huống cụ thể thế nào cũng không có quyền hỏi đến.

Sở dĩ vụ án này cơ mật như vậy là vì nó liên quan đến một căn cứ thí nghiệm dưới lòng đất của nước S ở hải ngoại. Ba năm trước đây căn cứ thí nghiệm này bị một trận hỏa hoạn thiêu rụi buộc phải đóng cửa, mười hai nhân viên phòng thí nghiệm và toàn bộ số liệu nghiên cứu bên trong đều chìm trong biển lửa.

Không ngờ mấy ngày trước đây, một đoàn khảo sát khoa học đang tiến hành khảo sát địa chất ở khu vực gần đó đột nhiên thu được tín hiệu cầu cứu, mà nơi phát ra tín hiệu chính là vị trí căn cứ thí nghiệm dưới lòng đất đã đóng cửa ba năm trước...

Bởi vì tín hiệu cầu cứu đứt quãng, khi có khi không... cho nên tạm thời không có cách nào xác định được tình huống cụ thể của người cầu cứu. Mà năm đó sau khi căn cứ thí nghiệm xảy ra sự cố thì lập tức bị phong tỏa, cho nên không ai biết năm đó thực sự đã xảy ra chuyện gì. Và người phụ trách hạng mục đó đã tìm được vị Tổng giám đốc Ngũ có thủ đoạn thông thiên kia, hy vọng có thể thông qua quan hệ của ông ta để người của số 54 tham dự vào lần cứu hộ này.

Nhưng lão Lâm cũng không phải kẻ ngốc, anh ta cũng đã nghe ngóng chuyện xảy ra ở căn cứ thí nghiệm trong lòng đất kia. Nghe nói sở dĩ sau khi xảy ra sự cố phải phong tỏa căn cứ kia ngay lập tức, đến cả một chút số liệu thí nghiệm cũng không lấy ra, là vì trước khi căn cứ đó bị hỏa hoạn đã bị lây nhiễm một loại vi khuẩn không rõ.

Hơn nữa, cũng không ai biết rõ căn cứ đó thực sự đã xảy ra chuyện gì, bởi vì họ khi nhận được báo cáo chỉ nói tất cả nhân viên tham gia nghiên cứu đều chết trong trận hỏa hoạn đó, đến bây giờ ngay cả thi thể vẫn ở bên trong vì không có ai dám đi vào nhặt xác...

Loại khoai nóng bỏng tay này chỉ cần là người có đầu óc bình thường chắc chắn sẽ không nhận, có trời mới biết năm đó những người kia nghiên cứu cái gì trong lòng đất? Loại thí nghiệm che che giấu giấu không chịu nói rõ như thế này mà còn bắt bọn họ ôm nguy hiểm xuống đó cứu người? Không phải là vớ vẩn à?

Chương 661: Căn cứ thí nghiệm dưới lòng đất

Mặc dù lão Lâm không hề nguyện ý, nhưng tay họ Ngũ kia lại tăng bốc bảo cái gì mà mình đã đầu tư vào một cơ sở nghiên cứu khoa học rất phi thường, rồi trên trời dưới đất không có chuyện gì bọn họ không làm được! Hơn nữa, tay họ Ngũ còn hứa với lão Lâm, chỉ cần số 54 tham gia vào đợt cứu hộ này, ông ta sẽ tăng mức đầu tư thêm 30%...

Cuối cùng lão Lâm không còn cách nào đành phải đồng ý, có điều anh ta cũng nói rõ, một khi nhận thấy tình hình thực tế của căn cứ thí nghiệm kia không thể triển khai xuống dưới cứu hộ, thì sẽ kết thúc hoạt động cứu hộ ngay lập tức.

Nhưng vì nội dung của nghiên cứu khoa học kia quá bí mật, cho nên dù số 54 có tham gia hoạt động cứu hộ thì cũng không được biết đến các nội dung có liên quan tới hạng mục thí nghiệm kia... Quyền hạn hiện tại của bọn họ tạm thời chỉ có thể được biết một chút tình huống ngoại vi và nội dung của tín hiệu cầu cứu mà họ đã nhận được trước đó.

Đó là một đoạn ghi âm cầu cứu đứt quãng, nghe giọng có vẻ giống phụ nữ, mà hơi thở vô cùng yếu ớt, cô ta nói mình bị kẹt trong căn cứ thí nghiệm, mọi chuyện đều phát triển theo hướng xấu nhất, cô ta không muốn chết, mau đến cứu cô ta!

Đoàn Phong nghe xong đoạn ghi âm thì sắc mặt nặng nề, anh nói: “Chỉ có một tí tin tức như thế này mà muốn chúng ta xuống đó cứu người? Nghĩ gì thế? Lúc trước tại sao lại phải phong tỏa khẩn cấp căn cứ thí nghiệm? Đến mức thì thể của nhân viên phòng thí nghiệm cũng không dám đưa ra ngoài? Những kẻ biết rõ ràng mọi chuyện còn không dám xuống dưới, chỉ thế thôi đã đủ chứng minh chỗ đó căn bản không thể xuống được rồi!”

Lão Lâm cũng khó xử: “Tình hình chính là như vậy, tôi cũng biết nhiệm vụ này có tính nguy hiểm rất cao, cho nên lần này tôi sẽ đi cùng mọi người xuống căn cứ thí nghiệm dưới lòng đất kia, nhất định sẽ không để mọi người mạo hiểm một mình.”

Đoàn Phong nghe xong tức giận nói: “Bớt nói những lời vô dụng đi, có anh đi theo xuống dưới đó thì không còn nguy hiểm nữa chắc? Đâu phải chúng tôi chưa từng làm nhiệm vụ nguy hiểm, sở dĩ lần này nguy hiểm hơn là bởi vì mặc dù trong lòng người ủy thác biết rõ dưới đó có thứ gì... nhưng lại không chịu nói ra. Thế chẳng phải là thể hiện rõ coi thường mạng sống của chúng ta sao?”

Lão Lâm nghe Đoàn Phong nói vậy thì vội vàng giải thích: “Cũng không thể nói như vậy được, người phụ trách công việc này cũng có cái khó của anh ta. Lý do người đó không thể nói cho chúng ta biết tình huống cụ thể của thí nghiệm kia là vì anh ta không có quyền đó. Nhưng chỉ cần chúng ta xuống được căn cứ thí nghiệm trong lòng đất kia, đối phương sẽ nói rõ mọi chuyện cho chúng ta biết... Làm như vậy chỉ là vì đảm bảo sau khi chúng ta biết sự thật sẽ không lật lọng, không chịu tham gia lần hành động này nữa, khiến bí mật của họ bị tiết lộ.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Người phụ trách công việc này sẽ đích thân xuống đó tham gia công việc cứu hộ à?”

Lão Lâm gật đầu: “Ừ, người phụ trách này là một nhà vật lý học nổi tiếng tên Liêu Hà Dung, lần này anh ta đi cùng chúng ta xuống đó thứ nhất là để nghĩ cách cứu người nhân viên đã phát tín hiệu cầu cứu, thứ hai là thu thập toàn bộ số liệu nghiên cứu khoa học của căn cứ thí nghiệm kia.”

Ban đầu Viên Mục Dã còn tưởng rằng người tên Liêu Hà Dung này là một ông già hơn sáu mươi tuổi, kết quả khi gặp mặt mới phát hiện tuổi đối phương không chênh lệch nhiều với lão Lâm!

Liêu Hà Dung có vóc người trung bình, đeo một cái kính cận tiêu chuẩn của thành phần trí thức, mang lại cho người khác cảm giác nhã nhặn. Dù sao sau này cũng sẽ hợp tác với nhau, cho nên lão Lâm giới thiệu từng người một.

Thái độ của Liêu Hà Dung khá lịch sự, sau khi nghe lão Lâm giới thiệu xong người của số 54, anh ta đẩy mắt kính lên và cười nói: “Thật không dám giấu, tôi chỉ là người phụ trách thứ hai của hạng mục này, người đứng đầu là Tề Mân Giang, cũng chính là ân sư của tôi, đã gặp nạn trong biến cố năm đó.”

“Vì sao lúc đó không tìm di thể của những người kia về?”
Đoàn Phong hỏi thẳng.

Liêu Hà Dung bắt đầu nói: “Tôi cũng rất đau khổ vì không thể đưa di thể của ân sư và các đồng nghiệp khác về, nhưng năm đó thực sự không có điều kiện để làm vậy, tôi không thể mang tính mạng của người khác ra mạo hiểm nữa.”

“Tiền sĩ Liêu, tôi xin mạo muội được hỏi vì sao anh có thể cam đoan lần này đi sẽ không nguy hiểm đến tính mạng chứ?”
So với Đoàn Phong, cách hỏi của Viên Mục Dĩ lịch sự và uyển chuyển hơn nhiều.

Liêu Hà Dung nghe xong liền giải thích: “Mặc dù tôi cũng không dám chắc chắn lần cứu hộ này sẽ an toàn trăm phần trăm, nhưng so với ba năm trước thì đã an toàn hơn rất nhiều lần rồi. Thật ra ba năm nay tôi vẫn luôn chuẩn bị cho lần hành động này, chỉ là phải mất nhiều thời gian để được cấp trên phê chuẩn. Nếu đội khảo sát khoa học không nhận được tín hiệu cầu cứu thì tôi không biết còn phải chờ bao nhiêu lâu nữa? Còn về nội dung nghiên cứu khoa học mà chúng tôi làm ba năm trước, xin phép tôi không thể nói quá nhiều cho các vị... Không phải tôi không muốn nói, mà tôi không có quyền được nói nhiều.”

Vẻ mặt của nhóm Đoàn Phong đều khó coi, bởi vì điểm đến lần này không hề tầm thường, nơi đó là một không gian kín cách mặt đất mấy trăm mét. Nhìn từ thái độ họ đối xử với thi thể của những nhân viên nghiên cứu kia không khó để nhận ra, nếu có chuyện phát sinh thì rất ít khả năng bên trên sẽ phái người xuống cứu viện...

Liêu Hà Dung nhìn ra được tâm trạng của mọi người nên chân thành nói: “Tôi hiểu lo lắng của mọi người, mặc dù bây giờ tôi không thể cam đoan điều gì với mọi người, nhưng tôi có thể đi cùng các cậu xuống đó! Tôi rất hiểu tình huống trong căn cứ thí nghiệm dưới lòng đất kia, chỉ cần tôi xuống được đó thì

nhất định có thể làm rõ nguyên nhân xảy ra chuyện năm ấy... Hơn nữa, xin mọi người yên tâm, nếu như hoàn cảnh bên dưới không thích hợp để tiếp tục tìm cách cứu hộ, tôi nhất định sẽ xin cấp trên kết thúc hành động lần này.”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong nghe người ta đã nói đến mức này, đương nhiên cũng không thể nói thêm gì nữa. Có điều điểm đến lần này nằm trong một rừng mưa ở nước ngoài, nên họ phải yêu cầu một số trang bị khi đi xuống.

Ban đầu Viên Mục Dã còn định đề Đoàn Phong dùng “công phu sư tử ngoạm” ép Liêu Hà Dung chuẩn bị ít vũ khí, không ngờ anh ta lại tuyên bố rằng sẽ chuẩn bị tất cả các thiết bị cần thiết cho mọi người, bao gồm cả vũ khí tấn công lẫn phòng thủ.

Đoàn Phong thấy Liêu Hà Dung đã dọn sẵn đường như vậy thì nói ra tên một số loại súng, hỏi anh ta có thể chuẩn bị được không? Kết quả Liêu Hà Dung không hề do dự nhớ kỹ các loại súng đó và nói sẽ đưa đến cùng với các trang bị khác.

Sau khi gặp mặt Liêu Hà Dung, chuyện này chính thức được đưa vào chương trình nghị sự, bởi vì lần này phải xuất cảnh, cho nên trước khi đi Viên Mục Dã phải chuẩn bị mọi chuyện ở nhà ổn thỏa.

Đầu tiên chính là Lê Thần và Kim Bảo, những cái khác không cần lo lắng, chỉ lo trong lúc cậu không ở đây Lê Thần sẽ mang theo Kim Bảo đi khắp nơi gây rối. Thế nên cậu đã dặn đi dặn lại Lê Thần việc gì nên làm, việc gì không nên làm, nếu thật sự gặp phải chuyện gì không giải quyết được thì đi tìm Từ Lê giúp.

Lê Thần đương nhiên là đồng ý, sau đó hắn lại hỏi Viên Mục Dã hành trình lần này của bọn họ, nhưng khi nghe Viên Mục Dã nói lần này số 54 đi xuống một căn cứ thí nghiệm dưới lòng đất thì cậu ta lo lắng nói: “Tôi khuyên anh không nên xuống dưới đó, bởi vì thế giới dưới lòng đất không phải là thế giới con người các anh có thể tưởng tượng được.”

Chương 662: Bước qua ranh giới

Viên Mục Dã cười bảo: “Cậu nói cứ như con người chưa từng đi xuống lòng đất bao giờ vậy, cậu đừng quên lúc khai thác quặng con người đều phải làm việc trong lòng đất...”

Không ngờ Lê Thần lại trầm giọng xuống và nói: “Anh có biết vì sao hàng năm trên thế giới đều sẽ phát sinh những vụ tai nạn hầm mỏ không? Đó là bởi vì con người các anh đã bước qua ranh giới.”

Viên Mục Dã thấy Lê Thần nói bằng giọng nghiêm túc không có vẻ gì là đang nói đùa, bèn hỏi có phải hẳn biết chuyện gì không? Nhưng Lê Thần lại nói có một số chuyện mình không thể nói quá nhiều, nhưng con người đi vào trong lòng đất cũng giống như hẳn đi vào thế giới loài người, khắp nơi đều ngập tràn nguy hiểm....

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Lê Thần, Viên Mục Dã còn phải đến xem Triệu Linh Nhi và Đầu To. Lần này lão Lâm sẽ đi cùng bọn họ, nên nếu như hai người đó gặp phải chuyện phiền phức gì sẽ không có người của số 54 giúp bọn họ.

Sau khi suy nghĩ, Viên Mục Dã vẫn đưa số điện thoại của Từ Lệ cho Triệu Linh Nhi: “Đây là số điện thoại của bạn tôi, mấy ngày tới chúng tôi phải ra nước ngoài, nếu như trong thời gian này hai người gặp phải chuyện gì có thể gọi điện thoại cho anh ấy, không được tự mình hành động. Nhớ kỹ, anh ấy là cảnh sát... cho nên không được để lộ cho anh ấy biết quá nhiều về thân phận của Đầu To!”

Triệu Linh Nhi hiểu ý gật đầu: “Được, tôi biết rồi, mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho anh Đầu To, chắc chắn sẽ không để anh ấy gây phiền toái cho mọi người.”

Sáng hôm sau, đoàn người số 54 ngồi chuyên cơ bay thẳng đến đích của chuyến đi này, một nơi thuộc rừng rậm phía bắc

nước U. Mặc dù lần này lão Lâm cũng đi cùng mọi người, nhưng cuối cùng Đoàn Phong vẫn quyết định để anh ta ở lại làm người bảo hộ trên mặt đất cho mọi người, nhờ có chuyện gì xảy ra... cũng phải có người phụ trách cứu viện.

Ban đầu nhóm Viên Mục Dĩ cho rằng căn cứ thí nghiệm này nhất định là một tòa kiến trúc bình thường nằm sâu dưới lòng đất. Nhưng khi đến đó mới phát hiện ra, căn cứ này bản thân nó là một hang động thiên nhiên rất sâu, nhìn qua có thể thấy căn cứ thí nghiệm này tuyệt đối không chỉ sâu có vài trăm mét...

Đứng trước lối vào của hang động thiên nhiên, đám Đại Quân ngẩng đầu lên nhìn và cảm thấy mình chỉ như một con kiến bé nhỏ, tất cả đều bị kinh sợ bởi sự hùng vĩ của thiên nhiên.

Trương Khai ngạc nhiên thốt lên: “Đậu xanh rau má! Một hang động thiên nhiên to như thế này, sao nước U lại để nước khác xây dựng căn cứ thí nghiệm khoa học trong đó chứ?”

Liêu Hà Dung giải thích: “Dĩ nhiên không phải là dùng không, chúng tôi đã thuê hang động này với giá cao, thời hạn thuê là hai mươi năm, bây giờ mới là năm thứ bảy.”

Đoàn Phong thì thầm với Viên Mục Dĩ: “Nói cách khác, nơi này mới hoạt động được bốn năm đã phát sinh vấn đề, xem ra vấn đề dưới kia không đơn giản...”

Viên Mục Dĩ cười nói với Liêu Hà Dung: “Tiền sĩ Liêu, anh xem chúng tôi đã đi cùng anh đến đây rồi, chỉ còn cách chỗ xuống dưới một bước chân mà thôi, bây giờ anh có thể tiết lộ thêm chút thông tin liên quan đến tình hình bên dưới để chúng tôi chuẩn bị tốt tâm lý trước không?”

Liêu Hà Dung suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra với chuyện năm đó tôi cũng không biết nhiều, bởi vì lúc đó tôi đang bị thầy giáo phái về tổng bộ báo cáo, cho nên mới tránh được kiếp nạn lần đó, nếu không tôi cũng đã sớm trở thành một cô hồn vô chủ, đâu còn đứng đây nói chuyện với các vị nữa...”

Sau đó Liêu Hà Dung nói cho họ biết, năm đó bởi vì chuyên đề này gặp chút vấn đề cho nên tạm thời bị tổng bộ gọi về, kết quả anh ta vừa về đến tổng bộ thì nghe nói căn cứ thí nghiệm xảy ra chuyện, trong hang động có rất nhiều khói bay ra không

rõ nguyên nhân, nhìn tình huống chắc là trụ sở dưới lòng đất bị cháy.

Thế là Liêu Hà Dung cũng chưa kịp báo cáo công việc với lãnh đạo đã vội vàng dẫn người quay lại cứu hộ, nhưng khi bọn họ đi đến cửa vào căn cứ thí nghiệm lại phát hiện thang máy dẫn xuống căn cứ thí nghiệm vì hỏa hoạn mà khởi động chế độ cắt điện, vừa hay thang máy lại đang ở tầng dưới cùng.

Không có thang máy, lại thêm cả hàng đều là khối đặc cuộn cuộn... đừng nói là xuống cứu người, những người đến đây có khi chưa xuống đến đáy đã bị ngạt khói mà chết rồi. Hơn nữa, cho dù nhân viên cứu hộ có xuống được, thì những nhân viên nghiên cứu bên dưới cũng không còn khả năng sống sót. Cho nên cuối cùng bọn họ đành phải chọn cách phong tỏa căn cứ thí nghiệm, chờ sau khi lửa đốt cháy hết không khí sẽ tự động dập tắt.

Sau khi nghe xong, lão Lâm suy nghĩ một lúc rồi đưa ra thắc mắc: “Nói cách khác, có thể thi thể của các nhân viên cứu hộ và số liệu nghiên cứu vẫn chưa bị lửa thiêu rụi?”

Liêu Hà Dung thở dài: “Rất có thể có khả năng này, bởi vì chúng tôi cũng không biết ngọn lửa bắt đầu bốc cháy ở đâu. Không gian trong căn cứ không nhỏ, để đốt hết dưỡng khí trong đó cần một thời gian nhất định. Hơn nữa, khi tôi dẫn người quay lại cũng tốn một khoảng thời gian, cho nên nếu cháy từ khu vực trung tâm thì tất cả đều đã cháy hết rồi.”

Sau đó mọi người lên một chiếc xe buýt nhỏ màu đen đi sâu vào trong động, di chuyển tầm hơn mười phút, chiếc xe buýt kia đưa bọn họ đến một nơi có nhiều căn phòng màu trắng. Những căn phòng này là cầu nối then chốt giữa mặt đất và khu vực bên dưới...

Lúc nhóm Viên Mục Dã đến nơi, đã có một nhóm người ở bên trong đang thử điều chỉnh thiết bị, việc đầu tiên bọn họ cần làm là phải mở được hệ thống thông xuống dưới căn cứ thí nghiệm, để dưới đó có đầy đủ dưỡng khí, như vậy thành viên đội cứu hộ mới có thể thuận lợi đi xuống dưới.

Tiếc rằng họ đã thử vài lần, nhưng vẫn không có cách nào khôi phục lại nguồn điện, chắc là mạch điện ở dưới đó đã bị cháy

ng nghiêm trọng, nếu muốn khôi phục lại hệ thống điện thì chỉ có thể phải người xuống dưới đó sửa chữa.

Những chuyện này không cần nhóm Viên Mục Dã quan tâm, nhất định sẽ có nhân viên chuyên nghiệp xuống dưới sửa chữa. Hiện giờ điều Đoàn Phong lo lắng nhất là những trang thiết bị được hứa hẹn kia đã mang tới chưa....

Cũng may Liêu Hà Dung là một người giữ lời, không những chuẩn bị vũ khí theo danh sách Đoàn Phong đã nói, mà còn chuẩn bị thêm những trang bị sinh tồn khẩn cấp, ví dụ như mặt nạ dưỡng khí, để đảm bảo bọn họ có đủ thời gian để rút lui nếu trong tình huống bên dưới không đủ dưỡng khí.

Mặc dù lần hành động này được trang bị kỹ càng hơn rất nhiều so với những lần hành động trước, nhưng trong lòng Viên Mục Dã vẫn luôn cảm thấy có tai họa ngầm đang ẩn sau chuyện này. Đầu tiên chính là bọn họ không hề biết một chút gì về nội dung thí nghiệm của căn cứ nghiên cứu khoa học bên dưới? Và cả lời cảnh báo của Lê Thần vẫn luôn văng vẳng bên tai cậu, khiến cậu không thể nào không nghi ngờ.

Hơn nữa, nhìn phạm vi của khối kiến trúc trên mặt đất này không hề nhỏ, Viên Mục Dã không tin lúc xảy ra chuyện tất cả mọi người đều ở dưới lòng đất, một không gian lớn như thế này ở bên trên lại không có ai túc trực sao? Tại sao phải chờ đến tận khi Liêu Hà Dung dẫn người quay về cứu viện? Lý do này hiển nhiên không vững.

Hơn nữa, từ lời nói khi nãy của Liêu Hà Dung cũng không khó để nhận ra, bọn họ hoàn toàn có thể đi xuống cứu viện ngay khi lửa tắt, không cần phải chờ đến ba năm sau. Vậy vì cái gì mà lãnh đạo cấp trên của Liêu Hà Dung chậm chạp không phê chuẩn cứu viện chứ?

Chương 663: Dịch nhòn ăn mồn

Về phần tín hiệu cầu cứu nhận được mấy ngày trước càng đáng ngờ hơn. Liêu Hà Dung đã từng nói, trận hỏa hoạn ba năm trước đây sau khi đốt cháy hết dưỡng khí mới hoàn toàn dập tắt, nhưng người bình thường làm sao có thể sống trong một môi trường không có dưỡng khí, không ăn không uống kiên trì sống được ba năm chứ?

Cho nên Viên Mục Dĩ phân tích, những điều mà nhóm Liêu Hà Dung giấu giếm không hề ít... Sợ rằng còn cố ý giấu đi rất nhiều tin tức quan trọng. Có điều lần này Liêu Hà Dung đã dám cùng đi xuống dưới, thì nói rõ anh ta nhất định nắm chắc có thể bình an đi lên trên, chỉ là không biết anh ta có dự định đưa theo những người khác bình an đi ra ngoài hay không thôi.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, toàn thể thành viên của đội cứu viện chuẩn bị đi xuống. Nhóm mười hai người lập thành một tiểu đội, sáu người của số 54, còn sáu thành viên còn lại lần lượt theo thứ tự là Liêu Hà Dung và hai học trò của anh ta Lâm Tinh cùng Dương Kiệt, thợ sửa chữa cơ điện Ôn Sâm, nhà sinh vật học Lý Hồng Giác cùng với phụ tá của anh ta Văn Quyên.

Bởi vì hệ thống điện tạm thời vẫn chưa được khôi phục, cho nên đội cứu hộ chỉ có thể đi thang sắt bên cạnh thang máy đi xuống, nhưng thang sắt này đã nhiều năm không được bảo dưỡng, lại thêm nơi này có độ ẩm cao nên trên bề mặt đã đầy xỉ rêu và gỉ sắt.

Người giẫm lên đó rất dễ bị trơn trượt, chỉ cần hơi bất cẩn một chút là có thể bước hụt, hậu quả khó lường... Để an toàn, Đoàn Phong buộc vào mỗi người một sợi dây an toàn, đi một đoạn sẽ thả thêm một đoạn, để đảm bảo nếu có người trượt chân thì vẫn được bảo hộ.

Cần nhắc đến thể trạng của nhóm người Liêu Hà Dung, nên Đoàn Phong chia người số 54 thành ba nhóm ở đầu, giữa và cuối. Anh ta và Viên Mục Dã đi đầu mở đường, Đại Quân và Trương Khai ở lại bên trên để điều chỉnh dây an toàn, còn Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam đi ở giữa, bất cứ lúc nào cũng có thể quan sát được tình trạng của những người khác.

Xung quanh vách thang máy đã mọc đầy các loại cỏ và xỉ rêu, đã không còn nhìn thấy vết tích vụ cháy năm đó nữa, chỉ khi đi xuống hơn một nửa quãng đường mới bắt đầu nhìn thấy lớp cao su bọc ngoài đường cáp điện bị biến dạng do nhiệt độ cao.

Mười mấy người trong đội cứu hộ, trừ Liêu Hà Dung ra đều là lần đầu tiên xuống đây, cho nên không ai biết cái giếng này sâu bao nhiêu... Mặc dù không gian xung quang không hẹp, nhưng tia sáng xung quanh mờ mờ, bên dưới là một vùng tối đen không thấy đáy, vừa nghĩ đến chuyện mình bây giờ đang ở dưới lòng đất đã khiến người ta có cảm giác sợ hãi không rõ nguyên nhân.

Nhất là Hoắc Nhiễm, tên nhóc này luôn sợ bóng tối, còn có chứng sợ hãi không gian kín hẹp, xuống được nửa đường đã đổ mồ hôi lạnh đầy trán. May mà Viên Mục Dã nhớ chuyện này nên đã cùng Đoàn Phong đề nghị mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một chút rồi mới tiếp tục đi xuống dưới.

Cho nên sau khi mọi người ổn định đội ngũ thì tạm thời dừng lại, mỗi người tự bổ sung thêm năng lượng và cũng có thời gian cho nhóm “già yếu tàn tật” có thể tạm thời chậm lại thở lấy hơi. Mà lúc này Viên Mục Dã ở ngay bên trên Đoàn Phong lại ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt, khi có khi không... không biết phát ra từ đâu.

“Anh có ngửi thấy không?” Viên Mục Dã thì thầm hỏi.

Đoàn Phong trầm giọng nói: “Hình như có mùi máu tanh rất nhẹ ở dưới bay lên...”

Viên Mục Dã cảnh giác: “Chút nữa anh đi xuống phải cẩn thận!”

Lần này Đoàn Phong không nói đùa, anh ta nghiêm túc đáp: “Biết rồi, yên tâm đi.”

Sau đó mọi người lại tiếp tục giữ khoảng cách đi xuống dưới, không ngờ khi mọi người cho rằng đã xuống đến đáy thì tất cả đều ngạc nhiên nhìn xung quanh vách giếng hoàn toàn không thấy cỏ dại xỉ rêu gì nữa, dường như chúng được thay thế bằng một thứ hoa văn kỳ lạ lan dần lên trên...

Đại Quân ở trên cùng ngạc nhiên nói: “Cái gì thế này?”

Viên Mục Dã cũng xích lại gần xem xét, nhưng cứ chỗ nào đèn chiếu tới là lại nhìn thấy những hoa văn như ngọn lửa kia, cậu vừa định chạm tay vào thì Liêu Hà Dung ở bên trên đột nhiên nói: “Đừng chạm vào, trên đó có lớp dịch nhờn ăn mòn, cho nên cỏ dại xỉ rêu mới không thể sinh sống được.”

Sau đó Liêu Hà Dung dặn dò lại một lần nữa: “Từ giờ trở đi mọi người không được động vào những dịch nhờn trên vách giếng này!”

Viên Mục Dã không khỏi cảm thấy kỳ lạ, vì sao những dịch nhờn này chỉ xuất hiện trên vách giếng mà trên thang sắt dưới chân bọn họ lại không có?

Lúc này phía dưới nghe “bang” một tiếng, hóa ra Đoàn Phong đã nhảy xuống nóc thang máy bên dưới, anh ta dùng sức đạp chân xuống, sau đó hỏi Liêu Hà Dung: “Anh Liêu, anh xác định thang máy này đã hạ đến đáy rồi chứ?”

Liêu Hà Dung nhìn xung quanh, nói: “Chắc đã đến đáy, cho dù chưa xuống đến đáy thì cũng lắm cũng chỉ còn cách vài mét thôi.”

Đoàn Phong nói với những người bên trên: “Tất cả ở nguyên tại chỗ chờ tôi, tôi sẽ mở cửa nóc thang máy trước, xuống dưới xác nhận xem đã đến đáy hay chưa, sau đó mọi người lần lượt xuống từng người một!”

Phía sau Viên Mục Dã chính là thợ sửa chữa cơ điện Ôn Sâm, anh ta đề nghị để mình xuống đi giúp Đoàn Phong, nên Viên Mục Dã bị kẹp ở giữa cũng xuống nóc thang máy luôn.

Sau khi Ôn Sâm xuống đến nơi, trước tiên anh ta cùng Đoàn Phong mở tấm che trên nóc thang máy, Đoàn Phong thò người xuống kiểm tra, phát hiện bên trong không có dấu hiệu hỏng hóc nghiêm trọng, nên đã dẫn đầu nhảy vào.

Ngay sau đó là Ôn Sâm cũng nhảy xuống theo, bởi vì còn phải liên kết với mấy người Liêu Hà Dung nên Viên Mục Dã không xuống dưới, cậu tạm thời ở trên nóc thang máy, chờ sau khi Ôn Sâm và Đoàn Phong xác nhận thang máy không có vấn đề gì, cậu sẽ đón từng người bên trên xuống.

Sau khi nhảy vào thang máy, trước tiên Đoàn Phong mở cửa thang máy, nếu như sau khi mở cửa thấy lối đi thì chứng minh thang máy đã xuống đến đáy, nếu không chứng tỏ thang máy đã bị kẹt ở giữa không trung...

Kết quả khi Đoàn Phong chuẩn bị gỡ cửa thang máy thì chiếc thang máy khi này vẫn còn đứng yên ổn đột nhiên chuyển động, ngay sau đó thang máy rơi thẳng xuống dưới, mấy điểm chống đỡ xung quanh va chạm với thành giếng bắn hoa lửa khắp nơi, để giữ thăng bằng, Viên Mục Dã chỉ có thể nằm sấp xuống nóc thang máy.

Những người đang ở trên thang nhìn thấy cảnh này, tim đều vọt lên đến cổ, với tốc độ rơi của thang máy sợ rằng người bên trong lành ít dữ nhiều...

Chương 664: Nhìn thấu mà không vạch trần

May mắn là thang máy chỉ còn cách mặt đất vài mét, nên mặc dù bị rơi xuống với tốc độ cao, nhưng mấy người bọn họ vừa nằm sấp xuống sàn là thang máy đã rơi xuống đáy... Dù vậy, ba người vẫn bị va đập một chút.

Đoàn Phong và Ôn Sâm ở trong thang máy còn đỡ, Viên Mục Dĩ đã gãy gò lại còn bị đập vào nóc thang máy không mấy bằng phẳng, cậu bị va đập đến mức tim gan phèo phỏi như lệch khỏi vị trí ban đầu vậy.

Sau một trận mưa bụi, người phía trên và phía dưới đều đồng loạt hỏi thăm tình hình của Viên Mục Dĩ. Đại não của Viên Mục Dĩ mất một lúc mới tỉnh táo lại, cậu vội vàng đứng lên phủi đám bụi đất trên người và bảo: “Tôi không sao! Mọi người thế nào?”

Đoàn Phong lắc đầu, nói: “Chúng tôi cũng không sao, lần này chắc là đến đáy rồi, bảo tất cả mọi người xuống đi!”

Sau đó Viên Mục Dĩ đón từng người bên trên xuống, lại giúp họ đi vào trong thang máy đã an toàn. Mà lúc này Đoàn Phong và Ôn Sâm đã hợp sức mở cửa thang máy ra, bên ngoài cánh cửa lộ ra một hành lang tối đen...

Viên Mục Dĩ là người cuối cùng nhảy vào trong thang máy, khi cậu đi vào, ngoại trừ Hoắc Nhiễm thì tất cả mọi người đều đã ra khỏi thang máy, tiến vào trong hành lang.

Hoắc Nhiễm lo lắng hỏi: “Anh, vừa rồi bị rơi không nhẹ, anh không sao thật chứ?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu cười bảo: “Ban đầu đúng là có hơi choáng, nhưng bây giờ không sao rồi, đi, chúng ta ra ngoài trước đây!”

Sau khi hai người ra khỏi thang máy, Viên Mục Đã lập tức nhướn mày, có vẻ như mùi máu tanh kia nồng đậm hơn. Nhưng khi cậu dùng đèn mỏ chiếu khắp nơi thì phát hiện lối đi này vô cùng khô ráo, đừng nói là xỉ rêu, ngay cả chất dịch nhờn vừa rồi cũng không có.

Nhưng Viên Mục Đã đi sau đã quan sát kỹ, bên dưới hành lang này không phải là đất hay bề mặt thật, mà là một tấm lưới bằng inox có thể thấm nước... Hơn nữa mùi máu tanh kích thích Viên Mục Đã còn xuất phát từ bên dưới tấm lưới này.

Viên Mục Đã thử dùng đèn mỏ trên đầu chiếu xuống bên dưới tấm lưới, nhưng tiếc là mắt lưới rất nhỏ mà bên dưới lại tối tăm nên không nhìn rõ được dưới đó có thứ gì. Lúc này dường như Liêu Hà Dung rất gấp gáp, anh ta muốn Ôn Sâm nhanh chóng sửa xong hệ thống điện, bởi vì chỉ như vậy anh ta mới có thể sao chép tất cả dữ liệu điện tử.

Tình hình trước mắt còn chưa rõ ràng, nhất định tồn tại không ít nguy hiểm tiềm tàng. Đoàn Phong thấy Liêu Hà Dung nóng lòng muốn đi tìm kiếm số liệu thí nghiệm như thế thì tức giận, cố ý nói: “Anh Liêu này, nếu anh đã vội như thế, hay là chúng ta chia làm hai nhóm được không? Anh dẫn theo người của anh đi sửa hệ thống điện và sao chép số liệu, tôi dẫn theo người của tôi đi tìm kiếm người phát tín hiệu cầu cứu?”

Ngoại trừ Liêu Hà Dung thì những người khác nghe xong sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi. Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ xuống đây, họ không hề có hiểu biết gì đối với nơi này, cũng chẳng biết nhiều hơn bao nhiêu so với người của số 54, nếu như không phải đầu óc bã đậu thì thời điểm này sao có thể tách ra hành động độc lập khỏi bọn Đoàn Phong chứ?

Không ngờ Liêu Hà Dung lại không hề nhìn sắc mặt người khác, lập tức đồng ý ngay: “Không có vấn đề gì, như vậy càng tiết kiệm thời gian.”

Nhà sinh vật học Lý Hồng Giác vội vàng nói với Liêu Hà Dung: “Anh Liêu, anh chờ chút đã, tôi biết anh nóng lòng muốn lấy những số liệu kia, nhưng cũng đừng quên mục đích lần này chúng ta xuống đây, anh không thể chỉ nghĩ đến số liệu mà mặc kệ tính mạng con người được?!”

Liêu Hà Dung nghe Lý Hồng Giác nói vậy thì kinh ngạc, đỏ mặt vội vàng tranh luận: “Anh Lý, sao anh có thể nói như vậy? Chia người thành hai tổ không phải là vì muốn tiết kiệm thời gian à? Sao từ miệng anh lại thành tôi coi thường mạng sống rồi?”

Lý Hồng Giác cười nhạt: “Nói thì đơn giản dễ dàng, chẳng lẽ anh không biết vì sao cấp trên lại mời số 54 đến? Nhỡ đâu tách ra khỏi bọn họ chúng ta gặp phải nguy hiểm thì làm sao? Anh còn quen thuộc với tình cảnh nơi này, chứ chúng tôi thì sao? Muốn đi sửa điện thì tự anh đi đi, chúng tôi sẽ không tách khỏi nhóm.”

Liêu Hà Dung tức giận nói: “Tôi làm như vậy không phải vì nghĩ đến sự an toàn của mọi người, muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt à? Ai không sợ chết? Nhưng chúng ta không thể vì sợ chết mà làm việc sợ trước sợ sau, nghiên cứu khoa học là phải có tinh thần hy sinh bản thân hiểu không?”

Viên Mục Dã thấy hai người kia anh một câu tôi một câu đã sắp thành cãi nhau rồi, bèn vội vàng lên tiếng can ngăn: “Cứ tiếp tục cãi nhau thế này mới là tốn thời gian đấy, tâm trạng của hai vị tôi đều hiểu được, nhưng cơm cũng phải ăn từng miếng một! Tiến sĩ Liêu, anh biết rõ vị trí xảy ra sự cố điện sao?”

Bị Viên Mục Dã hỏi thế, Liêu Hà Dung cũng giật mình, nhất thời không nói ra được là hệ thống điện bị hỏng ở đâu, nhưng vẫn mạnh miệng bảo: “Cụ thể ở đâu tôi không rõ lắm, nhưng nhất định phải đến chỗ áp tổng mới biết được.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, vậy vị trí áp tổng ở đâu, cách đây xa không?”

Liêu Hà Dung suy nghĩ một chút rồi đáp: “Ở giữa khu căn cứ, cũng không xa lắm...”

Viên Mục Dã quay lại nói với tất cả mọi người: “Nếu áp tổng đã không cách xa nơi này, vậy trước hết chúng ta đi tìm vị trí áp tổng đã, chúng ta không biết rõ tình hình dưới này, mọi người khi di chuyển phải rất cẩn thận!”

Sau khi Viên Mục Dã nói xong thì tròng Đoàn Phong một cái, trách anh ta nói có một câu đã khơi mào tranh chấp rồi. Nhưng Đoàn Phong lại tỏ vẻ không quan tâm nhìn về phía Liêu Hà Dung và Lý Hồng Giác, sau đó thì thầm nói với Viên Mục Dã: “Mấy thằng cha này ai cũng có mục đích riêng muốn đạt được, bọn họ tranh danh đoạt lợi thế nào thì tùy, nhưng đừng kéo chúng ta tới làm đệm lưng chứ?!”

Viên Mục Dã cho Đoàn Phong một ánh mắt “yên tâm”, sau đó thì thầm nói: “Không sao, chỉ cần nhìn kỹ Liêu Hà Dung là được.”

Sau khi giải quyết xong tranh chấp, cả đoàn người lại tiếp tục hướng về phía trước tìm kiếm, Trương Khai vừa đi vừa dò xét xung quanh: “Không phải nơi này sạch sẽ quá à? Sao chẳng có một chút vết tích nào vậy?”

Chính xác là như vậy, đây cũng là nghi vấn của tất cả người số 54, nếu năm đó đã xảy ra sự kiện đúng như Liêu Hà Dung nói, ngay cả bên ngoài hang động cũng có khói đặc cuồn cuộn bốc ra, vậy thì tại sao trong này lại không hề có bất cứ dấu vết nào của vụ cháy chứ?

Có điều bây giờ Liêu Hà Dung không chịu nói, nhóm Viên Mục Dã đương nhiên có nhìn ra cũng không thể nói toạc ra, bọn họ muốn xem Liêu Hà Dung giả vờ đến khi nào!

Trên hành lang này cứ một đoạn lại có một cánh cửa điện tử dẫn đến một khu vực khác. Nếu như trong tình huống hệ thống điện bình thường, thì những cánh cửa này chỉ cần nhập mật mã là có thể mở ra. Nhưng bây giờ chỉ có thể để Ôn Sâm dùng bình ắc quy nhỏ mang theo người làm nguồn cấp điện tạm thời, sau đó để Liêu Hà Dung nhập mật mã.

Nhưng ngay đến cả Viên Mục Dã cũng không thể ngờ rằng, phương thức mở những cánh cửa này không phải là dùng mật mã hay vân tay, mà là kiểm soát bằng phương thức dùng giác mạc và giọng nói... Thế nên cậu và Đoàn Phong lập tức nhìn thoáng qua nhau.

Trong lòng hai người lúc này đều có một nghi vấn, đó chính là vì sao Liêu Hà Dung biết rõ khi nhóm Đoàn Phong rời khỏi mình sẽ không thể mở được bất cứ cánh cửa nào trong căn cứ, vậy mà anh ta lại đồng ý tách ra hành động riêng?

Chương 665: Âm thanh từ địa ngục

Là cô ý đẩy người số 54 ra để che giấu bí mật nào đó sao? Nếu vậy thì không cho bọn họ tham dự vào không phải là bớt việc rồi à? Còn nếu đã để bọn họ tham gia vào... thì nhất định là có lý do.

Sau khi mở liên tiếp một loạt cửa điện tử, cuối cùng mọi người đến một không gian tương đối rộng rãi. Bởi vì hành lang trong căn cứ chỉ có một đường, nên trước khi xuống đây mọi người đều cho rằng sẽ gặp thi thể của những người khác ở khu vực gần lối ra nhất.

Nhưng không gian trước mắt này lại trống tuếch, đừng nói là thi thể, ngay cả cảnh tượng lộn xộn khi gặp đại nạn cũng không thấy, tất cả đều vẫn ngăn nắp gọn gàng, sạch sẽ như chưa từng có chuyện căn cứ bị đóng cửa vậy.

Liêu Hà Dung nhìn cảnh này cũng ngẩn người, anh ta cau mày nhìn xung quanh, dường như muốn tìm ra đầu mối trong đó...

Đoàn Phong nghi ngờ hỏi: “Anh Liêu, anh chắc chắn nơi này đã từng xảy ra hỏa hoạn chứ? Không phải là có sai lầm ở đâu chứ?”

Liêu Hà Dung cũng không hiểu lắc đầu: “Không thể nào, lúc đó tổng bộ thực sự đã nhận được báo cáo căn cứ bị cháy, còn chuyện vì sao ở đây không có dấu hiệu cháy... có lẽ lúc bị cháy không lan đến đây. Thật ra thiết kế ban đầu của căn cứ đã tính đến khả năng xảy ra hỏa hoạn, cho nên mỗi khu vực đều có cửa chống cháy, nếu như có một khu vực bên trong bị cháy thì chỉ cần đóng chặt hai cánh cửa chống cháy lại sau đó rút sạch dưỡng khí của khu vực đó là có thể dập tắt lửa nhanh chóng!”

Đoàn Phong vặn ngược lại: “Nếu vậy, tại sao năm đó lại bị cháy lớn?”

Tiếc là vấn đề này Liêu Hà Dung cũng không trả lời được, bởi vì lúc đó anh ta không có ở hiện trường, đương nhiên cũng không biết rõ ngọn lửa bốc lên ở chỗ nào, hoặc là nơi này đã từng xảy ra hỏa hoạn hay chưa?

Viên Mục Dã thấy Liêu Hà Dung cũng không biết gì thì nói thêm: “Tiền sĩ Liêu, anh cũng không biết chính xác nơi này bị cháy, vậy chúng ta bỏ qua vấn đề này. Anh có thể nói cho tôi biết hạng mục thí nghiệm năm đó đã xảy ra vấn đề gì, mà khiến anh phải vội vàng chạy về tổng bộ báo cáo tình hình hay không?”

Viên Mục Dã nói xong câu này, tất cả mọi người đều cùng nhìn về phía Liêu Hà Dung, xem ra ở đây không chỉ có một mình Viên Mục Dã tò mò về vấn đề này, ngay cả hai học sinh của Liêu Hà Dung là Lâm Tinh và Dương Kiệt cũng thấy tò mò như vậy.

Vấn đề này hiển nhiên là ép Liêu Hà Dung phải nói ra. Trước khi xuống đây anh ta đã từng hứa chỉ cần số 54 đồng ý đi xuống thì anh ta sẽ nói một số chuyện mình biết cho họ, cho nên bây giờ Viên Mục Dã hỏi như vậy cũng không quá đáng.

Nhưng từ vẻ mặt của Liêu Hà Dung không khó để nhận ra anh ta không hề muốn nói ra, nhưng nhất thời lại chưa nghĩ ra được cách nào thoái thác và cự tuyệt... Hơn nữa, lại thêm tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sốt ruột nhìn mình, cuối cùng anh ta đành nói một câu: “Không phải tôi không muốn nói chuyện này, mà do điều lệ giữ bí mật của tổng bộ, nếu không phải bất đắc dĩ lắm thì tuyệt đối không thể tiết lộ cho người ngoài.”

Lý Hồng Giác hừ lạnh: “Bất đắc dĩ hay không, không phải do anh quyết sao? Điều phụ thuộc vào anh có muốn nói hay không thôi!”

Bị Lý Hồng Giác nói kháy hai câu, Liêu Hà Dung đành kể cho mọi người nghe một số chuyện thần bí liên quan đến kế hoạch “Hướng về tâm Trái đất” kia... Cái gọi là kế hoạch “Hướng về tâm Trái đất” chính là sử dụng những thiết bị máy khoan thăm dò hạng nặng, khoan sâu xuống lòng đất đến chiều sâu mà trước nay chưa từng đào tới.

Đây chính là hạng mục đứng hàng thứ ba trong cuộc khiêu chiến giới khoa học của con người sau vũ trụ và đại dương, mà Liêu Hà Dung và thầy của anh ta là Tề Mân Giang là người phụ trách nhóm các nhà khoa học nghiên cứu những mẫu đất được lấy từ mấy nghìn mét dưới mặt đất kia.

Lúc đầu mọi việc tiến hành rất thuận lợi, nhưng sau khi giếng khoan đạt đến độ sâu ba nghìn mét thì phát sinh một hiện tượng siêu nhiên làm người khác không thể tưởng tượng được, đến mức không thể không tạm thời đình chỉ hoạt động thí nghiệm lại. Lần đó Liêu Hà Dung quay về tổng bộ chính là để báo cáo nguyên nhân tạm thời dừng việc nghiên cứu lại, đồng thời bàn bạc xem tiếp theo nên đối phó với hiện tượng siêu nhiên khủng khiếp kia như thế nào...

Đoàn Phong nghe xong cau mày hỏi: “Đã xảy ra hiện tượng siêu nhiên gì?”

Dường như Liêu Hà Dung cũng không muốn nhớ lại chuyện xảy ra năm đó, anh ta do dự một lúc, sau đó nói với nét mặt tái nhợt: “Các vị có thể đến đây chắc hẳn đều là những người không tin quỷ thần, nhưng nếu tôi nói rằng trên đời này thật sự có Địa Ngục tồn tại, thì mọi người có tin không?”

Trương Khai châm chọc: “Địa Ngục? Chẳng lẽ Tiến sĩ Liêu đã xuống Địa Ngục rồi? Nếu không sao anh có thể khẳng định Địa Ngục thực sự tồn tại chứ?”

Liêu Hà Dung trầm giọng nói: “Địa Ngục thì tôi chưa xuống, nhưng tôi đã từng nghe thấy...”

Sau đó anh ta kể lại cho mọi người nghe những chuyện kỳ quái năm đó khi họ thăm dò xuống độ sâu ba nghìn mét dưới mặt đất... Đầu tiên là mũi khoan bỗng dưng biến mất! Ban đầu có nhân viên nghiên cứu cho rằng họ đã tiếp cận tâm Trái đất, cho nên nham thạch đã làm tan chảy mũi khoan.

Nhưng Liêu Hà Dung và Tề Mân Giang không cho là như vậy, bởi vì theo như bọn họ nghĩ, chiều sâu ba nghìn mét còn cách tâm Trái đất rất xa, hơn nữa điểm nóng chảy của mũi khoan đó là 5500 độ C, nếu không phải tiếp cận vào tâm Trái đất thật thì tuyệt đối không có thứ gì có thể đạt đến nhiệt độ này để làm tan chảy mũi khoan.

Vì muốn hiểu rõ có chuyện gì xảy ra ở độ sâu ba nghìn mét dưới lòng đất, nên Liêu Hà Dung đã đưa một máy cảm biến chịu nhiệt xuống giếng khoan, để thuận tiện thu thập các số liệu quý ở độ sâu này. Không ngờ những âm thanh mà máy cảm biến truyền về lại khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được...

Mới đầu những âm thanh đó nghe như có rất nhiều người đang thì thầm nói chuyện, nhưng lại không ai hiểu được họ đang nói cái gì, đây dường như là một loại ngôn ngữ chưa từng được nhân loại biết đến.

Sau đó Liêu Hà Dung truyền những số liệu này về tổng bộ, rất nhanh nhận được mệnh lệnh tiếp tục đào sâu xuống, thế là bọn họ không ngừng đổi mũi khoan, tiếp tục đào sâu xuống... Kết quả khi thăm dò đến độ sâu năm nghìn mét dưới lòng đất, thì họ lại thu thập được những âm thanh đáng sợ kia.

Lần này không cần đến bất cứ ai xác nhận hay phiên dịch nữa, bởi vì tất cả mọi người đều nghe ra được đó chính là tiếng của con người đang tru lên, đó là một loại tiếng kêu vô cùng đau đớn cực kỳ sắc nhọn, dường như con người đang phải chịu một cực hình đáng sợ nào đó mới phát ra âm thanh khiến người nghe run rẩy như vậy.

Dù là người không tin quỷ thần thể nào đi chăng nữa, khi nghe thấy những âm thanh này cũng không tự chủ được mà cho rằng đó chính là âm thanh đến từ Địa Ngục. Nhưng điều này vẫn chưa phải là chuyện đáng sợ nhất, ngay lúc nhóm Liêu Hà Dung đang nghe thấy tiếng nhân loại kêu gào thảm thiết, thì từ dây cáp treo mũi khoan đột nhiên có chấn động, dường như có thứ gì đó đang bám trên dây cáp...

Phản ứng đầu tiên của nhóm Liêu Hà Dung đó là cho rằng có thứ gì đấy đang bám vào trên dây cáp, cho nên bọn họ lập tức dừng thiết bị, sau đó cẩn thận lắng nghe động tĩnh phía dưới.

Không ngờ trong lúc tất cả mọi người đang yên lặng lắng nghe thì dây cáp vốn nên đứng yên lại rung động càng mạnh, dường như có thứ gì đó đang bám vào đó và trèo lên trên!

Chương 666: Tinh thần hy sinh

Liêu Hà Dung đương nhiên biết lúc này không thể kéo dây cáp lên, thế là anh ta đột nhiên nảy ra một ý tưởng, kết nối dây cáp với nguồn điện cao thế, để thứ trên dây cáp bị điện giật rơi xuống!

Sự thật chứng minh cách làm của Liêu Hà Dung thực sự có hiệu quả, điện quang của dòng điện lấp lóe chiếu sáng cả giếng sâu tối om, trọng lượng trước đó bám trên dây cáp đã biến mất... Mọi người ở đây lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ là tiếp theo đó dù có thể nào họ cũng không dám khởi động lại thiết bị nữa.

Sau đó Liêu Hà Dung lập tức báo cáo với Tề Mân Giang, chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Tề Mân Giang nghe xong cũng giật mình, ông ta vội vàng hạ lệnh tạm dừng kế hoạch thí nghiệm, dự định quay về báo cáo với tổng bộ trước, sau đó mới suy nghĩ bước tiếp theo nên sắp xếp như thế nào...

Thế là cùng ngày xảy ra sự việc, Liêu Hà Dung rời khỏi căn cứ thí nghiệm vội vàng chạy về tổng bộ, chính là muốn báo cáo chi tiết chuyện này cho những lãnh đạo cấp cao ở tổng bộ biết.

Những chuyện sau đó giống như Liêu Hà Dung đã từng kể. Khi anh ta vừa về đến tổng bộ thì nhận được tin căn cứ bị cháy, lúc đó anh ta là người quen thuộc với địa hình khu căn cứ nhất có mặt trên mặt đất, cho nên lại bị tổng bộ điều về tham gia công việc cứu viện khu căn cứ thí nghiệm.

Kết quả khi Liêu Hà Dung quay lại thì được nhân viên cứu viện đến trước báo cáo rằng, toàn bộ nhân viên công tác trong căn cứ đều gặp nạn. Bây giờ cách duy nhất có thể dập lửa chính là phong tỏa hoàn toàn hệ thống, chờ đến khi dưỡng khí tiêu hao hết lửa sẽ tự tắt.

Liêu Hà Dung vô cùng kinh ngạc và sợ hãi, lúc mình rời đi mọi chuyện đều vẫn rất tốt, sao chỉ trong chớp mắt mà toàn bộ những người đồng nghiệp sớm tối bên nhau đã táng thân nơi biển lửa?

Sau đây, trong báo cáo điều tra về tai nạn đó, Liêu Hà Dung cũng báo cáo cả hiện tượng siêu tự nhiên gặp phải trước đó, cũng chính vì chuyện này mới dẫn đến việc tổng bộ đưa ra quyết định tạm thời phong tỏa căn cứ thí nghiệm dưới lòng đất, đồng thời tạm hoãn vô thời hạn dự án “Hướng về tâm Trái đất”.

Sau khi nghe Liêu Hà Dung nói xong những chuyện đã xảy ra ba năm trước, cả đoàn người đều im lặng không nói gì, Viên Mục Dã cũng liên tưởng đến những lời cảnh cáo của Lê Thần, con người đúng là không nên mạo hiểm tiến vào những lĩnh vực mình không biết. Dù sao không ai có thể dự đoán được giữa nguy hiểm và lợi ích của những thứ này thì cái nào cao hơn...

Lúc này sắc mặt Lý Hồng Giác tái xanh, anh ta lên tiếng: “Nói như vậy thì việc căn cứ bị cháy năm đó, rất có thể có liên quan đến một loài sinh vật bí ẩn nào đó ở dưới lòng đất. Mặc dù trên lý thuyết thì kế hoạch ‘Hướng về tâm Trái đất’ này có thể thực hiện được, nhưng khi thực hiện thực tế sẽ có rất nhiều tai nạn, bởi vì không ai có thể biết được bên dưới độ sâu mấy nghìn mét so với mặt đất sẽ tồn tại thứ gì. Nếu tùy tiện tiến hành thí nghiệm như vậy, hiệu đơn giản là đang mang tính mạng của toàn nhân loại ra đánh cược rồi!”

Viên Mục Dã nhìn ra được người tên Lý Hồng Giác này là một người thẳng thắn, nói chuyện sẽ không quanh co, từ khi xuống đây đã không chỉ một lần anh ta đối đầu với Liêu Hà Dung. Hơn nữa, việc mời một nhà sinh vật học như anh ta tham dự hành động cứu hộ này chắc hẳn cũng là do cân nhắc đến việc có thể căn cứ đã bị một loài sinh vật bí ẩn nào đó xâm chiếm.

Nhưng Liêu Hà Dung và tất cả cơ quan của anh ta rõ ràng biết lần hành động này vô cùng nguy hiểm lại vẫn đi xuống đây, còn giấu giếm tình hình thực tế với mọi người, đây hiển nhiên là muốn lừa tất cả mọi người xuống đây rồi mới nói.

“Đây chính là lừa gạt tro trên! Năm đó các anh mạo hiểm sự an toàn của toàn bộ nhân loại, bây giờ lại mạo hiểm mạng sống của tất cả những người ở đây, ai cho các anh cái quyền làm như vậy?” Lý Hồng Giác tức đến nổ phổi.

Mặt Liêu Hà Dung hết xanh lại đỏ, thân là người đứng thứ hai trong dự án “Hướng về tâm Trái đất”, đương nhiên anh ta biết Lý Hồng Giác nói không sai, cho nên cũng không cãi lại được câu nào...

Đại Quân hừ lạnh: “Tôi đã bảo rồi mà, sao trước đây cứ úp úp mở mở chứ, còn nói là không xuống thì không thể nói được, hóa ra là biết rõ nếu như nói thật thì chẳng ai xuống đây với anh cả!”

Nay cả hai học sinh của Liêu Hà Dung là Lâm Tinh và Dương Kiệt lúc này cũng khó chịu chất vấn thầy của mình, vì sao lại muốn dùng tính mạng của bọn họ để mạo hiểm?

Liêu Hà Dung không ngờ đến học sinh của mình cũng khiến mình khó xử trong tình huống này, liền lạnh giọng nói: “Trước đó tôi đã nói rồi, làm khoa học là phải có tinh thần hy sinh, bất kỳ bước đi nào trên con đường đi tìm chân lý đều đầy chông gai, chính bởi vì như thế cho nên tôi mới đưa các anh xuống đây cùng tôi!”

Đoàn Phong thực sự không nghe nổi nữa, anh ta cười khẩy: “Anh ít nói phét ở đây đi, anh đang thay đổi khái niệm đấy à? Theo đuổi chân lý cần tinh thần hy sinh, nhưng điều kiện tiên quyết là người hy sinh phải tình nguyện và hiểu rõ tình hình chứ? Các người cứ liên tục lừa gạt dụ dỗ tất cả mọi người xuống đây mà cũng gọi là hy sinh vì khoa học à?”

Liêu Hà Dung thấy tất cả mọi người đều chĩa mũi giáo về mình thì cũng không biết phải làm sao, anh ta phân bua: “Tôi cũng muốn nói cho mọi người tình hình thực tế, nhưng tôi không thể chống lại lệnh của tổng bộ được?”

“Buồn cười nhỉ, lúc này lại không nói là vì hy sinh cống hiến cho khoa học nữa à? Còn không phải là hèn hạ sợ đầu sợ đuôi sao!” Ngay cả người không thích nói chuyện như Tăng Nam Nam cũng không kiềm chế được.

Chuyện đã đến nước này, đã không còn ai tình nguyện tiếp tục đi theo Liêu Hà Dung đến chỗ sâu hơn trong căn cứ nữa. Lý Hồng Giác đề nghị quay trở lại theo đường cũ, bởi vì anh ta thấy, trong điều kiện không hề chuẩn bị gì mà đối mặt trực diện với sinh vật bí ẩn kia là một hành vi hết sức ngu xuẩn, hậu quả trực tiếp chính là có khả năng sẽ uy hiếp đến tính mạng của tất cả mọi người ở đây...

Bởi vì không ai biết đó là thứ gì, nó có tính công kích hay không? Liệu có thái độ thù địch với nhân loại không? Có mang theo loại bệnh tật hay vi khuẩn gì đó mà con người không thể miễn dịch hay không?

Dưới cái nhìn của Lý Hồng Giác, đây không phải phim điện ảnh hay viết tiểu thuyết mà đề máu xông lên não cứ thế lao thẳng về phía trước! Đối mặt với những sự vật chưa được biết tới luôn cần những giả thuyết mạnh dạn, nhưng cùng với đó là luôn phải kiểm chứng cẩn thận, nếu không chính là đang lấy tính mạng của mình và tính mạng của cả nhân loại ra đùa giỡn.

Chương 667: Khôi phục ánh sáng

Liêu Hà Dung thấy không ngăn được mọi người thì đành đi theo đoàn người quay về chỗ thang máy trước. Không ngờ trong lúc di chuyển anh ta vô tình nhìn lên hệ thống thông gió trên đỉnh đầu và đột nhiên ngăn cả người. Miệng thông gió lúc trước đã có gió thổi qua nhưng bây giờ lại im lìm... Điều này chứng tỏ lối ra phía trên lại bị đóng lại rồi.

Liêu Hà Dung vội vàng liên hệ với người ở bên trên, thế nhưng không hề có tiếng đáp lại nào, hiển nhiên đã ngắt tín hiệu của bọn họ. Đoàn Phong thấy sắc mặt Liêu Hà Dung ngày càng khó coi thì trầm giọng hỏi: “Anh lại định giờ trò gì nữa?”

Liêu Hà Dung vội vàng giải thích: “Thật sự không phải là tôi, là người bên trên đã đóng lối ra lại, đồng thời còn đóng cả hệ thống thông gió!”

Viên Mục Dã thấy vẻ mặt Liêu Hà Dung không giống giả vờ, vội vàng hỏi: “Dưỡng khí ở dưới này có thể duy trì được bao lâu?”

Liêu Hà Dung ước lượng rồi nói: “Nếu với số lượng người của chúng ta... Có thể duy trì được một, hai tiếng đồng hồ.”

Trương Khai tức giận nói: “Có thể? Anh trả lời chắc chắn đi được không? Thiếu dưỡng khí không phải chuyện đùa đâu, chỉ vài phút cũng chết người đó?”

Viên Mục Dã nghiêm túc hỏi: “Tiến sĩ Liêu, bây giờ anh có cách giải quyết nào không?”

Liêu Hà Dung suy nghĩ, sau đó căng thẳng nói: “Khôi phục hệ thống điện! Đúng, chỉ cần khôi phục lại hệ thống điện là tôi có thể mở được hệ thống thông gió của căn cứ, thang máy cũng có thể vận hành bình thường, như vậy chúng ta có thể đi lên trên.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ trong lòng, nói đi nói lại vẫn là phải khôi phục hệ thống điện, xem ra Liêu Hà Dung cùng đám người bên trên là cùng một giuộc. Thế là cậu và Đoàn Phong trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó nói: “Được, vậy chúng ta cũng không cần tốn thời gian ở đây nữa, nhanh chóng khôi phục hệ thống điện rồi rời khỏi nơi này thôi.”

Mà lúc này sắc mặt đám người Lý Hồng Giác càng xám đi, dù trong lòng vô cùng không cam tâm nhưng cũng không có cách nào ra ngoài ngay được, chỉ có thể bất đắc dĩ bị Liêu Hà Dung dắt mũi....

Đối với chuyện này Viên Mục Dã và Đoàn Phong lại không quá lo lắng, dù sao Liêu Hà Dung cũng ở dưới này với bọn họ, Viên Mục Dã không tin anh ta thật sự có tinh thần hy sinh vì khoa học gì đó, cho nên chỉ cần anh ta còn ở dưới này thì sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.

Nhưng điều đáng cảnh giác chính là, từ đầu Liêu Hà Dung đã muốn đẩy số 54 ra hành động riêng, điểm này thực sự đáng nghi ngờ... Mặc dù Viên Mục Dã tạm thời không rõ mục đích của đối phương khi làm như vậy, nhưng chắc chắn chuyện này không xuất phát từ lòng tốt, cho nên tiếp theo cậu vẫn nên dành thời gian giám sát chặt chẽ thằng cha này mới được.

Sau đó cả đoàn người dưới sự chỉ dẫn của Liêu Hà Dung tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm bảng điều khiển hệ thống điện, nhưng bởi vì mỗi khi đi qua một cánh cửa điện tử đều phải mất thời gian để mở ra, cho nên đến khi họ đi vào phòng điều khiển thì đã mất một tiếng đồng hồ.

Chuyện sau đó phụ thuộc vào Ôn Sâm, chỉ cần anh ta có thể khôi phục lại hệ thống điện trước khi hết dưỡng khí, thì mọi chuyện vẫn còn kịp... Mà người của số 54 cũng không ngồi không chờ đợi. Trong lúc Ôn Sâm sửa hệ thống điện bọn họ cũng tìm kiếm manh mối xung quanh, muốn tìm xem ai là người phát ra tín hiệu cầu cứu.

Đương nhiên Đoàn Phong cũng không hoàn toàn tin tưởng Ôn Sâm, dù sao anh ta cũng là nhân viên nghiên cứu khoa học ở chỗ của Liêu Hà Dung, cho nên Đoàn Phong phân công Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam đứng bên cạnh quan sát, đề phòng phát sinh biến cố ở chỗ này.

Về phần Liêu Hà Dung thì càng không thể để anh ta rời khỏi tầm mắt. Để an toàn, Viên Mục Dã bảo Đại Quân và Trương Khai đi theo sát anh ta, không được để anh ta rời khỏi tầm mắt hai người bất cứ lúc nào.

Còn Viên Mục Dã vẫn luôn bị mùi máu tươi thoang thoảng thu hút, dường như sâu bên dưới căn cứ này... có thứ gì đó đang gọi cậu vậy.

“Cậu thấy trong hoàn cảnh này liệu còn có người sống sót không?” Đoàn Phong thì thầm hỏi Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Với tình hình trước mắt thì khả năng này quá nhỏ, đầu tiên là không có dưỡng khí, trừ khi dưới này có nơi khác có thể thông gió!”

“Cậu muốn nói là cái giếng sâu kia dẫn không khí lên sao?” Đoàn Phong không thể tin nổi.

Viên Mục Dã đáp: “Đây chỉ là giả thiết của tôi, nếu không con người sao có thể sống được ở nơi như thế này chứ?”

Trong lúc hai người đang thì thầm thảo luận thì đèn trong phòng đột ngột bùng sáng, khiến đoàn người đang chìm trong bóng tối tạm thời có thể thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ Ôn Sâm lại bảo: “Hiện giờ tôi chỉ có thể khôi phục một phần hệ thống điện, bởi vì có một số đường điện đã bị lửa phá hỏng, muốn khôi phục hoàn toàn phải tìm được vị trí cụ thể, nối lại đường điện thì mới được.”

Viên Mục Dã hỏi Ôn Sâm: “Với phần hệ thống điện đã được khôi phục thì có mở được hệ thống thông gió không?”

Ôn Sâm gật đầu: “Có thể, nhưng muốn khôi phục lại nguồn điện cho thang máy thì hơi khó.”

Viên Mục Dã khoát tay nói với anh ta: “Không sao, trước hết đảm bảo cho mọi người không chết ngạt là được rồi, còn lại anh cứ từ từ làm tiếp...”

Bởi vì để khôi phục lại mạch điện vẫn cần thêm thời gian, nên Liêu Hà Dung thành khẩn yêu cầu Đoàn Phong để anh ta tận dụng khoảng thời gian này tải xuống dữ liệu lúc trước của phòng thí nghiệm.

Đoàn Phong cũng không có dị nghị gì với chuyện này, chỉ đưa ra lý do là muốn bảo vệ sự an toàn của Liêu Hà Dung nên anh ta sẽ đi cùng. Nhưng Viên Mục Dã cân nhắc đến sự nguy hiểm của việc đi sâu hơn vào bên trong, nên chia đội hình ra thành ba nhóm, cậu cùng Đoàn Phong theo Liêu Hà Dung đi sao chép dữ liệu thí nghiệm, Hoắc Nhiễm và Trương Khai đi theo Ôn Sâm sửa mạch điện, còn Đại Quân và Tăng Nam Nam dẫn theo những người còn lại đi về phía thang máy chờ ở đó.

Bởi vì nơi đó gần lối ra nhất, nếu thực sự phát sinh biến cố, mọi người cũng dễ dàng rút lui...

Sau đó Đoàn Phong lại bảo Liêu Hà Dung mở toàn bộ hệ thống cửa điện tử đã được khôi phục điện, như vậy sẽ thuận tiện cho người của tổ Ôn Sâm tự do ra vào sửa chữa.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Viên Mục Dã lại nảy sinh cảm giác bất an mơ hồ, có lẽ do mùi máu tươi thoang thoang kia quấy nhiễu, khiến cậu luôn cảm thấy có một loại nguy hiểm không biết nào đó đang nằm phía sau những cánh cửa điện tử kia.

Sau khi khôi phục nguồn điện, căn cứ dưới lòng đất trở nên rõ ràng hơn. Viên Mục Dã phát hiện ra mặc dù nơi này đã bị phong tỏa suốt ba năm, nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác vô cùng sạch sẽ, đến một chút tro bụi cũng không có.

Điều này đủ để chứng minh trong thời gian bị phong tỏa này, căn cứ hoàn toàn không có không khí lưu thông... Đương nhiên cũng không hề tồn tại bất cứ nhân viên nào cầu cứu. Nhưng nếu vậy, thì ai đã phát tín hiệu cầu cứu?

Viên Mục Dã vừa di chuyển vừa nghĩ đến những vấn đề này, đồng thời cũng bí mật theo dõi nhất cử nhất động của Liêu Hà Dung, đề phòng anh ta lại làm ra trò đại đột nào. Còn Đoàn Phong thì tìm kiếm manh mối xung quanh, hy vọng có thể biết được chính xác chuyện gì đã xảy ra.

Chương 668: Chặn lại đường đi

Nhưng suốt quãng đường bọn họ đều không phát hiện được manh mối nào có giá trị, cứ như thể căn cứ dưới lòng đất này không phải bị phong tỏa vì sự cố, trái lại giống như tất cả mọi người tự rút khỏi đây vậy.

Mãi đến khi ba người bọn họ đến một ngã ba đường, Liêu Hà Dung đột nhiên kích động nhìn về phía lối đi phía sau cánh cửa điện tử, đồng thời gọi: “Mạc Hình!”, sau đó nhanh chân chạy vào.

Lúc ấy Viên Mục Dĩ đang quan sát một dấu vết của lỗ thông gió trên đầu, hoàn toàn không chú ý đến Liêu Hà Dung. Khi cậu nghe thấy tiếng gọi và quay đầu lại thì thấy tên kia đã chạy vào một trong những cánh cửa điện tử đó.

Mà Đoàn Phong cách Liêu Hà Dung gần nhất cũng đi vào theo phản xạ có điều kiện. Ngay sau đó, chẳng hiểu sao cánh cửa điện tử bỗng tự động đóng lại, khóa một mình Viên Mục Dĩ ở bên ngoài...

Nhìn thấy vậy, Viên Mục Dĩ vội vàng bước tới, vừa đập cửa vừa hét lên: “Đội trưởng Đoàn? Đội trưởng Đoàn!!”

Đáng tiếc độ kín kẽ của cánh cửa này quá tốt nên Viên Mục Dĩ không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào ở bên kia cánh cửa. Sau đó cậu muốn phá cánh cửa điện tử nhưng kết quả lại bị một dòng điện bật văng ra.

Mặc dù không biết chuyện này có phải do Liêu Hà Dung cố tình làm hay không, nhưng giờ quả thật Viên Mục Dĩ không thể mở được cánh cửa điện tử trước mặt. Trong lòng cậu lập tức dâng lên lửa giận, chửi “fuck” một cách cáu kỉnh.

Viên Mục Dĩ biết hiện tại mình không thể rối loạn, nên cậu nhanh chóng bình tĩnh lại. Không phải cậu bực vì chỉ còn một

mình mà cậu lo lắng có thể là Liêu Hà Dung cố ý tách mình ra khỏi Đoàn Phong...

Mặc dù so với Đoàn Phong, quả thật Liêu Hà Dung có thể được miêu tả đơn giản là tay trói gà không chặt, nhưng dù sao anh ta cũng là người duy nhất hiểu biết nơi này. Anh ta có thể lợi dụng sự quen thuộc với hoàn cảnh ở đây để ngáng chân Đoàn Phong.

Ngay khi Viên Mục Dã không biết mình nên chờ ở tại chỗ hay tiếp tục đi về phía trước, thì bỗng có một chuỗi tiếng bước chân đột nhiên vang lên từ một cánh cửa khác, như thể có người nào đó đang chạy rất nhanh.

Nghe vậy, Viên Mục Dã nhanh chóng đi vào lối đi phía sau cánh cửa điện tử, kết quả chỉ thấy một bóng người biến mất ở góc ngoặt. Nhìn cách ăn mặc của đối phương chắc không phải bất cứ ai trong đội cứu hộ bọn họ... Viên Mục Dã vội bám theo. Chẳng lẽ đối phương là người sống sót đã gửi đi tín hiệu cầu cứu ư?

Ai ngờ Viên Mục Dã đuổi theo người đó đến một căn phòng đầy màn hình điện tử, cậu thấy trong phòng vẫn còn hai người nữa, họ đang nhìn chăm chăm cái gì đó qua màn hình điện tử với vẻ mặt nghiêm túc, dường như không hề có phản ứng về sự xuất hiện của Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã chợt hiểu ra, cảnh trước mắt là từ trường tư duy của người vừa chạy vào để lại trước khi chết, không phải là chuyện đang xảy ra ở hiện tại. Vì thế cậu lập tức bước vào phòng và cẩn thận quan sát mặt mũi của ba người này.

Trong dữ liệu điện tử mà Liêu Hà Dung cung cấp trước đó có hồ sơ cơ bản của tất cả những nhân viên gặp nạn ba năm trước đây. Nếu Viên Mục Dã không nhớ nhầm thì ba người trước mặt cậu ắt hẳn là Tề Mân Giang với hai học sinh khác là Giả Văn Lan và Đỗ Bân.

Mà người vừa hốt hoảng chạy vào là Đỗ Bân. Anh ta chỉ vào một điểm trên màn hình và nói: “Thầy ơi nhìn này...”

Viên Mục Dã cũng nhìn vào vị trí ngón tay của Đỗ Bân. Đó là một hố đen hình tròn, giữa hố còn có một sợi dây thép to bằng

cánh tay người. Thứ khiến ba người Đỗ Ân căng thẳng tới cực điểm chính là thứ bám vào sợi dây thép đó.

Do ánh sáng nên Viên Mục Dĩ không thể nhìn rõ, chỉ có thể lờ mờ thấy có thứ gì đó đang nhích dần men theo sợi dây từ sâu trong bóng tối, thoạt nhìn giống như một cái xúc tu bạch tuộc to bự...

“Mau, nhanh chóng bật nguồn điện cao thế lên! Nhất định không được để thứ đó đi lên!! Mau lên!” Tề Mân Giang nói bằng vẻ mặt hoảng sợ.

Ai ngờ Tề Mân Giang vừa nói dứt câu, thứ trên màn hình lại đột nhiên nhảy phốc ra khỏi bóng tối, nuốt chửng lấy ống kính camera, tốc độ nhanh một cách đáng sợ.

Lúc này sắc mặt của mấy người đều tái nhợt, dường như họ nhận ra mình đã phạm phải một sai lầm chết người. Thậm chí Tề Mân Giang không kịp sai người khác mà định tự mình giơ tay bật công tắc điện cao thế.

Không ngờ đúng lúc này, có thứ gì đó đột nhiên chui ra từ lỗ thông khí trên đầu họ, nó cắn chặt đầu của Đỗ Ân, ngay sau đó cảnh trước mắt biến mất, mọi thứ xung quanh quay trở về hiện thực.

Đáng tiếc là động tác của thứ tấn công Đỗ Ân nhanh quá, thậm chí Viên Mục Dĩ còn chưa thấy rõ đối phương trông như thế nào. Nhưng trông cái xúc tu nhúc nhích trên màn hình, ắt hẳn là sinh vật thân mềm nào đó...

Hiện giờ Viên Mục Dĩ đã có thể chắc chắn rằng vụ tai nạn ở căn cứ là do một sinh vật không xác định dưới lòng đất gây ra, chỉ không biết Liêu Hà Dung biết bao nhiêu về nó?

Nghĩ đến đây, lòng Viên Mục Dĩ không khỏi chùng xuống. Lúc trước, sau khi căn cứ xảy ra hỏa hoạn, cơ quan của Liêu Hà Dung không cứu người trước mà lại lập tức đóng cửa căn cứ thí nghiệm... Điều này cho thấy ắt hẳn họ đã biết đến sự tồn tại của loài sinh vật này.

Mặc dù vừa rồi Viên Mục Dĩ chỉ liếc sơ, nhưng cậu có thể chắc chắn rằng thứ đó chẳng những cực kỳ hung hãn mà còn có khả năng sẽ săn người làm thức ăn. Nếu đã vậy, đoàn người bọn họ xuống dưới này nào phải tới để cứu người? Đây rõ

ràng là đưa đồ ăn vặt tới cho quái vật đã đói bụng ba năm kia mà!

Nhưng giờ có thể nói là Viên Mục Dã hoàn toàn không biết gì về thứ này, thậm chí cả hình dáng của nó cũng chưa được thấy rõ ràng. Cho nên trước mắt, nếu bọn họ muốn giữ mạng thì nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được!

Theo suy đoán của Viên Mục Dã, gã Liêu Hà Dung kia chắc hẳn phải biết chuyện gì đang xảy ra ở đây, cho nên nhất định anh ta có cách tự bảo vệ mình. Vì Đoàn Phong đi theo Liêu Hà Dung, bởi vậy hiện giờ Viên Mục Dã vẫn lo lắng cho nhóm Đại Quân và Tăng Nam Nam nhất.

Không còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành phải bỏ lại Đoàn Phong và chạy thật nhanh về phía thang máy. Dù thế nào cũng phải để mấy người vương tay vương chân kia ra ngoài trước mới được, nếu không một khi đụng phải loài sinh vật đó thì... thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Ai ngờ Viên Mục Dã còn chưa chạy được vài bước đã nhìn thấy cánh cửa điện tử mình vừa bước qua đột nhiên tự động đóng lại, hoàn toàn chặn đường quay về của cậu! Tim Viên Mục Dã chợt chùng xuống, lòng thầm biết chắc chắn là có người đang phá rối, nếu không cánh cửa này sẽ không thể cản đường trở về của cậu giống như có mắt vậy.

Viên Mục Dã thầm tính toán thử, nếu bây giờ không có cách nào quay lại cửa thang máy thì tốt hơn hết là đi lên trước tìm Trương Khai và Hoắc Nhiễm, có lẽ Ôn Thâm và Hoắc Nhiễm có cách khác để mở cửa thì sao?

Kết quả Viên Mục Dã vừa mới chuẩn bị đi về phía đội Hoắc Nhiễm, cánh cửa điện tử đằng trước lại đóng lại lần nữa... Đến lúc này, trước mặt cậu chỉ còn lại một cánh cửa điện tử có thể tự do đi qua.

Chương 669: VB-0924

Nhìn cánh cửa điện tử trước mặt, trong lòng Viên Mục Dã đã hiểu bảy tám phần, mặc dù không biết rốt cuộc đối phương có mục đích gì, nhưng rõ ràng là muốn xua cậu đi theo một phương hướng...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã mỉm cười rồi sải bước nhanh về phía trước. Nếu đã không còn đường lui, cậu phải xem rốt cuộc đối phương muốn giở trò gì với mình!

Đoạn đường kế tiếp suôn sẻ hơn nhiều và kẻ đứng sau bức màn cũng không còn cản trở đường đi của Viên Mục Dã nữa, cứ như thể cậu muốn đi đâu thì đi đó... Nhưng trong thâm tâm, Viên Mục Dã hiểu rõ rằng con đường cậu đang đi chắc hẳn ở trong phạm vi xác định của đối phương, cho nên hẳn mới không cần dùng những cánh cửa điện tử đó để cản đường mình đi nữa.

Viên Mục Dã vừa đi vừa đoán kẻ đứng sau bức màn là ai? Là một trong mười hai thành viên của đội cứu hộ bọn họ? Theo lý mà nói, Liêu Hà Dung đáng ngờ nhất trong số đó, nhưng hiện anh ta đang ở cạnh Đoàn Phong, ắt hẳn không có điều kiện để điều khiển những cánh cửa điện tử này.

Nhưng không phải là anh ta thì là ai đây? Kỹ sư cơ điện Ôn Thâm ư? Hình như cũng không có khả năng lắm, đừng nói là Hoắc Nhiễm và Trương Khai còn ở bên cạnh anh ta, cho dù anh ta có thể cắt đuôi được hai người họ thành công, nhưng anh ta cũng là lần đầu tiên xuống căn cứ thí nghiệm nên không thể chặn đường đi của Viên Mục Dã chính xác đến vậy được...

Nghĩ đến sinh vật đáng sợ trong ký ức của Đỗ Bân, Viên Mục Dã vô thức rút khẩu súng đeo bên hông ra. Xem ra việc Đoàn Phong đòi “hàng nóng” của Liêu Hà Dung trước đây thật sự là bước đi sáng suốt, chẳng qua hiện giờ cậu cũng không biết liệu đạn có thể gây sát thương trí mạng gì với sinh vật thân mềm kia hay không.

Không ngờ Viên Mục Dã vừa nạp đạn thì nghe thấy phía sau có tiếng bước chân gấp gáp, cậu quay đầu xem thì thấy một người đàn ông bê bê máu đi ngang qua vai cậu, trên người anh ta mặc bộ quần áo lao động màu xám nhạt, có kiểu dáng y hệt quần áo của nhóm ba người Đỗ Bân, như vậy ắt hẳn cũng là nhân viên nghiên cứu nào đó đã chết ở đây ba năm trước.

Viên Mục Dã vội vàng đi theo, muốn xem anh ta sẽ đưa mình đi đâu... Kết quả không đi bao xa, một cái xúc tu thịt màu hồng nhạt to cỡ thùng nước đột ngột túm đối phương vào trong một cánh cửa. Khi Viên Mục Dã chạy vào, bên trong đã chẳng còn gì nữa.

Xem ra trong tích tắc bị túm qua cửa, người kia đã chết, cho nên từ trường tư duy của anh ta mới có thể đột ngột ngừng lại. Mặc dù Viên Mục Dã không có được bất kỳ manh mối hữu ích nào trong từ trường tư duy của người nọ, nhưng lại phát hiện một vài thứ khi đối phương bị túm vào trong phòng...

Đây là một phòng thí nghiệm đầy chai lọ. Mấy bình thủy tinh lớn đặt bên trong đã thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã. Đó ắt hẳn là một loài sinh vật nào đấy được ngâm trong dung dịch chống phân huỷ. Lý do phải gọi nó là sinh vật nào đấy bởi vì Viên Mục Dã chẳng nhận ra nó là sinh vật gì.

Vật đựng trong hai bình thủy tinh đầu tiên chỉ là một cục thịt nhỏ bằng quả trứng gà, thoát nhìn rất giống phôi thai của sinh vật nào đó, nhưng thứ trong những bình chứa tiếp theo lại thay đổi phong cách đột ngột. Cục thịt kia bắt đầu dần dần mọc ra xúc tu, mà trên mỗi đỉnh xúc tu đều là một cái miệng đầy răng nhọn!

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã nhìn thấy sinh vật kiểu này, mặc dù thứ có kích thước lớn nhất trong đó chỉ bằng con mèo con, nhưng đã đủ để gây chấn động thần kinh Viên Mục Dã, khiến cậu lập tức liên tưởng đến xúc tu bạch tuộc đã túm lấy Đỗ Bân và người vừa rồi!

Viên Mục Dã hiểu ra ngay lập tức. Hóa ra Tề Mân Giang và nhóm của ông ta vẫn luôn thực hiện các thí nghiệm nghiên cứu sinh học dưới lòng đất dưới vỏ bọc của dự án “Hướng về tâm Trái đất”. Có vẻ như ngay từ đầu Liêu Hà Dung đã nói dối bọn họ.

Bởi vì từ các mẫu vật sinh học trong phòng thí nghiệm này, ắt hẳn họ đã nghiên cứu được một thời gian rồi, chứ chắc chắn không phải là dự án thử nghiệm đã bị dừng lại ngay khi phát hiện một sinh vật lạ như Liêu Hà Dung đã nói.

Thậm chí Viên Mục Dã còn nghi ngờ rằng có thể con quái vật bạch tuộc tấn công căn cứ không phải tự mình trèo lên từ dưới lòng đất mà là chuồn ra từ phòng thí nghiệm của bọn họ! Vì thế cậu lục tung căn phòng thí nghiệm lên, kết quả lại tìm thấy một số tài liệu video thí nghiệm trong máy tính.

Những tư liệu video này ghi lại chi tiết toàn bộ quá trình từ khi được phát hiện ra đến những nghiên cứu đặc điểm sinh học của sinh vật có tên mã VB-0924 này. Mà mở đầu của sự việc cũng giống như Liêu Hà Dung đã nói lúc ban đầu, đúng là bọn họ tình cờ phát hiện ra một loài sinh vật trong một lần khoan sâu xuống dưới.

Sau lần đầu tiên kích điện phòng ngự, nhóm của Liêu Hà Dung phát hiện một ít mẫu thịt còn sót lại trên sợi dây thép mà họ nhấc lên, họ nghi ngờ có thể là của sinh vật không xác định trước đó đã bám vào sợi dây.

Vì thế Tề Mân Giang cho người thu gom chỗ thịt vụn đó và mang về phòng thí nghiệm nghiên cứu... Lúc đầu bọn họ chỉ đơn thuần muốn xem thử đây là loài sinh vật như thế nào. Nhưng qua quan sát, họ đã phát hiện ra đó là sinh vật có khả năng tái tạo tế bào cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù bọn họ chỉ nhặt nhanh một vài mô thịt cực nhỏ, nhưng nó lại nhân bản và sống lại trong khay nuôi cấy.

Tề Mân Giang ngay lập tức nhận ra rằng có lẽ mình đã phát hiện ra một sinh vật rất kỳ diệu, nó có thể mang lại bước đột phá chưa từng có cho y học của loài người trong tương lai. Vì vậy ông ta điều chỉnh trọng tâm của dự án thí nghiệm, dẫn dắt nhóm của mình tiến hành nghiên cứu chuyên sâu về loài sinh vật này, cũng đặt tên nó là VB-0924 theo ngày nó được phát hiện.

Trong quá trình nghiên cứu sau đó, Tề Mân Giang phát hiện VB-0924 rất nhạy cảm với nhiệt độ và có thể xác định chính xác vị trí của con mồi dựa vào nhiệt độ, đồng thời nó còn tiết ra một loại axit có tính ăn mòn cực mạnh để tiêu hóa con mồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, chuột bạch bị nó ăn thịt sẽ chỉ còn lại bộ xương được nhổ ra, bởi vì axit trong cơ thể nó đã ăn mòn hết da thịt của chuột bạch rồi.

Điều quan trọng nhất là sinh vật này còn có khả năng miễn dịch rất mạnh. Tề Mân Giang đã từng cấy tế bào ung thư vào cơ thể nó, kết quả lại phát hiện cuối cùng tế bào ung thư đều bị chính tế bào của VB-0924 thanh lọc và nuốt chửng cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Không chỉ như thế, nó còn có sức đề kháng rất mạnh với hàng trăm loại virus và vi khuẩn mà con người từng biết đến, quả thật chính là chú gián Tiểu Cường trời sinh không đánh chết được! Đáng tiếc Tề Mân Giang chỉ lo nghiên cứu đặc tính của sinh vật VB-0924 mà lại quên mất điều quan trọng nhất, đó là thứ này chứa đầy những mối đe dọa đối với loài người.

Khi cơ thể VB-0924 trong phòng thí nghiệm ngày càng lớn, Tề Mân Giang phát hiện bọn họ rất khó giết chết nó. Ngay cả khi bị đốt thành tro bằng nhiệt độ cao, nó vẫn có thể tái sinh từ đồng tro tàn.

Nhưng tất cả những điều này không làm cho Tề Mân Giang và nhóm của ông ta nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Phải đến khi một nhân viên nghiên cứu trong số họ gặp tai nạn khi cho VB-0924 ăn, cuối cùng Tề Mân Giang mới hiểu ra hình như ông ta đã đưa một con quái vật không thuộc về thế giới loài người đến trần gian.

Lúc ấy, có một nhân viên thí nghiệm họ Đinh, mỗi ngày cậu ta chịu trách nhiệm đút đồ ăn cho ấu thể VB-0924. Các loại thức ăn đa dạng từ nội tạng động vật băm nhuyễn cho giai đoạn đầu đến động vật nhỏ tươi sống cho giai đoạn sau, tất cả đều ăn thịt.

Chương 670: Liêu Hà Dung

Nào ngờ vào một buổi sáng, nhân viên thí nghiệm họ Đinh xách một con thỏ đến cho ăn như thường lệ, VB-0924 vốn nên vồ con thỏ lại cắn vào tay cậu ta! Mặc dù lúc ấy đồng nghiệp bên cạnh đã lập tức bắn súng điện để giật tung VB-0924 ra, nhưng cậu ta vẫn bị cắn đứt lìa nửa bàn tay...

Điều đáng sợ nhất không chỉ có vậy, mặc dù nhân viên thí nghiệm họ Đinh đã được đưa đến bệnh viện để cấp cứu, nhưng không hiểu sao vết thương của cậu ta không lành và cậu ta chết vì nhiễm trùng một tuần sau đó.

Về sau, thông qua khám nghiệm tử thi, Tề Mân Giang đã phát hiện ra rằng chính chất lỏng ăn mòn do VB-0924 tiết ra đã phá hủy mô tế bào trên vết thương của nhân viên thí nghiệm họ Đinh, khiến vết thương không thể lành lại. Ngay cả khi vùng bị ảnh hưởng được cắt bỏ, vết thương mới vẫn không thể lành lại như bình thường... Nói cách khác, một khi bị VB-0924 cắn, bạn chắc chắn sẽ chết.

Cuối video, Tề Mân Giang đề xuất từ bỏ kế hoạch thí nghiệm này, hơn nữa chủ trương ném tất cả những con VB-0924 hiện có xuống dưới giếng sâu, cho chúng quay về nơi chúng đến... Nhưng rõ ràng sự việc không phát triển theo hướng Tề Mân Giang mong muốn. Không ai biết sau đó đã xảy ra chuyện gì mà cuối cùng dẫn đến thảm kịch.

Lúc này Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn xéo về phía góc bên trên phòng thí nghiệm và thấy rằng có một camera giám sát ở đó. Nếu vậy, có lẽ mọi chuyện xảy ra trong căn cứ trước khi cắt điện đều được ghi hình lại đầy đủ. Tuy nhiên lúc ấy chuyện xảy ra đột ngột, xong việc căn cứ lại bị phong tỏa luôn, cho nên đoạn video giám sát được quay ba năm trước chắc hẳn vẫn còn ở đó...

Đáng tiếc cậu đã tìm kiếm rất lâu trên máy tính trong phòng thí nghiệm này, nhưng tất cả đều là dữ liệu thí nghiệm mà cậu

đọc không hiểu. Xem ra nếu muốn tìm những video giám sát lúc trước, hoặc là phải quay lại phòng điều khiển có công tắc nguồn điện tổng, hoặc là phải ở trong căn phòng toàn màn hình điện tử nơi phát hiện từ trường tư duy của Đỗ Bân.

Viên Mục Dã chắc chắn không quay về được phòng điều khiển trung tâm. Hiện giờ cậu cũng chỉ có thể về căn phòng phát hiện từ trường tư duy của Đỗ Bân xem thử, có lẽ còn có thể tìm thấy những video giám sát năm đó...

Không ngờ khi Viên Mục Dã trở lại căn phòng toàn màn hình điện tử trước đó thì phát hiện cửa đã đóng từ bao giờ. Có vẻ như người đứng sau màn cũng nghĩ tới chuyện Viên Mục Dã nghĩ đến nên đã đóng cửa phòng sớm hơn một bước.

Viên Mục Dã thảm chán nản, nhưng lại không thể làm gì được, chỉ đành tiếp tục tìm kiếm trong phạm vi đối phương đưa ra... Cũng may trước mắt cũng không phải mình hoàn toàn không biết gì về VB-0924, chẳng qua cậu chỉ toàn biết đến điểm mạnh của nó, hình như chẳng có điểm yếu nào.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã gặp phải loài sinh vật không có điểm yếu, có điều cậu vẫn tin chắc rằng không có điểm yếu hẳn là do không đủ hiểu biết. Chứ không thì loài sinh vật này mạnh như vậy, sao lại lưu lạc đến mức phải sống dưới lòng đất sâu mấy nghìn mét chứ?

Sau khi tiếp tục tìm kiếm thêm một lúc, Viên Mục Dã ngửi thấy mùi thối của xác chết thoang thoảng. Cậu lập tức cảnh giác tìm kiếm khắp nơi, kết quả lại phát hiện mùi hôi bay ra từ một kho lạnh.

Kho lạnh này vốn là để chứa đồ ăn của căn cứ, cho nên không có khóa điện tử phức tạp. Viên Mục Dã dùng tay đẩy then cửa là cửa đã bị mở ra nhẹ nhàng. Nhưng theo sát sau đó lại là một mùi hôi còn nồng nặc hơn, có vẻ trong này không chỉ đơn giản là chứa thức ăn.

Viên Mục Dã bước vào và thấy trong một góc của kho lạnh có mấy cái xác người đang cuộn tròn. Nhìn cách ăn mặc trên người bọn họ chắc là nhân viên nghiên cứu gặp nạn của căn cứ năm xưa. Nhưng khó hiểu là, trông tư thế của họ khi chết, không khó để nhận ra rằng cuối cùng bọn họ bị chết công ở trong kho lạnh!

Nhưng rõ ràng vừa đây là cửa kho lạnh đã mở, tại sao bọn họ thà rằng chết công cũng không chịu đi ra ngoài? Viên Mục Dĩ nghĩ ngay đến tính năng cảm nhận nhiệt độ của VB-0924 được đề cập đến trong video thí nghiệm. Chẳng lẽ những người này trốn trong kho lạnh để tránh VB-0924?

Sau đó Viên Mục Dĩ bước tới kiểm tra đồ vật trên người mấy xác chết, muốn xem thử có thể kiểm soát ra vào hoặc những thứ tương tự hay không, vì cậu không tin mỗi lần nhân viên đi ra đi vào ở đây, khi qua mỗi một cánh cửa điện tử đều phải đồng thời quét võng mạc và giọng nói một cách rắc rối như vậy!

Quả nhiên, Viên Mục Dĩ nhanh chóng phát hiện trên tay mỗi người bọn họ đều đeo một chiếc vòng màu đen. Nếu cậu không nhớ nhầm, trước đây hình như cậu cũng từng nhìn thấy thứ như vậy ở trên tay Liêu Hà Dung...

Nhưng Viên Mục Dĩ không tin Liêu Hà Dung đeo vòng tay tương tự là để tưởng nhớ những đồng nghiệp quá cố. Thứ đó chắc chắn có tác dụng nào đó ở trong căn cứ mà bọn họ không biết. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ bèn gỡ toàn bộ vòng tay trên mấy cái xác ra. Sau đó, cậu lại tìm thấy một chiếc túi vuông bằng da bên cạnh một xác chết, mở ra xem thì thấy là một chiếc máy tính bảng.

Đáng tiếc bây giờ vòng tay và máy tính đều bị hết pin, muốn biết công dụng của hai thứ này nhất định phải tìm chỗ sạc pin cái đã! Nếu những chiếc vòng tay này đúng là thẻ truy cập cho những nhân viên nghiên cứu ra vào, vậy ắt hẳn đều có thể sạc pin mọi lúc mọi nơi mới đúng.

Viên Mục Dĩ cầm những chiếc vòng tay này theo và tìm kiếm cẩn thận ở mỗi lối đi, kết quả đúng là để cậu phát hiện ra manh mối trong đó... Hóa ra bên cạnh mỗi cánh cửa điện tử đều có một bảng điều khiển có thể di chuyển được, chỉ cần trượt nhẹ là mở, bên trong có ổ cắm để sạc pin.

Thấy vậy, Viên Mục Dĩ vội vàng cắm một chiếc vòng vào để sạc. Thật bất ngờ là tốc độ sạc của chiếc vòng này nhanh đến đáng kinh ngạc, chỉ trong vòng chưa đầy vài giây là nó đã được sạc đầy! Viên Mục Dĩ lại thử sạc chiếc máy tính bảng kia, thế mà cũng chưa đến một phút đã đầy pin.

Sau đó, Viên Mục Dã quét vòng tay đã đầy pin qua vị trí quét vòng mạc trên khoá cửa, cánh cửa điện tử mở ra ngay! Viên Mục Dã vui mừng khôn xiết, nhưng cậu cũng không nóng lòng đi tìm mọi người, mà tiếp tục sạc đầy pin cho những chiếc vòng còn lại, phòng khi cần về sau.

Khi đang sạc vòng đeo tay, Viên Mục Dã khởi động máy tính lên, muốn kiểm tra xem có thêm thông tin gì về VB-0924 trong đó không. Kết quả khi mở ra, cậu phát hiện chiếc máy tính bảng này có thể xem trực tiếp hình ảnh của tất cả camera giám sát trong căn cứ.

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện ra rằng ngoại trừ Liêu Hà Dung, tất cả mọi người đều đang bị mắc kẹt trong lối đi. Bọn họ đang bị những cánh cửa điện tử tự động đóng mở đuổi đến những khu vực khác nhau của căn cứ.

Sau nhiều lần tìm kiếm, cuối cùng Viên Mục Dã cũng nhìn thấy bóng dáng của Liêu Hà Dung. Lúc này anh ta đang vội vã chạy đến trung tâm căn cứ, nhưng điều khiến Viên Mục Dã thấy khó hiểu là lúc này Liêu Hà Dung lại lấy từ trong ba lô ra một bộ quần áo có hình dáng kỳ quái để thay, đồng thời còn giấu hết phần da thịt lộ ra ngoài trong bộ quần áo quái đản này.

Chương 671: Đi ngàn dặm tặng đầu người

Với tình hình trước mắt, có vẻ như người nấp sau lưng điều khiển những cánh cửa điện tử này chính là Liêu Hà Dung. Cùng lúc đó, Liêu Hà Dung cũng biết Viên Mục Dã đã phát hiện ra bí mật của mình, nhưng anh ta lại chẳng hề dao động mà thay quần áo xong liền tiếp tục đi lên phía trước.

Lúc này hình ảnh của một camera giám sát đột nhiên thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã, bởi vì đó đúng là cái giếng sâu hình tròn mà cậu nhìn thấy lúc trước trong căn phòng đầy màn hình điện tử. Lúc này hình như trong cái giếng hình tròn có thứ gì đó đang từ từ len lỏi bò lên...

Viên Mục Dã biến sắc, trước khi cậu có thể xem thêm cho kỹ, cái thứ như đồng thịt nhưng nhúc nhúc đó đã trôi lên khỏi giếng sâu, màn hình lập tức biến thành màu đen, dường như bị thứ gì chặn lại.

Viên Mục Dã đột nhiên suy nghĩ cẩn thận xem tại sao Liêu Hà Dung lại muốn phân tán tất cả mọi người đến các khu vực trong căn cứ, chỉ e là anh ta muốn để mọi người làm mỗi như con quái vật bạch tuộc VB-0924, còn bản thân anh ta mặc quần áo chế tạo đặc biệt để che giấu nhiệt độ cơ thể, tiện cho anh ta không bị VB-0924 coi thành con mồi mà tấn công khi đi lại trong căn cứ!!

Hoá ra từ đầu tới cuối vốn chẳng có người sống sót nào cần nghĩ cách cứu hộ cả. Toàn bộ chuyện này là một âm mưu do Liêu Hà Dung tỉ mỉ lên kế hoạch, hòng sử dụng người của số 54 và những thành viên khác của đội cứu hộ để “Ngàn dặm tặng đầu người”...

Sau khi suy nghĩ cẩn thận điều này, Viên Mục Dã hận đến ngứa răng. Nếu còn để cậu gặp lại Liêu Hà Dung, nhất định cậu sẽ bóp chết anh ta ngay tại trận! Nhưng hiện giờ việc cấp

bách là nên tự cứu mình như thế nào. Cậu chẳng thèm quan tâm số liệu thí nghiệm có quan trọng hay không, tóm lại bất cứ ai trong số 54 đều không thể có chuyện gì!

Nhưng vấn đề bây giờ là, mặc dù Viên Mục Đã biết vị trí của nhóm Đoàn Phong nhưng không thể báo cho họ biết chân tướng sự việc, mà con quái vật bạch tuộc đã bò ra khỏi giếng khoan. Nếu cậu chạy đi thông báo cho từng người một thì cơ bản là không kịp.

Viên Mục Đã sốt hết cả ruột. Cậu liên tục vắt óc suy nghĩ nên cứu nhóm Đoàn Phong trong thời gian ngắn bằng cách nào... Lúc này cậu chợt nghĩ ra ắt hẳn là Liêu Hà Dung cũng dùng hai thứ giống như mình đang cầm để điều khiển những cánh cửa điện tử trong căn cứ đóng mở, có điều nhất thời Viên Mục Đã cũng không biết nên điều khiển như thế nào.

May thay, Viên Mục Đã thử vài lần là biết đường đi nước bước trong đó, vì thế cậu nhanh chóng mở hết những cánh cửa điện tử gần chỗ những người bị nhốt, dẫn đường cho bọn họ đi về phía thang máy xuống giếng. Cùng lúc đó, bóng dáng VB-0924 đã xuất hiện trong rất nhiều camera giám sát, tốc độ của thứ này quá nhanh, gần như chỉ vài phút là nó có thể đuổi kịp nhóm Đoàn Phong.

Để tranh thủ thời gian cho nhóm Đoàn Phong, Viên Mục Đã chạy vội về phía phòng thí nghiệm có tiêu bản của VB-0924. Cậu nhớ mình đã từng nhìn thấy mấy cái đèn còi thí nghiệm ở đó.

Điều duy nhất Viên Mục Đã có thể làm bây giờ là sử dụng nhiệt độ để thu hút tất cả VB-0924 trong căn cứ lại đây, cậu giờ để nhóm Đoàn Phong chạy trốn. Vì thế cậu không hề nghĩ ngợi mà đập nát toàn bộ đèn còi, sau đó ném hết những gì có thể cháy trong phòng thí nghiệm xuống đất rồi châm lửa, trong đó bao gồm cả những số liệu thí nghiệm mà Viên Mục Đã đọc không hiểu.

Về đặc điểm nhạy cảm với nhiệt độ của VB-0924, Tề Mân Giang vẫn đánh giá rất chính xác, bởi vì cùng lúc Viên Mục Đã châm lửa số còi dưới đất, những con VB-0924 tản mát ở khắp các lỗ thông gió trong căn cứ lập tức đã bị thu hút, từ từ tập trung về vị trí của Viên Mục Đã.

Nhưng câu hỏi đặt ra là Viên Mục Dã nên thông báo cho nhóm Đoàn Phong nhanh chóng chạy lên như thế nào? Chẳng may bọn họ lại vòng về tìm mình thì làm sao? Lúc này Viên Mục Dã chợt nhớ tới hình như lúc đầu xuống dưới có nhìn thấy loa ở lối đi bên ngoài thang máy, vì thế cậu múa tay như điên để tìm kiếm, cuối cùng đã tìm thấy nút bấm có thể kết nối với loa.

Lúc này, Đoàn Phong và những người khác đã bị những cánh cửa điện tử lúc đóng lúc mở xua tới chỗ thang máy cạnh giếng. Đoàn Phong đếm số người, phát hiện thiếu mất Viên Mục Dã và Liêu Hà Dung! Thật ra Đoàn Phong mới tách khỏi Viên Mục Dã không lâu thì đã bị tên nhãi Liêu Hà Dung cắt đuôi nhờ lợi dụng sự quen thuộc địa hình.

Nghĩ đến việc mình bị Liêu Hà Dung tính kế, Đoàn Phong tức giận đến mức chửi mề nó. Hiện giờ, mặc dù anh ta vẫn chưa biết nội tình sâu xa trong đó nhưng cũng cảm thấy hoàn cảnh của Viên Mục Dã ắt hẳn rất nguy hiểm. Vì thế anh ta bảo Đại Quân dẫn mọi người đi thang máy lên trên trước, mình thì chuẩn bị quay trở lại tìm Viên Mục Dã.

Ai ngờ đúng vào lúc này, giọng Viên Mục Dã vang lên từ chiếc loa trên đầu bọn họ: “Đội trưởng Đoàn, tôi là Viên Mục Dã. Anh nghe tôi nói, bây giờ hãy dẫn mọi người lên trên ngay lập tức. Dưới này có một loài quái vật bạch tuộc đến từ sâu trong lòng đất, chúng có khả năng công kích cực mạnh, một khi đụng độ trực diện thì chỉ có một con đường chết. Mau đưa mọi người lên trên đi!”

Sắc mặt Đoàn Phong thay đổi: “Vậy còn cậu? Cậu đang ở đâu?”

Viên Mục Dã sột ruột nói: “Vị trí hiện giờ của tôi cách cửa thang máy xa quá. Trước hết anh không phải lo cho tôi, tôi có cách tự bảo vệ mình. Anh mau dẫn người đi lên đi, sau đó tôi sẽ tự nghĩ cách đi ra ngoài!”

“Nhảm nhí! Cậu có thể có cách gì?” Đoàn Phong vạch trần lời nói dối của Viên Mục Dã ngay tắp lự.

Nhưng để bọn họ nhanh chóng lên trên, Viên Mục Dã buộc lòng phải nói: “Giờ tôi đang ở phòng thí nghiệm của căn cứ, ở đây có thiết bị đối phó với loài sinh vật này. Tôi có thể ra ngoài. Anh tuyệt đối đừng quay lại, bởi vì những thiết bị

chúng ta mang xuống lúc trước không hề có lực sát thương với thứ này, cho nên điều anh có thể làm bây giờ là nhanh chóng đưa mọi người lên trên, ở trên đó chờ tôi!”

Đoàn Phong nhận ra sự nôn nóng trong giọng nói của Viên Mục Dã, cũng biết cậu không nói thật. Nhưng tình hình khẩn cấp, mặc dù là Đoàn Phong cũng không thể mạo hiểm bằng mạng sống của những người còn lại. Vì thế anh ta chỉ im lặng vài giây rồi nói với mọi người: “Tất cả vào thang máy, đi lên trước hẵng nói!”

Lý Hồng Giác và Ôn Thâm chạy vào thang máy không hề do dự, mà mấy người của số 54 vẫn không nhúc nhích nhìn Đoàn Phong, không biết làm sao... Đoàn Phong thấy thế đột nhiên nổi giận gầm lên: “Đều điếc rồi hả? Đi vào nhanh lên!”

Đám Đại Quân đành phải cùng vào thang máy theo Đoàn Phong. Nhưng ngay tích tắc trước khi cửa thang máy đóng lại, Đoàn Phong lại đột nhiên lách người ra khỏi thang máy, đồng thời đưa ra mệnh lệnh cuối cùng: “Sau khi lên, không ai được xuống dưới cứu người! Tôi sẽ tự mình đưa Viên lên!”

Qua camera, Viên Mục Dã nhìn thấy Đoàn Phong chui ra khỏi thang máy vào giây cuối cùng, cậu cảm thấy đầu mình ong lên, cũng may trước mắt những con VB-0924 đã bị sức nóng của còi cháy thu hút về phía mình... Nhưng cũng không có nghĩa Đoàn Phong sẽ an toàn, bởi vì một khi ngọn lửa tắt, thứ ấy vẫn sẽ lần dò theo nhiệt độ tìm được vị trí của Đoàn Phong.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã tiếp tục nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, anh nghe tôi nói. Những thứ này xác định con mồi bằng nhiệt độ. Trên người Liêu Hà Dung có một bộ đồ bảo hộ đặc biệt có thể ngăn cách nhiệt độ cơ thể. Hiện giờ tôi chỉ đường cho anh. Anh cướp lấy nó mặc vào!”

Chương 672: Tôi là ông nội anh

Đoàn Phong sốt ruột hỏi: “Vậy còn cậu? Rốt cuộc hiện giờ cậu đang ở đâu?”

Viên Mục Dĩ nói: “Anh đừng lo cho tôi, tôi đã có cách đối phó với thứ này. Giờ anh hãy đi thẳng về phía trước, thấy cửa mở là đi vào. Khi nào anh lấy được trang phục cách nhiệt trên người Liêu Hà Dung, tôi sẽ đến tụ họp với anh!”

Mặc dù trong lòng Đoàn Phong cảm thấy chắc chắn Viên Mục Dĩ giấu mình chuyện gì đó, nhưng anh ta cũng không còn cách nào khác, bởi vì anh ta biết Viên Mục Dĩ sẽ không dễ dàng thay đổi chuyện đã quyết định, do đó anh ta chỉ đành đi cướp bộ đồ cách nhiệt kia trước rồi nói sau.

Lúc này giọng Viên Mục Dĩ lại vang lên lần nữa: “Đội trưởng Đoàn, anh hãy nghe cho kỹ, một lúc nữa đi qua cánh cửa điện tử, anh sẽ tìm thấy một bảng điều khiển có thể trượt ra trên vách tường bên tay phải, bên trong có một vòng tay màu đen. Anh đeo nó lên tay, nó có thể mở gần như tất cả cửa điện tử, sau đó tiếp tục đi theo những cánh cửa mở mà tôi chỉ dẫn!”

Đoàn Phong thở dài, nói: “Được, vậy cậu nhất định phải cẩn thận một chút!”

“Biết rồi, yên tâm đi!” Viên Mục Dĩ ra vẻ nhẹ nhàng.

Đoàn Phong nào biết đâu rằng, lúc này xung quanh Viên Mục Dĩ đã có thứ gì đó đang chui ra từ lỗ thông gió trên đầu. Chỉ sợ đến khi anh ta cướp được quần áo cách nhiệt, Viên Mục Dĩ đã bị quái vật bạch tuộc hòa tan thành nước rồi.

“Cậu tội gì phải thế? Trên thực tế, ngay từ khi lấy được vòng tay, cậu đã có thể tự rời khỏi trước...” Giọng nói của Liêu Hà Dung chọt truyền ra từ vòng tay, dọa cho Viên Mục Dĩ giật nảy.

Cậu trấn định tinh thần, nhếch mép nói: “Đây chẳng phải là tinh thần hy sinh mà anh tôn sùng ư? Chẳng qua tôi hy sinh bản thân cho đồng đội, còn anh lại bắt đồng đội hy sinh cho mình!”

“Có gì khác nhau đâu? Lựa chọn hy sinh bản thân hay là hy sinh người khác, chủ yếu phụ thuộc vào việc ai tạo ra nhiều giá trị hơn mà thôi. Các cậu hy sinh cho tôi cũng là hy sinh cho tương lai của loài người. Cậu có biết giá trị của 0924 lớn đến mức nào không? Nó có thể nhẹ nhàng thay đổi tương lai của loài người. Đến lúc đó, loài người sẽ không còn bị bệnh tật hành hạ và tuổi thọ trung bình có thể tăng lên ít nhất 30 năm! Cho nên sự hy sinh nhỏ bé của các cậu là vì lợi ích của toàn thể loài người. Cậu nói xem giá trị đó có to lớn không?” Liêu Hà Dung nói như điên cuồng.

Viên Mục Dã chẳng thêm lý luận gì với kẻ điên này nữa. Giờ cậu chỉ hy vọng Đoàn Phong có thể mau chóng tìm được Liêu Hà Dung, sau đó đâm cho anh ta một trận đã đời để anh ta tỉnh dậy khỏi giấc mộng hảo huyền của mình.

Đáng tiếc Viên Mục Dã không biết Đoàn Phong có thể tìm được Liêu Hà Dung hay không, nhưng quái vật bạch tuộc tìm được mình lại là chuyện ván đã đóng thuyền. Một cái xúc tu mềm màu hồng nhạt to bằng cái đùi đột nhiên đánh bật lưới sắt trên lỗ thông gió, sau đó từ từ vươn từ trong ra...

Cái xúc tu to dùng màu hồng nhạt chui ra rồi phóng thẳng đến ngọn lửa dưới nền, ngọn lửa đã cháy gần như sắp tàn bị thứ kia vỗ đến như vậy nên tắt phụt ngay tắp lự.

Khi thấy cảnh đó Viên Mục Dã cũng không lộn xộn, bởi vì qua video giám sát hiển thị trên máy tính bảng, cậu nhìn thấy bên ngoài phòng thí nghiệm mình đứng đã bị một đồng xúc tu màu hồng nhạt đủ kích cỡ bao vây. Tạm thời không nhúc nhích còn đỡ, nếu không vừa động đậy là chắc chắn sẽ bị tấn công ngay lập tức.

Lúc này ngọn lửa đã tắt dưới nền dần dần tiêu tán nhiệt độ còn sót lại. Không bao lâu nữa, Viên Mục Dã sẽ trở thành thứ có nhiệt độ cao nhất quanh đây. Không phải cậu chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ chết, nhưng mà cậu chưa bao giờ nghĩ

rằng mình sẽ chết trong tay một lũ quái vật bạch tuộc như thế này.

Khi ngày càng có nhiều xúc tu màu hồng xúm quanh mình từ mọi phía, Viên Mục Dã bị vây chặt ở giữa, có mấy xúc tu to lớn hơn còn quật mấy xúc tu nhỏ ra, dường như đang cướp đoạt con mồi là mình.

Giờ phút này, cuối cùng Viên Mục Dã mới thấy rõ chân dung của VB-0924. Ban đầu cậu còn tưởng tượng loài sinh vật này liệu có giống yêu nữ Medusa trong thần thoại Hy Lạp không, nhưng bây giờ xem ra hình như không giống lắm, nếu không gương mặt của Medusa phải to đến nhường nào?!

Đôi khi Viên Mục Dã cũng phục sự dũng cảm của bản thân mình, đã sắp chết đến nơi mà trong đầu vẫn có thể nghĩ đến người đẹp rắn có đẹp hay không? Đúng là thần kinh thép mà! Trên thực tế, trong tay Viên Mục Dã đã nắm một khẩu súng lục, để có thể cho mình một phát chết ngay vào lúc mấu chốt.

Ai ngờ lúc này cậu lại thấy một cái xúc tu nhỏ bé hơn bị bắt nạt thái quá, nó bị một đồng loại có kích thước to lớn cắn rứt một miếng thịt, vi phạm nguyên tắc cạnh tranh công bằng... Vì thế cậu nã một viên đạn vào xúc tu to nhất ấy.

Thứ đó bị súng bắn trúng nên phát ra một tiếng rít vang, sau đó vươn mình tới trước mặt Viên Mục Dã, há cái mồm đầy răng nanh, mùi máu tanh xộc thẳng vào mặt Viên Mục Dã.

Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu, hoá ra trong căn cứ luôn có mùi máu tươi thoang thoảng là do bay ra từ miệng thứ này. Bây giờ ngửi ở khoảng cách gần như vậy, cậu cảm thấy còn kém xa mùi máu thật sự. Chẳng những Viên Mục Dã không hề có cảm giác mà còn cảm thấy hơi tởm...

Ngay lúc Viên Mục Dã nhắm mắt chờ chết, xúc tu to lớn nhất lại chậm chạp không ra tay hoặc là ngoạm xuống. Nó cứ quần quanh thử thăm dò đằng trước và đằng sau Viên Mục Dã, dường như không rõ Viên Mục Dã ở trước mặt có thể ăn được hay không?

Viên Mục Dã cũng đờ người, không biết đây là tình huống như thế nào. Cậu sờ da mình, độ ẩm bình thường mà? Đây chắc chắn là nhiệt độ cơ thể của động vật có vú thường có... Cậu

thấy đôi phương chậm chạp không chịu ngoạm xuống nên biết ngay trong đó chắc chắn có vấn đề.

Hơn nữa không chỉ cái xúc tu to nhất, những xúc tu khác cũng đều xúm lại quần quanh trước và sau Viên Mục Dã, nhưng tất cả đều mãi không chịu tiến lên... Viên Mục Dã thấy thế bèn đánh bạo vỗ vào một cái xúc tu to cỡ cánh tay, thế nhưng đôi phương lại rút mạnh về để né tránh?!

Mặc dù không biết có chuyện gì, nhưng Viên Mục Dã mơ hồ cảm thấy có thể có liên quan đến virus biến dị trong cơ thể mình. Xem ra 0924 cũng không phải là không hề có điểm yếu, có điều trước kia nhóm Tề Mân Giang nghiên cứu chưa đầy đủ, cho nên không biết mà thôi.

“Cậu rút cuộc là ai? Tại sao 0924 không dám chạm vào cậu?”
Giọng Liêu Hà Dung lại vang lên lần nữa.

Viên Mục Dã tức mình đáp: “Tôi là ông nội anh!”

Liêu Hà Dung thấy Viên Mục Dã không chịu nói chuyện đành hoảng với mình nên cũng không lên tiếng nữa. Hiện giờ Viên Mục Dã chỉ hy vọng Đoàn Phong có thể mau chóng tìm được thằng cha này, cướp đồ cách nhiệt của anh ta, xem anh ta còn có thể điên được bao lâu nữa.

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã vội vàng tìm kiếm vị trí của Đoàn Phong trên video giám sát, phát hiện anh ta đã sắp đến gần Liêu Hà Dung, thế nên cậu tiếp tục lẳng lặng điều khiển những cánh cửa điện tử, dẫn đường cho Đoàn Phong tới gần vị trí của Liêu Hà Dung.

Chương 673: Không hài lòng

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy kỳ lạ là, rõ ràng Liêu Hà Dung hẳn phải biết Đoàn Phong đang đến gần chỗ mình, nhưng dường như anh ta không hề sợ hãi việc sẽ bị Đoàn Phong tìm tới và cướp đi bộ đồ cách nhiệt, mà vẫn tập trung tìm kiếm thứ gì đó ở khu vực trung tâm.

Cùng lúc đó, đám xúc tu bạch tuộc kia đã mất đi hứng thú với Viên Mục Dã, chúng đều rút lui khỏi phòng thí nghiệm và sau đó thi nhau lao về phía vị trí của Đoàn Phong...

Giờ Viên Mục Dã mới hiểu tại sao Liêu Hà Dung lại không hề sợ hãi như thế, bởi vì anh ta hiểu rất rõ tốc độ của 0924. Cho dù Viên Mục Dã có lấy mình làm mồi nhử, đem tất cả 0924 trong căn cứ hấp dẫn đến cùng một chỗ, thì bọn chúng vẫn sẽ giải quyết xong Viên Mục Dã rồi cấp tốc khóa chặt vị trí của những động vật có nhiệt độ khác.

Cho nên việc hiện tại Viên Mục Dã cần làm không phải là dẫn Đoàn Phong đi tìm Liêu Hà Dung, mà là phải nghĩ biện pháp để anh ta tự vệ... Đúng lúc này cậu nhớ tới cái kho lạnh phát hiện ra thì thở trước đó, sau khi điện được khôi phục, ở trong đó cũng đã bắt đầu làm lạnh trở lại. Có lẽ năm ấy, mấy nhân viên nghiên cứu khoa học kia lựa chọn tạm thời trốn vào trong kho lạnh không hề sai, chỉ là bọn họ không ngờ rằng mình sẽ bị cấp trên trực tiếp bỏ rơi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nắm chiếc vòng tay chỉnh sang chế độ đối thoại, nhưng bởi vì cậu cũng không biết phải làm thế nào để chọn đối thoại riêng với Đoàn Phong, nên chỉ có thể chọn hình thức gửi đi giọng nói cho tất cả: “Đoàn Phong, anh đi về phía trước khoảng mười mét rồi rẽ trái sẽ thấy một cái kho lạnh, loài sinh vật kia rất mẫn cảm với nhiệt độ, anh trốn vào đó chúng nó sẽ tạm thời không tìm thấy anh.”

Đoàn Phong nhận được chỉ dẫn giọng nói của Viên Mục Dã thì lập tức trả lời: “Cậu ở chỗ nào vậy? Có ở gần cái kho lạnh này

không?”

Viên Mục Dã đáp: “Anh không cần phải để ý đến tôi, có vẻ như loài sinh vật kia không muốn ăn tôi vào bụng nên tạm thời không tấn công tôi. Anh cứ trốn vào trong kho lạnh trước đi, chờ tôi xử lý xong việc sẽ qua đây tìm anh.”

Đoàn Phong nghe xong cũng không nhiều lời, anh ta nhanh chóng tìm được cái kho lạnh mà Viên Mục Dã nói tới, đẩy cửa chui vào... Kết quả vừa vào đã phát hiện mấy thi thể ở trong góc kho lạnh, anh ta vội gửi giọng nói với Viên Mục Dã: “Mẹ kiếp, sao cậu không nói trong kho còn có người khác?”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong đã tạm thời an toàn thì vừa cười vừa bảo: “Có sao đâu, mấy người đó không ngại để anh vào cùng tránh quái vật đâu!”

Đoàn Phong lẩm bẩm: “Nhưng tôi ngại đây được không?”

Sau khi xác định Đoàn Phong đã an toàn, Viên Mục Dã nhanh chóng tìm kiếm vị trí của Liêu Hà Dung trong camera theo dõi. Giờ cậu nhất định phải tranh thủ thời gian tìm tới thẳng cha này, bởi vì nếu muốn Đoàn Phong có thể an toàn rời khỏi nơi này thì nhất định phải cướp lấy bộ đồ cách nhiệt trên người anh ta mới được.

Mà lúc này Liêu Hà Dung đang phấn khởi đứng trước cửa một phòng làm việc, đây mới là mục đích thực sự của việc lần này anh ta xuống đây, đó chính là lấy đi tất cả dữ liệu thí nghiệm của Tề Mân Giang trong máy vi tính... Có lẽ anh ta đã gấp gáp nghe những thứ này thực sự quá lâu, cho nên khi đưa mặt mã mở cửa vào, tay anh ta hơi run rẩy.

Ai ngờ trong nháy mắt khi Liêu Hà Dung mở cửa ra, một bộ xương của con người hơi biến thành màu đen thình lình hiện ra ở trước mặt hắn ta, xương cổ của đối phương bị treo nghiêng giữa không trung bởi đám dây điện rơi xuống từ trần nhà.

Mặc dù đây chỉ là một bộ khung xương, nhưng Liêu Hà Dung vẫn nhận ra danh tính của người này bởi phần khớp nhân tạo được thay thế trên đầu gối, người này chính là thầy của Liêu Hà Dung, Tề Mân Giang.

Lúc này Liêu Hà Dung không có thời gian ôn chuyện với thầy của mình, thậm chí anh ta còn chẳng buồn nhìn nhiều mà trực tiếp vòng qua thi thể đi tới trước bàn làm việc, bật máy tính lên và tìm kiếm những dữ liệu thí nghiệm mà mình luôn muốn có.

Đáng tiếc anh ta nhanh chóng phát hiện ra máy tính của Tề Môn Giang cần phải có mật mã, nhưng anh ta lại không biết mật mã là gì... Có điều Liêu Hà Dung hiểu rất rõ người thầy này của mình, nên chỉ thử hai lần đã đoán được mật mã chính là ngày mà dự án “Hương về tâm Trái đất” được phê duyệt.

Cũng chính bởi vì có mật mã này cản trở mới giúp Viên Mục Dĩ tranh thủ được thời gian quý giá, cậu chạy đến ngay lúc Liêu Hà Dung đang bắt đầu tải dữ liệu xuống, cậu không hề do dự mà nã một phát súng vào máy tính chủ.

Liêu Hà Dung thấy thế thì tức giận gào lên: “Cậu điên rồi à? Cậu có biết giá trị của thứ này lớn đến mức nào không hả?”

Viên Mục Dĩ cười lạnh: “Tôi chỉ biết, nếu anh còn nói nhảm thêm một câu nào, tôi sẽ bắn ngay một phát súng vào đầu anh...”

Liêu Hà Dung nhìn từ nét mặt của Viên Mục Dĩ thấy được cậu sẽ thật sự làm như vậy, thế là vội vàng giơ hai tay lên và nói: “Tiểu Viên, cậu nghe tôi nói trước đã, tôi làm như vậy thật sự không phải vì cho riêng tôi đâu, mà là vì tương lai của nhân loại... Cậu có nghĩ tới sẽ có một ngày nhân loại không còn sợ hãi bệnh tật, ung thư, virus hay vi khuẩn gì nữa, để chúng nó đi gặp quỷ đi thôi! Đến lúc đó những người bình thường như cậu và tôi có thể thực sự được sống lâu trăm tuổi!”

Viên Mục Dĩ nghiêm nghị nói: “Sau đó thì sao? Chẳng phải cuối cùng vẫn là chết à? Tuổi thọ của con người đã được cố định rồi. Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới việc, một khi tuổi thọ của con người được kéo dài thêm thì có phải thế giới này sẽ quá chật chội không? Con người là chủng tộc tiếp nối, mà không phải là đem mình biến thành quái vật không già không chết!”

Ai ngờ Liêu Hà Dung nghe xong lại cười gượng, nói: “Một kẻ ngu dốt như cậu thì biết cái gì? Mục tiêu cuối cùng mà nhân loại theo đuổi khoa học là gì? Còn chẳng phải là vì để cho

mình mạnh hơn các loài sinh vật khác à? Hiện tại chúng ta có thể sớm một bước thực hiện mục tiêu này thì tại sao lại không làm chứ?”

Viên Mục Dã lạnh giọng, nói: “Đó là lý giải của anh đối với nghiên cứu khoa học, vậy thầy của anh, Tề Mân Giang cũng là kẻ ngu dốt à? Ông ta cũng nghĩ như vậy sao? Tôi thấy chưa chắc đâu nhỉ?!”

Nghe Viên Mục Dã nhắc đến Tề Mân Giang, Liêu Hà Dung lập tức biến sắc, nói: “Đừng có nhắc tới cái lão ngoan cố kia với tôi, nếu không phải do ông ta cản trở thì dự án này đã thành công từ ba năm trước rồi, làm sao có thể lãng phí thời gian ba năm một cách vô ích như vậy chứ?”

Viên Mục Dã biết mình và Liêu Hà Dung không chung tiếng nói với nhau nên chẳng ai thuyết phục được ai cả, cậu bèn chĩa súng vào Liêu Hà Dung và bảo: “Đừng có tuyên dương với tôi về những nguy biện của anh, giờ tôi cho anh hai lựa chọn, hoặc là nghĩ biện pháp thanh trừ sạch sẽ toàn bộ 0924 trong căn cứ, hoặc là cởi bộ đồ cách nhiệt trên người anh ra...”

Liêu Hà Dung nghe xong mà sắc mặt biến đổi, anh ta lắc đầu: “Không thể nào, một khi điện được bật lại, 0924 sẽ bò từ dưới lòng đất lên... Loài sinh vật này gần như hoàn mỹ, với kỹ thuật hiện tại của nhân loại thì căn bản không có biện pháp giết chết chúng nó.”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Anh biết rõ nhân loại hiện giờ không có cách nào thuần hóa được loại quái vật này, vậy mà còn muốn kiên trì nghiên cứu sâu hơn à... Có phải đầu óc của anh bị chập mạch không?!”

Viên Mục Dã nói đã coi như nhả nặn rồi, nếu đổi thành Đoàn Phong thì khẳng định sẽ nói đầu óc Liêu Hà Dung bị đồ phân. Nhưng đối phương nghe xong lại không hề dao động mà nói: “Đây chỉ là vấn đề thời gian thôi, chỉ cần cho tôi thêm một chút thời gian, tôi nhất định có thể tìm được nhược điểm của 0924.”

Chương 674: Mưu sát

Viên Mục Dĩ phản nộ, quát: “Vậy trước đó thì sao? Anh có thể đảm bảo không có người bởi vì nó mà chết không? Anh đơn giản chính là đang cầm mạng của người khác ra đánh cược...”

Liêu Hà Dung lại thở dài, nói: “Vậy thì sao? Trong tiến trình phát triển nào của lịch sử nhân loại mà không phải dính đầy máu tươi? Quan trọng nhất là tất cả những điều này đều đáng giá!”

Viên Mục Dĩ cũng không hơi đâu tiếp tục ở chỗ này biện luận cùng anh ta, cậu hất hòng súng lên và bảo: “Cởi bộ quần áo trên người anh ra, sau đó chúng ta mới tiếp tục tâm sự xem rốt cuộc tất cả những thứ này có đáng giá hay không nhé!”

Không ngờ Liêu Hà Dung nghe xong lại chẳng hề để ý mà nói: “Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng nổ súng, nếu không bộ quần áo này bị hỏng rồi, cậu cũng không cứu được đồng bạn đang bị mắc kẹt trong kho lạnh đâu...”

Viên Mục Dĩ biết Liêu Hà Dung rất khó chơi, nhưng không ngờ anh ta lại khó chơi đến như vậy, cậu đành phải lâm thời thay đổi sách lược, cậu nói: “Hỏng thì hỏng thôi, dù sao cũng không phải tôi chết, cùng lắm thì để anh chôn cùng đội trưởng Đoàn là được... Tôi còn chưa được nhìn thấy cái thứ kia ăn thịt người đâu? Hay là anh để cho tôi được mở rộng tầm mắt một chút nhé?”

Liêu Hà Dung nghi ngờ nhìn Viên Mục Dĩ, không biết cậu nói thật hay giả, Viên Mục Dĩ cũng không lảng nhảng với hắn nữa mà giả vờ muốn nổ súng... Kết quả Liêu Hà Dung sợ ngay, anh ta vội giơ cao hai tay lên và kêu gào: “Đừng, đừng nổ súng, cậu mà giết tôi là không biết làm cách nào để đưa 0924 về dưới lòng đất đâu!”

Viên Mục Dĩ nghe thế thì thu lại súng, sau đó lạnh giọng hỏi: “Đưa trở về? Làm sao đưa?”

Liêu Hà Dung thấy cuối cùng Viên Mục Dã cũng hạ súng xuống thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, anh ta nói: “Thật ra rất đơn giản, chỉ cần 0924 không tìm được cái gì để ăn ở chỗ này, chúng sẽ tự động bỏ trở lại hồ.”

Viên Mục Dã nghe thế, giọng lạnh đi: “Có ý gì? Anh muốn tôi từ bỏ đội trưởng Đoàn?”

Liêu Hà Dung gật đầu: “Cậu đã cứu gần hết mọi người rồi, mất anh ta cũng chẳng sao, chỉ cần hai người chúng ta rời khỏi đây rồi phong tỏa lại căn cứ, 0924 sẽ ngoan ngoãn quay về lòng đất.”

Viên Mục Dã nghe xong không nói gì, có vẻ như đang cân nhắc lời đề nghị của Liêu Hà Dung. Liêu Hà Dung thấy thế vội bồi thêm: “Chỉ cần vác cả máy tính ra ngoài là có thể khôi phục lại dữ liệu ở bên trong. Trong này có cả một số dữ liệu nghiên cứu trong giai đoạn sau của Tề Mân Giang, hẳn là một số nghiên cứu có liên quan tới nhược điểm của 0924. Chỉ cần lấy được những dữ liệu này, nó chắc chắn sẽ đóng một vai trò quan trọng trong việc thuần hóa 0924 trong tương lai.”

Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không thật sự bị Liêu Hà Dung thuyết phục, cậu chỉ đang thầm tính toán trong đầu xem làm thế nào để lừa gạt thằng cha này cởi bộ quần áo trên người ra. Loại quần áo cách nhiệt đặc biệt này hẳn giống như những gì Liêu Hà Dung đã nói, nó không thể bị hỏng, nếu không nhất định sẽ mất đi công năng ban đầu.

Nhưng Liêu Hà Dung bây giờ không có khả năng chủ động cởi bộ quần áo ra, nếu cứng rắn cướp về chỉ sợ sẽ làm rách bộ quần áo... Đột nhiên, Viên Mục Dã nghĩ đến một biện pháp, nhưng trong lòng cậu cũng không chắc nếu ra tay cách lột quần áo thì có chính xác được không.

Liêu Hà Dung thấy Viên Mục Dã vẫn đang suy nghĩ thì tưởng rằng cậu đã bị mình thuyết phục, nhưng khi anh ta vừa muốn đi qua lấy cái máy tính đã bị Viên Mục Dã làm hỏng, lại đột nhiên cảm thấy gáy của mình bị ai đó bóp chặt, tiếp đó mắt anh ta tối sầm không còn biết gì nữa.

Chiêu này Viên Mục Dã học của Đoàn Phong, chỉ có điều khác nhau ở chỗ người ta là trực tiếp dùng tay, mà cậu lại dùng

năng lực “điều khiển vật bằng suy nghĩ” để bóp cổ anh ta qua lớp quần áo...

Sau đó Viên Mục Dã cũng không cởi bộ quần áo cách nhiệt xuống ngay mà nhắc Liêu Hà Dung lên ném vào trên chiếc ghế làm việc có bánh xe và đẩy thẳng về chỗ kho lạnh của Đoàn Phong.

Viên Mục Dã vẫn quá mềm lòng, không đành lòng nhìn thấy Liêu Hà Dung trở thành món khai vị của 0924 sau khi cởi bộ đồ cách nhiệt ra, cho nên cậu vẫn đưa anh ta về kho lạnh rồi tính sau. Trước khi đi cậu cũng mang cái máy vi tính kia đi, nhưng không phải cậu muốn có được dữ liệu ở bên trong, mà là muốn phá hủy hoàn toàn nó, ngăn người khác lại sinh ra ý tưởng này.

Khi Viên Mục Dã đẩy Liêu Hà Dung hôn mê bất tỉnh đi vào trong kho lạnh, Đoàn Phong đã sắp bị đông lạnh rồi. Đầu tiên là hai người họ hợp lực cởi bộ quần áo cách nhiệt khá phức tạp kia ra khỏi người Liêu Hà Dung, sau đó ném Liêu Hà Dung vào bên cạnh mấy người đồng nghiệp đã chết của anh ta.

Đoàn Phong tò mò hỏi: “Cậu làm thế nào tránh thoát được thứ kia vậy?”

Viên Mục Dã lắc đầu, nói: “Tôi cũng không nói rõ được tình hình cụ thể, nhưng tôi luôn có cảm giác rằng nó có liên quan đến virus biến dị trong cơ thể tôi.”

Đoàn Phong cau mày: “Xem ra thứ này cũng không phải loại gián đánh mãi không chết, nếu không nó sẽ không sợ hãi virus trên người cậu như thế.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng có thể là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nhưng trước khi không làm rõ được nhược điểm của chúng rồi cuộc là gì, thì vẫn phải đưa chúng nó về lòng đất mới được.”

Đoàn Phong nghe mà phát sầu: “Làm thế nào để đưa? Những thứ này khác với đám bọ đến từ trong nước ngầm hồi đó. Bọn chúng hoàn toàn không có cách nào để giao tiếp cả!”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Đúng là không dễ xử lý, chúng ta nên dùng biện pháp gì dẫn tất cả chúng nó về trong giếng đây?”

Đoàn Phong chỉ vào gã Liêu Hà Dung đang hôn mê bất tỉnh và nói: “Cứ ném hắn vào trong giếng là được rồi, nhất định có thể hấp dẫn toàn bộ bọn chúng trở về đây.”

Viên Mục Dã lườm Đoàn Phong: “Đừng linh tinh... Đúng là Liêu Hà Dung rất khôn nạn, nhưng sự sống chết của hắn không đến lượt chúng ta quyết định. Hơn nữa, bây giờ ở bên ngoài đâu đâu cũng có loài quái vật bạch tuộc kia, đừng nói là đem hắn đến chỗ giếng, có khi anh mới đưa hắn ra khỏi kho lạnh, chưa được mấy phút đã bị xoi sạch rồi.”

Mặc dù Đoàn Phong thật sự có lòng muốn làm như thế, nhưng anh ta biết khẳng định Viên Mục Dã sẽ không đồng ý, thế nên đành xoa hai tay vào nhau, hỏi: “Vậy cậu bảo phải làm sao bây giờ?”

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã cũng không có biện pháp tốt hơn, cậu đành nhìn xuống máy tính bảng để kiểm tra camera giám sát các khu vực khác nhau của căn cứ, muốn tìm cách giải quyết tình thế khó xử hiện tại từ trong đó...

Ai ngờ đúng lúc này, Liêu Hà Dung lại đột nhiên rên khẽ hai tiếng rồi tỉnh lại, Đoàn Phong thấy thế thì cười lạnh: “Ô, Tiến sĩ Liêu tỉnh rồi à, thế thì tốt, chúng tôi vừa định nếu anh không tỉnh dậy sẽ ném luôn anh vào cái giếng sâu kia, dẫn dụ tất cả quái vật trong căn cứ trở về đây!”

Sắc mặt Liêu Hà Dung trắng bệch, nói: “Các cậu muốn làm gì? Đây là mưu sát, các cậu sẽ phải nhận sự trừng phạt của pháp luật đấy, biết không hả?!”

Đoàn Phong buồn cười quá: “Ái chà chà? Anh còn biết đây là mưu sát à? Vậy sao lúc anh tính kế mấy người chúng tôi không nghĩ tới đó cũng là mưu sát nhỉ?”

Đoàn Phong không phải là Viên Mục Dã, anh ta không bao giờ lịch sự với Liêu Hà Dung, có lời gì khó nghe là nói hết: “Nhân tiện, có phải chuyện xảy ra ở đây ba năm về trước là do anh thiết kế? Thầy Tề Mân Giang của anh cũng là do anh hại chết đúng không?”

Thật ra mấy lời này là Đoàn Phong cố ý kích thích Liêu Hà Dung, nhưng Viên Mục Dã lại phát hiện ra Liêu Hà Dung

nghe xong, ánh mắt lóe lên, giống như đang chột dạ khi bị vạch trần làm chuyện xấu vậy...

Viên Mục Dĩ thoáng kinh ngạc: “Thật đúng là anh làm? Vì sao? Chẳng lẽ bởi vì ông Tề Mân Giang muốn dùng kế hoạch thí nghiệm lại sao?”

Chương 675: Khu vực giếng sâu

Liêu Hà Dung hừ lạnh rồi nói: “Tôi đã từng cho rằng chúng tôi là bạn thân cùng chí hướng, đều cùng có tầm nhìn chung, không ngờ mọi chuyện đều do tôi suy nghĩ quá nhiều. Ông ta là một kẻ lừa đảo dối trá xảo quyệt, không những đánh cắp thành quả nghiên cứu của tôi, mà còn đồng dục nói là vì tốt cho tôi?”

Viên Mục Dã nói với vẻ rất khó hiểu: “Nếu anh hận ông ta như vậy, tại sao lại muốn tham gia cùng một dự án nghiên cứu khoa học với ông ta? Cách người đáng ghét xa một chút không phải mọi người đều thoải mái ư?”

Liêu Hà Dung cười khỏ: “Đúng vậy? Tại sao chứ? Hiện thực buồn cười như vậy đây. Nhắm trả thù ông ta, tôi nhất định phải biến thành người giống như ông ta mới được!”

Viên Mục Dã không khỏi thấy buồn cười: “Để đánh bại người xấu mà phải biến bản thân mình thành người xấu ư? Đây là logic chó má gì vậy!? Anh vốn có thể có lựa chọn khác nhưng lại đi chọn con đường sai trái nhất...”

“Cậu có tư cách gì mà bình luận sự đúng sai của tôi? Cậu có thể so sánh với những cống hiến tôi đã tạo ra cho loài người ư?” Liêu Hà Dung nói với Viên Mục Dã bằng vẻ mặt khinh thường.

Đoàn Phong ở cạnh trầm giọng xuống: “Chúng tôi không có tư cách bình luận sự đúng sai của anh, nhưng chúng tôi có thể quyết định sự sống chết của anh đây! Thế nào? Có muốn cúi đầu trước thực tế một lần nữa không?”

Một câu của Đoàn Phong đã chọc trúng tử huyệt của Liêu Hà Dung. Mọi thứ anh ta làm đều vì công danh lợi lộc, sao lại cam lòng chết ở đây chứ? Sự hy sinh và dâng hiến mà anh ta nói đều để dạy đời người khác thôi, còn chính bản thân anh ta

có thể không từ thủ đoạn để đạt được mục đích... Ở điểm này, ắt hẳn anh ta đã vượt xa người thầy Tề Mân Giang của mình.

Đối với cách làm người của Tề Mân Giang, tất nhiên Viên Mục Dã không tiện bình luận, bởi vì đó chỉ là lời nói một phía của Liêu Hà Dung, chân tướng sự thật rốt cuộc là gì thì không thể nào biết được. Có điều dựa vào việc Tề Mân Giang yêu cầu dừng dự án này, ắt hẳn ông ta vẫn khá tỉnh táo trong những vấn đề quan trọng, biết cái gì có thể làm và cái gì không, không giống Liêu Hà Dung.

Đoàn Phong thấy Liêu Hà Dung đã bị mình dọa sợ, bèn quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Cứ để Giáo sư Liêu ở đây bình tĩnh một chút đi, chờ chúng ta làm xong xuôi chuyện chính hẵng suy nghĩ xem có cần tới đón anh ta đi hay không.”

Viên Mục Dã liếc Liêu Hà Dung, sau đó dẫn đầu ra khỏi kho lạnh, bỏ mặc một mình Liêu Hà Dung đứng tại chỗ với sắc mặt tái nhợt...

Đoàn Phong mặc bộ đồ cách nhiệt của Liêu Hà Dung khá khó khăn, có điều cố lắm vẫn có thể nhét vào được. Anh ta vừa đi vừa oán trách: “Mẹ nó chật quá, cảm thấy duỗi thẳng chân là có thể toạc ngay.”

Viên Mục Dã vội dặn dò anh ta: “Đừng nhé, toạc là xong đời đấy!”

Sau khi ra khỏi kho lạnh, hai người họ nghe thấy tất cả lỗ thông gió trên đầu và dưới chân đều vang lên tiếng sần sật, nghe là biết đang có thứ gì bò qua bò lại ở bên trong...

“Thứ đó trông như thế nào?” Đoàn Phong tò mò hỏi.

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Một lời khó nói hết, tốt nhất anh đừng nhìn thấy thì hơn...”

Đoàn Phong cười nói: “Nghe cậu nói như vậy tôi lại tò mò con 0924 gì gì đó rốt cuộc trông khó tả cỡ nào.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi bảo: “Chủ yếu phải xem khả năng thừa nhận tâm lý của mỗi người. Nói thế này nhé, nếu anh để cho thằng nhóc Hoắc Nhiễm thấy, thế nào nó cũng nôn ra ngay tại chỗ.”

Đoàn Phong gật đầu: “Ồ, vậy là tôi có thể đoán được sơ sơ thứ này trông như thế nào rồi.”

Hai người vừa nói vừa đi sâu vào trong căn cứ. Hiện giờ mục đích của Viên Mục Dĩ chỉ là phá hủy tất cả số liệu thí nghiệm mà Liêu Hà Dung một lòng mong mỏi, cho nên cậu và Đoàn Phong đem CPU máy tính bị mình đập hỏng đến khu vực trung tâm của căn cứ: khu giếng sâu.

Về phần Liêu Hà Dung trong kho lạnh, Viên Mục Dĩ cũng không hề lo anh ta sẽ chạy ra quấy rối. Bởi vì tận sâu trong xương cốt, thật ra anh ta là kẻ sợ chết, đã không có lớp quần áo cách nhiệt kia, dù có cho anh ta mượn một trăm lá gan cũng không dám bước ra khỏi kho lạnh nửa bước.

Ai ngờ đúng lúc này, tất cả loa trong lối đi chợt vang lên tiếng loạt soạt là lạ, nghe giống như tiếng ồn trên đài phát thanh, nhưng dường như lại có quy luật nhất định nào đó...

Lúc này Đoàn Phong nhìn sang Viên Mục Dĩ bằng vẻ mặt kỳ lạ, anh ta vẫn chưa kịp mở miệng thì họ đã nghe tiếng dứt quãng của một người phụ nữ vang lên giữa những tạp âm, cho người ta cảm giác giống như nói khi bị người ta bịt miệng lại.

“Cứu mạng... Tôi là nhân viên thí nghiệm của dự án ‘Hướng về tâm Trái đất’... Liễu Tâm Như... Cứu mạng... nhân viên thí nghiệm dự án ‘Hướng về tâm Trái đất’... Liễu Tâm Như...”

Đoàn Phong vừa nghe đã giật mình: “Mẹ kiếp đúng là gặp ma, thế mà có người gửi tín hiệu cầu cứu thật?”

Phản xạ đầu tiên của Viên Mục Dĩ sau khi nghe xong là cảm thấy việc này không có khả năng cho lắm. Giờ cậu thà tin trong căn cứ có ma chứ không tin sẽ có nhân viên nghiên cứu nào may mắn còn sống sót... Nhưng giọng người phụ nữ vẫn liên tục như cũ, hơn nữa giọng điệu hình như còn nôn nóng thêm một ít.

Viên Mục Dĩ kiểm tra chiếc máy tính bằng ngay lập tức. Cậu mở tất cả những khu vực mà camera giám sát có thể quay đến, nhưng không tài nào nhìn thấy nửa cái bóng của người phụ nữ nào. Cậu không nghĩ ra được rốt cuộc người này gửi tín hiệu đi từ đâu?

Trước đó bọn họ vẫn tin chắc rằng tín hiệu cầu cứu là do Liêu Hà Dung bày trò, nhưng hiện giờ giọng người phụ nữ kia ở ngay bên tai, nhất thời Viên Mục Dã cũng không chắc chuyện này là thật hay giả.

“Trong số nhân viên gặp nạn có người tên Liễu Tâm Như ư?”
Đoàn Phong nặng nề hỏi.

Viên Mục Dã nhớ lại rồi nói: “Có, nhưng sao một thân một mình cô ấy có thể sống sót ở đây suốt ba năm chứ?”

Lúc này Đoàn Phong bình tĩnh hơn Viên Mục Dã nhiều, giọng anh ấy trầm xuống: “Đúng vậy, cả cậu cũng cho rằng ở đây vốn không thể có người sống, xem ra sự xuất hiện của tín hiệu cầu cứu này thật sự đáng ngờ. Cậu nói xem có khi nào là trò quỷ Liêu Hà Dung bày ra không? Vả lại, cậu nghe giọng người phụ nữ này cẩn thận xem, mặc dù mới nghe hơi nôn nóng, nhưng nghe kỹ một lát sẽ phát hiện, giọng điệu nôn nóng của cô ta nhỏ dần, hơn nữa cảm xúc lên xuống còn lặp đi lặp lại...”

Nghe Đoàn Phong nói như vậy, Viên Mục Dã lại cẩn thận nghe thêm lần nữa, cậu thấy quả nhiên như Đoàn Phong nói, giọng của người phụ nữ kia lên tới lúc cảm xúc đỉnh điểm, nháy mắt đã quay về như lúc ban đầu, như thể đây là một đoạn tín hiệu cầu cứu đã thu sẵn.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lập tức hỏi Liêu Hà Dung đang bị nhốt trong kho lạnh qua vòng tay: “Là anh làm phải không... Tiến sĩ Liễu?”

Sau một lát, giọng Liêu Hà Dung cất lên từ vòng tay: “Đúng là giọng nói này, trước đây chúng tôi thu được tín hiệu cầu cứu này. Tôi không lừa các cậu đâu!”

Viên Mục Dã đáp lại: “Vậy anh nói cho tôi biết, hiện giờ căn cứ này còn có chỗ nào có thể giấu người nữa? Chẳng lẽ còn một kho lạnh khác à?”

Liêu Hà Dung run giọng, nói: “Tôi thật sự không biết, có điều tôi đoán ắt hẳn giọng nói truyền ra từ chỗ đó, bởi vì chỉ có ở đó mới không có camera giám sát...”

Chương 676: Cánh cổng Địa Ngục

Viên Mục Dã nghe xong không hiểu: “Nói rõ một chút đi, chỗ đó là chỗ nào?”

Lần này Liêu Hà Dung không vội vàng trả lời lại, anh ta trầm mặc một lúc rồi mới bảo: “Phía dưới giếng sâu...”

Đoàn Phong lắc đầu: “Đừng nghe lời thằng cha này, ai mà sống nổi ở dưới đó chứ? Đây chẳng phải là nói linh tinh à?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Có phải hay không đi xem là biết...”

Sau đó hai người bọn họ đi đến trước một cánh cửa điện tử màu đen, cái cửa này không chỉ có màu sắc khác với những cánh cửa điện tử khác mà nó còn rộng hơn gấp đôi...

“Trông nơi này như cánh cổng Địa Ngục ấy, cậu thử nói xem mở cửa xong liệu có một đồng thứ bay ra ngoài không? Hay là chúng nó sẽ phá tan cánh cửa luôn...” Đoàn Phong trêu đùa.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi cũng không biết... Nhưng dường như từ trước đến giờ 0924 không phá hoại công trình công cộng, cùng lắm chỉ đi theo đường ống thông gió thôi.”

Đoàn Phong bỗng nghi ngờ hỏi. “Vì sao vậy?”

Đúng vậy? Tại vì sao? Viên Mục Dã cũng không nghĩ đến vấn đề này. Theo lý thuyết, với sức mạnh của 0924, bọn chúng muốn phá cửa cũng không phải việc khó, vậy mà chúng chỉ đi theo đường ống thông gió...

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra rằng trong các video thí nghiệm trước đây, khi 0924 mới được phát hiện ra đã từng bị dòng điện cao thế kích. Mà khi Viên Mục Dã bị Liêu Hà Dung tính kế tách khỏi Đoàn Phong, lúc đó cậu từng muốn dùng sức mạnh phá cửa nhưng lại bị điện giật bắn ngược về... Chẳng lẽ

loài sinh vật 0924 này sợ điện giật? Vì vậy mới không dám phá vỡ từng cánh cửa điện tử này?

Sau khi Viên Mục Dã nói suy nghĩ của mình cho Đoàn Phong nghe, anh ta nói: “Cũng có thể là như vậy, có lẽ điện giật không tạo thành vết thương trí mạng, nhưng lại khiến bọn chúng cực kỳ đau đớn.”

Sau khi nghe lời ấy, Viên Mục Dã mở máy tính bảng để xem video giám sát, sau đó chọn một căn phòng và phóng to lên, cậu nói: “Đội trưởng Đoàn, anh nhìn này, chắc đây là súng kích điện mà năm đó Tề Mân Giang dùng để xua đuổi 0924, nếu bây giờ anh qua đó lấy nó, có lẽ sẽ phát huy tác dụng lớn vào lúc mấu chốt.”

Đoàn Phong nhìn thoáng qua cánh cửa điện tử màu đen sau lưng Viên Mục Dã, anh ta hỏi: “Vậy còn cậu? Đừng nói với tôi là cậu muốn vào đó một mình trước nhé.”

Viên Mục Dã bật cười: “Yên tâm, bọn chúng không muốn ăn tôi đâu, nếu không làm sao tôi có thể sống đến bây giờ chứ?”

Đoàn Phong vẫn không yên tâm lắm: “Nhờ trong giếng có tên có khẩu vị đặc biệt thích cậu thì sao?”

Viên Mục Dã ra vẻ nhẹ nhàng, nói: “Thôi đừng phí thời giờ nữa, sao có thể như thế được? Anh mau đi tìm súng kích điện đi!”

Đoàn Phong hơi do dự, anh ta nói: “Tôi sẽ về rất nhanh, nhớ kỹ, không được cậy mạnh...”

“Được rồi...” Viên Mục Dã mỉm cười.

Sau khi xác định Đoàn Phong đã đi xa, Viên Mục Dã quay người lại rồi mở cánh cửa điện tử màu đen cuối cùng này, một âm thanh nhỏ vang lên, cánh cửa điện tử từ từ mở ra... Ngay sau đó một mùi máu tanh nồng đậm từ trong cánh cửa xộc ra.

Mặc dù đã đoán được tình hình bên trong cánh cửa, nhưng Viên Mục Dã vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng... Cậu thấy không gian bên trong cánh cửa rất rộng lớn, đây cũng là khu vực lớn nhất trong trụ sở dưới lòng đất này.

Nếu Viên Mục Dã đoán không nhầm, trước đây chỗ này hẳn là một hang động thiên nhiên, chính vì thế mà Tề Mân Giang

mới đặt vị trí giếng khoan ở đây, mà bây giờ không gian rộng lớn này đã bị rất nhiều xúc tu bằng thịt màu hồng kia chiếm giữ, dường như chỗ này đã trở thành trụ sở chính của loài sinh vật 0924 kia.

Tiếng kêu cứu của cô gái vẫn còn tiếp tục, nhưng lần này lại có sự khác biệt, nó không phải phát ra qua thiết bị điện tử mà là từ miệng con người...

Có lẽ do quá lâu rồi không có người mở cánh cửa này, nên tất cả xúc tu thịt màu hồng đều dừng lại khi Viên Mục Dã mở cửa, sau đó bọn chúng từ từ chuyển hướng về phía Viên Mục Dã nhưng lại không có một cái nào dám tùy tiện tiến lên.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn ôm chiếc CPU hồng đi vào, mấy cái xúc tu thịt màu hồng vừa rồi còn dây dưa bỗng co rút lại về phía sau để nhường cho Viên Mục Dã một con đường nhỏ... Vào giờ phút này Viên Mục Dã có thể khẳng định, loài sinh vật 0924 này có lẽ e ngại virus biến dị trong cơ thể cậu.

Nhưng tất cả những loại virus, vi khuẩn, thậm chí tế bào ung thư mà con người đã biết cũng không thể tạo thành tổn thương cho 0924, chỉ riêng virus trong người Viên Mục Dã lại khác, bởi vì bản thân nó đã là một tồn tại đặc biệt.

Cho đến tận bây giờ lão Lâm vẫn chưa nghiên cứu ra cách giải quyết, tối đa chỉ có thể ức chế nó mà thôi... Có phải điều này nghĩa là thứ trong người Viên Mục Dã càng thêm khó chơi và đáng sợ hơn so với 0924?

Đương nhiên, Viên Mục Dã lúc này không có thời gian nghĩ xa như vậy, việc cậu muốn làm chỉ là giải quyết nguy cơ trước mắt, đưa thứ ăn thịt người này về lại dưới lòng đất...

Cô gái tên Liễu Tâm Như vẫn đang liên tục kêu cứu, nhưng lúc này Viên Mục Dã đã có thể khẳng định đối phương không phải là người sống, vì vậy cậu thận trọng đi tới bên cạnh chiếc giếng sâu.

So sánh với trong video theo dõi, cái giếng trước mắt to hơn nhiều, Viên Mục Dã đưa mắt ước lượng, đường kính của nó ít nhất cũng phải mười mét, toàn bộ chiếc giếng giống như một cái mồm đang há to vậy.

Cùng lúc đó, giọng nói của Liễu Tâm Như truyền đến từ chỗ sâu, giọng nói dứt quãng, thậm chí còn khi xa khi gần.

Viên Mục Dã từ từ tiến đến gần giếng sâu, cậu cẩn thận nghe âm thanh bên trong, nhưng có vẻ như ngoài giọng nói của Liễu Tâm Như ra thì còn có nhiều tiếng thét chói tai nữa. Đương nhiên những tiếng thét chói tai này cũng có thể là tiếng vọng do vách giếng tạo thành, nhưng giọng nói của Liễu Tâm Như là có thật.

“Liễu Tâm Như?” Viên Mục Dã gọi khẽ vào trong giếng.

Không ngờ cậu vừa dứt lời, giọng nói trong giếng bỗng im bật, những xúc tu thịt màu hồng vây quanh cậu cũng rục rịch góc đầu dây... Ngay sau đó có tiếng xào xạc vang lên từ trong chiếc giếng sâu đen nhánh, hình như có thứ gì đó đang từ từ bò lên.

Nói không sợ là giả, Viên Mục Dã cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng lý trí nói cho cậu biết nhất định phải bình tĩnh, có như vậy mới không mắc sai lầm trí mạng.

Viên Mục Dã chờ một lát nhưng cậu đợi mãi mà không thấy có thứ gì bò ra từ trong bóng tối, cậu bèn hơi cúi người nhìn vào trong giếng... Không ngờ đúng lúc này lại có một khuôn mặt người trắng bệch đột ngột hiện ra từ bóng tối, suýt nữa chạm vào mặt Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã vội vàng né sang một bên, sau đó hoảng sợ nhìn người phụ nữ bò ra từ bóng tối, chỉ thấy tóc tai cô ta bù xù, hai mắt nhắm chặt, miệng liên tục lẩm nhẩm: “Cứu mạng... Tôi là nhân viên thí nghiệm của dự án ‘Hướng về tâm Trái đất’... Liễu Tâm Như... Cứu mạng... Tôi là nhân viên thí nghiệm của dự án ‘Hướng về tâm Trái đất’... Liễu Tâm Như...”

Chương 677: Nửa người nửa sâu

Đầu tiên cô ta thò nửa người ra khỏi giếng, dường như đang tìm kiếm người vừa gọi tên mình. Nhưng cảnh tượng trước mắt quá quái dị, dù là Viên Mục Dã cũng không dám dễ dàng lên tiếng, cậu chỉ yên lặng né ở một bên quan sát cô gái tên là Liễu Tâm Như này.

Không ngờ khi cô ta nhô cả nửa người dưới ra khỏi miệng giếng, Viên Mục Dã ngay lập tức cảm thấy buồn nôn. Hóa ra cô gái này chỉ có nửa người trên vẫn duy trì hình dáng con người, nửa người dưới lại nối liền với một xúc tu thịt màu hồng to cỡ thùng nước...

Đáng sợ nhất là trên xúc tu thịt to bằng thùng nước đó lại có rất nhiều các bướu thịt nho nhỏ, bên trong các bướu thịt này dường như có thứ gì đó đang ngo ngoe chuyển động! Viên Mục Dã cố gắng chịu đựng sự ghê tởm trong lòng, cậu quan sát kỹ xúc tu thịt không giống bình thường này, cậu phát hiện dường như nó là một mẫu thể, và những bướu thịt chuyển động có vẻ là hình thái ban đầu của 0924.

Chỉ là Viên Mục Dã không hiểu tại sao con sâu mẹ này lại dính vào nửa người của Liễu Tâm Như rồi truyền đi tin cầu cứu? Là ý thức của Liễu Tâm Như vẫn còn tồn tại... Hay là con sâu mẹ đang điều khiển Liễu Tâm Như để nói ra những lời này?

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn dùng ý niệm nhặt một cục đá nhỏ cách đó không xa rồi ném ra ngoài, cậu cố tình chế tạo một âm thanh vang dội để xem Liễu Tâm Như chỉ còn nửa người này sẽ có phản ứng gì...

Kết quả cục đá vừa rơi xuống đất là nửa người Liễu Tâm Như lao ngay đến, tiếc là cục đá quá nhỏ lại không có nhiệt độ nên

cô ta tìm tại chỗ một lúc lâu mà vẫn không phát hiện thứ gì phát ra tiếng động.

Nhưng từ điều này có thể nhận ra, con sâu mẹ đang dính lấy nửa người Liễu Tâm Như chắc chắn có thánh lực, mà những xúc tu khác dường như chỉ có sự mẫn cảm với nhiệt độ... Chẳng lẽ mẫu thể 0924 đã dính liền với nửa người của Liễu Tâm Như sao?

Mà quan trọng nhất là, nó có thể nói tiếng người, mặc dù chỉ liên tục lặp đi lặp lại mấy câu đó, nhưng điều này đã khiến người khác phải khiếp sợ rồi, không biết nhà sinh vật học Lý Hồng Giác và trợ lý của anh ta thấy cảnh tượng này sẽ có cảm tưởng gì?

Ngay lúc Viên Mục Dã đang nghi ngờ liệu Liễu Tâm Như trước mặt này có còn được xem là con người hay không, cậu bỗng thấy một cái đầu lén lút thò ra từ giếng sâu, Viên Mục Dã ngay lập tức choáng váng tại chỗ...

Trước đó cậu cứ nghĩ là loại quái vật nửa người nửa quái vật như Liễu Tâm Như chắc chỉ có một mình cô ta, không ngờ bây giờ lại xuất hiện một tên khác có nửa người là đàn ông. Hơn nữa, điều quái dị nhất là Viên Mục Dã không hề có bất kỳ ấn tượng nào về người đàn ông này, cậu có thể khẳng định người này không phải bất kỳ thành viên nào trong số những người đã gặp nạn ba năm trước!

Đặc biệt là khi cái gã chỉ có nửa người chui từ trong giếng ra, Viên Mục Dã phát hiện bộ quần áo còn lại chút ít trên người gã hơi quen quen, cậu cảm thấy nó giống hệt bộ đồ trên người mình...

Trái tim Viên Mục Dã đánh thót một cái, cậu còn tưởng là người nào đó trong đội cứu hộ bị biến thành hình dạng này? Nhưng Viên Mục Dã thật sự chưa từng thấy khuôn mặt đó, không biết tại sao gã lại mặc bộ quần áo giống hệt của đội cứu hộ chứ?

Một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu Viên Mục Dã, chẳng lẽ đội của cậu không phải nhóm cứu hộ đầu tiên xuống đây? Dù sao chuyện này đã xảy ra ba năm, ai có thể cam đoan trước đây cái gã Liễu Hà Dung kia có tìm người xuống dưới này hay không?

Nhưng bây giờ Viên Mục Dã không có cách nào gặp Liêu Hà Dung để kiểm tra ý nghĩ của mình, hơn nữa cậu cũng không dám tùy tiện phát ra tiếng động, cậu muốn trước tiên từ từ di chuyển đến miệng giếng rồi ném CPU chứa dữ liệu thí nghiệm vào đó rồi hẵng tính tiếp, Viên Mục Dã không tin Liêu Hà Dung có thể xuống dưới mà tìm nó về.

Không ngờ đúng lúc này Đoàn Phong lại đột ngột quay về, anh ta vừa định chào hỏi Viên Mục Dã thì đã bị hoảng sợ bởi đám xúc tu thịt màu hồng này, Đoàn Phong đứng yên không nhúc nhích tại cửa, không biết nên tiến vào hay lùi lại... Viên Mục Dã thấy vậy bèn vội vàng ra hiệu cho anh ta im lặng, sau đó cậu từ từ nhấc chiếc CPU lên rồi định ném nó từ xa như ném bóng.

Tay Viên Mục Dã ném khá chính xác, mặc dù khoảng cách hơi xa nhưng cậu ném hơi cao nên chiếc CPU vẫn rơi vào trong miệng giếng một cách hoàn hảo...

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã không ngờ là, gã đàn ông chỉ có nửa người kia khá miễn cảm với âm thanh, ở khoảnh khắc ngay khi chiếc CPU lướt qua gã, gã lập tức xoay người đuổi theo rồi lao vào trong giếng.

Ngay sau đó bỗng có tiếng “cạch... cạch...” vang lên, dường như đó là tiếng vang khi chiếc CPU đập vào thành giếng. Cùng lúc ấy, con quái vật nửa người Liễu Tâm Như cũng nhanh chóng bò xuống giếng sâu để tìm âm thanh.

Lúc này Viên Mục Dã đương nhiên không dám tiếp tục ở lại nữa, cậu tranh thủ lúc hai kẻ nửa người nửa quái vật kia còn chưa quay lại miệng giếng, kéo Đoàn Phong ra ngoài, sau đó nhanh chóng dùng vòng tay khóa cửa điện tử lại.

Chắc Đoàn Phong cũng bị hai kẻ nửa người nửa quái vật ở giếng dọa sợ, nếu không phải trong tay anh ta không có vũ khí có tính sát thương, thì chắc lúc đó Đoàn Phong đã cho mỗi kẻ một phát để được giải thoát hoàn toàn rồi.

Đoàn Phong giật mình hỏi: “Nó là cái quái gì thế?”

Viên Mục Dã không trả lời, cậu chỉ kéo Đoàn Phong đi về, đến khi xác nhận khoảng cách đã đủ xa thì Viên Mục Dã mới thở phào, nói: “Người phụ nữ chỉ còn nửa người đó chắc chắn là

Liễu Tâm Như, nhưng người đàn ông xuất hiện lúc sau hơi kỳ quái, quần áo trên người anh ta giống chúng ta, nhưng anh ta lại không phải là nhân viên gặp nạn trước đây, cũng không phải là thành viên của đội cứu hộ xuống cùng chúng ta lần này.”

Đoàn Phong cẩn thận suy nghĩ về hình dáng của người đàn ông nửa người nửa quái vật kia, sau đó nói: “Hình dạng của hai người vừa rồi hơi đáng sợ, tôi thật sự không nhìn rõ dáng vẻ người đàn ông đó, nhưng nếu cả hai bên đều không phải, vậy cái thằng xui xẻo này chui ở đâu ra?”

Viên Mục Dã thở dài: “Về hỏi Liêu Hà Dung là biết! Chắc chắn việc này có liên quan đến anh ta!”

Đoàn Phong cười gian, nói: “Sở trường của tôi là tra khảo mà, nếu hấn thành thật khai báo thì tốt, nếu không tôi sẽ cho hấn nếm thử cái gì gọi là mười đại cực hình!”

Viên Mục Dã buồn cười hỏi: “Phân hồ với nước ớt à? Nhưng chúng ta có cầm theo đâu?”

Không ngờ Đoàn Phong lại lắc đầu: “Không cần mấy thứ đó, đến lúc ấy cậu cứ chuẩn bị tinh thần, cam đoan sẽ khiến thằng cha này phải tiết lộ toàn bộ những thứ đang che giấu trong bụng ra!”

Khi hai người quay về kho lạnh, Liêu Hà Dung đang nhảy nhót tại chỗ vì lạnh, thấy hai người Viên Mục Dã quay về nhanh như vậy trong lòng anh ta lập tức có một dự cảm xấu...

Đoàn Phong cười nhẹ, hỏi: “Giáo sư Liêu, anh đoán xem chúng tôi vừa gặp ai ở giếng sâu nào?”

Liêu Hà Dung khẩn trương hỏi lại: “Gặp ai thế? Liễu Tâm Như à?”

Chương 678: Trang bị phòng ngự

Đoàn Phong gật đầu cười và bảo: “Giáo sư Liêu đúng là dự đoán như thần! Nhưng ngoài cô ta ra chúng tôi còn gặp một người khác... Không đúng, phải nói là một vị nửa người khác mới chính xác.”

Ánh mắt Liêu Hà Dung có vẻ né tránh: “Tôi không biết cậu đang nói cái gì, nửa người là sao cơ? Liễu Tâm Như đâu? Nếu cô ta còn sống tại sao không đi cùng hai người?”

Viên Mục Dã lạnh lùng hừ một tiếng: “Anh thật sự muốn tôi dẫn một nửa Liễu Tâm Như về đây à?”

“Cái gì mà một nửa Liễu Tâm Như, tại sao lại là một nửa chứ?” Liêu Hà Dung tiếp tục hỏi với khuôn mặt mờ mịt.

Viên Mục Dã không thể nhận ra thần thái của Liêu Hà Dung lúc này là thật hay giả, cậu bèn nghiêm túc hỏi: “Có người đã xuống đây trước chúng tôi phải không?”

Sắc mặt Liêu Hà Dung thay đổi khi nghe câu này, anh ta ấp úng, đáp: “Tôi không biết cậu nói thế là có ý gì, tôi...”

Không ngờ Liêu Hà Dung còn chưa dứt lời, Đoàn Phong đã tiến đến kéo cổ áo anh ta: “Không biết chứ gì? Được, vậy bây giờ tôi sẽ dẫn anh đi đến cái giếng sâu để nhìn đồng nghiệp thân thiết của anh bây giờ biến thành cái gì nhé! Rồi lại để anh nhìn thử cái thằng cha xui xẻo đã bị anh lừa xuống đây, xem cậu ta có nhận ra anh không!”

Liêu Hà Dung hoảng sợ giãy giụa, nhưng anh ta đâu phải đối thủ của Đoàn Phong, cuối cùng đành phải cầu xin tha thứ: “Đừng... Tôi nói, tôi nói!”

Đoàn Phong đắc ý nhìn Viên Mục Dã cứ như đang nói: “Nhìn đi, tôi còn chưa ra tay mà thằng cha này đã xui rồi...”

Viên Mục Dã đi đến đỡ Liêu Hà Dung đang hoảng sợ, cậu nói: “Giáo sư Liêu, thật ra chúng tôi rất tôn trọng những học giả như anh nên thật sự không muốn dùng vũ lực... Anh nói đi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tốt nhất anh đừng giấu giếm, nếu không tôi cũng chẳng dám hứa là đội trưởng Đoàn của chúng tôi có thể dẫn anh ra ngoài hay không đâu!”

Sau đó Liêu Hà Dung đành nói cho hai người Viên Mục Dã biết, thật ra trong ba năm căn cứ thí nghiệm dưới lòng đất bị phong tỏa, năm nào bọn họ cũng nhận được tín hiệu cầu cứu đến từ phía dưới, mà lại từ cùng một người, chính là Liễu Tâm Như mà Viên Mục Dã đã nhìn thấy trước đó.

Dù sao cũng là đồng nghiệp đã làm việc với nhau nhiều năm, sao anh ta có thể không nhận ra giọng nói của cô ta, nhưng Liêu Hà Dung cũng biết Liễu Tâm Như không thể nào còn sống... và Liêu Hà Dung không báo cáo với cấp trên về điều này. Vì vậy vào năm thứ nhất, bọn họ đã thuê một nhóm cứu hộ hang động chuyên nghiệp xuống cứu người.

Lúc đó Liêu Hà Dung cũng chỉ mang tâm lý muốn nhìn thử một chút, nhờ phía dưới không nghiêm trọng như anh ta tưởng tượng thì sao? Kết quả là năm người của tổ cứu hộ sau khi xuống thì cứ như hòn đá ném xuống biển vậy, không hề có tin tức gì cả.

Bởi vì sau đó không có tín hiệu cầu cứu truyền lên, nên cấp trên của Liêu Hà Dung lại từ bỏ ý định cứu hộ một lần nữa, dù sao chi phí cũng hơi lớn, chưa kể mất oan mấy mạng người vào đó mà còn chẳng đạt được tin tức có giá trị nào...

Đến cả Liêu Hà Dung cũng nghĩ chuyện này chẳng giải quyết được gì, không ngờ vào tháng Giêng năm mới, bọn họ lại nhận được tín hiệu cầu cứu từ Liễu Tâm Như!

Nhưng lần này trong nội bộ cấp trên của Liêu Hà Dung xuất hiện nhiều ý kiến trái chiều, có người chủ trương tiếp tục phái người xuống dưới, trong lúc tìm người thì cũng tìm lại dữ liệu thí nghiệm trước đó. Có người lại phản đối tiếp tục lãng phí tiền bạc vào một thí nghiệm đã bị dừng này.

Sau nhiều lần thảo luận căng thẳng, cuối cùng phái chủ chiến vẫn chiếm ưu thế, bởi vì tầng lớp lãnh đạo vẫn hy vọng có thể thu hồi toàn bộ chi phí cho các hạng mục, dù sau này bọn họ

không có năng lực tiếp tục nghiên cứu, thì bọn họ vẫn có thể bán dữ liệu thí nghiệm với giá cao, để thu hồi một phần tổn thất của tập đoàn ở giai đoạn trước...

Lần này mấy người Liêu Hà Dung đã học được bài học trước đó, bọn họ dùng số tiền lớn thuê một đội lính đánh thuê dày dặn kinh nghiệm, đồng thời còn phân phối vũ khí phòng thân có tính sát thương... Mặc dù Liêu Hà Dung kỳ vọng rất lớn vào đám người này, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn bị thiệt hại nặng nề, chỉ có một người bị thương trốn được.

Tiếc là người này do quá hoảng loạn nên lúc đi lên đầu óc không còn tỉnh táo nữa, quan trọng nhất là cánh tay phải của hắn đã bị thương do bị cắn, mặc dù được nhân viên y tế tích cực cứu chữa nhưng hắn vẫn không thể kiên trì, vài ngày sau là qua đời.

Nghe đến đây, Đoàn Phong tức giận nói: “Cho nên lần này anh mới nghĩ ra một chiêu xấu, để chúng tôi xuống đó làm mỗi nhữ giúp anh giương đông kích tây hả?”

Liêu Hà Dung nghe vậy không trả lời đúng hay sai mà tự nói tiếp: “Những dữ liệu đó rất quan trọng đối với tương lai của loài người, vì thế hy sinh tính mạng của một số ít người cũng đáng giá...”

“Vậy tại sao không hy sinh chính bản thân anh đi?” Đoàn Phong lạnh lùng chất vấn.

Liêu Hà Dung trả lời: “Bởi vì tôi là người hiểu rõ nhất hạng mục này, nếu như tôi chết rồi, vậy dù người tiếp sau có lấy được số liệu thí nghiệm thì cũng phải đi rất nhiều đường vòng, thậm chí còn có thể có người mất mạng...”

Viên Mục Dã lạnh lùng cắt ngang: “Nghe có vẻ rất có đạo lý đấy... Nhưng sự hy sinh này có được bản thân người bị hy sinh đồng ý không? Vậy đây đâu thể gọi là hy sinh, mà là lợi dụng.”

Đoàn Phong đập vào vai Liêu Hà Dung vài phát rồi cười chế nhạo: “Anh trai à, lần này coi như anh không may, vì anh đã chọn nhầm người rồi... Số 54 chúng tôi cũng không phải quả hồng mềm mà muốn bóp thế nào cũng được. Bây giờ cho anh hai lựa chọn, một là thành thật nói ra làm thế nào để ném hết

lũ 0924 về trong giếng, sau khi mọi chuyện thành công, anh có thể cùng lên với chúng tôi. Nếu không chúng tôi chỉ đành để anh ở lại chỗ này làm bạn với những đồng nghiệp đã gặp nạn kia. Giờ sao? Chọn cái nào?”

Hai mắt Liêu Hà Dung đảo một vòng, anh ta thở dài, nói: “Cho đến bây giờ chúng tôi vẫn không tìm thấy biện pháp thật sự để giết 0924, chỉ biết bọn chúng có phản ứng rất lớn đối với điện giật, vì vậy lúc ban đầu các cánh cửa trong căn cứ đều được bố trí trang bị phòng ngự, một khi dùng lực từ bên ngoài cưỡng ép phá cửa sẽ bị điện giật.”

Đoàn Phong buồn cười, nói: “Có tác dụng cái rắm ấy, mấy thứ đó chẳng phải toàn leo ra leo vào từ ống thông gió à?”

“Trong ống thông gió cũng có thiết bị phòng ngự...” Liêu Hà Dung nói.

Viên Mục Dã không hiểu: “Nếu ống thông gió cũng có... Vậy tại sao 0924 vẫn có thể ra vào tự nhiên ở bên trong?”

Liêu Hà Dung hơi chột dạ, nói: “Chắc có chỗ nào bị trục trặc...”

“Thảm kịch của căn cứ thí nghiệm vào ba năm trước đã được tạo ra như thế hả?” Viên Mục Dã hỏi dò.

Liêu Hà Dung không trả lời nhưng nét mặt của anh ta đã nói rõ tất cả, nếu không phải hiện giờ không đúng lúc, Đoàn Phong thật sự muốn đi lên đập cho thằng cha này một trận. Nhưng lúc này Đoàn Phong chỉ có thể nhẫn nại hỏi tiếp: “Ý của anh là, chỉ cần khôi phục thiết bị phòng ngự trong ống thông gió, chúng ta sẽ thuận lợi đi ra ngoài?”

Chương 679: Quách Tiểu Xuyên

Không ngờ Liêu Hà Dung lại lắc đầu: “Trước đó tôi đã nói rõ cho hai đội kia là bọn họ phải khôi phục thiết bị phòng ngự trong ống thông gió đầu tiên, nhưng bọn họ lại không làm được. Lần này sau khi tôi xuống đây, tôi tự mình kiểm tra thì mới phát hiện, hóa ra thiết bị phòng ngự đã hoàn toàn bị phá hủy, nếu không phải là nhân viên chuyên nghiệp sẽ không thể chữa được...”

“Anh đừng ở đây giả vờ không biết gì? Hệ thống phòng ngự của ống thông gió không phải do anh phá hoại à?” Đoàn Phong tức giận hỏi.

Liêu Hà Dung thề thốt phủ nhận: “Đương nhiên không phải, lúc đó tôi chỉ sai Tiểu Từ tạm thời đóng lại hệ thống phòng ngự của ống thông gió thôi, làm sao tôi lại muốn phá hủy nó hoàn toàn chứ?”

Đoàn Phong lạnh lùng hừ một tiếng: “Ai mà biết được loại người như anh có ý nghĩ xấu xa gì?”

Chính xác, riêng việc Liêu Hà Dung tính toán để mấy người Viên Mục Dã làm mọi nhử thì đã chứng minh lòng dạ người này độc ác hơn người bình thường rất nhiều, vì vậy khi Viên Mục Dã nói chuyện với anh ta vẫn luôn giữ lại một nửa, mặc dù chưa chắc toàn bộ đều là giả, nhưng chắc chắn là nửa thật nửa giả...

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn trầm giọng hỏi: “Ôn Sâm cũng không chữa được à?”

Liêu Hà Dung suy nghĩ rồi nói: “Nếu cho cậu ta một chút thời gian, chắc cậu ta sẽ làm được, đây cũng là lý do mà tôi dẫn Ôn Sâm xuống đây...”

“Đừng có nói đường hoàng như vậy, anh dẫn cậu ta xuống không phải là muốn dùng cậu ta làm mồi nhử để giương đông kích tây à?” Đoàn Phong không hề nể nang mà vạch trần Liêu Hà Dung.

Liêu Hà Dung mạnh miệng nói: “Đây không phải mục đích chủ yếu, tôi cũng hy vọng sửa được hệ thống phòng ngự!”

Viên Mục Dã nhìn về phía bộ trang phục cách nhiệt trên người Đoàn Phong rồi nói: “Đội trưởng Đoàn, bây giờ anh đi lên nói rõ tình huống dưới này cho lão Lâm biết, để anh ta tìm cách lấy hai bộ quần áo cách nhiệt đến, sau đó anh lại dẫn Ôn Sâm xuống đây... Nếu như muốn để 0924 ngoan ngoãn quay về giếng sâu, thì chúng ta nhất định phải khôi phục lại hệ thống phòng ngự trong ống thông gió.”

Đoàn Phong lập tức nói: “Được, vậy hai chúng ta cùng lên đó thôi!”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Tôi không thể lên được, nếu không một khi mấy thứ này leo lên trên theo đường thang máy thì hoàn toàn xong đời. Anh có nhớ chỗ dịch nhờn ăn mòn trên vách giếng ở chỗ thang máy không? Ba năm trước đây chắc chắn 0924 cũng muốn leo lên theo đường thang máy, nhưng cuối cùng không biết là ai dùng thang máy đập nó xuống, từ đó mới không để loài sinh vật đáng sợ này tiến vào thế giới loài người. Nếu tính tinh thần hy sinh, thì người hạ thang máy xuống mới thật sự là anh hùng...”

“Vì vậy cậu cũng muốn làm anh hùng một lần ở dưới này à?” Sắc mặt Đoàn Phong sầm sì.

Viên Mục Dã cười đáp: “Đâu có nghiêm trọng như anh nói chứ? Tôi chỉ tạm thời giữ vững đường ống thang máy, đảm bảo 0924 sẽ không leo từ chỗ đó lên thôi... Anh cũng biết tình huống của tôi mà, cứ yên tâm lên đó đi.”

Đoàn Phong cũng hiểu đây là biện pháp hữu hiệu nhất bây giờ, một khi thành công, họ có thể hoàn thành nhiệm vụ mà không tổn thất gì. Mặc dù mấy người Đại Quân đã đi lên, nhưng những hiểu biết của bọn họ về sự thật của chuyện này rất có hạn, vì thế lão Lâm tự nhiên không có cách nào đưa ra biện pháp đối phó tương ứng để giải cứu Đoàn Phong và Viên Mục Dã.

Sau khi tính toán ưu khuyết điểm, Đoàn Phong đành phải thỏa hiệp: “Vậy cậu phải cẩn thận một chút!”

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua khẩu súng kích điện trong tay rồi nói: “Yên tâm đi, tôi là người được bật hack mà, bây giờ lại còn súng kích điện nữa, nhất định có thể bình yên đợi anh quay về.”

Sau đó hai người bọn họ rời khỏi kho lạnh, trước khi đi Đoàn Phong còn quay đầu cảnh cáo Liêu Hà Dung: “Anh tốt nhất hãy cầu nguyện cho chúng tôi có thể thành công, nếu không anh vĩnh viễn ở lại chỗ này cùng với mấy đồng nghiệp kia đi!”

Khi ra khỏi kho lạnh, Đoàn Phong nói nhỏ với Viên Mục Dã: “Cậu phải đề phòng Liêu Hà Dung đấy, thằng cha này quá gian xảo, hắn biết là mặc trang phục cách nhiệt sẽ không bị 0924 phát hiện, thế mà hắn vẫn không nói gì và cho hai đội kia đi xuống tìm cái chết để dò đường cho mình! Tôi đoán chắc Liêu Hà Dung không nói rõ tình hình thực tế ở đây cho cấp trên của hắn biết đâu, hắn làm như vậy là vì ích kỷ, muốn tự mình chiếm lấy những dữ liệu thí nghiệm kia, rồi lại nhờ 0924 diệt khẩu toàn bộ những người khác.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi cũng đoán có chuyện như vậy, không cần lo lắng về gã này, nếu anh không tìm được bộ đồ cách nhiệt thì đừng tùy tiện dẫn người xuống đây đấy.”

Trước khi tiến vào thang máy, Đoàn Phong còn không yên tâm nên dặn dò: “Cậu cứu được thằng cha Liêu Hà Dung thì cứu, nếu không được cũng đừng cố, vì tất cả những chuyện này đều là do hắn gây ra, biết không?”

Viên Mục Dã gật đầu cười và bảo: “Biết rồi, đi nhanh lên đi.”

Sau khi Đoàn Phong đi lên, Viên Mục Dã chỉ đi đi lại lại trong hành lang trước thang máy, đồng thời cũng đóng tai lên nghe âm thanh trong ống thông gió... Mặc dù thỉnh thoảng có vang lên những tiếng ken két, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có một con 0924 nào chui ra.

Cùng lúc đó, Viên Mục Dã vẫn không quên quan sát tình huống trong kho lạnh qua chiếc máy tính bảng. Nói thật lòng, cậu vẫn không quá yên tâm về Liêu Hà Dung, chỉ sợ anh ta sẽ

còn gây ra chuyện liều mạng nào đó, dù sao thì anh ta cũng quá quen thuộc với hoàn cảnh ở đây.

Nhưng Viên Mục Dã quan sát một lúc mà vẫn không thấy Liêu Hà Dung có động tĩnh gì, cậu cũng không nhìn chăm chăm vào màn hình giám sát nữa... Viên Mục Dã lại tiếp tục tìm kiếm video theo dõi về chuyện xảy ra năm đó qua chiếc máy tính bảng được kết nối với máy giám sát.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã lại đột nhiên nghe thấy tiếng có người từ xa chạy về phía mình, nghe âm thanh dường như còn rất vội vàng! Viên Mục Dã lập tức cảnh giác rút súng ra rồi nhìn chăm chăm vào ngã rẽ phía trước...

Sau đó cậu nhìn thấy một người trẻ tuổi vóc dáng gầy yếu, tướng mạo sạch sẽ từ phía đối diện chạy đến, cậu ta dùng một tay đỡ vai trái, máu tươi chảy dọc theo tay trái cậu ta nhỏ tung tóe xuống đường.

Viên Mục Dã hơi có ấn tượng về người này, chắc chắn là một trong số các nhân viên thí nghiệm đã gặp nạn ba năm trước tên là Quách Tiểu Xuyên, nếu Viên Mục Dã nhớ không nhầm, cậu ta còn là nghiên cứu sinh của Liêu Hà Dung.

Trông trạng thái của Quách Tiểu Xuyên lúc này, chắc cậu ta vừa trở về từ cõi chết, nhưng tiếc là Quách Tiểu Xuyên đã bị thương, điều này cũng định trước cậu ta không thể còn sống để rời khỏi chỗ này... Không ngờ Quách Tiểu Xuyên vừa chạy được vài giây, trong ống thông gió phía trên đã có tiếng trườn bò của 0924.

Trong nhất thời Viên Mục Dã cũng không biết âm thanh này là 0924 bò đến trong hiện thực, hay đây chỉ là ký ức trước khi chết của Quách Tiểu Xuyên?

Trong lúc Viên Mục Dã đang ngẩn người, Quách Tiểu Xuyên đã chạy qua người cậu rồi đến bên cạnh thang máy, ngay sau đó Viên Mục Dã nhìn thấy từng xúc tu thịt màu hồng chen nhau chui ra từ ống thông gió...

Chương 680: Anh hùng thật sự

Quách Tiểu Xuyên thấy cảnh tượng này bèn vội vàng dùng sức mở cửa thang máy ra, sau đó nhảy vào bên trong, buông thang máy lúc này đã đi lên trên nên muốn dùng thang máy chạy trốn là việc bất khả thi.

Nhưng Viên Mục Dã cũng đã nhận ra Quách Tiểu Xuyên nhảy vào trong đó không phải là để chạy trốn, cậu ta cứ ngồi xỏm xuống không hiểu đang làm gì, Viên Mục Dã đứng trên quan sát một lúc mới phát hiện ra hình như Quách Tiểu Xuyên đang phá hoại bộ phận đệm của thang máy.

Viên Mục Dã hiểu ngay Quách Tiểu Xuyên chính là người anh hùng đã hy sinh bản thân để chặn đứng con đường của 0924... Sau khi cậu ta phá hỏng bộ đệm của thang máy thì chuẩn bị cầm dao laser đi cắt đứt dây cáp của thang máy.

Vậy mà đúng lúc này, vô số xúc tu thịt màu hồng tràn vào, trong nháy mắt quần quanh cơ thể gầy gò của Quách Tiểu Xuyên, nhưng vào giây phút cuối cùng, cậu ta đã dùng dao laser cắt đứt dây cáp.

Sau đó cơ thể Quách Tiểu Xuyên bị một chiếc xúc tu to nhất nuốt vào... Ngay sau đó buồng thang máy nặng hơn một tấn từ trên cao rơi xuống đã nện tan tành cảnh tượng trước mặt Viên Mục Dã.

Mặc dù ảo cảnh trước mắt đã biến mất, nhưng Viên Mục Dã vẫn ngây người nhìn vị trí mà Quách Tiểu Xuyên biến mất một lúc thật lâu, xem ra không phải tất cả các anh hùng đều cao to dũng mãnh, thậm chí Viên Mục Dã còn đoán được bình thường Quách Tiểu Xuyên chỉ là một người nhát gan yếu đuối.

Nhưng cũng chính người bình thường như vậy lại làm ra chuyện phi thường. Theo lý mà nói, Quách Tiểu Xuyên là học sinh của Liêu Hà Dung, cậu ta đương nhiên không hiểu biết

bằng người thầy của mình. Mặc dù là vậy, Quách Tiểu Xuyên cũng biết hậu quả của việc thả 0924 ra ngoài, vì thế cậu ta dù chết cũng phải phá hỏng thang máy...

Còn Liêu Hà Dung thì sao? Vì ích kỷ cá nhân mà có thể bỏ qua tính mạng của những người khác không thêm để ý đến, Viên Mục Dã tin rằng khi đặt cùng một lựa chọn trước mặt Liêu Hà Dung, kết quả sẽ hoàn toàn khác.

Lúc này Viên Mục Dã phát hiện có một vết cắt rất sâu ở đôi diện cửa thang máy, chắc chắn nó là do Quách Tiểu Xuyên vô tình vạch ra khi dùng dao laser cắt dây cáp.

Nhưng Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu, sợi dây cáp trước mắt cậu rõ ràng vẫn còn nguyên vẹn, hiển nhiên nó không phải là sợi mà Quách Tiểu Xuyên đã cắt... Chẳng lẽ nó đã được thay đổi ở hai lần cứu hộ trước đây sao?

Ngay lúc Viên Mục Dã đang ngẩn người, phía trên bỗng vang lên tiếng thang máy chuyển động, Viên Mục Dã hơi giật mình, cậu không ngờ Đoàn Phong lại xuống nhanh như vậy, nhưng khi thang máy chạy xuống dưới, Viên Mục Dã lại chỉ thấy mỗi Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm mặc bộ đồ cách nhiệt từ bên trong đi ra.

Đoàn Phong nhìn thấy Viên Mục Dã thì xòe tay ra, nói: “Ôn Sâm sống chết không chịu xuống dưới, trong nhất thời lại không tìm được kỹ sư điện, cực chẳng đã nên tôi đành lôi tên nhóc này xuống trước, thật sự không có lựa chọn nào tốt hơn cậu ta.”

Viên Mục Dã thấy hơi nhức đầu: “Cậu ta rất nhát, anh xác định dẫn cậu ta xuống đây không có vấn đề gì chứ?”

Hoắc Nhiễm vênh mặt nói: “Anh Viên, anh cứ yên tâm, kỹ thuật của em chắc chắn siêu hơn tên chó Ôn Lâm kia nhiều...”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi đương nhiên không lo lắng về kỹ thuật của cậu, tôi sợ cậu nhìn thấy thứ kia... Thôi được rồi, đã xuống đây thì cứ sửa trước xem sao.”

Sau đó ba người lại quay về kho lạnh để hỏi vị trí cụ thể của thiết bị phòng ngự đã bị Liêu Hà Dung phá hỏng, thế nhưng khi họ về đó lại phát hiện bên trong chẳng có một người sống nào.

Viên Mục Dã vội vàng xem lại camera theo dõi, nhưng cậu phát hiện Liêu Hà Dung không đi ra từ cửa chính, bởi vì trong kho lạnh không có camera giám sát nên nhất thời Viên Mục Dã không biết được Liêu Hà Dung đã ra ngoài bằng cách nào.

Đoàn Phong quan sát hoàn cảnh xung quanh kho lạnh, sau đó hỏi: “Liệu có phải thằng cha Liêu Hà Dung này bị bọn yêu quái bạch tuộc đó đuổi chạy đi rồi không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đâu, nhiệt độ chỗ này rất thấp, 0924 sẽ không chú ý đến sự tồn tại của nơi này...”

Đoàn Phong nói với vẻ mặt nghi ngờ: “Nhưng trên người Liêu Hà Dung không có áo cách nhiệt, hắn vừa thò chân ra ngoài chắc chắn sẽ bị đám yêu quái bạch tuộc kia phát hiện ngay, Liêu Hà Dung điên hay sao mà lại tự mình ra ngoài? Hơn nữa, kho lạnh này chỉ có một cửa ra, chẳng lẽ hắn còn có thể dịch chuyển không gian chắc?”

Viên Mục Dã vội vàng nhìn về phía chỗ quạt thông gió đang quay rất nhanh trên tường, chẳng lẽ Liêu Hà Dung đi ra bằng lối này? Nhưng vấn đề bây giờ không phải là anh ta có thể ra ngoài được hay không, mà là Liêu Hà Dung ra ngoài chẳng khác nào đi tìm chết, với tính cách của Liêu Hà Dung sẽ không thể làm chuyện ngu ngốc như vậy được.

Thế là Viên Mục Dã vội vàng mở camera giám sát tại các khu vực khác, cậu muốn tìm được bóng dáng Liêu Hà Dung, kết quả cậu tìm được thằng cha này ở cửa vào chỗ giếng sâu! Viên Mục Dã vội vàng dùng vòng tay nói với Liêu Hà Dung: “Giáo sư Liêu, anh muốn làm gì thế? Chúng tôi đã dẫn kỹ sư sửa chữa thiết bị phòng ngự xuống đây rồi, bây giờ anh hãy nói cho tôi biết vị trí cụ thể cần sửa chữa đi?!”

Không ngờ Liêu Hà Dung chẳng thèm để ý đến Viên Mục Dã, anh ta trực tiếp mở cánh cửa điện tử màu đen rồi đi vào...

Đoàn Phong thấy vậy ngạc nhiên hỏi: “Hắn điên rồi à? Cứ như thế đi vào khác nào đưa thịt vào miệng thứ đó?”

Viên Mục Dã nhíu mày, nói: “Liêu Hà Dung sẽ không đi tự sát, hắn làm như vậy chắc chắn có biện pháp để an toàn đi ra, nhưng chúng ta không biết cụ thể là gì mà thôi. Thế này đi, hai người đi tìm bản vẽ mặt bằng căn cứ trong phòng điều khiển

trước đã, ở đó chắc chắn có vị trí của thiết bị phòng ngự, nếu không cứ lần mò không mục tiêu thế này quá lãng phí thời gian...”

Đoàn Phong trầm giọng hỏi: “Chúng tôi? Cậu không đi cùng à?”

Viên Mục Dã nhìn màn hình theo dõi khu vực giếng sâu, cậu nói: “Tôi phải nhanh chóng đến xem Liêu Hà Dung đang giờ trò gì, nếu không trong lòng tôi luôn có cảm giác không yên tâm...”

Mặc dù Đoàn Phong không muốn Viên Mục Dã đi một mình đến chỗ giếng sâu tìm Liêu Hà Dung, nhưng việc quan trọng nhất bây giờ vẫn là sửa chữa thiết bị phòng ngự, thế nên anh ta suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Vậy cậu nhất định phải cẩn thận, nếu thằng cha Liêu Hà Dung này có ý đồ xấu... Nhớ kỹ, tuyệt đối không được mềm lòng.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Yên tâm đi.” Sau đó cậu lại quay sang bảo Hoắc Nhiễm: “Lát nữa thấy cái gì thì cũng đừng hoảng sợ, cứ làm cho xong việc trong tay cậu, mọi chuyện đã có đội trưởng Đoàn ở bên cạnh lo rồi... Biết không?”

Hoắc Nhiễm nghiêm túc gật đầu: “Anh yên tâm, em nhất định sẽ sửa được hệ thống phòng ngự ở chỗ này...”

Sau khi tách khỏi mấy người Đoàn Phong, Viên Mục Dã chạy thẳng đến chỗ giếng sâu, bởi vì trong lòng cậu luôn có cảm giác Liêu Hà Dung vẫn giấu giếm chuyện gì đó, mà chuyện này phải là chuyện quan trọng và trí mạng nhất.

Chương 681: Kỳ sinh sản

Nhưng khi Viên Mục Dã chạy đến cửa của khu vực giếng sâu, cậu lại phát hiện vòng tay của mình không thể mở được cánh cửa điện tử trước mặt, chẳng cần nói cũng biết Liêu Hà Dung đã giữ trò ở bên trong, Viên Mục Dã muốn thử cưỡng ép phá cửa nhưng lại bị điện giật bật ra.

Trong nhất thời Viên Mục Dã sốt ruột vô cùng, bởi vì cậu biết Liêu Hà Dung không để mình đi vào thì chắc chắn anh ta đang làm gì đó mờ ám ở bên trong. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã không e ngại nhiều nữa mà hô to với cánh cửa: “Giáo sư Liêu, tôi không biết tại sao anh lại cố chấp vì chuyện ở đây như vậy, nhưng anh cũng phải có cha mẹ và vợ con chứ? Chẳng lẽ anh không nghĩ cho họ một chút sao? Đúng là trên người 0924 có rất nhiều thứ đáng để nghiên cứu, nhưng sự nguy hại của nó lại vượt xa khỏi giá trị mà nó mang đến cho nhân loại! Một khi đưa nó vào thế giới con người, nhân loại sẽ đối mặt với kiếp nạn không thể nào tưởng tượng được! Nếu như con người bị diệt vong vì một giống loài chưa được biết đến, vậy anh có được công danh lợi lộc thì có ích gì đâu? Nhân lúc bây giờ vẫn còn kịp, anh hãy mau mở cửa ra để tôi nghĩ cách dẫn anh ra ngoài!”

Nhưng tiếc là Liêu Hà Dung ở bên trong luôn thờ ơ với những lời nói của Viên Mục Dã, hơn nữa cũng không biết anh ta liệu chết đi vào khu vực giếng sâu để làm gì? Cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành móc súng lục ra bắn vài phát vào bảng điện tử điều khiển cánh cửa...

Màn hình trên thiết bị điều khiển nhấp nháy vài phát rồi bốc lên một làn khói xanh, ngay sau đó cánh cửa điện tử trở nên mất khống chế, nó mở ra rồi lại nhanh chóng đóng lại, chắc là bị vài phát đạn của Viên Mục Dã làm hỏng.

Thật ra Viên Mục Dã không hề muốn phá hoại những cánh cửa điện tử này, bởi vì cậu cảm thấy nó là một phòng tuyến ngăn

trở 0924, nhưng tình huống bây giờ rất khẩn cấp, Viên Mục Dĩ cũng không để ý được nhiều nữa.

Lúc này, Viên Mục Dĩ tranh thủ lúc cánh cửa mở ra thì vội vàng lén vào, nhưng tình huống bên trong lại không giống như những gì cậu đã nghĩ, chẳng những không thấy bóng dáng Liêu Hà Dung đâu, mà đến cả hai kẻ nửa người nửa quái vật trước đây cũng không biết đi đâu.

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dĩ cảm thấy hơi ngạc nhiên, vừa rồi rõ ràng cậu thấy Liêu Hà Dung đi vào, tại sao bây giờ lại biến mất? Không gian ở đây mặc dù rộng lớn nhưng lại khá trống trải, muốn giấu một người còn sống sò sò là chuyện không thể nào...

Hơn nữa bốn phía xung quanh đều là những xúc tu thịt màu hồng to nhỏ khác nhau, dù Liêu Hà Dung muốn trốn trong đó, nhưng cũng phải được thứ này đồng ý đã chứ? Sau khi Viên Mục Dĩ dò xét một vòng, cậu bèn đưa ánh mắt đến bên cạnh giếng sâu, chẳng lẽ Liêu Hà Dung bị hai kẻ nửa người nửa quái vật kia lôi xuống dưới?

Mặc dù Liêu Hà Dung rất đáng ghét, nhưng hẳn ta là người duy nhất hiện giờ hiểu rõ 0924, trước khi làm rõ mục đích khiến Liêu Hà Dung liêu chết để đến đây thì không thể để hẳn ta chết đơn giản như vậy được, không thì sau này có thể còn xuất hiện tai họa ngấm lớn hơn nữa.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ vội vàng tiến lên kiểm tra, cậu cứ tưởng Liêu Hà Dung đến đây để tìm lại chiếc CPU đã bị cậu ném xuống giếng, nhưng khi Viên Mục Dĩ thò đầu nhìn vào trong giếng, cậu bị giật mình vì cảnh tượng bên trong!

Cậu thấy hai cái xúc tu nối liền với hai kẻ nửa người nửa quái vật trước đó bây giờ lại đang quấn quýt với nhau như hai con rắn, dường như bọn chúng đang tiến hành một hoạt động thần bí nào đó. Còn Liêu Hà Dung lúc này không thấy tung tích thì bây giờ đang treo trên thang dây trong giếng, anh ta đang giơ tay ra chụp lấy bướu thịt phía dưới của nửa người Liễu Tâm Như...

Lúc này hai kẻ nửa người kia không hề phản ứng với sự xuất hiện của Viên Mục Dĩ, kể cả lúc trước cậu đứng hô to bên

ngoài cửa, sau đó lại nổ súng phá cửa... Nhưng dường như chẳng ảnh hưởng đến sự hào hứng của hai kẻ này.

Viên Mục Da thấy vậy bèn lên tiếng hỏi: “Giáo sư Liêu, anh đang làm gì thế? Vừa rồi anh có nghe thấy tôi ở bên ngoài nói chuyện không?”

Liêu Hà Dung lúc này đang cẩn thận gỡ một bướu thịt to bằng quả trứng gà xuống, vậy mà lại bị Viên Mục Dã làm cho giật mình nên tuột tay rơi mất... Liêu Hà Dung lộ vẻ tức giận hỏi Viên Mục Dã: “Cậu còn đến đây làm gì? Sao không tranh thủ khoảng thời gian mấy thứ này không tấn công để dẫn người của mình rời đi?”

Viên Mục Dã nghe vậy thì hơi giật mình, cậu không biết lời Liêu Hà Dung nói là thật hay giả, dù sao 0924 cũng sẽ không tấn công cậu, vì thế Viên Mục Dã không thể xác nhận mấy thứ này bây giờ có tấn công con người hay không.

Nhưng nếu Liêu Hà Dung đã có thể bình yên đến chỗ này khi không có bộ đồ cách nhiệt, điều này đủ để chứng minh anh ta nói thật. Nhưng vì sao hai kẻ nửa người nửa quái vật này lúc trước vừa nghe thấy tiếng động đã nhào đến, vậy mà bây giờ lại ngoan ngoãn cứ như uống thuốc an thần vậy?

Viên Mục Dã thấy Liêu Hà Dung vẫn còn cố lấy một bướu thịt, cậu bèn rút súng ra chỉ vào anh ta và nói: “Giáo sư Liêu, nếu như anh vẫn không nói thật, vậy đừng trách tôi không khách sáo... Anh biết rõ dưới này sâu thế nào, một khi trượt chân rơi xuống thì trừ khi anh và 0924 làm bằng sắt, nếu không sẽ chẳng ai cứu anh lên được đâu.”

Có lẽ Liêu Hà Dung không ngờ được là vào lúc quan trọng nhất này Viên Mục Dã lại chạy đến quấy rối, anh ta tức phát điên, nói: “Điều tôi hối hận nhất là tìm số 54 các người đến tham gia giải cứu...”

Viên Mục Dã nghe vậy thì thấy buồn cười: “Ông anh à, hình như anh nói ngược rồi? Chúng tôi mới là người bị hại được không? Nhanh nào, đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa, hãy nói cho tôi nghe xem chuyện này là thế nào đi?”

Lúc này, Liêu Hà Dung đã tóm lấy cái bướu thịt tiếp theo từ chỗ nổi trên người Liễu Tâm Như, anh ta do dự một chút rồi

nói: “Đây là trứng 0924 đã thụ tinh, tôi chỉ cầm một quả về nghiên cứu, cam đoan không lấy nhiều!”

Viên Mục Dã nghe thế thì dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía hai kẻ nửa người nửa quái vật đang dây dưa với nhau, cậu hỏi: “Tình huống của bọn họ là như thế nào? Tại sao anh không mặc bộ đồ cách nhiệt đi đến chỗ này mà lại không bị tấn công?”

“Thật ra, hàng năm vào thời gian này 0924 đều sẽ tiến vào thời kỳ sinh sản, một khi sâu cái và sâu đực bắt đầu giao phối, tất cả các sâu thợ đang kiếm ăn sẽ nhanh chóng quay về tổ, đồng thời toàn bộ chủng tộc của chúng sẽ ở trong trạng thái ngủ đông, đến tận khi nghỉ thức giao phối kết thúc, trứng được thụ tinh nở ra ấu trùng mới thôi.” Liêu Hà Dung thì thầm.

Viên Mục Dã không hiểu: “Vậy tại sao hai lần trước anh không tranh thủ thời gian này mà xuống đây? Sao lại phải đưa người xuống tặng không tính mạng?”

Liêu Hà Dung bất đắc dĩ nói: “Đó là vì tôi không biết thời gian cụ thể, hai lần trước bọn họ không chờ được đến lúc nghỉ thức giao phối bắt đầu thì đã bị săn giết rồi, tôi cũng cực chẳng đã mới lợi dụng các cậu xuống thêm lần nữa.”

“Lúc trước anh rời khỏi kho lạnh bằng cách nào? Tôi đâu thấy anh ra bằng cửa chính?” Viên Mục Dã hỏi.

Liêu Hà Dung bèn giải thích: “Tôi tạm thời cắt điện trong kho lạnh, sau khi cài đặt thời gian khởi động lại, tôi bò ra khỏi kho lạnh từ vị trí chiếc quạt thông gió... Làm như vậy nhiệt độ kho lạnh sẽ được giữ ở trạng thái nhiệt độ thấp, tôi định cầm trứng thụ tinh xong là quay về kho lạnh chờ các cậu, nhưng không ngờ mấy cậu lại quay về nhanh thế.”

Chương 682: Kéo dài thời gian

Viên Mục Dã nghe xong thềm cười lạnh, biết ngay là thằng cha này có điều giấu giếm mà, nếu không phải mấy người Đoàn Phong về nhanh, chưa biết chừng anh ta đã bí mật mang được trứng 0924 ra ngoài rồi...

Có lẽ là được ông trời phù hộ, nếu không một khi loài sinh vật ấy được đưa lên mặt đất... nhân loại sẽ cách sự diệt vong không xa. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lạnh lùng nói: “Cho anh hai sự lựa chọn, hoặc là ném đồ vật trong tay đi rồi tự mình bò lên; hoặc tôi cho anh một phát rơi xuống làm bạn với loài quái vật này vĩnh viễn. Thế nào? Anh chọn cái nào?”

Liêu Hà Dung nghe xong xanh cả mặt, nhưng sau đó anh ta không những không giận mà còn cười và bảo: “Mấy người số 54 các cậu nói như đùa ấy nhỉ, tại sao cứ bắt tôi phải lựa chọn? Nếu tôi thật sự được chọn thì sao phải khổ cực đi đến bước này? Thời gian của tôi không còn nhiều lắm, ba năm trước tôi đã xét nghiệm biết mình bị ung thư xương, tôi liều mạng nghiên cứu 0924 cũng là vì muốn tìm biện pháp tự cứu mình từ trên người nó, nhưng vì sao luôn gặp muôn trùng trắc trở vậy? Trước đây là Tề Mân Giang, bây giờ lại đến các cậu, tôi chỉ muốn sống sót thôi mà sao khó vậy?!”

Viên Mục Dã thở dài: “Anh muốn sống? Thế những người bị anh hại chết không muốn sống à? Tuổi thọ của con người đều đã được định sẵn rồi, nếu y học hiện đại có thể chữa được bệnh cho anh, vậy chứng tỏ mạng của anh chưa đến bước đường cùng. Còn nếu không chữa được thì cũng chỉ có thể bình thản đối mặt thôi. Trong chuyện này chẳng tồn tại cái gì gọi là công bằng hay không công bằng cả, bởi vì nhân loại đã trải qua hàng nghìn năm phát triển, không ai có thể thoát khỏi quy luật tự nhiên này để trở thành trường sinh bất tử được.”

Liêu Hà Dung giơ bấu thịt trong tay lên và nói: “Tôi có thể! Chỉ cần cậu cho tôi mang thứ này ra ngoài, tôi sẽ phá giải được nguyên nhân tại sao nó lại có sinh mệnh lực ngoan cường đến thế, tới lúc đó con người sẽ không phải chịu bệnh tật hành hạ nữa.”

“Anh đúng là nằm mơ giữa ban ngày, anh có nghĩ đến việc một khi thứ này lên được mặt đất, thì loài đầu tiên bị tuyệt chủng sẽ chính là con người không. Anh vì để mình còn sống mà mạo hiểm tương lai của loài người à?” Viên Mục Dã lạnh lùng chất vấn.

Liêu Hà Dung bèn giải thích: “Tôi cũng vì tương lai của loài người nên mới làm như vậy. Một nghìn năm trước con người cho rằng chỉ có thiên thần và chim chóc mới có thể bay trên bầu trời, nhưng bây giờ con người đã phát minh ra máy bay. Nếu ai nấy đều bảo thủ không chịu thay đổi, không dám suy nghĩ, vậy con người lấy đâu ra khoa học kỹ thuật tiên bộ, lấy đâu ra cuộc sống hiện đại như bây giờ?”

Viên Mục Dã lập tức chế nhạo: “Giáo sư Liêu, tôi không phải học sinh của anh nên sẽ không bị anh nói dăm ba câu là bị tẩy não đâu, anh đang trộm thay đổi khái niệm với tôi đấy à. Có một số thứ là cấm địa đối với nhân loại, cho dù khoa học kỹ thuật có tiến bộ cũng không có ai đi làm, nếu không chính là đi ngược với bản chất tạo vật. Anh không thuyết phục được tôi đâu, vì vậy cũng đừng tốn thời giờ ở chỗ này nữa, nếu không một khi đám xúc tu kia trở lại bình thường, anh sẽ không đi được đâu.”

Liêu Hà Dung đột nhiên lộ vẻ dửng dưng: “Tôi mà không đi được thì các người cũng đừng ai nghĩ đến việc rời đi!”

Sắc mặt Viên Mục Dã biến đổi: “Anh có ý gì?”

Lúc này Liêu Hà Dung từ từ mở một cái bảng trên thành giếng, bên trên lộ ra một cái nút màu đỏ: “Đây là thiết bị tự hủy của căn cứ, là do Tề Mân Giang thiết kế khi mới phát hiện ra 0924, nó dùng để đề phòng một ngày nào đó tình thế phát triển đến mức không thể khống chế được nữa, đến lúc đó sẽ có người đến khởi động thiết bị tự hủy và cho nổ tung toàn bộ căn cứ thí nghiệm... Bây giờ tôi cũng sẽ cho cậu hai lựa chọn được chứ? Hoặc là để tôi đi lên, mọi người cùng nhau sống sót

ra ngoài; hoặc là tất cả cùng nhau chết dưới này, coi như tác thành cho mong muốn hy sinh vì nhân loại của mấy người, được không?”

Viên Mục Dã cảm thấy bất lực: “Giáo sư Liêu, giữa chúng ta đâu cần phải đến mức anh sống tôi chết như thế chứ? Thôi thế này đi, anh thả cái thứ trên tay xuống và đi theo tôi ra ngoài, tôi có thể bảo đội ngũ y tế của anh Lâm Miêu lập tức chữa trị cho anh, được không? Kể cả anh có lấy được trứng đã thụ tinh thì anh cũng cần phải có thời gian nghiên cứu chứ? Vậy thì chúng ta không cần phải đi đến bước này... Để tôi hỏi đội trưởng Đoàn xem họ đã sửa thiết bị phòng ngự thế nào rồi, nếu như đã sửa xong thì bảo bọn họ đi lên nói rõ tình huống của anh cho anh Lâm Miêu biết, tôi cam đoan bọn họ có thể dùng kỹ thuật chữa trị tiên tiến nhất kéo dài thời gian sống cho anh.”

Viên Mục Dã nói xong cũng không chờ Liêu Hà Dung trả lời mà lập tức dùng vòng tay gọi cho Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, anh mau dẫn Hoắc Nhiễm đi lên đi, rồi bảo lão Lâm liên lạc ngay với đội chữa bệnh ở Thụy Sĩ, trong những năm gần đây bọn họ đã đạt được những kết quả tuyệt vời trong điều trị ung thư xương. Đặc biệt là bài phát biểu ngày hôm đó của một số chuyên gia y học về cách làm thế nào đề cao chu kỳ sống cho người bệnh bị ung thư xương...”

Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm còn đang vội vàng sửa mạch điện đã bị hủy hoại của thiết bị phòng ngự thì bỗng dưng nhận được đoạn hội thoại khó hiểu của Viên Mục Dã, nên trong lúc nhất thời hai người chẳng hiểu gì hết, không biết rốt cuộc Viên Mục Dã muốn biểu đạt cái gì?

Hoắc Nhiễm đang muốn hỏi Viên Mục Dã nói vậy là có ý gì, nhưng lại bị Đoàn Phong ngăn cản: “Đừng hỏi, chắc chỗ bên cậu ấy đã xảy ra chuyện rồi, trong mấy câu này chỉ có câu đầu tiên là dùng được thôi, cậu ấy đang nhắc nhở chúng ta mau chóng đi lên trên.”

“Đi lên? Ngay bây giờ à? Nhưng vẫn chưa sửa xong thiết bị phòng ngự mà?” Hoắc Nhiễm không hiểu.

Đoàn Phong lắc đầu: “Vừa rồi cậu ấy còn chẳng nhắc đến vụ sửa chữa thiết bị phòng ngự, điều này nói rõ bây giờ có

chuyện còn khẩn cấp hơn cả việc sửa chữa thiết bị phòng ngự, vì thế cậu ấy mới bảo chúng ta mau đi lên...”

Hoắc Nhiễm không biết phải làm thế nào nên nhìn về phía Đoàn Phong: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Đi lên trước hay tìm anh Viên trước?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi nói: “Đi, rời khỏi chỗ này trước!”

Sau đó Đoàn Phong dẫn Hoắc Nhiễm chạy đến cửa thang máy, anh ta đẩy Hoắc Nhiễm vào trong rồi bảo: “Cậu đi lên nói cho lão Lâm biết để anh ta tranh thủ thời gian nghĩ cách chuẩn bị một ít TNT, nếu như thấy tình hình không ổn thì cho nổ tung giếng thang máy ngay!”

Hoắc Nhiễm nghe vậy sốt ruột hỏi: “Hai anh còn chưa lên, sao có thể cho nổ giếng thang máy được?”

Đoàn Phong lo lắng nói: “Đừng nói linh tinh nữa, nhanh lên đi, chuyển lời của tôi cho lão Lâm nhé!”

Nhưng Hoắc Nhiễm lúc này lại bướng bỉnh, cậu ta che bằng điều khiển thang máy lại mà không chịu đi lên, cuối cùng Đoàn Phong đành phải đá một cái cho cậu ta vào trong thang máy, tiếp đó dùng tay đập vào bảng điều khiển...

Bên phía Viên Mục Dã cũng cảm thấy rất sốt ruột, cậu không biết Đoàn Phong có hiểu những gì mình nói mà nhanh chóng dẫn Hoắc Nhiễm đi lên hay không, nhờ Viên Mục Dã đàm phán với Liêu Hà Dung không thành công, đến lúc đó chẳng ai có thể đi lên được.

Liêu Hà Dung thấy Viên Mục Dã có vẻ dao động thì bèn thử leo ra khỏi giếng, bởi vì theo suy nghĩ của anh ta, chẳng có ai lại đi hy sinh tính mạng của mình vì một điều chẳng rõ ràng... Nhưng Viên Mục Dã do dự không phải vì sợ chết, mà là do cậu muốn kéo dài thời gian cho Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm.

Chương 683: Cùng chết với tôi đi

Viên Mục Dã dùng súng chỉ vào Liêu Hà Dung rồi bảo: “Giáo sư Liêu, anh đừng đi lên vội, có mấy lời chúng ta hãy nói trước đã... Lúc trước tôi cũng đã nói dù anh có cảm trùng 0924 đã thụ tinh về, nghiên cứu nó cũng cần thời gian, chẳng lẽ anh không sợ mình không chờ được đến ngày đó sao?”

Nếu có thể sống ai lại muốn chết chứ, tuy ngoài miệng Liêu Hà Dung nói cùng lắm chết chung với Viên Mục Dã, nhưng nếu không phải anh ta tham sống thì làm sao có thể tính toán đủ mọi chuyện cho đến tận bước này?

“Tiểu Viên, tôi lớn hơn cậu vài tuổi, có một số việc đương nhiên hiểu rõ hơn cậu... Tôi biết cậu bây giờ đang vào độ tuổi nhiệt huyết, nhưng xin cậu hãy tin tôi, dòng máu nóng cũng sẽ có ngày nguội lạnh, đến lúc đó cậu sẽ phát hiện chẳng có gì quan trọng hơn việc còn sống cả. Chỉ cần tôi thành công, tôi cam đoan cậu có thể sống lâu hơn những người đồng lứa vài chục năm hoặc có thể còn dài hơn nữa, thậm chí tôi còn có thể cho cậu trực tiếp tham gia vào hạng mục này, thế nào?” Liêu Hà Dung tiếp tục thuyết phục Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã nghe nhưng không nói gì vì đang âm thầm tính toán thời gian, cậu cảm thấy chắc lúc này Đoàn Phong và Hoắc Nhiễm đã đi lên rồi, nên bắt đầu tiến từng bước về phía Liêu Hà Dung và nói: “Được, tôi tiếp nhận lời đề nghị của anh, anh lên đây trước đi!”

Viên Mục Dã nói xong cũng giả vờ muốn kéo anh ta lên. Liêu Hà Dung đương nhiên sẽ không tin tưởng Viên Mục Dã một trăm phần trăm, anh ta nói với vẻ đề phòng: “Tiểu Viên, nếu cậu đã đồng ý đề nghị của tôi, vậy có phải nên thể hiện một chút thành ý không? Ví dụ như ném khẩu súng trong tay cậu vào trong giếng đi...”

Viên Mục Dã nghe vậy không hề do dự ném ngay khẩu súng trong tay vào trong giếng, sau đó cười lạnh, nói: “Như vậy được rồi chứ Giáo sư Liêu? Nếu chúng ta đã quyết định hợp tác, vậy phải tin tưởng nhau mới đúng chứ? Tôi khuyên anh hãy lên nhanh đi, nếu còn chậm trễ nữa thì cặp đôi trong giếng sẽ làm xong việc đấy.”

Liêu Hà Dung thấy Viên Mục Dã ném súng đi, lúc này mới yên tâm đưa tay cho Viên Mục Dã, nhưng lúc đó anh ta dùng một tay nắm thang dây, một tay cầm trứng 0924 đã thụ tinh, vì vậy Liêu Hà Dung theo thói quen đưa tay đang cầm trứng cho Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã thấy vậy cố làm ra vẻ ghét bỏ mà đỡ lấy cánh tay đối phương, sợ dính phải chất lỏng sền sệt trên quả trứng: “Cầm xa ra một chút, tôi nhìn là đã thấy buồn nôn...”

Liêu Hà Dung tin là thật nên thả lỏng cảnh giác, anh ta trực tiếp đặt trọng tâm vào tay Viên Mục Dã. Không ngờ ngay lúc Viên Mục Dã lôi Liêu Hà Dung ra khỏi giếng, cậu lại đồng thời đập mạnh vào quả trứng đã thụ tinh trong tay Liêu Hà Dung khiến nó rơi trở về trong giếng.

Đến khi Liêu Hà Dung hiểu được vừa có chuyện gì xảy ra thì đã muộn, anh ta chỉ đành trơ mắt nhìn quả trứng đã thụ tinh mà mình mất bao công sức tính toán mới lấy được lại rơi vào vực sâu... Mặc dù phía trên xúc tu ở đằng sau con sâu mẹ vẫn còn rất nhiều trứng đã thụ tinh, nhưng Liêu Hà Dung bây giờ đã rời khỏi giếng, Viên Mục Dã lại giữ chặt anh ta nên việc quay về lấy trứng là bất khả thi.

“Rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?” Liêu Hà Dung tức điên lên.

Nhưng Viên Mục Dã không hề nhiều lời với anh ta mà chỉ kéo anh ta rời đi, cậu nhất định phải tranh thủ lúc đám quái vật bạch tuộc kia còn chưa tỉnh lại để đưa Liêu Hà Dung rời khỏi đã rồi lại tính tiếp. Nếu không một khi nghi thức giao phối kết thúc, kể cả Viên Mục Dã có vô địch vũ trụ thì cũng không thể một ngựa một thương cứu được Liêu Hà Dung từ sào huyệt của 0924.

Không ngờ lúc hai người còn đang giằng co, hai kẻ nửa người nửa quái vật trước đó còn đang mê mẩn quấn quýt với nhau lại đột ngột tách ra, Viên Mục Dã thấy vậy biết ngay là không ổn

rồi, cậu vội dùng một tay bịt miệng Liêu Hà Dung để anh ta không lên tiếng.

Nhưng lúc này, Liêu Hà Dung thấy trúng thụ tinh mà mình vất vả lắm mới lấy được lại bị Viên Mục Dĩ ném vào trong giếng thì lập tức mất đi lý trí, anh ta tức tối vùng khỏi tay Viên Mục Dĩ rồi hét lên: “Cậu đúng là kẻ ấu trĩ hết thuốc chữa, tôi...”

Nhưng Liêu Hà Dung vừa nói được một nửa, anh ta bỗng nhìn chăm chăm phía sau lưng Viên Mục Dĩ bằng ánh mắt đầy hoảng sợ, như thể đã thấy thứ gì đó đáng sợ nhất trên đời này... Viên Mục Dĩ hiểu ngay là có chuyện gì xảy ra, cậu từ từ quay đầu lại và thấy toàn bộ đám xúc tu mới vừa rồi còn ở trạng thái ngủ đông, giờ đều đã tỉnh lại, bọn chúng đang nhìn chăm chăm vào Liêu Hà Dung ở phía sau Viên Mục Dĩ.

Đúng là sợ cái gì gặp cái đấy, mặc dù 0924 không có hứng thú với Viên Mục Dĩ, nhưng bọn chúng lại cực kỳ muốn ăn Liêu Hà Dung! Đặc biệt là con sâu đực trong giếng, cũng chính là gã đàn ông còn nửa người kia. Lúc trước Viên Mục Dĩ đã biết thính lực của nó cực kỳ tốt, vì vậy mà vừa rồi cậu mới muốn che miệng Liêu Hà Dung lại để anh ta không phát ra tiếng.

Nhưng thằng cha Liêu Hà Dung này lại thích tự tìm đường chết, anh ta hô to gọi nhỏ hấp dẫn sự chú ý của con sâu đực và rồi nó thò người ra khỏi miệng giếng, đi đến trước mặt Liêu Hà Dung với tốc độ rất nhanh...

Trong nhất thời toàn bộ thế giới như dừng lại, Viên Mục Dĩ chẳng còn nghe được gì ngoài tiếng tim mình đang đập, mặc dù mục tiêu của sâu đực là Liêu Hà Dung ở bên cạnh, nhưng cái gã này lại bám chặt lấy Viên Mục Dĩ không chịu buông tay.

Viên Mục Dĩ đành phải âm thầm cầu nguyện, cậu hy vọng Liêu Hà Dung đừng tìm đường chết thì có lẽ cậu còn có biện pháp cứu được anh ta từ trong miệng con quái vật này... Không ngờ Viên Mục Dĩ còn chưa kịp biến ý nghĩ của mình thành hành động, Liêu Hà Dung đã đột ngột ngẩng đầu nhìn Viên Mục Dĩ, ánh mắt anh ta đầy vẻ tuyệt vọng và không cam lòng: “Nếu mày đã hủy hoại toàn bộ hy vọng của tao, vậy hãy cùng chết với tao đi.”

Giọng nói của Liêu Hà Dung không to, nhưng cũng đủ thu hút sự chú ý của gã nửa người nửa quái vật, trước đó con sâu đực này chậm chạp không ra tay với Liêu Hà Dung là vì mùi vị của Viên Mục Dã đã mê hoặc nó.

Nhưng giờ thì hay rồi, sâu đực đang lo không biết vị trí của Liêu Hà Dung, vậy mà anh ta lại tự mình muốn chết bằng cách gửi đến đối phương một lời nhắc nhở...

Viên Mục Dã thấy vậy thì muốn đẩy tay Liêu Hà Dung ra, nhưng tiếc là tốc độ của sâu đực quá nhanh, trong nháy mắt đã nhắc cả Liêu Hà Dung lẫn Viên Mục Dã lên khỏi mặt đất, đến khi Viên Mục Dã kịp phản ứng, cậu đã bị Liêu Hà Dung liên lụy kéo vào trong giếng!

Mặc dù đám quái vật bạch tuộc trong giếng không có hứng thú đối với Viên Mục Dã, nhưng nếu bị kéo thẳng xuống đáy giếng... Dù không bị ăn sạch thì cũng ngã thành thịt nát! May mà vào lúc nguy hiểm nhất, Viên Mục Dã đã bám được vào một đoạn thang dây, coi như miễn cưỡng treo mình phía trên vách giếng...

Nhưng không thể ngờ là lúc này Liêu Hà Dung vẫn cố chấp nắm chặt tay Viên Mục Dã không chịu thả ra, dù cậu muốn hất anh ta ra, nhưng cậu lại sợ một cánh tay không thể chịu được trọng lượng của cả hai người.

Có lẽ do đã tiến vào trong giếng, coi như là chui vào sào huyệt của 0924 nên hai kẻ nửa người nửa quái vật kia không tấn công Liêu Hà Dung ngay lập tức, bọn chúng chỉ liên tục vòng đi vòng lại trước người anh ta như muốn thăm dò điều gì đó.

Chương 684: Một đường rải máu

Viên Mục Dã biết nhất định là do gã nửa người nửa quái đã ngửi thấy trên người Liêu Hà Dung có mùi của cậu, cho nên không dám xơi ngay...

Khổ nhất là, mặc dù hai tên nửa người kia không hề chủ động tấn công Liêu Hà Dung, nhưng Viên Mục Dã cũng không kiên trì được bao lâu nữa, một khi cậu và Liêu Hà Dung cùng rơi xuống giếng sâu thì chắc chắn là chết.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Viên Mục Dã cảm thấy toàn bộ cánh tay trái của mình đã mất đi cảm giác, cho dù bây giờ Liêu Hà Dung có chủ động buông tay cậu ra, nhưng với sức lực hiện giờ cậu cũng khó mà tự trèo lên được.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vội vã ở bên trên, ngay sau đó Đoàn Phong thò người xuống miệng giếng nhìn xung quanh. Tuy Đoàn Phong có bộ đồ cách nhiệt, những xúc tu bên ngoài giếng sẽ không làm gì anh ta, nhưng hai tên nửa người ở trong giếng thì khác.

“Đừng lên tiếng, trong hồ có thứ rất mẫn cảm với âm thanh!” Viên Mục Dã thì thào.

Đoàn Phong thực sự không lên tiếng, mà từ từ bò xuống dưới miệng giếng, dần dần tiếp cận vị trí của Viên Mục Dã...

Nhưng sau khi nhìn thấy Đoàn Phong, Liêu Hà Dung ở bên dưới Viên Mục Dã lại điên cuồng hét lên: “Ha ha ha... lại có thêm một tên nữa đến chịu chết, có hai đứa chúng mày chôn cùng, tao có chết cũng nhắm mắt.”

Viên Mục Dã không còn gì để nói, thầm nghĩ: “Chúng tôi có phải kẻ thù giết cha của anh đâu, tại sao chúng tôi chết rồi thì anh mới có thể nhắm mắt hả?”

Sự xuất hiện của Đoàn Phong khiến trái tim đang treo lơ lửng của Viên Mục Dã cũng bình tĩnh lại, nhưng kết quả lại khiến tay trái của cậu mềm nhũn, chớp mắt đã trượt xuống thêm hai đoạn thang dây nữa... May mà vào thời khắc quan trọng có Đoàn Phong kéo lại, lúc này mới giúp cậu không rơi thẳng xuống dưới.

Nhưng cục diện lại tiếp tục rơi vào bế tắc, chỉ thay đổi từ hai người thành ba người treo trên miệng giếng... Mà quan trọng là toàn bộ trọng lượng đều do một mình Đoàn Phong gánh lấy.

Đương nhiên Viên Mục Dã không muốn kéo Đoàn Phong xuống hố, nhưng cậu cũng biết không bao giờ Đoàn Phong buông tay vào lúc này, thế nên cậu điều chỉnh lại cảm xúc, tập trung suy nghĩ và định rút con dao găm ở bắp chân ra.

Cùng lúc đó, cậu cảm thấy con sâu chúa Liễu Tâm Như ở bên dưới hình như có phản ứng lạ, đặc biệt là những bướu thịt bên dưới nó dường như đang ngo ngoậy mạnh hơn... Ngay lập tức Viên Mục Dã có cảm giác bất an.

Và kết quả là cậu bị phân tâm, con dao mới rút ra một nửa rơi trở vào trong vỏ, Viên Mục Dã đành phải điều chỉnh lại tâm trạng và bắt đầu lại từ đầu. Nhưng đúng lúc này, Liêu Hà Dung ở bên dưới đột nhiên kêu lên thảm thiết, Viên Mục Dã cúi đầu nhìn mà da đầu cũng run lên...

Những bướu thịt kia lúc này đã biến thành những sợi xúc tu vừa dài vừa mảnh, bám từng chút một vào đầu gối Liêu Hà Dung, Viên Mục Dã hiểu ra ngay vì sao hai tên nửa người nửa quái kia không ra tay với Liêu Hà Dung, hóa ra là vì muốn anh ta trở thành món khai vị cho đám ấu trùng.

Viên Mục Dã lập tức dùng lực hất Liêu Hà Dung ra, nhưng không ngờ đối phương càng sợ hãi lại càng dùng hết sức lực liều chết túm chặt lấy cậu không chịu buông ra. Mà bản lĩnh điều khiển bằng suy nghĩ của Viên Mục Dã thì chưa đạt đến trình độ có thể bình tĩnh trong mọi tình huống như Thạch Lỗi, cho nên chỉ cần xung quanh hơi có sự quấy nhiễu là tinh thần của cậu không ổn định ngay, và khó mà tập trung được...

Lúc này Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy Đoàn Phong dùng sức nắm chặt tay mình, cậu hiểu ngay Đoàn Phong không

muốn mình suy nghĩ linh tinh, mau tranh thủ thời gian tập trung tinh thần giải quyết Liêu Hà Dung bên dưới.

Không còn cách nào khác, Viên Mục Dã chỉ đành tận lực quên đi đám ấu trùng như những sợi dây nhỏ đang thít chặt lấy nửa người dưới của Liêu Hà Dung, cậu tập trung tinh thần dùng suy nghĩ rút con dao găm ra, sau đó đâm mạnh vào cổ tay Liêu Hà Dung...

Rốt cuộc Liêu Hà Dung cũng không kiên trì được nữa mà thả lỏng tay phải của Viên Mục Dã ra, không có lực níu giữ, trong chớp mắt Liêu Hà Dung bị đám ấu trùng như những sợi bông kia kéo xuống, người treo giữa không trung.

Viên Mục Dã cũng không để tâm đến Liêu Hà Dung nữa, cậu dùng cánh tay phải đã được tự do bắt lấy thang dây, cùng với sự giúp đỡ của Đoàn Phong, cuối cùng hai người cũng vớt vạ chui ra khỏi giếng sâu...

Không ngờ khi Đoàn Phong vừa chui ra khỏi miệng hố thì bộ đồ cách nhiệt của anh ta bị mắc vào một đoạn thép bị lộ ra, bộ quần áo cách nhiệt vốn đã không vừa người bực cả người Đoàn Phong lại, nên ít nhiều cũng hạn chế tầm nhìn của anh ta, kết quả đến khi anh ta phát hiện ra bộ quần áo bị mắc phải đoạn thép thì đã không còn kịp nữa... “Xoẹt” một tiếng, ống quần bên trái của bộ đồ cách nhiệt bị rách một mảng lớn.

Tim Viên Mục Dã giật thót, biết không thể giấu nhiệt độ cơ thể của Đoàn Phong được nữa, cậu lập tức rút con dao bên hông Đoàn Phong ra, không hề do dự mà rạch một đường trên tay mình, sau đó bôi lên chỗ bị rách của bộ đồ cách nhiệt.

Mặc dù tốc độ của Viên Mục Dã rất nhanh, nhưng đám xúc tu thịt màu hồng chiếm giữ ở xung quanh miệng giếng trong chớp mắt đã lao đến, may mà ở thời khắc cuối cùng bọn chúng vẫn bị mùi máu của Viên Mục Dã làm cho dừng lại, từ từ lui sang một bên... Viên Mục Dã biết lúc này mà không chạy thì còn chờ đến khi nào? Cậu vội vàng kéo Đoàn Phong chạy về phía cửa ra!

Bởi vì cánh cửa điện tử ở chỗ giếng sâu bị Viên Mục Dã làm hỏng, nên đương nhiên nó đã mất đi tác dụng vốn có, vì vậy để ngăn đám quái vật bạch tuộc kia đuổi theo, Viên Mục Dã đành nhỏ máu của mình suốt dọc đường đi.

May mà các cửa điện tử khác vẫn còn tốt, cuối cùng Viên Mục Dĩ cũng không cần một đường rả máu nữa... Nhưng khi bọn họ chạy về phía thang máy thì vẫn nghe thấy âm thanh ken két phát ra từ hệ thống thông gió, hiển nhiên đám quái vật bạch tuộc kia vẫn còn bám theo phía sau.

Khi hai người đến chỗ thang máy, cửa thang máy đột nhiên mở ra, Viên Mục Dĩ tập trung nhìn kỹ mới nhận ra là Hoắc Nhiễm và Trương Khai đang đứng ở bên trong, trên tay bọn họ cầm súng kích điện, mặt mày lo lắng nhìn phía sau lưng Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong...

“Đội trưởng Đoàn! Anh Viên! Mau vào đi!” Trương Khai hưng phấn hô lên khi nhìn thấy hai người bọn họ.

Nhưng Viên Mục Dĩ vẫn lo lắng, một khi bọn họ đi thang máy lên trên, thì đám 0924 cũng sẽ bò theo giếng thang máy để đi lên trên... Nghĩ vậy, Viên Mục Dĩ nhẫn tâm siết chặt nắm đấm khiến máu từ vết thương trong lòng bàn tay chảy ra nhiều hơn, rồi cậu xoa khắp xung quanh thang máy, như vậy có thể kéo dài thời gian đám xúc tu kia đi vào giếng thang máy...

Trương Khai giật mình, hỏi: “Anh làm gì thế!”

Viên Mục Dĩ không có thời gian giải thích nhiều, sau khi xác nhận máu của mình đã được xoa khắp xung quanh thang máy, cậu mới nhanh chóng đẩy Đoàn Phong vào bên trong rồi cấp tốc ấn nút cho thang máy đi lên...

Chương 685: Thần kinh bị tổn thương

“Chuẩn bị xong thuốc nổ chưa?” Đoàn Phong hỏi Hoắc Nhiễm.

Hoắc Nhiễm gật đầu: “Chuẩn bị xong rồi, chờ mọi người đi lên sẽ cho nổ ngay!”

Đoàn Phong cười lạnh: “Tốt, lát nữa phải khiến đám quái vật bạch tuộc kia biến thành bạch tuộc nướng than!”

Viên Mục Dã lắc đầu, nói: “Có đốt bọn chúng cũng không chết, cách duy nhất để ngăn bọn chúng là cho nổ tung giếng thang máy, như vậy mới có thể giam chúng vĩnh viễn ở dưới này...”

Ở bên kia, Liêu Hà Dung bị hàng trăm hàng nghìn xúc tu quấn chặt lấy cơ thể đến mức gần như đã mất đi tri giác, nhưng lúc này anh ta vẫn không hề cảm thấy hối hận về lựa chọn của mình, anh ta chỉ hối hận vì đã đưa người của số 54 xuống đây, nếu không mọi chuyện đã thành công rồi.

Trong lúc hốt hoảng, dường như Liêu Hà Dung nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi về phía mình, anh ta gắng gượng mở mắt ra thì thấy người đang đi đến trông rất giống người thầy mà mình đã hại chết ba năm trước, Tề Mân Giang....

“Hà Dung, biết trước sẽ có kết cục này vì sao trước đây lại làm như vậy? Nếu cậu không cố chấp như thế mà nghe lời tôi, thì bây giờ bệnh của cậu đã có chuyển biến tốt rồi!”

Trong lòng Liêu Hà Dung lại càng đau xót, anh ta cười khò, nói: “Cũng chỉ là chết sớm hay muộn mà thôi...”

Người kia thở dài: “Cậu thông minh như thế, năng lực học hỏi rất cao, nếu không phải bị bệnh hiểm nghèo thì sớm muộn gì cậu cũng sẽ trở thành người dẫn đầu trong ngành của chúng ta. Tiếc là tôi quá ích kỷ đã khiến cậu bị chậm trễ... Nhưng cậu

phải hiểu, loài sinh vật như VB-0924 quá nguy hiểm, cho dù thế nào cũng không thể đưa nó lên mặt đất được!”

Liêu Hà Dung vừa định mắng chửi đối phương là kẻ tiểu nhân dối trá đạo đức giả, thì đột nhiên bị cơn đau làm cho bừng tỉnh, anh ta vừa mở mắt ra đã nhìn thấy thiết bị tự hủy gần ngay trước mắt, chỉ cần nhấc tay lên là có thể chạm đến...

Nhất thời câu nói năm ấy của Tề Mân Giang lại văng vẳng bên tai anh ta: “Đây là phòng tuyến cuối cùng, nếu như không còn cách nào không chế được 0924, nhất định phải phá hủy toàn bộ nơi này...”

Liêu Hà Dung cho rằng mình đã xấu phải xấu đến cùng, quan tâm gì đến chuyện nhân gian hay địa ngục, chẳng liên quan gì đến mình nữa... Nhưng trước khi chết anh ta vẫn ấn vào cái nút màu đỏ kia, coi như vẽ một dấu chấm tròn viên mãn cho cuộc đời điên cuồng của anh ta.

Mấy người ở trong thang máy còn đang thảo luận xem nên làm thế nào để phá hủy hoàn toàn giếng thang máy, đường duy nhất thông từ bên dưới lên trên này, thì đột nhiên cảm thấy thang máy rung lắc rất mạnh, vài người lập tức mất thăng bằng và chỉ có thể dựa người sát vào tường thang máy.

Trong lòng Viên Mục Dã trầm xuống, cậu hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra: “Liêu Hà Dung đã ấn nút tự hủy rồi!”

Đoàn Phong ngạc nhiên hỏi: “Nút tự hủy gì cơ?”

Viên Mục Dã vừa cố gắng giữ cân bằng, vừa lớn tiếng nói: “Ban đầu Tề Mân Giang đã lắp đặt một thiết bị tự hủy ở trong giếng sâu, một khi kích hoạt, toàn bộ căn cứ sẽ được chôn sâu dưới lòng đất cùng với những sinh vật 0924 kia!”

Bây giờ Đoàn Phong mới hiểu được vì sao trước đó Viên Mục Dã lại đột nhiên muốn mình và Hoắc Nhiễm đi lên trước, hóa ra lúc đó Viên Mục Dã đã phát hiện ra sự tồn tại của thiết bị tự hủy kia rồi, cho nên mới lừa bọn họ đi lên trên... Hiện tại thiết bị tự hủy đã được kích hoạt, mà thang máy của bọn họ vẫn đang tiếp tục đi lên.

Trong lúc nhất thời tâm trạng của mọi người đều rất nặng nề, Đoàn Phong cốc vào đầu Trương Khai và Hoắc Nhiễm mỗi

người một cái, anh ta tức giận nói: “Ai bảo hai cậu xuống dưới này hả!”

Hoắc Nhiễm tui thân chê môi, nhưng chưa đợi cậu ta nói được tiếng nào thì cửa thang máy đã “đỉnh” một tiếng mở ra! Đoàn Phong thấy thế lập tức ném Hoắc Nhiễm và Trương Khai ra ngoài, cuối cùng mới lôi Viên Mục Dã đã mất máu quá nhiều cùng chạy ra khỏi thang máy.

Ở ngay khoảnh khắc bọn họ bước ra khỏi thang máy, thang máy phía sau lưng rơi âm xuống dưới. Tiếp theo đó, hang động mà họ đang đứng cũng bắt đầu rung chuyển, những người khác thấy thế không kịp hỏi nhiều, tất cả cùng nhao nhao chạy về phía cửa hang...

Đợi đến khi mọi người chạy ra bên ngoài, hang động ở sau lưng bắt đầu sụp đổ, ai cũng có cảm giác sống sót sau tai nạn. Nhất là Viên Mục Dã, khi cậu nhìn thấy mặt trời trên đỉnh đầu thì mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này cậu thấy Đoàn Phong cởi bộ đồ cách nhiệt trên người xuống, nhanh chóng bảo bọn Trương Khai lấy bật lửa và thiêu hủy bộ trang phục có dính máu ngay tại chỗ... để tránh chỗ máu có dính virus này sinh ra biến cố gì khác.

Sau đó, Viên Mục Dã và những người khác được đưa đến bệnh viện địa phương để kiểm tra. Thứ nhất là kiểm tra xem trên người bọn họ có vết cắn của 0924 hay không, thứ hai là khâu lại vết thương trên lòng bàn tay Viên Mục Dã.

Về phần những gì mà Liêu Hà Dung gây nên, tổ chức của anh ta đã chối bỏ hoàn toàn trách nhiệm và tỏ vẻ mình không hề hay biết gì về chuyện này, tất cả đều là hành vi cá nhân của Liêu Hà Dung chứ không phải ý của bọn họ.

Dù gì hiện giờ Liêu Hà Dung cũng đã chết, tự nhiên là không còn chứng cứ nữa, bọn họ muốn nói thế nào mà chẳng được. Có điều cũng vì vậy mà lão Lâm đã trở mặt với tay Tổng Giám đốc Ngũ kia, tuyên bố nếu ông ta còn biến số 54 thành vũ khí để phục vụ cho mục đích cá nhân của mình thì hãy rút vốn đầu tư đi, với địa vị và danh tiếng của lão Lâm trong giới không khó để tìm được nhà đầu tư khác.

Vị Tổng Giám đốc họ Ngũ kia cũng biết lần này mình đuối lý, nên nhanh chóng tìm người trung gian đến hòa giải với lão Lâm, cũng nhiều lần hứa hẹn sẽ không tái phạm, đồng thời lập tức bảo thư ký bổ sung thêm 30% số tiền đầu tư đã hứa trước đó...

Vết thương trong lòng bàn tay Viên Mục Dã khá nghiêm trọng, bởi vì lúc đó cậu quá nóng ruột nên ra tay không cân nhắc nặng nhẹ, vết cắt khá sâu, lại thêm Viên Mục Dã luôn lo lắng máu của mình có tính truyền nhiễm, nên khi đến bệnh viện chỉ tiến hành khâu lại đơn giản là xong. Kết quả dẫn đến việc dây thần kinh ở lòng bàn tay bị tổn thương, sau này rất có thể sẽ ảnh hưởng đến sự linh hoạt của ngón trỏ và ngón giữa bàn tay trái.

Mặc dù Đoàn Phong không nói gì về chuyện này, nhưng sắc mặt mấy ngày nay của anh ta khá u ám. Viên Mục Dã biết chắc chắn trong lòng anh ta không thoải mái, nên nói đùa: “Cũng may là bị tổn thương dây thần kinh ở tay trái, sau này cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến sinh hoạt...”

Đoàn Phong lườm cậu một cái và vẫn không nói lời nào, có lẽ đang kìm nén sự tức giận với chính bản thân mình. Nếu lúc đó anh ta không lỡ làm bộ đồ cách nhiệt bị rách, Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không cần phải tự cắt tay mình.

Một lúc sau, Đoàn Phong mới nặng nề nói: “Sau khi về để lão Lâm liên hệ với chuyên gia giải phẫu thần kinh trong nước xem có thể nối lại dây thần kinh đã bị đứt không...”

Viên Mục Dã vừa nghe đã xua tay: “Thôi không cần đâu, tôi không muốn mổ, máu của tôi bá đạo thế nào anh cũng nhìn thấy rồi đấy, nhờ đâu...”

Đoàn Phong hơi tức giận nói: “Lấy đâu ra lắm nhờ đâu thế? Chẳng lẽ những người có virus trong máu đều không thể phẫu thuật được sao?”

Chương 686: Không cần phẫu thuật

Sau khi về đến nhà, Lê Thần thấy Viên Mục Dã thăm hại quay về, lại nhìn bàn tay trái bị thương của cậu thì thở dài, nói: “Thế nào? Tôi nói đúng rồi hả? Anh phải nhớ kỹ sau này tuyệt đối không nên chạy xuống dưới lòng đất nữa, thế giới dưới lòng đất nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng của các anh! Về phần dây thần kinh trên tay anh... Nếu như anh tin tôi, tôi có cách giúp anh nối lại.”

Viên Mục Dã cười bảo: “Cậu giúp tôi nối lại? Trước đây cậu có học y à?”

Lê Thần cười bí ẩn: “Không, nhưng trên phương diện nối dây thần kinh này, tôi lành nghề lắm đây...”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra chuyện đó, vì ở chung với nhau lâu ngày mà cậu dần quên mất thân phận thực sự của Lê Thần. Nghe hắn nói như vậy cậu mới nhớ ra, tên này có thể điều khiển cái cơ thể hiện tại một cách tự nhiên như vậy, có phải là vì hắn đã liên kết một phần cơ thể mình với hệ thần kinh của cơ thể người không?

Lê Thần thấy Viên Mục Dã kinh ngạc thì cười bảo: “Sao thế? Không tin tôi à?”

Viên Mục Dã bật cười: “Chuyện này cũng không có gì là không tin được, nếu như tôi thực sự không tin cậu thì sao lại để cậu sống trong nhà tôi chứ? Chỉ là tôi không thể tưởng tượng được cậu sẽ giúp tôi sửa chữa dây thần kinh tay bị tổn thương như thế nào? Có phải phẫu thuật không? Nhưng không nhìn thấy máu thì tốt hơn...”

Lê Thần cầm bàn tay trái của Viên Mục Dã lên nhìn kỹ: “Miệng vết thương khép lại khá tốt, nhưng dây thần kinh bên trong vẫn chưa nối được... Nào, anh ngồi xuống ghế sofa đi, tôi thử chữa cho anh xem sao.”

Nói xong, hắn kéo Viên Mục Dĩ đến ngồi xuống ghế sofa, rồi đi lấy một cái xúc xích hun khói đuổi Kim Bảo ra ngoài sân, sau đó khóa chặt cửa phòng lại, có vẻ là không muốn bất kỳ ai ngoài hai người họ nhìn thấy quá trình chữa trị.

Viên Mục Dĩ thấy thế thì lo lắng nói: “Nghiêm túc thế cơ à? Ngay cả Kim Bảo cũng không được nhìn?”

Lệ Thần cười, nói: “Tôi sợ sẽ dọa nó...”

“Vậy cậu không sợ dọa chết tôi à?” Viên Mục Dĩ hỏi ngược lại.

Lệ Thần hừ nhẹ: “Nói cứ như anh chưa từng nhìn thấy bao giờ ấy... Mở bàn tay ra, có lẽ sẽ đau một chút, nhìn một lúc là qua thôi! Nhưng nhất định phải kiên trì đến cùng.”

Viên Mục Dĩ nghe xong cũng không quá để ý, cậu làm theo lời Lệ Thần nói, mở lòng bàn tay trái ra và ngửa người dựa vào ghế sofa. Nhưng khi cậu nhìn thấy Lệ Thần cũng dùng tư thế tương tự ngồi ở bên cạnh, thì tâm trạng của cậu hơi bồn chồn...

Quả nhiên không bao lâu sau, có một thứ đen sì bò ra khỏi miệng Lệ Thần, cùng lúc đó, dường như Lệ Thần đang rơi vào trạng thái ngủ say, yên tĩnh nằm trên ghế sofa.

Thứ đen sì kia sau khi rời khỏi cơ thể Lệ Thần thì từ từ bò lên bàn tay trái Viên Mục Dĩ, bao trùm lên vết thương... Nếu không phải có sự tin tưởng với Lệ Thần, Viên Mục Dĩ thật sự không muốn bị nó chạm vào.

Trước đó Lệ Thần đã nói là sẽ hơi đau, bảo cậu chịu đựng một chút. Lúc đầu Viên Mục Dĩ cũng không để tâm đến chuyện này, nhưng khi thứ đen sì kia bò hắn lên tay cậu thì cậu lập tức cảm thấy lòng bàn tay đau đến quặn người lại... Nếu không phải sức chịu đựng của Viên Mục Dĩ tốt, thì sợ rằng lúc này đã hất tung cái thứ đen sì kia đi nơi nào rồi.

Không lâu sau, Viên Mục Dĩ cảm thấy trán mình bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, bởi vì kiểu đau đớn này nếu chịu đựng trong thời gian ngắn còn có thể, nhưng thời gian dài thì dù là ai cũng không chịu nổi.

Cảm giác này giống như có rất nhiều cây kim cực nhỏ cùng châm vào lòng bàn tay mình, không chỉ gây ra đau đớn mà còn

khiến tâm trạng cảm thấy căng thẳng, mệt mỏi cực độ, dễ dàng khiến lòng người sinh ra cảm giác bức bối muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này... Nếu dùng biện pháp này để tra tấn bức cung, có lẽ chẳng ai có thể chịu đựng quá mười phút.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, toàn thân Viên Mục Dã đã ướt sũng mồ hôi, nhưng đám đen sì trên tay cậu vẫn còn đang vất vả càn cù cày cấy, thế nên Viên Mục Dã cũng không thể không biết xấu hổ mà nói mình sắp không chịu đựng được nữa rồi, bởi vậy cậu chỉ có thể dùng tay kia nắm chặt lấy ghế sofa bên dưới.

May mà đúng lúc Viên Mục Dã sắp không chịu đựng được nữa, thì cơn đau trên lòng bàn tay đột nhiên dừng lại, mà thứ đen sì kia cũng từ từ bò về miệng Lê Thần...

Sau đó Lê Thần nhanh chóng tỉnh lại, hấn mệt mỏi nhìn Viên Mục Dã và nói: “Sợ anh không chịu đựng được nữa nên hôm nay chỉ điều trị một nửa thôi, qua mấy ngày nữa tôi sẽ điều trị nốt...”

Viên Mục Dã lau mồ hôi trên trán, cậu nói với vẻ bất đắc dĩ: “Cậu gọi mức độ đau đớn này là đau một chút sao?”

Không ngờ Lê Thần lại tỏ vẻ vô tội và nói: “Mức độ này đối với tôi đúng là chỉ hơi đau thôi mà? A, thật xin lỗi, tôi quên mất cảm giác đau đớn đối với con người các anh được chia thành nhiều cấp bậc, còn đối với tôi chỉ có hai mức là đau và không đau mà thôi.”

Viên Mục Dã cạn lời, cậu nghĩ đến việc mới điều trị được một nửa thì cười khổ, nói: “Sớm biết đau thế này thì thà chữa luôn một lần cho xong đi, đỡ phải chịu tội hai lần...”

Không ngờ Lê Thần lại lắc đầu: “Tôi cảm nhận được cơ thể của anh đã đau đớn đến mức cực hạn rồi, nếu như ép buộc tiếp tục chữa trị thì anh sẽ ngất đi mất.”

Viên Mục Dã thở dài: “Ngất đi không phải càng tốt sao, như vậy sẽ không thấy đau.”

Lê Thần thành thật nói: “Không được đâu, muốn chữa khỏi hoàn toàn dây thần kinh trên tay anh thì anh nhất định phải tỉnh táo trong thời gian điều trị, nếu không tôi cũng không thể

nào xác định được dây thần kinh của anh đã được nối liền hay chưa.”

Viên Mục Dĩ bất giác cúi đầu nhìn xuống bàn tay số khổ của mình, mặc dù bề ngoài vẫn không có gì thay đổi, nhưng cậu có thể cảm nhận rõ ràng các cơ tay đang co giật và nảy lên...

“Thử cử động xem, xem có tiến triển gì không?” Lê Thần cười bảo.

Viên Mục Dĩ thử cử động ngón trỏ và ngón giữa, sau đó cậu hào hứng nói: “Đúng là tốt hơn trước nhiều, ít nhất không bị cứng nhắc nữa!”

Lê Thần gật đầu: “Tất nhiên rồi, tôi tốn nhiều công sức như vậy đương nhiên phải tốt hơn trước rồi!”

Viên Mục Dĩ đột nhiên nhớ đến một chuyện, cậu vội vàng hỏi: “Vừa nãy cậu không chạm vào máu của tôi chứ?”

Lê Thần bảo cậu yên tâm, nói khi nãy mình không hề chạm vào mạch máu trong tay cậu. Tuy trong quá trình chữa dây thần kinh có hơi đau, nhưng không cần phải rạch da mới làm được...

Sáng hôm sau, Viên Mục Dĩ kể lại chuyện Lê Thần chữa dây thần kinh cho mình với Đoàn Phong, kết quả anh ta lại sợ hãi nói: “Gan cậu cũng to quá nhỉ? Chẳng lẽ cậu không biết hấn là vật gì? Nhớ đâu hấn đang nhòm ngó cơ thể cậu thì sao?”

Viên Mục Dĩ cười bảo: “Đâu đến mức như thế? Cơ thể hiện giờ của cậu ta rất tốt, vì sao còn phải nhăm đến cơ thể của tôi chứ? Hơn nữa anh không nghĩ mà xem, bây giờ cậu ta đang ở nhà tôi, nếu thực sự giống như anh nói thì không phải cậu ta đã ra tay với tôi từ lâu rồi ư?”

Chương 687: Vết sẹo ở khoe miệng

Đoàn Phong hừ lạnh: “Cũng đúng, nếu không thì chẳng phải bây giờ cậu cũng đã bị sâu điều khiển rồi à? Hay là thế này đi, sau này mỗi ngày đi làm cậu lại ra một ám hiệu với tôi, trả lời đúng thì thôi, còn không khớp sẽ có đại hình chào đón!”

Viên Mục Dã không có tâm trạng nói nhảm với anh ta, chỉ hỏi lão Lâm về mấy ngày rồi có đi thăm tên họ hàng kia không?

Đoàn Phong bĩu môi: “Đừng nhắc nữa, anh ta muốn đi mà lại không dám đi, cả ngày cứ bắt chúng tôi không có việc gì là đến đó nhìn... Tên người thần lẩn kia bây giờ cứ nhìn thấy chúng tôi là khó chịu.”

Viên Mục Dã cười bảo: “Thôi được rồi, tối nay tôi sẽ đến đó xem sao!”

Đoàn Phong như trút được gánh nặng: “OK, tôi cũng nghĩ thế. À... cô gái kia rất thích cậu đấy, lúc nào cũng hỏi thăm tình hình của cậu!”

Viên Mục Dã vội lắc đầu: “Thôi anh đừng trêu tôi nữa được không? Đầu To và Triệu Linh Nhi rõ ràng đều thích nhau, anh nói câu này mà để tên kia nghe được thì sẽ để yên cho tôi chắc?”

Đoàn Phong cười xấu xa: “Có gì đâu, cạnh tranh công bằng thôi mà nhỉ?!”

Viên Mục Dã cố ý tức giận nói: “Biến biến biến, anh đi làm việc của anh đi, tôi chỉ coi Triệu Linh Nhi như em gái thôi hiểu không, anh mà còn nói như thế nữa là tối nay tôi không đi đâu đấy!”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã có vẻ giận thật thì vội vàng giảng hòa: “Được rồi được rồi, tôi rút lại lời lúc nãy được chưa? Tối nay cậu phải đi đấy, cũng đến lượt cậu rồi...”

Buổi tối sau khi tan làm, Viên Mục Dã về sớm hơn một tiếng vòng qua thăm tiệm tạp hóa của Triệu Linh Nhi, đồng thời bàn bạc về chuyện của Đầu To với cô ta, vì nếu như hắn muốn hòa nhập vào xã hội loài người, thì việc có một thân phận hợp pháp là một trong những điều kiện cơ bản nhất.

Nhưng không may, khi Viên Mục Dã đến nơi thì Triệu Linh Nhi lại không ở cửa hàng, ngoài cửa bị khóa, hiển nhiên là Đầu To cũng không ở bên trong... Viên Mục Dã nhìn vào bên trong thì thấy cửa hàng sáng đèn, không giống đã đóng cửa nghỉ bán, chỉ như có việc chạy ra ngoài một lúc.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã gọi điện cho Triệu Linh Nhi, không ngờ điện thoại vẫn có tín hiệu nhưng lại không có ai nghe máy. Bình thường cửa hàng của Triệu Linh Nhi sẽ không đóng cửa sớm như vậy. Hơn nữa, nếu đóng cửa thì cũng phải hạ cửa cuốn xuống, chứ không chỉ dùng một cái khóa chữ U khóa lại đơn giản như vậy.

Lo lắng có chuyện không hay xảy ra, Viên Mục Dã chờ ở ngoài cửa tiệm một lúc, cuối cùng cũng thấy Triệu Linh Nhi quay về với vẻ mặt lo lắng...

Cô ta vừa nhìn thấy Viên Mục Dã đứng ở cửa thì cuống đến mức sắp khóc òa lên: “Anh Viên, không thấy Đầu To đâu nữa! Những chỗ có thể tìm tôi đã tìm cả rồi, nhưng vẫn không thấy anh ấy đâu... đều tại tôi không tốt, không nên mắng anh ấy... Có phải anh ấy gặp chuyện gì rồi không? Hay bị tai nạn rồi?”

Viên Mục Dã vội vàng trấn an cô ta: “Cô đừng cuống, từ từ nói xem đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Sau đó Triệu Linh Nhi vừa thút thít vừa kể lại cho Viên Mục Dã nghe, lúc chiều có mấy tên côn đồ đến cửa hàng của họ, lúc tính tiền thấy có một mình Triệu Linh Nhi nên nổi ý xấu...

Mặc dù bề ngoài Triệu Linh Nhi là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng bên trong lại là một cô gái có tính cách rất mạnh mẽ, lúc đó cô ấy to tiếng quát đối phương, đương nhiên tiếng của cô ấy cũng làm kinh động đến Đầu To đang ngủ trên tầng hai!

Mấy tên kia thấy Đầu To đi từ trên tầng xuống thì cũng tém tém lại một chút. Trước đây Triệu Linh Nhi đã dặn dò Đầu To

là, nếu có thể giải quyết bằng lời nói thì tuyệt đối không được đánh nhau, vì vậy cô ta nhân cơ hội đó mà cảnh cáo đám lưu manh kia, nếu không rời đi thì cô ta sẽ báo cảnh sát!

Nhưng có lẽ đám côn đồ cảm thấy bị một cô gái nhỏ bé như thế quát mắng rất mất mặt, lại y vào mình đông hơn, nên không những không bị dọa đuổi đi, mà chúng càng thêm không hề kiêng kỵ gì đùa bỡn Triệu Linh Nhi. Kết quả là Đầu To đi lên đánh cho chúng một trận, khiến cả đám bỏ chạy, đặc biệt là tên côn đồ cầm đầu bị đánh thảm nhất, có thể dùng từ “răng rơi đầy đất” để miêu tả.

Sau khi đám côn đồ bị đánh chạy đi, Triệu Linh Nhi cảm thấy chuyện không đáng làm đến mức đó, Đầu To ra tay thực sự hơi nặng, nhờ đối phương báo cảnh sát thì làm thế nào? Dù sao chuyện thân phận của Đầu To vẫn còn chưa giải quyết được, nếu phải lên đồn thì nhất định sẽ phiền toái to.

Trong lòng Triệu Linh Nhi nghĩ vậy nên cũng nói mấy câu trách cứ Đầu To, có lẽ lúc đó trong lòng Đầu To nghĩ tôi giúp cô đuổi đám côn đồ, cô lại còn trách tôi quá nặng tay? Nên hẳn không nói lời nào mà đẩy cửa đi ra ngoài.

Lúc đầu Triệu Linh Nhi nghĩ khi nào Đầu To hết giận sẽ tự động quay về, nhưng chờ đến tận khi trời tối mà vẫn không thấy hắn quay lại. Thế nên cô ta mới khóa tạm cửa lại để ra ngoài tìm người, không ngờ cô ta đã đi tìm ở tất cả những nơi mà cô ta và Đầu To thường đi qua, nhưng không thấy bóng hắn đâu.

Mà vì đi vội nên Triệu Linh Nhi còn quên cả di động ở trong cửa hàng, thế nên lúc này mới chạy về lấy, định gọi cho nhóm Viên Mục Dã để nhờ tìm người...

Sau khi nghe xong mọi chuyện, Viên Mục Dã an ủi Triệu Linh Nhi: “Cô không cần phải lo lắng đâu, thân thủ của Đầu To rất lợi hại, người bình thường hay xe cộ đều không thể làm cậu ta bị thương được. Bây giờ tôi đi cùng cô ra ngoài tìm một vòng, nếu còn không thấy người thì cô cứ về nhà nghỉ ngơi trước, chuyện còn lại giao cho bọn tôi, đảm bảo sẽ đưa cậu ta bình an về cho cô, được chứ?”

Triệu Linh Nhi đang hoang mang lo sợ, nghe vậy cũng yên tâm hơn, cô ta gật đầu: “Vâng, vậy chúng ta ra chỗ công viên

ngoại thành xem lại đi, bình thường anh ấy hay thích đến đó chơi!”

Viên Mục Dã vẫy một chiếc taxi đang đi đến, sau đó bảo tài xế lái xe đến công viên ở ngoại thành... Không ngờ hai người họ chưa đi được bao lâu thì Đầu To đã cầm một cành hoa dại chạy về, cho nên bọn họ không gặp được nhau.

Trên xe, Viên Mục Dã liên tục trấn an Triệu Linh Nhi, phân tích với cô ta rằng không phải là Đầu To thực sự tức giận đâu. Nhưng sau khi cha mẹ qua đời, Triệu Linh Nhi luôn có cảm giác không an toàn, sợ rằng người thanh niên đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của mình này sẽ lại đột nhiên biến mất.

Lúc đó Viên Mục Dã tập trung nói chuyện với Triệu Linh Nhi nên không chú ý tình hình bên ngoài cửa xe, đến khi cậu phát hiện ra điểm bất thường thì xe taxi đã đi đến một con đường lạ ở vùng ngoại thành.

Bởi vì còn Triệu Linh Nhi trên xe, để tránh làm cô ta sợ nên Viên Mục Dã không vạch trần ngay, mà dùng di động gửi định vị cho Đoàn Phong. Lúc này đến cả Triệu Linh Nhi cũng phát hiện ra điểm bất thường, cô ta nghi ngờ nói: “Bác tài, có phải anh đi nhầm đường rồi không, hình như đây không phải đường đến công viên ngoại thành?”

Không ngờ tài xế taxi lại không nói tiếng nào, từ đầu đến cuối vẫn chuyên tâm lái xe với tốc độ rất nhanh về phía trước... Viên Mục Dã nhìn người tài xế qua kính chiếu hậu, phát hiện hẳn đội một chiếc mũ lưỡi trai, che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy ở khóe miệng có một vết sẹo do bỏng rất rõ ràng.

Chương 688: Gặp lại Tạ Chí Hồng

Viên Mục Dã lạnh lùng chất vấn: “Anh bạn, có gì thì chúng ta cũng nên nói rõ ràng, không cần im lặng như vậy chứ, anh đột nhiên đưa chúng tôi đến vùng ngoại ô này là có ý gì thế?”

Không ngờ đối phương vẫn không nói câu nào, chỉ có khoe miệng khê nhếch lên. Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy hình như mình đã từng nhìn thấy kiểu cười lạnh này ở đâu rồi, và cậu lập tức hiểu ra đối phương đến vì mình, giọng cậu lạnh đi: “Anh bạn này, tôi không biết giữa anh và tôi có ân oán gì, nhưng mọi chuyện đều không liên quan đến cô gái ngồi bên cạnh này, anh hãy dừng xe thả cô ấy xuống, tôi cam đoan sẽ ngoan ngoãn ngồi yên trên xe, thế nào?”

Gã kia nghe xong hừ lạnh một tiếng: “Viên Mục Dã, không ngờ mày vẫn thích hy sinh bản thân để cứu người như thế nhỉ!”

Đối phương vừa nói xong, trái tim Viên Mục Dã lập tức giật thót, nhưng không đợi cậu có phản ứng, gã kia đã đột ngột đánh tay lái cho chiếc ô tô lao thẳng vào trong rừng cây bên đường... Một khắc trước khi hôn mê, Viên Mục Dã thực sự hoảng sợ, cậu không thể ngờ lần này không những mình gặp phải kẻ khó chơi, mà còn là người quen.

Sau thời gian bị choáng ngất, Viên Mục Dã mơ mơ màng màng tỉnh lại trong xe, cậu mơ hồ nhìn thấy cửa xe bị mở ra, có một người đàn ông ôm Triệu Linh Nhi đang bất tỉnh đi...

Cậu cố đưa tay lên giữ lấy mấy lần nhưng tiếc là cú va chạm mạnh đã khiến đầu óc của Viên Mục Dã không còn tỉnh táo, tất cả hình ảnh trước mắt cậu đều xuất hiện bóng chong, đến mức cậu không thể xác định được vị trí thực sự của đối phương...

Dù vậy, Viên Mục Dã vẫn dùng toàn lực bò từ trong xe ra, lao đảo nghiêng ngã đi về phía gã đang ôm Triệu Linh Nhi:
“Thả... thả cô ấy ra! Thả...”

Chỉ tiếc là cậu chưa đi được mấy bước đã cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự... Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Viên Mục Dã đột nhiên cảm giác sau gáy đau nhói, vừa mở mắt ra thì cậu thấy mình đang bị trói trong một căn phòng sáng lờ mờ không có cửa sổ.

“Tỉnh rồi? Tổ chất thân thể không tệ nhỉ? Tao còn tưởng mày sẽ ngất đến mai chứ?” Một giọng nói khá quen tai vang lên.

Viên Mục Dã cười hai tiếng, nói: “Đúng là mày chưa chết...”

Đôi phương cười khan: “Mày vẫn còn sống thì sao tao có thể chết được?”

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn về phía tên kia, cậu thấy nửa mặt bên trái của hắn đầy những vết sẹo dữ tợn, nhưng dù vậy Viên Mục Dã vẫn có thể nhận ra đó là tên sát nhân liên hoàn được coi là đã chết trong tai nạn xe thời gian trước, Tạ Chí Hồng.

Viên Mục Dã không biết rốt cuộc tên Tạ Chí Hồng này nghĩ cái gì? Vất vả lắm mới đào thoát khỏi chế tài của pháp luật, không phải hắn nên cụp đuôi lại mà làm người à? Sao cứ nhất định phải trở về tìm đường chết như thế chứ?”

Tạ Chí Hồng tò mò hỏi: “Sao thế? Có vẻ mày không ngạc nhiên khi nhìn thấy tao nhỉ?”

Viên Mục Dã hừ nhẹ: “Có gì mà ngạc nhiên? Mày cho rằng không ai nhìn thấu cái trò giả chết của mày à?”

Tạ Chí Hồng gật gù: “Cũng phải, nếu ngay cả việc tao giả chết mà mày cũng không đoán ra, thì đúng là mày không xứng làm đối thủ của tao.”

Viên Mục Dã không muốn trở thành kẻ địch giả tưởng của gã biến thái này, nên cậu tỏ vẻ bất đắc dĩ và nói: “Sao thế? Lần trước bị ăn trận đòn chưa đủ hả? Người nhà của mày tốn bao nhiêu công sức để đưa mày ra nước ngoài, sao lại tự quay về tìm đường chết thế?”

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại lắc lắc cổ, sau đó thở dài, nói: “Ý nghĩa cuộc sống của mỗi người không giống nhau, nếu bắt tao từ nay về sau phải sống cuộc sống bình thường, vậy thì chẳng bằng để tao chết luôn đi cho sướng nhỉ?!”

Viên Mục Dã nghĩ đến Triệu Linh Nhi nên vội vàng tìm kiếm xung quanh, cuối cùng nhìn thấy cô ấy vẫn đang hôn mê nằm trong góc tường...

Tạ Chí Hồng thấy thế cười lạnh, nói: “Yên tâm đi, người tình bé nhỏ của mày không chết được đâu, để tránh cho chúng mày bị đập đầu chết tươi, tao đã cố ý trang bị túi khí ở ghế sau... Thế nào? Tao cẩn thận lắm đúng không?”

Trong lòng Viên Mục Dã tức giận chỉ muốn chửi má nó, nhưng cậu biết lúc này không thể biểu lộ sự tức giận quá mức ở trước mặt Tạ Chí Hồng, cũng không nên tỏ thái độ quá quan tâm đến Triệu Linh Nhi, thế nên Viên Mục Dã trầm giọng xuống, nói: “Cái gì mà người tình bé nhỏ? Mày đừng có gán bừa phụ nữ lên người tao được không? Đây là khách hàng của tao đây!”

Tạ Chí Hồng gật gù: “Ồ... đúng nhỉ, phạm vi công việc của người số 54 chúng mày rất rộng mà. Được thôi, mày đã nói là khách hàng thì cứ cho là khách hàng đi! Đối với tao cũng chẳng có vấn đề gì, có điều tao tin rằng một người có tinh thần trách nhiệm như mày, cho dù là khách hàng cũng sẽ không muốn nhìn thấy cô ta chết trước mặt mình đâu nhỉ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đúng vậy, dù sao cũng là công việc của tao, nếu người ta chết thật thì sẽ rất phiền phức... Nhưng thế thì sao? Dù gì người hại chết cô ta cũng không phải là tao, cùng lắm thì lại đẩy mày lên bản tin, lại được làm người nổi tiếng.”

Tạ Chí Hồng cười: “Mày dựa vào cái gì mà tin tưởng thân may mắn lần nào cũng đứng về phía mày? Chỉ bởi vì mày là người tốt còn tao là người xấu sao? Chưa chắc đâu!”

Viên Mục Dã nghe xong cúi đầu nhìn dây thừng trên người mình: “Mày đâm xe để tao hôn mê rồi bắt đến đây làm gì? Vì muốn chứng minh với tao rằng mày lợi hại hơn tao à? Muốn đùa giỡn tao trong lòng bàn tay mày? Được, tao thừa nhận

mày lợi hại hơn tao... Vậy được chưa?! Tao xin mày đừng có quần lấy tao mãi không chịu buông như thế có được không?!”

Không ngờ Tạ Chí Hồng nghe thế cũng không tức giận, ngược lại còn cười và bảo: “Mày nghĩ sai rồi, tao bắt mày đến đây không phải vì muốn chứng minh tao mạnh hơn mày, mà ngược lại, tao muốn chứng minh mày mạnh hơn tao nên mới làm như thế... Bởi vì từ đầu đến cuối tao vẫn luôn cho rằng chúng ta là cùng một loại người.”

Tạ Chí Hồng nói xong thì xoay người đi sang bên cạnh, kéo một tấm vải màu xanh lục ra, phơi bày thứ được che giấu bên dưới... Viên Mục Dã nhìn kỹ, phát hiện bên dưới tấm vải là một chiếc lồng sắt lớn, bên trong đang giam giữ mấy cô gái trẻ tuổi, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Viên Mục Dã.

Trong lòng Viên Mục Dã nhất thời kinh hãi, thầm nghĩ sao tên điên này cứ thích cái kiểu như thế này nhỉ? Cậu đành bắt đắc dĩ nói: “Những cô bé này không phải do mày dùng mỹ nam kế lừa đến đây chứ? À quên, với gương mặt bây giờ của mày... có được không?”

Tạ Chí Hồng thở dài: “Tất nhiên là không được, cho nên những cô gái này đều bị lừa bằng tiền đến, chỉ cần chịu chi tiền, chúng nó sẽ đi theo đến bất cứ nơi nào mày muốn.”

Lúc này Viên Mục Dã mới quan sát kỹ những cô gái ở trong lồng sắt, phát hiện đúng là quần áo bọn họ mặc có hơi hở hang, hẳn là gái ngành... Nhưng điều này cũng không thể trở thành lý do khiến bọn họ bị người khác làm hại được.

Viên Mục Dã không nhịn được nữa bèn nói: “Rốt cuộc mày muốn làm gì? Có thể nói rõ ràng ra được không?”

Tạ Chí Hồng cười khoái chí, nói: “Được, rất đơn giản... Nếu mày chọn giết một người phụ nữ, tao sẽ thả cô tình nhân bé nhỏ của mày ra, à không, là khách hàng của mày mới đúng.”

Chương 689: Một đấu một

Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không để người khác định đoạt số phận của mình, càng sẽ không bao giờ hy sinh một người để cứu một người khác, cậu nhìn những cô gái trong chiếc lòng kia rồi nói với Tạ Chí Hồng: “Được, tao thừa nhận trên một số phương diện đúng là tao rất giống mày, nhưng mày có biết điểm khác biệt lớn nhất giữa tao và mày là gì không?”

Tạ Chí Hồng cười lạnh: “Đương nhiên biết, mày là kẻ mềm lòng, cho nên mới cần tao thay mày hạ quyết tâm này...”

“Mày rất thích tự cho mình là đúng nhỉ? Thật ra tao có mềm lòng hay không còn liên quan đến việc đối phương là ai, nói cách khác, tao sẽ không ra tay với những người yếu hơn mình. Nhưng mày thì khác, mày là một kẻ chuyên chọn những quả hồng mềm dễ bóp, chỉ riêng điểm này thôi mày đã không thể so sánh được với tao rồi còn gì?” Viên Mục Dã trào phúng.

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại thờ ơ: “Vậy thì sao? Đây chính là thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu mà. Mày đã từng nghe chuyện sư tử tha cho ngựa chiến yếu hơn mình chưa? Trong thế giới của tao, mày không có lựa chọn nào khác, hoặc là trở thành sư tử, hoặc bị trở thành ngựa chiến để mặc người khác làm thịt... Cho nên tao cho mày ba phút để suy nghĩ, nếu không tao sẽ ra tay thay mày.”

Viên Mục Dã nhìn dây thừng trên người mình, cậu nói: “Thế này thì tao chọn kiểu gì? Dùng miệng để chọn à?”

Tạ Chí Hồng cười: “Tao cũng không muốn bị mày đánh ngất lần nữa, chờ đấy, tao đã chuẩn bị sẵn cho mày rồi...”

Viên Mục Dã không biết Tạ Chí Hồng muốn giở trò gì, càng nghĩ cậu càng thấy bất an...

Không bao lâu sau, Tạ Chí Hồng lúi từ trong góc ra một cái hòm, sau đó mỉm cười và bảo: “Để làm thứ này tao đã bỏ ra

không ít tiền, nhưng có thể dùng ở trên người mà thôi cũng không bị lỗi.”

Viên Mục Dã thấy Tạ Chí Hồng lấy từ trong rương ra một chiếc còng tay trông có vẻ nặng nề, cậu cau mày hỏi: “Mày không định cho tao đeo còng tay điện đấy chứ?”

Tạ Chí Hồng cười: “Đây là mẫu mới nhất của nước ngoài, cam đoan đủ dùng cho mày...” Sau khi nói xong, hắn đeo còng tay điện lên tay Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã dở khóc dở cười: “Thứ này là đồ của cảnh sát nước ngoài, thế mà mày cũng kiếm được?”

Tạ Chí Hồng nhún vai: “Cho nên tao mới nói là phải bỏ ra không ít tiền! Mày phải khiến nó đáng giá mới được... Nào, thử xem.”

Tạ Chí Hồng nói xong thì lấy ra một cái điều khiển từ xa, sau đó nhìn Viên Mục Dã rồi ấn nút...

Trước đây Viên Mục Dã cũng đã từng nghiên cứu về loại còng tay điện này, tuy rằng nguồn điện không lớn, không tạo thành sát thương nguy hiểm đối với cơ thể người, nhưng nó có thể làm người bị còng tay mất năng lực phản kháng trong thời gian ngắn.

Nhưng biết là một chuyện, tự mình trải nghiệm lại là một chuyện khác. Theo động tác ấn nút của Tạ Chí Hồng, Viên Mục Dã cảm thấy chỗ cổ tay đột nhiên truyền đến một dòng điện, ngay sau đó tim của cậu bị bóp nghẹt, cơ thể nháy mắt cuộn tròn lại...

Tạ Chí Hồng đứng bên cạnh xem mà hài lòng với phản ứng của Viên Mục Dã, sau đó hắn cắt dây thừng trên người cậu và nói: “Được, bây giờ coi như mày đã được khôi phục một nửa tự do, muốn đạt được sự tự do hoàn toàn thì phải xem lựa chọn tiếp theo của mày như thế nào.”

Viên Mục Dã chậm rãi đứng lên, hoạt động tứ chi hơi cứng nhắc, sau đó cậu nhìn thoáng qua Triệu Linh Nhi còn đang hôn mê và mấy cô gái run rẩy trong lồng sắt, cậu nói: “Thả bọn họ ra nhé? Chuyện này không liên quan gì đến bọn họ cả, người mày muốn báo thù chỉ có tao thôi, thả những người không liên quan đi, chỉ có mày và tao một đấu một, thế nào? Nếu như

mày không dám, thì đừng nói mấy lời ngu xuẩn như tao với mày là cùng một loại người nữa...”

Tạ Chí Hồng cười khẩy: “Mày nên nghĩ kỹ đi, mày vẫn đang bị còng tay đây, nếu thật sự muốn đánh nhau thì mày chịu thiệt rồi.”

Viên Mục Dã khinh bỉ nhìn hắn: “Đến cuối cùng ai chịu thiệt còn chưa biết đâu?!” Nói xong, cậu đi thẳng đến chỗ Triệu Linh Nhi kiểm tra tình hình của cô ta, may mà cô ta không sao, nếu không đến lúc đó cậu cũng không biết phải ăn nói thế nào với Đầu To.

Tạ Chí Hồng lạnh giọng nói: “Yên tâm, cô ta không chết được đâu... chỉ là bị va đập nên ngất đi thôi. Thật ra mày chỉ cần giết một ả, tao sẽ để mày dẫn theo cô tình nhân bé nhỏ rời đi.”

Sau khi chắc chắn Triệu Linh Nhi không có vấn đề gì, Viên Mục Dã từ từ đứng lên, quay người lại và nói với Tạ Chí Hồng: “Đáng lẽ mày phải chết từ lâu rồi, thật không biết người nhà của mày hao tâm tốn sức bảo vệ mày đến giờ để làm gì? Vì để ghê tởm thế giới này ư? Hay là ghê tởm chính họ? Cho dù là cái nào thì bọn họ cũng đã làm được rồi đây...”

Tạ Chí Hồng nghe thế cũng không tức giận, vẫn đặc ý nói: “Mày quan tâm đến việc ghê tởm ai làm gì? Dù sao bản thân tao vui vẻ là được... hơn nữa vui một mình không bằng vui chung, cho nên tao mới quay lại.”

Tạ Chí Hồng nói xong thì rút ra một con dao hai lưỡi và đi thẳng đến chỗ Viên Mục Dã...

Chương 690: Lòng người đen tối

Hai tay Viên Mục Dã bị còng lại nên đương nhiên không thể đối đầu chính diện, thế là cậu nghiêng người tránh được một dao trí mạng của Tạ Chí Hồng, sau đó xoay người ra phía sau tóm được cổ của hắn, kẹp chặt lại...

Người bình thường nếu phải chịu lực kẹp cổ mạnh như vậy thì chắc chắn đã mất đi năng lực phản kháng trong tích tắc, mà cho dù không bị ngắt đi ngay thì tay cũng không còn nhiều sức nữa. Tạ Chí Hồng cũng như vậy. So với Viên Mục Dã thì hắn chỉ là một người bình thường có lòng dạ độc ác và nham hiểm thôi, còn về sức mạnh và kỹ năng cận chiến đều kém xa Viên Mục Dã, thế nên sau khi hắn bị ghì chặt, con dao trong tay cũng rơi xuống đất.

Nhưng Viên Mục Dã lại quên mất một điều, trong tay Tạ Chí Hồng vẫn còn một vũ khí bí mật, đó chính là chiếc điều khiển từ xa của còng tay điện. Cậu vốn dĩ muốn siết cổ Tạ Chí Hồng cho hắn ngắt đi, không ngờ tới đột nhiên cổ tay lại truyền đến cảm giác đau nhói, tiếp theo đó cơ thể cậu không tự chủ được ngã xuống đất, toàn thân co quắp...

Tạ Chí Hồng thừa cơ thoát khỏi sự kìm kẹp của Viên Mục Dã, nhưng sau đó hắn đã quay phắt người lại đá mạnh vào bụng cậu! Viên Mục Dã nhất thời bị đá đau đến nổ đom đóm mắt, một lúc lâu sau cũng không đứng lên được. Mấy cô gái ở trong lòng nhìn thấy người có thể cứu mình bị đánh bại nằm trên mặt đất, cả đám đều sợ hãi hét lên thất thanh.

Cùng lúc đó, Triệu Linh Nhi đang hôn mê cũng bị tiếng ồn xung quanh đánh thức, cô ta hoảng sợ nhìn Viên Mục Dã đang bị đánh: “Anh Viên... anh Viên? Anh là ai? Dừng tay! Mau dừng tay lại, đừng đánh nữa!”

Tạ Chí Hồng liếc mắt qua Triệu Linh Nhi, sau đó ngồi xồm trước mặt Viên Mục Dã, hất cười lạnh rồi nói: “Cô ả người tình bé nhỏ của mày tỉnh rồi kìa, cô ta đang lo lắng cho mày đấy hử?”

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn Triệu Linh Nhi: “Cô đừng sợ... Chuyện này không liên quan đến cô, chờ tôi xử lý xong là cô có thể đi.”

Triệu Linh Nhi thấy Viên Mục Dã đau đến mức mặt trắng bệch, cô ta run rẩy hỏi: “Anh Viên... Anh không sao chứ?”

Viên Mục Dã cố gắng nặn ra một nụ cười: “Không sao, làm nghề này của bọn tôi bị thương cũng là chuyện thường ngày ấy mà.”

Tạ Chí Hồng túm lấy áo Viên Mục Dã và kéo cậu đến trước lòng sắt, hất cười lạnh, nói: “Ồ? Thật sao? Vậy nói cách khác, việc nhìn thấy máu cũng là chuyện quen thuộc nhĩ. Tới đi, chọn một người...”

Viên Mục Dã giãy giụa mạnh tránh khỏi sự lôi kéo của Tạ Chí Hồng, sau đó cậu đẩy hất sang một bên và nói: “Chọn cái mẹ mày ấy, tao còn chưa thua đâu!”

Tạ Chí Hồng nhún vai thể hiện sự không quan tâm: “Được, vậy tao cho mày một cơ hội nữa, để mày...”

Lần này Viên Mục Dã không chờ hất nói hết câu mà đã trực tiếp dùng suy nghĩ điều khiển con dao khi nãy Tạ Chí Hồng làm rơi xuống đất, đâm thẳng vào thắt lưng của hất! Nhưng vì thời gian cấp bách, Viên Mục Dã không chuẩn bị kỹ càng nên lực đâm hơi yếu, chỉ cắm được khoảng ba phân.

Tạ Chí Hồng chịu đựng cơn đau, xoay tay rút con dao đâm vào lưng ra, sau đó cười lạnh nói với Viên Mục Dã: “Sao nào? Bây giờ chỉ có chút khả năng này à? Tao nhớ lần trước khi chúng ta chia tay mày mạnh mẽ lắm cơ mà! Tao còn suýt nữa bị mày đánh thành kẻ tàn phế...”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Hiện giờ tao rất hối hận vì khi đó đã không làm như vậy? Xem ra hôm nay tao phải sửa chữa lại sai lầm này rồi.”

Tạ Chí Hồng nhìn chỗ máu trên mũi dao, sau đó cố ý lắc lư trước mặt Viên Mục Dã: “Sửa thế nào? Chỉ với cái này... vẫn

còn chưa đủ mạnh, vừa rồi nếu như mày có thể đâm sâu hơn chút nữa, thì có lẽ đã thực hiện được nguyện vọng đó rồi. Có điều, rất nhiều lúc nguyện vọng vẫn mãi chỉ là nguyện vọng, mãi mãi không bao giờ thành hiện thực được.”

Trong lòng Viên Mục Đã hiểu rõ, mình nhất định phải đoạt được cái điều khiển từ xa trong tay Tạ Chí Hồng, nếu không cho dù cậu có chiếm thế thượng phong thế nào cũng sẽ lập tức bị thay đổi cục diện. Cậu lau sạch vết máu ở khóe miệng, nói: “Mày sai rồi, lúc đó tao không giết chết mày là vì tao muốn mày chịu sự trừng phạt của pháp luật... Nhưng tao chưa từng nghĩ vì vậy mà lại tạo cho mày một khe hở, có điều tao sẽ không mắc sai lầm tương tự lần thứ hai đâu.”

Tạ Chí Hồng lắc đầu cười: “Nói đi nói lại không phải là do mày mềm lòng à? Mày ấy... Được rồi, hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào là lòng người đen tối!”

Tạ Chí Hồng nói xong thì đi đến bên cạnh lồng sắt, mỉm cười với với mấy cô gái trẻ bên trong: “Tôi biết các cô đều muốn sống... Nhưng vấn đề là các cô đều đã nhìn thấy mặt của tôi, tôi thực sự không thể tha các cô còn sống rồi đi!”

Một cô gái tóc dài ở bên trong liên tục nói mình sẽ không nói gì cả, ánh sáng ở đây lơ mơ, từ đầu đến cuối cô ta đều không nhìn rõ khuôn mặt Tạ Chí Hồng...

Tạ Chí Hồng cười lạnh: “Cô cho tôi là thằng ngốc à? Lời cam đoan của cô đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì hết... Thế này đi, nếu như có người cùng chung bí mật với tôi, tôi sẽ cho người đó một con đường sống.”

Mấy cô gái kia nghe xong đều sửng sốt, họ không hiểu câu này của Tạ Chí Hồng có ý gì, nhưng Viên Mục Đã đã đoán được tên biến thái này muốn làm gì, cậu lạnh giọng ngăn cản: “Cuộc đánh cược của mày với tao còn chưa kết thúc đâu, mày có thể giữ chữ tín tí được không?”

Nhưng Tạ Chí Hồng không thèm để ý đến Viên Mục Đã, hắn ném con dao vào trong lồng sắt và nói: “Ở đây có một con dao, trong các cô ai là người có thể sống sót đến cuối cùng thì tôi sẽ tha người đó đi... thế nào?”

Viên Mục Dã tức giận gắt: “Tạ Chí Hồng! Đùa giỡn trên mạng người rất vui sao?”

Tạ Chí Hồng nghe xong thì phì cười, đi đến trước mặt Viên Mục Dã và bảo: “Đương nhiên, trên đời này làm gì có việc gì thú vị hơn việc đó chứ! Thế này đi, chúng ta thay đổi phương pháp cá cược nhé, may đoán xem đám đàn bà trong lồng sẽ lựa chọn như thế nào? Nếu như bọn chúng có thể giữ vững lòng mình, kiên trì không giết đối phương, vậy tao sẽ thả hết chúng đi! Nhưng nếu vì mạng sống mà chúng tàn sát lẫn nhau... vậy là may thua. Viên Mục Dã nhớ kỹ dám chơi dám chịu!”

Viên Mục Dã vội vàng muốn ngăn cản bọn họ, nhưng lúc này, một cô gái có đôi mắt to đã nhấc con dao lên, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Tôi không muốn chết, tôi thật sự không muốn chết, thật xin lỗi, tôi không muốn chết, xin lỗi, tôi không muốn chết!!”

“Bỏ dao xuống, nếu cô thực sự giết người thì sẽ không thể quay đầu lại nữa đâu!” Viên Mục Dã hét lên.

Nhưng cô gái kia lại điên cuồng gào lên với Viên Mục Dã: “Anh có tư cách gì để nói tôi? Nếu không phải vì anh, sao chúng tôi lại gặp phải chuyện này chứ? Nếu như tôi chết ngay bây giờ... mới thật sự là không có đường quay về nữa!”

Không ngờ cô gái tóc dài khi nãy mới là người thuộc phái hành động, cô ta bỗng tiến đến cướp lấy con dao trên tay cô gái mắt to, sau đó lạnh lùng nói: “Tên kia muốn có một đám người giữ bí mật chung với nhau, ở đây chúng ta có năm người, chỉ cần chọn ra một người chết là được, như vậy chúng ta đã có bí mật chung rồi, đồng thời có tới bốn người được sống, các cô thấy thế nào?”

Chương 691: Người không vì mình

Tạ Chí Hồng đứng bên ngoài lồng sắt vỗ tay nói: “Hay hay, rất hay, ý tưởng này của cô rất tốt, tôi rất hài lòng, nếu vậy thì hãy nhanh chọn ra người phải chết đi!”

Mấy cô gái kia quay ra nhìn nhau, bởi vì không ai biết người nào trong số họ sẽ bất ngờ ra tay, mà cô gái tóc dài đang cầm dao là người chiếm ưu thế nhất, cô ta ép bốn người còn lại dùng trò oẳn tù tì để xác định sống chết...

Mặc dù bốn người còn lại không cam tâm tình nguyện, nhưng tiếc là dao đang ở trong tay người khác, mạng cũng nằm trong tay người khác, cho nên tất cả những gì họ có thể làm chỉ là giành chiến thắng trong trò chơi may rủi này... Và thế là mấy cô gái bắt đầu vòng oẳn tù tì đầu tiên.

Có người may mắn thì tất nhiên sẽ có người không may, trải qua mấy vòng oẳn tù tì, cô gái có đôi mắt to đã hét lên lúc trước bất hạnh trở thành kẻ thua cuộc, và thành người xui xẻo bị hy sinh. May mà tài ăn nói của cô gái này không tệ, thấy mình bị thua thì ngay lập tức quay mũi giáo về hướng cô gái tóc dài: “Dựa vào cái gì mà cô không phải chơi cùng với chúng tôi? Vì dao đang ở trong tay cô sao? Các chị em, cô ta mới là người đứng ở phía đối diện với chúng ta, chúng ta còn cần phải chọn sao? Chỉ cần mọi người cùng nhau hợp sức giết cô ta không phải là được rồi à! Mọi người nói có đúng không...”

Nhưng điều không ai ngờ tới là cô gái tóc dài kia lại là một kẻ tàn nhẫn không thích nói nhiều, cô ta thấy cô gái mắt to nói nhiều như vậy thì không nói không rằng đi tới dùng dao đâm thẳng vào bụng đối phương!

Ba cô gái còn lại nhìn thấy như vậy thì sợ hãi hét lên thất thanh, giết người không phải giết gà, đừng thấy bọn họ đã

thống nhất cùng nhau có bí mật, nhưng đến lúc thật sự nhìn thấy máu thì ai cũng sợ hãi không dám lộn xộn nữa.

Bị dao đâm vào bụng đương nhiên sẽ không chết ngay, cô gái có đôi mắt to sợ hãi nhìn con dao cắm trên bụng mình, cơ thể cô ta mềm oặt ngã xuống đất, mùi máu tươi nhanh chóng tràn ngập căn phòng, trêu đùa thần kinh yếu ớt của Viên Mục Dã.

Lúc này Tạ Chí Hồng cười khan, nói: “Mới có một dao thôi mà... người còn chưa chết đâu?”

Nhưng lúc này cô gái tóc dài không dám giao con dao trong tay ra, bởi vì cô ta không chắc những người còn lại có giết mình hay không?

Tạ Chí Hồng lại thì thầm mê hoặc bên tai cô ta: “Một người giữ bí mật vẫn yên tâm hơn bốn người... Chỉ cần tất cả bọn họ đều chết thì cô nhất định có thể sống sót.”

Cô gái tóc dài nghe xong ánh mắt cũng thay đổi, dường như đang suy nghĩ tới lời nói của Tạ Chí Hồng. Viên Mục Dã vừa định lên tiếng ngăn cản thì đã thấy sự do dự trong mắt cô ta biến mất, cô ta cầm dao lao về phía những cô gái còn lại...

Viên Mục Dã nhìn cảnh bên trong lòng sắt mà trong lòng phần nộ đến cực điểm, nhưng đồng thời thần kinh của cậu cũng bị cảnh tượng đầm máu trong lòng kích thích, khiến lòng cậu có một loại cảm xúc xao động mãnh liệt khó giải thích được bắt đầu càng lúc càng mạnh, giống như có một con quái thú đang vùng vẫy thoát khỏi sự kìm kẹp của nội tâm, sẵn sàng lao ra cắn xé uống máu người bất cứ lúc nào.

Tạ Chí Hồng thấy sắc mặt Viên Mục Dã biến đổi thì đắc ý đi đến bên cạnh cậu và nói: “Thế nào? Chơi đùa với bản chất của con người rất thú vị phải không? Mà người thấy không... Trong không khí tràn ngập mùi vị ngọt ngào của máu, chẳng lẽ mày không muốn nếm thử sao? Cô gái này rất thú vị, tao nhường cô ta cho mày nhé? Mày nhìn cái cổ trắng nõn nà kia xem, dòng máu nóng đang chảy bên dưới lớp da mỏng manh đó, chỉ cần dùng dao rạch nhẹ một cái là dòng máu nóng hồi tươi mới sẽ trào ra, đó nhất định là thứ đồ uống có vị ngon nhất trên đời này, chỉ cần mày nếm thử một ngụm tao cam đoan mày sống đời này không uống phí!”

Mặc dù Viên Mục Dã rất khó chịu nhưng cũng chưa đến mức mất đi lý trí. Hơn nữa, trong lòng cậu cũng hiểu rất rõ, một khi mình bị mất kiểm soát thì tất cả những người trong căn phòng này không một ai có thể thoát được...

“Mày đang muốn chết à...” Viên Mục Dã thì thào.

Tạ Chí Hồng cười phá lên: “Nói thế nào nhỉ? Đời này của tao cũng không có hứng thú với nhiều điều, khó khăn lắm mới tìm được một thứ... đương nhiên tao muốn hưởng thụ thật tốt. Chết thì làm sao? Cứ sống tầm thường vô vị đến hết đời, không bằng cháy hết mình ở thời gian tươi đẹp nhất, đó mới là lời cảm ơn hoa lệ nhất cho cuộc đời này đây.”

Viên Mục Dã khinh bỉ nói: “Mày đúng là một đứa biến thái từ đầu đến chân!”

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại đẩy Viên Mục Dã từ phía sau khiến cậu đối diện trực tiếp với lồng sắt, nhìn thấy toàn cảnh máu me bên trong, đồng tử trong mắt Viên Mục Dã hơi giãn ra, cậu cảm thấy tim mình như bị một thứ gì đó bóp chặt.

“Tao biến thái thì mày là cái gì? Mày nhìn kỹ từng thân thể trẻ trung bên trong đi, bọn chúng ai cũng như những trái lựu căng mọng nước, chín muồi no đủ, chỉ cần cắn nhẹ một cái, chất lỏng ngọt ngào sẽ chảy ra trong nháy mắt...” Tạ Chí Hồng tiếp tục dụ dỗ.

Viên Mục Dã không nhịn được quát lên: “Cút!”

Lúc này tình hình trong lồng sắt đã vô cùng thảm thiết, cô gái tóc dài tàn nhẫn giết chóc đến đỏ mắt đang cầm dao lao về phía cô gái cuối cùng... Khắp người cô ta đều là máu, đôi mắt vốn trong sáng, bởi vì kích động mà sung huyết đỏ lên, nhìn vô cùng đáng sợ.

Không ngờ ngay lúc cô gái tóc dài giơ tay lên đâm xuống, thì đột nhiên một lực vô hình chặn đà của con dao lại.

“Dừng tay... đừng giết nữa.” Viên Mục Dã nói với vẻ mặt nặng nề.

Cô gái tóc dài nhìn cánh tay mình dừng ở giữa không trung với vẻ mặt vô cùng khó tin, người bình thường nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ không thể tin được, hơn nữa cô ta vừa mới giết người nên tất nhiên cho rằng mình gặp ma...

Một tiếng “cạch” vang lên, con dao trong tay cô ta rơi xuống đất. Nhưng không ngờ đúng lúc này, cô gái mới vừa rồi trông nhút nhát nhất lại không hề do dự mà nhặt con dao lên, đâm thẳng vào ngực cô gái tóc dài.

Một nhát, hai nhát, ba nhát, đến tận khi cô gái tóc dài hoàn toàn tắt thở, trong chớp mắt đối phương như cạn kiệt sức lực, ngôi bệt xuống đất...

Viên Mục Dã không ngờ tới chuyện mình cản được một người nhưng lại không thể cản được một người khác, cuối cùng bị kịch vẫn diễn ra, cậu bắt lực từa vào lồng sắt, không biết nên nói gì nữa. Còn Tạ Chí Hồng thấy vậy thì cười sung sướng, hắn nói: “Đặc sắc! Đặc sắc! Quá con mẹ nó đặc sắc! Viên Mục Dã, mày không ngờ tới phải không? Đây chính là bản chất của con người... Thật ra con người rất đơn giản, người không vì mình thì trời tru đất diệt thôi.”

Viên Mục Dã trừng mắt nhìn Tạ Chí Hồng nhưng không nói một lời, bây giờ cậu chỉ hận mình bình thường không chịu tập luyện nhiều hơn, nếu không lúc này đã làm thịt được tên súc sinh này rồi... Nhưng bây giờ Triệu Linh Nhi vẫn còn ở trong tay đối phương, cho nên cậu cũng không thể không cân nhắc.

Viên Mục Dã gằn giọng: “Chơi chán chưa? Chán rồi thì thả người đi đi, bởi vì cuộc quyết đấu cuối cùng chỉ thuộc về mày với tao mới đúng.”

Không ngờ Tạ Chí Hồng lại lắc đầu, nói: “NO, NO, NO, còn xa lắm, đoạn đặc sắc nhất vẫn còn ở phía sau mà...”

Chương 692: Giày da màu đen

Tạ Chí Hồng nói xong thì mở cửa lồng sắt, thả cô gái giành chiến thắng cuối cùng ra, rồi hắn nói: “Giết hai người bọn họ... cô có thể đi.”

Cô gái kia nghe xong thì từ từ rút con dao trên người cô gái tóc dài vừa bị mình đâm chết ra, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Viên Mục Dã và xin lỗi: “Ông anh, đừng trách tôi, tôi chỉ muốn tiếp tục sống thôi...”

Bây giờ Viên Mục Dã mới hiểu tại sao Tạ Chí Hồng lại vẽ ra một vòng lớn như thế để chờ cậu ở đây, bây giờ cậu chỉ có hai lựa chọn, hoặc là để mình và Triệu Linh Nhi bị giết, hoặc là giết cô gái trước mắt để tự vệ.

Nhưng bất luận là lựa chọn nào thì Viên Mục Dã đều thua, nếu không giết đối phương, không chỉ bản thân mình chết mà còn liên lụy đến cả người vô tội nhất trong chuyện này, Triệu Linh Nhi... Nhưng nếu Viên Mục Dã giết cô gái còn lại cuối cùng này, thì cậu có khác gì những cô gái bên trong cái lồng kia đâu?

Có lẽ vì sợ mình đánh không lại Viên Mục Dã nên cô gái kia cũng không hướng mũi dao về phía Viên Mục Dã mà đột ngột xông đến chỗ Triệu Linh Nhi! Chờ đến khi Viên Mục Dã lấy lại tinh thần thì đối phương đã đến rất gần rồi.

Lúc đó Triệu Linh Nhi đang bị trói chặt cả chân và tay, đứng nói là phản kháng, đến cử động một chút cũng khó khăn. Trong tình huống khẩn cấp, Viên Mục Dã không thể dùng suy nghĩ để đấu lại cô gái kia, thế nên cậu theo bản năng mà lao đến chặn trước người Triệu Linh Nhi...

“Phập” một tiếng, con dao trong tay cô gái đã đâm thẳng vào lưng Viên Mục Dã, may mắn là dao đâm vào phía bên phải,

nên dù rất đau nhưng cũng không đến mức cướp ngay cái mạng nhỏ của cậu.

Nhưng dù vậy, Viên Mục Dã vẫn cảm thấy cổ họng ngọt, nhát dao này đâm khá sâu... chắc đã làm tổn thương đến phổi bên phải.

Triệu Linh Nhi thấy Viên Mục Dã đỡ dao cho mình thì sợ đến mức khóc rống lên, đến ngay cả Tạ Chí Hồng cũng giật mình, sau đó hấn đá văng cô gái kia ra, rồi lạnh lùng nói với Viên Mục Dã: “Mày điên à? Bản lĩnh của mày đâu? Năng lực của mày đâu? Đừng nói với tao là đến cả một đứa con gái mày cũng không đối phó được nhé?”

Viên Mục Dã đau đến mức đổ mồ hôi lạnh khắp người, cậu cố gắng nghiêng người dựa vào tường, sau đó yếu ớt nói: “Tao đã nói rồi, đây là trận đấu giữa tao và mày, không liên quan đến họ...”

Tạ Chí Hồng cười lạnh: “Viên Mục Dã à, giết người khó đến thế sao?” Nói xong hấn ghì chặt cổ cô gái kia từ đằng sau và kéo cô ta về phía chiếc lồng sắt, nhưng lần này hấn dùng một đoạn dây xích ở cạnh lồng sắt cuốn lấy cổ cô ta rồi kéo lên giữa không trung...

Cô gái kia thấy thế dùng hết sức cầu xin tha thứ, nhưng Tạ Chí Hồng lại dùng vẻ mặt quái gở mà nói: “Mày cho rằng tao thực sự sẽ tha cho mày sao? Nói cho mày biết, từ lúc mày gặp phải tao thì mày đã xác định phải chết rồi, nhớ kỹ, kiếp sau đi đầu thai có nhìn thấy tao thì phải đi vòng, biết chưa?”

Nếu như Viên Mục Dã không bị thương, cậu nhất định sẽ nghĩ cách cứu cô gái kia, nhưng với tình trạng hiện giờ của cậu đừng nói là cứu người, đến cả mọi thứ trước mắt cũng dần dần không nhìn thấy rõ nữa. Cậu biết hiện giờ mình không thể ngất đi, bởi vì Triệu Linh Nhi vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Nhân lúc Tạ Chí Hồng đang dùng sức treo cô gái kia lên, Viên Mục Dã chịu đựng cơn đau đưa tay ra sau lưng rút dao ra, Triệu Linh Nhi thấy vậy thì kinh hãi, Viên Mục Dã cố sức lắc đầu, ra hiệu cô ta đừng lên tiếng...

Viên Mục Dã cố nhịn đau rút dao ra không phải vì cái gì khác, mà chỉ muốn lạng lẹ cắt đứt dây trói trên người Triệu Linh

Nhi, chỉ cần cô ta có thể chạy thoát khỏi nơi này thì mọi chuyện đều dễ dàng hơn... Phía bên kia, cô gái kia vẫn đang dùng hết sức giãy giụa khiến Tạ Chí Hồng mặc dù đã kéo được cô ta lên giữa không trung, nhưng vì cô ta giãy giụa loạn xạ nên hắn vẫn chưa tìm được cách cố định dây xích lại.

Viên Mục Dã nhìn thấy có cơ hội, bèn nhanh chóng cắt dây thừng trên người Triệu Linh Nhi, đồng thời thì thầm với cô ta: “Lát nữa tôi bảo cô chạy thì phải chạy đi ngay, tuyệt đối không được quay đầu lại, bởi vì chỉ khi nào cô ra khỏi đây, tôi mới có thể sống sót... Hiểu chưa?”

Triệu Linh Nhi nghe xong mà nước mắt không ngừng dâng đầy hốc mắt, nhưng cuối cùng cô ta vẫn nhin lại không khóc nức lên, bởi vì cô ta hiểu Viên Mục Dã không nói sai, cô ta nhất định phải nghĩ cách chạy thoát, nếu không hôm nay cả hai người đều sẽ bỏ mạng ở đây...

Lúc này, cuối cùng Tạ Chí Hồng cũng cố định được sợi dây xích lên cái móc sắt trên tường, mà cô gái khi nãy còn giãy giụa giờ đã không còn nhúc nhích nữa, treo lơ lửng giữa không trung.

Tạ Chí Hồng xử lý xong cô gái kia, vừa mới định quay người lại thì đột nhiên bị một lực mạnh đẩy ngã, sau đó hắn nghe thấy Viên Mục Dã hét lên: “Chạy!”

Triệu Linh Nhi lập tức vùng dậy chạy ra ngoài, Tạ Chí Hồng muốn đuổi theo nhưng lại phát hiện mình bị Viên Mục Dã ôm chặt... Hắn đẩy mạnh Viên Mục Dã ra mấy lần nhưng đều không thành công, Tạ Chí Hồng lạnh giọng, nói: “Mày cho là làm như vậy cô ta có thể sống sót sao?”

Viên Mục Dã vẫn ôm chặt Tạ Chí Hồng, cậu thở hổn hển, nói: “Không thử làm sao biết được...”

Thật ra Triệu Linh Nhi có thể chạy ra ngoài hay không Viên Mục Dã cũng không chắc chắn, cậu chỉ biết mình cản được Tạ Chí Hồng thêm một phút thì Triệu Linh Nhi có thêm một phần cơ hội chạy trốn... Mà sau lưng cậu cũng đang có vết thương, cộng thêm không biết Tạ Chí Hồng lấy cái điều khiển công tay điện từ xa ra lúc nào ấn xuống, một dòng điện mạnh mẽ truyền đến người Viên Mục Dã.

Lần này không đợi đến khi Viên Mục Dã cảm nhận được sự đau đớn thì mắt cậu đã tối sầm hôn mê bất tỉnh. Nhưng trước khi nhắm mắt lại hình như cậu nhìn thấy ở hướng cửa ra vào có một người đi tới, chỉ có điều lúc đó ý thức của cậu đã dần tan rã, chỉ có thể nhìn thấy đôi giày da màu đen không nhiễm một hạt bụi của người đó...

Chờ đến khi Viên Mục Dã tỉnh lại lần nữa thì toàn bộ ý thức đều mơ hồ, trong thoáng chốc cậu không nghĩ ra trước đó đã xảy ra chuyện gì, càng không biết hiện giờ mình ở đâu.

Đến tận khi có một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh: “Anh? Anh tỉnh rồi?”

Viên Mục Dã nhìn theo tiếng nói, thấy Hoắc Nhiễm đang cầm điện thoại di động, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mình, cậu vốn định hỏi Hoắc Nhiễm mình bị làm sao, kết quả tên nhóc đó lại chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau, Hoắc Nhiễm dẫn theo hai bác sĩ quay lại, Đoàn Phong đi sát theo phía sau, thấy Viên Mục Dã đã tỉnh anh ta thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi!”

Sau khi kiểm tra đơn giản cho Viên Mục Dã, bác sĩ nói với Đoàn Phong: “Tình hình về cơ bản đã ổn định, ở lại quan sát thêm mấy ngày là có thể xuất viện.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra những chuyện đã xảy ra, cậu vội kéo Đoàn Phong và hỏi: “Triệu Linh Nhi đâu? Cô ấy thế nào?”

Đoàn Phong tức giận gắt: “Lát nói sau!” Nói rồi anh ta đi theo bác sĩ ra ngoài, chắc là đi hỏi xem sau này cần chú ý những điều gì.

Chương 693: Làm việc tốt không để lại tên

Trong lúc nhất thời, cứ như thể Viên Mục Dã đã cách một đời vậy, cậu không ngờ mình còn có thể sống sót. Tuy nhát dao kia cũng không đâm vào chỗ hiểm, nhưng với tình hình ngay lúc đó, khả năng Tạ Chí Hồng buông tha cậu gần như cực kỳ nhỏ.

Viên Mục Dã thâm sát ruột muốn biết rốt cuộc Triệu Linh Nhi thế nào, vì thế cậu kéo lấy Hoắc Nhiễm hỏi: “Triệu Linh Nhi đâu? Cô ấy thế nào rồi?”

Hoắc Nhiễm thở dài, đáp: “Anh cứ yên tâm đi, hiện giờ cô ấy khỏe đến mức không thể khỏe hơn được nữa. Ngoài ra, mỗi ngày cô ấy và Đầu To đều sẽ đến đây thăm anh. Hôm nay vừa về là anh tỉnh dậy đó.”

Sau khi xác định Triệu Linh Nhi thật sự không có việc gì, Viên Mục Dã mới thả lỏng trái tim đang treo cao xuống: “Lúc ấy tôi bị tên Tạ Chí Hồng phóng điện hôn mê bất tỉnh, cho nên không biết chuyện gì đã xảy ra sau đó.”

Hoắc Nhiễm nghĩ lại mà sợ: “Anh, anh bị giật điện ngắt hồi nào? Không phải anh bị mất máu quá nhiều nên mới ngắt xỉu hả? Anh chắc là trước khi anh ngắt, Tạ Chí Hồng vẫn còn sống chứ? Hôm đó, Đầu To là người tìm thấy các anh đầu tiên. Lúc hấn và Triệu Linh Nhi chạy về cứu anh, thì Tạ Chí Hồng đã chết rồi.”

“Cái gì? Không thể nào!! Lúc tôi ngắt, hấn chỉ bị tôi đâm một nhát khá nông vào lưng. Tôi còn chưa bị làm sao thì sao hấn có thể chết được?” Viên Mục Dã nói với vẻ mặt khó có thể tin.

Nhưng Hoắc Nhiễm lại nói: “Cái gì mà vết thương khá nông? Tạ Chí Hồng bị người ta cắt cổ chết!”

“Cắt cổ?” Viên Mục Dã càng giật mình hơn.

“Ừm, đúng là cắt cổ đấy! Thật sự không phải anh làm ư?”
Hoắc Nhiễm thử hỏi.

Viên Mục Dã mờ mịt lắc đầu: “Không phải tôi... Có điều hình như trước khi ngất đi, tôi nhìn thấy có một người đi đến. Đáng tiếc lúc ấy tầm mắt của tôi đã rất mờ hồ nên không thể nhìn rõ người kia là ai. Chỉ nhớ mang máng là anh ta đi một đôi giày da màu đen rất sạch sẽ.”

Hoắc Nhiễm khẳng định: “VẬY chắc chắn không phải Đầu To. Hôm xảy ra chuyện, hấn đi giày thể thao rất bẩn, người toàn là đất, thật sự chẳng dính dáng tẹo nào đến từ sạch sẽ hết.”

Viên Mục Dã vẫn không tin Tạ Chí Hồng đã chết. Sau đó khi Đoàn Phong trở về, cậu hỏi lại lần nữa: “Tạ Chí Hồng chết thật rồi à?”

Đoàn Phong nhú mày nói: “Không phải chính cậu đã làm thịt hấn à?”

Viên Mục Dã lập tức đỡ trán: “Nếu tôi có bản lĩnh đó thì còn cần để cho cô nhóc Triệu Linh Nhi chạy ra ngoài cầu cứu ư?”

Đoàn Phong không nói gì, anh ta suy nghĩ một lát mới nói: “Cũng phải... Ngày hôm qua Từ Lệ gọi điện thoại tới, nói vết thương của Tạ Chí Hồng bị một lưỡi dao vô cùng sắc bén cắt. Con dao họ tìm thấy ở hiện trường chắc chắn không sắc bén đến thế. Lúc ấy tôi còn nghĩ trên người thằng nhãi cậu còn có con dao sắc nào nữa à?”

Viên Mục Dã cũng chẳng hiểu ra sao, không biết là ai tiện tay cứu mạng mình vào thời khắc mấu chốt, đây là “làm việc tốt không để lại tên” đấy à?! Chẳng qua cái tiện tay này hơi tàn nhẫn, giết luôn cả Tạ Chí Hồng.

Lúc này Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã âm u nên hừ khê: “Quan tâm anh ta là ai làm gì? Dù sao giờ Tạ Chí Hồng đã chết, cũng coi như là trừ hại cho dân.”

Viên Mục Dã thở dài: “Chỉ đáng tiếc cho mấy cô gái kia... Đúng rồi, trong số họ có ai sống sót không?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Chết cả rồi, lúc cảnh sát chạy đến họ đều tắt thở hết, không một ai còn sống...”

Đoàn Phong nói bằng vẻ mặt đáng tiếc: “Gã Tạ Chí Hồng này đúng là gây nghiệp chướng, cậu có biết hắn ta bắt những cô gái đó làm gì không?”

Sau đó Viên Mục Dĩ kể lại từ đầu chí cuối chuyện xảy ra lúc ấy cho Đoàn Phong nghe. Nghe xong anh ta cũng thở dài: “Quả nhiên Tạ Chí Hồng là đồ biến thái, đúng là hắn rất giỏi về nắm bắt bản chất con người. Trong tình huống đó, người bình thường rất khó để không bị hắn mê hoặc.”

Viên Mục Dĩ đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Nhóm Từ Lệ không phát hiện ra Đầu To chứ?”

“Yên tâm đi, là Triệu Linh Nhi báo cảnh sát, chúng ta cũng chạy tới sớm hơn Từ Lệ một bước, cho nên lúc cảnh sát đến Đầu To đã đi lâu rồi. Ban đầu chúng tôi còn tưởng rằng Tạ Chí Hồng là do tên kia xử cơ, kết quả hỏi Triệu Linh Nhi mới biết, lúc họ quay trở lại thì Tạ Chí Hồng cũng đã chết rồi.” Giọng Đoàn Phong trầm xuống.

Mặc dù kết quả của sự việc lần này không quá tệ, nhưng người bí ẩn đột nhiên nhảy ra giữa chừng này là ai? Hơn nữa, Viên Mục Dĩ cứ luôn cảm thấy hình như đôi chân kia khá quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời cậu không nhớ được mình đã từng thấy ở chỗ nào.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ còn đang suy nghĩ xem ai giết Tạ Chí Hồng thì khuyên cậu lo nghỉ ngơi đi. Có lẽ phía Từ Lệ kia sẽ nhanh chóng đến đây tìm hiểu tình hình thôi.

Viên Mục Dĩ cười: “Không sao, tôi đã nằm chán rồi. Giờ anh gọi điện thoại cho anh ta đến đây đi, đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn hỏi anh ta.”

Đoàn Phong bắt đắc dĩ gọi điện cho Từ Lệ, anh ta vừa nghe thấy Viên Mục Dĩ đã tỉnh là chạy đến ngay tập lự!

Vừa vào cửa, Từ Lệ đã lắc đầu liên tục: “Số thằng nhãi cậu may thật đấy, hại tôi lo lắng vô ích bao nhiêu ngày như vậy!”

Viên Mục Dĩ cười khỏ: “Tôi xui xẻo thế mà cũng gọi là số may hả? Xem ra chờ vết thương của tôi khỏi, phải tìm một cái miếu để cúng lễ mới được!”

Từ Lệ cười bảo: “Số cậu mà không may thì cậu đã ngủm củ tỏi từ lâu rồi nhé?”

Viên Mục Dĩ nghe thấy cũng phải, vì thế cậu tiện tay chỉ vào ghế dựa cạnh giường bệnh: “Mau ngồi đi, tình trạng hiện giờ của tôi không tiện tiếp đón anh!”

Từ Lệ cười rất gian: “Không sao, không sao, tự tôi tiếp mình là được.”

Sau đó Viên Mục Dĩ kể lại đầu đuôi sự việc một cách đơn giản cho Từ Lệ nghe, nhất là cái chết của mấy cô gái kia...

Từ Lệ áy náy nói: “Xin lỗi, nếu không phải vì giúp tôi, cậu sẽ không dính vào tên Tạ Chí Hồng này! May thay cuối cùng tên nhãi đó cũng đã chết... Mấy ngày hôm trước mí mắt của tôi cứ giật mãi, luôn có cảm giác sắp xảy ra chuyện, kết quả lại trúng vào cậu.”

Viên Mục Dĩ cười bảo: “Không sao, anh cũng nói rồi mà, là do số tôi may quá... Đúng rồi, đã có báo cáo xét nghiệm tử thi của Tạ Chí Hồng chưa?”

Từ Lệ đáp: “Trên người hắn có tổng cộng hai vết thương rõ ràng, một chỗ ở lưng và một chỗ ở cổ. Vết thương ở lưng không sâu, cũng không trí mạng. Mà nhát dao ở cổ tàn nhẫn hơn... Sạch sẽ và dứt khoát, một dao trí mạng.”

Viên Mục Dĩ trầm giọng xuống: “Nhát dao ở lưng là do tôi đâm, vì lúc ấy trên tay tôi đeo còng tay điện, cho nên chỉ sâu chưa đến ba tấc... Có điều, rốt cuộc nhát dao ở cổ là do ai cắt?”

Từ Lệ lắc đầu: “Pháp y Bạch nói nhát dao này vừa tàn nhẫn vừa chính xác, cắt đứt hẳn động mạch cổ... Hơn nữa theo anh ta suy đoán, hung khí giết người có lẽ là vũ khí sắc bén như dao mổ.”

Nghe thấy hai chữ “dao mổ”, không biết tại sao trong lòng Viên Mục Dĩ đột nhiên đánh thót một cái, dường như có một đáp án đang chờ sẵn, nhưng cậu lại vô thức mà thầm kháng cự đáp án này, cảm thấy điều ấy không thể xảy ra được.

Chương 694: Nhà có trộm

Từ Lệ thấy sắc mặt Viên Mục Dã là lạ thì hỏi: “Cậu có cảm thấy cách giết người này rất giống một người không?”

Viên Mục Dã cố tình tỏ vẻ mờ mịt: “Giống ai?”

Từ Lệ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chính là cái tên mặc áo gió màu xám, thích thay trời hành đạo...”

Viên Mục Dã lắc đầu nguây nguậy: “Khả năng này không lớn, vì dù gì cũng đã rất lâu rồi gã không gây án.”

Nhưng Từ Lệ lại ra vẻ chắc chắn: “Chính bởi vì đã lâu gã không hành động, cho nên mới không tìm được mà ra tay đây? Hơn nữa, đâu phải cậu không biết loại người này, sao gã có thể ngừng giết chóc một ngày được chứ?”

Mặc dù Viên Mục Dã không thể nào phủ nhận ngay lập tức cách giải thích của Từ Lệ, nhưng cậu biết lúc trước Diệp Dĩ Ngụy đã rơi xuống biển chết mất xác rồi, chẳng lẽ anh ta chưa chết? Hay là có những người khác đang bắt chước gây án?

Rõ ràng là khả năng sau rất thấp, bởi vì cho dù bắt chước gây án cũng không thể trùng hợp cứu mạng mình được? Mà nếu người kia chính là Diệp Dĩ Ngụy, vậy thì tất nhiên mọi chuyện đều hợp logic.

Tuy nhiên điều làm Viên Mục Dã cảm thấy không hiểu là, nếu anh ta còn sống, vậy tại sao không trở lại? Sống dưới ánh mặt trời không tốt hơn ư? Tại sao cứ nhất định phải đi lại một thân một mình trong bóng tối? Đối với chuyện này, Viên Mục Dã và Từ Lệ nói chuyện với nhau cả một ngày cũng không có được bất cứ kết quả gì.

Từ Lệ nghi ngờ người giết chết Tạ Chí Hồng là gã đàn ông mặc áo gió cũng chỉ bởi vì vết thương ở cổ của Tạ Chí Hồng, nhưng chỉ với điểm này thì rõ ràng là không có cơ sở, cho nên cuối cùng đã bị Viên Mục Dã phủ định thẳng thừng.

Từ Lệ đi chưa bao lâu, Triệu Linh Nhi đã dẫn Đầu To đến. Nói gì thì nói người ta cũng là vì cứu mình nên mới bị thương, cho nên trong hai ngày Viên Mục Dã hôn mê bất tỉnh, hầu như ngày nào hai người họ cũng đến bệnh viện.

Triệu Linh Nhi vào phòng bệnh thấy Viên Mục Dã đã có thể ngồi dậy thì lập tức đỏ vành mắt, cô ta nói: “Anh Viên, cuối cùng anh đã tỉnh rồi!”

Viên Mục Dã mỉm cười: “Sức khỏe tôi rất tốt, có điều muốn nghỉ ngơi mấy ngày nên mới mãi không tỉnh thôi.”

Ai ngờ Đầu To ở cạnh lại hừ lạnh, nói: “Nói bậy... Hôm đó... anh... suýt nữa đã... đã chết rồi.”

Viên Mục Dã giật mình nhìn về phía Đầu To: “Cậu... biết nói... chuyện rồi!”

Thấy thế, Triệu Linh Nhi bèn nhanh nhẩu nói với Viên Mục Dã: “Anh đừng bắt chước anh ấy, nếu không anh ấy mà giận sẽ không nói nữa đâu.”

Quả nhiên, sắc mặt của Đầu To không tốt cho lắm: “Xí...” một tiếng rồi đi ngay đến cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không thèm để ý tới Viên Mục Dã nữa.

Sau đó Triệu Linh Nhi giải thích, thật ra không phải Đầu To không thể nói chuyện, mà không biết nói, cứ há miệng là nói lắp, cho nên hẳn mới không muốn nói nhiều... Hơn nữa, hôm đó Triệu Linh Nhi chạy ra ngoài chưa được bao lâu đã gặp Đầu To, hẳn theo mùi hương tìm tới, đồng thời cũng là hẳn công Viên Mục Dã ra ven đường đón xe đến bệnh viện.

Viên Mục Dã không ngờ Đầu To có thành kiến với mình thế mà còn có thể công mình đi đón xe vào thời khắc mấu chốt, điều này đủ để chứng minh bản chất của Đầu To cũng không xấu, chỉ là từ nhỏ luôn bị nhốt dưới cái cống thoát nước đen sì, quanh năm làm bạn với một đám chuột biến dị ăn thịt người, tính cách có thể bình thường mới là lạ ấy!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã liền nói với Triệu Linh Nhi: “Thân phận của Đầu To là một vấn đề, phải giải quyết nhanh, như vậy cậu ta mới có thể mau chóng hòa nhập vào xã hội... Còn nữa, cậu ta cần phải học tập một số kiến thức một cách có

hệ thống, chứ cứ tự học ở trên mạng mãi như thế không ổn đâu.”

Đương nhiên Triệu Linh Nhi không có ý kiến gì về điều này, chẳng qua cô ta không có khả năng để làm được hai việc này, cho nên vẫn cần giao hết cho số 54 xử lý. Tuy nhiên, có vẻ như Đầu To không được vui cho lắm. Viên Mục Dã nhìn ra được, ở trong thế giới của Đầu To chỉ cần có Triệu Linh Nhi là đủ. Với hắn mà nói, những người khác có chấp nhận thân phận của hắn hay không, có thể hòa nhập được với xã hội loài người hay không... dường như chẳng là gì cả.

Nhưng số 54 lại chẳng thể thờ ơ với việc này được, bởi vì tính cách Đầu To nóng nảy, nói thẳng ra là một tên đại ca chưa vỡ lòng, nhưng lại có vũ lực kinh người! Đừng thấy hiện giờ hắn đang ngoan ngoãn đứng cạnh Triệu Linh Nhi, nhưng không biết chừng sẽ bùng nổ và đi ra ngoài gây họa lúc nào đâu!

Tạm bỏ qua tầng quan hệ của lão Lâm, thì số 54 bọn họ cũng không thể nào để mặc kệ một quả bom hẹn giờ như vậy được. Cho nên hiện giờ trừ việc tạo cho hắn một thân phận hợp pháp ra, còn phải để hắn học được cách kiểm soát bản thân, làm việc không thể xằng bậy tùy tính được...

Ba ngày sau, cuối cùng bác sĩ cũng xác định các chức năng cơ thể của Viên Mục Dã đã hồi phục bình thường và thả cho cậu ra viện. Trên thực tế, phần lớn nguyên nhân cậu muốn ra viện sớm một chút là vì sợ virus trong cơ thể mình lây bệnh cho người khác, vì mấy ngày nay nằm viện, cứ hờ ra là lại phải lấy máu xét nghiệm, v.v...

Tuy nhiên, Đoàn Phong bảo cậu có thể yên tâm về điều này, bởi vì tất cả máu xét nghiệm của cậu đều được làm riêng, hơn nữa sau khi có kết quả, Đoàn Phong đều sẽ tự mình tiêu hủy mẫu máu.

Viên Mục Dã vẫn cảm thấy càng ra viện sớm càng an toàn hơn cho người khác và cả mình, vì thế lúc này mới hỏi Đoàn Phong làm thủ tục ra viện cho cậu.

Hôm ra viện, Lệ Thần còn cố tình dắt Kim Bảo tới đón Viên Mục Dã, mấy ngày rồi con chó này không gặp cậu nên rất hào hứng, đi theo phía sau Viên Mục Dã ngửi tới ngửi lui...

Đoàn Phong đưa ba người họ về nhà, dặn dò vài câu của bác sĩ về những việc cần chú ý rồi đi. Viên Mục Dĩ biết anh ta vẫn luôn không quá thích Lệ Thần, vì thế cũng không chủ động mời anh ta vào nhà ngồi chơi.

Ai ngờ hai người họ vừa mới vào nhà, Lệ Thần lại đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Trong nhà có người vào!”

Đã rất nhiều ngày Viên Mục Dĩ không về nên tất nhiên không nhận ra bất cứ thay đổi nhỏ nào trong nhà, nhưng cậu thấy nhà cửa sạch sẽ như lúc ban đầu, không giống có trộm, vì thế cậu mới hỏi: “Sao mà cậu nhận ra được?”

Lệ Thần cẩn thận ngửi trong không khí rồi đáp: “Trong không khí có một mùi hương nước hoa của nam rất nhạt. Anh và tôi đều không có thói quen dùng nước hoa, Kim Bảo lại càng không...”

Viên Mục Dĩ cũng thử ngửi khắp nơi, đáng tiếc chẳng ngửi thấy gì. Lúc này Lệ Thần chọt chỉ vào một cánh cửa tủ và nói: “Anh xem chỗ này... Trước khi tôi đi, cánh cửa tủ này khép hờ, nhưng giờ nó lại đóng kín. Còn có chỗ này nữa, lần trước tôi dùng xong mấy cái ly này vẫn không sắp lại ngay ngắn, hiện giờ cũng được xếp lại chỉnh tề rồi.”

Viên Mục Dĩ càng nghe càng kinh hãi. Tất cả những chi tiết mà Lệ Thần phát hiện, không có chỗ nào mà không phải là chứng cứ chứng minh Diệp Dĩ Nguy đã trở về. Nhưng điều khiến Viên Mục Dĩ cảm thấy khó hiểu là, nếu anh ta đã trở về, vậy tại sao phải trốn tránh cả mình?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ bèn trầm giọng, nói: “Không sao... Không mất đồ thì thôi, về sau trước khi ra ngoài cứ khóa kỹ cửa là được.”

Lệ Thần nhìn Viên Mục Dĩ chằm chằm một lúc, sau đó thử hỏi: “Có phải bạn của anh đã trở lại rồi không?”

Chương 695: Tức giận vì không đấu tranh

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Sao lại hỏi như vậy?”

Lệ Thần nhún vai, đáp: “Rất đơn giản... Đầu tiên chắc chắn người này không phải trộm vặt bình thường, hơn nữa anh ta vào nhà cũng không nhằm mục đích trộm đồ. Tiếp theo, khoá cửa đều còn nguyên, điều này chứng minh rất có thể anh ta có chìa khoá ở đây. Quan trọng nhất phải kể tới là mùi nước hoa thoang thoảng, đây là mùi Armani số lượng giới hạn, có thể sử dụng loại nước hoa cao cấp này, sao có thể là trộm vặt vào nhà ăn cắp được?”

Viên Mục Dã thấy Lệ Thần phân tích có lý lẽ rõ ràng như thế thì không khỏi bắt đầu nhìn tên sinh vật khác loài trà trộn giữa loài người này bằng con mắt khác. Trước kia cậu luôn cảm thấy hấn lúc nào cũng cố tình bắt chước hành vi của con người, hiện giờ xem ra trình độ hiểu biết của hấn về xã hội loài người thậm chí còn thấu đáo hơn cả mình...

Thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, Lệ Thần lại ướm lời: “Nếu không phải, vậy anh có muốn báo cảnh sát không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không cần, có mất thứ gì đâu... Hơn nữa, với tình trạng này của cậu làm sao báo cảnh sát được? Nếu người ta đòi chứng minh nhân dân của cậu thì phải làm sao?”

Lệ Thần gãi đầu, nói: “Cũng đúng...”

Thông qua chuyện này, Viên Mục Dã gần như có thể khẳng định một trăm phần trăm người cứu mình khỏi tay Tạ Chí Hồng là Diệp Dĩ Ngụy, không thể nghi ngờ gì nữa... Nếu hiện giờ anh ta không muốn lộ mặt, tất nhiên là có lý do của anh ta, bởi vậy Viên Mục Dã cũng không miễn cưỡng, chỉ cần biết rằng anh ta còn sống là tốt hơn mọi thứ rồi.

Sáng hôm sau, Viên Mục Dĩ tới siêu thị mini của Triệu Linh Nhi để bàn vài việc về chuyện của Đầu To mà lúc trước vẫn chưa nói kỹ. Phía lão Lâm đã làm xong một phần hồ sơ cá nhân kỹ càng tỉ mỉ, tạo vỏ bọc cho cậu em họ này thành một thanh niên từ nước ngoài trở về, cho nên có chút khiếm khuyết về mặt ngôn ngữ và thái độ đối nhân xử thế với mọi người.

Đương nhiên, đó chỉ là cho hắn một thân phận hợp pháp, về phần kế tiếp nên học tập hệ thống theo phương diện nào thì tùy theo sự sắp xếp khác của Lão Lâm. Triệu Linh Nhi không phản đối gì về chuyện này, chỉ lo lắng sau khi Đầu To “nhận tổ quy tông” sẽ có thể bị lão Lâm đón đi không.

Viên Mục Dĩ vừa nghe thế liền khẳng định là không. Họ vẫn sẽ cố gắng để Đầu To giữ trạng thái sinh hoạt hiện giờ, có điều mỗi ngày phải dành thời gian nhất định để đến số 54 làm việc và học tập.

Tuy nhiên, Viên Mục Dĩ vẫn cảm thấy hơi lo lắng không biết Đầu To có đồng ý với sự sắp xếp của họ hay không. Suy cho cùng, những việc này đều do bọn họ tự đề ra sau lưng tên đó... Triệu Linh Nhi bảo Viên Mục Dĩ cứ yên tâm và hứa hẹn phía Đầu To cứ để cô ta lo, cam đoan để hắn ngoan ngoãn nghe lời đến số 54 học tập.

Sau khi quyết định xong chuyện của Đầu To với Triệu Linh Nhi, Viên Mục Dĩ gọi điện thoại kể lại tình hình cho lão Lâm. Lão Lâm vừa nghe thấy Viên Mục Dĩ vẫn còn bồn ba vì chuyện của Đầu To trong lúc nghỉ bệnh thì hơi ngượng: “Chuyện này có thể thành công, ít nhiều là nhờ cậu lo liệu hai đầu. Máy ngày nay cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, chờ cơ thể khỏe lên rồi hẵng quay lại làm việc.”

Viên Mục Dĩ cười nói: “Sức khỏe tôi đã ổn từ lâu rồi, hiện giờ có thể trở lại làm việc luôn.”

Kết quả lão Lâm vừa nghe thế thì lập tức tỏ vẻ không được, bảo cậu nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi, hơn nữa hiện giờ số 54 cũng chẳng có việc gì, vừa hay Viên Mục Dĩ có thể tranh thủ khoảng thời gian này dưỡng cho khỏe người. Về chuyện thuốc ức chế... anh ta còn đang gấp rút nghiên cứu, bảo Viên Mục Dĩ đừng lo lắng quá.

Cúp điện thoại của lão Lâm xong, nhất thời Viên Mục Dã trở thành người nhàn rỗi, không biết nên về nhà làm gì. Vì thế cậu đi lang thang trên phố không có mục đích, thậm chí còn nhầm chán đi xem một bộ phim điện ảnh vừa mới ra rạp. Ai ngờ cậu vừa bước ra khỏi rạp chiếu phim lại gặp ngay phải vụ đánh nhau ven đường.

Lúc ấy Viên Mục Dã mới bước từ rạp chiếu phim ra, đột nhiên cậu nghe thấy tiếng ồn ào đằng trước, hình như là có một người phụ nữ đang kêu khóc... Hiện trường có rất nhiều người xúm lại xem, nhất thời Viên Mục Dã không nhìn rõ bên trong đám đông đã xảy ra chuyện gì, có điều nghe tiếng kêu thì hình như là có một người phụ nữ đang bị đánh.

Theo bản năng nghề nghiệp, Viên Mục Dã nhanh chóng gạt đám đông sang một bên, bước vào và nhìn thấy một người đàn ông gầy gò đang đánh một người phụ nữ dưới đất, vừa đánh còn vừa mắng: “Ai bảo mày không nghe lời! Mày dám không nghe lời này!! Xem hôm nay tao có đánh chết mày không!!”

Thấy thế, Viên Mục Dã lập tức bước lên nắm lấy cổ tay của đối phương, kịp thời ngăn chặn hành động tàn bạo của gã. Khi thấy có người ngăn cản, gã đàn ông lập tức chửi ầm lên: “Mày là ai? Tao đánh vợ tao thì can hệ khỉ gì tới mày? Mày ăn no rửng mỡ hả? Mau buông tao ra, nếu không có tin tao đánh luôn cả mày không?”

Viên Mục Dã khinh thường nhất là những kẻ đánh phụ nữ, vì thế cậu siết chặt tay lại, gã đàn ông lập tức bị siết đến mức kêu la oai oái. Mọi người xúm quanh bên cạnh xem náo nhiệt thấy thế mới lũ lượt trầm trồ khen ngợi, còn có người mắng gã đàn ông kia không phải là con người, đánh phụ nữ ngay trên đường, nhìn là biết đồ súc vật có mẹ sinh mà không có mẹ dạy.

Nhưng điều làm người ta không ngờ tới là, người phụ nữ vừa bị đánh đến mức mặt mày đầy máu kia, thấy Viên Mục Dã siết gã đàn ông đau quá thì lại chạy tới cầu xin: “Anh gì ơi, anh buông anh ấy ra đi, anh ấy đúng là chồng tôi đấy.”

Viên Mục Dã lạnh giọng nói với gã đàn ông: “Có chuyện gì sao không thể nói đàng hoàng mà cứ phải giải quyết bằng tay chân hả?”

Lúc này gã đàn ông kia thấy người phụ nữ cầu xin cho mình thì càng kiêu ngạo hơn: “Mày buông ra, nếu không tao sẽ báo cảnh sát! Đến lúc đó xem cảnh sát tới bắt mày hay là bắt tao?!”

Vừa nghe thế, Viên Mục Dã càng nặng tay hơn. Cậu đè thấp giọng xuống, nói: “Anh có tin cảnh sát chưa kịp tới thì tôi đã phế cánh tay này của anh đi không?”

Có lẽ thật sự đau quá nên thoát cái gã đàn ông đã rút vòi, liên tục xin tha: “Đại ca à, hai vợ chồng chúng tôi chỉ đùa giỡn thôi, không phải chuyện gì lớn đâu... Tôi biết lỗi rồi, cam đoan về sau có gì sẽ nói chuyện đảng hoàng được chứ!?”

Thật ra hồi Viên Mục Dã còn làm cảnh sát, đau đầu nhất là khi gặp phải tình huống như thế này. Rõ ràng là bạo hành gia đình, người phụ nữ bị đánh rất thâm, nhưng thật đáng buồn là cuối cùng họ thường đều hủy bỏ bản án, hầu như không có mấy người vợ sẽ thật sự truy cứu trách nhiệm của chồng mình.

Cho dù Viên Mục Dã có tức giận vì họ không chịu đấu tranh như thế nào cũng không thể quyết định thay những người phụ nữ đó, cho nên vừa thấy người phụ nữ này bị đánh mà còn cầu xin cho chồng mình, trong lòng cậu đã biết có báo cảnh sát cũng vô ích. Thế nên, cuối cùng cậu chỉ đánh buông gã đàn ông kia ra, đồng thời cảnh cáo gã nếu còn đánh vợ trên phố nữa thì thấy lần nào là đánh lần đó.

Sở dĩ Viên Mục Dã nói như vậy là bởi vì loại đàn ông ức hiếp người nhà thường đều là kẻ yếu nhót ở bên ngoài. Mặc dù gã coi lời giáo dục của cảnh sát như gió thoảng qua tai, nhưng lại sợ sự cảnh cáo đến từ những người dữ dằn hơn mình ngoài xã hội.

Đây là trường hợp trong một vụ tranh chấp mà Viên Mục Dã đã từng xử lý trước kia... Tên đàn ông năm lần bảy lượt bạo hành vợ đang mang thai, cuối cùng người vợ không thể nhịn được nữa mà báo cảnh sát. Mặc dù cảnh sát đến hiện trường, nhưng cuối cùng người vợ vẫn chủ động cầu xin cho chồng mình.

Chương 696: Lừa bịp tổng tiền

Tức nhất là tên đàn ông kia vốn chẳng hề sợ lời cảnh cáo của cảnh sát, thậm chí còn tuyên bố ngay ở cục cảnh sát là về nhà còn muốn đánh vợ nữa, ai bảo cô ta không có việc gì mà đi báo cảnh sát lung tung? Từ sau lần đó, cứ mỗi lần người vợ vừa bị đánh là lại chạy đến cục cảnh sát chỗ Viên Mục Dã làm, gần như thành một việc thường thấy ở khu vực bọn họ.

Sau này, Viên Mục Dã thấy người vợ đó thật sự đáng thương quá nên kể chuyện này với một tên lưu manh có quan hệ tốt với mình ở địa phương, hy vọng anh ta có thể cảnh cáo tên kia một chút... Kết quả làm người ta không thể tưởng tượng được, tên lưu manh dẫn mấy đứa đàn em đi cảnh cáo người đàn ông kia một lần, sau đó người vợ thật sự không còn phải chạy tới cục cảnh sát vì bị đánh nữa!

Dù nói ở ác gặp ác, nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm thấy chuyện này vừa đáng buồn vừa đáng cười. Vốn nên là người gần gũi nhất với mình, hóa ra lại là người làm mình tổn thương sâu nhất; vốn nên e sợ lời cảnh sát nói, nhưng lại không có sức uy hiếp bằng “đại ca” ngoài xã hội.

Hiện giờ Viên Mục Dã xưa đâu bằng nay, cậu từ lâu đã không còn là anh cảnh sát chỉ biết dùng pháp luật và quy định để thể hiện sự thật cho đối phương, nhưng khi đối mặt với những tình huống tương tự, cậu vẫn muốn dùng tinh thần như cũ để đối phó với kẻ ác.

Gã đàn ông bị sự dữ dằn của Viên Mục Dã dọa sợ, thế mà người phụ nữ bên cạnh lại liên tục cầu xin rằng trước kia chồng mình không như vậy, có lẽ bởi vì áp lực công việc trong khoảng thời gian này quá lớn, cho nên cảm xúc mới hơi mất kiểm soát.

Quan thanh liêm cũng khó dứt việc nhà, nếu hiện giờ bên bị hại cũng đã nói như vậy, tất nhiên Viên Mục Dã không thể nói gì nữa, vì thế sau khi buông gã kia ra, cậu xoay người đi thẳng vào trong đám đông...

Đây vốn dĩ chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, Viên Mục Dã chẳng hề để chuyện này trong lòng. Không ngờ sáng sớm hôm sau Từ Lệ lại đột nhiên gọi điện thoại bảo cậu qua một chuyến, nói hôm nay có một cặp vợ chồng đến cục cảnh sát báo án rằng ngày hôm qua trên đường về nhà bị Viên Mục Dã đánh và đe dọa.

Viên Mục Dã nghe mà nhất thời chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, cậu vội vã chạy đến cục cảnh sát, kết quả khi cậu tới nơi thì lại thấy gã đàn ông ngày hôm qua đang ngồi ở bên trong với khuôn mặt bầm dập, còn vợ gã dường như cũng chẳng tốt là bao, rõ ràng ngày hôm qua cũng bị đánh một trận no đòn.

Không đợi Viên Mục Dã kịp mở miệng, gã đàn ông kia đã la lên: “Chính là cậu ta! Chính là cậu ta đánh tôi!!”

Trước kia Viên Mục Dã đã gặp loại người vô lại như thế này nhiều rồi nên tất nhiên sẽ không sợ gã, cậu hừ lạnh, nói: “Anh có chứng cứ chứng minh là tôi đánh anh không?”

Gã đàn ông kéo người phụ nữ đứng ở bên cạnh qua và bảo: “Vợ của tôi chính là nhân chứng, ngày hôm qua cô ấy đã nhìn thấy cậu đánh tôi.”

Viên Mục Dã nhìn sang người phụ nữ vẫn luôn cúi đầu không nói gì từ đầu chí cuối và hỏi: “Chị thấy tôi đánh chồng của chị à?”

Nghe thấy Viên Mục Dã hỏi như vậy, người phụ nữ cũng chỉ gật đầu như gà mổ thóc chứ không dám ngẩng lên một chút nào. Viên Mục Dã thở dài: “Ngẩng đầu lên, nhìn tôi... Hãy lặp lại lời chồng chị vừa mới nói một lần xem nào?”

Kết quả người phụ nữ càng gục đầu xuống thấp hơn...

Người sáng suốt vừa thấy là biết gã đàn ông này chẳng phải thứ tốt lành gì, hơn nữa cảnh sát ở đây có ai không biết Viên Mục Dã? Trước hết không nói đến chuyện cậu đã từng là cảnh sát, không thể nào biết luật mà còn phạm luật được. Cái chính là mọi người đều hiểu rõ tính cách của Viên Mục Dã, cậu là

người nếu có thể nói bằng lý lẽ thì tuyệt đối sẽ không động tay động chân.

Gã đàn ông thấy vợ mình bị hỏi ngược ngứ thì quát ầm lên: “Nói đi chứ! Sao tôi lại cưới cái đồ bỏ đi như cô thế này không biết?!”

Giọng Viên Mục Dã lạnh tanh: “Cô ấy là vợ anh, tất nhiên sẽ thiên vị anh hơn, bởi vậy lời nói của cô ấy không có hiệu lực về mặt pháp lý, anh ép cô ấy cũng vô ích thôi.”

Nghe Viên Mục Dã nói vậy, người phụ nữ thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng gã đàn ông kia lại không buông tha: “Cũng không quan trọng, dù sao ở cửa rạp chiếu phim có rất nhiều người nhìn thấy, tất cả bọn họ đều có thể chứng minh là cậu đánh tôi.”

Viên Mục Dã cười khẩy: “Không cần bọn họ chứng minh gì cả, ở cửa tất cả các rạp chiếu phim đều có camera giám sát, chắc chắn đã ghi hình lại rành mạch quá trình anh đánh vợ như thế nào, sau đó lại bị tôi ngăn cản ra sao. Tương lai nếu vợ anh muốn khởi tố anh bạo hành, đoạn video kia có thể trở thành chứng cứ đưa ra tòa.”

Gã đàn ông bị Viên Mục Dã chặn họng hai lần cũng không biết nên phản bác như thế nào, cuối cùng chỉ đành mạnh miệng nói: “Cậu không đánh tôi ở chỗ đó, nhưng sau đấy cậu theo dõi chúng tôi về nhà... Đúng, cậu đánh tôi ở cửa nhà tôi!”

Viên Mục Dã sắp bị gã ngu xuẩn này chọc cười chết mất, cậu gật đầu, bảo: “Được, vậy tôi xuất hiện ở cửa nhà anh vào lúc nào, rồi đi lúc mấy giờ? Nếu anh nói là tôi ra tay ở cửa nhà anh, vậy nhân chứng, vật chứng đâu? Đừng nói là anh chẳng có gì mà dám chạy tới cục cảnh sát gây rối một cách vô cớ nhé?”

Gã đàn ông lại bị chặn họng lần nữa, á khẩu không trả lời được. Gã sừng sốt một lát rồi mới nói bằng vẻ mặt kỳ lạ: “Cậu có phải là cảnh sát đâu, dựa vào đâu mà cậu hỏi tôi nhiều câu hỏi như vậy?”

Từ Lệ ở cạnh ho khẽ rồi nói: “Tôi là cảnh sát đây, bây giờ anh hãy trả lời những câu cậu ấy vừa hỏi đi.”

Vốn dĩ là một chuyện bịa đặt nên đương nhiên gã đàn ông không biết phải trả lời như thế nào, nhưng cuối cùng gã vẫn cố nặn ra một mớ thời gian.

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Anh chắc là thời gian này chứ? Anh phải chịu trách nhiệm trước pháp luật với những lời nói của mình đấy!”

Từ Lệ cũng hòa theo: “Đúng vậy! Anh có thể chắc chắn là thời gian này không?”

Bị hỏi thế, gã đàn ông hơi chột dạ, gã ngẫm nghĩ rồi đáp: “Àt hẳn là lúc đó, phải không nhỉ? Đúng, chính là lúc đó, không sai đâu!”

Viên Mục Dã hỏi gã bằng vẻ mặt buồn cười: “Chắc chắn không thay đổi chứ?”

Gã đàn ông đáp chắc nịch: “Chắc chắn không thay đổi.”

Nghe xong, Viên Mục Dã gật đầu: “Được rồi, không thay đổi là tốt.” Nói xong, cậu rút điện thoại ra, sau đó mở ảnh chụp màn hình thanh toán và nói: “Vào thời gian anh nói, tôi đang mua sắm ở siêu thị, trên đây có thời gian trả tiền. Chỗ nào của siêu thị cũng có camera giám sát, có thể chứng minh lời nói của tôi là thật hay giả, cho nên tôi vốn không thể xuất hiện ở cửa nhà anh để hành hung vào khoảng thời gian đó.”

Không để cho gã đàn ông kịp nói câu nào, Từ Lệ đột ngột đập bàn: “Nói, rốt cuộc là làm sao bị thương!!”

Gã đàn ông bị Từ Lệ dọa sợ quá nên bật thốt lên: “Là tự tôi bất cẩn ngã cầu thang!”

Sau đó gã này giải thích. Trên đường trở về gã càng nghĩ càng tức, cảm thấy giờ cả người ngoài cũng có thể quát tháo dạy đời mình, vì thế gã lại đánh vợ ở ngay cửa nhà mình một lần nữa. Ai ngờ người phụ nữ sợ quá nên chạy vào cầu thang, gã đuổi theo không để ý có cái chai dưới chân nên hệt chân ngã từ trên cầu thang xuống.

Mặc dù cú ngã không làm gã bị thương nặng lắm, nhưng gã cũng mất mấy trăm tệ tiền khám bác sĩ nên gã xót ruột... Hơn nữa, cũng không biết có phải vì cú ngã này làm thần kinh gã chập mạch hay không mà gã lại muốn vu khống để lừa bịp Viên Mục Dã chút tiền thuốc men.

Chương 697: Tuyển thủ hạt giống

Đối với loại người rác rưởi này, pháp luật cũng không có biện pháp nào tốt hơn để trừng trị gã, nhiều nhất chỉ là giam gã lại vài ngày. Về phần người phụ nữ bị bạo hành kia, Viên Mục Dã càng không biết nên giúp cô ta như thế nào.

Có lẽ gã đàn ông này thật sự đã từng là một người chồng tốt, yêu và thương cô ta như lời cô ta nói, nhưng cuối cùng lại biến thành thằng đàn ông không có điểm mấu chốt nào sau nhiều lần được cô ta dung túng hết lần này tới lần khác.

Cuối cùng, gã đàn ông “chân thành” xin lỗi Viên Mục Dã, hơn nữa còn nhận được sự “tha thứ” của cậu, bởi vì Viên Mục Dã thật sự không rảnh để tiếp tục cãi cọ với hai vợ chồng nhà này.

Nhìn bóng dáng gã đàn ông đang đi khỏi, trong lòng Viên Mục Dã đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ. Nếu trên đời bớt đi mấy thứ rác rưởi như vậy... liệu cuộc sống có trở nên tốt đẹp hơn chút nào không? Nhưng ngay sau đó cậu đã bị suy nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ, vì vậy cậu nhanh chóng xua tan suy nghĩ này đi.

Từ Lệ thấy sắc mặt cậu là lạ nên khuyên: “Về sau cậu bớt lo mấy chuyện bao đồng kiểu này đi, cứ tìm ngay chú cảnh sát mà đến giải quyết!”

Viên Mục Dã cười, lắc đầu: “Do thói quen ấy mà!”

Tuy miệng nói như vậy, nhưng Viên Mục Dã biết nếu lần sau mình còn gặp phải chuyện như thế này, chắc chắn cậu vẫn sẽ không thể làm lơ như không thấy.

Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, Viên Mục Dã bỗng nhận được điện thoại của Đoàn Phong bảo cậu nhanh về số 54! Viên Mục Dã còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, không ngờ hỏi ra mới

biết, hóa ra hôm nay là lần đầu tiên Đầu To đến số 54 học tập...

Khi Viên Mục Dã vội vàng chạy về số 54, cậu nhanh chóng cảm thấy bầu không khí hơi căng thẳng. Hỏi mới biết, thì ra là lão Lâm đang dạy học cho Đầu To ở trong phòng họp... Với tình huống như của Đầu To, giáo dục vỡ lòng lúc ban đầu cần phải dạy từ tận gốc rễ mới được.

Kết quả Viên Mục Dã lên lầu thì thấy Đoàn Phong và mấy người Trương Khai đang nằm bò ra ở cửa sổ hành lang để nhìn lên vào bên trong... Đoàn Phong nghe thấy tiếng động bèn quay lại ra hiệu giữ im lặng với Viên Mục Dã, sau đó vẫy cậu qua đó cùng xem.

Viên Mục Dã đành phải bước đến cùng ngó vào trong phòng họp với họ bằng vẻ mặt bất đắc dĩ. Lão Lâm đang nghiêm túc dạy Đầu To học chữ. Cùng lúc đó, trên tấm bảng trắng trong phòng họp đang viết hai chữ to ngay ngắn: “Lâm Xán”, xem ra đây là tên sau này của Đầu To.

Tuy nhiên, trông vẻ mặt của Đầu To thì có vẻ như hắn không hài lòng với cái tên này lắm, chắc hắn vẫn thích người khác gọi mình là Đầu To hơn, vì dù sao nó cũng là cái tên do Triệu Linh Nhi tự đặt... Nhưng một thanh niên từ nhỏ đã sống ở nước ngoài mà lại lấy cái tên “Lâm Đầu To” thì cũng không ổn!

Đoàn Phong bỗng nói khê: “Các cậu nói xem, liệu tên kia có tức mình mà ném lão Lâm từ trên lầu xuống không?”

Viên Mục Dã cười bảo: “Không đến mức đó đâu, nếu cậu ta đã đồng ý tới thì chắc sẽ thành thật nghe giảng bài thôi...”

Đoàn Phong cười gượng: “Chỉ mong vậy.”

Trong mấy ngày tiếp theo, Đầu To chứng minh cái danh hiệu “Sinh vật hoàn hảo” bằng chính thực lực của mình. Trí nhớ, khả năng hiểu biết của hắn đều làm đám người của số 54 phải khâm phục... Mà sự thật cũng chứng minh, chỉ cần hắn muốn học, trên cơ bản không có thứ gì mà hắn không học được. Nếu bồi dưỡng tốt, nhất định Đầu To sẽ trở thành tuyển thủ hạt giống toàn năng của số 54.

Khuyết điểm duy nhất là tính cách của hắn khá xấu, ngày nào tới lớp cũng mang vẻ mặt thối hoắc, có lẽ là bị Triệu Linh Nhi ép buộc tới, nên tất nhiên hắn không tình nguyện học hành gì...

May thay là ở số 54 cũng không có ai thật sự nghiêm khắc với hắn, ngay cả Hoắc Nhiễm nhỏ nhất cũng cảm thấy Đầu To không phải là đứa trẻ bình thường. Từ nhỏ hắn đã bị bỏ lại dưới công cũng thật đáng thương, cho nên mọi chuyện đều nhường hắn ba phần, không so đo gì với hắn cả.

Cứ như vậy, mặc dù trên danh nghĩa là Viên Mục Dã đang nghỉ phép, nhưng ngày nào cậu cũng phải về số 54 một chuyến, bởi vì cậu là giáo viên chịu trách nhiệm dạy Đầu To kỹ năng chiến đấu... Đương nhiên, kỹ năng chiến đấu mà Viên Mục Dã dạy không phải để Đầu To biết cách đánh bại đối thủ, mà là dạy hắn cách kiểm soát được sức mạnh của mình, để có thể đánh ngã kẻ địch mà không đến mức gây ra án mạng.

Ban đầu Đầu To cực kỳ khinh thường điều này, trên cơ bản là không chịu học. Cuối cùng Viên Mục Dã buộc lòng phải dùng đến đòn sát thủ của mình, đó là mách Triệu Linh Nhi!

Trên đời này, dù bạn có ghê gớm đến đâu thì cũng có người sinh ra để khắc chế bạn, đây gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn... Có điều không ai có thể ngờ, người sinh ra để kiềm chế Đầu To lại là một cô gái mặt mũi ngoan hiền.

Vào lúc nửa đêm, một người đàn ông đi bộ một mình trên phố. Dựa vào mùi rượu nồng nặc thì không khó để đoán được gã vừa xong một cuộc nhậu và đang lảo đảo đi bộ về nhà. Lúc này điện thoại di động trong túi gã đột nhiên đổ chuông, người đàn ông lấy ra xem rồi bắt máy với vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn: “Hỏi cái gì mà hỏi? Sắp sửa về đến nhà rồi đây còn chưa được à? Tôi thấy có phải mấy ngày nay cô lại ngứa da không?!”

Đầu kia điện thoại hình như là phụ nữ, cô ta nhỏ nhẹ giải thích gì đó với người đàn ông một cách kiên nhẫn. Nhưng không chờ cô ta nói xong, người đàn ông đã bực bội cúp điện thoại, sau đó còn mắng: “Mẹ kiếp, phiền phức!”

Đáng tiếc là sự chú ý của người đàn ông đều dồn vào cuộc điện thoại đó nên không để ý tới phía sau gã có một bóng

người đang bám theo...

Sáng hôm nay, Viên Mục Dĩ hiếm khi rảnh rang dắt Kim Bảo đi ra ngoài chơi, kết quả cậu lại đụng phải người phụ nữ bị bạo hành gia đình hôm trước đang dán thông báo tìm người khắp phố với khuôn mặt hốc hác! Cậu đến gần xem và phát hiện người muốn tìm trên tờ thông báo kia không phải ai khác mà chính là tay chồng tên Trần Đức Huy đã đánh đập cô ta ngay trên đường mấy ngày trước.

Người phụ nữ cũng nhận ra Viên Mục Dĩ, cô ta xấu hổ nói: “Thật sự xin lỗi anh về chuyện ngày hôm đó...”

Viên Mục Dĩ xua tay với cô ta: “Không sao, đều đã qua rồi. Chồng của cô làm sao vậy? Không phải bỏ nhà đi đấy chứ?!”

Người phụ nữ cười khổ: “Không thể nào, nếu anh ấy thật sự không muốn sống với tôi nữa thì sẽ đề nghị ly hôn ngay, tuyệt đối không thể bỏ đi mà chẳng nói chẳng rằng như vậy.”

Sau đó người phụ nữ nói cho Viên Mục Dĩ biết mình tên Vương Quyên. Ngày chồng cô ta mất tích, gã đi ra ngoài nhậu với bạn bè như bình thường, kết quả là đi cả đêm không về... Mặc dù trước đó cô ta đã gọi hai cuộc điện thoại cho chồng, nhưng bởi vì Trần Đức Huy thấy cô ta phiền phức, cho nên không đợi cô nói xong đã cúp ngang.

Vì sợ Trần Đức Huy về nhà rồi lại bới lông tìm vết, cho nên Vương Quyên cũng không dám gọi lại lần thứ ba, chỉ đành ngồi ngoài ghế sofa ở phòng khách để chờ cửa. Nhưng cô ta buồn ngủ quá nên ngủ quên mất, kết quả khi cô ta tỉnh lại thì đã là sáng ngày hôm sau.

Từ đây về sau, Trần Đức Huy hoàn toàn biến mất, điện thoại tắt máy, bỏ bê công việc ở cơ quan, thậm chí cả mấy anh em bình thường đi lại thân quen với Trần Đức Huy cũng nói sau lần ăn cơm với nhau hôm ấy, họ không còn gặp lại gã nữa.

Chương 698: Người được lợi

Vì chuyện lần trước nên Vương Quyên có hơi ngượng ngùng đến đồn cảnh sát để báo án, đồng thời cô ta sợ Trần Đức Huy chỉ ra ngoài làm việc mà không báo với mình thôi. Ngộ nhỡ giữa chừng gây ra rắc rối gì thì khi chồng về chắc chắn sẽ lại đánh đập cô ta. Vì thế mà cô ta không dám báo cảnh sát.

Tuy Viên Mục Dã và Trần Đức Huy chỉ có duyên gặp mặt hai lần, nhưng cậu đã nhìn thấu bản chất của gã kia. Loại người như gã nhất định không phải loại đàn ông sẽ bỏ nhà trốn đi, bởi vì ở trong mắt gã, tất cả những điều không vừa ý đều có thể giải tỏa được bằng việc bạo hành vợ, làm sao có chuyện thấy luan quẩn trong lòng rồi bỏ nhà đi được.

Cuối cùng Viên Mục Dã vẫn đề nghị Vương Quyên đến đồn cảnh sát báo án, các vấn đề chuyên môn vẫn nên giao cho những người chuyên nghiệp xử lý. Dựa trên kinh nghiệm nhiều năm của Viên Mục Dã thì việc Vương Quyên mù quáng dán thông báo tìm người mất tích trên khắp các con phố như vậy thật sự chẳng có một chút tác dụng nào hết... Bởi vì đôi khi tìm người bằng thông báo thường không có hiệu quả nhanh như tìm chó mèo.

Nhìn bóng dáng gầy gò của Vương Quyên, Viên Mục Dã đột nhiên hy vọng Trần Đức Huy mãi mãi đừng trở về, có lẽ chỉ có như vậy thì quãng đời còn lại của Vương Quyên mới có thể sống một cách như ý và êm ả hơn...

Viên Mục Dã vốn tưởng rằng chuyện này chẳng có bất cứ quan hệ gì đến mình, nhưng vào sáng ngày hôm sau, cậu lại nhận được điện thoại của Từ Lệ. Trong điện thoại, anh ta nói cho Viên Mục Dã biết, đêm qua Trần Đức Huy bị người ta phát hiện đã chết trong một rừng cây ở vùng ngoại ô.

Trong rừng cây ở ngoại ô, một thi thể nam trưởng thành quỳ hai đầu gối xuống đất ở trong hàng rào ngăn cách bằng băng cảnh giới, người này nằm úp sấp dưới gốc cây bạch quả với tư

thể quái lạ, những chiếc lá vàng rụng xuống gần như phủ kín cả người gã, thỉnh thoảng còn có vài chiếc rơi từ trên xuống...

Quần chúng xúm lại cách đó không xa đang nhòm ngó về phía này với vẻ kinh hoàng, mặc cho cảnh sát hiện trường đuổi thế nào cũng không chịu đi.

Từ Lệ đứng bên cạnh xác chết với vẻ mặt buồn bã và nói với pháp y Bạch đang đeo găng tay: “Trông tình trạng này thì chắc đã chết mấy ngày rồi nhỉ? Lá cây rơi phủ đầy cả người rồi...”

Pháp y Bạch cẩn thận quan sát xác chết rồi nói: “Hiện tại đang là cuối thu, lá cây có thể rơi thành thế này chỉ trong một đêm nên cũng không thể chứng minh điều gì... Nhưng xét theo vết đốm trên xác nạn nhân, ít nhất cũng phải chết được ba ngày rồi. Với lại, anh nhìn tư thế này xem, nếu tôi không đoán nhầm thì trước đó chắc anh ta đang ở tư thế quỳ sám hối, chẳng qua sau đó xác chết hết cứng nên thi thể mới ngã úp xuống đất.”

Sau đó, pháp y Bạch và trợ lý của anh ta đã lật ngược xác chết lại để kiểm tra vết thương trên người nạn nhân. Kết quả tìm khắp nơi nhưng chỉ phát hiện một vết thương ở cổ. Pháp y Bạch xem xét kỹ vết thương rồi trầm giọng, nói: “Đây không phải hiện trường đầu tiên, hơn nữa chắc hẳn xác chết đã được rửa sạch một cách cẩn thận...”

Từ Lệ nhíu mày: “Sao lại nói thế?”

Pháp y Bạch chỉ vào vết thương trên cổ nạn nhân: “Nhát dao này cực kỳ chính xác, cắt đứt hẳn động mạch cổ... Đây cũng là nguyên nhân duy nhất gây ra cái chết cho nạn nhân. Nhưng anh xem hiện trường chẳng có một chút vết máu nào cả, điều này chứng minh đây chắc chắn không phải hiện trường đầu tiên của vụ án. Hơn nữa, miệng vết thương của xác chết đã trở nên trắng bột, trên người cũng không có bất cứ vết máu nào, cho nên tôi suy đoán cái xác đã được rửa sạch cẩn thận rồi.”

Lúc này Viên Mục Dã đã đón xe taxi tới hiện trường vụ án. Kết quả cậu cảnh sát canh hàng rào ngăn cách không quen biết cậu nên nói gì cũng không chịu cho cậu qua. Cuối cùng cậu đành phải gọi điện thoại cho Từ Lệ, lúc này đối phương mới nửa tin nửa ngờ cho Viên Mục Dã vào.

“Tình hình thế nào?” Viên Mục Dã nhìn xác chết rồi nhú mào hỏi.

Từ Lệ thở dài, đáp: “Buổi sáng có hai ông cụ đi câu cá ngang qua phát hiện, họ vội vàng báo cảnh sát ngay. Tôi dẫn người chạy tới thì thấy trùng hợp quá, chẳng phải là tên Trần Đức Huy đánh vợ mấy hôm trước đây sao?”

Viên Mục Dã ngồi xổm xuống quan sát xác Trần Đức Huy nằm dưới đất một cách cẩn thận. Từ Lệ chưa kịp nói gì thêm, Viên Mục Dã đã đưa ra cùng một kết luận giống với pháp y Bạch. Sau đó cậu ngẩng đầu lên hỏi Từ Lệ: “Ngày hôm qua vợ anh ta có báo cảnh sát không?”

Từ Lệ không hiểu lắm: “Không có. Ý cậu là sao? Chẳng lẽ vợ Trần Đức Huy biết trước anh ta sẽ xảy ra chuyện à?”

Viên Mục Dã kể lại chuyện mình gặp được vợ Trần Đức Huy ở trên phố ngày hôm qua. Giọng Từ Lệ trầm xuống: “Nói cách khác, Trần Đức Huy đã xảy ra chuyện từ sau lần đi nhậu đó.”

Bởi vì cánh rừng này không phải hiện trường đầu tiên, cho nên đội của Từ Lệ cũng không tìm được manh mối nào có giá trị, vì thế cảnh sát chỉ đành bắt tay vào điều tra từ các mối quan hệ xã hội của Trần Đức Huy.

Kết quả rà soát mới biết, hoá ra Trần Đức Huy không chỉ là đồ khốn ở trước mặt vợ, mà còn là một trưởng phòng độc đoán ở cơ quan. Mặc dù bề ngoài các cấp dưới đều tôn trọng gã, nhưng sau lưng lại vừa sợ vừa ghét gã.

Gã vừa chết, dù cấp dưới không đến mức uống rượu ăn mừng nhưng cả đám cũng như trút được gánh nặng. Họ cảm thấy cuối cùng phòng của họ có thể đổi một cấp trên nghiêm chỉnh và bình thường hơn rồi. Cho nên nếu cần tổng kết con người của Trần Đức Huy bằng một câu, thì đó là dù ở nhà hay cơ quan, gã đều là một kẻ cực kỳ xấu tính.

Nhưng dẫu vậy cũng đâu đến mức phải giết người? Một công việc mà thôi, thật sự không chịu nổi thì từ chức, chắc chắn ít tổn thất hơn giết người nhiều chứ? Hơn nữa, qua điều tra sâu hơn, cảnh sát phát hiện tuy phần đông người ở cơ quan đều không thích Trần Đức Huy, nhưng không ai từng có mâu thuẫn trực tiếp gì với gã.

Như vậy, cảnh sát buộc lòng phải chữa mũi dùi về phía Vương Quyên luôn bị Trần Đức Huy bạo hành. Bởi vì tình trạng khi chết của Trần Đức Huy phần nào có dấu hiệu như bị hành quyết, cho nên ban đầu đội Từ Lệ nghi ngờ có thể là người vợ Vương Quyên giết người để trả thù cá nhân.

Trước tiên, đội của Từ Lệ điều tra xem gần đây Vương Quyên có mua bất kỳ loại bảo hiểm thương mại khách sạn nào cho Trần Đức Huy không và rồi kết quả là họ phát hiện điều hoàn toàn ngược lại. Trong trường hợp này đúng là có sự tình nghi án giết người để gian lận bảo hiểm, chẳng qua là vợ chồng đổi chỗ cho nhau. Trần Đức Huy đã mua bảo hiểm khách sạn cho Vương Quyên, mà chính gã lại là người được hưởng lợi.

Chương 699: Mạch điện trực trắc

Buồn cười nhất là trước khi chết, Trần Đức Huy còn tham khảo ý kiến của một số công ty du lịch, định đưa Vương Quyên đi tắm biển hoặc là đi leo núi, kết quả gã chưa kịp thực hiện thì bản thân đã xảy ra chuyện trước.

Sau khi biết Trần Đức Huy chết, Vương Quyên biểu hiện tương đối bình thường, cô ta không khóc lóc cũng không hả hê, từ đầu tới cuối đều cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, đồng thời cũng rất hợp tác với các công việc điều tra và thu thập chứng cứ của cảnh sát.

Báo cáo khám nghiệm tử thi từ pháp y có rất nhanh. Trên người Trần Đức Huy chỉ có một vết thương trí mạng, cũng chính là nhát dao trên cổ. Đối phương ra tay vừa chính xác vừa chắc tay, mà trên người Trần Đức Huy cũng không có vết thương nào khác do chống cự... Vì gã đã từng uống rượu trước khi mất tích, cho nên pháp y Bạch suy đoán rằng Trần Đức Huy bị giết trong trạng thái ý thức không rõ ràng.

Người duy nhất từng có mâu thuẫn trực tiếp với Trần Đức Huy gần đây cũng chỉ có mình Viên Mục Dã. Đương nhiên, chắc chắn đội của Từ Lệ sẽ không liệt Viên Mục Dã vào đối tượng tình nghi, chẳng qua hiện trường vụ án hơi sạch sẽ quá mức, trừ xác chết ra, chẳng có manh mối nào có ích cả, mà xác của Trần Đức Huy lại bị xử lý một cách cẩn thận. Lần này ngay cả pháp y Bạch cũng than thở đúng là gặp phải cao thủ.

Đội Từ Lệ cũng tìm được mấy người bạn đi nhậu với Trần Đức Huy cùng ngày gã mất tích, đáng tiếc lúc ấy tất cả bọn họ đều uống khá nhiều, cho nên họ không thể nhớ rõ Trần Đức Huy đã về như thế nào.

Tuy nhiên, theo trí nhớ của chủ quán thì trong số những người có mặt hôm đó, Trần Đức Huy được coi là có tư lượng cao,

lúc tỉnh tiền gã vẫn còn rất tỉnh táo. Còn sau khi rời khỏi đó gã có ngấm rượu hay không thì chủ quán cũng chịu.

Đội của Từ Lệ lại trích suất camera giám sát ở cửa quán, chứng thực lời ông chủ nói. Lúc Trần Đức Huy đi về, quả thật ý thức của gã vẫn còn khá tỉnh. Đầu tiên gã đứng bên vệ đường gọi điện thoại, có vẻ là đang gọi xe.

Nhưng không biết tại sao mà Trần Đức Huy đợi ở ven đường hơn mười phút cũng không thấy có xe tới, vì thế một mình gã lao đảo đi lên đường trước... Lúc này qua video giám sát có thể nhận ra dường như Trần Đức Huy đã ngấm rượu, cho nên đi đường không vững vàng như vừa rồi nữa.

Đáng tiếc là đêm đó ở khu vực này đã xảy ra sự cố chập điện quy mô lớn, cho nên tất cả camera giám sát ven đường đều không quay được tung tích sau đó của Trần Đức Huy, càng không ai biết gã đã đi đâu, tại sao không về thẳng nhà.

Theo lịch sử cuộc gọi trên điện thoại di động của Vương Quyên, cô ta gọi cho Trần Đức Huy lần cuối cùng là vào lúc 11 giờ 45 phút tối, rõ ràng lúc ấy Trần Đức Huy vẫn còn sống, hơn nữa ý thức còn coi như tỉnh táo.

Mạch điện trực trực bắt đầu từ 11 giờ 36 phút đến 12 giờ 10 phút thì được khôi phục. Đội Từ Lệ trích suất tất cả video giám sát ở gần đây cũng không tìm thấy tung tích của Trần Đức Huy, cho nên thời gian gã mất tích chắc hẳn là giữa 11 giờ 45 phút đến 12 giờ 10 phút.

Trong khoảng thời gian này, rất có thể Trần Đức Huy đã lên xe của người nào đó. Đáng tiếc, cảnh sát đã kiểm tra tất cả các phương tiện ra vào khu vực giám sát lúc đó nhưng họ không hề tìm thấy bất cứ chiếc xe nào đáng ngờ.

Trên thực tế cũng không thể trách đội của Từ Lệ, vì nếu phải tìm kiếm xe trên video giám sát mà không hề có mục tiêu, vậy thì đúng là tìm kim đáy biển. Cho dù Trần Đức Huy thật sự ở trong cốp xe ô tô nào đó hoặc là nằm trên ghế sau xe, video giám sát cũng chẳng quay tới được.

Tra xét hết một lượt, có thể nói cảnh sát chẳng hề tìm thấy manh mối nào. Nhưng theo Từ Lệ, từ đầu đến cuối anh ta vẫn luôn cho rằng vợ của Trần Đức Huy là người đáng ngờ nhất.

Suy cho cùng, biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Đừng thấy bề ngoài cô ta yếu ớt, nhưng ai mà biết rốt cuộc trong lòng cô ta nghĩ thế nào?

Tuy cái chết của Trần Đức Huy cũng không mang lại món tiền bảo hiểm kếch xù cho Vương Quyên, nhưng ít nhất mạng sống của cô ta được bảo đảm. Cô ta không cần phải lo lắng ngày ngày bị Trần Đức Huy bạo hành nữa...

Nhưng vấn đề là nghi ngờ của Từ Lệ không có chứng cứ, bởi vì cảnh sát đã trích tất cả video giám sát ngày hôm đó ở khu nhà của Vương Quyên, chứng minh cô ta tan làm về nhà vào buổi tối rồi không hề bước ra khỏi cửa... Hơn nữa, nghề nghiệp của Vương Quyên là giáo viên mầm non, cô ta cũng không thể cắt đứt động mạch cổ của Trần Đức Huy chỉ bằng một nhát dao.

Từ góc độ hạ dao của hung thủ, pháp y Bạch suy đoán người này phải cao hơn chiều cao 1 mét 75 của Trần Đức Huy, mà chiều cao của Vương Quyên chưa đến 1 mét 6, trừ khi cô ta giẫm chân lên thứ gì đó, hoặc là Trần Đức Huy hơi khuyu xuống để thấp hơn Vương Quyên.

Rõ ràng là cả hai điều này đều không thể xảy ra, cho nên pháp y Bạch suy luận ắt hẳn hung thủ là một người đàn ông cao khoảng 1 mét 8. Viên Mục Dã cũng cảm thấy khả năng này rất cao, hơn nữa cậu còn cho rằng người này có kiến thức y học nhất định.

Còn nơi vứt xác thì không có video giám sát để kiểm tra. Camera gần rừng cây nhất là camera giao thông trên quốc lộ cách đó 3 km. Nhưng mỗi ngày camera giám sát này quay được 8000 đến 10000 xe ô tô, cho nên về cơ bản không thể tìm ra chiếc nào là phương tiện dùng để vứt xác trong số đó.

Từ Lệ gọi Viên Mục Dã đến vốn định nhờ cậu xem thử hiện trường vụ án, có lẽ có thể tìm được manh mối quan trọng mà bọn họ không phát hiện. Nhưng hiện giờ, nơi đó không phải hiện trường đầu tiên của vụ án, cho nên mặc dù là “Linh vật phá án” Viên Mục Dã cũng không có đầu mối nào.

Chương 700: Tội đồ của lịch sử

Sau khi Viên Mục Dã về đến nhà, Lê Thần cũng vừa mới dắt Kim Bảo về. Hắn thấy mấy ngày nay Viên Mục Dã luôn bên ba bên ngoài nên cười hỏi: “Không phải anh đang nghỉ phép à? Sao ngày nào cũng bận rộn thế?”

Viên Mục Dã tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Không phải chuyện của số 54, tôi vừa mới đến hiện trường một vụ án. Cậu còn nhớ người đàn ông hay bạo hành gia đình vụ cáo tôi đánh gã hai ngày trước ở cục cảnh sát không? Hôm nay gã bị phát hiện đã chết ở vùng ngoại ô.”

Lê Thần đáp chắc như đinh đóng cột: “Chắc chắn là vợ gã làm!”

Viên Mục Dã khẽ giật mình, hỏi: “Tại sao cậu lại khẳng định như vậy?”

Lê Thần nhún vai: “Phim truyền hình đều diễn như vậy mà? Người phụ nữ bị áp bức thời gian dài vùng lên để tự vệ, bày mưu giết chết gã chồng chẳng có chỗ nào cứng trừ nắm đấm...”

Viên Mục Dã cạ lời: “Về sau bớt xem loại phim truyền hình ngớ ngẩn ấy đi!”

Lê Thần nhìn tay trái của Viên Mục Dã và bảo: “Tay của anh mới chữa được một nửa, nếu muốn hồi phục hoàn toàn như lúc ban đầu thì nhất định phải làm thêm một lần nữa mới được...”

Viên Mục Dã thật sự hơi e sợ cơn đau lần trước, nhưng cậu lại ngại thừa nhận mình sợ đau trước mặt Lê Thần, vì thế cậu lấy cớ nói mấy ngày nay mình còn có chuyện, chờ thêm một khoảng thời gian nữa rồi nói sau.

Ai ngờ Lê Thần lại xoay người khóa cổng, đi sắp xếp xong xuôi cho Kim Bảo rồi nói: “Chọn ngày không bằng đúng ngày.

Không phải tôi hù dọa anh đâu, nhưng chuyện như thế này vẫn nên làm sớm chứ không nên để muộn, nếu không con đau lần trước coi như công cốc!”

Nói rồi hắn lôi tuột Viên Mục Dã tới ghế sofa ở phòng khách, chuẩn bị bắt đầu chữa dây thần kinh cho tay trái của Viên Mục Dã giống lần trước... Nhưng khi nhắc tay trái của Viên Mục Dã lên, hắn đột nhiên nghiêng người tới ngửi một cách cẩn thận: “Hôm nay anh gặp người bạn cũ đó rồi à?”

Viên Mục Dã bị hắn hỏi như vậy thì hơi sững sốt, ngó người ra: “Cậu nói là... Từ Lệ ư? Chúng tôi cũng xem như bạn cũ, nhưng không phải anh ta thường xuyên gặp tôi à? Điều này có gì kỳ lạ?”

Ai ngờ Lệ Thần lại vừa ngửi vừa lắc đầu: “Không phải, tôi nói là người bạn cũ không mời mà đến kia kìa... Trên tay anh dính một chút mùi nước hoa lạ xuất hiện trong nhà ngày hôm đó.”

Nghe vậy, lòng Viên Mục Dã chùng xuống, ngay sau đó cậu cẩn thận ngửi thử hai tay mình rồi hỏi bằng vẻ khó hiểu: “Cậu chắc chứ? Nhưng sao tôi chẳng ngửi thấy mùi gì cả?”

Lệ Thần cười đắc ý: “Đương nhiên khứu giác của anh không thể sánh bằng tôi rồi! Nói thật cho anh biết, Kim Bảo cũng không bằng được tôi đâu...”

Viên Mục Dã trầm ngâm. Nếu mũi của Lệ Thần thật sự lợi hại như vậy, thì hôm nay, nơi duy nhất mà mình có thể bị dính mùi hương này chỉ có ở khu rừng phát hiện ra xác của Trần Đức Huy.

Theo lý mà nói, chỗ đó là rừng cây ở vùng ngoại ô, mùi của một loại nước hoa nhẹ như vậy chắc phải biến mất từ lâu rồi. Vậy nên Viên Mục Dã suy đoán ắt hẳn mùi này đến từ xác chết, cũng tức là hung thủ đã không cẩn thận để dính vào khi vứt xác... Hơn nữa, nếu không nhờ khứu giác phi thường của Lệ Thần, người bình thường ai có thể ngửi thấy được?

Lệ Thần thấy sắc mặt Viên Mục Dã là lạ thì biết có thể mình đã phát hiện ra chuyện gì đó khó lường, hắn hỏi thử: “Anh đã đụng vào xác chết ở hiện trường hả?”

Viên Mục Dã gật đầu một cách mờ mịt: “Từng tiếp xúc cự ly gần, nhưng tôi đeo bao tay suốt mà...”

Lệ Thần bất đắc dĩ nói: “Cho nên tôi mới nói khứu giác của loài người không ngửi được mùi hương rất nhạt như vậy...”

Lòng Viên Mục Dã loạn như ma, cậu không biết rốt cuộc cái chết của Trần Đức Huy có liên quan gì đến người bạn cũ kia của mình hay không... Vì suy cho cùng, chỉ dựa vào mùi hương cũng không thể chứng minh được điều gì... Nhưng nếu nói đôi phương chẳng có một chút liên quan nào đến chuyện này, thì Viên Mục Dã càng không thuyết phục được chính mình.

“Đừng nghĩ đến chuyện này nữa, tôi bắt đầu đây nhé!” Lệ Thần ngắt ngang suy nghĩ của Viên Mục Dã.

Mặc dù không tình nguyện cho lắm, nhưng Viên Mục Dã cũng biết đau sớm hay đau muộn đều là đau, vì thế cậu cắn răng nói: “Làm đi!”

Sau đó Lệ Thần nằm ngay đơ ra ghế sofa giống như lần trước, bản thể lại chui vào lòng bàn tay Viên Mục Dã lần nữa. Giày vò một hồi, cuối cùng tay trái của Viên Mục Dã đã bình phục như lúc ban đầu.

Thật ra Viên Mục Dã biết rõ Lệ Thần cũng phải chịu rủi ro đáng kể khi nối dây thần kinh cho mình. Lỡ đâu giữa chừng xảy ra sự cố gì khi hấn rời khỏi cơ thể, vậy thì hấn chỉ có thể trở lại hình dạng cũ của mình... Bởi vậy trong chuyện này, Viên Mục Dã chưa bao giờ nghi ngờ động cơ của Lệ Thần như Đoàn Phong.

Sau khi quay lại cơ thể của mình, Lệ Thần xoay bả vai và nói: “Trong máu của anh đích thực có một loại virus vô cùng đáng sợ. Cũng may trước mắt nó đang ở trạng thái ngủ đông, cho nên không ảnh hưởng lớn đến anh, nhưng mà...”

Viên Mục Dã thấy Lệ Thần chỉ nói một nửa bèn truy hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Lệ Thần thở dài: “Anh có từng nghĩ tới kết quả xấu nhất là gì chưa?”

Viên Mục Dã im lặng vài giây rồi đáp: “Sẽ chết chẳng...”

Ai ngờ Lệ Thần lại nói: “Có lẽ còn tệ hơn kết quả này.”

Viên Mục Dã hơi khó hiểu: “Còn có kết quả tệ hơn cái chết ư?”

“Đương nhiên là có!” Lệ Thần gật đầu: “Ví dụ như anh sẽ hoàn toàn mất đi lý trí, biến thành một quái vật cực kỳ nguy hiểm...”

Đây đúng là chuyện Viên Mục Dã luôn lo lắng nhất, cậu cũng từng đề cập với Đoàn Phong không chỉ một lần. Nếu thực sự có ngày đó, anh ta tuyệt đối đừng nung tay... Không phải Viên Mục Dã chưa thấy chỗ đáng sợ của loại virus này, cho nên cậu thật sự không muốn có một ngày mình sẽ biến thành tội đồ của lịch sử.

Chương 701: Kiến trúc màu xám

Có thể là do “người bạn cũ” nên sau đó Viên Mục Dã cố gắng né tránh vụ án Trần Đức Huy, bởi vì cậu sợ rằng một khi suy đoán của mình là chính xác, cậu sẽ không biết phải đối mặt với chuyện này thế nào... Hơn nữa, bên phía Từ Lệ đến bây giờ vẫn không tìm ra manh mối gì, vì thế vụ án này tạm thời trở thành một vụ án chưa được giải quyết.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày như vậy, thời gian Đầu To đến số 54 cũng càng lúc càng dài hơn, mặc dù hắn đã không còn là một chàng trai nói lắp bắp từng chữ một nữa, nhưng khi đối mặt với những người khác ngoài Triệu Linh Nhi, Đầu To vẫn tích chữ như vàng.

Ngày hôm đó số 54 nhận được một vụ án đặc biệt, người ủy thác là một cơ quan nghiên cứu khoa học tại nước Y, bọn họ công bố trong quá trình nghiên cứu một công trình khoa học đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến toàn bộ người dân của một thôn gần đó xuất hiện biến dị.

Cơ quan nghiên cứu này không muốn tình thế trở nên nghiêm trọng hơn nên họ đã bí mật liên hệ với lão Lâm, hy vọng số 54 có thể đi qua đó và hạ mức tổn thất xuống thấp nhất, đồng thời cũng nghĩ cách giải quyết tình huống biến dị trên người các thôn dân.

Đoàn Phong xem bưu kiện đối phương gửi đến xong thì vô cùng nghi ngờ, hỏi: “Phát sinh cái chớ gì mà lại không nói rõ được? Chuyện này là thế nào? Cái gì mà toàn bộ xuất hiện biến dị? Ít nhất phải nói rõ là biến dị thế nào chứ?”

Lão Lâm thở dài: “Chắc họ không xác định được chúng ta có đi hay không, nên không muốn để lộ tình huống thật.”

“Tại sao cái đám làm nghiên cứu khoa học đều có bệnh chung vậy? Không thì ít nhất chúng ta cũng phải biết công trình này

ngiên cứu cái gì chứ? Cứ thế qua đó... Nhỡ lại giống lần trước thì sao?" Đoàn Phong thấy hơi bức mình.

Lão Lâm cũng nghiến răng, nói: "Cái cơ quan nghiên cứu này từ lúc được thành lập đến giờ đều che che đây đây, nhưng tôi cũng nghe được một số lời đồn liên quan đến họ, nghe nói hạng mục họ đang nghiên cứu là xuyên qua thời không."

Đoàn Phong suýt nữa bật cười: "Xuyên qua thời không? Vậy bọn họ muốn quay về quá khứ hay tiến đến tương lai? Vừa nghe là đã biết tìm một cái cớ để lừa tiền rồi, vậy mà cũng có đứa đàn dấm đầu tư à!"

Lão Lâm nhún vai: "Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ xem ra bọn họ thật sự có một chút thành quả, nếu là lừa đảo thì sao lại xảy ra chuyện được?"

Viên Mục Dã cũng cảm thấy lão Lâm nói có lý, thật ra số 54 từ trước đến giờ không phải là cơ quan nghiên cứu khoa học lấy lợi nhuận làm mục đích, bọn họ ra mặt giúp người khác giải quyết hết nan đề này đến nan đề khác, chỗ tốt có khả năng đạt được chính là tư liệu, mà những số liệu này sẽ trở thành tài sản quý giá nhất của mấy đội nghiên cứu khoa học dưới tay lão Lâm.

Bởi vì là công tác đột xuất nên Viên Mục Dã gọi về cho Lê Thần, cậu nói mình sẽ ra ngoài vài ngày, trong ngăn kéo bàn uống trà có một ít tiền mặt, nếu tiêu hết tiền sinh hoạt của hắn và Kim Bảo thì có thể dùng số tiền đó để cấp cứu.

Sau khi chuẩn bị xong, cả nhóm số 54 leo lên chuyến bay đến nước Y, nhưng mấy người Viên Mục Dã không ngờ được là lần này lão Lâm lại sắp xếp cho Đầu To đi cùng, anh ta nói muốn cho hắn rèn luyện trong thực chiến nhiều hơn.

Đoàn Phong không quá đồng ý với chuyện này, anh ta không lo lắng điều gì khác mà chỉ sợ khi ra ngoài, nhỡ Đầu To không nghe theo lệnh chỉ huy mà chạy mất thì phải làm thế nào? Viên Mục Dã đành khuyên anh ta: "Về điểm này thì anh có thể yên tâm, chỉ cần Triệu Linh Nhi vẫn còn ở trong nước, chắc chắn Đầu To sẽ không chạy lung tung."

Đây là lần đầu tiên Đầu To đi máy bay, hắn giống hết một tên nhà quê mới ra tỉnh, ngốc nghếch nhìn ngó và sờ loạn khắp

nơi, hẳn không hề cảm thấy e ngại hay ngượng ngùng gì cả... Đến tận lúc máy bay chuẩn bị cất cánh mới đột nhiên trở nên khẩn trương.

Đầu To chỉ là một đứa trẻ còn chưa lớn, cảm giác hiếu kỳ lúc đầu đã bị sợ hãi thay thế, hẳn còn tháo dây an toàn ra rồi muốn đi xuống!

Viên Mục Dã thấy dáng vẻ này của Đầu To là biết hỏng việc rồi, cậu vội vàng lấy máy quay đã chuẩn bị từ trước đó ra và bảo với hắn: “Linh Nhi đã dặn tôi phải quay lại biểu hiện của cậu lúc ở bên ngoài rồi báo cáo thường xuyên cho cô ấy đấy.”

Đầu To nghe Viên Mục Dã nói như vậy vội ngồi xuống ngay lập tức, nhưng hắn vẫn khẩn trương nắm lấy chỗ tay vịn, Viên Mục Dã thấy thế bèn nhỏ giọng an ủi: “Không cần khẩn trương như vậy đâu, hít sâu vào... Đây là lần đầu tiên cậu bay, cố nhớ cảm giác này để lúc nào về còn kể cho Linh Nhi nghe.”

Lời nói của Viên Mục Dã cứ như có phép thuật vậy, Đầu To nghe xong thật sự không còn khẩn trương như trước nữa, bởi vì hắn đã dồn hết lực chú ý sang việc làm thế nào sắp xếp ngôn ngữ để miêu tả những gì mình nhìn thấy trên máy bay cho Triệu Linh Nhi nghe.

Bốn tiếng sau, chiếc máy bay đã hạ cánh an toàn xuống thủ đô nước Ý, mà trái tim nhỏ bé của Đầu To đang dán ở cổ họng cũng có thể thả lại xuống bụng.

Người phụ trách liên lạc với họ lần này là một nhân viên họ Mân, chắc do Liêu Hà Dung lần trước đã để lại bóng ma cho đám người số 54, vì vậy thái độ của nhóm Đoàn Phong đối với Tiểu Mân hơi lạnh nhạt.

Trên đường đi, Tiểu Mân nói với bọn họ, cậu ta chủ yếu phụ trách công tác hậu cần và an ninh, vì vậy trong tình huống bình thường cậu ta không tiếp xúc với bất kỳ thông tin gì liên quan đến việc nghiên cứu... Nhưng do tình thế lần này khá nghiêm trọng, người quản lý đành phải tạm thời chuyển cậu ta sang vị trí giải quyết hậu quả.

Đoàn Phong trầm giọng hỏi: “Nghiêm trọng đến mức nào? Có thứ gì cần người à?”

Không ngờ Tiểu Mân lại khó mà diễn tả được: “Khó mà nói là có thứ gì cản người hay không, tóm lại lát nữa khi mọi người đến hiện trường sẽ biết.”

Đại Quân quay ra nói nhỏ với Viên Mục Dã: “Mấy tên nghiên cứu khoa học này sao bị bệnh giống nhau thế nhỉ? Có chuyện không chịu nói rõ mà cứ che che giấu giấu, chắc chắn là không có chuyện tốt đâu...”

Một lát sau, cả nhóm Viên Mục Dã ngồi trong một chiếc xe rời khỏi thành phố và đi vào một con đường núi... Xem ra nơi xảy ra chuyện lại là ở một khu rừng sâu núi thẳm vắng bóng người.

Nhưng khi bọn họ vừa chạy vào núi được một lát, ở bên đường thỉnh thoảng lại xuất hiện một số trạm kiểm soát của quân đội nước Y. Xem ra trước mắt, người bình thường rất khó tiến vào khu vực này, mà chiếc xe của nhóm Viên Mục Dã thì cứ chạy thẳng không bị ngăn cản, cuối cùng xe dừng lại phía trước một dãy kiến trúc màu xám.

Chương 702: Nửa người nửa thú

Viên Mục Dã còn chưa xuống xe nhưng đã cảm thấy dây kiến trúc trước mắt này có gì đó quái dị khó mà diễn tả, thoạt nhìn thì thấy nó như một bức ảnh cũ đã mất đi màu sắc, nhưng khi cả nhóm đi vào mới phát hiện, sự quái dị không chỉ là như vậy...

Đầu tiên là từng tòa nhà có kiến trúc quái dị, trước đó ngồi trên xe nhìn từ xa nên không phát hiện được gì, lúc này đi vào xem mới biết kiến trúc ở đây trừu tượng như những bức tranh của Da Vinci vậy. Đây là còn chưa nói đến việc cửa sổ được sắp xếp ngổn ngang lộn xộn, thậm chí còn có cánh cửa không hiểu sao xuất hiện ở phía ngoài bức tường, khiến người ta hoàn toàn không hiểu mạch não của nhà thiết kế là cái kiểu gì?!

Lúc này Trương Khai và Đại Quân trêu chọc nhau: “Này? Anh nhìn kiến trúc ở đây đi, đúng là có phong cách chủ nghĩa hiện đại, thật sự quá kinh ngạc!”

Đại Quân buồn cười bảo: “Cậu nói tiếng người đi...”

Trương Khai cười gian, nói: “Cái này không phải người có đầu óc bình thường có thể thiết kế ra được!”

Tiểu Mân ở bên cạnh nghe xong bèn ho hai tiếng rồi nói: “Trước đây chỗ này không phải như vậy, sau khi xảy ra chuyện nó mới... Đổi phong cách.”

Đoàn Phong nghe ra ẩn ý trong câu nói của Tiểu Mân, anh ta có ý chế giễu: “Sao thế? Máy người sửa lại à?”

Tiểu Mân lúng túng đáp: “Lát nữa mọi người sẽ biết.”

Sau đó mấy người Viên Mục Dã đi theo Tiểu Mân đến một lầu vải được dựng tạm thời trong bộ chỉ huy. Khi thấy hai lính gác ở cửa, Đoàn Phong và Viên Mục Dã liếc nhìn nhau, xem ra

ảnh hưởng của chuyện này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ, thậm chí cả quân đội ở đây cũng bị điều động đến.

Sau khi đi vào, họ thấy bên trong lều vải có một sa bàn quân sự cực lớn, nhìn địa hình cao thấp từ phía trên thì không khó để nhận ra, đây chắc chắn là địa hình thu nhỏ xung quanh khu kiến trúc này. Mà bên cạnh sa bàn lúc này có hai người đàn ông trung niên, nhìn quần áo của bọn họ thì biết một người là người của quân đội, còn người kia chắc là người đứng đầu cơ quan này.

Sau đó Tiểu Mân chủ động giới thiệu từng người cho nhóm Đoàn Phong, người đàn ông trung niên mặc quân phục là tổng chỉ huy quân khu tại khu vực gần đây, còn người kia là ông chủ của Tiểu Mân - Tiến sĩ Duncan. Không biết có phải Duncan hoạt động trí não quá nhiều hay không mà có vẻ chưa già đã yếu, mặc dù có một khuôn mặt tầm bốn mươi nhưng tóc đã bạc trắng.

Lúc này, vị tổng chỉ huy kia hí mắt nhìn đám người số 54 một chút, nhưng sau đó xoay người nhìn Duncan rồi nói như ra lệnh: “Tôi chỉ cho anh thời gian ba ngày, nếu như đến lúc đó vẫn chưa giải quyết được... Vậy nhất định phải làm theo cách của tôi.”

Tổng chỉ huy nói xong bèn xoay người rời đi, trong lúc này còn không thèm liếc mắt nhìn mấy người Viên Mục Dã.

Trương Khai thấy thế khẽ hừ một tiếng: “Ai vậy? Ra về ta đây thế?”

Duncan vội vàng hòa giải: “Người của quân đội đều có tính cách như vậy đó, mấy vị đừng trách!”

Viên Mục Dã mỉm cười, nói: “Không sao, dù sao chúng tôi cũng chẳng tiếp xúc với họ.”

Duncan nhiệt tình chào hỏi mấy người Viên Mục Dã và mời bọn họ ngồi xuống, sau đó sai Tiểu Mân ra ngoài pha vài ly cà phê.

Đoàn Phong lạnh lùng bảo: “Không cần khách sáo như vậy, chúng tôi không phải đến đây để uống cà phê, anh nói qua tình huống cụ thể đi.”

Trong nhất thời Duncan lộ vẻ xấu hổ, chắc anh ta không ngờ mình vừa tiễn một người nói chuyện khó nghe, kết quả lại đến một người khác... Duncan cười khan hai tiếng rồi nói: “Ha ha... Tính tình của thanh niên đúng là nóng nảy quá, được rồi, các vị sang đây nhìn thử là biết.”

Sau đó Tiễn sĩ Duncan dẫn mấy người Viên Mục Dã đến trước một dãy nhà, mặc dù ở đây không có người của quân đội canh giữ, nhưng toàn bộ cửa sổ đều bị hàn chết cứng từ bên ngoài, vừa nhìn là biết bên trong giam giữ thứ gì đó khó lường.

Duncan bắt đầu nói: “Mấy vị nhìn... thứ ở bên trong đi, sau đó tôi sẽ nói kỹ tình huống cụ thể.”

Viên Mục Dã đi đến cửa sổ và nhìn vào trong, cậu thấy có mấy bóng người đang đi đi lại lại dưới ánh đèn lò mờ, còn mấy người khác trốn vào góc không hề nhúc nhích, xem ra những người này chính là vấn đề, nhưng Viên Mục Dã tạm thời vẫn chưa biết Duncan muốn bọn họ nhìn cái gì...

Không ngờ đúng lúc này, một người bỗng quay đầu nhìn về phía bọn họ và khiến cho cả nhóm, thậm chí cả Đoàn Phong cũng đều giật mình hít vào một hơi! Người kia nhìn từ phía sau đúng là không có vấn đề gì, nhưng khi anh ta xoay người, chỉ thấy đầu của anh ta là một cái đầu bộ ngựa rất to.

“Mẹ ơi! Đây là cái gì vậy!” Đại Quân giật mình hô lên.

Theo tiếng hô của Đại Quân, càng nhiều người bên trong nhìn về hướng của bọn họ, một cảnh tượng càng thêm đáng sợ xuất hiện. Mấy người này nếu không phải nửa người là thú thì nửa người dưới cũng là đuôi sói, nói chung hình dáng rất quái lạ... Cái gì cũng có.

Thật ra không thể trách Đại Quân không bình tĩnh, đừng nói anh ta mà đến cả loại người “sống lâu nên đã nhìn thấy đủ mọi thứ” như Đoàn Phong cũng chưa từng chứng kiến loại quái vật nửa người nửa thú như thế này bao giờ, Đoàn Phong nói với vẻ vô cùng nghi hoặc: “Tiễn sĩ Duncan, thí nghiệm này của các anh có phải hơi quá rồi không, tại sao lại biến tất cả những người này thành dáng vẻ quỷ quái như vậy?”

Duncan thở dài: “Có phải chúng tôi muốn như vậy đâu, bọn họ biến thành như thế này cũng là vì một sự cố ngoài ý muốn...”

Sau đó Tiến sĩ Duncan kể lại cho bọn họ biết. Thật ra từ trước đến giờ bọn họ đang ra sức nghiên cứu về lĩnh vực dịch chuyển vật chất, họ cũng từng thành công dịch chuyển mấy thứ như táo, điện thoại, chuột bạch từ chỗ này đến chỗ khác, vì vậy cuối cùng bọn họ mới quyết định thử dịch chuyển một người sống xem thế nào.

Nhưng không khéo là, đúng lần dịch chuyển này lại có vấn đề, bởi vì một nhân viên đưa số liệu sai nên đã tạo thành một tai nạn không thể cứu vãn, đó chính là dịch chuyển toàn bộ sinh vật trong khu vực vài dặm xung quanh phòng thí nghiệm.

Đương nhiên, điều này vẫn chưa phải đáng sợ nhất, khi lần dịch chuyển vật thể quy mô lớn kết thúc, thế giới xung quanh phòng thí nghiệm đều biến dạng... Đầu tiên, những kiến trúc trong khu vực này không còn màu sắc ban đầu, tiếp đó những vật thể trong quá trình dịch chuyển đã xảy ra một loại rối loạn nào đó khiến những kiến trúc này bị sắp xếp lung tung lộn xộn, cứ như bị phá nát rồi dính bừa vào nhau một lần nữa.

Tiến sĩ Duncan vội vàng quay về nhìn thấy cảnh này, anh ta ý thức được ngay chuyện này sẽ không chỉ dừng ở đây, những vật không có sinh mệnh còn như thế, vậy con người và động vật trong khu vực này thì sao? Anh ta bèn vội vàng đi kiểm tra mấy nhân viên công tác ở hiện trường.

Kết quả còn thảm gấp mười so với tưởng tượng của Tiến sĩ Duncan, không chỉ là nhân viên công tác ở phòng thí nghiệm, mà thậm chí hơn một trăm người ở một thôn cách đó vài cây số cũng gặp tai vạ.

Chương 703: Dịch chuyển vật chất

Thí nghiệm lần này không những làm sai lệch giữa vật thể và vật thể, nó còn gây ra sự sai lệch giữa các sinh vật được dịch chuyển, vì thế mà mấy người Viên Mục Dã mới nhìn thấy một đám quái vật nửa người nửa thú, nửa sâu bọ trước mắt này.

Dựa vào thống kê chưa trọn vẹn, toàn bộ lần tai nạn này sinh ra 224 quái vật biến hình, nói cách khác là ít nhất có 112 con người và 112 động vật bị chỉnh hợp sai vị trí. Mà bây giờ chỉ một phần nhỏ trong số đó bị nhốt trong tòa nhà này, bởi vì đa số đã chạy vào trong núi sâu khi bị vây bắt.

Nói đến đây, lại nghĩ đến thái độ của vị tổng chỉ huy vừa rồi... Cuối cùng mấy người Viên Mục Dã và Đoàn Phong cũng hiểu mục đích thật sự của đối phương khi mời số 54 đến đây là gì, chắc bọn họ muốn tìm đám quái vật biến hình này trước khi quân đội nước Y tham gia vào.

“Những quái vật biến hình này có tính công kích mạnh không?” Đoàn Phong hỏi một vấn đề mấu chốt.

Tiến sĩ Duncan trả lời không chắc chắn: “Điều này phải xem bọn họ đổi phần thân thể nào, nếu ý thức con người vẫn còn tồn tại, vậy chắc không có tính công kích, nhưng đồng thời cũng rất khó bắt... Bởi vì bọn họ biết cách làm thế nào để tránh né đuôi bắt. Ngược lại thì khá dễ bắt, nhưng rất hung hãn.”

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua đám quái vật biến hình đang bị nhốt trong tòa nhà rồi hỏi: “Bên trong đó là loại nào?”

Tiến sĩ Duncan thở dài, nói: “Bọn họ là nhân viên công tác tại phòng thí nghiệm và đều có ký ức con người. Dù khó chấp nhận việc mình đã trở thành như thế này, nhưng họ cũng biết nếu muốn trở về trạng thái ban đầu thì phải quay lại phòng thí nghiệm, mấy người này đều tự trở về.”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi hỏi: “Cái tên chó tổng chỉ huy kia có ý gì? Tại sao lại cho mấy người ba ngày? Sau ba ngày hẳn sẽ làm gì?”

Tiến sĩ Duncan nghe Đoàn Phong hỏi như vậy thì biến sắc, anh ta bắt đầu nói: “Quân đội nước Y muốn tiêu diệt tất cả các sinh vật sống trong khu vực bị ảnh hưởng bởi thí nghiệm để đảm bảo rằng những kẻ biến hình này không đi ra ngoài rồi bị mọi người phát hiện. Dù sao loại chuyện này cũng chẳng về vang gì, một khi để lộ tin tức ra ngoài, áp lực dư luận từ các quốc gia xung quanh sẽ có thể khiến dự án của chúng tôi phải đóng cửa hoàn toàn.”

Đoàn Phong không hề nể nang mà nói: “Chuyện đã đến nước này rồi mà anh còn muốn tiếp tục thí nghiệm à?”

Tiến sĩ Duncan nói với giọng khẳng định: “Đương nhiên, lần này sai lầm là do số liệu bị lệch một chút, chỉ cần chỉnh lại số liệu, việc dịch chuyển vật thể từ điểm này sang điểm khác hoàn toàn có thể thực hiện được! Hơn nữa, chỉ có tiếp tục thí nghiệm thì mới giúp những người đáng thương này hoàn toàn khôi phục lại bình thường.”

Viên Mục Dã nghe Tiến sĩ Duncan nói xong mà cũng cảm thấy hơi có lý, nếu dừng thí nghiệm thì những quái vật biến hình này phải làm thế nào? Với thái độ vừa rồi của vị tổng chỉ huy kia, e rằng tất cả bọn họ sẽ bị tiêu diệt một cách nhân đạo.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhìn Tiến sĩ Duncan rồi hỏi: “Những quái vật biến hình đã chạy mất tập trung ở khu vực nào?”

Tiến sĩ Duncan dẫn bọn họ quay về chiếc lều vải vừa rồi ở bộ chỉ huy, sau đó chỉ vào một ngọn núi cao trên sa bàn: “Chỗ này là núi Thunder, vị trí của chúng ta ở sườn núi, bên phía quân đội nước Y đã vây quanh chân núi như cái thùng sắt rồi, không có quái vật biến hình nào chạy được xuống chân núi cả.”

Đoàn Phong lập tức phản bác: “Chưa chắc? Anh có thể xác định tất cả quái vật biến hình đều rất to lớn à? Nhỡ có con giống con ruồi, con muỗi bay ra thì phải làm thế nào?”

Tiến sĩ Duncan thở dài: “Chúng tôi cũng đã nghĩ đến khả năng này, nhưng loại quái vật biến hình này có kích thước quá nhỏ, nên dù bọn chúng có bay ra ngoài cũng không tạo thành khung hoảng quá lớn, cùng lắm thì...”

“Cùng lắm thì sao?” Viên Mục Dã truy hỏi.

“Cùng lắm thì bị người khác coi là côn trùng rồi đập chết...”
Tiến sĩ Duncan thành thật nói.

Viên Mục Dã biến sắc: “Vậy người trao đổi vị trí cơ thể với nó chẳng phải sẽ mãi mãi biến mất không thể nào trở lại ư?”

Tiến sĩ Duncan bất đắc dĩ nói: “Đây cũng là chuyện cực chẳng đã, dù sao mọi chuyện đã phát triển đến trình độ này rồi, muốn không hề có thương vong... Là chuyện hoàn toàn không thể.”

Đại Quân lạnh lùng hừ một tiếng: “Nói cách khác là xem ai xui xẻo mà thôi, nếu như đổi thân thể là động vật có hình thể khá lớn, vậy chắc chắn vẫn còn ở trong núi Thunder, nếu không cũng chỉ sống chết mặc cho số phận.”

Tiến sĩ Duncan thở dài: “Vì vậy chúng tôi muốn trong ba ngày tìm được càng nhiều càng tốt, như vậy những người đó mới có hy vọng biến lại thành người bình thường.”

Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu: “Vậy phải làm thế nào mới biết được ai trao đổi vật chất với ai?”

Tiến sĩ Duncan trầm giọng nói: “Điều này dễ thôi, chỉ cần làm một chút so sánh gen là được, đây cũng không phải việc gì khó, cái khó là làm thế nào bắt được tất cả chỗ quái vật biến hình về trong vòng ba ngày...”

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện xảy ra, Đoàn Phong và Viên Mục Dã đều cảm thấy chuyện này không nên chậm trễ, bọn họ phải mau chóng lên núi bắt người, vì bên phía quân đội nước Y chỉ cho ba ngày...

Trước khi lên đường, Tiến sĩ Duncan lấy ra thỏa thuận bảo mật đưa cho nhóm Đoàn Phong, thật ra đây đều là quy trình phải thực hiện trước mỗi lần hành động, vì vậy nhóm người số 54 cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Lần hành động này sẽ gồm bốn tổ nhỏ được phái lên núi, bọn họ chia nhau ra từ bốn hướng vây bắt lên đến đỉnh, cuối cùng

tất cả sẽ đồng thời thu lưới tại đỉnh núi... Thật ra số 54 chỉ là một tổ trong số đó, ba tổ còn lại là nhân viên công tác của Tiên sĩ Duncan.

Vì để tránh thương vong không cần thiết trong quá trình vây bắt, Tiên sĩ Duncan trang bị súng gây mê cho bốn tổ, nguyên tắc là trực tiếp gây mê rồi cho vào lồng mang về là được. Đương nhiên, nếu gặp phải quái vật biến hình có tính công kích cực mạnh, dưới tình huống bị uy hiếp đến tính mạng, người của mỗi tổ cũng có thể sử dụng vũ khí có tính sát thương.

Toàn bộ kế hoạch nghe qua có vẻ không có gì khó khăn, chỉ cần làm theo từng bước là ổn, nhưng khi mấy người Viên Mục Dĩ thật sự đối mặt với đám quái vật biến hình rải rác trong núi, bọn họ mới biết chuyện này không hề đơn giản...

Mấy người Viên Mục Dĩ tiến từ phía Đông Bắc lên đỉnh núi, Tiên sĩ Duncan phân phối cho họ hai nhân viên công tác, một trong số đó chính là Tiểu Mân, người đã ra sân bay đón họ lúc đầu.

Trên đường đi, Viên Mục Dĩ tò mò hỏi Tiểu Mân: “Mấy lần dịch chuyển vật thể trước đây, Tiên sĩ Duncan không phát hiện có chỗ nào không ổn à?”

Tiểu Mân nhìn sang đồng nghiệp bên cạnh, hiển nhiên cậu ta cũng không biết rõ chi tiết về chuyện này, một nhân viên khác tên là Gio lúc này mới giải thích: “Bởi vì trong mỗi lần dịch chuyển vật thể trước đó, trong máy dịch chuyển đều chỉ có một vật thể nên chắc chắn sẽ không phát sinh tình huống vật chất trao đổi thể này.”

Chương 704: Hủy thí diệt tích

Viên Mục Dã không hiểu: “Vậy tại sao những lần thí nghiệm trước đây đều không có vấn đề, mà tự nhiên lần này số liệu lại có vấn đề chứ?”

Gio thở dài, đáp: “Có thể do xui thôi, thật ra mỗi lần dịch chuyển đều phải đưa một giá trị phạm vi, lần này số liệu của giá trị lại có vấn đề, vì vậy phạm vi đột nhiên bị khuếch tán ra vài nghìn lần!”

“Vài nghìn lần? Đây chắc chắn không phải sai lầm bình thường rồi? Nếu đối phương không phải mắt mù thì khẳng định là cố ý!” Đại Quân lạnh lùng nói.

Đạo lý đơn giản như vậy, đến những người ngoài như Viên Mục Dã chỉ nhìn thoáng qua là biết, chứ chưa cần nói đến nhân viên trong nội bộ, nhưng Tiến sĩ Duncan lại không hề nhắc đến dù chỉ một chữ thì cũng rất đáng nghi...

Nhưng trước mắt không phải lúc tính đến những điều này, dù sao mấy người Viên Mục Dã cũng đã lên núi, vì vậy vấn đề chủ yếu bây giờ là tìm được hết đám quái vật biến hình đang phân tán bên ngoài.

Cũng khó trách cơ quan quản lý nước Y lại khẩn trương vì chuyện này đến thế, nếu để mọi người biết sự tồn tại của quái vật biến hình, chắc chắn sẽ khiến toàn bộ quốc gia rơi vào khủng hoảng, sự tín nhiệm của dân chúng đối với chính phủ nước Y trong nháy mắt sẽ về 0.

Bởi vì theo bản năng, mọi người sẽ đoán là chính phủ nước Y chắc chắn đã dùng người sống để làm thí nghiệm đáng sợ nào đó, vì dù sao đám quái vật biến hình kia cũng quá gây sốc cho thị giác của con người... Thế cho nên, dù sau này có công bố sự thật với công chúng, mọi người cũng chưa chắc đã tin

tưởng những gì họ nói, đến lúc đó dù mấy người Duncan có cả trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.

Cả đoàn người số 54 lên núi chưa được bao lâu, bọn họ đã thấy một con nai con mọc ra tứ chi của con người, nó đang nhàn nhã ăn cỏ. Viên Mục Dã vừa nhìn là biết đây là một con quái vật biến hình rất hiền lành, cậu nói nhỏ với Đoàn Phong: “Dùng súng gây mê đi, chắc không phải thứ có tính công kích...”

Không ngờ Viên Mục Dã vừa dứt lời, cậu thấy một thứ hình thù kỳ quái lao ra từ trong bụi cỏ, sau đó cắn một phát vào cổ con nai... Cả nhóm choáng váng, xem ra có người chắc chắn không thể tìm lại được tay chân của mình rồi.

Lúc này mọi người đưa mắt nhìn con quái vật đang cắn xé con nai, nếu con nai hiền lành ngoan ngoãn đã chết, vậy bất kể thế nào cũng không thể bỏ qua cho con ăn thịt được, vì nếu cứ tiếp tục bỏ mặc thì có trời mới biết nó còn giết chết bao nhiêu con nữa!

Đoàn Phong quyết định thật nhanh, anh ta lấy ra một ống thuốc mê bắn vào chân sau của tên kia... Con quái vật đang ăn ngon lành bỗng cảm thấy đùi tê rần, nó bị giật mình rồi lao vút ra ngoài với tốc độ nhanh kinh người.

May mà thuốc mê Duncan cho quá mạnh, con quái vật chạy được một đoạn ngắn thì bắt đầu lão đảo, nó định nhảy lên một cái cây, nhưng mới nhảy được một nửa đã ngã rầm xuống đất.

Mấy người Viên Mục Dã thấy vậy lập tức tiến đến nhìn xem, họ phát hiện thứ này mọc một cái tay con người, còn phần lớn cơ thể là báo đốm và một cái đầu cáo... Gio ngạc nhiên thốt lên: “Sao lại là hợp thể của ba loài nhỉ?”

Những người khác cũng bị giật mình bởi con vật mà đến cả Đấng tạo hóa nhìn thấy cũng phải hít vào một hơi, cuối cùng Viên Mục Dã nhanh chóng lấy dây thừng và lưới bắt thú vẫn mang theo người để trói nó lại, sau đó treo lên một cây to gần đó.

Bởi vì nghĩ đến việc cầm theo lồng sắt sẽ không tiện, vì vậy trước khi xuất phát, mỗi người đều cầm theo dây thừng và lưới bắt thú. Một khi làm con mồi ngất đi, bọn họ sẽ dùng lưới bắt

thú trói nó lên cây, sau đó lại dùng thiết bị phát tín hiệu định vị cho Tiên sĩ Duncan, để bên phía họ nhanh chóng mang lồng sắt đến khiêng đi.

Lý do mà họ treo nó lên cây là vì lo lắng những con quái vật biến hình khác sẽ tấn công nó khi nó đang bị gây mê, cũng coi như thêm một lớp bảo hiểm... Vì nói gì thì nói, mỗi một sinh mạng bị tổn thương cũng có nghĩa là có một người không thể khôi phục lại bình thường.

Còn về phần thi thể con nai đã bị găm đến không còn hình dáng, Tiểu Mân đã dùng súng phun lửa trực tiếp thiêu hủy nó, đó cũng là lý do một nhân viên an ninh như cậu ta xuất hiện ở chỗ này, nhiệm vụ của cậu ta là tiêu hủy thi thể khi xác định con quái vật biến hình đã tử vong.

Tiểu Mân nói bọn họ cực chẳng đã mới làm như vậy, bởi vì nếu bọn họ không xử lý tốt chuyện này, quân đội nước Y sẽ có cơ tham gia vào. Với tác phong từ trước đến giờ của quân đội, không thể nào có chuyện không đánh mà thắng được.

Mà người vô tội nhất trong toàn bộ chuyện này chắc chắn là mấy thôn dân chẳng biết gì hết kia, nếu để quân đội nước Y ra tay giải quyết thì khẳng định hơn trăm mạng người sẽ bị tiêu diệt toàn bộ...

Không biết có phải liều lượng thuốc mê quá ít, hay là tổ chất thân thể của cái thứ tập hợp bởi ba giống loài này quá tốt, tóm lại mấy người Viên Mục Dã vừa treo nó lên cây thì chỉ một lát sau nó đã tỉnh lại.

May mà cái lưới bắt thú này khá chắc chắn, dù tên kia có giãy giụa thế nào cũng không thể trốn thoát. Nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy hơi lo lắng, nhờ gặp phải một kẻ mạnh mẽ hơn... Vậy thuốc mê trong tay bọn họ còn có tác dụng không?

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn quay sang hỏi Gio, gần đây có động vật ăn thịt cỡ lớn nào không?"

Gio suy nghĩ rồi đáp: "Theo tôi được biết thì con báo đốm vừa rồi là động vật săn mồi có hình thể khá lớn trong núi Thunder rồi, còn có một loại rồng trong truyền thuyết nữa, nhưng nó chỉ xuất hiện qua lời kể của các thôn dân. Chúng tôi xây phòng thí nghiệm ở đây nhưng chưa từng nhìn thấy."

“Rồng! Rồng gì cơ?” Đoàn Phong tò mò hỏi.

“Tôi không biết cụ thể là thế nào, nhưng tôi đã nhìn thấy hình vẽ được người dân ở trong thôn gần đây thờ cúng và cảm thấy nó giống một con thần lằn lớn...” Gio không thể khẳng định chắc chắn.

Không biết tại vì sao, khi Gio nhắc đến ba chữ “thần lằn lớn”, Viên Mục Dã lại bất giác quay ra liếc Đầu To một cái, và cậu phát hiện hắn cũng đang nhìn mình... Viên Mục Dã hơi lúng túng thu lại ánh mắt của mình.

Trên đường đi, biểu hiện của Đầu To cũng không tệ lắm, mặc dù không cống hiến cái gì, nhưng cũng không tạo ra phiền phức, đây đã là yêu cầu cao nhất của bọn họ đối với Đầu To rồi. Nhưng Viên Mục Dã không ngờ được là, may mà lần hành động này có Đầu To, nếu không tất cả bọn họ đã phải bỏ mạng ở nơi này.

Lúc ấy cả Viên Mục Dã lẫn Đoàn Phong đều không coi “rồng” mà Gio nói là một vấn đề, bởi vì bọn họ nghĩ nếu nó là một hình vẽ để thờ cúng, vậy chứng tỏ đó chỉ là giống loài tồn tại trong truyền thuyết.

Sau đó cả đám lại tiếp tục tiến về phía trước, kết quả họ lại chỉ gặp một con thỏ có tai con người và một con khỉ có mái tóc dài, còn lại thì chẳng gặp bất kỳ con quái vật biến hình nào nữa.

Chương 705: Cạm bẫy đi săn

Ban đầu Viên Mục Dĩ còn tưởng con đường mà bọn họ chọn có vấn đề, nhưng đến khi họ nhìn thấy một thi thể không đầu treo ở trên cây, bọn họ mới nhận thấy chuyện này có gì đó không ổn...

Từ bộ quần áo thí nghiệm màu trắng trên người xác chết, có thể dễ dàng nhận ra đây là một nhân viên nào đó của phòng thí nghiệm. Gio tiến lên kiểm tra rồi nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Là Wilson, nhưng đầu của anh ta đâu rồi?”

Viên Mục Dĩ không nói một lời nào mà chỉ nhìn về phía cái xác kia, cậu cảm thấy cái đầu chắc chắn không phải của Wilson, nếu không anh ta là người bình thường thì không cần thiết phải trốn trong núi.

Từ tư thế treo ở trên cây có thể nhận thấy, anh ta bị một động vật ăn thịt nào đó kéo lên, nhưng vấn đề là nếu người này bị một con quái vật biến hình khác coi là bữa sáng, vậy tại sao nó chỉ ăn mỗi cái đầu, còn những bộ phận khác vẫn nguyên vẹn?

“Đang nghĩ gì thế?” Đoàn Phong cắt ngang dòng suy nghĩ của Viên Mục Dĩ.

Viên Mục Dĩ lắc đầu nói: “Người này chết khá kỳ lạ, trông không giống như bị săn giết... Ngược lại giống như bị hành hạ mà chết.”

Đoàn Phong nghi ngờ hỏi: “Ý của cậu là do người làm?”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi trả lời: “Trước tiên cứ hạ thi thể xuống đã rồi nói sau!”

Đoàn Phong bảo Trương Khai và Tiểu Mân cùng tiến lên hạ thi thể từ trên cây xuống, sau đó Viên Mục Dĩ đi qua cẩn thận kiểm tra thi thể, từ vết thương không đều trên cổ có thể dễ dàng nhận ra, nạn nhân đã bị thứ gì đó cắn từng miếng một đến đứt cổ.

Nhưng cảnh tượng con quái vật biến hình đi săn trước đó vẫn hiện ra rõ ràng trước mắt Viên Mục Dã. Đầu tiên đối phương cắn một cái vào cổ họng con nai, sau đó trực tiếp mổ bụng ăn nội tạng... Vì vậy có thể thấy một con động vật ăn thịt “chuyên nghiệp” chắc chắn sẽ chọn chỗ mềm nhất để đánh chén, chứ không phải vừa bắt đầu đã ăn hết đầu con mồi.

Bởi vì nhìn từ bề ngoài thi thể của Wilson không có vấn đề gì, hơn nữa đối phương dù sao cũng là đồng nghiệp của mình, vì vậy Gio và Tiểu Mân không tiêu hủy thi thể mà phát định vị cho Tiến sĩ Duncan, họ hy vọng mấy người kia có thể đến đem thi thể về.

Dưới cái nhìn của người khác, các xác không đầu này chỉ là một gã xui xẻo bị quái vật biến hình khác cắn chết, nhưng Viên Mục Dã lại có cảm giác chuyện này không hề đơn giản như thế... Có lẽ ngay từ đầu bọn họ đã nghĩ sai.

Mặc dù đám quái vật biến hình đang phân tán trong núi Thunder có dáng vẻ người không ra người, thú không ra thú, nhưng dù sao họ vẫn là con người, có tư duy của nhân loại. Nếu như đổi vị trí để suy nghĩ, bản thân mình đột nhiên biến thành dáng vẻ quỷ quái này, thì không những không tiếp thu được mà còn lo lắng tính mạng của mình bị gặp nguy hiểm nữa ấy chứ.

Ví dụ như tay Wilson này, nếu anh ta thật sự giống những gì Tiến sĩ Duncan đã nói trước đó, cảm thấy chỉ có về phòng thí nghiệm mới có thể quay trở lại bình thường, vậy tại sao anh ta lại chết ở chỗ này?

Hiển nhiên Wilson đã tự mình trốn vào trong núi sâu. Nói cách khác anh ta đã nghĩ rằng mình rất có thể sẽ không quay trở lại bình thường được, đồng thời lo lắng bị người ta tiêu diệt nên mới đành phải trốn vào núi cùng với những con quái vật biến hình khác.

Nhưng vấn đề là bây giờ Wilson đã chết, mà thứ giết anh ta lại không phải vì ăn thịt, nếu như đổi hoàn cảnh, thay hiện trường... Đây hiển nhiên là một vụ giết người chỉ có thể xuất hiện giữa con người với con người, vậy có thể giả định kẻ giết Wilson cũng là một con quái vật biến hình có ý thức con người giống anh ta chăng?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn hỏi Gio một vấn đề: “Loại quái vật biến hình này có thể có bao nhiêu ý thức và tư duy của con người?”

Gio dường như gặp khó với vấn đề này, anh ta suy nghĩ một lúc rồi nhúm mày nói: “Cái này thì khó mà nói được lắm, nhưng theo tôi dự đoán, chủ yếu nhìn tỷ lệ mà phần con người chiếm giữ... Nếu như chỉ có một ít bộ phận của con người, ví dụ như một tay, một tai, chắc không tồn tại ý thức con người. Ngược lại, nếu như phần lớn thân thể thuộc về con người, vậy nó sẽ có ý thức và tư duy hoàn chỉnh.”

“Nếu như một người và một động vật chỉ trao đổi đầu thì sao?” Viên Mục Dã tiếp tục truy hỏi.

Gio nghe vậy sầm mặt lại, hiển nhiên anh ta hiểu Viên Mục Dã đang hỏi tình huống của Wilson... Bởi vì thi thể Wilson nhìn từ trên xuống dưới đều không có dấu vết của quái vật biến hình, vậy chứng tỏ bộ phận sai lệch chỉ có cái đầu.

Nếu như chỉ đổi đầu, vậy có phải Wilson trước mắt này không có ý thức của con người, mà động vật đã đổi cái đầu đó lại có tư duy của con người?

Đại Quân cảm thấy khó hiểu: “Nhưng điều này... Cũng không hợp lý, nếu như động vật đổi đầu với Wilson đã giết anh ta, vậy động cơ của nó là gì? Chẳng lẽ để đổi lại cái đầu?”

Viên Mục Dã trầm giọng, nói: “Theo lý thuyết, ký ức của con người đều chứa đựng trong não, vì thế kể cả khi đầu Wilson đổi vào thân một động vật khác... Anh ta cũng không nên lựa chọn giết cơ thể cũ của mình! Trừ khi đúng như anh Đại Quân đã nói, anh ta không muốn trở lại bình thường.”

Đoàn Phong nói với vẻ chẳng quan tâm: “Nghĩ nhiều cũng vô ích, tiếp tục tiến lên trước nhìn xem, dù sao con quái vật này cũng rất dễ nhận biết, chúng ta chỉ cần tìm động vật có đầu đàn ông là được mà.”

Viên Mục Dã nghe xong thấy cũng có lý, cả đám lại tiếp tục tiến vào sâu trong rừng. Nhưng đang đi, Đoàn Phong bỗng đẩy Viên Mục Dã ra, ngay sau đó một tấm gỗ đầy cành cây sắc nhọn đập thẳng vào vị trí vừa rời của Viên Mục Dã.

Nếu như không phải Đoàn Phong kịp thời đẩy Viên Mục Dã ra, chắc người cậu lúc này đã bị đâm vài lỗ máu! Cả đám thấy thế lập tức cảnh giác nhìn ngó xung quanh...

Đoàn Phong đi qua cẩn thận quan sát tấm gỗ được chế tạo khá đơn sơ này, anh ta trầm giọng xuống, nói: “Đây là cạm bẫy thợ săn thường dùng, nhưng tay nghề chế tạo hơi thô sơ.”

Trương Khai giật mình hỏi: “Đặt bẫy ở chỗ này? Đi săn ai thế? Chúng ta à?”

Đoàn Phong cười khẩy: “Xem ra đối thủ của chúng ta không đơn giản, đây là kẻ không phải dùng một liều thuốc mê là giải quyết được đâu...”

Lúc này, đột nhiên Đầu To đi tới phía trước chiếc bẫy rồi ngửi ngửi, có vẻ như hắn phát hiện ra điều gì đó... Viên Mục Dã thấy vậy cũng tiến lên nhìn một chút, cậu phát hiện trên đó có dính một ít chất lỏng sền sệt, mùi vừa tanh vừa thối.

“Cậu biết thứ này là của loài động vật nào để lại không?” Viên Mục Dã hỏi dò.

Đầu To nghe xong không nói gì, hắn chỉ nhìn Viên Mục Dã một cái rồi đứng dậy đi về một hướng khác...

Tiểu Mân thấy vậy vội lên tiếng ngăn cản: “Hướng đó không phải lộ trình đã định trước của chúng ta!”

Với tính tình của Đầu To đương nhiên sẽ không để ý đến Tiểu Mân, hắn tiếp tục tiến về phía trước mà không hề quay đầu lại, mấy người của số 54 đương nhiên không thể mặc kệ nên đành theo sát phía sau.

Chương 706: Dính vào là chết

Nhưng có vẻ như Đoàn Phong không hề có ý kiến gì về điều này, bởi vì anh ta kết luận Đầu To đang đuổi theo kẻ vừa bố trí cạm bẫy để săn họ. Dù sao so sánh với mấy người bọn họ, trong cơ thể Đầu To có tồn tại gen động vật, vì thế hẳn đương nhiên có thể đoán được ý đồ của đối phương là gì...

Sau đó cả đoàn người số 54 đi theo Đầu To tiến về một phía khác, nhưng mới đi được một đoạn, Viên Mục Dã đã ngửi thấy mùi máu tươi truyền tới từ cánh rừng phía trước. Mấy người bọn họ nhanh chóng tiến đến kiểm tra và họ đã phát hiện ra một cái hố sâu vài mét ở cách đây không xa.

Khi mọi người đi đến chỗ cái hố và nhìn xuống dưới, họ thấy một người đàn ông cả người đầy máu đang nằm úp mặt xuống hố, nhìn tình huống thì có vẻ đã chết...

Lúc này Gio hỏi Tiểu Mân: “Có phải là Tô Nam không?”

Tiểu Mân trả lời với vẻ nghiêm túc: “Nhìn lưng có vẻ giống, hướng này chắc là hướng của Tô Nam và Tiểu Lưu, xem ra tổ bọn họ bị mai phục ở chỗ này.”

Ngay lúc hai người không biết phải làm thế nào, Đoàn Phong và Trương Khai đã leo xuống hố, bọn họ xác định người trong hố đã chết nên mới lật thi thể người này lên... Gio và Tiểu Mân nói đúng, người này chính là đồng nghiệp Tô Nam của bọn họ, chắc trước đó không cẩn thận nên ngã xuống hố rồi bị chạc cây sắc nhọn dựng thẳng lên xuyên thủng người.

“Tại sao bọn họ lại mặc kệ thi thể Tô Nam nằm dưới này chứ?” Gio hỏi với giọng khó tin.

Viên Mục Dã nhìn mặt đất bên cạnh hố, cậu phát hiện có một số vết máu còn sót lại, cậu bảo: “Không phải bọn họ muốn bỏ lại thi thể, chắc hiện tại họ còn khó mà lo cho mình...”

Đoàn Phong đã leo lên, anh ta nhìn thoáng qua vết máu trên mặt đất rồi lạnh lùng nói: “Có cái gì đó đang đuổi theo bọn họ, thì thể phía dưới vẫn còn ấm, nếu chúng ta đến sớm một bước có khi còn gặp được.”

Tiểu Mân vội vàng dùng bộ đàm liên hệ với ba tổ khác, vậy mà không ai trả lời...

Gio nghi ngờ hỏi: “Có phải bọn họ rời khỏi phạm vi nhận tín hiệu không?”

Tiểu Mân lắc đầu: “Không thể nào, nếu như bọn họ bắt ngờ thay đổi kế hoạch rồi xuống núi, vậy cũng nên dùng bộ đàm báo với chúng ta một tiếng chứ?”

Trong nhất thời mỗi người ở đây đều có một dự cảm xấu, có vẻ như ba tổ kia đã gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ, đến mức còn không thể liên lạc được với bọn họ.

Đoàn Phong là cao thủ lần theo dấu vết, anh ta thông qua dấu vết mình quan sát được trên mặt đất rồi kết luận, những người của tổ này chắc đang chạy về phía đỉnh núi, nhưng bọn họ đi có vẻ rất vội vàng, dường như là bị ép lên đó, chứ không hề có thái độ ung dung như lúc mới lên núi.

Đoàn Phong nói với giọng nghiêm trọng: “Có thứ gì đó đang đuổi theo bọn họ...”

Viên Mục Dã nhìn sang Đầu To và hỏi: “Cậu có thể tìm được thứ đang đuổi theo bọn họ không?”

Đầu To khẽ gật đầu, sau đó giơ tay chỉ về một hướng: “Ở hướng kia... Số lượng không chỉ có một.”

Viên Mục Dã nhìn theo hướng ngón tay Đầu To chỉ: “Xem ra cái thứ trong núi đã biết trước là chúng ta sẽ đến, vì vậy mới đào xong cạm bẫy chờ chúng ta.”

Đoàn Phong nhìn về phía chiếc hồ rồi nói: “Cách làm mặc dù rất tinh vi, nhưng kỹ thuật đặt bẫy lại không ổn, điều này chứng tỏ những người này trước đây sống nhờ săn bắn, nhưng bây giờ lại vì một số nguyên nhân khách quan mà khó sử dụng chân tay của mình.”

Mọi người đương nhiên biết nguyên nhân khách quan mà Đoàn Phong nói là gì, chắc chắn là do tay chân biến thành

động vật, mặc dù trong đầu biết cách đặt cạm bẫy, nhưng thao tác trong thực tế lại rất khó mà thành thạo như lúc trước.

Nhân viên của phòng thí nghiệm chắc chắn sẽ không đi săn và đào bẫy, vì vậy những cạm bẫy mà họ liên tục gặp phải chắc chắn do những thôn dân kia làm ra... Nhưng tại sao bọn họ lại muốn làm như vậy? Sợ bị bắt đi làm thí nghiệm? Hay là nghe người khác nói gì đó?

Lúc này Viên Mục Dã quay đầu hỏi Tiểu Mân: “Các cậu hiểu biết được bao nhiêu về thôn đã xảy ra chuyện? Những thôn dân đó bình thường sống bằng cái gì?”

Tiểu Mân suy nghĩ rồi trả lời: “Nói đến người dân trong thôn đó thì đúng là có một chút quái lạ. Bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật điện tử, nhưng người trong thôn đó lại từ chối sử dụng dụng cụ điện tử. Hơn nữa trước khi xây dựng phòng thí nghiệm, Tiến sĩ Duncan đã từng vài lần sai người đến thuyết phục thôn dân, hy vọng bọn họ có thể chuyển vào sống trong thành phố, thậm chí còn hứa sẽ cung cấp nhà ở và công việc cho họ. Nhưng không ngờ những người này lại từ chối, bọn họ nói rất hài lòng với hoàn cảnh sinh hoạt hiện giờ nên không muốn đi vào sống trong thành phố ồn ào.”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Xem ra Tiến sĩ Duncan đã dự kiến từ trước, biết bọn họ cách phòng thí nghiệm quá gần sẽ có nguy hiểm...”

Gio nghe xong cũng hơi lúng túng, nói: “Cũng không phải... Chúng tôi chỉ muốn đề phòng rắc rối có thể xuất hiện thôi. Nếu như trước đó bọn họ nghe theo đề nghị của chúng tôi thì bây giờ sẽ không có nhiều chuyện như vậy.”

Viên Mục Dã tiếp tục hỏi: “Trừ điều đó ra, các cậu còn hiểu biết thế nào về cái thôn này?”

Không ngờ Gio lại ngơ ngác đáp: “Không có... Chỉ có thể thôi. Bởi vì sau này Tiến sĩ Duncan nói chắc những thôn dân này thích sống cuộc sống ẩn dật, vì vậy yêu cầu chúng tôi nếu không cần thiết thì cố gắng đừng quấy rầy bọn họ...”

Đại Quân thở dài: “Nhưng cuối cùng mấy người chẳng những quấy rầy mà còn biến tất cả bọn họ thành quái vật.”

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, bỗng nghe thấy Hoắc Nhiễm đột nhiên chỉ vào một dãy nhà tranh cách đó không xa và nói: “Mọi người nhìn chỗ đó đi... Có phải có một thôn không.”

Cả đám nghe thế bèn ngẩng đầu nhìn, họ thấy trong khu rừng cách đó không xa có một dãy nhà tranh thấp bé, Tiểu Mân lúc này trầm giọng, nói: “Đó chính là cái thôn kia!”

Đầu To đang đi đằng trước bỗng lên tiếng: “Phía trước có thứ gì đó!”

Mấy người số 54 rất tin tưởng Đầu To, dù sao hắn cũng là kẻ phi nhân loại duy nhất thuộc “phe ta”, cảm giác của hắn đương nhiên nhạy cảm hơn tất cả mọi người, nên họ lập tức rút súng lục ra.

Đoàn Phong nói với mọi người: “Kế hoạch tạm thời được điều chỉnh, lát nữa vào thôn mà gặp phải quái vật biến hình hung ác, vậy kệ mẹ nó thuốc mê đi, cứ giết luôn!”

Đại Quân hơi lo lắng nhìn khẩu súng trong tay: “Đội trưởng Đoàn, tôi sợ chúng ta không đủ đạn!”

Đoàn Phong cảm thấy hối hận: “Biết trước thế này thì đã mượn chút đạn từ thằng chó tổng chỉ huy kia rồi.”

Gio và Tiểu Mân nghe xong sắc mặt đều trở nên hơi khó coi, Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng giải thích: “Yên tâm đi, chúng tôi vẫn sẽ xử lý nhẹ nhàng đối với những thứ có thể trao đổi và khá ngoan ngoãn.”

Sau đó Đoàn Phong dặn dò mọi người vài câu, lúc này cả đám mới từ từ tiến đến gần thôn, Đầu To nhanh chóng phát hiện bên ngoài thôn có vài hố bẫy khá nguy hiểm, trên cơ bản toàn là loại “dính vào là chết”.

Chương 707: Đầu bướm bướm

Đoàn Phong phát hiện dấu vết vài giọt máu trên mặt đất, xem ra tổ tìm kiếm theo hướng này đã bị bắt vào trong thôn... Còn về động cơ khiến bọn họ bị bắt, trong lúc nhất thời Viên Mục Dĩ không thể nào đoán được.

“Không phải bắt về để làm lương thực dự trữ đây chứ?” Đại Quân cảm thấy khó hiểu.

Gio giật mình: “Sao có thể như vậy... Bọn họ sao có thể ăn thịt người được?”

Giọng Đoàn Phong trầm xuống: “Cũng có thể có khả năng này, mấy người thử nghĩ xem, một bộ não con người điều khiển thân thể của động vật, tất cả những nhận biết trước đó của họ sẽ hoàn toàn bị bản năng của cơ thể phá vỡ...”

Viên Mục Dĩ ngồi xuống dùng tay chấm vết máu rồi đưa lên mũi ngửi: “Máu rất mới, chắc vừa nhỏ xuống không lâu, có lẽ những người kia bây giờ vẫn còn sống.”

Đoàn Phong xoay người nhìn Tiểu Mân, sau đó lạnh lùng hỏi: “Có phải các người còn chuyện gì giấu giếm chúng tôi không? Nếu có... Tốt nhất nói hết ra luôn đi.”

Thật ra Đoàn Phong chỉ muốn lừa gạt Tiểu Mân một chút, không có cũng tốt, nhờ thật sự có chuyện gì thì cũng biết mà đề phòng, ấy vậy mà Tiểu Mân nghe xong ánh mắt lại có vẻ lảng tránh, vừa nhìn là biết có vấn đề!

Đoàn Phong sầm mặt xuống: “Những người trong kia là vật thí nghiệm lúc đầu của các người hả?”

Gio vội vàng phủ nhận: “Đương nhiên không phải, chúng tôi làm sao mà lấy người sống để thí nghiệm được! Nhưng... chẳng qua là...”

Đoàn Phong nói với vẻ không kiên nhẫn: “Chẳng qua là gì? Cậu mau nói hết tình hình thực tế đi, nếu không chúng tôi sẽ xuống núi ngay bây giờ và nói cho bên quân đội biết, để bọn họ san bằng luôn ngọn núi này là xong!”

“Đừng! Tôi nói tôi nói!” Tiểu Mân vội vàng ngăn cản.

Sau đó Gio và Tiểu Mân kể cho mọi người biết, sự cố bất ngờ của thí nghiệm lần này là do con người gây ra... Thật sự không phải bọn họ cố ý biến những thôn dân này thành như vậy, nhưng Wilson lại là ngoại lệ.

Hóa ra vấn đề là nằm ở Wilson, thật ra việc xảy ra chuyện ngoài ý muốn không phải là vụ dịch chuyển tập thể lần này, mà là ở lần đầu tiên dịch chuyển con người. Lúc đó thí nghiệm của bọn họ cực kỳ thành công, hơn nữa họ cũng đã nhiều lần dịch chuyển những động vật nhỏ như chuột, thỏ, khỉ...

Vào thời điểm đó có người đề nghị, bước tiếp theo có phải là dịch chuyển con người không? Duncan cũng đồng ý với điều này, ai mà ngờ được hàng trăm hàng ngàn thí nghiệm trước đó không xảy ra vấn đề, nhưng vào đúng lần đầu tiên dịch chuyển con người lại xảy ra chuyện! Mà người được dịch chuyển lúc đó chính là Wilson.

Loại thí nghiệm này chắc chắn có sự nguy hiểm nhất định, nhưng mấy người Gio đã trải qua vô số lần thành công, vì vậy ở trong lòng bọn họ, việc trở thành người dịch chuyển đầu tiên chính là một loại vô cùng vinh hạnh, đương nhiên tất cả đều nô nức báo danh.

Cuối cùng vinh dự này rơi vào người học trò của Duncan là Wilson, nhưng mọi người không thể ngờ được là, lần đầu tiên trong lịch sử dịch chuyển con người lại thất bại... Hóa ra không ai chú ý có một con bướm bướm nhỏ đã rơi vào trong tóc Wilson từ lúc nào.

Trước đó, bất kể là dịch chuyển vật thể hay sinh vật, chưa từng có lần nào dịch chuyển đồng thời hai vật thể hay hai cơ thể sống, vì vậy không ai ngờ được khi hai sinh mạng đồng thời dịch chuyển, vậy mà lại phát sinh chuyện đáng sợ như vậy.

Khi Wilson đi ra từ phía máy nhận tín hiệu, tất cả mọi người đều hoảng sợ, vì họ nhìn thấy một con quái vật đầu bướm

bướm đi từ bên trong ra... Trong lúc nhất thời tất cả đều ngăn người, không biết tiếp theo nên làm gì.

Cuối cùng, Duncan là người có phản ứng đầu tiên, ông ta lập tức phong tỏa phòng thí nghiệm và sai người nhanh chóng tìm kiếm một con bướm mọc ra đầu của Wilson, nếu như không tìm lại được con bướm đầu người kia, thì rất có thể Wilson sẽ mãi mãi ở trong hình dạng này.

Bi kịch là, đám người Gio gần như lật tung cả phòng thí nghiệm mà vẫn không tìm được con bướm mọc ra đầu Wilson. Chuyện đã đến nước này, đến cả Duncan cũng bó tay, ông ta chỉ đành trấn an Wilson đang kinh hoàng trước, sau đó sắp xếp cho anh ta làm một loạt kiểm tra, đồng thời vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm con bướm đầu người trong toàn bộ căn cứ thí nghiệm.

Sau khi quét hình đầu của Wilson, Duncan phát hiện cái đầu bướm bướm này vẫn giữ lại bộ não con người, chỉ là nhìn bề ngoài thì biến thành bướm bướm...

Mặc dù Duncan đã nhiều lần hứa hẹn với Wilson nhất định sẽ đưa anh ta trở về hình dáng ban đầu, nhưng trong lòng ông ta cũng biết trước mặt mình có rất nhiều nan đề... Đầu tiên chu kỳ sống của bướm bướm rất ngắn, một khi biến thành trạng thái bướm bướm thì chẳng mấy chốc sẽ chết, vì thế khả năng tìm được “bướm bướm đầu người” còn sống là cực kỳ nhỏ.

Lại nói đến cái đầu bây giờ của Wilson, kết cấu của đầu người hoàn toàn khác biệt với bướm bướm, chưa nói đến việc làm thế nào mà cả hai có thể dung hợp hoàn mỹ khi dịch chuyển, chỉ riêng việc não người được chứa trong xương sọ, còn đầu bướm bướm lại cực kỳ mềm, nó không thể nào bảo vệ được bộ não ở bên trong. Nói cách khác, chỉ cần Wilson xoay người, rất có thể sẽ khiến đầu óc của mình bị thương.

Cuối cùng là vấn đề Wilson sẽ ăn gì, loại côn trùng như bướm bướm không hề có miệng, bộ phận ăn uống của nó giống một cái ống hút, bình thường nó thông qua ống hút để hút những loại thức ăn như mật hoa... Nhưng thân thể Wilson vẫn là con người, anh ta đâu thể sống cả đời nhờ hít mật hoa chứ?

Quan trọng nhất là Wilson bây giờ không thể nói chuyện, có chuyện gì chỉ có thể dùng giấy bút trao đổi với người ngoài.

Cuộc sống như vậy một hai ngày còn có thể chịu được, nếu thời gian dài chắc chắn không người nào chịu đựng nổi...

Mà điều tuyệt vọng hơn nữa là, theo thời gian trôi đi, việc tìm thấy bướm bướm đầu người ngày càng xa vời, trong lòng Wilson cũng biết mình đã không còn khả năng trở về bình thường. Thế là vào một buổi đêm, Wilson đã lẻn vào phòng thí nghiệm rồi sửa đổi một trị số quan trọng trên thiết bị dịch chuyển, vì thế mới gây ra tình trạng hiện tại.

Có vẻ đầu óc của Wilson lúc đó đã không còn bình thường nữa, anh ta nghĩ con bướm bướm đầu người kia chắc chắn không bay quá xa, vì thế anh ta mới nghĩ đến việc đặt khu vực vài cây số xung quanh phòng thí nghiệm trở thành phạm vi dịch chuyển, như vậy có thể đổi lại đầu của anh ta và con bướm.

Tiếc là không ai biết được Wilson có biến về hình người hay không, nhưng những người vô tội khác lại gặp tai vạ. Vào thời điểm ấy Tiến sĩ Duncan dẫn Gio và một vài nhân viên khác đi trụ sở chính để họp, vì thế mới tránh được kiếp nạn lần này, nếu không chắc bọn họ cũng đã bị nhốt trong tòa nhà với cửa sổ và cửa ra vào được hàn kín kia rồi.

Chương 708: Thằn lằn xanh to lớn

Viên Mục Dã nghe Gio kể từ đầu đến cuối xong, cậu bèn hỏi: “Cậu xác định Tiến sĩ Duncan thật lòng muốn cứu Wilson à?”

Gio hơi nóng nảy, nói: “Đương nhiên, Tiến sĩ Duncan đã lo nghĩ rất nhiều về chuyện của Wilson, ông ấy còn cố tình dẫn tôi và mấy người Kevin về họp ở trụ sở chính, là vì muốn tìm cách nhanh chóng giải quyết vấn đề này.”

Nhưng Đoàn Phong lại chẳng hề tin vào mấy câu nói của Gio, hoặc có thể nói anh ta không tin Duncan, dù sao biết người biết mặt nhưng không biết lòng, Gio làm sao biết được suy nghĩ thật sự trong lòng Duncan chứ?

Vì để không đánh rần động cỏ, Đoàn Phong quyết định để mấy người Đại Quân chờ tại chỗ, còn bản thân định tiến vào thôn trước xem thế nào... Nếu thật sự gặp phải thứ gì lợi hại, một mình anh ta rút lui cũng tiện hơn.

Viên Mục Dã không có dị nghị gì về quyết định này, cậu chỉ nói mình muốn đi theo. Nói thẳng ra là Viên Mục Dã không yên tâm khi để Đoàn Phong đi một mình. Mặc dù đúng là thân thủ anh ta giỏi hơn cậu... nhưng nhiều khi Đoàn Phong làm việc tùy hứng lắm, cứ y vào cơ thể bất tử của mình mà làm ra một số hành vi mạo hiểm không cần thiết.

Nhưng họ không ngờ là Đầu To cũng muốn đi cùng, Đoàn Phong do dự vài giây rồi gật đầu đồng ý: “Được, ba người chúng ta vào thôn, những người còn lại ở yên tại chỗ chờ lệnh, trong lúc này mà gặp quái vật biến hình thì tuyệt đối đừng nung tay!”

Trương Khai nghe xong cũng muốn đi theo ba người họ vào thôn, nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Mấy người ở lại phối hợp chiến đấu, nếu hai tiếng sau chúng tôi chưa quay về, mọi người lập tức xuống núi liên lạc với lão Lâm!”

Sắc trời lúc này đã hơi tối, ba người Viên Mục Dã tranh thủ bóng đêm để lén vào thôn. Đầu To vẫn không nói câu nào và đi ở phía trước, nhưng Viên Mục Dã nhận thấy Đầu To có vẻ hơi khác sau khi màn đêm buông xuống.

“Không ngờ anh lại đồng ý cho Đầu To đi cùng...” Viên Mục Dã nói nhỏ với Đoàn Phong.

Nhưng Đoàn Phong lại hừ khế: “Để tên đó lại tôi càng không yên tâm hơn.”

Không ngờ đúng lúc này, Đầu To đang đi phía trước bỗng dừng lại đột ngột khiến Viên Mục Dã giật mình, cậu còn tưởng hẳn nghe thấy đoạn nói chuyện vừa rồi. Nhưng Đầu To lại từ từ ngồi xuống rồi vẫy tay với Viên Mục Dã và Đoàn Phong.

Hai người hiểu ngay phía trước có tình huống gì đó, họ nhanh chóng áp sát tới và nhìn theo hướng ngón tay của Đầu To, rồi họ thấy mấy kẻ nửa người nửa thú ngồi quây xung quanh một chỗ, không biết đang làm cái gì...

Bởi vì ánh sáng yếu nên Viên Mục Dã và Đoàn Phong không nhìn rõ được có chuyện gì xảy ra ở phía trước, nhưng thị lực của Đầu To trong bóng đêm lại rất tốt, hẳn nói nhỏ: “Bọn họ đang ăn thứ gì đó...”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong lập tức nghĩ rất có thể mấy con quái vật biến hình này đang ăn những thành viên của đội tìm kiếm bị bắt. Nhưng có một điều lạ là, Viên Mục Dã không hề ngửi thấy mùi máu tươi quanh đây.

Đầu To biết Viên Mục Dã và Đoàn Phong đang nghĩ gì, hẳn không biết phải nói gì nữa: “Bọn họ đang ăn cỏ...”

Đoàn Phong hơi giật mình: “Ăn cỏ? Hóa ra là quái vật biến hình ăn chay à...”

Vì không muốn đánh động mấy kẻ đang dùng bữa tối kia, ba người từ từ đi vòng qua bụi cỏ bên cạnh... Nếu vết máu trên mặt đất hướng vào trong thôn, vậy thì chắc chắn những người bị bắt được giấu trong một gian nhà tranh nào đó trong thôn.

Mấy kẻ đang ăn cỏ kia hẳn là lính gác, tiếc là bọn họ quá tập trung ăn uống, vì vậy không phát hiện ba người Viên Mục Dã đã xâm nhập vào... Đương nhiên, cũng vì đám cạm bẫy ngoài

thôn khiến những người này mất cảnh giác, chắc họ cảm thấy không ai có thể vượt qua được chạm bấy để đi vào trong thôn.

Mấy người Viên Mục Dã liên tục kiểm tra mấy căn nhà tranh, họ phát hiện dường như bên trong chỉ có một số phụ nữ và trẻ em bị biến hình đang ngủ, chẳng lẽ sau khi bị biến hình, những thôn dân này vẫn không rời khỏi thôn sao?

Nhưng đàn ông trong thôn đã đi đâu rồi? Khi ba người họ đang thắc mắc, họ thấy Đầu To đột ngột dừng lại, tiếp đó cậu ta nghiêng đầu nhìn về phía gốc cây to cách đây không xa.

Viên Mục Dã hiểu ngay dưới gốc cây có thứ gì đó, cậu vội vàng rút súng rồi cảnh giác nhìn về hướng cái cây kia... Tuy trong mắt Viên Mục Dã và Đoàn Phong, Đầu To là một nhân tố không ổn định, nhưng khi đối mặt kẻ địch, bọn họ vẫn lựa chọn tin tưởng hoàn toàn vào hắn.

Vào lúc ấy, bốn phía yên tĩnh đến lạ thường, Viên Mục Dã nín thở nhìn chằm chằm vào bóng đen dưới gốc cây... Đến tận lúc một thứ có thân hình cao to đi ra từ trong bóng tối, ba người họ mới nhìn thấy rõ dáng vẻ của đối phương.

Đó là một kẻ có chiều cao hơn hai mét, nhìn từ bề ngoài cứ như rồng Komodo, nhưng vảy trên người nó còn xanh hơn cả rồng Komodo, nếu không phải một nửa bên trái vẫn là con người, thì chắc mấy người Viên Mục Dã đã suýt quên mất việc nó là quái vật biến hình.

Giọng nói ung dung của một người đàn ông vang lên: “Các người là ai?”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều giật mình, bởi vì con thần lẫn xanh to lớn này chỉ có một nửa phía trên bên trái và cẳng tay thuộc về con người, theo lý thuyết thì nó không biết nói chuyện mới đúng! Khi hai người còn đang ngơ ngác, một bóng người khác đã lao vọt ra từ sau thân cây, hóa ra những lời vừa rồi là do tên này nói.

Đó là một người đàn ông vóc dáng cao to, nhưng tiếc là nửa người bên trái và phía trên cẳng tay mọc đầy vảy màu xanh, cứ như đôi thân thể với con thần lẫn bên cạnh vậy... Mà điều đáng ngạc nhiên hơn là, con thần lẫn xanh kia dường như rất

tin tưởng người đàn ông này, từ đầu đến cuối nó đều nằm im không nhúc nhích dưới chân hắn.

Viên Mục Dã ngạc nhiên hỏi: “Cơ thể của hai người...?”

Người đàn ông thấy Viên Mục Dã hỏi ngược lại mình, thì lặp lại câu hỏi của mình một lần nữa: “Trả lời vấn đề của tôi, các người là ai?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Chúng tôi là người đến giúp đỡ các anh.”

Không ngờ đối phương nghe xong lại cười lạnh, hỏi: “Giúp chúng tôi? Chỉ là thay cái lý do thoái thác mà thôi... Nếu các người thật sự quan tâm đến sự sống chết của chúng tôi thì bây giờ chúng tôi đã không biến thành dáng vẻ thế này.”

Lúc này Viên Mục Dã muốn trao đổi nhẹ nhàng với đối phương một chút, thế nên cậu tiến về phía trước vài bước, không ngờ con thằn lằn vừa rồi còn nằm yên tĩnh bên cạnh chân người đàn ông đó lại đột ngột chồm lên rồi nhào về phía Viên Mục Dã.

Nếu bị nó cắn một cái cũng không phải chuyện đùa, nhưng tiếc là Đoàn Phong cũng không ngờ được con vật lại đột ngột tấn công, vì vậy anh ta không kịp phản ứng, chỉ có thể túm lấy áo Viên Mục Dã rồi kéo cậu về phía sau.

Mặc dù như vậy, con quái vật dài hơn hai mét kia cũng đã áp sát ngay trước mắt, Viên Mục Dã gần như có thể ngửi được mùi hôi thối từ trong miệng nó, có thể tưởng tượng được khoảng cách lúc này gần đến mức nào...

Chương 709: Trưởng thôn Hách Triết

May là vào thời điểm quan trọng, Đầu To đã kịp thời chặn phía trước Viên Mục Dã, sau đó dùng tay không kéo rộng miệng của con thần lằn xanh khổng lồ ra...

Nhất thời tất cả mọi người đều sửng sốt, con thần lằn khổng lồ bị tóm chặt miệng không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi tay của Đầu To, nhưng hiển nhiên là Đầu To khỏe hơn nó, nên dù giãy giụa thế nào nó cũng không thể thoát ra được.

Người đàn ông kia thấy sức mạnh của Đầu To kinh người như thế thì vội rút dao ra định đến giúp đỡ. Đương nhiên lúc này Viên Mục Dã và Đoàn Phong sẽ không khoanh tay đứng nhìn, bọn họ vòng qua chắn giữa hắn với con thần lằn xanh khổng lồ và Đầu To.

Đối phương thấy tình hình không ổn, bèn đưa tay lên miệng huýt sáo, lập tức có tiếng xào xạc vang lên xung quanh, dường như có thứ gì đó đang bò ra khỏi đám cỏ đi về phía bọn họ. Cùng lúc ấy, đột nhiên con thần lằn xanh khổng lồ gào lên, mọi người quay lại nhìn thì thấy Đầu To đã móc một con mắt của nó.

Con thần lằn xanh khổng lồ đau đớn không ngừng uốn éo cơ thể, người đàn ông kia thấy “thú cưng” của mình bị thương thì lùi về sau mấy bước, sau đó hô một tiếng gọi nó về bên cạnh mình...

Đầu To vốn định thừa thắng đuổi theo, nhưng lại thấy rất nhiều thần lằn xanh khổng lồ xuất hiện xung quanh chủ nhân của chúng và bao vây ba người bọn họ. Nhất thời tình thế đảo ngược, ba người Viên Mục Dã như chui vào hang ổ của đám thần lằn xanh khổng lồ vậy.

Những con thần lằn xanh xuất hiện sau đó trông hơi kỳ lạ, có con thân thần lằn gắn với đầu người, có con là cơ thể con

người nhưng lại có một cái đuôi to lớn, và nhiều con khác với những sự lai tạo kỳ quái.

Tuy nhiên điều đáng nói là, dù những người này có bề ngoài biến đổi như thế nào thì cũng đều là dị tộc giữa người và thần lẫn xanh. Chẳng lẽ người dân ở đây có họ hàng với thần lẫn xanh khổng lồ, nên khi bị dịch chuyển vật chất thì tự động hợp nhất với chúng?

Với tình hình trước mắt, cho dù là về số lượng hay thực lực thì ba người Viên Mục Dã cũng đều rơi vào thế hạ phong, mặc dù Đầu To có sức mạnh hơn người, nhưng một con thần lẫn xanh khổng lồ đã khó đối phó như vậy rồi thì đừng nói gì là cả một đàn cùng xuất hiện.

Viên Mục Dã hiểu rõ trong tình huống này không thể lấy cứng chọi cứng, đồng thời cậu cũng thầm cảm thấy may mắn vì chỉ có ba người bọn họ vào trong thôn, nếu không chắc toàn đội sẽ bị tiêu diệt hết. Mà điều quan trọng nhất là bọn họ đến đây để giúp đỡ, không thể chưa nói lời nào đã thay người khác chịu chết được?!

Vậy nên, Viên Mục Dã giơ hai tay lên đầu rồi nói: “Trước khi ra tay, chúng ta có thể nói vài câu được không?”

Đối phương thấy Viên Mục Dã nói vậy cũng giơ tay ra hiệu dừng lại, sau đó gằn giọng nói: “Người lạ, sự xuất hiện của các anh mang đến tai họa quá lớn cho chúng tôi, nếu như các anh không có biện pháp để xoay chuyển lại, thì tất cả đều chỉ là nói suông...”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Đầu tiên, tôi phải nói rõ một điểm, đó là đội chúng tôi không phải nhân viên của phòng thí nghiệm, cho nên chúng tôi cũng không hiểu rõ đầu đuôi chuyện này. Có điều, mục đích chúng tôi đến đây là vì muốn giải quyết vấn đề, giúp đỡ các anh thoát khỏi tình trạng khó khăn hiện tại.”

Có lẽ gã có tay thần lẫn là kẻ đứng đầu thôn, hẳn nghe Viên Mục Dã nói vậy thì cười lạnh: “Nói thì dễ, anh nhìn ngoại hình như ma quỷ của chúng tôi xem, anh nói chúng tôi làm thế nào để trở lại như bình thường được?”

Đây đúng là vấn đề làm khó Viên Mục Dã, sao cậu biết được làm cách nào để trở lại bình thường chứ? Đến cả Duncan cùng đội nghiên cứu khoa học của anh ta cũng còn bó tay toàn tập nữa là, nhưng với cục diện trước mắt nếu nói thẳng ra như vậy thì chỉ có chết, nên cậu đành dần lòng, bảo: “Tôi cảm thấy giữa chúng ta đang thiếu tin tưởng lẫn nhau, nếu như không có sự tin tưởng thì cho dù thực sự có cách giải quyết các anh cũng chưa chắc đã nghe theo, không phải sao?”

“Anh không cảm thấy một người lạ như anh đến đây nói chuyện về lòng tin với chúng tôi là rất buồn cười sao? Anh nhìn chúng tôi đi, anh tự hỏi lương tâm của mình xem chúng tôi còn có thể quay trở lại bình thường sao? Còn nữa... Đừng cho rằng chúng tôi suốt ngày ở trong núi nên không biết gì, những tên lính dưới kia lúc nào cũng sẵn sàng lên đây để tiêu diệt chúng tôi, đúng không?” Người đàn ông nói thẳng thừng luôn.

Thật ra, chỗ khó xử nhất của đội Viên Mục Dã là không hiểu rõ toàn bộ chân tướng, cũng không thể đưa ra bất cứ lời hứa hẹn nào, thậm chí chính cậu cũng không chắc quân đội nước Y có thật sự sẽ lên núi giết hết những quái vật biến hình này hay không nữa.

Thấy Viên Mục Dã bị hỏi khó, Đoàn Phong hừ lạnh: “Chuyện đã đến nước này, các anh có tin tưởng chúng tôi hay không cũng chẳng thay đổi được điều gì, nhưng chỉ riêng việc chúng tôi đồng ý lên núi đã chứng minh chúng tôi thật lòng muốn giúp đỡ các anh... Tình hình dưới núi các anh cũng biết rồi, vòng trong vòng ngoài vây chặt như thùng sắt, nếu quả thật phải đi đến bước cuối cùng thì các anh cũng chỉ có thể chấp nhận số mệnh. Chúng tôi đi trước quân đội chính là vì muốn tìm một cách giải quyết khác, đây cũng là hy vọng sống duy nhất của các anh, có thể nắm bắt được nó hay không phụ thuộc vào các anh chứ không phải chúng tôi. Cho dù bây giờ các anh có giết hết tất cả chúng tôi cũng không thay đổi được gì, không bằng chúng ta ngồi xuống nói chuyện rõ ràng, tôi tin rằng chúng ta sẽ tìm được một biện pháp hài hòa cả đôi bên.”

Nghe Đoàn Phong nói vậy, Viên Mục Dã thấy hơi chột dạ, dù sao Đầu To cũng vừa mới móc mù mắt một con thú cưng của

người ta xong... Nhưng khi nghĩ đến người nằm dưới hố kia, cậu thấy thế này coi như là hòa.

Người đàn ông kia ngẫm nghĩ một lúc, sau đó ra hiệu cho những người bên cạnh, đám người thấy thế cùng chỉ đạo lũ thần lằn xanh tách ra, tạo thành một con đường nhỏ, xem ra bọn họ thực sự muốn ngồi xuống nói chuyện với chúng tôi.

Đến lúc này, ba người Viên Mục Dã cũng không còn gì phải sợ nữa, họ đi theo người đàn ông kia đến một căn nhà khá rộng làm bằng cỏ tranh ở trong thôn. Nhìn đồ đạc ở bên trong thì hẳn là một nơi giống như phòng họp.

Sau khi ba người Viên Mục Dã ngồi xuống, người đàn ông kia bảo mấy người dưới bệ tới mấy chén trà, sau đó tự giới thiệu: “Tôi là trưởng thôn này tên Hách Triết, tình hình của chúng tôi thì các anh cũng nhìn thấy rồi đấy, từ trước đến nay chúng tôi đều sống một cuộc sống không tranh quyền thế. Trước đây khi Tiến sĩ Duncan muốn xây dựng phòng thí nghiệm ở gần đây, tôi đã từng cảnh cáo bọn họ rằng, nếu như dám quấy rầy đến sự yên tĩnh của chúng tôi... bọn họ sẽ phải trả giá bằng máu.”

Viên Mục Dã biết hiện giờ không thể nói chuyện về “sự cố thí nghiệm” được, nên cậu nhìn con thần lằn xanh đang canh giữ ở ngoài cửa và hỏi: “Chúng tôi cũng được Duncan mời về hỗ trợ cho nên không hiểu rõ về tình hình nơi này... Tôi thấy trong thôn các anh nuôi nhiều thần lằn xanh khổng lồ như vậy, nguyên nhân các anh không chịu chuyển nhà có phải là vì những con thần lằn xanh này không?”

Sắc mặt Hách Triết u ám, hắn nói: “Loại thần lằn xanh khổng lồ này ở những nơi khác đều đã bị diệt sạch, sở dĩ chỗ chúng tôi còn mười mấy con là vì người trong thôn chúng tôi đòi đòi kiếp kiếp thay nhau bảo vệ chúng. Nếu như chúng tôi rời khỏi nơi này đến sống trong thành phố, thì những con thần lằn xanh này sẽ mất đi sự che chở, đến lúc đó không bao lâu sau bọn chúng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.”

Chương 710: Sốt cao không hạ

Viên Mục Dã hỏi: “Tôi nghe một nhân viên phòng thí nghiệm có nhắc đến chuyện thôn của các anh thờ cúng bức tranh hình rồng, có phải chính là loài thần lằn xanh khổng lồ này không?”

Hách Triết gật đầu: “Bức tranh đó là bức tranh miêu tả của tổ tiên chúng tôi về thần núi Oa Ca, chính xác mà nói, đó là tổ tiên của loài thần lằn xanh...”

“Oa Ca?” Viên Mục Dã hỏi.

Hách Triết nặng nề nói: “Trong ngôn ngữ thổ dân Oa Ca có nghĩa là Rồng, Oa Ca trong truyền thuyết có hai cánh sau lưng, miệng phun lửa, lúc tức giận có thể gọi ra sấm sét, đây chính là nguyên nhân nơi này có tên núi Tật Lôi... Những con thần lằn xanh này không thể so sánh với tổ tiên của chúng được, chúng không phải động vật cùng đẳng cấp.”

Viên Mục Dã nhìn cánh tay trái mọc đầy vảy của Hách Triết, cậu nói: “Tôi không biết phải giải thích chuyện này với các anh thế nào, theo tôi được biết thì thí nghiệm của Tiến sĩ Duncan xảy ra vấn đề mới khiến mọi người trở nên như vậy, hơn nữa không chỉ các anh, mà cả một số nhân viên nghiên cứu cũng bị như vậy.”

Viên Mục Dã vốn cho rằng rất khó để giải thích với Hách Triết về việc vì sao bọn họ lại biến thành ngoại hình như vậy, nhưng không ngờ Hách Triết lại khoát tay ngắt lời cậu: “Chuyện thí nghiệm kia tôi biết... cũng biết vì sao chúng tôi biến thành như thế này, hiện giờ tôi chỉ muốn biết làm thế nào chúng tôi mới trở về như trước đây được.”

Viên Mục Dã cau mày: “Anh biết sao? Không thể có chuyện sau khi xảy ra chuyện Tiến sĩ Duncan lại nói với các anh được?”

Hách Triết lắc đầu: “Không, hôm nay là lần đầu tiên anh ta phải người lên núi... Không phải anh cũng nói rồi sao, có nhiều nhân viên của Duncan cũng phát sinh biến dị, sau khi xảy ra chuyện bọn họ lập tức chạy vào trong núi, chúng tôi nghe được mọi chuyện từ chính những người này.”

“Bây giờ bọn họ ở đâu?” Đoàn Phong hỏi.

Hách Triết lắc đầu: “Tôi cũng không biết bây giờ bọn họ ở đâu, có điều chắc đã trốn sâu vào trong núi Tật Lôi rồi...”

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Trong số những người đó có ai tên là Wilson không?”

Hách Triết đáp: “Tôi cũng không biết họ tên là gì, cho nên không biết trong đó có ai tên Wilson không.”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó chủ động cầm chén trà lên nhấp một ngụm: “Trên đường lên đây chúng tôi đã nhìn thấy hai thi thể, một thi thể không đầu treo trên cây, còn một thi thể khác ở trong cạm bẫy mà các anh bố trí...”

Hách Triết cau mày: “Thi thể treo trên cây thì tôi không biết, nhưng thi thể trong bẫy... cụ thể là ở vị trí nào?”

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Đại khái khoảng ba kilomet bên ngoài thôn, nói thật, sở dĩ chúng tôi đến được nơi này... hoàn toàn là dựa vào vết máu trên đất.”

Nhất thời sắc mặt Hách Triết trở nên vô cùng khó coi, hắn trầm mặc rất lâu mới nói: “Chúng tôi đào bẫy là để tự vệ chứ không phải nhằm vào các anh... Cho nên thi thể trong cạm bẫy chỉ là ngoài ý muốn.”

“Tự vệ? Trên đường đi chúng tôi suýt bị trúng bẫy mấy lần đấy!” Đoàn Phong nói với giọng không vui.

Hách Triết giải thích với vẻ mặt u ám: “Sau khi xảy ra chuyện, trong núi Tật Lôi xuất hiện một số thứ rất đáng sợ, chúng tôi cũng bị mất mấy người, cho nên những cạm bẫy bên ngoài thôn kia là để ngăn những thứ đó vào thôn. Hơn nữa, chúng tôi cũng không nghĩ Duncan sẽ cho người lên núi, bởi vì những người chạy vào trong núi đã nói rõ ràng với chúng tôi rằng, một khi phát sinh biến dị thì sẽ bị bỏ rơi ngay, vì thế bọn họ mới trốn vào đây. Còn vết máu trên đất, hắn là khi chúng tôi cứu mấy người kia đã để lại... Trước mắt vẫn còn một số

người đang ở trạm y tế của thôn, bây giờ tôi sẽ đưa các anh đến đó, có điều tình hình của bọn họ không được lạc quan cho lắm.”

Viên Mục Dã nghe xong lập tức nói: “Nhanh đưa chúng tôi đến đó xem!”

Trên đường đi, Hách Triết nói cho nhóm Viên Mục Dã biết, khi nãy trong lúc tuần tra quanh thôn, bọn họ phát hiện có mấy người toàn thân đầy máu, bọn họ kiểm tra thấy vẫn còn thở nên vội vàng đưa đến chỗ thầy thuốc trong thôn... Nhưng những người này vẫn luôn hôn mê, còn sốt cao, thầy thuốc trong thôn nói nếu sáng mai còn không hạ sốt thì có lẽ không sống được...

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy ba người nằm trên chiếc giường ghép bằng ván gỗ, cậu nhận ra ngay đó là người của một trong bốn tổ đi cùng mình lên núi. Lúc này thầy thuốc trong thôn đang giã nát cây thuốc đắp lên vết thương của họ, nhưng những người này chẳng có phản ứng gì, hai mắt vẫn nhắm nghiền không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Viên Mục Dã quan sát kỹ vết thương trên người những người kia, cậu nói: “Vết thương này hình như bị thứ gì đó cắn...”

Hách Triết gật đầu: “Chắc bị thứ đáng sợ mà tôi đã nói đến cắn rồi, trước đó mấy người dân trong thôn tôi bị cắn cũng có triệu chứng tương tự, sốt cao mãi không giảm, sau đấy không chịu nổi mấy ngày thì qua đời.”

“Chính xác nó là thứ gì?” Viên Mục Dã hỏi.

Không ngờ Hách Triết cũng không biết: “Nói thật, chúng tôi cũng chưa từng nhìn thấy thứ đó, bởi vì những người từng gặp thứ đó về cơ bản đều đã chết...”

Đoàn Phong nhìn kỹ vết thương của những người kia: “Dấu răng này không sâu, trông không giống vết cắn của động vật ăn thịt...”

Đầu To cũng cúi xuống nhìn, thậm chí còn tiến lên ngửi ngửi, sau đó hần đứng dậy và bảo: “Đây là người cắn...”

“Người cắn? Không thể nào?” Đoàn Phong ngạc nhiên.

Đầu To cũng lười giải thích, túm lấy tay Viên Mục Dã và cắn một cái... Nếu không phải Đầu To cắn một cái rồi nhả ra ngay, thì Đoàn Phong đã đập cho hắn một cú rồi. Sau đó Đầu To chỉ vào một vết thương nông trên người một người bị thương rồi giơ đầu răng mình vừa cắn trên tay Viên Mục Dã cho mọi người nhìn, từ kích cỡ cho đến sắp xếp đều rất giống nhau.

“Mẹ nó đúng là người cắn à? Ai có thể có cái miệng lợi hại như thế chứ?” Đoàn Phong không thể hiểu được.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Nếu như chuyện này mới xuất hiện sau khi có biến cố kia, vậy thì rõ ràng thứ đáng sợ đó chỉ có thể là một người biến dị. Nếu không phải người trong thôn các anh... Vậy thì chỉ có thể là người trong phòng thí nghiệm chạy ra thôi.”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Xem ra cái lão Duncan kia không nói câu nào là thật cả! Bảo sao trước đó gã tổng chỉ huy quân đội nước Y lại muốn dùng lửa thiêu rụi toàn bộ núi Tật Lôi. Lúc đó chúng tôi còn tưởng nước Y không muốn chuyện này bị lộ ra ngoài vì sợ mất mặt, hóa ra là sợ những thứ khác trong núi!”

Viên Mục Dã tiếp tục hỏi Hách Triết: “Những thôn dân đã chết có bệnh trạng gì khác không, nhất là có lây nhiễm cho người khác không?”

Đây mới là vấn đề chính mà Viên Mục Dã muốn hỏi, bởi vì nếu như triệu chứng này có tính truyền nhiễm, thì chứng minh thứ đáng sợ kia là vật truyền bá virus.

Nhưng Hách Triết lại lắc đầu: “Không có, chỉ có người bị cắn mới xuất hiện tình trạng sốt cao không thuyên giảm, cho nên chúng tôi mới đào nhiều hố phòng ngự ở bên ngoài thôn để ngăn không cho thứ đó xâm nhập vào thôn, gây hại cho mọi người.”

Chương 711: Ba người một thần lẫn

Viên Mục Dã nghe xong cũng thở phào, chỉ cần không lây nhiễm cho con người thì sẽ không tạo thành nguy cơ. Có điều đây cũng là một vấn đề lớn, như không nhanh chóng tìm được tên “miệng có độc” kia, không biết về sau sẽ có bao nhiêu người bị cắn nữa.

Sau khi rời khỏi ngôi nhà tranh của thầy thuốc trong thôn, Viên Mục Dã nói với Hách Triết rằng nhóm bọn họ sẽ tiếp tục đi lên đỉnh núi, bởi vì chỉ có tìm được tất cả người và động vật bị biến dị thì mới có hy vọng quay trở lại trạng thái ban đầu.

Hách Triết nửa tin nửa ngờ: “Thật sự có thể trở lại bình thường sao?”

Viên Mục Dã cũng không thể đưa ra một đáp án chính xác cho vấn đề này được, cậu nghĩ rồi nói: “Ít nhất là có hy vọng... Hơn nữa, người trong thôn các anh có một lợi thế mà người khác không có, đó chính là những động vật phát sinh biến dị với các anh đều ở ngay bên cạnh các anh, trông coi chúng thật kỹ, đừng đi ra ngoài, bây giờ trong núi rất nguy hiểm. Một khi động vật phát sinh biến đổi với các anh bị chết thì sẽ không còn cách nào trở lại bình thường được nữa đâu.”

Hách Triết thấy Viên Mục Dã nói chân thành như vậy cũng gạt đầu: “Điều này các anh có thể yên tâm, người trong thôn tôi hầu như đều trao đổi cơ thể với vật nuôi của nhà mình, ngoại trừ những người dân đã chết, thì những người còn lại đều ngoan ngoãn ở trong thôn... Nếu như vị Tiên sĩ Duncan kia thật sự có cách giúp chúng tôi trở lại như bình thường, chúng tôi đương nhiên sẽ nguyện ý phối hợp.”

Sau khi trấn an được Hách Triết và người dân trong thôn, ba người Viên Mục Dã rời khỏi thôn. Trước khi đi, Hách Triết nói với bọn họ trên núi Tật Lôi có rất nhiều khí độc, đồng thời còn

đưa cho họ một ít thảo dược mang theo người, nói là nó có tác dụng đuổi rắn rết côn trùng và tránh khí độc.

Còn đường lên núi cũng không hề thuận lợi như nhóm Viên Mục Dĩ tưởng tượng, lúc đầu Hách Triết muốn đích thân dẫn bọn họ đi, nhưng Viên Mục Dĩ lại sợ nhỡ sau khi hấn rời khỏi thôn, trong thôn xảy ra chuyện gì lại không có người đối phó, nên đã từ chối ý tốt của hấn.

Kết quả lúc mọi người ra khỏi thôn, con thần lằn lúc trước đánh nhau với Đầu To lại đuổi theo họ, nó đang đưa cái mình đi ở đằng trước, có vẻ là đang dẫn đường cho ba người họ. Xem ra là Hách Triết cử nó đến... Có điều vì Đầu To đã làm nó bị thương, cho nên chỉ cần Đầu To khễ đến gần nó là nó sẽ dùng cái mũi thở phì phì!

Sau đó “ba người một thần lằn” đến tập hợp cùng với nhóm Đại Quân ở ngoài thôn, cả đám đều bị con thần lằn xanh khổng lồ đi ở phía trước dọa sợ ngây người, riêng Hoắc Nhiễm chạy ra xa ngay... mãi không dám tiến lên.

Đoàn Phong bảo bọn họ lập tức xuống núi liên hệ với lão Lâm, nói cho anh ta biết trên núi có sinh vật mang theo bệnh khuẩn, để anh ta nhanh chóng nghĩ cách đối phó, còn ba người họ thì mang theo lưới bắt thú và thuốc mê tiếp tục đuổi theo hướng lên đỉnh núi, bởi vì rất có thể ba tổ còn lại đã gặp nạn.

Trương Khai và Đại Quân đương nhiên không muốn xuống núi, nhưng Đoàn Phong lại nghiêm giọng, bảo: “Chúng ta chưa biết tình hình bên trên như thế nào, hai người cứ cố đi lên là tự tìm đường chết, tình hình của những người bị cắn bây giờ đều không lạc quan, có lẽ cũng không kiên trì được đến khi chúng ta nghĩ ra cách cứu chữa, lựa chọn an toàn nhất hiện giờ chính là các cậu đi xuống núi. Còn ba chúng tôi... các cậu không cần lo, chúng tôi không chết được đâu.”

Đoàn Phong đã quyết định thì luôn nói một là một hai là hai, nên mấy người Đại Quân đành phải tạm thời xuống núi liên lạc với lão Lâm để nghĩ cách. Còn hai người Tiểu Mân và Gio, trong lúc này bọn họ là người muốn nhanh chóng xuống núi nhất.

Trên đường đi, Đoàn Phong nhìn con thần lằn xanh ở phía trước mà buồn cười, bảo: “Cậu nói xem con này so với Đại

Hoàng của nhà cậu thì ai thông minh hơn?”

Viên Mục Dã cạ lời: “Chó nhà tôi tên Kim Bảo nhé? Còn về phần con nào thông minh hơn thì cũng khó nói lắm. Tôi nghe bảo thần lẩn là một loài tàn nhẫn, việc chúng có thể bị thuần hóa đến mức này... đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.”

Cũng không biết có phải nó nghe hiểu cuộc nói chuyện của Viên Mục Dã và Đoàn Phong hay không, mà con thần lẩn đang đi ở đằng trước đột nhiên quay đầu lại nhìn hai người một cái, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước...

Lúc này Viên Mục Dã đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, đó chính là vì sao nhà tranh trong thôn lại không xuất hiện tình trạng biến hóa kỳ quái như ở căn cứ thí nghiệm? Chẳng lẽ vì nơi này cách xa phòng thí nghiệm sao? Nhưng người ở đây rõ ràng có xuất hiện biến dị, điều này chứng tỏ “khoảng cách” không phải là yếu tố quyết định.

Đoàn Phong nghe Viên Mục Dã nói ra nghi hoặc trong lòng thì cũng quay đầu nhìn về phía thôn: “Điều này chắc liên quan đến vật liệu xây dựng, cậu xem, hầu hết các căn nhà trong thôn đều được xây dựng theo cách nguyên thủy từ gỗ, cỏ tranh, đá tảng... những thứ này đều là vật liệu tự nhiên. Còn phòng thí nghiệm lại được xây dựng bằng kết cấu xi măng cốt thép, hoàn toàn khác. Còn có một vấn đề nữa không biết cậu có để ý đến không, toàn bộ thảm thực vật trong núi Tật Lôi đều không có dấu hiệu bị ảnh hưởng, mà những ngôi nhà tranh trong thôn không phải đều được xây dựng từ những vật liệu này sao?”

Viên Mục Dã sức hiểu ra: “Đúng là như vậy, nhưng không phải người và động vật cũng có bản chất tự nhiên sao?”

“Ai biết được, điều này thì phải đi hỏi vị Tiến sĩ Duncan kia...” Đoàn Phong nhún vai.

Sau đó Viên Mục Dã lại nghĩ đến cái chết của Wilson, cậu quay đầu nói với Đoàn Phong: “Có lẽ Wilson bị những đồng nghiệp biết nội tình giết để xả giận...”

Đoàn Phong gật đầu: “Khả năng này rất cao, bởi vì hành vi điên cuồng của Wilson đã khiến cho tất cả mọi người phát sinh biến dị. Bọn họ đều là tinh anh trong ngành này, đương nhiên sẽ hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, cho nên họ mới dùng

cái chết của Wilson để phát tiết sự phẫn nộ trong lòng... Việc không thấy đầu bướm bướm có thể chứng minh điều này.”

Viên Mục Dã trầm giọng bảo: “Những người này là một tai họa ngầm, suy nghĩ của bọn họ phức tạp hơn nhiều so với những thôn dân kia, cho nên cũng càng nguy hiểm hơn...”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Thực sự không còn cách nào thì đành phải dùng cách chết nhân đạo thôi, nếu không cứ giữ bọn họ lại cũng rất phiền phức.”

Viên Mục Dã thở dài: “Chuyện đâu có đơn giản như vậy... Bây giờ còn chưa biết có bao nhiêu người của đội tìm kiếm ở trong tay bọn họ, còn cả sinh vật đáng sợ mà Hách Triết nói đến cũng là một biến số cực lớn.”

Đoàn Phong nghiêm túc nói: “Theo như phân tích của cậu thì khả năng đó rất cao, nếu kia chỉ xuất hiện sau khi xảy ra sự cố dịch chuyển tập thể, thì nó nhất định cũng là một sinh vật biến dị... Căn cứ vào tình huống của Hách Triết và người dân trong thôn, hai loài sinh vật phát sinh biến dị đều là trao đổi trong cự li gần, như vậy có thể khẳng định sinh vật mang độc kia là của phòng thí nghiệm.”

Viên Mục Dã nói: “Thật ra hiện giờ khẳng định sinh vật kia chạy ra từ phòng thí nghiệm... vẫn còn quá sớm.”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Cho dù không phải của phòng thí nghiệm, thì cũng là sinh vật ở gần đó!”

Hai người đang nói chuyện thì Đầu To đột nhiên ra hiệu im lặng, đội “ba người một thần lẫn” lập tức dừng tại chỗ, sau đó cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh...

Chương 712: Hans

Viên Mục Dã và Đoàn Phong cũng không phát hiện ra cái gì dị thường, nhưng Đầu To và thần lằn xanh đi đằng trước hiển nhiên có thể nghe được. Đặc biệt là thần lằn xanh, nó ngẩng cao đầu, sau đó duỗi chiếc lưỡi dài và mảnh ra dò xét trong không khí, giống như đang cảm nhận được mùi khác thường trong không khí...

Đoàn Phong thấy thế nhanh chóng lên đạn, rồi quay sang nói với Viên Mục Dã: “Cẩn thận, tình hình không ổn...”

Không ngờ anh ta vừa dứt lời, trong bụi cỏ xung quanh vang lên tiếng xào xạc, Viên Mục Dã nghe tiếng động cảm nhận được có không ít sinh vật đang ùn ùn lao về phía này, mặc dù bọn họ đều là người thuộc phái thực lực đây, nhưng anh hùng vẫn phải thua đàn sói thôi!

Theo tiếng động ngày càng gần, tim Viên Mục Dã như vọt lên cổ, nhưng vì chưa nhìn thấy hình dáng đối phương cho nên bọn họ không thể tùy tiện nổ súng... Không ngờ chỉ trong chớp mắt đã thấy một đám sinh vật nhỏ kỳ quái không biết là chuột đồng hay mèo báo chạy từ trong bụi cỏ ra.

Những con vật nhỏ này chạy lách qua ba người như không hề nhìn thấy họ, thần lằn xanh tóm lấy một con có cánh tay người, con quái vật nhỏ lập tức kêu lên chi chi thảm thiết... có lẽ do chê nó quá phiền, con thần lằn xanh ném nó đi luôn.

Đầu To đột nhiên trầm giọng, nói: “Bọn chúng đang chạy trốn chết như có thứ gì đó đuổi theo ở đằng sau...”

Viên Mục Dã cũng nhìn về phía bọn quái vật nhỏ chạy ra, cậu thấy bụi cỏ đang lay động, nhưng rõ ràng khác biệt với lúc trước. Cùng lúc đó, một cái mồm đầy những chiếc răng nanh dài tách bụi cỏ ra, một cái đầu nhô ra ngoài...

Nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần, thì chắc đó là một cái đầu sói, nhưng Viên Mục Dã càng nhìn về phía sau càng thấy

không hợp lý, phía sau cái đầu đó là thân hình của một con trăn và tứ chi vốn thuộc về con người.

“Sao thứ này lại xấu như vậy chứ!” Đoàn Phong không nhận được chữ bậy.

Người-Sói-Trăn này dường như có thể hiểu được tiếng người, nghe Đoàn Phong nói mình xấu xí, trong miệng nó lập tức phát ra tiếng hừ hừ thể hiện sự bất mãn, cơ thể còn từ từ hạ thấp xuống bày ra tư thế sẵn sàng đối phó với ba người bọn họ.

Đoàn Phong đương nhiên không sợ nó, nhưng Viên Mục Dĩ thấy sinh vật này có tứ chi của con người thì nhanh chóng lấy súng gây mê ra định bắt nó lại. Không ngờ bụi cỏ bên cạnh lại tiếp tục có động tĩnh, hiên nhiên còn thứ gì đó đang chuẩn bị chui ra...

Giờ thì Viên Mục Dĩ cũng đã biết vì sao những con quái vật nhỏ kia lại chạy trốn hoảng hốt như thế, nếu chỉ có mình con Người-Sói-Trăn này thì chúng không cần sợ đến mức chạy loạn xạ như vậy, hóa ra phía sau bọn chúng là hơn chục quái vật được hình thành từ sự kết hợp giữa sói và các loài động vật khác.

Đồng thời Viên Mục Dĩ cũng nhận ra một điều, trong đám sinh vật này chỉ có một con có sự tráo đổi bộ phận với con người, cũng là con đầu tiên chui ra khỏi bụi cỏ, hẳn nó là con đầu đàn, chỉ không biết người cùng nó tráo đổi bộ phận hiện giờ đang ở đâu!

Đàn sói đang săn bắt thì bị phá, đương nhiên sẽ không vui vẻ gì, bọn chúng cùng nhe cái miệng đầy răng về phía ba người Viên Mục Dĩ, nhưng không biết vì sao, bọn chúng chỉ đứng đó nhe răng chứ không hề có ý định xông lên...

Viên Mục Dĩ nhanh chóng phát hiện ra, tên cầm đầu Người-Sói-Trăn kia dường như đang chờ đợi điều gì đó, chẳng lẽ nó đang làm việc theo sự chỉ huy của người khác? Đúng lúc này, có tiếng huýt sáo vang lên ở gần đây, tên Người-Sói-Trăn nghe thấy thì ngửa đầu lên trời hú dài một tiếng, sau đó dẫn theo đàn sói quay đầu chui vào trong bụi cỏ.

Nhìn thấy đàn sói đột nhiên rút lui, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều ngạc nhiên, bọn họ đương nhiên không tin vì con Người-Sói-Trăn kia có mang bộ phận của con người mà có thể tha cho bọn họ...

Đầu To nói nghiêm túc: “Có người gọi bọn chúng.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đi theo chúng xem sao, nhất định là người trong phòng thí nghiệm...”

Con thằn lằn xanh không ngờ ba người Viên Mục Dã lại thay đổi hành trình, nhất thời nó không biết nên đi theo họ hay tiếp tục đi một mình lên đỉnh núi, cuối cùng nó nằm sấp xuống chờ tại chỗ.

Sau khi đi vào bụi cỏ cao hơn nửa người kia, khoảng cách giữa ba người Viên Mục Dã từ từ bị kéo giãn... Đương nhiên Đầu To là người đi nhanh nhất, Đoàn Phong cũng có thể miễn cưỡng đuổi kịp hắn, còn Viên Mục Dã thì bị bỏ rơi lại phía sau.

Về điểm này Viên Mục Dã cũng không hề cảm thấy tự ti, bởi vì đây là sự khác biệt về thể chất, Viên Mục Dã muốn trở nên cường tráng như bọn họ thì phải uống máu tươi để mình hoàn toàn biến thành quái vật mới có thể làm thế được...

Nhưng đang đuổi theo thì Viên Mục Dã đột nhiên cảm nhận được phía sau có động tĩnh, cậu bèn bước chậm lại, từ từ quay đầu nhìn phía sau... Cứ như vậy khoảng cách giữa cậu và Đoàn Phong lại càng xa hơn, đến khi Viên Mục Dã nhận ra đây có thể là kẻ điệu hồ ly sơn của đối phương thì đã không kịp nữa rồi.

Đối phương có dụng ý rõ ràng khi tách Viên Mục Dã ra khỏi hai người mạnh nhất là Đoàn Phong và Đầu To, hiển nhiên vì đối phương cảm thấy Viên Mục Dã là người yếu nhất trong ba người, điều này khiến Viên Mục Dã cảm thấy không thoải mái. Nhưng khi cậu nhìn thấy hình dáng của đối phương, trong lòng lại cảm thấy hơi đồng tình...

Trước đó, khi nhìn thấy Người-Sói-Trăn, Viên Mục Dã đã cảm thấy tam quan của mình bị vặn vẹo, nhưng khi nhìn sinh vật biến hình trước mắt, cậu càng thấy đáng sợ hơn gấp nhiều lần.

Đó là một sinh vật có thân trần, tứ chi của sói, đồng thời còn có hai cái đầu, một đầu người và một đầu trần.

May mà đối phương có vẻ không muốn tấn công Viên Mục Dã, nếu không trong thời gian cậu ngây người, sinh vật đó đã xử cậu xong rồi...

“Thật xin lỗi... dọa anh rồi.” Chiếc đầu của con người nói.

Viên Mục Dã lập tức tỉnh táo lại, cậu lúng túng nói: “Tôi mới là người phải xin lỗi mới đúng, tôi không ngờ...”

“Không ngờ sẽ nhìn thấy sinh vật kỳ quái như thế này chứ gì?” Đối phương tự giễu.

Viên Mục Dã thấy Người-Sói-Trần này có thể nói chuyện thì cũng thở phào, cậu hỏi: “Anh là... nhân viên phòng thí nghiệm?”

Người-Sói-Trần gật đầu: “Tôi tên là Hans, anh là người của quân đội hay người do Duncan tìm đến giúp đỡ?”

“Là Tiến sĩ Duncan phái chúng tôi lên đây, anh ta nói chỉ có đưa tất cả các anh trở về thì mọi thứ mới có thể khôi phục lại bình thường...” Viên Mục Dã nói một cách chân thành.

Không ngờ Hans lại cười khẩy: “Xem ra Duncan không nói thật với các anh... Nếu chúng tôi có cơ hội để trở lại như bình thường, anh cho rằng chúng tôi sẽ chạy trốn vào trong rừng sâu à?”

Mặt Viên Mục Dã lập tức biến sắc: “Ý anh là gì?”

Sau đó Hans kể lại cho Viên Mục Dã nghe, thời điểm xảy ra sự cố, trong căn cứ có tất cả ba mươi lăm người, sau khi kết thúc việc chuyển đổi bộ phận cơ thể, cả ba mươi lăm người bọn họ đều chạy vào trong núi... Mà những sinh vật biến dị Viên Mục Dã nhìn thấy trong tòa nhà có cửa sổ bị hàn chết kia là bị bắt về, chứ không phải tự nguyện trở về như lời Duncan nói.

Chương 713: Bệnh sốt xuất huyết

Ba mươi lăm người bọn họ đều làm việc tại đây từ khi bắt đầu triển khai kế hoạch thí nghiệm, bọn họ gần như đã tham gia vào toàn bộ các công việc trong dự án này, cho nên khi Wilson bị biến thành như vậy, trong lòng họ đều hiểu rõ không có cách nào để khôi phục lại bình thường.

Mà Tiến sĩ Duncan đã biến Wilson thành đối tượng thí nghiệm ngàn năm có một, thật ra hẳn đã muốn làm thí nghiệm trên người từ lâu rồi, nhưng vì áp lực bên trên nên không dễ thực hiện.

Giờ thì hay rồi, có sẵn đối tượng thí nghiệm trước mắt, có lẽ hẳn có thể dùng danh nghĩa cứu Wilson để làm đủ loại thí nghiệm trên người anh ta... Nhưng Wilson là học sinh của Duncan, việc mình có thể khôi phục lại bình thường hay không chẳng lẽ anh ta còn không biết sao?

Ban đầu thái độ của Duncan với Wilson còn lịch sự, luôn xoa dịu anh ta và nói: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ nghĩ cách giúp cậu trở lại như trước kia!”

Nhưng về sau Wilson dần dần phát hiện ra, hành động trong phòng thí nghiệm của anh ta ngày càng bị hạn chế, ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh cũng dần trở nên thờ ơ. Mà anh ta vô cùng quen thuộc với ánh mắt này, đó chính là ánh mắt của anh ta mỗi khi nhìn những con vật thí nghiệm trước đây...

Cuối cùng tất cả đã khiến Wilson phát điên, anh ta nghĩ ra cách thay đổi trị số thí nghiệm để kéo tất cả mọi người cùng mình. Chỉ tiếc là vào ngày xảy ra chuyện, Duncan mang theo tất cả các số liệu thí nghiệm của Wilson về trụ sở để báo cáo công việc, nên mới may mắn thoát được một kiếp.

Mà lúc đó trong căn cứ vẫn giam giữ khá nhiều những động vật bị bọn họ bắt từ trong núi về, cho nên Hans và những

người khác đã bị trao đổi bộ phận cơ thể với những con vật này, biến thành dáng vẻ quái dị như hiện tại.

Viên Mục Dã nghe một phiên bản khác của câu chuyện thì nghi ngờ, hỏi: “Vì sao sau khi các anh chạy vào trong núi không ở cùng nhau, mà lại phân tán ra khắp nơi?”

Hans thở dài: “Làm như vậy một là để không dễ bị bắt lại, hai là vì sau khi trao đổi chúng tôi đều có bản năng của động vật... Đặc biệt là mối liên hệ với động vật đã trao đổi thân thể với mình vô cùng chặt chẽ, cho nên sau khi chạy vào núi chúng tôi phải chia tách nhau ra.”

Viên Mục Dã càng không hiểu: “Anh nói là có cảm ứng qua lại giữa hai sinh vật trao đổi cơ thể với nhau?”

Hans gật đầu: “Đương nhiên!”

“Vậy tại sao lúc đó Wilson không tìm được con bướm bướm đã trao đổi thân thể với anh ta?” Viên Mục Dã thắc mắc.

Hans cười lạnh: “Đương nhiên là không tìm được rồi, bởi vì con bướm đó đã bị Duncan nhốt lại, làm sao Wilson có thể tìm thấy nó ở nơi nào trong căn cứ thí nghiệm chứ?”

Viên Mục Dã nghe mà cảm thấy giật mình, trước kia cậu vẫn cho rằng Wilson tuyệt vọng vì không tìm thấy con bướm đã trao đổi cơ thể cùng mình, nhưng hiện giờ xem ra anh ta tức giận là vì Duncan rõ ràng có thể cứu mình, nhưng lại lừa dối mình hết lần này đến lần khác.

“Nếu đem con bướm bướm đó trao đổi lại lần nữa với Wilson thì thật sự có thể khôi phục bình thường sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Hans lắc đầu: “Tôi không biết... nhưng có lẽ là không!”

Nguyên lý của việc dịch chuyển vật chất vô cùng phức tạp, nói tóm lại nó chính là phân tán ra sau đó tái tạo lại, cho nên trong quá trình dịch chuyển tuyệt đối không được tồn tại vật chất khác. Bởi vậy, cho dù có đem Wilson và con bướm kia trao đổi lại lần nữa, thì khả năng đạt được hai sinh vật bình thường vô cùng thấp. Giống như rút thăm trúng thưởng vậy, xác suất thành công cực kỳ nhỏ, có khả năng Wilson càng trở nên không giống người bình thường hơn.”

Viên Mục Dã quan sát thấy trong lúc Hans nói chuyện, cái đầu trần kia luôn gật gù bên cạnh dường như đang thể hiện sự đồng tình với quan điểm của Hans, điều này khiến Viên Mục Dã thâm nghĩ, thật ra cho dù kết quả có xấu đến thế nào thì cũng không thể tệ hơn bây giờ được.

“Vậy sau khi Wilson dịch chuyển lần thứ hai có thay đổi gì không?” Viên Mục Dã hỏi.

Hans chán nản nói: “Tôi không biết, bởi vì sau khi kết thúc quá trình dịch chuyển, tôi không nhìn thấy anh ta nữa...”

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Lúc chúng tôi đi lên đây đã nhìn thấy thi thể của Wilson, anh ta bị thứ gì đó cắn mất đầu, còn xác thì bị treo trên cây.”

Hans biến sắc: “Wilson chết rồi? Thật là buồn cười, anh ta biến tất cả chúng tôi thành như thế này, còn mình thì chỉ chết đi...”

Viên Mục Dã thấy vẻ mặt của Hans không giống như giả vờ, xem ra anh ta thực sự không biết chuyện này, cậu tiếp tục nói: “Chúng tôi cũng đã đi qua cái thôn ở chỗ sườn núi, trưởng thôn Hách Triết nói với chúng tôi rằng trên núi có một loài sinh vật rất đáng sợ, những người bị nó cắn đều sẽ bị hôn mê bất tỉnh sốt cao không hạ, không được mấy ngày thì chết... anh có biết đó là sinh vật gì không?”

Hans lo lắng nói: “Sốt cao, hôn mê... đây là triệu chứng của bệnh sốt xuất huyết.”

Viên Mục Dã thấy Hans biết loại bệnh này thì vội hỏi tiếp: “Sốt xuất huyết là bệnh như thế nào?”

Sau đó Hans nói cho Viên Mục Dã biết, thật ra trước đó bọn họ đã từng tiến hành xét nghiệm gen của các loài động vật hoang dã trên núi Tật Lôi, họ phát hiện có một loài động vật lưỡng cư nhỏ mang trong người một loại virus mới.

Loại virus này sau khi được thí nghiệm trên chuột và khi đều có triệu chứng sốt cao và hôn mê, cuối cùng chết bởi não bị phân hủy... Duncan vô cùng hứng thú với loại virus ấy, cho nên trong căn cứ thí nghiệm luôn có loài sinh vật lưỡng cư này.

Có điều Hans cũng nói với Viên Mục Dã, hình thể của loài động vật lưỡng cư này rất nhỏ, kích thước trung bình chỉ như con thạch sùng, bình thường đồ ăn của chúng là muỗi nên cũng không có tính công kích... Hơn nữa, mặc dù trong cơ thể nó mang virus lạ, nhưng lại không lây cho những sinh vật khác, trừ khi có người ăn sống nó.

Mà điều thần kỳ nhất chính là, tất cả các động vật trong núi Tật Lôi dường như đều miễn dịch với loại virus này. Cho nên, dù là các loài động vật khác ăn sinh vật lưỡng cư này thì chúng cũng không mắc bệnh... Mà người trong phòng thí nghiệm lại khác với những động vật kia, loại virus này có thể lây cho họ thông qua đường máu, một khi đã lây nhiễm thì không thể cứu được.

Viên Mục Dã lo lắng nói: “Như vậy, nói cách khác đồng nghiệp của anh đã trao đổi cơ thể với loài động vật lưỡng cư này, bởi vậy mới biến thành một sinh vật mang theo virus cỡ lớn, một khi cắn người khác, thì người bị cắn sẽ nhiễm loại virus này.”

Hans suy nghĩ rồi nói: “Loại virus này cũng không phải hoàn toàn không có cách điều trị, trước đây Duncan đã thành công lấy được huyết thanh chống bệnh từ máu của các loài động vật trên núi Tật Lôi, chỉ là chưa có cơ hội để thử nghiệm được tính trên cơ thể con người, cho nên không có số liệu thí nghiệm chính xác.”

“Mấy nhân viên tìm kiếm đi cùng chúng tôi đã bị nhiễm loại virus này, hiện giờ xem ra chỉ có thể là...” Viên Mục Dã cảm thán.

Hai người vẫn đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng động vang lên trong bụi cỏ, nhất thời cả Viên Mục Dã và Hans đều lo lắng, kết quả lại thấy con thần lằn xanh đã chạy đi đang đảo đạc chui từ trong bụi cỏ ra.

Hans lập tức lùi về phía sau mấy bước, đồng thời cái đầu trần kia cũng thỉnh thoảng lại thè lưỡi ra xì xì, dường như đang cảnh cáo đối phương không được lại gần mình...

Chương 714: Khói đen

Viên Mục Dã thấy thế vội vàng nói: “Không sao không sao, đây là con thần lằn trưởng thôn nuôi, sẽ không chủ động tấn công chúng ta đâu.”

Hans khẽ thở phào: “Không ngờ trong thôn đó lại nuôi loài thần lằn khổng lồ như thế, may mà đã được thuần hóa bớt tính hoang dã, nếu không nhất định sẽ bị Duncan bắt làm vật thí nghiệm.”

Lúc hai người sắp nói chuyện xong thì thấy Đoàn Phong sắc mặt tái xanh đi từ trong bụi cỏ ra, thấy Viên Mục Dã không sao, sắc mặt anh ta mới khá hơn một chút. Nhưng khi nhìn thấy “người” đứng đối diện Viên Mục Dã, anh ta lập tức rút súng ra nhắm về phía Hans.

Viên Mục Dã vội vàng ngăn cản: “Đội trưởng Đoàn, đây là Hans, anh ta là một thành viên của phòng thí nghiệm.”

Mặc dù vẫn còn sự cảnh giác, nhưng Đoàn Phong cũng hạ súng xuống, rồi dùng vẻ mặt thông cảm gật đầu với Hans. Khi anh ta cúi đầu xuống lại nhìn thấy con thần lằn xanh nằm trong bụi cỏ, anh ta vui vẻ nói: “Tiểu Lục? Mày đuổi theo lúc nào thế?”

Con thần lằn xanh thè lưỡi về phía Đoàn Phong coi như trả lời anh ta... Mà Đầu To đi phía sau đương nhiên không có đái ngộ này, thần lằn xanh vừa nhìn thấy hắn là quay đầu sang hướng khác.

Thật ra Hans nói nhiều với Viên Mục Dã như vậy nhưng chỉ tập trung vào một ý chính, đó là anh ta không muốn quay về phòng thí nghiệm, không tin tưởng vào việc Duncan có thể giúp bọn họ trở lại bình thường. Trước đó, đội Viên Mục Dã mới chỉ nghe lời nói từ một phía của Duncan. Hơn nữa, những người bọn họ đã gặp đều không thể biểu đạt mình có muốn khôi phục lại hình người hay không, cho nên mới bị dùng thuốc mê cưỡng ép bắt về.

Nhưng bây giờ Hans có thể nói rõ ràng suy nghĩ của mình, đương nhiên bọn Viên Mục Dã sẽ không cưỡng ép anh ta. Chỉ là hiện giờ có một chuyện khiến Viên Mục Dã rất đau đầu, đó chính là ba tổ kia đã đi đâu rồi?

Họ bị những quái vật biến hình giống Hans bắt đi? Hay bọn họ đã lên đỉnh núi để thu lưới? Nhưng cả đoạn đường vừa rồi quá yên tĩnh khiến Viên Mục Dã cảm thấy khả năng phía sau không cao.

Hơn nữa, bây giờ còn có tên căn người nào là người đó sẽ bị nhiễm bệnh sốt xuất huyết, đây là một vấn đề khó giải quyết, nên cuối cùng nhóm Viên Mục Dã quyết định cứ lên đỉnh núi trước rồi tính, những thứ khác có thể mặc kệ, nhưng tên căn người kia thì nhất định phải bắt được.

Trước khi chia tay Hans, Viên Mục Dã hỏi lại anh ta lần nữa có muốn đi cùng mình hay không? Mặc dù quay trở lại phòng thí nghiệm cũng chưa chắc đã khôi phục được bình thường, nhưng cũng tốt hơn là cứ sống lang bạt ngoài tự nhiên...

Kết quả Hans lại cười khỏ, lắc đầu nói: “Các anh không thể nào hiểu được tâm trạng hiện giờ của tôi đâu, nếu như không thể khôi phục hình dáng con người thì cuộc sống của con người với tôi là một sự giày vò, so với cuộc sống đau khổ sống không bằng chết đó, tôi bằng lòng sống tự do tự tại như thế này.”

Mặc dù không thể hiểu được, nhưng Viên Mục Dã vẫn tôn trọng sự lựa chọn của Hans, sau đó ba người bọn họ theo sự dẫn đường của Tiểu Lục tiếp tục đi lên phía đỉnh núi.

Trên đường đi, Viên Mục Dã tiếc nuối nói: “Lòng tin một khi đã mất chắc có lẽ sẽ rất khó lấy lại được nhỉ? Cho nên Hans mới lựa chọn thà sống cùng đám sói kia cũng không muốn quay về phòng thí nghiệm.”

Nhưng không ngờ Đầu To lại nói: “Đó là do bản chất của anh ta đã thay đổi, từ thân thể đến tư tưởng của anh ta đều không còn như một con người hoàn chỉnh nữa, khi anh ta có thân thể của động vật thì đồng thời cũng đã có bản năng hoang dã của chúng, như vậy làm sao cảm thấy cuộc sống thành thị có gì vui vẻ chứ?”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều rất ngạc nhiên, vì đây là lần đầu tiên bọn họ nghe Đầu To nói cả một đoạn dài như vậy, xem ra hẳn đã nhìn thấy bóng dáng của chính mình trên người Hans, cho nên mới có cảm giác đồng cảm như vậy.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã hỏi dò: “Cậu cũng nghĩ như vậy sao?”

Đầu To nhún nhún vai, nói: “Tôi khác anh ta, tôi có lý do để sống chung với con người...”

Viên Mục Dã đương nhiên biết lý do của Đầu To chính là Triệu Linh Nhi, thế là cậu cười nói: “Có lý do là được rồi...”

Có lẽ vì có Tiểu Lục dẫn đường, cho nên đường núi dưới chân bọn họ cũng không quá khó đi, đến tận khi ba người đi đến một đoạn rừng rậm có sương mù dày đặc, Tiểu Lục mới đột nhiên dừng lại. Nó ngẩng đầu nhìn vào trong rừng một lúc rồi quay đầu đi sang hướng khác.

“Tiểu Lục, có phải mày đi nhầm đường rồi không?” Đoàn Phong thắc mắc.

Nhưng Tiểu Lục chẳng thèm để ý đến anh ta, nó không quay đầu mà tiếp tục đi về hướng kia... Lúc này Đoàn Phong ngỡ ngạc hỏi Đầu To: “Chuyện quái gì thế?”

Đầu To nhìn về phía khu rừng rậm trước mắt: “Có lẽ trong rừng cây có khí độc, cho nên nó muốn dẫn chúng ta đi đường vòng.”

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi: “Trong tình huống bình thường thì đi xuyên qua cánh rừng này là có thể lên được đỉnh núi, nếu đi đường vòng sẽ mất thêm khá nhiều thời gian, chưa chắc chúng ta đã đến được đỉnh núi trước khi trời tối...”

Đoàn Phong suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Tiểu Lục hiểu tình hình nơi này hơn chúng ta, chúng ta không thể đi vào cánh rừng này được... nếu không có thể còn mất nhiều thời gian hơn.”

Viên Mục Dã cũng đồng ý với ý kiến này, cậu gật đầu: “Tốt hơn hết là nên an toàn, đi đường vòng theo Tiểu Lục đi!”

Không ngờ Đầu To lại nói: “Các anh đi đường vòng với nó đi, tôi đi thẳng.”

“Không được, không biết tình hình bên trong thế nào, cậu thực sự cho rằng mình là một sinh vật hoàn mỹ sao?” Đoàn Phong phản đối.

Thật ra, nếu ý này do Viên Mục Dã nói ra thì chắc chắn sẽ dễ nghe hơn nhiều, đương nhiên cũng đạt được mục đích khuyên nhủ Đầu To tốt hơn. Nhưng cách nói của Đoàn Phong lại thành kích thích Đầu To, nên hắn quay lưng đi thẳng vào trong rừng luôn, Viên Mục Dã thấy vậy thì đỡ trán: “Anh không thể khuyên dễ nghe hơn à?”

Đoàn Phong cũng cảm thấy mình đã nói sai, nhưng vẫn mạnh miệng bảo: “Không biết tốt xấu lại còn không hiểu tiếng người!”

Đương nhiên Viên Mục Dã không thể để Đầu To đi một mình vào rừng, vì chẳng ai biết tình hình bên trong thế nào, thế nên cậu đành phải đi theo, vừa đi vừa càu nhàu: “Ai cũng là ông lớn, đều phải dỗ dành cả!”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã đi vào đương nhiên cũng không yên tâm, đành theo phía sau: “Tôi không phải ông lớn, mà cũng chưa thấy cậu dỗ tôi bao giờ nhỉ?”

Nhóm Viên Mục Dã lần thứ hai bỏ rơi Tiểu Lục, nhưng con thần lẩn này đúng là có thể hiểu tiếng người, nó thấy ba người Viên Mục Dã không đi cùng mình, cuối cùng vẫn không thể làm gì khác hơn là đành phải quay lại, đi theo ba người chui vào trong rừng rậm.

Sau khi đi vào rừng rậm, Viên Mục Dã lập tức cảm thấy lựa chọn của Tiểu Lục là chính xác, thực vật trong cánh rừng này vừa dày vừa cao, ánh nắng chỉ chiếu được lấm tấm qua khe lá, thảm thực vật mọc sát dưới chân cũng rất dày, mỗi bước giẫm xuống vô cùng buồn nôn.

Trong lúc Viên Mục Dã đang chậm rãi bước từng bước đuổi theo Đầu To, thì một đám sương mù đen kịt đột nhiên trôi nổi cách đó không xa, tim Viên Mục Dã lập tức trùng xuống. Trước khi đi Hách Triết đã từng nói đến khí độc trên đường lên núi, xem ra đám sương mù màu đen này chính là khí độc mà anh ta nhắc đến.

Chương 715: Cầm máu

Viên Mục Dã thấy thế hét lớn với Đầu To: “Đầu To, đừng đi về phía trước nữa, phía trước có khí độc!”

Nhưng tính tình của thằng nhóc này rất bướng bỉnh, người khác càng cấm, hắn càng phải làm cho bằng được, thế là hắn lắc mình chui thẳng vào trong đám sương mù đen kịt kia... Viên Mục Dã vô cùng lo lắng, nếu có chuyện gì xảy ra thì cậu không biết phải nói với lão Lâm thế nào khi quay về?

Trong tình huống cấp bách, Viên Mục Dã muốn đuổi theo nhưng lại bị Đoàn Phong kéo lại: “Chờ ở đây...” Nói xong anh ta vượt qua Viên Mục Dã chạy vào trong đám sương đen.

Nhưng điều làm Viên Mục Dã ngạc nhiên là, Tiểu Lục đi cuối cùng lại chạy vượt qua cậu và lao về hướng đám sương đen kịt kia, sau đó nó hăng hái thè cái lưỡi dài ra liếm láp trong không khí... Lúc này Viên Mục Dã mới nhìn rõ, hóa ra đám sương đen kịt kia là một bầy muỗi đen kịt.

Những con muỗi này không hề nhỏ, con to nhất cũng to bằng nắm đấm, có lẽ chỉ cần mười mấy con là đủ hút khô một người rồi... Nghĩ vậy Viên Mục Dã không khỏi lo lắng cho sự an toàn của Đầu To và Đoàn Phong, cậu không tự chủ được bước nhanh về phía trước, kết quả là vấp phải một cành cây khô và bị ngã.

Cúi đầu nhìn, Viên Mục Dã thấy ớn lạnh trong lòng, cậu nhìn thấy xác của một sinh vật nửa người nửa thú dưới chân, xem ra tên xui xẻo này đã trở thành bữa ngon cho đàn muỗi kia.

Kích cỡ của đám muỗi này đúng là hơi khác thường, có lẽ nó đã có sự dịch chuyển vật chất với sinh vật khác, tiếc là hiện giờ Viên Mục Dã không mang theo súng phun lửa, nếu không cậu có thể dễ dàng đối phó với đám muỗi khổng lồ này...

Lúc này Viên Mục Dã đột nhiên nhớ ra chỗ thảo dược mà Hách Triết đã cho cậu trước khi đi, cậu vội vàng lấy ra ngửi

thử, mùi vị hơi gay mũi, không biết có đuổi được đám muỗi khổng lồ này không.

Đương nhiên lúc này Viên Mục Dã không lo nghĩ được nhiều như vậy, có được hay không phải thử mới biết, thế nên cậu nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, muốn tìm một thứ gì đó để chứa thảo dược, nhưng ở nơi hoang vu như thế này có thể tìm được thứ gì để đựng chứ? Tìm một vòng, cuối cùng chân của cái xác khô kia lọt vào tầm mắt Viên Mục Dã...

Trong sương mù đen kịt, Đoàn Phong bị lũ muỗi vây chặt, may mà anh ta đã kịp cởi áo khoác rồi không ngừng xoay áo quanh người mới khiến đám muỗi không đốt được. Anh ta vốn định chạy vào tìm Đầu To rồi ra ngay, kết quả lại phát hiện ra những con muỗi này hình như không muốn đến gần Đầu To, cho dù là chạm vào người hấn thì cũng không hề có ý hút máu.

Nhưng Đoàn Phong không chịu nổi được nữa, anh ta chạy nhanh đến bên cạnh Đầu To muốn kéo hấn ra ngoài, nhưng lại nhìn thấy vẩy xanh thấp thoáng trên da hấn...

Ngay lúc Đoàn Phong ngây người, anh ta đột nhiên cảm thấy cánh tay trái của mình đau nhói, hóa ra có một con muỗi đã đốt vào tay anh ta. Đoàn Phong thấy thế nhanh chóng dùng áo quật mạnh vào con muỗi, mặc dù cuối cùng cũng đánh bật con muỗi ra, nhưng chỗ bị đốt lập tức chảy máu.

Đàn muỗi vô cùng mất cảm với máu, bọn chúng đồng loạt bay về phía Đoàn Phong, sau khi Đầu To phát hiện ra Đoàn Phong bị đốt thì vội vàng nắm một nắm ngải ném về phía anh ta giúp đuổi đám muỗi. Nhưng đám muỗi này vừa nhìn thấy máu thì cứ như lên cơn điên, có dùng cách nào cũng không đuổi được.

May là thời khắc quan trọng, Viên Mục Dã cầm một chiếc giày da đang bốc khói chạy vào trong màn sương đen, đám muỗi khi này còn bám riết đã tự động tản ra, dường như chúng rất sợ làn khói xanh của thảo dược bị đốt.

Đoàn Phong nhìn chiếc giày trong tay Viên Mục Dã, anh ta bật cười: “Cậu nhặt đâu cái giày rách này thế?”

Viên Mục Dã thấy anh ta đã bị muỗi đốt còn không biết xấu hổ mà cười mình, cậu tức giận nói: “Nhặt dưới chân người chết...”

Nếu tôi đến chậm một bước nữa thôi thì anh cũng sẽ giống chủ nhân của đôi giày này đây.”

Sau khi khỏi xanh tăm thời đuổi được đám muỗi, ba người mới có thời gian quan sát xung quanh, hóa ra xung quanh đây có rất nhiều xác động vật, có lẽ chúng đều vô tình đi vào trong sau đó bị đám muỗi này hút khô.

Viên Mục Dã biết hiệu quả từ việc đốt những thảo dược này không kéo dài lâu, nên vội nói với Đoàn Phong và Đầu To mau rời khỏi đây... Tiểu Lục dường như vẫn chưa ăn no nên chưa muốn rời đi.

Viên Mục Dã nhìn vết thương trên tay Đoàn Phong không ngừng chảy máu, bèn bắt đắc dĩ nói với Tiểu Lục: “Mày không muốn đi thì cứ ở lại ăn muỗi tiếp đi, bọn tao đi trước.”

Sau khi ra khỏi khu rừng, Viên Mục Dã nhanh chóng băng bó vết thương cho Đoàn Phong, nhưng lại phát hiện dù miệng vết thương không lớn nhưng không cầm máu được...

Viên Mục Dã lo lắng nói: “Có lẽ nọc độc của loài muỗi này có chứa thành phần chống đông máu, cho nên máu mới không ngừng lại được, nếu như không cầm được máu... thì vết thương không thể nào khép miệng được.”

Đoàn Phong mắng: “Bà nó chứ, càng to càng độc, cắn một cái thôi mà cũng ác như vậy...”

Trong lúc Viên Mục Dã đang không biết nên cầm máu cho Đoàn Phong thế nào, thì đã thấy anh ta cầm chỗ thảo dược đang cháy dở dí vào vết thương... Cùng với tiếng “xèo xèo”, một mùi thịt bị đốt cháy tràn ngập trong không khí.

Chiêu này đúng là hiệu quả, vết thương mới vừa rồi còn không ngừng chảy máu giờ đã ngừng lại, Viên Mục Dã nhìn thôi cũng thấy đau, nhưng Đoàn Phong lại chẳng chớp mắt lấy một cái.

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã tái nhợt, còn an ủi ngược lại cậu: “Vết thương nhỏ thế này có là gì? Năm đó ở trên chiến trường, có lần tôi bị trúng đạn vào bụng, lúc đấy không có bác sĩ cũng chẳng có thuốc, tôi chỉ có thể dùng cách này để cầm máu, nếu không vết thương không thể nào khép miệng lại được. Có điều cách này chỉ tôi mới dùng được thôi,

cậu không được dùng linh tinh đâu! Về phần tại sao thì không cần tôi nói chứ?”

Viên Mục Dã đương nhiên hiểu lý do, cho dù phải chịu tổn thương như thế nào thì cuối cùng cơ thể Đoàn Phong cũng sẽ lành, điểm khác biệt duy nhất chính là vấn đề thời gian dài hay ngắn. Nếu vết thương xử lý tốt thì thời gian khép miệng sẽ ngắn, anh ta cũng đỡ phải chịu tội hơn. Ngược lại, nếu thời gian khép miệng kéo dài thì sự đau đớn ấy người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi.

Lúc này Đầu To đứng bên cạnh cảm thấy kỳ lạ nên hỏi: “Anh còn từng tới chiến trường?”

Đoàn Phong đương nhiên sẽ không giải thích nhiều, chỉ nói qua loa: “Cậu học đến lớp mấy rồi? Có biết lịch sử nước S không? Sau này về chú tâm học hành vào, đừng mở miệng ra là lòi cái dốt, để người ta biết cậu không có học.”

Đầu To tự dưng bị mắng mà chẳng hiểu gì, nên cũng không cãi lại Đoàn Phong, hần tiếp tục đi một mình về phía trước.

Đoàn Phong thấy thế thì tức giận, nói: “Cậu có thể có chút kỷ luật của tổ chức không? Cậu còn như vậy khi quay về tôi sẽ nói với Triệu Linh Nhi rằng cậu không nghe theo chỉ huy khi ra ngoài...”

Triệu Linh Nhi đúng là có thể khắc chế được Đầu To, mặc dù ngoài miệng hần không nói gì, nhưng bước chân đã chậm lại.

Chương 716: Xương trắng ngoài động

Viên Mục Dã buồn cười nhìn dáng vẻ kỳ quái đi về phía trước của hai người kia, trong lòng lại nghĩ đến những xác động vật mình đã nhìn thấy trong rừng rậm, trong đó đương nhiên không thể thiếu một phần thi thể của nhân viên phòng thí nghiệm, có điều tình hình khi này quá cấp bách nên cậu không có thời gian để xác nhận...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã hơi mất tập trung thì hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Anh cũng nhìn thấy những cái xác khô trong rừng rồi đấy, trong đó chỉ cần có một sinh vật có phát sinh trao đổi cơ thể với con người... thì cũng có nghĩa là người đó sẽ vĩnh viễn không thể trở lại bình thường được nữa.”

Đoàn Phong nhún vai nói: “Không thể nào tránh được chuyện như thế đâu, giống như tay Wilson kia nhỉ? Anh ta trao đổi cơ thể với một con bướm, cho dù không bị thằng cha Duncan lừa, thì với tuổi thọ của bướm, Wilson cũng không chờ nổi đến khi khôi phục lại bình thường.”

Viên Mục Dã lo lắng: “Nhưng sau này những người đó phải làm sao? Bọn họ sẽ phải sống như con người hay như động vật đây?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi bảo: “Điều này cần một cái nhìn vô cùng bao dung. Cậu thấy Hans đó, vì cái gì mà anh ta lại quyết tâm chọn cách sống như động vật chứ... điều đó còn chưa rõ ràng sao?”

Lúc này Đầu To ở đằng trước đột nhiên quay lại hỏi: “Có đi lên đỉnh núi nữa không?”

“Đến đây! Đến đây! Cậu đi nhanh lên là được!” Đoàn Phong tức giận nói.

Trong lòng Viên Mục Dĩ không khỏi cảm khái, Đầu To vừa may mắn... cũng vừa bất hạnh. Bất hạnh là vì hắn không được lựa chọn xuất thân của mình, từ nhỏ đã phải sống trong đường cống ngầm tối tăm ẩm ướt quanh năm không thấy ánh mặt trời, trải qua cuộc sống mà người bình thường không thể tưởng tượng được.

Nhưng ai có thể lựa chọn xuất thân của mình chứ? Nói cách khác, cho dù xuất thân tốt thì nhất định là may mắn sao? Ví dụ như Đoàn Phong, xuất thân của anh ta cũng được coi là tốt, từ nhỏ đã là hy vọng của gia đình, là trụ cột trong mắt cha mẹ. Nhưng cuộc sống sau này của anh ta chỉ đơn giản là chìm trong thù hận, cuộc sống như vậy có thể coi là may mắn sao?

Sở dĩ nói Đầu To may mắn là vì hắn có thể gặp được lão Lâm và Triệu Linh Nhi, chính vì có bọn họ đón nhận, bao dung không từ bỏ hắn cho nên mới có Đầu To của ngày hôm nay. Nếu không hắn vẫn sẽ coi đám chuột biến dị ăn thịt người ở trong đường cống ngầm kia là bạn, vĩnh viễn không thể trở thành một người bình thường, sống dưới ánh mặt trời...

Đương nhiên, không ai biết Đầu To có cảm thấy khó khăn khi lựa chọn như vậy hay không, bởi vì chỉ cần hắn cảm thấy mọi chuyện đều xứng đáng, thì cho dù có khó khăn hơn nữa cũng có thể kiên cường được.

Đường lên núi sau đó thuận lợi hơn rất nhiều, càng lên gần đỉnh núi, hai bên đường càng có nhiều tảng đá hình thù kỳ quái, dường như bất cứ lúc nào quái vật cũng có thể xông ra từ đằng sau những tảng đá đó... Đầu To và Tiểu Lục có vẻ thích ứng rất tốt với hoàn cảnh nơi này, đặc biệt là Đầu To, hắn nhảy từ tảng đá này sang tảng đá kia còn nhanh hơn là đi trên mặt đất bằng phẳng.

Viên Mục Dĩ đi phía sau cũng lười đuổi theo, đương nhiên chủ yếu là vì cậu có muốn cũng không đuổi kịp được... Không ngờ đi một lúc, Viên Mục Dĩ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, cậu đi chậm lại và nói với Đoàn Phong: “Hình như có điểm bất thường!”

Đoàn Phong nghiêng tai nghe ngóng: “Có gì không đúng? Phía trước chẳng có âm thanh gì...”

Viên Mục Dã nghe xong thì trầm giọng, nói: “Chính vì không có âm thanh nào mới không bình thường, với thể trạng của Tiểu Lục và Đầu To, trong lúc bọn họ nhảy qua nhảy lại như thế không thể nào không phát ra tiếng động được.”

Đoàn Phong cau mày: “Có phải do họ đi quá nhanh, cách chúng ta quá xa nên không nghe thấy không.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đâu, cho dù Đầu To có to gan hơn nữa cũng biết phân biệt nặng nhẹ, nhất định sẽ không cách chúng ta quá xa... Hơn nữa, phía trước cũng quá yên tĩnh, đừng nói đến âm thanh của hai người bọn họ, ngay cả tiếng côn trùng hay chim chóc cũng không có, nhất định là có mai phục!”

Sự thật chứng minh trực giác của Viên Mục Dã rất chuẩn, Đầu To và Tiểu Lục đi phía trước đúng là đã xảy ra chuyện, đặc biệt là Đầu To, bởi vì hắn nhảy nhót hăng say quá, kết quả vừa nhảy qua một tảng đá hình con cóc kỳ lạ thì bị một mũi thuốc mê quật ngã.

Tiểu Lục thấy Đầu To đột nhiên ngã trên mặt đất thì vội đi tới gần hắn kiểm tra, mặc dù Tiểu Lục nhanh chóng ý thức được xung quanh nguy hiểm, nhưng lúc đó nó đã đi vào trong tầm ngắm súng gây mê của đối phương, nên cuối cùng đương nhiên cũng ngã xuống.

Vì trước đó đã có sự chuẩn bị, nên Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi vòng từ bên hông đến chỗ Đầu To và Tiểu Lục xảy ra chuyện, hai người họ thấy có mấy tên đang dùng lưới bắt thú bọc một người một thần lẫn lộn lại...

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng đối phương là nhân viên tìm kiếm lên núi, nhầm lẫn Đầu To là quái vật biến hình, nhưng khi cậu nhìn rõ bề ngoài của mấy người kia, mới xác định bọn chúng mới đúng là quái vật biến hình.

“Sao trong tay chúng lại có thuốc mê và lưới bắt thú?” Đoàn Phong thì thầm.

Viên Mục Dã cũng thì thầm đáp lại: “Nhất định là cướp của nhân viên tìm kiếm rồi...”

Vì muốn tìm những nhân viên đã lên núi cùng bọn họ, Viên Mục Dã và Đoàn Phong quyết định tạm thời không cứu người vội, mà đi theo đám quái vật biến hình kia, xem bọn chúng đưa người đi đâu.

Kết quả lại khiến người khác vô cùng bất ngờ, tổ chất thân thể của Đầu To thực sự rất tốt, ngay lúc hắn vừa bị khiêng lên thì thuốc mê hết hiệu lực, hắn thấy mình bị trói bằng lưới bắt thú thì giãy giụa mạnh và thế là lại bị đâm thêm cho một mũi thuốc mê nữa.

Đoàn Phong thở dài: “Thế trạng đúng là tốt thật, nhưng đầu óc thì không ổn lắm...”

Còn Viên Mục Dã liên tục tự nhắc nhở mình sau khi quay về phải dạy dỗ Đầu To cẩn thận, trong tình huống này nên làm thế nào mới không bị thiệt. Sau đó hai người họ đi theo đám kia đến trước một hang động bí ẩn, trông có vẻ đây là nơi ẩn thân hiện giờ của bọn chúng.

Có điều, Viên Mục Dã bất ngờ thấy bên ngoài cửa hang có rất nhiều xương trắng đã bị gặm sạch sẽ, còn có một số xương người, trong lòng Viên Mục Dã bỗng thấy rét lạnh...

Mặc dù những quái vật biến hình kia đã không còn là con người hoàn chỉnh nữa, nhưng chỉ ít thì bọn họ cũng đã từng là người, thật không biết tại sao những kẻ này có thể cho thịt đồng loại vào miệng được? Vẫn biết hiện giờ bọn họ đã hoàn toàn bị bản năng động vật chi phối, nhưng có thể quên mình từng là người nhanh như vậy sao?

Viên Mục Dã đang suy nghĩ miên man thì Đoàn Phong thì thầm nói: “Cậu ở đây chờ tôi, tôi vào xem tình hình thế nào...”

Viên Mục Dã không đồng ý: “Được rồi, cùng đi vào đi, nhớ đâu gặp phải tình huống khẩn cấp cũng dễ đối phó hơn.”

Đoàn Phong gật đầu, sau đó từ từ sờ soạn đi vào cửa hang...

Chương 717: Chuột có hoa văn báo đốm

Ngay lúc đó sắc trời đã tối đen, hai người lần sờ đi vào rồi phát hiện sâu trong hang động có ánh lửa, xem ra dù bọn người kia đã mất hết nhân tính thì vẫn biết sau khi trời tối phải nhóm lửa sưởi ấm.

Đáng tiếc Viên Mục Dã và Đoàn Phong vẫn xem thường khả năng của những con quái vật biến hình trong hang. Mới vừa vào hang, hai người họ đã bị một quái vật đầu người thân khi trốn trong bóng tối phát hiện...

May mà Đoàn Phong nhanh nhẹn, tiện tay vớ cục đá ném qua đó, đập cho nó hôn mê bất tỉnh luôn. Nhưng tiếng con khỉ đầu người rơi xuống đất vẫn đánh động đám quái vật dị dạng sâu trong hang. Thấy thế, Viên Mục Dã lập tức kéo Đoàn Phong trốn vào trong bóng tối.

Ngay sau đó, mười mấy quái vật biến hình chạy tới gần cửa hang, cả đám bọn chúng ngửi mùi khắp nơi trong không khí, rõ ràng đã phát hiện có dấu vết của người ngoài vào trong này...

Lúc này, một con cầm đầu nói với những quái vật biến hình khác: “Chắc chắn lại là người của Duncan, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng nương tay... Nếu không Wilson chính là kết cục của tụi bay.”

Trong bóng đêm, Viên Mục Dã nghe thấy đối phương nhắc tới Wilson, xem ra bọn chúng chính là những nhân viên còn lại của phòng thí nghiệm, hơn nữa còn không thoát khỏi liên quan đến cái chết của Wilson.

Sau khi tên kia nói xong, gã dẫn đám quái vật biến hình cùng chạy ra khỏi hang. Nương theo ánh trăng, cuối cùng Viên Mục Dã cũng thấy rõ chân dung của bọn người kia, đúng là vô cùng kỳ quặc, có đủ loại hình thù.

Nhất là kẻ cầm đầu vừa nãy, mình người đuôi báo, động tác tứ chi lại cực kỳ giống chuột... Sở dĩ lời nói của gã có thể ra lệnh cho những quái vật biến dị khác hoàn toàn là bởi gã còn giữ được cái đầu người.

Trước đây Viên Mục Dã còn cho rằng tất cả sự dịch chuyển vật chất đều xảy ra giữa hai sinh vật, nhưng hiện giờ xem ra, ba hoặc bốn cũng có khả năng. Thảo nào Hans lại chắc chắn mình không thể nào quay trở lại như bình thường.

Thấy tất cả quái vật biến dị đều đã chạy ra ngoài hang, Đoàn Phong quay người bước vào trong hang, định cứu Đầu To và Tiểu Lục ra trước đã. Ai ngờ đúng lúc này, anh ta chợt cảm thấy hình như trên chân có thứ gì đó đang động đậy. Anh ta cúi xuống nhìn thì thấy là một con chuột to có hoa văn da báo.

Con vật này cực kỳ hung tợn, đang định tóm ống quần Đoàn Phong để leo lên trên. Đương nhiên Đoàn Phong sẽ không khách sáo với nó mà nâng chân lên đá một cú, vèo một tiếng, con chuột hoa văn da báo đập lên vách hang chết ngắc.

Viên Mục Dã liếc nhìn vết máu bắn tung tóe trên vách hang, trong lòng chợt hiện lên một cảm giác khác thường, cậu vội quay mặt sang một bên. Mà lúc này hai người cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, phải mau chạy vào sâu trong hang để cứu người.

Kết quả là họ đi vào thấy ngoài Đầu To và Tiểu Lục vẫn đang hôn mê ra, thì còn có thêm vài nhân viên lên núi tìm kiếm cùng bọn họ. Những người đó vừa thấy Đoàn Phong và Viên Mục Dã thì lập tức cố vặn vẹo, muốn thoát khỏi lưới bắt thú trên người.

Thấy vậy, Viên Mục Dã ra hiệu bảo bọn họ im lặng, sau đó cậu và Đoàn Phong cùng cắt hết lưới bắt thú bằng dao quân dụng... Những người khác còn đỡ, ngay cả Tiểu Lục đang trong trạng thái ngửa bụng ra cũng tỉnh lại khi Viên Mục Dã đến cắt lưới bắt thú, nhưng Đầu To bị đâm thêm một mũi nữa thì lại mãi không tỉnh.

Chẳng còn cách nào khác, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đành phải khiêng Đầu To đang hôn mê lên và dẫn mọi người chạy thẳng ra khỏi hang động. Nhưng họ vừa tới cửa thì đúng lúc

đụng phải gã quái vật biến hình mình người đuôi báo vừa rồi chạy trở lại.

“Vừa rồi các người ở trong hang làm gì?” Sắc mặt gã đàn ông đuôi báo xanh mét.

Đoàn Phong hừ lạnh: “Anh nói xem có thể làm gì? Đương nhiên là cứu người rồi!! Dù gì mọi người cũng từng cùng giống loài, anh thật sự ăn được vào miệng à?”

Ai ngờ gã đàn ông đuôi báo căn bản không nghe Đoàn Phong nói mà tiếp tục trầm giọng hỏi: “Trừ cứu người ra, các người còn làm gì nữa?!!”

Viên Mục Dã thấy trạng thái của đối phương có vấn đề nên lập tức liên tưởng đến con chuột hoa văn da báo vừa rồi bị Đoàn Phong đá chết, vì thế cậu muốn ngăn cản Đoàn Phong đừng nói tiếp nữa. Ai ngờ Đoàn Phong đáp không hề nghĩ ngợi: “Còn đá chết một con chuột to! Anh có ý kiến à?”

Sắc mặt gã đàn ông đuôi báo thay đổi: “Đương nhiên là có ý kiến... Nó đã chết thì anh phải đền mạng!”

Nói xong, người đàn ông đuôi báo ngồi xổm xuống đất bằng tư thế lạ lùng, sau đó há mồm phát ra tiếng hú giống như con báo. Nhất thời trong rừng cây xung quanh lập tức vang lên tiếng động lạ, dường như đang có rất nhiều thứ tới gần họ từ khắp bốn phương tám hướng.

Giờ đây Đoàn Phong mới hiểu được, rất có thể con chuột mình đá chết là một động vật hoán đổi cơ thể với gã đàn ông đuôi báo trước mặt này, cho nên đối phương mới có phản ứng mạnh như vậy. Nhưng hiện giờ nói gì cũng muộn rồi, chuột chết không thể sống lại, bọn họ phải nhanh chóng đối phó với mối nguy cơ trước mắt mới được.

Ai ngờ lúc này, một người đàn ông hơi béo đeo mắt kính nói với gã đàn ông đuôi báo: “Ike, chúng tôi lên núi là vì muốn giúp các anh. Tốt xấu gì chúng ta cũng từng là đồng nghiệp, anh có cần làm đến cùng như thế không?”

Viên Mục Dã nghe xong thì biết hóa ra gã đàn ông đuôi báo tên là Ike, cậu vội vàng hòa theo: “Trốn tránh không phải là cách, có chuyện gì mọi người cùng đối mặt với nhau, rồi sẽ nghĩ ra cách giải quyết thôi.”

Ike cười lạnh: “Các người vừa mới đá chết con chuột bạch hoán đổi cơ thể với tôi, bây giờ còn có mặt mũi nói với tôi là sẽ có cách giải quyết ư?!”

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên hơi ngưng ngập. Nếu trước đây Ike còn ôm một chút hy vọng rằng sẽ khôi phục lại bình thường, thì hiện giờ chắc chắn đã hoàn toàn tuyệt vọng...

May thay Viên Mục Dĩ phản ứng nhanh, cậu lập tức nghi ngờ, hỏi: “Nhưng trên người con chuột kia không có đặc điểm nào của con người mà?”

Ike tức tối nói: “Nhưng trên người nó có đặc điểm của báo đốm...” Gã vừa dứt lời, một con đầu chuột, mình báo đốm, tứ chi như con người nhảy ra từ bên cạnh, nhìn chằm chằm Đoàn Phong bằng vẻ mặt bức bối.

Lúc này Đoàn Phong mới nhớ tới, vừa rồi anh ta thấy con chuột kia hơi kỳ lạ, nhưng chuyện xảy ra đột ngột nên anh ta không có thời gian nhìn kỹ... Hiện giờ ngẫm lại, hoá ra nó còn mọc cái đầu như báo đốm!

Thế là Đoàn Phong mạnh miệng, nói: “Không thể trách tôi được, trên người thứ đó đâu có đặc điểm của con người! Tôi nào biết ba người các anh cùng bị hoán đổi? Thêm vào đó, không phải tay chân của anh ở trên người tên này à? Đến lúc đó hai người hoán đổi lẫn nữa là được rồi!” Nói xong, Đoàn Phong còn quay lại nhìn về phía người đàn ông đeo kính vừa nói chuyện: “Anh nói có đúng không?!”

Người đàn ông đeo kính hơi chột dạ gật đầu: “Đúng đúng đúng. Ike, các bộ phận khác trên người anh vẫn còn, chắc chắn có thể quay trở lại như thường, tôi bảo đảm với anh...”

“Anh lừa quỷ hả? Với trình độ của anh mà có thể bảo đảm cái gì với tôi? Cho dù câu này thốt ra từ miệng Duncan thì tôi cũng không tin, huống hồ là anh?!” Ike nói không hề khách sáo.

Chương 718: Thử thách nhân tính

Bị chặn họng, sắc mặt người đàn ông đeo kính lúc xanh lúc đỏ, mãi cũng không tiếp được lời nào. Viên Mục Dã thấy thế đành phải nói thay anh ta: “Sự việc đã đến nước này rồi, anh cũng không thể sống mãi như vậy được, hãy về với chúng tôi đi... Tôi tin mặc dù khoa học kỹ thuật hiện giờ không làm được, nhưng về sau nhất định có thể giúp anh khôi phục bình thường.”

Ai ngờ Ike lại cười khỏ và lắc đầu: “Dẫu khoa học kỹ thuật hiện giờ có thể làm được thì tôi cũng không thể khôi phục bình thường, bởi vì trong cơ thể tôi có virus bệnh sốt xuất huyết... Một khi tôi biến trở lại hình dạng con người, loại virus này sẽ nhanh chóng ăn mòn hệ miễn dịch của tôi, đến lúc đó ngắn thì hai ba ngày, dài thì bốn năm ngày là tôi sẽ chết thẳng cẳng. Các anh cảm thấy tôi khôi phục bình thường còn có ý nghĩa gì nữa không?”

Người đàn ông đeo kính ở bên cạnh kinh ngạc nói: “Chuột bạch... Anh hoán đổi cơ thể với con chuột bạch mang virus kia ư? Nhưng trên người nó chỉ có đặc điểm của báo đốm thôi mà?!”

Ike vươn cặp móng vuốt chuột của mình ra và lạnh giọng hỏi: “Thế thì đây là cái gì?!”

Viên Mục Dã thấy tình cảnh càng ngày càng căng thẳng, bèn đá Tiểu Lục ở bên cạnh: “Nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành rồi, mau xuống núi đi!”

Viên Mục Dã muốn đuổi Tiểu Lục đi là vì sợ lát nữa đồng bọn của Ike trở về, có lẽ nó sẽ không đi được. Hách Triết và những người dân kia là những người vô tội nhất trong chuyện này, nên Viên Mục Dã cần phải bảo đảm bọn họ có cơ hội khôi phục bình thường mới được.

Tiểu Lục coi như nhanh trí, nghe Viên Mục Dã nói xong, nó cũng không do dự mà xoay người đi ngay xuống chân núi. Ai ngờ Ike thấy thế lại đột nhiên liếc con báo đầu chuột bên cạnh và ra lệnh: “Cản nó lại!”

Báo đầu chuột lập tức nhảy ra, nhưng có thể do tay chân con người làm chậm tốc độ của nó, cho nên nó cũng không phản xạ nhanh bằng Tiểu Lục mà bị Tiểu Lục quất mạnh đuôi đánh trúng. Báo đầu chuột lập tức kêu lên thảm thiết, chạy về bên cạnh Ike...

Ike tức giận cực độ, miệng lại phát ra tiếng gầm gừ không giống người lần nữa. Sau đó, tiếng động lạ trong rừng cây xung quanh càng rõ ràng hơn. Thấy thế, Tiểu Lục lập tức chạy mất không quay đầu lại.

Đoàn Phong nói với vẻ mặt đáng tiếc: “Ôi, lại mất đi một vị tướng tài! Cũng không biết bao giờ thằng nhóc Đầu To chết tiệt này mới tỉnh...”

Đương nhiên Viên Mục Dã cũng biết ích lợi của việc giữ Tiểu Lục lại. Trong mười mấy người vừa được cứu ra, có lẽ chẳng có mấy ai là đối thủ của đám quái vật biến hình, lát nữa đánh nhau không trở thành gánh nặng đã là tốt lắm rồi.

Nhưng Tiểu Lục là người dẫn đường do Hách Triết cử tới cho họ, nếu nó bị làm sao thì Hách Triết cũng chỉ có thể sống với cánh tay thần lân kia thôi. Điều này thật sự không công bằng với hắn, cũng không công bằng với Tiểu Lục. Cho nên Viên Mục Dã mới bảo Tiểu Lục nhanh chóng rời khỏi đây.

Lúc này quân tiếp viện của Ike cuối cùng cũng đến, ngoài những quái vật biến hình chạy ra khỏi hang lúc nãy, thật ra còn có một số con quái vật dị dạng hoàn toàn không có đặc điểm con người khác, số lượng nhiều đến mức Viên Mục Dã tê hết cả da đầu.

Đoàn Phong liếc mười mấy người đứng phía sau bọn họ, sau đó cố ý nghiêm trang nói với Viên Mục Dã: “Thật ra nếu hai chúng ta rút lui... chắc không có vấn đề gì lớn.”

Đương nhiên Viên Mục Dã biết Đoàn Phong đang nói đùa thôi, nhưng những người phía sau lại lập tức hoảng sợ, người đàn ông đeo kính gần như khóc nức nở: “Các anh không thể

bỏ lại chúng tôi được, bọn chúng đã không còn là người nữa rồi, chúng tôi mà ở lại chỉ có một con đường chết thôi!”

Viên Mục Dã vội vàng an ủi bọn họ: “Anh ấy nói đùa với mọi người ấy mà, chúng tôi sẽ không bỏ mặc mọi người đâu.”

Ike cười lạnh: “Các anh rất có tinh thần hy sinh bản thân đấy nhỉ? Được, để tôi giúp các anh...” Ai ngờ ngay sau đó, gã lại đột nhiên nhìn về phía người đàn ông đeo kính: “Marin, nể tình mọi người từng là đồng nghiệp, tôi có thể thả các cậu đi. Nhưng ba người này thì không được, bởi vì bọn họ đã hại chết con chuột hoán đổi thân thể với tôi, nên phải đền mạng.”

Ý của Ike là bắt người đàn ông đeo kính và những người khác đưa ra lựa chọn, vứt bỏ ba người Viên Mục Dã để xuống núi, hay là ở lại cùng nhau kề vai chiến đấu... Bởi vì vừa rồi nhóm Viên Mục Dã đã lựa chọn rồi, cho nên giờ đến phiên nhóm người đàn ông đeo kính.

Sự thật chứng minh nhân tính không thể chịu nổi thử thách. Nhóm người đàn ông đeo kính nhìn nhau, sau đó nhao nhao nói: “Chúng tôi chẳng quen biết gì với bọn họ cả, con chuột kia do bọn họ giết, không liên quan đến chúng tôi!”

Thật ra cho dù những người này đồng ý ở lại, Viên Mục Dã và Đoàn Phong cũng sẽ chủ động bảo bọn họ đi, nếu không đến lúc đánh nhau nhất định sẽ làm vướng tay vướng chân. Nhưng tự mình nói ra là một chuyện, người khác nói ra lại là một chuyện khác, mặc dù kết quả đều như nhau, nhưng tâm trạng lại hoàn toàn khác hẳn.

Đoàn Phong lập tức xạm mặt lại: “Vừa rồi là ai nói không vứt bỏ và không buông tay nhỉ? Nhanh như vậy đã quên mất lời mình nói rồi à?”

Người đàn ông đeo kính lập tức tỏ ra xấu hổ: “Bây giờ trên người bọn tôi chẳng có vũ khí gì, có thể đi đương nhiên là tốt nhất, như vậy sẽ bớt vướng tay vướng chân các anh...”

Mặc dù trong lòng Viên Mục Dã thấy hơi khó chịu, nhưng cũng không muốn dây dưa tiếp với bọn họ, vì thế cậu lạnh lùng nói: “Lúc xuống núi nhớ phải đi vòng qua cánh rừng rậm kia, trong đó có...”

Ike ngắt lời: “Đến lúc này rồi mà anh còn lo lắng cho sự sống chết của người khác à? Bọn họ muốn bỏ lại các anh để tự chạy trốn đây, có thể sống sót xuống núi hay không phải tùy vào số phận của chính bọn họ thôi.”

Nghe xong, người đàn ông đeo kính dẫn đầu chạy xuống chân núi, những người khác thấy thế cũng tất tả chạy theo. Viên Mục Dã nhìn bóng dáng bọn họ mà trong lòng dâng lên sự lo lắng, chỉ mong họ lựa chọn chính xác.

Lúc này Đoàn Phong liếc nhìn Đầu To còn đang hôn mê, anh ta nói với Ike: “Nếu nói như vậy, ở đây hình như chỉ có tôi giết con chuột cưng của anh, có phải hai người bọn họ cũng có thể đi không?”

Ike nhìn sang Viên Mục Dã với nụ cười chế nhạo: “Anh cảm thấy thế nào?”

Nhưng Viên Mục Dã chẳng trúng kế của gã. Đầu tiên cậu trợn mắt lườm Đoàn Phong rồi lạnh lùng đáp: “Tôi cảm thấy anh sẽ hối hận vì giữ lại ba chúng tôi.”

Ike cười phá lên: “Ba anh đều là người bình thường, lại còn một người đang hôn mê bất tỉnh nữa, ai cho anh tự tin mà cảm thấy tôi sẽ hối hận chứ?”

Đoàn Phong nhìn sang Viên Mục Dã: “Anh ta nói cũng khá có lý đấy! Chúng ta đều là người bình thường, nếu không hay là cậu đưa tên ngốc to con đang hôn mê này đi trước đi!”

Đã đến lúc này, tất nhiên Viên Mục Dã không hơi đâu mà ở đây pha trò với Đoàn Phong, cậu tức giận nói: “Anh người bình thường ời, muốn đi thì anh tự đi đi. Tên ngốc to con này nặng lắm, một mình tôi không công nổi đâu nhé?”

Ike thấy bọn họ cãi nhau ở trước mặt mình bèn vừa cười vừa nói: “Hai anh cứ từ từ bàn bạc xem ai đi ai ở, không vội...”

Viên Mục Dã thấy thái độ của gã là lạ nên nhíu mày hỏi: “Ý anh là sao?”

Chương 719: Tàn sát

Ike không đáp, chỉ quay đầu lại đá mắt với một quái vật biến hình mình thú đầu người khác, đôi phương lập tức ngâm hiểu, dẫn mấy chục con quái vật biến hình chạy xuống núi...

Thấy thế, lòng Viên Mục Dã chùng xuống. Xem ra Ike vốn không muốn thả những người đó xuống núi, mục đích gã làm như vậy chỉ là muốn tách bọn họ ra khỏi ba người Viên Mục Dã, sau đó tiêu diệt từng nhóm một.

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Tại sao anh nói mà không giữ lời?”

Ike cười: “Tại sao tôi phải giữ lời? Vì bọn họ ư? Không đáng... Hơn nữa, hiện giờ thứ có thể ăn được trên núi Tật Lôi ngày càng ít. Nếu chúng tôi muốn sống sót, chắc chắn cần dự trữ một ít đồ ăn mới được!”

Đoàn Phong cười khan: “Vóc dáng những người đó hơi béo, chắc chắn là rất nhiều mỡ. Có phải khẩu vị của các anh hơi nặng không?!”

Ai ngờ Ike tỏ vẻ chẳng sao cả: “Thế thì sao? Trước kia lúc ăn thịt heo anh có chê heo béo không?”

Đoàn Phong sững sốt, cảm thấy lời nói của đôi phương có lý, không ngờ có một ngày mình lại không bắt chẹt được lời người khác...

Nói xong, Ike nháy mắt với con báo đầu chuột bên cạnh, nó lập tức làm tư thế sẵn sàng tấn công nhóm Viên Mục Dã. Lúc này Đầu To vẫn chưa tỉnh, Viên Mục Dã và Đoàn Phong phải vừa che chở cho hắn vừa né tránh quái vật biến hình tấn công, hoàn cảnh thật sự đáng lo ngại.

Cùng lúc đó, cách đây không xa cũng truyền đến từng tiếng thét thê thảm. Viên Mục Dã biết chắc chắn những quái vật biến hình vừa mới chạy đi đã đuổi kịp nhóm người đàn ông đeo kính, xem ra không thể tránh khỏi cuộc tàn sát rồi.

Mặc dù tốc độ của báo đầu chuột không nhanh bằng Tiểu Lục, nhưng vẫn nhanh hơn nhóm Viên Mục Dã, nó bật người lên và lao thẳng về phía Đầu To còn đang hôn mê. Thấy thế, Viên Mục Dã đẩy Đầu To sang một bên, sau đó rút súng ra bắn.

Theo lý mà nói, với tài thiện xạ của Viên Mục Dã muốn bắn trúng báo đầu chuột không phải là việc khó, nhưng bởi vì trước đây Đoàn Phong đã đá chết con chuột da báo, cho nên Viên Mục Dã cố tình nương tay, phát súng bắn vào cạnh chân của báo đầu chuột, làm bắn tung lên mấy viên đá vụn.

Tuy phát súng này không trúng con báo đầu chuột nhưng cũng dọa nó giật mình, cộng thêm việc trước đó đã bị Tiểu Lục quất đuôi, cho nên khi nghe tiếng súng, nó nhanh chóng nhảy lên thân cây to bên cạnh.

Đoàn Phong đắc ý: “Con mèo hoa của anh lên cây rồi, anh có cần lên bế nó xuống không?”

Ike cũng không nói nhảm với Đoàn Phong mà vung thẳng tay lên với đám quái vật biến hình bên cạnh, những tên kia cùng đồng loạt xông lên... Lúc này đây Viên Mục Dã không khách sáo nữa, cậu bắn chết mấy con quái vật biến hình xông lên đầu tiên, coi như giết gà dọa khỉ, xem ai còn dám xông lên trước nữa!

Suy cho cùng bọn chúng đều là động vật, cho dù thay đổi như thế nào bọn chúng vẫn sợ súng ống, nên lập tức thụt lùi về phía sau... Thật ra trong tay Ike cũng có súng, nhưng trước kia bọn họ là nhân viên thí nghiệm vốn không biết cách sử dụng súng, hơn nữa hiện giờ tay chân của những người này hầu như đều không phải của mình, thật sự rất khó dùng súng.

Tuy nhiên, một số ít vẫn giữ được tứ chi ban đầu nên mới có thể dùng thuốc mê để gây tê Đầu To và Tiểu Lục. Nhưng mà tài bắn súng của những kẻ này ở mức trung bình, chỉ có thể bắn ở cự ly gần, nếu xa hơn một chút thì không biết sẽ bắn đến tận đâu.

Lúc này Viên Mục Dã thấy có một quái vật biến dị với thân trên là người, thân dưới là gấu đang đổ đầy thuốc vào súng gây mê, Viên Mục Dã không hề nghĩ ngợi giơ tay bắn vỡ súng gây mê trong tay đối phương.

Tiếc là đạn có hạn, nếu bọn người kia cứ lao lên như thế này thì chẳng bao lâu nữa sẽ hết đạn... Mà vì những kẻ nửa người nửa thú này biết sợ chết, cho nên sau khi thấy Viên Mục Dã nổ súng bắn chết mấy quái vật biến hình, tất cả đều không dám dễ dàng xông lên trước nữa.

Nhất thời hai bên cứ giằng co như thế, quái vật biến hình không dám xông lên, nhóm Viên Mục Dã cũng không thể nào lùi lại. Mãi đến khi Đầu To nằm dưới đất đột nhiên ngồi phắt dậy, sau đó mờ mịt nhìn xung quanh giống như không hề biết mình đang ở nơi nào.

Đoàn Phong buồn cười nói: “Thiếu gia ơi, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, cậu còn ngủ tiếp nữa thì ba chúng ta sẽ trở thành bữa ăn khuya của người khác mất.”

Đầu To mơ màng đứng lên, nhưng có lẽ do thuốc mê vẫn còn tác dụng nên dù đã tỉnh lại hắn vẫn đi lảo đảo, ánh mắt cũng hơi mờ mờ khi nhìn người khác.

Viên Mục Dã hơi lo lắng hỏi: “Đầu To, cậu cảm thấy thế nào?”

Đầu To xua tay, đáp: “Không sao, chỉ hơi choáng thôi, nhìn người cứ có bóng chông...”

Đoàn Phong lắc đầu: “Xong đời, chắc chắn là dùng thuốc mê quá liều nên hỏng não rồi.”

Đầu To ồm ồm nói: “Não của anh mới bị hỏng ấy!” Sau khi nói xong, hắn lại nhìn quái vật biến hình ở xung quanh: “Bọn này muốn làm gì đây?”

“Muốn mời chúng ta ăn bữa khuya, có điều phải tự chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn...” Đoàn Phong chọc cười.

Đầu To lúc lắc cái đầu còn hơi choáng váng: “Tiểu Lục đâu? Lấy nó làm nguyên liệu nấu ăn không phải là ngon lành rồi ư?!”

Đoàn Phong bật cười: “Anh Viên của cậu thả mất rồi. Nếu là tôi, tôi cũng thấy lấy Tiểu Lục làm nguyên liệu nấu ăn vừa xinh, cũng không biết thịt thần lẩn to như vậy có thể nhai nổi hay không?”

Trong mắt Ike, việc có Đầu To gia nhập hay không chẳng khác biệt là bao, cho nên tất nhiên gã cũng không để hắn vào mắt,

nhưng không ngờ người mạnh nhất trong số ba người họ lại chính là Đầu To...

Hơn nữa, Đoàn Phong và Đầu To nói tào lao câu được câu chẳng như vậy thật ra chỉ là đang kéo dài thời gian, để thuốc mê trong người Đầu To mau chóng tan đi. Sự thật cũng chứng minh Đầu To trêu đùa vài câu với Đoàn Phong xong thì đầu cũng không còn choáng, mắt cũng không hoa nữa, giờ chỉ còn lại cơ thể không có sức lực.

Mà lúc này, tiếng thét thê thảm cách đó không xa cũng gần như ngừng lại. Viên Mục Dã đoán chắc mười mấy người kia chẳng còn ai có thể sống sót... Thật ra vừa rồi nếu họ không bỏ lại nhóm Viên Mục Dã để chạy trước, hiện giờ chắc chắn họ vẫn còn sống, bởi vì Viên Mục Dã và Đoàn Phong không thể trơ mắt nhìn họ chết ở trước mặt mình.

Không bao lâu sau, mười mấy con quái vật biến hình chạy trở về, lúc chúng đến gần, Viên Mục Dã ngửi thấy ngay mùi máu nồng nặc... Khi bọn chúng chạy về đến nơi, miệng đứa nào cũng ngậm một ít chân tay đã bị cụt của con người, cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

Đoàn Phong và Đầu To thấy cảnh này mà sắc mặt vẫn như thường, nhưng Viên Mục Dã lại không thể nhắm mắt làm ngơ, bởi vì mùi máu tanh trong không khí đang liên tục kích thích thần kinh nhạy cảm của cậu...

Chương 720: Hang lòng hang

Ike cười nói: “Thật đáng tiếc, vốn định để nuôi rồi từ từ ăn, suy cho cùng thịt để lâu sẽ biến chất.”

Khi nhìn khuôn mặt không còn tính người của Ike, cuối cùng Viên Mục Dã cũng hạ quyết tâm. Cậu biết bất kể thế nào, bọn người kia cũng không thể trở lại làm người bình thường nữa, thay vì để bọn họ tiếp tục giết chóc, chi bằng sớm kết thúc tất cả chuyện này...

Một khi Viên Mục Dã đã quyết định, dù có chín con trâu cũng không kéo lại nổi. Cậu biết rõ từ tận đáy lòng rằng những quái vật biến hình trước mặt đều đang nghe theo sự chỉ huy của Ike, cho nên chỉ có giết chết gã trước thì mới có thể giải quyết nguy cơ họ sẽ bị đánh hội đồng.

Hơn nữa, Ike còn là người mang mầm bệnh, bất cứ lúc nào gã đều có thể lây virus gây bệnh sốt xuất huyết cho người hoặc là động vật bị gã cắn, cho nên diệt trừ gã thật sự là chuyện cực kỳ cấp bách.

Nhưng vấn đề là trong súng của Viên Mục Dã chỉ còn lại một viên đạn, mặc dù cậu chắc chắn mình có thể bắn trúng, nhưng không chắc có thể giết chết gã chỉ với một phát súng. Một khi Ike bị thương muốn liều cả chết lưới rách với họ, đến lúc đó ba người họ cũng chỉ có thể liều mạng với cái lũ này.

Khi Viên Mục Dã đang nghĩ cách ổn định đám đám quái vật biến hình sau khi giết Ike, Đoàn Phong đột ngột nổ súng, bắn xuyên thẳng qua đầu Ike... Con báo đầu chuột lúc này nhảy lên cây thấy Ike đã chết bèn nổi điên nhào về phía Đoàn Phong. Thấy thế, Đoàn Phong định bắn tiếp nhưng viên đạn trong súng lại bị kẹt vào thời điểm quan trọng!

May mắn thay, Viên Mục Dã đã nhanh tay giơ súng lên bắn viên đạn cuối cùng vào đầu con báo đầu chuột chẳng ra cái giống gì kia. Ai ngờ nó vẫn nhào lên người Đoàn Phong theo

quán tính, dòng máu đỏ pha lẫn óc trắng bắn tung tóe lên mặt Đoàn Phong...

Lòng Viên Mục Đã chùng xuống, vội bước đến đá văng xác con báo đầu chuột ra: “Anh không sao chứ? Trên người có bị thương chỗ nào không?!”

Đoàn Phong bò dậy với vẻ mặt kinh tởm, mắng xúi quẩy, sau đó nhanh chóng lấy quần áo lau máu trên mặt. Lúc này quái vật biến hình xung quanh dần dần kích động, mắt cả đám đỏ lên, giống như muốn ăn tươi nuốt sống ba người Viên Mục Đã.

Cũng không biết là con quái vật biến hình nào nhào lên đầu tiên, tóm lại một trận hỗn chiến bắt đầu một cách rất ngớ ngẩn. Đoàn Phong ném khẩu súng về phía một quái vật biến hình đang nhào vào mình, dù không đến mức đập chết đối phương ngay lập tức nhưng cũng đập cho mặt nó nở đầy hoa.

Viên Mục Đã không táo bạo như Đoàn Phong, cậu rút dao ra ứng chiến, nhanh chóng bị cuốn vào trận vật lộn với một con quái vật biến hình mình người đầu rắn.

Trên thực tế, khó đối phó nhất trong số quái vật biến hình này chính là lũ động vật biến dị, vì về cơ bản chúng vẫn giữ lại toàn bộ tính hoang dã của động vật, nên khi tấn công con người, điều đầu tiên chúng nghĩ đến là vồ và cắn.

Còn những kẻ “hỗn hợp người và động vật” bớt việc hơn. Đầu tiên, trước kia bọn họ đều là nhân viên làm trong phòng thí nghiệm, cả về thể lực lẫn kỹ năng chiến đấu đều như cọng bún có sức chiến đấu bằng 0. Hơn nữa, hiện giờ lại hoán đổi cơ thể với động vật nên nhất thời không quen cả về cơ thể lẫn tâm lý, khiến bọn họ rất khó điều khiển cơ thể hiện tại một cách tự nhiên.

Mặc dù trong người họ có tính hoang dã của động vật, nhưng phần người cũng sẽ gây ảnh hưởng lớn đến phần động vật kia, cho nên sức tấn công tổng thể cũng không mạnh. Nhưng vấn đề là số lượng nhiều không chịu nổi! Đừng nói là tấn công theo nhóm, dù bọn họ lên lần lượt cũng có thể khiến ba người Viên Mục Đã kiệt sức mà chết.

Sức chiến đấu của Đầu To trâu đã man, nhưng một mình hắn đánh mười mấy quái vật biến hình cũng khó tránh khỏi bị

thương. Chẳng mấy chốc, trên người hắn đã bị cào vài vết máu. Còn Viên Mục Dã và Đoàn Phong mặc dù không cần lấy một đánh mươi, nhưng cũng đều đang miễn cưỡng chống cự, có lẽ chẳng cầm cự được mấy phút nữa.

May mắn thay, vào thời khắc mấu chốt quân tiếp viện của nhóm Viên Mục Dã đã tới. Tuy nhiên, quân tiếp viện này có vẻ hơi khác so với những gì họ tưởng tượng, vì bọn họ không phải là người của Duncan, mà là Tiểu Lục đã chạy đi trước đó và đám đồng loại thần lẫn xanh của nó.

Đám thần lẫn xanh đến giống như thần binh từ trên trời giáng xuống, cuối cùng cũng giúp ba người Viên Mục Dã có cơ hội thở lấy hơi, nhưng trước đó đám quái vật biến hình cũng không xông lên hết, vẫn có con đứng bên ngoài xem. Hiện giờ bọn chúng thấy phe thần lẫn xanh gia nhập cuộc hỗn chiến thì cũng xông hết lên.

Trong trận hỗn chiến, một vài mũi tên lông vũ được bắn ra từ phía xa, giết chết một vài quái vật biến hình đang quần lấy Viên Mục Dã. Ba người quay đầu lại nhìn, hóa ra là Hách Triết dẫn người dân trong thôn đến đây giúp đỡ.

Hoặc có thể nói là họ cùng đi theo Tiểu Lục đến, chẳng qua tốc độ của con người không nhanh bằng thần lẫn cho nên mới xuất hiện trễ hơn một chút. Chỉ một thoáng sau, rất nhiều mũi tên lông vũ bắn vào những con quái vật biến hình. Thấy thế, những quái vật biến hình phiên bản hỗn hợp người và thú lập tức trốn ra sau thân cây và tảng đá.

Tình hình hiện tại có phần đảo ngược, những quái vật biến hình còn lại thấy đồng bọn bên cạnh ào ào ngã xuống đất không dậy nổi, chúng sợ tới mức xoay người chạy vào trong hang. Sự việc đã tới nước này, đương nhiên nhóm Viên Mục Dã không thể để bọn người kia chạy trốn, nên cậu cũng đuổi vào theo.

Mấy người Viên Mục Dã đã từng vào hang động này, lúc ấy họ không phát hiện bên trong có chỗ nào lạ thường. Nhưng lần này đi vào mới thấy rõ, hoá ra đây là một cái hang lồng hang. Từ vị trí vốn để giam giữ Đầu To, Tiểu Lục và nhóm người đàn ông đeo kính, đi sâu thêm một chút vào trong còn có một cái cửa hang nữa.

Sau khi những quái vật biến hình chạy vào thì không có động tĩnh gì. Ba người Viên Mục Dã đi đến cửa hang rồi cũng không nóng lòng đuổi theo, bởi vì ba người họ đều cảm thấy có lẽ trong hang này không hề đơn giản. Nếu đây chỉ là một cái hang bình thường, chẳng phải lũ quái vật biến hình chạy vào sẽ chỉ có một đường chết thôi sao?

Lúc này đám người Hách Triết đuổi theo đến nơi, bọn họ ngơ ngợ nhìn vào trong hang, dường như đang lo lắng điều gì đó...

“Trước đây các anh đã từng vào hang động này chưa?” Viên Mục Dã hỏi.

Hách Triết lắc đầu: “Đây là lần đầu tiên chúng tôi biết đến hang động này, bởi vì từ nhiều năm trước, thôn chúng tôi có một truyền thuyết từng nhắc tới rằng trên núi Tật Lôi có một hang quý, bên trong có một đám ác quỷ ăn thịt người sinh sống, cho nên mọi thế hệ trong thôn chúng tôi đều không thích hang động, càng không chủ động vào.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu những kẻ đó dám vào thì chắc chắn là bọn chúng cảm thấy trốn ở bên trong rất an toàn, cho nên bên trong ắt hẳn có thứ gì đó có thể giữ mạng cho chúng... Đã vậy, mọi người chờ ở đây, ba chúng tôi vào xem tình hình trước đã.”

Hách Triết gật đầu: “Nếu tình hình không ổn hãy ra ngoài ngay lập tức. Tôi cảm thấy những truyền thuyết về núi Tật Lôi chưa chắc đã là tin đồn vô căn cứ...”

Chương 721: Rắn Lan-cang

Ba người Viên Mục Dã mở đèn pin, từ từ đi vào cái hang tối đen yên tĩnh không một tiếng động kia... Cửa hang không to nhưng không gian bên trong lại là một hang động tự nhiên khác, ba người họ vừa vào đã ngửi thấy mùi hơi nước.

Điều này chứng tỏ cái hang lòng trong hang này không chỉ có không gian rất lớn, mà bên trong còn có thứ giống như hồ nước nữa. Quả nhiên, ba người chưa đi bao xa đã nhìn thấy một hồ nước bằng cỡ bể bơi, hơn nữa trông màu nước trong hồ hình như còn khá sâu.

Viên Mục Dã soi đèn pin quanh hồ nước, phát hiện trừ một vài tảng đá có hình dạng quái lạ ra, thì không nhìn thấy những quái vật biến hình đã chạy vào trước đó. Chẳng lẽ chúng đã băng qua hồ nước, chạy vào sâu hơn rồi...

Không ngờ khi cả ba người đang nhìn xung quanh thì bỗng nghe thấy tiếng nước ào ào, hình như có thứ gì đó nhô lên từ dưới hồ nước... Viên Mục Dã thậm chí thấy căng thẳng, vội vàng soi đèn pin về nguồn phát ra âm thanh.

Nhưng soi tới thì chẳng thấy gì cả, nhưng gợn sóng trên mặt nước vẫn còn, điều này cho thấy chắc chắn vừa rồi có thứ gì đã chui xuống nước hoặc là ra khỏi nước, nếu không mặt nước đang phẳng lặng sẽ không vô cớ có gợn sóng như vậy.

“Hai người cẩn thận một chút, nơi này hơi quái lạ...” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Khứu giác và thính giác của Đầu To khác hẳn với người bình thường. Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, hắn cẩn thận cảm nhận hoàn cảnh trong hang, sau đó lầm bầm: “Ồ đây thật kỳ lạ, tôi có thể cảm nhận được trước mặt có rất nhiều sóng điện của sinh vật, nhưng trừ đá và hồ nước thì chẳng thấy cái gì khác!”

Đoàn Phong tiện tay nhặt một cục đá lên và ném xuống hồ: “Chắc chắn những kẻ đó sẽ không vô cớ chạy vào đây đâu,

hay là chúng ta đốt lửa ở cửa hang đi... Hun cho chúng chạy ra nhé?!”

Viên Mục Dã vừa định nói cách của anh ta quá tệ, nhưng chợt thấy Đoàn Phong nhìn về phía mặt nước bằng vẻ mặt nghi ngờ...

Viên Mục Dã vội hỏi: “Sao vậy?”

Đoàn Phong nhìn sang hai người họ với sắc mặt u ám: “Vừa rồi các cậu có nghe thấy tiếng cục đá rơi xuống nước không?”

Tim Viên Mục Dã khẽ giật thót. Đúng thế, vừa rồi Đoàn Phong đã ném cục đá với sức lực không nhỏ, dưới tình huống bình thường chắc chắn cục đá rơi xuống nước sẽ bắn bọt nước lên. Nhưng lúc này mặt nước vô cùng tĩnh lặng, như thể vừa rồi tảng đá kia đã biến mất trước khi chạm vào nước.

“Kỳ lạ quá, chúng ta đi ra ngoài trước đã!” Đoàn Phong đột nhiên nói dồn dập.

Ai ngờ đúng lúc này xung quanh chợt vang lên tiếng đá va chạm vào nhau, còn càng ngày càng dày đặc, cứ như thể tất cả đá quanh hồ nước đều bị thứ gì đó lật lên, đang va đập với nhau.

Ngay sau đó, Viên Mục Dã nhìn thấy một tảng đá rất gần mình đột nhiên lắc lư, như mọc ra tay chân...

“Đệch mợ! Chúng không phải đá...” Đoàn Phong la lên kinh ngạc.

Lúc này Viên Mục Dã mới nhìn rõ, hóa ra những thứ trông như giống cục đá kia lại là một loài sinh vật có vỏ cứng trên lưng, hơn nữa không chỉ như thế. Khi những “hòn đá” va chạm vào nhau, vỏ ngoài nhìn giống cục đá của chúng từ từ vỡ ra, một đôi cánh nửa trong suốt giang ra...

Đoàn Phong lập tức hiểu ngay tại sao vừa rồi cục đá anh ta ném đi không rơi xuống nước. Hóa ra mấy thứ này biết bay! Vừa rồi khi anh ta coi thứ này thành “hòn đá” mà ném đi, trước khi chạm mặt nước, chúng đã giang cánh và lặng lẽ bay đi.

Đoàn Phong kinh ngạc nói: “Rốt cuộc mấy thứ này là sâu hay là cóc hả?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không nhận ra được, đây ắt hẳn là giống loài hoàn toàn mới được sinh ra sau thí nghiệm dịch chuyển. Tuy nhiên tay chân của chúng trông có vẻ giống động vật lưỡng cư hơn.”

Lúc này có nhiều “hòn đá” bay lên khỏi mặt đất hơn, chúng có thể ngừng ở giữa không trung giống như chuồn chuồn, nhưng chúng nhanh chóng tập trung quanh ba người Viên Mục Dã, dường như cảm thấy rất hứng thú với sự xuất hiện của ba con người này.

Thấy vậy, Viên Mục Dã nói: “Đi ra ngoài trước đã, chúng ta chưa biết rõ tình hình trong này, cũng không biết liệu mấy thứ kia có tấn công hay không...”

Ai ngờ cậu còn chưa dứt lời, một con trong đó đã bay đến gần ba người họ, sau đó miệng con đầu tiên nhô ra một vật vừa dài vừa nhọn, thoạt nhìn hơi giống vòi của con muỗi siêu lớn.

“Mau! Mau! Mau đi ra! Chắc chắn thứ này không phải thứ tốt lành gì!” Đoàn Phong vừa nói vừa đẩy Viên Mục Dã và Đầu To ra bên ngoài. Cùng lúc đó, những “hòn đá” lơ lửng ở giữa không trung đều cùng nhau bay tới vị trí của ba người họ.

Cả ba vội rút chạy ra cửa hang, đoàn người Hách Triết ở bên ngoài đã đốt lên một đồng lửa. Hắn thấy ba người Viên Mục Dã ra thì định bước tới hỏi thăm tình hình trong hang thế nào, kết quả vừa liếc mắt đã nhìn thấy thứ bay ra theo sau lưng họ, sắc mặt hắn thoát cái thay đổi!

Hách Triết nhanh chóng xoay người rút củi đang cháy ra khỏi đồng lửa, sau đó giơ lên múa may trước những con quái vật đang bám sát sau lưng ba người Viên Mục Dã... May phúc là những thứ này sợ lửa, hoặc là lần đầu tiên chúng nhìn thấy thứ vừa sáng vừa nóng như vậy, cho nên không dám tùy tiện xông lên.

Ba người Viên Mục Dã chạy đến trước đồng lửa, cũng học theo Hách Triết rút củi đang cháy ra giúp hắn xua đuổi những con quái vật không biết tên kia.

Có vài “hòn đá” không tránh kịp nên bị Đoàn Phong đốt rơi xuống đất, khi loài sinh vật này chống vó lên, lúc này bọn họ mới thấy rõ chân dung của những hòn đá đó. Hách Triết đột

nhiên lẫm bẫm: “Chân của những thứ này là của rắn Lan-cang!”

Viên Mục Dã hỏi lại: “Rắn Lan-cang là cái gì?”

Hách Triết giải thích: “Là một loài rắn nhỏ có bốn chân chỉ sống dưới nước trên núi Tật Lô. Bình thường chúng có tập tính rất giống cá, rời nước là chết... Nhưng hiện giờ không biết chúng kết hợp với thứ gì mà biến thành hình dạng này!”

Đoàn Phong vội hỏi luôn: “Loài rắn Lan-cang này có cắn người không?”

Hách Triết lắc đầu: “Không cắn người, nhưng cũng không thể ăn được, nghe nói thứ này có độc, ngay cả động vật trên núi cũng không chạm vào chúng...”

“Hòn đá” vừa rời bị Đoàn Phong đánh rơi xuống đất đã lật được người lại, nhưng nó cũng không nóng vội cất cánh, trái lại là nhảy về phía cẳng chân Đoàn Phong... Tuy Đoàn Phong né rất nhanh nhưng vẫn bị thứ đó đâm lủng một lỗ trên ống quần.

Dưới tình thế cấp bách, Đoàn Phong giẫm nát nó. Một mùi lạ nói không nên lời lập tức tràn ngập trong không khí.

Đoàn Phong hỏi với vẻ nghi ngờ: “Anh chắc mấy thứ này không cắn người chứ!”

Hách Triết nhìn xuống đồng đĩnh nhóp dưới nền đất, sau đó đáp bằng vẻ mặt mờ mịt: “Tôi cũng không chắc...”

Chương 722: Trước có mai phục, sau có truy binh

Lũ rắn Lan-cang biến dị đáng sợ hơn loài vật nhỏ trong ấn tượng của Hách Triết nhiều, hơn nữa còn vô cùng hung hãn. Điểm chết người chính là sau khi con rắn Lan-cang biến dị đầu tiên tấn công bọn họ, trong động lại tới tấp bay ra nhiều “hòn đá” hơn.

Đầu To giờ tay đập rớt mấy con rắn Lan-cang liên tục bay về phía mình. Lực tay của hắn mạnh nên gần như cứ đập một nhát là chết một con, nhất thời cái mùi lạ lùng kia càng nồng hơn, hun cho Viên Mục Dã thấy phát ốm.

Lúc này Viên Mục Dã lại nhớ tới lời Hách Triết nói. Hắn nói rắn Lan-cang có kịch độc, cho nên các thể hệ người trong thôn bọn họ đều biết thứ này không thể ăn, thậm chí ngay cả động vật trên núi đều không chạm vào chúng... Chẳng lẽ rắn Lan-cang chính là kẻ mang mầm bệnh sốt rét đầu tiên ư?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vội la lên với mọi người: “Mọi người cẩn thận, đừng để bị thứ này cắn. Chúng có thể là nguồn lây lan bệnh sốt rét đấy!”

Hách Triết nghi ngờ hỏi: “Bệnh sốt rét là gì?”

“Chính là căn bệnh lạ khiến những người đó hôn mê và sốt cao!” Đoàn Phong lớn tiếng đáp.

Sắc mặt của Hách Triết và những người dân hắn dẫn đến đều thay đổi. Tuy đây là lần đầu tiên bọn họ nghe nói đến cái bệnh này, nhưng lại không hề xa lạ với tình trạng bệnh đó...

Lúc này rắn Lan-cang xung quanh đột nhiên càng tụ tập đông hơn, tới tấp bay từ trong hang ra. Củi cháy mà nhóm Viên Mục Dã cầm trên tay sắp tắt mất rồi. Nếu thật sự không nghĩ ra cách nào, rất có thể bọn họ sẽ phải bỏ mạng hết ở đây.

Lúc này Tiểu Lục và các đồng loại của nó cũng gia nhập cuộc chiến. Chúng lấy đuôi quất liên hồi vào đám rắn Lan-cang biến dị tới gần chủ nhân của mình, đề phòng họ bị đốt trúng... Nhưng mà số lượng của mấy thứ này thật sự quá nhiều, động tác của chúng bắt đầu trở nên càng ngày càng khó khăn.

Cũng may trên người đám thằn lằn xanh có vảy nên cái miệng như cây kim dài của rắn Lan-cang không đâm thủng được, nhưng da người lại khác, chỉ cần bị chích một chút thôi là có thể dính loại virus sốt rét này ngay.

Trong lúc hỗn loạn, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy Đầu To bên cạnh hình như hơi kỳ lạ. Cậu quay đầu lại nhìn thì thấy toàn thân Đầu To hiện lên vảy xanh, biến trở lại dáng vẻ khi lần đầu họ gặp mặt.

Đoàn Phong cũng hơi giật mình, xem ra hiện giờ Đầu To mới dốc hết sức, hấn giang cả hai tay, bắt lấy con nào là bóp chết con đó. Nhưng dẫu vậy, số lượng rắn Lan-cang biến dị mà nhóm Viên Mục Dã phải đối mặt cũng thật sự quá nhiều.

“... Hồ nước!” Viên Mục Dã la to với Đoàn Phong.

“Cái gì?” Đoàn Phong nhất thời không nghe rõ, vì thế Viên Mục Dã lặp lại một lần nữa: “Vấn đề nằm ở hồ nước trong hang. Chắc hẳn bọn chúng đều từ trong đó chui ra!”

Đoàn Phong vừa nghe bèn chửi mề nó: “Nếu có súng phun lửa thì đã rồi, chắc chắn sẽ diệt sạch lũ vật vãnh này!”

Nói như vậy nhưng thực tế là bây giờ họ chẳng có gì ngoài khẩu súng gây mê, cứ dằng dai thế này thì dù Đoàn Phong và Đầu To có chống đỡ được, đám Hách Triết cũng không chống đỡ nổi!

Rơi vào đường cùng, mọi người đành phải nhanh chóng lùi về phía chân núi, nhưng muốn rời khỏi khu vực này thì phải đi qua khu rừng rậm vừa rồi, đúng là trước có mai phục sau có truy binh, mặc dù trên người nhóm Hách Triết có thảo dược có thể đuổi muỗi, nhưng lúc này cũng không kịp sử dụng.

Chương 723: Đi rồi quay lại

Sau khi cân nhắc lợi và hại, Viên Mục Dã và Đoàn Phong vẫn quyết định dẫn mọi người vào rừng rậm trước. Mặc dù ở đó có muỗi to hút máu, nhưng mà so sánh với những thứ cắn một nhát là mất mạng ở đằng sau lưng, quả thật chúng hiền lành hơn nhiều.

Bởi vì số lượng rắn Lan-cang bám theo sau thật sự quá nhiều, để bảo đảm Hách Triết và sáu, bảy người dân hắc dẫn đến có thể bình yên lùi vào trong rừng rậm, ba người Viên Mục Dã quyết định để những người khác vào trước, bọn họ ở lại chặn đường... Thật ra để nhóm người Hách Triết vào rừng rậm trước cũng có chỗ lợi, đó chính là họ sẽ thời gian để đốt những thảo dược đuổi muỗi kia lên.

Những con rắn lằn xanh không lộ đi giữa nhóm Hách Triết và nhóm Viên Mục Dã, đề phòng có rắn Lan-cang vượt qua ba người Viên Mục Dã tấn công chủ nhân của bọn nó từ đằng sau...

Cứ như vậy, cuối cùng đoàn người bọn họ cũng hoảng hốt rút lui vào trong rừng rậm. Tán cây ở đây thấp bé, không tiện cho những con rắn Lan-cang biến dị bay thành đàn vào, nhiều con rắn Lan-cang lũ lượt va vào giữa nhánh cây và lá cây, rơi thẳng xuống đất.

Kết quả mấy thứ này rơi xuống đất rồi cũng không vội bay lên mà là khép luôn cánh lại, biến trở lại thành cục đá có thể bò loạn xạ khắp nơi dưới đất, sau đó thông thả tiếp tục bò theo mọi người.

Nhìn những thứ đó bám theo mãi không bỏ, Viên Mục Dã thậm chí mặc dù bọn họ trốn vào trong rừng rậm cũng chỉ có thể ngăn trở tạm thời, nếu còn tiếp tục lùi xuống nữa, rất có thể họ sẽ dẫn những thứ này đến thẳng khu vực đông dân cư, đến lúc đó hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Vì thế Viên Mục Dã quyết tâm, la lên với Hách Triết ở cách đó không xa: “Anh Hách, bây giờ anh nhanh chóng dẫn người về thôn đi. Mấy thứ này sợ lửa, các anh nhất định phải nghĩ cách dựng lên một bức tường có thể đốt cháy bất cứ lúc nào ở ngoài thôn!”

Hách Triết hơi lo lắng nói: “Vậy các cậu phải làm sao!?”

“Yên tâm, sau khi các anh đi rồi, chúng tôi sẽ tự có cách thoát thân...” Viên Mục Dã nói như vậy chỉ để bọn họ nhanh rời khỏi, nếu thật sự có cách gì thoát thân thì họ cũng không đến mức bị kẹt ở đây mãi.

Hách Triết thâm biết rõ, một khi để những thứ này vào thôn chính là tai họa ngập đầu đối với bọn họ, cho nên hắn chỉ gạt đầu và nói: “Được, vậy các cậu nhất định phải cẩn thận đấy!”

Viên Mục Dã nhìn Hách Triết và những người khác đi rồi, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, bởi dù còn lại ba người bọn họ không thể thoát thân, nhưng họ vẫn có thể tự bảo vệ bản thân. Đầu To thì không cần phải nói rồi, giờ người hắn toàn vảy xanh, dầu những thứ đó muốn cắn cũng không cắn nổi. Mà Đoàn Phong lại có thể xác bất tử, cho nên sốt rét cũng chẳng nguy hiểm gì với anh ta.

Người yếu ớt nhất trong ba người phải kể đến Viên Mục Dã, nhưng bản thân cậu đã là người mang virus siêu cấp, là vua của các loại độc... Mặc dù hiện giờ cậu cũng không biết mình mà bị lây bệnh sốt rét thì sẽ có tình trạng gì, nhưng chắc chắn không đến mức hai ba ngày đã chết thẳng cẳng.

Lúc này khúc củi trong tay Viên Mục Dã đã tắt, đám rắn Lan-cang dưới đất thấy thế bèn lũ lượt vây quanh ba người họ. Rơi vào đường cùng, Viên Mục Dã đành phải lấy khúc củi kia làm vũ khí, đánh bay lũ rắn Lan-cang tới gần họ như đánh bóng chày.

Nhưng nó giống như trận đánh luân phiên liên miên, đánh bay hết đám này lại có đám khác bò tới, mà lũ rắn Lan-cang mình giống cục đá có vỏ ngoài vô cùng cứng rắn, mặc dù bị khúc gỗ đánh trúng cũng không hề bị thương.

Đầu To bắt được con nào là giết chết con đó, nhưng hắn chỉ có một đôi tay, khi đối mặt cả đội quân rắn Lan-cang thì thật sự

có lòng mà sức không đủ... Đôi khi thậm chí còn có mười mấy con rắn Lan-cang đồng thời bò lên người hấn, hấn bóp chết cả đám xong lại có đám khác bò lên.

Cuối cùng thật sự không còn cách nào khác, ba người họ đành phải tựa lưng vào nhau, như vậy ít nhất có thể đỡ bị hai mặt đều gặp kẻ địch, đồng thời cũng không cần lo lắng người bên cạnh không rảnh để bận tâm sự tấn công phía sau lưng.

Cứ như vậy, ba người cầm cự thêm hơn một tiếng, nhưng rắn Lan-cang xung quanh họ cũng càng ngày càng tụ tập nhiều hơn, nhìn từ phía xa giống như họ sắp bị hàng đồng cục đá chôn ở bên trong.

Ai ngờ khi ba người họ sắp sức cùng lực kiệt, đột nhiên có một cây đuốc đang cháy bay lại đây, dừng ngay trên đồng “hòn đá” kia. Lũ rắn Lan-cang biến dị lập tức tản ra, e sợ tránh né...

Ngay sau đó có nhiều cây đuốc từ hướng kia ném tới hơn, đánh tan hết “hòn đá” vây quanh ba người Viên Mục Dã. Viên Mục Dã quay đầu, thấy Hách Triết lúc này chạy đi đã quay trở lại, cũng không biết họ lấy từ đâu ra nhiều đuốc như vậy, hết người này đến người khác đang ném mạnh về phía ba người bọn họ!

Thừa dịp lũ rắn Lan-cang bị đuổi tản ra, ba người Viên Mục Dã vội chạy tới cạnh Hách Triết...

“Sao các anh lại trở lại!” Đoàn Phong thắc mắc.

Hách Triết vừa ném đuốc do đồng đội đưa qua vừa nghiêm túc đáp: “Yên tâm đi, tôi đã báo A Cầu về thôn báo tin rồi. Cậu ấy có thể chỉ dẫn người dân dựng được tường lửa phòng ngự! Vừa rồi tôi đột nhiên nghĩ tới một cách, chắc là có thể được, cho nên mới quay lại tìm các cậu!”

Viên Mục Dã vội hỏi: “Cách gì?!”

Hách Triết ném một cây đuốc đi rồi nói: “Trên núi Tật Lô có một rừng cây dầu, nhiều năm nay thôn chúng tôi dùng loại dầu gỗ này làm đèn dầu. Nếu chúng ta dụ mấy thứ kia vào rừng dầu, sau đó phóng hỏa đốt rừng, có lẽ có thể thiêu chết toàn bộ bọn chúng ở bên trong.”

Viên Mục Dã nghe thế thì hơi lo lắng: “Như vậy liệu có gây cháy rừng trên diện tích lớn không?”

Hách Triết lắc đầu: “Không đâu, núi Tật Lôi thường xuyên có mưa. Xem sắc trời trước mắt, trong vòng hai ngày tới chắc chắn sẽ đổ mưa, đến lúc đó mặc dù lửa có lớn cũng sẽ bị nước mưa dập tắt. Hơn nữa, so sánh với thứ này, dù đốt cả ngọn núi cũng có làm sao đâu? Vẫn tốt hơn để những thứ này mang mầm bệnh xuống núi chứ hả?!”

Viên Mục Dã không ngờ những người dân sống nơi núi cao hoang dã như nhóm người Hách Triết còn vô tư hơn là đám “nhà khoa học” tự cho mình là siêu phàm như Duncan. Bọn họ không cần suy xét đến việc nhà của mình cũng ở trên núi Tật Lôi này khi lựa chọn phóng hỏa đốt núi.

Không kịp nghĩ ngợi quá nhiều, trước khi chỗ đuốc dưới đất còn chưa tắt, đoàn người Viên Mục Dã nhanh chóng chạy về hướng rừng cây dầu theo dẫn dắt của Hách Triết.

Bởi vì nền đất của cánh rừng rậm này toàn là cành lá ẩm mục nên những cây đuốc bị ném xuống đất không cháy được bao lâu đã tắt, kết quả là những con rắn Lan-cang giống hòn đá đó lại kiên trì bò theo hướng nhóm Viên Mục Dã đi.

Chương 724: Oa Ca

Rừng cây dầu mà Hách Triết nói cách đó không quá xa, bởi vậy đoàn người bọn họ đã chạy vào trước khi lũ rắn Lan-cang hoàn toàn đuổi kịp... Cây trong rừng có rất nhiều vết rạch, chắc là dấu vết người dân trong thôn Hách Triết lấy dầu để lại.

Mà trên những vết rạch đó đều là từng giọt dầu gỗ màu vàng. Hách Triết tiện tay bóc xuống một viên và nói: “Loại dầu này có thể đốt trực tiếp, đun nóng nhẹ là sẽ biến thành dạng lỏng như nước. Mọi thể hệ trong thôn chúng tôi đều dựa vào loại dầu gỗ này để thắp sáng.”

Lúc này, bầy rắn Lan-cang biến dị cách đó không xa cũng đã đuổi đến, nhưng chúng nó còn chưa chạy hết vào rừng cây thì vẫn chưa thể đốt lửa, cho nên cần phải có người cầm cự đến cuối cùng ở trong rừng.

Lúc này đây, Viên Mục Dã chưa kịp mở miệng, Dầu To đã chủ động nói với cậu và Đoàn Phong: “Các anh đi ra ngoài trước đi, mấy thứ này không thể làm tôi bị thương, một mình tôi ở lại đốt lửa là được...”

Viên Mục Dã không quá yên tâm, nhưng cậu chưa kịp nói gì thì đã bị Đoàn Phong lôi đi: “Thế thì không thể tốt hơn, tự mình cẩn thận nhé, chúng tôi chờ cậu ở phía trước.”

Ra khỏi rừng cây dầu, Viên Mục Dã trách vừa rồi Đoàn Phong quyết định quá qua loa, Dầu To vẫn chưa rành sự đời, phải có thêm một người ở lại để giúp đỡ hấn, lỡ đâu giữa chừng có vấn đề gì cũng biết nên đối phó thế nào.

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu, nói: “Cậu coi thường tên kia quá, cậu ta có hơi ngốc đấy, nhưng mạng lại dai vô cùng, tôi có chết thì cậu ta cũng chưa chết được đâu.”

Bởi vì Viên Mục Dã thật sự không yên tâm bỏ lại một mình Dầu To đốt lửa, vì thế mấy người họ vẫn chờ ở bìa rừng cây dầu, đề phòng hấn đốt lửa xong thì xảy ra biến cố khác. Nhưng

ai biết trong rừng dầu lại chậm chạp không có ánh lửa, ngược lại tiếng những hòn đá va chạm nhau càng ngày càng nhiều hơn.

Viên Mục Dã không kiềm chế được muốn quay vào xem, nhưng bị Đoàn Phong cản lại: “Đừng vội, chờ một chút xem đã. Bản lĩnh của Đầu To không thấp hơn cậu và tôi, loại rắn đá này lại không thể làm cậu ta bị thương... Có thể xảy ra chuyện gì chứ?!”

Tuy miệng nói vậy nhưng Viên Mục Dã vẫn không yên tâm lắm, cậu nhìn đồng hồ rồi bảo: “Nhiều nhất là chờ thêm mười phút, nếu Đầu To vẫn chưa ra, tôi sẽ vào trong xem thử...”

Ai ngờ Viên Mục Dã vừa dứt lời đã nghe thấy một tiếng đùng trong rừng cây dầu, ngay sau đó là ánh lửa bốc tận trời, thỉnh thoảng còn phụt lên hết quả cầu lửa này đến quả cầu lửa khác, thiêu chết hết lũ rắn Lan-cang đang điên cuồng muốn thoát thân.

Đoàn Phong kinh hãi nhìn sang Hách Triết: “Có phải độ lửa này hơi lớn không!?”

Hách Triết cũng kinh ngạc: “Không thể nào, theo lý mà nói đúng là lượng dầu trong cây rất cao, nhưng cùng lắm chỉ là cực dễ bắt lửa chứ không thể có uy lực lớn như vậy được?!”

Viên Mục Dã lo lắng nhìn ngọn lửa hùng hục trong rừng, nhưng mãi vẫn không thấy Đầu To ra khỏi đó. Nếu Viên Mục Dã nhớ không nhầm, hồi trước lúc mới gặp Đầu To, hấn sợ lửa...

Ngọn lửa trong rừng cây dầu càng cháy càng lớn, dù thỉnh thoảng có một hai con rắn Lan-cang bị dính lửa chạy ra, nhưng chưa chạy khỏi rừng cây đã bị thiêu chết rồi, cho nên về cơ bản không cần lo có cá lọt lưới.

Nhưng Đầu To vẫn chưa ra khỏi đó, Viên Mục Dã cũng từ lo lắng biến thành bất an. Cậu nghĩ thầm phải quay vào xem thử, nhưng trông thế lửa trong rừng hiện giờ, thì trừ Trương Khai ra, chắc là không ai có thể đi vào mà còn sống.

Ai ngờ đúng lúc này, một lùm cây cách bọn họ gần nhất đột nhiên rung chuyển dữ dội, dường như có ai đó đang lao đảo

lao ra khỏi biển lửa... Thấy thế, Viên Mục Dã thầm vui vẻ, còn tưởng là Đầu To chạy ra khỏi rừng cây dầu.

Kết quả khi thấy rõ thứ ra khỏi rừng, sắc mặt cả bọn đều thay đổi. Đây chẳng phải Đầu To chạy ra ngoài, mà là một đồng rắn Lan-cang tạo thành một quả cầu lửa rất lớn, có vẻ như chúng muốn đưa đồng bọn chưa bị lửa thiêu chết ra khỏi rừng cây bằng cách này.

Viên Mục Dã bị trí tuệ của loài vật này gây sốc, hơn nữa lúc này muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn quả cầu lửa to đùng lắc lư lăn ra khỏi rừng cây, sau đó nhanh chóng tản ra khắp mọi nơi...

Khi đoàn người Viên Mục Dã nhìn đội quân rắn Lan-cang đang bò về phía mình mà không biết phải làm sao, họ chợt cảm thấy một luồng sóng nhiệt ập tới trước mặt, tất cả mọi người đều vô thức lấy cánh tay che mặt.

Sau khi luồng sóng nhiệt đó qua đi, đồng rắn Lan-cang biến đi đã hóa thành tro tàn... Cùng lúc đó, một con quái vật lưng mọc hai cánh, cơ bắp cuộn cuộn đang đứng trong ngọn lửa trông về phía cả bọn.

Không đợi Viên Mục Dã và Đoàn Phong phản ứng lại, Hách Triết và những người bên cạnh đã quỳ thẳng xuống, cúi đầu kêu to lên: “Oa Ca...”

Trước đây Viên Mục Dã đã từng nghe Hách Triết nhắc tới từ này, nó có nghĩa là rồng trong ngôn ngữ của bọn họ. Lúc này “Oa Ca” theo lời Hách Triết đột nhiên bay lên trời, vòng qua vòng lại trên rừng dầu. Khi nó nhìn thấy chỗ nào có rắn Lan-cang đang chạy ra khỏi rừng dầu thì đột nhiên phun ra một loạt cầu lửa, biến cả lũ thành tro tàn trong nháy mắt.

Hách Triết và những người dân kia vẫn còn đang hào hứng kêu lên: “Oa Ca! Oa Ca!”

Nhưng Đoàn Phong lại ngờ ngợ nói với Viên Mục Dã: “Mấy mảnh vải rách treo trên người thứ kia sao trông quen mắt thế?”

Viên Mục Dã nhìn kỹ, sau đó đột nhiên giật mình nói: “Đó không phải là... quần áo của Đầu To ư?!”

“Oa Ca này... không phải chính là Đầu To chứ?” Về mặt Đoàn Phong như thế bị sốc.

Ngọn lửa càng lúc càng lớn, một số bụi cây bên ngoài rừng cây dầu cũng bị đốt cháy, đoàn người Viên Mục Dĩ đành phải tạm thời rút lui đến khu vực tương đối an toàn hơn. Cùng lúc này, trên trời đột nhiên có mây đen dày đặc, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm rền vang từ xa xa, xem ra núi Tật Lôi sẽ nhanh chóng hứng một trận mưa to.

Trận mưa to này tới quá kịp thời, đúng lúc có thể dập tắt ngọn lửa hùng hực đang lan khắp nơi. Còn nhóm người Hách Triết hình như cũng không bị cơn mưa tới đột ngột quấy rầy, họ vẫn liên tục quỳ lạy con Oa Ca bay tới bay lui giữa bầu trời.

Về phần Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong, cả hai đều nhìn nhau bằng vẻ mặt đầy thắc mắc, không biết rốt cuộc Oa Ca ở trên đầu có phải Đầu To biến hình ra hay không. Ai ngờ đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên có một tia chớp đánh xuống, đúng lúc đánh trúng Oa Ca đang bay.

Đám người Hách Triết thấy thế lập tức la lên kinh ngạc, Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong cũng chạy nhanh về phía Oa Ca rơi xuống. Kết quả khi bọn họ chạy đến gần thì nào còn bóng dáng Oa Ca nữa, họ chỉ thấy mỗi Đầu To với mái tóc bị điện giật dựng thẳng đứng lên thôi.

Đoàn Phong thấy quần áo trên người Đầu To đều bị lửa đốt trụi hết, anh ta nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Hay lắm, mỗi chúng ta còn phải nhường cho cậu ta một món quần áo nữa đấy.”

Chương 725: Chạy thoát

Viên Mục Dã không có thời gian để lo lắng về vấn đề quần áo, cậu vội chạy lên xem kỹ tình trạng của Đầu To, và cậu thấy mặc dù thẳng nhãi này vẫn còn đang hôn mê, nhưng quanh người từ trên xuống dưới chẳng có một vết thương nhỏ nào...

Đoàn Phong kinh ngạc: “Thẳng nhãi này không phải Lôi Chấn Tử trong truyền thuyết đấy chứ!”

Viên Mục Dã trừng mắt với anh ta: “Anh có chút lòng đồng cảm được không? Tốt xấu gì cậu ta cũng là vì cứu mọi người mới biến thành như vậy, mau lại đây giúp coi!!”

Tuy ngoài miệng Đoàn Phong luôn chèn ép Đầu To, nhưng cuối cùng vẫn do anh ta cống Đầu To về thôn của Hách Triết. Về vấn đề Đầu To có phải Oa Ca trong truyền thuyết hay không, Viên Mục Dã và Đoàn Phong khá ấn ý mà phủ nhận hết, bởi vì ngay cả họ cũng không biết rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Sau đó vợ của Hách Triết tìm giúp Đầu To một bộ quần áo bằng vải thô của đàn ông trong thôn họ thường mặc, không cần đến Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhường. Nói gì thì nói, cứ để hấn trần như nhộng vậy mãi cũng không ra thể thống gì, cho dù hấn là rỗng trong lòng người thôn này... thì cũng khó coi quá nhỉ?

Ba người Viên Mục Dã và mấy người Hách Triết cũng coi như là bạn bè cùng trải qua sống chết, cho nên có vài lời cậu buộc phải nói, nhất là Hách Triết còn nhiều lần cứu giúp bọn họ nữa, bởi vậy họ càng không thể trơ mắt nhìn những người lương thiện này gặp nạn.

Vì thế Viên Mục Dã gọi Hách Triết sang một bên, cậu nghiêm mặt lại, nói: “Anh Hách, nghe cậu em này nói một câu đi. Hãy nhanh chóng dẫn người trong thôn anh rời khỏi núi Tật Lôi, nếu chậm có khi sẽ không đi được nữa.”

Hách Triết nhíu mày hỏi: “Tại sao lại gấp thế? Không phải các cậu nói sớm muộn gì Duncan cũng sẽ có cách ư?”

Viên Mục Dã nói với sắc mặt u ám: “Trước đây đúng là chúng tôi cho rằng như vậy, nhưng hiện giờ xem ra sự việc không đơn giản thế... Ngoài những quái vật biến hình trốn trong cái hang kia không dám ra ngoài, trên núi Tật Lôi còn có rất nhiều nguy hiểm chưa được biết đến. Mà những mối nguy hiểm chưa được biết đến này ngày càng khó giải quyết. Tôi cảm thấy quân đội nước Y sẽ không cho Duncan nhiều thời gian để giải quyết đâu. Hơn nữa, có vài vấn đề mà về cơ bản anh ta không thể giải quyết được. Nếu giao chuyện này cho quân đội xử lý, mặc dù thủ đoạn đơn giản và thô bạo, nhưng tuyệt đối hiệu quả, hơn nữa còn làm một mẻ khỏe suốt đời.”

Hách Triết tỏ ra khó xử: “Không phải cậu không biết hoàn cảnh của chúng tôi. Không những trong thôn đông người già, phụ nữ và trẻ em, mà còn có lũ thần lẩn và những người dân hoán đổi cơ thể với đám gia súc... Cho nên chúng tôi không thể vào sống trong thành phố được.”

Viên Mục Dã lắc đầu, nói: “Anh Hách, với tình trạng hiện giờ, đương nhiên các anh không thể đến thành phố sống. Nếu muốn bình yên thì chỉ có thể đến những nơi không có bóng người thôi.”

Hách Triết nghe vậy thì kinh ngạc. Thật ra, bình thường họ sống trên núi cũng đều tự cung tự cấp, cho nên rời khỏi đây để đến một nơi vắng vẻ khác sống cũng chẳng phải vấn đề gì cả.

Nhưng vấn đề là bọn họ đông người như vậy, làm sao xuống núi đây? Hiện giờ quân đội nước Y đã bao vây dưới chân núi chặt như nêm cối, bọn họ muốn rời khỏi rất khó! Hách Triết cũng nói với Viên Mục Dã về những khó khăn của họ.

Cậu suy nghĩ rồi bảo: “Như thế này đi, anh đi dặn mọi người thu dọn hành lý trước, mang những đồ vật thiết yếu thôi. Để tôi bàn bạc với Đoàn Phong xem nên đưa các anh xuống núi như thế nào...”

Khi viên Mục Dã quay trở lại căn nhà tranh chỗ Đầu To nằm, hắn vẫn còn đang ngủ say. Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã đi từ ngoài vào với sắc mặt nghiêm trọng thì thuận miệng hỏi: “Đám người Hách Triết không chịu đi à?”

Viên Mục Dã lắc đầu, đáp: “Không phải... Có một vấn đề là cả thôn bọn họ có hơn một trăm người, phải rời khỏi núi Tật Lôì thế nào đây? Có rất nhiều lính đóng quân dưới chân núi, muốn lặng lẽ rời khỏi thì hơi khó khăn đấy.”

Đoàn Phong im lặng một lát, sau đó ngẩng đầu nói với Viên Mục Dã: “Thật ra nếu muốn dẫn bọn họ đi cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Chúng ta chỉ cần tìm được chỗ sơ hở yếu kém nhất quanh núi Tật Lôì để ra tay là được. Đến lúc đó tôi tìm đại thứ gì đó để dương đông kích tây dụ lính gác đi, sau đấy cậu lại thừa cơ dẫn đám người Hách Triết đi là được.”

Viên Mục Dã cảm thấy cách này không đáng tin cho lắm: “Dương đông kích tây bằng cái gì mà có thể cầm cự được đến khi hơn một trăm người vượt qua trạm gác?! Chúng ta phải có kế hoạch thật sự khả thi mới được.”

Đoàn Phong khẽ mỉm cười, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Đầu To còn đang ngủ mê...

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, trước trạm gác của quân đội dưới chân núi Tật Lôì, mấy lính gác đang xúm xít lại hà hơi tán chuyện, chờ người của ca tiếp theo tới đổi gác. Ai ngờ đúng lúc này, họ đột nhiên nghe thấy trong lùm cây gần đó vang lên tiếng động lạ, khiến mấy người bọn họ tỉnh táo lại ngay, cả đám ghì chặt súng nhìn chăm chú vào nguồn phát ra âm thanh.

Một lát sau, một con quái vật vảy xanh đột ngột chui ra từ sau lùm cây. Mấy lính gác vẫn chưa kịp nổ súng cảnh cáo thì đối phương đã lủi vào rừng và biến mất nhanh như chớp...

Ai ngờ theo sát sau đó lại có một người đàn ông chui ra khỏi lùm cây, anh ta thấy mấy lính gác thì quát lên với giọng vô cùng lo lắng: “Bắt lấy tên vừa rồi, hắn là quái vật biến hình chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm!!”

Mấy lính gác lập tức thôi còi, đánh thức người cùng tổ trong lều bên cạnh, sau đó cùng với người đàn ông kia đuổi theo hướng quái vật vảy xanh chạy trốn.

Kết quả chân trước bọn họ vừa mới đi, chân sau một nhóm người khác lại chui ra khỏi lùm cây, những người này không phải ai khác mà đúng là Viên Mục Dã dẫn theo người trong

thôn Hách Triết và đám gia súc... Bọn họ nhanh chóng xuyên qua trạm gác trước mặt, đi thẳng đến khu vực núi sâu rừng già phía Bắc núi Tật Lôi.

Viên Mục Dã tiễn nhóm người Hách Triết đi thêm mười mấy cây số. Sau khi chắc chắn phía trước không còn nguy hiểm, cậu mới buộc lòng phải tạm biệt đoàn người Hách Triết, vội vã chạy về trạm gác kia.

Hoá ra quái vật vảy xanh dụ lính gác đuổi theo là Đầu To giả trang, người đàn ông đuổi theo phía sau hắn tất nhiên chính là Đoàn Phong. Kết quả khi Viên Mục Dã chạy về không bao lâu, ở trạm gác đã có một tổ khác bổ sung vào.

Về phần Đầu To và Đoàn Phong, đầu tiên Đoàn Phong bỏ xa mấy lính gác phía sau rồi đến điểm hẹn với Đầu To, hơn nữa còn nhanh chóng cho Đầu To thay quần áo trong ba lô... Sau khi thu lại vảy xanh, sẽ chẳng có ai nhận ra “tên ngốc to con” này chính là quái vật biến hình nhanh như tia chớp vừa rồi.

Mà Viên Mục Dã thì quay về báo cáo với Duncan, nói rằng trừ Tiểu Mân và Gio xuống núi trước với đám Đại Quân, tất cả các thành viên của đội tìm kiếm đi lên núi đều đã bị quái vật biến dị trên núi giết chết hết.

Viên Mục Dã không nói dối về điều này, xác chết hãy còn ở trong cánh rừng rậm đầy muỗi khổng lồ kia, chỉ cần đi lên xem là biết cậu chẳng nói ngoa... Nhưng điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy khinh thường là, vừa nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Duncan chẳng hề có can đảm để lên xác nhận lại mà thông báo thẳng cho tổng chỉ huy quân đội để tự anh ta xem mà làm.

Sau đó Đoàn Phong và Đầu To lại giả vờ tụ họp với đội lính cùng lên núi tìm kiếm lúc trước, và nói cho bọn họ biết quái vật vảy xanh đã chạy vào sâu trong núi Tật Lôi rồi...

Chương 726: Dị loại

Phía quân đội nước Y sau khi nghe tin này lập tức như gặp phải kẻ địch, bọn họ vội vàng triệu tập quân đội đuổi theo hướng Đoàn Phong đã nói, bọn họ không thể nào ngờ được rằng người thanh niên trẻ tuổi cao to đứng bên cạnh Đoàn Phong chính là con quái vật vảy xanh trước đây.

Sự thật đúng như Viên Mục Dã dự đoán, quân đội nước Y đuổi mười mấy cây số lên núi nhưng không có kết quả nên đành rút về, sau đó bọn họ điều hai chiếc máy bay ném bom oanh tạc lung tung ở núi Tật Lôi...

Không cần nghĩ cũng biết kết cục của đám quái vật biến hình trong hang, may mà Hách Triết và thôn làng của họ đã thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm... Mặc dù có thể bọn họ phải giữ hình dạng đó suốt cả cuộc đời.

Dưới sự can thiệp của quân đội nước Y, đoàn người số 54 phải tiếp tục chờ ở dưới chân núi hai ngày. Trong khoảng thời gian này, núi Tật Lôi bị ném bom hai lần liên tiếp rồi mới chấm dứt. Chắc cả Duncan lẫn bên quân đội đều không muốn lên núi thanh lý đám quái vật biến hình gây phiền lòng kia, vì vậy họ cho nổ tung cả ngọn núi Tật Lôi thành một mảnh đất hoang vu, xem như hoàn toàn hủy thi diệt tích.

Vì đã ký tên vào thỏa thuận bảo mật nên mấy người Viên Mục Dã tất nhiên sẽ không tiết lộ những chuyện đã xảy ra ở nước Y. Hơn nữa, đến thời điểm này Duncan cũng không cần phải giữ bọn họ ở lại nữa, anh ta chủ động ký vào giấy tờ đồng ý thả đoàn người số 54 đi.

Trên máy bay về nước, Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhìn chăm chăm vào Đầu To nay đã biến về dáng vẻ bình thường. Cả hai có chút bối rối về sự “hóa Rồng” đột ngột của Đầu To ở trong rừng cây dầu, thậm chí họ còn không hỏi thẳng Đầu To về vấn đề này.

Mà không biết có phải Đầu To cố tình giả ngu hay thật sự không nhớ gì, tóm lại là mấy người Viên Mục Dã không hỏi thì hẳn cũng không nhắc đến... Hẳn coi như không có chuyện gì xảy ra, vì thế không ai biết rốt cuộc lúc ấy ở trong rừng cây dầu đã xảy ra chuyện gì.

Khi cả nhóm bước ra khỏi sân bay, bọn họ thấy lão Lâm và Triệu Linh Nhi cùng ra đón, Đầu To vừa thấy Triệu Linh Nhi là lập tức toét miệng cười rồi ném ngay đám Viên Mục Dã ra sau gáy.

Trương Khai thấy vậy liên tục lắc đầu: “Đúng là đồ gặp gái quên bạn...”

Đại Quân nghe vậy bèn trêu chọc: “Thôi đi, đừng dát vàng lên mặt mình nữa, ở trong lòng tên kia có ai trong chúng ta là bạn? Là cậu à, hay tôi?”

Trương Khai không phục: “Sao có thể nói như vậy được? Ít nhất cũng từng sống chết cùng nhau mà, sao lại không tính là bạn được?” Nhưng Trương Khai lại nhớ ra là mình đã xuống núi từ trước nên không thể thật sự tính là từng sống chết cùng Đầu To được, cậu ta bèn bổ sung: “Đội trưởng Đoàn và anh Viên đã cùng sống chết với cậu ta mà?”

May mà Triệu Linh Nhi là người khá hiểu chuyện, trước khi đi cô ấy cố tình dẫn Đầu To chào tạm biệt từng người, đồng thời còn đặc biệt cảm ơn Đoàn Phong và Viên Mục Dã đã chăm sóc Đầu To suốt dọc đường đi...

Viên Mục Dã cố ý khích lệ Đầu To trước mặt Triệu Linh Nhi: “Biểu hiện lần này của Đầu To không tồi, mặc dù là lần đầu tiên đi máy bay, nhưng cậu ta không hề cảm thấy sợ hãi.”

Đầu To nghe Viên Mục Dã khen ngợi mà thấy hơi chột dạ, lúc đó hẳn suýt nữa đã muốn nhảy xuống máy bay, vì vậy mà Đầu To liên tục kéo áo Triệu Linh Nhi, muốn đi về thật nhanh.

Viên Mục Dã thấy vậy buồn cười quá, nói: “Được rồi, được rồi, chuyến đi lần này Đầu To cũng vất vả rồi, hai người mau về nghỉ ngơi đi!”

Đầu To như trút được gánh nặng, hẳn vội vàng kéo Triệu Linh Nhi đi ngay mà không quay đầu nhìn lại. Lão Lâm thấy vậy tò mò hỏi: “Cậu ta thật sự biểu hiện tốt vậy à?”

Đoàn Phong bật cười, nói: “Lại chẳng thế à, tên nhóc này bình thường khá ngốc, nhưng lại phát huy tác dụng vào thời khắc quan trọng!”

Còn về việc Đầu To lại biến hình trong rừng cây dầu, sau khi Viên Mục Dã và Đoàn Phong quay về đã nói lại chuyện này cho lão Lâm biết. Anh ta nghe xong cũng khiếp sợ một lúc lâu không nói gì, mãi sau lão Lâm mới chậm rãi lên tiếng: “Rất cuộc thì bác cả của tôi đã bỏ thêm gen của những loài động vật nào vào phôi thai của Đầu To thế?”

“Có trời mới biết... Chẳng lẽ là khủng long?” Đoàn Phong cười gian.

Lão Lâm cạn lời, anh ta nhìn hai người bọn họ và bảo: “Chuyện này chỉ hai cậu biết là được rồi, trước khi hiểu rõ mọi chuyện thì không nên nhắc lại nó trước mặt Đầu To.”

Sau khi ra khỏi văn phòng của lão Lâm, Đoàn Phong xúc động nói: “Người nhà họ Lâm đúng là toàn thứ dữ, đến cả một ông già trốn trong đường cống ngầm vài chục năm mà cũng có thể tạo ra loại quái thai như Đầu To...”

Viên Mục Dã trầm ngâm, cậu hỏi Đoàn Phong: “Anh có nghĩ Đầu To biết chuyện này không?”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Cậu cảm thấy thế nào? Chắc chắn thằng nhóc kia đang giả vờ, cậu ta không chủ động nhắc tới là vì sợ chúng ta coi cậu ta như quái vật... Thật ra Đầu To nghĩ nhiều thôi, kể cả chưa từng nhìn thấy cậu ta biến thân hai lần thì cũng chẳng ai coi cậu ta là người bình thường đâu.”

Thật ra không thể trách những câu nói của Đoàn Phong quá động chạm, vì dù sao anh ta cũng chỉ nói sự thật. Viên Mục Dã quen biết Đoàn Phong một thời gian dài rồi nên cậu hiểu khá rõ tính cách của anh ta, Đoàn Phong là loại người trung thành với suy nghĩ của bản thân.

Cho nên ngay từ đầu Đoàn Phong đã cho rằng Đầu To là một nhân tố cực kỳ không ổn định, nếu như không có sự xuất hiện của Triệu Linh Nhi, thì có lẽ giữa bọn họ và Đầu To vẫn còn trong trạng thái “không phải mày sống thì tao chết.”

Nhưng cũng vì có Triệu Linh Nhi mới khiến Viên Mục Dã phát hiện thực ra trái tim của Đầu To rất mềm yếu, tất cả sự

hung ác lúc trước của hắn đều là một loại tự bảo vệ. Trong lòng Đầu To chắc chắn biết mình khác biệt, thậm chí hắn còn biết mình là một kẻ dị biệt không được phép tồn tại trên đời, vì vậy hắn mới tràn ngập thù địch với thế giới bên ngoài.

Hiện giờ Đầu To có thể hoàn toàn tin tưởng Triệu Linh Nhi như vậy... đã là một việc không hề dễ dàng gì, và đó cũng là duyên phận hiếm hoi của hai người họ. Thế nên, dù là quái vật thì có làm sao? Chỉ cần Triệu Linh Nhi không sợ Đầu To, những người ở bên ngoài có ý kiến gì với cậu ta cũng chẳng sao cả.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Đầu To đã lựa chọn ở bên cạnh Triệu Linh Nhi, hắn nhất định phải quan tâm đến cảm nghĩ của cô ấy. Ít nhất hắn phải ngụy trang thành một thứ mà “nhìn qua” trông như người bình thường, có như vậy hai bên mới có thể làm bạn được. Vì thế Đầu To mới đồng ý đi học ở số 54.

Xem ra Đầu To không hề ngốc nghếch như vẻ bề ngoài, thậm chí có thể nói hắn còn rất thông minh. Đầu To rất để ý đến người mà mình quan tâm, nhưng tiếc là cho đến giờ, người mà hắn quan tâm nhất cũng chỉ có mỗi mình Triệu Linh Nhi...

Viên Mục Dã đi công tác vài ngày, khi về nhà cậu lại thấy Kim Bảo có vẻ béo ra, Viên Mục Dã bất đắc dĩ hỏi Lệ Thần: “Có phải cậu lại cho nó ăn nhiều không?”

Lệ Thần nhún vai đáp: “Nó muốn ăn...”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Nó muốn ăn là cậu cho ăn à? Cậu có biết có một thứ gọi là thèm ăn nhưng không phải thật sự đói không?”

Lệ Thần suy nghĩ rất nghiêm túc rồi trả lời: “Nhưng tôi thật sự chỉ muốn ăn khi đói bụng mà? Chẳng phải Kim Bảo cũng thế à?”

Viên Mục Dã trầm nghĩ, mạch não của côn trùng quả nhiên khác động vật có vú, cậu đành phải dặn: “Cậu chỉ cần nhớ kỹ định lượng của nó mỗi ngày là được, tuyệt đối đừng cho thêm.”

Chương 727: Ngọn lửa màu xanh

Nửa đêm trên phố, mấy thanh niên trẻ lão đảo bước ra từ một quán bar, xem trạng thái của họ chắc đã uống khá nhiều. Một người trong số đó lấy điện thoại ra gọi, chắc đang gọi người đến đón...

Lúc này có một bóng người cách đây không xa hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, đó là một cô gái dáng người thướt tha đang đứng chờ xe. Mấy con ma men lập tức liếc mắt nhìn nhau, sau đó hiểu ý mà cùng tiến đến.

Một gã trông có vẻ đom dáng cười hềnh hếch hỏi: “Người đẹp, đêm hôm khuya khoắt một mình chờ xe không sợ à? Để mấy anh chờ cùng em nhé?”

Không ngờ cô gái này chẳng thèm nhìn bọn họ, cô ta vẫn nhìn thẳng vào một chỗ cách đó không xa mà không hề coi bọn họ ra gì. Thái độ này khiến mấy con ma men cảm thấy tức giận, họ tiến lên phía trước vây cô gái vào giữa.

Nhưng cô gái vẫn không để ý đến sự tồn tại của bọn họ, cô ta cứ nhìn không chớp mắt về phía trước... Một gã mặt đầy mụn không nhìn được nữa, gã đưa tay kéo vai cô gái một cái rồi nói: “Này! Mấy anh đang nói chuyện với em đấy?”

Cô gái bị gã kéo một cái bèn từ từ xoay người lại, trong đôi mắt to xinh đẹp lóe lên tia sáng xanh... Ngay sau đó một cảnh tượng quái dị đã xảy ra.

Đầu tiên gã mặt mụn giật nảy mình vì cặp mắt xanh của cô gái, gã lập tức cảm thấy trên mặt mình có gì đó không ổn, nhưng khi gã muốn hỏi mấy người bạn xem có phải trên mặt mình có thứ gì đó không, gã bỗng thấy mấy người kia vội vàng lùi ra xa như nhìn thấy ma.

Gã mặt mụn thấy thế định hỏi bọn họ bị say rồi à? Tại sao ai nấy đều làm như vậy? Không ngờ gã vừa há miệng thì cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹt, không thể phát ra âm thanh nào.

Gã lập tức đi về phía một đứa bạn cách mình gần nhất, nhưng bạn gã lại hoảng sợ nói: “Đừng đến đây... Đừng đến đây!”

Lúc này gã mặt mụn cảm thấy mặt và tay mình đau đớn, gã vội nhìn xuống tay mình và thấy trên tay có một ngọn lửa màu xanh đang cháy, mà da của gã cũng nhanh chóng đỏ lên rồi phồng rộp, cho đến khi bị ngọn lửa màu xanh đốt cháy khét...

“Cứu... Cứu tôi...” Gã mặt mụn yếu ớt kêu cứu, sau đó ngã lăn ra đất, mà ngọn lửa màu xanh lam kia vẫn còn thiêu đốt, cứ như không hóa gã thành tro thì sẽ không tắt vậy.

Sáng hôm sau, Viên Mục Dã đang chuẩn bị ra cửa đi đến số 54 thì bất ngờ nhận được điện thoại của Từ Lệ, anh ta bảo cậu mau đến chỗ anh ta, Từ Lệ nói bọn họ đang điều tra một hiện trường vụ án rất quái lạ.

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua đồng hồ, thấy vẫn còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ dạy học cho Đầu To, nếu như bây giờ chạy qua chỗ Từ Lệ thì sợ sẽ bị muộn... Nhưng Viên Mục Dã vừa nghe nói đến có hiện trường vụ án kỳ quái là lại thấy ngứa ngáy khó nhịn, cậu tính toán một chút rồi đi ra ngoài vẫy một chiếc xe taxi, sau đó nhanh chóng chạy đến chỗ Từ Lệ.

Hiện trường vụ án nằm ngay bên lề đường, khi Viên Mục Dã đến gần thì thấy chỗ này đã bị phong tỏa, những người bình thường chỉ có thể đứng nhìn từ xa, cả đám có rướn cổ nhìn hiện trường thật lâu cũng chẳng nhìn ra được cái gì...

Từ Lệ sợ Viên Mục Dã không vào được nên đã sai Tiểu Lưu chờ ở ngoài. Khi thấy Viên Mục Dã xuống taxi, Tiểu Lưu lập tức ngoắc tay với Viên Mục Dã, sau đó dẫn cậu đi thẳng đến trước mặt Từ Lệ.

Khi Viên Mục Dã đi vào, cậu thấy Từ Lệ và pháp y Bạch đang ngồi xổm trên mặt đất nhìn một đống tro và nói gì đó? Viên Mục Dã tiến đến, tò mò hỏi: “Đây là cái gì thế?”

“Tro cốt...” Pháp y Bạch nói đầy ẩn ý.

“Ai lại mang tro cốt đến rải ở chỗ này chứ?” Viên Mục Dã hơi giật mình.

Từ Lệ lắc đầu: “Không phải rải... Theo những người chứng kiến kể lại, có một người ở đây bị một ngọn lửa xuất hiện đột ngột đốt thành tro...”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Không thể nào? Muốn đốt thì thể thành thể này mà không có nhiệt độ lên đến bảy, tám trăm độ thì không thể nào thực hiện được, tại sao có thể đốt người thành tro ở ngay bên đường được chứ?”

Từ Lệ nghe xong cũng cảm thấy hơi đau đầu: “Lý thuyết là như vậy, nhưng căn cứ vào video giám sát, nạn nhân thật sự bị thiêu chết ở lề đường...”

Viên Mục Dã cũng ngồi xổm xuống cạnh đồng tro, cậu chăm chú quan sát rồi hỏi với vẻ nghi ngờ: “Không có chất dẫn cháy cùng với vật dẫn cháy mà có thể đốt người thành thể này... Trừ khi là lửa Địa Ngục!”

Từ Lệ buồn cười hỏi: “Cậu tin vào mấy thứ đó từ lúc nào thế? Lại còn lửa Địa Ngục nữa?”

Viên Mục Dã cười: “Lửa Địa Ngục là từ của Phật giáo, tương truyền nhiệt độ của lửa Địa Ngục cực kỳ cao, có thể diệt trừ tội lỗi của thế gian, đồng thời cũng là cách trừng phạt tội nhân trong thần thoại. Nhưng còn trong thế giới hiện thực? Dưới tình huống không có bất kỳ chất dẫn cháy mà có thể đốt người ta thành như thể này... Ngoài lửa Địa Ngục thì tôi thật sự chẳng nghĩ ra nổi cái gì khác. Thế nhân chúng nói thế nào?”

Từ Lệ chỉ vào một quán bar ở gần đây: “Vào lúc rạng sáng đêm qua, có mấy tên say rượu đi từ quán bar ra, cả đám đều uống say khướt. Khi bọn họ đang đứng chờ xe ở ven đường thì đột nhiên nhìn thấy một cô gái, bèn đi qua trêu chọc. Thế rồi có một gã tên là Tô Trí Hòa bị cô gái này nhìn thoáng qua xong đột nhiên bốc cháy, cuối cùng bị thiêu rụi thành đồng tro tàn này...”

Viên Mục Dã hỏi: “Cô gái nào? Đã tìm được chưa?”

Từ Lệ lắc đầu: “Mẹ kiếp, không biết có phải thật sự tồn tại cô gái như vậy không, kể cả có thật... thì cũng không thể tin mấy con ma men này được. Cái gì mà cô gái nhìn một cái là cháy?”

Lại còn là loại lửa Địa Ngục có thể biến người ta thành tro chứ?!”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh một lượt, cậu phát hiện ở cửa quán bar có camera giám sát nên hỏi: “Đã kiểm tra camera giám sát gần đây chưa? Có quay được quá trình vụ án phát sinh không?”

Từ Lệ tức giận trả lời: “Thôi đừng nói nữa, chuyện này thật sự quá trùng hợp. Tôi đã sai người kiểm tra tất cả các camera giám sát quanh đây một lần, nhưng hóa ra có một điểm mù ở giữa những camera giám sát này, lại còn ở đúng chỗ đứng của cô gái mà mấy con ma men kia nói...”

Viên Mục Dã đăm chiêu: “Nói cách khác, mặc dù camera giám sát không quay được cô gái kia... Nhưng lại quay được toàn bộ quá trình Tô Trí Hòa bị thiêu chết hả?”

Từ Lệ gật đầu: “Quay được, rất rõ ràng luôn... Phải nói là thảm.”

Viên Mục Dã nói nhỏ với Từ Lệ: “Gửi cho tôi xem thử...”

Từ Lệ cúi đầu nhìn pháp y Bạch vẫn đang loay hoay quanh đám tro, anh ta thấy cái tên ‘núi Trường Bạch’ kia không hề chú ý đến hai người bọn họ, bèn trừng mắt với Viên Mục Dã và ra hiệu cậu cứ yên tâm, lát nữa anh ta sẽ gửi.

Chương 728: Đôi giày cao gót màu đỏ

Sau khi Viên Mục Dã quay về số 54, Đầu To đã ngồi chờ trong phòng họp, do Viên Mục Dã đến hơi muộn nên cậu vội vàng xin lỗi Đầu To: “Thật ngại quá, vừa nãy tôi có một chút việc nên đến muộn.”

Đầu To cau mày, hiển nhiên không vui lắm, nhưng cuối cùng hắn chỉ hàm hồ nói: “Không sao, lần sau có việc thì nói trước để tôi đến muộn một chút...”

Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên, cậu không ngờ Đầu To lại nói như vậy. Xem ra gần đây Triệu Linh Nhi đã phổ cập một chút cách đối nhân xử thế cho Đầu To, vì vậy hôm nay hắn mới có thể nói những lời như vậy.

Sau khi tan học, Viên Mục Dã dặn dò Đầu To vài câu rồi ra ngoài tìm Đoàn Phong, bởi vì cậu sốt ruột muốn cho Đoàn Phong xem đoạn video “người tự bốc cháy” kia...

Lúc này Đoàn Phong vừa đi vận động về, người anh ta đầy mồ hôi đi từ tầng dưới lên: “Video thú vị gì mà nhất định phải cho tôi xem thế?”

Viên Mục Dã không trả lời mà bật luôn lên, Đoàn Phong vừa lau mồ hôi vừa híp mắt nhìn nội dung trong video. Khi anh ta thấy Tô Trí Hòa bị một ngọn lửa màu xanh lam bao phủ thì giật mình hô lên: “Thứ gì mà mạnh thế?!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Trước mắt chỉ có thể nói là chưa tìm ra manh mối... Anh cảm thấy thứ này là gì?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi đáp: “Thật ra có rất nhiều vật chất khi cháy sẽ sinh ra ngọn lửa màu xanh lam, ví dụ như mê-tan, khí hydro, lưu huỳnh... Nhưng người này ở một nơi trống trải bên lề đường, sao có thể tiếp xúc với những chất này được?”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy khó hiểu: “Những nhân chứng bên cạnh đều nói là bị một cô gái nhìn lướt qua, sau đó người này tự bốc cháy...”

Đoàn Phong khẽ bật cười, hỏi: “Nhìn lướt qua? Bốc phét hơi quá rồi đấy? Cậu nghĩ cô ta là nữ thần báo thù đến từ Địa Ngục à? Chắc đám nhân chứng uống nhiều quá nên nói mê sáng hả?”

Viên Mục Dã thở dài: “Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy, tôi cảm thấy đây là ảo giác do mấy người kia uống say sinh ra, nhưng anh nhìn kỹ góc trên cùng bên trái video đi...”

Đoàn Phong nghe xong bèn xem lại đoạn video một lần nữa, lần này anh ta đặt sự chú ý vào chỗ Viên Mục Dã vừa nói, và đúng là chỗ đó có một đôi giày cao gót màu đỏ.

Đoàn Phong nói với vẻ khó mà tin nổi: “Khoan đã... Có vẻ như ở hiện trường thật sự có một cô gái như vậy, nhìn từ vị trí và góc độ thì cô ta đứng đối diện với gã đen đui kia. Chỉ cần nhìn một cái là có thể giết người, lại còn đốt lửa trong không khí, này Viên, cô gái này lợi hại hơn cậu nhiều đấy!”

Viên Mục Dã mặc cảm nói: “Lợi hại hơn tôi nhiều đúng không?”

Không ngờ đúng lúc này Đầu To lại đi tới, hấn đứng sau lưng Đoàn Phong và cùng xem đoạn video kia, Đoàn Phong thấy vậy thuận miệng hỏi: “Cậu có thể dùng ánh mắt đốt cháy người khác không?”

Đầu To ngẩn người, đáp: “Không thể... Có vẻ như nhiệt độ của ngọn lửa màu xanh lam này rất cao, tôi chưa từng thấy bao giờ.”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Đừng nói là cậu, đến tôi cũng chưa từng thấy đây này... Cậu mới ăn cơm được mấy ngày chứ?”

Đầu To nghe vậy cũng không phản bác, hấn chỉ nhíu mày nói: “Ngọn lửa màu xanh này có thể đốt một người thành tro chỉ trong vòng vài phút, điều này chứng tỏ nhiệt độ của nó ít nhất phải hơn một nghìn độ... Vậy chẳng phải muốn cho ai trên thế giới này biến mất là có thể biến mất hoàn toàn luôn à?”

Đầu To nói xong thì rời đi, để lại hai người Viên Mục Dã và Đoàn Phong ở lại ngẩn người suy nghĩ. Hắn nói đúng, nếu lúc đó không có người chứng kiến vụ án này, vậy chẳng phải cái người tên là Tô Trí Hòa kia sẽ lặng lẽ biến mất sao, cùng lắm ngày hôm sau sẽ có người phát hiện trên mặt đất có thêm một đồng tro, sau đó gọi bà lao công đến quét nó đi như quét rác mà thôi.

Cân nhắc đến tính nghiêm trọng của vấn đề, Viên Mục Dã quyết định ban đêm sẽ đi cùng Đoàn Phong đến hiện trường nhìn lại một chút, chưa biết chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ ấy chứ. Mặc dù số 54 không phải tổ chức công ích, nhưng những tình huống như thế này kiểu gì cũng sẽ giao cho bọn họ xử lý thôi, vì vậy điều tra sớm hay muộn cũng giống nhau.

Còn bên phía Từ Lệ vẫn không tìm ra manh mối gì, anh ta dẫn người tìm kiếm cô gái qua lời kể của mấy con ma men kia cả ngày trời, nhưng tiếc là mấy người kia chỉ có ấn tượng sâu sắc về bóng lưng cô gái, ngoài ra họ chẳng nhớ được dáng vẻ cô gái này...

Mà điều kỳ quái hơn là, đám người Từ Lệ đã kiểm tra một lượt tất cả các camera giám sát ở quanh đây. Nhưng trong khoảng thời gian đó lại chẳng có cô gái đi giày cao gót màu đỏ nào xuất hiện... Đến mức mà Từ Lệ gọi cho Viên Mục Dã, anh ta còn nói luôn là có ma rồi.

Viên Mục Dã đương nhiên không tin đôi giày cao gót màu đỏ này được đi bởi một ma nữ. Hơn nữa cậu còn xem đi xem lại đoạn video vài lần, mặc dù độ phân giải không cao, nhưng theo tỉ lệ của mấy người đang đứng ở đó, thì chân của ma nữ này có vẻ hơi quá to.

Từ Lệ nghe Viên Mục Dã nói xong cũng vội bật video lên xem lại thật kỹ, anh ta thật sự phát hiện đôi giày cao gót màu đỏ kia to không kém gì giày của đàn ông...

Đoàn Phong nghe thấy vậy thì trêu: “Lại còn là ma nữ chân to cơ đấy!”

Dập máy xong, Viên Mục Dã cười bảo: “Đôi giày này ít nhất cũng phải cỡ bốn mươi hai... Bảo sao đám Từ Lệ không tìm thấy cô gái đi đôi giày cao gót màu đỏ trong camera giám sát ở quanh đó.”

Đoàn Phong giương mắt hỏi: “Ý cậu là, có khả năng tên kia không phải là phụ nữ?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng gần như vậy, vì thế nếu tôi là Từ Lệ thì sẽ tìm một người đàn ông đi đôi giày số bốn mươi hai đồng thời còn đeo túi xách.”

Nửa đêm ngày hôm đó, Đoàn Phong lái xe chở Viên Mục Dã đến con đường phát hiện vụ án, vì không muốn bị người khác quấy rầy nên bọn họ cố tình đến vào lúc đêm khuya, ngay cả quán bar ở gần đó cũng đã đóng cửa.

Hiện trường vụ án dù sao cũng ở một khu vực công cộng, vì vậy sau khi khám nghiệm hiện trường xong, đám Từ Lệ đã dọn dẹp sạch sẽ chỗ này. Nếu không phải còn một mảng dầu vết màu đen trên mặt đất, sẽ chẳng ai nghĩ rằng chỗ này đã từng có một người sống sờ sờ bị thiêu cháy đến chết.

Đoàn Phong đi đến trước vết đen kia, anh ta ngồi xuống nhìn kỹ một lúc rồi nói: “Đúng là nhiệt độ lúc đó rất cao, nếu không sẽ chẳng đốt nứt cả mặt đường trong thời gian ngắn như vậy, cậu nhìn đi, đến nền xi măng cũng nứt ra rồi.”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh, cậu nói: “Rốt cuộc là loại năng lượng như thế nào mà có thể đốt một người thành tro trong thời gian ngắn như vậy chứ?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Có trời mới biết đó là năng lượng gì... Dù thế nào thì loại năng lượng này cũng quá đáng sợ, một khi đối phương mất khống chế, vậy thì nó sẽ khó xử lý hơn nhiều so với tên nhóc Đầu To ngây ngô kia.”

Viên Mục Dã gật đầu tán đồng: “Đúng thế... Từ việc tên kia biết cách ăn mặc cải trang thì có thể thấy là hắn đã có kế hoạch từ trước, hơn nữa trong số mấy gã say ở hiện trường tại sao chỉ có mỗi Tô Trí Hòa bị chết? Xem ra đối phương chỉ muốn tính mạng của gã đó mà thôi.”

Chương 729: Tô Trí Hòa

Đoàn Phong biết thói quen của Viên Mục Dã, anh ta bèn đi đến chỗ cột đèn đường cách đó hơn mười mét để nhường “không gian” cho Viên Mục Dã. Bốn phía xung quanh lúc này chẳng còn ai, chỉ có một mình Viên Mục Dã đứng cạnh dấu vết màu đen kia, cậu từ từ tập trung tinh thần...

Không biết có phải do loại lửa màu xanh lam đó hay không mà Viên Mục Dã thấy tràn ngập tò mò với chuyện này, cậu cực kỳ muốn biết chân tướng của nó là gì. Ấy vậy mà cậu đứng tại chỗ một lúc lâu mà chẳng cảm giác được cái gì cả.

Đoàn Phong đứng cách đây không xa thấy Viên Mục Dã ngơ ngác thì biết ngay đã xảy ra chuyện gì đó, nên bước đến hỏi: “Sao thế?”

Viên Mục Dã hơi buồn bực đáp: “Chỗ này chẳng có gì cả, gã Tô Trí Hòa bị đốt thành tro kia chẳng để lại bất kỳ từ trường tư duy nào...”

Đoàn Phong nghe vậy thì trầm giọng xuống, nói: “Có lẽ do ảnh hưởng của nhiệt độ cao... Đây thật sự là lửa Địa Ngục rồi, nó thiêu đến mức chẳng còn sót lại gì luôn.”

Viên Mục Dã hơi thất vọng: “Tôi không biết có phải là lửa Địa Ngục hay không, nhưng thứ nó muốn thiêu hủy không phải cừu hận mà là tội nghiệt...”

Sáng hôm sau, Từ Lệ gọi điện đến nói là sau khi kiểm tra lại toàn bộ camera giám sát quanh đó, anh ta thật sự tìm được một người đàn ông phù hợp với điều kiện... Nhưng tiếc là đối phương mặc một bộ quần áo màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai đen, trên mặt còn đeo khẩu trang nên chỉ biết được đại khái vóc dáng mà thôi.

Viên Mục Dã nghe vậy thì bảo Từ Lệ không nên sốt ruột, nếu trong camera giám sát không tìm được manh mối nào có ích,

vậy hãy thử đi tìm hiểu về nạn nhân Tô Trí Hòa, để xem người này có vấn đề gì hay không...

Đoàn Phong thắc mắc: “Sao cậu có thể khẳng định đây là báo thù chứ? Nhớ tên kia chỉ ngẫu nhiên phạm tội thì sao?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Chắc là trực giác... Có phải hay không cứ đợi mấy người Từ Lệ điều tra là biết.”

Hai người đang nói chuyện, lão Lâm bỗng từ bên ngoài bước vào, anh ta kéo Viên Mục Dã đến phòng thí nghiệm vì muốn xem Viên Mục Dã có thể dùng ý niệm điều khiển quả cân nặng bao nhiêu cân... Đương nhiên, Viên Mục Dã đã không còn là một tay mơ chỉ dùng ý niệm điều khiển được một hộp thuốc lá, nhưng năng lực của cậu không ổn định, đa phần phải cần một chút điều kiện bên ngoài kích thích.

Lão Lâm lấy ra một đồng quả cân từ bé đến lớn để Viên Mục Dã lần lượt thử, kết quả lại phát hiện quả cân trong phòng thí nghiệm đã không thể thỏa mãn năng lực của cậu. Đoàn Phong bảo lão Lâm đừng thử như vậy nữa mà cứ tìm đại vài thứ như bàn ghế để Viên Mục Dã thử là được.

Nhưng lão Lâm lại bảo: “Cái tôi muốn là số liệu chính xác, mà di động những thứ này chỉ là yêu cầu cơ bản, sau này còn phải hoàn thành những thí nghiệm phức tạp hơn nhiều, ví dụ như dùng chìa khóa mở cửa, dùng bút viết chữ...”

Ngay lúc Viên Mục Dã thử làm thí nghiệm di động các loại vật thể theo yêu cầu của lão Lâm, Đoàn Phong bỗng nghĩ đến kẻ có thể dùng mắt đốt người khác thành tro. Anh ta nghĩ thầm trong đầu, nếu như che kín mắt Viên Mục Dã, vậy kỹ năng điều khiển đồ vật qua không khí còn dùng được không?

Đoàn Phong nghĩ sao là làm vậy ngay, anh ta đột ngột che kín mắt Viên Mục Dã từ phía sau. Một chùm chìa khóa trước đó còn đang dùng giữa không trung bỗng “soạt” một cái rơi xuống đất.

Lão Lâm thấy vậy thì trách: “Cậu đừng quấy rối được không? Mắt bao công sức mới sắp cắm được vào lỗ khóa đấy!”

Đoàn Phong cười hèn hèn, nói: “Tôi chỉ muốn thử một chút xem nếu che mắt Viên lại thì sẽ có chuyện gì xảy ra...”

Lão Lâm suy nghĩ rồi hỏi: “Ý cậu là che mắt Viên Mục Dã là có thể che lại dị năng điều khiển đồ vật qua không khí à?”

Đoàn Phong nhún vai đáp: “Thử một chút là biết ngay mà!”

Viên Mục Dã cũng rất tò mò muốn biết nếu mắt mình bị chặn thì có thể dùng ý niệm di chuyển vật thể không. Ba người bọn họ tiếp tục làm cái thí nghiệm nửa đường che mắt vừa rồi, kết quả là mỗi lần Viên Mục Dã không nhìn thấy vật thể mình đang di động thì dị năng thần kỳ của cậu sẽ tự động biến mất...

Sau khi thí nghiệm kết thúc, lão Lâm cũng không thể xác định được nên hỏi Viên Mục Dã: “Che mắt lại rút cuộc là che lại dị năng hay làm cậu không thể tập trung tinh thần?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ lắc đầu: “Nói thật lòng tôi cũng không thể phân biệt được... Dù sao tôi cũng phải nhìn thấy vật cần di động mới được.”

Buổi tối lúc tan làm, xe của Từ Lệ đã chờ ở cổng số 54 từ lâu, sau khi Viên Mục Dã lên xe, anh ta đưa một tập tài liệu qua rồi bảo: “Đây chính là toàn bộ thu hoạch của ngày hôm nay! Cậu xem qua đi...”

Viên Mục Dã lật xấp tài liệu ra xem, trong đó là toàn bộ hồ sơ của Tô Chí Hòa từ khi sinh ra đến giờ. Nhìn từ bề ngoài dường như Tô Trí Hòa không có vấn đề gì quá lớn. Gia đình đã có điều kiện từ bé, mặc dù không thể xem là loại học sinh ưu tú, nhưng cũng thuận lợi tốt nghiệp, đồng thời dưới sự giúp đỡ của gia đình mà sự nghiệp cũng đạt được thành công nhất định.

Về tình cảm cũng không có vấn đề gì. Gã kết hôn cách đây ba năm, hai vợ chồng quen biết nhau từ cấp hai, điều kiện gia đình cũng coi như môn đăng hộ đối... Tuy quy mô công ty do gã đứng tên không lớn, nhưng lại kiếm được khá nhiều lợi nhuận. Vì vậy khi Tô Trí Hòa còn sống có thể được tính là người đàn ông thành đạt cả về sự nghiệp lẫn gia đình.

Sau đó Từ Lệ điều tra qua các mối quan hệ xã hội khác của Tô Trí Hòa, bất kể là bạn hợp tác làm ăn hay bạn nhậu bình thường, chẳng có ai có mâu thuẫn lớn với Tô Trí Hòa cả, vì vậy lại càng không có lý do giết người vì căm thù.

Vào ngày xảy ra chuyện, Tô Trí Hòa cùng với vài người bạn đi đến quán bar tiêu khiển, trong quá trình này cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, càng chẳng phát sinh mâu thuẫn với kẻ nào... Hơn nữa Tô Trí Hòa là khách quen của quán bar này, tất cả nhân viên ở đây đều biết gã, họ cũng chưa từng nghe nói Tô Trí Hòa có kẻ thù nào.

Viên Mục Dã xem hết tài liệu trong tay rồi nói: “Gia thế coi như trong sạch...”

Từ Lệ thở dài: “Có phải chúng ta suy nghĩ quá nhiều rồi không, có khi nào hung thủ chỉ là kẻ giết người bừa bãi thôi?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không, đối phương chắc chắn ở đó chờ Tô Trí Hòa, nếu không mấy gã say đồng thời vây quanh hung thủ, tại sao hẳn chỉ thiêu chết Tô Trí Hòa? Hơn nữa người này lại hiểu rất rõ Tô Chí Hòa, nếu không làm sao hẳn lại biết được Tô Trí Hòa nhất định sẽ tiến tới bắt chuyện vì say rượu chứ?”

Cuối cùng Viên Mục Dã và Từ Lệ quyết định ngày mai sẽ lại đến nhà Tô Trí Hòa tìm hiểu tình huống, đặc biệt là trò chuyện với vợ gã, dù gì thì họ cũng đã quen nhau từ khi còn học cấp hai, vì vậy cô ta là người hiểu quá rõ Tô Trí Hòa.

Có lẽ vợ Tô Trí Hòa không ngờ cảnh sát lại đến nhà mình một lần nữa, nên khi thấy Từ Lệ và Viên Mục Dã đứng ngoài cửa, cô ta có vẻ hơi bất ngờ...

Vợ Tô Trí Hòa ngạc nhiên hỏi: “Đội trưởng Từ? Có phải vụ án của chồng tôi có tiến triển không?”

Từ Lệ cười đáp: “Chúng tôi còn vài vấn đề muốn hỏi cô, không biết lúc này có tiện không?”

Chương 730: Nhu cầu tình cảm

Ánh mắt vợ Tô Trí Hòa hơi bối rối, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường: “Có gì không tiện chứ, mời hai anh vào nhà.”

Sau khi hai người Viên Mục Dã vào nhà, bọn họ phát hiện trên khay trà ở phòng khách có đặt hai chén trà, hiển nhiên cô ta vừa tiếp vị khách nào đó... Vợ Tô Trí Hòa dường như cũng ý thức được điều này, cô ta luống cuống dọn chén trà đi.

Thật ra lần này Viên Mục Dã và Từ Lệ đến đây cũng không phải muốn hỏi điều gì quan trọng, chẳng qua họ chỉ muốn thông qua vợ Tô Trí Hòa để tìm hiểu một chút về con người gã, vì tư liệu của một người dù có chi tiết đến mức nào cũng không thể thể hiện toàn bộ cuộc đời của họ được.

Từ Lệ vừa ngồi xuống đã hỏi luôn: “Trước khi xảy ra chuyện, Tô Trí Hòa có hành động gì khác thường không?”

Vợ Tô Trí Hòa lắc đầu: “Không có chỗ nào khác thường cả, vẫn làm việc bình thường, Tô Trí Hòa rất thích kết giao bạn bè nên ngoài việc của công ty ra, anh ấy còn thích đi nhậu với bạn bè...”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó thuận miệng hỏi: “Hai người quen nhau bao nhiêu năm rồi?”

“Bắt đầu quen nhau từ cấp hai...” Giọng vợ Tô Trí Hòa trầm xuống.

“Lâu thật đấy... Vậy anh ta có kẻ thù nào không?” Viên Mục Dã vừa liếc nhìn chồng tư liệu trước đó, vừa thần nhiên hỏi.

Vợ Tô Trí Hòa hơi kinh ngạc, sau đó vội vàng lắc đầu:

“Không có... Tôi không biết nhiều về công ty của Tô Trí Hòa, nhưng tôi chẳng nghe thấy anh ấy nói có thù oán với ai cả.”

Lúc này, Viên Mục Dĩ đột nhiên phát hiện ra một vấn đề trong tư liệu, nằm ở danh sách cuộc gọi vài ngày trước khi chuyện xảy ra, trên đó có một người tên là Triệu Kiến Đông từng gọi mười cuộc điện thoại trong vòng một ngày cho Tô Trí Hòa, mà Tô Trí Hòa chỉ nhắc máy một lần, thời gian nói chuyện cũng rất ngắn, sau đó gã không bắt máy nữa.

“Triệu Kiến Đông là ai?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Vợ Tô Chí Hòa dường như khá lạ lẫm với cái tên này, cô ta suy nghĩ một lúc rồi trả lời không chắc chắn lắm: “Hình như Triệu Kiến Đông là bạn học cấp hai của Tô Trí Hòa... Bởi vì lúc đó chúng tôi không cùng một lớp nên tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi cũng có một chút ấn tượng về người này.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Trước hôm xảy ra chuyện này một ngày, Tô Trí Hòa có nhắc với cô về Triệu Kiến Đông không?”

Vợ Tô Trí Hòa lắc đầu: “Không có... Đã nhiều năm rồi Tô Trí Hòa không liên lạc với bạn cấp hai, anh ấy lưu số điện thoại của Triệu Kiến Đông vào lần họp lớp một năm trước, sau đó tôi chưa từng nghe Tô Trí Hòa nhắc đến người này.

Danh sách cuộc gọi của Tô Trí Hòa đúng với những gì vợ gã nói, trong lịch sử cuộc gọi vài tháng gần đây không có số của Triệu Kiến Đông... Một bạn học cũ chưa từng liên lạc mà giờ lại đột nhiên gọi đến thì liệu có chuyện gì chứ?

Mà điều kỳ quái nhất là Tô Trí Hòa chỉ bắt máy một lần, trò chuyện chưa đến một phút đã dập máy, gần mười cuộc gọi sau đó gã không hề bắt máy, hiển nhiên là Tô Trí Hòa cố tình không nhận điện thoại của Triệu Kiến Đông.

Sau đó Viên Mục Dĩ lại hỏi qua những chuyện khi Tô Trí Hòa còn đi học, đặc biệt là lúc cấp hai... Nhưng vợ Tô Chí Hòa lại nói mặc dù mình quen biết với gã ở trường cấp hai, nhưng lên đại học hai người mới nảy sinh tình cảm. Hơn nữa lúc đó hai người không cùng lớp nên cô ta cũng không biết nhiều về những chuyện lúc ấy của Tô Trí Hòa.

Sau khi rời khỏi nhà họ Tô, Viên Mục Dĩ dùng bút vẽ một vòng lên cái tên Triệu Kiến Đông trong danh sách liên lạc: “Điều tra thêm người này, để xem trước đó gã liên lạc với Tô Chí Hòa là vì chuyện gì.”

Từ Lệ nghe xong lập tức lấy điện thoại ra bấm số Triệu Kiến Đông, tiếc là điện thoại đồ chuông nhưng lại không có ai nghe máy. Từ Lệ đành gửi số điện thoại của Triệu Kiến Đông cho Tiểu Lưu, để cậu ta dẫn người đi đến công ty viễn thông tìm địa chỉ gia đình gã này.

“Bạn học cũ bất ngờ gọi điện đến... chẳng lẽ muốn vay tiền nhưng Tô Trí Hòa không cho? Nhưng đâu đến mức không cho vay tiền mà lại giết người ta chứ?” Từ Lệ cảm thấy khó hiểu.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không giống như vay tiền. Bởi vì với tính cách của Tô Trí Hòa, kể cả gã không muốn cho vay thì cũng có thể từ chối khéo. Nhưng anh nhìn lịch sử trò chuyện đi, hiển nhiên chưa nói được vài câu đã đập máy rồi.”

Từ Lệ gật đầu: “Cũng đúng... Như tháng trước đây, tôi có người bạn học cũ mấy năm không liên lạc, cậu ta vừa mở miệng ra là nói vay tôi một trăm nghìn! Đừng nói là tôi không có, kể cả có cũng không cho cậu ta vay! Nhưng tôi không thể nói thẳng là không cho vay được, nên phải giải thích vòng vèo một lúc mới đuổi cậu ta đi.”

Viên Mục Dã nói: “Đúng thế, cho nên chắc chắn lúc đó Triệu Kiến Đông đã đề cập đến chuyện mà Tô Trí Hòa rất kiêng kỵ, cho nên mới nói hai câu đã đập máy. Nhưng Triệu Kiến Đông muốn nói điều gì với Tô Trí Hòa? Chỉ là đối phương nhất quyết không chịu nhận điện thoại của gã.”

Khi Viên Mục Dã được Từ Lệ đưa về nhà, cậu thấy Kim Bảo và Lệ Thần đang trừng mắt nhìn nhau, Kim Bảo liên tục gầm gừ và nhìn Lệ Thần bằng khuôn mặt bất mãn.

Viên Mục Dã thấy vậy hơi buồn cười hỏi: “Hai người đang làm gì thế?”

Lệ Thần trả lời nghiêm túc: “Nó muốn ăn đồ hộp...”

Viên Mục Dã thấy Kim Bảo nhú mày, nó đang cố thể hiện vẻ bất mãn của mình, cậu bèn tiện tay ném một cái bánh ăn dặm cho nó.

Không ngờ Lệ Thần lại thấy lạ, hỏi: “Tại sao lại cho nó đồ ăn vặt? Chẳng phải anh đã nói là cho nó ăn theo định lượng à?”

Viên Mục Dã ghen hòng khi bị hỏi như vậy, trước đó đúng là cậu đã yêu cầu Lệ Thần làm như vậy... Viên Mục Dã hơi lúng

túng đáp: “Có một số việc phải xem tình huống, ví dụ như bây giờ... Khi cậu thấy Kim Bảo rất buồn, cậu có thể thỉnh thoảng cho nó một chút đồ ăn vặt để nó vui hơn, nó sẽ không làm phiền cậu nữa.”

Lệ Thần khó hiểu, nói: “Tình cảm của con người thật sự rất phức tạp, lúc không thể, lúc lại có thể... Thật ra từ trước đến nay tôi vẫn không hiểu tại sao con người lại muốn nuôi thú cưng? Nếu như chỉ nuôi rồi giết thịt thì tôi còn hiểu được, nhưng để bọn chúng ăn chùa uống chùa, cuối cùng còn phải tốn tiền để bọn chúng ra đi trong yên bình, có ích lợi gì chứ?”

Viên Mục Dã hiểu Lệ Thần vẫn luôn khác với con người, vì vậy hẳn không hiểu một chút nhu cầu tình cảm của con người... Mặc dù mỗi ngày Lệ Thần đều cố gắng bắt chước làm người, nhưng cũng chỉ là bắt chước mà thôi.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn kiên nhẫn giải thích: “Đây chính là nhu cầu tình cảm của con người, không chỉ đối với đồng loại mà còn đối với những động vật khác, thậm chí sự yêu thích với một vật còn vượt lên trên cả nhu cầu tình cảm. Lý do mà cậu cảm thấy con người phức tạp... là vì bản thân con người vốn đã là một sinh vật phức tạp rồi, vì vậy thế giới loài người mới có nhiều màu sắc. Chẳng phải cậu cũng bị những thứ này hấp dẫn nên mới ở lại đây à?”

Lệ Thần nghe xong ngơ ngác hỏi Viên Mục Dã: “Yêu thích là cái gì?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Cậu đã ném nhiều đồ ăn của con người rồi, có thứ gì mà cậu rất muốn ăn và thứ gì đến một miếng cũng không muốn đụng vào không?!”

Chương 731: Bức ảnh cũ

Lệ Thần suy nghĩ rất nghiêm túc một lúc rồi trả lời: “Chưa có cái gì mà tôi muốn ăn hay không không muốn ăn, có thể ăn no là được... Nếu như phải tìm một thứ rất muốn ăn, đồ ngọt có được tính không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tính chứ! Đó chính là yêu thích...”

“Nhưng anh cũng có thích ăn Kim Bảo đâu?” Lệ Thần đột nhiên hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã không biết phải trả lời thế nào: “Yêu thích chia rất nhiều loại, có thích chia sẻ với người khác, ví dụ như đồ ăn, con người sẽ chia sẻ đồ ăn ngon cho bạn bè và người thân; có những yêu thích không thể chia sẻ, ví dụ tình yêu nam nữ; còn có loại yêu thích sẽ khiến cậu phải quan tâm đến nó, làm nó không bị tổn thương... Tóm lại có rất nhiều loại yêu thích, điều này cần cậu tự mình phân biệt.”

Mặc dù Lệ Thần nghe chỗ hiểu chỗ không, nhưng hắn cũng gật đầu, nói: “Vì vậy anh thích Kim Bảo là loại yêu thích sau, chứ không phải yêu thích đối với đồ ăn hả. Nhưng chẳng phải con người nuôi động vật là vì để ăn à? Tại sao nuôi bọn chúng lại khác với nuôi Kim Bảo?”

“Ày... Vấn đề này rất phức tạp, nói như thế nào nhỉ, đây cũng là lựa chọn kén giữa con người và các loài động vật khác! Chó, mèo bị con người thuần hóa thành thú trông nhà, còn mấy loại như lợn, dê, bò thì bị chăn nuôi làm gia súc để ăn thịt, mặc dù sự phân công khác nhau, nhưng tất cả lại có thể sinh sống dài lâu với con người trên thế giới này.” Viên Mục Dã kiên nhẫn giải thích.

Không ngờ Lệ Thần nghe vậy lại hỏi ngược lại: “Tôi có thể hiểu được việc trông coi nhà cửa, nhưng bị làm thành thức ăn của con người cũng là một loại lựa chọn à?”

Vấn đề này trông có vẻ đơn giản nhưng nếu muốn một gã “không phải con người” như Lê Thần hiểu thì lại là chuyện rất khó, cuối cùng Viên Mục Dĩ đành phải kể một câu chuyện về giống ngựa lùn nước Anh cho Lê Thần nghe...

Nghe nói nước Anh có một giống ngựa vóc dáng thấp bé, vì vậy mọi người dùng chúng để vận chuyển than đá tại các mỏ than. Sau này khi các mỏ than liên tục đóng cửa và sản xuất ngày càng chuyển sang cơ giới hóa, loài ngựa lùn đã mất đi tác dụng ban đầu của nó.

Điều đó dẫn đến càng ngày càng ít người chăn nuôi loài ngựa này, cuối cùng số lượng loài này giảm mạnh, gần như sắp tuyệt chủng. Cuối cùng người Anh nghĩ ra một biện pháp, đó là coi loài ngựa này như thức ăn, như vậy vừa kích thích kinh tế, đồng thời giúp giống loài này tiếp tục sinh sôi.

Lê Thần nghe xong câu chuyện này thì ngồi ngây người một mình trong phòng khách rất lâu, có lẽ hẳn vẫn không thể hiểu được việc vì để giống loài sinh sôi thì phải trở thành đồ ăn của con người. Viên Mục Dĩ không có yêu cầu gì với Lê Thần, dù sao có một số việc phải do chính hắn tự tìm ra đáp án mới là thực sự hiểu.

Sáng hôm sau, Viên Mục Dĩ bất ngờ nhận được điện thoại của Từ Lệ, anh ta nói hình như Triệu Kiến Đông cũng mất tích. Từ Lệ chuẩn bị dẫn người đến kiểm tra nhà Triệu Kiến Đông, anh ta hỏi Viên Mục Dĩ có muốn đi cùng không?

Sau khi Viên Mục Dĩ đập máy, cậu nói với Đoàn Phong là mình muốn ra ngoài với Từ Lệ, đi điều tra về vụ án “ngọn lửa màu xanh lam”. Bọn họ muốn kiểm tra một người đã từng liên lạc với nạn nhân Tô Trí Hòa.

Đoàn Phong thuận miệng hỏi: “Mấy người Từ Lệ đã có đối tượng tình nghi à?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Bây giờ vẫn chưa nói được gì. Trước đó cảnh sát chỉ muốn tìm người này để hiểu biết thêm về tình huống của Tô Trí Hòa, nhưng giờ gã lại mất tích... Hiện nhiên người này có vấn đề.”

Sau khi mấy người Từ Lệ đi đến số 54 đón Viên Mục Dĩ, bọn họ đi thẳng đến địa chỉ nhà Triệu Kiến Đông mà họ đã lấy

được từ công ty viễn thông. Không ngờ gõ cửa một lúc lâu cũng không thấy ai trả lời... Dù sao Triệu Kiến Đông vẫn chưa phải kẻ bị tình nghi, vì vậy mấy người Từ Lệ không thể dùng sức mạnh xông vào.

Cuối cùng bọn họ đành đi lấy camera giám sát bên ngoài để xem Triệu Kiến Đông có về nhà không. Căn cứ theo kết quả trên video giám sát, vài ngày trước Triệu Kiến Đông đã về nhà, sau đó không hề ra khỏi cửa nữa.

Và thế là chuyện này lại trở nên khó giải quyết, người trong nhà không trả lời thì thể hiện điều gì? Đám người Từ Lệ gọi bảo vệ khu nhà đến cùng phá khóa, cuối cùng bọn họ cũng mở được cánh cửa ra.

Không ngờ khi cánh cửa vừa mở ra, ngay lập tức Viên Mục Dã ngửi thấy một mùi cháy khét, cậu vội vàng nói với Từ Lệ ở phía sau: “Anh bảo mọi người chờ ở ngoài cửa đã, bên trong có thể là hiện trường vụ án đấy.”

Từ Lệ biến sắc, hỏi: “Không thể nào, lại là một hiện trường hỏa táng à?”

Viên Mục Dã thận trọng đi vào, hoàn cảnh trong phòng cực kỳ sạch sẽ, cũng không có dấu vết bị lục lọi. Trên mặt bàn còn đặt hai chén trà, nước trà bên trong chén vẫn đầy, hiển nhiên chưa hề uống ngụm nào... Nếu không phải trên sàn đá của phòng ăn có một đồng tro, thì toàn bộ căn phòng chẳng có gì không ổn cả.

Nhưng khi Viên Mục Dã đến gần mới phát hiện, sàn đá cẩm thạch đã nứt và biến dạng, cánh cửa tủ lạnh bên cạnh cũng không thể may mắn thoát được, nó giống như một cục kem bơ hòa tan được một nửa rồi bị đông lại trong nháy mắt vậy.

Từ Lệ nhìn đám tro cốt trên sàn nhà mà cảm thấy nhức đầu, anh ta bấm số của pháp y Bạch: “Lão Bạch, có cái hiện trường, anh đến đây một chút đi, tình huống cũng giống với lần trước... Ừ, đúng rồi, lát tôi nhắn địa chỉ cho.”

Cái chết của Triệu Kiến Đông khiến tình tiết vụ án càng trở nên khó lường, mà dựa theo thời gian nạn nhân xuất hiện trên camera theo dõi, rất có thể Triệu Kiến Đông còn chết trước cả Tô Trí Hòa.

Vậy cuộc điện thoại của Triệu Kiến Đông gọi cho Tô Trí Hòa trước khi chết sẽ là manh mối cực kỳ quan trọng. Tiếc là cả hai người đều đã hóa thành tro, vì vậy đương nhiên sẽ không ai biết bọn họ đã nói gì mà đến mức Tô Trí Hòa chưa nói được hai câu đã đập máy, sau đó còn nhất định không chịu nhận thêm cuộc gọi nào của Triệu Kiến Đông nữa.

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Nếu bọn họ là bạn học thời cấp hai, nhiều năm sau đó lại không chủ động liên lạc với nhau... Theo anh thì việc Triệu Kiến Đông đột nhiên liên lạc với Tô Trí Hòa, liệu có phải là muốn nói tới chuyện gì đó đã xảy ra từ hồi còn đi học không?”

Từ Lệ gật đầu đáp: “Ừ, rất có thể có khả năng này... Như vậy đi, chỗ này cứ giao cho mấy người Tiểu Lưu, lát nữa ‘núi Trường Bạch’ cùng với mấy đồng nghiệp bên khoa giám định dấu vết sẽ đến kiểm tra hiện trường. Bây giờ cậu đi với tôi đến trường cấp hai, nơi mà mấy người Tô Trí Hòa đã học, tôi muốn xem năm đó trong trường đã xảy ra chuyện gì.”

Sau đó Viên Mục Dã đi cùng Từ Lệ đến trường cấp hai của Tô Trí Hòa, khi bọn họ nói rõ lý do mình đến đây, hiệu phó tiếp đón bọn họ rất nhiệt tình, đồng thời dẫn bọn họ đến trước bức tường treo đầy ảnh chụp rồi chỉ vào hai tấm ảnh một cũ một mới và nói: “Đây chính là lớp của Tô Trí Hòa, bức ảnh cũ chụp lúc mới nhập học, bức ảnh mới này là chụp vào lần họp lớp do trường học tổ chức...”

Chương 732: Trí lực rất thấp

Viên Mục Dã nhìn kỹ hai bức ảnh này, cậu phát hiện số người trên đó hơi khác biệt, hình như tấm ảnh mới thiếu một người so với tấm cũ. Viên Mục Dã lập tức so sánh hai tấm hình, chẳng bao lâu sau cậu đã tìm được người học sinh vắng mặt kia.

Viên Mục Dã chỉ vào một nam sinh thân hình gầy gò trong tấm ảnh cũ và hỏi: “Tại sao người này lại không đến vậy?”

Hiệu phó tiến đến gần nhìn thoáng qua, sau đó tiếc nuối nói: “Thật ra hầu hết những học sinh đã tốt nghiệp có thể đến buổi họp lớp vừa rồi đều đến đủ, còn đứa bé này... Cậu ta không thể đến vì đã qua đời trong một tai nạn bất ngờ ở học kỳ hai.”

“Tai nạn bất ngờ? Ông có thể nói cụ thể là đã có chuyện gì xảy ra không?” Viên Mục Dã truy hỏi.

Không ngờ hiệu phó lại lắc đầu: “Năm đó, sau khi tai nạn xảy ra tôi mới chuyển đến làm việc tại trường, nên tôi không rõ tình huống cụ thể lắm. Tôi chỉ biết đứa bé đó tên là Kha Lỗi, nó có một chút vấn đề về trí lực. Mặc dù lúc đó nhà trường luôn hy vọng cha mẹ đứa bé này đưa nó đến trường học đặc biệt để nhận được sự giáo dục chuyên nghiệp, nhưng cha mẹ Kha Lỗi lại cho rằng đứa bé này phải học trong trường bình thường thì sau này mới thích ứng được với xã hội... Vậy mà sau này lại xảy ra chuyện Kha Lỗi bất ngờ ngã từ trên tầng xuống.”

Mặc dù hiệu phó không biết nhiều về chuyện năm đó, nhưng ông ta lại giới thiệu cho hai người Viên Mục Dã một thầy giáo về hưu hiểu khá rõ chuyện này. Người này chính là thầy Tống, giáo viên chủ nhiệm của lớp Tô Trí Hòa năm xưa.

Khi hai người Viên Mục Dã xuất hiện trước mặt thầy Tống, ông ta cảm thấy hơi ngạc nhiên, tai nạn bất ngờ năm xưa cũng đã xảy ra cách đây mười mấy năm, nếu như bọn họ không tìm đến, chắc mãi mãi cũng không có ai nhắc đến chuyện này nữa.

Hai người Viên Mục Dã đã hiểu rõ chuyện xảy ra năm đó dưới lời kể lại của thầy Tổng, đó là một vụ tai nạn ngã từ tòa nhà cao tầng xuống, mà người chết chính là cậu bé Kha Lỗi đầu óc hơi có vấn đề.

Theo những gì thầy Tổng nhớ lại, Kha Lỗi bị thiếu năng trí tuệ bẩm sinh từ bé, vì vậy nó khác biệt rất rõ ràng với những đứa trẻ bình thường khác. Khi Kha Lỗi nhập học không được các giáo viên yêu thích, bọn họ đều cho rằng nó đến lớp nào cũng sẽ kéo điểm đánh giá của lớp đó xuống, vì vậy không có giáo viên nào chủ động nhận cậu học sinh này.

Lúc đó thầy Tổng có khá nhiều kinh nghiệm giảng dạy, ông ta lại là giáo viên nhiều tuổi nhất trong tổ, vì thế cuối cùng cậu học sinh đặc biệt như Kha Lỗi được phân vào lớp của ông ta. Mà đồng thời ông ta còn bị phân thêm một số học sinh có vấn đề nữa, đó chính là một đám có thành tích học tập không tốt, bình thường rất nghịch ngợm và hay gây chuyện.

Lúc đầu nhóm học sinh này thật sự làm thầy Tổng nhức đầu, may mà sau đó ông ta từ từ hiểu rõ tính cách từng người, công tác cũng dần trở nên thuận lợi hơn... Không ngờ đúng lúc này lại có chuyện bất ngờ xảy ra.

Thầy Tổng nhớ rất rõ, thời tiết ngày hôm đó không tốt lắm, bên ngoài trời mưa rả rích, tiết thể dục buổi chiều cũng đổi thành tự học. Vì biết học sinh lớp mình hay nghịch ngợm gây sự, nên thầy Tổng còn cố tình ngồi trong lớp xem bọn họ tự học.

Không ngờ ông ta đang trông lớp thì lại bị hiệu phó gọi, thầy hiệu phó bảo thầy Tổng đến phòng làm việc của hiệu trưởng vì có một số việc muốn trao đổi trực tiếp. Lúc ấy thầy Tổng không dám chậm trễ nên nhờ thầy Lưu ở lớp tiếng Anh bên cạnh trông hộ một lúc, đừng để kỷ luật của lớp quá kém là được.

Vậy mà lúc thầy Tổng đi vào phòng làm việc của hiệu trưởng, ông ta thấy mấy giáo viên khác trong khối đều đang ở đó, nhìn sắc mặt bọn họ... có vẻ là đang đi tố cáo với hiệu trưởng.

Thầy Tổng hỏi thăm mới biết, hóa ra mấy giáo viên này đều đến kể khổ với hiệu trưởng, bọn họ nói lớp thầy Tổng có quá

nhieu học sinh kém nên đã kéo hết điểm thi đua của cả khối xuống.

Thầy Tổng nhìn những giáo viên chủ nhiệm trẻ tuổi hơn mình rất nhiều mà không biết phải nói gì. Những học sinh trong lớp thầy Tổng toàn là những đứa khó dạy bảo nhất, khi phân đến lớp ông ta, chúng đã như vậy rồi còn gì? Tất cả những gì thầy Tổng có thể làm chỉ là cố hết sức mà dạy thôi...

Nhưng những giáo viên trẻ này lại nghĩ rằng học sinh giỏi đương nhiên phải do bọn họ dạy? Còn những học sinh kém không xứng ở lại trong lớp để kéo tụt mọi người, nhất là Kha Lỗi... Bởi vì trong mắt bọn họ, Kha Lỗi chính là loại học sinh không bao giờ có thể xuất hiện kỳ tích.

Mà lần này hiệu phó gọi thầy Tổng đến cũng là vì muốn bảo ông ta nói chuyện với cha mẹ Kha Lỗi, để bảo bọn họ chuyển con sang trường học đặc biệt, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người. Dù sao tình huống của Kha Lỗi cũng khá đặc biệt, tay chân của cậu bé hoạt động không được tốt, nhớ lúc ở trường va chạm rồi bị thương, nhân viên nhà trường cũng phải chịu liên lụy.

Không ngờ hiệu phó còn chưa nói hết lời, cô lao công đã hoảng hốt chạy vào phòng hiệu trưởng và nói: “Thầy Tổng, anh mau đi xem đi, Kha Lỗi lớp anh vừa ngã từ trên tầng xuống!”

“Cái gì!” Lúc đó thầy Tổng đứng sững người, ông ta lập tức lao theo cô lao công ra khỏi phòng của hiệu trưởng rồi vội vàng chạy đến chỗ xảy ra chuyện.

Khi thầy Tổng chạy đến nơi, ông ta thấy Kha Lỗi đang nằm sấp trên sàn xi măng tầng một, đầu cậu bé chảy rất nhiều máu, máu hòa với nước mưa lan ra một mảng lớn, nhìn từ xa cảnh tượng trông rất kinh khủng.

Lúc đó, cảm giác đầu tiên của thầy Tổng là Kha Lỗi không thể cứu được, nhưng ông ta vẫn chạy ngay đến văn phòng gọi số cấp cứu 120, đồng thời báo cho cha mẹ Kha Lỗi biết. Khi nhân viên cấp cứu đến nơi xem xét, bọn họ đã tuyên bố ngay tại chỗ là Kha Lỗi đã chết.

Nhưng thầy Tổng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, đáng ra Kha Lỗi phải đang ngồi tự học ở trong lớp chứ, tại sao lại ngã từ trên tầng xuống? Nếu lúc đó mình không bị hiệu phó gọi đi thì có lẽ bị kịch sẽ không xảy ra, nhưng giờ có nói gì cũng đã muộn rồi.

Sau đó cảnh sát đến trường học tìm hiểu tình hình, bọn họ biết được qua lời kể của các bạn học cùng lớp là Kha Lỗi xin lớp trưởng cho đi vệ sinh. Vì yêu cầu của lớp tự học không quá khắt khe, hơn nữa cơ thể Kha Lỗi cũng hơi đặc biệt nên lớp trưởng chỉ dặn cậu ta đi nhanh về nhanh, lát nữa thầy Tổng sẽ quay về ngay đây.

Không ngờ Kha Lỗi chỉ ra ngoài một lúc mà các bạn học cùng lớp đã nghe thấy có người vừa chạy vừa hô trong hành lang: “Có người ngã từ trên tầng xuống rồi, mau đi gọi người đi!”

Các bạn học trong lớp nghe thấy thế liền rối loạn, tất cả đều chạy ra ngoài xem. Nhưng khi bọn họ ra hành lang nhìn xuống, ngay lập tức một số học sinh nhát gan bị dọa khóc âm lên... Bởi vì bọn họ nhìn thấy người ngã chính là Kha Lỗi của lớp bọn họ.

Do lúc xảy ra vụ việc, thầy Tổng đang bị hiệu phó gọi đi, vì vậy trách nhiệm của sự cố đen đui này lại rơi vào người hiệu phó, cấp trên điều ông ta đến nhận chức ở trường khác, coi như cho cha mẹ Kha Lỗi một câu trả lời thỏa đáng.

Chương 733: Ngoài ý muốn hay do có người gây ra

Còn về lý do tại sao Kha Lỗi lại ngã từ trên tầng xuống thì vẫn chưa điều tra ra được, bởi vì lúc đó trường học không lắp camera giám sát. Mà Kha Lỗi lại thường đi lão đảo, vì vậy cuối cùng chỉ đành phán đoán là cậu bé không cẩn thận trượt chân ngã xuống.

Nhưng cha mẹ Kha Lỗi lại không đồng ý với kết quả điều tra này, bởi vì từ bé Kha Lỗi đã đi đứng không vững, nên cha mẹ cậu bé đã dặn dò cậu không được đi đến những chỗ nguy hiểm, càng không được trèo lên cao.

Bọn họ cho rằng nếu không có chuyện gì thì Kha Lỗi chắc chắn sẽ không tự mình leo lên tường rào, lại càng không trượt chân ngã xuống... Thầy Tổng có thể hiểu cho tâm trạng của cha mẹ Kha Lỗi, dù sao con bọn họ đã không còn, đương nhiên bọn họ có quyền được biết sự thật.

Vì vậy thời gian sau đó thầy Tổng cũng bí mật tìm các bạn trong lớp để tìm hiểu tình huống, đặc biệt là sau khi ông ta đi, trong phòng học đã xảy ra chuyện gì. Nhưng kết quả mà thầy Tổng điều tra không khác gì với kết quả của cảnh sát, vì chuyện Kha Lỗi ngã từ trên tầng xuống xảy ra ở bên ngoài, cho nên các bạn học cùng lớp không biết cũng là chuyện bình thường.

Cho đến một hôm, trong lúc vô tình thầy Tổng nghe thấy lớp trưởng Lý Mỹ Na nói chuyện với một bạn học nam tên Ngô Đào. Hóa ra lúc xảy ra chuyện không phải một mình Kha Lỗi ra ngoài đi vệ sinh, lúc đó còn có thêm mấy học sinh bình thường vô cùng nghịch ngợm hay gây chuyện kia nữa.

Viên Mục Dã nghe thầy Tổng nói đến đây thì cậu đã đoán được đại khái khoảng bảy tám phần. Bởi vì cơ thể Kha Lỗi bị tàn tật, cho nên bình thường khi lên xuống các tầng đều rất cẩn

thận, lý do cậu bé gặp tai nạn chắc chắn có liên quan đến mấy học sinh nghịch ngợm kia.

Viên Mục Dã bèn trầm giọng, hỏi: “Chắc hẳn sau này ông đã điều tra được nguyên nhân thật sự khiến Kha Lỗi ngã từ trên tầng xuống đúng không?”

Thầy Tống bắt đầu dĩ lắc đầu: “Lúc đó tôi không thể khẳng định, vì vậy mới đem chuyện này nói cho hiệu phó mới biết... Có lẽ do tấm gương đời trước nên vị hiệu phó này không dám giấu giếm, ông ta báo luôn cho cảnh sát.”

Trước đây cảnh sát không có phương hướng nào để điều tra, còn lần này lại khác. Dù sao chúng cũng là trẻ con, dọa giật mình vài cái là khai ra hết... Hóa ra mấy đứa trẻ do Tô Trí Hòa và Triệu Kiến Đông cầm đầu ngay từ lúc nhập học đã thường xuyên bắt nạt Kha Lỗi.

Bọn chúng chẳng những chế giễu Kha Lỗi là thằng ngu, lại còn bắt chước dáng đi của cậu bé để làm trò cười. Tuy rằng những học sinh khác trong lớp không hùa theo mấy đứa trẻ này để bắt nạt Kha Lỗi, nhưng chúng lại luôn thờ ơ, không ai đứng ra bênh vực Kha Lỗi cả.

Tình huống này thực ra đã bắt đầu từ lúc nhập học, tuy Kha Lỗi hơi ngốc nhưng lại rất hiểu chuyện, cậu không muốn cha mẹ phải lo lắng vì chuyện của mình, vì thế lúc về nhà cậu chưa bao giờ nhắc đến chuyện mình bị bắt nạt.

Vào ngày xảy ra chuyện, Kha Lỗi xin phép lớp trưởng Mỹ Na ra khỏi phòng học, mấy tên nhóc Tô Trí Hòa và Triệu Kiến Đông liếc mắt nhìn nhau, sau đó cũng lần lượt giơ tay xin đi vệ sinh.

Lý Mỹ Na không định cho nhiều người cùng đi vệ sinh một lúc như vậy, nhưng lại sợ nếu không cho đám Tô Trí Hòa đi vệ sinh... bọn họ sẽ ở lại rồi gây rối trong lớp. Cô bé đành bảo bọn họ đi nhanh về nhanh, đừng để lúc thầy Tống quay về lại phát hiện tất cả không có trong lớp.

Lý Mỹ Na nhớ lại, sau khi Kha Lỗi ra ngoài là mấy người Tô Trí Hòa cũng vội vàng đi theo, vậy mà chỉ một lát sau bọn họ đã quay về. Sau khi ngồi vào chỗ, cả đám đều khá ngoan ngoãn, không hề nói một câu linh tinh nào.

Trong lúc Lý Mỹ Na còn đang thấy lạ tại sao mấy thằng nhóc này đi vệ sinh xong lại ngoan thế, bên ngoài bỗng có tiếng hô hoán là có người ngã từ trên tầng xuống, khi Lý Mỹ Na biết là Kha Lỗi lớp mình bị ngã, cô bé sợ đến mức quên hết cả chuyện vừa rồi.

Còn mấy người Tô Trí Hòa tìm có ra ngoài là để đi nhà vệ sinh chặn Kha Lỗi. Nhưng khi bọn họ chạy đến thì Kha Lỗi đã từ nhà vệ sinh đi ra, vì vậy bọn họ lập tức tiến đến chặn đường Kha Lỗi.

Lúc đầu Kha Lỗi di chuyển chậm, cậu bé thấy mấy người Tô Trí Hòa tiến đến là biết bọn họ lại định lấy mình ra làm trò cười, thế là Kha Lỗi sợ hãi chuyển hướng chạy lên trên tầng... Bình thường mấy đứa trẻ kia đã quen bắt nạt Kha Lỗi nên đâu dễ dàng từ bỏ, chúng chạy ngay đến rồi chắn phía trước Kha Lỗi, khiến cậu bé tiến không được mà lùi cũng không xong.

Tô Trí Hòa tức giận hỏi: “Mày chạy đi đâu?”

Kha Lỗi hơi sợ hãi đáp: “Không... Không chạy gì hết...”

Lúc này Triệu Kiến Đông bắt chước dáng đi của Kha Lỗi ở trước mặt cả bọn, thậm chí còn cố tình dùng chân đẩy Kha Lỗi một cái, kết quả là Kha Lỗi mất trọng tâm nên ngã sấp xuống, đồng thời còn rơi cả một chiếc giày ra ngoài.

Tô Trí Hòa thấy vậy bèn nhặt chiếc giày của Kha Lỗi lên rồi ném ra ngoài rìa tường vây. Sau đó cả đám đứng bên cạnh cười hi hi ha ha xem trò vui... Nếu như là đứa trẻ bình thường thì chỉ cần nhảy lên là lấy được giày xuống.

Nhưng Kha Lỗi lại không làm được như vậy, bình thường lúc đi đường cậu bé còn đi không vững, làm sao có thể nhảy lên nhặt giày chứ? Thế là Kha Lỗi từ từ leo lên tường để lấy giày. Không ngờ cậu bé lại lệch trọng tâm rồi rơi thẳng xuống dưới...

Lúc đó mấy đứa Tô Trí Hòa cũng sợ choáng váng, đúng là bọn chúng muốn trêu chọc Kha Lỗi nhưng không muốn hại chết cậu bé. Trong lúc bối rối, Tô Trí Hòa vẫn không quên chạy đến nhặt giày của Kha Lỗi rồi ném xuống dưới.

Điều tra đến nước này thì mọi chuyện đã rõ ràng, chuyện này thật sự là tai nạn ngoài ý muốn nhưng cũng do con người gây

ra... Nếu như không phải mấy đứa Tô Trí Hòa đùa ác rồi ném giày của Kha Lỗi lên rìa tường vậy, Kha Lỗi cũng sẽ không vì nhặt chiếc giày mà ngã xuống.

Bởi vì lúc chuyện xảy ra mấy đứa Tô Trí Hòa vẫn còn là vị thành niên, hơn nữa, khi bọn chúng làm như vậy cũng không đoán được kết quả xảy ra sau đó, nên bên tòa án không đưa ra mức phạt nào, chỉ bảo cha mẹ bọn chúng về quản lý nghiêm khắc hơn mà thôi.

Bên phía nhà trường cứ nghĩ sau khi cha mẹ Kha Lỗi biết được sự thật, họ sẽ gây náo loạn không chịu buông tha. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là họ không bắt mấy đứa trẻ Tô Trí Hòa và nhà trường phải bồi thường bất kỳ khoản tiền nào.

Thậm chí, khi bên nhà trường cầm một số tiền đền bù đến thăm hỏi, họ lại phát hiện nhà Kha Lỗi đã không có người từ lâu, sau khi hỏi thăm hàng xóm mới biết, không lâu sau khi con họ xảy ra chuyện, cả nhà họ đã dọn đi chỗ khác rồi.

Chuyện này cũng chấm dứt khi người nhà họ Kha rời đi, mấy người Tô Trí Hòa học hết cấp hai rồi cũng đi, đương nhiên không ai nhắc lại chuyện này nữa...

Viên Mục Dã nghe đến đây bèn lấy một bức ảnh để thầy Tống đánh dấu tên của những người đã từng bắt nạt Kha Lỗi.

Thầy Tống nghe vậy ngạc nhiên hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra à? Tại sao nhiều năm trôi qua như vậy rồi mà các cậu lại muốn điều tra chuyện xảy ra năm đó chứ?”

Chương 734: Thầy Tổng

Dù sao chuyện này vẫn đang trong giai đoạn điều tra, vì vậy Viên Mục Dã và Từ Lệ không tiện nói nhiều với thầy Tổng, bọn họ chỉ nói cho ông ta biết tin tức Tô Trí Hòa và Triệu Kiến Đông đã chết...

Thầy Tổng nghe xong khiếp sợ hỏi: “Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

Đúng thế, đây cũng là đáp án mà cảnh sát muốn biết nên Viên Mục Dã và Từ Lệ mới đi đến đây, bọn họ muốn tìm được góc gác của vấn đề từ câu chuyện cũ năm xưa. Nhưng với tình huống trước mắt thì cũng không thể chứng minh, cái chết của Tô Trí Hòa và Triệu Kiến Đông nhất định có quan hệ với chuyện năm đó.

Sau khi chào tạm biệt thầy Tổng, Viên Mục Dã nhìn bức ảnh trong tay, trên đó có năm đứa trẻ trai được thầy Tổng dùng bút chì khoanh tròn lại, hai trong số đó là Tô Trí Hòa và Triệu Kiến Đông đã chết... Ba người còn lại lần lượt là Vương Mạnh Huy, Trương Bắc Bắc và Đinh Tử Mặc.

Viên Mục Dã nói: “Trước tiên điều tra tình hình gần đây của ba người này, xem Triệu Kiến Đông có chủ động liên lạc với mấy người bọn họ không...”

Từ Lệ gật đầu: “Cái này không khó... Nếu những người này đều tham gia buổi họp lớp lần trước tại trường học, thì kiểu gì bọn họ cũng để lại phương thức liên lạc, có tên tuổi có ảnh chụp, chắc chắn sẽ tìm được bọn họ nhanh thôi.”

Nhưng sự thật lại không giống như những gì Từ Lệ đã nói, bởi vì cảnh sát rất nhanh đã phát hiện ra ba người này cùng bị mất tích trong một vụ án mất tích cách đây hai tuần... Theo lời kể của người nhà và bạn bè, tháng trước cả ba đi cùng nhau du lịch rồi cùng mất tích, cho đến bây giờ bên tổ tìm kiếm người mất tích vẫn không tìm được bất kỳ tin tức nào có liên quan.

Mà Tiểu Lưu cũng tìm được điện thoại di động của Triệu Kiến Đông từ hiện trường ở căn nhà của gã. Theo lịch sử cuộc gọi thì thấy, trước khi ba người Vương Mạnh Huy mất tích đều gọi cho Triệu Kiến Đông, vì vậy thứ tự gây án thật sự phải là ba người Vương Mạnh Huy, Trương Bắc Bắc, Đinh Tử Mặc mất tích trước, sau đó hung thủ tìm đến rồi đốt cháy Triệu Kiến Đông tại nhà của gã, cuối cùng mới đến lượt Tô Trí Hòa, gã bị đốt chết trước mặt mọi người.

Từ Lệ buồn bã nói: “Từ manh mối trước mắt có thể thấy chuyện này thật sự có liên quan đến vụ án Kha Lỗi ngã từ trên tầng xuống năm xưa, nhưng bây giờ vẫn chưa xác định được ba người Vương, Trương, Đinh đã bị hại hay chưa...”

Viên Mục Dã thở dài: “Chỉ sợ ba người đó cũng lành ít dữ nhiều ... Nếu suy đoán trước đó của chúng ta là chính xác, vậy thì ba người kia bị hung thủ sát hại đầu tiên, chỉ vì không tìm được thi thể nên chỉ đành xử lý theo dạng mất tích.”

Từ Lệ khẽ hừ một tiếng: “Đều hóa thành tro cả rồi, biết đi đâu mà tìm thi thể của họ chứ? Cứ ném đại ở khe núi nào đó là thành bùn đất bón cho hoa thôi...”

Cuối cùng Viên Mục Dã suy nghĩ rồi bảo: “Như vậy đi, bây giờ anh sai người điều tra cha mẹ của Kha Lỗi... Nếu như chuyện này thật sự có liên quan đến sự kiện ngã từ trên tầng xuống năm đó, vậy đối phương chắc chắn là người có quan hệ không tầm thường với Kha Lỗi.”

“Ý của cậu là cha mẹ Kha Lỗi đang trả thù à?” Từ Lệ hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Khó mà nói được... Bởi vì nếu hai vợ chồng họ muốn trả thù, vậy tại sao lại phải chờ đến tận bây giờ chứ? Chẳng phải mấy đứa trẻ năm đó càng dễ đối phó hơn à? Tại sao cứ phải chờ bọn họ trưởng thành? Còn ngọn lửa màu xanh lam kia nữa, người bình thường làm sao có thể dùng mắt đốt cháy người khác được?”

Từ Lệ nghe thấy Viên Mục Dã nhắc đến ngọn lửa màu xanh, anh ta bèn vỗ gáy một cái rồi nói: “Có phải đối phương mới luyện thành môn võ công tuyệt thế này, cho nên phải đợi hơn chục năm mới xuống núi báo thù?”

Viên Mục Dĩ buồn cười, hỏi: “Anh xem tiểu thuyết võ hiệp nhiều quá à? Lại còn võ công tuyệt thế nữa? Sao không vượt nóc băng tường luôn đi?”

Từ Lệ cười đáp: “Đúng là nói đùa hơi quá... Nhưng những vụ án qua tay tôi trong mấy năm nay có nhiều cái làm người khác không thể hiểu được. Mà thường thì vụ sau còn kỳ quái hơn cả vụ trước!”

Vài ngày sau đó, mấy người Từ Lệ liên tục tìm kiếm cha mẹ Kha Lỗi ở khắp nơi, nhưng hai người đó cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy. Trong lúc này Viên Mục Dĩ xem đi xem lại đoạn video mà Từ Lệ gửi cho mình. Cậu nhìn kiểu gì cũng thấy người đàn ông đeo túi và đi đôi giày thể thao số 42 trong đoạn video giống một thanh niên trẻ, vì vậy về mặt tuổi tác, hung thủ không khớp với cha mẹ của Kha Lỗi.

Viên Mục Dĩ cũng từng nghi ngờ ngoài Kha Lỗi ra, phải chăng gia đình nhà họ Kha vẫn còn đứa con khác? Nhưng sau khi Tiểu Lưu đi thăm hỏi hàng xóm cũ của nhà họ Kha mới biết được, Kha Lỗi là đứa trẻ duy nhất trong nhà, vì vậy hai vợ chồng nhà họ Kha mới lựa chọn rời khỏi nơi thương tâm này sau khi Kha Lỗi chết.

Nhưng kinh nghiệm và trực giác đều nói cho Viên Mục Dĩ biết, chuyện này chắc chắn có liên quan đến vụ Kha Lỗi ngã năm đó. Nhưng do cách giết người của hung thủ quá đặc biệt, hơn nữa nếu Tô Trí Hòa là mục tiêu cuối cùng, vậy kế hoạch báo thù của hung thủ đã kết thúc, muốn tìm được hắn là điều bất khả thi.

Không ngờ đúng lúc này vụ án lại có bước ngoặt, đó chính là bên tổ tìm kiếm người mất tích đã tìm được chiếc xe mà ba người Vương Mạnh Huy lái khi đi du lịch, đồng thời còn tìm được ba đồng bột nghi là tro cốt ở xung quanh xe.

Hóa ra có hai ông già thường đến đập nước câu cá, cách đây một tuần họ thấy một chiếc RV trông sang trọng đậu ở khu rừng phía sau hồ chứa nước... Lúc đầu bọn họ tưởng là khách du lịch đỗ xe để đi cắm trại dã ngoại nên cũng không để ý.

Không ngờ một tuần sau quay lại, họ vẫn thấy chiếc xe đỗ ở đó, trên kính còn phủ đầy lá cây. Vì vậy hai người tiến đến

kiểm tra, bọn họ phát hiện chiếc xe không khóa, trong xe cũng chẳng có ai... Hai người bọn họ bèn báo ngay cho cảnh sát.

Đoàn Phong vừa nghe nói Từ Lệ đã tìm được ba gã xui xẻo bị hỏa táng, anh ta quyết định đi cùng với Viên Mục Dã đến hiện trường xem thử. Nhưng do đập nước khá xa nội thành nên khi hai người chạy đến nơi thì hiện trường cũng đã được thu thập gần xong.

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong đã đến, anh ta bèn ngoắc tay ra hiệu bọn họ đi tới. Khi Viên Mục Dã đến gần, cậu phát hiện Từ Lệ đang cầm túi vật chứng với một chiếc điện thoại màu đen ở bên trong.

Viên Mục Dã hỏi: “Thứ này tìm được ở trên xe hả?”

Từ Lệ gật đầu: “Ừ, tìm được mỗi chiếc này, còn điện thoại của hai người còn lại chắc bị đốt thành tro cùng với người luôn rồi...”

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Có xem được lịch sử cuộc gọi không?”

Từ Lệ vừa định trả lời, bỗng có một đồng nghiệp bên bộ phận kỹ thuật chạy đến nói: “Sạc pin đến rồi đây!”

Từ Lệ vội vàng cắm điện thoại vào sạc rồi bảo: “Hết sạc pin rồi, cho nên không thể nào bật máy lên được!”

Sau đó đồng nghiệp bên bộ phận kỹ thuật khởi động máy, cậu ta dùng kỹ thuật phá giải mật mã và lấy ra lịch sử cuộc gọi... Nhưng điều khiến mấy người Viên Mục Dã bất ngờ là, trên điện thoại lại có dãy số của thầy Tống, hơn nữa ông ta còn là người chủ động gọi đến.

Chương 735: Hữu giáo vô loại*

** Một câu nói của Không Tử mang hàm nghĩa ai cũng có quyền được học tập, cần phải mở rộng giáo dục cho tất cả mọi người.*

Từ Lệ thắc mắc: “Trước đây chúng ta đã nhắc lại chuyện năm xưa với thầy Tống, vì sao ông ta không nói mình đã từng liên lạc với những học sinh đó chứ?”

Mặt Viên Mục Dã tối sầm lại: “Hồng rồi, đi mau, sợ là thầy Tống gặp nguy hiểm rồi...”

Sau đó mọi người vô cùng lo lắng chạy đến nhà thầy Tống, không ngờ vợ của ông ta lại nói ông ta đang đi dạo ở ngoài công viên. Bọn họ vội vàng chạy đến công viên, kết quả Viên Mục Dã nhìn thấy ở phía xa có một người thanh niên đang đứng trước mặt thầy Tống, còn vẻ mặt của thầy Tống lúc này vô cùng sợ hãi.

Với khoảng cách lúc đó giữa Viên Mục Dã và hai người kia thì cậu không kịp có bất cứ hành động ngăn cản nào. May mà Từ Lệ quyết định nhanh, anh ta lập tức bắn một phát súng lên trời, cảnh cáo đối phương không được hành động liều lĩnh, nếu không anh ta sẽ nổ súng ngay.

Tiếng súng vang lên, những người đi bộ quanh đó giật nảy mình, hai đồng nghiệp của Từ Lệ nhanh chóng khoát tay ra hiệu với họ để họ nhanh chóng rời khỏi đây! Mặc dù Từ Lệ hoàn toàn có thể nổ súng ngay, nhưng lúc này trong công viên có khá nhiều người, khó tránh được việc gây tổn thương đến những người vô tội, thế nên anh ta chưa muốn nổ súng về phía nghi phạm ngay.

Nhân lúc đối phương đang bị Từ Lệ áp chế, Viên Mục Dã từ từ di chuyển đến bụi cây thấp gần đó, lúc này cậu mới nhìn rõ khuôn mặt của hung thủ. Đó là một người thanh niên có dáng

vẻ thanh tú, hơn nữa còn hơi quen mắt... Nếu không phải trong mắt hắt lóe lên ánh lửa màu xanh, thì Viên Mục Dĩ thật sự rất khó để tưởng tượng đây chính là kẻ tình nghi trong vụ án giết người hàng loạt gần đây.

“Tại sao cậu lại muốn giết thầy Tống? Quan hệ của cậu và Kha Lỗi là gì?” Viên Mục Dĩ lạnh lùng hỏi.

Người thanh niên kia nghe Viên Mục Dĩ nhắc đến Kha Lỗi, thì lạnh lùng nhìn Viên Mục Dĩ: “Anh là ai? Vì sao biết chuyện của Kha Lỗi?”

Viên Mục Dĩ nói: “Nhóc con, không phải cậu cho rằng mình là kẻ giết người một tay che trời đấy chứ?”

Người thanh niên cười khẩy: “À, anh là cảnh sát...”

Giọng Viên Mục Dĩ trầm xuống: “Trả lời câu hỏi của tôi, sao lại muốn giết thầy Tống?”

Người thanh niên lạnh lùng nói: “Vì sao à? Sao anh không thử hỏi chính ông ta đi?”

Viên Mục Dĩ thấy người thanh niên không lập tức thiêu chết thầy Tống, thì biết vẫn còn điều gì đó, nên cậu nhìn về phía thầy Tống và hỏi: “Có phải trước đó ông đã từng gọi điện thoại cho Vương Mạnh Huy không? Vì sao khi chúng tôi đến tìm ông, ông lại không nhắc đến?”

Không ngờ dường như thầy Tống rất sợ người thanh niên trước mặt này, ông ta há miệng ra nhưng mãi không nói được lời nào...

Người thanh niên thấy vậy thì cười khế: “Có biết vì sao tôi để ông lại cuối cùng không? Bởi vì ông là kẻ ghê tởm nhất trong bọn chúng! Ông mới là nguồn gốc của mọi điều ác...”

Đối mặt với sự buộc tội nghiêm trọng như vậy nhưng thầy Tống vẫn không hề phản bác một câu nào, chỉ giữ vẻ mặt hoảng sợ nhìn người thanh niên trước mặt, xem ra chân tướng sự việc năm đó hẳn là phức tạp hơn nhiều so với những gì nhóm Viên Mục Dĩ có thể nghĩ ra... Đối phương nói rằng thầy Tống mới là khởi đầu của tất cả tội ác? Chẳng lẽ chuyện Kha Lỗi bị bắt nạt năm đó có liên quan đến thầy Tống?

Nghĩ đến khả năng này, Viên Mục Dã dò hỏi: “Cái chết của Kha Lỗi cho dù là bị người khác hại hay là do ngoài ý muốn, thì lúc đấy thầy Tổng đang là chủ nhiệm cũng phải chịu một phần trách nhiệm, nhưng ông ấy cũng đâu có cách nào ngăn cản bị kịch đó xảy ra?”

Không ngờ vẻ mặt của người thanh niên kia đột nhiên trở nên dữ tợn: “Thật sao? Thầy Tổng? Ông có mặt mũi nào để kể cho anh ta nghe những chuyện ông đã làm năm đó không?”

Thầy Tổng xấu hổ nói: “Tôi... tôi... thật sự xin lỗi...”

Viên Mục Dã không ngờ người có vẻ mặt hiền lành này lại có liên quan đến cái chết của Kha Lỗi, cậu nghi ngờ hỏi: “Chẳng phải năm đó Kha Lỗi vì đi nhặt giày ở trên tường vây, không cẩn thận nên mới bị rơi xuống à? Hơn nữa, giày là do mấy người Tô Chí Hòa ném lên, có liên quan gì đến thầy Tổng chứ?”

Người thanh niên nhìn thầy Tổng, hắn nói với giọng mỉa mai: “Đúng vậy nhỉ? Những chuyện này thì có liên quan gì đến ông chứ? Không phải ông luôn là giáo viên xuất sắc dạy dỗ được mọi loại học sinh à? Ông có dám nói ra những suy nghĩ thật sự trong lòng ông cho người khác biết không? Ông không dám! Bởi vì từ trước tới giờ ông vẫn luôn là một kẻ xấu xa? Đạo đức giả!”

Thầy Tổng run rẩy nói: “Tôi có tội... là do tôi quá ích kỷ, nhưng tôi cũng đâu còn cách nào khác! Cùng là giáo viên, tôi luôn cố gắng hơn bọn họ rất nhiều, nhưng mãi mãi chỉ là người đứng cuối trong đám đồng niên, những người đó oán trách thành tích của lớp tôi chủ nhiệm kéo chân bọn họ lại? Nhưng sao bọn họ lại không nói họ đã lén lút đẩy tất cả những học sinh họ không muốn cho tôi chứ? Dựa vào cái gì lớp của tôi lại trở thành thùng rác của bọn họ?!”

Viên Mục Dã không thể ngờ người tự xưng là “hữu giáo vô loại” như thầy Tổng lại có thể nói ra những lời như vậy, xem ra tất cả những gì ông ta thể hiện là tấm gương sáng đều là giả vờ... nhưng những chuyện này thì có liên quan gì đến cái chết của Kha Lỗi?

Thấy vẻ mặt của Viên Mục Dã vẫn rất hoang mang, người thanh niên kia cười lạnh: “Anh cảnh sát này. Anh nhất định

đang cho rằng dù ông ta là một giáo viên tư lợi, nhưng Kha Lỗi thì liên quan gì đến chuyện này? Ông ta vẫn không làm gì sai đúng không?”

Viên Mục Dã nghiêm túc nhìn về phía thầy Tống, cậu hỏi: “Lúc đó ông đã gây ra chuyện gì thế?”

Thầy Tống chột dạ: “Tôi... tôi... lúc đó tôi... tôi chỉ muốn cho Kha Lỗi chuyển đi mà thôi...”

Viên Mục Dã cũng hiểu được đại khái chuyện gì đã xảy ra. Năm đó thầy Tống không muốn trở thành giáo viên của lớp kém nhất, cho nên muốn chuyển Kha Lỗi - học sinh không cách nào cải thiện điểm số - sang trường giáo dục đặc biệt, nhưng cha mẹ của Kha Lỗi lại cố chấp muốn để con mình tiếp tục được giáo dục trong môi trường giáo dục bình thường.

Thầy Tống thấy khuyên bảo nhẹ nhàng họ không chịu dời đi, vậy thì ông ta sẽ dùng cách khác... Thật ra trường học nào cũng đều có chuyện bắt nạt, kỳ thị, quan trọng là phản ứng của giáo viên và nhà trường như thế nào mà thôi.

Vì muốn Kha Lỗi chuyển trường cho nên thầy Tống coi như không biết những chuyện này, thậm chí còn tỏ thái độ chán ghét đối với Kha Lỗi trước mặt những học sinh khác, điều này khiến đám Tô Trí Hòa càng thêm lòng hành vì bọn chúng cũng nhìn thấy giáo viên không quan tâm đến học sinh như Kha Lỗi.

Một người giáo viên sau khi phát hiện ra trong lớp mình có chuyện bắt nạt bạn học, thì việc đầu tiên là phải dẫn dắt học sinh không tiếp tục phạm sai lầm. Nếu như dạy dỗ không được thì phải có biện pháp tích cực để các học sinh đi bắt nạt hiểu rằng làm sai sẽ phải gánh chịu hậu quả, chứ không phải là dung túng hết lần này đến lần khác, cho rằng bọn chúng vẫn còn là trẻ con, sẽ không làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn.

Nhưng hiển nhiên thầy Tống này đã không làm bất cứ chuyện gì, nếu không mọi chuyện cũng sẽ không bùng nổ vào đầu học kỳ hai... Vì thế người thanh niên trước mặt mới nói ông ta là cội nguồn của mọi tội ác.

Thật ra mỗi đứa trẻ sinh ra đều là một tờ giấy trắng, đương nhiên nó cũng sẽ có những tính cách của riêng mình, chính

những tính cách này sẽ quyết định hướng phát triển khi đứa trẻ lớn lên.

Chương 736: Một phần thân thể

Trong giai đoạn này, trẻ em khó tránh khỏi sẽ mắc sai lầm, cho nên việc của người làm giáo dục chân chính là phải biết chặn đứng những suy nghĩ không tốt, tránh để con trẻ đi nhầm đường lạc lối, chứ không phải chỉ chú trọng vào thành tích mà không quan tâm đến nhân cách của đám trẻ, trên hết là xây dựng được thế giới quan và giá trị quan đúng đắn cho trẻ, đây mới là giáo dục chân chính...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bình tĩnh nói với người thanh niên kia: “Cậu có quan hệ thế nào với Kha Lỗi?”

Người thanh niên hỏi vặn lại: “Cứ nhất định phải là người có liên quan mới có thể báo thù cho anh ta sao? Tôi thấy chuyện bất bình nên ra tay không được à?”

Viên Mục Dã bật cười: “Đây cũng không đơn giản là gặp chuyện bất bình, đây là giết người...”

Người thanh niên đột ngột ngắt lời Viên Mục Dã, hắn ta hung dữ nói: “Là do bọn chúng đáng chết!”

Viên Mục Dã thở dài: “Vì trừng phạt sai lầm của người khác mà tự mình gây ra sai lầm có đáng không? Mặc dù Kha Lỗi bẩm sinh không được không minh như người khác, nhưng cậu ta là một người hiền lành, cậu ta sẽ muốn nhìn thấy cậu giết người vì mình sao?”

Không ngờ người thanh niên kia lại dùng vẻ mặt coi thường mà nói: “Anh ta là đồ bỏ đi, cho nên ai cũng có thể bắt nạt anh ta, nếu có việc anh ta không làm được thì tôi sẽ làm thay anh ta!”

Theo giọng nói ngày càng cứng rắn của người thanh niên, Viên Mục Dã nhìn thấy màu xanh trong đáy mắt cậu ta càng thêm sâu hơn, xem ra hôm nay cho dù thế nào đối phương

cũng sẽ không bỏ qua cho thầy Tổng. Hơn nữa lúc này Từ Lệ đứng ở cách đây không xa đã giơ súng lên, chỉ cần một ánh mắt của Viên Mục Dã, anh ta sẽ bắn chết người thanh niên này.

Nhưng Viên Mục Dã không muốn người thanh niên này chết như vậy, nên cậu lên tiếng ngăn cản: “Chờ chút... cho dù bọn họ đúng là đáng chết, nhưng cậu cũng không cần dùng mạng mình để đổi chữ, cậu phải nghĩ cho kỹ, một khi cậu làm hại thầy Tổng thì súng sau lưng cậu sẽ nổ đấy.”

Không ngờ người thanh niên kia lại cười lạnh: “Anh cho rằng tôi sợ chết sao? Trước khi chết có thể giết sạch đám người này thì tôi chết cũng đáng!”

Viên Mục Dã thấy đối phương không nghe khuyên bảo thì cũng thấy bó tay, nhưng không ngờ đúng lúc này thầy Tổng kia lại đột nhiên quỳ xuống đất và nói: “Kha Lỗi, xin em hãy tha cho tôi?”

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng rằng do thầy Tổng quá sợ hãi, cho nên mới cầu xin Kha Lỗi tha mạng! Nhưng cậu nghĩ kỹ thì lại cảm thấy không hợp lý, bởi vì thầy Tổng rõ ràng đang cầu xin sự tha thứ từ người thanh niên trước mặt!

Đột nhiên một suy nghĩ vụt qua đầu Viên Mục Dã. Vừa nãy khi nhìn thấy người thanh niên này, cậu đã có cảm giác rất quen mắt, bây giờ cẩn thận quan sát lại mới thấy khuôn mặt của người này giống hệt Kha Lỗi đã chết.

Viên Mục Dã vội vàng lấy tám ảnh trong tập hồ sơ ra, cẩn thận so sánh mới phát hiện người thanh niên trước mặt này hoặc là anh em song sinh của Kha Lỗi, hoặc cậu ta chính là Kha Lỗi!

“Cậu là ai?” Giọng Viên Mục Dã lạnh xuống.

Người thanh niên nhìn thầy Tổng đang quỳ dưới đất: “Không phải ông ta vừa gọi tên tôi đó sao?”

Viên Mục Dã vô cùng kinh ngạc? Người trước mặt đúng là Kha Lỗi... Nhưng không phải cậu ta đã chết từ lâu rồi à? Sao có thể còn sống đến bây giờ mà đầu óc cũng trở nên bình thường rồi? Chẳng trách sau khi chuyện kia xảy ra, cha mẹ của Kha Lỗi đã chuyển đi luôn. Xem ra bọn họ có chuyện muốn che giấu không để người khác biết.

Còn thầy Tống lúc này đã sợ chết khiếp, thật ra ngay từ đầu ông ta đã nhận ra Kha Lỗi. Nếu không phải bây giờ đang là ban ngày thì nhất định ông ta sẽ tưởng rằng đối phương là ác quỷ quay trở về từ Địa Ngục!

Viên Mục Dã nói: “Cậu không chết? Năm đó vì sao cậu lại giả chết? Cậu đã còn sống thì vì sao còn giết chết bọn Tô Trí Hòa? Thật ra có rất nhiều cách để báo thù, mà giết người chính là lựa chọn tồi tệ nhất trong số đó.”

Kết quả Kha Lỗi lại lắc đầu: “Không... Kha Lỗi năm đó đã chết rồi, người đứng trước mặt anh bây giờ là một người hoàn toàn khác, không còn là Kha Lỗi để mặc người khác khinh miệt nữa.”

Viên Mục Dã thấy Kha Lỗi không lập tức ra tay với thầy Tống thì vội chuyển chủ đề: “Ngọn lửa xanh trong mắt cậu là gì thế?”

Kha Lỗi duỗi tay phải của mình ra: “Anh muốn hỏi thứ này sao?” Cậu ta vừa dứt lời thì trên tay phải có một ngọn lửa màu xanh cháy bùng lên, nhìn vô cùng quái dị và đẹp đẽ.

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Ngọn lửa màu xanh này có nhiệt độ cao như vậy, vì sao tay cậu lại không sao?”

Kha Lỗi cười nói: “Bởi vì nó là một phần của cơ thể tôi, sao có thể làm tôi bị bỏng chứ?”

“Nó là một phần cơ thể của cậu? Như vậy, nói cách khác cậu bẩm sinh đã có loại năng lực này?” Viên Mục Dã hỏi vào trọng điểm.

Kha Lỗi nhìn Viên Mục Dã, cậu ta thấy lạ nên nói: “Hình như anh không hề kinh ngạc khi biết trong cơ thể tôi có ngọn lửa màu xanh này... Anh không phải cảnh sát, anh là ai?”

Viên Mục Dã mỉm cười: “Tôi tên là Viên Mục Dã, chỗ tôi chuyên nghiên cứu về những người có khả năng đặc biệt như cậu? Mặc dù hiện tại tôi vẫn chưa biết ngọn lửa màu xanh trong cơ thể cậu là gì, nhưng tôi biết nếu không khống chế nó, cứ để cậu sử dụng bừa bãi... thì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày cậu hoàn toàn mất đi lý trí, thậm chí còn không thể khống chế sức mạnh này nữa.”

Kha Lỗi cảnh giác, nói: “Anh cũng muốn lợi dụng tôi?”

Viên Mục Dã nghe chữ “cũng” trong câu nói của Kha Lỗi thì nghi ngờ hỏi: “Trước kia có người từng tiếp cận cậu sao?”

Kha Lỗi hừ lạnh: “Chẳng phải cũng giống như anh, lấy danh nghĩa thành viên của trung tâm nghiên cứu khoa học gì đó sao, nếu không phải do bọn họ, sao tôi lại biến thành kẻ ngốc chứ?”

Xem ra phía sau Kha Lỗi vẫn còn nhiều chuyện chưa được biết đến, nếu hôm nay cậu ta chết ở đây, thì những bí mật đó sẽ vĩnh viễn không ai biết tới, thế nên Viên Mục Dã trầm giọng, nói: “Kha Lỗi, tôi không biết trong thời gian qua đã có những chuyện gì xảy ra với cậu, nhưng có một chuyện tôi hy vọng cậu hiểu rõ, đó chính là nếu cậu không dừng tay, anh cảnh sát phía sau sẽ nổ súng. Đến lúc đó cho dù ngọn lửa màu xanh trong cơ thể cậu có trâu bò đến thế nào cũng vô dụng...
Đương nhiên, trừ khi cậu thực sự có cơ thể bất tử.”

Lúc này, người thực sự có cơ thể bất tử là Đoàn Phong cũng đã đến gần Kha Lỗi, anh ta biết Viên Mục Dã nói nhiều với đối phương như vậy là vì không muốn cậu ta giết người ở đây. Nhưng cảm xúc của Kha Lỗi rất bất ổn, cho nên Đoàn Phong lo lắng nhớ đâu cậu ta không đồng ý rồi đột ngột châm lửa thì sao...

Kha Lỗi nghe Viên Mục Dã nói vậy cũng hơi chần chừ, chưa bàn đến những gì Viên Mục Dã nói là thật hay giả, nhưng có một chuyện anh ta nói đúng, đó chính là nếu mình giết thầy Tổng, người cảnh sát sau lưng nhất định sẽ không khách sáo với mình.

Viên Mục Dã thấy mình đã khiến Kha Lỗi dao động, nên tiếp tục thừa thắng xông lên: “Cậu nghĩ đến cha mẹ mình đi, cả đời bọn họ vì cậu mà đã hy sinh nhiều như vậy, chẳng lẽ cậu muốn họ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao?”

Chương 737: Rơi xuống hồ

Viên Mục Dã không ngờ mình không nói còn đỡ, vừa nói ra câu đó đã chọc giận Kha Lỗi, biểu cảm của cậu ta đột nhiên trở nên dữ tợn, cậu ta nói: “Anh thì biết cái gì, dựa vào cái gì mà các người dùng cách nhìn của người khác để bình luận về cuộc sống của tôi? Cuộc sống của tôi do tôi làm chủ, không liên quan đến bất cứ kẻ nào!”

Viên Mục Dã sững sờ, cậu không ngờ Kha Lỗi sẽ nói như vậy, theo lý thuyết cho dù cậu ta hận cả thế giới thì cũng sẽ không hận cha mẹ mình chứ? Xem ra trong đó nhất định có ẩn tình không muốn để người khác biết.

Nhưng bây giờ tình hình khẩn cấp, Viên Mục Dã không có thời gian làm rõ chân tướng phía sau, cậu chỉ có thể ổn định Kha Lỗi, nên cậu trầm giọng nói: “Trước đó tôi đã từng nói có rất nhiều cách để báo thù, mà lựa chọn giết chết đối phương chính là cách tồi tệ nhất, bởi vì sau khi cậu giết chết đối phương thì sự báo thù đó của cậu cũng kết thúc... Nghĩ lại những đau khổ mà cậu phải chịu đựng trong thời gian đó, cậu muốn kẻ đó chỉ dùng một cái chết để đổi lại thôi sao?”

Cách nói này của Viên Mục Dã đúng là có phần u ám, nhưng bây giờ đây là cách duy nhất có thể khuyên nhủ Kha Lỗi, bởi vì không ai biết được trong những năm qua cậu ta đã phải trải qua những chuyện gì, bây giờ muốn để cậu ta đặt dao xuống, quay đầu là bờ là việc rất khó, cho nên phải dùng hành động ngược lại, có lẽ còn có chút hiệu quả...

Quả nhiên, Kha Lỗi nghe Viên Mục Dã nói thế thì im lặng suy nghĩ, mà lúc này nhóm Từ Lệ cũng đang từ từ tiến lại gần, định lao vào bắt người... Nhưng đúng lúc này, Kha Lỗi đột nhiên xoay người nhìn về phía nhóm Từ lệ, ngay lập tức, gốc cây bên cạnh nháy mắt đã bị ngọn lửa màu xanh bao phủ.

Đây là một sự cảnh cáo nghiêm túc khiến đám Từ Lệ chảy mồ hôi lạnh, bởi vì bất cứ ai trong số họ chỉ cần dính một chút lửa

màu xanh này thì khẳng định sẽ bị thiêu đến mẹ ruột cũng chẳng nhận ra được.

Viên Mục Dã nói với nhóm Từ Lệ: “Không được đến đây!”

Đoàn Phong trốn ở một bên nhìn thấy cảnh này cũng hoảng sợ, may mà vừa rồi mình không ra tay, nếu không nhất định cũng sẽ biến thành tro như cái cây kia... Nhưng anh ta cũng nghĩ, có lẽ bị loại lửa màu xanh này thiêu chết thì sẽ không sống lại phải không?

Viên Mục Dã không hề biết suy nghĩ hoang đường xuất hiện trong đầu Đoàn Phong, cậu còn đang nghĩ xem phải làm thế nào để khuyên Kha Lỗi đừng thiêu chết thầy Tổng, thì thấy Đoàn Phong đột nhiên đi đến, đứng phía trước cậu sau đó nhìn chằm chằm Kha Lỗi và nói: “Ngọn lửa màu xanh của cậu thật sự có thể thiêu cháy tất cả các loại vật chất trên đời sao?”

Kha Lỗi rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của Đoàn Phong, cậu ta lập tức cảnh giác lùi về phía sau hai bước: “Đừng đến đây, nếu không tôi sẽ cho anh kiểm tra thử...”

Viên Mục Dã không ngờ Đoàn Phong đột nhiên lại xuất hiện? Nhưng cậu nhanh chóng ý thức được Đoàn Phong muốn làm gì? Cậu lập tức kéo anh ta lại: “Đừng làm loạn! Anh mau tránh đi!”

Nhưng Đoàn Phong lại không hề động dậy, chỉ quay đầu cười và nói với Viên Mục Dã: “Thử một chút thì có sao? Nhớ đâu lại thành công?”

Kha Lỗi không biết hai người kia định làm gì? Cũng may cậu ta không phải kẻ giết người vô tội vạ, cậu ta chủ động lùi thêm hai bước về phía sau: “Đừng ép tôi...”

Viên Mục Dã bước lên chắn trước mặt Đoàn Phong: “Đừng lo lắng, chúng tôi không có ác ý? Cậu không cần...”

Kết quả Viên Mục Dã còn chưa nói hết câu, thì thầy Tổng đang quỳ ở bên cạnh xin tha lại đột nhiên đứng bật dậy chạy trốn, hành động này của ông ta đã chọc giận Kha Lỗi, ngọn lửa màu xanh trong mắt cậu ta càng đậm hơn.

Nhưng trong lúc tất cả đều cho rằng Kha Lỗi sẽ thiêu chết thầy Tổng, thì đột nhiên chân thầy Tổng mềm oặt, cả người theo

quán tính ngã văng về phía trước... Đối với một ông lão gần bảy mươi tuổi mà nói, cú ngã này cũng không hề nhẹ.

Hơn nữa, điều khiến Viên Mục Dã càng thêm ngạc nhiên là, rõ ràng cậu đã nhìn thấy có thứ gì đó bắn trúng vào bắp chân thầy Tổng, đó là lý do ông ta bị ngã khi đang chạy. Người của bên Viên Mục Dã chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy, còn Kha Lỗi thì thà thiêu chết ông ta chứ làm sao để ông ta ngã chết được? Vậy thì, xem ra hiện giờ trong một góc nào đó đang tồn tại một nhóm người thứ ba nữa...

Sau khi thầy Tổng ngã xuống, ông ta vùng vẫy mấy lần rồi nằm yên bất động. Từ Lệ thấy thế bèn bảo Tiểu Lưu bên cạnh: “Gọi xe cứu thương đi, ông lão này ngã nặng đấy, có lẽ không cần thẳng nhóc kia đốt lửa thì cũng xong đời rồi.”

Viên Mục Dã lo lắng nhìn xung quanh, không biết người đánh ngã thầy Tổng có mục đích gì? Còn Kha Lỗi sau khi nhìn thấy thầy Tổng ngã xuống thì cười lạnh, nói: “Giả vờ cả một đời... không mệt mỏi sao?”

Đoàn Phong thở dài: “Thật ra trừng phạt lớn nhất đối với loại người này chính là vạch trần khuôn mặt thật của hắn, để từ nay về sau hắn phải sống trong ánh mắt khinh bỉ của người khác, làm như thế nhất định sáng khoái hơn nhiều so với cái chết, phải không cậu em?”

Kha Lỗi nói: “Không... đối với lão ta mà nói, sự trừng phạt lớn nhất là không biết lúc nào tôi sẽ đến đòi cái mạng già của lão ta.” Cậu ta nói xong thì chậm rãi đi về phía thầy Tổng đang nằm trên đất, sau đó lạnh lùng nói: “Ông cứ sống cho tốt vào, hôm nay tôi sẽ không động đến ông, có điều biết đâu ngày nào đó tâm trạng tôi không tốt có lẽ sẽ lại đến tìm ông...”

Thầy Tổng đang giả vờ bất tỉnh trên đất, nghe thấy Kha Lỗi nói vậy thì cơ thể bất giác run bắn lên, sau đó không có phản ứng nữa, có lẽ đã thực sự ngất đi rồi...

Kha Lỗi cũng không thèm liếc ông ta lấy một cái, mà quay lại nói với Viên Mục Dã: “Tôi không có hứng thú với cái cơ quan nghiên cứu khoa học kia của anh, tôi cũng không muốn bị bất cứ kẻ nào lợi dụng nữa... Hôm nay tôi muốn đi cũng không ai có thể ngăn cản. Anh nói đúng, sức mạnh này của tôi đúng là

rất đáng sợ, nhưng tôi sẽ không lạm sát người vô tội, điều kiện tiên quyết là đừng có chọc đến tôi.”

Kha Lỗi nói rất rõ ràng, cho nên những người ở đây không ai dám tiến lên... Cậu ta thấy vậy thì phát tay với đám người, sau đó đi về phía con đường nhỏ ven hồ nhân tạo.

Không ngờ trong lúc Kha Lỗi đi ngày càng xa, đột nhiên có một tiếng súng vang lên, Viên Mục Dĩ vội vàng quay lại nhìn Từ Lệ nhưng lại thấy anh ta đang không hiểu gì nhìn xung quanh xem ai nổ súng. Lúc này cơ thể Kha Lỗi nghiêng một cái, ngã vào hồ nước trong công viên.

Viên Mục Dĩ vội vàng chạy đến nhưng không nhìn thấy bóng dáng Kha Lỗi trong hồ nước, cậu lập tức nhảy vào trong hồ cứu người... Tiếc rằng nước trong hồ nhân tạo quá đục, bên trong toàn là tảo, Viên Mục Dĩ không nhìn thấy vị trí cụ thể của Kha Lỗi.

May mà trong nước còn có vết màu đỏ thu hút được sự chú ý của Viên Mục Dĩ, đây có lẽ là máu chảy ra từ vết thương của Kha Lỗi, cậu vội vàng bơi theo vết màu đỏ kia...

Chương 738: Cái giá phải trả quá lớn

Viên Mục Dã bơi theo dải nước màu đỏ phía trước, nhanh chóng nhìn thấy Kha Lỗi đang nhắm nghiền hai mắt chìm dưới đáy hồ, cậu vội lao về phía trước định đưa cậu ta lên. Nhưng không ngờ đúng lúc này, đột nhiên có một luồng ánh sáng trắng chiếu rọi về phía Viên Mục Dã...

Đó là một con dao găm hai lưỡi dài hơn mười centimet, nếu không phải Viên Mục Dã phản ứng nhanh có lẽ bụng cậu đã bị rạch ra rồi! Đối phương ra tay rất độc ác, hiển nhiên mục tiêu chính là Kha Lỗi ở trong nước... Bởi vì trong chớp mắt khi Viên Mục Dã tránh con dao kia, Kha Lỗi đã biến mất không thấy tung tích.

Lúc này Đoàn Phong cũng nhảy vào trong hồ, đập một phát vào tên mặc đồ lặn màu đen. Viên Mục Dã thấy có Đoàn Phong hỗ trợ vội vàng đuôi theo hướng Kha Lỗi biến mất, vậy mà khi ngoi lên mặt nước cậu nhìn thấy có mấy người đang kéo Kha Lỗi đã hôn mê bất tỉnh lên một chiếc xe thương vụ màu đen...

Viên Mục Dã muốn đuổi theo nhưng khoảng cách giữa cậu và đối phương quá xa, hơn nữa cậu còn đang ở trong nước, đợi đến khi Viên Mục Dã bơi lên bờ thì chiếc xe kia đã ung dung rời đi.

Phía Đoàn Phong lại có thu hoạch, tên đánh lén Viên Mục Dã bị Đoàn Phong đập cho một cái bất tỉnh trong nước, sau đó bị Đoàn Phong kéo lên bờ như chó chết, lúc này đội Từ Lệ cũng chạy đến.

Đoàn Phong ra tay cũng hơi nặng, mà trước mắt vẫn chưa làm rõ được thân phận của những người này, bây giờ xe cứu thương cũng đã đến nên họ đưa thầy Tổng vẫn đang nằm trên mặt đất đi.

Nhất thời, người dân đứng từ xa xem náo nhiệt bắt đầu đồn đoán xem ông lão nằm trên đất hay người vừa bị lôi dưới nước lên mới là kẻ phạm tội...

Thầy Tổng được xe cứu thương đưa đến bệnh viện. Sau đó nghe Từ Lệ nói, tình hình của ông ta không lạc quan lắm, chuyện lần này đã khiến ông ta không chịu được nữa mà bị đột quỵ.

Trong lòng Viên Mục Đã thầm nghĩ không biết đây có phải là báo ứng của ông ta không? Còn về chiếc xe đã đưa Kha Lỗi đi, cuối cùng cảnh sát cũng tìm được nó trong một khu rừng ở ngoại thành, tiếc là ngoài chút nước đọng trong xe thì không còn thứ gì khác...

Viên Mục Đã biết chắc chắn Kha Lỗi không chết, bởi vì đôi phương gây ra trận thế lớn như vậy không thể chỉ với mục đích mang một cái xác về được, cho nên vị trí bị bắn kia nhất định là có kỹ xảo, vừa khiến Kha Lỗi mất đi ý thức đồng thời còn không làm nguy hiểm đến tính mạng cậu ta.

Sau đó nhóm Từ Lệ tốn rất nhiều công sức mới tìm được địa chỉ hiện tại của cha mẹ Kha Lỗi, là ở một tỉnh tiếp giáp với thành phố F. Kết quả khi cảnh sát đến đó thì nghe hàng xóm nói gia đình họ đã chuyển đi từ một năm trước rồi.

Hơn nữa, qua lời kể của những người hàng xóm, cảnh sát còn biết được khi mới chuyển đến đây gia đình đó có ba người và còn biết gia đình họ từng có một người con trai đã chết vì tai nạn ở thủ đô. Còn về đứa trẻ sau này... nghe nói là nhận con nuôi từ cô nhi viện.

Viên Mục Đã đọc báo cáo của Từ Lệ mà nhúu mày, nói: “Bây giờ ai còn nhận nuôi một đứa trẻ đã mười mấy tuổi chứ? Đáng tiếc là hàng xóm mới của bọn họ không biết ngoại hình của Kha Lỗi đã chết kia? Cho nên không hề nghĩ đến chuyện hai đứa trẻ đó là một...”

Từ Lệ lại nghi ngờ: “Nhưng khi đó Kha Lỗi thực sự đã chết rồi mà, giấy chứng tử của bệnh viện đâu phải cứ muốn ghi là ghi được? Với lại, Kha Lỗi ngã lâu, theo như thủ tục thông thường thì phải giao cho pháp y giải phẫu để xác định nguyên nhân cái chết, không thể nào cứ ghi bừa vào hồ sơ là chết do tai nạn được đâu.”

Viên Mục Dã lại nghĩ: “Dù sao cũng là chuyện mười mấy năm về trước rồi, nếu như gia đình và trường học đều nhận định cái chết của Kha Lỗi là tai nạn ngoài ý muốn, mà gia đình lại không đồng ý khám nghiệm tử thi thì chuyện cái xác không được giải phẫu cũng là rất bình thường. Còn việc lấy giấy chứng nhận tử vong của bệnh viện cũng không khó, có lẽ lúc đó cơ thể Kha Lỗi đã xuất hiện tình trạng chết giả, cho nên mới có thể dễ dàng lừa gạt các bác sĩ...”

“Vấn đề là bọn họ làm vậy vì mục đích gì? Vì tiền sao? Nhưng năm đó cho dù là cha mẹ của những học sinh đã bắt nạt Kha Lỗi, hay bên phía nhà trường đưa ra yêu cầu đền bù, gia đình họ đều không nhận, như vậy chắc chắn không phải giả chết vì tiền.” Từ Lệ cảm thấy không thể hiểu được.

Viên Mục Dã nghĩ: “Xem ra cha mẹ Kha Lỗi có điểm kỳ lạ, bọn họ liên tục chuyển nhà có lẽ là vì không muốn để người khác phát hiện ra điểm khác thường của Kha Lỗi...”

Từ Lệ vội hỏi: “Ý cậu là ngay từ đầu họ đã biết bí mật trong cơ thể Kha Lỗi?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chỉ sợ đúng là như vậy... thế nên bọn họ mới liên tục chuyển nhà. Còn về chuyện vì sao Kha Lỗi lại oán hận cha mẹ mình, chắc có lẽ chỉ có bản thân cậu ta mới biết.”

Ánh nắng chiếu lên tấm rèm ở cửa sổ sát đất, một bóng người quen thuộc từ từ ngòai dậy... Sau đó cậu ta cảm thấy vai đau nhói, lúc này cậu ta mới nhớ ra hình như mình đã bị thương.

Kha Lỗi không biết đây là đâu, cậu ta định ra ngoài thì phát hiện cửa phòng bị khóa chặt, mở thế nào cũng không ra, trên cổ tay và cổ chân cậu ta còn đeo một cái vòng màu đen...

Lúc này cậu ta mới nghĩ đến câu hỏi của Đoàn Phong, có phải ngọn lửa của cậu ta có thể thiêu cháy tất cả các loại vật chất trên đời này không? Nếu như thật sự có thể thì cánh cửa trước mặt này để làm gì chứ?

Nghĩ vậy, Kha Lỗi tập trung tinh thần nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ trước mặt, không ngờ lúc này cậu ta bỗng cảm thấy toàn thân đau nhói tê dại, dường như có một dòng điện truyền

từ chiếc vòng màu đen trên chân và tay cậu ta đi khắp cơ thể vậy!

Lúc đó Kha Lỗi mới ý thức được tác dụng của hai cái vòng màu đen này, chúng dùng để kiềm chế cậu ta không tạo ra được ngọn lửa màu xanh... Bấy giờ cậu ta vô cùng giận dữ, dường như đã đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng lại bất lực không thể làm gì, chỉ có thể đập phá đồ đạc trong phòng để phát tiết cơn giận của bản thân.

“Lãng phí sức lực làm gì?” Một giọng nói rất dễ nghe vang lên từ thiết bị giám sát trên trần nhà.

Kha Lỗi tức giận hét lớn: “Thả tôi ra! Mau thả tôi ra!”

Đôi phương lại cười lớn, nói: “Nhóc con, nếu cậu biết nghe lời thì đương nhiên tôi sẽ thả cậu ra, nhưng cậu quá nghịch ngợm. Cậu có biết cái giá phải trả cho lần bỏ trốn lần này của cậu là gì không? Toàn bộ nhân viên trông giữ cậu khi trước đều đã bị giết sạch, trong đó bao gồm cả những người đã cứu cậu từ tay Viên Mục Dã... Bởi vì sự ích kỷ, tùy hứng nhất thời của cậu mà hại chết nhiều người như vậy, cậuỡ sao?”

Thân thể Kha Lỗi cứng đờ, đúng là cậu ta có thể dễ dàng giết chết một người, nhưng điều này không có nghĩa cậu ta khinh rẻ tính mạng của con người... Nhưng cậu ta nhanh chóng nắm được trọng điểm.

“Ông biết Viên Mục Dã?” Kha Lỗi nghi ngờ hỏi.

Đôi phương cười nói: “Phải, có biết! Chúng tôi còn rất thân quen nữa đây, làm sao?”

Chương 739: Khách sạn suối nước nóng

Kha Lỗi nghe xong không hỏi thêm nữa, bởi vì cậu ta không ngờ đến nỗi sẽ tin đối phương và Viên Mục Dã là cùng một phe, nếu không đối phương sẽ không liều lĩnh cướp mình từ tay anh ta về... Có điều từ nay về sau, cái tên Viên Mục Dã đã khắc sâu trong lòng cậu ta.

Mấy ngày sau, Từ Lệ đột nhiên gọi điện thoại cho Viên Mục Dã, “ma da” mà Đoàn Phong bắt được hôm đó đột nhiên bị giết chết trong bệnh viện!

Viên Mục Dã đương nhiên biết đây không phải chuyện ngoài ý muốn, bởi vì từ thủ đoạn bắt Kha Lỗi đi có thể thấy đối phương là một tổ chức làm việc rất cẩn thận, lưu loát, nếu hôm đó không có Đoàn Phong thì có lẽ ngay cả “ma da” kia cũng không bắt được.

Nhưng có một điểm nhóm Viên Mục Dã không thể ngờ được, đó là bối cảnh của Kha Lỗi phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ, có lẽ từ khi bắt đầu bọn họ đã suy nghĩ quá đơn giản rồi...

Xét thấy đến giờ vẫn không có tung tích gì của Kha Lỗi, nhóm Từ Lệ chỉ có thể kết luận cái chết của mấy người Tô Trí Hòa là hiện tượng tự bốc cháy, nói thẳng ra là chết ngoài ý muốn. Mặc dù người nhà bọn họ không chấp nhận kết luận này, nhưng Viên Mục Dã cho rằng, chết ngoài ý muốn dù sao cũng tốt hơn là chết do bị người khác báo thù đúng không?

Thời gian trôi nhanh đã sắp đến cuối năm, thời gian này người của số 54 khá rảnh rỗi, ngay cả người thường xuyên bay đi bay về như lão Lâm cũng ngoan ngoãn ở trong nhà, không chạy đi chạy lại nữa.

Ngay lúc bọn họ tưởng rằng có thể bình yên kết thúc năm nay như vậy, thì lão Lâm đột nhiên nhận được điện thoại của cô

em họ, nói là muốn mời đội của anh ta đến dự buổi lễ khai trương ở khách sạn trên núi mà chị ta mới được thừa kế từ người chồng đã mất.

Ban đầu nghe tin ai nấy đều hào hứng, dù gì cũng là đi dự lễ khai trương khách sạn, thế chẳng phải là đi du lịch tập thể à? Kết quả lão Lâm lại đội cho mọi người một chậu nước lạnh, hóa ra khách sạn của em họ anh ta nằm trên một ngọn núi tuyết ở phía bắc của nước R, nơi đó nhiệt độ bình quân quanh năm không vượt trên mười độ, mùa hè không nóng còn mùa đông thì lạnh vô cùng...

Mà mùa này ở đó chính là thời điểm lạnh nhất trong năm, ngay cả lão Lâm cũng không hiểu vì sao cô em họ của mình lại muốn tổ chức lễ khai trương trong điều kiện thời tiết như vậy, thật sự sẽ có khách đến sao?

Tuy nói vậy, nhưng dù sao lão Lâm cũng không có nhiều người thân, cho nên cuối cùng anh ta vẫn dẫn người của số 54 đi, mà lần này lão Lâm chẳng những đưa Đầu To theo mà còn gọi cả Triệu Linh Nhi đi cùng nữa.

Vì ở trong mắt lão Lâm, chuyến đi này chỉ là một chuyến du lịch tập thể mà thôi... Nhưng sự thật chứng minh, tất cả bọn họ đều không phải những người có số may mắn, mặc dù điều kiện của khách sạn suối nước nóng này không tệ, nhưng bọn họ lại không có số hưởng thụ.

Em họ của lão Lâm họ Tiêu, tên cũng chỉ có một chữ Tiêu, là con gái duy nhất của cậu lão Lâm, cô em họ này là kiểu phụ nữ hạnh phúc lớn lên trong vòng tay của cha mẹ. Tiếc rằng hạnh phúc của chị ta không tiếp tục trong cuộc sống hôn nhân, bởi vì so với người theo đuổi chủ nghĩa không kết hôn như lão Lâm thì người em gái này đã kết hôn ba lần.

Đương nhiên, ba cuộc hôn nhân này kết thúc đều không phải do Tiêu Tiêu xem hôn nhân như trò đùa, mà vì mỗi cuộc hôn nhân đều kết thúc bằng việc chị ta trở thành góa phụ. Đến mức sau khi người chồng thứ ba qua đời chị ta đã quyết định từ nay về sau sẽ giống như lão Lâm, không kết hôn, một mình sống nốt quãng đời còn lại.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi lão Lâm nhận được thư mời lại không thể không đi, bởi vì anh ta rất thông cảm với cô

em họ và ba người em rể kia... Còn khách sạn trên núi này chính là tài sản thừa kế từ người chồng thứ ba tên Liêu Bách của chị ta.

Có thể vì có Triệu Linh Nhi đi cùng, nên trên đường đi Đầu To rất ngoan ngoãn nghe lời, không còn bối rối như lần đi máy bay trước nữa. Lão Lâm cũng thấy vui mừng, rốt cuộc thì công sức vất vả trong khoảng thời gian này không hề uổng, cuối cùng Đầu To đã ra dáng con người hơn. Trong lúc đi lão Lâm còn bị Đoàn Phong nói kháy, bảo là anh ta đang đưa em trai và em dâu về ra mắt gia đình.

Để thể hiện sự long trọng, Tiêu Tiêu đích thân lái xe của khách sạn đến đón mọi người. Kết quả khi nhóm Viên Mục Dã vừa ra khỏi sân bay đã được khí hậu ở đây đón tiếp vô cùng “nhiệt tình”, từng cơn gió Tây Bắc thổi tới làm họ lạnh thấu tim...

May mà Tiêu Tiêu đã đoán trước mọi người sẽ không chuẩn bị đủ quần áo nên đã chuẩn bị cho mỗi người một bộ quần áo trượt tuyết chống lạnh, nhờ thế mới giúp họ giảm bớt sự run rẩy trong gió đông rét lạnh.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy Tiêu Tiêu, cậu hiểu ngay vì sao chị ta kết hôn đến ba lần, bởi vì Tiêu Tiêu thực sự là mẫu phụ nữ khiến người khác không thể ghét được. Vóc dáng chị ta không quá cao, mặt mũi xinh xắn, làn da trắng sữa, mỗi cử chỉ hành động đều toát ra khí chất tao nhã, là mẫu phụ nữ hoàn hảo mà người đàn ông nào cũng muốn cưới về nhà.

Ngay cả người hay bắt bẻ như Đoàn Phong cũng phải khen Tiêu Tiêu là một mỹ nhân, khí chất thượng đỉnh... Chỉ có lão Lâm là không để ý đến điều này, bởi vì anh ta đã nhìn thấu, tất cả những cử chỉ tao nhã này đều được hình thành trong các cuộc hôn nhân chứ không phải tính cách thật của chị ta.

Nghĩ cũng đúng, nếu một người phụ nữ bình thường liên tục phải chịu cảnh góa bụa, cho dù đầu óc không xảy ra vấn đề thì tinh thần cũng sẽ vô cùng tiêu tụy... Còn Tiêu Tiêu lại mang dáng vẻ của một người không màng thế gian nóng lạnh, khiến người ta không nhìn được mà càng cảm thấy thương cảm.

Xe nhanh chóng đi vào trong núi tuyết, đồng thời Tiêu Tiêu cũng bắt đầu giới thiệu về lịch sử của khách sạn Cao Sơn...

Tiêu Tiêu nói chuyện với mọi người bằng giọng nói mềm mại: “Khách sạn này là do người chồng Lưu Bách quá cố của tôi thừa kế từ chú của anh ấy, nghe nói đã có lịch sử hơn một trăm năm. Mặc dù khí hậu vùng này rét lạnh, nhưng đó cũng chính là lý do càng khiến cho khách sạn suối nước nóng Cao Sơn trở nên đặc sắc. Hằng năm có khá nhiều người đam mê trượt tuyết tới đây tắm suối nước nóng, ngắm cảnh tuyết, ăn đặc sản địa phương...”

Đại Quân vừa nghe có suối nước nóng thì lập tức hăng hái: “Vừa ngâm nước nóng vừa ngắm cảnh núi tuyết... nghĩ thôi đã thấy đẹp rồi, đúng là có tiền thích thật đấy!”

Trương Khai cười nói: “Tắm thân toàn mỡ này của anh tắm suối nước nóng nhất định là rất tiết kiệm nước!”

Nhưng Đại Quân không thèm chấp: “Béo thì sao? Cơ thể toàn thịt này của tôi đều là vàng thật bạc thật, không có lỗi với cuộc sống cũng không có lỗi với chính tôi...”

Hoắc Nhiễm giơ ngón cái lên: “Anh đỉnh nhất!”

Không bao lâu sau chiếc xe khách nhỏ đã dừng trước một khách sạn có kiến trúc châu Âu cổ điển, Tiêu Tiêu mỉm cười nói với mọi người: “Mời các vị xuống xe, bây giờ tôi sẽ chính thức giới thiệu với mọi người về khách sạn suối nước nóng!”

Sau đó Tiêu Tiêu nói cho mọi người biết, khách sạn nằm trên núi tuyết gần hồ Erding, vào ở tại khách sạn sẽ được thưởng thức hồ Erding cùng với phong cảnh núi tuyết tuyệt đẹp ở phía trước, nghe nói hình ảnh vô cùng rung động, đến mức khi lần đầu tiên đến đây chị ta đã rất yêu thích nơi này.

Chương 740: Kiểm chế sự tức giận

Nhưng sau đó Tiêu Tiêu nói cho mọi người biết vì những năm gần đây kinh doanh không được tốt, cho nên các thiết bị trong khách sạn đã cũ dần, khách hàng cũng ít đi... Mặc dù chị ta đã bỏ hết số tiền mà mình tích góp được để sửa chữa, nhưng tiếc là chi phí duy trì sửa chữa quá cao, nên chị ta chỉ có thể cố gắng để khách sạn vận hành lại rồi từ từ hoàn thiện dần.

Sau khi nhóm Viên Mục Dã đi vào trong khách sạn cũng thấy rõ những điều Tiêu Tiêu nói, chị ta đã dồn toàn bộ tiền để tu sửa bên ngoài khách sạn, còn nội thất bên trong khách sạn thì cũ kỹ, càng đi vào càng cảm giác như đang ở thập niên 90 vậy.

Lão Lâm đứng trong sảnh lớn lơ mơ nhìn một lúc, không nhịn được mắng: “Cô em họ yêu quý của anh ơi, em định xây dựng nơi này theo phong cách hoài cổ à?”

Tiêu Tiêu bất đắc dĩ nói: “Ông anh họ thân yêu của em ơi, nếu anh chịu bỏ ra mấy triệu cho em, thì em sẽ chạy theo kịp thời đại đấy...”

Viên Mục Dã nghe cách lão Lâm và Tiêu Tiêu nói chuyện với nhau là có thể nhận ra quan hệ của hai người trước giờ rất thân, mặc dù tuổi tác chênh lệch nhiều nhưng vẫn thích trêu đùa nhau.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, nơi này thực sự khiến cho người ta có cảm giác không thoải mái, không chỉ phong cách trang trí cổ lỗ, mà ngay đến cửa thang máy vẫn còn dùng loại phải kéo tay... Lúc đi lên còn phát ra âm thanh kít kít... cực kỳ giống một người đã đến tuổi thập thập cổ lai hi đang kéo chút hơi tàn.

Khách sạn này có tất cả mười một tầng, Tiêu Tiêu sắp xếp cho bọn họ ở trên tầng cao nhất, cũng là phòng sang trọng nhất, bởi vì căn phòng này có góc nhìn ra hồ và núi tuyết hoàn hảo

nhất. Đương nhiên, chủ yếu là do bây giờ trong khách sạn cũng không đông khách, hơn nữa khó lắm mới mời được ông anh họ lão Lâm đến đây, đương nhiên phải tiếp đón chu đáo rồi.

Không ngờ lúc mọi người ra khỏi thang máy, lão Lâm đột nhiên chú ý đến những bức tranh treo trên tường: “Tiêu Tiêu, những bức tranh này của em... đều là tranh thật sao?”

Tiêu Tiêu nhún vai nói: “Chắc thế, anh không thấy bên ngoài còn lắp kính chống trộm à? Tầng này dựa hết vào những bức tranh ấy để nâng tầm đấy!”

Lão Lâm liên tục lắc đầu: “Nếu em thật sự thiếu tiền thì bán mấy bức tranh này đi là được rồi, việc gì phải khóc lóc với anh?”

Không ngờ Tiêu Tiêu lại lắc đầu nguầy nguậy: “Không thể làm thế được, lúc Liêu Bách còn sống đã dặn dò em, mấy bức tranh này là bảo vật trấn khách sạn, trừ khi là bán khách sạn đi, nếu không thì không được bán một bức nào!”

Đoàn Phong thì thầm với Viên Mục Dã: “Xem ra ông Liêu Bách này cũng mách lắm đấy, biết Tiêu Tiêu khó có thể vực dậy khách sạn này, cho nên mới bảo chị ta giữ những bức tranh này lại, đợi đến khi thực sự không thể kinh doanh được nữa thì bán trọn gói luôn, thế này gọi là mua theo combo đấy!”

Viên Mục Dã thở dài: “Điều này không phải cũng chứng minh Liêu Bách rất yêu Tiêu Tiêu à? Ngay cả những chuyện sau khi mình chết cũng đã thay chị ta sắp xếp rõ ràng...”

Đến khi chia phòng, bởi vì có thêm Triệu Linh Nhi, cho nên đây là lần đầu tiên Tầng Nam Nam có bạn cùng phòng, còn Đại Quân thì đành phải ở chung phòng với Đầu To đang không được tình nguyện cho lắm.

Đoàn Phong thấy Đầu To trưng ra cái mặt thối thì cười bảo: “Chẳng lẽ cậu còn muốn ở cùng phòng với Triệu Linh Nhi à?”

Đầu To đã không còn là tên ngốc không hiểu gì như trước đây nữa rồi, hẳn trừng mắt với Đoàn Phong, sau đó theo Đại Quân về phòng. Còn Viên Mục Dã và Đoàn Phong bình thường sẽ ở chung phòng với nhau, nhưng vì lần này có lão Lâm, cho nên trở thành ba người họ ở chung một phòng sang trọng.

Mặc dù Đoàn Phong cũng không thoải mái với cách ghép phòng này, nhưng cũng không có lý do gì để từ chối lão Lâm: “Nơi này đã được xây dựng hàng trăm năm rồi, tôi không dám ở một mình, sợ sẽ gặp ma.”

Đoàn Phong thấy lão Lâm dùng cái có ngu ngốc này thì đành phải thỏa hiệp: “Ồ, anh vui là được...”

Thật ra cũng không thể trách lão Lâm chê nơi này quá cũ kỹ, ngay cả ở căn phòng sang trọng nhất mà giấy dán tường cũng đã xuất hiện những vết ố vàng... Mặc dù đồ dùng trong phòng và ghế sofa đều là gỗ thật và da thật, nhưng tổng thể lại khiến cho người ta có cảm giác như đang lạc vào bức ảnh cũ phai màu từ nhiều thập kỷ trước.

Thứ duy nhất trong phòng khiến người ta cảm thấy vui vẻ chính là cửa sổ sát đất bằng kính, bởi vì từ vị trí này, cúi đầu xuống có thể quan sát được hồ Erding xanh ngắt bên dưới, ngẩng đầu lên là nhìn thấy dãy núi tuyết nguy nga tráng lệ, cảnh sắc đẹp đến mức không lời nào có thể tả xiết.

Lúc này bầu trời bên ngoài rất sáng sủa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống đỉnh núi tuyết trắng phía xa xa khiến nó trở nên rất rõ ràng, so với nó thì ánh sáng trong phòng còn tối hơn rất nhiều, dường như ánh sáng mãi mãi không chiếu được vào đây vậy.

Đoàn Phong vừa ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài vừa lắc đầu bảo: “Sao tôi cứ cảm thấy nơi này có mùi tử khí âm u thế nhỉ? Rõ ràng là không khí của nơi này có vấn đề, cho nên mới khiến cho du khách không thích đến đây...”

Lão Lâm nhìn xung quanh và nói: “Chưa nói đến cảm giác âm u khó chịu, chỉ riêng không khí của nơi này thôi đúng là khiến người khác có cảm giác bí bách... Nếu phải bỏ tiền ra để thuê phòng thì chắc chắn hôm sau tôi sẽ chuyển đi luôn.”

Đoàn Phong chế giễu lão Lâm: “Dù sao cũng là nhà của em họ anh mà, đừng nói thẳng ra như thế chứ, anh nên cho cô ấy vài ý kiến cải tiến thì hơn.”

Lão Lâm nói: “Không phải tôi vừa nói rồi sao, nhưng vừa mở mồm ra là nó đã khóc than ngay với tôi rồi... tôi còn cách nào chứ? Thật ra phong cách cổ điển cũng không tồi, chủ yếu là do

màu sắc trang trí quá tối, giấy dán tường lại có hoa văn màu vàng sậm, ngay cả đồ trong phòng cũng là màu đỏ nâu. Ít nhất cũng phải chỉnh cho màu sắc sáng sủa lên một chút, như vậy mới xứng với cảnh đẹp bên ngoài!”

Ba người đang thảo luận xem nên sửa thế nào để mức chi phí giảm xuống thấp nhất, mà vẫn có thể chỉnh ánh sáng tổng thể lên tốt hơn, thì đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa, lão Lâm cười bảo: “Tiêu Tiêu cũng hiểu chuyện nhỉ? Nhanh thế đã mang đồ ăn đến rồi!”

Vậy mà khi lão Lâm ra mở cửa lại chẳng thấy một bóng người nào, nhưng tiếng gõ cửa vừa rồi rất chân thực, chẳng lẽ có ai đang chơi khăm bọn họ sao? Trong số bọn họ, người có thể làm như vậy chỉ có thể là Đoàn Phong, nhưng bây giờ anh ta vẫn đang ngồi trong phòng kia mà?

Thấy lão Lâm quay về với vẻ mặt khó hiểu, Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Ai vậy?”

Lão Lâm xòe tay ra, nói: “Chắc là trẻ con đùa thôi?”

Đoàn Phong cau mày: “Ở đây lấy đâu ra trẻ con, từ lúc chúng ta đến tôi chưa nhìn thấy ai cả, hơn nữa không phải Tiêu Tiêu đã nói tầng này không có khách vào ở à?”

Lão Lâm lắc đầu: “Ai mà biết được, có lẽ là con của nhân viên khách sạn chẳng?”

Không ngờ anh ta vừa dứt lời thì sơ đồ lối thoát hiểm treo trên tường khách sạn bỗng dưng “cách” một tiếng rơi xuống đất, dọa ba người họ nhảy dựng lên!

Chương 741: Đèn bão

Lão Lâm thấy vậy thì thở dài, nói: “Xem ra đồ dùng trong phòng này cũ kỹ quá rồi, mấy ngày tới khi dùng chúng ta phải cẩn thận một chút, biết đâu sơ ý lại làm hỏng mất. Mà ai làm hỏng người đó phải đền đầy nhé, tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Đoàn Phong bĩu môi: “Thế tối nay anh ngủ dưới đất đi, đừng ngủ trên giường nữa không lại làm hỏng ga giường cổ của em họ anh!”

Đây vốn chỉ là chuyện nhỏ nên ba người bọn họ cũng không để tâm, không ngờ đến khi ăn cơm tối lại xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng được, khiến cho nhóm bọn họ ý thức được việc Tiêu Tiêu mời mình đến đây không chỉ đơn giản là tham gia lễ khai trương khách sạn....

Tối hôm đó, vì để chào đón anh họ, Tiêu Tiêu đã dùng pho mát đặc sản ở vùng đây để nấu thành nồi lẩu chiêu đãi mọi người, mặc dù hương vị quái dị không phù hợp với khẩu vị của nhóm Viên Mục Dã, nhưng theo phép lịch sự, mọi người đều tỏ ra mình rất thích ăn... May mà còn có các món phụ như dăm bông và bánh mì, nếu không bọn họ sẽ phải ôm cái bụng đói ráo vang đi ngủ rồi.

Không ngờ đang ăn cơm dở chừng thì khách sạn đột nhiên mất điện! Tiêu Tiêu vội gọi nhân viên đi kiểm tra xem có phải mạch điện có trục trặc gì không? Bởi vì những khách sạn xây trong núi như bọn họ đều phát điện độc lập, cho nên khi mất điện không chỉ bị mất đi ánh sáng mà còn tắt cả máy sưởi ấm nữa, thế nên Tiêu Tiêu mới lo lắng như vậy.

Nhưng đôi khi càng sợ thứ gì thì thứ đó càng xảy ra, sau khi nhân viên đi kiểm tra thì phát hiện máy phát điện của khách sạn có vấn đề, mà bình thường trong tình huống như thế này sẽ có một máy phát điện dự phòng khác, nhưng vì kinh phí eo

hẹp cho nên bộ phát điện dự phòng bị hỏng vẫn chưa được sửa....

Và thế là, mọi người đành phải chịu đựng bóng tối một đêm, chờ đến sáng ngày hôm sau thợ sửa chữa dưới núi lên mới sửa được. Có điều một đêm này cũng không dễ vượt qua, bởi vì nhiệt độ ngoài trời lúc này là âm hai mươi độ, nếu như trong phòng không có bất cứ thiết bị sưởi ấm gì thì mọi người sẽ chết cóng mất.

May mắn thay, Tiêu Tiêu là một người phụ nữ gặp chuyện không hoảng hốt. Đầu tiên chị ta phân công nhân viên đi lấy nến, để khách dùng xong bữa cơm, sau đó lại bảo nhân viên đến nhà kho dưới hầm lấy củi đưa đến từng phòng, để mọi người có thể đốt lò sưởi ấm...

Hoắc Nhiễm thở dài, nói: “Không ngờ lò sưởi trong phòng là đồ thật, lúc mới đến tôi còn tưởng nó chỉ là vật trang trí thôi chứ?”

Tiêu Tiêu cười nói: “Đương nhiên là thật rồi, những lò sưởi đó là để dự phòng trong những trường hợp khẩn cấp, kiểu khách sạn trên núi cao như chúng tôi không ai biết được sẽ gặp phải bão tuyết kéo dài vài ngày lúc nào, đến khi đó máy phát điện hết nhiên liệu, chúng tôi cũng không có cách nào xuống núi mua thêm nhiên liệu được, chỉ có thể dùng cách sưởi ấm nguyên thủy nhất thôi. Cho nên bình thường những khách sạn như chúng tôi đều sẽ có một kho ngầm tích trữ củi đốt phòng tình huống bất trắc.”

Thông qua chuyện này lão Lâm cũng nhìn ra được tình hình kinh tế của Tiêu Tiêu rất đáng lo ngại, nếu không sao đến cả máy phát điện dự phòng cũng không dám sửa chứ? Thế là anh ta nghiêm túc nói: “Em xem, việc gì em phải khổ thế chứ? Nếu không duy trì được nữa thì bán quách nơi này đi, nhân lúc vẫn còn đang có giá trị...”

Tiêu Tiêu lại thở dài, bảo: “Em chỉ muốn thử xem sao... xem liệu em có thể sống một mình mà không cần có đàn ông hay không.”

Lão Lâm không đành lòng nói: “Sống một mình có rất nhiều kiểu, cũng không nhất định phải kinh doanh khách sạn, trên

phương diện này em không hề có bất cứ kinh nghiệm gì, một số việc phải làm quen chứ không phải tự giỏi được...”

Có lẽ vì có mấy người ngoài như Viên Mục Dã ở đây nên lão Lâm không nói thẳng ra, Tiêu Tiêu đương nhiên cũng hiểu được đạo lý này, nên đã tìm một chủ đề khác mà không nhắc đến chuyện này nữa.

Lúc này Tiêu Tiêu dùng đĩa gỗ nhẹ vào chén rượu và nói: “Mọi người là khách ở xa đến, nếu có chỗ nào đón tiếp chưa được chu đáo mong các vị thông cảm... Thật ra tôi không thể bán khách sạn này đi là vì giá trị lịch sử của nó. Tương truyền hơn một trăm năm trước nơi này từng là pháo đài riêng của một vị bá tước, sau này trong thế chiến thứ hai đã bị quân Đức chiếm đóng, đồng thời biến nơi này thành một nhà tù tạm thời để giam giữ một số tù binh có thân phận đặc thù và người nhà của họ.”

Trương Khai thắc mắc: “Thế nào gọi là tù nhân có thân phận đặc thù?”

Tiêu Tiêu đáp: “Nói thế nào nhỉ, có lẽ là những phạm nhân có giá trị lợi dụng đối với nước Đức, cho nên người nhà của bọn họ cũng có giá trị lợi dụng tương tự.”

“Sau đó thì sao?” Lão Lâm hỏi tiếp.

Tiêu Tiêu kể tiếp: “Sau này khi chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc, nơi này được chính phủ trao trả về cho con cháu của vị bá tước kia, tiếc là lúc đó con cháu của ông ta đã sa sút nên bán pháo đài cổ này đi để lấy tiền. Mà người mua pháo đài này chính là ông nội của chồng của bà cô ruột Liêu Bách... sau này được sửa thành khách sạn.”

Trương Khai thì thầm: “Xem ra khách sạn này khác đàn ông!”

Đoàn Phong trừng mắt liếc cậu ta một cái để cậu ta không nói linh tinh... Trương Khai thấy thế vội vàng ngậm miệng lại. Có điều cậu ta nói cũng không sai, nghĩ mà xem, khi khách sạn này được truyền đến tay người chồng của bà cô ruột kia, thì hẳn cô của anh ta cũng là một quả phụ, nếu không sao khách sạn này lại được truyền đến cháu bên nhà ngoại chứ? Hơn nữa, bây giờ chồng của Tiêu Tiêu cũng đã qua đời, cho nên khách sạn này mới chuyển đến tên chị ta.

Viên Mục Dã thấy bầu không khí hơi ngượng ngập, bèn vội chuyển đề tài: “Nếu nơi này đã từng được coi là nhà tù trong chiến tranh thế giới thứ hai, vậy chẳng lẽ không có tin đồn đáng sợ nào được lưu truyền đến ngày nay sao?”

Không ngờ câu hỏi vu vơ của Viên Mục Dã lại khiến Tiêu Tiêu biến sắc, dường như không biết nên trả lời câu hỏi này của cậu thế nào. Cùng lúc đó, một cơn gió mạnh làm thổi tung cánh cửa gỗ của phòng ăn, khiến gió lạnh như dao cắt sắc lẹm lập tức ủa vào phòng.

Tất cả nền trên bàn ăn đều bị cơn gió thổi tắt, mọi người lạnh cóng đến mức không biết nên làm gì, Viên Mục Dã vội vàng đứng dậy định đi đóng cửa sổ. Nhưng không ngờ đúng lúc này cậu lại nhìn thấy bên ngoài đang có tuyết rơi rất dày, mà ở ven hồ Erding cách đây không xa còn lóe lên một tia sáng...

Viên Mục Dã đóng cửa gỗ lại rồi quay về bàn ăn, cậu tò mò hỏi Tiêu Tiêu: “Ồ xung quanh hồ Erding có người ở không?”

Tiêu Tiêu cười nói: “Sao có thể chứ? Mùa hè còn được, chứ bây giờ ở đó vừa lạnh vừa ướt, làm gì có người đầu óc bình thường nào lại đi dạo ở quanh đó vào mùa này.”

Viên Mục Dã cẩn thận nhớ lại ánh sáng mình nhìn thấy khi nãy, đó rõ ràng là một chiếc đèn bão đang đung đưa trong gió.

Chương 742: Vị khách mất tích

Đoàn Phong thấy vẻ mặt Viên Mục Dã hơi lạ sau khi trở lại, nên hỏi cậu làm sao thế. Viên Mục Dã nhún vai, nói: “Không có gì, chỉ là vừa rồi đi đóng cửa sổ hình như tôi nhìn thấy có người đi ở ven hồ...”

“Cái gì? Sao có thể như vậy được? Đi lại cạnh hồ lúc này có mà chết à?” Ngay cả Tiêu Tiêu luôn tao nhã cũng kinh ngạc đến mức bỏ qua cả lễ nghi, vội vàng đứng dậy đến bên cửa sổ và nhìn xuống.

Sau khi nhìn, chị ta lập tức hét lên: “Trời ạ! Sao ở đó lại có người chứ?”

Mọi người nghe thế cũng nhanh chân chạy tới, và đúng là họ đều nhìn thấy chiếc đèn bão lắc lư trong gió tuyết... Những người khác không hiểu vì sao Tiêu Tiêu lại ngạc nhiên đến mức này, chỉ là một người đi dạo một mình bên hồ thôi mà, có cần phải giật mình kinh ngạc đến mức đó không?

Sau đó Tiêu Tiêu lập tức gọi người quản lý vẫn luôn đứng chờ ở ngoài cửa, bảo anh ta nhanh chóng đi điều tra xem hôm nay trong khách sạn có ai đi ra ngoài không?!

Lão Lâm thắc mắc: “Buổi tối tôi không thể đi đến chỗ hồ đấy à?”

Tiêu Tiêu lắc đầu: “Không phải buổi tối tôi không thể đi được, mà là mùa này đến hồ Erding chỉ có một kết cục là bị chết cồng. Hơn nữa bây giờ còn đang có bão tuyết, nếu người không quen thuộc địa hình rất dễ bị lạc trong bão tuyết...”

Chỉ một lúc sau, anh nhân viên kia hốt hoảng quay về: “Phu nhân, có một vị khách nam vào nghỉ tại khách sạn cách đây hai ngày không thấy đâu nữa!”

Tiêu Tiêu nhíu mày nói: “Anh xác định chứ? Đã tìm hết khách sạn chưa?”

Đối phương gật đầu khẳng định: “Chiều tối nay Tống Ba nhìn thấy người khách nam kia đi ra ngoài, đến nay vẫn chưa thấy quay về!”

Tiêu Tiêu bắt lực che mắt, nói: “Báo cảnh sát đi! Mong là khi cảnh sát tìm thấy, anh ta vẫn còn sống...”

Viên Mục Dã hỏi Tiêu Tiêu: “Chị Tiêu, bình thường phải mất bao lâu cảnh sát mới đến được đây?”

Tiêu Tiêu thở dài: “Đồn cảnh sát ở trong thị trấn nhỏ dưới chân núi, bình thường đi mất khoảng một giờ, còn với thời tiết như thế này... có lẽ phải sáng ngày mai mới lên đến nơi.”

Lòng Viên Mục Dã trĩu xuống, nếu như người cầm đèn bão kia thực sự bị lạc trong bão tuyết thì làm sao có thể chờ đến sáng mai chứ?

Lúc này Đoàn Phong nói: “Trong khách sạn có ai thuộc đường không, chúng ta có thể đến đó tìm người trước!”

Không ngờ Tiêu Tiêu lại lắc đầu: “Không đơn giản như vậy, anh nhìn từ đây cảm thấy hồ Erding không xa, nhưng để đến được đó cũng phải mất hai đến ba tiếng đồng hồ. Hơn nữa bây giờ bên ngoài lại có bão tuyết lớn như vậy, tới lúc anh đến được bên hồ, e rằng cũng không tìm được người còn sống...”

Viên Mục Dã biết Tiêu Tiêu nói như vậy không phải là không có lý, dù sao người kia cho đến bây giờ vẫn không ngừng đi về phía trước, nhưng nếu thể lực của anh ta cạn kiệt, cơ thể không thể chống đỡ được nữa mà ngã xuống, thì chẳng bao lâu sau sẽ bị tuyết bao phủ, đến lúc đó biết tìm đâu trong tuyết trắng mênh mông.

May mà vào thời khắc quan trọng Đầu To đứng dậy nói: “Tôi đi cùng các anh, cho dù anh ta bị tuyết phủ lấp tôi vẫn có thể tìm được.”

Viên Mục Dã hiểu rõ tính tình của Đầu To, chuyện không làm được hẳn sẽ không nói mò, nếu đã nói ra thì nhất định có thể làm được. Hắn có khứu giác cực mạnh, thậm chí còn hơn gấp nhiều lần so với chó nghiệp vụ, cho nên dù người khách kia còn sống hay đã chết cậu ta đều có thể tìm được...

Nhưng vấn đề bây giờ là bọn họ thiếu một người thuộc đường, nếu không cho dù khứu giác của Đầu To có mẫn cảm đến thế

nào cũng không thể tìm được đến hồ Erding trong thời gian ngắn nhất... Nhưng lúc này nhân viên trong khách sạn đều là những người bình thường, không thể làm người dẫn đường được.

Cũng may cuối cùng Tiêu Tiêu đã nhớ ra một người, đó chính là ông chủ phụ trách thu gom rác của khách sạn, ông ta làm việc ở đây từ trước cả khi cô của Liêu Bách tiếp nhận nơi này, cho nên vô cùng quen thuộc với địa hình của khách sạn. Đặc biệt là ông ta rất thích đi câu cá ở hồ Erding vào mùa hè, nên việc dẫn nhóm Đoàn Phong đi không có gì khó khăn.

Sau đó Đoàn Phong quyết định dẫn theo Viên Mục Dã và Đầu To đi theo người dẫn đường kia đi về phía hồ Erding... Có điều trước khi họ xuất phát, dường như Tiêu Tiêu có chuyện gì đó muốn nói nhưng lại thôi, có vẻ chị ta muốn nói cho họ biết điều gì đấy nhưng lại không biết nên mở lời như thế nào.

Lão Lâm thấy vậy bèn hỏi: “Sao thế? Có phải còn có chuyện gì cần dặn dò họ không?”

Tiêu Tiêu do dự nói: “Nếu thực sự không tìm thấy người... thì cũng không sao, dù sao anh ta cũng không muốn sống nữa.”

Lời này của Tiêu Tiêu khiến tất cả đều ngây người, không hiểu rõ câu “Dù sao anh ta cũng không muốn sống nữa” là có ý gì? Cuối cùng anh nhân viên bên cạnh giải thích: “Các vị cũng không phải người ngoài, sở dĩ phu nhân nói như vậy là bởi vì... Khách đến chỗ chúng tôi ở vào mùa này, mười người thì đến tám người đang nghĩ quần muốn tìm đến cái chết, cho nên vị khách đang cầm đèn đi dạo quanh hồ kia, có lẽ cũng như vậy.”

Trương Khai bỗng nhiên hiểu ra: “Hóa ra nơi này là thánh địa tự tử!”

Đoàn Phong đập đầu cậu ta một cái: “Đừng có nói linh tinh!”

Tiêu Tiêu cười khỏ: “Trương Khai nói không sai, đây cũng là nguyên nhân chính vì sao khách sạn làm ăn ngày càng kém. Vì thế chúng tôi còn có rất nhiều cách dự phòng khác... nhưng các anh cũng thấy đó, hiệu quả không được tốt.”

Viên Mục Dã hỏi: “Chuyện này bắt đầu xuất hiện từ khi nào thế?”

Tiêu Tiêu bất lực nói: “Thật ra từ ngay sau khi nơi này chuyển đổi thành khách sạn đã xuất hiện rồi, có điều khi đó thông tin không phổ biến nên chỉ cần nói chuyện được với cảnh sát là bọn họ sẽ không công khai những vụ tự tử ra ngoài, cũng không ai biết đến tin này... Nhưng bây giờ thì khác, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay thôi cũng được lan truyền rộng rãi, muốn giấu cũng không được.”

Lão Lâm cảm thấy khó hiểu: “Nếu lúc đó tin tức không bị lọt ra, vậy thì tại sao những người muốn tự tử lại tìm được đến nơi này?”

“Chuyện kỳ quặc chính là ở chỗ đó, những người ấy giống như đã bàn bạc với với nhau vậy... Nhưng điều này chưa phải điều khiến tôi không chấp nhận được nhất, mà điểm khó hiểu nhất là có những người khách khi đến đây không hề có bất cứ dấu hiệu nào là muốn tự tử, nhưng không đến hai ngày sau đã đi nhảy hồ rồi! Giống như bọn họ đến đây rồi mới nảy sinh ý định tự tử vậy.”

“Chuyện tự tử mà cũng có thể bắt ngờ nghĩ ra ư?!” Đại Quân thấy hơi khó hiểu.

Tiêu Tiêu lắc đầu: “Cho nên mới nói là kỳ lạ!”

Cuối cùng lão Lâm cũng nghe ra manh mối, giọng anh ta trầm xuống: “Đây chính là nguyên nhân vì sao em mời bọn anh đến đây?”

Mặt Tiêu Tiêu hơi đỏ lên, lúng túng nói: “Một phần là như vậy, trước đây em cũng đã tự đi điều tra, nhưng vẫn không tìm ra động cơ tự tử của những người này... Có thể nói, chỉ vì họ vào ở trong khách sạn này nên mới muốn tự tử.”

Chương 743: Hồ thánh

Đoàn Phong vừa nghe thấy vậy bèn liếc nhìn về phía điểm ánh sáng bên cạnh hồ Erding cách đó không xa: “Được rồi, xem ra chỉ có cứu kẻ xúi quẩy kia về mới biết được rốt cuộc là đầu óc của hắn có vấn đề hay là bị trúng tà thật!”

Sau đó bốn người do Đoàn Phong đứng đầu mặc đồ chống lạnh vào, chuẩn bị xuất phát. Trước khi đi, Đoàn Phong hỏi Tiêu Tiêu trong khách sạn có điện thoại vệ tinh không, để đến lúc đó tiện liên hệ với bọn họ hỏi vị trí cụ thể của người kia.

Ai ngờ Tiêu Tiêu nghe xong lại có vẻ hơi xấu hổ. Đoàn Phong thấy vậy là hiểu ngay, chắc vì để tiết kiệm tiền nên chị ta không chuẩn bị, anh ta đành nói: “Thôi, coi như tôi không hỏi.”

Nhưng ngay sau đó Tiêu Tiêu lại nói: “Không sao đâu, các anh tới gần hồ thánh là di động sẽ có tín hiệu, chẳng qua có thể tín hiệu sẽ không được tốt lắm trong thời tiết hiện giờ...”

Chú Bảo chịu trách nhiệm dẫn đường khoảng 60 tuổi, là một ông già có dáng người hơi gầy, mái tóc hoa râm đủ để chứng minh ông đã từng chứng kiến sự thăng trầm của khách sạn...

Trên đường đi, chú Bảo nói với đám Viên Mục Dĩ rằng, thật ra những người này cũng không phải vô duyên vô cớ muốn tự tử, chắc là họ đều phải chịu áp lực rất lớn trong cuộc sống, nhưng bình thường bọn họ giỏi ngụy trang bản thân mà thôi.

Viên Mục Dĩ trầm nghĩ bụng, đúng là gừng càng già càng cay, chỉ một câu là có thể nói toạc ra vấn đề bên trong. Trên đời này vốn không có vụ tự tử nào là vô cớ cả, phần lớn họ đều gặp phải cảnh bị dồn đến bước đường cùng...

Sau khi ra khỏi khách sạn, nhóm Viên Mục Dĩ hiểu ngay tại sao lúc trước Tiêu Tiêu lại nói bây giờ mà đến hồ Erding chính là đi tìm chết, gió tuyết như những lưỡi dao tấp vào mặt, làm người ta có cảm giác muốn quay về ngay lập tức.

Đoàn Phong nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Nếu tên đó có thể may mắn sống sót, kiêu gì tôi cũng phải đập cho hắn một trận! Mẹ nó, đúng là rất biết hành người khác!”

Viên Mục Dã khuyên anh ta hãy bớt lời để giữ độ ấm trong cơ thể, bọn họ còn phải đi đường núi hơn hai tiếng đồng hồ nữa đây! Đoàn Phong không càu nhàu nữa mà tỏ vẻ cam chịu đi theo sau lưng chú Bảo.

Quãng đường khá khó đi, nếu không có chú Bảo quen thuộc địa hình dẫn đường, thì không biết ba người bọn họ còn phải đi tới bao giờ? Hơn nữa, đừng tưởng nhìn từ khách sạn ra hồ Erding thấy không quá xa, nhưng đi thật rồi mới biết đó chỉ là khoảng cách bằng đường chim bay thôi.

Khi bọn họ đến được hồ Erding thì đã ba tiếng đồng hồ trôi qua... Do trời tối và gió tuyết bất chợt thổi đến khiến người ta không mở nổi mắt, nên tầm nhìn của bọn họ rất hẹp, cùng lắm chỉ có thể nhìn thấy rõ khu vực khoảng một mét trước mặt mà thôi.

Viên Mục Dã vội vàng lấy điện thoại di động ra, muốn liên hệ với khách sạn để nhờ bọn họ nhìn từ cửa sổ xem chiếc đèn bão phía trước đã chạy tới vị trí nào rồi? Kết quả vừa lấy điện thoại di động ra, Viên Mục Dã đã chết lặng!

Hoá ra chẳng cần lo có tín hiệu hay không, vì điện thoại di động của cậu đã tự động tắt máy do nhiệt độ quá thấp... Chẳng còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành phải áp điện thoại di động vào trong người, hy vọng có thể dùng nhiệt độ cơ thể mình làm nó ấm lên mới khởi động được máy.

Nếu hiện giờ điện thoại di động tạm thời không sử dụng được, vậy thì chỉ còn cách để công cụ tìm kiếm bằng thịt là Đầu To ra tay, ai ngờ Đầu To tìm quanh khu vực gần đó nhưng chẳng nhìn thấy hơi thở nào.

Đoàn Phong hỏi lớn tiếng: “Hay là anh ta đã đi rồi?”

Nhưng chú Bảo lại lắc đầu: “Muốn về khách sạn chỉ có một con đường vừa rồi chúng ta đi đến đây, nếu không chỉ có thể đi lên núi tuyết có khí hậu ác liệt hơn thôi...”

Viên Mục Dã đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng cậu thật sự không tìm thấy ánh sáng lúc trước. Mà lúc này hồ Erding cũng

nhỏ hơn nhiều so với khi nhìn từ cửa sổ khách sạn. Chắc do mặt hồ đang dần dần đóng băng, sau đó lại bị tuyết dày bao phủ.

Lúc này, chú Bảo to tiếng nói với ba người họ: “Đi theo tôi! Bên kia có một căn nhà gỗ nhỏ, có thể tạm thời tránh gió tuyết... Chúng ta qua đó trú trước đã.”

Nếu không có chú Bảo nhắc nhở, ba người họ sẽ không biết gần đây còn có một căn nhà gỗ nhỏ, mà lúc qua đó thì thấy đúng là nhỏ thật, căn nhà chẳng lớn hơn trạm phân phối điện trong khu dân cư bao nhiêu.

Mặc dù bốn người đàn ông to lớn chen chúc trong căn nhà gỗ nhỏ như vậy hơi chật chội, nhưng chen chúc thế này cũng có thể cảm thấy ấm áp hơn một chút. Hơn nữa, bên trong còn có chậu than để sưởi ấm, giúp mọi người đang lạnh cóng vì gió tuyết có thể tạm thời thả lỏng.

Viên Mục Dã rút điện thoại ra xem, vẫn không thể khởi động được máy, cậu đành nhét lại vào trong lòng ngực: “Nếu không liên lạc được với khách sạn, chúng ta cũng chỉ đành đi một vòng quanh hồ Erding xem thử...”

Đoàn Phong nhìn sang Đầu To: “Sao cái mũi chó của cậu lại không linh vào lúc này thế?”

Đầu To cũng không tức giận, chỉ khào khào nói: “Nếu tên kia bị chôn ở dưới tuyết thì chắc chắn tôi có thể tìm được, nhưng tôi thấy giữa hồ có một khoảng chưa bị đóng băng. Nếu hắn bị chìm xuống đáy hồ, tất nhiên là tôi không nghĩ thấy rồi.”

Chú Bảo đốt chậu than bên cạnh lên, sau đó thở dài, nói: “Thật ra chúng ta đến đây cũng chỉ là làm hết sức mình rồi phó mặc cho số phận mà thôi, có thể cứu vị khách kia hay không cũng phải xem vận may của cậu ta mới được...”

Viên Mục Dã thấy chậu than đã được đốt lên thì nhanh chóng lấy điện thoại di động ra đặt ở bên cạnh, sau đó thắc mắc: “Nếu vào mùa đông chẳng ai đến đây, vậy tại sao trong nhà gỗ lại có chậu than nhỉ?”

Chú Bảo nhún vai đáp: “Đây là do một vị khách tự tử hồi năm ngoái mang đến...”

Ba người còn lại nghe vậy đều rùng mình, sau đó lần lượt nhìn về phía chậu than củi đang bốc lên ngọn lửa xanh, nhất thời cả đám đều không biết nên nói gì.

Thấy thế, chú Bảo cười lớn: “Yên tâm đi, cuối cùng người nọ đốt than tự tử nhưng thất bại. Các cậu nhìn thử nơi này xem, gió lùa khắp nơi, làm sao mà bị trúng độc khí than được?”

Đoàn Phong lại hỏi: “Nói cách khác cuối cùng tên kia không chết à?”

Kết quả chú Bảo lại lắc đầu, đáp: “Chết rồi, bởi vì cậu ta quá cố chấp, đốt than không chết nên đổi thành đâm đầu xuống hồ... Thượng đế sẽ không cho người ta cơ hội thứ hai đâu.”

Viên Mục Dã thử hỏi: “Thế mấy năm nay có ai muốn tự tử lại không thành công không à?”

Chú Bảo thở dài: “Không có, bởi vì hiện thực không phải là truyện cổ tích, vị trí ở đây hẻo lánh, hầu hết những người tự tử đều không bị ai phát hiện, trừ khi có một vài khách cố tình để lại thư tuyệt mệnh ở khách sạn... Bởi vậy chỉ cần bọn họ quyết tâm muốn chết thì không ai không thành công, nhất là những kẻ lặn lội nghìn dặm xa xôi đến hồ thánh để tự tử.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra, lúc trước đám Tiêu Tiêu luôn gọi hồ Erding là “Hồ thánh”, vì thế cậu thuận miệng hỏi chú Bảo: “Tại sao lại gọi nó là hồ thánh à?”

Chương 744: Chú Bảo

Chú Bảo nhớ lại và kể: “Chuyện này có liên quan đến một truyền thuyết hồi chiến tranh thế giới thứ hai. Tương truyền hồi đó khách sạn bị người Đức trưng dụng làm ngục giam tạm thời, sau khi chiến tranh kết thúc, những phạm nhân trong ngục giam và người nhà của bọn họ bị hành quyết một cách bí mật, không ai biết xác của bọn họ được chôn ở chỗ nào... Ai ngờ vài năm sau, dần dần có một lời đồn lan truyền nhanh chóng. Tin đồn nói rằng những phạm nhân bị giam giữ và người nhà của bọn họ đều bị đám người Đức dìm xuống hồ Erding, cho nên mãi mới không thể tìm được xác của bọn họ.”

“Dân địa phương gọi một cái hồ toàn xác chết là hồ thánh ư?” Đoàn Phong cảm thấy khó hiểu.

Chú Bảo gật đầu: “Bởi vì sau khi chấm dứt chiến tranh, cứ mỗi độ xuân về là người dân ở gần đây đều sẽ tự động đến hồ cúng viếng những người đã hy sinh trong chiến tranh. Theo thời gian, nơi này được người dân địa phương gọi là hồ thánh.”

Đúng lúc này điện thoại di động của Viên Mục Dã lại vang lên tiếng nhạc khởi động máy làm mọi người giật mình. Viên Mục Dã lập tức gọi điện thoại cho lão Lâm, nhờ anh ta đến bên cửa sổ nhìn xem ánh sáng lúc trước có còn không? Kết quả lão Lâm lại báo cho họ biết một tin không may, đó là ánh sáng từ chiếc đèn bão kia đã biến mất.

Chú Bảo nghe xong cũng chỉ biết nói một cách bất đắc dĩ: “Lát nữa chúng ta đi tìm một vòng quanh hồ thánh, nếu thật sự không tìm thấy người, vậy chỉ có thể chờ ngày mai cảnh sát tới thôi.”

Nghe thế, Viên Mục Dã lại hỏi: “Trong trường hợp bình thường, có tìm thấy xác của người tự tử không ạ?”

Kết quả chú Bảo lại nói: “Nếu mặt hồ không đóng băng, xác suất tìm thấy có lẽ sẽ cao hơn một chút... Nhưng với thời tiết

như hiện giờ thì về cơ bản là không thể tìm được.”

“Nói cách khác, đến bây giờ vẫn có rất nhiều xác của người tự tử còn đang nằm yên dưới hồ ư!?” Đoàn Phong kinh ngạc.

Chú Bảo bắt đắ dĩ gậ đầu: “Thậ ra đây cũng không phải nơi yên nghĩ quá tậ, ít nhất hàng năm đều có người tới cúng viếng cho bộn họ... Thậ tậ thì dù tìm đượ xác, có vài người cũng không đượ ai đến cúng viếng trướ mộ, vậy nên nếu so ra thì chẳng phải nơi này tốt hơn à?”

Đoàn Phong nghe mà lú cả lười: “Xem ra cá trong hồ thánh này chắc chắn rất béo mập đây, nếu không sao mỗi năm đến mùa hè là chú lại thích tới đây câu cá như thế chứ?”

Viên Mục Dĩ biết Đoàn Phong ngậm ám chỉ cá trong hồ đều béo mập vì ăn thịt người, nhưng chú Bảo lại không để bụng: “Bản thân con người không phải là một mắt xích trong chuỗi thức ăn hay sao? Chẳng qua sau khi thống trị thế giới này, loài người mới tách mình ra khỏi chuỗi thức ăn đó thôi.”

Tiếp đó, bốn người họ chia làm hai ngả, tiến hành tìm kiếm từ hai bên bờ hồ Erding, như vậy có thể tìm kiếm hết một vòng trong thời gian ngắn nhất... Bởi vì không yên tâm lắm về Đầu To, nên Viên Mục Dĩ để Đoàn Phong ở cùng tổ với cậu ta, mình thì cùng tổ với chú Bảo.

Lúc này có vẻ gió tuyết ở ven hồ đã yếu đi một chút so với khi họ vừa tới, Viên Mục Dĩ vừa đi đằng trước vừa gọi to: “Có ai không? Chúng tôi tới để cứu anh! Đằng trước có ai không?!”

Còn chú Bảo thì chẳng nói một lời đi theo sau lưng Viên Mục Dĩ, như thể không hề ôm hy vọng sẽ tìm thấy người tự tử...

Do tìm kiếm xung quanh hồ thánh cho nên Viên Mục Dĩ không cần phải lo mình bị lạc đường, bởi vậy cậu cũng không khỏi bước nhanh hơn, khiến khoảng cách giữa hai người dần dần cách xa.

Lúc đó Viên Mục Dĩ chỉ tập trung vào việc tìm người nên không chú ý dưới chân, kết quả là đang đi thì cậu đột nhiên đá phải thứ gì đó trên nền tuyết. Cậu cúi đầu nhìn thì thấy đó là một chiếc đèn bão đã tắt từ lâu.

Thậ ra từ đầu đến cuối Viên Mục Dĩ luôn có một mối nghi ngờ. Cho dù vị khách này muốn đến hồ thánh tự tử thì anh ta

cũng đâu cần cầm theo đèn bão? Chẳng lẽ không có công cụ chiếu sáng hiện đại hơn để dùng hay sao?

Ngay khi Viên Mục Dĩ đang thất thần nhìn đèn bão nằm dưới đất, cậu lại nghe thấy tiếng chân người đạp lên tuyết vang lên ở đằng trước. Cậu lập tức đuổi theo hướng phát ra âm thanh, kết quả lại thấy một cô bé mặc váy liền áo màu đỏ chạy vội ở phía trước...

Với nhiệt độ hiện giờ, đừng nói là trẻ con, ngay cả đàn ông như Viên Mục Dĩ mà mặc hơi mỏng một chút cũng không chịu nổi, huống chi đối phương còn là một đứa trẻ năm, sáu tuổi? Vì thế cậu nhận ra ngay đó có thể là từ trường tư duy còn sót lại ở nơi này.

Đó là một cô bé rất xinh đẹp với mái tóc quăn màu nâu, chiếc váy đỏ trên người cô bé phản chiếu trên nền tuyết trắng, trông cực kỳ nổi bật trong đêm tối, khiến lòng Viên Mục Dĩ sinh ra một chút tiếc nuối, cảm thán cho một sinh linh đẹp đẽ như vậy mà lại chết sớm ở đây...

Theo bước chân của cô bé, Viên Mục Dĩ đi tới một hồ nước mọc đầy cỏ xanh, xem ra đây là nơi cô bé chôn thân. Thế giới của trẻ con mãi mãi luôn ngây ngô, mặc dù vào thời khắc cuối cùng của sinh mạng, nhưng nó vẫn bùng bùng và tươi sáng.

Lúc này có hai người một nam và một nữ sắc mặt tái nhợt xuất hiện bên cạnh cô bé, dường như bọn họ đang đau khổ cầu xin người nào đó, hy vọng có thể tha cho đứa con gái không biết gì cả của mình. Nhưng rõ ràng bọn họ đã cầu xin nhầm người, nếu không Viên Mục Dĩ sẽ chẳng được nhìn thấy cô bé xinh đẹp này.

Cảnh tượng trước mắt biến mất ngay lập tức cùng với một tràng tiếng súng nổ. Viên Mục Dĩ lại quay trở về với tuyết trắng mênh mông, nhưng khi nhìn thấy rõ khung cảnh trước mặt, cậu lập tức đổ mồ hôi lạnh. Phía đằng trước cách cậu không đến một mét chính là khu vực chưa đóng băng ở giữa hồ.

Chỉ cần Viên Mục Dĩ tiến thêm một bước nữa là lớp băng mỏng manh dưới chân sẽ nứt ra. Mùa này mà rơi xuống hồ cũng không phải trải nghiệm tốt đẹp gì. Vì thế cậu vội vã xoay

người chuẩn bị rời khỏi, nhưng lại thấy chú Bảo đứng sau lưng mình với sắc mặt âm u.

Nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của chú Bảo, trong lòng Viên Mục Dĩ lập tức gõ lên hồi chuông cảnh báo. Mặc dù cậu không rõ tại sao chú Bảo có ý định giết mình, nhưng cậu rất quen với ánh mắt kiểu này, tuyệt đối chẳng tử tế gì với mình đâu...

“Chú Bảo, phía trước là giữa hồ đấy, chú đừng tới đây!” Viên Mục Dĩ hy vọng mình tốt bụng nhắc nhở thì có thể gọi lương tri của đối phương quay trở lại, đáng tiếc ông già này hoàn toàn không bị ảnh hưởng!

Chú Bảo đột nhiên móc ra một khẩu súng lục, chĩa vào Viên Mục Dĩ và nói: “Vừa nãy tôi đã nói đây là nơi yên nghỉ khá tốt...”

Viên Mục Dĩ thấy hai bên đã xé rách mặt mũi, cậu đành mỉm cười bất đắc dĩ rồi nói: “Thế cũng phải xem người ta có đồng ý hay không chứ. Chú Bảo, chú đừng có nói với tôi rằng những người tự tử chết mấy năm nay đều là do chú giết đấy nhé?”

“Nửa nọ nửa kia!” Chú Bảo nói bằng khuôn mặt vô cảm.

Viên Mục Dĩ nghe vậy cảm thấy hơi khó hiểu: “Chú có thể nói cho tôi biết tại sao không? Dù sao tôi cũng là một người sắp chết rồi...”

Chú Bảo cười lạnh, nói: “Chàng trai, cậu rất thông minh, còn biết kéo dài thời gian... Nhưng với tôi mà nói cách này vô ích thôi. Trong thời tiết kiểu này, tầm nhìn không tới một mét, tiếng gió tuyết lại còn rất to, cho dù cậu lớn tiếng kêu cứu thì hai tên đồng đội kia của cậu cũng không tài nào nghe thấy được đâu. Đến lúc đó tôi sẽ nói với bọn họ là cậu bước đi nhanh quá nên vô ý rơi xuống hố băng, mà bộ xương già như tôi vốn không thể nào cứu cậu lên được.”

Chương 745: Lạnh thấu xương

Viên Mục Dã cười gật đầu: “Lý do này cũng coi như hợp lý, có điều tôi vẫn muốn biết tại sao. Là tôi đã đắc tội với chú ư? Hay cứ ai cùng một tổ với chú đều sẽ chết hả?”

Giọng chú Bảo trầm xuống: “Chỉ có thể trách số cậu không may thôi...”

Viên Mục Dã trầm ngâm một lúc rồi nói: “Xem ra là ngẫu nhiên chứ không liên quan gì lắm đến bản thân tôi. Nhưng tại sao? Giết người cũng phải có lý do chứ? Hay là... bẩm sinh chú đã thích như vậy?!”

Chú Bảo hừ khê: “Không ai bẩm sinh thích giết người cả.”

“Con bé cô đơn quá nên tôi muốn có thêm nhiều người đến ở cùng với nó...” Chú Bảo như đang nói với Viên Mục Dã, nhưng lại giống như đang lầm bầm.

Viên Mục Dã hỏi một cách khó hiểu: “Ai cô đơn quá?”

“Con gái của tôi... 22 năm trước, con bé nhảy xuống hồ thánh tự tử, năm ấy nó vừa tròn 18 tuổi.” Chú Bảo tỏ ra đau khổ.

Nghe vậy, Viên Mục Dã tiếc nuối nói: “18 tuổi đúng là độ tuổi đẹp nhất của một cô gái, cô ấy... vì chuyện gì mà...?”

Chú Bảo hừ khê: “Con bé yêu một người đàn ông không nên yêu, vì thế nó đánh mất danh dự của bản thân, con của mình, thậm chí là cả mạng sống...”

Viên Mục Dã khẽ thở dài: “Con gái vào tuổi đó rất dễ bắt cháp tất cả vì tình yêu, nhưng vì thế mà mất đi tính mạng đúng là không đáng.”

“Không! Là do tên kia lừa nó, hắn luôn miệng nói sẽ cưới nó, nhưng cuối cùng lại cưới người phụ nữ khác! Thật ra ngay từ lúc ban đầu hắn đã muốn đùa bỡn với tình cảm của con gái tôi

rồi. Tôi từng khuyên nó đừng tin lời thằng đàn ông kia, nhưng nó không nghe! Nó nói nó và cậu chủ là tình yêu đích thực. Buồn cười... trên đời này ở đâu ra tình yêu đích thực, chỉ đơn giản là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.” Chú Bảo nói với biểu cảm dữ tợn.

Nghe chú Bảo nhắc tới hai chữ “cậu chủ”, lòng Viên Mục Dã lập tức chùng xuống, cậu cảm thấy nghi ngờ liệu người đàn ông mà chú Bảo nhắc đến có phải là Liêu Bách không?! Nhưng cậu suy nghĩ rồi lại cảm thấy tuổi tác không khớp cho lắm, bởi vì trước đây Viên Mục Dã đã từng thấy ảnh chụp chung của Liêu Bách và Tiêu Tiêu ở sảnh khách sạn. Thoạt nhìn anh ta chỉ hơn 30 tuổi, 22 năm trước anh ta vẫn còn là một đứa trẻ, lông còn chưa mọc rậm thì làm sao có thể làm tổn thương phụ nữ được?

Nhưng nếu không phải Liêu Bách thì là ai? Dù sao người này chắc chắn có liên quan đến khách sạn, nếu không chú Bảo sẽ không ở đây mãi để gây sóng gió...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn hỏi thử: “Người này là người chồng đã chết của Tiêu Tiêu à?”

Chú Bảo hừ khế: “22 năm trước không biết thằng nhãi kia còn đang nghịch đất ngoài bờ tre bụi dứa nào đâu?!”

Viên Mục Dã tiếp tục hỏi: “Không phải Liêu Bách, vậy là người dượng giàu có của anh ta ư?!”

Lần này rõ ràng là Viên Mục Dã đã nói trúng, cậu nhìn thấy khóe miệng chú Bảo khẽ run lên, trong ánh mắt có sự thù hận khó tả... Viên Mục Dã biết ngay là mình đã đoán đúng rồi. Nhưng điều khiến cậu không hiểu là, nếu đối phương đã chết nhiều năm như vậy rồi, tại sao thù hận trong lòng chú Bảo không hề giảm mà trái lại còn tăng lên chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Chú Bảo, tôi rất đồng cảm với cảnh ngộ của con gái chú. Nhưng thế thì có liên quan gì tới những người vô tội đã bị chú hại chết đâu? Bọn họ cũng có người thân, chẳng lẽ chú không nghĩ tới nỗi đau khổ mà những người thân ấy phải chịu vì chú ư?”

Chú Bảo nói như bị mắc bệnh tâm thần: “Mỗi người đều có số, bọn họ gặp phải tôi là số của bọn họ, giống như con gái tôi

không trốn thoát khỏi tên khốn nạn kia vậy... Cậu có biết dưới đáy hồ lạnh thế nào không? Từ nhỏ con gái tôi đã thích náo nhiệt, cậu đến ở cùng nó được không?”

Sau khi nói xong, Chú Bảo bước từng bước tới gần Viên Mục Dĩ, muốn dồn cậu ra giữa hồ. Mặc dù trên người Viên Mục Dĩ không có vũ khí phòng thân, nhưng cậu đâu bó tay chịu trói như thế. Vì vậy cậu đột nhiên nhìn về phía sau chú Bảo và hô lên: “Đoàn Phong!”

Chú Bảo giật cả mình, lập tức quay đầu lại, Viên Mục Dĩ thừa cơ nhào về phía đối phương, nắm chặt lấy khẩu súng trong tay ông ta. Cậu vốn tưởng rằng một ông già hơn 60 tuổi như chú Bảo có thể có bao nhiêu sức lực chứ, nhưng vừa ra tay mới biết là mình đã sơ ý rồi.

Tuy thoát nhìn chú Bảo có dáng người gầy gò, nhưng trên thực tế lại là một ông già khỏe mạnh, hơn nữa ông ta còn làm công việc lao động chân tay với cường độ cao quanh năm, nên nếu xét về sức mạnh, ông ta không thua kém là mấy so với thanh niên trẻ trung như Viên Mục Dĩ.

Hơn nữa, mấy năm nay chú Bảo vẫn luôn giết người, cho nên khó tránh khỏi sẽ rất tàn nhẫn khi ra tay, đây cũng là điều mà người luôn nhân từ nương tay như Viên Mục Dĩ không sánh bằng. Cho nên chưa đánh được bao lâu, sức hai bên “ai mạnh ai yếu” lộ rõ ngay.

May là Viên Mục Dĩ cũng không phải dạng ăn chay, dù cậu không thể áp đảo đối phương một cách tuyệt đối về sức mạnh, nhưng cũng tóm thật chặt khẩu súng trong tay chú Bảo... Tuy nhiên, điều khủng khiếp là khi thấy súng bị Viên Mục Dĩ tóm chặt không chịu thả, chú Bảo lại bóp cò súng lung tung.

Hai tiếng súng “đoàng đoàng” vang lên, hai người họ lập tức cứng đờ tại chỗ, muốn xem thử người kia có bị trúng đạn không. Nhưng Viên Mục Dĩ nhanh chóng phát hiện ra hai phát súng này không bắn trúng bất kỳ ai trong hai người họ mà đều bắn xuống mặt băng dưới chân...

Trái tim Viên Mục Dĩ chùng xuống, tiếp theo cậu nghe thấy dưới chân có tiếng rắc. Khi vẫn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng gì, cả người cậu đã chìm xuống, nháy mắt rơi vào trong hồ nước lạnh như băng.

Thật ra khi mới rơi xuống nước, Viên Mục Dã vẫn chưa cảm thấy nước hồ lạnh lắm, đó là vì bộ đồ trượt tuyết trên người cậu không thấm nước, do đó Viên Mục Dã nhanh chóng nổi lên.

Nhưng chú Bảo cùng rơi theo Viên Mục Dã thì lại khác, trên người ông ta mặc áo khoác bằng da, vừa rơi xuống nước là ngấm nước nên lập tức trở nên nặng trĩu... Ông ta thấy Viên Mục Dã nổi lên bèn túm lấy cẳng chân cậu, thế nên Viên Mục Dã chỉ có thể nửa nổi nửa chìm trên mặt nước, không thể lên bờ cũng không chìm xuống dưới.

Nhưng bộ quần áo trượt tuyết của Viên Mục Dã chỉ chống thấm nước được tạm thời, nước hồ lạnh thấu xương nhanh chóng len lỏi qua cổ áo và vạt áo. Mặc dù Viên Mục Dã liều mạng giãy giụa, nhưng vẫn bị chú Bảo kéo xuống hồ từng chút một...

Viên Mục Dã chìm xuống đáy hồ, cậu cảm thấy cả thế giới trở nên vô cùng yên tĩnh, trừ tiếng tim đập của mình ra, cậu không nghe thấy âm thanh gì khác... Có lẽ chú Bảo nói đúng, đây đúng là một nơi yên nghỉ khá tốt.

Nhưng khi Viên Mục Dã đang ngẩn người, cậu đột nhiên cảm thấy bên trên mình có người nhảy xuống nước, ngay sau đó cậu bị một bàn tay tóm lấy rồi nhanh chóng kéo cậu lên khỏi mặt nước!

Có thể do cậu hơi khó chịu khi lại được hít thở không khí một lần nữa, hoặc là do mình bị sặc nước, sau khi trồi lên khỏi mặt nước, Viên Mục Dã gục đầu xuống mặt băng ho khan liên tục, mãi đến khi cậu được kéo vào căn nhà gỗ nhỏ...

Có lẽ nhờ lửa từ chậu than trong căn nhà gỗ kia, lúc này Viên Mục Dã mới dần dần thoát khỏi trạng thái tê dại cứng đờ, cậu cảm nhận được độ ấm, nhưng đồng thời cũng thấy lạnh thấu xương.

Chương 746: Xác băng

Viên Mục Dã cũng không biết, thật ra lúc ấy cậu đã mất đi ý thức, vốn không nghe rõ cụ thể Đoàn Phong đã nói những gì... mãi đến khi Đoàn Phong vỗ bộp vào mặt mới làm cậu tỉnh lại.

Nhưng khi Viên Mục Dã từ từ thoát khỏi trạng thái cứng đờ và nhìn sang xung quanh, cậu thấy trong nhà gỗ, trừ ba người bọn họ ra thì còn có một người mang khuôn mặt lạnh lẽo như băng nữa.

Đoàn Phong thấy có lẽ Viên Mục Dã đã bị lạnh cóng đến mức choáng váng rồi, anh ta đành lột bộ đồ trượt tuyết đã ướt đầm trên người cậu ra, Đầu To ở bên cạnh cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng cởi cái áo khoác khô trên người mình xuống và khoác vào cho Viên Mục Dã.

Thực tế thì, do nhảy xuống nước cứu cậu nên quần áo trên người Đoàn Phong cũng ướt đầm, nhưng rõ ràng anh ta chịu lạnh giỏi hơn Viên Mục Dã một chút. Sau khi xử lý cho Viên Mục Dã xong xuôi, anh ta mới bắt đầu chuẩn bị cởi quần áo ướt trên người mình ra.

Thế rồi lúc này Đoàn Phong lại đột ngột xoay người nhìn sang Đầu To... Nhất thời Đầu To tắc nghẹn, do dự mãi rồi đành phải cởi nốt cái quần trượt tuyết ra đưa cho Đoàn Phong.

Thật ra mấy người bọn họ phải cảm ơn ông anh người tốt đã chuẩn bị than để tự tử kia, mặc dù cuối cùng anh ta đốt than tự tử thất bại, nhưng đã bỏ lại nửa túi than củi ở căn nhà gỗ nhỏ, nhờ thế mới cứu được mạng của mấy người bọn họ.

Đoàn Phong vừa hong khô quần áo ướt vừa mắng: “Cái tên già khốn kiếp kia, may mà ông ta không trôi lên, nếu không tôi sẽ bẻ gãy từng đoạn xương già của ông ta cho xem!”

Giờ Viên Mục Dã mới nhớ ra chú Bảo cùng rơi xuống hồ với mình, cậu run rẩy hỏi: “Chú Bảo... đâu rồi?”

Đoàn Phong hừ khế: “Đâu đó dưới đáy hồ ấy... Có phải đầu óc của em họ lão Lâm bị ngáo không? Sao lại giữ cái thứ ấy ở khách sạn?!”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Làm sao chị ấy có thể ngờ được chuyện này đều do chú Bảo làm chứ? Hơn nữa, chú Bảo đã làm việc ở khách sạn từ mấy chục năm trước, đừng nói là Tiêu Tiêu mới đến, có lẽ chính những người làm lâu năm ở chỗ này cũng chưa chắc có thể nhìn thấu gương mặt thật của ông ta...” Viên Mục Dã nói một nửa, đột nhiên nhìn về phía kẻ cùng sưởi ấm với họ và hỏi: “Anh ta là ai thế?”

Đoàn Phong tức giận nói: “Còn có thể là ai? Không phải chúng ta đến đây vì anh ta sao?!”

Hoá ra sau khi bọn họ tách ra, mũi của Đầu To đã phát huy tác dụng, hai người họ tìm thấy kẻ xui xẻo này sắp chết còng ở dưới một sườn núi, hỏi mới biết được, hóa ra anh ta vốn không phải tới đây để tự tử mà là bị chú Bảo lừa tới.

Người này tên Phạm Triết, là một người rất thích câu cá. Sáng hôm nay anh ta vô tình nghe thấy chú Bảo nói muốn đến hồ Erding câu cá, vì thế nhất thời ngửa nghề muốn đi theo. Chú Bảo đồng ý ngay, nên đến buổi chiều hai người họ cùng nhau đi ra bờ hồ.

Ai ngờ thừa dịp Phạm Triết đào hố trên mặt băng, chú Bảo tìm cái cớ chuồn mất. Khi Phạm Triết phát hiện có điều không ổn thì thời tiết đã thay đổi... Lúc tới, chú Bảo cố tình đi loằng ngoằng, cho nên Phạm Triết không nhớ được đường về. Hơn nữa, sau đó do thời tiết thay đổi nên mới có chuyện nửa đêm nửa hôm một mình anh ta đi lung tung quanh hồ thánh.

Lòng Đoàn Phong chùng xuống, nếu Phạm Triết bị chú Bảo lừa tới đây để hại chết, vậy Viên Mục Dã cùng một tổ với chú Bảo chắc chắn cũng sẽ gặp nguy hiểm. Vì vậy anh ta lập tức bảo Đầu To đưa Phạm Triết về nhà gỗ trước, còn mình đi tìm Viên Mục Dã.

Cũng chính vào lúc này, ở cách đó không xa vang lên hai tiếng súng khiến Đoàn Phong càng chắc chắn với suy luận của mình hơn. Anh ta vội vàng lần mò tìm theo tiếng súng, kết quả là nhìn thấy mặt băng vỡ và bọt khí nổi lên ùng ục dưới nước.

Đoàn Phong cũng không thể xác định Viên Mục Dĩ đã chìm dưới hồ bao lâu rồi nên chỉ có thể nhảy thẳng xuống để vớt người lên... Thật ra, nếu lúc ấy Đoàn Phong chần chờ thêm một lúc nữa thì Viên Mục Dĩ sẽ thật sự chôn thây dưới lòng hồ Erding sâu không thấy đáy này.

Mặc dù hiện giờ mọi người có thể tránh rét trong nhà gỗ, nhưng lại có một vấn đề thực tế họ buộc phải đối mặt. Đó chính là bọn họ đã bị cắt đứt liên hệ hoàn toàn với phía khách sạn.

Điện thoại di động của Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong đều ở trên người khi rơi xuống nước, dù điện thoại di động của Đầu To không dính nước, nhưng hắn không quên dùng điện thoại di động, cho nên luôn quên sạc pin cho nó... Về phần Phạm Triết ấy hả, nếu điện thoại di động của anh ta còn trên người thì cũng không đến mức đi lung tung như con ruồi không đầu bên bờ hồ.

Nhưng cứ ở đây mãi cũng không phải là cách, bởi vì than rồi sẽ có lúc cháy hết, vì vậy sau khi hong khô quần áo, thừa dịp gió tuyết bên ngoài đã ngớt, mọi người chuẩn bị quay trở về theo đường cũ.

Chắc có lẽ chú Bảo muốn đưa ba người Đoàn Phong đến đây để lập lại trò cũ. Đáng tiếc khả năng nhớ đường của ba người họ không phải cùng cấp bậc với Phạm Triết, chỉ cần đi một lần là chắc chắn có thể quay trở về được. Hơn nữa, còn có công cụ tìm mùi là Đầu To, lo gì không tìm được đường về cơ chứ?

Trên đường về, Đoàn Phong cười bảo với Phạm Triết ở bên cạnh: “Anh Phạm, anh thật sự nên cảm ơn chiếc đèn bão kia, nếu không phải anh xách theo nó đi lung tung, chúng tôi cũng không nhìn thấy có người ở bờ hồ đâu.”

Phạm Triết nghe thế cũng cảm thấy khó hiểu: “Trên người tôi đâu có đèn? Cho dù có cũng không thể nào là đèn bão nguyên thủy như vậy được?!”

Nghe vậy, cả ba người đều sửng sốt, nếu Phạm Triết không cầm đèn bão đi loanh quanh ở bờ hồ, thế lúc trước ở khách sạn họ đã nhìn thấy ai? Chẳng lẽ vẫn còn người khác cũng bị mắc kẹt ở đây sao?

Khi mọi người còn đang ngờ vực, họ lại thấy ở đằng trước lò mờ xuất hiện một bóng người. Viên Mục Dã thấy vậy vội vã tiến lên, nhưng cậu lại thấy người nọ vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Lúc này Đoàn Phong kéo Viên Mục Dã lại: “Đội đã... Hình như người này có vấn đề.”

Nói xong, Đoàn Phong nói to về phía người kia: “Người anh em, tối đêm anh không ở nhà ngủ mà tới đây làm gì thế!?”

Nhưng đối phương lại không có phản ứng gì, trừ tiếng gió vù vù xung quanh thì không có ai đáp lại Đoàn Phong. Anh ta bèn chậm chậm vòng đến phía trước người nọ, cuối cùng đã thấy rõ gương mặt của người này... Hóa ra đối phương là một cái xác băng không biết đã chết bao lâu rồi.

Đám Viên Mục Dã cũng theo tới, một chân trước của xác băng đó bước lên, tạo ra tư thế đi về phía trước, mà cùng lúc đó, chiếc đèn bão Viên Mục Dã đã nhìn thấy lại thành linh nằm trên tay xác băng...

Viên Mục Dã nhìn cái xác băng đứng trên nền tuyết mà tự lẩm bẩm: “Chẳng lẽ người trước đó luôn cầm đèn bão đi loanh quanh bên bờ hồ là anh ta!?”

Đoàn Phong bước đến xem xét một cách cẩn thận rồi lắc đầu liên tục: “Nhìn trang phục của người này không giống người hiện đại, nhưng cậu xem, làn da của cái xác này lại giống vừa mới chết cóng không lâu...”

Chương 747: Peter Trương

Viên Mục Dã đi lên lục túi quần của cái xác băng, muốn tìm thứ gì đó có thể chứng minh thân phận của anh ta, kết quả lật tới lật lui cũng chỉ tìm thấy một quyển sổ trống trơn, bên trong chưa viết gì cả trừ một cái tên.

Cái tên ghi trên sổ là Peter Trương. Viên Mục Dã thầm nhớ kỹ cái tên này rồi để quyển sổ về lại chỗ cũ.

Lúc này, Đoàn Phong nói với Phạm Triết ở bên cạnh: “Đi thôi, qua vái lạy người ta một cái, nếu không nhờ anh ta thì giờ anh đã chết cóng từ đời nào rồi.”

Mặc dù Phạm Triết không rõ nguyên do cho lắm nhưng vẫn nghe lời qua vái lạy cái xác băng một cách kính cẩn. Suy cho cùng, mạng sống của anh ta là do nhóm người Đoàn Phong nhặt về, cho nên tất nhiên là Đoàn Phong nói gì, anh ta cũng nghe theo.

Sau đó mọi người tiếp tục đi về phía khách sạn, cuối cùng về tới nơi trước khi hùng đông, lúc ấy nhóm lão Lâm đã chuẩn bị xuất phát đến hồ thánh tìm họ, kết quả lại thấy cả đám đầy người gió tuyết trở lại.

Lão Lâm lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng các cậu đã trở lại, không tìm thấy người...”

Thấy có bốn người về nên lão Lâm vốn định nói, không tìm được người thì thôi, dù sao bọn họ cũng đã báo cảnh sát, ai ngờ nhìn kỹ lại mới thấy, tuy đoàn người Viên Mục Dã vẫn là bốn người, nhưng một người trong đó rõ ràng không phải chú Bảo đã cùng xuất phát lúc đầu với họ.

Lúc này Tiêu Tiêu cũng phát hiện người trở về không phải chú Bảo mà là vị khách mất tích trước đó của khách sạn, chị ta không khỏi lo lắng, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Chú Bảo đâu?”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Đừng có nhắc đến ông già kia nữa. Lần này nếu không phải là chúng tôi đi, chỉ sợ dưới hồ Erding sẽ

có thêm bốn vong hồn...”

Sau đó Viên Mục Dĩ kể lại một lượt quá trình chú Bảo hại người như thế nào cho mọi người nghe. Đám lão Lâm thì không sao cả, dù gì bọn họ vốn chẳng thân với chú Bảo, nên tất nhiên không có cảm giác gì quá lớn.

Nhưng Tiêu Tiêu lại hơi khó chấp nhận, nhất là khi Viên Mục Dĩ nhắc đến mối liên hệ sâu xa giữa chú Bảo và khách sạn này, chị ta lẩm bẩm nói: “Tôi nhớ Liêu Bách đã từng nói, dượng của anh ấy chết do tai nạn... Chẳng lẽ chuyện này cũng liên quan đến chú Bảo ư?”

Viên Mục Dĩ thở dài: “E rằng không ai có thể giải đáp được những việc này. Dù sao ông ta cũng sáu, bảy chục tuổi rồi, tôi đoán chắc ông ta khó lòng tự bò ra khỏi hồ được.”

Mặt khác, lúc ấy cũng không thể trách Đoàn Phong thấy chết mà không cứu, hồ nước quá lạnh, Đoàn Phong có thể cứu Viên Mục Dĩ lên cũng đã khó lắm rồi. Với lại, lúc ấy chú Bảo còn một lòng muốn kéo theo một cái đệm lưng để cùng xuống suối vàng với mình. Dưới tình huống như thế, ai mà dám xuống hồ cứu người lần thứ hai chứ?

Sau khi trời sáng, có hai cảnh sát từ thị trấn nhỏ dưới chân núi tới. Bọn họ hỏi han Phạm Triết chuyện đã xảy ra, rồi xác định chú Bảo đã mất tích là kẻ tình nghi. Tuy nhiên, nhóm Viên Mục Dĩ đều ngầm hiểu, chỉ e cảnh sát sẽ mãi mãi không bắt được ông ta.

Sau đó cảnh sát tập hợp người tới hồ Erding bắt chú Bảo, nhưng cuối cùng lại bất lực trở về. Chẳng những bọn họ không tìm thấy xác của chú Bảo, mà thậm chí ngay cả cái xác băng cầm đèn bão mà nhóm Viên Mục Dĩ gặp phải trên đường về cũng không tìm thấy...

Sau khi Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ giải quyết được bí ẩn về vụ những vị khách tự tử, tâm trạng của Tiêu Tiêu cũng khá hơn rất nhiều. Chị ta định tìm một số bạn bè làm ăn để kêu gọi đầu tư, cải tạo toàn bộ khách sạn... Nói gì thì nói, mối họa lớn trong lòng chị ta đã được giải quyết, chắc chắn không cần phải lo lắng về việc kinh doanh trong tương lai nữa.

Nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm thấy không khí trong khách sạn này quá đè nén, cứ như thể có đủ loại từ trường phức tạp còn sót lại ở đây hơn một trăm năm qua, nó sẽ khiến khách khứa không tự chủ được mà cảm thấy buồn bã trong lòng.

Hơn nữa, Viên Mục Dã còn nhớ trước đây mình từng hỏi chú Bảo, có phải những vị khách tự tử ở gần khách sạn đều bị ông ta hại chết không. Kết quả ông ta trả lời là: “Năm mươi năm mươi...”

Viên Mục Dã không cho rằng chú Bảo đang nói dối, bởi vì ở trong mắt ông ta, giết một nửa và giết toàn bộ không có gì khác nhau, một tội phạm dám thừa nhận mình giết người thì sao còn để ý đến chuyện giết một người hay là giết một đám người nữa chứ?

Nếu chú Bảo nói thật, thì một nửa số khách còn lại là chết do tự tử, trong đó ắt hẳn tồn tại một vài yếu tố tương tự như “Hiệu ứng Werther*”. Ví dụ như một người nghe nói có người tự tử ở hồ thánh gần khách sạn, vốn có suy nghĩ muốn phí hoài bản thân mình, anh ta sẽ bắt chước người đi trước đến đó để tự tử.

* Hiệu ứng bắt chước tự tử, lấy tên theo cuốn tiểu thuyết “Nỗi đau của chàng Werther” của nhà văn Goethe.

Mà hiện tượng này sẽ không dừng lại vì cái chết của chú Bảo, nên Viên Mục Dã cũng không lạc quan về tương lai của khách sạn... Tất nhiên lão Lâm cũng có thể hiểu điều này, vì thế anh ta liên tiếp hắt nước lạnh khi Tiêu Tiêu nói muốn góp vốn cải tạo khách sạn.

Bởi vì rơi xuống nước nên hai người Đoàn Phong và Viên Mục Dã đều bị cảm lạnh với mức độ nặng nhẹ khác nhau, nhưng dù sao thì cơ thể của hai người họ cũng khác với người bình thường, nên họ chỉ nằm trên giường một ngày là lại tung tăng nhảy nhót.

Có điều Viên Mục Dã vẫn thầm nghĩ mãi về cái xác băng Peter Trương kia rốt cuộc là ai? Mặc dù sau khi xong việc, cậu cũng từng hỏi Tiêu Tiêu là trong số những vị khách tự tử trước kia, có ai tên Peter Trương không?

Nhưng Tiêu Tiêu lại bảo không. Chị ta nói từ khi mình tiếp nhận khách sạn đến bây giờ, chưa từng nghe nói đến cái tên Peter Trương bao giờ.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, ba người Viên Mục Dã ngồi ở trong phòng ngắm núi tuyết và hồ thánh cách đó không xa. Lão Lâm còn đang suy nghĩ làm cách nào mới có thể bảo Tiêu Tiêu bán cái khách sạn đen đui này đi, mà Viên Mục Dã thì nghĩ cái người Peter Trương bí ẩn kia rốt cuộc là ai?

Lúc này Viên Mục Dã đột nhiên nhớ tới một việc, cậu bèn hỏi lão Lâm: “Liêu Bách qua đời vì lý do gì vậy?”

Lão Lâm thở dài đáp: “Nghe nói là chết bệnh, cậu ta còn nhỏ hơn tôi vài tuổi cơ! Lúc ấy Tiêu Tiêu rất đau lòng, cho nên tôi cũng không thể trơ mặt hỏi con bé chi tiết cụ thể...”

Viên Mục Dã gật gù: “Chết bệnh... Thế còn đỡ, trước đây tôi còn nghi ngờ cái chết của anh ta liệu có liên quan đến chú Bảo không.”

Nghe vậy, sắc mặt của lão Lâm thay đổi: “Điều này đúng là khó nói thật, may mà ông ta đã chết dưới hồ thánh, nếu không khó bảo đảm có ngày nào đó ông ta sẽ ra tay với Tiêu Tiêu hay không.”

Từ đầu đến cuối, Viên Mục Dã vẫn thấy khó hiểu về hành vi của chú Bảo. Thù hận của người bình thường đều sẽ tan thành mây khói theo cái chết của kẻ thù, nhưng mối hận trong lòng chú Bảo lại như rượu mạnh lâu năm, càng ngày càng nồng, cứ như thể ông ta không chỉ hận người đàn ông đã lừa gạt con gái mình, mà thậm chí cả cái khách sạn này cũng bị thù hận của ông ta nguyên rửa.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Viên Mục Dã tiện tay lật một quyển sách có bài tóm tắt lịch sử của khách sạn, kết quả cậu vô tình tìm được cái tên Peter Trương ở trong đó... Thảo nào Tiêu Tiêu chưa từng nghe nói đến tên của người này, hóa ra anh ta là thành viên của một nhóm leo núi từ 40 năm trước.

Chương 748: Vợ chồng

Trong tóm tắt lịch sử của khách sạn chỉ mô tả một đoạn ngắn về đội leo núi này, nói rằng tất cả các thành viên của đội leo núi đã chụp ảnh nhóm khi họ đến khách sạn ở vào 40 trước, nhưng sau đó họ gặp một trận tuyết lở ở khu vực gần hồ Erding, và tất cả đều thiệt mạng.

Phía trên cùng của bức ảnh có đánh dấu một hàng tên, trong đó có một người tên Peter Trương. Nếu chỉ nhìn thấy cái tên này, Viên Mục Dã cũng sẽ chẳng khiếp sợ cho lắm, nhưng khi cậu nhìn đến người đàn ông ngồi xôm phía góc phải bên dưới ảnh, chỉ cần liếc mắt cậu đã nhận ra anh ta đúng là cái xác băng cầm đèn bão kia.

Đoàn Phong cũng bị sốc sau khi nhìn thấy bức ảnh này: “Tên này đã chết 40 năm rồi ư? Nhưng cái xác đó trông rất mới mà? Chỉ giống như vừa mới chết cóng thôi.”

Viên Mục Dã nhún vai nói: “Trên đời này có rất nhiều bí ẩn mà khoa học không thể giải thích được, nhưng tôi tin chỉ là hiện giờ chưa giải thích được mà thôi.”

Viên Mục Dã vừa dứt lời, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, thoát cái khiến cho cả ba người đều nghĩ tới trò chơi khăm gõ cửa lần trước.

Lão Lâm biến sắc: “Không phải lại có người chơi khăm nữa chứ?”

Đoàn Phong thấy lão Lâm thật sự hơi sợ thì vừa cười nhạo anh ta là người làm nghiên cứu khoa học mà còn sợ ma, vừa đứng dậy đi ra mở cửa, kết quả mở cửa ra lại thấy Tiêu Tiêu đứng ở bên ngoài với khuôn mặt u sầu.

Chị ta tới tìm lão Lâm để bàn bạc xem có nên tiếp tục kinh doanh khách sạn không. Ý của lão Lâm rất rõ ràng là phải bán nó đi ngay lập tức khi nó vẫn còn đang có giá, có lẽ đổi thành

một người khác biết làm ăn vẫn có thể khiến khách sạn hồi sinh lại thì sao.

Thực ra, ngoài việc trong lòng cảm thấy tiếc nuối thì Tiêu Tiêu càng không nỡ buông bỏ người chồng Liêu Bách đã chết hơn, suy cho cùng, ở đây có quá nhiều hồi ức đẹp của hai người bọn họ, thế nên Viên Mục Dã cũng có thể hiểu được tại sao chị ta lại kiên trì đến tận bây giờ.

Nhưng quan sát mấy ngày nay, Viên Mục Dã phát hiện đây không phải là một nơi tốt để nghỉ dưỡng. Có lẽ ngay từ ban đầu chỗ này đã phải hứng chịu quá nhiều bất hạnh, mặc dù sau đó được chuyển thành khách sạn, nhưng mỗi viên gạch, mỗi mái ngói nơi đây dường như bị thấm lời nguyền, khiến những người đến ở đều mang tâm trạng đè nén, thậm chí còn bị phóng đại tất cả những điều không vui trong lòng.

Hơn nữa, mấy đời chủ liên tiếp gặp bất hạnh cũng đủ để chứng minh điều này. Cho nên đối với một người phụ nữ mới hơn 30 mà nói, buộc chặt cả đời mình vào một chỗ tử khí nặng nề thế này đúng là hơi đáng tiếc.

Đương nhiên, Viên Mục Dã không thể nói thẳng những lời này ra, vì giữa cậu và Tiêu Tiêu không thân thiết đến mức đào tim đào phổi ra cho nhau, chẳng qua cậu vẫn nói suy nghĩ trong lòng mình cho lão Lâm biết, hy vọng anh ta có thể khuyên nhủ cô em họ của anh ta.

Tiêu Tiêu vẫn nghe lọt tai lời của lão Lâm, vì thế buổi lễ khai trương dự kiến ban đầu không được tổ chức, sau đó lão Lâm lại giúp chị ta liên hệ với một số người mua, cuối cùng bán cho một trong số họ.

Điều đáng mừng là người mua này là một người giàu có ngầm ở địa phương, ông không mua nơi này để kinh doanh khách sạn mà có ý định xây dựng nó thành một đài tưởng niệm Chiến tranh thế giới lần thứ II, mở cửa miễn phí cho những ai đến hồ thánh cúng viếng hàng năm. Để những người đến thăm sẽ luôn nhớ đến chiến trường tàn khốc này và cuộc sống hòa bình ngày nay phải đánh đổi bằng bao gian khổ.

Dẫu chuyến đi lần này không hoàn hảo như mong muốn, nhưng mọi người vẫn được trải nghiệm cảnh đẹp của núi tuyết

ở nơi đó, lại chơi đã đời cả ngày ở sân trượt tuyết, cuối cùng cũng không bỏ công đến đây một lần.

Khi đoàn người số 54 trở lại thủ đô, dù ở đây đã bắt đầu mùa đông, nhưng so với khí hậu rét lạnh mấy ngày hôm trước, phía bên này quả thật có thể hình dung bằng bốn chữ ấm áp như xuân.

Lệ Thần nghe bọn họ kể lại những chuyện gặp phải mấy ngày qua cũng lắc đầu liên tục: “Các anh như thế đâu phải đi nghỉ phép, phải nói là đến vùng cực lạnh cứu hộ mới đúng.”

Tối hôm nay trong nhà đã hết sạch thức ăn cho chó, nên Viên Mục Dã và Lệ Thần đến siêu thị gần đó mua một ít về, nhưng hai người vừa vào siêu thị không bao lâu, Viên Mục Dã đã bị một đôi nam nữ gần đấy thu hút sự chú ý.

Hai người đều khoảng 30 tuổi, trông bề ngoài là một cặp vợ chồng tới siêu thị mua sắm. Nhưng lý do khiến Viên Mục Dã chú ý tới bọn họ là bởi vì hành vi của người phụ nữ hơi kỳ lạ...

Theo lý mà nói, hai vợ chồng đi dạo siêu thị là chuyện rất bình thường và phổ biến, nhưng Viên Mục Dã lại phát hiện sắc mặt của người phụ nữ kia cực kỳ căng thẳng. Mặc dù hai người bọn họ đứng rất sát nhau, người đàn ông còn thân mật khoác vai người phụ nữ, nhưng biểu cảm của người phụ nữ lại thể hiện là cô ta cực kỳ ghét kiểu thân mật này.

Nhất là khi người đàn ông buông cô ta ra để đi lấy đồ, người phụ nữ thở phào một cách rõ ràng, thậm chí thỉnh thoảng còn cố tình tránh né sự đụng chạm của người đàn ông. Nếu người đàn ông nhìn sang cô ta, vẻ mặt của người phụ nữ sẽ thoáng lộ ra hoảng hốt và sợ hãi.

Viên Mục Dã xuất thân là cảnh sát. Khi nhận ra sắc mặt của người phụ nữ không ổn thì điều đầu tiên cậu nghĩ đến là liệu có phải người phụ nữ này bị người đàn ông kia bắt cóc không? Có lẽ bọn họ vốn không phải là vợ chồng.

Vì thế Viên Mục Dã giả vờ bước đến lấy đồ trên kệ để hàng, thừa cơ hỏi nhỏ người phụ nữ: “Chị này, chị có cần giúp gì không?”

Người phụ nữ ngẩn ra, ai ngờ cô ta vừa định nói chuyện thì lại thấy người đàn ông kia lập tức quay về bên cạnh cô ta, sau đó nghi ngờ nhìn Viên Mục Dã: “Anh này, xin hỏi anh có việc gì không?”

Viên Mục Dã nhìn về phía người phụ nữ, chờ cô ta trả lời... Nếu cô ta xin cậu giúp đỡ, chắc chắn Viên Mục Dã sẽ đề người đàn ông kia ra đất ngay. Hơn nữa, lúc ấy mặc dù người phụ nữ không trả lời câu hỏi của Viên Mục Dã ngay lập tức, nhưng ánh mắt của cô ta đã chứng tỏ hết thảy.

Ai ngờ đúng lúc này, một đôi nam nữ khác xuất hiện, bọn họ nở nụ cười bước tới nhiệt tình chào hỏi đôi vợ chồng đó: “Anh Hồ, chị Hồ, trùng hợp thế, hai người cũng đi dạo siêu thị à?”

Người đàn ông cười nói: “Ngày mai nhà chúng tôi có khách tới, nên ăn tối xong hai chúng tôi tới đây mua trước một ít nguyên liệu nấu ăn.”

Nhất thời, cuộc đối thoại của hai người làm Viên Mục Dã thấy khó hiểu, chẳng lẽ là cậu đã suy nghĩ nhiều ư? Vừa rồi biểu hiện của người phụ nữ có lẽ chỉ bởi hai vợ chồng mới cãi nhau thôi. Mà lúc này dường như người phụ nữ cũng đã che giấu tất cả cảm xúc trước đó, mỉm cười nói chuyện với đôi vợ chồng mới tới...

Thấy cảnh này, Viên Mục Dã đành phải vội vàng cầm đồ đi.

Lệ Thần thấy Viên Mục Dã bê gương mặt xấu hổ trở về thì buồn cười hỏi: “Sao vậy? Gặp người đẹp tới bắt chuyện hả?”

Viên Mục Dã ngượng ngịu đáp: “Nói ra có lẽ cậu không tin, tôi bắt chuyện với người đẹp bị từ chối.”

Lệ Thần tỏ vẻ không thể tin nổi...

Chương 749: Lạc đường

Đến khi hai người Viên Mục Dã chọn đồ xong chuẩn bị tính tiền, cậu thấy đôi nam nữ trước đó đã đẩy xe mua sắm rời khỏi siêu thị trước.

Lệ Thần thấy Viên Mục Dã cứ nhìn chăm chăm theo đôi nam nữ kia thì bèn ho khẽ và bảo: “Đừng nói tôi không cảnh tỉnh anh, kiểu vợ người ta này không hợp với anh đâu.”

Viên Mục Dã quay đầu trừng Lệ Thần: “Có phải cậu lại đọc mấy thứ linh ta linh tinh ở trên mạng không?”

Ai ngờ câu này lại bị mấy bác gái chờ tính tiền bên cạnh nghe thấy, tất cả đều đổ dồn vào nhìn Lệ Thần, sau đó khe khẽ cười nói làm cho mặt Lệ Thần đỏ lên, hắn nói với giọng oan uổng: “Những thứ tôi xem... đều hợp pháp cả đấy nhé.”

Chuyện này chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ trong mắt Viên Mục Dã, đôi nam nữ đến sau đã chứng minh quan hệ vợ chồng của hai người kia, cho nên tất nhiên cũng không có chuyện ép uổng gì cả. Lúc ấy Viên Mục Dã còn cảm thấy mình hơi nhạy cảm quá, không phân biệt được đâu là bắt cóc, đâu là chuyện vụn vặt giữa vợ chồng.

Ai ngờ vài ngày sau, khi Viên Mục Dã gặp lại người phụ nữ kia lần nữa, cậu mới phát hiện sự việc còn khủng khiếp và phức tạp hơn tưởng tượng, chân tướng đảo chiều làm cậu trở tay không kịp...

Lúc ấy bởi vì lúc tan tầm bị lão Lâm cố kéo về phòng thí nghiệm làm mấy thí nghiệm, cho nên Viên Mục Dã về khá trễ. Ai ngờ khi cậu sắp về đến nhà lại đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ hoảng hốt chạy ra từ ngã tư đằng trước.

Vừa thấy tình hình này, Viên Mục Dã biết ngay chắc chắn đã xảy ra chuyện, cậu nhanh chân bước lên trước, muốn xem thử rốt cuộc là chuyện gì. Kết quả đúng lúc này, cậu thấy một

người đàn ông vẻ mặt u ám đi ra từ ngã tư mà người phụ nữ vừa chạy ra, rõ ràng là đang đuổi theo người phụ nữ kia.

Chuyện xảy ra đột ngột nên Viên Mục Dã cũng chưa thấy rõ người phụ nữ chạy ra trước trông như thế nào, nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy người đàn ông đuổi theo sau hơi quen. Cậu suy nghĩ một lát mới nhận ra đây là người chồng mà mình đã gặp ở siêu thị mấy hôm trước!

Liên tưởng đến chuyện xảy ra mấy hôm trước ở siêu thị, cộng thêm người phụ nữ vừa mới chạy đi, Viên Mục Dã lập tức nhận thức được đây có thể là một vụ án liên quan đến bạo lực gia đình, vì thế cậu bước vội thêm vài bước, âm thầm theo đuôi đằng sau người đàn ông.

Lúc này người đàn ông đã không còn sự dè dặt và săn sóc như mấy ngày trước ở siêu thị, sắc mặt anh ta âm u, tìm kiếm người phụ nữ khắp mọi nơi, miệng còn lầm bầm: “Tốt nhất là giờ cô hãy ra đây, nếu không để tôi tìm ra, chắc chắn cô phải chết...”

Bởi vì vết xe đổ lần trước ở siêu thị, lần này Viên Mục Dã cũng không lập tức lên ngăn cản, mà trốn ở cạnh lén quan sát. Nếu người đàn ông này định đánh đập khi tìm thấy người phụ nữ kia, đến lúc đó cậu ra tay cũng không muộn.

Nhưng có vẻ như người phụ nữ trốn rất kỹ, người đàn ông tìm hết một vòng cũng không tìm thấy, cuối cùng anh ta tức mình đá đổ thùng rác ven đường, sau đó tiếp tục bước nhanh về phía trước...

Mặc dù người đàn ông không tìm được người phụ nữ, nhưng Viên Mục Dã lại biết người phụ nữ đang ở ngay gần đây, bởi vì cậu có thể ngửi thấy rõ ràng mùi máu đang chảy ra từ trên người cô ta, có vẻ như trước khi chạy ra, cô ta đã bị thương.

Thấy người đàn ông đã đi xa, Viên Mục Dã từ từ bước đến cạnh một đồng thùng giấy vứt đi, khẽ nói: “Ra đi, anh ta đã đi xa rồi.”

Có thể bởi vì cô ta sợ quá cho nên Viên Mục Dã vừa nói xong, đồng thùng giấy kia cũng không có phản ứng gì. Viên Mục Dã thở dài, nói: “Nếu cô cần, tôi có thể đi báo cảnh sát cùng cô. Cô cũng đâu thể trốn mãi ở đây được!”

Lúc này, sau đồng thùng giấy ló ra một cái đầu, nhìn quanh quất khắp nơi bằng vẻ mặt hoảng hốt... Viên Mục Dã thấy quả nhiên là người phụ nữ mình đã gặp ở siêu thị, có điều lúc này thái dương của cô ta đang chảy máu.

Nhìn máu trên đầu đối phương, Viên Mục Dã thấy hơi chướng mắt, cậu vội nói với cô ta: “Gần đây có một phòng khám nhỏ, tôi đưa cô đến đó xử lý vết thương trước nhé!”

Lúc này người phụ nữ cũng nhận ra Viên Mục Dã, có lẽ do chuyện lần trước ở siêu thị, cho nên dường như cô ta tin tưởng người trước mặt một cách lạ lùng. Vì thế cô ta gạt đầu và bước ra khỏi đồng thùng giấy kia.

Trong phòng khám, bác sĩ kinh ngạc nhìn vết thương trên đầu người phụ nữ và bảo: “Cái này cần phải khâu và chích ngừa uốn ván, hay là hai người đến bệnh viện lớn đi!”

Người phụ nữ lập tức lắc đầu: “Anh xử lý đơn giản giúp tôi là được, tôi không đến bệnh viện lớn đâu.”

Bác sĩ thấy người phụ nữ không nghe lời khuyên nên lắm bảm: “Bị sẹo cũng đừng trách tôi đấy!”

Xử lý vết thương xong, Viên Mục Dã mua một ly trà sữa nóng cho người phụ nữ, muốn để cô ta bình phục cảm xúc trước rồi mới kiên nhẫn nói: “Nếu cô muốn báo cảnh sát, tôi có thể đi cùng cô ngay bây giờ. Hoặc nếu muốn liên hệ với người nhà và bạn bè, cô cũng có thể dùng điện thoại di động của tôi để gọi điện thoại cho họ.”

Không ngờ người phụ nữ lại tỏ vẻ tuyệt vọng, nói: “Vô ích thôi... Tôi đã thử rồi, không ai tin lời tôi nói, bọn họ đều nghĩ tôi là kẻ điên.”

Mặc dù Viên Mục Dã không biết tại sao cô ta lại nói như vậy, nhưng không khó để nhận ra từ vẻ mặt đau khổ của cô ta rằng, nhất định cô ta đã trải qua chuyện cực kỳ đáng sợ, đến mức bây giờ không còn muốn tin tưởng vào bất cứ ai nữa.

Viên Mục Dã thấy người phụ nữ không chịu báo cảnh sát nên thử hỏi: “Người đàn ông vừa rồi là chồng cô phải không?”

Cậu không hỏi còn đỡ, vừa hỏi thì thấy người phụ nữ vốn đã bình tĩnh lại đột nhiên trở nên kích động: “Anh ta không phải!

Anh ta không phải chồng tôi! Tôi không biết anh ta là ai, nhưng anh ta thật sự không phải chồng của tôi!!”

Nếu đổi thành người khác, nếu nghe lời nói lảm nhảm và trạng thái thần kinh của người phụ nữ này, nhất định họ sẽ nghĩ rằng đầu óc của cô ta có vấn đề, nhưng Viên Mục Dã lại là một người tâm tư kín đáo. Từ trạng thái của hai người lần trước, cậu đã nhận ra có vấn đề, vì thế cậu tiếp tục kiên nhẫn dẫn dắt người phụ nữ, để cô ta cố gắng kể chuyện mình gặp phải một cách có trật tự.

Người phụ nữ này tên là Trương Hiểu Thiên, năm nay 29 tuổi. Hai năm trước cô ta bước vào lễ đường thành hôn với người bạn trai đã yêu nhau bảy năm. Vốn dĩ lúc đầu, cô ta cũng giống những người phụ nữ khác, đều đắm chìm trong cuộc sống tân hôn hạnh phúc. Nhưng đến nửa năm trước, một biến cố xảy ra đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời cô ta.

Chồng của Trương Hiểu Thiên tên là Hồ Thiên Vũ. Từ thời đại học, bọn họ đã luôn là Kim Đồng Ngọc Nữ trong mắt người thân và bạn bè, là đối tượng hâm mộ của các bạn học... Mà Hồ Thiên Vũ cũng rất yêu Trương Hiểu Thiên, tuy yêu nhau bảy năm mới kết hôn, nhưng giữa bọn họ vẫn luôn duy trì cảm giác của thời kỳ yêu đương mặn nồng.

Có lẽ là tình cảm giữa hai người thật sự quá tốt, cho nên cả ông trời cũng ghen ghét, cứ nhất định phải gây ra một vài biến cố cho gia đình nhỏ của hai người.

Vào nửa năm trước, Hồ Thiên Vũ yêu thích đi bộ đường dài và leo núi nên đã hẹn đi leo núi với mấy người bạn cùng thời đại học, kết quả vì không quen thuộc tuyến đường nên bọn họ đi lạc...

Chương 750: Sườn kho

Ngày thứ ba sau khi lên núi, họ mất liên lạc với người nhà. Tiếp đó người nhà của bọn họ lập tức liên hệ với cơ quan cứu hộ rừng địa phương, báo vị trí cuối cùng khi họ còn liên hệ được.

Tuy nhiên, do những ngày qua vùng núi địa phương có nhiều trận mưa lớn, gây khó khăn cho công tác cứu hộ nên dù đã tìm kiếm vài ngày mà vẫn không tìm thấy dấu vết của họ.

Trương Hiểu Thiên một mình ở nhà chờ tin tức luôn thấp thỏm không yên. Vốn trước khi Hồ Thiên Vũ xuất phát, trong lòng cô ta đã cảm thấy hơi bất an rồi, nhưng bởi vì Hồ Thiên Vũ rất thích môn thể thao này, cộng thêm đây không phải lần đầu tiên anh ta đi ra ngoài leo núi, nên cô ta cũng không ngăn cản gì nhiều... Nhưng không ngờ lần này lại thật sự xảy ra chuyện.

Công tác tìm kiếm kéo dài một tuần, nhưng người ta không tìm thấy tung tích của Hồ Thiên Vũ và những người khác. Gần đây, khu rừng mà bọn họ đi lần này cũng thường xuyên xảy ra những vụ mất tích, cho nên tình hình trước mắt không lạc quan.

Đúng lúc mọi người tưởng như không còn hy vọng thì đội tìm kiếm cứu nạn trên núi bất ngờ báo tin đã tìm thấy người, nhưng tiếc rằng chỉ có một người sống sót, tất cả những người còn lại đều đã thiệt mạng.

Trương Hiểu Thiên và gia đình của Hồ Thiên Vũ ôm tâm trạng thấp thỏm tội độ dò hỏi tên người sống sót. Đáng mừng là người sống sót duy nhất đúng là Hồ Thiên Vũ... Đây vốn dĩ là điều may mắn với Trương Hiểu Thiên, nhưng hàng loạt chuyện xảy ra sau đó đã khiến cô ta vô cùng hối hận vì đã tìm về người chồng Hồ Thiên Vũ này.

Theo mô tả của các nhân viên tham gia tìm kiếm và cứu nạn, lúc bọn họ phát hiện ra nhóm người bị nạn, tình trạng khá thảm... Hóa ra nhóm bọn họ bị trượt ngã xuống vách núi do

trời mưa đường trơn, trừ Hồ Thiên Vũ ra, mọi người gần như đều chết ngay tại chỗ!

Hồ Thiên Vũ bị gãy hai chân, trật khớp tay phải. Lúc được phát hiện, anh ta cũng đã thoi thóp. Sau đó, anh ta được nhân viên cứu hộ khẩn cấp đưa xuống bệnh viện dưới chân núi để cấp cứu, cuối cùng dù nhặt về cái mạng nhưng phải nằm ở bệnh viện khoảng nửa tháng mới tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh lại, phản ứng của Hồ Thiên Vũ hơi chậm, rất thờ ơ với người và sự việc xung quanh, nhất là với người vợ Trương Hiểu Thiên, ánh mắt anh ta lạnh lùng như người xa lạ.

Ban đầu Trương Hiểu Thiên có thể hiểu được hành vi của Hồ Thiên Vũ, vì dù sao anh ta cũng đã gặp phải chuyện nghiêm trọng như vậy, vài người bạn thân thiết với anh ta đều chết, bản thân anh ta cũng bị thương nặng nên Hồ Thiên Vũ có bóng ma tâm lý cũng là điều khó tránh khỏi.

Nhưng qua một thời gian sau, Trương Hiểu Thiên phát hiện sự việc có gì đó không ổn...

Đầu tiên, cho dù tính cách của một người có thay đổi sau biến cố lớn lao, nhưng thói quen sinh hoạt của anh ta chắc chắn sẽ không thay đổi. Mà Hồ Thiên Vũ lại khác, trong mắt Trương Hiểu Thiên, dường như anh ta đã hoàn toàn biến thành một người xa lạ.

Thêm vào đó, Trương Hiểu Thiên hoàn toàn không cảm nhận được tình yêu của Hồ Thiên Vũ. Ánh mắt anh ta nhìn mình chắc chắn không phải ánh mắt của một cặp vợ chồng yêu nhau bảy năm rồi kết hôn nên có. Vì thế mà Trương Hiểu Thiên còn thử nghiệm thêm mấy lần nữa để chứng minh suy nghĩ của mình.

Bởi vì trước kia Hồ Thiên Vũ là người rất khó tính và chú ý trong vấn đề ăn uống, đặc biệt là anh ta rất ghét một số thứ nặng mùi ví dụ như rau hẹ, rau thơm vân vân... Có một lần Trương Hiểu Thiên mua bốn hộp rau hẹ ở nhà ăn bệnh viện cho Hồ Thiên Vũ, kết quả anh ta lại ăn hết sạch.

Những việc như thế còn rất nhiều, mà Hồ Thiên Vũ hiện giờ luôn có lựa chọn hoàn toàn trái ngược với Hồ Thiên Vũ trước kia. Nhưng đây vẫn còn là chuyện nhỏ. Sau khi vết thương của

Hồ Thiên Vũ khỏi hẳn và ra viện, Trương Hiểu Thiển lại lần lượt phát hiện nhiều chỗ khác thường hơn.

Từ khi quen Hồ Thiên Vũ, Trương Hiểu Thiển đã biết ông khí quản của anh ta bị hẹp, lúc ngủ sẽ ngáy. Hai người họ yêu nhau bao nhiêu năm rồi mà đôi khi Trương Hiểu Thiển cũng không chịu nổi tiếng ngáy vang tận mây xanh của anh ta!

Nhưng Hồ Thiên Vũ hiện giờ chẳng những không ngáy ngủ, thậm chí cả tiếng thở cũng rất nhỏ. Nếu không phải Trương Hiểu Thiển dán sát lại gần nghe thì thật sự rất khó tưởng tượng bên cạnh mình có một người sống đang ngủ!

Mà những việc này vẫn chưa phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là thái độ của Hồ Thiên Vũ đối với Trương Hiểu Thiển cực kỳ lạnh nhạt. Cho dù cô ta năm lần bảy lượt chủ động lấy lòng nhưng cũng không được đáp lại. Trương Hiểu Thiển cảm thấy rất khó hiểu, cô ta không thể hiểu nổi vì sao sau tai nạn chồng mình lại như thay đổi thành người khác vậy?

Lúc ban đầu, cô ta đã kể chuyện này với cha mẹ chồng, nhưng bọn họ lại khuyên Trương Hiểu Thiển kiên nhẫn thêm với chồng mình, dù sao anh ta cũng vừa mới gặp phải chuyện nghiêm trọng như thế, thái độ và tâm trạng của anh ta hơi thay đổi cũng là điều bình thường.

Đã tới nước này rồi, Trương Hiểu Thiển cũng chỉ có thể kiên nhẫn thêm, tiếp tục chăm sóc Hồ Thiên Vũ trong sinh hoạt. Nhưng đến một buổi tối, một chuyện đáng sợ đã xảy ra khiến cô ta hoàn toàn bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc người bên cạnh mình có còn là người chồng Hồ Thiên Vũ trước kia của mình hay không?

Đó là vào khoảng tháng thứ ba sau khi xuất viện, Trương Hiểu Thiển phát hiện đồ ăn mình nấu không hề hợp khẩu vị của Hồ Thiên Vũ, dù đã trao đổi với anh ta vài lần, hỏi anh ta muốn ăn cái gì để cô ta nấu, nhưng Hồ Thiên Vũ đều chỉ lạnh lùng trả lời bằng ba chữ: “Gì cũng được...”

Buổi tối hôm đó, Trương Hiểu Thiển nấu một nồi sườn kho mà trước kia Hồ Thiên Vũ thích ăn nhất. Kết quả anh ta chẳng hề động đũa đã về phòng ngủ! Trương Hiểu Thiển không rõ Hồ Thiên Vũ không thích ăn sườn nữa hay là vốn không muốn ăn đồ cô nấu.

Tuy trong lòng rất tức giận nhưng ngoài mặt Trương Hiểu Thiên vẫn chẳng nói gì. Ai ngờ vào ban đêm, Trương Hiểu Thiên đang ngủ thì chợt bị một loạt những tiếng vang kỳ lạ làm bừng tỉnh, hình như âm thanh vang lên từ phía phòng bếp.

Lúc đầu Trương Hiểu Thiên còn tưởng rằng nhà mình có con vật nào đó chui vào ăn vụng đồ, kết quả khi cô ta rón ra rón rén đi vào bếp, lại nhìn thấy Hồ Thiên Vũ đang ăn chỗ sườn sống còn lại khi cô ta nấu món sườn kho hôm nay!!

Trương Hiểu Thiên phải bịt kín miệng mình mới không bị sợ hãi quá mà hét lên thành tiếng. Trong lòng cô ta hiểu rõ, cho dù tâm trạng của chồng mình có bức bối như thế nào cũng sẽ không ăn thịt sống!! Nhưng nếu người này không phải chồng của mình thì là ai? Tại sao anh ta lại giống Hồ Thiên Vũ như đúc? Mà Hồ Thiên Vũ thật sự đã đi đâu rồi?!

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác liên tục hiện lên trong đầu Trương Hiểu Thiên, cô ta càng nghĩ càng kinh hãi, nhưng nhất thời không biết nên nói chuyện này với ai.

Bắt đầu từ hôm đó, Trương Hiểu Thiên đặc biệt chú ý đến từng hành động của Hồ Thiên Vũ, cũng ghi chép lại từng chỗ khác thường của anh ta, dự định ngày nào đó sẽ đưa cho cha mẹ chồng xem, để bọn họ tin người được cứu về không phải cậu con trai Hồ Thiên Vũ của bọn họ!

Chương 751: Không phù hợp điều kiện

Trương Hiểu Thiên không hề biết, khi cô ta quan sát đôi phương thì đôi phương cũng đang quan sát lại cô ta, trưa hôm nay lúc Trương Hiểu Thiên mua thức ăn từ ngoài về, cô ta bất ngờ thấy Hồ Thiên Vũ đang xem quyển nhật ký cô ta cất trong phòng.

Hồ Thiên Vũ giả mạo lạnh lùng nói: “Cô ghi chép rất kỹ đấy...”

Trương Hiểu Thiên thấy chuyện đã bại lộ, cô ta bèn chất vấn: “Anh không phải là chồng tôi, rốt cuộc thì anh là ai?”

Hồ Thiên Vũ giả mạo cười bảo: “Hiểu Thiên, anh biết thời gian qua em đã chăm sóc anh rất vất vả, anh cũng biết thái độ của mình với em không tốt, nhưng anh hy vọng em có thể hiểu cho anh một chút, đối với một người trở về từ cõi chết mà nói, anh thật sự rất khó dung cảm đối mặt với cuộc sống như trước... Anh không phải là ai khác mà chính là Hồ Thiên Vũ chồng của em, hãy cho anh một chút thời gian, chúng ta sẽ trở lại như lúc ban đầu.”

Nếu những lời này được nói bởi Hồ Thiên Vũ thật, Trương Hiểu Thiên chắc chắn sẽ vô cùng cảm động, nhưng khi nó được nói ra từ miệng gã giả mạo, Trương Hiểu Thiên chỉ cảm thấy dối trá và qua loa.

Sau đó Trương Hiểu Thiên nhìn thẳng vào mắt Hồ Thiên Vũ giả mạo rồi hỏi: “Vậy anh nói cho tôi biết, chúng ta quen nhau lúc nào? Thời điểm nào bắt đầu yêu? Kết hôn vào ngày nào?”

Khi Hồ Thiên Vũ nghe Trương Hiểu Thiên hỏi ba vấn đề này, gã sững sờ ngay tại chỗ, ngơ ngác nhìn cô ta. Ba vấn đề này trước đây Hồ Thiên Vũ thường xuyên nhắc đến, vì vậy nếu thật sự là Hồ Thiên Vũ thì không thể nào hỏi cái gì cũng không biết được...

Chuyện đã đến nước này, Hồ Thiên Vũ giả mạo cũng lười giải thích, gã chỉ nói qua loa cho xong: “Em đừng gây sự nữa được không? Nếu em chê anh bây giờ không có việc làm thì cứ nói thẳng, đừng tìm những lý do quái gở đó!”

Lúc ấy Trương Hiểu Thiên rất sợ hãi, bởi vì cô ta không có cách nào để chứng minh suy nghĩ của mình, vì dù sao người trước mặt này từ đầu đến chân đều trông giống hệt chồng của cô ta...

Dù giả vờ có tốt đến mấy cũng chỉ có thể lừa gạt người ngoài, Trương Hiểu Thiên đã sống với Hồ Thiên Vũ rất nhiều năm rồi, cô ta dễ dàng nhận thấy người trước mặt không phải là Hồ Thiên Vũ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trương Hiểu Thiên vẫn quyết định tạm thời án binh bất động, cô ta không vạch mặt Hồ Thiên Vũ giả mạo, bởi vì nếu làm như vậy, họ hàng bạn bè xung quanh chưa chắc đã tin những gì cô ta nói.

Theo tình hình trước mắt, nếu muốn chứng minh Hồ Thiên Vũ là giả thì phải đi xét nghiệm ADN, từ ngày đó trở đi, Trương Hiểu Thiên bắt đầu lén lút thu thập một số thứ như tóc, ổng hút đã dùng... Sau đó cô ta lại đến nhà bố mẹ chồng để góp nhặt một ít thứ có dính ADN của bọn họ, cuối cùng đưa cả hai mẫu đi xét nghiệm.

Hai tuần sau, kết quả xét nghiệm được gửi đến chỗ làm của Trương Hiểu Thiên, sau khi xem xong kết quả, cô ta hoàn toàn ngơ ngác, bởi vì trên kết quả thể hiện Hồ Thiên Vũ giả có quan hệ họ hàng với bố mẹ chồng của cô, nhưng lại không phải trực hệ!

Tối hôm đó Trương Hiểu Thiên ngẩn ngơ về đến nhà. Mấy ngày qua cô ta không có lòng dạ nào nấu cơm cho Hồ Thiên Vũ giả mạo ăn cả, cô ta chỉ mua tạm một ít thức ăn bên ngoài, dù sao có làm cả bàn thức ăn ngon cho Hồ Thiên Vũ, gã cũng không ăn nhiều.

Vậy mà vừa vào cửa, Trương Hiểu Thiên lại thấy Hồ Thiên Vũ đang ăn một quả cà tím sống. Trương Hiểu Thiên chợt nhận ra người này dường như rất thích ăn nguyên liệu chưa qua chế biến.

Không ngờ Hồ Thiên Vũ giả mạo thấy Trương Hiểu Thiên quay về lại thuận miệng hỏi: “Có kết quả xét nghiệm rồi hả? Tôi có phải Hồ Thiên Vũ không?”

Trương Hiểu Thiên nghe mà sửng sò, cô ta giật mình hỏi: “Sao anh lại biết... Tôi xét nghiệm ADN của anh?”

Hồ Thiên Vũ giả mạo lạnh lùng cười: “Cô cho rằng lén lút thu thập tóc của tôi thì tôi không biết cô muốn làm gì à? Sao rồi? Kết quả xét nghiệm có thể hiện tôi là Hồ Thiên Vũ chồng cô không?”

Trương Hiểu Thiên nhìn vẻ mặt khiêu khích của đối phương, trong nhất thời không biết phải nói gì? Cô không biết mình đã làm sai điều gì mà lại gặp phải chuyện này...

Tất cả ác mộng cũng bắt đầu từ lúc đó, Hồ Thiên Vũ giả mạo cố gắng biểu hiện cực kỳ thân mật với Trương Hiểu Thiên trước mặt người ngoài, đến mức mà người ngoài cũng không thể nhận ra giữa hai vợ chồng có vấn đề gì.

Còn ở sau lưng, thái độ của Hồ Thiên Vũ giả mạo đối với Trương Hiểu Thiên càng ngày càng không kiêng nể gì, gã thậm chí còn uy hiếp Trương Hiểu Thiên, nếu cô ta dám tuyên bố với bên ngoài việc gã không phải Hồ Thiên Vũ, vậy thì gã sẽ khiến cô ta hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Không biết tại sao, Trương Hiểu Thiên lại cảm thấy Hồ Thiên Vũ giả mạo thực sự có thể làm ra được chuyện đó. Vì vậy trong thời gian sau đây, cô ta đành phải đóng vai tình cảm với Hồ Thiên Vũ trước mặt người ngoài, nhưng chỉ có Trương Hiểu Thiên biết, cuộc sống như vậy một ngày chẳng khác gì một năm.

Lần trước Trương Hiểu Thiên gặp Viên Mục Dĩ trong siêu thị, cô ta thật sự nảy ra ý định muốn nhờ Viên Mục Dĩ giúp đỡ, nhưng tiếc là Hồ Thiên Vũ giả đã nhanh chóng xuất hiện nên cô ta đành rút lui...

Còn đến tối hôm nay, do Hồ Thiên Vũ giả mạo phát hiện Trương Hiểu Thiên lén lút gọi điện cho cha mẹ Hồ Thiên Vũ, vì vậy gã đã vớ lấy chiếc gạt tàn thuốc trên bàn rồi đập vỡ trán Trương Hiểu Thiên!

Lúc ấy Trương Hiểu Thiên cứ nghĩ mình chắc chắn phải chết, nhưng bản năng cầu sinh đã giúp cô ta chạy khỏi nhà vào giây phút cuối cùng, vì vậy mới có cảnh tượng mà Viên Mục Dã đã nhìn thấy...

Sau khi nghe toàn bộ câu chuyện của Trương Hiểu Thiên, Viên Mục Dã nghĩ ngay đến một người. Bởi vì trên thế giới này, người có thể biến thành người khác, đồng thời đến cả ADN cũng không xét nghiệm được, thì ngoài gã mắt vàng A Triết ra, Viên Mục Dã thật sự không nghĩ ra được người thứ hai. Nhưng Hồ Thiên Vũ chỉ là một người bình thường, gã cũng đâu phải mục tiêu phù hợp mà A Triết muốn giả mạo chứ?

Viên Mục Dã hỏi: “Cô không dám đến bệnh viện... là vì sợ đối phương tìm được mình hả?”

Trương Hiểu Thiên gật đầu: “Tôi bây giờ đã biết bí mật của hắn, hắn nhất định sẽ nghĩ cách diệt trừ tôi!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Vậy bây giờ cô định làm gì? Báo cảnh sát? Hay liên hệ với người thân?”

Trương Hiểu Thiên bất lực nói: “Tôi không muốn liên lụy bọn họ, tôi chỉ muốn tìm một chỗ an toàn để nghỉ ngơi một đêm, nhưng tôi chạy ra ngoài vội quá nên không mang theo tiền cũng chẳng có chứng minh thư, vì vậy không thể thuê phòng khách sạn được.”

Viên Mục Dã bèn nói với cô ta: “Điều này thì cô không cần phải lo, tôi sẽ giúp cô thuê phòng, cô cứ yên tâm nghỉ ngơi đi!”

Sau đó Viên Mục Dã dẫn Trương Hiểu Thiên đi đến một khách sạn gần đó, thuê phòng xong, cậu đưa thẻ phòng cho Trương Hiểu Thiên để cô ta lên tầng nghỉ ngơi, đồng thời Viên Mục Dã còn đưa số di động của mình cho Trương Hiểu Thiên, cậu dặn cô ta nếu có gì cần hỗ trợ thì có thể gọi cho cậu bất cứ lúc nào!

Sau khi xử lý xong những chuyện này, Viên Mục Dã mới quay về nhà mình, Lê Thần và Kim Bảo đang ngồi trong phòng khách xem tivi, hắn thấy Viên Mục Dã đến giờ mới về thì cau có hỏi: “Sao hôm nay về muộn thế?”

Chương 752: Điện thoại chăm sóc khách hàng

Viên Mục Dã không hề giấu giếm, cậu kể lại một lượt chuyện mình đã gặp Trương Hiểu Thiên cho Lê Thần nghe, cậu ta nghe xong trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Anh cảm thấy thứ giả mạo Hồ Thiên Vũ... là sinh vật gì?”

Viên Mục Dã mỉm cười, xem ra đây chính là sự khác biệt giữa Lê Thần và cậu, nếu là Viên Mục Dã hỏi, trước tiên cậu chắc chắn sẽ nghĩ Hồ Thiên Vũ là ai, mà điều đầu tiên Lê Thần nghĩ đến lại là sinh vật gì...

Lê Thần thấy Viên Mục Dã cứ cười nhưng không nói gì, hắn tò mò hỏi: “Sao thế, tôi nói không đúng à?”

Viên Mục Dã liên tục xua tay: “Không, cậu nói rất đúng, đó đúng là một sinh vật có thể tự do thay đổi hình dạng của mình.”

Lê Thần suy nghĩ rồi hỏi: “Hay là Hồ Thiên Vũ có một người anh em song sinh? Vì vậy dáng vẻ của đối phương mới giống hệt gã?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không phải đâu, nếu đối phương thật sự là anh em sinh đôi với Hồ Thiên Vũ, thì xét nghiệm ADN sẽ không thể nào có kết quả là có quan hệ họ hàng với cha mẹ Hồ Thiên Vũ nhưng lại không phải trực hệ.”

“Như vậy nói cách khác là Hồ Thiên Vũ giả mạo cùng với cha mẹ Hồ Thiên Vũ có quan hệ họ hàng, nhưng bọn họ lại không phải trực hệ... Liệu có khi nào Hồ Thiên Vũ cũng không phải là con ruột của cha mẹ gã, mà là họ hàng gần nào đó được nhận nuôi thì sao?” Lê Thần hỏi.

Viên Mục Dã trầm mặc một lát rồi nói: “Cũng không phải, nếu là tình huống như cậu nói, vậy gã chỉ có thể là họ hàng với một người chứ không thể nào là với cả hai được... Vì vậy Hồ

Thiên Vũ giả này có ADN cực kỳ giống với Hồ Thiên Vũ, nhưng lại không giống hoàn toàn.”

Có vẻ Lê Thần rất có hứng thú với chuyện này, hắn hỏi tại sao Viên Mục Dã lại không đưa Trương Hiểu Thiển về nhà?

Viên Mục Dã bắt đầu kể: “Vớ Trương Hiểu Thiển mà nói thì tôi chỉ là một người xa lạ, nếu cậu là con gái, đêm hôm khuya khoắt cậu sẽ về nhà cùng một người lạ à?”

Lê Thần bĩu môi: “Đã đến khách sạn thuê phòng rồi mà còn sợ về nhà à?”

Viên Mục Dã vội vàng giải thích: “Sao có thể giống nhau được? Tuy khách sạn có mức độ riêng tư nhất định, nhưng dù sao nó vẫn là một không gian công cộng. Ở nhà lại khác, đó là không gian riêng tư tuyệt đối, hễ là người bình thường có một chút tâm lý đề phòng đều sẽ không tùy tiện về nhà cùng người lạ đâu.”

Lê Thần hỏi Viên Mục Dã định xử lý chuyện này thế nào?

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Sáng mai tôi đi đến khách sạn gặp mặt Trương Hiểu Thiển, để xem cô ta định làm gì rồi lại tính tiếp, nếu như Trương Hiểu Thiển thật sự cần tôi giúp đỡ, tôi sẽ liên lạc với Từ Lệ và cùng anh ta tìm cách giải quyết.”

Viên Mục Dã đã tính trước mọi chuyện, nhưng không ngờ hôm sau khi cậu đi đến khách sạn thì lại được thông báo Trương Hiểu Thiển đã trả phòng và rời đi rồi... Viên Mục Dã hơi sững sờ, bởi vì hôm qua cậu chỉ để lại số điện thoại của mình chứ chưa lấy số của Trương Hiểu Thiển.

Trương Hiểu Thiển chưa chào đã đi mất nên trong lúc nhất thời Viên Mục Dã không biết phải đi đâu mà tìm cô ta. Quan trọng nhất là Viên Mục Dã nghi ngờ Trương Hiểu Thiển cũng không phải tự nguyện rời đi, cô ta đã bị Hồ Thiên Vũ giả mạo bắt về.

Sau khi đi vào số 54, Viên Mục Dã kể lại những gì mình gặp phải đêm hôm qua cho Đoàn Phong nghe. Anh ta nghe xong bèn trêu Viên Mục Dã bị cô gái kia lừa rồi, nhưng Viên Mục Dã lại tin tưởng vững chắc vào phán đoán ban đầu của mình.

Đoàn Phong hỏi lại: “Vậy tại sao Trương Hiểu Thiển lại đi mà chưa chào từ biệt? Cậu tốt bụng giúp cô ta như thế, trước khi

đi ít nhất cũng phải gọi điện chứ? Hoặc là để lại lời nhắn cũng được mà!”

Viên Mục Dã đương nhiên không thể trả lời vấn đề này, bởi vì trong đó có rất nhiều loại khả năng, nếu muốn hiểu rõ thì phải tìm được Trương Hiểu Thiển đã.

Nhưng Đoàn Phong lại cảm thấy lời nói từ một phía của Trương Hiểu Thiển chưa chắc đã tin được, hơn nữa nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nếu Trương Hiểu Thiển thật sự muốn tìm Viên Mục Dã giúp đỡ, cô ta tự nhiên sẽ chủ động gọi điện cho cậu.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Viên Mục Dã vẫn không quá yên tâm, chiều hôm đó cậu gọi điện cho Từ Lệ nhờ anh ta điều tra vụ việc nửa năm trước Hồ Thiên Vũ và mấy người bạn học bị lạc đường rồi gặp nạn trong núi.

Bởi vì chuyện này không thuộc về vụ án hình sự, nên Từ Lệ cũng không rõ lắm, anh ta bảo Viên Mục Dã cứ chờ điện thoại của mình, Từ Lệ sẽ nhờ vào quan hệ để hỏi thăm thử xem...

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã đề ý đến chuyện này như vậy thì trầm giọng, hỏi: “Cậu nghi ngờ việc này có liên quan đến gã mắt vàng à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Người có bản lĩnh như vậy trên đời này chỉ đếm được trên đầu ngón tay... Tôi lo là gã đó giả mạo Hồ Thiên Vũ chỉ là bước đầu tiên.”

Đoàn Phong nghi ngờ hỏi: “Nghe cậu miêu tả thì Hồ Thiên Vũ chỉ là người bình thường, với tác phong của gã mắt vàng đó, gã không thể nào giả vờ thành một người bình thường trong thời gian dài như vậy được.”

Đó cũng là điều làm Viên Mục Dã thấy khó hiểu. Từ trước đến giờ, A Triết giả mạo thành người bình thường đều vì có mục đích cả, nhiều nhất cũng chỉ khoảng vài ngày... Những người khiến gã phải đóng giả trong một thời gian dài thì thân phận đều cực kỳ quan trọng.

Qua lời kể của Trương Hiểu Thiển, cô ta đã sống với Hồ Thiên Vũ giả mạo hơn nửa năm. Bất kể đối phương có mục đích gì thì cũng đã đạt được, với thói quen của A Triết, chắc chắn gã đã từ bỏ thân phận này từ lâu.

Nhưng bây giờ, Hồ Thiên Vũ giả mạo không những không bỏ thân phận này, gã còn muốn điều khiển Trương Hiểu Thiên để gã có thể tiếp tục làm Hồ Thiên Vũ giả mạo lâu hơn nữa.

Cuối cùng Đoàn Phong đề nghị tìm cách điều tra tình hình của Hồ Thiên Vũ, dù sao chỉ dựa vào lời nói từ một phía của Trương Hiểu Thiên cũng chẳng nói lên điều gì, vì vậy hai người bọn họ chuẩn bị bắt tay vào điều tra từ chỗ Hồ Thiên Vũ...

Nhưng vấn đề bây giờ là Viên Mục Dã chỉ biết mỗi tên của hai người đó, hoàn toàn không biết những cái khác, có quá nhiều người trùng tên trùng họ, vì vậy hai người đành nhờ hacker Tăng Nam Nam giúp đỡ. Cô ấy trực tiếp hack vào danh sách thành viên trong hệ thống của siêu thị, nơi mà Viên Mục Dã gặp Trương Hiểu Thiên và Hồ Thiên Vũ lần đầu tiên.

Siêu thị đó có hệ thống thành viên cực kỳ kỹ càng, đến cả Viên Mục Dã là người ít đi siêu thị mà cũng là thành viên trong hệ thống của họ, vì vậy rất có khả năng Trương Hiểu Thiên và Hồ Thiên Vũ cũng là thành viên.

Hơn nữa, khi lần đầu tiên Viên Mục Dã gặp hai người đó, cậu đã nghe thấy họ trò chuyện với một đôi vợ chồng khác, hiển nhiên hai gia đình có quan hệ hàng xóm, mà lại còn ở gần siêu thị đấy...

Mọi chuyện sau đó chứng minh Viên Mục Dã không đoán sai, Tăng Nam Nam đã tìm được tên và số điện thoại của Trương Hiểu Thiên trong danh sách thành viên của siêu thị.

Bởi vì siêu thị này chỉ đăng ký hội viên bằng số điện thoại, nên Viên Mục Dã bảo Tăng Nam Nam giả vờ là nhân viên chăm sóc khách hàng của siêu thị gọi điện cho Trương Hiểu Thiên. Đầu tiên là xác định xem cô ta có thể tự chủ nhận điện thoại không, việc thứ hai là lấy địa chỉ gia đình để sau này còn tiện điều tra.

Điện thoại rất nhanh đã được bắt máy, giọng của một cô gái vang lên: “Xin chào, tôi là Trương Hiểu Thiên.”

Chương 753: Ảnh chụp chung

“Xin chào cô Trương, tôi là Tăng Nam Nam bên bộ phận chăm sóc khách hàng của siêu thị xxx, mã số của tôi là xxxxxx. Rất vinh hạnh được thông báo cho cô biết, do điểm tích lũy của cô đã đủ hai mươi nghìn nên đạt được mức đổi phần thưởng, vì vậy cô có thể lựa chọn một trong những vật phẩm sau, chúng tôi sẽ vận chuyển miễn phí đến địa chỉ của cô.” Tăng Nam Nam trình trọng lừa đối phương.

Trương Hiểu Thiên hơi chần chừ trong điện thoại một lúc, sau đó mới hỏi: “Có cần thanh toán thêm phụ phí gì không?”

Tăng Nam Nam vừa cười vừa trả lời: “Không cần đâu ạ, cô chỉ cần cung cấp địa chỉ nhận hàng cụ thể là được, xin cô yên tâm, chính sách dành cho hội viên này không thu bất kỳ chi phí nào.”

Mặc dù Trương Hiểu Thiên hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn báo địa chỉ cho Tăng Nam Nam... Viên Mục Dã nhìn địa chỉ của Trương Hiểu Thiên, quả nhiên nhà cô ta ở chỗ ngã tư, nơi mà Trương Hiểu Thiên đã chạy ra tối hôm qua. Tối đó, Đoàn Phong lái xe chở Viên Mục Dã đi đến chờ ở dưới tòa nhà kia.

Khoảng tám giờ tối, họ thấy Trương Hiểu Thiên và Hồ Thiên Vũ lái xe từ ngoài về, sau khi đỗ xe vào bãi, hai người cùng tiến vào cửa tòa nhà... Trong quá trình này, từ đầu đến cuối hai người không nói một câu nào, sự giao lưu giữa hai người là một con số 0.

Nhưng lạ ở chỗ, căn phòng trên tầng của bọn họ mãi mà không thấy bật đèn, chẳng lẽ hai vợ chồng này lại tiết kiệm đến thế? Ngay cả đèn cũng không nở bật? Trong lúc hai người Viên Mục Dã đang cảm thấy khó hiểu, bọn họ lại nhìn thấy Hồ Thiên Vũ rời khỏi tòa nhà một mình, gã nhanh chóng lái xe rời đi.

Viên Mục Dã thấy vậy thì nói với Đoàn Phong: “Anh đi theo Hồ Thiên Vũ, tôi đi lên gặp Trương Hiểu Thiển...”

Đoàn Phong gật đầu nói: “Được rồi, có gì gọi điện nhé.”

Lý do Viên Mục Dã muốn lên trên tầng gặp Trương Hiểu Thiển là vì trên đó mãi vẫn chưa bật đèn, cậu hơi lo lắng không biết liệu có phải đối phương đã xảy ra chuyện gì hay không... Nhưng khi Viên Mục Dã đi đến cửa nhà Trương Hiểu Thiển gõ hai lần, cánh cửa đã được người bên trong mở ra.

Người mở cửa chính là Trương Hiểu Thiển, Viên Mục Dã thấy cô ta không sao thì thở phào, nhưng Trương Hiểu Thiển lại rất ngạc nhiên khi thấy người đến là Viên Mục Dã, cô ta nhìn xung quanh một vòng rồi hốt hoảng hỏi: “Làm thế nào mà anh lại tìm được chỗ này?”

Viên Mục Dã thấy thế bèn trấn an: “Yên tâm đi, Hồ Thiên Vũ đã lái xe đi rồi!”

Trương Hiểu Thiển nghe xong hơi thở phào một cái, sau đó nói nhỏ: “Cứ vào đây trước đã...”

Căn nhà của Trương Hiểu Thiển được bố trí rất ấm cúng, xem ra lúc hai người họ mới kết hôn đã sống rất hạnh phúc, bọn họ cũng tràn đầy khát khao với tương lai... Nhưng tiếc là không bật đèn, nên bầu không khí ấm áp này trở nên hơi âm u.

“Thật xin lỗi, nhà tôi hơi tối...” Nói xong, Trương Hiểu Thiển rút một cây nến trong ngăn kéo bàn trà ra rồi châm lửa.

Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu: “Trong nhà bị mất điện à?”

Trương Hiểu Thiển gật đầu: “Chắc mạch điện có vấn đề, lúc tôi mới về đã thấy toàn bộ đèn không sáng. Anh cứ ngồi trước đi, tôi đi rót cho anh chén trà.”

Viên Mục Dã vội vàng bảo: “Không cần phiền cô đâu, tôi chỉ lên đây xem cô có gặp chuyện gì hay không thôi.”

Trương Hiểu Thiển thở dài, nói: “Thật sự cảm ơn anh, nhưng gã đó tạm thời sẽ không làm gì tôi đâu, chỉ cần tôi không dây dưa chuyện gã là Hồ Thiên Vũ giả mạo là được. Đúng rồi, sao anh lại tìm được đến đây?”

Viên Mục Dã đương nhiên không thể nói nhân viên chăm sóc khách hàng trước đó gọi cho cô ta là bạn mình, cậu đành đáp

bà: “Tôi có người bạn làm trong ban quản lý tòa nhà, tôi đã hỏi anh ta địa chỉ nhà cô.”

Trương Hiểu Thiên gật đầu: “Anh thật có tâm, không ngờ bè nước gặp nhau mà lại gặp được một người tốt như anh.”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Chuyện đó có gì to tát đâu... Đúng rồi, sau khi cô về thì gã không làm khó cô chứ?”

Trương Hiểu Thiên lắc đầu: “Tự tôi chủ động quay về mà, hơn nữa sau này gã còn cần tôi giúp đóng vai Hồ Thiên Vũ. Vì vậy chỉ cần tôi không dây dưa chuyện này... gã tạm thời sẽ không làm gì tôi.”

Viên Mục Dã bèn an ủi: “Cô yên tâm đi. Một ngày nay tôi và bạn của tôi sẽ luôn canh chừng gần nhà cô, nếu cô gặp chuyện gì thì gọi ngay cho tôi nhé.”

Trương Hiểu Thiên nói với vẻ cảm động: “Anh giúp tôi như vậy... tôi cũng không biết nên nói gì nữa!” Nói xong, cô ta đặt một chén trà trước mặt Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã tiện tay cầm lên nhấp một ngụm, sau đó cậu nhìn bốn phía xung quanh rồi hỏi: “Công tắc điện nhà cô ở chỗ nào, có muốn tôi giúp cô kiểm tra qua không?”

Không ngờ Trương Hiểu Thiên lại lắc đầu: “Tốt nhất đừng làm thế... Nếu không khi gã đó quay về, gã sẽ biết trong nhà có người đến, để ngày mai tôi nhờ ban quản lý cho người đến sửa.”

Viên Mục Dã gật đầu nói: “Thế cũng được... Đúng rồi, trong nhà cô còn mấy thứ như hồ sơ cá nhân của Hồ Thiên Vũ không, tôi muốn điều tra thêm tại sao gã lại giả vờ làm Hồ Thiên Vũ.”

Trương Hiểu Thiên suy nghĩ rồi nói: “Hình như là có... Anh ngồi đợi một lát nhé, tôi đi đến phòng làm việc của anh ta tìm thử xem.”

Sau khi Trương Hiểu Thiên rời đi, Viên Mục Dã nhờ ánh sáng của ngọn nến mà nhìn thấy một tấm ảnh bên cạnh sofa, đôi nam nữ trong tấm ảnh trông rất ngọt ngào, trên mặt cả hai đều ngập tràn nụ cười hạnh phúc...

Viên Mục Dã nhìn một chút rồi bỗng nhận ra điều không ổn. Trước đó Trương Hiểu Thiên đã nói là Hồ Thiên Vũ cực kỳ thích vận động ngoài trời, nhưng trong bức ảnh này thì cả Trương Hiểu Thiên lẫn Hồ Thiên Vũ đều mặc đồ leo núi, hiển nhiên cả hai đi cùng nhau.

Viên Mục Dã vội vàng cầm ngọn nến đi đến gần những bức ảnh treo trên tường phòng khách, đó toàn là ảnh chụp khi Trương Hiểu Thiên và Hồ Thiên Vũ cùng nhau tham gia các hoạt động ngoài trời. Qua những bức ảnh này có thể nhận ra một điều, hai người họ chắc chắn thường xuyên cùng nhau tham gia những hoạt động kiểu này từ lúc còn học đại học.

Ngay lúc Viên Mục Dã cảm thấy chuyện này hơi kỳ lạ, điện thoại của cậu đột nhiên đổ chuông, Viên Mục Dã mở ra xem thì thấy là Từ Lệ gọi đến...

“Tôi đã cho người điều tra Hồ Thiên Vũ, nửa năm trước đúng là tay này gặp tai nạn khi leo núi, nhưng tình huống không giống những gì cậu đã nói cho lắm, lúc đó không chỉ có một người sống sót, mà còn có cả vợ của anh ta là Trương Hiểu Thiên... Ngoài cặp đôi này ra, bốn người còn lại đều tử nạn.” Từ Lệ nói trong điện thoại.

Nghe đến đây, lòng Viên Mục Dã trầm xuống, trong đầu cậu nhanh chóng hiện lên những lời Trương Hiểu Thiên đã nói... Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, đến giờ cậu mới nhận ra rất có thể chén trà vừa rồi có vấn đề.

Chương 754: Chủ quan mất Kinh Châu*

** Câu nói dựa trên điển tích thời Tam quốc, danh tướng Quan Vũ vì chủ quan mà mất ba quận Kinh Châu vào tay Tôn Quyền, có ý ví von bởi vì lơ là sơ suất, khinh địch mà dẫn đến thất bại hoặc tạo thành tổn thất.*

Con chóng mặt dữ dội khiến Viên Mục Đã bất giác chống tay vào tường, không ngờ cậu lại chạm đúng vào công tắc trên tường, một tiếng “tách” vang lên, đèn trong phòng tức thì được bật sáng, hóa ra không phải ở đây mất điện mà chỉ là không bật đèn thôi...

“Tôi không thích ánh đèn...” Giọng nói nhẹ nhàng của Trương Hiểu Thiên vang lên từ phía sau lưng, nhưng nghe vào tai lại đặc biệt kinh khủng.

Lúc này Viên Mục Đã miễn cưỡng xoay người lại, chân tay cậu bủn rủn không còn chút sức lực nào nên phải dựa vào tường, Viên Mục Đã liếc mắt thấy Trương Hiểu Thiên bình thản đứng trước mặt mình, trên tay cô ta cầm một con dao sắc bén, nó đang tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo...

Ngay sau đó Viên Mục Đã cảm thấy dưới bụng mình mát lạnh, cậu cúi đầu nhìn thì thấy con dao trong tay Trương Hiểu Thiên đã cắm vào bụng trái của cậu, máu lập tức trào ra.

Viên Mục Đã dùng tất cả sức lực còn lại đẩy Trương Hiểu Thiên ra, khi đối phương thuận thế rút con dao ra khỏi bụng Viên Mục Đã, mùi máu tanh nháy mắt đã tràn ngập trong không khí...

Vào giờ phút này Viên Mục Đã mới nhận thấy mình mắc một sai lầm trí mạng, cậu đã quá tin tưởng vào cô gái trước mặt, xem ra Đoàn Phong vẫn nhiều kinh nghiệm hơn cậu ở phương diện này!

Nhưng lúc này có nói gì cũng đã muộn, từ lúc Viên Mục Dã bắt đầu bước vào cửa thì Trương Hiểu Thiển đã không có ý định thả cậu rời đi, vì vậy cô ta mới bỏ thuốc vào trong nước trà... Và giờ đây, một cú đâm vừa rồi càng minh chứng cho điều này.

Viên Mục Dã hỏi một cách yếu ớt: “Cô... Thật ra là ai?”

Trương Hiểu Thiển lạnh lùng cười: “Tôi? Tôi có thể là ai chứ? Đương nhiên là Trương Hiểu Thiển rồi!”

Viên Mục Dã dùng tay che bụng, sau đó từ từ di chuyển ra phía cửa, không biết Trương Hiểu Thiển dùng thuốc gì khiến Viên Mục Dã không bất tỉnh ngay tại chỗ nhưng cũng không có sức lực phản kháng.

Trương Hiểu Thiển thấy Viên Mục Dã muốn đi, cô ta bèn chậm rãi tiến đến gần và nói: “Anh thật dễ lừa... Xem ra đàn ông ở thời nào cũng giống nhau, chỉ cần tôi giả vờ đáng thương trước mặt họ, là muốn làm gì cũng được.”

Viên Mục Dã nghe xong câu này là biết Trương Hiểu Thiển là kẻ chuyên lừa gạt đàn ông, cậu bị lừa cũng xứng đáng. Có đôi khi kẻ trông có vẻ yếu đuối chưa chắc đã là kẻ yếu, lần này đúng là Viên Mục Dã đã chủ quan mà mất Kinh Châu rồi.

Trương Hiểu Thiển lại giơ con dao lên và tiến đến chỗ Viên Mục Dã, hiển nhiên cô ta muốn cho cậu một đòn trí mạng để kết thúc nốt nửa cái mạng còn lại của Viên Mục Dã. Nhưng mặc dù Viên Mục Dã bị trúng độc và còn bị thương, Trương Hiểu Thiển cũng sẽ không dễ dàng làm gì được cậu!

Ngay lúc Trương Hiểu Thiển đâm con dao về phía Viên Mục Dã, cô ta bị một chiếc gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh đang bay trên không trung đập vào đầu, Viên Mục Dã tranh thủ cơ hội này để mở cửa chạy đi...

Tiếc là Viên Mục Dã đã bị thương, vì vậy cú đập vừa rồi không mạnh, tuy có thể làm đối phương bị thương nhưng lại không bị choáng... Quả nhiên, khi Viên Mục Dã vừa chạy ra ngoài thì Trương Hiểu Thiển cũng đuổi theo.

Đi thang máy chắc chắn không kịp, Viên Mục Dã không hề suy nghĩ mà chạy luôn vào thang bộ... Trong tình huống bình thường, khi một người chạy trốn chắc chắn sẽ chạy xuống tầng

dưới. Nhưng với tình huống bây giờ của Viên Mục Dã, cậu mà làm thế thì chỉ một lát sau sẽ bị Trương Hiểu Thiên đuổi kịp. Vì thế, sau khi chạy vào cầu thang bộ, Viên Mục Dã xoay người lao đảo chạy lên tầng trên.

Sau khi Trương Hiểu Thiên chạy vào trong thang bộ, đứng là cô ta nhanh chóng đuổi theo xuống tầng dưới. Viên Mục Dã định lấy điện thoại ra gọi cho Đoàn Phong, nhưng cậu sờ túi mới thấy không biết điện thoại của mình đã rơi mất từ lúc nào... Đúng lúc đó, cửa cầu thang bộ bỗng bị đẩy ra!

May mà Viên Mục Dã phản ứng nhanh, cậu lập tức nấp vào góc tường, Trương Hiểu Thiên lao ra khỏi cửa nhưng không nhìn thấy cậu... Ngay lúc Viên Mục Dã nghĩ Trương Hiểu Thiên sẽ đi sang các tầng khác tìm kiếm, cậu bỗng nghe thấy tiếng mũi dao cào lên tường.

Trương Hiểu Thiên nói với giọng hưng phấn: “Tôi biết anh đang ở gần đây, anh phải nấp cho kỹ đấy nhé, tuyệt đối đừng để tôi dễ dàng tìm được, biết không hả?”

Nhưng lúc này Viên Mục Dã đã kiệt sức, cậu cảm thấy chỉ một giây nữa là mình có thể ngất xỉu... Không ngờ đúng lúc này, cửa thang máy của tầng này lại mở ra, có hai mẹ con đi từ bên trong ra ngoài.

Trương Hiểu Thiên vội giấu con dao ra sau lưng, sau đó cười chào hỏi: “Chị Lý, chị đón Tiểu Bảo tan học về à!”

Chị Lý vừa cười vừa hỏi: “Đúng thế, sao em lại lên đây, có phải trong nhà hết gia vị không?”

Viên Mục Dã tranh thủ lúc Trương Hiểu Thiên nói chuyện với đối phương mà lao đảo tiến vào trong thang máy sắp đóng cửa. Cửa thang máy nhanh chóng đóng lại dưới cái nhìn chăm chú của ba người kia, Viên Mục Dã vội vàng ấn phím xuống tầng một, sau đó mới kiệt sức trượt người ngồi bệt xuống đất.

Mặc dù Viên Mục Dã cố tự nhủ không được ngất, không được ngất, bởi vì lúc này cậu vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng cơ thể cậu đã đến cực hạn, dù Viên Mục Dã lên đây cốt tinh thần cho mình thì trong khoảnh khắc khi thang máy mở ra, cuối cùng mắt cậu vẫn tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Vào một giây trước khi bất tỉnh, Viên Mục Dã nhìn thấy ở cửa có một cô gái mặt mũi âm trầm đang đứng đó, trong tay cô ta là một con dao sắc đang nhỏ máu... Viên Mục Dã thấy rùng cả mình, cuối cùng cậu vẫn không chạy thoát khỏi bàn tay của Trương Hiểu Thiên.

Không biết đã qua bao lâu, Viên Mục Dã bỗng tỉnh dậy vì cơn đau ở bụng, cậu mở mắt ra nhìn thì phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh trong bệnh viện... Tầng Nam Nam ngồi chơi điện thoại ở bên cạnh, thấy Viên Mục Dã tỉnh, cô ấy lập tức tiến đến hỏi: “Anh Viên, anh sao rồi?”

Trong lúc nhất thời đầu óc Viên Mục Dã hơi choáng váng, một lát sau cậu mới thều thào hỏi: “Tại sao tôi lại ở trong bệnh viện?”

Sau đó Tầng Nam Nam kể lại cho Viên Mục Dã biết, khi Viên Mục Dã vừa ngất xỉu trong thang máy, thì đúng lúc ấy Đoàn Phong lại chạy đến, nhờ đó mà anh ta đã cứu được cậu từ trong tay Trương Hiểu Thiên.

Trương Hiểu Thiên lúc đầu còn giả vờ ngây ngô, cô ta nói Viên Mục Dã vì cứu mình nên mới bị kẻ xấu đâm bị thương... Không ngờ Đoàn Phong chẳng hề bị mắc lừa, anh ta vừa đến đã đánh một cú khiến Trương Hiểu Thiên ngất xỉu.

Hóa ra Đoàn Phong có thể trở về nhanh như thế là do lúc anh ta đi theo Hồ Thiên Vũ, thấy tên kia mua một con dao quân dụng cực kỳ sắc bén từ một cửa hàng chuyên nhận đặt dao.

Lúc đầu Đoàn Phong còn tưởng gã này mua dao là để đối phó với Trương Hiểu Thiên, anh ta cũng không khách sáo nữa mà tiến thẳng đến đê Hồ Thiên Vũ xuống, Đoàn Phong muốn nhìn xem thứ có thể biến thành dáng vẻ của người khác rốt cuộc là gì!

Không ngờ Hồ Thiên Vũ không biết dùng dao, gã bị Đoàn Phong đè xuống tức quá quát ầm lên: “Anh mau thả tôi ra, nếu không tôi báo cảnh sát đấy!”

Đoàn Phong vừa bực mình vừa buồn cười, anh nói: “Cậu là kẻ giả mạo mà còn dám báo cảnh sát?”

Chương 755: Người vợ xa lạ

Hồ Thiên Vũ kinh ngạc khi nghe Đoàn Phong nói như vậy, sau đó hần giãy giụa rất mạnh và hỏi: “Ai là kẻ giả mạo chứ? Anh là ai? Có phải là đồng bọn của Trương Hiểu Thiển không?”

Trong lúc nhất thời Đoàn Phong chẳng hiểu gì cả, tại sao lại xuất hiện Trương Hiểu Thiển giả mạo chứ? Anh ta bèn hỏi ngược lại Hồ Thiên Vũ: “Cái gì mà Trương Hiểu Thiển giả, cậu mới là Hồ Thiên Vũ giả mạo đấy, sao cậu có thể vừa ăn cướp vừa la làng như thế được nhỉ?”

Sau khi hai người giằng co một lúc, Hồ Thiên Vũ mới kể cho Đoàn Phong nghe một phiên bản khác, mà theo cái nhìn của Đoàn Phong, phiên bản của Hồ Thiên Vũ có độ tin cậy cao hơn một chút...

Đúng như Từ Lệ đã nói, nửa năm trước Hồ Thiên Vũ và Trương Hiểu Thiển đã tham gia hoạt động leo núi, mà lý do hần và vợ yêu nhau rồi kết hôn... cũng vì bọn họ có chung sở thích.

Vào ngày xảy ra chuyện, sáu người bọn họ cùng nhau lên núi, sau đó đúng là đã bị lạc đường và gặp phải mưa to. Do trời tối và đường trơn nên mấy người bọn họ hốt hoảng chạy vào một chỗ dốc đứng rồi ngã từ trên vách đá xuống...

Hồ Thiên Vũ có thể giữ được tính mạng là vì ba lô của hần bị mắc vào cành cây, vì vậy mới không bị ngã thẳng xuống đất, còn những người khác lại không may mắn như vậy.

Nhất là Trương Hiểu Thiển, khi Hồ Thiên Vũ dùng hết sức để thoát khỏi cành cây xuống đất, hần thấy Trương Hiểu Thiển nằm úp mặt vào đồng đá cách đó không xa, Hồ Thiên Vũ vội vàng chạy đến xem tình hình của vợ, nhưng hần có làm cách nào cũng không gọi cô ta dậy được.

Sau phút hoảng hốt, Hồ Thiên Vũ từ từ sờ vào gáy Trương Hiểu Thiển... Kết quả lại phát hiện nửa đầu cô ta đã vỡ nát.

Hồ Thiên Vũ hoảng sợ nhìn thứ màu đỏ trắng trên tay mình, hấn sợ quá ngồi bệt luôn xuống đất.

Mặc dù không thể chấp nhận được, nhưng Trương Hiểu Thiên đã chết, Hồ Thiên Vũ đành phải đối mặt với hiện thực. Sau đó hấn vội vàng đứng dậy đi tìm những người bạn khác. Bởi vì lúc bọn họ ngã xuống khá phân tán, nên trong thời gian ngắn Hồ Thiên Vũ không tìm được những người khác.

Chẳng mấy chốc bầu trời đã tối đen, Hồ Thiên Vũ cũng không tìm thấy đường lên, thế nên chỉ đành tìm một chỗ tránh mưa trước, nếu không cứ ngâm mình ở trong mưa thì hấn chết cóng mất.

Cứ như vậy, Hồ Thiên Vũ tạm thời nấp trong một khe lõm ở vách đá, đồng thời nhờ vào đám thực vật dày đặc trên đầu để che chắn, ít nhất không bị dầm mưa trực tiếp. Hồ Thiên Vũ vừa sợ vừa mệt nên chỉ một lát sau là ngủ thiếp đi trong khe đá. Nhưng khi tỉnh dậy vì lạnh cóng lúc nửa đêm, hấn lại nghe thấy có tiếng người đang ăn thứ gì đó ở gần đây...

Âm thanh này khá gần chỗ Hồ Thiên Vũ, đó là hương thi thể của Trương Hiểu Thiên, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Hồ Thiên Vũ là nghĩ có thú hoang đang ăn xác vợ mình, hấn vội nhặt tạm một cành cây rồi xông ra ngoài.

Không ngờ khi Hồ Thiên Vũ chạy đến bên cạnh thi thể của Trương Hiểu Thiên, hấn lại thấy một người lấm lem bùn đất đang nằm trên thi thể và cắn từng miếng thịt, Hồ Thiên Vũ nhìn thấy mà buồn nôn... Cùng lúc đó, đối phương cũng nghe được tiếng của Hồ Thiên Vũ, và quay đầu nhìn hấn.

Hồ Thiên Vũ nhớ lại, đó là cảnh tượng kinh khủng nhất trong cuộc đời của hấn, kẻ kia giống như một người kỳ quái vừa leo từ trong bùn ra vậy, miệng người này đầy máu và đang nhìn Hồ Thiên Vũ. Cảm giác sợ hãi to lớn khiến Hồ Thiên Vũ hoàn toàn choáng váng, hấn không hề nghĩ ngợi mà xoay người bỏ chạy.

Lúc đó Hồ Thiên Vũ chỉ nghĩ phải rời khỏi chỗ đó thật nhanh, không cần biết mình có đi sai hướng hay không, cứ cầm đầu cầm cổ mà chạy về phía trước. Không biết Hồ Thiên Vũ chạy được bao xa, nhưng tóm lại là vào lúc hấn sắp mất sức thì đột

nhiên bị trượt chân rồi ngã xuống một cái rãnh sâu hơn chục mét.

Lần này Hồ Thiên Vũ hoàn toàn bất tỉnh, khi hắn tỉnh lại thì đã được nhân viên cứu hộ tìm thấy và đang được buộc vào cáng cứu thương để đưa xuống núi. Nhưng khi Hồ Thiên Vũ nghĩ là ác mộng của mình đã kết thúc, hắn không biết rằng còn có chuyện đáng sợ hơn đang chờ mình ở phía sau...

Bởi vì Hồ Thiên Vũ bị thương khá nặng nên ngay sau đó được chuyển đến bệnh viện trung tâm ở thủ đô, nhưng khi ra khỏi phòng phẫu thuật hắn lại nhìn thấy cha mẹ vợ của mình.

Bởi vì cảm thấy áy náy nên Hồ Thiên Vũ không biết phải nói chuyện của vợ mình thế nào, nhưng hắn không ngờ cha vợ lại đi đến nắm tay hắn và nói: “Thiên Vũ à, cha nghe Hiểu Thiên nói lần này may mà có con, nếu không chắc nó đã không về được, con cố điều trị cho tốt, sức khỏe tốt là quan trọng nhất...”

Hồ Thiên Vũ nghe vậy mà chẳng hiểu gì, hắn còn tưởng cha vợ vì mất con gái, do quá đau lòng nên đầu óc có vấn đề, nhưng sau đó Hồ Thiên Vũ càng nghe càng cảm thấy không ổn, dường như ai nấy đều nhắc đến Trương Hiểu Thiên, cứ như cô ta vẫn còn sống vậy.

Lúc đầu Hồ Thiên Vũ còn tưởng mọi người sợ hắn đau khổ nên mới cố tình nói như vậy, nhưng đến một ngày, có một người tuyệt đối không thể xuất hiện lại được mọi người dìu đến phòng bệnh của Hồ Thiên Vũ.

Khi Hồ Thiên Vũ nhìn thấy Trương Hiểu Thiên sờ sờ ở trước mặt mình, cảnh tượng kinh khủng đêm hôm ấy lại xuất hiện trong đầu hắn, Trương Hiểu Thiên đã chết là sự thật không thể bàn cãi, đến cả thi thể của cô ta cũng bị thứ gì đó ăn mất thì làm sao Trương Hiểu Thiên lại có thể xuất hiện trước mặt hắn?

Hồ Thiên Vũ cũng thử tự hỏi bản thân, liệu có phải lúc đó hắn hoa mắt, hoặc tất cả những chuyện này chỉ là một cơn ác mộng mà thôi... Nhưng việc Hồ Thiên Vũ bị ngã gãy hai chân lại chứng minh tất cả đều là sự thật, bởi vì nếu hắn không gặp cảnh tượng kinh khủng đó thì làm sao có thể rơi vào rãnh sâu mấy chục mét kia được?

Đổi mặt với sự kinh hãi của Hồ Thiên Vũ, Trương Hiểu Thiển lại có vẻ rất bình tĩnh, cô ta dịu dàng đi đến bên cạnh Hồ Thiên Vũ và nói: “Mấy ngày qua em cũng phải điều trị, vì vậy không sang gặp anh được... Anh đừng giận em nhé?”

Hồ Thiên Vũ sững sờ đáp: “Không đâu... Em không sao là tốt rồi.”

Đổi mặt với việc Trương Hiểu Thiển chết đi rồi sống lại, ban đầu Hồ Thiên Vũ vẫn lựa chọn tự lừa dối bản thân, bởi vì từ sâu trong đáy lòng hắn vẫn rất yêu vợ của mình, thậm chí Hồ Thiên Vũ còn cảm thấy bất kể những chuyện kia là thật hay giả, chỉ cần Trương Hiểu Thiển có thể trở về là tốt rồi.

Nhưng về sau Hồ Thiên Vũ dần dần phát hiện, khi có mặt người ngoài, Trương Hiểu Thiển luôn biểu hiện rất nhiệt tình, rất quan tâm đến hắn, nhưng khi chỉ còn hai người, cô ta cứ như hoàn toàn biến thành một người khác vậy, cô ta rất ít khi chủ động nói chuyện với Hồ Thiên Vũ.

Nhất là sau khi hai người xuất viện rồi trở về cuộc sống vợ chồng bình thường, cảm giác này lại càng rõ ràng. Hơn nữa, Hồ Thiên Vũ còn phát hiện Trương Hiểu Thiển càng ngày càng trở nên xa lạ, trên người cô ta hoàn toàn không tìm được một chút bóng dáng nào của người vợ Trương Hiểu Thiển của hắn.

Chương 756: Toàn là dối trá

Cuối cùng có một ngày Hồ Thiên Vũ không nhịn được nữa mà chất vấn: “Cô không phải Trương Hiểu Thiển, rốt cuộc thì cô là ai?”

Đôi phương cười lạnh lùng nói: “Sao thế... không giả vờ nữa à? Tôi thấy anh rất hưởng thụ cảm giác ôm vợ vào lòng mà!”

“Đó là vì tôi còn hy vọng cô chính là Trương Hiểu Thiển, chẳng qua cô bị sốc do chuyện lần đó nên mới trở nên xa lạ. Nhưng cô không phải Trương Hiểu Thiển thật sự, sao có thể không xa lạ chứ?” Hồ Thiên Vũ nói với vẻ tuyệt vọng.

Lúc này đôi phương nhìn thoáng qua bức ảnh trên tường rồi nói: “Ừ, xem ra anh cũng không quá ngu, tôi thật sự không phải Trương Hiểu Thiển, vì vậy sau này lúc không có người thì đừng giả vờ tình cảm trước mặt tôi, tôi nhìn thấy mà buồn nôn...”

Hồ Thiên Vũ nghe Trương Hiểu Thiển giả mạo nói xong thì hoảng sợ hỏi: “Rốt cuộc cô là ai, tại sao dáng dấp lại giống hệt Trương Hiểu Thiển?!”

Trương Hiểu Thiển giả mạo từ từ đi đến chỗ Hồ Thiên Vũ, cô ta nói: “A, anh thật sự muốn biết tôi là ai à? Anh có biết rằng biết được sự thật sẽ phải trả giá rất đắt không... Ví dụ như cha mẹ vợ của anh đấy.”

Lúc này Hồ Thiên Vũ mới nhớ ra là đã rất nhiều ngày rồi mình không liên lạc với cha mẹ vợ, một dự cảm không lành xuất hiện trong lòng hắn, Hồ Thiên Vũ vội vàng rút điện thoại ra bấm số của cha mẹ vợ.

Tiếc là dù Hồ Thiên Vũ có gọi kiểu gì thì từ đầu đến cuối đều không có người nghe... Hồ Thiên Vũ càng gọi càng cảm thấy lòng mình lạnh đi, cuối cùng đành bất đắc dĩ hỏi Trương Hiểu Thiển giả mạo: “Cô làm gì bọn họ rồi?”

Trương Hiểu Thiên giả mạo nhún vai: “Chà... Thật ra không thể trách tôi, trên đời này làm gì có cha mẹ nào không nhận ra con mình? Vì để bọn họ vĩnh viễn ngậm miệng, tôi chỉ đành làm bọn họ biến mất mãi mãi. Đương nhiên, nếu anh vẫn còn muốn biết sự thật, vậy tôi có thể nói cho anh, như vậy anh cũng có thể đi đoàn tụ với bọn họ. A, đúng rồi, còn cha mẹ của anh nữa, tôi cũng đưa bọn họ đi cùng luôn nhé?”

Vì Trương Hiểu Thiên giả mạo dùng cha mẹ uy hiếp Hồ Thiên Vũ, hắn chỉ đành tiếp tục mở một mắt nhắm một mắt, hắn không thể mạo hiểm tính mạng của cha mẹ mình được...

Nhưng suốt ngày sống cùng một người xa lạ như vậy quá đau khổ, Hồ Thiên Vũ chỉ kiên trì được vài ngày là không thể chịu đựng được nữa, hắn muốn ra tay giết Trương Hiểu Thiên giả mạo vào đúng cái đêm gặp Viên Mục Dã lần thứ hai, như vậy hắn sẽ không cần phải sợ cha mẹ mình gặp nguy hiểm, mà cũng có thể báo thù cho cha mẹ vợ.

Thật ra mấy ngày trước Hồ Thiên Vũ đã bí mật luyện tập trong nhà, dù sao giết người không phải trò đùa, mà từ trước đến giờ đến con gà hắn còn chưa từng giết chứ nói gì đến giết người.

Kết quả là, vào lúc quan trọng nhất Hồ Thiên Vũ vẫn nường tay, hơn nữa, hắn cũng không ngờ sức lực của Trương Hiểu Thiên lại mạnh đến thế, cô ta chỉ dùng một tay là đã đẩy được Hồ Thiên Vũ vào tường, lại còn bóp chặt cổ khiến hắn không thể thở được.

May mà lúc Hồ Thiên Vũ đang giãy giụa, hắn lại vớ được một chiếc gạt tàn bằng thủy tinh. Hồ Thiên Vũ cầm lên rồi đập mạnh vào đầu Trương Hiểu Thiên, nhờ đó hắn mới không bị bóp chết...

Lúc đó Hồ Thiên Vũ cũng điên lên rồi, hắn vung chiếc gạt tàn thuốc muốn tiếp tục nện xuống, nhưng Hồ Thiên Vũ lại bị Trương Hiểu Thiên giả mạo đá bay ra ngoài, ngay sau đó cô ta chạy ra khỏi nhà. Hồ Thiên Vũ biết nếu mình bỏ lỡ ngày hôm nay thì rất có thể sau này sẽ không còn cơ hội nữa, hắn bèn vội vàng đuổi theo, từ đó mới có cảnh tượng mà Viên Mục Dã đã nhìn thấy.

Đêm hôm đó Hồ Thiên Vũ không tìm được Trương Hiểu Thiên giả mạo. Thời gian dần trôi qua, ý định giết người trong

lòng hấn cũng dần bị thay thế bởi sự sợ hãi, nên cả đêm hôm đó Hồ Thiên Vũ đi lang thang ở bên ngoài mà không dám về nhà...

Nhưng Hồ Thiên Vũ không thể ngờ được là, sáng sớm hôm sau Trương Hiểu Thiên giả mạo lại chủ động gọi cho hấn rồi bảo về nhà đàm phán. Cô ta nói muốn chung sống hòa bình và còn nói cuộc sống sau này cần người chồng như hấn ở bên cạnh, cô ta sẽ không làm hại tính mạng Hồ Thiên Vũ và cha mẹ hấn.

Cực chẳng đã, Hồ Thiên Vũ đành tiếp tục giả vờ làm vợ chồng với Trương Hiểu Thiên... Cùng lúc đó, hấn còn phát hiện Trương Hiểu Thiên có rất nhiều sở thích quái gở, ví dụ như buổi tối cô ta không thích bật đèn, có vẻ như Trương Hiểu Thiên miễn cảm với ánh đèn, nhưng cô ta lại không có phản ứng gì với ánh nắng. Cô ta cũng thích đồ ăn chưa qua xử lý, cũng tức là ăn sống.

Đoàn Phong nghe Hồ Thiên Vũ nói xong là ngay lập tức ý thức được rằng có khả năng Viên Mục Dã đang gặp nguy hiểm, anh ta vội vàng lái xe chạy về nhà Hồ Thiên Vũ, kết quả vừa vào trong tòa nhà đã thấy Trương Hiểu Thiên đang đứng ở cửa thang máy.

Đoàn Phong không tiến ngay đến mà từ từ di chuyển tới sau lưng Trương Hiểu Thiên... Không ngờ đúng lúc này, cửa thang máy “tinh” một tiếng rồi mở ra, mà Viên Mục Dã máu me đầy người đang nằm gục ở bên trong.

“Sao cậu ta lại bị thương?” Đoàn Phong đột nhiên lên tiếng hỏi.

Trương Hiểu Thiên chưa từng gặp Đoàn Phong, cô ta chỉ nghĩ đây là người qua đường hoặc hàng xóm cùng tòa nhà, Trương Hiểu Thiên nhanh chóng giấu con dao ra sau lưng, sau đó hoảng sợ nói: “Vừa rồi có người muốn giở trò với tôi, may mà bị bạn của tôi ngăn cản, nhưng anh ấy cũng bị kẻ đó đâm bị thương! Anh nhanh đến đây giúp tôi đỡ anh ấy đến bệnh viện với!”

Nếu đổi là người khác tin tưởng lời nói của Trương Hiểu Thiên rồi tiến đến đỡ người, thì chắc đã bị cô ta dùng dao cắt cổ từ phía sau. Nhưng Đoàn Phong là ai chứ, đương nhiên anh

ta sẽ không bị lừa giống Viên Mục Dã, anh ta giả vờ tiến đến đỡ người, nhưng khi đi đến phía trước Trương Hiểu Thiên lại đánh một cú khiến cô ta lăn ra đất ngất xỉu.

Cú đánh của Đoàn Phong rất mạnh, nó có thể đánh ngất xỉu một người đàn ông khỏe mạnh chứ đừng nói là Trương Hiểu Thiên... Sau đó, Đoàn Phong vội vàng kiểm tra tình hình của Viên Mục Dã, anh ta phát hiện bụng cậu bị đâm nên gọi xe cứu thương đến ngay.

Còn Trương Hiểu Thiên đang nằm trên mặt đất, Đoàn Phong đương nhiên không để cô ta dễ dàng chạy thoát, anh ta dùng dây giày trói chặt cô ta lại rồi tạm thời ném vào trong thang bộ, sau đó gọi cho Trương Khai và Đại Quân đến đưa người này về giam giữ tại phòng thí nghiệm của số 54.

Ngoài ra, Đoàn Phong còn đặc biệt cẩn thận, trước khi anh ta quay về, không ai được phép tiếp xúc với Trương Hiểu Thiên... Có trời mới biết kẻ này làm thế nào để biến thành người khác, nhờ đó cô ta giả mạo thành một ai trong số họ rồi chạy mất thì toi, vì vậy bất kể Trương Hiểu Thiên có giở trò gì cũng không cần quan tâm!

Sự thật chứng minh Đoàn Phong lo lắng không hề thừa, sau khi Trương Khai và Đại Quân đưa Trương Hiểu Thiên về phòng thí nghiệm của số 54, cô ta đã tỉnh lại rất nhanh. Đầu tiên cô ta hét lên kêu cứu, sau khi phát hiện làm thế là vô ích, Trương Hiểu Thiên lại nói mình muốn uống nước rồi muốn đi vệ sinh... Nói chung là tìm đủ mọi cách.

May mà trước đó Đoàn Phong đã dặn dò rồi, nên mấy người Trương Khai và Đại Quân chẳng thèm để ý đến cô ta, bất kể Trương Hiểu Thiên giở trò gì cũng chẳng ai quan tâm. Kể cả Trương Hiểu Thiên có nổi điên bên trong cũng không sao cả, dù sao cô ta cũng không ra được...

Bởi vì tình huống của Viên Mục Dã khá đặc biệt nên sau khi Đoàn Phong đưa cậu đến bệnh viện, anh ta nói với bác sĩ là trong cơ thể Viên Mục Dã có một loại virus đặc biệt, Đoàn Phong yêu cầu khi phẫu thuật kết thúc phải lập tức tiêu hủy toàn bộ chất thải y tế có dính máu của cậu... Sau khi nhận được lời hứa từ bác sĩ trưởng, Đoàn Phong mới yên tâm đứng đợi ở cửa phòng phẫu thuật.

Chương 757: Bốn mảnh miệng

Cuộc giải phẫu của Viên Mục Dĩ diễn ra khá suôn sẻ, vì không bị tổn thương nội tạng quan trọng nên chẳng bao lâu sau cậu đã tỉnh lại. Nhưng lúc này Đoàn Phong đã chạy về số 54, bởi vì anh ta nóng lòng muốn đi gặp Trương Hiểu Thiên giả mạo, để xem rốt cuộc cô ta có lai lịch gì.

Lúc đầu Trương Hiểu Thiên thấy cuối cùng cũng có người đồng ý nói chuyện với mình, cô ta tiếp tục giả vờ đáng thương, hoảng sợ nói muốn gặp chồng mình là Hồ Thiên Vũ, ngoài ra còn nói mấy thứ như nhà mình không có tiền.

Tiếc là Trương Hiểu Thiên không biết Hồ Thiên Vũ đã bán đứng cô ta từ lâu, hẩn tránh Trương Hiểu Thiên còn chẳng kịp, sao còn đến cứu cô ta chứ?

Đoàn Phong nhìn Trương Hiểu Thiên biểu diễn một lát, sau đó vỗ tay, nói: “Diễn tốt lắm, nhưng tiếc là tôi không phải khán giả của cô... Cô có nhớ không, tôi chính là người đã đánh cô ngất xỉu ở cửa thang máy đấy.”

Trương Hiểu Thiên biến sắc, nhưng cô ta vẫn tiếp tục giả vờ đáng thương: “Anh này, có phải giữa chúng ta có hiểu nhầm gì đó không? Mà anh Viên Mục Dĩ sao rồi, anh ấy là bạn của tôi đấy!”

Đoàn Phong lạnh lùng hỏi: “Cách cô đối xử với bạn bè là đâm một dao vào bụng anh ta hả?”

Có lẽ Trương Hiểu Thiên biết tiếp tục diễn cũng chẳng có ý nghĩa gì, cô ta nhìn Đoàn Phong một lúc, sau đó ngồi lên ghế không nói lời nào... Trông đáng vẻ như lợn chết không sợ nước sôi vậy.

Đoàn Phong thấy thế cũng không tức giận, anh ta chỉ tò mò hỏi: “Thân thể này là của cô hay của Trương Hiểu Thiên?”

Chắc không phải của Trương Hiểu Thiển đâu nhỉ? Tôi nghe Hồ Thiên Vũ nói nửa đầu của Trương Hiểu Thiển đã vỡ rồi.”

Trương Hiểu Thiển giả mạo nghe vậy là biết Đoàn Phong đã gặp Hồ Thiên Vũ, cô ta cười lạnh lùng nhưng vẫn ngồi yên không nói câu nào...

Đoàn Phong thấy thế liên tục thở dài, nói: “Cô đúng là tĩnh như sư tử mà động thì như thỏ chạy, hoặc là nói mãi không ngừng, hoặc chẳng nói câu nào giống như bây giờ! Nhưng không sao, cô không cần phải nói, cô là thứ gì cứ giải phẫu là biết thôi.”

Không ngờ Trương Hiểu Thiển nghe vậy lại đột ngột bật dậy từ trên ghế, đầu cô ta va vào vách kính pha lê, sau đó Trương Hiểu Thiển cười lạnh lùng nhìn Đoàn Phong với khuôn mặt đầy máu, trông đáng sợ cực kỳ ghê sợ... Tiếc là Đoàn Phong không bị trò vật này hù dọa, anh ta chỉ lạnh lùng nhìn Trương Hiểu Thiển để xem cô ta còn giở trò gì nữa.

Không ngờ cảnh tượng sau đó lại khiến Đoàn Phong kinh hãi, anh ta thấy khuôn mặt của Trương Hiểu Thiển giả mạo bắt đầu vặn vẹo biến hình, tiếp đó khuôn mặt cô ta đột ngột chia thành bốn mảnh, từ đó duỗi ra một cái miệng đầy răng nanh và giác hút, cuối cùng “bành” một tiếng bám vào vách pha lê.

May mà mặc dù Đoàn Phong bị dọa đến mức suýt ngừng nửa nhịp tim, nhưng khuôn mặt anh ta vẫn bình thản và cùng đối phương chơi trò độ độ lì. Cô không nói gì thì tôi cũng vậy, để xem ai kiên nhẫn hơn ai...

Cuối cùng người không chịu đựng được trước là Trương Hiểu Thiển giả mạo, trong cái miệng rộng như Trương Phi của cô ta bỗng đồng thời truyền ra giọng nói của một nam một nữ: “Thả tao ra! Mau thả tao ra! Tao muốn giết chúng mày, tao muốn giết mày!”

Đoàn Phong đương nhiên sẽ không bị vài câu của quái vật dọa sợ. Hơn nữa, tình thế hiện giờ là Đoàn Phong đang ở bên ngoài, tên kia bị giam ở bên trong, nó kêu gào thì làm được gì?

Nhưng giọng nói đồng thanh của cả nam và nữ này khiến Đoàn Phong khá khó chịu, anh nhớ trước đó Hồ Thiên Vũ đã nói là Trương Hiểu Thiển giả mạo không thích ánh đèn... Nếu

bây giờ đối phương liên tục gào thét rất khó nghe, vậy Đoàn Phong sẽ cho nó một bài học.

Có mấy tiếng tạch tạch vang lên, Đoàn Phong đã bật sáng toàn bộ đèn trong phòng thí nghiệm, thậm chí cả đèn chiếu tia tử ngoại khử độc cũng không tha, anh ta chiếu toàn bộ ánh đèn về phía Trương Hiểu Thiên bên trong tường thủy tinh... Mà Trương Hiểu Thiên giả mạo cũng đã không còn hình người nữa, nhất là cái mồm quái vật đầy răng nanh của cô ta, thật sự khiến người khác không muốn nhìn thẳng.

Đúng lúc này Đại Quân tiến vào, vừa nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của Trương Hiểu Thiên, anh ta lập tức che mắt lại, hỏi: “Đội trưởng Đoàn à, cái gì thế này? Cô gái này xấu thế, miệng lại còn tách làm bốn mảnh nữa? Yêu tinh bạch tuộc chuyển thế à?!”

Trương Hiểu Thiên giả mạo thấy Đại Quân chê mình xấu thì gào thét phẫn nộ: “Tên mập chết tiệt, mày béo như vậy mà còn không biết xấu hổ chê tao xấu à...”

Đại Quân nghe giọng nói hơi ê răng của đối phương thì bắt đầu hỏi Đoàn Phong: “Giọng nói như thế này mà anh giai vẫn chịu được à?”

Đoàn Phong nghiêng răng đáp: “Nếu không phải vẫn chưa biết rõ về chuyện này, tôi đã hủy diệt nó một cách nhân đạo rồi.”

Tăng Nam Nam đang canh ở bệnh viện gọi điện đến báo Viên Mục Dã đã tỉnh, Đoàn Phong vội vàng chỉ vào con quái vật đằng sau vách tường thủy tinh và bảo: “Ngoan ngoãn chờ ở đây đi!”

Khi Đoàn Phong tới bệnh viện, bác sĩ vừa mới kiểm tra vết thương cho Viên Mục Dã, trước mắt, tình hình hồi phục của cậu khá tốt, chỉ cần trước lúc cắt chỉ đừng để vết thương bị căng và bị dính nước là được.

Thấy Đoàn Phong đi đến, Viên Mục Dã vội vàng hỏi Trương Hiểu Thiên đang ở chỗ nào? Đoàn Phong buồn nôn, đáp: “Thôi đừng có nhắc đến cái thứ có bốn mảnh miệng kia nữa, lúc gã mất vàng biến hình trông cũng như thế à?”

Sau khi hỏi thăm, cuối cùng Viên Mục Dã cũng biết “bốn mảnh miệng” qua lời kể của Đoàn Phong nghĩa là gì, Viên

Mục Dã nói với vẻ không chắc chắn: “Mặc dù tôi chưa từng thấy A Triết biến thân, nhưng chắc mặt của gã không thể vỡ ra được đâu...”

Đoàn Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, cái tạo hình kia đến tôi nhìn còn cảm thấy buồn nôn, chứ đừng nói gì đến cái gã đàn anh suốt ngày kiêu ngạo kia của cậu.”

Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Đã báo cho lão Lâm chưa?”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng rồi trả lời: “Báo rồi, anh ta chỉ muốn bay về ngay lập tức, tôi bảo anh ta không cần sốt ruột, dù sao thứ này cũng đã ở trong số 54, không cần phải vội vàng làm gì.”

Viên Mục Dã cười: “Hiếm khi có sinh vật kỳ bí còn sống ở số 54, mấy lần trước toàn chết cả, chắc lão Lâm lo thứ này bị anh giết chết đấy...”

Đoàn Phong nói với vẻ chẳng quan tâm: “Hiếm cái gì mà hiếm, chẳng phải chết càng tốt hơn à, đến lúc đó trực tiếp giải phẫu làm thành tiêu bản.”

Viên Mục Dã nghĩ đến ca phẫu thuật của mình, cậu lo lắng hỏi Đoàn Phong: “Đã tiêu hủy hết những rác thải dính máu của tôi rồi chứ?”

Đoàn Phong đáp: “Cậu cứ yên tâm đi, tôi đã tự mình tiêu hủy rồi, chắc chắn sẽ không để xảy ra lây nhiễm.”

Lúc này Viên Mục Dã mới thở phào nhẹ nhõm, cậu nói: “Vậy thì tốt... Đúng rồi, bên phía Hồ Thiên Vũ thế nào, đã tìm được cha mẹ vợ của hần chưa?”

Đoàn Phong sầm mặt, đáp: “Tìm thì tìm được rồi... nhưng họ không còn lại bao nhiêu.”

Viên Mục Dã ngơ ngác hỏi: “Nghĩa là sao?”

Hóa ra lúc đó Đoàn Phong không chế được Trương Hiểu Thiên xong, khi Hồ Thiên Vũ quay về nhìn thấy kẻ giả mạo đã bị bắt đi, hần lập tức đến nhà cha mẹ vợ để tìm người, vậy mà Hồ Thiên Vũ tìm một vòng trong nhà nhưng chẳng tìm được gì cả.

Chương 758: Sinh vật cấp thấp

Lúc đầu Hồ Thiên Vũ cứ nghĩ thi thể của cha mẹ vợ đã bị kẻ giả mạo đó giấu vào chỗ nào đấy rồi, không ngờ khi hắn tiện tay mở tủ lạnh thì lại phát hiện bên trong có một ít thịt đỏ không biết của loài động vật nào...

Đến tận khi Hồ Thiên Vũ nhìn thấy một cánh tay người, hắn mới ý thức được đám thịt đỏ này là cái gì... và vội vàng báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát đến, họ đã tìm thấy xương của hai nạn nhân khác nhau trong tủ lạnh, sau khi mang đi xét nghiệm đã chứng thực là cha mẹ của Trương Hiểu Thiên.

Vì không tìm được Trương Hiểu Thiên nên bên phía cảnh sát chỉ đưa vào danh sách mất tích, nhưng Hồ Thiên Vũ không hy vọng cảnh sát tìm kẻ giả mạo đó về, nên hắn cũng không khai báo việc cô ta đã bị Đoàn Phong bắt đi.

Viên Mục Dã nghe Đoàn Phong kể những chuyện này xong thì trầm tư một lát rồi nói: “Xem ra thứ này thích ăn thịt...”

“Hơn nữa, còn đặc biệt thích ăn thịt người, gã mắt vàng có đam mê về phương diện này không?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Trước đây tôi đã từng hỏi Thạch Lỗi về vấn đề này, nhưng anh ta lại bảo bình thường A Triết ăn giống như con người, chỉ khi muốn biến thành người nào đó và cần ký ức của đối phương thì mới ăn hết thịt kẻ đó, nhưng gã cũng không ăn sạch giống như ăn bữa chính đâu.”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi bảo: “Nói như vậy thì Trương Hiểu Thiên chắc không phải cùng một giống loài với gã mắt vàng, nhưng lại hung tàn và máu lạnh hơn gã nhiều... Hơn nữa, nó cũng ngu hơn, ít nhất khi nó ăn thi thể người bị hại thì không lấy được ký ức của họ khi còn sống.”

Viên Mục Dã gật đầu, nói: “Ừm, chắc là như vậy, nếu không Trương Hiểu Thiên giả mạo đã không bị lộ.”

Vài ngày sau Viên Mục Dã xuất viện, việc đầu tiên cậu làm là đi tới số 54 gặp Trương Hiểu Thiên giả mạo đã lừa mình. Còn lão Lâm trong mấy ngày qua đã làm việc với đúng tinh thần bắt được con cóc thì phải ép khô nước, cô ả bốn mảnh miếng kia đã bị làm thí nghiệm rất nhiều lần...

Khi Viên Mục Dã lại được nhìn thấy Trương Hiểu Thiên giả mạo, dáng vẻ của con quái vật còn khó coi hơn nhiều lần so với những gì Đoàn Phong đã miêu tả, không chỉ mặt chia làm bốn mảnh mà cả da trên người cũng trở nên xù xì như vỏ cây già vậy.

“Tình huống gì thế này? Tại sao cô ta lại biến thành như vậy? Lão Lâm giãy vò ác quá à?” Viên Mục Dã hơi giật mình.

Chẳng mấy khi thấy Đoàn Phong bào chữa cho lão Lâm: “Cậu nói oan cho lão Lâm rồi, nó biến thành như vậy là do tự nó thôi, chẳng ăn chẳng uống gì cả mà còn định tự sát cơ... Nếu không phải vách tường thủy tinh quá cứng thì đã bị thứ này phá nát rồi.”

Tên kia thấy Viên Mục Dã đến thì cảm xúc bỗng trở nên kích động, nó trừng mắt nhìn Viên Mục Dã rồi hỏi: “Mày vẫn chưa chết à?”

Viên Mục Dã thấy đối phương có khuôn mặt quái vật lúc mở ra lúc lại đóng vào cũng không đành lòng nhìn thẳng, cậu nói: “Thật ra con người không yếu như vậy đâu, cú đâm của mày chỉ khiến tao bị thương mà thôi.”

Con quái vật không hiểu: “Tại sao lại như vậy? Cha mẹ Trương Hiểu Thiên rất yếu ớt, tao chỉ đẩy nhẹ một cái là chết rồi.”

Viên Mục Dã nghe thấy đối phương nhắc đến cha mẹ Trương Hiểu Thiên thì cảm thấy hơi buồn nôn: “Mày ăn bọn họ rồi à?”

Con quái vật khẽ hừ một tiếng: “Tao cần năng lượng... Đó là lần tao ăn no nhất kể từ khi biến thành con người.”

Viên Mục Dã tiếp tục truy hỏi: “Biến thành con người? Vật rút cuộc thì mày là thứ gì?”

Con quái vật không muốn trả lời vấn đề này, nó lạnh lùng nhìn chằm chằm Viên Mục Dã và nói: “Thả tao ra... nếu không mày sẽ hối hận.”

Viên Mục Dã nghiêm nghị nói: “Mày đã đi đến thế giới con người, vậy phải tuân thủ quy tắc của thế giới loài người. Không phải cứ muốn gì là được đâu.”

Con quái vật nghe Viên Mục Dã nói xong thì từ từ đi đến trước bức tường thủy tinh, khuôn mặt của nó trong nháy mắt khép lại rồi biến trở về làm Trương Hiểu Thiên, nó cười lạnh lùng và hỏi Viên Mục Dã: “Chúng mày nghĩ bọn tao là sinh vật cấp thấp hả? Tại sao bọn tao lại phải tuân thủ quy tắc của chúng mày?”

Viên Mục Dã nghe thấy đối phương nhắc đến hai chữ bọn tao, cậu lạnh giọng hỏi: “Mày còn có đồng loại à?”

Trương Hiểu Thiên giả mạo nhún vai nói: “Ai mà biết được? Dù sao chỉ cần bọn tao ẩn nấp thật tốt, ai mà đoán được người đang ngủ bên cạnh mình đã không còn là con người chứ?”

Trương Hiểu Thiên giả mạo nói xong thì cười to một cách quái dị, như thể nó hoàn toàn coi thường con người, mặc dù hiện giờ nó đang bị con người nhốt trong phòng thí nghiệm...

Lúc này, lão Lâm cầm một bản báo cáo kiểm tra đứng ở cửa, anh ta hưng phấn vẫy tay với Viên Mục Dã và Đoàn Phong, lão Lâm ra hiệu bọn họ mau ra ngoài. Hai người nhìn thấy vậy thì không để ý đến Trương Hiểu Thiên giả mạo nữa mà cùng đẩy cửa bước ra.

Lão Lâm hưng phấn nói với bọn họ: “Hai cậu mau nhìn báo cáo kiểm tra này đi, trong này có nói rõ gen của tên kia không tương đồng với bất cứ loài sinh vật nào trên Trái đất.”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Anh nói nó không phải là sinh vật trên Trái đất à?”

Lão Lâm gật đầu: “Có thể nói như vậy... Hoặc là gen của nó rất cổ, cũng không tham gia vào sự tiến hóa vài tỷ năm qua trên Trái đất. Tóm lại chúng ta bắt được một cục cưng rất quý giá đấy!”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong càng nghe càng khó hiểu, bọn họ đều cảm thấy liệu có phải lão Lâm đang suy nghĩ viển vông

không, nhưng Viên Mục Dã vẫn kể lại cuộc nói chuyện vừa rồi giữa cậu và con quái vật cho lão Lâm nghe. Anh ta nghe xong thì cực kỳ giật mình, bởi vì trong mấy ngày Viên Mục Dã nằm viện, con quái vật không hề chủ động nói chuyện với bọn họ.

“Ngoại trừ điều đó ra thì anh còn phát hiện được gì nữa không?” Viên Mục Dã hỏi.

Lão Lâm ra vẻ thần bí: “Tế bào trong cơ thể thứ này có tính bất chước rất mạnh, một khi để nó tiếp xúc với những sinh vật khác, nó có thể biến thành giống hệt đối phương.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Vậy bây giờ gen của nó đang giống như con người, làm thế nào mà anh có thể kiểm tra được tính đặc thù trong bộ gen đó chứ?”

Lão Lâm cười: “Bởi vì thức ăn... Cũng chính là liên quan đến năng lượng, cái tên này từ sau khi vào đây vẫn luôn không chịu ăn gì, vì vậy cơ thể của nó không được tiếp tế năng lượng, cũng không thể nào duy trì hình dáng con người do nó biến thành.”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi hỏi: “Đồ ăn mà nó muốn có phải là thịt người không?”

Sắc mặt Lão Lâm khá u ám: “Khả năng này rất lớn...”

“Nó ăn những thứ khác chắc vẫn có thể sống được, chỉ là không thể bổ sung chất dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể mà thôi.” Viên Mục Dã bổ sung.

Trong nhất thời bầu không khí hơi nghiêm trọng, xem ra bọn họ đã phát hiện ra một loài sinh vật cấp cao lấy con người làm thức ăn, điều này không phải tin tức tốt cho con người. Hơn nữa, Viên Mục Dã còn biết được qua lời kể của đối phương, không chỉ có một con quái vật này trà trộn giữa loài người...

Chương 759: Kẻ thù tự nhiên

Lúc này Đoàn Phong đột nhiên nói với Viên Mục Dã: “Bây giờ là thời điểm hoàn hảo để dùng đến Từ Lệ đấy.”

Viên Mục Dã nhíu mày: “Ý anh là?”

Đoàn Phong giải thích: “Phương thức giả mạo của tên này rất đơn giản, nó theo kiểu người chết sống lại. Tức là khi có người gặp tai nạn chết đi, nó sẽ ăn xác của người đó, sau đó biến thành ngoại hình giống như người đó để thâm nhập vào xã hội loài người... Như vậy có một điểm tốt, đó là vào thời điểm kẻ giả mạo xuất hiện, cho dù người thân hay bạn bè của người bị giả mạo có phát hiện ra sự khác biệt, thì họ cũng sẽ nghĩ vì người đó vừa mới trải qua thời khắc sinh tử nên sẽ không nghi ngờ đối phương là giả mạo, mà kẻ giả mạo có thể tận dụng thời gian đó để nắm bắt các thông tin và bắt chước thói quen của đối tượng bị giả mạo.”

Viên Mục Dã nói: “Cho nên anh muốn tôi thông qua Từ Lệ tìm xem trong thời gian này có bao nhiêu người sau khi gặp tai nạn mà may mắn còn sống sót... Sau đó, chúng ta lại từ từ loại bỏ những người không có vấn đề phải không?”

Đoàn Phong gật đầu: “Không chỉ trong khoảng thời gian này, ít nhất là trong vòng hai năm trở lại đây. Mặc dù bây giờ vẫn chưa biết mục đích của bọn chúng là gì, nhưng thức ăn của chúng là con người, cho nên vấn đề nhất định không đơn giản chỉ là một người bị giả mạo, bởi vì đối phương muốn duy trì hình dạng con người thì chúng phải tiếp tục bắt giết con người, cứ như vậy mãi... hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng.”

Viên Mục Dã nghe xong mà cảm thấy lưng mình ớn lạnh, cậu biết lo lắng này của Đoàn Phong không phải không có căn cứ, nếu cứ để mặc loài sinh vật này tiếp tục lẫn trốn trong loài người, thì kết quả cuối cùng có thể dẫn đến sự diệt chủng của nhân loại.

Sáng hôm sau, Viên Mục Dĩ tự mình đến tìm Từ Lệ, định nhờ anh ta tìm các vụ tai nạn tương tự như vụ tai nạn của Trương Hiểu Thiển trong hai năm gần đây, bao gồm cả những vụ án mất tích sau đó lại tìm được người... Đương nhiên, Viên Mục Dĩ cũng không nói rõ cho anh ta biết chi tiết cụ thể, chỉ nói là số 54 đang tiến hành phân tích và điều tra về xác suất.

Nhưng Từ Lệ lại nói với Viên Mục Dĩ: “Phạm vi này quá rộng, hơn nữa, trong một số trường hợp nếu không xảy ra hậu quả nghiêm trọng, những người có liên quan chưa chắc đã báo cảnh sát.”

Viên Mục Dĩ nói với anh ta: “Không sao, anh có thể tìm được bao nhiêu thì tìm, còn lại tôi sẽ nghĩ cách khác.”

Từ Lệ nhắc nhở Viên Mục Dĩ, có khả năng chuyện này không đơn giản như bọn họ nghĩ, vấn đề đầu tiên chính là phạm vi tìm kiếm. Theo như suy đoán của anh ta thì những người có khả năng bị thay thế không chỉ là những người gặp nạn trở về, mà còn có thể bao gồm cả những người tự sát không thành, bỏ nhà ra đi, thậm chí bao gồm cả những người bị lạc...

Hiện giờ Viên Mục Dĩ chỉ hy vọng tất cả đều do cậu cả nghĩ, nếu không số lượng người quả thực rất lớn, chỉ với nhân lực của số 54 thì nhất định không tìm kiếm được bao nhiêu. Hơn nữa, cho đến giờ bọn họ vẫn chưa tìm được phương pháp phân biệt hữu hiệu, đâu thể cứ đến từng nhà hỏi xem người đó có hành động gì khác thường hay không được?!

Sau khi quay về số 54, Viên Mục Dĩ nói suy nghĩ của mình cho Đoàn Phong nghe, anh ta chỉ thở dài, bảo: “Cứ tìm như vậy khẳng định không thực tế... phương pháp phân biệt này vẫn phải tìm từ vật mẫu chúng ta đang có.”

Nói xong Đoàn Phong quay sang nhìn những đặc điểm của con quái vật đang được ghi trên bảng trắng, ví dụ như nó không thích ánh sáng, nếu không ăn uống sẽ không thể duy trì được ngoại hình hoàn chỉnh của con người... Nhưng nói đi nói lại cũng không có đặc điểm gì rõ ràng, không thể sử dụng chúng để nhận ra ngay con quái vật từ trong đám đông được.

Cuối cùng Đoàn Phong tức giận ném cái bút đi: “Cứ thế này thì chúng ta không thể tìm ra được, mà đây mới chỉ là đặt trong phạm vi địa phương này thôi mà đã có lượng công việc

lớn đến thế rồi. Nếu chúng ta mở rộng phạm vi điều tra lên cả nước hoặc trên toàn thế giới thì sẽ thế nào? Cho nên, muốn loại bỏ tai họa ngầm này chúng ta nhất định phải tìm được nguồn gốc của vấn đề, nếu không sau này sẽ xuất hiện hết vấn đề này đến vấn đề khác, mà chúng đều là những vấn đề chúng ta không thể giải quyết được.”

Viên Mục Dã thở dài: “Nhưng nguồn gốc của nó là gì mới được chứ? Nói tóm lại chúng ta vẫn phải quay trở về vấn đề ban đầu, nó là gì? Nó đến từ đâu?”

Đoàn Phong không nhịn được làm bầm chửi lão Lâm: “Lão Lâm chết giẫm kia cứ đến lúc quan trọng là biến mất! Lúc nào cũng bắt chúng ta làm con lừa đi một vòng trong rừng sâu thế này?”

Viên Mục Dã cười nói: “Đúng nhỉ, sao tôi lại quên mất chứ, có lẽ chúng ta đã suy nghĩ mọi chuyện quá phức tạp rồi, dù sao loại quái vật này cũng không thể xuất hiện từ trong không khí được, có khả năng nó có liên quan đến khu rừng cấm mà bọn Hồ Thiên Vũ đã gặp nạn!”

Không ngờ trong lúc hai người đang trao đổi thì Đại Quân lại đột ngột đẩy cửa lao vào: “Mọi người mau qua xem đi, tên kia hình như không ổn lắm...”

Hai người vội vàng chạy sang phòng thí nghiệm, lúc này con quái vật đã không còn duy trì hình dạng của Trương Hiếu Thiển nữa, mặc dù nó vẫn còn tứ chi của con người, nhưng đầu thì giống như đầu bạch tuộc vậy, trụi lủi... ngoại trừ con mắt đen nhánh và cái miệng bốn mảnh ra thì không còn gì nữa.”

Trương Khai thấy Đoàn Phong và Viên Mục Dã cùng đi vào thì chỉ vào con quái vật sau bức tường kính và nói: “Vừa nãy nó nôn ra rất nhiều dịch nhờn, hình như không chịu được nữa rồi.”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện toàn thân tên kia đang run rẩy, hình như rất khó chịu, bên cạnh còn ném một miếng thịt bò, Viên Mục Dã đi đến trước bức tường kính, hỏi: “Vì sao không ăn?”

Nghe thấy giọng Viên Mục Dã, đôi phương từ từ ngẩng đầu, dùng đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm vào Viên Mục Dã: “Mày biết tao muốn ăn gì không...”

Lúc này giọng nói của con quái vật đã biến đổi hoàn toàn, khó nghe như tiếng cú kêu vậy, Đoàn Phong thấy vậy hừ lạnh: “Vẫn cá tính lắm, có điều tao khuyên mày từ nay về sau nên ăn chay đi, bởi vì thứ mày muốn ăn quá quý giá và rất đáng kinh tởm.”

Con quái vật nghe xong thì cười quái dị: “Con người chúng mày thật buồn cười, nói cứ như mình chưa từng ăn thịt đồng loại vậy...”

“Không phải mày còn đáng cười hơn sao? Nói cứ như mày cũng có đồng loại ấy.” Đoàn Phong chế giễu.

Thật ra Đoàn Phong cố ý nói như vậy là vì muốn moi chút thông tin hữu dụng từ đối phương, không ngờ nó cũng là một kẻ gian xảo, chỉ dùng giọng điệu khinh miệt mà nói: “Tao có đồng loại hay không chẳng mấy chốc bọn mày sẽ biết thôi, tao chết cũng không sao, vì có một ngày thế giới này sẽ thuộc về bọn tao... Còn loài người ngu xuẩn muốn tiếp tục sinh sôi thì cách duy nhất là phải trở thành thức ăn trên bàn ăn của bọn tao.”

Lời của con quái vật khiến tất cả mọi người không rét mà run, trên đời này không phải không có những loài động vật coi con người là thức ăn, nhưng điều kiện tiên quyết là bọn chúng không có trí thông minh của con người, cho nên chúng không bao giờ có thể trở thành kẻ thù tự nhiên của con người được.

Chỉ khi xuất hiện giống loài như thế này, đầu óc của bọn chúng còn thông minh hơn so với con người, cơ thể cường tráng hơn, thậm chí còn có thể dễ dàng thay đổi ngoại hình, đương nhiên những điều kiện này không phải là thứ đáng sợ nhất... Đáng sợ nhất là loài sinh vật này còn thích ăn thịt người.

Chương 760: Đội khai thác dầu

Dường như con quái vật đã dùng hết sức lực cuối cùng để nói ra những lời vừa rồi, con mắt đen như mực của nó dần trở nên không còn tiêu cự, đến tận khi tròng mắt chuyển hoàn toàn từ màu đen sang màu xám trắng... rất nhanh, các số liệu kiểm tra trên màn hình trong phòng thí nghiệm đều cho thấy nó đã chết.

Lúc này lão Lâm đi đến, anh ta nhìn con quái vật đã chết thì đau lòng nói: “Haizz, cuối cùng vẫn chết...”

Những người còn lại đều không quan tâm đến sự sống chết của con quái vật, bởi vì trong lòng bọn họ đều đang tự hỏi nếu có một ngày những lời trước khi chết của con quái vật thành sự thật thì sẽ thế nào? Con người phải làm gì mới thoát khỏi cảnh ngộ đáng sợ đó?

Đoàn Phong vẫn là người đầu tiên lấy lại sự tỉnh táo, anh ta quay sang nói với Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm: “Các em nghĩ cách điều tra tình hình mấy năm gần đây ở khu rừng cấm mà Trương Hiểu Thiên gặp nạn... Không, là trong mười năm trở lại đây xem có xảy ra chuyện gì bất thường hay không?”

Ngay sau đó anh ta tiếp tục nói với Đại Quân và Trương Khai: “Hai người đi chuẩn bị ngay mấy bộ trang bị leo núi chuyên dụng và vũ khí phòng thân, ba ngày nữa chúng ta sẽ đi đến hiện trường xem xét tình hình thực tế...”

Đại Quân ngạc nhiên hỏi: “Mùa này lên núi á?”

“Không thì thế nào? Hay cậu định đợi sang xuân rồi đi?” Đoàn Phong cau mày.

Đương nhiên Viên Mực Dã hiểu vì sao Đại Quân lại hỏi như vậy, mùa này nhiệt độ trên núi đã xuống dưới 0 độ C, chỉ cần

là người có đầu óc thì chắc chắn sẽ không lên núi vào thời điểm này...

Nhưng đồng thời Viên Mục Dã cũng hiểu rõ, nếu như hiện giờ bọn họ không lên núi để tìm nguồn gốc của việc này, thì không biết sẽ còn bao nhiêu người vô tội phải bỏ mạng như cha mẹ Trương Hiểu Thiên, cho nên, dù lạnh thế nào bọn họ cũng phải lên núi xem xét.

Còn lão Lâm thì tiếc nuôi ngâm con quái vật kia vào dung dịch Formalin, rồi đặt trong kho chuyên chứa tiêu bản sinh vật... Trước đây Viên Mục Dã đã từng được vào trong một lần, có cảm giác như mình bước vào một bảo tàng sưu tập quái vật vậy.

Đêm hôm đó Tăng Nam Nam đã điều tra được, mấy năm gần đây ở khu vực vắng người đó thường xuyên có du khách gặp tai nạn, cho nên chính quyền địa phương đã cấm du khách đi vào... nhưng cũng có nhiều du khách không nghe theo lời khuyên mà thích đi du lịch mạo hiểm.

Đồng thời, Tăng Nam Nam cũng tra ra được, khu vực này ba mươi năm trước không phải là khu vắng người, mà từng có một đội khai thác dầu đóng quân tại đây, nhưng sau đó không biết vì nguyên nhân gì toàn bộ đội khai thác dầu đều rút lui hết, từ đó về sau nơi đó mới biến thành khu vực trảm dặm không có người ở.

Ba ngày sau, đoàn người số 54 theo kế hoạch đi đến khu vực mà nửa năm trước nhóm Hồ Thiên Vũ đã gặp nạn. Để có thể tìm được nơi chính xác, sau khi đến nơi bọn họ còn tìm gặp đội trưởng đội cứu hộ Lý Hoành Phong, và mời anh ta dẫn đường đưa bọn họ lên núi.

Lý Hoành Phong vô cùng ngạc nhiên trước đề nghị đi tìm nơi bắt đầu xảy ra chuyện của nhóm Viên Mục Dã, đầu tiên là mùa không thích hợp, tiếp theo là khu vực đó đã có lệnh cấm của chính phủ, không phải tình huống khẩn cấp thì người bình thường không được vào trong.

Đội Viên Mục Dã có thể tìm được Lý Hoành Phong đương nhiên cũng có lý do chính đáng, bọn họ có công văn đồng ý đi vào khu vực cấm này, cho nên Lý Hoành Phong cũng không

phản đối được nữa, có điều anh ta không hiểu vì sao không đợi đến mùa xuân rồi hẵng vào?

Đoàn Phong cười giải thích: “Chúng tôi đang muốn thu thập các số liệu ở mùa này, cho nên chỉ có thể đến vào mùa này.”

Bọn Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong nói dối nghiêm túc như vậy thì đều nhin cười, có điều xét thấy chuyện này có tính nguy hiểm nhất định, nên bọn họ đã yêu cầu Lý Hoành Phong để những người khác về trước.

Đồng thời yêu cầu Lý Hoành Phong phải giữ bí mật về chuyện này, nhưng thật ra đây cũng là vì cân nhắc đến an nguy của anh ta. Lý Hoành Phong cũng không thắc mắc gì về điều đó, cả đội tạm nghỉ ở thị trấn nhỏ một ngày để sắp xếp lại hành trang, sáng hôm sau sẽ xuất phát.

Trên đường đi Viên Mục Dã hỏi Lý Hoành Phong có biết chuyện ba mươi năm trước, nơi này từng có một đội khai thác dầu đóng quân ở đây không? Lý Hoành Phong tò mò hỏi: “Sao các anh lại biết chuyện này? Đừng nói là người ngoài, ngay cả người trẻ tuổi ở địa phương cũng chưa từng nghe nói đến...”

Viên Mục Dã cười bảo: “Xem ra tôi hỏi đúng người rồi.”

Lý Hoành Phong bật cười: “Đúng! Anh hỏi đúng người rồi, bởi vì năm đó cha tôi chính là người lái xe vận chuyển nhu yếu phẩm cho đội khai thác dầu...”

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Vậy cha anh có từng nói đến nguyên nhân vì sao đội khai thác dầu năm đó lại đột nhiên rút đi không?”

Lý Hoành Phong đáp: “Tôi đã từng nghe cha tôi nhắc đến, thật ra năm đó cũng không phải là đột nhiên rút lui, mà là sau khi xảy ra chuyện kia thì cấp trên của họ mới nhìn thẳng vào vấn đề và rút đội khai thác về.”

Chuyện là khi đó đội khai thác dầu đã đóng quân ở trong núi được gần nửa năm, nhưng không có một giếng nào ra dầu. Chuyên gia phụ trách trong giai đoạn khảo sát đã vỗ ngực cam đoan khu vực thế này nhất định có dầu, nhưng bây giờ có làm thế nào cũng không thấy dầu chảy ra, bọn họ đã nhiều lần báo cáo lên cấp trên, nói rõ tình hình nơi này nhưng cấp trên vẫn hy vọng bọn họ có thể tiếp tục kiên trì...

Cấp trên đã nói như vậy, bọn họ chỉ là công nhân bên dưới đương nhiên cũng không tiện nói gì nữa, chỉ có thể tiếp tục kiên trì, không ngờ lần kiên trì này lại có chuyện xảy ra... Lúc đó cha của Lý Hoành Phong là người đầu tiên phát hiện ra điểm bất thường.

Thời điểm đó, cứ ba ngày cha Lý Hoành Phong sẽ chở đồ lên núi một lần, có một lần, ông ấy chở nhu yếu phẩm lên núi như bình thường, kết quả lại phát hiện trụ sở đội khai thác dầu vô cùng yên tĩnh, không chỉ vắng tiếng của các công nhân mà ngay cả máy khoan giếng cũng không hoạt động.

Ban đầu cha Lý Hoành Phong tưởng là đội khai thác dầu đã nhận được lệnh của cấp trên nên chuẩn bị rút lui, nhưng ông ấy đi một vòng lại thấy tình hình không ổn lắm, bởi vì cho dù có muốn rút quân ngừng khoan giếng thì người đâu? Toàn bộ đội khai thác dầu cũng phải năm mươi, sáu mươi người, đâu thể vứt hết thiết bị ở đây đi mỗi người không về chứ?

Thế là cha của Lý Hoành Phong vội vàng lái xe xuống núi báo cáo tình hình, kết quả khi ông ấy dẫn được người lên núi thì những công nhân kia lại xuất hiện, có điều vẻ mặt bọn họ đều rất đau đớn, nói là do nguồn nước ở đây bị ô nhiễm nên bọn họ đều bị ngộ độc.

Cấp trên thấy không có chuyện gì nên cũng không để ý đến báo cáo của cha Lý Hoành Phong, chỉ nghĩ rằng thời điểm ông ấy lên núi đúng lúc mọi người đều đang ra ngoài, cho nên mới không có ai trông coi trụ sở.

Nhưng cha Lý Hoành Phong biết mọi chuyện không đơn giản như thế, sau khi về nhà ông ấy đóng cửa chỉ tay lên trời thề và nói với vợ con là lúc đó ông ấy đã đi tìm xung quanh doanh trại nhưng thực sự không có bất cứ ai... Còn những người sau đó xuất hiện như thế nào thì ông ấy cũng không rõ.

Chương 761: Máy khoan giếng

Lúc đó Lý Hoành Phong còn nhỏ, cha anh ta đã biến chuyện này thành một chuyện ma kể cho anh ta nghe, cho nên dù đã nhiều năm trôi qua anh ta vẫn có ấn tượng sâu sắc với chuyện này... Hơn nữa, đến giờ Lý Hoành Phong vẫn không hiểu rõ năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Khi Lý Hoành Phong kể lại chuyện cũ đã được coi như một câu chuyện ma cho nhóm Viên Mục Dã nghe, sắc mặt mọi người càng nghe càng khó nhìn. Nếu như năm đó cha của Lý Hoành Phong không nhớ nhầm, vậy thì đội khai thác dầu kia chính là nhóm quái vật biến hình đầu tiên trà trộn vào nhân loại.

Viên Mục Dã hỏi Lý Hoành Phong: “Không tìm ra dầu thì thôi, vì sao khu vực này sau đó lại bị cấm?”

Lý Hoành Phong nói: “Cụ thể vì điều gì thì tôi cũng không biết, nhưng nghe nói là vì khai thác dầu đã phá hoại môi trường sinh thái xung quanh, cho nên muốn đóng cửa rừng để từ từ khôi phục lại.” Nhưng sau đó Lý Hoành Phong còn nói: “Thật ra nói là núi, nhưng mấy năm gần đây đã rộng tuếch rồi, nếu không sao lại có nhiều du khách gặp nạn trong khu vực cấm đó như vậy chứ?”

Đoàn người nhanh chóng đi đến nơi cắm trại đầu tiên trên đường lên núi, từ rác thải xung quanh có thể nhìn ra nơi này đã từng có rất nhiều khách du lịch ghé thăm... Bọn họ đến đây chụp ảnh đăng bài, cuối cùng khi rời đi vẫn không quên bỏ lại rác rưởi để chứng minh mình đã từng đến nơi này.

Lý Hoành Phong bất đắc dĩ nói: “Các anh nhìn đồng rác xung quanh là biết nơi này trước đây đông khách đến thế nào rồi đấy!”

Lúc này Đoàn Phong mới nhớ ra một chuyện nên hỏi Lý Hoành Phong: “Các anh tìm được Trương Hiểu Thiên ở đâu?”

Lý Hoành Phong đáp: “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì ở gần khu vực đá vụn... lúc tìm thấy cô ta, cô ta bị trật khớp đùi trái, xương sườn cũng bị gãy một cái, tóm lại rất thảm, cũng không biết bọn họ có ý định gì mà chấp nhận nguy hiểm như vậy để đến đây?”

Viên Mục Dã biết sở dĩ Lý Hoành Phong nói như vậy nhất định là vì anh ta thường xuyên gặp những du khách bị tai nạn ngoài ý muốn kiểu này, cứu được còn dễ nói, nhưng những người đó cứ thế bỏ mạng thì lại không đáng...

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã hỏi Lý Hoành Phong: “Những người khác thì sao... tình trạng thế nào?”

Lý Hoành Phong trả lời: “Hồ Thiên Vũ được tìm thấy trong một rãnh vực sâu, mạng thăng nhóc đó cũng lớn thật, rơi từ chỗ cao như vậy xuống, sau đó còn rơi vào một rãnh sâu hơn ba mét, thế mà vẫn giữ được mạng... còn những người khác thì không may mắn như thế, có thì thể khi tìm được thì đã bị dã thú ăn thịt rồi.”

Trong lòng Viên Mục Dã trầm xuống: “Gần đây có động vật ăn thịt cỡ lớn sao?”

“Không có... chỉ có ít cáo, sói và ít động vật ăn xác thối loại nhỏ. Các anh không biết đây, đi du lịch thám hiểm mà gặp tai nạn chết người... nếu không được phát hiện sớm, thì tám chín phần là gặp phải tình huống đó, chúng tôi cũng không thấy ngạc nhiên.”

Đoàn Phong hỏi Lý Hoành Phong: “Chỗ này cách vị trí tai nạn xa không?”

Lý Hoành Phong nói: “Không gần lắm, trời cũng sắp tối rồi, hôm nay chúng ta cắm trại ở đây trước, sáng sớm ngày mai lại tiếp tục xuất phát, đi đến tầm chiều là đến.”

Đoàn Phong cảm thấy dừng chân ở đây cắm trại cũng tốt, dù sao không thể một nắng hai sương vội vàng chạy đến chỗ xảy ra tai nạn rồi ở lại đó qua đêm được... Thế nên, anh ta bảo mọi người cùng nhau hạ trại, chinh đồn lại một đêm, ngày mai xuất phát.

Mặc dù buổi tối hơi lạnh một chút nhưng không xảy ra chuyện gì đặc biệt. Trong lúc đó, Viên Mục Dã và Đoàn Phong vẫn thay phiên nhau đi tuần tra quanh khu vực, nhưng cũng không phát hiện ra điểm gì bất thường.

Một đêm ngon giấc, sáng sớm hôm sau lúc mọi người chui ra khỏi lều vải, trên thảm cỏ và cành cây đều ngưng đọng một lớp băng sương nhìn như pha lê, trông rất đẹp mắt...

Đoàn Phong hít sâu một hơi khí lạnh trên núi, anh ta nói: “Đã lâu lắm rồi mới được hít thở bầu không khí trong lành như thế này!”

Lý Hoành Phong đang nhóm lửa đun nước cười bảo: “Đúng vậy, không khí nơi này vô cùng sạch sẽ, có lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao khách du lịch thích đến đây. Nhưng bọn họ lại chưa từng hiểu được, sở dĩ nơi này sạch sẽ là do dân cư thưa thớt... nếu không, nó đâu khác gì những thành phố luôn bị sương mù bao phủ vào mùa đông chứ?”

Sau khi ăn sáng đơn giản, đoàn người tiếp tục hướng về khu vực cắm. Mặt trời dần dâng cao, sương băng trên cỏ cũng từ từ tan ra, những nơi bằng phẳng còn dễ đi, nhưng đến những đoạn đường núi có độ dốc thì biến thành trơn trượt khó đi.

Lý Hoành Phong đi phía trước, vừa đi vừa nhắc nhở: “Tất cả mọi người cẩn thận dưới chân! Có rất nhiều khách du lịch có kinh nghiệm phong phú, nhưng đôi khi chỉ vì chủ quan mà vẫn xảy ra chuyện!”

Viên Mục Dã thì thầm với Đoàn Phong: “Theo lý mà nói, nếu là du khách không có kinh nghiệm lên núi, thì hoặc đi tìm người có kinh nghiệm dẫn đường, hoặc sẽ không chọn đi những con đường khó như thế này. Nhóm Hồ Thiên Vũ từ khi học đại học đã thường xuyên tổ chức leo núi nên chắc chắn có nhiều kinh nghiệm, nhưng họ vẫn xảy ra chuyện...”

“Ý cậu là, có thể việc bọn họ bị rơi xuống vách núi không phải là tai nạn ngoài ý muốn?” Giọng Đoàn Phong trầm xuống.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Khó nói lắm... Trong nhóm người đó, ngoại trừ Hồ Thiên Vũ ra thì tất cả đều gặp nạn, mà Hồ Thiên Vũ cũng không nói rõ ràng được vì sao mình cũng bị rơi xuống cùng những người kia, có điều khi đó trời quá tối lại

còn mưa, hấn không nhìn rõ cũng là bình thường. Hơn nữa, nhìn thấy bạn mình sắp ngã nên lao đến kéo cũng là một phản ứng bản năng, chỉ là hấn không ngờ rằng mình cũng bị kéo xuống.”

Sau đó đoàn người đi theo sự hướng dẫn của Lý Hoành Phong đến gần nơi đặt trụ sở của đội khai thác dầu năm đó, mấy chiếc máy khoan giếng dầu đã hoen gỉ loang lổ cứ thế yên lặng đứng sừng sững trong rừng rậm, có vài chiếc đã bị rêu xanh và dây leo bọc kín.

Lúc này Viên Mục Dã đi đến gần mấy chiếc máy khoan xem xét, kết quả lại nhìn thấy một máy khoan có bề ngoài rất sạch sẽ, trừ một vài vết rỉ thì không có bất cứ loại thực vật nào quấn quanh. Cậu đến gần, phát hiện ở bộ trên cùng của dàn khoan có khá nhiều dòng chữ “Từng du lịch qua đây”.

Lý Hoành Phong nói: “Xuyên qua rừng cây phía trước là một vách núi, nhóm Hồ Thiên Vũ đã rơi từ chỗ đó xuống.”

Đoàn Phong nói với Lý Hoành Phong: “Tiểu Lý này, chúng tôi quyết định điều tra nghiên cứu ở đây thôi, không đi sâu vào nữa, nhân lúc sắc trời còn sớm, cậu về trước đi.”

Lý Hoành Phong bán tín bán nghi nhìn Đoàn Phong, cảm thấy quyết định này của ông anh này hơi qua loa, có điều anh ta vẫn khéo léo nói: “Ồ đây? Vậy được rồi... Mọi người tự cẩn thận nhé, đường núi phía trước rất nguy hiểm, tốt nhất đừng đi tiếp.”

Chương 762: Thỏ trắng

Sau khi tiễn Lý Hoành Phong, người của số 54 hạ trại giống như một đoàn khách du lịch bình thường, còn Viên Mục Dã vẫn đang quan sát chiếc máy khoan giếng không hề bị thực vật bao phủ kia...

Đoàn Phong lại gần hỏi: “Sao thế? Cậu thấy chiếc máy khoan này có vấn đề à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Cũng không hẳn, tôi chỉ tò mò vì sao chỉ có chiếc máy khoan này không có dây leo bao quanh bên ngoài?”

Đoàn Phong đưa tay chạm vào giàn khoan, không ngờ anh ta giật mình rút tay về: “Nóng...”

“Sao có thể? Mùa này...” Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng Đoàn Phong đang đùa mình, kết quả khi cậu chạm vào cũng sững người, không ngờ giàn khoan của máy khoan giếng này lại nóng như vậy...

Mặc dù nhiệt độ không đến nổi bỏng tay, thế nhưng cũng phải trên 50 độ C, khó trách thực vật đều không sinh trưởng bên cạnh nó, bởi vì mặt ngoài của giàn khoan vô cùng khô ráo, cho nên cũng không thích hợp cho rêu xỉ phát triển.

Những người khác vừa nghe thấy giàn khoan này nóng thì đều chạy đến chạm tay vào thử, Đoàn Phong thấy vậy dọa bọn họ: “Đừng chạm linh tinh! Đừng trách tôi không nhắc nhở mọi người, vẫn chưa phát hiện được nguyên nhân nguồn nhiệt này đâu.”

Trương Khai thấp thỏm hỏi: “Có phải nó nối với tâm địa cầu không?”

Hoắc Nhiễm lắc đầu: “Làm sao có thể, giàn khoan hiện đại nhất hiện giờ cũng mới chỉ khoan sâu được hơn bốn nghìn mét, cho dù chạm được đến tâm Trái đất, thì nhiệt cũng không thể truyền từ mấy nghìn mét đất lên đến mặt đất được! Hơn

nữa, những máy khoan này đều đã dừng hoạt động ba mươi năm rồi, cho dù ngay lúc đó cũng không thể nóng thể được... Mà anh thấy giàn khoan nhỏ thế này có thể khoan sâu được thế à?”

“Ai biết được chứ? Nhỡ nó được làm bằng vật liệu đặc biệt thì sao?” Trương Khai cãi cố.

Hoắc Nhiễm cười nói: “Là ba mươi năm trước đây, lại còn đòi vật liệu đặc biệt? Anh thôi đi!”

Sau đó mọi người đứng xung quanh giàn khoan phát nhiệt này một lúc, rồi quay về tiếp tục cắm trại. Viên Mục Dã lần lượt chụp ảnh từng cái tên bên trên và dự định lúc quay về sẽ tìm những người này, xem bọn họ có vấn đề gì hay không, hoặc là bọn họ đã từng nhìn thấy chuyện gì đặc biệt không.

Đêm cắm trại này không dễ dàng như đêm trước, mặc dù bên ngoài bọn họ đều làm hết những việc mà du khách thông thường vẫn làm, nhưng thực tế thì như mọc thêm đôi mắt sau lưng cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh....

Sắc trời nhanh chóng tối đen, Đoàn Phong bảo những người khác làm giống như khách du lịch chui vào trong lều vải đi ngủ, nhưng thật ra là chuẩn bị vũ khí đầy đủ sẵn sàng ở bên trong chờ lệnh, còn anh ta và Viên Mục Dã thì ở ngoài ngồi trước đồng lửa, thì thầm tán gẫu.

Viên Mục Dã thì thầm nói: “Anh có nghĩ toàn bộ đội khai thác dầu năm đó đều bị thay thế hết rồi không?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Khó nói lắm, nhưng tôi nghĩ chuyện này rất có thể. Cậu cũng đã nói loại quái vật này sẽ không tự nhiên xuất hiện, nếu bọn chúng đã tồn tại ở đây từ lâu, thì loài người không thể chiếm được địa vị như hiện giờ trên Trái đất được. Cho nên, loài sinh vật này chỉ có thể xuất hiện ở thời kỳ cận đại... Mà sự kiện lớn nhất xảy ra ở khu vực này trong mấy thập kỷ gần đây là sự xuất hiện của đội khai thác dầu cách đây ba mươi năm trước.”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng nếu bọn chúng thực sự đã nguy trang thành con người từ ba mươi năm trước... vậy thì hiện giờ số lượng chắc chắn không ít, thậm chí có thể bọn chúng đã tìm ra cách giả mạo con người đơn giản

hơn rồi, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục ở trong cánh rừng già này ôm cây đợi thỏ sao?”

Đoàn Phong cũng chưa hiểu rõ điểm này: “Có khi nào nhóm kia mới chỉ là đội tiền trạm không? Bọn chúng ra ngoài thực hiện các công việc trong giai đoạn chuẩn bị và thu thập thêm thông tin về loài người, để một sinh vật không biết gì về loài người đóng giả con người sống trong xã hội loài người không phải là một chuyện đơn giản. Ví dụ như Đầu To, khi cậu ta mới bước chân vào xã hội loài người, cậu ta chỉ như một kẻ ngốc, ngoài việc tự vệ và kiếm ăn ra thì chẳng biết gì khác. Nhưng kẻ giả mạo Trương Hiểu Thiển thì hoàn toàn không ở trạng thái này.”

“Vì sao lần này anh không đưa Đầu To đi theo?” Viên Mục Dã đột nhiên nhớ đến chuyện này.

Đoàn Phong cười hỏi ngược lại: “Cậu nói xem.”

Viên Mục Dã nghĩ rồi nói: “Anh sợ để cậu ta nhìn thấy cảnh chúng ta đối phó với những loài dị loại này sẽ nảy sinh suy nghĩ khác phải không? Có khi nào anh đã quá cẩn thận không? Dù sao trong cơ thể Đầu To thì gen người vẫn trội hơn...”

Đoàn Phong trầm giọng: “Có một số việc vẫn nên cẩn thận thì hơn, hơn nữa hiện giờ Đầu To đã không còn là tên ngốc nữa rồi. Mặc dù gen người chiếm phần lớn tế bào trong cơ thể cậu ta, nhưng trên thực tế cậu ta cũng không khác biệt mấy so với những con yêu quái biến hình này. Trước đó tôi không muốn để Đầu To nhìn thấy Trương Hiểu Thiển giả bị giam trong phòng thí nghiệm, một là sợ cậu ta suy nghĩ nhiều, hai là cũng lo lắng đến cảm nhận của cậu ta.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vẫn là anh suy nghĩ cẩn thận...”

Không ngờ Đoàn Phong lại lắc đầu: “Không phải là tôi suy nghĩ cẩn thận, mà vì từ trước đến nay tôi đều không đối xử với cậu ta như một người bình thường.”

Thời gian nhanh chóng đến nửa đêm, lúc này chính là thời điểm mà con người thường mất cảnh giác nhất. Viên Mục Dã và Đoàn Phong dường như cũng không ngoại lệ... hai bọn họ một người cúi đầu không nói gì, một chống tay vào cằm gật gù, tóm lại nhìn qua giống như không tỉnh táo.

Nhưng trên thực tế đây chỉ là chiêu dụ địch xuất hiện của bọn họ, nếu như khu rừng cấm này thật sự có thứ gì, thì đến giờ này cũng nên xuất hiện rồi...

Lúc này xung quanh vô cùng yên ắng, ngoại trừ tiếng tí tách của đồng lửa thì cũng chỉ có tiếng gió thổi qua rừng cây xào xạc. Tuy nhiệt độ bây giờ chỉ có âm mười mấy độ, nhưng may mắn là đêm nay trăng thanh gió mát, ngoài việc gió hơi lớn hơn một chút thì những thứ khác đều ổn.

Nhóm Đại Quân và Trương Khai ở trong lều vải chắc không thấy lạnh, nhưng Viên Mục Dã và Đoàn Phong ngồi ở bên ngoài, phía trước có lửa nóng, phía sau lại lạnh lẽo, đúng là hai bên hai thế giới khác nhau. Đến khi Đoàn Phong sắp không giả vờ được nữa thì đột nhiên nghe thấy tiếng lạo xào vang lên trong bụi cỏ gần đây, dường như có thứ gì đó đang từ từ tiến sát về nơi bọn họ cắm trại.

Đoàn Phong dùng mắt ra hiệu cho Viên Mục Dã “Đến rồi!”, Viên Mục Dã lập tức từ từ chạm vào con dao bên hông... Nhưng khi bọn họ tưởng rằng sẽ có một con mãnh thú chui ra khỏi bụi cỏ, thì lại thấy một con thỏ trắng nhảy ra!

Đoàn Phong thở phào cười mắng: “Thế này là muốn thêm đồ ăn cho chúng ta đấy à?”

Nhưng Viên Mục Dã lại thấy sự xuất hiện của con thỏ trắng này không đơn giản, con thỏ này trông rất kỳ quái, hơn nữa thỏ hoang bình thường đều rất sợ người, bọn họ còn ngồi cạnh đồng lửa, thỏ hoang bình thường tuyệt đối không dám lại gần.

Nhưng hãy nhìn con thỏ này, nó trắng trẻo, bóng bẩy, mập mập... Ngay cả thỏ nhà cũng không đẹp bằng nó chứ đừng nói đến những con thỏ hoang khác.

Chương 763: Hài kịch

Đoàn Phong đã đứng dậy định đi bắt con thỏ kia, nhưng Viên Mục Dã lại kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen của con thỏ, ngay lúc Đoàn Phong định đi đến cạnh nó, cậu vội kéo Đoàn Phong lại và nói: “Con thỏ này có vấn đề, đôi mắt của nó giống hệt Trương Hiểu Thiên!”

Lúc này Đoàn Phong mới phát hiện ra con thỏ trắng này lại có một đôi mắt màu đen, anh ta thấy kỳ lạ: “Bình thường đồng tử mắt thỏ trắng đều là màu đỏ, mặc dù cũng có thỏ mắt đen nhưng rất hiếm nhìn thấy ở nước S.”

Hai người đang nói chuyện thì thấy con thỏ kia bỗng nhấc hai chi trước lên khỏi mặt đất, dường như đang nhìn gì đó, cũng không biết có phải động tác của Đoàn Phong đã kinh động đến nó hay không mà nó đột nhiên xoay người chạy mất!

Người sáng suốt đều có thể nhận ra nó đang định lừa hai người bọn họ mắc câu, thế là Viên Mục Dã nói với Đoàn Phong: “Cẩn thận một chút!”

Sau đó hai người họ đuổi theo con thỏ trắng, và quả nhiên con súc sinh kia dẫn họ đến chỗ vách núi cách đó không xa... Hai người bọn họ đương nhiên sẽ không ngốc mà đi theo con thỏ nhảy vào cạm bẫy, bởi vậy, khi đến gần vách núi cả hai đều dừng lại. Có lẽ ngay cả con thỏ cũng không ngờ hai người này đuổi được một nửa rồi không đuổi nữa, thế nên nó cũng đứng nguyên tại chỗ quay đầu nhìn về phía bọn họ.

“Làm thế nào bây giờ? Con thỏ này quả nhiên là muốn dẫn hai chúng ta tới vách núi rồi ngã xuống chết!”

Đoàn Phong nói vẻ khó xử: “Ngã chết thì hơi đau đấy!”

Viên Mục Dã buồn cười bảo: “Nghe anh nói kìa... vậy chết thế nào mới không đau?”

“Để tôi nghĩ xem...” Đoàn Phong vừa nói vừa đến gần Viên Mục Dã.

Ngay lúc Viên Mục Dã không biết Đoàn Phong định làm gì tiếp theo thì đột nhiên thấy anh ta túm cổ áo mình, sau đó tức giận chất vấn: “Các người bắt đầu từ khi nào?”

Viên Mục Dã không hiểu gì suýt nữa thì không nhận ra vở kịch của Đoàn Phong, may mà hai người họ khá ăn ý nên sau khi ngẩn người hai giây, cậu dùng vẻ mặt áy náy và nói: “Anh biết từ khi nào thế?”

Đoàn Phong nắm chặt hai tay, nói: “Tôi coi cậu như anh em, vậy mà cậu... lại giành với tôi?!”

Viên Mục Dã suýt nữa thì bật cười thành tiếng, cậu thật sự không chịu nổi tình tiết máu chó này, cuối cùng đành phun ra một câu: “Tôi... tôi cũng là bất đắc dĩ.”

Đoàn Phong thấy cảm xúc của Viên Mục Dã không đúng, bèn đâm cho cậu một phát...

Cú đâm này đã khơi gợi lửa giận trong lòng Viên Mục Dã, cú đâm khiến miệng cậu rớm máu, cảm xúc cũng phù hợp, cậu quát: “Cô ấy vốn không hề thích anh, ngay từ đầu là tôi thích cô ấy trước, nhưng anh lại y vào mối quan hệ của chúng ta để chen chân vào giữa! Anh là cái loại anh em gì thế!”

Đoàn Phong rất hài lòng với diễn xuất của Viên Mục Dã, lập tức lao vào đánh nhau với cậu... Đương nhiên, hai người ra tay đều biết nặng nhẹ, mỗi quyền đều không đập mạnh vào người, chỉ là giả vờ để phô trương mà thôi.

Đánh qua đánh lại không biết là ai rút dao ra trước, nhất định phải có đao cụ này, bởi vì chỉ có máu mới có thể kết thúc vở “hài kịch” này... Quả nhiên, không bao lâu sau Đoàn Phong đau khổ ôm ngực ngã xuống đất, mà lúc này con dao trong tay Viên Mục Dã cũng thực sự có máu nhỏ xuống.

Thật ra khi nhìn thấy máu, Viên Mục Dã cũng hơi hoảng, bởi vì cậu biết đó là máu thật, thế nên cậu vội vàng chạy đến kiểm tra Đoàn Phong, tưởng là mình làm anh ta bị thương thật?

“Đoàn Phong? Đoàn Phong?” Viên Mục Dã lo lắng gọi.

Chương 764: Giải phẫu tại chỗ

Không ngờ lúc này Đoàn Phong đang ngã xuống đất lại đột nhiên mở to đôi mắt rồi nháy mắt với cậu, sau đó lại tiếp tục giả chết. Thấy anh ta không sao, trong lòng Viên Mục Dã cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu vẫn phải tiếp tục diễn kịch... Thế là Viên Mục Dã đứng dậy với vẻ mặt hoảng hốt, đầu tiên cậu nhìn con dao trong tay mình, sau đó chạy trốn với vẻ mặt không thể tin nổi.

Lúc này chính là thời điểm tốt nhất để thay thế, nếu như đồng loại của Trương Hiểu Thiên thực sự ở gần đây hẳn sẽ xuất hiện ngay. Còn Viên Mục Dã thì đang diễn vẻ mặt hoảng hốt chạy trốn bừa bãi, thể hiện rằng mình đang bị lạc đường.

Mặc dù Viên Mục Dã đang diễn cảnh “sau khi giết người thì hoảng sợ chạy trốn”, nhưng cậu lại không thể chạy quá xa, dù sao Đoàn Phong vẫn còn đang nằm sấp trên mặt đất... Mà Đoàn Phong nằm giả chết cũng không hề dễ dàng, trên núi mùa này vừa lạnh vừa ẩm ướt, cho nên anh ta chỉ cầu mong con quái vật đang ngấp nghé thân phận của mình mau chóng xuất hiện đi thôi.

Có lẽ con thỏ mắt đen kia cũng bị vở kịch của hai người làm cho ngơ ngác, thầm nghĩ hai con hàng này sao không chạy theo mình rơi xuống vực mà còn quay ra đánh nhau chứ?

Bởi vì không yên tâm về Đoàn Phong nên Viên Mục Dã lặng lẽ quay lại từ một hướng khác, yên lặng nấp sau một lùm cây. Và cậu thấy Đoàn Phong vẫn giữ nguyên tư thế như lúc cậu chạy đi, từ xa nhìn giống hệt một tử thi đang nằm rạp trên đất...

Ngay lúc Viên Mục Dã còn đang âm thầm tán dương kỹ năng diễn xuất của Đoàn Phong, thì con thỏ trắng chạy đến vách núi

vừa nãy đã xuất hiện, nó giả vờ như nhớn nhoe ăn cỏ nhưng thực ra là đang dần dần đến gần Đoàn Phong.

Tim Viên Mục Đã lập tức vọt lên cổ, cậu đang rất căng thẳng, bởi vì cho đến giờ chưa có ai phát hiện ra loài quái vật kia tấn công con người như thế nào, nhờ đâu còn tàn nhẫn hơn bọn họ tưởng tượng thì sao... Đoàn Phong rất có thể sẽ phải chịu thiệt.

Nhưng đúng lúc Viên Mục Đã định xông ra thì bên Đoàn Phong cũng đang tranh đấu hết sức căng thẳng, cái miệng bé xinh của con thỏ trắng đột nhiên tách ra thành bốn mảnh, một cái miệng rộng đầy răng nanh bên trong đang chuẩn bị cắn vào Đoàn Phong.

Đúng lúc này Đoàn Phong bất ngờ xông lên, một tay đã ép được con thỏ trắng xuống đất, đối phương không ngờ Đoàn Phong giả chết, lập tức vùng vẫy hết sức lực để thoát khỏi tay Đoàn Phong, Viên Mục Đã ở gần đó vội lao ra tiếp sức.

Đừng nhìn bề ngoài kích thước của con thỏ này không lớn, nhưng sức lực lại khỏe vô cùng, cả Viên Mục Đã và Đoàn Phong cùng hợp lực đè xuống mà cũng suýt nữa thì tuột mất... Cuối cùng Viên Mục Đã phải cởi áo, trùm cả người nó lại mới bắt được nó.

Để phòng ngừa con thỏ bị ngạt thở, Viên Mục Đã để đầu nó thò ra ngoài, dù sao thứ này cũng không phải có thân Kim Cương Bất Hoại, ra tay nặng quá lại ngộp mất.

Sau khi bắt được con thỏ, Đoàn Phong hừ một tiếng, nói: “Làm thỏ ba môi không thích à, mà còn muốn chia thành bốn! Muốn ăn thịt của tao à? Mơ đẹp đấy!”

Viên Mục Đã thấy Đoàn Phong nghiêm túc dạy dỗ con thỏ thì buồn cười, nói: “Không phải anh đang chờ nó nói xin lỗi với anh đấy chứ!”

Đoàn Phong bĩu môi: “Nếu không phải nó chỉ là một con thỏ thì tôi đã không ra tay nhẹ như thế mà cho nó luôn một đám lên đầu rồi.”

Viên Mục Đã vội vàng can: “Đừng chứ? Anh đập nó một phát chết mất thì chúng ta uống công vô ích à.”

Không ngờ trong lúc hai người còn đang bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì thì thấy con thỏ kia đạp chân một cái, tắt thở... Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhất thời choáng váng, vẫn biết sinh vật này dễ chết, nhưng không ngờ lại chết nhanh như thế.

Viên Mục Dã chán nản nói: “Chúng ta ra tay nặng quá à? Dù sao hiện giờ nó cũng đang trong hình dáng một con thỏ thôi, cho nên không chịu nổi sức của chúng ta.”

Đoàn Phong tức giận: “Cậu nói xem nếu nó không chịu được thì phản kháng làm gì, bây giờ thì hay rồi, chết luôn rồi?”

Viên Mục Dã thấy con thỏ đã chết đương nhiên sẽ không dùng áo của mình bọc nó lại nữa, nên mở cái áo ra, định kiểm tra xem con thỏ bị thương ở chỗ nào...

Không ngờ Viên Mục Dã vừa mới mở cái áo ra, con thỏ đã chết kia đột nhiên cong người nhảy ra xa vài mét, chuẩn bị chạy mất dạng. Đoàn Phong thấy thế nhanh chóng rút dao phóng theo, kết quả là vô cùng chuẩn xác găm lên người con thỏ, khiến nó bị găm thẳng xuống đất.

Viên Mục Dã che mắt, nói: “Lần này thì chết hẳn...”

Đoàn Phong cũng lúng túng: “Ai bảo nó chạy...”

Viên Mục Dã chán nản rút con dao ra, đầu của con thỏ này đã nứt thành bốn mảnh, một ít dịch nhờn đang chảy từ bên trong ra, trước khi Trương Hiểu Thiên chết cũng nôn ra một đồng những thứ buồn nôn này, có lẽ loại dịch nhờn này chính là huyết dịch của quái vật biến hình.

Lúc này Đoàn Phong cũng đi đến, anh ta nhìn con thỏ đã chết, sau đó nhận lấy con dao từ tay Viên Mục Dã, ngồi xuống rạch bụng nó ra...

Viên Mục Dã thấy buồn nôn: “Không phải anh định kiểm thêm đồ ăn cho đội chúng ta thật đấy chứ?”

Đoàn Phong cười bảo: “Cậu dám ăn thì tôi dám làm...”

Viên Mục Dã vội vàng nói: “Tôi không dám đâu.”

Đoàn Phong bật cười: “Quá kinh dị, tôi chỉ muốn nhìn xem kết cấu bên trong của thứ này như thế nào...”

Viên Mục Dã tò mò: “Không phải khi lão Lâm giải phẫu anh đã xem rồi à?”

Đoàn Phong nói: “Sao có thể giống nhau chứ, lần trước là giải phẫu sinh vật này trong hình dáng con người, cho dù nó không có nhân dạng thì kết cấu thân thể về cơ bản cũng không khác nhiều so với con người... nhưng lần này là con thỏ, hiện giờ chúng ta không có điều kiện bảo quản tốt thi thể, cho nên nếu bây giờ không xem thì sợ là sau này không còn cơ hội nữa.”

Đoàn Phong dùng dao mổ con thỏ ra, toàn bộ nội tạng bên trong nhanh chóng phơi bày trước mắt hai người, nhát dao trước đây của Đoàn Phong vừa vận đâm vào trái tim nhỏ bé của nó, chuẩn xác một dao mất mạng...

“Quay về đừng nói với lão Lâm là tôi đã đâm chết nó, nếu không anh ta lại lải nhải rất lâu đấy, nghe đến bực cả mình...”
Đoàn Phong không quên dặn dò Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã buồn cười: “Vậy tôi nên nói thế nào, bảo là nó hoảng quá nên chạy bừa rồi đâm đầu vào cây chết à?”

Đoàn Phong gật đầu: “Được, cứ nói thế đi!”

Lúc này nhóm Đại Quân mãi không thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong quay lại, nên cũng đi tìm, kết quả khi bọn họ nhìn thấy Đoàn Phong mổ bụng một con thỏ thì ai cũng dùng vẻ mặt buồn nôn quay đi.

Cuối cùng Viên Mục Dã tinh mắt phát hiện ra chỗ khác biệt trong cơ thể con thỏ này. So với những con thỏ thông thường, con thỏ này có thêm một vật có hình ống, nếu Viên Mục Dã không đoán sai thì đây chính là mấu chốt của quái vật biến hình... Hơn nữa, Đoàn Phong cũng đã nói, lần trước anh ta xem lão Lâm giải phẫu Trương Hiểu Thiển cũng đã từng nhìn thấy thứ này.

Chương 765: Hồ Thiên Vũ

Sau khi Đoàn Phong chụp lại ảnh hiện trường để giữ lại tư liệu thì ném con thỏ chết kia đi, Đại Quân chẹp miệng tiếc của: “Nếu đây là một con thỏ thật thì tốt biết mấy.”

Đoàn Phong cười: “Ai bảo nó không phải là con thỏ thật? Bây giờ cậu mang nó đi xét nghiệm ADN xem, chắc chắn không thể thật hơn.”

Đại Quân ngồi xuống quan sát kỹ cái đầu bị vỡ ra của con thỏ, tiếc nuối nói: “Haizz, đành thôi, nhìn cái đầu tôi cũng không cho vào miệng được.”

Viên Mục Dã không có tâm trạng nói chuyện tào lao với bọn họ, xem đây là thịt thỏ thật hay không, bởi vì trong đầu cậu có một vấn đề đáng lo lắng hơn, đó chính là trong khu rừng này chắc không chỉ có một con thỏ biến hình này chứ?

Nếu đám quái vật biến hình không chỉ có một con quanh đây, thì những con còn lại đang núp trong bóng tối nhìn thấy bọn họ giết chết đồng loại của mình sẽ có cảm giác như thế nào?

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã nói với Đoàn Phong: “Xung quanh đây nhất định còn quái vật biến hình, có điều chúng ta đã giết con thỏ này, có lẽ đám còn lại sẽ không dễ dàng xuất hiện.”

Đoàn Phong nhìn xuống vách núi suy nghĩ một chút rồi bảo: “Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuống dưới vách núi...”

Lúc này đột nhiên Viên Mục Dã nghĩ đến một điều, cậu nói với Đoàn Phong: “Anh chờ ở đây một lát, tôi đến rìa vách núi xem thử một chút.”

Đoàn Phong lo lắng: “Cậu qua đây một mình không sao chứ?”

Viên Mục Dã cười nói: “Có thể có chuyện gì chứ? Gần như thế nếu thật sự gặp nguy hiểm, tôi hét lên một tiếng là mọi người đều nghe thấy hết mà.”

Viên Mục Dã nói xong thì đi về phía vách núi, cậu nhanh chóng phát hiện nơi này mọc rất nhiều cỏ dại và rêu xanh, nếu không có Lý Hoành Phong nói cho bọn họ biết phía trước có vách núi thì có lẽ phải đến rất gần mới phát hiện ra được.

Mà buổi đêm hôm Hồ Thiên Vũ xảy ra chuyện trời mưa lớn, mấy người đó không nhìn rõ dưới chân nên trượt ngã là điều khó tránh khỏi, nhưng có một điểm Viên Mục Dã không hiểu rõ. Vì sao bọn họ lại đi vào một ngày mưa? Tìm một chỗ cắm trại tạm nghỉ ngơi không được à?

Tiếc là Viên Mục Dã đứng ở vách núi hồi lâu vẫn không cảm nhận được gì, cậu đành phải quay về nói với Trương Khai và Đại Quân: “Lấy cho tôi một bộ trang bị leo núi, tôi muốn xuống dưới xem thử.”

Trương Khai ngạc nhiên: “Bây giờ? Có phải quá nguy hiểm không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không, bây giờ mới là thời điểm tốt nhất...”

Đoàn Phong hiểu ngay cậu định làm gì nên gật đầu, nói: “Được, lấy luôn hai bộ, tôi và Viên Mục Dã cùng đi xuống dưới, mọi người ở trên này quan sát, nếu như trước khi chúng tôi quay lại mà gặp phải động vật kỳ lạ nào đó... các cậu hãy coi như không nhìn thấy.”

Sau đó nhóm Đại Quân mang thiết bị leo núi đến, rồi từ từ thả Đoàn Phong và Viên Mục Dã xuống dưới... Sở dĩ Viên Mục Dã muốn xuống dưới là vì nhóm Trương Hiểu Thiên đã mất mạng ở đây, hẳn là tư tưởng của họ vẫn còn lưu lại nơi này.

Trong quá trình hai người trượt xuống, họ phát hiện vách đá này không cao như họ nghĩ, cùng lắm chỉ khoảng hai mươi đến ba mươi mét, hơn nữa bên dưới cây cối phát triển rậm rạp, cho dù có bị ngã xuống đây thì khả năng sống sót cũng rất cao.

Nhưng trong nhóm Trương Hiểu Thiên chỉ có một mình Hồ Thiên Vũ sống sót, không biết là do họ kém may mắn hay do lúc bọn họ ngã xuống gặp phải chuyện gì đặc biệt...

Đến khi hai người xuống gần đến chân vách núi, Viên Mục Dã đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, cậu ra hiệu cho Đoàn

Phong đi xuống trước, còn mình dừng lại nghỉ ngơi một chút... Đoàn Phong không hề do dự, tiếp tục thả dây thừng tuột xuống.

Lúc này có vài bóng người xuất hiện trước tầm mắt của Viên Mục Dã, trước đây cậu đã từng nhìn thấy những người này trong tư liệu, đó chính là vợ chồng Hồ Thiên Vũ và mấy người bạn thân thời đại học cùng đi leo núi với họ...

Nhìn tình huống này thì những người kia và cả Trương Hiểu Thiển đều không phải bị ngã xuống vực, mà là mỗi người có buộc dây thừng an toàn vào một sợi dây chính, nhưng sợi dây này đang bị vướng vào một cành cây. Như vậy lúc đó họ cùng nhau rơi xuống là do dây thừng có tính liên tiếp, khiến cho một người ngã thì những người khác cũng bị kéo theo.

Nhưng vấn đề lúc này là, không chỉ có mình Hồ Thiên Vũ bị treo trên cây, mà tất cả mọi người cùng bị treo trên cây, nếu như họ bình tĩnh tìm cách ứng phó thì sẽ không dẫn đến kết cục tất cả đều chết! Nhưng vào lúc này, hành động của một người đã giải thích tất cả...

Hồ Thiên Vũ rút một con dao chuyên dụng ra cắt đứt sợi dây thừng an toàn trên người mình, không có dây thừng an toàn giữ lại, tất cả những người kia đều nhanh chóng rơi xuống vách núi.

Viên Mục Dã nhìn cảnh này mà ngẩn người, điều này khác hoàn toàn với lời Hồ Thiên Vũ nói... Sở dĩ Viên Mục Dã và Đoàn Phong tin tưởng Hồ Thiên Vũ như vậy, là bởi vì Trương Hiểu Thiển thực sự là quái vật biến hình giả dạng thành, bởi vậy họ chưa từng nghi ngờ Hồ Thiên Vũ.

Nhưng lúc này Hồ Thiên Vũ lại có vấn đề, mà còn là vấn đề không nhỏ, nhưng cụ thể động cơ của hắn là gì thì lại không có cơ sở để phán đoán... Sau đó Viên Mục Dã nhanh chóng tuột xuống đáy vực, gặp Đoàn Phong đã đứng chờ sẵn dưới đây.

Đoàn Phong hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Về mặt Viên Mục Dã nghiêm trọng, cậu nói: “Đúng là đã phát hiện ra vấn đề... Có điều anh chờ ở đây một lát, để tôi đi thêm một đoạn đã.”

Lúc đó mấy người kia rơi được một nửa thì được dây thừng an toàn giữ lại, sau đó vì bị Hồ Thiên Vũ cắt đứt dây thừng an toàn mà rơi xuống, nhưng với độ cao đó, Viên Mục Dĩ cảm thấy không đủ để tất cả bọn họ ngã chết được...

Quả nhiên, sau khi Viên Mục Dĩ tháo dây thừng đi về phía trước mười mấy mét thì thấy mấy người kia đang nằm ngổn ngang trên mặt đất, có điều tình trạng của bọn họ chắc chắn chưa chết, chỉ mới bị thương mà thôi.

Nhưng lúc này, Hồ Thiên Vũ, người cuối cùng nguyên vẹn đi xuống, đang tiến về phía họ... Tiếc rằng, từ tường tư duy này đều là của những người đã chết, cho nên từ góc độ của bọn họ không thể nhìn ra Hồ Thiên Vũ làm thế nào mà xuống được dưới này, chỉ thấy được sắc mặt âm u của hắn khi đến trước mặt đám người kia, sau đó ra tay với những người đã mất hết năng lực phản kháng, giết từng người một.

Người chết cuối cùng là Trương Hiểu Thiển, cô ta không thể tin nổi mà nhìn Hồ Thiên Vũ: “Tại sao? Tại sao anh phải làm như vậy?”

Nhưng Hồ Thiên Vũ vẫn giữ vẻ mặt tàn ác, nói: “Hiểu Thiển, anh cũng không còn cách nào khác, anh nợ tiền của người ta, nếu không trả, bọn chúng sẽ chặt chân chặt tay anh, anh bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể mua bảo hiểm cho em...”

Nói đến những lời này, dù Trương Hiểu Thiển có ngốc cũng biết chuyện gì xảy ra, thế nên cô ta đã cầu xin Hồ Thiên Vũ: “Thiên Vũ, chúng ta làm vợ chồng đã nhiều năm như vậy, anh thật sự nhẫn tâm thế sao? Hơn nữa, chúng ta có thể bán nhà, anh không nhất thiết phải đi đến bước này mà?”

Chương 766: Công cụ hình người

Hồ Thiên Vũ hừ một tiếng: “Cái nhà đó đáng giá bao nhiêu tiền chứ? Bao nhiêu năm nay cô tiêu của tôi không ít tiền rồi, bây giờ trả hết lại cho tôi đi nhĩ? Hơn nữa, giết bọn họ rồi tôi cũng không quay đầu lại được.”

Lúc này Trương Hiểu Thiển nhìn Hồ Thiên Vũ mà cảm thấy xa lạ: “Nếu anh chỉ vì tiền bồi thường bảo hiểm mà muốn giết em, vậy tại sao lại giết cả bọn họ? Bọn họ không phải đều là bạn thân lâu năm của anh ư? Anh giết bọn họ thì được gì chứ?”

Hồ Thiên Vũ hừ lạnh: “Không giết chúng nó thì giết cô thế nào? Chỉ có như vậy mới có thể làm cho mọi chuyện giống như một vụ tai nạn... Sau khi quay về tôi sẽ nói tôi đã tách khỏi đoàn, lại chỉ một hướng khác để đánh lạc hướng đội cứu hộ. Cho dù đến một ngày thi thể của các người có bị du khách khác tìm thấy, thì e rằng cũng chỉ còn lại một đồng xương trắng, đến lúc đó ai biết các người chết như thế nào chứ?”

Vốn khi đó Trương Hiểu Thiển rơi xuống có bị thương, nhưng nếu cố gắng vẫn có thể chạy được, cô ta hiểu rõ Hồ Thiên Vũ đã không còn nhân tính nữa rồi, nên chỉ có thể kéo một bên chân bị thương, cố gắng nghĩ cách chạy trốn...

Nhưng bình thường thể năng của Trương Hiểu Thiển đã không bằng Hồ Thiên Vũ, giờ cô ta lại bị thương, chưa chạy được bao xa đã bị đối phương đuổi kịp... Hồ Thiên Vũ nắm lấy tóc Trương Hiểu Thiển và kéo cô ta đến cạnh đồng đá vụn.

Có lẽ sợ nhìn thấy cảnh Trương Hiểu Thiển chết không nhắm mắt, cho nên Hồ Thiên Vũ đã ấn mặt cô ta xuống đất, rồi tiện tay nhặt một hòn đá bên cạnh lên, đập từng nhát từng nhát vào gáy Trương Hiểu Thiển.

Tất cả mọi hình ảnh dừng lại ở đây, Viên Mục Đã hiểu rõ khi đó Trương Hiểu Thiển bị Hồ Thiên Vũ đập chết, chứ không phải chết do ngã từ trên núi xuống.

Đáng giận hơn là, sau đó mặc dù Trương Hiểu Thiển giả đúng là đã chết trong tay số 54, nhưng sự việc này chỉ có thể tuyên bố với người ngoài là do tai nạn ngoài ý muốn, bởi vậy cuối cùng Hồ Thiên Vũ vẫn nhận được khoản tiền bảo hiểm kia, mà bọn Viên Mục Đã thì biến thành công cụ chứng minh cho sự lừa dối của hắn...

Nghĩ đến đây Viên Mục Đã tức đến nghiến răng, loại súc sinh thể nào mới có thể ra tay với người phụ nữ sống chung bao nhiêu năm với mình như vậy chứ? Nhưng điều khiến Viên Mục Đã không thể hiểu nổi là do Trương Hiểu Thiển đã nhìn nhầm người từ đầu, hay do sau này Hồ Thiên Vũ đã thay đổi?

Đoàn Phong thấy Viên Mục Đã mãi không quay lại thì không yên tâm đi tìm, kết quả anh ta thấy Viên Mục Đã đang đứng suy tư trước đồng đá vụn, anh ta đến gần và hỏi: “Cậu phát hiện ra chuyện gì à?”

Viên Mục Đã quay lại nhìn thấy Đoàn Phong đi đến mới dần thả lỏng cảm xúc căng cứng, sau đó thở dài, nói: “Đội trưởng Đoàn, chúng ta bị người ta lừa rồi...”

Sau đó Viên Mục Đã kể lại những gì mình vừa nhìn thấy trong tư trường tư duy của Trương Hiểu Thiển cho anh ta nghe, kết quả Đoàn Phong còn phản ứng gay gắt hơn cậu, suýt nữa là bùng nổ tại chỗ, không ngờ mình chơi ụng nhiều năm như vậy, lại bị ụng mỗ mất!

Viên Mục Đã khuyên anh ta: “Bây giờ không phải lúc tức giận, so với Hồ Thiên Vũ, thứ chúng ta đang gặp phải mới là khó giải quyết, xử lý Hồ Thiên Vũ đơn giản thôi, chờ sau khi chúng ta về có thời gian sẽ từ từ chơi với hắn.”

Đoàn Phong biết Viên Mục Đã nói đúng, mặc dù Hồ Thiên Vũ đã lừa bọn họ, nhưng việc Trương Hiểu Thiển giả là sự thật, so với loại quái vật biến hình kia thì Hồ Thiên Vũ chẳng đáng một xu! Thế nên hai người họ tiếp tục cẩn thận tìm kiếm dưới chân vách núi, nhưng vẫn không tìm được thứ gì.

Đoàn Phong chán nản nói: “Xem ra những thứ kia không thấy thi thể thì không xuất hiện... hay là tôi lại giả vờ thành xác chết lần nữa?”

Viên Mục Dã khoát tay: “Thứ kia đâu ngốc như vậy, một chiêu còn dùng được hai lần chắc?”

Đoàn Phong bĩu môi: “Cũng đâu phải cùng một con? Không thử làm sao biết được, nào, chúng ta diễn lại vở kịch khi nãy đi...”

“Thôi thôi thôi... tôi không diễn!”

Đoàn Phong cười bảo: “Phối hợp chút đi, lần này không cần quá cảm xúc đâu...”

Nhưng Viên Mục Dã lại tránh sang một bên: “Không diễn là không diễn, may mà không bị mấy người kia nhìn thấy, nếu không chắc chắn sau này tôi sẽ bị họ cười cho thối mũi.”

Đoàn Phong cười xấu xa: “Ồ, Viên Mục Dã khó chơi như vậy mà cũng có ngày sợ người khác chê cười sao?”

“Xem anh nói kìa, cái gì mà khó chơi? Dù sao tôi cũng không diễn đâu, xấu hổ chết đi được.” Viên Mục Dã kháng cự.

Thật ra Đoàn Phong cũng không phải thực sự muốn Viên Mục Dã diễn lần nữa, mà chỉ muốn trêu đùa một chút, để cậu bớt căng thẳng thôi... Ai bảo lúc nào cậu cũng nghiêm túc như ông cụ non chứ.

Trong số 54, có Viên Mục Dã, Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam đều là những người tẻ nhạt, bình thường sẽ không bao giờ chủ động nói đùa với người khác.

Tăng Nam Nam trời sinh tính cách lạnh lùng, với ai cũng trung ra vẻ mặt thối hoắc như muốn cách ra vạn dặm. Hoắc Nhiễm thì là người có EQ thấp, người khác nói đùa mà thẳng nhóc đó lại cho là thật, còn rất tích cực... Nhưng trong mắt Đoàn Phong, hai người họ đều không khó tiếp cận như Viên Mục Dã.

Nhìn bề ngoài Viên Mục Dã đối với ai cũng lịch sự lễ phép, nhưng thực tế lại rất khó sống chung, cậu giống như một bông hoa làm bằng bông vải, cho dù dùng bao nhiêu sức lên người

cậu cũng như không, như thể cậu mãi mãi là một người không nóng không lạnh.

Nhưng trong lòng Đoàn Phong biết, Viên Mục Dĩ không phải không có cá tính, cậu cũng chỉ là một người bình thường, cũng có sướng vui buồn giận, chỉ là cậu biết cách che giấu cảm xúc quá giỏi mà thôi... cho nên Đoàn Phong vẫn luôn tìm cơ hội để trêu chọc cậu, hy vọng cậu thể hiện cảm xúc càng nhiều càng tốt.

Cuối cùng Viên Mục Dĩ bị Đoàn Phong ép nằm thẳng luôn xuống đất: “Nếu như loài sinh vật đó thật sự ngốc như vậy, thì cũng không cần đóng kịch nữa, tôi biến thành thi thể luôn chẳng phải sẽ lừa được chúng à...”

Đoàn Phong vừa định chế giễu tư thế giả chết của Viên Mục Dĩ quá không chuyên nghiệp, thì đột nhiên nghe thấy tiếng động trong bụi cỏ gần đó, Viên Mục Dĩ vội kéo Đoàn Phong nằm xuống đất để anh ta giả chết cùng mình.

Không bao lâu sau, có một con nai con không lớn lắm xuất hiện trước mắt hai người, đầu tiên nó đi xung quanh hai người một vòng, trong lúc đó còn dùng miệng ừ ừ chân Đoàn Phong, muốn thử xem anh ta có phản ứng gì không.

Sau khi xác nhận hai người kia đã “chết”, con nai đột nhiên hướng về phía bụi cỏ sau lưng kêu lên, theo âm thanh này của nó, một con sói chạy từ trong bụi cỏ ra.

Viên Mục Dĩ hí mắt nhìn cặp đôi kỳ quái này, trong lòng có một loại cảm xúc vô cùng hoang đường, một động vật ăn cỏ lại đi cùng với một con sói, xem ra đồ ăn của chúng không nằm trong chuỗi thức ăn thông thường.

Lần này không chờ đến khi đối phương mở to cái miệng bốn mảnh ra, hai loài vật này cùng đi với nhau đã nói nên tất cả, Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong nhận lúc chúng đang đi đến gần mình thì mỗi người một con, đè chúng xuống mặt đất...

Chương 767: Ánh sáng trắng

Bởi vì hai con lần này to hơn con thỏ khi nãy nên bọn Viên Mục Dã cũng ra tay mạnh hơn... Sau khi bọn họ bắt được hai con thú kia thì cũng dùng áo khoác ngoài bọc kín lấy nó, chỉ để thừa cái đầu ra ngoài, khiến chúng không giãy giụa được.

Đoàn Phong hồi hận nói: “Đúng là thất sách, biết trước thể này thì mang theo mấy cái lưới bắt thú là ngon rồi... nếu bây giờ mà có thêm hai con nữa chạy đến thì chắc chúng ta không thoát khỏi tử thần rồi.”

Nhưng Viên Mục Dã không nghĩ nhiều như vậy, cậu chán nản nói: “Cứ bắt từng con thể này cũng không ổn, chúng ta quay về trại trước đi.”

Sau khi hai người kéo “một hươu một sói” lên trên, Đại Quân liên tục tắc lưỡi nói với giọng đầy tiếc nuối: “Nhiều thịt rừng thể này mà lại không thể ăn được!”

Trương Khai chế nhạo anh ta: “Anh Quân này, anh mập như thể rồi vẫn còn nghĩ đến ăn à?”

Đại Quân đáp lại: “Tôi béo thì sao? Tôi cũng đâu có ăn cơm hay uống nước của nhà cậu? Tôi béo tôi kiêu hãnh, vóc người cậu thì đẹp chắc? Toàn thân trên dưới toàn là cơ bắp, con gái nhà người ta nằm trên bụng cậu cũng sợ! Cậu nhìn bụng của tôi xem, mềm mềm, nằm trên vô cùng dễ chịu.”

Trương Khai suýt nữa thì cười phun ra: “Được được được, nhà tôi không nuôi nổi người mập như anh, anh béo anh có lý được chưa?”

Sau khi quay về trại, Đoàn Phong tìm dây thừng trói hai con vật kia lại thay cho áo khoác của hai người, mùa này mà không có áo khoác mặc thì không ổn cho lắm...

Sau khi đã xác định chắc chắn hai con quái vật biến hình kia không chạy thoát được, Đoàn Phong mới quay lại nói với Viên Mục Dã: “Cậu ngủ một chút đi, tôi gác cho.”

Viên Mục Dã nhìn đồng hồ, thấy đã hơn ba giờ sáng, cậu lắc đầu: “Tôi không ngủ được nữa rồi, anh đi nghỉ trước đi.”

Lúc này Đoàn Phong cũng đã thấm mệt, nên anh ta gật đầu nói: “Được, vậy tôi ngủ trước, một tiếng sau tôi đổi ca cho cậu...”

Xung quanh lại rơi vào yên tĩnh, trong lều vải vang lên tiếng ngáy khe khẽ của Trương Khai và Đại Quân, xem ra vất vả đến giờ này mọi người cũng đều cảm thấy mệt mỏi... Sở dĩ Viên Mục Dã không thấy buồn ngủ là vì cậu vẫn đang bận tâm đến nguồn gốc của sinh vật biến hình kia? Thế nên dù bây giờ cậu có nằm xuống cũng không ngủ nổi.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã nhìn thấy cách đó không xa có một luồng sáng trắng chiếu thẳng về phía chân trời, cậu vội vàng chạy về phía ánh sáng lóe lên, kết quả lại phát hiện ánh sáng đó bắt nguồn từ chiếc máy khoan giếng phát ra nhiệt...

Cùng lúc đó, có một nhóm người mặc quần áo lao động màu vàng đất đang vây quanh máy khoan để xem xét, Viên Mục Dã nhận ra ngay những người này chính là công nhân khai thác dầu của đội khai thác ba mươi năm trước.

Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ, cậu có thể nhìn thấy những người này ở đây bây giờ, có nghĩa là họ đã chết cách đây 30 năm rồi, hơn nữa cái chết của bọn họ có liên quan trực tiếp đến chiếc máy khoan phát nhiệt này... Nghĩ vậy, Viên Mục Dã từ từ đi đến gần, muốn nhìn xem rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Cột sáng bí ẩn kia hiển nhiên chiếu từ dưới đất lên, trong tình huống này, đừng nói là người của 30 năm trước, cho dù là chính Viên Mục Dã của 30 năm sau cũng không biết tại sao ánh sáng này lại bắn từ dưới đất lên.

Lúc này, một người đàn ông trung niên có mang theo dải băng màu đỏ hét lên: “Sao chưa ăn tối đã chạy đến đây? Tôi thấy các anh vẫn chưa thấy mệt đâu nhỉ!”

Một người công nhân trẻ tuổi nói: “Phó đội trưởng, anh xem trong giếng này sao lại sáng như thế nhỉ?”

Người đàn ông quần băng đỏ gạt đám người kia đi vào, ông ta cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, ánh sáng chiếu lên bầu trời kia lúc sáng lúc tối, đồng thời, ngay sau đó hệ thống giàn khoan cũng có dấu hiệu dần đỏ lên.

Lúc này một công nhân to gan bước lên trước, muốn nhìn xem vì sao trong giếng lại phát sáng, kết quả vừa đi đến gần anh ta đã vội vàng quay lại, nói: “Cái giếng này nóng lắm...”

Người đàn ông quần băng đỏ lập tức nói với người công nhân đứng bên cạnh: “Mau đi gọi đội trưởng đến đây!” Sau đó ông ta nói với tất cả công nhân ở đây: “Tất cả mọi người lùi lại... đừng đến quá gần!”

Nhưng ông ta vừa dứt lời thì ánh sáng trắng kia đột nhiên mạnh hơn trước rất nhiều, chiếu sáng đến mức mọi người không mở mắt ra được. Mà trước khi Viên Mục Dã nhắm mắt, cậu đã nhìn thấy có thứ gì đó phun ra theo luồng ánh sáng trắng...

Viên Mục Dã vốn muốn chờ đến khi ánh sáng đó biến mất rồi mở mắt ra nhìn, nhưng đúng lúc này cậu đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân vang lên sau lưng, cậu cảnh giác quay đầu lại và nhìn thấy Lý Hoành Phong vốn đã rời đi lại quay lại.

Viên Mục Dã ngạc nhiên nói: “Đội trưởng Lý, sao anh lại quay lại?”

Lý Hoành Phong không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm chiếc giếng khoan sau lưng Viên Mục Dã, rồi hắn nói: “Các anh vẫn phát hiện ra... Xem ra không phải nhân loại nào cũng ngu dốt.”

Viên Mục Dã nghe xong mà sắc mặt dần tối sầm lại: “Anh... từ đầu đã biết chúng tôi định đến đây làm gì?”

Lý Hoành Phong cười lạnh: “Thật ra, mỗi một lần có người mới bước chân vào xã hội loài người thì đối với chúng tôi đều rất nguy hiểm, chỉ cần hơi sơ ý một chút thôi là có thể bị phát hiện ra chúng tôi là kẻ giả mạo... rồi đưa đến những con người khó chơi giống các anh.”

Viên Mục Dã thấy Lý Hoành Phong thẳng thắn thừa nhận, xem ra mục đích lần quay lại này của hắn là để xử lý đám con người khó chơi như họ. Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Có một

chuyện tôi không hiểu... chưa nói đến chuyện trước đây các anh là loài sinh vật gì, tôi chỉ muốn biết các anh đến từ đâu? Từ trên trời hay dưới lòng đất?”

Dường như Lý Hoành Phong không sợ Viên Mục Dã câu giờ, ngược lại hắn rất kiên nhẫn nói: “Thật ra sự xuất hiện của chúng tôi là ngoài ý muốn... nhưng việc ngoài ý muốn này không phải do chúng tôi, mà do chính nhân loại các anh tạo ra, chính bởi vì chuyện ngoài ý muốn này mới khiến chúng tôi không thể không lên mặt đất sinh sống.”

Lý Hoành Phong đã đưa ra đáp án cho nghi vấn số một trong lòng Viên Mục Dã, đó chính là những con quái vật biến hình này đến từ trong lòng đất, cậu chỉ vào chiếc giếng khoan: “Là vì thứ này sao? Nhưng ánh sáng kia là chuyện gì? Vì sao đến bây giờ giàn khoan này vẫn còn nóng?”

Lý Hoành Phong hơi ngạc nhiên: “Anh là ai? Vì sao anh biết đến ánh sáng đó? Những người biết chuyện này đều đã chết từ ba mươi năm trước...”

“Chỉ cần anh có thể giải đáp nghi ngờ trong lòng tôi, tôi sẽ cho anh biết tôi là ai, vì sao lại biết chuyện về luồng sáng đó.” Viên Mục Dã nở một nụ cười chân thành.

Nhưng Lý Hoành Phong lại chẳng hề để ý, hắn nói: “Không quan trọng, chỉ cần anh chết thì không còn ai biết đến chuyện ánh sáng đó nữa.”

“Ồ? Sao anh có thể chắc chắn trong nhân loại chỉ có mình tôi biết đến bí mật này chứ? Hơn nữa, anh không tò mò vì sao tôi biết bên dưới giàn khoan này có bí mật sao?” Viên Mục Dã cười khẽ.

Chương 768: Một vị trí nhỏ

Nghe vậy, Lý Hoành Phong ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Anh muốn biết điều gì?”

Viên Mục Dã trầm giọng đưa ra vấn đề của mình: “Tại sao các anh nhất định phải lên mặt đất sinh sống bằng được? Tôi đã kiểm tra bảng gen của các anh, thua kém rất nhiều so với sinh vật trên mặt đất, cho nên các anh đã sống dưới lòng đất từ rất lâu trước kia rồi. Tại sao đột ngột lựa chọn lên trên đây sống? Chẳng lẽ chỉ bởi vì giàn khoan thăm dò này ư?!”

Lý Hoành Phong do dự một lát rồi mới trả lời: “65 triệu năm trước, Trái đất đã trải qua một trận thảm họa, mấy năm sau đó, ánh mặt trời không thể xuyên qua được khối đặc mù mịt trôi nổi trên bầu trời, mà lúc ấy quần thể của chúng tôi buộc lòng phải chọn phương án lùi lại để bảo toàn do môi trường của Trái đất quá khắc nghiệt. Chúng tôi mang theo thể năng lượng có thể giữ được tính mạng của mình xuống lòng đất sinh sống.”

“Thể năng lượng là cái gì?” Viên Mục Dã thắc mắc.

Lý Hoành Phong nói: “Đó là một viên đá khổng lồ có thể phát ra ánh sáng trắng lóa mắt giống như mặt trời, không có ánh mặt trời nên chúng tôi chỉ có thể dựa vào viên thể năng lượng hèn mọn đó để sống dưới lòng đất... Sau này, chúng tôi tự điều chỉnh cho bản thân rơi vào trạng thái ngủ đông, muốn chờ một ngày nào đó ánh mặt trời chiếu rọi khắp mặt đất một lần nữa rồi sẽ trở lại trên mặt đất sinh sống.”

Viên Mục Dã nói trong sự hoài nghi: “Các anh ở dưới lòng đất tận 65 triệu năm, trong lúc đó các anh không lên trên xem thử Trái đất đã trở nên như thế nào ư?”

“Năng lượng của thể năng lượng có hạn, vì cố gắng kéo dài hết sức có thể, chúng tôi đã điều chỉnh mức độ tiêu hao của cơ thể xuống mức thấp nhất, cho đến khi thể năng lượng cạn kiệt thì chúng tôi mới có thể thức tỉnh... Nhưng tất cả mọi thứ đều

bị dàn giếng khoan này phá hỏng.” Lý Hoành Phong nói bằng giọng rất bất đắc dĩ.

Viên Mục Dã đã biết sơ sơ chuyện xảy ra 30 năm trước, cậu bèn hỏi thử: “Không phải dàn giếng khoan này khoan trúng thể năng lượng của các anh đấy chứ?”

Lý Hoành Phong gật đầu: “Mũi khoan xuyên qua thể năng lượng, giải phóng hết sạch năng lượng còn dư lại bên trong, còn chúng tôi chỉ có thể bị bất thức tỉnh trước thời gian, về lại trên mặt đất hoàn toàn xa lạ.”

Nghĩ đến việc đám quái vật biến hình mới từ lòng đất đi lên đã ăn thịt luôn con người, Viên Mục Dã thấy hơi khó chịu:

“Trước khi lên mặt đất, các anh lấy gì để ăn? Và tại sao vừa lên tới nơi không hỏi xanh đỏ đen trắng gì mà đã giết cả đội công nhân khai thác dầu?”

Không ngờ Lý Hoành Phong lại đáp thẳng không hề kiêng dè: “Trước kia tôi đã nói đó là việc ngoài ý muốn, cái chết của bọn họ cũng chỉ do ngoài ý muốn thôi...”

Sau đó Lý Hoành Phong mới nói cho Viên Mục Dã biết, mấy chục công nhân đó đều không phải do chúng giết chết, mà là bị thể năng lượng đột ngột giải phóng năng lượng cực lớn hại chết. Giải thích bằng khoa học hiện đại là trong ánh sáng trắng có chứa vật chất mang tính phóng xạ, cho nên mới giết chết toàn bộ người và động vật ở phạm vi gần đó trong nháy mắt.

Nghe đến đây, Viên Mục Dã đã hiểu rõ ràng nguồn cơn của câu chuyện 30 năm trước, nói thẳng ra là đội khai thác dầu đã vô tình giải phóng sinh vật cổ xưa từ kỷ Phấn trắng đã ngủ đông dưới lòng đất hàng chục triệu năm trước.

Mà bản thể của loài sinh vật tiền sử này không thể sinh tồn trên bề mặt Trái đất ở thời điểm hiện tại, chúng cần phải dựa vào phục chế và tiến hóa thành các sinh vật hiện có trên mặt đất mới có thể tồn tại...

Nhưng cho tới bây giờ, Viên Mục Dã vẫn còn một số điều chưa hiểu rõ: “Nếu một phần trong các anh đã rời khỏi đây từ ba mươi năm trước, vậy tại sao không đưa tất cả đồng loại đi?”

Nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy, biểu cảm của Lý Hoành Phong trở nên hơi nặng nề: “Bởi vì chúng đều đã chết... Thế

giới này thay đổi quá lớn so với năm xưa, nó trở nên cực kỳ dơ bẩn và không trong lành, tốp đồng loại đó của tôi biến thành con người không lâu đã lục tục ngã bệnh. Trước đó tôi đã lừa anh, thật ra khi chúng tôi xuất hiện dưới hình hài con người, nhận thức về thế giới hoàn toàn mới này tựa như một đám ngốc. Ngay lúc đó công ty dầu mỏ cũng không biết tại sao các công nhân mất đi ký ức chỉ trong một đêm, nhưng để không khiến tình hình chuyển biến xấu, bọn họ quyết định giấu giếm việc này, sau đó bí mật đưa mấy chục người này đến một viện điều dưỡng trực thuộc công ty họ để chữa trị. Nhưng sau đó chúng tôi phát hiện, mặc dù chúng tôi có thể tái tạo gen của loài người nhưng không thể nào tái tạo sức đề kháng tích lũy mấy chục nghìn năm của loài người để chống lại các loại bệnh tật và vi khuẩn, chỉ cần một cơn cảm lạnh nho nhỏ thôi cũng có thể giết chết chúng tôi.”

Viên Mục Dã nghe đến đó bèn hỏi một cách khó hiểu: “Vậy làm sao anh sống được đến bây giờ? Hơn nữa trông tuổi tác, đáng lẽ anh nên giả mạo cha của Lý Hoành Phong, sao lại giả mạo Lý Hoành Phong?”

“Tôi có thể sống sót cũng nhờ may mắn, đó là bởi vì lúc ấy Lý Hoành Phong mới mấy tuổi đầu đi cùng mẹ đến viện điều dưỡng thăm cha, kết quả cậu ta ham chơi nên chết đuối, lúc ấy cơ thể của tôi đã sắp không giữ nổi nữa, tình thế cấp bách nên đành phải ăn thịt Lý Hoành Phong, tái tạo lại cơ thể của cậu ta. Sau khi có thể xác mới, tôi phát hiện hình như tái tạo cơ thể của trẻ con sẽ làm mình mạnh hơn, hơn nữa nhận thức của trẻ con có hạn, không biết một số việc cũng rất bình thường, tất nhiên sẽ không bị ai phát hiện tôi là hàng giả.” Lý Hoành Phong nói.

Viên Mục Dã hỏi: “Anh làm nghề này cũng là để bảo vệ nơi đây ư?”

Lý Hoành Phong gật đầu: “Cứ xem như thế đi, dù sao thì ở nơi đây vẫn còn rất nhiều đồng loại của tôi, tôi có trách nhiệm tìm một lối thoát cho họ.”

Viên Mục Dã thấy hơi buồn cười: “Lối thoát của anh chính là giúp chúng tiếp tục giả mạo con người ư?”

Lý Hoành Phong nhún vai đáp: “Đây vốn là cách chúng tôi sinh tồn. Từ mấy chục triệu năm trước, chúng tôi đã rời khỏi chuỗi thức ăn trên mặt đất, nhưng giờ đây chúng tôi đã trở lại... Trên mặt đất nhất định phải có một vị trí nhỏ cho chúng tôi.”

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Nhưng một vị trí nhỏ của các anh được đánh đổi bằng tính mạng của những người vô tội, các anh làm như vậy là trái với quy tắc của thế giới loài người.”

Không ngờ Lý Hoành Phong lại cười gằn: “Cá lớn nuốt cá bé không phải là luật rừng mà loài người các anh hay nói đó ư? Phe yếu phải chịu bị phe mạnh ăn thịt. Anh nhìn lại những động vật trên Trái đất đi, có con nào chưa từng bị loài người săn bắt đâu? Loài người các anh có thể ăn thịt động vật khác, tất nhiên cũng sẽ có ngày bị động vật khác ăn thịt thôi.”

Lượng tin tức trong những lời này của Lý Hoành Phong khá lớn, Viên Mục Dã thật sự không dám suy nghĩ sâu xa thêm, hơn nữa trong lòng cậu rất rõ ràng, Lý Hoành Phong dám nói nhiều với mình như vậy cũng là vì chắc chắn hôm nay Viên Mục Dã không thể nào sống sót rời khỏi khu hoang vu không người này...

Trái đất nơi con người đang sinh sống quá cổ xưa, so sánh với nhau, loài người như đứa trẻ mới sinh, mà trước khi loài người được sinh ra trên Trái đất, chắc hẳn có rất nhiều sinh vật mà nhận thức hiện tại không thể tưởng tượng nổi... Chúng đều đã tuyệt chủng hoặc ngủ đông ẩn sâu dưới lòng đất. Con người quá yếu ớt và bé nhỏ so với chúng.

Mặc dù hiện giờ con người đã nắm giữ một vài khoa học kỹ thuật tiên tiến để làm vũ khí, nhưng những khoa học kỹ thuật tiên tiến đó đều yêu cầu điều kiện tiên quyết nhất định, không phải bắt nguồn từ chính cơ thể con người, cho nên khi mất đi điều kiện tiên quyết đó, con người sẽ trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Chương 769: Bao vây

Nhưng những sinh vật ngủ đông dưới lòng đất thì khác, chúng từng là chúa tể trên hành tinh cổ xưa này, do nhiều yếu tố khách quan như môi trường, khí hậu nên chúng đã chọn cách ngủ đông dưới lòng đất.

Trước hết không phân chia giữa những sinh vật đó và loài người ai cấp cao và ai cấp thấp, nhưng chúng có thể sống sót qua các thảm họa trên Trái đất hết lần này đến lần khác đến tận bây giờ cũng đã đủ để chứng minh hết thảy... So sánh với chúng, vài chục năm xuân thương thu buồn ngắn ngủi của loài người thật sự quá nhỏ bé.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nói với Lý Hoành Phong bằng lời lẽ thâm thúy: “Anh đã lên mặt đất sinh sống 30 năm, cũng xem như hiểu rõ lịch sử của loài người như lòng bàn tay. Loài người có thể trở thành chúa tể của hành tinh này không phải do may mắn nhất thời. Lý do các anh có thể gây ra những việc này là bởi vì loài người vẫn chưa đặt các anh vào vị trí của kẻ địch. Hàng trăm nghìn năm nay, loài người đã phải chịu đựng hết bao nhiêu trắc trở do chiến tranh và bệnh tật mang lại, chính những trắc trở đó mới có được loài người ngày nay. Thế giới ngày nay đã hoàn toàn khác với thế giới trong trí nhớ của các anh, nó không hề thuộc về riêng các anh hay là chúng tôi, nó thuộc về tất cả các sinh vật sống trên đó, và con người chúng tôi cùng lắm chỉ là những người quản lý Trái đất mà thôi. Trước kia loài người luôn phải vật lộn giữa ranh giới sinh tồn, ăn không đủ no thì tất nhiên không quản được các động vật khác. Nhưng nay đã khác xưa, ý thức của con người đã bắt đầu thức tỉnh, họ biết phải bảo vệ mỗi một giống loài trên Trái đất, để chúng sẽ không bị tuyệt chủng. Bởi vậy lý do con người có thể thống trị Trái đất là bởi vì chúng tôi đã học được cách cùng tồn tại với những sinh vật khác, thay vì giết sạch tất cả chúng.”

Lý Hoành Phong cười lạnh tanh: “Anh đang ám chỉ rằng chúng tôi nên cùng tồn tại với con người các anh trên hành tinh này ư? Đó là bởi vì anh thật sự không hiểu chúng tôi, cho nên mới có thể nói ra lời lẽ buồn cười như vậy. Gen của chúng tôi mạnh mẽ đến độ các anh khó lòng tưởng tượng nổi. Chúng tôi có thể mặc sức tái tạo thành bất cứ sinh vật nào trên Trái đất. Chúng tôi có thể thay thế mọi sinh linh trên thế giới này, chỉ có chúng tôi mới là chúa tể thật sự trên hành tinh này!!”

Viên Mục Dã trầm nghĩ bụng, may mấy thứ này bị thảm họa mấy chục triệu năm trước dọa phải chui xuống lòng đất, nếu không không biết hiện giờ Trái đất sẽ có tình trạng thế nào nữa. Nếu không khuyên bảo bằng lời lẽ tốt đẹp được, vậy chỉ còn cách chơi cứng bằng đao thật kiếm thật thôi.

Trên thực tế, từ tình huống hiện tại mà Viên Mục Dã và những người khác tìm hiểu được, khả năng ghê gớm nhất của lũ này đơn giản chỉ là tái tạo lại gen của sinh vật khác, sau đó biến hóa trở thành hình dáng của sinh vật đó, mà bản thân chúng cũng không phải có cơ thể Kim Cương Bất Hoại gì cả.

Hơn nữa, Viên Mục Dã còn biết thêm vài manh mối từ trong lời nói của Lý Hoành Phong, đó là loài sinh vật này không có sức đề kháng với một số vi khuẩn thông thường, dù sao chúng cũng không tiến hóa từng bước một giống như con người. Thời gian của chúng đã ngừng lại cách đây hàng chục triệu năm trước, việc không thể chống lại được các loại virus và vi khuẩn hiện nay là điều quá bình thường.

So sánh ra, con người giống như một chiến binh có kinh nghiệm chiến đấu lão luyện, còn quái vật biến hình là một cán bộ tham mưu cao cấp chưa bao giờ lên chiến trường. Bất kể thuộc tính của bản thân chúng tuyệt vời thế nào, nhưng khi ném hai bên vào chiến trường, chắc chắn cán bộ tham mưu cao cấp không sống lâu bằng chiến binh kỳ cựu.

“Một khi đã như vậy, nói nhiều lời cũng vô ích...” Viên Mục Dã vừa nói vừa chậm chậm rút dao quân dụng ra.

Ai ngờ Lý Hoành Phong lại mỉm cười nhẹ và nói: “Thế nào? Vừa mới giết chết một đồng loại của tôi nên cậu cho rằng chúng tôi đều yếu ớt như vậy à?”

“Trước đó chúng tôi còn giết một Trương Hiểu Thiên giả nữa, nó có được tính là tuyển thủ hạt giống của các anh không?” Giọng Đoàn Phong vang lên từ phía sau. Hóa ra anh ta tỉnh ngủ không thấy Viên Mục Dã nên lập tức tìm đến đây.

Viên Mục Dã khẽ hỏi: “Sao anh biết tôi ở chỗ giếng khoan?”

Đoàn Phong buồn cười bảo: “Tổng cộng chỉ có hai chỗ đáng ngờ, một là dưới vực sâu, hai là giàn khoan đang nóng lên này. Đêm hôm không ai giúp cậu, cậu không thể tự mình xuống đáy vực được, cho nên tôi kết luận chắc chắn là cậu bị thứ gì đó ở đây thu hút tới.”

Viên Mục Dã nở nụ cười, không nói gì, còn Đoàn Phong nhìn Lý Hoành Phong bằng vẻ mặt nghiền ngẫm: “Tiểu Lý à? Cậu không ngoan nhé, không phải tôi đã bảo cậu nhanh chóng xuống núi đi ư?”

Viên Mục Dã nhìn sang Đoàn Phong: “Anh nghe thấy hết rồi à?”

Đoàn Phong cười nói: “Một chút thôi... Có điều không ngờ đội trưởng Lý hùng hực nhiệt tình suốt đường đi lại cũng là một kẻ phi nhân loại!”

Dường như Lý Hoành Phong chẳng thêm để ý đến sự xuất hiện của Đoàn Phong. Hắn hú lên với không trung, trong rừng cây xung quanh truyền đến tiếng động, hình như có thứ gì đó đang tiến về phía hai người họ. Hơn nữa, nghe âm thanh chắc số lượng khá nhiều.

Ngay khi Viên Mục Dã và Đoàn Phong cho rằng sẽ có những thứ kỳ lạ chui ra khỏi rừng, họ lại thấy những động vật rất thông thường lũ lượt chạy ra khỏi đó, có điều mắt của tất cả bọn chúng đều chỉ thuần một màu đen đặc...

“Cái đệt, Tiểu Lý này, không phải cậu kêu gọi tất cả đồng loại trên núi ra đây chứ? Chơi vậy ai chơi lại?” Đoàn Phong nói với giọng châm chọc.

Ai ngờ Lý Hoành Phong lại cực kỳ khinh thường: “Chúng tôi là thể đây, không tuân theo cái gọi là quy tắc của các anh đâu, bởi vì đó là quy tắc của con người, không phải của chúng tôi.”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói với Đoàn Phong: “Xem ra lần này chúng ta đã rơi vào hang ổ của quái vật thật rồi.”

Đoàn Phong tỏ vẻ không sao cả: “Chẳng phải càng tốt ư? Chúng ta đang rầu vì không tìm được hang ổ của chúng cơ mà?”

Nhưng Lý Hoành Phong lại cho rằng tâm trạng lạc quan quá mức của Đoàn Phong cực kỳ buồn cười, hấn vung tay lên với những con vật đang chạy tới từ bốn phương tám hướng, ra hiệu cho chúng cùng xông lên xé sống hai con người đã biết bí mật của chúng ra.

Viên Mục Dã nhìn những thứ trước mắt mà trong lòng ít nhiều vẫn hơi sợ sệt, bởi vì nếu chúng xuất hiện trong phim tài liệu, đó ắt hẳn là một đám sinh vật vô cùng đáng yêu, mà khi chúng thật sự xuất hiện trước mặt mình, mắt cả đám đều lóe lên tia hung dữ như muốn ăn thịt cậu và Đoàn Phong vậy.

Lúc này Lý Hoành Phong tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Ai cướp được cơ thể của hai con người kia trước thì nó sẽ là của người đó”

Những con vật xung quanh nghe vậy lập tức nhào về phía hai người họ như ong vỡ tổ, nhưng khi hai người họ đang nắm chặt dao quân dụng chuẩn bị liều mạng thì lại phát hiện bọn kia đã tự đánh nhau trước rồi.

Xem ra câu vừa rồi của Lý Hoành Phong đã phản tác dụng, những sinh vật ngủ say hàng chục triệu năm này quá khát vọng được tái sinh giống như con người, cho nên trong mắt chúng, chỉ cần cướp được cơ thể của hai người kia là có thể một bước lên trời...

Cuộc chiến đã đến hồi bùng nổ, nhưng hai phe đánh nhau lại không có Viên Mục Dã và Đoàn Phong, mà là lũ quái vật biến hình đang thèm muốn cơ thể của họ. Điều kỳ lạ nhất là, dường như Lý Hoành Phong cũng không hề để bụng điều này, chẳng lẽ năm xưa hắn cũng có được cơ thể của con người bằng cách này ư?

Chương 770: Trận chiến ác liệt

Nhất thời cảnh tượng trở nên vô cùng đẫm máu, chim đuôi theo lợn rừng mổ, cáo và khi đánh nhau, cắn xé đôi phương máu me đầy mặt, còn có một số động vật hoang dã mà chính Viên Mục Dã không thể gọi tên chính xác cũng tham gia trận hỗn chiến, tóm lại cảnh tượng rất thảm khốc.

Ngược lại, ngọn nguồn của cuộc tranh chấp này đứng ở giữa không bị tổn hại, nhìn đám quái vật biến hình đầu óc chắc chỉ bằng hạt lạc ra sức chiến đấu với đồng loại của mình...

Đoàn Phong bực mình hỏi: “Có phải đầu óc của chúng bị chập mạch không?”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Có lẽ do chúng quá thèm muốn có được cơ thể của tôi và anh chẳng!?”

Có điều hai người nhanh chóng phát hiện, bất kể chúng chém giết nhau như thế nào, cảnh tượng thê thảm cỡ nào, nhưng không có một con quái vật biến hình nào bỏ mạng, sau khi phân chia thắng bại là lập tức lùi sang một bên. Xem ra bọn chúng vẫn có quy tắc trò chơi của riêng mình.

Thấy trận chiến sắp dừng lại, Đoàn Phong cũng không thèm nói đến chuyện võ đức gì với chúng nữa mà cầm dao găm tiến lên, tóm lấy một động vật bị thương cắt tiết luôn, động tác khá giống giết gà... Mặc dù quá trình hơi tàn nhẫn, nhưng lại có thể khiến đối phương mất đi khả năng phản kháng trong nháy mắt.

Đối phương vừa thấy Đoàn Phong ra tay là lập tức nhận ra chúng không thể tiếp tục tranh giành nữa, vì thế lũ lượt thay đổi chiều hướng tấn công, nhằm thẳng vào Viên Mục Dã và Đoàn Phong.

Viên Mục Dã hiểu rằng, chắc chắn không thể tránh khỏi trận chiến ác liệt hôm nay, vì thế cậu siết chặt dao găm, chuẩn bị đối phó với đám quái vật biến hình có thể lao về phía mình bất cứ lúc nào.

Viên Mục Dã đánh nhau với con người chắc chắn không thành vấn đề, cậu tốt nghiệp trường cảnh sát, từng học tán đả và chiến đấu tự do, người bình thường rất khó lại gần cậu. Nhưng cậu lại không có kinh nghiệm đánh nhau với động vật, một hai con có lẽ có thể ứng phó, nhưng tình huống “số lượng nhiều, đa chủng loại” giống như trước mắt thì là lần đầu tiên Viên Mục Dã gặp phải.

Lúc đầu Viên Mục Dã còn nhanh nhẹn đá văng hai động vật nhỏ lao tới, đến khi con lợn rừng vừa bị chim mổ mù một con mắt nhìn về phía mình, cậu lập tức thâm chột dạ, không biết liệu mình có thể né việc đánh chính diện với cái thứ to xác này không.

May thay, lúc này có tiếng súng vang lên, Viên Mục Dã quay đầu lại thì thấy đám Đại Quân đang ghìm súng đứng đằng sau. Tiếp đó anh ta lại tĩa chết một con quái vật biến hình muốn nhào vào Viên Mục Dã.

Có thể thấy dù là võ thuật có giỏi cũng phải sợ súng lục. Chỉ sau vài tiếng súng, lũ quái vật biến hình đang lớp sau đè lớp trước xông lên đã tản ra trong nháy mắt. Mặc dù đầu óc của bọn chúng không thông minh lắm nhưng vẫn biết nhìn thời thế, vừa thấy không đánh lại là lập tức bỏ chạy hết vào trong rừng cây.

Đến khi Đoàn Phong quay lại tìm Lý Hoành Phong thì thăng nhải đó đã chạy mất tăm từ bao giờ.

Đoàn Phong nói với sắc mặt âm u nặng nề: “Coi như mi chạy trốn mau, lần sau còn để tao gặp được thì trăm phần trăm sẽ lột da mi ra.”

Đại Quân mới được bắn mấy phát nên hào hứng nói: “May mà lần này mang theo hàng nóng, không ngờ lại dùng đến thật!”

Trương Khai chế nhạo mấy phát súng vừa rồi của Đại Quân không đủ chuẩn, phải là một phát bắn trúng giữa hai chân mày.

Đại Quân chẳng hề để ý: “Cậu quan tâm việc tôi bắn trúng giữa mày hay trúng huyết Thái Dương làm gì?! Bắn chết là được!”

Lúc này, Viên Mục Dã nhìn những xác chết dưới đất và nói: “Xem ra những sinh vật ở đây đều là quái vật biến hình cả. Nhưng nếu chúng đã có thể xác rồi, tại sao không rời khỏi đây?”

Đoàn Phong cười bảo: “Cậu đừng quên hiện giờ hình dạng của chúng đều là động vật hoang dã, có lẽ chúng sợ rời khỏi đây sẽ bị con người bắt đi mất...”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Không phải. Bởi vì cho dù là thế, tại sao Lý Hoành Phong còn phải ở lại đây nữa? Chẳng lẽ hắn muốn bảo vệ bí mật bên dưới giếng khoan?”

Đoàn Phong hỏi: “Ý cậu nói là thể năng lượng mà Lý Hoành Phong nhắc tới à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chắc vậy... Trước đó, mặc dù Lý Hoành Phong không nói kỹ càng và tỉ mỉ, nhưng giàn khoan này vẫn còn nóng đến tận giờ, chứng tỏ thể năng lượng vẫn còn ở bên dưới, mà chúng ta cũng không phải người đầu tiên phát hiện giàn khoan, những hàng chữ khắc bên trên đã cho thấy điều đó. Nhưng trước đó lại chưa từng nghe nói ở đây có giếng khoan bỏ hoang nóng lên, nó nói lên điều gì?”

“Nói lên những người trước kia phát hiện nơi này đều đã chết cả...” Đoàn Phong tiếp lời Viên Mục Dã.

“Muốn biết bên dưới có bí mật gì thì đào tiếp xuống đi!”
Trương Khai tò mò.

Nhưng Viên Mục Dã lại xua tay: “Trước hết không thể đụng vào chỗ đó. Tôi luôn cảm thấy thứ bên dưới kia ắt hẳn rất quan trọng với lũ quái vật biến hình, hoặc là điểm mấu chốt của chúng... Trước khi biết rõ mọi việc, đừng chạm vào điểm mấu chốt của chúng là lựa chọn không hề sáng suốt.”

Cuối cùng sau khi suy nghĩ cẩn thận, mọi người vẫn quyết định xuống núi trước đã, phải bàn bạc với lão Lâm về tình hình nơi này trước. Suy cho cùng, tình cục cả ngọn núi cũng không phải việc nhỏ, chỉ dựa vào vài người của số 54 chắc chắn là không được.

Hơn nữa, họ còn phải nhanh chóng bắt được Lý Hoành Phong, nếu không rất có thể hắn sẽ hại chết người vô tội vì nóng lòng muốn thoát thân. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã rút ngay điện thoại báo cảnh sát, tố cáo Lý Hoành Phong cướp của giết người. Mặc kệ thế nào, bắt được người trước rồi nói.

Sau khi nhận được điện thoại, cảnh sát địa phương khiếp cả vía, nhất là khi Viên Mục Dã nói tất cả những phurọt thủ liên tục xảy ra chuyện mấy năm nay đều có liên quan đến Lý Hoành Phong, cả đám bọn họ đều không thể tin nổi, không biết Viên Mục Dã nói là thật hay giả...

Mục đích Viên Mục Dã làm vậy là muốn bắt được người trước đã, còn những việc kế tiếp phải nhờ lão Lâm đến giải quyết. Nhưng điều khiến người ta cảm thấy đáng tiếc là, tuy cảnh sát địa phương đã đi bắt giữ Lý Hoành Phong ngay lúc đó, nhưng vẫn để hắn chạy mất. Tuy nhiên, điều này đã đủ để chứng minh hắn có vấn đề thật, nếu không chạy làm cái gì?

Viên Mục Dã hiểu, lúc ấy không bắt được Lý Hoành Phong cũng có nghĩa sau này sẽ không thể bắt được nữa. Nói một cách chính xác, từ nay về sau, Lý Hoành Phong sẽ hoàn toàn biến mất trên đời.

Về phần những quái vật biến hình trên núi, lão Lâm dùng cách thả virus để giết chết toàn bộ chúng. Khi chọn virus, lão Lâm sử dụng “một nai một sói” bị nhóm Đoàn Phong bắt được trước kia để thí nghiệm, tìm ra một loại không gây sát thương cho con người và động vật khác, nhưng lại là thuốc độc trí mạng với quái vật biến hình.

Bằng cách này, những quái vật biến hình trên núi có thể bị loại bỏ hoàn toàn, nhưng nếu có quái vật biến hình chạy trốn trước đó, bọn họ cũng bắt lượ. Sau đó khi lên núi thu lượ, quả nhiên Viên Mục Dã và những người khác phát hiện số lượ lớn xác của lũ quái vật biến hình, cũng không biết tại sao giàn khoan đang nóng lên kia đã trở nên nguội lạnh.

Cuối cùng, theo lời khuyên của lão Lâm, các ban ngành liên quan ở địa phương đã tháo dỡ giàn khoan trên núi và lấp tất cả các miệng giếng. Nhưng Viên Mục Dã thậm biết rõ rằng việc Lý Hoành Phong chạy trốn có nghĩa là chuyện này còn lâu mới kết thúc.

Chương 771: Ai là hung thủ

Sau khi về thủ đô, Viên Mục Dã nhờ mối quan hệ với Từ Lệ để tìm được ảnh chụp của những phurột thủ đã đến giàn khoan trước kia, kết quả lại phát hiện dù những người này đều về nhà bình an, nhưng mấy năm sau lại lần lượt mất tích, đến bây giờ người nhà bọn họ vẫn chưa tìm được tung tích của họ.

Viên Mục Dã thâm hiểu rõ, thật ra những người này đã chết trong khu rừng hoang vắng đó từ lâu, mà hiện giờ ngay cả thể xác của họ cũng đã biến mất sạch sẽ khỏi thế giới này rồi... Mặc dù nghe hơi thương cảm, nhưng thế giới này sẽ có những người vô duyên vô cớ biến mất, bất kể người nhà và bạn bè của họ tìm kiếm như thế nào cũng bất vô âm tín.

Nhưng chuyện này lại gõ vang hồi chuông cảnh báo cho nhóm Viên Mục Dã. Từ lâu loài người đã coi bản thân là chủ nhân của Trái đất, nhưng không ngờ trong một vài góc bí ẩn nào đó, vẫn còn rất rất nhiều sinh vật chưa biết đến đang nhìn chăm chăm bọn họ như hổ rình mồi.

Có thứ rất mơ ước những tài nguyên có hạn trên Trái đất, có thứ lại mơ ước bản thân con người... Tài nguyên có thể dùng chung, nhưng đối với thứ thèm muốn thân xác con người lại không thể nhân nhượng, suy cho cùng điều này liên quan đến sự tồn vong của loài người. Cho nên sau lần này, nhóm người của số 54 bắt đầu công cuộc tìm kiếm dài lâu.

Đương nhiên, nhóm Viên Mục Dã cũng không quên còn một người họ phải gặp, đó là Hồ Thiên Vũ đã chơi cạu và Đoàn Phong một vỏ, để hẳn cũng biết rằng người của số 54 không dễ trêu vào đâu...

Trước đó, Viên Mục Dã bảo Tăng Nam Nam điều tra toàn bộ tổ tiên ba đời của Hồ Thiên Vũ, muốn biết rõ rằng gã này trời sinh đã là mầm cây xấu hay do từ nhỏ người lớn trong gia đình không dạy dỗ tốt?!

Kết quả điều tra mới phát hiện, Hồ Thiên Vũ này đúng là khá thú vị.

Từ nhỏ, hoàn cảnh gia đình Hồ Thiên Vũ bình thường. Cha mẹ làm việc bên ngoài quanh năm, bỏ mặc hẳn cho bà nội chăm sóc. Tăng Nam Nam điều tra đến chỗ này vẫn không phát hiện hẳn có gì khác với những đứa trẻ đồng lứa.

Mãi cho đến khi nghe hàng xóm của nhà họ Hồ kể vụ tai nạn từng xảy ra năm hán mười một tuổi, Tăng Nam Nam mới nhìn Hồ Thiên Vũ bằng con mắt khác... Cũng qua chuyện đó, Viên Mục Dã nhận ra Hồ Thiên Vũ không giống người bình thường.

Năm Hồ Thiên Vũ mười một tuổi, nhà bà nội có thêm một cậu bé tới ở, cũng chính là em họ 4 tuổi rưỡi Hồ Thiên Trạch của Hồ Thiên Vũ. Bởi vì còn nhỏ tuổi, hơn nữa trông khá đáng yêu, cho nên Hồ Thiên Trạch nhanh chóng được các hàng xóm xung quanh yêu thích.

Giữa mấy đứa trẻ con rất dễ nảy sinh ghen tỵ vì sự yêu chiều của người lớn, điều này rất bình thường, cũng là bản tính của con người. Trong tình huống bình thường, người lớn cũng sẽ không coi điều này là chuyện nghiêm trọng, nhiều lắm chỉ dạy dỗ Hồ Thiên Vũ vài câu, bảo hẳn nhường em trai một chút.

Ai ngờ vào một buổi chiều, bà nội đang nấu cơm ở trong phòng bếp, kết quả mới nấu được một nửa lại đột nhiên nghe thấy có người đập mạnh cửa. Bà cụ ra mở thì thấy là thầy giáo Vương ở lầu một. Ông ta mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nói: “Bà Hồ ơi, bà mau xuống lầu xem đi, Hồ Thiên Trạch nhà bà rơi xuống lầu rồi!”

Bà nội hoảng sợ vội vội vàng vàng chạy xuống lầu với thầy giáo Vương, kết quả nhìn thấy Hồ Thiên Trạch đang máu me đầm đìa nằm dưới nền xi măng... Lúc ấy nhà họ Hồ ở tầng sáu, một đứa bé 4 tuổi từ phía trên rơi thẳng xuống nền xi măng, khỏi phải tưởng tượng cũng biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.

Mặc dù hàng xóm xung quanh đã gọi điện thoại báo cảnh sát giúp, nhưng khi xe cấp cứu tới nơi, bé Thiên Trạch đã tắt thở từ lâu. Cha mẹ của Hồ Thiên Vũ và Hồ Thiên Trạch đều nhanh chóng về nhà, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì lúc ấy, nhất thời bà cụ Hồ cũng không nói rõ được...

Bà cụ Hồ có tổng cộng hai đứa con trai, một cô con gái, mà Hồ Thiên Vũ và Hồ Thiên Trạch lần lượt là con một của con trai cả và con thứ hai. Trước cái chết của cháu trai, bà cụ Hồ đau buồn đến mức khó nói được một câu hoàn chỉnh.

Sau đó cảnh sát dò hỏi bà cụ về tình hình lúc ấy và phân tích rằng bé Thiên Trạch rơi xuống lầu chắc hẳn là do sự cố. Vì lúc ấy trong nhà chỉ có ba người, bà nội đang nấu cơm, Hồ Thiên Vũ đang làm bài tập ở trong phòng, còn Hồ Thiên Trạch chắc là ham chơi, trèo lên cửa sổ ở phòng khách và trượt chân ngã xuống.

Sau sự việc, cảnh sát cũng tìm thấy một chiếc ghế dựa ở trước cửa sổ phòng khách và đoạn sợi vải trên áo Hồ Thiên Trạch, điều này chứng minh suy luận đó của cảnh sát... Nhưng có một người không đồng ý với kết luận này, đó là mẹ của Hồ Thiên Trạch, cũng là con dâu thứ hai của bà cụ Hồ.

Mẹ Thiên Trạch cho rằng, dù con trai mình chỉ có 4 tuổi nhưng nó có ý thức nguy hiểm rất mạnh, có mấy lần khi chị ta đứng trước cửa kính sát đất, con trai đều sẽ nhắc nhở mẹ phải cẩn thận một chút, đừng để bị ngã xuống lầu. Hơn nữa, trước kia chị ta cũng từng suy nghĩ đến nguy hiểm khi con trẻ trèo cửa sổ, cho nên đã cảnh báo con trai rất nhiều lần rằng, không được trèo lên tất cả các cửa sổ trong nhà!

Nói thì nói vậy, nhưng đâu sao Hồ Thiên Trạch mới chỉ 4 tuổi rưỡi, cho nên có rất nhiều sự việc khó có thể kiểm soát được, bởi vậy không ai dám cam đoan nó sẽ không hứng chí nhất thời rồi trèo lên đó chơi...

Vốn dĩ vụ án này sắp sửa kết thúc, nhưng một hộ gia đình ở tầng 5 tòa nhà đối diện lại báo cảnh sát rằng, anh ta vô tình quay được một đoạn video lúc sự việc xảy ra, vừa vặn quay được quá trình phát sinh vụ án. Trong video, lúc ấy Hồ Thiên Trạch bị một đôi tay đẩy ra.

Hóa ra cùng ngày hôm đó hộ gia đình này mới mua một chiếc điện thoại di động, vì thế anh ta bèn quay một đoạn phong cảnh ngoài cửa sổ, muốn xem thử điện thoại di động có độ phân giải cao không. Lúc quay xong, anh ta chỉ xem sơ rồi chỉnh sửa thành tin nhắn gửi cho bạn.

Kết quả vài ngày sau, người bạn bất ngờ gọi điện thoại tới nói, trong video anh ta gửi trước đó có quay được một đứa trẻ bị đẩy từ trên lầu xuống... Vì thế lúc này anh ta mới lập tức báo cảnh sát, và giao đoạn video kia cho cảnh sát.

Tuy nhiên, rất đáng tiếc là đoạn video kia quay không được rõ lắm, mặc dù có thể miễn cưỡng thấy rõ Hồ Thiên Trạch bị người ta đẩy mạnh ra khỏi cửa sổ, nhưng lại không tài nào nhìn rõ được hình dáng của hung thủ.

Tuy trong video không nhận ra hung thủ là ai, nhưng cũng khiến vụ án có sự thay đổi về chất... Lúc ấy, trừ bà cụ Hồ ra thì chỉ có Hồ Thiên Vũ trong nhà, là ai trong hai người bọn họ đã đẩy Hồ Thiên Trạch chỉ mới 4 tuổi xuống lầu?

Thật ra bây giờ xem ra đã có đáp án rõ ràng. Bà nội vốn yêu thương cháu trai út, sao có thể nhẫn tâm đẩy nó ngã xuống lầu chết? Mà Hồ Thiên Trạch lúc ấy đã mười một tuổi thì khác, hẳn có cả thể lực và động cơ để làm như vậy.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, chỉ vài ngày sau, bà cụ Hồ lại tự đến cục cảnh sát tự thú, nói rằng Hồ Thiên Trạch bị mình vô tình đẩy xuống, bởi vì nhất thời sợ hãi, cho nên trước đó không nói thật với cảnh sát.

Cuối cùng vụ án được phán là ngộ sát, nhưng xét thấy bà cụ Hồ đã qua tuổi 70, hơn nữa sức khỏe luôn yếu nên tòa án đã cho bà được tại ngoại... Nhưng không biết do áy náy hay là không chịu nổi lời đồn đại vớ vẩn xung quanh, bà cụ Hồ về nhà không bao lâu đã qua đời vì bệnh.

Chương 772: Hễ đánh bạc là thua

Thật ra người sáng suốt đều biết, bà cụ Hồ đang gánh tội thay cháu trai lớn, mặc dù với ngần tuổi ấy, Hồ Thiên Vũ cũng không cần chịu trách nhiệm pháp luật gì cả, nhưng một khi chứng thực tội danh giết người, chắc chắn chuyện này sẽ ảnh hưởng đến cả đời hắn.

Sau khi bà cụ Hồ cân nhắc lợi hại, cảm thấy nếu đã không còn một đứa cháu trai thì tất nhiên không thể hủy hoại luôn cả đứa còn lại, vì thế mới gánh hết tội thay Hồ Thiên Vũ.

Đáng tiếc nỗi khổ tâm của bà cụ Hồ không đổi lại được một Hồ Thiên Vũ lương thiện, mà chỉ khiến hắn học được cách giấu giếm bụng dạ ác độc sâu hơn, rồi hoàn toàn trở thành một kẻ nguy quân tử ra vẻ đạo mạo.

Đặc biệt là sau khi trưởng thành, Hồ Thiên Vũ hầu như luôn nguy trang bản thân, biến thành một người đàn ông tốt trong mắt người ngoài, nhưng chỉ có chính người trong nhà bọn họ mới rõ Hồ Thiên Vũ thực sự là người như thế nào, nhất là thím hai của hắn, cũng là mẹ của Hồ Thiên Trạch, bà ta ghét hắn tới cực điểm.

Từ sau khi con trai chết, bà ta ly hôn với chồng, bởi vì trong lòng bà ta vẫn luôn trách chồng và mẹ chồng, hơn nữa, bà ta cũng không tin là mẹ chồng hại chết Thiên Trạch, nhưng giờ mẹ chồng chết rồi thì mọi bí mật sẽ mãi là bí mật.

Về sau Hồ Thiên Vũ sống rất thuận buồm xuôi gió, hắn thi đậu đại học hàng đầu, yêu và kết hôn với người con gái trong lòng, dường như đã đi đến đỉnh cao của cuộc đời. Nhưng chỉ có chính hắn biết, hắn vẫn là thằng bé mười một tuổi đã đẩy em họ xuống lầu năm xưa.

Ban đầu, khi kết hôn với Trương Hiểu Thiên, hành vi của hắn vẫn coi như theo khuôn phép, ai ngờ sau này Hồ Thiên Vũ lại

nhiểm tật xấu đánh bạc, hơn nữa hề đánh là thua, không bao lâu đã tiêu xài hết sạch tiền để dành trong nhà.

Hồ Thiên Vũ giống với đa phần dân cờ bạc, đều cho rằng một ngày nào đó mình sẽ gỡ được vốn, vì thế không tiếc việc vay mượn nặng lãi, kết quả cuối cùng là thua mất cả chì lẫn chài...

Hắn ngày càng nợ nhiều tiền cờ bạc, những kẻ đòi nợ đã tìm đến tận cơ quan của Hồ Thiên Vũ. Nếu còn tiếp tục như vậy, hình tượng mà Hồ Thiên Vũ vất vả tạo nên sẽ hoàn toàn bị đổ vỡ, vì thế hắn nhắm vào Trương Hiểu Thiển để đòi tiền.

Ban đầu, Hồ Thiên Vũ vay tiền cha mẹ Trương Hiểu Thiển trên danh nghĩa là đầu tư. Đáng tiếc hắn đã chậm một bước, tiền tiết kiệm của cha mẹ vợ đã dùng vào việc mua trước vị trí trong viện dưỡng lão rồi, trong một khoảng thời gian ngắn không tài nào lấy ra được.

Hồ Thiên Vũ thấy nếu không lừa được tiền từ cha mẹ vợ thì chỉ có thể động não với vợ, vì thế qua bạn giới thiệu hắn mua bảo hiểm kénh xù cho Trương Hiểu Thiển.

Hồ Thiên Vũ quen biết và yêu Trương Hiểu Thiển vì cả hai đều là thành viên của câu lạc bộ leo núi khi còn học đại học, cũng có thể được coi là có chung sở thích. Leo núi là một môn thể thao không thể kiểm soát được, dù có kinh nghiệm đến đâu, vẫn có thể gặp tai nạn khi leo núi. Vì thế Hồ Thiên Vũ đã thiết kế một “con đường tử vong” tốt nhất cho Trương Hiểu Thiển.

Để làm cho mọi thứ giống một vụ tai nạn hơn, Hồ Thiên Vũ còn cố tình rủ mấy bạn học cũ cũng thích leo núi hồi học đại học. Hắn muốn tạo ra một vụ tai nạn khiến nhiều người thiệt mạng và hắn là người duy nhất sống sót trong số đó.

Từ kế hoạch đến thực hiện, Hồ Thiên Vũ đều làm rất suôn sẻ, biến số duy nhất chính là sự xuất hiện của Trương Hiểu Thiển giả. Hắn tính toán đến như thế nhưng không tính đến việc vợ bị mình đập nát đầu rồi mà vẫn còn có thể sống sờ sờ đứng ở trước mặt mình...

Mà buổi tối Viên Mục Dĩ gặp được Trương Hiểu Thiển giả bị Hồ Thiên Vũ nện cho vỡ đầu, hắn thật sự muốn giết Trương Hiểu Thiển giả. Mặc dù lúc ấy Hồ Thiên Vũ cũng không biết

tại sao Trương Hiểu Thiên không chết, nhưng nếu cô ta không chết, mình sẽ không lấy được khoản tiền bồi thường, như vậy kế hoạch trước kia sẽ uổng phí cả, cho nên hắn nóng đầu lên muốn giết Trương Hiểu Thiên một lần nữa.

May thay sự xuất hiện của Viên Mục Dĩ đã nhắc nhở Hồ Thiên Vũ, hắn biết làm như vậy chắc chắn không được. Nếu bản thân muốn lấy được khoản tiền bồi thường thì nhất định phải để Trương Hiểu Thiên chết vì gặp tai nạn một lần nữa, bởi vậy buổi sáng ngày hôm sau Hồ Thiên Vũ và Trương Hiểu Thiên giả mới có thể vờ vệt như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sau này Trương Hiểu Thiên giả chết trong tay số 54, bởi vì công chúng không thể biết sự việc quái vật biến hình, cho nên chỉ có thể kết án là “chết do tai nạn” với bên ngoài. Như vậy tất nhiên sẽ lợi cho Hồ Thiên Vũ, để hắn lấy được khoản bồi thường kén xù một cách thuận lợi.

Nhưng rất khó bỏ được đánh bạc một khi đã dính vào nó, Tăng Nam Nam điều tra được gần đây Hồ Thiên Vũ thường xuyên lang thang ở các sòng bạc ngầm lớn ở thủ đô. Xem ra sau trận này, Hồ Thiên Vũ vẫn không cai được đánh bạc.

Sau khi xem xong những thông tin Tăng Nam Nam điều tra được, Đoàn Phong cười lạnh: “Nếu Hồ Thiên Vũ thích đánh bạc như vậy, thì chúng ta hãy để hắn thua sạch luôn, thế nào?”

Viên Mục Dĩ cười bảo: “Anh muốn làm gì?”

Đoàn Phong cười gian: “Đã muốn làm thì phải làm lớn một chút, lần này tôi muốn cho hắn thua trắng tay.”

Vài ngày sau, trong một sòng bạc ngầm quy mô khá lớn ở thủ đô, có một vị khách sang trọng đeo kính đã đánh bạc ở đây hai ngày liền, mỗi lần đều có thể thắng trên chục nghìn chip của sòng bạc, khiến đám dân cờ bạc rất hâm mộ... Trong đó tất nhiên cũng bao gồm cả Hồ Thiên Vũ cứ đánh là thua, mà anh chàng đẹp trai đeo mắt kính hào hoa phong nhã này không phải ai khác, đúng là Viên Mục Dĩ mà Hồ Thiên Vũ chưa từng gặp mặt.

Hồ Thiên Vũ trả hết tiền nợ cờ bạc bằng tiền bồi thường của vợ xong thì không còn dám đánh bạc mất kiểm soát như trước

nữa, bởi vì hắn biết rõ nếu mình còn thiếu một đồng nợ nữa là sẽ thật sự không trở mình nổi.

Nhưng đồng thời Hồ Thiên Vũ lại vô cùng hâm mộ loại người có thể cược đầu thắng đó, luôn muốn lân la làm quen với họ để học hỏi họ kỹ thuật đánh bạc... Đáng tiếc dân cờ bạc chuyên nghiệp thật sự có ai thèm ngó ngang đến hắn?! Cái nghề này nếu dạy trò giỏi thì thầy chết đói.

Cho nên khi Hồ Thiên Vũ gặp được Viên Mục Dã đã thắng tiền của sòng bạc hai ngày liền, mắt hắn bắt đầu tỏa sáng. Hắn lặng lẽ bám theo sau Viên Mục Dã khi cậu ra khỏi sòng bạc.

Viên Mục Dã là ai chứ? Chẳng lẽ không biết Hồ Thiên Vũ bám theo sau lưng mình hay sao? Vì thế cậu dụ Hồ Thiên Vũ tới một quán bar cho kẻ này tiện đà lân la đến gần... Mà Hồ Thiên Vũ bị tiền bạc ám ảnh đã thực sự tiếp cận Viên Mục Dã, và muốn bỏ ra một số tiền lớn mời Viên Mục Dã dạy cho mình cách làm sao để thắng được tiền.

Viên Mục Dã thể hiện mình rất phản cảm với sự xuất hiện của Hồ Thiên Vũ. Thái độ của cậu khiến Hồ Thiên Vũ càng tin tưởng hơn rằng Viên Mục Dã chính là cao thủ sòng bạc, nên cứ nhất quyết đi theo học tập kỹ thuật đánh bạc cho bằng được.

Viên Mục Dã bị quần lấy thấy rất phiền nên cười lạnh và bảo: “Xem ra anh vẫn chưa thua nhiều nhỉ? Đến bây giờ vẫn còn tin tưởng có kỹ thuật đánh bạc...”

Hồ Thiên Vũ nghe mà thấy khó hiểu: “Anh nói vậy nghĩa là sao?”

“Chưa từng nghe câu mười canh bạc đến chín canh lừa à? Nào có kỹ thuật đánh bạc cao siêu gì? Chỉ có mảnh khoé bíp người cao siêu mà thôi...” Viên Mục Dã nói với vẻ khinh thường.

Chương 773: Vé vào cửa

Buổi nói chuyện này của Viên Mục Dã đã hoàn toàn làm vỡ nát tâm hồn của Hồ Thiên Vũ, dường như giúp hắn mở ra cánh cửa của một thế giới khác, hắn lập tức nói với Viên Mục Dã: “Vậy anh dạy tôi cách gian lận đi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau hợp tác khi đến sông bạc, thế nào!?”

Viên Mục Dã lườm Hồ Thiên Vũ: “Nghĩ gì vậy? Anh đâu phải con trai tôi, sao tôi có thể dạy anh chứ!? Tôi nói những điều đó với anh cũng là vì nể anh mời tôi uống rượu thôi... Tôi thấy anh vẫn còn ít của nả, hãy rút ray về sớm đi, đừng để đến lúc thua táng gia bại sản.”

Hồ Thiên Vũ đã nghe những lời nói như thế nhiều rồi, hiện thực cũng đúng như lời Viên Mục Dã. Trong nghề này chẳng có ai lại dạy kỹ thuật câu cơm của mình cho người ngoài, trừ khi đầu óc có vấn đề.

Hồ Thiên Vũ thấy Viên Mục Dã thật sự không muốn nhận mình làm học trò bèn mở bài lùi: “Như vậy đi, tôi không học thuật gian lận của anh, nhưng anh cứ làm một mình như vậy mãi chắc chắn không được, cũng phải có người giúp đỡ chứ. Tôi làm trợ thủ cho anh, chúng ta hợp tác với nhau.”

Ai ngờ Viên Mục Dã vẫn lắc đầu: “Tôi luôn quen đi lại một mình, không cần trợ thủ gì cả.”

Nhưng Hồ Thiên Vũ lại nói với vẻ mặt tự tin: “Đừng nói tôi không cảnh cáo anh, tôi là khách quen của những sông bạc ngầm đó, cũng là người địa phương, cho nên tôi thua cũng được mà thắng cũng được, không ai nghi ngờ tôi gian lận, nhưng anh thì khác. Anh đã thắng ở sông bạc vừa rồi hai ngày liền nhỉ, chắc chắn đã bị người của sông bạc theo dõi từ lâu. Đúng, ngày mai anh có thể đổi sông khác, nhưng thủ đô chỉ có mấy sông bạc ngầm vậy thôi, anh có đổi thế nào thì sớm muộn gì cũng sẽ vào sổ đen của bọn họ, đến lúc đó anh lại muốn vào chơi sẽ khó khăn lắm.”

Lần này, Viên Mục Dã nghe xong sắc mặt rõ ràng hơi khó coi. Cậu im lặng một lát rồi nói: “Anh muốn hợp tác như thế nào?”

Hồ Thiên Vũ nghĩ ngợi rồi đáp: “Đơn giản thôi... Mấy ngày tới anh hãy thua hết số tiền đã thắng trước đó ở sòng bạc, đánh mất sự đề phòng của bọn họ về anh. Đến lúc đó chúng ta hợp tác với nhau chơi một mẻ lớn, để tôi thắng hết số tiền đã thua trước kia về! Như vậy mặc dù là sòng bạc cũng không nói được gì.”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Nếu chỉ chơi một mẻ lớn thì đâu cần tốn công như vậy, tôi bước vào là chắc chắn bọn họ sẽ đặt hết sự chú ý vào tôi. Tất nhiên sẽ chẳng ai chăm chú vào anh, đến lúc đó tôi lại nghĩ cách chia bài ngon cho anh, chuyện còn lại phải nhờ vào chính anh, hiểu chưa?”

Hồ Thiên Vũ lập tức hớn hờ: “Anh yên tâm, tôi cũng đã đánh bạc bao nhiêu năm rồi, chỉ cần có bài ngon vào tay, tất nhiên tôi biết nắm bắt như thế nào...”

Cứ như vậy Viên Mục Dã và Hồ Thiên Vũ hợp thành một nhóm tạm thời. Ban đầu vì để thử nghiệm khả năng phát huy tại chỗ của Hồ Thiên Vũ, cậu chỉ dắt hắn đến sòng bạc thử mấy ván nhỏ nhỏ.

Sự thật chứng minh, quả nhiên chỉ cần Viên Mục Dã vừa xuất hiện, người của sòng bạc quan sát cậu rất chặt. Nhưng mấy lần đến kiểm tra bài đều không phát hiện vấn đề gì khiến Viên Mục Dã mất kiên nhẫn nói: “Đen đui, dọa bài ngon của ông đây chạy mất cả rồi.”

Suy cho cùng ai tới cũng là khách, phía sòng bạc không có chứng cứ nên tất nhiên không thể làm gì Viên Mục Dã, chỉ đành khách sáo giải thích: “Đây chỉ là kiểm tra ngẫu nhiên để đề phòng có người gian lận, cũng không phải nghi ngờ khách hàng nào cụ thể.”

Tất nhiên chẳng ai tin chuyện ma quỷ kiểu đó, nhưng mà Viên Mục Dã cũng không muốn so đo với bọn họ, tiếp tục chơi bài với sắc mặt âm u. Mà Hồ Thiên Vũ ngồi ở đối diện cậu lại thắng một ván nhỏ chẳng hề thấp thỏm.

Sự việc đúng như Hồ Thiên Vũ dự đoán, hắn là khách quen của sòng bạc này, cho nên thắng một mớ nhỏ nhỏ cũng chẳng

ai coi là gì, bởi vì người của sòng bạc đã đặt hết toàn bộ lòng dạ và Viên Mục Dã.

Hôm thắng được tiền, Hồ Thiên Vũ hào hứng lắm, hẳn cực kỳ thích loại cảm giác như thế này. Hơn nữa hẳn càng kinh ngạc hơn về kỹ thuật của Viên Mục Dã, có thể phát toàn bài ngon cho mình trong tình huống thần không biết quỷ không hay.

Còn Viên Mục Dã nói bằng vẻ mặt cao thâm khó đoán: “Nếu để anh nhận ra, thì chẳng phải người của sòng bạc đã nhận ra từ lâu rồi ư!”

Nhưng Hồ Thiên Vũ nào biết đâu rằng, hai người khách đánh bạc khác ngồi bên trái và phải của hắn thật ra là Trương Khai và Đại Quân cải trang. Ba người của số 54 chơi với một mình hắn, thế chẳng phải muốn ai thắng thì người đó thắng ư?

Có sự phối hợp ăn ý lần này, Hồ Thiên Vũ tin tưởng nhiều hơn vào tổ hợp của mình và Viên Mục Dã. Vì thế hắn luôn tâm tâm niệm niệm muốn chơi một mẻ lớn, thắng lại hết số tiền mình đã thua trước kia bằng một trận thôi.

Mà Viên Mục Dã còn khuyên hắn chớ có hấp tấp, về sau sẽ có cơ hội, nhưng Hồ Thiên Vũ lại nói không muốn đợi thêm nữa. Viên Mục Dã thấy thời cơ đã chín muồi nên suy nghĩ rồi bảo: “Thật ra nếu anh muốn chơi lớn cũng không phải không được, nhưng những ván nhỏ trước đây chắc chắn sẽ vô ích, vì chỉ cần anh tiếp tục thắng thì sớm muộn gì anh cũng sẽ bị người của sòng bạc để mắt tới, vì vậy muốn chơi lớn thì phải vào phòng VIP cao cấp của sòng bạc.”

Trước đây Hồ Thiên Vũ đã từng nghe đến phòng VIP cao cấp, nghe nói thắng hay thua một ván trong đó cũng mất cả triệu, cho nên ngưỡng vào cửa phòng VIP cao cấp cũng khá cao, một lần không đổi cả triệu chip là không thể vào được.

Trong lòng Hồ Thiên Vũ cũng hơi do dự. Giờ hắn thế chấp tất cả tiết kiệm và bất động sản cũng chỉ kiếm được bảy triệu, nếu thắng thì khỏi nói, nhưng nếu thua thì mọi cố gắng trước đây của hắn đều uổng phí.

Viên Mục Dã nhận ra hắn đang do dự nên thở dài bảo: “Tôi thấy hay là thôi đi, mặc dù rủi ro cao thì lợi nhuận cao, nhưng đây là toàn bộ của cải của anh, cẩn thận một chút vẫn hơn...”

Tôi không có nhiều tiền vốn như vậy, nếu không tôi đã vào phòng VIP cao cấp từ lâu rồi.”

Hồ Thiên Vũ bị ma quỷ ám ảnh nên hỏi Viên Mục Dã: “Nếu chúng ta vào phòng VIP cao cấp, cả đêm có thể thắng bao nhiêu?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ, sau đó giơ lên một ngón tay: “Ít nhất là con số này, đến lúc đó chúng chia nhau tiền, không chỉ kiếm lại số tiền anh đã thua trước kia, mà tôi cũng có tiền vốn để đi Macao chơi...”

Hồ Thiên Vũ nghe xong cắn chặt răng nói: “Được, ngày mai tôi sẽ đi thế chấp tài sản...”

Viên Mục Dã vẫn không quên cảnh cáo Hồ Thiên Vũ: “Nhớ kỹ, sau lần này, trong vòng một năm anh không được bước vào sòng bạc nửa bước, biết chưa? Nếu không khi tôi từ Macao trở về, có lẽ anh đã bị người ta ném xuống biển cho cá ăn từ đời nào rồi.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Hồ Thiên Vũ cảm thấy như mười triệu tệ kia đã tới tay rồi, vì thế hắn lập tức hứa lên hứa xuống: “Yên tâm đi, tôi hiểu mà.”

Vài ngày sau, Hồ Thiên Vũ thế chấp toàn bộ tài sản có thể thế chấp thành tiền mặt, đổi lấy vé vào cửa phòng VIP cao cấp của sòng bạc cho mình và Viên Mục Dã. Mà lúc này đây, trừ Viên Mục Dã ra, người bày mưu đặt kế còn có cả Tần Uyển và ông chủ sòng bạc.

Chương 774: Đánh bạc xa hoa

Tối hôm đó, Viên Mục Dã và Hồ Thiên Vũ lần lượt mang ba triệu tệ và bốn triệu tệ tiền mặt đến tầng hầm thứ hai dưới lòng đất của một tòa nhà ở đường Tử Ngọ, khu chung cư Xuân Giang. Nhân viên thấy bọn họ đổi số lượng chip rất lớn nên lập tức đưa hai người lần lượt vào phòng VIP cao cấp được canh gác cẩn mật...

Tần Uyển vốn đã chờ sẵn trong phòng VIP cao cấp, nhìn thấy hai người đi vào bèn hấp háy mắt với Hồ Thiên Vũ và Viên Mục Dã, sau đó khẽ cười và bảo: “Chà, hôm nay có bạn mới vào bàn này!”

Một người đàn ông trung niên khác dáng người hơi béo, nói: “Tiểu Tần, nào nào nào, để tôi giới thiệu với cô, hai vị này là anh Viên và anh Hồ, tối hôm nay bốn chúng ta ngồi một bàn.”

Tần Uyển khẽ gật đầu chào hai người, Viên Mục Dã chỉ đáp lại một cách lễ phép, nhưng Hồ Thiên Vũ lại nói ngọt xớt: “Cô Tần là khách quen ở đây hả? Trước kia sao tôi không chú ý tới cô gái xinh đẹp thế này nhỉ?”

Tần Uyển cười khẽ: “Thỉnh thoảng tôi mới tới đây, tất nhiên là anh Hồ không hay gặp tôi rồi. Nếu anh Hồ là khách quen ở đây, vậy lát nữa phải nhường tay đó nha!”

Tất cả mọi người đều ngầm biết rõ mục đích khi đến đây, nên tất nhiên cũng không nói nhảm nữa. Sau khi ngồi vào chỗ, bọn họ bắt đầu ván bài ngày hôm nay. Đây cũng là lần đầu tiên Hồ Thiên Vũ chơi ván lớn như vậy nên khó tránh khỏi hơi căng thẳng, khi có mấy lá bài ngon tới tay đều không nắm bắt được, bởi thế ban đầu đã thua liên tiếp hai ván.

Lúc trước đã nói, thua hay thắng ở trong phòng VIP đều ở khoảng một triệu, tuy rằng hai ván trước Tần Uyển đều chỉ thắng nhỏ, nhưng loanh quanh cũng đã bỏ túi gần hai triệu tệ.

Chưa từng chơi lớn như vậy, lúc này Hồ Thiên Vũ đổ mồ hôi hột. Hắn mới chơi hai ván mà đã thua gần bảy trăm nghìn, nếu còn tiếp tục như vậy, có lẽ sẽ ném trôi sông cả bảy triệu mất.

Lúc này Hồ Thiên Vũ mới nhận ra rằng những người chơi bài có thể vào trong căn phòng này chắc chắn không có kẻ ngốc, nhất là cô Tần Uyển kia, tuyệt đối không thể coi thường. May thay Viên Mục Dã nhìn sang hắn và ra hiệu cho hắn bình tĩnh, vì thế Hồ Thiên Vũ lập tức điều chỉnh lại tâm lý, chờ Viên Mục Dã động tay động chân khi xáo bài, có thể chia bài ngon cho mình lần nữa.

Trong những vòng tiếp theo, Hồ Thiên Vũ dần lấy lại cảm giác thắng tiền, liên tiếp sờ được mấy lá bài ngon nên thắng hơn bốn triệu!! Hồ Thiên Vũ chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể thắng được nhiều tiền như vậy trong một đêm. Trước mắt hắn đã thắng lại tất cả số tiền mà mình đã mất trước đó.

Nhưng khi nghĩ đến việc còn phải chia cho Viên Mục Dã một nửa số tiền này, Hồ Thiên Vũ biết số lượng hiện giờ còn khuya mới đủ. Muốn đạt được lợi nhuận sau khi chia cho Viên Mục Dã và gỡ lại số vốn trước đó, thì nhất định phải thắng đến con số mà Viên Mục Dã nói mới được.

Những ván sau, tuy Hồ Thiên Vũ có thua có thắng, nhưng đều thua ván nhỏ, mà toàn thắng đậm. Mặc dù như vậy, đêm nay Hồ Thiên Vũ mới chỉ thắng tổng cộng chưa đến sáu triệu, ít hơn bốn triệu so với dự đoán của bọn họ lúc ban đầu.

Ai ngờ đúng lúc này, Tần Uyển vẫn đang thua mãi đột nhiên đẩy bài ra và nói: “Chơi như vậy chậm quá. Anh Hồ, tôi thấy hôm nay anh gặp vận may, nếu không hai chúng ta chơi cóc xúc xắc riêng nhé? Đoán lẻ và chẵn, đơn giản và nhanh gọn.”

Hồ Thiên Vũ cười nói: “Tôi không sao cả, cũng không biết cô Tần còn bao nhiêu chip? Chơi cóc xúc xắc nhanh thắng thua lắm đấy!”

Tần Uyển sầm mặt xuống, sau đó giận dữ nói với ông chủ sòng bạc bên cạnh: “Lão Lý, lấy cho tôi mười triệu chip.”

Hồ Thiên Vũ lập tức hào hứng nhìn Viên Mục Dã, cậu thì nhướn mày với hắn, cứ như mười triệu này đã vào trong túi của hai người họ rồi vậy.

Sau đó Hồ Thiên Vũ nói với vẻ tự tin: “Được. Cô Tần quả nhiên là sáng khoái. Vậy thì hai chúng ta sẽ lắc cốc xúc xắc.”

Ai ngờ lúc này Tần Uyển đột nhiên liếc nhìn số chip của Hồ Thiên Vũ với vẻ khinh thường rồi bảo: “Anh Hồ, hiện tôi có tổng cộng mười bảy triệu chip. Nếu anh muốn chơi với tôi, trong tay anh cũng phải có số chip tương đương mới được.”

Hồ Thiên Vũ nhìn số chip trong tay mình, tiền vốn ban đầu của hắn là bốn triệu, sau đó thắng thêm hơn sáu triệu, nói cách khác trong tay hắn giờ còn thiếu bảy triệu chip.

Mặc dù Hồ Thiên Vũ vẫn còn hơn ba triệu chip ở chỗ Viên Mục Dã, nhưng hiện giờ chắc chắn hắn không thể đòi thắng Viên Mục Dã, vì vậy hắn mỉm cười nhìn ông chủ sòng bạc: “Anh Lý, không biết tôi có thể mượn anh mười triệu chip giống cô Tần không?”

Ông chủ sòng bạc cười nói: “Hôm nay vận may của anh Hồ cực kỳ vượng. Tôi tin anh sẽ còn vượng tiếp, cho nên tất nhiên là có thể rồi. Chỉ cần anh ký tên vào biên lai vay mượn, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.”

Vì thế Hồ Thiên Vũ đã vay mười triệu chip từ sòng bạc để có thể đấu với Tần Uyển. Lúc này Hồ Thiên Vũ đã hoàn toàn nhập cuộc, hắn vốn không biết Viên Mục Dã, Tần Uyển và ông chủ Lý đều là một phe, chỉ chờ hắn ký vào giấy tờ nợ mười triệu tệ này thôi.

Để thể hiện sự công bằng, Hồ Thiên Vũ đề nghị người không có bất cứ liên quan lợi ích gì trong số những người ở đây là Viên Mục Dã ra lắc xúc xắc. Ông chủ Lý không có ý kiến gì, vì thế hắn nhìn sang Tần Uyển: “Cô Tần thấy thế nào?”

Tần Uyển cười nói: “Không thành vấn đề, vậy để anh Viên đẹp trai này lắc xúc xắc đi!”

Viên Mục Dã nghe nói muốn để mình lắc xúc xắc thì đáp không hề khách sáo: “Tôi lắc cũng được thôi, nhưng mà bất kể bên nào thắng cũng phải chia cho tôi 5%, thế nào?”

Tất nhiên là Hồ Thiên Vũ sẽ không phản đối, bởi vì hắn biết Viên Mục Dã nói như vậy chỉ muốn loại bỏ mối nghi ngờ của người khác về mình. Tần Uyển ngẫm nghĩ rồi cũng tỏ vẻ không thành vấn đề, vì nếu mình thắng thì 5% có là cái gì đâu?

Vì là lắc xúc xắc nên luật chơi đơn giản hơn nhiều. Viên Mục Dĩ lắc xong, Hồ Thiên Vũ và Tần Uyển đoán chẵn lẻ, một ván một triệu. Đương nhiên, nếu hai bên đồng ý thì cũng có thể tăng gấp đôi hoặc nâng lên.

Ba ván đầu, Hồ Thiên Vũ hai thắng một thua, tính gộp cả hai lượt thì thắng Tần Uyển một triệu. Mặc dù thoát nhìn cũng không coi là nhiều, nhưng không chịu nổi vì thời gian rất ngắn! Vừa mở xúc xắc ra là thắng bại hiển hiện. Bởi vậy chưa chơi được bao lâu, Tần Uyển đã thua đến gần mười triệu.

Lúc đó, bầu không khí trong phòng vô cùng nóng bỏng, dường như tất cả mọi người có mặt đều đỏ mặt. Tần Uyển là thua đỏ mặt, còn Hồ Thiên Vũ lại là thắng đỏ mặt. Cuối cùng Tần Uyển đi rửa mặt về bên yêu cầu tăng cược, một ván quyết thắng thua.

Tức là hai bên đặt tất cả chip lên bàn cùng một lúc, thậm chí cô còn yêu cầu Viên Mục Dĩ đặt cược xem cô hay Hồ Thiên Vũ sẽ thắng, đoán đúng sẽ lấy được sáu triệu chip từ trên bàn, còn đoán sai, ba triệu chip sẽ thuộc về bên thắng.

Chương 775: Vào sông

Viên Mục Dã tỏ vẻ do dự, dường như không muốn đặt cược cho lắm. Tần Uyển cười quyến rũ: “Thế nào? Anh Viên không dám ư? Vậy hãy rời khỏi phòng này đi, ba triệu chip đó vẫn là của anh.”

Đương nhiên Hồ Thiên Vũ không thể để Viên Mục Dã đi ra ngoài vào lúc này, nếu không thắng bại lần này không biết thế nào mà lần, cho nên hắn lập tức nhìn về phía Viên Mục Dã: “Sao anh Viên chẳng có tí quyết đoán nào thế? Hôm nay anh cũng thấy thế của tôi rồi đấy, anh yên tâm đặt cược cho tôi đi. Tôi cam đoan anh có thể lấy được sáu triệu trên bàn!”

Viên Mục Dã thấy Hồ Thiên Vũ đã hoàn toàn cắn câu nên thở dài, bảo: “Vậy được rồi, thắng hay thua phải xem anh Hồ!” Dứt lời cậu ném toàn bộ chip của mình lên trên bàn.

Nhưng khi Viên Mục Dã vừa định duỗi tay cầm cốc xúc xắc lên, lão Lý lại đột nhiên cản lại: “Nếu anh Viên đã đặt cược, ván này cũng không thích hợp để anh lắc xúc xắc nữa, tốt nhất là để lão Lý tôi đích thân lắc đi!”

Biến cố này làm Hồ Thiên Vũ chấn động, tim hắn đập nhanh, nhìn sang Viên Mục Dã, nhưng đối phương cũng không thèm nhìn lại hắn: “Không thành vấn đề, tôi không có ý kiến...”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Hồ Thiên Vũ lập tức hoảng sợ. Hắn không cho rằng Viên Mục Dã có bản lĩnh quyết định sự thắng thua của mình khi không chạm vào cốc xúc xắc. Nhưng mà hiện giờ đã bắt đầu đặt cược rồi, hắn muốn ngăn cản cũng đã muộn, chỉ có thể cam chịu nhìn vào cốc xúc xắc trong tay ông chủ sông bạc, mặc cho vận mệnh an bài.

Thật ra Hồ Thiên Vũ không biết, Viên Mục Dã thật sự có bản lĩnh không đụng chạm vào cốc xúc xắc nhưng vẫn thay đổi được điểm số của xúc xắc, đáng tiếc hắn tính trời tính đất nhưng lại không tính đến rằng Viên Mục Dã là nhằm vào hắn, sao có thể gian lận giúp hắn trong ván cuối cùng này chứ?

Lúc ấy số chip trên bàn đã vượt quá 30 triệu. Theo tiếng lách cách của cốc xúc xắc trong tay ông chủ sòng bạc, nhịp tim của Hồ Thiên Vũ cũng tăng lên tới 180. Hắn nhìn chăm chăm vào đồng chip trên bàn, chờ đợi thời khắc hạ màn cuối cùng.

Ai ngờ đúng lúc này, Hồ Thiên Vũ lại liếc thoáng qua Viên Mục Dĩ này giờ vẫn không giao lưu bằng ánh mắt với mình, cậu đang nhìn hắn cười hờ hững, trong mắt toàn là sự châm chọc... Hồ Thiên Vũ không khỏi giật nảy mình, một linh cảm chẳng lành chợt nảy ra trong lòng.

Khi Hồ Thiên Vũ vẫn chưa kịp kiểm chứng phỏng đoán trong lòng mình, hắn đã nghe thấy một tiếng bộp, chiếc cốc xúc xắc trong tay ông chủ sòng bạc đã úp xuống mặt bàn: “Các vị, hãy đặt cược đi! Cô Tần, cô đặt chặn hay lẻ?”

Lúc này Tần Uyển cũng đã không còn vẻ tức tối vừa rồi mà bình tĩnh cười nói: “Tôi không vội đâu. Để anh Hồ nói đi, anh ta đặt lẻ thì tôi sẽ đặt chặn. Anh ta đặt chặn thì tôi sẽ đặt lẻ.”

Hồ Thiên Vũ lập tức nhìn Viên Mục Dĩ, hy vọng cậu có thể cho mình một chút nhắc nhở. Đáng tiếc Viên Mục Dĩ không thèm nhìn lại hắn, cậu nói: “Cô Tần quả nhiên là rộng rãi, nhưng hôm nay tôi xem trọng anh Hồ, cho nên tôi đặt cược anh Hồ thắng.”

Tần Uyển cười lớn: “Anh Viên, bút sa gà chết, tuyệt đối đừng hối hận nhé?”

Hồ Thiên Vũ tức anh ách, thầm mắng Viên Mục Dĩ chỉ biết tán tỉnh phụ nữ vào thời khắc mấu chốt mà không liếc mắt nhìn hắn lấy một cái. Đương nhiên cậu sẽ không hối hận rồi, vì dù sao cũng chẳng phải tiền do Viên Mục Dĩ bỏ ra!!

Nhưng đã đến nước này, nhiều lời vô ích. Hồ Thiên Vũ chỉ có thể kiên trì nói: “Nếu cô Tần thoải mái thế thì tôi sẽ không khách sáo chọn trước vậy.” Nhưng sau khi nói xong, hắn vẫn nhìn về phía Viên Mục Dĩ: “Anh Viên, nếu anh đặt cược hết chip cho tôi, không biết anh có đề nghị đặt lẻ hay chặn gì không?”

Ai ngờ Viên Mục Dĩ lại cười và lắc đầu: “Không có. Tôi tin tưởng trực giác của anh. Anh cứ yên tâm đặt cược đi!”

Hồ Thiên Vũ thấy Viên Mục Dã mãi không chịu nhấc nhở cho mình nên đành bắt đắc dĩ nói: “Một khi đã như vậy, tôi sẽ đặt chặn, chuyện tốt thành đôi ấy mà!!”

Tần Uyển nói với ông chủ sòng bạc: “Lão Lý, nghe thấy chưa? Anh Hồ đặt chặn, vậy tôi đặt lẻ, mở đi!”

Lúc này, mồ hôi lạnh túa ra trên trán Hồ Thiên Vũ. Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường, dường như hơn mười triệu thắng được trước đó hơi dễ dàng quá. Còn cả thái độ vừa rồi của Viên Mục Dã, không nhìn hắn cái nào, điều này làm cho lòng Hồ Thiên Vũ bắt đầu càng ngày càng không chắc chắn.

Khi ông chủ sòng bạc chậm chậm mở cốc xúc xúc ra, mọi người lập tức dán lại gần xem kết quả. Điểm số của ba hạt xúc xúc lần lượt là “ba, ba, ba”. Trong tích tắc, Hồ Thiên Vũ như rơi vào hồ băng, lạnh từ đầu đến chân.

Còn Tần Uyển đặt lẻ thì bật lên tiếng cười duyên của người thắng mới có, công khai thể hiện mình mới là vua của ván bạc này. Mà so sánh với vẻ mặt tái nhợt của Hồ Thiên Vũ, Viên Mục Dã lại bình tĩnh hơn nhiều, cậu lạnh lùng nhìn Hồ Thiên Vũ, từ từ thưởng thức hơi thở tuyệt vọng tỏa ra quanh người hắn lúc này.

Lúc này ông chủ sòng bạc bắt đầu tính sổ, trước hết mặc kệ Hồ Thiên Vũ cảm đến bao nhiêu chip, giữa chừng thắng được bao nhiêu, dù sao hiện giờ hắn đã ký biên lai mượn của sòng bạc mười triệu tệ.

Về phần Viên Mục Dã, cậu cũng đã thua hết ba triệu tiền mặt trong lần đặt cược cuối cùng. Bởi vậy giờ Hồ Thiên Vũ không những đã táng gia bại sản, mà tính gộp cả hai phía còn thiếu sòng bạc món nợ cờ bạc mười triệu kék xù.

Tần Uyển lúc này rất đắc ý, cô vừa nói cười với ông chủ sòng bạc, vừa quay đầu nhìn sang Viên Mục Dã: “Anh Viên, có phải hối hận vì không đặt cược cho tôi không? Nếu không hiện giờ anh đâu chỉ lấy được sáu triệu, không chừng còn có thể chung vui đêm xuân với tôi ấy chứ?”

Viên Mục Dã đáp với gương mặt không cảm xúc: “Vào sòng bạc tất có thua có thắng, cô Tần cũng không có gì hay để mà

đắc ý...”

Ngay khi hai người đang đáp qua đáp lại dăm ba câu, Hồ Thiên Vũ đột nhiên vỗ bàn nói: “Không đúng, ở đây có gian!”

Ông chủ sòng bạc nói với sắc mặt âm u: “Chơi nổi thì chơi, không chơi nổi thì rút đi! Dám nói chỗ của tôi có gian, tôi thấy hình như cậu chán sống rồi hả?”

Hồ Thiên Vũ lại nhìn chằm chằm vào Viên Mục Dã: “Rốt cuộc anh là ai? Có phải anh cùng phe với người phụ nữ này không?”

Viên Mục Dã chưa kịp mở miệng, Tần Uyển đã hừ lạnh và nói: “Xem ra anh Hồ vẫn không hiểu quy tắc của phòng này rồi. Có thể vào đây chơi, thắng thua mỗi tối trong khoảng mười triệu đều là chuyện bình thường. Nếu không có sự quyết đoán to lớn thì đừng vào, nếu không thua tiền sẽ rất khó coi.”

Hồ Thiên Vũ còn muốn nói gì nữa nhưng lại bị ông chủ sòng bạc cản lại: “Anh Hồ, giờ chúng ta nên bàn chuyện chừng nào thì anh trả tiền đi nhỉ?”

Hồ Thiên Vũ lập tức tắt luôn khí thế vừa rồi, bởi vì hắn nghĩ đến việc không chỉ táng gia bại sản trong đêm nay, mà còn thiếu nợ sòng bạc mười triệu tệ... Hắn thật lòng muốn chết đi cho rồi.

Chương 776: Mười canh bạc chín canh lừa

Bây giờ Trương Hiểu Thiên đã chết, kể cả Hồ Thiên Vũ có tái giá ngay lập tức để lừa tiền bảo hiểm cũng không còn kịp nữa. Trong lúc bối rối hắn nhìn về phía Viên Mục Dã, hy vọng đối phương có thể giúp đỡ mình vào lúc quan trọng này, nhưng Hồ Thiên Vũ lại bất gặp ánh mắt lạnh lùng của Viên Mục Dã, cậu không hề có ý định giúp hắn...

May mà hắn là khách quen của ông chủ sông bạc, vì vậy đêm hôm đó ông ta không gây khó dễ mà còn khách sáo cho hắn một tuần chuẩn bị tiền... Nhưng Hồ Thiên Vũ biết rất rõ, đừng nói là một tuần mà chắc cả năm hắn cũng chẳng chuẩn bị được mười triệu.

Hơn bốn rưỡi sáng, Hồ Thiên Vũ đi một mình trên con đường vắng lặng, đầu óc hắn rối như tơ vò, hắn không hiểu tại sao mình lại rơi vào cảnh tuyệt vọng này một lần nữa...

Cách đó không xa, Viên Mục Dã đang âm thầm đi theo Hồ Thiên Vũ, mặc dù gã này đã bị dồn vào bước đường cùng, nhưng không ai có thể bảo đảm được liệu hắn có chó cùng rứt giậu rồi làm ra chuyện gì càng thất đức hơn hay không.

Thật ra từ lúc rời khỏi sông bạc, Hồ Thiên Vũ đã biết có thể mình bị lừa, bởi vì sau khi hắn thoát khỏi ông chủ sông bạc, Hồ Thiên Vũ đã không còn thấy bóng dáng Viên Mục Dã và Tàn Uyển đâu nữa.

Tàn Uyển biến mất là chuyện bình thường, dù sao trước đó bọn họ cũng không hề quen biết nhau, nhưng Viên Mục Dã không nên chưa nói tiếng nào đã rời đi như vậy chứ? Nói gì thì nói hai người cũng là đồng bọn mà? Người luôn đi lừa người khác như Hồ Thiên Vũ lại phát hiện mình đã bị lừa.

Hồ Thiên Vũ lập tức chạy ra ngoài sông bạc và điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Viên Mục Dã, đầu óc hắn lúc đấy đã rối bời,

nhìn ai cũng giống Viên Mục Dĩ, nhưng khi hần tiến đến nhìn thì lại không phải... Hồ Thiên Vũ không thể ngờ được rằng, người mà hần muốn tìm thật ra đang ở ngay sau lưng.

Viên Mục Dĩ nhận được điện thoại của Đoàn Phong, anh ta hỏi cậu đang ở đâu, có vẻ như Tần Uyển đã quay về báo cho Đoàn Phong biết vụ cá cược ở bên này đã kết thúc. Thật ra vụ cá cược hôm nay là do Tần Uyển bàn tính với ông chủ sòng bạc từ trước, bọn họ muốn gài bẫy Hồ Thiên Vũ.

Có một câu mà Viên Mục Dĩ nói rất đúng, đó là mười canh bạc thì chín canh lừa, trên thế giới này không có thần bài thánh bài nào hết, chỉ có thiên vương thiên thánh mà thôi... Hơn nữa, lúc đầu Viên Mục Dĩ nói câu này là để nhắc nhở Hồ Thiên Vũ, nếu không phải lúc đó gã quá tham tiền thì cũng không rơi vào kết cục như hôm nay.

Mặc dù Viên Mục Dĩ chưa từng gặp Trương Hiểu Thiên thật sự, nhưng cậu cảm thấy rất thương tiếc cho cô gái này, đặc biệt là tội ác xảy ra trong rừng rậm... chắc sẽ mãi mãi không bao giờ được tiết lộ.

Bởi vì nhìn từ bề ngoài, xác của những người gặp nạn đã bị dã thú hủy hoại nghiêm trọng, pháp y không thể nào đoán được nguyên nhân cái chết là do rơi từ trên cao xuống hay bị vật cứng đập vào, hoặc là chết do thú dữ tấn công.

Cuối cùng pháp y chỉ đành nhận định là chết do rơi từ trên cao xuống, sau đó bị động vật hoang dã ăn thi thể... Hơn nữa, đã nửa năm trôi qua kể từ khi vụ án xảy ra, hiện trường vụ án lại là một rừng cây hoang vắng, chắc chắn tất cả các dấu vết, chứng cứ đã bị phá hoại gần hết, cho nên khả năng để Hồ Thiên Vũ đền tội là rất mong manh.

Mỗi lần gặp phải tình huống như vậy, Viên Mục Dĩ đều hy vọng trên thế gian này có ma quỷ, như vậy những người chết oan có thể dùng cách của họ để báo thù...

Vào lúc tờ mờ sáng, có một người đàn ông đứng trên tầng thượng của một tòa nhà cao tầng nào đó tại trung tâm thành phố, hần nhìn mặt trời dần dần dâng lên nơi đường chân trời, trên mặt nở một nụ cười bình thản, tiếp đó hần đổ người về phía trước rồi ngã xuống.

Người này không phải ai khác mà chính là Hồ Thiên Vũ nợ mười triệu tiền đánh bạc đêm qua.

10 giờ rưỡi sáng, Đoàn Phong xem tin tức xong thì lạnh lùng hừ một tiếng: “Quá dễ cho thằng oắt này, chết nhanh như vậy, phí công tôi đã sắp xếp thêm vài món quà xui xẻo nữa cho gã!”

Đại Quân ở bên cạnh nghe thế bèn cười và hỏi: “Món quà gì thế?”

“Quà xui xẻo, cậu nghĩ là cho gã táng gia bại sản đã là hết á, chỉ cần gã không tắt thở thì còn nhiều trò lắm, không ngờ sức chịu đựng của thằng oắt này lại kém như vậy, mới không qua được cửa thứ nhất đã tự sát rồi!” Đoàn Phong tỏ vẻ chưa thỏa mãn.

Viên Mục Dã đẩy cửa bước vào, thấy mắt cậu thâm quầng, Trương Khai biết ngay đêm qua Viên Mục Dã không ngủ, cậu ta cười hỏi: “Tình hình sao rồi? Anh hưng phấn đến mức cả đêm không ngủ được à?”

Viên Mục Dã mệt mỏi lắc đầu: “Không phải là hưng phấn, tôi ở cạnh Hồ Thiên Vũ cả đêm...”

Hóa ra đêm qua Viên Mục Dã vẫn thấy không yên tâm về Hồ Thiên Vũ, dù sao gã này quá độc ác, có trời mới biết khi rơi vào đường cùng thì hắn sẽ làm ra chuyện gì, vì vậy Viên Mục Dã vẫn đi theo sau lưng Hồ Thiên Vũ. Đến tận lúc cậu nhìn thấy đối phương đi vào tầng một của tòa nhà nơi hắn đang sống, Viên Mục Dã mới không đi theo hắn lên trên.

Đoàn Phong trầm giọng, nói: “Hồ Thiên Vũ chết rồi...”

Viên Mục Dã sững sờ, cậu không hề biết chuyện Hồ Thiên Vũ đã nhảy lầu tự sát.

Trương Khai ngạc nhiên: “Ủa Viên? Anh đi theo Hồ Thiên Vũ mà không biết gã nhảy lầu à?”

Viên Mục Dã hỏi lại: “Chuyện xảy ra lúc nào?”

“Tin tức nói là hơn sáu giờ sáng...” Trương Khai trả lời.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi bảo: “Tôi cứ nghĩ gã về nhà đi ngủ nên cũng về nhà.”

Vào buổi trưa, Từ Lệ gọi điện thoại đến nói là có việc muốn gặp Viên Mục Dã, lát nữa anh ta sẽ lái xe đến đón... Lúc đó Viên Mục Dã cũng không nghĩ nhiều, không ngờ sau khi lên xe, Từ Lệ lại đưa cho cậu vài bức ảnh và hỏi: “Chúng tôi vừa điều tra một vụ án tự sát, đã nhìn thấy cái này trong camera giám sát tầng một... Cậu nói xem nào, đã có chuyện gì xảy ra thế?”

Viên Mục Dã cầm bức ảnh lên xem, cậu thấy đó là ảnh chụp mình và Hồ Thiên Vũ đứng với nhau ở dưới nhà.

Viên Mục Dã nói bằng giọng bất đắc dĩ: “Đêm qua tôi đưa gã về, gã gặp một số chuyện nên tôi không yên tâm lắm, vì vậy cứ đi theo phía sau, nhưng tôi không ngờ gã lại tự sát...”

“Gã gặp chuyện gì thế? Chẳng phải tên này vừa cầm tiền bồi thường vụ Trương Hiểu Thiên bất ngờ tử vong à?” Từ Lệ không hiểu.

Viên Mục Dã trầm giọng, đáp: “Đêm qua không những gã thua sạch sành sanh ở sòng bạc ngầm, mà còn nợ sòng bạc mười triệu tệ.”

Từ Lệ kinh hãi: “Nợ mười triệu tệ? Vậy thì đúng là muốn tự sát thật...”

Sáng hôm nay Viên Mục Dã hơi bất ngờ khi nghe Đoàn Phong nói Hồ Thiên Vũ đã tự sát, bởi vì trước đó lúc tên kia về nhà, thái độ của hắn còn rất kiêu ngạo, không hề có dấu hiệu nào là muốn tự sát cả?

Hóa ra khi Viên Mục Dã đi theo Hồ Thiên Vũ đến dưới nhà, cậu vẫn không nhận được mà xuất hiện, sau đó nói chuyện mình đã lên kế hoạch đặt bẫy hắn...

Chương 777: Sân thượng

Mặc dù lúc đó Hồ Thiên Vũ đã đoán được bảy, tám phần, nhưng mãi mà hắn vẫn không nghĩ ra tại sao Viên Mục Dã lại phải làm như vậy?

Cuối cùng Viên Mục Dã chỉ nói ba từ trước khi rời đi:
“Trương Hiểu Thiên...”

Hồ Thiên Vũ nghe xong còn tức giận nói hắn sẽ không bị đánh bại, nhất định sẽ có ngày phát cờ trở lại! Chính vì vậy mà Viên Mục Dã không thể tưởng tượng được hơn một tiếng sau đối phương lại nhảy từ trên sân thượng tầng cao nhất xuống.

Nhưng sau đó Từ Lệ lấy ra vài bức ảnh khiến Viên Mục Dã càng kinh ngạc hơn, đó là mấy tấm ảnh sau khi Hồ Thiên Vũ đi vào tòa nhà, có một bóng người trông hơi quen ngăn cản đường đi của hắn...

“Trông quen chứ, cậu có cảm thấy người này rất giống...”

“Không đâu, người đó vĩnh viễn không thể xuất hiện được!”
Viên Mục Dã cắt lời Từ Lệ.

Từ Lệ hơi ngạc nhiên: “Cậu dựa vào đâu mà kết luận như vậy?”

Viên Mục Dã biết là mình lỡ lời, cậu vội vàng giải thích: “À... Tôi nói như vậy là vì đã rất lâu rồi người kia không phạm tội, tôi nghĩ hắn đã rời khỏi thủ đô hoặc di dân ra nước ngoài rồi, quan trọng nhất là Hồ Thiên Vũ không phù hợp với các điều kiện của những mục tiêu mà hắn đã sẵn trước kia.”

Từ Lệ nghe xong suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Hoàn toàn chính xác, với phương thức phạm tội của kẻ đó thì không có việc hắn sẽ dừng lại, nhưng cũng lâu rồi hắn không phạm tội... Có thể cậu nói đúng, hắn đã rời khỏi thủ đô.”

Sau đó Từ Lệ lại nói cho Viên Mục Dã biết, thật ra Hồ Thiên Vũ vừa vào tòa nhà được một lúc thì tòa nhà bị trục trặc về

điện, vì vậy camera giám sát không quay được làm thế nào mà hấn lại leo lên sân thượng tự sát.

Nhưng có thể khẳng định một điều, người cuối cùng tiếp xúc với Hồ Thiên Vũ chính là người đàn ông đã ngăn hấn trong sảnh lớn của tòa nhà... Tiếc là góc độ có vấn đề, vì vậy camera giám sát không quay được hình dáng người kia.

Buổi tối sau khi Viên Mục Dã về nhà, cậu liên tục nhìn mấy tấm ảnh trong tay, mấy người Từ Lệ căn cứ theo manh mối Viên Mục Dã cung cấp, bọn họ đã nhận định Hồ Thiên Vũ chết do tự sát, mấy bảo vệ ở tòa nhà đối diện cũng khai họ nhìn thấy quá trình Hồ Thiên Vũ tự sát.

Nhưng hình dáng của người cuối cùng ngăn cản Hồ Thiên Vũ khiến Viên Mục Dã bị sốc không nhẹ, mặc dù Từ Lệ không thể xác định và bị Viên Mục Dã nói vài câu là bỏ qua chuyện này, nhưng trong lòng Viên Mục Dã khẳng định một trăm phần trăm người này là Diệp Dĩ Nguy.

Ngay từ lúc Viên Mục Dã nhìn thấy bức ảnh, trái tim cậu đã đập loạn xạ, dù cậu cố gắng che giấu suy nghĩ trong lòng mình ở trước mặt Từ Lệ... Nhưng Viên Mục Dã thực sự không thể hiểu nổi, nếu Diệp Dĩ Nguy đã quay về, tại sao anh ta không tìm đến cậu?

Chẳng lẽ vì những vụ án trước đó? Nhưng Viên Mục Dã đã hủy hết toàn bộ bằng chứng, Diệp Dĩ Nguy chắc chắn phải biết anh ta đã được kết luận chính thức là hy sinh vì nhiệm vụ, vì vậy nếu anh ta dùng thân phận Diệp Dĩ Nguy để trở về thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Viên Mục Dã càng nghĩ, càng cảm thấy lý do mà Diệp Dĩ Nguy không thể trở về là vì anh ta không thể giải thích được việc mình may mắn còn sống sót thế nào, dù sao đây không phải tiểu thuyết võ hiệp, vì vậy sẽ không có chuyện được cao thủ truyền kỳ cứu giúp.

Viên Mục Dã có thể khẳng định việc Hồ Thiên Vũ tự sát có liên quan đến Diệp Dĩ Nguy. Chuyện mạch điện có vấn đề cũng quá trùng hợp, nếu không phải mấy người Từ Lệ điều tra được Hồ Thiên Vũ thật sự nợ mười triệu tệ tiền đánh bạc, chắc bọn họ cũng khó mà tin được hấn lại tự sát.

Thật ra đến tận bây giờ Viên Mục Dã cũng không tin Hồ Thiên Vũ sẽ tự sát, bởi vì cậu thấy hắn là một người dù ngã xuống đồng bùn cũng tìm mọi thủ đoạn để bò ra, loại người như vậy làm sao lại tự sát được?

Viên Mục Dã nghĩ đến đây bèn mặc quần áo chuẩn bị ra ngoài. Lệ Thần đang ngồi xem tivi trong phòng khách nhìn thấy thế thì hỏi: “Muộn thế này rồi mà anh còn đi đâu?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi đi đến tòa nhà xảy ra vụ tự sát sáng nay nhìn một chút...”

Lệ Thần thuận miệng nói: “Anh không sợ gặp ma à?”

Viên Mục Dã phì cười: “Gặp ma? Cậu thấy trên thế giới này có ma sao?”

Lệ Thần nhún vai: “Trên tivi vẫn diễn như thế mà?”

“Đó là giả đấy! Là sáng tạo của nghệ thuật, là hư cấu... Sự xuất hiện của cậu cũng đủ để chứng minh trên đời này không có ma rồi!” Viên Mục Dã cạ lời.

Lệ Thần ngẩn người nhìn bóng lưng Viên Mục Dã, sau đó hắn quay sang nói với Kim Bảo: “Tôi là tôi, ma là ma chứ? Ai nói trên đời này không thể cùng tồn tại cả quái vật lẫn ma quỷ?”

Kim Bảo nghiêng đầu suy nghĩ, dường như nó chẳng hiểu gì, vì vậy nó tiếp tục quay đầu xem tivi, không phản ứng với Lệ Thần đang lẩm bả lẩm bảm nữa.

Không biết vì lý do gì mà Viên Mục Dã luôn cảm thấy Diệp Dĩ Ngụy giết Hồ Thiên Vũ là vì cậu, thế nên Viên Mục Dã muốn đi đến tòa nhà mà Hồ Thiên Vũ tự sát để xem có từ trường tư duy không...

Quả nhiên, khi Viên Mục Dã vừa đi tới phía dưới tòa nhà, cậu đã thấy một người rơi bẹp một cái xuống đất. Viên Mục Dã lùi về phía sau theo phản xạ, sau đó nhìn thấy Hồ Thiên Vũ máu me be bét nằm trên đất.

Nhưng khi Hồ Thiên Vũ chết đi, cảnh tượng này lại biến mất không thấy đâu nữa, Viên Mục Dã vội vàng đi vào bên trong...

Khi Viên Mục Dã đi đến chỗ Hồ Thiên Vũ bị ngăn cản, cậu thấy Hồ Thiên Vũ đã chết lại xuất hiện lần nữa, và lần này

Viên Mục Dã đã nhìn rõ người ngăn cản hắn là ai.

Viên Mục Dã quá quen thuộc với khuôn mặt này, dường như nó gây hơn trước, trên mặt có một vết sẹo rất rõ, chắc do bị bỏng, điều này đủ để chứng minh lúc đó Diệp Dĩ Ngụy gặp vụ nổ rất nghiêm trọng, nhưng tại sao anh ta vẫn còn sống lại là câu hỏi chưa có câu trả lời.

Đúng vào lúc này, Viên Mục Dã cũng thấy mạch điện thật sự bị trục trặc trong trí nhớ của Hồ Thiên Vũ, sau đó Viên Mục Dã đi theo hai người bọn họ tiến vào cầu thang.

Hồ Thiên Vũ nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt rồi nghiêm túc hỏi: “Anh ngăn tôi lại làm gì, cũng vì Trương Hiểu Thiển à?”

Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh lùng, nói: “Tôi không biết Trương Hiểu Thiển là ai, nhưng tôi có cách giúp cậu giải quyết khoản nợ 10 triệu tiền nợ đánh bạc kia.”

Hồ Thiên Vũ nghe xong thì sửng sốt, sau đó hai mắt hắn sáng lên như nắm được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng: “Cách gì thế?”

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại nhìn quanh và bảo: “Ở đây không phải chỗ nói chuyện, cậu đi theo tôi lên sân thượng rồi tôi sẽ nói kỹ càng hơn.”

Chương 778: Đội khảo cổ

Lúc đó Hồ Thiên Vũ đang tuyệt vọng nên cái gì cũng có thể thử được, thậm chí hắn còn chưa tự hỏi tại sao Diệp Dĩ Ngụy lại biết chuyện mình nợ tiền đánh bạc mà đã đi theo đối phương lên sân thượng.

Sau khi hai người đi lên sân thượng, Diệp Dĩ Ngụy lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi ra rồi nói với Hồ Thiên Vũ: “Cậu nhìn chiếc đồng hồ này đi.... Tôi sẽ nói cho cậu biết cách giải quyết chỗ tiền nợ đánh bạc.”

Viên Mục Dĩ cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn cảnh tượng này, rõ ràng là Diệp Dĩ Ngụy đã thôi miên Hồ Thiên Vũ, nhưng anh ta học cách thôi miên lúc nào, Viên Mục Dĩ không thể nghĩ ra được, chẳng lẽ có liên quan đến việc anh ta mất tích sao?

Ngay lúc Viên Mục Dĩ đang suy nghĩ linh tinh, Diệp Dĩ Ngụy đã đi đến bên cạnh Hồ Thiên Vũ rồi khẽ ra lệnh vào tai hắn, nhưng tiếc là giọng nói quá nhỏ nên Viên Mục Dĩ không nghe thấy gì...

Diệp Dĩ Ngụy nói xong liền lạnh lùng quay đi, anh ta để Hồ Thiên Vũ ngơ ngác đứng tại chỗ và bắt đầu đếm: “1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9...”

Đến tận khi Hồ Thiên Vũ đếm đến một trăm, hắn mới quay người đi ra rìa sân thượng, bầu trời lúc này cũng dần sáng lên, Hồ Thiên Vũ đón mặt trời mọc, trên mặt dần hiện lên nụ cười thỏa mãn, sau đó cơ thể của hắn nghiêng về phía trước rồi ngã xuống.

Khi Hồ Thiên Vũ chết, tất cả ảo cảnh xung quanh biến mất, chỉ còn lại một mình Viên Mục Dĩ đứng trên sân thượng lạnh lẽo và u ám, trong lòng cậu cũng rất loạn... Mặc dù Viên Mục Dĩ rất vui vì Diệp Dĩ Ngụy còn sống, nhưng cậu không nghĩ ra tại sao anh ta biến mất và tại sao lại trở về.

Vài ngày sau đó, nhóm người số 54 liên tục rà soát lại những người may mắn sống sót sau tai nạn trong vài năm qua, nhưng tiếc là phần lớn những người này sau khi quay về một thời gian đều mất tích, rất có thể những tên đó đã ẩn nấp tung tích và đổi sang một thân phận khác.

Viên Mục Dã và những người khác cũng bắt lực với cục diện này, trừ khi sau này có con quái vật biến hình nào đó nổi cơn điên đi phạm tội rồi bị bọn họ tóm được, nếu không muốn bắt mấy con quái vật này trong biển người mệnh mông... gần như là điều không tưởng.

Hôm đó mấy người số 54 đang ngồi bàn tán xem phải tìm kiếm đám quái vật biến hình thế nào, họ bỗng nhận được điện thoại của lão Lâm, anh ta nói mấy ngày vừa rồi không ở trong nước, hôm nay gọi về là vì muốn mấy người Đoàn Phong đi đến chỗ một người bạn thời đại học là Tân Chí Dũng để giúp một chuyện nhỏ.

Mặc dù đám Viên Mục Dã không biết Tân Chí Dũng là ai, nhưng lão Lâm nói người này khá có tiếng tăm trong giới khảo cổ nước S, thời gian trước do anh ta phát hiện ra một ngôi mộ cổ có niên đại hai nghìn năm nên danh tiếng nổi như cồn.

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Lão Lâm không nói anh ta tìm chúng ta giúp việc gì à?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Không nói, lão Lâm chỉ bảo chúng ta qua xem tình hình trước đã... Nhưng tôi cảm thấy nếu là nhân vật lớn trong giới khảo cổ tìm chúng ta, chắc nó không phải là chuyện nhỏ đâu.”

Ngày hôm đó lão Lâm nhắn địa chỉ cho bọn họ, để bọn họ nhanh chóng đến gặp Tiến sĩ Tân, Đoàn Phong xem xong địa chỉ thì bật cười, hóa ra nơi lần này bọn họ cần đến lại ở gần ngôi mộ cổ mà Tân Chí Dũng đã khai quật trước đó.

Đoàn Phong nói bằng giọng trầm tư: “Xem ra vấn đề lần này là thuộc về khảo cổ...”

Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu: “Khảo cổ thì xảy ra chuyện gì được chứ, đơn giản chỉ là mộ của người chết thôi mà, cùng lắm bên trong có thêm ít vật chôn cùng. Mà cho dù có cả

người hoặc động vật bị chôn theo... cũng đâu thể xảy ra chuyện gì kỳ quái đúng không?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Ai mà biết được? Nhưng nơi đó ở dưới đất lâu ngày nên bên trong âm u một chút cũng là bình thường, những chuyên gia khảo cổ như Tiến sĩ Tân chắc cũng đã miễn dịch với kiểu như vậy rồi, nếu không thì làm sao mà khảo cổ được?”

Lúc xế chiều, nhóm người số 54 đi ra khỏi sân bay thành phố T, trợ lý Hàn Đào của Tiến sĩ Tân đã chờ sẵn ở bên ngoài, anh ta rất nhiệt tình tiếp đón mấy người Đoàn Phong, sau đó dẫn họ đến nghỉ trong một khách sạn gần sân bay.

Trên đường đi Đoàn Phong hỏi Hàn Đào: “Ngôi mộ cổ mấy người khai quật có gần đây không?”

Hàn Đào cười nói: “Không gần lắm, lái xe phải mất mấy tiếng... Nhưng Tiến sĩ Tân đã căn dặn, mọi người đi đường tàu xe mệt mỏi nên hôm nay tôi nhất định phải chiêu đãi thật tận tình, mọi người cứ nghỉ ngơi cho khỏe trước đã.”

Chương 779: Ngôi mộ vô chủ

Viên Mục Dã nhận thấy Hàn Đào không hề nhắc đến lý do gọi bọn họ đến đây, vậy càng chứng minh chuyện này tương đối phức tạp, thậm chí không phải là chuyện mà cấp bậc như Hàn Đào có thể biết rõ hết được.

Mấy người Viên Mục Dã không hỏi thêm gì nữa mà vui vẻ nhận sự tiếp đón của anh ta, cả nhóm nghỉ một đêm trong khách sạn, đến tận sáng hôm sau, người bạn học cũ của lão Lâm mới xuất hiện trước mặt mọi người...

Tân Chí Dũng khoảng năm mươi tuổi, nếu nói chính xác thì ông ta là đàn anh của lão Lâm, nhưng không biết có phải do lâu ngày dính đến mộ cổ hay không mà trên người ông ta cứ có cảm giác âm u thiếu sức sống.

Lúc đầu mấy người Viên Mục Dã và Đoàn Phong còn tưởng Tân Chí Dũng sẽ đưa bọn họ đến ngôi mộ cổ mới khai quật kia, nhưng ông ta lại dẫn bọn họ đến một thị trấn nhỏ gần đó.

Trên đường đi Tân Chí Dũng nói với mọi người là đội khảo cổ của ông ta thuê sân của một trường tiểu học làm nơi làm việc, tất cả các di vật khai quật được từ mộ cổ sẽ được đưa đến đó để làm sạch và trùng tu.

Đoàn Phong nghe xong bèn hỏi thẳng: “Tiến sĩ Tân, không biết lần này anh mời chúng tôi đến... Là muốn chúng tôi làm gì?”

Tiến sĩ Tân nói với vẻ nặng nề: “Theo lý thuyết chuyện này không nên tìm các cậu ra mặt xử lý, nhưng chúng tôi xấu hổ vì không thể tìm ra cách giải quyết, nên tôi đành phải tìm Tiến sĩ Lâm.”

Đoàn Phong gật đầu: “Chúng tôi hiểu mà... Nhưng nếu anh thật sự hy vọng chúng tôi giúp, vậy anh phải nói rõ hết mọi chuyện cho chúng tôi biết mới được.”

Tân Chí Dũng nói: “Cái này thì cậu yên tâm, tôi có quan hệ rất thân thiết với Tiến sĩ Lâm, tôi đã nhờ các cậu giúp đỡ thì dĩ nhiên là tin tưởng một trăm phần trăm vào các cậu rồi.”

Một lát sau, mấy người Viên Mục Dã được Tân Chí Dũng dẫn đến một cái sân rất rộng, khi bọn họ đi vào, những tấm bia đá và tượng đá ở khắp nơi đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tân Chí Dũng thấy vậy bèn chủ động giới thiệu: “Đây chỉ là một bộ phận nhỏ các di vật khai quật được, tiếc là không gian có hạn nên chỉ đành đặt chúng ở ngoài trời, còn những di vật quý giá hơn thì đặt trong phòng.”

Từ nét mặt của Tân Chí Dũng, Viên Mục Dã có thể dễ dàng nhận ra những thứ này thực sự là tâm huyết của ông ta, nếu thời gian cho phép, chắc Tân Chí Dũng có thể nói rõ ràng lai lịch từng thứ một... Sau đó Tân Chí Dũng lại dẫn bọn họ đi đến một căn phòng nhỏ riêng biệt, bên trong chứa một số di vật đã được lau chùi hoặc sửa chữa.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã nhìn thấy một số đồ dùng và vật báu được người khác sử dụng vào vài nghìn năm trước, chưa cần nói nó đáng giá bao nhiêu tiền, chỉ riêng giá trị lịch sử của nó thôi đã không thể tính được bằng tiền rồi.

Những cổ vật quý giá này đúng là khiến nhóm Viên Mục Dã cực kỳ kinh ngạc... Bọn họ đã từng nhìn thấy những di vật phỏng chế trong viện bảo tàng, kể cả là đồ thật thì cũng chỉ là một ít quần áo và trang sức, nhưng hiếm khi họ được thấy vàng và bạc thật như ở đây, có thể dùng từ vàng bạc châu báu lựa là để hình dung nó.

Ở góc tường có một đồng móng ngựa vàng, chắc phải tầm bốn, năm mươi chiếc... nhìn qua rất hoành tráng. Mà ở giữa, trên cái bục cao là một đồng ngọc đủ màu sắc cùng với san hô, trân châu lại càng thêm thu hút, chưa kể mười mấy vật trang sức bằng ngọc đủ kiểu dáng.

Đại Quân giật mình hỏi: “Vị đại thần nào được chôn trong ngôi mộ cổ này thế? Vật bồi táng xa hoa quá nhỉ?”

Không ngờ Tân Chí Dũng lại lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa xác định được chủ nhân ngôi mộ. Nhưng từ kiểu dáng của những

vật bồi táng và hoa văn của chúng, có thể nhận thấy chủ nhân chắc là một phụ nữ.”

Viên Mộc Dã thắc mắc: “Chắc là? Vẫn chưa mở quan tài của chủ nhân ngôi mộ sao?”

Tân Chí Dũng thở dài, nói: “Lúc đầu chúng tôi cũng không muốn mở quan tài, không ngờ lại có chất dịch chảy ra từ chiếc quan tài sau khi chúng tôi mang nó từ trong mộ ra ngoài. Vì để tránh việc thi thể trong quan tài bị oxy hóa nên chúng tôi phải bảo vệ nó bằng cách mở quan tài... Không ngờ lúc mở ra chúng tôi chỉ thấy một quan tài đầy chất dịch và quần áo, trang sức của chủ nhân ngôi mộ.”

“Không có xương cốt à?” Lần này đến lượt Đoàn Phong ngạc nhiên.

Tân Chí Dũng gật đầu: “Chúng tôi đã xác nhận đi xác nhận lại rất nhiều lần, trong quan tài thật sự không có xương cốt.”

Viên Mộc Dã trầm ngâm, nói: “Vậy nói cách khác ngôi mộ cổ này chỉ là mộ quần áo thôi...”

Tân Chí Dũng không hề phủ nhận, nhưng hiển nhiên đó không phải lý do ông ta xin lão Lâm giúp đỡ, Đoàn Phong bèn nghiêm túc hỏi: “Sau đó đã có chuyện gì xảy ra?”

Tân Chí Dũng thở dài: “Mặc dù chúng tôi không tìm được hài cốt của chủ nhân ngôi mộ, nhưng điều này càng khiến chúng tôi tò mò về thân phận thật của chủ nhân ngôi mộ này, bởi vì nếu nhìn qua quy cách chôn của ngôi mộ cổ này thì ít nhất phải là hoàng hậu, nhưng lạ ở chỗ trên tấm bia đá không hề có thông tin gì liên quan đến thân phận của chủ nhân ngôi mộ... Chúng tôi đành dồn lực chú ý vào việc thu dọn và sửa chữa những vật bồi táng này. Chúng tôi hy vọng tìm được một ít manh mối từ những vật đó, nhưng sau này đã có một chuyện bất ngờ xảy ra.”

Lúc đầu có một tổ bảy người phụ trách thanh lý những vật này, về cơ bản bọn họ đều là học sinh của Tân Chí Dũng, nhiệm vụ chủ yếu của họ là dọn dẹp sạch sẽ tạp chất trên những di vật này và giúp chúng khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Những thanh niên này vô cùng nhiệt tình với công việc khảo cổ giống Tân Chí Dũng, vì muốn nhanh chóng hiểu được thân

phận chủ nhân ngôi mộ, cả đám đều làm việc đến mất ăn mất ngủ, gần như ngoài lúc ăn cơm và đi ngủ ra thì đều cầm mặt ở đây...

Trong tổ có một cậu thanh niên tên Triệu Vĩ cực kỳ si mê với những thứ này. Cậu ta là người dậy sớm nhất, ngủ muộn nhất trong tổ... Triệu Vĩ dồn hết tâm trí cho việc xử lý các di vật.

Không ngờ vào một đêm nọ, mấy người Triệu Vĩ cũng như lúc bình thường, ăn cơm tối xong là về phòng làm việc tiếp, đến tận hơn mười hai giờ đêm, vì quá buồn ngủ nên từng người mới quay về ký túc xá.

Nhưng Triệu Vĩ vẫn không muốn đi, cậu ta bảo những người khác về ngủ trước, còn mình ở lại xử lý xong cái đế chuông đồng trong tay rồi mới ngủ, mọi người đều biết tính cách Triệu Vĩ nên chỉ dặn cậu ta đừng làm quá muộn, sau đó cả đám thi nhau rời đi... Vậy mà không ai ngờ được, đó là lần cuối cùng họ thấy Triệu Vĩ.

Sáng sớm hôm sau, Kha Vũ là người ở cùng phòng với Triệu Vĩ phát hiện cậu ta cả đêm chưa về, Kha Vũ vội vàng đi đến phòng làm việc để xem có phải Triệu Vĩ làm việc mệt quá nên đã ngất ở trong đó hay không?

Chương 780: Dây chuyền ngọc hoa văn hình hổ

Nhưng không ngờ Kha Vũ tìm một vòng mà vẫn không thấy bóng dáng Triệu Vĩ đâu, Kha Vũ lại đi một vòng nhà ăn, sân, văn phòng... Nhưng mãi vẫn không thấy tung tích Triệu Vĩ.

Sau khi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Kha Vũ ngay lập tức báo cáo sự việc, đội trưởng Tạ phụ trách an ninh đã lấy toàn bộ camera giám sát bên ngoài phòng làm việc ra xem. Anh ta phát hiện đêm qua sau khi mấy người Kha Vũ rời đi, không hề có ai đi từ trong phòng làm việc ra.

Triệu Vĩ đã biến mất đột ngột, mặc dù ngay từ đầu Tân Chí Dũng cũng không muốn nghỉ học sinh của mình, nhưng ông ta vẫn sai người kiểm kê lại một lượt những di vật trong phòng, và họ nhanh chóng phát hiện ra bị thiếu mất một chiếc dây chuyền ngọc hoa văn hình hổ.

Nhưng điều khiến mọi người thấy khó hiểu là, mặc dù chiếc dây chuyền ngọc đó quý giá, nhưng nó không phải là thứ quý nhất trong các cổ vật, Tân Chí Dũng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao Triệu Vĩ chỉ lấy mỗi nó mà thôi? Hơn nữa, Tân Chí Dũng cho rằng mình hiểu rất rõ người học trò này, với nhân phẩm của Triệu Vĩ, cậu ta đâu thể vì một chiếc dây chuyền ngọc văn hoa hình hổ mà từ bỏ công việc khảo cổ mình yêu thích chứ?

Kể cả Triệu Vĩ thật sự muốn trộm cổ vật, cậu ta cũng đâu cần làm trắng trợn như vậy, khi những thứ này được khai quật ra từ lăng mộ đều dính đầy bùn đất, thật ra lúc đó mới không thể kiểm đếm số lượng cổ vật chính xác được...

Có lúc nhìn như một vật, nhưng thật ra là hai vật bị bùn dán vào nhau; có cái nhìn như là hai vật nhưng khi làm sạch lại chỉ là hai mảnh vỡ mà thôi. Nếu Triệu Vĩ thật sự có ý đồ tham ô,

cậu ta có thể tranh thủ ra tay lúc chưa đăng ký vào danh sách mà?

Hơn nữa, tung tích của Triệu Vĩ vẫn còn là bí ẩn, kể cả cậu ta vì lòng tham mà cầm chiếc dây chuyền ngọc hoa văn hình hổ rồi chạy trốn, nhưng cậu ta đã rời đi bằng cách nào? Từ cửa chính phòng làm việc đến lối ra có vô số camera giám sát, Triệu Vĩ không thể né được những camera giám sát này, trừ khi cậu ta đột nhiên biến mất trong không khí.

Sau khi xảy ra chuyện của Triệu Vĩ, đội khảo cổ vẫn giữ bí mật với bên ngoài, nhưng bên trong lại ban hành những quy định vô cùng nghiêm khắc, đặc biệt là không cho phép bất cứ ai đi một mình vào phòng làm việc.

Nhưng dù là như vậy, chuyện tương tự vẫn xảy ra...

Vào ngày thứ tư sau khi Triệu Vĩ mất tích, một cô gái trong tổ rửa di vật tên là Liễu Nghiên Nghiên khi quay về ký túc xá phát hiện mình quên điện thoại ở phòng làm việc, cô ta bèn năn nỉ bạn cùng ký túc là Bạch Phi Phi quay lại lấy điện thoại cùng với mình.

Lúc đầu Bạch Phi Phi không muốn đi nên cô gái này dùng quy định mới làm lý do để từ chối: “Cậu quên thầy đã nói thế nào à, bây giờ không cho phép bất cứ ai đi một mình vào phòng làm việc.”

Liễu Nghiên Nghiên nũng nịu: “Phi Phi yêu dấu, chính vì thế mà tớ mới rủ cậu đi cùng, như vậy chúng ta sẽ không bị tính là đi vào một mình. Cậu cũng biết buổi đêm tớ mà không có điện thoại là không thể ngủ được mà... Tranh thủ bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi nhanh về nhanh được không?”

Bạch Phi Phi thật sự không nói được Liễu Nghiên Nghiên nên đành phải đi cùng cô ta về phòng làm việc, không ngờ hai người vừa đến cửa phòng thì gặp đội trưởng Tạ đang đi tuần tra. Lúc đầu đội trưởng Tạ cũng không đồng ý cho hai cô gái vào trong phòng làm việc, Liễu Nghiên Nghiên bèn giải thích là mình quên điện thoại ở bên trong, cô ta chỉ đi vào lấy rồi ra ngay, nếu không được thì đội trưởng Tạ có thể đi cùng.

Đội trưởng Tạ nghĩ là mình và Bạch Phi Phi đều đứng ở cửa, vì vậy phá lệ cho Liễu Nghiên Nghiên vào phòng. Không ngờ

hai người đợi một lúc mà vẫn không thấy Liễu Nghiên Nghiên đi ra...

Bạch Phi Phi bèn gọi với vào bên trong: “Nghiên Nghiên? Cậu tìm được điện thoại chưa?”

Nhưng trong phòng làm việc lặng ngắt như tờ, một lúc lâu sau vẫn không thấy Liễu Nghiên Nghiên trả lời. Đội trưởng Tạ cảm thấy không ổn, anh ta vội vàng đi vào kiểm tra thì phát hiện không có ai ở trong phòng, Liễu Nghiên Nghiên vừa đi vào đã biến mất.

Thấy cảnh này, Bạch Phi Phi toát mồ hôi, bởi vì cô ta và đội trưởng Tạ tận mắt nhìn thấy Liễu Nghiên Nghiên đi vào phòng làm việc chưa đến hai phút, tại sao một người đang sống sờ sờ lại tự nhiên biến mất được?

Hơn nữa căn phòng làm việc này có hệ thống chống trộm cực kỳ hoàn hảo, tất cả cửa sổ đều được hàn lưới bảo vệ, điều đó có nghĩa là nếu Liễu Nghiên Nghiên muốn rời đi... cô ta nhất định phải đi bằng đường cửa ra vào.

Khi Triệu Vĩ mất tích, Tân Chí Dũng đã lựa chọn không báo cảnh sát vì ông ta muốn cho cậu học trò này của mình một cơ hội. Bởi vì một khi chuyện này biến thành vụ án hình sự, Triệu Vĩ “nhất thời mắc sai lầm” sẽ không thể quay đầu lại được nữa.

Nhưng bây giờ Liễu Nghiên Nghiên cũng mất tích, hơn nữa còn biến mất sau khi bước vào phòng làm việc dưới sự chứng kiến của đội trưởng Tạ và Bạch Phi Phi... Vì vậy Tân Chí Dũng mới đưa ra một kết luận, đó là vấn đề xuất hiện ở căn phòng làm việc kia.

Để ngăn chặn những việc tương tự lại xảy ra, Tân Chí Dũng đành phải tạm thời niêm phong căn phòng làm việc đó và giữ nguyên hiện trạng. Nhưng do sự việc quá mức ly kỳ nên ông ta vẫn không lựa chọn báo cảnh sát mà liên hệ với người bạn học của mình là Lâm Miểu, Tân Chí Dũng muốn mời đội của Lâm Miểu đến điều tra chân tướng của chuyện này.

Tân Chí Dũng kể đến đây thì ngừng đầu nhìn nhóm người số 54, ông ta nói: “Đây chính là căn phòng mà Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên đã biến mất.”

Viên Mục Dã quan sát xung quanh, cậu phát hiện chỗ này cũng chẳng có gì đặc biệt, căn phòng này chắc đã được cải tạo từ một lớp học, vì vậy bản thân nó cũng không có vấn đề gì lớn.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây thì quay đầu hỏi Tân Chí Dũng: “Sau khi Liễu Nghiên Nghiên mất tích, ở đây có thiếu thứ gì không?”

Tân Chí Dũng lắc đầu: “Lúc đó chúng tôi đã tiến hành kiểm kê nhưng không phát hiện bất cứ di vật nào bị mất cả. Nếu phải nói thiếu thứ gì... thì đó là chiếc điện thoại của Liễu Nghiên Nghiên.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Điều này chứng tỏ lúc đó Liễu Nghiên Nghiên đã lấy được chiếc điện thoại... Đúng rồi, chiếc dây chuyền ngọc hoa văn hình hổ biến mất cùng với Triệu Vĩ to bằng chừng nào?”

Tân Chí Dũng suy nghĩ rồi đáp: “To bằng quả trứng gà!”

Đoàn Phong nói: “Ý cậu muốn nói là lúc Triệu Vĩ mất tích, cậu ta cũng đang cầm chiếc dây chuyền ngọc trên tay à?”

Viên Mục Dã phân tích: “Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, trước mắt không có bằng chứng. Nhưng anh cũng thấy hoàn cảnh chỗ này rồi đấy, tất cả cửa sổ đều được hàn chết cứng, nếu muốn đi ra ngoài chỉ có đường cửa chính... Triệu Vĩ là người đầu tiên mất tích, mặc dù không ai biết cậu ta mất tích vào lúc nào, nhưng camera giám sát cũng không quay được cảnh cậu ta đi ra. Liễu Nghiên Nghiên là người mất tích thứ hai, cô ta đã biến mất trước sự chứng kiến của hai người, vì vậy vấn đề chỉ có thể xuất hiện trong căn phòng này.”

Chương 781: Bức tượng đá

Đoàn Phong nghe xong bèn quay ra nói với Tân Chí Dũng: “Tất cả cổ vật ở chỗ này có bị di dời hoặc chuyển đi sau khi chuyện đó xảy ra không?”

Tân Chí Dũng lắc đầu: “Không đâu, lúc trước như thế nào thì bây giờ vẫn vậy, trong căn phòng này có ba mươi hai cổ vật ngoại hình tinh xảo và tương đối hoàn chỉnh. Sau khi xảy ra chuyện, tôi đã sai người đánh số tất cả những cổ vật này để tiện kiểm tra xem có bị mất không.”

Đoàn Phong lại hỏi thời gian xảy ra những chuyện kia, Tân Chí Dũng nói là khoảng mười một giờ rưỡi đêm đến mười hai giờ, hai lần mất tích đều xảy ra trong thời gian này...

Những lời của Tân Chí Dũng khiến Viên Mục Dã rơi vào trầm tư, giống nhau về thời gian, giống nhau về địa điểm, cùng biến mất một cách thần bí, xem ra hai vụ mất tích tuyệt đối có liên quan với nhau.

Viên Mục Dã nghĩ đến đây thì quay ra hỏi Tân Chí Dũng: “Quan hệ giữa Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên như thế nào?”

Tân Chí Dũng suy nghĩ rồi trả lời: “Là quan hệ bạn học và đồng nghiệp, Liễu Nghiên Nghiên là một cô bé ngây thơ hồn nhiên, còn Triệu Vĩ hơi thật thà, cậu ta chỉ tập trung vào công việc, giữa bọn họ không có quan hệ gì đặc biệt cả.”

Viên Mục Dã cười: “Tiền sĩ Tân có vẻ hiểu rất rõ các thành viên trong nhóm...”

Tân Chí Dũng gật đầu, sau đó nói nghiêm túc: “Đương nhiên, trong bảy người này thì có đến sáu là học sinh của tôi, một người là trợ lý đã đi theo tôi rất nhiều năm, tôi khá tin tưởng bọn họ, vì vậy đến bây giờ tôi vẫn không cho là Triệu Vĩ đã cầm cổ vật chạy trốn.”

Viên Mục Dã tin lời Tân Chí Dũng nói, vì vậy cậu nghiêng người về phía Đoàn Phong rồi ghé vào tai anh thì thầm vài

câu, Đoàn Phong nghe xong gật đầu nói: “Được rồi, cứ làm như cậu nói đi...”

Sau đó Đoàn Phong nói với Tân Chí Dũng: “Tiên sĩ Tân, không biết anh có tiện sắp xếp giúp chúng tôi hai phòng ký túc xá không, chúng tôi muốn nghỉ lại ở đây một ngày.”

Tân Chí Dũng mừng rỡ: “Đương nhiên, tôi cầu còn chẳng được, để tôi đi sắp xếp còn Tiểu Hàn sẽ dẫn mọi người đi xem hoàn cảnh chỗ này nhé.”

Viên Mục Dã đã nghe Tân Chí Dũng nói trong đội có một người là trợ lý lâu năm, xem ra đó chính là Hàn Đào, người được giao phụ trách tiếp đãi bọn họ. Sau khi Tân Chí Dũng rời đi, Viên Mục Dã cười và hỏi Hàn Đào: “Chắc anh cũng là một thành viên trong tổ đó hả?”

Hàn Đào mỉm cười rồi khiêm tốn đáp: “Tôi không thể so sánh với mấy học sinh của tiên sĩ được, tất cả bọn họ đều tốt nghiệp thạc sĩ ngành khảo cổ, còn tôi mới chỉ đi theo tiên sĩ trước bọn họ vài năm mà thôi...”

Mặc dù Viên Mục Dã không biết Hàn Đào thật sự khiêm tốn hay giả vờ khách sáo, nhưng cậu vẫn chân thành nói: “Có đôi khi thực tế còn tốt hơn là những gì học trong sách vở, anh đã đi theo tiên sĩ lâu như vậy, chắc hẳn kỹ năng không hề kém mấy học sinh kia đâu.”

Những lời này có vẻ rất có tác dụng đối với Hàn Đào, trên mặt anh ta lập tức lộ ra một chút tự hào: “Anh Viên quá khen...”

Sau đó Hàn Đào lần lượt giới thiệu từng cổ vật trong phòng cho mọi người. Từ trình độ hiểu biết của anh ta đối với cổ vật, Viên Mục Dã nhận thấy Hàn Đào có thể gia nhập nhóm này không phải chỉ dựa vào quan hệ.

Khi đang nói chuyện, ánh mắt của Viên Mục Dã bị thu hút bởi một chiếc gương đồng có hình dáng đẹp đẽ, nó là một chiếc gương đồng cao tầm nửa người với nhiều họa tiết đám mây tinh xảo quanh viền, nó khiến Viên Mục Dã chỉ muốn tiến đến soi thử...

Hàn Đào thấy Viên Mục Dã rất hứng thú với chiếc gương đồng có họa tiết đám mây này, anh ta bèn chủ động tiến đến giới thiệu: “Chiếc gương này được phát hiện trong mộ chính,

chắc nó là thứ mà chủ nhân ngôi mộ yêu quý khi còn sống, khi chúng tôi đào được chiếc gương, trên bề mặt không hề bị gỉ, cứ như thời gian ngừng trôi trên mặt gương vậy.”

Một lát sau Tân Chí Dũng quay lại, ông ta dẫn đoàn người số 54 đến ký túc xá được sắp xếp tạm thời để ổn định chỗ ở, sau đó dặn dò Hàn Đào vài câu rồi lại vội vàng rời đi.

Hàn Đào giải thích thay cho Tân Chí Dũng: “Thật sự xin lỗi, Tiến sĩ Tân thật sự rất bận rộn, vì chuyện của Tiểu Triệu và Tiểu Liễu... Đội khảo cổ đã bị chậm trễ rất nhiều công việc.”

Viên Mục Dã cười gật đầu: “Chúng tôi hiểu, nếu anh có thời gian thì có thể dẫn chúng tôi đi xem mấy chiếc bia đá trong sân không?”

Hàn Đào vội vàng đồng ý: “Đương nhiên là được, Tiến sĩ Tân vừa dặn tôi phải hết sức phối hợp với các anh.”

Sau đó mấy người Viên Mục Dã đi theo Hàn Đào ra sân, mặc dù trước đó Tân Chí Dũng đã nói không có thông tin về chủ nhân ngôi mộ trên những bia đá và những bức tượng này, nhưng Viên Mục Dã cảm thấy có thể tìm thấy một số thứ khác.

Nhưng khi Viên Mục Dã đi đến trước bia đá thì cậu mới nhận ra những tấm bia này không ghi thông tin về chủ nhân ngôi mộ, phía trên điêu khắc một loại ngôn ngữ đã thất truyền từ lâu, vì vậy không ai biết trên đó viết cái gì.

Nhưng ngoài những chữ viết khó hiểu ra thì nó còn khắc một số bức tranh miêu tả một người dẫn theo một đám người đánh bại một loại quái vật đáng sợ, cuối cùng anh ta được đám người này tôn thờ như thần linh.

Tiểu là những bức vẽ này quá đơn giản nên chỉ miễn cưỡng phân biệt được ai là người ai là quái vật, còn về việc “Thần” đánh bại quái vật là nam hay nữ... thì không thể biết được.

Nhưng theo như lời của Hàn Đào thì các chuyên gia khảo cổ trong đội đã nhất trí cho rằng “Thần” là chủ nhân ngôi mộ, vì vậy đây là một người phụ nữ, đồng thời cũng giải thích được sự bí ẩn tại sao trong mộ không có xương cốt, thần mà, thần làm sao có thể để lại thân thể cho các tín đồ.

Viên Mục Dã cảm thấy lời giải thích này hơi khiên cưỡng, nhưng dù sao cậu cũng không phải chuyên gia về phương diện

này nên không tiện nói thêm điều gì nữa...

Không ngờ đúng lúc này Trương Khai đột nhiên hô to: “Này? Mọi người mau đến xem bức tượng đá này trông giống ai?”

Mọi người nghe xong đều nhìn về phía Trương Khai và thấy bên cạnh cậu ta có một bức tượng vỡ, bởi vì bức tượng này bị vỡ quá nhiều, không những mất nửa phần dưới mà đến cả đầu cũng chỉ còn lại một nửa, vì vậy trong lúc nhất thời họ không nhận ra nó giống ai...

Khi Đoàn Phong đi đến trước bức tượng đá, anh ta chép miệng, nói: “Mặc dù chỉ còn lại nửa mặt, nhưng nhìn đường nét của nửa còn lại này...” Đoàn Phong nói đến đây thì cười tủm tỉm nhìn sang phía Viên Mục Dã.

Lúc này mọi người mới phát hiện, hóa ra một nửa khuôn mặt của bức tượng lại hơi giống Viên Mục Dã!

Tự dưng bị bọn họ nhìn chăm chăm làm Viên Mục Dã rùng cả mình, cậu vội vàng né tránh và bảo: “Chỉ còn mỗi cái quai hàm thì nhìn ra được cái gì chứ...”

Chương 782: Tiếng nước chảy

Sau đó Viên Mục Dã phát hiện ra tất cả các bức tượng đá không hoàn chỉnh trong sân này là của cùng một người, chỉ là tư thế khác nhau mà thôi. Mặc dù Hàn Đào không thể xác định được thân phận của những bức tượng này, nhưng anh ta đoán nó chỉ là một người lính canh giữ lăng mộ mà thôi.

Nhưng Viên Mục Dã lại không nghĩ như vậy, nếu bức tượng đá này chỉ là một người lính bình thường, vậy tại sao tất cả các bức tượng đều lấy nguyên mẫu từ anh ta?

Cho dù thợ thủ công ngày xưa lười biếng nên tạc tất cả tượng đá thành một hình để đỡ phiền phức, nhưng với công nghệ của thời xưa cộng với những bức tượng này không phải xuất phát từ cùng một người thợ... Chỉ sợ độ khó để điêu khắc ra cùng một khuôn mặt là rất cao đúng không?!

Chính vì thế mà Viên Mục Dã đoán những người thợ này điêu khắc theo chân dung của một người, dù tư thế có khác nhau nhưng khuôn mặt lại giống hệt...

Vào buổi tối, mấy người số 54 tiếp tục đi lang thang trong chỗ làm việc cùng với Hàn Đào, bọn họ vừa tìm hiểu tình huống cụ thể của những cổ vật này, vừa quan sát kỹ mọi hành vi của những nhân viên công tác.

Còn về căn phòng xảy ra chuyện, nó vẫn được phong tỏa theo lệnh của Tân Chí Dũng, nhưng Đoàn Phong đã nói chuyện với Tiến sĩ Tân, mấy người bọn họ sẽ đi vào đó kiểm tra trong khoảng thời gian mà Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên mất tích.

Bởi vì theo quan điểm của Viên Mục Dã, vấn đề chắc chắn xảy ra do một đồ vật nào đó trong phòng, nhưng nó cần một thời gian đặc biệt hoặc một điều kiện chưa xác định nào đó thì mới kích hoạt khiến hai người mất tích...

Đến gần nửa đêm, Viên Mục Dã bảo mọi người chờ ở bên ngoài một lát, một mình cậu sẽ vào đó để thử kiểm tra xem có từ trường tư duy của Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên không, như thế có thể đoán được liệu bọn họ có còn sống hay không.

Kết quả khi Viên Mục Dã đi vào, cậu lại chẳng cảm giác được gì, xem ra hai người này đã bị dịch chuyển đi đâu đó chứ không phải đã chết, vì vậy Viên Mục Dã mới không cảm nhận được cái gì.

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã bỗng nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, Hàn Đào đã từng nói là độ ẩm và nhiệt độ trong phòng phải đạt tiêu chuẩn nhất định, vì vậy bình thường bọn họ còn không dám cầm nước vào để uống, nhưng tại sao bây giờ lại có tiếng nước chảy rõ ràng như vậy?!

Phản ứng đầu tiên của Viên Mục Dã là có chỗ nào đó trong phòng bị rò nước, cậu bèn đi về phía tiếng nước chảy, nhưng Viên Mục Dã lại phát hiện có vẻ như tiếng nước chảy phát ra từ trong chiếc gương đồng...

Nếu không phải chính tai mình nghe được, Viên Mục Dã chắc chắn sẽ nghĩ là mình gặp ma, tại sao lại có tiếng nước chảy trong chiếc gương đến từ nghìn năm trước chứ? Mặc dù không quá tin tưởng nhưng Viên Mục Dã vẫn từ từ tiến đến gần, cậu muốn xem phía sau chiếc gương có sản phẩm điện tử nào đang phát ra âm thanh không.

Nhưng khi Viên Mục Dã vừa đi đến phía trước chiếc gương, cậu thấy có một luồng sáng mờ nhạt chiếu từ trong đó ra, mặt gương đồng nổi lên gợn sóng lăn tăn như mặt nước... Viên Mục Dã sửng sốt, cậu thử giơ tay chạm vào mặt gương, trong tai cậu bỗng vang lên một âm thanh chói tai.

Âm thanh này quá chói tai, nó khiến Viên Mục Dã phải nhắm chặt mắt và bịt tai lại theo phản xạ, nhưng khi cậu mở mắt ra thì lại thấy một cảnh tượng khó tin...

Cùng lúc đó, Đoàn Phong đang ở ngoài phòng làm việc bỗng rung mình, anh ta vội vàng đẩy cửa bước vào nhưng chẳng thấy ai ở bên trong. Mấy người Đại Quân cũng vào theo, khi thấy rõ tình hình, họ hoàn toàn chết sững.

Trương Khai hoảng hốt: “Viên? Anh ở đâu? Anh đừng làm chúng tôi sợ nhé!”

Nói xong, Trương Khai đi tìm kiếm xung quanh, nhưng trong phòng không hề có vật cản nên chỉ cần liếc mắt là thấy ngay toàn bộ căn phòng, thế nên Viên Mục Dã không thể trốn ở một góc nào đó để trêu đùa mọi người được.

Lúc này Đoàn Phong đang rất bức bối, bọn họ vốn đến đây để giúp tìm người, vậy mà bây giờ không những chưa tìm được, lại còn mất đi một người...

Nghĩ đến đây, mặt Đoàn Phong sầm lại, anh ta nói: “Tất cả ra ngoài hết đi...”

Đại Quân lắc đầu: “Không được, Viên đã biến mất, nếu anh cũng biến mất thì chúng tôi phải làm thế nào?”

Đoàn Phong tức giận bảo: “Còn làm thế nào nữa? Chờ thôi, tôi không tin ở đây lại có chuyện ma quái nào!!”

Lúc này Viên Mục Dã đang kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, một cô gái da trắng như tuyết đang tắm trong thùng gỗ, còn Viên Mục Dã đột ngột xuất hiện cũng khiến cô ta bị dọa giật nảy cả mình...

Viên Mục Dã vội vàng xoay người sang chỗ khác, dù sao cứ nhìn chăm chăm vào một cô gái không mặc gì cũng không hay. Nhưng khi cậu quay đầu thì lại phát hiện hoàn cảnh xung quanh có vấn đề, mặc dù cái cây san hô đầy châu báu vẫn còn, nhưng các chỗ khác đều không giống như trước.

“Ngươi là ai?” Cô gái lạnh lùng chất vấn.

Viên Mục Dã nghe thế cảm thấy hơi lạ, những cô gái bình thường mà gặp tình huống như thế này, hoặc là họ sẽ hô lên gọi người đến bắt yêu râu xanh, hoặc lúng túng không biết phải làm thế nào, nhưng cô gái này lại vô cùng bình tĩnh, dường như không hề sợ hãi người xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng khi Viên Mục Dã nhìn thấy đồ vật trong phòng, cậu lập tức nhận ra mình mới là người phải sợ hãi, bởi vì từ cấu trúc và cách bày biện trong phòng... Trông nó không hề giống sản phẩm của xã hội hiện đại.

Đương nhiên, những thứ này cũng thường xuất hiện trong phim ảnh, nhưng Viên Mục Dã không cho rằng mình đang trong một thành phố điện ảnh nào đó quay chương trình truyền hình thực tế.

Thấy Viên Mục Dã vẫn không nói gì, cô gái bèn hỏi với giọng không kiên nhẫn: “Bản cung đang hỏi ngươi đây, ngươi là ai?”

Lúc này Viên Mục Dã cũng đang rất rối, cậu liên tục nghĩ đến những gì xảy ra trước đó, không hiểu sao mình lại chạy đến chỗ cảnh tượng kỳ quái này.

Viên Mục Dã thật sự không biết phải trả lời thế nào, cậu đành cố nặn ra một câu: “À... Chào cô, tôi tên là Viên Mục Dã.”

Bởi vì không dám giương mắt lên nhìn đối phương nên Viên Mục Dã không biết lúc này cô ta đang vui hay tức giận. Nhưng may mà đối phương không gọi người vào bắt yêu râu xanh, xem ra chuyện này vẫn không quá bết bát.

Không ngờ đúng lúc này, cô gái lại lạnh lùng nói: “Ngươi là người thứ ba... Nói đi, ngươi muốn chết thế nào?”

Viên Mục Dã lập tức giật mình, sau đó vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi không phải cố ý, cái này... Thật sự xin lỗi, tôi cũng không biết tại sao lại đột nhiên... Đột nhiên, thật sự xin lỗi!”

Không ngờ Viên Mục Dã vừa lắp bắp nói lung tung xong, cô gái kia lại bật cười: “Ngẩng đầu lên nào, để bản cung nhìn ngươi...”

Chương 783: Người hiện đại

Viên Mục Dã nghe đối phương tự xưng “bản cung”, cậu ngạc nhiên nhìn cô gái đang ngâm mình trong thùng gỗ, trông cô gái này tuổi không lớn lắm, nhưng chỉ nhìn khí thế là biết cô ta không phải người bình thường.

Hơn nữa, đối phương lại không mặc quần áo, vì vậy ánh mắt Viên Mục Dã hơi lảng tránh, cậu đỏ mặt không dám nhìn thẳng...

Cô gái nhìn thấy vậy thì vừa cười vừa nói: “Khuôn mặt của ngươi... rất hợp ý bản cung, nói đi, là ai phái ngươi đến đây? Tại sao lại ăn mặc kỳ quái như vậy?”

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, vì vậy cậu không dám trả lời bừa, nhưng Viên Mục Dã nghe thấy đối phương nói mình là người thứ ba, cậu liên tưởng ngay đến Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên.

“Xin hỏi, có phải trước đó có một nam và một nữ... đột nhiên xuất hiện không?” Viên Mục Dã hỏi dò.

Cô gái nghe vậy thì sầm mặt, hỏi: “Ngươi với chúng là cũng một bọn à?”

Viên Mục Dã giải thích: “Chúng tôi vô tình đi đến chỗ này, chúng tôi thực sự không có ý định xúc phạm...” Viên Mục Dã nhìn xung quanh, cậu chỉ vào chiếc gương đồng kỳ quái kia rồi nói tiếp: “Chính chiếc gương này đã đưa chúng tôi đến đây.”

Đối phương nghe xong tỏ vẻ không thể tin nổi, xem ra nếu không phải dáng vẻ của Viên Mục Dã trông khá “đẹp trai”, cô ta đã đá cậu ra ngoài từ lâu rồi... Nhưng những lời nói tiếp theo của cô gái kia lại khiến Viên Mục Dã vô cùng ngạc nhiên và luống cuống.

Cô gái nói một cách hời hợt: “Ta đã giết hai kẻ đó rồi...”

“Giết? Cô... bọn họ... sao cô lại giết họ chứ?” Lần này đến lượt Viên Mục Dĩ có biểu cảm không thể tin nổi.

Cô gái tỏ ra hơi ngạc nhiên khi nghe Viên Mục Dĩ nói như vậy, cứ như thể cậu đã nói gì đó quá xác láo, cô ta bỗng đứng lên khỏi thùng tắm, sau đó nhân lúc Viên Mục Dĩ há hốc mồm thì choàng một bộ quần áo lên người.

Tiếp theo, cô ta đeo một chiếc mặt nạ trắng toát lên mặt, sau đó mới quay ra nói với phía ngoài cửa: “Người đâu, bắt tên dê xồm nửa đêm xâm nhập này vào thiên lao!”

Cô gái vừa dứt lời, mấy binh sĩ thời cổ đại cầm đao đi vào, bọn họ chẳng nói chẳng rằng gác ngay đao lên cổ Viên Mục Dĩ... Viên Mục Dĩ chưa hiểu rõ tình hình hiện giờ nên không thể phản kháng, cậu ngơ ngơ ngác ngác bị áp giải vào một nhà giam ngầm tối tăm dưới lòng đất.

Sau khi bị nhốt vào nhà giam, Viên Mục Dĩ mới bình tĩnh lại, cậu hiểu rõ mình bây giờ đã không còn ở không gian lúc trước nữa, mà thứ đưa Viên Mục Dĩ đến đây chính là cái gương đồng kỳ quái đó.

Lúc đầu Viên Mục Dĩ còn muốn nhanh chóng tìm được Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên, sau đó dẫn họ cùng quay về thế giới hiện thực, nhưng bây giờ xem ra cậu có còn sống để về hay không vẫn là một ẩn số.

Đương nhiên, dù có phải chết Viên Mục Dĩ cũng không thể làm một con ma chẳng biết gì cả được, cậu bèn hỏi một người đàn ông mặt đầy râu ở phòng giam bên cạnh xem đây là triều đại nào? Cô gái đã giam mình ở đây là ai?

Không ngờ đối phương nghe xong lại nhìn Viên Mục Dĩ như nhìn thẳng đàn một lúc lâu, sau đó mới giật mình hiểu ra: “Người chính là người đàn ông bị Quốc sư tự mình hạ lệnh nhốt vào đây hả?”

Viên Mục Dĩ nghĩ thầm, hóa ra cô gái có tính cách thất thường kia lại là Quốc sư, nhưng tại sao cô ta lại tự xưng là bản cung chứ? Viên Mục Dĩ nghĩ đến đây bèn hỏi thử: “Quốc sư... rất lợi hại đúng không?”

“Đương nhiên, ở Bắc Tấn có ai mà không biết Quốc sư lợi hại đâu, nghe nói mấy ngày trước có kẻ dám nhìn lên Quốc sư nên

đã bị khoét mắt ngay tại chỗ! Đúng là quá thảm...” Người đàn ông mặt đầy râu tỏ vẻ sợ hãi, cứ như anh ta trông thấy tận mắt vậy.

Viên Mục Dã vừa nghĩ đến việc người bị khoét mắt rất có thể là Triệu Vĩ, cậu bèn cảm thấy không thoải mái, nhưng Viên Mục Dã không hiểu Bắc Tấn là chỗ nào, hơn nữa trong ấn tượng của cậu, thì cậu chưa từng nghe nói hơn một nghìn năm trước có triều đại nào là Bắc Tấn cả.

Người đàn ông đầy râu thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, anh ta tiếp tục nói: “Nhưng người không cần lo quá đâu, Quốc sư nhốt người vào đây mà không giết ngay lập tức... Vậy chứng minh sẽ có trò vui. Nhìn khuôn mặt của người thì làm nam sủng cũng không có vấn đề gì.”

Viên Mục Dã ngơ ngác hỏi: “Mặt... Cái gì cơ?!”

“Nam sủng là nam sủng ấy? Vị huynh đệ này, người đừng ngại nữa, thời buổi bây giờ ai mà chẳng phải kiếm cơm bằng bản lĩnh của mình, làm nam sủng của Quốc sư cũng oai lắm đấy.” Người đàn ông mặt đầy râu nói với giọng hâm mộ.

Viên Mục Dã vẫn không hiểu người đàn ông này muốn nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt mập mờ của anh ta thì chắc nó không phải lời lẽ tốt đẹp gì, vì thế cậu thuận miệng hỏi: “Vậy anh cũng là nam sủng à?”

Không ngờ người đàn ông mặt đầy râu lại cười gượng, đáp: “Nếu ta mà là nam sủng của Quốc sư thì còn phải ngồi đây chịu khổ à? Nghe ca khuyên một câu này, sau này nghe lời đi! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người ăn mặc như vậy là sao? Xem ra Quốc sư rất thích người đấy, bởi vì đàn ông ở Bắc Tấn này không có ai dám không buộc tóc đâu!”

Viên Mục Dã sờ lên tóc mình mà không biết phải nói gì: “Tôi nói chắc anh không tin nhưng tôi không phải người ở Bắc Tấn, vì vậy quần áo hơi kỳ quái.”

Người đàn ông đầy râu nghe xong tỏ ra sợ hãi: “Chẳng lẽ người là người Tamarin? Ta đã từng này tuổi rồi mà còn chưa thấy người Tamarin, không ngờ lại có dáng vẻ thế này... Nhưng sao khuôn mặt của người khác với trong truyền thuyết

thể nhỉ, trong truyền thuyết nói là họ tóc vàng, mặt xanh, mắt đỏ mà?”

Viên Mục Dã buồn cười hỏi: “Tóc vàng, mặt xanh, mắt đỏ? Đó đâu phải là người nữa?”

Người đàn ông đầy râu sợ hãi nói: “Đương nhiên không phải là người rồi, bởi vì người Tamarin chính là quái vật mà!”

Viên Mục Dã thấy sắc mặt đối phương tỏ ra kinh hãi thì vội vàng giải thích: “Tôi không phải người Tamarin mà anh nói đâu... Tôi là người hiện đại.”

Người đàn ông ngạc nhiên hỏi: “Người hiện đại là ai? Đất nước của người có xa Bắc Tấn lắm không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi gật đầu: “Chắc là rất xa, xa đến mức... Ngay cả tôi cũng không biết phải đi thế nào.”

Người đàn ông đầy râu thở dài: “Khuôn mặt người khá ưa nhìn, mặc dù bị nhốt vào nhà giam, nhưng sẽ có một ngày được đi ra thôi... Không giống như ta.”

Viên Mục Dã nghe vậy thì hỏi tên của đối phương? Tại sao lại bị giam ở chỗ này? Người đàn ông đầy râu nghe vậy bèn tỏ ra đau khổ, nói: “Ba đời tổ tiên nhà bọn ta đều là thợ đá của cung Tử Vân, chuyên môn phụ trách điêu khắc tượng đá cho Quốc sư...”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Nếu anh là thợ đá của cung Tử Vân, vậy tại sao lại điêu khắc tượng cho Quốc sư? Mà điêu khắc thì điêu khắc, tại sao lại nhốt anh vào nhà giam chứ?”

Người đàn ông đầy râu sững sờ nhìn Viên Mục Dã, sau đó cười khổ và nói: “Xem ra người thật sự chẳng biết gì!”

Sau đó người đàn ông đầy râu nói cho Viên Mục Dã biết mình là Lưu Đại, anh ta bị giam ở chỗ này là vì đang phải chờ đợi cung chủ của cung Tử Vân, cũng chính là Quốc sư của Bắc Tấn triệu kiến vào điêu khắc tượng đá.

Chương 784: Cung Tử Vân

Lý do khiến Lưu Đại bắt buộc phải ở trong thiên lao chờ Quốc sư triệu kiến... là vì thân phận hoàng tộc của các đời Cung chủ cung Tử Vân, trừ Đại quốc quân của Bắc Tấn thì không ai được phép nhìn thấy dung nhan của người, nếu không cả nhà sẽ bị tru sát.

Mặc dù dân chúng không được nhìn thấy hình dáng Quốc sư, nhưng lại có thể thờ cúng tượng đá của người, bởi vậy mỗi đời Cung chủ đương nhiệm đều muốn điêu khắc một tượng đá tinh xảo cho riêng mình, để dân chúng chiêm ngưỡng.

Mà thợ điêu khắc phụ trách điêu khắc tượng đương nhiên sẽ không bị tru sát cả nhà, nhưng sau khi hoàn thành việc điêu khắc, người thợ đó phải tự uống một chén rượu độc, như vậy mới có thể giữ lại đường sống cho cả nhà.

Lưu Đại đã từng nói nhà mình ba đời làm thợ đá, như vậy nói cách khác ông nội và cha anh ta đều nhận cái chết như vậy, bây giờ đến phiên anh ta...

Viên Mục Dã cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nếu người phụ nữ mà cậu nhìn thấy đúng là Cung chủ của cung Tử Vân mà Lưu Đại nói đến thì cậu chẳng những được nhìn thấy hình dáng mà còn nhìn rõ cả mặt, xem ra cậu cách cái chết không còn bao xa nữa.

Viên Mục Dã rất đồng cảm với hoàn cảnh của Lưu Đại, cậu biết ở thời đại này mạng người như cỏ rác, không chỉ dân thường như Lưu Đại, đến ngay cả dòng dõi hoàng thân quốc thích mà bị rơi vào cảnh nước mất nhà tan cũng chẳng tốt hơn Lưu Đại bao nhiêu.

Sau đó theo lời kể của Lưu Đại, Viên Mục Dã mới biết mình đang ở một quốc gia tên là Bắc Tấn, và người phụ nữ như tỏa ra hào quang cả mét tám mà cậu nhìn thấy trước đây là người đứng thứ hai ở Bắc Tấn, cũng chính là em gái của Tấn Lăng

Vương - Tổ Cơ quận chúa, Cung chủ cung Tử Vân, Đại quốc sư của nước Bắc Tấn.

Nói đến cung Tử Vân, không ai ở Bắc Tấn là không biết sự tồn tại của nó, nó được ra đời cùng với nước Bắc Tấn và luôn nâng đỡ các triều vua Bắc Tấn đi đến ngày hôm nay... Vì vậy ngoài Đại vương ra, trong toàn bộ nước Bắc Tấn này chỉ có địa vị của Đại quốc sư là cao quý nhất.

Hơn nữa, cung Tử Vân có quan hệ khăng khít với hoàng tộc Bắc Tấn, bởi vì Cung chủ của cung Tử Vân chỉ có thể là phụ nữ xuất thân từ hoàng tộc Bắc Tấn, trong cơ thể các cô gái này nhất định phải chảy huyết mạch của hoàng tộc Bắc Tấn...

Mà trước đó Lưu Đại có nhắc đến tộc Tamarin là đại họa lớn nhất của Bắc Tấn, bọn chúng trường kỳ chiếm cứ xung quanh biên giới Bắc Tấn, thỉnh thoảng lại quấy nhiễu dân chúng ở biên cảnh. Mà tính cách của chúng vô cùng tham lam, thủ đoạn tàn bạo, có thể nói người Bắc Tấn chỉ nghe nhắc đến thôi là mặt đã biến sắc.

Viên Mục Dã nghe Lưu Đại nói nhiều như vậy, nhưng cậu không hề quan tâm đến việc Đại cung chủ hay là Đại quốc sư gì đó, cậu chỉ muốn nhanh chóng quay trở về thế giới hiện thực, nếu không với tình cảnh của cậu hiện giờ, sợ là khó giữ được cái mạng nhỏ này mất.

Nghĩ đến việc trở về, Viên Mục Dã không thể không cân nhắc đến việc làm thế nào để rời khỏi nơi này, bởi vì trong lòng cậu hiểu rõ chuyện mình đi vào thế giới này chắc chắn có liên quan mật thiết đến chiếc gương đồng có khắc hoa văn hình đám mây kia, nhưng hiện giờ cậu đang bị giam trong thiên lao, biết đi đâu mà tìm chiếc gương đồng kia chứ.

Lúc này có hai tên cai ngục lịch sự đưa đồ ăn đến, trước tiên bọn chúng bày một bàn đồ ăn cực kỳ thịnh soạn cho Lưu Đại, sau đó cũng bày cho Viên Mục Dã một bàn tương tự...

Lưu Đại thấy thế thì lú lờ, nói: “Mấy ngày nay ta được ăn cơm chặt đầu nên ngon một chút cũng dễ hiểu, nhưng sao đồ ăn của ngươi... cũng giống như ta vậy?”

Viên Mục Dã không quan tâm đến chuyện đồ ăn của mình có thịnh soạn hay không, cậu nhìn hai cai ngục kia rồi vội vàng

nói với bọn họ: “Tôi muốn gặp Quốc sư!”

Một người cai ngục kinh ngạc, sau đó gã cười mập mờ, nói: “Ta có thể hiểu được tâm trạng của ngươi, có điều Quốc sư không phải là người ngươi muốn là có thể gặp được. Nếu biết trước sẽ bị như thế này sao lúc trước còn như thế? Nhưng ngươi cũng không cần quá lo lắng đâu, Quốc sư đã dặn dò bọn ta đối đãi với ngươi thật tốt, cho nên ngươi sẽ nhanh chóng được rời khỏi đây thôi.”

Viên Mục Dã nghe xong thì biết những người này đang cho rằng mình là nam sủng của Quốc sư. Có điều nghĩ lại cũng phải, thợ điêu khắc đá như Lưu Đại chỉ nhìn thấy dáng vẻ của Quốc sư một chút thôi mà còn phải chết, trong khi mình đã nhìn một lượt từ trên xuống dưới... cho nên trong mắt người ngoài, Quốc sư không giết cậu thì hẳn là có nguyên nhân bí mật.

Viên Mục Dã cũng không muốn giải thích, bọn họ thích nghĩ thế nào thì nghĩ đi. Có điều, việc khẩn cấp bây giờ là phải hỏi thăm xem có phải Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên đã bị giết chết rồi hay không, vì người bị khoét mắt mà Lưu Đại nhắc đến cũng chưa chắc đã là Triệu Vĩ.

Viên Mục Dã mỉm cười, hỏi: “Vị đại ca này, không biết mấy ngày trước trong thiên lao này có xuất hiện một nam một nữ giống tôi không?”

Cai ngục lại lắc đầu: “Không có... những người được giam ở đây đều không phải tầm thường, người bình thường sao có thể vào đây được?”

Viên Mục Dã lập tức im lặng, không ngờ tử lao còn phân biệt theo mức độ nữa à? Không ngờ Lưu Đại lại nói thêm vào: “Đúng là như vậy đấy, gia tộc nhà ta nổi tiếng khắp cả nước về tay nghề điêu khắc, thợ đá phổ thông làm sao đủ tư cách chứ?!”

Viên Mục Dã không thể hiểu nổi nhìn vẻ mặt đầy tự hào của Lưu Đại, tại sao một công việc dùng cái chết để đánh đổi mà anh ta lại kiêu ngạo như thế? Có điều nghĩ lại mới thấy, mặc dù Lưu Đại chết đi, nhưng đổi lại là người nhà và con cháu đời sau của anh ta sẽ được cung Tử Vân chăm sóc, đối với dân chúng bình thường thì đó là một cái chết đáng giá!

Viên Mục Dã tiếp tục nghe ngóng từ cai ngục: “VẬY MẤY NGÀY TRƯỚC QUỐC SƯ ĐẠI NHÂN CÓ... TRONG CƠN TỨC GIẬN MÀ GIẾT CHẾT AI KHÔNG?”

Người cai ngục cười nói: “CÓ CHUYỆN GÌ MÀ QUỐC SƯ ĐẠI NHÂN CỦA CHÚNG TA CHƯA TỪNG NHÌN THẤY CHỨ? TÂM CỦA NGƯỜI LUÔN NHƯ NƯỚC, CHO DÙ LÀ GIẾT CHẾT MỘT TRĂM TÁM MƯƠI NGƯỜI CŨNG KHÔNG NHÍU MÀY LẤY MỘT CÁI.” NHƯNG NÓI ĐẾN ĐÂY ANH TA ĐỘT NHIÊN ĐỔI GIỌNG: “CÓ ĐIỀU NGHE NGƯỜI NÓI VẬY LÀM TA NHỚ ĐẾN MỘT VIỆC, KHOẢNG HAI NGÀY TRƯỚC ĐÚNG LÀ CUNG TỬ VÂN CÓ XỬ TỬ MỘT NAM MỘT NỮ, CÓ ĐIỀU NGHE NÓI ĐÓ LÀ HAI HẠ NHÂN PHẠM VÀO QUY ĐỊNH CỦA CUNG, NAM THÌ CHỊU HÌNH PHẠT XÉ XÁC, CÒN NỮ BỊ DÌM XUỐNG HỒ. NHỮNG KẺ CÓ THÂN PHẬN THẤP NHƯ VẬY KHÔNG XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC VÀO THIÊN LAO CỦA CUNG TỬ VÂN.”

Viên Mục Dã nghe vậy mà trong lòng rúng rời, xé xác... dìm hồ... thật đáng thương cho hai người trẻ tuổi như Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên, mặc dù Viên Mục Dã chưa từng gặp hai người họ, nhưng cũng không thể nhìn được thương tiếc cho cảnh ngộ họ gặp phải.

Cai ngục thấy vẻ mặt Viên Mục Dã khó coi, bèn tò mò hỏi: “SAO THẾ? NGƯỜI BIẾT MỘT NAM MỘT NỮ KIA À?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “KHÔNG BIẾT, TÔI CHỈ THƯƠNG CẢM CHO CẢNH NGỘ MÀ HỌ GẶP PHẢI THÔI...”

Gã cai ngục gượng cười, nói: “CÓ LÒNG NHƯ VẬY SAO KHÔNG NGHĨ ĐẾN KẾT CỤC CỦA MÌNH? TUY RẰNG NGƯỜI Ở ĐÂY ĐƯỢC ĐỐI XỬ TỐT HƠN NHƯNG KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ SẼ KHÔNG CHẾT, CHO NÊN SAU KHI RA NGOÀI THÌ PHẢI NHỚ KỸ THÂN PHẬN CỦA MÌNH, NẾU KHÔNG LẦN SAU LẠI CAO HỨNG LÀM LIỀU... SỢ RẰNG SẼ KHÔNG RA ĐƯỢC NỮA ĐÂU.”

Lưu Đại gật đầu phụ họa: “ĐÚNG ĐÂY, TRƯỚC ĐÂY TA ĐÃ TỪNG NGHE NÓI CÓ MỘT NAM SÙNG LÀM CAO, CUỐI CÙNG BỊ QUỐC SƯ BỎ ĐỐI ĐẾN CHẾT TRONG THIÊN LAO LUÔN!”

Chương 785: Cung Cảnh Dương

Viên Mục Dã cười xấu hổ, nói: “Yên tâm, tôi sẽ nhớ thật kỹ...”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã bị cai ngục lôi ra khỏi thiên lao, trước khi đi Lưu Đại vẫn không quên dặn dò cậu: “Nhớ sống cho tốt vào đây!”

Viên Mục Dã dờ khóc dờ cười vẫy vẫy tay với anh ta: “Tôi biết rồi, yên tâm đi!”

Khi Viên Mục Dã xuất hiện trước mặt Quốc sư, đôi phương đã không còn là người đẹp quần áo không chỉnh tề đang tắm rửa hôm qua nữa. Trên mặt cô ta vẫn đeo chiếc mặt nạ màu trắng u ám kia, không ai có thể nhìn xuyên qua chiếc mặt nạ này để thấy được cảm xúc trên mặt cô ta...

Sau khi tất cả lui đi, Quốc sư chậm rãi bước xuống từ trên đài cao, cô ta cẩn thận quan sát Viên Mục Dã, sau đó trầm giọng hỏi: “Người tên là gì?”

“Viên Mục Dã...”

“Sao ngươi đến được nơi này?”

“Có lẽ là thông qua chiếc gương đồng trong phòng ngài...”
Viên Mục Dã thành thật trả lời.

Không ngờ Quốc sư lại cất tiếng cười duyên, tiếc là tiếng cười êm tai đó của cô ta không hề phù hợp với chiếc mặt nạ màu trắng kia... lại càng khiến người ta có một cảm giác quái dị.

Viên Mục Dã cũng biết lời nói của mình khó khiến người khác tin tưởng được, nhưng sự thật đúng là như vậy, cũng giống như trước đây cậu không tin Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên lại có thể biết mất trong không khí vậy.

Cũng may năng lực tiếp nhận những chuyện không tưởng của người cổ đại này dường như cao hơn bình thường, cho nên Quốc sư cũng không hỏi thêm nhiều về chuyện này, mà dồn toàn bộ sự chú ý lên người Viên Mục Dã.

Quốc sư tò mò hỏi: “Người rất đặc biệt... từ trang phục đến cách ăn nói, dường như không giống nam nhân của chúng ta ở nơi này.”

Viên Mục Dã vội giải thích: “Bởi vì tôi là người hiện đại, nên đương nhiên có nhiều điểm khác biệt so với mọi người.”

Kết quả vị Quốc sư này lại dùng giọng điệu y hệt Lưu Đại hỏi: “Hiện đại? Sao ta chưa từng nghe đến quốc gia có tên là Hiện Đại? Cách nơi này có xa không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Rất xa... bởi vì sự chênh lệch khoảng cách này tên là thời gian.”

Quốc sư đương nhiên không hiểu ý trong câu nói của Viên Mục Dã, có điều cô ta cũng hào hứng bảo Viên Mục Dã kể cho mình nghe một số chuyện ở nước Hiện Đại kia... Mặc dù trong lòng Viên Mục Dã hơi nóng nảy, nhưng cậu cũng biết mình không thể đắc tội người phụ nữ này, nên cậu kể một hơi cho cô ta nghe về thế giới một nghìn năm sau như thế nào.

Đặc biệt là khi Viên Mục Dã nói đến việc trong thế giới hiện đại, phụ nữ cũng có thể giống như nam giới được làm việc, được tự chọn bạn đời của mình, tự quyết định vận mệnh của bản thân.

Tư tưởng này đối với nước Bắc Tấn một ngàn năm trước thực sự là quá sức tưởng tượng, Quốc sư nghe xong cũng kinh ngạc một lúc lâu, sau đó mới nói: “Ta rất muốn đến nước Hiện Đại đó xem thử...”

Viên Mục Dã thấy mình nói nhiều như vậy cũng chờ được câu này, cậu vội được đà hỏi ngay: “Quốc sư, hai ngày trước có hai người bạn của tôi đã đến nước Bắc Tấn, ngài đã giết họ thật sao?”

Quốc sư bật cười thành tiếng, cô ta nói: “Lừa người thôi, người coi ta là La Sát thật à? Gặp ai cũng giết?”

Viên Mục Dã vui mừng, nói: “Tôi cũng cảm thấy Quốc sư không phải người như vậy, nếu không sao tôi có thể sống đến

bây giờ chứ?”

Lúc này, Quốc sư liếc nhìn xung quanh một lượt, sau đó hạ giọng xuống, nói với Viên Mục Dã: “... Ta không giết mấy người đó, nhưng có điều hiện giờ bọn họ không ở trong cung Tử Vân.”

Viên Mục Dã hỏi: “Vậy bọn họ ở đâu?”

“Ta cho bọn họ ra ngoài sửa chữa kênh đào rồi.”

“Cái gì?” Viên Mục Dã ngạc nhiên.

Mặc dù Viên Mục Dã chưa từng nhìn thấy người xưa xây kênh đào như thế nào, nhưng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết đó là công việc khổ sai giống như xây Vạn Lý Trường Thành vậy, về cơ bản là giống như những phạm nhân chịu tử hình làm việc nặng đến khi hao tổn hết sức lực.

Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên... tuy rằng Viên Mục Dã chưa từng nhìn thấy bọn họ, nhưng cũng biết hai người này đều thuộc thành phần trí thức trời gà không chặt, bắt bọn họ đi xây kênh đào? Có khi không được mấy ngày đã mệt chết rồi.

Thấy Viên Mục Dã có phản ứng mạnh như thế, Quốc sư không vui: “Làm sao... nếu không làm vậy người cho rằng bọn chúng có thể sống sót sao? Lén xông vào tầm điện của Quốc sư là trọng tội, sao có thể không nhận sự trừng phạt chứ? Ta có lòng cứu bọn chúng nên mới đưa chúng đi xây kênh đào đấy.”

Viên Mục Dã vội vàng giải thích: “Tôi biết Quốc sư có ý tốt, nhưng ngài không biết thể lực của bọn họ không thể làm được việc ấy đâu, tôi lo rằng bọn họ chưa làm được mấy ngày đã chết vì mệt trên kênh đào rồi.”

Quốc sư khoát tay: “Không đâu, ta đã dặn dò rồi, chỉ để bọn chúng làm những việc nhỏ trong khả năng. Ta đã nói trước thì không kẻ nào dám tùy tiện làm khó bọn chúng đâu.”

Nghe đến đây Viên Mục Dã mới yên tâm hơn một chút, nhưng cậu lại hỏi: “Vậy có phải tôi cũng sẽ bị đưa đi xây kênh đào không?”

Không ngờ Quốc sư lại lắc đầu: “Người thì không cần... ta đã sắp xếp một chỗ mới cho người.”

Viên Mục Dã thử hỏi: “Chỗ nào? Có thể đưa hai người bạn của tôi đến đó cùng không?”

Nhưng Quốc sư lại lạnh lùng từ chối: “Tuyệt đối không thể.... nơi người đến là cung Cảnh Dương, hai người bạn kia của người không có tư cách vào đó ở.”

Viên Mục Dã không hiểu: “Cung Cảnh Dương là nơi nào, vì sao bọn họ không thể đến?”

Dường như Quốc sư bị Viên Mục Dã hỏi nhiều nên khó chịu, giọng cô ta trầm xuống: “Đó là nơi ở của ba nghìn nam sủng của ta. Người nói xem hai người bạn kia của người, một kẻ quá xấu, người còn lại là nữ nhân, người bảo ta đưa bọn chúng đến cung Cảnh Dương như thế nào?”

Viên Mục Dã nghe mà cạn lời: “Ba nghìn nam sủng? Trong nhà nuôi nhiều người như vậy... ngại gặp hết được không?”

Quốc sư cũng nói rất chân thành: “Thật ra có rất nhiều người, ta đã không còn nhớ rõ tướng mạo của bọn họ nữa rồi, nhưng nếu ta không nuôi thì kết cục của họ sẽ rất thảm...”

Lúc đó Viên Mục Dã chưa hiểu hết ý trong lời nói của Quốc sư, chỉ một lòng muốn cứu Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên, nên đành phải xin nhờ Quốc sư nghĩ cách tìm hai người bạn của mình về.

Không ngờ Quốc sư lại cười khanh khách, nói: “Biện pháp thì đương nhiên là có, chỉ cần người trở thành người được sủng ái nhất trong cung Cảnh Dương, ta đương nhiên có lý do sai họ làm người hầu của người.”

Mặt Viên Mục Dã đen lại, không biết nên nói gì nữa, cậu cũng không biết vị Quốc sư này có thật sự muốn giúp mình hay không, hay từ đầu đến cuối chỉ coi cậu như trò cười... Nhưng người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Viên Mục Dã đành nhẫn nại chịu đựng nói với Quốc sư là mình và hai người bạn đều muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, cho nên hy vọng Quốc sư có thể nhanh chóng để bọn họ gặp nhau.

Quốc sư nghe Viên Mục Dã nhắc đến việc muốn rời khỏi Bắc Tấn thì dường như rất hưng phấn, còn nói thẳng nếu mình giúp Viên Mục Dã, cậu có thể đưa cô ta đến nước Hiên Đại tham quan một chút không?

Chương 786: Trọng võ khinh văn

Viên Mục Dĩ ngăn người, hiện tại bọn họ có thể quay về hay không còn đang là vấn đề, chứ đừng nói đến chuyện mang theo một người cổ đại quay lại nữa. Có điều cần nhắc đến chuyện sau này mình còn phải trông cậy vào sự hỗ trợ của đối phương để tìm được Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên, cho nên đương nhiên Viên Mục Dĩ sẽ không nói mấy lời đi tìm chết như vậy.

Và sau khi hai người đạt thành thỏa thuận miệng, Quốc sư gọi hạ nhân ngoài cửa vào để bọn họ đưa Viên Mục Dĩ đi tắm rửa thay quần áo, dù sao đã xuyên không rồi mà cứ ăn mặc dơ dơ ương ương thế này cũng chẳng ra làm sao.

Vừa nghe đến chuyện tắm rửa, Viên Mục Dĩ lại nghĩ tới đêm hôm trước... cậu vội hỏi Quốc sư về chiếc gương đồng khắc hoa văn hình đám mây trong phòng tắm có còn nguyên vẹn không? Nhưng không biết vì sao Quốc sư lại chỉ nói qua loa cho xong chứ không trả lời trực tiếp câu hỏi của Viên Mục Dĩ.

Bên phía Viên Mục Dĩ đã tạm thời giải quyết được nguy cơ, hiện giờ cậu chỉ có thể kiên nhẫn chờ Quốc sư đưa hai người Triệu và Liễu từ chỗ xây kênh đào về, sau đó bọn họ phải nghĩ cách rời khỏi đây.

Còn phía Đoàn Phong lại không mấy lạc quan. Sau khi Viên Mục Dĩ mất tích, một mình anh ta tìm kiếm trong phòng suốt một đêm nhưng không phát hiện ra mấy chục văn vật trong phòng có sự thay đổi gì...

Nhưng Đoàn Phong hiểu rõ Viên Mục Dĩ không thể nào tự đứng biến mất trong không khí được, thế nên đêm hôm sau anh ta lại tới nơi này... Không ngờ lần này đã xảy ra một chuyện khiến mọi người đều bất ngờ.

Ban đầu Đoàn Phong vẫn cho tất cả mọi người đi ra ngoài, kết quả khi kim đồng hồ chỉ đến đúng thời gian mà Viên Mục Dã biến mất, Đoàn Phong lại kinh ngạc phát hiện ra, chiếc gương đồng cổ có hoa văn hình đám mây ở trong phòng đột nhiên bị gỉ sét với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Biết có chuyện không ổn nên Đoàn Phong lập tức gọi Hàn Đào, kết quả anh ta nhìn cảnh này cũng ngẩn người, không biết nguyên nhân là gì... Bởi vì anh ta biết, nếu không có tác động của bên ngoài, bất kỳ sản phẩm nào được làm từ đồng đều không thể gỉ sét nhanh với tốc độ như thế này được.

Còn Đoàn Phong nhìn chiếc gương đồng đã gỉ đến xanh lét trước mặt, trong lòng anh ta có một dự cảm không lành, đó chính là sự biến hóa của chiếc gương đồng này có liên quan trực tiếp đến Viên Mục Dã...

Sự thật chứng minh Đoàn Phong không đoán sai, sở dĩ chiếc gương đồng có hoa văn đám mây này trở nên như vậy là do sau khi Quốc sư thấy ba người hiện đại lần lượt xuất hiện thông qua chiếc gương, thì đã coi chiếc gương này như tà vật và đem chôn.

Mặc dù mặt ngoài Quốc sư cho rằng vật này không lành, nhưng thực tế là vì cô ta sợ rằng sẽ có thêm những người khác giống Viên Mục Dã đột nhiên xuất hiện, cho nên mới đem giấu chiếc gương đồng đó đi.

Còn Viên Mục Dã không hề biết gì về chuyện này, cậu đã thay xong trang phục của Bắc Tấn và đi đến cung Cảnh Dương trong ánh mắt “hâm mộ” của một đám hạ nhân. Mà lúc này thông qua đám hạ nhân kia, cậu cũng đã biết hàm nghĩa chân chính của từ “nam sủng”.

Mặc dù Viên Mục Dã chưa từng nghĩ đến ngày mình có thể dựa vào mặt để kiếm cơm, nhưng nghĩ đến cảnh ba nghìn “nam sủng” trong cung Cảnh Dương... Viên Mục Dã thật sự không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng xấu hổ đó.

Có điều theo như lời của hạ nhân dẫn đường cho Viên Mục Dã thì ba nghìn nam sủng thật ra chỉ là con số đại khái mà thôi. Trong những năm qua cũng có kẻ vì thất sủng mà chết, có kẻ ý sủng mà kiêu ngạo rồi bị giết, và lại thường xuyên có thêm

nam sủng mới được đưa vào, cho nên từ trước đến nay không hề có con số chính xác.

Viên Mục Dã vô cùng kinh ngạc, xem ra ba nghìn nam sủng này sống cũng không dễ dàng gì, thất sủng cũng chết, được sủng ái cũng chết? Mà vị nữ Quốc sư này cũng... hoang dã vô độ quá nhỉ?

Trong lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ linh tinh, cung Cảnh Dương đã xuất hiện trước mắt, mấy hạ nhân tiền cậu đều dừng lại với ánh mắt mập mờ, và ra hiệu rằng họ chỉ có thể đưa đến đây.

Không còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành phải căng da đầu đi vào. Không ngờ cậu vừa bước vào, bên trong lập tức có người ra đón. Bộ quần áo người này mặc hẳn là trang phục cho hạ nhân của cung Cảnh Dương, xem ra cửa cung này chính là cánh cửa ngăn cách hai thế giới.

Theo sự dẫn dắt của hạ nhân cung Cảnh Dương, Viên Mục Dã đi đến một căn phòng rất trang nhã, sau khi thu xếp ổn thỏa cho cậu, hạ nhân trong cung đều rời đi. Viên Mục Dã lén lút chạy ra khỏi phòng, định đi tham quan vài vòng quanh cung Cảnh Dương...

Không biết vì sao, mặc dù thái độ của mọi người đối với cung Cảnh Dương đều vô cùng mập mờ, nhưng khi Viên Mục Dã thực sự vào trong thì lại phát hiện nơi này không hề giống như tưởng tượng của mọi người.

Đừng nói đến ba nghìn nam sủng, Viên Mục Dã đi dạo nửa ngày mà chẳng gặp được một nam sủng nào ngoại trừ hạ nhân... Ngay lúc cậu đang nghi ngờ có phải bên ngoài toàn là tin đồn hay không, thì lại nhìn thấy một người đàn ông mặc áo trắng xuất hiện trong đình hóng mát cách đó không xa.

Có lẽ do kiểu tóc của Viên Mục Dã khác hẳn với người Bắc Tấn thời bấy giờ, nên sự xuất hiện của cậu nhanh chóng thu hút sự chú ý của đối phương. Mặc dù cùng là nam sủng nên chẳng ai cao quý hơn ai, nhưng dù sao cũng phải có trước có sau, thế nên Viên Mục Dã vẫn chủ động tiến lên chào hỏi đối phương...

Không ngờ Viên Mục Dã đi đến gần mới phát hiện đối phương đang xem thẻ tre, đây là loại sách trước khi giấy ra đời, điều này khiến Viên Mục Dã phải thay đổi cách nhìn về người đàn ông trước mặt.

Sau khi nói chuyện vài câu, cậu biết đối phương tên là Lý Duy, đã ở cung Cảnh Dương này ba năm, mà niềm vui lớn nhất mỗi ngày của anh ta ở đây là đọc sách.

Viên Mục Dã thắc mắc: “Chẳng lẽ anh đến đây chỉ vì đọc sách thôi sao?”

Lý Duy mỉm cười, nói: “Thế nhân đều cho rằng Quốc sư nuôi ba nghìn nam sủng trong cung Cảnh Dương này để tìm niềm vui, nhưng chỉ có những người thực sự ở đây mới biết sự thật không phải như vậy... Người làm như vậy chỉ đơn giản là muốn cho đám văn nhân chúng ta có một con đường sống mà thôi.”

Sau đó, theo lời kể của Lý Duy, Viên Mục Dã biết được hóa ra nước Bắc Tấn trọng võ khinh văn, các đời Quốc quân đều cực kỳ khinh bỉ văn nhân, cho rằng bọn họ vai không thể khiêng tay không thể nâng, ngoài việc ngồi một chỗ nói ra một đám đạo lý vô nghĩa thì chẳng có lợi ích gì.

Dương nhiên, Bắc Tấn như vậy cũng do có nguyên nhân đặc thù, đó là vì từ khi dựng nước đến nay, ở biên cảnh luôn không ngừng xảy ra phân tranh, đặc biệt là tộc người Tamarin mà Lưu Đại đã nhắc đến, bọn chúng luôn là ác mộng trong lòng dân chúng nước Bắc Tấn.

Mà đây chỉ là một trong những thế lực ngoại xâm, cho nên Bắc Tấn muốn tồn tại được trong hoàn cảnh phức tạp như vậy thì chỉ có thể dựa vào lực lượng quân sự hùng mạnh, vì vậy địa vị của các tướng lĩnh Bắc Tấn thường rất cao quý.

Dần dần, quan văn ngày càng không được trọng dụng, những chức vụ vốn nên do quan văn đảm nhiệm cũng dần bị thay thế bởi quan võ, và vì vậy địa vị của người đọc sách ở Bắc Tấn cũng ngày càng tệ...

Chương 787: Quốc sư đại nhân

Cho đến đời vua thứ ba của vương triều Bắc Tấn bây giờ, dưới sự cai trị của Tấn Lăng Vương, điều này càng trở nên tồi tệ hơn. Không những đế vương cấm mở các học quán trong nước Bắc Tấn, mà còn ép các nhân sĩ phải nộp hết toàn bộ sách thánh hiền trong nhà ra tập trung tiêu hủy, nếu phản kháng sẽ bị chém chết tại chỗ.

Dưới sự đàn áp mạnh mẽ như vậy, văn nhân của Bắc Tấn gần như không còn đường sống... May mà đúng lúc này Quốc sư của Bắc Tấn ra tay trợ giúp, Quốc sư lấy lý do nuôi dưỡng nam sủng rồi tập hợp những văn nhân này trong cung Cảnh Dương. Mặc dù thanh danh bên ngoài không dễ nghe, nhưng coi như có thể bảo vệ được những người đọc sách này của Bắc Tấn.

Viên Mục Dã không ngờ một nữ Quốc sư cả ngày mang mặt nạ đáng sợ, tính cách thì mưa nắng thất thường mà lại có một mặt người khác không biết, xem ra trước đó cậu đã nghĩ quá phiến diện về cô ta rồi.

Nói chuyện với Lý Duy một buổi chiều khiến Viên Mục Dã có một cái nhìn hoàn toàn mới về Quốc sư, nhưng chính điều đó cũng khiến cậu cảm thấy thắc mắc. Nếu Quốc sư là người có tấm lòng lương thiện như vậy, thì tại sao bình thường cô ta lại phải mặc trang phục đáng sợ như thế chứ?

Nghi ngờ của Viên Mục Dã nhanh chóng có câu trả lời, đêm hôm đó Quốc sư đại nhân giống trông khua chiêng đi đến phòng ngủ của Viên Mục Dã. Sau khi cho đám hạ nhân lui xuống hết, Quốc sư nhanh chóng lột bỏ chiếc mặt nạ kia xuống: “Rốt cuộc có thể tháo thứ đồ đáng sợ này xuống rồi.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Chiếc mặt nạ này có ý nghĩa đặc biệt nào đó à? Hay là Bắc Tấn có điều gì cấm kỵ không thể cho

người khác nhìn thấy khuôn mặt thật của Quốc sư?”

Quốc sư bình tĩnh nhìn Viên Mục Dã một lúc, sau đó thở dài, nói: “Làm người hiện đại tốt thật đấy, không cần phải sống cuộc sống mệt mỏi như ta... Ngày ngày cứ phải sống cùng chiếc mặt nạ này.”

Viên Mục Dã nhẹ nhàng nói: “Ngài đã làm rất tốt rồi, ít nhất có rất nhiều văn nhân của Bắc Tấn nhờ có ngài mới có thể sống sót...”

Tổ Cơ lắc đầu: “Đó là vì người không biết những người đọc sách này cứng đầu như thế nào đâu, không cho đọc sách thì thôi đi, nhưng bọn họ cứ nhất định phải làm loạn lên đến mức không giữ được mạng mình nữa, ta phải làm gì bây giờ? Chỉ có thể tạm thời nuôi dưỡng bọn họ trong cung Cảnh Dương rộng lớn này thôi.”

Viên Mục Dã nhìn vẻ mặt khó xử của Tổ Cơ, nếu không tận mắt nhìn thấy thì thực sự rất khó để liên hệ khuôn mặt này với vị Cung chủ cung Tử Vân luôn đeo chiếc mặt nạ đáng sợ kia... Hơn nữa, mặc dù Viên Mục Dã và Tổ Cơ biết nhau chưa được bao lâu, nhưng cậu có thể nhìn ra được tính tình của cô ta. Thật không hiểu vì sao Bắc Tấn lại muốn tìm một người phụ nữ có bản tính lương thiện như vậy đảm nhiệm chức vị Quốc sư?

Tổ Cơ thấy Viên Mục Dã nhìn mình chằm chằm thì đỏ mặt, nói: “Sao thế? Có phải người đang rất ngạc nhiên trước vẻ đẹp khuynh thành của bản Quốc sư nên không nhớ đi không.”

Viên Mục Dã bật cười: “Ngài thực sự là một vị quận chúa vừa xinh đẹp vừa hiền lành, nhưng vì sao ngài lại nhất định phải đảm nhận trọng trách Quốc sư, vị trí này dường như không quá thích hợp với ngài...”

Mắt Tổ Cơ tối sầm lại như bị nói đúng chuyện đau lòng, cô ta khẽ thở dài một tiếng, sau đó nói: “Thế cho nên ta mới rất muốn đi cùng các người đến nước Hiện Đại tham quan! Có lẽ trong mắt người khác, một người từ nhỏ lớn lên trong hoàng tộc, sau khi trưởng thành lại trở thành một Quốc sư đứng dưới một người trên vạn người, đồng thời có thể chưởng quản cung Tử Vân và có số lượng tín đồ đông đảo... là một chuyện vô

cùng vinh dự. Nhưng chỉ có những người như chúng ta mới biết cuộc sống đó khổ sở như thế nào.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Thật ra cho đến bây giờ tôi vẫn chưa biết rõ Quốc sư cụ thể là làm việc gì? Là do cô có điểm đặc biệt gì đó... cho nên nhất định phải là cô mới đảm nhận được vị trí Quốc sư sao?”

Không ngờ Tô Cơ lại lắc đầu: “Quốc sư chỉ là một thần tượng cho bách tính cúng bái, mà kiểu thần tượng này có thể là người cũng có thể là ta, thật ra thần tượng này bình thường không cần làm gì cả, chỉ cần tiếp nhận sự kính bái của bách tính là được rồi.”

Viên Mục Dã cũng đã hiểu được đại khái tác dụng của Tô Cơ, sự tồn tại của cô ta chắc giống như “Phật sống”, là trụ cột tinh thần của dân chúng Bắc Tấn. Nói trắng ra chính là Đại Quân Vương của Bắc Tấn muốn khống chế cả thể xác lẫn tinh thần của dân chúng trong lòng bàn tay mình mà thôi...

Viên Mục Dã hỏi: “Quốc sư đời trước là gì của cô? Cũng là người của hoàng thất sao?”

Tô Cơ gật đầu: “Các đời Quốc sư đều phải là nữ tử trong hoàng tộc Bắc Tấn, Đại Quốc sư đời trước chính là cô mẫu của ta... Bà ấy vì một chức danh hư vô mờ mịt mà cả đời không thành thân, đến chết cũng không được gặp ý trung nhân và con của mình.”

Viên Mục Dã nghe mà thấy hơi kỳ quái: “Cả đời không thành thân thì lấy đâu ra ý trung nhân và con?”

Không ngờ Tô Cơ lại trợn mắt nhìn Viên Mục Dã, cô ta bảo: “Ta đường đường là Quốc sư đại nhân của Bắc Tấn, trong nhà có vô số nam sủng, cho dù cả đời không thành thân cũng đâu phải không có nam nhân chứ?”

Viên Mục Dã hiểu ra, cậu buồn cười quá: “Có phải cô là người có số lượng nam sủng nhiều nhất trong các đời Quốc sư không?”

Tô Cơ bật cười bất lực: “Tiếc là ta không thích bất cứ ai trong số họ. Mặc dù bọn họ ngày ngày viết văn viết thơ, nhưng lại thiếu đi một chút khí khái nam tử của võ tướng. Mà những võ tướng mặc dù đúng là vô cùng có khí phách nam tử, nhưng lại

thiếu đi sự nho nhã của người đọc sách. Tóm lại không có một ai khiến ta hài lòng... Hơn nữa, có một điểm quan trọng nhất là xuất thân của võ tướng Bắc Tấn không hề thấp, vương thượng sẽ không ban thưởng bọn họ cho ta.”

Viên Mục Dã nghe ra Tổ Cơ muốn tìm một người văn võ song toàn, nhưng người đàn ông như thế đương nhiên sẽ không chấp nhận sống cảnh danh không chính ngôn không thuận vùi mình trong cung Cảnh Dương này, mà do hạn chế về thân phận nên Tổ Cơ cũng không thể gả đi, nên dĩ nhiên là có duyên mà không có phận.

Viên Mục Dã đột nhiên tò mò hỏi: “Phụ nữ trong hoàng tộc không ít, vậy họ dùng cách nào để chọn được Quốc sư kế vị?”

Không ngờ Tổ Cơ lại cười khỏ, nói: “Bình thường thì sẽ là như vậy, nhưng không biết có phải bộ tộc Tổ thị bọn ta đã chịu lời nguyên nào không mà mỗi đời chỉ sinh được một bé gái, mà bé gái này còn nhất định phải là cốt nhục thân sinh của vương thượng. Năm đó phụ vương ta vì thương tiếc ta nên đã tuyển rất nhiều cô gái tiến cung, muốn để họ sinh con gái thay thế ta. Tiếc là con gái thì không sinh được, nhưng ta lại vô duyên vô cớ có thêm mười mấy người em trai...”

Viên Mục Dã hỏi: “Chức vị Quốc sư này của cô có thời hạn nghỉ hưu không?”

Tổ Cơ không hiểu: “Nghỉ hưu là gì?”

“À... chính là đến tuổi cáo lão về quê ấy.” Viên Mục Dã giải thích.

Tổ Cơ liếc mắt, nói: “Cô mẫu của ta, cũng chính là Đại Quốc sư đời trước của Bắc Tấn, trước khi chết đã truyền lại chức vị này cho ta, ở chỗ bọn ta chỉ có chết mới có thể nghỉ hưu thôi.”

Viên Mục Dã không khỏi trầm nghĩ, thế này cũng quá khỏ, còn thảm hơn cả cuộc sống của những người 996* ở thời hiện đại... Chẳng trách vì sao vị Quận chúa Tổ Cơ này lại muốn theo Viên Mục Dã đến “nước Hiện Đại” tham quan.

** 996 là những người làm việc từ 9 giờ sáng đến 9 giờ tối, 6 ngày một tuần.*

Lúc này Tổ Cơ nhìn sắc trời bên ngoài bèn đi đến chiếc giường phía trong, nằm xuống rồi nói: “Ngủ sớm đi, hôm nay

ta vì giúp người tìm bạn mà mệt chết rồi.”

Chương 788: Người Tamarin

Viên Mục Dã rất vui mừng khi nghe thấy có tin tức về Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên, nhưng khi nghe thấy Tổ Cơ nói muốn đi ngủ thì lúng túng hỏi: “Quốc sư muốn ngủ ở đây sao?”

Tổ Cơ nghe Viên Mục Dã nói vậy thì thò đầu ra khỏi màn và bảo: “Ta không định ngủ ở đây thì đến đây làm gì? Nhanh lên, đừng để hạ nhân ở bên ngoài nhìn ra cái gì.”

Viên Mục Dã ngượng ngùng, nói: “Nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, sao tôi có thể tùy tiện làm ô uế danh tiết của Quận chúa chứ?”

Tổ Cơ buồn cười quá: “Không phải người làm bản ta, là ta làm bản người được chưa? Nhanh lên đi!!”

Viên Mục Dã thực sự không ngờ một phụ nữ cổ đại lại có thể cởi mở như vậy? Có điều cậu nghĩ lại thấy cũng đúng, Tổ Cơ chỉ cần mở miệng nói một câu, vương thượng Bắc Tấn đã ban thưởng hàng trăm hàng nghìn đàn ông cho cô ta, có lẽ muốn đuổi cũng không đuổi hết được...

Tổ Cơ thấy Viên Mục Dã vẫn đứng yên bất động thì tức giận gắt: “Nghĩ cái gì thế? Ta bảo người đi lên ngủ là ngủ thôi hiểu chưa? Nghĩa trên mặt chữ ấy, đi ngủ!”

Cuối cùng, dưới sự kiên quyết của Quốc sư đại nhân, Viên Mục Dã vẫn lên giường ngủ cùng cô ta. Có điều đêm hôm đó hai người đều mặc quần áo đầy đủ đi ngủ, không hề xen lẫn tí ý nghĩ xấu xa nào... Thông qua chuyện này Viên Mục Dã đã thấy rõ một việc, là ở bên cạnh vị Quận chúa Tổ Cơ này có không ít tai mắt của Tấn Lăng Vương, nếu không việc gì cô ta phải tốn nhiều công sức như vậy?

Có lẽ ở trong mắt Tấn Lăng Vương, cô em gái này muốn chơi như thế nào cũng được, miễn chỉ cần cô ta chịu ngoan ngoãn

làm tốt vị trí Quốc sư này. Còn về việc cô ta muốn ba nghìn hay bốn nghìn nam sủng cũng không sao cả.

Trong tình huống này, nếu Viên Mục Dĩ dám kéo Quận chúa bỏ trốn thì chắc vị Tần Lăng Vương kia sẽ xé xác cậu ra mất... Thế nhưng vừa nghĩ đến cả đời của Tổ Cơ đều bị thân phận Quốc sư này trói buộc, cho dù không phải lo ăn lo mặc nhưng thế thì sao? Không được sống theo ý mình chẳng phải vẫn rất khổ sở ư?

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ mơ màng tỉnh dậy, cả đêm qua cậu ngủ không ngon giấc, trước nửa đêm còn không ngủ được, sau nửa đêm đến gần sáng thì mơ màng... Trái lại, Tổ Cơ ngủ một mạch đến tận hừng đông, như vậy có thể thấy cô ta là một cô gái có suy nghĩ rất đơn thuần.

Bởi vì Viên Mục Dĩ vừa vào cung Cảnh Dương đã được Quốc sư ân sủng, thế nên Quốc sư đồng ý để Viên Mục Dĩ tự do lựa chọn hai người hầu bên cạnh, mà hai người hầu này chính là Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên được lôi từ nơi khổ cực về trong đêm.

Hai người họ đến sớm hơn Viên Mục Dĩ vài ngày, Liễu Nghiên Nghiên còn đỡ, Triệu Vĩ thì bị hành hạ đến mức không còn chút tinh thần nào, cho dù bây giờ bỏ anh ta vào đám lao công khổ sai thì cũng không ai phát hiện ra có điểm gì khác biệt.

Khi bọn họ nhìn thấy Viên Mục Dĩ, trong lúc nhất thời còn chưa kịp nhận ra đối phương cũng đến từ thế giới hiện đại, chỉ cảm thấy mái tóc ngắn của Viên Mục Dĩ nhìn không bình thường. Cuối cùng Viên Mục Dĩ đành phải chủ động nói với họ: “Triệu Vĩ, Liễu Nghiên Nghiên, là Tiến sĩ Tân cử tôi đến cứu hai người.”

Hai người họ lập tức kích động, giống như gặp được Thượng đế ở trong Địa Ngục vậy, Viên Mục Dĩ thấy thế thì nhắc bọn họ đừng vội kích động, tránh bị người khác phát hiện ra... Bây giờ ba người bọn họ đã ở cùng một chỗ, vậy tiếp theo phải bàn bạc xem làm thế nào để quay về.

Qua lời kể của Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên, Viên Mục Dĩ có thể khẳng định, vào khoảng mười một giờ đêm bọn họ đều nghe thấy âm thanh kỳ lạ trong phòng làm việc, kết quả khi

đến gần chiếc gương đồng có hoa văn hình đám mây thì nhìn thấy hiện tượng kỳ lạ bên trong. Nhưng bọn họ chưa kịp có bất cứ phản ứng gì thì bỗng có một luồng ánh sáng mạnh kéo bọn họ đến nơi này.

Chuyện này về cơ bản cũng không khác những gì Viên Mục Dĩ đã trải qua, như vậy có thể thấy được vấn đề chắc chắn nằm ở chiếc gương đồng kia. Bây giờ chỉ cần thương lượng với Tổ Cơ mượn gương đồng của cô ta, sau đó bọn họ sẽ chờ đến mười một giờ đêm và lại chạm vào gương đồng, có lẽ ba người bọn họ có thể quay về thế giới hiện đại.

Nhưng Viên Mục Dĩ lại không biết chiếc gương đồng đã bị Tổ Cơ chôn xuống đất, dẫn đến việc chiếc gương trong thế giới hiện thực đã bị gỉ sét, không ai biết chắc ba người bọn họ có thể về được hay không.

Không ngờ sau khi Tổ Cơ đưa hai người Triệu và Liễu đến chỗ Viên Mục Dĩ, thì liên tục mấy ngày sau không thấy xuất hiện. Sau khi nghe ngóng cậu mới biết được, hóa ra mấy ngày nữa Quốc sư đại nhân phải làm chủ trì một nghi lễ tế trời, cho nên mấy ngày nay cần thanh tâm quả dục, tập trung chuẩn bị cho lễ tế trời.

Viên Mục Dĩ mắng thầm trong lòng, cứ tiếp tục thế này thì không biết phải mất bao nhiêu lâu nữa, nên tranh thủ lúc tối trời, Viên Mục Dĩ lén lút chuồn ra khỏi cung Cảnh Dương, muốn tìm cơ hội để mượn chiếc gương đồng có hoa văn hình đám mây kia dùng một lát.

Không ngờ đúng lúc Viên Mục Dĩ lẩn trong bóng đêm vào được điện của Tổ Cơ thì lại nhìn thấy một người đàn ông mặc một bộ trang phục rực rỡ đi ra. Viên Mục Dĩ nhìn vào bên trong thì thấy Tổ Cơ mặt tái nhợt đang một mình ngồi trong phòng.

Viên Mục Dĩ bước nhanh vào bên trong, rồi chậm rãi đến gần Tổ Cơ... Chờ đến khi đối phương tỉnh táo lại thì đã thấy Viên Mục Dĩ đứng bên cạnh rồi, cô ta giật mình, nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Viên Mục Dĩ thì thầm: “Tôi có việc muốn bàn bạc với cô, cho nên đã lén đến đây tìm cô.”

Tổ Cơ kinh ngạc: “Làm sao người có thể thoát khỏi những thị vệ trong cung? Chuyện này nếu bị hoàng huynh ta phát hiện... thì ngay cả ta cũng không cứu nổi người đâu.”

Viên Mục Dã mỉm cười, nói: “Yên tâm, không ai phát hiện ra hành tung của tôi đâu, khi tôi vừa đi vào thì gặp một người đàn ông từ trong đi ra, anh ta chính là Tần Lăng Vương à?”

Tổ Cơ gượng cười: “Cũng chỉ có Tần Lăng Vương mới dám nghênh ngang đi vào phòng của ta thôi, nếu là kẻ khác thì không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.”

“Tôi thấy sắc mặt cô không tốt, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Viên Mục Dã hỏi.

Tổ Cơ nghe vậy thì than thở: “Trong nghi lễ tế trời mấy ngày tới, vương huynh muốn ta giết một người, nhưng từ nhỏ đến giờ ta chưa từng giết người, cho nên ta hơi lo lắng...”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Bảo cô giết người? Cô không phải là Quốc sư à? Loại chuyện này sao có thể bắt cô tự mình làm chứ?”

Tổ Cơ lắc đầu, nói: “Người không biết đấy thôi, người kia không hề tầm thường, hắn là tù binh bị bắt trong cuộc giao chiến giữa Bắc Tần và người Tamarin, mà người Tamarin luôn là ác quỷ trong lòng người Bắc Tần, cho nên vương huynh của ta muốn ta dùng thân phận Quốc sư để giết hắn, như vậy bách tính sẽ càng thêm tin phục ta.”

Viên Mục Dã không hiểu: “Không phải dân chúng Bắc Tần đã rất tin phục cô rồi sao? Cần gì phải vẽ vời thêm làm gì?”

Tổ Cơ nói với giọng nặng nề: “Đây là ý của vương huynh, huynh ấy muốn thông qua chuyện này để Bắc Tần biết người Tamarin không phải ác ma, chúng cũng có thể bị đánh bại.”

Viên Mục Dã thấy Tổ Cơ gặp chuyện phiền lòng nên đương nhiên không tiện nhắc đến chuyện mượn gương ở thời điểm này, cậu im lặng một lát rồi nói: “Người đó nhất định phải do cô giết sao? Dù sao suốt bao năm qua cô vẫn luôn đeo mặt nạ, để người khác hành động thay cô không được à?”

Chương 789: Hoa văn đám mây màu tím

Không ngờ Tô Cơ lại cười khỏ, nói: “Đây chính là một dụng ý khác của vương huynh ta, huynh ấy hy vọng ta có thể trở thành Quốc sư chân chính của Bắc Tấn. Hay nói cách khác, huynh ấy hy vọng ta trở nên giống một vị Quốc sư chứ không phải là một Quận chúa nhân từ Tô Cơ.”

Viên Mục Dã rất đồng cảm với cảnh ngộ của Tô Cơ, mặc dù không phải lo cơm ăn áo mặc, nhưng mỗi ngày đều không được sống là chính mình, cậu bèn an ủi cô ta: “Hay là cô thử bàn bạc với vương huynh của cô xem, có thể cho cô thêm chút thời gian không, đừng ép quá chặt nếu không sẽ phản tác dụng mất.”

Tô Cơ khó xử: “Vương huynh đâu có dễ thương lượng như người nói... Thật ra ta biết huynh ấy đi đến ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì, người có thể tin tưởng bên cạnh chỉ có mình ta, cho nên huynh ấy mới hy vọng ta nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, như vậy mới có thể thực sự giúp đỡ huynh ấy trong việc chính vụ.”

Viên Mục Dã hỏi: “Cô và vương huynh là cùng mẹ sinh ra à?”

Tô Cơ gật đầu: “Đương nhiên, cho nên hai bọn ta không thể tin tưởng ai khác ngoài đối phương.”

Viên Mục Dã thấy Tô Cơ thực sự không muốn giết người trong nghi lễ tế trời thì bày cho cô một kế: “Hay là cô làm thế này đi, dù sao lúc đó cô cũng đeo mặt nạ, cô cứ tìm một người thay cô đi lên đi, sau khi làm xong thì nhanh chóng đổi lại, như vậy sẽ không bị vương huynh của cô phát hiện ra đâu...”

“Được không? Làm thế này có phải quá nguy hiểm không? Hơn nữa, đâu có dễ dàng giấu được vương huynh của ta như vậy chứ? Mà ta biết tìm ai thay thế ta bây giờ? Rồi nếu bị truyền ra ngoài thì hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng

nổi... Với thủ đoạn của vương huynh, e rằng tất cả những người biết chuyện đều không thoát khỏi cái chết.” Tổ Cơ nói với vẻ lo lắng.

Viên Mục Dã không hiểu: “Cô nuôi nhiều kẻ ăn không ngồi rồi trong cung Cảnh Dương như vậy, chẳng lẽ trong thời khắc quan trọng không có ai dùng được à?”

Tổ Cơ buồn cười quá: “Người nhắc đến bọn họ sao... người bảo bọn họ dùng võ mồm chửi người khác thì được, chứ giết người? Thôi quên đi!”

Không ngờ Tổ Cơ nói đến đây lại đột nhiên nhìn chằm chằm vào Viên Mục Dã, sau đó cô ta vui mừng vỗ tay và nói: “Sao ta lại không nhớ đến người nhỉ? Chỉ với việc người một mình trốn ra khỏi cung Cảnh Dương, còn dám nửa đêm đột nhập vào tấm điện của ta, vậy thì giết người có là gì?”

Viên Mục Dã lập tức im bặt, cậu sững sờ một lúc mới bắt đầu nói: “Sao có thể giống nhau được? Chuồn ra khỏi cung Cảnh Dương với giết người là hai chuyện hoàn toàn khác nhau đấy? Tôi có thể đi từ cung Cảnh Dương đến đây mà không bị ai phát hiện là do tôi có can đảm và chiến lược, mà tôi có được bản lĩnh này là do tôi đã từng học theo dõi và tránh bị theo dõi rồi.”

“Theo dõi và tránh bị theo dõi là gì?” Tổ Cơ thắc mắc.

Viên Mục Dã nói: “Là biết cách tránh các thị vệ đi tuần để thuận lợi đến gặp cô...”

“Ồ... như vậy là rất đáng gờm rồi, người có biết người có bản lĩnh này đều là sát thủ đỉnh cao mà nước nào cũng muốn cướp đoạt không, bởi vì bọn họ có thể lặng yên không một tiếng động thâm nhập vào phủ đệ của bất cứ ai để giết người!” Tổ Cơ làm vẻ mặt khoa trương.

Viên Mục Dã không muốn tốn thời gian ở vấn đề này nên chỉ nói qua loa: “Dù sao tôi cũng sẽ không giết người...”

“Người nói dối!” Tổ Cơ cầm một bàn tay của Viên Mục Dã lên: “Vết chai trên tay người đã bán đứng người rồi, người nhất định là một cao thủ dùng dao.”

Viên Mục Dã dở khóc dở cười: “Đây không phải vết chai do cầm dao, mà là...” Viên Mục Dã nói được một nửa thì dừng

lại, bởi vì cậu thực sự không biết nên giải thích thế nào cho Tổ Cơ hiểu đây là vết chai do cầm súng chứ không phải cầm dao.

Tổ Cơ thấy Viên Mục Dĩ rất không tình nguyện thì không vui, cô ta nói: “Ta giúp người một chuyện lớn như vậy, sao đến một chuyện nhỏ người cũng không muốn giúp ta?”

“Giết người mà là chuyện nhỏ à? Bắc Tấn các cô đều... phóng khoáng như vậy sao?” Viên Mục Dĩ không thể chấp nhận được.

Tổ Cơ tỏ ra căm hận, cô ta nói với Viên Mục Dĩ: “Đó là vì người không biết người Tamarin đáng sợ đến thế nào đâu, bọn chúng không chỉ cướp bóc trắng trợn ở biên cảnh Bắc Tấn chúng ta, mà còn không để lại một người nào sống sót... Người có biết ở trong lòng bách tính Bắc Tấn bọn ta, người Tamarin có ngoại hình như thế nào không? Tóc vàng, mặt xanh, mắt đỏ, con người sẽ có hình dáng như vậy ư? Chỉ có ma quỷ mới như vậy. Nhưng không có bao nhiêu người Bắc Tấn biết ngoại hình thực sự của bọn chúng, cho nên mới tưởng tượng ra ngoại hình của chúng giống như loại ma quỷ đáng sợ nhất.”

“Nếu người Tamarin đã không để ai sống sót thì sao có thể chứng minh bọn họ là kẻ đồ sát?” Viên Mục Dĩ không hiểu.

“Lông vũ... Lông vũ của chim ưng đầu bạc là biểu tượng của bọn chúng, cũng là thần trong lòng bọn chúng. Bởi vậy mỗi lần sau khi chúng cướp bóc chém giết đều sẽ để lại trên xác chết một chiếc lông vũ, dùng để trấn áp linh hồn người chết, để bọn họ không tìm đến chúng trả thù.” Tổ Cơ lạnh lùng nói.

Viên Mục Dĩ không nói gì, bởi vì đây chỉ là lời nói từ một phía của Tổ Cơ, mà có lẽ ngay chính cô ta cũng chưa từng thực sự nhìn thấy những hành vi đáng sợ của người Tamarin, cô ta cũng chỉ được nghe lại từ lời của những người lớn trong tộc mà thôi.

Thấy Viên Mục Dĩ không nói gì, Tổ Cơ chán nản, nói: “Ta biết người không tin, ngày mai ta sẽ đưa người đến một nơi, đến lúc đó người sẽ biết ta không nói dối!”

Viên Mục Dĩ thấy Tổ Cơ đã nói đến ngày mai thì định đứng dậy chuẩn bị ra về, kết quả lại bị Tổ Cơ kéo lại: “Đừng về, cho

dù người rất nhanh nhẹn thì bây giờ lại quay lại đó cũng quá nguy hiểm, đêm nay người ngủ lại đây đi, sẽ không có ai phát hiện ra đâu.”

“Ngủ ở đây? Thế sáng mai thì phải làm sao? Cũng đâu thể nói là tôi đột nhiên xuất hiện được?” Viên Mục Dã hỏi.

Tổ Cơ cười khanh khách, bảo: “Sao không thể, không phải lúc đầu người cũng đột nhiên xuất hiện đấy à?”

Thấy Viên Mục Dã lo lắng, Tổ Cơ bèn cười: “Không đùa với người nữa, ta nói được là được, người chỉ cần ở bên cạnh ta thì ta nói cái gì cũng đều được, nhưng nếu người bị bắt lại trong lúc quay về... đến lúc đó mới thật sự không nói rõ được.”

Viên Mục Dã nghe vậy lại nghĩ đến thân phận nam sủng hiện giờ của mình. Cho dù hôm sau cậu có đột ngột xuất hiện trong tầm điện của Quốc sư thì cũng chỉ bị coi như đang dùng thủ đoạn để tranh giành tình cảm... Có điều lần này Viên Mục Dã nhất định không lên giường nữa mà nằm ở bên cạnh ngủ một đêm.

Sáng hôm sau, khi đám hạ nhân nhìn thấy Viên Mục Dã đi từ phòng Quốc sư ra, trong mắt đều hiện lên chữ “Người đúng là trâu bò!”. May mà Tổ Cơ xuất hiện kịp thời mới khiến Viên Mục Dã đỡ xấu hổ.

Có điều Viên Mục Dã không ngờ lần này Tổ Cơ lại dẫn mình đến một trấn nhỏ ở biên cảnh, cô ta sai người mang đến cho mình và Viên Mục Dã một bộ đồ màu đen có thêu họa tiết đám mây màu tím, và che mặt lại bằng một tấm lụa đen.

Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu được chức năng chính của cung Tử Vân, đây là một tổ chức bí mật chuyên thu thập tin tức tình báo quân sự của các quốc gia láng giềng.

Chương 790: Người phụ nữ mâu thuẫn

Trần Đào Hoa là một thị trấn nhỏ ở biên giới phía bắc của Bắc Tấn, mặc dù mang tên trấn Đào Hoa nhưng trong trấn không có lấy một cây đào nào... Cái tên này cũng không hề sai, nhưng do chiến loạn lâu dài khiến mười dặm hoa đào đã biến mất từ lâu.

Tổ Cơ và nhóm của cô ta ăn mặc đơn giản, mỗi người cưỡi một con chiến mã, xế chiều hôm đó thì đến được trấn Đào Hoa. May mà Viên Mục Dã đã từng học cưỡi ngựa tại trang trại của một người bạn nên mới không bị mất mặt trước Tổ Cơ, nếu không sợ rằng cô ta sẽ coi cậu thành cùng một giuộc với đám văn nhân trong cung Cảnh Dương kia mất...

Tuy nói là vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã cưỡi ngựa lâu như thế, trên đường bọn họ chỉ dừng lại ở trạm nghỉ thay ngựa, còn lại suốt hành trình người ngựa đều không ngừng lại... Viên Mục Dã muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút, nhưng thấy một cô gái như Tổ Cơ còn không nói gì, đương nhiên cậu cũng không thể không biết xấu hổ mà có ý kiến.

Vất vả lắm mới đến được trấn Đào Hoa, sắc trời đã sắp tối đen. Mặc dù lần này Tổ Cơ cải trang xuất hành, nhưng đi đến đâu cũng giương cờ hiệu của cung Tử Vân, cho nên sau khi bọn họ đến trấn Đào Hoa thì đã có hai người của cung Tử Vân chờ sẵn ở đó.

Không ngờ bọn họ vừa đến trấn Đào Hoa thì nhận được tin mật báo, một thôn cách trấn Đào Hoa hơn năm dặm vừa bị đám người Tamarin đến cướp sạch... Tổ Cơ không nói câu nào, lập tức đưa Viên Mục Dã đến thôn nhỏ kia.

Khái niệm chiến tranh đối với Viên Mục Dã chỉ dừng lại trên sách vở, phim truyền hình, điện ảnh, chứ không hề có trải nghiệm thực tế, thế nên khi cậu đi theo Tổ Cơ đến thôn nhỏ bị

người Tamarin cướp bóc kia, cậu đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Viên Mục Dã nhìn thấy từng đám khói đen bốc lên từ những ngôi nhà gạch nung, với đoàn người Viên Mục Dã vừa mới đến, cảnh tượng này thể hiện rõ việc nơi đây đã từng xảy ra thảm họa... Đáng sợ nhất là những thi thể không đầu treo trên cây khiến những người từng nhìn thấy bị ám ảnh cả đời.

Một người từng trải như Viên Mục Dã cũng phải sợ hãi trước cảnh tượng này, nhưng mặt Tổ Cơ không hề đổi sắc, cô ta nói: “Hạ những người kia xuống trước đi! Khi nào Huyện úy đến?”

Tùy tùng thấp giọng đáp: “Ông ta đang đến quân doanh gần đây điều binh, sắp tới rồi ạ.”

Tổ Cơ hừ một tiếng: “Vô dụng... đám người Tamarin đã bỏ đi rồi mà còn không dám xuất hiện.”

Viên Mục Dã nhìn ra được, hẳn đây không phải là lần đầu tiên Tổ Cơ nhìn thấy cảnh này, xem ra những gì mà người Tamarin làm ra đúng là rất nghiêm trọng đối với người Bắc Tấn, cho nên Tấn Lăng Vương mới muốn Quốc sư tự tay xử quyết công khai một tù binh người Tamarin trong lễ tế trời để cổ vũ lòng quân.

Sau đó Viên Mục Dã cùng mấy người tùy tùng của Tổ Cơ hạ những thi thể bị treo trên cây xuống, từ quần áo có thể nhận ra bọn họ đều là thanh niên trai tráng trong thôn, mà ở vạt áo phía trước của mỗi bộ thi thể đều cắm một chiếc lông vũ của chim ưng đầu bạc.

Viên Mục Dã thắc mắc: “Tại sao chúng lại phải cắt đầu của những thôn dân?”

Sắc mặt Tổ Cơ u ám, cô ta nói: “Đó là bởi vì người Tamarin tin rằng người chết mất đầu thì hồn phách không được đầy đủ, cũng sẽ không nói được với thần minh chuyện mình bị oan khuất.”

Viên Mục Dã nghe xong thì tức cười, nói: “Thật buồn cười, chẳng lẽ cắt đầu rồi thì người không phải do bọn chúng giết nữa sao? Nhưng tại sao ở đây lại chỉ có đàn ông? Phụ nữ và trẻ em trong thôn đâu rồi?”

Lần này người trả lời là một tùy tùng của Tổ Cơ, anh ta chỉ vào một lò nung gạch cách đó không xa: “Người Tamarin giết chết hết người già, phụ nữ và trẻ nhỏ rồi ném xác họ vào trong lò nung, dùng một mối lửa thiêu đốt họ.”

Viên Mục Dã im lặng, xem ra người Tamarin thực sự quá tàn nhẫn, hành vi của bọn chúng không khác gì loài dã thú chưa được thuần hóa, đối xử với đồng loại khác tộc không có chút lòng thương hại nào.

Tổ Cơ thấy sắc mặt Viên Mục Dã không tốt, thì trầm giọng nói: “Thế nào? Bây giờ ngươi còn cho rằng người Tamarin không đáng giết không?”

Viên Mục Dã thở dài: “Kẻ giết người đương nhiên phải giết, nhưng tù binh kia thực sự đã giết nhiều người như vậy sao? Các người có nên thẩm vấn trước rồi mới kết luận không?”

Nhưng Tổ Cơ lại hỏi ngược lại: “Điều đó có khác gì nhau? Đối với bọn ta, hấn giết một người hay một trăm người Bắc Tấn đều như nhau cả... Nếu có lựa chọn, ta đương nhiên hy vọng không giết chóc nữa, nhưng ta thực sự có thể lựa chọn sao?”

Đúng lúc này, Huyện úy bản địa dẫn theo năm trăm binh sĩ lưng thưng xuất hiện, đôi phương thấy người của cung Tử Vân còn đến sớm hơn mình một bước thì sợ hãi bước lên thỉnh an: “Huyện úy Thanh Thủy, Mân Hoài Nhân bái kiến các vị sứ giả của cung Tử Vân.”

Bởi vì Tổ Cơ đang mặc cung phục dành cho người của cung Tử Vân, cho nên Mân Hoài Nhân cũng không phát hiện ra người đang đứng trước mặt hấn là Quốc sư đại nhân của Bắc Tấn, đương nhiên Tổ Cơ cũng không chủ động đề lộ thân phận. Vì dù sao mục đích của chuyến đi lần này cũng chỉ là để Viên Mục Dã nhìn thấy rõ bộ mặt thật của người Tamarin.

Hiện trường đã được Huyện úy tiếp quản, người của cung Tử Vân đương nhiên không tiện ở lại, hơn nữa Tổ Cơ cũng đã đạt được mục đích của lần xuất hành này, nên đoàn người lập tức cưỡi ngựa chạy về trấn Đào Hoa, nghỉ một đêm ở đây.

Nơi nào trên đất Bắc Tấn cũng đều có hành cung của cung Tử Vân, trấn Đào Hoa cũng không ngoại lệ. So với cảnh tượng

hoang tàn của trấn Đào Hoa thì hành cung của cung Tử Vân tráng lệ hơn rất nhiều. Có điều cũng phải thôi, cung Tử Vân chính là biểu tượng quyền lực của Bắc Tấn, nếu như ngay cả nơi này cũng trở nên khốn đốn thì chẳng phải càng khiến con dân Bắc Tấn không có lòng tin vào đất nước mình sao?

Sau khi về đến hành cung, trong đầu Viên Mục Dã không ngừng hiện lên hình ảnh những dân chúng chết thảm kia, Tổ Cơ thấy vậy thì nhỏ giọng hỏi cậu: “Cân nhắc thế nào? Bây giờ ngươi là người duy nhất có thể giúp đỡ ta, nếu không rất có thể ta sẽ bị xâu mặt trong nghi thức tế trời đấy.”

Viên Mục Dã nghiêm túc nhìn về phía Tổ Cơ, cậu nói: “Nếu cô đã hận người Tamarin đến như vậy, thì sao không tự mình ra tay chứ?”

Tổ Cơ thở dài: “Hận là một chuyện, tự mình ra tay giết bọn chúng lại là một chuyện khác. Ta hiểu rõ tính cách của mình, trừ khi rơi vào hoàn cảnh sống chết, nếu không ta thực sự rất khó nảy sát tâm với người khác...”

Viên Mục Dã cảm thấy Tổ Cơ là một cô gái rất mâu thuẫn, cô ta vừa hận người Tamarin nhưng lại không đành lòng giết chúng, có lẽ đây chính là lý do vì sao Tấn Lăng Vương nhất định bắt Tổ Cơ phải tự mình giết chết tên tù binh người Tamarin kia!

Thật ra chuyện này đối với Viên Mục Dã cũng không phải là chuyện quá khó, bởi vì khi vừa tốt nghiệp ở trường cảnh sát, cậu từng có thời gian làm việc tại tòa án, và đã chấp hành hai nhiệm vụ xử bắn... Người bình thường lần đầu tiên nỗ lực giết người đều sẽ nhận được hỗ trợ tâm lý sau đấy, nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy mình hoàn toàn không cần điều đó.

Hơn nữa việc giết tù binh thay Tổ Cơ lần này, cậu hoàn toàn có thể xem như một nhiệm vụ xử bắn, có điều trong lòng cậu luôn cảm thấy việc “Chấp hành hình phạt tử hình” và “Giết tù binh” là hai chuyện rất khác nhau.

Chương 791: Tù binh

Tổ Cơ thấy Viên Mục Dã đến giờ vẫn không chịu đồng ý thì lạnh mặt, nói: “Ta cho ngươi một đêm suy nghĩ cho kỹ, ngươi đừng quên từ khi các ngươi đến Bắc Tấn là ai luôn giúp đỡ các ngươi... Làm người có ơn phải báo!”

Viên Mục Dã hiểu đạo ý ấy, nhưng dù sao cậu cũng không phải người của thời đại này, nếu như tùy tiện tham gia vào có khi nào sẽ xuất hiện chuyện thay đổi lịch sử hay không? Nhưng cậu nghĩ đi nghĩ lại thì thấy, có lẽ chỉ riêng việc bọn họ xuất hiện ở thời đại này, cho dù có tham dự vào việc gì hay không thì e là cũng đã phát sinh ra những ảnh hưởng không lường trước được đối với đời sau...

Sáng sớm hôm sau, Tổ Cơ chuẩn bị cho Viên Mục Dã một bữa sáng rất phong phú, mặc dù đồ ăn của thời đại này không ngon như hiện đại, nhưng quý ở chỗ thuần thiên nhiên không bị ô nhiễm.

Tổ Cơ ngồi trên ghế thử thăm dò Viên Mục Dã: “Ngươi nghĩ thế nào rồi? Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi giúp ta qua được ải này, ta lập tức cho các ngươi mượn chiếc gương đồng có hoa văn đám mây kia.”

Viên Mục Dã thấy cô gái này chẳng hề ngốc một chút nào, còn biết nắm “đường về” của bọn họ là chiếc gương đồng làm con bài mặc cả.

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Thật ra chúng tôi vốn không nên xuất hiện ở đây, nếu như chúng tôi tham dự vào chuyện của Bắc Tấn, sợ rằng sẽ dẫn đến sự thay đổi về lịch sử...”

Tổ Cơ lắc đầu: “Không đâu, thật ra là ngươi nghĩ như vậy thôi, còn cho dù thế nào đi chăng nữa thì gã người Tamarin kia chắc chắn phải chết, chỉ khác nhau ở chỗ là ta giết hay ngươi giết mà thôi. Hơn nữa, cho dù coi như đến cuối cùng ta vẫn không ra tay được, thì hẳn có thể sống sót không? Đáp án chắc

chấn là không, cho nên kết cục của hấn chỉ có thể là chết... nếu đã là như vậy thì ngươi còn gì phải lo lắng nữa chứ?”

Thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, Tổ Cơ tiếp tục nói: “Ta là một Quốc sư thế nào trong lòng ta hiểu rõ, đời này ta không thể nào trở thành một người độc ác sát phạt quyết đoán được... có lẽ sự xuất hiện của ngươi chính là vì ông trời đang muốn giúp ta chăng? Để ngươi đến thay ta hoàn thành chuyện mà ta không làm được, nếu không thì tại sao các ngươi lại cứ nhất định phải xuất hiện ở đây chứ?”

Không ngờ Tổ Cơ vòng mấy vòng lại buộc chặt Viên Mục Dã vào chuyện này, cuối cùng cậu do dự, nói: “Tôi muốn nhìn thấy tù binh người Tamarin kia trước...”

Tổ Cơ cao hứng nói: “Không thành vấn đề, sau khi trở về ta sẽ sắp xếp!”

Cứ như vậy, Viên Mục Dã ngu ngu ngơ ngơ đồng ý giúp Tổ Cơ giết tên tù binh trong lễ tế trời. Đêm hôm đó bọn họ lập tức chạy về cung Tử Vân, Tổ Cơ đưa Viên Mục Dã đến thẳng thiên lao, hóa ra tên tù binh người Tamarin kia cũng bị nhốt trong thiên lao của cung Tử Vân.

Vào thiên lao, việc đầu tiên Viên Mục Dã làm là chạy đến thăm người bạn tù Lưu Đại, xem mấy ngày qua anh ta thế nào? Lúc đầu Lưu Đại còn tưởng Viên Mục Dã lại bị đưa về thiên lao, kết quả khi anh ta nhìn thấy Quốc sư ở bên cạnh Viên Mục Dã thì sợ đến mức nằm rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu lên...

Sau khi thăm Lưu Đại, Viên Mục Dã thì thăm hỏi Tổ Cơ: “Vì sao những người nhìn thấy khuôn mặt thật của cô đều nhất định phải chết? Lưu Đại là một thợ điêu khắc, hấn là anh ta không dám nói ra dáng vẻ thật của cô đâu.”

Kết quả Tổ Cơ lại lắc đầu, nói: “Không phải người nào nhìn thấy khuôn mặt thật của ta cũng đều phải chết, ngươi đã từng nhìn thấy rồi, mà còn không chỉ một lần, ngươi thấy ta có giết ngươi không?”

“Vậy tại sao Lưu Đại nhất định phải chết?” Viên Mục Dã không hiểu nổi.

Tổ Cơ thở dài: “Đó là vì Lưu Đại khác người, người đã từng nhìn thấy mặt ta nhưng đâu có ai biết chuyện này? Còn Lưu Đại thì khác, toàn bộ người của Bắc Tấn đều biết hắn đã từng nhìn thấy ta, cho nên một khi tượng đá hoàn thành, hắn chắc chắn phải chết.”

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Vậy phải mất bao lâu mới điêu khắc xong tượng đá?”

Tổ Cơ nhún vai: “Còn chưa bắt đầu làm sao biết khi nào xong được?”

Viên Mục Dã như bừng tỉnh: “Hóa ra cô vẫn luôn giam Lưu Đại trong thiên lao của cung Tử Vân... chính là vì không muốn anh ta điêu khắc tượng đá cho cô?”

Tổ Cơ nói với vẻ chán nản: “Ta là người dễ mềm lòng, sao có thể nhìn Lưu Đại chỉ vì một bức tượng đá mà chết chứ, nhưng ta không có cách nào thay đổi vận mệnh của hắn, cũng giống như ta không thể nào thay đổi vận mệnh của chính mình vậy... Cho nên đành phải kéo dài được ngày nào hay ngày đó.”

Trong khoảng khắc ấy, Viên Mục Dã cảm thấy một cô gái như thế này không nên bị giam giữ trong thâm cung, cô ta phải đi ngao du thế giới mới đúng. Tiếc rằng ngay cả việc bản thân mình có thể quay về được hay không Viên Mục Dã cũng không nắm chắc, chứ đừng nói đến việc đưa thêm một người cổ đại quay về.

Sau đó Tổ Cơ dẫn Viên Mục Dã đi đến nơi sâu nhất trong thiên lao, trong phòng giam có một người đàn ông khắp người bị xích sắt trói chặt... Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện thật ra ngoại hình của người Tamarin đâu phải tóc vàng mặt xanh mắt đỏ, bọn họ chỉ cao lớn hơn người Bắc Tấn bình thường một chút mà thôi.

Viên Mục Dã hỏi: “Đây chính là người Tamarin?”

Tổ Cơ gật đầu: “Ừm, có phải ngoại hình rất đáng ghét không,”

Viên Mục Dã buồn bực nói: “Không phải cô nói bọn chúng đều tóc vàng mặt xanh mắt đỏ sao?”

Tổ Cơ cười xấu hổ: “Ta cũng đã nói rồi mà, đó là do người Bắc Tấn đã yêu ma hóa người Tamarin. Có điều, dù ngoại hình

của chúng không đáng sợ như trong truyền thuyết, nhưng sự hung tàn của chúng chỉ có hơn chứ không kém...”

Lúc này người trong thiên lao dường như nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, gã từ từ giương mắt nhìn về phía Tổ Cơ và Viên Mục Dã đứng bên ngoài phòng giam... Người Tamarin này đầu tóc rối bù, da ngăm đen, toàn thân xăm kín những hình thù kỳ dị.

Đột nhiên gã người Tamarin kia từ từ toét miệng ra, để lộ chiếc răng nanh màu đen, hắn nói: “Phụ nữ... ta ngửi thấy mùi phụ nữ!”

Nói xong hắn còn tự liếm liếm môi mình trông rất buồn nôn.

Viên Mục Dã thấy dáng vẻ gọi đòn của đối phương thì lập tức ném chút lòng trắc ẩn của mình lên chín tầng mây... Viên Mục Dã không thèm chớp mắt quay sang nói với Tổ Cơ: “Tôi đồng ý giúp cô, chúng ta ra ngoài đi!”

Nhưng tên người Tamarin trong lao nghe thấy bọn họ định đi thì bô bô nói một tràng thứ tiếng mà Viên Mục Dã không hiểu. Tổ Cơ nghe xong quay đầu lại nhìn đối phương, ánh mắt cô ta lạnh như băng... hiển nhiên cô ta có thể hiểu đối phương nói gì.

Sau khi rời khỏi đó, Viên Mục Dã thì thầm hỏi: “Tên kia vừa nói gì mà khiến sắc mặt cô khó coi như vậy?”

Giọng Tổ Cơ trầm xuống: “Hắn đang nguyên rửa, hắn nguyên rửa tất cả đàn ông của Bắc Tấn đều bị người của tộc hắn giết sạch, phụ nữ và trẻ em của Bắc Tấn sẽ trở thành nô lệ của người Tamarin, ngay cả cương thổ của Bắc Tấn cũng sẽ thành nơi cưỡi ngựa của bọn chúng.”

Viên Mục Dã để ý thấy khi Tổ Cơ nói ra những lời này, cơ thể cô ta run lẩy bẩy, cậu bèn vỗ nhẹ vai cô ta an ủi: “Đừng sợ, đó chỉ là hy vọng hảo huyền của bọn chúng mà thôi.”

Chương 792: Lễ tế trời

Tổ Cơ trầm giọng nói: “Người không biết đâu, chiến tranh giữa Bắc Tấn chúng ta và người Tamarin đã kéo dài hơn trăm năm, dù từ trước đến nay không có một bên nào chiếm thế thượng phong, nhưng chiến tranh liên miên và hỗn loạn đã khiến cuộc sống của người dân khốn khổ vô cùng...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vừa rồi tôi đã quan sát thấy, mặc dù những người Tamarin kia cao lớn hơn người Bắc Tấn, nhưng những mặt khác của bọn họ cực kỳ lạc hậu, còn dừng lại ở thời kỳ văn minh du mục đời đầu, cho nên chất lượng cuộc sống của bọn họ không yên ổn bằng xã hội nông nghiệp như Bắc Tấn.”

Tổ Cơ căm tức nói: “Chứ còn gì nữa, người Tamarin am hiểu săn thú và chăn nuôi, còn người Bắc Tấn hầu hết canh tác ở ngoài ruộng, thu hoạch lương thực... Bản thân những người Tamarin đó không tự trồng trọt, lại tới cướp bóc lương thực mà bọn ta thu hoạch được, thật sự đáng ghét cực kỳ.”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Lòng người đều tham lam, có thể cướp được lương thực bằng sức mạnh thì có gì phải cam tâm vất vả canh tác nữa? Với lại, quan trọng nhất là người Tamarin vốn không biết làm ruộng... Thật ra rõ ràng Tamarin và Bắc Tấn có thể kết thúc chiến tranh bằng cách cùng nhau hợp tác, nhưng cả hai lại lựa chọn cách đánh nhau ngu xuẩn nhất để làm nhau bị thương.”

Tổ Cơ sững sốt: “Cùng nhau hợp tác là sao?”

Viên Mục Dã kiên nhẫn giải thích: “Đầu tiên các người phải biết được lý do tại sao người Tamarin lại muốn cướp phá biên cảnh của Bắc Tấn?”

“Đó là do bản chất của bọn chúng hung tàn!” Tổ Cơ đáp không hề nghĩ ngợi.

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Đây không phải là vấn đề cơ bản. Trước đó tôi đã nói rồi, người Tamarin chỉ am hiểu du mục, cho nên cuộc sống và hoàn cảnh cư trú của bọn họ đều cực kỳ không ổn định, ngày qua ngày phiêu bạt khắp nơi cũng không dễ dàng gì. Nhưng Bắc Tấn của các người thì khác, các người biết canh tác, biết lựa chọn định cư ở nơi đất đai phì nhiêu, các người gieo trồng vào mùa xuân và thu hoạch vào mùa thu, sống lâu dài ở một nơi cố định, có nhiều thời gian để sáng tạo những thứ khác hơn. Cho nên so sánh với người Tamarin, cuộc sống của các người chắc chắn giàu có hơn.”

Tổ Cơ hừ lạnh: “Bọn ta sống giàu có cũng là nhờ bọn ta trả giá bằng sự cố gắng, rõ ràng bọn họ lười tự mình canh tác, cho nên mới ra ngoài cướp bóc của người khác! Người bảo làm sao Bắc Tấn hợp tác với loại người hoang dã này được?”

Thấy Tổ Cơ không đồng ý với suy nghĩ của mình, Viên Mục Dã bèn hỏi ngược lại: “Ngựa chiến và trâu cày, súc vật linh tinh của Bắc Tấn từ đâu mà có?”

Tổ Cơ suy nghĩ rồi đáp: “Có một phần do chính bọn ta nuôi, nhưng phần lớn là mua về từ nước Cam Lan ở phía Nam.”

Viên Mục Dã gật đầu nói tiếp: “Nếu nghĩ về nó từ một góc độ khác, người Tamarin chỉ biết chặn thả và săn thú, mà người Bắc Tấn lại chỉ am hiểu canh tác, nếu người Bắc Tấn đổi lương thực của mình với ngựa và trâu cày của người Tamarin thì sao? Cứ như vậy, các người sẽ có ngựa chiến và trâu cày, người Tamarin cũng có được lương thực mà bọn họ muốn, giải quyết được gốc rễ vấn đề, tất nhiên cũng sẽ không có chiến tranh nữa...”

Đây là lần đầu tiên Tổ Cơ nghe thấy suy nghĩ kiểu này, cô ta sửng sốt trong chốc lát rồi nói: “Nhưng bọn chúng có đồng ý đổi với Bắc Tấn ta không?”

“Không thử làm sao biết được? Cô luôn miệng nói người Tamarin thường xuyên quấy rầy dân chúng ở biên cảnh Bắc Tấn, khiến bọn họ bị thương vong nặng nề. Nhưng khi Bắc Tấn các người đánh nhau với Tamarin, chẳng lẽ không giết chết người của bọn họ ư? Nếu hai bên có thể đánh nhau trên trăm năm, chứng tỏ thực lực hai bên ngang nhau, chắc chắn đều có thương vong, tất nhiên cũng phải thừa nhận đau khổ do

chiến tranh mang lại... Làm sao cô biết những dân chúng người Tamarin không hy vọng chiến tranh kết thúc?” Viên Mục Dã tận tình khuyên bảo.

Tổ Cơ lẩm bẩm: “Nếu ngay từ đầu có thể thử hợp tác thì hay rồi, nhưng hiện giờ nói gì cũng đã muộn. Giữa bọn ta có thù sâu như biển, chắc không có bên nào muốn buông bỏ thù hận để thật lòng đàm phán hòa bình đâu.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Đó là vì các người vẫn chưa rõ đạo lý ‘Trên đời này không có kẻ địch nào là mãi mãi’... Hơn nữa, khi đối mặt với chiến tranh, sẽ không bao giờ có người chiến thắng thực sự.”

Lượng thông tin trong lần trò chuyện này của Viên Mục Dã và Tổ Cơ khá lớn, nhất thời cô ta vẫn chưa thể chấp nhận được những ý tưởng táo bạo đó. Nhưng nó cũng đã gieo vào lòng cô ta một hạt giống quyết tâm cải cách, bởi vì cô ta cũng ngầm hiểu rõ, đã đến lúc phải giải quyết triệt để chiến tranh giữa Tamarin và Bắc Tấn.

Vài ngày sau, lễ tế trời của Bắc Tấn chính thức bắt đầu. Tấn Lăng Vương hạ chỉ thông báo với thiên hạ, Đại Quốc sư Bắc Tấn sẽ tự tay đâm một tù binh người Tamarin vào ngày lễ tế trời. Tin này vừa tung ra, trên dưới Bắc Tấn đều vui mừng.

Dù Viên Mục Dã không thể hiểu vì sao chỉ giết một tù binh mà đến mức cả nước vui mừng, nhưng cậu đã đồng ý với Tổ Cơ, cho nên cũng chỉ có thể giúp cô ta vượt qua ải này trước đã...

Sau khi nghi thức tế trời bắt đầu, Viên Mục Dã đã thay quần áo và mặt nạ giống Quốc sư đại nhân như đúc, bởi vì các trình tự của lễ tế trời kiểu này rất rườm rà, cho nên Viên Mục Dã chỉ có thể trá đồi với Tổ Cơ vào thời khắc cuối cùng.

Trong toàn bộ buổi lễ, cơ hội duy nhất có thể giấu giếm mọi người và hoán đồi với Tổ Cơ là đoạn múa cầu phúc của tốp vũ sư ở trước cung Tử Vân. Sau khi đoạn múa này chấm dứt, Quốc sư Bắc Tấn bước ra từ một lối đi ngầm trên tế đàn, trực tiếp giết chết tù binh người Tamarin đã bị cột sẵn trên đó làm tế phẩm.

Những gì Viên Mục Dã phải làm là trốn trong lối đi ngầm, sau khi chấm dứt điệu múa cầu phúc, cậu sẽ giả mạo Tổ Cơ đi ra

ngoài, giết chết gã người Tamarin, tưới máu của hắn xuống dưới tế đàn, hoàn thành toàn bộ nghi thức tế trời.

Sau bước này, Viên Mục Dã phải nhanh chóng lúi vào trong lối đi ngầm, để Quốc sư thực sự đi ra ngoài... Còn Viên Mục Dã ở trong lối đi ngầm chỉ cần cởi quần áo của Quốc sư ra và mặc ngược lại là sẽ lập tức biến thành kiểu quần áo khác, đến lúc đó Tổ Cơ sẽ sai người đón Viên Mục Dã ra khỏi lối đi ngầm.

Tuy kế hoạch này hơi mạo hiểm, nhưng cũng may thông thường dân chúng bên dưới tế đàn và đám quan viên không dám ngẩng đầu vào lúc đó, vụ sự trên đài cũng sẽ không nhìn chăm chăm vào Quốc sư, bởi vậy chỉ cần có gan và cẩn thận thì chắc chắn sẽ không bị ai phát hiện.

Sự việc cũng đúng như Viên Mục Dã đoán trước. Cậu thay thế Tổ Cơ lên tế đàn cực kỳ thuận lợi, bởi vì không có ai dám nhìn thẳng Quốc sư trên đài vào lúc này, cho nên Viên Mục Dã bước tới trước mặt gã người Tamarin kia như chỗ không người...

Để đề phòng đối phương nguyên rửa trước khi chết, cho nên thông thường trong tình huống như vậy sẽ bịt kín miệng hắn bằng vải, để hắn không cất lên được tiếng nào. Nhưng hình như kẻ duy nhất dám đối diện với Quốc sư đã phát hiện người trước mặt không phải Quốc sư thật, vì thế hắn lập tức liều mạng giãy giụa.

Cũng may lễ tế trời đã tiến hành đến bước này, theo lý thuyết ắt hẳn sẽ không xảy ra biến cố gì nữa. Chỉ cần bây giờ Viên Mục Dã bước đến giờ tay chém xuống, đầu gã người Tamarin kia biết người làm nghi thức tế trời không phải Quốc sư Bắc Tấn thì có thể làm gì được?

Chương 793: Biến cố đột ngột

Nhưng điều làm Viên Mục Dã không ngờ là, ngay khi vừa mới giờ dao lên, cậu đột nhiên cảm thấy có luồng gió mạnh ập đến trước mặt. Viên Mục Dã vô thức hơi nghiêng người sang bên cạnh, kết quả lại thấy một mũi tên bắn lén xẹt qua gương mặt cậu.

Mũi tên bắn tới quá đột ngột, bởi vì thánh thần của nghi thức tế trời không thể xâm phạm, cho nên bọn thị vệ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn đều giữ khoảng cách nhất định với tế đàn, mà mũi tên bắn lén kia lại bắn ra từ một cánh cửa trên lầu cao cách đó không xa, rõ ràng là hành động có mưu đồ từ trước.

Lúc này Viên Mục Dã mới đột nhiên ý thức được thân phận của gã người Tamarin trước mặt có lẽ cũng không đơn giản, nếu không ở đây là đô thành của Bắc Tấn, người Tamarin bình thường không thể nào mạo hiểm nghìn dặm xa xôi chạy từ biên cảnh đến đây để cứu một tù binh.

Mặc dù suýt nữa Viên Mục Dã bị mũi tên bắn lén, nhưng xấu hổ là giờ cậu không thể hô to bắt thích khách được, nếu không thích khách muốn giết Quốc sư còn chưa bị bắt, cậu đã bị bắt trước vì giả mạo Quốc sư rồi.

Ai ngờ vào lúc này, vài dân chúng quỳ gối dưới đài đột nhiên bạo động, cả đám rút dao nhọn trên người xông tới tế đàn. Giờ này Viên Mục Dã càng tin tưởng suy đoán của mình hơn, xem ra thân phận của gã tù binh người Tamarin trước mặt tuyệt đối không phải bình thường...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lập tức kê dao vào cổ tên tù binh, bởi vì cậu biết hiện giờ mình phải khống chế được tên này thì mới có thể rút lui an toàn khỏi vụ ám sát.

Biến cố đột ngột khiến dân chúng và quan lại hoảng hốt, nhất thời cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Lúc này đám phản loạn cải trang thành dân chúng đã xông lên tề đàn, đánh nhau với các vụ sư đứng chắn phía trước.

Đáng tiếc những vụ sư đó vốn không phải đối thủ của mấy tên kia, chẳng bao lâu sau đã bị chém chết trên tề đàn. Cách đó không xa, Tấn Lăng Vương phát hiện biến cố trên tề đàn bèn lập tức cao giọng quát: “Bảo vệ an toàn cho Quốc sư!”

Cùng lúc ấy, những thích khách người Tamarin cầm đao nhọn đã tới gần Viên Mục Dã, cũng may cậu dí sát đao vào cổ tên tù binh người Tamarin, lúc này mới chặn được những thích khách có thân thủ lợi hại, không dám dễ dàng tiến lên...

Vào thời khắc nguy cơ này, gã tù binh Tamarin kia cố sức nhả nùi vải bịt miệng ra, sau đó cười lạnh nói với Viên Mục Dã: “Cho ngươi hai lựa chọn, một là thả ta đi, ta sẽ không vạch trần việc ngươi giả mạo Quốc sư. Nếu không bây giờ ta sẽ hét to lên rằng Quốc sư là giả mạo, để xem lũ người Bắc Tấn bắt ngươi trước hay là bắt ta trước?”

Đương nhiên Viên Mục Dã sẽ không bị dăm ba câu của hắn dọa một cách dễ dàng, vì thế cậu ghé sát vào và nói nhỏ: “Cậu có thể thử xem, để coi mồm cậu nhanh hơn hay là đao của tôi nhanh hơn...”

Tuy ngoài miệng Viên Mục Dã không chịu yếu thế, nhưng trong lòng cậu hiểu rằng đối phương nói rất đúng. Nếu còn tiếp tục giằng co nữa, chuyện Viên Mục Dã giả mạo Quốc sư sẽ bị lộ, bất kể cậu có giết chết tên tù binh này hay không.

Bởi vậy Viên Mục Dã không thể tiếp tục dây dưa với tên này nữa, cần phải nhanh chóng trở lại trong lối đi ngầm để hoán đổi với Tổ Cơ. Thêm vào đó, Viên Mục Dã vốn không muốn giết người, vì thế cậu giả vờ lơ tay, để gã tù binh người Tamarin thừa cơ hội chạy thoát, sau đó cậu chuẩn bị nhanh chóng trở lại lối đi ngầm dưới tề đàn để tụ hội với Tổ Cơ thật.

Ai ngờ tên tù binh Tamarin nói chuyện chẳng giữ lời gì hết, sau khi lấy được tự do lập tức thấp giọng nói với mấy kẻ tới cứu hắn: “Bắt lấy Quốc sư!”

Mặc dù Viên Mục Dã không rõ tại sao đối phương biết mình là hàng giả mà còn muốn bắt mình, nhưng cậu chỉ có thể nhanh chóng đá văng một tên thích khách lao tới gần.

Nhưng Viên Mục Dã càng không muốn dây dưa với bọn chúng, bọn chúng lại càng quẩn lấy cậu. Rơi vào đường cùng, Viên Mục Dã đành đành lên ý định giết người, cậu lia một dao vào cổ họng của một gã thích khách, ra tay cực kỳ sạch sẽ và gọn gàng.

Mấy thích khách khác thấy thế thì lập tức không dám dễ dàng tiến lên nữa, dù bọn chúng cũng không biết Quốc sư này là thật hay giả, nhưng chúng đã nhận ra cậu cũng không phải là người không biết võ công như trong truyền thuyết...

Đúng lúc này, binh lính Bắc Tấn cuối cùng đã xông lên, bọn họ nhanh chóng bao vây đám thích khách và gã tù binh người Tamarin kia. Viên Mục Dã thừa cơ muốn nhanh chóng vào trong lối đi ngầm, kết quả lại bị Tấn Lăng Vương vội vàng chạy tới cản đường đi.

Thấy cảnh này, lòng Viên Mục Dã chùng xuống, xem ra dù thế nào thì hôm nay mình không thể trở lại trong lối đi ngầm rồi, vì thế cậu chỉ đành cam chịu nhìn về phía Tấn Lăng Vương, hy vọng có thể tạm thời đánh lừa cho qua.

Kết quả khi Viên Mục Dã nhìn vào mắt Tấn Lăng Vương, cậu biết ngay mình đã bị lộ tẩy hoàn toàn rồi... Ngẫm lại cũng phải, người đàn ông trước mặt này là anh trai lớn lên từ nhỏ với Tổ Cơ, làm sao không nhận ra được chiều cao và dáng người của em gái ruột chứ?

Cũng may, có lẽ đối phương ngại mặt mũi của hoàng tộc nên không vạch trần trước mặt mọi người, mà ra lệnh cho cung nhân đưa Quốc sư về trong xe nghỉ ngơi trước. Viên Mục Dã thầm biết lần này chắc chắn xong đời rồi, nghĩ bụng muốn bỏ chạy, nhưng bởi vì Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên vẫn còn ở trong cung Cảnh Dương, cho nên cậu buộc lòng phải ở lại.

Lẽ tẻ trời chắc chắn đã bị mấy thích khách nước Tamarin phá hỏng, gã tù binh kia cũng đã bị bọn chúng cứu đi... May mắn là Quốc sư đại nhân đã tự tay đâm một thích khách người Tamarin trước mặt mọi người, cũng coi như miễn cưỡng hoàn thành bước huyết tể trong nghi thức tế trời.

Trên đường về cung, Viên Mục Dã ngồi bên cạnh Tấn Lăng Vương mà không dám có một cử động nhỏ. Trong lúc nhất thời, bầu không khí cực kỳ xấu hổ, có lẽ vị vua nước Tấn này cũng là kẻ sĩ diện, cho nên vẫn cứ ngồi im lặng, từ đầu đến cuối đều không hề phát tác... Nhưng Viên Mục Dã biết rõ, một khi chiếc xe này trở lại trong cung, e rằng mình sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ.

Nhưng cái gì tới cũng phải tới, sau khi trở lại cung, Tấn Lăng Vương nhanh chóng cho người hầu lui ra ngoài, chỉ để lại một mình Viên Mục Dã. Xem ra đối phương cũng là kẻ tàn nhẫn, không sợ Viên Mục Dã là thích khách có mưu đồ gây rối ư?

Tấn Lăng Vương lạnh lùng hỏi: “Ngươi là ai?”

Dù Viên Mục Dã thâm chột dạ, nhưng dẫu sao cậu không phải người nước Tấn, cho nên tất nhiên không quá sợ hãi vị vua nước Tấn này, vì vậy cậu nói: “Ngài nên đi hỏi Quận chúa Tố Cơ vấn đề này đi.”

Lý do Viên Mục Dã không gọi Tố Cơ là Quốc sư hoặc Cung chủ, bởi vì cậu muốn cho Tấn Lăng Vương biết quan hệ của hai người họ không bình thường... Tấn Lăng Vương không phải đồ ngốc, tất nhiên có thể hiểu ẩn ý trong lời nói của Viên Mục Dã.

Tấn Lăng Vương hít vào, sau đó nói bằng giọng lạnh lẽo: “Tất nhiên quả nhân sẽ hỏi muội ấy chuyện này. Hiện giờ quả nhân muốn biết rốt cuộc ngươi là ai mà có thể khiến Tố Cơ tin tưởng như thế?”

Viên Mục Dã thấy thân phận đã bại lộ nên từ từ tháo mặt nạ xuống rồi nói: “Quận chúa Tố Cơ cũng là bất đắc dĩ thôi, hy vọng ngài đừng trách tội cô ấy...”

Chương 794: Hoàng tử nước Tamarin

Tân Lăng Vương cười lạnh: “Chuyện giữa huynh muội quả nhân làm gì tới phiên người lảm lời...” Nói đến đây, anh ta chợt nhìn chăm chăm vào Viên Mục Dã, sau đó nghi ngờ nói: “Hay người chính là tên nam sủng Tổ Cơ mới thu nạp?”

Viên Mục Dã nghe Tân Lăng Vương nhắc tới thân phận nam sủng của mình, cậu lập tức xấu hổ nói: “Ôi... Việc này nói ra thì rất dài, tóm lại tôi cũng bị bắt đắc dĩ giống như Quận chúa thôi.”

Viên Mục Dã vốn tưởng rằng vị Tân Lăng Vương này nghe xong sẽ không thêm nói năng gì mà nhốt mình vào thiên lao luôn, không ngờ anh ta lại gật gù: “Đêm dài đằng đẵng, quả nhân có rất nhiều thời gian nghe người nói một cách tỉ mỉ...”

Chẳng còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành phải căng da đầu, nói: “Thật ra việc này rất đơn giản, Quận chúa Tổ Cơ giúp tôi một ân tình lớn, cho nên tất nhiên tôi phải trả ơn cho cô ấy.”

Tân Lăng Vương gật đầu: “Xem ra đúng là ơn lớn thật, có thể khiến người giết người...”

Nhất thời Viên Mục Dã cạn lời, bởi vì cậu cũng không biết nên nói gì với vị Tân Lăng Vương này, dù sao có một số việc vẫn phải do Tổ Cơ tự mình nói với Tân Lăng Vương mới được.

Tân Lăng Vương thấy Viên Mục Dã không nói nữa bèn khẽ than thở: “Thật ra quả nhân thấy thân thủ của người cao siêu, làm nam sủng của Tổ Cơ đúng là nhân tài không được trọng dụng... Nếu người đồng ý, có thể tới cạnh quả nhân làm thi vệ, thế nào hả?”

Viên Mục Dã không ngờ Tân Lăng Vương cũng sẽ vờn cảnh ô liu với mình, cậu mỉm cười hơi bất đắc dĩ: “Đa tạ vương

thượng nâng đỡ, nhưng hoàn cảnh của tôi hơi đặc biệt, hiện vẫn chưa có tính toán cụ thể nên đi đâu về đâu...”

Tân Lăng Vương sững sốt, có lẽ không ngờ lại có người từ chối sự mời chào của mình, vì thế anh ta trầm giọng hỏi: “Hay ngươi là thám tử của nước địch?”

Vừa nghe thế, Viên Mục Dã vội vã lắc đầu: “Đương nhiên không phải, tôi...”

Viên Mục Dã mới nói một nửa đã nghe thấy Tổ Cơ cất tiếng cười và đi từ bên ngoài vào: “Vương huynh xấu thế, còn cướp người từ tay bọn cung à?”

Tân Lăng Vương thấy là em gái mình vào bèn hừ khê: “Muội còn không biết xấu hổ mà nói à, hôm nay muội làm bậy quá! Suýt nữa đã làm hỏng chuyện lớn rồi đấy... Tuy nhiên, may mà hôm nay gã nam sủng này lên tể đàn thay muội, nếu không với thân thủ của muội, chỉ sợ không phải là đối thủ của mấy thích khách nước Tamarin đâu.”

Tổ Cơ thấy anh trai vẫn quan tâm đến sự an toàn của mình bèn nhanh chóng bước đến làm nũng: “Chứ còn gì nữa. Vương huynh không biết đấy, đêm qua muội mơ thấy mình bị người ta đâm chết ở trên tể đàn, buổi sáng dậy rồi mà tinh thần mãi không yên ổn nổi, cảm thấy giấc mơ này chắc chắn là điềm xấu, cho nên lúc ấy mới bất đắc dĩ bảo Viên Mục Dã thay bọn cung lên đài... Dù sao đeo mặt nạ vào rồi không ai có thể nhận ra hẳn không phải là bọn cung.”

Tân Lăng Vương thấy em gái mình chẳng có ý hỏi cái gì thì không vui cho lắm: “Bậy bạ! Muội là Đại Quốc sư của nước Tấn, lỡ việc này lan truyền ra ngoài, quả nhân xem muội giải quyết như thế nào!”

Tổ Cơ nhún vai: “Vương huynh yên tâm, người biết việc này đều là người bọn cung cực kỳ tin tưởng, tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài.”

Tân Lăng Vương vốn định nói gì đó, nhưng ngại có Viên Mục Dã ở đây nên không nói thẳng, nhưng Viên Mục Dã ngầm hiểu anh ta muốn nói gì, đơn giản là trên đời này chỉ có người chết mới có thể mãi mãi giữ bí mật.

Tuy nhiên, nếu Tô Cơ đã tới thì tất nhiên Viên Mục Dã cũng vững lòng, hơn nữa hôm nay cậu đã giết một người Tamarin trên té đàn, chuyện này coi như một việc mừng đối với trên dưới nước Tấn, tốt xấu gì cũng thay nước Tấn kiếm lại một ít mặt mũi... Chỉ tiếc là đã để gã tù binh nước Tamarin kia chạy mất.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Hôm nay tất cả thích khách nước Tamarin đều có thân thủ không tầm thường, nên chắc hẳn tên tù binh kia không phải người bình thường đúng không?”

Tấn Lăng Vương gật đầu đáp: “Quả nhân cũng vừa nhận được mật báo, hoá ra tên kia là con trai lớn của thủ lĩnh Tamarin, A Bố Lạp Cống, cũng là đứa con trai có khả năng kế thừa vị trí thủ lĩnh của hắn nhất, cho nên những thích khách Tamarin đó mới mạo hiểm đến đây nghĩ cách cứu người đi...”

Viên Mục Dã không khỏi nghĩ thầm, hoá ra cái tên đen đúa đó còn là hoàng tử nước Tamarin cơ đấy? Thảo nào mấy gã thích khách kia có liều chết cũng muốn cứu hắn về... Có điều, không biết lúc này để đối phương chạy mất, liệu có làm dấy lên ngọn lửa chiến tranh nữa hay không.

Sau đó Viên Mục Dã nói ra mối băn khoăn trong lòng mình với Tấn Lăng Vương, đối phương gật đầu: “Quả nhân cũng nghĩ đến điều này, nhưng may thay nước Tấn và nước Tamarin đều chưa từng đề cập đến thân phận của hắn, bởi vậy nếu nước Tamarin muốn lấy lý do này để khai chiến, chẳng phải tự vả vào mặt mình sao?”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, dù sao phía nước Tấn người ta đâu có nói đã bắt được hoàng tử nước Tamarin làm tù binh, bản thân bị bắt đã là một chuyện mất mặt rồi, đối phương chẳng nói toạc ra, làm sao tự bọn họ lại không biết xấu hổ mà nhắc tới chứ?

Tô Cơ thấy vương huynh cũng không tức giận chuyện Viên Mục Dã giả mạo mình lên đài bèn vội vàng xin đưa người về, không ngờ lại bị Tấn Lăng Vương từ chối thẳng thừng...

Mà lý do Tấn Lăng Vương từ chối Tô Cơ lại là: “Nhân tài như thế, há có thể để mai một trong cung Cảnh Dương? Viên Mục Dã giờ đã là thị vệ trưởng của quả nhân rồi.”

Viên Mục Dã lập tức đau cả đầu, cậu nhìn sang Tổ Cơ với vẻ mặt cự tuyệt, hy vọng cô ta nhanh nhanh đòi mình về. Nhưng Tấn Lăng Vương nói rất dứt khoát, tất nhiên Tổ Cơ không tiện phản đối một cách trực tiếp, vì thế đành tỏ ra đau lòng:

“Vương huynh, huynh... sao huynh có thể cướp đàn ông với muội chứ?”

Tấn Lăng Vương nghe vậy cũng không tức giận, mà nói rất nghiêm túc: “Quả nhân đã ban cho muội ba nghìn gã nam sủng rồi, sao không thể nhường một Viên Mục Dã cho vương huynh chứ? Hơn nữa, sau này nếu Viên Mục Dã có công lao, nhất định sẽ trở thành một võ tướng của nước Tấn ta, thân phận này chẳng lẽ không cao quý hơn nam sủng của cung Cảnh Dương gấp trăm lần ư?! Nếu muội thật lòng muốn tốt cho hần thì đừng nên ngăn cản...”

Nhất thời, trong lòng Viên Mục Dã và Tổ Cơ đều có khổ mà không nói ra được. Viên Mục Dã một lòng muốn đưa Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên trở lại hiện đại, kết quả trời xui đất khiến lại trở thành thị vệ trưởng của Tấn Lăng Vương.

Tuy Tổ Cơ có lòng muốn giúp Viên Mục Dã, nhưng không tiện chống đối ý của vương huynh một cách quá mức, nếu không một khi để Tấn Lăng Vương biết thân phận thật sự của Viên Mục Dã, kế hoạch “bỏ trốn” theo Viên Mục Dã đến hiện đại cũng sẽ xong luôn.

Roi vào đường cùng, Tổ Cơ đành phải nói với Tấn Lăng Vương bằng vẻ mặt không nỡ: “Vương huynh, vậy huynh phải sắp xếp thật tốt cho Viên Mục Dã đấy. Nếu huynh dùng không tiện tay, nhớ phải trả lại cho muội mà không rơi rớt một cọng lông sợi tóc nào nhé!”

Tấn Lăng Vương buồn cười đáp: “Được, yên tâm đi! Thời gian không còn sớm, hôm nay muội cũng mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi sớm đi!”

Tổ Cơ đi rồi, sắc mặt Tấn Lăng Vương đột nhiên sầm xuống, anh ta nói với Viên Mục Dã: “Hiện giờ không có ai quấy rầy, nói về lai lịch của người đi! Quả nhân không tin với tài trí của người mà lại cam chịu ở lại bên cạnh Quận chúa làm nam sủng.”

Chương 795: Cải trang vì hành

Lòng Viên Mục Đã đánh thót một cái, xem ra Tấn Lăng Vương còn khó đối phó hơn Quốc sư nhiều, vì thế cậu đành cười khô, nói: “Tôi không phải thám tử nước địch, cũng sẽ không tham dự vào sự phân tranh giữa Bắc Tấn và các quốc gia khác. Sự xuất hiện của tôi thật ra chỉ là ngoài ý muốn.”

Tấn Lăng Vương chẳng hiểu gì cả: “Ngoài ý muốn ư? Không có sự xuất hiện của ai là ngoài ý muốn cả, hoặc nó là ngoài ý muốn trong mắt ngươi, nhưng có lẽ chính là ý trời đối với Bắc Tấn thì sao? Quả nhân quá hiểu tính cách của Tổ Cơ, ngươi cho rằng quả nhân thật sự tin tưởng những văn nhân kia là nam sủng của muội ấy à? Lòng dạ nó mềm yếu, không đành lòng nhìn thấy những văn nhân cổ hủ biến thành vong hồn dưới lưỡi đao, cho nên mới lấy lý do nhận về làm nam sủng để nuôi tất cả bọn họ ở cung Cảnh Dương. Về phần ngươi, mặc dù hiện tại quả nhân vẫn chưa biết tại sao muội ấy lại nhận ngươi về làm nam sủng, nhưng có một điều có thể chắc chắn, đó chính là giữa các ngươi tuyệt đối không có tình cảm trai gái...”

Viên Mục Đã không ngờ Tấn Lăng Vương lại có mắt nhìn chính xác như vậy, trong thời gian ngắn đã đoán được quan hệ thật sự của mình và Tổ Cơ. Vì thế cậu đành phải ăn ngay nói thật: “Vương thượng mắt sáng như đuốc, quả thật giữa tôi và Quận chúa không phải tình cảm trai gái, chúng tôi chỉ là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau. Tuy nhiên, có một điều tại hạ nghĩ mãi vẫn không ra, đó là vương thượng chỉ gặp tại hạ một lần, dựa vào đâu để kết luận tại hạ chính là người vương thượng muốn chứ?”

Tấn Lăng Vương mỉm cười, đáp: “Là vì biểu cảm của ngươi trên tế đàn. Trừ khi là võ tướng có kinh nghiệm sa trường, nếu không người dân nước Tấn bình thường nhìn thấy người

Tamarin đã bị dọa sợ mềm nhũn ra từ lâu. Nhưng người lại không hề sợ hãi, thậm chí còn có thể bình tĩnh đưa ra lựa chọn có lợi nhất vào lúc nguy hiểm. Nếu bên cạnh quả nhân có thêm mấy người giống như người, vậy đúng là có thể kê cao gối không cần lo lắng.”

Viên Mục Dã thâm kê khô, cậu thật sự muốn nói với Tấn Lăng Vương rằng, sở dĩ mình có được những cái gọi là phẩm chất ưu tú trong mắt anh ta, hoàn toàn là bởi vì cậu vốn không phải người của thời đại này.

Nhưng vài lần lời nói đã đến bên miệng mà cuối cùng Viên Mục Dã vẫn nuốt trở vào, bởi vì Tấn Lăng Vương không phải Tổ Cơ, người càng thông minh sẽ càng không dễ dàng tin câu chuyện ma quỷ mình xuyên không từ một thời đại khác đến đây.

Vì vậy, Viên Mục Dã cứ thế mơ hồ ở lại bên cạnh Tấn Lăng Vương, mặc dù chức vụ bề ngoài của cậu là thị vệ trưởng cung đình, nhưng trên thực tế là mỗi ngày đi theo cạnh Tấn Lăng Vương, nghe anh ta xử lý chính vụ như thế nào, phê duyệt tấu chương ra sao...

Trong lúc đó, thỉnh thoảng Tổ Cơ vẫn ghé thăm Viên Mục Dã, muốn đòi nam sủng của mình từ chỗ Tấn Lăng Vương về, nhưng bị từ chối nên chỉ đành nói chuyện phiếm dăm ba câu với Viên Mục Dã rồi lại rời đi, mà nội dung nói chuyện phiếm của hai người bọn họ là tình hình gần đây của hai người Triệu và Liễu.

Từ sau khi Viên Mục Dã rời khỏi cung Cảnh Dương, Tổ Cơ đã điều hai người này đến cạnh mình, để ngăn ngừa bọn họ xảy ra sự cố gì trong khoảng thời gian Viên Mục Dã không có ở đây.

Giữa trưa hôm nay, Tấn Lăng Vương đột nhiên nổi hứng muốn xuất cung đến vùng ngoại ô du lịch, nhưng dù sao anh ta cũng là vua của Bắc Tấn, ra khỏi cung du lịch cũng không phải là chuyện đùa, nên bình thường trong tình huống kiểu như thế này, anh ta đều phải mặc thường phục ra ngoài...

Để những người khác trong cung không biết, Tấn Lăng Vương chỉ mang theo Viên Mục Dã và sáu hộ vệ tùy thân, mà Tấn Lăng Vương muốn ra cung du lịch, nói thẳng ra là cải trang vì

hành, vì muốn xem thử cuộc sống của dân chúng nước Tấn như thế nào.

Hơn nữa, qua mấy ngày đi theo bên cạnh Tấn Lăng Vương, Viên Mục Dã đã quan sát và nhận thấy, người này cũng được coi là một vị vua tốt, cần cù yêu dân. Ít nhất anh ta quan tâm đến khó khăn của dân chúng, cũng biết rõ mối nguy hại do chiến tranh mang lại. Cho nên mấy năm nay anh ta vẫn luôn chăm lo việc nước, muốn tiêu diệt sạch người Tamarin...

Đáng tiếc quốc lực của Bắc Tấn có hạn, mà người Tamarin lại mạnh mẽ quá, bởi vậy tuy mấy năm nay chinh chiến liên tục nhưng chỉ đem lại kết quả hao tài tốn của... Dù vậy, Tấn Lăng Vương vẫn phải buộc lòng đau khổ chống đỡ, nếu không người Tamarin sẽ được đăng chân lên đăng đầu, làm xằng làm bậy.

Sau khi ra cung, Tấn Lăng Vương cải trang thành thương nhân buôn bán. Hấn và Viên Mục Dã cùng ngồi xe ngựa, mấy thị vệ còn lại thì cưỡi ngựa đi theo. Đoàn người vừa đi vừa nghỉ, băng qua mấy thôn làng khác nhau.

Sau đó Viên Mục Dã phát hiện, các thôn làng ở gần thủ đô Bắc Tấn có cuộc sống ổn định và khá giàu có, mà những thôn làng ở gần biên cảnh, cuộc sống lại vô cùng khó khăn. Bởi vậy càng đi đến gần biên cảnh Bắc Tấn, sắc mặt Tấn Lăng Vương càng tối tăm...

Thấy thế, Viên Mục Dã nói: “Vương thượng, Bắc Tấn và nước Tamarin xảy ra chiến tranh mấy năm liên tục ở biên cảnh, tất nhiên là cuộc sống của dân chúng ở đây sẽ rất khổ sở. Nếu muốn giải quyết triệt để vấn đề này thì chỉ còn cách làm cho hai bên không tiếp tục bùng lên ngọn lửa chiến tranh nữa.”

Tấn Lăng Vương hừ lạnh: “Sao quả nhân lại không biết chứ... Đáng tiếc muốn Bắc Tấn và Tamarin không đánh nhau nữa, trừ khi một bên bị bên khác tiêu diệt.”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Nhưng thực lực hai bên ngang nhau, giằng co tiếp như vậy sẽ chỉ làm quốc lực của Bắc Tấn bị suy giảm dần. Mặc dù đến lúc đó người Tamarin cũng không chiếm được lợi, nhưng vương thượng chớ quên xung quanh Bắc Tấn còn có những quốc gia khác nữa. Nhỡ đâu bọn họ thừa dịp mấy năm nay Bắc Tấn chiến tranh liên tục với

Tamarin đề tăng cường quốc lực dần dần mạnh lên thì sao? Chuyện bọn họ thôn tính Bắc Tấn và tiêu diệt Tamarin chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Tấn Lăng Vương chìm sâu vào suy ngẫm. Xem ra anh ta đã cảm thấy mệt mỏi vì chiến tranh từ lâu rồi, cũng muốn nhanh chóng kết thúc tranh chấp bao nhiêu năm nay, nhưng không may là không có cách nào tốt hơn để giải quyết mọi thứ...

Nói thẳng ra, đàm phán hòa bình cần phải có lý do, mà cả trăm năm nay giữa hai bên luôn là quan hệ “Sống mái với nhau”, mặc dù bây giờ hai bên đều đã đánh chán và cũng mệt mỏi rồi, nhưng nên do ai mở miệng trước đây?

Thêm vào đó là dân chúng hai bên, người Bắc Tấn hận người Tamarin thấu xương, nhưng người Tamarin sao lại không hận người Bắc Tấn? Đây là chỗ tàn khốc của chiến tranh. Hơn nữa, thù hận giữa hai bên còn đều do nguyên nhân sinh tồn.

Người Tamarin giết người Bắc Tấn vì lương thực, còn người Bắc Tấn giết người Tamarin là vì tự vệ. Cướp lương thực là để sống sót, giết người Tamarin cướp bóc lương thực cũng là để sống sót. Nghe như chẳng ai sai cả, suy cho cùng, nếu không thể bảo đảm sự sinh tồn, thì những chuyện khác đều có thể trở thành râu ria.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu không vương thượng phái sứ giả đi thăm dò ý của thủ lĩnh người Tamarin trước, xem có phải hãn cũng muốn đàm phán hoà bình không?”

Tấn Lăng Vương lắc đầu: “Vô ích, đối phương sẽ không tin bất cứ ai do Bắc Tấn phái đi, hơn nữa tính cách của bọn chúng cực kỳ dã man, đã giết ba sứ giả của Bắc Tấn rồi.”

Viên Mục Dã thở dài: “Bởi vậy có thể thấy được người Tamarin lạc hậu đến thế nào. Có lẽ tất cả đều do bọn họ tự ti với sự lạc hậu của mình nên mới không tin ai cả. Ở trong lòng bọn họ, Bắc Tấn ắt hẳn vô cùng lớn mạnh.”

Trong khi hai người trò chuyện, xe ngựa đã tới một nơi gọi là Vu Gia Bảo, Tấn Lăng Vương thấy sắc trời không còn sớm, bèn sai thị vệ cắm trại ở đây, chờ ngày mai hừng đông sẽ quay về đô thành.

Chương 796: Chặn mũi tên từ xa

Thấy chỗ này hoang vắng, Viên Mục Dã hỏi Tấn Lăng Vương tại sao không vào thành nghỉ ngơi, ở ngoài dã ngoại không an toàn...

Nhưng Tấn Lăng Vương lại lắc đầu: “Ở đây gần biên cảnh, mật thám của các quốc gia rất nhiều, người trong thành đông đúc và phức tạp còn không an toàn hơn.”

Suy cho cùng Viên Mục Dã không phải người Bắc Tấn cho nên cũng không hiểu tình hình nơi đây, nếu Tấn Lăng Vương đã nói như vậy, tất nhiên cậu cũng không tiện nói gì nữa.

Trời tối, Tấn Lăng Vương ra lệnh cho thị vệ đốt lửa sưởi ấm, sau đó đoàn người ăn uống đơn giản rồi Tấn Lăng Vương ngồi bên cạnh đồng lửa, tán gẫu với Viên Mục Dã.

Ở trong mắt của Viên Mục Dã, một vị vua như Tấn Lăng Vương, tuy không đến mức ai ai cũng đều xa hoa đậm dặt, nhưng chắc chắn không phải là vị chủ nhân có thể qua đêm ở nơi hoang dã chỉ bằng việc nhóm một đồng lửa như thế này. Bởi vậy có thể nhận thấy Tấn Lăng Vương đúng là có chỗ không giống người bình thường.

Hơn nữa, mấy ngày nay Tấn Lăng Vương giữ Viên Mục Dã ở bên cạnh, thật ra vẫn luôn thảo luận với cậu về cách để kết thúc trận chiến tranh dài đằng đẵng này. Quan điểm của Viên Mục Dã vẫn là hy vọng Bắc Tấn có thể giải quyết vấn đề bằng đàm phán hòa bình.

Nhưng Tấn Lăng Vương vẫn thấy do dự, bởi vì giống như người Tamarin không tin bọn họ, bọn họ cũng không tin người Tamarin. Viên Mục Dã cũng biết cậu không thể nhồi nhét ý tưởng của mình cho Tấn Lăng Vương, bởi vì nhận thức của bọn họ chênh lệch nhau hơn một nghìn năm.

Ai ngờ trò chuyện được một lúc, Viên Mục Dã bỗng nghe thấy hình như trong bụi cỏ xung quanh có tiếng động lạ, cậu lập tức ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó cầm dao tìm đến nơi phát ra âm thanh.

Kết quả khi đi tới nơi, Viên Mục Dã nhìn thấy một con thỏ xám chui ra khỏi bụi cỏ. Gặp phải động vật nhỏ ở nơi hoang dã là điều rất bình thường, cho nên Viên Mục Dã cũng không để trong lòng.

Sau khi nhìn thấy con thỏ, mấy thị vệ cho rằng mình chỉ sợ bóng sợ gió nên cả đám đều thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ ngay lúc này, có mấy gã đàn ông che mặt bằng miếng vải đen đột nhiên lao ra từ một hướng khác trong rừng cây, bọn họ cầm kiếm dài trong tay, xông thẳng vào Tấn Lăng Vương.

Biến cố tới quá đột ngột, thậm chí có hai thị vệ bị giết ngay lập tức khi chưa kịp đề phòng. Thấy thế, Viên Mục Dã nhanh chóng chạy về bên cạnh Tấn Lăng Vương, thể mạnh của cậu là cận chiến, cậu vốn không biết sử dụng loại kiếm dài của thị vệ, cho nên cậu rất biết mình biết ta, không xông lên mà chắn ở phía trước Tấn Lăng Vương, trở thành tuyến phòng thủ cuối cùng trước mặt Tấn Lăng Vương.

Viên Mục Dã thấy bên kia ra tay trí mạng, chứng tỏ rằng chúng nhắm vào Tấn Lăng Vương. Nhưng lần này bọn họ ra ngoài cực kỳ bí ẩn, làm sao đối phương biết trước được, còn mai phục ở đây?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vội nói với Tấn Lăng Vương: “Có lẽ có người tiết lộ hành tung của chúng ta, nơi đây không nên ở lâu, tôi sợ lát nữa còn có nhiều thích khách tới nữa...”

Tấn Lăng Vương lập tức dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía những thị vệ còn đang đánh nhau với thích khách, lần này đi ra ngoài chỉ có vài người ở đây biết. Có điều Viên Mục Dã biết bây giờ không phải lúc ngờ vực lẫn nhau, cậu nhanh chóng lên ngựa với Tấn Lăng Vương, mỗi người một con, chạy thẳng đến Vu Gia Bảo.

Nhưng Viên Mục Dã không thể ngờ, cậu và Tấn Lăng Vương vừa mới chạy lên trước một đoạn đã thấy vài bóng người đứng cách đây không xa. Lòng Viên Mục Dã chùng xuống, hoá ra còn chuẩn bị hậu chiêu ở đây chờ bọn họ cơ đấy...

Hai người thấy thế vội ghì chặt dây cương đứng ở tại chỗ. Tuy tạm thời Viên Mục Dã không thấy rõ đối phương là địch hay bạn, nhưng trực giác nói cho cậu biết, mấy người này tuyệt đối không phải người đứng về phe Tần Lăng Vương.

Quả nhiên, một người trong đó đột nhiên kéo cung nhắm ngay vào Viên Mục Dã và Tần Lăng Vương, rồi bắn. Lúc ấy cả hai người đều ngồi trên lưng ngựa, không tài nào tránh được mũi tên này. Ai ngờ mũi tên này lại xẹt qua mặt Viên Mục Dã, làm cậu có cảm giác quen quen....

Sau đó Viên Mục Dã nghĩ ra ngay, ắt hẳn đối phương chính là tên trốn trong chỗ tối bắn lén ở lễ tế trời. Xem ra, trong những người đứng trước chắc chắn còn có vị hoàng tử nước Tamarin kia.

Thời khắc này đúng là trước mặt có kẻ địch, sau lưng có truy binh, nhìn là biết đối phương có chuẩn bị sẵn mới đến. Nếu hiện giờ chỉ có mình Viên Mục Dã, cậu còn dám chắc có thể rút lui an toàn, nhưng mang theo Tần Lăng Vương thì khá khó.

May thay, bốn thị vệ phía sau cũng không yếu, mặc dù hơi cố sức nhưng cuối cùng vẫn đánh chết toàn bộ thích khách. Viên Mục Dã thấy mấy thị vệ chạy tới tụ hội với bọn họ, trong lòng cậu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, có một thị vệ nói với Tần Lăng Vương: “Vương thượng, hãy để Ngô Khôi và Triệu Đấu hộ tống người đi về phía Tây, ở đó có một doanh trại Bắc Tần đóng quân, chỉ cần vào quân doanh là sẽ an toàn.”

Tần Lăng Vương nhìn vài bóng người cách đó không xa, sau đó cắn chặt răng chạy về hướng quân doanh phía Tây. Nhưng bọn họ chạy như thế cũng sẽ để lộ phía sau lưng, thế chẳng phải là làm bìa ngấm cho gã cao thủ bắn tên đằng sau ư?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nói với hai thị vệ khác: “Các anh cũng che chở cho vương thượng đi trước đi, để tôi tạm thời ở lại ngăn cản một lúc.”

Dường như hai thị vệ kia không ngờ Viên Mục Dã có thể làm như vậy, trong ánh mắt họ có phần ngạc nhiên. Thật ra Viên Mục Dã biết tuy mình mang danh thị vệ trưởng, nhưng những

thị vệ trong cung cũng không tin tưởng cậu, vì thân phận của cậu đúng là còn nhiều nghi vấn...

Thế nên, việc Viên Mục Dã đề nghị chặn hậu vào ngay lúc này có phần hơi bất ngờ. Nhưng dù vậy, một thị vệ trong đó vẫn trầm giọng nói với Viên Mục Dã: “Cẩn thận một chút, lát nữa chúng ta gặp nhau ở quân doanh phía Tây!”

Thấy bóng dáng mấy người Tấn Lăng Vương dần dần đi xa, tâm trạng của Viên Mục Dã hơi thả lỏng một chút, lúc này cậu nghe thấy phía sau đột nhiên vang lên tiếng vũ khí sắc bén xé gió. Không cần tưởng tượng Viên Mục Dã cũng biết, chắc chắn lại có một mũi tên đang bắn về phía mình.

Viên Mục Dã lập tức quay người và nhanh chóng chặn lại mũi tên ở giữa không trung, mũi tên đang phóng thẳng tắp chợt lệch khỏi quỹ đạo, đâm vào một thân cây to bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã tay không tiếp mũi tên, trong lòng cậu không khỏi nảy sinh vài phần thắc mắc, đồng thời thầm nghĩ bụng, không biết mình có thể ngăn cản quỹ đạo của viên đạn từ xa không?

Ngay khi Viên Mục Dã đang miên man suy nghĩ, mũi tên thứ hai lại phóng tới chỗ cậu. Có kinh nghiệm lần đầu tiên, giờ đây Viên Mục Dã chặn tên ở giữa không trung càng thuận buồm xuôi gió hơn. Nhưng động tác này của cậu lại dọa những người Tamarin đối diện sửng sốt, bọn họ chưa từng nhìn thấy ai có thể đánh rớt mũi tên xuống đất khi không chạm vào mũi tên.

Đây cũng là lý do tại sao Viên Mục Dã chỉ dám dùng chiêu này sau khi đám người Tấn Lăng Vương đi khỏi, bởi vì nếu cậu điều khiển đồ vật từ xa trước mặt Tấn Lăng Vương, sau này không biết còn phải tốn bao nhiêu nước bọt để giải thích nguyên lý trong đó nữa.

Chương 797: Thất Nhật Đoạn Hồn

Có lẽ là bị “kỹ thuật thần kỳ” của Viên Mục Dã dọa sợ, mấy thích khách người Tamarin không tiếp tục tới gần, chỉ đứng ở phía xa xa nhìn cậu, nhưng cũng không chịu bỏ đi... Nếu bọn họ không dám tiến lên, tất nhiên Viên Mục Dã sẽ không ở lại, cậu nhanh chóng quay đầu ngựa đuổi theo đoàn người Tấn Lăng Vương về hướng Tây.

Ai ngờ Viên Mục Dã chưa chạy bao lâu đã nghe thấy sau lưng có tiếng vó ngựa, rõ ràng là có ai đó đuổi theo phía sau. Cậu quay đầu nhìn thì thấy hóa ra là gã hoàng tử nước Tamarin kia! Trông đối phương đúng là kiểu thẳng nhóc lớn lên ở trên lưng ngựa, loại gà mờ như Viên Mục Dã tuyệt đối không theo kịp kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn, bởi vậy chẳng mấy chốc đối phương đã đuổi kịp...

“Ê! Quốc sư giả, người chạy nhanh như vậy làm gì?” Hoàng tử nước Tamarin nói không hề lễ phép.

Đương nhiên Viên Mục Dã không thể thừa nhận chuyện Quốc sư giả, vì thế cậu vừa quát mạnh roi ngựa, vừa lạnh lùng nói: “Tôi không biết cậu đang nói cái gì?”

Hoàng tử nước Tamarin cười lạnh: “Người Bắc Tấn các người đều dối trá như vậy hả? Dám làm mà không dám nhận!”

Viên Mục Dã liếc nhìn sang hoàng tử nước Tamarin, sau đó cười khẩy: “Xin lỗi, tôi không phải người Bắc Tấn.”

Lần này đổi thành gã hoàng tử nước Tamarin giật mình, hắn kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Bắc Tấn bắt đầu mời chào người nước khác tới? Xem ra Bắc Tấn đúng là điêu tàn nhân tài thật rồi, đã tới nông nổi phải mời chào nhân tài từ nước khác.”

Viên Mục Dã không muốn dây dưa quá nhiều với đối phương, nhưng lại không thể cắt đuôi hắn, vì thế cậu cố ý đe dọa: “Cậu

phải suy nghĩ cho kỹ rồi hãy xem có nên tiếp tục đuổi theo không, bởi vì đi lên phía trước nữa chính là quân doanh Bắc Tấn đấy.”

Không ngờ, anh chàng vừa nghe xong lại dùng vẻ mặt buồn cười, nói: “Người nói xem, nếu ta quay về rêu rao chuyện trong ngày lễ tế trời cho mọi người đều biết, không biết Tấn Lăng Vương của người sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?”

“Tùy, nhưng tiền đề là phải có người tin mới được nhé? Một hoàng tử nước Tamarin may mắn chạy trốn khỏi lễ tế trời, không biết con dân của cậu mà biết chuyện cậu đã từng bị bắt sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?” Viên Mục Dã cũng chẳng hề sợ hãi, cậu xỏ luôn thân phận của đối phương ra.

Có lẽ anh chàng không ngờ thân phận của mình đã bị vạch trần, chẳng qua không biết tại sao Bắc Tấn cũng không nói ra bên ngoài... Hắn ngẩn người, sau đó mạnh miệng bảo: “Thật là buồn cười, ta không biết người đang nói cái gì!”

Viên Mục Dã cười: “Tôi cũng không biết cậu đang nói cái gì, nếu đã như vậy thì chúng ta huề nhau.”

Gã hoàng tử nước Tamarin cười gượng, nói: “Được, quyết định như vậy đi!” Ai ngờ hắn nói xong lại đột nhiên giục ngựa đến gần Viên Mục Dã, sau đó vỗ lên lưng cậu một cú không nhẹ cũng không nặng: “Là đàn ông thì phải nói chuyện giữ lời đấy!”

Viên Mục Dã bị vỗ mà ngớ ra, không rõ mục đích hành động này của đối phương, kỳ lạ nhất là đối phương vỗ xong liền ghì chặt dây cương, cũng không tiếp tục đi theo bên cạnh Viên Mục Dã nữa...

Thấy thế, Viên Mục Dã lập tức giục ngựa không dừng vó chạy về phía quân doanh phía Tây. Khi tới nơi, tên thị vệ dẫn cậu cẩn thận đang nôn nóng chờ ở cổng quân doanh. Vừa nhìn thấy Viên Mục Dã trở lại, anh ta thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng ngài đã trở lại, nếu ngài không về, vương thượng còn muốn dẫn binh qua tìm ngài đấy!”

Viên Mục Dã hỏi: “Vương thượng không sao chứ?!”

Đối phương lắc đầu, đáp: “Không sao, vương thượng nói ngài về là phải lập tức đưa ngài đến gặp người.”

Khi Viên Mục Dã bước vào quân trường, cậu thấy một võ tướng đáng người vạm vỡ đang ngồi bên dưới Tần Lãng Vương nói gì đó. Nghe tiếng động, hai người bọn họ đều quay đầu nhìn về phía Viên Mục Dã. Tần Lãng Vương đứng vụt dậy khỏi giường, bước đến chỗ Viên Mục Dã.

Tần Lãng Vương nói: “Quả nhân đang bàn bạc với tướng quân Liêu Kỳ, nếu ngươi còn không trở về sẽ dẫn binh đi tìm đây!”

Viên Mục Dã vội chấp tay: “Đa tạ Vương thượng, tại hạ đã cắt đuôi đám thích khách người Tamarin, hần...” Viên Mục Dã nói được một nửa, đột nhiên phát hiện ánh mắt Tần Lãng Vương nhìn mình là lạ, dường như nhìn thấy thứ gì đáng sợ lắm, ngay cả võ tướng Liêu Kỳ bên cạnh cũng nghệt mặt ra nhìn cậu.

Viên Mục Dã lập tức nhận ra có thể là do cái võ khó hiểu trước đó của hoàng tử nước Tamarin, nên vội quay đầu nhìn lại, kết quả cậu thấy một bóng đen xẹt qua trước mắt.

Xuất phát từ bản năng, Viên Mục Dã giơ tay ra tóm lấy nhưng lại sờ đến một thứ lạnh lẽo, nhìn kỹ hóa ra là một con rắn nhỏ xanh biếc.

Toàn thân con rắn này màu xanh biếc, chỉ to bằng ngón tay cái nhưng di chuyển nhanh đến đáng kinh ngạc. Nếu không phải Viên Mục Dã phản xạ nhanh, lúc này nó đã cắn trúng Tần Lãng Vương đang bước đến rồi! Ngay khi Viên Mục Dã còn đang lúng túng, con rắn nhỏ kia đột ngột quay đầu cắn phập vào hõm khẩu bàn tay phải của Viên Mục Dã.

Lúc này Liêu Kỳ cũng đã kịp phản ứng, ông ta rút bảo kiếm ra chém đứt con rắn xanh, nhưng đầu rắn vẫn kiên quyết cắn chặt vào hõm khẩu của Viên Mục Dã, chẳng hề có ý định nhả ra!

“Quân y, mau truyền quân y!” Tần Lãng Vương hét lên với sắc mặt lo lắng.

Viên Mục Dã không hiểu, mình bị rắn cắn nhưng sao sắc mặt Tần Lãng Vương và Liêu Kỳ lại khó coi như vậy. Kết quả khi quân y tới lại nói thẳng một câu: “Mau chém đứt cánh tay phải, có lẽ còn có cơ hội sống...”

Viên Mục Dã sợ toát cả mồ hôi, cái gì thế? Sao vừa đến đã đòi chém đứt cánh tay của mình rồi? Cậu vội vàng nói: “Đợi đã,

đội đã, chuyện gì mà chưa chi đã đòi chém cánh tay phải của tôi hả!?”

Quân y túa mồ hôi lạnh, hấn run rẩy nói: “Vị đại nhân này, ngài không biết đấy, con rắn xanh cắn ngài tên là Thất Nhật Đoạn Hồn, là một loài rắn độc nơi hoang dã, hễ ai bị cắn đều không sống quá bảy ngày! Cách giữ mạng duy nhất là chém đứt chỗ bị cắn thừa lúc độc rắn còn chưa lan ra kinh mạch toàn thân!”

Viên Mục Dã lắc đầu nguây nguậy: “Cách quê mùa gì thế này? Ngộ nhờ bị cắn ở trên mặt thì làm sao? Chẳng lẽ phải chém cả đầu xuống à? Chẳng lẽ các người không có huyết thanh kháng nọc độc rắn ư?”

Sau khi hỏi xong câu này, Viên Mục Dã cảm thấy mình đã hỏi một câu thiếu năng trí tuệ, vì thế cậu cũng lười lải nhải với quân y mà lo tự kiểm tra vết thương trên tay... Đầu tiên là cậu cạy miệng rắn ra bằng dao găm rồi ném mạnh con rắn độc đã chết sang một bên.

Sau đó cậu nhìn vết thương ở hồ khẩu, thấy miệng vết thương hơi hơi sưng to và đỏ lên, đồng thời còn kèm theo cơn đau bỏng rát... Đánh giá miệng vết thương hiện giờ, đây ắt hẳn là một loài rắn độc có chứa độc tố tuần hoàn theo máu, so sánh với độc tố thần kinh, chỗ tốt duy nhất là sẽ không chết ngay lập tức, nhưng quá trình hơi đau đớn.

Chương 798: Ý trời

Tuy nhiên, cũng may trước kia Viên Mục Dã đã từng học cách xử lý khẩn cấp sau khi bị rắn cắn, nếu không có huyết thanh kháng nọc rắn thì trước hết phải nặn hết máu độc ra... Vì thế Viên Mục Dã lập tức rạch vài nhát trên toàn bộ cánh tay phải của mình để máu độc chảy ra.

Chỉ một thoáng sau, toàn bộ cánh tay phải của Viên Mục Dã đã bê bết máu, lúc này cậu đột nhiên nhớ ra virus trong máu mình nên vội nói với vài người đứng bên cạnh: “Mọi người tránh ra một chút, tuyệt đối đừng để máu độc bắn lên người các vị.”

Mọi người lập tức tự giác lùi ra sau vài bước. Sau đó Viên Mục Dã cởi quần áo dính máu trên người mình ra, và bảo anh thị vệ dẫn mình vào nhanh chóng cầm đi đốt.

Đây là lần đầu tiên những người khác nhìn thấy cách xử lý tình huống khi bị rắn độc “Thất Nhật Đoạn Hồn” cắn như vậy, đương nhiên, bọn họ càng chưa từng thấy người nào bị loài rắn độc này cắn xong còn có thể sống sót.

Nhưng ở trong mắt của Viên Mục Dã, độc của loài rắn này cũng không ghê gớm lắm, chẳng qua là điều kiện và kỹ thuật chữa bệnh ngay lúc đó có hạn, bởi vậy mới đồn đoán “Thất Nhật Đoạn Hồn” đáng sợ như thế.

Máu độc chảy ra ngoài, vết thương trên hõ khẩu của Viên Mục Dã đã dần dần bớt sưng, cậu mỉm cười nhìn sang quân y và nói: “Nhớ nhé, về sau gặp phải tình huống bị rắn ‘Thất Nhật Đoạn Hồn’ cắn, đầu tiên phải xử lý miệng vết thương giống như tôi làm, nếu người đó mạng lớn, chắc chắn sẽ sống được.”

Dường như quân y cực kỳ không yên tâm với cách xử lý của Viên Mục Dã, ông ta tận tình khuyên bảo: “Vị đại nhân này, bình sinh lão phu đã gặp ba người bị rắn Thất Nhật Đoạn Hồn cắn, chẳng một ai trong số họ sống quá bảy ngày. Hơn nữa

trước khi chết đều cực kỳ khổ sở. Tôi khuyên đại nhân chớ nên lơ là.”

Nghe vậy, tim của những người khác như vọt lên tận cổ, nhưng Viên Mục Dã thầm biết rõ nọc độc trong cơ thể mình đã nặn ra hết, vì thế cậu nghênh ngang đi vài chục bước trước mặt mọi người, sau đó trấn an bọn họ: “Yên tâm đi, tôi tự biết mà... Thật ra ở nước tôi cũng có loài rắn độc này và phần lớn mọi người đều chữa bằng cách này, nếu xử lý kịp thời, chắc chắn sẽ không chết người đâu.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra việc xem xét con rắn chết dưới đất. Hiện giờ, điều duy nhất khiến cậu cảm thấy kinh ngạc là, thứ này vẫn leo ở trên lưng cậu mà cậu lại hoàn toàn không biết, đây mới điều khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã hỏi quân y: “Loài rắn Thất Nhật Đoạn Hồn này có phổ biến ở gần đây không?”

Ai ngờ quân y lại lắc đầu: “Cũng không phổ biến, thông thường chúng đều xuất hiện ở nơi người Tamarin thường xuyên lui tới...”

Viên Mục Dã càng chắc chắn suy đoán trước đó của mình. Con rắn “Thất Nhật Đoạn Hồn” xanh biếc này đúng là có liên quan tới việc gã hoàng tử nước Tamarin kia vỗ tay lên lưng cậu. Tấn Lăng Vương thấy Viên Mục Dã nghe xong câu trả lời của quân y, sắc mặt cậu trở nên hơi khó coi, thì hỏi làm sao vậy?

Viên Mục Dã thở dài, đáp: “Có lẽ việc này có liên quan đến tên tù binh nước Tamarin chạy trốn kia.”

Tấn Lăng Vương cũng thay đổi sắc mặt: “Tên người Tamarin đó có thể điều khiển rắn ư?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không hẳn, nhưng mà rõ ràng mục tiêu lần này của đối phương là nhắm vào vương thượng.”

Liêu Kỷ ở bên cạnh nghe thấy thế vội nói với Tấn Lăng Vương: “Vương thượng, chỗ này không an toàn, mật thám của các quốc gia khác đông đảo, chỉ e đã có người để lộ hành tung của người ra ngoài từ lâu, mong người nhanh chóng về cung thì hơn.”

Dù trong lòng Tấn Lăng Vương tức lắm, nhưng biết hiện giờ trừ việc nhanh chóng về cung thì chẳng còn cách nào khác, vì thế anh ta nói với Liêu Kỷ bằng sắc mặt u ám: “Mấy ngày tới tăng cường tuần tra biên cảnh, nếu gặp được người Tamarin, lập tức giết chết không luận tội!”

Về cung, sau khi biết Viên Mục Dã bị răn cấm, Tổ Cơ đã chạy đến ngay trong đêm, hơn nữa còn dẫn theo mấy thầy thuốc giỏi nhất trong cung Tử Vân đến...

Tổ Cơ chề môi: “Vương thượng, sao huynh nói chuyện mà không giữ lời thế? Chẳng phải huynh đã bảo sẽ đối xử thật tốt với Viên Mục Dã à? Đã lên xuất cung thì chớ, lại còn để hắn bị răn độc cấm nữa.”

Tấn Lăng Vương dờ khóc dờ cười: “Tình hình ngay lúc đó nguy cấp, Viên Mục Dã bị cấm là vì cứu quả nhân. Thế muội không quan tâm xem quả nhân có bị thương hay không à?”

Tổ Cơ bĩu môi: “Vương thượng có phúc trách dài lâu, Viên Mục Dã sao có thể so sánh được? Nếu cả người cũng bị thương thì muội chẳng cần hỏi đến hắn làm gì nữa... Chắc hẳn không thể nào còn sống trở về rồi.”

Anh em nhà họ Tổ đầu võ mồm một lúc, Tấn Lăng Vương bèn dẫn em gái vợ vàng đến phòng của Viên Mục Dã. Lúc này cậu đang rầu rĩ ở trong phòng, nghĩ xem mình nên rời khỏi đây bằng cách nào! Bởi vì còn tiếp tục như vậy, cậu sẽ càng lún càng sâu, thay đổi càng nhiều lịch sử của Bắc Tấn...

Thấy Tấn Lăng Vương dẫn Tổ Cơ và một người hầu khác của cung Tử Vân vào, Viên Mục Dã vội đứng dậy đón. Tổ Cơ thấy thế vội vàng nói với Viên Mục Dã: “Người đừng nhúc nhích, hôm nay ta chỉ dẫn vụ y đến xem vết thương của người thôi.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ bụng, không phải lại thêm một tên tới đòi chém cánh tay của cậu nữa đấy chứ? Kết quả dường như vụ y này có chút tài năng thật, đầu tiên cô ta bắt mạch cho Viên Mục Dã, sau đó lại nhìn chăm chăm vào cậu cả buổi với vẻ ngờ vực: “Các hạ trúng kỳ độc mà có thể sống đến bây giờ, đúng là kỳ tích mà...”

Ba người bao gồm cả Viên Mục Dã đều cả kinh. Tấn Lăng Vương và Tổ Cơ cho rằng độc răn trong cơ thể Viên Mục Dã

chưa hết hẳn, còn Viên Mục Dã lại biết rõ có thể là đối phương nói đến loại virus biến dị trong cơ thể mình.

“Không thể nào, quả nhân đã hỏi ngự y trong cung, hẳn nói với quả nhân rằng trúng độc của Thất Nhật Đoạn Hồn vô cùng đau đớn, cơ thể sẽ thối rữa và chết trong vòng bảy ngày... Nhưng hai ngày nay Viên Mục Dã ăn được uống được, ngay cả miệng vết thương bị rắn cắn cũng đã đóng vảy, chẳng có chút dấu hiệu thối rữa nào cả!” Tấn Lăng Vương nói với giọng không thể tin nổi.

Vị vu y kia nhìn sang Viên Mục Dã: “Trước khi bị rắn cắn, cơ thể các hạ có dấu hiệu không khỏe gì không?”

Viên Mục Dã lắc đầu, đáp đúng sự thật: “Tôi không cảm thấy có dấu hiệu không khỏe gì cả. Có điều hai năm trước tôi từng bị bệnh nặng, may mắn còn sống, không biết ý vụ y có phải chỉ điều này không?”

Ai ngờ vu y lại xoay người nhìn về phía Tổ Cơ: “Quốc sư thứ tội, nhất thời tiểu nhân cũng không nhận ra Viên đại nhân đã trúng độc gì... Có điều xem mạch tượng thì thấy cần chút ít thời gian độc mới phát tác, cho nên trước mắt Viên đại nhân không có bệnh trạng rõ ràng.”

“Có cách chữa trị không?” Tấn Lăng Vương truy hỏi.

Vu y lại lắc đầu, đáp: “Y thuật của tiểu nhân có hạn, không có cách nào để chữa trị.”

Vu y lui ra ngoài, Tổ Cơ nói bằng vẻ mặt lo lắng: “Người này là vu y có y thuật giỏi nhất Bắc Tấn, đến nàng ta mà cũng hết cách... Viên Mục Dã, rốt cuộc ngươi đã trúng độc gì hả?”

Viên Mục Dã cười khổ: “Sống chết có số, nếu thật sự không có thuốc nào chữa được độc này, có lẽ tất cả là do ý trời thôi.”

Chương 799: Đèn pin

Tổ Cơ không ngờ Viên Mục Dã có thể nói ra câu bi quan đến như thế. Cô ta nhìn cậu bằng ánh mắt hơi khó hiểu: “Sao người có thể nhẹ nhàng nói từ bỏ trong khi chẳng thử làm cái gì thế? Rất nhiều việc phải thực hiện khi còn sống mới có ý nghĩa...”

Viên Mục Dã không thể nào giải thích rằng chỉ có trở lại đất nước “Hiện Đại” thì mình mới không phát bệnh, vì thế cậu đành phải ra vẻ nhẹ nhàng, nói: “Vừa rồi không phải vu y đã nói rồi ư? Còn cần một chút thời gian nữa độc mới phát tác, đừng lo, đến lúc đó tự nhiên sẽ có cách thôi.”

Bởi vì lần này Viên Mục Dã liều mình cứu Tấn Lăng Vương, cho nên những thị vệ trong cung không còn thiếu tín nhiệm cậu giống như trước nữa. Có điều qua chuyện này, Tấn Lăng Vương lại sinh lòng nghi ngờ những người khác ngoại trừ Viên Mục Dã... Đặc biệt là những người cùng ra cung lần này.

Tuy nhiên, Viên Mục Dã lại có cách giải thích khác. Cậu cho rằng dù trước khi cải trang vi hành đã rất giữ bí mật, nhưng rất khó để không lọt một tí gió nào. Đầu tiên, chắc chắn Tấn Lăng Vương phải ra khỏi vương cung, anh ta không thể nào tự dung bay ra được. Cho dù lúc ấy Tấn Lăng Vương mặc đồ thường, nhưng những thị vệ và cung nhân đi lại quanh năm ở cửa cung có ai mà không biết xem mặt đoán ý?

Sáu thị vệ kia đều là tùy tùng bên cạnh Tấn Lăng Vương, trên cơ bản bọn họ ở đâu Tấn Lăng Vương ở đấy, cho nên chỉ cần có một chút đầu óc là có thể nhận ra ngay người mặc đồ bình thường đi ở giữa những người này chính là Tấn Lăng Vương.

Mặc dù lúc ra cửa cung Tấn Lăng Vương ngồi xe ngựa cùng với Viên Mục Dã, nhưng mấy thị vệ kia đi theo đằng trước và phía sau xe ngựa một cách rõ ràng rành thế kia, có đồ ngốc mới không nhận ra ai ngồi ở trong xe.

Bởi vậy có thể thấy được, không nhất định là ai trong sáu người này tiết lộ hành tung hôm đó của Tấn Lăng Vương, nhất là hai người trong số họ còn bị giết khi chạm trán với thích khách nước Tamarin đấy thôi?

Mãi mà Tấn Lăng Vương vẫn không nguôi được cơn tức giận vì chuyện mình bị ám sát khi đang cải trang đi vi hành. Anh ta vốn tưởng rằng ở trong phạm vi Bắc Tấn đáng lẽ rất an toàn, kết quả lại xảy ra chuyện thế này. Như vậy chẳng phải càng khó để bảo đảm sự an toàn cho dân chúng sao?

Mấy ngày sau, ở khắp mọi nơi trong Bắc Tấn bắt đầu rà quét gian tế, diệt trừ sạch sẽ tất cả gian tế của các quốc gia khác cài vào trong Bắc Tấn. Nhưng Tấn Lăng Vương vẫn không yên tâm, dường như nhìn ai cũng giống mật thám mà người Tamarin cài cắm vào bên cạnh mình.

Viên Mục Dã thấy cứ tiếp tục như vậy không ổn, cậu đề xuất ý tưởng với Tấn Lăng Vương, là cho đối phương một “mồi câu phạm tội”. Mặc dù Tấn Lăng Vương chưa bao giờ nghe nói tới mồi câu phạm tội, nhưng sau khi nghe cách của Viên Mục Dã, anh ta cảm thấy kế này rất được.

Mồi câu phạm tội của Viên Mục Dã cũng rất đơn giản, đó là thêm một lần cải trang vi hành nữa. Lần này vẫn để thị vệ bên cạnh Tấn Lăng Vương đi theo, cách ra cung cũng giống lần trước, chẳng qua người ngồi trong xe ngựa chỉ có mỗi mình Viên Mục Dã mà thôi.

Nếu là vấn đề của thị vệ, lúc này đây đối phương chắc chắn sẽ biết trong xe không có Tấn Lăng Vương, cũng hiểu đây là một cái bẫy, cho nên tất nhiên sẽ không ra mồi. Nhưng nếu là người khác ngoài những thị vệ thân cận này, cũng chính là những hộ vệ ở cửa cung, hoặc là cung nhân trong cung, họ sẽ không biết chuyện này.

Viên Mục Dã muốn loại trừ người bên cạnh Tấn Lăng Vương bằng cách này, nếu không cả ngày anh ta cứ nghi thần nghi quỷ như vậy cũng không phải là chuyện hay. Vì vậy sáng ngày hôm sau, mọi thứ diễn ra theo kế hoạch, một mình Viên Mục Dã ngồi ở trong xe ngựa của Tấn Lăng Vương.

Hơn nữa, để tạo cơ hội cho đối phương ra tay, sau khi ra khỏi cung, xe ngựa lập tức đi về phía Nam. Đây là con đường

nhANH NHẤT ĐI ĐẾN BIÊN CẢNH, nếu lúc này đã có người tiết lộ tin tức ra ngoài, thì đối phương nhất định sẽ chờ họ ở phía trước...

Đương nhiên, cũng không phải phía Viên Mục Dã không hề có chuẩn bị gì. Cậu và Tấn Lăng Vương đã hẹn nhau, chỉ cần phát hiện có vấn đề là sẽ báo ngay về cung bằng Xuyên Vân tiên, một đội cấm vệ quân bám theo gần xe ngựa sẽ lập tức xuất hiện, bắt hết toàn bộ thích khách.

Thật ra có thể bắt được thích khách hay không cũng không quan trọng với Viên Mục Dã, cậu chỉ muốn giúp Tấn Lăng Vương tìm ra gian tế trong vương cung thôi...

Lúc đầu xe ngựa chạy một mạch về hướng Nam, lúc sắp đến giữa trưa tất cả vẫn bình thường, nhưng khi Viên Mục Dã cho rằng thích khách sẽ không xuất hiện, xe ngựa lại đột nhiên dừng lại.

Viên Mục Dã vén rèm vải lên và thấy, ngoài xe ngựa là một cánh rừng đầy sương mù, mấy thị vệ luôn bảo vệ ở ngoài xe lại không thấy bóng dáng đâu.

Theo lý mà nói, mấy thị vệ đã biết trước người ngồi trong xe ngựa không phải Tấn Lăng Vương, nên nếu bọn họ là gian tế, tất nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức để đồng lõa của mình chui đầu vào lưới.

Do đó Viên Mục Dã suy đoán, ắt hẳn thị vệ vì nguyên nhân không rõ nào đó cũng bị bắt tách ra khỏi xe ngựa... Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhanh chóng rút con dao ngắn phòng thân, sau đó chậm rãi bước ra ngoài.

Bởi vì chuyến đi này không có đích đến thật sự, mà đoàn người bọn họ chỉ đi hù dọa về phía Nam, nên Viên Mục Dã vốn không biết hiện giờ mình đang ở chỗ nào. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là bản thân cậu không biết bắn tên, cho nên Xuyên Vân tiên vẫn luôn để ở trên người thị vệ.

Ai ngờ Viên Mục Dã mới vừa ra khỏi xe ngựa lại đột nhiên cảm thấy có một luồng gió mạnh ập tới từ phía sau. Đầu tiên Viên Mục Dã nghiêng người tránh thoát, sau đó trở tay đâm một nhát dao... Đáng tiếc đối phương có thân thủ cực nhanh,

né được rất nhẹ nhàng, sau đó hấn lại xông lên lần nữa muốn tóm lấy bàn tay đang cầm dao của Viên Mục Dã.

Lúc này Viên Mục Dã quay đầu lại và phát hiện người đang tập kích cậu chính là hoàng tử nước Tamarin, ngay lập tức cậu có cảm giác đúng là oan gia ngõ hẹp... Hơn nữa, lúc này đây Viên Mục Dã còn phát hiện thân thủ của tên này chẳng yếu một tẹo nào, thật sự không biết lúc trước tại làm sao hấn lại bị Tấn Lăng Vương bắt được.

Hai người giằng co một lúc, điểm yếu của Viên Mục Dã dần dần lộ rõ. Tuy cậu rất thuần thục trong cận chiến, nhưng cũng chỉ đành bất lực vì đối phương lợi dụng lợi thế chiều cao và vóc dáng để chèn ép từng bước, mà Viên Mục Dã lại luôn ra tay chừa lại đường sống, không dễ dàng ra đòn chết người, cho nên khó tránh khỏi bị thiệt...

Viên Mục Dã biết còn tiếp tục như vậy chắc chắn không được, vì thế cậu làm động tác giả định thoát thân, ai ngờ lại bị đối phương nhìn thấu không cho cậu một chút cơ hội thoát thân nào. Rơi vào đường cùng, Viên Mục Dã đành sử dụng chiêu trò một lần nữa, cậu đột ngột chiếu đèn pin vào mắt tên kia.

Ở thời đại này, trừ mặt trời và ngọn lửa ra, không có bất cứ thứ gì có thể phát ra chùm sáng chói mắt như thế, bởi vậy tên kia bị khựng lại như lẽ dĩ nhiên, hoàn toàn không biết Viên Mục Dã cầm thứ gì trong tay.

Viên Mục Dã thấy mưu mẹo đã thành công nên xoay người bỏ chạy, ai ngờ cậu chưa chạy được bao xa lại bỗng cảm thấy cổ mình đau nhói, ngay sau đó trước mắt cậu tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự...

Chương 800: Bạn bè

Xem ra chơi chiêu trò không phải độc quyền của Viên Mục Dĩ, cậu có thể sử dụng đèn pin để làm người ta chói mắt, tất nhiên người ta cũng có thể phóng ám khí hạ gục cậu.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Viên Mục Dĩ cảm thấy cơ thể của mình trời sập lên xuống, thậm chí nội tạng cũng sắp bị xóc đến mức đổi vị trí luôn... Cậu gian nan mở mắt ra, thấy hình như mình đang nằm trên người một con vật.

Phải mất một lúc Viên Mục Dĩ mới nhớ ra trước đó hình như mình bị trúng ám chiêu của gã người Tamarin kia nên hôn mê. Mà lúc này cậu đang bị người ta trói hai tay ra sau lưng, bị vắt lên lưng con ngựa đang phi nước đại cực nhanh.

Trước đó Viên Mục Dĩ ngất xỉu còn đỡ, bây giờ tỉnh rồi, làm sao cậu chịu nổi tiếp tục bị xóc nảy như vậy, nên cậu quấy chân liên tục, ai ngờ lúc này lại nghe thấy giọng nói từ trên cao: “Nếu không muốn ngã chết... thì tốt nhất là đừng lộn xộn!”

Mặc dù với tư thế hiện giờ Viên Mục Dĩ không nhìn thấy mặt đối phương, nhưng nghe giọng ắt hẳn là tên hoàng tử nước Tamarin, cậu bèn hét lớn: “Thả tôi xuống, tôi sắp nôn ra rồi!”

May mà tên này còn có chút tính người, hẳn nghe Viên Mục Dĩ nói vậy thì lập tức ghìm dây cương, sau đó túm cậu xuống khỏi lưng ngựa...

Khi Viên Mục Dĩ lại được nhìn thấy gương mặt đen đúa bất cần đời kia, cậu giận sôi máu, nói: “Cậu bắt tôi làm gì? Tôi đâu phải Tấn Lăng Vương!”

Tên đen thui hài hước nói: “Nếu ngươi không phải Tấn Lăng Vương, vậy tại sao lại có mặt trong chiếc xe ngựa đó?”

“Tôi có ở trong xe ngựa hay không liên quan gì cậu? Hơn nữa, đừng trách tôi không cảnh cáo cậu, bây giờ tốt nhất lập tức thả

tôi ra, nếu không mật thám cậu cài vào vương cung Bắc Tấn sẽ bị lộ đấy.” Viên Mục Dã đe dọa.

Nghe vậy, quả nhiên sắc mặt của tên đen thui thay đổi, nhưng hắn lại mỉm cười ngay sau đó: “Nghe người nói thế, ta lại càng không thể thả người đi, cùng lắm thì chúng ta lấy một đổi một thôi...”

Viên Mục Dã tức cả mình: “Đầu óc cậu bị bệnh hả, tôi là gì của Tấn Lăng Vương? Tại sao hắn phải đổi gian tế của nước địch lấy tôi chứ?”

Tên đen thui ngẫm nghĩ rồi cười gian manh: “Người là thân tín của Tấn Lăng Vương mà, không lấy người đổi thì lấy ai? Cho dù Tấn Lăng Vương không chịu, Quốc sư đại nhân cũng sẽ không đồng ý đâu, ta biết người là người tình của cô ta...”

Viên Mục Dã hết chỗ nói, xem ra dù cậu có nói gì, đối phương đều sẽ không dễ dàng thả cậu, cậu chỉ đành bắt đắc dĩ nói: “Vậy bây giờ cậu định bắt tôi đưa đi đâu?”

Tên đen thui cười cợt nói: “Đương nhiên là về nước Tamarin rồi!”

Viên Mục Dã thầm thấy tuyệt vọng, không ngờ mình lại cách xa cái gương đồng hoa văn hình mây kia thêm một bước nữa, cứ tiếp tục như vậy thì bao giờ cậu mới có thể trở lại thời hiện đại đây?!

Tên đen thui thấy sắc mặt Viên Mục Dã tái nhợt, hắn còn an ủi: “Yên tâm đi, nước Tamarin bọn ta không giết tù binh, nếu Tấn Lăng Vương của người bắt người tới đổi, tất nhiên ta sẽ trả người về nguyên vẹn. Nhưng nếu hắn không chịu, thì sau này người cứ ở lại Tamarin đi, trông người gầy yếu thế này, chắc cũng không tốn lương thực là mấy.”

Viên Mục Dã dở khóc dở cười: “Vậy cậu hãy nhanh chóng thả tôi đi, cậu không biết đấy chứ, tôi là vua dạ dày nổi tiếng đó, một người ăn bằng ba người! Đến lúc đó không chừng ăn cho nước Tamarin các người nghèo luôn!”

Tên đen thui nhíu mày, hỏi: “Vua dạ dày là cái gì?”

Viên Mục Dã trợn trắng mắt, tức giận giải thích: “Ý là ăn cực nhiều đấy!”

Nghe vậy, tên đen thui nở nụ cười: “Không quan trọng, cha ta là thủ lĩnh người Tamarin, dù người có ăn nhiều đến mấy ta cũng nuôi nổi...”

“Tôi cảm ơn cậu nhé!” Viên Mục Dã cười gượng.

Cứ như vậy, Viên Mục Dã như bị sổ phận trên người, lại lưu lạc từ thị vệ của Tấn Lăng Vương thành tù binh của hoàng tử nước Tamarin. Mặc dù trong quãng đường sau đó, tên đen thui không tiếp tục ném Viên Mục Dã lên lưng ngựa nữa. Nhưng để đề phòng cậu nhớ đường đi đến Tamarin, hắn bịt mắt cậu bằng miếng vải đen, trói hai tay ra sau lưng, rồi cùng cười một con ngựa với hắn.

Trời tối, Viên Mục Dã bị xóc nảy suốt một ngày cuối cùng cũng được tên đen thui thả xuống đất, sau đó bảo một “tên đen” khác có đôi mắt sáng rực chịu trách nhiệm trông coi cậu...

Viên Mục Dã thử nói: “Này! Cậu cứ nhìn tôi chăm chăm như vậy không mệt à? Cậu xem tôi bị trói chặt thế này, chắc chắn không chạy được đâu, cậu ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi!”

Không ngờ “tên đen nhỏ” này dầu muối không ăn, về cơ bản là hắn không phản ứng với lời nói của Viên Mục Dã, mà cứ nhìn cậu chăm chăm, sợ chớp mắt một cái là Viên Mục Dã sẽ biến mất tiêu...

Một lát sau, tên đen thui cầm một miếng thịt hươu nướng chín trở về, sau đó ra hiệu tên đen nhỏ cởi trói cho Viên Mục Dã.

Ai ngờ tên đen nhỏ lại lắc đầu, nói: “Không thể thả, người này rất xảo quyệt.”

Tên đen thui cười gian: “Yên tâm, con cáo xảo quyệt đến mấy cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của thợ săn... Mà ta là ai chứ?”

“Ngài là thợ săn giỏi nhất nước Tamarin!” Tên đen nhỏ đáp bằng vẻ mặt tôn sùng.

Viên Mục Dã ở cạnh hơi xấu hổ, nói: “Thợ săn giỏi nhất, giờ có thể thả tôi ra chưa?”

Tuy tên đen nhỏ không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời thả Viên Mục Dã, sau đó tên đen thui đưa cậu

tới ngồi cạnh đồng lửa, hơn nữa còn khế canh cáo cậu: “Ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng chạy... Trên mũi tên của người Tamarin bọn ta đều có tẩm độc rắn, một khi trúng tên, không chết cũng phải lột da.”

Nghe đôi phương nhắc tới độc rắn, Viên Mục Dã lạnh giọng hỏi: “Con rắn xanh trước kia là cậu thả lên trên người tôi à?”

Tên đen thui cười đắc ý: “Đúng vậy, thế nào? Có dọa Tấn Lăng Vương sợ tới mức tè ra quần không?!”

“Cậu biết điều khiến rắn?” Viên Mục Dã hỏi ngược lại.

Tên đen thui cười nói: “Chút tài mọn mà thôi...”

Viên Mục Dã không lên tiếng nữa, cậu ăn từng miếng hết chỗ thịt hươu nướng.

Ai ngờ lúc này tên đen thui lại đột nhiên lấy đèn pin của Viên Mục Dã ra và hỏi: “Đây là thứ gì, làm sao nó mới phát sáng?”

Viên Mục Dã liếc qua rồi thuận miệng đáp: “Đây là ánh sáng của thần, muốn biết người tốt người xấu cứ soi bằng nó là biết...”

Tên đen thui ngờ vực nhìn Viên Mục Dã: “Ngươi ăn thịt của ta thì chúng ta chính là bạn bè, bạn bè không thể nói dối nhau đâu nhé.”

Viên Mục Dã bật cười: “Có ai bắt bạn làm tù binh không? Hơn nữa, thịt là cậu cho tôi, có phải tôi đòi đâu...”

Tên đen thui lắc đầu liên tục: “Quả nhiên người Bắc Tấn các người đều rất xảo quyệt, nếu là người Tamarin bọn ta, có thể ngồi bên đồng lửa ăn thịt với nhau thì nhất định sẽ trở thành bạn bè.”

Lúc này Viên Mục Dã lau mỡ trên miệng rồi nói: “Được thôi anh bạn, vậy cậu biết tôi tên là gì không?”

Tên đen thui cười nói: “Viên Mục Dã...”

Viên Mục Dã hiểu ngay chắc chắn đôi phương đã tìm người điều tra mình, hơn nữa rất có thể do tên mật thám trong cung nói cho hắn biết...

Chương 801: Labrador

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Vì cậu đã biết tên của tôi, với tư cách là một... người bạn, liệu tôi có thể biết tên của cậu không?”

Người thanh niên da đen thui nói chân thành: “Đương nhiên là được, tên ta là Labrador, con trai duy nhất của thủ lĩnh Tamarin - Abragon.”

Viên Mục Dĩ nghe tên của đối phương xong thì suýt bật cười, cậu nghiêm túc hỏi: “Vậy cậu có biết Alaska và Husky không?”

Đối phương nghe vậy chỉ lắc đầu: “Chưa từng nghe nói đến, là người Tamarin à? Dòng họ của họ là gì?”

Viên Mục Dĩ thắc mắc: “Người Tamarin còn có họ sao?”

Tên đen nhỏ ở bên cạnh nghe thế thì không vui, gắt: “Nói thừa, có người nào mà không có họ chứ?”

Labrador cũng không tức giận: “Họ của ta là Yangge, tên đầy đủ của ta là Labrador Yangge, tên đầy đủ của cha ta là Abragon Yangge.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Labrador hơi dài, sau này tôi gọi cậu là Lab nhé!”

Tên đen nhỏ quát to: “Láo xược! Gọi cái kiểu gì thế?”

Nhưng Viên Mục Dĩ không để ý đến cậu ta, cậu quay sang nhìn Labrador và hỏi: “Được không? Bạn của tôi?”

Labrador cũng chẳng quan tâm: “Được, như vậy nghe thân thiết hơn...”

Ban đêm lúc mọi người nghỉ ngơi, đúng là Viên Mục Dĩ đã từng có ý định chạy trốn, nhưng tên đen nhỏ cứ nhìn chăm chăm mọi hành động của cậu nên Viên Mục Dĩ chẳng có cơ hội nào để trốn cả! Cực chẳng đã, Viên Mục Dĩ đành phải từ bỏ, cậu lăn quay ra ngủ mà chẳng nghĩ gì đến việc bỏ trốn nữa.

Sáng sớm hôm sau, Labrador tiếp tục dẫn Viên Mục Dã lên đường, mặc dù hắn luôn mồm nói muốn làm bạn với Viên Mục Dã, nhưng khi xuất phát vẫn bịt kín mắt của cậu để phòng Viên Mục Dã nhớ được đường đi tới Tamarin...

Thật ra Labrador không cần cẩn thận như vậy, bởi vì Viên Mục Dã là người đến từ hiện đại nên vốn chẳng biết đường... Mà đừng nói là biết đường, thậm chí Viên Mục Dã còn nhầm lẫn giữa Đông Tây Nam Bắc, cậu làm sao có thể nhớ kỹ đường đi tới Tamarin ở giữa nơi hoang vắng này?

Hai ngày sau, cuối cùng Labrador cũng dẫn Viên Mục Dã về đến bộ tộc, tình hình ở đây không khác nhiều so với suy đoán của cậu, điều kiện sinh hoạt của người Tamarin cực kỳ gian khổ, mọi người sống trong những chiếc lều vải. Đến cả Vương tử của Tamarin như Labrador, chiếc lều của hắn cũng chỉ lớn hơn một chút so với những người khác mà thôi...

Ngày đầu tiên đến Tamarin, Labrador cho Viên Mục Dã đổi sang quần áo của Tamarin, khi Viên Mục Dã gỡ chiếc mũ trên đầu xuống, Labrador cũng hơi giật mình, hỏi: “Sao tóc người ngắn thế?”

Viên Mục Dã vừa học cách cuộn vải lên đầu của Labrador, vừa nhún vai nói: “Tôi cũng không phải người Bắc Tấn, ở quê hương tôi, đa số đàn ông đều để tóc ngắn như vậy...”

Labrador thấy lạ: “Quê hương của người đúng là một nơi kỳ quái, ở chỗ này của ta chỉ có trẻ con tầm vài tuổi mới để tóc ngắn như vậy thôi.”

Viên Mục Dã nghe vậy thì nhìn bím tóc trên đầu Labrador với vẻ ghét bỏ: “Tóc ngắn tiện gội đầu...”

Trên đường đi, Viên Mục Dã đã ăn đủ thứ thịt rừng do thủ hạ của Labrador săn được, dạ dày cậu sắp không chịu được nữa rồi, Viên Mục Dã vừa nghĩ đến cảnh thời gian dài sau này cứ phải ăn “xa xỉ” như vậy... Cậu không biết mình có bị mỡ máu cao không nữa.

Trong lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ linh tinh, mấy cô gái Tamarin bắt đầu đưa đến ít đồ ăn, Viên Mục Dã nhìn thấy có bánh bột ngô, mặc dù trông hơi thô nhưng vẫn tốt hơn nhiều chuyện cả bữa sáng, trưa, tối đều là thịt.

Labrador thấy tỳ nữ bê thức ăn đến thì cười hỏi Viên Mục Dã: “Mấy ngày rồi không ăn lương khô nhỉ? Mau ném thử xem có khác gì với đồ ăn của Bắc Tấn không?”

Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không khách sáo, cậu cầm một chiếc lên và cắn một miếng to. Lúc này lại có một người Tamarin tiến vào và nói nhỏ vào tai Labrador, hắn nghe xong không nói gì mà đứng dậy rời đi luôn...

Viên Mục Dã chẳng quan tâm đến chuyện đó, cậu chỉ ăn lấy ăn để miếng lương khô trong tay, trong lúc vô tình Viên Mục Dã liếc mắt sang chỗ tên đen nhỏ, cậu thấy trong mắt thằng nhóc này đầy vẻ hâm mộ, hơn nữa còn thỉnh thoảng nuốt nước bọt, có vẻ như cậu ta cực kỳ muốn ăn lương khô trong tay Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã thấy thế thì cầm một chiếc đưa cho tên đen nhỏ và nói: “Này Tiểu Hắc, cậu có muốn ăn một cái không?”

Tên đen nhỏ tỏ vẻ không vui: “Ai là Tiểu Hắc hả? Ta là Jacob chứ không phải Tiểu Hắc.” Cậu ta hung dữ nhìn thoáng qua miếng lương khô trong tay Viên Mục Dã, sau đó quay đầu ra chỗ khác: “Ta không ăn! Đây là thiếu chủ nhân chuẩn bị cho người.”

Viên Mục Dã thấy rõ ràng tên này rất muốn ăn nhưng lại mạnh miệng, cậu bèn nhẹ nhàng nói: “Cậu nhìn đi, chỗ này rất nhiều lương khô, cậu ăn một miếng... Thiếu chủ nhân nhà cậu sẽ không phát hiện đâu!”

Jacob vẫn là một đứa trẻ, hơn nữa bình thường chắc cậu ta rất ít ăn mấy thứ này, cuối cùng dưới sự dụ dỗ của Viên Mục Dã... Jacob vẫn ăn một chiếc bánh bột ngô.

Viên Mục Dã thấy Jacob ăn rất cẩn thận, dường như cậu ta không nỡ làm rơi dù chỉ là một chút vụn bánh, Viên Mục Dã bèn tò mò hỏi: “Bình thường cậu không ăn thứ này à?”

Jacob bỏ nốt chỗ vụn bánh vào miệng xong, cậu ta tỏ vẻ vẫn còn thòm thèm: “Đây là thứ quý giá mà chỉ quý tộc mới được ăn, bình thường bọn ta chẳng dám nghĩ đến nó...”

“Vậy bình thường các cậu ăn gì? Ăn thịt cả ngày à?” Viên Mục Dã hỏi.

Không ngờ Jacob lại lắc đầu: “Trong tộc chỉ được ăn thịt khi những người thợ săn đi săn về, bình thường bọn ta đều ăn đậu răn!”

“Đậu răn? Là lương thực à?”

Jacob suy nghĩ rồi trả lời: “Đó là một loại đậu, có thể ăn sống hoặc phơi khô rồi nghiền thành bột để làm bánh bột.”

Thật ra Viên Mục Dã có thể tưởng tượng được chiếc bánh làm từ đậu răn có hương vị rất bình thường, nếu không Jacob đã chẳng trân trọng miếng bánh bột ngô mà cậu đưa cho. Viên Mục Dã nghĩ đến đây thì lại cầm một chiếc bánh nữa đưa cho cậu ta, nhưng lần này Jacob nhất định không lấy.

Quan hệ của Viên Mục Dã và Jacob đã hòa hoãn hơn vì chiếc bánh bột ngô, cả hai bắt đầu trò chuyện... Qua lời kể của Jacob, Viên Mục Dã biết cuộc sống của người Tamarin không hề dễ dàng, bọn họ không trồng trọt, gia súc bọn họ chăn nuôi cũng không phải của họ mà là của quý tộc, vì vậy bọn họ không có quyền lợi giết mổ và ăn thịt.

Chiến tranh liên tục nổ ra khiến hầu hết đàn ông trong các gia đình đều phải đi đánh trận, nhưng có rất ít người có thể sống sót trở về. Dù bọn họ may mắn còn sống thì đa số đều bị cụt tay, cụt chân mất đi năng lực lao động cơ bản, bọn họ trở thành kẻ tàn tật và phải sống dựa vào người khác.

Cha của Jacob và ba người anh trai của cậu ta đều chết trong cuộc chiến với Bắc Tấn, Labrador thấy cậu ta còn quá nhỏ nên thu nhận làm người sai vặt, nếu không cậu ta đã bị lôi vào quân đội vì là nam đinh duy nhất trong nhà rồi.

Chương 802: Dùng vật đổi vật

Chiến tranh luôn tàn khốc đối với những ai sống dưới đáy xã hội, bọn họ bắt buộc phải thay đổi bất cứ điều gì nên chỉ đành ngoan ngoãn chấp nhận sự sắp đặt của số phận... Viên Mục Dĩ còn biết được qua lời kể của Jacob rằng, cha của Labrador, cũng chính là là Abragon - thủ lĩnh của Tamarin, ông ta là một người cực kỳ tàn ác, mấy vụ thảm sát ở Bắc Tấn cũng là ý của ông ta.

Viên Mục Dĩ bây giờ chỉ hy vọng sau khi Labrador kế thừa vị trí thủ lĩnh của cha mình thì sẽ không trở nên tàn bạo như ông ta, nếu không cuộc chiến giữa Tamarin và Bắc Tấn sẽ không bao giờ kết thúc...

Khi trời tối, Labrador quay lại với khuôn mặt xanh mét, lúc này Viên Mục Dĩ mới biết cậu đang ở trong lều của đối phương. Điều này chứng tỏ đãi ngộ của Viên Mục Dĩ không phải là dành cho tù nhân.

Viên Mục Dĩ thấy tâm trạng Labrador không vui nên thức thoir không nói gì, Jacob đứng bên cạnh lại lo lắng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra thế? Ngài lại cãi nhau với thủ lĩnh à?”

Labrador không để ý đến Jacob, có vẻ như đây đã là một chuyện quá quen thuộc rồi, hắn mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh Viên Mục Dĩ, sau đó giương mắt lên nhìn cậu và hỏi: “Có cách nào để kết thúc chiến tranh không? Để những người dân trong bộ tộc của ta có thể sống và làm việc trong hòa bình?”

Viên Mục Dĩ biết rằng đối với những người dân ở thời kỳ này, muốn hoàn toàn không có chiến tranh thực sự là một hy vọng xa vời, và cũng không thể thực hiện được, kể cả có người đứng ra chấm dứt tất cả, nhưng chiến tranh thật sự sẽ không xuất hiện nữa sao?

Chưa chắc, một khi người lãnh đạo bị lật đổ thì lịch sử sẽ tái diễn, bất kể đối tượng của cuộc chiến là ai, người bị hại mãi mãi là những người bình thường giống như Jacob...

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi nói: “Không thể kết thúc vĩnh viễn được, nhưng cậu có thể tìm một điểm cân bằng cho người Tamarin.”

“Cân bằng gì cơ?” Labrador không hiểu.

Viên Mục Dã hỏi: “Hiện giờ các người gây chiến tranh là vì cái gì?”

Labrador cười khò: “Người đã thấy tình huống của bộ tộc ta rồi đấy, người Tamarin bọn ta cũng chỉ muốn một cuộc sống yên ổn giống như Bắc Tấn thôi...”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Vì vậy các người mới cướp bóc à? Những thứ cướp được cũng đâu phải thật sự thuộc về các người.”

“Chúng tôi đi săn chẳng phải cũng là một loại cướp đoạt à? Điều đó đã ăn vào máu của người Tamarin bọn ta rồi...” Trên khuôn mặt Labrador hiện lên vẻ dửng dưng của loài sói.

Viên Mục Dã thở dài: “Vậy mới nói người Tamarin thực chất không biết mình muốn cái gì? Rốt cuộc là cuộc sống yên ổn hay cảm giác sung sướng khi cướp đoạt của người khác?”

Labrador hỏi: “Hai cái đấy khác nhau à?”

Viên Mục Dã bắt đầu nói: “Đương nhiên là khác rồi, nếu các người chỉ muốn một cuộc sống ổn định thì sẽ có hàng trăm nghìn cách khác nhau mà không cần đến chiến tranh... Với tình huống trước mắt của các người sẽ chỉ càng đánh càng nghèo, đàn ông trưởng thành trong bộ tộc cũng càng ngày càng ít, đến lúc đó các người cách tuyệt chủng không còn xa nữa đâu.”

“Hàng trăm nghìn cách? Vậy người thử nói cho ta nghe một cách để sống yên ổn xem nào?” Labrador hỏi với vẻ không tin.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Những gì các người cần bây giờ là nghỉ ngơi lấy lại sức, nói thẳng ra là cần thời gian để số người trong bộ tộc nhiều lên, nếu cứ thường xuyên phát sinh chiến tranh với Bắc Tấn như bây giờ, các người duy trì cân

bằng nhân khẩu trong tộc đã khó rồi, làm sao mà còn tăng lên được nữa?”

Labrador nghe Viên Mục Dã nói xong thì rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau hắn mới nói nhỏ: “Nếu không cướp lương thực của Bắc Tấn thì bọn ta ăn cái gì? Đậu răn à? Thứ đó đến cả gia súc còn chê vì quá khó ăn... Nếu không có ăn thì làm sao còn nghĩ đến việc tăng dân số chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Bởi vì suy nghĩ của các người đã sai ngay từ lúc ban đầu... Tại sao lại muốn cướp đoạt của người khác chứ? Lấy vật đổi vật không được à? Nếu như có người muốn dùng sức mạnh cướp gia súc trong tay các người thì các người sẽ làm thế nào?”

Nhóc Jacob ở bên cạnh không hề do dự nói luôn: “Đương nhiên là liều mạng với bọn chúng rồi!”

Viên Mục Dã nghe vậy thì nhìn Labrador và bảo: “Chẳng ai là người ngu cả, mấy người nghĩ như thế nào thì người khác cũng nghĩ như thế. Đã nhiều năm như vậy rồi, các người thật sự cho rằng người Bắc Tấn dễ bắt nạt à?”

Labrador không hiểu: “Lấy vật đổi vật là gì?”

Viên Mục Dã giải thích: “Là dùng đồ vật trong tay cậu đổi lấy đồ trong tay người khác... Nói đơn giản hơn là dùng bò, dê, ngựa, da thú, đây là những thứ mà Bắc Tấn không có để đổi lấy những thứ mà các người không có như lương thực, vải vóc, đồ sắt.”

Labrador nghe Viên Mục Dã nói xong lại rơi vào trầm tư, có lẽ người Tamarin bọn họ chưa từng nghĩ đến chuyện này, câu nói của Viên Mục Dã đã mở ra một hướng suy nghĩ mới cho họ.

Nếu như không phải tự mình trải nghiệm, Viên Mục Dã thật sự rất khó tưởng tượng ra, chẳng lẽ trong đầu của con người một nghìn năm trước toàn là cơ bắp sao? Đường như họ không biết cách xử lý tình huống linh hoạt...

Một lát sau, Viên Mục Dã mới nghe thấy Labrador chậm rãi nói: “Ta vừa cãi nhau với cha vì một số việc, vì vậy ta không cho rằng cha ta có thể tiếp nhận... quan điểm mới lạ của người.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi có thể hiểu những lời cậu nói, dù sao các người đã sống gần trăm năm qua như vậy rồi. Nhưng cậu có bao giờ tự hỏi tại sao cuộc sống trong mấy chục năm qua càng lúc càng khổ không? Chẳng lẽ các người không muốn thay đổi sao?”

Labrador nghe xong tiện tay nhặt một khúc gỗ ném vào đồng lửa rồi nói: “Có lúc thay đổi sẽ phải trả một cái giá rất đắt... Người có thể nói những lời này đủ để chứng minh người không phải là người Bắc Tấn, vì vậy người không hiểu rõ một số chuyện năm đó.”

Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên, cậu cảm thấy trong lời nói của đối phương có ẩn ý, cậu bèn truy hỏi: “Chuyện năm đó? Năm đó cậu bao nhiêu tuổi?”

Labrador cười gượng: “Lúc đó ta vẫn còn chưa ra đời.”

Sau đó Labrador kể cho Viên Mục Dã nghe một câu chuyện cũ vào ba mươi năm trước, thủ lĩnh của bộ tộc khi đó là ông của Labrador, tên là Grubbs, mặc dù ông ta không nghĩ đến biện pháp dùng vật đổi vật như của Viên Mục Dã, nhưng Grubbs đã đồng ý hòa đàm với Tấn Lăng Vương lúc đó của Bắc Tấn là Tô Long.

Tô Long còn phái một sứ đoàn gồm năm người đi đến Tamarin để thể hiện sự coi trọng đối với chuyện này, đây vốn là một khởi đầu tốt đẹp, nhưng không ngờ mọi chuyện lại phát triển sang một hướng khác.

Sau khi sứ đoàn năm người đến Tamarin, bọn họ được thủ lĩnh Grubbs nhiệt tình chiêu đãi theo tiêu chuẩn cao nhất của Tamarin lúc bấy giờ...

Chương 803: Ô Vân

Ban đầu mọi người đều tập trung vào việc hòa đàm, hai bên định ra một hiệp ước ngừng chiến, thậm chí Bắc Tấn còn hứa hẹn sẽ phái người đến dạy Tamarin một ít kỹ thuật làm nông.

Không ngờ vào đêm kết thúc hòa đàm, đã có một chuyện xảy ra khiến tất cả đều bất ngờ... Sau khi ăn tối xong, năm người của sứ đoàn đều hơi say, Grubbs bèn sai người hầu đưa bọn họ về nghỉ, đồng thời bảo Đại phi của mình là Saran Ruoya dẫn theo tỳ nữ đi đưa trà giải rượu.

Ở Tamarin có một tập tục, là khi có khách quan trọng đến nhà, nữ chủ nhà sẽ đưa trà giải rượu để thể hiện sự quan tâm, đây chính là biểu hiện của sự hiếu khách ở Tamarin. Nhưng không hiểu mấy người tham gia hòa đàm nghĩ thế nào mà lại coi Đại phi Saran Ruoya và bốn tỳ nữ trở thành kỹ nữ do Grubbs phái đến.

Trò đùa này lại thành chuyện lớn, bởi vì bất kể lúc đó có gì xảy ra hay không thì điều này vẫn là sự sỉ nhục lớn đối với Đại phi Saran Ruoya, Saran Ruoya lại là người có tính cách cương liệt, sau khi quay về đã không chịu được nỗi nhục đó nên tự sát.

Mấy sứ thần biết mình gây họa lớn nên đã chạy trốn ngay trong đêm, còn Grubbs biết được chuyện này cũng nổi giận lôi đình, ông ta trực tiếp dẫn người đi bắt nhóm sứ giả đang bị lạc trong núi, rồi làm thịt ngay tại chỗ.

Từ đó về sau Tamarin và Bắc Tấn không còn khả năng đàm phán hòa bình nữa, còn cha của Labrador căm thù Bắc Tấn đến như vậy cũng vì Đại phi Saran Ruoya chính là mẹ ruột của ông ta... Mối thù làm nhục mẹ mình còn lớn hơn trời, vì thế Abragon từ một cậu nhóc đầy nhiệt tình năm đó trở thành một thủ lĩnh tàn bạo như bây giờ.

Sau khi nghe Labrador kể chuyện quá khứ, Viên Mục Dã biết mình đã nghĩ quá đơn giản về mối quan hệ giữa Bắc Tấn và

Tamarin, có vẻ như chỉ cần thủ lĩnh Abragon còn trị vì một ngày thì hai bên sẽ không có khả năng đàm phán hòa bình...

Viên Mục Dã hỏi: “Cậu có ý kiến gì về chuyện này không?”

Labrador suy nghĩ một chút rồi nói: “Đại phi Saran Ruoya là bà nội của ta, nếu nói ta không căm hận là không đúng, nhưng từ trước đến giờ ta vẫn luôn cảm thấy nghi ngờ chuyện năm đó... Có lẽ chuyện này không đơn giản như vẻ bề ngoài.”

Viên Mục Dã không ngờ Labrador sẽ nói như vậy, cậu vội vàng truy hỏi: “Tại sao cậu lại nói thế?”

Labrador đang định nói thì bỗng nhìn sang Jacob và bảo: “Người ra cổng canh chừng cho ta, ta và Viên đại nhân nói một số việc, đừng cho bất kỳ kẻ nào đến gần lều...”

Jacob đi ngay ra ngoài, Viên Mục Dã nhướng mày, hỏi: “Cậu không tin cậu ta à?”

Labrador lắc đầu: “Không, hoàn toàn ngược lại, Jacob là thuộc hạ mà ta tin tưởng nhất trong bộ tộc, ta bảo cậu ta ra ngoài canh chừng là vì sau đây ta sẽ nói một số bí mật mà bộ tộc Tamarin không muốn cho người ngoài biết, không có nhiều hơn ba người biết chuyện này mà còn sống đâu...”

Viên Mục Dã sờ lên cổ mình: “Chẳng nhẽ cậu định chân trước nói cho tôi biết, chân sau lại giết người diệt khẩu à?”

Labrador híp mắt, nói: “Chẳng lẽ người vừa nghe xong chuyện này là định nói ra luôn à?”

“Đương nhiên là không rồi!” Cả hai đồng thời nói.

Sau đó hai người nhìn nhau và cười, ngay cả Viên Mục Dã cũng không ngờ mình và Vương tử Tamarin này lại ăn ý đến thế. Tiếp đó Labrador nói cho Viên Mục Dã biết lý do khiến hắn nghi ngờ chuyện này là vì sau khi chuyện đó xảy ra, tất cả những người bên cạnh Đại phi Saran Ruoya lại liên tục chết vì các sự cố bất ngờ.

Vào thời điểm đó, trong bộ tộc vẫn lưu truyền một câu chuyện, nói là Đại phi Saran Ruoya sau khi chết có oán khí cực kỳ nặng, bà ta trách tội những người bên cạnh không bảo vệ sự an toàn cho mình, vì vậy bà ta mới dẫn hết bọn họ đi.

Theo lý thuyết thì chuyện này xảy ra lúc Labrador còn chưa ra đời, vì thế khi nghe thấy, hắn cũng chỉ cười rồi bỏ qua. Nhưng vào hai năm trước, khi Labrador ra bên ngoài du lịch, hắn đã gặp một người phụ nữ Tamarin lang thang, sau khi Labrador hỏi thăm mới biết hóa ra người phụ nữ này là Ô Vân, tỳ nữ duy nhất bên cạnh Đại phi Saran Ruoya may mắn còn sống sót.

Mặc dù Labrador chưa từng nghe thấy cái tên này, nhưng theo lời kể của những bô lão trong tộc, tất cả tỳ nữ bên cạnh Đại phi Saran Ruoya đã chết vì những sự cố bất ngờ nhưng tại sao Ô Vân vẫn còn sống?

Lúc đó Ô Vân cũng không biết thân phận thật của Labrador, bà ta gặp người đồng tộc ở nơi tha hương nên cảm thấy rất thân cận, hơn nữa Labrador rất có khả năng tạo dựng sự tin tưởng của người khác, vì vậy chỉ trò chuyện một lúc thì Ô Vân đã kể hết sự thật mình phải rời đi năm đó.

Qua lời kể của Ô Vân, Labrador đã được nghe một phiên bản khác của chuyện đó... Năm ấy, Ô Vân cũng không được tính là tỳ nữ riêng của Đại phi Saran Ruoya, bà ta chỉ phụ trách châm thêm lửa than cho lều của của Đại phi, có lẽ vì như vậy nên Ô Vân mới may mắn thoát được một kiếp.

Sau khi chuyện năm đó xảy ra, toàn bộ Tamarin đều chìm trong u ám, những người chết đầu tiên chính là mấy người tỳ nữ riêng của đại phi Saran Ruoya. Có người ngã ngựa chết, có người rơi xuống nước chết, thậm chí có người bị gió thổi đổ cây đập chết... Tóm lại là đủ kiểu chết.

Ô Vân vốn là người thận trọng nên đã nhận ra có gì đó không ổn, bà ta không tin chuyện oan hồn của Đại phi quay về đòi mạng, dưới cái nhìn của Ô Vân... những cô tỳ nữ này đã bị một bàn tay vô hình hại chết, mà bàn tay vô hình này tuyệt đối không phải ma quỷ mà là người.

Vì tự vệ, Ô Vân đã gói gém đồ đạc rồi bỏ trốn ngay trong đêm, bây giờ qua lời kể của Labrador, bà ta biết được sau khi mình rời đi đã có rất nhiều người chết vì chuyện này, sự lựa chọn lúc đó của bà ta quá chính xác.

Nghe đến đây Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu: “Ô Vân dựa vào đâu để khẳng định những người đó bị kẻ khác làm hại?”

Labrador cười bảo: “Chẳng nhẽ người cũng tin vào quỷ thần à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tất nhiên tôi không tin, nhưng Ô Vân chỉ là một tỳ nữ, bà ta làm gì có bản lĩnh để phân biệt chuyện này là thật hay giả chứ?”

Labrador biến sắc: “Người muốn nói là... chuyện ta gặp Ô Vân không phải là tình cờ mà có người cố gắng xếp đặt, hoặc Ô Vân biết rõ thân phận của ta nên mới không nói thật?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chỉ sợ là như vậy... Hơn nữa, tôi cảm thấy khả năng sau lớn hơn, vì vậy cậu phải nhanh chóng tìm được Ô Vân.”

Labrador suy nghĩ rồi hỏi tiếp: “Nếu như những người này không phải chết do tai nạn, vậy rất có thể họ đã bị giết người diệt khẩu... Nhưng tại sao bọn họ lại bị diệt khẩu chứ? Chẳng lẽ vì chuyện Đại phi Tamarin bị làm nhục sao?”

Chương 804: Thông gia

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chưa chắc, đầu tiên chuyện này cũng không phải là bí mật đối với Tamarin hay Bắc Tấn, xảy ra chuyện lớn như vậy không phải bên nào muốn giấu là giấu được... Nếu đã không phải bí mật, vậy tại sao còn muốn giết người diệt khẩu chứ?”

Labrador suy nghĩ rồi nói: “Điều đó chứng tỏ bọn họ không bị diệt khẩu vì chuyện ấy, mà là vì một chuyện khác, nhưng lại liên quan trực tiếp đến việc Đại phi Tamarin bị nhục nhã...”

Viên Mục Dã thở dài: “Thật ra trong chuyện năm đó, phía Tamarin mới là bên bị chịu thiệt, nếu như các người xử lý ôn hòa, vậy chưa chắc sẽ gặp cục diện như ngày hôm nay.”

Labrador sầm mặt hỏi: “Nghĩa là sao? Người bảo lúc đó ông ta không nên giết mấy tên khốn kia à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tất nhiên phải giết mấy thằng khốn đó rồi, nhưng người Tamarin không nên trực tiếp ra tay mà nên giam lại, sau đó thông báo rõ mọi chuyện cho Bắc Tấn và để bọn họ phán quyết vấn đề này...”

“Nhỡ bọn họ bệnh nhau thì sao?” Labrador hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã nói: “Đó là do các người xem thường Bắc Tấn, đây là một việc lớn, Bắc Tấn là một quốc gia nên nếu họ xử lý không công bằng thì chắc chắn sẽ bị bàn tán, đến lúc đó mà hai phe lại nổ ra chiến tranh, bọn họ sẽ trở thành phe bất nghĩa... Hơn nữa, Tamarin các cậu có thể đứng trên lập trường người bị hại để đưa ra điều kiện với Bắc Tấn. Nhưng các người lại trực tiếp giết sứ giả đàm phán, phía Bắc Tấn đương nhiên sẽ cho rằng Tamarin lấy lý do đó để phá hoại hòa đàm, dù sao đã không còn bằng chứng, ai mà biết việc này là thật hay giả chứ?!”

“Đương nhiên là sự thật rồi, Tamarin bọn ta làm sao có thể dùng điều đó để phá hoại hòa đàm được?” Labrador tức giận

hỏi.

Viên Mục Dã thở dài: “Nhưng Bắc Tấn không nghĩ vậy, ai bảo các người manh động thế, tự nhiên giết sứ giả? Labrador, cậu phải nhớ kỹ, tất cả mọi chuyện đều không được hành động thiếu suy nghĩ, phải nghĩ đến hậu quả của nó là gì... Hiểu chưa?”

Labrador nhìn chăm chăm vào Viên Mục Dã một lúc lâu, sau đó bất ngờ nắm vai cậu và hỏi: “Người đừng về Bắc Tấn nữa, ở lại làm phụ tá cho ta nhé?”

Viên Mục Dã dờ khóc dờ cười: “Tôi không muốn ở lại Bắc Tấn, cũng không muốn ở lại Tamarin, tôi chỉ muốn mau chóng quay về đất nước mình mà thôi.

Labrador tiếc nuối nói: “Ta luôn nghe người nói mình không phải người Bắc Tấn, nhưng từ trước đến giờ vẫn không biết người đến từ quốc gia nào?”

“Tôi đến từ quốc gia... Hiện Đại, chắc cậu chưa từng nghe đến nó đâu, bởi vì nó cách Bắc Tấn và Tamarin cực kỳ xa.” Viên Mục Dã hơi chột dạ.

“Nước Hiện Đại? Đúng là ta chưa từng nghe thấy, tại sao người lại đi đến Bắc Tấn thế? Đi làm mật thám à?” Labrador nhanh nhẩu hỏi.

Viên Mục Dã buồn cười hỏi lại: “Tôi không thể đến đó du lịch được à?”

Labrador lắc đầu: “Những năm qua tôi đã gặp quá nhiều kẻ giả vờ đi du lịch nhưng lại tìm hiểu tin tức cho đất nước mình... Viên Mục Dã, người nói thật đi.”

Viên Mục Dã buồn cười nói: “Cậu muốn tin hay không thì tùy, đất nước của tôi cách xa chỗ này đến mức khó mà tưởng tượng được. Dù tôi nói tình hình quốc gia của các người cho họ, bọn họ cũng không mang binh đến đánh các người, vậy tôi là mật thám hay không thì có để làm gì đâu?”

Labrador gật đầu: “Vậy cũng đúng, ta đã đi khá nhiều nước xung quanh nhưng vẫn chưa từng nghe nói đến nước Hiện Đại là nước nào? Nếu người không phải mật thám thì người đến Bắc Tấn làm gì?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Nếu tôi nói mình chỉ vô tình xuất hiện ở đây thì cậu có tin không?”

Labrador suy nghĩ, sau đó gật đầu: “Tin... Nhưng đối với người là vô tình, biết đâu lại là ý trời đối với người Tamarin thì sao?”

Viên Mục Dã kinh ngạc, trước đó cậu cũng đã từng nghe Tân Lăng Vương nói câu này, chẳng lẽ sự xuất hiện của cậu thật sự là ý trời?

Labrador thấy Viên Mục Dã hơi sững sốt thì vỗ vai cậu và bảo: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều làm gì, hôm nay người cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai người sẽ cùng ta đi tìm Ô Vân...”

“Cậu biết bà ta ở đâu à?”

Labrador gật đầu: “Vào thời điểm đó ta đã biết sau này mình cần hỏi bà ta một số việc, vì vậy ta đã sắp xếp cho Ô Vân ở tại một chỗ an toàn và bí mật.”

Sau đó Labrador gọi Jacob vào và sai cậu ta lấy một ít da thú ra trải thành giường cho Viên Mục Dã. Viên Mục Dã nhìn thấy thế thì lịch sự nói là mình ở chung lều với Jacob là được, nhưng Labrador lại nói là hửn và Jacob vẫn luôn ngủ chung một lều.

Trước khi đi ngủ, Labrador lại nói cho Viên Mục Dã nghe sơ qua về “Kết cấu xã hội” của Tamarin, hầu hết những đứa trẻ như Jacob là nô lệ riêng của giới quý tộc. Trong bộ tộc Tamarin có tất cả mười một chủ nô, tộc Yangge của Labrador là chi lớn nhất trong bộ tộc, về cơ bản thì một nửa nô lệ của bộ tộc đều là nô lệ riêng của cha hửn.

Những nô lệ đó cũng phụ thuộc vào gia tộc, những đứa trẻ do bọn họ sinh ra đều trở thành nô lệ giống như Jacob vậy. Ở Tamarin, tất cả các nô lệ phải được tận dụng hết sức lao động, đàn ông ngoài đánh trận ra còn phải đi săn, phụ nữ ngoài chăm sóc con cái ra còn phải chăn nuôi gia súc.

Viên Mục Dã nghe xong thì nghĩ đời sống của người dân Tamarin thật sự quá khổ, dù họ không đánh trận thì cũng phải lao động nặng nhọc, chưa kể có thể chết trên chiến trường bất cứ lúc nào.

Nếu như gặp được một chủ nô tốt còn đỡ, giống như Jacob vậy, còn không vận mệnh chắc chắn sẽ rất thảm...

Sáng hôm sau, Labrador lấy cớ đi săn để dẫn Viên Mục Dã đi theo, hai người rời khỏi bộ tộc và tìm đến chỗ bà lão Ô Vân. Nhưng dọc đường họ gặp vài nữ quý tộc, các nữ quý tộc này nhìn thấy Viên Mục Dã là mắt sáng hết cả lên.

Labrador thấy thế bật cười, nói: “Bạn của ta, xem ra người rất được hoan nghênh ở Tamarin đây, người có nghĩ đến đề nghị trước đó của ta và ở lại Tamarin để giúp đỡ ta không? Ta cam đoan người có thể chọn lựa thoải mái các cô gái của Tamarin!”

Viên Mục Dã liên tục xua tay: “Kiểu gì tôi cũng rời đi thôi, không thể làm khổ con gái nhà người ta được.”

Labrador bĩu môi hỏi: “Sao thế? Người không thích mấy cô gái đó hả? Những người đó đều là quý tộc Tamarin đây, bọn họ cực kỳ thích loại đàn ông đẹp trai và da thịt mịn màng như người.”

Viên Mục Dã nghe Labrador nói thế thì bỗng nghĩ đến một biện pháp giải quyết tranh chấp, cậu bèn thuận miệng hỏi: “Các cậu đã từng nghĩ đến việc làm thông gia với Bắc Tấn chưa? Hai phe thông hôn với nhau sẽ giải quyết rất nhiều vấn đề...”

Chương 805: Tín vật xương rắn

Labrador trầm giọng nói: “Bọn ta cũng nghĩ đến rồi, nếu vụ hòa đàm ba mươi năm trước thuận lợi... Tamarin của bọn ta đã có một vị Đại phi đến từ Bắc Tấn rồi.”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Ông của cậu lúc đó đã có Đại phi rồi mà? Tại sao lại có thể cưới phụ nữ của Bắc Tấn nữa?”

Labrador thờ ơ nói: “Đàn ông tam thê tứ thiếp là rất bình thường mà? Người đừng nói với ta là Tấn Lăng Vương cũng chỉ có một người phụ nữ nhé!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vậy cũng đúng...”

Sau đó hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến một căn nhà gỗ trong rừng. Nhìn từ xa họ thấy căn nhà gỗ có khói bốc lên thoang thoảng, xem ra có người đang nấu cơm. Labrador thấy vậy bèn cười bảo: “Xem ra chúng ta đến đúng lúc rồi, ta cũng đang đói bụng...”

Mặc dù Labrador gọi Ô Vân là bà, nhưng nhìn thoáng qua thì bà ta mới chỉ hơn năm mươi tuổi thôi, vì vậy Viên Mục Dã khó mà gọi thế được, còn Labrador lại gọi ‘Bà Ô Vân’ ngọt xớt.

Bà lão dường như rất thích đứa cháu trẻ tuổi này, khi bà ta thấy hai người đi đến thì vội vàng mời vào nhà, sau đó bê thức ăn vừa nấu trong nồi ra để hai người ngồi xuống ăn.

“Bà Ô Vân, ta thấy bà trông một ít ngô bên ngoài nhà, bà trông nó kiểu gì thế?” Labrador tò mò hỏi.

Ô Vân thở dài, nói: “Lúc mới rời khỏi bộ tộc, ta vừa đi vừa xin ăn và đi đến một thôn nhỏ của Bắc Tấn ở biên giới, người dân ở đó thấy ta đáng thương nên cho ta một chút đồ ăn, đồng thời cũng giữ ta lại làm một ít việc đồng áng đơn giản. Thật ra

người Tamarin chúng ta không hề ngốc, chỉ cần có ai đó dạy thì không khó để học được cách trồng trọt.”

Viên Mục Dã ở bên cạnh tò mò hỏi: “Nếu người ở đó đối xử khá tốt với bà, vậy tại sao bà không ở lại?”

Ô Vân cười nhăn nhó: “Ta thật sự rất muốn sống ở nơi đó, vì vậy ta đã kết hôn với một thanh niên trong thôn... Nhưng vào một ngày vài năm sau đó, trong lúc đang làm ruộng, ta bỗng thấy một đạo quân của Tamarin tiến về phía ngôi làng, vì sợ bị người cùng tộc nhận ra nên ta đã trốn vào rừng. Vậy mà khi quay trở về thôn vào buổi tối, ta phát hiện toàn bộ người dân trong thôn đã bị giết, không còn bất kỳ ai sống sót.”

Viên Mục Dã có thể cảm nhận được lúc nói những lời này, trong mắt Ô Vân tràn đầy vẻ căm hận, xem ra bà ta đã coi những người trong thôn trở thành người thân của mình và người cùng tộc Tamarin lại trở thành kẻ thù.

“Sau đó thì sao?” Labrador truy hỏi.

Ô Vân nói với vẻ ảm đạm: “Sau đó ta đã đi rất nhiều nơi nhưng đều mang đến sự bất hạnh cho những nơi đó... Vì thế ta không dám ở lại một chỗ trong thời gian quá lâu. Nhiều năm trôi qua như vậy, nếu không phải gặp được người, chắc ta không đủ dũng cảm để quay về nơi này.”

Sau khi ăn cơm xong, Viên Mục Dã liếc mắt ra hiệu cho Labrador, đôi phương hiểu ý nên cười hỏi Ô Vân: “Bà ơi, sao bà biết những người năm đó không phải chết vì tai nạn mà là do bị người khác giết chết thế?”

Ô Vân thở dài, nói: “Người chưa từng thấy Đại phi Saran Ruoya, bà ấy là một người phụ nữ vô cùng hiền dịu, ta không thể tin là sau khi chết bà ấy sẽ giết tất cả những người bên cạnh mình... Hơn nữa, trong số đó có một người hầu tên là Mujia, vào một ngày gió to, hấn bị một gốc cây đổ xuống đè chết. Mọi người đều nói là cái cây đó đổ do gió thổi, nhưng sau khi ta đi kiểm tra cái cây đó, ta đã phát hiện nó có dấu vết bị cưa. Còn một tỳ nữ tên là Đóa Đóa nữa, ta biết cô ta bơi rất giỏi, nhưng Đóa Đóa lại bị người ta phát hiện đã chết đuối ở chỗ cô ta hay đi giặt đồ.”

Viên Mục Dã nghe Ô Vân nói nhiều như vậy thì phát hiện bà ta là một người phụ nữ có khả năng quan sát rất tốt, bà ta tuyệt đối không phải là một tỳ nữ thêm than củi đơn giản... Viên Mục Dã bèn thuận miệng hỏi: “Kể cả như vậy thì cũng không thể chứng minh được những người này bị giết chết, bà Ô Vân, chắc chắn bà còn nhìn thấy chuyện gì đó có tính xác thực hơn nữa đúng không?”

Ô Vân hơi kinh ngạc, sau đó cười tủm tỉm nhìn Viên Mục Dã: “Cậu thanh niên, ta thấy ngươi không giống người trong bộ tộc...”

“Hắn là một người bạn được ta mời đến làm khách...”
Labrador cười giải thích.

Ô Vân gật đầu, nói: “Người bạn của người nói đúng đấy, lúc đó ta đã nhìn thấy một việc vô cùng quan trọng, cũng chính vì nó... mới khiến ta phải rời khỏi bộ tộc.”

Hóa ra ngay trước lúc Đại phi Saran Ruoya tự sát, Ô Vân đã từng thấy bóng dáng một người đàn ông đi ra từ lều vải của Đại phi, bởi vì không nhìn rõ hình dáng đối phương, hơn nữa lại vừa xảy ra chuyện như vậy nên Ô Vân không nói ra... Nhưng Ô Vân không ngờ được là sáng hôm sau lại xảy ra chuyện Đại phi tự sát.

Ô Vân nói đến đây thì bỗng đột ngột đứng dậy, sau đó quỳ xuống trước mặt Labrador và cầu khẩn: “Thiếu chủ, ta biết ngài là cháu của Đại phi Saran Ruoya, năm đó Đại phi chết rất kỳ quặc... Hy vọng ngài có thể lấy lại sự công bằng cho Đại phi!”

Labrador thấy Viên Mục Dã đã đoán đúng, hắn bèn vội vàng đỡ Ô Vân đứng dậy, sau đó trầm giọng hỏi: “Bà đã biết thân phận của ta từ lúc nào?”

Ô Vân nhìn một chuỗi trang sức bằng xương trên người Labrador và nói: “Đây là tín vật xương rắn được tộc của Đại phi nhiều đời truyền xuống, nếu như không phải họ hàng thân thích thì sẽ không được đeo trên người...”

Labrador nhìn thoáng qua chuỗi trang sức bằng xương trên người mình, hắn nói: “Ta nghe mẹ kể là cha ta đã tự tay đeo nó

lúc ta vừa sinh ra, ông nói thứ này có thể đem lại may mắn, nhưng cha ta lại không hề nhắc đến lai lịch của nó.”

Ô Vân cười khổ, nói: “Mẹ của mình bị sứ giả Bắc Tấn làm nhục mà chết, nó là một vết sẹo không thể đung đến trong lòng Abragon, ông ta làm sao có thể nói cho ngài được?”

“Nếu bà đã nhận ra ta, vậy tại sao không nói thẳng chuyện năm đó chứ?” Labrador hỏi.

Ô Vân bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không thể làm gì được, bởi vì ta không biết đã có chuyện gì xảy ra sau khi mình bỏ trốn, có lẽ trong mắt người Tamarin thì ta đã trở thành một cô gái xấu xa bán chủ cầu vinh rồi.”

Labrador lắc đầu: “Ta chưa từng nghe người trong tộc nhắc đến chuyện của bà, dù là chuyện tốt hay chuyện xấu...”

Ô Vân: “Ta chỉ là một tỳ nữ không đáng kể bên cạnh Đại phi nên không ai nhớ đến cũng là bình thường, hơn nữa những người bên cạnh Đại phi biết mặt ta cũng đã chết cả rồi, vì vậy việc ta biến mất đương nhiên không thu hút sự chú ý của người khác.”

Labrador tỏ ra vô cùng nghi hoặc mà hỏi: “Nhưng chỉ bằng một người đi ra từ lều của bà nội ta thì đâu nói lên được điều gì?”

Chương 806: Âm mưu

Không ngờ Ô Vân lại đột nhiên kích động nói: “Đó là vì chuyện năm đó chỉ là hiểu lầm, ta tin rằng với tâm trí của Đại phi, bà ấy sẽ không để mọi chuyện biến thành như thế.”

Hóa ra dù các sứ giả coi Đại phi và mấy người tỳ nữ trở thành kỹ nữ, nhưng bọn họ nhanh chóng nhận ra thân phận tôn quý của đối phương, các sứ giả đã nhận lỗi trước mặt Đại phi... Vì vậy lúc đó không hề xảy ra sự xúc phạm nào quá đáng cả.

Hơn nữa, sau khi Đại phi quay về, bà ấy cũng căn dặn người hầu của mình: “Chuyện lần này có liên quan đến việc hòa đàm, đừng để chuyện hiểu lầm đêm nay bị tiết lộ ra ngoài.” Vì vậy, ngày hôm sau khi mấy người Ô Vân nghe tin Đại phi tự sát, cả đám đều giật mình không hiểu tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

Lần này ngay cả Labrador cũng ngạc nhiên, nếu như chuyện năm đó chỉ là hiểu lầm thì sao lại gây ra cơ sự sau đó? Xem ra vấn đề mấu chốt nằm ở bóng người mà Ô Vân đã nhìn thấy.

Vào thời điểm đó, kẻ có thể tiến vào lều của Đại phi mà không kinh động đến đám người hầu thì tuyệt đối không phải người bình thường. Sau này gã lại diệt khẩu toàn bộ đám người hầu biết rõ chuyện này... Xem ra chuyện xảy ra năm ấy từ đầu đến cuối là một âm mưu.

Trên đường về, Labrador luôn im lặng, hẳn đang tự hỏi đã có chuyện gì xảy ra trong lều vải của bà nội mình vào ngày hôm đó, thậm chí Labrador còn nghi ngờ bà mình không phải tự sát.

Thấy Labrador không nói gì, Viên Mục Dĩ bèn an ủi: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, có lẽ chuyện này liên quan đến việc tranh giành quyền lợi năm đó của Tamarin, hơn nữa người biết sự thật bây giờ chỉ còn mỗi Ô Vân, vì vậy sẽ hơi khó khăn để điều tra chân tướng...”

Labrador thở dài, nói: “Nhưng năm đó ông nội ta vẫn còn là thủ lĩnh, bà nội ta là Đại phi, cha ta cũng không bị ảnh hưởng vì chuyện của bà nội ta, sau khi ông nội ta chết vì bị bệnh, ông ấy thuận lợi kế vị... Vì vậy ta không thể tìm ra được loại tranh giành quyền lực nào mà khiến bà nội ta phải chết?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Ông nội của cậu còn người vợ nào khác không? Cha cậu có anh em không?”

Labrador gật đầu nói: “Có, nhưng tuổi của bọn họ chênh lệch quá nhiều với cha ta nên không thể nào trở thành đối thủ của ông ấy được, cha ta là người con duy nhất có thể kế thừa vị trí thủ lĩnh của ông nội ta.”

Lần này đến lượt Viên Mục Dã thở dài: “Dựa theo âm mưu cung đấu thì người ta giết Đại phi là để cha cậu không thể kế vị, nhưng ông ta lại không có đối thủ, điều này thật là khó hiểu?”

Labrador thắc mắc: “Âm mưu cung đấu là gì?”

Viên Mục Dã chợt dạ giải thích: “Nó có nghĩa là dùng âm mưu thủ đoạn để đạt được quyền lực tối cao...”

Sau khi hai người quay về bộ tộc Tamarin, bọn họ tình cờ đi qua một chiếc lều rất lộng lẫy, Labrador nhìn thấy nó thì giải thích cho Viên Mục Dã biết: “Đây chính là chiếc lều mà bà nội ta đã từng sống, cha ta vì để tưởng nhớ bà nên vẫn luôn lưu giữ nó...”

Viên Mục Dã bỗng nảy ra một ý nên nói nhỏ với Labrador: “Cậu có thể dẫn tôi vào xem không?”

Labrador kinh ngạc, hần thắc mắc: “Người muốn làm gì?”

Viên Mục Dã hỏi ngược lại: “Cậu có tin tôi không?”

Labrador vừa cười vừa trả lời: “Chỗ đó có gì bí mật đâu, cần gì tin hay không tin chứ? Đi nào, bây giờ tôi dẫn anh vào...”

Sau đó Viên Mục Dã đi theo Labrador đến phía trước căn lều, Labrador nói với người phụ trách canh giữ: “Ta muốn đi vào bái tế tổ mẫu đại nhân...”

Đối phương nghe xong thì cho bọn họ vào ngay mà không nói thêm gì.

Viên Mục Dã bước vào và nhận thấy rằng, mặc dù nơi này đã không có người ở nhiều năm nhưng nó vẫn được quét dọn sạch sẽ, xem ra cha của Labrador rất nhớ mẹ của mình... Còn hoàn cảnh trong lều cũng giống như Labrador đã nói, nó chẳng có chỗ nào đặc biệt cả, ngoại trừ linh vị của Đại phi Saran Ruoya thì còn có một ít vật phẩm của bà ta khi còn sống.

Sau khi Labrador đi vào, đầu tiên hắn quỳ vái bà nội mình, sau đó đứng dậy nhìn Viên Mục Dã và bảo: “Mọi thứ ở đây vẫn giống hết năm xưa...”

Viên Mục Dã nhìn thoáng xung quanh một vòng nhưng chẳng thu hoạch được gì, cậu bèn đưa ra một yêu cầu khác với Labrador, là bảo hắn ra ngoài chờ một lúc, Viên Mục Dã muốn một mình bái tế Đại phi Saran Ruoya.

Mặc dù yêu cầu này hơi đường đột nhưng cũng không quá đáng, Labrador nhún vai nói: “Được thôi, vậy ta ra ngoài chờ người.”

Sau khi Labrador ra ngoài, Viên Mục Dã lập tức nhắm mắt lại và tập trung cảm nhận mọi thứ xung quanh, cho đến khi mở mắt ra, cậu thấy một người phụ nữ đầy đặn đang ngồi trên chiếc giường êm ái...

Nếu Viên Mục Dã không đoán sai, người phụ nữ này chắc chắn là Đại phi Saran Ruoya, bởi vì trên người bà ta có đeo một chuỗi trang sức bằng xương giống hết Labrador. Mặc dù lúc này sắc mặt Đại phi Saran Ruoya hơi u buồn, nhưng bà ta không giống một người phụ nữ sắp đi tìm cái chết.

Lúc này, chiếc rèm của lều vải bông bị vén lên, một người đàn ông to khỏe bước vào, từ một số trang sức trên người gã, Viên Mục Dã có thể nhận ra thân phận của người này chắc hẳn vô cùng cao quý ở Tamarin.

Khi người phụ nữ nhìn thấy người đàn ông đi vào, bà ta đứng dậy chào gã, nhưng người đàn ông lại nhìn người phụ nữ với sắc mặt âm trầm và không nói câu nào... Ngay khi Viên Mục Dã không đoán được quan hệ giữa hai người, cậu bỗng thấy khuôn mặt người đàn ông đột nhiên sầm xuống, sau đó giơ tay bóp cổ người phụ nữ.

Đây chính là cảnh tượng xảy ra trước khi Đại phi Saran Ruoya qua đời, trước khi Viên Mục Dã kịp biết người giết Đại phi là ai thì toàn bộ ảo cảnh trước mặt đã biến mất.

Sau khi đi ra khỏi lều vải, Viên Mục Dã không biết phải làm thế nào để giải thích nguyên nhân thật sự cái chết của Đại phi cho Labrador biết, bởi vì nếu muốn giải thích lý thuyết về tư tưởng tư duy cho hắn, chắc cậu phải bù đắp một chút về sự phát triển khoa học kỹ thuật trong trăm nghìn năm qua của con người cho hắn mới được...

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Viên Mục Dã do dự nói: “Thật ra hồi còn ở đất nước tôi, tôi làm một nghề rất đặc biệt...”

Labrador tò mò hỏi: “Nghề gì thế?”

“Linh môi... Cũng chính là vụ sự mà các cậu hay nói.” Viên Mục Dã cố gắng giải thích bằng từ ngữ mà đối phương có thể hiểu.

Không ngờ Labrador hiểu ngay: “Người muốn nói là có thể nhìn thấy ma à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng là như vậy, cậu tin không?”

Labrador hơi nhăn nhó nói: “Từ trước đến giờ ta luôn giữ thái độ không thể tin vào thần ma... Nếu những lời này xuất phát từ miệng người khác, ta chắc chắn sẽ không tin, nhưng nếu là người thì người muốn gì cứ nói thẳng... Đừng vòng vo với ta.”

Chương 807: Tranh cãi

Thấy Labrador thẳng thắn như vậy, Viên Mục Dã cũng không do dự nữa: “Tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng cái chết của Đại phi Saran Ruoya không phải là tự sát, bà ấy bị người ta giết chết.”

Labrador biến sắc: “Người nói cái gì? Tại sao... Tại sao lại như vậy? Bà nội ta là người phụ nữ cao quý nhất trong bộ tộc Tamarin vào thời điểm đó, ai dám giết bà ấy? Ai có thể làm điều đó?”

Nhìn thấy Labrador có phản ứng mạnh như vậy, Viên Mục Dã thở dài nói: “Tôi không biết thân phận của người đó, tôi chỉ biết gã là một người đàn ông trung niên, thân hình cường tráng.”

Labrador nghe xong thì cười khỏ: “Đàn ông Tamarin chỉ cần sống đến tuổi trung niên, về cơ bản cơ thể hẳn sẽ rất cường tráng... Ngoài điều này ra còn điểm nào đặc biệt không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Thời gian quá ngắn, tôi không nhìn rõ được...”

Lời nói của Viên Mục Dã lại khiến Labrador ngạc nhiên: “Người có thể nhìn thấy ma quỷ à? Thảo nào Quốc sư và Vương thượng Bắc Tấn lại coi trọng người đến thế... Xem ra ta phải cân nhắc xem có nên dùng người đổi một mật thám đã bại lộ hay không.”

Viên Mục Dã nghe vậy thì cau mày hỏi: “Đây là cách người Tamarin đối xử với bạn bè à?”

Thấy Viên Mục Dã hơi cáu, Labrador vội vàng cười bảo: “Ta chỉ nói đùa thôi mà, người tưởng thật à! Mau nói cho ta biết người có thể nhìn thấy ma hay không vậy?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi thật sự không thể nhìn thấy ma quỷ, tôi chỉ có thể nhìn thấy những gì xảy ra vào thời điểm trước khi người đó chết...”

Labrador chợt nhận ra: “Đây chính là lý do tại sao người muốn ta dẫn đến đây à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi không biết căn lều mà bà nội cậu ở trước khi chết vẫn còn, vì vậy khi nghe cậu nhắc đến nó, tôi mới chợt nảy ra ý định muốn tiến vào xem thử...”

Labrador nhìn xung quanh và bảo: “Đi về trước đã, ở đây không phải chỗ nói chuyện.”

Sau khi Viên Mục Dã đi theo Labrador về lều, trước tiên hắn yêu cầu Jacob đi chuẩn bị một ít thức ăn, sau đó yêu cầu Jacob canh giữ ở cửa lều, không cho bất cứ kẻ nào lại gần...

“Dựa vào tuổi thọ của người Tamarin, chỉ sợ người đàn ông trung niên ba mươi năm trước đã chết rồi.” Labrador nói khẽ.

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhìn quần áo của người đàn ông đó thì thấy thân phận của gã chắc rất cao quý... Lúc đó có quý tộc nào của Tamarin phù hợp điều kiện này không?”

Labrador lắc đầu nói: “Có mười một chủ nô quý tộc, nhưng dù thân phận của họ có cao quý đến mức nào, bọn họ cũng không thể tùy tiện ra vào lều của Đại phi...”

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài lều có tiếng ồn ào, ngay sau đó Jacob chạy vào với sắc mặt không tốt: “Thiếu chủ, thủ lĩnh tìm ngài...”

Labrador biến sắc, hắn vội nói với Jacob: “Bảo vệ Viên đại nhân thật tốt, đừng để bất kỳ kẻ nào bắt hắn đi khi ta vắng mặt!”

Nghe vậy, Jacob nghiêm nghị nói: “Thiếu chủ yên tâm, hắn còn ta còn, hắn chết ta chết...”

Mặc dù những lời này của Jacob là để bảo đảm với Labrador rằng cậu ta có thể bảo vệ được Viên Mục Dã, nhưng Viên Mục Dã nghe xong lại cười đắng chát: “Cái thằng nhóc này, cậu không thể nói câu nào may mắn được à?”

Lúc này, Labrador nhìn Viên Mục Dã và bảo: “Ta đi một lát rồi về, ngươi cẩn thận một chút...”

Nhìn theo bóng lưng của Labrador, trong lúc nhất thời Viên Mục Dã không hiểu rõ ý của hắn, rõ ràng cậu đang ở trong lều

của Labrador mà... Tại sao còn dặn cậu phải cẩn thận?

Viên Mục Dã không hiểu nên quay ra hỏi Jacob: “Ý của chủ nhân cậu là gì thế?”

Jacob nhỏ bé lại nói với vẻ ảm đạm: “Thật ra từ khi người đặt chân vào Tamarin, thiếu chủ nhân vẫn luôn bảo đảm cho người, người cũng biết tính cách thủ lĩnh bọn ta rồi đây, ông ấy tuyệt đối không cho phép có một người Bắc Tấn sống trong bộ tộc...”

Viên Mục Dã cau mày hỏi: “Thủ lĩnh của các cậu muốn giết tôi à?”

Jacob nghiêm túc nói: “Không phải muốn giết người mà là muốn giết hết người Bắc Tấn...”

Viên Mục Dã nhớ lại lúc mới đến Tamarin, cậu từng thấy Labrador từ bên ngoài trở về với khuôn mặt khó coi, có lẽ lần ấy hắn đã tranh cãi với thủ lĩnh vì Viên Mục Dã...

Nghĩ kỹ lại, kể từ khi Viên Mục Dã đi vào Tamarin, hầu như Labrador luôn dẫn theo cậu ăn ngủ cùng mình, có vẻ như Labrador lo lắng cha mình sẽ ra tay với Viên Mục Dã khi hắn không có mặt.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã hỏi Jacob: “Tôi cảm thấy thiếu chủ của cậu hình như không có thù hận quá sâu với Bắc Tấn...”

“Đó là vì...” Không ngờ Jacob nói một nửa lại kìm lại.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn truy hỏi: “Vì cái gì thế?”

Nhưng Jacob lại buồn bã nói: “Chuyện này ta không thể nói cho người biết, nếu thiếu chủ tin tưởng người, ngài ấy sẽ đích thân nói cho người biết...”

Nghe cậu ta nói vậy, Viên Mục Dã cũng không hỏi nữa, nhưng cậu cảm thấy hơi lo lắng. Nếu Abragon gọi con trai đến vì chuyện của cậu, vậy thì cậu có thể hình dung được áp lực của Labrador.

Không ngờ trong lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ mình nên đi đâu tiếp theo thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng động lạ... Có vẻ như có rất nhiều người đang lao nhanh về phía này.

Chương 808: Sống chết có nhau

Jacob có đôi tai rất thính, cậu ta nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường bên ngoài nên vội quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Không hay rồi, bên ngoài có rất nhiều người... chẳng lẽ thủ lĩnh phái người đến bắt người!”

Nghe cậu ta nói vậy, Viên Mục Dã không quá hoảng sợ mà lại nhìn ngó xung quanh để tìm vũ khí tự vệ.

Nhưng sắc mặt Jacob dường như càng ngày càng xấu, cậu ta nói: “Ta khuyên ngươi không nên nghĩ đến việc chống cự, đối phương có quá nhiều người, một khi chống cự, ngươi có thể bị giết ngay tại chỗ...”

Viên Mục Dã cười khỏ, nói: “Vấn đề là nếu tôi không kháng cự, cậu có thể bảo đảm tôi không bị giết ngay tại chỗ không?”

Jacob lắc đầu: “Ta không thể đảm bảo... Nhưng ta đã hứa với thiếu chủ nhân là cùng sống chết với ngươi.”

Viên Mục Dã khó mà cười nổi, cậu không ngờ mình đã đi đến thế giới cách đây cả trăm nghìn năm một cách khó hiểu thì chớ, bây giờ lại có một thằng bé dị tộc muốn cùng sống cùng chết với mình...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã hỏi Jacob: “Cậu có tin tưởng thiếu chủ nhân của mình không?”

“Đương nhiên!” Jacob nói không hề do dự.

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi cũng tin... Cho nên cậu ta nhất định sẽ tìm cách quay lại cứu chúng ta.”

Viên Mục Dã vừa nói xong, cậu bỗng nhìn thấy mấy thanh niên Tamarin cường tráng vén rèm bước vào, họ dùng vẻ mặt hung dữ nhìn Jacob và nói: “Thủ lĩnh muốn gặp người này, bọn ta phải bắt hắn đi ngay bây giờ!”

Không ngờ Jacob nghe xong lại không chịu yếu thế mà nói: “Có lệnh của thủ lĩnh không? Người này là khách của thiếu chủ, trước khi đi ngài ấy đã dặn ta không được để hắn rời đi trong khi ngài ấy không có mặt!”

Tên cầm đầu nói với vẻ mặt tức giận: “Thằng oắt kia, ngươi cũng xứng nhìn lệnh của thủ lĩnh à? Ngươi là cái thá gì chứ?”

Mặt Jacob âm trầm, cậu ta nói: “Ta đương nhiên không xứng, nhưng ta là người của thiếu chủ, ta chỉ đang truyền đạt ý của thiếu chủ thôi, ngươi hãy nghĩ kỹ xem nên nói gì và không nên nói gì... Người dám dẫn người đi mà không có lệnh của thủ lĩnh, chẳng lẽ là đang công khai chống lại thiếu chủ của bộ tộc Tamarin sao?”

Lần này đến cả Viên Mục Dã cũng không ngờ tên nhóc Jacob này lại cứng rắn đến thế, xem ra Labrador có lý khi giữ cậu ta bên cạnh...

Thấy Jacob không nghe theo mình, gã cầm đầu đành sầm mặt lấy ra một miếng da và đưa cho Jacob: “Đây là thủ lệnh, ngươi nhìn kỹ đi.”

Jacob nhìn một chút, sau đó quay ra nói với Viên Mục Dã: “Viên đại nhân, vì bọn họ có thủ lệnh nên chúng ta đi theo mấy người này một chuyến vậy.”

Viên Mục Dã gật đầu với Jacob và không nói gì trong toàn bộ quá trình... Không phải cậu sợ mấy người này, mà là vì trong lòng Viên Mục Dã đang phân tích số lượng và vũ lực của đối phương, nếu thật sự ra tay thì phần thắng của cậu là bao nhiêu.

Nhưng khi Viên Mục Dã nhìn thấy hai mươi đến ba mươi người Tamarin đang đứng ngoài lều, cậu đã hiểu ngay tại sao Jacob lại khuyên mình đừng kháng cự. Viên Mục Dã thấy bọn họ đều cầm đại đao, nếu cậu không nghe theo thì sẽ bị chặt thành thịt vụn ngay lập tức.

Sau đó hai người chậm rãi đi về phía Tây bộ lạc dưới sự ép buộc của những người này, không ngờ tới nửa đường, Jacob đột nhiên lén nhét một vật cứng cho Viên Mục Dã, sau đó nhỏ giọng nói: “Lát nữa nghe thấy ta gọi thiếu chủ thì ngươi đẩy người phía trước rồi chạy về phía Nam nhé, thứ trong tay

ngươi là thẻ đồng khai quan, nó có thể bảo đảm cho ngươi chạy về Bắc Tấn.”

Viên Mục Dã nghe mà kinh ngạc, cậu không hiểu tại sao Jacob lại đột ngột thay đổi kế hoạch và muốn để mình đi? Nhưng Viên Mục Dã còn chưa kịp suy nghĩ, cậu đã thấy Jacob đột nhiên nhìn về phía trước và khiếp sợ hô lên: “Thiếu chủ, bọn ta ở đây!”

Đám người bên cạnh nghe Jacob nói vậy thì lập tức lộ vẻ hoảng sợ, Viên Mục Dã nhân cơ hội đó đẩy một người Tamarin bên cạnh, sau đó chạy về phía Nam mà không quay đầu nhìn lại! Những người kia biết mình rơi vào bẫy của Jacob, nhưng không biết tại sao lại không dám trắng trợn đuổi theo Viên Mục Dã...

Còn Viên Mục Dã cũng không dám dừng lại, cậu cầm chiếc thẻ đồng thông quan chạy thẳng về phía Nam. Nhưng chạy được một lúc... Viên Mục Dã từ từ dừng lại, bởi vì cậu cảm thấy nếu mình cứ chạy như vậy, kết cục của Jacob có thể sẽ rất thảm hại, vì vậy Viên Mục Dã đành quay trở về.

Quả nhiên, khi Viên Mục Dã chạy trở về, vừa đúng lúc cậu nhìn thấy Jacob bị mấy gã to con đè xuống đất, gã cầm đầu đang cầm roi da quất khiến mặt mũi Jacob đầy máu...

“Này! Mấy người đánh một người thì có gì giỏi đâu? Hóa ra người Tamarin bình thường đều cậy đông bắt nạt ít, ý mạnh hiếp yếu à?” Viên Mục Dã chế giễu.

Khi đám người nhìn thấy Viên Mục Dã quay về, bọn họ lập tức thở phào nhẹ nhõm, gã cầm đầu lập tức nháy mắt với mấy người bên cạnh, bảo họ lao lên bắt giữ Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã lập tức giơ hai tay lên, nói: “Tôi cũng đã trở lại rồi, mấy người sợ gì chứ?”

Đúng lúc này, Viên Mục Dã lại thấy Jacob đột nhiên chật vật đứng lên, cậu ta gắt: “Sao ngươi lại quay về, bọn họ muốn giết ngươi đấy!”

Tên cầm đầu nghe thấy vậy hết sức tức giận, gã rút con dao ra rồi bảo: “Thằng oắt con, xem ra hôm nay không thể để mày sống tiếp!”

Viên Mục Dã không có vũ khí trong tay, cậu thấy con dao của đối phương sắp rơi xuống người Jacob nên vội vàng ném chiếc thẻ đồng trên tay vào mắt tên đó... Một tiếng “A” vang lên, chiếc thẻ đồng đã đập trúng mắt trái của tên cầm đầu.

Nhưng đây chỉ là giải pháp cho tình huống khẩn cấp vừa rồi, nếu Viên Mục Dã không nghĩ ra biện pháp đối phó thì hôm nay cậu và Jacob sẽ thật sự sống chết có nhau mất. Không ngờ đúng lúc này Jacob đột nhiên lấy một thứ trong ngực ra đặt lên miệng rồi thổi mạnh, sau đó một âm thanh kỳ quái như cú kêu vang lên...

Đám người rất kiêu căng vừa rồi nhìn thấy cậu ta làm vậy thì đều sững sờ, bọn chúng nhìn thứ trong tay Jacob với vẻ khó tin, như thể chúng sắp gặp điều gì đó rất khủng khiếp. Ngay sau đó bộ lạc từ từ trở nên ồn ào, có rất nhiều người cầm đuốc chạy về phía bọn họ.

Mặc dù Viên Mục Dã không biết Jacob vừa thổi cái gì, nhưng nó rất có lực uy hiếp đối với người Tamarin, nếu không mấy tên kia đã chẳng vội vàng tắt lửa và không còn kiêu ngạo như trước đó nữa.

Viên Mục Dã lo lắng đối phương sẽ lại ra tay với Jacob, vì vậy cậu vội vàng đến bên cạnh Jacob và hỏi: “Cậu có sao không?”

Không ngờ Jacob lại phản nản: “Người thật điên rồ, tại sao người lại quay lại chứ?”

Viên Mục Dã mỉm cười nói: “Không phải đã nói là sống chết có nhau à?”

Hóa ra lý do khiến Jacob tạm thời thay đổi kế hoạch để Viên Mục Dã bỏ chạy là vì cậu ta thấy những người này tuy mang danh nghĩa thủ lĩnh đưa Viên Mục Dã đi nhưng lại sai hướng, rõ ràng là muốn đưa bọn họ ra khỏi bộ lạc rồi bí mật xử lý...

Chương 809: Khốn khổ

Vì vậy, Jacob không còn cách nào khác phải chơi trò lừa gạt và thả Viên Mục Dã tạm thời chạy trốn, để Viên Mục Dã không chết ở chỗ này... Nhưng Jacob không ngờ Viên Mục Dã lại quay trở về và rơi vào trong tay đám người này.

Rõ ràng là có thể có một người còn sống, vậy mà bây giờ cả hai lại cùng chết, Jacob nhớ lại lời dặn của Labardor trước khi đi nên đành bắt đết dĩ thời còi xương canh gác, cậu ta đã khiến toàn bộ bộ lạc Tamarin náo động, hy vọng nhờ vào đó có thể giúp Labrador tìm tới chỗ bọn họ và cứu tính mạng Viên Mục Dã.

Chiếc còi xương này cũng không phải còi bình thường, nó chỉ được thổi trước cuộc chiến giữa Tamarin và Bắc Tấn, bình thường nó sẽ không được thổi một cách tùy tiện. Vì vậy mặc dù tiếng còi của Jacob có thể cứu mạng Viên Mục Dã, nhưng cậu ta lại phải trả một cái giá khó mà tưởng tượng nổi.

Không lâu sau, một đội lính Tamarin tay cầm bó đuốc lao đến vị trí xảy ra vụ việc, mà người thanh niên đi phía trước không ai khác chính là Labrador đã bị thủ lĩnh gọi đi...

Nhưng điều Viên Mục Dã không ngờ là việc đầu tiên Labrador làm khi đi đến gần không phải trách những kẻ muốn bí mật xử quyết mình, thay vào đó, hắn giơ chân lên đá Jacob một cái rồi nói rất gay gắt: “Ai cho ngươi thổi còi xương bừa bãi? Ngươi không muốn sống nữa à?”

Viên Mục Dã rất sốc khi nhìn thấy cảnh này, cậu không biết Labrador đang làm gì nên cũng không tiện nói xen vào, còn Jacob bị đá lăn ra đất cũng không hề giải thích, cậu ta chỉ nằm rạp trên đất với vẻ sợ hãi...

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên bị đám người vây quanh đi lên phía trước, ông ta nhìn Viên Mục Dã rồi lạnh lùng hỏi: “Ngươi là gã tù binh người Bắc Tấn à?”

Sau khi nghe câu hỏi này, Viên Mục Dã ngược nhìn người vừa đến, nhưng chỉ nhìn thoáng qua là cậu đã nhận ra quần áo người này giống hệt với kẻ đã giết Đại phi Saran Ruoya... Thật đáng tiếc, đây không phải thời điểm tốt nhất để nói ra việc này, thậm chí Labrador còn không nhìn Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã khiêm tốn nhưng cũng không nịnh bợ đáp lại: “Đúng là tôi, không biết ngài là...”

Một thị vệ bên cạnh lạnh giọng quát: “Láo xược, đây là thủ lĩnh của Tamarin chúng ta!”

Viên Mục Dã mỉm cười, nói: “Tôi đã ngưỡng mộ tên tuổi thủ lĩnh từ lâu, hôm nay gặp mặt đúng là danh bất hư truyền...”

Abragon cười chế giễu sau khi nghe câu đó: “Viên Mục Dã, ngươi là người Bắc Tấn duy nhất còn sống bước vào bộ lạc Tamarin! Ngươi đã bao giờ nghĩ rằng mình có thể chết ở đây chưa?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên là tôi đã nghĩ đến rồi, nhưng xin cho phép tôi sửa lại một điều, tôi không phải người Bắc Tấn mà chỉ là một người khách của Bắc Tấn, vì vậy nói đúng ra tôi không phải tù binh người Bắc Tấn...”

Kết quả là Abragon lại cười to sau khi nghe Viên Mục Dã nói như vậy: “Không ngờ ngươi cũng là một thằng hèn nhát, vì để sống mà ngươi thậm chí còn không nhận cả đất nước của mình.”

Lúc này Viên Mục Dã thấy Labrador đột nhiên nói nhỏ với cha hắn một câu, ông ra nghe xong nghi ngờ hỏi: “Thật à?”

Labrador nghiêm nghị nói: “Là thật, nếu không thì con cũng chẳng mạo hiểm bắt hắn về đây.”

Sau đó Abragon nhìn chăm chăm vào Viên Mục Dã rồi vẫy tay với đám người: “Tất cả giải tán đi, ta muốn đích thân thăm vấn người này...”

Thủ lĩnh đã lên tiếng những người khác đương nhiên không dám nhiều lời, vì vậy mọi người lập tức giải tán, chỉ để lại thủ lĩnh và một đội cận vệ. Viên Mục Dã không biết Labrador nói gì với cha hắn, nhưng chắc chắn đó là lý do để giữ tính mạng cho cậu.

Sau đó Viên Mục Dã được đưa đến một căn lều lớn rất rộng rãi, Labrador không nói gì với Viên Mục Dã trong suốt đoạn đường, còn Jacob... Cậu ta bị đưa đi giam giữ và chờ đợi hình phạt sau cùng.

Trong căn lều lớn, Abragon lạnh lùng nhìn Viên Mục Dã, ông ta hy vọng có thể dùng uy thế của mình để dọa cậu, nhưng tiếc là từ đầu đến cuối Viên Mục Dã đều tỏ ra thờ ơ, không hề sợ hãi.

Abragon trầm giọng hỏi: “Ta nghe nói ngươi là một vụ sư?”

Đến tận bây giờ Viên Mục Dã mới hiểu những gì Labrador nói với cha hắn, vì vậy cậu gật đầu: “Ngài có thể gọi tôi như vậy...”

Thấy Viên Mục Dã không hề nể nang mình, Abragon bực bội nói: “Ta đã thấy rất nhiều kẻ lừa đảo giống như ngươi ở Bắc Tấn, bọn chúng có thể nói bất cứ lời nói dối nào vì mạng sống!”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Thủ lĩnh đại nhân tôn kính, tôi biết ngài rất căm thù người Bắc Tấn, nhưng có một điều mong ngài đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn đến Tamarin mà là con ngài ép tôi đến đây... Tôi đã nói mình không phải người Bắc Tấn, vì vậy tôi không muốn tham gia vào cuộc chiến giữa các người.”

Sau khi nghe những lời này, Abragon vuốt ve chuỗi trang sức bằng xương trong tay rồi tự nhủ: “Vì ngươi đã nói mình là một vụ sư, nên đương nhiên phải có bản lĩnh nào đó phi thường...” Nói đến đây, ông ta đột nhiên quay đầu nhìn thị vệ bên cạnh và bảo: “Đi mời vụ sư trong tộc, để lát nữa cho hắn gặp vụ sư Bắc Tấn.”

Viên Mục Dã chợt cảm thấy bất lực khi nghe vậy, dường như cậu không thể gạt bỏ thân phận người Bắc Tấn, Viên Mục Dã đành nhận mệnh mà nói: “Ồi... thôi Bắc Tấn thì Bắc Tấn vậy!”

Một lúc sau, một người đàn ông Tamarin gầy gò bước vào, đầu tiên ông ta liếc nhìn Viên Mục Dã, sau đó mới bước đến hành lễ với Abragon: “Miserable bái kiến thủ lĩnh.”

Viên Mục Dã thấy khuôn mặt người này giống chim đại bàng, đôi mắt híp lại cứ như nhìn thấu được lòng người, chắc kẻ này không phải người tốt...”

“Đại sư Miserable, người này tự xưng là vụ sư của Bắc Tấn, người có thể xem những gì hắn nói là thật hay giả không...”
Abragon nói với vẻ chế giễu.

Miserable nghe xong chậm rãi quay lại nhìn Viên Mục Dã, sau đó đánh giá cậu từ đầu đến chân rồi hỏi: “Không biết vụ sư Bắc Tấn có bản lĩnh gì?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Thông linh có tính không?”

Miserable hỏi: “Thông thần hay thông quỷ?”

Viên Mục Dã trả lời ngay mà không cần suy nghĩ: “Thông quỷ...”

Ai ngờ sau khi nghe xong lời này, Miserable vô cùng khinh thường mà nói: “Vụ sư bình thường đều tự hào vì có thể thông thần, hổ thẹn vì thông quỷ... Nhưng người lại tự hào vì mình có thể giao tiếp với ma quỷ à?”

Viên Mục Dã thờ ơ nói: “Chỉ là chức năng khác biệt giữa thông thần và thông quỷ mà thôi, có gì phải tự hào hay xấu hổ chứ?”

Miserable lạnh lùng nói: “Ma quỷ chính là thứ bản thủ ô uế, giao tiếp với ma quỷ thì có gì đáng tự hào?”

“Sau khi chết đi ai cũng trở thành ma quỷ, sao lại bản thủ ô uế được? Hay là người khi còn sống trong lòng có quỷ nên cảm thấy ma quỷ là thứ bản thủ ô uế?” Viên Mục Dã hỏi ngược lại.

Miserable chưa bao giờ gặp một người như Viên Mục Dã dám can đảm nói về ma quỷ và thần linh như vậy, khiến ông ta bị dọa sợ hãi...

Chương 810: Hồ trắng hai đầu

Miserable bất ngờ cười lạnh, sau đó ông ta thì thầm mấy câu với Abragon, đối phương gật đầu, nói: “Cứ xử lý theo ý của người...”

Viên Mục Dã lập tức cảm thấy lo lắng, cậu biết chắc chắn không có chuyện gì tốt, quả nhiên, Miserable ra hiệu cho một thị vệ đứng bên cạnh và bảo: “Đưa vị vu sư Bắc Tấn này đến lồng thú.”

Mặc dù Viên Mục Dã không biết lồng thú là nơi như thế nào, nhưng người luôn bình tĩnh như Labrador cũng biến sắc, hắn nói: “Không được, người này là thẻ bạc để chúng ta đàm phán với Bắc Tấn, nếu cứ đưa vào lồng thú như vậy rất có thể sẽ bỏ lỡ mất cơ hội tốt để đưa Diêu Ca về.”

Nhưng Miserable lại cười và nói với Labrador: “Thiếu chủ nói vậy không đúng rồi, nếu như người này không thể sống sót trong lồng thú thì chúng tôi hẳn không quan trọng như chúng ta muốn, đương nhiên cũng không thể trở thành con tin để trao đổi Diêu Ca với Bắc Tấn được...”

Viên Mục Dã có thể nhận ra, mặc dù Labrador thực sự muốn cứu mình, nhưng lời nói của hắn lại không có tác dụng gì, chắc hẳn lời nói của gã vu sư Miserable này rất có trọng lượng với Abragon, đến mức ngay cả lời của con trai Labrador cũng không lay chuyển được ông ta.

Thị vệ nhận được mệnh lệnh nhanh chóng đi về phía Viên Mục Dã, cậu thấy thế thì giơ hai tay lên và nói: “Không cần các vị ra tay, để tôi tự đi với hai vị...”

Sau đó Viên Mục Dã được đưa đến một cái hồ to có những tảng đá lớn vây quanh, cậu vừa đi đến cửa đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng... Viên Mục Dã quan sát bên trong hồ và phát hiện ra ngay chỗ này dùng để làm gì.

Hóa ra lồng thú này gần giống như kiểu đấu trường La Mã cổ đại, có lẽ thường xuyên có tử tù hoặc tù binh bị ném xuống đó chiến đấu với dã thú, mua vui cho đám người ngồi xem bên trên...

Mặc dù còn chưa bị ném xuống nhưng Viên Mục Dã đã bị mùi máu tươi nồng bên dưới kích thích khiến cậu khó giữ được bình tĩnh, thật ra từ khi cậu rơi vào thời đại này đến giờ cũng chưa từng ăn thức ăn gì có liên quan đến máu.

Nếu không phải mấy ngày trước khi tham gia vào đội khảo cổ, Viên Mục Dã đã được tiêm thuốc ức chế thì có lẽ bây giờ cậu đã bộc phát rồi. Hiện giờ đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm như vậy khiến những tế bào khát máu trong người cậu lập tức tỉnh lại...

Lúc này Miserable cười nói với Viên Mục Dã: “Phía dưới kia giam giữ mãnh thú hung hãn nhất của Tamarin bọn ta, nếu ngươi hàng phục được nó thì có thể chứng minh được bản lĩnh vụ sư thông quý của ngươi.”

Viên Mục Dã cười nói: “Có thể hàng phục được mãnh thú với chuyện thông quý có liên quan gì đến nhau chứ? Hay là, để ngồi được vào vị trí vụ sư này ông cũng dựa vào việc hàng phục mãnh thú?”

Miserable không ngờ Viên Mục Dã lại khó đối phó như vậy, nếu đối là người khác, trong tình huống này đã sợ tè cả ra quần rồi, nhưng người trước mặt này không những không sợ hãi mà còn có thể tìm ra sơ hở trong lời nói của mình để nói lại, xem ra người này thực sự không đơn giản...

Thế nên Miserable không cho Viên Mục Dã cơ hội nói tiếp nữa, ông ta lập tức ra hiệu cho thủ hạ nhanh chóng ném cậu xuống hố! Không ngờ đúng lúc này Labrador đột nhiên hét lớn: “Chờ chút...”

Sau đó hắn thì thầm nói với Abragon vài câu rồi đi đến bên cạnh Viên Mục Dã, hắn cưỡi bảo đao bên hông xuống và nói nhỏ: “Đây là bảo đao sắc bén nhất của người Tamarin bọn ta... Ta chỉ có thể giúp ngươi được như thế thôi.”

Viên Mục Dã cười nhận bảo đao rồi nói: “Không sao, nếu tôi chết thật nhất định sẽ biến thành quỷ về tìm cậu!”

Labrador biết Viên Mục Dã nói đùa, nhưng sắc mặt Miserable thì lại khó coi, dường như ông ta thật sự sợ rằng sau khi chết Viên Mục Dã sẽ biến thành quỷ và quay lại vậy...

Sau đó Viên Mục Dã cầm theo bảo đao của Labrador nhảy vào lồng thú, cậu vừa tiến vào là từng bó đuốc xung quanh lập tức được thắp sáng, chiếu sáng toàn bộ lồng thú.

Tiếp đó cậu nghe thấy phía bên kia vang lên tiếng trống “Cong... coong... coong”, một người đàn ông vóc dáng cao lớn đang gõ lên một phiến đá cổ nặng nề, theo tiết tấu gõ ngày càng tăng một cánh cửa cạnh hàng rào từ từ mở ra.

Ban đầu Viên Mục Dã cho rằng mãnh thú của người Tamarin chỉ đơn giản là trâu rừng hay lợn rừng hung dữ gì đó, nhưng khi nhìn thấy rõ thứ đi ra từ trong cánh cửa, cậu sững người tại chỗ...

Labrador ở trên khán đài nhìn thấy Viên Mục Dã bị con vật kia hù dọa thì cũng bắt đầu lo lắng, thậm chí hắn còn cảm thấy hối hận vì mình đã đưa Viên Mục Dã về thẳng bộ tộc Tamarin, đáng lẽ hắn nên đưa cậu đến một nơi an toàn bí mật khác mới đúng.

Nhưng hiện giờ tất cả cũng đã muộn, với thể trạng gầy yếu của Viên Mục Dã không thể nào là đối thủ của con thú kia, có lẽ chẳng được bao lâu cậu đã bị xé nát rồi cũng nên? Mà sở dĩ Viên Mục Dã bị dọa sợ, là bởi vì ngoại hình của con vật kia vượt ra ngoài sức tưởng tượng của cậu, vì nó là một con hổ có hai đầu...

Đó là một con hổ vằn trắng có hai đầu, thân hình của nó lớn gấp đôi những con hổ bình thường, nếu không tận mắt nhìn thấy thì Viên Mục Dã thực sự không thể tin nổi loài động vật biến dị đến mức này vẫn có thể sống sót, hơn nữa thân hình còn to lớn như vậy!

Có lẽ hổ trắng hai đầu thường xuyên nhìn thấy những kẻ bị ngoại hình của mình dọa cho ngất người, nên nó không nhào thẳng vào Viên Mục Dã mà làm động tác lười biếng đi quanh cậu hai vòng, sau đó mới chậm rãi đến gần, định tát Viên Mục Dã một phát chết tươi.

May mà Viên Mục Dã đã kịp lấy lại tỉnh táo, nhanh chóng lặn một vòng, nhẹ nhàng tránh được cú tát của con hổ, sau đó tận dụng ưu thế của cơ thể cấp tốc di chuyển ra phía sau nó...

Mặc dù con vật này có đến hai cái đầu, nhưng có vẻ như đầu óc không được nhanh nhẹn cho lắm, nó không hề biết một chương kia của mình không chụp được Viên Mục Dã, lại còn giờ vuột lên nhìn rồi mới phát hiện ra bên dưới không có thứ gì.

Còn Viên Mục Dã, mặc dù có đao trong tay nhưng cậu lại không hiểu rõ về vũ khí này cho nên cũng không dám tùy tiện động thủ với con súc sinh kia... kế hoạch trước mắt của cậu là lấy lui làm tiến, dùng phòng thủ thay tiến công.

Lúc này hổ trắng hai đầu đã phát hiện ra con mồi của mình chạy thoát, nó lập tức quay đầu lại, hướng về phía Viên Mục Dã gầm lên một tiếng sau đó cong eo tiếp tục đánh về phía cậu.

Lần này đối phương đã có chuẩn bị nên Viên Mục Dã khó tránh thoát, cậu đành cầm bảo đao giơ ra phía trước người, tiếc là Viên Mục Dã không am hiểu dùng vũ khí lạnh thời kỳ này cho nên dù có bảo đao trong tay cũng không thể phát huy được hết sức mạnh của nó...

Buồn cười nhất chính là con hổ trắng hai đầu kia cũng không coi bảo đao trong tay Viên Mục Dã ra gì, nó nhào tới dùng một chân đánh bay bảo đao của Viên Mục Dã, sau đó hai cái đầu tanh hôi cùng lao đến góp vui, muốn tấp một cái giải quyết Viên Mục Dã.

Chương 811: Lời nguyện đáng sợ

Không ngờ lúc này lại diễn ra một màn kịch tính, vì con hổ này có hai đầu cho nên chúng sinh ra bất đồng quan điểm trong chuyện cái miệng nào sẽ vươn ra trước, đương nhiên bọn chúng không hiểu rằng cho dù là cái miệng nào ăn thì cũng đều vào cùng một cái bụng cả...

Cái đầu bên trái nhỏ hơn nên có lẽ bình thường cũng ghê gớm hơn, nó ỷ vào vóc dáng nhỏ bé tương đối linh hoạt, há một cái là cắn được vào khoe miệng của cái đầu bên cạnh, cái đầu kia lập tức gầm gừ khiêu chiến.

Đương nhiên Viên Mục Dã cũng không thể cứ đứng đây chờ chết được, cậu từ từ lùi xuống, định nhặt thanh bảo đao bị hổ trắng hai đầu đánh bay đi thì đúng lúc đó Miserable ngồi trên đài nhìn thấy đã giở trò xấu, ông ta sai người ném một tảng đá xuống cắt đứt cuộc tranh chấp giữa hai cái đầu hổ, để lực chú ý của bọn chúng quay lại trên người Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã tức giận thửi cả mười tám đời tổ tông nhà Miserable, tiếc rằng chuyện này cũng chẳng thể thay đổi được cục diện nguy hiểm trước mắt, Viên Mục Dã chỉ có thể lấy tốc độ nhanh nhất nhặt thanh bảo đao lên, sau đó nhanh chóng quay người lại đối diện với hổ trắng hai đầu...

Lần này con vật kia dường như đã hết kiên nhẫn, vài lần nó định lao thẳng vào Viên Mục Dã quật cậu ngã xuống đất, mặc dù lần nào cậu cũng miễn cưỡng tránh thoát được, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì chẳng mấy nữa mà Viên Mục Dã cũng đuối sức... Đến lúc đó chỉ có thể trở thành bữa ăn khuya của con hổ trắng hai đầu này mà thôi.

Không ngờ, đúng lúc Viên Mục Dã đang nghĩ xem nên chạy thoát như thế nào, chân chỉ chậm nửa nhịp thôi mà kết quả cậu

bị con hổ trắng hai đầu cắn vào cánh tay phải đang cầm dao, cơn đau thấu xương kích thích thần kinh của Viên Mục Dã.

May mà Viên Mục Dã phản ứng nhanh, cậu nhanh chóng dùng một tay khác cầm bảo đao sau đó chém mạnh vào một cái đầu của con hổ, nhất thời máu người và máu hổ hòa vào nhau chảy xuống đất... Viên Mục Dã và hổ trắng hai đầu đều thuộc loại nhìn thấy máu là hưng phấn dâng trào, thế nên trận chiến này bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Viên Mục Dã hiểu rõ, muốn ra khỏi lồng thú này nhất định phải giết chết con hổ trắng hai đầu trước mặt, mà sự khát máu được giấu kín trong cậu cũng hoàn toàn bùng tỉnh, cậu không để ý một cánh tay vẫn đang bị hổ trắng hai đầu cắn chặt, cả người nghiêng về phía trước há miệng cắn một cái lên động mạch cổ của nó.

Có lẽ cho đến bây giờ con hổ trắng hai đầu này mới chỉ đi cắn người khác, hôm nay là lần đầu tiên bị người khác cắn, nhất thời nó cũng đứng sững lại, nhưng theo lượng máu bị hút ngày càng nhiều, nó lúc này mới ý thức được điểm không đúng, nó hoảng hốt giãy giụa lùi về phía sau.

Nhưng tất cả đã muộn, nó phát hiện toàn thân không còn sức lực, cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của đối phương... Có lẽ vào thời khắc cổ nó bị Viên Mục Dã cắn, thì cái mạng nhỏ này của nó đã xác định không giữ được.

Trên khán đài cách đó không xa, bởi vì góc nhìn, cho nên tất cả mọi người đều không nhìn rõ bên dưới xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy con hổ trắng hai đầu cắn chặt cánh tay phải của Viên Mục Dã, còn Viên Mục Dã vẫn luôn cúi đầu, không nhìn ra được là cậu còn sống hay đã chết...

Labrador nhìn thấy mà lòng cũng lạnh xuống, cảm thấy có lẽ Viên Mục Dã đã bị hổ trắng hai đầu cắn chết rồi, khiến hắn cảm thấy hối hận không thôi, tự trách chính mình đã hại chết Viên Mục Dã.

Miserable ở bên cạnh đặc chí nói với hai thị vệ bên cạnh: “Đi, mang thi thể tên kia lên đây...”

Hai thị vệ vẫn chân chừ, dù sao hổ trắng hai đầu vẫn còn ở dưới đó, nếu chưa đưa nó vào phía trong hàng rào thì chẳng

phải ai xuống người đó sẽ chết sao? Nhưng trong lúc hai người đó còn đang do dự thì đột nhiên nghe thấy đám người trên khán đài trầm trồ thốt lên, tiếp theo đó, Viên Mục Dã vốn đã không còn nhúc nhích lại đây ngã hỏ trắng hai đầu rồi đứng lên.

Trên khán đài lập tức trở nên ồn ào, tất cả người Tamarin ở đây đều choáng váng, bởi vì cho dù là người Tamarin cường hãn nhất cũng không thể nào giết chết được hỏ trắng hai đầu kia, vậy mà một vu sư gầy yếu của Bắc Tấn lại làm được!

Lúc này hai mắt Viên Mục Dã đỏ hồng lên, cậu cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh như đang chậm lại. Ngay cả một con côn trùng nhỏ bay qua trước mặt, cậu cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, thậm chí có thể cảm nhận được âm thanh của nhịp tim và luồng máu chảy của tất cả những động vật xung quanh, nghe vô cùng tươi đẹp hấp dẫn...

Mặc dù Viên Mục Dã cảm thấy tươi đẹp nhưng cậu cũng hiểu, nếu cậu tiếp tục chìm đắm vào cảm giác này thì sợ rằng cậu sẽ cách biến bị không còn bao xa nữa, thế nên cậu dùng sức lắc mạnh đầu, nhặt thanh bảo đao dưới đất lên rồi quay lại nhìn xác con hỏ trắng hai đầu.

Viên Mục Dã hiểu rõ, cậu đã cắn con vật này, nếu như không nhanh chóng xử lý thì thể của nó thì rất có thể nó sẽ sống lại, thế nên cậu chém một nhát chặt đứt đầu con hỏ trắng... Trước đó cậu không hề phát hiện ra thanh bảo đao này lại sắc bén như vậy, xem ra Labrador thực sự không lừa cậu, đây đúng là thanh bảo đao sắc bén nhất Tamarin!

Sau đó Viên Mục Dã tiếp tục chém đứt chiếc đầu thứ hai, trên khán đài từng đợt hoan hô vang dội, người Tamarin là bộ tộc giỏi về săn mãnh thú, bởi vậy bọn họ coi những người có thể giết chết mãnh thú là những đại anh hùng chân chính, đáng được người Tamarin tôn kính.

Nhưng vì tình trạng của Viên Mục Dã lúc đó rất đáng sợ, không chỉ máu me khắp người mà hai mắt còn đỏ lôm, nên cuối cùng vẫn phải để Vương tử của người Tamarin là Labrador tự mình dẫn người xuống đón Viên Mục Dã...

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy Labrador đi về phía mình, trong chớp mắt cậu cảm nhận được một mùi vị vô cùng hấp dẫn,

thậm chí cậu có thể cảm nhận rõ hướng dòng máu đang chảy trong người đối phương, chỉ cần Viên Mục Dĩ muốn... là sẽ có được loại chất lỏng tuyệt vời này dễ như trở bàn tay.

Nhưng cuối cùng Viên Mục Dĩ vẫn không chế được mình, cậu nhìn Labrador đi đến, khó khăn nói với hắn: “Hiện giờ, lập tức... thiêu xác hồ trắng đi!”

Labrador ngạc nhiên nói: “Vì sao? Đây chính là vinh quang của người, theo truyền thống của người Tamarin, người nên lột da hồ để làm phần thưởng!”

Nhưng Viên Mục Dĩ lại lắc đầu, khiên quyết nói với Labrador: “Labrador, cậu nghe tôi nói, điều này rất quan trọng, phải lập tức thiêu hủy xác con hồ, chuyện này tôi sẽ giải thích với cậu sau, nhưng nếu không thiêu hủy ngay... sợ rằng sau này người Tamarin các cậu sẽ phải gánh chịu lời nguyền rửa rất đáng sợ.”

Labrador thấy thái độ nghiêm túc của Viên Mục Dĩ thì biết cậu không nói đùa, nên cũng không do dự nữa mà cử người đi lấy dầu hỏa, sau đó gỡ một bó đuốc xuống để châm lửa.

Để an toàn, Viên Mục Dĩ vẫn luôn đứng nhìn bên cạnh cho đến khi xác hồ trắng hai đầu hóa thành tro tàn, sau đó mới một mình quay lại nói với Labrador: “Jacob đâu? Bây giờ cậu ta ở đâu? Lúc đó cậu ta thôi còi xương là vì để cứu tôi.”

Chương 812: Chân tướng

Thấy Viên Mục Dã nhắc đến Jacob, sắc mặt Labrador trầm xuống, hắn nói: “Tạm thời cậu ta đang bị giam lại, chuyện này nói sau, người theo ta đi lên trên trước đã, thủ lĩnh muốn gặp người.”

Biết Jacob tạm thời không gặp nguy hiểm Viên Mục Dã cũng thăm thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cậu cũng hiểu rõ điều đó chỉ là tạm thời...

Sau khi quay lại khán đài, sắc mặt Miserable còn khó coi hơn ăn phải con ruồi, ánh mắt Abragon nhìn về phía Viên Mục Dã dường như cũng có chút thay đổi, không còn tràn đầy thù hận như trước nữa.

Có điều trạng thái của Viên Mục Dã không được tốt, trong mắt cậu lúc này đối phương đều biến thành những món ăn ngon... Có điều lý trí của cậu vẫn chiến thắng, cậu từ từ đi đến hành lễ trước mặt Abragon: “Thành thật xin lỗi, nhất thời thất thủ nên tại hạ đã lỡ tay đánh chết con hồ kia.”

Abragon khoát tay nói: “Không sao, không sao... trước đó con trai ta đã nói người rất có bản lĩnh, hiện giờ xem ra đó không phải là lời nói dối! Người đâu, mau dẫn vụ sư Viên đi xử lý vết thương, tắm rửa sạch sẽ, sau đó mở tiệc chiêu đãi!”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện ra mình máu me đầy người trông rất đáng sợ, cậu vội vàng nói xin lỗi: “Thật ngại quá, tại hạ sẽ đi tắm rửa sạch sẽ...”

Viên Mục Dã thấy Labrador đang định đưa mình đi xử lý vết thương thì nhỏ giọng nói với hắn: “Cậu không cần đi cùng tôi đâu, chú ý quan sát Miserable cho thật kỹ, đừng để ông ta lại bày ra chiêu hiểm nào đó...”

Labrador gật đầu: “Được, ta biết rồi, người mau đi xử lý vết thương đi!”

Sau khi băng bó đơn giản, Viên Mục Dã quay lại căn lều của thủ lĩnh, bên trong đã bày biện rất nhiều đồ ăn và rượu ngon, Abragon ngồi ngay ngắn ở chính giữa cười nói với Viên Mục Dã: “Vu sư Viên mau ngồi đi...”

Viên Mục Dã vẫn chưa quen với cách xưng hô này nên cười bảo: “Thủ lĩnh khách sáo quá, cứ gọi tôi là Tiểu Viên là được.”

Abragon cười to: “Xem ra tính cách của ngươi rất giống người Tamarin chúng ta, cũng rất phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết!”

Viên Mục Dã nhanh nhẹn nâng chén rượu trên bàn lên và nói: “Có thể nhận được sự khen ngợi của thủ lĩnh tộc Tamarin là vinh hạnh của Viên Mục Dã tôi, tại hạ xin uống trước!” Sau khi nói xong Viên Mục Dã uống một hơi cạn sạch chén.

Ai biết vừa uống chén rượu này vào cổ Viên Mục Dã đã hối hận ngay, cậu vốn cho rằng nồng độ còn ở thời đại này sẽ không cao, không ngờ uống rồi mới thấy không phải như vậy, không chỉ vừa tanh vừa cay như lửa mà mùi vị còn rất hắc, rất khó nuốt.

Cũng có lẽ do kỹ thuật chưng cất rượu chưa được tốt, có nhiều chất độc hại chưa được thanh lọc cho nên dễ bị say, bởi vậy Viên Mục Dã mới uống một bát đã cảm thấy mình hơi ngà ngà rồi.

“Tiểu Viên, rượu của người Tamarin chúng ta thế nào?” Abragon hí hóp hỏi.

Viên Mục Dã có chút hơi men cười lắc đầu: “Rượu này mạnh mẽ như tính cách của người Tamarin vậy, mạnh hơn nhiều so với rượu của Bắc Tấn, tại hạ mới uống một bát đã cảm thấy say rồi.”

Abragon cười lớn, nói: “Đúng vậy! Ta đã từng uống rượu của Bắc Tấn, nhạt nhẽo vô vị, cũng giống như con người Bắc Tấn vậy, không có chút mạnh mẽ nào!”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện ra tên vu sư quái gở Miserable không biết đã đi đâu rồi, cậu thì thầm hỏi Labrador: “Tên Miserable kia đâu?”

Labrador cười đáp: “Ngươi giết con hổ trắng bảo bối của ông ta, cục tức lớn như thế ăn no luôn rồi làm gì còn tâm trạng mà

ăn cơm!”

“Con hổ trắng kia là của ông ta sao?” Viên Mục Dã ngạc nhiên.

Labrador gật đầu: “Ba năm trước Miserable đã bắt được nó trong núi, cũng chính vì chuyện này mà ông ta mới có thể thay thế cho lão vu sư đời trước, trở thành Đại Vu sư của Tamarin bọn ta.”

Bây giờ Viên Mục Dã mới hiểu vì sao thái độ của thủ lĩnh Tamarin với mình trước và sau khi mình giết được hổ trắng lại khác biệt đến vậy. Xem ra con hổ trắng này là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt trong lòng người Tamarin, ai có thể chinh phục được hổ trắng thì sẽ nhận được sự tán thưởng của người Tamarin.

Cho dù là thời đại nào, văn hóa trên bàn rượu vẫn luôn vũ khí bí mật để rút ngắn khoảng cách trong các mối quan hệ với nhau, mặc dù tửu lượng của Viên Mục Dã không cao, nhưng cậu lại dùng tư thế liều mình bồi quân tử...

Tính cách phóng khoáng này khiến cho Abragon rất hài lòng, nên hai người càng uống càng vui, cuối cùng cả hai say đến mức thiếu chút nữa đập đầu kết bái huynh đệ tại chỗ... Nếu không phải Labrador ngắt lời trước, thì ngày hôm sau hẳn đã phải gọi Viên Mục Dã là chú rồi.

Mặc dù cuối cùng Viên Mục Dã gần như bị người khác khiêng về, nhưng cơ thể cậu đã nhanh chóng chuyển hóa chỗ cồn kia, cho nên khi cậu bị khiêng về lều của Labrador thì đã tỉnh rồi.

Trong lòng cậu còn hai chuyện chưa giải quyết được, cho nên không thể nào ngủ yên. Đầu tiên, đương nhiên là chuyện của Jacob, thằng nhóc đó vì cứu cậu nên mới gây ra tai họa, cho nên cậu không thể bỏ mặc không quan tâm... Chuyện thứ hai là cậu muốn xác nhận một chuyện cùng với Labrador, và chuyện này có liên quan đến thân phận của hung thủ đã giết hại Đại phi của Tamarin.

Khi Labrador quay lại lều, hắn kinh ngạc nhìn thấy Viên Mục Dã đã tỉnh táo ngồi sẵn ở bên trong chờ mình.

Labrador nghi ngờ hỏi: “Người có uống say thật không vậy?”

Viên Mục Dã lắc lắc cái đầu mới tỉnh táo, nói: “Đương nhiên là say, có điều tốc độ tỉnh rượu của tôi nhanh hơn người khác một chút.”

Labrador bật cười: “Nhanh một chút? Ta dám chắc với ngươi, cha ta mà không ngủ đến trưa mai thì tuyệt đối sẽ không tỉnh rượu, ngươi thì hay rồi, bây giờ đã tỉnh táo thế này!”

Viên Mục Dã đi ra cửa lều nhìn xung quanh, sau đó thì thầm nói với Labrador: “Những trang sức mà cha cậu đang đeo trên người, những người khác có thể đeo không?”

Labrador lắc đầu: “Đương nhiên không thể, những thứ đó chỉ có thủ lĩnh của người Tamarin mới được đeo, nó giống như vương miện của Vương thượng Bắc Tấn vậy, có thể tùy tiện cho người khác đeo sao?”

Viên Mục Dã rơi vào im lặng, Labrador thấy ánh mắt cậu nghiêm túc như vậy thì vội hỏi: “Vì sao ngươi lại hỏi như thế?”

Viên Mục Dã thở dài nói: “Labrador, cậu sẽ tin những lời tôi nói chứ?”

Labrador cười: “Đương nhiên, sao ngươi lại hỏi chuyện này? Muốn ta nói thế nào thì ngươi mới tin?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tin là được rồi, bởi vì chuyện tôi muốn nói với cậu...” Viên Mục Dã dừng lại một chút sau đó mới nói tiếp: “Tóm lại sự thật sẽ khác rất nhiều so với những gì cậu đã từng nghĩ...”

Labrador trầm giọng hỏi: “Sự thật chuyện gì?”

Viên Mục Dã nói: “Liên quan đến chân tướng cái chết của bà nội cậu.”

Chương 813: Trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường

Sau đó Viên Mục Dã kể cho Labrador là trên người tên đàn ông đã giết chết Đại phi Saran Ruoya có đeo một bộ phổi sức giống hệt như bộ trên người cha hắn... Ở thời điểm ba mươi năm trước, Abragon chưa thể trở thành thủ lĩnh của Tamarin, như vậy người giết Đại phi chỉ có thể là thủ lĩnh người Tamarin lúc đó, Grubbs.

Labrador vô cùng khiếp sợ, hắn không thể nào tưởng tượng được chân tướng năm đó lại là ông nội hắn giết bà nội? Mặc dù hắn không hề nghi ngờ Viên Mục Dã, nhưng sự thật này khiến hắn không thể chấp nhận được.

Rất lâu sau, Labrador mới từ từ hỏi: “Nhưng vì sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tạm thời tôi cũng không rõ vì động cơ gì mà ông nội cậu lại làm như vậy, nhưng có một sự thật không thể thay đổi là chính ông ta đã giết chết Đại phi Saran Ruoya...”

Labrador đau khổ nói: “Ta đã từng nghe cha kể lại, ông nội và bà nội quen nhau từ nhỏ, tình cảm của họ vô cùng tốt, sau khi cha ta được sinh ra ông nội lập tức lập người làm thủ lĩnh kế vị... Ông nội làm như vậy nhất định phải có lý do chứ?”

Viên Mục Dã nói: “Nếu lớn lên từ nhỏ với nhau, vậy Đại phi Saran Ruoya cũng là con gái của quý tộc Tamarin?”

Labrador gật đầu: “Đúng là như vậy, tộc của bà nội ta là tộc Qiangga, là bộ lạc lớn thứ hai tại Tamarin, thân phận vô cùng tôn quý.”

Viên Mục Dã thở dài: “Xem ra, nếu muốn biết chân tướng sự việc năm đó, thì có một số việc phải hỏi thủ lĩnh mới biết được, dù sao ngài ấy mới là người đã trải qua chuyện đó, nếu

không chỉ có thể như chúng ta ngồi một chỗ suy đoán linh tinh thôi.”

Không ngờ Labrador lại phản đối: “Không được! Chuyện này chính là cái gai trong lòng cha ta, người bảo ta đi nói cho cha ta biết chính ông nội đã giết bà nội? Người cảm thấy vị trí Vương tử Tamarin của ta thoải mái quá hả?”

Viên Mục Dã nắm tay lại với nhau, nói: “Thế thì tôi cũng không còn cách nào cả, nhưng cứ như vậy mối quan hệ giữa Bắc Tấn và Tamarin sẽ vĩnh viễn không tháo gỡ được, nếu cái gai này không rút ra khỏi người cha cậu thì chiến tranh giữa hai bên sẽ không bao giờ kết thúc...”

Lúc này Viên Mục Dã đột nhiên nhớ đến vấn đề cậu đã từng hỏi Jacob, là vì sao Labrador lại không thù hận người Bắc Tấn sâu như vậy? Lúc đó Jacob ngập ngừng muốn nói lại thôi, xem ra trong chuyện này nhất định còn có bí mật mà cậu chưa được biết.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã nghiêm túc hỏi: “Labrador, tôi có cảm giác cậu không hề thù hận người Bắc Tấn giống như cha cậu... Có nguyên nhân đặc biệt gì sao?”

Labrador kinh ngạc, không ngờ Viên Mục Dã sẽ hỏi vấn đề này, hần thở dài, nói: “Đây là một bí mật không thể nói ra của người Tamarin, người thực sự muốn biết sao?”

Viên Mục Dã cười khỏ: “Chẳng lẽ tôi còn biết ít bí mật à? Thêm một cái nữa cũng vậy mà.”

Labrador gật gật đầu, sau đó dùng vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Thật ra, mẹ của ta... là người Bắc Tấn.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên nói: “Đại phi là người Bắc Tấn ư?”

Nhưng Labrador lại lắc đầu: “Không, Đại phi hiện tại là người Tamarin, nhưng bà ấy chỉ là mẹ nuôi của ta, bởi vì sau khi mẹ ta sinh ta ra thì đã qua đời!”

Viên Mục Dã không thể tưởng tượng ra tình huống này, hóa ra trong huyết mạch của Labrador lại có dòng máu của người Bắc Tấn, khó trách hần không muốn tiếp tục để người Tamarin gieo rắc cái ác trên đất Bắc Tấn nữa. Có điều suy nghĩ này của hần không đại biểu cho tất cả người Tamarin, kể cả thủ lĩnh Abragon...

Viên Mục Dã im lặng một lúc, sau đó hỏi: “Cậu có biết chút gì về... chuyện liên quan đến mẹ đẻ của cậu không?”

Labrador lắc đầu: “Có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, cha ta cũng chưa từng nói đến chuyện này trước mặt ta... Thậm chí trước khi ta trưởng thành, ta vẫn còn cho rằng Đại phi hiện giờ là mẹ ruột của mình, đến tận khi ta đến Bắc Tấn và nhìn thấy một người có hình xăm giống hệt hình xăm trên người ta.”

Labrador cởi áo của mình ra, lúc này Viên Mục Dã mới nhìn thấy trên bả vai của hắn có biểu tượng hình đám mây của cung Tử Vân... cậu lập tức đến gần xem xét sau đó lẩm bẩm: “Sao lại là biểu tượng này?”

Labrador cười khỏ, nói: “Người cũng biết nó sao?”

Viên Mục Dã ngẩng đầu nói: “Đây là mới là lý do thật sự khiến cậu đưa tôi về Tamarin sao?”

Labrador mặc lại quần áo cẩn thận rồi đáp: “Đúng là như thế... Sở dĩ lần trước ta bị Tấn Lăng Vương bắt được cũng là vì ta muốn len vào Bắc Tấn điều tra quan hệ của mình với cung Tử Vân, kết quả lại thất thủ rồi bị bắt.”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy đau đầu: “Cậu nghi ngờ mẹ mình có thể là người của cung Tử Vân?”

Labrador gật đầu: “Khả năng này rất cao, nghe nói nhiều năm nay cung Tử Vân vẫn luôn thu thập tình báo tại các quốc gia cho Bắc Tấn, có lẽ năm đó mẹ ta cũng là một mật thám của cung Tử Vân...”

Viên Mục Dã hỏi: “Vậy lần trước cậu có điều tra được manh mối gì không?”

Labrador tức tối: “Đây mới chính là điều khiến ta khó chịu nhất, rõ ràng ta đã phải chịu nguy hiểm lớn như thế... mà kết quả lại chẳng điều tra được gì.”

Viên Mục Dã nói: “Cậu đừng mặc quần áo lại nhanh thế, để tôi quan sát kỹ hình vẽ trên người cậu đã!”

Labrador cũng rất nghe lời, lại cởi áo ra, Viên Mục Dã tiến sát lại cẩn thận quan sát, sau đó nhỏ giọng nói với Labrador: “Sở dĩ tôi rất quen với loại hình vẽ này... là bởi vì, mặc dù nó cũng

là ký hiệu đặc thù của cung Tử Vân, nhưng không phải người nào của cung Tử Vân cũng có thể có nó.”

“Ý ngươi là gì, đây không phải ký hiệu của cung Tử Vân sao?” Labrador không hiểu.

Viên Mục Dã gật đầu: “Nó thực sự là ký hiệu của cung Tử Vân, nhưng không phải ai cũng được sử dụng... Giải thích với cậu thế nào cho dễ hiểu nhỉ. Ví dụ như những trang sức đeo trên người cha cậu có những biểu tượng đặc trưng của người Tamarin, nhưng không phải người Tamarin bình thường nào cũng có thể sử dụng được.”

“Ý ngươi nói mẹ ta là một người có thân phận rất cao trong cung Tử Vân? Có gì chứng minh không?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cũng không phải là người của cung Tử Vân nên không biết nhiều về những chuyện thần bí của tổ chức đó... Nhưng tôi thấy quen mắt với hình vẽ này là bởi vì nó thường xuyên xuất hiện trong các đồ dùng của Quốc sư Bắc Tấn, ví dụ như quần áo, gương đồng, thậm chí là cốc chén.”

Labrador kinh ngạc nói: “Ý ngươi là mẹ đẻ của ta là Quốc sư của Bắc Tấn?”

Viên Mục Dã khoát tay: “Chắc chắn không phải, tuổi của cô ấy và cậu không chênh lệch nhiều, sao có thể làm mẹ cậu được?”

Viên Mục Dã thấy Labrador vẫn chưa hiểu vấn đề thì tiếp tục kiên nhẫn giải thích: “Cậu nghĩ xem, tình hình bây giờ giống như chuyện tôi phát hiện ra hung thủ giết bà nội cậu có mang trang sức giống hệt như cha cậu đang đeo...”

Chương 814: Do dự

Labrador ngăn người, sau đó hắn nói với vẻ không dám tin: “Ý của người là mẹ đẻ của ta có thể là Cung chủ đời trước của cung Tử Vân?”

Viên Mục Dã thấy cuối cùng Labrador cũng hiểu thì thở phào: “Chúc mừng cậu, câu trả lời chính xác, mười điểm!”

“Sao có thể như vậy chứ? Thủ lĩnh của Tamarin và Quốc sư của Bắc Tấn có con chung? Nói ra người có tin không?” Labrador hoàn toàn không thể chấp nhận được giả thiết này.

Viên Mục Dã bắt đầu nói: “Tôi chỉ là người ngoài cuộc, những giả thiết này xuất phát từ những đầu mối tôi tìm ra được, nếu muốn biết thật hay giả... thì phải nhận được câu trả lời từ cha của cậu thôi.”

“Không thể nào, đến bây giờ ông ấy vẫn chưa biết ta đã biết chuyện này, đi hỏi ông ấy khác nào chưa đánh đã khai?” Labrador lập tức phản đối.

“Vậy cậu định làm thế nào? Thật ra vấn đề vẫn luôn kẹt lại ở chỗ cha cậu, từ chuyện hung thủ giết chết Đại phi Saran Ruoya năm đó, hay thân phận thật sự của mẹ đẻ cậu... hai người là cha con, có chuyện gì mà không thể nói rõ được chứ?” Viên Mục Dã đi thẳng vào điểm mấu chốt.

Không ngờ Labrador lại cười lạnh: “Ngay cả chuyện của mẹ đẻ ta mà ông ấy còn giấu ta, hơn nữa còn chẳng hề có ý định nói cho ta biết... người cảm thấy người làm cha như vậy thì ta có thể cùng ông ấy nói chuyện gì?”

Viên Mục Dã cảm thấy rất thông cảm với Labrador về điểm này, bởi vì từ nhỏ tình cảm của cậu và cha cũng không được tốt, thậm chí có thể nói ngoài trách nhiệm thì không có bất cứ tình cảm gì... Cho nên so với Viên Mục Dã, Labrador đã coi như hạnh phúc rồi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thở dài nói: “VẬY mẹ nuôi của cậu thì sao? Bà ấy đối xử với cậu thế nào?”

Thấy Viên Mục Dã nhắc đến mẹ nuôi của mình, nét mặt Labrador hiếm khi lộ ra sự dịu dàng, hắn nói: “Bà ấy đối xử với ta rất tốt, luôn coi ta như con đẻ... Cũng chính vì như thế mà cho đến trước khi trưởng thành, ta vẫn không hề biết gì về thân thế thật sự của mình.”

Viên Mục Dã nói: “VẬY cậu đi hỏi bà ấy đi, bà ấy không thể nào không biết chuyện năm đó được...”

Không ngờ Labrador lại tỏ ra khó xử: “Bà ấy cũng không biết chuyện ta đã biết mình không phải là con ruột của bà ấy, nếu như cứ thế đến hỏi... ta sợ rằng sẽ làm tổn thương bà ấy.”

Viên Mục Dã bắt lực nhìn Labrador: “Nếu cậu cứ do dự như vậy, tôi khuyên cậu đừng tiếp tục điều tra nữa... từ giờ hãy coi như mình chưa biết gì, cứ vui vẻ làm Vương tử của Tamarin đi.”

Labrador cười khỏ, nói: “Người sống trên đời sao có thể không muốn biết mẹ đẻ của mình là ai chứ? Cho dù bà ấy không còn trên đời này, nhưng ta vẫn muốn tìm hiểu rõ ràng chân tướng mọi chuyện năm đó, nếu không cả đời này ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên.”

Viên Mục Dã nghiêm túc nói: “VẬY thì đừng do dự nữa, điều tra đến cùng đi... tôi cũng sẽ cố hết sức để giúp cậu.”

Đêm hôm đó Viên Mục Dã và Labrador trò chuyện đến khi trời gần sáng mới mơ màng thiếp đi. Thật ra chuyện mẹ đẻ của Labrador là ai, cậu đã có sẵn một đối tượng nghi ngờ trong lòng, hiện giờ chỉ cần nghĩ cách chứng minh suy đoán của mình là đúng thôi.

Chỉ là cậu vẫn chưa hiểu một điều, và đây cũng là nghi ngờ ban đầu của Labrador, đó là, một người là Thủ lĩnh của Tamarin, một người là Quốc sư của Bắc Tấn, hai người như nước lửa không thể hòa hợp này làm thế nào có thể yêu nhau, còn sinh được cả con chứ?

Nếu Viên Mục Dã nhớ không nhầm, trước đây cậu đã từng nghe Tổ Cơ nhắc đến chuyện của Quốc sư Tổ Nhan đời trước, rằng đến chết bà ấy cũng không thể nhìn thấy người yêu và

con mình... Bây giờ nghĩ lại, nếu như người đàn ông kia chỉ đơn giản là một trong vô số nam sủng của Quốc sư thì tại sao lại không thể gặp được nhau chứ?

Sáng sớm hôm sau, khi Viên Mục Dã tỉnh dậy đã không thấy Labrador đâu, lúc này cậu mới nhớ ra cậu nhóc Jacob vẫn còn đang bị nhốt. Lúc trước cậu đã nghe nói hình phạt của người Tamarin luôn rất nặng, gãy tay gãy chân vẫn còn là nhẹ... cho nên cậu thực sự lo lắng cậu nhóc ấy bị phạt nặng. Dù sao cậu ta mới chỉ là một cậu nhóc mười mấy tuổi, nếu vì chuyện này mà tàn phế thì cả đời này coi như hỏng.

Không ngờ cậu vừa ra khỏi lều vải đã nhìn thấy cậu nhóc Jacob đang đứng ở ngay cửa lều, Viên Mục Dã lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Nhóc con về lúc nào thế? Bọn họ không làm khó cậu chứ? Hại tôi lo lắng cả buổi.”

Sắc mặt Jacob tái mét, cậu ta mỉm cười nói: “Không... sao, ta cũng mới về.”

Viên Mục Dã thấy cậu ta miễn cưỡng nói vậy thì nháy mắt ra hiệu cho cậu ta đi cùng mình vào trong lều vải.

Sau khi vào lều, Viên Mục Dã nghiêm túc hỏi: “Nói thật đi, bọn họ không làm khó cậu chứ?”

Ai ngờ Jacob vẫn lắc đầu: “Thật sự không có mà... Người xem không phải ta đã lành lặn trở về rồi đấy sao?”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, định kéo Jacob xoay một vòng để nhìn xem cậu ta có thực sự ổn không, không ngờ vừa chạm vào bả vai của Jacob, mặt cậu ta đã biến sắc rồi tránh người đi.

Trong lòng Viên Mục Dã trầm xuống: “Cậu bị thương rồi?”

Jacob vội vàng lắc đầu: “Không... đây chỉ là vết thương hôm qua bọn họ đánh roi vào, đã băng bó rồi.”

Viên Mục Dã đương nhiên không tin, cậu muốn nhìn vết thương của Jacob, không ngờ có nói thế nào thằng nhóc này cũng không chịu, vừa nhìn là biết sau lưng bị thương không nhẹ rồi. Cuối cùng, dưới sự ép buộc của Viên Mục Dã, cậu ta mới cởi áo ra...

Áo khoác ngoài của người Tamarin thường là áo choàng bằng da, chất liệu này vừa có thể giữ ấm lại chống thấm nước, cho

nên dù lưng của Jacob có bị thương thì từ bên ngoài cũng không thể nhìn thấy được, nhưng Viên Mục Dã đã ngửi thấy mùi máu tươi trên người cậu ta.

Sau khi tên nhóc này cởi áo khoác da xuống, Viên Mục Dã nhìn thấy áo lót bên trong của cậu ta đã ướt đầm máu, rõ ràng không phải do vết roi ngày hôm qua tạo thành...

Trong lòng Viên Mục Dã biết Jacob nhất định đã phải chịu sự trừng phạt nặng nề, nhưng cậu không hỏi câu nào, chỉ đỡ cậu ta ngồi xuống giường, sau đó cẩn thận vén chiếc áo lót đã dính máu thịt ra.

Vết thương đã được xử lý qua, nhưng do điều kiện chữa bệnh ở đây vẫn còn có hạn, nếu Viên Mục Dã không phát hiện kịp thời thì sợ rằng sớm muộn gì vết thương này cũng sẽ bị nhiễm trùng... Thật khó có thể tưởng tượng nổi một cậu bé mới mười mấy tuổi, phải chịu đựng hình phạt nặng nề như vậy mà vẫn có thể đứng bên ngoài như không có chuyện gì.

“Vết thương trên lưng không thể phủ lên như thế, cậu nằm xuống giường đi, tôi ra ngoài tìm thuốc trị vết thương cho cậu.” Viên Mục Dã nói với sắc mặt nặng nề.

Có lẽ Jacob chưa từng nhận được sự quan tâm như vậy, cậu ta bối rối nói: “Ta không sao, vết thương nhỏ này không là gì cả... có lần ta còn bị thương nặng hơn thế này cơ!”

Viên Mục Dã thấy Jacob không chịu ngoan ngoãn nằm trên giường thì làm mặt lạnh rồi nói: “Tôi không quan tâm chuyện trước đây, cậu là vì chủ nhân của cậu, nhưng lần này thì khác, cậu vì tôi mà bị thương, tôi không thể không làm gì được, nằm sắp xuống!”

Chương 815: Thông linh

Jacob thấy Viên Mục Dã tức giận rồi, từ trước tới giờ Viên Mục Dã luôn giữ thái độ “hòa nhã dễ gần”, không ngờ khi cậu nổi giận dáng vẻ cũng đáng sợ như vậy, thế là Jacob đành ngoan ngoãn nằm xuống giường của Viên Mục Dã.

Không ngờ Viên Mục Dã vừa đi ra ngoài thì nhìn thấy Labrador quay về: “Cậu về đúng lúc lắm, có thuốc trị ngoại thương không?”

Labrador nhìn cánh tay Viên Mục Dã rồi bảo: “Ta quên mất tay của người đang bị thương, đúng là phải thay thuốc rồi.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không phải tôi... là Jacob, lưng của cậu ta bị thương rất nặng.”

Labrador sầm mặt xuống: “Nó về rồi? Sao ta không biết?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cũng vừa mới dậy thì thấy cậu ta đứng ở ngoài cửa...”

Sau đó Labrador đi theo Viên Mục Dã vào trong lều, Jacob thấy Labrador đã quay lại thì định đứng dậy nhưng lại bị hất đè xuống, Labrador nói: “Nằm sấp đừng có nhúc nhích!”

Labrador kiểm tra vết thương trên lưng Jacob sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh một chiếc hòm gỗ, lấy một ống trúc nhỏ ra và bảo: “Đây là vết thương do chịu phạt đánh bằng gậy, hẳn là bọn họ nể tình ta nên đã nhẹ tay, nếu không với thân thể của cậu ta... không chịu nổi ba mươi gậy đâu.”

Viên Mục Dã đau lòng hỏi Jacob: “Cậu bị đánh bao nhiêu gậy?”

Jacob cố gắng nói: “Thiếu chủ nói đúng lắm, ta bị phạt tám mươi gậy, nếu không phải đại ca hành hình nhẹ tay thì có lẽ ta không còn được nhìn thấy Thiếu chủ và Viên đại nhân rồi.”

Labrador gật đầu: “Phải học được có ơn tất báo, sau này có cơ hội phải cảm ơn người ta, biết không?”

“Vâng...” Jacob đáp lí nhí.

Sau đó Labrador rắc thuốc bột trong ống trúc lên vết thương ở lưng Jacob, tên nhóc này mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng sức chịu đựng rất giỏi, Viên Mục Dã nhìn cũng thấy đau mà cậu ta không rên một tiếng nào...

Sau khi xử lý vết thương trên lưng Jacob xong, Labrador kéo tay Viên Mục Dã định thay thuốc cho cậu, nhưng khi tháo miếng vải quần bên ngoài ra thì thấy miệng vết thương đã khép lại.

Labrador không thể tin nổi nhìn cánh tay Viên Mục Dã, hần nói: “Hôm qua ngươi thực sự bị thương à?”

Viên Mục Dã rút cánh tay về rồi mỉm cười: “Cơ thể tôi không có ưu điểm gì đặc biệt, chỉ có khả năng hồi phục nhanh hơn người bình thường một chút thôi...”

Mặc dù Labrador hơi bán tín bán nghi nhưng cũng không hỏi nhiều, nhưng đột nhiên nghĩ đến việc Viên Mục Dã đề nghị khi ở trong lồng thú, hần bèn hỏi: “Đúng rồi, vì sao tối hôm qua ngươi nhất định muốn thiêu xác con hổ đó? Còn nói không đốt thì Tamarin sẽ phải chịu sự nguyên rủa?”

Viên Mục Dã biết Labrador nhất định muốn biết bí mật này nên đành nói: “Thật ra khi tôi ở quê đã bị lây nhiễm một loại virus rất đáng sợ, đến nay vẫn chưa giải được... Khi tôi chiến đấu với hổ trắng đã để dây máu của mình lên vết thương của nó, tôi sợ thi thể của hổ trắng cũng bị nhiễm loại virus kia cho nên mới phải lập tức thiêu hủy xác của nó.”

Viên Mục Dã cho rằng mình đã giải thích rất rõ ràng rồi, nhưng không ngờ Labrador lại nghi ngờ hỏi: “Lây nhiễm là gì? Virus là gì?”

Viên Mục Dã bị hỏi bất ngờ, cậu nghĩ một lúc mới giải thích: “Nó giống như bôi độc lên đầu mũi tên của người Tamarin vậy, đơn giản mà nói thì tôi bị trúng một loại kỳ độc, tôi không muốn loại độc này lây cho mọi người cho nên mới thiêu xác con hổ đó...”

Labrador vẫn không hiểu: “Độc còn có thể lây sang cho người khác sao?”

“Đương nhiên, nếu như có người không cẩn thận bị dính máu độc vào người, thì cũng sẽ bị trúng độc.” Viên Mục Dã nói dối bằng giọng vô cùng thành thật

Labrador lại hỏi tiếp: “Vậy độc này gây ra tổn thương thể nào cho anh?”

Viên Mục Dã trả lời: “Nói không tổn thương cũng không đúng, nó khiến khẩu vị của tôi thay đổi... có thể sẽ không thích đồ ăn chay.”

Labrador cười: “Ồ Tamarin không có gì đơn giản hơn việc muốn ăn thịt...”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Không phải ăn thịt... mà tôi cần ăn những thức ăn được làm từ máu.”

Labrador lập tức sững người, có lẽ từ trước đến giờ hắn chưa từng nghe đến việc sau khi trúng độc lại phải uống máu mới có thể giải bớt độc, nhưng cuối cùng hắn vẫn trấn an Viên Mục Dã không cần lo lắng, có thịt ăn đương nhiên sẽ có máu, chuyện này cứ để hắn lo, chắc chắn không để Viên Mục Dã đói bụng.

Sau đó Labrador nói cho Viên Mục Dã biết, hắn vừa đi thăm mẹ nuôi, nhưng do dự mãi vẫn không biết nên mở miệng hỏi thế nào, bởi vì mẹ nuôi thấy con đến thăm mình thì rất vui vẻ, cho nên Labrador không thể nói ra những lời đó được.

Viên Mục Dã hiểu tâm trạng của Labrador, nhưng nếu hắn thực sự muốn biết chuyện về mẹ đẻ của mình thì nhất định phải hỏi thôi... Cậu nói: “Thật ra cậu không nhất thiết phải hỏi thẳng, ví dụ cậu có thể hỏi về ký hiệu hình đám mây ở sau lưng mình trước? Cho dù Đại phi đưa cho cậu đáp án như thế nào, thì cậu đều có thể nói cho bà ấy biết cậu đã từng nhìn thấy hình này trong cung Tử Vân của Bắc Tấn, đến lúc đó cậu có thể xem bà ấy sẽ giải thích với cậu như thế nào.”

Hai người đang nói chuyện thì có thị vệ bên ngoài đột nhiên lên tiếng: “Thiếu chủ, thủ lĩnh lệnh cho ngài lập tức đưa vụ sự Viên đến chỗ người.”

Labrador ngạc nhiên: “Phụ thân ta tỉnh nhanh như vậy sao?”

Viên Mục Dã nói: “Đi thôi, đến là biết mà.”

Sau đó hai người cùng nhau đi đến lều của thủ lĩnh, kẻ biến mất ngày hôm qua, Miserable cũng có ở đó, lòng Viên Mục Dã trầm xuống, cảm thấy nhất định tên này đã nói gì đó không hay với Abragon rồi.

Quả nhiên, sở dĩ lần này Abragon tìm Viên Mục Dã đến chính là muốn nhìn xem cậu thông linh với quỷ thần như thế nào... Hóa ra mấy ngày nữa là đến ngày giỗ của Đại phi Saran Ruoya, bởi vậy Abragon muốn Viên Mục Dã có thể chuyển lời thương nhớ của ông ta đến mẹ mình.

Viên Mục Dã biết đây rõ ràng là kế do Miserable nghĩ ra để làm khó cậu, thế nên cậu nghiêm trang nói với Abragon: “Thật ra nếu thủ lĩnh muốn bày tỏ tình cảm với Đại phi Saran Ruoya cũng không cần phải đợi đến ngày giỗ của bà đâu, tôi chỉ cần thứ mà bà ấy thường dùng khi còn sống là được...”

Abragon lập tức cao hứng, nói: “Thật như thế sao? Người mau nói người cần thứ gì?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Cụ thể là vật gì thì tại hạ còn chưa biết, cần phải tìm kiếm trong di vật của bà ấy mới biết được...”

Abragon không nhiều lời mà lập tức kéo Viên Mục Dã đi đến lều vải của Đại phi Saran Ruoya, Labrador thấy vậy cũng đứng đây di theo.

Kết quả khi Viên Mục Dã đi đến trước lều của Đại phi, cậu lại nói với Abragon rằng: “Nếu như thủ lĩnh muốn gặp mặt Đại phi Saran Ruoya, thì ngài phải đi một mình vào đó với tôi, những người khác chờ ở ngoài.”

Chương 816: Nỗi giận lôi đình

Miserable không đồng ý: “Không được, sao có thể để một kẻ ngoại tộc như ngươi ở một mình với thủ lĩnh chứ?”

Abragon vừa định lên tiếng thì Viên Mục Dã đã nói trước: “Cùng lắm thì có thể để người cùng dòng máu với thủ lĩnh là thiếu chủ Labrador đi vào... Không thể có quá nhiều người, nếu không tôi sợ Đại phi Saran Ruoya sẽ không chịu gặp chúng ta.”

Miserable còn muốn nói thêm nhưng đã bị Abragon ngăn lại: “Được rồi, cứ làm theo như Tiểu Viên nói đi...”

Sau đó Viên Mục Dã dẫn theo hai cha con thủ lĩnh vào trong lều vải của Đại phi Saran Ruoya, bây giờ là giữa ban ngày, lại thêm có hai người này nên đương nhiên Viên Mục Dã không thể cảm nhận được bất cứ từ trường tư duy nào.

Nhưng đến nơi rồi thì vẫn phải diễn, nếu không sao có thể khiến Abragon tin tưởng cậu có thể thông linh với quỷ thần chứ? Thế nên Viên Mục Dã vẫn nghiêm túc đi đến trước bài vị của Đại phi, khom người hành lễ và nói: “Đại phi Saran Ruoya, nếu người có lời gì muốn chuyển đến thủ lĩnh Abragon thì có thể nói với tại hạ, tại hạ nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của người...”

Sau khi nói xong, Viên Mục Dã chậm rãi nhắm mắt lại, nhìn qua giống như đang hoàn toàn chìm đắm vào thế giới hư vô... Bởi vì cậu cũng không biết vụ sự sẽ như thế nào trong tình huống này, cho nên chỉ có thể tỏ ra bí hiểm mới giống như đang nói chuyện với người âm vậy.

Một lúc sau, Viên Mục Dã từ từ mở mắt, quay đầu nhìn về Abragon và bảo: “Đại phi Saran Ruoya có mấy lời muốn tại hạ chuyển thay, nhưng những lời này chỉ có thể để mình thủ lĩnh nghe...”

Lúc này ngay cả Labrador đứng cạnh cũng ngần người không biết Viên Mục Dã muốn làm trò gì. Thật ra, sở dĩ Viên Mục Dã muốn loại bỏ Labrador đi chính là vì muốn giúp hắn... Rõ ràng hắn muốn biết chuyện về mẹ đẻ mình, nhưng vì kiêng nể cha mình cho nên đến giờ vẫn không dám hỏi câu nào.

Sau khi Labrador đi ra, Viên Mục Dã nghiêm nghị nói với Abragon: “Thủ lĩnh, những điều tôi nói tiếp theo có thể sẽ liên quan đến hai bí mật chưa từng được nhắc đến của người Tamarin, tại hạ hy vọng thủ lĩnh hiểu rõ, bất luận sau đây tôi có nói điều gì... thì đều không hề có ý mạo phạm đến Tamarin, cho nên hy vọng ngài có thể bỏ qua tội chết của tôi.”

Abragon giật mình: “Một người ngoại tộc như người có thể biết bí mật gì của Tamarin chứ?”

“Tại hạ đã nói rồi, tất cả những chuyện này đều là ý của Đại phi Saran Ruoya, thủ lĩnh yên tâm, ra khỏi lều vải này, tại hạ sẽ không nói hai chuyện này với người thứ ba.” Viên Mục Dã nói chân thành.

Abragon do dự một lát rồi gật đầu: “Được, ta đồng ý với người...”

Phải biết rằng quyết định này của Viên Mục Dã khá mạo hiểm, bởi vì chính cậu cũng không nắm chắc Abragon có lật lọng hay không, nhưng khi cậu nghĩ đến cuộc chiến trường kỳ giữa Tamarin và Bắc Tấn, còn cả mẹ đẻ của Labrador vẫn chưa biết là ai... cậu cảm thấy đáng thử mạo hiểm một lần.

“Thủ lĩnh, Đại phi muốn tại hạ chuyển lời đến ngài, năm đó bà ấy rời bỏ ngài không phải là ý của bà ấy... hy vọng ngài không hận bà ấy.” Viên Mục Dã cố gắng không thay đổi giọng điệu.

Abragon hơi híp mắt lại, sau đó trợn hai mắt lên: “Người nói gì?”

“Năm đó Đại phi Saran Ruoya cũng không phải tự sát mà chết, mà bà ấy chết là do phụ thân của ngài, cũng chính là thủ lĩnh Tamarin đời trước Grubbs...” Giọng Viên Mục Dã chậm lại, nói từng câu từng chữ.

Sắc mặt Abragon chuyển từ đỏ sang trắng, sau đó lại chuyển từ trắng thành xanh, xem ra chuyện này đúng là đã vượt xa suy

đoán của Abragon, khiến ông ta nhất thời không thể chấp nhận được cũng là điều dễ hiểu.

Một lúc sau, Abragon mới trầm giọng nói: “Đại phi có nói vì sao phụ thân lại làm như vậy không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không... Đại phi đến chết cũng không thể nào hiểu được vì sao trượng phu của mình lại đối xử với mình như vậy, cho nên bà ấy mới nhờ tại hạ chuyển lời nhắn, hy vọng ngài có thể tra rõ chân tướng sự việc năm đó.”

Lúc này ánh mắt Abragon nhìn Viên Mục Dã đã không còn thân thiện nữa, dù sao ở trong lòng ông ta Viên Mục Dã chỉ là một vu sư đến từ Bắc Tấn, cho nên mỗi câu nói của cậu đều mang theo một “mục đích” nào đó, bởi vậy Abragon tuyệt đối sẽ không tùy tiện tin tưởng lời nói của Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã cũng hiểu rõ điều này nên cậu từ tốn nói sang chuyện thứ hai: “Chuyện thứ hai Đại phi Saran Ruoya muốn tại hạ chuyển lời có liên quan đến thiếu chủ Labrador, đây cũng là lý do vì sao tại hạ muốn thiếu chủ tránh mặt...”

Lời này của Viên Mục Dã càng khiến Abragon thêm kinh hãi, có lẽ chuyện liên quan đến Đại phi Saran Ruoya của Tamarin không giữ được bí mật hoàn toàn với Bắc Tấn, nhưng việc liên quan đến thân thể của Labrador... hẳn chỉ nên có một mình ông ta biết mới đúng.

Viên Mục Dã nhìn vẻ mặt của Abragon thì đã có được đáp án, xem ra suy đoán của cậu đúng đến tám, chín mươi phần trăm rồi. Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Đại phi muốn tại hạ chuyển lời đến thủ lĩnh, Labrador đã trưởng thành, có quyền được biết mẹ ruột của mình là ai... Một người nếu ngay cả mẹ ruột của mình là ai cũng không biết, thì người đó sao có thể trở thành một thủ lĩnh tốt, thống lĩnh cả bộ tộc Tamarin chứ?”

Nếu như chuyện đầu tiên Viên Mục Dã nói ra đã khiến dây thần kinh nhạy cảm của Abragon xúc động, thì khi cậu nói chuyện thứ hai đã chạm vào ranh giới cuối cùng của ông ta, sắc mặt ông ta tái xanh: “Là ai đã phái người đến đây, vì sao lại biết những chuyện này?”

Viên Mục Dã không hề để tâm đến cơn giận lôi đình của Abragon, sắc mặt cậu không hề thay đổi, cậu nói: “Như ngài

đã nói, tại hạ chỉ là một người ngoại tộc, nếu như không phải có thể nói chuyện với Đại phi Saran Ruoya thì sao có thể biết được hai bí mật này của Tamarin chứ?”

Abragon cười lạnh: “Người Bắc Tần trước nay luôn rất giáo hoạt, người chính là kẻ sách mới để chúng đối phó với người Tamarin đúng không?”

Viên Mục Dã mỉm cười: “Thủ lĩnh thực sự quá đề cao Viên Mục Dã rồi, trước đó tại hạ đã nói, Đại phi nhờ tại hạ chuyển lời hai bí mật của Tamarin, hy vọng thủ lĩnh có thể ân xá cho tại hạ, cho nên mặc kệ thủ lĩnh có tin hay không, từ đầu đến cuối Viên Mục Dã đều không nói dối một lời nào với ngài.”

Sắc mặt Abragon ngày càng âm trầm, không còn vẻ mặt ôn hòa lúc còn ở trong lều thủ lĩnh nữa, vẻ mặt ông ta khi nhìn Viên Mục Dã còn hung ác gấp trăm lần khi nhìn con hổ trắng hai đầu kia...

Mà Labrador chờ ở bên ngoài đương nhiên không biết bên trong đang diễn ra chuyện gì, kết quả khi hắn nhìn thấy Viên Mục Dã đi ra khỏi lều thì đã bị người của cha mình dùng đao áp giải đi.

Labrador có lòng muốn biện hộ cho Viên Mục Dã nhưng lại thấy cậu khế lác đầu với mình, Miserable ở một bên xem kịch vui, nói: “Thủ lĩnh, không biết tên ngoại tộc này đã nói gì bất kính... mạo phạm đến ngài?”

Chương 817: Mười ba châm đoạn hồn

Trước đây Abragon vẫn luôn tôn kính với vụ sư Tamarin này, nhưng không biết hôm nay thế nào lại không thêm để ý đến Miserable, ông ta dùng giọng nói lạnh lẽo ra lệnh: “Áp giải Viên Mục Dã vào tử lao, không cho phép bất cứ ai tự ý đến gặp hắn.”

Mặc dù không ai biết những chuyện xảy ra trong lều vải của Đại phi Saran Ruoya, nhưng Labrador cũng đoán được vài phần, có thể khiến cho phụ thân của hắn tức giận đến như vậy... chỉ có thể là do Viên Mục Dã đã chạm vào vảy ngược kia trong lòng ông ấy.

Đêm hôm đó, Labrador mua chuộc thủ vệ tử lao để đi vào trong gặp Viên Mục Dã: “Người điên rồi à? Người không biết là nói những chuyện đó thì đến ta cũng không cứu được người sao?”

Viên Mục Dã cười khô: “Tôi chỉ không ngờ thủ lĩnh của Tamarin cũng sẽ nuốt lời...”

Labrador hồi hận nói: “Là lỗi của ta, ta không nên cuốn người vào những chuyện này, có điều chuyện đã đến nước này, ta cũng chỉ có thể nghĩ cách nhanh chóng đưa người ra khỏi Tamarin, còn về chuyện của mẹ đẻ ta... nhờ người về Bắc Tấn tiếp tục điều tra.”

Viên Mục Dã nhìn tử lao và bảo: “Tôi đã ở đây rồi, cậu định dùng cách gì?”

Labrador nói với vẻ thần bí: “Chuyện này người không cần lo, tự ta sẽ có cách...”

Thấy hắn chắc chắn như vậy, Viên Mục Dã cũng không lo lắng mình sẽ bị giam mãi ở đây, có điều cậu không thể ngờ

Labrador vừa rời đi thì Đại vu sư của Tamarin là Miserable lại nói gót đi đến.

Từ sắc mặt đắc ý của ông ta không khó để nhận ra, đối phương hẳn là nhận mật lệnh của thủ lĩnh đến thăm viên Viên Mục Dĩ...

Miserable cười khẩy, nói: “Viên Mục Dĩ, chúng ta lại gặp lại rồi.”

Mặc dù biết đối phương đến không có chuyện tốt, nhưng Viên Mục Dĩ cũng không sợ hãi, cậu nói: “Vu sư đại nhân đêm khuya đến chơi có chuyện gì sao? Không phải là đến cùng tôi ôn chuyện cũ đây chứ?”

Miserable hừ lạnh: “Người là mật thám của Bắc Tấn, hôm nay ta phụng mệnh thủ lĩnh đến đây thăm viên ngươi, ta khuyên ngươi nên thành thật khai báo mục đích đến Tamarin để làm gì, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình...”

Viên Mục Dĩ bật cười, nói: “Tôi bị các người đường hoàng bắt từ Bắc Tấn về đây, sao bây giờ lại nói tôi là mật thám tự đến chứ?”

“Ta biết ngươi sẽ không dễ dàng mở miệng, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết bản lĩnh của vu sư Tamarin như thế nào...” Sau đó Miserable vung tay lên ra hiệu cho những người phía sau, mấy gã đàn ông to khỏe bước lên lôi Viên Mục Dĩ ra ngoài.

Viên Mục Dĩ cạ lờ: “Này? Tôi có tay có chân sao không để tôi tự đi? Việc gì phải phiền mấy ông anh này chứ?”

Nhưng mấy tên to con kia chẳng hề để ý đến Viên Mục Dĩ, chúng nhanh chóng cột chặt cậu lên chiếc ghế đá, Viên Mục Dĩ nhìn cảnh này cũng biết mình chuẩn bị phải nhận cực hình rồi... cậu thầm kêu khổ trong lòng.

Hơn nữa cho dù cậu có muốn nhận cũng không biết nên nhận lỗi gì? Mà vị quan chủ thẩm này hiển nhiên đã sớm hận Viên Mục Dĩ đến nghiêng răng nghiêng lợi rồi, chỉ chờ có cơ hội này để trả thù cậu mà thôi!

Lúc này Miserable lấy một cái bọc da nhỏ ra, bên trong là một loạt những cây kim châm... Viên Mục Dĩ có dự cảm bất an, thầm nghĩ không phải tên này định biến mình thành ma luôn đây chứ?

“Viên Mục Dã, biết đây là thứ gì không?” Miserable cười nham hiểm.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không biết, không phải là kim khâu sao?”

Miserable cười phá lên: “Vậy thì ngươi quá xem thường mấy cây châm bạc này rồi, nói cho ngươi biết, cho dù là nam tử cường hãn nhất Tamarin cũng không chịu nổi bảy cái... Ở đây ta có tất cả mười ba cái, là sự phụ của ta đích thân truyền thụ lại, tên là ‘Mười ba châm đoạn hồn’.”

Viên Mục Dã nhìn những cây châm mảnh khảnh mà cũng bất đắc dĩ nói: “Ông không cần phải dùng đến cực hình đâu, muốn biết gì cứ hỏi, tôi nhất định sẽ nói tất cả những gì mình biết cho ông...”

Miserable tỏ ra khinh miệt: “Hóa ra là một kẻ không có bản lĩnh, uống phỉ thiếu chủ coi trọng người như vậy... quá đáng hận.”

Viên Mục Dã nhận ra Miserable cố ý đến đây để cho mình ăn hành nên thở dài nói: “Được rồi Đại vu sư, tôi thật sự nghĩ mãi không ra tôi đã đắc tội ông ở chỗ nào mà từ khi chúng ta gặp mặt ông đã luôn muốn giết tôi? Tôi không biết vợ của ông, càng chưa từng nhìn thấy con ông, tại sao ông cứ nhất định phải dồn tôi vào chỗ chết chứ?”

Viên Mục Dã hỏi một loạt câu hỏi khiến Miserable cũng mơ hồ, gã nói: “Sao ngươi có thể biết vợ con của ta được? Ta vốn đâu có vợ con...”

“Vậy thì tại sao, tôi không ngủ với vợ ông, cũng không ném con ông xuống sông, giữa chúng ta đâu có thù hận gì?” Viên Mục Dã không hiểu.

Cuối cùng Miserable cũng hiểu ý trong lời của Viên Mục Dã, gã hừ lạnh rồi nói: “Sự xuất hiện của ngươi chính là một sai lầm... Vì sao không ngoan ngoãn ở Bắc Tấn mà lại đến Tamarin làm gì?”

Viên Mục Dã cười khò: “Tôi bị các người bắt đến đây đây nhớ không?”

Miserable thấy cuộc nói chuyện của hai người lại quay về điểm xuất phát thì rút một cây châm bạc ra và nói: “Viên Mục

Dã, ta hỏi ngươi lần nữa, mục đích của ngươi đến Tamarin là gì? Nghĩ cho kỹ rồi trả lời, nếu không cây châm này phải cắm xuống đây.”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Miserable, nói thật cho ông biết, mục đích chuyến đi này tôi đã nói cho thủ lĩnh của các ông biết khi ở trong lều vải của Đại phi Saran Ruoya rồi, nếu như ông muốn hạ châm thật, thì tôi sẽ nói lại những lời đó với ông một lần nữa... đến lúc đó rất có thể ông sẽ có chung một kết cục giống như tôi.”

Không ngờ Miserable nghe xong lại cho rằng Viên Mục Dã đang giả bộ, thế là ông ta lấy ống trúc nhỏ ở bên hông ra, sau đó đưa đến gần miệng Viên Mục Dã rồi đổ thứ bên trong vào miệng cậu...

Viên Mục Dã cảm thấy có một chất lỏng kỳ lạ chảy vào trong miệng, mặc dù cậu ra sức kháng cự nhưng cuối cùng vẫn bị Miserable đổ vào mấy ngụm, cậu thấy buồn nôn muốn ói ra nhưng lại không nhả ra được bất cứ thứ gì.

“Ông cho tôi uống thứ gì thế?” Viên Mục Dã nôn khan liên tục.

Miserable cười: “Đây chính là bí dược do ta đặc chế, đảm bảo ngươi uống rồi sẽ sung sướng như tiên...”

Viên Mục Dã nhanh chóng hiểu ra vì sao Miserable nói như vậy, nếu như cậu đoán không sai thì thứ đồ uống có mùi lạ này có lẽ được tinh luyện từ một loại thảo dược có thể gây ra ảo giác, để gia tăng “kích thích” sự nhạy cảm của các giác quan khiến nổi thống khổ khi bị châm bạc đâm vào càng mạnh hơn.

Theo thời gian thuốc càng ngấm, Viên Mục Dã cảm thấy nhịp tim của mình đập càng nhanh hơn, nhưng hô hấp lại trở nên chậm hơn, khi cậu ngược mắt nhìn về phía Miserable thì phát hiện đối phương có rất nhiều bóng chong...

Sau đó Miserable lập tức hạ cây châm đầu tiên lên người Viên Mục Dã, đồng thời còn vênh vác đắc ý nói với cậu: “Cây châm thứ nhất tên là Vạn Trùng Phệ Tâm, ngươi cứ từ từ hưởng thụ đi.”

Chương 818: Địa ngục hàn băng

Ngay lúc Viên Mục Dã còn đang băn khoăn không biết cái tên mà Miserable nói là cái tên của nợ gì, cậu đột nhiên cảm thấy trong người nhói lên, như có vô số côn trùng đang gặm nhấm cơ thể mình từng chút một.

Mặc dù Viên Mục Dã tự nói với bản thân hết lần này tới lần khác rằng mọi thứ đều là ảo giác thôi, trên người cậu vốn chẳng có một con côn trùng nào, nhưng loại cảm giác này thật sự quá chân thật, cuối cùng cậu cũng hiểu tại sao lại gọi là Vạn Trùng Phệ Tâm.

Nếu không có dây thừng trời, lúc này Viên Mục Dã đã nhảy lên khỏi ghế đá rồi, cậu cắn răng nhìn về phía Miserable: “Thả tôi ra. Mau thả tôi ra!!”

Miserable cười lạnh: “Thả ngươi ra dễ thôi, chỉ cần nói cho ta nghe bí mật mà ngươi biết...”

Nghe vậy, Viên Mục Dã hiểu ra ngay Miserable muốn hỏi cái gì từ miệng mình. Theo lý mà nói, chắc chắn Abragon không muốn người khác biết hai việc đó, ông ta cũng sẽ không lén sai người tới thăm vấn Viên Mục Dã, cho nên chỉ có thể là Miserable giả truyền thủ dụ.

Bởi vậy có thể thấy được dã tâm của người này không nhỏ, trong lòng ông ta biết lúc ấy chắc chắn Viên Mục Dã đã nói chuyện gì đó khó lường với thủ lĩnh, cho nên chuyện ông ta điều tra mật thám Bắc Tấn là giả, tìm hiểu bí mật của bộ lạc Yangge mới là thật.

Nếu là việc điều tra mật thám, Viên Mục Dã còn có thể đối phó đại vài câu, nhưng nếu là việc tìm hiểu bí mật... tất nhiên Viên Mục Dã không thể nói ra một chữ. Bởi vì một khi để các bộ lạc khác của Tamarin biết được trên người Labrador chảy

dòng máu Bắc Tấn, đừng nói là bản thân hẳn, e rằng ngay cả thủ lĩnh Abragon cũng sẽ bị liên lụy.

Nhưng “Vạn Trùng Phệ Tâm” thật sự là rất khó chịu đựng nổi, lúc này mới trôi qua vài phút mà quần áo trên người Viên Mục Dĩ đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt sũng, tuy cậu biết thừa mọi thứ đều do thuốc gây ra, nhưng dây thần kinh cảm giác vẫn nói với cậu tất cả chính là thật.

Cũng may chỉ vài phút sau, cảm giác toàn thân bị côn trùng gặm dần dần biến mất, như vậy có thể thấy được, “Mười ba châm đoạn hồn” kia chắc cũng có thời gian hiệu lực, chỉ cần cắn răng nhìn qua vài phút ban đầu, sau đó sẽ không có việc gì.

Nhưng tưởng tượng đến việc phải chịu nổi khổ này thêm mười hai lần nữa, Viên Mục Dĩ thầm mắng Abragon là đồ bò già chết bằm, sống đến ngàn này tuổi rồi mà chỉ có thêm thịt mỡ chứ không thêm trí óc, cũng không biết đề phòng người âm mưu kín đáo ở bên cạnh mình!

Lúc trước chẳng biết cô của Tổ Cơ coi trọng ông ta ở điểm nào? Có điều ngẫm lại cũng phải, Bắc Tấn thượng võ cho nên tất nhiên phụ nữ Bắc Tấn cũng thích đàn ông có dáng vóc khỏe mạnh, mà so sánh đàn ông Tamarin và Bắc Tấn với nhau, quả thật họ vạm vỡ hơn một chút...

Ai ngờ Viên Mục Dĩ mới vừa chịu được trong chốc lát đã thấy Miserable lại cầm thứ “đồ uống có mùi lạ” kia lại đây, xem ra ắt hẳn thứ có thời gian hiệu lực là chất gây ảo giác này, chứ không phải châm đoạn hồn trong tay Miserable.

Sau khi bị độc thứ đồ uống có mùi lạ lần nữa, Miserable nhanh chóng đâm châm thứ hai xuống, ai ngờ cảm nhận về châm này khác hẳn lần trước. Trong nháy mắt, Viên Mục Dĩ cảm thấy làn da toàn thân mình bỏng rát như bị lửa đốt!

Dù Viên Mục Dĩ luôn cắn răng kiên trì, nhưng cơ thể cậu lại bắt đầu run rẩy bởi vì cơn đau kịch liệt... Cảm giác như người đang bốc cháy quá chân thật, nếu không phải hai tay bị trói, thế nào cậu cũng phải xé nát hết quần áo trên người.

Cuối cùng Viên Mục Dĩ đã hiểu tại sao Miserable nói đàn ông khỏe mạnh nhất Tamarin cũng không ai chịu được hơn bảy

châm. Lúc này mới chỉ là châm thứ hai mà Viên Mục Dã đã sắp không chịu nổi nữa rồi. Cậu là người chứ không phải thần, sớm muộn gì tinh thần cũng sẽ tan vỡ vì đau đớn kịch liệt.

Ngay sau khi cảm giác bỏng rát của châm thứ hai dần dần lắng xuống, Viên Mục Dã nhìn Miserable với vẻ mặt yếu ớt và nói: “Vu sư Miserable, ông cứ việc nói thẳng. Rốt cuộc ông muốn biết cái gì?”

Miserable thấy cuối cùng Viên Mục Dã đã buông lỏng, bèn cười một cách hài lòng: “Đơn giản thôi, ngươi hãy lặp lại lần nữa những điều đã nói với thủ lĩnh trong lều của Đại phi Saran Ruoya.”

Viên Mục Dã lập tức bật cười: “Ông đúng thật là ăn gan hùm mật gấu mà, đây là chuyện ông có thể biết được ư?”

“Nếu thủ lĩnh đã phái ta đến đây, tất nhiên ta có quyền được biết.” Miserable mạnh miệng.

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Ông dám chắc đúng là thủ lĩnh phái ông tới chứ? Vậy mời ông chuyển lời cho thủ lĩnh, tôi đồng ý khai, nhưng mà có mấy câu tôi phải gặp mặt ông ta mới khai.”

Miserable sững sốt, không ngờ Viên Mục Dã lại phá thế cờ của mình bằng chiêu như vậy. Miserable không thêm tiếp chiêu mà là sai bảo người bên cạnh: “Cởi quần áo trên người hắn ra.”

Nếu vào lúc bình thường, Viên Mục Dã hoàn toàn có thể lợi dụng lúc hai người cởi dây trói, cởi quần áo để hạ họ, nhưng hiện giờ cậu bị độc thuốc khiến tay chân mềm oặt, cho nên chỉ có thể để mặc cho họ muốn làm gì thì làm.

“Thế nào? Vu sư Miserable cũng biết người tôi nóng ran nên cởi quần áo giúp tôi ư?” Viên Mục Dã châm chọc.

Miserable cười khẩy: “Châm vừa rồi tên là Liệt Hỏa Phần Thân, mùi vị tuyệt nhỉ! Viên Mục Dã, lúc này mới châm thứ hai mà ngươi đã không chịu nổi rồi phải không? Đêm còn dài, ta có rất nhiều thời gian để ngươi biết được tường tận cái gì là mười ba châm đoạn hồn.”

Sau khi nói xong, Miserable lại dốc thứ đồ uống có mùi lạ cho Viên Mục Dã lần nữa, tiếp đó đâm châm thứ ba không chút do dự. Thật ra giờ đây nỗi đau khổ lớn nhất của Viên Mục Dã

không phải từ mười ba châm đoạn hồn, mà là cậu đang cố gắng đè nén luồng khí bạo ngược trong lòng mình.

Bởi vì trong thâm tâm Viên Mục Dĩ biết rõ, nếu mình không kìm nén được nó, có lẽ sự việc sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ. Thậm chí cậu sẽ làm ra chuyện mình không thể đoán trước khi mất kiểm soát.

Đến lúc đó nói cái gì cũng muộn rồi, hơn nữa nói một cách không hề khoa trương, toàn bộ Tamarin đều có thể gặp mỗi họa diệt tộc vì cậu, cho nên “Lời nguyên đáng sợ” mà cậu nói trước kia với Labrador không phải toàn là bịa đặt.

Khi Miserable đâm châm thứ ba lên người Viên Mục Dĩ, cậu mơ màng cảm thấy cơ bắp trên người mình đột nhiên co rút lại toàn bộ, giống như là toàn bộ cơ thể đều xảy ra tình trạng cơ bắp co rút.

Theo sát sau đó là cảm giác ớn lạnh khắp người, giống như Viên Mục Dĩ bị lột sạch quần áo và bị ném vào vùng tuyết âm ba mươi mấy độ. Thảo nào Miserable lại tốt bụng đến mức cởi bỏ bộ quần áo ướt đẫm mồ hôi trên người cậu, hóa ra châm thứ ba sẽ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo như rơi vào địa ngục đầy băng tuyết vậy.

Kiên trì được một hồi, Viên Mục Dĩ thật sự không chống đỡ được nữa nên bắt đầu thuận miệng bịa chuyện. Lúc thì nói Abragon là thần tiên hạ phàm, khi lại bảo mình là sứ giả của thần, tóm lại miệng toàn nói phét, không một câu nào là thật.

Trên thực tế Viên Mục Dĩ làm vậy có hai mục đích, đầu tiên chắc chắn là để kéo dài thời gian, hy vọng thứ đồ uống có mùi lạ này có thể mau chóng mất hiệu lực, tiếp theo cũng là để dời đi sự chú ý của mình, nếu không, còn tiếp tục giày vò như vậy nữa, Viên Mục Dĩ thật sự sắp sửa không chịu nổi mất.

Chương 819: Chạy trốn ngay trong đêm

Miserable nghe mãi cũng dần dần cảm nhận được là Viên Mục Dĩ đang chơi đùa mình, vì thế ông ta lập tức tỏ vẻ căm tức: “Viên Mục Dĩ, ta thấy ngươi đúng là không muốn sống nữa phải không? Nói thật cho ngươi biết, quả thật ta không có thủ dụ, là ta lên tới thăm vấn ngươi. Ngươi cảm thấy nếu ngươi không nói thật, ta có thể để ngươi còn sống mà ngắm mặt trời của ngày mai ư?”

Viên Mục Dĩ thấy cuối cùng Miserable cũng nói thật, cậu lắc đầu bất đắc dĩ: “Ông tưởng tôi ngốc thật à? Nếu tôi khai ngay từ đầu, chẳng phải đến ngay cả ánh trăng lúc nửa đêm cũng không được nhìn thấy ư?”

Dưới cơn tức giận, Miserable đổ hết nước thuốc thảo dược trong ống trúc vào miệng Viên Mục Dĩ, sau đó không hề do dự đâm bốn châm lên người cậu. Lúc này đây, Viên Mục Dĩ đã không còn cảm nhận được là lạnh hay nóng nữa, tóm lại trên dưới cả người đều đau nhức từ tận xương tủy.

Có lẽ là do lượng thuốc quá nhiều nên sau khi Miserable đâm liền vài mũi châm, đầu tiên Viên Mục Dĩ bất giác co giật vài cái, sau đó phun ra một ngụm máu đen rồi gục đầu xuống ngất đi.

Một tên thuộc hạ bên cạnh thấy vậy, vội nói với Miserable: “Vu sư, tôi thấy hình như tên này không chịu nổi nữa rồi. Nếu không cho hắn lấy hơi trước cái đã, ngài cũng nghỉ ngơi một lúc rồi hỏi tiếp, dù sao đêm vẫn còn dài mà.”

Miserable liếc nhìn Viên Mục Dĩ đang chảy máu ròng ròng: “Hắt nước cho hắn tỉnh, trước khi hừng đông phải hỏi ra cho bằng được!” Nói xong, ông ta đi đến bên cạnh và ngồi xuống, sau đó từ từ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mà Viên Mọc Dã cũng không phải là ngất đi thật, chẳng qua trong cơ thể cậu đang diễn ra một cuộc chiến mà mắt thường không thể nhìn thấy. Sở dĩ cậu đột nhiên nôn ra máu là bởi vì sắp không đè nén được luồng khí bạo ngược trong cơ thể mình.

Trong thâm tâm, Viên Mọc Dã rất rõ, nếu tiếp tục tra hỏi, cơ thể cậu có thể sẽ mất kiểm soát trong cơn đau cực độ, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, ngay cả cậu cũng không dám tưởng tượng.

Không ngờ vào lúc này, đột nhiên bên ngoài có tiếng ồn ào. Viên Mọc Dã mơ màng giương mắt lên nhìn thì thấy Labrador xuất hiện trước mặt mình như thần tiên trên trời giáng trần, chế ngự Miserable và toàn bộ những người liên can.

Labrador trầm giọng nói với thuộc hạ: “Bịt hết miệng của bọn chúng lại trước, không được phát ra một âm thanh nào!”

Nhận được mệnh lệnh, thuộc hạ lập tức lấy vải bịt chặt miệng đám người Miserable lại, khiến chúng không thể phát ra âm thanh nào, còn Labrador thì nhanh chóng đến xem xét tình trạng của Viên Mọc Dã.

“Nếu cậu đến trễ một chút nữa thì tôi phải đi gặp Đại phi Saran Ruoya chắc rồi!” Viên Mọc Dã thều thào nói.

Labrador hơi áy náy: “Tôi không ngờ thứ khốn nạn này ra tay nhanh như vậy! Người thế nào rồi? Có thể đi được không?”

Viên Mọc Dã lão đã lão đảo đứng lên khỏi ghế đá: “Không sao, vẫn chưa chết được!”

Labrador gật đầu: “Được, ta đã chuẩn bị một ít đồ ăn và một con ngựa tốt, giờ ngươi hãy về Bắc Tấn ngay!”

Viên Mọc Dã lo lắng hỏi: “Cậu thả tôi như vậy có được không đó?”

Ai ngờ Labrador quay đầu nhìn về phía Miserable đang quỳ dưới đất và bảo: “Không, không phải ta thả ngươi, mà là do vị vu sư Miserable được người Tamarin tôn kính này tự tay thả. Để bảo vệ mật thám của Bắc Tấn, ông ta liều chết chiến đấu với ta, cuối cùng ông ta và thuộc hạ của ông ta bị ta và thân binh đánh chết hết!”

Viên Mục Dã khẽ sừng sốt, xem ra Labrador đã là một thủ lĩnh kế vị sát phạt quyết đoán rồi, vì thế cậu không cần lo lắng gì thay hấn nữa.

Trước khi xuất phát, Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn Labrador và nói: “Nếu tôi điều tra ra được chuyện cậu muốn biết, tôi phải liên hệ với cậu như thế nào đây?”

Labrador hơi mỉm cười, đáp: “Yên tâm, ta là khách quen của Bắc Tấn, đến lúc đó sẽ có cách liên hệ với người thôi. Đi nhanh đi, sau khi trời sáng ta sẽ tự mình dẫn binh đuổi theo. Cho nên trước khi vào được đất Bắc Tấn, người không thể dừng lại một lần nào!”

Nói tới đây, Labrador bèn đưa lệnh bài thông quan cho Viên Mục Dã: “Người cầm cái này đi một mạch về hướng Bắc, nó có thể bảo đảm người qua hết các cửa trong phạm vi Tamarin quản lý.”

Viên Mục Dã nhận lệnh bài thông quan rồi xoay người lên ngựa, cậu chấp tay rồi nói: “Bảo trọng, tôi chờ cậu ở Bắc Tấn!” Tiếp theo cậu quất mạnh mấy roi vào mông ngựa và nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Labrador ngóng nhìn mãi đến khi bóng dáng Viên Mục Dã biến mất hoàn toàn mới lạnh giọng nói với thuộc hạ: “Người trong tử lao... không chừa một ai.”

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Viên Mục Dã rất bình thường, hơn nữa lúc trước lại bị Miserable giày vò quá mức, cho nên sau khi quất ngựa chạy đi, về cơ bản cậu chỉ úp sấp trên lưng ngựa, thậm chí có mấy lần suýt nữa bị nhánh cây trước mặt hất văng xuống ngựa.

May là con ngựa Labrador đưa cho rất có linh tính, chạy như điên suốt đường về phía Bắc Tấn mà cũng không đưa Viên Mục Dã đang mơ màng tới chỗ khác... Quả nhiên giữa đường gặp phải hai trạm kiểm soát Tamarin, cũng may trong tay Viên Mục Dã có lệnh bài thông quan, cuối cùng tất cả đều được cho qua một cách thuận lợi.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã không ngờ tới là, dù Labrador đã cho cậu đủ thời gian chạy trốn, nhưng cậu vẫn xem thường tốc độ của kỵ binh Tamarin. Khi Viên Mục Dã sắp chạy tới

biên cảnh Bắc Tấn, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa khùng khiếp.

Viên Mục Dã quay đầu lại thì thấy bụi đất bay mù mịt cách đó không xa, khỏi cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Labrador dẫn người đuổi theo.

Lòng Viên Mục Dã chùng xuống. Cậu quất mạnh con ngựa mấy roi, hy vọng có thể chạy đến được trạm kiểm soát của Bắc Tấn trước khi kỵ binh Tamarin đuổi tới nơi.

Ai ngờ đúng lúc này, phía sau đột nhiên bay tới mấy mũi tên, mặc dù tất cả đều không bắn trúng, nhưng cũng dọa cho Viên Mục Dã đổ mồ hôi lạnh.

Viên Mục Dã đâu biết rằng, nếu không phải Labrador cố tình ghìm tốc độ của ngựa chậm lại thì bọn họ đã đuổi kịp từ lâu rồi. Mà mấy mũi tên vừa nãy cũng đều do thuộc hạ của Labrador bắn, vốn là người ta không nhắm chính xác vào Viên Mục Dã, nếu không bắn phát trúng ngay.

Nhưng cũng không thể trách Viên Mục Dã hoàn toàn, bởi vì cậu thật sự đã quá mệt mỏi, vốn dĩ đã bị Miserable tra tấn chỉ còn lại nửa cái mạng, sau đó lại chạy suốt từ trời tối tới hừng đông, trên cơ bản giờ cậu chỉ còn thoi thóp có một hơi thở thôi, sắp sửa mất đi ý thức hoàn toàn rồi.

May mắn thay, con ngựa biết rõ đích đến nên chạy một mạch lên đằng trước, không hề ngừng lại.

Ai ngờ lúc này mắt Viên Mục Dã càng ngày càng mờ đi. Cậu muốn nhìn cho rõ thì lại càng chẳng thấy gì, cuối cùng mắt mũi tối sầm lại, người rơi thẳng xuống ngựa. Giây phút cuối cùng trước khi hôn mê, dường như cậu nhìn thấy mấy binh lính Bắc Tấn đang chạy về phía mình.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, khi Viên Mục Dã tỉnh lại, cậu bật người dậy khỏi giường, sau đó nhìn xung quanh bằng vẻ mặt hoảng sợ.

Chương 820: Vu oan

Viên Mục Dã ngơ ngác nhìn cả buổi mới phát hiện cách bài trí xung quanh đã không còn là phong cách Tamarin nữa, lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại ngất đi lần nữa.

Thật ra bắt đầu từ khi Viên Mục Dã bị Labrador bắt đến Tamarin, phía Tấn Lăng Vương vẫn luôn sai người hỏi thăm nhiều nơi, bởi vậy khi Viên Mục Dã cầm lệnh bài thông quan qua trạm kiểm soát đầu tiên của Tamarin, tin tức đã truyền ngay về Bắc Tấn, và Tấn Lăng Vương lập tức ra lệnh cho binh lính ở trạm kiểm soát rời ải tiếp ứng, lúc này mới cứu được Viên Mục Dã ngay lúc cậu ngã ngựa.

Viên Mục Dã được cứu và được đưa về kinh đô Bắc Tấn ngay lập tức, vì sợ Tamarin sẽ coi đây là cái cớ để phát sinh tranh chấp. Mà dường như thể lực của Viên Mục Dã đã bị tiêu hao quá nghiêm trọng, nên sau khi được cứu vẫn hôn mê mãi đến tối ngày thứ hai sau khi trở lại Bắc Tấn mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lúc ấy người đầu tiên chạy tới thăm Viên Mục Dã tất nhiên là Quốc sư Tổ Cơ. Từ sau khi cậu bị người Tamarin bắt đi, Tổ Cơ luôn trách anh trai đã hứa trả người lại cho cô ta không tổn hao lông tóc gì, vậy làm sao lại có thể để đánh mất người cơ chứ?

Hiện giờ vất vả lắm mới tìm được người về, chắc chắn cô ta phải đến thăm trước tiên.

Tổ Cơ mừng rỡ chạy vào, lại thấy Viên Mục Dã ngơ ngác nhìn mình như là không quen biết, cô ta lập tức sốt ruột hỏi: “Viên Mục Dã? Không phải người ngã ngựa bị hỏng đầu rồi đấy chứ?”

Trên thực tế, Viên Mục Dã chỉ không phản ứng kịp thôi, dù gì trước đó cậu vẫn còn đang mệt mỏi do phải chạy trốn, vậy mà mới ngủ một giấc dậy đã trở lại Bắc Tấn “có nhà có cửa sổ”, cho nên khó tránh khỏi chưa quen lắm...

Tổ Cơ thấy mãi mà Viên Mục Dã vẫn không có phản ứng, bèn vội vã đứng dậy chuẩn bị đi gọi thầy thuốc, kết quả lại bị Viên Mục Dã giữ tay giữ chặt: “Quốc sư đừng hoảng sợ, cô nhìn xem không phải tại hạ vẫn khỏe đấy ư?”

Vành mắt Tổ Cơ ửng đỏ: “Sao ngươi có thể trêu chọc bọn cung như thế? Vì ngươi mà bọn cung đã cãi nhau với Vương thượng không biết bao nhiêu lần đấy. Cái đồ quên ơn phụ nghĩa. Không để ý tới ngươi nữa!”

Viên Mục Dã đâu có ngờ tính tình của Quốc sư đại nhân lại ghê gớm thế, vốn dĩ cậu mới vừa tỉnh dậy đầu óc còn đang mơ hồ, giờ thì hay rồi, bị Tổ Cơ mắng liên hồi một trận làm cậu choáng cả đầu!

Thấy Viên Mục Dã lại không nói gì, sắc mặt Tổ Cơ sầm xuống: “Viên Mục Dã? Rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì ở Tamarin không? Bọn họ không đánh ngươi chứ?”

Viên Mục Dã thấy tính cách Tổ Cơ vui giận thất thường nên đành phải giả vờ yếu xù ngồi lại xuống giường: “Có đánh...”

Tổ Cơ lập tức không bình tĩnh nổi: “Đánh thật à! Đánh vào đâu? Vương huynh cũng thật là, sao không kêu thầy thuốc chữa trị cho ngươi chứ?”

Viên Mục Dã vốn định cho Tổ Cơ xem vết tích mình bị Đại vu sư của Tamarin tra tấn, kết quả tìm khắp lượt mà lại chẳng thấy một cái lỗ kim nào. Cuối cùng cậu đành phải ngượng ngừng nói: “Còn chưa kịp chữa trị đã... liền lại rồi.”

“Ngươi... làm bọn cung lo lắng suông một hồi, sớm biết vậy nên bảo Vương thượng đi cứu ngươi muộn mấy ngày, cho ngươi ở Tamarin hưởng thụ thêm vài ngày đi!” Tổ Cơ tức giận.

Nghe vậy, Viên Mục Dã thở dài liên tục: “Nếu lúc trốn đi không gặp được binh lính Bắc Tấn, e rằng tôi không thể nào còn sống để trở về gặp Quốc sư đâu.”

“Thật sự nghiêm trọng như vậy à?” Tổ Cơ nửa tin nửa ngờ.

Viên Mục Dã gật đầu: “Không tin thì cô có thể đi hỏi Vương thượng. Lần này tôi có thể trở lại Bắc Tấn đúng là may mắn.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Tổ Cơ lẩm bẩm: “Xem ra nên đòi vương huynh trả người về mới được, nếu không còn tiếp tục như vậy, thế nào người cũng phải chết ở trong tay huynh ấy mất.”

Lúc ấy Viên Mục Dã cũng không để câu nói đùa của Tổ Cơ ở trong lòng, đâu ngờ sau này nó lại trở thành lời tiên đoán...

Không bao lâu sau Tấn Lăng Vương cũng vội vàng chạy từ bên ngoài về. Anh ta thấy Viên Mục Dã không sao thì thở phào nhẹ nhõm: “Quả nhân đã nhiều lần bảo đảm với Quốc sư nhất định có thể cứu người trở về an toàn từ tay người Tamarin, quả nhân tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Nghe Lý tướng quân nói tình hình ngay lúc đó nguy hiểm, suýt nữa đã bị kỵ binh Tamarin đuổi kịp!”

Tổ Cơ thấy Viên Mục Dã cũng không lừa mình thì sợ hãi nói: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, sau này không bao giờ cho phép người đi đến nơi nguy hiểm như vậy nữa.”

Viên Mục Dã cười: “Lần này đến Tamarin cũng không uống công, xem như tìm hiểu được một vài việc của Tamarin.”

Tấn Lăng Vương lập tức có hứng thú: “Là về việc gì?”

Viên Mục Dã đáp: “Là về chuyện đàm phán hòa bình bị phá vỡ năm xưa.”

Ai ngờ cậu vừa thốt ra lời này, Tấn Lăng Vương lại xoay người nói với Tổ Cơ: “Muội về cung trước đi, lát nữa quả nhân sẽ bảo Viên Mục Dã qua tìm muội.”

Tuy không muốn nhưng cuối cùng Tổ Cơ vẫn ngoan ngoãn rời khỏi.

Sau đó Tấn Lăng Vương nói bằng sắc mặt âm u và nặng nề: “Quả thật ta đã từng nghe phụ vương kể về chuyện đó, đó là lần đàm phán hoà bình duy nhất của Bắc Tấn và Tamarin, cũng là lần cuối cùng. Từ đấy về sau, đôi bên đều gặp nhau trên chiến trường.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng vậy, Vương tử Tamarin cũng nói như vậy, Tamarin có giải thích gì về việc đàm phán hòa bình năm xưa bị phá hỏng không?”

Tân Lăng Vương hừ lạnh: “Còn có thể giải thích cái gì nữa, đơn giản là bọn họ phá hỏng cuộc đàm phán hòa bình, còn hắt chấu phân lên đầu Bắc Tấn, họ cứ khẳng định là sứ giả Bắc Tấn được cử đi đàm phán hoà bình đã làm nhục Đại phi Tamarin... Nói đến cũng buồn cười, mặc dù những sứ giả đó không quá đáng tin cậy nhưng cũng không thể làm ra chuyện bỉ ổi như thế được! Hơn nữa, lúc ấy người được Bắc Tấn cử đi đều là những đại nho cực kỳ có danh vọng đương thời, Tamarin lại chẳng hề thăm vấn mà thẳng tay chém họ. Rõ ràng chính bọn họ cũng không thể tự bào chữa, cho nên phải chết không đổi chứng!”

Viên Mục Dã nhíu mày, nói: “Nhưng năm xưa, Đại phi Saran Ruoya của Tamarin đúng là chết vì chuyện đó, chẳng ai ở Tamarin mà không biết chuyện đó cả. Cho nên tại hạ cho rằng chuyện này đích thực đã từng xảy ra, có điều chân tướng trong đó chưa chắc đơn giản như bề ngoài nhìn thấy.”

“Người nói lời này là có ý gì? Hay là người đã điều tra được gì ở Tamarin?” Tân Lăng Vương thắc mắc.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Mấy ngày tôi ở Tamarin đúng là đã tìm hiểu được một vài chuyện. Chuyện làm nhục năm xưa, ban đầu chỉ là một hiểu lầm thôi, hơn nữa lúc ấy hai bên đã giải thích rõ ràng rồi, cũng chẳng diễn ra hành vi làm nhục thực chất nào cả... Nhưng sau này không biết tại sao thủ lĩnh của Tamarin hồi đó là Grubbs lại tự tay giết chết thủ lĩnh của mình, rồi lại tuyên bố ra bên ngoài là Đại phi do không chịu nổi sự nhục nhã nên đã tự tử chết.”

Tân Lăng Vương nói với sắc mặt âm u và lạnh lùng: “Nói cách khác, năm xưa đúng là Tamarin cố tình vu oan...”

“Nhưng nếu nói bọn họ cố tình vu oan cũng không ổn cho lắm, vì nói gì thì nói, ai lại vu oan sứ giả nước địch bằng chính mạng sống của vợ mình kia chứ?” Viên Mục Dã cảm thấy thật khó hiểu.

Chương 821: Quan to lộ hậu

Ai ngờ Tấn Lăng Vương nghe xong lại nhìn xoáy thẳng vào Viên Mục Dã và nói: “Trong đấu tranh mưu cầu quyền lực, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Nếu không muốn đàm phán hòa bình cứ nói thẳng không phải được rồi ư? Cớ gì phải mất công như thế?”

Tấn Lăng Vương thở dài: “Nếu từ chối thẳng thừng, như vậy ngay lúc đó thủ lĩnh Grubbs chính là đầu sỏ gây nên tội phá hỏng đàm phán. Tất nhiên dân chúng Tamarin sẽ ngầm oán trách ông ta. Nhưng xảy ra việc Đại phi chịu nhục, thì tất cả người Tamarin đều cực kỳ hận Bắc Tấn, dĩ nhiên cũng càng liều mạng hơn ở trên chiến trường.”

Đúng là Viên Mục Dã không hiểu chuyện mưu mô quyền lực, cho nên tất nhiên cậu cũng không thể gạt bừa với chuyện có thể tự tay giết chết người vợ kết tóc của mình vì cái gọi là mưu mô quyền lực, vì thế cậu nói về khinh thường: “Để gây xích mích và thù hận giữa người Tamarin với Bắc Tấn mà phải giết vợ ư? Đây là cái lý do chó má gì vậy?! Tôi không tin một kẻ có thể ra tay giết người vợ đã sinh con đẻ cái cho mình sẽ là một thủ lĩnh tốt yêu dân như con!”

Tấn Lăng Vương cười lạnh: “Thật ra năm đó Grubbs làm như vậy không phải không có nguyên nhân.”

Viên Mục Dã hơi sững sốt: “Nguyên nhân gì?”

Tấn Lăng Vương trầm giọng nói: “Nếu quả nhân không nhớ nhầm, năm đó vị Đại phi chịu nhục tự sát ắt hẳn xuất thân từ tộc Qiangga, bộ lạc lớn thứ nhì trong bộ tộc Tamarin, mà vào lúc ấy, tộc Qiangga là phe hết sức ủng hộ chủ trương đàm phán hòa bình trong bộ tộc Tamarin.”

Viên Mục Dã khó hiểu: “Cho dù như thế, Grubbs phá hỏng cuộc đàm phán hoà bình bằng cách giết vợ, với ông ta mà nói có thể có được lợi ích gì chứ? Thúc đẩy đàm phán, hai bên ngừng chiến thì có hại gì cho ông ta đâu?”

Tiếp đó Tấn Lăng Vương nói với Viên Mục Dã rằng trong đó có rất nhiều lợi ích. Đầu tiên, thủ lĩnh Tamarin không phải theo chế độ cha truyền con nối thực sự, mà là bộ lạc của ai mạnh nhất, kẻ đó có thể trở thành thủ lĩnh Tamarin.

Năm đó tộc Qiangga là bộ lạc lớn thứ hai ở Tamarin, trên thực tế sức mạnh đã đè ép tộc Yangge của Grubbs rồi. Hơn nữa, mấy năm liên tục chinh chiến với Bắc Tấn, là tộc của thủ lĩnh, dĩ nhiên phải xông pha phía đầu, cho nên lúc ấy đàn ông của bộ lạc Yangge đã dần dần điêu tàn.

Điều quan trọng nhất là vào thời điểm đó, trong số các bộ tộc của Tamarin, có mấy bộ lạc chủ trương đàm phán hòa bình, mà tộc Qiangga tích cực nhất, thậm chí đã lén sai người liên hệ với phía Bắc Tấn.

Bởi vậy một khi Tamarin hòa bình với Bắc Tấn, kế tiếp, chắc chắn phía Bắc Tấn sẽ ủng hộ người đã chủ động làm thân với mình là tộc trưởng Qiangga - Maikele trở thành thủ lĩnh mới của Tamarin, mà Maikele cũng chính là anh trai ruột của Đại phi Saran Ruoya.

Nghe Tấn Lăng Vương nói như vậy, mỗi nghi ngờ trong lòng Viên Mục Dã dần dần được sáng tỏ. Nói cách khác, ngay lúc đó Grubbs không chủ trương đàm phán hòa bình, nhưng do những người khác trong bộ tộc lên tiếng nên bắt buộc phải tiến hành cuộc đàm phán vào ba mươi năm trước đây.

Grubbs đánh đổi mạng sống của vợ để củng cố địa vị thủ lĩnh của mình, đồng thời còn chấm dứt hẳn mối quan hệ hợp tác giữa hai kẻ địch hàng đầu. Nhìn như có lợi, nhưng lại làm cả đời con trai của ông ta là Abragon phải sống trong bóng ma của chuyện mất mẹ.

Thậm chí Viên Mục Dã còn nghi ngờ, bởi vì chuyện này mới dẫn đến bi kịch Abragon và mẹ đẻ của Labrador yêu nhau nhưng mãi mãi không thể ở bên nhau.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nói với Tấn Lăng Vương: “Có lẽ đây là một cơ hội để cho Bắc Tấn và Tamarin ngừng chiến.”

Ai ngờ Tấn Lăng Vương lại lắc đầu: “Sự việc không đơn giản như vậy đâu. Cho dù Abragon đã biết sự thật thì có thể như thế nào? Chẳng lẽ muốn ông ta công khai lên án người cha đã xuống mồ từ lâu của mình ư? Hơn nữa người đừng quên, ông ta là thủ lĩnh hiện tại của Tamarin, không phải cậu thiếu niên không hiểu gì cả của ba mươi năm trước. Một khi thân phận của người ta thay đổi, dĩ nhiên suy nghĩ cũng sẽ thay đổi theo.”

Viên Mục Dã cũng không đồng ý với lời Tấn Lăng Vương: “Ít nhất thù hận với Bắc Tấn trong lòng ông ta sẽ không sâu đậm như trước đây nữa, đối với Bắc Tấn mà nói, đây không phải chuyện tốt hay sao?”

Tấn Lăng Vương lại cười và lắc đầu: “Nhưng người đừng quên, thù hận giữa Bắc Tấn và Tamarin không bắt đầu từ sự kiện Đại phi chịu nhục, tất nhiên cũng sẽ không kết thúc bởi vì vụ án bị lật ngược lại.”

Viên Mục Dã nghĩ tới mẹ ruột của Labrador, nhưng cậu lại không thể hỏi thẳng Tấn Lăng Vương, suy cho cùng, đây cũng chẳng phải chuyện vinh quang gì cho cam. Hơn nữa, cho dù Tổ Xương biết sự thật, anh ta cũng sẽ không dễ dàng nói cho người ngoài như mình biết.

Tấn Lăng Vương thấy Viên Mục Dã cúi đầu không nói gì thì đột nhiên chuyển đề tài: “Hình như Quốc sư rất coi trọng người...”

Viên Mục Dã sững sốt, sau đó cười đáp: “Cô ấy có ba nghìn nam sủng cơ mà, sao lại coi trọng một kẻ xứ khác như tôi?”

Tấn Lăng Vương cười lắc đầu: “Người không hiểu cô muội muội này của quả nhân, từ nhỏ nó đã khao khát cuộc sống tự do tự tại, luôn luôn không thích bị gò ép. Nhưng thân phận Quốc sư không cho phép nó sống thật với bản tính của mình, cả đời chỉ có thể làm một Quốc sư cao quý không thể xâm phạm của Bắc Tấn. Đàn ông Bắc Tấn đều kính cần hơn là yêu quý nó, về cơ bản sẽ không có người đàn ông nào đối xử với nó như phụ nữ. Nhưng người thì khác, người quá đặc biệt với nó. Quả nhân đã nhận ra, nó rất thích người.”

Viên Mục Dã vội giải thích: “Đó là bởi vì tôi đến từ nước khác, không hiểu biết nhiều về lễ nghĩa của Bắc Tấn, nếu không phải Vương thượng và Quốc sư khoan dung rộng lượng, không biết tại hạ đã chết bao nhiêu lần rồi.”

Ai ngờ Tấn Lăng Vương đột nhiên thốt ra một câu “Người có thích Tố Cơ không?”, khiến cho Viên Mục Dã không trở tay kịp.

“Thích thì thích, nhưng không phải thích giữa nam và nữ, nói một câu rất bất kính, tôi luôn coi cô ấy là người bạn đầu tiên mình quen ở Bắc Tấn...” Viên Mục Dã nói hơi xấu hổ.

Tấn Lăng Vương nhú mày: “Giữa nam và nữ cũng có thể trở thành bạn bè ư? Đây là lần đầu tiên quả nhân nghe thấy điều này...”

Viên Mục Dã cười nói: “Đương nhiên có thể. Ở quê hương tôi, địa vị của đàn ông và phụ nữ trên cơ bản là bình đẳng. Phụ nữ cũng có thể làm việc của đàn ông, cho nên trong cuộc đời của một người phụ nữ, trừ chồng mình ra vẫn sẽ có rất nhiều bạn là nam giới.”

Tấn Lăng Vương nhìn chằm chằm Viên Mục Dã một lúc, sau đó mới từ từ nói: “Những lời nói và suy nghĩ của người rất mới lạ, thảo nào mà Tố Cơ nhìn người với con mắt khác. Đừng nói là Tố Cơ, ngay cả quả nhân cũng cực kỳ thưởng thức người.”

Viên Mục Dã nghe mà kinh ngạc: “Có thể được Vương thượng và Quốc sư ưu ái đúng là niềm vinh hạnh của tại hạ, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày tôi phải rời khỏi đây, trở lại quê nhà của mình. Chuyện này tôi đã nói rõ với Quốc sư từ ngày đầu tiên gặp cô ấy rồi.”

Tấn Lăng Vương gật đầu: “Với tài trí của người, quả thật không nên nấu mình trong cung Cảnh Dương, nhưng người không cần nhất quyết phải trở về nước mình, chỉ cần người chịu ở lại Bắc Tấn, quả nhân cũng có thể cho người quan to lộc hậu mà người muốn.”

Chương 822: Ma ma dạy dỗ

Viên Mục Dã cười nói: “Vương thượng, không phải tôi muốn đi về vì quan to lộc hậu, mà là bởi vì toàn bộ cuộc sống và bạn bè của tôi đều không ở đây.”

Nghe vậy, Tấn Lăng Vương tỏ vẻ không vui: “Vừa nãy không phải ngươi còn nói đã coi Tổ Cơ là bạn ư?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Không chỉ Tổ Cơ, trong lòng tôi, ngài cũng là người bạn tôi làm quen được sau khi đến Bắc Tấn. Nhưng đây không phải nơi tôi nên xuất hiện, cuộc sống của tôi cũng không ở đây. Sự xuất hiện của tôi có thể sẽ thay đổi rất nhiều chuyện, thậm chí còn thay đổi cả lịch sử.”

Tấn Lăng Vương thở dài: “Quả nhân hy vọng ngươi đừng làm Tổ Cơ đau lòng. Thật ra con bé là một cô gái có suy nghĩ rất đơn giản.”

Mặc dù Viên Mục Dã không biết làm sao mới khiến Tổ Cơ không đau lòng, nhưng cuối cùng cậu vẫn đồng ý với Tấn Lăng Vương: “Được, tôi nhất định sẽ không khiến Quốc sư đau lòng.”

Đêm đó, sau khi Viên Mục Dã nói chuyện xong với Tấn Lăng Vương, cậu lập tức chạy ngay đến cung Tử Vân gặp Tổ Cơ. Phải nói rằng hai anh em này đúng là biết cách hành hạ người khác, nhưng Viên Mục Dã cũng hết cách. Dù sao cậu đã đồng ý giúp Labrador tìm kiếm manh mối về mẹ ruột trước, sau đó mới hứa hẹn với Tấn Lăng Vương không thể làm Tổ Cơ đau lòng, cho nên bất kể muộn cỡ nào, hôm nay cậu đều phải đến cung Tử Vân một chuyến.

Lúc Viên Mục Dã đến, Tổ Cơ đang ngồi chán chường trong chính điện của cung Tử Vân. Cô ta thấy anh trai không nuốt lời, đúng là cho Viên Mục Dã lại đây tìm mình thì vui vẻ bước lên chào đón: “Cuối cùng ngươi đã về rồi!”

Viên Mục Dã nghĩ bụng muốn hỏi thử mấy ngày nay hai người Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên có khỏe không, nhưng lại cảm thấy vừa đến đã hỏi chuyện hai người họ hình như không được hay cho lắm, do đó cậu đành phải cười đáp: “Mấy ngày nay đã khiến Quốc sư lo lắng, Viên Mục Dã thật sự... thẹn không dám nhận.”

Tổ Cơ nở nụ cười: “Ai bảo bốn cung là người đầu tiên người quen khi đến Bắc Tấn chứ? Người yên tâm, bốn cung chưa từng nói với vương huynh rằng người là người bước từ gương đồng ra đâu.”

Thật ra từ trước đến giờ Viên Mục Dã chưa từng lo lắng về điều này, bởi vì với đầu óc của Tấn Lăng Vương, chắc chắn anh ta sẽ cho rằng em gái mình đang nói nhăng nói cuội, nếu không nhìn thấy tận mắt, loại người như anh ta chắc chắn sẽ không tin Viên Mục Dã thật sự chui ra từ trong gương đồng.

Nghe Tổ Cơ nhắc tới gương đồng, Viên Mục Dã thừa cơ hỏi: “Hai người bạn kia của tôi...”

“Yên tâm, ăn ngon ngủ khỏe, cam đoan còn béo hơn một ít so với lần trước anh gặp.” Tổ Cơ cười đắc ý.

Viên Mục Dã lập tức cạ lời, cậu nghĩ thầm không phải là Tổ Cơ nuôi hai người Triệu, Liễu như nuôi heo đấy chứ? Nhưng ngoài miệng cậu lại cười bảo: “Đa tạ sự quan tâm của Quốc sư dành cho họ, Viên Mục Dã thật sự vô cùng biết ơn.” Tiếp theo cậu đột nhiên đổi đề tài: “Đúng rồi, không biết chiếc gương đồng khắc hoa văn hình mây kia có lai lịch ra sao?”

Thấy Viên Mục Dã chưa nói đến việc muốn đi khỏi, trong lòng Tổ Cơ rất vui mừng, vì thế cô ta cười và đáp lời Viên Mục Dã: “Thứ đó cổ lắm rồi, có từ thời đầu cung Tử Vân chúng tôi được sáng lập, do cung chủ đầu tiên là Quốc sư Tổ Anh đúc ra, nghe nói vật liệu được sử dụng là một hòn đá rơi xuống từ trên trời.”

“Cho nên đối với cung Tử Vân, chiếc gương đồng này là thứ vô cùng quan trọng à?” Viên Mục Dã thử hỏi.

Tổ Cơ gật đầu: “Đương nhiên, tuy thứ này là một chiếc gương đồng thôi, nhưng lại chỉ có thể cho các đời cung chủ của cung Tử Vân sử dụng.”

Lý do Viên Mục Dã hỏi như vậy là sợ cô nhóc Tố Cơ này phá hỏng gương đồng, nhưng nếu thứ này có lai lịch không tầm thường, nói vậy cho dù Tố Cơ có tùy hứng thế nào cũng không dám dễ dàng phá hủy nó.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn cười và nói với Tố Cơ: “Quốc sư, tại hạ có một bí mật muốn chia sẻ với ngài, không biết ngài có bằng lòng nghe không?”

Tố Cơ lập tức vui vẻ: “Đương nhiên bằng lòng. Bỏn cung thích nhất là nghe người ta kể bí mật đấy...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vậy được, nhưng trước khi nghe bí mật này, ngài phải trả lời tôi một câu hỏi trước.”

Tố Cơ cẩn thận hỏi: “Câu hỏi gì?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Yên tâm, chắc chắn không phải về những bí mật không thể nói của cung Tử Vân.”

Ai ngờ Tố Cơ nghe xong lại cười gian: “Thật ra nếu người muốn biết bí mật của cung Tử Vân cũng không phải không được, chỉ cần người đồng ý với bỏn cung sẽ mãi mãi không rời khỏi Bắc Tấn, dĩ nhiên bỏn cung có thể kể cho người nghe hết mọi chuyện.”

Viên Mục Dã cười bất đắc dĩ: “Không phải tôi muốn biết bí mật gì cả, tôi chỉ muốn hỏi ngài, hiện giờ trong cung Tử Vân có còn người hầu già nào trước kia từng hầu hạ cô cô của ngài là Đại quốc sư Tố Nhan không?”

Tố Cơ sững sốt: “Sao người lại muốn hỏi chuyện về cô cô ta thế?”

Thấy Tố Cơ không đáp mà hỏi lại, Viên Mục Dã nhướn mày: “Không được chơi xấu, là tôi hỏi trước...”

Tố Cơ bèn nhớ lại và nói: “Có, chủ quản phụ trách tất cả công việc của cung Tử Vân hiện giờ - Diễm Vân đã từng là thị nữ bên cạnh cô cô của bỏn cung, sau khi cô cô qua đời, bà ấy là ma ma dạy dỗ bỏn cung.”

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Thế chắc là bà ấy rõ như lòng bàn tay mọi chuyện của Đại quốc sư Tố Nhan phải không?”

Tố Cơ gật đầu đáp: “Đương nhiên, ma ma Diễm Vân đâu chỉ rõ như lòng bàn tay chuyện của cô cô, bà ấy cũng biết tường

tận mọi chuyện của toàn bộ cung Tử Vân.”

Viên Mục Dã chìm vào suy nghĩ, Tổ Cơ thấy cậu không hỏi tiếp bèn tò mò nói: “Bồn cung đã trả lời vấn đề mà người hỏi rồi, bây giờ có phải đến lượt người chia sẻ bí mật với bồn cung không?”

Viên Mục Dã nghiêm mặt nói: “Tổ Cơ, chuyện tiếp theo tôi muốn nói với cô vô cùng quan trọng, bởi vậy trước khi tôi chưa xác định thật giả trong chuyện này, cô không thể đề cập với bất cứ ai. Đây là bí mật giữa tôi và cô thôi, biết chưa?”

Tổ Cơ nghe Viên Mục Dã gọi tên riêng của mình thì đỏ bừng cả mặt: “Bồn cung là Quốc sư, tuyệt đối nhất ngôn cửu đỉnh, mau nói đi...”

Sau đó, Viên Mục Dã kể hết toàn bộ chuyện thân thể của Labrador và việc hấn ủy thác mình về Bắc Tấn tìm kiếm manh mối về mẹ ruột. Nghe xong, Tổ Cơ ngẩn ra cả buổi mới thì thảo nói: “Không phải người nghi ngờ cô cô của bồn cung chính là mẹ ruột của Vương tử Tamarin kia đấy chứ?”

Viên Mục Dã tỏ vẻ cuối cùng cô đã hiểu rồi đấy: “Hiện giờ chỉ là suy đoán, cho nên cần chứng thực chuyện này với ma ma dạy dỗ của cô.”

“Chỉ bởi vì sau lưng thẳng nhóc đó có hình xăm hình mây ư?”
Tổ Cơ ngờ vực.

Viên Mục Dã gật đầu: “Hoa văn hình mây đó giống như đúc cái trên người của cô, nếu không phải tuổi của cô không khớp, suýt nữa tôi đã cho rằng cô là mẹ ruột của cậu ta cơ?”

Khuôn mặt Tổ Cơ ửng đỏ, nói thầm: “Vớ vẩn, bồn cung còn... còn chưa... chưa từng có đàn ông đâu!”

Viên Mục Dã khẽ nhún vai: “Cho nên tôi mới cảm thấy là cô cô của cô có khả năng lớn nhất. Hơn nữa trước đây tôi cũng nghe cô nói, đến chết bà ấy cũng không thể gặp mặt người đàn ông mình yêu và đưa con. Cô biết tại sao lúc đó bà ấy không thể gặp mặt họ không?”

Chương 823: A Công

Ai ngờ Tổ Cơ lại lắc đầu, nói: “Sao bồn cung có thể biết được? Lúc ấy bồn cung mới mấy tuổi thôi, vốn chẳng nhớ rõ cái gì cả... Những việc này đều do có một lần bồn cung nghe lén ma ma Diễm Vân bái tế cô cô và lảm nhảm nói ra, hơn nữa ở trước mặt bồn cung, bà ấy cũng sẽ không nhắc tới chuyện thời trẻ của cô cô.”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Giờ cô đã là chủ nhân của cung Tử Vân, đồng thời còn là Quốc sư Bắc Tấn, cho nên cô có tư cách được biết một số việc, hơn nữa cũng nên biết. Cô hiểu không?”

Tổ Cơ e sợ: “Nếu... thằng nhóc kia đúng là con trai của cô cô bồn cung, lần trước không phải chúng ta đã suýt giết cậu ta hay sao!?”

Viên Mục Dã thở dài: “Cho nên, có lẽ mọi chuyện đều do quốc sư Tổ Nhan phù hộ, không muốn các người huyết thống tương tàn...”

Tổ Cơ đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Người đã nói chuyện này với Vương thượng chưa?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Không phải tôi đã nói rồi ư? Đây là bí mật giữa tôi và cô, tất nhiên không có người thứ ba biết.”

Tổ Cơ gật đầu: “Vậy là tốt rồi. Bồn cung sẽ gọi ma ma Diễm Vân tới, một lát nữa người hãy nấp phía sau điện để nghe, tuyệt đối đừng bắt cản lộ mặt.”

Viên Mục Dã nói: “Yên tâm, tôi hiểu rõ mà...”

Không bao lâu sau, một bà lão hai bên tóc mai bạc trắng chậm chậm đi vào, bà ta khom người hành lễ với Tổ Cơ: “Không biết đêm khuya cung chủ gọi lão thân tới đây có gì sai bảo?”

Bởi vì có mặt nạ che chắn, cho nên không ai biết lúc ấy Tổ Cơ có biểu cảm gì, nhưng giọng cô ta lại lạnh như băng: “Bồn cung nhận được tin báo bí mật, cho nên đêm khuya mới gọi

ma ma Diễm Vân đến, muốn hỏi một vài chuyện về quốc sư Tô Nhan.”

Không ngờ Tô Cơ vừa dứt lời, ma ma Diễm Vân lại cứng đờ người ra, rõ ràng là không ngờ đêm hôm khuya khoắt Quốc sư gọi mình lại đây là vì chuyện này. Bà ta chần chừ một lát mới nói: “Không biết cung chủ muốn biết chuyện gì về quốc sư Tô Nhan?”

Tô Cơ ngẫm nghĩ, sau đó nói từng câu từng chữ: “Bỏn cung muốn biết mọi chuyện về người đàn ông đã yêu đương và sinh con với Quốc sư Tô Nhan.”

Nghe xong, Diễm Vân đột ngột ngẩng đầu lên nhìn Tô Cơ: “Tại sao cung chủ lại muốn dò hỏi chuyện này? Chẳng lẽ có ai nói gì đó không nên nói bên tai ngài ư?”

Tô Cơ lạnh giọng chất vấn: “Ma ma Diễm Vân, bỏn cung đã trưởng thành, chẳng lẽ trên dưới cung Tử Vân còn có chuyện gì mà bỏn cung không thể biết đến ư?”

Diễm Vân lập tức sợ hãi quỳ rạp xuống đất: “Diễm Vân không có ý ấy, có điều việc này đã trôi qua quá nhiều năm rồi, sớm đã là chuyện quá khứ. Hôm nay cung chủ đột nhiên đề cập đến nên Diễm Vân lấy làm lạ thôi.”

Tô Cơ khẽ thở dài rồi nói bằng giọng điệu dịu đi vài phần: “Diễm Vân cô cô, vừa rồi không phải bỏn cung đã nói rồi ư, bởi vì trước đó nhận được tin báo bí mật đề cập đến việc này. Tuy nhiên, bỏn cung lại hoàn toàn không biết gì cả về việc này, bởi vậy mới gọi người đến giữa đêm khuya, kể lại cẩn thận chuyện năm xưa.”

Diễm Vân ngờ vực: “Không biết trong tin báo bí mật kia đã nhắc điều gì mà khiến cung chủ căng thẳng như thế?”

“Đứa bé kia...” Tô Cơ nói giọng lạnh lẽo.

Diễm Vân lại thất thần ngồi quỳ trên nền đất, lẩm bẩm: “Đứa bé kia đáng lẽ đã chết rồi mới đúng...”

“Đáng lẽ đã chết ư? Tốt xấu gì cũng là cốt nhục của Tô thị, có gì ma ma nói ra lời này?” Tô Cơ lạnh giọng chất vấn.

Diễm Vân chợt biết mình nói lỡ nên vội quỳ thẳng người lên: “Chuyện này liên quan đến chuyện riêng tư của Quốc sư Tô

Nhan, cho nên những năm gần đây lão thân chưa bao giờ đề cập với bất kỳ ai.”

Tổ Cơ hừ lạnh: “Người không nói không phải là không ai biết, nếu không làm sao việc này lại truyền tới tai bốn cung được? Bốn cung bực là vì hoàn toàn không biết gì cả về việc này, cuối cùng lại biết được từ một tin báo bí mật...”

“Cung chủ, lão thân...”

Tổ Cơ trầm giọng ngắt lời bà ta: “Thôi, trong lòng bốn cung biết người đang giữ gìn danh dự cho cung Tử Vân, cho nên bốn cung vẫn chưa trách người. Hiện giờ người chỉ cần cẩn thận trả lời câu hỏi của bốn cung là được. Trước hết hãy nói về người đàn ông kia đi.”

Diễm Vân bắt đầu kể, đành phải khẽ nói: “Cung chủ tha tội, về thân phận của người đàn ông kia... đến nay lão thân vẫn không biết, chỉ biết hắn được Đại quốc sư Tổ Nhan cứu từ bên ngoài về. Lúc ấy hắn bị thương rất nặng, chỉ còn lại một hơi thở, ngay cả vu y giỏi nhất trong cung Tử Vân cũng bó tay hết cách, tuyên bố thẳng thừng là không cứu sống được người đàn ông này. Nhưng thật không ngờ, người kia hôn mê mấy ngày mấy đêm mà vẫn còn sống. Lúc ấy, Đại quốc sư Tổ Nhan đương tuổi thanh xuân, cô ấy chưa từng gặp một ai ngoan cường như thế, bởi vậy đã thâm xiêu lòng với hắn. Nhưng người đàn ông này lại chẳng đề cập một chữ nào về thân thế của mình, tỉnh lại rồi vẫn luôn muốn rời khỏi cung Tử Vân. Cuối cùng, Đại quốc sư Tổ Nhan hứa hẹn sẽ không miệt mài theo đuổi thân phận của hắn nữa, hắn mới miễn cưỡng đồng ý ở lại.”

“Người nọ đã ở trong cung Tử Vân bao lâu?” Tổ Cơ hỏi.

Diễm Vân đáp: “Ba năm, mãi đến khi Đại quốc sư Tổ Nhan sinh ra một bé trai... Hắn đã mang đứa trẻ rời khỏi cung Tử Vân, từ đây không còn xuất hiện nữa.”

Tổ Cơ hỏi tiếp: “Ngoại hình của người nọ như thế nào?”

Diễm Vân nhớ lại: “Vóc dáng của hắn rất cao lớn, vạm vỡ hơn so với đàn ông Bắc Tấn bình thường. Hắn nói chuyện hơi có khẩu âm của dị tộc, chắc chắn không phải người Bắc Tấn.”

Nghe đến đó, Viên Mục Dã nấp ở sau điện cẩn thận nhớ lại mặt mũi của Abragon, nếu ông ta trẻ lại hai mươi mấy tuổi thì cũng là một chàng trai Tamarin đẹp trai vạm vỡ giống như Labrador.

“Cô cô... cứ thể thả người đàn ông ấy đi ư?” Tổ Cơ hỏi nửa tin nửa ngờ.

Diễm Vân thở dài, đáp: “Người đàn ông ấy đã quyết tâm muốn đi, Đại quốc sư Tổ Nhan cũng không còn cách nào, chỉ có thể thả hấn và con đi.”

Nghe đến đó, Tổ Cơ trầm giọng hỏi: “Lúc trước đại quốc sư Tổ Nhan có để lại dấu ấn gì trên người bé trai kia không?”

Diễm Vân ngẫm nghĩ và đáp: “Đại quốc sư Tổ Nhan đã xăm một hoa văn hình mây trên lưng bé trai đó.”

Nghe thấy điều này, Viên Mục Dã ở sau điện đã có thể chắc chắn một trăm phần trăm, Labrador chính là bé trai năm xưa do Abragon và Đại quốc sư Tổ Nhan sinh ra.

Tổ Cơ im lặng rất lâu rồi mới từ từ hỏi: “Người kia ở trong cung Tử Vân ba năm, ngày thường Đại quốc sư Tổ Nhan gọi hấn là gì?”

“A Cống... Đây là ký ức duy nhất hấn để lại cho cung Tử Vân, về những điều khác, lão thân thật sự hoàn toàn không biết gì cả.” Diễm Vân tỏ vẻ buồn thảm.

Viên Mục Dã thấy biểu cảm của Diễm Vân là biết năm xưa Abragon khá có sức hút, e rằng ngay cả vị ma ma Diễm Vân này cũng thầm yêu ông ta, cho nên mới có biểu cảm như vừa rồi.

Cho Diễm Vân lui đi, Viên Mục Dã mới từ từ bước ra, cậu thấy sắc mặt Tổ Cơ là lạ bèn vội bước đến hỏi: “Sao vậy? Có phải cô khó chịu chỗ nào không?”

Chương 824: Uyển chuyển từ chối

“Bồn cung cảm thấy chắc là năm xưa cô cô biết thân phận thật sự của A Công...” Tổ Cơ nói với vẻ mặt khổ sở.

Viên Mục Dã gật đầu: “Có lẽ là như thế, dù gì lúc ấy Đại quốc sư Tổ Nhan cũng đang khống chế toàn bộ mạng lưới tình báo của Bắc Tấn, làm sao không điều tra ra được người đàn ông của mình là ai cơ chứ? Nhưng bà ấy không thể nói ra, bởi vì bà ấy biết một khi thân phận của A Công bị phơi bày, đừng nói là A Công, ngay cả bé trai mang dòng máu Tổ thị cũng không sống được.”

“Không thể nào! Phụ vương của bồn cung sẽ không tàn nhẫn như vậy, cô cô là muội muội ruột của ông, đứa bé kia là cháu ngoại ruột thịt của ông, ông ấy...” Bản thân Tổ Cơ cũng không tự tin nói tiếp cho hết câu, bởi vì có một số việc cô ta cũng không dám chắc.

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Cô còn nhớ lời Diễm Vân vừa nói không? Bà ta nói bé trai kia không thể nào còn sống được. Nhưng tại sao bà ta lại nói như vậy?”

“Bởi vì, bởi vì...” Tổ Cơ bởi vì cả buổi mà cũng không nói ra được, vì trong lòng cô ta hiểu rõ, sở dĩ Diễm Vân nói như vậy thì rất có thể do năm xưa Tấn Lăng Vương, cũng chính là cha của mình và Tổ Xương, anh trai của cô cô Tổ Nhan đã sai người đuổi giết hai cha con họ.

Hơn nữa, vừa rồi Tổ Cơ hỏi Viên Mục Dã đã nói cho Vương thượng biết hay chưa, cũng là vì, dù cô ta là người đơn thuần nhưng lại rất hiểu tác phong làm việc của anh trai mình... Suy cho cùng, chuyện này liên quan đến danh dự của Bắc Tấn, tất nhiên càng ít người biết càng tốt.

Im lặng một lúc, Tổ Cơ ngẩng đầu nhìn về phía Viên Mục Dã: “Người định làm thế nào đây?”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi đáp: “Không nhắc đến cuộc chiến giữa Bắc Tấn và Tamarin, tôi cảm thấy Labrador có quyền được biết ai là mẹ ruột của mình.”

Tổ Cơ gật đầu trầm ngâm: “Người nói xem, lý do A Công ở lại là vì hẳn thật sự rất yêu cô cô, hay chỉ sợ thân phận của mình bị bại lộ?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Cá nhân tôi cảm thấy giữa bọn họ có tình yêu... Nhưng do e ngại thân phận của đôi bên, cho nên chỉ có thể hưởng thụ hạnh phúc ngắn ngủi.”

Tổ Cơ nhìn xoáy vào Viên Mục Dã: “Thật ra bốn cung rất hâm mộ cô cô, bởi vì ít nhất người đã từng được yêu...”

Đối diện với ánh mắt nóng rực của Tổ Cơ, Viên Mục Dã lùi bước, bởi vì cậu biết sớm muộn gì cũng có một ngày mình phải rời khỏi đây, thay vì có được rồi lại mất đi, chẳng thà chưa từng có được hạnh phúc này.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cố tình nói tránh đi: “Tôi chỉ hy vọng sau khi Labrador kế nhiệm chức vị thủ lĩnh Tamarin, quan hệ của Bắc Tấn và Tamarin có thể được cải thiện.”

Tổ Cơ thấy Viên Mục Dã không đáp lại mình nên hơi thất vọng, cô ta nói: “Có lẽ vậy, dù gì trong người cậu ta cũng có một nửa dòng máu Bắc Tấn.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Quốc sư Tổ Nhan chắc cũng hy vọng được nhìn thấy ngày Tamarin và Bắc Tấn ngừng chiến...”

“Bao giờ người muốn về nước Hiện Đại?” Tổ Cơ đột nhiên hỏi như vậy.

Viên Mục Dã hơi sững sốt, đáp: “Đương nhiên là càng sớm càng tốt, dù gì tôi và hai người bạn kia đã tới Bắc Tấn rất lâu rồi, cũng đến lúc cần phải trở về.”

Nụ cười của Tổ Cơ hơi cứng đờ: “Ta thật sự muốn đến nước Hiện Đại với các người để xem thử. Phụ nữ sống ở nơi đó chắc sẽ rất hạnh phúc nhỉ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra phụ nữ sống ở bất cứ đâu cũng có hạnh phúc và bất hạnh, bởi vì nó chủ yếu phụ thuộc vào sự lựa chọn của họ có trái với ý muốn của họ hay không.”

Ai ngờ Tổ Cơ nghe xong lại nói một cách mát mát: “Nếu có thể lựa chọn cũng coi như hạnh phúc rồi... Không giống như bốn cung.”

Viên Mục Dã nghiêm mặt nói với cô ta: “Thật ra cô cũng có thể lựa chọn, giống như cô của cô. Ban đầu bà ấy lựa chọn giữ người yêu lại bên cạnh, sau đó lại lựa chọn thả người yêu đi. Tôi tin lúc A Công đi, chắc chắn cũng đã để cho bà ấy lựa chọn, một là đi cùng mình, từ đây làm một người phụ nữ thâm lặng vô danh; hai là ở lại tiếp tục làm Quốc sư Bắc Tấn, nhưng hai người sẽ mãi mãi không được gặp lại. Rõ ràng cô của cô đã chọn giữ vững chức trách của mình, cho nên mỗi một quyết định của bà ấy đều do chính bà ấy lựa chọn.”

“Bà ấy không còn chọn lựa khác. Từ khi sinh ra, bà ấy đã được định sẵn là chỉ có thể mãi mãi bị trói buộc trong cung Tử Vân âm u và lạnh lẽo này. Bà ấy vốn không có quyền lựa chọn!” Tổ Cơ nói với vẻ mặt bi thương, cô ta cảm thấy vô cùng khổ sở cho cô của cô và cũng cho sự bất hạnh của mình.

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu, nói: “Đôi khi, từ bỏ trách nhiệm cũng là một lựa chọn. Không phải không được chọn, mà là chính cô không buông bỏ được.”

Tổ Cơ cười khẩy rồi hỏi: “Người có đồng ý đưa ta về nước Hiện Đại không?”

Viên Mục Dã bị câu hỏi đột ngột của Tổ Cơ chặn họng. Nói thật, không phải cậu không muốn đưa Tổ Cơ rời khỏi đây, nếu cậu là người của thời đại này, chắc chắn cậu sẽ bất chấp bất cứ giá nào, cho dù là phải chạy trốn tới chân trời góc biển đều không sao cả.

Nhưng cậu lại là một người đến từ hiện đại, chẳng lẽ mình còn có thể đưa Tổ Cơ về hiện đại hay sao? Mặc dù theo lý mà nói, nếu ba người Viên Mục Dã có thể bị gương đồng đưa từ hiện đại đến đây, thì đáng lẽ Tổ Cơ cũng có thể đi từ đây đến hiện đại.

Nhưng mà nguy hiểm trong đó quá lớn, không ai có thể đoán trước hậu quả khi đưa một người cổ đại đến một nghìn năm sau sẽ xảy ra tình huống gì. Mà thực ra ba người Viên Mục Dã cũng chỉ đánh bậy đánh bạ mới đến được đây, nếu không sao

ba người bọn họ có thể mạo hiểm đi vào trong một thế giới hoàn toàn xa lạ như thế này chứ?

Thấy Viên Mục Dã chần chừ, Tổ Cơ mỉm cười, nói: “Xem ra ta đã dọa người rồi, bọn cung nói đùa với người thôi. Bọn cung có cung Tử Vân to lớn nhường này phải quản lý, bọn cung còn là Quốc sư đại nhân có thân phận hậu duệ quý tộc của Bắc Tấn, sao có thể đi theo người đến một đất nước Hiện Đại chưa bao giờ nghe nói đến chứ?”

Viên Mục Dã thấy dù trên mặt Tổ Cơ nở nụ cười, nhưng đáy mắt lại hoe đỏ, cậu rất đau lòng, nhưng thật sự không thể đáp lại tình cảm này.

Cuối cùng Tổ Cơ thở dài, nói: “Không còn sớm nữa, bọn cung đã sắp xếp phòng nghỉ cho người rồi. Nhớ lấy, việc hôm nay là bí mật giữa người và bọn cung, không được nhắc tới với người khác.”

Viên Mục Dã gật đầu đáp: “Yên tâm đi, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã bị Tấn Lăng Vương gọi về vương cung. Một ngày sau đó, Tổ Cơ không còn cứ hở ra là chạy tới thăm Viên Mục Dã giống như trước nữa, lại càng không ồn ào bắt Vương thượng trả lại Viên Mục Dã cho cô ta.

Giữa trưa hôm nay, Viên Mục Dã nhàn rỗi không có việc gì nên đi lung tung trong hoàng cung Bắc Tấn. Đột nhiên, cậu bị một cung nhân đi từ phía trước mặt đến đụng nhẹ vào, đôi phương thấy mình đụng vào Viên Mục Dã thì lập tức luôn miệng xin lỗi.

Viên Mục Dã chưa bao giờ là người chấp nhặt, hơn nữa chỉ là đụng nhẹ, mình lại không bị thương, cho nên cậu xua tay nói với người kia: “Không việc gì, cậu đi làm việc đi!”

Chương 825: Giam cầm

Ai ngờ cung nhân kia lại đột ngột nhét một túi vải vào tay Viên Mục Dã: “Viên công tử, ngài đánh rơi đồ!”

Viên Mục Dã vừa định nói đây không phải đồ của mình, kết quả cậu sờ thử đồ trong túi vải thì chợt ngẩn ra, bởi vì bên trong là cái đèn pin đã bị Labrador cướp đi khi ở Tamarin.

Viên Mục Dã vội vã cất túi vải, sau đó đi đến chỗ không người mở ra xem, cậu thấy ngoài đèn pin ra, bên trong còn có một tấm da dê, trên da dê vẽ một cánh cửa sổ nửa mở và một vàng trắng non.

Viên Mục Dã suy nghĩ cả buổi mới hiểu, hóa ra đối phương muốn mình để mở cửa sổ trong phòng vào buổi tối! Có điều Viên Mục Dã không ngờ Labrador đã tới Bắc Tấn nhanh như vậy, xem ra hẳn cực kỳ bức thiết muốn biết thân thể thật sự của mẹ ruột mình.

Sau khi trời tối, Viên Mục Dã tắt đèn ngủ sớm, có điều cậu để khép hờ cánh cửa sổ duy nhất trong phòng, chờ đợi cái tên dùng “đèn pin truyền thu” kia xuất hiện. Nửa đêm canh ba, một bóng đen có dáng đi uyển chuyển nhẹ nhàng lóe lên trong vương cung Bắc Tấn, nhanh nhẹn né tránh mấy nhóm thị vệ tuần tra, lặng lẽ đi tới bên ngoài phòng Viên Mục Dã.

Bóng đen khẽ khàng đẩy cửa sổ ra, sau đó tung người nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng.

Viên Mục Dã nằm trên giường nghe tiếng là lập tức ngồi phắt dậy, sau đó nhìn về phía bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, hỏi: “Ai đó!?”

Ai ngờ tốc độ của đối phương cực nhanh, hẳn bước thẳng đến bịt miệng Viên Mục Dã lại: “Suyt! Đừng lên tiếng, là ta.”

Nhìn thấy người đến là Labrador, Viên Mục Dã thở phào: “Nơi này canh chừng rất nghiêm ngặt, cậu vào bằng cách nào?”

Labrador cười đắc ý: “Không phải ta đã nói với người rồi ư? Ta là khách quen của Bắc Tấn, thường xuyên qua lại...”

Viên Mục Dã đứng dậy đi ra cửa nghe ngóng, sau đó tiện tay cài cửa sỏ lại rồi mới nói: “Dù gì đây cũng không phải là Tamarin, tôi khuyên cậu nên cẩn thận một chút thì hơn.” Sau khi nói xong, cậu muồn thắp sáng đèn dầu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn bước về cạnh giường rồi bảo: “Thôi bỏ đi, cứ để tôi vậy mà nói, đỡ bị người trong cung phát hiện manh mối gì.”

Labrador cũng không quanh co lòng vòng mà hỏi luôn: “Mấy ngày nay người đã điều tra được gì rồi?”

Viên Mục Dã thở dài: “Cái gì có thể điều tra được tôi đều đã điều tra cả rồi. Cung chủ đời trước của cung Tử Vân, quốc sư Tổ Nhan... chính là mẹ ruột của cậu.”

Labrador tỏ vẻ giật mình: “Đúng là sợ cái gì thì tới cái đó. Ta đã nói mà, nếu mẹ chỉ là một cô gái Bắc Tấn bình thường, sao cha không mang về Tamarin cơ chứ? Hóa ra giữa họ lại là... như nước với lửa.”

Tiếp đó Viên Mục Dã nói với Labrador: “Lúc trước cha cậu gặp nạn bị thương ở Bắc Tấn và được mẹ cậu cứu, có thể do e ngại vì thân phận của mình, cho nên ông ấy không thể thẳng thắn thành khẩn với mẹ cậu. Họ sinh sống cùng nhau ở Bắc Tấn ba năm, mãi đến sau khi cậu sinh ra, cha cậu mới đưa cậu rời khỏi Bắc Tấn, về Tamarin.”

Labrador cười lạnh: “Lúc ấy chắc ông ấy cũng giống như ta, thường xuyên qua lại giữa Bắc Tấn và Tamarin. Ông ấy có thể ở bên mẹ ba năm, đơn giản là muồn thu hoạch nhiều tình báo của Bắc Tấn hơn mà thôi.”

Viên Mục Dã khuyên giải an ủi hẳn ta: “Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy. Tôi tin giữa bọn họ vẫn có tình yêu, nếu không cuối cùng sao mẹ cậu lại thả cha cậu đi?”

Labrador lắc đầu, nói: “Đó là bởi vì bà ấy cũng không biết thân phận thật sự của cha!”

Viên Mục Dã nghi ngờ nói: “Tôi thấy chưa chắc... Mẹ cậu là Cung chủ cung Tử Vân khổng chế toàn bộ mạng lưới tình báo của Bắc Tấn, là Đại quốc sư của Bắc Tấn. Cậu cảm thấy bà ấy

thật sự không muốn biết chi tiết về người mình yêu thương ư?”

Labrador hơi khó tin: “Ý người là, mẹ biết rõ thân phận của cha, nhưng vẫn giữ ông ấy ở bên cạnh ư?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cho nên, giữa họ ắt hẳn có tình cảm, mà sự ra đời của cậu lại càng chứng minh cho điều này. Mặc dù lúc đó bà ấy rất luyến tiếc hai người, nhưng vì an toàn của hai người, bà ấy cũng chỉ đành kìm nén đau đớn để thả hai cha con đi. Bởi vì bà ấy biết chỉ khi trở về Tamarin, cậu mới có thể bình an lớn lên.”

Labrador cười gượng và hỏi ngược lại: “Sao bà ấy có thể chắc chắn rằng ta trở lại Tamarin thì nhất định sẽ bình an? Bà ấy là Quốc sư Bắc Tấn, dưới một người mà trên vạn người, chẳng lẽ cả con trai của mình cũng không bảo vệ được hay sao?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Đúng thế, cậu cũng biết thân phận hậu duệ quý tộc của bà ấy, nhưng ngay cả thân phận như vậy cũng không thể bảo vệ hai người chu toàn, cậu không nghĩ tới lý do tại sao ư?”

Labrador im lặng trong chốc lát, sau đó nói bằng vẻ mặt ngờ vực: “Chẳng lẽ Tấn Lăng Vương hồi đó muốn giết bọn ta? Nhưng ông ta là bác ruột của ta cơ mà? Sao ông ta có thể ra tay được?”

Viên Mục Dã thở dài: “Chuyện này giống như cậu không thể nào chấp nhận việc ông nội cậu giết bà nội cậu đấy. Mặc dù không thể hiểu nổi, nhưng sự thật đến cùng vẫn là sự thật.”

Viên Mục Dã thấy vẻ mặt của Labrador dần dần trở nên lạnh nhạt, trong lòng cậu biết có lẽ sự thật này hơi tàn nhẫn với hắn. Nhưng mà sinh ra trong thời buổi này, lại ở giữa cuộc đấu tranh của các nước và vương quyền, xảy ra chuyện huyết thống tương tàn, vợ chồng giết nhau cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Một lát sau, Labrador đột nhiên trầm giọng hỏi: “Sau này người định thế nào? Bao giờ về quê?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Nếu có thể, tôi chỉ muốn trở về ngay lập tức... Nhưng tình huống hiện giờ hơi phức tạp, cho nên chỉ có thể từ từ nghĩ cách chờ đợi thời cơ trước đã.”

“Nếu không người về Tamarin với ta đi? Đừng ở lại Bắc Tấn nữa, Tấn Lăng Vương hiện giờ sẽ không lương thiện hơn ông già hắc bao nhiêu đâu, lỗ như...”

Viên Mục Dã xua tay: “Thôi bỏ đi, cậu đừng quên tôi mới vừa chạy thoát khỏi Tamarin, nếu bây giờ trở về với cậu, có lẽ sẽ bị cha cậu ngũ mã phanh thây thẳng tay luôn đấy.”

Labrador vội vàng phủ nhận: “Không đâu, cha đã đồng ý với ta, chỉ cần người chịu theo ta về Tamarin, ông tuyệt đối không giết người.”

Dường như Viên Mục Dã đã nhận ra ý ngầm trong những lời này, vì thế cậu trầm giọng hỏi: “Nếu tôi không trở về với cậu thì sao? Có phải ông ta bảo cậu giết tôi luôn không?”

Vẻ mặt của Labrador thay đổi: “Hiện giờ ta vẫn chưa phải thủ lĩnh Tamarin, nếu muốn bảo vệ người an toàn, ta chỉ có thể nghe lời cha mà giam cầm anh ở Tamarin.”

Viên Mục Dã lạnh lùng hỏi: “Thế nếu tôi không trở về với cậu thì sao? Cậu sẽ làm như thế nào? Làm người con ngoan nghe lời ư?”

Labrador lắc đầu đáp: “Người đã giúp ta việc lớn như vậy, dĩ nhiên ta sẽ không giết người. Nhưng người có nghĩ tới không, mặc dù người có thể thoát khỏi sự đuổi giết của mật thám Tamarin, nhưng người ở lại Bắc Tấn nhất định sẽ an toàn ư?”

Chương 826: Cầu hôn

Viên Mục Dã đương nhiên hiểu được ý trong lời nói của Labrador, cậu suy nghĩ rồi nói: “Tôi sẽ tìm cách trở về nơi tôi sống càng sớm càng tốt, cho nên dù là Tamarin hay Bắc Tấn... tất cả những bí mật sẽ biến mất hoàn toàn khi tôi rời đi.”

Mặc dù Labrador còn muốn nói cái gì đó, nhưng khi thấy thái độ kiên quyết của Viên Mục Dã, hắn đành phải nói: “Người nhất định phải cẩn thận tấm thẻ đồng thông quan mà ta đã đưa. Nếu thật sự không thể ở lại Bắc Tấn nữa, người hãy chạy đến Tamarin, chỉ cần trong tay có tấm thẻ đồng, ta cam đoan người có thể còn sống đi đến trước mặt ta.”

Labrador rời đi ngay đêm hôm đó, lúc đi hắn còn ngoái đầu lại ba lần, trong thâm tâm Viên Mục Dã biết rằng lần này tạm biệt chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Cậu cũng thật lòng mong rằng khi Labrador kế thừa vị trí thủ lĩnh sẽ không quên ý định lúc ban đầu, và hắn sẽ vẫn là người thanh niên trước mắt này...

Sau khi Labrador rời đi, Viên Mục Dã ở trong phòng một mình suy nghĩ rất lâu, đối với Bắc Tấn và Tamarin, cậu chỉ là một người khách qua đường. Hơn nữa, bọn họ cũng không tin Viên Mục Dã đến từ một quốc gia xa xôi trong tương lai, vì vậy dù Viên Mục Dã có cam đoan thế nào... cũng không bằng “chết” là hết chuyện.

Mâu chốt của việc Viên Mục Dã có thể rời khỏi đây hay không nằm ở Tổ Cơ, chỉ cần cô ta cho cậu mượn chiếc gương đồng, Viên Mục Dã có thể đưa Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên trở về thời hiện đại. Nhưng vấn đề là bây giờ Viên Mục Dã không dám mở miệng hỏi, vì nếu Tổ Cơ từ chối trực tiếp, mọi chuyện có thể trở nên rắc rối hơn.

Sáng hôm sau, Tấn Lăng Vương dẫn Viên Mục Dã đi săn ở ngoại ô, cưỡi ngựa bắn cung không phải là điểm mạnh của cậu. Viên Mục Dã đành phải đi chậm chậm theo phía sau cùng

với Tổ Cơ, vì lần trước Viên Mục Dĩ đã khéo léo từ chối Tổ Cơ nên mối quan hệ giữa hai người dường như trở nên lạnh nhạt hơn.

Trên thực tế, dựa vào tình cảm của Tổ Cơ dành cho Viên Mục Dĩ, việc cậu lấy được chiếc gương đồng cũng không khó, nhưng Viên Mục Dĩ thật sự không muốn lừa dối Tổ Cơ, càng không muốn cô ta bị bất cứ tổn thương nào...

Tổ Cơ bỗng phá vỡ sự im lặng: “Mấy ngày nay vương thượng không nói gì với người à?”

Viên Mục Dĩ cau mày hỏi: “Ý của cô là... chuyện nào cơ?”

Tổ Cơ cười bảo: “Đương nhiên là bí mật giữa người và bản cung.”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không... Sao cô lại hỏi như vậy? Cô nghi ngờ anh ta đã biết à.”

Tổ Cơ thu hồi nụ cười: “Đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi... Viên Mục Dĩ, mấy ngày qua bản cung đã suy nghĩ rất nhiều và cũng hiểu năm đó cô cô không dễ dàng gì. Ta đoán lý do mà cô cô để A Cống rời đi, chắc là vì bà ấy không thể bảo vệ được hai cha con họ. Nếu người mình yêu khát vọng tự do, vậy tốt hơn hết hãy để người ấy bay đi và cho người ấy được tự do.”

Viên Mục Dĩ nghe được hai ý trong lời nói của Tổ Cơ, cậu ngập ngừng hỏi: “Quốc sư đồng ý cho tôi rời khỏi Bắc Tấn à?”

Tổ Cơ nhìn Tấn Lăng Vương đang rút cung bắn tên cách đó không xa, cô ta khẽ gật đầu: “Ừ... nhưng nếu các người muốn thuận lợi rời đi thì phải nghe lời ta.”

Viên Mục Dĩ hơi ngạc nhiên, hỏi: “Quốc sư có kế hoạch gì à?”

Tổ Cơ nhìn Viên Mục Dĩ và nói: “Đi gặp vương thượng và nói rằng người muốn kết hôn với bản cung...”

“Hả?” Viên Mục Dĩ không ngờ Tổ Cơ sẽ nói vậy, cậu bị giật mình suýt ngã xuống ngựa.

Thấy cậu như thế, Tổ Cơ bật cười: “Giả thôi, đồ ngốc! Nói thật cho người biết, những người bên cạnh bản cung đều là người của vương thượng, cho nên nếu có chuyện gì, vương

thượng sẽ nhận được tin tức ngay lập tức. Nếu một mình người rời đi thì không thành vấn đề, nhưng đừng quên rằng người vẫn còn hai người bạn! Nếu người muốn dẫn họ đi một cách suôn sẻ... Vậy trước tiên phải xua tan sự nghi ngờ của vương thượng với người.”

Sau khi cả hai trò chuyện trong lúc đi săn ngày hôm đó, họ đã vạch ra một kế hoạch bí mật để giúp nhóm Viên Mục Dã thoát khỏi Bắc Tấn. Đầu tiên là Viên Mục Dã phải đi cầu hôn với Tấn Lăng Vương, nhưng do Quốc sư Bắc Tấn không thể lấy chồng, nên Viên Mục Dã sẽ tận dụng điều này để đề xuất rằng mình muốn vào ở rể tại cung Tử Vân và ở bên cạnh Tổ Cơ mãi mãi.

Không ngờ kế hoạch này hơi vượt khỏi dự kiến của Tấn Lăng Vương, anh ta ngạc nhiên hỏi: “Người thật sự muốn ở rể tại cung Tử Vân sao? Người có biết rằng làm như vậy thì quả nhân sẽ không thể cho người bất kỳ công danh lợi lộc nào không, người chỉ có thể là người đàn ông đứng sau lưng Quốc sư cả đời và không hề có thân phận.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi...”

Tấn Lăng Vương nghi ngờ hỏi: “Lúc trước người vẫn từ chối Tổ Cơ, vậy tại sao mấy ngày nay lại đột nhiên đổi ý?”

Viên Mục Dã đoán chắc đối phương đã biết mọi chuyện nên nói thẳng: “Bởi vì tôi không muốn Tổ Cơ nói gót cô cô của cô ấy... Tôi không phải là Abragon, tôi cũng không có bộ tộc nào để thừa kế, nên tôi muốn mãi mãi ở bên cạnh Tổ Cơ.”

Tấn Lăng Vương nghe vậy thì ngẩn người, sau đó trầm ngâm nói: “Mong có được trái tim một người, đến già cũng không chia lìa... Người làm thế có đáng không?”

Viên Mục Dã cười nói: “Không có gì đáng hay không, chẳng qua là tôi nghe theo trái tim mà thôi...”

Mấy ngày sau, toàn bộ vương cung Bắc Tấn đều đang chuẩn bị cho một hôn lễ bí mật, tuy đám cưới này không thể thông báo cho người dân Bắc Tấn, nhưng chỉ cần là người có danh tiếng và thân phận ở Bắc Tấn đều biết rõ, Tấn Lăng Vương đã cho Quốc sư Tổ Cơ một người đàn ông vào ở rể tại cung Tử Vân.

Mọi người thi nhau suy đoán thân phận thật sự của Viên Mục Dã, vì có rất ít người đàn ông có thể làm được điều đó trong thời đại này. Ngoài ra, từ thái độ của Tổ Cơ, mọi người không khó để nhận ra Quốc sư đại nhân cũng khá thích người đàn ông này, cô ta còn cho giải tán ba nghìn nam sủng trong cung Cảnh Dương.

Nhắc đến việc này, Viên Mục Dã cũng cảm thấy hơi áy náy, suy cho cùng Tô Cơ là vì cậu nên mới đuổi đám thư sinh kia đi, Viên Mục Dã lo lắng không biết những thư sinh đó sẽ sống ra sao sau khi rời khỏi cung Cảnh Dương.

Không ngờ Tô Cơ lại bảo Viên Mục Dã không cần phải lo, bởi vì cô ta đã tìm xong đường ra cho bọn họ, trước đó để họ ở cung Cảnh Dương cũng chỉ là giải pháp tạm thời, những thư sinh kia sao có thể sống ở nơi đó cả đời được?

Không biết tại sao, Viên Mục Dã nhìn bầu không khí vui mừng trước mặt này có vẻ quá chân thực, trong lòng cậu lại cảm thấy hơi bất an, cậu lo lắng Tô Cơ sẽ không biến giả thành thật rồi thật sự kết hôn với cậu chứ?

Ngay khi Viên Mục Dã đang suy nghĩ miên man thì thấy Tô Cơ dẫn theo hai người đi về phía mình, khi đến gần hơn cậu mới phát hiện đó là Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên... Nhìn thấy sự xuất hiện của hai người họ, Viên Mục Dã mới bắt đầu cảm thấy chuyện này đang trở thành sự thật.

Tô Cơ vừa cười vừa bảo: “Hai người này khi còn ở cung Cảnh Dương đã đi theo người, người cũng quen dùng họ rồi, cho nên bản cung chuyển bọn họ qua đây, từ giờ trở đi họ sẽ đi theo người.”

Chương 827: Rượu Âm Dương hòa hợp

Viên Mục Dã mỉm cười, gạt đầu và nói: “Quốc sư đại nhân thật chu đáo...”

Tổ Cơ đỏ mặt: “Từ nay chúng ta sẽ là người một nhà, đừng khách sáo như vậy.”

Tuy đây là một đám cưới bí mật, nhưng vẫn phải hoàn thành các nghi thức cần thiết, vì vậy Viên Mục Dã và Tổ Cơ đều thay bộ đồ cưới màu đỏ trong ngày cử hành lễ và bước vào sảnh chính của cung Tử Vân dưới sự vây quanh của mọi người...

Tấn Lăng Vương tuy không đích thân đến tham dự nhưng cũng sai người gửi lễ vật và rượu Âm Dương hòa hợp tượng trưng cho hạnh phúc đến. Nghe nói đây là loại rượu bắt buộc phải có trong hôn lễ ở thời Bắc Tấn, tương tự như người hiện đại uống một chén rượu giao bôi vậy.

Còn loại rượu Âm Dương hòa hợp này lại càng tinh tế hơn, nó được đựng bằng hai chiếc chén ngọc đặc biệt, hai màu ngọc trắng và đen tượng trưng cho sự hòa hợp âm dương giữa nam và nữ...

Lúc đầu hôn lễ diễn ra suôn sẻ, nhưng đến tiết mục cuối cùng là uống rượu Âm Dương hòa hợp lại xảy ra chút vấn đề.

Trong trường hợp bình thường, tân lang nên uống rượu trong cốc ngọc màu sáng tượng trưng cho “Dương”, trong khi tân nương uống rượu trong cốc ngọc màu tối tượng trưng cho “Âm”, không ngờ khi Viên Mục Dã chuẩn bị cầm chiếc chén ngọc màu sáng thì lại bị Tổ Cơ ra tay đoạt trước.

Diễm Vân ma ma đang chủ trì nghi thức biến sắc, bà ta nói: “Cung chủ cầm nhầm rồi, chén rượu hòa hợp này nên thuộc về Viên công tử.”

Tổ Cơ sầm mặt, nói: “Bản cung là Quốc sư của Bắc Tấn và là Cung chủ cung Tử Vân, với thân phận và địa vị của bản cung chẳng lẽ không có tư cách uống chén rượu Dương này sao?”

Viên Mục Dã không hiểu nhiều về luật lệ của Bắc Tấn nên không biết ai sẽ uống “Âm” và ai uống “Dương”, nhưng dường như Diễm Vân ma ma không đồng ý, bà ta giơ tay ra định đổi hai chiếc chén trong tay Viên Mục Dã và Tổ Cơ.

Nhưng Tổ Cơ hoàn toàn không cho bà ta cơ hội này, cô ta ngửa cổ uống cạn chén rượu trong tay, Viên Mục Dã thấy vậy thì cũng không chần chừ mà vội vàng uống sạch chén rượu của mình...

Không ngờ Diễm Vân ma ma nhìn thấy cảnh tượng này lại đột nhiên hơi kích động, cứ như đã xảy ra chuyện gì đó không ổn vậy, Tổ Cơ lạnh lùng nói với người bên cạnh: “Người đâu, Diễm Vân ma ma đã mệt rồi, hãy dìu bà ta xuống nghỉ ngơi đi.”

Viên Mục Dã không biết chủ tớ hai người này định làm gì, nhưng trong lòng mơ hồ có cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó mà cậu không biết. Nhưng Viên Mục Dã còn chưa kịp suy nghĩ thì đã nghe thấy Tổ Cơ thì thầm bên tai mình: “Trở về phòng đi, ta có món quà muốn tặng chàng...”

Viên Mục Dã biết món quà của Tổ Cơ chính là chiếc gương đồng mà cô ta đã giấu đi, cậu bèn quay lại nhìn Triệu Vĩ, Liễu Nghiên Nghiên và ra hiệu cho họ theo sát mình. Đám đông đưa tân lang tân nương đến cửa phòng rồi rời đi, nhưng Tổ Cơ lại sai Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên đứng canh ở cửa để nghe lệnh.

Viên Mục Dã dắt Tổ Cơ vào phòng tân hôn và thấy đúng là có một chiếc gương đồng trong căn phòng bày biện toàn màu đỏ tươi này. Viên Mục Dã vui mừng, cậu biết Tổ Cơ không lừa mình, và lúc này, những lo lắng trong lòng Viên Mục Dã mới được xua tan...

Sau khi đóng cửa, Viên Mục Dã mỉm cười nói với Tổ Cơ: “Cảm ơn... Mặc dù tôi đến đây là một sự tình cờ, nhưng thật sự may mắn khi tôi được gặp cô.”

Tô Cơ cười ngọt ngào, nói: “Bản cung cũng không nghĩ cuộc đời này lại gặp người như chàng, chỉ cần chàng bình yên vô sự, việc gì bản cung làm cũng đáng giá...” Cô ta nói xong thì vươn tay về phía Viên Mục Dã và nói: “Nào, dù sao vẫn còn sớm, chàng hãy nói cho bản cung nghe lần cuối về đất nước Hiện Đại đi!”

Viên Mục Dã đã choáng váng vì niềm vui sắp được trở về nên chẳng để ý gì đến ý tứ trong lời nói của Tô Cơ, cậu thấy Tô Cơ đưa tay về phía mình thì mỉm cười và nắm tay cô ta, sau đó Viên Mục Dã bước đến bên cạnh Tô Cơ và nói: “Đất nước Hiện Đại là một thế giới mà mọi người đều bình đẳng, nơi đó...”

Viên Mục Dã nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại, cậu ngược mắt nhìn Tô Cơ, có một giọt máu chảy ra từ khóe miệng cô ta, sau đó rơi xuống mu bàn tay của Viên Mục Dã!

Viên Mục Dã kinh ngạc hỏi: “Cô... Chuyện gì xảy ra thế?”

Tô Cơ nghe xong bèn dùng tay nhẹ nhàng lau vết máu trên khóe miệng và nói: “Không có gì đâu, có thể là bệnh cũ của bản cung tái phát thôi.”

Viên Mục Dã đâu chịu tin, cậu muốn tiếp tục hỏi nhưng đã thấy cơ thể Tô Cơ mềm nhũn, cô ta ngã quy trong vòng tay cậu...

“Tô Cơ!”

Ngay khi Viên Mục Dã kêu lên, Tấn Lăng Vương đẩy cửa bước vào với khuôn mặt xanh mét, phía sau anh ta là một ông già với vẻ mặt bối rối và Diễm Vân ma ma mặt xám như tro...

Sau khi Tấn Lăng Vương bước vào, anh ta lập tức đoạt Tô Cơ từ trong tay Viên Mục Dã, sau khi đặt cô ta lên giường thì quay ra nói với ông lão bên cạnh: “Nếu không cứu được tính mạng Quốc sư, quả nhân sẽ giết cả nhà ngươi!”

Ông lão nghe xong đâu dám chân chừ, ông ta lập tức run rẩy tiến lên kiểm tra...

Viên Mục Dã ở bên cạnh kinh ngạc nhìn Tấn Lăng Vương và hỏi: “Sao lại như vậy? Tô Cơ... Sao thế?”

Nhưng Tấn Lãng Vương không nói gì, anh ta chỉ lạnh lùng nhìn Viên Mục Dã, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp... Một lát sau, Viên Mục Dã như hiểu ra điều gì đó, cậu nhìn Tấn Lãng Vương với vẻ mặt u ám: “Anh muốn giết tôi?”

Tấn Lãng Vương thản nhiên nói: “Quả nhân đã cho người cơ hội, nhưng người không muốn ở lại bên cạnh quả nhân...”

Viên Mục Dã sững sờ hỏi: “Nhưng tại sao... Tổ Cơ lại là người trúng độc?”

Diễm Vân ma ma ở bên cạnh nghe cậu hỏi thế thì đau khổ nói: “Đáng lẽ người phải uống chén rượu Dương đó là người, nhưng Cung chủ lại nhất định phải uống thay người! Ta đã biết sẽ có kết quả này mà, từ lúc người xuất hiện là ta đã biết rồi!”

Viên Mục Dã nhớ lại lúc uống rượu Âm Dương hòa hợp trong buổi lễ, biểu hiện của Tổ Cơ đúng là quá mạnh mẽ, nhưng vì ở trong mắt Viên Mục Dã, toàn bộ hôn lễ đều là giả, vì vậy ai uống rượu Âm, ai uống rượu Dương cậu cũng chẳng để ý!

Viên Mục Dã không thể tin nổi mà gầm lên: “Trong rượu có độc? Tổ Cơ biết trong rượu có độc... Nhưng tại sao cô ấy lại uống?”

Tấn Lãng Vương chế giễu: “Đừng nói rằng người vẫn không biết tâm ý của muội ấy nhé? Vậy người thật sự đáng bị quả nhân chém ngàn đao...”

Không ngờ ngay khi Tấn Lãng Vương nói lời này, Tổ Cơ đang nằm trên giường đột nhiên ho khan một tiếng, sau đó gượng ngồi dậy và bảo: “Không ai được giết chàng ấy... Không ai có thể!”

Nhưng Tổ Cơ còn chưa nói được hai câu thì đã phun ra một ngụm máu lớn, máu bắn tung tóe lên mặt ông lão đang chữa trị cho cô ta... Ông lão sợ quá hét lên một tiếng rồi ngồi bệt xuống đất.

Tấn Lãng Vương thấy vậy giữ chặt ông lão rồi bảo: “Mau chữa trị cho quả nhân!”

Nhưng ông lão lúc này đã bị dọa sợ, ông ta run rẩy không ngừng, nói: “Vương thượng thứ tội... Chết độc của Quốc sư đã vào nội tạng... Thật sự, thật sự khó mà sống được.”

Chương 828: Kính nứt

Tân Lăng Vương nghe xong bèn đẩy ông lão sang một bên rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy cả nhà ngươi cũng khó mà sống sót!”

“Vương thượng tha mạng, vương thượng tha mạng!” Mặc cho ông già không ngừng cầu xin, cuối cùng vẫn bị hai tên thị vệ kéo đi.

Lúc này Viên Mục Dã mới chậm rãi đi đến trước giường Tổ Cơ, cô ta đã chìm vào hôn mê, tình huống rất không lạc quan... Khi Viên Mục Dã nghĩ rằng Tổ Cơ vì mình mới trở thành như vậy, cậu bỗng nổi điên, Viên Mục Dã dùng tay nắm chặt áo Tân Lăng Vương và hỏi: “Chất độc trong rượu là gì thế? Mau nói cho tôi biết chất độc trong rượu là gì?”

Tân Lăng Vương chậm rãi kéo tay Viên Mục Dã ra, sau đó trả lời: “Rượu độc...”

Viên Mục Dã cảm thấy lòng mình lạnh lẽo, đối với người hiện đại mà nói, cái thứ rượu độc này chỉ tồn tại trong lịch sử, vì vậy không ai biết đó là loại độc tố gì nên cũng không biết phải làm thế nào để cứu chữa.

Viên Mục Dã ngập ngừng hỏi: “Có thuốc giải không?”

Tân Lăng Vương cười khò: “Rượu này vô cùng độc, chưa vào nội tạng thì vẫn còn con đường sống, tiếc là quả nhân biết quá muộn...”

Viên Mục Dã sững sờ, sau đó tự nhủ: “Cô ấy biết anh sẽ không bỏ qua cho tôi, nhưng cô ấy vẫn dùng hôn lễ giả để ổn định anh... Cô ấy thật sự rất ngốc.”

Có lẽ vì câu: “Không ai được giết chàng ấy...” mà Tổ Cơ đã nói trước khi hôn mê nên Tân Lăng Vương không tiếp tục làm khó Viên Mục Dã, còn Viên Mục Dã đã đẩy hết mọi người ra khỏi phòng, cậu chỉ để lại Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên canh giữ ở cửa.

Mặc dù lúc này Tố Cơ vẫn còn thở nhưng cô ta đã hôn mê sâu rồi, Viên Mục Dã nhớ lại từng lời cô ta nói trước đó mà trong lòng thấy khó chịu như trúng nghìn mũi tên... Nếu cậu không xuất hiện, có lẽ Tố Cơ vẫn là Quốc sư thần bí đeo mặt nạ của Bắc Tấn, sao có thể rơi vào kết cục này?

Viên Mục Dã nhìn Tố Cơ mặt không còn sắc máu nằm trên giường, trong lòng lại dâng lên một tia hối hận, nếu biết cô ta sẽ chết vì mình, vậy đồng ý đưa Tố Cơ đi thì đã sao? Nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn, không thể cứu được Tố Cơ với điều kiện chữa bệnh ở thời đại này.

Trong đầu Viên Mục Dã bỗng lóe lên một ý nghĩ, nếu Tố Cơ được đưa về thời hiện đại thì sao? Với trình độ chữa bệnh của thời hiện đại, chắc không khó để xét nghiệm trong cơ thể cô ta là loại độc nào, như vậy thì Tố Cơ sẽ được cứu rồi?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã gọi Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên đang ở cửa vào bên trong, cậu nói: “Không nên chậm trễ nữa, đêm nay chúng ta sẽ trở về!”

Hai người nghe xong đều tỏ vẻ vui mừng, nhưng khi nhìn thấy Viên Mục Dã ôm Tố Cơ đang bất tỉnh trong tay, Triệu Vĩ lo lắng hỏi: “Chúng ta đi rồi thì Cung chủ phải làm thế nào? Với trình độ y thuật của thời đại này... chắc sẽ khó cứu được cô ấy.”

Viên Mục Dã nói dứt khoát: “Đưa cô ấy về...”

“Cái gì? Làm sao có thể? Anh... Anh muốn đưa một người từ nghìn năm trước về hiện đại à?” Triệu Vĩ kinh ngạc sợ hãi.

Viên Mục Dã gật đầu: “Cậu cũng nói là trình độ y học của thời đại này không tốt, vậy chúng ta đưa cô ấy về thời đại của mình để chữa trị. Cô ấy vì tôi nên mới trúng độc, tôi không thể để cô ấy nằm chờ chết ở đây được.”

Triệu Vĩ còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Triệu Nghiên Nghiên kéo lại, cô ta bảo: “Anh Viên nói đúng, bất kể thế nào chúng ta cũng phải thử một lần, dù sao cũng không có khả năng tệ hơn chuyện này.”

Thời gian chậm chậm trôi qua, bọn họ vẫn lặng lẽ canh giữ trước gương đồng, mặc dù Viên Mục Dã biết đợi càng lâu thì khả năng cứu được Tố Cơ càng nhỏ, có khi cuối cùng chỉ

mang được một xác chết từ thời cổ đại về mà thôi... Nhưng thời gian chưa đến nên chiếc gương đồng cũng chẳng có phản ứng gì cả, vì vậy dù có phải chịu đựng thêm nữa thì bọn họ vẫn phải đợi từng phút từng giây.

Không ngờ trong lúc Viên Mục Dĩ đang vô cùng lo lắng, cậu đột nhiên nghe thấy Liễu Nghiên Nghiên hô lên, Viên Mục Dĩ ngược mắt lên nhìn thì thấy gương đồng có gợn sóng, cậu biết đã đến giờ nên vội vàng chạy đến rồi đẩy hai người Triệu, Liễu vào trước, sau đó mới ôm Tố Cơ đang hôn mê lao vào trong chiếc gương.

Ở khoảnh khắc ấy, ánh sáng vàng chói lọi bắn ra bốn phía, khi mọi người xông vào phòng thì phát hiện bên trong đã trống rỗng, chỉ còn chiếc gương đồng đứng trơ trọi...

Từ sau khi Viên Mục Dĩ mất tích, đã mấy đêm rồi Đoàn Phong không ngủ, anh ta vẫn luôn canh giữ chiếc gương đã gỉ sét này... Nhưng sáng hôm nay, Đoàn Phong vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện có một số vết nứt bất thường xuất hiện trên bề mặt chiếc gương.

Tiến sĩ Tân thấy vậy thì đề nghị gửi chiếc gương đồng về viện bảo tàng để phục chế, nhưng lại bị Đoàn Phong từ chối. Lý do của Đoàn Phong rất đơn giản, đó là phải có chiếc gương đồng thì mới tìm được ba người Viên Mục Dĩ.

Dù sao nhóm người số 54 đến đây là để giúp tìm người, bây giờ vì việc này mà Viên Mục Dĩ cũng biến mất cùng với họ, cuối cùng Tiến sĩ Tân đành phải đồng ý để chiếc gương đồng ở lại thêm ba ngày...

Đêm hôm đó Đoàn Phong vẫn lặng lẽ canh giữ bên chiếc gương đồng như thường lệ, Trương Khai và Đại Quân thấy vậy thì muốn thay thế anh ta một lúc, chứ cứ tiếp tục thế này cũng không ổn... Nhưng cả hai đều bị Đoàn Phong bắt về đi ngủ.

Thời gian lại đến thời điểm Viên Mục Dĩ biến mất đêm hôm đó, Đoàn Phong nhìn mặt gương tràn đầy vết nứt với vẻ mặt ảm đạm, anh ta có nghĩ nát óc cũng không hiểu tại sao ba người này lại biến mất thông qua một cái gương đồng.

Không ngờ đúng lúc này, mặt gương đầy vết nứt đột nhiên rung lên, sau đó từ trong bắn ra một tia sáng vàng chói mắt khiến Đoàn Phong không mở nổi mắt, chỉ có thể nhanh chóng dùng tay che lại. Rồi khi ánh sáng dần mờ đi, có ba bóng người xuất hiện...

Ánh sáng vàng này chói mắt đến nỗi phải rất lâu sau Đoàn Phong mới nhận ra ba người xuất hiện cùng ánh sáng là ai, thì ra là ba người Viên Mục Dã đã biến mất mấy ngày trước. Đoàn Phong mừng rỡ, vội vàng tiến lên ôm chặt lấy Viên Mục Dã.

“Mọi người đã trở về, không... Ba người ăn mặc kiểu gì thế?” Đoàn Phong thấy ba người họ ăn mặc rất kỳ quái thì phản nản.

Nhưng Viên Mục Dã hoàn toàn không để ý đến Đoàn Phong đang vui vẻ, thay vào đó, cậu kinh ngạc nhìn hai tay mình, cậu nói: “Tổ Cơ đâu? Tại sao không thấy cô ấy?”

Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên ở bên cạnh cũng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng này, hai người vội vàng nhìn vào chiếc gương đồng ở phía sau. Không ngờ đúng lúc này, vết nứt trên chiếc gương đồng tăng dần lên, cho đến khi toàn bộ chiếc gương đầy vết nứt, rồi “bụp” một tiếng vỡ thành nhiều mảnh nằm rải rác trên mặt đất.

Chương 829: Mộ quần áo

Viên Mục Dã hoàn toàn chết lặng, cậu vội vàng chạy đến để xem có phải Tổ Cơ bị mình quăng sang một bên không, nhưng cậu tìm khắp xung quanh chiếc gương mà vẫn không thấy bóng dáng Tổ Cơ...

Viên Mục Dã lẩm bẩm: “Tại sao lại như vậy?”

Triệu Vĩ thở dài: “Anh Viên, trước đó em đã muốn nói với anh, cô ấy và chúng ta không phải là người ở cùng một chiều thời gian. Nếu anh cố ép đưa cô ấy về, có thể sẽ có nhiều thay đổi bất ngờ ở giữa đường...”

“Nghĩa là sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Liễu Nghiên Nghiên bèn giải thích: “Có nghĩa là rất có thể Tổ Cơ đã bị đưa đến những tiết điểm thời gian khác...”

Viên Mục Dã nghe mà chẳng hiểu gì cả: “Những tiết điểm thời gian khác là gì?”

Triệu Vĩ bắt đầu nói: “Nghĩa là, có khả năng Tổ Cơ đã bị chuyển đến một năm khác! Có thể sớm hơn bây giờ, cũng có thể muộn hơn...”

Sau khi nghe xong, Viên Mục Dã nhìn vài mảnh gương đồng trên mặt đất và nói: “Chiếc gương đồng hoa vân hình mây này đã vỡ nát, cô ấy có thể đến năm nào nữa?”

“Nhớ cô ấy đến vào năm trước thì sao?” Liễu Nghiên Nghiên hỏi.

Viên Mục Dã nóng nảy nói: “Những năm trước chiếc gương đồng đều nằm trong mộ cổ... Ngôi mộ cổ đó ở đâu, mau dẫn tôi đi xem!”

Kết quả Triệu Vĩ dội một gáo nước lạnh xuống: “Nếu trong mộ có thứ gì thì lúc khai quật chúng tôi đã tìm được rồi... không cần chờ đến bây giờ.”

Nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Viên Mục Dã, Liễu Nghiên vội vàng an ủi: “Mọi việc chưa chắc đã bi quan đến thế đâu, thời gian từ Bắc Tấn đến giờ đã hơn hai nghìn năm, chiếc gương đồng này không phải là không thể sửa chữa, nếu chúng ta đã đưa cô ấy vào gương đồng, vậy cô ấy sẽ có vô hạn khả năng.”

Viên Mục Dã nghe xong ngơ ngác gật đầu, sau đó quay lại nhìn Đoàn Phong đang đứng sững sờ và bảo: “Tôi về rồi...” Sau đó hai mắt cậu tối sầm, không biết gì nữa.

Viên Mục Dã cảm thấy dường như mình đã có một giấc mơ rất dài và kỳ ảo, trong giấc mơ, cậu đi đến một thời đại hoàn toàn xa lạ và gặp một số người kỳ dị, vậy mà khi tỉnh dậy, Viên Mục Dã lại phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện.

Nhìn thấy Viên Mục Dã đã tỉnh lại, nữ y tá đang thay bình truyền nước ở bên cạnh cười hỏi: “Anh tỉnh rồi à, cảm giác thế nào?”

Viên Mục Dã lắc cái đầu hơi nặng nề của mình rồi hỏi: “Tại sao tôi lại ở đây?”

Nữ y tá trả lời: “Anh đã hôn mê hai ngày, bạn anh ngày nào cũng quần lấy trưởng khoa chúng tôi để hỏi tại sao anh chưa tỉnh.”

Viên Mục Dã nghe xong thì muốn ngồi dậy, nhưng lại bị nữ y tá ngăn cản: “Ấy? Đừng có xuống giường vội, tôi sẽ gọi bác sĩ đến kiểm tra tình hình của anh...”

Sau khi nữ y tá rời đi, Viên Mục Dã lại nằm xuống giường, nhưng đầu óc hoàn toàn mơ hồ, cậu không ngừng nghĩ về giấc mơ vô cùng ngớ ngẩn của mình, trong nhất thời Viên Mục Dã không phân biệt được đâu là thực, đâu là mơ.

Đúng lúc này, Đoàn Phong và một người đàn ông giống như bác sĩ bước vào, Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã thật sự tỉnh lại thì thở phào, nói: “Cậu được lắm, ngủ một giấc cũng đủ dài đấy.”

Sau đó bác sĩ khám qua cho Viên Mục Dã rồi quay ra bảo với Đoàn Phong: “Quan sát thêm một ngày nữa xem, nếu không có vấn đề gì thì có thể xuất viện.”

Sau khi bác sĩ và y tá rời đi, Viên Mục Dã ngơ ngác nhìn Đoàn Phong: “Tại sao tôi lại ngất thế?”

Đoàn Phong bình tĩnh nhìn Viên Mục Dã một lúc, sau đó anh ta cười lắc đầu: “Xem ra cậu thật sự đã quên... Được rồi, cậu không cần lo lắng, không có chuyện gì đâu, do cậu mệt mỏi quá nên mới ngất đi thôi.”

Viên Mục Dã nghe thấy rõ Đoàn Phong đang đáp qua loa, nhưng tâm trí cậu bây giờ rất rối loạn, ngoại trừ giấc mơ kỳ lạ xen kẽ, Viên Mục Dã không thể nhớ được bất kỳ điều gì... Hơn nữa cậu còn cảm thấy mình đã quên một điều gì đó rất quan trọng.

Sáng hôm sau, Viên Mục Dã làm thủ tục xuất viện, mấy người số 54 rất ăn ý không nhắc gì đến chuyện đã xảy ra trước khi Viên Mục Dã bất tỉnh, cho đến tận ngày bọn họ chuẩn bị đi, đoàn khảo cổ cử đại diện đến tạm biệt...

Khi nhìn thấy hai cô cậu thanh niên quen mặt đang gọi mình là anh Viên, một số ký ức quen thuộc lập tức ủa về trong tâm trí Viên Mục Dã... Hai người này chính là người đã cùng cậu trải qua cuộc hành trình kỳ ảo lần này, Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên.

Sau khi tìm lại được những ký ức đã mất, Viên Mục Dã lập tức quyết định hoãn chuyến bay và ở lại thêm một ngày, bởi vì cậu vẫn còn rất nhiều vấn đề muốn tìm Tiến sĩ Tân để hỏi rõ...

Về chuyến đi của ba người bọn họ, hiện tại Tiến sĩ Tân cũng không giải thích được nguyên nhân, nhưng anh ta cũng nói thật sự có một nước nhỏ tên là Bắc Tấn trong lịch sử của nước S, nhưng do sử sách để lại có hạn, vì vậy ngoài cái tên ra thì chẳng biết gì cả.

Còn về phần Tamarin... Lại càng không có dấu vết để tra, Tiến sĩ Tân nói, trong dòng sông lịch sử có quá nhiều bộ lạc du mục như vậy, hơn nữa những bộ lạc có thể xuất hiện trong sách sử lại vô cùng ít ỏi.

Mặc dù ngôi mộ cổ mà nhóm khảo cổ khai quật lần này được xác nhận là một ngôi mộ quý tộc thời Bắc Tấn, nhưng Tiến sĩ Tân cho rằng ngôi mộ cổ này thực chất là một ngôi mộ quân

áo, ngoài một đồng tượng đã bị vỡ ra thì bên trong không hề có xương cốt...

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy những bức tượng bằng đá bị vỡ một lần nữa, tâm trạng của cậu đã hoàn toàn khác, Viên Mục Dã gần như chắc chắn những bức tượng đá trông rất giống mình này là do bàn tay của Lưu Đại tạo nên. Bởi vì vào thời đại đó, nếu có thể điêu khắc được khuôn mặt của cậu thì có thể chứng minh rằng người thợ đá đã tận mắt nhìn thấy cậu.

Có lẽ do Viên Mục Dã và Tổ Cơ đã biến mất, Tấn Lăng Vương không còn xác để chôn cất nên cuối cùng đành phải xây một ngôi mộ quần áo cho em gái mình, đồng thời sai thợ đá Lưu Đại điêu khắc những hình thái khác nhau của Viên Mục Dã rồi chôn cùng trong mộ.

Triệu Vĩ và Liễu Nghiên Nghiên thật sự không biết nhiều về những gì Viên Mục Dã đã trải qua trong thời đại đó, vì vậy họ chỉ có thể nói rất ít cho Tiến sĩ Tân biết...

Thấy Viên Mục Dã nhìn chăm chú vào những bức tượng bằng đá bị vỡ, Tiến sĩ Tân còn tưởng cậu tiếc nuối cho những cổ vật này, anh ta bèn cười và nói với Viên Mục Dã: “Những bức tượng bằng đá này có thể sửa được, đến lúc đó nó sẽ tái hiện được phong thái năm đó.”

Trên đường trở về, Viên Mục Dã vẫn luôn ủ rũ, bởi vì cậu không thể nghĩ ra được, rõ ràng mình đã đưa Tổ Cơ vào trong gương đồng, nhưng tại sao cô ta lại không cùng mọi người đến tiết điểm thời gian này?

Tiến sĩ Tân luôn giữ kín bí mật về hành trình lần này của họ, nhưng từ việc anh ta thu dọn mấy mảnh vỡ của chiếc gương rồi coi nó như bảo bối thì không khó để nhận thấy thái độ của Tiến sĩ Tân không hề thờ ơ như bề ngoài.

Chương 830: Rượu Vong Ưu

Nhìn thấy Viên Mục Dã cứ trầm mặc không nói gì trên đường đi, Đoàn Phong móc một thứ gì đó từ trong túi ra và đưa cho cậu: “Đây là thứ cậu cần về từ trong gương đồng, sau khi cậu ngắt đi, tôi đã giữ nó cho cậu...”

Viên Mục Dã xem qua và nhận ra đó là chiếc thẻ đồng thông quan mà Labrador đã đưa cho cậu, mặc dù phía trên chỉ khắc một số hoa văn đơn giản, nhưng Viên Mục Dã vẫn nhận ra đó là con chim ưng đầu bạc... Có lẽ chỉ có nó mới chứng minh được những ký ức của Viên Mục Dã đã thật sự xảy ra.

Mặc dù những người số 54 đều rất tò mò về hành trình huyền ảo của Viên Mục Dã, nhưng không ai trong số họ chủ động đề cập đến vấn đề này trước mặt cậu, mặc dù vậy, Viên Mục Dã cũng trở nên trầm mặc hơn so với trước đây.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy, tuy bề ngoài trông Viên Mục Dã khá bình tĩnh, nhưng chỉ có cậu mới biết thời gian này trôi qua thế nào, Viên Mục Dã bắt đầu điên cuồng tìm kiếm những giai thoại khắp nơi, cậu muốn xem có chỗ nào đột nhiên xuất hiện một cô gái bí ẩn hay không.

Đáng tiếc là những tin tức đó đều có độ chân thực không cao, thậm chí còn không tìm thấy tin tức đáp ứng các điều kiện của Tổ Cơ, cảm giác áy náy của Viên Mục Dã đối với Tổ Cơ đã đạt đến mức cao nhất... Bởi vì cậu luôn nghĩ rằng Tổ Cơ đã bị trúng độc vì cứu mình, và sau đó mình đã làm mất cô ta.

Đoàn Phong thấy không thể nào tiếp tục như vậy được, anh ta muốn nói chuyện với Viên Mục Dã nhưng lại không tìm được thời điểm thích hợp để nói chuyện, mỗi lần Đoàn Phong muốn hẹn Viên Mục Dã ra ngoài một mình là cậu lại tìm đủ mọi lý do để từ chối không đi.

Tối hôm đó, nhóm người số 54 ăn liên hoan cuối năm ở chỗ Tàn Uyển, Viên Mục Dã vẫn nói mình bận không đi được.

Cuối cùng Tần Uyển phải đích thân gọi điện mời cậu đến, Viên Mục Dã mới đồng ý đến ngồi một chút.

Thật ra ai cũng thấy áp lực gần đây của Viên Mục Dã quá lớn nên họ muốn cậu tạm gác lại chuyện này đã, hoặc tìm thứ gì đó có thể giải tỏa và thư giãn cho bản thân...

Nhưng Đoàn Phong hiểu rất rõ tính tình của Viên Mục Dã, nếu không phải do cậu tự buông bỏ chuyện này, thì dù có ai nói gì cũng vô dụng. Viên Mục Dã có dùng rượu giải sầu cũng chẳng tác dụng gì, bởi vì cơ thể Viên Mục Dã chuyển hóa quá nhanh nên uống nghìn chén cũng không say, thật sự rất khó để chuốc cậu say.

Không ngờ Tần Uyển lại mỉm cười cam đoan với Đoàn Phong: “Đừng lo lắng, hôm nay chỉ cần Viên Mục Dã bước vào Xuân Phong Lý của tôi, tôi hứa sẽ làm cho cậu ta say mèm.”

Xế chiều hôm đó, Viên Mục Dã nhận được một cuộc điện thoại rồi vội vã rời đi, Đoàn Phong nghe lỏm được là do Từ Lê gọi đến, anh ta nói tháng trước có người tìm thấy một thi thể phụ nữ vô danh ở vùng ngoại ô phía Bắc nước S, thi thể này đến giờ vẫn chưa có người thân đến nhận...

Có vẻ Viên Mục Dã đã giảm yêu cầu tìm thấy Tổ Cơ xuống mức thấp nhất, cho dù một thi thể nữ vô danh, cậu cũng phải qua nhìn một cái mới yên tâm.

Sau khi trời tối, Đoàn Phong dẫn mấy người Đại Quân đi đến Xuân Phong Lý, bọn họ đã bàn bạc trước rằng tối nay phải để Viên Mục Dã thả lỏng tâm tình...

Tần Uyển cũng dặn đi dặn lại là, tối nay ngoài Viên Mục Dã ra không ai được phép chạm vào lọ chất lỏng màu đỏ trên tay chị ta, nếu bị “ngộ thương” thì tự gánh chịu hậu quả... Cả nhóm nghe xong là biết ngay có thuốc trong chai rượu đó.

Không ngờ đêm đó Viên Mục Dã lại đến muộn, chờ tới khi cậu đến Xuân Phong Lý với vẻ mặt thất vọng thì đã hơn 11 giờ khuya rồi.

Trương Khai uống đến đỏ bừng cả mặt, cậu ta kéo Viên Mục Dã vào và bảo: “Sao bây giờ anh mới đến, bọn tôi đã đợi cả tối rồi đây! Mau đến đây giúp một tay, mấy anh em bọn tôi bị đội

trưởng Đoàn cho nằm hết rồi, bây giờ chỉ trông cậy vào anh chống đỡ thôi đấy!”

Viên Mục Dã gượng cười và nói: “Tôi làm sao là đối thủ của anh ấy được, cứ để lại cho mọi người đi!”

Đoàn Phong cầm một chén rượu đỏ đi đến, sau đó nói với vẻ hơi ngà ngà say: “Sắp sang năm mới rồi, khiêm tốn làm gì, hai chúng ta so một trận nhé? Nếu cậu có thể hạ gục tôi thì tôi sẽ lập tức thả cậu về, nếu không hôm nay mọi người đều phải ở cạnh tôi, không ai được phép đi đâu hết, biết chưa?”

Mặc dù lúc đó tâm trạng của Viên Mục Dã rất tồi tệ, nhưng cậu không đành lòng để tâm tình tiêu cực của mình ảnh hưởng đến mọi người, vì vậy Viên Mục Dã bắt đầu nói: “Anh đã uống nhiều rồi, tôi lại dốc sức uống thì khác nào chơi anh chứ?”

Nhưng Đoàn Phong không quan tâm, anh ta nhét chén rượu vào tay Viên Mục Dã rồi bảo: “Đừng nói nhảm, nhanh lên... Nào, chúc cậu năm sau vạn sự như ý.”

Có thể là do Đoàn Phong đã hơi say, cũng có lẽ vì quá tin tưởng vào khả năng uống rượu của mình nên Viên Mục Dã mới uống...

Ban đầu Viên Mục Dã chỉ muốn uống vài ly cho xong chuyện, nhưng Đoàn Phong càng uống càng khỏe, không hề có dấu hiệu bị say... Cộng với tiếng la hét của mấy người bên cạnh làm trái tim hiếu thắng của người đàn ông trong Viên Mục Dã bị khơi dậy một cách không thể giải thích được.

Viên Mục Dã là người thẳng thắn, cho nên cậu chưa bao giờ nghĩ Đoàn Phong sẽ lén lút giở trò trong lúc đang uống rượu, làm sao Viên Mục Dã biết được rượu mà cậu uống là rượu thật còn rượu của Đoàn Phong là hồng trà mà Tần Uyển đã lén lút đổi cho anh ta.

Tuy nhiên đúng như những gì Đoàn Phong đã suy đoán, mặc dù uống rất nhiều rượu nhưng cơ thể của Viên Mục Dã vẫn nhanh chóng chuyển hóa tất cả chất cồn, cho đến khi Tần Uyển lấy ra chai rượu trái cây màu đỏ lúc trước.

Tần Uyển mặc một bộ xường xám bó sát người, dáng người uyển chuyển đi đến trước mặt Viên Mục Dã, chị ta nói: “Tiểu

Viên, chai rượu này là rượu ngon mà chị Tần đã cất giữ nhiều năm, tên của nó là Vong Ưu, chị nghe Đoàn Phong nói trong khoảng thời gian này tâm tình của cậu không vui lắm, hay là thử một chén Vong Ưu đi, chị Tần cam đoan cậu có thể quên hết mọi nỗi buồn... Sao nào?”

Tần Uyển nói xong bèn mở chai rượu, sau đó tự mình rót một chén cho Viên Mục Dã rồi mỉm cười đưa đến...

Mặc dù Viên Mục Dã có thể chuyển hóa chất cồn trong cơ thể rất nhanh, nhưng không có nghĩa là khi uống rượu vào sẽ không say, cậu mỉm cười cầm chén rượu Vong Ưu rồi nói: “Nghe lời chị Tần vậy, nếu như uống rượu này có thể quên tất cả, vậy nó thật sự là món quà năm mới tuyệt vời nhất đối với tôi.”

Viên Mục Dã nói xong không hề do dự uống cạn chén rượu, sau đó cười thắm, nói: “Hương vị không tồi, nhưng tiếc là không ngon bằng một loại rượu tôi từng uống...”

Đoàn Phong nghe vậy bèn túm lấy vai Viên Mục Dã và cười hỏi: “Thằng nhóc này có rượu mà giấu nhé, tại sao trước đó uống rượu ngon lại không gọi tôi?”

Viên Mục Dã nghiêng người sang chỗ Đoàn Phong rồi cười tủm tỉm: “Tôi không thể cho anh uống loại rượu đó...”

Đoàn Phong tò mò hỏi: “Tại sao? Tại sao cậu có thể uống mà tôi lại không được?”

Chương 831: Một chén rượu giải mọi ưu sầu

Viên Mục Dã mỉm cười khẽ nói: “Rượu đó được gọi là rượu Âm Dương hòa hợp, nó dùng để uống lúc kết hôn, anh muốn uống... rượu Âm hay rượu Dương?”

Tần Uyên thấy trạng thái này của Viên Mục Dã thì đắc ý nói với mọi người: “Nhiệm vụ đã hoàn thành!”

Đáng tiếc khi Tần Uyên nói câu này, những người khác đều đã say như chết, chỉ còn mỗi Đoàn Phong buồn cười nhìn Viên Mục Dã, anh ta hỏi: “Vậy theo cậu thì tôi nên uống rượu Âm hay rượu Dương?”

Lúc này, Viên Mục Dã lại tự mình rót thêm một chén rượu Vong Ưu, cậu nói: “Đương nhiên phải uống rượu Âm! Rượu Dương chỉ dành cho tôi...”

“Tại sao? Ai quy định cậu phải uống rượu Dương còn tôi phải uống rượu Âm?” Đoàn Phong có vẻ không phục.

Viên Mục Dã dùng một tay đỡ trán, tay còn lại bóp nhẹ chén rượu, ánh mắt cậu rũ xuống: “Bởi vì rượu Dương có độc... Tổ Cơ bị trúng độc vì uống rượu Dương, tôi làm sao có thể để anh uống được?”

Thấy Viên Mục Dã chủ động nói về Tổ Cơ, Đoàn Phong biết rượu của Tần Uyên thật sự rất mạnh, anh ta mỉm cười, nói: “Đó là lựa chọn của cô ấy, cậu không thể đổ hết lỗi cho mình được. Ví dụ một ngày nào đó cậu uống rượu độc để cứu tôi, chẳng lẽ cậu cũng hy vọng tôi suy sụp như bây giờ à? Nếu đổi lại vị trí cho nhau, tôi tin rằng cậu cũng sẽ lựa chọn hy sinh để cứu cô ấy.”

Viên Mục Dã thở dài, sau đó vẫy tay, nói: “Những gì anh đang nói đều là nhảm nhí, trên thế gian này làm gì có nhiều nếu đến thế? Nếu đội khảo cổ không phát hiện ngôi mộ cổ thời Bắc

Tấn... Nếu chúng ta không nhận việc đến giúp... Nếu chúng tôi không gặp Tổ Cơ sau khi đến Bắc Tấn mà là gặp một cô gái lòng dạ độc ác... Thật đáng tiếc, trên đời này không nhiều nếu đến thế.”

Viên Mục Dã càng nói càng trầm giọng, cuối cùng không nhịn được lấy một tay che mắt, sau đó yên lặng để cho nước mắt chảy ra từ khóe mắt, tuy cậu bây giờ đang buồn muốn chết, nhưng cơ thể Viên Mục Dã chỉ hơi run rẩy... Đó là do cậu đã uống rượu Vong Ưu.

Đoàn Phong vẫn nhớ lần cuối cùng nhìn thấy Viên Mục Dã khóc là vào ngày biết Diệp Dĩ Ngụy chính là anh Thạch Đầu, lần đó cậu đã khóc rất nhẫn nhẹn trong trạng thái tỉnh táo, nhưng không ngờ lần này dưới tác dụng của cồn mà vẫn kiềm chế như vậy.

Nghĩ đến đây, Đoàn Phong đặt tay lên vai Viên Mục Dã rồi bảo: “Nếu cậu buồn thì cứ khóc thật to, cố nhịn làm gì chứ?”

Nhưng Viên Mục Dã không hề nhìn lên mà lầm bầm: “Tôi đã bị người ta gọi là sao chổi từ khi còn bé, mẹ tôi chết vì khó sinh lúc sinh ra tôi... Không ai trong nhà thích tôi trừ bà nội, bọn họ nhìn thấy tôi mà cứ như thấy ma vậy. Đã vài lần bố tôi muốn cho tôi đi, nếu không có sự phản đối mạnh mẽ của bà, tôi sợ cuộc đời mình đã rẽ sang trang khác. Sau này bà tôi mất, cha và em trai tôi cũng chết, thậm chí mẹ kế còn đuổi tôi ra khỏi nhà ngay tức khắc... Có lẽ bọn họ nói đúng, tôi thật sự sẽ khắc chết người bên cạnh, ngay cả ông cụ Lâm và anh Thạch Đầu cũng không thể may mắn thoát được. Sau khi trưởng thành, tôi không dám kết bạn với người khác vì sợ tiếp xúc quá nhiều sẽ hại chết họ, ý nghĩ này đã khắc sâu vào trong đầu tôi, dù tôi có đọc bao nhiêu cuốn sách, học được bao nhiêu kiến thức thì cũng không thể thay đổi được... Tôi cũng muốn sống một cuộc sống bình thường, nhưng tôi không thể, bởi vì làm như vậy quá ích kỷ, tôi cũng không thể chịu đựng nỗi việc những người tôi quan tâm lần lượt rời đi. Lần này không hiểu sao tôi lại quay về Bắc Tấn rồi tình cờ gặp Tổ Cơ, ngay từ đầu tôi đã nghĩ rằng chúng tôi là người của hai thế giới khác nhau nên cứ lảng tránh ánh mắt của cô ấy, tôi chỉ coi Tổ Cơ như công cụ giúp mình trở về thời hiện đại. Nhưng tôi không phải kẻ ngốc, cũng không phải người có ý chí sắt đá, tôi cũng là

một người biết quan tâm, tôi có thể cảm nhận được tâm tư của cô ấy, sự bối rối của người con gái mới biết yêu... Đó đều là những thứ tôi không thể đáp lại được. Tôi đã từng nghĩ rằng chỉ cần mình làm như không thấy rồi nhanh chóng rời đi, cô ấy sẽ trở lại cuộc sống như trước đây. Nhưng cuối cùng tôi đã hại chết Tổ Cơ, cô ấy biết rất rõ là tôi đang lợi dụng mình, nhưng Tổ Cơ vẫn lựa chọn giúp tôi... Đến giây phút cuối cùng, tôi vẫn còn lo lắng Tổ Cơ sẽ thay đổi ý định và bắt tôi ở lại. Nếu biết sẽ như thế này... Nếu biết sẽ như thế này, tôi không nên đối xử với cô ấy như vậy.”

Khi Viên Mục Dĩ nói đến chỗ xúc động, cậu đè chặt trái tim mình bằng một tay, cứ như muốn túm chặt nó rồi kéo ra vậy, Đoàn Phong thấy thế vội vàng vỗ lưng Viên Mục Dĩ và bảo: “Tôi biết cậu không thoải mái... Tôi biết tất cả những gì cậu nói.”

Không ngờ Viên Mục Dĩ vừa nghe thế đã đẩy Đoàn Phong sang một bên: “Anh biết cái gì? Tránh xa tôi ra, nếu không tôi sẽ hại chết anh đấy!”

Đoàn Phong bị chọc tức đến bật cười, anh ta kéo đầu Viên Mục Dĩ rồi ghì nhẹ vào ngực mình và nói: “Cậu quên rồi à? Tôi là một người bất tử... Không ai có thể giết được tôi. Nếu thật sự có thì tôi còn phải thấp hươg cảm ơn người đó đấy.”

Nghe Đoàn Phong nói như vậy, nước mắt Viên Mục Dĩ ào ạt tuôn ra, chẳng mấy chốc chỗ vai áo của Đoàn Phong đã ướt đầm: “Hôm nay Từ Lệ gọi điện cho tôi và nói rằng anh ta vừa nhận được báo cáo có xác chết nữ vô danh. Khoảnh khắc đó... Tôi thật sự sợ cái xác ấy là Tổ Cơ, chỉ cần tôi nghĩ đến cảnh cô ấy chết một mình ở một góc nào đó của thế giới này, trái tim tôi lại khó chịu như bị dao cắt. May mà thi thể nữ trong ảnh không phải cô ấy... Cũng may không phải...”

Đoàn Phong nghe thấy giọng Viên Mục Dĩ càng ngày càng nhỏ, anh ta biết cậu đã trút bỏ được nỗi lo lắng trong lòng nên khẽ thở dài và nói: “Ngủ một giấc thật ngon đi, ngày mai mặt trời chắc chắn sẽ vẫn mọc lên...”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ choáng váng ngồi dậy khỏi giường, cậu nhìn xung quanh một lượt và phát hiện mình đang

ngủ trong ký túc xá của Đoàn Phong... Ký ức của đêm qua trong đầu cậu chỉ dừng lại ở chỗ Tần Uyển rót rượu cho cậu.

Viên Mục Dã ra khỏi giường với vẻ mặt mệt mỏi, sau đó vận động vai một chút để giúp mình nhanh chóng tỉnh táo. Lúc này cậu nhìn thấy Đoàn Phong đi từ bên ngoài vào, người đầy mồ hôi, anh ta thấy Viên Mục Dã đã tỉnh thì cười hỏi: “Ồ, con ma men tỉnh rồi à?”

Viên Mục Dã nghe vậy mà mặt đỏ bừng: “Còn không phải do anh à? Anh cho rằng tôi uống quá nhiều nên không nhớ gì sao?”

Vừa lau mồ hôi, Đoàn Phong vừa chỉ vào một chiếc áo sơ mi trên mắc và hỏi: “Cậu thấy chiếc áo kia của tôi có vấn đề gì không?”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn chiếc áo sơ mi sáng màu đó: “Đây chẳng phải là chiếc hôm qua anh mặc sao?”

Đoàn Phong gật đầu: “Nhìn kỹ hơn xem nào, thể hiện trình độ chuyên nghiệp của cậu đi!”

Viên Mục Dã không biết Đoàn Phong muốn làm gì, cậu bước lại gần cẩn thận quan sát: “Đây là một mẫu áo mùa thu mới của một nhãn hiệu nào đó, tôi thấy anh mặc khoảng ba, bốn lần rồi...”

Chương 832: Hòn đảo vô danh

Viên Mục Dã nói đến đây thì phát hiện có một số vết nước không rõ trên vai trái, cậu đưa lên mũi ngửi: “Ngoài mùi sữa tắm thông thường của anh, còn có một mùi rượu thoang thoang, chắc anh đã nôn khi uống quá nhiều...”

Đoàn Phong tức giận nói: “Cậu mới uống nhiều rồi nôn ấy!”

Viên Mục Dã giật mình hỏi: “Tôi đã nôn vào ngày hôm qua? Không thể nào?”

“Vậy cậu nghĩ thứ trên này là cái gì?” Đoàn Phong cười gian.

Viên Mục Dã thật sự không biết, nhưng cậu cảm thấy nó không giống với nước, vì vậy Viên Mục Dã định ném thử xem thế nào. Nếu có thứ gì đó ghê tởm dính trên đó thì Đoàn Phong đã chẳng treo nó ở trong ký túc xá.

Kết quả Viên Mục Dã ném xong lại thấy nó hơi mặn, cậu nhìn chiếc áo sơ mi rồi lại nhìn Đoàn Phong, dường như Viên Mục Dã đã nhớ ra điều gì đó nên đỏ mặt, hỏi: “Chẳng lẽ cái này là... nước mắt à?”

Đoàn Phong rất nghiêm túc: “Chắc có cả nước mũi nữa, nhưng cậu đừng lo, dù sao cũng không phải của người khác.”

Nghe Đoàn Phong nói thế, mặt Viên Mục Dã càng đỏ hơn, bởi vì cậu đã nhớ chuyện xảy ra đêm qua, Viên Mục Dã đành xấu hổ, bảo: “Cái này... Để tôi mang về giặt cho anh!”

Không ngờ Đoàn Phong lại ngăn cản: “Đừng, tôi phải giữ chiếc áo này làm kỷ niệm, phòng khi cậu lại nghĩ quẩn, tôi sẽ lấy ra mặc. Nhưng tôi phải nói trước, đến lúc đó anh đây sẽ cho cậu mượn bờ vai còn lại, chứ đâu thể để cậu khóc lại ở chỗ cũ được đúng không?”

Viên Mục Dã xấu hổ quá, muốn tìm ngay một cái lỗ để chui vào, cuối cùng cậu tìm có rồi vội vàng chuồn đi... Bước ra khỏi số 54, Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh, cậu phát hiện nỗi buồn tích tụ trong lòng dường như đã tan rã.

Đoàn Phong nói đúng, bất kể có xảy ra chuyện tệ hại đến mức nào thì hôm sau mặt trời vẫn mọc, chỉ cần thế giới không bị hủy diệt, mỗi ngày mới đều sẽ tràn đầy hy vọng.

Đồng thời, Viên Mục Dã cũng tin rằng mặc dù Tổ Cơ chưa được cậu đưa về hiện tại, nhưng tương lai của cô ta cũng có vô hạn khả năng, bởi vì Tổ Cơ có thể rời khỏi triều đại Bắc Tấn đã là một kỳ tích rồi...

Vài ngày sau, lão Lâm từ nước ngoài bay về và tiêm cho Viên Mục Dã loại thuốc ức chế mới nhất do đội ngũ y tế của anh ta nghiên cứu. Do trước đó Viên Mục Dã đã uống rất nhiều máu hồ trắng nên đã kích hoạt một phần virus trong cơ thể, lão Lâm lại phải điều chỉnh lại công thức thuốc ức chế một lần nữa.

Tuy nhiên, vì đây là công thức mới hiệu quả hơn nên tác dụng phụ đương nhiên cũng không nhỏ, Viên Mục Dã bị tăng nhiệt độ cơ thể và chóng mặt trong vòng hai giờ sau khi tiêm.

May mắn thay, lão Lâm cho biết đây là hiện tượng bình thường khi lần đầu tiêm công thức mới, một thời gian sau sẽ từ từ trở lại bình thường thôi. Tuy nhiên, để phòng ngừa những biến cố khác, lão Lâm vẫn bảo Viên Mục Dã nằm trên bàn thí nghiệm, cả người cậu dán đầy những miếng điện cực để liên tục theo dõi các dấu hiệu sinh trắc.

Mấy ngày nay, Viên Mục Dã cứ nhìn thấy Đoàn Phong là lại nghĩ đến chuyện xấu hổ trong bữa tiệc liên hoan cuối năm, nên cậu luôn cố ý hoặc vô tình né Đoàn Phong để tránh gặp nhau lại xấu hổ, không ngờ Viên Mục Dã vừa tiêm xong thuốc ức chế, Đoàn Phong đã đẩy cửa bước vào.

Đoàn Phong thấy mặt Viên Mục Dã hơi đỏ lên thì bèn thử nhiệt độ trên trán Viên Mục Dã, sau đó anh ta ngạc nhiên nhìn lão Lâm: “Sao nhiệt độ của cậu ấy lại cao thế?”

Lão Lâm vừa kiểm tra số liệu giám sát của Viên Mục Dã, vừa trả lời qua loa: “Đây là tác dụng phụ của loại thuốc mới, một

thời gian nữa là ổn thôi... Lần nào điều chỉnh thuốc ức chế mà chẳng vậy? Có gì phải ngạc nhiên đâu?”

Đoàn Phong hơi không vui: “Anh đừng chỉ nghiên cứu mỗi thuốc ức chế nữa? Bao giờ có thuốc giải thế?”

Lão Lâm nghe xong lại hừ nhẹ, nói: “Sao có thể đơn giản như cậu nói được, cậu nghĩ chỉ cần chạm môi một cái là thuốc giải độc ra đời à? Nói thật cho cậu biết nhé, bây giờ thuốc ức chế có thể đuổi kịp sự thay đổi của virus trong cơ thể Viên Mục Dã là đã phải thấp hương cảm ơn rồi đấy!”

Viên Mục Dã mơ mơ màng màng nghe hai người cãi qua cãi lại, cậu đành bất đắc dĩ ngồi dậy, nói: “Hai người có thể yên lặng một lát được không?”

Lão Lâm vừa thấy Viên Mục Dã đứng dậy thì vội vàng đẩy cậu nằm lại rồi bảo: “Đừng lộn xộn, số liệu sẽ không chính xác!”

Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong nhìn mình cười thì cũng chẳng giải thích việc đỏ mặt của mình không phải do nhiệt độ cơ thể tăng lên... Cũng may lúc này Trương Khai đến gọi lão Lâm đi nhận một cuộc điện thoại video nên mới phá vỡ bầu không khí xấu hổ này.

Trương Khai vô tâm hỏi: “Viên này, bây giờ anh cảm thấy thế nào? Tôi thấy mặt anh có vẻ hơi đỏ, có phải hơi khó chịu không?”

Viên Mục Dã ho nhẹ một tiếng rồi đáp: “À... Chắc là tác dụng phụ của thuốc ức chế mới, không sao đâu, một lúc nữa sẽ ổn thôi.”

Không ngờ điện thoại của Trương Khai lại đổ chuông vào lúc này, để không làm phiền Viên Mục Dã, cậu ta xoay người đi ra ngoài, lúc này trong phòng thí nghiệm chỉ còn hai người Viên Mục Dã và Đoàn Phong... Viên Mục Dã vừa nghĩ đến chuyện xấu hổ đêm hôm trước thì dứt khoát nhắm mắt giả vờ ngủ.

Đoàn Phong thấy da mặt Viên Mục Dã quá mỏng cũng không tiếp tục trêu cậu nữa: “Ồ kìa, cậu vẫn còn để ý chuyện đó à, tôi cam đoan sẽ giữ kín trong lòng, không bao giờ để người khác biết!”

Viên Mục Dã nghe thế bèn mở mắt ra rồi tức giận nói: “VẬY anh giặt cái áo sơ mi đó trước đi đã!”

“Tôi giặt nó từ lâu rồi, hôm đó tôi cố ý treo nó lên để đùa cậu thôi!” Đoàn Phong nhếch miệng cười gian.

Nghĩ lại trạng thái của mình lúc đó, Viên Mục Dã hơi xấu hổ, cậu nói: “Lúc đó trông tôi mất mặt lắm hả?”

Đoàn Phong thở dài: “Chuyện này có gì mà phải xấu hổ? Hơn nữa, tôi chỉ muốn cậu xả ra một chút mà thôi, cứ nhịn mãi thì sớm muộn gì cũng bị bệnh!”

Hai người đang nói chuyện thì lão Lâm cầm theo một xấp tài liệu đi vào, anh ta đưa cho Đoàn Phong và nói: “Xem qua đi, chúng ta vừa nhận một vụ án!”

Đoàn Phong cầm lấy lật vài trang, sau đó nhú mồm: “Điên rồi, sao lại nhận loại vụ án này? Muốn đi thì anh tự đi đi, chúng tôi không đi!”

Viên Mục Dã nghe vậy tò mò hỏi: “Sao thế? Còn có chỗ mà anh không dám đi à?”

Thấy Viên Mục Dã vẫn muốn ngồi dậy, Đoàn Phong vội vàng đưa tư liệu trong tay cho cậu rồi bảo: “Cậu mau nằm xuống đi...”

Viên Mục Dã đành ngoan ngoãn nằm xuống, đồng thời cậu cũng cầm lấy tư liệu và xem qua... Nhìn bề ngoài thì đây chỉ là một hành động cứu hộ bình thường, đích đến là một hòn đảo ở nước K.

Nhưng khi Viên Mục Dã lật sang trang thứ hai, cậu đã hiểu tại sao Đoàn Phong lại nói như vậy, bởi vì nó hoàn toàn không phải một hòn đảo bình thường, thậm chí tên của nó còn bị xóa khỏi bản đồ vào thế kỷ trước.

Chương 833: Sự kiện máy bay rơi

Trong mắt của người dân địa phương, nơi đó là một hòn đảo quỷ đúng nghĩa, sở dĩ nói như vậy không phải vì trên đảo thật sự có ma quỷ, mà nó có thứ còn đáng sợ hơn gấp trăm lần...

Sở dĩ thứ này đáng sợ là bởi vì nó không thể nhìn và cũng không chạm vào được, nhưng nó sẽ giết chết bạn mọi lúc mọi nơi, nó còn đáng sợ hơn ma quỷ và nó được gọi là ô nhiễm phóng xạ.

Vào giữa những năm 1960, có hàng trăm ngư dân sống trên hòn đảo vô danh này, họ làm việc lúc mặt trời mọc và nghỉ ngơi lúc hoàng hôn, cuộc sống của họ thật bình yên. Nhưng ai ngờ được những ngày bình yên đó đã bị một tai nạn phá vỡ.

Một chiếc máy bay ném bom B-25 của nước X bị trục trặc khi bay qua hòn đảo và đâm xuống phía Nam hòn đảo mà không hề được cảnh báo trước. Sau đó quân đội nước X đã liên hệ với chính phủ nước K, thông báo trên chiếc B-25 đó có một quả bom Hydro kiểu H-781.

Năm đó, vị trí của hòn đảo nhỏ kia cực kỳ hẻo lánh, thông tin liên lạc rất lạc hậu, thường xuyên bị mất kết nối với thế giới bên ngoài do thời tiết, nên dù có tai nạn xảy ra trên đảo thì bên ngoài cũng khó phát hiện ra.

Thông tin do lão Lâm cung cấp không giải thích chi tiết sau đó vấn đề được giải quyết thế nào, cũng không biết nước X đã bồi thường cho nước K bao nhiêu tiền, tóm lại vấn đề này nhanh chóng bị chìm xuống trong những năm tháng thông tin không phát triển ấy.

Hòn đảo nhỏ này đã bị bỏ hoang hơn 50 năm do sự cố ô nhiễm hạt nhân năm đó, lý do khiến quá khứ phủ đầy bụi này bị lật lại là vì một tháng trước, một tổ chức nghiên cứu khoa học của nước K đã xin chính quyền địa phương cho phép lên đảo để

khảo sát việc ô nhiễm hạt nhân có ảnh hưởng thế nào với hệ sinh thái trên đảo...

Sau nhiều lần nghiên cứu, cuối cùng chính quyền địa phương cũng chấp nhận đơn xin. Cơ quan nghiên cứu khoa học đã cử một nhóm các nhà nghiên cứu lên đảo để tiến hành công việc, nhưng nhóm các nhà khoa học này lại bị mất liên lạc không lâu sau khi lên đảo.

Theo quan điểm của chính phủ nước K, đây chỉ là một cuộc điều tra khoa học thông thường, ngay cả khi bức xạ hạt nhân vượt quá tiêu chuẩn cho phép, thì các thành viên trong đội lên đảo đều là người chuyên nghiệp, bọn họ đương nhiên biết cách bảo vệ mình khỏi bức xạ hạt nhân, vì vậy không ai ngờ được đội ngũ này lại xảy ra chuyện.

Mặc dù sau đó quân đội nước K đã cử người lên đảo để giải cứu, nhưng họ chỉ dám tiến hành một cuộc tìm kiếm đơn giản ở rìa đảo... Vì theo dữ liệu của máy đo phóng xạ mà họ mang theo, bức xạ hạt nhân ở đây đã vượt xa mức cơ thể con người có thể chịu được, cho nên cứ lên đảo tương đương với việc tự sát.

Tất nhiên, cơ quan tổ chức cuộc thám hiểm khoa học này không chịu từ bỏ những nhà khoa học đã lên đảo, họ chỉ có thể tuyển những người từ các quốc gia khác lên đảo cứu hộ...

Thật không may, mặc dù người đứng đầu cơ quan nghiên cứu khoa học này là Tiến sĩ Doyle đã nhiều lần đảm bảo rằng cơ quan của họ sẽ cung cấp các bộ quần áo bảo vệ chống phóng xạ có hệ số an toàn cao nhất thế giới, nhưng vì nhóm người trước đó đến hòn đảo đã biến mất khi mặc những bộ trang bị này, nên hầu như không có ai sẵn sàng mạo hiểm mạng sống của mình để lên đảo cứu người.

Tiến sĩ Doyle và lão Lâm từng gặp nhau tại một hội thảo về môi trường ở Berlin, hai người họ trò chuyện khá vui vẻ, vì vậy trong lúc tuyệt vọng, Tiến sĩ Doyle đã nghĩ đến việc nhờ số 54 giúp đỡ.

Lão Lâm đã xem xét kỹ những số liệu do Tiến sĩ Doyle gửi cho và cảm thấy bức xạ hạt nhân trên đảo không phải vấn đề lớn, miễn là công việc phòng hộ được thực hiện đúng cách, rất

có thể những nhà khoa học kia đã mất liên lạc vì chuyện khác...

Hơn nữa, khi lão Lâm liên lạc với Tiến sĩ Doyle, anh ta cũng nói rõ rằng đã gần một tháng kể từ khi vụ việc xảy ra, vì vậy ngay cả khi họ lên đảo để cứu người, khả năng nhóm nhân viên đó còn sống là rất mong manh.

Tiến sĩ Doyle nói rằng anh ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý về chuyện này, điều mà Tiến sĩ Doyle muốn biết là đã có chuyện gì xảy ra khiến cả nhóm bị mất liên lạc, nếu không làm rõ vấn đề này thì một loạt các hạng mục nghiên cứu ở trên hòn đảo nhỏ vô danh đó sẽ bị ngừng lại hết.

Nguyên nhân mà Đoàn Phong không muốn đi cũng rất đơn giản, là vì các thành viên của số 54 không đủ kinh nghiệm đối phó với hoàn cảnh bị ô nhiễm phóng xạ như thế này. Hơn nữa Viên Mục Dã vừa tiêm thuốc ức chế mới nên vẫn chưa ổn định, vì thế bọn họ không thích hợp tham gia hoạt động cứu hộ trên đảo.

Nói gì thì nói, Đoàn Phong cũng là người dẫn đầu những người thực sự lên đảo, nên nếu anh ta không đồng ý, lão Lâm tất nhiên sẽ không ép buộc... Nhưng Viên Mục Dã nhận thấy được lão Lâm thật sự rất muốn nhận vụ này, bởi vì như vậy anh ta sẽ có thể lấy được toàn bộ dữ liệu về hệ thống sinh thái trên đảo.

Buổi trưa ăn cơm xong, Viên Mục Dã bèn bàn với Đoàn Phong: “Thật ra cơ thể tôi không có vấn đề gì đâu, mặc dù tôi nên quan sát vài ngày sau khi tiêm thuốc ức chế, nhưng lần nào đến ngày thứ hai cũng đã ổn định rồi mà.”

Đoàn Phong thở dài, nói: “Hòn đảo đó đã không có dấu vết hoạt động của con người trong hơn 50 năm, thông tin về vụ việc xảy ra năm đó cũng không rõ ràng, vụ tai nạn đã khiến hòn đảo và cư dân trên đảo bị tổn hại đến mức nào cũng không được nhắc đến, cậu cảm thấy chuyện này bình thường sao?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đúng là có điều gì đó không bình thường, nhưng anh đừng quên là chuyện này xảy ra trong thời kỳ chiến tranh, cho nên hẳn là có rất nhiều nguyên nhân khiến lúc ấy phải dìm vụ này xuống... Mà biết

đâu những nhân viên nghiên cứu khoa học đó vẫn còn sống thì sao? Vì thế chúng ta là hy vọng duy nhất của họ.”

Đoàn Phong nghe xong lại lắc đầu, nói: “Không biết lão Lâm đã cho cậu uống thuốc gì mà cậu dám đến một nơi như vậy? Bức xạ hạt nhân nguy hiểm hơn bất kỳ con quái vật nào có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nó không thể nhìn và cũng không thể chạm đến, một khi cơ thể bị tổn thương bởi bức xạ hạt nhân... sẽ vĩnh viễn không thể hồi phục được, hơn nữa còn tiếp tục trở nên xấu đi cho đến khi chết.”

“Tất nhiên là tôi biết, nhưng những người lên đảo trước đó đâu phải kẻ ngu, bọn họ đã dám lên đảo thì chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ, vì vậy bức xạ hạt nhân không phải lý do khiến họ mất tích.” Viên Mục Dã phân tích.

Đoàn Phong hừ một tiếng: “Cái đó còn tệ hơn nữa, ai biết có quái vật đột biến nào tấn công người trên đảo không?”

Viên Mục Dã vỗ vai Đoàn Phong, cậu nói: “Đánh quái vật luôn là điểm mạnh của chúng ta mà, làm sao chúng ta lại không đi được? Tôi biết anh đang lo lắng cho cơ thể tôi... Anh yên tâm, tôi cam đoan sau khi lên đảo, sức chiến đấu của tôi sẽ ở chế độ sẵn sàng.”

Mặc dù lúc đó Viên Mục Dã đã khẳng định rất chắc chắn, nhưng không ngờ sau khi bọn họ vừa hạ cánh, cậu bắt đầu bị sốt cao không rõ lý do. Mà trong khoảng thời gian nhiệt độ cơ thể Viên Mục Dã bị tăng lên, ham muốn máu tươi trong cậu cũng nhanh chóng dâng trào, nó khiến ý thức của Viên Mục Dã luôn ở trên bờ vực mất kiểm soát...

Chương 834: Hoa bách hợp

Đoàn Phong thấy tình hình của Viên Mục Dã như vậy thì biết cậu không thể cùng mọi người lên đảo, nên đành để cậu ở lại cùng với lão Lâm ở nước K chờ tin tức, còn mình thì dẫn đội và người của Tiến sĩ Doyle lên đảo cứu người.

Mặc dù Viên Mục Dã vô cùng lo lắng, nhưng cậu cũng không thể làm gì khác được, chỉ có thể ở lại khách sạn chờ đến khi nhiệt độ cơ thể trở lại bình thường. Nhưng thường càng sốt ruột lại càng hay xảy ra chuyện... Không đến một tiếng sau khi đội Đoàn Phong lên đảo, đoàn người số 54 đã bị mất liên lạc với bên ngoài.

Theo lý thuyết, lần này được trang bị đầy đủ, lại thêm nhóm Đoàn Phong có mang theo cả vũ khí có tính sát thương thì cho dù trên đảo thực sự có thứ gì đó nguy hiểm, bọn họ muốn tự vệ cũng không thành vấn đề, dù sao bọn họ cũng không phải là đám phần tử tri thức đã lên đảo trước đó với mục đích nghiên cứu.

Lão Lâm thấy Viên Mục Dã lo lắng, thì bèn nói: “Đừng lo lắng vội, chờ thêm xem thế nào, có lẽ chỉ là thiết bị truyền tin có vấn đề thôi... Dù sao thì lượng phóng xạ trên đảo rất lớn, việc thiết bị liên lạc bị nhiễu sóng cũng là bình thường.”

Mặc dù Viên Mục Dã biết lão Lâm nói rất đúng, nhưng trong lòng cậu cảm thấy có sự bất an mơ hồ, cậu vẫn luôn nghĩ nếu nhóm Đoàn Phong thực sự bị nhốt trên đảo thì mình nên làm thế nào.

Cứ như vậy Viên Mục Dã chìm đắm trong lo lắng và suy nghĩ này hai ngày, nhóm Đoàn Phong vẫn không hề có bất cứ liên lạc gì. Hơn nữa, sau khi mất liên lạc với nhóm cứu hộ thứ hai, Tiến sĩ Doyle gần như không thể tìm được người khác đi đến đảo nữa.

Càng nghĩ, Viên Mục Dã càng thấy mình không thể đợi thêm được nữa, nếu như bọn Đoàn Phong thực sự gặp nguy hiểm thì

cứ tiếp tục chờ đợi như thế này chỉ làm lỡ mất thời cơ cứu người tốt nhất, thế nên Viên Mục Dã bảo lão Lâm đi tìm Tiến sĩ Doyle và nói với anh ta rằng cậu muốn lên đảo cứu người.

Ở thời điểm này lại có người chủ động muốn lên đảo cứu người, khiến Tiến sĩ Doyle cực kỳ vui mừng, nhưng khi anh ta nghe nói chỉ có một mình Viên Mục Dã lên đảo thì lo lắng bảo: “Một mình cậu lên đảo thật sự không sao chứ?”

Viên Mục Dã biết một mình đi rất nguy hiểm, nhưng lúc này cậu không để ý được nhiều như vậy, cậu đưa một danh sách thiết bị cho Tiến sĩ Doyle và dặn: “Ngoại trừ các thiết bị bảo hộ phóng xạ ra, hy vọng anh có thể chuẩn bị giúp tôi những thứ ghi trên này...”

Tiến sĩ Doyle nhận danh sách, nhìn qua rồi nói: “Về cơ bản thì không có vấn đề gì...” Nhưng khi nhìn đến cuối danh sách, anh ta cau mày hỏi: “Còn thêm năm túi máu 200cc? Cậu lo lắng những người mất tích có thể bị thương cần truyền máu sao?”

Ở đây chỉ có mình lão Lâm biết vì sao Viên Mục Dã lại muốn mang theo năm túi máu 200cc, nên anh ta nói qua quýt: “Đại loại như vậy, anh nhanh đi chuẩn bị đi!”

Tuy tiến sĩ Doyle không hiểu lắm, nhưng vẫn chuẩn bị đầy đủ các thứ được liệt kê trong danh sách, có điều trước khi đi anh ta vẫn không quên hỏi lão Lâm: “Năm túi máu đó cần nhóm máu gì?”

“Có cái gì thì lấy cái đó!” Lão Lâm đành nói vậy.

Sau khi Tiến sĩ Doyle đi, lão Lâm mới thì thầm với Viên Mục Dã: “Hay là để tôi gọi Đầu To đến nhé!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không được, tên nhóc đó còn chưa ổn định được như tôi, vẫn chưa rõ tình hình trên đảo như thế nào, nếu để cậu ta lên đảo thì có thể sẽ mang đến những tổn thương không thể dự đoán được cho cậu ta...”

Lão Lâm thở dài: “Cậu phải suy nghĩ cho kỹ, nếu không phải rơi vào tình huống vạn bất đắc dĩ... thì nhất định không được làm ầu! Biết chưa?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Anh yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận...”

Viên Mục Dã thật sự đã xác định tâm lý rõ ràng, nhưng trong lòng cậu không cảm thấy chắc chắn... Thứ có thể bắt giữ được Đoàn Phong thì nhất định không tầm thường, cho nên cậu phải tìm cho mình và mọi người một đường lui. Suy nghĩ một lúc, Viên Mục Dã nghĩ đến một người có thể giúp mình, có điều trước đây cậu luôn muốn nhanh chóng phủi sạch quan hệ với đối phương cho nên không hề lưu lại cách liên lạc với người đó.

Không còn cách nào, Viên Mục Dã đành phải dùng biện pháp cuối cùng, cậu liên hệ với Lệ Thần... Mặc dù Lệ Thần luôn né tránh sự truy đuổi của tập đoàn của Thạch Lỗi, nhưng trong đầu cậu ta có rất nhiều ký ức khi còn sống của cơ thể hiện tại, nên muốn tìm cách liên lạc với Thạch Lỗi không phải là việc khó.

Trong điện thoại Viên Mục Dã nói sơ qua tình cảnh nguy hiểm của mình cho Lệ Thần biết, hy vọng cậu ta có thể dùng danh nghĩa của mình liên hệ với Thạch Lỗi, bởi vì lúc này Viên Mục Dã thực sự không nghĩ ra được người nào có thể mạo hiểm đến giúp mình cứu người trong tình huống này nữa.

Lệ Thần nghe xong, im lặng mất giây rồi nói: “Được, tôi biết rồi.”

Mặc dù Lệ thần chỉ nói mấy chữ đơn giản như vậy, nhưng từ trước đến nay Viên Mục Dã chưa từng nghi ngờ năng lực làm việc của hắn. Thế là xế chiều hôm đó, Viên Mục Dã mang theo tất cả các trang bị lên đảo, đi thuyền đến hòn đảo nhỏ ma quỷ kia...

Mặc dù trang bị chống phóng xạ của Tiến sĩ Doyle không nặng như tưởng tượng, nhưng dù sao vẫn bị khuất tầm nhìn, mà trong ba lô của Viên Mục Dã còn mang theo một số loại thuốc cấp cứu, vũ khí phòng ngự và túi máu, nên sau khi lên đảo, tốc độ của Viên Mục Dã cũng không quá nhanh.

Hơn nữa sau khi lên đảo, thiết bị bên hông Viên Mục Dã không ngừng vang lên tiếng “tít tít”, điều này có nghĩa vừa đặt chân lên đảo thì bức xạ hạt nhân xung quanh đã vượt qua ngưỡng mà con người có thể tiếp nhận được.

Nhìn tổng thể bên ngoài, hòn đảo nhỏ này không hề đáng sợ như trong tưởng tượng, thậm chí có thể nói là nó có cảnh sắc

rất đẹp, thực vật tươi tốt xanh um trùm bao trùm hòn đảo nhỏ, ngoại trừ thỉnh thoảng nhìn thấy dấu vết cuộc sống của con người, thì tổng thể hòn đảo mang dáng vẻ mà một đảo hoang nên có...

Viên Mục Dã hiểu thói quen của Đoàn Phong, sau khi lên đảo nhất định sẽ để lại ký hiệu ở ven đường, cho dù không phải để người phía sau có thể đi theo, thì ít nhất cũng có thể chắc chắn mình không lạc đường... Quả nhiên, Viên Mục Dã nhanh chóng nhìn thấy ký hiệu đặc thù của số 54, xem ra phương hướng của cậu không sai.

Không ngờ càng đi, Viên Mục Dã lại càng thấy tình hình không ổn, mặc dù phong cảnh trước mắt có vẻ rất ôn hòa, nhưng những thực vật này đều cao hơn nhiều so với tưởng tượng của Viên Mục Dã.

Đặc biệt là khi nhìn thấy một cây hoa bách hợp khổng lồ, cậu đã đứng sững lại tại chỗ, sở dĩ nói nó khổng lồ là vì nó vô cùng to lớn, áng chừng phải cao mười mấy mét...

Trong đó có một đóa hoa bách hợp đang nở rộ với đường kính vượt xa hai sải tay của Viên Mục Dã, nhìn thấy cảnh này, Viên Mục Dã cầm bộ đàm lên gọi cho Tiến sĩ Doyle ở trên thuyền cách đó không xa, kết quả lại phát hiện đã mất tín hiệu.

Xem ra chuyện này đúng như suy đoán của bọn họ, sau khi lên đảo, tất cả các thiết bị liên lạc đều biến thành đồ trang trí, bởi vậy những người bị mất liên lạc có thể không phải do gặp chuyện gì đó bất trắc, mà chỉ là vì thiết bị liên lạc bị phóng xạ làm nhiễu mà thôi.

Trong lúc đang ngây người, Viên Mục Dã bỗng nghe thấy tiếng động trong bụi cỏ, cậu cảnh giác móc súng lục ra...

Chương 835: Ông anh máu

Không ngờ đợi một lúc, Viên Mục Dã lại thấy một con nai chui ra khỏi bụi cỏ, nó đang tò mò nhìn về phía cậu... Có lẽ vì đảo này đã mấy chục năm không có con người xuất hiện, cho nên con nai trước mắt này không hề sợ hãi Viên Mục Dã.

Nhưng có một điều khiến Viên Mục Dã tò mò là có vẻ con nai này có tính tò mò rất nặng, nếu không sao hai mắt của nó cứ nhìn chăm chăm vào cậu mãi như thế...

Viên Mục Dã định dọa con nai kia nên chậm rãi đến gần nó, kết quả khi cậu nhìn thấy rõ toàn thân của con nai thì chính cậu lại bị giật mình! Hóa ra sở dĩ con nai này luôn nhìn chăm chăm vào cậu là vì nó còn có một cái đầu khác đang cúi xuống ăn cỏ.

Từ sau khi gặp phải con hồ trắng hai đầu kia, Viên Mục Dã vẫn còn sợ hãi với những quái vật hai đầu như thế này. Cậu không thể ngờ được mình về đến hiện đại rồi mà vẫn còn có thể gặp được loại sinh vật dị dạng này.

Cũng may là con nai hai đầu này không hề có ý định tấn công Viên Mục Dã, nó vẫn tiếp diễn cảnh một cái đầu nhìn chăm chăm vào Viên Mục Dã, một cái đầu còn lại cắm cúi ăn cỏ... Nhưng đây cũng không phải là tin tốt với Viên Mục Dã, bởi vì điều này có nghĩa rằng có thể có những sinh vật kỳ lạ khác trên đảo.

Viên Mục Dã đã vô tình làm lãng phí khá nhiều thời gian ở chỗ con nai hai đầu rồi, nên cậu định đi vòng qua cây bách hợp khổng lồ kia để tiếp tục đi về phía trước, không ngờ đúng lúc này cậu đột nhiên nghe thấy có tiếng “tít tít” như có như không vang lên ở phía trên đầu...

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một nụ hoa khổng lồ đang ở ngay trên đầu mình, âm thanh kia dường như phát ra từ nụ hoa đó.

Đây là một nụ hoa rất lớn, nụ hoa căng phồng đầy ắp, giống như đang bao bọc một vật sống... chần chừ vài giây, Viên Mục Dã nhanh chóng nhảy sang một bên, sau đó dùng súng bắn gãy cuống hoa trên cành.

Ngay lập tức, nụ hoa “bành” một tiếng rơi rầm xuống đất, đồng thời có một dòng chất lỏng màu đỏ chảy từ trong nụ hoa ra, mặc dù mùi rất nhẹ nhưng Viên Mục Dã vẫn có thể nhận ra mùi máu tươi trong đó.

Viên Mục Dã ngạc nhiên, cậu lập tức có dự cảm không lành, cậu nhanh chóng rút dao rạch nụ hoa ra, kết quả là nhìn thấy một vật thể hình người máu me be bét...

Nếu Viên Mục Dã không nhìn nhầm thì đây đúng là một con người, nhưng làn da đã bị hòa tan hoàn toàn. Sau đó cậu cũng tìm được nguồn gốc của tiếng títtít kia, đó là một thiết bị đo độ phóng xạ vẫn còn đang hoạt động.

Đầu Viên Mục Dã như ù đi, người này đương nhiên là một thành viên của một trong hai nhóm đã lên đảo, nhưng vì không còn lớp da bên ngoài... nên Viên Mục Dã không nhận ra được đó là ai.

Từ ngoại hình có thể áng chừng người này cao khoảng 1m75, mặc dù không có da, nhưng vẫn có thể nhìn ra chỗ “thịt thừa” giữa hai chân, cho nên có thể khẳng định đây là một người đàn ông... Viên Mục Dã nhanh chóng so sánh dáng người này với từng người của số 54, cậu nhận ra chỉ có Trương Đại Quân là có chiều cao phù hợp nhất.

Nhưng Viên Mục Dã có thể khẳng định người này không phải Trương Đại Quân, bởi vì độ dày của lớp mỡ trên người người này còn kém Đại Quân nhiều lắm! Sau khi có được kết luận này Viên Mục Dã thầm thở phào.

Không ngờ lúc này, con nai hai đầu khi nãy lại đột nhiên đến gần nụ hoa bách hợp và định ăn nó. Một bông hoa to lớn vẫn yên lặng ở bên trên bỗng chụp xuống nuốt gọn con hươu vào bên trong, sau đó nó biến thành một nụ hoa khổng lồ giống như nụ hoa vừa rồi, và nhanh chóng vươn lên giữa không trung.

Khi Viên Mục Dã nhìn đám nụ hoa ở lên cao, cậu phát hiện cây bách hợp này có đến bốn nụ hoa đều đang căng phồng... Cậu thấy lòng mình lạnh ngắt.

Mặc dù Viên Mục Dã không thể xác định được bên trong những nụ hoa kia có phải là người hay không, nhưng nghĩ đến việc có một loại thực vật kinh khủng như thế này tồn tại trên đời, cậu cảm thấy toát mồ hôi thay cho nhóm Đoàn Phong.

Do dự một lúc, Viên Mục Dã vẫn nỡ súng bắn gãy những nụ hoa kia, sau đó kiểm tra từng nụ một... kết quả những thứ bên trong các nụ hoa này đã bị “tiêu hóa” khá lâu, cho nên bên trong đã biến thành một đồng thịt nhão, không phân biệt được là người hay động vật.

Thật ra Viên Mục Dã định diệt hẳn cây bách hợp này, nhưng cậu suy nghĩ lại và cảm thấy thân cây to như cái vại nước kia không dễ dàng bị hạ như cành hoa nhỏ. Dù sao cậu đến đây để cứu người, không thể lãng phí hết đạn ở chỗ này được.

Không ngờ khi Viên Mục Dã muốn đi, cậu bỗng cảm thấy mất cá chân mình bị bắt lại, cậu cúi đầu nhìn thì phát hiện người đang níu chân mình chính là vị “ông anh máu” kia! Hóa ra người này vẫn còn thoi thóp!

Không phải là do Viên Mục Dã sợ ý, mà do bề ngoài của vị “ông anh máu” này quá đáng sợ, khiến dây thần kinh yếu ớt của Viên Mục Dã bị kích thích, không dám nhìn kỹ...

“Ông anh máu” đang nắm chặt mất cá chân của Viên Mục Dã mở cái miệng không còn bờ môi muốn nói điều gì đó...

Nhưng Viên Mục Dã nhìn tình huống này mà cũng bất lực. bởi vì đừng nói là hoàn cảnh hiện tại, mà ngay cả trong bệnh viện với các thiết bị y tế tiên tiến cũng chưa chắc đã cứu sống được anh ta.

Làn da là một bộ phận vô cùng quan trọng với cơ thể con người, nó chính là bức bình phong quan trọng nhất để bảo vệ con người. Không có lớp bình phong này thì cho dù là Hoa Đà tái thể cũng không cứu nổi. Nhưng “ông anh máu” vẫn còn đang thoi thóp, Viên Mục Dã thực sự không thể đối mặt với ánh bất bất lực đó mà làm như không thấy gì được, nhưng lý trí lại nói cho cậu biết người này chắc chắn không sống nổi.

Cuối cùng, sau khi cân nhắc kỹ, Viên Mục Dã biết rằng điều duy nhất mình có thể làm lúc này là giúp “ông anh máu” chấm dứt cơn đau, cậu nhanh chóng rút dao găm ra, sau đó chuẩn xác cắm vào vị trí tái tim của “ông anh máu” kia...

Khi Viên Mục Dã rút dao ra, miệng vết thương trào ra một lượng máu lớn, trêu chọc sức chịu đựng của cậu, Viên Mục Dã lau dao xuống đất rồi quay đầu rời đi.

Càng đi về phía trước, máy đo lường cảnh báo phóng xạ càng kêu to đến ong cả tai, khiến cậu không thể tập trung được. Để bình tĩnh lại Viên Mục Dã tắt máy đi, dù sao có cảnh báo thế nào thì cậu vẫn phải tiến về phía trước.

Trên đường đi, Viên Mục Dã tiếp tục tìm thấy dấu hiệu để lại của Đoàn Phong, bởi vậy có thể khẳng định bọn họ không gặp tập kích ở chỗ bông hoa bách hợp khổng lồ kia... bởi vì với tính tình của Đoàn Phong sẽ không để thứ đó tiếp tục ở đó gây họa...

Trước khi lên đảo, Tiên sĩ Doyle đã từng nói với Viên Mục Dã rằng, trang phục chống phóng xạ trên người bọn họ là thiết bị tiên tiến nhất thế giới, chỉ cần không cởi ra thì có thể sống được nửa tháng trên đảo.

Chương 836: Không biết nguy hiểm

Đương nhiên, con người không thể nào tồn tại trong thời gian dài như vậy mà không ăn không uống không đi vệ sinh, đây chính là lúc thấy tầm quan trọng của thiết bị cảnh báo phóng xạ, bởi vì nồng độ phóng xạ trên toàn đảo không đồng đều, cho nên muốn làm những hành động không thể không lộ ra ngoài thì nhất định phải tìm những khu vực có trị số bức xạ thấp mới được.

Tiểu là trên đường Viên Mục Dĩ đi, trị số hiển thị trên máy cảnh báo phóng xạ liên tục tăng lên, không hề tồn tại nơi nào có nồng độ phóng xạ thấp hơn một chút, chỉ có càng ngày càng mạnh hơn...

Mặc dù nhóm Đoàn Phong mới mất liên lạc trong thời gian ngắn, nhưng nhìn tình hình không mấy khả quan của các nhà khoa học lên đảo trước đó thì biết, dù sao cũng chẳng có ai có thể không ăn không ngủ trong thời gian lâu như vậy được.

Sau đó Viên Mục Dĩ lại tiếp tục tìm được dấu hiệu của Đoàn Phong để lại, theo dấu vết trên đường thì đến chỗ này hành trình của bọn họ vẫn rất thuận lợi, không gặp phải vật cản nào...

Đến tận khi Viên Mục Dĩ đi đến một khu có những hòn đá kỳ lạ, những dấu vết ở trên tảng đá đã thu hút sự chú ý của cậu... nếu Viên Mục Dĩ không nhìn nhầm thì hình như trên đó có dấu đạn bắn.

Cân nhắc đến nhóm đầu tiên lên đảo không hề mang theo vũ khí có tính sát thương như “súng đạn”, Viên Mục Dĩ có thể phỏng đoán những dấu vết này là do nhóm Đoàn Phong để lại. Có kết luận, Viên Mục Dĩ lập tức cảnh giác nhìn xung quanh, không biết lúc đó nhóm Đoàn Phong đã gặp phải thứ gì ở đây mà bắn nhiều đạn như vậy.

Từ mật độ vết đạn trên tảng đá có thể thấy tình hình lúc đó khá rối, cơ bản đều là bắn bừa, nhưng người của số 54 đều bắn súng rất tốt, cho dù không đến mức bách phát bách trúng nhưng cũng không tệ đến mức tất cả đều bắn vào đá chứ?

Ngay lúc Viên Mục Dã đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy âm thanh huyền ảo xung quanh rừng đá. Khi nhìn rõ hướng phát ra âm thanh, da đầu cậu căng lên, hóa ra đây đâu phải rừng đá kỳ lạ mà rõ ràng là một tổ kiến khổng lồ!

Phải nói trong đời này Viên Mục Dã đã nhìn thấy khá nhiều loài kiến, nhưng những con kiến to như con chuột thế này thì quả thật là lần đầu tiên, khó trách khi nhóm Đoàn Phong nhìn thấy lại nổ súng bừa bãi, ngay cả người bình tĩnh như Viên Mục Dã nhìn thấy đám kiến khổng lồ đi thành đàn thế này cũng ngẩn người.

Hơn nữa, nếu Viên Mục Dã không nhìn nhầm, những con kiến khổng lồ này đều thuộc loại kiến lửa sẽ cắn người, chỉ cần bị một con to bằng hạt gạo cắn một phát cũng đau đớn khó chịu rồi chứ đừng nói gì đến những con có kích cỡ khổng lồ thế này.

Viên Mục Dã vội vàng chạy ra khỏi khu rừng đá, không hề chậm chân một giây nào, dù sao cũng là do mình xâm phạm vào lãnh địa của người ta, nếu cứ đứng ngây ra ở đó không phải là tự dâng mồi ngon lên miệng chúng sao...

May mà thân thủ Viên Mục Dã cũng nhanh nhẹn, trước khi bầy kiến đuổi kịp đã chạy được ra ngoài, nhưng dù vậy trong lúc chạy cậu vẫn phải dùng đến súng, dù sao bị thứ này cắn một cái cũng không phải là đùa.

Kết quả khi Viên Mục Dã vất vả chạy thoát khỏi tổ kiến lại phát hiện mình không tìm được đánh dấu Đoàn Phong để lại nữa. Xem ra, lúc này một là Viên Mục Dã đã chạy sai hướng, hoặc bắt đầu từ chỗ này bọn Đoàn Phong không còn kịp để lại dấu hiệu nữa.

Mặc dù Viên Mục Dã đã học được cách tìm kiếm dấu vết trong rừng rậm của Đoàn Phong, nhưng thảm thực vật trên đảo này phát triển quá tươi tốt um tùm, dường như chỉ trong một đêm toàn bộ thực vật đã lớn lên rất nhiều, cho nên không có

dấu hiệu, Viên Mục Dã không biết phải làm thế nào để tìm thấy dấu vết của bọn họ.

Không ngờ đúng lúc Viên Mục Dã không biết nên đi theo hướng nào, đột nhiên cậu ngửi thấy một mùi thối trong không khí, cậu tìm theo hướng phát ra mùi thì thấy một thi thể đen sì dán trên cây cổ thụ bất thành linh xuất hiện.

Mặc dù thi thể này cũng mặc bộ đồ chống phóng xạ giống Viên Mục Dã, nhưng từ mức độ phân hủy của thi thể có thể suy đoán đây là người của nhóm đầu tiên lên đảo, cũng chính là đồng nghiệp của “ông anh máu” kia.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy ngạc nhiên chính là kiểu chết của anh ta... thực sự không biết phải tả thế nào.

Đầu tiên, nơi này là một hoang đảo không có dấu vết của con người, hoặc trên lý thuyết thì phải gần năm mươi năm rồi không có dấu vết sinh sống của con người mới đúng, nhưng người đàn ông này chắc chắn là bị người khác treo trên cành cây.

Từ mức độ phân hủy của thi thể có thể suy đoán ra, đây chắc chắn không phải do nhóm Đoàn Phong làm, nhưng nói như vậy thì lại không hợp lý, bởi vì cũng không thể là đồng đội của anh ta giết người rồi treo lên cây được?!

Hơn nữa, phải nói đến nguyên nhân dẫn đến cái chết của người này, mặc dù tứ chi và đầu của anh ta đều không bị tổn thương, nhưng khi Viên Mục Dã nhìn chính diện thi thể, đây quần áo của anh ta ra thì phát hiện toàn bộ nội tạng đều không còn.

Nói thẳng ra là người này đã bị mổ bụng, sau đó bị moi toàn bộ ruột... loại thủ đoạn giết người tàn nhẫn như vậy cho dù là nhóm đầu tiên lên đảo, hay nhóm Đoàn Phong lên đảo thứ hai cũng không thể làm ra được.

Viên Mục Dã nhìn kỹ dây thừng được dùng để treo thi thể, phát hiện dây thừng này được chế tác từ một loại cỏ khô, cho dù là sinh vật biến dị đến mức nào cũng không thể có đủ trí tuệ để chế tác loại công cụ này, bởi vậy Viên Mục Dã suy đoán trên đảo này chắc chắn có sự sống của nhân loại.

Đương nhiên, điều này cũng không quá hợp lý, bởi vì cho dù có ngư dân may mắn sống sót trên đảo, cũng chắc chắn đã được chính phủ đưa đi điều trị. Mà phóng xạ hạt nhân gây ra tổn thương rất lớn đối với cơ thể con người, do đó theo thời gian trôi đi cho dù lúc đầu còn sống thì cứ ở đây cũng không sống được bao lâu.

Nhưng sợi dây thừng được đan lát theo mức độ trí tuệ cao này dù nhìn thế nào cũng giống như do con người làm ra, cho nên nhất thời Viên Mục Dã không dám chắc chắn liệu trước đó có hoạt động của con người trên hòn đảo này hay không ...

Hơn nữa, Viên Mục Dã nhớ kỹ trong tư liệu của Tiến sĩ Doyle có ghi, sau khi hòn đảo này xảy ra chuyện đã được thiết lập thành khu quân sự cấm xâm phạm của nước K, và đã hoàn toàn bị xóa bỏ trên bản đồ.

Trong tình huống bình thường có rất hiếm tàu thuyền đi qua hay bỏ neo ở một hòn đảo không có tên trên hải đồ, trừ khi là thuyền đánh cá gặp nạn không thể nào không lên đảo tránh nguy hiểm... Nhưng dù là như vậy thì những người không có bất cứ trang thiết bị phòng vệ nào lên đảo chỉ có một con đường chết, sao có thể sống sót để phục kích những người lên đảo khác được?

Nhưng dù thế nào thì sự thật vẫn chứng minh trên đảo này thực sự tồn tại một mối nguy hiểm khó đoán, mà loại nguy hiểm này không biết đến từ đồng loại của bọn họ hay đến từ những sinh vật biến dị trên đảo....

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã không khỏi nắm chặt súng trong tay, chuẩn bị đối phó với những “nguy hiểm không rõ” bất ngờ xuất hiện, bởi vì cậu không muốn trước khi tìm thấy nhóm Đoàn Phong, bản thân mình lại biến thành một kẻ bị mổ bụng giống người trước mặt.

Chương 837: Đứa trẻ nhỏ

Không ngờ đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên có tiếng động, nghe giống như có người đang đi về hướng này... Viên Mục Dã vội vàng trốn vào trong bụi cỏ.

Theo tiếng bước chân đến gần, tim Viên Mục Dã cũng vọt lên đến cổ, bởi cậu không biết có sinh vật gì đang bước ra... Kết quả khi Viên Mục Dã nhìn rõ ngoại hình của sinh vật kia thì có một cảm giác quái dị không nói thành lời được.

Bởi vì nhìn thân hình kia thì hẳn đây là một đứa trẻ tám chín tuổi mới đúng, nhưng quanh người nó lại mọc đầy lông đen, ngoại hình vô cùng kỳ dị...

Từ bề ngoài Viên Mục Dã có thể phán đoán đứa trẻ đầy lông lá này chắc chắn là con người, mặc dù nó mọc lông khắp người như khỉ, nhưng trên người nó vẫn mặc quần áo đơn giản, đồng thời không có đuôi giống như khỉ.

Trước hết, đứa trẻ lông lá kia đi vòng quanh thi thể hai vòng, có vẻ như muốn nhảy lên để kéo thi thể xuống, nhưng cuối cùng vì cách biệt chiều cao nên không chạm được vào xác thối... Đứa trẻ thấy mình không chạm vào được thi thể thì có vẻ thất vọng, nó nhìn xung quanh thi thể một lúc rồi mới lưu luyến rời đi.

Viên Mục Dã lập tức đuổi theo, cậu muốn nhìn xem người có thể sinh sống trên hòn đảo này là người như thế nào...

Quỹ tích đi của đứa trẻ lông lá này rất đặt biệt, ban đầu Viên Mục Dã cho rằng là do trẻ con mãi chơi nên không đi đường thẳng, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện lộ tuyến của đứa trẻ này luôn theo hình chữ Z...

Mặc dù Viên Mục Dã không biết nguyên nhân tại sao nhưng cậu vẫn yên lặng đi theo, từ đầu đến cuối đều không kinh động đến nó... Đến tận khi thẳng bé dẫn Viên Mục Dã đến một

thung lũng gần đó, thì một tên ngốc có dáng vẻ vô cùng kỳ quái khác chặn đường đưa trẻ lông lá lại.

Sở dĩ nói tên này có dáng vẻ kỳ quái là bởi vì ngoại hình của hắn không biết phải miêu tả như thế nào, nói đơn giản giống như Nữ Oa vừa nặn xong một tượng đất thì bị người nào đó nắm bóp linh tinh vậy...

Đặc biệt là khuôn mặt của tên ngốc này, mặc dù có đủ cả mắt mũi miệng, nhưng tất cả đều không ở đúng vị trí chúng nên ở, vốn đôi mắt phải nằm đối xứng thì bây giờ một cái mọc trên trán một cái mọc ở quai hàm... May là Viên Mục Dã cũng thuộc dạng to gan, nếu không người nhát gan nhìn thấy chắc chắn đêm sẽ gặp ác mộng.

Tên ngốc đẩy ngã đứa trẻ lông lá, sau đó giơ tay về phía nó như muốn đòi thứ gì đó, đứa trẻ lông lá nhanh chóng bò dậy khoa chân khoa tay mãi nhưng cuối cùng vẫn bị tên ngốc tát mạnh một cái, lại ngã xuống đất.

Viên Mục Dã thấy thực lực hai bên quá chênh lệch, thân hình tên ngốc phải cao hơn mình cả một cái đầu, nếu ra tay đánh thật thì đứa trẻ lông lá nhất định bị đánh chết tươi...

Cũng may có thể đứa trẻ lông lá thường xuyên gặp phải tình huống này, cho nên cũng có cách đối phó, thằng bé vừa nói gì đó để lấy lòng, vừa từ từ lùi về phía sau, đến khi lùi đến vị trí mà tên ngốc không chụp được nó thì lập tức xoay người bỏ chạy!

Dường như tên ngốc cũng thường xuyên thấy mảnh khốe này của đứa trẻ lông lá này, nên hắn chẳng thèm đuổi theo mà lùi về dưới một gốc cây đại thụ tiếp tục uể oải ngủ gật. Viên Mục Dã quan sát thấy hình như tên ngốc này đang trông coi một cái cửa vào một hang núi, mà trong hang núi đó hẳn là cất giấu một bí mật không muốn để người khác biết...

Mặc dù dáng vẻ của tên ngốc trông có vẻ không thông minh lắm, nhưng muốn vòng qua hắn để đi vào hang núi cũng không dễ dàng, chẳng còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành phải tiếp tục đi theo đứa trẻ lông lá, muốn xem thằng nhóc này có cách nào khác để đi vào hang núi không.

Viên Mục Dã thấy đứa trẻ lông lá bị tên gốc đánh không nhẹ, khóe miệng và mũi của nó đã bị chảy máu. Nếu là một đứa trẻ bình thường bị đánh đau thế này đã khóc lóc ầm ĩ lên rồi, nhưng đứa trẻ lông lá chỉ dùng tay lau sạch máu trên khóe miệng rồi đi thẳng vào trong rừng.

Bước chân của đứa trẻ lông lá cũng không chậm, nếu không phải do vóc dáng nó nhỏ bé thì chưa chắc Viên Mục Dã đã đuổi kịp nó trong rừng cây rậm rạp này. Không ngờ sau khi thẳng nhóc dẫn Viên Mục Dã rẽ bầy, tám lần trong rừng già thì thấy một lỗ hổng tự nhiên trên vách đá, sau đó thẳng bé thò người chui vào.

Khi nhìn thấy cửa động nhỏ bé, Viên Mục Dã suýt khóc không ra nước mắt, mặc dù với dáng người như Viên Mục Dã không phải không chui vào được, nhưng hơi chật chội, có điều vì muốn đi theo đứa trẻ lông lá vào trong hang núi cậu chỉ có thể đi theo.

Không ngờ sau khi chui vào, Viên Mục Dã mới phát hiện ra bên trong lại có một động tự nhiên khác, không hề nhỏ hẹp như trong tưởng tượng, nhưng càng đi vào càng tối... về sau gần như không nhìn thấy gì nữa.

Hiển nhiên là đứa trẻ lông lá này thường xuyên đi lại bên trong động, cho nên dù tối đến mức không nhìn rõ năm ngón tay thì nó vẫn đi lại bình thường. Nhưng Viên Mục Dã thì không được, cậu lại không dám mở đèn pin, vì như vậy sẽ kinh động đến đứa trẻ phía trước, thế nên Viên Mục Dã đành phải phán đoán phương hướng bằng thính lực...

Không ngờ đang đi tới, Viên Mục Dã lại cảm thấy có điểm bất thường, bởi vì cậu nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân của đứa trẻ lông lá trở nên lộn xộn, giống như có con vật gì đó đi qua đi lại xung quanh nó.

Phản ứng đầu tiên của Viên Mục Dã khi đó chính là trong lỗ đen này có một sinh vật khác nữa, cậu từ từ móc súng ra, sau đó cẩn thận lắng nghe...

Nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng phát hiện ra bước chân của thứ chạy quanh đứa trẻ lông lá rất nhẹ, nghe giống tiếng bước chân của động vật bốn chân như Kim Bảo vậy... Không ngờ đúng lúc Viên Mục Dã tập trung lắng nghe âm thanh, không để

ý dưới chân nên đạp hụt một bước ngã vào trong một đầm nước lớn.

Tiếp theo đó là tiếng cười khanh khách của đứa trẻ lông lá, xem ra thằng nhóc đã phát hiện ra có người đi theo mình từ lâu, cho nên mới dẫn Viên Mục Dã vào trong động để cậu ngã xuống nước.

Sau khi Viên Mục Dã rơi xuống hồ nước cũng không đề ý nhiều nữa, lập tức bật đèn pin nhìn xung quanh, cậu phát hiện mình bị rơi vào một đầm nước nhỏ chỉ rộng khoảng ba mét... nhưng vấn đề là xung quanh nó đều là vách đá núi dựng đứng 90 độ, bên trên vừa ướt vừa trơn, ngay cả một mỏm đá nhô ra để nắm tay cũng không có, không thể leo lên được.

Đứa trẻ lông lá ngồi xổm ở bờ đầm nhìn xuống, ánh mắt đầy vẻ giảo hoạt...

Viên Mục Dã không ngờ mình lại bị lật thuyền trong mương, bị một đứa trẻ con tính kế, nhưng lúc này có nói gì cũng muộn rồi, xem ra nếu cậu muốn đi lên thì phải thương lượng với đứa trẻ lông lá này.

Nhưng bình thường Viên Mục Dã không hay tiếp xúc với trẻ con, cậu cũng không biết dụ dỗ chúng thế nào, chỉ có thể kiên trì nói: “Anh bạn nhỏ, chú không có ác ý, chú đến đây tìm bạn thôi!”

Chương 838: Hang núi

Tiếc là đứa trẻ lông lá không hiểu Viên Mục Dã nói gì, nó chỉ cúi đầu tò mò nhìn cậu, sau đó lấy một cục đá bên cạnh ném xuống chỗ Viên Mục Dã... trong tình thế cấp bách Viên Mục Dã vội vàng dùng tay cản lại.

Phải nói là khả năng bơi lội của Viên Mục Dã không tệ, nhưng sau khi rơi vào trong đầm nước, cậu cảm thấy sức nổi của mặt nước khá lớn, kết quả khi Viên Mục Dã dùng tay cản cục đá không cẩn thận bị sặc một ngụm nước, lúc này mới phát hiện ra đầm nước này là nước biển.

Đứa trẻ lông lá ở trên thấy vậy thì cười to, sau đó lại tìm một tảng đá lớn hơn hòn đá khi nãy... Viên Mục Dã không ngừng kêu khổ nhưng lại không biết phải làm thế nào để nói chuyện với đứa trẻ lông lá này.

Không ngờ đúng lúc này Viên Mục Dã nghe thấy bụng đứa trẻ lông lá réo lên, cậu mò mẫm trong nước tìm một lúc lâu mới móc được một thanh sô cô la ra, cậu bảo: “Kéo chú lên, chú sẽ cho cháu thứ này...”

Ban đầu đứa trẻ lông lá vẫn chưa hiểu gì, không biết thứ Viên Mục Dã cầm trong tay là gì, đến tận khi cậu xé lớp vỏ bọc bên ngoài ra, mùi sô cô la lập tức tỏa ra xung quanh... trong nháy mắt đứa trẻ lông lá bị mùi thơm kỳ lạ này hấp dẫn, hai mắt nó sáng lên nhìn thỏi sô cô la trong tay Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã thầm thở phào, may mà trước khi xuất phát mình có mang theo chút đồ ăn cho bọn Đoàn Phong, nếu không thì phải chết đói trong cái động trên đảo nhỏ không tên này rồi.

Mặc dù đứa trẻ lông lá rất muốn lấy thỏi sô cô la trong tay Viên Mục Dã, nhưng nó vẫn do dự không biết có nên kéo cậu lên hay không, Viên Mục Dã đoán là do bộ trang phục mình mặc quá đáng sợ, nên cậu mở máy phát hiện phóng xạ lên.

May mà các thiết bị Doyle chuẩn bị cho bọn họ đều có khả năng chống nước, cho nên mặc dù thiết bị này bị ngâm dưới nước biển vẫn có thể hoạt động, nhưng điều khiến Viên Mục Dã ngạc nhiên là mức độ bức xạ hạt nhân dưới vũng nước này vô cùng thấp...

Nếu nơi này đã an toàn, Viên Mục Dã đương nhiên không cần mang theo mặt nạ chống độc, dù sao đối với đứa trẻ lông lá, bề ngoài của mặt nạ cũng khá đáng sợ.

Có lẽ do gương mặt đằng sau lớp mặt nạ khá đẹp trai nên đứa trẻ lông lá cũng không còn e ngại như trước mà nhìn thoải mái sờ cô la trên tay cậu rồi chạy đi.

Viên Mục Dã ngơ ngác, thầm nghĩ không phải là thằng bé này chạy đi gọi người lớn đấy chứ? Vừa nghĩ đến tên gốc khi nãy, Viên Mục Dã thầm kêu khổ... không ngờ ngoài dự liệu, một lát sau đứa trẻ lông lá quay lại ném cho Viên Mục Dã một sợi dây thừng bằng cỏ.

Viên Mục Dã thử giật giật, thấy dây thừng rất chắc chắn, hẳn là đứa trẻ lông lá đã buộc nó vào một tảng đá, như vậy sẽ chịu được trọng lượng của cậu, cậu bèn ngậm đèn pin vào miệng rồi kéo sợi dây thừng nhanh chóng trèo lên...

Kết quả khi Viên Mục Dã vừa lên đến miệng hố, đứa trẻ lông lá đã đứng bên cạnh giơ tay ra, Viên Mục Dã hiểu ý đưa thỏi cô la cho nó. Đứa trẻ lông lá cầm thỏi cô la, đầu tiên là đưa lên mũi ngửi ngửi, thận trọng liếm một cái, sau đó mới từ từ ăn từng chút một.

Viên Mục Dã nhận lúc đứa trẻ lông lá đang ăn cô la thì đo nồng độ phóng xạ trong hang, chỉ số không cao, đến tận khi cậu đến gần đứa trẻ lông lá chỉ số trên máy mới tăng lên, nhưng cũng không đến ngưỡng cảnh báo...

Không ngờ đúng lúc này có thứ gì đó ẩm ướt liếm tay Viên Mục Dã, dọa cậu hét lên một tiếng, kết quả khi cúi đầu nhìn thì thấy một con chó vô cùng xấu xí, giờ Viên Mục Dã mới nhớ ra tiếng bước chân rất nhẹ lúc nãy hẳn là của con vật này.

Nếu không phải Viên Mục Dã có “kiến thức uyên bác” thì chắc nhất thời khó đoán ra được đây là một con chó! Bởi vì so

với đứa trẻ lông lá, lông của con chó này vô cùng thưa thớt, hai con mắt còn lồi hẳn ra ngoài, miệng thì đầy răng nhỏ.

Có lẽ vì trên tay Viên Mục Dã vẫn còn lưu lại hương vị sô cô la, cho nên con chó nhỏ mới lén lút liếm trộm tay cậu một cái, thấy thế, Viên Mục Dã lắc đầu với nó và nói: “Không được, chó không ăn được sô cô la.”

Đừng nói đến con chó này, ngay cả đứa trẻ lông lá cũng không hiểu Viên Mục Dã đang nói gì, sau đó cậu tốn sức khoa tay múa chân mãi đôi phương vẫn không hiểu cậu muốn biểu đạt điều gì...

Cuối cùng Viên Mục Dã không còn cách nào, đành dùng cành cây vẽ năm hình người nhỏ lên mặt đất, rồi chỉ chỉ bộ đồ chống phóng xạ trên người mình.

Đứa trẻ lông lá rất thông minh, thằng bé hiểu ngay Viên Mục Dã đang tìm những người mặc quần áo giống mình đã lên đảo trước, thế là thằng bé cũng cầm lấy cành cây trong tay Viên Mục Dã và vẽ một hình tam giác, bên cạnh có hai người.

Ban đầu Viên Mục Dã không hiểu hình tam giác và hai người kia có ý gì, đến tận khi đứa trẻ lông lá vẽ hai con mắt bắt đối xứng lên mặt hai người kia Viên Mục Dã mới hiểu được, xem ra thằng nhóc muốn nói cho cậu biết, những người đó đang bị nhốt trong hình tam giác kia, bên ngoài có hai tên gác canh gác.

Thấy thế, Viên Mục Dã chỉ vào mình rồi chỉ chỉ vào hình tam giác kia, sau đó dùng hai ngón tay làm tư thế bước đi, ra hiệu thằng bé đưa mình đến chỗ hình tam giác kia...

Nhưng đứa trẻ lông lá không ngừng lắc đầu, sau đó còn làm mấy động tác giờ nanh múa vuốt hù dọa Viên Mục Dã, dường như nơi đó có thứ rất đáng sợ, thằng bé không dám đi.

Viên Mục Dã thấy đứa trẻ lông lá không dám đi, đành phải ra đòn sát thủ... lấy một thỏi sô cô la vị khác ra. Lần này không cần xé vỏ, đứa trẻ lông lá đã biết đó là thứ gì, mắt nó lập tức sáng lên.

Sau đó Viên Mục Dã lại làm động tác muốn đi đến “hình tam giác” kia, đứa trẻ lông lá do dự rất lâu cuối cùng vẫn đồng ý. Có điều Viên Mục Dã không ngờ lần này đứa trẻ lông lá

không ăn thối sô cô la kia nữa, mà cẩn thận cất vào trong túi áo da của mình.

Đúng như Viên Mục Dã đã dự đoán, đứa trẻ lông lá biết chính xác đường đi vào hang núi, mà đường hầm tự nhiên này còn ở ngay trong hang núi mà bọn họ đang đứng...

Viên Mục Dã luôn đi sau đứa trẻ lông lá, phát hiện máy thăm dò không hề phát tín hiệu cảnh báo, điều này chứng tỏ trên đảo vẫn có khu vực an toàn, có điều người ngoài như bọn họ rất khó tìm thấy mà thôi.

Không bao lâu sau, đứa trẻ lông lá dẫn Viên Mục Dã đi xuyên qua hang núi, đi đến một cửa ra khác, sau đó nó ra hiệu im lặng với Viên Mục Dã và con chó nhỏ, ý bảo bọn họ chờ ở đây, không được phát ra tiếng động.

Chương 839: Cái lỗ lớn hình tam giác

Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy buồn cười, mình cũng có lúc thảm đến mức phải chịu đãi ngộ giống như một con chó nhỏ, có điều không ngờ con chó nhỏ kia còn phản ứng nhanh hơn Viên Mục Dã, nó nằm sụp xuống đất, giấu cả người vào trong đám cỏ dại.

Không còn cách nào, Viên Mục Dã đành phải học theo dáng vẻ của con chó nhỏ giấu kỹ cơ thể mình, sau đó nhìn theo đứa trẻ lông lá nhảy hai ba bước ra khỏi cửa hang chạy về phía thung lũng... Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện ra trong hang núi có rất nhiều túp lều nhỏ đơn giản, nhìn qua có thể thấy số lượng nhân khẩu cũng không nhỏ.

Cậu thấy đứa trẻ lông lá hoạt bát chạy đến một túp lều cách đó không xa, trước khi đi vào vẫn không quên quay đầu lại nhìn qua chỗ Viên Mục Dã và con chó nhỏ đang nấp, giống như đang căn dặn bọn họ nhất định phải trốn thật kỹ.

Bởi vì sợ kinh động đến dân bản địa trong thung lũng, cho nên khi đến gần cửa hang Viên Mục Dã đã tắt máy thăm dò đi, đồng thời cũng mặc lại đầy đủ đồ chống phóng xạ. Kết quả khi con chó nhỏ nhìn thấy khuôn mặt cậu thay đổi thì hết sức tò mò, nhìn chằm chằm không biết khi nào Viên Mục Dã lại biến về dáng vẻ khi nãy.

Viên Mục Dã bị con chó nhỏ nhìn lâu đến mức mất tự nhiên, thế nên cậu quay ra quan sát động tĩnh bên ngoài, phát hiện ra trong khe núi này đa số “con người” đều có ngoại hình giống với tên ngốc chứ không giống đứa trẻ lông lá, dường như ngoại hình của đứa trẻ lông lá là một dị dạng trong số họ.

Bọn họ giao tiếp bằng một loạt ngôn ngữ Viên Mục Dã không hiểu nổi, lúc đầu Viên Mục Dã còn cho rằng đây là một thổ ngữ địa phương của nước K, nhưng cậu nhớ lại lúc đứa trẻ

lông lá nói chuyện với con chó nhỏ thì đó chỉ là những âm tiết đơn giản, không giống như một hệ thống ngôn ngữ hoàn chỉnh.

Trong lúc chờ đợi, Viên Mục Dã quan sát kỹ hoàn cảnh trong khe núi, cậu phát hiện thực vật ở nơi này phát triển như bình thường, có lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao những người này chọn định cư ở đây. Hơn nữa, trên vách đá bốn bề xung quanh khe núi có rất nhiều những hang động lớn nhỏ, cái hang bọn họ đang trốn cũng là một trong số đó...

Lúc này, một tia nắng chiếu vào người Viên Mục Dã và con chó nhỏ, Viên Mục Dã thì không sao chỉ cảm thấy hơi chói mắt, nhưng con chó nhỏ dường như không chịu được ánh nắng, buộc phải dịch chuyển cơ thể...

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng là con chó nhỏ sợ bị người khác nhìn thấy, nhưng khi cậu quan sát kỹ mới thấy không phải như vậy, con chó nhỏ này không phải sợ bị người khác nhìn thấy, mà là sợ bị ánh nắng chiếu thẳng vào người... Mỗi sinh vật khi chịu bức xạ hạt nhân đều bị tổn thương không giống nhau, cơ thể của chúng đều xảy ra những dị dạng như biến dị.

Sau đó một người một chó cứ thế chờ đợi trong hang, đến tận khi sắc trời bên ngoài tối dần, chú chó nhỏ mới dám đi tới gần cửa hang, thậm chí còn ra ngoài bắt ít côn trùng để ăn...

Mặc dù Viên Mục Dã ở trong động chờ vô cùng sốt ruột, nhưng hiện giờ cậu cũng chưa có biện pháp nào tốt hơn, bởi vì nếu như hiện giờ cậu tự mình tìm đến “hình tam giác” kia, thì chưa nói đến việc tốn nhiều thời gian, mà sợ rằng sẽ kinh động đến dân bản địa trong thung lũng này.

Đến khi sắc trời tối hẳn, đứa trẻ lông lá mới nhảy nhót quay lại, còn mang chút thức ăn đến cho con chó nhỏ, con chó nhỏ lập tức vui vẻ chạy ra đón nhảy lên nhảy xuống xung quanh đứa trẻ lông lá.

Chờ đến khi con chó ăn xong, đứa trẻ lông lá mới vẫy vẫy tay với Viên Mục Dã, ra hiệu cho cậu đi theo mình, Viên Mục Dã nhìn xung quanh một lúc, thấy có vẻ những tên ngốc kia đã đi ngủ hết cả rồi, cậu nhanh chóng bước theo đứa trẻ lông lá...

Đứa trẻ lông lá dẫn Viên Mục Dã đi xuyên qua một mảng rừng cây được thấp bé, nhanh chóng đi đến chỗ “hình tam giác” kia... Tiếc là bức vẽ của đứa trẻ lông lá quá trừu tượng, hình tam giác này ở ngoài là một cái hang rất lớn, cao đến mười mấy mét, còn hai người mà nó vẽ thì đang nằm tựa hai bên cửa hang ngáy o o.

Hiện giờ, theo miêu tả của đứa trẻ lông lá, Viên Mục Dã có thể biết được bên trong tam giác này có chứa một quái vật gì đó rất đáng sợ, về phần đó là cái gì thì cậu rất khó để đoán được từ phần miêu tả của thằng nhóc này.

Nhưng cho dù thế nào, Viên Mục Dã cũng phải vào trong mới được... Cậu bèn móc ra một thỏi sô cô la nữa đưa cho đứa trẻ lông lá, ra hiệu cho thằng nhóc đi về! Sau đó hóp lưng lại như mèo chuẩn bị đi về phía hình tam giác khổng lồ kia.

Không ngờ đứa trẻ lông lá lại níu cậu lại và làm ra vẻ mặt rất dữ tợn, sau đó nó chỉ chỉ tay vào hình tam giác khổng lồ kia và không ngừng khoát tay... Viên Mục Dã hiểu đứa trẻ lông lá muốn nói với cậu đừng đi vào đó, trong đó có quái vật ăn thịt người.

Nhưng nếu như đội Đoàn Phong có thể bị giam trong đó, thì cho dù thế nào Viên Mục Dã cũng phải vào bên trong xem, quyết định rồi, Viên Mục Dã mỉm cười xoa đầu đứa trẻ lông lá, nhưng sau đó vẫn quay người đi về phía cửa hang...

Hai tên ngốc đang ngủ rất say, ngáy khò khò văng trời, nhưng nếu Viên Mục Dã muốn đi vào thì nhất định phải bước qua trước mặt một người. Không ngờ, hai người này mặc dù nhìn không hề thông minh nhanh nhẹn, nhưng Viên Mục Dã vừa đi đến gần, một trong hai người đã tỉnh lại.

Sắc trời đã tối hẳn, mặc dù tên ngốc nghe được âm thanh, lại không nhìn thấy Viên Mục Dã, nhưng hắn vẫn đánh thức người gác cùng mình dậy, cảnh giác nhìn xung quanh...

Viên Mục Dã thầm nhủ không ổn, bởi vì với vị trí hiện giờ của cậu quá gần hai tên kia, chỉ cần bọn chúng bước về phía trước thêm vài bước là sẽ nhìn thấy cậu... Không ngờ đúng lúc này Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy tiếng chó sủa từ bụi cỏ xa xa, hai tên gác cổng liếc nhau một cái rồi đi về phía có âm thanh.

Viên Mục Dã nhân cơ hội này nhảy tót vào trong hang, sau đó trốn ở cửa hang cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, cậu biết khi nãy nhất định là con chó nhỏ kêu lên để thu hút sự chú ý của hai tên kia.

Một lúc sau, Viên Mục Dã nghe thấy hai tên kia lều bều quay lại, xem ra con chó nhỏ và đứa trẻ lông lá đã chạy thoát, cho nên chúng mới vừa đi vừa mắng... Sau khi xác định đứa trẻ lông lá và con chó không gặp nguy hiểm, Viên Mục Dã mới bật đèn pin đi vào sâu trong hang núi.

Đây là một hang núi tự nhiên rất lớn, độ cao chừng hai mươi đến ba mươi mét, gần cửa động có gió lớn chứng tỏ đây không phải là một hang kín. Viên Mục Dã đi về phía trước hai bước thì ngửi thấy một mùi hôi thối giống như xung quanh đây treo đầy cá ướp muối, hun cậu đến mức cay cả mắt.

Viên Mục Dã biết mùi này là do một sinh vật nào đó trong nước phát ra, hơn nữa nhìn cái động này lớn như vậy thì sinh vật kia chắc chắn cũng không nhỏ... Cậu móc súng ra, nhẹ nhàng bước chậm vào sâu bên trong.

Sau khi đi cách cửa hang một khoảng đủ xa, Viên Mục Dã mở máy thăm dò, phát hiện chỉ số phóng xạ ở cái hang này không khác nhiều so với cái hang mà đứa trẻ lông lá đã dẫn mình vào, lượng phóng xạ rất nhỏ, nếu như bọn Đoàn Phong bị nhốt ở đây thì tạm thời không phải lo đến bức xạ hạt nhân.

Chương 840: Dân bản địa

Không ngờ đi về phía trước, Viên Mục Dã thấy trên đất có không ít vỏ sò và cá chết, xung quanh vách động vẫn còn hơi nước, cậu đoán cái hang này khi thủy triều lên sẽ có nước biển chảy vào trong...

Lòng Viên Mục Dã trầm xuống, như vậy chẳng phải bọn Đoàn Phong lành ít dữ nhiều sao? Cậu bước nhanh hơn, kết quả lại bị hàng rào sắt chặn lại.

Mặc dù nhìn hàng rào sắt này rất thô, nhưng lại rất chắc chắn, mà khe hở trên hàng rào có thể chui vừa người, cho nên tác dụng của nó hiển nhiên không phải để ngăn cản con người....

Theo lý thuyết, điều kiện nơi này không đủ để giam giữ nhóm Đoàn Phong, cho nên Viên Mục Dã nghi ngờ mấy người họ bị ném vào đây trong lúc thần trí không tỉnh táo.

Sau khi đi vào sau hàng rào Viên Mục Dã nhanh chóng nhìn thấy xương của động vật trên đất, từ hình thái của đám xương cốt có thể nhìn ra đây là xương của động vật trên cạn, chắc hẳn là do dân bản địa ném vào cho sinh vật bên trong hàng rào ăn...

Vừa nghĩ đến cảnh nhóm Đoàn Phong có thể gặp phải tình cảnh đáng sợ đó, Viên Mục Dã vội vàng lật tìm trong đám xương trắng... kết quả cậu thật sự tìm thấy một ít xương cốt thuộc về con người, lòng cậu lạnh ngắt.

Cũng may Viên Mục Dã nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, bởi vì cậu tin chắc chỉ cần có Đoàn Phong, người của số 54 tuyệt đối không gặp phải loại bất trắc này, cậu vội vàng tiếp tục tìm kiếm về phía trước và phát hiện cách đó không xa có một hồ nước lớn.

Xem ra loài sinh vật khổng lồ kia hẳn là chui từ dưới hồ này lên, nhưng sau khi Viên Mục Dã tìm một vòng trong hang thì phát hiện, mặc dù trên vách hang có rất nhiều hốc rẽ trái rẽ

phải nhưng không có cái hốc nào đủ rộng để người thứ hai chui vào...

Vậy, bọn Đoàn Phong đi đâu rồi? Bị quái vật ăn rồi sao? Hay là họ đã đi ra khỏi đây qua cửa hang? Với giả thiết đầu tiên, trên phương diện tình cảm Viên Mục Dĩ không thể nào chấp nhận nổi, nhưng nếu là giả thiết thứ hai, bọn họ đã thực sự ra ngoài thì tại sao không đi đến vị trí chờ cứu viện trên đảo chứ?

Viên Mục Dĩ đứng trong động cân nhắc một lúc, sau đó nhìn chăm chăm vào hồ nước yên tĩnh kia... chẳng lẽ bọn họ rời đi bằng đường thủy? Nhưng trên người bọn họ đâu có thiết bị lặn, nếu như cái hồ này không sâu thì còn có thể, chứ một khi bên dưới như mê cung thì chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

Để chứng minh suy đoán của mình, Viên Mục Dĩ đặt ba lô xuống đất, chỉ cầm theo những vật dụng quan trọng theo người, sau đó cật lực đi vào trong hồ nước... Tình hình bên dưới hồ nước phức tạp hơn nhiều so với suy nghĩ của Viên Mục Dĩ, hóa ra đầm nước này có liên kết với một cái động khác ở bên dưới, sinh vật khổng lồ kia hẳn là đi qua đường này để vào trong đảo nhỏ.

Viên Mục Dĩ lặn một đường mười mấy mét, nhưng bên dưới chỉ toàn là nước biển, nếu không có thiết bị lặn thì rất khó để đi đến đầu kia của hang nước, không ngờ đúng lúc này, có một thứ kẹt ở khe hở của nham thạch thu hút sự chú ý của Viên Mục Dĩ...

Đó là mặt nạ của bộ trang phục chống phóng xạ giống hệt loại Viên Mục Dĩ đang mặc, nó đột ngột xuất hiện ở khe đá, biểu thị chủ nhân của nó đã từng đến nơi này, đồng thời còn lạnh ít dữ dội.

Vừa nghĩ đến chuyện chủ nhân của chiếc mặt nạ kia là một trong số những người của nhóm 54, Viên Mục Dĩ vội vàng bơi đến gần, tìm xung quanh đó xem ngoài mặt nạ có còn thứ gì khác hay không...

Lúc này, một cánh tay người tái nhợt đột nhiên thò ra bên ngoài tảng đá lớn cách đó không xa, Viên Mục Dĩ giật mình vội vàng bơi đến đó, kết quả khi cậu dùng sức lôi được cánh

tay ra khỏi tảng đá, thì khiếp sợ phát hiện đối phương chỉ còn lại nửa người.

Đó là gương mặt của một người trẻ tuổi hoàn toàn xa lạ, đôi mắt trợn ngược lên thể hiện nỗi sợ hãi tột độ, không biết trước khi chết cậu ta đã nhìn thấy thứ đáng sợ gì... nhưng từ nửa người trên của cậu ta không khó để nhận ra, đây là thành viên của nhóm đầu tiên lên đảo.

Mà điều khiến Viên Mục Dã hoảng sợ nhất chính là đối phương không còn nửa người dưới, từ phần đứt gãy của nửa thi thể bên trên có thể nhận ra, thi thể này bị một sức mạnh rất lớn kéo đứt, điều này khiến cậu không khỏi liên tưởng đến sinh vật khổng lồ chưa biết là gì đang sống dưới đầm nước này.

Lúc này Viên Mục Dã cảm thấy dưỡng khí của mình sắp cạn, nếu không quay lên mặt nước thì cậu sẽ giống người thanh niên này vĩnh viễn lưu lại nơi đây, thế nên cậu nhanh chóng quay đầu bơi ngược lên...

Không ngờ đúng lúc đó lại có chuyện phát sinh, Viên Mục Dã cảm thấy mình đã liều mạng bơi trở về, nhưng cơ thể lại không tự chủ được mà trôi xuống phía dưới càng sâu hơn. Giờ Viên Mục Dã mới phát hiện ra, hóa ra khi này thi thể kia không phải tự mình vươn tay ra, mà là vì ở khu vực này có dòng chảy ngầm dưới biển.

Nhưng bây giờ hiểu ra thì đã muộn, Viên Mục Dã không thể nào thoát khỏi mạch nước ngầm này được nữa, trong nháy mắt cậu bị mạch nước ngầm cuốn xuống ngày càng sâu, cùng lúc đó, không khí trong phổi cậu cũng hoàn toàn cạn kiệt...

Nhất thời xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng tim mình đập Viên Mục Dã không nghe được bất cứ âm thanh nào khác... Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cậu lơ mơ nhìn thấy một bóng đen đang bơi lại gần phía mình.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đến tận khi có một luồng không khí mạnh mẽ đổ đầy đường hô hấp của Viên Mục Dã, cậu mới ho khan hai tiếng sau đó tỉnh lại.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi!” Viên Mục Dã nghe thấy giọng nói quen thuộc bên tai, cậu hé mở mắt, nhìn thấy Đại Quân đang kích

động ngồi xổm bên cạnh mình.

Viên Mục Dã chưa kịp phản ứng, không biết hiện giờ mình đang ở đâu.

Lúc này Đoàn Phong vỗ vỗ vào mặt cậu và nói: “Này! Tỉnh hẩn chưa? Sao cậu lại tìm đến đây?”

Viên Mục Dã từ từ ngồi dậy nhìn xung quanh, phát hiện toàn bộ người số 54 đều vây quanh cậu không thiếu một ai... Viên Mục Dã phải mất một lúc mới hồi phục lại, rồi nhớ ra chuyện phát sinh khi nãy.

“Đây là đâu? Sao mọi người lại ở đây?” Viên Mục Dã thì thào.

Trương Khai chán nản nói: “Chúc mừng anh đã thuận lợi gia nhập đội ngũ bị nhốt dưới nước của số 54...”

Viên Mục Dã kinh ngạc: “Đây là ở dưới nước?”

Đoàn Phong gật đầu: “Nếu không phải chúng tôi nhìn thấy ánh đèn pin trong tay cậu thì chẳng nhẽ cậu đã chết đuối rồi.”

Sau đó Đoàn Phong kể lại cho Viên Mục Dã nghe, sau khi bọn họ lên đảo không lâu thì bị mất tín hiệu liên lạc, rồi họ gặp phải không ít sinh vật kỳ quái trên đảo, trong đó thứ đáng sợ nhất và cũng nguy hiểm nhất chính là tổ kiến lửa kia...

Nhưng không ngờ sau khi bọn họ vất vả thoát được đàn kiến lửa kia không bao lâu thì gặp phải người dân bản địa.

Những người dân bản địa này núp trong bóng tối, thổi một loại châm độc vào người họ khiến tất cả đều ngất đi. Cũng may châm độc này không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ khiến cơ thể họ tạm thời tê liệt, mất đi năng lực phản kháng mà thôi...

Chương 841: Bạch tuộc

Sau đó những người dân bản địa đưa bọn họ về hang núi này, ném thẳng vào phía sau hàng rào sắt...

Nghe đến đó Viên Mục Dĩ thắc mắc: “Vậy làm thế nào mọi người lại chạy đến đây?”

Đại Quân lắc đầu: “Tóm lại dài dòng lắm, cậu cứ nhìn thẳng nhóc Hoắc Nhiễm này bị dọa sợ đến mức nào thì biết trước đó chúng tôi đã phải trải qua hoàn cảnh đáng sợ ra sao.”

Viên Mục Dĩ quay lại nhìn Hoắc Nhiễm thấy sắc mặt cậu ta trắng bệch, cậu ta nói: “Anh, em nói cho anh biết sau này em sẽ không bao giờ ăn mực nướng nữa!”

Sau đó Viên Mục Dĩ nghe mỗi người kể một câu thì biết bọn họ đã phải trải qua chuyện đáng sợ gì...

Hóa ra sau khi bọn họ bị ném vào trong động không bao lâu thì Đoàn Phong đã cử động lại được, nhưng khi đó anh ta lại cảm thấy mình đang nằm trong nước, không biết bị thứ gì từ từ kéo đi... Và khi anh ta bật đèn pin chiếu vào thì trời ơi, hóa ra anh ta đang bị một con bạch tuộc khổng lồ kéo vào trong nước.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Đoàn Phong thực sự không thể tin trên đời này lại có con bạch tuộc lớn đến như thế! Ngay lúc Đoàn Phong vừa tỉnh lại thì bị bạch tuộc khổng lồ ấn xuống nước, cùng lúc đó, Đoàn Phong phát hiện ra không chỉ có anh ta, mấy người Trương Khai và Đại Quân cũng đều bị đám xúc tu của con bạch tuộc này kéo vào trong nước.

Đại Quân và Trương khai vừa xuống nước thì tỉnh lại, mặc dù bọn họ cũng vô cùng kinh hãi, nhưng không thể để mặc con bạch tuộc kéo mình xuống nước chìm chết đuối được, cho nên họ vội vàng sờ súng bên người... May mắn là những người dân bản địa này không lục soát cướp đi vũ khí trên người họ, lúc này mới đảm bảo được một đường lui cho họ.

Sau đó con bạch tuộc khổng lồ đột nhiên cảm thấy xúc tu bị đau đớn, theo bản năng nó buông bọng Đoàn Phong ra, họ nhanh chóng đến cứu Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam vẫn còn đang bị tê liệt.

Bạch tuộc khổng lồ đương nhiên không chịu lỗ vốn bị mất hết đám thức ăn, thế là nó lại dùng xúc tu cuốn lấy Hoắc Nhiễm ở gần nó nhất, mà thuốc tê trên người tên nhóc này vẫn chưa hết tác dụng nên chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị con bạch tuộc khổng lồ cuốn lấy, sau đó chuẩn bị nhét vào trong cái miệng đầy răng rộng ngoác kia...

Cũng may Đoàn Phong kịp thời nổ súng, bắn trúng xúc tu đang cuốn lấy Hoắc Nhiễm mới thuận lợi giải cứu được cậu ta từ miệng con bạch tuộc khổng lồ. Không ngờ đúng lúc này, vì bọng họ không còn sức níu của con bạch tuộc khổng lồ, cũng không nặng được như nó nên đã bị mạch nước ngầm trong hang cuốn vào chỗ sâu hơn.

May mắn là cuối cùng bọng họ cũng thoát khỏi sự kiềm chế của mạch nước ngầm, Đoàn Phong phát hiện ra cái hang này, bên trên nổi thẳng với đỉnh núi cho nên không lo về dưỡng khí, đồng thời vì cửa hang rất hẹp nên con Bạch tuộc khổng lồ cũng không thể nào vào được, lúc đó bọng họ mới coi như tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Sở dĩ nói là tạm thời, bởi vì lối ra ở phía trên phải cách chỗ này ba, bốn mươi mét, trừ khi mọc cánh nếu không chắc chắn không trèo lên được, mà hang này cách vị trí bọng họ bị mạch nước ngầm cuốn xuống quá xa, không có thiết bị lặn thì rất khó để bơi về...

Điều quan trọng nhất là khi bọng họ bị mạch nước ngầm cuốn đến nơi này, trong lúc bối rối họ không nhìn rõ hành trình như thế nào, cho dù một người có thể lặn một hơi dài như vậy nhưng nếu không biết đường thì một khi đi nhầm sẽ không có mặt nước để nổi lên lấy hơi... thế không phải là chết chắc sao.

Viên Mục Dã thấy sắc mặt mọi người xanh xám thì thuận miệng hỏi: “Bao nhiêu lâu mọi người chưa ăn rồi?”

Đại Quân nghe Viên Mục Dã hỏi thế thì bức quá, nói: “Từ sau khi chúng tôi lên đảo làm gì đã được ăn gì? Những người quái

dị kia tịch thu hết đồ ăn trên người chúng tôi rồi, ngay cả cái kẹo cũng không để lại nữa...”

Viên Mục Dã hỏi lại: “Bọn họ chỉ tịch thu đồ ăn, còn vũ khí thì để lại?”

“Có lẽ do bọn họ chưa từng nhìn thấy súng ngắn bao giờ...”
Tăng Nam Nam nói.

Viên Mục Dã vội vàng cởi bộ đồ chống phóng xạ trên người xuống, sau đó lấy ra một đồng đồ ăn, cậu bảo: “Tôi chỉ có thể mang theo từng này thôi, mọi người nhanh chia nhau ăn đi!”

Đại Quân nhìn thấy đồ ăn thì hai mắt lập tức phát sáng: “Bạn Viên chu đáo quá!” Nói xong vẫn không quên cho cậu một cái ôm thật chặt.

Đoàn Phong bực mình: “Có làm được cái gì chứ? Chẳng phải bây giờ cậu cũng bị nhốt ở đây rồi sao? Nhìn cậu là biết tự mình đến đây rồi... mà làm sao cậu tìm được chỗ này?”

Viên Mục Dã cười khở khở lại những chuyện mình gặp phải sau khi lên đảo cho đến khi gặp được bọn họ, Trương Khai bật cười, nói: “Được đấy anh Viên, anh mất có hai thỏi sô cô la là có thể dụ được một dân bản địa theo mình rồi!”

Vừa nghĩ đến người bị treo trên cành cây kia, Viên Mục Dã thở dài: “Các cậu nên hài lòng đi, may mà các cậu bị đem làm đồ ăn cho bạch tuộc khổng lồ đấy...”

Hoắc Nhiễm nghĩ mà thấy sợ: “Em nghe nói ở châu Mỹ có một bộ tộc ăn thịt người, chuyên ăn nội tạng con người... Các anh nói xem đám người quái dị kia có phải hậu duệ của bọn họ không!”

Đại Quân cười: “Cái cứt ấy, tôi đoán bọn họ là hậu duệ của ngư dân trên đảo, nhưng vì nhiễm phóng xạ nên đã bị biến dị.”

“Sao có thể chứ? Theo tài liệu nói, khi đó trên đảo xảy ra vụ nổ rất lớn, không có người nào may mắn sống sót mà!” Hoắc Nhiễm tỏ ra nghi ngờ.

Trương Khai vỗ vỗ lên vai cậu ta: “Cậu thanh niên à, cậu vẫn còn non lắm, ai có thể cam đoan tài liệu nói đúng sự thật chứ?”

Viên Mục Dã lấy máy thăm dò phóng xạ ra: “Địa hình hòn đảo này rất đặc biệt, ví dụ như nơi này trị số phóng xạ nằm ở ngưỡng an toàn, cả ở chỗ thung lũng kia cũng không vượt quá mức giới hạn. Điều này chứng tỏ lúc phát sinh sự cố, có một nhóm người đã trốn ở khu vực này nên may mắn sống sót.”

Hoắc Nhiễm vẫn không hiểu: “Vậy tại sao bọn họ lại bị biến thành đáng sợ ma quỷ như thế?”

Đoàn Phong trả lời: “Đó là bởi vì họ bị chính phủ nước K vứt bỏ...”

Trương Khai hỏi: “Là sao?”

Viên Mục Dã nói tiếp ý của Đoàn Phong: “Ý là sau khi xảy ra sự cố, chính phủ nước K cũng không hề phái người lên đảo cứu bọn họ, phía chính phủ cho rằng tất cả người dân trên đảo đều đã chết, cho nên không muốn mạo hiểm lên đảo.”

Đoàn Phong nói với giọng nặng nề: “Mặc dù lúc đó những người này còn sống, nhưng bọn họ muốn sống tiếp thì không thể trốn mãi trong thung lũng hay hang núi được... Và khi cơ thể bọn họ bị ảnh hưởng bởi bức xạ hạt nhân thì không thể tránh khỏi những thương tổn.”

Hoắc Nhiễm tiếc nuối cảm thán: “Bọn họ vốn có thể sống một cuộc sống như người bình thường... nhưng bây giờ lại biến thành đáng sợ người không ra người, quỷ không ra quỷ kia.”

Chương 842: Truyền khí

Sau đó mọi người chia nhau đồ ăn Viên Mục Dã mang đến, Đại Quân bảo, cho dù không thể ra ngoài thì cũng phải làm một con ma no rồi mới lên đường được!

Điều khôi hài nhất là Trương Khai còn tìm thấy một gói mực khô xé trong đồng đồ ăn Viên Mục Dã mang tới, thế là cậu ta cười xấu xa nói với Hoắc Nhiễm: “Em họ yêu quý của anh, đây là túi mực xé em thích ăn nhất này!”

Hoắc Nhiễm giận quá, mắng: “Cút!”

Viên Mục Dã thấy mọi người vẫn còn tâm trạng để nói đùa thì biết tình trạng của họ cũng không tệ lắm, không ngờ lúc này cảm giác đói bụng lại truyền đến nhắc nhở Viên Mục Dã rằng đã tám, chín tiếng đồng hồ cậu chưa ăn uống gì rồi.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã sờ sờ lên người... bởi vì phải lặn xuống nước cho nên Viên Mục Dã chỉ mang theo những đồ ăn mà nhóm Đoàn Phong có thể ăn, và một túi máu để dùng trong trường hợp khẩn cấp.

Lúc này Đoàn Phong nhìn về phía Viên Mục Dã: “Cậu thấy thế nào? Còn sốt không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không sao rồi...”

Thật ra phản ứng bài xích lần này của Viên Mục Dã rất kỳ lạ, trước khi đến đây cậu luôn lo lắng mình sẽ tuột xích ở thời điểm mấu chốt... kết quả sợ cái gì cái đó đến.

Nhưng sau khi Viên Mục Dã biết đội Đoàn Phong bị mất liên lạc, bởi vì quá lo lắng nên cũng không để tâm đến chuyện kia nữa, dù sao sốt hay không sốt thì cậu cũng phải lên đảo cứu người... Không ngờ không coi nó là chuyện thì đúng là không có chuyện thật.

Nghe Viên Mục Dã trả lời qua loa, Đoàn Phong hừ một tiếng: “Lão Lâm đáng chết này, không làm được chuyện gì đáng tin

cả, sao lúc mới quen tôi lại bị anh ta lừa, còn tưởng rằng anh ta là một người rất đáng tin cậy chứ?”

Viên Mục Dã nhớ lại lần đầu tiên mình nhìn thấy lão Lâm, đúng là rất có dáng vẻ thần bí, cậu cười nói: “Đúng vậy nhỉ, bây giờ nghĩ lại mới thấy lúc đó dường như rất qua loa...”

Sau khi tất cả mọi người ăn xong thì ngồi quây lại bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì, dù sao đây cũng không phải là nơi có thể ở lâu... Nhưng muốn ra ngoài cũng không dễ, tuy rằng bọn họ có thể bình an đi vào đây, đương nhiên cũng có thể thuận lợi đi ra ngoài.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, việc bọn họ đến được đây có tồn tại tính ngẫu nhiên, đó chính là mạch nước ngầm trong hang đầy họ đến nơi này, muốn quay lại đường cũ... là rất khó, nếu đi được nửa đường rồi bị mất phương hướng thì chỉ có kết cục chết đuối trong dòng nước ngầm này.

Đương nhiên, bọn họ có thể tiếp tục thuận theo mạch nước bơi vào chỗ sâu hơn, dù sao con bạch tuộc khổng lồ kia có thể đi vào thì chắc chắn lối ra sẽ không nhỏ.

Nhưng con đường này không hề dễ dàng hơn việc quay lại con đường cũ, việc khó giải quyết đầu tiên chính là con bạch tuộc khổng lồ kia. Lần trước bọn họ có thể thoát khỏi nó hoàn toàn là do yếu tố bất ngờ, có lẽ nó cũng chưa từng gặp phải sự phản kháng của con mồi cho nên nhất thời không kịp phản ứng mới để nhóm Đoàn Phong tìm được sơ hở.

Nhưng nếu như đụng độ lại thì khác, lần này là kẻ thù gặp lại nhau, đến lúc đó song phương đều ra hết sức... có thể kết cục của bọn họ sẽ giống như người thanh niên bị kéo đứt nửa người kia.

Tóm lại, phân tích đi phân tích lại, cuối cùng bọn họ đều đưa ra một kết luận là cho dù chọn con đường nào, tiến lên hay lùi lại vẫn chỉ có một kết cục, là chết.

Trong lúc mọi người đang mặt ử màu chau, Viên Mục Dã lại đột nhiên nhớ đến việc sau khi mọi người bị dân bản địa bắt được không biết có bị phơi nhiễm phóng xạ hạt nhân không, nên vội vàng lấy túi cấp cứu trên người xuống và bảo: “Đúng

rồi, ở đây có một ít thuốc kháng phóng xạ, mọi người uống vào đi?”

Không ngờ Đại Quân lại khoát tay: “Không cần đâu, thuốc uống này vào sẽ bị tiêu chảy, tôi cũng không muốn tống hết những thứ vừa ăn vào ra ngoài, chúng ta đâu biết sẽ phải ở lại đây bao lâu nữa đâu!”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng nên không nói gì nữa, Đoàn Phong cầm lấy túi đồ cấp cứu và mở ra xem: “Sao lúc trước lão già Doyle kia không chuẩn bị túi cấp cứu cho chúng ta chứ?”

Viên Mục Dã giải thích: “Là tôi bắt ông ta chuẩn bị đấy, tôi sợ nhờ đâu đồ bảo hộ của mọi người bị hỏng nên có thuốc kháng được chút nào hay chút đấy...”

Không ngờ sau khi Đoàn Phong lục túi đồ khăn cấp thì lại moi ra được một hộp bao cao su, anh ta bật cười hỏi Viên Mục Dã: “Thứ này cũng là cậu bảo Doyle chuẩn bị sao?”

Viên Mục Dã lúng túng nói: “Thứ này có rất nhiều tác dụng đó, có thể làm đại cần máu, có thể chống nước... cũng có thể đựng nước.”

Đoàn Phong gật đầu: “Đúng thế, có lẽ người phát minh ra thứ này cũng không ngờ nó lại có nhiều tác dụng đến thế...”

Không ngờ Đoàn Phong nói được một nửa lại vỗ đầu kêu lên: “Chúng ta có thể dùng thứ này để cấp không khí dưới nước!”

Đại Quân cầm một cái lên, mở ra và nói: “Thứ này nếu thổi đầy khí vào thì sức nổi cũng rất lớn đấy, mang theo nó có lẽ cũng giảm được bớt độ chìm dưới nước!”

Đoàn Phong trêu: “Cậu thì cần gì tốn hơi, chỉ cần thổi một hơi là đủ rồi.”

Trương Khai thấy tổng cộng có ba cái thì chửi đồng nói: “Lão bunn xin Doyle này quá keo kiệt, tất cả chỉ có ba cái! Không đủ một người dùng!”

Đoàn Phong nói với Trương Khai: “Để tôi và Viên ra ngoài tìm viện binh trước, nếu như trong vòng một ngày chúng tôi không quay lại... thì cậu dùng cái còn lại cấp khí bơi ra ngoài cầu cứu!”

Bây giờ đã có cách kéo dài thời gian ở dưới nước nên đương nhiên bọn họ sẽ không chọn đường có con bạch tuộc khổng lồ, có điều mạch nước ngầm cũng rất nguy hiểm...

May là lần này đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều bám sát vào vách đá leo lên, khi gặp phải dòng nước ngầm sẽ giấu người xuống vách đá nhám thạch, cuối cùng cũng an toàn đến được đầm nước mà bọn họ bị con bạch tuộc kéo xuống.

Viên Mục Dã thấy thời gian cũng không quá lâu, lúc này sắc trời bên ngoài còn chưa sáng, thế nên cậu và Đoàn Phong đi qua hàng rào sắt kia, nhanh chóng đi đến cửa hang...

Hai tên gác canh ở cửa hang vẫn đang nằm ngáy o o, nhưng Viên Mục Dã biết có một tên có thính lực rất tốt, muốn ra ngoài mà không đánh động đối phương... là rất khó.

Không ngờ trong lúc Viên Mục Dã còn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào thì Đoàn Phong đã ra tay, anh ta bước lên đập một tên ngất xỉu! Cùng lúc đó tên bên cạnh nghe thấy tiếng động cũng tỉnh lại, không chờ hấn đứng lên đã bị Đoàn Phong cầm súng đập một nhát vào cổ, cả người lập tức mềm nhũn ngã xuống đất bất tỉnh.

Chương 843: Hai mẹ con số khổ

Viên Mục Dĩ thấy Đoàn Phong xử gọn hai tên to xác ngu đần nhanh chóng như vậy thì không khỏi bội phục giờ ngón cái lên với anh ta... Sau đó, cậu dẫn Đoàn Phong đi vào cái hang nhỏ mà đứa trẻ lông lá đã dẫn mình đi, muốn nhanh chóng rời khỏi thung lũng bằng đường này.

Ai ngờ mới vừa vào hang, Viên Mục Dĩ đã ngửi thấy mùi lạ, lòng căng như dây đàn. Cậu vội bước nhanh hơn, kết quả thấy con chó nhỏ đang cuộn tròn ở trong góc và đã chết từ đời nào.

Sau khi thấy xác của con chó nhỏ, lòng Viên Mục Dĩ giật nảy. Trước đó cậu còn cố tình xác nhận con chó nhỏ và đứa trẻ lông lá bình an rồi mới đi vào hang, nào ngờ khi trở ra con chó đã thành một cái xác.

Mặc dù bề ngoài của con chó này cực xấu, nhưng nó rất ngoan ngoãn, chết như thế thật sự đáng thương. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ tiến lên xem xét, kết quả lại phát hiện trước người con chó có một vũng máu, mà nửa người của nó cũng bị hõm vào rất sâu, chắc là bị vật nặng nào đó đập bị thương rồi chạy về hang, bị thương nặng quá không chữa được nên chết.

Thấy con chó nhỏ chết thảm, Viên Mục Dĩ không khỏi lo lắng cho đứa trẻ lông lá. Theo lý mà nói, lúc ấy hai tên ngốc chịu trách nhiệm trông coi trở lại rất nhanh, đáng lẽ không thể xảy ra chuyện này chứ? Nếu con chó bị thương vào lúc ấy, tại sao cậu lại không nghe thấy âm thanh nào?

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dĩ không tốt nên trầm giọng hỏi: “Đây là con chó do thằng bé dẫn cậu vào nuôi hả?”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Tôi phải đi xem thử cậu nhóc kia có chuyện gì hay không đã... Thế này đi, anh ra khỏi thung lũng trước tìm cứu viện, tôi đi xác định thằng bé không sao rồi sẽ đuổi theo anh.”

Ai ngờ Đoàn Phong lại phản đối ngay: “Không được, cậu không thể đi một mình, lỡ đâu có sự cố gì thì cậu sẽ chẳng có ai giúp đỡ cả.”

Viên Mục Dã cười nói: “Không sao, trước đó không phải tôi cũng lên đảo một mình đấy à?”

Đoàn Phong lại nói bằng biểu cảm nghiêm túc: “Cậu có thể tìm được bọn tôi là nhờ công của cậu bé kia. Nếu xảy ra chuyện gì thật, tôi và cậu cùng đi cứu nó cũng hợp tình hợp lý... Nhanh lên, đừng nhiều lời nữa, nếu không chậm trễ thêm nữa là trời sáng đấy.”

Viên Mục Dã thấy không lay chuyển được Đoàn Phong nên đành phải dẫn anh ta đến lán cỏ mà đưa trẻ lông lá đã đi vào, nếu cậu đoán không nhầm thì chắc đó là nhà của nó. Không ngờ, khi họ đến trước lán cỏ lại nghe thấy tiếng khóc của một người phụ nữ từ bên trong truyền ra.

Viên Mục Dã khẽ nhắc mình cõ lên và nhìn vào trong, cậu thấy trong lán đốt một chiếc đèn dầu mờ mờ, một người phụ nữ quần rất nhiều mảnh vải trên mặt đang ngồi ở trong khẽ khóc thút thít. Viên Mục Dã nhìn theo ánh mắt của chị ta, quả nhiên thấy đứa trẻ lông lá đang nằm trên một chiếc chiếu làm bằng cỏ.

Viên Mục Dã bèn đẩy mình ra và chui vào, Đoàn Phong đứng cạnh trông chừng cho cậu, thấy Viên Mục Dã vào nên cũng đành phải chui vào theo... Người phụ nữ bị hai người đột ngột xông vào dọa sợ, nhưng chị ta lại không hề cất tiếng hét gì cả.

Cùng lúc đó, đứa trẻ lông lá nằm trên chiếu dùng cái ngòl bật dậy, nhìn Viên Mục Dã với vẻ mặt kinh ngạc, trong ánh mắt có sự vui sướng nói không nên lời. Viên Mục Dã thấy mắt trái của nó sưng vù thì biết chắc nó đã bị đánh.

Viên Mục Dã chỉ vào mắt nó, muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì sau khi mình đi. Có lẽ là không ngờ Viên Mục Dã còn có thể sống sót ra khỏi cái hang đó, thế nên đứa trẻ lông lá nhếch miệng ra khóc, nhưng vẫn khóc mà không phát ra âm thanh nào.

Người phụ nữ thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong không có ý xấu, dường như cũng biết họ và đứa trẻ lông lá quen nhau nên

chị ta vội dịch sang bên cạnh nhường chỗ, muốn để hai người họ được ngồi xuống. Lúc này, Viên Mục Dã bước lên kiểm tra người đưa trẻ lông lá và phát hiện trừ mắt sưng to ra, trên người nó còn có rất nhiều chỗ bầm tím.

Viên Mục Dã tiện tay rút một cọng rom dưới chiếu ra rồi vẽ một hình người nhỏ có một mắt xuống nền đất, hỏi nhóc lông lá có phải tên này đánh không? Đứa trẻ cười khỏ, sau đó gật đầu với cậu.

Đoàn Phong khe khẽ nói: “Hay là chúng ta dẫn hai mẹ con bọn họ đi luôn?”

Ai ngờ Viên Mục Dã chưa kịp đáp thì người phụ nữ kia đã quỳ thẳng xuống đất, miệng muốn nói gì đó, nhưng mãi vẫn không thể phát ra âm thanh nào. Viên Mục Dã vội vàng nâng người dậy rồi bảo: “Tình trạng của chúng tôi hiện giờ không thích hợp mang theo hai người đi cùng, chỉ cần chúng tôi ra ngoài được thì nhất định sẽ nghĩ cách trở lại đón hai người đi.”

Dường như người phụ nữ có thể hiểu lời Viên Mục Dã nói, chị ta hươ tay hươ chân một cách nôn nóng, sau đó cũng học theo Viên Mục Dã vẽ xuống đất bằng cọng cỏ, chẳng qua điều làm Viên Mục Dã và Đoàn Phong kinh ngạc là, người phụ nữ này biết viết chữ!

Người phụ nữ nói giọng của mình bị hỏng rồi, không phát ra âm thanh được nữa, chị ta hy vọng Viên Mục Dã và Đoàn Phong đưa con mình đi trước. Với tình trạng của chị ta hiện giờ, có đi hay không đều không sao cả.

Cuối cùng Viên Mục Dã đã gặp được một người có thể giao tiếp bình thường, vì thế cậu nhanh chóng hỏi chị ta: “Chị là người dân gốc ở trên đảo này sao?”

Đầu tiên người phụ nữ lắc đầu, sau đó tiếp tục viết dưới đất: “Mười năm trước tôi và chồng ra biển đánh cá. Lúc ấy mô tơ của thuyền đánh cá hỏng, lại gặp gió to, chúng tôi đã bị dạt tới nơi này.”

“Vậy chồng của chị đâu?” Viên Mục Dã hỏi.

Người phụ nữ khỏ sở viết: “Đảo này là nơi từng bị nguyên rửa. Anh ấy lên đảo mới mấy ngày đã bị bệnh, tôi cũng cảm thấy khó chịu trong người. Chúng tôi chưa kịp rõ là chuyện gì thì

đã gặp đám ma quỷ kia, bọn chúng giết chết chồng tôi rồi đưa tôi về đây.”

Tất nhiên Viên Mục Dĩ biết tại sao những tên kia mang người phụ nữ trở về, bởi vì đây là biểu hiện điển hình nhất của xã hội nguyên thủy trong giai đoạn đầu của loài người, đó là giết chết đàn ông của bộ lạc khác, cướp phụ nữ của họ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ thật sự rất đồng tình với người phụ nữ trước mặt, không biết mười năm qua chị ta sống như thế nào.

Có lẽ là nhận ra sự thương hại trong mắt Viên Mục Dĩ, người phụ nữ viết tiếp: “Lúc lên đảo tôi đã có mang đứa bé này, nếu không phải vì nó, tôi đã không sống nổi từ lâu rồi. Tôi cầu xin hai vị, hãy thương xót cho, đưa con của tôi đi đi mà!”

Viên Mục Dĩ thở dài, nói: “Chị yên tâm, chắc chắn chúng tôi sẽ đưa chị và con chị ra ngoài. Hơn nữa chúng tôi còn có mấy người bạn bị nhốt bên trong hang, chỉ cần chúng tôi ra ngoài gọi cứu viện tới, chắc chắn sẽ đưa cả hai mẹ con rời khỏi hòn đảo này.”

Vừa nghe Viên Mục Dĩ nhắc tới hang động, người phụ nữ liền cúi đầu viết: “Trong hang đó có yêu quái ăn thịt người, nếu bạn của các cậu vào đó chắc chắn sẽ không sống nổi.”

Viên Mục Dĩ cười: “Yên tâm, chị xem không phải chúng tôi đã lành lặn ra đây rồi ư? Còn phải cảm ơn con của chị đây, nếu không nhờ cháu giúp, có lẽ đến giờ tôi cũng không biết bọn họ bị nhốt ở đó.”

Chương 844: Tiếng kèn

Lúc này người phụ nữ nhìn sang đứa trẻ lông lá, sau đó tiếp tục viết: “Thị lực của lũ quái vật đó không tốt, ban đêm gần như không khác gì người mù, nhưng thính lực của chúng lại cực tốt. Mấy năm trước tôi đã từng dẫn con chạy trốn vài lần, nhưng cuối cùng đều bị bắt về.”

Viên Mục Dã thấy đứa trẻ lông lá tò mò nhìn mẹ viết trên mặt đất thì thuận miệng hỏi: “Thằng bé bị ai đánh vậy? Trước khi tôi vào hang rõ ràng còn lành lặn mà...”

Người phụ nữ thở dài, viết tiếp: “Hôm nay nó lấy được từ bên ngoài về một miếng sô cô la cho tôi, nhưng bởi vì mùi thơm quá nên đã bị những kẻ bên ngoài phát hiện. Bọn chúng hỏi con tôi thứ này từ đâu ra, nó không chịu nói nên bị đánh thành như vậy.”

Viên Mục Dã không ngờ do thanh sô cô la kia gây họa. Cậu nhìn đứa trẻ lông lá rồi lại nhìn người phụ nữ: “Chị và chồng chị tên là gì? Nhà ở đâu? Sau khi rời khỏi đây, tôi sẽ liên hệ người nhà giúp hai người.”

Người phụ nữ lắc đầu rồi viết: “Giờ tôi thế này mà trở về cũng gây hại cho người khác. Các cậu chỉ cần đưa con trai tôi về là được.”

Sau đó người phụ nữ viết ra hai cái tên Hoàng Mỹ Phân và Thái Đại Dũng, còn có địa chỉ nhà chồng của chị ta. Chị ta nói năm xưa mình là giáo viên tiểu học duy nhất trong thôn. Lúc ấy bởi vì cha chồng phát bệnh cấp tính đột ngột không thể đi biển, cho nên chị ta mới tạm thời cùng đi biển đánh cá với chồng thay cha... Cũng không biết sau khi mình xảy ra chuyện, những đứa trẻ học tiểu học trong thôn thế nào rồi.

Viên Mục Dã nghe nói Hoàng Mỹ Phân còn là giáo viên thì lấy làm lạ, hỏi: “Vậy sao chị không dạy con chị biết chữ?”

Hoàng Mỹ Phân cười khổ, viết: “Lúc ban đầu tôi có dạy, nhưng sau đó...” Chị ta viết đến đây thì ngừng lại, sau đó lại lau sạch đi và viết lại một lần nữa: “Đôi khi người ta không nhìn thấy hy vọng, dù làm bất cứ chuyện gì cũng chỉ tăng thêm nỗi tuyệt vọng trong lòng.”

Nhìn thấy Hoàng Mỹ Phân như vậy, Viên Mục Dã cũng không biết nên an ủi chị ta như thế nào, đến cả Đoàn Phong ở cạnh cũng hơi sốt ruột nói: “Hết thời gian rồi, nếu không đi, hai tên to xác trông coi cửa hang sẽ tỉnh mất!”

Viên Mục Dã khó xử nói với Hoàng Mỹ Phân: “Tình hình của chúng tôi hiện giờ không thể đưa cả hai người cùng đi...”

Hoàng Mỹ Phân đẩy đứa trẻ lông lá đến trước mặt Viên Mục Dã, ra hiệu hãy đưa con chị ta đi trước!

Thấy Viên Mục Dã còn do dự, Đoàn Phong bèn kéo đứa trẻ lông lá tới, sau đó nói với Hoàng Mỹ Phân: “Chị cứ yên tâm giao con cho chúng tôi. Chúng tôi đi rồi, chị hãy tìm nơi an toàn để trốn trước đi, chúng tôi sẽ nhanh chóng quay lại đón chị...”

Mặc dù đứa trẻ lông lá không nở xa mẹ, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi theo hai người họ. Sau khi ra khỏi lán, ba người nhanh chóng về lại cái hang trước khi vào thung lũng, tất nhiên đứa trẻ lông lá cũng nhìn thấy xác của con chó nhỏ.

Nếu là trẻ con bình thường, nhìn thấy con chó âu yếm của mình chết thế nào cũng khóc vág lên. Nhưng đứa trẻ lông lá không thế, nó chỉ im lặng đứng bên cạnh con chó nhỏ nhìn một lát rồi kéo tay Viên Mục Dã đi đến lối ra.

Tuy suốt đường đi thẳng nhóc không có bất cứ âm thanh gì, nhưng Viên Mục Dã biết, nó đang yên lặng chảy nước mắt...

Ở nơi đáng sợ này, mẹ và con chó nhỏ là người gần gũi nhất với nó, hai thứ không thể dứt bỏ nhất, nhưng hiện giờ con chó đã chết, nó lại buộc phải rời khỏi người mẹ luôn che chở mình lớn lên, đừng nói là trẻ con, có lẽ chính người lớn cũng chưa chắc đã có thể thừa nhận được những việc này.

Khi ba người ra khỏi thung lũng, sắc trời đã tờ mờ sáng, chiếc máy đo độ phóng xạ bên hông Viên Mục Dã và Đoàn Phong đồng thời phát cảnh báo, biểu hiện đã vào khu vực nguy hiểm

của thung lũng... Ai ngờ đúng lúc này, họ nghe thấy tiếng kèn chói tai đột nhiên vang lên cách đó không xa. Đứa trẻ lông lá nghe thấy tiếng kèn này thì sắc mặt nó thay đổi, nó kéo Viên Mục Dã đi với vẻ cực kỳ bất an.

Viên Mục Dã quay đầu nói với Đoàn Phong: “Xem ra hai tên ngốc kia đã tỉnh, chúng ta phải nhanh tay nhanh chân lên mới được...”

Chương 845: Chi viện

Để tránh né những người dân sống trong thung lũng đuổi theo, đưa trẻ lông lá dẫn nhóm Viên Mục Dã đi con đường khác, nơi mà ngày thường chỉ có nó đi thám hiểm, còn những người khác hoàn toàn không dám đi.

Còn về phần tại sao tất cả mọi người đều không dám đi, con số nhảy nhanh trên máy đo độ phóng xạ đã cho Viên Mục Dã và Đoàn Phong câu trả lời. Bức xạ hạt nhân ở khu vực này vượt quá tiêu chuẩn một cách nghiêm trọng, ngay cả những người mặc đồ chống phóng xạ như Viên Mục Dã cũng không dám ở quá lâu chứ đừng nói đến những người không có đồ bảo hộ gì cả.

Tưởng tượng đến việc thăng nhóc phải thường xuyên đi con đường nguy hiểm này để kiếm ăn khiến Viên Mục Dã cảm thấy khó chịu. Vì thế cậu không khỏi nện bước nhanh hơn, muốn mau chóng rời khỏi khu vực này.

Có thăng nhóc dẫn đường, Viên Mục Dã và Đoàn Phong tránh né những nguy hiểm ẩn giấu trong rừng cây rất dễ dàng. Đối với họ mà nói, giờ chỉ cần có thể thoát khỏi những người dân bản địa đuổi bắt phía sau là mọi việc sẽ ổn thôi.

Không lâu sau, ba người ra khỏi rừng rậm và đến một bãi biển hoang vắng, lúc này thiết bị liên lạc bắt đầu có tín hiệu ngắt quãng. Ai ngờ khi Viên Mục Dã chuẩn bị gọi Tiến sĩ Doyle đang chờ ở trên thuyền thì một đám dân bản địa giương nanh múa vuốt đột ngột xuất hiện, hơn nữa còn áp giải Hoàng Mỹ Phân không có bất cứ năng lực phản kháng nào.

Viên Mục Dã không ngờ hóa ra bọn người kia cũng không ngu ngốc như bề ngoài, còn biết chạy đến bờ biển để bao vây chặn đường. Xem ra với tình huống trước mắt, mình không đi được rồi. Cậu bèn khẽ nói với Đoàn Phong: “Anh đi nhanh đi... Hai chúng ta không thể cùng rơi vào trong tay bọn họ được.”

Đoàn Phong lên đạn rồi nói: “Đi ư? Đã rất lâu ông đây không đại khai sát giới rồi... Giữ bọn người kia sống trên đời cũng là tai họa, không bằng tiễn bọn chúng đầu thai sớm, kiếp sau còn có thể làm người bình thường.”

Lúc này, thằng nhóc lông lá thấy mẹ mình nằm trong tay bọn người kia thì lập tức trở nên vô cùng kích động. Nếu không phải Viên Mục Dã kéo, nó đã xông thẳng lên rồi. Viên Mục Dã thấy tiếp tục như vậy không phải cách nên giao thằng nhóc cho Đoàn Phong: “Anh dẫn thằng bé đi trước, tôi ở lại nghĩ cách!”

Ai ngờ Viên Mục Dã còn chưa nói xong đã thấy một gã dân bản địa có dáng người vạm vỡ lấy dao cắt cổ Hoàng Mỹ Phân, máu phun ra trong tích tắc. Thấy thế, đứa trẻ lông lá hét lên the thé, đứt gan đứt ruột, vùng vẫy cật lực muốn thoát khỏi trói buộc của Đoàn Phong và chạy đến bên cạnh mẹ mình.

Đoàn Phong cũng không ngờ bọn họ vừa đến đã giết người nên lập tức nổi giận, nổ súng bắn chết tên đã cắt cổ Hoàng Mỹ Phân. Viên Mục Dã thừa cơ nhanh chóng cản đứa trẻ lông lá lại, lỡ đâu nó lại rơi vào tay những kẻ này thì xong đời.

Đôi phương thấy “cục màu đen” trong tay Đoàn Phong bắn chết một đồng bọn của mình, tất cả đều có vẻ mặt căm tức muốn cùng nhau xông lên. Viên Mục Dã thấy thế bèn giơ súng bắn vào đùi tên xông lên đầu tiên.

Có lẽ là biết được sự ghê gớm của “cục màu đen” trên tay Viên Mục Dã và Đoàn Phong, cuối cùng những kẻ đó không dám tiếp tục vọt lên trước nữa. Nhưng một người trong đó lại đột nhiên thối kèn vào lúc này, rõ ràng là đang gọi chi viện...

Viên Mục Dã biết rõ bọn người kia chỉ tạm thời không dám xông lên, còn đạn của phe mình cũng có hạn, một khi dùng hết, chắc chắn bọn người kia sẽ xông lên ăn tươi nuốt sống họ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã đẩy Đoàn Phong lùi về phía bờ biển, nghĩ bụng nếu thật sự không được thì hai người sẽ nhảy xuống biển bơi về thuyền của Doyle. Dù sao hai người họ đều bơi giỏi, mang theo nhóc lông lá cũng không thành vấn đề... Ai ngờ những kẻ kia vừa thấy phe Viên Mục Dã lùi ra phía bờ biển liền lũ lượt lấy ống trúc ra, thối về phía nhóm Viên Mục Dã.

Trước đó Đoàn Phong đã chịu tội vì thứ này nên cũng không khách sáo mà nổ súng bắn chết hai gã dân bản địa tới gần họ nhất, xem như tạm thời ngăn cản những người này tiếp tục “thổi kim”. Nhưng lúc này chỉ viện được tiếng kèn gọi cũng đã tới rồi, còn chặn hãm đường lui của họ. Xem ra giờ có muốn xuống biển cũng không thể nữa.

Bọn người kia ý đồ người nên bao vây ba người Viên Mục Dĩ bên trong. Trông đội hình của những người dân bản xứ này là biết bình thường bọn chúng săn bắt cũng hay làm như vậy. Viên Mục Dĩ đếm sơ số lượng của đối phương, ít nhất có đến ba bốn mươi người, cho dù không trượt phát nào thì nhiều nhất cũng chỉ có thể bắn ngã một nửa... Về nửa còn lại, Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong cũng chỉ có thể vật lộn với đối phương.

Đương nhiên, đây là trong trường hợp đối phương không tiếp tục gọi chi viện nữa. Nhưng mà vào lúc như thế này, thần may mắn thường rất ít khi đứng về phía nhóm Viên Mục Dĩ... Bởi vì trong lúc Viên Mục Dĩ còn đang do dự có muốn đại khai sát giới hay không, từ bốn phương tám hướng lại có càng nhiều dân bản địa đuổi đến đây hơn.

Viên Mục Dĩ tự biết nửa đời trước mình gặp phải rất nhiều thời khắc nguy hiểm, cũng không phải không có tình huống nguy hiểm hơn lần này, nhưng chỉ mỗi lần này làm lòng cậu nảy sinh sự tuyệt vọng, sợ hãi mình và Đoàn Phong sẽ chết ở đây, không cứu được đám Trương Khai đang bị nhốt trong hang ở dưới nước.

Rõ ràng Đoàn Phong không đa sầu đa cảm như Viên Mục Dĩ. Gần như là phản xạ có điều kiện, anh ta nổ súng bắn chết mấy dân bản địa nhắm bắn về phía họ. Tuy làm như vậy tạo nên sự đe dọa nhất định trong khoảng thời gian ngắn, nhưng kéo theo đó là sự bao vây càng điên cuồng hơn.

Những người ở đây bị ngăn cách với đời, vượt qua những năm tháng dài đằng đẳng trên hòn đảo nhỏ bị mọi người lãng quên, từ lâu đã hình thành hình thức sinh tồn đoàn kết xã hội cao độ. Đối mặt với kẻ xâm lấn từ ngoài tới như Viên Mục Dĩ, bọn họ sẽ không bao giờ nương tay.

Đoàn Phong mau chóng bắn hết đạn. Bằng xúc giác, Viên Mục Dĩ đoán rằng đạn trong súng của mình cũng không còn thừa là

mấy. Ngay khi hai người buộc phải rút dao quân dụng bên hông ra chuẩn bị vật lộn với đối phương, vòng vây của dân bản địa chợt xuất hiện một lỗ hổng...

Rõ ràng lỗ hổng này không phải do bọn họ tự động nhường ra, mà có mười mấy dân bản địa ngã xuống đất sau một tràng đạn. Viên Mục Dã ngẩng đầu thì thấy cách đó không xa có một nhóm người được trang bị đầy đủ chạy về phía họ.

Đoàn Phong mừng rỡ: “Công nhận lão kia được đấy, cuối cùng đã tìm được hàng cứng dám lên đảo.”

Nhưng Viên Mục Dã quan sát kỹ rồi lại lắc đầu: “Không giống người của Doyle, trên người bọn họ mặc đồ phòng hộ phóng xạ khác kiểu với chúng ta...”

Đoàn Phong buồn bực hỏi: “Liệu có phải là mẫu trước đã hết hàng chẳng?”

Viên Mục Dã cạ lời: “Sao có thể chứ?”

Đám dân bản địa ở đây bị đám đông đột ngột xuất hiện dọa giật thót, nháy mắt đã làm rối đội hình vốn có của bọn họ. Rõ ràng nhóm người mới xuất hiện này lợi hại hơn phe Viên Mục Dã rất nhiều, thế nên những người dân bản địa buộc lòng phải bỏ qua Viên Mục Dã và Đoàn Phong, tập trung sự chú ý ra đằng sau.

Chương 846: Ma ồm

Tất cả mười mấy người kia đều trang bị kín kẽ, ngay cả đồ phòng hộ phóng xạ trên người dường như cũng cao cấp hơn của bọn Viên Mục Dã nhiều, chứ đừng nói đến súng siêu âm họ cầm trong tay.

Đoàn Phong đỏ mắt nhìn súng trong tay mình: “Lão già kia thiên vị người khác quá đáng thật đấy.”

Viên Mục Dã thấy những người này ra tay tàn nhẫn, nhìn là biết lợc lõi việc giết người, trong lòng cậu bỗng nảy dựng, sau đó trầm giọng bảo: “Tôi thấy nhóm người này chưa chắc là do Doyle tìm tới đâu...”

Mặc dù đám dân bản địa đông đảo nhưng bọn họ toàn cầm vũ khí lạnh như giáo dài, dao cong, dĩ nhiên không phải đối thủ của nhóm người đến sau, bởi vậy chẳng mấy chốc bọn họ đã bị bắn chết hết ở bãi biển hoang vu này.

Phải nói những người dân bản địa quả thật rất đáng sợ, nhưng trong lúc mạng sống chưa bị uy hiếp, Viên Mục Dã thật sự không giết sạch được toàn bộ bọn họ... Hơn nữa bụng cậu đã đói sôi ùng ục từ lâu, hiện giờ cậu kỳ nhất là ngửi thấy mùi máu tươi nồng đến thế này.

Lúc này, một người có vóc dáng cao gầy trong đám người kia đột nhiên chạy về phía Viên Mục Dã, sau đó ôm chầm lấy cậu: “Anh không sao chứ, có bị thương không?”

Viên Mục Dã nghe giọng điệu thân thiết và giọng nói xa lạ của đối phương thì nhất thời sửng sốt ngay tại chỗ, mãi đến khi một người khác bước đến trước mặt cậu và đám hồ một cái lên bả vai Viên Mục Dã: “Đàn em Viên, lần này anh tự mình tới cứu cậu đây.”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong vừa nghe giọng này là lập tức nhận ra người trước mặt là ai, nhưng người đến chào hỏi sớm hơn Thạch Lỗi một bước lại là ai đây? A Triết ư? Không thể

nào, bởi vì với tính cách của A Triết, chắc chắn gã sẽ không nhiệt tình như vậy với Viên Mục Dã.

Lúc này nhóc lông lá đột nhiên nhào đến xác của Hoàng Mỹ Phân, gào khóc...

Thạch Lỗi tò mò hỏi: “Thằng nhóc lông lá này là ai? Sao trên mặt mọc toàn lông đen thế?”

Viên Mục Dã giải thích: “Nó là người dẫn đường chúng tôi tìm được ở trên đảo. Đúng rồi, các anh có mang thiết bị lặn không?”

Thạch Lỗi chỉ mặt biển phía xa: “Trên thuyền lớn có, chúng tôi ngồi ca nô đến đây.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chúng tôi còn bốn người mắc kẹt trong hang động dưới nước ở trên đảo, cần phải có thiết bị lặn mới được...”

Thạch Lỗi thì thầm vài câu với một người bên cạnh, đôi phương gật đầu, sau đó xoay đi dẫn hai người trở về lấy.

Một người đàn ông dáng vẻ hơi gầy đi tới nói với Viên Mục Dã: “Tôi thấy cậu chán sống thật rồi, chỗ như thế này mà cũng dám tới hử?”

Viên Mục Dã vừa nghe giọng điệu thì biết ngay đối phương là ai, vì thế cười nói: “Lần này lại đổi một cơ thể trẻ trung mộng nước hả?”

A Triết khề hừ mũi: “Tên mặt trắng như cậu mà còn không biết xấu hổ nói tôi ư?”

Người cao gầy vừa rồi cũng cười nói với Viên Mục Dã: “Lần này anh Thạch Lỗi đúng là không chê vào đâu được. Sau khi tôi liên hệ với anh ấy theo cách anh nói, anh ấy đã dẫn người chạy đến đây ngay...”

Tuy lúc đầu Viên Mục Dã ngớ người vì giọng điệu thân thiết và giọng nói xa lạ của đối phương, nhưng khi nghe đối phương nói như vậy, cậu lập tức nhận ra người này là ai. Nhưng rõ ràng trước đó mình chỉ bảo Lê Thần liên hệ với Thạch Lỗi bằng danh nghĩa của mình là được rồi, sao hán cũng theo đến đây, lại còn thay đổi xác ngoài nữa?!

Để không bị Thạch Lỗi nhận ra manh mối, Viên Mục Dã bèn cười bảo: “Không phải trước đó tôi đã nói với cậu rồi à? Vị đàn anh này của tôi chính là linh phù bảo mệnh của tôi đấy...”

Quả nhiên người của Thạch Lỗi làm việc cực kỳ hiệu suất. Viên Mục Dã và bọn họ mới trao đổi vài câu mà họ đã xử lý xong toàn bộ xác chết trên bãi biển rồi, bằng cách ném hết xác chết xuống biển, trừ của Hoàng Mỹ Phân ra.

Còn lại xác của Hoàng Mỹ Phân, điều Viên Mục Dã có thể làm cũng chỉ là chôn cất ngay tại chỗ, sau đó kéo chặt tay đưa trẻ lông lá, dẫn nó rời khỏi nơi đau lòng này.

Lúc này hai người về thuyền lấy đồ lặn cũng nhanh chóng trở lại, mang theo thiết bị lặn mà bọn Viên Mục Dã cần gấp, cậu lập tức dẫn mọi người đi về phía thung lũng.

Chẳng qua lần này Viên Mục Dã đã đưa ra một yêu cầu nhỏ với Thạch Lỗi, đó là sau khi đến thung lũng, nếu gặp dân bản địa không có năng lực phản kháng thì tuyệt đối đừng đại khai sát giới.

Thạch Lỗi cười lắc đầu: “Bao giờ cậu mới sửa được tật xấu mềm lòng của mình đây? Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu... Lòng dạ đàn bà quá thì sớm muộn gì cũng sẽ hại chết bản thân đó.”

Nửa đường, Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong vẫn không nói gì, bèn ghé sát vào nói nhỏ: “Trước khi tới tôi đã bảo Lệ Thần liên hệ với Thạch Lỗi để xin sự giúp đỡ... Tôi biết anh không thích bọn họ, nhưng lúc ấy tôi thật sự không còn cách khác, nếu không chắc chắn sẽ không đi tìm bọn họ tới giúp.”

Không ngờ Đoàn Phong nghe vậy lại hàm hồ nói: “Tại sao không tìm? Lần này không phải để cho Thạch Lỗi trả lại ơn của cậu lần trước hay sao?”

Viên Mục Dã cười: “Ừ, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Mặc dù Thạch Lỗi đã từng đồng ý với Viên Mục Dã rằng sau khi đến thung lũng sẽ không đại khai sát giới, nhưng khi đoàn người bọn họ đi vào cửa thung lũng, A Triết vẫn giơ súng bắn chết tên ngu ngốc to xác canh giữ ở lối vào.

Chắc chắn trước kia tên này bắt nạt nhóc lông lá rất nhiều, thấy đối phương bị bắn ngã, thẳng nhóc lập tức xông lên rút

dao xương trên người ra, hung tợn bổ thêm mấy nhát... Viên Mục Dã thấy thế mà trong lòng lập tức nảy sinh cảm giác bất an mơ hồ.

Nhưng Thạch Lỗi ở một bên nhìn thấy, không khỏi buồn cười, nói: “Thằng nhóc lông lá này khá thú vị đấy! Có thể sống trong môi trường khắc nghiệt đến bây giờ, hẳn cũng có chút năng lực...”

Sau đó họ tiến vào thung lũng một cách dễ dàng, đúng như Viên Mục Dã đã dự đoán, lúc này trong thung lũng chỉ còn lại một số thổ dân già khom, ốm yếu và tàn tật. Bọn họ thấy đột nhiên có nhóm người xa lạ xông vào thung lũng, như thể nhận thức được điều gì đó, cả đám nhanh chóng chui rúc vào những lỗ nhỏ trên vách đá...

Số thổ dân ít ỏi trong thung lũng còn có khả năng phản kháng đều bị A Triết giải quyết dễ dàng và nhanh chóng. Lúc này, mặc dù không hiểu ngôn ngữ của nhau thế nào, những người còn lại cũng không dám chống đối.

Sau đó Viên Mục Dã chủ động tháo mặt nạ trên mặt ra và bảo: “Mức độ phóng xạ ở đây rất thấp, xem như khu vực khá an toàn...”

Thạch Lỗi liếc nhìn con số trên máy đo rồi gật đầu với những người khác, sau đó bọn họ lần lượt tháo mặt nạ ra.

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện sắc mặt Lê Thần tái nhợt một cách đáng sợ, nhìn như mới bị bệnh nặng một trận... Cũng do lúc ấy không tiện hỏi cho lắm, nếu không chắc chắn Viên Mục Dã phải hỏi xem cơ thể trước đây của cậu ta đâu rồi? Cậu ta tìm đâu ra cái đồ ma ồm này?

Về chuyện xuống nước cứu người tiếp theo, suy cho cùng nhóm Thạch Lỗi không biết tình hình dưới nước, cho nên chỉ có thể là Viên Mục Dã và Đoàn Phong xuống. Kết quả khi hai người mặc thiết bị vào xong, đột nhiên có nước biển tràn qua lỗ tam giác lớn...

Chương 847: Cách sinh tồn

Lòng Viên Mục Dĩ chùng xuống, lập tức ý thức được có lẽ sự việc hỏng mất rồi, ai ngờ khi cậu còn chưa kịp nói cho nhóm Thạch Lỗi biết chuyện, cái lỗ tam giác to vang lên một tiếng “ầm”!

Nhóc lông lá rồi rít, nó vội vàng kéo Viên Mục Dĩ trốn vào cái lỗ nhỏ. Thấy thế, dường như Đoàn Phong cũng hiểu chuyện gì xảy ra, anh ta nhìn vào cái lỗ tam giác to kia với sắc mặt âm u và nặng nề.

Viên Mục Dĩ thậm chí biết hàng rào sắt kia trông thì chắc chắn nhưng thật ra chẳng thể ngăn cản được quái vật bạch tuộc, nếu không những thổ dân này cũng chẳng phải bắt con mồi tới đút cho nó ăn. Bọn họ làm như vậy đơn giản là nghĩ chỉ cần cho con súc sinh ăn no rồi, nó sẽ không ra ngoài gây họa cho con người nữa.

Đáng tiếc là lần trước đám thổ dân chọn sai “con mồi”, ném đoàn người Đoàn Phong vào trong hang, làm hại quái vật bạch tuộc đói bụng mấy ngày. Có lẽ lúc này nó vừa đói vừa tức, nên lửa giận và sức lực đều to lớn một cách đáng sợ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ vội vã bảo mọi người hãy vào trong những lỗ nhỏ trốn trước đã, đồng thời cuối cùng cậu cũng nghĩ ra tại sao trên vách đá trong thung lũng này lại có nhiều lỗ nhỏ to không đồng nhất như vậy. Chắc chúng do thổ dân đục riêng ra để tránh né quái vật bạch tuộc này.

A Triết hơi khinh thường, nói: “Làm sao vậy? Có gì mà phải trốn? Trong hang động kia có quái vật gì ư?”

Viên Mục Dĩ còn chưa kịp giải thích với gã thì đã thấy một xúc tu thịt màu hồng nhạt to cỡ thùng nước chậm rãi vươn ra khỏi cái lỗ tam giác to, ngay sau đó đến cái thứ hai, thứ ba...

Viên Mục Dĩ hét to “Chạy!”, sau đó chạy thẳng về phía cái lỗ mà đưa trẻ lông lá trốn vào. Tất nhiên Đoàn Phong cũng

không do dự, dẫu sao giữa anh ta và quái vật bạch tuộc cũng có “thù oán từ trước”.

Có lẽ là lần đầu tiên A Triết nhìn thấy con bạch tuộc lớn như vậy nên nhất thời sững sờ ngay tại chỗ, phải nhờ Thạch Lỗi kéo gã: “Chạy mau đi, ngó ra làm gì vậy?”

Lúc sau, mọi người đều trốn hết vào cái hang nhỏ ấy. Lối vào và chiều dài của cái hang đều là chỗ trốn tuyệt hảo. Quái vật bạch tuộc có sức lực lớn thế nào cũng không chui vào được.

Viên Mục Dã đứng ở cửa hang nhìn sang hướng lỗ tam giác to, trong lòng lo lắng cho mấy người ở hang động dưới nước. Thấy thế Đoàn Phong khẽ nói: “Yên tâm đi, vị trí của họ ở hang động dưới kia rất an toàn, trừ việc không có đồ ăn ra thì không có gì xấu đâu.”

Viên Mục Dã nghe cũng phải, đồng thời cũng âm thầm thấy may mắn, may mà quái vật bạch tuộc ra kịp thời, nếu muộn hơn 8 đến 10 phút, không chừng sẽ đụng phải lúc bọn họ vừa mới xuống nước.

Ai ngờ lúc này lại nghe ngoài hang vang lên tiếng thét chói tai. Viên Mục Dã lập tức chạy ra chỗ cách cửa hang mấy mét nhìn theo hướng âm thanh, kết quả lại thấy quái vật bạch tuộc đang bầu vào vách đá cạnh cửa hố tam giác to, lấy râu móc một thổ dân vóc dáng thấp bé ra khỏi lỗ.

Viên Mục Dã nghĩ bụng muốn qua cứu người, ai ngờ lại thấy quái vật bạch tuộc cuốn người nạn lên rồi cao, sau đó đột ngột buông ra... Kết quả tên thổ dân rơi tự do và nện mạnh xuống đất, óc vỡ toang mà chết.

“Nó đang trả thù...” Viên Mục Dã lẩm bẩm.

Đoàn Phong ra theo liếc nhìn xác chết dưới đất rồi nói: “Lúc bọn họ ném người khác vào trong hang, đáng lẽ nên nghĩ đến bản thân rồi cũng sẽ có một ngày như vậy...”

Trong lúc hai người nói chuyện, lần lượt có thêm mấy thổ dân bị quái vật bạch tuộc kéo ra khỏi lỗ, sau đó không hề có gì bất ngờ, tất cả đều bị vớt lên giữa không trung rồi rơi xuống thật mạnh... Cảnh đó khiến người ta thấy cực kỳ khó chịu.

Khi Viên Mục Dã định xoay người đi tìm Thạch Lỗi mượn vũ khí, quái vật bạch tuộc trên vách đá lại từ từ bò xuống, sau đó

nhàn nhã cuốn mấy cái xác dưới đất lên, chậm rãi trườn về lỗ tam giác to.

Lúc này Thạch Lỗi cũng đi ra xem náo nhiệt, gã nhìn bóng dáng của quái vật bạch tuộc và lắc đầu bảo: “Sớm biết vậy vừa rồi bắn chết mấy tên ném thẳng cho nó rồi, có gì phải mất công vậy chứ?”

Viên Mục Dã đi đến chỗ mấy thổ dân bị ngã chết, nhìn vũng máu dưới đất mà trong lòng hơi hụt hẫng... Thật ra những thổ dân đó cũng là người bị hại, sở dĩ bọn họ mất văn minh, trở nên dã man, tàn nhẫn, xấu xí, vô nhân tính như thế, nguồn cơn không phải bởi vì sự cố rơi máy bay lần đó hay sao.

Đáng buồn hơn là, sau khi xảy ra chuyện, phía chính phủ nước K đã vứt bỏ bọn họ không hề do dự, khiến toàn bộ những người này rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng, khủng bố, đau khổ giãy giụa giữa lằn ranh sinh tồn... Đến khi mọi người nhớ lại hòn đảo này, mọi thứ trên đảo đều đã là cảnh còn người mất từ lâu.

Cho nên Viên Mục Dã thật lòng không hề trách những người này tại sao mất nhân tính, biến thành dã thú từ đầu đến đuôi, bởi vì đây là cách sinh tồn duy nhất của bọn họ trong hoàn cảnh tuyệt vọng.

Lúc sau, đoàn người đợi thêm chốc lát, xác định quái vật bạch tuộc đã đi xa rồi Viên Mục Dã mới trở vào trong lỗ to hình tam giác với Đoàn Phong, mang theo thiết bị lặn để đón bốn người Đại Quân và Trương Khai ra.

Sau đó đoàn người bọn họ nghỉ ngơi chỉnh đốn trong thung lũng một đêm, chuẩn bị sáng sớm hôm sau rời khỏi đảo. Mặc dù lần tìm kiếm này thất bại, nhưng nhóm người của Tiến sĩ Doyle cũng đã trở thành đồ ăn trong đĩa của quái vật bạch tuộc từ mấy ngày đầu lên đảo rồi.

Tuy nhiên, điều làm Viên Mục Dã không ngờ là đêm đó Thạch Lỗi tìm đến cậu, đề nghị muốn xuống hang lần nữa. Gã nói tuy lần này đến giúp với danh nghĩa cá nhân, nhưng nếu đã tới thì không thể về tay không.

Viên Mục Dã nghe xong sững sờ: “Còn muốn xuống hang lần nữa ư? Không phải anh muốn ăn mực nướng than đấy chứ?”

Thạch Lỗi liếc xéo cậu rồi nói: “Coi như thằng nhóc nhà cậu đã đoán đúng rồi. Đúng là tôi coi trọng con bạch tuộc khổng lồ đó, cho nên tôi muốn mang một ống huyết thanh của nó trở về.”

“Mẹ kiếp anh điên rồi à? Anh cảm thấy con bạch tuộc có thể đồng ý sao?” Viên Mục Dã tỏ vẻ giật mình.

Thạch Lỗi buồn cười nói: “Tôi quan tâm nó có đồng ý hay không làm gì? Cứ gây mê cho nó gục không phải là được rồi à?”

Rõ ràng Viên Mục Dã không thể gạt bừa với lời suy nghĩ của Thạch Lỗi: “Trọng lượng của nó là bao nhiêu? Dùng thuốc mê gì? Lượng thuốc mê là bao nhiêu? Nhiều thì làm sao? Thiếu thì phải làm sao?”

Thạch Lỗi khẽ nhún vai: “Cậu khỏi phải lo nghĩ là dùng thuốc mê gì, về vấn đề liều lượng nhiều hay ít... đơn giản là bắn khoản thuốc tê quá liều và chưa đủ liều thôi chứ gì? Nhiều không sao cả, thiếu thì tiếp tục tăng thêm, cho đến khi nó bị gây tê hoàn toàn mới thôi.”

Viên Mục Dã đã nhận ra, rõ ràng Thạch Lỗi không để ý con quái vật bạch tuộc sống hay chết, chỉ cần mình có thể lấy được huyết thanh của nó là đủ rồi, nghĩ đến đây Viên Mục Dã bèn tò mò hỏi: “Anh muốn huyết thanh của thứ đó có ích lợi gì? Đừng nói với tôi là anh cũng cảm thấy hứng thú với môi trường sinh thái trên đảo nhé!”

Chương 848: Ba đường nước chảy

Thạch Lỗi cười nói: “Đề hồi vốn đó! Tôi dẫn nhiều người đến đây như vậy mà không được thu hồi vốn à? Con bạch tuộc to thế kia, chắc chắn là bị đột biến gen do bức xạ hạt nhân ảnh hưởng, bản đồ gen của loài quái vật này rất cao giá trong chợ đen quốc tế.”

Viên Mục Dã hừ khế: “Nếu chỉ là vì tiền vốn, vậy anh đâu cần mạo hiểm thế, tôi sẽ nhờ Tiến sĩ Doyle trả anh tiền công.”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại lắc đầu và nói với cậu bằng vẻ mặt khinh thường: “Cậu không trả nổi số tiền đó đâu.”

Viên Mục Dã cạ lời: “Nói anh thế nào cho hay bây giờ? Thế này gọi là cướp chẳng đi tay không bao giờ đúng không!?”

Thạch Lỗi bật cười: “Viên Mục Dã, lương tâm của cậu cho chó ăn rồi hả? Tôi tới cứu cậu đó, thuận tiện lấy tí máu bạch tuộc biến dị để bù vốn một chút không được sao?”

Viên Mục Dã tưởng tượng đến dáng vẻ khi con bạch tuộc khổng lồ kia giết người, lòng còn sợ hãi: “Tôi thấy anh đang tìm đường chết thì có.”

“Có phải cậu quên mất rằng kẻ tới đây tìm đường chết trước hình như là số 54 các cậu đấy không hả?” Thạch Lỗi nói nhẹ nhàng bằng quơ chặn họng Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã không vui cho lắm: “Nếu muốn đi xuống thì tự anh đi đi. Tôi không theo đâu.”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại hừ khế: “Này đàn em, cậu như vậy là qua cầu rút ván đấy nhé!? Hơn nữa, người của cậu vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm hoàn toàn đâu, cho nên đôi khi đừng nói chắc chắn quá...”

Viên Mục Dã lập tức thấy hơi hối hận, cảm thấy lúc trước nhất định là mình hồ đồ mới có thể xin loại người như Thạch Lỗi giúp đỡ... Nhưng hiện giờ có hối hận thế nào cũng đã muộn, chỉ đành ép bụng mà chịu.

Đoàn Phong đang thêm củi vào đồng lửa, thấy sắc mặt Viên Mục Dã hơi âm u và nặng nề nên đi tới nói: “Không phải anh Thạch đang tính chi phí cứu hộ lần này với cậu đàn em của anh đấy chứ? Yên tâm, chỉ cần chúng tôi gặp được Tiến sĩ Doyle, anh ta sẽ chi trả đủ số tiền.”

Thạch Lỗi cười bảo: “Anh Đoàn hiểu lầm rồi. Tình cảm giữa tôi và đàn em Viên sao có thể đong đếm bằng tiền được? Chẳng qua là tôi muốn nhờ cậu ấy giúp tôi một việc nhỏ mà thôi...”

Đoàn Phong cười khẽ, sau đó nói rất không khách sáo: “Anh đúng là không bao giờ làm người ta thất vọng mà. Nói đi, lại đang tính mưu kế quỷ quái gì nữa?”

“Tôi muốn xuống hang động dưới nước với Viên Mục Dã lần nữa. Tôi cũng tới rồi, không thể tay không trở về phải không?” Thạch Lỗi nói gọn gàng và dứt khoát.

Đoàn Phong nghĩ ngợi rồi đáp: “Cũng phải... Không cần cậu ấy đi xuống với anh, tôi rành hoàn cảnh bên dưới hơn, để tôi đi xuống với các anh nhé.”

Thạch Lỗi không lên tiếng, còn Viên Mục Dã lập tức phản đối: “Đừng, anh cứ thành thật ở trên đi, tôi đi theo bọn họ xuống dạo một vòng rồi về...”

Sở dĩ Viên Mục Dã phản đối Đoàn Phong xuống cùng với Thạch Lỗi là vì cậu quá hiểu tính cách của Thạch Lỗi. Nếu bọn họ gặp chuyện gì nguy hiểm ở dưới nước, chắc chắn gã sẽ hy sinh đồng đội để đảm bảo an toàn cho bản thân... Nếu Viên Mục Dã đi xuống theo, có lẽ Thạch Lỗi sẽ suy xét xem có nên từ bỏ thẳng thừng hay không, nếu đổi thành Đoàn Phong, chắc chắn chẳng cần suy nghĩ.

Thạch Lỗi vừa nghe Viên Mục Dã từ chối đề nghị của Đoàn Phong thì tỏ vẻ đắc ý: “Yên tâm đi, cậu ấy là đàn em của tôi. Quan hệ giữa tôi và cậu ấy gần gũi hơn đồng nghiệp như anh nhiều. Tất nhiên tôi sẽ đưa cậu ấy trở về an toàn.”

Mặc dù hơi tức nhưng Đoàn Phong cũng hiểu mục đích Viên Mục Dã làm như vậy là gì, vì thế anh ta chỉ vào Thạch Lỗi, sau đó xoay người về lều.

Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong không cố đòi đi theo, cậu lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó bước nhanh đuổi theo chân Đoàn Phong: “Một lát nữa tôi xuống với bọn họ, nếu trước khi hừng đông mà chúng tôi vẫn chưa trở về, anh hãy dẫn những người khác rời đảo trước, tôi không tin được người của Thạch Lỗi.”

Đoàn Phong lừ mắt lườm cậu: “Cậu không tin được gã mà còn nhờ gã giúp?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Đây là lựa chọn bất đắc dĩ mà.”

Đoàn Phong trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc gã muốn xuống để làm gì?”

Viên Mục Dã đáp ngay: “Còn có thể làm gì nữa, là để sưu tầm số liệu của môi trường bên dưới đó.”

Đoàn Phong ngờ vực: “Bên dưới đó có thể có số liệu môi trường gì chứ?”

Viên Mục Dã chột dạ nói: “Tôi cũng nói với anh ta như vậy, nhưng anh ta nói môi trường trên đảo rất đặc biệt. Anh ta đã sưu tầm đủ số liệu trên mặt đất rồi, giờ chỉ thiếu dưới nước thôi...”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ rồi dặn: “Lỡ gặp phải quái vật bạch tuộc thì đừng hoảng, mau chóng tìm khe hở hẹp ở vách đá gần đây để chui vào trốn.”

Viên Mục Dã vỗ vai Đoàn Phong: “Yên tâm đi, lúc này nó đã no căng rồi, không biết đang trốn ở xó nào dưới đáy biển ngu ngon lành nữa đâu.”

Thật ra lý do Viên Mục Dã đồng ý cùng xuống với Thạch Lỗi là vì cậu cảm thấy quái vật bạch tuộc mang đi nhiều “đồ ăn” thế trong một lần, chắc chắn sẽ trốn trong hang ổ của mình mấy ngày cũng không ra, cho nên khả năng bọn họ có thể gặp được cực thấp... Tuy nhiên, nói thì nói thế, Viên Mục Dã vẫn không dám nói với Đoàn Phong mục đích thật sự của chuyến đi này.

Chuẩn bị mọi thứ ổn thoả xong, Thạch Lỗi chọn bốn đội viên đi xuống với bọn họ, bởi vì không biết chiều dài cụ thể của dòng nước ngầm, cho nên trong đó có hai gã đội viên chịu trách nhiệm mang theo bình khí dự phòng.

Lúc này, thủy triều trong lỗ tam giác to đã xuống thấp, nước biển xua đi phần lớn mùi máu tươi trong hang, nếu không phải Viên Mục Dã cực kỳ nhạy cảm với mùi này thì người bình thường gần như không còn ngửi thấy mùi máu tanh nữa.

Bởi vì là lần đầu tiên nhóm Thạch Lỗi xuống dưới, cho nên toàn bộ hành trình đều do Viên Mục Dã dẫn đường, nhưng A Triết lại luôn bức Viên Mục Dã bơi quá chậm, cứ thúc giục liên tục ở phía sau.

Mặc dù Viên Mục Dã cực kỳ phiền, nhưng khi A Triết vượt qua mình, cậu vẫn kịp thời kéo gã về, bởi vì vùng nước cách đó không xa sắp xuất hiện dòng chảy ngầm, chỉ cần hơi vô ý thôi sẽ có thể cuốn vào dòng nước xa lạ mà đến cậu cũng chưa bao giờ đến.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Viên Mục Dã, đám người đi qua đoạn dòng nước ngầm mãnh liệt đó một cách thuận lợi, chẳng qua đến dòng nước tiếp sau đó thì ngay cả Viên Mục Dã cũng không hiểu biết rõ lắm. Cậu chỉ có thể dẫn đám Thạch Lỗi bơi tiếp lên phía trước dựa vào phỏng đoán.

Trước khi đi xuống, Viên Mục Dã đã nói, bọn họ chỉ có thể đi đến khi bình khí vơi được một nửa. Nếu trước đó không phát hiện bất cứ cái gì, nhất định phải theo đường cũ quay về. Tuy Thạch Lỗi là kẻ háms lợi, nhưng gã lại không phải đồ ngốc, gã tuyệt đối sẽ không làm chuyện liều mạng vì tiền.

Lúc trước, Viên Mục Dã vẫn cho rằng con bạch tuộc khổng lồ đến từ vùng biển nào đó ngoài đảo, rồi tiến vào thung lũng thông qua dòng chảy ngầm này để săn mồi. Nhưng cậu bơi mãi rồi chợt cảm thấy hình như có gì đó không ổn, có vẻ như trước đó mình đã nghĩ sai chỗ nào đó rồi.

Chương 849: Máu xanh

Trước khi Viên Mục Dã nắm bắt được dòng suy nghĩ trong đầu, trước mặt bọn họ chợt xuất hiện một khoảng không gian rất rộng dưới nước, sau đó không có đường đi lên phía trước nữa... Ngay lập tức, Viên Mục Dã hiểu ra rốt cuộc là mình đã nghĩ sai chỗ nào, vì thế cậu xoay ngoắt người ra hiệu gần đây có nguy hiểm với đám Thạch Lỗi, bảo bọn họ tạm thời ngừng ngay tại chỗ.

Viên Mục Dã căng thẳng như vậy là bởi vì cậu bỗng suy nghĩ cẩn thận một việc, đó là nếu con bạch tuộc khổng lồ đến từ ngoài đảo, nó sẽ không một mực phải trở lại thung lũng săn mồi, bởi vậy Viên Mục Dã đoán chỉ có thể là con thú khổng lồ này bị nhốt ở chỗ nào đó trên đảo, cho nên nó mới buộc lòng phải theo đường nước ngấm vào thung lũng kiếm ăn.

Mà khu vực trước mắt này đặc biệt phù hợp với điều kiện quan trọng để nhốt bạch tuộc khổng lồ, đầu tiên nó có lối vào cho phép nước biển chảy vào, nhưng kích thước của lối vào không thể cho phép con quái vật bạch tuộc khổng lồ đi qua.

Chắc hẳn là vào mấy chục năm trước, khi con quái vật bạch tuộc có kích thước bình thường, nó đã may mắn chui vào đường nước ngấm và sống sót sau vụ rơi máy bay. Nhưng mà cơ thể nó lại bị đột biến do ảnh hưởng của bức xạ hạt nhân nên mới bị mắc kẹt ở đây mãi.

Ban đầu, nó ăn một ít cá nhỏ và tôm theo nước biển ứa vào nên tất nhiên không thành vấn đề. Nhưng khi cơ thể từ từ to lớn lên, thức ăn do thủy triều mang đến không còn đủ để đáp ứng sự thèm ăn ngày càng tăng của nó, vì vậy nó chỉ có thể vươn xúc tu về phía những người sống sót ở trong thung lũng.

Không gian trước mặt vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có mấy con sứa nhỏ tỏa ánh sáng xanh vui vẻ lượn lờ xung quanh. Có lẽ cả đời cũng chẳng mấy ai gặp được cảnh tượng như vậy. Nhưng Viên Mục Dã ngẫm biết rất rõ, lúc này nhất

định đồ nghiệp chúng mới ăn thịt vài người kia đang nấp ở góc nào đó, âm thầm nhìn trộm mấy “con mồi” đột nhiên xông vào địa bàn của mình.

Theo hiểu biết của Viên Mục Dã, chỉ số thông minh của loài bạch tuộc rất cao, có thể nói là loài sinh vật thông minh nhất dưới biển, thảo nào Thạch Lỗi cứ nhất quyết phải lấy bằng được bản đồ gen của con thú khổng lồ này.

Nó vừa rất thông minh vừa rất mạnh, may mà nó chỉ có một con, và cũng may nó bị nhốt dưới lòng hòn đảo này, nếu không khó bảo đảm có một ngày nó không trở thành bá chủ của biển khơi, thậm chí sẽ uy hiếp đến địa vị của loài người trong giới sinh vật...

Đám Thạch Lỗi còn coi như nghe lời, sau khi nhận được cảnh báo của Viên Mục Dã, bọn họ thành thật đứng im tại chỗ, còn Viên Mục Dã chậm chậm tìm kiếm xung quanh muốn xem thử con thú khổng lồ có lẽ đầu óc còn thông minh hơn cả mình kia đang ở vị trí nào.

Ai ngờ cậu tìm xung quanh một vòng bằng đèn pin lặn mà không phát hiện được gì cả, vì thế cậu xoay người, muốn ra hiệu cho đám Thạch Lỗi “quay về bằng đường cũ”... Kết quả đúng lúc này, đôi mắt phượng giấu sau cặp kính lặn của Thạch Lỗi bỗng trợn to, sau đó gã từ từ ra hiệu với Viên Mục Dã: “Phía sau có nguy hiểm”.

Viên Mục Dã sửng sốt, cậu từ từ liếc lại, thấy đằng sau có một đôi mắt vàng to bằng chậu rửa mặt đang nhìn mình không nhúc nhích. Dù lá gan của Viên Mục Dã có to cỡ nào, lúc này cậu cũng cảm thấy da đầu tê rần, lông tơ dựng thẳng...

Lần trước, khi bọn họ nhìn thấy con súc sinh này, quanh người nó rõ ràng vẫn là màu đỏ gỉ sét, nhưng hiện giờ lại có cùng màu sắc với vách đá xung quanh, nếu không phải nó đột nhiên hướng tròn mắt cực to sang phía Viên Mục Dã, trong một chốc, đúng thật là rất khó phát hiện sự tồn tại của nó.

Bởi vì khoảng cách hiện giờ của Viên Mục Dã và con thú này thật sự quá gần, hầu như dán lên mặt nó, cho nên lại thành ra “khoảng tối dưới chân đèn”, chỉ cần Viên Mục Dã không động đây, đối phương chắc sẽ không làm gì được cậu.

Nhưng Viên Mục Dã lại xem nhẹ một vấn đề, đó chính là cậu không tới một mình, cậu còn dẫn đến mấy kẻ chuyên gia xuống dưới tìm đường chết... Ngay khi Viên Mục Dã đang do dự xem kế tiếp mình nên thoát thân như thế nào, cậu thấy đám Thạch Lỗi nhanh chóng bơi về phía sau lưng mình.

Trong tay mỗi người bọn họ đều cầm ống chích cỡ siêu lớn, bơi tới trước mặt quái vật bạch tuộc, chia nhau tiêm thuốc mê vào mấy vị trí khác nhau trên người nó. Thấy thế, Viên Mục Dã vội bơi tới khu vực an toàn, sợ quái vật bạch tuộc đột ngột bùng nổ, vạ lây cho con cá trong chậu vô tội như cậu.

Ai ngờ cũng không biết con quái vật bạch tuộc ăn no quá hay là nhất thời chưa phản xạ kịp, cơ thể bị đâm mấy chỗ mà hầu như không có cảm giác gì cả. Thạch Lỗi thấy quái vật bạch tuộc vẫn không nhúc nhích, bèn lập tức rút một ống máu của đối phương ra.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã nhìn thấy máu của bạch tuộc, nó có màu xanh lam nhạt khá quái dị... Thấy Thạch Lỗi đã thành công, Viên Mục Dã nhanh chóng ra hiệu, nhắc nhở bọn họ giờ nên lập tức quay về theo đường cũ.

Ai ngờ đám Thạch Lỗi lại có lòng tham không đáy, rút được một ống rồi còn muốn rút thêm ống nữa, kết quả lúc này Viên Mục Dã thấy cặp mắt lóe ánh vàng kia đột ngột chuyển động nhanh như chớp...

Lòng Viên Mục Dã chợt cả kinh, biết còn trì hoãn tiếp thì sẽ game over là cái chắc, vì thế cậu vội vã kéo Thạch Lỗi bơi trở về. A Triết thấy thế bèn tới giành người với cậu. Không ngờ trong lúc ba người lôi qua kéo lại, họ thấy một xúc tu từ từ vươn về phía một đội viên đeo bình khí.

Nếu không phải ở dưới nước, nhất định Viên Mục Dã có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết khiến người ta không rét mà run của đối phương, nhưng dưới lòng nước âm u tĩnh lặng, Viên Mục Dã chỉ có thể trơ mắt nhìn người nọ bị xúc tu to đùng của quái vật bạch tuộc xé sống nát như, chỉ còn lại máu loãng...

Một cuộc giết chóc bắt đầu quá lạnh lẽo, mặc dù Thạch Lỗi và A Triết đã được Viên Mục Dã kéo đến khu vực khá an toàn,

nhưng khi vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi dòng nước, ai có thể bảo đảm bọn họ được an toàn tuyệt đối chứ?

Biến cố xảy ra đột ngột khiến mọi người đứng hình trong vài giây, sau đó nhanh chóng tìm kiếm những hang động ngầm hoặc những vách đá hẹp có thể ẩn náu. Suy cho cùng, nếu muốn so tốc độ bơi... có lẽ không người nào có thể bơi nhanh hơn quái vật bạch tuộc.

Vị trí của ba người Viên Mục Dã còn đỡ, nhưng ba người kia thì không may mắn như vậy. Trong đó có hai người gần như là bị hai xúc tu của quái vật bạch tuộc hút lấy cùng một lúc, còn một người khác miễn cưỡng chạy thoát, nhưng quái vật bạch tuộc đuổi sát rạt theo phía sau, tình hình vô cùng nguy hiểm...

May thay lúc này Viên Mục Dã phát hiện một hang nhỏ có thể chứa được vài người, vì thế cậu vội vã vẫy mọi người bơi vào trong hang để tránh né tạm thời... Ai ngờ bọn họ mới vừa vào hang, một cái xúc tu đã vươn vào sát theo sau.

Viên Mục Dã biết giác hút trên xúc tu rất ghê gớm. Những người trong thung lũng bị nó lôi từ trong mấy lỗ hang nông ra ngoài, mà hiện giờ mặc dù cái hang của bọn họ không nông lắm, nhưng mà khổ là bọn họ có tới bốn người! Nếu để nó đảo tứ tung tiếp, chắc chắn sẽ có kẻ xui xẻo bị hút ra ngoài...

Chương 850: Một vực sâu khác

Nào ngờ đúng lúc này, Thạch Lỗi bỗng cướp lấy bình khí trong tay tên đội viên bơi vào cuối cùng, sau đó đá hẳn ra cửa hang không chút do dự... Kết quả hẳn bị cái vòi bạch tuộc đang lo không tìm thấy con mồi kia hút chặt, túm hẳn ra khỏi hang.

Viên Mục Dã thấy mà thâm ớn lạnh, xem ra Thạch Lỗi đúng là chẳng làm mình thất vọng một lần nào, hy sinh người khác để đảm bảo an toàn cho bản thân mà không hề do dự... Không ngờ khi Viên Mục Dã ngây người trong tích tắc, xúc tu đáng sợ kia lại chậm chậm vươn vào dò xét lần nữa.

Lúc đó ba người chia nhau dán người lên ba góc hang, sau khi xúc tu vươn vào, đầu tiên là sờ soạng một hồi gần cửa hang, sau khi không thấy gì, nó từ từ vươn về phía vị trí của A Triết...

Nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì A Triết cũng sẽ bị kia thứ kia đụng tới. Lần trước thứ này chịu thiệt trong tay của nhóm Đoàn Phong, vừa rồi lại bị đâm mấy kim, nếu lúc này mà rơi vào tay nó, có lẽ tất cả đều sẽ bị ngũ mã phân thân ngay như người đội viên vừa nãy.

Dưới tình thế cấp bách, Viên Mục Dã liếc thấy bình khí Thạch Lỗi cướp được từ tên xui xẻo bị đá ra ngoài. Cậu bèn bơi nhanh tới bên cạnh Thạch Lỗi, đẩy bình khí về phía xúc tu.

Ngay khi vòi bạch tuộc sắp sửa đụng tới A Triết, nó lại bị bình khí do Viên Mục Dã đẩy tới đụng vào, tất nhiên xúc tu cuốn lấy bình khí, sau đó chậm chậm lùi ra ngoài...

Nói thật, Viên Mục Dã cũng không thể chắc chắn thứ kia có thể vươn xúc tu vào nữa hay không. Khi đó thật sự sẽ tới lúc xét đến địa vị của bản thân trong lòng Thạch Lỗi rồi đây... May mắn là ông trời cũng không cho bọn họ cơ hội kiểm

nghiệm tính người ấy. Cái xúc tu bạch tuộc có thể dễ dàng xé xác người trong một giây kia cuối cùng không vuron vào hang nữa.

Một lát sau, Viên Mục Dã cảm thấy dường như bên ngoài đã khôi phục bình lặng, vì thế cậu chậm rãi đi đến cửa hang và nhìn ra bên ngoài, phát hiện con quái vật bạch tuộc chắc lại trốn vào góc nào đó tiêu hóa đồ ăn rồi.

Tuy hiện giờ đi ra thật sự hơi mạo hiểm, nhưng bình khí trên người bọn họ sắp sửa cạn rồi, nếu còn không đi, đến lúc đó căn bản là không cần quái vật bạch tuộc vào tóm người, bọn họ đã biến thành xác chết trôi ra ngoài rồi.

Do dự trong chốc lát, Viên Mục Dã bơi ra ngoài đầu tiên, Thạch Lỗi và A Triết thấy thế bèn bám sát theo sau. Ba người ra khỏi hang rồi nhanh chóng bơi trở về, không dám trì hoãn thêm một giây đồng hồ nào... Ai ngờ khi bọn họ cho rằng thứ kia sẽ không đuổi theo, họ lại cảm thấy tốc độ dòng nước xung quanh đột nhiên nhanh hơn.

Khi cả ba người họ nhận biết được chuyện gì đang xảy ra, Viên Mục Dã cảm thấy mình bị một lực mạnh tóm lùi về sau... Cậu quay đầu lại và nhìn thấy một cái xúc tu đang hút chặt lấy bình khí đằng sau lưng mình.

Không còn cách nào khác, Viên Mục Dã đành nhanh chóng cởi bỏ bình khí trên người, cuối cùng tạm thời thoát khỏi thế bị hút lùi về sau, nhưng mà không có bình khí, muốn sống sót rời khỏi đây chẳng khác gì chuyện cổ tích.

May mắn thay, lúc này Thạch Lỗi bơi trở lại, gã thấy trên người Viên Mục Dã không có bình khí thì hơi đổi sắc mặt, sau đó ném một thứ trong tay về phía sau lưng Viên Mục Dã, sau đó tóm Viên Mục Dã bơi nhanh lên trước...

Lúc ấy Viên Mục Dã vốn không biết Thạch Lỗi ném thứ gì ra, cho đến khi sóng xung kích cực lớn phía sau đẩy hai người về phía trước hơn mười mét, cậu mới nhận ra thứ Thạch Lỗi vừa ném là một quả lựu đạn!

Ném lựu đạn trong đường nước ngầm kín thế này ư?! Thạch Lỗi quả nhiên là đại ca trong giới tìm đường chết...

Bởi vì xảy ra đột ngột, Viên Mục Dã lại đang nín thở, kết quả là cậu bị đập cho một cú sặc một ngụm nước biển.

Thấy Viên Mục Dã sặc nước, Thạch Lỗi vội nhét ống thở vào miệng Viên Mục Dã để cậu hít mấy hơi. Nhưng sau đó Thạch Lỗi lại nhanh chóng túm ống thở về... Cứ như vậy, cuối cùng cũng không để Viên Mục Dã ngạt thở chết ở dưới đường nước ngầm này.

Nhưng do phản ứng dây chuyền gây ra bởi vụ nổ vừa rồi, khu vực xung quanh đường nước ngầm bắt đầu dần dần sụp đổ. Ba người bọn họ vừa liều mạng bơi lên trước, vừa liên tục né tránh đá tảng rơi từ trên xuống... Khi bọn họ tốn bao sức lực mới quay lại được cái lỗ tam giác to, cả ba người đều chật vật tới cực điểm, cảm thấy giống như đã đi một vòng quanh điện Diêm Vương vậy.

Mọi người thấy “bảy người đi ba người về” là biết ngay bọn họ đã gặp chuyện vô cùng nguy hiểm ở trong hang. Tất nhiên là người của Thạch Lỗi âm thầm cảm thấy may mắn rằng mình không xuống hang theo. Đoàn Phong lại nhìn chằm chằm Thạch Lỗi và hỏi với sắc mặt khó coi: “Đừng nói với tôi là các người lại đi trêu chọc cái thứ kia đấy...”

Bởi vì Thạch Lỗi thay phiên nhau “anh một hơi tôi một hơi” để hít ống thở với Viên Mục Dã nên đầu óc hơi thiếu oxy, gã cũng chẳng thém để ý giọng điệu của Đoàn Phong, trái lại A Triết hừ mũi một cái, nói: “Muốn biết hả? Không nói cho anh biết đấy.”

Ai ngờ lúc này trong cái lỗ tam giác to đột nhiên vang lên một tràng tiếng ầm ầm trầm đục. Viên Mục Dã nói với mọi người: “Thu dọn đồ rồi nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Hang động bên dưới sụp rồi, có quỷ mới biết sẽ gây ra phản ứng dây chuyền gì nữa...”

Nghे vậy, Đoàn Phong cũng không hỏi thêm mà nhanh chóng gọi nhóm Trương Khai và Đại Quân chuẩn bị xuất phát... Đoàn người kiểm tra kỹ đồ phòng hộ phóng xạ trên người rồi nhanh chóng ra khỏi thung lũng, xuất phát về phía bãi biển.

Đoạn đường này thuận lợi hơn nhiều, dù gặp phải sinh vật đột biến thì trên cơ bản đều bị đám Thạch Lỗi “hủy diệt một cách nhân đạo”. Tuy nhiên điều khiến Viên Mục Dã không ngờ tới

là, khi bọn họ chuẩn bị đường ai nấy đi với đám Thạch Lỗi, đối phương lại đề nghị muốn dẫn đứa trẻ lông lá cùng đi.

Viên Mục Dã lập tức phản đối: “Đừng có mơ. Cầm một ống máu bạch tuộc còn chưa biết đủ hả?”

Đoàn Phong ở cạnh cũng cười nhạo: “Đừng nói như vậy, lỡ đầu đàn anh của cậu có tình yêu tràn lan thì sao?”

Thạch Lỗi nghe thế cũng không tức giận mà chỉ cười: “Đứa trẻ này đã là kẻ khác loài từ khi sinh ra, nó vốn không thể nào trở về sống trong xã hội bình thường... Trông như thể cậu đã giải cứu nó khỏi cảnh tuyệt vọng, nhưng trên thực tế lại là đẩy nó về phía một vực sâu khác.”

Viên Mục Dã sửng sốt, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì để phản bác lời hắn. Thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, Thạch Lỗi nói tiếp: “Thêm vào đó, muốn đi với ai hình như không phải do cậu hay tôi quyết định. Cậu không muốn thử hỏi chính nó sao?”

Viên Mục Dã nhìn sang đứa trẻ lông lá ở bên cạnh, sau đó từ từ ngồi khụy người xuống và hỏi: “Cậu muốn đi theo tôi... hay là muốn đi với anh ta?”

Lúc đầu đứa trẻ lông lá không hiểu lời Viên Mục Dã nói cho lắm, mãi đến khi Viên Mục Dã vừa lặp lại vừa chỉ vào mình rồi lại chỉ vào Thạch Lỗi... Nghe xong, đứa trẻ nhìn Viên Mục Dã rồi ngó Thạch Lỗi, cuối cùng giơ tay chỉ về phía Thạch Lỗi.

Chương 851: Sử dụng xong là vứt

Kết quả này khiến Viên Mục Dã có phần bất ngờ, bởi vì tình bạn giữa cậu và cậu bé lông dài còn sâu sắc hơn cả Thạch Lỗi, cậu không hiểu tại sao cậu nhóc lại chọn Thạch Lỗi, người chỉ mới gặp mặt một lần?

Để tránh cậu bé không hiểu ý mình, Viên Mục Dã lặp lại một lần nữa, nhưng tiếc là cậu bé vẫn chỉ ngón tay về phía Thạch Lỗi...

Chuyện này khiến Viên Mục Dã có phần bị tổn thương, cậu đành gạt đầu, nói: “Được rồi, tôi tôn trọng sự lựa chọn của cậu.”

Nhìn thấy cậu bé lông dài đi theo Thạch Lỗi mà không quay đầu lại, trong lòng Viên Mục Dã cảm thấy rất khó chịu, Đoàn Phong thấy vậy thở dài, nói: “Cậu bé đó được sinh ra trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, nó còn sống đến bây giờ chứng tỏ nó đã trải qua những chuyện mà người thường không thể tưởng tượng nổi... Sở dĩ nó đi với gã đó có thể là vì trong thâm tâm nó cảm thấy cái gã đàn anh từ trên trời rơi xuống kia của cậu hung ác hơn cậu nhiều!”

Viên Mục Dã bật cười hỏi: “Đây là thứ logic vô lý gì vậy? Chẳng lẽ Thạch Lỗi ác hơn tôi nên thằng bé mới muốn đi cùng gã?”

Đoàn Phong bất đắc dĩ nói: “E rằng từ nhỏ cậu bé đó đã bị kẻ ác bắt nạt quen rồi, chắc nó cảm thấy Thạch Lỗi còn ác hơn những kẻ ác đã bắt nạt mình, vì vậy nó cảm thấy Thạch Lỗi là người mạnh nhất trên đời này nên mới đi theo gã. Có lẽ trong quan niệm của nó, làm như vậy sẽ không bị ai bắt nạt nữa.”

Viên Mục Dã cười khò: “Nhưng đưa bé ngốc nghếch này làm sao biết được trên đời có hàng vạn kẻ ác, có vẻ như nó đã chọn

một con đường giúp mình không sợ hãi kẻ ác, nhưng nó không biết rằng kết quả cuối cùng sẽ biến mình thành kẻ ác...”

Sau khi nhóm người số 54 trở lại thuyền của Tiến sĩ Doyle, bọn họ kể cho anh ta nghe chi tiết về tình huống trên đảo và đặc biệt nhấn mạnh rằng trên đảo vẫn còn người sống... Nhưng có một điều duy nhất họ không nói thật, đó là có một nhóm người khác bí mật tham gia chiến dịch giải cứu và sau đó đã bí mật rời đi.

Trên đường về, Viên Mục Dã thấy Lê Thần có vẻ uể oải, hình như tinh thần hơi mệt mỏi, cậu bèn nhỏ giọng hỏi: “Sao thế?”

Lê Thần gượng cười, nói: “Có lẽ cơ thể này không kiên trì được nữa.”

Viên Mục Dã sửng sốt, cậu còn chưa kịp hỏi Lê Thần tại sao lại đổi một cơ thể khác rồi chạy đến đây thế này? Cơ thể trước đây của hắn đã đi đâu rồi? Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì có vẻ cơ thể mới này không ổn lắm, nếu không đã chẳng trở nên không kiên trì nổi nữa như hiện giờ.

Sau đó, Lê Thần nói với Viên Mục Dã rằng tình hình lúc đó rất khẩn cấp, hắn không thể đảm bảo bên Thạch Lỗi sẽ đến cứu người, vì vậy Lê Thần đã đi đến phòng ICU của bệnh viện để tìm cơ thể của một người hấp hối sắp chết, sau đó hắn ném cơ thể khỏe mạnh của mình vào trong đó.

Viên Mục Dã nghe vậy hơi bối rối, hỏi: “Cậu lấy cơ thể của một người sắp chết rồi bỏ cơ thể khỏe mạnh của mình vào đó à? Cậu không muốn cơ thể đó nữa sao? Một khi cậu rời đi, ý thức của cơ thể đó thức tỉnh thì sao?”

Lê Thần nghe xong lại cười lắc đầu: “Đừng lo, tôi đã đóng hệ thần kinh trung ương của cơ thể đó lại trước khi rời đi rồi, trong thời gian ngắn cơ thể đó sẽ rơi vào trạng thái thực vật, đến khi chuyện này kết thúc, tôi lấy lại cơ thể cũ là xong.”

Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy đau đầu, bệnh nhân trong phòng ICU của bệnh viện đột nhiên mất tích, bên cạnh còn một người khác hôn mê sâu. Chắc khi bọn họ quay về, chuyện này từ lâu đã trở thành một giai thoại lan truyền trên khắp các đường phố ngõ hẻm của thủ đô rồi cũng nên.

Mặc dù bệnh viện không thể hủy xác của Lê Thần ngay lập tức, nhưng họ cũng sẽ không trực tiếp đưa nó vào ICU để cứu chữa. Viên Mục Dã thật sự khó có thể hình dung ra cách dọn dẹp đồng hồ độn này sau khi trở về.

Quay trở lại thủ đô, Viên Mục Dã vội vàng đưa Lê Thần đến bệnh viện. Đầu tiên cậu tìm đến quầy lễ tân và nói rằng mình mới đi công tác vài ngày trước, sau khi quay về thì nghe nói em mình đã vào bệnh viện.

Bởi vì cậu ta bị hôn mê sâu và không có giấy tờ tùy thân nên phía bệnh viện không biết người thanh niên ngất xỉu ở lối vào phòng ICU vài ngày trước là ai, nhưng bây giờ đột nhiên có người nhà đến nhận, lại còn chủ động thanh toán hết các chi phí y tế còn nợ, nên phía bệnh viện cũng không làm khó Viên Mục Dã...

Đặc biệt là khi Viên Mục Dã đi đến trước cửa phòng bệnh của Lê Thần, cậu nghe thấy cách đó không xa có tiếng ồn ào, người ta nói rằng có một bệnh nhân nặng mất tích mấy ngày trước lại được phát hiện nằm trong cầu thang... Viên Mục Dã vội vàng giả vờ như không nghe thấy, cậu đẩy cửa bước vào thì thấy Lê Thần tươi cười từ trên giường bệnh ngồi dậy.

Lúc này, một y tá bước vào, cô ta thấy Lê Thần đã tỉnh thì vội vàng đi ra gọi bác sĩ, sau khi hỏi bệnh một cách đơn giản, bác sĩ quay lại nói với Viên Mục Dã: “Quan sát thêm một ngày nữa, nếu không có chuyện gì thì có thể xuất viện.”

Trước khi xuất viện, Viên Mục Dã cũng đã hỏi thăm về bệnh nhân nặng đã biến mất trong phòng ICU trước đó. Hóa ra tên đó là Thâm Thiên Vũ, mấy năm trước cũng được xem như con nhà giàu có tiếng ở thủ đô...

Đáng tiếc cậu ta lại tự tìm đường chết, sau khi uống rượu, cậu ta lái chiếc Maybach chở ba cô gái và phóng xe với tốc độ rất cao, khi rẽ vào khúc cua, cậu ta đâm vào bùng binh ở giữa đường và gây nên thảm kịch “ba chết một bị thương nặng”.

Mặc dù giữ được mạng sống nhưng tên này cũng trở thành người thực vật, cậu ta đã nằm trong phòng ICU ba năm, nếu không phải gia đình có điều kiện mà là người bình thường thì đã không thể duy trì được rồi.

Trong năm đầu, thỉnh thoảng người nhà của cậu ta còn đến thăm, nhưng hai năm sau, ngoại trừ tiền thuốc men hàng tháng được thanh toán đúng hạn, không còn ai chủ động đến thăm hỏi nữa...

Ngay cả khi cậu ta mất tích vài ngày trước, người nhà họ Thảm cũng không hỏi chuyện gì xảy ra và nói sẽ đến bệnh viện để xem xét, bọn họ chỉ dặn nếu tìm thấy người hoặc thi thể thì nhắn cho họ là được... Thật ra tất cả mọi người trong bệnh viện đều biết, người nhà họ Thảm chỉ chờ cậu ta chết.

Theo lý thuyết, nếu người ở phòng chăm sóc đặc biệt mất tích, những người có logic bình thường chắc chắn sẽ đến gây náo loạn ở bệnh viện, nhưng nhà họ Thảm không có biểu hiện gì, thậm chí họ còn không muốn truy cứu.

Sau khi nghe được những tin tức này, Viên Mục Dĩ không khỏi thở dài cảm thán trên đời này chuyện gì cũng có! Hơn nữa, cuối cùng cậu cũng hiểu tại sao Lệ Thân lại chọn cơ thể của Thảm Thiên Vũ, chắc là hắn đã định “sử dụng xong là vứt”...

Chuyện lần này mặc dù bề ngoài có vẻ Thạch Lỗi đã giúp đỡ rất nhiều, nhưng Viên Mục Dĩ biết công lao của Lệ Thân là lớn nhất, vì vậy cậu coi đây là cái cớ để bắt lão Lâm giúp Lệ Thân có được một thân phận bình thường hơn.

Tuy rằng hành động lần này có gặp chuyện kinh hãi mà không nguy hiểm, nhưng mấy người bọn họ thật sự chỉ thiếu một chút nữa là toi, vì vậy lão Lâm cũng không tiện từ chối... Chỉ có điều phân thân giả này không tiện nếu bị điều tra, cho nên bình thường tốt nhất chỉ nên sử dụng khi cần thiết.

Chương 852: Báo cũ

Vài ngày sau, khi lão Lâm biết được đám người Thạch Lỗi đã rút một ống máu từ con bạch tuộc khổng lồ, anh ta đau lòng lắm nên đã nhanh chóng gọi điện cho Tiến sĩ Doyle và nhờ anh ta tìm ra con bạch tuộc khổng lồ kia...

Nhưng khi người của Tiến sĩ Doyle tìm đến lối vào của mạch nước ngầm, họ phát hiện nó đã bị sụp đổ nghiêm trọng, đừng nói là bạch tuộc khổng lồ mà đến cả khủng long khổng lồ cũng không thể sống sót được.

Đầu To cứ canh cánh trong lòng vì mấy người số 54 không dẫn theo mình trong vụ lần này, vì vậy trong vài ngày tiếp theo, hắn không chủ động đến số 54 nữa, cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành đến tận nhà và kể rõ lý do tại sao không dẫn hắn đi.

Không ngờ Đầu To nghe nói có con bạch tuộc đột biến khổng lồ trên đảo thì lại càng tức giận hơn, cuối cùng Viên Mục Dã đành phải hứa lên hứa xuống rằng nếu lần sau lại gặp tình huống như vậy, bọn họ nhất định sẽ hỏi ý kiến Đầu To trước.

Sau đó, nhóm người số 54 nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, Viên Mục Dã tranh thủ khoảng thời gian này đến bệnh viện thăm Thẩm Thiên Vũ vài lần, nói gì thì nói, Lệ Thần cũng đã dùng cơ thể của cậu ta để đi đến nơi nguy hiểm như vậy... Mặc dù Lệ Thần đã làm rất tốt công tác phòng hộ trong suốt hành trình, nhưng không thể nói là không có một chút ảnh hưởng nào được.

Viên Mục Dã đi thăm Thẩm Thiên Vũ vài lần và phát hiện tình trạng của cậu thanh niên này càng ngày càng tệ. Trước đó cậu ta có thể dùng các thiết bị để duy trì sự sống, nhưng vài ngày sau khi trở về, một số cơ quan trong cơ thể lần lượt xuất hiện tình trạng suy kiệt.

Thấy Viên Mục Dã đã đến vài lần, cô y tá xúc động nói: “Thời buổi bây giờ hiếm có người bạn nào như anh, Thẩm Thiên Vũ

đã nằm ở đây ba năm, anh là người bạn đầu tiên đến thăm cậu ta... Thật ra cậu ta cũng rất đáng thương, vì vậy bác sĩ Lưu mới đồng ý cho anh vào thăm, nếu không những người ngoài gia đình sẽ không được phép vào thăm bệnh nhân trong phòng ICU.”

Nghe y tá nói như vậy, Viên Mục Dĩ cảm thấy hơi xấu hổ, vì cậu và Thẩm Thiên Vũ chẳng phải bạn bè gì, cả hai còn chẳng quen biết nhau, nhưng Viên Mục Dĩ vẫn cười bảo: “Lần trước tôi đến đón em trai mới tình cờ biết cậu ta ở chỗ này...”

Nghe xong, y tá vừa thay thuốc truyền cho Thẩm Thiên Vũ vừa nói: “Vậy chắc anh đã không liên lạc với Thẩm Thiên Vũ nhiều năm rồi nhỉ, nếu không trước đây cậu ta nổi tiếng như vậy, anh với tư cách là một người bạn sao lại không biết cậu ta gặp chuyện chứ?”

Sau khi bước ra khỏi bệnh viện, trong lòng Viên Mục Dĩ cảm thấy hơi nặng nề. Từ lời nói của y tá, không khó để nhận ra Thẩm Thiên Vũ không sống được lâu nữa. Trên thực tế, đối với người sống thực vật mà nói, cái chết có thể là một sự giải thoát, đặc biệt là với loại người như Thẩm Thiên Vũ, lúc trước vô cùng oai phong, nhưng đến khi nằm trong bệnh viện lại chẳng có ai quan tâm đến...

Buổi chiều, Đoàn Phong biết Viên Mục Dĩ lại đến thăm Thẩm Thiên Vũ thì tức giận mắng: “Cậu cần gì phải thương cái loại người đó, trồng cây gì sẽ có quả đấy... Chuyện của cậu ta năm đó rất ồn ào, mấy cô gái gặp tai nạn cùng cậu ta đều bị cậu ta hại chết, nhưng họ vẫn bị bôi đen bởi những lời đồn đại, nào là đồ con gái hư hỏng, qua lại với loại người này thì chắc cũng chẳng tốt đẹp gì. Cậu thử nói xem những lời này mà để cho người nhà của ba cô gái đó nghe được thì họ sẽ khó chịu đến mức nào chứ!”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Khi thảm kịch xảy ra, dường như người ta không bao giờ tập trung vào bản thân sự việc mà chỉ xoay quanh những điều vớ vẩn rồi không ngừng chỉ trích, suy đoán, phỏng đoán... Nhưng chẳng ai biết sự thật là gì, thậm chí họ còn chẳng cần biết đến sự thật, bởi vì họ chỉ quan tâm xem những chuyện họ tưởng tượng ra có đủ giải trí để thu hút sự chú ý, và có trở thành một đề tài khiến người ta bàn tán hay không mà thôi.”

Hai người đang nói chuyện phiếm thì điện thoại của Đoàn Phong đột nhiên đổ chuông, anh ta nhận cuộc gọi, nghe được vài câu sắc mặt anh ta bỗng tối sầm, có vẻ như đã xảy ra chuyện gì đó khá lớn.

Sau khi dập máy, Đoàn Phong nhìn Viên Mục Dã và nói: “Có một chuyện tôi nghĩ cậu nên chuẩn bị tâm lý...”

Viên Mục Dã cau mày, hỏi: “Chuyện gì nghiêm trọng thế? Lại còn phải chuẩn bị tâm lý nữa cơ à?”

Giọng Đoàn Phong trầm xuống: “Tân Chí Dũng vừa gọi đến, anh ta nói muốn tìm cậu để nói chuyện về Tổ Cơ...”

Viên Mục Dã sửng sốt, cậu không ngờ Tân Chí Dũng thật sự tìm được manh mối về Tổ Cơ, Viên Mục Dã vội vàng hỏi Đoàn Phong rằng đôi phương hẹn gặp lúc nào?

Đoàn Phong đáp: “Anh ta nói sáng mai có một buổi dạy ở Đại học Thủ đô, sau khi dạy xong thì có thể gặp cậu trong một tiếng...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, tôi biết rồi.”

“Lần trước thằng cha này luôn nói kiêu nói một nửa giấu một nửa, tại sao tôi cứ có cảm giác lần này anh ta tìm cậu không có ý tốt vậy nhỉ?” Đoàn Phong hơi nghi ngờ.

Viên Mục Dã cười nói: “Làm gì đến mức ấy... Dù sao anh ta cũng là một người có uy quyền trong giới khảo cổ, tôi chỉ là một người vô danh thì có ích lợi gì chứ?”

“Được rồi, ngày mai tôi sẽ đi cùng với cậu!” Đoàn Phong thấy không yên tâm.

Sáng hôm sau, Tân Chí Dũng hẹn Viên Mục Dã và Đoàn Phong đến gặp tại một quán cà phê sách bên ngoài trường Đại học Thủ đô. Sau khi cả ba ngồi xuống, Tân Chí Dũng không vòng vo nhiều mà đẩy một tờ báo cũ nát đến trước mặt Viên Mục Dã: “Cậu xem qua chỗ đánh dấu vòng tròn bằng bút đen trên này đi...”

Viên Mục Dã không hiểu lắm nhưng vẫn làm theo lời Tân Chí Dũng, cậu phát hiện vết mực đen được khoanh tròn ở vị trí rất kín đáo.

Nội dung là một cô gái không rõ danh tính đang hôn mê bất tỉnh đột nhiên xuất hiện tại một thị trấn nhỏ ở vịnh Hắc Lang. Trên tờ báo còn đính kèm bức ảnh chân dung cô gái, đồng thời mong người biết cô gái này liên hệ ngay với bệnh viện địa phương, phía dưới còn có ý để lại ba số điện thoại để liên lạc...

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy bức ảnh chụp chân dung cô gái, cậu ngỡ người ngay tại chỗ, bởi vì người trong tấm ảnh quá giống với Tố Cơ, mà theo mô tả trên báo, trạng thái khi cô ấy được tìm thấy cũng gần như giống hết tình huống của Tố Cơ.

Viên Mục Dã hơi kích động, nói: “Vịnh Hắc Lang ở chỗ nào? Anh dẫn tôi qua đó ngay đi!”

Không ngờ Tân Chí Dũng lại thở dài: “Tiểu Viên, cậu đừng kích động vội, vịnh Hắc Lang đúng là ở gần ngôi mộ cổ mà chúng ta phát hiện được... Nhưng cậu đọc kỹ thời gian trên tờ báo này rồi hãy cân nhắc xem có nên đến vịnh Hắc Lang hay không.”

Viên Mục Dã nghe anh ta nói vậy xong thì vội vàng nhìn thời gian xuất bản của tờ báo này, kết quả cậu như bị dội một gáo nước lạnh từ trên đầu xuống... Hóa ra ngày xuất bản của tờ báo này là ngày 19 tháng 2 năm 1987!

Viên Mục Dã hơi thất thần tự lẩm bầm: “Đây là một tờ báo cách đây hơn ba mươi năm... Nếu như cô gái trên này thật sự là Tố Cơ, vậy cô ấy bây giờ sẽ trông như thế nào?”

Chương 853: Người nhà

Đoàn Phong nghe vậy cũng cầm tờ báo lên nhìn thử, sau đó cau mày nói: “Một bức ảnh to bằng ngàn này, độ phân giải lại còn thấp đến như vậy... Làm sao cậu có thể chắc chắn rằng cô gái này chính là Tố Cơ?”

Viên Mục Dã hơi kinh ngạc, sau đó cười khở lắc đầu: “Tôi không thể nhìn nhầm, chính là cô ấy... Nhưng tại sao cô ấy lại xuất hiện vào hơn ba mươi năm trước chứ?”

Tân Chí Dũng thở dài: “Có một tình huống mà lúc đầu tôi không nói cho mọi người biết. Thật ra lúc mới khai quật ngôi mộ cổ đó, chúng tôi còn phát hiện dấu vết trộm cắp, thủ đoạn của bọn trộm mộ rất tinh vi, phần chính của ngôi mộ không bị phá hoại nghiêm trọng, nhưng một số đồ vật bằng vàng đã bị lấy đi.”

Đoàn Phong tức giận hỏi: “Tại sao không nói chuyện quan trọng như vậy sớm hơn?”

Tân Chí Dũng lúng túng: “Bởi vì lúc ấy tôi cũng không biết về sau sẽ xảy ra những chuyện kia, nên tôi không liên hệ ngay tình huống mộ bị trộm với những sự kiện sau đó...”

Viên Mục Dã không nói nhiều về vấn đề này, cậu chỉ dùng điện thoại di động của mình chụp cẩn thận toàn bộ nội dung của tờ báo, sau đó ngẩng đầu nhìn Tân Chí Dũng và nói: “Giáo sư Tân, anh có thể nói cho tôi biết vị trí chính xác của ngôi mộ được không? Ngày mai tôi định đến đó xem thử.”

Nghe Viên Mục Dã nói vậy, Tân Chí Dũng gật đầu: “Tất nhiên là được rồi...” Nói xong, anh ta lấy một quyển tạp chí từ trong cặp ra và bảo: “Đây là tạp chí do viện nghiên cứu của chúng tôi xuất bản năm nay, trong này có tài liệu chi tiết về ngôi mộ cổ đó.”

Quay trở lại xe, Đoàn Phong hơi lo lắng hỏi: “Cậu thật sự muốn đi tìm à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi đã đưa người ta vào trong gương đồng, sống hay chết cũng phải có kết quả...”

Đoàn Phong thở dài: “Được rồi... Nhưng tôi vẫn hy vọng cậu có thể chuẩn bị tâm lý, bởi vì dù sao đây cũng là tờ báo của hơn ba mươi năm trước, với tình hình của Tổ Cơ lúc đó, đừng nói sống ba mươi năm, thậm chí ba ngày chưa chắc cô ấy đã chống đỡ được.”

Đương nhiên Viên Mục Dã biết những điều Đoàn Phong vừa nói, nhưng Tổ Cơ là một khúc mắc trong lòng mà cậu không thể vượt qua. Cô ấy bị trúng độc vì cứu cậu, cậu muốn đưa Tổ Cơ về thời hiện đại để chữa trị nhưng kết quả lại làm lạc mất cô ấy... Chuyện này luôn là mối bận tâm trong lòng Viên Mục Dã, vì vậy bằng bất cứ giá nào cậu cũng phải thực hiện chuyến đi này.

Sau khi trở về nhà vào buổi tối, Viên Mục Dã nói với Lệ Thần về hành trình ngày hôm sau của mình, đồng thời cậu cũng dặn dò Lệ Thần dành thời gian đến bệnh viện thăm Thẩm Thiên Vũ, nếu có tình huống gì thì hãy gọi cho cậu.

Lệ Thần suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi thấy với tình hình của người đó, cơ thể cậu ta không thể kiên trì được lâu nữa đâu, chẳng qua là chết sớm vài ngày hay chết muộn mà thôi...”

Viên Mục Dã đang chuẩn bị hành lý, nghe Lệ Thần nói vậy cậu đặt đồ trong tay xuống rồi bảo: “Tuy là nói như vậy, nhưng giữa người với người phải để ý ân tình, bất kể lúc trước cơ thể cậu ta thế nào, lần này chúng ta đã nợ cậu ta một ân tình lớn, vậy tại sao lại không trả ân tình này cho cậu ta trong khả năng của tôi và cậu chứ?”

Mặc dù Lệ Thần không hoàn toàn hiểu ý của Viên Mục Dã, nhưng hắn vẫn gật đầu: “Được, tôi biết rồi...” Lệ Thần nói đến đây bỗng nhớ ra điều gì đó, nhưng hắn còn chưa kịp nói thì Viên Mục Dã đã nhận được điện thoại của Đoàn Phong.

Viên Mục Dã bắt máy, cậu nói chuyện với Đoàn Phong về hành trình ngày mai, Lệ Thần thấy vậy thì nuốt những lời muốn nói xuống, hắn muốn đợi Viên Mục Dã giải quyết xong chuyện trước mắt rồi lại nói...

Sáng sớm hôm sau. Đoàn Phong lái xe đến đón Viên Mục Dã, căn cứ theo địa chỉ trên quyển tạp chí, vịnh Hắc Lang cách thủ đô chưa đến bốn trăm cây số, nếu điều kiện đường xá tốt thì có thể đến nơi vào buổi trưa.

Trên đường đi, Viên Mục Dã luôn tập trung vào quyển tạp chí mà Tân Chí Dũng đưa cho, cậu cố gắng tìm ra một số manh mối hữu ích, nhưng những tin tức trên này quá chính thức, cũng không đề cập đến vụ trộm mộ.

Vịnh Hắc Lang là một thị trấn nhỏ nằm ở phía Bắc của tỉnh lân cận, với dân số chưa đến 30.000 người, đây là một nơi có giao thông tương đối khó đi, Viên Mục Dã cảm thấy rằng một cô gái bí ẩn không rõ thân phận đột nhiên xuất hiện ở một nơi nhỏ như vậy, cho dù vào ba mươi năm trước thì cũng là một chuyện ồn ào náo động, chắc sẽ không quá khó để hỏi thăm...

Buổi trưa, hai người thuận lợi đến vịnh Hắc Lang. Trước tiên bọn họ đi tìm tờ báo đăng tin tìm người mất tích, kết quả họ phát hiện tờ báo này đã dừng xuất bản hơn mười năm trước. Ba số điện thoại trên báo cũng có hai số không còn liên lạc được nữa, chỉ có một số điện thoại của bệnh viện địa phương vẫn có thể kết nối.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong lại chạy đến bệnh viện ở vịnh Hắc Lang, nhưng sự việc đó đã xảy ra hơn 30 năm trước, vì vậy bọn họ liên tục tìm vài người nhưng không ai biết gì về chuyện này...

Mãi đến khi bọn họ gặp được một bác sĩ Trung y già được mời về, ông ta đẩy gọng kính đen trên mặt lên, sau khi đánh giá hai người từ đầu đến chân thì mới nói: “Chuyện đã từ xưa xưa xưa rồi, cậu thanh niên, tại sao cậu lại muốn hỏi chuyện này?”

Viên Mục Dã trả lời rất lịch sự: “Không dối gì bác, cháu cũng chỉ mới nhìn thấy tờ báo cũ này cách đây vài ngày, cô gái này là... một người bạn của người lớn tuổi trong gia đình cháu, đã mất tích nhiều năm, bây giờ đột nhiên nghe được tin cô ấy, vì vậy bọn cháu vội vàng chạy đến để tìm hiểu tình huống năm đó.”

Vị bác sĩ Trung y già gật đầu: “Hóa ra là như vậy... Vậy thì các cậu thật sự hỏi đúng người rồi, bây giờ đám thanh niên trong viện đều là mấy đứa trẻ, không ai biết chuyện này đâu.”

Sau đó, vị bác sĩ Trung y già nói với hai người họ là, năm đó cô gái được phát hiện trên một ngọn núi hoang gần vịnh Hắc Lang. Lúc cô ấy được đưa đến bệnh viện thì đã bất tỉnh, với điều kiện y tế năm đó cũng không thể tìm ra cô ấy bị bệnh gì. Sau này cảnh sát đã đăng thông báo tìm người trên báo chí, vài ngày sau, có người tự xưng là người nhà cô gái này tìm đến và đưa cô ấy đi...

Khi Viên Mục Dã nghe nói cô gái đã được người nhà đưa đi, cậu lập tức biến sắc, Viên Mục Dã há miệng vài lần nhưng không biết nên tiếp tục hỏi cái gì nữa. Cuối cùng Đoàn Phong ở bên cạnh phải đứng ra hỏi: “Người nhà? Loại người nhà nào thế ạ? Có chứng cứ gì để chứng minh đối phương là người nhà của cô ấy không?”

Vị bác sĩ Trung y ngẩn người. Trước hết, việc này đã xảy ra từ hơn ba mươi năm trước, hơn nữa lúc đó vị bác sĩ này không phải người xử lý nên ông ta cũng không rõ đối phương có đưa ra bằng chứng mình người nhà của cô gái kia không.

Mặc dù đã đoán trước việc điều tra tung tích Tố Cơ sẽ không thuận lợi, nhưng Viên Mục Dã chưa bao giờ nghĩ rằng cô ấy lại mọc ra một người nhà? Tố Cơ có người thân hay không chẳng lẽ cậu còn không biết? Chắc chắn người mang Tố Cơ đi năm đó là kẻ giả mạo!

Chương 854: Trộm mộ

Nhưng nói điều này bây giờ có ích gì đâu? Viên Mục Dã không thể ngăn cản hay thay đổi bất cứ điều gì...

Vị bác sĩ già thấy sắc mặt Viên Mục Dã khó coi, ông ta dường như tin rằng người đàn ông trẻ trước mặt mình mới là người nhà thực sự của cô gái bí ẩn kia, vì vậy ông ta nhanh chóng an ủi: “Chàng trai, cậu đừng lo, tôi không biết cụ thể chuyện này, tôi sẽ viết cho cậu một địa chỉ ngay bây giờ, cậu hãy đến đó và tìm một người tên là Trần Thủy Thanh, ông ấy là trưởng khoa cũ của chúng tôi, nếu như các cậu may mắn thì có thể sẽ hỏi được điều gì đó từ ông ấy...”

Đoàn Phong vẫn đang thắc mắc không hiểu chuyện này có liên quan gì đến may mắn chứ? Hóa ra địa chỉ mà người bác sĩ già đưa là viện dưỡng lão, trưởng khoa Trần Thủy Thanh mà ông ta nói đã mất chứng mất trí nhớ hơn hai năm nay.

May mà ông già này là bác sĩ nên đã phát hiện ra vấn đề kịp thời khi mới xuất hiện triệu chứng, cộng với tính tự giác của bản thân cho nên bây giờ mới chỉ là những triệu chứng ban đầu...

Sau khi chúng tôi giải thích ý định đến đây, Trần Thủy Thanh ngạc nhiên hỏi: “Chuyện này đã bao nhiêu năm rồi, tại sao bây giờ mấy người mới tìm đến? Kể cả những kẻ năm đó là lừa đảo, vậy bây giờ cũng chẳng có gì để chứng minh cả.”

Viên Mục Dã định thốt lên, ai nói không có? Cậu cũng muốn tìm đến vào năm đó lắm, nhưng khi đấy Viên Mục Dã thậm chí còn không biết mình đang ở đâu cơ?!

Đoàn Phong nghe thấy manh mối trong lời nói của ông lão: “Những kẻ đó?”

Trần Thủy Thanh gật đầu: “Đúng vậy, lúc đó có bốn người đàn ông đến đây và nói là người thân của cô gái...”

Đoàn Phong hỏi: “Có bằng chứng gì không?”

Trần Thủy Thanh suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Có, một người đàn ông trong số họ tự nhận là anh trai, anh ta nói trên lưng em gái mình có một vết bớt đỏ bẩm sinh... Sau đó chúng tôi bảo y tá kiểm tra, đúng là có vết bớt đó thật.”

Đoàn Phong nghe xong bèn nhìn Viên Mục Dã và hỏi: “Có không?”

Viên Mục Dã đỏ mặt đáp: “Làm sao mà tôi biết được... Tôi còn chưa nhìn thấy lưng cô ấy.”

Trần Thủy Thanh nghe xong gật đầu: “Ừ, cậu ta chắc chắn chưa nhìn thấy đâu!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi tiếp: “Có phương thức liên lạc của những người đó không ạ?”

Không ngờ Trần Thủy Thanh lại khịt mũi coi thường: “Là tôi ngốc, cậu ngốc hay bọn họ ngu? Những người kia mà là lừa đảo thì để lại phương thức liên lạc làm gì?”

Khi bước ra khỏi viện dưỡng lão, Đoàn Phong lắc đầu bảo: “Trí nhớ của lão già này tốt thế, làm sao mà bị bệnh đãng trí được!”

Tiếc là Viên Mục Dã không có tâm tình cần nhắc Trần Thủy Thanh với Đoàn Phong, dù sao trước khi đến đây, cậu không ngờ được lại có kết quả như bây giờ...

Thấy tâm trạng Viên Mục Dã không cao, Đoàn Phong vỗ vai cậu và bảo: “Đừng chán nản, đi thôi, để anh đây dẫn cậu đến một chỗ!”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Chỗ nào?”

Đoàn Phong bật cười: “Cậu cũng bị đãng trí hả, đương nhiên là đi đến đồn cảnh sát địa phương!”

Đúng thế, tại sao Viên Mục Dã lại quên mất chuyện này nhỉ? Cả vị bác sĩ Trung y già và ông lão Trần Thủy Thanh đều báo cáo chuyện này lên trên, vì vậy chắc chắn trong cục cảnh sát sẽ có hồ sơ vụ án. Viên Mục Dã bèn gọi cho Từ Lệ và hỏi anh ta có quen ai ở vịnh Hắc Lang không?

Từ Lệ bật cười: “Sao cậu lại chạy đến chỗ chim còn không thèm ị thế hả?”

Viên Mục Dã cười khở giải thích: “Chuyện dài dòng lắm, lần sau gặp mặt tôi sẽ giải thích với anh...”

Sau đó Từ Lệ gọi điện cho đồn cảnh sát ở vịnh Hắc Lang và nói rằng anh ta có hai người bạn muốn kiểm tra hồ sơ của một người mất tích cách đây hơn ba mươi năm. May mà vịnh Hắc Lang là một khu vực nhỏ, xác suất xảy ra vụ án càng nhỏ hơn, nên Viên Mục Dã không khó để tìm thông tin về vụ án năm đó.

Theo tài liệu lưu trữ, một công nhân đang đốn gỗ trên núi vô tình tìm thấy một cô gái hôn mê bất tỉnh, anh ta nhanh chóng đưa cô gái vào bệnh viện vịnh Hắc Lang gần đó, trong thời gian này, cô gái vẫn luôn trong trạng thái hôn mê sâu.

Viên Mục Dã nhận thấy vị trí tìm được cô gái hôn mê cách ngôi mộ cổ Bắc Tấn khoảng năm cây số, đồng thời cậu cũng phát hiện một chi tiết nhỏ khác, đó là cô gái này không hề mặc quần áo khi bị tìm thấy...

Nếu Viên Mục Dã không đoán sai, Tổ Cơ đã xuyên qua gương đồng đến ngày 19 tháng 2 năm 1987. Đúng lúc này có một đám trộm ở trong mộ, vì vậy lúc đầu họ nghĩ Tổ Cơ là một thi thể ngàn năm không hỏng trong ngôi mộ.

Chính vì sự xuất hiện của nhóm trộm mộ này mà Tổ Cơ mới không bị mắc kẹt bên trong ngôi mộ cổ, nhưng khi bọn họ đưa cô ta ra khỏi ngôi mộ, họ lại phát hiện “cái xác cổ” này vẫn còn sống. Trong cơn hoảng loạn, bọn họ đã cởi bỏ quần áo và trang sức đắt tiền trên người Tổ Cơ rồi ném cô ấy vào núi tự sinh tự diệt...

Sau này có thể là nhìn thấy thông tin trên báo chí, mấy kẻ trộm mộ nghĩ rằng một thi thể cổ xưa còn sống đáng giá rất nhiều tiền, vì vậy bọn chúng đã giả làm người thân của Tổ Cơ và đưa cô ấy đi, cũng chính vì vậy nên những người thân giả mạo này mới nói được vết bớt đỏ mà ngay cả Viên Mục Dã cũng không biết.

Chuyện đã đến nước này thì Viên Mục Dã cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ, nhưng tung tích của Tổ Cơ sau đó chẳng khác nào mò kim đáy biển, không hề có một chút đầu mối nào... Hơn nữa, chuyện này cũng đã quá lâu rồi, nếu nó xảy ra bây giờ, kể cả Viên Mục Dã có dùng hết khả năng

của mình, cậu cũng phải tìm mọi cách để tìm ra tung tích của Tổ Cơ.

Nhưng chuyện đã xảy ra cách đây hơn 30 năm, Viên Mục Dã có lo lắng đến đâu cũng không thể thay đổi được những gì đã xảy ra... Kinh nghiệm trong quá khứ nói cho Viên Mục Dã biết rằng việc Tổ Cơ bị bắt cóc có rất nhiều khả năng, nhưng chỉ không có khả năng còn sống.

Đoàn Phong lúc này đang hỏi thăm cả tổ tông nhà Tân Chí Dũng, nếu biết trước thế này, anh ta đã không để Viên Mục Dã đi tìm người, thế này chẳng phải là vết thương vừa đóng vảy lại xé ra, sau đó rắc thêm một chút muối vào hay sao?

Sau khi trở về khách sạn, Viên Mục Dã vắt óc cũng không nghĩ ra cách nào khác để tìm kiếm Tổ Cơ. Những kẻ dẫn cô ấy đi là một nhóm trộm, bọn chúng làm việc chắc chắn cực kỳ cẩn thận, hơn nữa còn là một đám kẻ trộm từ 30 năm trước, có lẽ bây giờ bọn chúng cũng đã chết già hết rồi...

Đoàn Phong thấy từ khi trở về khách sạn Viên Mục Dã vẫn không nói gì cả, anh ta suy nghĩ một chút rồi bảo: “Chỉ là một đám trộm mộ cách đây 30 năm thôi mà? Đâu phải việc gì khó, cậu đừng lo, anh đây sẽ giúp cậu tìm!”

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn Đoàn Phong: “Anh định tìm thế nào?”

Đoàn Phong cười toe toét, nói: “Cậu quên tôi và Tần Uyển là ai à? Tìm mấy tên trộm 30 năm trước có gì mà khó chứ?”

Chương 855: Hóa mục nát thành thần kỳ

Thấy Đoàn Phong nói rất đơn giản, Viên Mục Dã tỏ ra nghi ngờ: “Hai người sống lâu không có nghĩa là người khác sống lâu...”

“Cậu biết cái đích gì, sống lâu sẽ biết nhiều người hơn...”
Đoàn Phong nói thẳng tuột luôn.

Đêm hôm đó, Đoàn Phong liên lạc với Tần Uyển và nhờ chị ta dùng mối quan hệ của mình để tìm những kẻ trộm mộ còn sống, những người này phải có thân phận nhất định, đồng thời còn là những tay trộm mộ cao thủ đã giải nghệ... Chắc chắn có người trong số họ sẽ biết bọn trộm ngôi mộ Bắc Tấn 30 năm trước là ai.

Nhưng Tần Uyển cũng nói rằng loại chuyện này không thể tìm hiểu được trong ngày một ngày hai, cho nên sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã và Đoàn Phong quay trở về thủ đô rồi kiên nhẫn chờ tin tức của Tần Uyển...

Kết quả là ngay khi Viên Mục Dã về đến thủ đô, cậu nhận được điện thoại của Lệ Thần báo Thẩm Thiên Vũ trong phòng ICU sắp chết! Viên Mục Dã vội vàng đến bệnh viện ngay trong đêm... Hóa ra phổi của Thẩm Thiên Vũ bị nhiễm trùng nên sốt cao mấy ngày qua, thậm chí vừa rồi tim còn ngừng đập.

Phải nói mệnh của thằng nhóc này cũng lớn, sau vài lần kích điện, nhịp tim đã trở lại bình thường, nhưng bác sĩ trực vẫn không thấy quá lạc quan, thậm chí anh ta còn liên lạc với người nhà họ Thẩm để thông báo bệnh tình của bệnh nhân đã nguy kịch.

Không ngờ người nhà Thẩm Thiên Vũ lại nói thẳng với bệnh viện rằng khi nào chết thì hãy thông báo với họ, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người đến xử lý những việc tiếp theo... Nghe cô y

tá nói như vậy, Viên Mục Dĩ cũng cảm thấy hơi giật mình, người thân ruột thịt mà máu lạnh vô tình như vậy sao?

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Viên Mục Dĩ cảm thán: “Không biết người nhà của Thẩm Thiên Vũ nghĩ gì nhỉ? Tại sao lại tuyệt tình như thế?”

Lệ Thần gãi đầu, nói: “Thật ra có chuyện này tôi muốn nói với anh từ lâu rồi, nhưng mấy ngày nay anh bận việc của Tổ Cơ nên tôi muốn chờ anh xong việc...”

Viên Mục Dĩ nghe vậy thì cau mày hỏi: “Có chuyện gì thế? Làm gì mà cậu cứ ấp a ấp úng vậy?”

Lệ Thần bèn giải thích: “Anh cũng biết rằng khi tôi nhập vào cơ thể của một người, tôi có thể đọc được ký ức trong não của người đó... Vì vậy, tôi đã nhìn thấy một số ký ức quá khứ của Thẩm Thiên Vũ trước khi xảy ra tai nạn.”

Viên Mục Dĩ hỏi dò: “Khác với những gì mà báo chí đã đăng à?”

Lệ Thần gật đầu: “Không những khác, mà còn có sự chênh lệch rất lớn...”

Sau đó Lệ Thần kể cho Viên Mục Dĩ nghe những gì hắn đã nhìn thấy trong trí nhớ của Thẩm Thiên Vũ. Vào thời điểm xảy ra chuyện, Thẩm Thiên Vũ chỉ uống một cốc bia trong KTV, mặc dù có thể là bia giả, nhưng tuyệt đối không thể say đến mức đó được.

Khi ấy, có một người bạn của Thẩm Thiên Vũ gặp một chút rắc rối ở KTV, cậu ta đã giúp bạn mình giải vây, kẻ gây rối mời Thẩm Thiên Vũ một cốc bia và cậu ta đã uống cạn. Sau đó, khi Thẩm Thiên Vũ định lái xe đi thì tình cờ gặp một người bạn học nữ và hai người bạn rất có cá tính của cô ta.

Thẩm Thiên Vũ thấy ba cô gái không dễ bắt xe vào đêm hôm khuya khoắt nên đã đề nghị đèo họ về... Ba người kia đương nhiên rất vui, họ nói cảm ơn rồi vui vẻ lên xe.

Ban đầu, mấy người trong xe còn cười đùa, nhưng khi Thẩm Thiên Vũ lái xe đến gần vòng xuyến trên đường Bắc Tử Ngô, chiếc xe đột nhiên mất lái và đâm vào bùng binh lớn ở giữa đường.

“Đây chính là toàn bộ câu chuyện về thảm kịch của Thẩm Thiên Vũ!” Lệ Thần nhún vai.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Nếu tôi không nhầm, chiếc xe đó đã bị người ta giở trò trong lúc Thẩm Thiên Vũ vào KTV... Nghiêm trọng hơn, có thể chính người bạn mà cậu ta đến giải cứu có vấn đề, nếu không tại sao gã không giải thích với phía cảnh sát rằng Thẩm Thiên Vũ chỉ uống một cốc bia vào đêm hôm đó?”

Lệ Thần gật đầu: “Có khả năng này, đặc biệt là sau khi Thẩm Thiên Vũ trở thành người thực vật, cậu ta lại càng không thể biện giải cho bản thân. Hình như lúc đấy có người muốn lấy mạng của Thẩm Thiên Vũ, nhưng không ngờ cậu ta lại chở ba cô gái nên mới dẫn đến thảm kịch tiếp sau đó... Phải nói rằng mạng Thẩm Thiên Vũ rất lớn, cả ba cô gái đều chết mà cậu ta vẫn sống đến tận bây giờ.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến của mình: “Có lẽ là không cam tâm đấy... Tiếc rằng Thẩm Thiên Vũ sắp chết rồi, dù chúng ta có muốn giúp cũng bất lực.”

Không ngờ lúc này Lệ Thần lại nói: “Thật ra không phải tôi không cứu được cậu ta... Chỉ là trước đó tôi không muốn cứu mà thôi.”

Viên Mục Dã sửng sốt: “Nghĩa là sao? Cậu có thể cứu Thẩm Thiên Vũ?”

Lệ Thần nhìn thoáng qua bàn tay của Viên Mục Dã rồi bảo: “Cũng giống với nguyên lý chữa trị bàn tay cho anh, trước đó tôi thực sự không nghĩ đến việc cứu cậu ta, bây giờ nghe anh nói nên trả lại ân tình cho cậu ta... Tôi cũng không ngại cứu người cứu đến cùng.”

Thành thật mà nói Viên Mục Dã chưa bao giờ nghĩ rằng Lệ Thần có khả năng này, lần trước hắn chữa trị vết thương ở bàn tay cho mình, Viên Mục Dã đã rất kinh ngạc rồi, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng Lệ Thần còn có thể khiến người chết sống lại! Hai người thảo luận trong khu vườn nhỏ của bệnh viện một lúc rồi quay về phòng chăm sóc đặc biệt...

Bởi vì nếu muốn cứu Thẩm Thiên Vũ, Lệ Thần phải rời khỏi cơ thể hiện tại, đồng thời không thể cách Thẩm Thiên Vũ quá

xa, vì vậy họ chỉ có thể ngồi ở cửa phòng ICU và giả vờ đang chờ Thẩm Thiên Vũ ổn định rồi mới đi.

Thật ra Viên Mục Dĩ vẫn hơi lo lắng cho Lê Thần trước khi tiến vào cơ thể Thẩm Thiên Vũ, nếu bị người khác nhìn thấy thì phải làm thế nào? Cũng may lúc này bác sĩ và y tá đều bận rộn nên nhất thời không có ai chú ý đến dưới chân có một thứ kỳ quái đang lướt qua.

Sau đó Viên Mục Dĩ đợi gần một tiếng, Lê Thần đang ngồi bên cạnh “nhắm mắt nghỉ ngơi” mới từ từ tỉnh lại, thấy vẻ mặt mệt mỏi của hắn, Viên Mục Dĩ nhỏ giọng hỏi: “Tình hình bên trong thế nào rồi?”

Lê Thần gật đầu, nói: “Tôi đã chữa hết tất cả những vấn đề trí mạng trong cơ thể cậu ta rồi, lát nữa cậu ta sẽ tỉnh lại... Nhưng cậu ta nằm trên giường quá lâu nên phần lớn cơ bắp trên cơ thể đều bị teo rút, sẽ phải mất một khoảng thời gian nhất định để trở lại trạng thái bình thường.”

Viên Mục Dĩ thở phào nhẹ nhõm, cậu nói: “Điều đó không quan trọng, chỉ cần tỉnh lại là được...”

Khi cả hai đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng “bịch” trong phòng bệnh, ngay sau đó là tiếng hét đầy kinh ngạc của y tá: “Mau gọi bác sĩ, Thẩm Thiên Vũ của phòng ICU đã tỉnh rồi!”

Viên Mục Dĩ mỉm cười lắc đầu: “Tên nhóc này cũng khá đầy đủ, vừa tỉnh dậy đã dám xuống giường...”

Sau khi xác nhận tình trạng của Thẩm Thiên Vũ, Viên Mục Dĩ dẫn theo Lê Thần với khuôn mặt mệt mỏi lặng lẽ rời đi. Dù sao mối quan hệ giữa họ phát sinh sau khi Thẩm Thiên Vũ hôn mê, nếu cứ tiếp tục chờ ở đó thì chẳng phải sẽ nhanh chóng bị bại lộ sao?

Trên đường trở về, Lê Thần mệt đến mức ngủ luôn trên xe taxi, xem ra loại chuyện này tiêu hao quá nhiều thể lực của Lê Thần, thế nên sau này nếu không phải cực chẳng đã, chắc cậu không thể để hắn lại dùng kỹ năng “hóa mục nát thành thần kỳ” này nữa.

Chương 856: Thảm Thiên Vũ

Vài ngày sau, tin tức Thảm Thiên Vũ tỉnh lại bùng nổ trên mạng, dù sao tai họa năm xưa cậu ta gây ra cũng khiến thành phố náo loạn và mọi người đều biết, cho nên bây giờ cậu ta tỉnh lại cũng dẫn đến sự ồn ào nhất định... Nhưng điều không thể tưởng tượng được là việc đầu tiên Thảm Thiên Vũ làm sau khi tỉnh dậy là báo cảnh sát.

Thảm Thiên Vũ khẳng định mình chỉ uống một cốc bia vào đêm xảy ra tai nạn, tức là cậu ta không hề say, đồng thời khẳng định chiếc Maybach của mình đã bị người ta giở trò, đối phương làm như vậy là muốn đưa Thảm Thiên Vũ vào chỗ chết, nhưng lại gián tiếp hại chết ba cô gái vô tội.

Ngay khi tin tức này được đưa ra, trên mạng dậy sóng, một số người cho rằng Thảm Thiên Vũ đang trốn tránh trách nhiệm, không muốn chịu trách nhiệm pháp lý về vụ tai nạn xe. Trong khi một số người khác lại chĩa mũi nhọn vào Thảm Thiên Hoa, anh trai cùng cha khác mẹ với Thảm Thiên Vũ.

Viên Mục Dã cũng xem những tin tức lá cải trên mạng mới biết hóa ra mối quan hệ trong nhà họ Thảm lại phức tạp đến thế, chẳng trách mà thái độ của người nhà Thảm Thiên Vũ trong suốt hai năm cậu ta bị hôn mê lại thờ ơ như vậy!

Thảm Thiên Vũ là con trai út do Thảm Ôn Bác sinh ra khi ông đã gần 60 tuổi, về già có thêm con nên ông ta rất chiều chuộng nó. Mà lúc đó Thảm Ôn Bác đã có hai người con của vợ cũ là Thảm Thiên Hoa và Thảm Như Lan.

Theo lẽ bình thường của giới nhà giàu, Thảm Thiên Hoa và Thảm Như Lan chắc chắn phải rất ghét cậu em kém mình hơn 20 tuổi này, nhưng trên thực tế, hai người anh chị này lại yêu chiều Thảm Thiên Vũ không hề kém cạnh Thảm Ôn Bác.

Mẹ của Thẩm Thiên Vũ là một người phụ nữ phúc mông, sau khi sinh con được vài năm bà ta đã mất vì bệnh tật, vì vậy Thẩm Thiên Vũ được cha cưng chiều trong lòng bàn tay từ khi còn bé, tính tình cậu ta cũng không sợ trời không sợ đất do đã quen được nuông chiều...

Với cách giáo dục này, một đứa trẻ dù có tốt đến đâu cuối cùng cũng sẽ trở thành một đứa con ông cháu cha mũi vênh lên trời, khi Thẩm Ôn Bác nhớ ra phải quản lý Thẩm Thiên Vũ, ông ta đã gần 80 tuổi và chẳng còn sức để làm nữa... Trách nhiệm này tự nhiên rơi vào con trưởng nhà họ Thẩm là Thẩm Thiên Hoa.

Nhưng Thẩm Thiên Vũ được chiều từ bé nên đâu có ngoan ngoãn nghe lời, cậu ta toàn coi lời dạy của anh trai mình như nước đổ đầu vịt, Thẩm Thiên Vũ cứ tiếp tục làm những gì mình muốn và quyết tâm trở thành một tay công tử ăn chơi.

Thẩm Thiên Hoa thấy không thể quản lý cậu em trai nên chỉ đành chạy theo phía sau chúi dúi, cho đến tận lúc Thẩm Thiên Vũ bị tai nạn xe và biến mình thành người thực vật, còn khiến ba cô gái vô tội chết oan...

Không lâu sau tai nạn của Thẩm Thiên Vũ, Thẩm Ôn Bác qua đời, tập đoàn Thẩm thị to lớn như vậy rơi vào tay Thẩm Thiên Hoa và Thẩm Như Lan, Thẩm Ôn Bác vẫn luôn trọng nam khinh nữ nên theo di chúc chỉ giao cho Thẩm Như Lan 10% cổ phần, phần còn lại được chia cho hai đứa con trai.

Nhưng vì Thẩm Thiên Vũ lúc đó đang trong tình trạng sống thực vật nên Thẩm Ôn Bác đã giao toàn bộ cổ phần của Thẩm Thiên Vũ cho con trai cả quản lý, đồng thời cũng nói rõ nếu Thẩm Thiên Vũ không may qua đời, tất cả cổ phần Thẩm thị dưới tên cậu ta sẽ được để lại cho con trai cả Thẩm Thiên Hoa.

Điều này cũng giải thích lý do tại sao Thẩm Thiên Hoa vẫn luôn thờ ơ với Thẩm Thiên Vũ trong suốt thời gian cậu ta hôn mê, anh ta chỉ chờ Thẩm Thiên Vũ chết... Thậm chí cư dân mạng còn đồn đoán rằng hiện giờ Thẩm Thiên Hoa đang rất tức giận vì tính toán của mình đã thất bại.

Đương nhiên đây chỉ là những tin đồn trên mạng, còn chân tướng sự việc thì chỉ có bản thân Thẩm Thiên Vũ mới biết.

Đối với Viên Mục Dã mà nói, những chuyện này chỉ là nghe cho vui mà thôi, dù sao cậu cứu Thảm Thiên Vũ tỉnh lại là đã đền đáp việc Lệ Thần mượn dùng cơ thể cậu ta rồi. Nhưng điều mà Viên Mục Dã không ngờ được là, vài ngày sau đó, Thảm Thiên Vũ lại chủ động tìm đến Viên Mục Dã...

Hóa ra sau khi Thảm Thiên Vũ tỉnh dậy, cậu ta biết được từ y tá rằng trong vòng vài ngày trước khi mình tỉnh dậy, có một người bạn tên là Viên Mục Dã thường đến thăm cậu ta trong bệnh viện, nhưng Thảm Thiên Vũ đã lục tìm hết trong đám bạn cũ của mình mà chẳng thể nhớ ra được có ai tên là Viên Mục Dã.

Khi đó, Viên Mục Dã lo lắng Thảm Thiên Vũ có thể chết bất cứ lúc nào nên đã để lại số điện thoại của mình cho y tá, và dặn cô ta rằng nếu gọi điện mà gia đình Thảm Thiên Vũ không đến, cô ta có thể gọi cho cậu, đến lúc đó cậu chắc chắn sẽ đến giúp đỡ.

Nhưng từ khi Thảm Thiên Vũ tỉnh lại, Viên Mục Dã đã quên chuyện này, kết quả là chiều hôm đó cậu đột nhiên nhận được cuộc gọi từ một số lạ, đối phương vừa mở miệng đã nói thẳng: “Anh Viên Mục Dã? Tôi là Thảm Thiên Vũ, tôi muốn gặp anh...”

Viên Mục Dã thấy hơi xấu hổ, có vẻ như chuyện giả làm bạn đã bại lộ, nhưng trong lúc nhất thời cậu không biết mình nên tìm có gì để che đậy sự việc này... May mắn thay, Thảm Thiên Vũ không hỏi gì trên điện thoại, cậu ta chỉ hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt.

Trước khi đi Viên Mục Dã đã nghĩ kỹ vài lý do để thoái thác, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không đáng tin nên bỏ hết. Bởi vì không biết tại sao Viên Mục Dã luôn cảm thấy Thảm Thiên Vũ trong điện thoại không hề ngớ ngẩn như trong lời đồn.

Tối hôm đó, Viên Mục Dã có mặt tại điểm hẹn đúng giờ, khi cậu đi vào thì thấy Thảm Thiên Vũ đã ngồi ở bên trong từ bao giờ.

Sau khi ngồi xuống, Viên Mục Dã xấu hổ nói: “Chúc mừng, có vẻ như cậu đã hồi phục rất tốt...”

Thẩm Thiên Vũ cười khẽ, sau đó gọi phục vụ bê thức ăn lên, lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện tuy mặt tiền quán ăn này không lớn, nhưng trang trí bên trong rất trang nhã, có điều việc kinh doanh có vẻ không tốt lắm, vào thời điểm này mà không có một khách hàng nào.

Thấy Viên Mục Dã nhìn ngó xung quanh, Thẩm Thiên Vũ vừa cười vừa giải thích: “Yên tâm đi, tôi đã bao hết chỗ này rồi, hôm nay sẽ không có ai quấy rầy cuộc trò chuyện giữa chúng ta.”

Khóe miệng Viên Mục Dã hơi giật giật, cậu thầm nghĩ gã con ông cháu cha này đúng là ”tên ngốc lăm lăm”, đâu phải là của gái mà phải bao hết cả quán? Cứ tìm một nơi có phòng riêng là được rồi mà? Viên Mục Dã hơi lúng túng, cậu nói: “Cậu Thẩm đâu cần phải tốn kém như vậy chứ?”

Lúc này người phục vụ bắt đầu bê đồ ăn lên, Thẩm Thiên Vũ vẫn giữ im lặng từ đầu đến cuối, đến tận khi các món được bê lên đủ, cậu ta mới mỉm cười và bảo: “Anh là bạn của tôi, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, có gì tốn kém đâu?”

Viên Mục Dã nghe thấy Thẩm Thiên Vũ có ý nhấn mạnh từ “bạn” thì lập tức cảm thấy xấu hổ, cậu đành cắn răng nói: “Nếu tôi nói rằng chúng ta trở thành bạn sau khi cậu hôn mê, cậu có tin không?”

Thẩm Thiên Vũ suy nghĩ một chút rồi cười: “Tôi tưởng rằng anh sẽ đưa ra rất nhiều lý do, nhưng chỉ có mỗi lý do này là tôi không nghĩ đến... Xem ra khả năng giao tiếp của tôi vẫn rất mạnh trong khi tôi đang hôn mê.”

Chương 857: Ngoài ý muốn

Tuy rằng câu nói này hơi vô lý, nhưng không tính là nói dối, chỉ là người bình thường sẽ khó mà tin được thôi. Tuy nhiên, Thảm Thiên Vũ dường như có năng lực tiếp thu rất mạnh, vì vậy cậu ta không hề bám vào chuyện này, thay vào đó, Thảm Thiên Vũ hỏi tại sao Viên Mục Dã không tiếp tục đến thăm sau khi cậu ta tỉnh lại?

Nếu cậu ta đã hỏi Viên Mục Dã vấn đề này, cậu không thể nào nói là vì sợ vụ giả làm bạn bị lộ nên không đến nữa chứ? Viên Mục Dã biết cứ đưa đẩy với đối phương như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, cậu bèn nói thẳng: “Cậu Thảm này, tôi thực sự xin lỗi vì đã giả vờ là bạn cậu, nhưng xin cậu hãy tin rằng tôi không hề có ác ý, cũng không muốn đạt được thứ gì đó từ phía cậu, còn về lý do tại sao tôi lại làm như vậy... Tôi không thể giải thích rõ ràng cho cậu vào lúc này, vì vậy tôi chỉ có thể xin lỗi cậu.”

Thảm Thiên Vũ cười: “Thật ra tôi đã từng nghĩ rằng có thể anh là người do anh trai tôi cử đến, nhưng điều này không logic, nếu như anh thật sự là người của anh ta, vậy tại sao anh không xuất hiện sớm hơn hoặc muộn hơn mà lại đúng vào lúc tôi bị mất tích bí ẩn? Sau khi loại bỏ tất cả mọi khả năng, cuối cùng còn lại một đáp án dù khó tin đến đâu thì vẫn phải chấp nhận, vì vậy tôi cho rằng việc anh xuất hiện chắc chắn có liên quan đến sự mất tích trong vài ngày của tôi, tôi nói có đúng không, anh Viên?”

Lúc này, trong lòng Viên Mục Dã đã có một nhận thức mới về Thảm Thiên Vũ, cậu ta không hề ngốc nghếch như trong lời đồn, thậm chí Thảm Thiên Vũ còn là một thanh niên có suy nghĩ và tư duy logic rất cẩn thận...

Thấy Viên Mục Dã không trả lời mình, Thảm Thiên Vũ bèn tự nói: “Anh Viên, chắc bây giờ anh đang rất ngạc nhiên, người trước mặt này thật sự là gã con ông cháu cha ngốc nghếch sao? Thật ra, người sống trên đời này đều có những điều không như

ý, nó không hề liên quan đến xuất thân, hoàn cảnh gia đình và cuộc sống.”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Đúng vậy, trước đó tôi đã suy nghĩ quá hời hợt về chuyện này, nếu đã như vậy, tôi cũng không vòng vo nữa. Tôi biết hôm nay cậu hẹn tôi là muốn hỏi cái gì, có một số việc trước mắt tôi không tiện nói cho cậu, nhưng cậu yên tâm, điều này không tổn hại bất kỳ lợi ích nào của bản thân cậu, ngược lại nó còn tốt cho cậu nữa... Cuộc đời con người cũng không dễ sống, nếu ông trời đã cho cậu thêm một cơ hội, tôi hy vọng cậu có thể trân trọng nó.”

Không ngờ Thẩm Thiên Vũ nghe xong lại cười chế nhạo: “Cơ hội này thật sự là do ông trời ban cho? Hay là anh đặt mình vào góc độ của ông trời thế?”

Viên Mục Dã nhất thời không biết hôm nay Thẩm Thiên Vũ hẹn mình là có mục đích gì, nhưng cậu nghĩ rằng mình đã nhờ Lệ Thần cứu sống Thẩm Thiên Vũ để trả ơn việc mượn thân xác cậu ta, thì từ nay về sau hai bên không nên dây dưa với nhau nữa.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã mỉm cười, nói: “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cậu, nhưng cậu mới vừa tỉnh dậy và một cuộc sống hoàn toàn mới đang ở trước mặt cậu, bất kể ai đã cho cậu cơ hội này, cậu cũng nên nắm chắc lấy nó... Dù sao không phải ai cũng có thể bắt đầu lại cuộc sống của mình. Hôm nay chỉ đến đây thôi, cảm ơn lòng hiếu khách, tôi có việc nên về trước.”

Viên Mục Dã muốn đứng dậy rời đi, Thẩm Thiên Vũ thấy thế vội vàng cầm chiếc nạng dưới bàn rồi vọt vả đứng lên, lúc này Viên Mục Dã đã bước đến cửa, khi nhìn thấy Thẩm Thiên Vũ tập tễnh đuổi theo mình, cậu đành phải dừng bước, nói: “Chân của cậu...”

Thẩm Thiên Vũ cười khỏ: “Năm quá lâu nên cơ bắp hơi bị teo, nhưng đây không phải vấn đề quan trọng, chỉ cần cho nó một chút thời gian là có thể trở lại bình thường.”

Viên Mục Dã thấy Thẩm Thiên Vũ như vậy, cậu đành kiên nhẫn nói: “Ưu tiên hiện tại của cậu là phục hồi chức năng...”

Bởi vì cơ bắp trên chân Thẩm Thiên Vũ không còn nhiều sức lực nên cậu ta chỉ đứng một lúc là đã không chịu nổi, Thẩm Thiên Vũ đành dựa vào cạnh bàn và bảo: “Tôi thật sự không thể chịu đựng được nữa, nhưng tôi có chuyện muốn nói với anh, anh có thể từ từ lắng đi được không?”

Viên Mục Dã thấy trên trán Thẩm Thiên Vũ túa mồ hôi, xem ra cậu ta thật sự không thể đứng được, Viên Mục Dã đành phải chủ động đỡ Thẩm Thiên Vũ quay về bàn...

Sau khi ngồi vào chỗ, Thẩm Thiên Vũ thả lỏng cơ thể rồi hít sâu một hơi, nói: “Nói ra chắc anh không tin, từ bé đến giờ bên cạnh tôi không có một người nào đáng tin cả. Trong mấy năm tôi hôn mê, tôi biết rõ người nhà đối xử với mình thế nào, tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của tôi, nhưng anh lại là một bất ngờ... Mặc dù anh không nói tại sao lại đến bệnh viện giả vờ làm bạn tôi, nhưng tôi có thể cảm giác được anh không có ác ý với tôi, thậm chí tôi còn có một sự tin tưởng khó mà giải thích được với anh. Tôi trước đây không hề như vậy, bởi vì tôi biết không thể tin ai trên thế gian này ngoài bản thân mình, nhưng lần này sau khi tỉnh lại, không hiểu sao tôi lại cảm thấy rất vui khi y tá nói là có bạn đến thăm, mặc dù người bạn này là giả.”

Viên Mục Dã thở dài: “Có lẽ cậu đã nằm trên giường bệnh quá lâu, hoặc cậu nghe theo lời y tá nên mới có loại ảo giác này... Nhưng vào thời điểm trước khi cậu hôn mê và cả sau khi đã tỉnh lại, quan hệ giữa chúng ta là hai người xa lạ, điểm chung duy nhất cũng là vào lúc cậu hôn mê, vì vậy chẳng có chuyện tin tưởng hay không tin tưởng ở đây cả.”

Thẩm Thiên Vũ buồn bã nói: “Tôi hiểu điều này, nhưng bây giờ tôi không có người nào có thể tin tưởng được, anh cũng thấy tình huống của tôi rồi đấy, đến cả đi đường cũng vất vả, nếu không có người đáng tin cậy giúp đỡ, tôi thật sự sẽ phải vào tù.”

Nghe xong, Viên Mục Dã thản nhiên nói: “Cậu nên đi gặp người bạn kia, năm đó cậu đã giúp hắn giải vây nên mới đến quán KTV, chắc hẳn hắn biết rõ năm đó cậu có uống say hay không.”

Thẩm Thiên Vũ vừa muốn nói gì đó, đột nhiên sững người lại, cậu ta nhìn chăm chăm vào Viên Mục Dã rồi hỏi: “Anh tin tôi vô tội à? Hay là anh biết điều gì đó?”

Viên Mục Dã thấy mình suýt lỡ mồm nên vội vàng phủ nhận: “Làm sao tôi lại biết sự thật được chứ? Lúc đó tôi đâu có ở hiện trường? Tôi chỉ đọc một số tin trên mạng mới biết được cậu đi đến KTV để giúp đỡ bạn bè thôi.”

Mặc dù Thẩm Thiên Vũ hơi nghi ngờ, nhưng cậu ta cũng không tiếp tục hỏi sâu hơn mà chỉ cười khỏ, nói: “Anh không biết, tôi đã đi tìm hấn nhưng nghe nói hấn đã di dân sang Canada ngay sau khi tôi hôn mê, tôi cũng sai người liên lạc nhưng hấn chưa bao giờ trả lời.”

Viên Mục Dã nhú mày hỏi: “Cậu cảm thấy người này có vấn đề?”

Thẩm Thiên Vũ gật đầu: “Hấn tên Vương Đào, là người bạn từ thời tiểu học của tôi, gia đình hấn làm kinh doanh nhỏ. Dựa vào những gì tôi hiểu biết về hấn, nếu như không phải kiếm được một số tiền lớn, chắc chắn hấn sẽ không thể di cư sang Canada.”

Chương 858: Bàn tay đen tối

Viên Mục Dã hỏi: “Ý của cậu là hắn đã bị người nào đó mua chuộc?”

“Chắc chắn, với chút thu nhập ít ỏi từ quán bún cay thập cẩm, hắn có thể mua căn nhà lớn ở Vancouver sao?” Thẩm Thiên Vũ khẽ hừ một tiếng.

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này đúng là hơi phức tạp, đã xảy ra lâu như vậy rồi, có rất nhiều chuyện đã được đóng nắp hòm và kết luận từ lâu, bây giờ cậu muốn lật lại vụ án thì rất khó đấy...”

Nghe vậy, Thẩm Thiên Vũ có vẻ không giữ được bình tĩnh: “Vì vậy tôi mới cần anh giúp, với năng lực của anh, không khó để giúp tôi lật ngược vụ án!”

Viên Mục Dã lập tức sầm mặt: “Cậu điều tra tôi?”

Thẩm Thiên Vũ cũng không che giấu điều này, cậu ta nói thẳng: “Đây không phải chuyện khó, dùng tiền là có thể giải quyết... Nhưng anh đừng lo, người tôi tìm chỉ có thể tra được anh đã từng làm cảnh sát, chứ không tra ra được công việc cụ thể của anh bây giờ.”

Viên Mục Dã thu lại vẻ hòa nhã vừa rồi: “Thẩm Thiên Vũ, tôi thấy cậu có vẻ chán sống rồi đây, cậu không biết là không thể điều tra đời tư của người khác sao? Nhỡ điều tra đúng người cậu không thể trêu chọc vào... Vậy lúc đó không đơn giản là nằm trong bệnh viện vài năm đâu.”

Thẩm Thiên Vũ thấy Viên Mục Dã có vẻ bức mình, cậu ta vội vàng giải thích: “Bởi vì trực giác nói cho tôi biết anh có thể giúp tôi, và cũng chỉ có anh mới giúp được...”

Viên Mục Dã không lên tiếng, cậu vẫn nhìn người thanh niên trẻ có sắc mặt hơi tái nhợt này bằng ánh mắt bức bối, Thẩm Thiên Vũ không còn cách nào khác nên đành phải hạ thấp tư thế của mình: “Viên Mục Dã, không, anh Viên, anh có thể nể

tình tôi khắp khiêng lén chạy từ bệnh viện ra gặp anh mà giúp tôi một chút... được không?”

Viên Mục Dã nhìn Thẩm Thiên Vũ rồi tự hỏi không biết Lê Thần có để di chứng gì trong cơ thể cậu ta hay không? Tại sao Thẩm Thiên Vũ vừa tỉnh lại đã bám lấy cậu thế?

Cực chẳng đã, Viên Mục Dã vẫn luôn là một người mềm lòng, hơn nữa cậu cũng đã biết sự thật về vụ tai nạn năm đó... Vì vậy Viên Mục Dã không thể hoàn toàn buông tay mặc kệ được.

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi bảo: “Muốn tôi giúp cậu cũng được, trước hết cậu không được giấu tôi điều gì hết, tôi phải biết những người nào muốn hại cậu, hiểu không?”

Thẩm Thiên Vũ vội vàng gật đầu: “Tôi hiểu, anh yên tâm, tôi nhất định nói hết những gì mình biết...”

Sau đó, Thẩm Thiên Vũ kể cho Viên Mục Dã nghe rằng, sự hiểu thảo, tình anh em trong gia đình họ bao nhiêu năm qua chỉ là vẻ bề ngoài, tất cả chỉ để thể hiện cho người ngoài nhìn, chỉ có người nhà họ Thẩm mới biết tình huống thật sự là gì.

Trước khi Thẩm Thiên Vũ năm tuổi, cậu ta sống một mình ở bên ngoài với người mẹ tên là Cận Mai của mình. Sau này vợ của Thẩm Ôn Bác, cũng là mẹ của Thẩm Thiên Hoa và Thẩm Như Lan qua đời, Cận Mai mới có thể đưa Thẩm Thiên Vũ vào cửa nhà họ Thẩm, mà tất cả những điều này đều do Thẩm Thiên Vũ là một đứa con trai.

Khi Thẩm Thiên Vũ vừa tới nhà họ Thẩm, mẹ cậu ta dặn phải biểu hiện tốt một chút, phải xuất sắc về mọi mặt thì mới được cha yêu thương, vì vậy Thẩm Thiên Vũ khi đó vừa thông minh vừa nghe lời, khiến Thẩm Ôn Bác vô cùng yêu thích cậu ta...

Dù sao anh chị đều lớn hơn Thẩm Thiên Vũ rất nhiều, bọn họ dễ dàng dỗ một đứa trẻ mới vài tuổi như cậu ta. Lúc đó Thẩm Thiên Vũ rất vui vẻ, có cha mẹ yêu thương, anh trai và chị gái thường xuyên mua quà... Nhưng cuộc sống tốt đẹp đó đã kết thúc đột ngột sau cái chết của mẹ cậu ta.

Trong tâm trí trẻ thơ của Thẩm Thiên Vũ, cậu ta chưa bao giờ nghĩ rằng người mẹ kém cha mình đến gần bốn mươi tuổi lại

chết vì một cơn bệnh nặng, mà bình thường bà ấy trông rất trẻ khỏe.

Không có sự che chở của người mẹ, Thẩm Thiên Vũ chưa đầy mười tuổi đã học được cách nhìn sắc mặt người khác. Lúc đầu cậu ta luôn tỏ ra thông minh hiểu học trước mặt cha mình, Thẩm Thiên Vũ tưởng làm như vậy sẽ tiếp tục được gia đình yêu thương, nhưng cậu ta không ngờ là mình suýt chết vì điều đó...

Có một lần Thẩm Thiên Vũ vô tình làm rơi quả bóng vào trong bể bơi, bởi vì từ bé đã sợ nước nên Thẩm Thiên Vũ không hay chơi ở chỗ gần mép nước, nhưng quả bóng là đồ chơi mới mà anh trai cậu ta mới mua hôm qua, Thẩm Thiên Vũ còn chưa chơi chán, vì vậy cậu ta tìm một chiếc vợt chuyên vớt lá rụng để vớt quả bóng.

Có thể là do Thẩm Thiên Vũ không biết sử dụng cái vợt nên đã đẩy quả bóng ra xa hơn, còn bản thân cậu ta cũng càng ngày càng gần mép nước... Đúng lúc này, Thẩm Thiên Vũ bỗng bị ai đó đẩy từ phía sau, cậu ta rơi ngay vào trong nước.

Lúc đó Thẩm Thiên Vũ còn chưa biết bơi, lại thêm bị hoảng sợ nên dù bên cạnh có một cái lan can để leo lên bờ, Thẩm Thiên Vũ cũng không tóm được mà lại càng vùng vẫy càng trôi ra xa hơn...

May mắn là Thẩm Thiên Vũ mạng lớn, ngay lúc cậu ta sặc mấy ngụm nước thì được người hầu phát hiện rồi cứu lên. Mặc dù bị sặc đến viêm phổi, nhưng ít nhất vẫn giữ được tính mạng.

Nhưng khi Thẩm Thiên Vũ đang vùng vẫy dưới nước, cậu ta nhìn thấy một người đàn ông đi giày da đứng trên bờ, tiếc là lúc đó Thẩm Thiên Vũ đang quá căng thẳng nên chỉ nhớ kiểu dáng của đôi giày chứ không nhìn thấy khuôn mặt của người đó.

Tuy nhiên, Thẩm Thiên Vũ biết chỉ có hai người đàn ông trong nhà họ Thẩm đi giày da ở nhà, một là cha cậu ta Thẩm Ôn Bác, hai là người anh trai lớn hơn cậu ta hai mươi mấy tuổi Thẩm Thiên Hoa...

Điều khiến Thảm Thiên Vũ không ngờ được là từ khi rơi xuống nước, cậu ta liên tục gặp tai họa, có lần không hiểu sao lại ngã từ trên cầu thang tầng hai xuống và bị gãy một cánh tay.

Kể từ đó, Thảm Thiên Vũ trở nên vô cùng rụt rè, cậu ta bắt đầu sợ hãi mọi người trong gia đình, kể cả cha mình là Thảm Ôn Bác. Lúc đó tất nhiên Thảm Thiên Vũ không hiểu phải tránh đi mũi nhọn, cậu ta chỉ ẩn giấu bản thân theo bản năng, để kẻ xấu không tìm được...

Kể từ đó, Thảm Thiên Vũ trở thành một đứa trẻ cực kỳ bình thường, Thảm Ôn Bác cũng không còn yêu quý đứa con trai bé bỏng của mình như trước nữa, ông ta chỉ còn lại sự áy náy vì cậu ta bị mất mẹ từ nhỏ.

Không ngờ Thảm Thiên Vũ đánh bại đánh bại mà lại vô tình cứu được tính mạng của mình, bàn tay đen tối vẫn luôn muốn giết cậu ta đột ngột dừng lại. Điều này cũng khiến cậu nhóc Thảm Thiên Vũ hiểu được một chân lý, nếu cậu ta muốn trưởng thành một cách an toàn, cậu ta chỉ có thể trở thành một kẻ ăn chơi thất học...

Viên Mục Dã nghe đến đây thì trầm giọng hỏi: “Cậu nghi ngờ người muốn giết mình năm đó là Thảm Thiên Hoa đúng không?”

Thảm Thiên Vũ cười lạnh: “Nhà họ Thảm luôn trọng nam khinh nữ, tuy năm đó tôi còn ít tuổi, nhưng nếu tiếp tục phát triển với cái đà đó, khó mà đảm bảo trong tương lai tôi sẽ trở thành đối thủ số một trong việc tranh đoạt gia sản, vì vậy anh ta muốn giết tôi cũng là hợp tình hợp lý...”

Chương 859: Ngũ độc đủ cả

Viên Mục Dã không hiểu: “Nếu đúng như cậu nói thì tại sao năm đó Thảm Thiên Hoa đã bỏ qua rồi, ba năm trước còn thay đổi ý định chứ?”

Thảm Thiên Vũ thở dài: “Vỗ béo rồi đương nhiên muốn thịt, dù sao năm đó tôi vẫn còn bé, nếu giết tôi thật thì người ngoài sẽ nghĩ thế nào chứ? Cha tôi sẽ nghĩ thế nào? Còn ba năm trước lại khác, đó chính là thời cơ thích hợp, trong mắt người ngoài là tôi tự tìm đường chết, cho dù cha tôi có tức giận đến thế nào cũng không trách đến anh ta được. Có điều chắc anh ta không ngờ mệnh tôi cứng đến thế, không những không chết mà sống thực vật ba năm còn tỉnh lại.”

Viên Mục Dã nói: “Vụ án của cậu không dễ dàng lật lại đâu, dù người năm đó muốn hại cậu là ai đi chăng nữa thì vụ án này cũng đã đóng đinh rồi. Nhân chứng có thể chứng minh cậu không say thì người chết người đi di dân rồi. Chiếc Maybach cậu lái năm đó cũng đã bị người ta nung chảy... Nhân chứng không có, vật chứng cũng không, chỉ với lời nói của một mình cậu có thể lật lại vụ án sao?”

Thảm Thiên Vũ khẽ giật mình, ánh mắt lộ ra sự tuyệt vọng. Trong lòng Viên Mục Dã hiểu, nếu như vụ án này không lật lại được thì cho dù cậu ta có khỏe mạnh trở lại cũng phải ngoan ngoãn ngồi tù. Đến lúc đó, e rằng kẻ muốn giết cậu ta sẽ càng không kiêng kỵ...

Thấy Thảm Thiên Vũ không nói gì, Viên Mục Dã đành thở dài: “Có điều cậu cũng đừng quá tuyệt vọng, mọi thứ không có gì là tuyệt đối, muốn vụ án này nhanh chóng được khép lại thì nhất định không phải chỉ có một hai người tham gia, càng nhiều người tham gia càng có nhiều kẽ hở.”

Thảm Thiên Vũ nghe Viên Mục Dã nói vậy, trong lòng lại dấy lên hy vọng: “Thật sao? Tôi biết anh có thể giúp tôi mà!”

Thật ra ban đầu Viên Mục Dĩ chỉ đơn giản muốn cứu sống Thẩm Thiên Vũ, còn những chuyện sau này phải xem số mệnh của cậu ta. Nhưng Viên Mục Dĩ không ngờ thằng nhóc này có thể tìm được đến mình... bây giờ cậu cũng chỉ có thể giúp đỡ giúp đến cùng, giúp cậu ta nốt chuyện này.

Quyết định như vậy, Viên Mục Dĩ nói: “Cậu nghĩ kỹ đi, từ khi xảy ra vụ tai nạn giao thông đến khi có kết luận cuối cùng phải trải qua rất nhiều khâu, nhất là vụ án nghiêm trọng như vụ án của cậu khiến ba người chết một người bị thương nặng. Những người có trách nhiệm trong việc xác định, không chỉ có báo cáo giám định nồng độ cồn, còn cả kiểm tra xe sau tai nạn đều cần người khác tác động vào, đối phương làm ra một chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ có thể đưa tất cả những người có liên quan đi di dân ư?”

“Tôi cũng đã từng nghĩ đến những chuyện này rồi, nhưng với tình trạng hiện giờ của tôi... bây giờ không có cách nào để tìm hiểu những chuyện đó. Cho nên anh Viên, tôi chỉ có thể nhờ anh thôi, tôi biết những người đó đều là những kẻ lòng tham không đáy, anh cầm tấm thẻ này đi, thời điểm nên dùng tiền không cần tiết kiệm hộ tôi.” Thẩm Thiên Vũ nói xong thì đẩy một tấm thẻ ngân hàng đến trước mặt Viên Mục Dĩ.

Viên Mục Dĩ nhìn Thẩm Thiên Vũ, sau đó dựa lưng vào ghế, cậu nói: “Ừm, bây giờ trông cậu đã có tác phong của công tử nhà giàu rồi đấy. Có điều Thẩm công tử này, cậu đừng quên cậu đang muốn lật lại vụ án của mình, nếu trong lúc này phát sinh chuyện dùng tiền để mua chuộc nhân chứng thì hậu quả rất có thể sẽ khiến vụ án này của cậu hoàn toàn đóng đinh lại, hơn nữa bên trên còn được đổ thêm một lớp bê tông cốt thép nữa đấy...”

Thẩm Thiên Vũ lúng túng: “Là do tôi quá sốt ruột, ý của tôi là... bây giờ tôi đã là một người tàn phế, chỉ có lòng mà không có sức, thứ có thể hỗ trợ anh cũng chỉ có tiền.”

Viên Mục Dĩ cầm lấy chiếc thẻ ngân hàng rồi đẩy ngược lại: “Hôm nay tới đây thôi, làm thế nào để điều tra tôi sẽ nghĩ cách, bây giờ việc cậu cần làm là quay lại bệnh viện tích cực điều trị. Nếu như cảnh sát đến hỏi thăm tình tiết vụ án, cậu phải giữ vững thái độ nói chuyện năm đó là có người muốn mưu sát cậu, nếu bọn họ muốn hỏi thêm điều gì, cậu cứ lấy lý

do mình không khỏe ra mà thoái thác. Tóm lại, trước khi tôi điều tra được manh mối, cậu không được nói một chữ dư thừa nào với người ngoài.”

Thẩm Thiên Vũ đương nhiên là đồng ý, nhưng Viên Mục Dã không ngờ vị Thẩm công tử này lúc ban đầu có vẻ hoành tráng lắm, nhưng khi đi về ngay cả taxi cũng không gọi được, cuối cùng Viên Mục Dã đành đưa cậu ta về bệnh viện...

Vừa đến phòng bệnh, y tá phụ trách đã chặn trước cửa ra vào, sắc mặt y tá sầm xuống, xem ra Thẩm Thiên Vũ không nói sai, đúng là cậu ta lén trốn ra ngoài, nhưng khi đối phương thấy người đưa cậu ta về là Viên Mục Dã thì lập tức thay đổi thái độ: “Tiểu Viên? Cậu tóm được thằng nhóc này ở đâu vậy?”

Viên Mục Dã lúng túng cười đáp: “Gây phiền phức cho chị Lý rồi, vừa nãy tôi đã dạy dỗ cậu ta một trận rồi, chắc chắn sẽ không dám tái phạm nữa đâu...”

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Thẩm Thiên Vũ, Viên Mục Dã rời khỏi bệnh viện. Về đến nhà, việc đầu tiên là cậu gọi điện cho Từ Lệ, muốn nhờ anh ta tìm hiểu chút thông tin về vụ án của Thẩm Thiên Vũ. Tuy vụ án này là do bên giao thông quản lý, nhưng vì sau khi tỉnh lại Thẩm Thiên Vũ nói rằng có người mưu sát mình, cho nên vụ án này chắc chắn sẽ chuyển sang bên hình sự.

Từ Lệ thấy Viên Mục Dã lại có quen biết với Thẩm Thiên Vũ thì cũng hơi ngạc nhiên, anh ta nói: “Cậu còn biết cả tên Hồn Thế Ma Vương đó à? Trước kia khi tôi còn ở phân cục phía nam, vị thiếu gia con nhà giàu này chính là khách VIP ở chỗ tôi đấy, ba ngày thì hai lần vào đồn, đây chính là một kẻ ngu độc đủ cả* đấy...”

** Ngưu độc đủ cả: Một câu nói ám chỉ những kẻ có đầy đủ năm tật xấu: Thuốc lá, uống rượu, chơi gái, cờ bạc, hút chích...*

Mặc dù không rõ lắm những sự tích huy hoàng năm xưa của Thẩm Thiên Vũ, nhưng với mục đích khiến Thẩm Thiên Vũ không lo lắng về mình, nhất định cậu ta sẽ quây hết mức có thể. Nhưng chỉ cần không giết người thì vẫn trong phạm vi chấp nhận được của Viên Mục Dã.

Chương 860: Báo cáo kiểm định

Hiện giờ phía cảnh sát chắc chắn không tin những lời Thẩm Thiên Vũ nói, cho rằng những lời khai của cậu ta là do tay “công tử nhà giàu” này muốn trốn tránh trách nhiệm pháp luật mà bịa ra... Dù sao vụ án năm đó đã sớm khép lại, chắc chắn sẽ không vì vài câu nói của cậu ta mà dễ dàng thay đổi.

Có điều, Từ Lệ không ngờ Viên Mục Dã lại có liên quan đến Thẩm Thiên Vũ. Viên Mục Dã cũng không biết nên giải thích thế nào với Từ Lệ, đành phải nói dối là có người bạn nhờ điều tra hộ. Nếu thật sự vì con ông cháu cha này có vấn đề thì đương nhiên sẽ không nhân nhượng, nhưng nếu cậu ta bị oan, có thể giúp cậu ta một chút...

Từ Lệ nghe Viên Mục Dã nói vậy cũng không hỏi thêm câu nào, đồng ý sau khi điều tra được sẽ trả lời cậu.

Sau khi Viên Mục Dã cúp điện thoại, Lệ Thần thở dài, nói: “Nếu biết trước sẽ phiền phức như thế này, lúc đó tôi đã chẳng làm như vậy rồi.”

Viên Mục Dã gõ một cái vào đầu của hắn: “Đây chính là nhân duyên giữa người với người, cậu không thể biết trước tương lai sẽ gặp được ai, hay sẽ gặp người nào trong tình huống như thế nào... Chẳng qua là có giữ vững được tâm trí như lúc ban đầu hay không thôi.”

Không ngờ đến hôm sau, khi Viên Mục Dã kể chuyện này cho Đoàn Phong nghe, lại bị anh ta chế nhạo: “Sao cậu cứ thích xen vào chuyện của người khác thế nhỉ? Có biết vì sao tôi sống lâu như thế này không? Là vì tôi không thích lo chuyện bao đồng đấy...”

Viên Mục Dã nhìn Đoàn Phong, cậu nói: “Anh cũng tin vào những điều mình nói à?”

Đoàn Phong nhún nhún vai: “Dù sao tôi cũng là người có nhiều kinh nghiệm hơn cậu, thôi đừng đi lo chuyện bao đồng nữa, cậu cứ nghe tôi đi, không sai đâu!”

Viên Mục Dã không nhịn được mà cười phá lên: “Được rồi, đa tạ ngài đã chỉ giáo, lần sau vẫn bối nhất định sẽ chú ý!”

Từ Lệ làm việc vẫn luôn rất đáng tin cậy, trong lúc Viên Mục Dã và Đoàn Phong đang khuya môi múa mép thì anh ta đã chuyển tài liệu liên quan đến vụ tai nạn xe của Thẩm Thiên Vũ đến... Viên Mục Dã nhìn qua tài liệu sơ lược, phát hiện có một điểm còn thiếu, đó là trong hồ sơ không có báo cáo kiểm định nồng độ cồn của Thẩm Thiên Vũ!

Trong lúc Viên Mục Dã đang nghi ngờ thì Đoàn Phong đến gần xem qua rồi bảo: “Tôi đoán lúc đó Thẩm Thiên Vũ đã bị thương đến mức mất máu nghiêm trọng, một vị công tử có tiền như cậu ta đương nhiên mạng sống rất quan trọng, truyền máu còn không kịp ai dám trong thời điểm đó đi rút máu kiểm tra nồng độ cồn chứ?”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, lại tiếp tục đọc tiếp... Khi xảy ra tai nạn nhân viên cứu hộ đã nhanh chóng có mặt tại hiện trường, nhưng chiếc Maybach kia bị đâm quá nặng, bị biến dạng nghiêm trọng, nhân viên cứu hộ không thể không cắt rời thân xe ra mới lần lượt đưa được ba nữ một nam ra ngoài.

Sau đó, thông qua điều tra hiện trường cảnh sát biết được, khi xảy ra tai nạn, Thẩm Thiên Vũ lái chiếc Maybach đâm vào bùng binh với tốc độ 104km/giờ, mặc dù thời điểm va chạm túi khí trong xe đều bung ra nhưng tiếc rằng trừ Thẩm Thiên Vũ thì ba người còn lại đều không ai thắt dây an toàn, đây cũng chính là lý do vì sao chỉ có mình Thẩm Thiên Vũ còn sống...

Về phần chiếc Maybach kia, mặc dù sau đó đã được đưa đi kiểm định, nhưng trên báo cáo không hề có bất cứ điểm bất thường nào... có điều cũng vì thế mà nó trở thành điểm bắt đầu trong công việc điều tra của Viên Mục Dã.

Nhìn bề ngoài, vụ án này gần như không có chút sơ hở nào, nếu không phải do Lệ Thần, Viên Mục Dã chắc chắn cũng không tin Thẩm Thiên Vũ. Lúc này cậu chú ý đến người ký tên dưới báo cáo kiểm định là Triệu Vĩ, xem ra nếu muốn biết

năm đó chiếc xe kia có bị người khác giờ trò hay không thì phải gặp Triệu Vĩ trước.

Trước khi đi tìm người này, đầu tiên Viên Mục Dã sai người tìm hiểu tình hình của Triệu Vĩ, anh ta đã làm việc ở phòng giám định kết cấu gần mười năm, bình thường luôn chăm chỉ trong công việc, bởi vậy danh tiếng của anh ta cũng khá tốt.

Vì để thăm dò Triệu Vĩ, Viên Mục Dã còn sai người chuyển lời cho anh ta, nói mình có một chiếc xe gặp sự cố muốn mời anh ta đến kiểm định, chỉ cần sửa đổi một chút trong báo cáo kiểm định thì giá tiền do anh ta đề xuất... Không ngờ Triệu Vĩ lại thẳng thừng từ chối.

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Viên Mục Dã mới yên tâm cầm theo tài liệu của Thẩm Thiên Vũ đến gặp đối phương. Lúc đầu Triệu Vĩ tưởng rằng Viên Mục Dã đến tìm mình để đổi báo cáo kiểm định, kết quả lại thấy Viên Mục Dã lấy báo cáo kiểm định từ mấy năm trước ra.

Triệu Vĩ kinh ngạc, không hiểu Viên Mục Dã có ý gì.

Viên Mục Dã hỏi thẳng vào vấn đề: “Anh Triệu, hôm nay tôi mạo muội đến đây là vì muốn hỏi lại anh, phần báo cáo kiểm định xe trong vụ tai nạn giao thông ba năm trước là anh tự mình thực hiện sao?”

Triệu Vĩ cầm báo cáo kiểm định kia nhìn thoáng qua phần ký tên bên dưới rồi hỏi: “Là do tôi làm, sao thế? Báo cáo kiểm định này có vấn đề gì sao?”

Viên Mục Dã cười nói: “Anh Triệu, tôi được người khác ủy thác, cũng chính là người lái xe trong vụ tai nạn đó, Thẩm Thiên Vũ, mấy ngày trước cậu ta đã tỉnh lại sau thời gian dài hôn mê, và cậu ta nhớ rất rõ cảm nhận khi điều khiển chiếc xe lúc đó. Theo như miêu tả của cậu ta thì sở dĩ chiếc xe bị đâm vào bùng binh với tốc độ cao là do trước khi xảy ra tai nạn phanh xe đã không hoạt động, chiếc xe tự động tăng tốc và có các trục trặc khác nên cuối cùng đã dẫn đến thảm kịch.”

Triệu Vĩ giật mình, anh ta xem lại báo cáo trong tay, cuối cùng lắc đầu: “Không thể nào, tôi có thể dùng đạo đức nghề nghiệp của tôi để đảm bảo, khi chiếc xe này được đưa đến kiểm định mặc dù bị hư hỏng nghiêm trọng, nhưng tất cả các kiểm tra

đều bình thường, tuyệt đối không xuất hiện tình huống phanh xe bị hỏng và tăng tốc bất thường.”

Viên Mục Dã nghiên túc nói: “Anh chắc chắn như vậy sao? Mặc dù thân chủ của tôi đã hôn mê ba năm, nhưng chuyện này đối với cậu ta chỉ như mới xảy ra ngày hôm qua, cho nên sẽ không xuất hiện tình trạng ký ức sai lệch, hơn nữa cậu ta cũng đã khai báo với cảnh sát rằng lúc đó cậu ta không hề say rượu.”

Triệu Vĩ cười lạnh: “Đương nhiên cậu ta có thể nói như vậy, nhưng mọi thứ đều phải có chứng cứ chứng minh, trách nhiệm trong việc kiểm định khi đó cũng không thể chỉ dựa vào báo cáo kiểm định ô tô này mà khẳng định cậu ta có say rượu được, đúng không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên, nhưng tôi đã kiểm tra lại tất cả tư liệu liên quan đến vụ án khi đó và không hề thấy báo cáo kiểm tra nồng độ cồn trong máu của Thẩm Thiên Vũ, chỉ thông qua lời khai của một người bạn là tối hôm đó có uống rượu với cậu ta để nhận định cậu ta say rượu.”

“Thế không đúng sao... có nhân chứng, kiểm định xe cũng không có vấn đề bất thường, đồng thời sau đó lại xảy ra tai nạn nghiêm trọng như vậy, cảnh sát nhận định Thẩm Thiên Vũ say rượu cũng rất bình thường mà!” Triệu Vĩ nói.

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cho rằng anh là một người vô cùng nghiêm túc và cẩn thận, nhưng xem ra tôi đã sai rồi, đạo lý đơn giản như vậy một người kỹ sư như anh lại không thể nhìn ra được sao?”

Chương 861: Vụ án chưa được giải quyết

Đôi phương nghe ra sự mỉa mai trong lời nói của Viên Mục Dã thì tức giận: “Anh có thể chất vấn năng lực chuyên môn của tôi, nhưng tôi hy vọng anh có thể đưa ra chứng cứ có hiệu lực, chứ không phải chỉ ngồi đó nói bậy.”

Viên Mục Dã gật đầu, sắc mặt nặng nề, cậu nói: “Được, như anh đã nói, mọi thứ đều phải có chứng cứ, lúc đó Thẩm Thiên Vũ không có giấy kiểm tra nồng độ cồn, chỉ với lời khai của người khác là có thể chứng minh cậu ta say rượu sao? Điều này giống như một người tài xế nhận định xe ô tô của mình bị hỏng, nhưng lại không hề đưa đến chỗ anh để kiểm định chuyên nghiệp, vậy anh có đương nhiên cho rằng nó thực sự bị hỏng không?”

Triệu Vĩ nghe xong cũng hơi cuống, anh ta xem lại báo cáo kiểm định một lượt rồi mới cười lạnh, nói: “Không thể nói như vậy được, tôi sẽ chịu trách nhiệm với phần việc của mình, tôi chắc chắn chiếc xe đó không hề có vấn đề gì, về phần Thẩm Thiên Vũ có say rượu hay không cũng không phải do tôi quyết định, nếu anh thật sự có bất kỳ nghi ngờ nào thì nên...”

Không ngờ Triệu Vĩ đang nói dở chừng lại đột nhiên ngắt người, sau đó anh ta nhìn chằm chằm vào báo cáo kiểm định trong tay rồi nhíu mày nói: “Số hiệu của động cơ không đúng.”

“Anh nói sao?” Viên Mục Dã nhất thời không nghe rõ.

Triệu Vĩ lặp lại một lần nữa: “Số hiệu của động cơ trong báo cáo kiểm định này không đúng... anh lấy được báo cáo này từ đâu?”

“Tôi có thể khẳng định đây là bản sao chuẩn, không có bất cứ thay đổi, chỉnh sửa nào.” Viên Mục Dã rất nghiêm túc.

Nhưng Triệu Vĩ lại lắc đầu: “Không đúng, báo cáo kiểm định này đã bị người khác chỉnh sửa một tờ, số hiệu động cơ này không giống số hiệu của chiếc xe tôi đã kiểm định...”

Viên Mục Dã hỏi lại: “Anh chắc chắn chứ? Dù sao cũng đã khá lâu rồi?”

Triệu Vĩ vô cùng chắc chắn nói: “Đương nhiên, trước hết tôi rất tin tưởng vào trí nhớ của mình, thứ hai cũng đâu phải thường xuyên có xe Maybach bị đâm đến mức như vậy được đưa đến đây kiểm định chứ... Mặc dù bề ngoài mức độ hư tổn của hai chiếc xe này không hơn kém bao nhiêu, nhưng số hiệu động cơ không trùng nhau.”

Viên Mục Dã nghe xong chủ động đứng dậy bắt tay Triệu Vĩ: “Vô cùng cảm ơn anh, phát hiện này đối với Thẩm Thiên Vũ thực sự vô cùng quan trọng!”

Triệu Vĩ nghe Viên Mục Dã nói mà ngẩn người, anh ta sững sờ một lúc mới nói: “Ý của anh là, có người dùng một chiếc xe ‘giống hệt như vậy’ đưa đến đây để đổi báo cáo kiểm định?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Khả năng này rất lớn...”

Triệu Vĩ cảm thấy khó tin: “Ai lại ngu ngốc đi đâm một chiếc xe mấy triệu tệ thành sắt vụn, chỉ vì muốn thay thế một chiếc xe mấy triệu tệ đã thành sắt vụn khác chứ?!”

Viên Mục Dã đương nhiên không trả lời được câu hỏi này, nhưng so sánh với gia sản hàng chục tỷ thì mấy triệu tệ có đáng là gì đâu? Cho dù như thế nào, cuối cùng Viên Mục Dã cũng tìm được manh mối đột phá từ chỗ Triệu Vĩ, như vậy xem ra, năm đó đúng là có người đã bỏ ra không ít tâm tư để lên kế hoạch tất cả...

Sau khi quay lại số 54, Viên Mục Dã kể lại cho Đoàn Phong nghe manh mối hôm nay mình tìm được, kết quả anh ta cũng tỏ ra phí của trời mà nói: “Đầu óc chập mạch à? Dùng một chiếc xe sang mấy triệu tệ để đi lừa người khác, phi vụ lừa đảo này có phải quá tốn kém không?!”

Viên Mục Dã cười nói: “Chứ còn gì nữa? Đúng là rất lãng phí, thế nên người dựng lên chuyện này chắc chắn phải được lợi hơn nhiều lần so với chiếc xe mấy triệu tệ đó...”

“Không đúng, khi xảy ra chuyện trên chiếc xe kia nhất định có không ít máu, chỉ cần kiểm tra ADN là có thể phát hiện ra mà?” Đoàn Phong thắc mắc.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Hẳn là đôi phương đã tìm ra kẻ hở trong trình tự, bởi vì ngay từ đầu vụ án này đã được xác định là một vụ tai nạn giao thông, cho nên phía cảnh sát hình sự không thể kiểm tra vết máu lưu lại trên xe được, có lẽ vì vốn đã không cần làm như thế... Hơn nữa bên giám định xe cũng không cùng một hệ thống với cảnh sát, các bên đều làm việc độc lập, cho nên Triệu Vĩ đương nhiên sẽ không quan tâm đến chuyện máu trên xe là của người hay động vật.”

Đêm hôm đó, Viên Mục Dã hẹn Từ Lệ và nói lại manh mối mình đã tìm được từ chỗ Triệu Vĩ, Từ Lệ cũng rất ngạc nhiên: “Xem ra vụ án này đúng là có vấn đề! Nếu như chiếc xe bị đánh tráo trong quá trình kiểm định... vậy thì có thể khẳng định chắc chắn lúc xảy ra chuyện chiếc xe có vấn đề thật.”

Viên Mục Dã nhấp một ngụm bia, cậu nhẹ nhõm nói: “Dù sao tôi cũng đã tìm ra manh mối rồi, chuyện tiếp theo giao cho cảnh sát các anh điều tra đây...”

Từ Lệ lắc đầu: “Sao tôi không phát hiện ra bây giờ nội tâm cậu ngày càng tệ thế nhỉ, chỉ toàn tìm việc cho tôi làm... Viên lão quái lúc trước tốt bao nhiêu! Tốt hơn rất nhiều đấy!”

Nghe Từ Lệ nhắc đến biệt danh “Viên lão quái” lúc trước mà Viên Mục Dã cảm thấy hơi lạ lẫm, dù sao chưa từng có ai ở cục cảnh sát dám gọi cậu là Viên lão quái ở ngay trước mặt. Có điều nhất thời lại làm Viên Mục Dã nhớ tới người kia, nghĩ đến từng chuyện xảy ra từ khi bọn họ mới quen nhau...

Thấy vẻ mặt Viên Mục Dã không ổn, Từ Lệ hiểu mình đã lỡ lời, anh ta bèn vội vàng ngắt lời: “Đúng rồi, nói cho cậu nghe một vụ án rất thú vị, gần đây có người đầu óc có vấn đề, đêm hôm khuya khoắt luôn đeo mặt nạ đi khắp nơi dọa người khác, chúng tôi đã nhận được mấy báo án kiểu như thế này rồi!”

Anh ta nói xong thì lấy một bức ảnh trong điện thoại đưa cho Viên Mục Dã xem: “Cậu xem đi, đây là một tên điên...”

Viên Mục Dã cúi đầu xem bức ảnh trong điện thoại, đó là một người đàn ông nhỏ con, trên mặt đeo một cái mặt nạ màu xám

xanh hình thù cổ quái. Nhưng khi Viên Mục Dã nhìn kỹ chiếc mặt nạ màu xám kia lại có cảm giác giống như đã nhìn thấy ở nơi nào đó, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được.

“Bắt được người chưa?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ lắc đầu: “Đừng nói nữa, tên đó dọa người xong là chạy luôn, chờ đến khi người của chúng tôi tới thì đến một cái bóng cũng chẳng thấy nữa... Quan trọng nhất là hắn cũng không gây nên hậu quả gì nghiêm trọng, còn chưa đạt đến mức có thể được lập án, chúng tôi cũng không thể vì bắt một kẻ điên mà rải người đi nằm vùng đầy đường được!”

Viên Mục Dã chỉ cười chứ không nói gì, tiếp tục nhìn vào điện thoại của Từ Lệ, những bức ảnh này phần lớn đều được cắt ra từ trong video theo dõi trên đường, hình ảnh không rõ ràng, nhưng Viên Mục Dã vẫn tinh ý phát hiện ra có hai tấm ảnh trong đó không phải là chụp cùng một người...

“Anh chắc chắn hai bức ảnh này là chụp cùng một người chứ?” Viên Mục Dã hỏi.

Từ Lệ nhìn lại, sau đó nói với vẻ không chắc chắn: “Chỉ khác quần áo thôi mà?”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Không đúng, anh nhìn tỉ lệ tham chiếu với vật bên cạnh đi, chiều cao của hai người này chênh lệch rất nhiều...”

Từ Lệ nghe xong thì cầm lại điện thoại quan sát kỹ hơn, sau đó hô lên: “Đệch, đúng là không phải là một người thật! Gần đây bọn thần kinh cũng làm việc theo nhóm à?”

Lúc đó hai người bọn họ chỉ đơn giản cảm thấy vụ án này khá thú vị, nhưng không ai có thể ngờ được, mấy ngày sau, chuyện này lại biến thành một vụ án khó giải quyết khiến Từ Lệ cực kỳ nhức đầu...

Chương 862: Y tá giả

Sáng hôm sau, Viên Mục Dã cùng Lê Thần đi đến bệnh viện, lúc bọn họ đến thì thấy Thẩm Thiên Vũ đang tập phục hồi chức năng, không biết là do đau hay mệt nhưng toàn thân cậu ta trắng bệch, áo phông cũng ướt đầm mồ hôi.

Cậu ta nhìn thấy Viên Mục Dã đến thì dùng ánh mắt đáng thương nhìn về phía y tá và bảo: “Chị y tá này, có thể cho tôi nghỉ một chút không, dù sao bạn tôi cũng đến thăm tôi.”

Nữ y tá quay đầu nhìn Viên Mục Dã, cô ta nói: “Vậy được, anh nghỉ ngơi chút đi, đừng quên bổ sung nước...”

Sau khi y tá đi, Viên Mục Dã đỡ Thẩm Thiên Vũ về giường, sau đó tiện tay rót cho cậu ta một cốc nước: “Không ngờ tên nhóc như cậu cũng có thể chịu được khổ!”

Thẩm Thiên Vũ lau mồ hôi trên mặt, sau đó cười khổ nói: “Chẳng phải là tôi không có sự lựa chọn nào khác à, tôi cũng muốn làm một tay công tử nhà giàu chỉ biết ăn chơi sung sướng lắm, nhưng tiếc là cuộc sống không cho phép!” Lúc này cậu ta mới nhìn sang Lê Thần đứng bên cạnh: “Đây là bạn của anh à?”

Theo lý thuyết, quan hệ của cậu ta và Lê Thần còn thân thiết hơn Viên Mục Dã nhiều, chỉ là sau khi Thẩm Thiên Vũ tỉnh lại, Lê Thần vẫn chưa từng xuất hiện trước mặt cậu ta mà thôi...

Thế là Viên Mục Dã cười giới thiệu với cậu ta: “Đây là em tôi, Lê Thần, cũng suýt soát tuổi cậu.”

Theo phép lịch sự, Lê Thần chủ động giơ tay ra bắt tay Lê Thần, không ngờ chỉ với một cái nắm tay này, nét mặt Thẩm Thiên Vũ đã chuyển thành hồ nghi, cậu ta nhìn Lê Thần và hỏi: “Có phải trước đây chúng ta đã từng gặp rồi không?”

Lê Thần cười lắc đầu: “Anh Thẩm nhớ nhầm rồi, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau...”

Viên Mục Dã nhanh chóng ngắt lời: “May mà Lê Thần không phải con gái, nếu không còn tưởng cậu đang nghĩ cách làm quen cơ đấy!”

Thẩm Thiên Vũ cười tự giễu: “Có lẽ do tôi nằm trên giường quá lâu, cho nên mới có ảo giác gặp ai cũng như đã từng quen!”

Viên Mục Dã nghe ra nỗi cô đơn trong lời nói của Thẩm Thiên Vũ, cậu hỏi: “Mấy ngày nay cậu tỉnh lại có ai đến thăm không?”

Thẩm Thiên Vũ cười, rồi thất vọng nói: “Đúng là có một người, chỉ tiếc rằng đó là người của công ty luật, đến nói với tôi về chuyện di chúc và cổ phần...”

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Thẩm Thiên Hoa thì sao? Trước đây anh ta đối xử với cậu tốt như thế, bây giờ cậu đã tỉnh sao anh ta không xuất hiện?”

Sắc mặt Thẩm Thiên Vũ nặng nề, cậu ta nói: “Có lẽ anh ta cảm thấy đến lúc này rồi cũng không cần phải tiếp tục giả vờ làm anh em thân thiết gì nữa!”

“Trước khi xảy ra chuyện cậu không có bạn bè nào sao?” Lê Thần không kiêng không dè hỏi thẳng.

Thẩm Thiên Vũ cũng không hề tức giận mà chỉ thở dài: “Chỉ toàn là đám bạn bè đi theo tôi ăn nhậu mà thôi, đến khi xảy ra chuyện thật đừng mong chờ bọn họ giúp đỡ gì, không bỏ đá xuống giếng đã xem như nể mặt nhau rồi...”

Sau đó Viên Mục Dã nói cho Thẩm Thiên Vũ biết manh mối mình đã tìm được, cậu ta nghe xong chỉ cười lạnh: “Đúng là khiến bọn họ tốn không ít tiền nhỉ, chiếc Maybach đó của tôi là phiên bản giới hạn, trên cả nước không có đến mười chiếc...”

Viên Mục Dã cũng gật đầu phụ họa: “Đúng là quá lãng phí...”

Không ngờ Thẩm Thiên Vũ lại vừa cười vừa nói: “Anh thích chiếc xe đó à? Chờ sau khi tôi xuất viện sẽ tặng anh một chiếc giống như thế!”

Viên Mục Dã vội vàng xua tay: “Đừng... tôi không lái nổi loại xe ngang tàng đó đâu, đừng nói là năm triệu tệ, đến xe năm

trăm nghìn tệ tôi ngồi đã thấy bồng mông rồi!”

Sau đó Viên Mục Dã và Thẩm Thiên Vũ nói chuyện một lúc, trong thời gian đó cậu phát hiện ra Thẩm Thiên Vũ thường xuyên vô tình hoặc cố ý nhìn về phía Lệ Thần, Viên Mục Dã đành nhanh chóng mượn cớ đưa Lệ Thần về trước, sợ rằng cứ để cậu ta nhìn thêm lúc nữa, không chừng lại phát hiện ra chuyện Lệ Thần “mượn xác hoàn hồn”.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Viên Mục Dã lo lắng hỏi: “Cậu chắc chắn Thẩm Thiên Vũ không có chút ký ức nào về việc cậu mượn thân thể của cậu ta chứ?”

Lệ Thần ngẫm nghĩ rồi nói: “Hắn là không!”

Viên Mục Dã lập tức dừng bước, cố ý cao giọng: “Hắn là?”

Lệ Thần nhanh chóng xác nhận lại: “Không, chắc chắn là không! Cảm giác quen thuộc của anh ta đối với tôi giống như một loại phản ứng bản năng của tế bào cơ thể vậy... Dù sao cũng là tôi đã chữa trị cho chúng, cho nên ít nhiều bọn chúng cũng có chút ký ức, nhưng chỉ giới hạn trong cơ thể của anh ta thôi, chứ không phải có ký ức hình tượng thực chất nào cả.”

Viên Mục Dã thầm thở phào một hơi, bằng không cậu cũng không biết phải giải thích với Thẩm Thiên Vũ như thế nào... Hai người họ vừa đi vừa nói chuyện, đột nhiên Viên Mục Dã nhìn thấy một nữ y tá cao gầy đi qua người bọn họ, xem ra là đi vào phòng của Thẩm Thiên Vũ ở trong cùng.

Ban đầu Viên Mục Dã cũng không cảm thấy có gì bất thường, đến tận khi cậu vô tình nhìn thấy đối phương đi một đôi giày cao gót, lòng cậu lập tức trầm xuống, cậu nhanh chóng giữ Lệ Thần lại và ra hiệu cho hắn chú ý đến người y tá kia...

Ban đầu Lệ Thần cũng không hiểu, nhưng khi tầm mắt của hắn rơi xuống chân y tá thì mới hiểu được ý của Viên Mục Dã, thế là hai người bọn họ đi theo đối phương quay lại phòng bệnh của Thẩm Thiên Vũ.

Thẩm Thiên Vũ đang ngồi trong phòng suy nghĩ về chuyện Viên Mục Dã vừa nói nên cũng không chú ý đến việc y tá vừa bước vào không phải là người đang phụ trách mình, đến tận khi đối phương cất tiếng nói trầm thấp: “Nằm xuống, tôi sẽ tiêm cho anh...”

Sự thật chứng minh Thẩm Thiên Vũ có thể sống sót đến lúc này tuyệt đối không phải do may mắn, mà do trải qua kinh nghiệm đấu tranh lâu dài, cậu ta đã tạo cho mình một phản ứng bản năng đối với những nguy hiểm, có như vậy cậu ta mới có thể lại một lần nữa thoát được một tai nạn “ngoài ý muốn” trí mạng.

“Cô là y tá khoa nào? Sao trước đây tôi chưa từng nhìn thấy cô?” Thẩm Thiên Vũ vừa nói vừa đưa tay về phía cốc giữ nhiệt bên cạnh, trong đó đựng đầy một cốc nước sôi vừa mới đổ vào...

Khi người y tá nghe Thẩm Thiên Vũ hỏi, dường như đôi phương đã mất đi sự kiên nhẫn nên kéo khẩu trang ra, dưới khẩu trang là khuôn mặt của một người đàn ông trẻ tuổi! Người y tá này một tay cầm ống tiêm một tay định với tới bắt lấy Thẩm Thiên Vũ.

Cục diện trước mắt hết sức rõ ràng, đôi phương muốn lấy cái mạng nhỏ của mình, Thẩm Thiên Vũ đương nhiên cũng không khách sáo, cầm lấy cốc giữ nhiệt rồi hất thẳng cốc nước sôi vào mặt đối phương.

Viên Mục Dã và Lệ Thần đi đến cửa vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh này, hai người lập tức đẩy cửa đi vào. Tên y tá giả kia vừa bị hất nước nóng lại thấy có hai người Viên Mục Dã quay lại cũng không tiếp tục dây dưa nữa, nhanh chóng đeo khẩu trang vào định chạy ra ngoài.

Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không để đối phương dễ dàng rời đi như thế, nhưng lúc này tên y tá giả cũng móc trong túi ra thứ gì đó phun về phía Viên Mục Dã và Lệ Thần, hai người bị sắc vôi vàng bịt mũi miệng lại, kết quả trong phút chốc này tên y tá giả kia đã chạy mất dạng như một làn khói.

Chương 863: Thật thật giả giả

Nhìn phòng bệnh lộn xộn, Viên Mục Dã không ngờ tranh đấu hào môn lại mạo hiểm và kích thích như vậy! Sau đó cậu nhặt ống tiêm mà tên y tá giả đánh rơi khi nãy lên, nhìn qua rồi lấy điện thoại gọi cho cảnh sát.

Xem ra đối phương không chờ được nữa rồi cho nên mới không quan tâm đến chuyện Thẩm Thiên Vũ còn đang tĩnh dưỡng trong bệnh viện đã sốt ruột ra tay.

Thẩm Thiên Vũ còn chưa hoàn hồn, cậu ta không ngờ ở bệnh viện mà cũng gặp phải chuyện nguy hiểm, đến tận khi Viên Mục Dã báo cảnh sát xong, cậu ta mới phục hồi lại tinh thần và nói: “Anh Viên, tôi... bây giờ tôi nên làm gì đây?”

Viên Mục Dã thở dài: “Cậu đừng vội lo lắng, chờ cảnh sát đến rồi tính... Xe đến trước núi ắt có đường thôi.”

Không lâu sau, Từ Lệ dẫn người chạy đến, Viên Mục Dã nói rõ tình huống lúc đó rồi đưa ống tiêm mà tên y tá giả để lại hiện trường cho anh ta, cậu bảo: “Đem thứ này về xét nghiệm xem là thứ chết người gì...”

Từ Lệ nhìn qua rồi bỏ ống tiêm vào túi đựng vật chứng: “Dám đến bệnh viện giết người, xem ra là chó cùng rứt giậu rồi.”

Sau khi hoàn thành xong biên bản tường trình, Từ Lệ định để lại hai đồng nghiệp thay phiên nhau canh chừng Thẩm Thiên Vũ, nhưng không ngờ tên nhóc này nói thế nào cũng không muốn ở lại bệnh viện nữa, nhất định muốn về nhà Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã dở khóc dở cười: “Cậu về nhà tôi làm gì? Cứ ngoan ngoãn ở bệnh viện chờ đi!”

Kết quả Thẩm Thiên Vũ thấy Viên Mục Dã nói vậy thì nức nở: “Anh Viên, anh không thể thấy chết không cứu được! Anh

cũng thấy thủ đoạn của bọn chúng rồi đấy, nếu không phải đúng lúc các anh nhìn thấy thì sợ rằng lúc này tôi đã chết rồi!”

Từ Lệ đứng bên cạnh lạnh lùng nói: “Cậu cũng giỏi nhỉ, còn muốn về nhà cậu ta? Ngay cả cảnh sát cậu cũng không tin à?”

Viên Mục Dã không muốn mang theo cái đuôi vương vãi như vậy, đau hết cả đầu: “Cậu về nhà tôi cũng không ích gì đâu, tôi cũng phải làm việc, không thể nào trông chừng cậu 24/24 giờ được.”

Thẩm Thiên Vũ chỉ tay vào Lệ Thần: “Vậy anh ta thì sao? Có thể để anh ta ở cùng tôi không?”

Câu này đã trả lời cho câu hỏi của Viên Mục Dã, đúng là về thời gian thì Lệ Thần lúc nào cũng rảnh rỗi, nhưng vấn đề là hắn có bằng lòng hay không chứ! Viên Mục Dã nhìn Lệ Thần, muốn hỏi xem ý hắn thế nào.

Không ngờ Lệ Thần không hề suy nghĩ gì mà nói luôn: “Thời gian thì tôi có... Nhưng ở nhà chúng tôi có nuôi một con chó lớn, không biết anh Thẩm có thích nghi được hay không?”

Theo logic của người bình thường, có thể bảo toàn tính mạng đã là tốt rồi, còn dẫn đến những chuyện đó làm gì chứ? Nhưng dường như Lệ Thần hiểu rất rõ Thẩm Thiên Vũ, hỏi đúng vào điểm yếu của cậu ta...

Vẻ mặt Thẩm Thiên Vũ lộ ra vẻ khó xử, dường như rất rầu rĩ, cuối cùng cậu ta nhìn về phía Viên Mục Dã, ấp úng mãi mới nói: “Tôi cũng không phải người hay khó tính, hoàn cảnh thế nào cũng được, nhưng mà... chính là con chó đó, có thể gửi đến cửa hàng thú cưng nuôi không, chi phí tôi sẽ trả!”

“Không được!”

“Không được!”

Viên Mục Dã và Lệ Thần đồng thanh đáp.

Từ Lệ cười: “Cậu nghĩ cái gì thế? Chó nhà bọn họ đâu phải chó bình thường, nó là người nhà của hai cậu ấy đấy. Cậu nói xem một người ngoài như cậu đến làm khách nhà người ta, lại còn muốn họ đuổi người nhà ra ngoài thì có ổn không?”

Thẩm Thiên Vũ vội vàng giải thích: “Không phải đuổi đi, chỉ là gửi nuôi thôi, tôi... khi còn bé tôi từng bị chó cắn cho nên

rất sợ chó.”

Lệ Thần nghiêm túc nói: “Hóa ra là thế à? Vậy không sao, chó nhà chúng tôi mặc dù không thể nói chắc chắn trăm phần trăm không cắn người, nhưng nó biết rõ đúng sai, tôi sẽ về thương lượng với nó trước, nếu nó đồng ý thì cậu có thể chuyển đến ở vài ngày...”

Và thế là, Viên Mục Dã cứ thế mơ mơ hồ hồ đưa Thẩm Thiên Vũ về nhà, trên đường đi ngang qua cửa hàng thú cưng, Thẩm Thiên Vũ còn thật thà đi vào mua ít đồ ăn vật nhập khẩu, muốn lấy lòng Kim Bảo, hy vọng nó hạ miệng lưu tình.

Mà Kim Bảo cũng hoàn toàn xứng đáng là con thú cưng “thấy lợi quên chủ”, dưới sức quyến rũ của một đoạn xương cá mập, nó đã hoan nghênh một người lạ vào nhà. Thấy vậy, Lệ Thần không ngừng lắc đầu nói: “Trong trí nhớ của tôi, không phải chó là loài vật trung thành nhất với con người sao? Sao con chó anh nuôi lại dễ dàng phản chủ thế chứ?”

Viên Mục Dã cũng chán nản nói: “Con chó này của tôi có lẽ vẫn luôn cảm thấy mình là người, đặc biệt là sau khi cậu đến... nó càng không hiểu rõ mình là người hay chó.”

“Anh có ý gì?” Lệ Thần không hiểu.

Viên Mục Dã chỉ cười không nói, quay lại bảo với Thẩm Thiên Vũ: “Trước khi hết nguy hiểm, cậu cứ ở tạm trong căn phòng ngủ bên phải kia đi! Bắt đầu từ ngày mai khi cậu đi tập phục hồi chức năng, Lệ Thần sẽ đi cùng cậu, sau khi kết thúc sẽ cùng quay về luôn! Nếu cậu còn muốn đi chỗ nào khác thì phải thuê vệ sĩ ngoài rồi.”

Thẩm Thiên Vũ đương nhiên là đồng ý, dù sao hiện giờ cậu ta có tiền cũng không thể thuê được vệ sĩ hoàn toàn đáng tin, cho nên vẫn phải y lại vào Lệ Thần và Viên Mục Dã thôi!

Có Lệ Thần đi theo, Viên Mục Dã cũng yên tâm hơn, lại thêm việc này đã có cả Từ Lệ giúp một tay, việc tra ra người đứng sau màn kịch này chỉ còn là vấn đề thời gian... Thế là Viên Mục Dã chuyên tâm đi làm việc của mình, hoàn toàn ném Thẩm Thiên Vũ cho Lệ Thần chăm sóc.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã vừa ra khỏi cửa phòng họp thì thấy mấy người trong đội bọn họ đang ngồi tụm lại xem

bản chiếu lại của một chương trình trực tiếp, đồng thời còn không ngừng tranh luận xem cái gì “là thật, là giả”.

Viên Mục Dã cũng đến gần xem thì thấy trong video đang chiếu cảnh một người đàn ông đeo mặt nạ kỳ quái, trên tay cầm một thanh đao Khai Sơn, chạy thẳng đến người đang quay video, sau đó chẳng nói chẳng rằng đâm thẳng một đao vào người kia!

Ngay sau đó, blogger kêu thảm một tiếng, toàn bộ hình ảnh biến thành màn đen. Mặc dù hình ảnh không còn, nhưng vẫn có âm thanh, nhưng kỳ lạ là chỉ có tiếng “phốc phốc” vang lên, nhất thời khiến người xem video không rõ đoạn video này là thật hay giả, cả âm thanh kỳ quái phía sau là có chuyện gì đang diễn ra.

Sau khi xem video xong, Viên Mục Dã cũng không tham gia vào cuộc thảo luận của đám Trương Khai mà cầm điện thoại gọi cho Từ Lệ: “Tên tội phạm thần kinh đeo mặt nạ mấy ngày trước lại phạm tội rồi, lần này rất có thể sẽ dẫn đến án mạng đấy.”

Từ Lệ nghe thấy mùi vụ án, nói: “Không phải chứ!”

Viên Mục Dã nghiêm túc nói: “Anh tự lên mạng xem đi, nhân lúc còn chưa gây ra ảnh hưởng lớn, mau báo phòng kiểm soát an ninh mạng xóa hết đi!”

Sau khi Viên Mục Dã cúp điện thoại, Đại Quân liền thắc mắc: “Viên này, sao cậu khẳng định những chuyện trong video này là thật? Cậu không biết đấy chứ, đám người này vì muốn nổi tiếng chuyện gì cũng có thể làm ra được!”

Chương 864: Thị trường đồ cổ

Không chờ Viên Mục Dã nói tiếp, Đoàn Phong đã đẩy cửa đi vào, anh ta đi đến trước máy vi tính và mở lại video vừa rồi lên, sau đó kéo đến đoạn âm thanh ở cuối, mở âm lượng lên mức tối đa: “Nghe kỹ đi, thấy nó giống tiếng gì...”

Về mặt mấy người kia vẫn mờ mịt, chỉ có Tăng Nam Nam nghe một lúc rồi đột nhiên mở to mắt, nói: “Là tiếng dao chặt thịt.”

Hoắc Nhiễm gượng cười: “Ha ha... blogger này cũng kính nghiệp thật, để tạo ra hiệu quả âm thanh như thật còn mang theo cả thịt đến.”

Nhưng Tăng Nam Nam lại lắc đầu: “Không phải là một miếng thịt đâu, các anh nghe kỹ đi, trong đó còn có cả tiếng dao chặt vào xương nữa...”

Hoắc Nhiễm lập tức ngăn lại: “Được rồi được rồi, tôi biết rồi, cô đừng có nói chi tiết như thế được không?”

Tăng Nam Nam hừ một tiếng: “Dừng, có thể mà đã không chịu được rồi? Đúng là một bé thỏ trắng...”

“Cô... cô nói ai là thỏ trắng hả?” Hoắc Nhiễm cự nự.

Trương Khai cười vui vẻ nói chêm vào: “Ồ, quá đúng ấy chứ, biệt danh này rất chuẩn, không sai tí nào!”

“Cút, sao đâu cũng thấy anh thế!” Hoắc Nhiễm tức giận.

Viên Mục Dã không có tâm trạng vui đùa với bọn họ, bởi vì lúc này cậu đang tập trung tinh thần vào chiếc mặt nạ trong đoạn video kia, nói thật, hình như cậu đã nhìn thấy nó ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không tài nào nhớ nổi.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã không nói gì bèn cười hỏi: “Nghĩ gì thế? Cho dù có là án mạng thật thì cũng là chuyện

của Từ Lệ, cậu rầu rĩ cái gì?”

Viên Mục Dã lắc đầu, nói: “Hình như tôi đã nhìn thấy chiếc mặt nạ của tên kia ở đâu đó rồi... Từ lần trước Từ Lệ cho tôi xem ảnh, tôi đã có cảm giác đó rồi, nhưng không thể nghĩ ra là thấy ở đâu.”

Đoàn Phong mở lại đoạn video kia, sau đó nhìn kỹ chiếc mặt nạ và bảo: “Ồ... Không chỉ cậu đâu, sao tôi cũng cảm thấy khá quen mắt nhỉ?”

Nghe Đoàn Phong nói vậy, Viên Mục Dã đột nhiên có chút ý tưởng, giống như bắt được một manh mối. Nếu Đoàn Phong cũng có ấn tượng thì đó phải là thứ mà bọn họ cùng nhìn thấy ở cùng một thời điểm, mà dáng vẻ của chiếc mặt nạ này rất xưa cũ, xem ra là một thứ đã cũ kỹ rồi...

Thứ đồ cổ có liên quan đến bọn họ gần đây chắc chỉ có vị đại sư trong ngành khảo cổ, Tân Chí Dũng!

Xác định xong, Viên Mục Dã ra khỏi phòng họp và đi đến phòng làm việc của mình tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cũng tìm được trong một ngăn kéo cuốn tạp chí khảo cổ Tân Chí Dũng đã tặng cho cậu.

Khi Viên Mục Dã mở đến trang thứ mười ba của tạp chí, một chiếc mặt nạ đồng xanh hình dáng kỳ quái với nụ cười mỉm xuất hiện trên đó...

Lúc này Đoàn Phong cũng đi vào theo, anh ta đi đến nhìn trang tạp chí trong tay Viên Mục Dã, ngạc nhiên nói: “Thứ này hình như rất đắt, mà không phải nó đang được đặt trong viện bảo tàng sao?”

Viên Mục Dã cũng hoang mang: “Theo lý thuyết thì thứ này không có khả năng rơi vào tay người ngoài, có khi nào là hàng nhái không?”

Đoàn Phong nói: “Muốn biết đúng hay không rất đơn giản mà, gọi điện thoại hỏi Tân Chí Dũng là được!”

Thật ra, trong cuốn tạp chí này giới thiệu vô cùng chi tiết về những điều liên quan đến chiếc mặt nạ đồng xanh này. Đây là một chiếc mặt nạ bằng đồng xanh được đào vào giữa những năm 90 của thế kỷ trước, đã có hơn hai nghìn năm tuổi. Lúc đó nhân viên khảo cổ dựa theo các đặc điểm về hình dáng của

chiếc mặt nạ như mặt chữ điền, tai dài, mắt cười để đặt tên cho nó là mặt nạ “Trường Nhĩ Tiểu Kiêm”.

Căn cứ theo ghi chép trên cuốn tạp chí, sau khi chiếc mặt nạ đồng xanh này được đào về thì luôn được bảo tồn trong một viện bảo tàng nổi tiếng trong nước. Tiếc là hai mươi năm trước bảo tàng này bị cháy, chiếc mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiêm đã bị mất tích.

Bức ảnh trên tạp chí được chụp trước khi nó biến mất, sở dĩ nó xuất hiện trên tạp chí này hoàn toàn là vì người chụp bức ảnh này chính là người đã đào được nó năm đó, Tân Chí Dũng.

Lần trước khi đọc cuốn tạp chí, Viên Mục Dã tập trung hoàn toàn vào ngôi cổ mộ Bắc Tấn kia, cho nên chỉ xem lướt qua chiếc mặt nạ này, cho nên có thể lưu lại ấn tượng mơ hồ trong đầu cậu đã là rất tốt rồi... Có điều cậu không ngờ rằng, chiếc mặt nạ đồng xanh đã biến mất hai mươi năm trước lại dùng hình thức này để xuất hiện trở lại.

Đoàn Phong nói: “Cái này không thể nào là thật được? Chắc chắn có người đã dựa theo bức ảnh trên tạp chí để mô phỏng lại!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Nhất định không phải. Đầu tiên, cuốn tạp chí này được xuất bản nội bộ, không bán ra bên ngoài, cho nên nếu không phải người trong ngành khảo cổ hoặc có liên quan đến người nào đó trong ngành thì không thể nào có được cuốn tạp chí này... Còn nữa, anh xem thời gian phát hành cuốn tạp chí này đi, vẫn chưa đến hai tháng đâu, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể tạo ra một bản sao chân thực đến như thế sao?”

Đoàn Phong nhún vai: “Ai biết được, nhớ đâu có cao nhân nào đó thì sao? Việc làm giả đồ cổ rất cao siêu, không phải người trong nghề không thể nhìn ra được.”

Mặc dù Viên Mục Dã và Đoàn Phong có thể khẳng định người quay video kia hiện giờ lành ít dữ nhiều, nhưng trước khi tìm thấy thi thể, người số 54 cũng không thể làm được gì.

Dù sao trên thế giới này, mỗi ngày đều có rất nhiều những vụ án giết người ly kỳ như thế, nếu chuyện gì bọn họ cũng quản thì cho dù có ba đầu sáu tay cũng không quản hết được...

Không ngờ đến chiều hôm đó, Từ Lệ lại gọi điện thoại đến hỏi Viên Mục Dã có thời gian không, anh ta muốn nhờ cậu đi cùng mình dạo một vòng chợ đồ cổ. Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ vì sao Từ Lệ muốn đến chợ đồ cổ, nhưng anh ta không nói thì Viên Mục Dã cũng không hỏi nhiều, cứ ngoan ngoãn cùng anh ta đi dạo một vòng chợ đồ cổ.

Nhưng hai người đi từ xế chiều đến tận tối mịt cũng không tìm được thứ gì khiến Từ Lệ hài lòng, Viên Mục Dã không muốn đi tiếp nữa bèn kéo Từ Lệ ngồi xuống chiếc ghế dài và bảo: “Rốt cuộc là anh đang tìm cái gì thế?”

Từ Lệ đành lấy ra một bức ảnh đưa cho Viên Mục Dã xem: “Xem đi, giúp tôi một tay xem cậu nhìn thứ này có thấy quen không?”

Có thể không quen à? Ngay cả màu xanh đồng của thứ này Viên Mục Dã cũng đều nhớ rõ như in ấy chứ! Cậu vừa cười vừa bảo: “Nếu anh có thể tìm được thứ này ở chợ đồ cổ, tên tôi sẽ đọc ngược lại...”

Tinh thần Từ Lệ lập tức lên cao: “Được lắm nhóc thôi, hóa ra cậu biết lai lịch của thứ này! Sao không nói sớm?”

“Anh cũng đâu có hỏi, anh giữ kín tình tiết vụ án với tôi, sao tôi có thể biết trước mà nói với anh chứ?” Viên Mục Dã thủng thẳng.

“Viên, cậu không thể nói oan cho anh được, vụ án lớn thế nào cũng không có gì phải bảo mật với cậu cả, chủ yếu là vì tôi thấy lại làm phiền cậu không hay lắm thôi!” Từ Lệ tí từng cười đùa.

Viên Mục Dã tức giận nói: “Dẹp đi, nếu anh không muốn làm phiền tôi thì còn kéo tôi đến đây hầu anh làm gì?!”

Chương 865: Cùng một chiếc mặt nạ

Sau đó Từ Lệ nói cho Viên Mục Dã biết, sau khi anh ta nhận điện thoại của cậu thì lập tức lên mạng xem đoạn video kia. Lúc đó bên dưới phần bình luận có đủ các loại tình huống, nhưng phần lớn đều hỏi đoạn video này là thật hay giả, đồng thời hò hét đòi blogger quay đoạn video này nhanh xuất hiện trả lời...

Nói thật, lúc đó nếu không phải Viên Mục Dã tự mình gọi điện thoại cho Từ Lệ, thì cảnh sát bọn họ cũng chưa thể nhận định đoạn video này là thật hay giả, vì dù sao hiện giờ trên mạng cũng có vô số loại hình video để thu hút lượt xem.

Người quay đoạn video này có biệt danh là “Hắc Miêu Lão Quái”, là một streamer chuyên quay trực tiếp các đoạn video trình thám linh dị, thời gian gần đây vì quay mấy video “Thánh địa ma quỷ” mà trở nên nổi tiếng, lượng người hâm mộ tăng chóng mặt, đạt được hai triệu người theo dõi chỉ sau vài tuần.

Mà đoạn video “Giết người” được lan truyền điên cuồng trên mạng ngày hôm qua chính là lần livestream cuối cùng của cậu ta, địa điểm quay không rõ ràng, bởi vì theo thói quen của “Hắc Miêu Lão Quái”, bình thường cậu ta sẽ livestream hơn nửa thời gian mới khai ra hiện trường cụ thể ở đâu.

Làm như vậy, thứ nhất có thể phòng ngừa các blogger khác đến cướp chỗ quay với mình, thứ hai là sợ fan hâm mộ sẽ tìm đến phá hỏng bầu không khí đáng sợ... Nhưng trong lần livestream cuối cùng này, chưa quay được mười phút thì hình ảnh đã mất, sau đó cũng không phát sóng lại, nên ngay cả những fan cứng thường xuyên xem livestream của cậu ta cũng không biết hôm đó Hắc Miêu Lão Quái quay ở đâu.

Có điều, một số fan hâm mộ tình ý phát hiện ra rằng, kể từ sau khi kết thúc lần livestream kia, Hắc Miêu Lão Quái chưa từng đăng nhập lại tài khoản của mình, cũng không hề lên các mạng xã hội khác...

Theo logic thông thường, một streamer trong lúc đang livestream bị người khác tấn công, sau đó lại hoàn toàn biến mất không thấy tăm tích thì hiển nhiên đã có chuyện đáng sợ xảy ra, hẳn phải báo cảnh sát mới đúng.

Nhưng trước đây, Hắc Miêu Lão Quái này vì muốn tạo ra không khí kinh dị, đồng thời muốn nhanh chóng tăng lượt view nên đã nhiều lần dùng mách khéo đang livestream thì đột ngột biến mất, nhưng sau mỗi lần như vậy cậu ta đều sẽ tiếp tục livestream trở lại và nói với người theo dõi rằng mình không sao.

Cho nên lần này fan của cậu ta vẫn cho rằng cậu ta giở trò cũ, chẳng qua là tên sát nhân trong lần livestream này chân thật hơn so với những lần trước mà thôi...

Từ Lệ cũng bị anh chàng thích chết đi sống lại này làm cho đau đầu, nếu mặc kệ cậu ta thì nhờ đâu có chuyện thật, mà đi lo chuyện của cậu ta thì rất có thể lại lãng phí tài nguyên của cảnh sát. Không còn cách nào, Từ Lệ đành phải liên hệ với trang livestream kia, muốn thông qua họ để tìm kiếm Hắc Miêu Lão Quái.

Tiếc rằng phía trang livestream nhanh chóng trả lời rằng bọn họ cũng đã cố gắng liên hệ với Hắc Miêu Lão Quái, nhưng điện thoại của đối phương vẫn luôn tắt máy. Sau đó Từ Lệ yêu cầu trang livestream kia cung cấp thông tin của Hắc Miêu Lão Quái, định sẽ tự mình đi xác minh lại.

Hắc Miêu Lão Quái tên thật là Đậu Sở, hai mươi bảy tuổi, đã làm nghề này được hơn ba năm, trước đây thường quay lại những chuyện phurột của mình nhưng không có nhiều người theo dõi, sau đó đổi sang phong cách livestream thì ngày càng được nhiều người chú ý hơn.

Căn cứ vào địa chỉ do trang livestream kia cung cấp, Từ Lệ tìm đến một phòng trọ đơn sơ, mà theo lời khai của bạn thuê nhà cùng cậu ta là Ngô Tiêu, đã hai ngày nay Đậu Sở không về nhà.

Nhưng đối với Ngô Tiêu thì chuyện này hết sức bình thường, vì đặc thù nghề nghiệp của Đậu Sở, cậu ta thường xuyên đi livestream mấy ngày mấy đêm không về nhà, cho nên Ngô Tiêu cũng không biết hiện giờ Đậu Sở đang ở đâu...

Từ Lệ thấy tra tới tra lui lại quay về điểm bắt đầu, đành phải xem đi xem lại đoạn video kia, muốn tìm xem trong đó có kiến trúc nào đặc biệt để cảnh sát có thể tìm ra vị trí cụ thể không.

Nhưng Đậu Sở quay vào ban đêm, hình ảnh vừa tối vừa rung, ngoại trừ khuôn mặt của cậu ta thì không nhìn rõ cảnh vật xung quanh... Mặc dù dưới phần bình luận của video có không ít fan đoán ra một số địa điểm, nhưng tất cả đều bị cảnh sát loại trừ.

Cuối cùng Từ Lệ nghĩ đến việc định vị điện thoại của Đậu Sở, tuy điện thoại di động của cậu ta vẫn tắt máy, nhưng livestream thì cần phải vào mạng, cho nên lúc đó điện thoại di động của cậu ta chắc chắn đang ở trong trạng thái hoạt động. Kết quả đã có bước đột phá, vị trí cuối cùng của điện thoại được định vị ở một nhà máy xi măng bỏ hoang ngoài thành phố.

Sau khi tìm được vị trí cụ thể, Từ Lệ lập tức dẫn người đến đó...

Sự thật đã chứng minh nghi ngờ của Viên Mục Dĩ là đúng, Từ Lệ nhanh chóng tìm được một thi thể nam giới bị chém đến biến dạng rồi vứt ở góc đông nam của nhà máy xi măng bỏ hoang. Từ những thiết bị quay phim và livestream bên cạnh không khó để đoán ra, khả năng cao người chết chính là Hắc Miêu Lão Quái, Đậu Sở.

Nhưng vì nhà máy xi măng này đã bị bỏ hoang từ lâu, lại thêm khu vực này sắp bị phá dỡ nên xung quanh không hề có bất cứ thiết bị giám sát nào... Mà các thiết bị livestream chỉ ghi lại được những hình ảnh cuối cùng khi cậu ta còn sống.

Trước mắt, manh mối duy nhất Từ Lệ có chính là chiếc mặt nạ đồng xanh kia, cho nên anh ta mới muốn Viên Mục Dĩ cùng mình đi loang quanh trong thị trường đồ cổ, xem có thể may mắn tìm được nó hay không.

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Chiếc mặt nạ đó có tên là Trường Nhĩ Tiểu Kiềm, tôi có thể khẳng định chiếc mặt nạ này chưa rơi vào tay dân buôn đồ cổ, cho nên trong thị trường đồ cổ không thể tìm được một chiếc mô phỏng y hệt được.”

Từ Lệ ngạc nhiên: “Cậu đừng nói chiếc mặt nạ hung thủ đeo là một di vật văn hóa nhé!”

Viên Mục Dã nhún vai: “Khó nói lắm, đúng rồi, anh đã tìm được tên điên đeo mặt nạ đe dọa người lúc trước chưa? Mặc dù mấy tấm ảnh anh cho tôi xem không rõ lắm, nhưng tôi cảm thấy hai chiếc mặt nạ này khá giống nhau đấy?”

Từ Lệ bóp bóp mi tâm, nói: “Chứ còn gì nữa, tôi nhìn cũng thấy giống... Nhưng trừ điều đó ra thì không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh đây là do cùng một người làm. Hơn nữa mấy lần trước đối phương cũng không làm người dân bị thương, nếu quả thực là do một người làm thì vì nguyên nhân gì hắn ta lại đột nhiên trở nên điên cuồng như vậy chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi cho rằng chưa chắc đã là cùng một người, anh đừng quên, trong những bức ảnh anh đưa tôi xem có ít nhất hai tấm rõ ràng không chụp cùng một người...”

“Không phải cậu đã nói chiếc mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiềm không có khả năng có hàng nhái trên thị trường sao? Nếu như không phải cùng một người, vậy bọn họ lấy sĩ ở đâu chứ?” Từ Lệ không thể hiểu được.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ... mặt nạ chỉ có một chiếc, nhưng người mang thì không cùng một người?”

Từ Lệ phản bác: “Ý cậu là gì? Điên còn theo nhóm nữa à, hôm nay cậu phát bệnh cậu đeo, ngày mai tôi phát bệnh tôi đeo chắc?”

Tình hình cụ thể thế nào Viên Mục Dã cũng không nói rõ được, xem ra cậu chỉ có thể đưa Từ Lệ đến gặp Tân Chí Dũng mà thôi, dù sao năm đó anh ta đã nhìn qua đồ thật, cho nên hẳn là có thể phân biệt được chiếc mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiềm trong video là thật hay giả.

Chương 866: Vật bồi táng*

** Vật được chôn theo người chết*

Đôi mắt với vị khách không mời mà đến Viên Mục Dã, Tân Chí Dũng cũng hơi ngạc nhiên, nhưng sau khi xem những bức ảnh Viên Mục Dã mang đến, anh ta kinh ngạc đến mức mãi không nói ra lời...

Tân Chí Dũng kích động nói: “Cái này... đây không phải là mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiềm sao? Những bức ảnh này được chụp ở đâu?”

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Anh có thể xác định chứ? Chiếc mặt nạ trong ảnh này là chiếc mặt nạ đồng xanh mà viện bảo tàng bị mất năm đó?”

Tân Chí Dũng gật đầu: “Đương nhiên, tôi chắc chắn không nhìn lầm! Mau nói cậu chụp được những bức ảnh này ở đâu?”

“Tại hiện trường một vụ án mạng xảy ra cách đây không lâu, Giáo sư Tân, hôm nay chúng tôi tìm đến anh là vì muốn biết nguồn gốc của chiếc mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiềm này.” Từ Lệ nghiêm túc nói.

Tân Chí Dũng khôi phục lại tâm tình của mình, sau đó cầm những bức ảnh kia lên xem lần nữa: “Đó là lần đầu tiên tôi được tham gia vào một hoạt động khảo cổ quy mô lớn, bởi vậy ấn tượng của tôi đối với văn vật này vô cùng sâu sắc, đương nhiên cũng luôn canh cánh trong lòng việc nó bị mất... Tôi in hình của nó trên tạp chí chuyên ngành nội bộ cũng là hy vọng có một ngày có thể tìm được nó về.”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Năm đó chiếc mặt nạ này bị mất trong hoàn cảnh nào? Thật sự giống như đã viết trên tạp chí... là do hỏa hoạn sao?”

Tân Chí Dũng thở dài: “Nói thật, đến bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra chuyện này. Năm đó xảy ra hỏa hoạn, bởi vì ứng cứu kịp thời cho nên ngoại trừ một số kiến trúc bên ngoài của viện

bảo tàng thì về cơ bản các văn vật bên trong không chịu bất cứ ảnh hưởng nào, nhưng sau khi kiểm đếm thì ấy thế mà lại thấy thiếu chiếc mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiếm này.”

Từ Lệ hỏi: “Lúc đó có báo cảnh sát không?”

Tân Chí Dũng gật đầu: “Có chứ, tiếc rằng lúc đó toàn bộ thiết bị giám sát trong viện bảo tàng đều bị hỏa hoạn phá hủy, cho nên nhất thời không có cách nào xác định được chiếc mặt nạ bị mất trước hay sau khi xảy ra đám cháy.”

“Đối phương đã trộm đồ thì nhất định muốn bán nó đi, không biết khi đó anh có tìm kiếm trên thị trường đồ cổ không?” Từ Lệ hỏi.

Tân Chí Dũng cười khỏ: “Những nơi có thể tìm chúng tôi đều tìm rồi, thậm chí còn treo thưởng cho người tìm thấy, nhưng vẫn không có chút tin tức gì. Kể cả đã nhiều năm trôi qua như vậy nhưng chúng tôi vẫn chưa từng ngừng tìm kiếm, chỉ là không ngờ khi nó xuất hiện, lại là ở hiện trường gây án của cảnh sát... Xin hỏi, hiện giờ chiếc mặt nạ này đang ở trong tay cảnh sát sao?”

Từ Lệ lắc đầu: “Rất tiếc phải nói với anh, hiện giờ nó vẫn đang ở trong tay hung thủ, cho nên tôi hy vọng anh có thể chung sức hợp tác với chúng tôi, chúng tôi bắt hung thủ, còn anh sẽ tìm lại được món văn vật kia.”

Tân Chí Dũng lập tức gật đầu: “Điểm này thì cậu có thể yên tâm, chỉ cần ở trong phạm vi năng lực của tôi, tôi nhất định sẽ tích cực phối hợp với các cậu...”

“Giáo sư Tân, chiếc mặt nạ này là văn vật có giá trị lịch sử cao nhất trong các bảo vật được lưu giữ ở bảo tàng sao? Tại sao chỉ có mình nó bị lấy cắp?” Viên Mục Dã thắc mắc.

Trông mặt Tân Chí Dũng đảo nhẹ, hiển nhiên trong chuyện này còn có nội tình khác, anh ta do dự một lúc rồi nói: “Thật ra ngoài giá trị lịch sử thì đúng là chiếc mặt nạ kia còn một số bí mật khác. Năm đó tôi và đồng nghiệp của tôi cũng từng nghi ngờ chiếc mặt nạ này biến mất có lẽ có liên quan đến những bí mật ấy.”

Sau đó Tân Chí Dũng kể cho Viên Mục Dã và Từ Lệ nghe, thật ra năm đó khi khai quật chiếc mặt nạ này đã từng xảy ra

một số chuyện không thể giải thích được, thậm chí còn dẫn đến cái chết của một thành viên trong đội khảo cổ.

Theo ký ức của Tân Chí Dũng, năm đó bọn họ khai quật một ngôi mộ cổ quy mô rất lớn, là lăng tẩm của một Phiên vương, trong mộ đào được rất nhiều văn vật vô cùng quý giá khiến cả những chuyên gia lâu năm cũng phải cảm thán.

Mà lúc đó Tân Chí Dũng mới chỉ là một người mới trong ngành khảo cổ này, cho nên anh ta chỉ phụ trách đào bới những mảnh vỡ và xương vụn trong đồng bùn xung quanh, nhưng anh ta không thể ngờ là mình lại có thể tìm được chiếc mặt nạ đồng xanh trong đồng bùn đó.

Đa số những chiếc mặt nạ đồng được khai quật trước đây đều là đồ trang trí, không phải loại có thể đeo lên mặt, bởi vì chúng quá to và nặng, vị trí của con mắt vẫn còn nguyên khối chưa được đục ra.

Nhưng chiếc mặt nạ Trương Nhĩ Tiểu Kiểm này lại khác, kích thước của nó vừa vặn với khuôn mặt một người trưởng thành, đồng thời đôi mắt cười của nó được đục rỗng nên người đeo mặt nạ có thể nhìn đằng trước qua đôi mắt cười này.

Xét đến vị trí tìm ra chiếc mặt nạ, cộng với việc đây là một chiếc mặt nạ bằng đồng, một số chuyên gia khảo cổ học thời đó cho rằng nó được đeo trên mặt của một nô lệ nào đó... Vì những vật bồi táng khác được tìm thấy trong cổ mộ không phải vàng thì là ngọc, so với những báu vật chói lọi đó, chiếc mặt nạ bằng đồng này kém rất xa.

Có điều Tân Chí Dũng không ngờ rằng, sức hút của chiếc mặt nạ này còn vượt xa tất cả những thứ châu báu vàng bạc lóa mắt kia...

Ban đầu, khi Tân Chí Dũng rửa sạch chiếc mặt nạ bằng đồng đó luôn có một cảm xúc muốn tự mình đeo thử, dùng con mắt của người xưa để nhìn nhận thế giới bây giờ... Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Tân Chí Dũng vẫn không dám hành động mà chỉ nghiêm túc chùi rửa sạch sẽ chiếc mặt nạ kia.

Nhưng khi Tân Chí Dũng giao chiếc mặt nạ đó cho một đồng nghiệp tên là Lý Mộc Khả, không hiểu đối phương bị ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đeo nó lên mặt, sau đó dùng ánh mắt

quỷ dị nhìn Tân Chí Dũng và bảo: “Chúng ta lấy đi một hai thứ trong những thứ kia cũng đủ để sống sung sướng mấy đời...”

Lý Mộc Khả là đàn anh trên Tân Chí Dũng hai khóa, trong công việc luôn rất chuyên chú nghiêm túc, rất được thầy hướng dẫn và lãnh đạo đội khảo cổ coi trọng, Tân Chí Dũng không thể tưởng tượng được anh ta lại có thể nói ra những lời này.

Những lời này là tội kỵ trong nghề của bọn họ, nếu như bị lãnh đạo biết được, chắc chắn sẽ bị khai trừ ra khỏi đội ngay lập tức! Bình thường quan hệ của Tân Chí Dũng với Lý Mộc Khả cũng không tệ, Tân Chí Dũng sợ lời này sẽ bị những người khác nghe được nên vội vàng tháo mặt nạ trên mặt Lý Mộc Khả xuống và bảo: “Đừng đùa kiểu đấy, mau cất mặt nạ vào nơi lưu trữ đi!”

Lúc này dường như Lý Mộc Khả cũng ý thức được nên mặt anh ta đỏ lên, chân tay luống cuống xếp chiếc mặt nạ kia vào trong hộp gỗ... Tân Chí Dũng cho rằng chuyện cứ thế qua đi, cũng không để bụng, không ngờ ngày hôm sau Lý Mộc Khả lại chết.

Tin tức này khiến cả đội khiếp sợ, dù sao cũng là đồng nghiệp sớm chiều chung sống, hôm qua còn vừa nói vừa cười với nhau mà đến sáng hôm sau đã không còn nữa! Nhưng điều khiến mọi người không thể chấp nhận được chính là nguyên nhân cái chết của Lý Mộc Khả, do trong lúc tranh giành chiếc mặt nạ đồng kia với một đồng nghiệp tên Dương Trị thì bị đối phương lỡ tay đánh chết.

Thời điểm xảy ra chuyện có mấy đồng nghiệp ở đó, cho nên bọn họ đã chứng kiến toàn bộ quá trình vụ án xảy ra...

Chương 867: Liễu Trần

Lúc ấy đoàn người bọn họ đang phân loại và đăng ký hàng trăm đồ vật chôn kèm đã khai quật được mấy hôm trước. Lý Mộc Khả và Dương Trị cùng tổ, bọn họ chịu trách nhiệm chính trong việc phân loại các bình đồng và một số mảnh vỡ rải rác.

Lúc đầu hai người cư xử rất bình thường, cho đến khi mở chiếc hộp đựng mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiếm, không khí dần dần trở nên kỳ lạ...

Theo ký ức của mấy người đồng nghiệp bên cạnh, lúc ban đầu hai người chỉ nói nhỏ giọng, nhưng sau đó càng ngày càng lớn tiếng, vì thế mọi người mới biết lý do hai người họ cãi nhau!

Nội dung tranh cãi giữa hai người hình như có liên quan đến chiếc mặt nạ bằng đồng mà họ đang sửa sang lại nên mọi người vội vàng bỏ công việc sang một bên để lên khuyên bảo, dù sao cũng là đồng nghiệp với nhau, ngắc đầu không gặp thì cúi đầu cũng gặp, không cần thiết nảy sinh mâu thuẫn vì chuyện công việc.

Nhưng chẳng ai ngờ hai người họ cãi qua cãi lại rồi động cả tay chân, Dương Trị có dáng người vạm vỡ túm ở đâu ra một cái xẻng, đập vào thái dương của Lý Mộc Khả, máu lập tức chảy xối xả...

Lý Mộc Khả bị đánh ngã, Dương Trị không những không kinh hoảng, trái lại còn cầm chiếc mặt nạ bằng đồng đó đeo lên mặt, miệng lầm bầm: “Đây là đồ của tôi... Không ai có thể giành với tôi!”

Mọi người thấy thế chỉ đành cùng nhau xông lên khống chế Dương Trị, giật mặt nạ đồng trên mặt anh ta xuống. Lý Mộc Khả xui xẻo được đưa vào bệnh viện, nhưng do bị thương nặng quá không chữa được nên tắt thở vào đêm đó.

Trong đội khảo cổ xảy ra chuyện như vậy khiến tất cả mọi người cảm thấy khó lòng tưởng tượng được. Bình thường Lý Mộc Khả và Dương Trị có quan hệ rất thân, mặc dù có cãi vã vì một vài ý kiến bất đồng nhưng cũng không đời nào động tay động chân, càng không đến nỗi đánh người đến mất mạng?!

Điều quái dị nhất là lời nói của Dương Trị sau khi giết người, dường như câu nào cũng có liên quan đến chiếc mặt nạ đồng có đôi mắt cười kia.

Để mau chóng ổn định sức ảnh hưởng của sự việc, một số chi tiết ngay lúc đó đã bị nghiêm cấm nhắc lại. Còn chiếc mặt nạ bằng đồng quái lạ kia cũng được đưa đến viện bảo tàng bảo quản trước những món đồ khác.

Nghe Tân Chí Dũng kể xong, Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Anh cảm thấy... chiếc mặt nạ kia thật sự có vấn đề gì ư?”

Tân Chí Dũng chưa nói gì, dường như đang sắp xếp từ ngữ trong đầu, một lát sau anh ta mới từ từ nói: “Tôi là người đầu tiên tiếp xúc với mặt nạ đồng, khi tôi rửa sạch bùn bám trên nó, trong lòng tôi luôn có một loại cảm giác kỳ lạ khó tả. Mỗi đến sau khi xảy ra chuyện, tôi mới âm thầm lấy làm may mắn rằng lúc ấy mình không đeo mặt nạ lên mặt, nếu không chưa biết chừng kết quả của tôi cũng giống như Lý Mộc Khả hoặc Dương Trị.”

Từ Lệ hỏi: “Sau này Dương Trị thế nào? Là ngồi tù hay là...”

Tân Chí Dũng lắc đầu đáp: “Nghe nói sau này bị đưa đến bệnh viện tâm thần, bởi vì ngay lúc đó cảnh sát không tìm ra động cơ anh ta giết chết Lý Mộc Khả là gì, cuối cùng cũng chỉ có thể xác định tinh thần của anh ta có vấn đề. Có điều trong lòng mọi người đều biết rõ, chắc chắn nó có liên quan đến chiếc mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiềm kia.”

“Lạ lùng đến thế cơ à? Chẳng lẽ chiếc mặt nạ đó còn tự mang theo lời nguyền?!” Từ Lệ không tin nổi.

Viên Mục Dã nghe xong cũng tỏ vẻ hoang mang: “Ai mà dám chắc cơ chứ?”

Tân Chí Dũng thở dài: “Thật ra chúng tôi nóng lòng tìm kiếm chiếc mặt nạ đồng ít nhiều cũng là do nguyên nhân này. Nếu

chiếc mặt nạ thật sự mang lời nguyền, hễ là ai từng chạm vào nó ắt hẳn đều không có kết quả tốt đẹp.”

Từ Lệ cười bảo: “Giáo sư Tân, thật ra anh cũng không cần bi quan như vậy. Chẳng qua đó chỉ là một vật bồi táng mà thôi, dù có xảy ra mạng người vì nó thì đó cũng là vấn đề ở con người...”

Tân Chí Dũng không đồng ý và cũng không phản đối điều này, anh ta chỉ nói một cách sâu xa: “Không ai biết được chân tướng của sự việc nếu không phải tự mình trải qua, nếu các cậu vẫn muốn biết nhiều hơn, thì chỉ có thể đi hỏi Dương Trị thôi.”

Viên Mục Dã truy hỏi: “Anh biết giờ Dương Trị ở đâu không?”

Tân Chí Dũng lắc đầu: “Tôi chỉ biết lúc ấy anh ta bị đưa đến bệnh viện tâm thần của tỉnh để chữa trị, về việc hiện giờ còn ở đó không, tôi cũng không rõ, dù gì anh ta cũng đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với chúng tôi từ lâu rồi.”

Nhờ sự giúp đỡ của Tân Chí Dũng, Viên Mục Dã và Từ Lệ tìm được bệnh viện Dương Trị chữa bệnh năm xưa, kết quả đến đó mới biết, Dương Trị ở bệnh viện này suốt mười lăm năm, sau đó có người nhà ký tên bảo lãnh và đón đi rồi.

Đánh giá về ca bệnh của Dương Trị, từ lúc nhập viện, anh ta đã vô cùng bất ổn, thường nói những điều người khác không hiểu, về sau các triệu chứng này giảm dần dưới sự kiểm soát của thuốc, nhưng trong một khoảng thời gian rất dài không thể ngừng uống thuốc được, nếu không anh ta sẽ lại nói những câu kỳ lạ.

Tình trạng “lúc tốt lúc xấu” này của Dương Trị kéo dài rất nhiều năm, bởi vậy anh ta mới ở bệnh viện tâm thần suốt mười mấy năm. Trong vài năm cuối cùng, tình trạng của Dương Trị dần dần trở nên ổn định. Nhìn từ góc độ y học, lúc ấy trên cơ bản anh ta xem như đã được chữa khỏi, vì thế phía bệnh viện mới liên hệ với người nhà của anh ta để bọn họ đến ký tên bảo lãnh đưa người đi.

Cũng may người đón Dương Trị đi có để lại một số điện thoại di động. Qua số điện thoại này, nhóm Viên Mục Dã liên hệ

được với anh trai của Dương Trị, cũng biết được địa chỉ hiện giờ của Dương Trị... Hóa ra, năm đó sau khi Dương Trị ra viện cũng không về nhà, mà là vào chùa miếu trong núi để tu hành.

Sau đó, Viên Mục Dã và Từ Lệ tìm theo địa chỉ mà người nhà Dương Trị cung cấp, quả nhiên gặp được Dương Trị đã xuất gia đi tu.

Từ khía cạnh ngoại hình, Viên Mục Dã rất khó có thể liên tưởng Dương Trị với hung thủ giết người. Có lẽ do lễ Phật quanh năm nên khí chất của Dương Trị thoát nhìn rất bình thản...

“Chào anh Dương. Tôi tên Từ Lệ, đây là thẻ ngành của tôi. Tân Chí Dũng giới thiệu chúng tôi đến đây, chủ yếu là muốn hỏi thăm anh sự thật về cái chết của Lý Mộc Khả năm xưa...” Từ Lệ nói bằng giọng nghiêm túc.

Khi Dương Trị nghe Từ Lệ nhắc tới Lý Mộc Khả, khuôn mặt hầu như không có biểu cảm gì quá lớn. Đầu tiên anh ta liếc nhìn thẻ ngành của Từ Lệ, sau đó khẽ cúi người chào: “Cảnh sát Từ, bản tăng pháp hiệu Liễu Trần, từ lâu tôi đã không còn là anh Dương gì nữa.”

Từ Lệ sửa lời: “Vâng, sư thầy Liễu Trần, vậy xin thầy hãy cho tôi biết rốt cuộc tại sao năm xưa thầy lại giết chết Lý Mộc Khả!”

Viên Mục Dã đứng cạnh thật sự đồ mồ hôi hột giùm cho Từ Lệ, lo lắng lời lẽ của anh ta quá sắc bén, đừng kích thích Dương Trị phát điên lên đấy!

Không ngờ đối phương lại nói bằng vẻ mặt bình thản: “Tất cả tội nghiệt đều là chuyện cũ xa xưa, bản tăng đã thoát khỏi bể khổ từ lâu, đã thành tro bụi cả rồi.”

Từ Lệ còn muốn nói gì nữa nhưng lại bị Viên Mục Dã giữ chặt, ra hiệu anh ta không nên gấp gáp, cứ từ từ...

Chương 868: Tổng Giang

Đầu tiên Viên Mục Dĩ thử quan sát sắc mặt của Liễu Trần, sau đó đặt tấm ảnh chụp chiếc mặt nạ đồng trước mặt anh ta: “Su thầy Liễu Trần, không biết thầy còn có ấn tượng với chiếc mặt nạ này không?”

Trong tích tắc Liễu Trần nhìn vào tấm ảnh, trong mắt anh ta chợt hiện lên sự hoảng sợ, mặc dù chỉ lướt qua giây lát thôi nhưng vẫn bị Viên Mục Dĩ nhìn thấu. Xem ra dù cho Liễu Trần siêu phàm thoát tục thế nào cũng vẫn không quên được chuyện năm đó.

Một lát sau, Liễu Trần thở dài, nói: “Thứ này là tâm ma của bản tăng, đã hơn hai mươi năm không nhìn thấy. Bản tăng tự nhận mình đã buông bỏ rồi, đâu ngờ thấy lại vẫn còn run sợ như cũ...”

Viên Mục Dĩ nghiêm mặt: “Thưa thầy, cách duy nhất để buông bỏ tâm ma chính là dũng cảm đối mặt, trốn tránh sẽ mãi mãi không giải quyết được bất cứ vấn đề gì. Hôm nay chúng tôi tới tìm thầy là muốn biết chiếc mặt nạ đồng này rốt cuộc có chỗ nào đáng sợ mà có thể khiến một người bình thường biến thành kẻ điên trong nháy mắt?!”

Ai ngờ Viên Mục Dĩ vừa dứt lời, Liễu Trần lại chợt ngẩng đầu nhìn về phía cậu: “Bởi vì nó có thể khuếch đại vô hạn ham muốn bên trong của con người! Mỗi người đều có thứ họ mong muốn trong lòng, hoặc cái này hoặc cái khác... Trong đó phần nhiều đều là những theo đuổi không thực tế. Mặt nạ đồng có thể khuếch đại sự tham lam, âm u trong lòng người lên vô hạn, làm người ta hoàn toàn đắm mình thành ác ma!”

Từ Lệ ở cạnh trầm giọng hỏi: “Lúc trước, ham muốn trong lòng thầy là chiếm mặt nạ cho riêng mình ư? Cho nên mới mất trí giết chết Lý Mộc Khả?”

“A di đà phật... Sai trái to lớn đã đúc thành, giờ đây bản tăng chỉ có thể cầu phúc mỗi ngày cho Lý thí chủ, mong anh ấy

sớm lên cực lạc.” Liễu Trần nói với khuôn mặt không cảm xúc.

Trên đường về, Từ Lệ cảm thán: “Xem ra Giáo sư Tân khá giỏi đấy nhỉ? Trong ba người tiếp xúc với mặt nạ đồng năm xưa, một người đã chết, một người phát điên, chỉ mỗi mình anh ta yên lành, giờ đây còn công thành danh toại.”

Viên Mục Dĩ khẽ nhíu mày nhưng không tiếp lời Từ Lệ, dường như cậu đang cân nhắc chuyện gì đó ở trong lòng. Từ Lệ chỉ lo tự mình nói tiếp: “Mẹ nhà nó, điều tra tới điều tra lui vẫn trở lại điểm bắt đầu. Không biết năm xưa là ai trộm cái mặt nạ đó, càng không biết hiện giờ rốt cuộc nó đã rơi vào tay kẻ điên nào nữa.”

Từ Lệ đang nói thì điện thoại di động của anh ta bỗng đổ chuông, vừa bắt máy đã nghe giọng Tiểu Lưu vang lên: “Đội trưởng, hiện trường có phát hiện cực quan trọng! Anh đoán xem chúng tôi tìm thấy cái gì?!”

Từ Lệ tức giận nói: “Mau phụt ra luôn đi!”

Tiểu Lưu cười gian: “Chúng tôi tìm thấy một cuốn sổ ở gần đây. Trên đó có rất nhiều ghi chép hiện trường của những buổi livestream mà Đậu Sở từng quay, nhưng chủ của cuốn sổ này không phải Đậu Sở mà là một thằng nhóc tên Tống Giang! Chúng tôi đã đưa người về, chỉ chờ anh trở về thẩm vấn thôi!”

Nghe xong, Từ Lệ lập tức giẫm chân ga tăng tốc, Viên Mục Dĩ ngồi ở ghế phụ giật nảy mình vội tóm lấy tay vịn bên cạnh: “Anh lái chậm lại đi, con đường này có giới hạn tốc độ đó!!”

Khi Viên Mục Dĩ và Từ Lệ hấp tấp chạy về, họ thấy một cậu trai trắng trẻo sạch sẽ đang thấp thỏm ngồi trong phòng thẩm vấn, trông tuổi giống học sinh cấp ba... Có lẽ là bị đám Tiểu Lưu hù dọa trước một trận rồi, cho nên vừa thấy Từ Lệ đi vào với sắc mặt nặng như chì, cậu ta lập tức căng thẳng tới mức không biết đặt tay ở chỗ nào.

Từ Lệ ném đánh “bộp” cuốn sổ tìm được tại hiện trường vụ án lên bàn, sau đó lạnh giọng chất vấn: “Nói nghe xem nào, sao sổ của cậu lại rơi ở hiện trường vụ án?!”

Âm thanh đột ngột dọa cho “học sinh cấp ba” giật nảy, há miệng cả buổi nhưng căng thẳng quá chẳng thốt được một

chữ.

Thấy thế, Viên Mục Dã bèn đẩy cửa bước vào, ngồi xuống rồi nói với vẻ mặt ôn hoà: “Cậu không cần phải căng thẳng quá, chỉ cần phối hợp tốt với sự điều tra của cảnh sát, kể rõ ràng sự việc là chúng tôi có thể thả cậu đi.”

Cậu “học sinh cấp ba” thấy Viên Mục Dã là người dễ nói chuyện, chắc chắn tốt hơn ông thần mặt đen Từ Lệ kia nhiều. Vì thế cậu ta run rẩy gật đầu đáp: “Vâng... Tôi... tôi biết rồi.”

“Tên họ?”

“Tống Giang...”

“Tuổi?”

“25...”

Viên Mục Dã cố tình liếc bản sao chứng minh nhân dân trên bàn: “25 ư? Tôi còn tưởng cậu là học sinh cấp ba đấy chứ?”

Tống Giang cười hơi xấu hổ: “Tôi đã đi làm rồi.”

Đến lúc này Viên Mục Dã mới cẩn thận đánh giá cậu thanh niên tên Tống Giang trước mặt, thấy đáng người cậu ta hơi gầy, tóc quăn, lý do trông giống học sinh cấp ba hoàn toàn là vì khuôn mặt cậu ta trắng trẻo, hơn nữa còn có một cặp mắt chó con khá phổ biến hiện thời.

Nhìn đến đây, Viên Mục Dã không khỏi thầm cảm thán, thằng nhóc này đúng là nên cảm ơn mẹ mình vì đã sinh ra mình với đôi mắt đẹp như vậy. Phải nói trong những năm Viên Mục Dã làm cảnh sát, cậu rất ít khi trông mặt mà bắt hình dong, nhưng mặt mũi của Tống Giang lại làm Viên Mục Dã rất khó liên tưởng cậu ta với phần tử tội phạm...

“Cuốn sổ này là của cậu phải không?” Từ Lệ im thít nãy giờ đột nhiên lên tiếng.

Tống Giang lại không kiềm chế được khẽ run lên: “Là của tôi...”

“Tại sao nó lại rơi ở hiện trường vụ án? Cậu và Đậu Sở có quan hệ gì? Vì sao những địa chỉ ghi trong sổ đều là những nơi cậu ta đã đến livestream trước kia?” Từ Lệ hỏi một đồng vấn

đề như pháo liên thanh, dọa Tống Giang sợ tới mức nhất thời không biết nên trả lời câu nào trước.

Thấy vậy, Viên Mục Dã bắt đầu cười: “Cậu nói nghề nghiệp của cậu trước đi? Không phải cũng là streamer chứ?”

Tống Giang vội lắc đầu đáp: “Không không không, tôi viết tiểu thuyết siêu nhiên, những lúc không có linh cảm sẽ đi chỗ Hắc Miêu Lão Quái... chính là Đậu Sở đấy. Tôi đến những nơi anh ta livestream là có ma ám để tìm linh cảm...”

Từ Lệ cười phụt ra: “Thật sự không nhận ra nhé, nhóc con nhà cậu còn khá to gan nhỉ! Nhưng làm sao cậu biết Đậu Sở sẽ livestream ở đó?”

Tống Giang khe khẽ nói: “Tôi đoán...”

Từ Lệ đập rầm lên bàn: “Vậy hay là cậu đoán giúp tôi xem Đậu Sở do ai giết được không hả?!”

Lần này Từ Lệ đập hơi đột ngột, đừng nói là Tống Giang, ngay cả Viên Mục Dã ngồi ở bên cạnh cũng giật nảy mình...

Viên Mục Dã thấy tiếp tục như vậy không ổn, đừng để đến lúc đó Tống Giang không bị dọa mà bản thân mình bị dọa mắc bệnh tim trước thì toi. Vì thế cậu ra ngoài rót ly nước cho Tống Giang, sau đó nói với cậu ta một cách hòa nhã: “Cậu bám theo gót Đậu Sở phải không?”

Tống Giang sửng sốt, trông biểu cảm giống như bị nói trúng rồi, nhưng cậu ta cũng không trả lời câu hỏi của Viên Mục Dã ngay lập tức mà dời mắt đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt Viên Mục Dã.

Từ Lệ thấy thế thì cười lạnh: “Cậu cho rằng không nói gì là chúng tôi không có cách bắt cậu sao? Đây là vụ án giết người, chẳng lẽ cậu muốn gánh tội thay cho hung thủ? Hay là muốn bao che cho hung thủ hả?!”

Chương 869: Nhân chứng chứng kiến

Viên Mục Dã nhận ra cậu thanh niên tên Tống Giang này chắc chắn không phải hung thủ, hơn nữa cậu ta cũng biết gì đó, nhưng không hiểu tại sao lại không dám nói cho cảnh sát. Vì thế cậu bèn kiên nhẫn dẫn dắt: “Tống Giang, phối hợp cảnh sát điều tra vụ án là nghĩa vụ của mỗi một công dân. Hơn nữa, trước đây cậu cũng đi theo Đâu Sở nhiều đề lấy linh cảm mà. Hiện giờ đối phương bị giết, chẳng lẽ cậu không nên giúp cậu ta bắt được hung thủ hay sao?”

Tống Giang chà xát tay một cách căng thẳng: “Tôi... lúc ấy tôi sợ Đâu Sở phát hiện, cho nên luôn đi theo từ rất xa, cơ bản không nhìn thấy hung thủ là ai.”

“Không, cho dù cách rất xa, nhưng cậu vẫn nhìn thấy... đúng không?” Viên Mục Dã đề thấp giọng xuống.

Tống Giang ngần ra, lập tức bại lộ suy nghĩ thật trong lòng: “Lúc ấy... lúc ấy tôi... thật sự bị dọa sợ. Tôi vốn không ngờ sẽ xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, cho nên... tôi... tôi đã bỏ chạy theo hướng khác.”

“Cậu đã nhìn thấy cái gì?!” Từ Lệ quát to.

Tống Giang bị dọa đến nổi ba hồn bảy vía bay tứ tung, nói thật ngay tắp lự: “Có một kẻ mang mặt nạ... cầm một thanh đao to chém Đâu Sở!”

Từ Lệ: “Sau đó thì sao?”

“Làm gì có sau đó nữa! Bị hù gần chết mà còn có thể tiếp tục ở lại xem chắc? Đương nhiên là tôi xoay người chạy ngay đi chứ!” Mặt Tống Giang đầy vẻ sợ sệt.

Viên Mục Dã lại hỏi: “Cuốn sổ của cậu rơi ở hiện trường vào lúc ấy à?”

Tổng Giang gật đầu: “Chắc vậy, về nhà rồi tôi mới phát hiện không thấy sổ đâu, nhưng thật sự không dám quay lại tìm...”

“Tại sao không báo cảnh sát trước tiên?” Từ Lệ lạnh giọng hỏi.

Tổng Giang sốt ruột thanh minh: “Lúc ấy tôi cũng không dám chắc đó có phải chiêu trò mới mà Đậu Sở làm để tăng lượng fan hay không. Trước kia anh ta cũng thường xuyên làm như vậy, cho nên... lỡ đâu là giả, không phải tôi sẽ phải ăn đủ hay sao?”

Nghe đến đó, Viên Mục Dĩ thở dài nói: “Được rồi, với những lời khai trước mắt, có lẽ cậu không phải là hung thủ. Nhưng trong đó còn có rất nhiều chuyện không giải thích rõ được. Ví dụ như làm sao cậu biết địa điểm mỗi lần livestream của Đậu Sở ở đâu? Còn cả việc làm sao cậu quen biết Đậu Sở? Tôi hy vọng cậu có thể phối hợp với cảnh sát, nói rõ ràng tất cả những việc này, đừng như nặn kem đánh răng, chúng tôi hỏi một câu thì cậu chỉ nói một câu, hiểu chưa?”

Tổng Giang gật đầu lia lịa: “Chắc chắn tôi sẽ phối hợp. Thật ra nhìn thấy chuyện như thế này là tôi cũng xui xẻo lắm rồi, sớm biết như vậy... có đánh chết tôi cũng không dám bám theo anh ta đâu!”

Sau đó Tổng Giang đã khai hết, cậu ta là tác giả viết tiểu thuyết Internet chưa nổi. Để có thể tìm được linh cảm sáng tác mà kẻ vốn luôn nhát gan như cậu ta buộc phải thường xuyên đến những “nơi ma ám” trong mấy lời đồn trên mạng để thu thập tư liệu sống về sáng tác.

Trong một lần ngẫu nhiên, cậu ta gặp Đậu Sở đúng lúc đang livestream chủ đề siêu nhiên, vì thế cậu ta cảm thấy thay vì mình tìm kiếm lung tung như ruồi bọ không đầu, chẳng bằng bám theo vị streamer siêu nhiên này đi?

Vì thế bắt đầu từ lúc ấy, Tổng Giang thường xuyên theo dõi livestream của Đậu Sở, kết quả cậu ta phát hiện thật ra mỗi lần Đậu Sở kết thúc livestream đều sẽ cố tình để lại một vài manh mối không rõ ràng, dùng để dự báo thời gian và địa điểm livestream tiếp theo.

Tổng Giang mò ra được quy luật này nên mới có thể lén bám theo sau Đậu Sở trong mấy lần livestream tiếp theo, xem đối phương livestream từ một góc độ khác... Nhưng điều làm cậu ta không ngờ là, bình thường đều chỉ là livestream siêu nhiên hù dọa người chơi thôi, lần này lại thật sự biến thành livestream giết người.

Khai xong mọi chuyện, Tổng Giang nhìn Viên Mục Dĩ với vẻ vô cùng đáng thương: “Đây là toàn bộ quá trình tôi theo dõi Đậu Sở. Tôi thật sự không giết người, càng không nhìn thấy rõ dáng vẻ của hung thủ giết người.”

Viên Mục Dĩ thì thầm vài câu với Từ Lệ, đối phương nghe xong ngẫm nghĩ rồi đồng ý: “Được thôi, cứ làm theo lời cậu.”

Lúc Tổng Giang được thả ra, cậu ta kích động đến mức suýt nữa thì khóc, gặp người liên tục với Viên Mục Dĩ và Từ Lệ, tỏ vẻ nhất định mình sẽ gửi cờ hiệu cảm ơn.

Từ Lệ hừ khê: “Nhóc con cậu sau này bớt đi mấy chỗ kỳ lạ đó tìm đường chết là được. Lần này không bị hung thủ phát hiện là cậu may mắn đấy, chứ lần sau có lẽ chưa chắc đâu!”

Tổng Giang gật đầu lia lịa: “Tôi biết, tôi biết, bảo đảm sẽ không có lần tiếp theo.”

Trước khi đi Viên Mục Dĩ còn cố ý dặn dò cậu ta: “Mấy ngày nay nhớ giữ điện thoại luôn mở, nếu có cần, chúng tôi sẽ còn tìm cậu để phối hợp điều tra...”

“Vâng, tôi biết, chắc chắn sẽ mở máy, anh yên tâm đi.” Tổng Giang vừa nói vừa lùi ra sau, dường như không muốn ở cục cảnh sát thêm một giây đồng hồ nào nữa.

Sau khi trở lại văn phòng, Từ Lệ lại mở những livestream trước đây của Hắc Miêu Lão Quái lên xem lần nữa, quả nhiên phát hiện cậu ta có để lại manh mối nhắc nhở về thời gian và địa điểm của lần livestream sau ở những vị trí không hề thu hút.

Từ Lệ suy tư nói: “Nếu Tổng Giang có thể nhìn thấy những nhắc nhở đó, chứng tỏ những người khác cũng có thể nhìn thấy, không chừng hung thủ nằm trong những fan của Hắc Miêu Lão Quái thì sao?”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi đáp: “Nhưng mục đích tên fan đó làm như vậy là gì đây? Anh đừng quên lời sư thầy Liễu Trần nói, hễ ai tiếp xúc với mặt nạ đều sẽ khiến ham muốn và ý nghĩ ác độc trong lòng khuếch đại lên. Nếu hung thủ nằm trong số fan đang xem livestream, chẳng lẽ ham muốn trong lòng hắn là giết chết Hắc Miêu Lão Quái ư?”

Từ Lệ nhún vai: “Ngộ nhờ tâm lý đôi phương có vấn đề, nằm mơ cũng muốn trở thành tên cuồng giết người như Hannibal* thì sao?”

** Hannibal Lecter là một nhân vật hư cấu trong series truyện trinh thám kinh dị của tác giả Thomas Harris. Gã là một bác sĩ tâm thần xuất sắc và là một kẻ chuyên ăn thịt và giết người hàng loạt.*

Viên Mục Dã lắc đầu: “Nếu là thật thì các anh thảm rồi. Loại người này sẽ không thể dừng tay được sau khi đã nếm mùi máu đầu... Có điều tôi luôn cảm thấy vụ án lần này chắc là do người quen gây án. Hơn nữa, xem báo cáo khám nghiệm tử thi của Đậu Sở, phần đầu, vai và cổ gần như bị chém nát, điều này chứng tỏ khả năng xả giận lớn hơn một chút.”

Từ Lệ nhíu mày nói: “Cậu nói là báo thù ư? Nhưng chúng tôi đã điều tra quan hệ xã hội của Đậu Sở. Cậu ta không có bạn hợp tác cùng, càng không có ai kết thù oán với cậu ta cả.”

Viên Mục Dã lại hỏi: “Trước kia cũng không có ư?”

Từ Lệ lắc đầu: “Không có. Bắt đầu từ khi làm nghề này, cậu ta luôn làm một mình, ắt hẳn không tồn tại mâu thuẫn vì phân chia lợi ích.” Sau khi nói xong, Từ Lệ lại thở ngắn than dài: “Còn tưởng thằng nhóc Tống Giang kia có thể cung cấp manh mối quan trọng cơ, nhưng kết quả vẫn chẳng điều tra được cái gì.”

Viên Mục Dã cười: “Cứ từ từ, trên đời này làm gì có tội ác hoàn hảo? Chẳng qua là manh mối để giải câu đố vẫn chưa bị anh tìm ra mà thôi.”

Từ Lệ ném tệp hồ sơ trong tay lên bàn: “Đi thôi, dẫn cậu đi ăn trước, sau đó chúng lại đến hiện trường vụ án xem thử...”

Hóa ra vừa rồi Viên Mục Dã đã nói nhỏ với Từ Lệ: “Xem ra cũng không hỏi được gì khác. Thả người về đi. Buổi tối tôi

theo anh đến hiện trường vụ án nhìn thử xem sao.”

Chương 870: Ngô Tiêu

Hai tiếng sau, Từ Lệ dừng xe trước cổng nhà máy xi măng bỏ hoang ở ngoại ô. Anh ta xuống xe rồi liếc nhìn cổng lớn: “Mẹ nhà nó, tên Đậu Sở này đúng là biết tìm chỗ thật đấy. Đêm hôm khuya khoắt tới nơi quý quái thế này, thế mà lại còn có người hóng xem trên mạng...”

Viên Mục Dã cũng xuống xe, sau đó nhìn về phía nhà máy xi măng bỏ hoang tối tăm: “Đúng là địa điểm tốt để làm trò mờ ám. Nếu không phải lúc ấy Đậu Sở livestream, có lẽ đến bây giờ cũng chưa chắc đã có ai phát hiện ra xác đâu.”

Từ Lệ bắt đầu dĩ nói: “Chuẩn đấy. Thế giới này chính là như vậy, luôn có hàng trăm hàng nghìn tội ác lặng lẽ diễn ra ở những góc ngách mà người ta không thể nhìn thấy.”

Viên Mục Dã xoay người nhìn về phía Từ Lệ: “Anh đợi ở đây một lát, tôi vào trước xem thử...”

Từ Lệ tự châm thuốc lá cho mình, sau đó dựa vào cửa xe và nói với Viên Mục Dã: “Cẩn thận một chút, nếu gặp phải chuyện gì thì gọi to lên!”

Viên Mục Dã hừ khế, sau đó xoay người đi vào cổng lớn nhà máy xi măng... Trên thực tế, cậu thậm chí hiểu rõ, lý do cậu tới đây vào đêm hôm khuya khoắt là để đọc từ trường tư duy của Đậu Sở, đơn giản là để xem lại cảnh livestream giết người đó một lần nữa từ góc độ khác mà thôi.

Nhưng mà ai có thể bảo đảm nhìn từ một góc độ khác không thể phát hiện ra manh mối khác? Hơn nữa, Viên Mục Dã luôn cảm thấy nhất định lúc ấy Tống Giang đã nhìn thấy điều gì, nhưng vì nguyên nhân nào đó nên không khai với cảnh sát thôi.

Sau khi vào nhà máy xi măng, Viên Mục Dã đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân. Trong tích tắc, cậu còn

tưởng là Từ Lệ đuổi theo, kết quả quay đầu lại thì thấy là hai bóng người vừa nói chuyện vừa đi về phía cậu.

Viên Mục Dã thoáng sững sốt rồi hiểu ra ngay không phải ai khác tới, mà ắt hẳn là Đậu Sở vào buổi tối hôm đó. Nhưng người bên cạnh cậu ta là ai? Không phải cậu ta luôn làm livestream một mình hay sao?

Khi hai người đến gần, Viên Mục Dã mới nhìn rõ, hóa ra người bên cạnh Đậu Sở là anh bạn cùng phòng Ngô Tiêu. Điều này đích thực nằm ngoài dự kiến của Viên Mục Dã, dường như hai người bọn họ đang xếp đặt cảnh tượng cho buổi livestream.

Ngay sau đó, Đậu Sở lấy ra một thứ từ chiếc ba lô to màu đen. Viên Mục Dã nhìn kỹ, chính là chiếc mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiềm... Không ngờ lúc ban đầu thứ này lại ở trong tay Đậu Sở!

Hóa ra mọi thứ đều do Đậu Sở sắp đặt sẵn từ trước. Cậu ta bảo Ngô Tiêu đeo mặt nạ lên giả ma, xây dựng bầu không khí kinh dị cho livestream. Có điều, chắc đến chết cậu ta cũng chẳng hiểu tại sao Ngô Tiêu đeo mặt nạ lên lại đột nhiên giống như thay đổi thành người khác, cầm đao điên cuồng bỏ về phía mình...

Mà trong lúc đó, Viên Mục Dã chú ý tới Ngô Tiêu đã từng hơi xoay đầu về phía Tây Bắc. Như vậy lúc ấy cậu ta đã nhìn thấy Tống Giang trốn ở chỗ tối, cho nên mới có động tác quay đầu ấy.

Sau khi từ trường tư duy của Đậu Sở biến mất, Viên Mục Dã nhanh chóng chạy về chỗ Từ Lệ: “Mau thông báo cho người của anh, Tống Giang gặp nguy hiểm!”

Từ Lệ sững sốt: “Không phải thằng nhãi kia lại đi đâu tìm đường chết nữa đấy chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Lúc ấy cậu ta đã nhìn thấy hung thủ là ai, hung thủ cũng nhìn thấy cậu ta. Không biết tại sao thằng nhóc này không nói thật với chúng ta!”

Từ Lệ kinh ngạc hỏi: “Hung thủ là ai?”

“Ngô Tiêu...”

“Đệch!”

Trên đường trở về, Từ Lệ vô cùng lo lắng gọi điện thoại về cục, bảo nhóm Tiểu Lưu nhanh chóng chia làm hai ngả, khống chế hai người Tống Giang và Ngô Tiêu trước rồi hẵng nói. Kết quả, điều khiến Viên Mục Dã và Từ Lệ bất ngờ là, phía Ngô Tiêu bị bắt giữ ngay lập tức, ngược lại là Tống Giang thoát nhìn thật thà lại không biết tung tích.

Từ Lệ tức giận đến độ đập tay lái và nói: “Đừng để tôi tóm được thằng nhóc chết tiệt này, nếu không tôi sẽ tát cho nó xoe răng ra!”

Viên Mục Dã nghe vậy cũng hơi đau đầu: “Chỉ mong chiếc mặt nạ đồng kia không rơi vào tay Tống Giang...”

Trở lại cục cảnh sát, Tiểu Lưu đưa hồ sơ của Ngô Tiêu cho Từ Lệ. Lúc trước bọn họ vẫn đặt hết sự chú ý vào Đậu Sở, không ngờ Ngô Tiêu ở cùng cậu ta cũng là streamer, hơn nữa còn là streamer ký hợp đồng cùng một công ty. So sánh với Đậu Sở, tình trạng của Ngô Tiêu thua kém hơn rất nhiều, chỉ có ít ỏi khoảng mười nghìn fan, trong đó hơn một nửa là fan ảo.

Từ Lệ tiện tay đưa tài liệu cho Viên Mục Dã, sau đó quay đầu hỏi Tiểu Lưu: “Cậu ta ở đâu?”

Tiểu Lưu đáp: “Đã ở sẵn trong phòng thẩm vấn rồi!”

Từ Lệ gật đầu: “Đã tìm thấy mặt nạ đồng chưa?”

Tiểu Lưu lắc đầu: “Ngô Tiêu nói cậu ta ném đi rồi.”

“Ném ư?! Ném đi đâu?” Từ Lệ kinh ngạc.

Tiểu Lưu thở dài đáp: “Cậu ta nói tiện tay ném vào một khu rừng ven đường. Em đã cho người đi tìm rồi.”

Trong phòng thẩm vấn, Ngô Tiêu cúi đầu ngồi đó, không nói không rằng, thậm chí ngay cả Từ Lệ và Viên Mục Dã bước vào, cậu ta cũng chẳng phản ứng gì.

Từ Lệ cũng không nói nhảm với cậu ta mà hỏi gọn gàng dứt khoát luôn: “Tại sao cậu muốn giết Đậu Sở?”

Người Ngô Tiêu hơi khựng lại, rồi từ từ ngẩng đầu lên nói: “Tôi không biết, tôi thật sự không biết tại sao mình muốn giết cậu ấy... Anh cảnh sát, tôi không biết tại sao mọi chuyện lại

trở nên như vậy! Lúc ấy Đậu Sở chỉ hẹn tôi đến giúp một chút, làm ít mảnh khoe kinh dị mà thôi! Tôi thật sự không biết cuối cùng sao lại... trở thành như vậy.”

Viên Mục Dã thấy cảm xúc của Ngô Tiêu hơi bất ổn nên kiên nhẫn nói: “Cậu bình tĩnh trước đã, nếu không chúng tôi cũng không giúp được cậu đâu! Thôi thì cậu nói trước xem quan hệ giữa cậu và Đậu Sở thế nào? Có mâu thuẫn gì không?”

Ngô Tiêu cười đắng ngắt: “Tôi và Đậu Sở là streamer ký hợp đồng cùng một công ty, ở cùng một chỗ cũng do công ty sắp xếp, cậu ấy làm livestream siêu nhiên, tôi làm livestream đồ ăn ngon... Bình thường giữa chúng tôi không có giao thoa gì cả, nhưng thỉnh thoảng cậu ấy sẽ gọi tôi đến giả ma để dọa người trong livestream của cậu ấy.”

Viên Mục Dã hỏi: “Giúp kiểu này là không ràng buộc hay là có tiền công?”

Ngô Tiêu: “Có tiền công... Nghề của chúng tôi không hào nhoáng như mọi người tưởng tượng đâu, ai nghèo thì nghèo mạt rệp, mà giàu thì giàu nứt đố đổ vách. Hiện giờ streamer đồ ăn ngon đã xuống dốc rồi, chút thu nhập làm livestream của tôi vốn không đủ nuôi sống nổi bản thân.”

Viên Mục Dã gật gù, sau đó cầm ảnh chụp chiếc mặt nạ đồng và hỏi Ngô Tiêu: “Nói về thứ này nhé? Nó là của cậu hay của Đậu Sở?”

Trong nháy mắt nhìn thấy tấm ảnh, người Ngô Tiêu khẽ rụt lại, dường như sợ thứ trong ảnh một cách vô thức. Cậu ta do dự một lát mới nói: “Là Đậu Sở mang tới... Cậu ấy chỉ nói cho tôi biết là lấy được thứ này từ một tên bị bệnh tâm thần, bảo tôi đeo nó để hù dọa fan lúc cậu ấy livestream.”

Từ Lệ đột nhiên đập bàn: “Cậu ta bảo cậu hù dọa fan, cậu bèn giết cậu ta luôn ư? Chính cậu có tin được lời này không?”

Chương 871: Tiểu thuyết đen tối

“Tôi... tôi cũng không biết lúc ấy bị làm sao. Sau khi đeo thứ kia lên, tôi không thể kiểm soát được bản thân, nhìn Đậu Sở thấy rất đáng ghét, chỉ muốn cậu ấy lập tức biến mất trước mắt mình! Nhưng khi tôi tỉnh hồn lại thì cậu ấy... cậu ấy đã chết.” Ngô Tiêu khổ sở vò tóc.

Từ Lệ hừ lạnh: “Người đã bị cậu chém thành dưa hấu nát như rồi, không chết mới là lạ đấy! Hiện giờ cậu hãy kể lại sự việc từ đầu tới đuôi một lượt, không được bỏ sót bất cứ chi tiết nào, biết chưa?”

Theo ký ức của Ngô Tiêu, trước kia Đậu Sở đều bảo cậu ta đội tóc giả, hoặc là mặc váy trắng gì đó vụt ngang qua một góc màn ảnh, cho nên lần này khi Đậu Sở bảo cậu ta đeo mặt nạ và cầm dao xuất hiện chính diện làm cậu ta rất bất ngờ.

Họ lặp đi lặp lại kịch bản livestream vài lần, chỉ sợ khi livestream xảy ra sai lầm gì đó. Mà khi Đậu Sở lấy chiếc mặt nạ ra, Ngô Tiêu đã cảm thấy đầu óc mình hơi đờ ra, cơ bản là chẳng nhớ được những kịch bản đã bàn sẵn trước đó...

Sau khi xảy ra chuyện, Ngô Tiêu chờ người ra ngay tại chỗ, cậu ta không biết kế tiếp nên làm gì, vì thế đành phải bỏ lại xác Đậu Sở ở đó, một mình chạy về phòng trọ.

Lần đầu tiên cảnh sát tới, đầu óc cậu ta vẫn còn ngờ ngạch. Lý trí còn sót lại nói với cậu ta rằng chỉ cần giả vờ không biết gì cả là được, kết quả khi cảnh sát tới lần thứ hai, cuối cùng cậu ta không vờ vạy nữa, đầu óc sụp đổ hoàn toàn.

Nghe Ngô Tiêu khai xong, Viên Mục Dĩ đột nhiên lạnh giọng hỏi: “Có phải cậu rất ghen tỵ với Đậu Sở đúng không?”

Ngô Tiêu ngẩn người, sau đó dùng hai tay ôm lấy đầu, giọng khổ sở: “Dù tôi có cố gắng thế nào, fan vẫn không thích,

nhưng Đậu Sở chỉ cần đến mấy nơi rách nát quay livestream là sẽ thu hút fan một cách khó hiểu! Dựa vào đâu? Tôi thành thật kiên trì quay video, làm livestream nhưng không ai muốn xem, tên đầu cơ trục lợi kia quay một hai video giả mạo lừa đảo lại có rất nhiều người thích xem? Dựa vào đâu chứ? Những người thích xem cậu ấy livestream đều bị bệnh tâm thần hết rồi!”

Nghe đến đó, Viên Mục Dĩ đứng dậy ra khỏi phòng thẩm vấn, bởi vì cậu đã không còn gì để hỏi nữa, Từ Lệ thấy thế cũng đi ra và hỏi: “Cậu cảm thấy những lời Ngô Tiêu nói đều là thật chăng?”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Chắc là vậy rồi. Cậu ta ghen tỵ với Đậu Sở vì chuyện thu hút fan xem livestream, cho nên khoanh khắc cậu ta đeo chiếc mặt nạ lên, ham muốn dưới đáy lòng đã bị khuếch đại vô hạn! Chỉ tiếc hiện giờ Đậu Sở chết rồi, e rằng sẽ mãi mãi không biết cậu ta lấy chiếc mặt nạ kia từ đâu ra nữa...”

Lúc này Tiểu Lưu chạy tới nói: “Đội trưởng, không tìm thấy chiếc mặt nạ kia!”

“Không tìm thấy ư?!” Từ Lệ lập tức bức tức, sau đó anh ta quay về phòng thẩm vấn tìm Ngô Tiêu xác nhận lại vị trí cậu ta vứt chiếc mặt nạ, nhưng từ đầu tới cuối đối phương đều khẳng định rằng mình ném nó trong cánh rừng nhỏ gần nhà máy xi măng.

Từ Lệ vốn đang muốn mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhưng lại bị Viên Mục Dĩ ngăn cản: “Khỏi cần mở rộng phạm vi tìm kiếm nữa, nếu không tìm được chứng tỏ đã bị người khác nhặt đi rồi!”

Lúc này Viên Mục Dĩ nhớ tới trong tư trường tư duy của Đậu Sở, rõ ràng cậu nhìn thấy Ngô Tiêu đeo mặt nạ quay đầu nhìn về phía vị trí của Tống Giang, nhưng vừa rồi khi thẩm vấn, Ngô Tiêu lại không đề cập đến một chữ nào... Điều này nói lên lúc ấy kẻ nhìn về phía Tống Giang có lẽ không phải Ngô Tiêu, mà là cái mặt nạ bằng đồng đó.

Viên Mục Dĩ gấp gấp nói: “Hãy mau chóng tìm bằng được Tống Giang, mặt nạ chắc chắn đang ở trong tay cậu ta!”

Lúc trước nhóm Tiểu Lưu đã đến địa chỉ đăng ký trên chứng minh nhân dân của Tống Giang, kết quả cậu ta không ở nhà, gọi số điện thoại di động lưu ở cục cảnh sát lần trước cũng mãi không ai bắt máy... Cũng may đối phương không tắt máy, vì thế Từ Lệ mau chóng định vị tín hiệu di động của Tống Giang, phát hiện cậu ta ở trong một khách sạn gần sân bay.

Lúc Viên Mục Dã và Từ Lệ tìm được Tống Giang, cậu ta đang đeo mặt nạ đồng, liên tục gõ chữ trên máy tính. Vừa thấy thế, Từ Lệ lập tức thở phào nhẹ nhõm: “May mà ham muốn lớn nhất trong lòng thằng nhóc này chính là viết tiểu thuyết...”

Thấy thế, Viên Mục Dã cởi ngay áo khoác, trùm hẳn lên đầu Tống Giang, sau đó mới từ từ tháo mặt nạ trên đầu Tống Giang xuống... Đối với thứ này, từ đầu đến cuối Viên Mục Dã vẫn ôm lòng sợ hãi, cho nên cậu cũng không dám chạm trực tiếp vào bằng tay, càng không dám nhìn nó lâu.

Tống Giang bị tháo mặt nạ xuống rồi, ban đầu vẫn có vẻ mặt ngơ ngác, cuối cùng Từ Lệ đập một cú lên đầu cậu ta, cậu ta mới đột nhiên tỉnh táo lại: “Sao các anh lại ở đây?!”

Từ Lệ hừ lạnh: “Nhóc con được lắm, cả cảnh sát cũng dám đùa giỡn hả?”

Tống Giang nhìn cảnh sát xung quanh một lượt, sau đó lại nhìn Viên Mục Dã và nói: “Tôi... viết tiểu thuyết cũng phạm pháp ư?”

Từ Lệ giận sôi máu: “Bình thường lúc cậu viết tiểu thuyết đều phải đeo mặt nạ hả?”

Tống Giang lập tức hơi chột dạ: “Cũng... không nhất định, phải xem trạng thái!”

Viên Mục Dã không ngờ đã đến lúc này mà thằng nhóc kia vẫn còn cãi bướng, xem ra lúc trước mình đã coi thường cậu ta. Vì vậy cậu thở dài nói: “Lần này nhóc con nhà cậu cao số thật đấy, cậu có biết suýt nữa cậu đã gây họa lớn không hả!”

Tống Giang sững sốt nói: “Không phải tôi chỉ viết tiểu thuyết thôi ư?”

Từ Lệ tức giận gắt: “Mẹ nhà nó còn lắm nhảm, dẫn đi!”

Trước khi đi, Viên Mục Dĩ vẫn không yên tâm cho lắm, vì thế cậu trung dụng luôn khăn trải giường của khách sạn để bọc thêm một lớp nữa bên ngoài áo khoác của mình, tránh cho mình và người khác bị nó mê hoặc...

Trên đường trở về, Viên Mục Dĩ vừa ôm chặt chiếc mặt nạ đồng, vừa đọc tiểu thuyết mà Tống Giang gõ ra khi đeo thứ này. Nào ngờ sau khi xem xong, cậu dứt khoát bấm xóa luôn.

Từ Lệ ở cạnh thấy vậy thì buồn cười hỏi: “Sao lại xóa? Viết không hay à?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Cũng chẳng phải là hay hay dở, nhưng mà quá đen tối, không thích hợp cho người có tâm lý không tốt đọc.”

Từ Lệ thở dài: “Chuyện như thế này là tùy theo người mà khác nhau, ví dụ như chiếc mặt nạ đồng trong lòng cậu, chẳng lẽ tất cả mọi người đều bị nó mê hoặc sao?”

Viên Mục Dĩ mỉm cười: “Thế nào? Anh muốn thử hả?”

Từ Lệ lắc đầu lia lịa: “Khỏi thử. Chắc chắn tôi sẽ bị mê hoặc, bởi vì từ sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát, tôi luôn mơ tưởng một ngày kia có thể lên làm anh cả của giới cảnh sát. Có ham muốn lớn như vậy, làm sao mà không bị mê hoặc cơ chứ? Về phần cậu... trông vô dục vô cầu, chắc là không thành vấn đề nhỉ?”

Viên Mục Dĩ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Lòng người khó dò, là người thì sẽ có ham muốn... Nếu thật sự vô dục vô cầu, liệu có còn là người không?”

Chiếc mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiếm được tìm ra, cuối cùng lời nguyên kéo dài hơn hai mươi năm đã hoàn toàn “chấm dứt”. Bởi vì Đậu Sở đã chết, cho nên chẳng ai biết trước cậu ta còn có ai từng bị mặt nạ mê hoặc không...

Chương 872: Muốn dừng mà không được

Trong chuyện này, mặc dù Ngô Tiêu hơi oan uổng, nhưng quả thật trong lòng cậu ta cũng ghen ghét Đậu Sở đến mức thù hằn, nếu không cho dù cậu ta bị mặt nạ mê hoặc thật, cũng chưa chắc nhất định sẽ gây ra chuyện giết người.

Bởi vì trước Đậu Sở, chắc chắn không chỉ có một người từng có được chiếc mặt nạ đồng này. Mặc dù chắc chắn bọn họ cũng phát tiết ham muốn trong lòng, nhưng lại không gây ra hậu quả nghiêm trọng, tương tự như Tống Giang, hoặc là hai bệnh nhân tâm thần hù dọa người đi đường trước đó... Cho nên cuối cùng mọi chuyện vẫn được quyết định do nội tâm của người bị mê hoặc là thiện hay là ác.

Tống Giang bị giam năm ngày vì cản trở người thi hành công vụ. Trong lúc đó Viên Mục Dã có đến gặp cậu ta một lần, muốn hỏi thử tại sao lúc ấy cậu ta muốn bao che cho Ngô Tiêu?

Tống Giang lắc đầu: “Lúc ấy không phải tôi muốn bao che cho ai. Tôi chỉ lo lắng nếu để cảnh sát bắt được Ngô Tiêu, chuyện mặt nạ sẽ bại lộ rất nhanh, cho nên tôi mới không nói thật với cảnh sát...”

“Chiếc mặt nạ đó quan trọng với cậu như vậy sao? Tôi đã đọc những tiểu thuyết cậu viết trước kia, rất hay mà?!” Viên Mục Dã hỏi.

Tống Giang nghe xong cũng nói với vẻ mặt mờ mịt: “Nói thật, tôi cũng không biết lúc ấy mình bị làm sao. Tôi chỉ cảm thấy chiếc mặt nạ đó rất đặc biệt, đeo nó vào và gõ chữ nhất định sẽ dâng đầy linh cảm... Hình dung cảm giác này như thế nào nhỉ, giống như là bị ma quỷ ám ảnh vậy.”

Viên Mục Dã thở dài: “Có một số việc vẫn nên thành thật và kiên trì, bước từng bước một thì hơn. Có thể tiếp tục tìm linh

cảm, nhưng mà đừng nghĩ đến chuyện đầu cơ trục lợi, biết chưa?”

Tổng Giang thành thật gật đầu: “Yên tâm đi anh Viên. Tôi biết về sau nên làm như thế nào.”

Xử lý xong chuyện của Tổng Giang, Viên Mục Dã mang chiếc mặt nạ về số 54. Tuy nói thứ này là văn vật viện bảo tàng đánh mất năm xưa, nhưng bởi tính đặc thù của nó, cho nên tạm thời không thể trả nó lại.

Thật ra trước đây Từ Lệ nói Tân Chí Dũng rất lợi hại, năm xưa không bị mặt nạ đồng mê hoặc. Nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy sự việc không đơn giản như thế, sau đó cậu cũng chứng thực được ở chỗ lão Lâm.

Năm đó thầy hướng dẫn của Tân Chí Dũng là Triệu Văn Tài hướng dẫn rất nhiều nghiên cứu sinh cùng lúc. Mặc dù Tân Chí Dũng không phải người kém cỏi nhất, nhưng cũng không phải xuất sắc nhất, ít ra trên anh ta còn có Lý Mộc Khả và Dương Trị là hai học trò đặc ý của Triệu Văn Tài, cho nên hầu hết thời điểm, chuyện tốt vốn chẳng tới phiên Tân Chí Dũng.

Ai ngờ bởi vì chiếc mặt nạ đồng quái quỷ đó, Triệu Văn Tài mất đi hai học trò cưng, cuối cùng chỉ đành không được tốt nhất thì chọn tốt nhì, chọn Tân Chí Dũng không hề tương xứng và cũng chẳng nổi bật làm đối tượng bồi dưỡng chính...

Cho nên trong mắt Viên Mục Dã, mặc dù năm xưa Tân Chí Dũng không thật sự đeo chiếc mặt nạ đồng lên, nhưng vẫn bị nó mê hoặc, mãi mãi đeo nó ở trong lòng.

Vì không biết rõ rốt cuộc mặt nạ đồng dùng chiêu trò gì, cho nên lão Lâm quyết định khóa nó trong nhà kho của số 54, đồng thời để đề phòng những người khác của số 54 bị mê hoặc, anh ta bảo Viên Mục Dã tự mang vào khóa kỹ.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, khi một mình Viên Mục Dã đưa mặt nạ vào trong, người luôn luôn “ồn thỏa” nhất là cậu mà cũng xảy ra chuyện...

Lúc ấy cả đám Đoàn Phong đều chờ ở bên ngoài, chỉ cần Viên Mục Dã vừa ra khỏi là bọn họ sẽ khóa chặt cửa nhà kho lại. Nào ngờ Viên Mục Dã đi vào cả buổi rồi cũng chưa ra. Trương

Khai gọi mấy tiếng ngoài cửa, nhưng bên trong lại chẳng ai đáp lời.

Lòng Đoàn Phong lập tức chùng xuống, anh ta bảo những người khác chờ ở cửa rồi tự mình vào xem tình hình... Theo lý mà nói, với sự vững vàng của Viên Mục Dã, ắt hẳn sẽ không bị ảnh hưởng mới đúng, nhưng khi Đoàn Phong vào trong, anh ta lập tức bị sốc vì cảnh tượng trước mắt.

Viên Mục Dã đưa lưng về phía cửa, đứng trước ngăn tủ chuẩn bị bỏ mặt nạ đồng vào. Đoàn Phong khẽ gọi cậu, nhưng cậu chẳng có chút phản ứng nào, Đoàn Phong bèn chậm chậm tới gần. Lúc này Viên Mục Dã mới từ từ quay đầu, chẳng qua chiếc mặt nạ Trường Nhĩ Tiểu Kiếm kia đã đeo lên mặt cậu rồi.

Đầu tiên, Đoàn Phong hơi sững sờ, sau đó vừa tới gần vừa nhẹ giọng nói: “Này, trông cậu đeo lên cũng hay ho ra phết đấy. Có điều Viên à, tốt nhất đừng nên đeo thứ này lung tung, nghe lời nào... tháo xuống bỏ vào trong ngăn tủ đi.”

Đáng tiếc Viên Mục Dã không có bất cứ phản ứng gì với lời nói của Đoàn Phong, cậu cứ nhìn anh ta chăm chăm mãi, cũng không nhúc nhích gì... Về sau, Đoàn Phong nhớ lại, lúc đó anh ta muốn đổ mồ hôi lạnh luôn, bởi vì anh ta thật sự không thể nào tưởng tượng người như Viên Mục Dã mà bị khuếch đại ham muốn trong lòng thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Ai ngờ khi Đoàn Phong đang suy xét có cần nhanh chóng bảo Trương Khai về phòng thí nghiệm mang một liều thuốc mê tới để đánh gục cậu trước hay không, Viên Mục Dã lại tự chủ động tháo mặt nạ đồng xuống, sau đó mỉm cười nhìn Đoàn Phong: “Dọa anh sợ à?”

Thấy thế, Đoàn Phong vội bước đến giật chiếc mặt nạ, sau đó ném vào trong ngăn tủ như phải bỏng, không nghĩ ngợi thêm một giây đồng hồ nào mà khóa luôn cửa tủ lại.

Nhìn một loạt động tác liên mạch của Đoàn Phong, Viên Mục Dã buồn cười nói: “Sao thế? Anh cũng sợ bị thứ này mê hoặc ư?”

Đoàn Phong đâm vào vai Viên Mục Dã, thâm sợ hãi: “Không phải đã bảo cậu khóa nó trong ngăn tủ ư? Sao cậu còn đeo lên

mặt mình chứ?”

Viên Mục Dã liếc nhìn ngăn tủ rồi bảo: “Nói ra có lẽ anh không tin, là chính thứ kia không muốn bị nhốt ở đây...”

Hóa ra vừa rồi khi Viên Mục Dã bỏ mặt nạ đồng vào trong ngăn tủ, chiếc khăn trải giường rõ ràng đã bọc kín mít lại bỗng tự mở ra, đôi mắt cười cong cong đó chăm chăm vào Viên Mục Dã như thể đang nói: “Mi dám đeo lên thử không?”

Mặc dù Viên Mục Dã thâm hiểu là chiếc mặt nạ đồng đang mê hoặc mình, nhưng cuối cùng cậu vẫn lựa chọn đeo mặt nạ lên, bởi vì cậu muốn biết vì sao ai cũng không trốn nổi sự mê hoặc của thứ này...

Trong khoảnh khắc đeo nó lên, Viên Mục Dã đột nhiên nảy sinh ra một cảm giác lạ lùng, cứ như không có gì mình không làm được, chỉ cần mình muốn là có thể có được mọi thứ mình cần! Loại cảm giác này giống như thuốc phiện, làm người ta vui vẻ chịu đựng, muốn dừng mà không được.

Đoàn Phong tò mò: “Nếu đã như vậy, làm sao cậu giữ được sự tỉnh táo? Rốt cuộc ham muốn trong lòng cậu có bị khuếch đại vô hạn không?”

Viên Mục Dã mỉm cười, nói: “Anh đoán xem?”

Sau đó, không đợi Đoàn Phong trả lời, cậu đã ra khỏi nhà kho trước.

Mọi người canh bên ngoài thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong nổi gót nhau ra ngoài thì cả bọn lập tức thở phào nhẹ nhõm. Trương Khai ôm chầm lấy Viên Mục Dã: “Viên, sao anh đi vào lâu thế? Không phải là bị thứ tà ma kia câu mất hồn rồi đấy chứ?”

Viên Mục Dã mỉm cười nhìn sang Đoàn Phong và đáp: “Suýt thì như vậy, có điều may mà đội trưởng Đoàn kịp thời vào xách tôi ra.”

Chương 873: Tin nhắn cầu cứu

Viên Mục Dã không hề nói với ai về cảm giác chân thật sau khi đeo mặt nạ đồng lên, bởi vì cảm giác này thật sự quá khổ sở, cũng khiến Viên Mục Dã nhận ra không phải mình không có ham muốn, mà là có quá nhiều ham muốn...

Mấy ngày nay Thẩm Thiên Vũ và Lệ Thần ở chung khá tốt, bởi vì mỗi ngày Thẩm Thiên Vũ đều phải đến bệnh viện để tập luyện phục hồi chức năng, cho nên Lệ Thần chịu trách nhiệm đi theo bảo vệ cạnh cậu ta.

Tuy vẫn chưa điều tra được ngay kẻ chủ mưu đằng sau chuyện y tá giả lần trước, nhưng cũng đã lập hồ sơ vụ án bên phía Từ Lệ rồi, cho nên chỉ cần đối phương không phải đồ ngốc, trong khoảng thời gian ngắn tới sẽ không tiếp tục cử sát thủ đến đây nữa.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã không ngờ là, chẳng những đối phương làm như vậy, mà còn tìm một tổ chức sát thủ được xưng là chưa bao giờ thất bại nhận vụ làm ăn này.

Lúc ấy đã là hơn 8 giờ tối. Viên Mục Dã đang dạy lớp văn hóa cho Đầu To ở số 54 thì bỗng nhận được một tin nhắn do Lệ Thần gửi tới. Nội dung tin nhắn không nhiều lắm, bên trên viết một địa chỉ và hai chữ “Mau tới”.

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra, hôm nay đáng lẽ Lệ Thần đưa Thẩm Thiên Vũ đến bể bơi của trung tâm phục hồi chức năng để tập luyện, mà địa chỉ trong tin nhắn là trung tâm phục hồi đó.

Theo lý mà nói, Lệ Thần cũng đã tới thủ đô một khoảng thời gian rồi. Bình thường cậu ta chưa bao giờ gửi tin nhắn kiểu này cho Viên Mục Dã, trừ khi gặp phải nguy hiểm thật sự... Tất nhiên Viên Mục Dã không hề do dự, dặn dò Đầu To vài câu rồi lập tức chạy qua đó.

Lúc đầu Viên Mục Dĩ đoán có thể là Thẩm Thiên Vũ lại gặp sát thủ muốn lấy mạng cậu ta. Nhưng cậu nghĩ đi nghĩ lại, thấy dù có gặp phải sát thủ thật, một mình Lệ Thần cũng đủ để đối phó rồi. Cho nên nếu cậu ta xin cậu giúp đỡ thì chứng tỏ đây là chuyện Lệ Thần không thể giải quyết trong phạm vi năng lực của cậu ta...

Khi Viên Mục Dĩ chạy đến trung tâm phục hồi chức năng, hầu hết đèn trong tòa nhà đã tắt. Cậu gọi điện thoại cho Lệ Thần nhưng đối phương không bắt máy, cậu bèn gọi cho Thẩm Thiên Vũ, kết quả thẳng nhóc này còn tắt máy luôn.

Viên Mục Dĩ lập tức nhận thấy sự việc có vấn đề. Cậu sờ vào còng xích đeo bên hông, sau đó đi vào qua cửa sau của tòa nhà...

Theo bảng chỉ dẫn ở sảnh tầng một, bể bơi của trung tâm phục hồi chức năng này phải ở tầng 3, mà vừa rồi trước khi lên Viên Mục Dĩ đã liếc nhìn thử, hiện giờ cả tòa nhà chỉ còn có tầng 3 vẫn sáng đèn.

Sợ đi thang máy sẽ bị người phe kia phát hiện, cho nên Viên Mục Dĩ chọn đi thang bộ, mà khi lên đến tầng 3, cậu lại thấy trong hồ bơi chẳng còn một bóng người. Chiếc nạng chống không bao giờ rời người của Thẩm Thiên Vũ nằm chổng chơ dưới đất...

Sau khi nhìn thấy chiếc nạng, tim Viên Mục Dĩ chùng xuống. Với tình trạng hiện giờ của Thẩm Thiên Vũ, cậu ta không đời nào chạy thoát nếu không có sự bảo vệ của Lệ Thần. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Đoàn Phong, nhưng lại phát hiện điện thoại di động của mình không có tín hiệu trong tòa nhà.

Viên Mục Dĩ nhận ra ngay có lẽ tín hiệu điện thoại di động trong tòa nhà này đã bị đối phương chặn lại nên người trong tòa nhà không có cách nào liên lạc được với bên ngoài. Nhưng làm sao Lệ Thần gửi được tin nhắn kia đi? Cậu ta đã chạy ra rồi ư? Hay là cậu ta gửi đi trước khi tín hiệu bị chặn?

Với tình huống trước mắt, khả năng sau lớn hơn. Nếu Lệ Thần không còn ở trong tòa nhà, chắc chắn cậu ta sẽ liên hệ với Viên Mục Dĩ trước tiên, chứ không phải không gọi được điện thoại giống như bây giờ.

Đầu tiên có một điều có thể chắc chắn, đó chính là lối ra của tòa nhà không hề bị khóa, nếu không Viên Mục Dã cũng chẳng vào được một cách nhẹ nhàng như vậy. Nhưng nếu lối ra không bị khóa, tại sao Lệ Thần và Thẩm Thiên Vũ không chạy ra ngoài?

Trên người Lệ Thần có thiết bị tàng hình, nếu muốn chạy, ông trời cũng không cản được. Cho nên, hiện giờ lý do duy nhất hấn chưa rời khỏi tòa nhà chính là Thẩm Thiên Vũ không chạy được! Thằng nhãi này có một chân bị teo cơ rất nghiêm trọng, cho nên nếu rời nặng, cậu ta sẽ là kẻ tàn tật chính hiệu.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cẩn thận quan sát vệt nước dưới nền. Từ những dấu vết đó, không khó nhận ra, trước đây ắt hẳn là có người bị một người khác túm ra khỏi nước, sau đó kéo một mạch về phía phòng thay quần áo.

Người bị kéo là Thẩm Thiên Vũ chắc rồi, có điều nhất thời Viên Mục Dã không làm rõ được người kéo cậu ta đi rốt cuộc là ai? Vì thế cậu dò theo vệt nước đi vào phòng thay quần áo, kết quả lại nhìn thấy điện thoại di động của Thẩm Thiên Vũ đã tan nát nằm dưới đất.

Viên Mục Dã phát hiện không khí bên trong thoáng mùi khói thuốc súng. Xem ra chiếc điện thoại di động đáng thương này đã bị đạn bắn nát, chỉ mong vận may của chủ nhân nó tốt hơn nó một chút...

Diện tích của phòng thay quần áo không rộng lắm, liếc mắt một cái là có thể thấy trong đó có ai trốn hay không. Trên ghế dựa vắt một cái khăn tắm ướt đẫm, trông có vẻ người đưa Thẩm Thiên Vũ tới đây chắc là Lệ Thần rồi. Suy cho cùng, sát thủ sẽ không tốt bụng cho cậu ta thay quần áo khô rồi mới tiễn cậu ta lên đường đâu nhỉ?

Viên Mục Dã nhìn xung quanh một vòng rồi lùi ra. Mặc dù Thẩm Thiên Vũ thay quần áo khô xong rồi từ đây không còn dấu vết nữa, nhưng suy đoán theo tình hình trước mắt, lúc ấy chắc là Lệ Thần dẫn Thẩm Thiên Vũ chạy trốn.

Sau đó Viên Mục Dã lại đến sảnh lớn của tầng 3 xem bảng hướng dẫn thoát hiểm trên tường thì thấy tòa nhà này có 7 tầng. Tầng một là nhà sách, tầng hai là trường dạy bổ túc, tầng

3 là trung tâm phục hồi chức năng, tầng 4 trở lên là văn phòng của các công ty.

Tuy trước mắt chỉ có tầng 3 sáng đèn, nhưng theo Viên Mục Dĩ phân tích, tầng một chắc đã không còn ai, cho dù là Thẩm Thiên Vũ và Lệ Thần, hay gã sát thủ... Theo lý mà nói, vào thời gian này, trừ bỏ trung tâm phục hồi chức năng ra, những tầng còn lại đều đã đóng cửa tan làm. Cho nên nhất định Lệ Thần đã dẫn Thẩm Thiên Vũ trốn lên một trong những tầng đó.

Nhưng cụ thể là tầng nào? Hiện giờ Viên Mục Dĩ không đoán được, nhưng nếu là cậu dẫn Thẩm Thiên Vũ chạy trốn, chắc chắn sẽ đi lên trên. Bởi vì phe sát thủ đi từ phía dưới lên, cho nên cậu chỉ có thể giấu kỹ Thẩm Thiên Vũ có chân cẳng không tiện trước, sau đó mới nghĩ cách đối phó với đối phương.

Viên Mục Dĩ biết tìm từng tầng một thật sự quá chậm. Thay vì vậy, thà rằng đánh động để dụ sát thủ ra trước. Cậu muốn xem thử rốt cuộc đối phương là nhân vật lợi hại kiểu gì mà cả Lệ Thần cũng không dám đánh trực diện với chúng!

Sau khi ra quyết định, Viên Mục Dĩ bèn vào thang máy, sau đó ấn nút lên tầng cao nhất. Cậu tin chỉ cần thang máy vừa di chuyển, đối phương sẽ biết bên trong tòa nhà lại có những người khác tới...

“Ting...” Cửa thang máy ở tầng bảy mở ra, Viên Mục Dĩ bước ra ngoài và thấy tầng bảy là một công ty game. Cậu nhìn xích sắt trên cửa, xem ra Thẩm Thiên Vũ và Lệ Thần không thể trốn ở tầng này, vì thế Viên Mục Dĩ lại vào thang máy, tới tầng tiếp theo.

Chương 874: Người theo chủ nghĩa vị kỷ

Ai ngờ lần này cửa thang máy mới vừa mở, một người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ đã bước đến. Viên Mục Dã thấy đối phương kéo vành nón sụp xuống rất thấp, cậu chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt dưới của người nọ...

“Chào anh, cho hỏi hiện giờ trong tòa nhà còn cơ quan nào đang kinh doanh vậy?” Viên Mục Dã thử hỏi.

“Ngoại trừ trung tâm phục hồi chức năng ở tầng ba, tất cả những nơi còn lại đều đóng cửa rồi.” Bảo vệ nói bằng giọng trầm thấp.

Viên Mục Dã âm thầm quan sát tên bảo vệ này. Rõ ràng về quần áo thì đối phương chuyên nghiệp hơn gã y tá giả trước kia nhiều, ít nhất nhìn sơ không thấy có sơ hở nào quá lớn. Có điều, Viên Mục Dã vẫn ngửi thấy mùi thảo dược thoang thoảng trên người tên bảo vệ này... Mặc dù hơi kinh ngạc, nhưng Viên Mục Dã vẫn lặng lẽ ấn nút tầng ba.

Thang máy nhanh chóng đến tầng ba. Sau khi mở cửa, Viên Mục Dã bước ra ngoài trước, sau đó quay đầu lại nhìn bảo vệ đứng bên trong, nhưng từ đầu đến cuối đối phương đều không ngẩng đầu lên. Viên Mục Dã hiểu tại sao đối phương không dám ngẩng đầu nhìn mình, bởi vì chỉ cần để cậu nhìn vào mặt người nọ, cậu sẽ lập tức nhận ra thân phận thật sự của đối phương.

Mùi thảo dược này đã gây ấn tượng sâu sắc với Viên Mục Dã từ lần đầu tiên cậu gặp Thạch Lỗi. Tuy trên người A Triết không có mùi này, nhưng gã tiếp xúc lâu dài với Thạch Lỗi nên dĩ nhiên sẽ bị dính ít nhiều.

Có điều Viên Mục Dã không ngờ đối phương vung tay quá trán đến vậy. Giá của Thạch Lỗi và A Triết không hề rẻ, xem ra đối phương muốn đẩy Thẩm Thiên Vũ vào chỗ chết bằng

bất cứ giá nào... Hơn nữa, vừa rồi ở trong thang máy chắc chắn A Triết cũng đã nhận ra Viên Mục Dã, đơn giản là hai người bọn họ đều hiểu nhưng giả vờ không biết gì mà thôi.

Thảo nào Lê Thần không dám đối đầu chính diện, nếu để A Triết nhìn thấy cậu ta thì hoàn toàn xong đời! Vì thế, bây giờ phải nhanh chóng tìm cho bằng được Lê Thần và Thẩm Thiên Vũ, không thì thăng nhóc què đó chết chắc.

Trở lại tầng ba, Viên Mục Dã nhanh chóng thâm tính toán kế sách đối phó tiếp theo. Dựa theo tác phong làm việc từ trước đến giờ của đám Thạch Lỗi, tỷ lệ cứu được Thẩm Thiên Vũ hầu như bằng không... Nhưng đối phương là một tổ chức ham lợi ích tuyệt đối, miễn là lợi ích đủ lớn, chưa chắc không thể vào trận rồi lại đổi phe.

Ai ngờ ngay khi Viên Mục Dã hạ quyết tâm, cậu lại thấy trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một vệt nước, ngay sau đó vệt nước kia từ từ biến thành một mũi tên, chỉ về phía phía căn phòng thay quần áo lúc trước...

Viên Mục Dã thấy thế bèn chạy nhanh qua đó, đẩy cửa vào thì thấy bên trong chẳng khác gì vừa rồi, vẫn liếc mắt một cái là có thể thấy hết. Bởi vậy nhất thời cậu cũng không rõ tại sao Lê Thần còn dẫn mình trở lại đây?

Ngay khi Viên Mục Dã đang ngờ ngợ đứng ở tại chỗ, cậu chợt nghe thấy giọng Lê Thần vang lên bên tai: “Giờ Thạch Lỗi đang ở phòng điều khiển của tòa nhà. Chỉ có chỗ này trên tầng 3 là không có camera giám sát. Thẩm Thiên Vũ đã bị tôi giấu ở một nơi tạm thời an toàn.”

Viên Mục Dã thầm thở phào nhẹ nhõm, cậu khe khẽ nói với Lê Thần: “Được, tôi biết rồi. Phòng điều khiển ở tầng mấy?”

Lê Thần trầm giọng nói: “Anh muốn đi tìm Thạch Lỗi ư? Gã luôn chỉ nhận tiền chứ không nhận người. Thẩm Thiên Vũ lại không thân cũng chẳng quen gì với anh. Gã sẽ không đời nào từ bỏ kế hoạch vì anh.”

Đương nhiên Viên Mục Dã biết điều đó, nhưng sự việc đã tới nước này, cho dù hôm nay Thẩm Thiên Vũ may mắn chạy thoát, vậy còn về sau thì sao? Người Thạch Lỗi muốn giết cuối

cùng có chạy đằng trời. Thay vì nhát gan chờ chết, chẳng bằng bàn điều kiện với đối phương.

Không đợi Lê Thần nói gì thêm, Viên Mục Dã dặn dò hẳn: “Cậu giấu mình cho kỹ, tôi gặp Thạch Lỗi rồi sẽ tự có cách...”

Đối phương im lặng vài giây rồi nói: “Được rồi, phòng điều khiển ở ngoài cùng bên trái tầng một. Nếu thật sự không thể bàn được, tôi thấy thà bỏ đi.”

Viên Mục Dã không lên tiếng mà xoay người đi tới hướng thang máy. Thật ra Viên Mục Dã ngầm hiểu mình chẳng phải chúa cứu thế gì hết, dẫu sao trên đời này có quá nhiều người cần giúp đỡ, cậu có ba đầu sáu tay cũng không lo hết được.

Nhưng nếu đã để cậu đụng phải chuyện của Thâm Thiên Vũ, hơn nữa còn là bản thân mình thiếu nợ ơn tình của người ta trước, thế thì cậu không thể mặc kệ... Về phần kết quả như thế nào, cậu cũng chỉ có thể dốc hết sức thôi.

Thang máy đi thẳng xuống dưới, cuối cùng dừng ở sảnh lớn tầng một. Viên Mục Dã vừa đi ra ngoài là nhìn thấy A Triết trong dáng vẻ nhân viên bảo vệ đang đứng ở cách đó không xa chờ mình.

“Sao cậu cứ như âm hồn không tan mãi thế?” A Triết nói với giọng quái gở.

Nhưng Viên Mục Dã chưa bao giờ để bụng sự châm chọc mỉa mai của A Triết: “Thạch Lỗi đâu?”

A Triết khẽ nghiêng đầu sang một bên: “Đang chờ cậu ở phòng điều khiển nằm tận cùng bên trong kia.”

Viên Mục Dã thở hắt ra, sau đó bất đắc dĩ đi đến gõ cửa.

“Vào đi!” Giọng Thạch Lỗi vang lên từ bên trong.

Viên Mục Dã đẩy cửa vào, cậu thấy Thạch Lỗi đang nhàn nhã ngồi trước một màn hình giám sát, mỉm cười nhìn về phía cậu: “Ui chà, gần đây cơ hội gặp mặt của chúng ta hơi nhiều nhỉ!”

Viên Mục Dã mỉm cười, sau đó kéo ghế dựa đến ngồi trước mặt Thạch Lỗi, cậu nói một cách gọn gàng và dứt khoát: “Đối phương bỏ ra bao nhiêu tiền?”

Thạch Lỗi hơi ngả người ra phía sau rồi hỏi bằng vẻ mặt tò mò: “Thẩm Thiên Vũ và cậu có quan hệ không bình thường nhỉ. Lúc trước chính là cậu ta liên hệ với chúng tôi lên đảo cứu cậu. Bây giờ cậu lại chủ động tới đàm phán với chúng tôi để cứu cậu ta...”

Đương nhiên Viên Mục Dã sẽ không nói với Thạch Lỗi người lên đảo vốn không phải Thẩm Thiên Vũ thật, cậu đành phải cam chịu, nói: “Cho nên chuyện này tôi cần phải quản...”

Thạch Lỗi cười: “Cậu biết tính tôi đấy, nếu tôi đã nhận vụ làm ăn này, Thẩm Thiên Vũ nhất định phải chết.”

“Cho nên tôi mới muốn hỏi thử đôi phương cho anh bao nhiêu tiền? Có lẽ anh không hiểu tình hình của Thẩm Thiên Vũ lắm. Gia tài của cậu ta có lẽ còn giàu có hơn khách hàng của anh đấy...”

Thạch Lỗi nhún vai: “Thế thì sao? Làm ăn phải giữ chữ tín. Danh tiếng của công ty chúng tôi trong nghề rất tốt, tuyệt đối không thể đập bẳng hiệu của mình vì một vụ làm ăn, phải không?”

Viên Mục Dã tin lời này, chẳng qua đồng thời cậu cũng tin Thạch Lỗi là kẻ theo chủ nghĩa vị kỷ tuyệt đối. Chỉ cần miếng mồi đủ lớn, tất nhiên gã có cách xử lý chuyện danh dự này.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn cười nói: “Ra điều kiện đi mà, không chừng Thẩm Thiên Vũ có giá trị hơn so với khách hàng của anh thì sao?”

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã cố chấp như vậy bèn gật đầu: “Được, nếu muốn bàn điều kiện với tôi cũng không phải không được, nhưng mà cần phải bày tỏ chút lòng thành chứ. Bây giờ cậu bảo Thẩm Thiên Vũ ra gặp mặt nói với tôi. Nếu cậu ta có thể chấp nhận điều kiện của tôi... vậy thì từ nay về sau Thẩm Thiên Vũ chính là khách hàng của chúng tôi. Nếu không tôi cũng chỉ có thể hoàn thành đơn đặt hàng thay khách hàng hiện giờ thôi. Cậu cảm thấy thế nào?”

Chương 875: Đấu tranh gia tộc

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi bảo: “Được, chẳng qua tôi cũng có hai điều muốn nói rõ ràng. Đầu tiên chắc chắn tôi phải quản chuyện của Thẩm Thiên Vũ. Hoặc là cậu ấy may mắn có thể trở thành khách hàng của anh, nếu không, hôm nay tôi phải đưa cậu ấy đi...”

Thạch Lỗi nở nụ cười, cũng không nói gì mà chỉ ra hiệu cứ tự nhiên.

Sau khi ra khỏi phòng điều khiển, Viên Mục Dã nói với A Triết ở bên ngoài: “Anh ta gọi anh vào.” Sau đó cậu lập tức vào thang máy, ấn nút lên tầng cao nhất.

Cửa thang máy đóng lại rồi, giọng Lệ Thần vang lên: “Anh tin lời hử?”

Viên Mục Dã thở dài: “Không thì phải làm sao? Nếu không nghĩ cách để Thạch Lỗi tự động bỏ việc đuổi giết Thẩm Thiên Vũ, chuyện này sẽ không dừng lại được đâu... Nếu bọn họ muốn giết một người, sớm muộn gì đối phương cũng phải đến điện Diêm Vương báo tin.”

Lệ Thần im lặng trong chốc lát, sau đó trầm giọng nói: “Thẩm Thiên Vũ ở tầng 5...”

Dưới sự chỉ dẫn của Lệ Thần, Viên Mục Dã vào phòng vệ sinh của một công ty ở tầng 5. Hóa ra cậu ta giấu Thẩm Thiên Vũ trong lỗ thông gió trên trần nhà của phòng vệ sinh. Sau khi nghe thấy giọng của Lệ Thần, lúc này Thẩm Thiên Vũ mới thò đầu ra khỏi lỗ thông gió phía trên.

Trước khi dẫn Thẩm Thiên Vũ đi gặp Thạch Lỗi, có đôi lời Viên Mục Dã vẫn phải nói rõ với cậu ta: “Sát thủ đối phương tìm lần này rất lợi hại. Cách duy nhất để sống là cậu phải đưa

ra điều kiện ưu đãi hơn hẳn so với bọn họ mới được... Cho nên tôi hy vọng cậu có thể chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Thẩm Thiên Vũ đáp không cần suy nghĩ: “Anh Viên, anh cũng biết tình hình của tôi rồi, trừ tiền ra chẳng có gì cả. Chỉ cần tôi trả nổi... họ cứ mặc sức ra điều kiện.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, còn có một việc nữa tôi muốn dặn dò cậu. Đối phương không phải người bình thường, cho nên cậu đừng nói nhiều trước mặt bọn họ. Nếu không biết nên trả lời như thế nào thì hãy nhìn tôi, đến lúc đó tất nhiên tôi sẽ đối phó giúp cậu.”

Lúc này Thẩm Thiên Vũ nhìn trái nhìn phải và hỏi: “Anh Lệ Thần trốn ở đâu? Vừa rồi rõ ràng tôi nghe thấy giọng của anh ấy mà, sao xuống dưới lại không thấy người nữa?”

Viên Mục Dã thở dài: “Còn có một việc cậu phải nhớ lấy. Lát nữa không thể nhắc tới Lệ Thần trước mặt đối phương, giữa bọn họ có thù oán, nếu để đối phương biết Lệ Thần ở bên cậu mỗi ngày, vậy hai người các cậu đừng hòng được yên, biết chưa?”

Thẩm Thiên Vũ vội gật đầu: “Được, tôi nhớ rồi.”

Sau khi dặn dò xong, Viên Mục Dã dẫn Thẩm Thiên Vũ xuống phòng điều khiển ở tầng một. Thạch Lỗi và A Triết đã chờ sẵn ở bên trong từ lâu.

A Triết thấy Viên Mục Dã đỡ Thẩm Thiên Vũ khập khiễng đi vào, gã nói với vẻ mặt kỳ lạ: “Sao cậu lại bị què thế?”

Không đợi Thẩm Thiên Vũ trả lời, Viên Mục Dã đã giành trả lời trước: “Khoảng thời gian trước gặp tai nạn nên bị thương.”

Thạch Lỗi thấy thế bèn chỉ vào chiếc ghế dựa bên cạnh: “Nếu chân cậu không tiện thì chúng ta ngồi xuống bàn đi.”

Bởi vì có lời dặn dò của Viên Mục Dã trước đó, nên Thẩm Thiên Vũ không nhiều lời. Nghe Thạch Lỗi nói như vậy, cậu ta gật đầu, sau đó gồng sức ngồi xuống ghế.

Lúc này Thạch Lỗi đánh giá Thẩm Thiên Vũ từ trên xuống dưới, sau đó cười và lắc đầu, nói: “Lần gặp mặt trước cậu còn có thể chạy có thể nhảy cơ mà, không ngờ gặp lại đã què rồi... Thật ra chúng ta cũng coi như quen biết. Theo lý mà nói tôi

không nên nhận vụ làm ăn này. Nhưng tiếc rằng đối phương ra giá quá cao, cho dù chúng tôi không nhận thì người khác cũng sẽ nhận. Cho nên ấy à, tìm người mới chẳng bằng gặp người quen, cậu nói có đúng không?”

Thẩm Thiên Vũ nhìn sang Viên Mục Dã với vẻ lo lắng, nhất thời không biết nên nói gì. Thấy vậy, Viên Mục Dã nói thẳng: “Đừng giả vờ ôn chuyện ở đây, mau nói ra điều kiện của anh đi!”

“Đơn giản thôi, khách hàng của tôi ra giá năm mươi triệu để mua mạng của Thẩm Thiên Vũ. Cậu cảm thấy tôi nên lấy bao nhiêu tiền mới có thể đền bù tổn thất do vi phạm hợp đồng đây?” Thạch Lỗi trầm giọng.

Vừa nhắc đến tiền là Thẩm Thiên Vũ có tinh thần hẳn, cậu ta gấp gáp nói: “Tôi ra giá gấp đôi!”

Viên Mục Dã lập tức lườm thẳng nhai xui xẻo này, ra hiệu cậu ta ngậm miệng lại đi, đừng có nói lung tung nữa.

Thạch Lỗi cười nói: “Quả nhiên là cậu Thẩm ngang tàng ghê! Đáng tiếc giá gấp đôi cũng không đủ để đền bù tổn thất do vi phạm hợp đồng của chúng tôi.”

Viên Mục Dã hừ khế: “Vậy anh ra giá đi! Bao nhiêu mới có thể đền bù?”

Thạch Lỗi nghĩ ngợi rồi đáp: “Vậy tôi không khách sáo nhé, tôi muốn 30% cổ phần của Tập đoàn Thẩm thị!”

Viên Mục Dã không ngờ Thạch Lỗi muốn ăn dày như vậy. Hiện giờ Tập đoàn Thẩm thị chỉ ít cũng có giá trị thị trường mấy chục tỷ, hẳn ta muốn một hơi nuốt 30% ư? Dù Thẩm Thiên Vũ nhiều tiền cách mấy cũng không thể làm vậy mà không chớp mắt lấy một cái.

Quả nhiên, nghe xong sắc mặt Thẩm Thiên Vũ thay đổi, sau đó khó xử nói: “Có lẽ anh không biết rõ lắm, hiện giờ Tập đoàn Thẩm thị nằm trong tay anh trai Thẩm Thiên Hoa của tôi. Số cổ phần do tôi kiểm soát chưa đến 30% nữa là.”

Thạch Lỗi cười nói: “Yên tâm, tôi dám nói điều kiện này chứng tỏ cậu chắc chắn lấy ra được, chỉ xem cậu có muốn hay không thôi.”

Thẩm Thiên Vũ lập tức sốt ruột nói: “Có thể lấy ra thì tất nhiên là tôi muốn chứ. Nhưng... nhưng trên danh nghĩa của tôi thật sự không có nhiều cổ phần như vậy mà.”

“Không quan trọng, chỉ cần đồng ý với yêu cầu của tôi rồi, cậu khỏi cần nhọc lòng những chuyện còn lại.” Thạch Lỗi nói như nắm chắc thắng lợi.

Thẩm Thiên Vũ gật đầu như bị thôi miên: “Được... Tôi đồng ý với anh.”

“Thỏa thuận xong!” Thạch Lỗi mỉm cười.

Nhưng Viên Mục Dĩ lại ngờ vực hỏi gã: “Anh muốn làm như thế nào?”

Thạch Lỗi nhìn sang Thẩm Thiên Vũ: “Hiện giờ cậu hai Thẩm là khách hàng của tôi, tất nhiên tôi muốn giúp cậu ta dọn dẹp chướng ngại cản trước mặt rồi.”

Thẩm Thiên Vũ kinh ngạc hỏi: “Anh... nói đến anh cả của tôi ư?”

Thạch Lỗi gật đầu đáp: “Nói chính xác là khách hàng trước đây của tôi...”

Viên Mục Dĩ hiểu ngay Thạch Lỗi muốn làm gì. Cách dễ nhất để giữ tồn thất danh dự do vi phạm hợp đồng là giết vị khách hàng đã bỏ tiền ra, bởi từ trước đến nay loại chuyện này luôn rất bí mật, nếu không phải tự khách hàng nói ra, ai mà biết chuyện đám Thạch Lỗi vi phạm hợp đồng chứ?

Mà khách hàng trước của đám Thạch Lỗi chính là cậu cả nhà họ Thẩm, Thẩm Thiên Hoa. Chỉ cần cậu cả Thẩm chết, như vậy chẳng phải Tập đoàn Thẩm thị sẽ rơi vào tay Thẩm Thiên Vũ sao? Đến lúc đó dĩ nhiên cậu ta có thể lấy ra được 30% cổ phần đó.

Viên Mục Dĩ không khỏi âm thầm cảm thán Thạch Lỗi tính toán giỏi thật, vừa giải quyết khách hàng trước là Thẩm Thiên Hoa, vừa có thể tăng lợi ích lên cao nhất... Có điều, Viên Mục Dĩ không ngờ lúc ban đầu mình chỉ muốn trả ơn cho Thẩm Thiên Vũ, nhưng hiện giờ lại bị cuốn vào cuộc tranh đấu gia tộc trong Tập đoàn Thẩm thị mất rồi.

Chương 876: Đoạn Cừ Gia

Viên Mục Dã nhìn Thẩm Thiên Vũ và nói: “Lựa chọn như thế nào cậu hãy tự quyết định, dù sao người đó cũng là anh của cậu...”

Không ngờ Thẩm Thiên Vũ nghe câu này xong, ánh mắt lại lộ vẻ hung ác, cậu ta hỏi lại: “Khi anh ta năm lần bảy lượt muốn hại tôi, anh ta có coi tôi là em trai không?”

Viên Mục Dã thở dài: “Thôi được, chỉ cần sau này cậu đừng hối hận là được rồi...”

Đêm hôm đó, Thạch Lỗi và Thẩm Thiên Vũ đã đạt được một thỏa thuận, mặc dù Thẩm Thiên Vũ không biết Thạch Lỗi sẽ giúp cậu ta lấy lại Tập đoàn Thẩm thị như thế nào... Nhưng từ ngày đó trở đi, cậu ta sẽ không bao giờ phải sống trong sự sợ hãi như trước nữa.

Vài ngày sau, Thẩm Thiên Hoa bắt ngờ tung một đoạn video thú tội lên mạng, anh ta thừa nhận vụ tai nạn xe năm đó của Thẩm Thiên Vũ là do chính tay mình sắp đặt, mục đích là chiếm đoạt chỗ cổ phần của Tập đoàn Thẩm thị do cha anh ta để lại. Giờ đây Thẩm Thiên Hoa cảm thấy hổ thẹn nên tự nguyện nhường số cổ phần đứng tên mình cho em trai Thẩm Thiên Vũ để đền bù, anh ta hy vọng những thứ này có thể bù đắp cho những sai lầm của mình...

Vào cái đêm mà Thẩm Thiên Hoa tung đoạn video này lên, anh ta đã nhảy từ trên đỉnh tòa nhà của Tập đoàn Thẩm thị xuống và biến cái đầu của mình thành một quả dưa hấu nát! Sự việc này ngay lập tức khiến mọi tầng lớp trong xã hội dậy sóng, cảnh sát cũng nhanh chóng làm thủ tục phúc thẩm vụ án.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy tin tức này, cậu cũng phải thở dài... Đáng lẽ là anh em ruột luôn dõi theo và giúp đỡ lẫn nhau, vậy mà lại rơi vào kết cục anh em tương tàn, không biết người cha già Thẩm Ôn Bác ở dưới suối vàng mà biết được thì sẽ có cảm tưởng gì?

Chuyện đã đến nước này, Thẩm Thiên Vũ tự nhiên không cần Viên Mục Dã và Lệ Thần bảo vệ nữa, cậu ta chủ động dọn ra ngoài... Viên Mục Dã cảm thấy mình đã hoàn toàn trả lại ân tình chuyện mượn cơ thể của Lệ Thần, sau này bọn họ không còn nợ nần gì nhau nữa.

Điều duy nhất khiến Viên Mục Dã lo lắng là cậu nhóc này bây giờ lại dính với đám người Thạch Lỗi. Trước đây khi Viên Mục Dã và Lệ Thần là “cứu tinh duy nhất” của cậu ta, Thẩm Thiên Vũ đương nhiên sẽ không nói cho Thạch Lỗi về Lệ Thần. Nhưng không biết trong tương lai khi mối quan hệ của đôi bên càng trở nên chặt chẽ hơn... Cậu ta sẽ lựa chọn thế nào?

Nhưng Lệ Thần không hề lo lắng về điều này, hắn còn khẳng định với Viên Mục Dã: “Đừng lo lắng, Thẩm Thiên Vũ sẽ không phản bội tôi đâu.”

Vừa giải quyết xong chuyện của Thẩm Thiên Vũ thì có tin từ Tần Uyển, chị ta nói rằng đã tìm được một trong số những gã trộm mộ tham gia vào vụ trộm năm xưa, nhưng người đàn ông này có tính cách khá kỳ quái, không biết có hỏi được manh mối gì không.

Sau khi nghe xong, Viên Mục Dã lập tức cùng Đoàn Phong lái xe chạy đến, bọn họ gặp được một ông già hơn bảy mươi tuổi trong một viện dưỡng lão tư nhân. Không ngờ khi Viên Mục Dã nói rõ ý định của mình, đối phương lại kể hết mọi chuyện xảy ra năm đó.

Ông lão này tên là Đoạn Thiên Đức, các đồng nghiệp tôn kính gọi là Đoạn Cửu Gia, cách đây hàng chục năm ông ta đã từng là một nhân vật sừng sỏ. Nhưng ông ta bảo làm nghề này có hại đến âm đức nên tất cả con cái của ông ta đều chết sớm, đứa lớn nhất chỉ nuôi được đến tuổi trưởng thành thì cũng chết vì bệnh tật.

Đoạn Cửu Gia tự hỏi cả đời mình chưa từng làm gì có hại cho tính mạng người khác, nhưng chỉ có một việc duy nhất từ trước đến giờ ông ta vẫn canh cánh trong lòng... Đó là cô gái mà ông ta đã gặp khi trộm ngôi mộ cổ thời Bắc Tấn.

Năm đó Đoạn Cửu Gia là người cầm đầu việc này, ông ta tìm mấy đồng nghiệp có tay nghề giỏi nhất vào thời điểm đó.

Đoạn Cửu Gia có quy tắc riêng cho việc trộm mộ, là không bao giờ phá hủy quan tài và xác chết bên trong, ông ta chỉ lấy những vật bồi táng có giá trị nhất.

Quy tắc này do sự phụ của Đoạn Cửu Gia lập ra, ông ta vẫn luôn tôn trọng lời dạy của sự phụ và không bao giờ vi phạm, nhưng lần đó ông ta lại gặp phải một vấn đề khó giải quyết nên bắt buộc phải vi phạm quy tắc này.

Lúc đó, một nhóm bốn người bọn họ đã đi vào trong mộ, mặc dù quá trình hơi phức tạp nhưng cuối cùng bọn họ cũng thuận lợi tiến vào gian mộ chính và tìm thấy rất nhiều vật bồi táng có giá trị. Không ngờ ngay lúc mọi người vui vẻ cầm bảo vật đi, trong căn mộ lại đột nhiên xuất hiện một tia sáng...

Mấy người Đoạn Cửu Gia đều là cao thủ trộm mộ, bọn họ rất có kinh nghiệm nhưng chưa bao giờ gặp cảnh tượng kỳ lạ này, cả đám đứng sững sờ tại chỗ, không ngờ khi ánh sáng biến mất, một cô gái mặc trang phục thời cổ bỗng xuất hiện trên mặt đất.

Khi cả nhóm nhìn thấy cô gái này thì đều giật mình, bọn họ còn tưởng xác chết trong quan tài vùng dậy, nhưng Đoạn Cửu Gia dũng cảm hơn người bình thường, ông ta dám tiến đến xem chuyện gì đã xảy ra, thật không ngờ cô gái này vẫn còn thở, đây là một người sống sờ sờ!

Chuyện khác thường chắc chắn là có vấn đề, sau khi bốn người thảo luận với nhau, bọn họ thống nhất rằng cô gái mặc trang phục cổ đại này được chôn trong mộ, nhưng không biết người xưa đã dùng bí thuật gì để cô ta tồn tại đến tận bây giờ...

Một người trong số họ là Chu Lão Tam đã đề xuất ném cô gái này vào lại quan tài, nhưng Đoạn Cửu Gia lại không đồng ý, ông ta cho rằng vì bọn họ xuất hiện nên cô gái này mới rơi vào trạng thái “nửa tỉnh nửa mê”... Nếu bọn họ cứ ném cô ta vào đó, vậy khi bọn họ lấp kín ngôi mộ để rời đi, chẳng phải tương đương với giết chết đối phương sao?

Giết người trong mộ cổ là cấm kỵ lớn nhất trong nghề nghiệp của họ, nếu không phải cực chẳng đã thì tuyệt đối không thể làm như thế! Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng mọi người đành đưa

cô gái ra khỏi ngôi mộ cổ, sau đó ném vào một chỗ núi hoang rồi chờ có người nào đi qua giải cứu.

Để mọi người không phát hiện ra cô gái này đến từ ngôi mộ cổ, bọn họ còn cố tình cởi hết quần áo trên người cô ta ra...

Viên Mục Dã nghe đến đây thì trầm giọng hỏi: “Làm thế nào mấy người có thể cam đoan cô ấy sẽ được người khác cứu? Nhỡ không có ai tìm thấy cô ấy... Vậy chẳng phải cô ấy sẽ bị bọn thú hoang trên núi ăn thịt sao?”

Đoạn Cửu Gia lắc đầu: “Tất nhiên là không, bởi vì chúng tôi luôn trốn ở gần đó, đồng thời tôi còn bảo Chu Lão Tam đi nơi khác thu hút mọi người đến... Chỉ để đảm bảo cô ấy sẽ được người ta tìm thấy rồi đưa đến bệnh viện.”

“Đã như vậy, tại sao ông còn giả làm người nhà của cô ấy rồi đến bệnh viện đón người?” Viên Mục Dã cảm thấy rất khó hiểu.

Đoạn Cửu Gia sừng sốt hỏi lại: “Người nhà nào? Lúc đó, vài người chúng tôi tìm cách đưa cô ấy đến bệnh viện đã là hết lòng quan tâm rồi, hơn nữa nhìn tình trạng của cô gái tại thời điểm đó, chắc cô ấy cũng không sống được lâu nữa, chúng tôi đến bệnh viện đón cô ấy làm gì?”

Lời nói của Đoạn Cửu Gia khiến Viên Mục Dã bất ngờ, nếu đám người đóng giả người nhà đến đón Tổ Cơ không phải nhóm của Đoạn Cửu Gia... Vậy bọn họ là ai? Theo lý thuyết, người biết Tổ Cơ có vết bớt ở hông thì chỉ có bốn người bọn họ và người đã cứu Tổ Cơ ở trong rừng.

Nếu là người đã cứu cô ấy, vậy bọn họ cũng không cần đóng giả người nhà Tổ Cơ! Bọn họ đã cứu cô ấy nên hoàn toàn có thể đưa Tổ Cơ về nhà để chăm sóc, dù sao bệnh viện cũng không thể nuôi miễn phí một bệnh nhân luôn hôn mê bất tỉnh được.

Chương 877: Hẹn ăn cơm

Nhưng có vẻ Đoạn Cửu Gia không nói dối, nếu bọn họ muốn đưa Tổ Cơ đi thì còn phí công đưa cô ấy vào bệnh viện làm gì? Mang thẳng đi luôn chẳng phải tốt hơn à?

Nghĩ đi nghĩ lại, Viên Mục Dĩ vẫn cảm thấy mặc dù Đoạn Cửu Gia không có vấn đề nhưng không có nghĩa những người khác cũng vậy, cậu bèn thuận miệng hỏi: “Không biết mấy ông lão cùng xuống mộ với ông năm đó hiện tại thế nào rồi?”

Đoạn Cửu Gia hơi thương cảm nói: “Mấy lão già đó đã hóa thành tro từ lâu rồi...”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi nói: “Ông Đoàn ạ, cháu biết có một số lời không phải người ngoài như cháu nên hỏi, nhưng cô gái đó rất quan trọng với cháu, dù cô ấy còn sống hay đã chết thì cháu vẫn muốn tìm được cô ấy. Cháu thật sự hy vọng ông có thể nói cho cháu biết bộ quần áo năm đó cuối cùng đã rơi vào tay ai?”

Sở dĩ Viên Mục Dĩ hỏi điều này là vì cậu nghi ngờ rằng người cầm bộ quần áo năm đó, khi mang đi bán đã biết được lai lịch của nó, chính vì vậy đối phương mới chuyển sự chú ý sang Tổ Cơ. Dù sao một thi thể sống từ ngàn năm trước vẫn có giá trị vượt xa một bộ quần áo!

Nghe Viên Mục Dĩ hỏi điều này, Đoạn Cửu Gia rơi vào trầm tư, một lát sau ông ta mới thở dài, nói: “Chàng trai trẻ, tôi biết cậu đang nghi ngờ điều gì, dù sao lòng người khó dò, tôi cũng không dám hứa năm đó có người nào có ý đồ xấu hay không... Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, bộ quần áo thời cổ đó cuối cùng được chia cho Chu Lão Tam, nhưng người này cũng đã chết gần hai mươi năm rồi.”

Viên Mục Dĩ vội vàng hỏi: “Vậy ông ta có con cháu nào không?”

Kết quả Đoạn Cửu Gia lại lắc đầu: “Cũng giống như tôi, đều bị tuyệt hậu khi về già... Tôi còn nghe nói ông ta chết rất thê thảm, không có người thân nào bên cạnh, lúc hàng xóm phát hiện ra thì thi thể đã bốc mùi rồi.”

Để an toàn, Viên Mục Dã vẫn hỏi Đoạn Cửu Gia thông tin về ba người còn lại, cậu muốn kiểm tra chi tiết ba lão quỷ này một lần, nếu không Viên Mục Dã sẽ không hoàn toàn từ bỏ hy vọng...

Trước khi rời đi, Đoạn Cửu Gia nói với Viên Mục Dã bằng giọng rất nghiêm túc: “Chàng trai trẻ, mặc dù tôi không biết quan hệ giữa cậu và cô gái đó là gì, nhưng tôi có thể khẳng định với cậu là cô gái đó trông không còn sống được bao lâu, cho dù không có ai bán cô ta đi như một thi thể thời cổ thì cô ta cũng không thể sống thêm được mấy ngày nữa đâu.”

Trên đường trở về, Đoàn Phong khuyên Viên Mục Dã: “Cậu nghe tôi đi, chúng ta đừng tìm nữa được không? Cậu thử nghĩ xem, giữa cậu và cô ấy đã cách nhau ba mươi năm, kể cả cậu có tìm được thì cô ấy cũng đã là một bà già ở tuổi 50 rồi. Hơn nữa, cậu cũng biết rõ tình huống của cô ấy vào thời điểm đó, với điều kiện y tế lúc bấy giờ, cô ấy không thể nào sống được...”

Viên Mục Dã nhíu mày, nói: “Nhưng tôi thật sự không thể chấp nhận được việc kết cục cuối cùng của cô ấy là bị bán đi như một cái xác thời cổ đại!”

Đoàn Phong khẽ vỗ lưng Viên Mục Dã, anh ta nói: “Thế giới này vốn là như vậy, có quá nhiều thứ mà chúng ta không thể thay đổi được, cậu có thể cảm thấy mình kém cỏi hoặc tầm thường, nhưng thực tế thì dù cậu có nghĩ như vậy cũng chẳng thay đổi được điều gì, đến cuối cùng chỉ có cậu là người khó xử thôi.”

“Tôi chỉ hy vọng cô ấy có thể còn sống... Dù là một hay hai năm, hoặc biến thành một bà lão hơn năm mươi tuổi, điều đó không quan trọng, chỉ cần tôi có thể chứng minh rằng việc đưa cô ấy vào gương đồng không phải là một sai lầm.” Viên Mục Dã nói gần như van xin.

Mặc dù Đoàn Phong đã dùng mọi cách thuyết phục Viên Mục Dã, nhưng việc đầu tiên cậu làm sau khi về đến nhà vẫn là liên

lạc với Từ Lệ và chuyển cho anh ta thông tin của ba kẻ trộm mộ, Viên Mục Dĩ nhờ Từ Lệ giúp điều tra lai lịch và con cháu của những người này, cậu muốn xem họ đang làm gì.

Khi Từ Lệ nhìn thấy danh sách ba người này, anh ta ngạc nhiên: “Cậu bảo tôi kiểm tra ba lão già đã qua đời làm gì?”

Viên Mục Dĩ trầm giọng, nói: “Tôi đang điều tra một vụ trộm mộ cách đây ba mươi năm, ba người này chính là kẻ trộm năm đó...”

Từ Lệ ngạc nhiên: “Một vụ án từ ba mươi năm trước? Cậu trâu thế, cậu quản lý còn rộng hơn cả cảnh sát chúng tôi nữa đấy?!”

Viên Mục Dĩ cười khở: “Anh còn nhớ đến người mất tích mà tôi nhờ anh để ý không?”

Từ Lệ chợt hiểu ra: “A... Cậu nói cô gái kia hả, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến vụ trộm mộ ba mươi năm trước chứ?”

Viên Mục Dĩ không biết phải giải thích với Từ Lệ thế nào, cuối cùng cậu đành thở dài và bảo: “Anh cứ giúp tôi điều tra chi tiết ba người này trước đi, sau này có dịp tôi sẽ nói tỉ mỉ với anh...”

Sau khi đập máy, Viên Mục Dĩ mệt mỏi dựa vào trên ghế sofa, lúc này Lệ Thần dắt Kim Bảo từ bên ngoài trở về, hắn thấy Viên Mục Dĩ ở nhà thì tò mò hỏi: “Về sớm thế? Có về mọi chuyện không suôn sẻ nhỉ!”

Viên Mục Dĩ hí mắt nhìn Lệ Thần, mặc dù cái tên này trông như một con người bình thường, nhưng hắn hành động lại rất lý trí. Theo quan điểm của Viên Mục Dĩ, lý do để Lệ Thần làm được điều này hoàn toàn là vì hắn không có bất kỳ cảm xúc nào của con người...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ cười lắc đầu nói: “Sao giờ này cậu mới dắt Kim Bảo về?”

Không ngờ Lệ Thần lại nhẹ nhàng đáp: “À, chúng tôi vừa ăn cơm với Thẩm Thiên Vũ...”

Viên Mục Dĩ hơi ngạc nhiên, sau đó cậu thắc mắc: “Có thể dắt chó vào quán cơm à?”

Lệ Thần suy nghĩ một chút rồi nói: “Chắc là không... Nhưng Thẩm Thiên Vũ đã bao hết cả quán ăn đó nên tự nhiên có thể dẫn chó vào.”

Viên Mục Dã nhất thời không nói nên lời, nhưng điều này cũng phù hợp với phong cách của Thẩm Thiên Vũ... Nhưng cậu không ngờ là Lệ Thần vẫn giữ liên lạc với Thẩm Thiên Vũ, việc này hơi vượt quá dự kiến của Viên Mục Dã.

“Cậu vẫn còn liên lạc với Thẩm Thiên Vũ à?” Viên Mục Dã hỏi dò.

Lệ Thần cũng không giấu giếm, hắn gật đầu nói: “Thỉnh thoảng cậu ta rủ tôi và Kim Bảo đi ăn cơm, thật ra cậu ta cũng muốn hẹn cả anh, nhưng tôi biết anh chắc chắn không đi nên tôi trực tiếp bỏ qua luôn.”

Lệ Thần nói đúng, bởi vì theo quan điểm của Viên Mục Dã, mối quan hệ giữa cậu và Thẩm Thiên Vũ đã kết thúc, hơn nữa cậu ta bây giờ lại dính đến đám người Thạch Lỗi, vì vậy Viên Mục Dã càng không muốn có bất kỳ liên hệ nào với Thẩm Thiên Vũ.

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Cậu không lo lắng sẽ bị Thạch Lỗi gặp được à?”

Lệ Thần cười bảo: “Đừng lo lắng, trong thời gian này Thạch Lỗi không ở trong nước...”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Thôi được, tùy cậu vậy.”

Lần trước ở trung tâm phục hồi chức năng, tuy Viên Mục Dã không hỏi kỹ nhưng có thể đoán được một chút, khả năng của Lệ Thần không đơn giản như những gì cậu vẫn thấy, nếu không tại sao hắn đoán trước được đám người Thạch Lỗi sẽ xuất hiện để gửi tin cầu cứu?

Chương 878: Gặp lại

Lúc này, Viên Mục Dã nhìn thấy Lệ Thần mở ngăn tủ lấy một hộp thịt bò nhập khẩu cho Kim Bảo, cậu bỗng cảm thấy hơi xót: “Đồ ăn của Kim Bảo gần đây khá quá nhỉ!”

Lệ Thần nhìn hộp đồ ăn trong tay rồi mỉm cười nói: “Đây là do Thảm Thiên Vũ tài trợ...”

Viên Mục Dã cười gượng: “Thảm công tử đúng là hào phóng!”

Lệ Thần vừa cười vừa bảo: “Dù sao cậu ta cũng đến đây ăn uống chùa một thời gian, cậu ta mua cho Kim Bảo chút đồ hộp cũng là bình thường mà?”

Vài ngày sau, Từ Lệ gọi điện nói đã kiểm tra tình hình của những người kia, anh ta hẹn gặp Viên Mục Dã vào buổi tối, Viên Mục Dã biết lần này không thể xuề xòa cho qua chuyện như lần trước, cậu đành phải tạm thời nghĩ ra một lý do để ứng phó.

Không ngờ vào buổi tối, Từ Lệ chẳng hỏi gì cả mà chỉ đặt một xấp tài liệu ở trước mặt Viên Mục Dã: “Cậu nhìn một chút đi, đây chính là tài liệu chi tiết của ba người mà cậu muốn điều tra... Khá lắm, ba lão già này chẳng ai có kết thúc tử tế cả!”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, cậu mở tài liệu ra đọc thì thấy người đầu tiên gặp nạn tên là Chu Hải Vân, điều khiến Viên Mục Dã bất ngờ là ông già có cái tên khá nghệ thuật này lại chính là Chu Lão Tam mà Đoạn Cửu Gia đã nhắc đến.

Đúng như những gì Đoạn Cửu Gia đã nói, Chu Lão Tam chết vì một tai nạn vào mười mấy năm trước, khi hàng xóm phát hiện ra thì thi thể ông ta đã bốc mùi! Qua điều tra tại hiện trường, cảnh sát phát hiện Chu Lão Tam gặp tai nạn khi đang tắm, ông ta bất ngờ bị ngã đập đầu dẫn đến xuất huyết não rồi

tử vong. Nếu lúc đó trong nhà có người, Chu Lão Tam sẽ không phải nhận kết cục này...

Theo lý thuyết, Chu Lão Tam dựa vào tay nghề trộm mộ để kiếm cơm khi còn trẻ, lúc về già ông ta cũng sẽ tìm một viện dưỡng lão tốt một chút giống Đoạn Cửu Gia để an hưởng tuổi già. Đáng tiếc Chu Lão Tam nghiện cờ bạc, có bao nhiêu tiền cũng không đủ trả nợ cờ bạc, vì vậy sau khi về già mới rơi vào cảnh chết trong căn nhà đi thuê mà không ai biết.

Còn Thôi Đại Cường và Hồ Tứ Bình cũng không khá hơn là bao!

Thôi Đại Cường tính toán khá cẩn thận, mặc dù đã tích lũy được khá nhiều tiền cho sau này, nhưng ông ta lại có một đứa con bất hiếu, nó đi học, đi làm, kết hôn, sinh con, bất cứ chuyện gì đều muốn cha mình bỏ tiền... Nhưng cuối cùng, gia đình của đứa con trai lại chê mũi bùn đất trên người cha mình, bọn họ đưa ông ta đến một viện dưỡng lão có điều kiện cực kém.

Hậu quả là trong một lần Thôi Đại Cường lén chạy về vì quá nhớ cháu, ông ta đã bị một người lái xe say rượu đâm chết trên đường. Khi con trai Thôi Đại Cường đến thì đưa luôn ông ta đi hỏa táng, tro cốt cũng rải đại ở một dòng sông nào đó. Thôi Đại Cường trộm mộ cả đời, cuối cùng còn chẳng có nắm mồ cho chính mình.

Hồ Tứ Bình có một đứa con khá hiếu thảo, nhưng ông ta lại có số phận éo le, chỉ vài ngày sau khi về hưu để hưởng thụ cuộc sống, Hồ Tứ Bình bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư, mặc dù đã tốn khá nhiều tiền nhưng ông ta vẫn chết sau nửa năm chạy chữa.

Sau khi đọc hết tất cả thông tin, trái tim của Viên Mục Dĩ hoàn toàn biến thành tro tàn, kẻ tình nghi lớn nhất trong ba người là Chu Lão Tam lại chẳng có người thân, kể cả năm đó ông ta thực sự lừa bán Tổ Cơ thì giờ cũng đã chết rồi.

Mặc dù người thân của Thôi Đại Cường và Hồ Tứ Bình vẫn còn, nhưng trộm mộ không phải là chuyện đáng tự hào, lại càng không nói đến việc truyền lại tay nghề, vì vậy bọn họ chắc chắn sẽ không kể những chuyện này cho con cháu của mình.

Viên Mục Đã biết rõ nếu muốn tìm Tổ Cơ thông qua những người này thì chẳng khác gì mò kim đáy biển, chẳng có một chút hy vọng nào cả...

Từ Lệ thấy Viên Mục Đã đọc xong tài liệu mà mãi vẫn không lên tiếng, anh ta thở dài, nói: “Có một số việc không nên cưỡng cầu, nếu tìm được thì duyên phận vẫn còn, nếu không chỉ tăng thêm sự phiền não mà thôi.”

Viên Mục Đã gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Sau khi tạm biệt Từ Lệ, Viên Mục Đã đi dạo một mình trên phố, thật ra Đoàn Phong hay Từ Lệ đều nói đúng, Viên Mục Đã đều hiểu những gì họ nói, nhưng cậu vẫn không thể buông bỏ được... Dù sao cậu vẫn đang sống, mà Tổ Cơ lại không rõ còn sống hay đã chết.

Không ngờ Viên Mục Đã đi được một lúc lại cảm thấy có gì đó không ổn, trước đó cậu đang nghĩ ngợi lung tung nên không để ý, bây giờ định thần lại mới phát hiện ra hình như luôn có một người đi theo phía sau cậu với một khoảng cách nhất định...

Vì không biết thân phận của đối phương nên Viên Mục Đã vẫn bình tĩnh đi trên đường, nhưng đi được một đoạn, Viên Mục Đã cảm thấy có vẻ đối phương không có ác ý, nhưng thật kỳ lạ khi anh ta cứ đi theo Viên Mục Đã. Hơn nữa, khi Viên Mục Đã rà soát lại mọi chuyện trong đầu một lần, cậu cảm thấy mình đâu có trêu chọc đến ai?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Đã cố tình đi chậm lại, cậu muốn rút ngắn dần khoảng cách giữa mình và đối phương để xem người này rốt cuộc là ai? Khi đối phương hiểu được ý đồ của Viên Mục Đã thì khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài mét.

Lúc này, Viên Mục Đã đột nhiên quay đầu lại, cậu thấy một người đàn ông đội mũ tai bèo đứng cách mình khoảng bốn mét. Đáng tiếc ánh sáng lúc này quá tối, hơn nữa đối phương còn cố tình hạ thấp vành mũ nên trong lúc nhất thời Viên Mục Đã không nhìn rõ được khuôn mặt của đối phương...

Nhìn thấy Viên Mục Đã đột nhiên quay đầu, người đàn ông kia hơi bối rối, anh ta vốn định tiếp tục bước đi thì bây giờ lại đứng sững tại chỗ. Lúc này, Viên Mục Đã đã đặt tay vào chiếc

côn ngắn sau lưng, chỉ cần đối phương có động tác, cậu sẽ sẵn sàng ra tay.

Nhưng người kia cứ đứng yên không nhúc nhích ở chỗ đó, anh ta nhìn chằm chằm Viên Mục Dã trong bóng tối bằng đôi mắt ẩn dưới vành mũ... Viên Mục Dã thấy vậy cũng không có hành động gì, cậu đường hoàng nhìn thẳng vào đối phương.

Ngay khi Viên Mục Dã không biết sẽ còn giằng co bao lâu nữa, đối phương đột nhiên tiến lên vài bước, sau đó chậm rãi cúi mũ xuống và nói: “Lâu rồi không gặp...”

Khi Viên Mục Dã nhìn rõ khuôn mặt của người này, cậu lập tức sững sờ tại chỗ, khuôn mặt này cực kỳ quen thuộc. Viên Mục Dã đã từng nghĩ rằng đời này mình sẽ không bao giờ còn được gặp lại nữa, mặc dù trước đó cậu cũng từng nghi ngờ, nhưng cậu không thể tin rằng sẽ có ngày còn gặp lại.

Nhìn thấy Viên Mục Dã đứng ngẩn người tại chỗ, Diệp Dĩ Nguy mỉm cười tiến đến hỏi: “Sao vậy, đã quá lâu không gặp nên không nhận ra tôi à?”

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã không thể tin vào mắt mình, cậu nhìn xung quanh một lượt, sau khi xác định xung quanh đây chỉ có hai người họ, Viên Mục Dã mới kích động ôm chầm lấy Diệp Dĩ Nguy... Bất kể Diệp Dĩ Nguy giả chết vì mục đích gì, chỉ cần anh ta còn sống là tốt rồi.

“Ở đây không phải chỗ nói chuyện, đi nào, phía trước là quán Xuân Phong Lý, chúng ta vào đây ngồi một lát nhé?” Viên Mục Dã hỏi.

Diệp Dĩ Nguy khẽ gật đầu: “Được, đi thôi...”

Chương 879: Hạnh phúc không thuộc về tôi

Sở dĩ Viên Mục Dã muốn dẫn Diệp Dĩ Ngụy đến Xuân Phong Lý là vì sợ nơi khác có đông người sẽ phức tạp. Hiện tại cậu cũng không biết chính xác Diệp Dĩ Ngụy đã xảy ra chuyện gì, nếu có người nhìn thấy thì rất có thể sẽ mang đến rắc rối không cần thiết cho anh ta

Mà Xuân Phong Lý là chỗ của Tần Uyển, đương nhiên không cần phải nói đến tính bí mật của nó, chỉ cần Viên Mục Dã dặn dò một tiếng, Tần Uyển đương nhiên sẽ không nói với bất kỳ người nào là cậu dẫn người đến đó... Kể cả với Đoàn Phong.

Tần Uyển hơi ngạc nhiên khi Viên Mục Dã dẫn bạn đến vào lúc này, chị ta cười hỏi Viên Mục Dã: “Ồ, sao lại đến vào giờ này?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Chị Tần, chị giúp tôi tìm một căn phòng yên tĩnh, tôi muốn nói chuyện với bạn một chút...”

Tần Uyển vừa nghe là hiểu ngay, chị ta lấy một tấm thẻ phòng ra đưa cho Viên Mục Dã: “Lên phòng làm việc của tôi trên tầng hai mà nói chuyện! Bên trong có một tủ đựng trà, tự cậu pha đi, tôi sẽ không lên quấy rầy.”

Viên Mục Dã nhận thẻ phòng, cậu cảm ơn chị Tần rồi dẫn Diệp Dĩ Ngụy lên tầng hai. Tần Uyển nhìn chằm chằm người đàn ông đội mũ một lát, chị ta thầm lẩm bầm trong lòng, hình như mình đã gặp người này ở chỗ nào rồi...

Sau khi vào phòng, Viên Mục Dã đi pha một ấm trà cho Diệp Dĩ Ngụy, sau đó cười bảo: “Đây là trà ngon mà chị Tần Uyển giữ kỹ lắm đấy, để uống được một ngụm trà này mà anh Đoàn Phong phải thường xuyên đến đây công nộp!”

Diệp Dĩ Ngụy cầm chén trà lên ngửi, sau đó cười gật đầu: “Thật sự là trà ngon...”

Trước đó khi ở bên ngoài, Viên Mục Dã chưa kịp nhìn kỹ, bây giờ ngồi trong phòng cậu mới phát hiện má trái của Diệp Dĩ Ngụy có vài vết sẹo mờ, hình như là vết bỏng lửa.

Viên Mục Dã không nhìn được mà hỏi: “Anh... Mặt anh bị sao thế?”

Diệp Dĩ Ngụy nghe vậy thì hơi nghiêng người xoay vết sẹo sang một bên rồi nói: “Bị bỏng, cũng gần như lành rồi.”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút, sau đó thận trọng hỏi: “Là do vụ nổ đó à?”

Diệp Dĩ Ngụy khẽ gật đầu nhưng không nói gì nữa...

Viên Mục Dã thở dài: “Anh không cần phải che giấu, tôi có thể không hỏi những cái khác, nhưng anh phải cho tôi biết lúc đó bị thương nặng đến mức nào...”

Diệp Dĩ Ngụy hơi do dự, sau đó đứng dậy khỏi ghế sofa, anh ta từ từ cởi áo khoác và áo sơ mi ra, cuối cùng chỉ để lại một chiếc áo lót trong màu đen.

Lúc này, Viên Mục Dã mới phát hiện phần thân bên trái của Diệp Dĩ Ngụy, từ vai đến cánh tay, thậm chí trên cổ... đều có vết bỏng, không cần nghĩ cũng biết ngày đó Diệp Dĩ Ngụy bị thương rất nghiêm trọng.

“Nặng thế cơ à...” Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên.

Diệp Dĩ Ngụy cười khò: “Cũng may ông trời thương tôi nên trên mặt không nhiều vết bỏng.”

Viên Mục Dã thấy Diệp Dĩ Ngụy còn có tâm tình nói đùa, cậu bất đắc dĩ nói: “Anh thật lạc quan...”

Diệp Dĩ Ngụy cầm chén trà lên nhấp một ngụm rồi nói: “Không lạc quan thì sao? Người không chết thì dù sao vẫn phải sống tiếp chứ!”

Viên Mục Dã vốn không định hỏi thêm, nhưng cậu không nhìn được lại muốn biết nhiều hơn: “Chắc anh đã trở lại một thời gian rồi? Tại sao bây giờ mới đến tìm tôi?”

Diệp Dĩ Ngụy không trả lời, anh ta cứ nhìn chằm chằm Viên Mục Dã, cuối cùng Viên Mục Dã bị đánh bại trước: “Được rồi, được rồi, tôi không hỏi nữa được chưa?”

Thật ra không có gì khó hiểu khi Viên Mục Dĩ nhất quyết hỏi Diệp Dĩ Nguy về tình hình gần đây, dù sao hai người họ đã không gặp nhau một thời gian, nếu không thể nói “quá khứ” cũng không thể hỏi “tình hình gần đây”... Vậy hai người họ biết nói cái gì?

Cuối cùng, Viên Mục Dĩ đành phải tự tìm một chủ đề khác: “Trong thời gian anh đi vắng đã xảy ra rất nhiều chuyện, trong nhà của tôi có một cậu bạn trẻ tạm thời ở nhờ.”

Diệp Dĩ Nguy gật đầu: “Tôi biết, tôi thấy cậu ta rất có kiên nhẫn với Kim Bảo...”

Sau đó, cả hai lại rơi vào im lặng, Viên Mục Dĩ đành phải nói tình hình gần đây của chính mình, nhưng lần nào Diệp Dĩ Nguy cũng gật đầu nói mình đã biết, vì vậy bầu không khí lại hơi xấu hổ...

Nghĩ đến cảnh trước đây họ là hai người bạn không có gì giấu nhau, nhưng hôm nay lại xa lạ đến mức “không có gì để nói”, trong lòng Viên Mục Dĩ cảm thấy hơi khó chịu, vì vậy cậu đứng dậy lấy một chai rượu đỏ đã uống một nửa từ trong tủ rượu ra, sau đó nói: “Uống trà làm gì, hai chúng ta đâu phải bàn chuyện làm ăn!”

Viên Mục Dĩ rót cho mình và Diệp Dĩ Nguy mỗi người một chén: “Nào, chúc mừng gặp lại!”

Diệp Dĩ Nguy mỉm cười cụng ly với Viên Mục Dĩ, sau đó hai người đều uống cạn ly rượu... Không ngờ vừa uống vào miệng, Viên Mục Dĩ đã cảm thấy rượu này hơi quen, nhưng trong nhất thời cậu không nhớ được đã uống nó lúc nào.

Sau khi uống một ly rượu, bầu không khí bắt đầu hơi khác thường, đầu tiên Viên Mục Dĩ tức giận hỏi: “Tại sao anh lại trốn tránh tôi? Ngay từ đầu anh đã nhận ra tôi đúng không? Tại sao không nói cho tôi biết?”

Diệp Dĩ Nguy thở dài: “Tôi nói cho cậu kiểu gì? Nói với cậu rằng tôi là một người đã chết à? Hay nói cho cậu biết tôi đã giết bao nhiêu người? Nếu tôi cho cậu biết những chuyện này vào lúc đó, dù cậu lựa chọn thế nào... Đều rất khó chỉ lo cho bản thân mình.”

Viên Mục Dã kích động vỗ ngực nói: “Vậy thì sao chứ? Như thế vẫn tốt hơn là việc tôi giống một thằng ngu chẳng biết gì cả! Anh đã chịu đựng nhiều đau khổ đến vậy... Trong đầu khó tránh được sẽ cực đoan, nếu như tôi biết sớm những chuyện này, ít nhất tôi có thể ở bên cạnh để khuyên nhủ và giữ chặt lấy anh khi anh vẫn còn có thể quay đầu! Chứ không phải giống như bây giờ, tôi nhìn anh bị thương ngồi trước mặt nhưng lại không biết anh đã trải qua những chuyện gì?”

Diệp Dĩ Ngụy khẽ lắc đầu: “Có một số việc tôi không nói cho cậu, bởi vì tôi không muốn cậu biết thế giới này xấu xa đến mức nào, cậu bây giờ rất tốt mà, có những người bạn chân thành ở bên cạnh, nếu gặp chuyện gì cũng không phải đối mặt một mình. Tôi không muốn biến cậu thành một tôi khác... Cậu hiểu không?”

“Tôi không hiểu! Tôi không phải là chưa từng thấy sự xấu xa trên thế giới này, nhưng cái gì cũng có hai mặt, có người phản bội anh thì cũng sẽ có người không bao giờ rời bỏ, anh đâu thể vì sai lầm của một vài người mà thấy toàn thế giới không còn ánh sáng!” Mắt Viên Mục Dã đỏ lên.

Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh: “Tôi cũng nghĩ giống như cậu và vẫn tràn ngập hy vọng với thế giới này... Bởi vì đó là một cảm giác rất hạnh phúc, nhưng tôi biết loại hạnh phúc đó không thuộc về mình, cho dù tôi có giãy giụa thế nào đi nữa thì cũng chẳng làm được gì.”

Viên Mục Dã không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại bị quan đến thế, vì vậy cậu tiếp tục tận tình khuyên bảo: “Còn sống là còn hy vọng, nếu như cuộc sống hiện tại khiến anh cảm thấy tuyệt vọng, vậy hãy đổi một cách sống khác! Anh muốn sống ở chỗ nào? Tôi sẽ tìm cách giúp anh, chúng ta hãy quên hết tất cả rồi sống một lần nữa được không?”

Chương 880: Cha

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy không hề cảm động trước lời đề nghị của Viên Mục Dã, anh ta đưa tay vén áo lên, sau đó chỉ vào một vết sẹo dài ở dưới xương sườn bên phải và hỏi: “Chỗ này thiếu một thứ, cậu biết nó là gì không? Đó là một quả thận... Cậu có biết tại sao nó lại biến mất không?”

Viên Mục Dã hơi sửng sốt, cậu thấy vết sẹo dưới xương sườn Diệp Dĩ Ngụy cũng mới khép lại, rõ ràng đây là một ca phẫu thuật được thực hiện cách đây không lâu, Viên Mục Dã khó mà tiếp nhận được: “Ai đã làm như vậy?”

Diệp Dĩ Ngụy cười thâm, nói: “Cha ruột của tôi... một người đã biến mẹ tôi thành người điên.”

“Cha ruột của anh...?”

Trong ký ức của Viên Mục Dã, cha ruột của Diệp Dĩ Ngụy chỉ tồn tại trên danh nghĩa, bởi vì không ai biết cha ruột anh ta là ai? Người ta nói mẹ của Diệp Dĩ Ngụy là một phụ nữ điên lang thang trên đường phố, bà ta sinh ra Diệp Dĩ Ngụy trong một bãi rác, sau đó thì mất tích...

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Viên Mục Dã, Diệp Dĩ Ngụy tự giễu: “Thế nào? Sao lại nhìn tôi như vậy? Theo quan điểm của y học, năm đó chắc chắn có một người đàn ông cung cấp một con tinh trùng, nhờ đó mới có tôi ngày hôm nay! Chẳng có ai chui ra từ tảng đá cả, phải không?”

Viên Mục Dã cau mày hỏi: “Anh tự nguyện cho ông ta quả thận à?”

“Xem như thế đi!” Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh.

Viên Mục Dã khó mà tin được: “Đã nhiều năm như vậy, ông ta làm thế nào mà tìm được anh?”

Diệp Dĩ Ngụy nhún vai nói: “Có thể là thông qua so sánh dữ liệu gen, ai mà biết được! Thật buồn cười, người khác nghìn dặm tìm con đều trình diễn một vở kịch cảm động cả trời đất,

nhưng cha tôi tìm thấy tôi, điều đầu tiên là tạo ra một vụ nổ để tôi biến mất khỏi thế gian...”

Viên Mục Dã hoàn toàn nổi giận: “Ông ta đã thiết kế vụ nổ à?”

Diệp Dĩ Ngụy trầm ngâm nói: “Tôi nghe nói có vài đồng nghiệp bị nổ chết ngay tại chỗ... Chắc bọn họ ở dưới suối vàng sẽ rất hận tôi chứ?”

Viên Mục Dã lạnh giọng nói: “Muốn hận cũng nên hận kẻ đã gây ra vụ nổ... Chứ không phải là anh, người cũng suýt bị vụ nổ giết chết!”

Diệp Dĩ Ngụy cười khan: “Khác nhau ở chỗ nào chứ? Không có ông ta thì đâu có tôi? Không có tôi, lấy đâu ra vụ nổ đó?”

Lượng tin tức tối nay Viên Mục Dã nhận được hơi nhiều, cậu tiêu hóa nó một lát, sau đó mới bình phục cảm xúc và bảo: “Anh Thạch Đầu, tôi xin anh, anh có thể nói hết mọi chuyện cho tôi biết được không?”

Đột nhiên nghe thấy Viên Mục Dã gọi mình như vậy, mắt của Diệp Dĩ Ngụy hơi đỏ lên, đầu tiên anh ta dựa vào ghế sofa, sau khi nhắm mắt lại suy tính một lúc, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm rất lớn: “Tôi có thể kể cho cậu tất cả mọi chuyện, nhưng cậu phải hứa với tôi một điều, nếu cậu làm được thì tôi sẽ nói cho cậu biết...”

Viên Mục Dã nghe xong gật đầu nói: “Được, bất kể là chuyện gì tôi cũng sẽ hứa với anh, anh cứ nói đi!”

“Được, đây là cậu nói đấy nhé, cậu hãy nhớ thật kỹ là hôm nay nợ tôi một lời hứa! Sau này bất kể tôi cần cậu làm chuyện gì, cậu cũng phải đồng ý!” Sau đó Diệp Dĩ Ngụy kể cho Viên Mục Dã những gì đã xảy ra trong thời gian anh ta mất tích.

Chuyện này phải nói từ vụ nổ trên biển... Khi đó, Diệp Dĩ Ngụy tạm thời được điều đến hiện trường, trước khi sự việc xảy ra, anh ta cũng như những người khác đều không biết về chuyện này.

Cho đến vài phút trước khi vụ việc xảy ra, một người đàn ông mặc đồng phục điều tra bất ngờ xuất hiện trước mặt Diệp Dĩ Ngụy, gã yêu cầu Diệp Dĩ Ngụy hợp tác điều tra và bắt anh ta giao nộp đồ đạc cá nhân như thẻ căn cước, điện thoại và các vật phẩm cá nhân khác.

Lúc đó, Diệp Dĩ Ngụy đang ở trong cabin, những đồng nghiệp khác đều ở trên boong thuyền, anh ta không thể hỏi thăm những người khác xem có chuyện gì xảy ra, hơn nữa giọng điệu và địa điểm xuất hiện của đối phương khiến Diệp Dĩ Ngụy không có thời gian nghi ngờ thân phận đối phương.

Khi nghe đối phương yêu cầu, phản ứng đầu tiên của Diệp Dĩ Ngụy là những sự việc kia đã bại lộ, vì vậy anh ta không phản kháng mà trực tiếp giao ra thẻ căn cước, điện thoại... Và một loạt các đồ vật có thể chứng minh thân phận của mình.

Không ngờ chuyện tiếp theo hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của Diệp Dĩ Ngụy, sau khi đối phương lấy đi đồ đạc cá nhân của anh ta, gã dẫn Diệp Dĩ Ngụy lên boong tàu, sau đó ra hiệu anh ta nhảy lên bè cứu sinh bên cạnh thuyền.

Nhưng khi Diệp Dĩ Ngụy chuẩn bị nhảy lên bè cứu sinh thì bất ngờ bị người đàn ông kia đẩy xuống biển, lúc này các đồng nghiệp khác ở trên boong phát hiện Diệp Dĩ Ngụy đã rơi xuống nước nên vội vàng chạy đến kiểm tra, vậy mà vụ nổ đã xảy ra vào đúng thời điểm đó...

Sóng xung kích cực lớn lập tức lật tung bè cứu sinh, mặc dù Diệp Dĩ Ngụy lúc đó đã rơi xuống nước nhưng vẫn bị vụ nổ tác động đến nên ngất xỉu tại chỗ... Khi tỉnh lại, anh ta đã nằm trong một bệnh viện ở nước ngoài.

Diệp Dĩ Ngụy bị thương rất nặng ở vai trái và lưng, anh ta phải nằm cả tháng trong bệnh viện mới có thể xuống giường. Trong lúc này, có hai người lạ mặt từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Diệp Dĩ Ngụy, dù anh ta có hỏi điều gì thì họ đều lắc đầu, bọn họ không bao giờ có bất kỳ giao tiếp ngôn ngữ nào với Diệp Dĩ Ngụy...

Nói thẳng ra, hai người này là đến canh chừng Diệp Dĩ Ngụy, bọn họ phải bảo đảm rằng anh ta không bỏ trốn trong lúc điều trị, đến tận khi vết thương của Diệp Dĩ Ngụy hoàn toàn bình phục, có một người đàn ông trung niên tự xưng là cha của anh ta mới xuất hiện.

Lúc đó, Diệp Dĩ Ngụy suýt nữa bật cười, anh ta đã sống hơn ba mươi năm mà chẳng biết cha mình là ai, đối phương vừa xuất hiện đã nhận con, điều này khiến Diệp Dĩ Ngụy cảm thấy toàn bộ chuyện này vừa buồn cười vừa vô lý...

Người đàn ông trung niên dường như biết rằng Diệp Dĩ Ngụy sẽ không tin điều này, ông ta bèn lấy ra một bản xét nghiệm quan hệ cha con rồi đặt trước mặt anh ta và nói: “Ta biết con rất khó chấp nhận tất cả những điều này, nhưng con là bác sĩ nên chắc sẽ tin vào khoa học, ta đúng là cha của con về mặt sinh vật học.”

Lúc này, Diệp Dĩ Ngụy mới nhìn kỹ người đàn ông trước mắt này, ông ta ăn mặc sang trọng, bên cạnh còn có bốn đến năm vệ sĩ, đồng thời ông ta còn có năng lực lập kế hoạch để đưa anh ta đến một bệnh viện không biết ở quốc gia nào để chữa trị... Chắc chắn người cha ruột trước mắt này là một nhân vật hung ác “có tiền có thế”.

Nhưng đồng thời, Diệp Dĩ Ngụy cũng không cho rằng mình may mắn đến mức có một “người cha có tiền có thế từ trên trời rơi xuống, ông ta đến khóc lóc muốn anh ta thừa kế tài sản của mình”, cho nên người cha đột nhiên xuất hiện trước mắt này chắc chắn không có ý tốt!

Sự thật đã chứng minh Diệp Dĩ Ngụy suy đoán rất chính xác, bởi vì ngay sau đó “người cha có tiền có thế” này đã nói với Diệp Dĩ Ngụy rằng mình bị bệnh thận nghiêm trọng, cách điều trị duy nhất là cấy ghép nội tạng.

Nhưng “người cha có tiền có thế” này lại không muốn dùng thận của đứa con gái quý giá của mình, vì vậy ông ta đã nhớ đến một chuyện khó mà tưởng tượng nổi do mình làm ra khi còn trẻ, điều đó khiến ông ta có một đứa con trai ruột ở một góc nào đó trên thế giới này...

Chương 881: Nghìn dặm tìm con

Và thế là “người cha có tiền có thế” đã vận dụng tất cả tài nguyên của mình để tìm kiếm đứa con ruột mà ông ta chưa từng gặp mặt, giải thưởng lớn này đã rơi vào đầu Diệp Dĩ Ngụy.

Diệp Dĩ Ngụy nghe xong cúi đầu cười rất lâu, cuối cùng vẫn kiềm chế để không bị câu chuyện cũ này khiến mình cười đến chết.

Sau đó, Diệp Dĩ Ngụy cố nén cười và hỏi người cha giàu có của mình: “Ông mất nhiều công sức đưa tôi đến chỗ này chỉ vì để tôi cho ông một quả thận thôi à? Có phải ông nghĩ mọi chuyện quá thuận lợi hay không? Chắc ông cũng biết tôi làm gì rồi chứ, cho nên, nếu tôi không đồng ý, chỉ cần vài phút là có thể mang theo quả thận đi đoàn tụ với mẹ của tôi luôn, đến lúc đó ông hãy tiếp tục nhắm vào đứa con gái quý giá của ông đi.”

Diệp Dĩ Ngụy nói đến đây, không biết do rượu hay lý do nào khác, anh ta đột nhiên không nói nữa!

Viên Mục Dã sốt ruột hỏi: “Sau đó thì sao? Nếu lúc đó anh không đồng ý, tại sao về sau anh lại cho ông ta ghép thận?”

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy mới lau nước mắt trên mặt, sau đó khôi phục vẻ mặt như trước và bảo: “Chẳng làm thế nào được, ai bảo ông ta là cha tôi?”

Viên Mục Dã hơi sửng sốt, sau đó cậu nhận ra Diệp Dĩ Ngụy đã tỉnh rượu... Thật ra vừa rồi Viên Mục Dã đã nhớ ra mình uống loại rượu này khi nào, đây chẳng phải là rượu vong ưu khiến người ta giải bày nỗi lòng sao?

Điều mà Viên Mục Dã không ngờ được là, Diệp Dĩ Ngụy lại tỉnh rượu nhanh như vậy, vì thế anh ta không nói ra câu kể

tiếp. Nhưng trực giác nói cho Viên Mục Dã rằng, phần nội dung mà Diệp Dĩ Ngụy che giấu rất quan trọng, nó có liên quan trực tiếp đến việc tại sao anh ta lại tặng một quả thận của mình cho người cha giàu có chưa bao giờ hoàn thành nghĩa vụ của mình một ngày nào. Hơn nữa, trong chuyện này còn có một số điều liên quan đến mẹ đẻ của Diệp Dĩ Ngụy.

“Vậy ông ta có nhắc đến mẹ của anh không?” Viên Mục Dã chưa từ bỏ ý định nên tiếp tục hỏi.

Viên Mục Dã cứ tưởng Diệp Dĩ Ngụy sẽ không trả lời, nhưng anh ta lại gật đầu: “Có nói một chút, nó cũng giải quyết được sự nghi ngờ của tôi trong nhiều năm qua, nhưng...” Diệp Dĩ Ngụy nói đến đây bỗng dừng một chút, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn Viên Mục Dã và nói: “Tôi thà rằng không biết gì còn hơn...”

Sau khi nói xong những lời này, Diệp Dĩ Ngụy mệt mỏi ngồi dựa vào ghế sofa, dường như anh ta không còn sức lực để nói thêm một lời nào nữa. Tuy Viên Mục Dã vẫn muốn hỏi, nhưng cậu thật sự không đành lòng tiếp tục!

Bởi vì Viên Mục Dã không cần nghĩ cũng biết, sự tàn khốc của sự thật chắc chắn vượt xa những gì người thường có thể tưởng tượng... Một người cha chưa từng gặp mặt đã vượt cả nghìn dặm để tìm con, vậy mà vừa gặp đã muốn cắt một quả thận của con ruột mình! Qua đó có thể tưởng tượng được vị trí của mẹ con họ trong lòng người đàn ông này chẳng khác nào con kiến.

Có lẽ im lặng quá lâu, một lúc sau Viên Mục Dã mới phát hiện Diệp Dĩ Ngụy đã ngủ gục trên ghế sofa. Cậu mỉm cười bất đắc dĩ, sau đó đứng dậy đắp cho Diệp Dĩ Ngụy cái áo khoác.

Có một số chuyện Viên Mục Dã biết rất rõ, những trải nghiệm từ nhỏ đến lớn của Diệp Dĩ Ngụy không phải người thường có thể tưởng tượng được... Gã cha ruột từ trên trời rơi xuống đó cũng không phải kẻ tầm thường, nếu không làm sao có thể dễ dàng khiến Diệp Dĩ Ngụy giả chết chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã ngồi bên cạnh Diệp Dĩ Ngụy mà cũng hơi lo lắng, cái tên này không muốn nói thì sẽ không nói thêm dù chỉ một chữ, kể cả Viên Mục Dã muốn giúp anh ta nhưng cậu cũng không biết phải bắt đầu từ đâu...

Còn về mẹ của Diệp Dĩ Ngụy, ký ức của Viên Mục Dĩ vẫn chỉ quanh quẩn trong những lời đồn thổi ở thôn làng khi cậu còn bé, điều duy nhất có thể xác định là tinh thần của bà ấy thật sự có vấn đề. Mặc dù Diệp Dĩ Ngụy không nói rõ, nhưng tất cả những đau khổ này đều đến từ người cha có tiền có thế đó.

Không ngờ Viên Mục Dĩ suy nghĩ một lúc rồi cũng ngủ thiếp đi, khi cậu tỉnh lại thì phát hiện Diệp Dĩ Ngụy đã rời đi... Viên Mục Dĩ mơ màng ngồi dậy, cậu lắc đầu một lúc để cho mình tỉnh táo hơn, sau đó vội vàng cầm quần áo của mình và chạy xuống nhà.

Nhưng Viên Mục Dĩ tìm một lúc lâu trong quán Xuân Phong Lý mà nào thấy bóng dáng Diệp Dĩ Ngụy nữa?

Lúc này, Tần Uyển đứng dậy từ sau quầy rượu với đôi mắt ngái ngủ, chị ta nói: “Cậu ta đi được một lúc rồi...”

Sau khi nghe câu này, Viên Mục Dĩ hơi thất vọng quay đầu nói với Tần Uyển: “Xin lỗi chị Tần, khuya thế này rồi mà còn đến làm phiền chị...”

Tần Uyển xua tay: “Không có gì đâu, dù sao tôi cũng thường ngủ muộn. Người bạn của cậu... Sao tôi nhìn từ phía sau thấy quen lắm?”

Viên Mục Dĩ vội vàng ngắt lời: “Đúng rồi chị Tần, vừa rồi chúng tôi đã uống nhầm rượu, bọn tôi uống nửa chai rượu trong tủ...”

Tần Uyển lo lắng hỏi: “Hai người uống rượu vong ưu rồi à? Có uống nhiều không?”

“Hai chén...” Viên Mục Dĩ nói với vẻ xin lỗi.

Tần Uyển lập tức vỗ ngực: “Vẫn còn may... Hai chén thì hai chén, ít nhất còn để lại cho tôi gần nửa chai.”

Viên Mục Dĩ tò mò hỏi: “Rượu đó... đắt lắm à?”

Tần Uyển khịt mũi: “Phiền cậu thêm chữ quý trước chữ đắt có được không? Đây là chai rượu duy nhất trên đời, nếu cậu uống sạch nó trong một lần, vậy thì kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa cũng không được uống.”

Viên Mục Dĩ nghe xong lại càng thêm xấu hổ: “Quý đến thế cơ à? Thật xin lỗi, tôi không biết rượu này lại quý như vậy...”

Tần Uyển xua tay: “Quên đi... Có quý đến đâu thì rượu cũng là để cho người ta uống mà thôi. Nhưng cậu nhớ là không được uống linh tinh, nếu không sẽ xảy ra chuyện đấy!”

Sau khi rời khỏi Xuân Phong Lý, trời cũng đã hửng sáng, Viên Mục Dã không bắt taxi mà đi bộ một mình về nhà... Cậu cũng uống cạn chén rượu vong ưu đó nên đầu óc hơi rối bời, vì vậy Viên Mục Dã muốn dùng cơn gió lạnh lúc bình minh để giúp mình tỉnh táo.

Trước đó Viên Mục Dã còn tưởng rằng Diệp Dĩ Ngụy đã xuất hiện gặp mình thì anh ta sẽ không trốn nữa, nhưng sự thật chứng minh cậu suy nghĩ nhiều rồi, lần này Diệp Dĩ Ngụy không để lại bất kỳ phương thức liên lạc nào đã nói lên tất cả. Với sự hiểu biết của Viên Mục Dã về Diệp Dĩ Ngụy, anh ta không muốn nói với cậu là vì không muốn Viên Mục Dã bị cuốn vào.

Nhưng theo lý thuyết, Diệp Dĩ Ngụy đã trao quả thận cho người đàn ông đó, vậy ông ta sẽ không còn gì lưu luyến với đứa con trai này, còn Diệp Dĩ Ngụy cũng chẳng bao giờ muốn nhận cha ruột... Nếu đã như vậy, Diệp Dĩ Ngụy còn sợ điều gì chứ?

Trừ khi... anh ta muốn báo thù, trả thù cho bản thân và người mẹ bị điên vì một lý do nào đó, vì vậy Diệp Dĩ Ngụy mới không muốn Viên Mục Dã dính vào chuyện này, anh ta muốn tự mình hoàn thành tất cả, thành công hay thất bại đều được, không hề liên quan đến người khác.

Chương 882: Bữa cơm toàn máu

Sau khi nghĩ ra điều này, Viên Mục Dã lại càng thêm đau đầu! Bởi vì cậu vẫn không biết cha của Diệp Dĩ Nguy tên là gì, ông ta là nhân vật quyền lực đến mức nào mà có thể muốn thân của ai cũng được?

Vài ngày sau, Viên Mục Dã bất ngờ nhận được cuộc gọi từ Thẩm Thiên Vũ, cậu ta nói rằng muốn mời Viên Mục Dã và Thạch Lỗi cùng ăn bữa cơm. Lúc đầu Viên Mục Dã không muốn đi, nhưng sau đó cậu nghĩ trong tương lai kiểu gì mình cũng sẽ phải nhờ Thạch Lỗi giúp đỡ, vì vậy Viên Mục Dã đành cắn răng đồng ý...

Trên thực tế, tâm tính của Viên Mục Dã đã trưởng thành rất nhiều trong hai năm qua, nếu là hồi xưa, cậu sẽ không bao giờ đi quan hệ với những người mình không thích... Nhưng khi Viên Mục Dã nghĩ đến việc trong số những người mà mình biết, chỉ có Thạch Lỗi là người có rất nhiều bản lĩnh, mặc dù cậu không thích tác phong làm việc của gã, nhưng khi rơi vào đường cùng, Viên Mục Dã chỉ có thể nhờ đến gã.

Nếu như là việc riêng của mình thì thôi, nhưng những chuyện khiến Viên Mục Dã giữ chặt trong lòng, vô cùng sốt ruột và tìm mọi cách để xử lý đều là của người khác. Viên Mục Dã lại không thích nợ ân tình của người khác, vì vậy mỗi lần tìm Từ Lệ hoặc Thạch Lỗi, cậu đều tìm mọi cách để trả lại.

Bởi vì có mấy người Thạch Lỗi ở đó, vì vậy Viên Mục Dã chỉ có thể đi một mình, Thẩm Thiên Vũ vẫn hoành tráng như vậy, cậu ta bao trọn một quán ăn tư nhân để chiêu đãi mấy người Viên Mục Dã và Thạch Lỗi.

Đã lâu không gặp, chân của Thẩm Thiên Vũ gần như đã bình phục, cậu ta đi lại cũng không cần chiếc nạng gỗ hỗ trợ nữa. Từ khi trở thành người đứng đầu Tập đoàn Thẩm thị, tên nhóc

này nói chuyện cũng chín chắn hơn, không còn một chút bóng dáng gã công tử bột năm nào nữa.

“Anh Viên, thật ra tôi phải cảm ơn anh từ lâu rồi, nếu trước đây không có anh giúp đỡ, không biết bây giờ tôi sẽ ra sao!”
Thẩm Thiên Vũ nói rất thành khẩn.

Viên Mục Dã lập tức ngăn không cho cậu ta nói tiếp, sau đó đá quả bóng sang cho Thạch Lỗi: “Tiện tay mà thôi, không có gì để nói, nhưng cậu phải cảm ơn đàn anh của tôi mới đúng...”

Thẩm Thiên Vũ vội vàng nhìn sang Thạch Lỗi và nói: “Đó là đương nhiên, cậu em đây được như ngày hôm nay có công rất lớn của anh Lỗi, ân tình của hai anh, Thẩm Thiên Vũ tôi nhất định suốt đời khó quên!”

Thạch Lỗi biết Viên Mục Dã cố tình đá quả bóng sang mình nên vừa cười vừa bảo: “Cậu đàn em này của tôi cái gì cũng tốt, nhưng cậu ta lại không muốn nổi danh, lúc nào cũng khiêm tốn như vậy đấy...”

Thẩm Thiên Vũ đã biết được từ lâu qua lời kể của Lệ Thần rằng mối quan hệ giữa Viên Mục Dã và Thạch Lỗi rất phức tạp, cậu ta nghe Thạch Lỗi nói như vậy thì vội vàng nâng chén lên bảo: “Thẩm Thiên Vũ luôn khắc sâu trong lòng công ơn tái tạo của hai anh, tôi xin mời hai anh một ly!”

Nếu Viên Mục Dã đã đến đây, đương nhiên cậu không thể mặt nặng mày nhẹ mãi được, Viên Mục Dã đành uống mấy chén cho có, nhưng rất nhanh cậu đã phát hiện, những món ăn trên bàn hôm nay toàn có liên quan đến máu, nó khiến A Triết ở phía đối diện chẳng vui chút nào.

Viên Mục Dã biết rõ những món này không phải Thẩm Thiên Vũ gọi, bởi vì hôm nay cậu ta chiêu đãi Viên Mục Dã và Thạch Lỗi, kể cả Thẩm Thiên Vũ biết được khẩu vị của cậu từ chỗ Lệ Thần... Cậu ta cũng phải quan tâm đến tất cả, làm sao có thể chọn một bàn toàn máu cho riêng mình?

Lúc này, Thạch Lỗi bỗng lên tiếng: “Mau nếm thử đi, tôi nghe Thiên Vũ nói đồ ăn của quán này rất đặc biệt, nhất là mấy món này...”

Viên Mục Dã mỉm cười rồi tiện tay gấp hai miếng, cậu phát hiện hương vị đồ ăn rất ngon, nhưng bây giờ Viên Mục Dã

cũng không có tâm trạng ăn cơm.

A Triết thấy vậy thì nói kháy: “Đặt một bữa tiệc toàn máu có ích gì! Người ta có biết ơn đâu...”

Viên Mục Dĩ biết “người ta” mà A Triết nhắc đến chính là mình, nhưng Viên Mục Dĩ lại giả vờ như không nghe thấy gì, câu cứ tiếp tục cúi đầu im lặng.

A Triết thấy Viên Mục Dĩ không có phản ứng, gã bèn chuyển mũi dùi sang Thẩm Thiên Vũ: “Tôi nói này cậu Thẩm, cậu đừng chỉ chăm chăm vào khẩu vị của hai người họ chứ, tôi không quen ăn những thứ này...”

Thẩm Thiên Vũ vội vàng vẫy tay với nhân viên phục vụ ở bên cạnh, sau đó cười và bảo với A Triết: “Anh Triết còn muốn ăn gì nữa không? Ở đây họ có thể nấu bất kỳ món nào!”

A Triết vừa muốn nói chuyện nhưng lại nghe thấy Thạch Lỗi lạnh lùng nói: “Cho cậu ăn thịt người nhé?”

A Triết nghe vậy thì lập tức tịt ngòi, gã ngòl lảm bảm rồi gấp đĩa rau trước mặt...

Lúc này, Viên Mục Dĩ mới liếc nhìn đồ ăn trên bàn, nó thật sự là dành cho khẩu vị của cậu, Viên Mục Dĩ bèn quay sang nói với Thẩm Thiên Vũ: “Gọi thêm mấy món thịt bình thường đi.”

Thẩm Thiên Vũ vội vàng nói với nhân viên phục vụ vừa rồi: “Làm thêm mấy món đặc biệt của quán nhé!”

Nghe cậu ta nói thế, sắc mặt của A Triết khá hơn nhiều, Viên Mục Dĩ thầm nghĩ sao tính tình của tên này giống Kim Bảo nhà cậu thế? Cho nó ăn ngon một chút là xong hết.

Sau đó, Thẩm Thiên Vũ lại lần lượt mời từng người một và nói vài lời khách sáo, mặc dù Viên Mục Dĩ cảm thấy rất nhàm chán, nhưng cậu chỉ đành cười cho xong chuyện...

Không ngờ khi ăn được nửa chừng, Thạch Lỗi bỗng nâng chén lên nói với Viên Mục Dĩ: “Đàn em Viên, hai chúng ta uống một chén nhé?”

Viên Mục Dĩ mặc dù thầm thở dài, nhưng trên mặt vẫn nặn ra một nụ cười: “Anh nói gì thế, phải là đàn em mời đàn anh một chén mới đúng chứ!”

A Triết ngồi phía đối diện thấy Viên Mục Dã và Thạch Lỗi cứ luôn mồm “đàn em đàn anh” thì không nhìn được mà bật cười to, cảnh tượng trở nên hơi xấu hổ... Nhưng Viên Mục Dã và Thạch Lỗi là ai chứ? Bọn họ đều là loại người mà chỉ cần mình không xấu hổ là được, còn ai xấu hổ mặc kệ.

Sau khi uống cạn chén rượu, Thạch Lỗi bỗng khoác tay lên vai Viên Mục Dã và bảo: “Gần đây anh đây nhận được một vụ mua bán ở trong nước, có hơi khó giải quyết nên muốn mời cậu em đến giúp một chút, dù sao cậu cũng quen thuộc trong nước hơn mà...”

Viên Mục Dã liếc mắt nhìn Thạch Lỗi, cậu bảo: “Mấy việc buôn bán của anh, e là tôi không giúp được!”

“Yên tâm, đối tác rất chuyện nghiệp, hơn nữa còn xử lý trong phạm vi mà pháp luật cho phép...” Thạch Lỗi cười tủm tỉm.

Mặc dù Viên Mục Dã biết đối phương đang lừa mình, nhưng cậu không từ chối được, cuối cùng Viên Mục Dã đành thờ dài, nói: “Trước tiên cứ nói là chuyện gì đi đã!”

Thạch Lỗi cười: “Chuyện nhỏ thôi, con trai một khách hàng của tôi bị bắt nạt trong trường học, hay còn được gọi là bạo lực học đường ấy. Cậu cũng biết tình huống của tôi và A Triết rồi đó, đối phó với một đám trẻ con... Nếu để chúng tôi ra tay thì hậu quả rất nghiêm trọng.”

Viên Mục Dã khẽ hừ một tiếng: “Đã vậy thì còn nhận làm gì?”

Thạch Lỗi bất đắc dĩ nói: “Chẳng làm thế nào được, công ty nào mà chẳng có khách VIP? Nếu đối phương đã mở lời, chúng tôi đương nhiên không thể bỏ qua.”

Chương 883: Phụ đạo tâm lý

Viên Mục Dã rất nghiêm túc nhìn Thạch Lỗi, cậu cảm thấy có vẻ đối phương không nói đùa, nếu đây thật sự là một vụ bắt nạt, vậy Thạch Lỗi và A Triết đúng là không thích hợp ra tay...

Nếu không, vài ngày nữa báo chí sẽ giật tit là: “Một học sinh lớp nào đó tại một trường nào đó đã tự tử không rõ lý do, cậu ta bị nghi ngờ mắc bệnh trầm cảm và tinh thần có vấn đề, các ban ngành liên quan đang tích cực điều tra, hãy theo dõi tin tức trong các kỳ tiếp theo.”

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã xòe tay ra hỏi Thạch Lỗi: “Tư liệu đâu?”

Thạch Lỗi lấy một chồng tài liệu trong túi ra đưa cho Viên Mục Dã: “Tất cả đều ở đây, còn có cả thông tin của hung thủ nữa.”

Viên Mục Dã mở ra xem và thấy đây là tư liệu của vài học sinh trung học tầm mười bốn, mười lăm tuổi, cả bọn trông rất ngây ngô. Có một đứa bé trai đeo kính chính là con trai duy nhất của khách hàng của Thạch Lỗi, tên nó là Đặng Hạo Dương.

Theo thông tin trong tư liệu, Đặng Hạo Dương là một học sinh giỏi và ngoan ngoãn, trước đó nó vẫn học bên Mỹ, sau này do mẹ là Trương Mạn Lệ ly hôn với cha là Đặng Diệu Châu, nó buộc phải đi theo mẹ mình về học ở trong nước.

Ba nam sinh còn lại trong tư liệu là bạn học của Đặng Hạo Dương sau khi đã về nước, bọn chúng là Lưu Tinh Vũ, Vương Tử Thụy và Vu Diệc Lãng, bọn chúng cũng chính là những người luôn bắt nạt Đặng Hạo Dương ở trường.

Có thể là do Đặng Hạo Dương từ nước ngoài trở về nên cậu nhóc hơi khó hòa nhập với lớp học, vì vậy Đặng Hạo Dương cũng không hòa đồng với các bạn học của mình... Vì lý do

này mà Đặng Hạo Dương đã từng đề nghị với mẹ rằng cậu ta muốn chuyển trường.

Nhưng Trương Mạn Lệ cho rằng chất lượng của trường này thuộc hàng nhất nhì trong nước, chị ta đã khá vất vả mới có thể giúp con mình chuyển vào, bây giờ đang học tốt bỗng nhiên chuyển trường thì thực sự không thể nào nói được.

Những vấn đề mà Đặng Hạo Dương gặp phải ở trường không là gì trong mắt Trương Mạn Lệ, cô ta cảm thấy chỉ cần cho con trai mình một chút thời gian thì mọi thứ sẽ dần tốt hơn. Nhưng Trương Mạn Lệ không ngờ được là mọi thứ lại càng ngày càng tệ.

Lúc đầu, Trương Mạn Lệ phát hiện con trai của mình ngày càng lảm lì, sau khi tan học về, ngoại trừ xuất hiện trong bữa tối, thời gian còn lại đều trốn trong phòng không chịu ra...

Một thời gian sau, Trương Mạn Lệ lại phát hiện trên người con trai mình có một số vết sẹo lạ, cô ta hỏi con trai bị thương như thế nào, cậu ta lại nói dối là vô tình trầy xước, và sau đó cậu ta không chịu trả lời dù Trương Mạn Lệ có hỏi thế nào.

Để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với con trai, Trương Mạn Lệ bèn đưa Đặng Hạo Dương đi khám bác sĩ tâm lý, kết quả chẩn đoán Đặng Hạo Dương bị mắc bệnh trầm cảm mức độ trung bình...

Kết quả này làm Trương Mạn Lệ khó có thể tiếp thu được, bởi vì trong mắt cô ta, con trai cô là một cậu bé rất lạc quan, dù hai bố mẹ ly hôn thì nó cũng không bị ảnh hưởng, tại sao về nước đi học lại bị trầm cảm chứ?

Bởi vì tình hình của Đặng Hạo Dương không lạc quan nên Trương Mạn Lệ đã không do dự mà lập tức kể mọi chuyện cho chồng cũ là Đặng Diệu Châu, anh ta cũng chính là một khách hàng quan trọng của công ty Thạch Lỗi. Sau khi biết tình hình con trai mình, Đặng Diệu Châu cử ngay người về nước điều tra, cuối cùng đã phát hiện Đặng Hạo Dương thường xuyên bị ba nam sinh mà đứng đầu là Vương Tử Thụy bắt nạt trong thời gian đi học.

Đặng Diệu Châu cũng không phải kẻ hiền lành gì, sau khi ông ta biết việc này thì lập tức bỏ nhiều tiền mời mấy người Thạch

Lỗi về nước giải quyết mọi chuyện, bởi vì tình huống hiện tại của Đặng Hạo Dương không ổn định nên Đặng Diệu Châu chỉ có một yêu cầu với đám người Thạch Lỗi, đó chính là phải lặng lẽ giải quyết chuyện này mà không kích thích đến Đặng Hạo Dương, đồng thời có thể dùng mọi thủ đoạn.

Nói thẳng ra là dù Thạch Lỗi giết đôi phương hay để bọn họ biến khỏi trường cũng được, tóm lại chỉ cần không kích thích đến Đặng Hạo Dương là được...

Mặc dù những chuyện xấu xa của Thạch Lỗi và A Triết nhiều đến mức không thể nhét vừa một chiếc xe tải, nhưng bọn họ rất khinh thường việc đi đến trường học bắt nạt vài đứa trẻ, bởi vì theo suy nghĩ của họ... Đây không phải là vấn đề, chủ yếu là Đặng Hạo Dương quá mềm yếu.

Sau khi xem hết tư liệu của Đặng Hạo Dương, Viên Mục Dã quay đầu nhìn Thạch Lỗi, sau đó hơi buồn cười hỏi: “Anh muốn tôi giúp thế nào? Đi đánh mấy đứa trẻ này à?”

A Triết ở phía đối diện cười lạnh lùng, gã nói: “Nếu đánh một trận có thể giải quyết vấn đề, vậy chúng tôi cần gì phải nhờ cậu giúp? Nếu không phải sợ kích thích Đặng Hạo Dương thì tôi đã giết mấy thằng nhóc đây rồi.”

Viên Mục Dã hơi nhúc nhích: “Để Đặng Hạo Dương thoát khỏi cơn trầm cảm, vấn đề này phải được xử lý thật tốt... Loại chuyện này mà không giải quyết triệt để từ gốc rễ, cho dù xử lý ba nam sinh kia, Đặng Hạo Dương sau này vẫn gặp phải vấn đề với những người sẽ gặp trong tương lai, chẳng lẽ cha của Đặng Hạo Dương có thể che chắn và giải quyết những chướng ngại trong cuộc sống của cậu ta mãi được sao?”

Thạch Lỗi cười bảo: “Đó là lý do tại sao tôi muốn nhờ cậu giúp đỡ, tôi và A Triết không có sự kiên nhẫn với trẻ con, ngoại trừ giết ba đứa học sinh kia thì chúng tôi chẳng có cách nào tốt cả.”

Nghe Thạch Lỗi nói như vậy, Viên Mục Dã hơi bất đắc dĩ hỏi: “Công ty của anh không có giới hạn độ tuổi nhận đơn hàng à? Mục tiêu dưới 18 tuổi mà cũng nhận?”

Thạch Lỗi nhún vai nói: “Chỉ cần có tiền, cho dù mục tiêu là phôi thai, chúng tôi cũng dám nhận... Huống hồ chỉ vài thằng

nhóc không biết trời cao đất rộng?”

Viên Mục Dã nghe vậy cũng không nói gì nữa mà tiếp tục nhìn lý lịch ba nam sinh kia, hóa ra những đứa trẻ dám bắt nạt người khác này có gia thế không hề tầm thường, cha mẹ của bọn chúng không phải người làm ăn thì cũng làm truyền thông.

Đặc biệt là một nam sinh tên Vương Tử Thụy, mẹ cậu ta là chủ tịch đội đồng trường, thành tích học tập khá tốt, trước khi Đặng Hạo Dương chuyển trường, Vương Tử Thụy luôn đứng đầu các kỳ thi trong trường.

“Chẳng lẽ do thành tích học tập nên mới dẫn đến mâu thuẫn?” Viên Mục Dã tự nhủ.

Thạch Lỗi lắc đầu: “Tôi thấy chưa chắc, có thể do con trai lão Đặng quá mềm yếu, nếu nó có thể cứng rắn hơn một chút, nó sẽ không bị bắt nạt...”

Viên Mục Dã quay đầu nói với Thạch Lỗi: “Tôi muốn gặp Đặng Hạo Dương và nghe cậu ta nói xem thế nào.”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi bảo: “Cũng được, ngày mai tôi sẽ thu xếp cho cậu, cậu sẽ giả vờ là... Giáo viên phụ đạo tâm lý của cậu ta được không?”

“Tùy anh, chỉ cần đừng khoa trương quá là được.” Viên Mục Dã chẳng quan tâm.

Sáng hôm sau, dưới sự sắp xếp của Thạch Lỗi, Viên Mục Dã đến nhà Đặng Hạo Dương với lý do tư vấn tâm lý, khi đi vào nhà Đặng Hạo Dương... và nhìn thấy cậu ta, Viên Mục Dã mới phát hiện vấn đề của cậu bé này thật sự rất nghiêm trọng.

Chương 884: Bác sĩ giả

Đầu tiên phải kể đến những vết sẹo trong tư liệu, Viên Mục Dã vừa nhìn thoáng qua là biết nó là dùng dao cứa, mặc dù vết thương không sâu nhưng độ cũ và mới lại khác nhau, điều này cho thấy Đặng Hạo Dương có xu hướng tự ngược từ rất lâu rồi...

Đặng Hạo Dương dường như không ngạc nhiên về sự xuất hiện của Viên Mục Dã, cậu ta nhìn Viên Mục Dã bằng ánh mắt trống rỗng, sau đó cầm một quyển sách bên cạnh và nói: “Tôi biết các anh đều tính tiền theo giờ, tôi cũng không làm khó anh, hết giờ là anh có thể về!”

Viên Mục Dã mỉm cười hỏi: “Những bác sĩ tâm lý trước đây đều bị cậu đuổi đi như vậy à?”

Đặng Hạo Dương gượng cười, nói: “Chỉ là công việc mà thôi, đâu cần chăm chỉ như vậy chứ? Tôi chủ động hợp tác, anh cầm tiền rời đi, tại sao lại không làm thế chứ?”

Viên Mục Dã buồn cười hỏi: “Chủ động hợp tác của cậu chính là ngồi bên cạnh đọc sách à?”

“Vậy thì sao? Nếu tôi thật sự tích cực hợp tác mới là đầu óc có vấn đề đấy!” Đặng Hạo Dương khẽ hừ một tiếng.

Viên Mục Dã nhìn cậu nhóc đầu gấu trước mặt mà không biết phải nói gì, có vẻ như những gì trên tư liệu chưa chắc đã là sự thật, ít nhất Đặng Hạo Dương bây giờ trông hoàn toàn không phù hợp với hình tượng “rơi vào đường cùng”...

Viên Mục Dã mỉm cười, sau đó giả vờ ném chiếc bút và quyển sổ sang một bên rồi nói: “Thật ra tôi không phải bác sĩ tâm lý, vì muốn mẹ cậu tin tưởng nên mới nói như vậy, tôi là vệ sĩ mà cha cậu bỏ tiền ra thuê!”

Đặng Hạo Dương ngẩn người, sau đó kinh ngạc hỏi: “Anh là người của cha tôi?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cậu không phải bị vài đứa trẻ hư bắt nạt ở trường sao? Tôi đã điều tra trước khi đến đây, bọn họ là Vương Tử Thụy, Lưu Tinh Vũ và Vu Diệc Lăng đúng không? Ngày mai tôi sẽ đi đến trường với cậu, cậu cần đánh ai thì tôi sẽ giúp cậu đánh!”

Không ngờ khi Đặng Hạo Dương nghe Viên Mục Dã nói như vậy, cậu ta lại hoảng sợ nói: “Đừng đi tìm bọn họ!”

“Sợ gì chứ, tôi chỉ cần dạy dỗ họ hai lần, trong trường học sẽ không còn ai dám bắt nạt cậu nữa!”

“Tôi nói không được đi là không được đi!” Đặng Hạo Dương đột nhiên điên cuồng gào lên.

Lúc này, Trương Mạn Lệ nghe tiếng nên đẩy cửa bước vào xem chuyện gì xảy ra, Viên Mục Dã quay lại nói với cô ta: “Cha mẹ nên tránh trong lúc tư vấn tâm lý!”

Trương Mạn Lệ lập tức bị khí thế của Viên Mục Dã hù dọa, cô ta lập tức lùi ra ngoài và không dám nói lời nào. Bị mẹ mình xông vào, Đặng Hạo Dương không còn khí thế như vừa rồi nữa, cậu ta ngã ngay xuống ghế sofa rồi lại rơi vào im lặng.

Viên Mục Dã thở dài khi thấy điều này, sau đó cậu đi đến ngồi cạnh Đặng Hạo Dương và bảo: “Xin chào Đặng Hạo Dương, tôi tên là Viên Mục Dã, cha của cậu đã giao cho tôi xử lý các vấn đề cậu gặp ở trường, vì vậy từ giờ trở đi cậu hãy nói thật cho tôi biết, giữa cậu và đám người Vương Tử Thụy có mâu thuẫn gì?”

Sau khi Đặng Hạo Dương nghe Viên Mục Dã nói như vậy, cậu ta nhìn Viên Mục Dã rồi há miệng như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói một lời...

Viên Mục Dã biết nếu như ép quá chặt sẽ phản tác dụng, vì vậy cậu cười và bảo: “Không sao, hôm nay không muốn nói thì thôi, chúng ta từ từ cũng được, dù sao bắt cậu nói hết bí mật với một người xa lạ cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Đặng Hạo Dương khẽ thở phào, cậu ta hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn nói nhỏ: “Cảm ơn anh...”

Sau khi ra khỏi phòng của Đặng Hạo Dương, Trương Mạn Lệ đang ngồi trong phòng khách với vẻ mặt lo lắng, nhìn thấy

Viên Mục Dã đi ra, cô ta vội vàng đứng dậy hỏi: “Bác sĩ Viên, có phải tình trạng của con trai tôi nghiêm trọng trở lại không?”

Viên Mục Dã cười: “Trước mắt có vẻ ổn, mọi chuyện không nghiêm trọng như tưởng tượng đâu, thỉnh thoảng để cậu ta trút bỏ sự ngọt ngào trong lòng cũng có ích đối với bệnh tình... Đúng rồi chị Trương, chị có thể cho tôi biết trạng thái của Đặng Hạo Dương trước khi về nước không?”

Không ngờ, Trương Mạn Lệ lại thở dài: “Nói ra thật xấu hổ, tôi và cha của Hạo Dương, cũng chính là chồng trước của tôi tên là Đặng Diệu Châu những năm qua đều bận rộn kinh doanh mà bỏ bê việc chăm sóc con cái, không ngờ hai năm trước nó gặp một sự cố, đến lúc đó tôi mới hiểu tiền bạc không quan trọng bằng con cái, vì vậy tôi lựa chọn về với gia đình và toàn tâm chăm lo cho cuộc sống cũng như việc học hành của thằng bé.”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Sự cố? Sự cố gì vậy?”

Trương Mạn Lệ trầm giọng xuống: “Hạo Dương đã từng bị bắt cóc vì công việc làm ăn của cha nó, may mà con trai tôi phúc lớn mạng lớn nên đã được người ta cứu về.”

Viên Mục Dã lại hỏi tiếp: “Chị có biết tình trạng của Đặng Hạo Dương sau khi được giải cứu có gì khác với trước đây không?”

Trương Mạn Lệ ngơ ngác lắc đầu: “Không có gì thay đổi nhiều, ngoại trừ việc một người bạn học của nó không may qua đời vì chuyện này, vì vậy nó đã rất buồn trong một thời gian...”

“Đặng Hạo Dương bị bắt cóc, tại sao bạn cậu ta lại chết?”
Viên Mục Dã hỏi.

Trương Mạn Lệ thở dài, nói: “Khí đó, Hạo Dương có một người bạn học rất thân, hai người thường xuyên đến trường cùng nhau, khi bọn cướp đến bắt cóc, ngay lúc ấy bọn chúng không phân biệt được ai là Hạo Dương nên đã bắt cả hai... Sau này bọn cướp biết đưa bé kia không phải Hạo Dương, bọn chúng cảm thấy mang theo nó khá vướng víu nên đã giết thẳng bé trước khi lấy tiền chuộc.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Đặng Hạo Dương có ý kiến gì về việc chị ly hôn với chồng cũ không?”

Trương Mạn Lệ lắc đầu: “Chuyện này không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến nó cả... Ban đầu Hạo Dương còn an ủi tôi cơ, phụ nữ mà, lúc mới ly hôn luôn mê mang, may mắn là có Hạo Dương ở bên cạnh tôi.”

Khi Viên Mục Dã đi ra khỏi nhà Đặng Hạo Dương, Thạch Lỗi và A Triết đã ngồi trong xe ở dưới nhà đợi cậu. Sau khi lên xe, Viên Mục Dã nhìn Thạch Lỗi và bảo: “Tình huống của đứa trẻ này hơi phức tạp, cậu ta bị bắt cóc vào hai năm trước, lúc đó có một người bạn thân đã chết vì cậu ta...”

Thạch Lỗi cau mày: “Lão Đặng không hề nói với tôi về chuyện này... Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến việc cậu ta bị bắt nạt ở trường?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Trước mắt khó mà nói, hơn nữa thằng bé này rất cảnh giác, nó không thể nào móc tim móc phổi khi vừa gặp một bác sĩ tâm lý giả mạo như tôi...”

“Ừ, cái này thì giống cha nó...” Thạch Lỗi chế nhạo.

Viên Mục Dã: “Đúng rồi, tại sao khách hàng quan trọng của anh lại ly hôn vợ thế?”

Thạch Lỗi cười khẩy: “Còn lý do nào nữa, bị vợ bắt quả tang khi đang ngoại tình với bồ nhí ở công ty! Lão Đặng đuối lý nên không những bị chia một nửa tài sản khi ly hôn, anh ta còn phải chi một số tiền lớn để cấp dưỡng, sau đó vợ anh ta dẫn theo đứa con về sống trong nước.”

Chương 885: Lớp luyện thi

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng Đặng Hạo Dương, sau đó quay lại nói với Thạch Lỗi: “Chúng ta chờ cậu ta tắt đèn rồi đi!”

“Vì sao?” A Triết không hiểu.

Viên Mục Dã thở dài nói: “Tôi muốn xem mấy giờ cậu ta đi ngủ...”

“Cậu quan tâm mấy giờ cậu ta đi ngủ làm gì chứ?” A Triết mất kiên nhẫn.

Viên Mục Dã giải thích: “Mất ngủ là biểu hiện thường thấy nhất của bệnh trầm cảm, tôi muốn xem Đặng Hạo Dương có triệu chứng này không...”

Sự thật chứng minh lo lắng của Viên Mục Dã không phải không có lý, bởi vì bọn họ ngồi trong xe chờ đến ba giờ sáng vẫn không thấy Đặng Hạo Dương tắt đèn đi ngủ, cuối cùng A Triết buồn ngủ không chịu nổi nữa bọn họ mới vội vàng quay về.

Trên đường về, A Triết không nhịn được chửi đồng: “Tôi nói cho cậu biết nhé, Viên Mục Dã, cậu thế này không phải đang làm phức tạp hóa tình hình lên à? Bọn chúng bắt nạt Đặng Hạo Dương thì chúng ta giúp cậu ta đánh lại là được rồi mà? Đánh một lần không được thì hai lần, hai lần chưa đủ thì ba lần, tôi không tin không moi được gì từ bọn chúng?”

Viên Mục Dã cười nói: “Anh cứ làm như trẻ con mẫu giáo đánh nhau, xong rồi phụ huynh ra mặt xin lỗi ấy? Như vậy chỉ làm mọi chuyện càng phức tạp hơn thôi...”

Thạch Lỗi cũng ủng hộ Viên Mục Dã làm như vậy, gã vừa cười vừa bảo: “Cứ làm theo cách của cậu đi, lão Đặng rất yêu quý đứa con trai này, giải tỏa được tâm trạng là biện pháp tốt nhất, nếu không cho dù giải quyết được phiền phức ở trường học thì cậu ta muốn nghĩ quần sẽ vẫn nghĩ quần thôi.”

Sáng hôm sau, Viên Mục Dã lại xin phép Đoàn Phong nghỉ, sau đó đi đến nhà Đặng Hạo Dương. Lần này khi nhìn thấy Viên Mục Dã, cậu ta cuối cùng mới tin đây là người do cha mình phái đến...

“Đêm qua ngủ thế nào?” Viên Mục Dã biết nhưng vẫn hỏi.

Đặng Hạo Dương thở dài, đáp: “Còn như thế nào nữa...”

Viên Mục Dã thấy cậu ta không trả lời thì hỏi lại: “Cậu mất ngủ bao lâu rồi?”

Đặng Hạo Dương ngạc nhiên: “Anh... sao anh biết tôi bị mất ngủ?”

Viên Mục Dã cười: “Cậu tự đi soi gương xem, trên mặt cậu viết rõ bốn chữ to ‘Tôi bị mất ngủ’ đấy thôi!”

Đặng Hạo Dương tắc lưỡi: “Tôi mất ngủ hay không liên quan gì đến anh?”

Viên Mục Dã nhún nhún vai: “Đúng là chuyện này không liên quan đến tôi, có điều tôi sẽ báo lại tình trạng này với cha cậu...”

“Anh nói với ông ấy làm gì... thời gian của ông ấy rất quý giá, không dùng để nói chuyện làm ăn thì cũng dùng để cưa thư ký, những chuyện này của tôi không đáng được nhắc đến đâu.”
Sắc mặt Đặng Hạo Dương chán nản.

Viên Mục Dã nhận ra, Đặng Hạo Dương không phải không quan tâm đến việc cha mẹ mình ly hôn như Trương Mạn Lệ nói, cậu ta chỉ không biểu hiện ra trước mặt cha mẹ mình mà thôi...

“Được...” Viên Mục Dã gật đầu: “Không nói với họ cũng được, vậy từ giờ trở đi cậu phải học cách điều tiết cảm xúc của mình.”

“Tôi thì có cảm xúc gì cần phải điều chỉnh chứ! Anh là vệ sĩ của tôi hay là bác sĩ tâm lý vậy?” Đặng Hạo Dương kháng cự lại.

Viên Mục Dã kiên nhẫn nói: “Chỉ cần cậu muốn, hai thân phận này có thể chuyển đổi bất cứ lúc nào...”

Đặng Hạo Dương tức giận: “Hiện giờ tôi cần vệ sĩ, chút nữa anh đưa tôi đến lớp học ôn thi!”

Viên Mục Dã lấy di động ra và bảo: “Được thôi, để tôi gọi điện cho lái xe đến...”

Đặng Hạo Dương thấy khó tin: “Nghề vệ sĩ gần đây có đãi ngộ cao thế à? Còn có lái xe riêng nữa?”

“Yên tâm, cha cậu trả tiền mà...” Viên Mục Dã cười khẽ.

Mặc dù A Triết thấy Viên Mục Dã gọi mình đến làm lái xe thiếu chút nữa thì nổi điên lên, nhưng cuối cùng gã vẫn nghiêng răng nghiêng lợi chạy đến, dù sao so với Thạch Lỗi, khí chất của A Triết trông giống lái xe hơn.

Đặng Hạo Dương nhìn sắc mặt siêu cấp khó coi của A Triết, bèn thì thầm với Viên Mục Dã: “Có phải anh nợ tiền lương của anh ta không? Sao sắc mặt anh ta lại như thế?”

Viên Mục Dã trấn an Đặng Hạo Dương: “Không sao đâu, trời sinh anh ta đã có bản mặt như thế rồi...”

Từ nhà Đặng Hạo Dương đến trung tâm luyện thi cũng không quá xa, không ngờ quảng trường Thế Kỷ gần đó lại có hoạt động thương mại, phong tỏa đường xung quanh, cho nên A Triết buộc phải đi vòng một đường xa hơn.

Lúc đầu đây vốn không phải là vấn đề, nhưng con đường này phải đi qua một đường hầm. Ngay khi xe đi vào trong bóng tối của đường hầm, Viên Mục Dã cảm nhận rõ ràng Đặng Hạo Dương đang trở nên vô cùng căng thẳng, toàn thân như cứng đờ...

May mà đường hầm này không dài, chưa đến một phút đã đi hết, Đặng Hạo Dương cũng dần khôi phục lại bình thường... Mặc dù lúc đó Viên Mục Dã có nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi ngay.

Khi xe đến trung tâm luyện thi, Đặng Hạo Dương đột nhiên nhìn về phía Viên Mục Dã và dặn: “Ở trên xe chờ tôi, sau khi học xong tôi sẽ ra, đừng có đi vào tìm tôi đấy!”

Viên Mục Dã ngoài mặt cười đồng ý, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ, Đặng Hạo Dương không muốn mình đi vào chắc chắn

có vấn đề... Thế là, sau khi Đặng Hạo Dương xuống xe không lâu, cậu cũng len lén đi theo.

Khi Viên Mục Dã bước xuống xe, A Triết vẫn không quên nhắc nhở: “Nếu cần đánh nhau thì gọi tôi!”

Đây là một trung tâm luyện thi có quy mô khá lớn, bên trong có các chương trình học cho từng lứa tuổi khác nhau, Viên Mục Dã lấy lý do muốn chọn lớp luyện thi cho con, đi đến bên ngoài lớp học của Đặng Hạo Dương...

Đương nhiên, Viên Mục Dã cũng không có con để vào đây học thêm, cậu làm vậy chỉ vì muốn xem bình thường khi Đặng Hạo Dương đi học thì như thế nào.

Thật ra với gia cảnh của Đặng Hạo Dương cũng không nhất thiết phải đến trung tâm luyện thi mấy chục người một lớp này, cha mẹ của cậu ta hoàn toàn có thể mời một gia sư một kèm một về dạy tại nhà, nhưng không biết tại sao, khi nghe Trương Mạn Lệ nói thì Đặng Hạo Dương lại kiên quyết muốn đến đây học thêm...

Viên Mục Dã đứng ngoài quan sát, thấy Đặng Hạo Dương cũng chăm chú nghe giảng, cậu ta thực sự muốn học thêm, có điều cậu nghĩ mãi không hiểu trung tâm này có sức hút gì khiến Đặng Hạo Dương nhất định phải đến đây?

Viên Mục Dã nhanh chóng tìm được đáp án, sau khi kết thúc lớp học thêm, Đặng Hạo Dương cũng không giống các bạn khác thu dọn sách vở để ra về, mà mặt không đổi sắc ngồi im tại chỗ.

Lúc này có ba nam sinh đi từ bên ngoài vào, Viên Mục Dã nhận ra đó chính là ba đứa trẻ có thiên hướng bạo lực trong tài liệu Thạch Lỗi đưa cho...

Ba người kia cười nham nhở ngồi xuống cạnh Đặng Hạo Dương, sau đó cầm sách vở đồ dùng học tập của cậu ta đập phá ném lung tung. Toàn bộ quá trình Đặng Hạo Dương đều ngồi im hờ hững, dường như đã quen với những chuyện này rồi.

Chương 886: Chơi bóng rổ

Với thái độ bình thường khi nói chuyện với cậu, Viên Mục Dĩ thấy Đặng Hạo Dương hẳn không phải kẻ hèn nhát mới đúng? Tại sao vừa nhìn thấy ba người Vương Tử Thụy lại như biến thành người khác vậy? Bởi vì cậu đã đồng ý không đi theo Đặng Hạo Dương vào trong, cho nên Viên Mục Dĩ không ra mặt, chỉ ở bên ngoài lớp quan sát mọi chuyện diễn ra.

Đầu tiên, Đặng Hạo Dương chủ động đưa ví tiền cho bọn chúng, Vương Tử Thụy giật lấy mở ra xem sau đó ném xuống trước mặt Đặng Hạo Dương và nói: “Chỉ có ngân này tiền, mày cho ăn mày à?”

Thật ra Viên Mục Dĩ có thể nhận ra Đặng Hạo Dương đang cố gắng kìm nén bản thân, một lúc sau cậu ta mới lấy điện thoại ra và bảo: “Tôi... có thể chuyển khoản cho các cậu.”

Không ngờ Vương Tử Thụy lại cười nhạo: “Mày nghĩ tao ngốc à? Nếu nhận tiền chuyển khoản của mày, không phải sẽ để lại chứng cứ bọn tao tổng tiền mày sao?”

Viên Mục Dĩ thấy tên Vương Tử Thụy này đúng là gian manh, biết rằng chuyển khoản sẽ tạo thành chứng cứ, nếu suy nghĩ này đặt lên việc học thì có lẽ cũng không cần đến lớp luyện thi đâu?

Có điều Viên Mục Dĩ vẫn không hiểu rõ, với thành tích của Đặng Hạo Dương thì đâu cần đi học thêm, vì sao cậu ta vẫn nhất quyết muốn đi, hơn nữa trong thành phố cũng có rất nhiều gia sư và trường dạy thêm có tiếng, vì sao cứ phải đến học chung với đám Vương Tử Thụy này?

Mặc dù hành vi này rất khó hiểu, nhưng theo phỏng đoán của Viên Mục Dĩ thì nhất định có một nguyên nhân nào đó khiến Đặng Hạo Dương không thể không đến...

Viên Mục Dĩ lại tiếp tục theo dõi tình hình bên trong phòng học, Vương Tử Thụy dùng nét mặt khinh miệt nói với Đặng

Hạo Dương: “Vì sao mấy ngày trước mày không đến?”

Đặng Hạo Dương không trả lời ngay mà cúi đầu nhìn hai tay mình, do dự một lúc mới nói: “Tôi bị ốm, phải nghỉ mấy hôm...”

Lưu Tinh Vũ ở bên cạnh cười khì khì: “Ồ, người đứng đầu toàn trường chúng ta thân thể lại yếu đuối như vậy sao, thế này không được... có muốn buổi tối bọn tao đưa mày đi vận động chút không, tăng cường sức khỏe?”

Đặng Hạo Dương vội vàng nói: “Xin lỗi, buổi tối tôi không ra ngoài...”

Không ngờ Vương Tử Thụy lại ôm Đặng Hạo Dương sau đó thì thầm vào tai cậu ta nói nhỏ vài câu, rồi cười phá lên... Mặc dù nhìn bề ngoài quan hệ của bọn họ không tệ, nhưng Viên Mục Dã có thể nhận ra Đặng Hạo Dương luôn kháng cự khi Vương Tử Thụy đến gần.

Cũng không biết Vương Tử Thụy nói gì với Đặng Hạo Dương mà khi quay lại xe, cậu ta lại nói với Viên Mục Dã: “Tối nay tôi muốn đi chơi bóng rổ với bạn cùng lớp.”

Viên Mục Dã không nói chuyện, nhưng A Triết ngồi sau tay lái thì tỏ vẻ chán ghét, giống như đang nói: “Đấy mà là chơi bóng rổ à? Bọn chúng đánh mày thì có?”

Lúc đưa Đặng Hạo Dương lên tầng, Viên Mục Dã thấy được cậu ta đang cố gắng kiềm chế bản thân nên thì thầm hỏi: “Cậu chắc chắn đêm nay ra ngoài không vấn đề gì chứ?”

Đặng Hạo Dương đột nhiên nhìn Viên Mục Dã, sau đó căng thẳng nói: “Có thể... có thể có vấn đề gì chứ? Không sao đâu! Thật sự không sao!”

Cậu ta càng nói như vậy chứng tỏ vấn đề càng nghiêm trọng, nếu như Viên Mục Dã đoán không sai, Đặng Hạo Dương rất sợ bóng tối, cho nên phòng của cậu ta mới luôn luôn không tắt đèn, điều này cũng được xác thực qua Trương Mạn Lệ.

Còn về chuyện vì sao Đặng Hạo Dương lại sợ bóng tối thì Viên Mục Dã tạm thời chưa biết, có điều theo suy đoán của cậu đây chính là nguyên nhân quan trọng khiến Đặng Hạo Dương biến thành tình trạng như hiện tại...

Sau khi quay xe về, A Triết bực mình bảo: “Cậu nhìn cái dáng vẻ sợ hãi của nó đi, tôi nhìn đã muốn đánh thêm cho trận nữa rồi... Mấy chuyện kiểu này là như thế đấy, trông cậu càng yếu đuối thì càng hay bị bắt nạt!”

Viên Mục Dã buồn cười quá: “Vậy khi anh còn bé thường đi bắt nạt người khác hay bị người khác bắt nạt?”

A Triết cười lạnh: “Dám bắt nạt tôi.... cò trên mộ kẻ đó cũng cao ba mét rồi.”

Điều này thì Viên Mục Dã tin, với tính cách của A Triết, gã nhất định có thù tất báo, người dám bắt nạt gã khi còn nhỏ đừng nói là cò trên mộ, có khi đã mọc thành thảo nguyên rồi.

Sau khi trời tối, Viên Mục Dã và A Triết đứng giờ xuất hiện dưới nhà Đặng Hạo Dương, thằng nhóc đó bề ngoài thì cứng miệng, nhưng trong lòng lại không hề muốn đi, cậu ta trung về mặt râu rĩ ngồi im trong xe.

Nơi đám Vương Tử Thụy hẹn chơi bóng rổ là một trung tâm thể dục thể thao của thành phố, nơi đây có sân bóng rổ chuyên nghiệp, nhưng giá tiền thuê sân này cũng không ít, cho nên không phải học sinh trung học bình thường nào cũng có thể đặt được.

Mặc dù Đặng Hạo Dương nhiều lần yêu cầu Viên Mục Dã không được phép đi theo mình, nhưng sao cậu có thể nghe theo lời của một đứa con nít chứ? Hơn nữa, Viên Mục Dã không chỉ đi vào một mình, mà còn mang cả A Triết theo... Dù sao đi một mình vào sân vận động cũng rất kỳ lạ.

Chuyện đúng như A Triết nói, ba tên kia nào có đến đây chơi bóng rổ, rõ ràng là đến đánh Đặng Hạo Dương. Cũng may ra tay không quá nặng, chỉ cầm bóng rổ ném vào người cậu ta...

Mặc dù Viên Mục Dã không hỗ trợ ngay, nhưng đó là trong tình huống Đặng Hạo Dương vẫn chưa bị thương... nếu không cậu đã sớm can thiệp rồi.

“Cậu nhìn cái dáng vẻ sợ hãi của nó đi, đến bóng rổ cũng không né được! Không biết nó có phải con trai ruột của lão Đặng không nữa, còn không bằng một đứa con gái!” A Triết tức lắm, nếu không phải Viên Mục Dã ngăn lại thì gã đã lao vào đánh người rồi.

Viên Mục Dã nói: “Bóng đập vào mấy lần cũng không mạnh, cứ xem đi đã... nếu như Đặng Hạo Dương không chịu nổi nữa thì lúc đó chúng ta sẽ ra tay.”

Cuối cùng một nhân viên quản lý sân vận động không chịu được nữa quát mấy câu, ba người Vương Tử Thụy mới dừng tay, có điều ánh mắt bọn chúng nhìn về phía Đặng Hạo Dương càng hung dữ hơn...

Khi hết quá trình hành hạ, Vương Tử Thụy đột nhiên ôm vai Đặng Hạo Dương đi về phía phòng thay đồ, bởi vì đó là phòng thay quần áo chung và còn có người khác trong đó, nên Viên Mục Dã cho rằng đám Vương Tử Thụy sẽ không ra tay quá nặng với Đặng Hạo Dương.

Nhưng càng chờ Viên Mục Dã càng thấy tình hình không ổn, bởi vì đám Vương Tử Thụy đã thay đồ xong đi ra ngoài, nhưng mãi không thấy Đặng Hạo Dương đi ra... Viên Mục Dã bảo A Triết đuổi theo đám lưu manh kia, còn mình thì đi vào trong phòng thay đồ kiểm tra.

Khi Viên Mục Dã bước vào, phát hiện bên trong không còn ai, cậu tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Đặng Hạo Dương đâu. Theo lý thuyết, phòng thay đồ này chỉ có một lối ra vào, Đặng Hạo Dương không thể đi ra từ hướng khác được.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã cẩn thận quan sát cách bố trí nội thất của phòng thay đồ, phát hiện trong cùng còn có một căn phòng chứa đồ nhỏ, Viên Mục Dã đứng ở cửa phòng chứa đồ cẩn thận nghe ngóng, loáng thoáng nghe thấy có tiếng người nhỏ giọng sù sùi bên trong.

Chương 887: Bạn thân

Không cần nghĩ cũng biết người bên trong là ai, kết quả khi Viên Mục Dã đẩy chốt cửa mới phát hiện cửa đã bị khóa lại... Cậu không hề do dự nhấc chân đập tung cánh cửa ra.

Đằng sau cánh cửa là một không gian tối đen, Viên Mục Dã bật đèn điện thoại mới nhìn thấy Đặng Hạo Dương đang run rẩy cuộn mình lại trong một góc... Nhìn thấy cảnh này, lòng cậu trùng xuống, xem ra chính đám Vương Tử Thụy đã nhốt Đặng Hạo Dương trong căn phòng tối này.

Viên Mục Dã lại gần, nhẹ nhàng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Có lẽ nghe thấy tiếng Viên Mục Dã, hoặc do nhìn thấy ánh sáng từ điện thoại, nên Đặng Hạo Dương đang chôn mặt giữa hai chân từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nước mắt nhìn về phía Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã thấy cậu ta có phản ứng thì khẽ thở phào, hỏi: “Cậu đi được chứ?”

Đặng Hạo Dương gật đầu rồi lại bối rối lắc đầu, lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện ra trong căn phòng đầy mùi khai... cậu hiểu ngay đã có chuyện gì xảy ra.

Viên Mục Dã đưa điện thoại cho Đặng Hạo Dương và bảo: “Cậu cầm cái này để chiếu sáng trước, chờ tôi đi tìm quần áo cho cậu.”

Không bao lâu sau, Viên Mục Dã quay lại cầm theo một bộ quần áo thể thao cùng với đèn chiếu sáng khẩn cấp, cậu nhìn Đặng Hạo Dương vẫn đang co quắp dưới đất: “Cậu thay bộ quần áo này vào đi, chuyện hôm nay tôi sẽ không nói với bất cứ ai đâu.”

Dù sao cũng là một thiếu niên mười mấy tuổi rồi, chỉ vì sợ bóng tối mà đến mức tè ra quần thì đúng là rất mất mặt... Mà đám khốn nạn Vương Tử Thụy lại có thể nghĩ ra chiêu này để dọa Đặng Hạo Dương, thì hiển nhiên chúng biết điểm yếu này

của cậu ta, chẳng lẽ đây cũng chính là nguyên nhân khiến Đặng Hạo Dương không dám phản kháng sao?

Thấy Đặng Hạo Dương vẫn ngồi im dưới đất, Viên Mục Dã liền ném quần áo lên đầu cậu ta và nói: “Cậu tự thay đi, tôi chờ bên ngoài...”

Viên Mục Dã ra khỏi phòng thay đồ và gọi điện cho A Triết, hỏi xem đám Vương Tử Thụy bây giờ đang ở đâu?

A Triết hừ lạnh: “Đám ranh con này tâm trạng không tệ, đang đi ăn ở quán xiên que.”

Viên Mục Dã nghĩ một chút rồi nói: “Chút nữa anh đi theo bọn chúng tìm cơ hội cướp hết đồ trên người bọn chúng, đặc biệt là điện thoại di động...”

“Cậu bảo tôi đi cướp đồ của bọn trẻ con á?” A Triết không tin nổi.

“Diễn vai người xấu chẳng phải là thế mạnh của anh sao?” Viên Mục Dã cười xấu xa.

Sở dĩ Viên Mục Dã muốn A Triết làm như vậy là vì cậu nghi ngờ trong điện thoại của đám Vương Tử Thụy kia có quay video hoặc ảnh chụp lúc Đặng Hạo Dương mất mặt, cho nên tên nhóc đó mới không dám phản kháng.

Lúc này Đặng Hạo Dương đã thay xong đồ xong đi ra ngoài, cậu ta lúng túng nói với Viên Mục Dã: “Tôi xong rồi... chúng ta về thôi.”

Vì A Triết còn chưa quay lại, nên Viên Mục Dã dẫn Đặng Hạo Dương đến cửa hàng KFC ở gần đó ăn đêm và giết thời gian, tiếc là Đặng Hạo Dương không có khẩu vị, không nói gì chỉ ngồi yên một chỗ...

Viên Mục Dã đẩy cốc Cocacola đến trước mặt cậu ta: “Uống chút đồ ngọt đi, nó giúp bình ổn cảm xúc tốt đấy.”

Có lẽ vì Viên Mục Dã đã nhìn thấy cảnh xấu hổ nhất của mình, nên Đặng Hạo Dương cũng bày ra vẻ mặt chẳng còn gì để mất, cậu ta nói: “Anh muốn cười thì cứ cười đi!”

Viên Mục Dã nhíu mày: “Chuyện này có gì đáng buồn cười? Ai mà chẳng sợ hãi một thứ gì đó, những kẻ đùa giỡn với nỗi sợ hãi đó mới là kẻ đáng bị chê cười...”

Nghe Viên Mục Dĩ nói vậy, Đặng Hạo Dương không lên tiếng, nhưng cậu ta cầm chặt lấy cốc Cocacola, như thể muốn bóp nát chiếc cốc giấy đó vậy...

Viên Mục Dĩ cười nói với cậu ta: “Thả lỏng một chút, cứ uống đi đã, rồi thành thật trả lời câu hỏi của tôi.”

Có lẽ đã đoán được Viên Mục Dĩ định hỏi gì, nên Đặng Hạo Dương uống một hơi hết sạch cốc Cocacola, sau đó ợ lên một tiếng rồi nói: “Dù sao cũng bị anh nhìn thấy rồi, muốn hỏi gì cứ hỏi đi!”

“Có phải bọn Vương Tử Thụy đã quay video để uy hiếp cậu không...” Viên Mục Dĩ hỏi thẳng.

Đặng Hạo Dương sững sờ: “Sao anh biết?”

“Đoán...” Viên Mục Dĩ nói thật

Đặng Hạo Dương bối rối: “Bọn chúng nói nếu tôi không nghe lời chúng, chúng sẽ đăng video đó lên diễn đàn của trường... Nếu để cha mẹ tôi biết chuyện này, nhất định sẽ cảm thấy tôi làm bọn họ quá mất mặt.”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Vì sao cậu lại nghĩ như vậy? Mặc dù cha mẹ cậu đã ly hôn, nhưng tình yêu của họ dành cho cậu không hề giảm bớt, nếu không sao tôi lại xuất hiện ở đây chứ, đúng không? Thật ra vấn đề lớn nhất của cậu bây giờ không phải là đoạn video mà đám Vương Tử Thụy quay lại, mà cậu nên dừng cảm đối mặt với nỗi sợ hãi thực sự trong lòng mình, tìm hiểu nguyên nhân nó xuất hiện...”

Đặng Hạo Dương không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn mặt bàn, không biết đang suy nghĩ điều gì...

Viên Mục Dĩ đành tiếp tục: “Từ lúc nào cậu phát hiện ra bản thân rất sợ bóng tối?”

Đặng Hạo Dương sững người, sau đó thở dài nói: “Khoảng hai năm trước.”

“Có liên quan với lần cậu bị bắt cóc kia?” Viên Mục Dĩ dò hỏi.

Đặng Hạo Dương ngẩng phắt đầu lên: “Anh cũng biết chuyện đó?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên... tôi biết chuyện đó vẫn luôn có ảnh hưởng đến cậu, nỗi sợ hãi bóng tối hẳn cũng xuất hiện từ khi đó.”

Đặng Hạo Dương bắt lực xoa xoa tay, cậu ta nói: “Tôi thực sự đã cố gắng hết sức rồi, mới đầu tôi cho rằng đến gặp bác sĩ tâm lý là ổn, nhưng không ai có thể giúp tôi...”

Viên Mục Dã thở dài: “Đó là vì cậu chưa nói cho họ biết nỗi sợ hãi trong lòng cậu thật sự đến từ đâu... ví dụ như cái chết của người bạn thân của cậu?”

Nghe Viên Mục Dã nói vậy, nét mặt Đặng Hạo Dương biến sắc, trở nên kích động: “Không liên quan đến cậu ấy, anh đừng nói linh tinh!”

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Cậu nhìn xem, đã hai năm trôi qua rồi, cậu vẫn không muốn nhắc đến cái chết của cậu ta, điều này chứng tỏ cái gì? Nó chứng tỏ cho đến bây giờ cậu vẫn chưa thể thoát ra khỏi cái bóng của chuyện đó. Nếu như cậu cứ tiếp tục giấu nó trong lòng, thì nỗi sợ hãi của cậu sẽ không bao giờ biến mất, thậm chí còn có thể khuếch đại đến vô hạn...”

Đặng Hạo Dương ngẩn người, sau đó vô lực dựa vào ghế...

Xem ra Viên Mục Dã nói không sai, việc Đặng Hạo Dương trốn tránh chuyện kia chính là căn nguyên của nỗi sợ hãi, nếu như cậu ta không chịu đối mặt với nó, thì rất khó để bước qua được.

Một lúc sau, Đặng Hạo Dương mới chậm rãi nói: “... Đinh Tử Kiệt.”

“Sao cơ...” Viên Mục Dã không nghe rõ.

Đặng Hạo Dương xoa xoa mặt rồi nói: “Cậu ấy tên là Đinh Tử Kiệt, là bạn thân từ nhỏ đến lớn của tôi...”

Chương 888: Video uy hiếp

Vì nguyên nhân gia đình, cho nên từ nhỏ Đặng Hạo Dương đã không có bạn thân, Đinh Tử Kiệt trở thành bạn của cậu ta cũng là do cha Đinh Tử Kiệt, Đinh Huy là nhân viên trong công ty của Đặng Diệu Châu...

Mặc dù ban đầu Đinh Tử Kiệt cũng không thích dạng “cậu ảm” như Đặng Hạo Dương, nhưng trước sự ép buộc của cha mình, cậu ta cũng không thể không trở thành bạn của Đặng Hạo Dương từ khi còn học mẫu giáo.

Thật ra Đặng Hạo Dương cũng biết tình bạn giữa họ như thế nào, chỉ là cậu ta quá mong muốn có một người bạn nên giả như không biết gì cả, nghiêm túc trở thành bạn thân của Đinh Tử Kiệt.

Chớp mắt đã nhiều năm trôi qua, hai đứa bé Đặng Hạo Dương và Đinh Tử Kiệt đều đã trở thành thiếu niên hăng hái... Quan hệ giữa bọn họ cũng ngày càng thân thiết, dường như đã quên đi nguyên nhân họ chơi với nhau là gì.

Nhưng theo sự trưởng thành, Đặng Hạo Dương cũng dần trở nên buồn bã, bởi vì cậu ta ngày càng không chắc chắn về tình bạn này, thậm chí cậu ta còn trở nên quá nhạy cảm, luôn nghi ngờ tình bạn này... Mặc dù Đinh Tử Kiệt đã nhiều lần nói rằng mình không còn là cậu bé ngày xưa nữa, tình bạn giữa họ không thể biến mất được!

Nhưng Đặng Hạo Dương vẫn luôn cảm thấy sợ hãi, sợ rằng có một ngày Đinh Tử Kiệt nói với mình rằng: “Cho đến bây giờ tôi chưa từng coi cậu như một người bạn, tôi đi với cậu chỉ vì cha cậu có tiền mà thôi!”

Đến tận hai năm trước, khi vụ án bắt cóc xảy ra, lúc đó Đặng Hạo Dương mới ý thức được mình đã bỏ lỡ điều gì, cậu ta đã để phí thời gian những năm hai người ở bên nhau cho sự đổ kỵ và hoài nghi, chờ đến khi cậu ta biết rõ vị trí của mình trong lòng Đinh Tử Kiệt... thì mọi thứ đã muộn.

Đó là một buổi sáng trời trong gió nhẹ, Đặng Hạo Dương và Đinh Tử Kiệt giống như thường ngày ngồi xe do giúp việc nhà họ Đặng lái, chuẩn bị đến trường thì trên đường bất ngờ bị một chiếc xe van màu trắng chặn đường.

Trong lúc hai người vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì người lái xe đã chạy trốn, bỏ lại Đinh Tử Kiệt và Đặng Hạo Dương ngây ra ngồi trong xe. Ngay lúc đó Đặng Hạo Dương còn chưa ý thức được đó là một vụ bắt cóc, cậu ta chỉ đơn giản nghĩ đã xảy ra tai nạn giao thông mà thôi!

Nhưng ý thức với nguy hiểm của Đinh Tử Kiệt cao hơn, cậu ta định kéo cửa xe thì có hai người đàn ông nhanh chân hơn, giờ súng vào trong xe... khi đối phương nhìn thấy trong xe chỉ có hai đứa trẻ thì có vẻ ngạc nhiên.

Nhưng người đàn ông lớn tuổi hơn hỏi nhanh bằng chất giọng lạnh lẽo: “Ai là Đặng Hạo Dương?”

Đặng Hạo Dương chưa từng nhìn thấy cảnh này, sợ đến mức không nói nên lời, nhưng Đinh Tử Kiệt thì rất bình tĩnh nói: “Là tôi...”

Không ngờ Đinh Tử Kiệt vừa dứt lời, đối phương không hề do dự nổ súng, thẳng tay giết chết người vừa xưng là Đặng Hạo Dương, Đinh Tử Kiệt.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, đến mức Đặng Hạo Dương không kịp có bất cứ phản ứng gì, Đinh Tử Kiệt bị bắn chết rồi? Đặng Hạo Dương sợ hãi quá mức lẫn ra bất tỉnh.

Chờ đến khi cậu ta tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong bóng tối mênh mông, bên cạnh cậu ta là thi thể đã lạnh cứng của Đinh Tử Kiệt... Người bạn chơi cùng mình từ nhỏ vì mình mà chết thảm, còn mình vẫn luôn hoài nghi việc cậu ấy có thực sự muốn làm bạn với mình hay không?

Nhất thời, sợ hãi, áy náy, hối hận... vô số cảm xúc dâng trào trong cậu ta, cậu ta như khắc cốt ghi tâm những cảm xúc khi bị nhốt trong bóng đêm đó, cũng chính vì nguyên nhân này mà trong lòng cậu ta nảy sinh sự sợ hãi với bóng tối.

Sau khi Đặng Hạo Dương được cứu về mới biết, hai người đàn ông kia không phải cướp, mà chúng muốn trả thù cha cậu, cho

nên khi Đinh Tử Kiệt nhận mình là Đặng Hạo Dương, chúng đã không hề do dự nổ súng.

Mà sở dĩ Đặng Hạo Dương không chết, là vì hai người kia chỉ muốn giết chết con trai của Đặng Diệu Châu chứ không hề muốn tổn thương người vô tội, cho nên bọn họ mới để Đặng Hạo Dương và thi thể của Đinh Tử Kiệt vào trong một thùng hàng, rồi nhắn địa chỉ cho Đặng Diệu Châu, để anh ta đi nhận xác con mình.

Sau khi Đặng Hạo Dương được cứu về vẫn luôn trong trạng thái mơ mơ màng màng, phải ngủ mấy ngày mấy đêm mới hồi phục lại, đợi đến khi cậu ta nhớ tới Đinh Tử Kiệt thì tang lễ của cậu ấy đã kết thúc.

Mặc dù Đặng Diệu Châu đã đền bù cho cha mẹ Đinh Tử Kiệt một số tiền rất lớn, nhưng Đặng Hạo Dương có thể nhận ra, ánh mắt hai người họ nhìn cậu ta tràn đầy oán hận, dù sao người chết rõ ràng phải là cậu ta chứ không phải con trai Đinh Tử Kiệt của bọn họ...

Từ đó về sau, Đặng Hạo Dương vô cùng sợ hãi bóng tối, bởi vì mỗi lần ở trong bóng đêm cậu ta đều nhớ lại thời gian ở trong thùng hàng kia, và cả người bạn đã chết, Đinh Tử Kiệt.

Về phần Vương Tử Thụy, đúng là cậu ta luôn chường mắt với học sinh mới chuyển trường đến đã cướp mất vị trí số một của cậu ta, nhưng không tìm được điểm yếu của Đặng Hạo Dương nên chưa làm gì, cho đến một lần vô tình nhốt Đặng Hạo Dương vào trong phòng tối mới phát hiện ra nỗi sợ của cậu nhóc.

Thế là ba người Vương Tử Thụy lấy điện thoại di động quay lại cảnh xấu hổ của Đặng Hạo Dương, rồi dùng cái này để uy hiếp Đặng Hạo Dương phải nghe theo mệnh lệnh của bọn chúng...

Đặng Hạo Dương nói đến đây thì điện thoại của Viên Mục Đã vang lên, A Triết gọi điện báo đã xong việc, bây giờ đang đến đón hai người họ.

Sau khi cúp điện thoại của A Triết, Viên Mục Đã cười và bảo với Đặng Hạo Dương: “Chuyện bọn Vương Tử Thụy tôi sẽ

giúp cậu giải quyết, nhưng nỗi sợ trong lòng cậu thì cậu phải tự mình giải quyết...”

Đặng Hạo Dương cúi đầu nói: “Tôi đã nghĩ đến rất nhiều cách, nhưng không thể nào vượt qua được nỗi sợ đó!”

Viên Mục Dã nói: “Cậu đừng lo... cứ từ từ, tôi sẽ giúp cậu tìm chuyên gia về phương diện này.”

Sau khi Viên Mục Dã đưa Đặng Hạo Dương về nhà thì nói với A Triết: “Thế nào? Đóng vai kẻ ác có vui không?”

A Triết hừ một tiếng: “Hù dọa mấy đứa trẻ con có gì vui chứ?” Nói xong, gã mở ngăn đựng đồ bên tay lái phụ rồi ném một túi tài liệu cho Viên Mục Dã: “Điện thoại của đám ranh con đó đây!”

Viên Mục Dã cầm lên nhìn, sau đó cười bảo: “Cám ơn! Trong này nhất định có video bọn chúng dùng để uy hiếp Đặng Hạo Dương...”

Sau khi chào A Triết, Viên Mục Dã không về thẳng nhà mà quay lại số 54 nhờ Hoắc Nhiễm phá mật khẩu của mấy chiếc điện thoại kia. Chuyện này với Hoắc Nhiễm chỉ như ăn một bữa sáng, mấy phút đã làm xong.

Mở điện thoại ra, quả nhiên trong mỗi chiếc điện thoại đều có một đoạn video quay ở các góc độ khác nhau của cùng một cảnh, nội dung đúng như Viên Mục Dã suy đoán, đó chính là cảnh Đặng Hạo Dương bị dọa sợ đến tè ra quần.

Chương 889: Cái giá của sự trưởng thành

Mặc dù Viên Mục Dã đã lấy được đoạn video uy hiếp kia, nhưng lại không thể cam đoan bọn chúng không còn bản sao lưu nào khác, xem ra đến lúc cho Thạch Lỗi lên sàn rồi...

Sáng hôm sau, Thạch Lỗi nghe Viên Mục Dã nói lại tình hình của Đặng Hạo Dương thì nghi hoặc hỏi: “Cậu muốn tôi làm gì?”

Viên Mục Dã nghiêm túc nói: “Rất đơn giản... video trong điện thoại thì tôi đã xử lý rồi, nhưng không biết bọn Vương Tử Thụy còn bản sao lưu nào khác không, có thì phải tìm ra, nhưng điều kiện tiên quyết là không được làm bị thương người khác! Thêm nữa, anh điều tra xem tình hình hiện giờ của cha mẹ Đinh Tử Kiệt thế nào, tốt nhất là có thể tìm được một kỷ vật nào đó của Đặng Hạo Dương và Đinh Tử Kiệt hồi còn nhỏ. Thật ra, sự uy hiếp của video này với Đặng Hạo Dương chỉ là một vấn đề rất nhỏ, muốn tránh sau này lại phát sinh những chuyện như vậy thì nhất định phải giúp cậu ta hoàn toàn thoát khỏi bóng ma tâm lý này mới được.”

Thạch Lỗi cười: “Được, cũng không phải chuyện gì khó, để tôi nghĩ cách xem... Có điều không được làm bị thương người khác này có giới hạn không?”

Viên Mục Dã nói: “Dạy dỗ bọn chúng một chút cũng được, sau này có thể nhớ lâu một chút... nhưng đừng đánh đến mức tàn phế là được.”

Mấy ngày tiếp theo, Viên Mục Dã giúp Đặng Hạo Dương dừng tất cả các lớp học thêm, dù sao hiện giờ cậu ta cũng đang nghỉ học, nên ngày nào Viên Mục Dã cũng đưa Đặng Hạo Dương đến phòng thể hình để vận động, cho đổ đầy mồ hôi rồi về nhà đi ngủ, cố gắng để đầu óc cậu ta thoải mái, không nghĩ đến những vấn đề chưa giải quyết được kia nữa...

Biện pháp này mặc dù không thể giải quyết hoàn toàn chứng sợ bóng tối của Đặng Hạo Dương, nhưng cũng giúp tâm trạng của cậu ta tốt hơn, ít nhất cũng không còn trốn trong phòng suy nghĩ lung tung nữa.

Vài ngày sau, Thạch Lỗi cầm một quyển sổ giao cho Viên Mục Dã: “Đây là của cha mẹ Đinh Tử Kiệt bảo ông Đặng đưa cho Đặng Hạo Dương, có lẽ sẽ giúp được bệnh tình của cậu ta...”

Viên Mục Dã nhận lấy, thấy đây là nhật ký do Đinh Tử Kiệt viết khi còn sống, trên đó có ghi lại những gì cậu ta đã trải qua trước khi chết, trong mỗi câu chữ đều chứa đựng sự quý trọng với tình bạn của mình và Đặng Hạo Dương.

Trong đó có một đoạn viết như thế này: “Con người không phải cỏ cây, mặc dù sự quen biết của tôi và Đặng Hạo Dương dựa trên lợi ích, nhưng tình cảm lớn lên bên nhau từ nhỏ không ai có thể thay thế được... Gần đây, Hạo Dương trở nên vô cùng miễn cảm, tôi biết đây chính là cái giá phải trả khi trưởng thành, có lẽ thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

Từ những dòng này, Viên Mục Dã không khó để nhận ra Đinh Tử Kiệt là một cậu bé vô cùng hiền lành, cậu bé đã bao dung tất cả nghi ngờ và hoang mang của Đặng Hạo Dương, cũng hiểu vì sao đôi phương lại trở nên như vậy, chỉ tiếc rằng cậu ta còn chưa kịp nói những suy nghĩ của mình cho Đặng Hạo Dương biết thì bi kịch đã xảy ra.

Quyển nhật ký này đối với Đặng Hạo Dương chính là một quả bom tâm lý nặng ngàn cân, đưa cho cậu ta xem sẽ có hai kết cục, hoặc là hồng hân, cả đời không bước ra khỏi bóng ma “bạn thân nhất của mình vì mình mà chết”... Hoặc là hoàn toàn bình tâm lại, mang theo hy vọng của Đặng Tử Kiệt mà sống thật tốt.

Trước khi đưa quyển nhật ký cho Đặng Hạo Dương, Viên Mục Dã cũng có đôi chút do dự, lo lắng không biết với tâm trạng của Đặng Hạo Dương lúc này có chịu đựng được chuyện này không, đồng thời cậu cũng biết đây là cách duy nhất để Đặng Hạo Dương thoát khỏi bóng ma tâm lý kia.

Cuối cùng Viên Mục Dã vẫn quyết định đưa quyển nhật ký cho Đặng Hạo Dương, để cậu ta tự đưa ra quyết định của

mình, dù sao có một số chuyện cậu ta vẫn phải tự mình lựa chọn, giống như những gì Đinh Tử Kiệt đã viết trong quyển nhật ký, đây chính là cái giá của sự trưởng thành.

Có điều, ngoài dự đoán của Viên Mục Dã, Đặng Hạo Dương không chút do dự mở nhật ký của Đinh Tử Kiệt ra xem, mặc dù Đinh Tử Kiệt trong lòng cậu ta như một vết sẹo không thể chạm vào, nhưng đó cũng là người bạn tốt nhất của cậu ta..

Chiều hôm đó, Đặng Hạo Dương ngồi một mình trong phòng rất lâu, đến mức Trương Mạn Lệ mấy lần định vào trong xem sao, nhưng đều bị Viên Mục Dã cản lại, chuyện này nhất định phải để Đặng Hạo Dương tự mình tiếp nhận, lúc này không ai có thể giúp được cậu ta.

Đến tận khi trời tối, Viên Mục Dã thấy Đặng Hạo Dương mãi không ra ngoài thì nhẹ nhàng gõ cửa và hỏi: “Cần tôi bật đèn giúp không?”

Một lúc sau, nghe giọng Đặng Hạo Dương buồn bã nói: “Không cần, tôi muốn ngồi trong bóng tối với Tiểu Kiệt một lúc nữa...”

Mặc dù câu này nghe hơi kinh dị, nhưng trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ ý trong lời nói của Đặng Hạo Dương, đương nhiên cũng không vào trong quấy rầy cậu ta mà ngồi chờ ở phòng khách, kiên nhẫn chờ cậu ta ổn định lại tâm lý, tự mình bước ra ngoài.

Cuối cùng, khi Đặng Hạo Dương bước ra ngoài, hai mắt sưng phù, xem ra cậu ta đã khóc rất lâu. Nhưng từ trong ánh mắt của cậu ta, Viên Mục Dã lại nhìn thấy được sự giải thoát, cậu ta đã bỏ xuống gánh nặng về cái chết của người bạn thân.

Điều này có thể được gọi là trưởng thành sau một đêm! Phần lớn mọi người khi còn nhỏ đều hy vọng mình có thể nhanh chóng lớn lên, có thể làm nhiều chuyện mà chỉ người lớn mới được làm, nhưng khi bạn thực sự trưởng thành mới hiểu được, khi mình còn bé hạnh phúc biết bao nhiêu...

Sau khi Đặng Hạo Dương thoát khỏi bóng ma “sợ tối”, đương nhiên cũng không coi đám Vương Tử Thụy vào mắt. Mà đám hỗn nháo kia sau khi bị Thạch Lỗi “tự mình dạy dỗ” một trận

thì đều ngoan ngoãn đi học, thậm chí nhìn thấy Đặng Hạo Dương ở trường học còn trốn đi, sợ đối mặt với đối phương.

Sau đó Viên Mục Dã hiếu kỳ hỏi Thạch Lỗi đã làm gì với bọn nhóc? Không ngờ Thạch Lỗi lại cười dịu dàng và bảo: “Có gì đâu, tôi chỉ để bọn chúng cảm nhận chân thực thế nào là nỗi sợ hãi thực sự thôi... Thật ra, sự tổn thương về mặt tâm lý vượt xa hơn nhiều nỗi đau về thể xác, tôi chỉ để bọn chúng nhìn thấy những nỗi đau không để lại sẹo mà thôi.”

Viên Mục Dã cũng không nhịn được mà rùng mình, đồng thời còn âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không phải kẻ địch của Thạch Lỗi...

Sau khi giải quyết xong chuyện của Đặng Hạo Dương, Thạch Lỗi vô cùng vui vẻ, nhất định muốn lôi kéo Viên Mục Dã đi uống rượu chúc mừng. Mặc dù Viên Mục Dã không muốn đi, nhưng dưới sự ép buộc của Thạch Lỗi vẫn đành đi theo... Có điều không ai trong bọn họ ngờ được, trên đường quay về mấy người họ gặp phải một cuộc đua xe kinh hồn!

Lúc đó Thạch Lỗi và Viên Mục Dã đã uống say, hai người ngồi ở phía sau tán gẫu câu được câu không, A Triết lái xe phía trước thỉnh thoảng chen vào một câu, bầu không khí khá tốt.

Không ngờ khi bọn họ đi qua một ngã tư, có một chiếc xe màu đen đột nhiên phóng vọt lên, trực tiếp cắt đầu xe bọn họ... Nếu như là lái xe bình thường thì đã bị đối phương ép phải dừng lại.

Nhưng A Triết là ai chứ? Gặp phải xe điên thế này chẳng lẽ gã lại dừng sao? Gã cũng đột ngột đánh tay lái, lái xe ra hướng khác, không thèm để ý để chiếc xe màu đen kia.

Có điều Viên Mục Dã và Thạch Lỗi ngồi sau cũng lập tức tỉnh rượu, hai bọn họ nhìn nhau rồi đồng thanh nói: “Câu muốn khiêu khích nó à?”

Chương 890: Kẻ thù đến tận cửa

Thạch Lỗi ngồi thẳng lên nhìn về phía sau rồi nói với A Triết: “Đi ra ngoại thành... Tôi muốn xem đối phương là ai.”

A Triết giẫm chân ga, mặc dù nhanh chóng bỏ xa đối phương lại phía sau, nhưng cũng không dễ dàng thoát khỏi sự truy đuổi của chiếc xe kia, hai chiếc xe cứ như vậy “anh đuổi tôi chạy” đi ra ngoại thành...

Sau khi ra khỏi thành phố, xe cộ trên đường cũng ít dần, chiếc xe màu đen phía sau thừa cơ tăng tốc đuổi kịp bọn họ, còn đâm vào đuôi xe họ. A Triết không hề hoảng loạn, tay lái ổn định tiếp tục tăng tốc, lái xe đến một mảnh đất trống rồi dừng lại.

Đối phương lúc này cũng phanh xe dừng ở phía trước, sau khi cửa xe mở ra, có bốn người toàn thân mặc đồ đen, đội mũ đen, đeo khẩu trang đen bước ra.

Thạch Lỗi cười nói: “Úi chà, trông cũng chuyên nghiệp gớm nhỉ...”

Viên Mục Dã nhìn bọn họ đều đeo găng tay cầm theo ống thép thì hiểu rõ bọn chúng có chuẩn bị mới đến, cậu thì thâm bảo với Thạch Lỗi: “Gần đây anh có đắc tội với người nào ở trong nước à?”

Thạch Lỗi nghĩ một chút rồi nói: “Chắc là không, nếu đến mức đắc tội ai đó thì hẳn là không để lại người sống mới đúng...”

Viên Mục Dã lập tức cạn lời, vừa định nói thêm thì đối phương đã đi về phía ba người họ...

Một người đàn ông có vẻ đứng đầu lạnh giọng nói: “Ai là Viên Mục Dã?”

Ba người nghe xong đều kinh ngạc, ngay cả Viên Mục Dã cũng không thể ngờ được đám người chơi trò đuổi bắt này lại nhắm đến cậu? Sau đó, Thạch Lỗi và A Triết dùng vẻ mặt xem trò vui quay lại nhìn Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã trầm giọng, nói: “Tôi chính là Viên Mục Dã... các anh là ai? Sao lại muốn tìm tôi?”

Đôi phương gật đầu: “Đơn giản thôi, chúng tôi nhận ủy thác của người khác, anh chỉ cần ngoan ngoãn không phản kháng đi theo chúng tôi, tôi cam đoan sẽ không để anh chịu bất cứ thương tổn nào.” Nói đến đây hắn còn liếc mắt nhìn sang Thạch Lỗi và A Triết: “Đương nhiên, cũng không làm những người khác bị thương...”

Viên Mục Dã hừ một tiếng: “Anh không thấy mình nói chuyện rất buồn cười sao, nếu như đã là bạn của tôi muốn gặp tôi, vậy cần gì phải phí công sức khó khăn như vậy, tôi sẽ tự đến mà. Nhưng nếu không phải... tại sao tôi lại phải đi cùng với các anh?”

Dường như đôi phương cũng không coi trọng Viên Mục Dã, gã cười lạnh: “Nói thật cho anh biết, hôm nay anh có đồng ý hay không cũng phải đi cùng chúng tôi... Chỉ khác nhau ở chỗ, anh có thể đi một cách nguyên vẹn không mất một sợi lông nào, hoặc để chúng tôi đánh anh ngất xỉu rồi khiêng đi mà thôi.”

Viên Mục Dã vừa định nói tiếp thì Thạch Lỗi đã cười phá lên, gã nói: “Anh bạn này, chuyện gì cũng phải có trước có sau chứ nhỉ? Chúng tôi vừa mới tóm được cậu ta, các người đã đến nằng tay trên, thế có phải không ổn lắm không?”

Đôi phương cũng bất ngờ, có lẽ không thể ngờ nhân duyên của Viên Mục Dã kém như vậy... Không chỉ có một nhóm người muốn bắt cậu? Viên Mục Dã nhìn Thạch Lỗi nói láo mặt không biến sắc mà nhất thời cũng thấy cạn lời.

“Bớt dài con mẹ nó dòng đi! Để bọn mày đi đã là tử tế rồi, đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt...”
Một người cao gầy bên cạnh lên tiếng.

Thạch Lỗi cũng không nói nhiều, chỉ liếc qua A Triết và bảo: “Bọn tôi chờ cậu trên xe... đừng quên hỏi rõ lai lịch bọn

chúng.”

A Triết xoay xoay bả vai, sau đó nhếch miệng nói: “Lâu lắm rồi không được hoạt động gân cốt!”

Đương nhiên Viên Mục Dã không cần lo lắng đến thân thủ của A Triết, có điều cậu nghĩ mãi vẫn không ra rốt cuộc mình đã đắc tội với người nào mà khiến đối phương phải điều động nhân lực đến bắt mình như vậy?

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã nhú mày thì thở dài: “Có gì phải nghĩ? Không phải chút nữa là biết rồi sao?”

Lúc này, ở bên ngoài xe A Triết đã bắt đầu động thủ, mặc dù mấy tên kia vừa nhìn đã biết là người luyện võ... nhưng so với A Triết thì vẫn còn kém xa, chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Chương 891: Lão K

Nghe tiếng kêu thảm thiết bên ngoài mà toàn thân Viên Mục Dĩ không khỏi nổi da gà, thậm chí mong A Triết đừng có giết người, nếu không khó thu dọn hậu sự lắm.

Có vẻ như Thạch Lỗi nhận ra suy nghĩ của Viên Mục Dĩ, gã chế giễu cậu: “Cứ đắn đo do dự, người ta đã đánh đến tận cửa rồi, cậu còn ngồi đó lo chúng có chết hay không à?”

Một lúc sau, động tĩnh bên ngoài nhỏ dần, sau đó A Triết mở cửa xe ra, nói: “Viên Mục Dĩ, lần này cậu gây họa lớn đấy, vậy mà lại chọc vào lão K!”

Viên Mục Dĩ nghe chẳng hiểu gì, cậu đâu biết lão K hay Q mà A Triết nhắc đến là ai đâu? Nhưng đó chắc chắn không phải nhân vật tầm thường, nếu không cũng không khiến Thạch Lỗi biến sắc khi nghe tên lão...

Thạch Lỗi nghiêm túc hỏi: “Bọn chúng nói gì?”

A Triết lắc đầu: “Đám kia cũng không biết nhiều, chỉ biết lão K tự mình hạ lệnh cho chúng đi bắt người, còn lại không biết gì khác.”

Viên Mục Dĩ hỏi Thạch Lỗi: “Lão K là ai?”

Thạch Lỗi lắc đầu liên tục: “Không phải chứ? Chọc phải người lợi hại như vậy mà cậu thậm chí còn không biết hắn là ai?”

Viên Mục Dĩ dùng vẻ mặt vô tội nói: “Tôi thực sự không biết bọn họ là ai? Có khi nào chúng tìm nhầm người không?”

A Triết lắc đầu: “Không thể nào! Tôi đã hỏi rõ ràng rồi, bọn chúng tìm Viên Mục Dĩ đã từng làm ở cục cảnh sát! Chẳng lẽ trong thủ đô này còn có người thứ hai trùng họ trùng tên với cậu đồng thời còn là cảnh sát đã từ chức sao?”

Viên Mục Dĩ cũng cảm thấy không thể nào trùng hợp như vậy được, đúng là chúng đến tìm cậu rồi... Nhưng cậu thực sự không biết lão K gì đó là ai? Chẳng lẽ trước đây khi phá án

cậu đã từng đắc tội người nào đấy, nên hiện giờ hấn quay lại báo thù?

Nhưng thế này không phải quá muộn sao, tại sao bọn chúng lại chờ đến khi mình nghỉ việc mới đến tìm chứ? Có điều Viên Mục Dã cũng không quá lo lắng, vì dù hôm nay không có Thạch Lỗi và A Triết, tự cậu cũng đối phó được...

Có điều Thạch Lỗi lại không lạc quan như Viên Mục Dã, theo như gã nói: “Lão K là người mà ngay cả tổng giám đốc của chúng tôi cũng không dám tùy tiện đắc tội, những kẻ vừa rồi chỉ là đám lâu la, hấn là đến để thăm dò cậu... Nếu lão K thực sự muốn tìm cậu, thì đương nhiên sẽ phải đến sát thủ lợi hại hơn, tới lúc đó cậu phải cẩn thận đấy.”

Viên Mục Dã híp mắt, nói: “Lão K này không phải là một khách hàng của các anh đấy chứ?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Khách hàng thì chưa phải, nhưng đúng là đã từng hợp tác vài lần. Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu trước, người dám đắc tội với lão... đều sẽ từ từ biến mất khỏi thế giới này.”

Viên Mục Dã thấy mình quá oan uổng, nếu cậu thực sự biết lão K kia, và có đắc tội với lão thật thì dù ai đúng ai sai, lão tìm đến cậu cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng cậu vốn không hề biết lão K, vô duyên vô cớ chòi ra một kẻ thù, cậu biết đi đâu đòi công bằng chứ?

Khi tạm biệt Thạch Lỗi, gã thấy Viên Mục Dã vẫn luôn chau mày thì vừa cười vừa nói: “Cậu cũng không cần quá lo nghĩ đâu, tôi sẽ giúp cậu điều tra xem chuyện này như thế nào, có điều trong khoảng thời gian này cậu phải cẩn thận một chút...”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã nói chuyện mình bị tập kích tối hôm qua cho Đoàn Phong biết, anh ta lập tức phân tích ra chuyện này không liên quan đến công việc của số 54, nếu không vì sao đối phương chỉ tìm Viên Mục Dã mà không tìm những người khác?

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi cũng nghĩ đến điều này rồi, cho nên tôi nghi ngờ có thể là kẻ thù từ khi tôi còn làm việc ở cục cảnh sát. Nhưng tôi nghe Thạch Lỗi nói thì có vẻ đối phương là một người rất lợi hại, vậy thì điểm này lại không hợp lý.

Nếu đối phương thực sự là kẻ thù của tôi từ khi tôi còn ở cục cảnh sát, thì với năng lực của đối phương... việc gì phải chờ đến bây giờ mới tìm tôi?”

Đoàn Phong cũng không nghĩ ra: “Chuyện này đúng là hơi khó giải quyết, nếu không phải là kẻ thù của cậu từ khi ở cục cảnh sát, cũng không phải nguy cơ trong lúc làm việc tại số 54... vậy thì chỉ có thể là gần đây cậu đã vô tình đắc tội với người nào đó mà chính cậu cũng không biết thôi?”

Viên Mục Dã nói: “Gần đây... Ngoại trừ việc của Thẩm Thiên Vũ, tôi cũng chỉ giúp đỡ Thạch Lỗi giải quyết vấn đề của Đặng Hạo Dương mà thôi. Nhưng hai chuyện này đều do bọn Thạch Lỗi kết thúc công việc, nếu như vì vậy mà tôi đắc tội người nào đó, thì kẻ đầu tiên bọn chúng tìm phải là bọn họ chứ? Mà bọn họ thì không thể cái gì cũng không biết như tôi được!”

Nói xong Viên Mục Dã tiếp tục cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, sau đó đột nhiên cậu nghi ngờ, nói: “Chẳng lẽ là vì anh ấy...?” Nhưng cậu lập tức phủ định: “Không thể nào! Thời gian này tôi và người đó cũng không qua lại, đối phương đến tìm tôi làm gì chứ?”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã tự mình lắc nhai một thôi một hồi thì vội vàng hỏi: “Cậu nhớ đến chuyện gì sao?”

Viên Mục Dã thở dài: “Có một chuyện tôi vẫn chưa nói cho anh biết... Một ngày trước tôi từng nhìn thấy một người mà tôi nghĩ rằng cả đời này vĩnh viễn cũng không thể gặp lại, bởi vì cân nhắc đến tình hình hiện tại của anh ấy nên tôi không hề nói với bất cứ ai là mình đã gặp anh ấy.”

Đoàn Phong đoán thử: “Cậu đừng nói với tôi người cậu nhìn thấy là Diệp Dĩ Ngụy nhé...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng là khó tin thật... Nhưng anh ấy thực sự còn sống.”

Sau đó Viên Mục Dã kể lại chuyện mình gặp Diệp Dĩ Ngụy, Đoàn Phong nghe xong im lặng một lúc mới nói: “Cho nên cậu nghi ngờ lão K đến tìm cậu chính là cha của Diệp Dĩ Ngụy?”

Viên Mục Dã nhún vai: “Trừ lý do đó ra tôi cũng không nghĩ ra được mình có thể quen biết với đại nhân vật lợi hại nào khác. Nhưng theo lý thuyết đối phương đã lấy được một quả thận của Diệp Dĩ Ngụy, thì ông ta không nên làm phiền anh ấy nữa, chứ đừng nói là tìm đến tôi.”

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu: “Chuyện này không đơn giản như cậu nghĩ đâu... Lần trước cậu và Diệp Dĩ Ngụy vội vàng từ biệt, tôi đã có cảm giác có nhiều chuyện cậu ta không muốn nói cho cậu biết. Giả thiết trong tình huống người cha khốn nạn kia của Diệp Dĩ Ngụy không tìm được cậu ta, nên muốn thông qua cậu tìm cậu ta cũng không phải là không thể?”

Viên Mục Dã cau mày: “Ông ta còn tìm Diệp Dĩ Ngụy làm gì chứ? Chẳng lẽ muốn nhận con sao?”

Đoàn Phong cười lạnh, nói: “Nghĩ hay lắm... nếu ông ta thực sự quan tâm đến đứa con này thì sao lại bỏ mặc cậu ta ở bên ngoài không biết sống chết như thế nào? Cậu đừng quên thận được ghép cũng có thời hạn sử dụng, có người có thể sống được mười năm, có người chỉ có thể sống được năm năm. Cho nên nếu người con ruột Diệp Dĩ Ngụy có thể trở thành tiên đan cứu mạng ông ta, ông ta sao có thể để cậu ta lang thang bên ngoài chứ? Nhờ đâu không cẩn thận chết mất thì muốn để đứa con trai khác để ghép tạng cũng không kịp nữa rồi!”

Chương 892: Mắt cá chết

Viên Mục Dã thấy lạnh cả người, dù sao Diệp Dĩ Ngụy cũng là cốt nhục của ông ta, chẳng lẽ ông ta không quan tâm đến sống chết của anh ta sao? Mặc dù Viên Mục Dã không muốn có suy nghĩ độc ác như Đoàn Phong, nhưng cậu cũng không nói được lời nào để phản bác suy luận đó.

Một lúc sau, Viên Mục Dã mới từ từ nói: “Nếu đúng là như vậy... thì tình hình hiện giờ của Diệp Dĩ Ngụy đang rất nguy hiểm.”

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu: “Người cậu phải lo lắng nhất hiện giờ là bản thân cậu chứ không phải Diệp Dĩ Ngụy đâu, cậu không nghĩ xem, nếu lão già khốn kiếp đó tìm được cậu ta rồi, thì còn cần đến tận đây để tìm cậu sao?”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, cậu cười chua chát, nói: “Tiếc là ngay cả Diệp Dĩ Ngụy ở đâu tôi cũng không biết, tìm tôi có ích gì chứ?”

Đoàn Phong nói: “Nếu không cậu nhờ Từ Lệ giúp đỡ điều tra chuyện này xem, chuyện hôm qua không thể trôi qua đơn giản thế đâu, chỉ sợ sau này đối phương sẽ còn tìm cậu để gây chuyện.”

Tuy vậy, Viên Mục Dã vừa nghĩ đến đám người kia bị A Triết hành hạ thảm thương, nếu quả thật để cảnh sát tham gia chuyện này thì Thạch Lỗi và A Triết cũng sẽ bị cuốn vào đó...

Dù sao đối phương vì mình mà đến, hai người Thạch Lỗi và A Triết hôm qua cũng vì giúp mình mới ra tay, nếu để tư liệu về bọn họ xuất hiện trong hồ sơ của cảnh sát thì không ổn. Mà kể cả sau này họ có thể nghĩ ra cách giải quyết, nhưng như thế cũng sẽ phát sinh không ít phiền phức không cần thiết.

Hơn nữa, trong lúc này còn có một người không thể bước ra ngoài ánh sáng là Diệp Dĩ Ngụy, mặc dù vụ nổ kia không phải ý định của anh ta, nhưng một loạt những vụ án trước đây

không thể tránh khỏi có liên hệ với anh ta, mặc dù nói về tình có thể thông cảm, nhưng pháp luật là pháp luật, không có mấy người có thể dựa vào tình mà thoát được.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lắc đầu, nói: “Bỏ đi, chuyện này không thích hợp để cảnh sát tham gia vào...”

Đoàn Phong cũng hiểu Viên Mục Dã lo lắng chuyện gì, đành thở dài bảo: “Cũng phải... vậy thì chúng ta phải tự nghĩ cách thôi.”

Mấy ngày tiếp theo, vì lo lắng lão K sẽ tiếp tục tìm đến Viên Mục Dã nên Đoàn Phong bảo cậu tạm thời ở trong ký túc xá số 54. Con người ấy mà, phải học được cách nhìn tổng thể vấn đề, biết tránh nguy hiểm trước mắt, biết rõ có người đến tìm mình gây phiền phức, đương nhiên không thể cứ cố sức mà đuổi theo được, phải không?

Thời gian này vừa hay số 54 có một vụ án mới, chỉ đợi lão Lâm gửi giấy ủy quyền về là bọn họ có thể bắt đầu điều tra, Viên Mục Dã cũng tranh thủ dịp này cùng mọi người điều tra tư liệu...

Vụ việc xảy ra tại một hồ nước hoang sơ gần thánh địa du lịch nổi tiếng “núi Kịch Lô”, bởi vì nơi đó cảnh vật hoang vu, đường lại khó đi... nên không trở thành địa điểm cố định trong khu du lịch, bình thường chỉ có ít khách du lịch tự lái xe đến đó câu cá dã ngoại.

Mấy năm trước vẫn bình thường, nhưng từ năm ngoái thì liên tiếp có khách du lịch dã ngoại gặp chuyện... Đầu tiên là một cặp vợ chồng, hai người là blogger về du lịch, họ tự lái xe, mang theo một chú chó đến hạ trại quay video bên cạnh hồ.

Kết quả mấy ngày sau, một khách du lịch đi dã ngoại khác phát hiện một con chó toàn thân là bùn xuất hiện ở ven hồ, đi theo con chó dẫn đường, bọn họ nhanh chóng tìm thấy lều và ô tô của hai vợ chồng kia...

Nhưng mọi người tìm một vòng quanh đó cũng không thấy bóng dáng người nào! Mà đêm hôm trước có một trận mưa to, nên đã rửa trôi sạch sẽ không còn chút vết tích gì.

Ý thức được chủ nhân của con chó đã xảy ra chuyện, những du khách kia lập tức báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát đến, trước

tiên cũng tìm kiếm xuôi theo dòng chảy của hồ nước, nhưng cũng không tìm được gì, đến tận khi một cảnh sát tinh mắt nhìn thấy một thứ trôi nổi trong hồ, anh ta hô lên: “Đó là thứ gì vậy...”

Những người khác nhìn theo hướng chỉ của người cảnh sát kia, nhưng vì khoảng cách quá xa chỉ lơ mờ nhìn thấy giống như một túi rác màu đỏ... Không ngờ con chó lại đột nhiên sủa ầm lên, đầy vẻ lo lắng.

Thế là cảnh sát vội vàng chèo một chiếc thuyền cao su đi về phía trung tâm hồ, kết quả phát hiện đó đâu phải là một túi rác màu đỏ? Đó rõ ràng là một xác nữ đang trôi lập lờ trên mặt hồ...

Sau đó cảnh sát tìm được manh mối từ thiết bị ghi hình ở trong xe ô tô, biết được người phụ nữ đã chết kia đi cùng chồng mình đến nơi này dã ngoại, hiện giờ đã tìm được người phụ nữ, còn người đàn ông kia ở đâu?

Dù sao mạng người quan trọng, cảnh sát lập tức tổ chức cho người xuống hồ tìm vớt, cuối cùng bọn họ cũng tìm được một nửa thi thể nam giới bị vướng vào đám rong rêu ở đáy hồ... Sở dĩ nói là một nửa, bởi vì thi thể này chỉ có từ đầu đến rốn, còn lại thì không tìm thấy đâu.

Thông qua điều tra, cảnh sát biết được hai vợ chồng gặp chuyện không may đều không biết bơi, cho nên bọn họ đến khu vực nước lạ sẽ không tùy tiện xuống nước chơi đùa! Sau đó cảnh sát lại tìm được một chiếc điện thoại đã hết pin ở gần lều vải của bọn họ, sau khi sạc điện thì tìm được một đoạn video quay lại những hình ảnh cuối cùng khi còn sống của họ...

Từ góc quay có thể thấy, hai người họ cố định điện thoại ở một chỗ, sau đó cùng xuất hiện trước ống kính, vừa cười vừa nói miêu tả về đích đến của chuyến đi này. Đang nói, người phụ nữ đột nhiên nhìn về phía hồ, mặt biến sắc hét lớn: “Đậu Đậu! Quay lại đây!”

Người đàn ông cũng nhìn về phía hồ, sau đó vội vàng chạy ra khỏi chỗ quay. Lúc đầu thì người phụ nữ đứng yên tại chỗ, nhưng cuối cùng cũng gọi to Đậu Đậu rồi chạy ra ngoài...

Theo sự phân tích của cảnh sát thì Đậu Đậu là tên của con chó kia, có lẽ hai vợ chồng họ phát hiện ra chó của mình đang chơi ở cạnh hồ nước nên đã lo lắng chạy đến đó.

Hình ảnh tiếp theo vẫn đứng im, hai vợ chồng họ cũng không xuất hiện lại nữa. Đến tận khi sắc trời dần tối, hình ảnh đang đứng yên bất động đột nhiên lắc lư rồi rơi xuống đất.

Hiển nhiên đã có thứ gì đó động vào giá đỡ điện thoại... Tiếp đó xảy ra một chuyện vô cùng quái dị, màn hình vốn đang tối đen đột nhiên được lật lên, tiếp đó một bóng đen vụt qua phần trên ống kính, sau đấy một đôi mắt to tròn thành hình xuất hiện.

Video kết thúc ở đây, bởi vì lúc đó trời đã tối, đoạn video này rất mờ chỉ có thể nhìn thấy bóng đen kia là tay người. Còn về phần đôi mắt tròn kia cũng rất kinh dị, giống như người có đôi mắt trắng dã rất ít lòng đen, nhìn qua giống như mắt cá chết vậy.

Mọi người xem xong đoạn video đều rất kinh ngạc, Trương Khai thốt lên: “Đây là mắt của thứ gì vậy? Nhìn như quả bóng bàn thế!”

Chương 893: Chết lỏng sên sệt

Hoắc Nhiễm xử lý kỹ thuật lại hình ảnh rồi nói: “Chắc chắn không phải con người, còn nữa, mọi người xem cái tay kia. Thứ giữa kẽ ngón tay trông có giống lớp màng trên chân ếch xanh không?”

Nghe cậu ta nói vậy, lúc này nhóm Viên Mục Dĩ mới phát hiện đúng là giữa kẽ ngón tay có mấy thứ dính liền lại hơi trong suốt, thoát nhìn quả thật rất giống kiểu chân màng.

Đại Quân nhìn chăm chú vào hình ảnh dừng lại ở cuối video, sau đó vỗ đùi nói: “Tôi biết rồi, chắc chắn là cóc tinh dưới hồ lên bờ ăn thịt người!”

Những người khác đều “phụt” ra, Trương Khai còn thẳng thừng cười nhạo Đại Quân là xem nhiều Tây Du Ký quá. Sau đó bọn họ xem hết số tài liệu còn lại, bởi vì nếu chỉ mỗi việc này xảy ra thì cũng không đến mức điều động đến số 54 của họ.

Sau đó, vụ việc được cảnh sát địa phương xác định là một vụ tai nạn, dấu sao cũng không có bằng chứng phạm tội nào về vụ giết người được tìm thấy tại hiện trường vụ án, cộng thêm báo cáo khám nghiệm tử thi của hai nạn nhân cho thấy cả hai đều bị chết đuối. Vì vậy cuối cùng chỉ có thể xác định rằng hai nạn nhân không may bị chết đuối khi xuống nước cứu chú chó.

Về phần nửa xác chết nam còn lại, sau khi khám nghiệm tử thi, có kết luận rằng chắc đã bị sinh vật nào trong hồ ăn thịt mất chỉ còn lại có một nửa xác... Chẳng qua bởi vì lượng nước trong hồ quá nhiều, nên tạm thời không có điều kiện hút khô hồ để tìm kiếm hài cốt.

Sau khi xảy ra chuyện này, ban quản lý danh lam thắng cảnh đã cấm biển cảnh báo gần hồ hoang, khuyến cáo du khách đến đây câu cá, dã ngoại không nên cắm trại tại đây.

Đáng tiếc là một biển cảnh báo nho nhỏ thật sự không có sức uy hiếp quá lớn, vẫn có nhiều du khách tới đây du lịch tự túc, như thể nơi này chưa từng xảy ra việc đáng sợ kia.

Ai ngờ chẳng qua bao lâu, lại có một nhóm du khách tới gần hồ hoang cắm trại gặp chuyện lạ, dù lần này không có ai bị thương, nhưng thật sự đã khiến họ sợ khiếp vía, lũ lượt tỏ vẻ sau này chắc chắn sẽ không bao giờ tới chỗ quỷ quái này nữa.

Lần này là mấy cô cậu thanh niên mới thi đậu đại học xảy ra chuyện. Vì sau này mỗi người sẽ đến những trường học khác nhau, cho nên mấy người bạn thân cùng lớn lên từ nhỏ với nhau muốn đi cắm trại dã ngoại một lần... Không biết xui xẻo làm sao mà họ lại chọn địa điểm cắm trại ở bờ hồ hoang đã từng xảy ra chuyện.

Thật ra trước khi tới, bọn họ đã biết ở đây từng xảy ra tai nạn, có điều bọn họ y mình ở trong đội bơi lội của trường cấp ba, đồng thời lại tin chắc rằng nhóm bọn họ sẽ không ngóc đến mức xuống nước vào tháng mười cuối thu, cho nên họ vốn chẳng để vụ tai nạn đã xảy ra trước kia ở trong lòng...

Buổi tối hôm đầu tiên, mọi thứ đều ổn. Họ nướng BBQ, uống bia và chơi rất khuya, dường như đây là ngoài hoang dã, cho dù bọn họ chơi tới khi mặt trời mọc cũng chẳng quấy rầy đến người khác, cho nên đêm đó bọn họ chơi tới bến luôn!

Ai ngờ khi dậy sớm vào ngày hôm sau, một cô gái tên Văn Văn lại phát hiện ngoài lề của mình có rất nhiều dấu tay bằng bùn đất. Ban đầu cô ta còn tưởng rằng là mấy người bạn trêu đùa mình. Kết quả hỏi ra mới biết, đêm qua do uống rượu nên tất cả bọn họ đều ngủ rất say, chẳng ai dậy cả.

Dù sao Văn Văn cũng là con gái, cảm thấy sờ sợ nên cô ta đề nghị với những người khác nhanh chóng rời khỏi đây. Những người còn lại đều là con trai, đêm qua quây vui thế nên nào chịu về sớm?

Vì thế bọn họ năn nỉ ỉ ôi khuyên Văn Văn, nói có thể những cái đó chỉ là vết bẩn do cái cây to bên cạnh rơi xuống thôi, bảo cô ta đừng suy nghĩ linh tinh rồi tự mình dọa mình. Hơn nữa, khó khăn lắm mọi người mới đi chơi được, giờ mà về thì mất hứng lắm.

Dù trong lòng Văn Văn rất muốn nhanh chóng rời khỏi, nhưng bắt buộc dĩ là những người khác đều không muốn về, cô ta cũng đành miễn cưỡng đồng ý ở lại chơi thêm nhiều nhất là một ngày nữa thôi!

Ban ngày mọi thứ vẫn bình thường, họ chơi đùa với nhau, thời gian nhanh chóng đến tới. Hai ngày chơi điên cuồng liên tục làm tất cả mọi người đều rất mệt, mà cô gái duy nhất trong số họ là Văn Văn lại càng thấy mệt hơn, vì thế cô ta về lều ngủ từ rất sớm.

Văn Văn ngủ đến nửa đêm thì đột nhiên cảm thấy trên mặt mình ươn ướt. Lúc nửa mê nửa tỉnh, cô ta tiện tay sờ soạng, kết quả lập tức bừng tỉnh... Hóa ra lúc ấy trên mặt cô ta toàn là thứ gì đó nhão nhoẹt dính nhớp, gớm như nước mũi vậy.

Văn Văn chưa kịp hiểu gì thì bỗng phát hiện trong lều của mình còn có một người nữa. Đối phương ngồi xồm ở cửa lều, trợn to mắt nhìn cô ta chăm chăm.

Nhất thời Văn Văn bị dọa đến mức hét toáng lên. Có lẽ đối phương cũng không ngờ Văn Văn sẽ tỉnh dậy nên bị tiếng hét của cô ta dọa sợ chết khiếp, vội xoay người chui tọt ra khỏi lều. Sau đó mấy cậu trai ở lều bên cạnh nghe thấy bèn chạy tới.

Khi bật đèn pin lên, bọn họ lập tức bị cảnh trước mắt làm cho đứng hình, lần này không chỉ bên trong lều của Văn Văn đầy dấu tay và dấu chân bằng bùn đất, mà trên người Văn Văn lại càng khiếp hơn, toàn là dịch nhầy nhờn nhờn.

Văn Văn mất bình tĩnh, mặc dù không đến mức bỏ về ngay lập tức, nhưng nói gì cũng không chịu ở trong lều một mình nữa. Thấy thế, mấy cậu trai bèn nổi lửa trại lên lần nữa, sau đó giúp Văn Văn lau dịch nhầy trên người và trên tóc.

Sau nửa đêm, tất cả mọi người đều không chợp mắt, sợ lửa tắt rồi sẽ có con quái vật nào đó chạy ra. Văn Văn càng sợ mất hồn mất vía, luôn nghi thần nghi quỷ nhìn về phía hồ hoang xa xa, dường như tin chắc rằng thứ kia bò từ dưới hồ lên.

Khó khăn lắm mới trụ được tới khi trời sáng, mọi người nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy lấy người. Kết quả lúc này mới phát hiện trong xe họ cũng toàn là chất lỏng dính nhớp

kiểu này. Hơn nữa, đồ ăn trên xe đều đã bị ăn sạch, chỉ còn dư lại nguyên cái xe la liệt vỏ túi.

Thấy thế, cả đám đầu còn dám ở lâu, họ vội vã lái xe đi khỏi. Sau đó, họ tới ngay cục cảnh sát địa phương, báo cảnh sát rằng mình bị quái vật trong hồ tấn công.

Văn Văn nhớ lại, lúc ấy trong lều rất tối, cô ta chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ hình dáng của thứ kia, nhưng đôi mắt của đối phương lại khiến cô ta có ấn tượng sâu sắc, bởi vì ánh mắt đáng sợ như thể chắc chắn không phải của con người.

Bởi vì trước khi báo cảnh sát, bọn họ đã rửa sạch xe, cho nên cảnh sát cũng không thể làm rõ chất lỏng sền sệt mà họ nói cụ thể là cái gì, chỉ suy đoán có thể là động vật lưỡng thể nào đó dưới nước lên bờ, thừa dịp đêm hôm đến chỗ bọn họ cắm trại để kiếm ăn.

Rõ ràng Văn Văn không đồng ý với kết luận này, bởi vì trong mắt cô ta, dù rằng lúc ấy ánh sáng trong lều có tối đến đâu cũng không đến mức giơ tay lên không thấy năm ngón. Cô ta vẫn thấy rõ hình dáng của đối phương, tuyệt đối không phải là hình dáng của một loài bò sát nào cả.

Chương 894: Tiểu Giả

Xảy ra hai chuyện này, ban quản lý danh lam thắng cảnh địa phương sợ lại xảy ra chuyện gì nữa, vì vậy đã phong tỏa hoàn toàn con đường duy nhất vào hồ hoang, nghiêm cấm mọi du khách cắm trại ven hồ khi chưa được phép. Ai vi phạm quy định sẽ bị phạt 500 tệ, đồng thời đưa vào danh sách đen của khu danh lam thắng cảnh!

Nhưng điều khiến ban quản lý danh lam thắng cảnh không ngờ là quy định này ra đời lại làm hỏng việc, nó càng thu hút nhiều bạn trẻ ưa mạo hiểm đến đây check in, hiệu quả ngược là náo nhiệt hơn trước mấy phần.

Khi có nhiều người hơn thì sẽ có nhiều chuyện hơn. Sau đó bắt đầu lục tục có người chụp được ảnh sinh vật bí ẩn gần hồ hoang, nhất thời tin đồn truyền đi xôn xao trên mạng, nói đủ thứ... Lúc thì có người xưng mình chụp được nàng tiên cá bí ẩn, lúc lại có người nói mình nhìn thấy quái vật ăn thịt người dưới hồ.

Khu thắng cảnh cho rằng nếu cứ tiếp tục hỗn loạn như vậy sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh “đứng đắn” của khu thắng cảnh đỉnh Lôi Sơn, cho nên cuối cùng mới tìm đến số 54, hy vọng họ có thể ra mặt điều tra cẩn thận việc ở hồ hoang, xem thử rốt cuộc là thứ gì bày trò...

Hoắc Nhiễm còn tìm ra vài tấm ảnh được lan truyền đầy trên mạng, chỉ tiếc là chất lượng hình ảnh rất mờ, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái, tóm lại nói người cũng đúng mà nói là con khỉ cũng đúng.

“Mọi người xem, vừa có dịch nhầy vừa ăn vụng đồ ăn vặt, chắc chắn là cóc thành tinh rồi...” Đại Quân nói chắc như đinh đóng cột.

Tăng Nam Nam lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi cảm thấy chắc là loài sinh vật đột biến nào đó. Suy cho cùng, những năm gần

đây ô nhiễm môi trường nghiêm trọng, chuyện động vật hoang dã bị đột biến do ảnh hưởng bởi ô nhiễm rất phổ biến.”

“Nhưng đột biến thế này cũng hơi thái quá đó!” Hoắc Nhiễm không đồng ý cho lắm.

Đoàn Phong xua tay với mọi người: “Đừng cãi nhau nữa, đến hiện trường xem thử chẳng phải sẽ biết ư? Vừa rồi lão Lâm đã gửi giấy ủy quyền đến đây rồi. Sáng ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, mọi người trở về đóng gói vật dụng cần đem theo đi!”

Sau khi mọi người giải tán, Đoàn Phong quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Cậu thì sao? Có cần tôi về nhà với cậu không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Không cần mất công thế. Trong phòng làm việc của tôi vẫn để một bộ quần áo sạch sẽ, còn đồ vệ sinh cá nhân thì ở khách sạn thường có hết mà.”

Đoàn Phong cười: “Sao thế? Sợ đám người kia sẽ tìm được cậu nên không dám về nhà à?”

Viên Mục Dã cười và lắc đầu: “Tôi nhát gan vậy ư? Chỉ không muốn mất công thôi. Trước kia đi công tác còn phải lo cho Kim Bảo, nhưng từ sau khi Lệ Thần vào ở tạm, trên cơ bản tôi đã không cần nhọc lòng chuyện của Kim Bảo nữa.”

Đoàn Phong chế nhạo cậu: “Tôi khuyên cậu, tốt nhất vẫn nên cẩn thận con sâu tinh kia đi, biết đâu ngày nào đó cậu ta sẽ hằm con chó vàng nhà cậu thành canh ăn đó!”

Sáng sớm hôm sau, đoàn người số 54 bắt taxi đến thẳng cảnh nổi tiếng ở tỉnh bên, núi Kịch Lô. Trước khi đi, Viên Mục Dã chỉ dặn Lệ Thần một việc, đó là phải cẩn thận với Thạch Lỗi, vì trong khoảng thời gian này gã và A Triết chắc sẽ vẫn ở thủ đô.

Khu thắng cảnh núi Kịch Lô cách thủ đô chưa đầy 300 cây số. Theo truyền thuyết, ngàn năm trước từng có một con giao long đắc đạo bay lên trời, kết quả thiên lôi bổ xuống vào thời khắc máu chốt. Mặc dù cuối cùng giao long vẫn phi thăng thành rồng, nhưng ngọn núi mà nó sống lại bị thiên lôi đánh đến nổi đất đai khô cằn, cho nên nơi đây được gọi là “núi Kịch Lô”.

Nghe Hoắc Nhiễm đọc truyền thuyết về núi Kịch Lô tìm được trên mạng, Trương Khai nói bằng vẻ mặt buồn cười: “Cái thời đại này, đúng là họ dám chế đủ thứ thu hút khách cho khu

danh lam thắng cảnh để kiếm tiền! Nếu nói năm xưa trên núi có mấy cây to bị sét đánh thì tôi tin... Giao long phi thăng ư?! Quá vớ vẩn nhỉ?”

“Anh đừng có mà không tin. Trong sách sử đích thực có ghi lại rằng năm xưa chỗ này có hiện tượng lạ xảy ra, không chừng chính là giao long phi thăng thì sao?” Hoắc Nhiễm vừa nói vừa tiếp tục tìm truyền thuyết trên mạng.

Trương Khai hừ khê: “Người cổ đại biết cái gì? Ông trời đánh rầm mà bọn họ cũng tưởng hiện tượng lạ kinh thiên động địa gì đó...”

Đoàn Phong ngồi sau giờ tay đập vào đầu cậu ta: “Không có người cổ đại thì cậu chui ở đâu ra!? Còn dám xem thường người cổ đại nữa...”

Trương Khai bị đánh bèn tỏ vẻ âm ỉ xoa đầu: “Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà, tôi đâu dám xem thường người cổ đại đâu!”

Khi xe của bọn họ sắp chạy đến núi Kịch Lô, Đoàn Phong nhận được điện thoại của chủ nhiệm Tổng của ban quản lý danh lam thắng cảnh, nói đã có nhân viên chờ họ sẵn ở lối vào thắng cảnh, bảo họ gặp người tên Giả Văn Hạo, về sau sẽ do Giả Văn Hạo dẫn nhóm bọn họ lên núi...

Không bao lâu sau, ven đường xuất hiện một biển báo giao thông cực lớn, bên trên viết một hàng chữ to nổi bật, “Núi Kịch Lô kính chào quý khách!”. Cùng lúc đó, một chiếc xe viết đã màu đen đậu bên dưới biển báo giao thông. Một người đàn ông có nước da ngăm đen đứng bên cạnh.

Đoàn Phong thấy thế bèn bảo Trương Khai dừng xe ven đường, sau đó hạ cửa sổ xe xuống và hỏi: “Cậu là Tiểu Giả của ban quản lý phải không?!”

Con người Đoàn Phong có một tật xấu, dù thoạt nhìn anh ta chỉ khoảng 30 tuổi, nhưng thực tế lại là tên đồ cổ đã sống hơn trăm năm, cho nên lần đầu tiên anh ta gặp mặt người khác luôn thích gọi đối phương là “Tiểu gì đó”, mặc kệ có phải người ta trông sần sần tuổi mình hay không...

Người đàn ông nghe Đoàn Phong nói vậy cũng sững sốt, có điều vẫn cười và nói một cách lễ phép: “Xin chào, tôi là Giả

Văn Hạo của ban quản lý danh lam thắng cảnh.”

Viên Mục Dã ngồi ở ghế phụ vội vàng tiếp lời: “Chào anh, chúng tôi là nhân viên của số 54. Chủ nhiệm Tổng của các anh vừa mới gọi điện thoại tới... Lát nữa làm phiền anh dẫn nhóm chúng tôi đến hồ hoang xảy ra chuyện để xem thử.”

Giả Văn Hạo cười nói: “Đừng khách sáo, đây vốn là công việc của tôi mà!”

Sau đó mọi người lái xe lên núi theo sự chỉ đường của Giả Văn Hạo, đi về hướng hồ hoang. Tuy nhiên, nhìn con đường này là biết đã mấy năm rồi không được sửa chữa, không những vừa hẹp vừa nhấp nhô, lại còn có rất nhiều chỗ chằng còn mặt đường nữa.

Để không làm chậm trễ thời gian, Viên Mục Dã và Đoàn Phong lên xe của Giả Văn Hạo, muốn nghe anh ta kể một vài tình hình cụ thể ở hồ hoang. Theo lời Giả Văn Hạo nói, hồ hoang đó vốn không nằm trong phạm vi quản lý của khu danh lam thắng cảnh. Do xét thấy thỉnh thoảng sẽ có khách vãng lai qua đó, cho nên mấy năm trước mới gom vào phạm vi quản lý của khu thắng cảnh núi Kịch Lô.

Nhưng sau này mấy ông chủ của khu thắng cảnh làm khảo sát ở gần đó mới phát hiện, chi phí để xây dựng hồ hoang thành thắng cảnh quá cao. Mỗi việc sửa đường thôi đã phải đầu tư hơn chục triệu tệ rồi, đừng nói đến việc còn phải sửa chữa những cơ sở vật chất liên quan gần hồ hoang nữa!

Các nhà đầu tư tính toán, cảm thấy đây chắc chắn là vụ làm ăn thua lỗ nên lâu nay nơi này chậm chạp không phát triển được. Mãi đến sau này bắt đầu có du khách xảy ra chuyện ở gần đó, ban quản lý danh lam thắng cảnh mới cảm thấy đây là củ khoai lang nóng phỏng tay, ném không được mà nuốt cũng không xong.

Chương 895: Hẻm núi Hồ Khiêu

Ba người Đoàn Phong vừa nói chuyện vừa lái xe về phía trước, đột nhiên họ nhìn thấy một chiếc KIA màu sâm panh đậu trên con đường vốn đã nhỏ hẹp, vì thế Giả Văn Hạo bèn xuống xe kiểm tra tình hình, sợ rằng có du khách lạc đường và gặp nạn ở đây.

Đầu tiên anh ta xem xét một vòng quanh xe, không thấy tài xế ở bên trong, hơn nữa cửa xe bị khóa kín, chắc là đậu xe đang hoảng rồi mới đi.

Lúc này Viên Mục Dã và Đoàn Phong cùng xuống xe, cậu nhìn xung quanh: “Gần đây có thắng cảnh gì không?”

Giả Văn Hạo nhìn sang rừng cây phía Bắc, đáp với vẻ lo lắng: “Thắng cảnh cách nơi này gần nhất là hẻm núi Hồ Khiêu, nhưng mà không nên đi lên từ phía này đâu. Nếu là du khách không có kinh nghiệm lên núi sẽ rất dễ gặp phải nguy hiểm...”

Nói tới đây, Giả Văn Hạo vội vàng gọi điện cho văn phòng quản lý thắng cảnh và yêu cầu họ kiểm tra biên số của chiếc KIA màu sâm panh này, xem nó vào khu danh lam thắng cảnh lúc nào.

Bởi vì ở khu thắng cảnh núi Kịch Lôi có thu phí đậu xe, cho nên ngay lối vào có hệ thống nhận dạng biên số xe, giúp dễ dàng kiểm tra chính xác thời gian một chiếc xe ra và vào.

Kết quả, kiểm tra ra mới biết, hoá ra chiếc KIA này vào khu thắng cảnh từ buổi sáng ngày hôm qua. Giả Văn Hạo lập tức áy náy nói với Đoàn Phong và Viên Mục Dã: “Thật ngại quá, hai anh à, giờ tôi phải đến hẻm núi Hồ Khiêu tìm chủ chiếc xe này trước đã, đảm bảo anh ta không làm sao rồi mới có thể đến hồ hoang với hai anh được.”

Viên Mục Dã hiểu Giả Văn Hạo làm như vậy là đúng, dù gì mạng người cũng là quan trọng nhất. Chuyện hồ hoang được điều tra sớm một ngày hay muộn một ngày không đáng là gì, nhưng nếu người anh em kia lên núi gặp phải tai nạn thật, chắc chắn cứu càng sớm thì tỉ lệ còn sống sẽ càng cao...

Đoàn Phong nói luôn: “Như vậy đi, hai chúng tôi cùng lên đó xem với cậu!”

Cũng không đợi Giả Văn Hạo nói gì, Đoàn Phong đã trở lại xe lấy hai bộ trang bị, sau đó dàn xếp cho đám Đại Quân chờ ở trên xe, có chuyện gì thì liên hệ bằng điện thoại bất cứ lúc nào.

Viên Mục Dã quay đầu nói với Giả Văn Hạo: “Yên tâm đi, mặc dù chúng tôi không phải nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp, nhưng kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại cũng khá dày dặn, đi lên với anh cũng coi như có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Giả Văn Hạo nói vẻ có lỗi: “Thật ngại quá, vốn nên là tôi phụ giúp cho công việc của các anh, kết quả giờ lại thành ra các anh giúp đỡ tôi.”

Viên Mục Dã xua tay: “Phân công khác nhau mà, nào có kiểu ai phụ giúp ai. Hơn nữa, không có chuyện gì quan trọng hơn mạng người.”

Sau đó, ba người họ mặc trang thiết bị của mỗi người vào rồi đi đến rừng cây phía Bắc. Nghe Giả Văn Hạo nói, ở đây có một con đường nhỏ đâm thẳng đến hẻm núi Hồ Khiêu, nhưng lại cực kỳ dốc, không khuyến khích người không có kinh nghiệm leo núi đi.

Sau khi ba người xuyên qua rừng cây, quả nhiên Viên Mục Dã nhìn thấy một con đường nhỏ uốn lượn gập ghềnh, hơn nữa có thể thấy độ dốc khá lớn. Lúc này văn phòng khu thắng cảnh gọi điện thoại tới nói, bọn họ trích xuất camera giám sát trong khu thắng cảnh và phát hiện, trên chiếc xe kia chỉ có một người đàn ông trưởng thành, hơn nữa hệ thống tuần tra của cảnh sát cho biết rằng chủ chiếc xe tên Mạnh Triết.

Viên Mục Dã liếc qua con đường nhỏ phía trước, hơi ngờ vực hỏi Giả Văn Hạo: “Sao các anh căng thẳng thế? Có lẽ đối phương chỉ tới leo núi thì sao? Dù con đường này khó đi,

nhưng ắt hẳn cũng đâu khó khăn gì với người yêu thích leo núi!”

Giả Văn Hạo thở dài, nói: “Các anh không biết tình hình ở đây, nếu là du khách bình thường đến hẻm núi Hồ Khiêu sẽ không đi con đường này... Mặc dù là người yêu thích leo núi, phần lớn cũng sẽ chọn con đường phía Nam, bởi vì đi lên từ con đường này không phải chính diện của hẻm núi Hồ Khiêu, mà là vách đá đối diện thung cảnh Hồ Khiêu. Du khách bình thường sẽ không đến chỗ đó, trừ khi là mấy người có suy nghĩ lẩn quẩn trong lòng.”

“Người lẩn quẩn trong lòng ư?” Viên Mục Dã hơi kinh ngạc.

Giả Văn Hạo gật đầu: “Vách đá đối diện hẻm núi Hồ Khiêu dốc hơn mặt chính diện rất nhiều. Lúc đầu khai thác thung cảnh, chúng tôi đã suy xét đến việc vách đá mặt chính diện dễ đi hơn và cũng an toàn hơn, không giống đối diện... Mấy năm trước có mấy người dân miền núi lên đó khai thác gỗ Bách thường xuyên gặp tai nạn ở khu vực đó, cho nên bị dân địa phương coi là nơi rất xui xẻo.”

“Thế nó liên quan gì với những người lẩn quẩn trong lòng cơ chứ?” Viên Mục Dã thắc mắc.

Giả Văn Hạo đáp hơi bất đắc dĩ: “Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, có một vài người suy sụp trong cuộc sống thích đến đó tự tử. Bên dưới vách đá đó cực kỳ sâu, muốn đi xuống tìm xác vô cùng khó khăn, mỗi một lần đều phải huy động rất nhiều sức người và sức của mới được...”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong liếc nhìn nhau, bởi vì bọn họ đều cùng lúc nghĩ tới vụ án “du khách nhảy vực tự sát” trước kia, chẳng lẽ ở đây cũng có thứ quỷ quái gì có thể mê hoặc lòng người hay sao?

Nhưng câu nói kế tiếp của Giả Văn Hạo lại đánh mất suy nghĩ này của hai người: “Chỉ riêng hôm nay thôi chúng tôi đã khuyên bốn người xuống dưới rồi. Thật ra đôi khi bọn họ cũng không phải thật sự muốn chết vậy đâu, chỉ do chui rúc vào ngõ cụt không ra được, nhưng hễ ai bị nhân viên của khu thắng cảnh chúng tôi đụng phải, trên cơ bản đều có thể cứu về được.”

Sau khi nghe đến đó, Viên Mục Dĩ không khỏi nện bước nhanh hơn, bởi vì lúc này văn phòng khu thắng cảnh gọi điện thoại tới nói chiếc xe này đã lên núi từ ngày hôm qua. Nếu đối phương thật sự tới “tìm chết” như lời Giả Văn Hạo nói, thì lúc này có lẽ đã gieo mình xuống đáy vực rồi.

Kết quả khi ba người hùng hục trèo lên vách đá cao nhất, họ phát hiện trên đó chẳng có bóng ma nào. Lúc ấy bọn họ đều cho rằng chắc chắn đối phương đã nhảy xuống rồi, nào ngờ Giả Văn Hạo còn chưa kịp gọi điện thoại chỉ viện thì Đoàn Phong lại đột nhiên nhận được điện thoại của Trương Khai, nói là chủ chiếc KIA kia đã trở về và lái xe đi rồi!

Nghe xong, cả ba người đều sửng sốt, sau đó đều nở nụ cười bất đắc dĩ. Mặc dù chuyện này do bọn họ hiểu lầm lung tung, nhưng đi một chuyến tay không cũng tốt hơn thật sự có người nào lẩn khuất trong lòng muốn nhảy vực đúng không?

“Đi thôi, cứ coi như làm nóng người!” Đoàn Phong nói bằng vẻ mặt hài hước.

Viên Mục Dĩ xoay người chuẩn bị quay về theo đường cũ, kết quả lại vô tình liếc thấy hình như dưới đất có thứ gì đó. Cậu bước đến nhìn, là một chiếc ví tiền màu đen. Viên Mục Dĩ nhặt lên và thấy bên trong có thẻ ngân hàng, chứng minh nhân dân và hơn một nghìn nhân dân tệ tiền mặt.

Nhìn chiếc ví tiền màu đen này, Viên Mục Dĩ cũng hơi ngó ra. Cậu ngó sang Đoàn Phong và nói: “Anh có cần gọi cho anh Đại Quân để xác nhận lại xem có thật là chủ chiếc xe kia đã lái đi thật rồi không?”

Đoàn Phong đi về phía cậu: “Đương nhiên, chẳng lẽ bọn họ đều hoa mắt cả ư?”

Viên Mục Dĩ rút chứng minh nhân dân trong ví tiền ra đưa cho Đoàn Phong. Anh ta cầm lấy xem rồi cũng há hốc mồm, bèn quay đầu hỏi Giả Văn Hạo: “Vừa rồi cậu nói chủ chiếc xe kia tên gì ấy nhỉ?”

Chương 896: Tìm kiếm Mạnh Triết

“Mạnh Triết đây! Sao vậy?” Giả Văn Hạo chẳng hiểu gì cả.

Đoàn Phong lại nhìn xuống chứng minh nhân dân lần nữa, dòng tên họ viết rõ ràng hai chữ “Mạnh Triết” rất to.

Viên Mục Dã nhìn quanh quất, sau đó nói với Giả Văn Hạo: “Ở đây còn đường nào khác để xuống núi không?”

Giả Văn Hạo lắc đầu với vẻ mặt mờ mịt: “Không có, chỉ một đường này thôi, nếu không cũng chỉ có thể nhảy xuống vách đá...”

Sau đó ba người trừng mắt nhìn chứng minh nhân dân chăm chăm, không biết nên giải thích chuyện này như thế nào. Cuối cùng Đoàn Phong phá vỡ cục diện bế tắc trước: “Không sao... chắc là lúc chúng ta đi lên thì người ta đã đi xuống từ lâu rồi!”

Nhưng Giả Văn Hạo lại lắc đầu, nói: “Vậy tại sao anh ta còn đậu xe ở ven đường nữa?”

“Có lẽ là... anh ta cắm trại ở gần đó chẳng. Lúc ấy chúng ta sốt ruột đi lên cho nên không chú ý tới.” Đoàn Phong tiếp tục nói hơi gượng ép.

Viên Mục Dã xua tay nói với anh ta: “Tình hình cụ thể thế nào chỉ có thể tìm Mạnh Triết trước đã!”

Giả Văn Hạo vội gọi điện thoại cho văn phòng khu thắng cảnh, nói mình nhất được ví tiền và chứng minh nhân dân của Mạnh Triết, nhờ bọn họ nhất định phải cản lại khi đối phương đi ra... Vì thế cuộc thám hiểm hồ hoang đã lên lịch sẵn tạm thời biến thành tìm kiếm Mạnh Triết.

Phân tích dựa theo logic bình thường, Viên Mục Dã có thể nhất được ví tiền của Mạnh Triết chứng tỏ chắc chắn anh ta đã

đến hẻm núi Hồ Khiêu, hơn nữa còn vô tình hoặc cố ý đánh mất ví tiền ở trên đó.

Sau khi ba người xuống núi, họ lấy chứng minh nhân dân ra để nhóm Đại Quân nhận mặt thử, người đàn ông lái xe đi có phải chính là Mạnh Triết hay không? Mặc dù ảnh trên chứng minh nhân dân hơi nhỏ, nhưng nhóm Đại Quân vẫn liếc mắt cái đã nhận ra tài xế lái xe chính là Mạnh Triết.

Ai ngờ đồng thời bọn họ còn nói ra một manh mối quan trọng khác, đó là Mạnh Triết không phải đi một mình. Bên cạnh anh ta còn có một thằng nhóc hơn hai mươi tuổi đi theo. Điều này không hề khớp với camera giám sát của khu thắng cảnh quay được. Chẳng lẽ đối phương tới đây gặp bạn ư? Hay là lúc xuống núi tiện đường dẫn theo một phượt thủ?

Ôm những mối nghi ngờ đó, đoàn người Viên Mục Dã vội vàng xuống núi, hơn nữa còn gặp được chủ chiếc ví tiền trong văn phòng khu thắng cảnh, Mạnh Triết, đồng thời Viên Mục Dã cảm thấy hơi bất ngờ là, ở nơi đó cậu còn gặp một người quen khác...

Tổng Giang, cũng chính là nhà văn Internet chính mắt thấy mặt nạ giết người lần trước.

Viên Mục Dã không bất ngờ về việc Tổng Giang có thể xuất hiện ở đây, dấu sao thằng nhóc này cũng thích chen đến mấy chỗ có chuyện lạ làm người ta nghe kinh sợ, có điều không ngờ lần này cậu ta còn có thể gặp được một kẻ “cùng chung chí hướng” với mình.

“Sao cậu lại ở đây?” Viên Mục Dã hỏi.

Ánh mắt của Tổng Giang hơi rã rời, cậu ta sửng sốt một chút rồi mới nhận ra Viên Mục Dã: “Anh Viên? Trùng hợp thật đó...”

Lúc này Đoàn Phong bước đến trước mặt Mạnh Triết và hỏi: “Anh là Mạnh Triết?”

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Viên Mục Dã cảm thấy Mạnh Triết trông hơi mơ màng. Khi người khác hỏi anh ta có phải Mạnh Triết không, anh ta lại liếc sang Tổng Giang bên cạnh trước...

Tổng Giang vội trả lời: “Đúng đúng đúng, anh ấy chính là Mạnh Triết. Các anh tìm anh ấy có chuyện gì không?”

Tuy Đoàn Phong cảm thấy hai người này đều quái lạ, nhưng cuối cùng vẫn đưa ví tiền cho Mạnh Triết: “Chúng tôi nhất được ở chỗ hẻm núi Hồ Khiêu, anh xem thử có thiếu thứ gì không?”

Mạnh Triết nhận ví tiền và xem sơ rồi đưa cho Tổng Giang: “Cậu xem thử đi...”

Tổng Giang hơi xấu hổ, nhưng vẫn nhận lấy ví tiền xem xét rồi đáp: “Thẻ, chứng minh nhân dân, tiền mặt... đều đủ, chẳng thiếu gì cả!”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Đây là bạn cậu à?”

Tổng Giang gật đầu nói: “Ừ, anh ấy là... một người bạn tốt của tôi.”

Nếu chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, tất nhiên Đoàn Phong không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa. Vì thế anh ta nói luôn với Giả Văn Hạo: “Nếu anh Mạnh đã không sao thì chúng ta đi trước thôi!”

Giả Văn Hạo gật đầu: “Vâng, quả thật đã lãng phí khá nhiều thời gian.”

Trước khi đi, Giả Văn Hạo còn không quên dặn dò Mạnh Triết và Tổng Giang, vách đá đối diện hẻm núi Hồ Khiêu là vùng cấm, nếu không phải nhân viên khu thắng cảnh thì không được vào, lần sau không được đến đó nữa.

Không ngờ Mạnh Triết này giờ còn hơi chất phác, vừa nghe vậy lại trầm giọng nói: “Yên tâm, tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quay lại chỗ đó nữa.”

Khi ra khỏi văn phòng, Đoàn Phong hơi bất đắc dĩ nói: “Có phải đầu óc hai người này đều không được bình thường không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi không biết về Mạnh Triết, nhưng đúng là Tổng Giang hơi quái đản thật. Cậu ta viết tiểu thuyết siêu nhiên, thật sự dám đi bất cứ chỗ nào để tìm kiếm linh cảm sáng tác!”

Đoàn Phong buồn cười nói: “Thế thì cậu ta không nên đến hẻm núi Hồ Khiêu làm gì mà nên đi theo chúng ta tới hồ hoang chứ...”

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ này trì hoãn một ít thời gian, nên khi mọi người tới hồ hoang thì trời đã sắp tối. Cũng may lần này mục đích bọn họ tới là để qua đêm ở đây, cho nên cũng không xem như chậm trễ chuyện chính.

Hồ hoang nằm ở mé trái phía sau núi Kịch Lô, diện tích quả thật không nhỏ, hơn nữa giữa hồ hoang còn có nhiều lau sậy lộ trên mặt nước, thỉnh thoảng lại có mấy con vịt trời bay ngang qua.

“Đúng là khá hoang vắng, có điều cũng là nơi tốt để xa rời đám đông, nếu được khai thác thành thắng cảnh, chắc chắn sẽ đầy người chen chúc xô đẩy... Đến lúc đó nơi này cũng mất đi sự yên lặng vốn có.” Viên Mục Dĩ nhìn hồ hoang mà cảm thán.

Lúc này Đoàn Phong hỏi Giả Văn Hạo: “Hai vợ chồng gặp tai nạn đầu tiên dừng lều ở chỗ nào?”

Giả Văn Hạo chỉ vào một thân cây to: “Chắc là ở chỗ đó...”

Đoàn Phong gật đầu: “Được, vậy hôm nay chúng ta cũng dựng lều ở đó... Tôi muốn xem thử buổi tối liệu có nàng tiên cá nào tới đây tìm tôi không.”

Thật ra trước khi tới, bọn họ đã từng phân tích, ắt hẳn thứ kia là sinh vật nào đó dưới nước, cho nên bọn họ chuẩn bị đặt bẫy ở gần chỗ dựng lều, chờ quái vật chui đầu vào lưới...

Bởi vì xét đến việc lúc trước cặp vợ chồng gặp tai nạn đã dắt theo một con chó, có lẽ con chó đã dụ quái vật dưới nước lên, cho nên bọn họ định bỏ một miếng thịt bò sống ở trong bẫy.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, bọn họ hết ăn rồi uống như những du khách bình thường, chơi chán đến quá nửa đêm mới trở về lều ngủ. Đương nhiên bọn họ cũng không ngủ thật, mà là đặt vài thiết bị thăm dò ban đêm bên ngoài lều, sẵn sàng theo dõi động tĩnh bên ngoài lều mọi lúc mọi nơi.

Hai tiếng đồng hồ đầu tiên khi vừa mới vào lều, bên ngoài rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có mấy con côn trùng nhỏ kỳ lạ bay qua thăm dò trong đêm...

Chương 897: Hành động khó hiểu

Trước bình minh chính là thời khắc đen tối nhất trong ngày, đồng thời cũng là lúc con người buồn ngủ nhất, sau một thời gian dài chờ đợi, ngoại trừ Viên Mục Dã và Đoàn Phong, tất cả mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ... Kể cả Giả Văn Hạo, người vừa rồi còn mở to mắt.

Đoàn Phong nhìn thấy vậy thì nói không nên lời: “Người anh em này thật sự có thể ngủ ngay sau một giây, vừa rồi còn nói với tôi rằng mình là hoàng tử thức đêm nữa cơ!”

Viên Mục Dã cười nói: “Nếu là người bình thường thì đâu chịu đựng được đúng không?”

Đoàn Phong quay đầu nhìn Viên Mục Dã: “Ý của cậu là hai chúng ta không bình thường hả...”

Viên Mục Dã cười lắc đầu, cậu vừa muốn nói gì đó thì đột nhiên nhìn thấy có thứ gì vụt qua màn hình, Viên Mục Dã lập tức tỏ ra cảnh giác và ra hiệu cho Đoàn Phong im lặng...

Động tác của tên kia rất nhanh, may mà đám người Viên Mục Dã đã lắp thiết bị theo dõi buổi đêm trên vài cái cây bên ngoài lều, vì vậy mà lúc này mới chụp được hình ảnh tương đối hoàn chỉnh... Nhìn từ bên ngoài, thứ này có hình dáng như linh trưởng, khi nó di chuyển thì nửa người trên đứng thẳng và dường như không có họ hàng gì với loài cóc cả.

Chỉ thấy đôi phương cẩn thận đi đi lại lại để kiểm tra những căn lều trong doanh trại, dường như nó muốn xác nhận người nào ở trong lều thông qua hơi thở của họ, sau khi đi lại vài vòng, nó đã dừng lại trước lều của Tăng Nam Nam và Đại Quân...

Đoàn Phong thì thảo vào tai Viên Mục Dã: “Xem ra thứ này có khẩu vị rất lớn, nó chẳng thèm nhìn đến miếng thịt bò sống

nho nhỏ mà chúng ta đặt trong bầy, thay vào đó nó lại nhìn trúng miếng thịt béo Đại Quân của chúng ta!”

Nhưng Viên Mục Dã lại không nghĩ như vậy, nếu cậu đoán không nhầm, nguyên nhân khiến thứ kia dừng ở trước lều của Đại Quân và Tăng Nam Nam không phải vì Đại Quân, mà là vì ở đây chỉ có duy nhất một người phụ nữ là Tăng Nam Nam...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thì thảo với Đoàn Phong: “Chắc nó ngửi được mùi của giống cái...”

“A? Không ngờ cô nhóc của chúng ta hấp dẫn đến thế, thậm chí cả giống loài khác cũng bị thu hút!” Đoàn Phong nói đùa.

Viên Mục Dã nghe vậy bèn nghĩ thầm, nếu để Tăng Nam Nam nghe được những lời này, không biết cô ấy sẽ cảm thấy thế nào?

Lúc này, tên kia đang làm một số hành động rất khó hiểu, đầu tiên nó đặt phần thân trên của mình lên lều, như thể cố gắng tìm một cái lỗ để chui vào, sau đó liên tục bơi thứ gì đó lên trên lều...

Đoàn Phong thấy vậy không nhịn được phải can ngăn: “Nếu cái tên này là con người thì chắc chắn phải là một thằng bệnh hoạn!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chưa nói đến vụ bệnh hoạn vội, hành vi này của nó càng giống với động vật, đây chẳng phải là chó đực đang đi tiểu để đánh dấu lãnh thổ à?”

Đoàn Phong tiếp tục nhìn màn hình giám sát rồi hỏi: “Tiếp theo phải làm gì đây? Bây giờ ra ngoài bắt nó? Hay là đợi nó tự rơi vào bẫy?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhìn tình hình trước, tôi cảm thấy thứ này không dễ bắt đâu, nhờ để nó chạy vào trong hồ... Sẽ rất khó để bắt nó lần nữa.”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã nói có lý, anh ta bèn nói nhỏ: “Được thôi, miễn là nó đừng thật sự chui vào lều...”

Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Chắc là không đâu, thứ này ngửi được mùi của Tăng Nam Nam, vậy đương nhiên nó cũng sẽ ngửi được mùi của Đại Quân...”

Quả nhiên, sau khi thứ đó cọ xát ngoài lều một lúc, nó bèn xoay người chạy về phía hồ, nó còn chẳng thèm quan tâm khi chạy qua cạm bẫy mà mấy người Đoàn Phong đặt ra.

Ngược lại, chiếc đèn nhỏ màu đỏ trên camera giám sát đã thành công hấp dẫn sự chú ý của tên này, nó đi được nửa chừng thì quay lại, sau đó nhìn chằm chằm vào chiếc camera giám sát ban đêm một lúc lâu, trong lúc này còn ghé sát vào và ngửi thử, như thể muốn xác định xem thứ này có ăn được không...

Chính vì hành động này mà cuối cùng nhóm người Viên Mục Dĩ cũng chụp được hình dáng của nó, phải miêu tả thế nào nhỉ, dáng vẻ của nó thật sự khó mà tả được... Đầu tiên phải kể đến đôi mắt to tròn như quả bóng bàn, lòng trắng nhiều hơn lòng đen, trông có vẻ không được thông minh cho lắm.

Sau đó là miệng và mũi, miệng tuy nhỏ nhưng vẫn có môi, nhưng cái mũi của nó thì chỉ là hai lỗ nhỏ, trông giống như một con cá... Cuối cùng là hai cái râu nhỏ trên đầu, không biết là tai hay ăng ten nữa, hình như nó còn có thể xoay đi xoay lại được.

Sau khi nghiên cứu chiếc camera ban đêm một lúc lâu, con quái vật nhận ra rằng thứ này không phải để ăn, vì vậy nó không còn hào hứng nữa và chạy trở về hồ hoang...

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ đang ngủ trong xe thì bị tiếng ồn đánh thức, cậu mở mắt ra xem, thấy hóa ra là Đại Quân và mấy người Trương Khai đang tranh cãi về chiếc lều vải bị quái vật đánh dấu...

Viên Mục Dĩ vươn vai ngồi dậy, tiếng ngáy của Giả Văn Hạo đêm hôm qua quá ồn ào, cuối cùng Viên Mục Dĩ đành phải lên xe chợ mắt một chút, kết quả là cậu ngủ một mạch đến rạng sáng.

Sau khi Viên Mục Dĩ xuống xe, cậu bước đến lều để xem xét, quả nhiên tình huống giống như Văn Văn đã gặp trước đó, căn lều màu vàng dính đầy những vết bùn kỳ quái và một số chất dịch trong suốt không rõ nguồn gốc...

Viên Mục Dĩ nghe thấy Tăng Nam Nam hỏi với vẻ buồn nôn: “Cái này hôi thế?”

Hoắc Nhiễm nghe vậy vội vàng lần ra phía xa, cậu ta sợ mình cũng dính thứ mùi đó...

Thấy Viên Mục Dã đã tỉnh, Đại Quân chỉ vào dấu vết trên lều và hỏi: “Viên, ngày hôm qua cậu đã thấy tên đó đi lòng vòng ngoài lều của chúng tôi à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, có nhìn thấy, chắc nó đang đánh dấu...”

Trương Khai lập tức gào ầm lên: “Mập mạp, anh xong rồi, con cá trê tinh chắc chắn đã để ý đến anh và muốn bắt anh về làm con rể rồi!”

“Cút đi, dù có chọn thì cũng sẽ chọn cậu chứ không chọn tôi đâu!” Đại Quân bực mình.

Không ngờ Trương Khai lại vỗ bụng Đại Quân và nói: “Anh biết cái gì chứ? Trong thế giới tự nhiên thì kiêu béo như anh mới ‘đắt hàng’ nhất! Chúng tôi đều không được...”

Đại Quân tức giận nói: “Biến ra chỗ khác! Cậu đi sang chỗ đội trưởng Đoàn mà đùa!”

Viên Mục Dã nghe xong là biết, chắc Đoàn Phong không muốn làm Tăng Nam Nam sợ hãi nên mới nói rằng con quái vật đó để ý đến Đại Quân... Sau đó Viên Mục Dã lại đi đến cạm bẫy do bọn họ đặt hôm qua, cậu thấy miếng thịt bò đã sắp biến thành thịt bò khô sau khi bị gió lạnh thổi một đêm.

“Tại sao nó không có hứng thú với miếng thịt bò này?” Viên Mục Dã lẩm bẩm.

Đoàn Phong nghe vậy thì bước đến và nói: “Ai mà biết được con quái vật nghĩ gì? Có lẽ không hợp khẩu vị của nó.”

Chương 898: Ra tay thất bại

Lúc này, Viên Mục Dĩ nghĩ đến đồ ăn vặt của đám người Văn Văn lúc trước, cậu quay lại nói với Đoàn Phong: “Có lẽ... Thứ này giống với đồ ăn hàng ngày của nó, vì vậy nó không hề cảm thấy hứng thú, ngược lại mấy thứ ăn vặt của đám sinh viên đại học kia lại thu hút nó hơn.”

Đoàn Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Ừ, khoan hãy nói... Thật sự có khả năng này, nếu nó thật muốn ăn thịt, trong hồ có rất nhiều đồ tươi, đâu có giống miếng thịt mà chúng ta chuẩn bị, vừa ngửi là biết đây là một miếng thịt đông lạnh.”

Hoắc Nhiễm cười nói: “Muốn đồ ăn vặt thì quá đơn giản, ai mà chẳng có trong túi của mình?” Cậu ta nói xong bèn chạy về lều rồi lấy ba lô ra, sau đó đổ luôn đồ ăn vặt ra đất.

Đại Quân vội vàng ngăn cản: “Đâu cần nhiều thế chứ? Ít nhất cậu phải để lại một ít, đừng để đến lúc hết rồi lại sang cướp của anh!”

Không ngờ Hoắc Nhiễm lắc đầu: “Yên tâm đi anh Đại Quân, em cam đoan không giành của anh đâu, bởi vì anh cũng phải nộp vào đây...”

Đại Quân nghe vậy vội vàng chạy về lều của mình, nhưng Tăng Nam Nam đã giành lấy cái ba lô của anh ta trước một bước, cô ấy nói: “Anh ăn ít thôi, anh mà béo nữa là mạch máu vỡ ra đấy!”

Giả Văn Hạo vội vàng nói trên xe của mình vẫn còn đồ ăn vặt, nếu không đủ thì có thể cùng nhau đóng góp... Sau đó, mấy người bọn họ nháo nhào tranh giành đồ ăn trên mặt đất, còn Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ đã quay về căn lều để xem lại đoạn video về con quái vật quay được đêm qua.

Đoàn Phong vừa nhìn video vừa cảm khái: “Nếu đăng đoạn video này lên mạng, chắc chắn sẽ rất hot đấy... Mấy cảnh quay mờ mờ lúc trước mà còn hot đến thế cơ mà!”

Viên Mục Dã bật cười: “Chưa biết chừng anh đăng video thật lên thì lại chẳng ai tin? Trên mạng bây giờ còn thiếu video về khỉ nước sao?”

Đoàn Phong nghe thấy Viên Mục Dã nhắc đến khỉ nước, anh ta lập tức nghĩ ra: “Chẳng lẽ tên này là khỉ nước?”

“Khỉ nước chỉ là một con quái vật sống trong trí tưởng tượng của mọi người, nhưng cái tên này lại thật sự xuất hiện trước mặt chúng ta...” Viên Mục Dã nói.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi hỏi: “Cậu thử nói xem tên kia bơi mấy thứ kinh tởm lên lều của Đại Quân có tác dụng gì? Chẳng lẽ thật sự chỉ đánh dấu lãnh thổ thôi sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Ai biết được, nhưng theo tôi đoán, cho dù không phải đánh dấu lãnh thổ thì cũng là đánh dấu...”

“Đánh dấu? Đánh dấu gì?” Đoàn Phong hỏi.

Viên Mục Dã chống cằm nói: “Anh thử nghĩ xem, lều của Văn Văn trước đó được đánh dấu vào đêm đầu tiên, nhưng đêm hôm sau tên kia thật sự chui vào.”

Đoàn Phong nghe xong cũng bối rối hỏi: “Ý của cậu là nó đánh dấu căn lều có phụ nữ, rồi chuẩn bị tối hôm sau đến cướp người à? Nhưng sao đêm đó nó không cướp luôn người đi mà lại còn phải chờ đến đêm hôm sau?”

Viên Mục Dã cũng không hiểu chuyện này nên lắc đầu: “Ai biết được, tôi cũng chẳng phải con giun trong bụng tên đó... Nhưng có một điều có thể khẳng định, chắc chắn nó có liên quan đến thói quen của tên kia.”

Đoàn Phong buồn cười hỏi: “Là thói quen của cóc hay cá?”

Viên Mục Dã lườm Đoàn Phong: “Vậy thì anh phải hỏi nó ấy...”

Xét đến hành vi trước đó của sinh vật không xác định này, Viên Mục Dã cảm thấy đối phương rất có thể sẽ quay lại vào đêm hôm sau, vì vậy cậu và Đoàn Phong đã đổi lều với hai người Tăng Nam Nam, bọn họ muốn bắt ba ba trong rọ vào tối hôm sau.

Trong mắt hai người, đây cũng không phải một việc khó, bởi vì tên kia có hình thể tương đương với một người trưởng

thành, cho dù nó mạnh hơn người bình thường, nhưng với kỹ năng của Viên Mục Dã và Đoàn Phong, bọn họ sẽ dễ dàng bắt được nó... Vậy mà không ngờ bọn họ lại thất bại vào đêm đó.

Vốn dĩ mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, đầu tiên họ giấu Tăng Nam Nam vào trong xe, bởi vì trong xe khá kín nên sẽ không tiết lộ mùi trên người cô ấy.

Tiếp theo chính là đồ ăn vặt trong bẫy, để thu hút quái vật thành công, Hoắc Nhiễm đã cố tình đặt nhiều loại đồ ăn vặt vào đó, chưa cần nói đến con quái vật chưa trải sự đời, kể cả những đứa trẻ loài người bình thường khi nhìn thấy cũng sẽ thèm rõ rồi.

Bởi vì tất cả mọi người đều háo hức đi bắt quái vật, vì vậy ngoài Tăng Nam Nam buộc phải ở trong xe nên hơi nhàm chán, hầu như tất cả đều hào hứng hơn hẳn đêm hôm qua...

Thời gian rất nhanh đã đến nửa đêm, con sinh vật không xác định kia bị hormone điều khiển nên đã tiến đến chỗ bọn họ. Viên Mục Dã cứ nghĩ rằng nó sẽ bị đồ ăn vặt trong cạm bẫy hấp dẫn trước tiên, nhưng thật không ngờ rằng nó lại tiến thẳng đến chỗ lều của Tăng Nam Nam.

Để đối phương yên tâm vào lều, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều nằm trong túi ngủ giả vờ ngủ, họ thấy con vật kia lần mò bên ngoài lều một lúc rồi bất ngờ kéo khóa lều vải, xem ra nó là một kẻ rất có kinh nghiệm.

Viên Mục Dã đang nằm quay lưng về phía cửa, nhưng cậu vẫn có thể cảm giác được thứ đó đã xông vào, bởi vì mùi trên người nó quá thối, cứ như bùn chìm trong ao nhiều năm mà giờ mới chui ra vậy.

Điều khiến Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên là sau khi tên này vào lều thì nó vẫn mò mẫm bốn phía xung quanh, Viên Mục Dã không nhìn được phải nghi ngờ rằng chẳng lẽ thị lực tên này không tốt nên phải dựa vào khứu giác và xúc giác để xác định đồ vật?

Người đầu tiên không chịu nổi là Đoàn Phong, có lẽ anh ta không chịu nổi mùi thối trong lều, ngay khi con quái vật định bơi dịch nhón lên túi ngủ của Đoàn Phong, anh ta bất ngờ ngồi dậy và nắm lấy cổ tay đối phương...

Đoàn Phong vốn tưởng rằng chỉ cần một đòn này là khóa chặt được con quái vật, không ngờ thân thể nó vừa ướm vừa trơn, Đoàn Phong không thể tóm chặt được và khiến nó rút được cổ tay về. Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong bắt trượt, cậu vội vàng chạy đến giúp đỡ, vậy mà khi Viên Mục Dã vừa đặt tay lên vai tên kia thì cũng chụp hụt, tên này giống hệt một con cá trê dính đầy chất nhờn, muốn bắt nhưng không bắt nổi.

Cảnh tượng sau đó thật xấu hổ, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đã vài lần tiếp xúc được với thân thể đối phương nhưng lại không thể nào tóm được, hiện trường đã trở nên hơi khó khăn chế...

Lúc này, đám người Trương Khai nghe thấy tiếng động nên vội vàng chạy đến giúp đỡ, không ngờ điều này lại làm tên kia bị giật mình, nó đang quần lấy Viên Mục Dã thì nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau nên vội vàng chạy trốn.

Đúng lúc này Trương Khai đã chạy đến chặn đường, cậu ta định giơ tay ra bắt thì phát hiện thân thể đối phương quá trơn nên dù có sức khỏe thì cũng khó mà tóm được...

Đại Quân và Hoắc Nhiễm ở phía sau cùng bao vây lấy nó, nhưng bọn họ vẫn chẳng giúp được gì ngoài việc dính mùi thôi, cuối cùng đành trơ mắt nhìn đối phương chạy mất.

Chương 899: A Lai

Tăng Nam Nam ngồi trên xe vô cùng lo lắng, nhưng Đoàn Phong đã nhiều lần dặn cô trong bất kỳ tình huống nào cũng không được xuống xe, dù sao đối phương vì cô mà đến, nếu chẳng may bị bắt đi thì chẳng phải mất cả chì lẫn chài à?!

Con quái vật lần này cũng bị kinh hãi không nhẹ, có lẽ nó cũng không thể ngờ vốn mình là người đi săn cuối cùng lại biến thành con mồi, đương nhiên cũng không có tâm trạng nhìn xem đồ ăn trong bẫy là gì, không thèm quay đầu lại nhảy vào hồ hoang...

Mấy người số 54 hiện giờ là điển hình của việc không bắt được quái vật mà bản thân còn chịu thiệt, Giả Văn Hạo cũng chưa từng gặp phải tình cảnh này, con quái vật nhìn qua camera theo dõi đã thấy vô lý, lúc này tận mắt nhìn thấy thì đúng là chết sống.

Đội Viên Mục Dã cũng không trách anh ta, dù sao so với người số 54, anh ta chỉ là một người bình thường, lần đầu nhìn thấy thứ không thể tưởng tượng được như thế, mấy ai không bị bất ngờ chứ?

Nhưng tình huống hiện giờ hơi xấu hổ, không nói đến chuyện chưa bắt được quái vật, còn thêm mùi tanh hôi trên người cả đám, mặc dù hiện giờ trời vẫn chưa sáng, nhưng con quái vật kia bị dọa sợ rồi sẽ không tùy tiện xuất hiện nữa, cho nên bây giờ bọn họ có ở lại đây ngoài việc tiếp tục chịu mùi thối thì cũng không làm được gì khác...

Cuối cùng Đoàn Phong đành lên tiếng trước: “Thu dọn chút đi, cái mùi này... nhanh đi tắm rửa rồi tìm một chỗ đi ngủ đi!”

Giả Văn Hạo lập tức đáp ứng: “Được, mọi người đi với tôi đến nhà nghỉ trong khu đi, ở đó điều kiện cũng ổn.”

Sau đó mọi người thu dọn đồ đạc rồi lái xe quay về đường cũ trong bóng tối mịt mù. Tuy Viên Mục Dã và Đoàn Phong

đều chán nản nhưng vẫn bí mật tính toán cách bắt con quái vật kia lần nữa...

Chẳng mấy chốc bọn họ đã lái xe đến nơi mà trước đó gặp phải chiếc KIA màu sâm panh kia, đúng lúc đó lại nhìn thấy một người phụ nữ đang cồng một chiếc giỏ tre đi ở ven đường... Có điều lần này Giả Văn Hạo không hồi hộp như trước, chỉ thản nhiên nhìn qua chứ không nói gì.

Viên Mục Dã thấy vậy thì thắc mắc: “Anh không lo người phụ nữ kia đi đến hẻm núi Hồ Khiêu nghĩ quần sao?”

Giả Văn Hạo cười nói: “Người phụ nữ vừa rồi có lẽ là người dân ở gần đây, sáng sớm lên núi hái rau dại thôi...”

Không ngờ Viên Mục Dã nghe xong thì sững sốt một chút rồi lập tức nói với Giả Văn Hạo: “Dừng xe!”

Đoàn Phong nghi ngờ hỏi cậu: “Sao thế?”

“Cái giỏ người phụ nữ đó cồng có vẻ rất nặng... loại rau gì có thể nặng như thế chứ?” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Nhưng Giả Văn Hạo lại phản đối: “Có gì đâu, có thể là rau dại và lương khô gì đó?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đúng, nếu đã lên rừng hái rau dại thì trong giỏ tre đó phải không có gì mới đúng, cho dù mang theo chút đồ ăn cũng không thể nặng như thế được...”

“Vậy bây giờ chúng ta có cần quay lại không?” Giả Văn Hạo hỏi.

Đoàn Phong lắc đầu: “Không cần, tạm thời cậu cứ dừng ở ven đường chờ đã, hai chúng tôi đi xem một chút rồi quay lại, lái xe quay lại thì lộ liễu quá, nếu như đối phương thật sự có gì đó không ổn, sẽ bị chú ý.”

Sau đó Đoàn Phong thu xếp ổn thỏa cho mấy người Đại Quân, bảo bọn họ ở trên xe chờ trước, rồi cùng Viên Mục Dã đuổi theo đường cũ... May mà bước chân của người phụ nữ kia không dài, lại thêm cồng theo vật nặng, cho nên cũng không đi nhanh được, hai người chạy một lúc là đuổi kịp.

Đó là một người phụ nữ trung niên dáng người hơi cồng, giống dáng vẻ của một người thường xuyên phải làm việc nặng, bên trong chiếc giỏ tre của bà ấy hẳn là chứa một thứ rất

nặng, bởi vì dây đeo của chiếc giỏ hằn một vết sâu lên bả vai của người phụ nữ.

Đoàn Phong thì thầm nói: “Một người phụ nữ từ mờ sáng cống theo một cái giỏ nặng như vậy lên núi? Chẳng lẽ... đi gặp tình nhân sao?”

Viên Mục Dã cạn lời trợn mắt nhìn Đoàn Phong, không biết sao hôm nay anh ta lại suy nghĩ như Trương Khai vậy? Lúc này trời đã tảng sáng, mà người phụ nữ kia vẫn không ngừng đi về phía trước, dường như đang đi về phía hồ hoang cách đó không xa...

Với kỹ thuật theo dấu của Viên Mục Dã và Đoàn Phong, người phụ nữ đi phía trước khó có thể phát hiện ra hai người họ, cho nên bọn họ cứ thế không gần không xa đi theo sau đối phương, đến tận khi bọn họ lại quay lại khu vực phụ cận hồ hoang kia.

Người phụ nữ sau khi đi vào cạnh hồ, thì nặng nhọc đặt giỏ tre sau lưng xuống... Viên Mục Dã và Đoàn Phong tìm một bụi cây cách đó không xa núp vào đó quan sát, nghĩ mãi vẫn không hiểu mới sáng sớm người phụ nữ này đến bên hồ để làm gì?

Đến tận khi đối phương lấy đồ trong giỏ tre ra, hai người đều ngạc nhiên, không ngờ trong chiếc giỏ đó lại là một tảng thịt bò sống, sau đó người phụ nữ hét về phía mặt hồ: “A Lai... A Lai...”

“Không phải bà ta đang gọi con quái vật đó chứ?” Viên Mục Dã khiếp sợ.

Đoàn Phong cười lạnh: “Chẳng trách tên kia thờ ơ với chỗ thịt đông lạnh trong bẫy của chúng ta, cậu xem bình thường nó được ăn cái gì kia... còn tốt hơn bao nhiêu so với đồ của chúng ta!”

Có lẽ vì bị bọn Viên Mục Dã dọa sợ, nên người phụ nữ đứng bên hồ gọi “A Lai” mãi mà mặt hồ vẫn không có chút phản ứng nào, đến tận khi người phụ nữ thất vọng đặt lại tảng thịt vào trong giỏ, chuẩn bị quay người rời đi thì mới nghe thấy tiếng ào ào vang lên trên mặt nước.

Người phụ nữ vui vẻ quay lại nói: “A Lai? Mẹ mang thịt đến cho con này, mau lại đây!”

Nghe người phụ nữ này tự nhận mình là mẹ của con quái vật kia, cả Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều sửng sốt. Chẳng lẽ con quái vật cả người nhóp nhúa, hai mắt to tướng kia là con người sao? Trong lúc hai người đang ngạc nhiên thì con quái vật đã chạy trốn lại xuất hiện trở lại...

Lần này, trước tiên nó chỉ thò nửa cái đầu lên mặt nước, hai cái râu trên đầu có thể quay 180 độ dường như đang quan sát trên bờ có an toàn hay không... Sau khi xác định chỉ có một mình người phụ nữ, nó mới thận trọng chui ra khỏi hồ.

Người phụ nữ nhìn thấy con quái vật chui ra khỏi hồ thì rất vui vẻ, bà ta nhanh chóng lấy thịt bò ra khỏi giỏ tre, dẫn dụ con quái vật đến gần mình. Mặc dù nó vẫn có chút đề phòng, nhưng hiển nhiên là có quen người phụ nữ này, nó chậm rãi bò lên phía trước, rồi lập tức cướp miếng thịt trong tay người phụ nữ kia và bắt đầu ăn...

Trước đó, đội Viên Mục Dã đều cho rằng con quái vật trong hồ này là “cự sản tự tiêu” chưa từng nghĩ có người nuôi nó, lại còn xưng là mẹ của con quái vật?

Trước khi làm rõ được việc này, hai người Viên Mục Dã cũng không muốn đánh động đến người phụ nữ và con quái vật, họ cứ lẳng lặng xem hai “mẹ con” này gặp nhau bên hồ.

Người phụ nữ dường như không hề ghét bỏ mùi hôi thối và dịch nhờn trên người con quái vật, trong lúc nó ăn thỉnh thoảng còn sờ đầu nó, nó ăn bị sặc còn vuốt lưng cho nó, nếu như bỏ qua bề ngoài của con quái vật thì cảnh này giống như hai mẹ con đã lâu mới được gặp nhau.

Chương 900: Vợ A Quang

Không lâu sau, con quái vật tên là “A Lai” kia đã ăn hết chỗ thịt bò người phụ nữ mang đến, mặc dù có vẻ không nổi, nhưng người phụ nữ vẫn sờ đầu nói với A Lai: “Mau quay lại đi, nhớ kỹ ban ngày không được tùy tiện lên bờ...”

A Lai dường như hiểu lời người phụ nữ nói, cọ cọ đầu vào người bà ta rồi mới quay lại hồ... Viên Mục Dã và Đoàn Phong cách đó không xa vẫn luôn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của hai mẹ con kia, thấy người phụ nữ chuẩn bị rời đi, bọn họ cũng nhanh chóng quay lại chỗ xe ô tô.

Hùng đông, trên đường cũng nhiều xe cộ hơn, đương nhiên người phụ nữ kia không chú ý đến chiếc xe đã đi qua mình đang dừng ở ven đường, người trong xe cũng nhìn theo mình không chớp mắt!

“Thôn gần đây nhất ở đâu?” Viên Mục Dã hỏi Giả Văn Hạo.

Giả Văn Hạo nghĩ một chút rồi nói: “Thôn gần đây nhất là thôn Thủy Lung, bà ta cũng theo đồ nặng như vậy lại đến đây sớm như thế, hẳn là không ở quá xa... có lẽ là ở thôn đó.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, vậy chúng ta lẳng lặng đi theo bà ta về thôn xem sao, có thể bà ta sẽ có câu trả lời cho thân phận của A Lai...”

Giả Văn Hạo đoán không sai, bọn họ lái xe vừa đi vừa nghỉ, nhanh chóng đến thôn Thủy Lung gần núi Kịch Lô nhất. Nghe Giả Văn Hạo nói, trước đây nơi này vô cùng nghèo khó, lại thêm thổ địa cằn cỗi, cơ bản là không trồng được bất cứ lương thực gì, cho nên người dân trong thôn quanh năm đa phần đều tìm kiếm đồ ăn trong núi.

Người có bản lĩnh, lá gan lớn có thể đi khai thác gỗ Bách ở sườn núi, việc đó kiếm được rất nhiều tiền, nhưng cũng rất nguy hiểm, không cẩn thận là có đi mà không có về... Những

người còn lại chỉ có thể dựa vào săn bắn hái lượm trên núi để sống qua ngày.

Hai năm trước, sau khi khu thắng cảnh núi Kịch Lôi được khai thác, người dân trong thôn Thủy Lung cũng dần trở nên giàu có hơn, ban đầu bọn họ bán cho du khách những đồ kỷ niệm đan bằng tre trúc, sau này có không ít gia đình xây dựng các nhà nghỉ, homestay, dần dần cuộc sống cũng tốt lên.

Mọi người lái xe đi sau người phụ nữ kia, nhanh chóng đi vào địa phận thôn Thủy Lung, có mấy người bản địa ở cửa thôn nhìn thấy có xe bên ngoài đến thì nhiệt tình xông tới, nhao nhao muốn dẫn họ đến nhà nghỉ nhà mình...

Lúc này một người đàn ông nhận ra Giả Văn Hạo, lập tức đến nhận người quen, nói: “Đây không phải trưởng ban quản lý Giả của khu thắng cảnh sao? Sao hôm nay anh lại tự dẫn khách đến đây thế này?”

Lúc này Giả Văn Hạo mới nhớ ra người này là kế toán trong thôn, nên đi theo anh ta về nhà, cũng để tiện hỏi thăm tình hình của người phụ nữ kia. Kế toán thôn nghe vậy thì rất vui vẻ, dẫn đoàn người về nhà mình, lập tức có người ra tiếp đón giúp cất hành lý...

Bọn Viên Mục Dĩ định hỏi chuyện người kế toán luôn, nhưng tiếc là mùi trên người họ quá thối nên đành phải quay về phòng tắm rửa, thay quần áo sạch rồi mới ra ngoài.

Vốn ban quản lý khu thắng cảnh cũng có một nhà khách để tiếp đón các đoàn “công vụ”, điều kiện cũng không khác chỗ này bao nhiêu, cho nên khi Giả Văn Hạo đưa mọi người đến chỗ này, kế toán thôn rất cảm kích, nhanh chóng đi chuẩn bị bữa sáng cho mọi người.

Lúc ăn cơm, Viên Mục Dĩ nói khi vào thôn bọn họ gặp một người phụ nữ trung niên, có phải phụ nữ thôn Thủy Lung đều đi làm từ khi trời còn chưa sáng không?”

Kế toán thôn xua tay, nói: “Dĩ nhiên không phải, bây giờ phụ nữ trong thôn chúng tôi đều được hưởng phúc rồi, đâu còn vất vả như trước kia nữa... Người các anh nhìn thấy chắc là vợ A Quang, ngày nào bà ấy cũng dậy sớm vào trong núi hái rau dại

đặc sản vùng này để cung cấp cho các nhà nghỉ trong thôn, có không ít khách du lịch thích ăn những loại rau sạch trong núi.”

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Trong nhà chị vợ A Quang này có còn ai không?”

Kế toán thôn nghe xong rít mấy hơi thuốc lá sợi rồi thở dài nói: “Người phụ nữ này số khổ vô cùng, chồng mất sớm, bây giờ trong nhà cũng chỉ còn lại một mình bà ta.”

Sau đó kế toán thôn kể lại cho mọi người nghe hoàn cảnh của người phụ nữ kia, A Quang khi còn trẻ là người cường tráng nhất thôn, thường xuyên cùng đám thanh niên đến hẻm núi Hồ Khiêu để khai thác gỗ Bách. Không ngờ có một năm lại xảy ra tai nạn, mặc dù giữ được mạng như từ đó thành người thọt chân, mặc dù vẫn có thể đi lại nhưng không thể làm được việc nặng nữa.

Gánh nặng trong nhà đều dồn lên vai người vợ, mặc dù bà ta cũng không nói ra miệng, nhưng A Quang hiểu trong lòng bà ta không thấy thoải mái, nên luôn nghĩ cách làm những việc trong khả năng để giảm bớt gánh nặng cho vợ mình, dần dần họ cũng bớt khó khăn...

Nhưng không bao lâu sau, A Quang đột nhiên bị một căn bệnh kỳ lạ, không chỉ toàn thân bắt đầu thối rữa, mà cơ thể còn có mùi khó ngửi, đã mời mấy thầy thuốc về nhưng đều không tìm ra là bệnh gì.

Trước đây thôn Thủy Lung quá nghèo, căn bản không có tiền để đưa A Quang đến bệnh viện trong thành phố chữa bệnh, chỉ có thể dùng một số cách chữa dân gian địa phương... kết quả bệnh ngày càng nặng, cuối cùng vẫn không gắng gượng nổi nữa mà qua đời.

Từ đó đến nay, vợ A Quang vẫn luôn sống một mình, không hề có ý định tái giá. Mặc dù người trong thôn hay nhà mẹ đẻ bà ta khuyên bà ta nên suy nghĩ cho tương lai... nhưng bà ta vẫn luôn cười lắc đầu tự nhủ, bà ta rất hạnh phúc khi được sống trong ngôi nhà A Quang để lại.

Viên Mục Dã liền hỏi: “Vậy hai vợ chồng họ không có con sao?”

Kế toán thôn lắc đầu: “Trước khi A Quang chết, đúng là vợ A Quang đã sinh một đứa con, nhưng nghe nói cũng bị lây bệnh của A Quang nên đã chết từ khi sinh ra rồi...”

Ăn sáng xong mọi người vội vã quay về phòng.

Sau khi đóng cửa lại, Đoàn Phong trầm giọng nói: “Hắn là đứa bé năm đó không chết... chẳng qua bà ta đã sinh ra một quái thai mà thôi.”

Viên Mục Dã cũng đồng tình: “Tôi cũng nghĩ như vậy, có điều không biết năm đó A Quang đã gặp phải chuyện gì? Thực sự chỉ đơn giản là mắc phải chứng bệnh lạ thôi sao?”

Đại Quân bảo: “Việc này chỉ có thể hỏi chính chị vợ A Quang thôi, tôi thấy người trong thôn cũng chỉ biết qua loa...”

Viên Mục Dã nghĩ một chút rồi nói: “Lát nữa tôi và đội trưởng Đoàn sẽ đến nhà chị vợ A Quang xem sao, chúng ta nhiều người cùng đến sẽ dọa bà ta sợ... Hơn nữa bà ta giấu người dân trong thôn nhiều năm như thế, chính là vì không muốn ai biết chuyện của con mình, chúng ta tùy tiện đến hỏi chưa chắc người ta đã nói.”

Đoàn Phong đề nghị: “Chuyện này dễ thôi, chúng ta có thể mượn có mua rau rừng để nói chuyện... còn sau đó thế nào thì tùy theo hoàn cảnh.”

Chương 901: Đưa con quái vật

Sau đó, Viên Mục Dã và Đoàn Phong tìm được người kế toán của thôn, bọn họ muốn nhờ anh ta dẫn đường đi đến nhà chị vợ của A Quang để mua một ít đặc sản miền núi. Kế toán của thôn là một người đã quen nhìn mặt người khác để nói chuyện, trước đó anh ta đã biết được có người bí mật hỏi về vợ của A Quang, bây giờ lại có người tìm đến tận nơi, vì vậy anh ta tò mò hỏi: “Mấy ông chủ có vụ làm ăn gì à?”

Giả Văn Hạo ở bên cạnh sốt ruột nói: “Đừng hỏi linh tinh, lo mà làm tốt nhà trọ của anh đi, vợ của A Quang cũng đã vất vả nhiều rồi, nếu có vụ làm ăn gì thì chẳng lẽ anh còn muốn tranh giành với một người phụ nữ à?”

Kế toán của thôn ngượng ngùng nói: “Sao tôi lại làm như vậy chứ? Tôi chỉ hỏi thể thôi mà...”

Nhà chị vợ của A Quang nằm ở cuối phía tây thôn, mặc dù bao năm qua chỉ có một mình bà ta lo cho gia đình, nhưng gia đình bọn họ không hề thua kém so với người khác, quan trọng nhất là tất cả rau rừng, sản vật núi rừng mà những nhà nghỉ trong thôn cần đều do một mình bà ta cung cấp...

Những người không biết chắc đều nghĩ chị vợ của A Quang có bí quyết gì đó để hái rau rừng, nhưng thực ra là do ở vùng núi gần đó có một loại rau rừng tên là “Xuân Kiến”, đây là một loại rau rất đặc biệt. Nếu muốn ăn rau tươi ngon mơn mớn, người ta phải dậy thật sớm để lên núi, sau đó tranh thủ hái rau Xuân Kiến lúc hạt sương trên lá còn chưa bốc hơi hết. Nếu không khi mặt trời ló dạng, rau Xuân Kiến sẽ bị già, đương nhiên sẽ không ngon bằng lúc còn đọng sương.

Những người khác không thể chịu được vất vả như vậy, thế nên chị vợ của A Quang mới có thể làm công việc kinh doanh độc nhất vô nhị này.

Khi nhóm bọn họ đến nhà chị vợ của A Quang, bà ta đang phơi nấm rừng hái từ trên núi ở ngoài sân, chị vợ của A Quang thấy kẻ toán thôn dẫn khách đến thì vội vàng bước ra chào hỏi: “Chú Hai đây à? Sao hôm nay lại rảnh rỗi mà đến nhà tôi chơi thế?”

Kẻ toán thôn cười nói: “Chị vợ A Quang à, mấy vị khách của tôi muốn mua ít sản vật núi rừng, vì vậy tôi dẫn họ đến đây...”

Viên Mục Dã cảm thấy tay kẻ toán thôn này đúng là một người khéo đưa đẩy, anh ta chỉ nói hai câu là đã vờ hết công lao về phía mình. Nhưng mấy người Viên Mục Dã cũng chẳng để ý, dù sao bọn họ chỉ lấy lý do mua sản vật núi rừng để tiếp cận chị vợ A Quang này thôi, thế cho nên kẻ toán thôn nói như vậy cũng hợp lý.

Chị vợ A Quang nghe vậy tự nhiên rất vui, bà ta vội vàng lau bụi bẩn trên tay rồi nói: “Mấy vị mau vào nhà đi, để tôi đi pha một ấm trà núi ngon cho mọi người!”

Thấy chị vợ A Quang nhiệt tình như vậy, Viên Mục Dã cũng thấy hơi ngượng ngùng. Cậu thầm nghĩ, bất kể lát nữa có hỏi thăm được điều gì hay không, cậu cũng sẽ mua một ít đặc sản miền núi cho bà ta...

Một lát sau, chị vợ A Quang bê từ trong phòng bếp ra một ấm trà mới pha, bà ta cười vui vẻ, nói: “Tuy loại trà này không nổi tiếng, nhưng nó quý ở chỗ hoàn toàn là tự nhiên, đó là trà đại trên núi nên không có tên, mọi người thử xem thế nào?”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong không biết nhiều về trà, còn Giả Văn Hạo uống một ngụm rồi tấm tắc khen: “Chà... Được đấy! Hương vị êm dịu, hương trà đậm đà, đúng là trà ngon!”

Viên Mục Dã nhấp một ngụm trà rồi hỏi: “Chị vợ A Quang này, ở đây đều là sản vật mà chị hái ở trên núi Kịch Lô à?”

Chị vợ A Quang cười nói: “Đúng thế, núi Kịch Lô đã nuôi lớn chúng tôi bao đời nay. Ngày xưa chúng tôi hái những sản vật này chỉ để cho mình ăn... Bây giờ có quá nhiều khách du lịch nên nó lại thành của hiếm. Nói ra thì cũng phải cảm ơn chuyện khu thắng cảnh núi Kịch Lô được khai thác.”

Đoàn Phong liếc nhìn những lâm sản đang phơi khô trong sân và nói: “Chị tự mình vào núi hái những thứ này à? Thật sự vất

vả nhĩ, kiếm được đồng tiền cũng khó...”

Chị vợ A Quang mỉm cười: “Chẳng có gì là vất vả hay không vất vả cả, chủ yếu là do thói quen thôi, hơn nữa cuộc sống của tôi bây giờ tốt hơn trước rất nhiều lần, có gì mà không hài lòng chứ?”

Có lẽ do vui vẻ, chị vợ A Quang lại đứng dậy cầm một ít trà bánh đến cho mấy người Viên Mục Dã nếm thử, bọn họ vừa ăn uống vừa trò chuyện, cuối cùng lại chuyển chủ đề sang cái hồ hoang...

“Đúng rồi Tiểu Giả, mấy lời đồn tôi nghe được trên mạng về núi Kích Lôì là thật à? Có quái vật trong cái hồ hoang đó sao?” Đoàn Phong nói với vẻ thần bí.

Giả Văn Hạo vội vàng phôi hợp: “Nói thật, chúng tôi cũng chưa từng thấy con quái vật nào trong cái hồ đó... Nhưng đúng là đã xảy ra chuyện thật, và đã có cả người bị chết ở đó.”

Viên Mục Dã ở bên cạnh ra vẻ ngạc nhiên: “Thật sự chết người à? Tôi còn tưởng đó chỉ là lời đồn thôi?”

Giả Văn Hạo bật cười: “Tuyên bố ra bên ngoài phải nói là lời đồn rồi, chuyện đáng sợ như vậy làm sao có thể để người ngoài biết được?”

Sau đó Giả Văn Hạo kể lại câu chuyện từ đầu đến cuối một cách sinh động như thật, Viên Mục Dã vừa nghe vừa bí mật quan sát biểu hiện của chị vợ A Quang, cậu thấy sắc mặt bà ta càng nghe càng trở nên khó coi...

Nhìn thấy mục đích của mình đã đạt được, Viên Mục Dã đột nhiên quay đầu hỏi bà ta: “Chị vợ A Quang này, chị thường lên núi Kích Lôì, chị có thấy quái vật xuất hiện ở hồ hoang không?”

Đây chỉ là một câu hỏi bình thường, hầu hết mọi người sẽ chỉ coi nó như một trò đùa, nhưng chị vợ A Quang nghe xong lại làm rơi chén trà trong tay đánh “Cong” một tiếng lên mặt bàn.

Thấy mình hơi thất thố, chị vợ A Quang vội vàng giải thích: “Xin lỗi, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy có quái vật nên hơi sợ.”

Kể toán thôn không rõ chuyện ẩn bên trong nên nói xen vào: “Đúng đây vợ A Quang, chẳng phải chị hay đi hái rau Xuân Kiến ở gần hồ hoang à? Sau này phải cẩn thận một chút nhé, cái thứ ăn thịt người đó rất thích ra tay với phụ nữ đấy!”

Không một người mẹ nào muốn nghe người khác gọi con mình là quái vật, dù nó thực sự là như vậy... Sau đó, chị vợ A Quang không còn tươi cười nữa, cho dù mấy người Viên Mục Dã có hỏi điều gì, bà ta cũng chỉ trả lời cho có lệ.

Trước khi đi, Viên Mục Dã và Đoàn Phong mua một ít lâm sản, nhưng nụ cười trên mặt bà ta rất gượng gạo và không còn sự nhiệt tình như lúc họ mới bước vào cửa.

Sau khi quay về nhà trọ, Đoàn Phong yêu cầu Trương Khai và Đại Quân đi theo dõi thật sát căn nhà của chị vợ A Quang, bọn họ muốn xem bà ta sẽ làm gì tiếp theo. Mặc dù có thể bà ta biết về chuyện đã có người chết ở hồ hoang, nhưng nghe nó từ miệng người ngoài lại là một chuyện khác.

Quả nhiên, khi trời vừa sẩm tối, chị vợ A Quang đã xách cái giỏ trúc ra ngoài, Đại Quân và Trương Khai thấy thế lập tức thông báo cho Đoàn Phong về hành động mới nhất của bà ta...

Có thể do xuất phát sớm hơn bình thường, nên chị vợ A Quang gặp khá nhiều khách du lịch trên đường đi, đặc biệt là chỗ gần hồ hoang lại càng đông đúc hơn. Mặc dù ban quản lý danh thắng đã nhiều lần quy định “Ng nghiêm cấm du khách cắm trại gần hồ hoang”, nhưng trên thực tế lại có khá nhiều kẻ không sợ chết cứ muốn đi!

Nhóm người số 54 đóng giả làm những người leo núi, bọn họ bám theo chị vợ A Quang từ phía xa. Họ thấy bà ta muốn đi về phía hồ hoang nhưng lại sợ gặp phải những du khách khác, vì vậy bà ta vừa đi vừa nghỉ để đợi trời tối hơn một chút mới tiến về phía hồ.

Chương 902: Nói chắc như đinh đóng cột

Viên Mục Dã có thể nhận thấy chị vợ A Quang là một người cực kỳ cẩn thận, nếu không đã chẳng có khả năng dân làng không hề phát hiện ra một tí manh mối nào trong bao nhiêu năm như vậy... Mặc dù bây giờ vẫn không hiểu năm đó đã có chuyện gì xảy ra, nhưng một người phụ nữ có thể che giấu toàn thể giới để nuôi con mình trong hồ hoang như vậy, thật sự quá khó khăn.

Trời dần về đêm, khách du lịch cũng trở nên thưa thớt, lúc này chị vợ A Quang mới vội vàng tiến về phía hồ hoang. Nhưng chính vì lượng người quá ít nên Viên Mục Dã và những người khác không thể theo dõi quá gần như trước.

Không bao lâu sau, chị vợ A Quang cùng nhóm người số 54 nối đuôi nhau đi đến chỗ bờ hồ. Đầu tiên bà ta nhìn xung quanh một lượt, sau khi xác nhận không có ai, bà ta mới quay ra phía hồ và gọi A Lai...

Nghe thấy tiếng gọi của chị vợ A Quang, con quái vật mắt to tên A Lai mới từ từ thò đầu lên khỏi mặt nước... Vừa thấy chị vợ A Quang đến, nó lập tức rung hai cái râu nhỏ rồi nhanh chóng bơi vào bờ.

A Lai hiển nhiên rất vui khi thấy chị vợ A Quang, nó liên tục đi xung quanh bà ta, thỉnh thoảng còn vồ vào cái giỏ trúc phía sau lưng. Nhưng không ngờ nó vồ được hai cái thì bỗng sững người lại, sau đó vội vàng mở chiếc giỏ ra và nhìn vào bên trong...

Bởi vì đi quá vội, hoặc có lẽ là do lần này nằm ngoài kế hoạch, cho nên bên trong chiếc giỏ trúc của chị vợ A Quang không có thịt bò, A Lai nhìn thấy thế thì rất thất vọng, miệng nó liên tục phát ra những tiếng a a a.

Nếu bỏ qua vẻ bề ngoài của A Lai, thì trông nó bây giờ giống như một đứa trẻ không được ăn thịt nên giận dữ với mẹ... Nhưng thật bất ngờ, chị vợ A Quang lại đột nhiên tát một cái rất mạnh lên mặt A Lai!

Đừng thấy A Lai khi đứng lên cao gần bằng người đàn ông trưởng thành, nhưng nó vẫn bị chị vợ A Quang đánh cho choáng váng, sau đó nó lấy tay che mặt và ngơ ngác không hiểu tại sao.

“Mẹ đã cảnh cáo con bao nhiêu lần rồi, không được trêu chọc khách du lịch! Không được trêu chọc khách du lịch! Con giỏi lắm, không những ăn trộm mà còn giết người? Nếu biết con là một đứa trẻ hư như vậy, mẹ nên bóp con chết ngay từ đầu cho xong!” Chị vợ A Quang cực kỳ tức giận.

Đối mặt với lời trách mắng của mẹ, A Lai có vẻ hơi tức giận, nó liên tục vung tay nói gì đó như thể giải thích cho hành vi của mình... Viên Mục Dã không thể hiểu A Lai nói gì, nhưng hiển nhiên chị vợ A Quang lại hiểu, bà ta nghi ngờ hỏi: “Thật sự không phải con làm à?”

Khi hai mẹ con đang ”nói chuyện”, đám người Viên Mục Dã đã lặng lẽ lên đến gần, đồng thời họ còn cầm khẩu súng gây mê chuyên để bắt khỉ do Giả Hạo Văn mượn được từ chỗ ban quản lý rừng...

Nguyên tắc của Đoàn Phong là cứ bắt A Lai trước rồi tính sau, nếu không cứ để nó lang thang như thế này, rất có thể sẽ lại có khách du lịch bị thương. Nói gì thì nói, cũng đã có hai người chết ở trong tay nó rồi.

Lúc đó A Lai vẫn đang liên tục khoa tay múa chân để nói điều gì đó với chị vợ A Quang, bỗng nó cảm thấy cổ mình tê dại, khi nó duỗi tay sờ lên cổ thì thấy một chiếc kim tiêm nhỏ. Chị vợ A Quang biến sắc, bà ta đẩy nó ra rồi hô to: “Mau quay về hồ!”

A Lai ngay lập tức chạy về phía hồ, nhưng lúc này bước chân của nó bắt đầu hơi lảo đảo, và điều tồi tệ hơn nữa là một cây kim gây mê khác đang cắm trên chân trái của nó...

Thấy thuốc mê bắt đầu có tác dụng, Đoàn Phong gọi mọi người cầm lưới đánh cá đã chuẩn bị sẵn rồi tiến đến bao vây!

Khi chị vợ A Quang nhìn thấy hóa ra lại là nhóm người Viên Mục Dã và Đoàn Phong, bà ta hiểu ra ngay mọi chuyện, bà ta hoảng sợ đứng chần ở phía trước A Lai và nói: “Tôi xin các cậu hãy tha cho nó được không? Nó thật sự không giết người đâu!”

Viên Mục Dã rất đồng tình với chị vợ A Quang, cậu kiên nhẫn thuyết phục: “Chị à, chúng tôi chỉ không chế A Lai thôi, chúng tôi sẽ không làm tổn thương đến cậu ta đâu!”

Nhưng chị vợ A Quang đâu có chịu nghe lời, bà ta gần như phát điên lên muốn ngăn cản Đoàn Phong và Viên Mục Dã. Nhưng bà ta đâu biết được rằng Đại Quân và Trương Khai đã bao vây từ một hướng khác, hai người họ chuẩn bị dùng lưới đánh cá để trói A Lai lại...

Nhưng bất ngờ là, A Lai đã trúng hai mũi thuốc mê nhưng vẫn đủ sức để đứng dậy, ngay trước khi lưới đánh cá chụp xuống, nó đã lao đảo chạy được vào trong hồ.

Đoàn Phong thấy vậy bèn ném khẩu súng gây mê xuống đất, sau đó tức giận nói với chị vợ A Quang: “Chị có biết rằng nếu lại có khách du lịch bị thương, chúng tôi sẽ không cầm súng gây mê đơn giản như thế này đâu, chị làm như vậy không phải cứu nó mà là đẩy nó vào đường chết đấy!”

Chị vợ A Quang quỳ trên mặt đất, liên tục lạy đám người Đoàn Phong và Viên Mục Dã: “Tôi xin các cậu hãy tha cho nó đi, A Lai thật sự không gây hại đến đám khách du lịch đó, nó chỉ hơi tò mò với con gái mà thôi, nó biến thành như vậy đều là lỗi của tôi, nhưng nó là một đứa trẻ ngoan, nó sẽ không làm hại ai!”

Viên Mục Dã vội vàng đi tới, cậu muốn kéo chị vợ A Quang đứng dậy, nhưng đối phương quanh năm lao động chân tay nên rất khỏe, sức lực của bà ta không hề kém Viên Mục Dã, cậu thử vài lần nhưng cũng không thể kéo bà ta đứng lên được...

“Chị à, sao chị phải khổ thế chứ? Tôi có thể hiểu tâm trạng của chị... Nhưng A Lai thật sự đã mắc sai lầm, sự dung túng mù quáng của chị chỉ có thể dẫn đến kết quả tồi tệ nhất mà thôi! Bây giờ chúng tôi bắt cậu ta là để giúp cậu ta! Nếu không lần

sau chúng tôi sẽ không dùng súng gây mê đâu mà là súng thật đấy!” Viên Mục Dã tận tình khuyên bảo.

Nhưng chị vợ A Quang liên tục lắc đầu: “A Lai là một đứa trẻ ngoan, mặc dù trông nó hơi đáng sợ, nhưng từ trước đến giờ nó chưa bao giờ nói dối tôi, nó nói không phải nó làm thì chắc chắn là như vậy. Trong hồ nước vẫn còn thứ gì đó khá to lớn... tôi đã từng thấy nó trước đây rồi. Thứ đó có thể cắn một miếng hết cả một con hoẵng, như vậy thì nó cũng có thể cắn chết người!”

Tất nhiên, Đoàn Phong không tin chị vợ A Quang, anh ta cảm thấy đây chỉ là câu chuyện do một người mẹ bịa ra để bảo vệ con trai mình. Nhưng Viên Mục Dã nghe bà ta khẳng định chắc như đinh đóng cột thì cảm thấy chuyện này không đơn giản...

Chuyện đã đến nước này, có nói gì cũng chẳng còn tác dụng, mấy người Viên Mục Dã đành quay về rồi tính tiếp... Hơn nữa cảm xúc của chị vợ A Quang rất kích động, đã đến mức không thể nào nói chuyện được.

Cực chẳng đã, mấy người Viên Mục Dã đành phải đưa bà ta về nhà và nhân tiện hỏi bà ta một vài chuyện liên quan đến lai lịch của A Lai...

Có lẽ do đã cách xa hồ hoang nên sau khi về đến nhà, chị vợ A Quang đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Bà ta lấy khăn lau nước mắt trên mặt rồi khẳng định: “Tôi chắc chắn A Lai không làm hại người khác, nó còn chẳng dám giết một con gà thì sao có thể giết người được?”

Chương 903: Thử to lớn

Đoàn Phong hừ lạnh: “Chị dựa vào đâu mà khẳng định như vậy? Chị cảm thấy người nhà những nạn nhân kia sẽ tin à?”

Chị vợ A Quang quật cường nói: “Vậy thì tôi cũng chẳng còn cách nào, nếu A Lai làm, chúng tôi sẽ nhận, nhưng không phải A Lai làm thì đừng có đổ oan cho nó!”

“Loại chuyện này đâu thể dựa vào mỗi câu nói của chị được? Chị có muốn xem đoạn video chúng tôi đã quay được không, để chị xem nó mò vào lều chúng tôi bắt người như thế nào?” Giọng Đoàn Phong trầm xuống.

Không ngờ chị vợ A Quang lại không hề nhún nhường: “Cậu lấy ra cho tôi xem, chỉ cần cậu quay được bằng chứng nó giết người, vậy tôi sẽ nhận!”

Viên Mục Dã thấy cứ tiếp tục so đo từng ly từng tí thế này cũng chẳng có tác dụng gì, dù sao đoạn video mà họ quay được cũng không thể chứng minh A Lai đã giết người, cùng lắm chỉ chứng minh được nó đã quấy rối nữ du khách đến hồ hoang cắm trại thôi...

Viên Mục Dã đành kiên nhẫn nói: “Chị vợ A Quang này, chúng tôi thật sự muốn giúp chị. Hai khách du lịch đã chết ở hồ hoang, bất kể có phải do A Lai làm hay không, tôi tin rằng nếu chúng ta không ngăn cản, sau này sẽ còn nhiều người chết hơn. Đến lúc đó khu thắng cảnh núi Kịch Lôi sẽ bị ảnh hưởng, chắc chắn sẽ không còn khách đến đây nữa. Chưa cần nói đến việc chúng tôi có tin chị hay không, chị có nghĩ rằng nếu người dân trong thôn biết về sự tồn tại của A Lai, họ sẽ tin cái chết của du khách không có liên quan đến cậu ta sao?”

Chị vợ A Quang khẽ giật mình, dường như bà ta nhớ lại chuyện gì đó không vui... Sau một lúc im lặng, bà ta bật khóc rồi nói: “Số A Lai đã đủ khổ rồi, nếu lại còn bị người ta đổ oan là giết người... Tôi biết phải ăn nói thế nào với người cha đã khuất của nó chứ!”

Viên Mục Dã vội vàng thuyết phục: “Chị à, chị đừng khóc, chị kể cho chúng tôi nghe về A Lai đi, nếu như A Lai không giết người, chúng tôi đương nhiên sẽ tìm cách giúp cậu ta...”

Chị vợ A Quang nghe thế thì như đã nhìn thấy hy vọng: “Thật sao? Các cậu thật sự có thể giúp nó rửa sạch hiềm nghi à?”

Viên Mục Dã nói nghiêm túc: “Đương nhiên, nhưng với điều kiện là cậu ta không giết người!”

Chị vợ A Quang vội vàng lau nước mắt rồi bảo: “A Lai đã khổ từ khi còn bé rồi, nó có thể sống đến bây giờ cũng không dễ dàng gì, làm sao nó có thể làm hại người khác chứ?”

Sau đó, chị vợ A Quang liền kể cho mấy người Viên Mục Dã nghe về thân thế của A Lai, bao gồm cả căn bệnh kỳ lạ của người chồng A Quang của bà ta...

Đúng như lời kẻ toán thôn đã nói, A Quang là chàng trai giỏi nhất thôn, cho dù sau này rơi vào cảnh tàn phế, ông ta vẫn có thể giúp vợ lên núi hái lâm sản về phụ giúp gia đình.

Cuộc sống như thế lúc đầu cũng coi như an nhàn, mặc dù không thể giàu có, nhưng chỉ cần hai người chịu khó, chắc hẳn họ không phải lo cơm ăn áo mặc... Tiếc là tiệc vui chóng tàn, một ngày nọ A Quang câu được một con cá lớn từ hồ hoang. Vì rất lâu rồi không ăn cá nên chị vợ A Quang rất vui, bèn thả nó vào nồi hấp.

Nhưng không hiểu sao con cá này có vị hơi lạ, cảm giác hương vị của nó rất khác biệt so với những con cá khác bắt được trong hồ. Nhưng hồi đó mọi người đều rất nghèo, được ăn cá đã là tốt lắm rồi, hơn nữa khi bắt con cá này về nó vẫn giấy đành ạch, vì vậy hai vợ chồng A Quang cũng không nghĩ nhiều mà ăn hết món cá hấp.

Chị vợ A Quang thương chồng nên chỉ ăn vài miếng, còn A Quang ăn gần hết chỗ cá còn lại... Không ngờ trong lúc ăn, A Quang bất ngờ bị hóc xương cá, chị vợ vội vàng vỗ lưng cho ông ta, bà ta muốn giúp A Quang nuốt cái xương xuống.

Sau khi vỗ vài lần, A Quang đã nuốt được cái xương mắc kẹt trong cổ họng, ông ta nói với vợ rằng thứ kẹt trong cổ họng mình hình như không phải xương mà là một viên đá to bằng hạt đậu nành...

Dù sao cũng đã nuốt rồi, hơn nữa điều kiện bọn họ lúc đó còn nghèo, thỉnh thoảng ăn phải cát, đá cũng là bình thường, vì vậy chị vợ A Quang cũng không để ý. Thế nhưng ngày hôm sau A Quang lại lẫn ra ốm.

Các triệu chứng ban đầu cũng không rõ ràng, A Quang chỉ cảm thấy cơ thể mình như nhũn ra, mệt đến không thể làm việc được. Chị vợ A Quang thương chồng, nghĩ rằng chồng mình bị cảm lạnh lúc câu cá ở hồ hoang, nên bà ta bảo A Quang ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, đừng chạy ra ngoài một mình nữa.

Không ngờ tình trạng của A Quang càng lúc càng tệ, không những thấy người uể oải mà còn bắt đầu cảm thấy buồn nôn, chóng mặt, ăn gì là nôn ra hết... Chị vợ A Quang vội vàng mời thầy thuốc trong thôn đến, nhưng ông ta lại không tìm ra được A Quang bị bệnh gì.

Sau này nghĩ lại, bà ta cảm thấy có lẽ con cá lớn đó có vấn đề, nhưng hôm ấy bà ta cũng ăn cá mà, chẳng lẽ vì ăn ít nên không bị bệnh?

Những ngày tháng sau đó, chị vợ A Quang đi tìm kiếm thầy thuốc ở khắp nơi, nhưng bệnh tình của A Quang không hề giảm bớt mà lại ngày càng trầm trọng hơn, cơ thể đã bắt đầu rụng tóc... Chị vợ A Quang thấy chồng không thể sống lâu nữa, bèn nghĩ mình phải giúp ông ta có con nối dõi, nhưng bà ta không ngờ được là bệnh của ông ta còn ảnh hưởng đến đứa con trong bụng.

Vài tháng sau, chị vợ A Quang phát hiện mình có thai, nhưng lúc đó A Quang chỉ có thể nằm bẹp trên giường, ngoài đôi mắt ra, ông ta không thể cử động được bất kỳ bộ phận nào. Khi A Quang nghe vợ báo là có thai, ông ta đã hạnh phúc đến rơi nước mắt và tắt thở ngay đêm hôm đó.

Sau khi A Quang mất, mặc dù vợ của ông ta rất buồn, nhưng chỉ cần nghĩ rằng mình có con của A Quang là bà ta lại cảm thấy tương lai sẽ không còn khổ nữa... Nhưng khi đứa trẻ ra đời, nó đã hoàn toàn phá vỡ mọi mộng ước của bà ta.

Hôm đó, chị vợ A Quang vẫn đi hái rau rừng gần hồ hoang như thường lệ, khi mới hái được nửa giỏ bà ta bỗng thấy đau bụng, tính toán thời gian thì cũng đã đến lúc sinh. Nhưng bây

giờ bà ta đang ở nơi hoang dã, chẳng có ai ở bên cạnh cả, dù muốn về nhà sinh con cũng không được.

Theo lý mà nói, bụng của chị vợ A Quang đã to như vậy rồi thì không nên mạo hiểm ra ngoài, nhưng bà ta cũng cần phải ăn uống, đâu thể sống nhờ vào sự giúp đỡ của hàng xóm mãi được? Cho nên bà ta muốn đến chỗ gần hồ hoang hái ít rau rừng để đổi lấy ít tiền... Nhưng vì đây là lần đầu tiên mang thai không có kinh nghiệm, nên bà ta đã đánh giá mình quá cao.

Cực chẳng đã, chị vợ A Quang chỉ còn cách sinh đứa trẻ ở ngay trong bụi cỏ, nhưng khi nhìn thấy đứa bé này, bà ta như rơi vào hầm băng, cả người lạnh từ đầu đến chân...

Nếu không phải trước đó chị vợ A Quang đã từng thấy căn bệnh của chồng mình, chắc bà ta đã sợ hãi ngất xỉu ngay tại chỗ, vì đứa bé vừa mới sinh ra không hề có dáng vẻ của con người, nó có cái Đầu To và một cái đuôi trông giống như một con nòng nọc!

Chị vợ A Quang quá sợ hãi, bà ta không biết mình đẻ ra thứ gì. Trong lúc bối rối, bà ta dùng vải bọc kỹ vật kia rồi cất vào giỏ trúc, sau đó ném thẳng xuống hồ hoang...

Chương 904: Bí mật không thể nói

Sau khi về nhà, chị vợ A Quang rất sợ, bà ta không biết tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, thậm chí ban đêm đi ngủ bà ta còn mơ thấy một đứa bé da đen gọi mình là mẹ...

Dù sao cũng là máu thịt do mình sinh ra, đâu thể ném nó đi là có thể coi như nó chưa từng xuất hiện được. Vì vậy ngày hôm sau, chị vợ A Quang vội vàng đi đến chỗ hồ hoang, muốn xem cái giỏ trúc còn ở đó hay không.

Không ngờ khi vợ của A Quang vừa đi đến hồ, bà ta đã nghe thấy tiếng khóc của trẻ con nên vội vàng tìm kiếm, cuối cùng bà ta thấy chiếc giỏ trúc bị mình vứt hôm qua đang trôi nổi bên đám cỏ ven hồ... Chị vợ A Quang can đảm bước tới xem thử thì thấy con nòng nọc Đầu To hôm qua đã thay đổi, dường như nó đang dần mọc ra tứ chi và đầu của con người.

Dù vậy, bà ta cũng biết đứa trẻ này rất không bình thường, da của nó đen và trơn, khuôn mặt cũng không giống người bình thường, điều đáng sợ nhất là nó không ăn sữa mẹ mà chỉ ăn tôm cá nhỏ trong nước là có thể sống...

Kể từ ngày đó, đứa trẻ này đã trở thành bí mật không thể nói ra của chị vợ A Quang, bà ta đặt tên đứa trẻ là “A Lai”, đồng thời lên nuôi nó trong hồ hoang, bởi vì bà ta biết chắc chắn không thể mang nó về thôn. Chưa nói đến việc nó sẽ bị coi như yêu quái, mà thậm chí ngay đến chính bà ta cũng sẽ bị đuổi khỏi thôn... Đến lúc đó đừng nói đến việc nuôi sống đứa trẻ, bà ta có sống sót được hay không cũng đã là cả một vấn đề.

A Lai từ nhỏ đã bơi rất tốt, nếu không nó đã chết đuối khi bị mẹ ném xuống hồ lúc mới ra đời rồi, hơn nữa nó lại không biết nói chuyện, thậm chí một số hành vi cư xử cũng rất khác so với trẻ em bình thường...

Nhưng may mà A Lai rất ngoan ngoãn, chị vợ A Quang nói rằng nó không được lên bờ vào ban ngày nên A Lai toàn trốn trong hồ vào ban ngày. Bà ta dặn A Lai không được để khách du lịch nhìn thấy, vì vậy mỗi khi nó nhìn thấy có khách du lịch, dù là trời sáng hay trời tối, nó đều không dám xuất hiện.

Trong mắt chị vợ A Quang, A Lai là đứa trẻ ngoan và hiểu chuyện nhất trên đời, nếu dáng vẻ của nó không như thế này thì chắc chắn A Lai sẽ được đi học, đi làm, lập gia đình và lập nghiệp như những đứa trẻ khác... Nó chắc chắn sẽ không phải chỉ có thể uất ức trốn trong hồ hoang mỗi ngày giống như bây giờ.

Còn về lý do tại sao A Lai có hứng thú với nữ du khách, thì là vì nó năm nay đã 16 tuổi, mặc dù A Lai sống như quái vật trong hồ hoang từ lúc mới sinh ra, nhưng trong lòng nó vẫn khao khát được làm người bình thường.

Một cậu bé 16 tuổi có hứng thú đối với người khác giới là rất bình thường, điều không bình thường là từ nhỏ A Lai đã không được giáo dục, ngoài việc nghe lời mẹ thì nó không hiểu cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ, cái gì là nhân nghĩa đạo đức, A Lai chỉ muốn tiếp cận những nữ du khách đó theo bản năng, nhưng nó lại không dám làm trái lời mẹ nên đành lén vào lều của những nữ du khách vào ban đêm...

Sau khi nghe chị vợ A Quang nói, trong lúc nhất thời Viên Mục Dã không thể phân biệt được những gì bà ta nói là thật hay giả. Nhưng khi nghĩ kỹ hơn, cậu thấy ngoài cái chết của hai vợ chồng người du khách kia ra, những chuyện còn lại rất có thể đúng như lời chị vợ A Quang đã nói.

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã liếc nhìn đồng hồ, sau đó nói với Đoàn Phong: “Tôi muốn tranh thủ lúc trời chưa sáng đi đến chỗ hồ hoang một lần...”

Đoàn Phong nghe xong lắc đầu hỏi: “Cậu nghĩ gì vậy? Tên kia sao có thể lên bờ nữa?”

Viên Mục Dã xua tay: “Không phải tôi muốn đợi tên kia ra, tôi muốn tìm xem hai vợ chồng du khách bị giết trước đó có để lại từ trường tư duy không...”

Đoàn Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được thôi, tôi sẽ đi cùng với cậu xem thế nào, những người khác tạm thời về nhà trọ đi.”

Khi Viên Mục Dã quay lại bờ hồ hoang, xung quanh đã yên tĩnh trở lại. Viên Mục Dã biết lúc này có thể A Lai đang theo dõi từng cử động của mình trong một đám cây rong nào đó ở dưới hồ. Nhưng bây giờ không có chị vợ A Quang ở đây, cậu không thể nào gọi A Lai lên được...

Để không quấy nhiễu Viên Mục Dã, Đoàn Phong cũng không xuống xe, nhưng anh ta cố gắng đỗ xe ở vị trí có thể quan sát Viên Mục Dã rõ nhất, Đoàn Phong không muốn Viên Mục Dã xảy ra chuyện gì mà anh ta lại không biết, dù sao nơi này cũng không phải chỗ yên bình gì...

Lúc này, Viên Mục Dã bỏ hết những suy nghĩ linh tinh đi, cậu tập trung tinh thần cảm nhận mọi thứ xung quanh cho đến khi có một giọng nói của một người phụ nữ vang lên từ phía sau lưng: “Chồng à, chỗ này được đấy! Biết trước thế này thì chúng ta nên đến đây vào tháng trước rồi.”

Viên Mục Dã nhìn lại và phát hiện hoàn cảnh xung quanh hơi thay đổi, một người phụ nữ có vóc dáng đầy đặn cười nói với người đàn ông đang đứng lều.

Người đàn ông nghe xong bèn dừng động tác trong tay rồi vừa cười vừa bảo: “Em không biết đấy, người bình thường không được phép vào đây đâu, bởi vì chỗ này thuộc khu vực chưa khai thác của núi Kịch Lô...”

“Thật là buồn cười, bọn họ chưa khai thác thì không cho người ta vào à? Chỗ này có phải khu bảo tồn thiên nhiên đâu!”

Người phụ nữ này nói với giọng điệu khinh thường.

Khi hai người nói đến đây thì thấy một con chó nhỏ nhảy từ trên xe xuống, nó nhanh nhẹn chạy đến bên chân người phụ nữ, bà ta bế nó lên và nói: “Chà, Đậu Đậu của chúng ta dậy rồi, Đậu Đậu thấy chỗ này có đẹp không?”

Một con chó con đương nhiên không biết phong cảnh có đẹp hay không, nhưng nó cũng rất tò mò về nơi này, nếu không phải bị người phụ nữ ôm chặt thì chắc nó đã chạy đi khám phá mấy bụi cây rồi...

Lúc này, người đàn ông đã dựng xong lều, anh ta gọi vợ đến, dựng điện thoại lên và bắt đầu quay video, chị vợ thấy chồng gọi bèn đặt con chó xuống rồi ra đứng phía trước máy quay cùng chồng, sau đó chị ta vừa cười vừa giới thiệu hoàn cảnh xung quanh.

Không ngờ đúng lúc này, cách đó không xa bỗng vang lên tiếng chó sủa, người phụ nữ quay đầu nhìn lại và lập tức biến sắc, hóa ra con chó cưng của chị ta đã chạy đến chỗ mép nước. Người đàn ông thấy vậy thì muốn đi đến gọi con chó về, dù sao việc đi xuống bơi ở một vùng nước xa lạ không phải là một điều khôn ngoan.

Nhưng con vật bé nhỏ này dường như bị thứ gì đó ở dưới nước thu hút, dù chủ của nó có gọi thế nào thì nó cũng không chịu ngoan ngoãn quay về. Người phụ nữ vẫn đứng tại chỗ nhìn thấy con chó không chịu nghe lời chồng mình, chị ta cũng sốt ruột chạy đến...

Biến cố chỉ xảy ra trong tích tắc, người đàn ông thấy con chó cứ bơi lội ở chỗ gần bờ, anh ta bèn chạy đến bắt nó. Nhưng không ngờ đúng lúc này người đàn ông lại lao đảo rồi chìm nửa người vào trong nước... Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện ra rằng, nước trong hồ sâu hơn nhiều so với việc nhìn từ bên ngoài.

Người phụ nữ cũng chạy đến, chị ta thấy chồng mình rơi xuống nước thì định giơ tay ra kéo, không ngờ thân thể người đàn ông lập tức biến mất không thấy đâu nữa. Chị vợ thấy vậy thì nhảy ngay xuống nước muốn vớt người đàn ông lên, nhưng tình huống sau khi chị ta nhảy xuống cũng chẳng khá hơn là bao, thậm chí chị ta còn biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 905: Cỏ trên mộ

Viên Mục Dã thấy người phụ nữ này chắc chắn phải biết bơi, nhưng kỳ lạ là nước ở đây giống như nước sông Lưu Sa vậy, người có bơi tốt đến đâu thì cũng bị chìm..

Ngay sau đó, Viên Mục Dã nhìn thấy một cảnh tượng kinh hãi. Cậu thấy một con cá trê đen rất lớn quẫy trên mặt hồ, và đồng thời nó đang ngậm một chiếc chân người bị gãy trong miệng.

Sau khi mặt nước yên tĩnh trở lại, Viên Mục Dã thấy A Lai thận trọng chui ra từ đám lau sậy cách đó không xa, nó đưa con chó đang hoảng sợ vào bờ, sau đó lại lặng lẽ quay trở lại hồ...

Đến lúc này Viên Mục Dã mới biết bọn họ đã đổ oan cho A Lai, bên trong cái hồ hoang này thật sự có một thứ rất đáng sợ giống như những gì chị vợ A Quang đã nói!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã quay ra phía hồ và hô to: “A Lai! Tôi biết cậu không giết hai người khách du lịch đó... Cậu có thể đi ra đây không?”

Không ngờ Viên Mục Dã không gọi được A Lai mà lại làm Đoàn Phong đang ở trong xe bị giật mình, anh ta còn tưởng đã có chuyện gì xảy ra nên vội vàng chạy đến hỏi Viên Mục Dã: “Có chuyện gì thế?”

Viên Mục Dã quay lại nhìn Đoàn Phong và đáp: “Chị vợ A Quang không nói dối, trong hồ này có một con cá đen dài mấy mét, hai vợ chồng du khách kia đã bị nó tấn công lúc họ xuống nước cứu con chó, còn con chó con được A Lai đưa vào bờ nên mới thoát được.”

Đoàn Phong giật mình hỏi: “Con quái vật mắt to đó bị oan thật à?”

Viên Mục Dã thở dài: “Lần này chúng ta đúng là trông mặt mà bắt hình dong rồi...”

Đoàn Phong quay đầu về phía hồ nước rồi hô to: “A Lai... Thành thật xin lỗi, lúc trước chúng tôi đã trách nhầm cậu!”

Viên Mục Dã thấy vậy thì bất đắc dĩ nói: “Đừng hô, cậu ta không xuất hiện đâu!”

Không ngờ Đoàn Phong lại chỉ vào hồ nước cách đó không xa và bảo: “Ai nói... Chẳng phải cậu ta đang ở đó sao?”

Viên Mục Dã vội vàng nhìn theo hướng Đoàn Phong chỉ, cậu thấy nửa cái đầu của A Lai đang lộ ra khỏi mặt nước, nó nhìn bọn họ bằng ánh mắt đầy oán trách...

Viên Mục Dã áy náy nói: “Chuyện đó... Thật sự xin lỗi, lúc trước chúng tôi đã sai, chúng tôi sẽ về giải thích rõ với mẹ của cậu rằng cậu không giết người!”

Nhưng Đoàn Phong lại bồi thêm một câu: “Nhưng mà! Sau này cậu không được phép quấy rối nữ du khách nữa, biết không? Làm vậy là không đúng!”

Đoàn Phong vừa nói ra câu này, A Lai lập tức rút đầu vào trong nước và không chịu ra nữa.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn quay ra nhìn Đoàn Phong, anh ta thấy Viên Mục Dã nhìn mình thì nghi hoặc hỏi: “Tôi nói sai à?”

Viên Mục Dã quay đầu đi về phía chiếc xe và đáp: “Không, anh nói cực kỳ chính xác!”

Sau khi quay về nhà trọ, Viên Mục Dã thương lượng với Đoàn Phong, cậu cảm thấy bây giờ có một vấn đề tương đối khó giải quyết, đó là nếu không xử lý thứ ở trong hồ hoang, sớm muộn gì nó cũng sẽ tiếp tục làm hại người khác, nếu mọi chuyện tiếp tục chuyển biến xấu, A Lai đang nấp trong hồ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đến lúc đó, dù thế giới này rộng lớn, nhưng sợ rằng chẳng có chỗ trốn cho A Lai. Vì vậy, kế hoạch duy nhất bây giờ là diệt trừ con cá lớn trong hồ để tránh trong tương lai tiếp tục xảy ra sự cố...

Nhưng Đoàn Phong nghe xong lại bảo: “Cậu có nghĩ tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy không? Với môi trường sinh thái của cái hồ hoang này, nó không thể sinh ra một con cá lớn

như vậy, hơn nữa A Quang đã ăn phải loại cá nào mà lại bị bệnh.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Có thể có một số việc mà chúng ta vẫn chưa biết rõ, hoặc là chị vợ A Quang đã bỏ qua chi tiết quan trọng nào đó không nói cho chúng ta biết...”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi đến nhà chị vợ A Quang để xin lỗi. Mặc dù đôi phương không biết mấy người Viên Mục Dã xác định việc A Lai không giết người bằng cách nào, nhưng khi bà ta thấy mấy người Viên Mục Dã chịu tin tưởng lời nói của mình thì rất vui mừng. Sau đó, Viên Mục Dã nhắc đến con cá lớn trong hồ, cậu hỏi bà ta đã gặp con vật đó lúc nào.

Chị vợ A Quang suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Chuyện đó xảy ra cách đây vài năm rồi. Có một lần tôi đi đưa thịt bò cho A Lai, vừa đi đến hồ thì thấy một con hoẵng đang cúi đầu uống nước bỗng bị một thứ gì đó màu đen lôi xuống hồ. Sau đấy tôi có hỏi A Lai, nó nói con vật kia cực kỳ hung dữ, con quái vật đó rất thích tấn công những động vật đến bên hồ uống nước, A Lai cũng dặn tôi đừng đến quá gần hồ...”

Đoàn Phong nghe xong bèn hỏi: “Tại sao những du khách đi câu cá ở hồ trước đó lại không gặp chuyện gì hết?”

Chị vợ A Quang lắc đầu: “Tôi cũng không biết chính xác nguyên nhân là gì, nhưng tôi nghe A Lai nói, thứ đó thích ra ngoài vào ban đêm, ban ngày nó hay trốn dưới lớp bùn ở đáy hồ.”

Viên Mục Dã nhớ ra việc trước khi A Quang chết cũng đã ăn một con cá lớn bắt được ở hồ hoang, cậu vội hỏi chị vợ A Quang: “Trước và sau khi cha của A Lai chết có xảy ra chuyện gì kỳ quái không?”

Chị vợ A Quang ngơ ngác lắc đầu: “Ngoại trừ căn bệnh kỳ quái không rõ nguyên nhân mà ông ấy mắc phải, thì không có gì lạ cả...”

Viên Mục Dã kiên nhẫn hỏi: “Chị à, chị cẩn thận nhớ lại xem, chuyện gì cũng được, miễn là chị cảm thấy hơi bất thường.”

Chị vợ A Quang nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Nếu phải cố tìm ra chuyện kỳ quái... thì ngôi mộ của A Quang đúng là

hơi lạ.”

Viên Mục Dĩ hỏi: “Có gì kỳ lạ?”

Chị vợ A Quang đáp: “Cỏ mọc tốt hơn nhiều so với các ngôi mộ khác...”

Đoàn Phong buồn cười quá: “Cái này... đâu có gì kỳ quái chứ?”

Nhưng Viên Mục Dĩ ra hiệu Đoàn Phong không nên ngắt lời bà ta, cậu tiếp tục hỏi: “Tốt đến mức nào?”

Bà ta nói: “Dù sao ngôi mộ cũng ở cách đây không xa, mấy người đi xem thử là biết...”

Khi chị vợ A Quang dẫn Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong đi đến mộ của người chồng đã khuất, cả hai người họ đều sững sốt. Họ thấy cỏ trên các ngôi mộ khác đã khô héo và ngả sang màu vàng, nhưng cỏ trên mộ của A Quang vẫn còn xanh biếc...

“Đúng là hơi khác thường... Ở đây vẫn luôn như vậy à?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Chị vợ A Quang gật đầu: “Vẫn luôn như vậy, người trong thôn đều nói rằng mộ của anh A Quang là nơi có phong thủy tốt nhất trong thôn.”

Viên Mục Dĩ quay đầu hỏi Đoàn Phong: “Anh thấy sao?”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng rồi nói: “Phong thủy dù có tốt đến mấy cũng không thể bất thường như thế này được... Cậu nhìn đám cỏ này đi, nó chỉ mọc trên mộ của A Quang, xa một chút là không thể tươi tốt được như vậy, điều này nói rõ thì thể A Quang có vấn đề.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy, tôi sợ nó có liên quan đến căn bệnh của A Quang... Anh cảm thấy loại bệnh gì có thể khiến một người đang khỏe mạnh bỗng trở nên yếu ớt, ăn cái gì nôn ra cái đấy chỉ trong vòng vài ngày?”

Đoàn Phong trầm giọng, nói: “Chắc chắn không phải bệnh truyền nhiễm, nếu không tại sao bà vợ của ông ta lại không bị gì?”

Chương 906: Cá lớn lên bờ

Viên Mục Dã trầm ngâm: “Nếu là bệnh ở trong người thì không thể phát bệnh nhanh như vậy được... Nếu không được thì đi tìm người chuyên nghiệp mở quan tài ra để khám nghiệm vậy! Thử xem vấn đề là ở mảnh đất hay ở thi thể.”

Đoàn Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Được thôi, chúng ta cũng tranh thủ cơ hội này để đi câu cá...”

Việc kiểm tra ngôi mộ, Đoàn Phong giao toàn quyền cho Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm xử lý, bởi vì Đại Quân và Trương Khai thích cảm giác thú vị và mạo hiểm khi đi câu cá lớn hơn, bọn họ nhất định không chịu đi chiến đấu với một ngôi mộ.

Viên Mục Dã đã phân tích thói quen sinh hoạt của sinh vật trong hồ, cậu cảm thấy câu nó lên cũng không khó. Trước đây, những du khách đến hồ câu cá không dụng phải nó, chắc là do nó không có hứng thú với cái mồi câu nho nhỏ, dù sao không có ai lại đi dùng một cái đùi bò để làm mồi câu cá cả.

Nguyên nhân khiến hai vợ chồng du khách kia gặp nạn, chắc là do họ dẫn theo con chó... Thế mới khiến con cá lớn luôn nằm dưới đáy hồ xuất hiện. Nhưng chắc con cá đen đó cũng không ngờ được rằng, ngày hôm đó lại có hai con người sừng sờ dưng đến tận miệng nó.

Không khó để tìm được mồi câu cá, chị vợ A Quang tình nguyện tặng hai con ngỗng trắng to dùng, nhưng câu hỏi đặt ra là phải làm gì sau khi con cá lớn cắn câu? Viên Mục Dã thấy con cá đó ít nhất cũng phải nặng hơn một tấn, Giả Văn Hạo nói rằng không thể tìm được dụng cụ câu cá cho con cá lớn đến thế ở địa phương này...

Chẳng còn cách nào khác, Đoàn Phong và Viên Mục Dã đành phải tìm một thợ hàn điện ở địa phương để đặt một bộ lưỡi câu và cần câu chuyên dùng để câu cá lớn. Mặc dù Viên Mục Dã chưa thực sự nhìn thấy con cá đen to lớn đó, nhưng cảnh tượng nó cắn một cái đùi người dưới nước vẫn hiện rõ ràng

trước mắt cậu, lực cản và lực kéo của con cá đó chắc chắn không thể xem thường được... Vì vậy Viên Mục Dã còn nhờ Giả Văn Hạo mượn một chiếc xe bán tải hạng nặng để kéo con cá lớn.

Để đảm bảo an toàn, bọn họ cũng yêu cầu chị vợ A Quang thông báo trước cho A Lai và dặn cậu ta đêm nay hãy trốn ở một chỗ an toàn, dù trong hồ có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng xuất hiện.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng, lúc trời tối Viên Mục Dã và mấy người Đoàn Phong cầm theo hai con ngỗng và một chiếc đèn lồng đi thẳng đến chỗ hồ hoang...

Cần nhắc đến việc con cá đen lớn đó chỉ toàn ăn động vật sống bên hồ, vì vậy mấy người Viên Mục Dã quyết định sử dụng hai con ngỗng trắng to làm mồi nhử và buộc hai chiếc móc câu siêu lớn trên lưng hai con ngỗng đó, chỉ cần đối phương cắn câu thì khó mà thoát được.

Có thể là do chưa trải qua chuyện này, hoặc là do cái móc buộc phía sau lưng hơi khó chịu, tóm lại là sau khi hai con ngỗng trắng to vào trong hồ thì vẫn liên tục kêu “Cạc cạc cạc”... Điều này khiến hồ nước vốn đã u ám lại càng trở nên kỳ dị hơn.

Đoàn Phong đang ẩn nấp trong bóng tối nhìn thấy vậy cũng thấy hơi nhức đầu: “Chúng nó cứ kêu mãi thế này thì đến sáng con cá lớn cũng chẳng cắn câu đâu!”

Viên Mục Dã khuyên: “Kiên nhẫn một chút, thứ đó không phải cá trê bình thường, nó đã quen ăn thịt sống, chưa biết chừng lại thích cái loại nhảy nhót tung bừng này thì sao?”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Tôi hy vọng cậu nói đúng...”

Không ngờ mới nói được một nửa, Đoàn Phong bỗng phát hiện một con ngỗng lớn đã lẳng lặng biến mất, cả hai người đều quá kinh ngạc... Không ai nghĩ động tác của đối phương lại nhanh như vậy, đến cả một cái bọt nước cũng chẳng có mà con ngỗng đã chui vào trong bụng nó rồi.

Viên Mục Dã còn chưa có thời gian suy nghĩ thì một sợi dây câu đã bị kéo thẳng bằng, Đoàn Phong thấy vậy bèn ra hiệu cho Trương Khai và Đại Quân nhanh chóng lái xe, Trương

Khai lập tức đập ga hết cỡ... Cùng lúc đó, một con cá đen khổng lồ được kéo thẳng lên khỏi mặt nước bằng dây câu.

Khi Đoàn Phong nhìn thấy con cá lớn cắn câu, anh ta lập tức vui mừng đứng bật dậy. Thế nhưng, khi Đoàn Phong cảm thấy chiến thắng đã ở trong tầm mắt, anh ta lại thấy con cá đen đó đột nhiên vẩy đuôi và kéo trượt cả bánh trước của chiếc xe bán tải hạng nặng...

Ngay cả Viên Mục Dã cũng không ngờ sức lực của con cá này lại mạnh đến thế, may mà chiếc xe bán tải hạng nặng này có trọng lượng rất lớn, hơn nữa còn có thêm nhóm Đại Quân đang ngồi ở trên, vì vậy dù bánh trước bị kéo trượt thì cũng không đến mức bị con cá lôi xuống hồ.

Trong lúc nhất thời, chiếc xe bán tải và con cá đen bắt đầu lao vào một cuộc chiến giằng co, Trương Khai giẫm chặt chân ga không dám thả ra. Còn con cá lớn cũng biết đây là vấn đề sinh tử của mình nên nó dùng hết sức lực để quẫy cái đuôi trên mặt hồ.

Mặc dù nhìn bề ngoài hai bên có vẻ "ngang sức ngang tài", nhưng mấy người Viên Mục Dã biết nếu tiếp tục giằng co thế này, chiếc dây câu sẽ chẳng thể chịu đựng được lâu... Một khi con cá đen kéo đứt sợi dây câu, nó sẽ trở thành chim sợ cành cong, lần sau muốn câu được nó sẽ vô cùng khó khăn.

Cuối cùng, Đoàn Phong không thể chịu đựng được nữa bèn ngậm con dao găm rồi lặn xuống hồ. Làm như vậy khá nguy hiểm, nhớ lúc này dây câu bị đứt... Đoàn Phong sẽ trở thành món bánh ngọt trắng miệng.

Sợi dây câu mà bọn họ dùng lần này có chất liệu đặc biệt, mặc dù nó bị kéo căng đến mức mất đi cả sự đàn hồi, nhưng nó vẫn chưa bị đứt, Đoàn Phong tranh thủ cơ hội này bơi xuống dưới bụng con cá lớn, sau đó dùng dao rạch mạnh vào phần bụng mềm nhất của con cá, lập tức cả một đồng ruột của nó rơi vào trong hồ.

Chắc con cá lớn màu đen cũng không ngờ lần này mình lại gặp phải chuyện kinh khủng như vậy, nó đã phải trả giá bằng tính mạng của mình! Con cá lớn vừa chết, Trương Khai bên kia cũng không còn vất vả nữa, cậu ta dễ dàng kéo con cá lên bờ...

Nhìn từ bề ngoài, con cá lớn này chỉ là một con cá trê bình thường, ngoại trừ việc nó hơi to ra thì cũng không có gì đặc biệt, nhưng nhìn vào kích thước của nó thì biết đây không phải biến hóa từ một giống loài bình thường.

Nhìn thấy con cá lớn bị kéo lên bờ, Viên Mục Dã bèn gọi Đoàn Phong nhanh chóng đi lên. Đoàn Phong vẫn đang ở dưới nước, thấy mình đã giết chết được con cá lớn thì khá kích động, anh ta tự hào nói với Viên Mục Dã: “Thế nào, vẫn cần anh đây tự mình ra trận nhỉ?”

Viên Mục Dã vừa định bảo Đoàn Phong nhanh chóng đi lên, vì nhiệt độ của nước hồ vào mùa này cũng chẳng ấm áp gì. Nhưng không ngờ cậu vừa mới ngược mắt lên, lại thấy Đoàn Phong vừa rồi còn đang đắc ý mà giờ đã biến mất... Tim Viên Mục Dã trùng xuống, cậu vội vàng chạy đến rồi nhảy vào trong hồ.

Chuyện này quả thật là do Viên Mục Dã đã chủ quan, bọn họ quá tin vào lời nói của chị vợ A Quang. Không phải là bà ta có ý đồ xấu gì, mà là A Lai dù sao cũng không biết nói chuyện, mặc dù cậu ta có thể trao đổi với mẹ theo cách riêng của mình, nhưng có một số điều vẫn khó mà diễn giải chính xác được...

Chương 907: Đoàn Phong bị tấn công

Ví dụ như việc bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến việc chẳng lẽ chỉ có một con cá lớn trong hồ? Nhỡ có con thứ hai thì phải làm gì? Bây giờ rõ ràng là Đoàn Phong đã bị thứ gì đó tha đi, cho dù Viên Mục Dã bơi tốt đến mấy, cậu cũng không thể đuổi kịp cá được!

Sau đó, Viên Mục Dã lặn mò rất lâu dưới hồ nước tối tăm, nhưng cậu không hề tìm thấy được bóng dáng của Đoàn Phong, cuối cùng Viên Mục Dã đành bơi lên để lấy hơi. Đại Quân và Trương Khai cũng muốn xuống nước tìm người, nhưng Viên Mục Dã vừa nghĩ đến việc trong hồ vẫn còn những mối nguy hiểm khó lường khác, cậu vội vàng hô to: “Trong nước vẫn còn cá lớn, hai người mau quay về gọi người đi!”

Đại Quân hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn lời Trương Khai lên xe rồi chạy về thôn Thủy Lung gần chỗ này nhất. Viên Mục Dã ở dưới nước thấy bọn họ đã nghe lời mình thì lại lặn xuống hồ để tiếp tục tìm kiếm.

Mặc dù Đoàn Phong bắt tử, nhưng khi Viên Mục Dã vừa nghĩ đến người khách du lịch bị cắn làm đôi trước đó, cậu lại thấy không ổn... Nhưng do tầm nhìn bên trong hồ nước này quá thấp, hơn nữa bây giờ là buổi đêm, vì vậy việc Viên Mục Dã muốn tìm Đoàn Phong trong địa bàn của con cá lớn thực sự là một nhiệm vụ bất khả thi.

Ngay khi Viên Mục Dã tìm đi tìm lại mà không có kết quả, cậu bỗng nhìn thấy nửa đầu A Lai lộ ra trên mặt nước cách đây không xa. Viên Mục Dã vui mừng, vì lúc này cậu mới nhớ ra cái hồ hoang này không chỉ là địa bàn của con cá lớn, nó cũng là nơi A Lai lặn lên...

Viên Mục Dã thử hỏi: “A Lai, cậu biết bọn họ ở đâu không?”

A Lai nghe xong thì liếc nhìn Viên Mục Dĩ, sau đó chậm rãi vươn tay chỉ về một hướng rồi lại chìm xuống nước. Viên Mục Dĩ lập tức bơi theo hướng A Lai đã chỉ...

Vừa đến gần vùng nước đó, Viên Mục Dĩ đã ngửi thấy mùi máu tanh trên mặt nước. Dựa vào dấu hiệu chỉ dẫn này, Viên Mục Dĩ mò xuống đáy hồ, cậu tìm kiếm rất lâu giữa đám bùn nhão và cây rong nhưng vẫn không thấy bóng dáng Đoàn Phong đâu.

Không ngờ đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên tóm lấy mắt cá chân Viên Mục Dĩ, mặc dù bị giật mình nhưng Viên Mục Dĩ vẫn kịp nhận ra người bắt lấy chân mình là Đoàn Phong, cậu vội vàng cúi xuống để bơi đám rong dưới chân, sau đó kéo Đoàn Phong toàn thân đầy máu ra ngoài...

Nhìn thấy cơ thể Đoàn Phong vẫn còn lạnh lẽo, Viên Mục Dĩ thở phào. Nếu anh ta bị con cá lớn cắn rụng mất tay hoặc chân, thì không biết có thể mọc lại được hay không?

Sau khi tìm được Đoàn Phong, Viên Mục Dĩ muốn nhanh chóng đưa anh ta vào bờ, nhưng cậu bỗng thấy có một con cá màu đen cách đó không xa đang lao về phía họ. Dưới tình thế cấp bách, Viên Mục Dĩ đành phải kéo Đoàn Phong đến một hòn đảo đầy cỏ lau gần đó... May mắn thay, cuối cùng bọn họ cũng lên được đảo trước khi con cá đen bơi đến.

Hòn đảo tuy khá nhỏ, nhưng cũng có thể coi là "đất liền", con cá lớn màu đen dù hung dữ nhưng cũng không thể lên bờ được. Sau đó, Viên Mục Dĩ vội vàng kiểm tra vết thương trên người Đoàn Phong, cậu phát hiện bên dưới xương sườn bên phải của anh ta có hai vết thương ở phía trước và phía sau sâu đến tận xương, xem ra Đoàn Phong đã bị con cá lớn đó cắn.

Viên Mục Dĩ vội vàng cởi áo sơ mi ra để bó chặt vết thương dưới xương sườn cho Đoàn Phong, cậu giúp anh ta tạm thời cầm máu, trước khi cứu viện đến thì không ai trong số họ có thể mạo hiểm xuống nước...

Viên Mục Dĩ khẽ hỏi: "Anh cảm thấy thế nào?"

Đoàn Phong ho nhẹ mấy tiếng rồi bảo: "Không chết được... Chỉ có điều hơi đau."

Viên Mục Dã thấy chỗ xương sườn của Đoàn Phong có vẻ không cầm được máu, cậu đành dùng tay đè chặt rồi hỏi: “Anh có nhìn thấy thứ cần mình không?”

Đoàn Phong tức giận đáp: “Nhìn thấy chứ... Đó là một con cá đen còn to hơn con trước, chắc con vừa bị chúng ta giết là con của nó, bây giờ cha nó đến báo thù.”

“Tôi đã bảo anh lên nhanh lên thì anh cứ lè mề ở dưới nước cơ...” Viên Mục Dã hơi tức giận.

Đoàn Phong cười bảo: “Không sao đâu, chỉ bị cắn một miếng nhỏ thôi mà? Con khốn đây cũng chẳng sung sướng gì đâu, nó đã bị tôi dùng dao đâm mù một mắt...”

Viên Mục Dã lắc đầu bất đắc dĩ: “Anh nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ, đây mà là một miếng nhỏ à? Nếu là người khác thì đã rách ngực thũng bụng rồi.”

Hai người nói đến đây, Viên Mục Dã bỗng nghe thấy có tiếng động trong bụi lau sậy bên cạnh, cậu sợ hãi đến mức lập tức nhặt một cục đá lên, kết quả lại phát hiện đó là A Lai... Viên Mục Dã thở phào.

Nếu không có A Lai chỉ phương hướng, Viên Mục Dã muốn tìm người trong cái hồ hoang này thì không biết phải tìm đến lúc nào nữa, nghĩ đến đây Viên Mục Dã gật đầu nói với A Lai: “Vừa rồi cảm ơn cậu nhé.”

A Lai nghe xong bèn nhìn Đoàn Phong đang chảy máu khắp người, cậu ta muốn đến gần nhìn kỹ hơn nhưng lại không dám, dù sao lần tiếp xúc trước đó giữa bọn họ cũng không thoải mái cho lắm...

Viên Mục Dã thấy vậy bèn vẫy tay: “Cậu đến gần đây một chút, đừng ở quá gần bờ.”

A Lai thận trọng di chuyển về phía trước, Đoàn Phong thấy thế thì buồn cười, bảo: “Chúng tôi không ăn thịt người đâu! Cậu có cần phải sợ thế không?”

Không ngờ Đoàn Phong vừa nói thì máu lại trào ra từ vết thương, Viên Mục Dã thấy vậy tức giận gắt: “Anh ngâm miệng lại đi!”

Có lẽ do vết thương trên người Đoàn Phong hơi đáng sợ, A Lai lúc đầu còn choáng váng, sau đó đột nhiên quét một chút dịch nhầy trên người mình rồi đưa cho Viên Mục Dã xem... Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều ngẩn ra vì hành động của A Lai, cả hai không hiểu cậu ta muốn diễn đạt điều gì.

Thấy hai người không hiểu ý mình, A Lai bèn sờ vào xương sườn mình, sau đó lại chỉ vào vết thương của Đoàn Phong. Đến lúc này Viên Mục Dã mới hiểu A Lai muốn bôi cái thứ nhầy nhựa đó vào vết thương của Đoàn Phong...

Đoàn Phong hỏi Viên Mục Dã: “Cậu ta muốn nói gì?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Hình như là bôi cái chất nhầy đó lên vết thương của anh!”

Đoàn Phong nghe xong lập tức cự tuyệt: “Thôi khỏi đi!”

A Lai thấy vẻ mặt kinh tởm của Đoàn Phong thì có vẻ không vui, cậu ta bồng xoa xoa trên người mình, sau đó ném hết chỗ dịch nhờn lên vết thương của Đoàn Phong...

Đoàn Phong lập tức gào lên: “Chắc chắn kiếp trước con quái vật mắt to này có thù oán với tôi! Tôi đã bị thương thế này rồi mà cậu ta còn làm tôi buồn nôn nữa!”

Tuy A Lai không biết nói, nhưng cậu ta có thể hiểu tiếng người, khi A Lai nghe thấy Đoàn Phong nói mình như vậy thì cũng hơi tức giận, cậu ta đi sang bên cạnh rồi ngồi xổm xuống và không để ý đến hai người họ nữa.

Tay Viên Mục Dã cũng bị dính đầy chất nhầy, trong lúc cậu không biết phải làm thế nào thì đột nhiên phát hiện dường như vết thương của Đoàn Phong không còn chảy máu nữa...

Chương 908: Chết nhầy cầm máu

Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu, nguyên nhân khiến A Lai làm như vậy là vì chất nhầy trên người cậu ta có thể cầm được máu... Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã giơ tay ra bôi chất nhầy lên những vết thương nhỏ hơn trên người Đoàn Phong, những vết thương đó thực sự không chảy máu nữa.

Đoàn Phong hét âm lên: “Cậu có thôi đi không? Vẫn còn muốn tôi phải chịu đựng sự kinh tởm này đúng không?”

Viên Mục Dã vội đề anh ta xuống rồi bảo: “Anh đừng nhúc nhích, thứ này là để cầm máu, người ta cũng có ý tốt đấy!”

Mặc dù Đoàn Phong hơi ngạc nhiên, nhưng anh ta vẫn tỏ ra kinh tởm: “Cậu để tôi chết đi còn hơn!”

Viên Mục Dã thấy vết thương của Đoàn Phong cuối cùng cũng ngừng chảy máu, thế là cậu muốn tranh thủ lúc này để quan sát tình huống của hòn đảo. Nhưng khi Viên Mục Dã vừa đứng dậy, cậu thấy có một con cá đang vùng vẫy ở chỗ gần rìa hòn đảo...

Viên Mục Dã lạnh lùng nói: “Con cá lớn đó thật sự vẫn chưa rời đi...”

Đoàn Phong nghe cậu nói vậy thì muốn ngồi lên nhìn xem, nhưng lại bị Viên Mục Dã đề xuống: “Anh ngoan ngoãn một lúc đi, máu vừa mới ngừng chảy thôi đấy!”

Đoàn Phong tức giận nói: “Hôm nay tôi nhất định phải giết nó!”

Viên Mục Dã buồn cười quá: “Con cá lớn đó cũng nghĩ thế đấy.”

Thời gian dần trôi qua, con cá lớn vẫn ở gần hòn đảo và không có ý định rời đi. Trong lòng Viên Mục Dã biết rằng, nếu bọn

họ muốn trốn thoát thì... hoặc chờ đến khi trời sáng, hoặc là đợi cứu viện, để xem cái nào đến trước. May mà vết thương trên người Đoàn Phong đã bắt đầu khép lại, với tổ chất thân thể của anh ta, đợi đến lúc cứu viện chạy tới thì cũng đã hồi phục được khá khá rồi.

A Lai vẫn ngồi bên cạnh canh gác rất cẩn thận mà không dám đến gần, Viên Mục Dã sợ cậu ta ở gần rìa đảo thì sẽ bị con cá đen lớn tấn công, vì vậy cậu nhẹ nhàng nói với A Lai: “A Lai, cậu đến gần chúng tôi một chút, đừng đứng gần mặt nước quá.”

A Lai nghe vậy bèn tiến một bước nhỏ về phía Viên Mục Dã, nhưng cậu ta vẫn không dám đến quá gần, Viên Mục Dã thấy thế cười hỏi: “Cậu đã từng gặp hai con cá lớn đó trong hồ bao giờ chưa?”

A Lai khẽ gật đầu, sau đó cậu ta chỉ vào một dấu vết ở chân, Viên Mục Dã nhìn kỹ thì phát hiện đó là một vết sẹo đã lành từ lâu...

“Do con cá đen lớn cắn à?” Viên Mục Dã hỏi.

A Lai khẽ gật đầu, sau đó làm động tác giương nanh múa vuốt, có vẻ như cậu ta đang miêu tả cảnh tượng lúc đó cho Viên Mục Dã... Viên Mục Dã biết con cá đen có tốc độ rất nhanh, A Lai có thể trốn thoát khỏi miệng của nó, điều đó chứng tỏ A Lai ở trong nước cũng không phải một con gà yếu đuối.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã giơ ngón cái lên khen A Lai: “Cậu giỏi thật!”

Có lẽ đây là lần đầu tiên được người lạ khen nên A Lai có vẻ hơi ngượng ngùng, đầu tiên cậu ta nhìn vết sẹo ở chân, sau đó nhanh chóng lấy tay vẽ lên nó...

Lúc đầu, Viên Mục Dã cũng không hiểu A Lai muốn biểu đạt điều gì, nhưng sau khi thấy A Lai lặp đi lặp lại vài lần, cậu chợt nhận ra A Lai đang nói da của mình quá trơn nên con cá đen lớn không ngậm được.

Đoàn Phong nằm dưới đất nhìn thấy cảnh này mà cảm thấy buồn rầu, anh ta không ngờ thứ dịch nhầy phủ đầy toàn thân kia lại có thể giúp giữ được mạng sống vào lúc nguy cấp...

Đêm dài đằng đẵng, Viên Mục Dã và A Lai ”một người khoa tay một người đoán”, bọn họ cứ làm như vậy đến tận bình minh. Con cá đen luôn bơi xung quanh hòn đảo cũng biến mất không thấy đâu nữa... Cho đến khi Viên Mục Dã nghe thấy tiếng ồn ào từ phía bờ, cậu mới xác định Trương Khai và Đại Quân đã dẫn người đến cứu.

Viên Mục Dã thấy thế bèn đứng lên và hét to: “Chúng tôi ở đây” Sau đó cậu không quên dặn dò A Lai đang ngồi xổm ở bên cạnh: “Lát nữa cậu phải nấp kỹ đấy, đừng để họ phát hiện.”

A Lai cũng thông minh, cậu ta lập tức nấp trong đám lau sậy không dám thò đầu ra ngoài. Không lâu sau, Trương Khai và Giả Văn Hạo đã chèo thuyền cao su đến, bọn họ thấy toàn thân Đoàn Phong bê bết máu thì giật cả mình.

Đoàn Phong thấy thế vừa cười vừa nói: “Đừng sợ, không phải máu của tôi đâu, đó là máu của một con cá lớn khác!”

Trương Khai khiếp sợ, hỏi: “Anh lại làm thịt một con cá lớn khác à?”

Đoàn Phong bất đắc dĩ lắc đầu: “Chưa xử lý được, chỉ đâm mù một mắt của nó thôi...”

Giả Văn Hạo tỏ ra ngưỡng mộ: “Thế cũng đã rất giỏi rồi!”

Thấy vẻ mặt đắc ý của Đoàn Phong, Viên Mục Dã cũng không muốn vạch trần cái đáng vẻ bị cá lớn cắn hôm qua của anh ta nên thúc giục: “Mau lên thuyền đi, trên người của anh vẫn còn vết thương, phải xử lý qua mới được.”

Sau đó Viên Mục Dã đỡ Đoàn Phong lên thuyền cao su, Trương Khai đang muốn vươn tay đón Đoàn Phong, nhưng cậu ta vừa đến gần thì đã cau mày hỏi: “Đội trưởng Đoàn, sao anh thối thế?”

Đoàn Phong cáu quá: “Cậu thử lăn một vòng trong bùn với con cá đen lớn đó xem, tôi cam đoan cậu còn thối hơn tôi!”

Sau khi tất cả đều lên thuyền cao su, Giả Văn Hạo khéo léo chèo thuyền về phía bờ. Lúc trước trời tối nên không phát hiện, hóa ra hòn đảo nhỏ của mấy người Viên Mục Dã chỉ cách bờ một đoạn.

Lúc này, Viên Mục Dĩ không nhìn được mà liếc nhìn hòn đảo nhỏ phía sau, bởi vì cậu có thể cảm nhận được A Lai đang nhìn bọn họ rời đi... Viên Mục Dĩ biết A Lai cứ trốn ở hồ hoang cũng không ổn, sớm muộn cũng sẽ có ngày cậu ta bị mọi người phát hiện.

Mặc dù A Lai sẽ không làm hại du khách, nhưng nếu bị người khác phát hiện thì tình cảnh của cậu ta không thể khá hơn bây giờ. Con người luôn sợ hãi những điều mình chưa biết, trong hầu hết các trường hợp, bọn họ sẽ làm một số việc ngu ngốc khi bị cảm giác sợ hãi chi phối...

Đến lúc đó, mọi chuyện có thể sẽ vượt qua khỏi tầm kiểm soát của chị vợ A Quang và số 54. Vì vậy, Viên Mục Dĩ phải tìm ra một biện pháp giải quyết ổn thỏa cho A Lai, dù sao để cậu ta ẩn nấp suốt ngày ở chỗ này cũng không công bằng.

Viên Mục Dĩ đang suy nghĩ miên man thì cảm thấy chiếc thuyền cao su lắc lư dữ dội, cậu vội vàng nhìn về phía mặt nước và thấy con cá đen đã biến mất trước đó đang bơi cách họ không xa...

Mọi người đều giật mình, đến cả Viên Mục Dĩ cũng không ngờ con này lại chạy ra ngoài vào ban ngày để trả thù. Chiếc thuyền cứu hộ bằng cao su không thể chịu đựng được sự va chạm của con cá lớn, chắc chỉ vài lần là sẽ bị chìm.

Đoàn Phong bỗng đứng dậy và nói: “Con khốn này đến tìm tôi, để tôi xuống nước kéo nó đi, mọi người tranh thủ chèo vào bờ!”

Viên Mục Dĩ giữ anh ta lại: “Anh điên rồi à, trên người anh vẫn còn vết thương đấy!”

Nhưng Đoàn Phong không chịu nghe lời Viên Mục Dĩ, anh ta hất tay cậu ra rồi nhảy thẳng xuống hồ...

Chương 909: Ba đánh một

Đoàn Phong vừa xuống nước đã dùng hết sức bơi về phía hòn đảo nhỏ, con cá đen to lớn cách đó không xa cảm nhận được chuyển động của Đoàn Phong thì lập tức bơi đến chỗ anh ta...

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ vì sao Đoàn Phong lại làm như vậy, bởi vì nếu không dụ con cá đen đó ra xa, tất cả mọi người trên thuyền cao su đều sẽ bị rơi xuống nước, đến lúc đó chỉ sợ tất cả bọn họ đều sẽ thành mục tiêu xả hận của con cá này.

Viên Mục Dã và Trương Khai không có thân bất tử như Đoàn Phong, Giả Văn Hạo là một người vô cùng bình thường, nếu như bị rơi xuống nước thì kết quả sẽ vô cùng thảm... Mà hiện giờ toàn bộ sự chú ý của con cá đen đều đặt trên người Đoàn Phong, như vậy mới giúp những người trên thuyền cao su có thời gian để chèo về bờ.

Viên Mục Dã nhanh chóng tìm kiếm tay chèo trên thuyền cao su, nhưng ngoài áo phao cứu hộ thì không còn gì nữa... Không còn cách nào khác, cậu đành rút con dao bên hông rồi nói với Trương Khai và Giả Văn Hạo: “Mau lên bờ đi, sau đó lên xe gọi mọi người đến đây!”

Viên Mục Dã nói xong cũng nhảy vào trong hồ nước, cho dù thế nào cậu cũng không thể để Đoàn Phong một mình đối phó với con cá lớn kia...

Cục diện trong hồ biến thành Đoàn Phong dẫn trước, con cá lớn ở giữa, Viên Mục Dã bơi cuối cùng, trong tình huống này thì cho dù là Đoàn Phong hay Viên Mục Dã cũng đều không thể vượt qua được tốc độ của con cá lớn.

Nhưng may mà trước đó Đoàn Phong đã chọc mù một bên mắt của con cá, cho nên hiện giờ thị lực của nó bị ảnh hưởng khá nhiều, nhờ vậy mà khiến khả năng phán đoán phương hướng của nó cũng kém đi, không còn bơi nhanh được như trước nữa, nếu không nó đã sớm đuổi kịp Đoàn Phong rồi.

Nhưng cho dù như vậy, con cá lớn vẫn bám sát sau lưng Đoàn Phong, mấy lần nó còn suýt đuối kịp anh ta khiến Viên Mục Dã ở phía sau không có thời gian để suy xét, cũng liều mạng bơi theo...

Đoàn Phong đúng là người tài cao lại to gan, đang bơi như vậy mà anh ta bỗng đột ngột dừng lại quay đầu đối diện với con cá lớn, Viên Mục Dã ở phía sau nhìn mà kinh hãi, dù sao bây giờ trong tay anh ta không có một tác sát... Không ngờ con cá lớn nhìn thấy Đoàn Phong dừng lại, nó cũng dừng lại không lao lên nữa, lặng lẽ bơi thành vòng tròn xung quanh Đoàn Phong.

Viên Mục Dã biết con cá lớn này sắp thành tinh rồi, đêm qua nó đã nếm mùi thất bại trước Đoàn Phong, bị anh ta đâm mù một mắt cho nên cũng không lỗ mǎng như trước nữa.

Con cá lớn bơi lòng vòng quanh Đoàn Phong, có ý định bơi ra phía sau anh ta rồi ra tay, tiếc là phản ứng của Đoàn Phong cũng không chậm, không hề cho nó cơ hội đó... Mà lúc này Viên Mục Dã cũng đã bơi đến nơi, cùng với Đoàn Phong kẹp con cá lớn ở giữa.

Mặc dù về mặt sức mạnh, cả Đoàn Phong và Viên Mục Dã hợp lại cũng không phải là đối thủ của con cá lớn. Nhưng con cá này hiển nhiên hơi có "đi chứng", thấy Viên Mục Dã xuất hiện sau lưng mình thì lập tức trở nên căng thẳng, không ngừng xoay vòng vòng giữa hai người.

Viên Mục Dã phát hiện ra, con dao của Đoàn Phong vẫn đang cắm trên một bên mắt của con cá lớn, khiến hình dáng vốn đã kinh dị của nó càng trở nên đáng sợ hơn.

Nhưng Đoàn Phong lại không hề bị ảnh hưởng bởi hình ảnh này, bây giờ anh ta chỉ có một ý nghĩ là làm thế nào để lấy lại con dao của mình từ trong mắt con cá kia...

Viên Mục Dã biết cứ giằng co thế này không giải quyết được vấn đề, dù sao nó là cá, mình với Đoàn Phong là người, không thể nổi mãi trong hồ như con cá kia được. Bây giờ hai người cũng chưa quá mệt, nhưng cứ tiếp tục bơi trong nước thế này, chờ đến khi con cá kia xông lên thì e là cậu và Đoàn Phong đều không còn sức để chiến đấu nữa rồi.

Không ngờ đúng lúc này, A Lai vẫn luôn trốn trên đảo nhỏ lại đột nhiên xuất hiện, không biết cậu ta tìm đâu ra một cành cây được vót nhọn một đầu và lao từ một hướng khác đến chỗ con cá lớn.

Nhất thời cục diện biến thành ”ba đánh một”, con cá lớn lập tức mất đi vài phần thắng. Chỉ có điều, Viên Mục Dã không ngờ A Lai luôn được chị vợ A Quang dạy phải trốn thật kỹ lại xuất hiện trong tình huống này để giúp bọn họ đối phó với con cá lớn.

Sở dĩ A Lai làm như vậy là vì từ nhỏ đến lớn ngoài mẹ ra, cậu ta không có một người bạn nào, Viên Mục Dã là người đầu tiên muốn làm bạn với cậu ta, cũng là người đầu tiên nói chuyện với cậu ta.

Mặc dù A Lai không bình thường, nhưng cậu ta vẫn luôn có khát vọng rất lớn với việc được làm người bình thường, bởi vậy thái độ của Viên Mục Dã khiến cậu ta cảm nhận được mình có thể làm người bình thường, điều này rất đáng quý đối với cậu ta...

Chương 910: Cảm giác bất lực

Con cá lớn thấy mình bị ba người bao vây thì như chó cùng rứt giậu. Đầu tiên nó đột ngột hất đuôi cá lên đập xuống mặt nước, tạo ra một đợt sóng nước đẩy Viên Mục Dã ra xa, chờ đến khi cậu ổn định lại cơ thể thì đã thấy con cá lớn đang lao hết tốc lực về phía Đoàn Phong.

Trong tình huống này, Đoàn Phong đang là người yếu thế nhất, vì trong tay anh ta không có vũ khí, Viên Mục Dã vội vàng bơi ngược lại, nhưng lúc này Đoàn Phong và con cá lớn đã ở thế song song với nhau.

Mặt nước nhanh chóng có vết máu loang ra, hiển nhiên đã có một bên bị thương, Viên Mục Dã thầm lo lắng lập tức chui vào nước tìm người. Nhưng sau khi lặn xuống cậu mới phát hiện ra trong miệng con cá lớn cắm cành cây khô mà A Lai mang đến, không biết A Lai đã đưa vũ khí cho Đoàn Phong từ lúc nào...

Viên Mục Dã thấy Đoàn Phong không bị thương mới thở phào một hơi, nhưng con cá lớn bị thương càng trở nên điên cuồng, nó không ngừng giãy giụa, chớp mắt đã quấy nước hồ đục ngầu.

Trong lúc hỗn loạn, Viên Mục Dã bị đuôi cá đập trúng ngực khiến người choáng váng, suýt nữa thì bị sắc nước ngắt đi, may mà A Lai cấp tốc bơi đến kịp kéo Viên Mục Dã lên mặt nước để thở.

Sau khi ổn định lại hơi thở, Viên Mục Dã vội vàng tìm kiếm bóng dáng Đoàn Phong trên mặt nước, nhưng chẳng có gì ngoài màu đỏ sẫm không ngừng loang ra, Viên Mục Dã vừa định lặn xuống tìm người thì bị A Lai ngăn lại, sau đó cậu ta nhìn Viên Mục Dã rồi cầm theo cành cây dài trong tay lao xuống nước.

Nếu so về sức chiến đấu trong nước, Viên Mục Dã không thể bằng A Lai được, mà quan trọng nhất là sau khi xuống nước thì cậu cũng không nhìn thấy thứ gì... còn A Lai thì khác, dù sao từ nhỏ cậu ta đã sống trong hồ, hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên giao chiến với con cá lớn, cho nên đương nhiên sẽ biết cách đối phó với con cá kia.

Có thêm sự tham gia của A Lai, trận chiến dưới nước càng trở nên gay cấn hơn, con cá lớn liên tục trồi lên ngụp xuống, trên thân thể nó cũng bị nhiều đoạn cây thô cắm vào... Viên Mục Dã thấy con cá lớn trồi lên mặt nước thì nhanh chóng bơi đến dùng dao đâm mạnh vài lần.

Nhưng sức chiến đấu của con cá lớn này đúng là rất mạnh mẽ khiến người khác kinh hãi, đã bị thương đến mức đó nhưng vẫn không ngừng giãy giụa trong nước, không ít lần còn hất Viên Mục Dã bay ra xa.

Viên Mục Dã chọt vật ngoi lên từ đáy hồ thì thấy con cá lớn có hai cành cây cắm trên người đang lao với tốc độ nhanh nhất về phía mình... Mặc dù Viên Mục Dã muốn tránh, nhưng lúc này cũng không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn con cá lớn đâm vào mình.

Lúc này Đoàn Phong cũng chui ra khỏi mặt nước nhưng khoảng cách của anh ta và Viên Mục Dã quá xa, không thể bơi đến kịp.

Vào đúng thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy cơ thể mình bị một sức mạnh hất tung lên, tránh được một nhát đâm trí mạng của con cá lớn. Cùng lúc đó, sức mạnh hất tung cậu lên kia lại không được may mắn như vậy, bị con cá lớn đâm mạnh bay về phía hòn đảo cách đó không xa.

Thứ mùi lưu lại trên người Viên Mục Dã đã đủ để nói lên người vừa cứu cậu là ai, thế là cậu nhanh chóng quay người nhìn về hướng hòn đảo nhỏ, không ngờ sức đâm của con cá lớn lại mạnh mẽ đến vậy, đâm A Lai văng lên hòn đảo nhỏ kia...

Viên Mục Dã và Đoàn Phong vội vàng bơi về phía hòn đảo nhỏ, sau khi hai người lên đảo thì thấy con cá lớn đã chết, xem

ra cú đâm vừa rồi nó cũng đã liều mạng dùng hết sức lực cuối cùng rồi.

Con cá lớn chết cũng không vấn đề gì, nhưng A Lai bị nó đâm văng lên đảo cũng bị thương nặng, bởi vì lực quá mạnh khiến một nửa cành cây khô cắm trong miệng nó đâm xuyên qua lưng rồi đâm thẳng vào A Lai.

Viên Mục Dã thấy A Lai bị thương nặng như vậy thì nhanh chóng chạy đến xem xét, cậu thấy mũi miệng của A Lai đều không ngừng chảy máu, tình hình không hề khả quan... Viên Mục Dã khẽ nâng đầu A Lai lên, tránh để máu đã chảy ra lại bị chảy ngược về, làm thế ít nhiều cũng giảm bớt nỗi đau đớn của cậu ta.

Đoàn Phong cầm con dao của Viên Mục Dã chặt đứt nhánh cây nối giữa A Lai và con cá lớn, sau đó anh ta kiểm tra vết thương của A Lai, trong lòng cũng hiểu không còn cách nào để cứu được cậu ta nữa.

Lúc này, Đại Quân và Trương Khai cũng dẫn mọi người cầm theo dụng cụ xiên cá quay lại, Viên Mục Dã vội nói với Đoàn Phong: “Anh nhanh bảo mọi người đưa chị vợ A Quang đến đây!”

A Lai vốn đã không biết nói, lại thêm lúc này cậu ta không ngừng thổ huyết, nên dù cậu ta luôn a a a thì Viên Mục Dã và Đoàn Phong cũng không hiểu cậu ta muốn nói gì...

Viên Mục Dã đành cầm tay A Lai và bảo: “A Lai, cậu đừng sợ, mẹ cậu sẽ đến ngay. Cậu yên tâm đi, tôi sẽ nghĩ cách cứu cậu!”

A Lai nghe vậy thì gật đầu nhẹ, sau đó định rút cành cây trên ngực mình ra, nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng ngăn lại: “Bây giờ không thể rút ra được! Để lát nữa bác sĩ làm phẫu thuật cho cậu, bọn họ sẽ tiêm thuốc mê, như vậy cậu sẽ không thấy đau!”

Thật ra Viên Mục Dã cũng không biết A Lai có thể hiểu được bác sĩ là gì không, càng không biết có bác sĩ nào chịu đến cứu cậu ta không, Viên Mục Dã nói vậy chỉ muốn A Lai bớt sợ hãi mà thôi...

A Lai hơi ngạc nhiên, sau đó lại định dùng dịch nhờn trên người bôi lên vết thương, Viên Mục Dã sợ cậu ta cử động nhiều sẽ tự làm đau mình, bèn vội vàng nói với cậu ta: “Cậu nghe tôi đừng cử động nhiều nữa, để tôi bôi giúp cậu!”

Viên Mục Dã nói xong liền không ngừng lấy dịch nhờn ở những nơi khác bôi lên trên vết thương. Nhưng miệng vết thương này quá lớn, hơn nữa còn là vết thương đâm xuyên cho nên dù Viên Mục Dã xoa thế nào, máu vẫn không ngừng chảy ra...

Thật ra Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều hiểu, A Lai không thể sống nổi... Với mức độ vết thương như thế này, cho dù ở bệnh viện có điều kiện kỹ thuật tiên tiến nhất thì tỷ lệ cứu sống cũng rất thấp, huống chi là ở nơi hoang dã này.

Nhưng Viên Mục Dã không muốn trước khi chết A Lai cảm thấy quá đau khổ, quá sợ hãi, cho nên mới nói dối để dỗ dành cậu ta, dù sao cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi. Trước đây Viên Mục Dã cũng không nhìn kỹ, hiện giờ khi nhìn ở khoảng cách gần như vậy cậu mới phát hiện ra con người trong mắt A Lai có màu xanh lục, trong veo.

Viên Mục Dã không ngờ được mọi chuyện lại trở thành thế này, cậu vốn đã nghĩ cả đường lui cho A Lai, là sẽ đưa cậu ta về số 54, cho dù không thể chữa được căn bệnh bẩm sinh này thì ít nhất cũng không để cậu ta bị xua đuổi khắp nơi như quái vật.

Viên Mục Dã còn định sẽ dạy cậu ta học chữ giống như Đầu To, từng bước đưa cậu ta vào thế giới loài người, để cậu ta có thể nhìn khung cảnh thế giới bên ngoài cái hồ này... Tiếc rằng những điều ấy không thể thực hiện được nữa.

Trước đó, khi đội của Viên Mục Dã nhìn thấy ngoại hình xấu xí của A Lai thì lập tức kết luận cậu ta là hung thủ sát hại đôi vợ chồng du khách kia, nhưng sự thật đã chứng minh, A Lai là một cậu bé rất hiền lành.

Mặc dù hai lần gặp mặt trước đều xảy ra những chuyện không vui, nhưng ở thời điểm Đoàn Phong bị thương, A Lai vẫn dùng dịch nhờn trên người mình giúp anh ta cầm máu. Viên Mục Dã chỉ nói chuyện cùng A Lai một đêm, cậu ta đã dùng cả mạng sống của mình để cứu cậu khỏi miệng con cá lớn.

Nhưng đối mặt với nỗi đau đớn của A Lai, Viên Mục Dã lại không thể làm được gì, chỉ có thể nói mấy lời bịa đặt để lừa cậu ta, điều này khiến Viên Mục Dã cảm nhận sâu sắc cảm giác bất lực... Mặc dù cậu biết trên đời này có rất nhiều chuyện mà cậu không thể nào thay đổi, nhưng đến khi đối mặt, cậu vẫn khó mà tiếp nhận được.

Đại Quân báo cho phía bên kia, Trương Khai lập tức đưa chị vợ A Quang đến, nhưng ánh sáng trong mắt A Lai đã dần mờ đi, Viên Mục Dã biết cậu ta không đợi được mẹ đến nữa.

Chương 911: Mảnh vỡ

Khi chị vợ A Quang đến nơi, A Lai đã tắt thở, trước khi chết cậu ta vẫn nắm chặt tay Viên Mục Dã, đôi mắt trong suốt kia chỉ còn lại một màu trắng xám, đó là dấu hiệu của một sinh mệnh đã ra đi... Viên Mục Dã không dám nhìn vào đôi mắt của chị vợ A Quang, bởi cậu cũng không biết nên giải thích cái chết của A Lai như thế nào.

Khi thi thể A Lai được đưa lên bờ, ngoại trừ chị vợ A Quang và người của số 54 thì tất cả những người khác đều rất kinh sợ. Đương nhiên không thể trách bọn họ được, vì dù sao đây cũng là lần đầu tiên họ nhìn thấy A Lai.

“A Lai! A Lai... con mau tỉnh lại đi được không? Mẹ đến rồi! A Lai!”

Nghe chị vợ A Quang gọi từng tiếng thăm thiết mà lòng Viên Mục Dã quặn thắt, cậu luôn cảm thấy mình có lỗi với bà ta, cậu không những không thực hiện được lời hứa mà còn khiến A Lai vì cứu mình mà chết.

Đại Quân và mọi người cùng kiên nhẫn giải thích cho những người còn lại rằng A Lai không phải là quái vật, quái vật thực sự hại người là con cá lớn trong hồ, A Lai đã giúp bọn họ giết con quái vật, nhưng mọi người vẫn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn A Lai...

Viên Mục Dã nhìn ánh mắt của những người này mà trong lòng không khỏi cảm thấy phần nộ. Thứ thực sự hại người đang nằm trên bờ, nhưng trong mắt họ nó chẳng qua chỉ là một con cá lớn hơn bình thường mà thôi. Còn người cứu họ, chỉ vì ngoại hình khác thường mà cho dù biết cậu ta cứu người cũng vẫn không dành cho cậu một ánh mắt thiện cảm nào.

“Thật xin lỗi... chị, tôi đã không thể bảo vệ được A Lai, cậu ấy... vì cứu tôi mới...” Viên Mục Dã vẫn nắm chặt tay A Lai.

Chị vợ A Quang vô cùng đau lòng, bà ta nhìn tay A Lai và thấy cậu ta đến chết vẫn nắm chặt tay Viên Mục Dã không buông, thấy cảnh này bà ta càng khóc và nói: “Từ nhỏ A Lai vẫn muốn có một người bạn, nhưng tôi luôn kiên quyết không để bất cứ ai nhìn thấy nó, tôi không biết giữa mọi người đã xảy ra những gì, nhưng tôi có thể nhận ra nó rất tin tưởng cậu... chắc nó đã coi cậu là bạn.”

Viên Mục Dã thấy mọi người tụ tập lại ngày càng nhiều thì lập tức đứng dậy đưa thi thể của A Lai vào trong xe, bởi vì cậu không đành lòng để A Lai tiếp tục phải chịu những ánh mắt soi mói như nhìn quái vật của những người khác nữa. Chị vợ A Quang cũng hiểu suy nghĩ của Viên Mục Dã nên nhanh chóng bỏ tấm vải trong giỏ tre ra, rồi trùm lên người A Lai...

Sau đó bọn họ giao cho Giả Văn Hạo xử lý xác con cá lớn kia, còn nhóm Viên Mục Dã thì lái xe đưa mẹ con chị vợ A Quang về thôn Thủy Lung. Đây là lần đầu tiên A Lai về nhà, có điều bây giờ cậu ta cũng không thể nhìn thấy dáng vẻ của ngôi nhà nữa.

Suy nghĩ của chị vợ A Quang cũng giống như Viên Mục Dã, bà ta cũng không muốn A Lai bị người khác nhìn bằng ánh mắt khác thường, cho nên chỉ muốn mai táng A Lai một cách đơn giản ở bên cạnh A Quang là được rồi. Nhưng lúc này, chuyên gia mà bọn Hoắc Nhiễm mời đến đã tiến hành thăm dò mộ A Quang, không lâu nữa sẽ có kết quả.

Đến chiều, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi sang chợ phiên gần đó mua cho A Lai một bộ quần áo, mặc dù cả đời A Lai chưa từng mặc quần áo, nhưng chị vợ A Quang vẫn hy vọng cậu ta có thể mặc một bộ quần áo đẹp đi gặp cha mình.

Lúc hai người về đến nhà, Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam đã mang kết quả kiểm tra về, các chuyên gia đã tìm thấy trong hài cốt của anh A Quang một thứ to bằng hạt gạo, viên đá này chứa hàm lượng phóng xạ rất lớn. Sau khi kiểm tra, họ phát hiện vật chất phóng xạ này không thuộc về bất cứ dạng nào đã được tìm thấy trên Trái đất.

Sau đó, Hoắc Nhiễm tìm kiếm được một thông tin trên mạng, nói rằng hơn hai mươi năm trước đã từng có thiên thạch rơi ở gần núi Kịch Lô, có điều khi đó không ai tìm được mảnh

thiên thạch kia... Bây giờ xem ra, khối thiên thạch đó sau khi rơi xuống Trái đất đã bị vỡ thành nhiều mảnh và rơi vào cái hồ hoang kia.

Về phần tại sao trong thi thể A Quang lại tìm được một vật chứa phóng xạ, thì có lẽ do trước đây khi anh ta ăn cá đã nuốt cả mảnh thiên thạch kia. Trong cơ thể người có tồn tại một vật chứa hàm lượng phóng xạ cao như vậy đương nhiên là không tốt, anh ta có thể kiên trì lâu như vậy cũng đã là một kỳ tích rồi.

Sau đó các chuyên gia tiếp tục tìm thấy trên xác hai con cá lớn cũng có loại vật chất giống như vậy, điều này giải thích lý do vì sao ngoại hình của chúng lại to đến mức bất thường đến thế...

Với kỹ thuật hiện giờ của con người, rất khó để loại bỏ hết lượng phóng xạ trong hồ này, các chuyên gia mà lão Lâm mời về chỉ có thể thu thập các mảnh thiên thạch còn lại, sau đó đựng vào hộp được chế tạo bằng vật liệu đặc biệt, đưa đi, rồi tiếp tục xử lý từng bước.

Còn thi thể cha con anh A Quang cũng được chị vợ A Quang đồng ý tiến hành hỏa táng, để bọn họ hoàn toàn trở về với cát bụi... Còn chỗ hồ hoang kia thì trở thành khu vực cấm, bởi vì không ai có thể chắc chắn trong khu vực đó có còn tồn tại vật chất phóng xạ nguy hiểm nào không.

Trên đường về, Viên Mục Dã luôn im lặng bỗng thì thào mấy câu vào tai Tăng Nam Nam, cô ấy nghe xong lại đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Sao anh biết?”

Viên Mục Dã không trả lời Tăng Nam Nam, trong mắt ánh lên nét buồn khổ... Mặc dù lúc đó Đoàn Phong không nói gì, nhưng sau khi chuyện này qua đi, anh ta vẫn tò mò hỏi Viên Mục Dã: “Trên xe cậu hỏi Nam nam chuyện gì thế? Còn kiến con bé đỏ mặt như vậy?”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Tôi chỉ nghi ngờ không biết tại sao A Lai lại quan tâm đến Tăng Nam Nam như vậy, có lẽ do ngửi thấy mùi máu tươi trên người cô ấy nên cậu ta cho rằng cô ấy bị thương ở đâu đó.”

Đoàn Phong nghe xong mà cũng nghĩ ra điều gì đó, anh ta nói: “Dù vậy cũng không cần sờ khắp nơi ở trong ngoài lều vải như vậy chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chắc là trước đây cậu ta chưa từng dùng lều vải nên không biết cách mở thế nào, lại thêm tính tò mò cho nên mới sờ chỗ này chỗ kia...”

Cùng ngày bọn họ đã về đến thủ đô, Đoàn Phong nhận được điện thoại của lão Lâm, bảo bọn họ lập tức đi đến cục cảnh sát phía nam thành phố, không biết tại sao Đầu To lại bị bắt.

Bởi vì lão Lâm cũng không nói rõ là có chuyện gì, mà Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Linh Nhi cũng không ai nhận, nên bọn họ đành phải đi thẳng đến cục cảnh sát... Trên đường đi Viên Mục Dã gọi điện cho Từ Lệ nhờ anh ta hỏi thăm trước.

Lúc bọn họ đến được cục cảnh sát phía nam thì Từ Lệ cũng tìm hiểu được nguyên nhân. Vào chiều tối hôm nay, Đầu To và Linh Nhi đi dạo ở ven đường thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Triệu Linh Nhi bị một thằng bé tầm mười một, mười hai tuổi đổ nước lên người.

Đây vốn chỉ là chuyện nhỏ, cậu bé kia chỉ cần nói xin lỗi là xong. Nhưng đứa trẻ này lại rất hư, không những không xin lỗi còn vênh mặt lên khiêu khích và nói với Triệu Linh Nhi: “Tôi không xin lỗi đấy, chị làm gì được tôi?”

Ban đầu Triệu Linh Nhi vẫn khá kiềm chế, chủ động tìm cha mẹ của đứa bé kia nói rõ chuyện đã xảy ra. Trong tình huống bình thường, chỉ cần là một người hiểu chuyện thì đều sẽ chủ động xin lỗi, dạy dỗ con mình một chút là xong.

Nhưng sự thật luôn luôn chứng minh, con cái là tấm gương phản chiếu của cha mẹ, những hành vi của trẻ con đều vô thức bị ảnh hưởng từ cha mẹ chúng. Mẹ đứa trẻ không những không có ý xin lỗi, mà còn vênh váo nói với Triệu Linh Nhi: “Cô đừng có dọa con tôi, nó vẫn còn nhỏ, làm sao đã biết thế nào là đúng thế nào là sai!”

Sau đó cha đứa trẻ cũng chạy đến, không ngờ thái độ của anh ta còn tồi tệ hơn, anh ta quát Triệu Linh Nhi nhanh rút đi, nếu không anh ta sẽ đánh cho một trận! Đúng lúc đó Đầu To đi

mua trà sữa cho Triệu Linh Nhi quay về, thấy cô ấy bị bắt nạt thì tức đến đỏ mắt...

Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Đầu To cũng không muốn tiếp tục tìm gia đình nhà kia tranh luận nữa, hắn kéo Triệu Linh Nhi đi theo sau bọn họ, đến tận khi nhìn thấy ba người đi vào trong bãi đỗ xe, Đầu To mới tiến lên hỏi: “Đứa bé này là con anh?”

Người đàn ông nhìn dáng vẻ cao lớn của Đầu To, cũng hơi yếu thế mà ậm ừ nói: “Đúng thế, có chuyện gì không?”

Đầu To gật đầu rồi chỉ vào chiếc xe ô tô bên cạnh và hỏi tiếp: “Đây là xe của anh à?”

“Phải... A!” Người đàn ông kia cũng thành thật trả lời.

Đầu To lại tiếp tục gật đầu, nói: “Được, xem đây!” Sau khi nói xong, hắn dùng tay không đập nát xe của đối phương.

Viên Mục Dã cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, xem ra lần này Đầu To đã rất kiềm chế rồi, nếu không thì hắn đã đánh cho ba người kia nhập viện rồi chứ không phải chỉ đơn giản là hỏng một chiếc xe ô tô.

Chương 912: Vụ cướp ngân hàng

Sau khi đập nát xe của người ta, Đầu To cũng không bỏ đi mà quay người trừng mắt nói với người đàn ông kia: “Lần sau còn không dạy dỗ con tử tế, thì tôi sẽ dạy cả anh đây!”

Mẹ của thằng bé kia sợ đến mức không dám hé răng, còn thằng bé thì khóc òa lên, Đầu To bèn quát một tiếng: “Im mồm!”

Thằng bé lập tức nén lại, có điều quần nó đã ướt sũng, hẳn là sợ đến tè ra quần rồi... Sau đó cha mẹ thằng bé báo cảnh sát, Đầu To cũng thừa nhận mình đập xe đối phương.

Cũng may Triệu Linh Nhi đã nói rõ mọi chuyện với cảnh sát, đồng thời cũng có camera quay lại cảnh khi tranh chấp xảy ra, làm rõ được tiền căn hậu quả mọi chuyện. Người đàn ông kia lúc trước không dám ho he câu nào, thấy có cảnh sát đến thì lập tức thay đổi sắc mặt, yêu cầu Đầu To phải bồi thường cho bọn họ, bao gồm cả phí tổn thất tinh thần của đứa bé kia nữa.

Mặc dù trong chuyện này không có ai bị thương, nhưng theo giám định chiếc xe bị hư hỏng có giá trên hai trăm nghìn tệ, cho nên cảnh sát đành tạm giữ Đầu To, chờ người thân đến nộp phí bảo lãnh rồi mới xử lý tiếp những việc có liên quan.

Mà người thân duy nhất của Đầu To chỉ có lão Lâm, giờ lại đang ở nước ngoài, cho nên đành để Đoàn Phong đến nộp bảo lãnh đưa người ra...

Sau khi nắm rõ mọi chuyện, Đoàn Phong chán nản bảo với Viên Mục Dã: “Cậu nói xem có phải thằng nhóc này bị ngốc không? Hơn hai trăm nghìn cứ thế ra đi theo từng nắm đấm của cậu ta rồi!”

Viên Mục Dã thở dài: “Việc này cũng phải trách tôi... bình thường chỉ dạy cậu ta làm thế nào để không gây thương tích

cho người khác, mà không dạy cậu ta cách xử lý linh hoạt.”

“Cậu ta mới làm người được bao lâu đâu, không đánh chết người đã là tốt lắm rồi!” Đoàn Phong an ủi Viên Mục Dã.

Sau đó bọn họ đi nộp tiền bảo lãnh, cuối cùng cũng đưa được người ra. Lúc hỏi trực tiếp Đầu To mới biết, hóa ra Triệu Linh Nhi quay về lấy tiền, nhưng không biết vì sao đến giờ điện thoại của cô ấy vẫn không liên lạc được.

Triệu Linh Nhi là một cô gái làm việc cẩn thận, cho dù thế nào cũng sẽ không chơi trò mất tích trong lúc này... Sau đó bọn họ cùng Đầu To đi về nhà và ra siêu thị, nhưng cả hai nơi đều khóa chặt cửa, không thấy Triệu Linh Nhi đâu.

Lần này đến lượt Đầu To lo lắng, hắn gọi điện cho Triệu Linh Nhi liên tục, nhưng điện thoại của cô ấy vẫn không thể kết nối....

Viên Mục Dã trấn an hắn: “Cậu đừng lo, trước khi Linh Nhi rời khỏi cục cảnh sát có nói gì với cậu không?”

Đầu To nói: “Cô ấy bảo về lấy tiền...”

“Tiền để ở nhà sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Đầu To lắc đầu: “Không, ở ngân hàng...”

Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Cậu có biết là ngân hàng nào không?”

Đầu To nhìn về phía ngã tư phía trước: “Đi qua đèn xanh đèn đỏ trước mặt rồi rẽ trái là đến ngân hàng.”

Viên Mục Dã vội vàng bảo với mọi người: “Lên xe, đến ngân hàng kia xem sao...”

Khi mọi người đến ngân hàng kia thì thấy cửa cuốn ở lối vào ngân hàng đã hạ xuống, bên trên còn có một thông báo hôm nay tạm ngừng hoạt động. Viên Mục Dã cảm thấy nghi ngờ, theo lý thuyết hôm nay không phải ngày lễ cũng không phải cuối tuần, sao ngân hàng lại vô duyên vô cớ tạm dừng hoạt động chứ?

Không đợi Viên Mục Dã nói ra thắc mắc của mình, thì Từ Lệ ở bên cạnh đã gọi điện cho Tiểu Lưu ở văn phòng, bảo cậu ta liên hệ với trụ sở ngân hàng xem vì sao hôm nay chi nhánh này lại tạm nghỉ? Kết quả Tiểu Lưu lại tra ra được toàn bộ các

chi nhánh của ngân hàng này đều hoạt động bình thường, không có chi nhánh nào xin nghỉ cả.

Nhận được câu trả lời này, sắc mặt của Viên Mục Dã và Từ Lệ đều biến đổi, bởi vì dựa vào kinh nghiệm phán đoán của bọn họ, một chi nhánh ngân hàng không thông báo lên tổng bộ đã đóng cửa thì nhất định đã xảy ra một chuyện gì đó nghiêm trọng, ví dụ như có người cướp ngân hàng...

Mặc dù ở thời đại này rất ít người mạo hiểm như vậy, nhưng ít không có nghĩa là không có. Mà hiện giờ, đám tội phạm thiên về kiểu tội phạm có đầu óc như thế này... đều là những cao thủ công nghệ, chứ không còn là kiểu cướp bóc đơn giản và thô sơ như trước nữa.

Viên Mục Dã nói với mọi người: “Mọi người ở trong xe chờ tôi, tôi và Từ Lệ đi ra cửa sau xem thế nào, có tình hình gì sẽ gọi điện báo cho mọi người...”

Trước khi đi Viên Mục Dã còn cố ý nhìn Đoàn Phong một cái, ra hiệu cho anh ta để ý Đầu To, đừng để tên nhóc này xúc động làm bừa. Đoàn Phong cũng hiểu ý Viên Mục Dã nên kéo Đầu To và bảo: “Đi, lên xe chờ đã.”

Sở dĩ Viên Mục Dã muốn cùng Từ Lệ đi đến cửa sau là vì cậu sợ hệ thống camera đã bị không chế, nếu bọn họ bỗng dưng xuất hiện ở cửa chính ngân hàng, rất có thể sẽ bị bọn cướp phát hiện ra ngay.

Nhưng đi vòng ra cửa sau thì lại khác, vừa có thể xác định được phán đoán ban đầu có đúng hay không, vừa có thể tìm xem có đường khác vào ngân hàng hay không... giảm bớt khả năng phải xung đột chính diện với bọn cướp.

Sau khi hai người đến cửa sau thì phát hiện mặc dù cửa đã bị khóa, nhưng qua phần kính trên cửa sổ có thể nhìn rõ một phần bên trong ngân hàng. Có một người đàn ông đeo mặt nạ trắng tay cầm súng đi đi lại lại trên hành lang, có vẻ như đang canh gác cửa sau. Xem ra không thể đi vào mà không làm kinh động đến đối phương rồi.

Lúc này, Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn lên thấy có cánh cửa sổ của phòng làm việc trên tầng hai đang để mở, cậu kéo Từ Lệ trốn xuống bên dưới cửa sổ kia rồi nói: “Chút nữa tôi sẽ bò lên

đi vào qua chỗ cửa sổ kia, có lẽ bên trong được bố trí thiết bị nhiều sóng điện thoại, cho nên sau khi tôi vào có thể không liên lạc được với mọi người nữa. Bây giờ anh quay lại nói với Đoàn Phong về tình hình nơi này, sau đó gọi người bao vây tòa nhà này lại.”

Từ Lệ thấy Viên Mục Dĩ muốn đi một mình vào trước thì lo lắng nói: “Hay là chờ tôi đưa người đến rồi tính tiếp, một mình cậu đi vào đó tôi không yên tâm...”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Tôi phải vào trước xác nhận xem Triệu Linh Nhi có ở bên trong không, nếu không tên nhóc Đầu To kia sẽ sống chết đòi lao vào bằng được! Khi nào người đến, anh để ý nhìn cửa sổ đó, tôi sẽ ra hiệu cho mọi người về tình hình bên trong.”

Nói xong, Viên Mục Dĩ bám vào cục nóng điều hòa ở gần cửa sổ rồi bò lên, Từ Lệ đứng ở dưới nhìn cho đến khi cậu an toàn chui vào bên trong mới rời đi...

Sau khi nhảy vào trong, Viên Mục Dĩ phát hiện ra đây là phòng kho chứa đồ, cậu tìm kiếm ở trong này một số đồ có thể dùng được mang theo người rồi mới từ từ đẩy cửa đi ra ngoài.

Toàn bộ tầng hai là khu văn phòng của ngân hàng, nếu là lúc bình thường không thể không có bất cứ ai ở đây, nhưng bây giờ cửa các phòng làm việc đều mở rộng, có những phòng máy tính vẫn đang hoạt động, hiển nhiên là do bọn cướp ép tất cả ra ngoài.

Viên Mục Dĩ đi vào một phòng làm việc cầm điện thoại bàn lên nghe, trong máy chỉ có tiếng tí tí, hẳn là đường truyền điện thoại đã bị cắt đứt. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ lặng lẽ đi đến cầu thang thông xuống sảnh lớn ở tầng một, nghiêng người nhìn xuống dưới quan sát, cậu thấy trong sảnh ngân hàng có một đám đông đang ngồi xôm cạnh nhau...

Mấy tên đeo mặt nạ màu trắng giống nhau đang không ngừng đi qua đi lại trông giữ đám người kia, từ trang phục trên người các con tin có thể thấy trong đó có cả nhân viên ngân hàng và khách đến giao dịch.

Lúc này, có tiếng một người đàn ông vang lên trong sảnh: “Thưa quý vị, mọi người không cần phải lo lắng sợ hãi, chỉ

cần mọi người ngoan ngoãn nghe lời, không có bất cứ hành động thiếu lý trí nào thì tôi cam đoan sẽ không gây ra bất cứ tổn thương nào cho mọi người, đồng thời cũng không động đến bất cứ tài sản nào trên người quý vị.”

Viên Mục Dã trốn ở góc rẽ lên tầng hai, nghe thấy lời này lại cảm thấy nghi ngờ, đối phương cướp ngân hàng không phải vì tiền thì còn vì cái gì chứ? Hơn nữa, bây giờ các nghiệp vụ ngân hàng về cơ bản đều đã được số hóa, nhất là các giao dịch, nên dòng tiền mặt của ngân hàng mỗi ngày cũng rất có hạn.

Nhưng người này nhìn là biết cướp ngân hàng có tổ chức và kế hoạch rõ ràng, nếu chỉ vồn vện lấy mấy triệu tiền mặt mà tốn nhiều công sức như thế này... thì có quá tốn công không?

Chương 913: Trung tâm giao dịch

Trong lúc Viên Mục Dã đang nghỉ hoặc thì giọng của người đàn ông kia lại vang lên: “Mất bao nhiêu lâu nữa?”

Một người khác khẩn trương nói: “Nhanh thôi, còn hai lần xác nhận nữa là hoàn thành giao dịch.”

Mặc dù Viên Mục Dã không biết mục đích của bọn cướp này là gì, có điều hiển nhiên có liên quan đến từ “giao dịch” mà người thứ hai nói đến. Viên Mục Dã nhanh chóng tìm thấy sơ đồ sơ tán khẩn cấp treo trên tường của tầng hai, phát hiện ở góc tây nam tầng một có một trung tâm giao dịch...

Nếu như đối phương đến đây không phải vì tiền mặt của ngân hàng, vậy thì chỉ có thể là có hứng thú với trung tâm giao dịch kia. Mặc dù Viên Mục Dã không hiểu rõ lắm về thị trường chứng khoán nên tạm thời cũng không biết rõ tính chất của trung tâm giao dịch kia, có điều từ thủ đoạn của đối phương có thể nhận ra, đây nhất định là một giao dịch có lợi nhuận lớn.

Chỗ Viên Mục Dã đứng vừa khéo có thể nhìn rõ khu vực con tin đang ngồi, cậu cẩn thận qua sát từng người một và quả nhiên nhìn thấy Triệu Linh Nhi ở trong đó... Sau khi nhìn thấy Triệu Linh Nhi, cậu cũng thầm thở phào một hơi, ít nhất không uổng công vào đây.

Qua quan sát Viên Mục Dã phát hiện, tính cả mấy kẻ đang gác cửa thì nhóm cướp này có khoảng sáu đến tám người, bọn chúng mặc đồ giống hệt nhau, trên mặt đều mang mặt nạ trắng, đồng thời tất cả đều được trang bị súng ống đầy đủ... Còn con tin ở đây có đủ già trẻ nam nữ, nhìn qua ít cũng phải hai mươi, ba mươi người.

Nếu bây giờ xông vào cứu người thì đương nhiên không thực tế, thứ nhất số lượng nhân lực và hỏa lực của đối phương vượt

xa Viên Mục Dã. Thứ hai, cậu phải thông báo tình hình trong này ra ngoài trước khi bọn cướp phát hiện ra cậu.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã quay về căn phòng có cửa sổ mở kia, định leo ra ngoài theo đường cũ, không ngờ đúng lúc này lại có tiếng bước chân từ tầng ba đi xuống, không còn cách nào, Viên Mục Dã đành phải trốn vào một phòng làm việc gần nhất.

“Dọn sạch trên tầng rồi chứ?” Một giọng nói từ tầng dưới vọng lên.

Từ trên tầng ba có người trả lời: “Sạch rồi, cam đoan không có hơi thở nào cả...”

Không ngờ đúng lúc này, trong nhóm con tin có một bé gái tầm bốn, năm tuổi đột nhiên khóc lớn, khiến tất cả con tin đều rối loạn, một tên cướp lập tức rống lên: “Bảo nó im miệng đi, nếu không tao bắn chết!”

Mẹ của cô bé kia sợ đến tái nhợt, giọng run rẩy, nói: “Niếp Niếp ngoan, đừng khóc...”

Tiếc là một cô bé mới bốn, năm tuổi sao hiểu được những chuyện này, đương nhiên cũng không hiểu rõ nguy hiểm trước mắt, cô bé chỉ biết biểu lộ ra sự sợ hãi của mình mà thôi. Có thể bình thường chỉ cần mẹ cô bé bình tĩnh dỗ dành vài câu sẽ ổn, nhưng bây giờ đến ngay cả mẹ cô bé cũng đang vô cùng sợ hãi, nên làm sao có thể dỗ dành cô bé được?

Nhất thời cục diện trở nên vô cùng hỗn loạn, tiếng khóc của đứa bé như một chất xúc tác khiến tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng và bất an hơn, nhất là mấy cô gái nhát gan cũng bắt đầu thút thít khóc...

Tên cướp cao to thấy thế thì tiếp tục lớn tiếng quát mẹ cô bé: “Mau bảo đứa bé ngậm miệng lại, nếu không tao giết cả hai!”

Viên Mục Dã thấy tình hình có thể xấu đi, nên vội vàng cầm giấy bút viết số lượng con tin và bọn cướp, quan trọng nhất là ghi rõ có Triệu Linh Nhi trong nhóm con tin...

Sau khi viết xong, Viên Mục Dã dán tờ giấy A4 lên cửa kính rồi móc điện thoại di động trên người ra vừa đi về phía tầng một vừa giả vờ gọi điện thoại, cậu càu nhàu: “Tín hiệu điện thoại hôm nay làm sao vậy nhỉ? Sao mãi không gọi được thế?”

Sự xuất hiện của Viên Mục Dã khiến tất cả đều sững sờ, bản thân cậu cũng làm ra vẻ sợ chết khiếp nhìn mọi người ở đây, sau đó kinh ngạc hỏi: “Đây là... đang đóng phim à?”

“Không phải mày nói đã dọn sạch rồi sao?” Tên cướp cao to không nhìn được quát tên cướp mới đi từ tầng ba xuống.

Đối phương cũng gãi đầu: “Em đã kiểm tra từng phòng một rồi mà, thật sự là không còn ai nữa.” Hắn nói xong thì chữa súng vào Viên Mục Dã và hỏi: “Mày đi từ đâu ra?”

Viên Mục Dã ngơ ngác chỉ vào cuối hành lang: “Phòng vệ sinh..”

Sau đó Viên Mục Dã bị áp giải đến chỗ con tin ở giữa tầng một, cậu nhìn rõ số lượng tên cướp và con tin, không sai khác nhiều lắm so với phán đoán của cậu... Có lẽ do Viên Mục Dã đột nhiên xuất hiện nên bé gái đang gào khóc kia cũng ngừng lại, nó tò mò nhìn Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã mỉm cười chào hỏi: “Xin chào bé con!”

Tên cướp cao to thấy Viên Mục Dã vẫn chưa nhận thức được mình đang là con tin thì đẩy mạnh cậu một cái: “Nhanh ngồi xổm xuống!”

Viên Mục Dã lập tức ôm gối ngồi xổm xuống bên cạnh Triệu Linh Nhi, cậu còn không quên nháy mắt ra hiệu với cô ấy. Lúc đầu Triệu Linh Nhi nhìn thấy Viên Mục Dã đến cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cô ấy nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, sau đó cúi thấp đầu xuống.

Viên Mục Dã phát hiện có hai tên cướp đeo mặt nạ đang nhìn chằm chằm vào máy tính ở quầy trung tâm giao dịch, đồng thời còn có một người đàn ông trung niên có vẻ là nhân viên của trung tâm giao dịch, cũng đang lo lắng ngồi trước máy tính thao tác cái gì đó...

Lúc này tên cướp cao lớn thấy Viên Mục Dã luôn nhìn về phía trung tâm giao dịch không rời mắt thì nghiêm nghị quát: “Nhìn cái gì? Có phải mày không muốn sống ra khỏi đây không?”

Viên Mục Dã vội vàng nói: “Ông anh à, các anh thật sự không phải đang đóng phim à?”

Tên cướp cao to bị câu hỏi của Viên Mục Dĩ chọc cười: “Có phải mày xem chương trình truyền hình nhiều quá rồi không? Hay phim điện ảnh? Mày ra chậm nên tao nói lại một lần nữa cho mày nghe, đừng lộn xộn, cứ ngoan ngoãn ngồi ở đấy, chờ sau khi bọn tao lấy được thứ mình muốn sẽ thả bọn mày đi, đến lúc đó bọn mày không bị thương cũng không tổn thất gì về tiền bạc hết... Đừng trách tao không cảnh cáo bọn mày, nếu định ra vẻ, thì kết cục của bọn mày sẽ giống tên bảo vệ đang nằm trên đất kia đây.”

Viên Mục Dĩ nhìn về phía tay hắn chỉ, quả nhiên thấy một người bảo vệ bị trúng đạn vào chân đang vô cùng đau đớn nằm trên sàn...

Có lẽ phát hiện ra bên phía con tin có xáo động, một tên cướp vốn đang nhìn vào màn hình máy tính đột nhiên nhìn Viên Mục Dĩ rồi quay sang dặn dò tên còn lại mấy câu sau đó đi về phía này.

Viên Mục Dĩ nhận ra tên này là kẻ cầm đầu, hắn từ từ đi đến bên cạnh Viên Mục Dĩ, sau đó gạt đầu ra hiệu với cậu: “Mày, đứng lên...”

Viên Mục Dĩ tỏ vẻ kinh hoàng đứng lên, cậu nói: “Không phải đã nói là không cướp tài sản của chúng tôi sao?”

Chương 914: Cậu bé tò mò

Người kia cười khẽ, rồi nói với tên cướp cao to bên cạnh:
“Tìm xem trên người hắn có thứ gì không...”

Tên cướp cao to đương nhiên không khách sáo với Viên Mục Dĩ, nhanh chóng lục soát cả người cậu, tiếc là ngoài điện thoại và chiếc bút ra thì không còn gì khác.

“Tôi không mang theo tiền mặt...” Viên Mục Dĩ lúng túng.

Tên cầm đầu dường như rất để ý đến sự xuất hiện của Viên Mục Dĩ, hắn tiếp tục hỏi: “Mày đến ngân hàng làm gì?”

Viên Mục Dĩ thở dài, nói: “Tôi đến chuyển tiền cho người ta, em trai tôi đánh người, bây giờ đang chờ tôi nộp tiền bảo lãnh!”

Tên cầm đầu cười hỏi: “Giao dịch nhiều tiền không?”

Vấn đề này đương nhiên không làm khó được Viên Mục Dĩ, cậu bày ra vẻ mặt buồn thiu: “Tôi đang chờ điện thoại của họ đây, nhưng không hiểu sao điện thoại không có tín hiệu!”

Tên cầm đầu đi đến gần Viên Mục Dĩ, dò xét một lượt từ trên xuống dưới: “Mày là cảnh sát?”

Viên Mục Dĩ cười khỏ: “Đại ca à, nếu tôi là cảnh sát thì có cần tốn công để bảo lãnh người từ đồn cảnh sát ra như vậy không?”

Đối phương thấy Viên Mục Dĩ trả lời cũng hợp lý nên gật đầu, nói: “Không sao, mày chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được, bọn tao sắp xong rồi. Như lúc trước tôi đã nói chỉ cần các vị đợi một chút, đừng nóng ruột, tôi cam đoan ví tiền cũng như thân thể của các vị sẽ không bị tổn hại một chút nào.”

Không ngờ tên cầm đầu vừa dứt lời thì trong khu đón khách VIP cách đó không xa có một người đàn ông trung niên bỗng nhiên cầu khẩn: “Tôi xin các anh, đây là toàn bộ tài sản của tôi... nếu các anh lấy hết thì tôi cũng xong luôn!”

Tên cầm đầu quay lại, đi về phía anh ta: “Anh Lý, không thể nói vậy được... Chỉ cần người còn sống thì mọi chuyện đều có thể bắt đầu lại, anh nói có đúng không?”

Người đàn ông trung niên kia vô lực ngồi co quắp trên ghế sofa, ánh mắt đầy tuyệt vọng.

Đến bây giờ Viên Mục Dã vẫn không hiểu bọn cướp này muốn cướp cái gì? Lúc này, cậu nhìn thấy một nhân viên ngân hàng ở cách mình không xa, cậu nhanh chóng ngồi xổm xuống, từ từ xê dịch lại gần đối phương...

“Xin chào, anh biết bọn chúng muốn cướp gì không?” Viên Mục Dã thì thầm hỏi.

Đối phương nhìn tên canh gác, thấy không ai để ý bọn họ mới rì rầm trả lời: “Trong khu vực đó có một trung tâm giao dịch Bitcoin...”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Anh đừng nói với tôi bọn cướp này muốn cướp Bitcoin nhé? Thứ đó không phải là tiền ảo à? Cách giao dịch cũng là trực tuyến, ăn cướp kiểu gì được?”

Nhân viên ngân hàng không ngờ Viên Mục Dã lại có nhiều câu hỏi như thế, đành phải tiếp tục thì thầm: “Có thể cướp được, chỉ cần sau khi hoàn thành giao dịch, họ sao chép hết tiền Bitcoin vào ví ngoại tuyến trên ổ cứng, chính là đưa Bitcoin vào dạng offline, đưa vào dạng ủy thác, như vậy Bitcoin có thể mang đi.”

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Ra vậy, thế cái anh Lý kia chính là chủ nhân của chỗ Bitcoin đó?”

Đối phương gật đầu, sau đó dùng vẻ mặt cảm thông nói: “Tôi nghe nói hôm nay anh Lý kia bỏ ra cái giá hơn sáu nghìn đô la một Bitcoin để mua vào một nghìn năm trăm Bitcoin...”

Viên Mục Dã nghe thấy số tiền mà không khỏi giật mình, số tiền đô la này mà đổi thành tiền mặt của nước S thì giá trị đã lên đến hơn một trăm triệu. Nhiều tiền như vậy, một cái ổ cứng di động đã có thể chứa hết, so với ăn cắp tiền thật thì cách này không phải dễ dàng hơn nhiều sao?

Khó trách tên cầm đầu vẫn luôn nói sẽ không động đến tài sản của mọi người... so với một nghìn năm trăm Bitcoin thì tổng

tài sản trên người những người ở đây cũng không đáng bao nhiêu.

Mặc dù Viên Mục Dã không hiểu nhiều về Bitcoin, nhưng cậu biết nếu đám người này thành công thì rất khó để truy hồi được, chẳng trách ông anh họ Lý kia lại tuyệt vọng như thế.

Không ngờ trong lúc Viên Mục Dã đang nghĩ cách xử lý, thì đột nhiên cậu cảm thấy có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, cậu quay đầu lại thì thấy một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi đang nhìn mình trừng trừng.

Viên Mục Dã sờ đầu cậu bé và bảo: “Không cần sợ hãi, chút nữa là chúng ta được ra ngoài rồi.”

Không ngờ cậu nhóc kia lại ngây thơ nói: “Chú ơi, chú đến cứu chúng cháu ạ?”

Giọng cậu bé không to, tên cướp gần đó cũng không nghe thấy, nhưng những người đang ngồi xổm sát nhau đều nghe thấy rất rõ ràng, lập tức tất cả bọn họ đều dùng ánh mắt tràn trề hy vọng nhìn về phía Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã lúng túng nói: “Thật sự rất xin lỗi, nhưng chú không phải là cảnh sát.”

Cậu bé hơi thất vọng: “Nhưng mà trong phim cảnh sát thường hay xuất hiện như chú mà! Hơn nữa... chú còn vừa nháy mắt với chị kia, hai người không phải là một đôi sao?”

Viên Mục Dã không ngờ cậu nhóc này lại có năng lực quan sát giỏi như vậy, chỉ đành trả lời qua loa: “Chú thấy cô ấy xinh đẹp mới nhìn nhiều một chút, nhóc con, hay xem phim cảnh sát bắt cướp à?”

Tên cướp to cao không vui, quát: “Im lặng đi! Sao tao thấy mày nói nhiều thế?”

Viên Mục Dã tỏ vẻ oan uổng: “Cậu bé sợ hãi, tôi chỉ an ủi vài câu thôi... nếu nó khóc ầm lên thì lại phiền phức.”

Lúc này, tên cầm đầu nói với tên cướp cao to: “Sắp xong rồi, chút nữa bọn mày dẫn đám con tin lên tầng hai khóa kỹ lại... Sau đó chúng ta chuẩn bị rút lui.” Hắn nói xong thì nhìn về phía khô chủ đang ngồi liệt trên ghế sofa: “Anh Lý, còn một lần xác nhận cuối cùng, mời anh!”

Anh Lý kia dường như đã chấp nhận sự thật này, ngoan ngoãn nghe lời đứng lên khỏi sô pha. Không ngờ đúng lúc này anh ta lại đột nhiên đẩy tên cướp đang canh chừng mình sang một bên rồi vội vàng chạy lên trên tầng...

Viên Mục Dĩ không khỏi toát mồ hôi lạnh thay anh ta, xem ra ông anh họ Lý này muốn tiền không muốn mạng rồi, hoặc có lẽ trước khi cầm được Bitcoin trong tay thì đám cướp kia sẽ không giết anh ta, nếu không sợ rằng anh ta đã sớm biến thành thi thể rồi.

Quả nhiên, tên cầm đầu liên tục lắc đầu, hắn nói: “Cứ ngoan ngoãn nghe lời không tốt sao? Nhất định phải chạy nhảy lung tung như vậy à... Đi bắt hắn lại, tuyệt đối không được giết chết!”

Bởi vì anh Lý đã chạy trốn, giao dịch vốn sắp hoàn thành lại bị dừng lại, con tin trong sảnh lại bồn chồn, bé gái lúc trước tiếp tục khóc lớn.

Bởi vì sợ đứa bé sẽ đánh động người đi đường, tên cướp to cao ra hiệu định bắt cô bé đi, mẹ cô bé lập tức gào hét: “Đừng làm hại con tôi! Tôi xin các anh đừng làm hại con tôi!”

Chương 915: Thất khiêu chảy máu

Trong lúc nhất thời trẻ con gào khóc người lớn hô to, cục diện vô cùng hỗn loạn, tên cầm đầu dùng súng có gắn ống giảm thanh bắn vỡ tan một chậu hoa trên quầy, hấn lạnh lòng quát: “Im lặng hết cho tao!”

Mọi người nhìn chậu đất rơi đầy dưới sàn, tất cả con tin trở nên im lặng trong nháy mắt, nhưng chút yên tĩnh ngắn ngủi nhanh chóng qua đi, mọi người càng thở nên hỗn loạn lúng túng...

Viên Mục Dã sợ như này sẽ sinh biến, vội vàng đứng lên nói với mọi người: “Tất cả mọi người đừng hoảng hốt, tôi tin rằng anh đây sẽ giữ lời hứa! Tình hình hiện nay chúng ta cũng không có sự lựa chọn nào khác... Đừng loạn nữa! Giữ trật tự đi.”

Mọi người thấy Viên Mục Dã đứng ra trấn an thì cũng bình tĩnh lại. Tên cầm đầu thấy lời Viên Mục Dã nói lại có tác dụng thì nghi ngờ nhìn cậu: “Mày rất bình tĩnh đấy, chẳng lẽ mày không sợ à?”

Viên Mục Dã nhìn tên cầm đầu rồi trả lời: “Đương nhiên sợ chứ, có điều tôi vừa biết được đối tượng các anh muốn cướp không phải chúng tôi, cho nên tôi cảm thấy chỉ cần chúng tôi phối hợp một chút các anh sẽ không làm khó chúng tôi... đúng không?”

Tên cầm đầu cười khề sau đó quay ra nói với mọi người: “Anh ta nói rất đúng, chỉ cần các vị phối hợp, tôi đương nhiên sẽ không làm khó mọi người, nếu không thì...”

Hắn còn chưa nói hết câu thì anh Lý vừa chạy đi đã bị tên cướp cao to bắt về, mặt mũi anh ra sừng vù bị ném vào trong đám con tin, dọa mọi người đều sợ hãi tản ra, sợ rằng máu sẽ dính lên người mình.

Viên Mục Dĩ thấy thế thì đỡ anh ta dậy, cậu hỏi thăm: “Anh không sao chứ?”

Anh Lý kia bị đánh mồm đầy máu, thều thào bảo: “Tôi không sao....”

Tên cướp cao to định đánh tiếp thì Viên Mục Dĩ cản lại: “Còn đánh nữa là anh ta không gõ được bàn phím đâu!”

Tên cướp cao to cả giận, gất: “Sao chỗ nào cũng thấy mày thế, tao thấy mày chán sống rồi đấy!”

“Được rồi, mau đem hấn qua đây!” Tên cầm đầu quát lớn.

Lúc này tên cướp cao to mới dừng tay, hùng hùng hổ hổ kéo anh Lý đến trước máy tính đang đợi thực hiện giao dịch, ép anh ta thực hiện xác nhận lần cuối cùng... Anh Lý mặc dù vô cùng không cam tâm, nhưng tiếc rằng mạng nằm trong tay người khác, chút dũng khí để chạy trốn khi này bây giờ đã không còn gì nữa rồi.

Trong lòng Viên Mục Dĩ biết lúc này chắc hẳn Từ Lệ đã bố trí người vây quanh ngân hàng rồi, cho dù bọn cướp này có hoàn thành xong giao dịch cũng chưa chắc đã thuận lợi mang được ổ cứng đi, cho nên lúc này không nhất thiết phải chọc giận bọn chúng.

Không ngờ đúng lúc này, nhóm mặt khẩu cuối cùng mà anh Lý nhập vào lại hiển thị lỗi nhập sai mật khẩu, tên cướp cầm đầu lắc đầu cười, sau đó cầm súng bắn một phát vào đùi anh ta, anh Lý đau đớn kêu lên thảm thiết...

Viên Mục Dĩ biết bọn cướp này đã dần mất kiên nhẫn rồi, cũng không phải bọn chúng không dám giết người, chẳng qua là chưa thấy cần thiết mà thôi, chỉ khi nào lợi ích của bọn chúng bị uy hiếp thì giết người cũng là việc bình thường.

Anh Lý bị thương trên đùi đau đến mức cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, anh ta không ngừng cầu xin: “Tôi không nhầm, đây là mật khẩu thật!”

Nhưng tên cầm đầu đương nhiên không tin, hấn cười lạnh: “Cho mày thêm một cơ hội cuối cùng, nhập sai... tao cam đoan mày không nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai đâu.”

Anh Lý run rẩy nhanh chóng nhập mật khẩu một lần nữa nhưng kết quả vẫn sai...

Dựa vào nét mặt của anh ta, Viên Mục Dã nhìn ra được anh ta không cố ý nhập sai, tiếc là tên cướp cầm đầu lại không cho là như vậy, hẳn không chút do dự bóp cò súng vào chân còn lại của anh Lý.

Nhất thời trong đại sảnh ngân hàng tràn ngập tiếng kêu gào của anh Lý, dọa sắc mặt của tất cả con tin đều tái nhợt, mấy đứa trẻ con khóc òa lên, ngay cả cậu bé nghĩ Viên Mục Dã là cảnh sát cũng không ngoại lệ.

Sở dĩ Viên Mục Dã muốn trà trộn vào trong nhóm con tin, là vì muốn đảm bảo tình hình không bị mất khống chế, thế nên cậu nhanh chóng an ủi mấy đứa bé: “Các bạn nhỏ, tất cả nhìn chú này, các cháu đừng sợ, cùng chú chơi trò chơi này được không?”

Nhưng cảm xúc của bọn trẻ con đương nhiên không thể nói thu là thu lại được, mặc dù Viên Mục Dã đã thành công chuyển sự chú ý của chúng lên người mình, nhưng tiếng khóc vẫn chưa ngừng lại...

Lúc này, cậu bé kia sợ hãi nhìn Viên Mục Dã, nó nói: “Chú ơi, chú kia có bị chết không ạ!”

Viên Mục Dã nhẹ nhàng bảo: “Đương nhiên là không, chú ấy chỉ bị thương thôi, chỉ cần chúng ta kịp thời đưa chú ấy đến bệnh viện chữa trị sẽ không sao!”

Cậu bé sợ hãi nói: “Nhưng những người xấu kia không chịu thả chúng ta đi thì phải làm sao ạ? Cứ đợi tiếp có phải chú ấy nhất định sẽ chết không ạ?”

Lúc này có một tên cướp đứng bên cạnh nghe thấy lời cậu bé nói thì tức giận đi đến: “Nhóc con, có tin bây giờ tao xé miệng mày ra trước không!”

Viên Mục Dã thấy thế vừa định đẩy cậu bé ra sau lưng, thì đúng lúc này, mấy ngọn đèn trên đầu đột nhiên nổ tung, không gian chìm trong bóng tối... ngân hàng đột nhiên bị cúp điện.

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng là Từ Lệ đang chuẩn bị xông vào nên tắt nguồn điện, nhưng cậu nhanh chóng loại bỏ suy

nghĩ này, bởi vì Từ Lệ sẽ không cố xông vào mà mò mẫm trong bóng tối thể này được.

Bốn phía chớp mắt tối đen, hiện trường lập tức rối loạn nháo nhào, Viên Mục Dã nhìn thấy trong bóng tối có mấy ánh lửa chớp động, hiển nhiên là bọn cướp thừa cơ nổ súng, cậu sợ có người chạy loạn sẽ bị súng bắn trúng, nên hét lớn: “Mọi người đừng hoảng loạn, tất cả nằm xuống sàn đi!”

Viên Mục Dã nói xong thì nhìn về phía Triệu Linh Nhi, cậu biết Triệu Linh Nhi thông minh như vậy sẽ không chạy linh tinh. Nhưng khi cậu vừa quay người đã cảm giác trên đầu mình có một vật cứng chỉ vào, trực giác nói cho cậu biết đó là một khẩu súng ngắn...

“Tao khuyên mày tốt nhất cũng đừng lộn xộn!” Tên cầm đầu lạnh lùng nói.

Viên Mục Dã giơ hai tay lên: “Tôi chỉ muốn nhắc mọi người đừng chạy linh tinh thôi.”

Tên cầm đầu cười: “Không sao, những kẻ chạy linh tinh tao đã giải quyết hết rồi...”

Lúc này Viên Mục Dã cũng đã quen với bóng tối, mặc dù ánh sáng ở đại sảnh tầng một đã bị cửa cuốn che hết, nhưng may mà khu vực này vẫn còn mấy cửa sổ nhỏ đón sáng.

Ngay sau đó, nguồn điện dự phòng của ngân hàng cũng hoạt động, xung quanh lại khôi phục ánh sáng, mọi người lúc này mới phát hiện ra trên mặt đất đã có thêm mấy thi thể... Viên Mục Dã nhìn về phía Triệu Linh Nhi, thấy cô ấy vẫn đang ngồi xồm ở một vị trí tương đối an toàn mới quay đầu nhìn về phía những người chết kia.

Có điều không thể ngờ trong mấy thi thể đó lại có cả tên cướp vừa định đánh cậu bé kia! Chẳng lẽ khi nổ súng trong lúc mất điện bọn chúng đã ngộ thương đồng bọn sao?

Hiển nhiên tên cầm đầu cũng nghĩ như vậy, hắn đi đến cạnh tên cướp đang nằm trên sàn, kiểm tra một lượt, kết quả không phát hiện ra vết thương do súng. Nhưng khi hắn tháo mặt nạ của tên kia ra thì phát hiện thất khiếu chảy máu, cái chết vô cùng kinh khủng...

Chuyện xảy ra quá đột ngột, trước khi mất điện tên cướp kia vẫn đang bình thường, không ngờ mất điện chưa đến một phút sau lại biến thành dáng vẻ này! Tên cầm đầu xác định đồng bọn đã chết thì phần nộ đập mạnh xuống mặt sàn, sau đó cầm thức nhìn đám con tin trước mặt, cứ như thể hung thủ đang ở trong số họ vậy.

Viên Mục Dã cảm thấy chuyện này ngày càng trở nên phức tạp, giao dịch còn chưa hoàn thành kia không biết sau khi bị cúp điện có thể tiếp tục thực hiện được nữa không, hiện giờ lại còn thêm một tên cướp bị chết...

“Ai làm!” Tên cầm đầu hung dữ quát lớn.

Tiếng rống này khiến mọi người đều sợ hãi, tất cả đều nhao nhao lùi về phía sau, dù sao trong tay đối phương có súng, trong cơn thịnh nộ nổ vài phát súng cũng là chuyện bình thường.

Nhưng lúc này Viên Mục Dã lại không lùi lại, bởi vì cậu muốn nhìn kỹ thi thể của tên cướp kia, không ngờ tên cầm đầu lại chĩa súng về phía cậu, hấn hỏi: “Là mày làm?”

Viên Mục Dã vô tội nói: “Tôi vẫn luôn giơ hai tay lên đầu mà, tôi chỉ muốn nhìn xem anh ta bị làm sao thôi.”

Đương nhiên tên cầm đầu không tin Viên Mục Dã, nhưng đúng lúc này tên cướp vẫn luôn đứng trước màn hình máy tính theo dõi giao dịch đi đến chỗ tên cầm đầu, hấn nói nhỏ vài câu vào tai tên cầm đầu, tên cầm đầu nghe xong gật đầu: “Vậy đưa hấn đi rồi tính tiếp!”

Viên Mục Dã biết việc mất điện kia đã khiến giao dịch trước đó không thể tiếp tục được nữa, nhưng bọn cướp không nỡ bỏ qua một trăm triệu đã ở trước mắt, có lẽ chúng muốn đưa anh Lý kia đi.

Nếu giao dịch trước đó thuận lợi thì mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây, cho dù anh Lý kia xui xẻo thế nào cùng lắm là táng gia bại sản. Nhưng nếu anh ta bị đám người này đưa đi... thì sẽ như cái bánh bao bị chó cắn đi, có đi không có về.

Viên Mục Dã vội vàng nói với tên cầm đầu: “Người anh em, tôi thấy các anh vẫn nên hoàn thành giao dịch này ở đây đi, hai đùi của anh Lý kia đều đã bị anh bắn nát rồi, các anh đưa anh

ta theo chỉ tổ vương vúi thôi, còn không bằng để nhân viên ngân hàng khởi động lại hệ thống Bitcoin có phải nhanh hơn không!”

Tên cầm đầu nhìn anh Lý đã nửa sống nửa chết, cân nhắc đề nghị của Viên Mục Dã, sau đó hắn tóm nhân viên ngân hàng vừa rồi vẫn thao tác trước máy tính và hỏi: “Để kết nối lại lần nữa mất bao lâu?”

Nhân viên ngân hàng run rẩy đáp: “Để kết nối lại lần nữa cần khoảng ba mươi phút...”

Tên cầm đầu nhìn đồng hồ rồi nói: “Được, kết nối một lần nữa, tiếp tục hoàn thành giao dịch.”

Không ngờ lúc này tên cướp luôn theo dõi giao dịch kia lại kéo tên cầm đầu ra một chỗ thì thầm: “Thời gian đã vượt xa khỏi kế hoạch, chúng ta không thể tiếp tục chậm trễ nữa, rất dễ bị phát hiện, nhất định phải đưa Lý Vĩ Dân đi!”

Viên Mục Dã thấy tên này hẳn là quân sư trong nhóm, không dễ bị lừa như tên cầm đầu, Viên Mục Dã cân nhắc thời gian, lúc này chắc Từ Lệ đã đưa người đến rồi!

Tên cầm đầu vẫn có chút do dự, liếc mắt ra hiệu cho tên cao lớn, tên kia lập tức cùng một tên cướp khác đỡ Lý Vĩ Dân đi.

Lúc đi qua tên quân sư kia, hắn nhìn vết thương trên đùi Lý Vĩ Dân rồi bảo: “Xử lý vết thương cho hắn đi, để máu ngừng chảy rồi chúng ta đi.”

Tên cao lớn kéo Lý Vĩ Dân quay lại ghế sofa của khu VIP, sau đó lấy trong ba lô ra một hộp cấp cứu nhỏ, động tác thuần thục xử lý vết thương trên đùi Lý Vĩ Dân.

Sau đó tên quân sư lại ra lệnh cho đồng bọn trói hết tay của các con tin ra sau lưng, dùng băng dính bịt mắt lại rồi nhốt vào trung tâm giao dịch... Đương nhiên Viên Mục Dã cũng không loại lệ, có điều có lẽ do cậu nói quá nhiều nên miệng cũng bịt lại luôn.

Chương 916: Não hóa lỏng

Viên Mục Dã chán nản dựa vào tường, đến tận khi tiếng Triệu Linh Nhi vang lên: “Anh Viên, bọn chúng đưa người kia lên tầng hai.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên, tại sao bọn chúng lại đi lên tầng hai chứ? Chẳng lẽ chúng biết cửa sau có cảnh sát mai phục, cho nên mới phải chạy lên trên? Nhưng cậu càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, kế hoạch của đối phương kín kẽ như vậy sao lại không chuẩn bị sẵn đường lui chứ?

Không ngờ, vào lúc Viên Mục Dã đang ngây người thì trên tầng hai vang lên tiếng súng nổ, súng của bọn cướp kia đều được gắn ống giảm thanh, cho nên tiếng súng này nhất định là đến từ phía người của Từ Lệ...

Lúc này Triệu Linh Nhi cũng nói nhỏ: “Anh Viên, đừng nhúc nhích, em giúp anh tháo băng dính ở tay trước...”

Đúng là Viên Mục Dã muốn hành động, nhưng cậu là người bị trói chặt nhất trong những con tin này, bây giờ chỉ có thể dựa vào Triệu Linh Nhi từ từ tháo băng dính cho cậu. Có điều chờ đến khi hai tay cậu được tự do thì tiếng súng trên tầng hai đã ngừng lại.

Bởi vì không biết tình hình cụ thể trên tầng hai, cho nên sau khi Viên Mục Dã giúp những người khác tháo băng dính thì dặn họ phải ở nguyên tại chỗ chờ cảnh sát đến, không được tùy tiện chạy lung tung... Thật ra không cần Viên Mục Dã dặn, bọn họ cũng không dám chạy linh tinh, dù sao bên ngoài vẫn còn mấy thi thể để cảnh cáo bọn họ.

Không ngờ Viên Mục Dã vừa chuẩn bị đi lên tầng hai thì đột nhiên nghe thấy tiếng âm âm vang lên bên ngoài tòa nhà, như có máy móc cỡ lớn nào đó đang hoạt động. Lúc này vừa vặn có hai cảnh sát chạy xuống dưới, trong đó có một người biết Viên Mục Dã: “Anh Viên! Anh không sao chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không sao, tất cả con tin đều đang ở trong trung tâm giao dịch! Tình hình bên trên thế nào?”

Đối phương thở dài, nói: “Đề lợt mấy tên, bọn này đã chuẩn bị đường lui rồi, trên tầng cao nhất có sẵn trục thăng tiếp ứng, đội trưởng đã xin trục thăng từ cấp trên rồi, có điều chắc không kịp nữa.”

Viên Mục Dã không khỏi thở dài cảm thán, đối phương đúng là rất ngang tàng, nếu không phải lần này bọn họ vì đi vào tìm người mà phát hiện ra thì một trăm triệu kia đã nằm trong tay chúng rồi.

Ban đầu Viên Mục Dã vẫn cho rằng Lý Vĩ Dân đã lên máy bay cùng đám cướp rồi, kết quả khi cậu lên tầng hai thì lại thấy anh ta sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, không biết sống hay chết...

Lúc này Từ Lệ cũng vừa từ trên tầng đi xuống, mặt tái mét nói với Viên Mục Dã: “Mẹ nó chứ, phương tiện chạy trốn của bọn khốn này sao lại là máy bay trục thăng? Muốn chúng ta đuổi theo kiểu gì?”

Viên Mục Dã kiểm tra tình hình của Lý Vĩ Dân, thấy ngoài vết thương trên đùi thì anh ta cũng không bị thương chỗ nào nữa, anh ta bị ngất xỉu chắc là do mất máu quá nhiều. Viên Mục Dã lập tức nói với Từ Lệ: “Anh ta là mục tiêu của bọn cướp, anh ta ở đây chứng tỏ bọn cướp cũng không được lợi lộc gì!”

Từ Lệ cũng ngạc nhiên: “Chẳng trách khi này bọn chúng liều mạng muốn đưa người này theo, may mà người của tôi đủ mạnh, nếu không bọn chúng đã thành công rồi!”

“Gọi xe cứu thương chưa?” Viên Mục Dã nói.

Từ Lệ gật đầu: “Đến ngay thôi... tình hình bên dưới thế nào?”

“Chết mất mấy người cùng với một tên cướp...” Viên Mục Dã chán nản.

Sau đó cậu kể lại những chuyện mình thấy cho Từ Lệ nghe. Mặc dù lần này đối phương không thành công, nhưng lại chết mất mấy người. Mà vụ án này liên quan đến số tiền hơn một trăm triệu, sợ rằng đây là vụ cướp lớn nhất ở thủ đô trong mấy năm trở lại đây.

Khi Viên Mục Dã và Triệu Linh Nhi rời khỏi ngân hàng, Đoàn Phong và Đầu To đã lo đến cuống lên, nhất là sau khi nghe thấy tiếng súng trong tòa nhà, nếu không phải cảnh sát giăng dây chặn bên ngoài thì họ đã lao vào trong rồi.

Thấy Triệu Linh Nhi không sao, Đầu To mới thở phào một hơi. Đoàn Phong nghe Viên Mục Dã kể lại chuyện trong ngân hàng thì tức giận nhìn về phía Đầu To, anh ta nói: “Sau này gặp chuyện gì thì động não đi, gen gia tộc các cậu không phải rất thông minh à? Sao đến cậu thì lại đột biến thế?”

Đầu To cũng không cãi lại gì, ánh mắt hắn vẫn không hề rời khỏi Triệu Linh Nhi, như sợ chớp mắt một cái cô ấy lại biến mất vậy...

Viên Mục Dã cười nói với bọn họ: “Mau về nhà đi, chuyện đập hỏng xe chúng tôi sẽ giải quyết, nhớ kỹ, sau này gặp chuyện gì cũng không được làm bừa.”

Đoàn Phong hừ nhẹ: “Đúng vậy, dù sao cũng là lão Lâm trả tiền.”

Sáng hôm sau, Viên Mục Dã và Đoàn Phong chủ động liên hệ với chủ xe, muốn thương lượng bồi thường cho họ, ban đầu đối phương còn rất không cam tâm nói là con mình bị dọa sợ hãi đến trầm cảm, phải đến bệnh viện lớn kiểm tra.

Đoàn Phong gật đầu: “Cũng được, dù sao đầu óc em tôi cũng không được bình thường lắm, tôi đang định tìm phòng khám tâm lý để chữa cho nó, đến lúc ấy khám cùng một chỗ luôn cũng được. Có điều, nhà anh có định chuyển nhà không?”

Người đàn ông kia ngây người, không hiểu gì: “Vì... vì sao phải chuyển nhà?”

Viên Mục Dã ngồi cạnh lập tức giải thích: “Thật xin lỗi anh, em trai tôi là dạng tay chân cơ bắp, rất thẳng tính, cách cậu ấy đập xe thì anh cũng thấy rồi. Bây giờ trong lòng nó vẫn cho rằng nguyên nhân của chuyện này là do anh không dạy dỗ con mình, xe đúng là nó đập, điều này nó nhận, cũng đồng ý bồi thường... nhưng nếu anh muốn tính tổn thất khác cũng không phải không được, anh phải đến nói chuyện với nó. Với tính tình của nó, chúng tôi cũng không khuyên được, chúng tôi cùng lắm chỉ có thể ra mặt bồi thường cho nó mà thôi.”

Viên Mục Dã nói xong vẫn không quên quay sang bảo với Đoàn Phong: “May là lần này chỉ đập xe, nếu không tài sản của lão Lâm đã bị nó làm cho táng gia bại sản rồi.”

Đoàn Phong gật đầu: “Nghe nói lúc tên nhóc kia còn đi học ở nước ngoài đã từng học đâm bóc, ra tay tàn nhẫn lắm, tuy chưa chết ai... À đúng rồi, người lần trước bị nó đánh gãy xương giờ thế nào rồi?”

Viên Mục Dã nói: “Hình như là ra nước ngoài rồi, nghe nói bị bóng ma tâm lý, đi đến đâu cũng có cảm giác nhìn thấy Đầu To, cho nên đành phải chuyển ra nước ngoài sống.”

Sắc mặt người đàn ông kia rất khó coi: “Các anh có ý gì? Muốn uy hiếp tôi à?”

Viên Mục Dã nhanh chóng giải thích: “Anh tuyệt đối đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ đang dự đoán kết quả xấu nhất của sự việc, tính toán trước để giúp anh đòi tiền bồi thường thôi? Hơn nữa, những điều này cũng là vì chúng tôi muốn tốt cho anh, nếu anh có thời gian và sức lực thì coi như chúng tôi chưa từng nói gì.”

Trên đường về, Đoàn Phong không ngừng chế nhạo lão Lâm nuôi cậu em trai này quá tốn kém, thời gian và tiền bạc như thế thà sinh một đứa con trai mà nuôi còn hơn!

Viên Mục Dã cười: “Chuyện này giải quyết ổn thỏa là xong, Đầu To vẫn còn trẻ, gặp chuyện như thế này chỉ là tìm cảm giác sướng khoái nhất thời mà thôi.”

Không ngờ Đoàn Phong lại hừ nhẹ: “Nếu là tôi, tôi sẽ đập cho hắn ta không dậy được thì thôi, đã muốn đòi tiền bồi thường thì đánh ai chả là đánh?”

Viên Mục Dã vội lắc đầu: “Anh thôi đi, câu này nhất định không được nói trước mặt Đầu To! Anh như thế chính là kiêu làm gương sai điển hình đấy.”

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Viên Mục Dã vang lên, là Từ Lệ gọi đến, Viên Mục Dã nghe được vài câu thì sắc mặt dần âm trầm: “Được, chút nữa tôi sẽ đến.”

Sau khi cậu cúp điện thoại, Đoàn Phong tò mò hỏi: “Lại tìm cậu làm gì thế? Loại vụ án như cướp ngân hàng mà Từ Lệ cũng không giải quyết được sao?”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Có một thi thể trong vụ cướp ngân hàng có vấn đề, anh ta muốn nhờ chúng ta qua đó xem thử một chút.”

Đoàn Phong nghi ngờ nói: “Thi thể của tên cướp thì có thể có vấn đề gì?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Từ Lệ cũng không nói rõ, có điều nghe cách nói của anh ta thì vụ này rất nghiêm trọng...”

Đoàn Phong lập tức đánh tay lái, đi về phía cục cảnh sát của thủ đô. Sau khi hai người đến nơi, Từ Lệ dẫn bọn họ đi thẳng đến phòng khám nghiệm tử thi, trong phòng, có một thi thể nam giới trưởng thành đang nằm trên bàn giải phẫu.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua mặt đối phương một lần, nhưng Viên Mục Dã vẫn nhận ra đây chính là tên cướp đã chết bất đắc kỳ tử trong lúc mất điện. Lúc đó, ngoài khuôn mặt thất khiếu chảy máu thì trên người hắn không có bất cứ vết thương nào khác.

Viên Mục Dã: “Là anh ta, lúc đó tình hình khá hỗn loạn, tôi không có cơ hội kiểm tra xem nguyên nhân cái chết của anh ta là gì.”

Từ Lệ thở dài: “Đừng nói là cậu, bây giờ bác sĩ pháp y cũng không hiểu được tên này chết như thế nào!”

Đoàn Phong chỉ vào vết khâu trên thi thể: “Không phải đã giải phẫu rồi à?”

Từ Lệ gật đầu: “Giải phẫu rồi, nhưng vấn đề không nằm ở phần thân mà là ở phần đầu, lão Bạch đã mở hộp sọ của hắn ra và phát hiện bên trong hoàn toàn bị hóa lỏng, giống như bị ném vào máy xay xay nát thành cháo vậy...”

Đoàn Phong thấy buồn nôn: “Nghe anh nói chắc sau này tôi không dám ăn cháo nữa...”

Từ Lệ nhún nhún vai: “Tôi chỉ đang miêu tả cụ thể cho hai người dễ hình dung thôi mà...”

Viên Mục Dã hỏi: “Pháp y Bạch không tìm ra nguyên nhân sao?”

Từ Lệ lắc đầu: “Không, cho nên tôi mới gọi cậu đến, muốn hỏi xem khi đó tình hình như thế nào?”

Viên Mục Dã nhìn thi thể, nghĩ lại rồi nói: “Lúc đó ngân hàng đột nhiên mất điện một lúc, không đến một phút, đến khi lại có điện thì tên cướp này đã chết rồi.”

Từ Lệ hỏi: “Lúc đó chúng tôi đã kiểm tra hệ thống điện của ngân hàng, đúng là có xuất hiện tình trạng chập mạch khiến mất điện tạm thời... nhưng không đến mức có thể hóa lỏng được não người chứ? Hơn nữa, lúc ấy còn có cả những người khác ở đó, sao chỉ có mình não hắn bị biến thành cháo chứ?”

Viên Mục Dã: “Pháp y Bạch có kiểm tra bệnh lý của hắn không? Có khi nào hắn có bệnh lý nền nào đó, lúc ấy chỉ vừa hay phát bệnh không...”

Nhưng Từ Lệ lại lắc đầu: “Trên đời này làm gì có loại bệnh nào có thể biến não thành bột nhão như thế chứ, trong khi các nội tạng khác lại không hề có chút tổn thương nào?”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, sau đó lại hỏi anh ta tình trạng của bọn cướp bị giết chết trên tầng hai, kết quả Từ Lệ lại nói những thi thể đó không có điểm gì bất thường, chứ đừng nói đến chuyện não bị hóa lỏng như tên này.

Đoàn Phong: “Đã xác định được thân phận của tên cướp chưa?”

Từ Lệ tỏ ra thất vọng: “Chưa, tất cả những người này đều chưa từng có tiền án, vân tay cũng đã bị xóa đi, cho nên tạm thời chưa điều tra ra được.”

Chương 917

Cuối cùng Viên Mục Dã đề nghị giao thi thể cho chuyên gia về bệnh lý học xét nghiệm, nhất định phải bài trừ khả năng đây là bệnh lý có sẵn trên thi thể mới có hướng điều tra tiếp, sau đó cậu nhờ Từ Lệ tối nay dẫn cậu quay lại hiện trường vụ án.

Mặc dù khi đó Viên Mục Dã cũng có mặt tại hiện trường, nhưng vì nhiều nguyên nhân như vị trí, góc độ, ánh sáng nên lúc đó cậu cũng không nhìn rõ tình hình của tên cướp trước khi chết... cho nên cậu muốn quay lại ngân hàng để quan sát lại.

Có điều, vấn đề lớn nhất bây giờ là trong đại sảnh ngân hàng lúc đó không chỉ có một người chết, cho nên từ trường tư duy lưu lại ở hiện trường rất lộn xộn, cũng sẽ có cái mạnh cái yếu, bởi vậy Viên Mục Dã không dám chắc có thể tìm được manh mối có giá trị hay không.

Bởi vì ngân hàng vừa xảy ra vụ cướp còn có người chết, cho nên lãnh đạo ngân hàng đã ra thông báo ngừng kinh doanh ba ngày để sắp xếp lại, điều này cũng thuận lợi cho việc điều tra của Từ Lệ. Sau khi trao đổi với ngân hàng, trời còn chưa tối anh ta đã dẫn Viên Mục Dã quay lại hiện trường.

Sảnh lớn ở tầng một đã không còn lộn xộn như trước nữa, Viên Mục Dã bảo Từ Lệ chờ ở cửa ra vào, để cậu vào một mình.

Viên Mục Dã nhanh chóng nghe thấy giọng nói ở phía trước: “Nhóc con, có tin tao xé nát miệng mày ra không!”

Cần nhắc đến việc sau khi bị mất điện mới dẫn đến có người chết, cho nên sau khi nghe thấy giọng nói đó Viên Mục Dã lập tức đi đến vị trí mà tên cướp đã chết đứng khi ấy...

Quả thật rất kỳ quái khi nhìn thấy bản thân mình qua con mắt của người khác, hơn nữa lại còn trong từ trường tư duy của họ,

mặc dù khá mờ nhạt nhưng Viên Mục Dã vẫn lập tức nhận ra chính mình.

Lúc này, mấy ngọn đèn trên đỉnh đầu đột nhiên nổ tung, sau đó bóng tối bao trùm... Bởi vì thời gian quá ngắn, cho nên Viên Mục Dã cũng chưa nhìn rõ tình hình xung quanh, có điều trong chớp mắt ngay trước khi chìm vào bóng tối, Viên Mục Dã nhìn thấy có hai ánh sáng tròn trịa đang lập lòe tỏa sáng cách mặt đất chừng một mét.

Ngay sau đó bóng tối lại biến mất, tất cả khôi phục lại bình thường. Theo quan điểm của Viên Mục Dã, hai ánh sáng lập lòe khi nãy chắc chắn không phải do nổ súng, bởi vì góc độ quá thấp, mà thứ đó lại quá gần vị trí người chết, rất khó để không nghi ngờ nó có liên quan trực tiếp đến cái chết của đối phương.

Đi ra khỏi ngân hàng, Từ Lệ đi lên hỏi: “Thế nào? Có phát hiện được manh mối gì không?”

Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Quá tối, vẫn không nhìn rõ thứ gì... Có điều lúc đó tôi nhìn thấy hai điểm sáng bất ngờ xuất hiện trước mặt người chết, không biết là thứ gì.”

Từ Lệ: “Điểm sáng? Lúc đó cậu ở gần như vậy cũng không nhìn thấy sao?”

Viên Mục Dã thở dài: “Lúc đó tôi chỉ chú ý đến tên cầm đầu đang bắn súng nên không chú ý đến người đằng trước. Còn lúc này... cũng chỉ là dùng thị giác của người chết mà nhìn thấy hai điểm phát sáng đó thôi.”

Từ Lệ gật đầu: “Cũng không phải là không thu hoạch được gì, điều này chứng minh có thể cái chết của tên đó không phải do nguyên nhân tự thân mà bị ảnh hưởng bởi ngoại lực.”

Đang nói chuyện thì điện thoại của Từ Lệ vang lên, là đồng nghiệp của anh ta, Tiểu Lưu, gọi điện đến. Trước đó Từ Lệ giao cho cậu ta đi điều tra trong phạm vi cả nước xem có trường hợp nào bị chết giống tên cướp kia chưa, kết quả cậu ta đã tìm được một nơi...

Năm ngoái ở thành phố phụ cận có xảy ra một tai nạn, có một người bảo vệ của nhà trẻ bị điện giật chết, bởi vì thi thể người

chết thất khiếu chảy máu cho nên gia đình muốn khám nghiệm tử thi... kết quả lại phát hiện não người đó đã nát như cháo.

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Chắc chắn là bị điện giật tạo thành sao? Nếu như đại não bị biến thành cháo, thì chẳng phải thân thể nên cháy thành cacbon hết rồi à?”

Không ngờ Từ Lệ lại lắc đầu: “Đây cũng là một vụ án kỳ quái ở đó, tình hình của người bảo vệ kia giống hệt tên cướp này, trên người không hề có vết thương hở, chỉ có bộ óc là biến thành cháo.”

Viên Mục Dã trầm ngâm nói: “Chuyện này thú vị đây, xem ra ngày mai tôi và Đoàn Phong phải đến nhà trẻ của thành phố lân cận tìm hiểu tình hình mới được, trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, có lẽ thực sự có mối liên hệ giữa hai chuyện này?”

Sáng hôm sau, Viên Mục Dã và Đoàn Phong lái xe đến một nhà trẻ trong hệ thống nhà trẻ mang tên Sun Flower ở thành phố gần đó. Hai người nói rõ mục đích chuyến đi với hiệu trưởng, đối phương nói cho bọn họ biết lúc chuyện xảy ra còn có mấy bạn nhỏ ở đây... Sau đó, mặc dù họ đã kiểm tra lại mạch điện nhưng cuối cùng vẫn không tra ra được có vấn đề ở đâu, vì thế nhà trường đã phải bồi thường cho gia đình bảo vệ một khoản tiền đền bù rất lớn.

Chương 918: Điểm sáng

Bởi vì mấy đứa trẻ kia nhỏ tuổi quá nên nhất thời không rõ rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là sau khi cúp điện, chú bảo vệ đã nằm dưới đất. Giáo viên mầm non nghe thấy tiếng khóc của mấy bé mới vội vàng chạy đi tìm và thấy xác của bảo vệ.

Thời gian xảy ra vụ án là vào buổi tối, phần lớn các bé đều đã được cha mẹ đón về rồi, số ít còn lại đều thuộc diện được nhờ và giữ lâu hơn nên sau khi ăn xong cơm chiều, giáo viên sẽ đưa chúng vào phòng sinh hoạt xem phim hoạt hình... Sắp xếp cho các bé xong, giáo viên trực ra ngoài gọi điện thoại, kết quả nhà trẻ đột ngột cúp điện ngay lúc này.

Khi giáo viên trực nghe thấy tiếng kêu trong phòng sinh hoạt và chạy vào thì thấy chú bảo vệ trực đêm hôm đó đang nằm thẳng cứng dưới đất, mặt chảy máu liên tục.

Giáo viên mầm non đó cũng là một cô gái vừa tốt nghiệp, đã bao giờ gặp phải trường hợp như thế này đâu, lúc ấy cô ta đã hốt hoảng đến cứng đờ cả người. Sau đó phải nhờ một dì ở nhà ăn nghe thấy tiếng động chạy lên, lúc này mới nhanh chóng báo cảnh sát. Khi cảnh sát đến hiện trường thì thấy người đã không còn thở nữa, cấp cứu cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Lúc ban đầu cảnh sát còn tưởng rằng có lẽ nạn nhân phát bệnh cấp tính đột ngột gì đó, kết quả xem video mới biết, bảo vệ ngã xuống đất ngay lúc cúp điện, mà cùng lúc ấy mấy bóng đèn trên trần nhà phòng sinh hoạt cũng bị thiêu rụi.

Hơn nữa, trên tay nạn nhân đích thực cũng có dấu vết bị điện giật, cho nên cuối cùng mới kết luận vụ án là do sự cố... Chẳng qua kết quả khám nghiệm tử thi khiến người ta cảm thấy hơi khó lòng tưởng tượng được. Mặc dù là pháp y thâm niên cũng không chắc tại sao não của nạn nhân lại biến thành hồ nhão.

Sau khi nghe giám đốc trường mầm non kể hết sự việc, Viên Mục Dĩ phát hiện hai vụ đều có một điểm giống nhau, đó là toàn bộ đều xảy ra ngay lúc cúp điện. Viên Mục Dĩ không rõ lắm trường hợp của bảo vệ, nhưng lúc tên cướp chết, cậu ở ngay hiện trường, thật sự không thấy đối phương đã từng chạm vào thứ gì có thể gây ra điện giật mà?!

Tiếp đó, Viên Mục Dĩ đề nghị được xem camera giám sát lúc trước khi xảy ra sự việc, nhưng giám đốc trường mầm non lại nói với họ là camera của nhà trẻ sẽ tự động ghi đè ba tháng một lần, cho nên họ không còn video giám sát khi sự việc xảy ra nữa. Tuy nhiên lúc ấy cảnh sát đã lấy bản sao đi rồi, giờ chắc vẫn còn lưu trong hồ sơ.

Viên Mục Dĩ nhanh chóng gọi điện thoại cho Từ Lệ, nhờ anh ta lấy video về vụ tai nạn ở trường mầm non Sun Flower từ đồn cảnh sát của thành phố lân cận, để xem xét kỹ xem có chỗ nào đáng ngờ hay không.

Trước khi đi, Viên Mục Dĩ vẫn không quên hỏi tình hình của mấy đứa trẻ có mặt lúc ấy, giám đốc trường mầm non nói với cậu: “Mấy đứa trẻ đó chỉ sợ hãi chút thôi, không có ảnh hưởng gì quá lớn, hiện giờ cũng đều tốt nghiệp và lên tiểu học cả rồi.”

Viên Mục Dĩ ngẫm nghĩ rồi đề nghị: “Giám đốc, có thể cho chúng tôi xem hồ sơ của những bé có mặt lúc ấy không?”

Giám đốc trường mầm non dẫn hai người Viên Mục Dĩ đến phòng hồ sơ, lấy ra hồ sơ của các bé đã tốt nghiệp. Tổng cộng có năm bé, hai nam ba nữ, ai ngờ Viên Mục Dĩ xem xét thì phát hiện một cậu bé tên Mạnh Bác Văn trông hơi quen mắt...

Trẻ con ở tuổi lớn rất nhanh, mấy tháng không thấy là dáng vẻ sẽ thay đổi ít nhiều rồi, nhưng Viên Mục Dĩ chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra Mạnh Bác Văn chính là cậu bé gặp được ở ngân hàng và hỏi mình có phải cảnh sát không.

“Sao lại là nó?” Viên Mục Dĩ hơi bất ngờ.

Đoàn Phong tò mò hỏi: “Gì thế? Cậu quen thằng nhóc này hả?”

Viên Mục Dĩ gật đầu đáp: “Nói đến cũng khéo, cậu bé này là một trong những con tin của vụ cướp ngân hàng. Lúc ấy chắc

là nó đến ngân hàng cùng với cha mẹ, kết quả là vụ cướp xảy ra, cậu bé đã bị bắt làm con tin..”

Đoàn Phong lắc đầu: “Trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp thế? Thằng nhóc này đều ở hiện trường của hai lần đột nã. Nếu nó không phải là đứa trẻ mới vài tuổi, tôi gần như có thể kết luận rằng hung thủ chính là nó không trật đi đâu được.”

Tất nhiên Viên Mục Dã cũng đồng ý với quan điểm của Đoàn Phong, chẳng qua vấn đề cũng đập ngay vào tuổi của Mạnh Bác Văn. Một đứa trẻ mới vài tuổi có thể dùng thủ đoạn ma quỷ nào để đột trộm não của hai người trưởng thành chứ?

Cuối cùng Viên Mục Dã vẫn quyết định đi gặp thằng nhóc đó, nhưng sau khi nghe ngóng mới biết được, hóa ra sau khi Mạnh Bác Văn tốt nghiệp mẫu giáo, cả nhà bọn họ đã chuyển đến thủ đô do công việc của cha mẹ, cho nên bọn họ mới có cơ hội xuất hiện ở hiện trường vụ cướp.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong thấy phía trường mầm non không còn gì có thể điều tra bèn nhanh chóng quay trở lại thủ đô, nhờ Từ Lệ lấy cớ điều tra vụ cướp để dẫn hai người họ đến gặp cậu bé tên Mạnh Bác Văn.

Còn đoạn video giám sát khi bảo vệ chết, cùng ngày hôm đó Từ Lệ đã gửi cho Viên Mục Dã, để hai người họ về rồi xem cho kỹ. Dù sao Từ Lệ và các đồng đội của anh ta đều chẳng thấy trong đó có vấn đề gì.

Theo lý mà nói, nếu đoạn video kia thật sự có chỗ nào đáng ngờ, không đời nào cảnh sát địa phương lại không nhận ra, cho nên Viên Mục Dã cũng chẳng ôm nhiều hy vọng với nội dung trong video...

Ai ngờ sau này giao video cho Hoắc Nhiễm rà soát, đúng thật đã phát hiện chỗ khác thường... Đó là trong tích tắc đèn tắt, trong video cũng xuất hiện hai điểm sáng mà Viên Mục Dã đã nhìn thấy trước đó trong tư trường tư duy của bọn cướp.

Lúc trước chỉ là “trải nghiệm” của mỗi mình Viên Mục Dã, cho nên cậu hình dung đó là hai điểm sáng, nhưng lần này lại là trực tiếp xuất hiện ở trong video, bởi vậy sau khi mọi người xem thì đều nhất trí cho rằng đó là một đôi mắt lóe sáng lên...

Đoàn Phong giật mình nói: “Không phải Tề Thiên Đại Thánh chuyển thế đây chứ?”

Đại Quân ngờ ngợ: “Liệu có phải trông đen phản quang tạo nên không? Giống như mắt chó mèo sáng lên vào ban đêm đấy.”

Hoắc Nhiễm lại lắc đầu: “Đây là mắt người, chắc chắn không phải chó mèo gì đâu. Hơn nữa, cho dù là trông đen phản quang cũng phải có nguồn sáng mới được chứ? Nhìn thì biết chỉ có đôi mắt phát sáng, không phải trông đen phản quang.”

Hiện tại Viên Mục Dĩ gần như có thể khẳng định, điểm sáng mà mình nhìn thấy trong từ trường tư duy của bọn cướp ở ngân hàng cũng là đôi mắt này, hơn nữa chủ của đôi mắt này có xác suất rất cao là cậu bé tên Mạnh Bác Văn kia.

Hơn nữa, phía Từ Lệ nhanh chóng gửi tin tới, nói rằng cha mẹ Mạnh Bác Văn lấy cớ con sợ quá nên từ chối yêu cầu muốn hỏi thăm của cảnh sát. Dù sao đối phương cũng là một đứa trẻ mới vài tuổi. Nếu người giám hộ của nó không đồng ý cho cảnh sát hỏi thăm, đội Từ Lệ đúng là hết cách.

Roi vào đường cùng, Viên Mục Dĩ đành xin đội Từ Lệ địa chỉ nhà của Mạnh Bác Văn, muốn canh chừng nó vài ngày xem thử, đồng thời cậu còn nhờ Từ Lệ điều tra thông tin chi tiết của cha mẹ Mạnh Bác Văn, càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt...

Chương 919: Trẻ sinh non

Dựa theo tài liệu thể hiện, năm nay Mạnh Bác Văn bảy tuổi rưỡi, sống ở khu mới Thắng Cảnh Danh Môn của thủ đô, cha mẹ đều thuộc phần tử trí thức, điều kiện gia đình khá vượt trội. Mạnh Bác Văn sinh ra ở thành phố kế bên, cùng bố mẹ chuyển đến thủ đô vào cuối năm ngoái.

Nhìn bề ngoài, gia đình ba người này không có gì khác thường. Chẳng qua đừng thấy Mạnh Bác Văn mới chỉ mấy tuổi, nhưng dường như lại gặp trắc trở liên miên, thậm chí lúc sinh ra cũng lướt ngang qua Thần chết.

Đó là khi mẹ của Mạnh Bác Văn mang thai hơn tám tháng, có một hôm chị ta ra ngoài dạo một mình thì trời chợt đổ mưa to. Chị Mạnh và mấy người qua đường khác cùng bị kẹt bên dưới một trạm chờ xe buýt để trú mưa.

Ai ngờ đúng lúc này, một chiếc cần cầu của một công trình đang thi công phía sau đã sơ ý làm đứt dây điện cao thế. Dây điện đứt bay bay theo chiều gió và rơi trúng nóc trạm chờ xe buýt.

Nhất thời, ánh điện xẹt bắn ra khắp nơi, toàn bộ trạm chờ xe buýt tính luôn cả cái cây to bên cạnh nổ tung và bốc cháy, tất nhiên những người đứng bên dưới trú mưa cũng không thể may mắn thoát khỏi. Nhưng thật bất ngờ, người sống sót duy nhất trong vụ tai nạn này lại là mẹ của Mạnh Bác Văn và cậu bé Mạnh Bác Văn trong bụng chị ta.

Tuy chị Mạnh cũng bị bỏng nhiều chỗ trên người nhưng không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Mạnh Bác Văn lại bị sinh ra trước thời hạn bởi vì việc này, cậu bé trở thành “trẻ sinh non” sức khỏe yếu trong miệng người khác.

Khi lên hai tuổi, chị Mạnh dẫn bé Bác Văn đến Thiên đường cha mẹ và bé để chơi, kết quả đã xảy ra sự cố rò rỉ điện khi đang bơi trong hồ bơi dành cho trẻ em. Cả ba đứa trẻ đang

chơi cùng nhau đều bị giật phải vào bệnh viện, chỉ có một mình nó không bị làm sao.

Dù rằng những tháng ngày sau đó, cuộc sống của bé Bác Văn vẫn cứ nhấp nhô, nhưng mỗi lần đều có thể gặp dữ hóa lành, gặp nạn được may, gặp ghềnh lớn tới ngày hôm nay đúng là không dễ dàng gì. Còn tại sao cha mẹ Mạnh Bác Văn đột nhiên dọn đến thủ đô sống? Thì đội Từ Lệ vẫn chưa làm rõ được.

Sau khi xem tài liệu về bé Bác Văn, Viên Mục Dã phát hiện một vấn đề, đó là dường như thằng nhóc này rất có duyên với điện. Mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết cũng đều là sự cố về điện.

Chiều hôm sau, Viên Mục Dã và Đoàn Phong xuất hiện ở cổng trường tiểu học của Mạnh Bác Văn. Vừa đến giờ tan học, mẹ của Mạnh Bác Văn đã tới sớm để đón con trai. Không bao lâu sau, Viên Mục Dã thấy một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đi ra khỏi cổng trường học.

Sau khi trông thấy mẹ, thằng nhóc lập tức nện bước nhanh hơn, chạy như bay, rồi hươ tay múa chân nói gì đó, người mẹ xoa đầu bé Bác Văn, cười rất dịu dàng.

Từ sự tương tác giữa hai mẹ con, không khó để nhận thấy tình cảm giữa họ rất tốt. Từ khi con trai ra khỏi trường học, mọi sự chú ý của chị Mạnh đều dồn vào con. Có lẽ một số người cảm thấy bọn họ là hai mẹ con, thân thiết nhiều chẳng phải bình thường hay sao? Nhưng tình thân trong hiện thực lại chưa chắc được như ý tất cả, cho dù là mẹ con ruột thịt, không phải ai cũng có thể yêu thương từ tận đáy lòng giống như chị Mạnh.

Viên Mục Dã nhìn hai mẹ con từ xa xa, theo dõi suốt đoạn đường họ về nhà. Không bao lâu, cha Mạnh Bác Văn cũng vội vàng tan làm về nhà. Gia đình này dường như không bị ảnh hưởng từ vụ cướp ngân hàng, vẫn sống cuộc sống bình thường nhưng rất ấm áp của mình.

Nhưng chính kiểu không bị ảnh hưởng này mới khác thường, bởi vì đừng nói là trẻ con bình thường nhìn thấy người chết, ngay cả Đầu To đập ô tô bằng tay trần cũng có thể dọa một thằng nhóc mười một, mười hai tuổi sợ tè ra quần, chứ đừng nói nhìn thấy mấy người chết cùng lúc... Nhưng dường như

khi sự việc xảy ra Mạnh Bác Văn chỉ bị dọa thôi, sau đó lại giống như người chẳng bị làm sao.

Trước đó Viên Mục Dã đã từng nhờ Từ Lệ hỏi thăm những cháu bé khác ở ngân hàng lúc ấy. Sau khi trải qua vụ việc lần này, chúng đều bị hoảng hốt ở nhiều mức độ khác nhau, thậm chí có cháu bùng tỉnh vào nửa đêm trong mấy ngày liên tiếp, gào khóc không ngừng.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong theo dõi Mạnh Bác Văn vài ngày cũng không thấy đứa trẻ này có biểu hiện bất thường nào. Mặc dù cha mẹ của bé Bác Văn không đồng ý cho cảnh sát tiếp xúc với con trai của họ, nhưng mà đội Từ Lệ vẫn liên hệ với phía trường học, để Viên Mục Dã gặp mặt thẳng nhóc ở trong trường học một lần.

Lúc ấy lớp của Mạnh Bác Văn đang học thể dục. Viên Mục Dã giả vờ có việc đến trường học, ngẫu nhiên gặp được thằng nhóc ở sân thể dục.

Viên Mục Dã vốn tưởng rằng nó không nhận ra mình, nào ngờ nó vẫy tay với Viên Mục Dã từ rất xa, sau đó vui mừng phấn chấn chạy tới: “Chú cảnh sát! Sao chú lại tới trường học của chúng cháu thế?”

Viên Mục Dã lập tức giải thích với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Chẳng phải chú đã nói với cháu rồi ư? Chú không phải là cảnh sát.”

Mạnh Bác Văn bĩu môi: “Lừa gạt, chắc chắn chú là cảnh sát chim!”

Viên Mục Dã thở dài: “Nhóc quý, cháu xem nhiều phim về cảnh sát và xã hội đen quá rồi đấy. Trên đời này làm gì có nhiều cảnh sát chim như thế để mà cho cháu đựng phải hả?!”

Mạnh Bác Văn nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi nói: “Được thôi, tạm thời tin chú. Đúng rồi, vậy hôm nay chú tới trường học của chúng cháu làm gì ạ?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Chú tới trường học xử lý ít việc. Nếu chúng ta đã gặp mặt lần thứ hai, vậy chính thức làm quen một chút đi. Chú tên Viên Mục Dã, cháu có thể gọi chú là chú Viên. Cháu thì sao hả nhóc? Cháu tên là gì?”

Mạnh Bác Văn cười nói: “Chào chú Viên, cháu tên Mạnh Bác Văn. Lần trước cảm ơn chú nhé, cháu biết chú đang nghĩ cách

cứu mọi người!”

Viên Mục Dã thấy đứa trẻ này đúng thật là nhỏ mà lanh lợi, vì thế cậu cười bảo: “Đừng khách sáo, cháu cũng rất dũng cảm! Nhìn thấy nhiều người xấu như vậy mà cũng không sợ...”

Ai ngờ Mạnh Bác Văn nghe xong lại hơi ngượng ngùng: “Cháu không dũng cảm vậy đâu, lúc ấy cháu cũng sợ mà...”

Viên Mục Dã không muốn hỏi thẳng thừng quá, vì thế cậu hỏi Mạnh Bác Văn có cảm thấy sợ sau khi bị cúp điện không? Kết quả Mạnh Bác Văn lại nói với Viên Mục Dã: “Cúp điện ư? Cúp điện bao giờ ạ? Sao cháu không nhớ.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra, vào ngày hôm đó, hình như mình không chú ý tới tình trạng của Mạnh Bác Văn sau khi có điện lại, chẳng lẽ thằng bé không hề nhớ những chuyện xảy ra sau đó ư?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lại hỏi Mạnh Bác Văn mấy câu, phát hiện dường như trí nhớ của nó thật sự chỉ dừng lại vào lúc trước khi cúp điện, còn sau đó thế nào thì chỉ có thể hỏi cha mẹ thằng bé.

Hơn nữa thái độ của cha mẹ Mạnh Bác Văn cũng thật sự rất đáng ngờ. Rõ ràng con chẳng việc gì mà lại một mực không cho cảnh sát tiếp xúc với nó, điều này chỉ có thể chứng tỏ hai vợ chồng bọn họ có chuyện gì không muốn để cho người khác biết.

Khi chia tay với Mạnh Bác Văn, Viên Mục Dã cười và nói với nó: “Bé Tiểu Mạnh, cháu có thể đồng ý với chú một việc không?”

Mạnh Bác Văn gật đầu: “Đương nhiên là có thể, chú nói đi ạ!”

Viên Mục Dã cười nói: “Chuyện chú tình cờ gặp được cháu hôm nay là bí mật giữa chúng ta nhé. Cháu không được kể với bất cứ ai, bao gồm cả cha mẹ cháu. Cháu có thể làm được không?”

Chương 920: Suýt nữa mất kiểm soát

Sau khi ra khỏi trường học, Đoàn Phong chặn hỏi trước: “Thế nào? Hỏi ra được gì không?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Mạnh Bác Văn nói nó không nhớ chuyện sau khi cúp điện...”

Đoàn Phong lú lười: “Thằng nhóc đó lừa cậu à?”

Viên Mục Dĩ lừ mắt: “Anh cảm thấy một đứa bé bảy, tám tuổi có thể lừa được tôi ư?”

Đoàn Phong cười gian manh: “Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu nhé, trẻ con bây giờ tinh ranh lắm! Chuyện gì cũng biết, không chừng nó lợi dụng vẻ ngoài ngây thơ để lừa gạt ông chú mặt lạnh nhưng mềm lòng như cậu đấy.”

Viên Mục Dĩ liếc nhìn Đoàn Phong, sau đó hừ khế một tiếng rồi ngồi vào xe. Nếu hiện giờ không hỏi ra được manh mối có ích nào từ Mạnh Bác Văn, họ cũng chỉ có thể tiếp tục theo dõi hai mẹ con này thôi.

Trong những ngày sau đó, hết thảy đều rất bình thường, về cơ bản không thấy gia đình này có chỗ nào là lạ... Thế nên mỗi ngày Đoàn Phong đều chán đến chết, cảm thấy nhóc này chỉ là một thằng bé bình thường, nào có thủ đoạn ghê gớm gì đâu?!

Ai ngờ buổi tối cuối tuần hôm đó, gia đình nhà họ đi xem phim về lại xảy ra một việc, làm hai người Viên Mục Dĩ nhận thức được rằng, thằng bé Mạnh Bác Văn này... thật sự khá nguy hiểm.

Lúc ấy Đoàn Phong đang cần nhân bảo ngày mai gọi người của Từ Lệ tới cùng, ngày nào hai người họ cũng bám theo sau một thằng nhóc thì ra thế thống gì nữa?! Viên Mục Dĩ còn xoa dịu anh ta, bảo chờ xem cái đã. Nếu mấy ngày liền vẫn không thấy có vấn đề gì thì để người của Từ Lệ theo dõi tiếp...

Ai ngờ Viên Mục Dã vừa mới dứt lời đã nghe thấy đám đông cách đó không xa vang lên tiếng thét chói tai. Viên Mục Dã vội vàng chạy qua đó, kết quả nhìn thấy một con chó Alaska màu nâu không đeo xích đuổi theo cắn một bé gái!

Tình hình ngay lúc đó là gia đình Mạnh Bác Văn mới vừa vào khu chung cư, gặp mấy người già quen biết thường hay đi dạo ở quảng trường, vì thế bọn họ nói chuyện phiếm vài câu, các cháu nhỏ của mấy nhà cũng chạy sang cạnh chơi với nhau.

Kết quả vào lúc này, một con Alaska không đeo xích đột nhiên đuổi theo cắn một bé gái trong số đó, nhất thời trẻ con gào khóc mọi người kêu la, hoàn cảnh rất hỗn loạn. Khi Viên Mục Dã chạy đến gần, đèn đường xung quanh quảng trường tự động nhấp nháy mấy cái, ngay sau đó con Alaska cắn người đột nhiên ngã ra đất run rẩy liên hồi... Mà lúc này Mạnh Bác Văn đang đứng ở bên cạnh con Alaska đó.

Lúc này chủ của con chó chạy tới, đây Mạnh Bác Văn đang đứng ngơ ngác ra, lạnh giọng mắng: “Oắt con, mày làm gì bé cưng của tao vậy?!”

Tuy cha mẹ Mạnh Bác Văn đã nghe tiếng và chạy sang phía bên này nhưng vẫn không nhanh bằng Viên Mục Dã. Trong tích tắc Mạnh Bác Văn sắp sửa mất kiểm soát, cậu bé thẳng bé lên, sau đó cũng mặc kệ chủ con chó chửi đồng ở đằng sau như thế nào, cậu nhanh chóng bế Mạnh Bác Văn chạy về phía cha mẹ nó và nói: “Về nhà mau lên!”

Rõ ràng cha mẹ Mạnh Bác Văn đã nhận ra Viên Mục Dã, hơn nữa, bởi vì tình huống khẩn cấp nên thậm chí bọn họ còn không đón lấy con trai nằm trong lòng Viên Mục Dã mà vội vã dẫn đường ở phía trước, chạy về nhà bằng tốc độ nhanh nhất. Suốt đường đi, Viên Mục Dã cảm thấy người Mạnh Bác Văn nóng rực, giống như mình đang ôm một cái lò nung điện.

Vào nhà rồi, anh Mạnh vội đón lấy con trai từ tay Viên Mục Dã, sau đó bảo vợ vào phòng vệ sinh xả nước vào bồn tắm, rõ ràng là muốn hạ nhiệt độ bằng phương pháp vật lý cho Mạnh Bác Văn. Viên Mục Dã thấy hành động này thì biết chắc đây không phải là lần đầu tiên hai vợ chồng gặp tình huống như thế này.

Sau khi thả Mạnh Bác Văn vào nước lạnh, lúc này anh Mạnh mới nhớ tới Viên Mục Dã ở sau lưng, vì thế vội ấy náy nói với cậu: “Lần trước lúc ở ngân hàng cảm ơn cậu, hôm nay người Tiểu Văn hơi khó chịu, chúng tôi không giữ cậu ngồi lại được, lần sau có cơ hội nhất định sẽ tới nhà thăm hỏi.”

Viên Mục Dã thấy đôi phương đuổi khách cũng không khách sáo: “Hai vợ chồng anh chị định giấu tình trạng của Mạnh Bác Văn tới bao giờ? Vừa rồi nếu không phải tôi xuất hiện kịp thời, e rằng chủ của con chó kia đã biến thành cái xác rồi phải không?”

Sắc mặt anh Mạnh thay đổi: “Rốt cuộc cậu là ai? Tại sao lại biết chuyện của con trai tôi?”

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Tôi tên Viên Mục Dã, là cố vấn đặc biệt của cảnh sát. Thật ra từ sau vụ án ở ngân hàng, cảnh sát cũng đã chú ý tới chỗ khác thường của con trai anh. Lúc trước cảnh sát muốn tiếp xúc với cháu Bác Văn cũng là muốn giúp cháu... Tuy tạm thời chúng tôi vẫn chưa biết sức mạnh của Mạnh Bác Văn từ đâu mà đến, nhưng mà theo tuổi tác tăng lên, sức mạnh này sẽ càng ngày càng không thể kiểm soát được, một khi để cháu gây ra tai họa lớn hơn nữa, đến lúc đó ngay cả chúng tôi cũng không thể nào giúp cháu.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, rõ ràng anh Mạnh hơi do dự, không biết có nên tin tưởng người xa lạ chỉ gặp có một lần trước mặt đây hay không. Đúng lúc này chị Mạnh đi ra khỏi buồng vệ sinh, nói với vẻ rất sốt ruột: “Nhiệt độ của Tiểu Văn không hạ xuống, làm sao bây giờ?!”

Anh Mạnh chưa kịp nói chuyện, Viên Mục Dã đã giành trước đi vào buồng vệ sinh, cậu phát hiện nước trong bồn tắm đã nóng muốn phỏng tay, vì thế cậu vội xả hết nước trong bồn ra, sau đó mở vòi phun, liên tục xối nước lạnh lên người Mạnh Bác Văn để hạ nhiệt độ...

Cứ như vậy, Viên Mục Dã xối khoảng nửa tiếng đồng hồ, nhiệt độ của Mạnh Bác Văn mới dần dần hạ xuống. Lúc này Đoàn Phong gọi điện thoại tới nói, chủ con chó vừa rồi đã báo cảnh sát, hiện giờ cảnh sát đang tìm kiếm Mạnh Bác Văn ở khắp nơi trong khu chung cư.

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Tự anh ta không cột xích còn đòi lý lẽ à? Lần này nếu không phải tôi phản xạ nhanh, anh ta đã sớm đoàn tụ với chó yêu của mình trên đường xuống suối vàng rồi!”

Sau khi cúp điện thoại, Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Từ Lệ, nhờ anh ta ra mặt xử lý chuyện của chủ con chó. Về phần tình trạng của Mạnh Bác Văn thì còn phải chờ cậu nói chuyện xong xuôi với cha mẹ của thằng bé rồi mới báo với Từ Lệ...

Trên thực tế cha mẹ của Mạnh Bác Văn cũng thâm hiểu, nếu hôm nay không có Viên Mục Dã, chắc chắn chủ của con chó kia khó thoát chết, vì thế bọn họ sắp xếp cho cậu con trai còn đang ngủ say xong mới trở lại phòng khách, bình tĩnh bắt đầu nói chuyện với Viên Mục Dã.

“Cậu Viên, hôm nay cũng nhờ có cậu... Nhưng Tiểu Văn nhà chúng tôi không cố tình làm vậy. Sức mạnh của cháu nó tự phát ra khi nó cảm thấy sợ hãi, cho nên sau mỗi lần nó đều sẽ chìm vào hôn mê, vốn không biết mình đã làm chuyện gì.” Chị Mạnh nói một cách thấp thỏm.

Viên Mục Dã gật đầu: “Trước hết anh chị không cần phải có gánh nặng tâm lý. Lý do tôi tiếp xúc với anh chị chứ không phải người của cảnh sát là vì suy xét đến việc tuổi của Mạnh Bác Văn còn nhỏ, không muốn dọa cháu. Mà cơ quan đặc biệt của tôi có năng lực giải quyết tình huống kiểu này, nói thẳng ra là chỉ có chúng tôi mới có thể giúp cháu. Nhưng trong đó chắc chắn cũng phải gắn liền với sự phối hợp của anh chị, ví dụ như yêu cầu anh chị kể thật tỉ mỉ tình hình của Mạnh Bác Văn cho chúng tôi.”

Chương 921: Sức mạnh bí ẩn

Anh Mạnh thở dài: “Thật ra chúng tôi cũng không biết tại sao cháu lại có được sức mạnh đáng sợ như vậy, bởi vì lúc vừa mới sinh ra, cháu nó còn là đứa trẻ sinh non chưa đủ tháng nữa, người lớn trong nhà luôn lo đứa trẻ này không sống nổi, bảo chúng tôi sinh thêm đứa nữa.”

Chị Mạnh ở cạnh hơi oán trách: “Bọn họ nói rõ là nhẹ nhàng. Tiểu Văn do tôi trăm cay ngàn đắng mới sinh ra, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ? Suy cho cùng không phải là con do họ đẻ ra!”

Lúc này anh Mạnh vội ngăn cản: “Em nói những điều ấy để làm gì? Bọn họ cũng có ý tốt...”

Anh Mạnh vẫn chưa nói hết câu, anh ta nói như vậy, ngược lại đã chọc cho chị Mạnh càng tức giận hơn: “Tôi là công cụ sinh con cho nhà anh đúng không? Sinh một đứa con không khỏe mạnh thì sinh thêm đứa nữa hả?!”

Anh Mạnh thấy vợ tức giận thật nên hấp tấp xoa dịu: “Xem em nói kìa, không phải anh cũng kiên quyết phản đối sinh thêm đấy sao? Tiểu Văn... không phải giờ cũng rất khỏe mạnh đấy à? Ít nhất thoát nhìn nó giống một đứa trẻ bình thường.”

Viên Mục Dĩ ngồi ở phía đối diện thật sự không muốn nghe những mâu thuẫn gia đình này, vì chúng chẳng có quan hệ gì với năng lực đặc biệt của Mạnh Bác Văn. Viên Mục Dĩ đành phải mỉm cười nói với chị Mạnh: “Tôi muốn biết nhiều thêm về lần gặp tai nạn của mẹ con chị khi sinh Mạnh Bác Văn ra, vừa sinh ra cháu đã có năng lực này ư?”

Chị Mạnh kể với Viên Mục Dĩ, Mạnh Bác Văn sinh sớm hơn ngày sinh dự tính gần một tháng, cho nên mọi mặt đều kém hơn trẻ sinh đủ tháng một chút, nhưng ít ra lúc ấy nó vẫn là một đứa trẻ bình thường.

Năm đầu tiên, Mạnh Bác Văn thường xuyên phải nằm viện vì đủ loại bệnh, tuy vấn đề không được coi là quá nghiêm trọng,

nhưng đối với anh chị Mạnh “lần đầu làm cha mẹ” mà nói, thật sự là vô cùng vất vả.

Tình trạng đó tiếp diễn đến sau khi Mạnh Bác Văn một tuổi mới từ từ cải thiện, sức khỏe của thằng bé cũng trở nên ngày càng khỏe mạnh hơn, hầu như không còn nhận ra sự khác nhau giữa nó và đứa trẻ khác. Ai ngờ lúc Mạnh Bác Văn hai tuổi, một việc lạ xuất hiện đã phá vỡ cuộc sống bình lặng của gia đình họ.

Lúc ấy chị Mạnh vẫn còn nghỉ phép, cho nên chị luôn tự trông nom bé Bác Văn. Có một hôm đang nấu cơm, chị Mạnh đột nhiên cảm thấy điện áp trong nhà không ổn định, đèn trên đầu chớp tắt liên tục, chị vội vàng gọi anh Mạnh vừa tan làm về đi kiểm tra đường dây.

Do lo lắng bé Bác Văn còn đang ngủ mà tỉnh lại giữa chừng sẽ sợ nên chị Mạnh nhanh chóng bỏ lại việc đang làm và về phòng xem thử. Kết quả chị vừa mới bước vào đã bị cảnh trước mặt dọa sợ. Mạnh Bác Văn còn đang ngủ say trên giường, nhưng bên cạnh thằng bé lại có một con chuột chết cháy đen không biết từ bao giờ!

Từ đây về sau, chuyện như thế lặp lại nhiều lần. Lúc chị Mạnh dắt Mạnh Bác Văn đi ra ngoài chơi, bên cạnh luôn xuất hiện xác của những động vật nhỏ một cách kỳ lạ.

Ban đầu vợ chồng họ còn tưởng rằng đây chỉ là sự trùng hợp, mãi đến sau này bọn họ tận mắt nhìn thấy hai mắt Mạnh Bác Văn sáng rực lên nhìn một con chim nhỏ đậu bên cạnh thằng bé, ngay sau đó con chim nhỏ kia đã xù lông chết ngắc.

Lúc này hai người bọn họ mới hiểu ra, Mạnh Bác Văn có thể giết chết một vài động vật nhỏ làm nó cảm thấy sợ hãi dù không cần động vào, có điều lúc ấy cũng chỉ giới hạn là động vật nhỏ như chuột, ếch xanh, thằn lằn linh tinh, cho nên dù bọn họ cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Sau này Mạnh Bác Văn lớn dần, động vật nhỏ chết đi bên cạnh nó dần ít đi, bởi vì nó không còn sợ động vật nhỏ giống như trước nữa. Nhưng điều khiến hai vợ chồng bọn họ không ngờ là, vào năm Mạnh Bác Văn sắp tốt nghiệp mẫu giáo, một bảo vệ trong trường lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử một cách kỳ kỳ.

Lúc ấy chuyện này rất âm ỉ, người nhà bảo vệ cho rằng trường mẫu giáo áp bức nhân viên, bắt đối phương tăng ca liên tục mới gây ra tình trạng đột tử. Nhưng trường mẫu giáo lại khẳng định nói là bởi vì hệ thống điện bị đoản mạch gây ra sự cố. Mặc dù là nguyên nhân nào thì trách nhiệm cũng thuộc về trường mẫu giáo, nhưng rõ ràng lý do trước phải gánh nhiều áp lực từ dư luận hơn lý do sau.

Tuy sau khi hai bên thỏa thuận, chuyện này đã được giải quyết hoàn toàn, nhưng chỉ có cha mẹ Mạnh Bác Văn ngầm biết rõ, cái chết của người bảo vệ chắc chắn có quan hệ rất lớn với con trai mình. Bởi vì chỉ cần xuất hiện tình huống như thế này, Mạnh Bác Văn sẽ ngắt xiu, hơn nữa nhiệt độ cơ thể còn bất chợt tăng cao...

Trước kia, khi mới gặp phải tình huống kiểu này, anh Mạnh và chị Mạnh cũng không biết nên xử lý như thế nào, vì thế họ vội vàng đưa Mạnh Bác Văn đến bác sĩ kiểm tra. Nhưng vừa đến bệnh viện là thằng bé lại không sao, người cũng tỉnh lại, nhiệt độ cơ thể cũng bình thường.

Mà lần này, sau khi người bảo vệ chết, Mạnh Bác Văn lại ngủ suốt một ngày, cực kỳ khác thường. Người ngoài đều cho rằng đứa trẻ này bị cái chết của bảo vệ dọa sợ, nhưng chỉ có anh chị Mạnh biết, đó là kết quả do Mạnh Bác Văn sử dụng loại năng lượng này quá tải.

Trước kia, cùng lắm là Mạnh Bác Văn giật điện những động vật nhỏ làm thằng bé sợ, nhưng lúc này đây là con người, một người sống sờ sờ cứ vậy chết đi. Vì thế anh chị Mạnh muốn hỏi con trai xem rốt cuộc đối phương đã làm gì khiến nó cảm thấy sợ hãi như vậy?

Kết quả Mạnh Bác Văn lại nói với bọn họ rằng: “Con nhìn thấy chú ấy luôn lén lút dẫn bạn Liêu Vũ Trạch vào phòng sinh hoạt, sau đó cậu ấy sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon và đồ chơi đẹp. Có một lần con trốn trong phòng sinh hoạt nhìn lén, phát hiện Liêu Vũ Trạch bị chú bắt nạt đến nổi bật khóc, cho nên sau đó con nhìn thấy chú ấy đều rất sợ...”

Nghe con trai nói như vậy, trong lòng anh chị Mạnh giật thót. Trước kia họ xem trên tin tức thấy có mấy tên biến thái thích quấy rối tình dục trẻ em, nhưng họ không bao giờ nghĩ rằng

bên cạnh mình lại xảy ra chuyện như thế này, còn suýt nữa lan đến cả con trai mình.

Vì người đã chết không thể đối chứng, hơn nữa cái chết của tay bảo vệ lại có quan hệ trực tiếp với Mạnh Bác Văn, cho nên tất nhiên anh chị Mạnh không thể để lộ ra, họ nhanh chóng đưa con trai đến thủ đô sống, hòng thoát khỏi ảnh hưởng của chuyện này đối với bọn họ.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, gia đình ba người bọn họ mới ở thủ đô được mấy ngày thì lại gặp vụ cướp ở ngân hàng, vì thế Mạnh Bác Văn sợ hãi cùng cực nên trực tiếp hạ “nóc ao” một tên cướp.

Sau khi nghe chị Mạnh kể xong, trong lòng Viên Mục Dã đã hiểu rõ, mặc dù tạm thời cậu cũng không rõ sức mạnh bí ẩn của Mạnh Bác Văn sinh ra do đâu, nhưng vấn đề trước mắt là loại sức mạnh này vô cùng khó kiểm soát.

Sau đó, Viên Mục Dã bèn nói rõ tốt xấu lợi hại trong chuyện này cho cha mẹ Mạnh Bác Văn nghe. Hôm nay chủ của con chó kia không chết xem như bọn họ gặp may mắn, nhưng nếu cứ tiếp tục mặc kệ, về sau sẽ không gặp may mắn thế nữa đâu.

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, chị Mạnh hơi lo lắng hỏi: “Các anh sẽ không bắt Tiểu Văn đi chứ? Nó mới chỉ có vài tuổi, nó thật sự không cố tình làm như vậy đâu!”

Chương 922: Bọn cướp

Viên Mục Dã an ủi chị ta: “Hai người chớ vội căng thẳng, trước đó tôi đã nói là tôi tới để giúp anh chị, cho dù về sau thật sự cần làm một vài... uốn nắn với bé Bác Văn, chắc chắn sẽ tiến hành sao cho bảo đảm sự an toàn của cháu. Hơn nữa, giờ cháu còn quá nhỏ, dù thế nào chúng tôi cũng sẽ không chia cắt gia đình anh chị đâu.”

Nghe Viên Mục Dã nói thế, cha mẹ Mạnh Bác Văn cảm thấy yên tâm hơn nhiều, nhưng bọn họ vẫn lo lắng sốt ruột cho tương lai của con trai, vì trước mắt không ai biết liệu năng lực đáng sợ này có thể loại bỏ được hay không.

Sau khi an ủi cha mẹ Mạnh Bác Văn, Viên Mục Dã rời khỏi nhà họ Mạnh. Mới vừa ra khỏi tòa nhà cậu đã nghe thấy có người huýt sáo. Cậu ngẩng đầu thì thấy Đoàn Phong đang ngồi trong xe đậu cách đó không xa nhìn mình. Viên Mục Dã mỗi một bước vào xe và hỏi: “Đã giải quyết chuyện con chó chưa?”

Đoàn Phong cười đáp: “Có gì khó đâu? Không ai rõ tại sao con chó chết, nhưng chủ con chó không buộc xích cho nó lại là sự thật. Dựa theo quy định nuôi chó của thành phố, chó giống to xác như thế này mà không buộc xích sẽ bị xử phạt 1000 nhân dân tệ và tịch thu chó. Hơn nữa, trước đó con chó này còn đuổi theo cắn một bé gái, cho nên dù nó không bị Mạnh Bác Văn đốt cháy não thì cũng có khả năng cao sẽ bị tiêm thuốc chết êm.”

Viên Mục Dã nói giọng trách móc: “Chó thì ngoan, đáng tiếc là bị chủ chiều hư. Thật ra trước kia Kim Bảo cũng có tật xấu thích đuổi theo trẻ con, mặc dù nó chỉ muốn cùng chơi với bọn trẻ thôi, nhưng giống chó to xác kiểu này mà điên lên thì người trưởng thành cũng không chịu nổi, huống chi là các cháu nhỏ chứ? May mà sau này tôi cố tình uốn nắn vài lần, giờ nó nhìn thấy trẻ con mới không có phản ứng lớn quá. Nhưng

nếu tôi cứ nuông chiều nó muốn làm gì thì làm, có lẽ nó sẽ chẳng khác gì con chó Alaska kia.”

Lúc này, một cô gái dắt con Poodle đi ngang qua xe hai người. Con Poodle có hình thể cực lớn luôn ngoan ngoãn đi bên cạnh cô gái, mặc dù có người đi ngang qua nó nhưng Poodle cũng chỉ nghiêng đầu liếc qua chứ chẳng có quá nhiều động tác.

Đoàn Phong thấy thế bèn hừ khế: “Cùng là nuôi chó, sao lại khác biệt lớn như thế? Trước kia tôi cũng từng nuôi chó. Thật ra nuôi chó không khác gì nuôi con, cậu phải cho chúng biết giới hạn của mình là gì. Đã làm sai cũng phải chịu phạt, nếu không bất kể là trẻ con hay là chó đều sẽ trở nên không biết trời cao đất dày, đến khi gây họa lớn thật mới muốn quản thì đã muộn.”

Viên Mục Dã cười nói: “May mà anh không phải nuôi con...”

Sau đó Đoàn Phong thông báo việc này cho lão Lâm qua điện thoại, lão Lâm vừa nghe thế lập tức tỏ ra rất hứng thú, nói một hai ngày nữa sẽ dẫn người về nước xem tình hình... Mặc dù Đoàn Phong luôn dè bủ mấy nghiên cứu của lão Lâm, nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm thấy tình huống giống như của Mạnh Bác Văn, ngoại trừ giao cho lão Lâm ra thì cũng không còn cách nào tốt hơn.

Vụ cướp ngân hàng phát triển đến bước này, Viên Mục Dã vốn tưởng rằng những chuyện kế tiếp sẽ không liên quan gì đến mình nữa, nhưng cậu chẳng thể nào ngờ đằng sau còn có một chuyện phiền phức hơn đang chờ cậu.

Sáng hôm nay, Viên Mục Dã chuẩn bị đến số 54 đi làm như thường lệ, ai ngờ cậu vừa mới ra khỏi nhà chưa bao xa đã nhìn thấy ngã tư trước mặt xảy ra một vụ tai nạn giao thông, một người phụ nữ bụng to bị một chiếc xe buýt nhỏ húc văng.

Thấy thế, Viên Mục Dã nhanh chóng chạy tới xem xét tình hình và phát hiện thai phụ đang ôm bụng, biểu cảm rất đau đớn. Lúc này tài xế lái xe buýt cũng hoảng hốt xuống xe, sốt ruột nói với Viên Mục Dã: “Người anh em, mau tới giúp tôi một tay đi, tôi phải nhanh chóng đưa chị này tới bệnh viện gần đây!”

Bình thường, trong tình huống này, chuyện đầu tiên cần làm là báo cảnh sát và gọi xe cứu thương, chờ nhân viên chuyên nghiệp đến đây cấp cứu, nhưng vừa hay gần đây có bệnh viện, lái xe từ ngã tư qua đó cũng chỉ vài phút, chắc chắn nhanh hơn so với gọi xe cứu thương, tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Lúc ấy Viên Mục Dĩ thấy thai phụ rất đau đớn nên cũng không suy nghĩ nhiều, thời gian chính là sinh mạng, cứu người sớm một phút thì đối phương sẽ ít đi một chút đau đớn. Do đó Viên Mục Dĩ không nói nhiều mà bước đến muốn bế thai phụ lên khỏi mặt đất.

Ai ngờ Viên Mục Dĩ vừa đi lên, trong lòng đã có cảm giác bất thường...

Đầu tiên là cậu đã coi thường trọng lượng của thai phụ, tuy bế lên được nhưng lại hơi quá sức... Có điều quá sức thì quá sức, Viên Mục Dĩ cũng đâu thể buông tay thả người ta xuống ngay lúc này được?

Thêm vào đó, vóc dáng bà chị này cũng hơi cao quá. Ban nãy Viên Mục Dĩ cách khá xa nên không thấy rõ, hiện giờ bế lên mới phát hiện ít ra đối phương cũng phải cao một mét tám mấy.

Cũng may chiếc xe buýt nhỏ ở ngay trước mắt, vì vậy Viên Mục Dĩ đành phải cắn răng bế người qua đó, kết quả cậu vừa định bỏ người vào trong xe, thì chợt cảm thấy có thứ gì đó chọc vào thắt lưng mình.

Ngay sau đó, Viên Mục Dĩ nghe thấy một giọng nam quen quen cất lên từ miệng thai phụ nằm trong lòng mình: “Đừng lộn xộn... từ từ đi lên xe.”

Viên Mục Dĩ lập tức có khổ mà nói không nên lời. Chị gái trong lòng biến thành nam thì thôi, nhưng cậu bế một gã nặng như vậy làm sao mà lên xe nổi? May thay lúc này có một đôi tay vươn ra khỏi chiếc xe buýt nhỏ đón “chị gái” từ vòng ôm của Viên Mục Dĩ vào xe. Khi ngẩng đầu nhìn vào trong xe, cậu đã hiểu đại khái chuyện là thế nào.

Trong chiếc xe buýt nhỏ có mấy tên vạm vỡ đang ngồi, nhìn thế nào cũng không giống như không thể nâng nổi một thai

phụ. Cùng lúc đó, trong tay bọn họ đều cầm súng, nhìn Viên Mục Dĩ bằng vẻ mặt không có ý tốt...

Mặc dù Viên Mục Dĩ biết mình đã bị lừa, nhưng chỉ có thể gồng mình lên xe, bởi vì dù cho cậu muốn lùi ra sau, nòng súng đặt trên thắt lưng cậu cũng không đồng ý.

Lúc này, thai phụ vừa nãy vẫn còn đau đớn kéo tóc giả trên đầu xuống và nói: “Không ai nói cho mày biết rằng xen vào việc của người khác là phải trả giá à?”

Viên Mục Dĩ vừa thấy mặt mũi đối phương là hiểu hết mọi chuyện, cậu đành bất đắc dĩ bảo: “Các anh tìm tôi làm gì hả? Trong tay tôi cũng không có Bitcoin, càng không có một trăm triệu...”

Đám người này chính là bọn cướp trong vụ cướp ngân hàng lần trước, còn tên giả làm thai phụ chính là thủ lĩnh của bọn cướp, thảo nào vừa rồi Viên Mục Dĩ nghe giọng quen quen!

Đối phương cố sức móc cái bụng giả trên người ra và ném sang bên cạnh, sau đó bực bội gắt: “Cái thứ chết tiệt này bí quá, sắp nóng chết tao rồi.”

Một tên có vóc dáng cao to bên cạnh, nói: “Đại ca, anh bảo lát nữa chúng ta nên kéo thẳng nhãi này đến chỗ nào chôn đây!?”

Viên Mục Dĩ thấy thật trùng hợp, lại là người quen... Lần trước những tên ở ngân hàng đều che mặt cả, nhưng hiện giờ lại để lộ mặt cả đám trước mặt cậu, thế này rõ ràng là không định cho cậu còn sống trở về nữa đây mà!

Chương 923: Bom mini

Nếu là người bình thường, lúc này có lẽ đã tè ra quần rồi, nhưng Viên Mục Dã là ai chứ, tất nhiên sẽ không sợ mấy tên cướp, vì thế cậu cười nói: “Giết tôi cũng không phải là vụ mua bán có lời đâu, mặc dù các người thành công, nhưng chuyện phiền phức sau đó còn nhiều lắm đấy.”

Tên cướp dáng người cao to cười lạnh tanh: “Đại ca bọn tao giết chết mày chẳng khác gì nghiền chết một con kiến, nếu cảnh sát có thể bắt được bọn tao, hôm nay mày đã không xuất hiện trên chiếc xe này.”

Tuy Viên Mục Dã không biết bọn cướp lấy đâu ra sự tự tin đến vậy, nhưng nếu để Từ Lệ nghe thấy những lời này, thế nào cũng tức như con gà chọi cho xem! Chẳng khác gì cười nhạo đàn ông không phải là đàn ông, đầu bếp không biết nấu ăn, dù không tổn thương lớn lao, tuy không có hại nhưng lại rất xúc phạm...

Có điều với tình hình bây giờ, Viên Mục Dã vẫn hiểu đạo lý hảo hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt. Không gian trong chiếc xe buýt không rộng, không tính hai người ngồi ghế phụ đằng trước, Viên Mục Dã cũng phải đối mặt cùng lúc với sáu tên cướp có súng trong tay.

Nếu thật sự ra tay, trước hết chưa nói Viên Mục Dã có phần thắng hay không, mà giờ chiếc xe buýt đang chạy ở khu đông đúc. Một khi nổ súng, vô cùng có khả năng sẽ làm người vô tội bị thương... Hơn nữa, Viên Mục Dã cũng không tin cả đám này phí nhiều công sức như vậy chỉ để đào hố chôn mình.

“Tôi chỉ là một người bình thường. Lần trước ở ngân hàng chỉ đúng lúc đụng phải các vị hảo hán đi cướp, hơn nữa, tôi còn giúp các người giữ trật tự đấy chứ. Có thể nào cũng đâu thể tính nợ lên đầu tôi được?!” Viên Mục Dã tức giận bất bình.

Ai ngờ lúc này một tên cướp ngồi trên ghế phụ cười nhạt, nói: “Anh Viên đừng giả vờ vô tội nữa đi, nếu chúng tôi có thể tìm

tới anh, tất nhiên là đã mài mòn ra hết góc gác của anh rồi.”

Viên Mục Dã nghe giọng thì nhớ ra tên này chắc là gã quân sư luôn bày mưu đặt kế giúp tên cầm đầu của bọn cướp. Vì vậy cậu trầm giọng, nói: “Nếu các người đã thăm dò được góc gác của tôi thì lại càng nên biết tôi là người như thế nào... Bắt cóc tôi thật sự không phải vụ mua bán hay ho đâu.”

Gã quân sư nở nụ cười: “Anh Viên, chúng tôi đều là người làm ăn, mọi việc đều có thể bàn bạc, thỏa thuận được thì tuyệt đối sẽ không tùy tiện lấy mạng người ta. Hiện nay chúng tôi muốn mời anh Viên giúp một việc nhỏ, thành công rồi chắc chắn sẽ đưa anh về nhà mà không tổn hao lông tóc gì.”

Viên Mục Dã liếc ra ngoài cửa sổ xe, sau đó thở dài, nói: “Được thôi, vậy các anh nói xem, nếu trong phạm vi khả năng của tôi, tôi có thể suy nghĩ một chút.”

Tên cầm đầu bọn cướp lấy một tấm ảnh từ tay một người bên cạnh, sau đó đưa cho Viên Mục Dã: “Lần trước bọn tao đã mất mấy anh em ở ngân hàng, trong đó có một người là em trai tao. Bọn tao cần mài đưa xác nó ra khỏi cục cảnh sát.”

Viên Mục Dã suýt nữa bật cười, đến cục cảnh sát trộm xác ư? Thế mà bọn này cũng nghĩ ra được! Nhưng khi cậu nhận lấy tấm ảnh và xem thì hơi giật mình, hóa ra xác tên cướp trong ảnh lại là tên bị Mạnh Bác Văn đốt cháy não.

Thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, tên cướp vốc người cao to nói bằng vẻ mặt khó chịu: “Sao? Mày không muốn hả?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không phải không muốn, nhưng thật sự là năng lực của tôi có hạn, đến cục cảnh sát trộm xác... không bằng các người bảo tôi giúp các người cướp ngân hàng còn dễ hơn!”

Viên Mục Dã vừa dứt lời, trong xe buýt chìm vào yên tĩnh, dường như mọi người đều cảm thấy đây là một chuyện không có khả năng hoàn thành. Cuối cùng gã quân sư phá vỡ im lặng: “Như vậy đi, chúng tôi có thể hạ thấp độ khó xuống một chút. Anh không cần đưa xác ra ngoài, chỉ cần dẫn chúng tôi đi xem xác là được.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ bụng, thế khác gì nhau!? Ban ngày ban mặt dẫn một đám cướp nghênh ngang đi vào cục cảnh sát

ư? Muốn làm gì?! Chẳng lẽ bọn họ còn muốn cướp xác chắc?

Thấy Viên Mục Dã vẫn không tỏ thái độ, gã quân sư bổ sung thêm: “Chỉ cần đưa một mình đại ca của chúng tôi vào là được... Chuyện khác thì anh khỏi cần xen vào, hơn nữa, chúng tôi cũng có thể cam đoan sẽ không để anh bị liên lụy.”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Rốt cuộc các người muốn làm gì? Mang xác đi khỏi cục cảnh sát chắc chắn là không có khả năng rồi, còn nếu muốn tưởng nhớ một chút... càng không cần phải cố tình chạy đến tận cục cảnh sát chứ.”

Tên cầm đầu bọn cướp lập tức mất kiên nhẫn: “Sao mày hỏi lắm thế? Có phải mày vẫn chưa rõ tình hình hiện giờ của mình không? Là cái mạng nhỏ của mày đang nằm trong tay bọn tao đây nhé?!”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Được thôi, dù sao cái gì nên nói tôi cũng đã nói trước rồi. Anh cứ nhất quyết muốn đi thì tôi cũng hết cách.”

Tên cầm đầu bảo đàn em lái xe buýt đến gần cục cảnh sát, sau đó hất lấy một chiếc vòng điện tử đeo vào cổ chân trái của Viên Mục Dã: “Trên đó là bom mini được điều khiển từ xa, sức nổ không lớn, nhưng đủ để nổ chết một người.”

Sau khi nói xong, hắn lại lấy ra một cái điều khiển từ xa nho nhỏ và đặt ở trong tay: “Sau khi vào, nếu mày dám có một chút hành động khác thường nào, tao sẽ tiến mày đi gặp Chúa ngay.”

Viên Mục Dã liếc nhìn thứ trên chân mình, sau đó nói với giọng rất bất đắc dĩ: “Được rồi, có điều, nếu anh thật sự muốn nhìn thấy xác của em trai anh, sau khi vào đó nhất định phải nghe lời tôi, tôi nói gì là phải làm nấy đấy.”

Tên cầm đầu bọn cướp lạnh lùng nói: “Yên tâm, chỉ cần mày không giở trò, thì không cần mày phải cố tình dấn dò nên phối hợp như thế nào đâu!”

Sau khi chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, Viên Mục Dã cùng tên cầm đầu bọn cướp đi vào cục cảnh sát của Từ Lệ. Viên Mục Dã vốn định hóa giải mối nguy lần này dựa vào sự ăn ý giữa mình và Từ Lệ, ai ngờ trùng hợp thế nào mà Từ Lệ lại không có ở đó.

Mặc dù mộng tưởng của Viên Mục Dĩ không thành công, nhưng cậu vẫn phải gồng mình đi vào, dầu sao cái mạng nhỏ còn nằm trong tay người ta kia kìa.

Đúng lúc này Tiểu Lưu bước ra khỏi văn phòng. Vừa thấy Viên Mục Dĩ, cậu ta cười hỏi: “Anh Viên? Sao anh lại tới đây, đội trưởng chúng tôi ra ngoài rồi, buổi chiều mới về được.”

Viên Mục Dĩ gật đầu, sau đó chỉ tay vào tên cầm đầu bọn cướp ở bên cạnh: “Tôi biết, không có việc gì đâu, tôi không tìm anh ấy... Tôi dẫn một đồng nghiệp đến xem xác tên cướp kia.”

Mặc dù hơi bất ngờ nhưng Tiểu Lưu cũng không nghi ngờ gì, vì cậu và Đoàn Phong cũng thường xuyên ra vào nơi này cùng nhau, cho nên về cơ bản sẽ không ai nghĩ người đứng bên cạnh Viên Mục Dĩ hôm nay vốn không phải người của số 54.

Sau đó Tiểu Lưu đưa hai người họ tới nhà xác, rồi lấy xác tên cướp ra khỏi tủ giữ lạnh.

Lúc này tên cầm đầu bọn cướp bèn nói nhỏ bên tai Viên Mục Dĩ, cậu nghe xong liền bảo Tiểu Lưu: “Tiểu Lưu, cậu chờ ngoài cửa một lát nhé, mười phút sau chúng tôi sẽ ra ngoài.”

Tiểu Lưu gật đầu: “Vậy được... Tôi chờ hai người ngoài cửa.”

Thấy Tiểu Lưu đi rồi, Viên Mục Dĩ bắt đầu nói với tên cầm đầu bọn cướp: “Hiện giờ anh cũng xem cái xác rồi, nhiều nhất là cho anh mười phút thôi, xem xong rồi chúng ta phải nhanh chóng đi ra ngoài.”

Chương 924: Bên sứt càng bên gãy gọng

Ai ngờ tên cướp cầm đầu không hề đáp lại lời Viên Mục Dã. Thay vào đó hắn lấy ra một cái bình nhỏ đặc biệt, cẩn thận trông vào ngón trỏ tay phải của xác chết rồi xoáy mạnh, thế là cắt đứt lia ngón tay trỏ đó ra.

Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu đôi phương đâu phải tưởng nhớ gì cái xác này, rõ ràng là muốn lấy ngón tay của cái xác mà.

Tên cầm đầu bằng cướp hoàn thành xong một loạt động tác rồi chẳng thèm ngó ngang cái xác thêm lần nào mà nói thẳng với Viên Mục Dã: “Được, có thể đi rồi.”

Viên Mục Dã vội đẩy cái xác không còn ngón trỏ vào trong tủ giữ lạnh, để tránh bị phát hiện trong khoảng thời gian ngắn.

Ai ngờ lúc này lại nghe tên cầm đầu bằng cướp lạnh giọng nói: “Lát nữa đi ra ngoài đừng có giở trò, nếu không mày chết không quan trọng, mà còn sẽ liên lụy đến người bên cạnh đây.”

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn dưới chân mình, sau đó nói giọng chế giễu: “Con người tôi luôn nói một không nói hai, cũng không biết ba hoa chích choè.”

Không ngờ đôi phương nghe xong lại xoay người liếc cái xác trong tủ và nói: “Tao không ba hoa, nó đúng là em trai tao...”

Ra khỏi nhà xác, Viên Mục Dã cười nói với Tiểu Lưu ở bên ngoài: “Chờ Từ Lệ về, cậu bảo anh ấy rằng chúng tôi đã phát hiện manh mối rất quan trọng, lần này nhất định anh ấy phải mời tôi ăn thịt dê xiên nướng đấy!”

Tiểu Lưu vỗ ngực: “Yên tâm đi anh Viên, phá được án rồi mà anh ấy không mời anh thì tôi mời.”

Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, Viên Mục Dã cố tình đi chậm và nói với tên cầm đầu băng cướp: “Tôi đã làm xong việc hứa với các người rồi, bây giờ có phải nên thả tôi đi không?”

Tên cầm đầu băng cướp cười lạnh: “Mày đúng là ngây thơ và đáng yêu thật đấy. Giờ mày đã biết mặt mũi bọn tao rồi, tao mà thả mày đi, quay đầu lại mày dẫn cảnh sát đến bắt bọn tao à? Mày ngu hay là tao khờ hả?!”

Mặc dù đã sớm biết tên này sẽ không dễ dàng thả mình, nhưng trong lòng Viên Mục Dã vẫn khá tức giận. Cậu âm thầm tính toán, chờ mình tháo được quả bom mini trên chân rồi chắc chắn sẽ tìm cơ hội tấn công đối phương một trận ra trò.

Hai người trở lại chiếc xe buýt nhỏ, tên cầm đầu băng cướp lấy cái lọ đựng ngón tay trở ra và ném cho gã quân sư ngồi hàng ghế trước: “Lấy được rồi! Trăm tiếp theo là đến ngân hàng!”

Nghe vậy, lòng Viên Mục Dã lập tức chùng xuống, nghĩ thầm bọn người kia cướp ngân hàng mà còn xông pha đến nghiên thế à? Một lần không được thì quất thêm lần nữa!?

Gã quân sư thấy sắc mặt Viên Mục Dã sầm xuống thì cười bảo: “Yên tâm đi, lần này chúng tôi đến ngân hàng là để giao dịch, tuyệt đối hợp pháp...”

Mặc dù Viên Mục Dã không tin lời bọn chúng nói, nhưng giờ mình là thịt cá trên thớt, chỉ có thể làm theo lời chúng thôi.

Không bao lâu sau, chiếc xe buýt nhỏ đỗ lại trước cửa một ngân hàng Hoa Kỳ. Trước khi xuống xe, tên cầm đầu băng cướp lấy một tờ giấy chứng nhận đưa cho Viên Mục Dã: “Từ giờ trở đi mày tên Tống Vĩ. Trong ngân hàng có két sắt mở bằng tên của mày. Tao vào trong lấy đồ ở đấy ra cùng với mày.”

Viên Mục Dã đọc sơ tờ giấy chứng nhận, thấy trên đó trừ ảnh chụp ra thì tất cả thông tin đều không phải của mình, xem ra đối phương đã có mưu đồ từ trước, cả giấy tờ giả cũng làm sẵn cho mình rồi!

“Két sắt ở đây đều có mấy lớp mật mã, chỉ cho tôi một tờ giấy chứng nhận giả e rằng không được đâu.” Viên Mục Dã hơi nghi ngờ.

Gã quân sư gật đầu: “Đương nhiên không được, lát nữa anh muốn mở két sắt ra phải có ba lớp bảo mật là chìa khóa, mật mã và vân tay. Đại ca sẽ đi vào với anh, anh ấy có chìa khóa và mật mã trong tay cả rồi, đến lúc đó anh chỉ cần cầm ngón tay trở này đưa vào máy quét vân tay là được.”

Hoá ra bọn người này chờ cậu ở đây, vừa cắt ngón tay vừa làm giấy chứng nhận giả, xem ra tên quỷ trong nhà xác tên Tống Vĩ thật. Chắc chắn bọn người kia đã gửi món đồ gì đó rất quan trọng dưới tên của hắn trong ngân hàng.

Cuối cùng Viên Mục Dã vẫn nhận ngón trở ghê tởm kia, không tình nguyện đi theo tên cầm đầu băng cướp vào sảnh lớn của ngân hàng. Nhân viên chịu trách nhiệm tiếp đón rất chu đáo đưa bọn họ tới cạnh két sắt, sau đó thức thời xoay người rời khỏi.

Lúc này tên cầm đầu băng cướp lấy một chiếc chìa khóa ra, cắm vào ổ khóa của két sắt 5202, tiếp theo hắn lại nhập một chuỗi mật mã vào mà không hề e dè, sau đó mới giương mắt nhìn sang Viên Mục Dã: “Tới lượt mày...”

Viên Mục Dã chịu đựng ghê tởm, lấy ngón trở ra ấn vào đó, két sắt bật mở. Thứ bên trong thoạt nhìn bình thường, trừ một ổ cứng di động ra cũng chỉ chứa thêm một cái túi vải nhung to bằng bàn tay.

Tên cầm đầu băng cướp lấy hai thứ ra đặt trên tay ngắm nghía, sau đó mở túi vải nhung, lấy ra một thứ tròn tròn sáng lấp lánh soi dưới ánh đèn. Viên Mục Dã liếc sang và nhận ra đó là một viên kim cương cực lớn.

Viên Mục Dã không hiểu nhiều lắm về châu báu trang sức, nhưng viên kim cương trong tay tên cầm đầu băng cướp chỉ ít cũng phải 10 cara, mà cái túi vải nhung to bằng bàn tay trông cũng hãy còn phòng lên, ít nhất cũng có thể đựng ba bốn mươi viên.

Đối phương thấy Viên Mục Dã nhìn viên kim cương trong tay mình chằm chằm thì nói như chế nhạo: “Tao vốn tưởng chỉ có phụ nữ mới thích thứ đồ lấp lánh này, không ngờ cũng có thể thu hút ánh mắt của đàn ông nữa nhỉ...”

Viên Mục Dã hỏi ngược lại: “Không phải anh cũng rất thích thú hay sao? Nếu không sao lại giấu cẩn thận ở đây chứ?”

Tên cầm đầu băng cướp cười bảo: “Đây là chuyện bất khả kháng mà. Bọn tao cũng đâu thể mang hết tài sản theo người? Chẳng bằng đổi thành mấy viên đá nhỏ này, dễ mang dễ giấu, còn có không gian có thể tăng giá trị...”

Viên Mục Dã bật cười: “Không ngờ làm nghề như các anh cũng muốn quản lý tài sản.”

“Nhảm nhí, thời nay nghề gì mà không phải hiểu chút ít về quản lý tài sản!?” Tên cầm đầu băng cướp tức giận.

Viên Mục Dã không nói chuyện nữa, mà âm thầm tính toán kế tiếp nên làm gì?

Tên cầm đầu băng cướp thấy cậu im lặng bèn cười bảo: “Tao biết mày có tài cao, hiện giờ đúng lúc bọn tao đang thiếu người, hay là mày tới nhập bọn đi. Tao cho mày hai viên đá nhỏ làm tiền đặt cọc, thế nào?”

Viên Mục Dã thấy đôi phương ra tay rộng rãi như vậy thì vội xua tay: “Tôi không sống được cuộc sống nguy hiểm như vậy đâu. Tôi sợ mình có mạng kiem nhưng không có mạng xài!”

Dường như tên cầm đầu băng cướp cũng biết Viên Mục Dã vốn không thể nào đồng ý, vì thế nở nụ cười rồi bỏ kim cương vào lại túi vải nhung, sau đó thở dài nói: “Mày biết cái gì, đây gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm!”

Sau khi ra khỏi ngân hàng, Viên Mục Dã biết mình không thể lên xe nữa, vì thế cậu quay đầu lại nói với tên cầm đầu băng cướp bằng sắc mặt âm u nặng nề: “Tôi đã giúp anh xong rồi, có phải anh nên thả tôi đi không? Đối với các anh, hiện giờ thả tôi đi cũng không có chỗ nào tệ, nếu không chúng ta cũng chỉ có thể bên sút càng bên gãy gọng với nhau thôi.”

Chương 925: Người mặc đồ đen

Ai ngờ tên cầm đầu băng cướp không cho là vậy, hấn quơ cái điều khiển từ xa nho nhỏ trong tay: “Viên Mục Dã, đừng nói lời vện toàn quá.”

Suy xét đến sự an toàn của người đi đường xung quanh, tất nhiên Viên Mục Dã sẽ không độ độ cứng với đám người này, chỉ đành để bị bắt lên xe buýt nhỏ lần nữa. Sau khi lên xe, tên cầm đầu băng cướp đưa thứ lấy được trong ngân hàng ra cho gã quân sư. Đối phương mở ra kiểm tra một chút rồi tiện tay để vào một cái rương có mật mã.

Viên Mục Dã liếc nhìn mắt cá chân của mình rồi nói: “Tháo ra đi, hiện giờ thứ này còn cột vào người tôi thì chẳng tốt đẹp gì với mấy người đâu...”

Tên cầm đầu băng cướp ngẫm nghĩ rồi bảo: “Mày không suy nghĩ một chút về đề nghị vừa rồi của tao hả? Mặc dù làm nghề của bọn tao có nhiều nguy hiểm, nhưng mà tỷ suất sinh lời cao, làm một mẻ nghỉ nửa năm, có thể đến bất cứ nơi nào mình muốn trên thế giới mà chơi, chẳng phải tốt hơn nhiều so với công việc sáng đi chiều về của mày hay sao?!”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Các anh điều tra tôi bằng con đường nào thế?”

Gã quân sư ngồi hàng ghế trước cười đáp: “Anh không cần quan tâm, chúng tôi tự có cách riêng của mình. Nếu đại ca chúng tôi đã mời gọi anh, tôi khuyên anh nên suy nghĩ thật kỹ thì hơn.”

Sau khi nói xong, gã quân sư bèn đưa mắt ra hiệu cho tên cao to, đối phương cúi người xuống tháo quả bom mini trên chân Viên Mục Dã bằng chìa khóa chuyên dụng. Không có thứ này trói buộc, Viên Mục Dã thở phào nhẹ nhõm. Cậu nghĩ nếu không được thật thì sẽ tìm cơ hội nhảy xuống xe, vẫn tốt

hơn là bị bọn người kia kéo đến nơi núi rừng hoang vắng mà chôn.

Ai ngờ ngay lúc Viên Mục Dã đang miên man suy nghĩ, đằng sau đột nhiên có chiếc MPV màu đen lao vọt lên trước, rõ ràng là muốn chặn đầu chiếc xe buýt nhỏ của bọn họ, nhưng dừng thấy tài xế xe buýt trông thật thà chất phác, kỹ thuật lái xe lại rất giỏi, chỉ vài ba động tác đã vòng qua chiếc xe đen một cách nhẹ nhàng, nhanh chóng lái chiếc xe buýt nhỏ về phía ngoại ô.

Tên cầm đầu băng cướp hỏi với sắc mặt âm u: “Người của mày hả?”

Viên Mục Dã nhớ lại chiếc xe MPV đen hơi quen mắt vừa rồi và lắc đầu: “Làm sao người của tôi có thể biết hiện giờ tôi đang ở trên xe các anh được? Không phải là kẻ thù của các anh đấy chứ?!”

“Không thể nào, trừ cảnh sát ra, không ai đuổi theo bọn tao...”
Tên cầm đầu băng cướp phản bác.

Ngay khi bọn họ chẳng hiểu gì thì chiếc MPV lại đuổi theo lần nữa. Viên Mục Dã liếc thấy cách hóa trang đồ đen, mũ đen, khẩu trang đen thì hiểu ngay là thế nào.

Phải nói hôm nay Viên Mục Dã cũng xui tận mạng, bị tới hai đám người cùng theo dõi. Nhìn khí thế hôm nay của đối phương thì có vẻ không thành công tuyệt đối không bỏ qua đây mà. Tuy nhiên, điều này có lẽ là một cơ hội xoay chuyển đối với Viên Mục Dã, biết đâu lại có thể thừa dịp thoát khỏi cả hai bên thì sao!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn nói với tên cầm đầu băng cướp: “Tìm chỗ dừng xe thả tôi xuống đi, những kẻ đó nhằm vào tôi. Đừng nói tôi không cảnh cáo các anh, nếu còn tiếp tục lẩn xả vào như vậy, các anh sẽ không biết mình chết như thế nào đâu.”

Theo lý mà nói, giờ Viên Mục Dã đã không còn tác dụng đối với bọn cướp nữa. Bây giờ thả cậu xuống xe chắc chắn là sự lựa chọn khôn ngoan nhất. Nhưng tên cầm đầu băng cướp lại lo lắng đây chỉ là do Viên Mục Dã giở trò thôi. Hơn nữa trong mắt bọn chúng, dù cho đối phương nhằm vào Viên Mục Dã thật, bọn chúng cũng có thể nghĩ cách kiếm lợi từ trong đó.

Hai chiếc xe nhanh chóng chạy đến một con đường hẻo lánh ở vùng ngoại ô. Tuy đối phương không thể ép xe buýt của băng cướp dừng lại trong khoảng thời gian ngắn, nhưng cũng bám theo sát rất, không hề có ý định từ bỏ.

Đúng lúc này, chiếc MPV màu đen đang sau chột đuổi theo với tốc độ nhanh hơn, sau đó người ngồi ở ghế phụ hạ cửa sổ xe xuống và hét về phía chiếc xe buýt nhỏ: “Giao Viên Mục Đã ra đây!”

Tên cầm đầu băng cướp cười gằn: “Bọn mày bảo giao là tao phải giao hả? Vậy phải xem bọn mày có thể bỏ ra bao nhiêu tiền cái đã!”

Đối phương nghe vậy cũng không lảng nhãng: “Tiền dễ nói thôi, các người dừng xe lại trước, chúng ta nói chuyện giá cả đàng hoàng.”

Viên Mục Đã ngồi ở trong xe nghe hai phe chuẩn bị bàn chuyện giá cả của mình mà có cảm giác như bị người ta lừa bán, cậu khó chịu nói: “Đừng bảo tôi không cảnh cáo các người nhé, những người này có bối cảnh rất sâu xa, tốt nhất là đừng trêu chọc bọn họ!”

Mấy người trong chiếc xe buýt nhỏ cười vang, thậm chí tên cao to còn chảy cả nước mắt: “Nói bối cảnh với bọn tao á, có phải mày bị ngốc không đấy?”

Viên Mục Đã chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ, xem ra hiện giờ cậu cũng chỉ có thể âm thầm chúc bọn chúng tự cầu phúc thôi.

Sự việc đích thực giống như Viên Mục Đã đoán trước, sau khi chạy vào đường nhỏ không bao lâu, đằng trước có một chiếc xe MPV màu đen cùng loại chạy ngược tới. Rõ ràng đây là hậu chiêu mà đối phương chuẩn bị, dẫu sao trước đó bọn họ “bám đuổi như bay” cũng đã bị hụt một lần.

Tên cầm đầu băng cướp thấy đằng trước lại xuất hiện một chiếc xe MPV màu đen khác cũng hơi kinh ngạc. Hắn biết còn tiếp tục như vậy thì không hay, sớm muộn gì cũng sẽ bị hai chiếc xe này ép dừng lại, vì thế hắn vỗ vai tài xế ngồi trước: “Dừng sang bên đường đi!”

Băng cướp trên xe nghe thế lập tức móc súng ra lên đạn, chuẩn bị chơi lớn với đối phương một trận. Nhưng Viên Mục Đã biết

mấy tên này tuyệt đối không phải đối thủ của những người kia, đừng thấy lúc bọn họ cướp bóc nom có vẻ được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng so về giết người thì đám của lão K vẫn hơn một chút.

Đáng tiếc, những người trên xe đều không hiểu đạo lý này, đám liều mạng đó một lòng muốn lợi dụng Viên Mục Dã để bòn rút tiền tài, vốn chẳng đời nào ngờ rằng mình sẽ vì vậy mà trêu chọc vào nhân vật bản thân không thể trêu chọc nổi.

Lúc này chiếc xe buýt nhỏ đã dừng hẳn, theo sát sau đó là hai chiếc xe MPV màu đen cũng liên tiếp dừng lại, kẹp chặt chiếc xe buýt nhỏ ở giữa. Tiếp theo, hai tên áo đen bước xuống xe.

Tên cầm đầu băng cướp vừa thấy cách ăn mặc của đối phương thì cau mày lại: “Bất có mỗi một người mà thôi, cần gì bịt kín mít vậy chứ?”

Đầu tiên, hai tên áo đen xác nhận Viên Mục Dã đúng thật là ngồi ở trong xe, sau đó mới lạnh lùng nói với băng cướp: “Chúng tôi chỉ cần Viên Mục Dã, các người giao cậu ta ra đây là có thể chạy lấy người rồi.”

Tên cầm đầu băng cướp cười cợt, nói: “Tuồng bở hả? Người do bọn tao vất vả bắt được, dựa vào đâu mà cho bọn mày mang đi?!”

Một tên áo đen nhú mày hỏi: “Vậy các người muốn thế nào?”

Tên cao to hừ lạnh: “Bớt nói nhảm đi, hiện giờ người đang nằm trong tay bọn tao đấy! Muốn người thì lấy tiền ra đổi!”

Viên Mục Dã vốn tưởng rằng những kẻ mặc đồ đen sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, ai ngờ đối phương vẫy tay về phía trong xe, sau đó có một tên áo đen xách một cái cặp táp màu bạc bước xuống.

Viên Mục Dã thật sự không ngờ trong xe đối phương còn mang theo một vali tiền mặt, tên áo đen nói chuyện lúc đầu mở cặp táp ra rồi bảo: “Trong đây có hai triệu tệ tiền mặt, chúng ta một tay giao người một tay giao tiền!”

Chương 926: Khu nghỉ dưỡng tư nhân

Ngay khi tên cầm đầu nhìn thấy tiền chuộc, hắn quay ra xin lỗi Viên Mục Dã: “Xin lỗi nhé, mày thấy đấy, người ta cũng đã đưa tiền nên bọn tao chỉ có thể giao mày ra thôi, dù sao thời buổi bây giờ chẳng có ai chê tiền cả.”

Viên Mục Dã nghe xong không còn gì để nói, hai nhóm người này đều chẳng có ý tốt với cậu, dù rơi vào tay bọn cướp hay lão K thì cũng không có kết quả tốt...

Ngay khi Viên Mục Dã bước ra khỏi chiếc xe, một người áo đen nhanh chóng che mắt cậu lại bằng một tấm vải đen, sau đó xô đẩy cậu đến chiếc xe MPV màu đen của đối phương. Không ngờ sau khi Viên Mục Dã lên xe, đối phương lại chẳng vội vàng lái xe đi, có vẻ như họ đang chờ điều gì đó...

Cho đến khi có mấy tiếng súng vang lên bên ngoài xe, Viên Mục Dã mới nhận ra rằng những người này không định để bọn cướp còn sống rời đi. Viên Mục Dã thầm thở dài, thấy chưa? Mình nói đúng rồi chứ! Muốn nhiều tiền làm gì? Dù sao cũng chẳng sống để mà tiêu được.

Đúng lúc này có tiếng mở cửa xe, một gã trên người đầy mùi máu chui vào và nói: “Hai tên chạy thoát... Còn lại đều đã bị giải quyết.”

Ngay sau đó, một giọng nói trầm thấp vang lên phía sau lưng Viên Mục Dã: “Chạy thì chạy, nhớ xóa sạch hiện trường đấy...”

Ngay khi giọng nói này vang lên, Viên Mục Dã đã cảm thấy khí chất của người này rất khác biệt, có thể là thủ lĩnh của những gã áo đen này. Mặc dù Viên Mục Dã không nhìn thấy khuôn mặt người đó, nhưng cậu có thể nhận thấy hơi thở của gã rất bình tĩnh, dường như gã không hề để bọn bắt cóc Viên Mục Dã vào mắt.

“Cậu Viên, chúng tôi tìm cậu vất vả quá!” Giọng nói của người đàn ông lại vang lên.

Viên Mục Dã bất đắc dĩ cười, nói: “Tôi cũng rất tò mò đấy, sao các anh cứ nhất định phải tìm tôi vậy?”

Người đàn ông bình thản nói: “Thật xin lỗi cậu Viên, chúng tôi cũng nhận được ủy thác của người khác nên phải làm việc hết sức thôi... Hơn nữa, lần trước cũng là vì cậu nên mấy người anh em của chúng tôi còn bị tàn phế, tôi cũng phải bồi thường cho họ chứ.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ, lần trước A Triết ra tay thật sự hơi tàn nhẫn, mặc dù không giết người nhưng cũng chẳng khá hơn là bao... Nhưng đâu thể trách cậu được? Dù sao cũng do bọn họ tìm đến cửa trước mà!

Lúc này, điện thoại của Viên Mục Dã đột nhiên đổ chuông, chắc cả buổi sáng Đoàn Phong không thấy Viên Mục Dã xuất hiện và cậu cũng không báo trước, nên anh ta mới gọi điện đến hỏi thử. Trước đây thỉnh thoảng Viên Mục Dã cũng nghỉ làm mà không báo tiếng nào, bình thường chỉ cần không quá buổi trưa thì Đoàn Phong cũng không hỏi nhiều.

Viên Mục Dã còn chưa kịp cầm lên, điện thoại đã bị một gã bên cạnh giật lấy, sau đó gã này quay kính xe xuống rồi ném ra ngoài. Viên Mục Dã thấy xót cả ruột, đây là chiếc điện thoại đời mới mà cậu vừa mua năm nay, thế là bay mất một nghìn đồng rồi.

“Thật xin lỗi cậu Viên, từ giờ trở đi cậu không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, nhưng cậu yên tâm, lệnh chúng tôi nhận được chỉ là mời cậu về làm khách... Vì vậy miễn là cậu phối hợp, chúng tôi chắc chắn sẽ không làm cậu bị thương.” Mặc dù gã này mở miệng ra là xin lỗi này xin lỗi nọ, nhưng Viên Mục Dã lại chẳng nghe ra được một chút ngượng ngùng nào trong giọng nói của gã cả.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã đành chấp nhận số phận mà dựa lưng vào ghế, mặc dù bên phía Đoàn Phong chắc cũng đã biết cậu gặp chuyện, nhưng khi họ điều tra được hướng đi thật sự của Viên Mục Dã, thì không biết cậu đã bị đám người này đưa đến chỗ nào rồi.

Sau đó, chiếc xe lại tiếp tục chạy một lúc nữa, trong thời gian đó Viên Mục Dã luôn bị bịt mắt, cậu chỉ có thể dựa vào cảm giác để suy đoán chiếc xe đi về phía Nam, với tốc độ xe hiện tại, bọn họ đã rời khỏi thủ đô một đoạn rồi.

Viên Mục Dã do dự một chút rồi lên tiếng: “Tôi có thể hỏi chút được không, mấy người muốn đưa tôi đi đâu?”

Viên Mục Dã cũng không mong chờ nhận được câu trả lời từ phía đối phương, không ngờ gã kia lại suy nghĩ rồi đáp: “Nói cho cậu cũng không sao, chúng ta đang đi đến một khu nghỉ dưỡng tư nhân trong núi được ngài K đầu tư xây dựng, chỉ cần giao cậu cho ông ta thì nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành.”

Viên Mục Dã nghe xong là hiểu, đúng là ngài K kia muốn bắt mình. Nhưng bây giờ Viên Mục Dã vẫn không thể xác định ngài K này có phải là cha ruột của Diệp Dĩ Nguy hay không...

Thấy Viên Mục Dã chìm vào im lặng sau khi nghe được cái tên ngài K, đối phương cười chế nhạo: “Sao thế? Nghe thấy tên ngài K thì sợ quá đơ luôn rồi à?”

Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Thành thật mà nói, tôi thậm chí còn chẳng biết ngài K là ai! Tôi cũng không hiểu mình chọc vào đối phương lúc nào mà lại khiến ông ta tìm tôi nhiều lần như vậy...”

Đối phương hơi ngạc nhiên: “Cậu không biết ngài K à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi thật sự không biết ông ta, vì vậy tôi luôn cảm thấy có thể các anh đã bắt nhầm người!”

Viên Mục Dã vừa dứt lời, dải băng màu đen đang che mắt cậu bỗng bị người ta giật xuống, Viên Mục Dã nhìn thấy một người đàn ông có tướng mạo hung dữ đang ngồi bên cạnh và nhìn chăm chăm vào mặt cậu, sau đó gã lắc đầu và bảo: “Không nhầm được, không tin thì tự cậu nhìn đi...”

Người đàn ông nói xong bèn đưa một chiếc máy tính cho Viên Mục Dã, trong đó có một tài liệu đã được mở sẵn, không phải tư liệu về Viên Mục Dã thì còn là ai nữa?

Viên Mục Dã xem xong thì gấp máy tính lại, sau đó thở dài, nói: “Những tài liệu này đúng là của tôi, nhưng việc tôi không biết ngài K cũng là sự thật.”

Đối phương nhún vai: “Chúng tôi chỉ cần bắt người, những vấn đề khác cứ để ngài K đích thân trả lời cậu...”

“Có lẽ là tôi xui thôi!” Viên Mục Dã vừa nói vừa quan sát tình huống trong xe, cậu thử tính xem một khi ra tay sẽ có bao nhiêu phần thắng.

Người khác còn dễ nói, nhưng người đàn ông trước mắt này có vẻ khó đối phó, đối phương để đầu dính, mặc một bộ âu phục chỉnh tề, nhưng không khó để nhận ra dưới lớp quần áo đó tuyệt đối không phải một cơ thể yếu ớt. Ngoài ra vóc dáng cao đến một mét chín của đối phương cũng cho người khác một cảm giác áp lực khó tả... Mặc dù kỹ năng chiến đấu của Viên Mục Dã không tồi, nhưng cậu không dám dễ dàng ra tay với người này.

May mắn thay, cuối cùng Viên Mục Dã không cần phải bịt mắt nữa, mặc dù bây giờ cậu không có cơ hội chạy trốn, nhưng không có nghĩa sau này không có, tốt nhất nên nhận biết đường trước khi tiến vào khu nghỉ dưỡng đó, kẻo sau này khi trốn thoát thì lại giống một con ruồi không đầu bay loạn xạ.

Chiếc xe nhanh chóng lái vào đường núi, Viên Mục Dã cố gắng nhớ hoàn cảnh hai bên đường, nhưng không biết vì sao, ngoại trừ cây cối ngay gần hai bên đường, ở đây chẳng có kiến trúc nào để đánh dấu cả.

Gã thủ lĩnh đầu dính dường như nhìn ra được suy nghĩ của Viên Mục Dã, gã khẽ cười, nói: “Ở đây là khu nghỉ dưỡng tư nhân, không bao giờ mở cửa cho người ngoài...”

Chương 927: Tình cảm cha con sâu nặng

Sau khi chạy vào đường núi, chiếc xe lại chạy hơn một giờ nữa, Viên Mục Dã nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, cậu càng ngày càng nghi ngờ không biết đây là khu nghỉ dưỡng tư nhân gì? Trông nó rõ ràng là nhà tù tư nhân được xây giữa rừng sâu mà!

Chiếc xe của Viên Mục Dã cuối cùng cũng lái vào một trang viên trên núi với rất nhiều lính canh, sự chặt chẽ trong việc phòng thủ ở nơi này vượt xa sức tưởng tượng của Viên Mục Dã, đến cả gã thủ lĩnh đầu đỉnh và đám thủ hạ cũng phải giao nộp toàn bộ vũ khí và thiết bị liên lạc trên người.

Sau đó lại có người dẫn gã thủ lĩnh đầu đỉnh và Viên Mục Dã đi vào một tòa nhà đơn độc, bọn họ gặp một người đàn ông gầy gò hơn năm mươi tuổi, Viên Mục Dã thấy đôi phương ăn nói không tầm thường thì đoán chắc người này chính là lão cha độc ác của Diệp Dĩ Ngụy.

Người đàn ông hiền hòa nói: “Xin chào cậu Viên, cậu mau ngồi đi... Cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau.”

Nếu như không biết trước thân phận của đôi phương, Viên Mục Dã chắc chắn sẽ nghĩ rằng người này chỉ là một ông già giàu có thích sống ẩn dật mà thôi...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cười đáp lại: “Ngài K khách sáo quá, Viên Mục Dã này có tài đức gì mà khiến ngài quan tâm đến thế?”

Ngài K khẽ mỉm cười: “Cậu Viên đừng quá khiêm tốn, sự tồn tại của cậu rất quan trọng đối với tôi... Cậu cũng không cần lo lắng, mấy ngày nay cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, hoàn cảnh ở đây không tồi đâu!”

Lúc này, có một cô gái bê trà và bánh vào, sau khi cẩn thận đặt trà bánh lên bàn, cô ta nhẹ nhàng nói: “Ngài Viên, xin mời

dùng...”

Viên Mục Dã phát hiện, cô gái này từ khi bước vào chưa từng dám ngẩng đầu nhìn những người trong phòng, xem ra ngài K này không hề hiền lành như mặt ngoài...

Viên Mục Dã cười khỏ: “Ngài K khách sáo quá, hoàn cảnh ở chỗ này đúng là rất tốt, nhưng tôi chỉ là một người bình thường, tự nhiên lại được hưởng thụ những thứ này... Thật sự khiến tôi hơi có cảm giác lo lắng đấy.”

Ngài K mỉm cười, ông ta nhìn sang gã thủ lĩnh đầu đinh và bảo: “Cường Tử, cậu có tiếp đón cậu Viên chu đáo không đấy?”

Gã đầu đinh lập tức cung kính đáp: “Ngài K yên tâm, trên đường đi chúng tôi luôn tiếp đón một cách lịch sự, tuyệt đối không hề xúc phạm gì đến cậu Viên...”

Khi Viên Mục Dã nghe được tên gã đầu đinh này là Cường Tử, cậu thấy cái tên này chẳng hợp với khí chất của gã gì cả! Mặc dù đúng là cả đoạn đường đi Cường Tử đối xử với cậu rất lịch sự, nhưng gã đã tự động bỏ qua đoạn gã giết mấy tên cướp kia...

Bây giờ Cường Tử nói như vậy, Viên Mục Dã tự nhiên không làm gã mất mặt, cậu đành gật đầu, cười bảo: “Anh Cường đúng là rất chăm sóc cho tôi trên đường đi, tôi còn chưa cảm ơn anh ấy đã cứu tôi từ trong tay mấy kẻ ác độc kia.”

Ngài K ngạc nhiên, sau đó hỏi Cường Tử: “Còn có chuyện này nữa à?”

Cường Tử gật đầu: “Ngài K yên tâm, chỉ là mấy tên côn đồ nhỏ thôi...”

Ngài K nhìn Viên Mục Dã và nói: “Cậu Viên cần gì thì cứ nói, chỉ cần trong khả năng của tôi... Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp cậu giải quyết.”

Viên Mục Dã mỉm cười: “Tôi xin nhận lòng tốt của ngài K, nhưng không biết ngài có thể giúp tôi giải đáp một chút nghi ngờ trong lòng không?”

Ngài K dường như đã đoán được Viên Mục Dã sẽ hỏi như vậy, ông ta liếc mắt nhìn Cường Tử, đối phương lập tức hiểu ý:

“Hai vị cứ từ từ nói chuyện, tôi đi ra ngoài trước.”

Sau khi đi ra ngoài, Cường Tử tiện tay đóng cửa lại, trong phòng bây giờ chỉ còn lại Viên Mục Dã và lão K. Trong phút chốc, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Viên Mục Dã, cậu định bắt cóc ngài K này rồi trực tiếp chạy trốn... Nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng bỏ ngay suy nghĩ đó đi, bởi vì đối phương đã dám ngồi một mình với cậu thì đương nhiên đã có sự chuẩn bị, nếu hấp tấp ra tay có lẽ kết cục sẽ rất thảm.

Vì vậy, Viên Mục Dã bình thản nói: “Ngài K, ngài có thể cho tôi biết tại sao lại mất công mất sức mời một người vô danh tiểu tốt như tôi đến đây không?”

Ngài K mỉm cười rồi chỉ vào chén trà và nói: “Cứ bình tĩnh, chúng ta vừa uống trà vừa nói...”

Bây giờ đối phương là người chiếm ưu thế, cho nên Viên Mục Dã có nóng nảy thế nào thì cũng chẳng làm được gì, cậu đành phải nhẫn nại nhấp một ngụm trà: “Tôi là người thích nói thẳng nên xin ngài K đừng trách. Hai chúng ta từ trước đến giờ không hề quen biết, lúc anh Cường đến tìm tôi, tôi cảm thấy liệu ngài có tìm nhầm người hay không? Nhưng sau khi nhìn tài liệu trong tay anh ta, tôi mới tin người mà ngài muốn tìm chính là Viên Mục Dã này... Vì vậy tôi muốn hỏi ngài K rằng trước đây tôi đã làm gì xúc phạm đến ngài sao?”

Ngài K nghe xong bèn đặt chén trà xuống rồi cười đáp: “Cậu Viên lo lắng quá rồi, tôi thật sự chỉ muốn mời cậu đến khu nghỉ dưỡng này ở vài ngày. Về phần sự liên quan giữa chúng ta... cũng không phải là không có, người bạn thân Diệp Dĩ Ngụy của cậu là con trai của tôi.”

Nghe đối phương nói như vậy, Viên Mục Dã cảm thấy ngửa răng vô cùng, nhưng trên mặt lại tỏ ra ngạc nhiên, hỏi: “Ngài là cha của Diệp Dĩ Ngụy? Tại sao có thể như vậy được?”

Ngài K khẽ thở dài: “Chuyện này dài dòng lắm, tóm lại thì nó đúng là con ruột của tôi, nhưng gần đây giữa chúng tôi có một số hiểu lầm nên sinh ra hiềm khích, nó luôn không muốn gặp tôi, vì vậy tôi mới nghĩ cách mời cậu về đây để giúp tôi khuyên nó một chút...”

Viên Mục Dã giả vờ sốc và hỏi: “Ngài nói gì cơ? Diệp Dĩ Nguy... Còn sống? Sao có thể chứ? Vậy bây giờ anh ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh ấy ngay lập tức!”

Ngài K nghi ngờ hỏi: “Cậu... không biết nó còn sống à?”

Viên Mục Dã ngơ ngác lắc đầu: “Làm sao anh ấy có thể còn sống được? Chúng tôi đã tìm trên biển mấy ngày mấy đêm, nhưng thậm chí còn không tìm được xác của anh ấy...”

Ngài K thở dài: “Chuyện này không thể nói rõ trong một hai câu được, nhưng tôi có thể nói với cậu một cách có trách nhiệm rằng nó vẫn còn sống, hơn nữa chính tôi đã cứu nó, nhưng bây giờ nó đang ở đâu... thì tôi cũng không biết.”

Viên Mục Dã không giấu nổi sự vui sướng: “Còn sống là tốt rồi... Nhưng đã như vậy thì ngài mời tôi về đây có ích lợi gì?”

Ngài K bèn giải thích: “Tình cảm giữa hai cha con chúng tôi rất sâu đậm, mặc dù Diệp Dĩ Nguy rất giận tôi, nhưng tôi luôn cảm thấy nó đang ở gần đây, chỉ là nó không muốn xuất hiện mà thôi, vì vậy tôi mới muốn mời cậu về, có thể nó sẽ nể mặt cậu mà về nhà chăng?”

Nghe Ngài K nói như vậy, Viên Mục Dã không nhịn được mà thâm cười khẩy, tình cha con sâu đậm gì chứ, nếu để Diệp Dĩ Nguy nghe thấy câu này, liệu anh ta có cười đến rơi cả mắt kính không nhỉ?

Chương 928: Lão cáo già

Nếu lão cáo già này đã giả vờ là tình cảm cha con sâu nặng trước mặt Viên Mục Dã, vậy cậu đương nhiên cũng phải phối hợp, Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu Diệp Dĩ Ngụy có thể trở lại, tôi đương nhiên sẽ giúp ngài khuyên anh ấy, giữa cha và con làm gì có thù hận quá lâu chứ!”

Mặc dù Viên Mục Dã nói như vậy, nhưng trong lòng cậu đang nghĩ nhất định phải tìm cách giết chết lão già này... Để loại khỏi nạn này sống thêm ngày nào thì phải xin lỗi câu nói “Đáng thương tấm lòng cha mẹ trên thế gian này” mất.

Ngài K có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của Viên Mục Dã, ông ta vừa cười vừa nói: “Thật là may mắn cho con trai tôi khi có người bạn như cậu!”

Viên Mục Dã nghĩ thầm, Diệp Dĩ Ngụy có người cha ruột như ông đúng là đen đủi, nếu anh ta còn không có một người bạn chân thành, vậy chẳng phải anh ta sẽ là người đáng thương nhất trên đời sao?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cười nói: “Ngài khách sáo quá, nếu đã như vậy, tôi sẽ làm phiền ngài trong mấy ngày tới. Nhưng không biết tôi có thể nhận tin báo bình an cho người nhà không?”

Ngài K nghe Viên Mục Dã nói như vậy thì sắc mặt hơi thay đổi, nhưng ông ta lập tức trở lại bình thường và bảo: “Vì cậu là bạn của Diệp Dĩ Ngụy nên tôi cũng không giấu giếm một số chuyện nữa, thật ra thân phận của tôi khá đặc biệt nên không thể để lộ tung tích được. Trước đó cậu cũng thấy rồi đấy, khi đám người Cường Tử tiến vào khu nghỉ dưỡng, bọn họ cũng phải giao ra toàn bộ thiết bị thông tin... Vì vậy xin cậu Viên chịu khó vài ngày vậy.”

Viên Mục Dã biết đối phương nói như vậy đã là rất lịch sự rồi, cậu đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, nhưng tôi không biết phải giải thích với đơn vị thế nào sau khi quay về...”

Ngài K cười nói: “Chuyện này thì cậu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ gánh chịu mọi tổn thất mà cậu Viên gặp phải.”

Lão cáo già đã nói đến nước này, Viên Mục Dã đành bắt đầu đi đáp: “Vậy tôi xin quấy rầy trong mấy ngày tới.”

Ngài K nghe xong lập tức ra lệnh cho người làm đưa Viên Mục Dã về phòng nghỉ ngơi, đồng thời còn dặn dò bọn họ cung cấp đồ ăn theo khẩu vị của Viên Mục Dã, tuyệt đối không được sơ suất...

Sau khi Viên Mục Dã bước ra khỏi phòng, cậu thấy Cường Tử vẫn đang đứng đợi ở bên ngoài, Viên Mục Dã bèn cười hỏi: “Anh Cường đúng là chuyên nghiệp, tôi còn tưởng anh về nghỉ rồi chứ?”

Cường Tử cười: “Ngài K đã bảo tôi phụ trách toàn bộ các công việc về cậu trong mấy ngày tới, vì vậy tôi sao có thể nghỉ ngơi khi chưa thu xếp tốt cho cậu chứ!” Nói xong, gã đưa tay ra hiệu: “Xin mời cậu Viên đi bên này...”

Viên Mục Dã vừa đi vừa nhìn cách trang trí trong tòa nhà, tuy vô cùng sang trọng nhưng càng sang trọng thì Viên Mục Dã lại càng cảm thấy khó chịu, cậu nghĩ đến những ngày tháng mà anh Thạch Đầu đã sống, sau đó lại nhìn điều kiện trong nhà cha ruột của anh ta...

Đúng lúc này, có hai nhân viên an ninh dẫn một con chó Doberman màu đen đi ngang qua cửa sổ, Viên Mục Dã không khỏi xúc động khi nhìn thấy nó, chỉ sợ nuôi chó còn tốn nhiều tiền hơn nuôi đứa con trai Diệp Dĩ Nguy, chẳng lẽ trong lòng lão cáo già ấy, con ruột còn không bằng một con chó sao?

Mặc dù Viên Mục Dã không biết trong chuyện này có bí ẩn gì, nhưng cậu có thể khẳng định rằng Diệp Dĩ Nguy không phải là người có lỗi, dù sao năm đó anh ta cũng chỉ là một đứa trẻ, anh ta có quyền gì để chọn lựa cha mẹ và xuất thân của mình chứ?

Dù nói thế nào đi nữa, Diệp Dĩ Nguy cũng là máu thịt của ông ta, kể cả không có tình cảm thì cũng đâu thể coi như cỏ rác rồi bỏ đi như một chiếc giày rách như vậy được? Vừa rồi khi tiếp xúc với lão cáo già đó, mặc dù trong nhất thời Viên Mục Dã không nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng ông ta, nhưng qua

cử chỉ và cách ăn nói, ông ta cũng đâu phải là người không hiểu đạo làm người đâu?!

Cường Tử đưa Viên Mục Dã về phòng rồi rời đi, trước khi đi gã còn dặn rằng có gì cần thì trực tiếp nói với gã, miễn là không quá đáng, Cường Tử có thể cố gắng hết sức để thỏa mãn, đặc biệt là về mặt ăn uống chi phí...

Viên Mục Dã bèn giả vờ khách sáo vài câu với đối phương rồi đuổi gã đi, sau đó cậu ngồi một mình trong phòng tự hỏi làm cách nào để thoát khỏi nhà tù trong núi sâu này? Đầu tiên Viên Mục Dã đi một vòng quanh phòng, cậu phát hiện vài chỗ có camera ẩn, thật ra không cần nghĩ cũng biết, đối phương chắc chắn sẽ theo dõi những hành động của Viên Mục Dã mọi lúc mọi nơi.

Mùi vị bị người khác nhìn chằm chằm rất khó chịu, vì vậy Viên Mục Dã đành quay về phòng ngủ và nằm xuống, thứ nhất, cậu muốn làm cho người theo dõi nghĩ rằng mình đã ngủ để buông lỏng cảnh giác; thứ hai, cậu muốn sắp xếp lại toàn bộ chuyện của ngày hôm nay, tại sao mọi chuyện xui xẻo cứ liên tiếp xảy ra... Bây giờ Viên Mục Dã chỉ hy vọng Diệp Dĩ Ngụy đừng bị lừa rồi lại chạy về.

Không ngờ Viên Mục Dã suy nghĩ miên man rồi thật sự ngủ thiếp đi, khi cậu mở mắt ra thì sắc trời bên ngoài đã tối. Viên Mục Dã nhanh chóng ngồi dậy, nhưng khi vừa đi ra khỏi phòng ngủ, cậu thấy có một người đang ngồi trên ghế sofa...

Bởi vì không bật đèn nên Viên Mục Dã chỉ có thể nhìn đại khái hình dáng của người này, có vẻ như đó là Cường Tử, người đã bắt cậu về trước đó, nhưng người này tiến vào lúc nào? Viên Mục Dã thậm chí còn không hề phát hiện.

Một tiếng “Cách...” vang lên, đối phương bật chiếc đèn bàn cạnh ghế sofa.

Viên Mục Dã hí mắt nhìn, quả nhiên là Cường Tử với khuôn mặt dữ tợn.

“Anh Cường? Sao anh lại ngồi ở đây?” Viên Mục Dã cố gắng nói thật bình tĩnh, cậu không muốn đối phương phát hiện sự khẩn trương trong lòng mình.

Đối phương nghe xong cười bảo: “Ngài K bảo tôi đến đưa cậu đi ăn cơm, tôi thấy cậu vẫn chưa ngủ dậy nên ngồi chờ cậu dậy.”

Viên Mục Dã gãi đầu: “Thật xin lỗi, hôm nay tôi trải qua nhiều chuyện nên rất mệt... Thật ra anh nên đánh thức tôi.”

Cường Tử không thềm để ý: “Không sao, ngài K đã ra lệnh, tất cả lịch trình đều lấy việc ăn ngủ của cậu làm chuẩn...”

Sau đó Viên Mục Dã đi theo Cường Tử đến phòng ăn, chỗ này đã có nhân viên phục vụ chờ sẵn, chỉ cần Viên Mục Dã đến là sẽ bắt đầu... Viên Mục Dã thấy phòng ăn lớn như vậy mà chỉ có hai người là mình và Cường Tử, cậu đã hiểu ngay rằng mình là người khách mời duy nhất của cái nhà tù trong núi này.

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn và nói: “Thật xin lỗi, anh Cường, những món này đều không hợp khẩu vị của tôi...”

Cường Tử nghe vậy cũng không nói gì, gã lập tức bảo người cầm thực đơn đến để Viên Mục Dã chọn lại món, không ngờ Viên Mục Dã nhìn thực đơn và lắc đầu: “Anh Cường, trên này cũng không có món mà tôi muốn...”

Cường Tử cau mày, rõ ràng có vẻ không vui, nhưng gã vẫn lịch sự tiếp lời: “Gọi đầu bếp ra đây, cậu Viên gọi món gì thì bảo ông ta làm món đó!”

Lát sau, một người đàn ông trung niên vừa cao vừa béo bước đến, ông ta liếc nhìn Viên Mục Dã rồi hỏi: “Xin hỏi cậu Viên muốn ăn món gì để hợp khẩu vị?”

Không ngờ Viên Mục Dã lại không thềm nhượng mắt lấy một cái mà bảo: “Cho tôi một lít máu bò tươi...”

Chương 929: Tử quần áo

Ban đầu, đầu bếp còn tưởng mình nghe nhầm, ông ta vội vàng hỏi lại: “Cậu muốn một lít sữa bò tươi à?”

Viên Mục Dã bình thản nói: “Không phải sữa bò... là máu bò.”

Lần này đến lượt người luôn nghiêm túc như Cường Tử cũng hơi kinh ngạc, gã không hiểu Viên Mục Dã đang giở trò gì. Thật ra không phải Viên Mục Dã muốn giở trò, mà cậu đáng lẽ phải tiêm thuốc ức chế trong mấy ngày này, vậy mà bây giờ lại bị bắt cóc đến đây.

Viên Mục Dã hiểu rằng thay vì chống chọi với cơn thèm máu suốt ngày, thà rằng cậu cứ ăn uống thoải mái một chút, ít nhất có thể nạp năng lượng để chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào...

Vị đầu bếp to béo kia đúng là người nghiêm túc, chỉ một lát sau, một cốc máu bò to dùng nóng hổi đã được đặt trước mặt Viên Mục Dã. Chắc người đầu bếp cảm thấy Viên Mục Dã đang gây sự với mình, vì vậy ông ta nói với vẻ thách thức: “Cậu Viên, xin mời...”

Viên Mục Dã nghiêng đầu nhìn ông ta, sau đó cầm cốc máu bò lên uống ừng ực. Lần này đừng nói là đầu bếp mà đến cả Cường Tử ở phía đối diện cũng sững sốt, bọn họ không hiểu Viên Mục Dã đang làm gì.

Sau khi uống xong một cốc máu bò tươi, Viên Mục Dã còn không quên cầm khăn ăn lên lau vết máu bên mép, thân hình gầy gò của Viên Mục Dã kết hợp với khuôn mặt đẹp trai nhưng hơi tái nhợt khiến cậu trông giống hệt một con ma cà rồng vừa được ăn no.

Viên Mục Dã thấy đã đạt được hiệu quả mà mình mong muốn nên mỉm cười nói với đầu bếp: “Cảm ơn anh, khẩu vị của tôi rất đơn giản, các anh không cần chuẩn bị nguyên liệu đặc biệt gì đâu, sáng mai lại cho tôi một lít máu bò tươi là được.”

Sau khi người đầu bếp sợ hãi rời đi, Viên Mục Dã mỉm cười nhìn Cường Tử ở phía đối diện: “Anh Cường, lát nữa có tiện đưa tôi đi dạo một vòng quanh khu nghỉ dưỡng không?”

Cường Tử gật đầu: “Đương nhiên... đây vốn là phạm vi nhiệm vụ của tôi mà.”

Người đàn ông tên Cường Tử này cũng đã quen nhìn những cảnh hoành tráng, một cốc máu bò to dùng vừa rồi chưa đủ làm gã sợ hãi. Nhưng hành động này của Viên Mục Dã đã thành công khơi dậy hứng thú của Cường Tử. Vị “cậu chủ” trước đó cũng không phải người bình thường, không ngờ bạn của cậu ta lại càng không bình thường hơn...

Sau khi cởi bỏ sự kìm nén trong vấn đề ăn uống, Viên Mục Dã cảm thấy tinh thần của mình đặc biệt tốt, cảm giác tỉnh táo này giống như uống cà phê vậy... Viên Mục Dã có vẻ rất hứng thú nghe Cường Tử giới thiệu, nhưng thật ra cậu đang âm thầm ghi nhớ địa hình xung quanh khu nghỉ dưỡng này.

Quy mô của “nhà tù trong núi sâu” này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Viên Mục Dã, không biết có phải Diệp Dĩ Nguy cũng đã từng bị giam ở đây hay không...

Tiếc là Viên Mục Dã bảo Cường Tử dẫn mình đi khắp nơi nhưng lại chẳng phát hiện chỗ nào có an ninh yếu kém cả, đứng nhìn khu nghỉ dưỡng này trông rất nguy nga tráng lệ, nhưng chỉ cần đến gần rìa khu nghỉ dưỡng thì sẽ có camera hồng ngoại chiếu đến... Khả năng âm thầm lén ra ngoài gần như là bằng không.

Cường Tử hiển nhiên là một người không giỏi ăn nói, khi gã giới thiệu về tình hình khu nghỉ dưỡng với Viên Mục Dã, gã đã thu gọn hết mức có thể, tuyệt đối không dùng những từ bóng bẩy hay diễn tả hình ảnh. Xem ra thực sự rất khó để tìm hiểu được tin tức có ích từ miệng của người này...

Có lẽ Cường Tử phát hiện Viên Mục Dã đang quan sát mình, gã bèn quay đầu nhìn cậu và nói: “Cậu Viên, tôi biết cậu đang nghĩ gì... Nhưng hãy nghe lời khuyên của tôi, đừng tự chuốc lấy khổ, bởi vì nếu không có sự đồng ý của tôi thì không ai có thể ra khỏi khu nghỉ dưỡng.”

Mặc dù Viên Mục Dĩ cảm thấy giọng điệu của đối phương hơi kiêu ngạo, nhưng cậu cũng không tìm ra được câu nào để phản bác, dù sao Viên Mục Dĩ cũng bị người ta bắt về đây, vì vậy cậu đành cười nói: “Anh Cường nói đùa, tôi đã đồng ý với ngài K là ở lại vài ngày, làm sao tôi lại chạy trốn chứ?”

Cường Tử nghe xong bình thản nói: “Vậy thì tốt...”

Viên Mục Dĩ thấy lúc này cũng không còn sớm nên đề nghị trở về phòng nghỉ ngơi, Cường Tử đưa Viên Mục Dĩ về tận cửa phòng, sau đó gã dặn: “Trong phòng có điện thoại, nếu cậu cần thì có thể gọi bất cứ lúc nào, không có việc gì tôi đi trước nhé, hẹn gặp vào ngày mai.”

Viên Mục Dĩ cười gượng, chào lại: “Được rồi, ngày mai gặp...”

Sau khi trở về phòng, Viên Mục Dĩ hơi mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, xem ra từ giờ trở đi, chỉ cần Viên Mục Dĩ ra khỏi phòng là Cường Tử sẽ không rời khỏi cậu nửa bước...

Viên Mục Dĩ tiện tay bật tivi lên, cậu muốn nhìn xem có tin tức gì liên quan đến việc tìm người mất tích của mình không, vậy mà cậu phát hiện tivi này chỉ chiếu những kênh định sẵn, nó chỉ có phim điện ảnh và phim truyền hình... Viên Mục Dĩ chán nản bật một phim truyền hình lên xem.

Tất nhiên Viên Mục Dĩ chẳng có lòng dạ nào mà ngồi xem phim truyền hình dài tập, cậu chỉ muốn tạo ra âm thanh để quấy nhiễu mấy gã đang ngồi nhìn camera theo dõi mà thôi. Sau đó, Viên Mục Dĩ lại đến bên cửa sổ, cậu muốn mở cửa sổ để nhìn tình huống bên ngoài, kết quả Viên Mục Dĩ phát hiện tất cả những cửa sổ này đều được bịt kín, trừ khi đập vỡ kính, nếu không một con ruồi cũng không bay ra được.

Cửa trước có người canh, cửa sổ bị bịt kín, trong phòng cũng có camera giám sát 360 độ không hề có góc chết... Nhìn từ bên ngoài thì đây là một căn phòng cho người ta nghỉ ngơi và hưởng thụ, nhưng thực chất lại là một nhà tù cao cấp.

Loại người khó đối phó nhất trên đời này chính là kẻ vừa xấu xa, vừa thông minh lại vừa có tiền, cha ruột của Diệp Dĩ Ngụy hoàn toàn đáp ứng được những tiêu chuẩn này, thật sự không

biết anh ta đã trốn thoát khỏi tay lão cáo già này bằng cách nào?

Viên Mục Dã thật sự không muốn lúc nào cũng sống dưới ánh mắt của người khác, nhưng cậu nhìn một vòng trong phòng mà chẳng thấy chỗ nào trốn tạm được cả... Cho đến khi Viên Mục Dã dán mắt vào chiếc tủ quần áo trong phòng.

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà Viên Mục Dã lại đi đến mở cửa tủ gỗ ra, cậu phát hiện không gian bên trong không hề nhỏ, thân hình cao lớn của cậu vẫn dễ dàng trốn vào trong đó... Phải nói ngài K đúng là có tiền, một cái tủ treo quần áo mà cũng hoành tráng đến vậy.

Viên Mục Dã tiện tay rút vài chiếc áo choàng tấm ra, sau đó ôm một chiếc chăn rồi chui vào...

Cùng lúc đó, bên chỗ anh Cường cũng đang theo dõi mọi hành động của Viên Mục Dã qua camera, khi gã thấy Viên Mục Dã ôm cái chăn chui vào tủ thì cười lắc đầu: “Hai người này đúng là cùng một loại người, cả hai đều thích chui vào tủ quần áo.”

Một người đàn ông bên cạnh hỏi nhỏ: “Có muốn lắp cả camera trong tủ quần áo không?”

Anh Cường xua tay: “Không cần... Cũng nên cho người ta một chút thể diện, nhờ cậu ta muốn giải quyết nhu cầu sinh lý thì sao, dù sao cậu ta cũng chẳng chạy được.”

Người đàn ông kia cười gian: “Cũng đúng, ăn uống ngủ nghỉ đều bị chúng ta nhìn chăm chăm, không khó chịu mới là lạ.”

Chương 930: Bản đồ

Sau khi trốn vào tủ quần áo, Viên Mục Dã lập tức cảm thấy thư thái vô cùng, cậu dựa đầu vào tủ và nghĩ xem tiếp theo nên làm gì. Nhưng không ngờ Viên Mục Dã lại vô tình nhìn thấy một hình vẽ ở bên trong cửa tủ...

Nhưng tiếc là đèn trong tủ sẽ tự động tắt sau khi cánh cửa đóng lại, Viên Mục Dã chỉ có thể loáng thoáng nhìn được một chút, vì vậy cậu vội vàng đưa tay ra sờ, cuối cùng lại phát hiện những hình này được vẽ bằng móng tay.

Mặc dù Viên Mục Dã tạm thời chưa biết những hình vẽ này muốn diễn tả điều gì, nhưng rõ ràng nó là do “vị khách” trước cậu để lại...

Trong bóng tối, Viên Mục Dã dùng đầu ngón tay mò mẫm những vết xước trên cánh cửa tủ, cậu dần dần nhận ra nó là một tổ hợp các số không có quy luật và những đường cong giống như bản đồ.

Sau khi đưa ra kết luận, Viên Mục Dã vô cùng vui mừng, mặc dù cậu không biết người khách trước của nhà tù cao cấp này là ai, nhưng khả năng cao chính là Diệp Dĩ Nguy. Nếu thật sự là như thế, vậy thứ ở trong tủ quần áo chính là bản đồ con đường mà anh ta đã sử dụng để trốn thoát thành công...

Nhưng tạm thời Viên Mục Dã còn chưa hiểu những con số và đường cong này, mặc dù đây thật sự là bản đồ đường thoát do Diệp Dĩ Nguy để lại... thì trước mắt đối với Viên Mục Dã mà nói, nó vẫn là một bản đồ bỏ đi. Cho nên việc cậu cần làm bây giờ là nhanh chóng làm rõ vị trí cụ thể được đánh dấu trên bản đồ.

Một đêm bình yên, khi Viên Mục Dã tỉnh lại thì trời đã sáng, cậu vươn vai rồi chui ra khỏi tủ, Viên Mục Dã quay đầu nhìn căn phòng ngủ nhỏ của mình mà cảm thấy buồn cười, cậu không ngờ có một ngày lại phải trốn vào tủ để ngủ, hơn nữa còn ngủ rất ngon.

Đúng lúc này, Viên Mục Dĩ nghe thấy có người gõ cửa, cậu biết đối phương đến rất đúng lúc như thế này là vì hiển nhiên bọn họ đã đợi cậu tỉnh lại qua camera giám sát. Viên Mục Dĩ bước đến mở cửa phòng, cậu thấy anh Cường đang bê một cốc máu bò rất to đứng ở bên ngoài.

Viên Mục Dĩ lịch sự chào: “Chào buổi sáng...”

Anh Cường liếc nhìn đồng hồ: “Bây giờ đã hơn mười một giờ trưa, nói một cách chính xác phải là giữa trưa rồi mới đúng.”

Viên Mục Dĩ mỉm cười, cầm cốc máu bò trong tay đối phương rồi bảo: “Thật xin lỗi, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của tôi hơi lộn xộn, có lúc thức trắng vài ngày, nhưng khi buồn ngủ thì ngủ liền vài ngày không dậy...”

Anh Cường thần nhiên nói: “Đang đi nghỉ mà, cậu Viên muốn ngủ đến mấy giờ cũng được, tôi có thể cam đoan không ai đến làm phiền cậu... Nhưng có một vấn đề khiến tôi rất tò mò.”

Viên Mục Dĩ nghe thấy đối phương nói như vậy, cậu đặt cốc máu bò lên bàn trà và hỏi: “Anh Cường muốn biết cái gì? Cứ nói đừng ngại...”

Anh Cường nhìn cốc máu bò trên bàn trà rồi hỏi: “Thứ này có thể no bụng à?”

Viên Mục Dĩ cười khúc khích hỏi lại: “Sao thế? Anh Cường thật sự nghĩ rằng tôi uống thứ này chỉ vì để chọc tức đầu bếp à?”

Anh Cường lắc đầu: “Không phải, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy có người trực tiếp uống thứ này nên hơi tò mò thôi.”

Không ngờ Viên Mục Dĩ lại hỏi ngược lại: “Chắc anh gặp Diệp Dĩ Nguy rồi hả?”

Anh Cường gật đầu: “Gặp rồi...”

Viên Mục Dĩ hỏi: “Vậy anh cảm thấy anh ấy là người thế nào?”

Anh Cường suy nghĩ rồi đáp: “Nói thật lòng, tôi thấy tính cách Diệp Dĩ Nguy hơi kỳ quái, cậu ta rất lạnh nhạt với người khác, tôi có cảm giác cậu ta rất khó tiếp xúc... Kể cả những lúc đối mặt với ngài K, cậu ta cũng giữ khuôn mặt lạnh lùng.”

Viên Mục Dã nghe xong bèn nghĩ thầm, anh ta làm khuôn mặt lạnh lùng đã là quá khách sáo rồi, nếu như có thể, chắc Diệp Dĩ Ngụy còn muốn làm thịt anh Cường cơ. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cười nói: “Đó là vì mấy người không hiểu anh ấy, thật ra tôi và Diệp Dĩ Ngụy là cùng một loại người, nếu các anh không đụng đến ranh giới cuối cùng thì chúng tôi vẫn rất lịch sự...”

Viên Mục Dã nói xong thì cầm cốc máu bò trên bàn rồi uống ừng ực ngay trước mặt anh Cường. Hình ảnh này... nếu là người có thần kinh yếu chắc sẽ nôn ngay tại chỗ, nhưng anh Cường vẫn bình thản nhìn Viên Mục Dã.

Anh Cường trầm giọng nói: “Khẩu vị của cậu Viên đúng là đặc biệt, điều này hơi khác với Diệp Dĩ Ngụy...”

Viên Mục Dã thản nhiên: “Đó là vì tôi còn kỳ quái hơn cả anh ấy...”

Anh Cường không ngờ Viên Mục Dã lại nói với mình như vậy, gã hơi sững sốt rồi mỉm cười: “Cậu Viên thật biết nói đùa... Hôm nay cậu muốn sử dụng dịch vụ gì? Tôi sẽ sắp xếp cho cậu.”

Tất nhiên, những dịch vụ mà anh Cường nói đến chỉ giới hạn ở suối nước nóng, mát xa, nệm thử trà và những thứ khác trong khu nghỉ dưỡng... Mặc dù Viên Mục Dã không hứng thú lắm nhưng cậu biết mình nhất định phải đi ra khỏi gian phòng này, nếu không cậu sẽ không thể biết được bản đồ sau cửa tủ đánh dấu vị trí nào.

Viên Mục Dã vươn vai rồi nói: “Đi mát xa đi, hôm qua vất vả cả ngày nên tôi cảm thấy đau nhức khắp người...”

Không ngờ anh Cường nhìn thoáng qua chiếc tủ quần áo rồi bảo: “Nếu cậu cảm thấy ngứa trên giường không thoải mái, tôi có thể đổi một cái khác cho cậu...”

Viên Mục Dã vừa cười vừa nói: “Không cần phiền phức vậy đâu, đổi mấy cái nữa cũng chẳng có tác dụng, tôi có lấm tạt xấu lắm, tôi kén giường mà.”

Sau đó anh Cường dẫn Viên Mục Dã ra khỏi phòng và đi đến một dãy nhà ở phía nam của khu nghỉ dưỡng, ở đó có một câu lạc bộ mát xa SAP, anh Cường thành thạo dẫn Viên Mục Dã

vào, sau khi đổi áo choàng tắm thì đi thẳng đến suối nước nóng.

Trong thời gian này, Viên Mục Dã vẫn luôn cố gắng tìm hiểu tin tức về Diệp Dĩ Ngụy từ chỗ anh Cường, nhưng tiếc là đối phương luôn đưa đẩy rất khéo léo nên cậu không tìm hiểu được bất kỳ manh mối hữu ích nào... Hơn nữa Viên Mục Dã cũng rất tò mò, lão cáo già K này làm sao có thể xác định được Diệp Dĩ Ngụy sẽ biết cậu bị cha ruột anh ta bắt cóc?

Viên Mục Dã bèn giả vờ như vô tình nói ra những nghi ngờ trong lòng, không ngờ anh Cường nghe xong lại cười, giải đáp: “Đơn giản thôi... Chỉ cần gửi mấy đoạn video sinh hoạt hàng ngày của cậu lên tài khoản Weibo của Diệp Dĩ Ngụy là được, cho dù bây giờ cậu ta không xem thì vài ngày nữa cũng sẽ xem.”

Viên Mục Dã nghe xong mà lòng trùng xuống, chiêu này của đối phương đúng là hung ác, chỉ cần Diệp Dĩ Ngụy nhìn thấy video của Viên Mục Dã, với tính cách của anh ta... thì việc Diệp Dĩ Ngụy quay về chỉ là sớm hay muộn. Ngoài ra, nếu Viên Mục Dã không đoán sai, nếu bên phía Diệp Dĩ Ngụy không có phản hồi gì trong vài ngày kế tiếp, chỉ sợ đãi ngộ của Viên Mục Dã sẽ không thoải mái giống như bây giờ.

Thật đáng tiếc khi Viên Mục Dã không hiểu được mấy chỗ đánh dấu của lối thoát trên bản đồ là ở đâu, đặc biệt là tập hợp các con số, đây chắc chắn là manh mối vô cùng quan trọng, nếu không chỉ nhìn những đường cong đơn giản đó thì dù là thần tiên chắc cũng không thể hiểu được!

Sau khi đi ra khỏi suối nước nóng, anh Cường dẫn Viên Mục Dã đi mát xa, mặc dù cậu đã rất để ý cảnh vật xung quanh nhưng vẫn không tìm được thứ gì liên quan đến những con số đó... Lúc này, một chị gái mặc bộ quần áo của kỹ thuật viên đi đến chuẩn bị mát xa toàn thân cho Viên Mục Dã.

Chương 931: Hồ nhân tạo

Viên Mục Dã bình thường rất ít khi đi mát xa, vì vậy cậu không quen bị người khác đụng chạm vào cơ thể, cậu bèn lấy lý do lực tay của đối phương quá nhẹ để chị gái này dừng lại... Không ngờ anh Cường nghe thấy thế thì lại muốn đích thân giúp Viên Mục Dã “giãn gân cốt”.

Quá trình tiếp theo có thể tưởng tượng được, sức lực của đối phương thật kinh người, đây đâu phải là xoa bóp mà phải gọi là bẻ xương thì đúng hơn! Nhưng Viên Mục Dã đã lỡ miệng nói nên đành cắn răng chịu đựng.

Sau một loạt các thao tác, Viên Mục Dã cảm thấy các khớp xương của mình giống như bị tháo rời rồi lắp lại, may là quá trình này mặc dù đau đớn nhưng hiệu quả sau đó lại rất rõ ràng...

Sau khi xong việc, Viên Mục Dã ngồi dậy vận động vai rồi nói: “Kỹ thuật của anh Cường thật là chuyên nghiệp!”

Anh Cường cười nhẹ: “Trước đây đều phải làm mấy nghề đâm chém, những anh em phía dưới nhiều khi bị thương mà lại không thể đường hoàng đến bệnh viện, thời gian dài thì tự nhiên biết cách chữa trị thôi... Còn cậu... Sức mạnh đôi tay của tôi không phải người bình thường nào cũng chịu được. Không ngờ cậu trông hiền lành mà thân thể rất rắn chắc đấy.”

Chỉ có Viên Mục Dã biết rõ mình đã phải cố chịu đựng thế nào, vì vậy cậu hơi xấu hổ, nói: “Bình thường tôi rất ít khi đi mát xa, cho nên chưa bao giờ biết mát xa phải làm những gì...”

Anh Cường nghe vậy bèn ngẩn người, sau đó bật cười: “Được rồi, cũng sắp đến giờ ăn cơm trưa, cậu đừng nói với tôi là lại muốn một cốc máu bò tươi nữa nhé!”

Viên Mục Dã nói rất chân thành: “Những đồ ăn có liên quan đến máu cũng được...”

Anh Cường lắc đầu: “Được rồi... cậu cũng ác thật đấy, để tôi bảo người chuẩn bị.”

Lúc này, Viên Mục Dã nhìn thoáng qua cửa sổ rồi cười bảo: “Anh Cường, tôi thấy phong cảnh bên ngoài rất tốt, không biết tôi có thể tự mình đi dạo được không, tôi cũng hơi ngại khi cứ phải làm phiền anh.”

Anh Cường hơi nhú mào, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: “Được... Đi ra khỏi câu lạc bộ rồi đi về phía nam có một cái hồ nhân tạo, phong cảnh ở đó không tồi, cậu có thể đi dạo vài vòng.”

Viên Mục Dã không ngờ tên này lại thật sự đồng ý, cậu vội vàng cảm ơn rồi nhanh chóng thay quần áo và rời khỏi đó. Sau khi ra khỏi câu lạc bộ, Viên Mục Dã vừa đi vừa nghỉ, cậu liên tục suy nghĩ xem những con số phía sau tủ quần áo đại biểu cho cái gì...

Đương nhiên, Viên Mục Dã cũng không phải đi lung tung mà là đi theo con đường anh Cường đã chỉ, dù sao đây chỉ là một bài kiểm tra, hơn nữa còn là một bài kiểm tra đến từ hai phía. Viên Mục Dã đương nhiên là muốn anh Cường thả lỏng cảnh giác với mình, nên cậu sẽ thể hiện rằng mình không chạy lung tung. Còn anh Cường thì muốn kiểm tra xem Viên Mục Dã có muốn chạy trốn hay không.

Viên Mục Dã đi về phía nam theo con đường đá trong vườn, chẳng mấy chốc đã đến cái hồ nhân tạo mà anh Cường nói... Nhìn hồ nước xanh biếc trước mặt, Viên Mục Dã không khỏi nghĩ thầm trong lòng: “Làm cái hồ ở chỗ này? Đúng là kẻ có tiền.” Trong mắt Viên Mục Dã thì đây đâu phải hồ nhân tạo mà là một cái hồ tiền mới đúng!

Viên Mục Dã đứng bên hồ cảm khái một lúc, sau đó vô tình nhìn liếc sang chiếc cột đèn bên cạnh, một dãy số trên chiếc cột đã thành công thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã, bởi vì nó chính là dãy số mở đầu trong cái bản đồ kia.

Trong nhất thời, Viên Mục Dã cảm thấy vô cùng kích động, nếu con số thứ nhất trên bản đồ tương ứng với cái cột đèn này... vậy thì đây chẳng phải là lối thoát khỏi khu nghỉ dưỡng sao?

Nhưng trước mắt Viên Mục Dĩ chẳng có gì ngoài một cái hồ nhân tạo, chẳng lẽ Diệp Dĩ Nguy đã lặn từ cái hồ này ra ngoài?!

Chương 932: Em gái

Viên Mục Dĩ ngồi xồm bên bờ hồ, cậu cố ý hay vô tình dùng tay vẩy nước, trông Viên Mục Dĩ như đang nghịch nước nhưng thật ra là cậu đang quan sát tình huống của hồ nước, nếu cái cột đèn này thật sự là lối vào trên bản đồ chạy trốn, vậy dưới nước chắc chắn phải có một con đường liên quan đến những con số còn lại...

Viên Mục Dĩ thấy mặt nước lấp lánh và không hề có rong rêu, điều này chứng tỏ có người thường xuyên bơm nước vào trong hồ... Cho nên trong hồ chắc chắn phải có một đường ống “cấp thoát nước”.

Ngay khi Viên Mục Dĩ đang băn khoăn không biết có tìm được đường ống cấp thoát nước bằng cách đi xuống từ cột đèn đường này hay không, cậu bỗng nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau lưng, Viên Mục Dĩ quay đầu lại nhìn thì thấy anh Cường đang từ xa đi đến.

Anh Cường vừa cười vừa hỏi: “Thế nào? Phong cảnh ở chỗ này đẹp đấy chứ?”

Viên Mục Dĩ nghe vậy bèn đứng dậy, cậu xoa nước lên quần rồi nói: “Phong cảnh thật sự dễ chịu, ngài K đúng là biết cách tận hưởng cuộc sống! Nếu tôi là Diệp Dĩ Nguy... tôi sẽ không để một người cha có tiền như thế ở đây rồi tự mình chạy khắp nơi đâu!”

Không ngờ anh Cường nghe Viên Mục Dĩ nói vậy thì sắc mặt lại hơi kỳ quái, xem ra đến cả cái gã này cũng không hy vọng mình có một người cha giàu có nhưng chẳng bao giờ xứng với trách nhiệm người cha như thế...

Dường như phát hiện Viên Mục Dĩ nhìn ra suy nghĩ của mình, anh Cường thẳng thắn đối chủ đề: “Cậu Viên, tôi nhớ được trước đây cậu là cảnh sát, không biết tại sao lại nghỉ việc?”

Viên Mục Dã mỉm cười, nói: “Còn nguyên nhân gì nữa chứ, đương nhiên là vi phạm kỷ luật nên bị đuổi. Thời buổi bây giờ đừng thấy cảnh sát kiếm không nhiều, nhưng lại phải xử lý đủ thứ việc vặt hàng ngày, ngày nào cũng phải dùng tính mạng để đánh đổi, mắc một lỗi nhỏ là lại bị khiển trách...”

Thấy Viên Mục Dã nói đúng trọng tâm, anh Cường gật đầu tán đồng: “Có thể cậu không tin nhưng điều kiên kỵ nhất trong cuộc đời tôi là tiếp xúc với cảnh sát, những cảnh sát chết trong tay tôi đếm cả mười ngón tay cũng chẳng hết, nhưng không biết tại sao tôi lại cảm thấy rất hợp với cậu...”

Viên Mục Dã nghe thấy ý cảnh cáo trong lời nói của gã, cậu bèn cười: “Chắc do bây giờ tôi không phải là cảnh sát chẳng? Hơn nữa, dù tôi vẫn là cảnh sát... Tôi cũng không thể nào gặp được nhân vật có đẳng cấp như anh Cường đâu!”

Sau đó hai người nói chuyện cười đùa cùng đi đến phòng ăn, khi họ đi vào thì thấy ngài K, người vẫn luôn không hề xuất hiện đã ngồi sẵn trong đó, đối phương nhìn thấy Viên Mục Dã thì cười ha ha và hỏi: “Tôi hôm qua cậu Viên nghỉ ngơi tốt chứ?”

Viên Mục Dã vội vàng lịch sự trả lời: “Cũng tốt ạ, hoàn cảnh ở đây thật dễ chịu, cái tên Diệp Dĩ Nguy kia đúng là chẳng biết hưởng thụ gì cả, lần sau gặp anh ấy, tôi nhất định sẽ nói chuyện này!”

Nghe cậu nói vậy, ngài K cười hài lòng: “Không ngờ thằng nhóc đó lại có một người bạn đáng tin cậy như cậu, nếu biết thế này thì tôi đã mời cả cậu đến trong khi nó vẫn còn ở đây rồi.”

“Lần sau ngài cứ gọi thẳng cho tôi là được, không cần anh Cường phải mất công chạy đến đón như thế đâu... Nhưng lần này cũng may mà có anh Cường, nếu không tôi không biết mình sẽ bị bọn cướp bắt đi đâu nữa!” Viên Mục Dã nói với vẻ cảm kích.

Cả hai bên ăn bữa cơm này rất vui vẻ, Viên Mục Dã và ngài K thường xuyên nói chuyện với nhau, người không biết còn tưởng họ là bác cháu đã quen biết từ lâu rồi cơ.

Bởi vì anh Cường đã báo với đầu bếp về khẩu vị của Viên Mục Dã, thế nên bữa hôm nay cậu ăn rất ngon lành, lão cáo già này không nhận ra khẩu vị của Viên Mục Dã có chỗ nào đặc biệt cả...

Sau khi ăn xong, lão cáo già nói vài câu khách sáo với Viên Mục Dã rồi đứng dậy rời đi, chỉ còn một mình Viên Mục Dã ngồi ngẩn người ở bàn ăn... Cậu vẫn luôn suy nghĩ xem phải làm thế nào để xuống dưới hồ tìm xem đường ống thoát nước ở đâu?

Nhảy thẳng xuống đó thì lộ liễu quá, nếu để anh Cường nghi ngờ, gã sẽ hoàn toàn cắt đứt đường lui của Viên Mục Dã. Lúc này, anh Cường vừa từ bên ngoài đi vào, gã thấy Viên Mục Dã ngồi ngẩn người tại chỗ thì đi đến vỗ vai cậu và nói: “Không ngờ tài ăn nói của cậu tốt thế, lại khiến ngài K rất vui vẻ...”

Viên Mục Dã không đáp lời mà hỏi một câu khác: “Ngoài Diệp Dĩ Nguy ra, ngài K còn người con nào khác không?”

Anh Cường không ngờ Viên Mục Dã lại đột ngột hỏi chuyện này, gã hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đáp: “Ông ta còn một cô con gái nhỏ hơn Diệp Dĩ Nguy vài tuổi... Là con gái duy nhất của ngài K và phu nhân.”

Viên Mục Dã thầm cười nhạo, đứa con được nuôi từ bé ở bên cạnh thì là con của mình, còn đứa ăn cơm của trăm nhà rồi lớn lên ở bên ngoài thì không bằng heo chó sao? Lão cáo già này đúng là thiên vị thật đấy!

Thấy Viên Mục Dã nghe xong mà không nói gì, anh Cường kéo chiếc ghế bên cạnh ra, ngồi xuống rồi hỏi: “Sao thế? Cậu muốn trở thành con rể... và là anh vợ của cậu chủ Nguy à?”

Viên Mục Dã sợ đến mức trái tim suýt ngừng đập, có một ông cha vợ ăn thịt người không nhả xương như thế này, chẳng phải cậu sẽ không bao giờ được ngủ yên sao, Viên Mục Dã vội vàng lắc đầu: “Đương nhiên là không, anh Cường đừng ghép đôi lung tung, tôi chỉ là một gã nhà nghèo, làm sao có thể trèo lên được con gái của ngài K chứ?”

Không ngờ anh Cường lại gật đầu và bảo: “Ừ, không có ý nghĩ này thì tốt, đừng nói là anh đây không khuyên cậu, cô em gái

tốt của cậu Ngụy đã đổi không dưới mười người bạn trai rồi, hơn một nửa trong số đó cũng không có kết quả tốt đẹp gì...”

Nghe anh Cường nói như vậy, Viên Mục Dã đột nhiên rất quan tâm đến hoàn cảnh gia đình của lão cáo già này. Bởi vì trong gia đình bình thường, mặc dù không thể đối xử công bằng giữa các đứa con, nhưng cũng không trở thành lệch hẳn một bên như lão cáo già này đã đối xử với Diệp Dĩ Ngụy. Vì vậy vấn đề chỉ có thể nằm ở người mẹ của hai đứa trẻ.

Nói thẳng ra là lão cáo già này ghét mẹ đẻ của Diệp Dĩ Ngụy, vì vậy ông ta cũng rất chán ghét Diệp Dĩ Ngụy, thậm chí đứa con này có sống hay chết cũng chẳng liên quan gì đến ông ta...

Như vậy đến đây lại có một vấn đề, với thân phận và địa vị của lão cáo già này, nếu như thật sự căm ghét một người phụ nữ đến thế, tại sao ông ta lại có con với đối phương? Ông ta đâu thể vì muốn làm người khác buồn nôn mà cũng làm mình buồn nôn chứ?

Sau khi ra khỏi nhà ăn, anh Cường hỏi Viên Mục Dã có muốn về phòng nghỉ ngơi không, nếu không mệt thì gã sẽ dẫn cậu đến trường bắn để bắn chơi vài phát. Đàn ông mà, bất kể là ba tuổi hay tám mươi tuổi đều thích súng, đặc biệt là loại người đã từng làm cảnh sát như Viên Mục Dã... Sau khi nghe anh Cường hỏi, Viên Mục Dã lập tức cảm thấy rất hứng thú.

Nhưng lý do khiến Viên Mục Dã tỏ ra thích thú như vậy, không phải vì cậu ngứa tay khi nhìn thấy súng, mà là Viên Mục Dã thâm hiểu đây là vòng kiểm tra thứ hai của anh Cường. Xem ra từ khi nhận được bài học của Diệp Dĩ Ngụy, anh Cường càng cẩn thận hơn đối với Viên Mục Dã.

Chương 933: Lời mời

Sau khi đi vào trường bắn, nhân viên ở đây chủ động lấy hai khẩu súng lục cùng đạn cho anh Cường và Viên Mục Dã, anh Cường thuận thực lắp đạn rồi bắn vài phát vào bia... Rất nhanh, thiết bị tự động đã báo những phát súng của anh Cường đều vào vòng mười.

Đến lượt Viên Mục Dã, cậu không cố tình thể hiện kỹ năng ở trước mặt anh Cường, Viên Mục Dã từ từ lắp đạn, sau đó nhắm chuẩn rồi mới nổ súng, mặc dù tốc độ không nhanh như anh Cường, nhưng các viên đạn của Viên Mục Dã đều trúng vòng mười.

Thật ra ngay lúc cầm khẩu súng, Viên Mục Dã đã nghĩ đến việc bắn chết anh Cường và những nhân viên có mặt ở đây, sau đó cầm súng giết ra... Nhưng cuối cùng, lý trí của cậu vẫn chiếm phần hơn, bởi vì cậu không thể xác định được tất cả những người trong khu nghỉ dưỡng này đều là kẻ ác.

Sau khi Viên Mục Dã thông qua được vòng kiểm tra thứ hai của anh Cường, bầu không khí giữa họ dường như đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nhưng trong lòng Viên Mục Dã hiểu rất rõ, tất cả những thứ này chỉ là bề ngoài, nếu anh Cường đối xử thật lòng với Viên Mục Dã chỉ vì cậu qua được vài bài kiểm tra, vậy gã còn sống đến tận bây giờ đã là quá may mắn...

Sau đó, cả hai bắn sạch băng đạn của mình rồi thay cả mấy băng đạn trên bàn thì mới đã nghỉ ngơi.

Sau khi ra khỏi trường bắn, anh Cường cười nói với Viên Mục Dã: “Cậu có thấy mấy nhân viên làm việc vừa rồi không? Chẳng ai trong số họ là kẻ ăn chay đâu, tài thiện xạ của họ còn tốt hơn cả tôi và cậu đấy, may mà vừa rồi cậu không có hành động thừa thãi nào...”

Viên Mục Dã nghe mà rung mình, nếu vừa rồi cậu thật sự ra tay, chắc bây giờ đã bị khiêng ra ngoài rồi, cho dù không trực tiếp bị giết thì kết cục cũng chẳng khá hơn chút nào.

Buổi tối trở về phòng, sau khi vệ sinh sạch sẽ, Viên Mục Dã chui ngay vào tủ quần áo, cậu nhất định phải ghi nhớ thật kỹ toàn bộ bản đồ... Ngoài ra, việc làm cách nào để xuống hồ tìm lối thoát nước vẫn còn là vấn đề lớn.

Trước cửa phòng của Viên Mục Dã lúc nào cũng có bảo vệ đứng canh, vì vậy cậu không thể lên ra hồ tìm đường thoát nước vào buổi đêm được. Nhưng ban ngày anh Cường lại dính chặt lấy cậu, muốn bỏ rơi gã để một mình lặn xuống hồ lại càng viễn vông...

Đêm hôm đó Viên Mục Dã đã nghĩ ra vô số kế hoạch, nhưng cuối cùng đều bị chính cậu bỏ qua, Viên Mục Dã gần như không chợp mắt cả đêm, cậu chỉ ước gì mình có một đôi cánh để bay ra ngoài!

Sở dĩ Viên Mục Dã sốt ruột như vậy là vì sợ Diệp Dĩ Ngụy sẽ thật sự quay về, đến lúc ấy lão cáo già kia chắc chắn sẽ không bao giờ để đưa con trai này trốn khỏi bàn tay lão nữa...

Mà sau khi chuyện đó xảy ra, quân cờ Viên Mục Dã cũng chẳng có kết cục tốt, đến con trai ruột mà lão ta còn hy sinh không do dự, huống hồ cậu chỉ là một quân cờ bị bỏ đi không còn giá trị sử dụng?

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã chui ra khỏi tủ quần áo với đôi mắt thâm quầng, vừa nhìn là biết đêm qua cậu không ngủ ngon. Nếu Viên Mục Dã có thể xác định 100% đường ống thoát nước trong hồ có thể thuận lợi thoát ra ngoài, vậy cậu chỉ cần tìm một cơ hội để cắt đuôi anh Cường là được.

Nhưng vấn đề là Viên Mục Dã không rõ tình hình dưới hồ, nhờ xuống đó mà không tìm được đường ra, hoặc là đường thoát nước trong hồ quá dài, nếu không có thiết bị lặn sẽ không thể thoát được. Vậy đến lúc đó Viên Mục Dã chỉ có hai sự lựa chọn, một là mắc kẹt rồi chết đuối dưới hồ, hai là quay về bờ rồi bị giết...

Vì vậy, cách an toàn duy nhất là tìm cơ hội xuống nước rồi lập kế hoạch sau khi đã tìm hiểu tình hình... Nếu Diệp Dĩ Ngụy có thể trốn thoát thành công thông qua cái hồ nhân tạo này, vậy Viên Mục Dã đương nhiên cũng làm được, cái còn thiếu bây giờ chỉ là cơ hội thăm dò tình huống dưới hồ mà thôi.

Sáng hôm sau, khi anh Cường đến đưa cho Viên Mục Dã cốc máu bò tươi, gã thấy trạng thái của cậu không tốt nên lấy làm lạ, bèn hỏi: “Sao thế? Ngủ không ngon à?”

Viên Mục Dã bèn xoa xoa mặt để nhanh chóng tỉnh táo lại: “Không sao, chiều hôm qua cầm súng nên hơi kích động, làm cả đêm qua tôi toàn nằm mơ được bắn súng...”

Anh Cường cười lắc đầu: “Thật ra tài thiện xạ của cậu rất tốt, nếu không dùng thì thật đáng tiếc.”

Viên Mục Dã cười khỏ: “Anh Cường... đừng nói đùa như thế, nếu không đi làm cảnh sát mà vẫn muốn cầm súng, vậy chẳng phải chỉ có đi làm ăn cướp sao?”

Anh Cường cười nói: “Vệ sĩ riêng cũng được mà, anh đây chẳng phải cũng làm nghề đó kiếm cơm đây sao?”

Viên Mục Dã gật gù: “Vậy cũng đúng...”

Không ngờ anh Cường đột nhiên nghiêm túc: “Viên Mục Dã, tôi thấy cậu cũng là một người có tài, nếu như cậu đồng ý đi theo tôi... Tôi cam đoan không bạc đãi cậu.”

Viên Mục Dã cau mày, hỏi: “Đó là ý của ngài K à?”

“Tất nhiên là không, quan hệ giữa tôi và ngài K chỉ là quan hệ làm ăn, sau khi kết thúc hợp đồng thì ai đi đường nấy. Tôi rất thương thức cậu nên mới đưa ra đề nghị này.” Anh Cường nói đến đây thì cố tình hạ giọng xuống: “Trước kia cậu không biết ngài K nên đương nhiên không biết phong cách làm việc của ông ta... Nếu cậu đồng ý, tôi có thể cam đoan sau khi việc này kết thúc, cho dù ông ta có tìm được con mình hay không thì cậu vẫn có thể an toàn rời khỏi đây.”

Anh Cường đã nói rất thẳng thắn, chỉ cần Viên Mục Dã đồng ý đi theo gã làm việc thì gã sẽ bảo đảm cho cậu không phải chết. Viên Mục Dã không ngờ mới qua hai ngày mà mình lại được yêu thích như vậy, bất kể là bọn cướp hay đám lính đánh thuê đều đưa ra lời mời với cậu.

Nhưng điều mà Viên Mục Dã nghĩ đến bây giờ là làm thế nào mới có thể giúp Diệp Dĩ Nguy thoát khỏi nguy hiểm, lão cha của anh ta làm việc quá tuyệt tình, đã lấy đi một quả thận của con trai còn chưa đủ? Vẫn lúc nào cũng nghĩ đến quả thứ hai...

Tuy rằng Diệp Dĩ Ngụy bây giờ bị lão cáo già này bắt về thì cũng không bị nguy hiểm tính mạng, vì quả thận trước đó vẫn đang cần mẫn làm việc... Nhưng với thủ đoạn của lão già kia, rất có thể ông ta sẽ đánh gãy chân Diệp Dĩ Ngụy để anh ta không thể nào trốn thoát!

Vì vậy, Viên Mục Dĩ kiên quyết không để Diệp Dĩ Ngụy quay lại, cậu phải nhanh chóng tìm được cách thoát khỏi đây. Đừng thấy anh Cường bây giờ ném cành ô liu cho Viên Mục Dĩ, nhưng gã và lão cáo già kia vẫn còn trong hợp đồng, vì vậy Viên Mục Dĩ không có cách nào đoán được gã nói thật hay giả.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ vừa cười vừa bảo: “Không ngờ anh Cường lại ưu ái tôi đến thế... Nhưng tình huống của tôi hơi đặc biệt, anh có thể để tôi xem xét vài ngày được không?”

Anh Cường nhún vai: “Được thôi, dù sao mấy ngày tới cậu đều ở trong khu nghỉ dưỡng, chắc chắn sẽ có rất nhiều thời gian để cân nhắc...”

Sau khi ăn trưa xong, Viên Mục Dĩ lại đề xuất với anh Cường rằng mình muốn đi dạo, có hai lần thăm dò trước đó nên anh Cường đương nhiên là đồng ý ngay. Và thế là Viên Mục Dĩ vừa ngâm nga một bài hát vừa đi trên con đường mòn giữa khu nghỉ dưỡng... Bởi vì sợ gây ra nghi ngờ nên Viên Mục Dĩ không đi thẳng ra hồ nhân tạo mà lại đi loanh quanh trong khu nghỉ dưỡng.

Chương 934: Anh hùng cứu chó

Trong lúc đó, thỉnh thoảng Viên Mục Dã lại gặp mấy nhân viên bảo vệ đi tuần ngang qua, bọn họ nhìn thấy Viên Mục Dã cũng không hề có phản ứng gì, dường như đã coi cậu như một vị khách bình thường đến trang viên vậy.

Có điều Viên Mục Dã biết rõ, đó là vì cậu không bước ra khỏi giới hạn của nơi này, thậm chí không cần phải nghĩ cậu cũng biết chỉ cần cậu bước đến gần tường bao của trang viên này thôi thì nhất định sẽ có người ra cản lại...

Mặc dù bề ngoài Viên Mục Dã giống như đang đi dạo không có mục đích, nhưng thực tế là cậu vừa đi vừa nghĩ, điểm đến là chỗ hồ nhân tạo kia, đồng thời cậu cũng biết rõ sở dĩ anh Cường không đi theo mình không phải vì tin tưởng cậu, mà vì anh ta đang dùng các thiết bị thăm dò bằng tia hồng ngoại cẩn thận theo dõi cậu từ chút một.

Không lâu sau, Viên Mục Dã đi đến gần hồ nhân tạo, cậu vẫn giữ thái độ như trước, rảo bước đến bên cạnh một cột đèn đường, nét mặt sầm sì nhìn về phía mặt hồ, trong lòng âm thầm tìm lý do hợp lý để nhảy xuống hồ...

Xuống hồ để bơi, lặn? Lý do này không đáng tin lắm, dù sao bây giờ đang là thời tiết tháng ba, trời lạnh như thế còn muốn bơi lặn trừ khi đầu có cậu có vấn đề... Nếu không rất dễ khiến người khác nghi ngờ hành động của cậu.

Trượt chân rơi xuống nước? Cái này cũng không ổn lắm, nếu như Viên Mục Dã không nhớ nhầm thì trong tài liệu về mình mà anh Cường đưa cho cậu xem có ghi rõ chữ “biết bơi”. Một người đàn ông cao to như cậu cũng không thể yếu điệu như một cô nương gặp gió cấp ba đã ngã được, vô duyên vô cớ rơi xuống nước như thế, cho dù nhìn thế nào cũng thấy rất giả phải không?

Không ngờ, đúng lúc Viên Mục Dã đang băn khoăn không biết nên làm thế nào thì đột nhiên có tiếng động lạ trong bụi cỏ, cậu nhìn kỹ thì thấy một con chó Bull màu trắng với khuôn mặt ngốc nghếch chui ra...

Có lẽ do nơi Viên Mục Dã đứng quá yên tĩnh, cho nên khi “chó và người” nhìn thấy nhau thì đều bị giật mình.

Viên Mục Dã còn đỡ, dù sao cũng là người giật mình một cái cũng không vấn đề gì, nhưng con chó Bull thì không bình tĩnh như thế, nó hoảng sợ kêu lên một tiếng sau đó quay đầu chạy về phía hồ, sau đó “bùm” một cái nhảy thẳng vào trong nước.

Viên Mục Dã cười thầm con chó này ngốc thế? Cho dù bị mình dọa sợ thì cũng không đến nỗi phải nhảy vào trong hồ chứ! Nhưng nhìn một lúc cậu phát hiện ra không ổn, có lẽ vì chân ngắn nên con chó Bull nhỏ này không biết bơi!

Đúng là đang buồn ngủ lại gặp chiếu manh, cậu chỉ cần lấy cơ anh hùng cứu chó là có thể chui xuống nước để tìm miệng cống thoát nước rồi, thế là Viên Mục Dã không do dự lập tức nhảy vào trong hồ nước lạnh giá...

Cùng lúc đó, từ một nơi không xa có một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi chạy đến, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía hồ và hét lên: “Náo Náo! Náo Náo rơi xuống nước rồi!”

Lúc Viên Mục Dã nhảy xuống nước, con chó Bull kia cũng quẫy đạp trôi đi được một đoạn rồi, dù sao cũng là một sinh mạng, cậu đã xuống nước rồi cũng không thể để nó chết đuối được, thế nên cậu nhanh chóng bơi đến lôi con chó Bull đã chìm xuống nước lên...

Nhưng nước trong hồ thực sự quá lạnh, mặc dù khả năng bơi lội của Viên Mục Dã khá tốt, nhưng đột nhiên xuống nước lạnh thế này cũng khiến bắp chân trái của cậu bị chuột rút, mặc dù hơi mạo hiểm, nhưng vẫn phải nhờ lần chui vào trong nước này để tìm kiếm vị trí cụ thể của miệng cống thoát nước kia.

Từ trên hồ nhìn xuống, tình hình của Viên Mục Dã trông giống như đột nhiên bị chuột rút nên bị chìm trong nước, có điều cậu cũng không kéo theo con Bull xuống cùng mà vẫn luôn giơ tay đẩy nó lên trên mặt nước.

Tất nhiên Viên Mục Dã cũng không lo lắng mình sẽ bị chìm thật, bởi vì những kẻ đang theo dõi cậu trong phòng bí mật kia sẽ không để cậu chết đuối... Quả nhiên, sau khi Viên Mục Dã chúi đầu lặn trong hồ không được bao lâu đã có mấy người cùng nhảy vào trong hồ, nhanh chóng vớt cả cậu và con chó lên bờ.

Cô gái lúc trước không ngừng gọi “Náo Náo”, thấy con chó vừa được đưa lên, cô ta vội chạy đến xem, thấy thú cưng bị sợ hãi quá thì vẻ mặt buồn bã...

Viên Mục Dã còn chưa kịp lau khô người đã lập tức đến xem con chó Bull: “Có lẽ bị nước vào phổi rồi, nhanh đưa nó đến bệnh viện thú cưng kiểm tra đi!”

Cô gái nghe Viên Mục Dã nói vậy thì rất cảm kích: “Được, em đưa nó đi ngay, khi này... cảm ơn anh.”

Viên Mục Dã khoát tay: “Tiện tay mà thôi, cô đi nhanh lên đừng để muộn!”

Cô gái nghe Viên Mục Dã nói thế thì mặt đỏ bừng, cô ta nhìn sâu vào Viên Mục Dã một cái, rồi ôm con chó đi luôn... Cùng lúc đó, Viên Mục Dã cũng đoán ra được thân phận của đối phương. Dù sao một cô gái trẻ tuổi có thể “đi lại tự nhiên” ở nơi này cũng không nhiều.

Lúc này anh Cường cuống cuống chạy đến: “Cậu thế nào? Không sao chứ?”

Viên Mục Dã thấy gã đến thì ngã ngồi xuống đất, sau đó toét miệng nói: “Nhanh nhanh! Chân trái của tôi bị chuột rút... Mẹ nó, đau quá!”

Anh Cường vội vàng kéo ống quần Viên Mục Dã lên, thấy cơ bắp chân bên trái đang co lại thế là gã dùng sức xoa nắn, khiến Viên Mục Dã đau đến mức suýt khóc.

“Có lẽ là do nước quá lạnh, trong tình huống này cho dù bơi lặn tốt đến thế nào cũng không thể cựa mạnh được...” Anh Cường bảo.

Viên Mục Dã cười khỏ: “Tôi đâu ngờ con chó kia không biết bơi chứ! Dù sao cũng vì bị tôi dọa sợ nên nó mới nhảy xuống nước, nhờ nó bị chết đuối thật thì tôi cũng áy náy lắm!”

Thật ra, anh Cường vẫn nắm rõ toàn bộ tình hình qua camera theo dõi, ban đầu gã cũng không định cho người xuống cứu Viên Mục Dã, bởi vì gã biết khả năng bơi lặn của cậu rất tốt... Nhưng khi gã thấy hình như Viên Mục Dã bị chìm thật thì mới nhớ ra, với thời tiết hiện giờ mà chui xuống nước, đúng là việc làm không sáng sốt.

Sau đó anh Cường đỡ Viên Mục Dã đang rét cóng đi tắm suối nước nóng, cậu phải ngâm mình hơn nửa tiếng mới bớt đau. Trong lúc đó anh Cường vẫn không quên trêu chọc cậu: “Không phải lúc trước cậu bảo không muốn ở rể à? Làm sao bây giờ đã lật mặt đi cứu chó của người ta rồi?”

Viên Mục Dã giả bộ ngạc nhiên: “Cô gái vừa rồi ôm con chó kia là con gái của ngài K?”

Anh Cường gật đầu: “Đúng thế... cô gái này bình thường rất ít khi đến đây, mấy hôm nay đến đây để ôn thi lên cao học.”

Viên Mục Dã cười: “Loại thổ trắng này không hợp với tôi đâu... Nếu mấy ngày nay cô ta ở đây thì phiền anh Cường báo lộ trình của cô ta cho tôi với, để tôi còn tránh, tôi cũng không muốn trở thành một thành viên trong đám bạn trai cũ của cô ta đâu.”

Anh Cường cười phá lên: “Yên tâm đi, chuyện này thì không khó... Hơn nữa khu nghỉ dưỡng này rất rộng, nếu cậu thật sự muốn tránh, tôi có thể đảm bảo đến khi cậu đi cũng không gặp lại cô ta.”

Chương 935: Khánh NHì

Sau đó Viên Mục Dã cũng không nói thêm gì nữa mà đắp khăn lên mặt giả bộ ngủ, thật ra là cậu đang âm thầm nhớ lại những thông số viết trên miệng cống thoát nước mà cậu nhìn thấy dưới hồ nước kia.

Cống thoát nước đó có đường kính khoảng 1 mét 5, một người trưởng thành hoàn toàn có thể chui lọt, nhưng vấn đề là ở đầu miệng cống có lưới sắt để lọc tạp vật...

Khi đó thời gian quá ngắn, Viên Mục Dã không nhìn rõ là lưới sắt kia được cố định bằng ốc vít hay dùng ổ khóa khóa lại? Nhưng cho dù là tình huống nào thì cũng không thể dùng tay không để mở nó ra được.

Hơn nữa còn phải tính đến chiều dài của đường cống đó, với khả năng của Viên Mục Dã, nếu không có thiết bị trợ thì thì có thể lặn được tối đa hơn mười phút. Nếu trong thời gian đó có thể bơi được ra ngoài còn đỡ, còn không thì ngay cả cơ hội bơi ngược lại cũng không có.

Có điều, nếu như Diệp Dĩ Nguy có thể ra ngoài theo đường này... chắc chắn anh ta cũng không có trang thiết bị hỗ trợ gì, chỉ có thể cứ thế bơi ra mà thôi, nếu Diệp Dĩ Nguy có thể chịu được thì hẳn là Viên Mục Dã cũng có thể chịu được.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bỏ khăn trên mặt xuống, sau đó thở dài, nói: “Không ngờ với khả năng bơi lặn của tôi mà cũng có ngày bị chìm... May mà nước hồ đủ sạch, nếu không người của anh chưa chắc đã tìm được tôi nhanh như thế.”

Anh Cường cười: “Chuyện đó hả... nghe nói cái hồ nhân tạo đây là con mắt phong thủy của khu nghỉ dưỡng này, tuần nào ngài K cũng sẽ thay nước một lần, nên nước trong hồ tuyệt đối không thể bẩn được.”

“Một cái hồ lớn như thế mà tuần nào họ cũng thay nước?”
Viên Mục Dã kinh ngạc.

Anh Cường nhún vai: “Không hiểu được, cậu không bao giờ hiểu được giới nhà giàu nghĩ gì đâu... Có điều, chắc cũng chỉ khiến nước hồ lưu động thôi, chứ không phải là thay nước hoàn toàn. Có điều cậu đừng coi thường cái hồ nhân tạo này, nghe nói hệ thống ống thoát nước bên dưới thuê hẳn chuyên gia thiết kế, cho nên nước hồ mới luôn sạch sẽ như vậy.”

Sau khi ra khỏi câu lạc bộ SAP, Viên Mục Dã đi thẳng về phòng, mặc dù thể trạng của cậu không đến mức vừa gặp nước lạnh đã đổ bệnh, nhưng ít nhiều vẫn bị nhiễm lạnh, cảm giác đầu óc quay cuồng... Hơn nữa hiện giờ Viên Mục Dã đã biết vị trí đường ống bên dưới hồ, cho nên cậu muốn nhanh chóng quay về tập trung suy nghĩ phần tiếp theo của đường chạy trốn.

Sau khi về phòng, Viên Mục Dã chui thẳng vào trong tủ quần áo, hiện tại hai con số đầu tiên trên bản đồ đã được xác định, những phần còn lại... hẳn là nằm trong đoạn đường ống thoát nước loằng ngoằng kia.

Trong lúc cậu đang tập trung nghiên cứu thì đột nhiên có tiếng đập cửa... Theo lý mà nói, thời gian này sẽ không ai tới tìm cậu mới đúng chứ? Mặc dù không tình nguyện, nhưng Viên Mục Dã vẫn đi ra mở cửa.

Kết quả lại nhìn thấy cô chủ của con chó Bull kia ôm theo một túi giữ nhiệt đứng ngoài cửa. Viên Mục Dã lập tức thấy đau đầu, không phải đã nói muốn tránh rồi sao? Sao lại đến tận cửa tìm cậu thế này?

Cô gái đỏ mặt, nói: “Em nghe anh Cường nói anh bị lạnh, cho nên đã bảo phòng bếp nấu ít canh gừng khử lạnh...”

Người ta đã đưa đến tận cửa, đương nhiên Viên Mục Dã cũng không tiện từ chối, cậu đành để cô ta vào trong phòng, sau đó khách sáo nói: “Cảm ơn cô, tôi không sao, cô không cần áy náy... Đúng rồi, cậu nhóc sao rồi?”

Cô gái thấy Viên Mục Dã hỏi thăm chó của mình thì vẻ mặt chuyển thành sầu lo, cô ta nói: “Bác sĩ nói phổi của nó bị sặc nước, cần phải nằm viện quan sát...”

Viên Mục Dã biết loại chó này rất yếu ớt, không được khỏe mạnh như con hàng ở nhà cậu, nên đành an ủi: “Nếu đã

đưa nó đến bệnh viện thú y rồi thì cô cũng không cần lo lắng quá đâu, bây giờ cũng không còn sớm nữa, cô nên về nghỉ ngơi sớm đi...”

Cô gái hỏi khẽ: “Em nghe nói anh là bạn của anh trai em?”

Viên Mục Dã đành gật đầu: “Phải, chúng tôi là bạn rất thân.”

Cô gái tỏ vẻ hâm mộ: “Vậy anh hiểu anh ấy lắm nhỉ?”

Viên Mục Dã không ngờ cô gái này lại đột nhiên hỏi như vậy, nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào: “Cũng... tạm tạm.”

Cô gái lập tức hào hứng: “Vậy anh có thể kể thêm về anh ấy cho em biết không? Lúc anh ấy ở đây chưa từng đề ý đến em, em cũng không biết có phải mình đã làm sai điều gì hay không...”

Viên Mục Dã thấy cô gái này đơn thuần như vậy thì không thể hiểu nổi, vì sao một lão cáo già như ngài K lại có thể sinh ra một con thỏ trắng như cô gái này được? Cậu mỉm cười và bảo: “Đó là vì cô chưa hiểu rõ anh ấy thôi, tính cách Diệp Dĩ Ngụy không thích tiếp xúc với người khác, thời gian cô và anh ấy ở cạnh nhau không nhiều, cũng không phải lớn lên từ nhỏ cùng nhau, cho nên khó tránh được có chút lạnh nhạt.”

Cô gái dùng giọng điệu mát mát: “Xem ra quan hệ của hai người rất tốt, anh còn biết cả chuyện hồi bé của anh ấy, không giống em... đến bây giờ chỉ biết tên của anh ấy là Diệp Dĩ Ngụy, còn lại không biết gì cả.”

Viên Mục Dã thầm cười lạnh, nếu sau này cô bé biết lão cáo già kia nhận đưa con trai này về chỉ vì muốn kéo dài tính mạng của lão... thì thế giới quan của cô ta có bị sụp đổ không nhỉ?

Phải nói rằng, ngài K bảo vệ con gái thực sự rất tốt. Nhưng tại sao cũng cùng là máu mủ mà ông ta lại cứ phải ác độc với Diệp Dĩ Ngụy? Dù ông ta không muốn nuôi anh ta, thì cũng không nhất thiết phải đẩy anh ta vào chỗ chết chứ?

Thấy Viên Mục Dã không nói gì, cô gái lại hỏi tiếp: “Anh quen anh trai em thế nào? Anh ấy có thích ai không?”

Viên Mục Dã biết cứ theo đà này, hai người họ nói chuyện hết đêm mất, nên cậu tỏ ra khó xử: “Thật xin lỗi? Hôm nay tôi hơi mệt, cô cũng nên về nghỉ ngơi sớm đi!”

Cô gái có vẻ thất vọng, nhưng cuối cùng vẫn không gượng ép, chỉ dặn dò Viên Mục Dã nhất định phải uống canh gừng lúc còn nóng.

Trước khi đi, cô gái mỉm cười và nói với Viên Mục Dã: “Đúng rồi anh Viên, em tên Khánh Nhi!”

Viên Mục Dã cố gắng nặn ra một nụ cười: “Được, Khánh Nhi ngủ ngon.”

Sau khi đóng cửa lại, Viên Mục Dã đổ nước gừng trong hộp giữ nhiệt vào nhà vệ sinh. Cô gái Khánh Nhi này không rành thể sự, cho dù là ân oán của Diệp Dĩ Nguy và cha ruột anh ta là gì thì cũng không nên kéo cô ta vào. Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Diệp Dĩ Nguy không muốn có liên hệ với cô ta.

Có điều, Viên Mục Dã không ngờ rằng, sáng sớm hôm sau, bóng dáng Khánh Nhi lại xuất hiện trong nhà ăn, lúc này cậu mới nhận ra một cô gái ngây thơ như vậy cũng không dễ đuổi đi...

Khánh Nhi cười vui vẻ, chào hỏi: “Chào buổi sáng, anh Viên!”

Viên Mục Dã khẽ gật đầu với cô ta, sau đó quay về phía anh Cường và thì thầm: “Anh làm gì thế? Không phải đã nói muốn giúp tôi tránh rồi sao?”

Anh Cường cũng bất đắc dĩ lắm: “Tôi cũng không có cách nào, mới sáng sớm cô ấy đã hỏi tôi hành trình hôm nay của cậu rồi.”

Chương 936: Cái Bầy

Viên Mục Dã cá giận: “Anh không định nói là anh không biết gì đấy chứ? Nếu ngài K có trách cứ gì, tôi sẽ nói là do anh giết đây!”

Anh Cường làm bầm: “Chuyện này cũng có thể trách tôi sao?” Sau đó gã lại an ủi Viên Mục Dã: “Thật ra cậu cũng không cần quá lo lắng đâu, ngài K rất yêu thương cô con gái này, đương nhiên sẽ nắm rõ mọi hành động của cô ta, chưa biết chừng ông ta sẽ xuất hiện ngay bây giờ đây.”

Sự thật chứng minh anh Cường nói không sai, bữa sáng còn chưa kết thúc, ngài K đã đẩy cửa bước vào, ông ta nhìn Khánh Nhi đầy cung chiều: “Sao con không nói trước là muốn đến đây ăn sáng, để cha đến ăn cùng con?”

Khánh Nhi lau miệng rồi bảo: “Cha lúc nào cũng bận rộn... con cũng là có ý tốt không muốn làm phiền cha mà.”

Ngài K cười lớn: “Ăn sáng với con gái bảo bồi là chuyện quan trọng nhất, cho dù bận thế nào cha cũng phải bớt thời gian chứ!”

Không biết vì sao, Viên Mục Dã cảm thấy rất chướng mắt với tình cảm của hai cha con này, có lẽ cậu khó chịu thay cho Diệp Dĩ Nguy!

Khánh Nhi cười tinh nghịch: “Sao trước đây chưa từng thấy cha có ý nghĩ như vậy nhỉ!”

“Trước đây cha cũng không biết con có ý định đến đây ăn sáng mà?” Ngài K vừa nói vừa nhìn về phía Viên Mục Dã.

Khánh Nhi nghe ngài K nói vậy thì lập tức đỏ mặt: “Hôm qua Náo Náo bị rơi xuống hồ, may có anh Viên nhảy xuống cứu nó, dù sao anh ấy cũng là ân nhân cứu mạng của Náo Náo, con đến cảm ơn anh ấy một chút không được ă?”

Ngài K cười và nói với Viên Mục Dã: “Nước hồ lạnh như vậy, làm phiền cậu rồi!”

“Không có gì, tiện tay thôi...” Viên Mục Dã vốn định nói khách sáo mấy câu rồi đi, nhưng không ngờ Khánh Nhi lại đột nhiên bảo với ngài K: “Hôm nay Náo Náo ra viện, cha có thể để anh Viên đi đón nó cùng con không?”

Ánh mắt ngài K thoáng lạnh lẽo, nhưng nhanh chóng khôi phục nụ cười chân thành, ông ta nói: “Nghịch ngợm... cậu Viên là khách của trang viên, sao có thể đi đón Náo Náo với con chứ? Cậu ấy là bạn thân của anh trai con, anh con sẽ không vui khi con đối xử vô lễ với cậu ấy như vậy đâu.”

Viên Mục Dã hiểu rõ ngài K này không muốn cho cậu bước ra khỏi khu nghỉ dưỡng một bước, cho dù ông ta yêu thương cô con gái này như thế nào đi chăng nữa thì so với mạng sống của ông ta... đương nhiên mạng sống vẫn quan trọng hơn.

Thế nên cậu cũng điềm đạm nói: “Thật xin lỗi cô Khánh Nhi, hôm nay tôi bận công chuyện rồi, không có thời gian cùng cô đi đón Náo Náo được.”

Mặc dù Khánh Nhi hơi thất vọng, nhưng vẫn cười: “Được, vậy sau khi đón Náo Náo về, em có thể tìm anh chơi cùng được không?”

Viên Mục Dã khó xử nhìn về phía ngài K, ý nói, đây không phải lỗi của tôi, là con gái ông cứ quẩn lầy tôi đấy nhé!

Ngài K thấy thế thì bất đắc dĩ nói với Khánh Nhi: “Con bé này, không phải nói là muốn thi cao học sao? Nếu cả ngày chỉ muốn chơi thì đừng thi nữa, đỡ lãng phí thời gian...”

Không ngờ Khánh Nhi nghe thấy cha mình nói vậy thì thu lại dáng vẻ nũng nịu trước đó, nghiêm túc bảo: “Không... mẹ nói, chuyện muốn làm thì phải làm đến cùng, như vậy cuộc sống mới có ý nghĩa.”

Sau khi kết thúc bữa sáng, cuối cùng Viên Mục Dã cũng thoát khỏi sự quấy rầy của cô gái kia, một mình nhàn rỗi tản bộ trong khu nghỉ dưỡng. Trong đầu cậu chỉ nghĩ đến một việc làm thế nào mới có thể rời khỏi nơi này... Không ngờ lúc cậu đi đến một cái chòi nghỉ chân, đột nhiên có một viên gạch ném trúng chân cậu.

Viên Mục Dã giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh nhìn xung quanh, đến khi phát hiện ra nơi này là một góc chết

của camera giám sát trong góc, cậu lập tức cầm viên giấy lên...

Mở ra xem, bên trên có viết một dòng chữ nhỏ: “Mau đến gặp tôi ở góc Tây Bắc của khu nghỉ dưỡng, Diệp Dĩ Nguy.”

Nhìn thấy ba chữ Diệp Dĩ Nguy, đầu tiên Viên Mục Dĩ hơi ngẩn người, nhưng cậu nhanh chóng hiểu ra đây nhất định là một cái bẫy, bởi vì, trước hết đây không phải nét chữ của Diệp Dĩ Nguy. Trước đây Viên Mục Dĩ thường xuyên đọc báo cáo khám nghiệm tử thi do Diệp Dĩ Nguy viết, cho nên dù là tám năm hay mười năm không nhìn lại, cậu vẫn sẽ không nhìn nhầm.

Hơn nữa, mặc dù nơi này là góc chết của camera, nhưng phạm vi giám sát của nơi này lại không nhỏ, dù Diệp Dĩ Nguy thần thông quảng đại như thế nào đi nữa cũng không thể vô hình vượt qua hết những camera theo dõi xung quanh để bay thẳng đến góc chết ở chỗ này được?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ xoay người đi đến chỗ đội bảo vệ đang tuần tra gần đó, nhờ bọn họ dùng bộ đàm gọi cho anh Cường bảo gã đến gặp mình, cậu có chuyện qua trọng cần nói cho gã biết...

Không bao lâu sau, anh Cường từ từ đi đến, Viên Mục Dĩ nhìn thái độ của đối phương là biết chuyện này nhất định có vấn đề, cho dù không phải ý của anh Cường thì cũng là ý của lão cáo già kia...

“Sao thế? Có chuyện gì vậy?” Anh Cường hỏi.

Viên Mục Dĩ lấy tờ giấy kia đưa cho gã và bảo: “Có lẽ Diệp Dĩ Nguy đã quay về, anh bảo người đi tìm xung quanh xem!”

Anh Cường mở viên giấy ra: “Cái này từ đâu ra?”

Viên Mục Dĩ nhún vai: “Ồ bên cạnh chòi nghỉ, đột nhiên ném vào chân tôi...”

Anh Cường lại hỏi lại: “Đã như vậy vì sao cậu không làm theo lời hẹn? Lại đi tìm tôi làm gì?”

Viên Mục Dĩ cười nói: “Không phải tôi nghĩ đến tâm trạng sốt ruột của ngài K muốn gặp con trai sao, cho nên mới báo trước với anh... Hay là hai chúng ta cùng đến đó xem sao?”

Sắc mặt anh Cường đột nhiên trở nên âm trầm: “Cậu có thực sự là bạn của cậu Ngụy không thế?”

Viên Mục Dĩ cười lạnh: “Nếu tôi không phải bạn của anh ấy, sao lại bị giam lỏng ở đây chứ?”

Anh Cường hiểu ngay Viên Mục Dĩ đã nhìn thấu cái bẫy trong này, gã bèn cười và ném viên giấy ra xa: “Thằng nhóc cậu cũng khó lừa đấy! Có điều, tôi nói trước, tất cả đều là ý của ngài K, ai bảo cậu cứ muốn gây sự chú ý với con gái ông ta cơ?”

Viên Mục Dĩ hừ nhẹ một tiếng: “Nực cười... nói cứ như tôi đòi đến đây làm khách không bằng ấy? Nói dối nhiều quá đến mức bây giờ các anh tin là thật luôn rồi?”

“Cũng thế cả! Dù sao cái mạng nhỏ của cậu đang ở trong tay chúng tôi mà, nói chuyện vẫn nên khách sáo một chút đi...”
Anh Cường lạnh giọng.

“Trước đây tôi còn không đủ khách sáo à? Có lẽ do tôi quá khách sáo nên mới khiến các người coi tôi là quả hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp, đúng không?” Viên Mục Dĩ lạnh lùng nói.

Anh Cường thấy Viên Mục Dĩ thực sự tức giận thì hạ thái độ: “Tình thế mạnh hơn sức người, cúi đầu đúng lúc cũng không ai cười cậu cả... hiểu chưa? Hôm nay cậu cũng mệt rồi, tôi đưa cậu về nghỉ trước.

Dọc đường Viên Mục Dĩ đều không nói chuyện, sau khi quay về phòng, đầu tiên anh Cường đi vào phòng trà pha một ấm trà, sau đó kéo cậu ngồi xuống ghế salon tâm sự...

Chương 937: K bích

Anh Cường trầm giọng: “Đó là vì cậu không hiểu rõ ngài K, ông ta sẽ không tự dưng lãng phí thời gian đối với người khác... Cậu cũng được coi là may mắn rồi, cho đến bây giờ giá trị của cậu là chỉ cần ở trong khu nghỉ dưỡng này, chứ không phải là từ cậu ép ra những thứ khác.”

Viên Mục Dã uống một ngụm trà rồi nói: “Anh Cường, tốt xấu gì chúng ta cũng coi như có quen biết, thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy ngài K này không tầm thường, anh có thể nói cho tôi biết thân phận của ông ta là gì không?”

Anh Cường thở dài: “K là viết tắt của King, có một tổ chức tội phạm cấp quốc tế tên là Keep Diving (Thâm Tiềm), chúng tham gia vào các hoạt động ngầm như buôn ma túy, buôn vũ khí, buôn lậu, ám sát và buôn người.... Tổ chức này có 54 thành viên cốt lõi, dùng 54 tấm bài trong bộ bài Poker làm danh hiệu cho từng người trong tổ chức.”

Viên Mục Dã vội hỏi: “Ngài K là một thành viên cốt lõi trong đó sao?”

Anh Cường cười lắc đầu: “Ông ta không chỉ đơn giản là một thành viên cốt lõi đâu... Trong Deep Diving có tất cả bốn gia tộc lớn, phân biệt tương ứng với các lá bài Tép, Rô, Cơ, Bích, các thủ lĩnh gia tộc đều là quân K trong bài Poker, mà ngài K mà cậu biết chính là người có lòng dạ độc ác nhất, K Bích.”

Viên Mục Dã nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy các thành viên trong gia tộc đều có quan hệ huyết thống sao?”

Anh Cường nghiêm túc nói: “Dĩ nhiên không phải... đó đều là anh chị em trên danh nghĩa, nhưng một khi đã vào gia tộc thì không thể rời khỏi, nếu không đừng nói là không thể toàn thân rời đi, mà ngay cả người nhà cũng sẽ gặp nạn theo.”

Viên Mục Dã thấy anh Cường hiểu cặn kẽ như vậy thì thuận miệng hỏi: “Nói như vậy anh cũng là một thành viên trong tổ

chức Deep Diving?”

Không ngờ đối phương lại lắc đầu: “Không... Trước đây tôi đã từng nói rồi, tôi và các anh em của tôi chỉ làm thuê cho ngài K, bởi vì đây là chuyện riêng của ông ta chứ không liên quan đến lợi ích của tổ chức, cho nên ngài K không tiện điều động thành viên của tổ chức.”

Trong thâm tâm cậu biết, trong một tập đoàn tội phạm như Deep Diving này, đấu tranh nội bộ vô cùng ác liệt, không phải hôm nay tôi lên thì ngày mai anh lên, cho nên ngài K không thể để bất cứ thành viên nào trong tổ chức biết sức khỏe của mình có vấn đề.

Thấy Viên Mục Dã im lặng, anh Cường nói tiếp: “Thật ra những chuyện này cũng không liên quan đến cậu, nhưng ngài K vì tìm Diệp Dĩ Nguy nhất định sẽ không từ thủ đoạn, đối với con trai mình ông ta còn như vậy...”

Viên Mục Dã thấy anh Cường không nói tiếp thì cười khổ: “Huống chi là tôi? Đúng không?”

Anh Cường gật đầu: “Cậu hiểu thì tốt... Cho nên bây giờ cậu nên tính toán kỹ càng cho đường lui của mình.”

Viên Mục Dã nghe ra anh Cường vẫn đang tiếp tục mời chào mình, mặc dù trong lòng cự tuyệt nhưng bây giờ cũng không thể nói thẳng ra, cậu thở dài, sau đó rút đầy tách trà cho anh Cường rồi lại rót cho mình một tách.

Không ngờ đúng lúc này, không biết từ đâu có một giọt nước rơi xuống chén trà của Viên Mục Dã, cậu thầm giật mình. Theo lý thuyết, một căn phòng xa hoa như thế này không thể nào bị dò nước được chứ?

Theo bản năng Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn lên, trên đầu cậu là một lỗ thông gió, hiển nhiên giọt nước này rơi từ đó xuống. Nhưng vấn đề là từ khi bọn họ vào trong phòng đến giờ vẫn không hề mở điều hòa hay quạt thông gió, sao lỗ thông gió này lại có thể có nước được?

Nghĩ vậy Viên Mục Dã nhìn về phía anh Cường, phát hiện nãy giờ gã mãi nghịch điện thoại trong tay căn bản không nhìn về phía Viên Mục Dã, thế là cậu thử dò hỏi: “Anh Cường, không phải Viên Mục Dã tôi không biết điều, nhưng chuyện này đối

với tôi không phải là chuyện nhỏ, tôi thật sự không thể trả lời anh ngay được...”

Anh Cường vừa định nói thêm thì đèn trong phòng đột nhiên phụt tắt, gã lấy ngay bộ đàm ra gọi điện cho thuộc hạ, đối phương nói hình như mạch điện có vấn đề, bọn họ lập tức phái người đi xử lý.

Anh Cường nhìn ra ngoài cửa sổ có vẻ không yên tâm.

Viên Mục Dã thấy vậy thì nói với gã: “Anh cứ đi xem thế nào đi...”

Anh Cường gật đầu: “Vậy được, cậu nghỉ ngơi sớm đi, có điều, chuyện tôi nói cậu nhất định phải suy nghĩ cho thật kỹ!”

Sau khi anh Cường đi, Viên Mục Dã lập tức nhìn lên lỗ thông gió trên đỉnh đầu, cùng lúc đó có mấy ngón tay thò ra từ khe hở của lưới sắt... Viên Mục Dã nhanh chóng đặt ghế lên trên bàn trà, sau đó dùng tay không vặn mấy con ốc cố định tấm lưới ra.

Bắt đầu từ khi giọt nước kia rơi vào tách trà, Viên Mục Dã đã biết trong lỗ thông gió có người, mà người này bởi vì mới chui từ trong hồ nước ra cho nên toàn thân đều là nước...

Sau đó dưới sự giúp đỡ của Viên Mục Dã, Diệp Dĩ Nguy ướn như chuột lột chui từ trong ống thông gió ra.

Viên Mục Dã kinh hãi, nói: “Anh vào đây bằng cách nào?”

Diệp Dĩ Nguy nhìn đồng hồ: “Tôi đã đặt một thiết bị gây lỗi ở công tắc nguồn điện, thời gian mất điện tầm hai mươi phút, hết thời gian này điện sẽ tự động được khôi phục, nếu không kiểm tra toàn diện mạch điện thì rất khó phát hiện ra vấn đề, tranh thủ trong hai mươi phút không có giám sát này cậu mau đi theo tôi!”

Thời gian quá vội, Viên Mục Dã cũng không kịp hỏi kỹ càng, chỉ có thể theo Diệp Dĩ Nguy chui vào ống thông gió... Không bao lâu sau hai người chui ra từ đầu ống của một phòng khác, Viên Mục Dã nhìn kỹ thì phát hiện ra đây là bếp phía sau của phòng ăn.

Bởi vì mất điện, cho nên mặc dù đang là giữa ban ngày nhưng nhân viên bảo vệ cũng vô cùng gấp gáp, không ngừng tuần tra

xung quanh... Nhưng hai người Viên Mục Dã đã muốn tránh thì đương nhiên sẽ không có ai phát hiện ra, dù sao hiện giờ tất cả camera theo dõi đều không hoạt động.

Sau đó hai người vừa đi vừa dừng, cuối cùng cũng kịp nhảy vào hồ trước khi điện khôi phục lại, tấm lưới sắt ở đầu cống thoát nước đã được xốc lên, Diệp Dĩ Nguy bơi ở phía trước không chút do dự bơi vào trong...

Viên Mục Dã bơi sát theo phía sau, nhưng ánh sáng bên trong quá mờ, lại thêm đường ống ngoằn ngoèo phức tạp... nếu không có Diệp Dĩ Nguy dẫn đường thì Viên Mục Dã cũng không biết phải bơi theo hướng nào.

Đợi đến khi hai người bơi ra được một đầu khác của cống thoát nước thì bọn họ cũng đã nín thở đến cực hạn rồi, nếu như đường ống này dài thêm vài chục mét nữa thôi, thì bọn họ thực sự xong đời rồi...

Sau khi ra khỏi nước, Viên Mục Dã phát hiện ra nơi này là một đầm nước bên ngoài trang viên, bên trên có một thác nước vừa vừa đang chảy nước ào ào, bên dưới hạ du của đầm nước là đầu một con sông nhỏ, đường ống dưới đáy đầm nối hệ thống này vào nguồn nước hồ bên trong trang viên, dùng cách này để tuần hoàn nước hồ.

Lúc này Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Nguy sớm đã sức cùng lực kiệt, sau khi lên bờ, hai người đều mệt đến tê liệt ngã xuống mặt cỏ thở dốc, không đủ sức nói ra một câu nào.

Chương 938: Trúng kế

Hai người nằm trên bãi cỏ một lúc lâu, Viên Mục Dã mới thở dài: “Sao anh dám quay lại thế?”

Diệp Dĩ Ngụy tức cười: “Nói nhảm, tôi không quay lại thì cậu sẽ bị giam ở đây mãi đấy, cậu không hiểu thủ đoạn của lão già này đâu, tôi không thể để cậu dính vào chuyện này được.”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh: “Rời khỏi nơi này rồi nói tiếp, chỗ này cách trang viên quá gần, không an toàn...”

Hai người đỡ nhau đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi đây, không ngờ chưa bước được mấy bước, cơ thể Viên Mục Dã đột nhiên cứng đờ, cậu kinh ngạc nhìn xung quanh rồi bảo: “Có lẽ... chúng ta không đi được rồi.”

Viên Mục Dã vừa dứt lời, có mấy người cầm súng bước từ trong rừng cây ra, mà ngài K và anh Cường thì mang sắc mặt âm hiểm đứng sau lưng bọn chúng... Diệp Dĩ Ngụy hiểu ngay mình đã bị trúng kế.

Anh Cường bình tĩnh nói: “Cậu Ngụy, có phải cậu nghĩ chúng tôi quá ngu ngốc không, sở dĩ chúng tôi giữ lại ông cống đó chính là vì chờ cậu quay lại đây...”

Ngài K mỉm cười, nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Dĩ Ngụy, con muốn trở về bất cứ lúc nào ta đều rất hoan nghênh, nhưng không cần thiết phải lén lút như vậy, cửa lớn trong nhà luôn mở rộng chào đón con.”

Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh: “Tôi cũng đâu có muốn như vậy, tiếc là mệnh tôi không tốt... không có phúc hưởng tình yêu người cha của ông.” Nói xong, anh ta liếc nhìn sang Viên Mục Dã ở bên cạnh: “Bây giờ tôi đã quay về, có phải ông nên thả người không liên quan đi rồi chứ?”

Ngài K nhìn thoáng qua Viên Mục Dã rồi nói: “Cậu Viên, Diệp Dĩ Ngụy có thể thuận lợi quay về đáng ra tôi phải cảm ơn

cậu thật tốt mới đúng! Nhưng vấn đề là tôi làm thế nào chắc chắn nó sẽ lại không chạy đây?”

Viên Mục Dã lạnh lùng nhìn ngài K: “Thật ra tôi vẫn luôn tò mò một chuyện, phải là dạng cha như thế nào mới có thể không quan tâm đến sống chết của con mình, mà chỉ quan tâm đến thân của nó chứ?”

Bị Viên Mục Dã nói thẳng mục đích của mình, ngài K biến sắc, Diệp Dĩ Nguy nhìn thấy sát khí trong mắt ông ta thì lập tức đẩy Viên Mục Dã ra sau lưng, anh ta nói: “Thả cậu ấy đi, tôi đương nhiên sẽ không chạy nữa...”

Ngài K lại cười lắc đầu: “Con của ta ời, con cảm thấy bây giờ ta có thể tiếp tục tin con sao?” Lão cáo già nhìn về phía anh Cường, thì thầm mấy câu bên tai gã.

Đối phương nghe xong thì sắc mặt hơi trầm xuống, gã gật đầu và bảo: “Được rồi, ngài yên tâm đi...”

Viên Mục Dã không khỏi giật mình, mặc dù cậu không biết cách hành xử của cha Diệp Dĩ Nguy, nhưng nhìn thái độ làm việc của họ cũng biết chuyện tiếp theo chẳng có cái gì tốt đẹp cả. Quả nhiên, anh Cường phát tay ra lệnh cho đám đàn em chĩa súng tách Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Nguy ra.

Chuyện đã đến nước này Viên Mục Dã đương nhiên cũng không khách sáo với đối phương nữa, cho dù bọn chúng đều có súng trong tay, nhưng cũng không dám tùy tiện ra tay với hai người họ...

Viên Mục Dã đập một phát vào tên đang nắm chặt cổ áo cậu, tiếp theo xoay người đánh một quyền vào mặt tên béo đang giữ chặt cậu, máu mũi đối phương văng khắp nơi, toàn cảnh vô cùng náo nhiệt.

Mặc dù Diệp Dĩ Nguy thoát nhìn trông khá nhã nhặn, nhưng khi ra tay còn hung ác hơn Viên Mục Dã gấp nhiều lần, không biết anh ta lấy con dao phẫu thuật từ đâu ra, chỉ vung lên vài lần đã khiến tất cả những kẻ quanh người đều đổ máu.

Bởi vì để ý đến ngài K cho nên đám người kia không dám làm gì Diệp Dĩ Nguy, nhưng cũng sợ bị dao phẫu thuật trong tay anh ta làm bị thương, cho nên đành vây quanh anh ta, còn Viên Mục Dã không nhận được đãi ngộ tốt như vậy.

Anh Cường thấy mấy thuộc hạ của mình không khổng chế được Viên Mục Dã, thì cử thêm mấy người nữa vây lại, người ta vẫn hay nói “hai tay khó đấu lại bốn tay”, huống chi là một đánh tám? Bởi vậy Viên Mục Dã nhanh chóng bị đám người kia đè xuống đất không động đậy được.

Diệp Dĩ Ngụy thấy vậy thì tức giận quát: “Các người buông cậu ấy ra!”

Anh Cường cười nói: “Chỉ cần cậu Ngụy không làm khó chúng tôi, chúng tôi đương nhiên cũng không làm khó cậu Viên đây...”

Diệp Dĩ Ngụy biết đã mất lợi thế, dù cố gắng giãy giụa cũng phí công vô ích, anh ta bèn ném con dao phẫu thuật trong tay xuống đất: “Thả cậu ấy ra, tôi về cùng các người!”

Lúc này có người đưa cho anh Cường một ống thép, anh ta nhận lấy rồi nhìn về phía Viên Mục Dã bằng ánh mắt áy náy, sau đó nhẹ giọng, nói: “Đừng quên những gì tôi đã nói với cậu, nó vẫn luôn có hiệu lực...”

Viên Mục Dã thấy thế lập tức dùng hết sức để vùng vẫy thoát ra khỏi sự áp chế của đám người kia, đến mức mấy tên kia thiếu chút nữa thì không giữ được cậu, nhưng cuối cùng bọn chúng vẫn ỷ vào đông người mà ép Viên Mục Dã xuống đất lần nữa...

Diệp Dĩ Ngụy biết không ổn vội xông đến bảo vệ Viên Mục Dã, tiếc rằng đám người vây quanh anh ta mặc dù không dám làm anh ta bị thương nhưng muốn ngăn anh ta lại không khó.

Lúc này, trên tay anh Cường có một điều thuốc đang hút dở, sau đó gã cầm ống thép đi đến bên cạnh Viên Mục Dã, cúi đầu nhìn cậu và nói: “Kiên nhẫn một chút... tôi ra tay rất nhanh.”

Anh Cường nói xong thì lập tức đập mạnh ống thép xuống bấp chân trái của Viên Mục Dã! Viên Mục Dã cảm thấy chân trái của mình đau đớn, mặc dù cậu cố cắn chặt răng để không hét lên, nhưng vẫn không nhịn được mà rên khê...

“Đồ súc sinh! Mày dám...” Hai mắt Diệp Dĩ Ngụy đỏ bừng, quát ầm lên.

Anh Cường ra tay quả nhiên vừa nhanh vừa độc, đập một phát đã đánh gãy chân trái của Viên Mục Dã, mấy tên đang đè cậu

xuống đất cũng buông lỏng tay ra, Viên Mục Dã đau đến mức ôm chân trái cuộn người lại.

Diệp Dĩ Ngụy dùng sức đẩy đám người đang cản trước mặt mình ra và chạy đến xem tình hình của Viên Mục Dã, trên chân cậu có một vết lõm lớn, hẳn là bị gãy xương ống chân rồi.

Sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy rất khó coi, anh ta hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Viên Mục Dã đau đến mức người đổ mồ hôi lạnh, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ vẻ không sao: “Chuyện nhỏ, không chết được...”

Lúc này ngài K mỉm cười đi đến: “Dĩ Ngụy, con xem cậu Viên bây giờ đã bị thương thế này rồi, hay là chúng ta quay lại khu nghỉ dưỡng trước rồi tìm bác sĩ điều trị cho cậu ta được không?”

Diệp Dĩ Ngụy ngẩng đầu nhìn về phía cha ruột của mình, anh ta gằn từng câu từng chữ: “Được... chúng tôi về cùng ông.”

Sau khi mọi người quay về trang viên, ngài K gọi bác sĩ riêng của mình đến, nhưng tiếc rằng sau khi kiểm tra ông ta nói vết thương của Viên Mục Dã cần phải phẫu thuật, ông ta chỉ là bác sĩ gia đình, không thông thạo về phẫu thuật ngoại khoa...

Cuối cùng cái chân gãy của Viên Mục Dã vẫn do Diệp Dĩ Ngụy tự mình nối lại, sau đây cậu còn không quên trêu chọc Diệp Dĩ Ngụy, hỏi có phải mình là người duy nhất còn sống dưới mũi dao của anh ta không?

Chương 939: Tình anh em

Diệp Dĩ Ngụy cười khỏ: “Đến lúc này rồi mà cậu vẫn còn tâm trạng nói đùa?”

Viên Mục Dã cũng không ngờ mình đã bơi được ra ngoài rồi lại bị bắt về, cậu cũng bất đắc dĩ nói: “Vui vẻ cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày, cho dù thế nào thời gian vẫn tiến về phía trước không phải sao?”

Bởi vì Viên Mục Dã bị gãy chân, nên trong khoảng thời gian ngắn hai người họ đương nhiên không có cách nào rời khỏi khu nghỉ dưỡng, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ngài K cố ý để anh Cường đánh gãy chân trái của Viên Mục Dã... Nhưng không thể rời đi không có nghĩa hai người không lên kế hoạch chạy trốn.

Có điều, sau khi bắt được Diệp Dĩ Ngụy, ngài K lập tức tăng cấp độ bảo vệ trong khu nghỉ dưỡng, Viên Mục Dã hiểu rõ đối phương quyết tâm không để Diệp Dĩ Ngụy có cơ hội bỏ trốn nữa, thế là một biện pháp làm một mẻ khỏe cả đời đã dần dần nảy sinh trong lòng Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã biết ngài K là kẻ lòng dạ độc ác, sự tồn tại của ông ta với Diệp Dĩ Ngụy hay với người khác đều là tai họa, so với việc đợi đến lúc quả thận của ông ta hết hạn sử dụng rồi sử dụng Diệp Dĩ Ngụy như ngân hàng tạng sống... thì không bằng tìm cơ hội diệt trừ lão cặn bã này đi.

Có điều, trong lòng Viên Mục Dã nghĩ như vậy nhưng cũng không nói ý định này của mình cho Diệp Dĩ Ngụy biết, không phải vì cậu lo lắng anh ta sẽ phản đối, mà ngược lại, cậu sợ rằng anh ta sẽ đồng ý, thậm chí còn muốn gia nhập kế hoạch này.

Tuy nói ngài K không có nhân tính, cũng chưa từng đối đãi với Diệp Dĩ Ngụy như người thân, nhưng tội danh “giết cha” này đối với Diệp Dĩ Ngụy quá nặng nề, cho dù cuối cùng tất cả mọi người đều biết ngài K là kẻ tội đồ đáng chết vạn lần,

nhưng người kết thúc mạng sống của lão ta tuyệt đối không thể là Diệp Dĩ Ngụy.

Cũng không phải Viên Mục Dã sợ Diệp Dĩ Ngụy phải nhận chế tài của pháp luật, mà sợ rằng anh ta sẽ không bước qua được lần ranh đạo đức của chính mình... Bởi vì, mặc dù bề ngoài Diệp Dĩ Ngụy luôn tỏ ra lạnh nhạt xa cách, nhưng Viên Mục Dã biết trong lòng anh ta vô cùng khao khát tình thân.

Một người như vậy, sao có thể để anh ta tự tay giết chính cha ruột của mình được? Cho nên chuyện này chỉ có thể do Viên Mục Dã làm, cũng coi như báo thù cho cái chân bị gãy của cậu!

Sau hôm phẫu thuật, Diệp Dĩ Ngụy đẩy Viên Mục Dã đi dạo trong khu nghỉ dưỡng, mặc dù hai người hiện giờ đang bị giam lỏng, nhưng vẫn có thể tự do hoạt động bên trong phạm vi khu nghỉ dưỡng... giống như đám khỉ núi ở trong vườn bách thú vậy.

Diệp Dĩ Ngụy áy náy nói: “Xin lỗi cậu, cuối cùng vẫn kéo cậu vào chuyện này.”

Viên Mục Dã giả vờ tức giận: “Bây giờ anh nói vậy có ý nghĩa gì không? Ai bảo lúc trước anh đến tìm tôi không nói rõ hết cơ, cứ giấu giấu giếm giếm...”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Tôi vốn nghĩ rằng cậu biết càng ít thì càng an toàn... kết quả tôi đã đánh giá quá thấp thủ đoạn độc ác của lão già kia.”

Viên Mục Dã cũng không biết nên nói như thế nào: “Anh nói xem có phải anh rất ngốc không? Phát hiện ra tôi bị lão cáo già này bắt đi vì sao không liên hệ với bọn Đoàn Phong trước? Cứ nhất định phải đơn thương độc mã đến cứu tôi? Anh nghĩ mình là đại hiệp à? Bây giờ vui rồi, hai chúng ta đều bị nhốt ở đây cả?”

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại lắc đầu: “Đó là vì cậu không biết thủ đoạn của ông ta thôi... một khi tôi liên hệ với bọn Đoàn Phong, thì sẽ phải nói rõ ông ta là ai, thân phận của ông ta ở trong nước rất mẫn cảm, một khi biết được hành tung của mình bị tiết lộ, rất có thể ông ta sẽ giết người diệt khẩu! Cho nên tôi không thể mạo hiểm tính mạng của cậu được!”

Viên Mục Dã thấy cũng đúng, lão cáo già này làm việc quyết tuyệt như thế, không phải là không thể làm ra loại chuyện như vậy, nhưng nghĩ đến chuyện Diệp Dĩ Ngụy tự chui đầu vào lưới cậu vẫn tức giận: “Vậy anh có thể mạo hiểm tính mạng của chính mình sao? Anh có nghĩ đến việc rơi vào tay ông ta lần nữa sẽ có kết cục như thế nào chưa?”

“Còn có thể như thế nào... giam lỏng chung thân thôi, có điều trong thời gian ngắn tôi cũng chưa chết được, dù sao thân của anh đây vẫn quan trọng lắm.” Diệp Dĩ Ngụy nhún vai.

Viên Mục Dã bị chọc cười: “Được, vẫn còn nói đùa được... Từ hôm qua nhìn thấy anh, mặt mũi anh lúc nào cũng căng thẳng, tôi còn nghi ngờ không biết có khi nào anh cướp một khẩu súng rồi cùng tôi đồng quy vu tận không.”

Lúc này hai người đi đến một vườn đào, Diệp Dĩ Ngụy thấy phong cảnh nơi này cũng đẹp nên đẩy xe lăn đến bên dưới một gốc đào đầy hoa: “Phong cảnh nơi này cũng được, tránh xa đồng camera chết tiệt kia một chút...”

Viên Mục Dã nghe xong thì nhớ ra Diệp Dĩ Ngụy đã từng ở đây một thời gian, đương nhiên hiểu rõ hoàn cảnh nơi này, cậu tò mò hỏi: “Trước kia làm sao anh biết cổng thoát nước bên dưới đây hồ nhân tạo có thể trốn thoát ra ngoài?”

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với cậu: “Ý trời không thể tiết lộ...”

Viên Mục Dã tức giận: “Cút! Bây giờ cả thế giới đều biết anh ra vào từ chỗ đấy rồi, còn ý trời không thể tiết lộ nữa?”

Diệp Dĩ Ngụy cười khẽ, sau đó cúi người thì thầm bên tai Viên Mục Dã: “Thật ra, khu nghỉ dưỡng này nhìn bề ngoài thì có vẻ vững chắc, nhưng thực ra vẫn có rất nhiều lỗ hổng, hiện giờ cậu cứ yên tâm dưỡng chân đi, chờ đến khi cậu có thể chạy nhảy... tôi sẽ đưa cậu an toàn rời khỏi đây.”

Viên Mục Dã buồn chán tựa vào xe lăn: “Tôi đã ở đây mấy ngày rồi, ở nhà chắc cũng rồi lên rồi...”

“Yên tâm đi, cho dù bọn họ lo lắng thế nào cũng không thể tra ra K Bích đã bắt cậu đâu!” Diệp Dĩ Ngụy nói.

Viên Mục Dã nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Chưa chắc đâu... lần đầu tiên lão cáo già này sai người bắt tôi, bọn Thạch Lỗi cũng

có mặt ở đó, ngay lúc ấy bọn họ đã biết thân phận thật của lão ta rồi, có điều không nói cặn kẽ cho tôi biết thôi. Nếu bọn Đoàn Phong mãi không tìm được tin tức của tôi nhất định sẽ cho rằng tôi bị ông đàn anh kia mang đi, một khi bọn họ tìm đến Thạch Lỗi thì đương nhiên sẽ biết đến đại danh K Bích.”

Diệp Dĩ Ngụy cau mày: “Nếu đã như vậy thì thời gian để cậu dưỡng thương không nhiều đâu.”

Mặc dù thể trạng của Viên Mục Dĩ khác với người bình thường, nhưng muốn vết thương ở chân khỏi hẳn cũng phải chờ thêm mười ngày tám ngày, trong thời gian đó Khánh Nhi nghe nói Diệp Dĩ Ngụy đã trở về thì cao hứng vui vẻ chạy đến mấy lần, nhưng đều bị anh ta chặn ngoài cửa.

Diệp Dĩ Ngụy nói, sau này anh ta và lão già kia chắc chắn sẽ đối đầu sống chết, đến lúc đó người bị tổn thương khẳng định chỉ có Khánh Nhi. Cho nên anh ta không muốn có quá nhiều tình cảm với người em gái khác mẹ này, nếu không sau này cho dù ai trong hai bọn họ chết, đối với Khánh Nhi mà nói đều là sự đả kích rất lớn...

Nếu như giữa họ không thân, đương nhiên sẽ không có nhiều tình cảm... đến lúc đó cho dù Diệp Dĩ Ngụy giết lão cáo già kia, thì ngoài hận thù, cô ta sẽ không còn điều gì khác nữa đối với người anh trai này. Trái lại, nếu lão cáo già kia vì mạng sống của mình mà giết Diệp Dĩ Ngụy, thì đối với Khánh Nhi cũng chỉ là mất đi một người anh trai không có tình cảm gì mà thôi.

Chương 940: Người có nghề

Viên Mục Dã biết Diệp Dĩ Ngụy là người mạnh miệng mềm lòng, cho dù trong lòng bài xích tình thân này, thế nhưng từ lâu đã tiếp nhận sự thật này rồi, thậm chí còn suy nghĩ đến cảm nhận của người em gái cùng mẹ khác cha kia nữa.

Thật ra Viên Mục Dã vẫn luôn tò mò mẹ đẻ của Diệp Dĩ Ngụy là ai? Có điều vì không muốn chạm đến nỗi đau trong lòng anh ta nên không hỏi ra miệng... Nhưng đáp án của câu hỏi này chắc chắn có thể giải thích vì sao lão cáo già kia lại đối xử với con trai của mình nhẫn tâm như vậy!

Tối hôm đó, Diệp Dĩ Ngụy lại đẩy Viên Mục Dã đến chỗ hồ nhân tạo, kết quả họ nhìn thấy một tấm bảng đứng sừng sững bên cạnh hồ, ghi “Trong hồ có điện”...

Hai người đều thấy buồn cười, không ngờ để phòng ngừa hai người bọn họ lại trốn qua ống cống kia mà lão cáo già đã dẫn điện vào trong hồ? Đúng là có tiền muốn làm gì cũng được!

“Bây giờ cho dù ông ta có đưa tôi tiền tôi cũng không xuống hồ nữa, sao phải tốn điện như thế chứ?” Viên Mục Dã buồn cười quá.

Diệp Dĩ Ngụy hừ nhẹ: “Ông ta làm vậy là để đề phòng chuyện chưa xảy ra thôi...”

Viên Mục Dã nói: “Tôi cảm thấy với thân phận của lão ta thì hẳn phải rất bận, không thể nào cứ ở đây mãi được chứ nhỉ?”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Đương nhiên... Có điều đến lúc đó có thể lão ta sẽ đưa tôi theo.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Thế không được, nếu vậy thì muốn cứu anh càng khó hơn.”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn về phía xa xa của hồ nước: “Nếu như lão có thể thả cậu ra trước khi đưa tôi đi... tôi đương nhiên sẽ ngoan ngoãn đi theo lão, dù sao cậu là người vô tội nhất trong chuyện này.”

Viên Mục Dã sầm mặt xuống: “Nói linh tinh cái gì thế, anh cảm thấy sau khi biết chân tướng tôi có thể mặc kệ không quan tâm như trước sao? Lúc đó tôi nghĩ anh đã chết rồi nên không thể làm gì được, nhưng bây giờ anh còn sống nguyên lành như thế này lại phải đem thận cho một kẻ đáng chết? Làm gì có cái đạo lý ấy?!”

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì anh Cường đi về phía bọn họ, từ hai ngày trước, sau khi đánh gãy chân Viên Mục Dã thì gã không hề xuất hiện nữa, không ngờ đêm nay lại đến đây.

Theo lý mà nói, có mối thù đập gãy chân này Viên Mục Dã phải hận gã mới đúng, nhưng cả cậu và Diệp Dĩ Ngụy đều hiểu người ta đúng là đã nường tay rồi... Nếu người thực hiện thay bằng một kẻ không hiểu chuyện cứ đánh bừa bãi thì cái chân này của Viên Mục Dã xác định là hỏng hắc.

Lúc đó mặc dù xương ống chân của Viên Mục Dã bị gãy, nhưng gãy rất dứt khoát, không hề có bất cứ mảnh xương vỡ nào, nên phẫu thuật không khó, hơn nữa sau khi vết thương lành lại cũng rất tốt. Đây chính là lý do vì sao cùng là bị gãy xương bắp chân, có người thì bị tàn tật, lại có người thì xương cốt liền lại như không có chuyện gì.

Anh Cường đi đến trước mặt hai người họ, quay lưng về phía camera, gã nói: “Ồ, hôm nay sắc mặt không tệ nhỉ!”

Viên Mục Dã cười gượng: “Không phải mấy ngày nay anh vẫn theo dõi tôi qua camera à? Sao thế... đánh cũng đánh rồi, còn ngại không muốn đến gặp tôi hả?”

Anh Cường nhìn cái chân bị đóng đinh của Viên Mục Dã và nói: “Thủ pháp của tôi không tệ nhỉ? Chắc chắn đánh gãy rồi, tuyệt đối sẽ không bị tàn tật, cũng không có xương vỡ đâm vào thịt...”

Viên Mục Dã nghe đối phương nói lưu loát như đang quảng cáo khả năng đánh đập thì tức giận: “Anh Cường, tay nghề này anh học được từ đâu thế? Chắc trước đây cũng đánh gãy không ít chân người nhỉ?”

Anh Cường thở dài, nói: “Chuyện này cũng là bất đắc dĩ thôi, dù sao ra ngoài xã hội cũng phải có ít nghề trong tay chứ...”

Viên Mục Dã thấy buồn cười: “Nghề của anh chính là đánh gãy xương người khác?”

Không ngờ anh Cường lại gật đầu: “Đương nhiên! Nghề này của chúng tôi có rất nhiều quy định, thường xuyên có nhiều anh em không nghe lời rước họa vào thân, cũng không thể để bọn họ thật sự phải chịu phạt nặng được đúng không? Nếu đánh người ta tàn phế thì coi như chặn đường sống của họ rồi... Cho nên về sau tôi đã luyện được tuyệt chiêu này, thời điểm thi hành gia pháp nhìn như ra tay rất độc ác, nhưng trên thực tế lại gây tổn thương ở mức thấp nhất, đồng thời cũng nhanh lành lại! Đúng không cậu Nguy?”

Từ khi anh Cường bước đến đây, sắc mặt Diệp Dĩ Ngụy không hề có chút thiện cảm nào, mặc dù biết rõ đúng là đối phương đã nung tay rồi, nhưng anh ta vẫn không muốn thấy cái mặt mo này của đối phương. Bây giờ đột nhiên nghe anh Cường hỏi mình, Diệp Dĩ Ngụy lập tức quay mặt sang chỗ khác, để mặc anh Cường sượng mặt.

Có điều anh Cường cũng không hề ngại, gã chỉ cười nói với Viên Mục Dã: “Bị thương động đến xương cốt cũng phải mất một trăm ngày, ngoan ngoãn dưỡng thương cho tốt, đừng nghĩ đến chuyện chạy nhảy lung tung nữa.”

Viên Mục Dã không muốn tiếp tục bàn luận chủ đề này với anh Cường, cậu chỉ vào hồ nước để chuyển chủ đề: “Nơi này thật sự có điện sao?”

Anh Cường nói: “Cậu nhảy thử vào là biết ngay thôi.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Nếu tôi nhảy xuống chẳng phải là chết sống quá lâu à...”

Sau khi anh Cường đi, Diệp Dĩ Ngụy hừ lạnh, nói: “Đúng là một con chó ngoan nghe lời.”

Không ngờ Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Sao tôi lại thấy gã giống như một con sói nhỉ... Mà đừng bao giờ nhờ một con sói trông nhà hộ mình.”

Lại nói ở đầu bên kia, từ khi Viên Mục Dã mất tích trên đường đi làm, người đầu tiên phát hiện ra vấn đề là Đoàn Phong, sau khi gọi điện cho Viên Mục Dã không được, Đoàn Phong lập

tức bảo Hoắc Nhiễm định vị điện thoại của Viên Mục Dã, kết quả lại phát hiện cậu đã tắt máy.

Sau đó bọn họ chạy đến vị trí hiển thị cuối cùng trên điện thoại thì chỉ tìm thấy những mảnh vỡ đã bị đập nát của chiếc điện thoại... Cùng lúc đó, sau khi Từ Lệ đi công tác về, nghe Tiểu Lưu nói Viên Mục Dã đã đến đây và còn muốn mời anh ta đi ăn thịt dê nướng?

Từ Lệ nghe là biết có chuyện không ổn, bởi vì Viên Mục Dã biết khẩu vị của anh ta, tuyệt đối không có chuyện mời anh ta đi ăn thịt dê nướng được, thế là anh ta lập tức kiểm tra máy quay an ninh, phát hiện Viên Mục Dã bị người khác uy hiếp đi vào cục cảnh sát, chính là muốn lấy đi một ngón tay trên thi thể...

Lúc đó Từ Lệ cho rằng Viên Mục Dã bị bọn cướp ngân hàng bắt đi, nhưng sau đó anh ta nhận được điện thoại của đồng nghiệp, nói rằng hai giờ trước có một vụ nổ súng trên con đường ở vùng ngoại ô. Tại hiện trường cảnh sát phát hiện một chiếc xe buýt nhỏ và mấy thi thể nam giới trưởng thành.

Từ Lệ đến hiện trường kiểm tra, thấy chiếc xe này chính là xe chở Viên Mục Dã đến cục cảnh sát, may mắn là lúc đó Viên Mục Dã không có trong xe. Sau đó Từ Lệ cũng cho người điều tra điện thoại của Viên Mục Dã, nhưng cuối cùng lại gặp Đoàn Phong ở nơi tìm thấy chiếc điện thoại.

Sau đó, qua xác nhận của Tiểu Lưu, họ phát hiện trong những thi thể trên xe không có ai là người cùng đi vào cục cảnh sát với Viên Mục Dã sáng hôm đó. Vì vậy Từ Lệ nghi ngờ rằng bọn cướp đã có mâu thuẫn nội bộ và những kẻ sống sót cuối cùng đã đưa Viên Mục Dã đi...

Chương 941: Thời cơ tuyệt hảo

Nhưng khi Đoàn Phong nhìn ảnh chụp hiện trường lại lắc đầu, nói: “Thủ đoạn giết người của đối phương rất lưu loát, cho dù không phải sát thủ chuyên nghiệp thì cũng là người sống bằng nghề này, mấy tên cướp kia không thể lợi hại đến mức đó được.”

Thật ra Đoàn Phong đã đoán được là ai bắt Viên Mục Dã đi, cũng hiểu rõ chuyện này vượt quá phạm vi mà Từ Lệ có thể giải quyết được. Lại thêm trước đó Viên Mục Dã cũng từng nói không muốn để cảnh sát tham gia vào việc này, nên anh ta kéo Từ Lệ sang một bên thì thầm mấy câu.

Từ Lệ nghe xong thì nhú mày, nói: “Như vậy à, được, tôi biết phải làm gì rồi, phía anh có tin tức gì thì lập tức báo cho tôi biết...”

Đoàn Phong gật đầu: “Yên tâm đi! Tôi biết rồi...”

Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, Đoàn Phong rất buồn bực, vừa rồi chẳng qua anh ta chỉ nói qua loa có lệ với Từ Lệ mà thôi, nói là mình biết vị trí của Viên Mục Dã, và vì sao không thể để cảnh sát tham gia vào việc này, còn chuyện Viên Mục Dã thực sự đã đi đâu thì cho đến giờ anh ta vẫn chưa thể xác định được.

Sau đó Lệ Thần cũng tìm đến Đoàn Phong, hỏi xem Viên Mục Dã ở đâu, Đoàn Phong hỏi Lệ Thần cách liên lạc với Thạch Lỗi, muốn hỏi gã lão K có thân phận ghê gớm như thế nào?

Khi Thạch Lỗi biết chuyện Viên Mục Dã mất tích thì cũng giật mình. Bởi vì từ lần trước bọn họ và Viên Mục Dã bị đàn em của lão K chặn đường, sau đó gã cũng từng điều tra quan hệ của Viên Mục Dã và tổ chức “Thâm Tiềm”, nhưng kết quả lại phát hiện hai bên chẳng hề có quen biết gì cả, càng không thể nào kết thù được?

Lúc này Đoàn Phong mới đem chuyện liên quan đến Diệp Dĩ Ngụy nói cho Thạch Lỗi nghe, khi gã nghe nói lão K vì sức khỏe có vấn đề phải cắt một bên thân thì cười lạnh: “Hóa ra là lão K bị bệnh, đây đúng là thông tin rúng động đấy...”

Thạch Lỗi kể sơ lược về thân phận của lão K và cơ cấu tổ chức “Thâm Tiềm” cho Đoàn Phong nghe, nhưng trong tổ chức “Thâm Tiềm” có tất cả bốn lão K, cho nên tạm thời Thạch Lỗi chưa xác định được ai là người bắt Viên Mục Dĩ đi.

Có điều Đoàn Phong đã cung cấp một manh mối rất có giá trị, đó là lão K này là cha ruột của Diệp Dĩ Ngụy, như vậy trước tiên có thể loại trừ K Cơ và K Rô, bởi vì lão K của hai gia tộc này đều là phụ nữ....

Như vậy chỉ còn lại K Bích và K Tép, mà K Tép là người châu Âu. Như vậy luận về giới tính, tuổi tác và chủng tộc thì người có điều kiện tương thích nhất chỉ có K Bích.

Bởi vì cân nhắc đến thế lực khổng lồ của Thâm Tiềm, trước khi điều tra cụ thể, Thạch Lỗi cũng không dám tùy tiện hành động, nên gã bảo Đoàn Phong cứ chờ đã, đừng sốt ruột, sau khi điều tra rõ ràng rồi tính tiếp...

Hơn nữa, theo giọng điệu của đám người lần trước thì đối phương bắt Viên Mục Dĩ là có mục đích rõ ràng, hơn nữa không phải vì mục đích trả thù như họ đã đoán, vậy thì tạm thời mạng sống của Viên Mục Dĩ sẽ không bị uy hiếp.

Ở khu nghỉ dưỡng, xương bấp chân của Viên Mục Dĩ đã liền lại khá tốt, bước kế tiếp chỉ là chờ đến khi xương cốt lành lặn trở lại thì sẽ rút đinh thép cố định ra. Đối với người bình thường, mức độ thương tổn này ít nhất cũng phải hai ba tháng mới có thể khỏi hẳn được, nhưng Viên Mục Dĩ bây giờ đã có thể đi lại mà không cần người dìu đỡ rồi.

Đương nhiên, tình trạng này không thể để anh Cường và lão cáo già kia biết được, bởi vì trong khoảng thời gian này, nhờ cái chân bị thương mà bọn họ mới buông lỏng cảnh giác với Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy, nếu để bọn họ biết chân của Viên Mục Dĩ đã ổn định thì không chừng sẽ đập nát nốt cái chân còn lại của cậu...

Sáng hôm sau, Diệp Dĩ Ngụy đẩy Viên Mục Dĩ đi dạo trong khu nghỉ dưỡng như thường lệ. Lúc này có một con chó Bull từ phía trước chạy lại, Viên Mục Dĩ chỉ cần liếc qua là nhận ra ngay đây chính là Náo Náo đã lao đầu xuống nước lần trước.

“Náo Náo! Chạy chậm thôi!” Giọng Khánh Nhi vang lên phía sau.

Viên Mục Dĩ nhanh chóng quay lại nhìn Diệp Dĩ Ngụy rồi bảo: “Hay là... chúng ta tránh trước đi?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Không cần, chắc con bé đoán chúng ta đang ở đây nên mới đến, đều ở trong khu nghỉ dưỡng này... có muốn tránh cũng không tránh được.”

“Anh? Thật là khéo! Vậy mà lại gặp mọi người ở đây...” Khánh Nhi vừa cười vừa nói.

Diệp Dĩ Ngụy đương nhiên vẫn giữ vẻ lạnh nhạt trước sau như một, nhưng Viên Mục Dĩ ngồi trên xe lăn lại không thể không nói gì, cậu đành cười trừ đáp lại: “Đúng vậy, thật khéo... em dắt chó đi dạo à?”

Diệp Dĩ Ngụy liếc mắt, cảm thấy hai người này nói chuyện quá ngượng ngùng đi, thế là anh ta bèn tiếp tục đẩy xe lăn về phía trước, Khánh Nhi thấy vậy cũng ôm Náo Náo lên đuổi theo và nói: “Anh Viên, chân của anh thế nào rồi? Mấy hôm trước em nghe cha nói chân anh bị thương, lúc đó em định đến thăm anh nhưng cha em nói làm vậy sẽ làm phiền đến việc hồi phục của anh...”

Viên Mục Dĩ cười lấy lệ: “Cũng không bị nặng, chỉ là bị gãy chân thôi, bây giờ ngoài việc nghỉ ngơi thì cũng không còn cách nào khác tốt hơn.”

Khánh Nhi cũng không để ý thái độ của Viên Mục Dĩ mà tiếp tục nói: “Anh cũng bất cẩn quá rồi, sao lại có thể ngã từ trên thác nước xuống chứ? Em từng đến vách núi đó rồi, trên đó vừa ẩm ướt lại trơn trượt... rất nguy hiểm.”

Diệp Dĩ Ngụy vốn không lên tiếng lại đột nhiên hỏi: “Là ông ta bảo cô, Viên Mục Dĩ bị ngã gãy chân?”

Khánh Nhi ngạc nhiên, sau đó gật đầu: “Anh nói cha sao? Vâng cha nói với em như vậy?”

Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh một tiếng, sau đó lại im lặng...

Bầu không khí trở nên ngưng ngưng, Viên Mục Dĩ đành phải lên tiếng giải hòa: “Đúng là do anh không cẩn thận, có điều cũng không còn gì đáng ngại nữa, chỉ là thời gian này phải ở lại trang viên để tĩnh dưỡng, có hơi làm phiền mọi người.”

Khánh Nhi vui vẻ nói: “Có gì đâu anh? Trang viên này đã rất lâu không vui như thế này rồi, đừng nói là tĩnh dưỡng một thời gian, mọi người ở đây luôn cũng không có vấn đề gì cả.”

Viên Mục Dĩ nhìn dáng vẻ ngây thơ của Khánh Nhi mà nhất thời không biết nên nói gì, đành ho khan một tiếng: “Khánh Nhi này, bình thường cha em rất bận phải không? Sao thời gian này lại ở trang viên lâu vậy?”

Khánh Nhi cũng không biết: “Anh không nói em cũng không để ý đấy... Đúng là thời gian này cha em rất rảnh rỗi, trước đây phải mấy tháng liền em không thấy bóng ông ấy đâu. Có điều hôm qua em nghe lén được cha em nói chuyện điện thoại trong phòng làm việc là mấy ngày nữa sẽ phải đi công tác.”

Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy lập tức liếc nhau, lão cáo già muốn ra ngoài, đây chính là thời cơ tốt nhất để bọn họ bỏ trốn... Có điều anh Cường kia cũng rất phiền phức, rất khó nếu muốn rời đi mà không đánh động đến gã.

Sau đó Khánh Nhi tiếp tục ôm chó đi theo hai người họ, đến tận khi Náo Náo không chịu được nữa, nhất định đòi nhảy xuống đi chơi mới khiến cô ta không thể không đi theo chú chó...

Chương 942: Rốt cuộc là ai

Trước khi đi, Khánh Nhi còn nhìn Diệp Dĩ Ngụy không nỡ rời: “Anh ơi, ngày mai em còn có thể đến đây tản bộ với các anh nữa không?”

Diệp Dĩ Ngụy vừa định lạnh lùng từ chối thì lại nghe Viên Mục Dã cười đáp: “Đương nhiên là được, nhưng mà bây giờ em nên đặt việc học lên hàng đầu. Nếu muốn ôn thi lên thạc sĩ thì cả ngày đừng nghĩ đến việc chạy lung tung nữa.”

Cô ta lập tức mừng rỡ như nở hoa trong bụng, vốn chẳng nghe lọt tai nửa câu sau của Viên Mục Dã, cô ta mừng rơn dắt Náo Náo đi về...

Diệp Dĩ Ngụy oán trách: “Tội gì mà cậu trêu chọc con bé?”

Viên Mục Dã nhìn bóng dáng của Khánh Nhi: “Ít nhất cô bé là người duy nhất ở đây không có ý định lừa gạt anh.”

Diệp Dĩ Ngụy hừ lạnh: “Nhưng nó ngốc, người khác lừa nó không phải cũng giống vậy sao? Lão già chết tiệt cho nó ít tin tức giả để nói với chúng ta, cũng đủ để hai ta ăn đủ.”

Viên Mục Dã nở nụ cười: “Thế thì phải xem chúng ta phân biệt thế nào...”

Sau đó hai người vừa đi vừa nói chuyện, nhanh chóng tới góc chết của camera giám sát. Mỗi ngày nay không phải Diệp Dĩ Ngụy dắt Viên Mục Dã tản bộ tào lao trong khu nghỉ dưỡng mà là để cho Viên Mục Dã biết mỗi một góc chết camera ở đây. Và bọn họ cũng chỉ nói những chuyện thật sự quan trọng khi đi đến góc chết camera thôi.

“Đúng rồi, anh vẫn chưa kể cho tôi nghe lúc trước rốt cuộc làm sao anh tìm được lối ra ở hồ nhân tạo?” Viên Mục Dã cười hỏi.

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu, đáp: “Cậu vẫn còn nhớ thương chuyện này cơ à?”

Viên Mục Dã cười nói: “Đương nhiên, điều này có liên quan đến việc về sau chúng ta có thể thuận lợi trốn thoát khỏi đây hay không mà?”

Diệp Dĩ Ngụy cố tình quay lưng lại camera ở cách đó không xa rồi khẽ hỏi Viên Mục Dã: “Nếu tôi bảo con đường đó do người ta nói cho tôi biết, cậu có tin không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tin, mặc dù trước đây anh đã từng ở chỗ này một thời gian, nhưng thật sự có vài chi tiết cũng không thể hiểu kỹ càng và thấu triệt. Ví dụ như ở đâu có góc chết camera, còn có ống dẫn thoát nước ở hồ nhân tạo... trừ khi có một người quen thuộc nơi này hơn tiết lộ cho anh những thông tin đó.”

Bị Viên Mục Dã nói trúng, Diệp Dĩ Ngụy cười bảo: “Sức quan sát của cậu vẫn rất giỏi, không làm cảnh sát đáng tiếc quá.”

Viên Mục Dã lắc đầu bất đắc dĩ: “So sánh với chuyên ngành của anh, chút kỹ năng này của tôi có là gì? Tôi đã từng cho rằng anh sẽ luôn làm pháp y...”

Diệp Dĩ Ngụy cười cay đắng: “Tạo hóa trêu ngươi, dù tôi có không muốn thế nào cũng không thay đổi được điều gì. Tôi đã từng thử đấu tranh với số phận rất nhiều lần, đáng tiếc cuối cùng luôn bị một bàn tay vô hình kéo xuống vực sâu.”

Viên Mục Dã suy ngẫm, cuối cùng vẫn do dự hỏi: “Anh... có biết chuyện mẹ đẻ của mình không?”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Khi còn nhỏ chỉ biết bà là người phụ nữ điên lang thang khắp nơi, cho nên sau này tôi bị bệnh, đương nhiên cho rằng mọi thứ đều là ý trời, mẹ điên thì tất nhiên là phải sinh ra đứa con trai điên rồi.”

Nghe vậy, Viên Mục Dã nhẹ nhàng vỗ cánh tay anh ta và nói: “Đừng nói như vậy, không phải tất cả bệnh tâm lý đều di truyền. Chủ yếu vẫn liên quan đến quá trình trưởng thành của anh. Nếu anh có thể sống trong một gia đình bình thường, thì giờ chắc chắn anh cũng là người bình thường sống một cuộc đời bình thường.”

Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh lẽo: “Cuộc đời bình thường ư? Vậy tôi cũng phải có cha mẹ bình thường mới được. Tôi thà trở thành trẻ mồ côi chân chính giống cậu, cũng tốt hơn như bây

giờ. Cậu có biết, việc mình tồn tại là một sự chê cười khổ sở nhường nào không? Lão già chết tiết đó nói, năm ấy lão không sai người tìm mẹ con tôi, nghiền chết hai chúng tôi như con rệp đã là ban ơn cho chúng tôi rồi.”

“Sao lão ta có thể nói ra câu như vậy chứ? Mặc dù trên đời này có rất nhiều người cha vô trách nhiệm, nhưng không mấy ai có thể nói sự vô trách nhiệm của mình một cách đúng lý hợp tình như vậy. Một người đàn ông sinh con sinh cái với một người phụ nữ chẳng lẽ không phải là bởi vì yêu à?” Viên Mục Dã khó lòng tưởng tượng nổi.

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu bất đắc dĩ: “Còn có thể là bởi vì hận... Trước kia tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc vì sao mẹ đẻ tôi phát điên, hiện giờ không rõ sống chết. Nhưng sau này tôi gặp lão già chết tiết kia thì mới hiểu, bởi vì tôi có thể cảm nhận được từ trong giọng nói của lão ôm đầy thù hận với mẹ đẻ của tôi. Cho nên hiện giờ tôi càng hy vọng bà đã chết, kết thúc cả cuộc đời đau khổ này, không bao giờ phải sống một cách điên khùng nữa.”

Viên Mục Dã buồn bực: “Nói cách khác, đến bây giờ anh cũng không biết năm đó rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì ư?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Lão già chết tiết kia không chịu nói. Người cạnh lão biết chuyện này cũng đều chết sạch cả rồi. Sau này tôi nghĩ, một người phụ nữ có thể gây ra tội lỗi không thể tha thứ gì khiến lão hận đến mức này chứ? Chẳng lẽ là cấm sùng lão?”

Viên Mục Dã vội xua tay: “Không đâu, sự việc tuyệt đối không đơn giản như vậy. Kể cả có như anh nói là mẹ anh ngoại tình với người khác, nhưng anh là con ruột của lão ta cơ mà? Điều này thì chắc chắn không cần phải nghi ngờ gì rồi. Hơn nữa, chính bản thân lão ta cũng thâm biết rõ, nếu không sao lại tìm anh khắp nơi trên toàn thế giới sau khi bị suy thận chứ? Tôi chưa từng nghe nói người đàn ông nào biết mình bị cấm sùng rồi còn từ bỏ luôn cả con trai ruột thịt của mình.”

“Lúc ấy tôi còn chưa sinh ra mà, có lẽ bản thân lão ta cũng không thể chắc chắn liệu tôi có phải con lão hay không thì sao?” Diệp Dĩ Ngụy nói.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chó má, thế sao lúc lão cần nguồn hiền thiện thì có thể chắc chắn chứ?!”

Diệp Dĩ Ngụy nhéo mi tâm rồi nói: “Thật ra hiện giờ tôi hơi sợ biết được sự thật, bởi vì tôi sợ sự thật sẽ tồi tệ hơn tôi nghĩ gấp ngàn lần. Đến lúc đó không chừng tôi sẽ còn điên hơn mẹ tôi nữa.”

Viên Mục Dã giương mắt nhìn Diệp Dĩ Ngụy: “Không sao, muốn điên thì điên đi, tôi sẽ trông chừng anh...”

Diệp Dĩ Ngụy tức cười: “Là cậu nói đấy nhé. Có điều tôi mà điên lên thì sẽ giết người đó.”

Viên Mục Dã thở dài: “Thế thì tôi phải suy nghĩ lại thật kỹ cái đã. Nếu thật sự không được, tôi sẽ ra nước ngoài thuê một hòn đảo không người, mỗi ngày ở trên đảo câu cá ăn hải sản cùng anh. Đến lúc đó tôi cũng đón Kim Bảo sang... Ngấm lại cuộc sống như vậy cũng tuyệt lắm.”

Diệp Dĩ Ngụy mỉm cười lắc đầu: “Đúng vậy, suýt nữa thì tôi quên mất tên nhóc kia, chẳng biết nó có còn nhớ tôi không!”

“Đương nhiên là nhớ. Anh đừng thấy nó ngày nào cũng lơ tơ mơ, nhưng ai tốt với nó là nó biết hết... Chỉ có điều nó không hiểu vì sao anh đột nhiên không đến thăm nó nữa.” Viên Mục Dã hơi thương cảm.

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Chờ qua chuyện này rồi, nhất định tôi sẽ về thăm nó.”

Viên Mục Dã hỏi: “Đúng rồi, anh vẫn chưa nói rốt cuộc là ai cho anh thông tin của khu nghỉ dưỡng?”

Diệp Dĩ Ngụy đáp bằng vẻ mặt bí ẩn: “Nói ra có lẽ cậu không tin, thật ra tôi cũng không biết rốt cuộc người này là ai.”

Chương 943: Nỗi đau vĩnh viễn

“Cái gì? Vậy mà anh dám dễ dàng tin tưởng đối phương ư?”
Viên Mục Dã khẽ giật mình.

Diệp Dĩ Ngụy nhún vai: “Bằng không thì sao? Vẫn hơn là luôn bị nhốt ở đây mà. Cho dù bản đồ là giả, tôi cũng không bị mất gì, dù sao hoàn cảnh cũng chẳng tệ hơn so với lúc ấy được. Cho nên tôi mạo hiểm thử xem, dù cũng suýt chết đuối đấy, nhưng cuối cùng tôi vẫn trốn thoát thành công.”

Nghe xong, Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi đưa ra ý kiến: “Nói cách khác, hiện giờ trong khu nghỉ dưỡng này có một người sẵn lòng giúp chúng ta chạy trốn?!”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Đại loại là thế, chẳng qua tôi cũng không chắc người kia là ai?”

Viên Mục Dã tiếp tục hỏi: “Đối phương đưa bản đồ đường đi cho anh như thế nào?”

Diệp Dĩ Ngụy nhớ lại: “Có một lần tôi mới vừa ăn cơm ở nhà ăn xong. Trước khi đi dọn khay đồ ăn, tôi phát hiện bên dưới khay có đè một tờ giấy gấp lại. Do tò mò nên tôi giấu tờ giấy trong lòng bàn tay. Khi quay về tủ quần áo trong phòng, tôi mở ra xem và thấy bên trong vẽ một bản đồ khá khó hiểu, hơn nữa bên dưới còn viết rõ hủy ngay sau khi xem xong. Lúc ấy tôi đã vẽ bản đồ vào sau cửa tủ quần áo bằng móng tay, dù sao bình thường chẳng ai chú ý đến vị trí ấy. Sau này, dựa vào con số trên bản đồ chỉ đường, tôi lần mò từng chút một và tìm được đường ống thoát nước dưới hồ nhân tạo, rồi tôi chạy trốn!”

Viên Mục Dã tỏ vẻ khiếp sợ: “Anh xuống mà không thêm kiểm tra thử gì sao? Ngộ nhỡ đường ống quá dài, anh không bơi ra được thì phải làm thế nào?”

Diệp Dĩ Ngụy cười khỏ: “Lúc ấy tôi chẳng suy nghĩ được nhiều như vậy, chỉ một lòng một dạ muốn chạy trốn thôi. Cho dù là chết đuối trong đường ống nước cũng tốt hơn làm nguồn hiến thân dự phòng cho lão già chết tiệt kia!”

Nghe Diệp Dĩ Ngụy nói như vậy, Viên Mục Dĩ vừa nghĩ vừa sợ: “Còn may không phải đối phương muốn hại anh, nếu không lúc này anh đã chuyển thể đầu thai luôn rồi... Vậy anh không có đối tượng nào để nghi ngờ ư?”

Diệp Dĩ Ngụy suy ngẫm: “Không có... Nếu cả tôi cũng có thể đoán ra người cho bản đồ là ai, thì tất nhiên lão già chết tiệt kia cũng có thể đoán ra. Cho nên để không làm liên lụy đến người đã giúp mình, tôi cố gắng không suy đoán rốt cuộc người đó là ai?”

“Liệu có phải là Khánh Nhi không?” Viên Mục Dĩ thử hỏi.

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Con bé đấy ư? Không thể nào, với đầu óc của nó thì không thể làm được chuyện bí ẩn như vậy... Hơn nữa, nếu người này đúng là con bé, sao nó có thể nín nhịn lại không nói cơ chứ?”

Viên Mục Dĩ ngẫm thấy cũng phải, nhưng nếu không phải Khánh Nhi thì là ai đây? Suy cho cùng, ở đây trừ cô nhóc này ra, không còn ai có ý tốt với hai người bọn họ. Nghĩ đến đây, trong đầu Viên Mục Dĩ chợt hiện lên một cái tên, nhưng ngay sau đó lại phủ định: “Không thể nào là gã được...”

Diệp Dĩ Ngụy hỏi: “Ai?”

Viên Mục Dĩ chỉ vào cái chân trái bị thương của mình: “Gã...”

Diệp Dĩ Ngụy trầm giọng, nói: “Gã? Không đời nào... Tên đó làm việc rất có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng phản bội chủ đâu. Gã nường tay với cậu cũng chỉ nằm trong phạm vi nguyên tắc thôi.”

Viên Mục Dĩ cũng thấy hoang mang: “Không phải gã thì là ai đây? Còn cả chuyện căn phòng tôi ở trùng hợp lại đúng là phòng anh từng ở nữa, nếu không phải gã sắp xếp... Tôi thật sự không nghĩ ra người thứ hai. Hơn nữa cho tới bây giờ, bí mật phía sau cửa tủ quần áo trong phòng ngủ vẫn chưa bị ai phát hiện, mặc dù lối thoát kia đã bị lộ rồi.”

“Nếu đúng là gã thì động cơ là gì? Đừng nói với tôi là gặp chuyện bất bình, hành hiệp trượng nghĩa gì đó! Tôi sống hơn ba mươi năm mà chẳng gặp được mấy người tốt, nhưng kẻ ác lại gặp cả đống. Chuyện không lợi lộc gì với mình, dựa vào đâu mà gã lại mạo hiểm giúp tôi chứ?” Diệp Dĩ Ngụy nói trong sự hoài nghi.

Viên Mục Dã cũng không trả lời được vấn đề này, nhưng trừ anh Cường ra, cậu cũng không nghĩ được còn có ai sẽ ra tay giúp đỡ bọn họ. Hơn nữa trừ lão cáo già, chuyện sắp xếp phòng này cũng chỉ có gã. Tất nhiên lão cáo già sẽ không chú ý đến những chi tiết này, cho nên người để Viên Mục Dã vào căn phòng đó chỉ có thể là anh Cường.

Hôm đó hai người Viên Mục Dã nói chuyện rất lâu ở chỗ góc chết của camera. Mặc dù cuối cùng Viên Mục Dã cũng không thể tháo gỡ được khúc mắc của Diệp Dĩ Ngụy, nhưng ít nhất anh ta cũng đã đồng ý mở rộng cửa lòng với cậu, nói ra rất nhiều chuyện nín nhịn ở trong lòng.

Về phần mẹ đẻ của Diệp Dĩ Ngụy, đó chắc là câu chuyện mà cả lão cáo già cũng không muốn đề cập tới, có lẽ bởi vì quá khứ ấy mới có thể khiến lão biến thành K Bích tàn nhẫn độc ác ngày hôm nay.

Điều Diệp Dĩ Ngụy lo lắng sao lại không phải điều Viên Mục Dã lo lắng chứ? Lỡ đâu chân tướng quá tàn nhẫn với Diệp Dĩ Ngụy thì anh ta nên làm gì đây? Cha ruột coi anh ta như cỏ rác, anh ta nhin... Dẫu sao cũng không có tình cảm gì, nhưng nếu mẹ đẻ anh ta cũng nhìn nhận anh ta như thế thì sao?

Bất kể một người có lớn đến thế nào, một khi hiểu rằng mình đã là một tồn tại không được yêu thương ngay từ khi sinh ra, thì người đó sẽ mất đi tất cả ý nghĩa của cuộc đời rồi. Dù cho sau này có sống tốt đến mấy, nhưng ở tận sâu đáy lòng của anh ta vẫn sẽ luôn có một giọng nói không ngừng nhắc nhở: “Thế giới này không có ai thật lòng yêu anh đâu, anh sẽ mãi mãi lẻ loi một mình thôi...”

Viên Mục Dã quá rõ cảm giác không được cha mẹ yêu thương, tuy khi còn nhỏ cậu có bà nội yêu cậu, nhưng vẫn không thể thay thế được tình yêu của cha mẹ. Hiện giờ mỗi khi nhớ tới, cậu vẫn cảm thấy trong lòng hơi đau nhói.

Trừ điều này ra, chính là kẻ đã cho Diệp Dĩ Ngụy bản đồ chạy trốn. Viên Mục Dã tin chỉ cần bọn họ kiên nhẫn chờ đợi, nhất định đối phương sẽ còn ra tay, bây giờ chỉ là vấn đề thời cơ thôi.

Từ sau hôm đó, mỗi sáng Khánh Nhi đều sẽ dắt Náo Náo đến đây cùng tản bộ với hai người Viên Mục Dã. Tuy bề ngoài Diệp Dĩ Ngụy vẫn không nóng không lạnh, nhưng có Viên Mục Dã làm cầu nối ở giữa, cuối cùng không khí cũng không quá xấu hổ.

Mà lý do mỗi ngày Viên Mục Dã đều sẽ dành thời gian trò chuyện với Khánh Nhi, là vì để biết được bao giờ lão cáo già sẽ rời khỏi khu nghỉ dưỡng từ cô ta. Nếu cậu không đoán nhầm, người âm thầm giúp Diệp Dĩ Ngụy cũng đang chờ đợi thời cơ này.

Buổi sáng hôm nay, Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đi tản bộ trong khu nghỉ dưỡng như ngày thường, nhưng họ lại thấy Khánh Nhi mắt đỏ hoe đi tới, nhìn là biết vừa mới khóc xong. Theo lý mà nói, cô nhóc này được lớn lên trong vại mật, có thể có chuyện gì làm cô ta khóc nhè đây?

Hỏi mới biết, hóa ra là lão cáo già phải về nước M làm việc. Mặc dù đi có mấy ngày là về, nhưng ông ta lại cứ khẳng khẳng muốn đưa Khánh Nhi theo bằng được. Khánh Nhi một lòng muốn gây dựng quan hệ tốt với hai người Diệp Dĩ Ngụy, nên lúc này hoàn toàn không muốn đi?

Thật ra Viên Mục Dã hiểu tại sao lão cáo già nhất định phải đưa Khánh Nhi theo về nước M. Suy cho cùng đây không phải là phạm vi thế lực của lão. Khánh Nhi rất đơn thuần, lão cáo già cưng cô ta như cưng trứng, tất nhiên phải để ở bên cạnh mới yên tâm... Còn Diệp Dĩ Ngụy thì khác. Với lão ta mà nói, chỉ cần đứa con trai này “không chết, không bỏ chạy” là được rồi!

Chương 944: Đèn tín hiệu

Nghe ý của Khánh Nhi thì lần này lão cáo già về nước M để xử lý một vài việc đột xuất, xử lý xong sẽ về lại khu nghỉ dưỡng.

Đương nhiên Viên Mục Dã không biết, lý do lão cáo già sốt ruột về nước M hoàn toàn là bởi vì đám Thạch Lỗi. Sau khi biết sức khỏe của K Bích có vấn đề, gã lập tức cho người tung tin khắp nơi, khiến tất cả các thành viên thâm niên đều ngoe rục rịch.

Mặc dù trông thì sâu bên trong tổ chức vững chắc như thành đồng, nhưng thật ra từng thành viên nội bộ đều hục hặc với nhau, anh lừa tôi gạt. Mỗi gia tộc dưới trướng lão K đều có kẻ mưu mô nhằm nhe vị trí thủ lĩnh này.

Vì thế K Bích mới buộc lòng phải về tổ chức trình diện, nhằm xóa tan lời đồn, chứng minh cho mọi người thấy rằng lão hầy còn sống khỏe mạnh lắm, những tên yêu ma quỷ quái bắt tài đó đừng hòng mơ ước vị trí của lão.

Còn lý do Viên Mục Dã đồng ý cho Khánh Nhi tản bộ cùng họ mỗi ngày là muốn biết được hành tung cụ thể của lão cáo già từ miệng cô ta.

Thấy mặt Khánh Nhi tỏ vẻ tủi thân, Viên Mục Dã bèn khuyên: “Cha em cũng vì muốn tốt cho em. Chẳng qua là đi mấy ngày thôi mà, đâu phải không quay lại?”

“Nhưng em không muốn về với ông ấy, em muốn ở lại khu nghỉ dưỡng với anh trai...” Khánh Nhi giận dỗi.

Viên Mục Dã nói lời thâm thía: “Nghe lời, đi với cha em mấy ngày là lại về rồi, đừng làm âm ỉ vì một chút việc nhỏ khiến mọi người đều không vui...”

Khánh Nhi nhìn sang Diệp Dĩ Ngụy, suy cho cùng anh ta mới là anh trai của mình, bởi vậy Khánh Nhi đang đợi anh ta mở lời. Viên Mục Dã ngồi ở trên xe lăn thấy thế bèn thừa dịp

Khánh Nhi không chú ý, xoay tay lại đập nhẹ vào chân Diệp Dĩ Ngụy.

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy mới bắt đầu nói: “Đi mấy ngày thôi, đâu phải không về nữa!”

Khánh Nhi thấy Diệp Dĩ Ngụy cũng muốn mình đi nên đành chu môi lên và nói: “Thôi được... Em đi mấy ngày sẽ trở về.”

Khánh Nhi đi rồi, Viên Mục Dĩ quay đầu nhìn sang Diệp Dĩ Ngụy: “Vẫn nên để cô ấy đi thì an toàn hơn, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ xảy ra một ít nguy hiểm, có cô ấy ở đây tôi không yên tâm cho lắm.”

Diệp Dĩ Ngụy nghi ngờ: “Cậu cảm thấy lão già chết tiệt kia thật sự muốn ra ngoài à?”

Viên Mục Dĩ cười gian: “Anh biết tính Khánh Nhi mà, nếu còn ở trong khu nghỉ dưỡng, sao có thể không tới tìm chúng ta tản bộ chứ? Cho nên bảo cô ấy đi theo cũng coi như tín hiệu để chúng ta phân biệt lão cáo già có ra ngoài thật hay không.”

Diệp Dĩ Ngụy nghĩ ngợi rồi nói: “Thế anh Cường phải làm sao? Gã không dễ đối phó hơn lão cáo già đâu.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Kể tiếp chúng ta cũng chỉ có thể đánh bạc một ván, cược anh Cường chính là người bạn trước kia đã từng giúp anh.”

“Lỡ cược nhầm thì sao?” Diệp Dĩ Ngụy hỏi.

Viên Mục Dĩ cười đáp: “Cho dù là cược nhầm thì hoàn cảnh của chúng ta cũng không thể tệ hơn bây giờ được đâu, không phải ư?”

Tuy lão cáo già vốn cũng là rỗng thân thấy đầu chẳng thấy đuôi ở trong khu nghỉ dưỡng, nhưng Viên Mục Dĩ đã đoán đúng. Khánh Nhi chính là đèn tín hiệu cho hành tung của lão. Ngày hôm sau quả nhiên Khánh Nhi không xuất hiện trên con đường họ hay tản bộ nữa.

Còn Náo Náo được một vệ sĩ dắt ra ngoài đi dạo hàng ngày... Hôm nay nó nhìn thấy Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy từ xa đã xông thẳng tới, vệ sĩ ở đằng sau vội vàng đuổi theo.

“Cậu Ngụy, cậu Viên...” Vệ sĩ lễ phép chào hỏi khi nhìn thấy hai người.

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu với anh ta, sau đó hờ hững hỏi: “Khánh Nhi và... ông chủ ra ngoài rồi à?”

Tay vệ sĩ vội vàng đáp: “Ông chủ dắt cô Khánh Nhi ra ngoài làm việc, vài ngày nữa sẽ trở về.”

Mấy ngày trước, mỗi lần Náo Náo chạy mệt đều sẽ ngồi lên xe lăn của Viên Mục Dã một lát, cho nên hôm nay nó chạy từ xa tới có lẽ cũng hơi làm biếng, muốn ngồi ké xe lăn.

Viên Mục Dã thấy thế bèn duỗi tay nhắc con chó lên, đặt lên đầu gối của mình, sau đó quay đầu nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Đi thôi, nhóc này mệt rồi, chúng ta đưa nó đi một đoạn.”

Tên vệ sĩ cũng không dám nói gì, chỉ yên lặng đi theo phía sau...

Trên đường, Diệp Dĩ Ngụy khẽ hỏi: “Cậu bảo liệu lão cáo già kia có dẫn cả anh Cường đi luôn không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chắc là không đâu, bởi vì với lão ta mà nói, anh cũng rất quan trọng... Lão ta cần phải để lại một người trong khu nghỉ dưỡng để bảo đảm. Hơn nữa anh Cường không phải là thành viên nòng cốt, gã không thể nào theo lão quay về được đâu.”

Hai người dắt Náo Náo dạo một vòng lớn trong khu nghỉ dưỡng rồi mới đi đến phòng điều khiển của anh Cường. Ai ngờ họ vừa đến cửa, anh Cường đã đi từ bên trong ra.

“Tôi nói sao con súc sinh này cứ thích chạy về phía bắc cơ chứ, hóa ra là đi tìm các cậu à.” Anh Cường cười.

Viên Mục Dã thả Náo Náo xuống đất rồi bảo: “Đôi khi chó còn có tình cảm hơn người nhiều, dù chỉ ở chung mấy ngày, nhưng nó lại hiểu được ai tốt... Hơn nữa quan trọng nhất là chó không biết lừa gạt người khác, chỉ có con người lừa chó thôi.”

Anh Cường mỉm cười nhưng không nói tiếp đề tài “người và chó” của Viên Mục Dã mà nhìn thoáng qua cái chân bị thương của cậu: “Tôi thấy mấy ngày nay chân của cậu Viên hồi phục khá đấy, người bình thường không có thể chất này đâu. Hay là liên quan đến việc cậu uống máu bò tươi?”

Viên Mục Dã cười: “Tự anh có thể thử xem mà, không chừng uống thêm vài năm là có thể trường sinh bất lão thì sao?”

Anh Cường vội xua tay: “Thôi, tôi không chịu nổi cái mùi đó!”

Lúc này tên vệ sĩ đã bế Náo Náo lên khỏi mặt đất. Anh Cường thấy thế bèn cười với Viên Mục Dã: “Tôi thấy hình như cậu Viên rất thích chó con, hay là mấy ngày nay giao Náo Náo cho cậu trông nhé? Như vậy cô Khánh Nhi cũng có thể yên tâm hơn...”

Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Bao giờ cô ấy mới trở về? Tuy tôi thích chó con đấy, nhưng lại không có kiên nhẫn, trông giúp mấy ngày không thành vấn đề, thời gian dài thì không được đâu.”

Anh Cường như thể cố tình mượn chó để nói chuyện: “Chẳng mấy ngày nữa đâu, chậm nhất là ngày mười ba là về đến rồi.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Thế được thôi, cứ để chó ở chỗ tôi đi.”

Trên đường về, Diệp Dĩ Nguy đề thấp giọng hỏi: “Là gã ư?”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi nói: “Có lẽ vậy chăng? Nhưng trước khi suy ngẫm cẩn thận động cơ của gã, chúng ta không thể tùy tiện tin tưởng bất cứ kẻ nào.”

Diệp Dĩ Nguy gật đầu: “Tôi biết... Đúng rồi, tôi thấy định thép trên đùi cậu có thể lấy ra được rồi đấy, cậu định bao giờ sẽ lấy ra?”

Không ngờ Viên Mục Dã nghe xong lại lắc đầu: “Tạm thời cứ để nó trên đùi tôi trước đi, như vậy còn có thể che mắt người khác, để họ cho rằng chân tôi vẫn chưa thể đi lại được.”

Diệp Dĩ Nguy ngẫm nghĩ rồi bảo: “Cũng được, chờ chúng ta ra ngoài rồi tôi sẽ lấy giúp cậu cũng không muộn...”

Sau đó họ về phòng từng người nghỉ ngơi, mà Viên Mục Dã thì pha sẵn một bình trà để trên bàn trà trong phòng mình, rồi mỉm cười nhìn lên camera trên đỉnh đầu, chờ khách tới chơi.

Chương 945: Mục tiêu nhất quán

Không lâu sau, anh Cường mở cửa bước vào: “Nửa đêm không ngủ mà mời tôi uống trà... Đừng nói với tôi là chân của cậu còn muốn gãy lần nữa nhé!”

Viên Mục Dã bật cười: “Thế lần này nhất định phải nhờ anh Cường đôi bên khác rồi, đừng cứ đánh mãi có mỗi một chân thôi!”

Anh Cường bước vào và ngồi xuống, sau đó tự rót cho mình một ly trà: “Nói đi, tìm tôi tới làm gì?”

Viên Mục Dã cười hỏi: “Là anh phải không?”

Anh Cường hơi sững sốt: “Cái gì... mà là tôi?”

“Người lúc trước đã cho Diệp Dĩ Nguy bản đồ chạy trốn là anh phải không?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Anh Cường uống hớp trà mới nói: “Tại sao lại hỏi như vậy? Tôi giống người thích làm việc thiện thế sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không giống, cho nên tôi mới muốn biết động cơ của anh là gì?”

Anh Cường nghe xong không lên tiếng, rũ đầu tiếp tục uống trà, xong mới chậm rì rì nói: “Ngài K là một người vô cùng tỉ mỉ và cẩn thận. Mấy năm nay ngài ấy đã thoát rất nhiều lần ám sát, còn nhiều hơn phim điện ảnh mà người bình thường từng xem.”

Viên Mục Dã nhún vai: “Thật đáng tiếc, con người của tôi không thích xem điện ảnh... Có điều tôi hiểu ý của anh là gì, anh muốn giết ông ta? Đúng không?”

Không ngờ anh Cường buông chén trà xuống, sau đó chỉ một ngón tay vào Viên Mục Dã: “Không, là cậu muốn giết ông ta, nhưng tôi có thể âm thầm giúp cậu.”

Viên Mục Dã lập tức cười gượng: “Hay cho câu mượn dao giết người. Chúng tôi giết lão K, tất nhiên sẽ trở thành kẻ địch hàng đầu của các thành viên nòng cốt. Mặc dù trong tổ chức của bọn họ chưa chắc đã yêu quý nhau, nhưng có thể mượn chuyện này để lên ngôi lại vô cùng dễ dàng... Tôi nói đúng không?”

Anh Cường gật đầu không e dè: “Đạo lý đúng là như vậy, nhưng mà tính thao tác trong đó vẫn rất mạnh.”

“Nghĩa là sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Anh Cường cười nói: “Ý là tôi sẽ có cách bảo vệ cho các cậu không phải chết.”

Viên Mục Dã hừ khê: “Đạo này nhiều chuyện qua cầu rút ván lắm. Khi đã đạt được mục đích của anh rồi, nghiễm nhiên chúng tôi sẽ trở thành đồ bỏ. Anh lấy gì để bảo đảm cho những lời mình nói ngày hôm nay?”

Anh Cường thở dài: “Tôi không thể cho các cậu bảo đảm gì cả. Nhưng mà Chu Tử Cường tôi là người nói lời giữ lời. Trước đây tôi giúp cậu Ngụy chỉ là muốn chặt đứt đường lui cây ghép thân của ngài K, nhưng tôi không ngờ cậu ta lại chạy về để cứu cậu.”

Lúc này Viên Mục Dã nhìn chằm chằm vào mắt anh Cường và hỏi: “Anh vẫn chưa cho tôi biết động cơ của anh là gì? Là báo thù... hay là muốn ngồi vào vị trí đó? Dù sao cũng phải có một cái chứ? Tôi không tin anh vì thay trời hành đạo. Hợp tác thì có thể, nhưng mà đầu tiên chúng ta cần phải thẳng thắn và chân thành với nhau mới được.”

Anh Cường cười phá lên: “Được, tôi thích cậu thẳng thắn thế đấy, một khi đã vậy, không bằng cậu nghe tôi kể một câu chuyện nhé.”

Tiếp theo, anh Cường kể cho Viên Mục Dã nghe câu chuyện “Ngài Đông Quách và sói”.

Rất nhiều năm về trước, có một thương nhân họ Chu, tính tình chính trực, thích làm việc thiện, thường xuyên đến trại trẻ mồ côi giúp đỡ những đứa trẻ đáng thương không cha không mẹ.

Có một lần ông nhìn thấy một cậu bé tám, chín tuổi bị những đứa lớn hơn nó bắt nạt. Nhưng mặc kệ những đứa trẻ kia đánh

cậu bé như thế nào, nó vẫn trừng trừng nhìn đối phương, không chịu yếu thế một chút nào.

Ngài Chu cảm thấy đứa trẻ này rất có cốt khí, vì thế bèn bước lên ngăn cản hành động của mấy đứa trẻ kia, hơn nữa còn đưa cậu bé ra khỏi trại trẻ mồ côi và nhận làm con nuôi, cho cậu bé ăn học tử tế và một cuộc sống ưu việt.

Vì thế cậu bé vô cùng biết ơn ngài Chu, cho nên những ngày tháng sau này, cậu bé ngoan ngoãn nghe lời ngài Chu và không hề dám làm trái lời ông.

Nhiều năm sau cậu bé trưởng thành, lúc ấy ngài Chu rất tin tưởng cậu ta, để cậu ta làm cánh tay đắc lực cho mình, giúp ông quản lý công việc kinh doanh trong nhà.

Đến lúc này, mọi chuyện thoát trông rất hài hòa, ngài Chu nhận nuôi cậu bé, đối phương luôn biết báo ơn... Mãi cho đến khi gia đình ngài Chu bị giết cả nhà, mọi chuyện mới chuyển biến theo một hướng khác.

Để trả thù cho ân nhân của mình, cậu ta đã giết chết tất cả những kẻ bị tình nghi. Sau đó, cậu ta lấy thân phận là con nuôi rồi thừa kế tất cả những gì mà ngài Chu để lại. Đáng tiếc lúc ấy không có ai biết rằng người nhà họ Chu cũng chưa chết hết, có một cậu bé trạc tuổi cậu ta đã được người ta cứu ra ngoài.

Người cứu cậu bé kia ra ngoài không nói với bất cứ ai, chỉ đưa cậu bé tới một nơi an toàn để sống, hy vọng cậu bé ấy có thể bình yên lớn lên như con cái nhà bình thường.

Đáng tiếc cậu bé con đã được định sẵn là không thể trở thành một đứa trẻ bình thường, bởi vì cậu đã nhìn thấy toàn bộ quá trình người nhà mình bị giết. Lúc ấy vì ham chơi trốn trong tủ quần áo nên cậu mới may mắn thoát nạn.

Có điều, khi nhìn thấy người khởi xướng tất cả những chuyện này lại là người mà cậu thường gọi là anh cả, cậu bé đã hoàn toàn choáng váng. Cậu không rõ rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở đâu, tại sao người một nhà đang yên đang lành lại trở nên như thế?

Từ đấy về sau, cậu bé chôn giấu thù hận ở trong lòng, bởi vì cậu hiểu nếu muốn báo thù thì phải lớn lên và trở nên mạnh

mẽ. Vì thế cậu dốc lòng học võ, mặc dù chịu rất nhiều khổ cực, nhưng vẫn chưa từng lùi bước.

Hơn nữa, trong lòng cậu bé biết muốn vạn ngã kẻ ác thì phải biến thành kẻ ác hơn đối phương mới được. Cho nên nhiều năm sau, giới côn đồ xuất hiện một gã chỉ nhận tiền không nhận người, chỉ cần trả tiền, không có chuyện gì gã không làm được. Nhất thời người này trở thành khẩu súng tốt nhất trong tay tất cả những kẻ rắp tâm hại người.

Nhiều năm sau, cậu bé năm xưa đã có đôi cánh dày dặn, có được thế lực một phương, nhưng hiện giờ kẻ ác làm cậu ngày đêm tơ tưởng cũng đã trở thành thủ lĩnh của gia tộc mà người bình thường rất khó động vào.

Để báo thù, cậu bé chỉ có thể tiếp tục dốc lòng chờ đợi, mãi đến một ngày, cậu lại ngẫu nhiên gặp được kẻ ác đó lần nữa, đáng tiếc đối phương đã không còn nhận ra cậu là ai.

Cũng khó trách, ai có thể ngờ cậu bé như búp bê sứ trước kia hiện giờ lại biến thành một người đàn ông trung niên sát khí đầy mình chứ.

Kể đến đây, anh Cường bỗng ngừng lại, sau đó nhìn sang Viên Mục Dã và nói: “Nếu cậu là cậu bé trong câu chuyện này, cậu sẽ làm như thế nào?”

Viên Mục Dã nghe xong cười bảo: “Tôi rất nể việc anh không xông lên giết lão cáo già ngay khi gặp ông ta. Trút hết thù hận cũng không khó, cái khó là chôn sâu thù hận trong lòng, để nó lên men từng chút một và trở thành rượu mạnh lâu năm.”

Lúc này anh Cường chủ động rót trà cho Viên Mục Dã rồi cười nói: “Biết tại sao tôi kể những điều này với cậu không? Bởi vì cậu khác với Diệp Dĩ Ngụy. Khi đối mặt với lão cáo già, trừ hận ra, trong mắt cậu ta không còn gì khác... Mà ở trong mắt cậu, tôi lại nhìn thấy sát ý nồng đậm, mục tiêu của cậu và tôi nhất quán, tại sao không hợp tác một lần chứ?”

Chương 946: Biệt thự đơn lập

Mặc dù Viên Mục Dã cũng không thể chắc chắn anh Cường nói những lời này là thật hay giả, nhưng cậu sẵn lòng đánh cược một phen... Nhưng tiền đề là đối phương phải tỏ thành ý, vì chẳng ai là đồ ngốc cả. Lỡ đâu Viên Mục Dã giết lão K rồi, anh Cường lại lấy danh nghĩa báo thù cho lão K để giết cậu thì sao? Thế chẳng phải là may áo cưới cho người khác bằng mạng của mình à?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn cười và nói với anh Cường: “Hợp tác cũng được thôi, có điều không biết kế hoạch của anh Cường là gì nhỉ? Cậu em đây xin rửa tai lắng nghe...”

Anh Cường trầm giọng, nói: “Theo nguồn tin đáng tin cậy, ngài K sẽ trở về vào chiều ngày mười ba. Cuối ngày hôm đó tôi sẽ sơ tán toàn bộ nhân viên an ninh trước cửa phòng ông ta. Cậu chỉ cần thừa cơ lên vào phòng giết ông ta là được.”

Viên Mục Dã nhướn mày: “Chỉ đơn giản vậy ư?”

Ai ngờ anh Cường lại lắc đầu: “Cũng không đơn giản đâu. Bên cạnh lão K luôn có một vệ sĩ đi theo, nếu muốn giết lão ta chắc chắn phải xử tên đó mới được... Cậu ngẫm lại xem, có thể làm người ở sát bên cạnh cho lão K sai bảo, võ nghệ còn kém được chắc? Cho nên muốn giết lão K không dễ như cậu tưởng đâu.”

Viên Mục Dã cười: “Anh Cường, đừng nói đây là kế hoạch của anh nhé? Có phải anh hơi qua loa quá không hả? Còn nữa... nếu tôi thất bại thì anh phải làm sao? Thành công thì nên làm gì?”

Anh Cường nhận thấy Viên Mục Dã cũng không tin mình, vì thế gã thở dài: “Nếu cậu thất bại, tôi sẽ xuất hiện trước tiên để giữ mạng sống cho cậu. Nếu cậu thành công, chúng ta chỉ đơn giản là theo nhu cầu của nhau. Tất nhiên tôi sẽ thả cậu và Diệp

Dĩ Ngụy rời khỏi đây... Cho nên cậu hãy nhớ kỹ, bất kể thành công hay thất bại, tên của tôi đều không thể xuất hiện trong chuyện này, bởi vì tôi cũng là đường lui của cậu, hiểu chưa?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ, sau đó cười lắc đầu: “Anh Cường, có một câu không biết tôi có nên nói hay không?”

“Nói thử xem...” Anh Cường nở nụ cười.

Viên Mục Dã gật đầu: “Theo thẳng em thấy, nếu một việc thật sự là nổi canh cánh, tha thiết ước mơ trong lòng tôi, tôi sẽ trả bằng mọi giá, dốc hết tất cả sức lực, tuyệt đối không để lại cho mình bất cứ đường lui nào. Tôi biết anh nghĩ rằng nếu tôi thất bại, anh vẫn có thể bo bo giữ mình, chờ sau này lại tìm cơ hội báo thù. Nhưng anh có nghĩ tới không, đời người rất ngắn ngủi. Nếu cả đời này đều dành để báo thù, sẽ mất đi rất nhiều thứ quan trọng hơn.”

Nghe xong, anh Cường không nói gì mà cúi đầu chìm vào suy nghĩ. Viên Mục Dã nói tiếp: “Trước đó anh cũng nói, cả đời lão K đã gặp vô số lần ám sát. Tôi tin trong đó chắc chắn cũng có kế hoạch của anh, hơn nữa từng thất bại... Chẳng lẽ anh không tổng kết được nguyên nhân trong đó hay sao? Có phải chỉ thiếu một chút nữa thôi nhưng lại không thể đạt được mong muốn không? Nếu lúc ấy anh không muốn để lại đường lui cho mình, có lẽ hiện giờ anh đã chẳng cần bôn ba lo lắng vì chuyện đó nữa rồi thì sao?”

Viên Mục Dã cũng không chắc những lời mình nói liệu có khiến anh Cường dốc hết sức lực cùng giết lão K với cậu hay không. Tuy nhiên trước khi đi, đối phương đã bỏ lại một câu, nói mình sẽ trở về suy nghĩ thật kỹ lời cậu nói.

Viên Mục Dã cũng hơi có ấn tượng về tay vệ sĩ mà anh Cường nhắc tới. Bất cứ lúc nào đối phương cũng lẳng lặng đứng sau lưng lão cáo già, làm việc cực kỳ kín đáo. Lý do có thể khiến Viên Mục Dã nhớ kỹ hẳn là vì trên tay hẳn luôn đeo một đôi găng tay màu trắng.

Mặc dù Viên Mục Dã tự nhận thực lực của mình không tầm thường, bình thường “lấy một địch năm” cũng không thành vấn đề, nhưng anh Cường nói đúng. Đối phương có thể luôn ở bên cạnh lão cáo già, tất nhiên không thể khinh thường, khinh

địch là điều tối kỵ trước khi chiến đấu, Viên Mục Dĩ vẫn luôn biết rõ điều này.

Mà Viên Mục Dĩ vẫn luôn do dự không biết có nên nói cho Diệp Dĩ Ngụy biết chuyện mình chuẩn bị giết chết lão cáo già hay không. Trước đó cậu cũng đã suy nghĩ rồi, không phải Viên Mục Dĩ bắn khoán rằng Diệp Dĩ Ngụy không đồng ý, mà là sợ anh ta sẽ giúp.

Bỏ qua mặt pháp luật, thì bất cứ thời đại nào, giết cha cũng là tội nghiệt nặng nề hàng đầu. Mặc dù cha ruột của Diệp Dĩ Ngụy bắt nạt với anh ta trước, nhưng nó vẫn sẽ trở thành tội nghiệt anh ta phải đeo trên lưng cả đời... Cho nên chuyện này chỉ có thể do Viên Mục Dĩ tự làm.

Nếu hiện giờ Viên Mục Dĩ đã chuẩn bị hợp tác với anh Cường, thì cậu nhất định phải khuyên đối phương đối phó toàn lực, nếu không chẳng những bản thân cậu phải chết, mà Diệp Dĩ Ngụy cũng sẽ không chạy thoát được khỏi móng vuốt ma quỷ của lão cáo già...

Sáng sớm hôm sau, anh Cường giao bản vẽ mặt phẳng của khu nghỉ dưỡng cho Viên Mục Dĩ, nhất là biệt thự đơn lập mà lão cáo già và Khánh Nhi ở. Anh Cường bảo cậu làm quen hoàn cảnh bên trong biệt thự trước, như vậy khi lên vào có thể tiết kiệm nhiều thời gian.

Anh Cường còn cố tình đánh dấu ký hiệu lên bản vẽ đâu là phòng của Khánh Nhi, đâu là phòng của lão cáo già... Về phần tay vệ sĩ của lão ở căn phòng nào, thì ngay cả anh Cường cũng không rõ lắm, chỉ có thể dựa vào Viên Mục Dĩ tự tùy cơ ứng biến sau khi vào thôi.

Chương 947: Găng tay trắng

Trên thực tế, Viên Mục Dĩ thâm biết rõ đây là kế hoạch cái của nợ gì? Một bản vẽ mặt phẳng biệt thự là tổng cổ được mình rồi ư?! Hơn nữa, dù cậu quen thuộc hoàn cảnh trong biệt thự, nhưng trong đó vẫn tồn tại quá nhiều biến số, khả năng một phát ăn ngay rất nhỏ.

Tuy nhiên, nếu hiện giờ đã chọn hợp tác với anh Cường, Viên Mục Dĩ nhất định phải bắt đầu chuẩn bị cho hành động vào hai ngày sau. Về phần Diệp Dĩ Nguy, cậu vẫn không hé nửa lời, họ vẫn đi tản bộ và nói chuyện phiếm bình thường.

Mặc dù hoàn cảnh của hai người hiện giờ cũng không lạc quan, nhưng cuộc sống như vậy lại khiến Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Nguy đều cảm thấy cực kỳ thả lỏng, như thể nếu đời người cứ tiếp tục như thế này cũng là một lựa chọn rất tốt... Đáng tiếc những ngày tháng nhẹ nhàng luôn ngắn ngủi, suy cho cùng, không có cuộc đời của ai có thể luôn nhẹ nhàng mãi được.

Lão cáo già và Khánh Nhi trở về, phá vỡ sự yên lặng trong khu nghỉ dưỡng. “Người một nhà” mấy ngày không gặp nên lễ tiết các thứ vẫn phải làm đủ, vì thế đến tối, lão cáo già mở tiệc ở nhà ăn, gọi cả Diệp Dĩ Nguy và Viên Mục Dĩ cùng qua, định ăn một bữa cơm tối “vui vẻ” với mọi người.

Trong lúc đó Viên Mục Dĩ cẩn thận quan sát tên luôn luôn đi theo sau lưng lão cáo già. Đối phương cao khoảng 1 mét 7, trong đám đàn ông xem như là lùn, mặt mũi cũng khá... bình thường, là kiểu gương mặt đại trà, lẫn trong đám đông sẽ rất khó tìm ra. Có điều không biết tại sao tên kia luôn đeo một đôi găng tay màu trắng. Viên Mục Dĩ đoán nếu không phải trên tay đối phương có sẹo thì là có bệnh ở sạch.

Diệp Dĩ Nguy thấy ánh mắt của Viên Mục Dĩ thường xuyên quét về phía sau ngai K thì bèn nghiêng đầu khẽ hỏi cậu: “Nhìn gì đấy? Sau lưng lão già chết tiệt có vấn đề gì à?”

Viên Mục Dã đề thấp giọng, đáp: “Tôi đang nhìn tay vệ sĩ phía sau lão, thoát nhìn trông giống một người rất bình thường, sao đi đâu lão cáo già cũng đều dẫn theo bên cạnh?”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn về phía sau lão cáo già: “Bạn đừng nên xem thường tên kia, đừng thấy hắn lùn tè, nhưng tỉ lệ xương cánh tay và hai chân của hắn đặc biệt. Nếu bảo chỉ dùng một đấm đánh chết một con trâu có thể hơi nói quá, nhưng mà một đấm đánh chết người ắt hẳn là dư dả.”

Viên Mục Dã giật mình: “Ghê gớm vậy cơ à?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Không thể trông mặt mà bắt hình dong...”

Trong bữa tiệc, Khánh Nhi luôn miệng kể những chuyện thú vị mình gặp lần này khi về nước M. Tuy những người ở đây chẳng hề cảm thấy hứng thú với những việc ấy, nhưng họ đều yên lặng lắng nghe. Nói gì thì nói, nếu không có cô nhóc hâm nóng bầu không khí, có lẽ bữa cơm này sẽ khá là gượng gạo.

Khánh Nhi cười hỏi: “Anh Viên, mấy ngày nay chân của anh hồi phục thế nào?”

Đột nhiên bị Khánh Nhi hỏi đích danh, Viên Mục Dã ngẩn người, sau đó cười trả lời cô ta: “Hồi phục tạm ổn, đã có thể đứng lên không cần người đỡ nữa, đừng quên anh trai em là bác sĩ, chút vết thương nhỏ này của anh có tính là gì đâu?”

Khánh Nhi nhìn sang Diệp Dĩ Ngụy: “Anh, đến khi chân anh Viên khỏi hẳn, chúng ta cùng ra ngoài chơi nhé?”

Diệp Dĩ Ngụy đặt dao nĩa trên tay xuống: “Được... Nhưng nhiên không thành vấn đề.”

Trong những người ở đây, chỉ có Khánh Nhi tin ba người bọn họ thật sự có thể cùng nhau ra ngoài chơi. Thậm chí Viên Mục Dã cũng đã bắt đầu tưởng tượng, nếu mình giết lão cáo già thật, vậy phải đối mặt với cô nhóc Khánh Nhi như thế nào đây?

Sau khi ăn cơm xong, Viên Mục Dã lấy có người hơi mệt, một mình về phòng trước, còn Diệp Dĩ Ngụy thì bị Khánh Nhi quần lấy, kéo anh ta đi khám chân sau cho Náo Náo, nói hôm nay khi trở về cô ta thấy Náo Náo đi đường hơi khập khiễng.

Viên Mục Dã cười bảo Diệp Dĩ Ngụy: “Anh đi khám thử xem. Anh có thể chữa khỏi cho chân tôi cơ mà, đừng nói đến cái chân ngắn của Náo Náo.”

Chẳng còn cách nào khác, Diệp Dĩ Ngụy đành phải để mặc cho Khánh Nhi lôi mình đi.

Sau khi Viên Mục Dã được người đưa về phòng, cậu thấy cửa tủ quần áo trong phòng ngủ khép hờ, bước đến thì phát hiện trong đó có thêm một cái túi vải bố. Cậu mở ra thấy bên trong túi là súng lục và dao găm. Đây rõ ràng là anh Cường sai người bỏ vào thừa lúc Viên Mục Dã không có trong phòng.

Viên Mục Dã thấy khẩu súng lục rất quen mắt, cậu cầm lên xem kỹ và phát hiện, thì ra là khẩu súng trước đó mình từng dùng ở trường bắn. Xem ra dù là anh Cường cũng không thể lấy được vũ khí từ bên ngoài.

Tiếp theo cậu thử kiểm tra tính năng của súng lục trong tủ quần áo, chắc chắn không có vấn đề gì rồi mới giắt cả súng lẫn dao găm vào sau thắt lưng, sau đó bước đến trước cửa sổ, nhìn sắc trời bên ngoài...

Nếu Viên Mục Dã không đoán nhầm, hiện giờ trạm gác ngoài cửa phòng mình ắt đã bị anh Cường điều đi. Trước mắt cậu đi lại ở trong khu nghỉ dưỡng đã như vào chỗ không người, mà hiện giờ điều cậu cần phải làm là kiên nhẫn chờ đợi trời tối.

Không bao lâu sau, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối thui. Đầu tiên Viên Mục Dã đẩy hé cửa để nhìn ra bên ngoài, thấy quả nhiên ngoài cửa không có một bóng người... Thế là cậu nhanh chóng lách người ra, thừa dịp bóng đêm chạy về phía biệt thự đơn lập của lão cáo già.

Phía trước biệt thự đơn lập, Viên Mục Dã nhìn thấy anh Cường đứng ở trong bóng đêm. Trong đôi mắt của gã hùng hực ngọn lửa báo thù, ánh mắt âm trầm nhìn xoáy vào bóng người bên trong biệt thự, giống như một con sói cô độc trong rừng nhìn chăm chăm con mồi gần ngay trước mắt. Nhìn thấy ánh mắt như thế này, Viên Mục Dã không rét mà run, nếu có thể, cả đời này cậu không bao giờ muốn bị loại ánh mắt như thế nhìn chăm chú vào mình.

Anh Cường trầm giọng hỏi: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chuẩn bị xong rồi, lúc nào cũng có thể vào... Hiện giờ tình hình bên trong thế nào?”

Anh Cường nhìn về phía biệt thự và nói: “Cậu Ngụy vừa rời khỏi, người bên ngoài biệt thự đã bị tôi điều đi. Hiện giờ cô Khánh Nhi còn đang nói chuyện phiếm với ông chủ ở phòng khách, nhưng chắc là sẽ về phòng nhanh thôi.”

Viên Mục Dã cũng nhìn về phía bóng người trong cửa sổ. Trông chiều cao chắc là lão cáo già và Khánh Nhi, có điều xem động tác của hai người, dường như hai cha con đang cãi nhau vì chuyện gì đó.

Thấy Viên Mục Dã nhíu mày, anh Cường bèn nói: “Bọn họ đang thảo luận chuyện của cậu Ngụy. Cô Khánh Nhi hy vọng ông chủ có thể cho cậu Ngụy một ít tự do, đừng nhốt cậu ta ở mãi trong khu nghỉ dưỡng như tội phạm.”

Viên Mục Dã thầm kinh ngạc, không ngờ Khánh Nhi lại biết hoàn cảnh của Diệp Dĩ Ngụy. Có điều ngẫm lại cũng phải, tốt xấu gì đối phương cũng là con gái của lão cáo già, dù không rành sự đời đến thế nào, nhưng chỉ cần cô ta không phải đồ ngốc thì ít nhiều vẫn có thể nhận ra một vài vấn đề.

Xem ra anh Cường có thể nghe thấy tình hình bên trong, Viên Mục Dã bèn thuận miệng hỏi: “Bọn họ nói những gì?”

Anh Cường nhìn sang Viên Mục Dã, đáp: “Ông chủ bảo cô Khánh Nhi đừng đi lại gần gũi với cậu Ngụy quá, nói bọn họ chỉ là quan hệ anh em về mặt sinh vật thôi, quá khứ và tương lai đều sẽ không có bất cứ giao thoa gì nữa.”

Chương 948: Cánh tay máy

Viên Mục Dã cười lạnh: “Lão cáo già đúng là lạnh lùng thật! Câu như thế này mà cũng có thể nói ra ư? Khánh Nhi nói thế nào?”

“Cô Khánh Nhi nói đây là chuyện giữa cô ấy và cậu Ngụy, hy vọng ông chủ đừng can thiệp quá nhiều...” Anh Cường đáp.

Viên Mục Dã thờ dãi: “Không biết về sau nếu con bé này biết ý nghĩa sự tồn tại của Diệp Dĩ Ngụy thì sẽ nghĩ như thế nào?”

Anh Cường lại không cho là đúng: “Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột biết đào hang. Cậu khỏi phải lo lắng cho người khác, hãy nghĩ xem tiếp đó nên giải quyết cục diện khôn khó trước mắt của mình như thế nào đi.”

Viên Mục Dã thấy cũng phải, hiện giờ lo lắng vì những việc này đúng là ăn no rửng mỡ. Dù sao, sau đêm nay hươu chết về tay ai còn chưa chắc được cơ mà? Lỡ đâu cậu không thành công... Viên Mục Dã không trông cậy vào việc anh Cường có thể ra mặt bảo vệ mình.

Lúc rạng sáng hơn 1 giờ, ánh đèn trong biệt thự cuối cùng cũng tắt hết. Lúc này Viên Mục Dã liếc nhìn anh Cường rồi nói: “Tôi vào đây!”

Gã gật đầu: “Hết sức cẩn thận...”

Tuy Viên Mục Dã đã thuộc lòng bản vẽ mặt phẳng của biệt thự, nhưng sau khi vào, cậu vẫn không dám thiếu cảnh giác... Xét đến việc Khánh Nhi cũng ở trong biệt thự, cho nên kế hoạch của Viên Mục Dã là lên vào phòng lão cáo già và nhanh chóng giết lão, sau đó lại ra ngoài mà thần không biết quỷ không hay.

Với tuổi tác hiện giờ của lão cáo già, vốn không thể là đối thủ của Viên Mục Dã, cho nên chỉ cần cậu không gặp người khác ở nửa đường thì sẽ không có vấn đề gì quá lớn, mà biến số duy nhất trong biệt thự chính là tên đeo găng tay trắng kia.

Viên Mục Dã vừa suy nghĩ vừa từ từ đi tới phòng của lão cáo già được đánh dấu trong bản vẽ mặt phẳng của biệt thự. Cậu chậm chậm mở hé cửa phòng ra, sau đó nghiêng người lách vào.

Bởi vì trong phòng trải thảm hết, cho nên người đi bên trên hầu như không có âm thanh gì, hơn nữa Viên Mục Dã vốn đã tay chân nhẹ nhàng, cho nên trên cơ bản là toàn bộ quá trình cậu vào phòng không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Sau khi vào, Viên Mục Dã cũng không lập tức tiến lên, mà đứng ở cửa cẩn thận nghe ngóng âm thanh bên trong, thấy người trên giường hít thở đều, chắc là đã chìm vào giấc ngủ say. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn từ từ rút dao găm ra, nhẹ nhàng bước lại gần...

Do súng không có thiết bị giảm thanh, động tĩnh thật sự quá lớn, một khi bóp cò ắt sẽ gây chú ý cho những người khác trong biệt thự, bởi vậy súng lục không phải lựa chọn hàng đầu của Viên Mục Dã. Mà dao găm thì khác. Viên Mục Dã chỉ cần cắt cổ họng của lão cáo già, lão sẽ không thể la lên được, đến lúc đó mặc dù trước khi chết sẽ có chút tiếng động, nhưng với trình độ cách âm của biệt thự sẽ rất khó bị người ta phát hiện.

Ai ngờ ngay khi Viên Mục Dã đi đến gần, vừa định vươn tay bịt miệng lão cáo già, cổ tay lại bị người ta đột ngột bắt lấy, sức lực to lớn không cho Viên Mục Dã thoát ra. Rơi vào đường cùng, cậu đành phải hạ con dao găm xuống, đâm thẳng tới bàn tay đang tóm lấy tay mình.

Trên thực tế, khoảnh khắc đối phương tóm lấy cổ tay của Viên Mục Dã, cậu cũng đã hiểu người trên giường tuyệt đối không thể là lão cáo già, trong lòng cậu không khỏi thầm mừng tin tức của anh Cường chẳng đáng tin cậy chút nào.

Trong chớp nhoáng, hai người đã nhào vào đánh nhau trong bóng đêm, thực lực của đôi phương không tầm thường, kỹ năng tuyệt đối không thua kém Viên Mục Dã, nhất là hai nắm đấm của hắn, quả thật cứng như sắt. Viên Mục Dã không chống đỡ được vài cú đã cảm thấy hai cánh tay của mình bị đối phương làm cho tê dại, dao găm cũng bị đánh rơi xuống đất...

Trước đó mắt Viên Mục Dĩ chưa quen với ánh sáng trong phòng nên vốn không thấy rõ người nằm trên giường rốt cuộc là ai. Hiện giờ đã quen rồi cậu mới phát hiện, trên tay người đánh với mình đeo một đôi găng tay màu trắng.

Đúng là sợ cái gì tới cái đó, tuy trước đó Viên Mục Dĩ đã lo lắng tên găng tay trắng sẽ là một biến số, nhưng cậu chẳng thể ngờ đối phương lại ngủ trên giường của lão cáo già! Xem ra hôm nay dù thế nào thì mình cũng phải giết chết tên này mới được...

Đã sinh ra lòng muốn giết người, tất nhiên Viên Mục Dĩ sẽ không khách sáo như trước nữa, đầu võ không lại thì dùng súng, vì thế cậu không hề do dự rút súng bên hông ra, bóp cò nhắm thẳng vào đối phương.

Thấy thế, đối phương lập tức giơ tay chắn, một tiếng “keng” vang lên, Viên Mục Dĩ nhìn thấy trước mắt xẹt qua tia lửa. Viên đạn như bắn vào bề mặt kim loại và phát ra tiếng vang... Cậu ngăn người, chột bắn thêm phát thứ hai.

Lúc này đây, Viên Mục Dĩ nhìn thấy rõ, cánh tay phải kia có vấn đề, rõ ràng nó không phải bằng máu bằng thịt như của Viên Mục Dĩ, nếu không viên đạn bắn vào sẽ không thể có cảm giác như bắn vào kim loại được.

Thấy bí mật của mình đã lộ, cơ thể đối phương hơi khựng lại, sau đó tiện tay bật sáng đèn trong phòng, nhìn về phía Viên Mục Dĩ và cười lạnh lẽo: “Không ngờ thẳng nhãi nhà cậu dám đến thật...”

Viên Mục Dĩ cười khế: “Sao lại không dám tới? Anh vì tiền, tôi vì mạng sống... Chẳng ai cao cấp hơn ai. Trái lại cánh tay này của anh khá thú vị đấy!”

Gã găng tay trắng giật ống tay áo trên cánh tay phải xuống, để lộ ra một cánh tay làm bằng máy: “Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu, hiện giờ bỏ súng xuống còn kịp... Cánh tay máy này của tôi đã từng đánh một người sống sờ sờ thành thịt nát đấy.”

Viên Mục Dĩ mỉm cười lắc đầu: “Vì sự an toàn của mình, đúng là lão cáo già chịu bỏ vốn gốc đó! Cánh tay cũ của anh đâu? Là bản thân anh đã tàn tật ư? Hay là đôi cánh tay đang yên lành thành thứ này?”

Khóe mắt của gã găng tay trắng hơi co giật, có vẻ như đã bị câu nói của Viên Mục Dã chọc giận: “Không có ai nói với cậu rằng làm nhảm quá nhiều sẽ không sống lâu à?”

“Không ai nói cho anh biết thân thể tóc da do cha mẹ cho ư? Vì ông chủ mà anh khiến mình trở thành như thế này, đúng là con chó ngoan...” Viên Mục Dã nói với vẻ mặt chế giễu.

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, gã găng tay trắng hoàn toàn nổi giận. Hắn quát to: “Câm miệng!” Sau đó dùng tay phải đâm thẳng vào vách tường bên cạnh, mặt tường bằng phẳng lập tức bị đâm lõm vào.

Thật ra Viên Mục Dã nói như vậy là muốn chọc tức đối phương, bởi vì nếu ganh đua thực lực, chắc chắn Viên Mục Dã không phải là đối thủ của hắn. Vừa rồi lúc đánh nhau, cậu đã dốc hết sức lực, nhưng rõ ràng đối phương đã chưa đường sống cho cậu.

Cho nên điều cậu có thể làm là hoàn toàn chọc tức đối phương, khiến đầu óc hắn nóng lên, mất đi phán đoán vốn có, như vậy có lẽ Viên Mục Dã sẽ có vài phần thắng... Nhưng làm như vậy cũng có nguy hiểm rất lớn, rất có thể cậu sẽ chết ngay trong một nốt nhạc dưới cơn thịnh nộ của đối phương.

“Sao thế? Chỉ vậy đã không nghe nổi nữa à? Quả nhiên lão cáo già lợi hại thật, bắt con trai ruột về để ghép thận cho mình, đổi cánh tay ngon lành của thuộc hạ thành cánh tay máy, chỉ nhằm bảo vệ sự an toàn của mình. Người anh em, anh chắc là mình theo đúng đại ca chứ? Lão cáo già kia là kiểu chủ sẽ kéo anh ra làm bia đỡ đạn bất cứ lúc nào đấy, trong lòng anh không biết tính toán à?” Viên Mục Dã cười dừng dừng.

Chương 949: Bị gài bẫy

Gã găng tay trắng hừ lạnh: “Ông chủ có ơn nặng như núi với tôi, có thể đỡ đạn cho ngài là vinh hạnh của tôi. Người ngoài như cậu hiểu cái gì?”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Đúng là tôi không hiểu lắm... Một người bạc bẽo với cả con trai ruột của mình sẽ tốt với đàn em đến mức nào chứ?!”

“Tôi thấy cậu tìm đường chết thì có!” Gã găng tay trắng tỏ vẻ phần nộ lao về phía Viên Mục Dã.

Thấy thế, Viên Mục Dã vội bắn mấy phát súng, nhưng tất cả viên đạn đều bị cánh tay máy của đối phương ngăn cản, chẳng làm hắn bị thương mấy may. Rơi vào đường cùng, Viên Mục Dã đành phải ném khẩu súng vào mặt đối phương nhưng vẫn bị chặn lại một cách nhẹ nhàng.

Cũng may Viên Mục Dã đã thừa cơ lăn một vòng dưới đất, chạy trốn ra cửa phòng trước khi gã găng tay trắng bỏ nhào đến gần, chuẩn bị mở cửa ra ngoài. Đáng tiếc tốc độ của đối phương cực nhanh. Viên Mục Dã còn chưa kịp mở cửa phòng ra thì hắn đã quay ngoắt lại, đâm thủng một lỗ to trên cánh cửa phòng ngủ!

Dưới tình thế cấp bách, Viên Mục Dã đành lùi lại vào trong phòng, sau đó nhặt con dao trên giường lên và xoay người đâm về phía gã găng tay trắng. Không ngờ đối phương lại tóm hắn lấy lưỡi dao và bẻ thật mạnh gãy ngang luôn con dao.

Lúc này tay phải của Viên Mục Dã đã hơi run, cánh tay máy của đối phương thật sự quá mạnh. Cậu cảm thấy phần hổ khâu của mình sắp rách cả ra, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, có lẽ hôm nay mình thật sự sẽ bị tên này đâm thành thịt nát mất...

Viên Mục Dã giơ cao hai tay lên và nói: “Thôi thôi... không đánh nữa! Tôi không đánh lại anh rồi!”

Mặc dù đối phương bị Viên Mục Dã chọc giận, nhưng thấy cậu đột nhiên nhận thua thì cũng dừng lại: “Coi như cậu thức thời. Nói đi, đang đêm hôm cậu tới phòng tôi làm cái gì? Cậu nói coi có phải trong đầu thằng nhãi cậu bị úng nước không? Cậu không cho rằng ông chủ sẽ ngủ ở trong phòng của tôi đấy chứ?”

“Phòng của anh ư? Đây không phải là...” Dường như Viên Mục Dã đã hiểu ra điều gì đó.

Gã gãng tay trắng cũng thoát cái thay đổi sắc mặt. Vừa rồi hai người bọn họ vừa nổ súng vừa phá cửa, gây ra tiếng động lớn như thế mà những người khác trong biệt thự lại chẳng có phản ứng gì, rõ ràng điều này không hợp với lẽ thường.

Vì thế gã đeo gãng tay trắng bỏ lại Viên Mục Dã, chạy ra ngoài. Kết quả khi bước vào một căn phòng ngủ khác ở gần đây, hắn phát hiện ngài K đã bị người ta cắt cổ từ lâu, nằm ngay đơ ở trên giường...

Viên Mục Dã tới sát ngay sau đó lập tức hiểu ra chuyện là như thế nào. Xem ra mình cũng bị Chu Tử Cường gài bẫy. Tác dụng của Viên Mục Dã trong buổi tối hôm nay vốn chẳng phải để ám sát ngài K, cậu chỉ chịu trách nhiệm giữ chân gã đeo gãng tay trắng mà thôi.

Cho nên từ lúc bắt đầu, bản vẽ mặt phẳng của biệt thự mà Chu Tử Cường đưa cậu đã có vấn đề. Trên đó đánh dấu phòng của lão K thật ra chính là phòng của gã gãng tay trắng. Quả nhiên là lòng người khó dò mà, nói dễ nghe là hợp tác với Viên Mục Dã, nhưng trên thực tế đơn giản chỉ là coi cậu như một quân cờ mà thôi...

Gã gãng tay trắng cũng hoàn toàn ngờ ngẩn. Hắn nhanh chóng bước đến xem xét tình trạng của ngài K, thấy cổ họng lão bị người ta cắt đứt lìa, máu chảy đầy giường... Lúc này Viên Mục Dã cũng tiến lên xem xét, phát hiện máu của đối phương vẫn còn ấm, rõ ràng là chuyện vừa mới xảy ra.

Theo lý mà nói, chảy lượng máu nhiều như vậy, Viên Mục Dã không thể nào không phát hiện ra, nhưng vừa rồi cậu đánh nhau với gã gãng tay trắng thật sự quá kịch liệt, vốn không chú ý tới chuyện bên này...

“Ông chủ! Ông ráng chịu một chút, tôi sẽ gọi bác sĩ đến ngay!” Giọng gã gắng tay trắng run rẩy.

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Hết cứu được rồi, anh vẫn nên...”

“Là cậu! Là cậu đã giết ông chủ?!” Gã gắng tay trắng đột nhiên chắt vắn Viên Mục Dã với đôi mắt đỏ bừng.

Viên Mục Dã thấy cảm xúc của đối phương sắp mất kiểm soát bèn hấp tấp giải thích: “Anh bình tĩnh trước đã, nếu là tôi giết ngài K, tôi còn phải đến phòng của anh nữa à?”

Mặc dù “mục đích” lần này Viên Mục Dã tới đây đúng là muốn giết chết lão cáo già, nhưng cậu cũng đã thành công đâu? Nếu chuyện này không phải do cậu làm, tất nhiên không thể để cậu công nổi rồi!

Gã gắng tay trắng lại không dễ dàng tin lời Viên Mục Dã: “Đó là bởi vì cậu muốn diệt khẩu tất cả mọi người trong biệt thự mà thần không biết quỷ không hay.”

“Tôi và anh không thù không oán, tôi giết anh làm gì?” Viên Mục Dã cảm thấy mình như hết đường chối cãi.

Dường như gã gắng tay trắng cũng không muốn nghe cậu giải thích thêm điều gì mà cảm tức muốn lao lên xé xác Viên Mục Dã. May mà đúng lúc này, cơ thể gã gắng tay trắng đột ngột run bắn lên, giống như giẫm phải công tắc điện.

Viên Mục Dã nhìn kỹ thì thấy không biết từ bao giờ, trên người hắn có thêm một thứ, bên trên còn nối với hai sợi dây điện. Viên Mục Dã nhìn theo dây điện thì thấy tay Chu Tử Cường đang cầm súng điện, đang đứng ở bên cạnh mình với sắc mặt bình tĩnh. Thảo nào cơ thể gã gắng tay trắng run lẩy bẩy, hoá ra hắn bị súng điện bắn trúng!

Thấy gã gắng tay trắng bị khống chế, Viên Mục Dã khẽ thở phào nhẹ nhõm. Lúc này có mấy đàn em của Chu Tử Cường chạy vào, trối gô gã gắng tay trắng còn đang run rẩy dưới đất lại như con cua.

Viên Mục Dã lạnh giọng hỏi: “Anh Cường ra bài giỏi thật đấy, uống cho tôi còn lo lắng anh sẽ không dốc hết sức đối phó cơ. Hoá ra là tự tôi suy nghĩ nhiều... Thế nào, thù lớn đã được báo rồi nên tâm trạng tốt chứ?”

Chu Tử Cường cười đáp: “Cảm giác cũng khá tốt...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Một khi đã như vậy, có phải anh nên thực hiện lời hứa hẹn lúc trước, thả ba chúng tôi ra hay không?”

“Ba người? Đừng nói với tôi là cậu muốn đưa cả cô Khánh Nhi đi cùng nhé?” Chu Tử Cường cau mày lại.

Viên Mục Dã nhún vai: “Sao? Không được hả? Kẻ thù của anh đã chết, chuyện này không có bất cứ quan hệ gì với Khánh Nhi cả. Một người đàn ông như anh sẽ không làm khó một cô bé chứ?”

Chu Tử Cường cười phá lên: “Lão K đã chết, nhưng cậu có nghĩ tới tài sản của lão và những thế lực tổ chức phức tạp kia nên do ai kế thừa hay không?”

Nghe vậy, lòng Viên Mục Dã chùng xuống. Cậu hiểu Chu Tử Cường nhằm vào điều gì. Vì thế cậu nói giọng lạnh tanh: “Anh muốn lợi dụng Khánh Nhi để có được mọi thứ ư? Anh Cường, làm người không thể tham lam quá.”

“Tham lam ư? Tôi chỉ lấy lại thứ thuộc về nhà chúng tôi mà cũng gọi là tham lam à? Năm đó cả nhà chúng tôi bị giết. Gã anh trai yêu quý của tôi thừa kế tất cả mọi thứ vốn nên thuộc về tôi, hiện giờ tôi chỉ giết lão, lấy lại đồ của mình thì có vấn đề gì nào? Đừng quên tôi còn giữ mạng sống của con trai và con gái lão đấy!” Chu Tử Cường nói với sắc mặt âm u và nặng nề.

Viên Mục Dã vừa định nói thêm gì nữa thì chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của Khánh Nhi. Cậu lập tức chạy ra xem, thấy một đàn em của Chu Tử Cường đang túm lấy cánh tay Khánh Nhi, muốn kéo cô ta từ trong phòng ra bên ngoài...

“Buông cô ấy ra!” Viên Mục Dã lập tức tiến lên ngăn cản, nhưng đối phương vốn không nể tình mà chỉ liếc nhìn Chu Tử Cường xuất hiện ngay sau đó. Gã gật đầu với đối phương, tên kia mới buông lỏng Khánh Nhi ra.

Chương 950: Đóa hoa trong nhà kính

Rõ ràng Khánh Nhi rất sợ hãi, thấy cuối cùng đôi phương đã buông lỏng mình ra nên vội vàng chạy tới cạnh Viên Mục Dã, nắm lấy cánh tay cậu và nói với vẻ mặt hoảng hốt: “Anh Viên... vừa rồi bọn họ làm em đau.”

Viên Mục Dã vỗ về cô ta: “Đừng sợ, anh sẽ đưa em đến chỗ Diệp Dĩ Nguy...”

Khánh Nhi sửng sốt, sau đó xoay người nhìn về phía phòng của cha mình và hỏi: “Tại sao bọn họ đứng ở đây? Cha em đâu?”

Viên Mục Dã ngăn người, cậu đâu thể nói thẳng với cô bé này rằng cha em vừa mới bị người ta cắt cổ? Ai ngờ đúng lúc này, mấy tên đàn em của Chu Tử Cường khiêng gã gãng tay trắng bị trói gô như con cua ra. Khánh Nhi vừa thấy thế thì hơi kinh ngạc hỏi: “A Bru? Tại sao các anh trói anh ấy!”

Giờ Viên Mục Dã mới biết hóa ra gã gãng tay trắng tên A Bru, cậu thậm chí tên này rất thích hợp với hắn, kết quả A Bru vừa thấy Khánh Nhi đứng ở cạnh Viên Mục Dã thì lập tức liều mạng giãy giụa: “Bọn chúng giết ông chủ rồi cô chủ ơi! Bọn chúng giết ông chủ rồi!!”

Nghe thế, cả người Khánh Nhi cứng đờ ngay tại chỗ, cô ta ngơ ngác nhìn Viên Mục Dã: “Vừa rồi A Bru nói gì vậy? Cha em bị làm sao?”

Viên Mục Dã thậm chí biết hỏng rồi. Cậu lập tức chắn trước mặt Khánh Nhi: “Em đừng nghe hắn nói bậy. A Bru bị ngài K đuổi đi rồi, cho nên đâu óc bị kích thích đó!”

Nhưng Khánh Nhi nào có chịu nghe mấy chuyện vớ vẩn của Viên Mục Dã, cô ta khóc lóc đòi xông vào phòng ngài K. Viên

Mục Dã đâu dám để cô ta nhìn thấy tình trạng trong phòng, nên đành phải giữ chặt cô ta không chịu buông tay.

Khánh Nhi vừa khóc vừa nói: “Anh Viên, anh thả em ra. Em muốn vào xem thử, anh mau thả em ra đi mà!”

Roi vào đường cùng, Viên Mục Dã đành phải chuẩn bị ép Khánh Nhi rời khỏi đây. Cậu muốn đưa cô ta đến chỗ Diệp Dĩ Ngụy, vẫn tốt hơn để cô ta nhìn thấy cái xác trên giường.

Ai ngờ Khánh Nhi lại vùng thoát khỏi trói buộc của Viên Mục Dã, nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh như băng: “Là anh ư? Là anh giết cha của em ư?”

Trong lúc nhất thời, Viên Mục Dã cũng không biết nên trả lời cô ta như thế nào. Người đứng ra không phải do cậu giết, nhưng cậu xuất hiện ở đây đúng là vì chuyện này. Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu mình đã rơi vào hoàn cảnh xấu hổ cỡ nào...

“Khánh Nhi, em nghe anh nói...” Viên Mục Dã định giải thích.

Nhưng Khánh Nhi lại lắc đầu nguầy nguậy: “Tại sao? Không phải anh là bạn thân của anh trai ư? Tại sao phải giết chết cha của bọn em?! Rốt cuộc ông ấy có lỗi với anh ở chỗ nào?”

Đối mặt với sự chất vấn của Khánh Nhi, Viên Mục Dã không có lời gì để nói. Cô gái này quá đơn thuần. Cậu cũng không biết nên nói cho cô ta sự thật như thế nào nữa, bởi vì sự thật quá tàn nhẫn...

Đến nỗi Chu Tử Cường ở cạnh cũng không xem nổi nữa, gãi lạnh giọng nói: “Cô Khánh Nhi, tôi khuyên cô vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời anh Viên của cô, đi tìm anh trai cô đi! Đàn em của tôi đều là mấy thằng lỗ mãng, ngộ nhỡ không cẩn thận làm cô đau, mặt mũi mọi người cũng rất khó coi.”

Khánh Nhi liếc nhìn Viên Mục Dã, rồi đột ngột chạy vào phòng ngủ của lão K. Ngay sau đó bọn họ nghe thấy tiếng cô ta hét lên thê lương. Viên Mục Dã thấy thế vội vã chạy vào, muốn đưa cô ta ra ngoài, nhưng lúc này Khánh Nhi đã trở nên hơi điên cuồng...

Cô ta không ngừng giãy khỏi Viên Mục Dã, vùng vẫy một cách bất lực như con cá rời khỏi nước. Mặc dù không thể thật

sự làm Viên Mục Dã bị thương nhưng cũng cào ra mấy vết máu trên mặt cậu.

Cuối cùng Chu Tử Cường phải tiêm cho cô ta một liều thuốc mê mới khiến Khánh Nhi yên tĩnh hoàn toàn..

Viên Mục Dã bế ngang cô ta lên rồi nói với Chu Tử Cường: “Giờ tôi muốn đưa cô ấy đến chỗ Diệp Dĩ Nguy. Tôi hy vọng anh có thể giữ lời hứa lúc trước...”

Chu Tử Cường nghe vậy thì cười bảo: “Dễ nói ấy mà. Chỉ cần cậu không gây phiền phức cho tôi, tất nhiên tôi cũng sẽ không làm khó dễ cậu.”

Khi Viên Mục Dã đẩy cửa phòng Diệp Dĩ Nguy ra, anh ta đang nôn nóng đứng trong phòng khách. Anh ta đã nghe thấy tiếng súng vừa rồi một cách rõ ràng. Anh ta muốn ra xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại bị ngăn ở trong phòng không cho ra ngoài.

Diệp Dĩ Nguy thấy hai mắt Khánh Nhi nhắm nghiền nằm trong lòng Viên Mục Dã thì khẽ giật mình, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Viên Mục Dã đặt Khánh Nhi đang hôn mê lên giường trong phòng ngủ rồi đóng cửa phòng lại, sau đó kéo Diệp Dĩ Nguy đi ra phòng khách và nói: “Lão cáo già chết rồi...”

Nghe vậy, Diệp Dĩ Nguy ngẩn người, nhất thời không phản xạ kịp với lời của Viên Mục Dã. Sau một lúc lâu anh ta mới nói với vẻ khó tin: “Chết rồi ư? Chết như thế nào?!”

Viên Mục Dã cười khô: “Nhìn bề ngoài... chắc là do tôi làm.”

Diệp Dĩ Nguy trầm giọng hỏi: “Trên thực tế thì sao?”

Sau đó Viên Mục Dã kể hết đầu đuôi sự việc một cách kỹ càng và tỉ mỉ cho Diệp Dĩ Nguy nghe. Anh ta thở dài: “Cậu bị lợi dụng làm súng cho người ta bắn rồi... Sao cậu không bàn trước với tôi cơ chứ?”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi đáp hơi do dự: “Bởi vì tôi không muốn để anh dính dáng vào. Dù sao lão cáo già cũng là cha anh... Tốt nhất là cái chết của lão không liên quan một chút nào đến anh.”

“Hồ đồ! Cậu cho rằng cậu giúp Chu Tử Cường giết lão già chết tiệt ấy thì gã có thể buông tha cho tôi ư? Dã tâm của tên đó rất lớn, không phải người như tôi và cậu có thể tưởng tượng nổi đâu!” Diệp Dĩ Ngụy nói bằng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Viên Mục Dã cũng thâm hiểu mình bị Chu Tử Cường gài bẫy. Trong lúc nhất thời cậu cũng không biết mình nên nói gì cho phải, đành ngồi trên ghế sofa với sắc mặt khó coi.

Diệp Dĩ Ngụy thấy sắc mặt Viên Mục Dã không tốt nên thở dài, nói: “Thật ra... hoàn cảnh hiện giờ cũng không phải hoàn toàn không có chỗ nào tốt, ít nhất tôi khỏi phải lo có người nhớ thương quả thận của mình nữa.”

Viên Mục Dã hơi đau đầu bóp giữa hai chân mày: “Nhưng anh vẫn không được khôi phục sự tự do... Hiện giờ đối với Chu Tử Cường mà nói, anh và Khánh Nhi còn có tác dụng lớn. Tất nhiên gã sẽ không làm gì hai người. Nhưng một khi tác dụng của hai người biến mất, khó đảm bảo gã sẽ không ra tay độc ác.”

Diệp Dĩ Ngụy vỗ vai Viên Mục Dã: “Đi bước nào xem bước đó thôi, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn cánh cửa phòng ngủ: “Còn cả Khánh Nhi... Cô ấy phải làm sao đây?”

Diệp Dĩ Ngụy cũng nhìn về phía cửa phòng ngủ và nói: “Con bé cũng nên trưởng thành rồi. Không ai có thể sống mãi trong nhà kính. So sánh với người như cậu và tôi, con bé đã được hạnh phúc quá nhiều.”

Tuy nói là vậy, nhưng Viên Mục Dã vẫn không dám đối mặt với Khánh Nhi, vì thế cậu bèn đi trước khi đối phương tỉnh dậy, cũng coi như chừa chút không gian cho hai anh em bọn họ giao lưu, để Diệp Dĩ Ngụy an ủi Khánh Nhi đang hoang.

Khi Viên Mục Dã ra khỏi phòng của Diệp Dĩ Ngụy, Chu Tử Cường đang gọi điện thoại ở bên ngoài. Viên Mục Dã nhận ra ắt hẳn là gã cố tình chờ mình...

Chu Tử Cường mỉm cười: “Nói chuyện với cậu Ngụy thế nào? Chắc chắn cậu ta sẽ không đau lòng khổ sở như cô Khánh Nhi phải không?”

Chương 951: Núi đảo biển lửa

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Anh định lúc nào mới thả Diệp Dĩ Ngụy?”

Chu Tử Cường cười đáp: “Hiện tại tôi không thể trả lời câu hỏi này, bởi vì tôi phải xem trong hai đứa con của lão K, đứa nào có tác dụng hơn...”

“Ý của anh là gì?” Viên Mục Dã nghi ngờ.

Chu Tử Cường thở dài: “Ý của tôi là ai trong số họ có thể giúp tôi lấy được tài sản của lão K, tôi sẽ giữ lại người đó... Người còn lại thì cậu có thể mang đi.”

Viên Mục Dã cười gượng: “Nghe có vẻ hào phóng quá nhỉ?”

Chu Tử Cường thờ ơ: “Thế giới này chính là như vậy đây, kẻ mạnh luôn là người được quyết định, nếu ngày mai cậu có sức mạnh, vậy tôi cũng có thể nghe lời cậu... Tôi chắc chắn phải dẫn hai đứa con của lão K về nước M, tôi có thể cam đoan với cậu rằng tôi sẽ không làm hại tính mạng của họ dưới bất kỳ hình thức nào, đây đã là sự nhân từ lớn nhất của tôi với lão K rồi.”

“Lão cáo già này từ trước đến giờ không coi Diệp Dĩ Ngụy là con trai lão, những thứ mà anh muốn lấy cũng chẳng đến lượt anh ấy... Diệp Dĩ Ngụy đã phải cho lão cáo già đó một quả thận, chẳng lẽ nửa cuộc đời sau vẫn phải trả nợ thay lão cha vô nhân tính đấy sao?” Viên Mục Dã bất bình hỏi.

Chu Tử Cường thở dài: “Cậu nhóc à, cậu hãy nhớ kỹ, trong cuộc đời này, điều duy nhất chúng ta không được lựa chọn chính là cha mẹ của mình... Cậu phải chấp nhận bất cứ thứ gì ông trời ban tặng, mặc dù lão K không coi Diệp Dĩ Ngụy là con trai, nhưng điều đó không thể thay đổi được sự thật họ là cha con. Còn nữa, gia tộc của lão K có một quy tắc bất thành

vấn, đó chính là việc kinh doanh của gia đình phải do một người đàn ông kế thừa, vì vậy dù cô Khánh Nhi được nuông chiều đến mức nào, thì sẽ chẳng có ai coi trọng cô ta sau khi cha cô ta chết.”

“Sao có thể như vậy, chẳng phải anh đã nói là thủ lĩnh của K Cơ và K Tép đều là phụ nữ sao?” Viên Mục Dã hoài nghi.

Chu Tử Cường không nhịn được mà nói: “Cậu cũng đã nói đó là K Cơ và K Tép, quy tắc của hai gia tộc này là thủ lĩnh nhất định phải là nữ! Lần này cậu giúp tôi nên tôi cũng không làm khó cậu, tôi đã dặn bọn thủ hạ rồi, cậu muốn đi lúc nào cũng được... Đương nhiên, tôi cũng rất hoan nghênh cậu ở lại đây, dù sao có cậu thì cậu chủ Ngụy sẽ yên ổn hơn một chút.”

Sau khi nghe xong, Viên Mục Dã nhìn về phía cửa sổ phòng Diệp Dĩ Ngụy, cậu nói: “Anh làm như vậy là không công bằng với Diệp Dĩ Ngụy... Cuộc sống của anh ấy không thể may mắn như anh được.”

Chu Tử Cường cười: “Cậu nên lạc quan một chút đi, ít nhất cậu ta sẽ không mất mạng khi đi theo tôi, nhưng đi theo cha ruột của cậu ta thì lại khác... Chưa biết chừng một lúc nào đó quả thật trong người lão già đó lại đình công, cậu chủ Ngụy sẽ trực tiếp bị hiến tế, chẳng lẽ cậu không tính đến khoản này sao?”

Viên Mục Dã đương nhiên không thể để Diệp Dĩ Ngụy đi một mình, vì vậy cậu chỉ đành lựa chọn tạm thời ở lại, nhưng Chu Tử Cường nói cũng có lý, gã giữ Diệp Dĩ Ngụy và Khánh Nhi ở lại chỉ để lấy được di sản của lão cáo già và thế lực trong tổ chức của lão ta, bất kể sau này gã có giết người diệt khẩu khi xong việc hay không, nhưng trong thời gian ngắn chắc chắn hai người họ cũng sẽ không gặp nguy hiểm...

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã đầu óc quay cuồng tỉnh lại từ trên giường, chuyện đã đến nước này, cậu cũng không thêm nấp trong tủ nữa, dù sao chỉ cần những người khác vẫn còn ở trong khu nghỉ dưỡng thì chẳng có bí mật gì có thể giấu được Chu Tử Cường.

Viên Mục Dã cứ nghĩ đến phản ứng của Khánh Nhi đêm qua thì lại thấy đau đầu, cậu không biết Diệp Dĩ Ngụy có an ủi được cô em gái ngốc nghếch của anh ta hay không. Vừa nghĩ

đến đây, Viên Mục Dã nhắc điện thoại cố định rồi bấm số phòng Diệp Dĩ Nguy.

Sau khi điện thoại reo vài lần, Diệp Dĩ Nguy mới nhắc máy...

Viên Mục Dã lo lắng hỏi: “Khánh Nhi... Bây giờ thế nào?”

Diệp Dĩ Nguy thở dài, đáp: “Không tốt lắm, vẫn đang khóc trên giường.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Chu Tử Cường đã đến gặp anh chưa?”

Diệp Dĩ Nguy im lặng trong điện thoại một lúc rồi mới trả lời: “Gặp rồi, tôi hiểu gã muốn gì, tôi không có hứng thú với những thứ đó nên gã muốn thì cứ lấy hết đi.”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy đâu, cho dù anh không muốn, Chu Tử Cường cũng sẽ dùng danh nghĩa của anh để lấy tài sản. Đến lúc đó chỉ sợ anh sẽ trở thành mục tiêu để tấn công, tình cảnh chưa chắc đã lạc quan đâu...”

Diệp Dĩ Nguy cười: “Chẳng phải tình cảnh của tôi luôn như thế sao? Chỉ là nhảy từ núi đao sang biển lửa thôi mà... Còn cậu nữa, tại sao cậu vẫn ở lại đây? Những chuyện này không hề liên quan đến cậu nên cậu không cần lụy vào vũng nước đục này cùng với tôi đâu.”

“Ừm... Tôi hiểu mà, nhưng nếu tôi cũng rơi vào tình trạng khó khăn tương tự, anh có bỏ đi một mình không?” Viên Mục Dã hỏi ngược lại.

Diệp Dĩ Nguy nghe xong trầm mặc một lát, sau đó cười nói: “Đương nhiên là không...”

“Vậy là được rồi, sau này đừng nói mấy câu vớ vẩn đó nữa! Nhắc đến Khánh Nhi, chắc cô bé bây giờ rất căm hận tôi hả?” Viên Mục Dã bắt đầu dĩ hời.

Khi Viên Mục Dã nhắc đến Khánh Nhi, giọng nói Diệp Dĩ Nguy trở nên lạnh lùng hơn: “Chuyện này thì cậu không cần phải lo, tôi đã nói những gì cần nói rồi, cô ta tin cũng được mà không tin cũng chẳng sao, đó là việc của cô ta. Chuyện này là do lão già đó trêu chọc người khác trước, lão ta có kết cục như ngày hôm nay cũng là vì gieo gió gặt bão thôi, không trách

người khác được, nếu Khánh Nhi không hiểu điều này thì dù tôi có nói thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Vào buổi trưa, Chu Tử Cường gọi Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đến để thảo luận những chuyện sau này, nếu Chu Tử Cường muốn lấy được tất cả những gì của lão K thì gã phải làm từng bước một...

Đầu tiên phải báo tang cho bên tổ chức Thâm Tiềm để báo tin lão K đã chết, đồng thời tổ chức tang lễ trong khu nghỉ dưỡng... Còn về nguyên nhân cái chết của lão K, bọn họ sẽ thông báo là ông ta bị suy thận, dù sao cũng chẳng có ai thật sự quan tâm ông ta chết như thế nào.

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Cổ họng lão cáo già đó đã bị cắt đứt, anh nói suy thận thì ai mà tin chứ?”

Chu Tử Cường mỉm cười nhìn Diệp Dĩ Ngụy: “Cậu quên rồi à, cậu chủ Ngụy của chúng ta là chuyên gia trong lĩnh vực này, khâu lại vết thương trên thi thể chẳng phải chỉ là một bữa sáng thôi sao?”

Diệp Dĩ Ngụy nói với sắc mặt âm trầm: “Khâu lại vết thương chỉ là chuyện nhỏ, nhưng tôi không biết trang điểm...”

Chu Tử Cường tự tin nói: “Chuyện này rất dễ xử lý, tôi có thể tìm người giải quyết, cam đoan không ai nhìn ra nguyên nhân thực sự cái chết của lão ta.”

Viên Mục Dã biết rằng đây không phải là một việc khó, chỉ cần Diệp Dĩ Ngụy khâu cẩn thận một chút, sau đó tìm chuyên gia trang điểm hóa trang thì chẳng ai nhận ra được. Hơn nữa, kể cả có người thực sự đến tham gia lễ tang, bọn họ cũng không nhìn chăm chăm vào người chết trong quan tài một lúc lâu...

Sơ hở duy nhất trong chuyện này là Khánh Nhi, dù sao cô gái này không hề có đầu óc gì, lại được chiều quá hóa hư, chưa biết chừng cô ta sẽ để lộ dấu vết ở tang lễ, vì vậy phải nói chuyện với Khánh Nhi trước mới được.

Chương 952: Vết sẹo biến mất

Trong vài ngày tiếp theo, Khánh Nhi từ đầu đến cuối không chịu ăn uống tử tế, Diệp Dĩ Ngụy dường như cũng không còn kiên nhẫn với cô em gái này, cho dù Viên Mục Dã muốn khuyên bảo một chút, nhưng Khánh Nhi vừa nhìn thấy cậu thì lại càng trở nên kích động.

Thật ra nếu nói đến tình cảm giữa hai anh em thì đúng là không thể trách Diệp Dĩ Ngụy máu lạnh được, anh ta lớn lên trong hoàn cảnh thế nào chứ? Từ bé đến lớn đã trải qua đủ loại khó khăn trắc trở... Một đứa trẻ luôn được yêu chiều như Khánh Nhi không thể nào so sánh được.

Mặc dù những gì Diệp Dĩ Ngụy gặp phải không phải là lỗi của Khánh Nhi, nhưng nếu đặt mình vào vị trí của anh ta rồi suy nghĩ, liệu có ai lại không có khúc mắc trong lòng? Chuyện này đúng là không liên quan đến Khánh Nhi, nhưng Diệp Dĩ Ngụy cũng đâu có làm gì sai? Đều là những đứa con, tại sao một đứa được nâng trong lòng bàn tay, một đứa khác lại bị ném vào trong địa ngục chứ?

Đừng nói là Diệp Dĩ Ngụy không hiểu được, ngay cả Viên Mục Dã cũng không thể đoán ra, nhưng dù sao cậu cũng là người ngoài cuộc nên mới có thể dùng lý trí để đối mặt với sự tồn tại của Khánh Nhi... Viên Mục Dã không trách Khánh Nhi đã hiểu nhầm mình, bởi vì thật sự cậu muốn giết lão cáo già đó, cậu cũng không thể thuyết phục Diệp Dĩ Ngụy đối xử tốt hơn đối với Khánh Nhi, bởi vì làm như vậy rất tàn nhẫn với anh ta.

Dường như trong chuyện này chỉ có lão cáo già đó mới là người nhìn thấu đáo nhất toàn bộ sự việc, vì vậy lão ta mới có thể nói với Khánh Nhi rằng: “Dù quá khứ hay tương lai, con cùng với Diệp Dĩ Ngụy sẽ chẳng thể nào gặp nhau.”

Chiều hôm đó, Viên Mục Dĩ dẫn Náo Náo đến thăm Khánh Nhi, không ngờ vừa đến cửa thì cậu đã nghe thấy tiếng cãi nhau kịch liệt ở bên trong, Viên Mục Dĩ nghe thấy Khánh Nhi kích động nói: “Anh nói dối! Cha sẽ không làm như vậy! Anh lừa tôi!”

“Tại sao tôi lại phải lừa cô? Ông ta là người cha tốt của cô chứ không phải tôi! Nếu có thể, tôi thà chết ngay khi mới sinh ra, thế vẫn tốt hơn cả trăm nghìn lần là có một người cha khốn nạn đến vậy...” Diệp Dĩ Ngụy nói với giọng trầm trầm, như thể đang cố gắng kiềm chế tâm tình của mình.

“Anh... Anh dám bịa chuyện để ngụy biện cho Viên Mục Dĩ à? Tại sao tôi có thể có một người anh trai như vậy chứ?” Khánh Nhi tức giận hỏi.

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại hừ lạnh: “Thật xin lỗi... Tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ có một cô em gái như cô. Còn về phần Viên Mục Dĩ, chuyện này chẳng liên quan quái gì đến cậu ấy cả, lão già đó vì muốn trói buộc tôi nên mới trói người ta về! Còn nữa, cậu ấy không tự ngã gãy chân mà bị gãy trong lúc giúp tôi chạy trốn! Sự thật rất tàn khốc, nhưng tôi vẫn muốn tin vào sự thật, nếu không tôi sẽ vĩnh viễn là một đứa ngốc sống trong giấc mơ.”

“Tôi không muốn nghe những thứ này... Là các người đã giết cha, tôi hận các người đến chết!” Khánh Nhi hét lên một cách cuồng loạn.

Có lẽ do nghe thấy giọng của chủ nhân, Náo Náo ở dưới đất đột nhiên lo lắng rồi gãi gãi cửa phòng, Viên Mục Dĩ cực chẳng đã đành phải đẩy cửa bước vào, sau đó hơi lúng túng nói: “Thật xin lỗi, Náo Náo muốn tìm chủ nhân nên tôi trả nó về đây.”

Khánh Nhi vừa nhìn thấy người đến là Viên Mục Dĩ, sắc mặt cô ta càng trở nên khó coi, cô ta không thèm nhìn Náo Náo mà tiến vào phòng ngủ rồi đóng sầm cửa lại, Náo Náo vừa muốn chạy về phía chủ nhân thì đã bị nhốt ở bên ngoài, con vật nhỏ lập tức kêu ăng ăng liên tục...

Viên Mục Dĩ hỏi: “Anh nói với cô ấy rồi à?”

Diệp Dĩ Ngụy gật đầu: “Nói rồi, sự thật vốn là như vậy, tại sao phải lừa cô ta chứ? Chẳng có ai trên thế giới này có nghĩa vụ bảo vệ sự yếu đuối của cô ta cả...”

Viên Mục Dĩ nghe xong bèn thở dài: “Chuyện này quả thực hơi khó chấp nhận đối với cô bé, còn hai ngày nữa sẽ tổ chức tang lễ, nếu như cô ấy vẫn như vậy... Bên phía Chu Tử Cường sẽ không dễ nói chuyện như thế đâu.”

Diệp Dĩ Ngụy trầm giọng, nói: “Cậu không nói thì tôi cũng quên mất, sáng nay Chu Tử Cường đến tìm tôi, gã bảo tôi phải khâu xác của lão già đó cho thật tốt.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Được rồi, lát nữa tôi sẽ đi với anh qua đó... Để Khánh Nhi ở một mình trong phòng có ổn không?”

Diệp Dĩ Ngụy cố ý trả lời thật to: “Làm sao? Cậu sợ cô ta nghĩ quần à? Yên tâm đi, nếu như vậy mà đã nghĩ quần thì cô ta cũng không phải là con ruột của lão già kia rồi.”

Trong nhà xác, thi thể lão cáo già đang nằm thẳng tắp ở nơi đó, Viên Mục Dĩ nhìn vết thương trên cổ đối phương và đoán rằng người ra tay lúc đó vừa nhanh vừa tàn nhẫn, hơn nữa nhìn vết bầm trên má thì hẳn là lão già này bị người ta bịt miệng rồi giết ngay chỉ bằng một nhát dao.

Diệp Dĩ Ngụy nhìn thi thể của cha ruột mà lạnh lùng hừ một tiếng: “Nếu tôi là Chu Tử Cường, tôi nhất định phải đánh đập cái xác này ba ngày... Làm sao có thể để lão ra đi đẹp đẽ như vậy?”

Viên Mục Dĩ biết Diệp Dĩ Ngụy là một người khâu xà tâm Phật, mặc dù anh ta cực kỳ căm hận cha của mình, nhưng Diệp Dĩ Ngụy lại chưa từng nảy sinh ý muốn giết ông ta như Viên Mục Dĩ và Chu Tử Cường... Không những thế, Viên Mục Dĩ còn phát hiện Diệp Dĩ Ngụy rất cẩn thận khi khâu vết thương trên cổ lão cáo già, có thể nói là còn hơn cả thêu hoa.

Một lúc sau, vết thương trên cổ lão cáo già đã được khâu lại vuông vắn, đúng lúc này, chuyên gia phụ trách trang điểm đi đến, anh ta liếc nhìn thi thể và nói: “Giúp tôi một tay, trước tiên thay quần áo.”

Diệp Dĩ Ngụy ở bên cạnh làm như không nghe thấy, Viên Mục Dĩ đành phải đi qua giúp đỡ, cậu và chuyên gia trang điểm

chuẩn bị đổi một bộ áo vest màu đen.

Khi chuyên gia trang điểm nhìn thấy dấu vết trên thi thể đã biến mất, anh ta lắc đầu nói: “Đổi quần áo muộn quá, tôi nghe những người già nói, nếu đổi áo liệm quá muộn thì người chết không thể mang theo bộ quần áo này...”

Người chết thành tro, Viên Mục Dĩ đương nhiên không tin vào cái thuyết gọi là không thể mang theo quần áo, nhưng khi cậu giúp chuyên gia trang điểm cởi quần áo trên thi thể, một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt Viên Mục Dĩ, sau đó cậu lập tức ngẩng đầu nhìn Diệp Dĩ Ngụy.

Chuyên gia trang điểm vẫn đang tự mình nói chuyện với mình, chắc từ bé đến giờ anh ta làm việc nhưng rất hiếm khi có người ở bên cạnh, vì vậy lúc này mới tranh thủ nói đủ mọi thứ. Tiếc là Viên Mục Dĩ chẳng có lòng dạ nào để nghe cả, cậu cứ nhìn chăm chăm vào phần da bụng trơn nhẵn của thi thể...

Diệp Dĩ Ngụy thấy sắc mặt của Viên Mục Dĩ khác lạ nên nghi ngờ nhìn về phía cậu, kết quả là anh ta cũng sững sờ tại chỗ.

Tay nghề của chuyên gia trang điểm này rất tốt, sau khi bị anh ta giày vò, “khí sắc” của lão cáo già trông khá hơn nhiều, mặc dù nhìn thoáng qua vẫn có thể nhận ra ông ta là một người chết, nhưng so với trạng thái lúc trước thì “yên ổn” hơn nhiều...

Sau khi ra khỏi nhà xác, Viên Mục Dĩ nghi ngờ hỏi Diệp Dĩ Ngụy: “Lão cáo già đó đã phẫu thuật xóa vết sẹo rồi à?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Tôi cũng chưa từng nghe nói, hơn nữa một thằng đàn ông có sẹo ở bụng thì cần phải đi phẫu thuật xóa sẹo hả?”

“Có lẽ ông ta sợ người khác biết bệnh tình của mình thì sao? Tôi từng nghe Chu Tử Cường nói, trong tổ chức ngầm có rất nhiều người gấp ghe vị trí của lão cáo già này, nếu việc lão ta có bệnh bị người ngoài biết được, rất có thể vị trí trong tổ chức sẽ lung lay, vì vậy việc lão ta phẫu thuật loại trừ vết sẹo để che giấu chuyện ghép thận cũng là rất bình thường.” Viên Mục Dĩ nói.

Chương 953: Có khách đến

“Vết sẹo ở mức độ đó, cho dù làm phẫu thuật xóa sẹo thì cũng không thể biến sạch được.” Giọng Diệp Dĩ Nguy trầm xuống.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Chẳng lẽ ghép da?”

Diệp Dĩ Nguy lắc đầu: “Dù là ghép da của mình thì vẫn để lại dấu vết, phần da trên thi thể đó trơn bóng như vậy... Điều ấy chứng tỏ lão chưa hề phẫu thuật.”

Viên Mục Dã giật mình: “Ý anh là thi thể này không phải...”

Diệp Dĩ Nguy dùng mắt ra hiệu Viên Mục Dã dừng lại không nói nữa, trong nhất thời có vô số mây đen lơ lửng trong lòng hai người, nếu người chết đêm đó chỉ là một thể thân của lão cáo già kia, vậy sau khi họ quay về nước Mỹ... Sẽ có điều gì đang chờ đợi họ?

Nếu chuyện này xảy ra mấy ngày trước, Viên Mục Dã chắc chắn sẽ nói sự thật cho Chu Tử Cường biết và bàn bạc với gã để tìm ra biện pháp đối phó... Nhưng bây giờ Viên Mục Dã cảm thấy Chu Tử Cường cũng không thể tin, nếu tùy tiện nói chuyện lão cáo già chưa chết cho gã biết, có khả năng sẽ gây nguy hiểm cho Diệp Dĩ Nguy và Khánh Nhi.

Nhưng nếu không nói ra thì chuyện tiếp theo sẽ rất phiền phức, lão cáo già đó rõ ràng không chết nhưng lại vẫn giả chết, chẳng qua là hai giọt máu của lão còn nằm trong tay Chu Tử Cường. Khánh Nhi đương nhiên không cần phải nói, cô ta là thứ quý giá nhất mà lão nuôi nấng từ nhỏ, còn Diệp Dĩ Nguy là điểm yếu của lão, nếu Diệp Dĩ Nguy xảy ra vấn đề, lão cáo già sẽ thật sự chặt đứt thứ có thể kéo dài tính mạng cho bản thân.

Bởi vì tính toán đến chuyện xung quanh toàn là tai mắt của Chu Tử Cường, tuy rằng không cần cẩn thận như lúc lão cáo già vẫn còn ở khu nghỉ dưỡng, nhưng vẫn phải có sự đề

phòng, vì vậy Viên Mục Dã không tiện bàn luận chuyện này với Diệp Dĩ Ngụy.

Tuy nhiên, giữa hai người họ đã có sự ăn ý, cả hai đều lựa chọn không nói và chỉ yên lặng theo dõi xem có gì bất ngờ xảy ra hay không để còn chuẩn bị tùy cơ ứng biến... Nếu lão cáo già kia chưa chết, Viên Mục Dã đương nhiên không cần phải lo lắng vấn đề của Khánh Nhi nữa, ít nhất cậu không còn cảm thấy cô ta đáng thương nữa.

Khi Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy quay về, Khánh Nhi đã đi ra khỏi phòng, cô ta đang dẫn Náo Náo ra ngoài đi dạo. Lúc Khánh Nhi nhìn thấy hai người thì đã mất đi sự nhiệt tình trước đây, cô ta quay mặt sang một bên rồi làm như không thấy...

Thấy thái độ hiện tại của Khánh Nhi, Viên Mục Dã cũng không chủ động tiến đến chào hỏi như trước đây nữa, cậu lựa chọn yên lặng rời đi. Còn về phần Diệp Dĩ Ngụy... anh ta lại càng không có ý định nói chuyện với cô em gái này.

Hai ngày sau, tang lễ của lão cáo già được tổ chức đúng hạn, ngày hôm đó có rất nhiều người ngoài đi đến khu nghỉ dưỡng, Chu Tử Cường cố tình sai người theo sát Diệp Dĩ Ngụy và Khánh Nhi, bề ngoài trông như bảo vệ nhưng thật ra là sợ bọn họ lợi dụng sự hỗn loạn để chạy trốn.

Trong vai một cặp trẻ mồ côi của lão K, Diệp Dĩ Ngụy và Khánh Nhi luôn có mặt ở đám tang để cảm ơn các vị khách, còn Viên Mục Dã thì đứng sau lưng hai người và cẩn thận quan sát đám người đủ các thể loại với những mục đích riêng này...

Đại diện của ba gia tộc khác còn dễ nói, chắc bọn họ chỉ đến đây xem trò vui, nhưng thành viên gia tộc Bích của lão cáo già hiển nhiên là có mục đích khác, có một người họ Mục tự xưng là luật sư của gia tộc đứng ra đầu tiên.

Người họ Mục này trầm giọng, nói: “Tôi muốn xem giấy chứng tử của ngài K do nước S cấp...”

Chu Tử Cường đứng bên cạnh lạnh lùng bảo: “Ông Mục, ông không cảm thấy yêu cầu này rất buồn cười sao? Ngài K có thân phận gì? Ngài ấy có thể để lại dấu vết ở đây sao? Hơn

nữa, cho dù có là chính ông chết ở chỗ này, cũng chưa chắc đã tìm đến cảnh sát để lấy giấy chứng tử đúng không?”

Nghe xong câu này, sắc mặt của người họ Mục trở nên rất khó coi, nhưng ông ta có vẻ hơi e ngại Chu Tử Cường và lại còn bị nói đến ghen hòng không trả lời được, vì vậy tiếp đó người họ Mục này không nói câu nào nữa... Theo lý thuyết, vào lúc này Diệp Dĩ Ngụy và Khánh Nhi phải đứng ra trả lời những câu hỏi của khách, nhưng hai anh em họ đều giữ một khuôn mặt lạnh lùng chẳng hề có phản ứng gì với chuyện này.

Đương nhiên, chuyện này không thể trách Diệp Dĩ Ngụy và Khánh Nhi được, dù sao hai người họ xuất hiện ở tang lễ đã là quá tốt rồi, còn về những chuyện khác thì đương nhiên là để Chu Tử Cường đứng ra giải quyết...

Thấy người họ Mục không nói thêm gì nữa, Chu Tử Cường bèn mời người bác sĩ lúc trước đã khám chân cho Viên Mục Dĩ ra và bảo: “Bác sĩ Lý đây là bác sĩ riêng của ngài K, sau đây xin mời ông ấy giải thích cho mọi người tình trạng sức khỏe của ngài K trước khi tử vong.”

Bác sĩ Lý lấy một bệnh án ra đặt trước mặt mọi người và nói: “Đây là báo cáo về phẫu thuật suy thận trước đây của ngài K, người con trai lớn của ngài ấy là cậu Diệp Dĩ Ngụy đã ghép một quả thận cho ngài ấy, ngài K bất ngờ phát bệnh tại buổi đêm vào vài ngày trước, đến khi phát hiện thì người đã mất rồi.”

Bác sĩ Lý nói xong bèn lui về phía sau, Chu Tử Cường bước lên thay thế: “Tôi biết các vị đều là bạn tốt của ngài K khi ngài ấy còn sống, mặc dù ngài ấy đã qua đời vì bệnh tật, nhưng chúng tôi cũng có trách nhiệm với cái chết của ngài ấy. Đặc biệt là trợ lý riêng của ngài K là A Bru, gã chẳng biết gì khi ngài ấy phát bệnh, tội này rất đáng chết. Hôm nay tôi sẽ chấp hành gia pháp thay ngài K trước mặt mọi người!”

Chu Tử Cường vừa dứt lời, Viên Mục Dĩ đã thấy A Bru bị hai người áp giải đến, nhưng lúc này cánh tay máy của gã đã biến mất, vai phải của A Bru vẫn đang chảy máu, hiển nhiên là vừa bị người ta tháo xuống...

Viên Mục Dĩ hiểu rằng A Bru bị oan, nhưng chuyện đã đến nước này, Chu Tử Cường rõ ràng là muốn A Bru làm một kẻ

chết thay, vì vậy chẳng ai có thể cứu gã được.

Sau khi A Bưu bị áp giải đến, ánh mắt gã tràn đầy lửa giận, nhưng miệng của A Bưu đã bị dán băng dính nên không thể nói được, gã chỉ có thể liên tục phát ra những âm thanh ú ớ...

Chu Tử Cường thấy vậy bèn cầm một khẩu súng lục đã nạp đạn từ một tên thủ hạ, sau đó dí vào đầu A Bưu rồi trầm giọng, nói: “Tôi biết cậu cho rằng cái chết của ngài K không liên quan đến mình, nếu cậu cảm thấy bị oan thì hãy tự mình xuống nói với ngài ấy đi!”

Chu Tử Cường nói xong là nổ súng ngay, thi thể A Bưu lăn quay ra đất... Viên Mục Dã hơi không đành lòng nên ngoảnh đầu sang một bên, dù sao cũng là một sinh mạng, chết thế này thật sự không đáng.

Mấy người đi cùng luật sư Mục nhìn thấy A Bưu chết tại chỗ cũng không còn gì để nói, nhưng Viên Mục Dã lại thấy rất rõ ràng, những người đến tham gia tang lễ hôm nay cũng chẳng phải nhân vật tai to mặt lớn gì.

Sau đó, Chu Tử Cường sai người kéo xác của A Bưu đi, chỉ để lại một vệt máu dài trông rất kinh khủng, mặc dù nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp hiện trường rất nhanh, nhưng sắc mặt mọi người ở đây đều không tốt. Dù sao họ cũng đến tham gia tang lễ, vậy mà lại được chứng kiến cảnh giết người, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy hơi khó chịu.

Đúng lúc này, người phụ trách tiếp đón ở cửa hô lên: “Có khách đến...”

Viên Mục Dã nghe tiếng hô thì ngẩng đầu lên nhìn, cậu lập tức cảm thấy vui vẻ, đúng là trong cuộc đời có thể gặp nhau ở bất kỳ đâu! Viên Mục Dã không ngờ Thạch Lỗi lại xuất hiện ở trước mặt mình như thế này.

Chương 954: Quay về nước

M

Đi theo Thạch Lỗi là một người thanh niên trẻ lạ mặt, hai người mặc bộ vest đen, vẻ mặt trang nghiêm thấp một nén hương trước linh cữu lão K. Do đối phương đeo kính râm nên Viên Mục Dã không thể xác định được bọn họ có nhìn thấy mình hay không...

Có thể là do hai người Thạch Lỗi không phải thành viên trong tổ chức nên Chu Tử Cường không chú ý đến họ, hơn nữa Viên Mục Dã là tự nguyện ở lại khu nghỉ dưỡng, vì vậy Chu Tử Cường cũng không sai người đi theo cậu, chính điều này đã tạo cơ hội ngăn ngủi cho hai người gặp nhau.

Thạch Lỗi nghiêng đầu nói gì đó với người thanh niên bên cạnh, sau đó gã đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, trong lúc này Thạch Lỗi còn quay đầu liếc nhìn Viên Mục Dã... Ý nghĩa của việc này đã quá rõ ràng, chỉ là địa điểm mà Thạch Lỗi hẹn Viên Mục Dã hơi hiểm.

Sau khi kiểm tra nhà vệ sinh để xác định không còn ai khác, lúc này Thạch Lỗi mới trêu chọc Viên Mục Dã: “Tên nhóc cậu khá nhỉ? Vậy mà còn chui vào trong đám người đáp lễ.”

Viên Mục Dã vừa nảy sinh cảm giác gặp lại người thân thì đã bị câu nói này làm cho tụt cả cảm xúc: “Anh không có một chút thông cảm nào à? Trên chân tôi vẫn còn cái đinh thép chưa rút ra đây này!”

Thạch Lỗi cau mày hỏi: “Sao lại gãy thế?”

“Chuyện dài lắm, may mà cũng lành rồi.” Viên Mục Dã cười khổ.

Thạch Lỗi lấy làm lạ hỏi: “Lúc này khi tôi bước vào đây thấy an ninh cũng không chặt chẽ lắm, nếu cậu muốn chạy thì đâu có vấn đề gì?”

Viên Mục Dã nhún vai: “Không chặt chẽ với tôi, nhưng bây giờ tôi vẫn chưa thể đi được!”

Thạch Lỗi trợn mắt nói: “Vậy là sao? Cậu định làm tôi phí mất một khoản tiền phúng viếng à? Tôi và lão K cũng chẳng quen, nếu không phải vì cứu cậu thì tội gì tôi phải đến viếng lão chứ?”

Viên Mục Dã vội vàng cười và bảo: “Chuyện bây giờ có biến... Tôi phải đi cùng bọn họ về nước M.”

Thạch Lỗi biến sắc: “Cậu điên rồi à, vùng nước đục đó mà cũng dám lội vào? Nước M là nơi nào chứ? Mafia, xã hội đen hoành hành, các tổ chức tội phạm quốc tế nhiều như nấm, một con cừu nhỏ như cậu sẽ bị người ta ăn đến cả xương cũng chẳng còn...”

Viên Mục Dã lập tức buồn cười: “Đâu có giật gân đến mức đó chứ? Anh nói cứ như tôi chưa từng đi nước M vậy...”

“Lần trước là do tôi bảo kê cho cậu, lần này cậu dính đến người của Thâm Tiềm thì sao mà giống được? Đừng nói là tôi không cảnh cáo cậu, nếu cậu chọc đến người của Thâm Tiềm, tôi không cứu được cậu đâu.” Thạch Lỗi nghiêm mặt nói.

Viên Mục Dã hí mắt nhìn gã rồi hỏi: “Không ngờ Thạch Lỗi cũng có lúc sợ hãi à?”

Ai ngờ Thạch Lỗi nghe xong lại vỗ vai Viên Mục Dã và nói: “Đây không phải là sợ, mà là không cần thiết... Cậu em, tôi khuyên cậu hãy tự giải quyết cho tốt đi.”

Thạch Lỗi nói xong bèn đeo kính râm lên rồi rời đi mà không hề quay đầu lại, chỉ còn Viên Mục Dã đứng một mình ở trong nhà vệ sinh và thở dài bất đắc dĩ: “Đúng là trở mặt còn nhanh hơn lật sách...”

Khi Viên Mục Dã trở lại lễ đường, cậu phát hiện Thạch Lỗi đã rời đi sớm hơn một bước. Thực sự mà nói, Thạch Lỗi tuyệt đối là một người theo chủ nghĩa ích kỷ, việc gã nhiều lần cứu Viên Mục Dã đã coi như vi phạm nguyên tắc sống của gã rồi.

Lần này, Viên Mục Dã trực tiếp đối đầu với Thâm Tiềm, không ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai, cho nên một người thông minh như Thạch Lỗi sẽ không để mình bị cuốn vào vùng nước đục này...

Những vị khách đến sau đều đến cũng vội mà đi cũng vội, trên cơ bản đều là đi ngang qua sân khấu, thậm chí còn để người khác đến dự đám tang thay mình... Những người này không có ai cố tình đến gây chuyện nên bầu không khí cũng hài hòa hơn nhiều.

Về phần Diệp Dĩ Ngụy và Khánh Nhi, bọn họ luôn đứng tại chỗ với vẻ mặt không hề thay đổi. Nhưng điều khiến Viên Mục Dĩ thấy hơi khó hiểu là, Diệp Dĩ Ngụy thì không cần phải nói vì anh ta chẳng có tình cảm nào khác với lão cáo già ngoài sự hận thù, nhưng Khánh Nhi lại khác, cô gái này thật sự mất cha mà?

Viên Mục Dĩ nhìn Khánh Nhi và nghĩ thầm chẳng lẽ cô gái này biết lão cáo già giả chết? Nhưng cậu nhanh chóng xua tan ý nghĩ đó, bởi vì Viên Mục Dĩ cảm thấy trạng thái của cô ta thật sự đau buồn như mất đi người cha mà không phải đang giả vờ.

Sau khi tang lễ kết thúc, Chu Tử Cường bắt đầu chuẩn bị cho việc quay về nước M, đám người bọn họ, bao gồm cả Diệp Dĩ Ngụy đều không nhập cảnh qua con đường hợp pháp, vì vậy chỉ có thể dùng con đường bất hợp pháp...

Vì vậy Chu Tử Cường bỏ tiền ra thuê một chiếc du thuyền ở cảng gần nhất, gã định lén trở về nước M bằng đường biển. Viên Mục Dĩ nghe xong bèn nghĩ thầm trong lòng, xem ra duyên phận giữa cậu với nước M đều đến từ việc xâm nhập bất hợp pháp.

Còn về phần di thể của lão K, bởi vì không có giấy chứng tử nên không thể hỏa táng theo cách bình thường ở nước S, dù sao đây là con người chứ không phải động vật nên không ai dám tùy tiện đốt. Cuối cùng Chu Tử Cường quyết định tạm thời cất xác lão K trong tủ đông của khu nghỉ dưỡng, dù sao ở đây cũng có điều kiện để đông lạnh di thể...

Đến lúc này Viên Mục Dĩ mới cảm giác được chỗ đáng sợ của lão K, ông ta lại xây một nơi cất giữ thi thể trong khu nghỉ dưỡng, hơn nữa nhìn vào quy mô của nó... Đồng thời cất chứa mười mấy xác chết cũng không có vấn đề, thật sự không biết trong đầu ông ta đang suy nghĩ cái gì mỗi ngày?

Không biết có phải do bị kích thích quá nhiều trong khoảng thời gian này hay không, Viên Mục Dã cảm thấy Khánh Nhi đã thay đổi rất nhiều, cô ta không còn là cô bé hay cười trước đây nữa mà trở nên lầm lì ít nói, khuôn mặt không có bất kỳ cảm xúc gì, cứ như Diệp Dĩ Nguy số hai.

Mặc dù Thạch Lỗi nói rằng không muốn phát điên cùng với Viên Mục Dã, nhưng sau khi gã và A Triết rời khỏi khu nghỉ dưỡng, thì lại nói tình hình của Viên Mục Dã cho đám người Đoàn Phong biết. Đồng thời hai người đó cũng lên đường trở về nước M vào ngày hôm sau... Vì cứu Viên Mục Dã, mấy người Đoàn Phong cũng dùng thân phận du khách để đi đến nước M và sẵn sàng nội ứng ngoại hợp với đám người Thạch Lỗi.

Viên Mục Dã và những người khác lẩn lút một đêm trên tàu, sau đó mới cập bến tại một cảng hẻo lánh tại nước M. Giày vò cả một đêm khiến tất cả đều kiệt sức, sắc mặt ba người Viên Mục Dã tái nhợt, trông như có thể nôn bất cứ lúc nào.

Trông ba người bọn họ như muốn nôn, nhưng đến tận lúc xuống thuyền vẫn không nôn được. Còn về phần Náo Náo thì rất không ổn, con vật nhỏ này đã say ngay từ lúc bắt đầu lên thuyền, nó khó chịu đến mức không ăn được món sữa chua mà nó yêu thích nhất... Vậy mà ngay khi vừa xuống thuyền, Náo Náo đã ngay lập tức khôi phục bình thường, còn ba người Viên Mục Dã lại vô cùng khó chịu, một lúc lâu sau mà vẫn còn uể oải.

Sau khi xuống thuyền, Chu Tử Cường không lập tức dẫn bọn họ về trụ sở chính của Thâm Tiềm, dù sao tang lễ trước đó là ở địa bàn của mình, nhưng bây giờ trở về nước M thì lại khác, vì vậy phải cẩn thận mọi lúc mọi nơi, chỉ cần hơi sơ ý là đám người bọn họ sẽ chết thể nào cũng không biết.

Chương 955: Đồng bọn hợp tác

Đoàn xe tiến về phía trước, vì lý do an toàn, ba người Viên Mục Dã ngồi trên một chiếc xe thương vụ màu đen đi ở giữa đoàn. Mà những người trên chiếc xe này không hề biết được mình sẽ đi đâu, ngoại trừ Chu Tử Cường ngồi bên ghế phụ... Nhưng trông có vẻ như Chu Tử Cường muốn đi tụ họp với một người nào đó.

Trên đường đi Diệp Dĩ Ngụy và Viên Mục Dã không nói một lời, nhưng vì hai người họ vẫn khá hợp tác nên Chu Tử Cường không làm khó họ. Mỗi tội từ sau khi họ lên bờ thì cứ đi rồi lại dừng, dừng rồi lại đi, xem ra cuộc hành trình tại nước M này sẽ không hề thuận lợi...

“Anh Cường, chúng ta đi đâu vậy?” Viên Mục Dã hỏi dò.

Chu Tử Cường nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ xe rồi nói: “Đi gặp một đối tác, gã là thành viên gia tộc Bích, nếu muốn lấy được đồ vật của lão K dưới danh nghĩa Diệp Dĩ Ngụy... thì phải cần sự giúp đỡ của người này.”

Diệp Dĩ Ngụy có vẻ không hứng thú với cuộc đối thoại giữa Viên Mục Dã và Chu Tử Cường, anh ta chỉ muốn thoát khỏi những chuyện này càng sớm càng tốt, sau đó sẽ rời đi cùng với Viên Mục Dã. Nhưng Khánh Nhi hiển nhiên không như vậy, khi cô ta nghe thấy Chu Tử Cường nhắc đến cha mình, trong mắt Khánh Nhi lóe lên một tia thù hận...

Giữa trưa, đoàn xe chạy đến một ngôi làng nhỏ hẻo lánh, mặc dù chỗ này nhìn bề ngoài rất bình thường, nhưng Viên Mục Dã phát hiện từ khi vào thôn, hai bên đường đều có dân làng canh gác, đặc biệt là những chiếc xe từ ngoài vào càng bị kiểm tra chặt chẽ.

Tuy nhiên, có vẻ như đoàn xe của Chu Tử Cường là khách quý ở nơi này, mặc dù có rất nhiều trạm gác, nhưng lính gác chỉ

xác nhận thân phận của họ lúc mới vào thôn, còn sau đó thả cho họ đi thẳng một mạch.

Không ngờ, lúc này Khánh Nhi vẫn luôn không lên tiếng lại đột nhiên phản nản: “Mùi gì mà thối thế...”

Thật ra từ lúc bắt đầu vào thôn, Viên Mục Dã đã ngửi thấy cái mùi kỳ quái này tràn ngập ở khắp nơi rồi, đây là một loại mùi thối sinh ra do công nghệ sản xuất ma túy cấp thấp... Nói cách khác, cái làng nhỏ nhìn có vẻ lạc hậu này thật ra là một nhà máy sản xuất ma túy bí mật.

Đoàn xe đi hết đoạn đường, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà nhỏ màu trắng không phù hợp với hoàn cảnh xung quanh. Sau đó một người đàn ông trung niên với nụ cười trên môi đi ra và nhiệt tình chào hỏi Chu Tử Cường...

Diệp Dĩ Ngụy cau mày khi thấy người này: “Tại sao lại là hắn?”

Viên Mục Dã nhỏ giọng hỏi: “Anh biết à?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Tôi chỉ gặp một lần, chỉ biết đó là một thủ lĩnh dưới trướng lão cáo già kia, nhưng tôi không biết tình huống cụ thể là thế nào.”

Không ngờ lúc này Khánh Nhi lại liếc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, sau đó hừ lạnh rồi nói: “Không ngờ Điền Hạ Niên với Chu Tử Cường là cùng một bọn, vậy mà trước đây cha tôi rất tin tưởng ông ta...”

Diệp Dĩ Ngụy lạnh lùng cười: “Chẳng phải cha cô trước đây cũng rất tin tưởng Chu Tử Cường ư? Làm đủ chuyện xấu cuối cùng bị phản bội... Không phải rất bình thường à?”

“Anh! Ông ấy là cha ruột của chúng ta đấy!” Khánh Nhi hơi tức giận.

Diệp Dĩ Ngụy lạnh lùng nhìn Khánh Nhi, anh ta nói: “Chuyện này thì cô không cần phải nhắc tôi... Tôi không nói ông ta không phải cha ruột của tôi, nhưng cái chết của ông ta liên quan gì đến tôi chứ?”

“Anh...” Khánh Nhi lập tức nghẹn lời, cô ta không biết phải nói gì để phản bác Diệp Dĩ Ngụy.

Lúc này, Chu Tử Cường ngoắc tay với mấy người trên xe:
“Cậu Nguy, Khánh Nhi... Xuống xe!”

“Anh Điền, chắc tôi không cần phải giới thiệu cậu Nguy và cô Khánh Nhi nữa đâu nhỉ?” Chu Tử Cường cười nói với Điền Hạ Niên.

Điền Hạ Niên nghe vậy thì cười tươi với hai anh em rồi bảo:
“Cậu Nguy, cô Khánh Nhi, đã lâu không gặp!”

Diệp Dĩ Nguy khẽ gật đầu chào Điền Hạ Niên, ngược lại Khánh Nhi vừa rồi còn chẳng thèm để ý đến Điền Hạ Niên thì bây giờ lại đột ngột đổi thái độ, cô ta ngọt ngào nói: “Chú Điền, không ngờ chú lại ở chỗ này!”

“Cô Khánh Nhi đừng nhìn nơi này đơn sơ, nhưng nó lại là thiên đường với lão Điền này đây, hiếm có dịp mọi người đến chỗ tôi làm khách, nhất định phải ở lại chơi vài ngày nhé...”
Điền Hạ Niên rất nhiệt tình.

Điền Hạ Niên nói xong thì liếc nhìn Viên Mục Dã, sau đó cười hỏi Chu Tử Cường: “Này Cường, không biết cậu bạn này là...”

Chu Tử Cường vội vàng giới thiệu hai người với nhau: “Đây là Viên Mục Dã, bạn thân của cậu Nguy, Tiểu Viên, đây là anh Điền, tên đầy đủ là Điền Hạ Niên.”

Mặc dù Viên Mục Dã không biết thân phận của đối phương, nhưng nhìn tình huống thì người này cũng là một nhân vật quan trọng trong gia tộc Bích, vì vậy Viên Mục Dã vừa cười vừa nói: “Xin chào anh Điền, lần này làm phiền anh rồi.”

Điền Hạ Niên cười nói: “Có gì mà phiền chứ, mọi người đến đây chơi là vinh dự cho tôi đây!”

Sau đó Điền Hạ Niên đưa họ vào nhà, một số dân làng mặc trang phục địa phương đang ở bên trong chuẩn bị thức ăn cho mọi người, mặc dù không phải món ăn cao cấp gì nhưng quý ở chỗ tươi ngon và tự nhiên...

Điền Hạ Niên vừa cười vừa nói: “Mau ngồi đi! Mọi người hết đi thuyền lại ngồi xe nên chắc ăn uống không được ngon miệng, tôi chuẩn bị một chút hoa quả địa phương cho nhẹ dạ dày, tối nay chúng ta sẽ ăn vài món ăn mặn ngon miệng.”

Chu Tử Cường cười: “Vẫn là anh Điền suy nghĩ chu đáo, mọi người đừng khách sáo nữa, chúng ta bắt đầu thôi!”

Sau khi mọi người ngồi xuống, Viên Mục Dã ngồi giữa Diệp Dĩ Nguy và Chu Tử Cường, còn Khánh Nhi thì không hề do dự ngồi xuống bên cạnh Điền Hạ Niên, cô ta cứ mở miệng ra là gọi “chú Điền” một cách rất thân mật...

Viên Mục Dã không ngờ cô gái Khánh Nhi này lại thay đổi đột ngột đến vậy, có vẻ như Diệp Dĩ Nguy đã nói đúng, mặc dù Khánh Nhi trước đó ngây thơ nhưng cũng không ngu ngốc. Trước đây có lão cáo già kia nên cô ta không cần phải sống trái với lương tâm, nhưng bây giờ khác rồi, vì vậy Khánh Nhi cũng cố gắng thay đổi bản thân... Ngược lại, người đã quen nhìn sự nham hiểm của lòng người như Diệp Dĩ Nguy thì vẫn không hề thay đổi.

Còn gã Điền Hạ Niên này nữa chứ, vừa nhìn là biết không phải một người đơn giản, hẳn có thể bắt tay với Chu Tử Cường ở thời điểm này đồng nghĩa với việc hai người họ đã cấu kết với nhau từ lâu. Thế giới này chính là “Có lợi thì tụ, hết lợi thì tan”, lão K vừa chết, những kẻ muốn tranh giành chất béo chắc chắn sẽ chờ cơ hội, còn về phần ai nuốt được cục thịt mỡ này thì phải dựa vào bản lĩnh của mình.

Sau khi ăn trưa xong, Điền Hạ Niên đích thân sắp xếp phòng cho họ nghỉ ngơi, nhưng Viên Mục Dã không còn lòng dạ nào để ngủ, vì vậy cậu cầm hai chai bia đi sang phòng Chu Tử Cường...

Chu Tử Cường thấy Viên Mục Dã đến tìm mình thì cười hỏi: “Sao vậy? Giày vò một ngày một đêm mà không mệt à?”

Viên Mục Dã cười khổ đáp: “Tôi không phải siêu nhân, làm sao không mệt được chứ, nhưng nếu không biết rõ một số việc thì không có lòng dạ nào mà nghỉ ngơi được...”

Chu Tử Cường dường như đã đoán được Viên Mục Dã đang nghĩ gì, gã bảo Viên Mục Dã tiến đến rồi nói: “Ngồi đi, tôi biết là cậu sẽ đến tìm tôi mà.”

Viên Mục Dã đi vào, sau đó nhìn xung quanh và hỏi: “Chỗ này không có camera giám sát chứ?”

Chương 956: Miệng nam mô bụng một bồ dao găm

Chu Tử Cường cười lắc đầu: “Chỗ này có điện và tín hiệu điện thoại đã là tốt lắm rồi, lão Điền sẽ không có những vật đó ở đây đâu.”

Viên Mục Dã nghe vậy lúc này mới yên tâm, cậu hỏi Chu Tử Cường: “Thân phận của Điền Hạ Niên là gì thế?”

“Hắn chính là nhân vật số ba của gia tộc Bích và cũng là trùm ma túy nổi tiếng của nước M...” Chu Tử Cường nói nhỏ.

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Vậy người số hai là ai?”

Chu Tử Cường cười nói: “Cậu khá lắm, nhanh như vậy đã nhận ra vấn đề mấu chốt. Nhân vật số hai là Q Bích, địa vị trong gia tộc chỉ sau lão K, đây là người có cơ hội giành lấy vị trí nhất sau khi lão K chết... Nhưng đó cũng chỉ là chuyện trước đây, khi đó lão K chỉ có một cô con gái là Khánh Nhi, vì vậy phải truyền lại vị trí theo quy tắc của gia tộc. Nhưng bây giờ chúng ta có cậu Ngụy trong tay, vậy thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Sau khi chuyện này thành công thì Điền Hạ Niên đạt được thứ gì? Nếu nhân vật số hai trở thành số một, vậy nhân vật số ba như hắn chẳng phải cũng tăng một cấp sao?”

Chu Tử Cường lắc đầu: “Chuyện này không đơn giản như cậu nghĩ đâu... Nhân vật số hai này là Tiết Phương, có biệt danh là Hoa Thủy Tinh, người này làm việc vừa xấu xa vừa tàn nhẫn, hơn nữa lại còn có thù tăt báo, bình thường gã toàn làm buôn bán súng ống nên trong tổ chức không ai dám trêu chọc gã, nhưng lão Điền lại có thù với người này.”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Không thể nào, tôi thấy anh Điền rất khéo trong công việc nên chắc hẳn phải là một người khéo léo

trong giao tiếp, tại sao lại chọc đến loại người như Tiết Phương chứ?”

Chu Tử Cường thở dài: “Nói thì nói như vậy, nhưng ai nấy đều có điểm mấu chốt của riêng mình, lão Điền từ trước đến giờ luôn là kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm, đừng nhìn hắn tươi cười với tất cả mọi người, nhưng sau lưng lại chuyên đi đâm lén. Năm đó lão Điền và Tiết Phương trở mặt vì một cô gái, chuyện này khá là ồn ào, suýt nữa còn phá hoại công việc làm ăn trong tay hai người đó, cuối cùng lão K phải ra mặt mới giải quyết được.”

“Lão K giải quyết thế nào?” Viên Mục Dã hỏi.

Chu Tử Cường lạnh lùng nói: “Ông ta là đại ca trong gia tộc, đương nhiên không thể nghiêng về một bên nào cả, vì vậy lão K giết luôn cô gái đó.”

Viên Mục Dã sửng sò, sau đó cười gượng, nói: “Đây đúng là phong cách của lão ta...”

Chu Tử Cường trầm giọng, nói: “Không phải, lúc đó lão K đã nói, tất cả đều là anh em nên không đáng trở mặt vì một cô gái, phụ nữ luôn là nguồn gốc của tai họa, vì vậy giết là xong mọi chuyện.”

Viên Mục Dã thở dài: “Chính vì thế mà Điền Hạ Niên cũng giống như anh, tất cả đều mong lão K chết sớm... Đúng không?”

Chu Tử Cường cười: “Đương nhiên, thật ra năm đó cô gái kia là người của lão Điền, nhưng Tiết Phương cậy mình có địa vị cao hơn lão Điền trong gia tộc, gã muốn mạnh mẽ bắt người... Cho nên lão K trông thì có vẻ xử lý công bằng đấy, nhưng thật ra là ông ta đang tìm đường thoát cho Tiết Phương. Mối hận giết vợ đoạt vợ, nếu cậu là lão Điền thì cậu có bỏ qua không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Vì vậy Điền Hạ Niên chẳng những muốn lão K chết, hắn càng không muốn Tiết Phương leo lên vị trí đó.”

Chu Tử Cường gật đầu: “Kẻ thù của kẻ thù là bạn.”

Viên Mục Dã nghe Chu Tử Cường nói nhiều như vậy thì đột nhiên hiểu ra một điều, đó là những người có thể chiếm một vị trí trong gia tộc Bích đều không phải người bình thường, và họ

cũng tự nhiên không phải người tốt, chỉ khác nhau ở chỗ ai mưu kế thâm sâu hơn mà thôi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã hơi nghi ngờ hỏi Chu Tử Cường: “Nếu anh dùng tên tuổi của Diệp Dĩ Ngụy để lấy được vị trí của lão K, vậy Điền Hạ Niên có thể nhận được lợi ích gì?”

Chu Tử Cường bình tĩnh nói: “Hắn sẽ trở thành nhân vật số hai trong gia tộc, còn về phần Tiết Phương... Đương nhiên gã sẽ biến mất trên thế giới này.”

“Còn sau này thì sao, anh định để Diệp Dĩ Ngụy làm con rối mãi mãi à? Hơn nữa anh ấy cũng không thể kéo dài với anh mãi như thế được...” Viên Mục Dã lạnh lùng nói.

Chu Tử Cường cười to: “Đây là đương nhiên... Khi mọi thứ đi đúng hướng, Diệp Dĩ Ngụy sẽ giảm dần cơ hội xuất hiện trong tổ chức, tất cả quyết định của cậu ta đều do tôi truyền đạt, nếu như không cần thiết, Diệp Dĩ Ngụy cũng sẽ không quay về nước M.”

Viên Mục Dã khẽ hừ một tiếng: “Quá trình này có vẻ không ngắn!”

Chu Tử Cường nhún vai: “Chịu thôi, tự do là cần trả một cái giá lớn, nhưng như thế chẳng phải vẫn tốt hơn gấp trăm lần so với việc bị cha ruột giam lỏng sao?”

“Vậy còn Khánh Nhi thì sao? Anh định làm gì cô ấy?” Viên Mục Dã hỏi.

Chu Tử Cường cười: “Vậy phải xem cô ta nghĩ thế nào, cô nàng này khác với Diệp Dĩ Ngụy, trong mắt cô ta thì tôi là kẻ thù giết cha, cậu cảm thấy cô ta sẽ từ bỏ ý đồ sao?”

“Một cô gái nhỏ bé như vậy thì có thể gây ra sóng gió gì chứ... Anh Cường, chẳng lẽ anh sợ Khánh Nhi sao?” Viên Mục Dã cố ý hỏi.

Tiếc là Chu Tử Cường không mắc bẫy: “Tôi có thể hứa với cậu, chỉ cần Khánh Nhi đồng ý, tôi sẽ giúp cô ta che giấu danh tính rồi bắt đầu cuộc sống mới... Nhưng cô gái này chưa chắc đã nhớ ơn của cậu, nếu đến lúc đó mà cô ta vẫn một lòng muốn báo thù, vậy thì tôi tự nhiên sẽ không nương tay.”

Sau khi nói chuyện với Chu Tử Cường, Viên Mục Dã lập tức đến phòng của Diệp Dĩ Ngụy và nói với anh ta về tình hình hiện tại. Diệp Dĩ Ngụy nghe xong trầm giọng, nói: “Gã Tiết Phương kia tuyệt đối không phải đèn cạn dầu, nếu Chu Tử Cường thật sự nắm chắc đến vậy, gã sẽ không dẫn chúng ta đến gặp Điền Hạ Niên trước tiên.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng là như vậy, đúng rồi, tình hình của Khánh Nhi hôm nay thế nào? Cô ấy rất quen thuộc với Điền Hạ Niên à?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Tôi cũng không rõ lắm, hy vọng cô ta đừng tự cho là thông minh...”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay là anh đi khuyên cô ấy đi, chuyện trong gia tộc quá sâu, tốt nhất cô ấy đừng để mình bị cuốn vào.”

Diệp Dĩ Ngụy hơi mệt mỏi nói: “Vô ích thôi, cô gái này có tính cách rất bướng bỉnh... Cô ta mà đã muốn làm gì thì chẳng ai khuyên được, cứ chờ đến khi cô ta va vào tường rồi lại tính tiếp.”

Viên Mục Dã thấy Diệp Dĩ Ngụy có vẻ mệt mỏi nên đứng dậy chuẩn bị rời đi, không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại gọi cậu lại và nói: “Cậu nên tìm cơ hội rời đi, tôi cảm thấy mọi chuyện không ổn lắm...”

“Nói linh tinh gì thế, anh nói cho tôi nghe không ổn ở chỗ nào?” Viên Mục Dã hỏi.

Diệp Dĩ Ngụy bất đắc dĩ nói: “Chỉ là cảm giác... Nếu tôi là Tiết Phương, tôi chắc chắn sẽ không để con trai lão K sống sót quay về gia tộc.”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi bước nào hay bước đó đi!” Viên Mục Dã gạt phăng.

Sự thật đã chứng minh những lo lắng của Diệp Dĩ Ngụy không phải không có lý, vào trưa hôm sau, Điền Hạ Niên dẫn theo mọi người uống trà trong đồn điền cao su của làng, bỗng có một người dân đang đi ngang qua ngõ ngách tiến về phía Diệp Dĩ Ngụy, sau đó rút súng bắn.

Chương 957: Không thể phá vỡ quy tắc

May mà Viên Mục Dã nhanh tay nhanh mắt, cậu đã dự đoán được nguy hiểm nên kéo Diệp Dĩ Ngụy ra khỏi chỗ ngồi, sau đó nhanh chóng đẩy anh ta đến phía sau chiếc cột trong đình nghỉ mát... Nếu không, Diệp Dĩ Ngụy đã thủng lỗ chỗ giống chiếc ghế anh ta ngồi rồi.

Lần này, đến cả Chu Tử Cường cũng không ngờ rằng bọn họ lại gặp tập kích ngay trong hang ổ của Điện Hạ Niên, hơn nữa mục tiêu của đối phương cực kỳ rõ ràng, đó chính là Diệp Dĩ Ngụy, người thừa kế là nam giới...

Tên sát thủ thấy lần đầu không bắn trúng Diệp Dĩ Ngụy nên quay người định bỏ chạy, kết quả là gã bị Chu Tử Cường bắn vào chân, cùng lúc đó thủ hạ của Điện Hạ Niên cũng chạy đến và trực tiếp đè tên sát thủ xuống đất.

Chu Tử Cường không giết người ngay tại chỗ vì muốn hỏi kẻ đứng sau là ai, không ngờ gã sát thủ này rất chuyên nghiệp, sau khi thấy mình không thể chạy thoát thì đã cắn nát túi độc trong miệng để tự sát.

Dù sao chuyện này cũng xảy ra ở địa bàn của Điện Hạ Niên, vì vậy hắn lập tức gọi người phụ trách đám thủ hạ ra hỏi, hóa ra tên sát thủ này vừa mới đến thôn vài ngày trước, tên sát thủ nói là họ hàng xa của nhà họ Vũ... Điện Hạ Niên nghe xong gật đầu, sau đó sai người đi gọi cả nhà họ Vũ đến.

Viên Mục Dã biết chuyện đến nước này đã xâm phạm đến ranh giới cuối cùng của Điện Hạ Niên, hôm nay người này đến đây để ám sát Diệp Dĩ Ngụy, nhưng nếu ngày mai có người đến ám sát Điện Hạ Niên thì sao?

Không lâu sau, một người đàn ông gầy gò dẫn theo một người phụ nữ và một đứa trẻ đi tới, Viên Mục Dã nhìn trạng thái của

đối phương thì phát hiện A Vũ này trông rất uể oải, có vẻ đây là một gã nghiện.

Người phụ nữ của A Vũ nhìn thấy thi thể trên mặt đất thì sợ hãi hét lên, sau khi nhìn rõ mặt đối phương, cô ta lại lao vào khóc. Sau khi hỏi mới biết, hóa ra tên sát thủ này là em họ của cô ta...

Điền Hạ Niên nghe xong bèn hiền lành nói: “A Vũ à, trong thôn có quy định của thôn, là không cho phép người ngoài vào, chẳng lẽ cậu không biết sao?”

A Vũ rụt rè nói: “Chú Ba, cháu biết sai rồi... Đều là do bà vợ của cháu, người kia là anh em bên di của cô ấy, nó nói làm ăn bên ngoài nợ khá nhiều nên muốn tìm một nghề kiếm tiền nhanh chóng. Chú cũng biết sức khỏe của cháu rồi đấy, cháu không thể làm được việc nặng, vì vậy mới bảo thằng em bên nhà vợ đến giúp đỡ một chút. Nhưng cháu không hề biết nó có ý đồ xấu! Nếu biết trước thằng này khôn nặn như vậy, cho dù có đánh chết cháu thì cháu cũng không dám để nó đến thôn của chúng ta!”

Điền Hạ Niên gật đầu: “A Vũ, theo lý thuyết thì ông của cháu là chú họ của chú, chuyện chúng ta là người một nhà là sự thật không thể chối cãi. Nhưng trong thôn có quy định riêng của nó, bây giờ các người vi phạm quy định đó, chú cũng không thể vì cháu là người nhà mà giữ gìn cháu được, nếu không sẽ chẳng quản lý nổi cái thôn làng này.”

A Vũ sợ đến mức quỳ xuống ngay tại chỗ, sau đó liên tục vái lạy Điền Hạ Niên: “Chú ba tha mạng! Chú ba tha mạng! Con nhà cháu vẫn còn nhỏ, vợ cháu cũng còn trẻ, nếu như cháu chết, vậy mẹ con họ phải sống thế nào?”

Điền Hạ Niên suy nghĩ một chút, sau đó nói với vẻ khó khăn: “Cũng đúng... Vậy hãy cùng nhau lên đường đi!”

Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy ở bên cạnh nghe vậy đều sửng sốt, dù biết Điền Hạ Niên trước giờ không phải người tốt lành gì, nhưng không ngờ hắn lại tàn ác đến mức xử tử cả ba người nhà A Vũ... Viên Mục Dã đang định tiến lên ngăn cản thì lại bị Chu Tử Cường ngăn lại và ra hiệu cho cậu đừng làm ầu.

Cuối cùng, Diệp Dĩ Ngụy là người lên tiếng trước: “Anh Điền, sao phải tức giận như thế? Chẳng phải tôi vẫn ổn sao? Tôi thấy gia đình của A Vũ thật sự không biết gì hết, nếu vì tôi mà khiến cả nhà họ phải trả giá bằng mạng sống, thế thì tội lỗi của tôi lớn lắm.”

Viên Mục Dĩ nghĩ rằng Diệp Dĩ Ngụy đã lên tiếng thì Điền Hạ Niên sẽ nể mặt anh ta, không ngờ Điền Hạ Niên nghe xong lại cười và bảo: “Cậu Ngụy đúng là người nhân hậu, họ Điền tôi rất cảm động, nhưng quy định ở đây không thể vi phạm được. Mặc dù điều kiện trong thôn đơn sơ, nhưng mọi người lại rất đoàn kết... Nếu hôm nay tôi phá lệ đối với gia đình A Vũ, vậy thì lòng người sẽ tan rã.”

Ý của Điền Hạ Niên rất rõ ràng, chuyện này không liên quan đến một mình Diệp Dĩ Ngụy mà nó còn liên quan đến lòng tin trong thôn, vì vậy quy tắc không thể phá và gia đình A Vũ buộc phải chết.

Mặc dù Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy đều quan tâm đến việc cứu người, nhưng bọn họ còn chưa tự cứu nổi chính mình thì làm sao có thể cứu được người khác chứ?

Sáng sớm hôm sau, thi thể ba người nhà A Vũ và tên sát thủ bị treo trên một cây cao su to trong rừng cao su, mọi người trong thôn khi đi ngang qua đây đều nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của họ trước khi chết...

Kiểu cảnh cáo như thế này còn hữu ích hơn bất kỳ quy tắc nào, nỗi sợ hãi cái chết đã in sâu vào trái tim mỗi người dân trong làng. Viên Mục Dĩ hiểu rất rõ, đó chính là hiệu quả mà Điền Hạ Niên muốn, những người dân trong làng đều biết kết cục khi xúc phạm ranh giới cuối cùng của hắn.

Sau khi chuyện này xảy ra, người dân trong làng nhìn thấy mấy người Viên Mục Dĩ cứ như nhìn thấy ma, bọn họ sẽ né tránh từ xa chứ không nhiệt tình hiếu khách như ban đầu nữa. Còn thi thể gia đình A Vũ vẫn bị treo ở chỗ đó, nó vẫn chưa bị hạ xuống cho đến tận lúc mấy người Viên Mục Dĩ rời đi...

Chu Tử Cường và gã nham hiểm Điền Hạ Niên thương lượng thêm vài ngày nữa, cuối cùng đặt ra kế hoạch cuối cùng, Điền Hạ Niên sẽ ra mặt liên lạc với những thành viên khác trong gia

tộc, để bọn họ ra sức ủng hộ Diệp Dĩ Nguy thừa kế toàn bộ tài sản và thế lực của lão K.

Vì có bài học lần này, Chu Tử Cường càng trở nên cẩn thận hơn, thậm chí vì muốn gây hoang mang cho đối phương mà gã đã sai thuộc hạ chạy về trụ sở chính theo lộ trình ban đầu, còn Chu Tử Cường thì dẫn theo mấy tên tay sai đắc lực cùng với đám người Viên Mục Dĩ đi sang tuyến đường hoàn toàn mới.

Trong lúc này, Viên Mục Dĩ cũng từng nghĩ đến việc bỏ trốn cùng Diệp Dĩ Nguy khi số người bên cạnh Chu Tử Cường không nhiều, nhưng sau khi tính toán thật cẩn thận, bọn họ vẫn không lựa chọn làm như vậy... Đầu tiên, kể cả Diệp Dĩ Nguy có trốn được lần này thì sau này sẽ thế nào? Diệp Dĩ Nguy là báu vật mà mọi thế lực khắp nơi đều tranh giành, anh ta sẽ chẳng có ngày nào được yên bình cả.

Ngoài ra bọn họ còn phải dẫn theo Khánh Nhi, hiện giờ đầu óc của cô gái này rất kỳ quái, Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Nguy đều không rõ cô ta đang nghĩ gì? Hơn nữa Khánh Nhi dường như không muốn thoát khỏi những chuyện này, cho dù cô ta có đồng ý đi cùng với họ thì cũng chẳng có gì bảo đảm không có chuyện xảy ra trong tương lai.

Vài ngày sau, Chu Tử Cường dẫn đám người Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Nguy đi vòng vèo, cuối cùng cũng đến trụ sở của gia tộc Bích ở thủ đô nước M, sở dĩ Chu Tử Cường mất vài ngày mới chạy đến, là vì gã muốn Điền Hạ Niên có thời gian thực hiện kế hoạch đã bàn lúc trước...

Chương 958: Hoa Thủy Tinh

Hầu hết các thành viên thuộc các ngành quan trọng trong gia tộc đã được Điền Hạ Niên thuyết phục, dù sao đi theo cậu chủ mới vẫn tốt hơn gấp trăm lần đi theo kẻ tàn nhẫn “Hoa Thủy Tinh - Tiết Phương”. Khi lần đầu nhìn thấy Tiết Phương, mấy người Viên Mục Dĩ đều bị sốc bởi vẻ ngoài đặc biệt của gã.

Tiết Phương khoảng 38, 39 tuổi, nhưng gã lại nhuộm tóc trắng xóa, điều kỳ lạ nhất không phải là điểm này, mà là mắt trái của Tiết Phương là một con mắt giả nhiều màu sắc... Dáng vẻ đặc biệt đó của gã đứng giữa một đám thành viên tổ chức mặc quần đen áo đen trông rất chói mắt, gã hoàn toàn là kiểu tồn tại khiến người ta khó mà quên được.

Trước đó Viên Mục Dĩ cảm thấy hơi khó hiểu khi nghe Chu Tử Cường nói biệt danh của Tiết Phương là “Hoa thủy tinh”, cậu thầm nghĩ tại sao một người đàn ông lớn tuổi lại có biệt danh này. Nhưng khi gặp mặt gã thì Viên Mục Dĩ đã hiểu, hóa ra lý do khiến đối phương có biệt hiệu này là vì gã có một con mắt giả.

Theo lý thuyết thì với công nghệ hiện giờ, Tiết Phương hoàn toàn có thể thay cho mình một con mắt nhân tạo, hơn nữa còn là loại “nhìn y như thật”, nhưng không hiểu tại sao mà Tiết Phương chỉ dùng một con mắt khiến người khác phải sợ hãi này.

Hôm nay là buổi lễ tưởng niệm lão K trong nội bộ gia tộc, vì vậy mấy người Diệp Dĩ Ngụy đều ăn mặc rất chỉnh tề, còn Viên Mục Dĩ mặc một bộ vest màu đen đơn giản và lẳng lặng đứng sau lưng Diệp Dĩ Ngụy, cậu lúc nào cũng quan sát mọi hành động của đám tai to mặt lớn này...

Xét về tình hình hiện tại, gia tộc Bích đã hoàn toàn chia thành hai phe, một phe cậu chủ do Điền Hạ Niên cầm đầu ủng hộ Diệp Dĩ Ngụy, một phe khác là phe nhà họ Hoa thề đi theo Tiết Phương.

Đương nhiên, bề ngoài vẫn phải giữ gìn phép lịch sự, cho dù hai nhóm người như nước với lửa thì cũng không thể phá hoại quy tắc, vì mục đích chính hôm nay mọi người tụ tập ở đây là để tế bái...

Điền Hạ Niên cười vui vẻ và nói với Tiết Phương: “Lão Tiết, để tôi giới thiệu với anh, người thanh niên tuổi trẻ tài cao này là con trai duy nhất của lão K, Diệp Dĩ Nguy.”

Tiết Phương híp mắt nhìn Diệp Dĩ Nguy, sau đó ra vẻ ngạc nhiên nói với Điền Hạ Niên: “Lão Điền, anh trêu tôi đấy à? Chẳng phải ngài K chỉ có một cô con gái là Khánh Nhi thôi sao? Từ khi nào lại mọc ra một đứa con trai thế? Chắc nó thấy lão K về châu trời nên chạy đến để nhận người thân lung tung hả?”

Điền Hạ Niên dường như đã đoán trước rằng Tiết Phương sẽ nói như vậy, hắn vừa cười vừa đáp: “Đó là vì anh không biết đấy chứ... Hai năm trước lão K có vấn đề về thận nên cần phải phẫu thuật ghép thận. Trong quá trình tìm kiếm thận, ngài ấy phát hiện mình có một giọt máu để sót lại ở bên ngoài, vì vậy ngài K mới tìm mọi cách để đón cậu chủ quay về, cậu Nguy còn hiến một quả thận của mình cho ngài K. Lão Tiết, nếu anh không tin, tôi có kết quả xét nghiệm ADN của ngài K và cậu Nguy. Nếu anh còn không tin được lão Điền tôi, vậy tôi có thể bảo cậu Nguy và cô chủ Khánh Nhi làm xét nghiệm một lần nữa, tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng cậu chủ Diệp Dĩ Nguy chính là con ruột của ngài K.”

Đối với việc này, Điền Hạ Niên hoàn toàn chắc chắn, bởi vì Diệp Dĩ Nguy đã ghép thận của mình cho ngài K một thời gian rồi, nên đã có những bằng chứng y học rất chặt chẽ để chứng minh cho mối quan hệ cha con của họ.

Hơn nữa, ngay cả khi Tiết Phương không chịu thừa nhận tính xác thực của kết quả xét nghiệm do ngài K không có mặt, trong tay Điền Hạ Niên vẫn còn Khánh Nhi, chỉ cần cho hai anh em họ làm so sánh thì có thể chứng minh Diệp Dĩ Nguy chính là con ruột của K Bích...

Tiết Phương dường như cũng biết không thể làm trò gì trong chuyện này, vì vậy gã nhìn Diệp Dĩ Nguy một chút, sau đó cười gian, nói: “Không biết cậu Nguy trước đây làm gì?

Ngành này của chúng tôi thường xuyên chém giết, một ngày chết dăm ba người cũng là chuyện rất bình thường... Không phải ai cũng làm được đâu, nhất là mấy đứa nhỏ mặt trắng chân tay yếu ớt.”

Diệp Dĩ Ngụy cười nói: “Thật là trùng hợp... Trước đây tôi là bác sĩ pháp y, tôi thích nhất là giao tiếp với người chết, bởi vì người chết không bao giờ nói dối, không giống mấy người sống tìm phôi toàn mấy thứ bần thiu.”

Nghe Diệp Dĩ Ngụy nói như vậy, khóe miệng của Tiết Phương hơi co giật, gã muốn đánh đòn phủ đầu để áp chế tinh thần Diệp Dĩ Ngụy, không ngờ lại đá đúng tâm sất, Tiết Phương ngạc nhiên đến mức không biết phải nói gì nữa.

Điền Hạ Niên thấy vậy cười tủm tỉm hòa giải: “Cậu Ngụy đúng là tuổi trẻ tài cao! Thật sự ứng với câu nói... Hồ không đẻ ra chó bao giờ!”

Các thành viên khác của “Phe cậu chủ” lập tức phụ họa, Tiết Phương mặc dù cảm thấy tức giận nhưng không thể nói gì thêm. Sau đó lễ truy điệu chính thức bắt đầu, tất cả thành viên của gia tộc Bích lần lượt lên dâng hương dựa theo chức vị của họ...

Không ngờ, ngay trước khi buổi lễ kết thúc, một nhân vật khiến tất cả những người có mặt đều bất ngờ bỗng xuất hiện, đó chính là nhân vật số hai của tổ chức Thâm Tiềm – “Tiểu Vương”... Trong tổ chức Thâm Tiềm, bình thường bốn gia tộc lớn đều làm theo ý mình, chỉ khi nào thủ lĩnh của gia tộc qua đời, nhân vật số một hoặc số hai của tổ chức mới xuất hiện để giải quyết.

Nói cách khác, chắc chắn đã có người mời “Tiểu Vương” tham gia vào chuyện này, nhưng Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy không biết người có biệt danh Tiểu Vương này ủng hộ phe nào...

Đầu tiên, Tiểu Vương và trợ lý cùng tiến lên thắp nén hương cho lão K, sau đó quay đầu nhìn mọi người và nói: “Trước cái chết của K Bích, tôi và anh Phong đều rất đau buồn, dù sao chúng tôi đã làm việc cùng nhau hơn 30 năm, không ngờ anh ấy lại ra đi vội vàng như vậy. Nhưng nhà không thể một ngày không có chủ, vì vậy tôi và anh Phong hy vọng các vị nhanh

chóng tuyển được thủ lĩnh đời tiếp theo, để gia tộc Bích yên ổn vượt qua nguy cơ lần này. Nếu không... một khi tôi và anh Phong nhúng tay vào chuyện này, mặt mũi của các vị chắc cũng sẽ hơi khó coi.”

Viên Mục Dã đoán vị “anh Phong” mà Tiểu Vương nói chắc là thủ lĩnh cao nhất của tổ chức, mặc dù bọn họ không nói rõ ủng hộ phe nào, nhưng thái độ của Tiểu Vương cũng rất rõ ràng, là nếu gia tộc Bích không chọn được trong nội bộ, bọn họ sẽ chọn một người bên ngoài gia tộc...

Viên Mục Dã đương nhiên không biết sự lợi hại của vị Tiểu Vương này, nhưng nhìn vào thái độ cung kính của tất cả mọi người ở đây là biết, người này trông có vẻ nho nhã nhưng trên thực tế lại là một kẻ giết người không thấy máu.

Sau khi Điền Hạ Niên và Tiết Phương cùng tiễn Tiểu Vương rời đi, sắc mặt hai người cũng hơi khó coi, Viên Mục Dã đoán hai người bọn họ không hy vọng “Đại Vương và Tiểu Vương” xen vào chuyện này...

Chương 959: Bầu cử

Còn Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy bây giờ cũng có một mối nguy hiểm tiềm ẩn khác, đó là lão K thật đang ở chỗ nào? Mục đích giả chết của lão ta là gì? Sau khi buổi lễ tưởng niệm kết thúc, Chu Tử Cường chuẩn bị dẫn mấy người Diệp Dĩ Ngụy rời đi, không ngờ lại bị đám người Tiết Phương ngăn lại, gã nói muốn làm một cuộc bầu cử bí mật.

Viên Mục Dã nghe mà cảm thấy buồn cười, không ngờ tội phạm có tổ chức mà cũng bầu cử dân chủ? Điền Hạ Niên cũng không có ý kiến gì, ngoại trừ việc thảo luận về ngày bỏ phiếu.

Bởi theo ý kiến của Điền Hạ Niên, nếu bỏ phiếu thì phần thắng của “Phe cậu chủ” rất lớn, nhưng điều kiện tiên quyết là Tiết Phương không giờ trò... Vì vậy Điền Hạ Niên cần có thời gian để lên kế hoạch và chuẩn bị cho tất cả những việc này.

Bây giờ mọi người đều bận rộn vì cuộc bầu cử vài ngày sau đó, nhưng ứng cử viên trên danh nghĩa là Diệp Dĩ Ngụy lại có thời gian rảnh rỗi ngồi uống cà phê và trò chuyện với Viên Mục Dã trên tầng cao nhất của khách sạn.

Diệp Dĩ Ngụy nhấp một ngụm cà phê rồi nói: “Tốt hơn hết cậu đừng tiếp xúc quá gần với Chu Tử Cường và Điền Hạ Niên, hai ngày qua mí mắt tôi cứ giật liên tục, tôi luôn cảm thấy có chuyện gì đó sẽ xảy ra...”

Viên Mục Dã cười hỏi: “Sao thế? Anh sợ bọn họ đen đủi sẽ liên lụy đến tôi à?”

Diệp Dĩ Ngụy đặt cốc cà phê trong tay xuống rồi nghiêm mặt, nói: “Cậu không hiểu rõ lão già kia đâu, nếu lão ta thật sự chưa chết, kết cục của Chu Tử Cường sẽ rất thảm, người hợp tác với gã là Điền Hạ Niên cũng chẳng khá hơn là bao... Vì vậy hai ngày tới cậu phải theo sát tôi, tốt nhất là không rời nửa bước.”

Viên Mục Dã hiểu tại sao Diệp Dĩ Ngụy lại nói như vậy, bởi vì mặc dù lão cáo già không coi Diệp Dĩ Ngụy là con trai mình, nhưng cũng phải thừa nhận anh ta mới chính là người mà lão cáo già quan tâm nhất, nói gì thì nói, Diệp Dĩ Ngụy cũng liên quan đến sự sống chết của lão mà? Vì vậy bây giờ chỉ có đi theo Diệp Dĩ Ngụy mới là an toàn nhất...

“Mấy ngày nay Khánh Nhi đang làm gì thế? Sao tôi không thấy cô ta?” Viên Mục Dã tò mò hỏi.

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Tôi bảo Chu Tử Cường đưa cô ta đi rồi, tình huống hiện tại rất không rõ ràng, tôi hy vọng rằng bất kể bên nào thắng, Khánh Nhi cũng sẽ không bị liên lụy. Còn sau khi chuyện này kết thúc... chúng tôi mỗi người mỗi ngả, hai bên không còn dây dưa với nhau nữa.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Sắp xếp như vậy cũng tốt, tôi luôn cảm thấy trạng thái của cô gái này rất kỳ lạ, giữ cô ta lại bên cạnh thật sự không được yên tâm cho lắm. Hơn nữa... bất kể cuối cùng là lão cáo già thắng hay Chu Tử Cường thắng, Khánh Nhi cũng sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.”

Diệp Dĩ Ngụy bật cười: “Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng Tiết Phương sẽ thắng à? Sao thế? Vị Hoa Thủy Tinh kia không lọt được vào mắt cậu sao?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ cười: “Tiết Phương đúng là một kẻ tàn nhẫn, nhưng gã không phải một kẻ có đầu óc, đó cũng là lý do tại sao trước đây lão cáo già trông có vẻ công bằng nhưng thực tế lại giúp Tiết Phương chứ không phải Điền Hạ Niên. Bởi vì Tiết Phương rất dễ khống chế, việc lão cáo già để gã chèn ép Điền Hạ Niên thì chỉ có lợi cho lão ta mà thôi...”

Diệp Dĩ Ngụy hơi ngạc nhiên, sau đó trầm giọng hỏi: “Cậu cảm thấy người đứng sau lưng Tiết Phương là lão cáo già à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “E rằng là như vậy... Đó là lý do mà lão cáo già không hề sợ hãi, từ đầu đến cuối lão ta không hề xuất hiện, chắc lão muốn nhờ vào chuyện này để nhìn rõ những người bên cạnh, sau đó diệt trừ triệt để những kẻ đối lập.”

“Nếu đã như vậy, tại sao lão ta lại sai sát thủ đến giết tôi? Lão già đó bây giờ đâu có muốn tôi chết...” Diệp Dĩ Ngụy nghi

ngờ.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đưa ra câu trả lời: “Có lẽ lúc đó Tiết Phương chưa biết ông chủ của gã chưa chết, nếu không tại sao sau này gã lại yên tĩnh như vậy? Ám sát một lần mà đã bỏ cuộc? Thế đâu có giống phong cách của Tiết Phương?”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn thoáng qua cảnh đêm bên ngoài cửa sổ và hỏi: “Theo cậu thì chúng ta có nên nói chuyện này cho Chu Tử Cường biết không?”

Viên Mục Dã cười: “Anh cảm thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy chúng ta nên yên lặng theo dõi mọi biến cố, hai hồ đánh nhau sẽ có một con phải chết, một con khác chắc cũng bị thương... Đến lúc đó chúng ta tranh thủ trốn thoát không tốt sao?” Diệp Dĩ Ngụy nói đầy tự tin.

Sau khi nghe những lời này, Viên Mục Dã vươn vai, nói: “Được rồi, vậy hãy làm như lời anh nói đi...”

Chiều ngày hôm sau, lễ bầu cử dân chủ được tổ chức ở câu lạc bộ tư nhân bên trong gia tộc Bích, mười một thủ lĩnh gia tộc cùng hai thủ hạ đi tới địa điểm bầu cử đúng giờ... Mỗi một vị thủ lĩnh nhỏ này nắm một phiếu, đồng ý hoặc phản đối Diệp Dĩ Ngụy kế thừa vị trí của K Bích.

Diệp Dĩ Ngụy là người được chọn kế vị, nên tự nhiên có tư cách có mặt ở hiện trường, Viên Mục Dã vẫn như trước đó, từ đầu đến cuối cậu giấu mình đi theo sau lưng Diệp Dĩ Ngụy, trông giống như một vệ sĩ riêng của anh ta.

Vì để giành được càng nhiều phiếu bầu, Điền Hạ Niên còn đặc biệt chuẩn bị một bài phát biểu tranh cử cho Diệp Dĩ Ngụy, mặc dù Diệp Dĩ Ngụy cũng cảm thấy chuyện này khá nực cười, nhưng anh ta vẫn lên sân khấu đọc bài phát biểu...

Không ngờ, trước khi Diệp Dĩ Ngụy kịp đọc xong, Tiết Phương ở phía dưới lại gào lên: “Cậu Ngụy, đừng nói mấy lời nhảm nhí này... hãy nói cái gì thực tế một chút đi!”

Điền Hạ Niên đứng ở dưới khán đài vội vàng bước đến ngăn cản: “Tiết Phương, anh có thể kỷ luật một chút được không? Kể cả anh không tôn trọng cậu Ngụy thì cũng phải tôn trọng cha của cậu ấy là ngài K một chút chứ? Chính anh đã đề xuất

bỏ phiếu, vậy mà bây giờ lại quấy rối? Rốt cuộc thì anh muốn làm gì?”

Tiết Phương gân cổ lên: “Tôi có quấy rối đâu? Nếu là bỏ phiếu công bằng thì đừng có độc tài như thế chứ, chẳng lẽ còn không cho người ta nói?”

“Ai không cho anh nói, dù sao anh cũng phải chờ cậu Nguy nói xong đã chứ? Đây là sự tôn trọng tối thiểu có được không?” Điền Hạ Niên tức giận.

Tiết Phương cười nhạo: “Mấy cái lời ba lằng nhằng mà cậu ta vừa đọc, nghe là đã biết do người khác viết rồi, đừng làm mấy trò mèo này nữa, hãy nói một chút thực tế để chúng tôi nghe đi...”

Diệp Dĩ Ngụy đứng trên sân khấu nghe vậy thì vò bài diễn văn rồi ném nó sang một bên, sau đó trầm giọng, nói: “Thật ra tôi cũng cảm thấy mấy thứ hình thức này chẳng có ý nghĩa gì, muốn nghe những điều thực tế cũng được thôi, nhưng vấn đề là mọi người muốn nghe tôi nói cái gì? Làm thế nào để chế thuốc phiện hoặc làm thế nào để buôn bán nội tạng à? Tôi nghĩ các người đã sai rồi, đây không phải điểm mạnh của tôi mà là của các người... Mọi người cũng biết rõ ông già tôi trước đây quản lý việc kinh doanh trong gia tộc thế nào, tôi là con của ông ta nên cũng học được những thứ đó, thậm chí có thể còn mạnh hơn.”

Đám người dưới sân khấu không ngờ Diệp Dĩ Ngụy sẽ đột ngột nói như vậy, tất cả đều kinh ngạc ngẩn ra tại chỗ, đến cả Tiết Phương vừa rồi còn liên tục kêu gào thì bây giờ cũng ngậm miệng...

Chương 960: Diệp Dĩ Ngụy kế nhiệm K Bích

Diệp Dĩ Ngụy thấy không ai bàn tán gì nữa, bèn tiếp tục: “Mọi người đừng căng thẳng, ý của tôi là, tuy tôi là con của ông già nhưng không phải là ông ta, tôi trẻ hơn và cũng dân chủ hơn ông ta, cho nên không có chuyện gì là không thể thương lượng, chỉ cần anh có thể thuyết phục được tôi... Còn nữa! Tất cả mọi người đều hiểu rõ không cần phải giả vờ hồ đồ làm gì. Ông già đột nhiên chết đi, các người đều nhòm ngó đến vị trí cao nhất này, nhưng vị trí này dễ ngồi như vậy sao? Nhỡ đâu ngồi không vững thì rất có khả năng sẽ tiếp bước cùng đi với ông già tôi đây. Lão Tiết... anh có muốn ngồi không?”

Tiết Phương đột nhiên bị Diệp Dĩ Ngụy điếm danh, giật nảy mình, không chút nghĩ ngợi nói: “Cậu Ngụy nói gì thế, Tiết Phương tôi sao dám tranh với cậu chứ?”

Diệp Dĩ Ngụy cười nói: “Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, vị trí này không dễ ngồi, quá nóng... Nói thật tôi cũng biết mình không phải là lựa chọn tốt nhất, nhưng có cách nào khác đâu? Ai bảo tôi là con trai của ông già, các anh thì sao? So với việc tốn thời gian ngồi đây bình bầu lựa chọn, không bằng mọi người đưa ra các đề nghị của mình đi, các anh muốn gì, nói luôn thứ mà sau khi tôi nhậm chức có thể thỏa mãn các anh đi.”

Điền Hạ Niên ngồi bên dưới nghe Diệp Dĩ Ngụy nói vậy thì lập tức phụ họa theo: “Cậu Ngụy nói đúng, chúng tôi chỉ hy vọng dưới sự dẫn dắt của cậu, đại gia tộc Bích sẽ không ngừng phát triển, bỏ xa cả ba nhà còn lại!”

Đám người đi theo Điền Hạ Niên thấy người đứng đầu nói vậy thì lập tức nhao nhao biểu thị lập trường của mình, thậm chí có người còn nói: “Không cần phải bình bầu gì nữa, bầu hay không bầu kết quả cũng vẫn như nhau thôi, thử hỏi có ai dám phản đối cậu Ngụy kế vị?”

Ngay cả Chu Tử Cường cũng không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại thể hiện tốt đến như vậy, không hề sợ hãi đám người ăn thịt không nhả xương bên dưới. Nhưng chỉ có Viên Mục Dã hiểu rõ nhất, đó là bởi vì đời Diệp Dĩ Ngụy đã nhìn thấy người chết quá nhiều rồi, ngay cả người chết anh ta còn không sợ thì sợ gì đám người sống này?

Cuối cùng vở hài kịch bầu cử dân chủ này trực tiếp biến thành “Lễ nhậm chức” của Diệp Dĩ Ngụy, suốt cả quá trình cũng không có biến cố gì lớn, đến mức Viên Mục Dã cũng nghi ngờ có phải lão cáo già kia chết thật rồi không?

Không ngờ biến số lại lạng lẽ xuất hiện ở phần cuối của nghi thức, ít nhiều cũng khiếm bọn Viên Mục Dã trở tay không kịp...

Lúc đó Tiết Phương nói vì Diệp Dĩ Ngụy đã kế nhiệm vị trí K Bích, mọi người phải ăn mừng thật lớn nên đã đề nghị tất cả cùng đến nơi vui chơi dã ngoại mới mở để uống rượu.

Bàn xong việc chính thì sẽ đi ăn mừng đã trở thành truyền thống của họ, cho nên dù Chu Tử Cường không yên tâm nhưng cũng không phản đối. Không ngờ lúc chuẩn bị xuất phát, Tiết Phương đột nhiên ôm Diệp Dĩ Ngụy và nói: “Cậu Ngụy, trước đây đã đắc tội với cậu rồi, nhưng bây giờ chúng ta là người một nhà, đương nhiên không thể tách ra, đi, lên xe của tôi...”

Từ bên ngoài, hành động của Tiết Phương giống như đang chủ động lấy lòng Diệp Dĩ Ngụy, nhưng trước đó dù sao cũng đứng ở hai phía đối lập, nên đương nhiên Viên Mục Dã không hoàn toàn tin nhiệm bồng Hoa Thủy Tinh này, nên cậu nhanh chóng đi theo.

Kết quả Tiết Phương lại chặn cậu lại, không muốn để cậu đi cùng xe với Diệp Dĩ Ngụy. Nhưng không đợi Diệp Dĩ Ngụy lên tiếng, Viên Mục Dã đã nắm lấy tay gã và bẻ ngoặt ra phía sau dùng sức vặn một cái... tiếng “răng rắc” vang lên, xương cổ tay của đối phương đã bị Viên Mục Dã bẻ gãy.

Diệp Dĩ Ngụy thấy thế thì nhẹ nhàng xin lỗi Tiết Phương: “Thật xin lỗi, quên không nói với mọi người, trợ lý của tôi hơi nặng tay... hơn nữa xưa nay không cách tôi quá một mét.”

Mặt Tiết Phương trắng bệch, ôm cổ tay rồi lúng túng nói: “Cậu Nguy không cần cần thận quá mức như vậy chứ?”

Diệp Dĩ Nguy thờ ơ, nói: “Cũng không còn cách nào, thời gian gần đây rất nhiều người muốn thấy tôi chết mà?”

Lúc này Tiết Phương mới ý thức được địa vị và thân phận hiện giờ của Diệp Dĩ Nguy tuyệt đối không thể nào lên xe của gã mà không mang theo người của mình, thế nên gã đành hậm hực, nói: “Tôi đã không suy nghĩ chu toàn, mời cậu Nguy...”

Cứ như vậy Diệp Dĩ Nguy và Viên Mục Dĩ cùng lên xe của Tiết Phương, mà Viên Mục Dĩ ở trước mặt mọi người lộ ra một chiêu này đương nhiên cũng không còn ai dám tùy tiện chào hỏi Diệp Dĩ Nguy nữa, dù sao cũng chẳng ai muốn gây cổ tay cả.

Chu Tử Cường định chạy lên ngăn cản nhưng lại chậm một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiết Phương đưa Diệp Dĩ Nguy đi...

Trên xe, Diệp Dĩ Nguy và Tiết Phương ngồi đối diện nhau, thuộc hạ của mỗi người đều ngồi ở phía người đó, bầu không khí nhất thời hơi lúng túng, trước đó Viên Mục Dĩ bị ngoại hình của Tiết Phương hù dọa, nhưng bây giờ xem ra so với Điền Hạ Niên... trí thông minh của gã này còn kém hơn nhiều lắm, nói thẳng ra thì tên này ngoài việc làm người khác bị thương ra thì khó làm được việc lớn.

Xe đi về phía trước, nếu đi đến địa bàn của Tiết Phương đương nhiên sẽ do xe gã đi trước dẫn đường, nhưng không ngờ chiếc xe đang chạy bình thường lại đột nhiên tăng tốc rẽ về phía cây cầu vượt nổi ra vùng ngoại ô... Chu Tử Bình và Điền Hạ Niên ngồi trong chiếc xe theo sát phía sau thấy vậy thì biết không ổn, cũng lập tức đuổi theo, bám sát theo xe Tiết Phương.

Trên xe, ngoài mặt Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Nguy đều rất bình tĩnh, mặc dù biết rõ đối phương đột nhiên tăng tốc nhất định có chuyện, nhưng cũng không nói gì, chỉ lẳng lẳng xem màn biểu diễn của bọn họ...

Tiết Phương vừa cười vừa nói: “Quả nhiên là hồ phụ sinh hồ tử, gặp chuyện bất ngờ cũng không hề hoảng hốt...”

Diệp Dĩ Ngụy nhún vai: “Rơi vào tay cha ruột của mình thì có gì phải hốt hoảng chứ?”

Tiết Phương ngạc nhiên: “Cậu Ngụy biết ngài ấy...”

Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh: “Anh quên trước đây tôi đã từng nói gì à? Không có thi thể nào có thể nói dối trước mặt tôi.”

Tiết Phương thấy cũng đúng, bèn gật đầu nói: “Ồ... đúng nhỉ, trước đây cậu là pháp y bên cảnh sát mà, khó trách không lừa được cậu.”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn ra ngoài cửa sổ rồi hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

Tiết Phương cười nói: “Cậu Ngụy yên tâm, như cậu đã nói đây, dù sao ngài ấy cũng là cha ruột của cậu, đương nhiên sẽ không hại cậu, nhưng Chu Tử Cường và Điền Hạ Niên thì khác, hai tên ăn cây táo rào cây sung đó phải thanh lý mới được.”

Đang nói chuyện thì Chu Tử Cường đã lái xe đuổi theo, hẳn là gã rất tức giận, mấy lần muốn đâm vào xe Diệp Dĩ Ngụy ngồi, tiếc là lái xe của Tiết Phương lại là một cao thủ, dễ dàng tránh được gã.

Lúc này Tiết Phương quay đầu nói với lái xe: “Tăng tốc đi!”

Đôi phương lập tức giẫm chân ga, trong nháy mắt bỏ xa Chu Tử Cường và Điền Hạ Niên. Hai người kia vẫn nối đuôi nhau đuổi sát Tiết Phương, thấy đôi phương đột nhiên tăng tốc bỏ xa mình như vậy thì đều giẫm chân ga tiếp tục đuổi theo...

Chương 961: Anh em Bưu Hãn

Viên Mục Dã thấy Tiết Phương cố ý bảo lái xe tăng tốc nhất định có quỷ kế, cậu bèn khẽ chọc chọc Diệp Dĩ Ngụy, định nhắc nhở anh ta một chút... Không ngờ đúng lúc này, xe của Chu Tử Cường ở phía sau đột nhiên nổ tung, lực xung kích đẩy xe của Tiết Phương trôi đi một đoạn.

Nhưng lái xe của Tiết Phương đương nhiên đã có sự chuẩn bị, không cần tốn nhiều sức đã ổn định lại thân xe, ngay sau đó đằng sau lại tiếp tục vang lên một tiếng nổ nữa, Viên Mục Dã đoán lần này chiếc xe bị nổ chắc chắn là của Điền Hạ Niên.

Lão cáo già này điên rồi, lại dễ dàng xử lý cả Chu Tử Cường và Điền Hạ Niên như vậy, Viên Mục Dã còn cho rằng hai hồ đấu nhau sẽ có một con chết một con bị thương, nhưng không ngờ, chết thì đúng là chết thật, nhưng con còn lại chẳng bị ảnh hưởng gì...

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã cũng không khách sáo nữa, lập tức ra tay đánh ngất vệ sĩ bên cạnh Tiết Phương. Đối phương thấy tình hình không ổn, định nhảy ra khỏi xe thì đột nhiên cảm thấy cổ đau nhói, rồi gã nghe thấy Diệp Dĩ Ngụy ngồi ở phía đối diện lạnh lùng nói: “Đừng lộn xộn, nếu không chỉ cần tôi khẽ dùng sức, động mạch cổ của anh sẽ phun máu ra ngoài đấy.”

Không biết Diệp Dĩ Ngụy lấy được con dao phẫu thuật từ đâu ra, đang không nặng không nhẹ ấn trên cổ Tiết Phương...

Đối phương thấy thế lập tức giơ hai tay và nói: “Cậu Ngụy... hình như đang có hiểu lầm gì đó giữa chúng ta, tôi là người của ngài K, chắc chắn sẽ không làm hại cậu!”

Diệp Dĩ Ngụy hừ lạnh: “Bớt nói nhảm đi... bảo lái xe quay đầu!”

Trên động mạch chủ đang có một con dao phẫu thuật, cho dù bình thường Tiết Phương có phách lối thế nào thì trong tình huống này cũng đành ngoan ngoãn nghe lời: “Điều.. quay đầu!”

Không ngờ người lái xe chẳng thèm nhìn Tiết Phương lấy một cái mà tiếp tục giẫm chân ga tăng tốc tối đa, lao vút về hướng ngoại thành! Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện lái xe nhìn khá quen, cậu nghiêng người ra nhìn, lập tức giật mình...

“A Bru...?” Viên Mục Dã không dám tin.

Đối phương cũng nghiêng đầu nhìn Viên Mục Dã rồi nói: “Anh nhận nhầm người rồi.”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện trên tay đối phương không đeo găng tay trắng như A Bru, mà người lái xe này mặc dù ngoại hình giống hệt A Bru, nhưng khí chất thì khác hẳn...

Diệp Dĩ Ngụy thấy lái xe không hề có phản ứng thì cố ý dùng lực tay rạch một đoạn trên cổ Tiết Phương, trong nháy mắt máu chảy ra dọa gã sợ hãi hét lớn: “Mày điếc à? Tao bảo quay đầu!”

Nhưng tên tài xế lại không hề nhúc nhích, như không quan tâm đến sống chết của Tiết Phương vậy...

Viên Mục Dã thấy vậy thì thâm hiểu, cậu nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Được rồi, xem ra gã lái xe này sẽ không nghe theo Tiết Phương đâu...”

Nói xong, Viên Mục Dã chậm rãi dựa về phía phòng điều khiển, không ngờ tên lái xe lại trầm giọng, nói: “Hiện giờ chúng ta đang ở trên cầu vượt có độ cao so với mặt đất là 9,8 mét, nếu anh không muốn tất cả những người trong xe cùng đâm xuống chân cầu thì tôi khuyên anh đừng nên hành động lỗ mãng.”

Viên Mục Dã lập tức giơ hai tay lên: “Cậu hiểu nhầm rồi, tôi chỉ định nói chuyện mấy câu với cậu thôi, A Bru... là gì của cậu?”

Người kia liếc mắt nhìn Viên Mục Dã rồi trả lời: “Anh ấy là anh trai tôi, tôi tên là A Hãn...”

Viên Mục Dã không nhịn được thâm độc tên hai anh em nhà này ở trong đầu, Bru Hãn... không biết là ai đặt tên cho hai anh em họ? Nhưng nghĩ đến cái chết của A Bru, Viên Mục Dã cảm thấy hơi bất an.

Viên Mục Dã áy náy nói: “Chuyện của A Bru... thật sự xin lỗi.”

Không ngờ A Hãn lại cười: “Sống chết có số, giàu có nhờ trời, anh không cần phải xin lỗi tôi...”

Viên Mục Dã hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi gặp ngài K.” A Hãn tích chữ như vàng.

Viên Mục Dã hiểu rõ, mình không thể tìm hiểu được thông tin hữu dụng nào từ A Hãn, nên quay sang cười khổ và bảo với Diệp Dĩ Ngụy: “Xem ra hai chúng ta loanh quanh một vòng lại quay về điểm bắt đầu.”

Trong mắt Diệp Dĩ Ngụy có chút không cam lòng, sau đó anh ta nhìn về phía Tiết Phương đang cứng nhắc ngồi một chỗ: “Anh đã tin nhầm người rồi thấy không? Ông ta cũng chẳng quan tâm đến sống chết của anh đâu...”

Tiết Phương cười khò: “Cậu Ngụy, cậu cũng thấy rồi, A Hãn không nghe theo lệnh của tôi... Cậu xem cậu cứ giơ dao mãi như thế cũng thấy mệt, không bằng thả tôi ra có được không?”

Diệp Dĩ Ngụy cười nói: “Thả anh ra cũng được thôi, nhưng trước hết anh phải trả lời tôi mấy vấn đề.”

Tiết Phương liên tục gật đầu: “Cậu Ngụy yên tâm, tôi nhất định biết gì nói vậy...”

Diệp Dĩ Ngụy trầm giọng hỏi: “Tốt, vấn đề thứ nhất, anh biết ông già chưa chết từ khi nào?”

Tiết Phương: “Từ ngày thứ ba cậu quay về...”

Diệp Dĩ Ngụy: “Có phải anh đã phái sát thủ vào sào huyệt của Điền Hạ Niên không?”

Tiết Phương nhanh chóng giải thích: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Lúc đó, vì tôi nghĩ rằng ngài K đã mất rồi... Sau khi tôi liên hệ được với ngài ấy thì không phái sát thủ đến đó nữa.”

Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh: “Vụ nổ vừa rồi là như thế nào?”

Tiết Phương trả lời một cách thận trọng: “Là ngài K bảo tôi nhân lúc mọi người bỏ phiếu trong hội sở thì cài bom xuống dưới xe Chu Tử Cường và Điền Hạ Niên... Lái xe bình thường sẽ không có vấn đề gì, nhưng chỉ cần Chu Tử Cường tăng tốc lên đến vận tốc 180km/h thì sẽ lập tức kích nổ, mà Điền Hạ Niên ở phía sau nếu đột ngột phanh lại cũng sẽ phát nổ.”

Viên Mục Dã cảm thán: “Đúng là điên rồi... bảo sao khi nãy anh lại bảo A Hãn đột nhiên tăng tốc bỏ xa bọn họ, hóa ra chính là để Chu Tử Cường đuổi theo!”

Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên nói: “Kẻ chết ở trang trại là ai?”

Tiết Phương đáp ngay: “Là thể thân của ngài K...”

Không ngờ lúc này A Hãn lái xe ở phía trước lại lạnh giọng, nói: “Tiết Phương, mày nhiều lời rồi đấy...”

Sắc mặt Tiết Phương lập tức tái nhợt, sau đó cho dù Diệp Dĩ Ngụy hỏi thế nào, gã cũng không chịu nói thêm nửa câu.

Diệp Dĩ Ngụy thấy Tiết Phương chỉ là hồ giấy, cũng không thèm đôi co với gã nữa, anh ta bỏ dao xuống rồi nói với vẻ khinh miệt: “Tốt xấu gì cũng là người đứng thứ hai... mà chỉ có như vậy.”

Lúc này xe đã chạy hết cầu vượt, Viên Mục Dã lập tức quan sát đường xá xung quanh để phân tích khả năng nhảy ra khỏi xe chạy trốn, nhưng không ngờ A Hãn lại nhìn thấu tâm tư của cậu, hần trầm giọng, nói: “Hiện giờ xe đang chạy với vận tốc hơn 120km/h, với tốc độ này mà nhảy xuống ngang với tự sát...”

Sau khi bị nhìn thấu, Viên Mục Dã cười khẽ, xấu hổ nói: “Tôi cũng cảm thấy vậy, cho nên cậu cứ tập trung lái xe đi, chúng tôi cũng không ngốc thế đâu.”

A Hãn không nói gì nữa, tiếp tục tập trung lái xe. Có điều Viên Mục Dã đột nhiên rất hiếu kỳ về hai anh em “Buru Hãn” này. Theo lý mà nói, lão cáo già là người độc ác như vậy sẽ không có ai đi khăng khăng bán mạng cho lão chứ? Nhưng hai anh em này lại khác....

Chương 962: Ăn nấp

Trước kia A Bru đã từng thể hiện lòng trung thành với lão K trước mặt Viên Mục Dã, hẳn nói lão K đối với hắn ơn nặng như núi, hiện giờ xem ra không phải là giả, nếu không người anh trai đã bị lão cáo già đó bỏ rơi thì người em sao có thể trung thành tuyệt đối với lão ta như vậy?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã liền tỉ mỉ quan sát A Hãn đang lái xe, bởi vì trước đây A Bru có một cánh tay phải giả, nên Viên Mục Dã muốn nhìn xem rốt cuộc trên thân thể người em này có bị thiếu hụt chỗ nào không?

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt “nóng bỏng” của Viên Mục Dã, A Hãn liếc mắt sang cậu và hỏi: “Nhìn cái gì?”

Viên Mục Dã cười xấu hổ: “Không có gì, tôi và A Bru có gặp nhau vài lần, ngoại hình hai người giống nhau như vậy... là anh em sinh đôi à?”

A Hãn nghe Viên Mục Dã hỏi vậy thì sắc mặt trở nên âm trầm, hắn nói: “Hai chúng tôi là anh em ruột thịt.”

Lúc đó Viên Mục Dã không hiểu hết ý nghĩa của câu nói ấy, đến tận khi chịu thiệt trong tay A Hãn cậu mới thực sự hiểu hàm nghĩa của câu nói này.

Cứ thế, A Hãn lái xe đến một khu công nghiệp được bảo vệ nghiêm ngặt thì dừng lại, một đám người tướng mạo chẳng hiền lành gì đứng chặn ở cửa ra vào, dường như đang chờ Diệp Dĩ Nguy và Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã biết nếu Diệp Dĩ Nguy lại rơi vào tay lão cáo già, thì sau này sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội trốn thoát nữa, thế là cậu nhân lúc Tiết Phương xuống xe mà liếc mắt ra hiệu cho Diệp Dĩ Nguy, rồi quay đầu nói với A Hãn: “Giúp tôi một tay, đỡ người bị ngất này xuống đã...”

Bởi vì lúc đó xe đã dừng lại trên địa bàn của lão K, lại thêm đám người canh gác đứng cách đó không đến năm mét nên A

Hãn cũng không do dự, đứng dậy định kéo người bị Viên Mục Dĩ đánh ngất xuống xe.

Không ngờ đúng lúc này Diệp Dĩ Ngụy đột nhiên đá Tiết Phương đang đứng trước cửa vào người A Hãn, hai người theo quán tính ngã về sau, Diệp Dĩ Ngụy nhân cơ hội đóng cửa xe mà lúc này Viên Mục Dĩ đã sớm ngồi vào vị trí ghế lái, đạp chân ga lái xe đi thẳng...

Mặc dù A Hãn nhanh chóng đẩy được Tiết Phương trên người mình ra sau đó nhảy lên bám được vào kính chiếu hậu. Nhưng Viên Mục Dĩ lập tức đánh lái gấp sang bên trái hất A Hãn bay ra ngoài.

Diệp Dĩ Ngụy nhìn A Hãn bị rơi xuống đất thì lắc đầu nói: “Cứ này nặng đấy...”

Viên Mục Dĩ vừa lái xe vừa thở dài: “Cũng đâu còn cách nào, ai bảo hãn sống chết không chịu buông chứ?”

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Diệp Dĩ Ngụy nhìn những tòa nhà lao vùn vụt qua bên ngoài cửa sổ.

Vấn đề này cũng làm khó Viên Mục Dĩ, bởi vì cậu cũng không biết nên đi đâu... Hơn nữa trên người họ không có tiền, cũng không có điện thoại, ngoài chiếc xe này ra thì chỉ còn lại người đang hôn mê ở phía sau kia.

Viên Mục Dĩ nói: “Trước hết phải chặt cái đuôi kia đi đã!”

Diệp Dĩ Ngụy quay đầu nhìn lại, phát hiện có chiếc xe đang lái hết tốc độ về phía bọn họ...

Trong lòng Viên Mục Dĩ hiểu rõ, nếu như cứ tiếp tục chạy thẳng thế này thì chẳng mấy chốc bọn chúng sẽ đuổi kịp họ... thế là cậu quyết tâm liều mạng. Đầu tiên là tắt đèn xe trong chốc lát, sau đó nhanh chóng rẽ vào một con đường nhỏ không biết tên.

Sau đó Viên Mục Dĩ dừng hẳn xe tắt máy, đứng yên trong con ngõ nhỏ không có ánh đèn đường, cho nên đám truy binh kia tạm thời không phát hiện ra tung tích của bọn họ, từng chiếc từng chiếc xe phóng qua...

Viên Mục Dĩ thấy vậy bèn nhanh chóng nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Xuống xe, nếu chúng ta còn lái chiếc xe này thì không

bao giờ thoát khỏi bọn chúng đâu.”

Diệp Dĩ Ngụy lục lợi trên người gã bị hôn mê một lúc thì tìm được một khẩu súng và ít tiền lẻ.

“Gần đây nghe về sĩ hẻo thế à? Sao ngay cả điện thoại cũng không có thế?” Diệp Dĩ Ngụy không nhận được móc mĩa.

Viên Mục Dã cười nói: “Cho dù có điện thoại cũng không dùng được, nếu không vị trí hiện giờ của chúng ta sẽ bị phát hiện ngay! Đi, đến phía trước xem sao, hình như đây là một khu dân cư...”

Viên Mục Dã nói không sai, thị trấn tồi tàn này đang chờ được xây dựng lại, ở đây toàn là những ngôi nhà đổ nát, trên tường còn ghi chữ “Phá dỡ” rất to. Có điều nhìn những đồ vật trong sân thì không khó để nhận ra vẫn còn nhiều người ở lại đây.

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy nhìn âu phục trên người Viên Mục Dã: “Hai chúng ta mặc như thế này quá nổi bật, phải thay ngay mới được.”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh rồi cười bảo: “Chuyện này quá đơn giản, anh chờ ở đây...”

Viên Mục Dã nhảy qua bờ tường vào trong sân của một ngôi nhà gần đó... Không lâu sau cậu đã ôm hai bộ quần áo ra ngoài.

“Nhanh cởi âu phục trên người anh xuống! Thay cái này vào...” Viên Mục Dã vừa nói vừa cởi đồ của mình ra.

Diệp Dĩ Ngụy dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn bộ đồ Viên Mục Dã đưa cho mình, một cái áo hồng và một chiếc quần jean màu xanh lam: “Không có cái khác à?”

Viên Mục Dã tức giận nói: “Đại ca à, đã đi ăn xin còn đòi xôi gấc hả?”

Kết quả khi Viên Mục Dã nhìn rõ thứ trong tay mình thì cũng xấu hổ, nói: “Người ta chỉ phơi mấy bộ này ở ngoài... có để mặc là tốt rồi, nếu không hai chúng ta đổi lại?”

Diệp Dĩ Ngụy nhìn bộ đồng phục trong tay Viên Mục Dã rồi gượng cười, nói: “Thôi, phong cách đó tôi không mê nổi.”

Sau đó hai người thay quần áo, Viên Mục Dã tiện tay ném luôn hai bộ đồ của họ vào trong sân, cũng coi như một chút bồi thường cho nhà này, sau đó hai người nhìn nhau rồi cùng lắc đầu chán nản...

Bộ đồ của Diệp Dĩ Nguy cũng khá ổn, anh ta cao ráo trắng trẻo nên mặc áo màu hồng cũng không thấy tương phản nhiều, nhưng bộ đồng phục trên người Viên Mục Dã lại khác, cậu mặc vào trông như một thằng ngốc vậy.

Mặc dù hiện giờ hai người đã thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng bọn họ chưa quen với cuộc sống ở nước M, trên người lại không có tiền, khả năng trốn được về nước S vô cùng bé nhỏ... Hơn nữa, lão cáo già kia chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, cho nên hiện giờ bọn họ phải nhanh chóng tìm một nơi an toàn để lần trốn đã.

Càng nghĩ, hai người càng thấy trốn trong khu dân cư này là ổn nhất, dù sao nơi nguy hiểm cũng là nơi an toàn nhất, chờ đến khi bọn chúng đi rồi nghĩ cách chạy trốn cũng không muộn. Thế là hai người đi tìm một căn nhà không có người trong đám nhà trệt lít nha lít nhít ở đây, rồi nhảy tường vào trong...

Nhìn tình hình trong nhà, chủ nhân ngôi nhà này đã chuyển đi rất lâu rồi, trong phòng ngoài chút rác rưởi thì không còn gì khác.

Chương 963: Tài xế xe hàng

Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy trốn đi không lâu thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân ồn ào, khiến lũ chó ở gần đó đua nhau sủa ầm ĩ.

Viên Mục Dã thì thầm: “Bọn chúng đến rồi...”

Diệp Dĩ Ngụy tìm một chỗ sạch hơn, nằm xuống rồi nói: “Không sao, cứ để bọn chúng tìm đi! Hai ta cứ ở chỗ này ngủ ngon đã.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Đêm hôm khuya khoắt như thế này, bên ngoài cũng không ấm cúng... xem ra chẳng có nghề nào là dễ dàng cả!”

Trong một đêm hết xe nổ lại đến cướp xe, cả Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đều đã thấm mệt, cho nên cả hai ngủ một đêm trong căn phòng mục nát đó. Phải đến sau nửa đêm Viên Mục Dã mới thật sự ngủ say, cậu vẫn luôn lắng nghe động tĩnh bên ngoài, đến tận khi trời sáng mới yên tâm đi ngủ.

Trong lúc đó có mấy gia đình xung quanh bị đánh thức cũng mắng chửi mấy câu, nhưng nhanh chóng không còn động tĩnh gì nữa, có lẽ bọn họ phát hiện đám người mới đến là những kẻ mình không chọc vào nổi nên không nói gì nữa...

Sáng hôm sau, Viên Mục Dã bị tiếng huyền não đánh thức, cậu bật dậy, nhất thời quên mất mình đang ở đâu.... Đến tận khi nhìn thấy Diệp Dĩ Ngụy áp tai vào vách nhà nghe ngóng thì mới nhớ ra đêm qua bọn họ đã bỏ trốn.

Cũng không biết hàng xóm bên cạnh có chuyện gì, sáng sớm đã giết gà, người chồng loay hoay nửa ngày mới tiễn được con gà về châu trời. Cùng lúc đó mùi máu tươi từ bên cạnh bay sang kích thích dây thần kinh của Viên Mục Dã, nhắc nhở cậu đã đói bụng rồi.

Thế là Viên Mục Dã đứng dậy nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Anh chờ tôi ở đây, tôi sang nhà bên cạnh xem có tìm được thứ gì ăn

không...”

Diệp Dĩ Ngụy lập tức thì thầm: “Cậu không biết đạo lý thỏ khôn không ăn cỏ gần hang à?”

Viên Mục Dã cười: “Không sao đâu, ăn một chút sẽ không bị phát hiện đâu...”

Sau đó Viên Mục Dã đi đến chân tường lắng nghe một lúc, cảm giác đối phương đã đi vào trong nhà, mới nhẹ nhàng bật lên một cái, dễ dàng phi người lên đầu tường... Tình huống bên dưới không khác mấy so với suy đoán của Viên Mục Dã, không có ai trong sân cả.

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên Viên Mục Dã làm việc trộm gà trộm chó này, cho nên trong lòng vẫn hơi hồi hộp căng thẳng, nếu không phải vì bát máu gà trên đất kia, cậu đã có thể nhắm nhin đến tối mới đi tìm đồ ăn...

Viên Mục Dã thành thực leo tường đi vào, sau đó rón rén tìm kiếm trong sân, trong hoàn cảnh bình thường sẽ chẳng ai đi để đồ ăn trong sân cả, may là trong sân nhà này có phơi ít khoai lang, có thể giúp Diệp Dĩ Ngụy đỡ đói.

Viên Mục Dã bèn nhặt tạm mấy củ cho vào túi, sau đó quay lại nhìn bát máu gà kia, do dự ba giây rồi bùng lên uống sạch... cậu lau sạch miệng rồi nhảy về ngôi nhà hoang.

Thấy Viên Mục Dã cầm mấy củ khoai lang về cho mình, Diệp Dĩ Ngụy bất mãn: “Đã mất công đi ăn trộm rồi sao không lấy thêm mấy củ nữa?”

Viên Mục Dã nhún vai: “Cỏ gần hang ăn nhiều sẽ bị phát hiện...”

Hai người đang thì thầm nói chuyện thì bỗng nghe thấy người đàn ông hàng xóm kỳ quái nói: “Ồ kìa? Sao bát tiết gà lại bị đổ thế này? Vợ ơi... có mèo chạy vào sân rồi!”

Diệp Dĩ Ngụy nhướng mày nhìn Viên Mục Dã: “Mèo ham ăn, một bát tiết gà có đủ no không?”

Viên Mục Dã cười lúng túng: “Có còn hơn không... dù sao cũng hơn là không có gì đúng không?”

Sau đó hai người lại tiếp tục trốn trong căn nhà hoang thêm một ngày nữa, đợi đến khi trời tối hẳn bọn họ mới nhảy ra

ngoài, chuẩn bị nghĩ cách rời khỏi nơi này. Kết quả khi bọn họ vừa đi ra thì thấy bên ngoài dán đầy tờ rơi treo thưởng cho ai cung cấp thông tin về bọn họ...

Viên Mục Dã đọc giá tiền bên dưới: “Giá tiền này hấp dẫn đấy? Chỉ cần cung cấp manh mối là có thể lấy tiền rồi...”

Diệp Dĩ Ngụy hừ lạnh: “May mà chúng ta đã đổi quần áo, nếu không thì sẽ bị người ta nhận ra ngay.”

Viên Mục Dã nhìn đồng phục trên người mình: “Sao tôi lại thấy chúng ta mặc thế này càng nổi bật hơn nhỉ?”

Diệp Dĩ Ngụy cười: “Cho nên, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này...”

Sau đó hai người đi bộ về phía sau khu dân cư, nhìn thấy ở ven đường có một chiếc xe tải bán đồ ăn, Viên Mục Dã nghĩ mặc kệ thế nào cứ hành động đã rồi nói sau...

Người lái xe hàng là người tốt bụng, thấy bọn họ không có tiền cũng chẳng có gì khác thì không đòi tiền bọn họ. Có điều Diệp Dĩ Ngụy không quen nợ ân tình của người khác, nên đã đặt ít tiền mặt mình có bên dưới giỏ khoai tây.

Không ngờ khi đi đến một trạm xăng, lái xe đột ngột dừng ở ven đường rồi nói mình đi vệ sinh... Con người có ba chuyện gấp, chuyện này vốn cũng không có vấn đề gì, nhưng vấn đề ở chỗ người lái xe một đi không trở lại.

Ban đầu Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy không phát hiện ra điểm bất thường, đến tận khi rất lâu không thấy người lái xe quay lại, Viên Mục Dã mới ý thức được có biến, cậu vội vàng kéo Diệp Dĩ Ngụy xuống xe, kết quả hai người vừa nhảy xuống thì thấy A Hân đã mang theo người vây quanh chiếc xe tải, hiển nhiên đã chờ sẵn từ lâu.

Viên Mục Dã lúng túng nói: “Không ngờ chúng ta gặp lại nhanh như thế...”

A Hân cười khẩy: “Nhờ phúc của hai vị, bọn tôi đã một ngày một đêm không ngủ rồi, tính tình đều rất khó chịu, tôi khuyên các anh tốt nhất đừng phản kháng.”

A Hân vừa dứt lời đã có hai người bên cạnh đi lên định kéo Diệp Dĩ Ngụy đi, kết quả Diệp Dĩ Ngụy lại dùng dao rạch một

đường lớn trên tay một tên... A Hãn thấy vậy bèn rút súng bắn một phát về phía dưới chân Viên Mục Dã, lập tức một đám khói bụi bay lên.

A Hãn lạnh lùng nói: “Cậu Nguy, chúng tôi không dám động đến cậu, nhưng nếu cậu không phối hợp thì phát súng tiếp theo có lẽ sẽ bắn vào người anh Viên đây đây.”

Một chiêu này lần nào cũng hữu dụng, đây cũng chính là lý do vì sao lão cáo già nhất định phải bắt được Viên Mục Dã. Sau đó hai người bị áp giải lên xe, rồi đưa thẳng về khu công nghiệp kia.

Trên đường đi Viên Mục Dã nhớ đến người lái xe tải, cậu bèn trầm giọng, hỏi: “Người lái xe khi nãy đâu rồi?”

A Hãn ngồi đối diện mặt không đổi sắc, nói: “Giết rồi...”

Diệp Dĩ Nguy tức giận nói: “Cái gì? Anh ta chỉ cho chúng tôi đi nhờ xe thôi mà! Cậu cần gì phải ra tay độc ác như vậy?”

A Hãn không quan tâm: “Lỗi sai của hắn chính là để cho các anh đi nhờ xe, ông chủ đã dặn dò, sau này nếu bất cứ ai giúp hai người chạy trốn... kết cục chỉ có một con đường chết.”

Chương 964: Vừa mới ra lò

Diệp Dĩ Ngụy tức đến mức lao lên đâm cho A Hãn một phát, không ngờ đối phương vẫn mặt không đổi sắc lau vệt máu ở khóe miệng rồi nói: “Cậu Ngụy, nếu tôi là cậu thì sẽ không chạy nữa đâu, bởi vì đến khi đó người bị liên lụy sẽ không chỉ là người qua đường không quen biết như vậy đâu.”

Trong lòng Diệp Dĩ Ngụy trầm xuống, anh ta hiểu đối phương đang dùng Viên Mục Dã để uy hiếp mình, đành phải thu lại, sau đó dùng sắc mặt u ám nói với A Hãn: “Mỗi người đều có ranh giới cuối cùng của mình, tôi cũng khuyên cậu đừng chạm vào ranh giới cuối cùng của tôi...”

A Hãn chỉ cười khẽ không đáp lời, nhưng nét mặt của hắn vênh váo đắc ý như thể hắn đã là người chiến thắng.

Có lẽ vì rút kinh nghiệm từ lần trước, nên lần này chiếc xe không dừng lại ở ngoài cổng nữa mà trực tiếp lái thẳng vào bên trong. Và khi chiếc xe đi ngang qua một khu vực vẫn đang xây dựng thì Viên Mục Dã nhìn thấy trên chiếc cần cẩu xa xa có treo một người...

Mặc dù người đó máu me khắp người, bên trái gương mặt đã máu thịt be bét, nhưng khi xe lái qua gần đó, Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đều nhận ra người bị treo là Chu Tử Cường.

“Gã còn chưa chết?” Diệp Dĩ Ngụy khiếp sợ.

A Hãn cười nhạo: “Đúng thế, gã bị nổ như vậy mà không chết... có điều hiện giờ có lẽ gã đang hối hận vì mình đã không chết trong vụ nổ đó đấy.”

Sau khi xuống xe, Viên Mục Dã đi đến trước mặt Chu Tử Cường, nhìn hoàn cảnh hiện tại của gã... Viên Mục Dã cũng không biết phải nói gì.

Nghe thấy tiếng bước chân, Chu Tử Cường cố gắng mở mắt, thấy người đến là Viên Mục Dã thì bất đắc dĩ cười khổ: “Sao hai người lại vô dụng như vậy... vẫn bị lão cáo già bắt lại rồi.”

Viên Mục Dã thấy Chu Tử Cường bị thương như thế này, trong lòng cũng ít nhiều thấy khó chịu. Nhưng trước đó lập trường của mỗi người họ khác nhau, nếu cậu nói chuyện của lão cáo già cho Chu Tử Cường biết thì có lẽ đến cơ hội để cậu và Diệp Dĩ Ngụy chạy trốn cũng không có...

Con người đều ích kỷ, Viên Mục Dã không tin vào những chuyện ma quỷ mà Chu Tử Cường nói, một khi gã đạt được những thứ mình muốn thì Diệp Dĩ Ngụy sẽ bị gã nắm trong lòng bàn tay, không ép cạn đến giá trị cuối cùng sẽ không bỏ qua... Thử hỏi dạng người như Diệp Dĩ Ngụy, nếu bị bọn chúng uy hiếp không chế thì còn chẳng bằng chết một cách thống khoái?

A Hãn trầm giọng nói: “Đừng ôn chuyện cũ nữa, sau này vẫn còn nhiều cơ hội... ông chủ muốn gặp các người.”

Viên Mục Dã cảm thấy bất đắc dĩ nhìn Chu Tử Cường, nhưng sau đó vẫn xoay người cùng Diệp Dĩ Ngụy đi vào bên trong một nhà xưởng.

Trong phòng, lão cáo già đang ăn cơm, thấy Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy đi vào thì cười bảo: “Một ngày một đêm không ăn gì rồi hả? Ta cố ý chuẩn bị cho hai người đây... nhanh ngồi xuống ăn đi!”

Người không biết chuyện còn tưởng đây là đôi cha con thông thường, người cha lo lắng cho đứa con trai hờn dỗi bỏ đi bị đói bụng, cho nên cố ý chuẩn bị một bàn thức ăn phong phú. Nhưng hiện thực rất tàn khốc, cha ruột của Diệp Dĩ Ngụy không hề quan tâm đến sống chết của anh ta, lão chỉ quan tâm đến quả thận dự bị kia có khỏe hay không mà thôi.

Diệp Dĩ Ngụy hừ lạnh, sau đó kéo Viên Mục Dã ngồi xuống, anh ta nói: “Không cần khách sáo, được tiếp đón thế này không nên từ chối... chúng ta mau ăn đi!”

Viên Mục Dã ngồi xuống nhìn thức ăn trên bàn, cậu thấy không có thứ gì hợp khẩu vị của mình nên nghiêng người dựa vào ghế, nhìn một bàn salad trước mặt...

Lão cáo già cười hỏi: “Sao thế... những thức ăn này không phù hợp khẩu vị của cậu Viên sao?”

Viên Mục Dã vừa định nói chuyện thì đã thấy lão cáo già vỗ gáy: “Xem trí nhớ của tôi này, suýt nữa quên khẩu vị của cậu Viên, A Hãn...”

A Hãn đứng bên cạnh lập tức cúi người: “Ngài có gì dặn dò?”

Lão cáo già thì thào vào tai hãn mấy câu, A Hãn nghe xong thì đi ra ngoài, đến khi hãn quay lại, trong tay đã có thêm một bát máu tươi còn đang ấm nóng...

A Hãn đặt cái bát xuống trước mặt Viên Mục Dã và nói: “Mời anh Viên... vừa mới ra lò, mau uống lúc còn nóng đi.”

Viên Mục Dã lắc đầu cười: “Đừng nói với tôi là các ông còn nuôi bò ở đây nhé?”

“Cậu là bạn của Dĩ Ngụy, đương nhiên tôi phải tiếp đón thật chu đáo rồi...” Lão cáo già cười tủm tỉm.

Viên Mục Dã cầm bát đưa lên mũi ngửi thử và lập tức thấy máu này không ổn, cậu đặt cái bát xuống bàn và lạnh giọng hỏi: “Đây là máu gì?”

Diệp Dĩ Ngụy ngồi cạnh thấy thế cũng cầm lên ngửi, sau đó tái mặt nói: “Các người điên rồi à?”

Lão cáo già cười phá lên: “Ở chỗ tôi không có bò... nhưng người lại có sẵn, tôi nghe nói máu người là ngon nhất, cậu Viên không định ném thử sao?”

“Gã đã là bại tướng dưới tay ông rồi, muốn giết thì cứ giết, làm vậy thú vị sao?” Diệp Dĩ Ngụy thấy kinh tởm.

Lão cáo già đắc ý: “Con của ta ơi! Thế giới này rất thực tế, con nhân từ với người khác chính là tàn nhẫn với chính mình... cho nên nguyên tắc của ta mãi mãi là người khác lấy của ta một, ta sẽ bắt kẻ đó phải đền lại gấp mười.”

Diệp Dĩ Ngụy hừ lạnh: “Đừng gọi thân thiết như thế, tôi buồn nôn...”

Lão cáo già cũng không tức giận, mà quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Cậu Viên, cậu không uống sao?”

Viên Mục Dã thu lại nụ cười trên mặt: “Thật xin lỗi bác trai, gần đây tôi thích thanh đạm hơn, đồ mạnh thế này không phù hợp với tôi...”

Lão cáo già lại tỏ vẻ đáng tiếc: “Thế à, tôi vốn còn muốn giữ cho Chu Tử Cường một mạng, như vậy có thể đảm bảo ngày nào cậu Viên cũng có máu tươi để uống, nếu cậu đã không uống... A Hãn, giết gã đi!”

Viên Mục Dĩ hiểu rõ, ở nơi này, một câu nói của lão cáo già có thể giết người cũng có thể cứu người, mặc dù trong lòng cậu vô cùng kháng cự, nhưng vẫn mỉm cười, cầm cái bát lên và nói: “Vẫn là ngài suy nghĩ chu đáo... đúng là lãng phí thì rất đáng tiếc, vậy tôi uống trước đã.”

Sau khi nói xong, Viên Mục Dĩ cầm bát máu kia lên uống một hơi, trong lòng Diệp Dĩ Nguy cũng thầm hiểu Viên Mục Dĩ làm vậy vì muốn cứu Chu Tử Cường, không thể làm gì khác nên nói: “Như vậy cũng hay, có điều tôi thấy gã bị thương không nhẹ đâu, nếu cứ bỏ mặc như vậy chưa chắc đã sống nổi đến ngày mai...”

Lão cáo già cười nói: “Yên tâm đi, sức sống của loại rác rưởi kia rất ngoan cường, không chết ngay được đâu. Hơn nữa, không phải con là bác sĩ à? Lát nữa đi băng bó qua loa cho gã là được.”

Diệp Dĩ Nguy bỏ dao trong tay xuống, sai việc: “Đi tìm hộp cấp cứu đến đây.”

Lão cáo già gật đầu ra hiệu với A Hãn, đối phương lập tức đi ra ngoài, không hề lưỡng lự...

Chương 965: bổ sung nước dừa

Lúc này lão cáo già cười nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Ta nghe Tiết Phương nói đám vô dụng kia đã chọn con làm người kế nhiệm ta?”

Diệp Dĩ Ngụy đáp lại chẳng hề nề nang: “Bọn họ cho rằng ông đã chết rồi, chọn tôi không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Lão cáo già gật đầu: “Quả nhiên là con trai ta... điểm này giống ta.”

Không ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại khinh bỉ nói: “Đừng... tôi không có gen ưu tú như vậy đâu, có điều tôi cũng thấy hơi tò mò, không biết cái gen trội này của ông được di truyền từ ai thế?”

Không ngờ lão cáo già nghe thấy câu này sắc mặt lại đột ngột thay đổi, giống như Diệp Dĩ Ngụy đã vô tình chạm vào cái vảy ngược của ông ta... nhất thời nhiệt độ xung quanh như đang giảm xuống mấy độ, ngay cả Diệp Dĩ Ngụy cũng không ngờ mình nói vu vơ như vậy lại chọc giận lão cáo già.

Cuối cùng lão cáo già không nặng không nhẹ đặt chén rượu xuống bàn, sau đó trầm giọng nói: “Một người đứng là rất khó để quên đi xuất thân của mình, tiếc rằng nó giống như một lời nguyên gia đình, chúng ta sẽ không bao giờ có được tình cảm cha con như những gia đình bình thường khác, bởi vì mỗi hận của ta với cha ta so với con... chỉ hơn chứ không kém.”

Lão cáo già nói xong thì đứng dậy đi ra ngoài, lúc này A Hãn cũng cầm hộp cấp cứu cá nhân đi vào trong, thấy sắc mặt lão cáo già không ổn thì lập tức bỏ lại đồ trong tay rồi đi theo.

Diệp Dĩ Ngụy cảm thấy khó hiểu, anh ta nhìn Viên Mục Dĩ bằng vẻ mặt bất đắc dĩ và bảo: “Xem ra trong gia đình tôi việc cha lừa con gặt là một truyền thống của dòng họ...”

Viên Mục Dã thở dài: “Còn nhớ trước đây Chu Tử Cường đã nói gì không? Gã nói, lúc lão cáo già còn bé cũng là con nuôi.”

Diệp Dĩ Ngụy tự giễu: “Khi còn bé không phải tôi cũng là trẻ mồ côi à? Nhưng trẻ mồ côi thì cũng do cha mẹ sinh ra, đâu phải chui từ khe đá ra đâu? Nếu như thật sự được như vậy thì đã tốt...”

Sau đó Diệp Dĩ Ngụy và Viên Mục Dã đi ra ngoài xem tình hình của Chu Tử Cường. Bởi vì lão cáo già đã đồng ý trị thương cho gã nên Diệp Dĩ Ngụy bảo hai tên canh gác bên cạnh thả gã xuống.

Chu Tử Cường bị thương rất nặng, nửa gương mặt bên trái đã bị nổ nát bét, mặc dù khuôn mặt trước đây của gã cũng không phải là dạng da mịn thịt mềm, nhưng ít nhiều vẫn còn nhìn được... Hơn nữa bả vai trái của gã cũng máu thịt be bét, có lẽ dù có chữa khỏi thì cũng không tránh được bị tàn tật.

Viên Mục Dã khẽ gọi: “Anh Cường? Tỉnh lại đi...”

Nghe thấy có người gọi mình, Chu Tử Cường đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê từ từ tỉnh lại, gã cố gắng mở mắt nhìn, sau đó cười khở, nói: “Sao thế... một bát máu vẫn chưa đủ à, mà lại đến lấy thêm? Máu của tôi so với máu bò thì cái nào ngon hơn?”

Viên Mục Dã thấy bây giờ mà Chu Tử Cường vẫn còn tâm trạng để nói đùa, xem ra gã đúng là một người đàn ông đích thực, Viên Mục Dã thở dài: “Nếu tôi không nói vậy, lão cáo già đã giết anh rồi...”

Chu Tử Cường ho khan mấy tiếng: “So với sống thế này... không bằng để tôi chết một cách thoải mái được không?”

Diệp Dĩ Ngụy lạnh lùng nói: “Nếu anh chết thì mọi thứ đều chấm dứt, anh báo thù lão già kiêu gì?”

Nói xong, anh ta mở hộp cấp cứu, tiếc là đồ dùng bên trong có hạn nên chỉ có thể băng bó vết thương một cách đơn giản... Cho dù như vậy, Diệp Dĩ Ngụy vẫn giúp Chu Tử Cường rửa sạch vết thương, ít nhất không để gã bị nhiễm trùng mà chết.

Cũng phải nói Chu Tử Cường này quả là một kẻ mạnh mẽ, lúc Diệp Dĩ Ngụy rửa vết thương cho gã, Viên Mục Dã đứng bên

canh nhìn cũng thấy đau, nhưng gã lại không rên một tiếng nào, cứ thế cắn răng chịu đựng đến cùng.

Sau khi xử lý xong vết thương, Diệp Dĩ Ngụy lau mồ hôi lạnh trên trán và bảo: “Hiện giờ anh ta bị mất máu quá nhiều, nơi rách nát này chắc chắn không có điều kiện truyền máu, phải nhanh nghĩ cách bổ sung dịch thể mới được.”

Viên Mục Dĩ nhìn chiếc hộp cứu thương đơn giản kia, phát hiện bên trong ngoài thuốc sát trùng, băng vải ra còn có một gói dây truyền dịch. Cậu bới hết đồ bên trong rồi nói: “Ngay cả nước muối cũng không có lấy đâu ra dịch truyền?”

Diệp Dĩ Ngụy nghĩ một chút rồi bảo: “Vừa rồi trên bàn ăn cơm có mấy quả dưa phải không?”

“Hình như thế...” Viên Mục Dĩ cũng không nhớ lắm.

Diệp Dĩ Ngụy nói với người canh gác bên cạnh: “Đi lấy hai quả dưa đến đây!”

Đôi phương hiển nhiên hơi do dự, Diệp Dĩ Ngụy thấy vậy thì lạnh giọng nói: “Nhiều người canh gác như thế, anh còn sợ bọn tôi mọc cánh bay đi được à?”

Có lẽ cân nhắc đến việc Diệp Dĩ Ngụy là con trai duy nhất của ngài K, đặc tội anh ta cũng không có kết quả tốt đẹp gì, nên hần lập tức chạy đi ôm hai quả dưa đến.

Viên Mục Dĩ nghi ngờ hỏi: “Anh định truyền nước dưa cho gã à? Cách này trước kia tôi cũng từng nghe rồi, nhưng có được không?”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Cũng đâu còn cách nào khác? Đành để ngựa chết thành ngựa sống thôi!”

Viên Mục Dĩ biết ở phương diện này Diệp Dĩ Ngụy mới là chuyên gia, thế nên cũng không nói thêm gì nữa, cậu gọi người bên cạnh giúp nâng Chu Tử Cường vào nơi ấm áp hơn để truyền dịch...

Chu Tử Cường nhìn nước dưa chậm rãi chảy vào cơ thể mình thì yếu ớt nói: “Các người xác định là đang cứu tôi... chứ không phải muốn giết tôi nhanh hơn đây chứ?”

Diệp Dĩ Ngụy tức giận nói: “Muốn anh mau chết thì đâm một dao là xong, việc quái vì phải tốn công phí sức thế này? Im

miệng đi, nói ít một chút có thể sống lâu hơn đây.”

Có lẽ Chu Tử Cường thực sự không còn sức nữa, hoặc bị Diệp Dĩ Ngụy tức giận nói vậy thì không nói thêm gì nữa, gã nhắm mắt nghỉ ngơi... Sau khi xử lý xong vết thương trên người Chu Tử Cường, Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy bị giam giữ trong một dãy nhà bên cạnh xưởng sản xuất kia.

Hoàn cảnh bên trong khá đơn sơ, Viên Mục Dĩ kiểm tra thấy nơi này không hề có bất kỳ thiết bị giám sát nào, nhưng cho dù là vậy, hai người họ muốn chạy trốn cũng khó như lên trời...

Viên Mục Dĩ lo lắng hỏi: “Tình hình của Chu Tử Cường thế nào? Gã có gượng nổi không?”

Diệp Dĩ Ngụy nói: “Vừa rồi tôi đã kiểm tra sơ bộ rồi, vụ nổ không làm tổn thương nội tạng của gã nên vấn đề nghiêm trọng nhất hiện tại là những vết thương bên ngoài và mất máu quá nhiều, tạm thời gã cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu ngày nào cũng bị rút máu... thì không sống nổi hai ngày đâu.”

Viên Mục Dĩ cũng thấy đau đầu: “Lão cáo già kia vốn không hề muốn để gã sống rời khỏi đây, bây giờ làm vậy cũng chỉ là tra tấn gã cho đến chết thôi...”

Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh: “Tiếc là trên thế giới này có nhiều chuyện sẽ không theo như ý ông ta... Nếu lão ta đã muốn Chu Tử Cường chết, thì tôi sẽ cứu sống gã bằng được.”

Chương 966: Trẻ sinh đôi liền thân

Viên Mục Dã nhú mảy, hỏi: “Anh định làm gì?”

Diệp Dĩ Ngụy mỉm cười, sau đó giơ con dao phẫu thuật vẫn luôn mang theo người cho Viên Mục Dã xem, cậu nhìn kỹ mới phát hiện ra dao phẫu thuật chỉ còn lại chuôi, lưỡi dao đã biến mất.

Viên Mục Dã nghi ngờ nhìn Diệp Dĩ Ngụy, dùng ánh mắt để hỏi anh ta: “Lưỡi dao đâu?”

Diệp Dĩ Ngụy giơ tay vào trong không khí vỗ vỗ mấy cái sau đó từ từ mở bàn tay ra trước mặt Viên Mục Dã: “Cậu đoán xem...”

Viên Mục Dã nhìn thấy lòng bàn tay trống không của Diệp Dĩ Ngụy, lập tức đoán được lưỡi dao đã đi đâu, hẳn là nhân lúc người ta không để ý đã đưa cho Chu Tử Cường... Viên Mục Dã hiểu rõ đây là cơ hội chạy trốn duy nhất của Chu Tử Cường, mong rằng gã có thể dựa vào lưỡi dao nhỏ này mà tìm được đường sống trong tuyệt cảnh.

Buổi tối, A Hãn sang kiểm tra hai người bọn họ, đồng thời thay lão cáo già hỏi xem bọn họ có cần thêm gì hay không?

Viên Mục Dã nhìn qua phòng giam của bọn họ, cũng coi như chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, thế nên lắc đầu, nói: “Tạm thời không có...”

A Hãn đang định đi ra ngoài thì bị Viên Mục Dã gọi lại: “A Hãn, cậu rảnh không? Có thể nói chuyện mấy câu không?”

A Hãn nhìn Diệp Dĩ Ngụy đang ngồi trên ghế salon, phát hiện anh ta đang nghịch khối rubic trong tay thì gật đầu: “Ra ngoài nói chuyện đi.”

Sau đó A Hãn dẫn Viên Mục Dã đến một chòi nghỉ, chắc đây là nơi bọn họ thường tụ tập uống rượu nói chuyện trên trời dưới biển, có điều hôm nay vì sự xuất hiện của Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Nguy nên phần lớn mọi người đều đang đi tuần tra xung quanh...

A Hãn lấy hai lon bia từ trong tủ lạnh, mở ra đưa cho Viên Mục Dã một lon: “Muốn nói chuyện gì? Nói đi...”

Viên Mục Dã nhận lon bia rồi nói: “Cậu đi theo ngài K bao lâu rồi?”

A Hãn nhấp một ngụm bia, trả lời: “Chắc cũng mấy chục năm rồi!”

Viên Mục Dã ngạc nhiên, khó trách anh em “Buru Hãn” lại trung thành với lão cáo già như thế, đi theo ông ta lâu như vậy rồi, chắc cũng coi ông ta như cha....

“Chuyện A Buru... xin lỗi cậu.” Viên Mục Dã cảm thấy có lỗi.

A Hãn khoát tay: “Anh không cần nói như vậy, tôi biết tình huống lúc đó như thế nào, anh ấy cũng không chết trong tay anh... Hơn nữa, lập trường của anh và anh ấy khác nhau, cho dù anh ấy thực sự chết trong tay anh cũng chỉ có thể nói là do năng lực của anh trai tôi không bằng anh, không trách người khác được.”

Viên Mục Dã không ngờ A Hãn lại là người thấu tình đạt lý như vậy, chỉ thờ dài nói: “Có những thời điểm có một số chuyện phát triển vượt ngoài dự liệu, mà tính toán ban đầu của chúng tôi cũng không phải như thế này... Nhưng chờ đến khi chúng tôi muốn ngăn cản thì lại phát hiện không thể được nữa.”

Thật ra những lời này Viên Mục Dã nói rất chân thành. Ban đầu cậu và Diệp Dĩ Nguy chỉ muốn thoát khỏi tay lão cáo già, không ngờ lẫn lộn mãi... cuối cùng lại chỉ chuyển từ cái gông xiềng này sang một cái gông xiềng khác mà thôi.

Trong tất cả những chuyện này, từ đầu đến cuối Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Nguy đều không có quyền được lên tiếng, bọn họ chỉ có thể tìm trong đó kẽ hở có lợi cho mình, sau đó nghĩ cách tìm cơ hội để thoát thân... Cho nên, dù là Chu Tử Cường

giết A Bru, hay lão cáo già giết Chu Tử Cường thì đều không phải chuyện mà hai người bọn họ có thể chi phối được.

A Hãn cười lạnh: “Không sao, dù sao bây giờ Chu Tử Cường cũng đã nằm trong tay bọn tôi, ngài K đã đồng ý với tôi rồi, chờ đến khi Chu Tử Cường không còn giá trị gì nữa sẽ đem gã giao cho tôi.”

Viên Mục Dã phát hiện ra trong lúc nói chuyện, A Hãn luôn đi đi đầu mũi chân trái, không bao lâu sau mấy viên đá nhỏ trên mặt đất đã bị nghiền nát thành bụi phấn... Viên Mục Dã thầm kinh ngạc, sao lực chân của hắn lại mạnh như vậy?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã dò hỏi: “Cánh tay trái của A Bru... là như thế nào?”

A Hãn cười nói: “Xem ra anh đã được lĩnh giáo sự lợi hại của nó rồi?”

Viên Mục Dã ngại ngùng: “Phải, bị đánh rất thảm...”

A Hãn kéo ống quần của mình lên: “Đó là vì anh chưa thử qua sức mạnh chân trái của tôi thôi, người đã từng chiến đấu với nó chưa có ai sống sót rời đi.”

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn và phát hiện chân trái của A Hãn là một cái chân bằng máy, cậu không khỏi ngạc nhiên nhìn đối phương: “Hai anh em cậu... sao lại như vậy?”

“Sao lại đều bị tàn tật à?” A Hãn nói nốt thay cho Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã thấy ngại ngùng, nói: “Thật xin lỗi, tôi biết hỏi như vậy có hơi đường đột.”

A Hãn lắc đầu: “Không cần xin lỗi, cũng không phải chuyện gì ghê gớm, hơn nữa tôi và A Bru cũng không phải sinh ra chỉ đơn giản là tàn tật như vậy..”

“Ý của cậu là gì?” Viên Mục Dã không hiểu.

Lúc này, A Hãn móc ví tiền ra, sau đó lấy một tấm ảnh đưa cho Viên Mục Dã xem. Cậu nhận lấy nhìn một lúc thì phát hiện ra đây là một bức ảnh, bởi vì chụp trong điều kiện ánh sáng không tốt cho nên hình ảnh không rõ ràng, nhưng Viên Mục Dã vẫn có thể nhìn thấy hai cậu bé tầm tám chín tuổi bị liên thân trong bức ảnh.

Viên Mục Dã khiếp sợ, nói: “Đây là... cậu và A Bru?”

A Hãn gật đầu: “Đây là bức ảnh cuối cùng chúng tôi chụp trước khi làm phẫu thuật tách rời, cũng là bức ảnh chụp chung duy nhất từ nhỏ đến lớn của chúng tôi...”

Sau đó A Hãn kể cho Viên Mục Dã nghe, trước khi gặp được ngài K, hai bọn họ bị mọi người đối xử như quái vật. Bắt đầu từ khi hiểu chuyện, bọn họ đã bị cha mẹ dùng xích sắt xích lại trong chuồng gia súc... Đồ ăn của bọn họ là thức ăn của lợn, uống nước mưa, cho đến khi đó vẫn chưa từng được mặc quần áo.

Vốn hai người họ cho rằng mình sẽ phải sống như vậy cả đời, cũng chưa từng dám hy vọng có một ngày cha mẹ sẽ thả họ ra. Không ngờ có một ngày cha họ đột nhiên kéo họ ra khỏi chuồng gia súc, có điều lúc đó bọn họ không thể ngờ vận mệnh chờ đợi họ ở phía trước còn khủng khiếp hơn thế... Hóa ra cha bọn họ đã dùng giá bằng hai con heo để bán họ cho một thương lái nơi khác.

Về sau này hai anh em bọn họ mới biết, người thương lái này là chủ một gánh xiếc, hắn đi khắp nơi tìm kiếm những người bị quái thai dị dạng đưa vào trong gánh xiếc, thu hút mọi người mua vé đến xem. Thể trạng dính liền của bọn họ chỉ là một trong vô số thể biến dạng của thai đôi mà thôi.

Mặc dù sau khi bị cha bán đi, cuối cùng hai người cũng được ăn cơm no, nhưng cái cảm giác ngày ngày bị vô số ánh mắt soi mói dòm ngó cũng không thoải mái chút nào, những ánh mắt đó có đồng tình, có thương hại, có hoảng sợ có buồn nôn... tất cả những điều này không phải là thứ mà hai đứa trẻ mới vài tuổi có thể tiếp nhận được.

May mắn là năm hai anh em họ được chín tuổi, trong một lần tình cờ đã gặp được ngài K, ông ta nhìn ra điểm tài hoa của bọn họ nên đã bỏ rất nhiều tiền để chuộc hai người ra khỏi rạp xiếc.

Chương 967: Không xứng

Cũng chính từ khi đó, hai anh em bọn họ mới có cơ hội được sống lại một lần nữa. Về sau ngài K bỏ tiền cho họ làm phẫu thuật tách rời. Có điều thân thể hai người họ không những bị dính liền mà còn có một số chi và nội tạng dùng chung, những điều này đã làm tăng độ khó của ca phẫu thuật lên rất nhiều.

Sau khi phẫu thuật xong, hai anh em họ một người thiếu cánh tay phải, một người thiếu mất chân trái, về phần nội tạng thì mỗi người được một quả thận... Vì để kỷ niệm ngày hai người được sinh ra lần nữa, ngài K đã đặt tên mới cho hai người họ là A Bru và A Hãn.

Sau khi hai anh em hồi phục, ngài K còn dựa vào đặc điểm thân thể của từng người mà đặt riêng chân và tay bằng máy cho họ, để bọn họ có thể học cách chiến đấu, xạ kích... một loạt các kỹ năng khác, bởi vậy A Bru mới nói ân tình của ngài K đối với bọn họ nặng như núi.

Nghe A Hãn nói nhiều như vậy nhưng Viên Mục Dã lại hiểu rõ, lão cáo già làm như thế không phải vì thấy thương xót hai anh em họ, mà vì muốn bồi dưỡng tay chân thân tín của mình mà thôi...

Có điều, Viên Mục Dã không thể không thừa nhận, lão cáo già cũng đã suy nghĩ cho hai anh em họ. Ví dụ như cánh tay và chân bằng máy kia, nếu như không cởi quần áo thì không ai có thể phát hiện ra chân tay của họ không phải là máu thịt.

Điều này nói rõ chi phí làm chúng không nhỏ, hơn nữa không chỉ là chi máy với kích cỡ của người trưởng thành hiện tại, mà phải được thiết kế lắp đặt từ khi hai người đó vẫn còn nhỏ, sau đó không ngừng thay đổi theo sự phát triển của họ, nếu không bọn họ không thể hình thành các kỹ năng từ khi còn bé như vậy được?

Viên Mục Dã nhận ra, lão cáo già đã bỏ rất nhiều công sức đối với mỗi người bên cạnh mình, cho dù là để lợi dụng, thì lão

cáo già này cũng sẽ bố trí bố cục tỉ mỉ, tận dụng triệt để... Nhưng vì sao lão lại luôn thờ ơ với con trai mình là Diệp Dĩ Ngụy như vậy?

Nếu không phải thân của lão bị hỏng, không thay sẽ chết thì hẳn là lão sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt Diệp Dĩ Ngụy, điểm này nói rõ lão cáo già không những không thích người con trai này, thậm chí còn có thể nói là rất ghét anh ta...

Trò chuyện lâu như vậy, Viên Mục Dĩ đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối: “Anh có bao giờ nghĩ, khi A Bru đi theo tên thế thân kia về nước là nhất định phải chết không?”

A Hãn thoáng ngần người, nhưng sau đó lại tỏ vẻ không quan trọng: “Vậy thì thế nào? Ngài ấy đã cho chúng tôi tất cả, để hai anh em chúng tôi được sống với tôn nghiêm của người bình thường mười mấy năm nay, vì ngài ấy mà chết... chúng tôi cũng vui lòng.”

Viên Mục Dĩ không khỏi cảm thấy tiếc nuối cho anh em A Bru A Hãn, mặc dù khi sinh ra bọn họ bị coi là dị loại, nhưng họ đều là những người trọng tình trọng nghĩa, tiếc là đời này đã theo sai người...

Thấy Viên Mục Dĩ không lên tiếng, A Hãn tiếp tục nói: “Thật ra tôi và anh trai tôi đều rất hâm mộ cậu Ngụy, tiếc là chúng tôi không phải con trai ruột của ngài K, nếu không chúng tôi nhất định cam tâm tình nguyện cho ngài ấy một quả thận.”

Viên Mục Dĩ không thể tin được: “Hai người đều chỉ có một quả thận, cho ông ta thì sống thế nào?”

A Hãn cười nói: “Ôn tái sinh không thể nào báo đáp... Hơn nữa, anh em chúng tôi đã sớm coi ông ấy như cha của mình.”

Viên Mục Dĩ nghe vậy thì thấy đáng thương cho hai anh em họ, từ khi sinh ra họ đã không được biết thế nào là tình thân, cho nên khi có người đối xử tốt với họ, họ sẽ nỗ lực hết sức để báo đáp, nhưng lại không phân biệt được đối phương đối xử với mình là chân tình hay giả dối...

Viên Mục Dĩ trầm giọng, nói: “Cách cha mẹ đối xử với con cái không phải như vậy...”

A Hãn nghi ngờ hỏi: “Anh nói vậy là sao?”

Viên Mục Dã nói: “Tôi muốn nói bất luận là quan hệ của anh em hai người với ông ta, hay quan hệ của Diệp Dĩ Ngụy với ông ta đều không phải tình cảm gia đình thông thường... Cha mẹ bình thường đều hy vọng con cái mình được khỏe mạnh, không có người làm cha làm mẹ nào lại muốn con cái hy sinh mạng sống để cứu mình cả.”

Nét mặt A Hãn mơ hồ, dường như từ trước tới nay chưa từng có ai nói những chuyện này với hắn, hắn im lặng một lúc rồi mới trầm giọng, bảo: “So với cha mẹ ruột của chúng tôi, thì ngài ấy đã tốt hơn rất nhiều lần rồi... Tôi hiểu anh muốn nói gì, nhưng sở dĩ anh nói vậy là vì anh đã được cảm nhận tình cảm gia đình. Còn chúng tôi thì khác, cho dù là cha mẹ đẻ cũng đối xử với chúng tôi không bằng chó bằng lợn, cho nên có thể gặp được ngài ấy đã là phúc mấy đời của chúng tôi rồi. Tôi lặp lại, chết vì ngài ấy, chúng tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Viên Mục Dã quay về phòng thấy Diệp Dĩ Ngụy vẫn đang loay hoay với khối rubic, anh ta thấy Viên Mục Dã quay lại bèn thuận miệng hỏi: “Cậu nói chuyện với tên lỗ măng kia thế nào rồi?”

Viên Mục Dã ngồi xuống cạnh Diệp Dĩ Ngụy: “Hai anh em họ cũng rất đáng thương...”

Sau đó cậu kể lại thân thế của A Hãn và A Bru cho Diệp Dĩ Ngụy nghe, Diệp Dĩ Ngụy cũng thấy thương cảm: “Lão già quả nhiên rất biết cách lung lạc lòng người! Thế này chẳng phải giống như có hai người con nuôi ở bên cạnh, và có thể chết vì lão bất cứ lúc nào sao?”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Lão ta không xứng... cho dù là anh hay hai anh em Bru Hãn, lão ta cũng không xứng để mọi người chết vì lão.”

Diệp Dĩ Ngụy cười ngược: “Địa ngục thì trống, mà ác ma lại ở nhân gian... Cậu nói xem vì sao ông trời không bắt lão ta đi chứ? Có đôi khi hận quá, tôi đã từng nghĩ hay là mình chết đi, để xem lão ta đi đâu tìm con trai mà lấy thận?”

“Anh sẽ không đâu... vì trong lòng anh hiểu rõ, người xui xẻo tiếp theo chính là Khánh Nhi.” Viên Mục Dã nói chắc chắn.

Viên Mục Dã nói không sai, đừng thấy thái độ của Diệp Dĩ Ngụy đối với người em gái kia hồ hững như vậy mà cho rằng giữa bọn họ không có chút tình cảm nào... Khi nào liên quan đến sinh tử, Diệp Dĩ Ngụy sẽ không thể ngồi yên không để ý đến.

Cũng đừng thấy hiện giờ lão cáo già yêu thương Khánh Nhi như vậy, đây chỉ là vì hiện tại lão ta không cần cân nhắc đến việc có cần dùng mạng của Khánh Nhi để cứu mình hay không mà thôi, một khi Diệp Dĩ Ngụy không ở đây, Khánh Nhi chính là nguồn thân sống tiếp theo kế nhiệm anh ta.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Diệp Dĩ Ngụy cứ luẩn quẩn không thể thoát ra được... cho nên lúc trước Viên Mục Dã mới nghĩ đến việc muốn trừ khử lão cáo già.

Nhắc đến Khánh Nhi, Viên Mục Dã đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Không biết hiện giờ Khánh Nhi thế nào rồi? Lão cáo già có tìm được cô ấy từ nơi ẩn náu bí ẩn mà Chu Tử Cường đã sắp xếp không?”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu: “Chắc là chưa đâu, nếu không hôm nay chúng ta không thể không nhìn thấy con bé được...”

Viên Mục Dã nghi hoặc: “Nhưng chẳng lẽ sau khi Chu Tử Cường bị bắt lại không nói lời nào? Gã hoàn toàn có thể dùng Khánh Nhi như một con át chủ bài để ép lão cáo già thả mình ra mà?”

Diệp Dĩ Ngụy cười lạnh: “Cậu không hiểu rõ lão già, lão ghét nhất là bị người khác uy hiếp, nếu như Chu Tử Cường làm vậy có thể sẽ khiến tình huống lật ngược hoàn toàn. Nếu tôi là gã thì sẽ không nhắc đến một câu nào, ít ra còn có đường sống, bằng không nếu nói ra... có lẽ còn chết thảm hại hơn.”

Chương 968: Anh Cường thoát hiểm

Trước đó, Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy ngủ ở trong căn nhà trông đều không được ngủ ngon, hiện giờ dù gì cũng đã bị bắt trở về nên họ dứt khoát ngủ cho đã, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau...

Một đêm không mộng mị, Viên Mục Dã cảm thấy giấc ngủ này của mình khá đầy, ai ngờ cậu mới vươn vai định ngồi dậy thì bỗng nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập. Cậu hơi bực nhìn sang Diệp Dĩ Ngụy: “Có phải họ đưa bữa sáng đến cấp rập quá hay không vậy hả!”

Kết quả Diệp Dĩ Ngụy chưa kịp nói gì thì cửa phòng đột ngột bị đá văng ra từ bên ngoài, ngay sau đó A Hãn hằm hằm bước vào.

Viên Mục Dã thấy có biến nên vội vàng đứng dậy hỏi: “Sao thế?! Xảy ra chuyện gì à?”

A Hãn nghiêng răng nói: “Ngày hôm qua lúc chữa vết thương cho Chu Tử Cường, các anh đã cho gã cái gì?!”

Diệp Dĩ Ngụy ở cạnh hỏi một cách nhẹ nhàng băng quơ: “Làm sao? Chết rồi à?”

A Hãn cười lạnh nhìn về phía hai người bọn họ: “Chạy rồi, còn giết sáu anh em của tôi nữa!”

Viên Mục Dã không khỏi trầm nghĩ bụng, quả nhiên Chu Tử Cường rất tàn nhẫn, đã bị thương đến mức đó rồi mà còn có thể chạy thoát ra ngoài chỉ bằng một con dao phẫu thuật. Trước đây thứ đó luôn ở trên người Diệp Dĩ Ngụy, nhưng hai người bọn họ lại chẳng ai có sự nhẫn tâm này.

Sau đấy nhóm Viên Mục Dã bèn theo A Hãn đến hiện trường. Diệp Dĩ Ngụy bước đến ngó sơ mấy cái xác dưới đất, phát hiện mấy kẻ xui xẻo này đều bị cắt cổ họng chỉ bằng một nhát

dao. Đối phương ra tay vừa chính xác vừa tàn nhẫn, không hề do dự một chút nào...

Theo Viên Mục Dã suy đoán, chắc là Chu Tử Cường lừa tên gác mở cửa vào buổi tối. Có lẽ đối phương cảm thấy Chu Tử Cường chỉ còn thừa nửa cái mạng, cho nên hơi thiếu cảnh giác, bởi vậy mới bị gã giải quyết chỉ bằng một nhát dao.

Ra khỏi cánh cửa đó, chuyện kể tiếp càng đơn giản hơn. Chu Tử Cường hầu như gặp thần giết thần, gặp phật giết phật suốt đường đi, rẽ ra một con đường máu bằng sáu mạng người.

A Hãn tức giận cực độ, lúc này hắn túm lấy cổ áo Diệp Dĩ Nguy: “Có phải anh cho hãn lưỡi dao không? Chỉ ở trên người anh mới có món đồ kia.”

Diệp Dĩ Nguy liếc A Hãn và đáp: “Ngại quá, có thể do ngày hôm qua lúc tôi băng bó cho gã đã không cẩn thận làm rơi...”

“Chó má! Không cẩn thận cái gì? Tôi thấy là anh cố tình thì có!” A Hãn cố gắng đè lại cơn tức trong lòng.

Diệp Dĩ Nguy nói bằng vẻ mặt khiêu khích: “Tôi cố tình đấy thì làm sao? Cậu dám động vào tôi không?”

A Hãn cúi điên lên, hắn ghi chặt cổ áo của Diệp Dĩ Nguy, đỏ mặt nói: “Anh nên lấy làm may mắn rằng mình là con trai ông chủ, nếu không... tôi đã đá anh thành con chó chết từ lâu rồi.”

Thấy thế, Viên Mục Dã vội vàng ngăn cản A Hãn: “Buông anh ấy ra. Trước đây cậu cũng đã nói trong này chẳng có ai đúng ai sai, chỉ là lập trường khác nhau thôi!”

A Hãn buông lỏng Diệp Dĩ Nguy ra, sau đó cười lạnh nhìn Viên Mục Dã: “Anh nói đúng. Anh hãy nhớ kỹ những lời mình vừa nói đấy.”

Nói xong, A Hãn xoay người bỏ đi, để lại Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Nguy ngẩn ra nhìn sáu cái xác dưới đất... Dù sao cũng là sáu mạng người, tuy ai có lập trường của người nấy, nhưng Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Nguy lại thủy chung không thể thật sự thờ ơ với việc này.

“Xem ra vẫn do chúng ta chưa đủ tàn nhẫn...” Diệp Dĩ Nguy thở dài.

Viên Mục Dã cảm thán: “Nếu Chu Tử Cường không có sự tàn nhẫn đó, sao gã có thể sống đến bây giờ?”

Ăn xong bữa trưa, Viên Mục Dã có cảm giác bình lặng trước khi bão táp đến. Cậu mơ hồ cảm thấy chuyện hồi sáng dường như không dễ dàng cho qua như thế. Quả nhiên, khi Viên Mục Dã và Diệp Dĩ Ngụy bị dẫn về phòng giam giữ bọn họ, lão cáo già lại dất theo A Hãn xuất hiện trước mặt hai người.

Viên Mục Dã thấy A Hãn đứng sau lão cáo già với khuôn mặt không cảm xúc, trong lòng cậu nảy sinh cảm giác chằng lảnh. Có điều, nhất thời cậu cũng không thể đoán trước kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc này lão cáo già nhìn sang Diệp Dĩ Ngụy: “A Hãn nói, con thừa nhận là mình đã thả Chu Tử Cường chạy mất?”

Diệp Dĩ Ngụy nhíu mày lại: “Tôi đã bảo tôi không cô ý, các người còn muốn thế nào? Bắt tôi đền mạng cho mấy anh em đã chết?”

Lão cáo già phát tay với mấy tên gác bên cạnh, tất cả những người đó đều tự giác lui ra ngoài, sau đó lão lắc đầu, nói: “Dĩ Ngụy... Hiện giờ vấn đề không phải là chuyện chết mấy tên đàn em, những người như thế ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chết thì chết, không có gì ghê gớm. Nhưng vấn đề là con không nên thả Chu Tử Cường, hãn là hung thủ giết A Bru. Ta đã đồng ý với A Hãn, sau này sẽ giao người cho cậu ấy xử lý.”

Viên Mục Dã thấy hoá ra A Hãn tức giận như vậy là vì thế này, xem ra A Hãn cũng không thờ ơ với cái chết của A Bru giống như hãn thể hiện, cho nên khi bọn họ thả Chu Tử Cường, hãn mới có thể tức giận như thế.

“Vậy làm sao đây? Chạy cũng chạy rồi... Nếu không thế này nhé, ông thả Viên Mục Dã ra, để cậu ấy ra ngoài bắt người về giúp các ông, thế nào?” Diệp Dĩ Ngụy khinh khỉnh nói.

A Hãn đứng cạnh cười khẽ, như thể nghe thấy một câu chuyện hài rất buồn cười.

Lão cáo già thấy thế bèn nói với Viên Mục Dã: “Phiền cậu đi ra ngoài với A Hãn một chút, hai chúng tôi muốn nói chuyện riêng.”

Diệp Dĩ Ngụy nghi ngờ: “Rốt cuộc các người muốn làm gì!?”

Lúc ấy Viên Mục Dã vốn chẳng nghĩ nhiều, cảm thấy có thể là lão cáo già muốn khuyên Diệp Dĩ Ngụy đừng quậy nữa, vì thế cậu đi luôn ra ngoài với A Hãn.

Nhưng Diệp Dĩ Ngụy lại có cảm giác bất an xưa nay chưa từng có, anh ta hơi sốt ruột nói với Viên Mục Dã: “Cậu đợi chút, khoan hãy đi. Giữa tôi và ông ta không có lời gì mà cậu không thể nghe.”

Viên Mục Dã đã đi tới cửa, nghe Diệp Dĩ Ngụy nói như vậy bèn dừng chân, ai ngờ cậu vừa định quay đầu lại thì bị A Hãn đẩy ra ngoài, sau đó đối phương tiện tay đóng cửa lại: “Đi thôi anh Viên, chúng ta vẫn nên để cho hai cha con họ một chút không gian riêng tư thì tốt hơn.”

Diệp Dĩ Ngụy thấy Viên Mục Dã bị A Hãn mang đi, trong lòng hơi hốt hoảng, nhưng bề ngoài anh ta vẫn bình tĩnh và tự nhiên hỏi lão cáo già: “Nói đi, rốt cuộc ông muốn làm gì?”

Ai ngờ lão cáo già lại nhìn theo bóng dáng của A Hãn và Viên Mục Dã rồi nói: “Từ nhỏ A Hãn đã là một thằng bé cố chấp, tính cách cũng rất đơn giản. Con cướp một cái bánh bao của nó, rồi trả lại nó một cái bánh không nhân nó cũng không tức giận, nhưng tiền đề là con phải trả cho nó món đồ giống nhau mới được... hiểu không con trai?”

Nghe xong, lòng Diệp Dĩ Ngụy chùng xuống, giọng anh ta đột nhiên cất cao: “Ông có ý gì!?”

Lão cáo già nở nụ cười: “Nghĩa là con đã thả kẻ thù của A Hãn chạy mất, vậy thì nhất định phải trả lại cho cậu ta mới được! Viên Mục Dã chính là kẻ thù mà con phải trả cho cậu ta.”

Chương 969: Sân huấn luyện

“Đồ khốn nạn! A Bru đâu phải do Viên Mục Dã giết, cậu ấy mà là kẻ thù cái gì?” Diệp Dĩ Ngụy sốt hết cả ruột.

Sắc mặt lão cáo già sầm xuống: “Không thể nói như vậy. Con dám nói lúc trước Viên Mục Dã không âm mưu với Chu Tử Cường muốn giết ta không? A Bru không chết trên tay cậu ta là bởi vì cậu ta không giết được A Bru. Nếu không con cho rằng Viên Mục Dã sẽ để A Bru còn sống rời khỏi căn phòng đó ư?”

Diệp Dĩ Ngụy không có lòng dạ nào để nghe lão cáo già nói những việc này. Anh ta biết võ nghệ của A Hãn khá lợi hại, nếu đối phương đánh thật, Viên Mục Dã khó giữ được mạng.

Thấy Diệp Dĩ Ngụy không nói gì, lão cáo già bèn tiếp tục: “Thật ra trước đây A Hãn cũng đã xếp Viên Mục Dã vào danh sách báo thù. Nếu không phải do ta khuyên bảo, sao Viên Mục Dã có thể sống đến bây giờ? Con thật sự không nên tùy hứng thả Chu Tử Cường!”

Diệp Dĩ Ngụy không muốn nghe lão cáo già đứng đây nhiều lời tiếp, anh ta vội đẩy lão ra và bước ra ngoài. Viên Mục Dã vốn vô tội bị cuốn vào chuyện này, làm sao Diệp Dĩ Ngụy có thể để cậu mất mạng vì mình được?

Lại nói ở đầu kia, Viên Mục Dã bị A Hãn dắt ra ngoài là đã cảm thấy hình như sự việc có gì đó không bình thường, bởi vì cậu có thể cảm nhận được rõ ràng cả người A Hãn căng lên, trạng thái khác hoàn toàn với lần nói chuyện trước đây với mình.

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

A Hãn đáp với khuôn mặt vô cảm: “Đến xem nơi ngày thường chúng tôi huấn luyện.”

Mặc dù Viên Mục Dã cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng nhất thời cũng không có lý do gì để không đi với

hắn. Kết quả khi hai người bọn họ đến sân huấn luyện mà A Hãn nói lại phát hiện ở đó đã có một đám người đứng chờ sẵn.

Từ biểu cảm của những người đó, Viên Mục Dã không khó nhận ra đây chắc hẳn là một bữa tiệc Hồng Môn Yến, cậu hiểu ra ngay là thế nào. Xem ra A Hãn định ghi món nợ “Thả Chu Tử Cường chạy mất” lên đầu mình.

Khi đã suy nghĩ cẩn thận, Viên Mục Dã bèn mỉm cười, sau đó nhìn sang A Hãn và hỏi: “Sao? Muốn báo mối thù giết anh ở đây hả?”

“Nếu thủ phạm chính chạy rồi, tôi đành phải bắt tòng phạm là anh để khai đao thôi. Là anh nói, lập trường của mọi người khác nhau, anh đừng trách tôi...” A Hãn nói với khuôn mặt không cảm xúc.

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi có thể hiểu tâm trạng của cậu, nhưng mà giữa chúng ta liệu có thể nói lý lẽ trước được không? Không phải cậu không biết tại sao tôi lại xuất hiện ở đây, mọi thứ đều không phải do tôi tự nguyện... Tôi cũng cảm thấy đáng tiếc cho cái chết của A Bru, nhưng khi đó tôi và Diệp Dĩ Nguy đều không ai có quyền lên tiếng, không khác gì hoàn cảnh hiện giờ.”

Viên Mục Dã thâm hiểu rằng mình không phải đối thủ của A Hãn, nhưng cậu cũng không muốn bị đối phương đánh chết, vì thế cậu vừa nói vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh, nghĩ bụng nhờ mà động tay động chân thật, liệu mình có thể tạm thời giữ mạng bằng hoàn cảnh ở hiện trường hay không.

Đáng tiếc Viên Mục Dã nhìn một vòng, thấy trừ một vòng lưới thép bao quanh ra, ở đây cũng chỉ có một vài bia đâm giản dị, không có thứ gì có thể dùng làm vũ khí tạm thời. Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng cái chân của A Hãn là đã có thể lấy mạng của Viên Mục Dã luôn rồi.

Khi nói chuyện, những người bên cạnh đã lùi ra bên ngoài lưới thép. Bọn họ khóa chặt lối vào bằng xích sắt rồi ném thẳng chìa khóa vào trong lưới thép. Xem ra, nếu hai người chưa phân “sống chết” thì sẽ không dễ dàng mở khóa ra.

Sau khi lối vào được khóa bằng xích sắt, Diệp Dĩ Nguy mới chạy tới. Đầu tiên anh ta kéo mạnh xích sắt, sau đó sột ruột nói

với người bên cạnh: “Mau mở khóa ra!”

Đáng tiếc những người đó như thể chẳng nghe thấy gì, lạnh lùng nhìn hai người bên trong lưới thép, dường như tất cả đều đang chờ xem A Hãn đánh chết tươi tên mặt trắng bên trong kia như thế nào.

Lúc này lão cáo già cũng thông dong bước tới. Diệp Dĩ Ngụy thấy không ai phản ứng với mình, bèn gấp gấp nói vọng sang lão cáo già: “Bảo bọn họ mở khóa ra!”

Lão lão cáo già lại tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Mọi việc đều phải có quy tắc. Hai đứa đã thả Chu Tử Cường thì phải gánh vác hậu quả của nó.”

Diệp Dĩ Ngụy cả giận nói: “Người thả hãn chạy là tôi! Ông mở khóa ra, để tôi vào...”

Lão lão cáo già cười nói: “Con ngậy thơ thế đúng là chẳng giống ta. Sự việc đã tới nước này, con cảm thấy dù ta cho con vào đó, A Hãn sẽ ra tay với con hay sao? Trong lòng nó biết rõ tác dụng của con với cha, cho nên nó không thể và cũng không dám động vào con. Về phần Viên Mục Dã ư, vậy phải xem tạo hóa của cậu ta. Có điều ta thấy thằng nhóc này rất đặc biệt, không chừng sẽ có niềm vui bất ngờ thì sao?”

Diệp Dĩ Ngụy đá mạnh vào lưới thép như phát điên, đáng tiếc hết thấy đều phí công. Với sức lực của anh ta, anh ta không thể nào đá bung lưới thép để xông vào được.

Lúc này Viên Mục Dã ở bên trong lưới đã biết chắc chắn không thể tránh được trận chiến này. Tuy cậu biết rõ không đánh lại, nhưng khí thế lại không thể thua. Vì thế cậu vận bả vai, bắt đầu tấn công trước. Thật ra, võ nghệ của Viên Mục Dã cũng không phải hạng gà, nếu cả người A Hãn đều là máu là thịt, hươu chết về tay ai còn chưa chắc đâu.

Trước đây Viên Mục Dã đã được trải nghiệm bài học về cánh tay máy lợi hại của A Bru. Lúc ấy hai người chỉ đơn giản là so chiêu, chẳng ai nhắm nhe đòi mạng đối phương, cho nên đều ra tay chừa đường sống.

Nhưng lúc này đây thì khác. A Hãn nói rõ là muốn đánh chết Viên Mục Dã để báo thù cho A Bru. Vậy Viên Mục Dã buộc lòng phải nghĩ vài chiêu trò giữ mạng... Nếu thế mạnh của đối

phương chân trái, cậu tuyệt đối không thể cho đối phương cơ hội ra chân.

Bởi vậy Viên Mục Dĩ mới tấn công trước, trực tiếp tới gần đánh nhau với đối phương, cố hết sức tránh sự tấn công phía chân trái của A Hãn, kết quả mấy hiệp trôi qua, A Hãn không chiếm được chỗ lợi nào.

Lúc này người xem náo nhiệt bên ngoài lưới thép càng ngày càng nhiều, có lẽ do hai đối tượng giám sát quan trọng đều ở hiện trường, cho nên lão cáo già cũng chẳng nói gì, mặc cho lũ đàn em có thể đến đây xem chiến đấu. Đám người xung quanh luôn mồm trầm trồ khen ngợi để cổ vũ cho A Hãn, trong lúc nhất thời giữa lưới thép như biến thành một sân quyền Anh ngầm.

Mặc dù chiêu thức của Viên Mục Dĩ linh hoạt, đáng tiếc cậu học đánh tay đôi chuyên nghiệp, còn A Hãn lại học làm thế nào để giết người trong khoảng thời gian ngắn nhất, cho nên chưa được mấy hiệp, Viên Mục Dĩ dần dần yếu thế, vừa không cẩn thận đã bị đối phương đá trúng, cơ thể bay thẳng lên và va vào mặt lưới thép bên cạnh.

Lực của cú đá này cực lớn, nếu không phải Viên Mục Dĩ kịp thời chặn bằng hai cánh tay, có lẽ lúc này xương ngực của cậu đã bị đá nát cả rồi. Tuy là như thế, Viên Mục Dĩ vẫn cảm thấy hai cánh tay tê rần, cố gượng lắm mới đứng lên được khỏi mặt đất.

Đáng tiếc A Hãn vốn không để cho Viên Mục Dĩ thời gian giảm xóc, chẳng nói chẳng rằng đã đá chân lên. Viên Mục Dĩ thấy tình thế không ổn nên vội lặn sang bên cạnh, kết quả lưới thép sau lưng cậu bị A Hãn đá đến mức biến dạng.

Chương 970: Cầu xin

Thấy thế, Diệp Dĩ Ngụy bên ngoài lưới thép lập tức nóng nảy, anh ta xoay ngoắt người lại nói với lão cáo già: “Ông thả cậu ấy ra, tôi sẽ không bao giờ chạy nữa.”

Ai ngờ lão cáo già lại cười bảo: “Con của ta ời, con cho rằng mình còn có thể chạy trốn ư? Nếu con suy nghĩ cẩn thận điều này sớm một chút, Viên Mục Dã sẽ chẳng phải chết.”

“Tôi lặp lại lần nữa, thả cậu ấy ra!” Diệp Dĩ Ngụy cố gắng kìm nén cơn xúc động muốn nhào qua giết lão.

Lão cáo già cười lắc đầu: “Ta nói rồi, ta đã giao người cho A Hãn, có đồng ý thả hay không là chuyện của cậu ấy, không liên quan đến ta.”

Cuộc chiến trong lưới thép đã đến hồi sôi sục, Viên Mục Dã biết mình không phải đối thủ của A Hãn, chỉ đành liên tục trốn tránh dưới sự tấn công điên cuồng của hắn. Nhưng không gian trong lưới thép có hạn, mấy lần suýt nữa bị hắn đá trúng chỗ hiểm.

Lúc này Viên Mục Dã vọt người tránh sau bao cát, kết quả A Hãn đá bực cả bao cát, sức lực thật là kinh khủng! Nếu cú đá này trúng vào người Viên Mục Dã, hậu quả thật sự có thể tưởng tượng được.

Viên Mục Dã thầm biết mình không thể ngồi chờ chết. Cậu vừa trốn tránh vừa cân nhắc cấu trúc cái chân máy của A Hãn, đoán nó nối liền với dây thần kinh cơ thể người như thế nào? Hơn nữa còn linh hoạt tự nhiên như chân của chính mình vậy?

Lúc này cậu nhớ lại tình hình A Bru bị tháo cánh tay máy xuống trước khi chết, bề mặt có máu chảy ra. Điều này chứng tỏ chắc chắn kiểu chi giả bằng máy móc này khác với chi giả truyền thống về mặt ý nghĩa, ắt là cần phải tiến hành một vài quá trình phức tạp và tỉ mỉ mới có thể tháo dỡ.

Nếu không phải trời sinh đã cùng mọc liền nhau, vậy nhất định là có vị trí tiếp nối. Có lẽ vị trí tiếp nối với cơ thể người kia chính là khớp xương yếu nhất của chi giả bằng máy. Nhưng trước mắt trên tay Viên Mục Dã chẳng có vũ khí gì cả, muốn tay không kéo đứt lia cái chân máy của A Hãn, có lẽ chưa kịp tới gần đã bị đá chết luôn rồi.

Đôi mắt với sự tấn công mãnh liệt của A Hãn, Viên Mục Dã sắp sửa không chống đỡ nổi nữa, nhưng khi cậu chột vật trốn tránh, vô tình lại liếc thấy cặp tạ tay trong một góc. Vì thế Viên Mục Dã không chút nghĩ ngợi, lượm một cái lên ném về phía đầu A Hãn.

Đó là một cái tạ tay 10 kg, nếu nện thẳng vào đầu người, chắc chắn không chết tại chỗ thì cũng bị thương. Đáng tiếc Viên Mục Dã vẫn đoán sai tốc độ phản xạ của A Hãn. Người hãn nhanh chóng nghiêng đi, giơ chân lên đá bay cái tạ tay mà Viên Mục Dã ném tới.

Kim loại va chạm mạnh với kim loại nghe “Rầm” một tiếng, ong lên làm Viên Mục Dã phải liên tục lùi ra sau vài bước mới đứng vững được. Nhưng khi cậu định nhặt một cái tạ tay khác lên, chân A Hãn cũng đã tới trước mặt...

Viên Mục Dã bị một lực mạnh đá vào vai trái, cậu cảm thấy bả vai đau nhói, ngay sau đó cánh tay trái rũ oặt xuống, không biết là trật khớp hay gãy xương.

Diệp Dĩ Ngụy đứng ngoài thấy thế lập tức xem xét tình trạng của Viên Mục Dã cách lưới thép, đáng tiếc khoảng cách quá xa, anh ta vốn không thấy rõ lắm Viên Mục Dã bị thương nặng cỡ nào.

Diệp Dĩ Ngụy sốt ruột hỏi: “Viên Mục Dã! Cậu sao rồi?!”

Viên Mục Dã cố nén đau, lấy tay vịn cánh tay bị thương, loạng choạng đứng lên: “Đừng lo... Một chốc vẫn chưa chết được đâu.”

A Hãn bên cạnh cười lạnh: “Xương cốt trên người anh không cứng bằng cái miệng anh đâu. Một chốc anh chưa chết được là bởi vì tôi còn chưa muốn cho anh chết quá nhanh.”

Sau khi bị thương, động tác của Viên Mục Dã chậm đi rất nhiều. Lần này thậm chí A Hãn không cần dùng chân, chỉ đơn

giản là tấn công bằng nắm đấm thôi mà Viên Mục Dã cũng đã không còn hơi sức để chống đỡ. Cậu chỉ có thể phòng ngự bằng cánh tay phải một cách phí sức.

“Mở khóa ra! Mau mở khóa ra!” Diệp Dĩ Ngụy gào thét, gần như cầu xin lão cáo già.

Lão lão cáo già thở dài: “Quy tắc ở chỗ này là một khi lưới thép đã được khóa lại, người bên trong nhất định phải phân sống chết mới được...” Nói xong, lão chỉ vào bên trong lưới thép: “Thấy không? Chìa khóa ở kia kia, cho nên con cầu xin ta cũng vô ích.”

Lúc này Viên Mục Dã trong lưới thép đã bị A Hãn nắm cổ áo túm lên khỏi mặt đất, sau đó ấn thẳng lên mặt lưới thép: “Hay là anh cầu xin tôi đi, tôi còn có thể cho anh chết dứt khoát. Nếu không nhất định tôi sẽ đá nát từng tắc xương cốt trên người anh.”

Viên Mục Dã nở nụ cười, sau đó cậu giơ tay chùi máu nơi khóe miệng: “Cậu chỉ có tí bản lĩnh vậy thôi à? Xem ra hai anh em các cậu đều chẳng ra hồn gì cả!”

A Hãn đâm thật mạnh mấy cái vào bụng Viên Mục Dã, đánh cậu ngã xuống đất lần nữa: “Mạnh miệng đúng không, không sao... Chúng ta cứ từ từ.”

Diệp Dĩ Ngụy gấp đến mức đá lưới thép liên hồi, đáng tiếc anh ta không có cái chân máy của A Hãn. Cuối cùng anh ta cũng chỉ có thể tuyệt vọng nhìn Viên Mục Dã trong lưới thép bị A Hãn đánh đập như tử, không nghĩ ra bất cứ cách gì cả.

Trong lúc nhất thời, dù là Viên Mục Dã trong lưới thép hay là Diệp Dĩ Ngụy ngoài lưới thép đều có cảm giác lòng như tro tàn. Viên Mục Dã còn đỡ, tuy cậu là người bị đánh, nhưng đau đớn trên cơ thể đã khiến cậu chẳng còn sức đâu mà suy nghĩ quá nhiều.

Diệp Dĩ Ngụy lại khác. Anh ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Viên Mục Dã bị tra tấn vì mình. Sự giày vò về tinh thần này thật sự không thể miêu tả nổi. Sự tức giận tràn ngập mỗi lỗ chân lông của anh ta. Nếu có thể... anh ta thà rằng người chết là mình, chứ không phải Viên Mục Dã vô tội bị cuốn vào.

Nghĩ đến đây, Diệp Dĩ Ngụy đỏ mắt nhìn sang lão cáo già và nói: “Ông hận tôi như vậy ư? Tôi là con trai ông! Tôi đã làm chuyện gì có lỗi với ông hả? Nói đi!”

Lão cáo già dần dần tắt nụ cười trên mặt, nói với giọng lạnh lùng: “Ta không biết con đang nói gì. Con cũng nói đấy, con là con trai ta, ta thương con còn không kịp cơ mà? Sao lại hận con cơ chứ?”

Diệp Dĩ Ngụy ngẩn người, sau đó cứng đờ đi đến trước mặt lão cáo già rồi quỳ xuống: “Bảo cậu ta dừng lại đi, tôi cầu xin ông được chưa! Rốt cuộc ông muốn thế nào? Ông nói đi... Muốn tôi cho ông cái gì? Tim? Gan? Hay là thận? Tôi cho ông hết! Ông xẻ thịt tôi cũng được, muốn lấy cái gì thì lấy cái đó. Ông thả Viên Mục Dã ra được không?!”

Nghे xong, lão cáo già liếc Diệp Dĩ Ngụy quỳ dưới đất, trong ánh mắt hiện lên tia thù hận. Diệp Dĩ Ngụy nói rất đúng, quả thật lão cáo già hận anh ta... Về phần sự hận thù này từ đâu ra thì cũng chỉ có bản thân lão cáo già mới biết.

Lúc này, Viên Mục Dã trong lưới thép đã bị đánh đến mức ói ra máu. Cậu thấy Diệp Dĩ Ngụy quỳ xuống trước mặt lão cáo già vì mình, nhưng trước sau đối phương vẫn thờ ơ nên căm tức bò dậy khỏi mặt đất, sau đó loạng choạng đi đến rìa lưới thép, thều thào nói với Diệp Dĩ Ngụy: “Dậy... Lão là cái thá gì mà xứng cho anh quỳ trước lão?! Đứng dậy...”

Diệp Dĩ Ngụy quay đầu lại nhìn Viên Mục Dã, thấy một mắt cậu đã sưng vù lên, miệng mũi đổ máu, nếu không có lưới thép chống đỡ, có lẽ giờ này cậu đã không còn đứng được nữa.

Chương 971: Cứu rồi

Sau khi thấy cảnh đó, nước mắt của Diệp Dĩ Ngụy trào ra, cuối cùng vẫn lẳng lặng chảy xuống. Trong mắt anh ta tràn đầy bất đắc dĩ, tuyệt vọng và không cam lòng, anh ta nói với Viên Mục Dã: “Xin lỗi... là tôi làm liên lụy cậu.”

Viên Mục Dã thở hắt ra: “Anh lại gần đây... Tôi không còn sức để nói to tiếng với anh nữa.”

Diệp Dĩ Ngụy chậm chậm đứng lên, sau đó đi tới rìa lưới thép.

Viên Mục Dã lấy hơi, sau đó cố vực tinh thần, nói: “Giữa hai chúng ta, không có ai liên lụy ai cả. Tôi... thật ra tôi vẫn luôn thấy hối hận, không thể nhận ra anh từ đầu. Nếu không... nhất định tôi sẽ không để anh... để anh gây ra những chuyện không thể quay đầu đó. Anh Thạch Đầu, anh nghe tôi nói, bất kể thế nào cũng phải nghĩ cách sống sót, cho dù là sống thay tôi được không? Đừng dễ dàng bỏ cuộc, càng không thể cam chịu, biết chưa?! Được rồi... cái gì cần nói tôi đã nói hết rồi, anh về đi, đừng đứng ở đây, đi ngay bây giờ.”

Diệp Dĩ Ngụy đau đớn hỏi: “Đi ư? Tôi đi rồi cậu làm sao đây?”

Viên Mục Dã bị sặc máu trong phổi, ho khan mấy tiếng. Cậu cố gắng làm dịu hơi thở rồi mới vờ mỉm cười nhẹ nhàng: “Anh đi rồi là tôi có thể đại khai sát giới đó!”

Thấy Diệp Dĩ Ngụy không nhúc nhích, Viên Mục Dã nói với lão cáo già bên ngoài lưới thép: “Ngài K, ông đưa anh ấy đi đi. Nếu ông còn có một chút tính người...”

Ai ngờ lão cáo già lại nói bằng vẻ mặt như xem kịch vui: “Ngại quá cậu Viên à, cậu cảm thấy bây giờ Dĩ Ngụy sẽ đi theo tôi hay sao? Nó muốn ở lại thì ở lại đi, dù sao đây là do chính nó lựa chọn.”

Viên Mục Dã nói với Diệp Dĩ Ngụy bằng giọng điệu thương lượng: “Đi đi... được không? Tôi không muốn anh tiếp tục ở

lại đây xem.”

Diệp Dĩ Ngụy lau nước mắt trên mặt, sau đó cười bảo: “Sao? Cậu sợ tôi sẽ điên ư?! Thật ra có thể gặp lại cậu cũng đã là sự cứu rỗi với tôi rồi. Ít nhất nó khiến tôi hiểu trên đời này vẫn còn có tình nghĩa đáng giá quý trọng, vậy là đủ rồi. Đời người dài hay ngắn cũng không quan trọng, quan trọng là quá trình có trôi chảy hay không. Nửa đời trước, cậu và tôi đều sống quá mệt mỏi và khó khăn, dừng lại nghỉ ngơi một chút cũng không phải chuyện xấu gì.”

Viên Mục Dĩ nhận ra quyết tâm trong lời nói của Diệp Dĩ Ngụy, cậu còn muốn khuyên anh ta đừng dễ dàng bỏ cuộc, ai ngờ lại bị A Hãn phía sau lôi tuột đi, lại lần nữa ngã xuống mặt đất. A Hãn đạp một chân lên lưng Viên Mục Dĩ: “Sơ sơ thôi là được, tôi và A Bru còn chẳng được nói một câu từ biệt kìa...”

Cú đạp của A Hãn chỉ dùng năm phần sức, nhưng Viên Mục Dĩ vẫn cảm thấy bị ép tới mức không thở nổi, tầm mắt liên tục biến thành màu đen.

Nói vài câu với Viên Mục Dĩ, cảm xúc của Diệp Dĩ Ngụy ổn định hơn rất nhiều, dường như đã trở lại thành pháp y Diệp đầu óc bình tĩnh, sắc mặt không gợn sóng trước kia. Đầu tiên anh ta quay đầu lại nhìn lão cáo già, sau đó từ từ bước về phía lão, nhưng chẳng ai chú ý tới Diệp Dĩ Ngụy đã rút con dao găm bên hông một tên đang xem náo nhiệt khi đi ngang hẳn.

Diệp Dĩ Ngụy nhanh chóng đặt dao lên cổ lão cáo già: “Bảo A Hãn mở khóa ra!”

Dường như không ngờ Diệp Dĩ Ngụy có thể làm như vậy, lão cáo già ngẩn người, sau đó lập tức nhìn sang A Hãn. Thấy thế đối phương nhất chĩa khóa dưới đất lên với sắc mặt âm trầm, bước đến mở khóa xích ra. Diệp Dĩ Ngụy buộc lão cáo già cùng vào trong lưới thép với anh ta.

A Hãn xoay người túm Viên Mục Dĩ dưới đất lên, kéo lê cậu tới gần hai người, sau đó lại đạp chân lên lưng cậu lần nữa: “Mau buông ông chủ ra, nếu không giờ tôi sẽ giết chết anh ta ngay.”

Diệp Dĩ Ngụy hừ lạnh: “Cậu có thể thử xem ai nhanh tay hơn.”

A Hãn nghi ngờ, như thể không tin Diệp Dĩ Ngụy dám làm như thế. Suy cho cùng, ở trong mắt hãn, Diệp Dĩ Ngụy nên kính trọng lão cáo già giống mình mới đúng. Nghĩ đến đây, A Hãn không khỏi nhún mạnh chân hơn. Viên Mục Dã dưới đất lập tức phun ra một búng máu.

Diệp Dĩ Ngụy trợn mắt lên: “Cậu dám...!?”

“Ngại quá đi, không kịp ghìm lực lại...” A Hãn nói với vẻ mặt vô tội.

Lúc này Diệp Dĩ Ngụy cũng không rảnh lý luận với A Hãn. Anh ta tiến lên giơ tay đẩy hãn ra, sau đó vội ngồi xuống kiểm tra tình trạng của Viên Mục Dã. Kết quả khi anh ta rạch quần áo sau lưng Viên Mục Dã bằng dao thì phát hiện ra cột sống ngực của cậu bị lõm xuống nghiêm trọng từ đốt thứ tám đến đốt thứ mười một.

Dựa vào kinh nghiệm trước kia của Diệp Dĩ Ngụy, anh ta liếc mắt là đã nhận ra mấy đốt sống ngực đó của Viên Mục Dã đã nát. Thậm chí anh ta còn không có đủ dũng cảm để giơ tay kiểm tra. Với kỹ thuật chữa bệnh hiện nay, đứt dây thần kinh cột sống gần như không thể cứu. Nói cách khác, mặc dù hôm nay Viên Mục Dã có thể sống sót, nửa đời sau của cậu cũng là người tàn phế.

Lúc này lão cáo già bước đến cạnh Diệp Dĩ Ngụy, lạnh giọng hỏi: “Đau khổ ư? Có ham muốn giết chết toàn thế giới không? Nhưng chút đau khổ này của con có là gì so với ta đâu? Con đúng là con trai ta, nhưng sự tồn tại của con lại không lúc nào không nhắc nhở ta về những khổ sở năm xưa ta phải chịu.”

Diệp Dĩ Ngụy quỳ bệt ra đất, sau đó rũ đầu không biết suy nghĩ điều gì. Một lát sau, anh ta khe khẽ nở nụ cười, sau đó càng cười càng điên cuồng, giống như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời này.

“Có gì mà buồn cười? Chẳng lẽ con cảm thấy những gì mình trải qua bây giờ đều là câu chuyện cười ư?” Lão cáo già trầm giọng hỏi.

Diệp Dĩ Ngụy ngẩng đầu nhìn lão cáo già, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không phải ư? Từ khi sinh ra, tôi chưa từng được sống một ngày lành. Đầu tiên là lang thang theo mẹ ăn xin khắp nơi, sau đó bị kẻ ác nhận nuôi, suốt ngày hết đánh rồi mắng, hôm nào cũng làm cực như chó mà lại chẳng được ăn cơm no... Lúc ấy tôi còn chưa đến 10 tuổi. Nếu năm đó không có Viên Mục Dã và bà nội cậu ấy thường xuyên trợ giúp, có lẽ tôi đã chết đói từ lâu rồi. Tôi cũng không hiểu tại sao ông hận tôi và mẹ ruột tôi như vậy, nhưng tôi tự hỏi bản thân chưa từng làm điều gì tổn thương đến ông. Ông nói rất đúng, có lẽ sự tồn tại của tôi đã làm ông tổn thương, vậy tại sao lúc trước ông không phá bỏ tôi đi? Hoặc là giết chết người mẹ đầu óc ngờ nghệch của tôi đi?! Như vậy không phải xong hết mọi chuyện hay sao?”

Lão cáo già lắc đầu: “Đó đúng là một cách giải quyết, nhưng ta không muốn làm như vậy, ta muốn con cũng nếm thử mùi vị hai bàn tay trắng. Con chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ta, nhưng con lại là đứa nghiệt chủng mang bộ gen ti tiện, con vốn sinh ra nên thừa nhận những thứ đó. Mạng của con là do ta cho, ta muốn dùng thế nào thì dùng thế ấy, muốn lấy khi nào thì lấy khi ấy!”

Mặc dù Diệp Dĩ Ngụy luôn biết lão cáo già hận mình, nhưng hôm nay nghe chính miệng lão nói ra, anh ta vẫn khó tránh khỏi không chịu nổi. Anh ta ngẩn người như mất hồn, cảm thấy cả đời mình vừa đáng cười vừa đáng buồn...

Chương 972: Kế sách cuối cùng

Lúc này Viên Mục Dã nằm dưới đất đột nhiên giơ tay phải túm tay áo Diệp Dĩ Ngụy kéo nhẹ. Lúc này Diệp Dĩ Ngụy mới tỉnh táo lại, nhìn xuống Viên Mục Dã đang quỳ rạp trên nền đất.

“Đừng... đừng nghe lão nói bậy, anh là pháp y Diệp, Diệp Dĩ Ngụy... đi du học về, tinh anh của giới pháp y... Anh chính là anh, anh có một linh hồn trong sạch hơn bất cứ kẻ nào. Anh không phải thứ thuộc sở hữu riêng của ai đó... hay do ai đó sáng tạo ra... Anh là chính anh, biết chưa?” Viên Mục Dã nói dứt quãng.

Diệp Dĩ Ngụy cười khò: “Trên đời này cũng chỉ có cậu mới nhìn nhận tôi như vậy... Chỉ có cậu thôi.”

Sau khi nói xong, Diệp Dĩ Ngụy chậm rãi đứng lên, sau đó xoay người nhìn về phía lão cáo già: “Mạng của tôi do ông trao cho, đương nhiên ông có thể lấy đi bất cứ lúc nào, nhưng Viên Mục Dã không phải. Trước đây tôi đã nói, mỗi người đều có giới hạn cuối của riêng mình. Sao ông cứ không nghe thế? Quả thật tôi không thể nào cắt đứt dòng máu giữa tôi và ông, không bằng... hãy phá huỷ hoàn toàn đi!”

Lão cáo già nghe vậy sững sốt, sau đó cúi đầu nhìn bụng dưới của mình bằng vẻ mặt khó tin, một con dao găm đã lẳng lẳng cắm vào đó không biết tự bao giờ. Chỗ đó đúng ở vị trí thận, máu thấm từng chút một qua áo sơ mi trắng bằng cotton.

Đến khi A Hãn kịp phản ứng, Diệp Dĩ Ngụy đã rút dao ra lùi sang một bên. A Hãn vội vã chạy đến bịt miệng vết thương của lão cáo già, sau đó gào ra bên ngoài lưới thép: “Gọi bác sĩ lại đây, mau!!”

Diệp Dĩ Ngụy đứng cạnh với khuôn mặt không cảm xúc: “Vô ích thôi, cậu biết trước kia tôi làm gì mà. Nhát dao vừa rồi đã

đâm thủng thận của ông ta, hiện giờ trong cơ thể ông ta chỉ có một quả thận, thần tiên tới cũng không cứu được ông ta.”

A Hãn cười lạnh: “Không, anh nhớ nhầm rồi. Ông ấy vẫn còn một quả thận khỏe mạnh ở trên người anh, không phải ư?”

Diệp Dĩ Ngụy chỉ vào bên phải xương sườn của mình và nói: “Cậu nói là cái này hả? Được... bây giờ tôi sẽ trả ông ta ngay.”

Ngay từ đầu A Hãn còn chưa hiểu ý Diệp Dĩ Ngụy là gì, đến khi thấy anh ta đâm con dao vào cơ thể mình không hề do dự thì mới đột nhiên bừng tỉnh, nhưng đã không kịp ngăn cản nữa rồi.

Diệp Dĩ Ngụy làm như vậy là phá hủy quả thận dự phòng của lão cáo già, nhưng đó cũng là quả thận duy nhất còn sót lại trên người anh ta. Trong nháy mắt đó, Diệp Dĩ Ngụy cảm thấy tâm trạng cực kỳ tốt. Lần đầu tiên anh ta cảm nhận được cái gì là tự do thực sự, anh ta không bao giờ bị những quá khứ khổ sở đó đè nén tới mức không thở nổi nữa. Cuối cùng anh ta đã được giải thoát rồi.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy Diệp Dĩ Ngụy đâm dao vào người mình, cậu thấy trong đầu nổ vang, tất cả âm thanh bên ngoài dường như đều bị chặn lại. Cậu trườn trên nền đất bằng cánh tay có thể hoạt động, muốn bò đến bên cạnh Diệp Dĩ Ngụy để xem xét tình trạng của anh ta, nhưng cho dù cậu dùng hết toàn bộ sức lực cũng không thể tới gần đối phương.

Khoảnh khắc cuối cùng Viên Mục Dã nhìn thấy Diệp Dĩ Ngụy ngã xuống đất, khóe miệng anh ta hơi nhếch lên, vì thế cậu thầm an ủi mình: “Cũng tốt, ít nhất vào giây phút đó anh ấy được hạnh phúc...”

A Hãn bị hành động của Diệp Dĩ Ngụy chọc giận hoàn toàn, hấn mất đi lý trí, gào lên với bác sĩ đang chạy tới: “Mau cứu người, nếu hai người bọn họ mà chết thì ông cũng đừng hòng sống!!”

Khi âm thanh bên ngoài lại lọt vào tai Viên Mục Dã, cậu cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, nôn khan mấy cái mà toàn nôn ra bọt máu. Viên Mục Dã thậm chí hiểu đoạn xương sườn bị gãy

của mình đã đâm thủng phổi, nhưng giờ vết thương của cậu đã quá nặng chả thềm để ý nữa rồi.

Dường như lúc này A Hãn mới nhớ ra Viên Mục Dã vẫn còn sống. Nếu ai nên chết và không nên chết đều sắp chết cả, thế thì cũng chẳng thiếu Viên Mục Dã. Vì thế hắn từ từ tới trước mặt Viên Mục Dã, muốn giơ chân đạp gãy xương cổ của cậu.

Khi đối mặt với tử vong, Viên Mục Dã cũng không cảm thấy sợ hãi quá nhiều. Cậu chỉ cảm thấy mình không thể chết một cách vô duyên vô cớ như vậy, ít nhất cũng phải kéo theo một người nữa mới được. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn cố lấy hơi nói: “Thật ra có một chuyện... tôi nên nói cho cậu biết từ sớm. Trước khi chết, A Bru có nhắn lại với cậu...”

Mặc dù nhìn bề ngoài, A Hãn giống như không thể ý lắm đến cái chết của anh trai, nhưng trong lòng Viên Mục Dã biết đó đều là giả. Hai anh em họ làm bạn với nhau trong khoảng thời gian khó khăn và gian khổ nhất, cho dù sau này cơ thể bọn họ tách ra, nhưng sự ràng buộc vô hình giữa họ lại rất khó bị chặt đứt.

Bởi vậy khi Viên Mục Dã nói trước khi chết A Bru có lời nhắn lại, A Hãn từ từ thả cái chân trái đã nâng lên xuống.

“Nói!” A Hãn nhìn Viên Mục Dã từ trên cao xuống.

Viên Mục Dã cười gượng: “Con người của tôi không quen quỳ rạp dưới đất nói chuyện với người khác. Nếu không, làm phiền cậu đỡ tôi ngồi sang bên cạnh nhé?”

Viên Mục Dã dám nói như vậy là do đoán chắc A Hãn muốn biết trước khi chết A Bru đã nói gì, cho nên mới không sợ hãi. A Hãn chẳng nói chẳng rằng mà là túm Viên Mục Dã lên khỏi mặt đất một cách thô bạo, sau đó để cậu dựa vào cạnh hàng rào thép.

Thật ra hiện giờ Viên Mục Dã vốn không ngồi nổi. Chân cậu đã không còn chút cảm giác nào từ lâu rồi, nhưng cậu vẫn cố chống người dậy bằng cánh tay duy nhất có thể cử động để mình có thể dựa hết trọng tâm lên mặt lưới thép.

Sau khi miễn cưỡng ngồi vững, Viên Mục Dã nhìn về phía A Hãn và bảo: “Lại gần đây... Tôi không còn sức để nói lớn tiếng đâu.”

A Hãn không kiên nhẫn khuyu một đầu gối xuống trước mặt Viên Mục Dã: “Kiên nhẫn của tôi có hạn. Tốt nhất là anh nói thứ gì có ích đây.”

Viên Mục Dã nhếch mép khinh bỉ, sau đó thêu thào: “Tôi đã thế này, cậu... cậu còn sợ cái gì? Tôi thật sự không còn dư thừa sức lực nữa. Cậu lại gần một chút... A Bru... cậu ta...”

Viên Mục Dã càng nói càng nhỏ. A Hãn đành bắt đắ dĩ dấn tai sát lại gần miệng cậu và cẩn thận nghe, nhưng trong nháy mắt hãn tới gần, Viên Mục Dã vừa rồi còn khép hờ mắt đột nhiên mở bừng ra, sau đó cắn lên động mạch cổ của A Hãn.

A Hãn lập tức thâm giật nảy, hãn vô thức muốn đẩy Viên Mục Dã ra, nhưng lúc này hãn lại hoảng sợ phát hiện ra rằng mình không thể cử động. Hãn như con mồi rơi vào mạng nhện, toàn thân mỗi nhừ, chỉ có thể mặc cho máu bị hút đi từng chút một khỏi cơ thể.

Trong mắt người ngoài, dường như A Hãn đang nghe Viên Mục Dã nói gì đó, mà tay phải Viên Mục Dã cũng đang chộp lên vai A Hãn. Nhưng không có ai phát hiện ra, sắc mặt A Hãn đang trở nên trắng bệch, xám ngoét, chẳng còn chút sắc máu nào với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Lúc này trong lòng A Hãn như đang chiếu phim điện ảnh, nhớ lại từng cảnh một về khẩu vị lạ lùng của Viên Mục Dã trước đây. Cuối cùng hãn đã nghĩ ra nguyên nhân trong đó, nhưng giờ biết rõ cũng đã chậm, hãn chỉ có thể trừng to hai mắt, về mặt không thể tin nổi.

Chương 973: Gần đất xa trời

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã uống đã đòi máu người một cách không kiêng nể gì, sảng khoái đầm đìa như vậy. Có lẽ là cảm thấy mình sẽ chết nhanh thôi, cho nên tất nhiên cậu chẳng còn nhiều băn khoăn nữa.

Lúc này Viên Mục Dã đẩy A Hãn đã chết ngắc ra, sau đó nói với vẻ mặt thỏa mãn: “Sướng chết mẹ nó luôn!”

Người bên cạnh còn đang cấp cứu cho lão cáo già và Diệp Dĩ Ngụy, vốn không ai chú ý tới rốt cuộc phía A Hãn đã xảy ra điều gì, mãi đến khi có người phát hiện A Hãn đã ngã xuống đất không tài nào dậy nổi, lúc này mới vội qua xem xét tình trạng của hắn, kết quả dò hơi thở thì thấy người đã chết rồi.

Một đàn em của A Hãn thấy thế bèn rút dao trong người ra, tức hộc máu bước về phía Viên Mục Dã.

Ai ngờ đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng nổ. Ngay sau đó lại vang lên tiếng súng cực kỳ dày đặc, tên cầm dao muốn giết Viên Mục Dã bị người ta bắn một phát súng nổ tung đầu.

Tiếp theo, gần đó vang lên nhiều tiếng nổ hơn, nhưng Viên Mục Dã vừa bị thương quá nặng, vừa uống một lần quá nhiều máu người, bởi vậy cậu không hề phản ứng gì với mọi chuyện đang diễn ra xung quanh. Trong đầu liên tục nhớ lại cảnh lần đầu tiên mình gặp được Diệp Dĩ Ngụy ở cục cảnh sát, dường như mọi thứ chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

Giữa lúc hoảng hốt, hình như Viên Mục Dã nghe thấy giọng của Đoàn Phong, nhưng lại rất không chân thật, giống như vọng lại từ một không gian khác. Tuy cậu hiểu có lẽ đây đều là ảo giác của mình nhưng vẫn cố mở mắt ra và nhìn thấy Đoàn Phong đang chạy về phía mình từ cách đó không xa.

“Viên! Cậu cảm thấy thế nào?” Đoàn Phong ngồi thụp xuống trước mặt Viên Mục Dã và la to với vẻ mặt nôn nóng.

Lúc này Trương Khai cũng chạy tới, cậu ta thử vỗ vào mặt Viên Mục Dã: “Viên, tỉnh lại đi... Chúng tôi vất vả lắm mới tìm được anh, anh đừng làm chúng tôi sợ chứ!?”

Ký ức cuối cùng của Viên Mục Dã là mình được Đoàn Phong đỡ lên trên lưng Trương Khai, sau đó họ đi qua một khu vực ồn ào, tới một chỗ rất yên tĩnh.

Viên Mục Dã chẳng biết gì về những chuyện kể tiếp nữa, bởi vì cậu đã chìm vào hôn mê sâu, đồng thời cậu mơ một giấc mơ rất dài. Trong mơ, Diệp Dĩ Nguy mỉm cười và nói với cậu, anh ta đã mua một hòn đảo hoang ở nước ngoài, hỏi Viên Mục Dã có muốn đi khai hoang với mình không?

Viên Mục Dã vừa định nói với Diệp Dĩ Nguy rằng mình rất muốn đi, nhưng bỗng nghe thấy có người đang gọi tên cậu. Cậu quay đầu lại và thấy Đoàn Phong và nhóm Trương Khai đang vẫy tay với cậu ở cách đó không xa. Trong lúc nhất thời, Viên Mục Dã hơi khó xử, không biết mình nên đi đâu.

Có lẽ cảm xúc này quá rối rắm, thế nên Viên Mục Dã chợt bừng tỉnh khỏi cơn mơ. Cậu mơ màng mở mắt ra và phát hiện trước mắt mình chỉ toàn một màu trắng toát.

Mãi đến khi giọng Đại Quân vang lên bên cạnh: “Này Viên? Có phải cậu tỉnh rồi không?” Sau đó anh ta chạy vội ra cửa và la lớn: “Mau đi gọi lão Lâm và đội trưởng Đoàn lại đây!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Viên Mục Dã cũng cảm thấy yên tâm hơn, cậu bèn cố lúc lắc đầu, để cho mình tỉnh táo một chút. Nhưng khi cậu muốn chống lên giường để ngồi dậy, cậu lại đột nhiên phát hiện nửa người dưới của mình không hề có cảm giác...

Đầu tiên là trong lòng Viên Mục Dã cả kinh, sau đó cậu cảm thấy đầu cực kỳ đau, dường như có một vài ký ức rất nặng nề đang thức tỉnh từng chút một từ sâu trong đại não. Cậu bèn tóm lấy ống tay áo của Đại Quân: “Tôi bị làm sao vậy? Tại sao nửa người dưới của tôi không thể cử động?! Diệp Dĩ Nguy đâu? Diệp Dĩ Nguy ở chỗ nào?”

Nghe vậy, sắc mặt Đại Quân hơi quái lạ, dường như không biết nên trả lời câu hỏi của Viên Mục Dã như thế nào. Lúc này lão Lâm và Đoàn Phong vào đúng lúc. Đoàn Phong thấy thế

bèn vội ấn Viên Mục Dã nằm lại xuống giường: “Cậu bình tĩnh trước đã, như vậy không có lợi cho sự phục hồi sức khỏe của cậu!”

Viên Mục Dã thấy người đến là Đoàn Phong nên nói như thấy cộng rơm cứu mạng: “Đội trưởng Đoàn, tôi bị làm sao vậy? Tại sao nửa người dưới của tôi không có một chút cảm giác nào? Đã xảy ra chuyện gì, sao tôi không nhớ gì cả?!”

Nói xong, Viên Mục Dã đau khổ ôm lấy đầu, liều mạng muốn nhớ lại những chuyện đã bị mình quên đi, nhưng cậu càng muốn nhớ lại, những ký ức đó lại càng hỗn loạn, như thể có một đoạn nào đó vô cùng quan trọng đã bị cậu lãng quên, thế nên tất cả ký ức còn lại đều trở thành những mảnh nhỏ không thể nối tiếp nhau...

“Mau lấy thuốc an thần tới!” Giọng lão Lâm nóng nảy.

Đoàn Phong thấy thế bèn ấn mạnh Viên Mục Dã còn đang choáng váng xuống, muốn cậu đừng quá kích động, cho đến khi một mũi thuốc an thần được tiêm vào người Viên Mục Dã, cậu mới dần dần yên tĩnh lại, sau đó chìm vào giấc ngủ say lần nữa.

“Không thể tiếp tục như vậy được, đâu thể nào mãi dùng thuốc an thần để chặn lại?” Đoàn Phong nói vẻ nghiêm trọng.

Lão Lâm thở dài: “Cũng chẳng còn cách nào, tình trạng của cậu ấy bây giờ chỉ cần tỉnh là sẽ bị kích động cảm xúc. Trước đó cậu ấy lại uống quá nhiều máu người khiến virus trong cơ thể đã bị kích hoạt hoàn toàn rồi, xúc động quá mức sẽ khiến virus phân chia nhanh hơn, đến lúc đó cả người cậu ấy đều sẽ mất kiểm soát.”

“Nhưng hiện giờ cậu ấy lại không thể cử động, cho dù mất kiểm soát thật cũng không thể làm hại người khác mà!” Vành mắt Đại Quân hơi đỏ lên.

Đoàn Phong xua tay: “Cậu ấy không thể làm người khác bị thương, nhưng cậu ấy sẽ tự làm mình bị thương. Một linh hồn sống động và một cơ thể khô kiệt với cậu ấy mà nói thật sự quá tàn nhẫn... Không bằng cứ để cậu ấy ngủ mãi như vậy đi, rồi cũng sẽ có cách, bây giờ chúng ta chỉ cần thời gian.”

“Nếu không...” Đại Quân chột muốn nói lại thôi.

Nháy mắt Đoàn Phong đã hiểu Đại Quân muốn nói gì, sắc mặt anh ta lập tức xạm đi: “Không được! Tôi không muốn Viên rơi vào tay những kẻ đó rồi cuối cùng biến thành một quái vật...”

“Chắc không đến mức đó đâu. Lần này cũng nhờ bọn họ giúp mới cứu được Viên Mục Dã ra mà?” Đại Quân lầm bầm.

Lão Lâm thở ngắn than dài, nhìn Viên Mục Dã nằm trên giường: “Trước mắt, đúng là phía bọn họ nắm giữ một vài dự án công nghệ sinh học tiên tiến nhất, nhưng họ sẽ không chia sẻ những tài nguyên này với người ngoài. Cho nên nếu muốn cứu người... nhất định phải theo cách mà đối phương đã đề nghị, giao người cho bọn họ.”

Đoàn Phong đau đầu bóp mi tâm: “Tôi vẫn không tin thằng đàn anh tự xưng xuất hiện đó của Viên. Hãy để tôi suy nghĩ lại chuyện này cái đã.”

Mấy ngày sau, Viên Mục Dã đều chìm trong giấc ngủ say dưới tác dụng của thuốc an thần, người ngày càng gầy ốm, giống hệt một người bệnh gần đất xa trời, không hề có chút sức sống nào.

Trong lúc đó, Thạch Lỗi đã từng chủ động liên hệ với số 54 vài lần, đề nghị muốn đón Viên Mục Dã đi, nhưng cuối cùng tất cả đều bị Đoàn Phong từ chối.

Chương 974: Mất đi ký ức

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng Viên Mục Dã đã tỉnh lại khỏi cơn hôn mê sâu. Nhưng khi cậu mở mắt ra lại phát hiện bên mép giường có một tập người xa lạ đang đứng.

Thấy Viên Mục Dã tỉnh lại, trên mặt tất cả mọi người đều có biểu cảm rất mừng rỡ, thậm chí có vài người kích động vỗ tay, khiến Viên Mục Dã thấy khó hiểu. Cậu cố gắng nhớ lại tại sao mình ở đây, nhưng lại phát hiện ký ức cuối cùng chỉ dừng lại ở cảnh mình bị bọn cướp ngân hàng dẫn đi.

Bình tĩnh lại, Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Đây là đâu?”

Một người đàn ông trung niên trông như bác sĩ cười đáp: “Cậu Viên, trước hết cậu đừng căng thẳng. Đây là một bệnh viện tư. Tôi vừa thông báo cho anh Thạch Lỗi rồi, anh ấy đang trên đường tới. Cậu có vấn đề gì thì lát nữa có thể nói chuyện với anh Thạch Lỗi.”

Khi Viên Mục Dã nghe đôi phương nhắc tới Thạch Lỗi, trong lòng cậu lập tức hơi hốt hoảng, không hiểu sao mình ngủ một giấc dậy đã chạy đến một bệnh viện tư? Hơn nữa, người đưa mình vào lại còn là Thạch Lỗi?!

Sau đó, mấy bác sĩ lại kiểm tra vài mục theo quy định bình thường cho Viên Mục Dã, chắc chắn các chỉ số của cậu đều bình thường rồi họ mới vui vẻ phấn chấn đi ra ngoài. Một mình Viên Mục Dã đi tới trước gương trong buồng vệ sinh, soi mình trong gương... Nhưng cậu soi cả buổi cũng không nhận thấy bản thân có bệnh gì mà cần phải nằm viện.

Chẳng bao lâu sau, Thạch Lỗi dẫn theo một thanh niên cao gầy hấp tấp đi vào. Vừa thấy Viên Mục Dã đang đứng trước cửa sổ, đôi phương hào hứng nói: “Đúng là tỉnh thật rồi, mau tới cho anh đây ngắm kỹ cái nào.”

Lúc này cậu thanh niên bên cạnh lờm Viên Mục Dã và nói: “Đúng là tai họa để lại ngàn năm mà, như vậy cũng không chết được.”

Vừa nghe giọng điệu này là Viên Mục Dã biết ngay đối phương chắc chắn là A Triết lại thay đổi bề ngoài, vì thế cậu cười bảo: “Không dám nhận, ở trước mặt anh tôi đâu gánh nổi hai chữ tai họa chứ hả?!”

Ai ngờ A Triết nghe xong cũng chẳng tức giận, trái lại nghiêm trang nói với Thạch Lỗi: “Cũng không tệ lắm, đầu óc không ngu đi...”

Viên Mục Dã nhìn sang Thạch Lỗi: “Anh không có gì muốn nói với tôi ư?”

Thạch Lỗi nở nụ cười mang nhãn hiệu riêng của gã: “Nói cái gì? Lần này cậu bị thương chỉ là tai nạn. Yên tâm đi, tập đoàn sẽ trả chi phí chữa trị cho cậu.”

Viên Mục Dã càng nghe càng chẳng hiểu, không biết rốt cuộc Thạch Lỗi đang nói gì: “Tập đoàn gì? Tai nạn gì? Anh có thể đừng mập mờ mà mập mờ vậy không?”

Nghe Viên Mục Dã nói thế, Thạch Lỗi và A Triết lập tức liếc mắt nhìn nhau. A Triết kinh ngạc, nói: “Không phải cậu không nhớ tại sao mình vào bệnh viện đây chứ?”

Viên Mục Dã trợn trắng mắt: “Nhảm nhí thế hả? Nếu tôi nhớ rõ thì còn phải hỏi các người sao?”

A Triết ngờ ngợ nhìn sang Thạch Lỗi: “Có phải cậu ta giả vờ không?”

Thạch Lỗi cũng nửa tin nửa ngờ hỏi Viên Mục Dã: “Vậy cậu nhớ những gì?”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi đáp: “Tôi chỉ nhớ hình như mình bị mấy tên cướp trói lại, sau đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì... thật sự không nhớ ra.”

Nghe vậy, Thạch Lỗi và A Triết đều có biểu cảm là lạ, cuối cùng Thạch Lỗi đành dè dặt lên tiếng: “Đó đều là chuyện từ ba năm trước rồi mà? Không phải cậu thật sự bị đâm hỏng đầu rồi đấy chứ?”

Viên Mục Dã thềm kinh ngạc, ngay sau đó cậu cảm thấy trời đất quay cuồng, cơ thể lảo đảo bước lùi ra sau vài bước và ngồi phịch xuống giường bệnh, khiến Thạch Lỗi và A Triết sợ tới mức vội giơ tay ra đỡ.

“Cậu trông cậu ấy. Tôi đi tìm bác sĩ tới!” Sau khi nói xong, Thạch Lỗi ra khỏi phòng bệnh với vẻ mặt nghiêm trọng.

Viên Mục Dã ngồi trên giường lấy hơi trong chốc lát rồi mới ngẩng đầu nhìn A Triết và hỏi: “Tôi bị thương thế nào?”

A Triết đáp bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Cậu bị nhốt trong một khoang thuyền ở dưới nước, khi chúng tôi tìm được cậu thì cậu đã hôn mê. Đây là bệnh viện tư của tập đoàn chúng tôi, cậu đã nằm ở đây được một tuần rồi.”

Viên Mục Dã tỏ ra kinh ngạc: “Tại sao tôi bị nhốt trong khoang thuyền ở dưới nước? Tại sao là các anh tới cứu tôi? Người của số 54 đâu?”

A Triết nói với vẻ rất khiếp sợ: “Cậu... không phải cậu quên mất chuyện mình đã gia nhập tập đoàn chúng tôi rồi đấy chứ?”

“Cái gì?! Không thể nào!” Viên Mục Dã không thể tin nổi.

A Triết nhún vai: “Cậu không tin tôi cũng hết cách, nhưng sự thật chính là như vậy. Không tin lát nữa cậu hỏi Lỗi Tử thử đi, xem anh ta nói như thế nào...”

Không bao lâu sau, Thạch Lỗi dẫn mấy bác sĩ cùng nhau đi vào. Bọn họ dò hỏi tình hình của Viên Mục Dã rồi tiếc nuối nói cho Thạch Lỗi biết, ắt hẳn Viên Mục Dã bị thương vùng trí nhớ giữa đồi thị và thùy thái dương trung gian nên mới xảy ra tình trạng như hiện nay.

Thạch Lỗi vội vàng truy hỏi: “Sau này có thể khỏi không?”

Bác sĩ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Khó mà nói... Có người sẽ nhanh chóng nhớ lại những kỷ ức bị lãng quên trong khoảng thời gian ngắn, nhưng cũng có người mãi mãi không thể tìm lại những ký ức đó.”

Sau khi tiễn bác sĩ đi, Thạch Lỗi vỗ vai Viên Mục Dã: “Không có gì ghê gớm, chỉ cần người không bị sao là được. Chút xíu ký ức có là gì so với tính mạng đâu?”

Viên Mục Dã nghi ngờ nhìn Thạch Lỗi: “Sao tôi có thể gia nhập phe của các anh được?”

Thạch Lỗi buồn cười nói: “Xem cậu nói kìa, sao lại không thể? Ba năm trước đây, lần cậu bị bọn cướp bắt đi đã xảy ra một vụ nổ. Cậu là người duy nhất sống sót trên xe. Lúc ấy chân cậu bị thương rất nặng. Tiến sĩ Lâm liên hệ mấy đội y tế mà đều không chữa trị được. Cuối cùng vẫn là tôi dùng tài nguyên của tập đoàn chúng tôi mới chữa khỏi chân cho cậu. Để trả ơn, cậu ký hợp đồng 5 năm với tập đoàn chúng tôi. Không tin cậu xem chân trái của mình đi, giờ trên đó vẫn còn để lại vết sẹo mờ đó!”

Viên Mục Dã vén ống quần bên trái lên, thấy quả nhiên trên cẳng chân có vết mờ, nhưng với kinh nghiệm phán đoán của cậu, vết sẹo cỡ này đâu giống như lúc trước bị thương nặng quá? Đến nỗi kiểu gì cũng phải ra nước ngoài chữa trị phở trương như vậy?

Thấy Viên Mục Dã không tin, Thạch Lỗi bất đắc dĩ lấy điện thoại di động ra bấm số gọi Đoàn Phong, nói vài câu rồi đưa điện thoại di động cho Viên Mục Dã: “Không tin thì tự cậu hỏi đội trưởng Đoàn sẽ biết.”

Viên Mục Dã nhận điện thoại di động, rồi nói với tâm trạng thấp thỏm: “Đội trưởng Đoàn?”

Trong điện thoại im lặng vài giây rồi một giọng nói rất quen thuộc vang lên: “Nghe nói cậu bị thương, không có gì trở ngại chứ?”

Viên Mục Dã nghe đầu kia điện thoại đúng là Đoàn Phong, vì thế cậu nói hơi gấp gáp: “Đội trưởng Đoàn, sao tôi lại ở cùng với đám Thạch Lỗi? Bọn họ nói ba năm trước đây tôi...”

Chương 975: Ba năm

Ai ngờ lúc này Đoàn Phong lại đột nhiên xen lời: “Ba năm trước đây chân cậu bị thương rất nặng, suýt nữa đã tàn phế. Cậu không nhớ rõ những việc này ư?”

Viên Mục Dã ngẩn người, rớt cuộc ký ức của cậu vẫn dừng lại ở ba năm trước đây, cho nên nhất thời cũng không biết nên nói gì với Đoàn Phong của ba năm sau. Cuối cùng cậu rặn mãi mới hỏi ra một câu: “Thế... nhà tôi còn ổn không?”

Nghe vậy, dường như Đoàn Phong khẽ thở phào: “Ồn, Kim Bảo vẫn thế, nó có người chuyên chăm sóc.”

Viên Mục Dã thầm hiểu Đoàn Phong muốn nói Kim Bảo và Lệ Thần đều khá tốt, nhưng ngại có Thạch Lỗi ở bên cạnh, nên anh ta chỉ thuận miệng nói câu mà Viên Mục Dã có thể nghe hiểu. Nhưng cậu nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy liệu có khi nào vì Thạch Lỗi ở bên cạnh nên Đoàn Phong không nói thật về chuyện ba năm trước đây với mình không?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn nói với Đoàn Phong qua điện thoại: “Được, tôi biết rồi, chờ mấy ngày nữa tôi sẽ về thăm các anh.”

Đoàn Phong vui vẻ đáp: “Ừ, đến lúc đó chúng tôi mở tiệc chào đón cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn về phía Thạch Lỗi: “Mấy ngày nữa tôi muốn về thăm họ, có thể xin nghỉ mấy ngày không?”

Thạch Lỗi nghĩ ngợi rồi đáp: “Không cần cố tình xin nghỉ đâu. Giờ đúng lúc tôi có một việc muốn làm, chúng ta cùng về... Hôm nay cậu cứ nghỉ ngơi trước cho khỏe đi, chúng tôi về trước, ngày mai lại qua đây đón cậu ra viện.”

Thạch Lỗi và A Triết đi rồi, Viên Mục Dã ngồi một mình trên giường. Mặc dù có Đoàn Phong làm chứng, nhưng không biết

tại sao, Viên Mục Dã vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm...

Trong đó, điều khiến cậu khó hiểu nhất là, theo lý mà nói, Đoàn Phong cực kỳ ghét Thạch Lỗi, anh ta không đời nào đứng cùng chiến tuyến với đối phương. Nhưng nếu những điều Thạch Lỗi nói đều là sự thật, ba năm qua mình đã trải qua như thế nào?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã không khỏi cúi đầu nhìn xuống vết sẹo chỗ chân trái, nhìn như bình thường, nhiều nhất là gãy xương mà thôi... Đâu đến nỗi suýt nữa đã tàn phế như lời bọn họ nói?

Hơn nữa cũng không biết tại sao, chỉ cần Viên Mục Dã cố nhớ lại xem vết sẹo này bị như thế nào thì đầu đau như búa bổ. Vì thế cậu chẳng thèm nghĩ gì nữa, thuận theo tự nhiên, thích bao giờ nhớ ra thì nhớ.

Lúc này, Viên Mục Dã chợt nhớ là mình đã nằm trên giường một tuần, nên cúi đầu thử ngửi mùi trên người, may là trừ mùi nước sát trùng ra không còn gì khác. Vì thế cậu vào phòng vệ sinh muốn tắm rửa, thuận tiện soi gương xem thử chỗ khác trên người còn có vết sẹo nào mình không biết không.

Kết quả sau khi cởi quần áo, cậu thấy dường như trừ mấy vết bầm trên cánh tay, chỗ khác đều nguyên vẹn. Vì thế lúc này cậu mới yên tâm vào phòng tắm bắt đầu tắm rửa. Nhưng khi nước ấm chảy qua phía sau lưng cậu, chính giữa cột sống của cậu thành hình xuất hiện một vết sẹo vừa dài vừa mảnh.

Vết sẹo đó dài chừng mấy chục phân, từ dưới xương cổ đến tận cuối thắt lưng, bề mặt có màu hồng nhạt, thoạt nhìn như vừa mới lành, vì màu rất nhạt nên không thể phát hiện ra nếu không đến gần và nhìn kỹ. Hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là dường như có một luồng sáng đỏ kỳ lạ lóe lên dưới vết sẹo.

Đáng tiếc là Viên Mục Dã không có mắt sau lưng, cho nên cậu không biết sau lưng mình có vấn đề gì, thậm chí cũng không biết tất cả những sơ hở trước mắt đều giấu ở vết sẹo sau lưng cậu...

Có lẽ là do ngủ quá lâu nên buổi tối Viên Mục Dã không ngủ được. Cậu đứng bên cửa sổ ngơ ngác nhìn cảnh đường phố

dưới lầu, trong lòng mờ mịt. Cậu cảm thấy hình như mình không chỉ mất đi ký ức ba năm mà dường như còn quên mất một chuyện khác vô cùng quan trọng.

Nói thật, Viên Mục Dĩ cũng không tin Thạch Lỗi và A Triết, cho nên cậu cần phải về nước một chuyến mới được. Chỉ có gặp nhóm Đoàn Phong và nghe họ chính miệng nói ra quá trình sự việc thì cậu mới có thể tin rằng ba năm nay mình thật sự đã gia nhập phe phái của Thạch Lỗi.

Hơn nữa hình như cậu rất bài xích việc nằm trở lại chiếc giường bệnh đó, vì thế cậu dựa vào ghế sofa trong phòng tạm chấp vá một đêm... Ai ngờ khi ngủ đến nửa đêm, hai tay Viên Mục Dĩ đột nhiên vô thức run rẩy, nhưng cậu đang chìm trong giấc ngủ nên không hề phát hiện.

Sáng sớm hôm sau, chị y tá đưa bữa sáng đến cho Viên Mục Dĩ từ sớm, nhưng điều làm cậu cảm thấy khiếp sợ đó là, đây là một bữa sáng rất bình thường. Cậu ăn thử một miếng, cảm thấy mọi thứ bình thường, dạ dày không có bất cứ cảm giác khó chịu nào cả.

Một lát sau, Thạch Lỗi và A Triết tới bệnh viện đón Viên Mục Dĩ. Bọn họ vừa vào đã cảm thấy vẻ mặt của Viên Mục Dĩ không ổn, Thạch Lỗi bèn trầm giọng hỏi: “Làm sao vậy, có phải cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Anh nói thật với tôi đi, hiện giờ virus trong cơ thể tôi thế nào rồi?”

Thạch Lỗi cười khan: “Sáng sớm ngày ra cậu đã xụ mặt chỉ vì chuyện này ư? Làm ơn... virus của cậu đã bị xóa sạch khỏi cơ thể từ lâu rồi.”

Viên Mục Dĩ càng kinh ngạc hơn, lúc trước lão Lâm tốn bao công mà cũng không loại bỏ được hoàn toàn, sao cậu mới gia nhập tập đoàn của Thạch Lỗi đã giải quyết dễ dàng và nhẹ nhàng thế?!

Thạch Lỗi cười, lắc đầu và nói: “Xem ra cậu thật sự chẳng nhớ gì cả. Đi nào, trở về rồi tôi sẽ phổ cập khoa học đảng hoàng cho cậu kết cấu tổ chức và đường lối hoạt động chủ yếu của tập đoàn chúng ta.”

Sau đó Thạch Lỗi đưa Viên Mục Dã về trụ sở chính của tập đoàn. Trong trí nhớ của cậu, nơi này cũng không xa lạ, chẳng qua cậu không ngờ có một ngày mình cũng sẽ làm việc và sinh hoạt ở đây.

Sau khi vào tòa nhà trụ sở chính, những ai đi ngang trước mặt cậu đều chủ động chào hỏi Viên Mục Dã, nhưng Viên Mục Dã lại chẳng thể nào nhớ nổi mình đã từng gặp những đồng nghiệp đó. Mãi đến khi cậu gặp một chàng trai, lúc này mới nảy sinh cảm giác hình như đã từng quen biết.

“Anh Viên?! Anh về hồi nào vậy?” Chàng trai chạy tới từ rất xa, biểu cảm kích động.

Mặc dù Viên Mục Dã thấy đôi phương đúng là có hơi quen mắt, nhưng cậu vẫn nhìn sang Thạch Lỗi vẻ khó xử, dò hỏi gã bằng ánh mắt rằng chàng trai này rốt cuộc là ai?

Thấy thế, Thạch Lỗi bất đắc dĩ nói: “Không phải cậu không quen biết nó luôn chứ?”

Viên Mục Dã mờ mịt lắc đầu: “Không nhớ ra...”

Thạch Lỗi thở dài, nói: “Nó là Hoàng Tử Kiều. Cậu không nhớ à? Chính là thằng nhóc lông lá đó!”

Viên Mục Dã vừa nghe chàng trai trước mặt là cậu nhóc lông lá mình đã cứu ra từ hòn đảo phóng xạ thì tỏ vẻ khiếp sợ: “Cậu... là nhóc lông lá ư? Đã lớn như vậy rồi à!”

Hoàng Tử Kiều nghe Viên Mục Dã nói như vậy thì nhìn Thạch Lỗi rồi nói với vẻ hơi ầm ức: “Anh Viên bị làm sao vậy? Sao phản ứng chẳng khác gì lúc mới tới gặp em thế?!”

Chương 976: Hoàng Tử Kiều

Thạch Lỗi nghe xong bất lực nói: “Đầu của cậu ta có vấn đề nên quên sạch mọi chuyện trong ba năm qua rồi.”

Hoàng Tử Kiều thất vọng: “Hả? Vậy chẳng phải anh ấy không nhận ra em sao?”

Thạch Lỗi nhún vai: “Chịu thôi, cậu ta có thể nhớ ra được nhóc lông lá đã là tốt lắm rồi!”

Hoàng Tử Kiều thở dài: “Không sao, anh Viên, để em tự giới thiệu một lần nữa, em tên là Hoàng Tử Kiều, em đã chữa khỏi được bệnh rậm lông của mình rồi, bây giờ em cũng có thể nói chuyện bình thường! Anh không nhớ em cũng không sao, em nhớ anh là được.”

Viên Mục Dã mỉm cười sờ đầu Hoàng Tử Kiều và nói: “Đúng là đủ đầu đủ đuôi nuôi lâu cũng lớn, mới vài năm mà đã lớn vậy rồi.”

Hoàng Tử Kiều tỏ ra thất vọng: “Anh thì nghĩ đã mấy năm rồi không gặp em, còn em đã gặp anh vài năm nay rồi...”

A Triết ở bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng vậy, cậu vừa mất trí nhớ là quên hết tình bạn trong hai năm qua giữa chúng ta... Đúng là một kẻ bạc tình bạc nghĩa.”

“Anh đừng nói anh Viên như vậy, anh ấy cũng có muốn đầu...” Hoàng Tử Kiều vội vàng giải thích thay cho Viên Mục Dã.

A Triết trừng mắt: “Cái thằng nhóc chết tiệt này, cậu nói chuyện thay cho ai thế?”

Hoàng Tử Kiều vội vàng cười hềnh hếch, nói: “Thay cho em, thay cho em...”

Sau đó Thạch Lỗi dẫn Viên Mục Dã về phòng của cậu ở trụ sở chính của tập đoàn. Nhưng khi đi vào trong, Viên Mục Dã cảm

thấy nơi này cực kỳ xa lạ, cậu không thể tin rằng mình lại ở chỗ này tận ba năm.

Tuy nhiên, một số đồ dùng hàng ngày trong phòng đều là những thứ Viên Mục Dĩ hay dùng trước đây, nhưng khi cậu cầm một tuýp thuốc đánh răng lên thì lại phát hiện nó vẫn chưa được mở ra... Viên Mục Dĩ nhìn những vật dụng khác và phát hiện chúng cũng mới tinh.

Lúc này Thạch Lỗi nhận thấy sắc mặt Viên Mục Dĩ hơi khác thường, gã bèn cười giải thích: “Tôi nhờ người mua những món đồ này từ nước S về đây, những thứ lúc trước của cậu bị tôi vứt đi rồi, vì sợ cậu dùng không quen sau khi mất trí nhớ...”

Viên Mục Dĩ cười nói: “Đàn anh đúng là tri kỷ quá!”

“Đương nhiên! Đúng rồi, tôi nay có vài đồng nghiệp quan hệ tốt với cậu muốn chúc mừng cậu xuất viện, đến lúc đó tôi sẽ đến đón cậu!” Thạch Lỗi cười nói.

Mặc dù Viên Mục Dĩ rất muốn từ chối, nhưng cậu cũng muốn xác nhận xem những lời Thạch Lỗi nói là thật hay giả, vì vậy Viên Mục Dĩ vui vẻ đồng ý. Sau khi mấy người Thạch Lỗi rời đi, Viên Mục Dĩ lạnh lùng nhìn tất cả những thứ trong phòng, cậu không hề có một chút cảm giác quen thuộc nào với chỗ này, thậm chí Viên Mục Dĩ còn cảm thấy phòng bệnh trước đó còn thân thiết hơn ở đây...

Hơn nữa, Viên Mục Dĩ luôn quan sát các chi tiết nhỏ, cậu không nghĩ rằng có người đã từng ở căn phòng này. Đừng nhìn bề ngoài ở đây không có vấn đề gì, nhưng thực tế, một số nơi vốn phải thường xuyên sử dụng thì lại mới tinh, căn bản không hề có dấu vết đã bị sử dụng.

Từ đó Viên Mục Dĩ đã suy ra rằng, Thạch Lỗi chắc chắn đang giấu cậu điều gì đó, nếu không gã đã chẳng mất công tạo ra cảnh tượng giả này. Nhưng có một điều Viên Mục Dĩ không thể phủ nhận, đó là cậu thật sự mất đi ba năm trí nhớ...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ lại cảm thấy đầu hơi đau, dường như chỉ cần cậu muốn nhớ lại những chuyện lúc trước là trong đầu lại như có một con dao vô hình đang khuấy phá... Chỉ một

lát sau, trên trán Viên Mục Dã toát mồ hôi, cuối cùng cậu đành phải từ bỏ ý định này.

Khi Thạch Lỗi đến đón Viên Mục Dã vào buổi tối, trước tiên gã dẫn cậu đi một vòng quanh trụ sở chính và giới thiệu chức năng của các phòng ban ở các tầng, những nơi Viên Mục Dã có thể đi và không thể đi...

Và Viên Mục Dã đã rất ngạc nhiên khi nhận ra quyền hạn của cậu trong tòa nhà này cũng tương tự như của Thạch Lỗi, ngoài phòng lưu trữ hồ sơ trên tầng cao nhất ra, gần như không có chỗ nào mà Viên Mục Dã không thể vào.

Viên Mục Dã hỏi với vẻ khó tin: “Ba năm qua tôi hòa nhập tốt trong tập đoàn đến vậy à?”

Thạch Lỗi cười đáp: “Đương nhiên rồi, trong tòa nhà này, cậu gần như có thể sánh ngang với tôi đấy, thế mà cậu còn cả ngày nghĩ về số 54 làm gì chứ?”

Viên Mục Dã thở dài: “Dù sao bên đây cũng là ông chủ cũ của tôi, làm người đâu thể vô tình như vậy đúng không?”

Sau đó Thạch Lỗi lại dẫn Viên Mục Dã đi đến phòng thí nghiệm ở tầng 25, một số nhà nghiên cứu đang thử nghiệm tay chân giả bằng máy móc ở đó. Viên Mục Dã nhìn thấy một người đàn ông không có hai tay đang dùng tay máy để chơi với khối rubic.

Viên Mục Dã kinh ngạc nhìn cánh tay máy móc của người đàn ông kia, dường như cậu đã gặp ở nơi nào đó rồi, nhưng khi nghĩ kỹ lại thì hoàn toàn không có ấn tượng...

Thạch Lỗi thấy vậy vội vàng kéo Viên Mục Dã đi đến một phòng thí nghiệm khác, gã nói: “Hiện tại, nghiên cứu về thiết bị sinh học trên cơ thể người của tập đoàn chúng ta đã ở trình độ tiên tiến nhất trên thế giới, phòng thí nghiệm này đang nghiên cứu một bộ xương bên ngoài bằng máy móc, kể cả bệnh nhân bị liệt mặc vào thì cũng có thể chạy nhảy như người bình thường, thậm chí còn có thể làm một số công việc nặng với cường độ cao.”

Không ngờ khi Viên Mục Dã nhìn thấy bộ khung xương đang treo dưới ánh đèn, trong đầu cậu chợt lóe lên hình ảnh của

chính mình đang mặc một khung xương tương tự và đi lại rất chật vật...

Viên Mục Dã lập tức cảm thấy nghi ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản, cậu chỉ đi đến sờ vào bộ khung xương và nói: “Một người bị liệt toàn thân thì làm sao có thể không chế bộ khung xương này chứ?”

Thạch Lỗi đặc ý chỉ vào một chỗ nối trên khung xương rồi trả lời: “Cậu nhìn thấy thứ này không? Đến lúc đó chỉ cần cấy một con chip vào não đối phương, sau đấy thông qua cổng kết nối này, bệnh nhân bị liệt có thể điều khiển bộ khung xương như tay chân của mình.”

Viên Mục Dã nghe xong bèn cảm thán: “Thần kỳ như vậy à, chắc không rẻ đâu nhỉ?”

Thạch Lỗi vừa cười vừa đáp: “Đây là sản phẩm thay thế vừa được nghiên cứu ra, mỗi bộ trị giá 100 triệu, cho dù sau này có thể sản xuất đại trà thì chi phí cho mỗi bộ cũng phải hơn một triệu.”

Viên Mục Dã lú lờ: “Người bình thường không thể mua nổi...”

“Đương nhiên, cậu cho rằng tập đoàn của chúng ta là làm từ thiện sao?” Thạch Lỗi nói với vẻ khinh thường.

Đúng là Viên Mục Dã quên mất điều này, vì vậy cậu cười gượng, nói: “Anh nói cũng đúng...”

Sau đó, Thạch Lỗi lại dẫn Viên Mục Dã đi xem các phòng thí nghiệm khác, tất cả đều là những thiết bị mô phỏng sinh vật kỳ quái. Cuối cùng Viên Mục Dã cũng đã hiểu, tại sao lúc trước đám người Thạch Lỗi lại tìm đủ mọi cách để lấy được thiết bị tàng hình của Lệ Thần.

Sau khi dẫn Viên Mục Dã đi một vòng, Thạch Lỗi vừa cười vừa hỏi: “Thế nào? Tập đoàn của chúng ta lợi hại chứ? Lúc trước nếu cậu sớm nghe lời tôi... Chưa biết chừng bây giờ cậu đã đi theo tổng giám đốc tập đoàn rồi?”

Chương 977: Lương tâm người làm ăn

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Tổng giám đốc của tập đoàn là ai?”

Đây vốn là một vấn đề rất đơn giản, không ngờ Thạch Lỗi nghe xong lại đột ngột đổi chủ đề: “Đúng rồi, tối hôm nay cậu phải uống một chút đây! Nếu không mấy đứa kia sẽ không vui đâu!”

Thấy Thạch Lỗi không muốn nói, Viên Mục Dã tự nhiên cũng không hỏi, cậu cười gật đầu: “Được thôi... Nhưng đến lúc đó mọi người không uống lại tôi thì đừng có mà chơi xấu đấy!”

Khi Viên Mục Dã đi vào phòng ăn thì thấy trong đó đã chật kín, cậu nghĩ thầm, chẳng phải đã nói là chỉ có vài đồng nghiệp thân thiết cùng nhau ăn cơm thôi à? Nhưng tại sao Viên Mục Dã lại có cảm giác toàn bộ nhân viên đã bị Thạch Lỗi kéo đến đây?

“Đàn em đến đây nào, để tôi giới thiệu mọi người một lần nữa... Kéo cậu lại nghĩ chúng tôi bắt nạt cậu vì mất trí nhớ!” Thạch Lỗi cười nói.

Mọi người nghe xong thì không đứng ở xa nữa mà tiến đến nhiệt tình chào đón Viên Mục Dã, nhưng cho dù bọn họ có biểu hiện quen thân đến mức nào thì Viên Mục Dã vẫn cảm thấy xa lạ...

Sau ba lượt rượu và ăn uống một châu, đa số người trên bàn đã bị Viên Mục Dã chuốc say, chỉ còn Thạch Lỗi và A Triết vẫn vững vàng ngồi ở đó... Nhưng từ ánh mắt hơi mờ mịt của họ thì có thể nhận ra hai người này cũng hơi chéch choáng rồi.

“Viên Mục Dã, cậu đúng là đồ không có lương tâm! Tập đoàn đã... bỏ ra rất nhiều tiền vì cậu, nhưng cậu vừa tỉnh lại là đã nhắc đến số 54! Cậu đúng là đồ vô ơn mà.” A Triết mượn rượu để trách móc.

Thạch Lỗi liếc mắt nhìn A Triết: “Uống nhiều thì bớt nói đi, không ai nghĩ cậu bị câm đâu...”

A Triết mỉm cười, sau đó dựa người vào lưng ghế và nhắm mắt nghỉ ngơi. Viên Mục Dĩ biết Thạch Lỗi sợ A Triết nói nhiều sẽ lộ tẩy nên mới kịp thời bảo gã ngậm miệng.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ chủ động rót rượu cho mình và Thạch Lỗi, sau đó cười nói: “Đàn anh, có một điều tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, hôm nay nhân cơ hội này tôi muốn hỏi anh một chút.”

Thạch Lỗi nâng chén: “Được, sau khi cạn ly, cậu muốn hỏi gì thì cứ hỏi.” Mặc dù Thạch Lỗi không biết Viên Mục Dĩ muốn hỏi cái gì, nhưng gã biết vấn đề này chắc chắn không thể né tránh.

Viên Mục Dĩ cạn ly với Thạch Lỗi rồi uống một hơi cạn sạch: “Được rồi, tôi chỉ tò mò về việc virus trên người mình đã được loại bỏ thế nào thôi mà? Tôi nhớ trước đây anh đã từng nói rằng đúng là tập đoàn có biện pháp, ví dụ như dùng mạng đổi mạng... Nhưng tôi cảm thấy, cho dù tôi quên mất những gì xảy ra trong ba năm qua, tôi có thể chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ chấp nhận biện pháp này.”

Thạch Lỗi mỉm cười, gã uống cạn chén rượu rồi nói: “Chuyện này đúng là rất dài dòng...”

“Đêm dài đằng đẵng... đàn anh, tôi có rất nhiều thời gian để lắng nghe.” Viên Mục Dĩ dựa vào ghế và chờ Thạch Lỗi kể lại.

Thạch Lỗi thở dài: “Được rồi, nếu cậu nhất định muốn nghe, tôi có thể nói cho cậu biết, dù sao chuyện này cũng không phải bí mật gì, những người ở đây đều biết cả.”

Sau đó, Thạch Lỗi bảo với Viên Mục Dĩ rằng nói một cách chính xác thì virus trong cơ thể của cậu bị chia tách chứ không phải loại bỏ hoàn toàn...

Viên Mục Dĩ không hiểu: “Hai chuyện đó có khác nhau sao?”

Thạch Lỗi cười: “Rất khác đấy, loại bỏ tức là dọn dẹp sạch sẽ virus trong cơ thể cậu, còn chia tách... là giữ lại những thành phần có ích và bỏ đi những thành phần có hại.”

“Ví dụ?” Viên Mục Dĩ tiếp tục truy hỏi.

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi nói: “Ví dụ như loại virus này dễ lây lan, nó sẽ khiến người ta mất lý trí, bị dục vọng điều khiển, cuối cùng sẽ trở thành một xác sống... Còn viện nghiên cứu của chúng ta đã cố gắng loại bỏ những đặc điểm này, vì vậy câu bây giờ mới không còn ham muốn đối với máu tươi nữa.”

Viên Mục Dĩ không hiểu: “Loại chia tách này là vĩnh viễn hay tạm thời?”

Thạch Lỗi cười nói: “Cậu em tốt của tôi ơi, cậu đúng là có một trái tim ngây thơ đấy! Loại bóc tách này đúng là tạm thời, cậu cần phải thường xuyên dùng thiết bị của chúng tôi để tách nó... Như vậy mới có thể bảo đảm trạng thái cơ thể hiện giờ.”

Viên Mục Dĩ hơi thất vọng: “Vậy cái này thì có khác gì thuốc ức chế của lão Lâm chứ?”

Thạch Lỗi nghiêm mặt, nói: “Khác biệt về bản chất đây có hiểu không? Thuốc ức chế của Tiến sĩ Lâm đúng là có thể ngăn chặn sự mất kiểm soát của cậu và giữ cho đầu óc tỉnh táo... Nhưng nó đồng thời cũng ngăn chặn sức mạnh của cơ thể, hơn nữa còn làm cậu không thể ăn những món bình thường. Còn cậu bây giờ thì sao, cậu có thể ăn và uống, trạng thái cơ thể cũng đạt đến mức đỉnh cao chưa từng có.”

Viên Mục Dĩ cảm thấy khó hiểu: “Tại sao tôi chẳng cảm thấy cơ thể mình đạt đến trạng thái đỉnh cao gì cả?”

Thạch Lỗi vỗ vai Viên Mục Dĩ và trả lời: “Từ từ cậu sẽ biết...”

Viên Mục Dĩ lại hỏi tiếp: “Virus bị các anh tách ra thì sao? Bọn anh dùng nó vào việc gì?”

Thạch Lỗi ra vẻ bí ẩn: “Cậu đoán...?”

Viên Mục Dĩ nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ dùng để nghiên cứu siêu chiến sĩ bất tử sao?”

Thạch Lỗi bật cười: “Cậu xem quá nhiều phim khoa học viễn tưởng hả? Lại còn siêu chiến sĩ nữa?”

Viên Mục Dĩ tỏ ra vô tội: “Anh bảo tôi đoán mà... Tôi nghĩ gì nói nấy thôi.”

Thạch Lỗi thở dài: “Cậu đừng coi thường loại virus này, giá trị nghiên cứu của nó khá cao đấy, trước mắt chúng tôi đã phát hiện trong các thử nghiệm lâm sàng, loại virus này có tác dụng chữa trị rất tốt đối với nhiều loại bệnh, ví dụ như bệnh thiếu máu, đa u tủy, giảm tiểu cầu nguyên phát, Hogkin lymphoma, u Hogkin lymphoma, hội chứng thực bào máu và một loạt bệnh liên quan đến máu.”

Viên Mục Dã nghe xong mà thấy tinh thần tỉnh táo hẳn: “Lợi hại như vậy cơ à? Tức là có thể cứu được rất nhiều người?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Đúng vậy, mấy năm nữa chắc chắn sẽ tạo phúc cho rất nhiều người...”

“Tại sao lại là vài năm nữa?” Viên Mục Dã thắc mắc.

Thạch Lỗi tức giận đáp: “Vớ vẩn nhỉ, cậu nghĩ đây là trẻ con chơi trò xây nhà chắc? Phải mất ít nhất vài năm hoặc lâu hơn để phát triển và sản xuất một loại thuốc mới, hơn nữa thứ này được chiết xuất từ một loại virus khủng khiếp, trước khi có thể đảm bảo nó không gây tổn thương đến cơ thể con người, thì tuyệt đối không được đưa ra thị trường.”

Viên Mục Dã buồn cười quá: “Bất ngờ quá nhỉ? Tập đoàn của các anh lại có lương tâm nghề nghiệp như thế cơ à?”

Thạch Lỗi đâm vào vai Viên Mục Dã: “Sao lại là tập đoàn của các anh? Cậu bây giờ cũng đang là nhân viên của tập đoàn đấy nhé? Hơn nữa chúng ta cũng có những nguyên tắc riêng khi làm việc, không hề tệ như cậu nghĩ đâu...”

Chương 978: Công việc bản thủ

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Giết người cũng là nguyên tắc làm việc của các anh sao?”

Nghe thấy Viên Mục Dã đột ngột hỏi như vậy, sắc mặt Thạch Lỗi dần trở nên âm trầm: “Cậu hiểu như vậy thì tôi cũng chẳng còn cách nào... Nhưng có một chuyện tôi hy vọng cậu hiểu được, tập đoàn không phải tổ chức từ thiện, chúng ta khác với Thâm Tiềm, bọn họ giết người vì lợi ích, còn chúng ta giết người vì lý tưởng của mình.”

Viên Mục Dã không bao giờ nghĩ rằng có một ngày Thạch Lỗi lại nói câu “Giết người vì lý tưởng”, nhưng theo quan điểm của Viên Mục Dã, giết người chính là giết người, tất cả đều là tội ác nên chẳng có ai cao thượng hơn ai...

Thấy Viên Mục Dã không nói gì, Thạch Lỗi cười lắc đầu: “Tôi biết bây giờ nói những lời này rất khó được cậu tán đồng... Nhưng không sao, tôi có thể cam đoan rằng cậu không hề nhận một công việc bản thủ nào trong ba năm qua.”

Viên Mục Dã thản nhiên nói: “Điều này thì tôi tin, bởi vì cho dù bị mất trí nhớ, tôi cũng sẽ không thay đổi ranh giới cuối cùng của mình... Nếu đã nói đến đây, tôi còn hai chuyện muốn hỏi anh.”

“Cậu nói đi...” Thạch Lỗi nói.

Viên Mục Dã sắp xếp suy nghĩ của mình rồi hỏi: “Tôi muốn biết về vụ án của Lý Tử Y và Tống Lan năm đó...”

Thạch Lỗi cau mày, hỏi: “Cậu hỏi Lý Tử Y thì tôi có thể hiểu... Nhưng Tống Lan là gì của cậu chứ?”

Viên Mục Dã trầm giọng, nói: “Cô ấy là vợ của một người anh em của tôi, mấy năm trước đã nhảy khỏi tòa nhà tự sát mà không rõ lý do, tôi muốn tìm hiểu sự thật giúp anh ấy...”

Thạch Lỗi cười gượng: “Sau đó thì sao? Biết được sự thật lại thế nào? Báo cảnh sát à?”

Viên Mục Dã thở dài: “Xử lý thế nào là chuyện của anh ấy, tôi nói rồi, tôi chỉ muốn tìm hiểu sự thật giúp anh ấy mà thôi...”

Thạch Lỗi gật đầu: “Được rồi, với quyền hạn bây giờ của cậu đương nhiên có thể tìm đọc hai vụ án nhỏ này. Nhưng tôi phải nói trước, nếu cậu thật sự quan tâm đến cảm thụ của người anh em kia, vậy tốt nhất đừng cho anh ta biết sự thật, nếu không anh ta sẽ sống trong đau khổ đến hết quãng đời còn lại.”

Thật ra không cần Thạch Lỗi nói thì Viên Mục Dã cũng hiểu, vì vậy cậu bảo: “Tôi hiểu mà... Tôi bây giờ chỉ muốn biết sự thật thôi.”

Thạch Lỗi lại rót cho mình một chén rượu, sau đó uống cạn rồi nói: “Ngày mai tôi có thể đưa cậu đến kho lưu trữ để tìm hiểu tình huống cụ thể, nếu cậu sốt ruột thì cũng có thể nói cho cậu biết ngay bây giờ, nhưng hai vụ án này xảy ra đã lâu nên tôi chỉ nhớ đại khái thôi...”

Viên Mục Dã: “Anh nói đi, tôi đang nghe đây...”

Thạch Lỗi suy nghĩ một chút rồi bắt đầu kể: “Vụ án của Lý Tử Y rất đơn giản, bởi vì cô ta là nhân chứng chính trong một vụ án năm xưa, có người đã trả rất nhiều tiền để mong cô ta biến mất... Còn về phần Tống Lan, thật ra tình huống cũng không khác mấy, nếu tôi nhớ không nhầm thì cô ta là một y tá, Tống Lan đã gặp một người đáng ra không nên gặp trong bệnh viện, vì vậy đối phương hy vọng cô ta vĩnh viễn ngậm miệng.”

Viên Mục Dã cười gượng, hỏi: “Đây chính là công việc bán thiu mà anh đã nói hả?”

Thạch Lỗi nhún vai, đáp: “Đúng vậy, cậu em, hoan nghênh đến với thế giới của chúng ta! Hiện nay trên thế giới có rất nhiều tổ chức ám sát, nếu chúng ta không nhận thì tự nhiên sẽ có người khác nhận, chỉ cần cậu trả tiền đủ nhiều, trên đời này chẳng có ai là không giết được cả... Điều quan trọng nhất là cậu có đủ sức để trả tiền hay không mà thôi.”

“Trong hồ sơ có thân phận của người thuê không?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

“Đương nhiên là có, chỉ cần cậu trả nổi tiền, tôi cũng có thể giúp cậu giải quyết người đi thuê...” Thạch Lỗi bình thản nói.

Viên Mục Dã xua tay: “Không cần như vậy... Có một số việc tôi vẫn thích tự mình đi làm.”

Thạch Lỗi cười hỏi: “Cậu đàn em thân ái của tôi, cậu đừng nói với tôi là muốn tự mình đi giải quyết hai kẻ đã thuê sát thủ kia nhé? Nguyên tắc của cậu đâu? Từ bỏ rồi à?”

“Nguyên tắc... thỉnh thoảng có thể hạ tiêu chuẩn.” Viên Mục Dã nói với vẻ mặt hung ác.

Vào cuối buổi tối, chỉ có Viên Mục Dã là người duy nhất còn tỉnh táo, thậm chí cả Thạch Lỗi cũng phải cúi đầu chịu thua, gã say đến bất tỉnh và phải nhờ A Triết khiêng về.

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã cũng biết, đám người Thạch Lỗi chắc chắn có nhiều chuyện giấu cậu, nhưng bọn họ càng muốn giấu thì Viên Mục Dã lại càng tò mò muốn biết mình đã trải qua những gì trong ba năm qua...

Đêm hôm đó Viên Mục Dã có một giấc mơ, cậu mơ thấy mình đang đi trong một nơi hỗn loạn, Viên Mục Dã không phân biệt được con đường phía trước, cũng không biết đường về, ngay khi cậu đang bối rối, phía trước bỗng vang lên tiếng bước chân.

Viên Mục Dã lần theo tiếng động và thấy trước mắt xuất hiện một bóng người, nhưng tiếc là người đó luôn quay lưng về phía này nên Viên Mục Dã không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đó... Hơn nữa bất kể Viên Mục Dã chạy nhanh đến mức nào, khoảng cách giữa hai người luôn duy trì không hề thay đổi.

Buổi sáng tỉnh dậy, Viên Mục Dã thấy gôi mình hơi ướt, cậu bỗng cảm thấy ngạc nhiên, chẳng lẽ mình đã khóc trong mơ sao? Còn bóng dáng đó nữa, mặc dù Viên Mục Dã thấy rất quen... Nhưng cậu vẫn không thể nhớ ra được người đó là ai?

Gần trưa, Thạch Lỗi dẫn Viên Mục Dã đi đến phòng lưu trữ trên tầng cao nhất để tra hồ sơ của Lý Tử Y và Tống Lan. Đáng tiếc là hồ sơ cũng không được đầy đủ, về cơ bản giống như Thạch Lỗi đã nói, vì vậy Viên Mục Dã chỉ đành chụp thông tin của những kẻ đi thuê rồi rời đi.

Sau khi ra ngoài, Viên Mục Dĩ phàn nàn với Thạch Lỗi: “Tại sao thông tin trong hồ sơ lại đơn giản thế? Bình thường các anh làm việc như vậy sao?”

Đôi phương nghe xong thì buồn cười đáp: “Đại ca à, chúng tôi đi giết người diệt khẩu chứ có phải là cảnh sát điều tra vụ án đâu, chúng tôi chỉ cần hồ sơ chi tiết của mục tiêu là đủ... Còn về phần ân oán giữa bọn họ, chúng tôi cũng lắm là viết vài câu vắn tắt mà thôi.”

Thạch Lỗi nói hoàn toàn chính xác, bọn họ không cần phải biết rõ nguyên nhân và hậu quả của sự việc... Nhưng may mà Viên Mục Dĩ đã nắm được danh tính của hai kẻ đi thuê, nếu như bắt đầu điều tra từ họ, sẽ không khó để tìm ra sự thật năm đó.

Vài ngày sau, Thạch Lỗi dẫn Viên Mục Dĩ và A Triết lên máy bay đến nước S, lần này bọn họ không chọn cách lén lút nhập cảnh, nhưng thân phận của Thạch Lỗi và A Triết vẫn là giả...

Vừa ra khỏi sân bay, Viên Mục Dĩ đã nhìn thấy Đoàn Phong và Trương Khai đang chờ ở bên ngoài, khi Trương Khai thấy Viên Mục Dĩ đi ra, cậu ta lập tức tiến đến ôm chầm lấy Viên Mục Dĩ và bảo: “Ông anh tốt, cuối cùng cũng nhìn thấy người sống!”

Đoàn Phong cũng đánh giá Viên Mục Dĩ từ đầu đến chân rồi nói: “Hồi phục tốt đấy, nhưng cậu gầy hơn trước một chút...”

Thạch Lỗi ở bên cạnh húng hắng ho mấy tiếng: “Được rồi, tôi giao cậu ta cho các người trước, hai ngày sau chúng tôi sẽ đến đón.” Nói xong, Thạch Lỗi và A Triết xoay người rời đi mà không nói thêm một lời thừa thãi nào.

Trương Khai thấy vậy khẽ hừ một tiếng rồi nói: “Kiêu cái gì mà kiêu! Nếu không phải nể mặt Viên Mục Dĩ thì tôi cũng chẳng muốn gặp các người!”

Đoàn Phong cười hòa giải: “Đi nhanh nào, Hoắc Nhiễm và Đại Quân vẫn đang chờ ở Xuân Phong Lý đấy!”

Chương 979: Cảm giác lạnh nhạt

Mặc dù sau ba năm mới quay về Xuân Phong Lý, nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm thấy chỗ này không có gì thay đổi, ngoại trừ... Thái độ của mọi người đối với cậu. Không biết có phải ảo giác hay không, Viên Mục Dã luôn cảm thấy khi ở cùng mọi người thì có thêm một chút cảm giác xa lạ.

Mặc dù bọn họ cố gắng che giấu, nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm nhận được một chút, dù sao đối với mấy người Đoàn Phong là ba năm không gặp nhưng với Viên Mục Dã thì chỉ là vài ngày....

Hoắc Nhiễm thận trọng hỏi: “Anh Viên, anh đã quen sống ở bên đó chưa?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Thành thật mà nói, tôi gặp tai nạn bất ngờ khi làm nhiệm vụ vào thời gian trước, vì vậy tôi đã quên hết những gì xảy ra trong ba năm qua.”

Không ngờ Hoắc Nhiễm nghe xong lại vui vẻ nói: “Tốt quá, vậy chẳng phải anh là Viên Mục Dã của ba năm trước sao?”

Viên Mục Dã cảm thấy hơi lạ, cậu không hiểu tại sao tên nhóc Hoắc Nhiễm này lại nói như vậy, Đoàn Phong thấy thế bèn vội vàng kéo Viên Mục Dã lại và bảo: “Chúng ta thật sự đã lâu không gặp, tối nay nhất định phải không say không về!”

Trương Khai và Đại Quân cũng kêu gào bên cạnh, vì vậy Viên Mục Dã liên tục bị bọn họ rót vài chén rượu trắng, trông có vẻ như họ muốn chuốc say cậu. Viên Mục Dã bị họ ép đến mức không thể từ chối nên uống hết chén này đến chén khác...

Đối với đám người trước mặt này, Viên Mục Dã tự nhiên không hề đề phòng, nhất là Đoàn Phong, cậu tin tưởng anh ấy 100%, vì vậy Viên Mục Dã không nghĩ rằng mọi người sẽ cùng nhau lừa mình... Nhưng chính đám người được Viên

Mục Dã tin tưởng tuyệt đối này lại tỉ mỉ biên soạn một lời nói dối đầy thiện ý với cậu.

Có thể do hơi ấm của rượu nên cảm giác xa lạ “như có như không” dần biến mất, quan hệ giữa những người đàn ông chính là như vậy, cho dù người không quen ngồi với nhau thì chỉ cần vài chén là có thể thành thân, chứ chưa cần nói bọn họ vốn từng là những người tin tưởng nhau nhất!

Lúc này, Trương Khai ôm vai Viên Mục Dã và nói bằng giọng líu cả lưỡi: “Viên, anh có biết chúng tôi đã sống thế nào trong ba năm qua không? Thật sự là lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa đấy!”

Đại Quân nghe vậy bèn nhanh chóng tiếp lời: “Đúng vậy, chúng tôi thật sự sợ cậu sau này chỉ đi theo gã đàn anh từ trên trời rơi xuống đó mà quên hết chúng tôi!”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Làm sao có thể chứ? Đối với tôi mà nói, mọi người không chỉ là đồng nghiệp mà còn là người nhà... Trong cuộc đời này không có nhiều con người và sự việc khiến tôi quan tâm, vì vậy tôi vô cùng quý trọng những gì đã có.”

Tăng Nam Nam từ đầu đến cuối không nói gì thì bây giờ bỗng nâng chén đứng dậy, vành mắt hơi đỏ, cô nói: “Anh Viên... Anh có thể trở về, chúng tôi thật sự rất vui.”

Viên Mục Dã vội vàng đứng dậy, sau đó đưa tay vuốt đầu cô ấy và bảo: “Tôi cũng rất vui... Tôi biết mọi người đã không gặp tôi hơn ba năm, nhưng đối với tôi mà nói thì mới chỉ cách xa vài ngày mà thôi, vì vậy về phía tôi thì chẳng có bất kỳ thay đổi nào.”

Tăng Nam Nam nghe xong thở phào: “Vậy là tốt rồi... Vậy là tốt rồi.”

Đoàn Phong thấy bầu không khí có vẻ không ổn lắm nên vội vàng hòa giải: “Làm cái gì thế? Vất vả lắm Viên mới có thể quay về, tại sao lại buồn như vậy? Đúng là cậu ấy đã ký hợp đồng năm năm với Thạch Lỗi, nhưng điều đó đâu có nghĩa là bán thân cho gã đâu? Viên muốn về lúc nào thì về mà... Hơn nữa đến bây giờ cũng đã qua ba năm rồi, đến lúc hết hạn hợp đồng, chẳng phải cậu ấy sẽ ngoan ngoãn quay về sao?”

Trương Khai vừa cười vừa nói: “Đúng vậy... Viên vĩnh viễn là Viên của chúng ta!”

Đúng lúc này Tần Uyển bê đồ ăn đến, chị ta cười nói với Viên Mục Dã: “Đã mấy năm không gặp, Viên của chúng ta vẫn đẹp trai như vậy... Hơn nữa trên người cậu còn có thêm nét quyến rũ của đàn ông trưởng thành đấy.”

Viên Mục Dã xấu hổ đỏ cả mặt vì lời khen của Tần Uyển: “Chị Tần mới là người vĩnh viễn trẻ đẹp...”

Đoàn Phong giả vờ không vui nói với Tần Uyển: “Chúng ta quen nhau đã nhiều năm như vậy, tại sao cô chẳng bao giờ khen tôi đẹp trai và có sự hấp dẫn của đàn ông trưởng thành nhỉ?”

Tần Uyển cười nói: “Anh cũng nói rồi đấy, chúng ta quen nhau lâu quá nên tôi nhìn cũng phát chán rồi.”

Đoàn Phong tỏ ra thương tâm mà nói: “Mọi người nghe thấy chưa? Sau này đừng có ghép tôi với bà già Tần này nữa nhé? Người ta cũng nhìn chán khuôn mặt đẹp trai của tôi rồi!”

Mọi người thi nhau kêu gào yêu cầu Tần Uyển tìm một cậu chàng thịt tươi, để đem đến chọc tức ông anh thịt khô Đoàn Phong này! Viên Mục Dã nhìn cảnh tượng sôi động trước mắt bỗng nhiên lại sinh ra một chút cảm giác mất mát, cậu sợ những thứ này sẽ biến mất như một ảo ảnh...

Thấy Viên Mục Dã ngơ ngác nhìn mọi người, Đoàn Phong lại rót thêm cho cậu một chén rồi hỏi: “Sao lại ngần người ra thế? Viên, cậu hồi phục đến đâu rồi? Mọi chuyện đều ổn chứ?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Về cơ bản thì cơ thể tôi không có vấn đề gì quá lớn, nhưng trong đầu lại thiếu mất ba năm ký ức.” Nói đến đây, Viên Mục Dã thở dài bảo: “Đội trưởng Đoàn, anh có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra vào ba năm trước không? Chân của tôi thật sự bị thương nghiêm trọng à?”

Nghe cậu hỏi, vẻ mặt của Đoàn Phong hơi cứng lại, anh ta bắt đầu nói: “Viên ạ, tình huống lúc đó của cậu đúng là không tốt. Cậu nghĩ lại xem, với tính cách của tôi... nếu không phải vì chẳng nghĩ ra được biện pháp nào, làm sao tôi có thể đồng ý để cậu đi cùng Thạch Lỗi chứ? Bây giờ nghĩ lại thì quyết định

đó vẫn là đúng, tôi rất vui vì đã không biến cậu thành một người tàn phế do sự cố chấp của mình.”

“Trong ba năm qua tôi chưa từng quay về một lần nào sao?”
Viên Mục Dĩ hỏi dò.

Đoàn Phong lắc đầu: “Sau khi cậu qua đó, việc đầu tiên là chữa bệnh và hồi phục chức năng, sau đó là luôn bận rộn... Mặc dù chúng tôi cũng chủ động liên lạc với cậu vài lần, nhưng về cơ bản toàn là Thạch Lỗi đứng giữa truyền lời.”

Viên Mục Dĩ nghe vậy cảm thấy hơi áy náy, cậu nói: “Chẳng trách vừa rồi tôi cảm thấy mọi người có vẻ hơi xa lạ, xem ra vấn đề nằm ở trên người tôi!”

Đoàn Phong vỗ vai Viên Mục Dĩ: “Cậu tuyệt đối không được nghĩ như vậy... Biết không? Tôi dám cam đoan rằng không có ai ở đây coi cậu là người ngoài, hơn nữa từ đầu đến cuối chúng tôi luôn tin rằng cậu sẽ trở về. Lão Lâm vừa nghe thấy cậu muốn quay về thì lập tức bỏ ngay công việc trong tay để ngày mai bay về gặp cậu đấy.”

Nghe thấy Đoàn Phong nhắc đến lão Lâm, Viên Mục Dĩ hơi bất an, hỏi: “Năm đó khi tôi rời đi, thái độ của lão Lâm như thế nào?”

Chương 980: Một tia sáng

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Anh ta có thể thế nào? Anh ta mà có bản lĩnh thì cậu đâu phải đi chứ? Yên tâm đi... anh ta không thể trách cậu vì chuyện này đâu. Hơn nữa, lúc đó anh ta còn khuyên tôi đưa cậu ra ngoài đấy! Viên, cậu hãy nhớ kỹ, tất cả chúng tôi đều có một thái độ chung trong chuyện này, đó chính là đặt sức khỏe của cậu lên trên hết, tất cả mọi thứ khác tính sau.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Sau khi tôi bị bọn cướp bắt cóc ba năm trước... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao chỉ mình tôi sống sót trên chiếc xe đó?”

Đoàn Phong hơi buồn cười: “Trông cậu này, việc chỉ còn mình cậu còn sống cứ như là có lỗi với bọn họ vậy? Là bọn chúng bắt cóc cậu trước mà, chết cũng đáng đời...”

Phải nói rằng, lý do chính khiến Viên Mục Dã muốn tìm hiểu những gì xảy ra năm đó là vì muốn biết tại sao mình lại bị thương do vụ nổ? Viên Mục Dã vẫn còn một chút ấn tượng về chuyện năm đó, đối phương chỉ muốn kiếm tiền, vậy tại sao lại rơi vào kết cục cùng chết với cậu chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Vụ án đó kết thúc thế nào?”

Đoàn Phong nhún vai: “Việc này thì cậu phải hỏi Từ Lệ, lúc đó là cậu và anh ta xử lý vụ án... Nhưng tôi có nghe cậu kể qua rằng, lý do phát sinh vụ nổ là vì nội bộ bọn cướp xảy ra nội chiến, vết thương ở chân của cậu nói một cách chính xác thì không phải bị thương do vụ nổ mà là do nhảy khỏi xe ngay lúc vụ nổ xảy ra.”

Nói đến đây, Đoàn Phong cúi đầu nhìn chân trái Viên Mục Dã, sau đó vỗ nhẹ vào vết thương và bảo: “Nói đến đây... Cái chân của cậu thật sự khiến chúng tôi rất đau đầu, chúng tôi đã tìm mọi cách. May mà bây giờ cũng khôi phục bình thường.”

Viên Mục Dĩ nhíu mày hỏi: “Lúc đó tôi bị thương nặng như vậy à?”

Đoàn Phong thở dài: “Đương nhiên, con còn trùng tinh ở nhà cậu vào vào ra ra cả bảy lần mà cũng vô dụng... Được rồi, chúng ta đừng nói những chuyện không vui này nữa, đợi khi nào cậu hồi phục ký ức thì sẽ nhớ lại toàn bộ thôi.”

Nghe thấy Đoàn Phong nhắc đến Lê Thần, lúc này Viên Mục Dĩ mới nhớ đến cậu ta và Kim Bảo, vì vậy cậu vội vàng hỏi: “Ba năm qua Lê Thần và Kim Bảo sống thế nào? Trước đó lúc gọi điện thoại cho anh, vì Thạch Lỗi đang ở ngay bên cạnh nên tôi không tiện hỏi.”

Đoàn Phong vừa cười vừa trả lời: “Đừng lo lắng về hai tên đó, chẳng phải chủ nhân cũ của con chó vàng đã để lại một khoản tiền sinh hoạt cho nó sao? Chỗ đó đủ để họ chi tiêu hàng ngày trong mấy năm qua. Con còn trùng tinh kia cũng càng ngày càng giống người, bây giờ cậu ta đã có sự nghiệp riêng, thỉnh thoảng cậu ta còn đến số 54 để nhận một số việc riêng, vì vậy cuộc sống của họ rất ổn.”

Viên Mục Dĩ ngạc nhiên: “Cậu ta làm việc gì thế?”

Đoàn Phong cười gian, đáp: “Cậu ta giúp người khác bắt bớ bịch, nam nữ không giới hạn! Nghe nói khối lượng nghiệp vụ mỗi tháng khá lớn.”

Viên Mục Dĩ nghe xong bèn cảm thấy đây chắc chắn không phải là việc gì đáng hoàng, vì vậy cậu hơi lo lắng hỏi: “Cậu ta đi giúp đánh ghen à? Làm như vậy không cẩn thận có thể chết người đấy...”

“Không hoành tráng như cậu nghĩ đâu... Cậu ta chỉ giúp người khác chụp ảnh, thu thập chứng cứ mà thôi.” Đoàn Phong thản nhiên nói.

Viên Mục Dĩ tò mò hỏi: “Vậy Lê Thần đến số 54 để nhận việc riêng là sao?”

“Chỉ là đến giúp khi không đủ người thôi mà... Sao nào? Cậu sợ chúng tôi không trả tiền cho cậu ta à?” Đoàn Phong trêu chọc hỏi.

Viên Mục Dĩ lắc đầu cười: “Tính tình của anh bây giờ có vẻ càng ngày càng tốt đấy nhỉ, trước đây anh không tin cậu ta

mà?”

Đoàn Phong thở dài: “À thì... con người rồi cũng sẽ thay đổi mà, hơn nữa, là cậu tin cậu ta còn gì. Đúng rồi, tôi muốn hỏi đêm nay cậu ngủ ở đâu? Hay là về số 54 đi!”

“Không được, tôi muốn về thăm nhà một chút... Đã lâu rồi không gặp Kim Bảo, tôi rất nhớ nó, không biết nó đã quên tôi hay chưa.” Viên Mục Dã cảm thán.

Đoàn Phong chép miệng: “Cái này cũng khó nói lắm... Tôi đi gặp nó vài lần, nó vừa nhìn thấy tôi cầm theo đồ hộp thì vô cùng vui vẻ, chỉ cần vài phút là bị tôi lừa đi ngay, đúng là cái đồ ai có sữa người đó là mẹ, có đồ hộp là cha.”

Viên Mục Dã buồn cười hỏi: “Sao anh khó chiều thế, chưa từng nghe câu ‘Giờ tay không đánh người tặng quà’ à? Kim Bảo nhà tôi nhiệt tình với anh một chút thì có gì là sai...”

Đoàn Phong đổi: “Được lắm, cậu mới là điển hình của bao che cho con! Tôi còn không thân với cậu bằng con chó vàng đó hả?”

“Đội trưởng Đoàn, tôi vừa khen tính tình anh trở nên tốt hơn, sao vừa quay đi quay lại đã tranh giành với một con chó rồi?” Viên Mục Dã nín cười.

Đêm hôm đó hai người nói chuyện với nhau đến tận khuya, cuối cùng ngay cả Đoàn Phong cũng ngà ngà say, nhưng Viên Mục Dã từ đầu đến cuối vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo... Lúc đầu Viên Mục Dã định bắt taxi về, nhưng Đoàn Phong lo lắng cậu đã lâu không về thủ đô, vì vậy anh ta bảo Hoắc Nhiễm lái xe chở Viên Mục Dã về.

Trên đường đi, Viên Mục Dã thấy chỉ còn mình và Hoắc Nhiễm nên cố tình mớm lời: “Tiểu Nhiễm, mấy năm không gặp trông cậu to cao hơn đấy nhỉ!”

Hoắc Nhiễm ngượng ngùng nói: “Hai năm gần đây em và Trương Khai cùng tập thể hình, bình thường trông chỉ số thông minh của anh ta là số âm thế thôi, chứ ở phương diện này, Trương Khai có kinh nghiệm lắm đấy...”

Viên Mục Dã gật đầu hỏi: “Hai năm qua chúng ta có liên lạc không?”

“Ừ... Thịnh thoảng có liên lạc, chủ yếu do anh quá bận.” Hoắc Nhiễm ậm ừ.

Viên Mục Dĩ cảm thán: “Thời gian trôi qua nhanh quá, chỉ chớp mắt mà đã ba năm, thật ra tôi cảm thấy ba năm qua mình sống cũng không quá hài lòng... Nếu không tại sao tôi lại rất ít liên lạc với mọi người chứ?”

Hoắc Nhiễm lập tức hơi khần trương, cậu ta nói: “Chủ... chủ yếu là anh quá bận. Đúng rồi, chân của anh... không sao chứ?”

Viên Mục Dĩ cười đáp: “Đã không sao rồi, có thể chạy nhảy... cảm giác còn linh hoạt hơn trước đây nhiều!”

Hoắc Nhiễm vội vàng gật đầu: “Vậy là tốt rồi...”

Lúc này, chiếc xe chạy đến ngõ nhà Viên Mục Dĩ, Hoắc Nhiễm dừng xe ở ven đường rồi hỏi: “Anh, anh có muốn em vào cùng không?”

Viên Mục Dĩ buồn cười hỏi: “Không cần đâu... tôi về nhà mình chứ có phải đến nhà người khác đâu, có gì mà phải lo chứ?”

Hoắc Nhiễm lúng túng gãi đầu: “Thôi được... Vậy em về trước, sáng mai em lại đến đón anh.”

Viên Mục Dĩ đẩy cửa bước xuống xe: “Được rồi, đi về lái từ từ thôi...”

Hai người nói đến đây, ánh mắt của Viên Mục Dĩ bắt gặp một luồng sáng vàng lao “vèo” một cái từ trong ngõ ra, nó lao thẳng đến chỗ Viên Mục Dĩ... Viên Mục Dĩ nhìn kỹ thì thấy Kim Bảo vừa chạy vừa sửa gâu gâu, còn Lệ Thần đã lâu không gặp cũng đang đi về phía này.

Chương 981: Lựa chọn giống nhau

Sau khi Kim Bảo chạy đến bên cạnh, nó liên tục lắc đầu quấy đuôi và chạy xung quanh Viên Mục Dã, miệng nó thỉnh thoảng phát ra âm thanh ư ử nghẹn ngào, giống như đang trách Viên Mục Dã đã đi đâu quá lâu...

Viên Mục Dã ngồi xổm xuống xoa đầu nó: “Đội trưởng Đoàn coi thường người ta quá, tao biết mày làm sao quên tao được...”

Lúc này, Lệ Thần đi đến bên cạnh và bảo: “Cuối cùng thì anh cũng đã về, lúc trước khi đội trưởng Đoàn đến đây, Kim Bảo luôn tưởng nhầm anh ta là anh, nhưng nó ngủ một lúc thì cảm thấy không đúng mùi.”

Viên Mục Dã cười, nâng đầu con chó lên và nói: “Đến đây nào, để tao xem hai năm qua mày có béo lên không...”

Kết quả Viên Mục Dã nhìn thấy lông trên mặt Kim Bảo đã hơi bạc trắng, cậu lập tức cảm thấy chua xót và đặc biệt khó chịu... Con chó này năm nay cũng đã gần mười tuổi, nó có thể được coi là một con chó già rồi. Nếu Viên Mục Dã lại đi tiếp hai, ba năm nữa, rất có thể lần sau quay về sẽ không còn nhìn thấy nó nữa.

Lệ Thần ở bên cạnh thấy sắc mặt Viên Mục Dã hơi khác thường, hắn nói cứ như có thuật đọc tâm vậy: “Anh yên tâm đi, có tôi ở đây mà, nó có thể sống thêm tám đến mười năm nữa...”

Viên Mục Dã cau mày, hỏi: “Cậu không thể nói gì đó may mắn một chút sao?”

Lệ Thần bất đắc dĩ nói: “Được rồi, yên tâm đi, có tôi ở đây thì đảm bảo là Kim Bảo sẽ phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn... Được chưa?”

Viên Mục Dã lườm hắt một cái, sau đó cậu đứng dậy và phát tay với Hoắc Nhiễm: “Cậu về đi, trên đường lái chậm thôi!”

Sau khi Hoắc Nhiễm rời đi, Lê Thần cười nói với Viên Mục Dã: “Đi nào, chúng ta về nhà thôi.”

Viên Mục Dã nghe xong cúi đầu nhìn Kim Bảo đã bình tĩnh trở lại và nói: “Đi... Về nhà!”

Khi bước chân vào cái sân nhỏ quen thuộc một lần nữa, Viên Mục Dã cảm thấy như đã cách một đời, đến cả chính Viên Mục Dã cũng không ngờ được, một lần đi làm bình thường lại đi đến hơn ba năm...

Sau khi hai người và một chó vào nhà, việc đầu tiên Viên Mục Dã làm là nhìn xung quanh một lượt, cậu phát hiện căn nhà rất sạch sẽ, hơn nữa còn có thêm một số đồ đạc mới... Xem ra Đoàn Phong nói đúng, Lê Thần càng ngày càng giống người, hắt không còn là con côn trùng tinh chỉ biết ngụy trang thành con người giống như trước đây.

“Xem ra cậu và Kim Bảo sống cũng ổn nhỉ?” Viên Mục Dã trêu chọc.

Lê Thần cười nói: “Cũng được, anh cũng biết tính tôi rồi đây, trong mắt đồng loại thì tôi là một kẻ dị biệt, tôi chỉ muốn bên cạnh mình có một người bạn rồi sống cuộc sống tự do thoải mái... Mặc dù Kim Bảo chỉ là con chó trong mắt con người, nhưng trong mắt tôi thì nó cũng chẳng khác gì con người, vì vậy nó rất hợp để làm bạn với tôi.”

Viên Mục Dã nghe thấy Lê Thần đặt mình ngang với một con chó thì dở khóc dở cười, nhưng nghĩ lại, cậu cảm thấy Lê Thần nói cũng không sai, dù sao bọn họ không phải cùng một giống loài, đương nhiên sẽ không phân chia cao thấp.

“Trước khi anh về, đội trưởng Đoàn có gọi điện cho tôi, anh ta nói anh đêm nay cũng uống khá nhiều...” Lê Thần nói xong bèn đưa một cốc nước cho Viên Mục Dã: “Nào, uống nước mật ong để giải rượu đi.”

Viên Mục Dã cầm cốc nước mật ong uống một ngụm rồi nói: “Tôi không sao, không khó chịu đâu...”

Lê Thần nghe xong bèn nhìn lên nhìn xuống để quan sát Viên Mục Dã: “Anh cảm thấy cơ thể mình bây giờ thế nào?”

Viên Mục Dĩ buồn cười hỏi: “Tại sao lần trở lại này, ai gặp tôi cũng quan tâm hỏi thăm thể tôi thế nào nhỉ? Trước đây tôi có phải là một người yếu ớt không được ra gió đâu?”

Lệ Thần nói: “Chẳng phải là vì lúc trước anh bị thương sao? Mặc dù mấy người Đoàn Phong đã hơn ba năm không gặp anh, nhưng bọn họ vẫn luôn để ý tình huống gần đây của anh... Vì vậy mà Thạch Lỗi mới báo sang bên này ngay sau khi anh bị thương.”

Viên Mục Dĩ nghe vậy mà trong lòng vẽ lên một dấu chấm hỏi, xem ra ba năm qua việc tương tác giữa Đoàn Phong và Thạch Lỗi còn nhiều hơn so với cậu tưởng! Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ nghiêm túc nhìn Lệ Thần và hỏi: “Mấy năm qua tôi có chủ động liên lạc với cậu không?”

“Không, anh quá bận, hơn nữa anh cũng lo lắng Thạch Lỗi sẽ phát hiện ra tôi, cho nên...” Lệ Thần thở dài.

Viên Mục Dĩ hơi nghi ngờ: “Không một lần nào sao?”

Lệ Thần lắc đầu: “Một lần cũng không...”

Viên Mục Dĩ gật đầu, không còn dây dưa với vấn đề này nữa, bởi vì cậu biết dù mình có hỏi thế nào thì Lệ Thần cũng trả lời không hề sơ hở, hơn nữa Viên Mục Dĩ mơ hồ cảm thấy mọi người đang dùng cùng một kịch bản để đối mặt với cậu...

“Tôi nghe Đoàn Phong nói, cậu lúc đó tự mình chữa chân cho tôi?” Viên Mục Dĩ hỏi dò.

Lệ Thần cười bất đắc dĩ: “Lúc đó anh thật sự bị thương rất nặng, tôi thử vài lần nhưng đều không thành công... Lúc đó, thật sự là một cú sốc lớn đối với tôi.”

Viên Mục Dĩ ngăn người: “Nếu đến cậu cũng không làm được, thì có vẻ lúc đó tôi thật sự bị thương rất nặng...”

“Thật ra lúc đó tôi vẫn còn một cách nữa, nhưng giữa tôi và Thạch Lỗi, đội trưởng Đoàn vẫn chọn tin vào con người...” Lệ Thần nói với giọng hơi thất vọng.

Viên Mục Dĩ bần chồn hỏi: “Cách gì?”

“Đưa anh về... quê nhà của tôi. Năng lực của tôi có hạn, nhưng trùng chúa chắc chắn có cách cứu anh.” Lệ Thần trầm giọng nói.

Viên Mục Dã nhất thời không kịp phản ứng: “Trùng chúa?”

Lệ Thần cười và hỏi lại: “Chẳng phải trước đây mọi người đều gọi như vậy sao?”

Lúc này Viên Mục Dã mới hiểu ý của Lệ Thần. Hóa ra khi chữa thương cho Viên Mục Dã, Lệ Thần từng ngỏ ý muốn đưa Viên Mục Dã trở lại lối vào lòng đất khi tất cả mọi người đều bất lực với vết thương ở chân cậu... Nhưng Đoàn Phong lại không chịu tin tưởng Lệ Thần, vì vậy cuối cùng anh ấy đành phải giao Viên Mục Dã cho Thạch Lỗi.

Nhưng có một điều Viên Mục Dã không hiểu, lúc đó cậu bị thương ở chân, đầu óc chắc chắn rất tỉnh táo, cho dù Đoàn Phong không đồng ý thì chắc chắn cũng phải hỏi ý kiến của cậu, nhưng theo những gì Lệ Thần vừa nói, người quyết định cuối cùng không phải cậu mà lại là Đoàn Phong.

Viên Mục Dã hỏi: “Thái độ của tôi lúc đó là gì?”

Lệ Thần nghe câu hỏi của Viên Mục Dã thì ánh mắt có vẻ lảng tránh: “Đương nhiên là anh cũng nghe theo lời anh ta...”

Không đúng, Viên Mục Dã lập tức nhận thấy sơ hở trong lời nói của Lệ Thần, mặc dù những khi Viên Mục Dã và Đoàn Phong có ý kiến khác nhau thì Đoàn Phong đều là người quyết định, nhưng Viên Mục Dã là người rất có chủ kiến, nếu bắt cậu phải lựa chọn trong trường hợp đó... Viên Mục Dã thà rằng tin Lệ Thần rồi đánh cược một lần chứ sẽ không ký hợp đồng bán mình trong năm năm với Thạch Lỗi.

Dường như Lệ Thần cũng nhận ra mình nói hớ, hấn vội vàng đổi chủ đề: “Cũng muộn rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi, dù sao anh cũng đã về nên chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

Chương 982: Điềm huyết

Sau khi tắm rửa qua, Viên Mục Dã quay về phòng ngủ, kết quả lại phát hiện mình đi đâu thì Kim Bảo đi theo đó, nó nhìn chăm chăm Viên Mục Dã như nhìn thấy cục xương vậy.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn giơ tay sờ đầu nó và bảo: “Nhìn tao làm gì? Mau đi ngủ đi...”

Mặc dù Kim Bảo không tình nguyện, nhưng nó vẫn ngoan ngoãn quay về. Trong lòng Viên Mục Dã biết rõ con chó này nhìn chăm chăm cậu như vậy là vì lo sợ cậu sẽ đột ngột biến mất một lần nữa. Nhưng có một số chuyện đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của Viên Mục Dã nữa, dù sao cậu đã ký hợp đồng năm năm với Thạch Lỗi, làm sao có thể muốn về là về được?

Trong khoảng thời gian này, Viên Mục Dã chưa từng ngủ ngon, có thể là do sau khi tỉnh dậy, cậu không thể tiếp nhận mọi thứ trước mắt nên không thể ngủ được. Viên Mục Dã nghĩ rằng hôm nay cuối cùng cũng trở về nhà, nằm trên chiếc giường quen thuộc, chắc cậu sẽ ngủ ngon giấc chứ?

Không ngờ Viên Mục Dã vừa ngủ thì giấc mơ quen thuộc đó lại ập đến...

Viên Mục Dã mờ mịt nhìn bóng lưng trong giấc mơ... Cậu biết đây là ký ức trong tiềm thức của mình, mặc dù Viên Mục Dã không nhớ được gì nhưng những hình ảnh này vẫn luôn ở nơi sâu nhất trong tâm trí cậu.

Ngay sau đó, Viên Mục Dã lại mơ thấy một số hình ảnh rời rạc, mặc dù những thứ này rất xa lạ với Viên Mục Dã, nhưng nó khá khớp với những giấc mơ trước. Có vẻ như Viên Mục Dã đang ở trong sân huấn luyện, cậu mặc một bộ khung xương và bước đi rất khó khăn.

Trong giấc mơ, vẻ mặt của Viên Mục Dã rất u ám, trên mặt đầy mồ hôi, cậu luyện tập từng bước cách điều khiển bộ khung

xương, nhưng hiệu quả rõ ràng là không lý tưởng, cậu bước về phía trước như một đứa trẻ mới tập đi...

Viên Mục Dã nhìn những thứ này mà cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng cậu chỉ bị thương ở chân trái, tại sao lại phải mặc bộ khung xương cứ như bị tê liệt toàn thân vậy? Không ngờ trong lúc bối rối, cậu lại thấy Thạch Lỗi đột ngột xuất hiện và nói: “Dục tốc bất đạt, cậu tội gì phải cứng đầu như vậy chứ?”

Gã vừa nói ra lời này, Viên Mục Dã lập tức tỉnh lại từ trong mơ, cả người cậu đầm đìa mồ hôi... Đúng lúc này, Kim Bảo đang nằm ngoài cửa nghe thấy tiếng động nên thận trọng đi vào.

Viên Mục Dã thấy nó thì thở dài hỏi: “Nửa đêm mày không ngủ mà lại vào nhìn tao làm gì?”

Kim Bảo bất mãn khịt mũi, Viên Mục Dã không còn cách nào khác nên đành đi vào phòng bếp rồi đưa cái gậy mài răng cho nó và nói: “Được rồi, bây giờ về ổ đi.”

Lúc này Kim Bảo mới hài lòng quay về ổ, để lại Viên Mục Dã một mình ngẩn người trong phòng khách... Lúc này, cậu mới chợt nhớ ra lần đi tham quan những phòng thí nghiệm ở trụ sở chính, Thạch Lỗi đã từng nói rằng muốn dùng ý thức khống chế bộ khung xương thì phải cấy một con chip vào sau đầu.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bất giác đưa tay sờ lên phần tóc phía sau đầu, không sờ không sao, vừa sờ là cậu thật sự thấy có thứ gì đó... Mặc dù không nhìn thấy nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm nhận được sau đầu mình có một vết sẹo to bằng hạt lạc.

Vết sẹo này hoàn toàn có thể chứng minh trước đây Viên Mục Dã đã mặc bộ khung xương, và nó cũng có thể chứng minh rằng một số cảnh tượng thỉnh thoảng hiện lên trong đầu Viên Mục Dã đều đã từng thật sự xảy ra.

Sau khi đi đến kết luận này, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy hơi bối rối, cậu nghĩ mãi mà không rõ mình đã bị làm sao? Tại vì sao mà tất cả mọi người đều vô tình hoặc cố ý lảng tránh những câu hỏi quan trọng của cậu? Giống như trước đó tất cả mọi người đều đã thương lượng với nhau rồi vậy.

Sau khi suy nghĩ, Viên Mục Dã quyết định đi tìm Từ Lệ và hỏi anh ta xem vụ án lúc trước như thế nào. Nhưng hôm sau, khi Viên Mục Dã gọi tới đơn vị của Từ Lệ, cậu lại được thông báo rằng Từ Lệ đã đi chỗ khác phá án rồi nên tạm thời không liên lạc được... Trong lòng Viên Mục Dã biết rõ, nếu tất cả những chuyện này không phải ngẫu nhiên thì chỉ có thể là đối phương cố tình tránh mặt cậu.

Mặc dù càng ngày Viên Mục Dã càng thấy nghi ngờ, và Đoàn Phong luôn tránh né những vấn đề quan trọng. Nhưng có một điều Viên Mục Dã có thể khẳng định, đó là mọi người cùng nhau nói dối cậu không phải vì muốn lừa gạt cậu, ngược lại, có thể là vì họ muốn tốt cho cậu thôi. Nhưng cảm giác bị người khác giấu giếm cũng không tốt đẹp gì, vì vậy Viên Mục Dã rất muốn biết mình đã ra sao trong ba năm qua...

Khi Hoắc Nhiễm đến đón Viên Mục Dã, trời cũng đã sắp trưa, cậu ta đưa Viên Mục Dã đến thẳng Xuân Phong Lý và bảo rằng lão Lâm đang chờ cậu ở đó... Khi gặp lại lão Lâm, Viên Mục Dã mới cảm nhận được thời gian thật sự đã trôi qua, lão Lâm dường như tang thương hơn nhiều so với ba năm trước.

Sau khi nhìn thấy Viên Mục Dã, lão Lâm chủ động ôm chặt cậu, tiếp đó vỗ lưng cậu và bảo: “Trở về là tốt rồi... trở về là tốt rồi!”

Viên Mục Dã cười: “Chẳng phải đội trưởng Đoàn đã nói rồi sao, sớm muộn thì tôi cũng phải trở về...”

Đoàn Phong nghe xong liên tục gật đầu: “Giác ngộ của tên nhóc này cũng cao đấy!”

“Chắc chắn rồi...” Viên Mục Dã cười.

Bởi vì lão Lâm không uống rượu nên Đoàn Phong cũng không chuẩn bị cho những người khác uống, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ, khiến Viên Mục Dã bất giác có cảm giác như trở về thời gian trước đây...

Không ngờ đúng lúc này, Trương Khai lại đi bật tivi trong phòng lên, bên trong đang phát một giải đấu Poker quốc tế... Có vẻ như Hoắc Nhiễm và Trương Khai rất có hứng thú với thứ này, cả hai chăm chú theo dõi.

Đại Quân thấy vậy bèn trêu chọc: “Viên này, tôi nói cho cậu biết, trong mấy năm cậu không ở đây, Tiểu Nhiễm và Trương Khai càng lúc càng ăn ý, hai đứa chúng nó hết đi tập thể hình chung rồi lại chơi game cùng nhau, bây giờ tôi hiếm khi nghe thấy chúng nó cãi nhau lắm.”

Viên Mục Dã cảm khái: “Thế chúng tôi cả hai đều đã trưởng thành rồi đây, con người không thể sống mà chỉ biết bản thân mãi được... Học cách thích ứng với những người xung quanh cũng không phải chuyện xấu.”

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã vô tình quay đầu liếc nhìn tivi, kết quả cậu nhìn thấy có một người chơi trong cuộc thi đột nhiên đánh ra một lá bài K bích, máy quay còn cố tình quay cận cảnh lá bài K bích đó...

Viên Mục Dã lập tức cảm thấy đầu mình nổ “Ầm” một tiếng, ngay sau đó bên tai cậu liên tục vang lên những tiếng bíp, dường như ở sâu trong não đang vang lên tiếng chuông báo động... Lá bài K bích này cứ như có ma lực, nó thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã một cách sâu sắc, toàn bộ cơ thể của cậu cứ như bị điểm huyết cứng đờ tại chỗ.

Đoàn Phong và lão Lâm đang tán gẫu, khi anh ta quay lại thì thấy vẻ mặt của Viên Mục Dã không ổn, Đoàn Phong nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của Viên Mục Dã... và anh ta hiểu ngay đang có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lúc này Đoàn Phong không thể lập tức đi tắt tivi được, bởi vì nếu Viên Mục Dã không nhớ ra thứ gì đó, anh ta làm như vậy sẽ khiến cậu nghi ngờ.

Chương 983: Rút ra ký ức

Bỗng, Viên Mục Dã đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cậu bước từng bước đến chỗ tivi, miệng liên tục lầm bầm: “K bích... Tại sao mình lại thấy K bích này trông quen như vậy?”

Mặc dù lúc này tivi đã không còn quay cận cảnh lá bài K bích nữa, nhưng đôi mắt của Viên Mục Dã cứ như vẫn có thể nhìn thấy nó, cậu bước thẳng đến phía trước tivi, nhìn trừng trừng vào màn hình đang thay đổi liên tục và hỏi: “Tại sao lại là K bích chứ?”

Đoàn Phong thấy vậy vội vàng chạy đến giữ chặt Viên Mục Dã, anh ta muốn chuyển sự chú ý của cậu khỏi cái tivi, không ngờ Viên Mục Dã bất ngờ vùng ra, sau đó dùng hai tay ôm đầu rồi ngồi xồm xuống, toàn thân cậu run lẩy bẩy... Lão Lâm lập tức đứng dậy lấy trong túi ra một liều thuốc an thần và tiêm ngay cho Viên Mục Dã.

Trong phòng họp ở số 54, mọi người ngồi tại chỗ với vẻ mặt buồn thiu, bầu không khí khá nghiêm trọng, Trương Khai tỏ ra áy náy: “Tại sao tôi lại táy máy như thế chứ? Đáng ra không nên bật tivi!”

Đại Quân bèn an ủi: “Cái này cũng không thể trách cậu... Ai mà ngờ được Viên Mục Dã lại có phản ứng mạnh như vậy với lá bài K bích chứ?”

Đúng lúc này, có tiếng thét của Đoàn Phong vang lên trong hành lang, anh ta tức giận quát: “Tại sao lại xảy ra chuyện này, chẳng phải cậu đã nói là trí nhớ của Viên Mục Dã đã bị lấy đi sao? Tại vì sao mà cậu ấy lại có phản ứng mạnh như vậy khi nhìn thấy lá bài K bích?”

Giọng Thạch Lỗi qua điện thoại cũng không tốt: “Anh nói với tôi những thứ này làm gì? Lúc tôi giao người cho anh vẫn còn tốt đấy nhé... Tại sao mới chỉ một ngày mà đã phải tiêm thuốc an thần rồi?”

“Cậu ấy trở lại môi trường quen thuộc nên chắc chắn sẽ nhớ đến một số chuyện, tất cả chúng ta đã nghĩ đến mọi trường hợp, nhưng cậu đâu có nói cậu ấy không thể nhìn thấy lá bài K bích? Cái vụ rút ký ức chó chết của các người có đáng tin cậy không vậy?” Đoàn Phong chất vấn không hề nể nang.

Thạch Lỗi khẽ hừ một tiếng, sau đó nói với giọng cứng rắn: “Ngày mai tôi sẽ đi đón người, tình huống của cậu ta... không còn thích hợp ở lại trong nước nữa.”

Sau khi đập máy, Đoàn Phong đi vào phòng họp với khuôn mặt xanh mét, anh ta trầm giọng nói: “Ngày mai bọn họ qua đón cậu ấy...”

Đại Quân lo lắng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Đâu thể để Viên Mục Dĩ cứ ngủ suốt như vậy?”

Tiến sĩ Lâm lắc đầu: “Lát nữa xem tình huống rồi tính tiếp, nếu cậu ấy thật sự nhớ ra điều gì đó thì tiêm thuốc an thần cũng không muộn...”

Cứ như vậy, Viên Mục Dĩ ngủ mê man đến tận buổi đêm dưới tác dụng của thuốc an thần, đến khi cậu choáng váng tỉnh dậy thì phát hiện mình đang nằm trong phòng quan sát của số 54...

Sau một thoáng đầu óc trống rỗng, Viên Mục Dĩ mơ màng ngồi dậy, cậu nhìn một vòng xung quanh và phát hiện trong phòng quan sát không có ai, vì vậy Viên Mục Dĩ đứng dậy và đi ra hành lang.

Lúc này, vừa đúng lúc Đoàn Phong đi từ trên tầng xuống, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Đoàn Phong thoáng sửng sốt, sau đó anh ta lại khôi phục như bình thường: “Ồ, tỉnh rồi à!”

Viên Mục Dĩ cảm thấy đầu mình hơi đau, cậu day day mi tâm rồi hỏi: “Tại sao tôi lại ngủ trong phòng quan sát thế?”

“À... Trước đó lão Lâm đang kiểm tra thân thể cho cậu thì cậu ngủ thiếp đi, chúng tôi cũng không đánh thức cậu.” Đoàn Phong thuận mồm bịa chuyện.

Sắc mặt Viên Mục Dĩ hơi khó coi: “Trí nhớ của tôi gần đây có vẻ càng ngày càng kém, tại sao tôi chẳng nhớ chút nào về việc lão Lâm kiểm tra thân thể cho tôi vậy?”

Đoàn Phong giả vờ khẩn trương mà hỏi: “Thật à? Hình như chuyện này có liên quan đến chứng mất trí nhớ của cậu, trước đó lão Lâm đã nói là cậu không nên quá sốt ruột, bởi vì đôi khi càng lo lắng thì đầu óc lại càng rối, không bằng cứ thuận theo tự nhiên, chẳng nghĩ đến cái gì không phải sẽ tốt hơn sao?”

Viên Mục Dã hơi nhúc nhích đầu nên cũng không còn lòng dạ nào suy nghĩ về những lời Đoàn Phong nói, cậu chỉ xua tay với Đoàn Phong: “Không được rồi đội trưởng Đoàn... Đầu tôi đau kinh khủng, tôi về nhà trước đây.”

Đoàn Phong vội vàng giữ chặt Viên Mục Dã: “Đau đầu thì về nhà làm gì, mau vào phòng quan sát nằm trước đã... Để tôi đi gọi lão Lâm và bảo anh ta kiểm tra cho cậu.”

Viên Mục Dã định từ chối, nhưng nghĩ lại thì dù sao lão Lâm cũng là tiến sĩ y học, anh ta chữa đau đầu chắc cũng dễ như trở bàn tay, vì vậy Viên Mục Dã quay trở lại phòng quan sát...

Một lúc sau, lão Lâm chạy đến, trước tiên anh ta đo huyết áp và nhịp tim cho Viên Mục Dã và phát hiện cả hai đều hơi thấp, tình huống này thật sự có một chút khác thường, lão Lâm bèn liếc mắt ra hiệu bảo Đoàn Phong ở lại chỗ này, còn anh ta đẩy cửa bước ra ngoài.

Sau khi lão Lâm quay về văn phòng, anh ta liên lạc ngay với Thạch Lỗi và nói qua về tình hình hiện tại của Viên Mục Dã, đối phương nghe xong bèn trầm giọng, nói: “Trước tiên cứ cho cậu ta uống thuốc để ngủ một đêm, sáng mai chúng tôi sẽ đến đón người.”

Sau đó lão Lâm cầm một ống tiêm quay trở lại phòng quan sát và cười nói với Viên Mục Dã: “Cậu bị đau đầu là do huyết áp thấp, tôi sẽ tiêm cho cậu thuốc giảm đau, cậu nghỉ ngơi một đêm sẽ ổn thôi.”

Viên Mục Dã hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, cậu chủ động vươn tay ra để cho lão Lâm tiêm. Sau khi tiêm xong, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy buồn ngủ đến mức không ngẩng đầu lên được, cậu bèn trực tiếp lăn ra ngủ trên bàn...

Lão Lâm thấy vậy thì nói với Đoàn Phong: “Nào, đưa cậu ấy về giường đi, tôi muốn nhìn lưng của cậu ấy một chút.”

Đoàn Phong hiểu ngay lão Lâm muốn làm gì, anh ta bế Viên Mục Dĩ sang chiếc giường bên cạnh, sau đó đỡ cậu ngồi dậy và cởi hết quần áo trên người cậu xuống... Lúc này lão Lâm mới tiến đến gần, anh ta cẩn thận quan sát phía sau lưng của Viên Mục Dĩ.

“Dấu vết màu hồng nhạt này là vết dao à?” Đoàn Phong hỏi nhỏ.

Lão Lâm đẩy mắt kính và nói: “Cậu không cần nói nhỏ như vậy đâu, cậu ấy không nghe được...”

Đoàn Phong hơi ngượng ngùng ho một tiếng, sau đó nói với âm lượng bình thường: “Vết dao này không nhỏ, có phải bọn họ đã xử lý qua một cách đặc biệt không?”

Lão Lâm gật đầu: “Chắc chắn là dùng công nghệ xóa sẹo tiên tiến nhất, nếu không làn da không thể mịn màng như vậy được...”

Đoàn Phong nghe xong cũng thấy bồn chồn: “Thế này đâu thể nhìn ra được cột sống của Viên có vấn đề gì?”

Lão Lâm thở dài, nói: “Chờ chút...” Rồi anh ta lấy ra một thiết bị cầm tay trong ngăn tủ, sau khi mở ra thì nhẹ nhàng dựa vào da lưng của Viên Mục Dĩ. Cùng lúc đó, chỉ thấy thiết bị đi đến đâu, phía dưới làn da của Viên Mục Dĩ sẽ hiện lên ánh sáng đỏ đến đó.

Đoàn Phong kinh ngạc: “Thật sự đã xử lý toàn bộ xương sống của Viên...”

Lão Lâm hơi kích động: “Nếu không, một người bị liệt toàn thân làm sao có thể khôi phục còn tốt hơn trước chứ?!”

Đoàn Phong hơi lo lắng: “Thứ này không phải bằng xương bằng thịt, sau này khó mà tránh được bị trục trặc hay đoản mạch gì đó, cứ như vậy thì Viên vĩnh viễn không thể rũ sạch quan hệ với đám người Thạch Lỗi.”

Chương 984: Con số trên trời

Lão Lâm thở dài: “Lại chẳng thế à? Nhưng đây là kỹ thuật nòng cốt của họ, trừ khi dùng tiền mua, nếu không bọn họ tuyệt đối không thể chia sẻ với chúng ta.”

“Vậy thì bỏ tiền ra mua... Chỉ cần tiền có thể giải quyết được vấn đề thì đó sẽ không còn là vấn đề nữa.” Đoàn Phong chẳng thèm quan tâm.

Lão Lâm cười gượng, hỏi: “Cậu nói nghe dễ nhỉ? Cậu có biết bộ khung xương lúc trước mà Tiểu Viên đang mặc có giá bao nhiêu không?”

Đoàn Phong bĩu môi đáp: “Cái đồ đồng nát đó... không đáng 100.000!”

Lão Lâm lắc đầu: “Cậu biết cái gì, thứ trước đây Tiểu Viên mặc là đời thứ nhất, đúng là nó còn nhiều thiếu sót, nhưng mẫu mã mới nhất này hoàn toàn khác. Tôi đã từng nhìn thấy nó tại một triển lãm công nghệ sinh học, nó có thể giúp một bệnh nhân bại liệt sống cuộc sống bình thường... Cậu thử đoán xem nó giá bao nhiêu?”

“Nhiều nhất là một triệu! Nhiều hơn nữa thì ai chịu bỏ tiền chứ!” Đoàn Phong trả lời luôn.

Lão Lâm thở dài: “Sau khi đưa vào sản xuất sẽ là khoảng một triệu, nhưng nếu muốn mua công nghệ cốt lõi của đời phương... Tập đoàn của Thạch Lỗi ra giá 500 triệu.”

Đoàn Phong lập tức hít vào một hơi: “Sao bọn họ không đi cướp luôn đi?”

Không ngờ lão Lâm lại bảo: “Thật ra tôi thấy cái giá đó cũng hợp lý đây... Việc nghiên cứu loại thiết bị này đòi hỏi rất nhiều nhân lực, vật lực và thời gian. Hơn nữa cậu thử nghĩ xem, nếu có thể làm một bệnh nhân bại liệt đứng dậy, chuyện đó sẽ làm cho họ phấn chấn đến mức nào chứ? Tôi tin

rằng chỉ cần đối phương trả được số tiền đó, họ nhất định sẽ mua ngay mà không hề do dự.”

“Bộ khung xương rách nát đó mà có giá đến thế cơ á, vậy thứ thay thế xương sống của Viên Mục Dã đắt đến mức nào?”

Đoàn Phong hỏi với vẻ không dám tưởng tượng.

Lão Lâm bắt đầu nói: “Chắc chắn đó là một con số trên trời...”

Đoàn Phong lo lắng: “Nếu thật sự là như vậy, đám người Thạch Lỗi chắc chắn không dễ dàng thả Viên Mục Dã rời đi đâu... Kể cả Thạch Lỗi muốn thả, thì người đứng đầu tập đoàn chắc chắn cũng không đồng ý.”

Lão Lâm thở dài: “Đó chính là điều tôi sợ vào lúc này! Nếu không tại sao bọn họ lại thoải mái xóa ký ức của Tiểu Viên như vậy? Vì bọn họ sợ cậu ta lại đi tìm K Bích để báo thù.”

Đoàn Phong nghe lão Lâm nói như vậy thì trầm giọng hỏi: “Người của anh có điều tra được tình huống của K Bích không?”

Lão Lâm lắc đầu: “Tôi chỉ biết lão ta vì lý do thân thể nên đang ở nơi nào đó để tĩnh dưỡng, còn về tình huống cụ thể, đến cả người của Thâm Tiềm cũng không biết rõ...”

“Đám người Thạch Lỗi chắc chắn có thể điều tra được, tiếc là gã răn độc đó biết nhưng lại không chịu nói...” Đoàn Phong tức lắm.

“Có lẽ trong đó liên quan đến mối quan hệ lợi ích giữa hai tổ chức, đám người Thạch Lỗi đương nhiên không thể làm tổn hại lợi ích của chính mình vì Tiểu Viên được...” Lão Lâm nói với giọng bắt đầu dĩ.

Đoàn Phong thắc mắc: “Nếu bọn họ thật sự không muốn xung đột chính diện với Thâm Tiềm, vậy tại sao lúc đó lại ra tay cứu Viên Mục Dã? Còn lão K Bích kia nữa, lão già đó thật sự là tai họa sống nghìn năm, đã đến mức đấy rồi mà vẫn không chết... Cuối cùng lại làm hại Diệp Dĩ Ngụy chết một cách vô ích.”

Lão Lâm thở dài: “Đúng là như vậy.”

Sau đó Đoàn Phong mặc lại quần áo cho Viên Mục Dã và đặt cậu về giường. Còn Viên Mục Dã vẫn ngủ li bì dưới tác dụng

của thuốc, đến tận khi Thạch Lỗi và A Triết đến đón cậu vào ngày hôm sau...

Khi Viên Mục Dã tỉnh dậy và nhìn thấy A Triết cùng với Thạch Lỗi, cậu ngạc nhiên hỏi: “Sao hai người lại đến đây, chẳng phải đã nói là hai ngày nữa mới đến đón tôi à?”

A Triết tức giận hỏi lại: “Đại ca, còn hai ngày nào nữa? Cậu không nhìn xem hôm nay là thứ mấy à?”

Viên Mục Dã nhìn về phía chiếc lịch điện tử treo trên tường, cậu phát hiện mình đã ngủ một ngày một đêm...

Viên Mục Dã nhìn lão Lâm bằng ánh mắt khó hiểu: “Tôi bị sao thế? Tại sao lại ngủ lâu như vậy?”

Lão Lâm bèn giải thích: “Có thể là mấy ngày hôm nay cậu nhìn thấy mấy thứ trước kia, thế cho nên đã kích thích vỏ não... Tuy tình huống này có thể đánh thức một số ký ức đã mất, nhưng nó cũng rất nguy hiểm vì gây áp lực lên sọ não, vì vậy tôi đã cho cậu thuốc ngủ để cậu ngủ ngon và làm đầu óc được nghỉ ngơi.”

Vì lão Lâm là tiến sĩ y học nên Viên Mục Dã vẫn luôn tin tưởng không hề nghi ngờ, thế nên cậu chưa bao giờ nghĩ rằng người chứng chạc đang hoang như lão Lâm lại nói láo...

Lúc này Thạch Lỗi cười và nói với Viên Mục Dã: “Cậu đến thành phố H làm một chút chuyện với chúng tôi trước, ba ngày sau mới trở về, sau đấy cậu nghỉ ngơi ở nhà hai ngày rồi chúng ta sẽ về, được chứ?”

Mặc dù Viên Mục Dã hơi buồn bực vì hai ngày vừa qua chủ yếu là ngủ, nhưng cậu không có lý do nào để phản đối, cậu đành ừ ừ nói: “Được thôi, ai bảo tôi đã ký hợp đồng bán mình chứ.”

A Triết nghe câu này thì cũng cảm thấy không thoải mái: “Viên Mục Dã, cậu đối xử với mọi người có phải khác biệt quá không? Cậu có biết rằng tập đoàn của chúng tôi đã chi tiêu cho cậu...”

Thạch Lỗi lập tức ho một tiếng để cắt đứt câu nói của A Triết, để gã không tiếp tục nói nữa... Đoàn Phong cũng rất ăn ý mà nói lảng sang chuyện khác: “Cậu đi với họ trước đi, đợi lúc

nào cậu về thì chúng ta cùng nhau đi chơi vài ngày, lão Lâm nói là sẽ chi tiền!”

Viên Mục Dã bật cười: “Được thôi... Vậy tôi đi trước đây.”

Ngồi trong xe, Viên Mục Dã gục đầu xuống như một người rơi vào đường cùng... Nhưng trên thực tế, cậu chỉ đang tự hỏi mấy ngày nay đã có tình huống gì xảy ra với mình.”

Trước đó Viên Mục Dã không có thời gian suy nghĩ, bây giờ ngồi trong xe đang rảnh rỗi, cậu lần lượt nhớ lại những chuyện xảy ra từ sau khi trở về... Nhưng Viên Mục Dã bỗng phát hiện có một số khoảng trống không hề kết nối với nhau.

Nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ của Viên Mục Dã, A Triết bất đắc dĩ nói: “Cậu thôi đi được không! Đừng có biểu lộ rõ ràng như vậy chứ? Tôi và anh Lỗi ít nhất cũng ở bên cạnh cậu ba năm... Còn Tử Kiều nữa, nó vẫn liên tục hỏi tôi tình huống của cậu. Còn cậu thì sao, đúng là đồ vô ơn!”

Viên Mục Dã cười khô: “Cái này đâu thể trách tôi được, ai bảo tôi đã quên hết mọi chuyện trong ba năm qua chứ? Tôi cũng muốn nhớ lại càng sớm càng tốt...”

Thạch Lỗi vội vàng ngắt lời: “Trước khi đến đây, bác sĩ phụ trách của cậu đã cố ý dặn dò tôi rằng không thể để cậu phải lo lắng... Loại chuyện thế này dục tốc bất đạt, cậu càng sốt ruột thì có khi lại càng phản tác dụng. Tốt hơn hết cứ thuận theo tự nhiên đi, đợi khi nào phần não bộ bị thương của cậu khôi phục thì sẽ nhớ ra thôi.”

Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ mấy lý do của Thạch Lỗi cũng giống với lão Lâm và Đoàn Phong, có vẻ như gã cũng không hy vọng cậu nhớ lại đoạn ký ức đã mất kia. Xem ra trong ba năm qua Viên Mục Dã đã trải qua chuyện gì đó rất nghiêm trọng...

Chương 985: Thị trấn sương mù

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn trầm giọng hỏi: “Đúng rồi, lần này chúng ta đến thành phố H làm gì? Tôi không làm mấy chuyện như giết người đốt nhà đâu đấy!”

Thạch Lỗi cười nói: “Yên tâm đi... Chúng ta đi qua đó để nhận một tài sản tư nhân, đây là thứ mà tập đoàn đã mua từ nhà đấu giá vào tháng trước.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Tập đoàn mua một tài sản cá nhân ở tận nước S xa xôi? Có chỗ nào đặc biệt à?”

“Đó là một ngôi nhà cổ... Nghe nói đã có hàng trăm năm lịch sử, mỗi một cành cây hay ngọn cỏ trong nhà đều rất có giá trị cất giữ.” Thạch Lỗi vừa nói vừa lấy di động ra để bật thông tin liên quan đến căn nhà.

Viên Mục Dã cầm lên xem xét, cậu phát hiện đúng là ngôi nhà đã có nhiều năm tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vẻ oai phong của nó năm xưa, chắc chắn nó đã từng là nơi ở của một gia đình giàu có... Theo lý thuyết thì với loại nhà cổ này, nếu không phải gia cảnh sa sút, thì người bình thường sẽ không bao giờ đem bán.

“Tòa nhà này không tồi, nhưng tìm bừa một đại lý môi giới bất động sản là nhận được nó, đâu cần hai người tự mình đi đến đó chứ?” Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu.

Thạch Lỗi giả vờ thần bí: “Cậu đoán đi...”

A Triết đang lái xe, nghe vậy thì tròn tròn mắt, trong đầu còn trầm nghĩ: “Đoán cái rắm ấy!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Chủ nhân đời trước của ngôi nhà cổ... vẫn khỏe chứ?”

“Yên tâm, vẫn sống rất tốt...” Thạch Lỗi cười nói.

Viên Mục Dã đành phải từ bỏ: “Vậy tôi cũng không biết, anh đừng thừa nước đục thả câu nữa, rốt cuộc thì căn nhà đó có vấn đề gì?”

Thạch Lỗi thở dài: “Tạm thời vẫn chưa biết vấn đề cụ thể là gì, chỉ biết là chủ nhà trước đã đăng bán nó với giá rất thấp, vậy mà không một ai ở nơi đó muốn mua, vì vậy anh ta ủy thác cho phòng đấu giá. Lúc đầu tập đoàn cũng muốn ủy thác cho công ty môi giới bất động sản ở địa phương thu hộ căn nhà, nhưng xét thấy trong căn nhà cổ đó có một số thứ vô cùng giá trị, nếu như không cử người đến nhìn chăm chăm, rất có thể sẽ bị chủ nhà cầm đi hoặc thay thế mất.”

Viên Mục Dã nghe xong lại nhìn tài liệu trên điện thoại, sau đó cậu trầm ngâm nói: “Tại sao tôi cứ có cảm giác lần này có thể tập đoàn sẽ lỗ vốn nhỉ?”

Thạch Lỗi nhún vai: “Chẳng liên quan gì đến tôi cả, tôi chỉ chịu trách nhiệm nhận tòa nhà thôi. Còn đầu tư thất bại hay không... đối với tôi chẳng hề quan trọng.”

Chiếc xe nhanh chóng lái vào một thị trấn cổ kính, lúc này bên ngoài trời đang đổ mưa phùn, người đi đường cũng thưa thớt... Viên Mục Dã hạ cửa kính xe xuống để ngửi mùi ẩm ướt trong không khí, cái mùi này lập tức khiến cậu cảm thấy khoan khoái.

“Hoàn cảnh không tồi! Tôi nghe nói người dân ở đây vẫn duy trì lối sống của hai, ba mươi năm trước để không phá hủy phong cách chung của thị trấn...” Thạch Lỗi nói.

Viên Mục Dã nhìn ra ngoài cửa sổ xe và hỏi: “Ở đây có phải là khu danh lam thắng cảnh không?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không phải... Về cơ bản thì thị trấn nhỏ này không mở cửa với người ngoài.”

Viên Mục Dã thấy buồn cười: “Người nơi này có cá tính nhỉ? Có tiền mà còn không kiếm?”

“Lại chẳng thế à? Gã chủ nhà đó cũng rất kỳ quái... Trước đây chúng tôi hẹn gã vài lần nhưng gã cứ bảo không có thời gian, lần này vất vả lắm mới chốt được đây.” A Triết buồn bực nói.

Ba người đang trò chuyện thì đột nhiên phát hiện bên ngoài bắt đầu có sương mù, làn sương mù dày đặc nhanh chóng bao

phủ toàn bộ thị trấn, ba người Viên Mục Dã rơi vào giữa sương mù mà có một cảm giác rất không chân thật...

Chương 986: Xe đẩy trẻ con

A Triết không nhìn được bên phản nân: “Cái chỗ quỷ quái này lại còn có thời tiết quái dị thế? Tại sao vừa có mưa mà lại còn có sương mù... Không khí vẫn ẩm ướt thế này!”

Trước đó Viên Mục Dã còn cảm thấy mưa phùn rất tốt, nhưng không biết tại sao, từ lúc sương mù dày đặc bắt đầu xuất hiện, bên trong thị trấn bỗng có một cảm giác quái dị khó tả, nó khiến người ta sinh ra ảo giác muốn chạy khỏi nơi này...

Bỗng, A Triết đột nhiên ồ lên một tiếng rồi hỏi: “Tại sao hướng dẫn đường đi không còn tác dụng nữa? Tôi biết đi đâu để tìm vị trí cụ thể của tòa nhà đó chứ?”

Thạch Lỗi nghe xong cũng lấy di động ra xem, đúng là bản đồ trên điện thoại di động hoàn toàn trống trơn nên không thể xác định được vị trí hiện tại của họ... Cực chẳng đã, Thạch Lỗi đành phải bảo A Triết tạm thời dừng xe, sau đó đi hỏi người dân địa phương xem tòa nhà cũ đó ở đâu.

Sau khi xuống xe, ba người họ đi đến một siêu thị nhỏ bên đường, ông chủ thấy có khách đến thì niềm nở chào hỏi: “Ồ, trông mấy vị hơi lạ mắt nhỉ, xin hỏi mọi người cần gì?”

Thạch Lỗi cười nói: “Cho chúng tôi mấy chai nước, tiện chúng tôi cũng muốn hỏi anh về một căn nhà...”

Ông chủ siêu thị cười hỏi: “Có phải cậu muốn hỏi đường đến căn nhà số 145 ở ngõ Tân Dân không?”

Cả ba người nghe vậy đều giật mình, ông chủ siêu thị đặt ba chai nước lên quầy và bảo: “Mấy cậu đừng ngạc nhiên, bởi vì tất cả những người ở bên ngoài đến chỗ chúng tôi đều là để mua căn nhà đó.”

Thạch Lỗi tò mò hỏi: “Tần suất nhiều như vậy cơ à? Chẳng lẽ trong thị trấn của anh không có căn nhà nào khác bán à?”

Ông chủ siêu thị lắc đầu: “Đúng là không có... Những căn nhà của mỗi gia đình ở đây đều là sản nghiệp của tổ tiên, đồ của tổ

tiền để lại làm sao có thể dễ dàng bán được? Chúng tôi không thể làm ra việc quên nguồn quên gốc như thế được.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Vậy đã có chuyện gì xảy ra với căn nhà số 145 ở ngõ Tân Dân thế?”

Ông chủ siêu thị khẽ hừ một tiếng, sau đó nói: “Đó là do mấy chục năm trước nhà họ Ngô xuất hiện một đứa bất hiếu, vì vậy bây giờ mới bán ngôi nhà do tổ tiên để lại.”

“Người dân địa phương có cảm thấy khó chịu khi người ngoài mua nhà ở đây không?” Thạch Lỗi hỏi dò.

Không ngờ ông chủ siêu thị lại vội vàng giải thích: “Đương nhiên là không rồi, ngược lại người ở đây rất hoan nghênh người ngoài đến định cư, tiếc là nhịp sống ở đây hơi chậm, vì vậy sau khi sống một thời gian, những người mua căn nhà cổ của họ Ngô đều dọn đi.”

Ông chủ siêu thị lại hỏi tiếp: “Không biết mọi người đến xem nhà hay đến lấy nhà?”

“Đến lấy nhà, chúng tôi đã mua nhà rồi.” Thạch Lỗi còn chưa kịp trả lời, A Triết đã sốt ruột đáp.

Thạch Lỗi đành tiếp lời: “Đúng vậy, chúng tôi đến nhận nhà, xin phiền ông chủ hãy chỉ đường cho chúng tôi.”

Ông chủ siêu thị nhiệt tình nói: “Được được... Mọi người đi hơn 30 mét về phía trước là thấy một ngã tư, rẽ trái ở ngã tư sẽ nhìn thấy một cánh cổng cổ xưa rất cao, sau khi đi qua cổng cứ tiến về phía Nam, ở đó có một khu dân cư mang tính đặc trưng của địa phương chúng tôi, cái lớn nhất và trông hoành tráng nhất chính là tòa nhà cổ của nhà họ Ngô, cũng chính là số 145 ngõ Tân Dân.”

Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Nhà họ Ngô này trước đây có phải là người giàu nhất ở thị trấn không?”

Ông chủ siêu thị gật đầu: “Gần như vậy, nhưng vì có quá nhiều tiền nên mới cho con trai ra nước ngoài du học... Kết quả hướng ngoại quá, cuối cùng quên nguồn quên gốc rồi bán căn nhà của tổ tiên.”

Sao khi chào tạm biệt ông chủ siêu thị, ba người họ lái xe theo chỉ dẫn của ông ta, họ thật sự nhìn thấy một cánh cổng cao lớn

bằng gạch xanh, mang phong cách của hàng trăm năm trước...

“Quay lại hỏi xem cánh cổng này có bán không, chắc nó cũng rất đáng giá...” A Triết bỗng buột miệng nói một câu như vậy, Viên Mục Dã nghe thấy buồn cười quá, bèn hỏi lại: “Mua lại rồi làm gì? Phá đi bán gạch hay thu phí chụp ảnh?”

Không ngờ A Triết lại trợn mắt với Viên Mục Dã và nói: “Cậu biết cái gì, đập ra rồi chở sang chỗ khác phục hồi lại, có rất nhiều kẻ giàu có thích mua thứ này đặt trong sân nhà họ đấy...”

Viên Mục Dã sầm mặt: “Khẩu vị nặng thế... bọn họ không sợ nhà mình bị ma ám sao?”

A Triết cười gian, nói: “Đấy là cậu không hiểu câu ‘Có tiền là có thể xui khiến cả ma quỷ’...”

Viên Mục Dã cũng lười phản bác, cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không ngờ vừa đúng lúc nhìn thấy có vài người ở ven đường tò mò nhìn chiếc xe của họ, có người còn nhiệt tình vẫy tay với họ!

A Triết vừa cười vừa bảo: “Xem ra ông chủ siêu thị nói đúng, người dân ở đây rất hiếu khách! Họ không hề lác hậu như những tòa nhà ở đây...”

Viên Mục Dã lại không lác quan như A Triết, bởi vì kinh nghiệm trong quá khứ nói cho cậu biết rằng, cậu phải duy trì cảnh giác đối với mọi thứ xung quanh, nếu không bọn họ sẽ chết thế nào cũng không biết.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đến khu dân cư mà ông chủ siêu thị đã nói. Sau khi A Triết đỗ xe, ba người chuẩn bị bước xuống đi bộ, cách đó không xa là một dãy nhà mang phong cách cổ xưa, bên trong thật sự có một ngôi nhà cổ trông rất xa hoa...

Không ngờ khi ba người chuẩn bị đi đến nơi, có một người phụ nữ đẩy chiếc xe nôi trẻ con đi ra khỏi sân nhà bên cạnh, cô ta nhìn thấy ba người Viên Mục Dã thì hơi ngạc nhiên, sau đó cô ta nở nụ cười rất thân thiện: “Xin chào các anh!”

“Xin chào...” Viên Mục Dã trả lời đầu tiên.

Người phụ nữ này nhìn thấy họ nên tò mò hỏi: “Các anh đến xem nhà hay lấy nhà?”

Viên Mục Dã khẽ cau mày, ông chủ siêu thị đã từng hỏi vấn đề này rồi, mặc dù đây chỉ là một câu hỏi bình thường, nhưng việc nó liên tục xuất hiện từ miệng của hai người thì lại có vẻ không được bình thường...

Thạch Lỗi ở bên cạnh cười đáp: “Đến lấy nhà...”

Người phụ nữ gật đầu, nói: “Tốt quá, vậy sau này chúng ta sẽ là hàng xóm.”

Trong chiếc xe đẩy bỗng vang lên tiếng khóc của một đứa trẻ, người phụ nữ vội vàng cúi xuống và đưa tay vỗ về nó: “Cục cưng không khóc... Là mấy chú mới dọn đến ở bên cạnh thôi.”

Sau đó người phụ nữ này nói với ba người họ với vẻ tiếc nuối: “Con trai tôi mấy hôm nay hơi khó chịu, có thể nó sẽ khóc nhiều vào ban đêm, gây phiền cho mấy anh... Tôi xin lỗi trước.”

Thạch Lỗi tỏ ra không sao: “Không sao, hôm nay chúng tôi chỉ đến lấy nhà, buổi tối sẽ không ở đây...”

Chương 987: Hàng xóm tốt

Người phụ nữ nghe xong hơi kinh ngạc, nhưng cô ta nhanh chóng trở lại bình thường: “Bất kể thế nào, vẫn hoan nghênh mọi người đến thị trấn...”

Sau khi người phụ nữ đẩy xe đi, A Triết nói: “May mà chúng ta không phải ở đây đêm nay, nếu không chắc sẽ bị tiếng khóc của đứa trẻ này làm phiền chết mất.”

Không ngờ Thạch Lỗi lại đùa ác: “A Triết, nếu cậu ăn thịt đứa trẻ đó, liệu có biến được thành trẻ con không?”

Sắc mặt của A Triết lập tức trở nên khó coi: “Biến thành trẻ con thì không thể biến về được, anh đồng ý nuôi tôi vài chục năm, tôi cũng biến thử cho anh xem...”

Thạch Lỗi nghe xong cũng tỏ vẻ ghét bỏ: “Thôi đi, tôi không định trở thành ông cha hờ của cậu đâu!”

Viên Mục Dã nghe hai người này trêu đùa rất khiếm nhã nên không tham gia, thay vào đó, cậu nhìn xung quanh ngôi nhà... Mặc dù lúc này sương mù đã tan gần hết, nhưng không khí vẫn còn rất ẩm ướt, nó chẳng những không có sự thoải mái lúc ban đầu mà ngược lại còn có một sự dính dấp khó mà giải thích được.

Mà ngôi nhà cổ của họ Ngô trông cũng u ám hơn, cứ như đó không phải là nơi dành cho người sống tiến vào. Nhưng xét đến việc đây là một ngôi nhà cổ với hàng trăm năm lịch sử thì khó mà tránh khỏi việc tồn tại một chút âm khí...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhìn cánh cổng bị khóa chặt của nhà họ Ngô rồi hỏi: “Anh hẹn đối phương lúc mấy giờ?”

Thạch Lỗi cau mày nói: “Theo lý thuyết tên kia đáng lẽ phải đến từ lâu rồi, cậu đợi tôi gọi hỏi một chút đã...”

Không ngờ sau khi điện thoại kết nối, bên kia lại gửi một tin nhắn thoại, ý tứ đại khái là anh ta đã đến nhưng tạm thời lại có việc nên phải rời đi, chìa khóa của căn nhà cổ được để ở góc

dưới bên phải của cầu đối bên trái cổng, mấy người Thạch Lỗi cứ tự lấy chìa khóa mà vào nhận nhà.

Thạch Lỗi nghe mà tức, nếu biết đối phương không đến thì mấy người họ đến đây làm cái gì? Hơn nữa khi phải bàn giao căn nhà, đối phương lại liên tục tìm cớ, chưa biết chừng tên đó đã dọn hết đồ cũ trong căn nhà đi rồi cũng nên?

Thạch Lỗi không hề chân chừ nữa, gã đi đến xé cầu đối lớn màu đỏ bên trái cổng, một lỗ nhỏ ẩn phía sau bất ngờ xuất hiện...

Thạch Lỗi thò tay vào lấy chìa khóa, sau đó âm trầm nói: “Đi vào trước đã! Đợi khi nào gặp thằng cháu trai kia thì phải dạy cho nó một bài học mới được.”

Đẩy cánh cửa gỗ nặng nề ra, Viên Mục Dã ngửi thấy mùi gỗ đàn hương nồng nặc, sân được lát gạch xanh, tất cả đồ đạc dường như đều là những đồ vật cũ không có màu sắc, khiến người ta như có cảm giác quay về quá khứ.

Thạch Lỗi đi đến trước một cây cột, gã giơ tay ra sờ rồi bảo: “Đều là gỗ lim, bảo sao đã cũ thế này rồi mà vẫn không bị mục nát...”

Viên Mục Dã không nghiên cứu nhiều về kiến trúc cổ, vì vậy cậu không biết đây là loại gỗ gì, nhưng Viên Mục Dã thấy những hoa văn được chạm khắc trên cửa sổ đều vô cùng tinh xảo, chỉ sợ loại tay nghề này bây giờ rất khó để nhìn thấy.

Bọn họ nhìn quanh sân một lượt và phát hiện trong này có khá nhiều thứ có giá trị, đầu tiên là một số đồ nội thất bằng gỗ đàn hương lá đỏ và cây hoàng hoa lê, bất kỳ thứ nào cũng có thể bán lên đến tiền triệu, cả ba người nhìn thấy mà há hốc mồm.

Viên Mục Dã nghi ngờ nhìn Thạch Lỗi và hỏi: “Giá của tòa nhà này là bao nhiêu?”

Thạch Lỗi cũng khó mà tin nổi: “Không đến... 20 triệu.”

Viên Mục Dã giật mình hỏi: “Mấy cái ghế kia chắc cũng hơn cái giá đó chứ?”

Thạch Lỗi cũng hoang mang: “Chẳng lẽ người bán không biết giá trị của những đồ cổ này sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đâu... Hay anh thử nhìn lại xem những đồ vật cũ này có phải đồ dỏm không?”

Thạch Lỗi nghe thế bèn tiện tay đẩy cửa bước vào một căn phòng, gã đi vào xem và phát hiện đây là phòng ngủ, chiếc bình phong và giường gỗ đều làm bằng gỗ đàn hương lá đỏ, dù Viên Mục Dã có thiếu kiến thức thì cũng biết, nếu những đồ vật trong phòng đều là thật, chỉ riêng hai thứ này đã hơn chục triệu...

“Trông nó không giống đồ giả... Nhưng tôi không phải chuyên gia trong lĩnh vực này, vì vậy phải nhờ người có chuyên môn đến tính giá mới được.” Thạch Lỗi tỏ ra khó xử.

Lúc này, Viên Mục Dã bỗng phát hiện có chỗ không ổn, theo lý thuyết chỗ này đã lâu không có người ở, nhưng tại sao cả sân và nhà đều sạch sẽ như vậy?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã tiện tay quệt thử góc giường, đúng là không hề có một hạt bụi nào, cho dù khí hậu ở đây ẩm ướt nên không có nhiều bụi, nhưng còn trong sân thì sao? Ở đó có rất nhiều cây cảnh, tại sao lại không có bất kỳ một chiếc lá rụng nào?

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã cau mày bèn trầm giọng hỏi: “Cậu cũng cảm thấy có gì đó không ổn hả?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cho dù tập đoàn nhật được của hời trong buổi đấu giá, nhưng anh nhìn nơi này mà xem... Tuy hơi cũ nhưng lại rất sạch sẽ, xem ra có người thường xuyên quét dọn.”

“Vậy thì sao? Nhờ người bán thuê người thường xuyên đến bảo dưỡng và quét dọn thì sao?” A Triết nói với giọng chẳng quan tâm.

Thạch Lỗi lắc đầu: “Nếu hần có ý nghĩ đó thì chắc chắn phải biết giá trị của nơi này... Làm sao hần có thể bán cho chúng ta với giá thấp như vậy? Xem ra chúng ta phải đi gặp người bán mới được.”

A Triết nghe xong buồn cười nói: “Hai người có phải suy nghĩ nhiều quá rồi không, chúng ta đã xem hết từ trong ra ngoài, mặc kệ mấy cái đồ này là thật hay giả, chẳng phải chúng ta cũng không nhìn ra vấn đề à? Sao nào? Được lợi rồi mà còn có

ý kiến à? Sao cứ bắt người bán phải nói lý do mà họ bán rẻ chứ... thế chẳng phải đầu có có vấn đề sao?”

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi liếc nhìn nhau và không nói gì, đầu óc của hai người sâu sắc hơn A Triết nhiều, vì vậy họ đều cảm nhận được trong chuyện này chắc chắn có vấn đề...

Thấy hai người không nói gì, A Triết cũng hơi bực bội: “Tôi đói rồi, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm trước đã!”

Viên Mục Dã liếc nhìn đồng hồ: “Cũng muộn rồi... Chúng ta đi ra ngoài trước đã.”

Sau đó, cả ba người khóa cổng và định lái xe tìm một quán ăn ở gần đây, nhưng khi họ vừa xoay người thì đã thấy một người đàn ông gầy gò đang đứng ở cửa chính và nhìn chăm chăm vào ba người họ...

Cả ba người đều giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của người đàn ông này, không ngờ ông ta lại mỉm cười nói với họ: “Mọi người mới dọn đến à? Gia đình chúng tôi sống ở bên cạnh... Sau này chúng ta là hàng xóm với nhau đấy.”

Viên Mục Dã thấy người đàn ông chỉ vào cái sân mà người phụ nữ vừa đẩy chiếc xe nô đi ra, cậu bèn cười và hỏi: “Chúng tôi vừa gặp một người phụ nữ với một đứa trẻ, không biết cô ấy là gì của anh?”

Chương 988: Qua đêm

Người đàn ông đó vừa cười vừa nói: “Đây là vợ tôi, cô ấy tên An Tĩnh, còn tôi họ Sài, tên Vũ.”

Thạch Lỗi lịch sự chào hỏi: “Xin chào anh Sài, tôi họ Thạch tên Lỗi, đây là hai đồng nghiệp của tôi, xin hỏi có nhà hàng hay quán ăn ở gần đây không? Chúng tôi muốn đi ăn một chút.”

Sài Vũ nghe xong nhiệt tình nói: “Trùng hợp vậy? Tôi vừa làm cơm xong, nếu mấy vị không chê thì có thể qua nhà tôi ăn cơm...”

Chỉ cần ba người Viên Mục Dã không phải kẻ ngốc, thì trong tình huống này không thể tùy tiện đi sang nhà người ta được. Với cả, nếu họ chỉ nói khách sáo thế thôi thì sao? Thế nên Thạch Lỗi cười từ chối: “Anh Sài khách sáo quá, chúng tôi hôm nay mới đến đây lần đầu nên không tiện quấy rầy, như vậy đi, để lần sau chúng tôi nhất định sẽ chủ động qua thăm anh.”

Tuy trên mặt Sài Vũ lộ vẻ tiếc nuối, nhưng anh ta cũng không ép buộc họ, mà chỉ cười bảo: “Nếu đã vậy thì tôi cũng không giữ mọi người nữa, các cậu đi qua hai con phố về phía trước là có một nhà hàng đặc sản của địa phương chúng tôi, các cậu có thể ăn một bữa đơn giản ở đó.”

Vì muốn ngắm nhìn cảnh sắc của địa phương, ba người Viên Mục Dã không chọn lái xe, hơn nữa khoảng cách cũng không quá xa nên họ đi bộ đến chỗ mà Sài Vũ đã nói...

Khi họ đi đến nơi thì phát hiện nhà hàng đặc sản qua lời kể của Sài Vũ lại là một cửa hàng ăn sáng, sau khi hỏi thăm những người xung quanh mới biết, hóa ra các cửa hàng trong thị trấn đều chỉ bán một số đồ ăn vặt, chứ căn bản không có một nhà hàng đúng nghĩa nào.

May mà cửa hàng bán đồ ăn vặt cũng có món khác, mấy người Viên Mục Dã đi vào và chọn tạm vài món ăn địa phương, coi như là ăn một bữa đơn giản. Viên Mục Dã ngồi nhìn xung quanh, cậu phát hiện trong cửa hàng có mười mấy cái bàn, nhưng cũng chỉ có ba người họ...

Viên Mục Dã nghĩ thầm: “Chắc thời điểm này có rất ít người dân thị trấn đến ăn chẳng?”

Lúc này, ông chủ rất nhiệt tình bê một đĩa măng xào thịt khô nóng hổi đến, ông ta nói: “Đồ ăn đã sẵn sàng, nếu mấy vị còn cần gì thì cứ gọi tôi.”

Thạch Lỗi cảm ơn và hỏi: “Ông chủ, công việc kinh doanh của quán bình thường thế nào?”

Ông chủ cười đáp: “Cũng được, nhưng người ở đây thường ăn sáng và ăn trưa ở bên ngoài, rất ít khi có khách đến vào thời điểm này... Mấy cậu đây trông rất lạ mắt, chắc đến thị trấn xem nhà hả?”

Dường như đã quen với câu hỏi như vậy của người dân trong thị trấn, Thạch Lỗi坦然 nhiên đáp: “Đúng vậy, chúng tôi đến nhận căn nhà cổ của nhà họ Ngô.”

Không ngờ ông chủ lại vui mừng hỏi: “Thật à? Vậy quá tốt rồi, thị trấn của chúng tôi đã lâu không có người ngoài đến ở.”

Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Tôi phải nói thật với ông rằng, chúng tôi mua căn nhà cổ của nhà họ Ngô chỉ là để đầu tư, chúng tôi không có ý định ở lại thị trấn...”

Ông chủ kéo một chiếc ghế ở bên cạnh rồi ngồi xuống, nói: “Đó là vì các cậu chưa biết chỗ tuyệt vời của nơi này thôi, tôi dám cam đoan rằng chỉ cần các cậu ở thị trấn thêm vài ngày, chắc chắn các cậu không bao giờ muốn rời khỏi đây nữa.”

Viên Mục Dã lấy làm khó hiểu: “Nếu đã như vậy, tại sao những người mua căn nhà cổ của nhà họ Ngô đều dọn đi rồi?”

Ông chủ vội vàng giải thích: “Đó là vì tính cách của họ quá nóng nảy, thật ra chỉ cần vượt qua mấy ngày đầu tiên, các cậu sẽ hiểu những lời tôi nói. Thị trấn nhỏ của chúng tôi có môi trường tốt, nó không hề phức tạp và ồn ào như thế giới bên ngoài, đây là một nơi tốt để mọi người sống thoải mái...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Nghe ông nói như vậy, thì chỗ này thật sự là một nơi tốt.”

Nghe thấy Viên Mục Dã đồng tình với cách nói của mình, đôi phương tiếp tục nhiệt tình thuyết phục ba người, ông ta bảo họ cứ ở lại thêm vài ngày, đến lúc đó ông ta bảo đảm ba người họ sẽ cảm thấy hoàn toàn xứng đáng với chuyến đi này.

Sau khi ba người Viên Mục Dã ra khỏi cửa hàng ăn sáng, sắc mặt của họ đều hơi kỳ quái, không phải họ phát hiện điều gì nghiêm trọng mà là vì người dân ở đây dường như nhiệt tình một cách thái quá đối với ba người ngoài như họ.

Chuyện khác thường thì chắc chắn có vấn đề, cho dù người dân ở nơi này thật thà, nhiệt tình hiếu khách thì cũng không thể nhiệt tình đến mức vừa nhìn thấy người ngoài là thuyết phục họ định cư ở đây chứ?

Lúc này trời đã tối, ba người có một dự cảm không lành về thị trấn này, vì vậy bọn họ quyết định đi đến thành phố cách đây không xa để nghỉ ngơi, có chuyện gì cứ để gặp được người bán rồi lại tính tiếp... Không ngờ khi cả ba quay lại xe, A Triết lại phát hiện xe bị trục trặc, dù có làm thế nào cũng không thể nổ máy!

A Triết tức giận gất: “Đúng là có ma mà, xe dất tiền như vậy mà cũng hỏng được à?”

Thạch Lỗi cười bảo: “Dù là máy bay hay ô tô, đến lúc hỏng thì phải hỏng thôi... Ai bảo cậu không kiểm tra xe trước khi ra ngoài?”

A Triết tự biết mình đuối lý nên đành ỉu xiu, nói: “Vậy anh bảo phải làm gì bây giờ? Hôm nay chắc không đi được nhỉ?”

Vẻ mặt của Thạch Lỗi hơi khác thường, Viên Mục Dã cũng nhận thấy gã không muốn ở lại thị trấn nhỏ này, vì vậy cậu suy nghĩ rồi đưa ra đề nghị: “Hay là gọi xe đến đón?”

Thế nhưng, khi Thạch Lỗi lấy điện thoại ra xem, gã phát hiện tín hiệu mạng ở đây cực kém, đừng nói là gọi xe qua mạng mà có thể gọi điện đã là rất tốt rồi, sau đó Thạch Lỗi gọi người đến sửa xe, nhưng lại được báo là chỗ này có sương mù nên phải sáng sớm mai họ mới đến được.

A Triết nghe xong quay đầu nhìn Thạch Lỗi và hỏi: “Chẳng lẽ phải ở đây một đêm?”

Thạch Lỗi bất đắc dĩ nói: “Đi ra ngoài mà không xem ngày... Đúng là đen đui.”

Trong lúc ba người đang cảm thấy khó xử thì vừa đúng lúc Sài Vũ đi ra khỏi sân nhà, anh ta thấy ba người họ cau mày đứng bên cạnh chiếc xe thì bèn đi tới và cười bảo: “Cũng muộn rồi, nếu các cậu muốn rời khỏi thị trấn thì phải đi nhanh một chút, nếu không đường núi quá nhiều sương mù sẽ rất nguy hiểm...”

Viên Mục Dã lịch sự nói: “Anh Sài này, không biết có khách sạn nào gần đây không? Chúng tôi vẫn chưa giải quyết xong công việc nên muốn ở lại thị trấn một đêm...”

Ai ngờ Sài Vũ lại tỏ vẻ khó xử: “Vì ở đây rất ít khi có người ngoài đến, cho nên không có ai kinh doanh khách sạn ở thị trấn cả.”

Ba người nghe xong đều choáng váng, buổi đêm không có khách sạn thì cũng đâu thể ngủ ở trên xe được? Vì vậy, người hàng xóm tốt bụng lại mời ba người họ: “Hay là ba cậu đến nhà chúng tôi ở đi! Dù sao chúng tôi vẫn còn rất nhiều phòng trống.”

Ba người Viên Mục Dã quay ra nhìn nhau, bọn họ muốn từ chối nhưng không biết phải qua đêm ở chỗ nào...

Chương 989: Tiếng trống

Sài Vũ thấy thế bèn gãi đầu, nói: “Hay là thế này, nếu mấy vị cảm thấy ở trong nhà tôi không được thoải mái, tôi sẽ lấy mấy bộ chăn đệm ra cho mọi người, buổi tối hôm nay ba người cứ ở lại nhà cũ của nhà họ Ngô một đêm đi, được không?!”

Người ta đã nói đến mức này, ba người Viên Mục Dã mà còn từ chối thì đúng là không lễ phép, Thạch Lỗi đành gật đầu: “Vậy làm phiền anh...”

Sài Vũ vội khoát tay: “Tiện tay thôi mà, có gì phiền đâu, mọi người ở đây chờ tôi một chút nhé!” Nói xong, Sài Vũ quay trở vào trong nhà, chẳng bao lâu sau ôm ba bộ chăn gối ra, đưa cho bọn Viên Mục Dã...

Và thế là, vì xe bị trục trặc mà ba người bọn họ không thể không qua đêm ở căn nhà cổ nhà họ Ngô, và sau khi trải qua đủ loại chuyện, đã làm họ hiểu được sâu sắc đạo lý “Ăn được món lợi nhỏ, lại gặp phải thiệt thòi lớn”.

Ba người nhận chăn xong, tạm biệt Sài Vũ rồi vội vã trở về căn nhà cổ, bởi vì bọn họ luôn cảm thấy sự nhiệt tình của người đàn ông này khiến người ta có chút khó chịu... Tuy nói nhiệt tình giúp đỡ người khác chẳng có gì sai, nhưng quá nhiệt tình lại khiến mấy người Viên Mục Dã cảm thấy không được tự nhiên.

Tuy hoàn cảnh ở trong căn nhà cổ cũng coi như sạch sẽ, giờ chỉ cần trải chỗ chăn đệm mà vợ chồng nhà họ Sài cung cấp lên những chiếc giường cổ vô giá kia, cũng đủ cho ba người đàn ông trưởng thành bọn họ ngủ qua một đêm rồi.

Khi chia phòng, Viên Mục Dã thực sự không muốn ngủ trên những chiếc giường cổ đắt tiền đó, vì vậy cậu tìm một căn phòng trông giống như phòng dành cho khách để ngủ, tránh việc trong lúc mình ngủ mơ vô tình đá vào chiếc giường làm nó rụng mất miếng nào đấy thì lại không đền nổi...

Không biết có phải do trong căn nhà cổ có mùi gỗ đàn hương nên khiến người ta cảm thấy buồn ngủ hay không. Tóm lại, sau khi Viên Mục Dĩ nằm ở trên giường, chưa được bao lâu đã ngủ thiếp đi. Cậu cứ nghĩ rằng mình sẽ ngủ thẳng một mạch đến sáng, nhưng ai ngờ đến nửa đêm lại bị đánh thức bởi một tiếng trống kỳ lạ.

Đó là một tiếng trống rất trầm nhưng lại nhịp nhàng, đồng thời, dường như còn kèm theo tiếng của rất nhiều người đang hát. Đáng tiếc âm thanh kia rất mơ hồ, Viên Mục Dĩ không thể nghe chính xác những gì họ đang hát...

Mà điều kỳ lạ nhất là, khi Viên Mục Dĩ nằm xuống chuẩn bị ngủ lại, thì thứ âm thanh kia dường như cứ vo ve bên tai, ồn ào đến mức khiến cậu không thể ngủ tiếp được.

Chẳng còn cách nào khác, Viên Mục Dĩ đành phải bật dậy khỏi giường, muốn đi ra ngoài xem nhà ai nửa đêm không ngủ mà quấy rầy giấc ngủ của mọi người? Nhưng khi vừa bước ra ngoài, cậu lại gặp A Triết đang đứng thẳng người ở trong sân, gã đưa lưng về phía Viên Mục Dĩ và ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm... Viên Mục Dĩ cảm thấy kỳ lạ, vừa định gọi A Triết thì bị một bàn tay che miệng lại.

Tim Viên Mục Dĩ giật thót, nhưng khi nhìn lại thì hóa ra lại là Thạch Lỗi? Nếu không phải cậu ngửi thấy mùi thảo mộc thoang thoảng trên người đối phương, thì chắc vừa rồi cậu đã xoay tay vung ra một cú đấm rồi.

Viên Mục Dĩ thấy Thạch Lỗi đưa tay lên làm động tác im lặng, sau đó hấn khẽ thì thào vào tai cậu: “Có điều gì đó rất không bình thường... trông A Triết không giống như đang tỉnh táo.”

Lúc này Viên Mục Dĩ mới phát hiện động tác của A Triết quả thực có chút cứng ngắc, cộng với tính tình của gã thì chắc chắn không thể nửa đêm chạy ra sân “Ngắm trăng” được. Nghĩ tới đây Viên Mục Dĩ thầm giật mình, và nghĩ chẳng lẽ tiếng trống kỳ quái này có vấn đề?

Ai ngờ đúng lúc này A Triết đột nhiên quay người lại, sau đó làm như không nhìn thấy Viên Mục Dĩ và Thạch Lỗi, ánh mắt đờ đẫn lướt qua hai người họ... Vì bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra nên cũng không đánh thức A Triết ngay lập tức,

mà là chậm rãi đi theo sau gã, muốn xem tiếp theo gã sẽ đi đâu.

A Triết đi qua phòng khách ở phía trước, bước từng bước về phía sân sau, nơi đó có một số tảng đá hình thù độc đáo và một cái giếng cổ có hàng rào bao quanh. Ngay sau đó A Triết trèo qua hàng rào và đi tới bên cạnh giếng cổ, rồi đứng sững ở nơi đó...

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi cùng theo sát, sợ vừa không chú ý một cái là A Triết sẽ nhảy vào trong giếng. Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại vượt ra khỏi dự kiến của họ, vì họ thấy A Triết mò mẫm trên bờ giếng cổ một lúc, rồi rút ra một chiếc khoen sắt trên thành ngoài của giếng.

Sau âm thanh “Rầm rầm” của cơ quan vận chuyển, vách của giếng cổ đột nhiên thụt một nửa xuống dưới đất, một bậc đá kéo dài đến dưới mặt thềm đá bồng đột ngột xuất hiện trước mắt bọn họ... Lúc này, tiết tấu của tiếng trống ở phía xa xa đột nhiên tăng tốc, giống như đang thúc giục A Triết đứng ở trên thềm đá mau chóng xuống dưới vậy.

Thạch Lỗi nghe thấy tiếng trống thay đổi bèn thì thầm bảo: “Xem ra A Triết hẳn là bị tiếng trống kỳ quái này thôi miên rồi, chỉ không biết mục đích đối phương làm như vậy là để làm gì?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Quá đơn giản... cứ đi theo xuống cùng chẳng phải sẽ biết sao.”

Lúc này A Triết đã chuẩn bị đi xuống dưới, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi cũng vội vàng theo sát đằng sau, để tránh bị cửa ngầm của giếng cổ chặn ở ngoài lại trọn tròn mắt bất lực.

Viên Mục Dã đi trên bậc đá và thấy rằng mặc dù môi trường ở đây rất ẩm ướt nhưng không có rêu bám trên bậc đá, điều này chứng tỏ hẳn là có ai đó xử lý đặc biệt ở trên mặt bậc đá, để phòng ngừa những kẻ mơ mơ màng màng đi xuống dưới như A Triết, bởi vì dưới chân quá trơn mà ngã chổng vó...

Ai ngờ ba người càng xuống sâu lại càng tối, A Triết mơ mơ màng màng bị tiếng trống không chế đương nhiên sẽ không lạc đường. Nhưng Viên Mục Dã và Thạch Lỗi vốn rất tinh táo lại không may mắn như vậy. Đặc biệt là Thạch Lỗi, mấy lần

suýt nữa thì lăn xuống bậc đá vì không nhìn rõ đường... Cũng may cuối cùng được Viên Mục Dã kịp thời giữ chặt mới không bị mất mặt xấu hổ.

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi luôn vấp ngã thì kỳ quái hỏi: “Anh bị bệnh quáng gà à?”

Thạch Lỗi nghe vậy tức giận nói: “Cái chỗ đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón như thế này, có bị bệnh quáng gà hay không cũng đều không thể nhìn thấy đường nhé?”

Viên Mục Dã nghe gã nói thế liền nhìn xung quanh một chút, cậu cảm thấy dù trên đường đi ánh sáng quả thực tối hơn, nhưng cậu vẫn có thể nhìn rất rõ ràng, tại sao đến miệng Thạch Lỗi lại thành đưa tay ra không thấy được năm ngón nhỉ?

Nhưng nhìn Thạch Lỗi lại không giống như đang giả vờ, vừa rồi có mấy lần gã bước hụt, với tính cách của Thạch Lỗi thì chắc chắn không bao giờ nói đùa với mình ở trong thời điểm như thế này... Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã đột nhiên giống như hiểu ra cái gì đó, chẳng lẽ người không bình thường không phải Thạch Lỗi, mà lại là chính cậu?!

Lúc này sắp xuống hết bậc đá, Viên Mục Dã nhìn xung quanh và phát hiện bọn họ thực sự đã tới một không gian rất rộng rãi dưới lòng đất, hơn nữa, nhìn cách bài trí ở đây thì hẳn là nhân tạo do con người xây dựng nên.

Đột nhiên cách đó không xa truyền đến một mùi máu tanh nồng nặc, mặc dù Viên Mục Dã không còn ham muốn nguyên thủy với máu tươi nữa, nhưng cậu vẫn rất nhạy cảm với mùi của nó...

Chương 990: Ao máu dưới giếng cổ

Thạch Lỗi vẫn đi theo sau Viên Mục Dã, bỗng đột ngột hỏi: “Đằng trước có thứ gì vậy?!”

Viên Mục Dã trầm giọng, đáp: “Hiện giờ vẫn chưa rõ lắm, có điều mùi máu ở đây rất nồng...”

Thạch Lỗi thúc giục Viên Mục Dã: “Cậu trông chừng A Triết, giờ đầu óc tên này chưa tỉnh táo, đừng để cậu ta chạy lung tung...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Anh tóm chặt lấy vạt áo của tôi, tôi dẫn anh đi tìm anh ta.”

Lúc này A Triết vẫn đang mơ màng đi lên phía trước, dường như chẳng hề sợ bóng tối trước mắt chút nào. Viên Mục Dã bước nhanh lên tóm lấy cánh tay gã, kéo chậm tốc độ của gã lại.

Ai ngờ đột nhiên có tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng truyền đến, Viên Mục Dã ngẩng đầu thì thấy đang có vô số bóng người đi tới từ các góc trong bóng tối, trông dáng vẻ hình như đều không khác gì với trạng thái của A Triết.

Thạch Lỗi chẳng thấy gì nên lo lắng hỏi: “Chuyện gì thế? Sao đột nhiên có nhiều tiếng bước chân vậy?”

Viên Mục Dã bảo gã đợi chút trước đã, đừng sốt ruột, để xem tình hình rồi nói. Nếu cậu không đoán sai, ắt hẳn những người này đều là cư dân trên thị trấn. Rất nhanh, một bóng dáng quen thuộc đã chứng thực suy đoán của Viên Mục Dã, ông chủ siêu thị họ gặp khi vừa đến thị trấn cũng ở trong đó.

Mặc dù những người này đến từ những hướng khác nhau, nhưng đích đến của bọn họ lại chỉ có một, rõ ràng đều là bị tiếng trống quái lạ kia kêu gọi, tập trung đi đến chỗ tỏa ra mùi máu tươi đằng trước.

Bởi vì A Triết phải kéo cả Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đi lên trước, cho nên rõ ràng tốc độ của gã chậm hơn rất nhiều so với những người khác, bởi vậy khi ba người bọn họ đi đến khu vực dày đặc mùi máu kia, những người khác đã xúm quanh nơi đó chật như nêm cối.

Cả đám bọn họ đều chen lên sóng sau xô sóng trước, đồng thời còn có tiếng rất nhiều người cùng chớp chớp miệng, như là đang ăn bữa tiệc lớn gì đó ngon lành lắm... Nhưng Viên Mục Dã hít mũi ngửi là biết chắc chắn thứ bọn người kia đang ăn chẳng phải “khói lửa nhân gian” gì, trong lòng cậu lập tức nảy sinh sự ghê tởm.

“Hình như bọn họ đang ăn gì hả?” Thạch Lỗi luôn đi sau Viên Mục Dã vẫn chẳng nhìn thấy gì, gã chỉ có thể suy đoán đằng trước đang xảy ra chuyện gì bằng thính giác.

Viên Mục Dã khe khẽ nói: “Với kinh nghiệm nhiều năm của tôi, chắc chắn không phải thứ hay ho đâu.”

Nghe vậy, Thạch Lỗi vội bảo cậu: “Vậy cậu phải túm chặt A Triết vào, tuyệt đối đừng để cậu ta ăn cái gì kỳ lạ đấy, nếu không khi cậu ta tỉnh lại, tôi không dễ giải thích đâu.”

Viên Mục Dã thâm cảm thấy buồn cười: “Anh còn sợ kẻ từng ăn thịt người ăn trúng thứ gì kỳ lạ ư?”

“Bảo cậu túm chặt thì cậu cứ túm chặt đi. Cậu đang kỳ thị lộ lộ luôn đấy nhé? A Triết chưa từng chê cười chuyện trước kia cậu uống máu người đâu đấy!?” Thạch Lỗi không vui cho lắm.

Viên Mục Dã nghe thấy cũng phải, vì thế tay cậu tăng sức thêm vài phần, lúc này mới coi là túm chặt lấy A Triết đang tiếp tục đi lên trước... Trên thực tế, giờ bọn họ đánh thức A Triết cũng không phải việc khó, nhưng sợ tên này đột ngột tỉnh lại sẽ kinh hãi quá độ, không khéo còn đánh động những cư dân thị trấn đang ăn hăng say đằng trước.

Viên Mục Dã quan sát một chút, bọn người kia ăn hết bên này rồi ăn tới bên kia, phía trước phía sau ít nhất lên đến một, hai trăm người, ắt hẳn là tất cả cư dân của thị trấn đều tham gia “Bữa tiệc lớn” này. Ban ngày cậu đã cảm thấy người ở thị trấn là lạ, nhưng cụ thể là lạ chỗ nào thì nhất thời lại không thể nói ra...

Lúc đầu Viên Mục Dĩ vốn định chờ tất cả những người này đi hết rồi mới đến xem bọn họ đã ăn thứ gì. Nhưng bây giờ bên cạnh cậu còn có Thạch Lỗi và A Triết, một người là người mù, người còn lại là đứa ngốc, chỉ cần buông tay là có thể sẽ xảy ra chuyện, cho nên cậu cũng chậm chạp không chen lên gần.

Mãi đến khi tiếng xì xụp phía trước nhỏ dần, lúc này cậu mới dẫn “một mù một ngốc” đi lên trước, sau đó túm Thạch Lỗi đến bên cạnh, để gã kéo A Triết lại giúp mình, tránh thằng nhãi này ăn thứ gì không nên ăn.

Thật ra Viên Mục Dĩ không cần đến gần quá cũng đã thấy rõ những người kia đang vây quanh một thứ gì đấy, đó là một hồ nước hình tròn đường kính mấy mét. Còn thứ đám người kia đang điên cuồng nhét vào miệng đều vớt ra từ cái hồ nước lớn hình tròn này.

Khi Viên Mục Dĩ thấy rõ thứ đang dâng trào lên trong hồ nước lớn, da dầy cậu lập tức cuộn lên cơn buồn nôn, hóa ra đó là một hồ đầy chất bán đông đặc kiêu như đậu phụ máu. Nói thứ kia là đông thịt thôi đi, nhưng chúng đều đã không còn hình dạng nữa, nói là máu tươi thì lại quá đặc... Tóm lại là một ao to toàn thứ khiến Viên Mục Dĩ nhìn cũng cảm thấy ghê tởm.

Hơn nữa thứ này còn dâng trào cuộn cuộn như nồi nước sôi, liên tục nổi bong bóng ừng ực, quả thật giống ao máu dưới mười tám tầng địa ngục, kiêu lúc nào cũng có thể nuốt chửng người ta vào đó.

Ai ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dĩ đột nhiên nghe thấy phía trên mé trái vang lên tiếng động lạ. Cậu ngẩng đầu nhìn thấy một con quái vật trông như khỉ lột da đang đu trên một cây cột bên cạnh, và đang nhe răng về phía cậu!

Viên Mục Dĩ thâm kinh hãi khi đột ngột nhìn thấy một thứ như vậy, vì thế cậu vô thức lùi lại mấy bước, kết quả là đụng vào một tên đang hưởng thụ bữa tiệc thịnh soạn bên cạnh. Lúc ấy đối phương đang khom lưng đứng ở ven bờ ao máu, bị Viên Mục Dĩ va chạm nên ngã cắm đầu xuống ao.

Ngay sau đó, trong ao máu vọng lên tiếng kêu thảm thiết như giết heo, Viên Mục Dĩ và Thạch Lỗi nghe mà thâm ớn lạnh. A

Triết hãy còn mơ mơ màng màng cũng như đột ngột bừng tỉnh, nhìn xung quanh đầy vẻ hoảng sợ.

Thấy thế, Viên Mục Dã vừa định giữ chặt A Triết đang kinh hãi quá độ, nhưng cậu bỗng cảm thấy trên đầu vù qua cơn gió mạnh. Đến khi cậu phản ứng kịp thì quái vật như con khỉ vừa rồi cũng đã nhảy lên người cậu...

Người Viên Mục Dã chợt giật mạnh, ngay sau đó cậu ngồi bật dậy khỏi giường, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Cậu mờ mịt nhìn xung quanh, trước mặt nào còn con quái vật như con khỉ nữa đâu?

Trong lúc nhất thời, Viên Mục Dã không thể phân biệt rõ mình đang ở nơi nào. Hít thở một lát rồi Viên Mục Dã mới lấy lại tinh thần và nhớ ra, do xe bọn họ bị trục trặc nên tạm thời đành chấp vá tạm qua đêm ở căn nhà cổ của nhà họ Ngô. Cũng không biết có phải bởi vì ván giường cứng quá hay không mà Viên Mục Dã cảm thấy cả người mình vừa mỏi vừa uể oải.

Lúc này Viên Mục Dã đột nhiên nhớ tới giấc mơ vừa làm mình đổ mồ hôi khắp người kia. Trong mơ, cậu nhìn thấy cả đám cư dân của thị trấn liên tục ăn thứ ghê tởm bên trong một ao máu như quỷ chết đói đầu thai. Còn có con quái vật nhào về phía mình nữa, trông khó coi hơn cả khỉ lột da gấp mấy lần.

Chương 991: Cảnh trong mơ chân thật

Viên Mục Dã thâm buồn bực, sao mình lại nằm mơ thấy giấc mơ ghê tởm thế? Người ta hay nói ban ngày nghĩ cái gì thì ban đêm sẽ mơ thấy cái đó... Nhưng đã rất lâu rồi mình không ăn đồ ăn có liên quan đến máu, sao còn mơ thấy những thứ ghê tởm đó!?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn xoay người xuống giường, muốn hoạt động cơ thể cứng đờ của mình một chút. Kết quả ra ngoài thì thấy Thạch Lỗi và A Triết đều đang đứng ở bên ngoài với đôi mắt như gấu trúc...

“Sao vậy? Tất cả đều không ngủ ngon à?” Viên Mục Dã biết rõ còn cố hỏi.

A Triết đen mặt nói: “Cái giường rách kia mà đáng giá mấy triệu cơ à?! Không phải ý nghĩa của cái giường là để cho người ta ngủ thoải mái trên đó hay sao? Đầu óc mấy tên thời xưa bị úng hả? Mất bao công sức vậy để rồi mình ngủ trên đó mà cả người nhức mỏi à?!”

Viên Mục Dã buồn cười quá: “Giường rách ư? Chiếc giường anh ngủ là giường gỗ hoàng hoa lê đó... Có thể là do đệm giường mỏng quá chăng? Loại giường này mà anh còn muốn ngủ giống cảm giác giường lớn của khách sạn hả? Đừng có nằm mơ nữa!”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, sắc mặt Thạch Lỗi bỗng thay đổi, dường như nghĩ tới chuyện gì không hay. Gã nghiêm mặt nói với hai người họ: “Ra ngoài ăn sáng trước đã, lát nữa tôi sẽ liên hệ thử với thằng cháu kia, nếu hắn vẫn thoái thác không tới, chúng ta cứ mặc kệ và liên hệ bên thẩm định giá tới xem đồ...”

Khi ba người ra khỏi căn nhà thì trùng hợp làm sao lại gặp An Tĩnh chuẩn bị ra ngoài. Cô ta mỉm cười chào hỏi bọn họ:

“Buổi sáng tốt lành! Đêm qua các anh ngủ thế nào?”

Thạch Lỗi cười đáp: “Tạm tạm, chỉ không quen ngủ giường gỗ trong nhà thôi...”

Lúc này trong xe nổi vang lên tiếng khóc nỉ non, An Tĩnh thấy thế vội khẽ dỗ vài câu. Lúc này tiếng khóc mới ngừng, sau đó cô ta ngẩng đầu nói: “Tối hôm qua Tiểu Bảo khóc lâu lắm, không làm ồn đến các anh chứ?”

Viên Mục Dã xua tay: “Không sao, tối qua mấy chúng tôi ngủ rất say, chút âm thanh ấy sẽ không ảnh hưởng đến chúng tôi đâu.”

Sau khi chào An Tĩnh, ba người đi đến cửa hàng đồ ăn sáng ngày hôm qua với tâm sự nặng nề. Nói thật, đêm ngày hôm qua, ba người bọn họ chẳng ai nghe thấy tiếng trẻ con khóc cả.

A Triết buồn bực hỏi: “Tối hôm qua các anh có nghe tiếng trẻ con khóc không?”

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt cả hai đều hơi là lạ...

Cuối cùng Viên Mục Dã lên tiếng trước: “Đêm qua tôi cũng chẳng nghe được gì, nhưng lại nằm mơ thấy một giấc mơ lạ.”

Thạch Lỗi liếc nhìn xung quanh rồi bảo: “Lát nữa về xe rồi nói chuyện này sau!”

Sau đó cả ba người vội vã đến quán ăn sáng, vừa đẩy cửa vào thì thấy không còn vắng vẻ như trước, có hơn chục bàn đã kín chỗ.

Chủ quán thấy ba người Viên Mục Dã tới lập tức nhiệt tình chào: “Các vị tới rồi, nào nào nào! Bên này có chỗ...”

Thật ra Thạch Lỗi là người cực kỳ không thích đông đúc. Gã thấy trong quán đông người quá, vốn định quay đầu rời khỏi, nhưng bị chủ quán gọi vậy nên đành cố gượng đi vào. Tất cả những thực khách khác đang ăn bên trong đều lũ lượt nhìn ra ba người bọn họ, trên mặt toàn là nụ cười “cực kỳ thân thiện”.

Nhưng thấy cảnh như vậy, trong lòng Viên Mục Dã lại nảy sinh cảm giác dị dạng, bởi vì cậu đã từng gặp mỗi một gương mặt ở đây trong giấc mơ kia, hơn nữa đến bây giờ cậu vẫn còn

nhớ rõ ràng những người này nốc từng vốc thứ ghê tởm trong ao máu như thế nào.

Sau khi ba người ngồi xuống, Thạch Lỗi gọi tượng trưng một ít đồ ăn sáng, hơn nữa còn dặn chủ quán là bọn họ muốn đóng gói mang đi. Chủ quán nhanh chóng bỏ vào túi cho bọn họ, vẫn chưa thể hiện chỗ nào khác thường.

Viên Mục Dã nhìn vẻ mặt của những người kia khi ăn, thật sự rất khó để không liên tưởng đến “dáng vẻ ăn uống” của bọn họ ở trong mơ. Cậu lập tức chẳng còn hứng ăn bữa sáng chuẩn bị đóng gói mang đi nữa. Nhưng quan sát một hồi, Viên Mục Dã phát hiện ra một vấn đề, đó là trong cửa hàng này không có trẻ con.

Hơn nữa lúc này bọn họ đi trên phố cũng chưa từng nhìn thấy bất cứ đứa trẻ nào. Điều này không khỏi khiến Viên Mục Dã liên tưởng đến chuyện đoàn người bọn họ gặp phải ở nước M mấy năm trước. Chẳng lẽ cư dân ở đây cũng giống những người đó, bị sinh vật không rõ đến từ dưới lòng đất thay thế?

Nhưng Viên Mục Dã nghĩ đi nghĩ lại, hình như không phải thị trấn không có một đứa trẻ nào, ít nhất người hàng xóm tốt bụng Sài Vũ và An Tĩnh của họ có một đứa con nhỏ. Lúc này chủ quán xách bữa sáng đã đóng gói xong ra. Ba người bọn họ nhanh chóng tính tiền rồi chạy lấy người, không muốn ở lại nơi này thêm một phút nào nữa.

Khi ba người vội vàng trở lại xe, chỉ có mỗi mình A Triết còn sự nhiệt tình với bữa sáng. Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều chẳng ăn vào nổi miếng nào nữa.

Lúc này Thạch Lỗi nhìn người qua đường đi qua đi lại bên ngoài cửa sổ xe: “Tình hình có vẻ không ổn, đêm qua tôi cũng mơ thấy một giấc mơ lạ.”

Mặt Viên Mục Dã nặng trịch: “Không phải anh cũng mơ thấy giếng cổ ở sân sau là lối vào thông xuống dưới lòng đất, phía dưới còn có một cái ao máu to trông cực kỳ kinh tởm đấy chứ?”

Thật ra Viên Mục Dã chẳng cần Thạch Lỗi trả lời nữa, bởi vì ánh mắt của gã đã đủ để nói rõ gã và cậu mơ cùng một giấc

mơ. Trái lại, A Triết bên cạnh lại mờ mịt, hỏi: “Hai người toàn nói cái gì thế?!”

Viên Mục Dã nhìn ra bên ngoài, sau đó đề thấp giọng xuống: “Đúng là ở đây không ổn, cho dù vì giường quá cứng, mọi người đều không ngủ ngon, nhưng chúng ta cũng đâu thể nào mơ cùng một giấc mơ lạ được?”

Thạch Lỗi gật gù: “Nói cách khác... đây vốn không phải mơ, mà là việc chúng ta đã thật sự trải qua.”

A Triết vẫn hỏi bằng vẻ mặt khó hiểu: “Thế tại sao tôi không có những ký ức đó?”

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đồng thanh: “Đó là bởi vì lúc ấy cậu cũng không tỉnh!”

Thạch Lỗi nhìn về phía căn nhà cổ mà trầm giọng, nói: “Nếu muốn biết có phải mơ hay không rất đơn giản. Đến gần cái giếng cổ kia xem thử là biết ngay.”

Viên Mục Dã vội vàng bảo: “Chưa vội, anh cứ nên nhanh chóng liên hệ thợ sửa xe đi đã, bảo bọn họ lại đây sửa xong xe của chúng ta trước. Nếu không chúng ta mà gặp chuyện gì thật thì muốn chạy cũng chẳng được.”

Thạch Lỗi nhanh chóng gọi điện thoại cho thợ sửa ngay hôm qua, kết quả đối phương lại bảo bọn họ đang trên đường tới, chắc sẽ tới rất nhanh thôi. Sau đó ba người lại quay về căn nhà cổ, muốn đi xem cái giếng kia có vấn đề thật không.

Khi ba người đứng trước cái giếng cổ, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi cũng đã ý thức được cảnh trong mơ đêm qua đúng là đã từng thật sự trải qua, có điều lại không tìm thấy cái khoen sắt có thể kéo ra trên vách giếng trước mắt bọn họ...

Chương 992: Khoen sắt biến mất

“Ở đây rõ ràng phải có cái khoen sắt chứ?” Thạch Lỗi có vẻ bức bối.

Viên Mục Dã ngồi thụp xuống quan sát, sau đó sờ dấu vòng hằn bên trên: “Chắc chắn là có khoen sắt, chẳng qua giờ đã bị người ta lấy đi rồi.”

Thạch Lỗi rầu rĩ nhìn vách giếng trơ trọi, không có khoen sắt để kéo, dù bọn họ làm thế nào cũng không mở được lối vào trong giếng cổ từ bên ngoài, nhưng đêm qua là ai lặng lẽ len vào đây lấy khoen sắt mở giếng cổ đi chứ?

Nghĩ đến đây Thạch Lỗi bèn nói với Viên Mục Dã và A Triết: “Trước tiên chia nhau tìm thử xem, có lẽ bị ném đến chỗ khác trong sân thì sao.”

Viên Mục Dã lại không cho rằng đối phương lấy khoen sắt đi rồi còn ném bên trong căn nhà cổ này, chẳng qua cậu cảm thấy đúng là nên tìm kiếm kỹ lại trong căn nhà này. Nếu ngôi nhà đã có mấy trăm năm lịch sử, vậy nhất định sẽ để lại hoặc nhiều hoặc ít vài manh mối cho bọn họ.

Đầu tiên Viên Mục Dã đi vào một căn phòng trông như phòng sách ở sân sau, bên trong không có gì ngoài bộ bàn ghế gỗ gụ. Nhưng khi định mở một ngăn kéo dưới giá sách, cậu cảm thấy rõ ràng có một chút lực cản.

Nếu không sợ phá hỏng ngăn kéo, Viên Mục Dã kéo mạnh nó ra từ lâu rồi, nhưng hiện giờ cậu đang thiếu tập đoàn một đồng nợ, nếu còn phá hỏng đồ nội thất cổ nữa, chẳng phải là lại bị ép ký hợp đồng bán thân thêm mấy năm nữa hay sao?!

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã ở trong một căn phòng cả buổi không ra thì bèn đi vào xem cậu đang mân mê cái gì, kết quả

thấy cậu đang thật cẩn thận cạy một cái ngăn kéo gỗ đặc ra bằng dao găm.

Thạch Lỗi nhận ra ngay suy nghĩ của Viên Mục Dã, vì thế gã bước lên kéo tuột ngăn kéo ra. Sự thật chứng minh quả nhiên là sức mạnh tạo ra kỳ tích. Sau khi kéo ngăn kéo ra, họ mới phát hiện hóa ra là có một quyển sổ hơi ố vàng bị kẹt bên trong ngăn kéo.

“Cậu khách sáo với nó làm gì?” Thạch Lỗi cố tình chế nhạo Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã hừ khế: “Làm hỏng rồi tôi không đền nổi.”

Thạch Lỗi cười gượng: “Được được được, làm hỏng rồi tính cho tôi! Được chưa?”

Lúc này Viên Mục Dã mới thật cẩn thận cầm lấy cuốn sách cũ trong ngăn kéo. Lần này không phải cậu sợ làm hỏng rồi không đền nổi, mà là quyển sách này thật sự nát quá, trông có vẻ như vừa chạm vào là sẽ rã hết.

Lật cuốn sách ra thì thấy đó là một cuốn sổ cái. Trông trang giấy và nét mực đã ố vàng từ lâu, ít nhất cũng là đồ từ mấy chục năm trước rồi! Hơn nữa khí hậu ở đây ẩm ướt, một vài trang trong đó đã dính vào với nhau.

Thạch Lỗi kéo qua hai chiếc ghế gỗ gụ, hai người ngồi vào bàn chậm rãi mở sổ cái ra, cẩn thận xem xét nội dung bên trong. Đây là sổ cái của một người quản lý tiền nong họ Tất, ghi chép lại những chi tiêu hằng ngày nhiều năm trước của nhà họ Ngô.

Đọc sơ thì có vẻ như đây chỉ là một quyển sổ cái bình thường, bên trên cũng không ghi chép bí mật lớn lao phá đá bẻ trời gì. Nhưng Viên Mục Dã xem kỹ lại phát hiện, hoá ra nhà họ Ngô này cũng không phải là dân bản địa của thị trấn, mà là dời đến đây từ nơi khác.

Xem trong chốc lát, Thạch Lỗi chột chí riêng vào đơn đặt hàng mua ngũ cốc trong tháng ba và tháng tư: “Cậu xem chỗ này này, năm ấy nhà họ Ngô mua vào bảy担 gạo trong tháng ba, nhưng tháng tư lại chỉ mua vào bốn担... Cho thấy điều gì?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi đáp: “Điều này cho thấy số lượng người nhà họ Ngô bắt đầu sụt giảm, hoặc là... khẩu vị của bọn

họ đã thay đổi? Cho nên không ăn lương thực nữa?!”

Thạch Lỗi gật đầu: “Ừm, tôi cảm thấy có cả hai khả năng đó... Hơn nữa cậu xem chỗ này, khi nhà họ Ngô dọn lại đây ở, chắc hẳn là có một con trai và một con gái, nhưng sau đó trong sổ sách chi tiêu lại không thấy ghi chi phí chi tiêu cho hai đứa trẻ.”

Viên Mục Dã nhú mày nói: “Có lẽ sổ tiền chi tiêu đó vẫn chưa vào sổ thì sao?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không có khả năng, người quản lý tiền nong họ Tất này rất có trách nhiệm, ngay cả may thêm một bộ đồ mới cho người hầu đều ghi chép rành mạch, sao có thể xem nhẹ cô chủ và cậu chủ chứ?”

“Đây chỉ là sổ sách một năm của nhà họ Ngô, cho nên cũng không thể nói lên điều gì. Nhưng nhà cũ đã đổi chủ nhiều lần mà cuốn sổ cái này lại vẫn có thể giữ được hoàn chỉnh, chứng tỏ điều gì?” Viên Mục Dã ngờ vực.

Thạch Lỗi ngẫm nghĩ rồi nói: “Chúng tôi những người chủ sau này của nhà họ Ngô đều chưa từng thật sự ở chỗ này. Cho nên từ trước tới nay không ai phát hiện cuốn sổ cái cũ kẹt ở trong ngăn kéo.”

Viên Mục Dã bật cười: “Xem ra lần này tập đoàn lại vớ phải củ khoai lang nóng phỏng tay rồi!”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại lên cơn hứng thú: “Phỏng tay thì có phỏng tay chút chút, nhưng không phải củ khoai lang mà là miếng thịt mỡ. Nếu để tôi gặp được rồi, nhất định phải ăn hết toàn bộ đồ đạc trong nhà mới được.”

Trước mắt xem ra, bên bán chậm chạp không chịu ló mặt ra ắt hẳn đã biết ít nhiều chuyện bên trong đó, nếu không thì không đời nào hắn bán đấu giá căn nhà đi rẻ mạt như vậy, về sau còn cố khước từ không chịu xuất hiện. Mặc dù Thạch Lỗi thử liên hệ với đối phương, nhưng lần này ngay cả hộp thư thoại để nhắn lại cũng không có, tắt máy hẳn luôn.

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi đen mặt cúp điện thoại nên vội hỏi: “Sao rồi?”

Thạch Lỗi tức giận nói: “Người bán chết rồi, có việc gì thì đốt vàng mã đi!”

Viên Mục Dã cười bất đắc dĩ: “Không liên hệ được cũng bình thường mà, có lẽ do sợ chúng ta gọi hấn trả lại nhà, cho nên mới cắt liên lạc luôn.”

Thạch Lỗi liếc cái giếng cổ trong sân, nói như suy tư điều gì đó: “Cậu nói xem những người khác đi xuống từ đâu?”

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi nhìn nhau rồi lại đồng thanh nói ra đáp án: “Giếng cổ của căn nhà này!”

Thạch Lỗi cười gian: “Đi, ra ngoài mua giỏ trái cây nào, chúng ta sang thăm nhà hàng xóm tốt bụng thôi!”

Khi An Tĩnh mở cổng ra và thấy ba người Viên Mục Dã, biểu cảm của cô ta hơi sững sốt, có lẽ cô ta không ngờ lúc trước mời mà bọn họ không tới, hiện giờ ba người lại không mời mà tự đến.

Thạch Lỗi cười tủm tỉm và nói: “Chị Sài, chúng tôi cố tình tới nhà cảm ơn chị và anh Sài đã cho chúng tôi mượn chăn đệm đêm qua...”

Tục ngữ nói không giơ tay đánh người tặng quà, An Tĩnh thấy thế vội mời ba người vào trong nhà, đồng thời quay người gọi to: “Sài Vũ, nhà có khách tới!”

Dứt lời, Sài Vũ đi từ trong nhà ra. Anh ta thấy người đến là ba người Viên Mục Dã thì nhiệt tình nói: “Mời vào, mời vào! An Tĩnh, mau đi pha một bình trà ngon lên cho khách.”

Sau đó Sài Vũ mời ba người ngồi xuống bàn đá trong sân rồi cười nói với bọn họ: “Chẳng dối gì các cậu, đã nhiều năm nhà của chúng tôi không có khách tới, cho nên trong nhà hơi bừa bộn, hy vọng các cậu đừng cười chê!”

Chương 993: Thần giao cách cảm

Viên Mục Dã nhìn quanh một vòng trong sân: “Không đâu! Căn nhà nhỏ của anh Sài bố trí rất độc đáo, nhìn là biết người rất biết cách sống...”

Lúc này An Tĩnh bưng ấm trà tới và nói: “Căn nhà của chúng tôi không thể sánh được với nhà của các cậu. Là gia đình bình dân thôi, có trang trí thế nào cũng không đáng coi, để các vị chê cười rồi.”

Thạch Lỗi giả vờ lấy cóng ngắm nhà cửa để đứng dậy tìm giếng cổ khắp nơi, nhưng ngó cả buổi lại chẳng tìm được gì.

“Bố cục chỗ anh chị cũng khá lắm mà? Tuy nhỏ một chút, nhưng thoát nhìn rất lịch sự và tao nhã. Phía sau còn có sân không?” Thạch Lỗi hỏi dò.

An Tĩnh vừa rót trà cho mọi người vừa cười đáp: “Đúng là phía sau có một khoảnh sân nhỏ, nhưng bình thường chúng tôi chỉ dùng để chất đồ linh tinh, cho nên bừa bộn lắm, bởi vậy không mời các anh ra sau xem.”

Nghe vậy, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đã đoán được đại khái rồi, mặc kệ khoảnh sân phía sau có giếng cổ hay không, lúi vào không gian dưới lòng đất kia chắc chắn là ở đó.

Lúc này trong nhà chợt vang lên tiếng trẻ con khóc, An Tĩnh vội bảo Sài Vũ: “Anh ngồi với khách nhé, em vào xem rồi ra.”

Thừa dịp An Tĩnh đi, Thạch Lỗi bỗng nhìn xoáy vào mắt Sài Vũ, sau đó nói bằng giọng trầm thấp: “Sài Vũ, giờ hãy trả lời câu hỏi của tôi, sân sau nhà các người có giếng cổ không?”

Sài Vũ vừa rồi còn cười hì hì đột nhiên mặt đại ra, nói bằng giọng đờ như khúc gỗ: “Sân sau nhà tôi có một cái giếng cổ, tổ tiên truyền lại quy tắc, không cho bất cứ người ngoài nào biết sự tồn tại của giếng cổ.”

Thạch Lỗi hỏi tiếp: “Làm sao để mở miệng giếng cổ kia?”

Ánh mắt Sài Vũ mơ màng, anh ta nói: “Trên vách giếng có một cái khoen sắt...”

Ai ngờ đúng lúc này, An Tĩnh đi ra khỏi phòng. Thấy thế, Thạch Lỗi lập tức búng tay, Sài Vũ bỗng tỉnh táo lại: “Vừa rồi anh nói cái gì?”

Thạch Lỗi cười bảo: “Tôi nói là hai vợ chồng anh chị vẫn sống ở đây từ xưa tới giờ à? Thời nay một khi thanh niên đã rời khỏi quê nhà ra ngoài đi học, hầu như đều không muốn trở về.”

Sài Vũ thở dài: “Chúng tôi thật lòng cảm thấy ở đây rất tốt, không giống bên ngoài... cả ngày hục hặc với nhau, anh lừa tôi gạt.”

Viên Mục Dã nhìn một chuỗi hành động bộ ngựa của Thạch Lỗi mà trong lòng khẽ kinh ngạc. Mặc dù trước kia cậu đã biết năng lực của Thạch Lỗi lợi hại hơn mình rất nhiều, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy gã điều khiển người khác bằng ý thức nhẹ nhàng như vậy, vẫn làm cậu thấy hơi sốc.

Sau khi có được đáp án mình muốn, ba người nói chuyện phiếm băng quơ vài câu rồi đứng dậy chào ra về. Trở lại xe, Viên Mục Dã nói với hai người bọn họ: “Nếu tôi không đoán nhầm, ắt hẳn mỗi nhà ở đây đều có một cái giếng cổ đi thông xuống lòng đất!”

Thạch Lỗi nhìn sang Viên Mục Dã: “Đêm qua trừ âm thanh chóp chép ra thì tôi chẳng thấy rõ cái gì. Cậu nói đám người này ăn những thứ kia điên cuồng như vậy có tác dụng gì hả?”

Viên Mục Dã lắc đầu, đáp: “Ai mà biết được? Cũng không loại trừ khả năng là thỏa mãn đam mê ăn uống, hoặc là tìm kiếm sự bất tử chẳng? Hơn nữa ngày hôm qua tôi còn thấy một con quái vật giống con khỉ. Tôi hoàn toàn không có ấn tượng về chuyện đã xảy ra việc gì sau khi thứ kia nhào về phía tôi.”

Thạch Lỗi cũng nhớ ra, đúng là mình có nghe thấy Viên Mục Dã kêu lên một tiếng rồi mới không biết gì cả. Nghĩ đến đây, gã không khỏi cau mày lại: “Vậy đêm qua chúng ta trở về thế nào?!”

Viên Mục Dã cười khổ: “Mặc kệ là trở về như thế nào thì cũng không thể là tự mình trở về được. Hơn nữa, ngày hôm qua tôi còn bắt cần va trúng một người rơi xuống ao máu, chỉ tiếc trước đây chúng ta chưa từng gặp tên đó, cho nên cũng không thể khẳng định anh ta còn sống hay không...”

Lúc này A Triết ngồi cạnh bọc bội nói: “Đã mấy giờ rồi mà thợ sửa xe vẫn chưa tới nơi?”

Thạch Lỗi thấy đã gần hai tiếng kể từ khi gọi điện thoại cho đối phương rồi. Trước đây chẳng phải đã bảo sẽ đến nhanh à? Thế là gã lại gọi cho đối phương lần nữa, nhưng lần này điện thoại kết nối được rồi mà mãi không thấy ai bắt máy.

Cúp điện thoại, sắc mặt Thạch Lỗi âm u, nặng trĩu: “Xem ra chúng ta không thể đi ngay được rồi.”

A Triết kinh ngạc hỏi: “Sao? Điện thoại của thợ sửa xe cũng không gọi được à?”

Viên Mục Dã liếc nhìn những căn nhà cũ xung quanh, trong lòng chợt nảy sinh sự bất an mơ hồ, như thể có sức mạnh vô hình nào đó đang ngăn cản bọn họ rời thị trấn này.

Thạch Lỗi lạnh giọng nói: “Nếu không đi được thì buổi tối chúng ta sẽ gặp lại đám người kia. Tôi muốn xem thử bọn họ giả thần giả quỷ rốt cuộc là muốn làm gì?!”

Sau khi trời tối, cả ba người đều uống cà phê đen siêu đậm đặc mà A Triết thường dùng để nâng cao tinh thần khi lái xe đêm. Cả đám mở mắt thao láo... Đêm hôm qua, ban đầu là có tiếng trống quỷ quái, sau đó A Triết mới bị điều khiển mở giềng cổ ra, cho nên lúc này ba người bọn họ đều tập trung tinh thần, cẩn thận nghe tiếng động bên ngoài.

Để đề phòng tình huống của đêm hôm qua tái diễn, A Triết còn cố tình buộc một sợi dây thun vào cổ tay mình, để bản thân có thể giữ tỉnh táo bất cứ lúc nào vào thời khắc máu chột. Nhưng kỳ lạ là, ba người bọn họ đợi cả đêm lại chẳng xảy ra chuyện gì.

“Liệu có phải hai người đúng là nằm mơ không? Đã đợi cả đêm rồi, nào có tiếng trống gì đâu? Đến tiếng rầm cũng chẳng nghe thấy cái nào!” A Triết hà hơi, phàn nàn.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không thể nào. Anh từng thấy có hai người mơ cùng một giấc mơ chưa, hơn nữa còn có thể nói chuyện phiếm trong mơ với nhau nữa?!”

“Điều này chứng minh anh em đồng môn hai người có thần giao cách cảm đấy!” A Triết cười gian.

Thạch Lỗi cười gượng gạo: “Không dám nhận là thần giao cách cảm, nhưng chúng tôi không bị tiếng trống mê hoặc, cậu biết tại sao không?”

“Tại sao?” A Triết tò mò hỏi.

Thạch Lỗi nhướn mày, đáp: “Đó là bởi vì chỉ số thông minh của hai chúng tôi khá cao...”

A Triết nóng nảy: “Anh nói chỉ số thông minh của ai thấp hả?”

“Ai hỏi thì nói người đó!” Thạch Lỗi nói như muốn chọc người ta tức chết.

Viên Mục Dã thấy đã đến lúc này rồi mà hai người này còn có bụng dạ nói đùa thì không hài lòng: “Hai anh có thể im lặng một lát được không, ồn ào đến mức đầu óc tôi rối tung hết cả lên.”

Thạch Lỗi vỗ vai Viên Mục Dã: “Gặp chuyện đừng có hoảng. Sợ gì chứ? Cùng lắm thì ông đây giết chóc một phen, dù sao dao của tôi cũng không thấy máu một thời gian rồi.”

Viên Mục Dã phì cười: “Tôi còn tưởng rằng anh đã buông dao, lập địa thành phật rồi chứ? Sao ngày nào cũng ôm lòng muốn giết người nặng nề thế chứ?! Đừng nói tôi không cảnh cáo anh nhé, ở đây không phải nước M, phạm vào chuyện này thì tôi chẳng cứu kịp anh đâu đấy.”

Thạch Lỗi vươn vai: “Nếu không đi được thì một lát chúng ta lại đến nhà Sài Vũ chuyển nữa xem sao!”

Chương 994: Bộ mặt thật

A Triết bức bối nói: “Đi nữa à? Lần này lại lấy cớ gì đây? E rằng đi nữa là Sài Vũ sẽ cảm thấy anh có suy nghĩ không yên phận với vợ người ta đó!”

“Cút đi, tôi bảo là lén lút đi. Cậu không thấy sân của hai nhà à? Cũng chỉ cách một bức tường thôi, trèo qua là có thể nhìn thấy hai vợ chồng này ở nhà mân mê cái gì mỗi ngày rồi cơ mà?” Thạch Lỗi cười gian.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Cũng được, giờ các anh ra cửa trông, tôi đoán buổi sáng chắc là hai vợ chồng họ sẽ ra ngoài, đến lúc đó các anh ở bên ngoài hóng gió, một mình tôi vào trước xem xét kỹ rồi tính tiếp...”

Sau khi Thạch Lỗi và A Triết ra ngoài, Viên Mục Dã lùi về sau mấy bước để chạy lấy đà, sau đó sải chân nhảy lên bức tường giữa hai nhà. Lúc này, trong nhà họ Sài chẳng có một ai, vì thế cậu đánh bạo nhảy hẳn sang luôn.

Ai ngờ hai chân Viên Mục Dã mới vừa chạm đất lại bỗng nghe thấy tiếng mở cửa, cậu lập tức trốn sau cái lu to nuôi cá vàng bên cạnh. Động tác của Viên Mục Dã đơn giản, uyển chuyển và nhẹ nhàng, bởi vậy đối phương không hề thấy trong nhà mình có thêm một người ngoài.

Lúc này An Tĩnh đẩy xe nôi chuẩn bị ra ngoài, Sài Vũ thì theo sát đằng sau. Có điều không biết vì sao, cả hai người đều có vẻ mặt không cảm xúc, chẳng có một chút yêu thương và hài hòa như đã thể hiện trước mặt nhóm Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã đợi sau cái lu gốm to một lát, rồi nghe thấy tiếng mở cổng, vậy là hai người đã đi ra ngoài. Lúc này cậu mới từ từ đứng dậy, cẩn thận quan sát hoàn cảnh trong sân.

Mặc dù trước đây ba người bọn họ đã tới một lần, nhưng khi đó có hai vợ chồng Sài Vũ ở đây, tất nhiên Viên Mục Dã không thể không kiêng nể gì như hiện tại.

Cậu nghe giọng Thạch Lỗi vang lên bên ngoài: “Trùng hợp thế anh Sài? Hai anh chị muốn đi ra ngoài à?”

Sài Vũ cười đáp: “Hai vợ chồng chúng tôi mở một hiệu sách ở đầu phố, cũng tạm đủ sống. Nếu các anh rảnh rồi có thể qua đó dạo thử.” Nói tới đây, Sài Vũ đột nhiên khựng lại, sau đó lấy làm lạ hỏi: “Sao chỉ có hai người? Cậu Viên đâu?”

Thạch Lỗi cười nói: “Cậu ấy kiểm kê đồ đạc ở trong nhà ấy. Anh chị cũng biết trong nhà có nhiều đồ cổ, cho nên trước khi sang tay, chúng tôi phải kiểm kê hết tất cả mới được.”

Sắc mặt Sài Vũ hơi thay đổi: “Nghe ý anh Thạch là vẫn muốn sang tay chỗ này đi à?”

Thạch Lỗi không e dè nói: “Đương nhiên, giá cả căn nhà cũ này vượt xa tưởng tượng của chúng tôi. Chỉ dùng để làm nhà dân bình thường thật sự phí phạm của trời.”

Viên Mục Dã ở trong không nghe tiếp nữa mà xoay người đi đến sân sau, kết quả cậu mới vừa bước đến đã kinh ngạc đứng sững ngay tại chỗ. Điều khiến cậu không ngờ tới là, so sánh với sân trước được bố trí tỉ mỉ, sân sau thật sự bừa bộn kinh khủng, thậm chí cả chỗ đặt chân cũng gần như không có.

Viên Mục Dã nhìn những thứ “rách nát” chất đống ở sân sau mà lòng tràn đầy kinh ngạc, không biết Thạch Lỗi nhìn thấy cảnh này liệu có đau đớn cảm thán rằng nhiều đồ tốt vậy sao lại để phí hoài như thế không!?

Trong sân chất đống toàn đồ dùng gia đình bằng gỗ gụ, nếu giữ gìn hoàn hảo, ắt hẳn chẳng hề thua kém đồ đạc của nhà họ Ngô bao nhiêu. Nhưng hôm nay lại chất đống ở đây như đồ đồng nát, mặc cho gió táp mưa sa. Sau đó xuyên qua đống đồ dùng gia đình cũ nát, Viên Mục Dã nhìn thấy cái giếng cổ giấu trong một góc.

Lúc này cậu mới nhận ra mục đích đối phương chất mấy thứ này ở sân sau chắc là để che giấu cái giếng cổ. Vì nói gì thì nói, người bình thường chỉ vào nhìn sơ, có lẽ sẽ lập tức bị đồng hồ độn trước mắt làm cho lùi bước.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhanh chóng vòng qua đống đồ đạc chất đống lung tung, bước đến gần giếng cổ để tìm khoen sắt mở lối đi. Sự thật chứng minh trước đây cậu suy đoán

đúng, đúng là mỗi nhà ở đây đều có giếng cổ, cho nên những người đó mới có thể bị tiếng trống gọi xuống khoảng không dưới lòng đất vào cùng một thời gian.

Tuy nhiên có một điều Viên Mục Dã không hiểu, chẳng lẽ buổi tối hôm trước là ngày đặc biệt gì đó với người trong thị trấn? Tại sao chỉ có hôm đó bọn họ mới có thể bị gọi xuống tập thể?

Mặc dù khoen sắt gần ngay trước mắt, nhưng Viên Mục Dã cũng không nóng lòng giơ tay kéo, bởi vì trong hư không như có một âm thanh đang nhắc nhở cậu, giờ cũng không phải thời cơ tốt nhất để mở lối đi xuống.

Viên Mục Dã ôm những nghi ngờ đó xoay người ra khỏi sân sau rồi vào thẳng nhà. Cậu muốn xem bình thường Sài Vũ và An Tĩnh là người thế nào. Kết quả vào nhà, cậu lại bị cảnh trước mắt đổi mới sự nhận thức với cặp vợ chồng này lần nữa.

Nếu nói sân sau bữa bọn vẫn còn trong phạm vi chấp nhận được của Viên Mục Dã, thì cảnh bên trong nhà họ Sài thật sự làm cậu không tài nào hiểu nổi. Trong nhà, trừ phòng khách có bàn thờ tổ tiên ra, những chỗ khác đều không có một thứ gì luôn.

Viên Mục Dã sững sờ đứng ở trong một lát, không hiểu rốt cuộc hai vợ chồng Sài Vũ là người như thế nào. Trông tuổi tác bọn họ cũng mới hai mươi mấy tuổi, cho dù suy nghĩ bảo thủ thế nào cũng đâu thể chịu nổi việc sống cả ngày trong hoàn cảnh như vậy được?!

Sau đó Viên Mục Dã lại sang phòng khác. Nói chẳng phô trương chút nào, trong nhà họ Sài, trừ một vài đồ dùng hàng ngày cơ bản nhất, thật sự chẳng có cái gì cả.

Thậm chí cả nồi niêu chén bát để ăn uống trong phòng bếp cũng không có, chỉ có một bộ ấm chén trà lần trước chiêu đãi mấy người bọn họ. Chẳng lẽ mỗi ngày hai vợ chồng này ra tiệm ăn? Nhưng một cặp vợ chồng bình thường, hai người còn có một đứa con, sao có thể sống đến mức ấy được?

Nghĩ đến con, Viên Mục Dã đột nhiên ý thức được thứ đáng lẽ phải có ở trong nhà này nhất lại không có, đó chính là đồ dùng cho trẻ em. Bởi vì cho dù người lớn có thể không nấu ăn ở

nhà, thế trẻ con thì sao? Đâu thể nào không có lấy một lon sữa bột hay một cái bím được!

Nhưng Viên Mục Đã tìm khắp các phòng mà thật sự không phát hiện ra được một món đồ nào của trẻ con cả. Trong lúc nhất thời, Viên Mục Đã thảm hoảng sợ, chẳng lẽ ngay cả đứa bé kia cũng có vấn đề ư?

Viên Mục Đã kiểm tra hết lượt căn nhà của nhà họ Sài rồi vội vàng trèo tường theo đường cũ trở về. Suy cho cùng hai vợ chồng này đều chẳng có chỗ nào bình thường, lỡ bọn họ đột ngột xộc về nhà, có thể mình sẽ bị bắt gặp ngay tại trận.

Quay trở lại căn nhà cổ, Thạch Lỗi và A Triết vẫn còn đang đứng lè mề ở cổng, vì thế Viên Mục Đã bèn ló đầu ra cửa đá mắt với bọn họ. Vừa thấy thế, hai người lập tức vội vàng vào nhà.

Thạch Lỗi trầm giọng hỏi: “Tình hình nhà kia thế nào?”

Viên Mục Đã hạ thấp giọng xuống, hỏi hai người bọn họ: “Các anh có cảm thấy con của Sài Vũ có chút vấn đề không?”

“Một đứa trẻ có thể có vấn đề gì?” A Triết cau có.

Viên Mục Đã lắc đầu: “Các anh cẩn thận nhớ lại xem, có phải từ đầu đến giờ chúng ta đều chưa từng nhìn thấy gương mặt thật của đứa bé kia không?”

Chương 995: Ông già ăn xin

Sắc mặt Thạch Lỗi sầm xuống: “Hình như đúng là chưa thật. Từ lúc đầu đến giờ nó đều được An Tĩnh đặt trong xe nôi, chưa từng thấy được ai ẵm ra ngoài.”

Viên Mục Dã kể tình hình mà mình nhìn thấy bên nhà Sài Vũ. Thạch Lỗi tỏ vẻ kinh ngạc: “Cậu nghi ngờ đứa bé kia là giả ư?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Khả năng này rất cao, nếu không sao một cặp cha mẹ bình thường có thể không chuẩn bị cho con bất cứ đồ dùng hàng ngày nào chứ?”

A Triết ngẫm nghĩ rồi nói: “Là thật hay giả cứ thử xem chẳng phải sẽ biết ư? Lát nữa chúng ta tìm cơ hội đi xem đứa bé kia. Nếu bọn họ đồng ý thì tất nhiên chẳng còn gì để nói, nhưng nếu bọn họ cản trở bằng mọi cách, vậy chứng tỏ đứa bé này có vấn đề là cái chắc.”

Bàn bạc xong, ba người quyết định đến hiệu sách của Sài Vũ xem thử. Không ngờ bọn họ mới vừa ra khỏi cửa đã thấy một người phụ nữ có sắc mặt u ám lạ thường đang đứng ở cổng căn nhà cũ nhà họ Ngô, ánh mắt nhìn Viên Mục Dã kiêu căng thân thiện.

Viên Mục Dã thâm sủng sốt, không biết mình đắc tội với bà chị này bao giờ. Nhưng cậu suy nghĩ cả buổi mà vẫn hoàn toàn không có ấn tượng gì với người phụ nữ trước mặt. Ít nhất vào ban ngày cậu chưa từng gặp ai như vậy.

Thấy thế, Thạch Lỗi cảnh giác nhìn người phụ nữ và hỏi: “Bà chị ơi, không biết chị đứng trước cổng nhà tôi có chuyện gì không?”

Lúc này người qua đường ở bên cạnh thấy thế bèn vội bước tới, cười xòa: “Ngại quá! Đầu óc cô ta không được bình thường cho lắm. Các cậu đừng chấp nhậ với cô ta.” Nói xong thì lôi tuột người đi.

Đương nhiên bọn họ sẽ không tin mấy câu vớ vẩn của người qua đường kia. Ánh mắt người phụ nữ kia nhìn về phía Viên Mục Dã rõ ràng tràn ngập thù hận, tuyệt đối không thể dùng câu “đầu óc không được bình thường” là có thể nói cho qua...

Bởi vì nếu chị ta đúng là bà điên thật, sao có thể chỉ nhìn chăm chăm vào Viên Mục Dã được? Hơn nữa Viên Mục Dã nghĩ nát óc cả buổi, vẫn thấy chắc chắn mình chưa từng gặp người phụ nữ này.

Lúc ấy ba người cũng không để chuyện này trong lòng, chỉ coi là có thể đối phương nhận nhầm người, kết quả khi bọn họ đến hiệu sách của Sài Vũ lại thấy bà điên kia bám đuôi theo đến.

Thấy ba người Viên Mục Dã đến, Sài Vũ lập tức đứng dậy đón, nhưng cùng lúc nhìn thấy bà điên đi theo sau bọn họ, sắc mặt anh ta khẽ thay đổi và nói vọng về phía đối phương: “Chị Vương, sao chị lại tới đây?!”

Dường như bà điên rất sợ Sài Vũ, nghe anh ta nói như vậy thì lập tức nghiêm mặt lại, sau đó hơi hoảng hốt xoay người bỏ đi.

Viên Mục Dã lấy làm lạ nhìn Sài Vũ: “Chị Vương kia bị làm sao thế? Vừa rồi chị ta bám theo chúng tôi suốt.”

Sài Vũ bất đắc dĩ nói: “Ngại quá, đã dọa đến các anh rồi hả? Thật ra chị Vương cũng rất đáng thương, mấy năm trước con trai chị ấy qua đời do tai nạn. Từ đó về sau đầu óc chị ấy trở nên không được bình thường, vừa thấy có người bên ngoài tới thị trấn thì nghĩ là hung thủ hại chết con trai mình.”

Viên Mục Dã nhíu mày, hỏi: “Con trai chị ấy bị sao mà chết?”

Sài Vũ thở dài, đáp: “Chúng tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết cậu ta đến nơi khác làm việc và qua đời vì một tai nạn.”

Vừa đúng lúc An Tĩnh đi từ trong ra, thấy ba người Viên Mục Dã tới, cô ta bèn cười, chào mấy người: “Sao cứ đứng ở cửa tiệm thế, mau vào trong ngồi đi!”

Ba người thuận thế đi vào hiệu sách. Thạch Lỗi nhìn ngó khắp mọi nơi: “Hai vợ chồng anh chị đều ở đây trông cửa hàng rồi bỏ con trai ở đâu?”

An Tĩnh nở nụ cười: “Đêm qua thằng nhóc vừa khóc vừa quậy, vốn chẳng ngủ được chút nào, giờ này đang ngủ như heo

ấy...”

Thạch Lỗi nhận ra rõ ràng đối phương không muốn cho bọn họ gặp đứa trẻ, vì thế gã tỏ vẻ bất đắc dĩ và nói với Viên Mục Dã: “Xem đi, tôi nói lúc này tới chắc chắn Tiểu Bảo đang ngủ mà cậu không nghe. Cậu đó, thích trẻ con quá mà.”

Viên Mục Dã hùa theo lời gã, tỏ ra hơi thất vọng: “Xem ra chúng ta không tới đúng lúc rồi.”

Hai vợ chồng Sài Vũ ngờ vực nhìn ba người bọn họ. Thạch Lỗi cười giải thích: “Thằng em này cực kỳ thích trẻ con. Lần đầu tiên nhìn thấy chị Sài đây Tiểu Bảo ra ngoài đã muốn sấn lại coi rồi. Nhưng cậu ta ngại nên không dám.”

An Tĩnh cười hỏi: “Anh Viên lập gia đình chưa?”

Viên Mục Dã đáp hơi xấu hổ: “Vẫn chưa...”

An Tĩnh gật đầu: “Thảo nào... Mấy ngày nay Tiểu Bảo cảm lạnh nhẹ, cho nên tôi không muốn để con gặp gió, bởi vậy mới che kín mít. Như vậy đi, chờ bệnh của Tiểu Bảo khá hơn một chút, tôi sẽ bế con sang tìm các anh chơi.”

Đã nói đến nước này, dĩ nhiên ba người Viên Mục Dã không tiện nói gì thêm nữa. Họ ngồi ở hiệu sách một lát rồi đứng dậy rời đi.

Trên đường về, A Triết bực bội nhìn những cửa hàng bên đường: “Những cửa hàng kia thật sự có khách tới à? Các anh xem hiệu sách của Sài Vũ đi, chúng ta ngồi trong đây rõ là lâu mà chẳng có một người khách nào. Không biết mấy người buôn bán của thị trấn này kiếm tiền bằng cái gì nữa.”

“Tôi thấy làm ăn uống ở đây tốt thế còn gì? Cậu xem cửa hàng đồ ăn sáng mà chúng ta đến đây, buôn bán đắt hàng biết bao nhiêu!!” Thạch Lỗi vừa nói vừa quan sát mọi nơi. Bỗng gã nhìn thấy ở góc tường cách đó không xa có một ông già ăn xin đang ngồi.

Viên Mục Dã thấy bước chân Thạch Lỗi dần dần chậm lại, cậu bèn nhìn theo ánh mắt gã, và dĩ nhiên cũng thấy ông già ăn xin chẳng ăn khớp gì với cảnh vật xung quanh kia.

“Cái gì thế này? Không phải nói là thị trấn này rất hài hòa ư? Mọi người đều an cư lạc nghiệp, sao đột nhiên lòi ra một ông

già ăn xin thế?” A Triết hơi giật mình.

Thạch Lỗi chớp mắt, nói: “Nếu ông ta là ăn xin, chắc chắn không phải người địa phương rồi. Đi, chúng ta mua ít đồ ăn đến an ủi ông bác ăn xin này một chút.”

Ông già ăn xin đang dựa nghiêng vào góc tường phơi nắng đột nhiên cảm thấy ánh sáng trước mặt tối lại. Ông ta mở mắt ra thì nhìn thấy ba thanh niên trông lạ mặt đang mỉm cười đứng trước mặt mình.

“Các cậu ơi xin thương xót, cho chút tiền ăn cơm đi!” Xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, ông già ăn xin thều thào nói một câu kịch mà ngày thường quen dùng.

Thạch Lỗi mỉm cười ngồi xổm xuống, sau đó đưa một túi bánh mì và nước cho ông ta: “Bác ơi, bác cầm mấy thứ này ăn trước đi, không đủ thì ngày mai chúng tôi lại mua cho bác.”

Có lẽ cả đời ông già ăn xin cũng chưa gặp được người cho nào khảng khái mà lại còn chủ động như vậy, nên không kìm được sự tò mò, ông ta nhìn ba người thanh niên trước mặt từ trên xuống dưới, sau đó cười nói: “Ba cậu đúng là người tốt, mấy thứ này đủ cho ông già ăn xin đây ăn mấy ngày rồi.”

Viên Mục Dã cũng ngồi xổm xuống nói với ông già ăn xin: “Bác ơi, bác cũng là người nơi khác tới ư? Sao bác ở lại đây kiếm ăn thế?”

Chương 996: Lật mặt

Nghe vậy, mắt ông già ăn xin toát lên tia cảnh giác: “Cậu quan tâm tôi là người ở đâu làm gì? Tôi xin cơm bằng bản lĩnh của mình, không trộm cũng không cướp...”

Viên Mục Dã vội giải thích: “Bác hiểu lầm rồi, cháu thấy cuộc sống của người dân thị trấn cũng không tệ lắm, mọi nhà đều có đất đai tổ tiên để lại, cho nên mới đoán có lẽ bác không phải người địa phương.”

Ông già ăn xin nở nụ cười cay đắng: “Mỗi người ai cũng có số. Tôi không phước lớn đến độ tổ tiên có thể có đất đai ở nơi quái quỷ này.”

Viên Mục Dã nhận ra trong lời nói của ông già ăn xin có ẩn ý, cậu bèn cười hỏi: “Bác ơi, bác làm nghề này mà sao không đến nơi khác? Bình thường thị trấn này chẳng có lấy một khách du lịch, bác ở đây cũng chỉ kiếm miếng ăn miếng uống được thôi...”

Ông già ăn xin ngăn người, sau đó thở dài đáp: “Có thể đi thì ai muốn ở đâu! Chàng trai à, ba cậu từ nơi khác đến đây làm gì? Không phải lại tới mua nhà cổ của nhà họ Ngô chứ?”

Viên Mục Dã cười nói: “Sao ạ? Bác cũng biết chuyện nhà cổ của nhà họ Ngô ư?”

Ai ngờ ông già ăn xin lại đột ngột sầm mặt xuống, sau đó đẽ thấp giọng nói: “Căn nhà đó không mua được đâu. Nể tình các cậu bố thí cho lão cháu cơm này, hãy nghe một lời khuyên của tôi, đi nhanh đi!”

Ba người Viên Mục Dã đều sửng sốt, bởi vì đây là người đầu tiên bảo bọn họ nhanh rời khỏi đây kể từ khi họ bước vào thị trấn. Viên Mục Dã hiểu, có lẽ ông già ăn xin này mới là người bình thường duy nhất trong thị trấn.

Đúng lúc này có người đi ngang qua, ông già ăn xin lập tức nở nụ cười công thức hóa của ông ta: “Cảm ơn các cậu tốt bụng,

người tốt nhất định sẽ được đền đáp!”

Sau khi thấy người qua đường kia đã đi xa, ông già ăn xin lập tức tắt nụ cười: “Mau cách xa tôi ra, bọn họ đã theo dõi các cậu rồi!”

“Bọn họ là ai?” Viên Mục Dã vội vàng hỏi.

Đáng tiếc dù thế nào ông già ăn xin cũng không muốn nói gì thêm nữa, chỉ liên tục hồi thúc bọn họ mau đi xa ra, về sau đừng đến tìm ông ta nữa!

Viên Mục Dã nhận ra sự sợ hãi trong mắt ông già ăn xin, đành phải nói luôn miệng: “Đi ngay đây, đi ngay đây! Bác nghỉ ngơi đi...”

Vốn tưởng rằng ông già ăn xin sẽ không nói gì thêm với bọn họ, ai ngờ khi chuẩn bị xoay người đi, bọn họ bỗng nghe thấy đối phương lầm bầm bảo: “Chàng trai, hãy nghe lời khuyên của ông già ăn xin này. Nếu muốn còn mạng mà rời khỏi đây, tuyệt đối đừng ăn đồ ăn của thị trấn nữa.”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn lại, ông già ăn xin đã úp cái mũ rom rách bươm lên trên mặt, tiếp tục dựa vào chân tường ngủ ngon. Ba người bọn họ nhìn lẫn nhau, sau đó đi về với sắc mặt nặng nề.

Trở lại cửa nhà cũ của nhà họ Ngô, Thạch Lỗi ra hiệu bằng mắt cho Viên Mục Dã và A Triết lên xe trước. Dường như giờ chỉ có không gian nho nhỏ trong xe mới là khoảng trời thật sự thuộc về ba người bọn họ, còn những nơi khác đều sẽ có nguy cơ tứ phía bất cứ lúc nào.

A Triết hơi bất an hỏi: “Những lời vừa rồi của ông già ăn xin nghĩa là gì? Tại sao lại tuyệt đối đừng ăn đồ của thị trấn nữa?”

Thạch Lỗi cười đều: “Thế nào? Sợ hả? Ai bảo cậu ăn nhiều nhất!”

A Triết trợn to mắt: “Ai bảo hai người mua rồi không ăn? Lãng phí rất đáng xấu hổ có biết không? Nhìn hai tên các anh là biết hồi nhỏ chưa từng chịu đói!”

Thạch Lỗi vươn tay móc ra một ít đồ ăn vặt trong cốp xe: “Ăn cái này lót dạ trước đi, may mà lúc tới trên xe có chuẩn bị một ít.”

Lúc này Viên Mục Dã đâu còn bụng dạ ăn cơm. Cậu còn đang nghĩ đến lời ông già ăn xin: “Chắc hẳn ông bác đó biết điều gì, nhưng rõ ràng là ông ta kiêng kỵ những người khác trong thị trấn nên không dám nói thật với chúng ta.”

Thạch Lỗi ngáp: “Ăn mau đi, ăn xong rồi ba chúng ta tranh thủ thời gian chớp mắt ở trên xe một lát. E rằng tối hôm nay sẽ là một đêm không ngủ đó...”

Viên Mục Dã ăn láo nháo vài miếng: “Anh muốn đến tối lại đi tìm ông già ăn xin kia à?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Ừ, ban ngày ban mặt đi gặp ông ta, chắc hẳn ông ta sẽ chẳng nói gì đâu... Buổi tối lên đến gặp ông ta rồi hơi ép buộc và dụ dỗ một chút, không chừng có thể để lộ cho chúng ta biết ít tình hình thực tế thì sao.”

Tối hôm qua cả ba người đều không ngủ cả đêm, bởi vậy bọn họ gần như vừa nhắm mắt lại là ngủ ngay. Khi Viên Mục Dã tỉnh dậy, sắc trời bên ngoài đã đen hắc. Cậu ngồi dậy vắn vẹo vai gáy, sau đó vỗ Thạch Lỗi và A Triết còn đang ngủ: “Trời tối rồi, mau dậy đi.”

Ai ngờ hai người vẫn không nhúc nhích, chẳng hề có dấu hiệu tỉnh lại... Lòng Viên Mục Dã lập tức chùng xuống, cậu nhìn ngoài cửa sổ rồi lại trông tình trạng trong xe, nhất thời không phân biệt rõ mọi việc trước mắt là hiện thực hay là mơ.

Bình tĩnh lại rồi, Viên Mục Dã thử véo bản thân, phát hiện không có cảm giác gì nên hiểu ngay ắt hẳn giờ mình đang nằm mơ. Vì thế lúc này cậu mới yên lòng lại. Nhưng hiện giờ vấn đề là, cậu nên tỉnh lại khỏi giấc mơ này như thế nào đây?

Viên Mục Dã hiểu mình không thể ở mãi trong xe, nếu không cậu sẽ không tỉnh lại được, hơn nữa cậu cũng muốn xem những ký ức luôn ẩn sâu trong đầu mình rốt cuộc là gì...

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã bèn đẩy cửa xuống xe, nhưng bên ngoài thật sự tối quá, giờ tay không thấy năm ngón. “Kỹ năng” có thể nhìn thấy mọi thứ trong bóng tối ở hiện thực dường như mất linh, chỉ có thể sờ soạng nhích lên trước từng chút một bằng cảm giác.

Đột nhiên, đằng trước lại vang lên những tiếng bước chân quen thuộc. Viên Mục Dã cảm thấy yên tâm hơn, ít nhất cậu

có thể đi theo tiếng bước chân, không cần phải sờ soạng lung tung khắp nơi nữa.

Tiếng bước chân này đã xuất hiện trong những giấc mơ của Viên Mục Dã không chỉ một lần. Mặc dù cậu không tài nào nhớ ra đối phương là ai, nhưng số phận định sẵn khiến cậu cảm thấy đây ắt hẳn là người mình rất quen thuộc.

“Viên! Cậu có thể dừng như vậy nữa được không!?” Giọng Đoàn Phong đột ngột vang lên từ phía sau, dọa Viên Mục Dã giật nảy.

Đó là giọng điệu mà trước giờ Viên Mục Dã chưa bao giờ nghe thấy, gần giống như thương lượng và cầu xin. Cậu chẳng bao giờ ngờ rằng Đoàn Phong sẽ nói chuyện với mình bằng giọng điệu kiểu này. Vì thế Viên Mục Dã vô thức đứng ở tại chỗ, thử hỏi: “Đội trưởng Đoàn?”

Kết quả Viên Mục Dã chưa kịp nhìn rõ ràng mọi thứ trước mắt, bóng dáng Đoàn Phong lại đột nhiên xuất hiện. Anh ta bước lên đám thạt mạnh vào Viên Mục Dã, đánh cậu ngã vật ra đất. Cú đấm này hoàn toàn đánh cho Viên Mục Dã ngớ ngẩn luôn, bởi vì trong ấn tượng của cậu, trước giờ Đoàn Phong chưa từng trở mặt với mình, càng đừng nói là ra tay đánh.

Đơn giản đây chỉ là giấc mơ của Viên Mục Dã, cho nên cậu vốn không hề cảm thấy đau, nhưng dường như Đoàn Phong trước mặt cũng không muốn dừng tay. Anh ta tóm cổ Viên Mục Dã lên khỏi mặt đất, nhắc tay muốn đánh cú đấm thứ hai...

Trong cơn hoảng loạn, Viên Mục Dã nhắm mắt kêu lên: “Đội trưởng Đoàn!”

Chương 997: Khứu giác siêu nhảy

Nắm đầm của Đoàn Phong chỉ cách mặt Viên Mục Dã 0,01 mét khi ngừng lại đột ngột, sau đó anh ta nói bằng vẻ mặt không thể chịu đựng nổi: “Có phải đầu óc cậu bị úng nước không?! Cậu không muốn sống nữa hay sao!?”

Viên Mục Dã âm thầm cân nhắc, trước kia mình đã trải qua chuyện gì không muốn sống nữa mà có thể khiến Đoàn Phong tức đến vậy nhỉ!? Ai ngờ mới chỉ nghĩ đến thôi thì cậu thoát cái đã cảm thấy đầu đau như búa bổ, Đoàn Phong đứng trước mặt cũng trở nên ngày càng mờ ảo.

“Viên Mục Dã? Viên Mục Dã!?” Giọng Thạch Lỗi từ xa vọng vào tai Viên Mục Dã, cậu hốt hoảng mở mắt và thấy mình vẫn ngồi ở trong xe, còn Thạch Lỗi và A Triết đang lo lắng nhìn cậu.

“Sao vậy?” Viên Mục Dã hỏi bằng giọng hơi khàn.

“Cậu gặp ác mộng.” A Triết nói sâu xa.

Viên Mục Dã vội ngồi dậy ngay ngắn, sau đó xoa mặt, muốn cho mình nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Gần đây cậu... thường xuyên gặp ác mộng à?” Thạch Lỗi đột nhiên hỏi bằng giọng nặng nề

Viên Mục Dã đáp hơi bất đắc dĩ: “Thỉnh thoảng thôi! Vừa rồi tôi đã ngủ bao lâu?”

Thạch Lỗi nhìn đồng hồ rồi đáp: “Khoảng ba tiếng.”

Viên Mục Dã vận bả vai hơi cứng đờ, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phát hiện sắc trời bên ngoài còn sớm, cũng không xuất hiện cảnh tối om như trong mơ, lúc này cậu mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Thạch Lỗi hơi lo về việc Viên Mục Dã thường xuyên gặp ác mộng, nhưng gã thấy Viên Mục Dã không muốn nhiều lời nên cũng không hỏi gì thêm... Thật ra cho dù Viên Mục Dã không nói, trong lòng Thạch Lỗi cũng hiểu là thế nào.

Dù sao ép buộc rút một phần ký ức của Viên Mục Dã ra cũng là hành vi trái với đặc tính sinh lý của cơ thể người. Hơn nữa, tuy nghiên cứu này tên là rút ký ức ra, nhưng cũng không phải thật sự rút ký ức trong đầu người ta ra, mà là sử dụng một phương pháp kỹ thuật đặc biệt để xóa một vài ký ức ngắn hạn. Trước mắt, kỹ thuật này chưa hoàn thiện, cho nên chắc chắn sẽ xuất hiện những đoạn ký ức bật ra đột ngột như thế...

Thạch Lỗi nhìn ngoài cửa sổ và bảo: “Chúng ta không thể ở mãi trong xe. Các cậu nhìn người đi đường bên ngoài đi, người đến người đi ngược xuôi, tất cả đều bận rộn chuyện của từng người, nhưng thật ra lại là tới lui để giám sát chúng ta đây.”

Sau khi nói xong, gã chỉ vào một bà cụ xách giỏ rau: “Bà già này đã đi tới đi lui qua đây bốn lượt rồi. Nếu chúng ta vẫn không vào nhà, có lẽ bà ta sẽ đi miết đến lúc trời tối luôn.”

Viên Mục Dã nhìn những người đi đường gần đó: “Không phải những người này sẽ mãi không về nhà luôn đấy chứ!”

Thạch Lỗi cười: “Đương nhiên là không, bọn họ chỉ đang chờ chúng ta về nhà mà thôi...”

Sự thật chứng minh, khi ba người Viên Mục Dã vào nhà rồi, người đi đường trên phố cũng nhanh chóng biến mất giống như bị “giới nghiêm”. Viên Mục Dã nhìn xuyên qua khe cửa cả buổi, nhưng chẳng thấy một người đi đường nào đi ngang qua.

A Triết chen chúc ở khe cửa bên dưới Viên Mục Dã mà khẽ thì thầm: “Đúng là đang giám sát chúng ta à?”

Viên Mục Dã vỗ đầu gã: “Đừng nhìn nữa, vào nhà đi!”

Sau nửa đêm, một mình Viên Mục Dã đứng ở trong sân nghe động tĩnh ngoài đường, sau khi xác định ngoài cửa đã rất lâu không có tiếng động nữa, lúc này cậu mới vào nhà nói với Thạch Lỗi và A Triết: “Đến giờ rồi, có thể xuất phát.”

Để bảo đảm an toàn, ba người cũng không chọn đi ra ngoài từ cổng chính, mà là đi thẳng tới sân sau, trèo tường ra ngoài. Bọn họ vốn tưởng rằng đằng sau căn nhà vẫn là nhà dân, kết quả ba người đi ra ngoài mới phát hiện là đường phố hoàn toàn xa lạ...

May mà Viên Mục Dã có cảm giác rất tốt về phương hướng, cậu nhanh chóng dẫn Thạch Lỗi và A Triết vòng trở về con đường lúc trước đã gặp được ông già ăn xin. Ban ngày, đây chắc là con phố buôn bán đông đúc nhất thị trấn, nhưng lúc này lại quanh quẩn đến mức chẳng có bóng ma nào.

Không biết cố tình hay sao mà lúc này trong thị trấn chỉ có đường phố ở gần căn nhà cổ của nhà họ Ngô là còn đèn đường sáng, như thể tất cả nguồn năng lượng của thị trấn đều tập trung tới quanh căn nhà đó vậy, còn những chỗ khác lại chẳng có chút xíu ánh sáng nào.

Ai ngờ khi đi đến chỗ đã gặp được ông già ăn xin vào ban ngày, bọn họ chẳng thấy bóng dáng đối phương đâu, chỉ bỏ lại một tấm bìa cứng làm đệm lẳng lẳng nằm ở đó.

A Triết cười gượng: “Đấy, người ta tan làm rồi! Về đi...”

Viên Mục Dã vội ra hiệu suýt với gã, sau đó cậu ngồi xổm xuống chỗ của ông già ăn xin quan sát một lát. Từ mùi còn sót lại trên bìa cứng, Viên Mục Dã đã biết phương hướng đại khái của ông già ăn xin rồi, vì thế cậu đứng dậy nói với hai người Thạch Lỗi: “Đi, theo sát tôi...”

A Triết tỏ vẻ chẳng hiểu gì: “Sao thế? Chẳng lẽ cậu còn gán định vị cho ông già ăn xin à?”

Viên Mục Dã cũng không lên tiếng, mà xoay người đi vào một con hẻm nhỏ bên cạnh...

Thạch Lỗi thấy thế thì bảo A Triết: “Qua xem thử chẳng phải sẽ biết ư?!”

Sau đó bọn họ đi theo sau Viên Mục Dã vòng tới vòng lui, đi tới bên cạnh một miệng cống bỏ hoang từ lâu.

A Triết nghi ngờ hỏi: “Ông già ăn xin ở đây ư?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ồ bên trong đấy, vào đi thôi!”

“Làm sao cậu biết được?” A Triết khẽ giật mình.

Viên Mục Dã mỉm cười chỉ lên mũi của mình: “Đoán được...”

“Thật hay giả vậy? Hiện giờ khứu giác của cậu có thể so với chó cảnh sát đó nha!” A Triết không tin tưởng cho lắm.

So sánh với A Triết kinh ngạc hết mức, dường như Thạch Lỗi lại không hề bất ngờ, mà suốt đường đi, Viên Mục Dã cũng cảm thấy sau khi mình tỉnh lại có sự thay đổi rất lớn. Từ việc nhìn rõ trong đêm trước đó, đến khứu giác nhanh nhạy bây giờ, chúng đều không giống như là khả năng siêu phàm mà người bình thường có thể có được.

Một suy nghĩ hơi hoang đường đột nhiên nảy ra trong đầu Viên Mục Dã, chẳng lẽ hiện giờ mình đã là siêu chiến sĩ do tập đoàn chế tạo ra hay sao?!

Suy nghĩ này khiến trong lòng Viên Mục Dã cảm thấy khủng hoảng cực độ, bởi vì từ trước đến nay cậu luôn cho rằng trên thế giới này vốn không tồn tại siêu chiến sĩ gì cả! Mặc dù là có... đó cũng chỉ là máy móc không có tình cảm mà thôi.

Lối vào cổng treo vài miếng bao tải rách, miễn cưỡng coi như có thể che mưa chắn gió, tuy điều kiện hơi kém nhưng chắc đây đã là chỗ nương thân tốt nhất mà ông già ăn xin có thể tìm được rồi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã xốc bao tải lên và chui vào, kết quả mới vừa vào, một chiếc tua-vít đã kề lên cổ cậu!

Viên Mục Dã vội giơ hai tay lên: “Bác ơi, là chúng cháu mà...”

Ông già ăn xin sững sốt, sau đó chậm chậm hạ tua-vít xuống, hỏi bằng vẻ mặt ngờ vực: “Làm sao các cậu tìm được tới đây?!”

A Triết bước theo sau và chỉ vào Viên Mục Dã: “Cậu ấy có mũi chó, ngửi mùi rồi tìm lại đây...”

Chương 998: Bác Tất

Dù nửa tin nửa ngờ nhưng ông già ăn xin cũng buông lỏng sự cảnh giác với mấy người, ông ta thở dài nói: “Cậu nói xem ba thằng nhóc con các cậu, có hơi sức đi tìm tôi không bằng rời khỏi thị trấn sớm đi! Không chừng còn có thể giữ được cái mạng nhỏ.”

Viên Mục Dã thấy đối phương không muốn đuổi bọn họ đi nên nhanh chóng sán lại gần: “Bác à, cháu biết ban ngày bác có mấy lời không tiện nói, cho nên cháu mới tới đây tìm bác lúc nửa đêm là muốn hỏi xem rốt cuộc nơi này là thế nào? Sao ai ai cũng kỳ lạ thế?”

Ông già ăn xin cười nói: “Chàng trai, đôi khi biết nhiều quá không phải chuyện tốt đâu. Hãy nghe lời tôi khuyên, thừa dịp giờ vẫn có thể ra ngoài, nhanh chóng rời khỏi đây đi!”

Viên Mục Dã thở dài: “Bác, bọn cháu đã mua nhà hết hơn mười triệu tệ đó? Không thể ném đi một cách vô ích như vậy được.”

“Tiền quan trọng hay là mạng sống quan trọng? Tôi chỉ nói đến đây, đi hay ở tự các cậu chọn!” Ông già ăn xin có vẻ không vui.

Viên Mục Dã còn muốn nói gì nữa, nhưng lại bị Thạch Lỗi đá mắt sang ngăn cản. Gã thầm hiểu ông già ăn xin sẽ không dễ dàng để lộ bí mật của thị trấn, vì thế gã cười hỏi: “Bác họ gì thế? Tốt xấu gì bác cũng từng chỉ dạy cho chúng tôi... cũng đâu thể không biết bác họ gì được?”

Ông già ăn xin thở dài: “Có biết hay không có gì khác nhau đâu? Thôi, thấy ba cậu là những người duy nhất chú ý tới ông già ăn xin như tôi bao nhiêu năm qua, nói cho các cậu biết cũng không sao. Tôi họ Tất.”

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều sửng sốt, bởi vì bọn họ đều vô thức nghĩ tới người quản lý tiền nông họ Tất của nhà họ Ngô

năm xưa. Vì vậy Viên Mục Dĩ bèn thử hỏi: “Bác Tất, tổ tiên nhà bác có ai từng làm quản lý tiền nong ở nhà họ Ngô không?”

Nghe thế, sắc mặt bác Tất thoát cái thay đổi, lập tức xua tay liên tục: “Tôi không biết các cậu đang nói gì... Các cậu đi nhanh đi! Đi nhanh đi!!”

Thạch Lỗi lấy cuốn sổ cái tìm thấy ở nhà cổ ra ném xuống trước mặt đối phương: “Ông Tất, ông không định xem sổ sách mình từng ghi chép năm xưa ư?”

Bác Tất không ngờ mình lại bị vạch trần thân phận một cách đột ngột như thế nên nhìn về phía Thạch Lỗi với sắc mặt trắng bệch: “Cậu... Làm sao mà cậu biết được?”

Viên Mục Dĩ và A Triết cũng đều sửng sốt. Vừa rồi nghe thấy ông già ăn xin nói mình họ Tất, Viên Mục Dĩ cũng chỉ đoán có thể là đời sau của người quản lý tiền nong họ Tất thôi, nào ngờ được đối phương lại chính là ông ta!

Thạch Lỗi cười nói: “Đơn giản thôi. Đầu tiên là họ Tất không thường thấy, khả năng xuất hiện hai người họ Tất ở nơi nhỏ hẹp thế này mà không có bất cứ quan hệ gì cực kỳ bé nhỏ. Đương nhiên, chủ yếu là mấy chữ ông viết ở trên tường không khác nét chữ trong sổ sách, rất dễ phân biệt.”

Phải nói ông quản lý tiền nong họ Tất sống đến bây giờ ít nhất cũng sắp tám, chín mươi tuổi rồi. Nhưng bác Tất trước mặt nhiều nhất cũng chỉ tầm hơn 50 tuổi thôi. Nếu không phải Thạch Lỗi nói với giọng chắc chắn, Viên Mục Dĩ và A Triết thật sự khó tin nổi vào hai mắt của mình.

Bác Tất cầm lấy cuốn sổ cái, hỏi bằng vẻ mặt mờ mịt: “Rốt cuộc mấy cậu là ai? Tại sao lại có thứ này?”

Thạch Lỗi cũng không trả lời ông ta mà hỏi ngược lại một vấn đề: “Tôi rất tò mò, làm sao ông sống được đến bây giờ?”

“Nếu tôi nói tôi đã muốn chết từ lâu rồi, nhưng cơ bản là không chết được... các cậu tin không?” Bác Tất cười khò.

Thạch Lỗi ngẫm nghĩ rồi đáp: “Nói cách khác, tình trạng hiện giờ của ông là không chết được mà cũng không đi được, đúng không?”

Bác Tất gật đầu một cách bất đắc dĩ: “Tôi vốn là một cây lục bình không gốc rễ ở đây, năm xưa tôi đi theo gia đình ông Ngô dọn đến thị trấn, nhưng chuyện xảy ra sau đó thật sự khiến tôi không ngờ.”

“Rốt cuộc năm xưa đã xảy ra chuyện gì? Tại sao thị trấn chỉ có căn nhà cổ của nhà họ Ngô đổi chủ nhiều lần, còn những nhà khác chưa hề có ai bán đi? Còn nữa, giếng cổ trong mỗi nhà là thế nào!?” Viên Mục Dã hỏi một tràng câu hỏi như bắn súng liên thanh.

Bác Tất thấy nhóm Viên Mục Dã biết nhiều hơn hẳn trong tưởng tượng của mình, ông ta đành phải thở dài, nói: “Được rồi... Tôi thấy chắc là mấy cậu không phải người bình thường, cũng có thể nói cho các cậu biết, hơn nữa bí mật này đã che giấu thời gian quá dài rồi. Tôi thật sự hy vọng các cậu có thể kết thúc nó hoàn toàn, tránh cho người vô tội trở thành vật tế của thị trấn.”

Sau đó bác Tất từ từ kể ra chuyện năm đó cho ba người. Lúc ấy nhà họ Ngô vốn là gia đình giàu có ở thành phố, nhưng bởi vì cạnh tranh làm ăn không đang hoàng, bị đối thủ chặt đứt dòng tiền, bởi vậy gia cảnh sa sút...

Ông chủ nhà họ Ngô là Ngô Ngọc Xương nản lòng thoái chí, dẫn cả gia đình già trẻ dời tới nơi đây, muốn sống cuộc sống bình yên và không có sóng gió mấy năm. Nhưng ông ta chẳng thể ngờ, căn nhà trông như ông ta mua được với giá khá hời lại là cái bẫy đòi mạng.

Khi vừa mới đến thị trấn, người nhà họ Ngô phát hiện tất cả cư dân nơi này đều cực kỳ hiếu khách, chẳng hề có chuyện ma cũ bắt nạt ma mới. Lúc ban đầu, ngay cả bác Tất cũng cảm thấy sống tiếp ở một nơi bình lặng như vậy ắt hẳn là một lựa chọn tuyệt vời... Ai ngờ sau khi ở được một khoảng thời gian, bọn họ bắt đầu dần dần nhận ra sự việc có gì đó không bình thường.

Đầu tiên là lâu lâu người hầu trong nhà sẽ mất tích. Đó là một thời đại bấp bênh, thỉnh thoảng có một hai người hầu bỏ trốn khỏi nhà cũng rất bình thường, nhưng mà liên tiếp xuất hiện chuyện như thế này thì hơi khác thường.

Ban đầu ông Ngô còn từng đi báo cho cảnh sát thị trấn, nhưng sau khi cảnh sát thị trấn tới, họ chỉ làm việc qua loa một cách đơn giản, dường như đã xác định chắc chắn những người hầu chạy trốn kia sẽ không trở về nữa...

Thời gian dài, người hầu nhà họ Ngô càng ngày càng ít, mặc dù sau đó lục tục đưa tới thêm, nhưng sẽ nhanh chóng mất tích nữa... Sau cùng ông Ngô không hề nhận người từ ngoài vào nữa, mà là mời vài phụ nữ trong thị trấn đến làm việc, lúc này mới không tiếp tục xảy ra chuyện người hầu mất tích.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, không bao lâu sau, cô chủ nhà họ Ngô lại mất tích, nhưng lần này ông Ngô lại tỏ ra rất lạ, không những thờ ơ với việc đó, thậm chí còn không đến cục cảnh sát thị trấn báo án.

Năm đó cô chủ nhà họ Ngô chỉ có 9 tuổi, cô bé hoạt bát đáng yêu khiến ai cũng mến, cả nhà từ trên xuống dưới đều vô cùng thích cô bé. Hồi ấy bác Tất là quản gia của nhà họ Ngô, ông ta càng thật lòng thật dạ thích cô nhóc này. Nhưng thái độ của ông chủ lại cực kỳ lạ, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Trong lòng bác Tất lấy làm khó hiểu, nhưng ông Ngô lại ra lệnh trên dưới cả phủ không được đề cập đến việc này nữa. Cùng lúc đó ông ta đưa cậu chủ nhà họ Ngô đang đi học ở thành phố là Ngô Hải Bằng ra nước ngoài du học ngay trong đêm...

Mấy năm sau ông Ngô bị bệnh qua đời, trong nhà cũng chỉ còn lại bà Ngô sức khỏe yếu ớt.

Chương 999: Không thể rời khỏi

Mặc dù trước khi chết, ông Ngô hết lần này đến lần khác cảm thông báo cho cậu chủ trở về gấp để chịu tang. Nhưng sau khi ông qua đời, bác Tất vẫn viết thư liên hệ với cậu chủ Ngô Hải Bằng, hy vọng cậu ấy có thể trở về kế thừa gia nghiệp, lèo lái cục diện rối rắm của nhà họ Ngô. Nhưng mãi đến khi bà Ngô chết bệnh, đối phương cũng không trở về.

Mấy năm sau, có một gia đình từ bên ngoài đến thị trấn, nói là Ngô Hải Bằng đã bán căn nhà cũ của nhà họ Ngô cho họ, bảo bác Tất nhanh chóng dọn ra khỏi nhà cũ trong vòng một ngày.

Thật ra bác Tất đã không còn lấy một đồng tiền lương nào của nhà họ Ngô từ nhiều năm nay rồi. Trước khi bà Ngô mất, trừ căn nhà ra, nhà họ Ngô chẳng còn bất cứ khoản tiền thu vào nào, bởi vậy bác Tất bèn lấy ít tiền để dành của mình ra giúp. Hiện giờ bị người ta đuổi ra khỏi nhà họ Ngô, không những ông ta không có chốn để đi, lại còn không xu dính túi.

Lúc mới bị đuổi ra, bác Tất cũng từng nghĩ muốn về quê dưỡng lão, nhưng khi ông ta chuẩn bị đi thì lại kinh hãi phát hiện mình càng rời xa thị trấn, cơ thể càng yếu đi. Trái ngược, ông ta càng gần thị trấn thì cơ thể càng có sức lực. Khi quay về thị trấn, cơ thể lại hoàn toàn khôi phục bình thường.

Chưa từ bỏ ý định, bác Tất thử thêm mấy lần, kết quả cuối cùng đều không thể không bò lại xin giúp đỡ. Lúc này ông ta mới cảm thấy sự việc khác lạ, ngẫm lại mấy năm trước ông Ngô giữ kín như bưng, trước khi chết lại chẳng nói gì cũng không đồng ý cho con trai trở về gấp chịu tang? Chẳng lẽ tất cả ngọn nguồn là bởi vì một khi đã vào thị trấn thì sẽ không bao giờ có thể rời khỏi đây sao?

Quay trở lại thị trấn một lần nữa, cuối cùng bác Tất không cảm nhận được sự nhiệt tình của cư dân thị trấn nữa. Ánh mắt bọn

họ nhìn về phía ông ta đáng sợ như nhìn một đồng rác vô dụng. Ông ta bỗng thấy mấy năm nay mình sống mơ màng quá, cơ thể càng giống như bị đào rỗng tuếch.

Cũng bắt đầu từ lúc ấy, bác Tất trở thành người ăn xin của thị trấn, sống kéo dài hơi tàn đến bây giờ. Lúc ban đầu, ông ta cũng không hiểu tại sao mình lại mắc kẹt trong thị trấn, chẳng lẽ là mình đã bị nguyên rửa hay sao?

Sau này, trong những năm tháng làm ăn xin, ông ta phát hiện chưa một ai trong số cư dân của thị trấn muốn ra khỏi nơi đây. Trái ngược lại, bọn họ cực hoan nghênh người bên ngoài đến thị trấn, giống như năm đó người nhà họ Ngô tới vậy.

Về sau, căn nhà cổ của nhà họ Ngô liên tục đổi chủ, bác Tất cũng nắm bắt được quy luật trong đó, hễ ai dọn vào nhà cũ của nhà họ Ngô, cuối cùng đều là kẻ chết, người mất tích, giống y nhà họ Ngô năm xưa.

Rất nhiều năm sau, bác Tất gặp một cặp vợ chồng vừa mới vào thị trấn ở trên đường cái, lúc ấy người phụ nữ đang mang thai, nhưng nom sắc mặt hình như là bị bệnh rất nặng. Nhưng đây không phải nguyên nhân thu hút sự chú ý của bác Tất, bởi vì ông ta kinh ngạc phát hiện, chồng của người phụ nữ kia chính là cậu chủ nhà họ Ngô năm xưa rời nhà không về, Ngô Hải Bằng.

Hồi rời nhà, cậu chủ nhà họ Ngô mới chỉ mười mấy tuổi, hiện giờ khi quay lại người cũng đã đến tuổi trung niên rồi. Niệm tình chủ tớ, bác Tất lại gần nhắc nhở đối phương hãy nhanh chóng rời khỏi đây.

Không ngờ đối phương vốn chẳng nhận ra ông ta là ai, trái lại đây ông ta ra với vẻ mặt ghét bỏ: “Trên người chúng tôi không có tiền lẻ, ông tìm người khác xin đi!”

Bác Tất sốt ruột nói: “Cậu Ngô, tôi là lão Tất quản gia của nhà họ Ngô đây!”

Đối phương lập tức lạnh lùng phủ nhận: “Ông nhận nhầm người rồi, tôi không mang họ Ngô!”

“Không đâu, lão Tất sẽ không nhận nhầm người. Cậu chính là cậu chủ Ngô Hải Bằng của nhà họ Ngô!” Bác Tất nói chắc chắn.

Ai ngờ người nọ đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Ông lừa quỷ hả? Nếu lão Tất còn sống thì giờ đã 70 tuổi rồi. Cút đi! Đi tìm người khác mà xin!!”

Lúc bấy giờ bác Tất mới chợt nhận ra bao năm nay dáng vẻ của mình không hề thay đổi, như thể mình và thị trấn này bị tạm ngừng thời gian vậy, không thể tiếp tục tiến lên được nữa...

Sau này, đề khuyên Ngô Hải Bằng rời khỏi, bác Tất đã năm lần bảy lượt tìm anh ta, nhưng lần nào cũng bị đuổi ra khỏi nhà.

Nghe đến đó, Viên Mục Dĩ không kìm được mà hỏi: “Sau này Ngô Hải Bằng kia thế nào?”

Bác Tất thở dài đáp: “Hai vợ chồng họ ở luôn trong thị trấn, không rời khỏi đây nữa...”

Thạch Lỗi cảm thấy khó hiểu: “Ý của ông là hai vợ chồng Ngô Hải Bằng không xảy ra chuyện gì ư? Vẫn sống yên lành ở thị trấn hả?”

Bác Tất lắc đầu: “Cũng không thể nói hai người họ đều không xảy ra chuyện gì, chỉ ít thì đứa con trong bụng An Tĩnh không còn nữa.”

“An Tĩnh!?” Ba người Viên Mục Dĩ đồng thanh hô lên.

Bác Tất lấy làm lạ: “Làm sao? Các cậu quen An Tĩnh à?”

Viên Mục Dĩ nghe mà cứ thấy có vấn đề ở chỗ nào đó, cậu vội hỏi: “Bác nói Ngô Hải Bằng không thừa nhận mình là Ngô Hải Bằng, thế giờ anh ta tên gọi là gì?”

Bác Tất trầm giọng đáp: “Sài Vũ...”

A Triết lập tức tỏ vẻ khó tin nói: “Bác à, bác có thể nói cho chúng tôi biết những việc bác nói đã cách đây bao lâu rồi không?”

Bác Tất trả lời: “Chắc khoảng sáu, bảy mươi năm rồi!”

Viên Mục Dĩ không khỏi trầm nghĩ bụng, sáu bảy chục năm trước bác Tất đã là dáng vẻ hiện giờ. Thế lúc này chẳng phải đã hơn một trăm tuổi rồi ư? Còn cả tuổi tác của Sài Vũ và An Tĩnh cũng không khớp, dựa theo lời bác Tất, ít nhất hai vợ

chồng này cũng phải bảy, tám chục tuổi, nhưng bọn họ vẫn mang dáng vẻ hai mươi mấy tuổi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã hỏi tiếp: “Bác Tất, bác có biết giếng cổ của mỗi nhà là cái gì không?”

Sắc mặt bác Tất tối sầm lại: “Nói thật, đến bây giờ tôi cũng không biết cụ thể là thế nào. Mặc dù từ lâu tôi đã biết cái giếng cổ kia là lối vào đi xuống lòng đất, nhưng trong trí nhớ của tôi, tôi chỉ từng đi đến đó ở trong mơ mà thôi...”

Thạch Lỗi hừ lạnh: “Có phải ông còn ăn thứ gì đó ở trong mơ không?”

Nghe Thạch Lỗi hỏi như vậy, bác Tất hơi kinh hãi: “Sao các cậu biết? Các cậu cũng từng nằm mơ giống vậy ư?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Bác Tất, thật ra đó cũng không phải mơ, mà là việc bác đã thật sự trải qua. Có lẽ bởi vì ăn thứ dưới giếng cổ nên bác mới... không rời khỏi thị trấn này được.”

Sắc mặt bác Tất hết xanh rồi trắng, dường như nghĩ tới chuyện gì không hay. Viên Mục Dã không đành lòng hỏi thêm, bởi vì ắt hẳn ông ta cũng không biết những chuyện khác nhiều hơn mình bao nhiêu.

Khi ba người ra khỏi cổng, sắc trời đã tờ mờ sáng. Thạch Lỗi thấy thế bèn nói với Viên Mục Dã và A Triết: “Đi nhanh lên, muộn nữa về sẽ bị phát hiện.”

Đang nói, gã thấy bóng người chen chúc phía trước, dường như rất nhiều người của thị trấn đều thức dậy cực sớm. Viên Mục Dã kéo vội đám Thạch Lỗi đi vòng sang một con đường khác, cố hết sức né những người dậy sớm đó, để tránh liên lụy đến bác Tất.

Chương 1000: Lá rong biển

Mặc dù trên đường về có vài khó khăn trắc trở, nhưng cả ba người vẫn chạy thoát trở về nhà cũ của nhà họ Ngô trong gang tấc, sau đó cả ba giả vờ như vừa ngủ dậy, ra khỏi cổng, rồi trở lại trên xe bàn bạc bí mật.

Thạch Lỗi trầm giọng hỏi: “Các cậu cảm thấy lời lão Tất nói là thật hay giả?”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi đáp: “Chắc hẳn ông ta không nói dối. Hơn nữa ông ta đúng là một nhân vật râu ria trong thị trấn, dù sống bao nhiêu năm ở đây thì vẫn luôn bị cư dân của thị trấn loại ra ngoài.”

“Tại sao? Bởi vì ông ta không có nhà ư?!” A Triết cảm thấy khó hiểu.

Viên Mục Dã khẽ nhún vai: “E rằng đúng là bởi vì nguyên nhân này...”

A Triết hơi buồn cười, nói: “Không ngờ ở nơi quỷ quái như vậy mà cũng kỳ thị người ngoài không mua nổi nhà...”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Nó không liên quan nhiều đến việc có tiền hay không, chủ yếu là người địa phương mới có nhà, mà người có nhà mới có giếng cổ.”

Khi ba người trở lại căn nhà thì trời đã sắp trưa, Thạch Lỗi đi ở đằng trước đẩy cửa vào trong sân đầu tiên, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy một bóng đen chợt lóe qua trước mắt, khi gã nhìn kỹ lại thì thấy trong sân chẳng có gì cả.

Viên Mục Dã đi đằng sau thấy người Thạch Lỗi hơi khựng lại bèn lên tiếng hỏi: “Sao vậy?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không việc gì, có thể là tôi nhất thời hoa mắt...”

Với hiểu biết của Viên Mục Dã với “vị đàn anh từ trên trời rơi xuống này” này, sắc mặt của gã tuyệt đối không chỉ đơn giản

là không việc gì như vậy được. Ba người đi vào trong nhà, Thạch Lỗi mới gõ một hàng chữ vào điện thoại di động, sau đó đưa cho Viên Mục Dã.

Cậu cầm lấy đọc, trên đó viết: “Trong nhà có gì đó... Hãy cẩn thận.”

Viên Mục Dã đọc xong đưa cho A Triết, sau đó cậu đi ra ghế bành ngoài phòng khách ngồi xuống trước, cẩn thận cảm nhận hơi thở xung quanh... Nhưng trừ mùi gỗ đàn hương ra, trong phòng không còn mùi khác.

Thật ra với khứu giác hiện giờ của Viên Mục Dã, nếu trong nhà có người ngoài tới, chắc chắn cậu có thể đoán được, nhưng hiện giờ ở đây hầu như không khác gì lần đầu tiên họ bước vào. Nói cách khác, trừ mùi trên người ba người bọn họ ra, tất cả những hơi thở còn lại là phòng ở vốn đã có.

Viên Mục Dã cân nhắc một lát, cảm thấy nếu Thạch Lỗi không hoa mắt, vậy chỉ có thể chứng minh thứ kia đã ở trong nhà ngay từ lúc đầu, cho nên mấy lần bọn họ ra vào, Viên Mục Dã đều không nhận ra có chỗ nào khác lạ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã đứng dậy và đến nói nhỏ mấy câu bên tai Thạch Lỗi, gã gật đầu, nói: “Có... tôi đi lấy ngay.”

Nói xong, Thạch Lỗi xoay người đi ra ngoài. Khi quay lại, trong tay gã đã có thêm một món đồ trang trí đáng yêu hình mèo con. Viên Mục Dã nhận lấy quan sát rất lâu vẫn không thấy được đây là camera giám sát 360 độ không góc chết.

Thạch Lỗi tiện tay đặt món đồ trang trí hình mèo con lên trên bàn, sau đó cười bảo hai người Viên Mục Dã: “Đi, chúng ta ra ngoài ăn gì đó đã.”

Ra khỏi căn nhà cổ, ba người lập tức lên xe lại, đồ trang trí hình mèo con trong nhà giờ đang kết nối với điện thoại di động của Thạch Lỗi, nếu bên trong có gió thổi cỏ lay gì, bọn họ đều có thể nhìn thấy rõ ràng qua màn hình điện thoại.

Kết quả ba người bọn họ xúm quanh điện thoại xem cả buổi, phát hiện trong phòng chẳng thay đổi chút nào so với lúc họ đi khỏi. Ai ngờ khi Thạch Lỗi cho rằng đúng là mình hoa mắt nhìn nhầm thật, gã bỗng thấy trong màn hình xuất hiện một khung vuông nhỏ đang liên tục di chuyển.

A Triết lập tức thắc mắc: “Sao lại tự động mở hệ thống nhận dạng khuôn mặt thế?”

Sắc mặt Thạch Lỗi cũng thay đổi, gã nhìn màn hình chăm chăm một lát rồi mới nói sâu xa: “Đó là vì có cái gì đó đang chuyển động... một thứ mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng mà có thể bị camera nắm bắt được.”

A Triết buồn cười nói: “Ma à!?”

Thạch Lỗi lườm gã rồi hừ lạnh: “Nếu là ma thì tốt rồi...”

Sau đó ba người bọn họ lại nhìn màn hình chăm chăm thêm lát nữa, mãi đến khi khung vuông nhỏ kia di chuyển đến một viên gạch được ánh mặt trời chiếu rọi, Viên Mục Dã chợt nhìn thấy một thứ có hình dạng mơ hồ chợt lóe qua!

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Các anh có thấy không?”

Thạch Lỗi và A Triết đều có vẻ mặt mờ mịt, A Triết lạ lùng hỏi: “Nhìn thấy cái gì?”

Viên Mục Dã nhìn sang Thạch Lỗi: “Có thể phát lại hình ảnh quay được trước đó không?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Cái này đơn giản... Những video đó đã truyền tới điện thoại của tôi rồi.”

Viên Mục Dã mừng rỡ: “Tốt quá, vậy anh mau chiếu lại đoạn khung vuông nhỏ di chuyển đến dưới ánh mặt trời vừa rồi đi.”

Thạch Lỗi bấm trên điện thoại di động, đoạn video trước đó xuất hiện lần nữa trong điện thoại. Lần này Viên Mục Dã tập trung chú ý vào ánh nắng rọi xuống mặt đất, kết quả thấy một vật thể nửa trong suốt lóe qua dưới ánh mặt trời.

“Lần này các anh thấy chưa?” Viên Mục Dã chỉ vào màn hình.

Nhưng rõ ràng Thạch Lỗi và A Triết vẫn chẳng nhìn thấy gì hết. Rơi vào đường cùng, Viên Mục Dã đành miêu tả mình đã nhìn thấy thứ gì cho bọn họ. Nói thật, Viên Mục Dã cũng chỉ có thể nhìn đại khái một cách mơ hồ, bởi vì động tác của thứ kia quá nhanh.

Tuy nhiên có thể chắc chắn một điều, vật thể kia là thứ trong suốt trong mắt con người, nó chỉ hiện ra một phần khi bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào. Về phần hình dạng của vật thể đó ra

sao, trong mắt Viên Mục Dã thì trông giống như một cái lá rong biển, rời khỏi chỗ ánh mặt trời chiếu tới là lập tức biến mất.

Thạch Lỗi cười bảo: “Rong biển? Cách so sánh của cậu... khá thú vị.”

Viên Mục Dã nhún vai: “Thật sự giống một lá rong biển khô! Hơn nữa thoát trông vừa mỏng vừa nhẹ, có thể di chuyển dán sát vào mặt đất và vách tường một cách nhanh chóng.”

Sau đó bọn họ lại tiếp tục xem tình hình trong nhà trên màn hình điện thoại. Nhưng lần này ba người lại chần động, hóa ra khi bọn họ quay lại xem camera trong phòng theo thời gian thực, phát hiện trong màn hình đột nhiên xuất hiện rất nhiều khung vuông nhỏ...

“Cái đệt! Chuyện quái gì thế này? Sao đột nhiên có nhiều thế?!” A Triết hơi hoảng.

Viên Mục Dã trầm giọng, nói: “Xem ra căn nhà cũ này có rất nhiều lá rong biển giống như vậy! Ở nơi như thế này mà không ra chuyện mới là lạ đó.”

A Triết hơi bức: “Mẹ! Hiện giờ chỉ có cậu mới có thể thấy vật thể kia, lại còn cần phải ánh nắng chiếu xuống mới thấy, nếu máy thứ này muốn tấn công chúng ta, chẳng ai chạy được.”

Quả thật chuyện này khó giải quyết hơn bọn họ tưởng, hơn nữa lần này bọn họ đi vốn đâu ngờ sẽ gặp phải tình huống kiểu này, cho nên trên xe chẳng đem thiết bị khẩn cấp nào hết.

Chương 1001: Quân tiếp viện

Cuối cùng, Thạch Lỗi vẫn suy nghĩ một chút rồi nói: “Bây giờ có hai lựa chọn... Hoặc là đi, hoặc gọi tiếp viện đến.”

A Triết vừa nghe xong lập tức xua tay: “Gọi tiếp viện cái gì chứ! Bây giờ trong tập đoàn đang có không biết bao nhiêu người chờ chúng ta làm trò cười đây. Lúc này mà gọi tiếp viện... thì quá mất mặt.”

Mặc dù Viên Mục Dĩ không cảm thấy điều này có gì mà phải xấu hổ, nhưng nhìn vẻ mặt của Thạch Lỗi, tự dung cậu cũng cảm thấy dường như đây là một chuyện rất mất mặt, Viên Mục Dĩ đành thở dài, nói: “Đừng lo, mặc dù bây giờ chúng ta vẫn chưa biết có thứ gì trong căn nhà này, nhưng tôi cảm thấy nó cũng không quá uy hiếp, chúng ta đã đợi ở đây hơn hai ngày, nếu bọn chúng muốn tấn công thì phải ra tay từ lâu rồi chứ?”

A Triết nói: “Đó là vì cậu quá lạc quan... Trên thế giới này có rất nhiều sinh vật mà cậu không thể nào tưởng tượng nổi, tốt nhất là rời khỏi đây càng sớm càng tốt! Nếu xe không thể chạy, chẳng phải chúng ta vẫn còn có chân sao? Tôi không tin cái chỗ rách nát này có thể vây nhốt được ba người chúng ta?”

Thạch Lỗi cũng gật đầu: “Rời khỏi đây trước cũng tốt, còn về phần căn nhà cổ này... Nếu không được thì lại treo lên mạng để đầu giá, dù sao tập đoàn không mất tiền là được.”

Nhưng Viên Mục Dĩ lại không đồng ý: “Làm như vậy chẳng phải là đi lừa người khác à?”

“Cậu Viên tốt bụng à, vậy cậu nói xem phải làm thế nào bây giờ?” A Triết tức giận hỏi.

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi đáp: “Để tôi gọi điện cho Đoàn Phong hỏi xem bọn họ có thời gian đến giúp hay không nhé... Nhưng theo quy tắc của số 54, sau khi sự việc rõ ràng thì phải chia sẻ số liệu với họ, các anh cảm thấy thế nào?”

Thạch Lỗi nghe xong nhìn chằm chằm Viên Mục Dã một lúc, sau đó cười bảo: “OK, chỉ cần bọn họ đồng ý đến giúp là được.”

Nhưng A Triết lại nói không hề nể nang: “Cậu Viên tốt bụng à, cậu đúng là thân ở doanh trại của Tào mà lòng ở Hán đấy!”

Mặc dù Viên Mục Dã nghe ra sự mỉa mai trong lời nói của đối phương, nhưng cậu cũng chẳng hề để ý, cậu vừa cười vừa bảo: “Kinh doanh mà, theo như nhu cầu thôi... Hơn nữa tôi cũng không thể đảm bảo đám người Đoàn Phong sẽ đến.”

Nhưng Thạch Lỗi lại khẳng định: “Không, bọn họ chắc chắn sẽ đến...”

Khi Đoàn Phong nhận được điện thoại của Viên Mục Dã, anh ta còn nghĩ rằng bọn họ muốn về sớm? Nhưng sau khi nghe xong những gì ba người họ gặp phải, Đoàn Phong lập tức bảo Viên Mục Dã nhấn địa chỉ cho mình, anh ta sẽ dẫn mọi người qua giúp đỡ.

Viên Mục Dã dập máy, cậu nghe thấy A Triết ở bên cạnh nói kháy: “Chúng ta đã ăn gần hết đồ ăn trong xe rồi, bây giờ tôi chỉ đành trông cậy vào đồng nghiệp của cậu đến đưa tiếp tế... Nhưng chỗ này rất ma quái, nếu đến lúc đó gặp phải chuyện gì, cậu cũng đừng hối hận vì đã kéo họ vào nhé.”

Thật ra Viên Mục Dã không hề hối hận vì đã gọi bọn Đoàn Phong tới, bởi vì nếu vụ này xảy ra ở nước S, vậy thì đương nhiên sẽ do số 54 tiếp nhận điều tra. Nhưng trước đó Viên Mục Dã không tiện nói thẳng, vì vậy cậu mới nhắc đến chuyện bọn họ có muốn tìm người đến giúp hay không, từ đó thuận tiện nhắc đến chuyện này...

Tuy nhiên, Viên Mục Dã vẫn nhận ra sự không thoải mái của Thạch Lỗi và A Triết qua giọng nói kháy khĩa của A Triết... Nhưng với tình huống trước mắt, gọi mấy người Đoàn Phong đến là sự lựa chọn sáng suốt nhất. Thành thật mà nói, nếu so sánh với mấy người Thạch Lỗi, Viên Mục Dã vẫn tin tưởng nhóm của Đoàn Phong hơn.

Đám người Đoàn Phong muốn cầm đủ trang bị chạy đến thì phải cần một chút thời gian, vì vậy ba người Viên Mục Dã chỉ đành tạm thời ngồi chờ trong xe, dù sao người dân trong thị

trần vẫn chưa đến mức xé rách da mặt với họ, vì vậy đám người đó đâu thể ép họ quay về căn nhà cổ chứ?

Buổi chiều, ba người Viên Mục Dã ngồi mãi trên xe nên rất khó chịu, vì vậy họ quyết định ra ngoài đường đi dạo, dù sao cũng đang rảnh, hơn nữa cứ ngồi mãi trên xe cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ...

Ấy vậy mà khi ba người bọn họ rẽ sang một đoạn đường có nhiều người qua lại, chị Vương vui buồn thất thường trước đây lại bất ngờ xuất hiện, chị ta lao thẳng đến chỗ Viên Mục Dã với vẻ mặt rất dữ tợn!

Mặc dù xét về vóc dáng thì đôi phương chắc chắn không phải đối thủ của Viên Mục Dã, nhưng đối mặt với sự tấn công bất ngờ của một người phụ nữ, trong lúc nhất thời cậu cũng không biết phải làm gì. May mà A Triết ở bên cạnh phản xạ nhanh gọn chân đạp người phụ nữ này ngã lăn ra đất, và ngay lúc ấy, một con dao găm sáng quắc rơi ra, phát ra tiếng “Lạch cách”...

Lần này Viên Mục Dã đã hoàn toàn tin rằng chị Vương chỉ muốn giết mình cậu mà thôi, nhưng cậu lại không biết lý do là gì.

Lúc này, những người đi đường thấy chị Vương gập rúc rồi nên vội vàng chạy đến, bọn họ vừa thuyết phục vừa muốn kéo người đi, nhưng A Triết lại giữ chặt cổ tay chị Vương, nói rằng mình sẽ không dễ dàng bỏ qua...

“Anh à, anh đừng chấp với bà điên này... Đầu óc của chị ta không được bình thường đâu!” Một người đi đường tiến lên khuyên nhủ.

A Triết hừ lạnh: “Đầu óc không bình thường thì tại sao không nhốt ở trong nhà? Nếu vừa rồi tôi không ra tay kịp thời, chẳng phải con dao này đã đâm vào người bạn tôi rồi sao? Bây giờ mấy người chỉ nói một câu nhẹ nhàng đầu óc không bình thường là muốn lật trời à?”

Một bác gái bên cạnh thở dài, nói: “Cậu thanh niên, không nói dối cậu, trong nhà cô ta không còn người thân nào cả, nếu không có những hàng xóm như chúng tôi giúp đỡ đồ ăn, chắc cô ta đã chết đói từ lâu rồi.”

A Triết nghe xong thì trầm giọng hỏi: “Mọi người nói đây là một người phụ nữ điên không ai quản lý sao?”

“Đúng vậy!”

“Tại sao ba người phải chấp nhật với chị ta chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Mấy người vây xung quanh mồm năm miệng mười nói.

Nhưng A Triết lại không hề để ý đến họ, gã chỉ trừng mắt, nói: “Nếu đã là một bà điên không ai quản, vậy hôm nay chúng tôi sẽ làm người tốt một lần, quản lý thay mọi người!”

Nói xong, A Triết quay ra hỏi Thạch Lỗi: “Theo anh thì chúng ta nhốt chị ta vào trong căn nhà cỏ? Hay là đưa thẳng đến bệnh viện lớn trong thành phố để chữa bệnh điên?”

Ngay khi A Triết nói lời này, sắc mặt của những người xung quanh đều thay đổi, một người đàn ông trực tiếp bước lên ngăn cản: “Không thể làm thế... Dù sao chị Vương cũng là người của thị trấn chúng tôi, sao có thể để ba người xa lạ tùy tiện đưa đi được?”

A Triết còn chưa kịp trả lời, Thạch Lỗi đã “Ồ?” một tiếng rồi nói: “Lúc trước các người đâu có nói như vậy? Chúng tôi thấy người phụ nữ này không có nơi nương tựa nên mới bỏ tiền ra chữa bệnh cho chị ta. Hơn nữa, cả ngày chị ta đều điên điên khùng khùng, nhớ một ngày nào đó thật sự làm hại đến người khác... thì biết quy trách nhiệm cho ai? Nhưng nếu đưa chị ta đến bệnh viện trong thành phố thì lại khác, thứ nhất có thể để bác sĩ chuyên nghiệp điều trị, thứ hai cũng có thể cam đoan chị ta không gây tổn thương cho người khác? Thế chẳng phải là đẹp cả đôi đường à? Tại sao các người lại không đồng ý? Hơn nữa, các người cũng đâu phải trả số tiền này?”

Chương 1002: Giết người thì đền mạng

Mặc dù đám người đó bị Thạch Lỗi nói đến mức không phản bác được, nhưng bọn họ vẫn không đồng ý cho ba người đưa chị Vương đi, không ngờ trong lúc tất cả đang giằng co, bỗng có một giọng nói vang lên từ phía bên ngoài: “Có chuyện gì xảy ra thế, sao tất cả lại tập trung ở đây?”

Viên Mục Dã ngẩng đầu lên và thấy Sài Vũ đang đẩy đám người ra để bước vào...

Khi gặp lại Sài Vũ, cảm giác của ba người đã hoàn toàn khác trước, khẳng định là phải có lý do gì đó nên năm xưa anh ta mới “đi rồi còn quay lại”, chắc chắn Sài Vũ biết bí mật của thị trấn này còn nhiều hơn lão Tất.

“Anh Thạch? Tại sao lại là các anh? Đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Sài Vũ thắc mắc.

Thạch Lỗi còn chưa kịp trả lời, A Triết ở bên cạnh đã hừ lạnh, nói: “Chị Vương này lại lên cơn điên, chị ta định cầm dao đâm bạn tôi...”

Sài Vũ liếc mắt nhìn con dao trên mặt đất rồi hỏi với sắc mặt khó coi: “Tại sao chị Vương lại tự mình chạy ra ngoài? Chẳng phải lão Ngô đang canh chừng chị ta à?”

Một bà chị lớn tuổi bên cạnh vội vàng giải thích: “Đúng ra là lão Ngô đang canh chừng chị ta, nhưng lão già mê rượu này hôm nay uống say, vì vậy mới khiến chị ta lén trốn ra ngoài...”

Sài Vũ nghe xong bèn quay ra xin lỗi ba người Viên Mục Dã: “Thật sự xin lỗi ba người, là do bọn họ không canh chừng cẩn thận... Yên tâm, tôi có thể cam đoan với mấy người rằng tuyệt đối không có lần sau!”

A Triết vừa muốn nói gì đó nhưng Thạch Lỗi đã ngăn lại: “Anh Sài không cần khách sáo như vậy đâu, chỉ cần sau này

canh chừng chị ta cẩn thận là được. Lần này may là gặp chúng tôi đây, nếu không... chuyện này không dễ dàng cho qua như vậy đâu.”

Sài Vũ vội vàng nói thêm vài câu khách sáo, sau đó lập tức vung tay ra hiệu người bên cạnh nhanh chóng dẫn chị Vương đi...

Không ngờ vào lúc này, Viên Mục Dã lại đột nhiên giơ tay ngăn cản đối phương, sau đó cậu nhìn chăm chăm vào mắt chị Vương và hỏi: “Chị Vương này, đây đã là lần thứ hai chị chủ động tấn công tôi rồi, không biết thằng em này đã làm sai chuyện gì để xúc phạm đến chị chứ?”

Chị Vương giương mắt nhìn Viên Mục Dã, sau đó hung dữ nói: “Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền... Tôi phải giết cậu! Tôi nhất định phải giết cậu...” Không ngờ chị ta vừa nói được một nửa thì đã trợn mắt rồi lăn ra ngất, đám người thấy vậy vội vàng khiêng chị ta đi.

Mặc dù chị Vương đã ngất xỉu trước khi nói xong, nhưng Viên Mục Dã vẫn nghe được ý tứ trong lời nói của chị ta, đó là chị ta muốn giết cậu để trả thù cho người nào đó? Lúc trước họ đã nghe Sài Vũ nói con trai của chị Vương chết nên chị ta mới trở thành thế này. Nhưng chị Vương chẳng nhận ra ai cả mà chỉ liếc mắt đã xác nhận Viên Mục Dã là kẻ thù giết con mình... Điều này có quá bất hợp lý không?

Lúc này, Sài Vũ nói với vẻ xin lỗi: “Tôi thật sự xin lỗi cậu Viên, cậu đừng chấp nhặt với chị ta, đi thôi, tôi mời mọi người uống rượu cho bình tĩnh chút nhé?”

Viên Mục Dã cười nói: “Anh Sài khách sáo quá, chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến anh cả, vì vậy anh không cần phải xin lỗi tôi đâu... Nhưng trước đó chúng tôi nói muốn đưa chị Vương ra ngoài chữa bệnh là thật lòng đấy, mọi chi phí chúng tôi sẽ chi trả.”

Sài Vũ thở dài: “Tôi cũng biết mọi người có lòng tốt, nhưng các cậu lại không biết... Chị Vương thật ra cũng không sống được lâu nữa, lúc chị ta mới mắc bệnh, tôi đã từng dẫn chị ta đi khám bác sĩ, không những không chữa được bệnh điên mà còn xét nghiệm ra bệnh ung thư. Vì vậy những hàng xóm cũ như chúng tôi không muốn làm khổ chị ta nữa, chúng tôi để

mặc chị Vương sống trong hồi ức tốt đẹp cho đến hết quãng đời còn lại.”

Lý do của Sài Vũ đơn giản không hề có kẽ hở, mấy người Viên Mục Dĩ tự nhiên không thể nói gì nữa, cho dù Sài Vũ có miêu tả thương cảm đến mức nào thì cũng chẳng lay chuyển được ba người bọn họ, vì dù sao tất cả đều là giả...

Thạch Lỗi gật đầu: “Nghe anh nói như vậy, tôi cũng cảm thấy chị Vương thật đáng thương. Như vậy đi, lát nữa chúng tôi mua một chút thuốc bổ cho chị ta, căn bệnh của chị ta chắc cũng phát ngẫu nhiên nhỉ, chưa biết chừng lát nữa gặp lại Viên Mục Dĩ thì đã không nhận ra cậu ta rồi!”

Sài Vũ có vẻ hơi mất tự nhiên, nhưng anh ta vẫn cười gật đầu: “Các cậu có lòng rồi, tôi thay mặt chị ấy cảm ơn các cậu...”

Sau đó ba người Viên Mục Dĩ khách sáo vài câu với Sài Vũ, cuối cùng lấy lý do mua đồ tắm bổ cho chị Vương để chào tạm biệt.

Trên đường đi, Viên Mục Dĩ nhỏ giọng hỏi Thạch Lỗi: “Theo anh thì người phụ nữ đó bị điên thật hay giả vờ?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Vì thực tế là những người như họ không thể rời khỏi thị trấn, cho nên việc Sài Vũ nói đã dẫn chị Vương đi khám chắc chắn là nói dối rồi, như vậy chị ta điên thật hay giả vờ còn phải xem xét đã...”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi hỏi: “Anh muốn thôi miên chị ta?”

Thạch Lỗi cười: “Mạch não của người bị bệnh tâm thần tự nhiên là khác với người bình thường, chưa biết chừng sẽ có bất ngờ đấy.”

Viên Mục Dĩ cảm thấy khó hiểu: “Nếu đã như vậy, tại sao anh không tìm cơ hội thôi miên Sài Vũ và để anh ta nói hết những gì mình biết ra là được mà?”

Thạch Lỗi bật cười: “Hành vi điều khiển người khác bằng ý niệm này chỉ có thể để họ làm một số việc đơn giản, hoặc trả lời một vài câu hỏi đơn giản, hơn nữa đối với những người có tinh thần mạnh mẽ thì khả năng thất bại là rất lớn, đâu có dễ như cậu nói chứ? Cậu có giỏi thì làm đi!”

Viên Mục Dã vội vàng xua tay: “Anh là đàn anh của tôi, anh còn không làm được thì tôi làm sao làm được?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại lắc đầu nói: “Cũng chưa chắc, cậu có một nền tảng tốt, chủ yếu là nhập môn muộn nên đã lãng phí thời gian tốt nhất...”

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi nói rất nghiêm túc thì mỉm cười, nói: “Vậy chứng tỏ tôi không có cái số đấy, không giống như đàn anh đây...”

A Triết ở bên cạnh sốt ruột nói: “Hai người đã xong chưa vậy? Nhanh lên... Đừng làm mất thời gian nữa.”

Thạch Lỗi cười xấu xa: “Cậu ngốc thật, chẳng phải chúng ta ra đây là để giết thời gian sao?”

Sau khi ba người mua một đồng đồ ăn dinh dưỡng đủ các thể loại trong một siêu thị nhỏ, bọn họ hỏi thăm địa chỉ nhà chị Vương, tiếp đó họ giống trống khua chiêng chạy đến đây, cứ như sợ người khác không biết bọn họ đi tìm người phụ nữ điên kia vậy.

Nhà chị Vương thật ra khá gần ngõ Tân Dân, xét theo đường chim bay thì nó cách căn nhà cổ nhà họ Ngô không quá 100 mét, khi ba người hỏi thăm đến tận nơi, bọn họ thấy hai người đàn ông đang ngồi canh cửa.

Dường như họ đã biết trước là ba người Viên Mục Dã sẽ đến đây, đối phương vừa nhìn thấy thì lập tức tiến lên chào hỏi: “Mọi người đến thăm chị Vương à?”

Thạch Lỗi gật đầu cười nói: “Vâng, trước đó chúng tôi xảy ra một chuyện không vui, sau khi nghe Sài Vũ kể tình huống của chị Vương, chúng tôi đã mua một chút đồ đến thăm chị ấy...”

Một người đàn ông lùn nói: “Mọi người thật là tốt bụng, đi nào, cứ vào trong ngồi đã, nhưng chị Vương vừa uống thuốc ngủ rồi, chắc chị ấy phải ngủ đến tối đấy.”

Chương 1003: Con mỗi

Thạch Lỗi giả vờ tiếc nuối: “Ôi tiếc quá...”

Người kia vừa nói vừa dẫn ba người Viên Mục Dĩ vào nhà, sau đó anh ta chỉ vào một căn phòng ngủ và bảo: “Chị Vương đang ngủ trong đó, sau khi uống thuốc chữa bệnh điên, chị ấy chỉ thích ngủ, bất kể bên ngoài đang có sấm sét hay mưa to vẫn không tỉnh... Mọi người ngồi xuống trước đi, tôi sẽ đi pha một ấm trà ngon.”

Viên Mục Dĩ có thể nhận ra tên này chắc chắn đã được bố trí đến đây để tiếp đón bọn họ, những lời nói của anh ta không hề có sơ hở nào. Lúc này, Viên Mục Dĩ phát hiện có vài tấm ảnh treo trong phòng khách nhà chị Vương, có vẻ như tất cả đều là ảnh chị ta chụp cùng với một cậu thanh niên trẻ tuổi...

Khi thấy Viên Mục Dĩ nhìn vào những bức ảnh, người đàn ông lùn thở dài, nói: “Chị Vương góa chồng từ khi còn trẻ, chị ấy một mình ngâm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn... Thành bé là toàn bộ cuộc sống của chị ấy, vậy mà lại không còn nữa, cho dù là ai cũng không thể chịu đựng được nỗi mất mát ấy!”

Khi Viên Mục Dĩ nhìn rõ hai người trong bức ảnh, tim cậu bỗng “đánh thót” một cái. Lúc này Viên Mục Dĩ đã không còn lòng dạ nào nghe người đàn ông bên cạnh lúi lo về hoàn cảnh khó khăn của chị Vương nữa, bởi vì sự chú ý của cậu đã hoàn toàn bị thu hút bởi cậu thanh niên trẻ tuổi trong bức ảnh...

Sau khi ra khỏi nhà họ Vương, Thạch Lỗi thấy sắc mặt Viên Mục Dĩ có gì đó không ổn, gã bèn dùng ánh mắt hỏi thăm cậu bị làm sao? Nhưng Viên Mục Dĩ lại lắc đầu, nói: “Về xe trước đã...”

Khi ba người quay trở lại xe, Viên Mục Dĩ mới nói bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi biết tại sao chị Vương lại muốn giết tôi rồi?”

A Triết tò mò hỏi: “Tại sao?”

Viên Mục Dã thở dài: “Hai người có còn nhớ tôi đã từng nói là tôi vô tình đẩy một người xuống hồ máu bên dưới giếng cổ không...”

Thạch Lỗi hiểu ngay Viên Mục Dã muốn nói gì, gãi khẽ hừ một tiếng: “Hóa ra người đó chính là con trai của người phụ nữ điên à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Thật ra trước đây tôi cũng thấy nghi nghi rồi... Đến tận khi nhìn thấy tấm ảnh ở nhà họ Vương, tôi mới xác định được tại vì sao chị Vương cứ nhìn thấy tôi là lại kích động đến thế.”

Thạch Lỗi cười bảo: “Sài Vũ bịa chuyện hay thật, có thể đi viết truyện ngôn tình trên mạng được rồi đấy!”

“Lại chẳng thế à! Cái gì mà con trai chị ta đã chết từ vài năm trước, rõ ràng là mới chết vài ngày trước mà!” A Triết tức lắm.

Viên Mục Dã cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ: “Lúc đó tôi bị con quái vật nhỏ làm giật cả mình... theo phản xạ lùi sang bên cạnh hai bước, cuối cùng lại vô tình đẩy người đang cúi đầu ở bên cạnh hồ máu xuống phía dưới.”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Bọn họ tự tìm đường chết thì sao có thể trách cậu được? Lúc đó tôi không nhìn thấy đấy... chứ nếu không tôi đã đá hết cái đám đó xuống dưới hồ rồi!”

Viên Mục Dã biết Thạch Lỗi thật sự làm được điều đó, vì vậy cậu cười lắc đầu: “Nếu vậy thì ngày hôm sau sẽ không chỉ có một mình chị Vương đuổi giết chúng ta đơn giản như vậy đâu...”

Thạch Lỗi trầm ngâm nói: “Phải công nhận là đám người Sài Vũ rất mệt mỏi, để ngăn người phụ nữ điên đó vạch trần mọi chuyện trước mặt chúng ta nên bọn họ phải vắt kiệt sức lực của cả thị trấn... Xem ra ba người chúng ta rất quan trọng đối với họ!”

Viên Mục Dã liếc nhìn đồng hồ rồi bảo: “Chắc mấy người Đoàn Phong phải gần tối mới đến, đến lúc đó chúng ta có thể xuống xem phía dưới giếng cổ một chút, có lẽ chúng ta sẽ biết được tại sao những người ở nơi này lại nhiệt tình đối với người ngoài đến thế.”

Tiếc là mọi chuyện không phát triển như dự đoán của Viên Mục Dã, ba người chờ đến hơn mười giờ đêm nhưng vẫn không thấy nhóm người số 54 xuất hiện. Đến khi Viên Mục Dã muốn gọi điện cho Đoàn Phong, cậu lại phát hiện tình huống giống hệt với lúc liên lạc thợ sửa xe, ba người làm đủ mọi cách mà vẫn không liên lạc được với những người kia...

“Tình huống thế nào? Chẳng phải thị trấn nhỏ này rất hoan nghênh người từ bên ngoài đến à? Tại sao tất cả đều không vào được?” A Triết thắc mắc.

Viên Mục Dã nghĩ đến những gì xảy ra ở dưới giếng cổ, cậu trầm giọng nói: “Có thể ba chúng ta đã trở thành con mồi mục tiêu của thị trấn nhỏ này, trước khi đạt được mục đích, bọn họ sẽ không để người khác tiến vào.”

Thạch Lỗi vỗ đùi: “Thôi không đợi nữa, tối hôm nay chúng ta sẽ lại đi đến nhà họ Vương, người phụ nữ điên kia chắc chắn là bước đột phá... Chỉ cần có thể gặp riêng chị ta, tôi chắc chắn có thể moi ra được một số thứ.”

Viên Mục Dã khó khăn nói: “Chị ta và ba người chúng ta đều là mục tiêu giám sát chủ chốt của người dân trong thị trấn, làm sao có cơ hội tiếp xúc một mình được?”

Nói xong, Viên Mục Dã nhìn ra ngoài cửa sổ xe và thấy dân cư trong thị trấn đang giả vờ đi ngang qua, nhưng thực ra những người đang giám sát họ đều giữ vững vị trí và không hề có ý định “tan làm”...

Thạch Lỗi suy nghĩ một chút rồi bảo: “Tôi thật sự không thể chờ đợi được nữa, nếu cứ chờ thế này thì chúng ta sẽ mắc kẹt ở đây mất, tối hôm nay nhất định phải tìm cách gặp người phụ nữ điên kia! Nếu trên mặt đất có nhiều người giám sát, vậy chúng ta hãy đi ngầm dưới đất đi!”

Viên Mục Dã lập tức nhú mày hỏi: “Anh nói là đi từ chiếc giếng cổ đó hả?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Cậu có thể đẩy con trai nhà người khác vào hồ máu, vậy chúng tỏ trong nhà họ cũng có giếng cổ. Khứ giác của cậu rất tốt, chắc có thể ngửi được mùi của người phụ nữ điên đó để tìm đến chỗ chị ta.”

Viên Mục Dã cười gượng: “Nhưng sao tôi cứ có cảm giác mình tự chui đầu vào lưới nhỉ?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại dang tay ra: “Vậy phải làm sao bây giờ? Ai bảo mấy đồng nghiệp cũ của cậu chẳng đáng tin chút nào?”

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi lại bắt đầu nói xỏ mình, cậu bèn không tiếp tục đề tài này mà vừa cười vừa bảo: “Được rồi, nghe lời anh vậy... Được chưa?”

Nhưng suy đi nghĩ lại, Viên Mục Dã lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, cậu đành bắt đầu nói: “Chiếc giếng cổ trong ngôi nhà cổ đó không có khoen kéo, hơn nữa trong sân còn có một đám rong biển vô hình, nếu muốn âm thầm mở chiếc giếng mà không phát ra âm thanh... Chỉ sợ khó mà làm được!”

Kết quả Thạch Lỗi lại nhìn về phía cổng nhà của Sài Vũ rồi nói: “Ai bảo cậu tiến vào từ chiếc giếng cổ của nhà họ Ngô?”

“Từ nhà của Sài Vũ à...? Cũng đâu có dễ dàng gì?” Viên Mục Dã dở khóc dở cười.

“Cái này thì có gì là khó? Chỉ cần tôi và A Triết tìm cách cầm chân hai vợ chồng Sài Vũ, cậu có thể tự mình đi đến nhà họ Vương.” Thạch Lỗi nói với vẻ thoải mái.

Viên Mục Dã nghe xong mà chỉ muốn đánh người, mặc dù nhìn vào những gì xảy ra lần trước, việc cậu an toàn quay ra cũng không khó, nhưng bên phía chị Vương sẽ hơi lúng túng... Đối phương vừa nhìn thấy Viên Mục Dã là muốn đâm cậu thủng lỗ chỗ, làm sao cậu có thể hỏi được đáp án mà mình muốn chứ?

Thạch Lỗi dường như đoán được suy nghĩ của Viên Mục Dã, gã vừa cười vừa nói: “Động não chút đi, hãy lấy ra tài năng mà thường ngày cậu hay dùng để đối phó với mấy phụ nữ trung niên ấy, anh đây tin rằng cậu nhất định sẽ làm được!”

Viên Mục Dã trợn mắt: “Anh đúng là anh ruột của tôi đấy!”

Chương 1004: Mèo vờn chuột

Sau khi trời tối, Thạch Lỗi và A Triết ngăn Sài Vũ và An Tĩnh ở ngoài cửa khi họ vừa trở về, Thạch Lỗi và A Triết nói là muốn hỏi hai người họ về một số vấn đề liên quan đến căn nhà cổ này, Sài Vũ nghe thế tự nhiên là đồng ý, vì vậy Thạch Lỗi bèn kéo hai vợ chồng đi đến một quán trà cổ cách đây không xa.

Viên Mục Dã vẫn luôn ngồi trong xe nhìn mấy người họ, sau khi thấy họ đã đi xa thì lập tức xuống xe, sau đó vội vàng đi vào căn nhà cổ của nhà họ Ngô... Việc đầu tiên khi Viên Mục Dã đi vào là nhìn ngó xung quanh, sau đó chạy lấy đà rồi nhảy lên bức tường giữa hai nhà.

Viên Mục Dã phát hiện việc leo tường làm nhiều nên đã trở nên rất quen thuộc và dễ dàng, cậu gần như không tốn sức mà đã nhảy vào được sân nhà Sài Vũ, Viên Mục Dã không hề dừng lại mà đi thẳng đến cái sân phía sau.

Thật ra Viên Mục Dã đã chuẩn bị tâm lý rất lâu trước khi đi xuống, lần trước xuống hơi vội vàng, hơn nữa bên cạnh còn có hai người Thạch Lỗi và A Triết vướng víu, cho nên cậu không hiểu rõ một số tình huống bên dưới cho lắm.

Nhất là khi nghĩ đến con quái vật nhỏ đã dọa mình, Viên Mục Dã vẫn còn hơi sợ hãi. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lấy ra con dao dắt ở thắt lưng, sau đó mới chậm rãi kéo chiếc khoen sắt bên cạnh giếng...

Một loạt tiếng máy móc vận hành vang lên, một cái cầu thang đột ngột xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã, sau khi đi xuống bậc thang, Viên Mục Dã đã ngửi thấy một mùi gỗ đàn hương thoang thoảng giống như trong ngôi nhà cổ nhà họ Ngô, thậm chí còn nồng đậm hơn vài phần, còn cả mùi máu tươi đã nhạt đến mức có thể bỏ qua.

Mặc dù thị lực trong bóng tối của Viên Mục Dã rất tốt, nhưng cậu vẫn cầm theo đèn pin vì muốn kiểm chứng một số suy nghĩ của mình... Sau khi bật đèn pin, đầu tiên Viên Mục Dã chụp ảnh xung quanh trước, kết quả là cậu thấy vài thứ kỳ lạ lóe lên khi tia sáng chiếu đến.

Viên Mục Dã nhìn thấy thì thầm nghĩ trong lòng: “Quả nhiên dưới này cũng có thứ rong biển đó...”

Viên Mục Dã tiếp tục đi về phía trước và phát hiện trong không gian rộng rãi dưới đất này có rất nhiều dây leo màu đen dày bám xung quanh và cả ở vách đá trên đầu, nó giống như rễ của một loại thực vật to lớn nào đó. Xen giữa những rễ cây này là rất nhiều những bậc thang bằng đá dẫn xuống dưới đất.

Ngay khi Viên Mục Dã đang phân vân không biết đây là loại thực vật gì, cậu bỗng nghe phía trước có tiếng rên hừ hừ, hình như có một động vật nhỏ nào đó đang ngủ... Vì vậy Viên Mục Dã lập tức tắt đèn pin, sau đó nhẹ nhàng bước tới.

Cậu nhìn thấy con quái vật nhỏ lần trước dọa mình đang nằm co ro bên cạnh hồ máu ngáy o o, nó thậm chí còn không biết Viên Mục Dã đang đến gần, nếu không phải trông nó rất khó coi thì thật ra cũng không khác với mấy con mèo con, chó con.

Viên Mục Dã không muốn quấy rầy giấc ngủ của con quái vật nhỏ này, vì vậy cậu cố gắng đi thật nhẹ nhàng đến trước ao máu rồi liếc nhìn xuống dưới, Viên Mục Dã không thấy mấy thứ ghê tởm lần trước mà ngược lại còn có một làn gió nhẹ thổi từ phía dưới...

Khi nghĩ đến đứa con trai của chị Vương bị mình đẩy xuống từ chỗ này, Viên Mục Dã cảm thấy hơi áy náy, nhưng đôi khi phản ứng trong vô thức không phải là thứ con người có thể khống chế được. Hơn nữa Viên Mục Dã cũng không ngờ được cái cơ thể hơn 50 cân của mình lại có sức mạnh đến thế.

Viên Mục Dã đứng phía trước ao máu rồi cẩn thận ngửi những mùi hương phức tạp xung quanh, cậu muốn tìm ra mùi riêng của chị Vương... Mặc dù bây giờ đã qua vài ngày, nhưng Viên Mục Dã vẫn tìm được mùi mà mình muốn từ muôn vàn hương vị, vì vậy Viên Mục Dã không dừng ở đây lâu nữa, cậu nhanh chóng đi theo mùi hương để đến bậc đá của chiếc giếng cổ nhà họ Vương.

Khi trở lại mặt đất, Viên Mục Dã phát hiện mình đi đến một vườn rau yên tĩnh, từ hơi thở ở xung quanh, Viên Mục Dã không khó để nhận ra chị Vương là một người phụ nữ rất cần cù, chị ta thường xuyên đến đây để chăm sóc vườn rau...

Trước tiên, Viên Mục Dã cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh, sau khi xác định chắc chắn mình đã an toàn, cậu mới nhanh chóng đứng dậy và đi ra sân trước... Lúc trước khi đến đây, Viên Mục Dã đã phát hiện hai người phụ trách canh giữ chị Vương vẫn đứng ở cửa chính, vì vậy trong nhà họ Vương lúc này chắc chắn chỉ có một mình chị Vương mà thôi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn bước vào, vậy mà khi vừa đến cửa phòng khách, cậu lại nghe thấy tiếng khóc của một người phụ nữ ở bên trong...

Viên Mục Dã biết đó là chị Vương đang khóc cho đứa con của mình, Viên Mục Dã nghe mà cảm thấy hơi khó chịu, nhưng đồng thời cũng biết tại sao Thạch Lỗi lại cứ bắt cậu phải đến đây... Bởi vì chỉ có Viên Mục Dã kích thích, chị Vương mới có thể nói ra càng nhiều bí mật về thị trấn nhỏ này.

Khi Viên Mục Dã bước vào, cậu thấy chị Vương đang đứng trước bức ảnh trên tường và khóc lóc thảm thiết, sau khi nghe thấy tiếng bước chân, chị ta nói mà không quay đầu lại:

“Không thể để tôi một mình một lúc sao? Tôi đã nói là sẽ không đi tìm người đó nữa mà!”

Mặc dù hơi xấu hổ nhưng Viên Mục Dã vẫn xin lỗi: “Thật xin lỗi, trước đó tôi không biết cậu ấy là con chị...”

Sau khi nghe thấy giọng nói, chị Vương quay ngoắt đầu lại, khi nhìn thấy rõ người đến là ai, chị Vương trừng đôi mắt đỏ như máu với Viên Mục Dã rồi gất: “Là cậu? Tốt tốt tốt! Tôi thấy cậu thật sự không biết chữ chết viết thế nào đúng không!”

Viên Mục Dã thấy đối phương có vẻ hơi kích động, cậu bèn cố gắng an ủi: “Chị Vương, tôi có thể hiểu tâm trạng của chị... Nhưng chuyện này tôi cũng không cố tình!”

“Cái chết ấy! Nếu không phải vì cậu thì con trai tôi đâu có chết?” Chị Vương vừa nói vừa lao về phía Viên Mục Dã.

Mặc dù biết rõ đối phương không phải người tốt, nhưng Viên Mục Dã vẫn không thể nhẫn tâm ra tay với một người mẹ đã

mất con, vì vậy cậu đành chạy vòng quanh chiếc ghế sofa trong phòng khách như đang chơi trò mèo vờn chuột...

“Chị Vương, chị bình tĩnh trước đã! Chúng tôi chỉ đến đây để nhận nhà, chúng tôi còn đang bối rối vì không biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì? Sao chị có thể tính cái chết của con trai chị lên đầu tôi chứ?” Viên Mục Dĩ vừa chạy vừa cố gắng giải thích.

Không ngờ chị Vương hoàn toàn không nghe lọt, chị ta vớ một con dao gọt trái cây trên bàn trà, sau đó lộ vẻ dữ tợn, nói:

“Hôm nay tôi sẽ bắt cậu đền mạng cho Tiểu Dịch!”

Viên Mục Dĩ thấy vậy bèn vội vàng trốn sang một bên và hòa giải: “Tôi cũng rất tiếc vì cái chết của con trai chị, nhưng chị có nghĩ rằng tại sao lại xảy ra những chuyện này không? Tất cả là vì các người muốn làm hại chúng tôi trước mà?”

Chị Vương nghe xong bèn dừng lại, sau đó ngã quỵ xuống đất rồi gào khóc... Viên Mục Dĩ thấy chị ta đã kết thúc “trạng thái kích động ban đầu”, lúc này cậu mới tìm một khu vực tương đối an toàn để dừng lại.

Không ngờ sau khi khóc được một lúc, chị gái này lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn Viên Mục Dĩ bằng ánh mắt nghi ngờ và hỏi: “Tại sao cậu lại biết rằng mình đã hại chết con trai của tôi?”

“Tôi... không nên biết sao?” Viên Mục Dĩ hỏi dò.

Chương 1005: Chuyện cũ không muốn nhớ lại

“Đương nhiên không nên! Người chết lần đó đáng lẽ phải là một người trong số các cậu... Nhưng lại để Tiểu Dịch của tôi thay thế!” Chị Vương nói đến đây thì bỗng bật cười, chị ta nói: “Thôi không sao... Không sao... Dù sao các người cũng cách cái chết không xa.”

Viên Mục Dã nghe thấy đối phương nói như vậy bèn cố ý kéo dài giọng ra: “Cũng chưa chắc đâu...”

Chị Vương không ngờ Viên Mục Dã lại nói như vậy, chị ta bỗng ý thức được một việc nên trầm giọng hỏi: “Cậu vào đây bằng cách nào, chẳng phải có người đang gác ở cổng chính à?”

Viên Mục Dã vừa cười vừa trả lời: “Nói cho chị biết điều này, tôi đến đây từ phía dưới... Chị hiểu không?”

“Không thể nào... Sao cậu có thể biết được chuyện này?” Chị Vương hỏi với vẻ khó tin.

Viên Mục Dã thở dài: “Tại sao lại không thể? Chị cũng biết là người giỏi còn có người giỏi hơn mà? Chị Vương, sao chị không nói với tôi lý do tại sao mọi người không thể rời khỏi chỗ này đi?”

Chị Vương nghe xong lại càng tỏ ra kinh ngạc, có lẽ theo suy nghĩ của chị ta, ba người Viên Mục Dã chẳng khác gì những kẻ đen đui trước đây, nhưng chị ta không ngờ lần này bọn họ đã đá phải tấm ván sắt...

Chị Vương nhìn người trước mặt, từ đầu đến cuối cậu ta đều nở nụ cười như tắm gió xuân, chị ta dần hiểu ra nếu muốn giết chết đối phương... thì chỉ có thể tự mình ra tay. Vì vậy chị Vương lại nhặt con dao dưới đất lên rồi bắt ngờ lao về phía Viên Mục Dã.

Không ngờ lần này Viên Mục Dã không trốn tránh mà lại nhìn thẳng vào mắt đối phương... Chỉ thấy người phụ nữ đang chạy về phía trước bỗng đột ngột đứng lại, ánh mắt chị ta trống rỗng nhìn về phía trước.

Viên Mục Dã thấy vậy thì rất vui mừng, cậu biết chiêu mình học lỏm từ chỗ Thạch Lỗi đã thành công, đối phương đã bị cậu thôi miên. Viên Mục Dã đi một vòng quanh người chị Vương, sau khi xác định chị ta không có năng lực phản kháng, cậu mới nói nhỏ vào tai đối phương: “Đi sang chiếc ghế bên kia ngồi đi...”

Chị Vương nghe xong đi thẳng đến chiếc ghế rồi ngoan ngoãn ngồi xuống. Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng quay người tìm kiếm trong ngăn kéo bàn trà, cậu tìm được một cuộn băng dính trong và thành thạo trói chặt chị ta vào ghế.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Viên Mục Dã bắt chước Thạch Lỗi búng tay một cái đánh thức người phụ nữ trên ghế... Đối phương tỉnh lại, đầu tiên là mê mang, nhưng sau đó vùng vẫy rất dữ dội.

Bởi vì sợ chị Vương hét lên, Viên Mục Dã cũng dán cả miệng của chị ta vào, vì vậy những gì đối phương đang làm bây giờ là vô ích, không thể thu hút được sự chú ý của bất kỳ ai...

Viên Mục Dã nhẹ nhàng nói: “Chị Vương, chị đừng kích động... Tôi chỉ muốn hỏi chị vài câu, chỉ cần chị trả lời tốt, tôi cam đoan sẽ không làm chị bị thương.”

Chị Vương tỏ ra không tin tưởng những gì Viên Mục Dã nói, chị ta vẫn liên tục giãy giụa, cho đến khi kiệt sức thì mới thôi không lộn xộn nữa. Trong lúc này Viên Mục Dã không thêm đề ý đến chị ta, cậu chỉ đi lòng vòng một mình trong phòng...

Khi đi vào phòng ngủ, Viên Mục Dã bỗng phát hiện trên tường phủ đầy những tấm giấy khen đã ố vàng, tên của người đạt giải phía trên đều là của một cậu bé tên Hạ Liên Dịch... Nhưng khi Viên Mục Dã nhìn thấy ngay phía dưới tờ giấy, cậu lập tức sững sờ tại chỗ.

Mọi thứ trong căn phòng này đều là sản phẩm của vài chục năm trước, chị Vương bị trói trên chiếc ghế bên ngoài cũng

đồng cảnh ngộ với lão Tất, tất cả đều dừng lại trong khoảng trống của thời gian... không tiếp tục tiến về phía trước nữa.

Viên Mục Dã đột nhiên nhận ra tại sao những người này không thể rời khỏi thị trấn, bởi vì chỉ có ở chỗ này, cơ thể của bọn họ mới có thể duy trì trạng thái bình thường bởi sự trợ giúp của một loại năng lượng nào đó, một khi họ đi ra ngoài và quay về thế giới bình thường, cơ thể của họ sẽ giống như cái cây, khô héo rồi chết... Điều này cũng giải thích lý do tại sao lão Tất rời khỏi thị trấn thì cơ thể càng ngày càng yếu.

Nhưng phải là loại năng lượng đáng sợ đến mức nào mới khiến cư dân trong thị trấn “Trẻ mãi không già”? Chuyện này có vẻ hoàn toàn khác với tình huống ở nước M, những người kia bị dừng thời gian là do đồng loại của Lệ Thần không chế, từ sâu thẳm trong lòng họ đã không nghĩ mình là con người nữa. Còn những người ở đây vẫn có cảm xúc và cuộc sống riêng của mình, bọn họ càng giống với những người giao dịch với ma quỷ để bán linh hồn của mình trong truyền thuyết hơn...

Lúc này, Viên Mục Dã nhìn thấy một bức ảnh đen trắng trên đầu giường, nó khác với những bức ảnh trong phòng khách ở chỗ đây là một bức ảnh ba người... Trong bức ảnh này chị Vương âu yếm nép vào một người đàn ông trung niên, còn tay của người đàn ông đó khoác lên vai con trai chị Vương, nhưng không hiểu sao người thanh niên tên là Hạ Liên Dịch lại có sắc mặt rất ốm yếu.

Đây là bức ảnh tiêu chuẩn của một gia đình ba người, tại sao Sài Vũ lại nói rằng chị Vương góa chồng từ khi còn trẻ? Nhưng Viên Mục Dã nghĩ lại, người dân ở đây nói chẳng có câu nào là thật cả, bọn họ nói như vậy chỉ vì muốn ổn định ba người Viên Mục Dã mà thôi...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cầm bức ảnh ra ngoài rồi hỏi: “Trước đây gia đình các người không phải có ba người à? Tại sao sau này lại còn mỗi chị và Hạ Liên Dịch vậy?”

Có vẻ như Viên Mục Dã đã hỏi trúng tâm sự, vì cậu thấy sắc mặt chị Vương cứng đờ, ánh mắt tràn đầy bi thương...

Viên Mục Dã thấy vậy bèn đưa tay xé băng dán trên miệng chị ta rồi nói: “Tôi thấy những giấy khen này đều do trường học ở

thành phố P trao tặng, trước đây mấy người không phải người dân địa phương đúng không?”

Chị Vương cười khỏ: “Chuyện cũ năm xưa, cũng đã quên gần hết rồi...”

“Chuyện cũ có thể quên, nhưng người đã từng yêu thì sao có thể nói quên là quên ngay được?” Viên Mục Dĩ trầm giọng hỏi.

Chị Vương nghe xong đột nhiên kích động nhìn bức ảnh trong tay Viên Mục Dĩ và hét: “Trả lại cho tôi! Trả lại ảnh cho tôi!”

Viên Mục Dĩ sợ chị ta tiếp tục la hét sẽ thu hút những người bên ngoài, cậu vội vàng đặt bức ảnh lên bàn rồi bảo: “Yên tâm, tôi không lấy nó đi đâu, tôi chỉ muốn biết tại sao năm đó mấy người lại đi đến đây? Và tại sao lại biến thành thế này?”

Lúc này, ánh mắt chị Vương nhìn vào tấm ảnh, thoáng chốc đã trở nên dịu dàng hơn, chị ta lầm bầm: “Cuộc sống của chúng tôi lúc đó rất khổ nhưng trong lòng lại cảm thấy rất hạnh phúc, nếu biết trước sẽ thế này, gia đình tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ bước chân vào nơi đây...”

Sau đó Viên Mục Dĩ đã biết được cảnh ngộ bi đát của gia đình họ qua lời kể của chị Vương. Nhưng điều mà cậu không ngờ là những người sống ở nơi này dường như đều có một quá khứ mà họ không muốn nhớ lại.

Chị Vương vốn tên là Vương Thái Phương, chồng của chị ta là Hạ Bảo Đức, anh ta làm nghề may vá, hai người cưới nhau rồi sinh ra Hạ Liên Dịch, tuy cuộc sống không giàu có nhưng tình cảm giữa hai vợ chồng rất tốt, đứa con trai lại thông minh lanh lợi, vì vậy cuộc sống của họ khá tốt đẹp...

Chương 1006: Lấy mạng đổi mạng

Không ngờ tiếc vui chóng tàn, Hạ Liên Dịch vốn thông minh bẩm sinh lại bị bệnh nặng vào năm mười tám tuổi, hai vợ chồng đã dẫn con đi khắp nơi tìm bác sĩ nổi tiếng nhưng không thể chữa trị được, thậm chí có bác sĩ còn khẳng định con trai chị ta không sống đến hai mươi tuổi.

Nhưng Vương Thái Phương không chịu tin vào điều này và càng không chấp nhận số mệnh! Trong hơn một năm sau đó, Vương Thái Phương chỉ cần nghe thấy nơi nào có cách cứu con mình là chị ta sẽ dẫn nó đến đó khám thử, bất kể đối phương có phải mấy kẻ lừa đảo hay không...

Đến cuối cùng, bọn họ gần như cạn kiệt tiền tiết kiệm của gia đình, thậm chí còn nợ một khoản lớn. Hạ Liên Dịch thấy cha mẹ vất vả khắp nơi vì bệnh tật của mình, nhưng cơ thể cậu ta mãi vẫn không khá lên, vì vậy Hạ Liên Dịch đã nảy sinh ý nghĩ muốn bỏ cuộc.

Không ngờ đúng lúc này, Vương Thái Phương không biết lấy được tin tức ở đâu, có người nói rằng có một thị trấn nhỏ rất hiệu nghiệm... Chỉ cần đi đến đó là chữa được bệnh cho con trai chị ta, vì vậy gia đình họ lập tức trèo đèo lội suối tìm đến nơi.

Vương Thái Phương nói đến đây bỗng đột ngột dừng lại, chị ta giương mắt nhìn Viên Mục Dã rồi hỏi: “Nếu như một người rất quan trọng với cậu sắp chết, vì cứu người đó... Cậu sẽ sẵn sàng trả giá như thế nào?”

Viên Mục Dã ngẩn người, sau đó khẽ thở dài, nói: “Chắc là dốc hết tất cả!”

Vương Thái Phương gật đầu: “Chẳng phải tôi cũng thế sao? Nhưng khi chúng tôi đến đây mới phát hiện, mọi thứ không như chúng tôi tưởng tượng...”

Hóa ra năm đó khi gia đình bọn họ lần đầu tiên đến thị trấn, họ đã hỏi thăm khắp nơi xem có thần y cứu người nào không, vậy mà người dân thị trấn lại cho biết là chưa từng có một bác sĩ nào ở thị trấn trong vòng một trăm năm qua!

Ban đầu Vương Thái Phương còn tưởng vì mình sốt ruột muốn cứu con nên bị người khác lừa gạt, nhưng khi nghĩ lại thì chị ta cảm thấy có gì đó không ổn, dù sao ở đây cũng là một thị trấn có cư dân, tại sao đến cả một bác sĩ cũng không có?

Nghĩ đến đây, Vương Thái Phương hỏi dân cư trong thị trấn rằng họ hay làm gì mỗi khi bị ốm? Nhưng những người kia nghe xong đều giữ kín như bưng, không ai muốn nói đáp án cho chị ta...

Lúc đó gia đình họ đều cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, không những chưa tìm được thần y mà họ còn thiếu nợ rất nhiều ở bên ngoài, nhưng từ đầu đến cuối Vương Thái Phương đều cảm cảm thấy người dân trong thị trấn thật kỳ quái, nhất định là có bí mật gì đó mà người ngoài như họ không biết, có lẽ đó chính là hy vọng cuối cùng để chữa bệnh cho Tiểu Dịch.

Vì vậy Vương Thái Phương và chồng ôm lấy tia hy vọng cuối cùng này để ở lại thị trấn. Mà lúc đó, bọn họ lại tình cờ thuê ngôi nhà cổ của nhà họ Ngô... Sau đấy chủ thuê nhà nói với họ, ông ta có biện pháp cứu được tính mạng của Hạ Liên Dịch, nhưng bọn họ phải đồng ý với hai điều kiện của ông ta.

Vương Thái Phương vì nóng lòng muốn cứu con nên đã đồng ý ngay lập tức, đối với chị ta mà nói thì đừng nói là hai điều kiện, cho dù một trăm điều kiện cũng được. Đối phương thấy hai vợ chồng thật lòng như vậy nên đã nói bí mật của thị trấn cho họ biết...

Chủ thuê nhà nói với họ rằng những cư dân ở thị trấn đều đến đây vì muốn cứu sống người mà họ yêu thương, nhưng bọn họ phải định cư ở lại nơi này. Cho nên nếu hai người muốn con của mình được sống, họ sẽ phải vĩnh viễn ở lại thị trấn và không thể rời khỏi đây dù chỉ nửa bước.

Mặc dù yêu cầu này hơi kỳ lạ, nhưng chỉ cần con mình còn sống là được, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần cả gia đình khỏe mạnh thì sống ở đâu mà chẳng giống nhau?

Nhưng ngay sau đó chủ thuê nhà lại đưa ra yêu cầu thứ hai, đó chính là “Một mạng đổi một mạng”, bất kể là Vương Thái Phương hay Hạ Bảo Đức, nếu hai người này muốn cứu con trai của họ thì phải có một người tự nguyện đi chết...

Yêu cầu này khiến Vương Thái Phương do dự, thật ra chị ta rất yêu thương con mình, nhưng đồng thời cũng yêu chồng sâu đậm, nếu phải mất đi bất kỳ người nào trong số họ, chị ta đều không thể tiếp nhận được, vì vậy Vương Thái Phương đề nghị dùng tính mạng của mình để đổi lấy mạng sống của con trai.

Không ngờ khi Vương Thái Phương vừa nói ra điều này, chị ta đã bị chồng và con trai phản đối. Chủ nhà thấy gia đình họ không thống nhất được ý kiến nên dặn dò họ không cần quyết định nhanh như vậy, ông ta có thể cho họ vài ngày để cân nhắc... Nhưng Vương Thái Phương không ngờ được rằng, chồng chị ta là Hạ Bảo Đức lại tìm đến chủ thuê nhà mà không cho chị ta biết, anh ta đồng ý dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng con trai.

Đến khi Vương Thái Phương phát hiện ra thì mọi thứ đã quá muộn, nhưng điều khiến chị ta ngạc nhiên là bắt đầu từ ngày hôm đó, bệnh của con trai chị ta thật sự dần trở nên khởi sắc...

Thật ra ban đầu Vương Thái Phương do dự là vì chị ta luôn nghi ngờ tính chân thực của việc này, Vương Thái Phương nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao con trai mình bị bệnh nhưng lại có thể chữa khỏi bằng cách hy sinh tính mạng của người khác?

Khi Viên Mục Dã nghe đến đây cũng không nhịn được mà tò mò hỏi: “Cụ thể thì làm thế nào để lấy mạng đổi mạng?”

Vương Thái Phương cười lạnh lùng, nói: “Chẳng phải cậu đã thấy rồi à? Tại sao còn phải đến hỏi tôi nữa?”

Viên Mục Dã hiểu rằng Vương Thái Phương đang nói đến chuyện xảy ra vào đêm đầu tiên họ đến đây, vì vậy cậu cười, nói: “Sở dĩ người dân trong thị trấn không già không chết... đều là do họ đã ăn thứ đó? Rốt cuộc thì nó là cái gì?”

Sắc mặt của Vương Thái Phương hơi thay đổi khi nghe câu hỏi này, sau đó chị ta lạnh lùng nói: “Cậu cứ tự mình thử là biết ngay mà...”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Làm trái ý trời luôn phải trả giá, tốt hơn hết tôi vẫn nên tuân theo quy luật của tự nhiên.”

Không ngờ Vương Thái Phương lại cười lạnh rồi nói: “Đó là vì cậu chưa bao giờ cảm nhận được cái cảm giác khi người quan trọng nhất rời bỏ mình, e rằng đến lúc đó cậu sẽ không nói một cách đầy tự tin và hùng hồn thế này đâu.”

Viên Mục Dã nghe đối phương nói như vậy thì trong lòng thấy hơi kỳ lạ, cậu cảm thấy dường như mình đã từng cố gắng cứu một ai đó trong tuyệt vọng... Nhưng bây giờ cậu lại không nhớ được dáng vẻ của người đó.

Thấy Viên Mục Dã không nói gì, Vương Thái Phương cười lắc đầu: “Anh bạn trẻ, các cậu đã được chọn nên chắc chắn không thể rời đi được đâu, tại sao cậu không nghĩ xem mình có nên biến thành vật để hiến tế không... Hay là bị nhốt vĩnh viễn ở chỗ này giống chúng tôi?”

“Nếu tôi chẳng chọn loại nào thì sao?” Viên Mục Dã âm trầm nói.

Cuối cùng, Vương Thái Phương vẫn lặp lại: “Vậy cậu có thể thử một chút...”

Lúc này, Viên Mục Dã ước tính đã sắp hết giờ, cậu lập tức nhìn chăm chăm vào mắt Vương Thái Phương rồi nói: “Tôi sẽ thả chị ra ngay bây giờ, chị hãy ngoan ngoãn về đi ngủ, hãy coi như chuyện tối nay chưa từng xảy ra.”

Vương Thái Phương gật đầu: “Tôi đi ngủ, đêm nay chẳng có chuyện gì xảy ra cả...”

Sau khi quay về từ sân nhà họ Vương, trong lòng Viên Mục Dã vẫn hơi bồn chồn, bởi vì cậu không chắc mình đã hoàn toàn thôi miên được Vương Thái Phương và có làm chị ta quên những gì xảy ra tối nay hay không.

Viên Mục Dã có thể dễ dàng đoán được từ trong lời nói của Vương Thái Phương, cái thứ gọi là “một mạng đổi một mạng” chính là dùng người sống làm vật hiến tế để trao đổi với thứ dưới giếng... Sau đó để Hạ Liên Dịch ăn cái thứ buồn nôn trong ao máu, bệnh của cậu ta mới thuyên giảm từng ngày.

Chương 1007: Khóa trường sinh

Lúc ba người Viên Mục Dã đi xuống dưới giếng lần đầu tiên, một trong số ba người bọn họ sẽ bị coi là vật hiến tế và bị đẩy xuống hồ máu, nhưng Viên Mục Dã lại vô tình đẩy Hạ Liên Dịch xuống hồ, chính vì vậy lễ tế đã được hoàn thành và ba người bọn họ được đưa trở về mà không hề bị sút mẻ chút nào...

Sở dĩ đám người trong thị trấn nhiệt tình, và thân thiện với họ như vậy, đồng thời giám sát họ mọi lúc mọi nơi... Chắc chắn là muốn dùng họ cho lễ tế tiếp theo, chính vì vậy mà trước đó Vương Thái Phương mới nói rằng bọn họ rất nhanh cũng sẽ phải chết thôi.

Khi đi qua hồ máu một lần nữa, Viên Mục Dã không thể không nhìn con quái vật nhỏ đang ngủ, cậu nghĩ thầm trong lòng: “Chẳng lẽ con quái vật nhỏ này chỉ tỉnh lại trong lễ tế thôi sao?”

Nghĩ đến đây, trong lòng Viên Mục Dã bỗng nảy sinh một ý nghĩ xấu xa, nếu như bây giờ cậu giết chết con vật nhỏ này, liệu có phải là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã hay không? Viên Mục Dã vừa nghĩ vừa rút con dao trên người ra và từ từ tiến đến chỗ con quái vật nhỏ đang ngủ say...

Không ngờ lúc Viên Mục Dã đang định cúi người để ra tay, cậu bỗng nhìn thấy trên cổ con quái vật đeo một thứ gì đó, Viên Mục Dã nhẹ nhàng dùng mũi dao nâng lên xem thử... cậu phát hiện đó là một chiếc khóa trường sinh.

Sau khi nhìn thấy vật này, ánh mắt của Viên Mục Dã hơi nao nao, cậu hiểu ra ngay đã có chuyện gì xảy ra. Viên Mục Dã từ từ thu con dao lại, sau đó xoay người đi về phía bậc đá dẫn đến ngôi nhà của Sài Vũ...

Khi Viên Mục Dã trở lại sân nhà Sài Vũ, phía sân trước bỗng vang lên tiếng mở cửa, nếu đối phương tiến vào thì chắc chắn sẽ bắt gặp Viên Mục Dã... May mà Thạch Lỗi nhanh trí nên vào lúc quan trọng nhất đã giữ hai người lại để nói chuyện thêm một lúc, vì vậy Viên Mục Dã mới tranh thủ chút thời gian để nhảy về căn nhà cổ của họ Ngô.

Đến khi Thạch Lỗi và A Triết quay người chuẩn bị đi về căn nhà cổ họ Ngô, bọn họ thấy Viên Mục Dã đẩy cửa bước ra, ba người liếc nhau một cái rồi rất ăn ý mà quay về xe...

“Thế nào? Có hỏi được gì không?” A Triết sốt ruột hỏi ngay sau khi đóng cửa xe.

Viên Mục Dã bèn kể lại tất cả những gì mình thăm dò được từ chỗ Vương Thái Phương, cậu còn đặc biệt nhắc đến cái khóa trường sinh nhìn thấy trên người con quái vật nhỏ. Thạch Lỗi trầm giọng hỏi: “Ý của cậu là năm đó hai vợ chồng Sài Vũ đã hy sinh con của họ?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ gật đầu và nói: “Tôi e là như vậy... Tôi vẫn nhớ lão Tất đã từng nói khi bọn họ đến đây, sắc mặt của An Tĩnh có vẻ ồm yếu, xem ra Sài Vũ rời đi nhưng lại quay về là để cứu tính mạng của An Tĩnh.”

A Triết cười lạnh: “Có người hy sinh chính mình vì con, nhưng có người lại hy sinh con của mình... Thế giới này đúng là buồn cười!”

“Nếu vật hiến tế cuối cùng sẽ bị hồ máu cắn nuốt, vậy tại sao con của Sài Vũ lại biến thành như vậy?” Thạch Lỗi thắc mắc.

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Tôi cũng không biết, nhưng trong này chắc chắn phải có lý do...”

Lúc này, A Triết nhìn những người đi ngoài cửa sổ xe và nói: “Chắc những người này cũng là xác chết biết đi mà thôi, vậy giữ bọn họ lại làm gì? Hay là tôi ra ngoài vận động một chút... Giải quyết hết một lượt là được.”

Thạch Lỗi xua tay: “Còn chưa đến lúc, khi chưa rõ tình huống thì tốt nhất đừng tùy tiện ra tay, mặc dù bây giờ chúng ta đã biết tại sao những người này lại bị mắc kẹt ở đây, nhưng chúng ta vẫn không biết thứ không chế tất cả chuyện này... là cái gì.”

Viên Mục Dã đương nhiên cũng đồng ý với quan điểm của Thạch Lỗi, hơn nữa cậu cũng hơi lo lắng cho đám người Đoàn Phong, theo lý thuyết bọn họ không thể lỡ hẹn mà không có lý do... Chắc họ đã bị “hắn” mà Vương Thái Phương nhắc tới ngăn ở bên ngoài thị trấn.

Viên Mục Dã không rõ thực lực của đối phương thế nào, nhưng có một điều cậu có thể khẳng định, đó chính là ba người họ đã là vật trong túi của “hắn”, bọn họ bây giờ có thể bình an vô sự, chỉ là vì chưa đến lúc tế lễ mà thôi...

“Vậy tiếp theo phải làm thế nào? Đâu thể ngồi chờ chết ở chỗ này được?” A Triết trầm giọng hỏi.

Thạch Lỗi hừ lạnh một tiếng: “Bất kể thứ đó là gì... Lần này hắn đã tìm nhầm người! Ba người chúng ta một là không có yêu cầu, hai là không dễ mất đi tâm trí, hắn có thể làm gì chúng ta chứ?”

Viên Mục Dã cười khỏ: “Anh đừng quên trong thị trấn này vẫn còn rất nhiều cư dân, nếu thật sự vạch mặt, cho dù ba người chúng ta biết đánh đám thì cũng không thể lấy một địch trăm đâu.”

“Vì vậy tôi mới nói phải ra tay trước! Với kỹ năng của ba người chúng ta, tranh thủ ban đêm để xử lý từng nhà một... Chúng ta có thể giết sạch trước khi trời sáng.” Ánh mắt A Triết trở nên hung ác.

Mặc dù Viên Mục Dã biết đây thật sự là một biện pháp, nhưng cậu không thể ra tay với những người đó được... Không phải cậu “Thánh Mẫu”, mà là cậu thấy đám người đó chỉ là những kẻ bị lợi dụng, bọn họ chỉ là một đám người đáng thương mà thôi.

Thạch Lỗi liếc mắt nhìn Viên Mục Dã, gã đoán ngay được suy nghĩ của cậu nên bắt đắ dĩ lắc đầu: “Thôi quên đi... Ở đây không phải nước M, chúng ta khó mà giải quyết hậu quả khi giết cả một thị trấn.”

A Triết ngạc nhiên nhìn Thạch Lỗi, dường như gã cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì vậy A Triết nói với vẻ mặt âm trầm: “Vậy thì bây giờ chúng ta hãy rời khỏi thị trấn... Dù sao cũng chưa có ai ăn cái thứ buồn nôn dưới giếng cổ.”

Lần này Viên Mục Dã không phản đối, nhưng trong lòng cậu mơ hồ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy... Sau đó ba người thảo luận trong xe một lúc, cuối cùng xuống xe đi bộ về phía rìa thị trấn.

Theo lý thuyết thị trấn nhỏ này có diện tích không lớn, chủ yếu là nó cũng chỉ có vài con đường, chỉ cần đi thẳng là rất nhanh có thể đi ra khỏi thị trấn nhỏ... Nhưng ba người cứ đi về phía trước mà mãi vẫn chưa thấy điểm cuối.

Cuối cùng, Viên Mục Dã giữ chặt hai người lại rồi bảo: “Đừng đi nữa, cứ tiếp tục thế này thì đến sáng cũng không thoát...”

A Triết nghi ngờ nhìn xung quanh: “Trước đây tại sao tôi không nhận ra con phố này dài như vậy nhỉ? Có phải chúng ta gặp quỷ đả tường không?”

Thạch Lỗi cười: “Tôi thà gặp quỷ còn hơn... Nhưng tại sao tôi cứ có cảm giác những căn nhà này như đang sống vậy, chúng ta đi đến đâu thì chúng theo đến đó?”

Lúc này Viên Mục Dã nhìn những cửa hàng hai bên đường, cậu phát hiện tám biển màu vàng của cửa hàng bánh bao đã xuất hiện rất nhiều lần, còn những người đi đường vẫn xuất hiện trước đó thì bây giờ bỗng nhiên trở nên vắng lặng, không thể nhìn thấy bóng dáng một ai cả.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Đi nào, chúng ta quay về nhìn xem...”

“Hả? Còn muốn quay về à? Có phải đầu óc của cậu bị úng nước không?” A Triết tròn tròn mắt.

Chương 1008: Hấn

Viên Mục Dã không giải thích, cậu xoay người đi trở về, Thạch Lỗi và A Triết thấy vậy chỉ đành theo sát phía sau, kết quả là sau khi đi ngược một lát, căn nhà cổ của nhà họ Ngô bất ngờ xuất hiện trước mắt họ...

A Triết giật mình: “Chúng ta đi về phía trước ít nhất phải nửa tiếng, tại sao mới quay về chưa đến ba phút mà đã về chỗ cũ rồi?”

Thạch Lỗi cười gượng: “Xem ra chúng ta thật sự gặp quỷ đả tường rồi!”

Viên Mục Dã đương nhiên biết đây không phải quỷ đả tường, vì vậy cậu nhìn về phía ngôi nhà cổ nhà họ Ngô và nói: “Tôi nghĩ chủ nhà quá hiếu khách nên không muốn chúng ta rời đi...”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi nói: “Xem ra phương hướng của nơi này liên tục thay đổi, lối vào lúc chúng ta đến chắc cũng là lối ra, nếu không tìm thấy vị trí chính xác thì rất khó đi ra.”

Viên Mục Dã bèn bật chức năng la bàn trên đồng hồ để tìm phương hướng, vậy mà mũi tên lại xoay tròn liên tục, căn bản là không tìm được bất kỳ phương hướng nào chính xác... Không ngờ đúng lúc này, phía đông bắc của thị trấn bỗng có vài tiếng súng vang lên.

Ba người đều giật mình khi nghe thấy tiếng súng, nhưng sau đó Viên Mục Dã đoán rằng có thể đám người Đoàn Phong gặp nguy hiểm nên mới nổ súng tự vệ...

Thạch Lỗi tùm tùm hỏi: “Xem ra đồng nghiệp cũ của cậu đã đến rồi, chúng ta có nên qua đó tiếp ứng họ không?”

Viên Mục Dã gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Đi, chúng ta qua xem thử...”

Dưới sự hướng dẫn của tiếng súng, ba người Viên Mục Dã rất nhanh đã đi đến rìa thị trấn, nhưng điều làm họ khiếp sợ là

những con phố vốn phải thông suốt thì lại bị rất nhiều dây leo màu đen chặn kín không còn một kẽ hở.

Viên Mục Dã nhìn thấy bèn đưa tay ra sờ, cậu phát hiện tay mình không thể chạm đến dây leo màu đen đó, dường như nó được bao phủ bởi một lớp màng mỏng trong suốt vô hình không thể chạm đến...

“Đây là cái quái gì thế?” A Triết giật mình hỏi.

Viên Mục Dã lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên, cậu có thể quan sát thấy bức tường bằng dây leo này phải cao hơn 20 mét, mặc dù lớp màng mỏng bên ngoài hơi co giãn nhưng lại rất trơn bóng, nếu không có bản lĩnh của thạch sùng... Căn bản không thể leo lên bằng tay không được.

Lúc này tiếng súng bên ngoài bức tường vẫn liên tục vang lên, chắc mấy người Đoàn Phong đang muốn đột phá tầm chắn này để vào cứu người, vì vậy Viên Mục Dã hô to với phía đối diện: “Đội trưởng Đoàn! Có phải là anh không? Đoàn Phong?”

Tiếc rằng giọng nói của Viên Mục Dã cứ như bị đám dây mây màu đen chặn lại hoàn toàn không thể truyền đi được... Thấy thế, Viên Mục Dã bực bội đập về phía “bức tường”, kết quả là lớp màng mỏng trong suốt đó bỗng sinh ra một làn sóng cộng hưởng.

Trong nhất thời, tiếng trống vang lên khắp bốn phía, ba người Viên Mục Dã cảnh giác lùi về phía sau, sau đó họ thấy bức tường vây rung động như đang sống vậy... Cùng lúc đó, phía sau lưng ba người vang lên những tiếng bước chân nặng nề.

Viên Mục Dã nhìn lại và thấy sau lưng mình đã có một đám đông đứng đầy từ lúc nào, tất cả đều nhìn chăm chăm ba người Viên Mục Dã bằng vẻ mặt xấu xa, kẻ cầm đầu chính là người hàng xóm nhiệt tình hiếu khách Sài Vũ và vợ của anh ta.

Viên Mục Dã thấy vậy thở dài, nói: “Không ngờ chúng ta lại thẳng thắn gặp nhau nhanh đến vậy... Sài Vũ, không đúng, phải gọi anh là Ngô Hải Bằng mới đúng chứ?”

Ngô Hải Bằng không hề ngạc nhiên, anh ta chỉ gật đầu, nói: “Xem ra lão Tất đã nói khá nhiều chuyện của thị trấn với các người... Lão già đó sống thoi thóp nhiều năm như vậy mà không hề có một chút lòng biết ơn nào.”

Thạch Lỗi buồn cười hỏi: “Loại chuyện này phải là tình nguyện chứ? Tự nhiên bị kéo đến rồi trở thành người sống không bằng chết trong vài chục năm... thì tại sao phải biết ơn. Nếu là tôi thì tôi đã đốt sạch chỗ quỉ quái này rồi!”

Ngô Hải Bằng mỉm cười, sau đó hít một hơi thật mạnh chỗ không khí xung quanh anh ta và nói: “Hôm nay là ngày đẹp, các vị đã lựa chọn xong cho mình chưa? Muốn trở thành vật hiến tế hay là một thành viên trong số chúng tôi?”

Lúc này, Viên Mục Dã phát hiện bức tường dường như vẫn rung động từ nãy đến giờ, sau khi tiếng trống vang lên, mùi đàn hương trong không khí bắt đầu trở nên dày đặc đến mức ngạt thở... Ánh mắt của A Triết cũng trở nên mờ mịt, may mà Thạch Lỗi kịp thời phát hiện nên giơ tay véo mặt A Triết.

A Triết đau đớn gào lên: “Sao anh lại véo tôi?”

“Tập trung chút đi, lúc này mà phân tâm là chết đấy...” Thạch Lỗi tức giận.

Ngô Hải Bằng thấy ba người đều bình yên vô sự thì hơi ngạc nhiên: “Các người thật đặc biệt đấy! Tôi đã ở đây vài chục năm, cho đến bây giờ vẫn chưa từng gặp người không bị hấn mê hoặc.”

“Hấn là ai?” Viên Mục Dã bắt được trọng điểm trong lời nói của Ngô Hải Bằng.

Ngô Hải Bằng cười nói: “Hấn chính là hấn... Đó là một vị thần có thể đáp ứng mọi mong ước của mọi người.”

A Triết nghe xong bật cười: “Thần tiên? Tại sao anh không nói luôn là Ngọc Hoàng đại đế đi?”

Ngô Hải Bằng nghe vậy cũng không nói gì, anh ta chỉ nhìn bọn họ với vẻ khinh thường, ánh mắt anh ta như thể họ là những thằng nhà quê ra tỉnh chưa hiểu việc đời vậy...

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Thật đáng tiếc... Ba người chúng tôi đều không hề có mong ước gì, vì vậy chúng tôi không muốn trở thành vật hiến tế và người hầu của hấn.”

Ai ngờ Ngô Hải Bằng lại tỏ ra không tin: “Không thể nào, hấn không thể vô duyên vô cớ chọn trúng mấy người... Trong ba người chắc chắn có một người trong lòng có chấp niệm.”

Thạch Lỗi bật cười, hỏi: “Muốn giàu có thì có được tính không?”

Ngô Hải Bằng cười lạnh lùng: “Có thể coi là một loại, nhưng vẫn chưa đủ sâu sắc và cố chấp, mọi người đều muốn trở nên giàu có, nhưng ai cũng hiểu kiếm được tiền thì cũng phải sống để mà tiêu, vì vậy không ai ngu đến mức chết vì tiền cả.”

Thạch Lỗi gật đầu: “Đúng vậy, chấp niệm nhỏ nhỏ đó của tôi làm sao so với anh được, anh vì chấp niệm của mình mà còn có thể hy sinh chính con ruột cơ mà?”

Về mặt Ngô Hải Bằng sầm xuống, dường như anh ta đã bị chạm đến vảy ngược của mình, Ngô Hải Bằng nhìn chằm chằm Thạch Lỗi với vẻ cực kỳ khó coi và không nói một lời nào...

Trong lòng Viên Mục Dĩ hiểu rõ, bỏ được là một chuyện nhưng có quan tâm hay không lại là chuyện khác, dù sao đó cũng là giọt máu của anh ta, nếu không phải bị ép vào đường cùng, Ngô Hải Bằng sẽ không dùng nó để hiển tể.

Lúc này, Ngô Hải Bằng bỗng cười lạnh, anh ta nói: “Được rồi... Nếu các người đều không có nhu cầu gì, vậy hãy để hẳn tự mình lựa chọn đi!”

Ngô Hải Bằng vừa dứt lời, ba sợi dây may màu đen to bằng cái bát ăn cơm chui ra từ bức tường phía sau ba người Viên Mục Dĩ, nó lắc lư rồi tiến về phía mấy người Viên Mục Dĩ, sau đó dùng phần nhỏ nhất ở phía đầu để tìm đến trán ba người...

Điều khiến mọi người phải bất ngờ là, một sợi dây leo đi đến trước mặt A Triết lại rút trở về, giống như bị đốt cháy vậy... Còn sợi dây đi đến trước mặt Thạch Lỗi thì bị gã chém đứt bằng con dao của mình.

Chương 1009: Chấp niệm

Hai trong số ba sợi dây leo đã thất bại tan tác trở về, chỉ còn lại sợi dây cuối cùng ở trước mặt Viên Mục Dã, chỉ thấy nó đầu tiên là xoay một vòng quanh Viên Mục Dã, sau đó đâm thẳng vào giữa mi tâm của cậu nhanh như chớp...

Mặc dù Viên Mục Dã đã nhanh tay bắt được nó, nhưng vẫn bị phần chớp của dây leo đâm rách mi tâm... Trong nháy mắt ấy, Viên Mục Dã cảm giác đầu mình ong lên một tiếng, tựa như cánh cửa cất chứa ký ức ở nơi sâu nhất nào đó đột ngột bị phá tan.

Trong nhất thời hàng nghìn mảnh vỡ ký ức tuôn ra như thủy triều, nó lập tức nhấn chìm ý thức của Viên Mục Dã. Cậu nhắm hai mắt, tay phải giữ chặt lấy cây dây leo đang muốn chui vào đầu mình, trên trán liên tục túa mồ hôi lạnh...

Thạch Lỗi thấy vậy đang muốn tiến lên giúp Viên Mục Dã chặt đứt dây mây, kết quả là gã vừa cử động thì đã bị dây mây trói chặt không thể nào nhúc nhích cùng với A Triết.

Viên Mục Dã vẫn đắm chìm trong những ký ức xa lạ đó, mặc dù lượng tin tức trong những ký ức rất lớn, nhưng không hiểu sao nó lại không được liên mạch, vì vậy Viên Mục Dã chỉ nhìn thấy một đống các hình ảnh không hề logic loáng thoáng hiện ra...

Lúc này, Ngô Hải Bằng mừng như điên, nói: “Bắt được rồi... Hóa ra chấp niệm ở trên người cậu.”

Thạch Lỗi thấy vậy lập tức hô to với Viên Mục Dã: “Viên Mục Dã! Mau tỉnh lại đi!”

Không biết là trùng hợp hay đã đến lúc Viên Mục Dã tỉnh lại, chỉ thấy cậu đột nhiên ngẩng đầu và dùng một tay khác nắm chặt dây leo, sau đó cả hai cánh tay dùng sức rút nó từ giữa mi tâm ra ngoài... Cùng lúc đó, khi dây leo bị rút ra, một tia máu lập tức phun ra.

Sau khi dây leo bị rút ra, Viên Mục Dã dùng tay che kín mi tâm, tiếp đó cậu yếu ớt ngồi bệt xuống đất...

A Triết thấy vậy lo lắng hỏi: “Viên Mục Dã? Cậu không sao chứ? Cậu đừng làm chúng tôi sợ!”

Mặc dù Viên Mục Dã không trả lời ngay lập tức, nhưng cậu lại giơ tay trái lên và vẫy tay với A Triết để thể hiện mình không sao hết, lúc này Thạch Lỗi và A Triết mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý do khiến Viên Mục Dã mãi vẫn không thể đứng dậy, là vì đầu óc cậu lúc này sắp nổ tung, những mảnh vỡ ký ức giống như một mớ hỗn độn, khiến cậu không thể nghĩ ra manh mối nào...

Cho đến khi Viên Mục Dã nghe thấy Ngô Hải Bằng nói với giọng quái gở: “Viên Mục Dã, hãy nói chấp niệm sâu nhất trong lòng cậu ra đi, hấn bảo tôi nhấc với cậu, bất kể cậu định hiến tế chính mình hay hai người bạn kia, hấn đều giúp cậu hoàn thành chấp niệm đó.”

Viên Mục Dã đầu tiên là thấp giọng cười hai tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngô Hải Bằng và hỏi: “Khi con của anh bị hiến tế thì chắc nó sẽ gọi cha chứ? Anh có còn nhớ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nó không?”

Vẻ mặt của Ngô Hải Bằng cứng đờ, An Tĩnh ở bên cạnh nghe thấy Viên Mục Dã lại nhắc đến con mình thì sắc mặt trở nên rất khó coi. Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rất rõ, một người mẹ có thể nhẫn tâm làm ra quyết định bỏ con, nhưng trong lòng cô ta không thể nào không day dứt.

Vì vậy Viên Mục Dã tiếp tục cố tình châm chọc: “Tôi rất thích trẻ con, vì vậy khi lần đầu tiên nhìn thấy cô đẩy xe, tôi đã tưởng tượng ra dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu của đứa trẻ... Nhưng tôi không không bao giờ ngờ được dáng vẻ của nó lại khủng khiếp đến thế!”

An Tĩnh dùng tay bịt kín lỗ tai, sau đó đau khổ nói: “Đừng nói nữa! Tôi xin anh đừng nói nữa!”

Ngô Hải Bằng thấy vậy ôm lấy cô ta rồi khuyên nhủ: “Đừng nghe cậu ta nói linh tinh, đây không phải lỗi của em!”

Lúc này, Viên Mục Dã chậm rãi đứng lên, cậu lau sạch vết máu giữa hai lông mày, sau đó lạnh lùng nói: “Vợ chồng chị

Vương hy sinh mình để cứu mạng con trai, hai vợ chồng các người lại hy sinh đứa con để cứu mình... Thật ra cũng không sao, chỉ là lựa chọn khác nhau mà thôi, nhưng hình như lúc đó các người không hỏi ý kiến của đứa trẻ nhỉ?”

Ngô Hải Bằng tức hỏn hển quát: “Cậu im đi!”

Có lẽ là do Ngô Hải Bằng đột nhiên mất kiểm soát, đám dây leo đang trói buộc Thạch Lỗi và A Triết mềm rũ xuống như không có điện vậy, hai người thấy thế lập tức giật đám dây trên người xuống.

Không ngờ đúng lúc này, một chiếc dây leo mọc đầy gai đột ngột xuất hiện, nó trực tiếp xuyên qua ngực của Ngô Hải Bằng, sau đó từ từ nhấc bổng anh ta lên giữa không trung, An Tĩnh ở bên cạnh gặp cảnh này thì trợn mắt ngất đi...

Ngô Hải Bằng đã tắt thở bị treo trên không trung, đầu anh ta nghẹo sang một bên, cái dây leo đó dường như đang tuyên bố với đám người rằng đây là một kẻ bất tài, mà kết cục của những kẻ bất tài là phải chết!

Lúc này, ba người Viên Mục Dã đều nhìn Ngô Hải Bằng với ánh mắt đồng tình, xem ra vị thần tiên có thể làm được mọi thứ qua lời kể của Ngô Hải Bằng đã bỏ rơi anh ta... Nhưng khi ba người nghĩ rằng Ngô Hải Bằng sẽ không gây sóng gió nữa, bọn họ lại thấy phần đầu của thi thể đột nhiên cử động.

Một cảnh tượng kỳ quái đã xảy ra ngay sau đó, Ngô Hải Bằng đã chết bỗng mở mắt, sau đó nhìn mấy người Viên Mục Dã bằng ánh mắt âm trầm và nói: “Ba người đứng là không bình thường, tôi đã ẩn nấp ở đây cả nghìn năm, số lượng con người mà tôi cần nuốt không đến 10000 thì cũng phải 8000, cũng có những người đặc biệt như các người, nhưng thật sự rất hiếm... Người trẻ tuổi à, hôm nay các người nhất định phải làm ra lựa chọn, hoặc là hiến tế chính mình, tôi sẽ giúp các người thực hiện chấp niệm trong lòng, hoặc hiến tế người khác rồi trở thành người hầu của tôi và trở nên bất tử.

A Triết cười lạnh lùng, hỏi: “Tao rất tò mò muốn biết mày là thứ gì? Dám giả vờ giả vịt trước mặt tao! Những kẻ ngốc này coi mày là thần, nhưng bọn tao thì không...”

Ngô Hải Bằng lao xuống trước mặt A Triết, sau đó nhắm mắt lại ngủ ngủ, cuối cùng nói: “Cậu... Không phải loài người? Tại sao cậu lại ở cùng với loài người? Chẳng lẽ là để che giấu thân phận của mình sao?”

“Liên quan gì đến mày?” A Triết tức giận hỏi lại.

Không ngờ Ngô Hải Bằng cũng không tức giận, anh ta lầm nhảm: “Không biết cắn nuốt cơ thể của cậu thì sẽ thế nào nhỉ? Thật thú vị... Thật sự rất thú vị.”

Viên Mục Dã lạnh lùng nhìn Ngô Hải Bằng đã không còn là Ngô Hải Bằng đang tự nói rồi tự đưa ra quyết định này, trong lòng cậu hiểu cục diện trước mắt rất bất lợi với họ, nếu con yêu quái dây leo này thật sự muốn giết bọn họ thì chỉ cần mất vài phút thôi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhìn Ngô Hải Bằng và nói: “Anh thật sự giúp tôi thực hiện chấp niệm trong lòng sao?”

Ngô Hải Bằng bị dây leo khổng lồ chế lập tức vọt đến trước mặt Viên Mục Dã, sau đó nở một nụ cười kỳ quái và nói: “Đúng rồi đúng rồi, tôi suýt quên mất cậu có chấp niệm! Hơn nữa chấp niệm của cậu rất sâu... Nói đi, chỉ cần cậu đồng ý hiến tế cơ thể cho tôi, tôi có thể cứu người trong trí nhớ của cậu.”

Thạch Lỗi và A Triết ở bên cạnh nghe xong đều biến sắc...

Chương 1010: Chuyển hóa

A Triết càng lo lắng đến mức bật thốt lên: “Cậu đừng nghe con quái vật này nói linh tinh! Thi thể cũng không còn nữa, cậu đi đâu để cứu anh ta chứ?”

Viên Mục Dã nghe xong bèn ngăn người, sau đó mỉm cười an ủi: “Yên tâm, tôi không ngốc như vậy đâu...”

Có lẽ do trời sắp sáng, Ngô Hải Bằng sốt ruột thúc giục: “Viên Mục Dã, hãy nói ra chấp niệm trong lòng cậu, tôi sẽ giúp cậu thực hiện.”

Viên Mục Dã suy nghĩ, sau đó chỉ vào Thạch Lỗi và A Triết: “Tôi muốn anh đưa hai người họ ra ngoài.”

Ban đầu Ngô Hải Bằng còn không hiểu ý của Viên Mục Dã, nhưng Thạch Lỗi lại hiểu ngay, gãi lạnh giọng hỏi: “Cậu điên rồi à? Chỉ còn một mình cậu thì làm sao có thể thoát được?”

“Tôi tự có cách của mình, các anh... Không cần phải quan tâm!” Viên Mục Dã trả lời qua loa.

Ngô Hải Bằng hỏi với vẻ khó tin: “Cậu muốn hy sinh chính mình để thả hai người họ rời đi...?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Sao vậy? Chẳng phải anh sẽ đáp ứng mọi thứ à? Không làm được sao?”

Ngô Hải Bằng bối rối: “Bọn họ là gì của cậu? Người thân? Người yêu?”

Viên Mục Dã坦然 nhiên đáp: “Bạn bè, anh em...”

Đây là lần đầu tiên Ngô Hải Bằng gặp tình huống này, trước đó những người sẵn sàng hy sinh vô điều kiện vì người khác thì đều là người thân hoặc người yêu, người có thể hy sinh vì bạn bè... Đây mới là lần đầu tiên.

“Người thân cái chó gì chứ! Viên Mục Dã, giữa chúng ta cùng lắm chỉ được coi là đồng nghiệp hờ thôi, tôi không cần cậu hy

sinh để cứu chúng tôi! Cậu... chẳng phải cậu đã quên những gì xảy ra trong ba năm qua rồi sao?” A Triết lắp bắp hỏi.

Viên Mục Dã thấy A Triết thật sự lo lắng, cậu bèn vỗ vai gã rồi nói: “Yên tâm đi, tôi có thể ra ngoài... Còn nữa, mặc dù tôi đã quên nhiều chuyện xảy ra trong ba năm qua, nhưng tôi có thể khẳng định một điều, đó chính là việc mất trí nhớ không phải ý muốn của tôi, vì vậy cũng không phải tôi cố tình muốn quên những chuyện đã trải qua với các anh.”

Viên Mục Dã nói xong bèn nhìn thoáng qua Thạch Lỗi, sau đó quay đầu nói với Ngô Hải Bằng: “Còn chờ cái gì nữa, vị thần không gì không làm được này, nhanh lên nào!”

Ngô Hải Bằng mỉm cười, sau đó có vài chiếc dây leo đột ngột chui ra từ bức tường, nó cuốn lấy Thạch Lỗi và A Triết rồi nhanh chóng chui vào bên trong bức tường...

Viên Mục Dã nhìn vào chỗ hai người biến mất, sau đó lắc đầu hỏi: “Xong rồi à? Nhưng làm sao anh có thể chứng minh được họ đã rời khỏi chỗ này?”

Ngô Hải Bằng vung tay về phía bức tường, đám dây leo nhanh chóng tản sang một bên và để lộ ra một lỗ hổng lớn. Cùng lúc đó, Thạch Lỗi và A Triết chật vật ngã xuống đất, cách đó không xa là mấy người Đoàn Phong đang chạy đến...

Cái lỗ hổng này chỉ mở ra vài giây đồng hồ, đợi đến khi Thạch Lỗi phát hiện lỗ hổng này và muốn xông đến, đám dây leo lại bao vây lấy nó một lần nữa và bịt lại lỗ hổng.

Lúc này, Ngô Hải Bằng lịch sự nói với Viên Mục Dã: “Đi thôi, chúng ta quay về căn nhà cổ của nhà họ Ngô...”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó thờ ơ đi theo Ngô Hải Bằng về căn nhà cổ, trên đường đi cơ thể của Ngô Hải Bằng bị các cây dây leo thay nhau truyền đi, những cây dây leo đó dường như đều đến từ những tòa nhà xung quanh đây.

“Tôi rất tò mò về một chuyện, không biết có thể hỏi được không?” Viên Mục Dã vừa đi vừa hỏi.

Trong mắt Ngô Hải Bằng, dường như Viên Mục Dã đã trở thành vật trong túi mình, vì vậy anh ta đặc ý nói: “Cậu cứ hỏi đi...”

“Rốt cuộc thì anh là cái gì? Anh đã ở chỗ này bao lâu rồi?”
Viên Mục Dã rất tò mò.

Viên Mục Dã cứ tưởng rằng Ngô Hải Bằng sẽ cho cậu một câu trả lời đầy vẻ bí ẩn, ấy vậy mà anh ta lại lắc đầu và nói: “Tôi chính là tôi! Tôi là một sinh vật cao cấp hơn con người, cũng chính là thần núi qua lời kể của các người đây! Tôi vốn được sinh ra ở chỗ này và sống dựa vào sự nuôi dưỡng của con người.”

Viên Mục Dã nghe xong giương mắt nhìn Ngô Hải Bằng đang bị dây leo kéo đi, cậu hỏi: “Anh là thực vật à?”

Ngô Hải Bằng lắc đầu: “Thực vật quá nhỏ đối với tôi, nói chính xác thì... Tôi là một loài sinh vật có nhân, hơn nữa còn là một loài sinh vật mà con người chưa biết tới, tôi ở giữa thực vật và động vật.”

“Năng lực tư duy của anh rất mạnh, tiếc là chỉ có thể dựa vào miệng của con người để nói chuyện...” Viên Mục Dã tỏ vẻ tiếc nuối.

Không ngờ Ngô Hải Bằng lại cười nói: “Đó là vì cậu bây giờ không thể giao tiếp với tôi bằng ý niệm...” Anh ta nói xong bèn nhìn những người dân ở xung quanh: “Nhưng cậu nhìn bọn họ đi, chỉ cần tôi muốn thì tôi có thể giao tiếp với họ mọi lúc mọi nơi.”

“Anh biết nhiều về con người như vậy, chẳng lẽ anh có thể tái tạo ký ức của những người này sao?” Viên Mục Dã hỏi dò.

Đôi phương gật đầu: “Cũng gần như vậy, cho nên tôi phải liên tục hấp thu những người mới vào thị trấn, nếu không mọi thứ ở đây sẽ tách rời với thế giới bên ngoài...”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Thành thật mà nói, chỗ này đã lạc hậu rồi.”

Không ngờ Ngô Hải Bằng lại nhún vai: “Chẳng có cách nào cả, bởi vì mười mấy năm qua không có người mới đến hiến tế, có khá nhiều vật hiến tế nhưng toàn là bị lừa đến, chẳng có ai tình nguyện ở lại.”

“Nhất định phải tình nguyện mới được à?” Viên Mục Dã không hiểu.

Ngô Hải Bằng gật đầu: “Đương nhiên, tôi không bao giờ ép buộc cả...”

Viên Mục Dã nghe mà tròn tròn mắt, cậu nghĩ thầm: Không biết mấy kẻ đen đủi bị lừa đến làm vật hiến tế có cam tâm tình nguyện hay không?

Khi đang nói chuyện, bọn họ đã quay về căn nhà cổ của nhà họ Ngô, Viên Mục Dã nhớ lại đám rong biển thần bí kia, cậu bèn thuận miệng hỏi: “Cái thứ gì thoát ẩn thoát hiện ở dưới giếng cổ thế?”

Ngô Hải Bằng giật mình: “Cậu có thể nhìn thấy chúng nó à?”

“Ừ... thỉnh thoảng, nhưng chỉ dưới ánh sáng mạnh mới được.”

Viên Mục Dã đáp thành thật.

Ngô Hải Bằng nghe xong thở dài: “Càng nói chuyện với cậu, tôi lại càng cảm thấy cậu rất thú vị... Tôi thật sự không nỡ để cậu trở thành vật hiến tế.”

Nghe thấy đối phương nhắc đến vật hiến tế, Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Tất cả vật hiến tế đều bị ném vào trong ao máu à? Chẳng lẽ thứ bên trong đó chính là anh?”

Không ngờ Ngô Hải Bằng lại lắc đầu: “Không phải, đó là của tôi... Phải nói thế nào nhỉ, theo cách hiểu của con người thì thứ bên trong đó là đám con cháu của tôi, vật hiến tế chỉ là chất dinh dưỡng dùng để nuôi chúng, bọn chúng giống như một siêu vi khuẩn đối với con người, chúng có thể biến đổi cơ thể con người.”

“Đây là sự thật về cái gọi là hồi sinh à?” Viên Mục Dã hỏi.

Ngô Hải Bằng gật đầu: “Sau khi những đứa nhỏ của tôi tiến vào cơ thể con người, bọn chúng không có ý thức tự chủ, thứ bọn chúng biến đổi chỉ là cơ thể con người, còn ký ức, tình cảm ban đầu của người đó vẫn được giữ lại.”

Chương 1011: Éch ngồi đáy giếng

Viên Mục Dã nghe xong bèn tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao bọn họ lại trở nên yếu ớt sau khi rời khỏi thị trấn?”

Ngô Hải Bằng cười đáp: “Đó là vì một khi những đứa con rời xa bản thể của tôi, chúng sẽ dần tiêu vong, cơ thể con người đã hoàn thành chuyển hóa mà không có những đứa con của tôi thì sẽ mất đi tất cả công năng và biến thành một đồng thịt nhão, cuối cùng đến hô hấp cũng không thể làm được và sẽ chết vì ngạt thở.”

Viên Mục Dã thở dài: “Hóa ra là như vậy... Còn có một chuyện tôi nghĩ mãi vẫn không rõ, tại sao con của Sài Vũ và An Tĩnh lại không bị anh cắn nuốt hết?”

Không ngờ Ngô Hải Bằng không trả lời vấn đề này, anh ta chỉ dẫn Viên Mục Dã đi về phía ngôi nhà cổ rồi bảo: “Đến giờ rồi, cậu đi xuống đi!”

Sức mạnh của Ngô Hải Bằng rất lớn khiến Viên Mục Dã không thể chân chừ, cuối cùng cậu gần như bị lôi kéo đến mức chân nhấc khỏi mặt đất, cơ thể như bay vào trong giếng cổ... Viên Mục Dã không nhìn được mà cúi đầu nhìn xuống, cậu phát hiện có thứ gì đó đang nâng chân cậu để tiến về phía trước.

Viên Mục Dã cũng đoán được đại khái đó là thứ gì, xem ra lần đầu tiên bọn họ đi đến hồ máu là được đám rong biển này nhấc về, không ngờ hôm nay lại bị chúng nó nâng trở lại.

Trong bóng tối, Viên Mục Dã lại nhìn thấy con quái vật nhỏ kia, nhưng không hiểu sao nó vẫn ngủ say bên cạnh hồ máu và hoàn toàn không có ý định tỉnh dậy.

Lúc này, Ngô Hải Bằng bỗng chấp tay sau lưng và đứng yên tĩnh bên cạnh hồ máu, một lát sau anh ta mới quay lại nhìn

Viên Mục Dã rồi hỏi: “Cậu thấy bọn nó có đáng yêu không? Chỉ cần cần một cái thôi là cơ thể của cậu sẽ bị biến đổi, đến lúc đó sinh, lão, bệnh, tử đều không liên quan đến cậu nữa, cậu có thể nhìn thời gian trôi qua trong tâm tay như tôi, nhìn sự biến đổi trên thế giới này, mà mình lại chẳng có bất kỳ sự thay đổi nào.”

Viên Mục Dã cười hỏi: “Vậy thì sao chứ? Bị nhốt trong thế giới này, những thay đổi ở thế giới bên ngoài đâu có liên quan gì đến tôi nữa?”

“Vậy cũng chưa chắc... Nếu mọi chuyện thuận lợi, tôi có thể rời khỏi đây sau vài trăm năm nữa, đến lúc đó chỉ cần tôi đồng ý, tôi có thể dẫn các người đi đến bất kỳ góc ngách nào trên thế giới này, chúng ta cuối cùng cũng không cần bị nhốt ở nơi này.” Ngô Hải Bằng rất tự đắc.

Viên Mục Dã nghe vậy bèn nghĩ thầm trong lòng, hóa ra con yêu tinh đây leo cũng không thích chỗ này. Cũng đúng... chẳng phải chỗ này cũng là nhà giam với hắn sao? Thế là Viên Mục Dã thở dài, nói: “Nhìn đi, đến cả anh cũng thấy đau khổ khi bị mắc kẹt ở nơi này, vậy tại sao anh còn muốn thuyết phục tôi nữa?”

Ngô Hải Bằng không hiểu: “Nhưng cậu sắp chết mà, so sánh với còn sống, thì việc mất đi tự do có đáng gì?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Anh không phải là tôi... Làm sao anh có thể biết được sống đau khổ hay chết thoải mái thì cái nào quan trọng hơn đối với tôi?”

Ngô Hải Bằng sầm mặt: “Viên Mục Dã, cậu có biết rằng mình là người đầu tiên có hai sự lựa chọn không, đúng là không biết điều.”

Viên Mục Dã cười gượng: “Vậy đúng là vinh dự của tôi! Nhưng tôi vẫn lựa chọn từ chối... Biến đổi.”

Ngô Hải Bằng ngẩn người, sau đó bất đắc dĩ gật đầu: “Được lắm, tôi tôn trọng sự lựa chọn của cậu...”

Không ngờ Ngô Hải Bằng nói xong, cơ thể nghiêng một cái rồi ngã thẳng xuống ao máu, trong nháy mắt anh ta đã bị đồ vật trong ao nuốt chửng. Lúc này, đám người đã chờ đợi từ lâu

lập tức xông lên tranh nhau ăn “Đậu phụ máu” nổi lên trong ao, Viên Mục Dĩ nhìn mà cảm thấy buồn nôn.

Nhìn cái đám “Người không ra người, xác chết không ra xác chết” này, Viên Mục Dĩ không ngừng cảm khái, nếu bắt cậu sống hèn mọn như vậy, chẳng thà để cậu chết luôn đi cho sướng... Viên Mục Dĩ vừa nghĩ vừa lùi về phía sau, kết quả là cậu nghe thấy tiếng rên hừ hừ của một con thú hoang ở bên cạnh.

Viên Mục Dĩ nhìn lại và thấy không biết con quái vật nhỏ kia đã tỉnh lại từ bao giờ, nó đang nghiêng răng nhìn cậu. Viên Mục Dĩ lập tức cảm thấy nặng nề, dường như cậu đã đoán được sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo...

Nói cũng lạ, lần trước lúc Viên Mục Dĩ và con quái vật nhỏ đối mặt với nhau xong, trí nhớ của cậu bỗng có vài mảnh vỡ không thể giải thích được, nhưng có một điều mà Viên Mục Dĩ có thể đoán chắc được, đó là đêm nay cậu cũng không cần phải chết.

Bởi vì Viên Mục Dĩ phát hiện con yêu tinh dây leo đó có vẻ rất tự hạn chế, mỗi lần người trong thị trấn hiến tế thì chỉ cần một vật tế, cứ như nếu nuốt thêm một thứ nữa thì nó không thể tiêu hóa được... Cho nên lần trước Viên Mục Dĩ đẩy Hạ Liên Dịch xuống, ba người bọn họ được nguyên vẹn đưa trở về. Lần này cũng không ngoại lệ, dù sao đâu thể lãng phí thi thể của Ngô Hải Bằng chứ?

Khi Viên Mục Dĩ tỉnh lại trong căn nhà cổ của họ Ngô, trời bên ngoài đã sáng choang. Cậu vươn vai ngồi dậy khỏi giường, sau đó quay đầu nhìn ra phía sau rồi thở dài...

Nếu đã may mắn còn sống, Viên Mục Dĩ phải ăn một chút gì đó như người bình thường, vì vậy cậu rời khỏi căn nhà cổ họ Ngô và muốn quay về xe kiếm gì đó lấp đầy bụng... Không ngờ Viên Mục Dĩ vừa ra cửa, cậu đã thấy An Tĩnh đứng trước cổng với khuôn mặt vô cảm.

Viên Mục Dĩ bất đắc dĩ hỏi: “Tại sao chị lại đến đây...”

Thật ra Viên Mục Dĩ cũng cảm thấy hơi xấu hổ, lần trước là con của họ, lần này là chồng, mặc dù lần nào cũng không thể trách họ nhưng hai người đó đúng là vì Viên Mục Dĩ mà chết.

Viên Mục Dã thở dài, nói: “An Tĩnh... Chị nghe tôi nói, tôi cũng cảm thấy rất có lỗi về chuyện của chồng chị, nhưng khi đó...”

“Tất cả đều là quả báo... Không liên quan gì đến anh.” An Tĩnh nói với vẻ âm trầm.

Viên Mục Dã không ngờ An Tĩnh lại hiểu chuyện như vậy, cậu thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi: “Vậy tiếp theo chị định làm gì?”

An Tĩnh cười khỏ: “Còn có thể làm gì chứ? Cứ sống vô hồn như vậy thôi. Nếu biết trước sẽ có kết quả này, tôi thà chết luôn từ trước cho thoải mái.”

“Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách các người được, khi rơi vào hoàn cảnh khó khăn thì con người ta rất dễ bị mờ mắt, bọn họ không nhìn rõ được bản chất của vấn đề...” Viên Mục Dã an ủi.

An Tĩnh nghe xong đau lòng nói: “Đều do tôi... Nếu không phải vì chữa bệnh cho tôi, Hải Bằng sẽ không bị ma quỷ ám ảnh mà đi đến nơi này, anh ấy biết rất rõ sự đáng sợ của chỗ này những vẫn quay về vì muốn cứu tôi.”

Viên Mục Dã nghe An Tĩnh nói vậy, cậu bèn đi đến bậc thang bên cạnh, ngồi xuống rồi nói: “Dù sao cũng rảnh, sao chị không kể cho tôi nghe năm đó đã xảy ra chuyện gì!”

An Tĩnh đi đến ngồi cạnh Viên Mục Dã, sau đó từ từ kể chuyện cũ năm xưa của cô ta và Ngô Hải Bằng...

Chương 1012: Tiểu Bảo

Thật ra năm đó nhà họ Ngô vào thị trấn này cũng không phải là nghĩ tìm một nơi sống yên ổn, mà là ông Ngô muốn có một thứ... Mà cứ hễ là ai có thứ cần cầu xin khi tới đây thì đều sẽ bị sợi dây leo tinh kia mê hoặc, dâng ra hết người vô tội này đến người vô tội khác làm vật hiến tế.

Năm đó cha của Ngô Hải Bằng vì bị đả kích trên phương diện làm ăn mà bị đột quy, sắp không sống nổi. Về sau lão Ngô nghe người ta nói trong thị trấn nhỏ có biện pháp cứu mạng nên nhà bọn họ mới chuyển đến đây định cư, và mới có lúc sau, vì muốn kéo dài tính mạng của mình mà ông ta đã đem đám người làm ra để hiến tế...

Cho đến khi đôi phương đưa ra yêu cầu muốn lão Ngô hy sinh cốt nhục của mình, ông ta mới vì không muốn để nhà họ Ngô bị chặt đứt hương hỏa mà hy sinh con gái nhỏ, đồng thời cấm chỉ con trai cả là Ngô Hải Bằng đang học ở nước ngoài trở về nhà cổ của nhà họ Ngô.

Còn Ngô Hải Bằng, thật ra anh ta biết rõ bí mật của cái thị trấn nhỏ này, sau này cũng ghi nhớ lời dặn dò trước lúc mất của cha mà không bao giờ quay trở về... Thậm chí còn thay tên đổi họ. Nhưng khi anh ta cho là cả đời này của mình sẽ tiếp tục xuôi chèo mát mái như thế, thì người vợ An Tĩnh của anh ta đột nhiên đổ bệnh.

Bệnh tình của An Tĩnh bộc phát dữ dội, Ngô Hải Bằng đã đưa vợ đi khắp nơi tìm bác sĩ giỏi, nhưng vẫn không có hiệu quả, hơn nữa lúc ấy An Tĩnh còn đang mang thai, càng khiến bệnh tình của cô ta phát triển nhanh hơn...

Trong lúc tuyệt vọng, Ngô Hải Bằng nghĩ đến lời “Dặn dò trước khi mất” năm xưa của cha. Tuy lúc còn trẻ anh ta vẫn luôn nghi ngờ rằng đây thực chất chỉ là lời nói dối của cha mẹ mình, nhằm đốc thúc anh ta đi du học cho tốt, không cần phải nhớ nhà. Nhưng sau khi cha mẹ và em gái lần lượt qua đời,

anh ta mới không thể không tin vào tính chân thực của chuyện đó.

Vì để cứu vợ và con sắp ra đời, Ngô Hải Bằng ngàn dặm xa xôi đưa An Tĩnh về thị trấn nhỏ nơi có nhà cổ của nhà họ Ngô, kết quả, khi anh ta biết được chuyện nếu như mình muốn cứu người thì nhất định phải hy sinh một người, anh ta đã bị sốc ngay tại chỗ...

Ngô Hải Bằng là một con người rất mâu thuẫn, anh ta không muốn chết và cũng không muốn vợ mình chết, sau khi cân nhắc kỹ càng, anh quyết định hy sinh đứa con trong bụng An Tĩnh... Bởi theo anh ta, anh ta chưa bao giờ gặp mặt đứa bé này nên tất nhiên không có nhiều tình cảm, chỉ cần vợ anh ta còn sống thì sau này nhất định họ vẫn sẽ có con thôi.

Ban đầu An Tĩnh cũng không đồng ý làm như thế, vì với tư cách là một người mẹ, cho dù như thế nào cô ta cũng không thể dùng mạng sống của con mình để đổi lấy mạng sống của mình được... Nhưng thực tế là, nếu như không hy sinh đứa bé này thì hai mẹ con họ cũng không thể sống được tới ngày gặp mặt nhau. Nên cuối cùng chỉ có thể chọn cái hại nhẹ hơn.

“Đứa bé kia... cũng bị ném vào trong hồ máu?” Mặc dù biết hỏi như vậy là hơi tàn nhẫn, nhưng có một số việc Viên Mục Dĩ nhất định phải hiểu rõ.

An Tĩnh đau đớn gật đầu: “Tôi mới chỉ cho Tiểu Bảo bú sữa được một ngày rồi đem thằng bé...”

Viên Mục Dĩ hỏi dò: “Vậy sau đây chị không còn gặp lại Tiểu Bảo một lần nào nữa à?”

An Tĩnh cười khô, lắc đầu: “Làm sao còn có thể nhìn thấy được nữa? Cho dù là người trưởng thành bị ném vào trong ấy đều sẽ bị nuốt chửng trong nháy mắt, chứ đừng nói chỉ là một đứa bé còn nhỏ như vậy...”

Viên Mục Dĩ nghe là biết hóa ra An Tĩnh không biết chuyện Tiểu Bảo đã biến thành quái vật. Nhưng ngẫm lại thấy cũng đúng, phía dưới kia tối đen, lại thêm chuyện đáng về hiện giờ của Tiểu Bảo quá đáng sợ... Nếu không phải trên cổ nó có đeo chiếc khóa trường mệnh thì làm gì có ai có thể liên hệ được nó với một đứa trẻ loài người?

Chương 1013: An Tĩnh

Viên Mục Dã đang trò chuyện với An Tĩnh thì đột nhiên người thấy trong không khí có một mùi khét, giống như ở gần đây có người nào đó đang đốt gỗ. Hai người đứng lên nhìn một vòng nhưng không tìm được mùi khét bay ra từ đâu.

An Tĩnh tỏ vẻ bồn chồn: “Tại sao lại có mùi khét nhỉ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Có phải là có chỗ nào bị cháy không?”

An Tĩnh lắc đầu: “Không thể nào, ý thức phòng cháy của mỗi con người nơi này đều rất cao, tuyệt đối sẽ không bao giờ phát sinh chuyện bị cháy đâu.”

Viên Mục Dã nghe An Tĩnh nói như vậy thì không nhận được mà trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là do tên yêu tinh dây leo kia sợ lửa à? Cho nên người ở đây mới có ý thức phòng cháy rất mạnh? Vậy thì... cái mùi khét này cũng chỉ có thể được truyền tới từ bên ngoài thị trấn.

Lúc này, tất cả dân cư trong thị trấn đều chạy ra, tìm kiếm nguồn gốc phát ra mùi khét. Thấy An Tĩnh và Viên Mục Dã đứng cùng nhau, trên mặt ai cũng có biểu cảm kỳ quái... Viên Mục Dã biết rõ hiện giờ trong mắt của những người này, mình là người sắp chết đến nơi rồi, cho nên bọn họ tự nhiên cũng sẽ không cần phải giả vờ nhiệt tình giống như trước đó.

Mà không có “Sự nhiệt tình giả tạo” kia, Viên Mục Dã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, chứ cứ nhiệt tình như lửa giống trước đó, lại khiến cậu cảm thấy toàn thân khó chịu. Chỉ có điều ánh mắt của những người này nhìn về phía Viên Mục Dã rất không thân thiện, cứ như thể cảm thấy thứ mùi khét lẹt này là do cậu làm ra vậy.

Viên Mục Dã giơ tay lên với vẻ mặt vô tội: “Thực sự không phải là tôi...”

An Tĩnh ở bên cạnh cũng lên tiếng chứng thực: “Không phải là do cậu ta đâu... Vừa rồi chúng tôi vẫn luôn ở cùng nhau.”

Một người đàn ông có sắc mặt xanh xám, dáng vẻ bĩ ối nói bằng giọng mỉa mai: “An Tĩnh à, chồng cô vừa mới chết mà đã vội vàng không kịp đợi tìm người tiếp theo rồi à!”

An Tĩnh nghe thế thì biến sắc, ánh mắt cô ta trở nên tàn nhẫn: “Lão ba Ngụy kia, ông là cái thá gì chứ, có phải ông cảm thấy Sài Vũ không còn nữa thì ai cũng bắt nạt được tôi không?! Ông cứ nằm mơ đi, tốt nhất là đừng có mà chọc vào bà đây, nếu không tôi dẫn ông đi tìm chồng tôi luôn đấy!”

Lão ba Ngụy nghe An Tĩnh nói như vậy thì lập tức tịt ngòi... Trước đó Viên Mục Dã đã phát hiện hình như người ở nơi này rất nghe lời Sài Vũ. Nếu tính theo thời gian vợ chồng họ tới nơi này thì không phải sớm nhất, cũng không phải muộn nhất, thế cho nên chuyện Sài Vũ có thể trở thành “người có tiếng nói” ở nơi này, chắc hẳn phải có chút thủ đoạn.

Mà An Tĩnh là vợ của Sài Vũ, cho dù không có được thủ đoạn sắc sảo như anh ta, nhưng bình thường cũng hay nhìn thấy tác phong làm việc của chồng, vì vậy muốn tạm thời trấn áp dạng tôm tép nhãi nhép như lão ba Ngụy này chẳng có gì khó. Nhưng những người khác rõ ràng vẫn nhìn chằm chằm đầy ý thù địch vào Viên Mục Dã, bọn họ cậ mình nhiều người mà dần dần bao vây Viên Mục Dã vào giữa.

Lúc này, có một ông già tóc bạc, giọng điệu âm trầm nói: “An Tĩnh, người này không thể giữ lại được, hiện giờ bạn của cậu ta đang phóng hỏa ở ngay bên ngoài thị trấn. Nếu còn tiếp tục như vậy, nơi này của chúng ta sẽ sớm bị bọn họ thiêu rụi thôi!”

Thế nhưng An Tĩnh lại đứng chắn phía trước Viên Mục Dã, cô ta nói: “Triệu Bá Đường, Viên Mục Dã là người do ‘hắn’ đã chọn, trước khi các người muốn ra tay có nghĩ tới hậu quả không?!”

Triệu Bá Đường nghe xong liền cười chế nhạo: “Hậu quả gì thì cũng phải chú ý trước mắt đúng không? Nếu chúng ta đều chết cả thì còn hậu quả gì nữa?!”

An Tĩnh trừng mắt, nghiêm nghị nói: “Ngu lắm, cho dù các người có giết chết Viên Mục Dã thì chẳng phải cũng không

làm nên trò trống gì hay sao? Cậu ta chết có khi còn phiền phức hơn... Các người cảm thấy đám bạn của cậu ta sẽ bỏ qua cho các người à?"

Triệu Bá Đường sốt ruột nói: "Vậy cô nói xem phải làm sao bây giờ?"

An Tĩnh liếc mắt nhìn đám người, cô ta nói: "Có tí lửa ấy mà đã làm cho mấy người sợ mất mặt rồi à?! Nếu dùng lửa có ích thì nơi này đã bị thiêu rụi từ lâu lắm rồi, sao còn có thể tồn tại mấy trăm năm trên đời này?"

Khóe miệng của Triệu Bá Đường khẽ giật giật, nhưng không nghĩ ra lý do phản bác An Tĩnh, ông ta bèn vung tay tức giận quay người bỏ đi, những người khác thấy người dẫn đầu đi rồi thì cũng không tiếp tục bao vây Viên Mục Dã nữa mà giải tán luôn.

Viên Mục Dã không ngờ những người này chỉ nghe dăm ba câu nói của An Tĩnh mà đã căm hết, xem ra lúc trước đúng là cậu đã xem thường người phụ nữ này rồi...

Thấy tất cả mọi người đều tản đi, An Tĩnh chủ động lôi kéo Viên Mục Dã, cô ta nói: "Đi thôi, vào nhà tôi ngồi đã, đừng nên trở về nhà cổ nhà họ Ngô làm gì."

Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, lời nói của lão ba Ngụy vang lên trong đầu cậu, nhưng nhanh chóng bị cậu gạt bỏ và cho rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Khi bước vào sân nhà của Sài Vũ một lần nữa, Viên Mục Dã cảm thấy hơi xúc động, lúc này, tâm trạng của cậu và An Tĩnh đều trải qua những thay đổi nghiêng trời lệch đất...

An Tĩnh cười nói: "Cậu ngồi đi, tôi đi pha cho cậu ấm trà..."

Viên Mục Dã nghe thế vội xua tay: "Không cần, không cần đâu, giờ tôi cũng không có tâm trạng để uống trà..."

An Tĩnh bèn đi tới ngồi xuống bên cạnh Viên Mục Dã, cô ta mỉm cười rồi nói: "Thật ra khi vừa mới đến đây, tôi cũng cảm thấy bị mắc kẹt ở đây vĩnh viễn là một việc rất đau khổ, nhưng chúng ta là con người mà, dù sao cũng phải học cách thích ứng chứ đúng không? Nếu không muốn chết thì chỉ có thể chấp nhận số phận thôi..."

Viên Mục Dã lắc đầu: “Mỗi người trải qua những chuyện khác nhau, nên trong lòng cũng có suy nghĩ khác nhau. Những người sắp chết tới đây xem như an phận tham sống sợ chết ở một góc, tự nhiên là họ sẵn sàng chấp nhận số phận... Nhưng nơi này đối với tôi mà nói, nó gần như một lồng giam bằng sắt, phải ở chỗ này thêm một ngày cũng khiến tôi cảm thấy khó chịu, chứ đừng nói tới chuyện sống ở đây cả đời.

Không ngờ An Tĩnh nghe Viên Mục Dã nói vậy, hai mắt lại đỏ hoe, cô ta nói: “Tất nhiên là tôi hiểu đạo lý này chứ, nhưng tôi không còn cách nào khác, lúc đầu tôi muốn ở bên chồng tôi cả đời, nhưng bây giờ lại chỉ còn một mình tôi...”

Viên Mục Dã nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của An Tĩnh bèn cười nói: “Cuộc sống vốn là một chuyến đi cô độc mà, ngay cả người bạn đời thân thiết nhất cũng có ngày phải rời đi. Tôi tin rằng chị sẽ thích ứng được.”

An Tĩnh khẽ thở dài: “Nói thì nói như vậy... Nhưng nếu có người ở bên cạnh thì vẫn tốt hơn một chút. Tiểu Viên... chị có thể gọi cậu như vậy không?”

Viên Mục Dã hơi lúng túng: “Tên gọi cũng chỉ là để gọi thôi, gọi thế nào cũng không sao...”

An Tĩnh nghe cậu nói vậy lại xích gần hơn một chút, cô ta thở thê: “Tiểu Viên này, nghe lời khuyên của chị đi, còn sống là tốt nhất. Cậu là người thông minh, mà ‘hắn’ thì vẫn luôn rất thích người thông minh, chỉ cần cậu đồng ý... thì về sau, tất cả mọi người trong cái thị trấn nhỏ này đều phải nghe lời cậu.”

Lần này Viên Mục Dã cũng đã hiểu rõ cuộc đối phương muốn làm gì, xem ra là lúc trước cậu đã nghĩ thiếu rồi, Viên Mục Dã bèn cười, hỏi lại: “Sài Vũ cũng được coi là người thông minh chứ?”

Chương 1014: Cái móc

An Tĩnh thay đổi sắc mặt khi nghe Viên Mục Dã nói như vậy, sau đó cười không hề để ý: “Anh ấy đúng là một người thông minh, đáng tiếc... không tốt số lắm, điểm này không thể sánh bằng cậu được.”

Viên Mục Dã nhận ra ẩn ý trong lời của An Tĩnh nên cười bảo: “Thật ra số tôi cũng không tốt lắm, không những nửa đời khổ sở, còn khắc họ hàng người thân... Cho nên người có thể ở lại cạnh tôi đều phải cao số mới được, nếu không sẽ bị khắc đấy nhé!”

Ai ngờ An Tĩnh lại nói về không sao cả: “Gì mà cao số với không cao số. Tôi luôn cho rằng số phận nằm ở trong tay mình, muốn có được cái gì thì phải cướp lấy mới được! Chờ số phận an bài... khó thực hiện quá.”

An Tĩnh ở trước mặt hoàn toàn khác sự văn vẻ và nhã nhặn lần đầu tiên Viên Mục Dã gặp cô ta, xem ra mọi thứ trước kia đều là ngụy trang. An Tĩnh hiện giờ mới là mặt chân thật nhất của cô ta.

An Tĩnh thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, nên từ từ đến gần thêm, ánh mắt tỏ ra mờ ám với Viên Mục Dã: “Nếu sống sót, tôi và mọi thứ ở đây đều là của cậu... Nếu chết, chỉ có thể trở thành chất dinh dưỡng của ‘hắn’, chẳng còn gì cả.”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Tại sao lại chọn tôi? Không phải tình cảm của chị và Sài Vũ rất tốt ư?”

An Tĩnh khẽ thở dài: “Tình cảm tốt thì có ích lợi gì!? Người đã chẳng còn nữa. Vừa rồi cậu cũng gặp những tên kia rồi đấy, cả đám đều như gà chọi, nếu một người phụ nữ không có chỗ dựa ở đây, cuộc sống khó khăn biết bao nhiêu! Tiểu Viên, nghe lời khuyên của chị đi, chị muốn tốt cho cậu... Hơn nữa sống với chị cậu cũng không thiệt đâu.”

Sau khi nói xong, cô ta nhẹ nhàng đặt tay lên đùi Viên Mục Dã, trong ánh mắt có nét dịu dàng và quyến rũ nói không nên lời. Phải nói An Tĩnh cũng quả thật có vài phần nhan sắc, trông khắp thị trấn, ắt hẳn không tìm thấy người phụ nữ nào đẹp hơn cô ta.

Nếu là đàn ông bình thường, khi đối mặt lựa chọn “hoặc chết, hoặc là được ôm người đẹp”, chắc chắn sẽ không ngu ngốc đến mức từ chối lời đề nghị của An Tĩnh, dẫu sao muốn sống sót cũng chẳng sai. Đáng tiếc lần này người An Tĩnh gặp là Viên Mục Dã, cho nên tính toán tốt đẹp của cô ta rất khó thành công.

Viên Mục Dã nở nụ cười, sau đó nhìn vào mắt An Tĩnh với ánh nhìn thâm trầm: “Chị thật sự thích tôi ư?”

Đầu tiên An Tĩnh ngẩn người, sau đó ánh mắt đại ra: “Không thích...”

“Vậy chị có thích Sài Vũ không?” Viên Mục Dã hỏi tiếp.

An Tĩnh lắc đầu đáp: “Không thích...”

Viên Mục Dã không kìm được thâm nghĩ bụng, nếu Sài Vũ đã chết nghe được lời nói thật lòng của An Tĩnh, không biết sẽ có cảm tưởng gì? Bởi vì mặc kệ như thế nào, tình cảm của Sài Vũ với cô ta ắt hẳn đều là thật.

Viên Mục Dã tự biết không thể điều khiển An Tĩnh trong thời gian quá dài, vì thế cậu búng tay đánh thức đối phương sau khi có được đáp án mình muốn.

Đầu tiên An Tĩnh mặt mày hết vài giây, sau đó lập tức khôi phục bình thường: “Tiểu Viên, chị không ép cậu. Dù sao cậu vẫn còn thời gian suy nghĩ.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi hiểu lòng chị, nhưng thứ kia buồn vui thất thường, dù tôi có lựa chọn ở lại đây mãi mãi, nhưng làm sao có thể bảo đảm sẽ không bước vào vết xe đổ của Sài Vũ?”

An Tĩnh cười xinh đẹp: “Chị sẽ có cách, cậu chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được.”

Sau khi đạt được sự đồng thuận, Viên Mục Dã và An Tĩnh rời nhà họ Sài. Mặc dù ngoài miệng cậu nói rằng ra ngoài thư

giãn, nhưng trên thực tế là người mù đi tìm vị trí Đoàn Phong và Thạch Lỗi đốt lửa.

Trước đây An Tĩnh đã nói người của thị trấn có ý thức phòng cháy rất cao, nhưng lại nói không sợ đám Thạch Lỗi tấn công bằng lửa? Bản thân hai câu nói này đã tự mâu thuẫn, nếu không sợ lửa, tại sao phải phòng cháy? Hay là phần ngoài của thị trấn không sợ lửa, mà bên trong thì khác.

Viên Mục Dã đi trên đường cái, tất cả người đi đường lui tới đều nhìn cậu bằng vẻ mặt cảnh giác, giống như cậu mới là kẻ khác loài. Tuy nhiên ngẫm lại cũng phải, hiện giờ trong thị trấn chỉ có mình cậu là người bình thường, cậu không phải kẻ khác loài thì là cái gì?

Có điều cũng may từ nhỏ Viên Mục Dã đã quen với ánh mắt kiểu này, cho nên cậu không cảm thấy mất tự nhiên. Suy cho cùng, so sánh với việc lúc nào cũng đề phòng người khác, để cho người khác đề phòng mình vẫn nhẹ nhàng hơn.

Ai ngờ Viên Mục Dã đi mãi, bất giác đã tới cửa nhà Vương Thái Phương. Ít nhiều Viên Mục Dã vẫn hơi sợ gặp người phụ nữ kia, nên cậu muốn quay đầu đi, kết quả lại thấy Vương Thái Phương đột ngột đẩy cửa đi ra: “Cậu vào đây với tôi...”

Viên Mục Dã nhớ lại dáng vẻ đôi phương cầm dao gọt hoa quả muốn đâm mình lần trước thì hơi đau đầu. Nhưng cuối cùng cậu vẫn căng não đi vào, dù sao thì cậu vẫn tự bảo vệ bản thân mình được trước người phụ nữ này, cho nên cũng không đáng để sợ.

“Đừng nói chị vẫn muốn giết tôi đấy nhé?” Viên Mục Dã vào nhà rồi hỏi bằng vẻ mặt cảnh giác.

Vương Thái Phương cười lạnh lùng: “Cậu sẽ chết ngay lập tức, tôi gấp làm gì hả?!”

Viên Mục Dã cười gượng: “Vậy chị gọi tôi vào làm gì?”

“Ngồi xuống trước đã.” Vương Thái Phương chỉ vào chiếc ghế dựa phía trước bàn ăn.

Viên Mục Dã liếc nhìn chiếc ghế dựa, nhớ tới chuyện trước đây mình đã trói Vương Thái Phương vào đó, trong lòng khó tránh khỏi có hơi mâu thuẫn.

Vương Thái Phương bèn lạnh giọng nói: “Tôi có thể ăn thịt cậu chắc? Mau ngồi xuống, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Viên Mộc Dã đành phải bắt đắc dĩ ngồi xuống: “Chị có chuyện gì thì nói thẳng đi!”

“Người phụ nữ kia là cái móc...” Vương Thái Phương đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

“Ai là móc!?” Viên Mộc Dã chẳng hiểu gì.

“An Tĩnh.” Vương Thái Phương đáp bằng khuôn mặt không cảm xúc.

Mặc dù Viên Mộc Dã biết An Tĩnh không phải người tốt lành gì nhưng lại không rõ tại sao Vương Thái Phương muốn nói những việc này cho cậu, vì thế cậu nghi ngờ hỏi: “Móc nghĩa là sao?”

Vương Thái Phương cười lạnh: “Cậu cho rằng làm sao chúng tôi đến nơi này? Nếu những người này thật sự không có ai có thể rời khỏi thị trấn, vậy ai đã lừa chúng tôi vào đây?”

“Sao chị có thể khẳng định người này chính là An Tĩnh?” Viên Mộc Dã hỏi.

Vương Thái Phương lắc đầu nguây nguây: “Sao cậu cũng bị sắc đẹp che mờ đầu óc giống Sài Vũ thế?! An Tĩnh già đời hơn bất cứ kẻ nào ở đây, không ai biết rốt cuộc cô ta vào thị trấn từ bao giờ. Nếu không tin, cậu có thể đến nhà Triệu Bá Đường phía Tây thị trấn xem thử, nhà anh ta có treo một tấm ảnh chụp từ hơn một trăm năm trước, trong đó có người phụ nữ kia...”

Viên Mộc Dã lấy làm khó hiểu: “Không phải chị luôn muốn tôi chết ư? Vì sao lại nói cho tôi biết những việc này?”

Vương Thái Phương hừ lạnh: “Tôi hận không thể khiến cậu chết sớm một chút, nhưng tôi còn hận An Tĩnh đã mang đến cho chúng tôi hy vọng rồi cuối cùng lại lấy nó đi. So sánh với giết cậu, tôi càng muốn cậu giết cô ta giúp tôi hơn! Chặn hẳn mối nguy có thêm người ngoài bị lừa vào đây.”

Chương 1015: Lão Tắt mất tích

“Nếu chị sớm biết An Tĩnh có vấn đề, tại sao không tự mình ra tay? Không phải khả năng của chị luôn rất cao hay sao?!” Viên Mục Dã tò mò.

Vương Thái Phương lạnh giọng: “Bởi vì trước kia có Sài Vũ che chở cho cô ta, hiện giờ lại tới cậu nữa...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi hiểu, chị sợ tôi trúng mỹ nhân kế của An Tĩnh, trở thành Sài Vũ tiếp theo đúng không?”

“Chẳng lẽ không phải ư?” Vương Thái Phương hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã cười nói: “Chị Vương, nếu chị thật sự cảm thấy Viên Mục Dã tôi đây đã trúng mỹ nhân kế của An Tĩnh thì sao còn tìm đến tôi nữa?! Chúng ta là người đường hoàng không nói chuyện mờ ám, rốt cuộc chị muốn tôi làm gì?”

Vương Thái Phương nghĩ ngợi rồi nói: “Đơn giản... Tôi nghĩ cách thả cậu ra ngoài, nhưng mà cậu phải đưa An Tĩnh đi cùng, sau đó giết cô ta ở bên ngoài.”

Viên Mục Dã ngò vức hỏi: “Tại sao nhất định phải đưa ra ngoài giết? Cho dù hiện giờ cơ thể các người không già không chết, nhưng vẫn chỉ là cơ thể bằng xương bằng thịt, chỉ cần tôi muốn... ở đây cũng có thể giết cô ta được.”

Ai ngờ Vương Thái Phương cười rồi lắc đầu: “Chàng trai, cậu vẫn còn non lắm. Ở đây, chỉ có người rơi xuống ao máu mới chết đi thật sự, nếu không cho dù cậu chỉ còn lại có bộ xương, ‘hắn’ cũng có thể khiến thịt sinh sôi từ xương trắng, sống lại từ cõi chết! Nhưng nếu người phụ nữ kia chết ở bên ngoài lại khác, chỉ cần hài cốt của cô ta không bị mang về thị trấn, cô ta sẽ mãi mãi không có ngày sống lại.”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Chị Vương, giết cô ta không thành vấn đề, vấn đề là làm sao tôi mới có thể rời khỏi đây?”

Chị cảm thấy thứ kia có thể thả tôi ra khỏi thị trấn ư?”

Vương Thái Phương cười đáp: “Thật ra muốn ra ngoài cũng không phải việc gì khó, chỉ cần cậu ăn một miếng trong ao máu, đến lúc đó tất nhiên cậu có thể trở thành móc của thị trấn giống An Tĩnh và Sài Vũ, để có thể dụ thêm nhiều chất dinh dưỡng về, tất nhiên hẳn sẽ đồng ý thả cậu và An Tĩnh ra ngoài...”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Nhưng tôi giúp chị thì có thể được lợi gì? Về sau cũng phải sống ở cái nơi quỷ quái âm u như chết rồi này thôi!”

Vương Thái Phương lạnh giọng nói: “Cậu hại chết con trai tôi, cuối cùng chúng ta vẫn phải thanh toán món nợ đó. Chỉ cần cậu giúp tôi việc này, giữa chúng ta sẽ hoàn toàn thanh toán xong.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Chuyện này... tôi phải suy nghĩ thật kỹ mới được.”

Vương Thái Phương nói với Viên Mục Dã: “Cậu cần phải nghĩ cẩn thận đấy, An Tĩnh là góa phụ đen tàn nhẫn và độc ác. Mấy năm nay, lũ ngu ngốc giống như Sài Vũ chết ở trên tay cô ta không có mười người cũng đến tám, chín, chỉ mong cậu không phải người tiếp theo.”

Khi Viên Mục Dã ra khỏi nhà Vương Thái Phương, bên ngoài đang có mây đen nhìn chằm chằm cổng nhà họ Vương như hồ rình mồi, vừa thấy cậu ra thì lập tức tản khắp nơi... Viên Mục Dã không khỏi thầm thấy buồn cười, có cần rõ ràng như vậy không? Minh đâu có bị mù!?

Trên thực tế, Viên Mục Dã không hề tin một lời nào trong số những lời Vương Thái Phương nói. Mặc dù đối phương chôn giấu khá nhiều ý dẫn dắt, nhưng nói đến nói đi vẫn muốn cậu ăn thứ trong ao máu... Nếu Viên Mục Dã dễ tin chuyện ma quỷ của người phụ nữ kia, ăn cái đồ ghê tởm trong ao máu, đến lúc đó chỉ e rằng hối hận cũng muộn rồi.

Bị Vương Thái Phương chặn ngang, suýt nữa Viên Mục Dã đã quên việc chính, vì thế cậu lập tức đánh hơi trong không khí khắp nơi tìm kiếm mùi khét, dù nhạt mùi hơn vừa rồi nhưng vẫn có thể phân biệt ra mùi bay tới từ phía Bắc thị trấn.

Cũng không biết tại sao, Viên Mục Đã tìm theo mùi lại phát hiện trừ một bức tường dây leo tự rụng mọc ra vắt ngang trước mắt, cậu không nhìn thấy một tẹo đốm lửa nào.

Xem ra trước khi tìm thấy chìa khóa khổng chế kẻ địch, muốn nội ứng ngoại hợp với đám Đoàn Phong chắc chắn không có cửa rồi. Vậy nên Viên Mục Đã đành bất đắc dĩ đi dạo trên đường cái, nhất thời không biết nên đi đâu nấu thân.

Lúc này Viên Mục Đã đột nhiên nghĩ tới lão Tất, nghĩ thầm nếu không mình đến chỗ ông ta ở một bữa? Cũng còn hơn đi lang thang trên phố, đến đâu cũng bị vài đôi mắt nhìn chăm chăm nhỉ?

Ai ngờ khi Viên Mục Đã đến chỗ trước kia lão Tất hay xin cơm lại phát hiện nơi đó đã bị người ta thu dọn sạch sẽ tự bao giờ, ngay cả tấm bìa cứng xí chỗ cũng chẳng còn. Viên Mục Đã thâm bực trong lòng. Theo lý mà nói, lão Tất đâu thể nào tan làm vào thời gian sớm thế này?! Sau đó cậu lại tìm đến cái cổng lão Tất ngủ, cũng không thấy bóng dáng đối phương đâu.

Một linh cảm chẳng lành nảy sinh từ đáy lòng Viên Mục Đã, vì thế cậu vội vàng đến chỗ ngày thường lão Tất xin cơm, dò hỏi mấy cửa hàng bên cạnh, kết quả có được câu trả lời là trước giờ chưa từng gặp người này.

Đương nhiên Viên Mục Đã biết chắc lão Tất đã từng tồn tại thật sự, suy cho cùng trước đây cả cậu và Thạch Lỗi, A Triết, ba người cùng gặp được lão Tất, nhưng hiện giờ lại không thấy người đâu, chẳng lẽ là bởi vì ông ta nói gì đó với mình hay sao?

Nghĩ đến đây Viên Mục Đã chạy vội về nhà An Tĩnh, muốn hỏi cô ta xem lão Tất đã đi đâu?

An Tĩnh nói với vẻ mặt buồn cười: “Một ông già ăn xin mắt tích thôi, cậu hỏi tôi làm gì hả?”

Viên Mục Đã lạnh giọng nói: “Đừng nói với tôi cô không quen lão Tất. Ông ấy chính là người quản lý tiền kiêm quản gia của nhà họ Ngô...”

Chương 1016: Hy vọng

An Tĩnh dựa vào khung cửa cười khẽ: “Nếu là quản gia của nhà họ Ngô, vậy cậu nên hỏi người nhà họ Ngô đi chứ? À... đúng rồi, hình như người cuối cùng của nhà họ Ngô vừa mới vì cậu mà chết rồi.”

Viên Mục Dã vừa nghe là hiểu ngay, cậu thở dài nói: “Nói đi, rốt cuộc cô giấu lão Tất đi là muốn làm gì?!”

An Tĩnh nhún vai: “Đơn giản thôi... Đương nhiên là đồng ý điều kiện của ‘hắn’ rồi.”

Viên Mục Dã cười gượng: “Viên Mục Dã tôi có tài đức gì mà được chủ nhân nhà cô ưu ái như thế? Tôi thấy kỳ nhân dị sĩ trong thị trấn cũng nhiều lắm, các người tìm đại một người trong đó cũng giỏi hơn tôi, có gì mà kiểu nào cũng muốn treo cổ lên chạc cây mọc lệch như tôi?”

An Tĩnh chậm chậm bước đến bên cạnh Viên Mục Dã: “Ôi... Cậu biết gì chứ? Lũ đồ ăn già khảm dưa vẹo táo nứt đó làm sao có thể so sánh được với khuôn mặt xinh trai của cậu? Hơn nữa, ‘hắn’ muốn máu mới mẻ, cả đám già khú kia đều có thể kéo ra ngoài bán đấu giá như xác ướp cổ được rồi!”

Mặc dù Viên Mục Dã thâm biết rõ thật ra người ở đây đã không thể coi là người sống nữa, nhưng nghĩ đến lão Tất chịu tai ương bởi vì bọn họ, cậu thật sự không đành lòng cho lắm, vì thế cậu suy nghĩ rồi nói: “Được, cô chuyển lời cho ‘hắn’, rằng tôi đồng ý điều kiện của hắn, bảo hắn hãy nhanh chóng thả lão Tất ra!”

An Tĩnh không ngờ trước đó Viên Mục Dã còn cứng đầu cứng cổ với mình, bây giờ lại dễ dàng thỏa hiệp vì một ông già ăn xin chỉ mới gặp mặt vài lần, vì vậy cô ta hơi tức giận: “Viên Mục Dã, có phải đầu óc cậu bị úng nước không? Chẳng lẽ ở trong lòng cậu, bà đây còn không bằng lão già ăn xin vừa bản vừa hôi kia ư?”

Viên Mục Dã bực mình: “Sao cô có thể nghĩ như vậy? Không phải tôi làm như vậy là đẹp cả đôi đảng à? Vừa đúng ý cô lại không liên lụy lão Tất...”

An Tĩnh nghe thấy cũng phải, nên khẽ thở dài: “Được thôi, chỉ cần cậu có thể suy nghĩ cẩn thận là ổn... Giờ cậu hãy đi xem thử đi, chắc là lão già ăn xin kia đã về lại rồi.”

Viên Mục Dã thâm kinh ngạc, xem ra giữa An Tĩnh và thứ kia có thể giữ liên hệ bất cứ lúc nào, hoặc là toàn bộ người trong thị trấn đều như thế.

Sau đó Viên Mục Dã vội chạy ngay về chỗ lão Tất thường xin cơm, quả nhiên thấy ông ta đang nằm đó phơi nắng, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Khi nhìn thấy Viên Mục Dã, lão Tất còn giật mình hỏi: “Tại sao cậu vẫn còn ở đây!?”

Viên Mục Dã thở dài bất đắc dĩ: “Lão Tất... có lẽ tạm thời tôi không đi được rồi.”

Lão Tất vội vã kéo Viên Mục Dã qua và hỏi nhỏ: “Này nhóc, đã xảy ra chuyện gì vậy!? Không phải tôi đã bảo các cậu mau rời khỏi đây rồi à?”

Viên Mục Dã nhìn ra xa xăm rồi trầm giọng, nói: “Bây giờ tôi không ra ngoài được nữa, có thể sau này cũng phải ở lại đây làm bạn với bác rồi.”

“Nhảm nhí! Còn trẻ thì ở lại nơi quỷ quái này làm gì?! Cậu nghe tôi nói, chỉ cần cậu chưa ăn thứ kia thì vẫn còn cơ hội để ra ngoài.” Nói tới đây, lão Tất cười khò: “Tôi không đi được, hơn nữa tôi cũng đã sống đủ rồi, có điều không biết người nhà tôi có còn ai sống trên đời này nữa không...”

Thật ra không cần nghĩ cũng biết, lão Tất đã bị nhốt ở đây mấy chục năm, e rằng người nhà và bạn bè của ông ta đã qua đời từ lâu, dù ông ta có thể sống sót ra ngoài thì cũng chỉ có một thân một mình thôi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Lúc bác rời khỏi nhà, gia đình còn những ai?”

“Trên tôi có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ, từ trước tới giờ sức khỏe của vợ tôi không tốt lắm, cũng không biết tôi rời

nhà bao nhiêu năm nay, một mình bà ấy chống đỡ khổ sở thế nào...” Lão Tất nói với về áy náy.

Viên Mục Dã đành an ủi ông ta: “Lúc bác rời nhà đều có con trai rồi còn sầu gì nữa?! Nói vậy lúc này chắc con trai bác đã con cháu đầy đàn rồi.”

Lão Tất cười bảo: “Thật là mong được như lời cậu.” Nói tới đây, ông ta bỗng quay người lại, tìm kiếm trong đồng rách nát sau lưng một lúc rồi lấy ra một bức thư hơi ố vàng và đưa cho Viên Mục Dã: “Cậu nhóc, cậu giúp tôi một việc... Nếu cậu có thể sống sót ra ngoài, hãy gửi bức thư này đến địa chỉ ghi bên trên.”

Viên Mục Dã nhận thư, thở dài nói: “E rằng bác gửi nhầm sai người rồi. Bây giờ tôi cũng không biết làm sao mới có thể thoát thân đây.”

Ai ngờ lão Tất lại nói bằng vẻ mặt chắc chắn: “Yên tâm đi, tôi thấy tướng tá cậu nhóc nhà cậu không phải kẻ chết yểu, kiểu gì cũng phải thọ tới 80, tuyệt đối không dễ chết ở đây đâu.”

Viên Mục Dã nở nụ cười bất đắc dĩ: “Bác còn biết xem tướng cơ à?”

Lão Tất thở dài: “Đây là bản lĩnh gia truyền, vốn tưởng rằng đi theo ông chủ Ngô có thể thăng chức rất nhanh... Kết quả lại bị kẹt ở cái nơi quỷ quái này.”

Viên Mục Dã thấy dường như bức thư đã được viết từ rất nhiều năm trước, vì thế cậu thắc mắc: “Tại sao bác không viết lại thư mới?”

“Thằng nhóc ngốc, nếu tôi viết lại bức thư mới để cậu đem đi, nhất định họ sẽ coi cậu là kẻ lừa đảo! Hãy nhớ kỹ, Khi đưa thư đến cậu hãy nói là được người ta gửi gắm, về phần rốt cuộc người viết thư là ai, bản thân cậu cũng không rõ lắm.” Lão Tất nói với vẻ mặt cô đơn.

Viên Mục Dã nghe thấy cũng phải, vì vậy cậu nhanh chóng cất kỹ thư. Mặc dù cậu cũng không biết mình có thể đưa thư được hay không, nhưng vẫn sẵn lòng cho lão Tất một hy vọng...

Chương 1017: Bình sữa

Viên Mục Dã bỏ bức thư đầy nặng nề đó vào túi, đi lang thang không mục đích trên đường cái. Có lẽ do cậu đã đồng ý với An Tĩnh nên những người đó không còn nhìn chăm chăm vào cậu giống trước đây nữa.

Nhưng những lời lão Tất vừa nói lại làm Viên Mục Dã cảm thấy tâm trạng cực kỳ nặng nề. Ông ta nói, dù thế nào cũng phải phá huỷ nơi vốn không nên tồn tại này, khiến cho lũ già khú để bị giam cầm, bị nguyên rửa kia hoàn toàn rời khỏi thế gian.

Mặc dù trước kia Viên Mục Dã cũng từng nghĩ như vậy, nhưng cậu luôn cảm thấy mình không thể ra tay, bởi vì mặc kệ giờ bọn họ là người hay là cái gì, mình đều không có quyền mạo muội kết liễu tính mạng của bọn họ... Nhưng hôm nay lão Tất lại tự mình chủ động nói rằng muốn kết thúc hết thảy. Điều này ít nhiều đã khiến trong lòng Viên Mục Dã cảm thấy hơi bồi hồi.

Có thể sống yên lành, ai lại muốn chết chứ? Nếu không phải chịu đủ sự cô độc và giày vò khi sống tạm sống bợ trên đời, làm sao lão Tất lại đưa ra yêu cầu đó với Viên Mục Dã? Chẳng qua ông ta cũng chỉ muốn được giải thoát mà thôi. Đồng thời lão Tất còn kể cho Viên Mục Dã nghe một bí mật của thị trấn, đó là dường như người ở đây đều vô cùng kiêng kỵ lửa.

Viên Mục Dã thâm hiểu rõ, thật ra điều này vốn chẳng phải bí mật gì đối với những người khác trong thị trấn, bởi vì liên quan đến sự sống chết của mỗi người, cho nên không ai đốt lửa trong thị trấn để tìm đường chết, mà dù lão Tất nghĩ bụng muốn đốt nhưng lại phát hiện mình không tài nào làm được... Bởi vì ông ta chẳng tìm được một chút chất dẫn cháy nào ở đây cả.

Dựa theo ý của lão Tất, chỉ cần Viên Mục Dã nghĩ cách đốt được lửa trong thị trấn, ắt hẳn có thể phá huỷ mọi thứ ở nơi

này. Nhưng Viên Mục Dã lại biết rõ sự việc tuyệt đối không đơn giản như vậy. Có thể đốt lửa, nhưng mà nhất định phải tìm đúng thời cơ, nếu không chắc chắn là chẳng có ích lợi khi gì cả.

Lòng mang hy vọng của lão Tất, cuối cùng Viên Mục Dã đặt sự chú ý vào một siêu thị nhỏ. Trông thì như cậu đi lang thang vào đó không có mục tiêu, nhưng thật ra lại là nhằm vào bình thủy tinh dùng để đựng sữa bò ở bên trong. Ai bảo trong thị trấn không có chất dẫn cháy? Hiện giờ Viên Mục Dã chỉ cần tìm thấy đồ có thể đựng chất dẫn cháy là được...

Có lẽ là thấy đến lúc này mà Viên Mục Dã còn có bụng dạ muốn uống sữa, bởi vậy ông chủ siêu thị nhìn cậu chăm chăm suốt toàn bộ quá trình như nhìn thẳng ngốc. Viên Mục Dã cũng lười nói năng gì, thậm chí cậu còn đẩy cửa đi thẳng ra mà chẳng trả tiền.

An Tĩnh thấy Viên Mục Dã xách mấy chai sữa về cũng hơi sửng sốt: “Ui, không ngờ khẩu vị của cậu tốt thế?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Không phải cuộc đời là nên tận hưởng niềm vui thú trước mắt à? Hơn nữa, không chừng chờ sau khi tôi chuyển hóa hoàn tất rồi sẽ không còn được cảm nhận niềm vui thú làm người trước kia nữa thì sao? Kiểu gì cũng phải thừa dịp này mà hưởng thụ đã đời trước cái đã chứ!”

An Tĩnh trợn ngược mắt, nói: “Uống sữa cũng được coi là hưởng thụ đã đời à? Cậu Viên à, có cần chị Tĩnh phổ cập cho cậu biết cái gì mới gọi là hưởng thụ đã đời hay không?!”

Viên Mục Dã thấy An Tĩnh vừa nói vừa tiến gần lên trước, cậu vội né tránh một cách khéo léo: “Gấp cái gì chứ, cuộc sống sau này của chúng ta còn dài mà? Mấy ngày nay tôi thật sự thiếu ngủ, cô để cho tôi nghỉ ngơi đằng hoàng một đêm đi!”

“Xí... Ngủ ngủ ngủ! Cần thận ngủ không tỉnh lại được đó!”
An Tĩnh tức giận.

Viên Mục Dã xua tay với cô ta: “Tôi về xe ngủ!”

An Tĩnh cười gượng: “Thằng nhóc chết tiệt, cậu về xe ngủ, chẳng lẽ là sợ buổi tối bà đây ép uống ‘ăn hiếp’ cậu hả?! Cậu cũng suy nghĩ nhiều quá rồi đấy!”

Viên Mục Dã lười phản ứng lại cô ta, xoay người ra khỏi nhà mà không quay đầu lại. Trở lại trong xe, cậu ném bình sữa ra ghế sau, ngã đầu ngủ luôn, mặc kệ những “người qua đường” xung quanh đang giám sát mình.

Vừa qua nửa đêm, Viên Mục Dã giống như còn đang ngủ say đột ngột mở mắt, sau đó nằm yên ngó chừng động tĩnh ngoài cửa sổ xe. Sau khi chắc chắn xung quanh không có ai, cậu mới từ từ ngồi thẳng người dậy.

Ban đêm, thị trấn yên tĩnh một cách đáng sợ, như thể trong phạm vi mấy dặm đều không có một vật sống nào. Viên Mục Dã xách mấy bình sữa không và một chiếc ống nhựa xuống xe. Cậu cố gắng hết sức làm thật chậm, tránh phát ra tiếng động khi đóng cửa xe.

Để không đánh động những kẻ kia, Viên Mục Dã đã đổ hết sữa trong bình ra đệm xe ngay từ lúc còn trong xe. Lúc này cậu xách bình sữa không xuống xe, thật ra là muốn rút xăng ra đựng vào đó.

Trên thực tế, khi lão Tất nói trong thị trấn không có chất dẫn cháy, Viên Mục Dã cũng đã nghĩ tới nửa bình xăng còn dư lại, chẳng qua nếu trắng trợn rút xăng ra giữa ban ngày ban mặt thì không khỏi lộ ý đồ quá.

Lúc này Viên Mục Dã nhẹ nhàng vặn nắp bình xăng, nhanh nhẹn cắm chiếc ống nhựa đã chuẩn bị trước vào, sau đó hút mạnh một đầu ống rồi nhanh chóng bỏ vào túi nilon mua hàng đựng bình sữa. Ngay sau đó, một dòng chất lỏng màu vàng nhạt từ từ chảy vào trong túi nilon.

Rút đủ lượng cần thiết ra khỏi bình xăng, Viên Mục Dã lại rót chúng vào trong những bình sữa, như vậy vừa tiện mang theo cũng dễ che giấu. Chẳng qua bình sữa vừa mới được rót xăng vào nên mùi xăng hơi nồng, vì thế Viên Mục Dã bèn xách bình sữa về căn nhà họ Sài.

Ban đầu Viên Mục Dã cố đi hết sức khẽ khàng, cho nên cũng không đánh động đến An Tĩnh ở trong phòng, nhưng sau đó khi cậu mở vòi nước rửa chỗ xăng bị dính bên ngoài chai, âm thanh lại hơi to.

“Hơn nửa đêm cậu không ngủ mà lục lọi cái gì đó?” Giọng An Tĩnh cất lên từ phía sau lưng.

Viên Mục Dã đáp mà không quay đầu lại: “Có bình sữa không được bịt kín, bị đổ ra khắp nơi nên tôi vào rửa cho sạch.”

An Tĩnh nghi ngờ bước lên trước, nhìn mấy cái bình sữa ngâm trong bồn nước: “Sao lại không cẩn thận vậy chứ?”

May mắn mấy bình sữa kia đều không phải dạng trong suốt, hiện giờ lại tối lửa tắt đèn, cho nên nhất thời An Tĩnh vẫn chưa nhận ra trong đó không phải đựng sữa bò mà là xăng... Chẳng qua độ bay hơi của xăng quá nhanh. Dù cho Viên Mục Dã có rửa sạch sẽ thế nào, trong không khí vẫn thoang thoảng mùi xăng.

An Tĩnh nhíu mày hỏi: “Sao có mùi xăng thế?”

Viên Mục Dã vội cúi đầu ngửi thử, sau đó bất đắc dĩ nói: “Chắc là mùi trên người tôi, chiếc xe của chúng tôi bị hỏng rồi không phải sao? Cũng không biết có phải bị rò xăng chỗ nào không, mùi xăng trong xe nồng lắm... Ngủ một giấc mà tôi đau hết cả đầu.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, An Tĩnh tức giận: “Đáng đời, ai bảo cậu cứ đòi ra xe ngủ cơ?! Làm như bà đây hiếm lạ cậu lắm! Giờ trời vẫn chưa sáng đâu, mau lăn sang phòng phía tây ngủ đi!”

An Tĩnh đi rồi, Viên Mục Dã âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu vừa rồi người phụ nữ kia tiện tay cầm một bình sữa lên, chắc chắn là sẽ lộ tẩy ngay tại chỗ.

Chương 1018: Tìm lại ký ức

Tuy Viên Mục Dã cũng có thể chọn thôi miên An Tĩnh ngay lập tức, nhưng đẳng cấp của người phụ nữ này khác Vương Thái Phương, cho nên cậu không thể cam đoan nhất định mình sẽ không thất bại.

Trước đây Viên Mục Dã đã vào căn phòng phía Tây nhà rồi, trong đó trừ một chiếc giường gỗ khắc hoa dùng để ngủ ra thì chẳng có cái gì cả. Vào phòng, Viên Mục Dã giấu hết bình sữa đựng xăng xuống gầm giường, sau đó để nguyên quần áo rồi nằm lên giường ngủ.

Trời hừng sáng, Viên Mục Dã bị tiếng òng ọc trong bụng đánh thức. Lúc này cậu mới nhớ ra đã rất lâu rồi mình không ăn gì. Vì vậy cậu vội bò dậy khỏi giường, chạy ra xe tìm kiếm, kết quả lại thấy chỉ còn hai gói Snickers.

Mặc dù Viên Mục Dã luôn không thích đồ ngọt, nhưng với tình huống trước mắt, được ăn cũng đã tốt lắm rồi, còn gì mà chưa thỏa mãn nữa? Ai ngờ cậu mới ăn được mấy miếng Snickers lại đột ngột nghe thấy giọng An Tĩnh vang lên sau lưng: “Đúng là trẻ con, ăn thứ này có thể no chắc?”

Viên Mục Dã quay đầu lại, thấy An Tĩnh đứng ở cửa với vẻ mặt ghét bỏ... Vì thế cậu nở nụ cười: “Có gì mà ăn không đủ no chứ, con người tôi không có yêu cầu cao đối với đồ ăn.”

An Tĩnh thở dài: “Vậy cậu đúng thật là rất hợp sống ở đây. Thật ra trường sinh bất lão vẫn có một ít điều tệ hại nho nhỏ... Ví dụ như sẽ không cảm nhận được cảm giác lúc thưởng thức đồ ăn ngon trước kia nữa.”

“Các người còn cần ăn uống nữa ư?” Viên Mục Dã tò mò hỏi.

An Tĩnh lập tức tỏ vẻ buồn cười: “Nhảm nhí quá đi mất! Cậu cho rằng lâu lâu chúng tôi xuống dưới giếng cổ ăn một bữa là có thể no bụng ư? Nói thật cho cậu biết nhé, tác dụng của thứ kia chỉ tẩy sạch một vài vấn đề bên trong cơ thể chúng tôi định

kỳ thôi, để cơ thể người nhanh chóng khôi phục về trạng thái tốt nhất, cho nên bình thường chúng tôi vẫn phải ăn uống. Có phải lão Tất nói với các cậu đừng ăn đồ ăn trong thị trấn không? Lão già chết tiệt kia vốn chẳng biết gì hết. Ông ta còn tưởng rằng mình không thể rời khỏi đây là do ăn đồ ăn của thị trấn, nhưng thật ra đồ ăn thức uống ở đây vốn chẳng khác gì bên ngoài cả, hơn nữa phần lớn đều được vận chuyển từ bên ngoài vào.”

Nghe xong, trong lòng Viên Mục Dĩ lập tức nổi cơn xúc động muốn chửi mẹ nó. Sớm biết là vậy, hà cớ gì ba người họ phải chịu đói bụng? Nhưng chuyện này cũng không thể trách lão Tất hoàn toàn, ông ta cũng tốt bụng nhắc nhở thôi, chẳng qua bởi vì từ đầu đến cuối ông ta không thật sự hòa mình vào nơi đây, cho nên tất nhiên người trong thị trấn cũng sẽ không nói thật với ông ta.

An Tĩnh thấy vẻ mặt của Viên Mục Dĩ phức tạp, bèn cười nói: “Mấy ngày rồi chưa ăn uống đàng hoàng phải không? Đi, chị dẫn cậu đi ăn một bữa thịnh soạn, nếu không chờ đến ngày mai, cậu cũng chỉ thấy nhạt như nước ốc thôi.”

Viên Mục Dĩ tỏ ra kinh ngạc: “Nghĩa là sao? Chẳng lẽ tối hôm nay phải hiến tế rồi ư?”

An Tĩnh gật đầu nói: “Ừ, sao thế? Sợ à?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Tạm tạm, có điều tôi cảm thấy cách thời gian lần trước hơi ngắn...”

“Hết cách, ai bảo ‘hắn’ thích cậu quá, gấp gáp không chờ nổi mà muốn tâm ý tương thông với cậu...” An Tĩnh cười thần nhiên.

Viên Mục Dĩ xấu hổ cười khẽ, sau đó dời đề tài đi: “Nếu người ở đây đều không nếm được vị ngon dở của đồ ăn, tại sao nấu ăn lại có mùi vị ngon thế?”

“Bởi vì có công thức mà! Mặc dù chúng tôi không nếm được vị ngon của đồ ăn, nhưng vẫn phải kiên trì chế biến thức ăn dựa theo tiêu chuẩn đồ ăn ngon... Như vậy chúng tôi mới có thể cảm thấy mình không khác gì người bình thường.” An Tĩnh nói có vẻ hơi cô đơn.

Viên Mục Dĩ thuận miệng hỏi: “Cô có từng hối hận không?”

An Tĩnh mỉm cười: “Hối hận ư?! Cái gì gọi là hối hận? Nếu cậu cũng từng trải qua những năm tháng người ăn thịt người, cậu sẽ biết còn sống, được hít thở không khí trong lành, nhìn ánh mặt trời rọi lên người, nhìn những người mình hận già đi từng ngày, cuối cùng tất cả đều chôn dưới đất vàng là chuyện tốt đẹp cỡ nào.”

Viên Mục Dã thâm nghĩ bụng, xem ra An Tĩnh cũng là người phụ nữ có quá khứ, hơn nữa cũng chưa chắc “An Tĩnh” đã là tên họ thật của cô ta...

An Tĩnh thấy Viên Mục Dã tròn mắt nhìn mình thì khẽ cười: “Sao thế? Có phải đột nhiên cảm thấy chị cực kỳ bí ẩn, cực kỳ cuốn hút không?”

Viên Mục Dã đáp có lệ: “Ừm, đúng là rất bí ẩn.”

An Tĩnh vỗ vai Viên Mục Dã: “Đi thôi, chị dẫn cậu đi ăn cơm!”

Viên Mục Dã và An Tĩnh sóng vai đi trên đường, rước lấy rất nhiều ánh mắt hâm mộ và ghen ghét. Cũng khó trách, tiếp xúc nhiều với An Tĩnh, Viên Mục Dã phát hiện người phụ nữ này quả thật rất đặc biệt. Khi đối mặt với mình, đối mặt với Sài Vũ, đối mặt với những người khác trong thị trấn, cô ta đều thể hiện ra những bộ mặt khác nhau.

Một người đẹp nhiều bộ mặt như vậy, nhất định là tình nhân trong mộng của phần lớn đàn ông trong thị trấn, đáng tiếc Viên Mục Dã lại đúng lúc thấy được mặt chân thật nhất, ích kỷ nhất, cho nên rất khó bị thu hút.

Hai người cùng nhau đi đến cửa hàng bán đồ ăn sáng trước kia. Chủ quán thấy lần này là An Tĩnh đến cùng Viên Mục Dã, ánh mắt ông ta lập tức trở nên hơi mờ ám: “Ôi chà, hôm nay sao chị Tĩnh lại có rảnh rồi lại đây thế?!”

An Tĩnh cười đáp: “Ông chủ Vương, nấu vài món ngon sở trường của ông đi...”

Ông chủ Vương cười hỏi: “Xem ra hôm nay tâm trạng chị Tĩnh tốt nhỉ? Có chuyện tốt gì à?”

An Tĩnh nhìn sang Viên Mục Dã: “Tâm trạng đúng là tốt... Bởi vì qua hôm nay, nơi này sẽ trở nên khác hẳn.”

Nghe xong, ông chủ lập tức nhìn Viên Mục Dã với sắc mặt phức tạp, chẳng nói chẳng rằng...

Ăn cơm xong, Viên Mục Dã không đi đâu cả mà thành thật đi theo An Tĩnh về nhà, bởi vì cậu biết buổi tối còn có một trận chiến ác liệt chờ mình, cho nên hiện giờ cậu cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức mới được.

Mùi cháy khét vẫn còn lan trong không khí, điều này chứng minh đám Đoàn Phong và Thạch Lỗi vẫn đang cố gắng đột phá bức tường dây mây cao vút ở bên ngoài. Nhưng Viên Mục Dã tưởng tượng đến đủ loại chuyện đã xảy ra với mình trong ba năm qua, trong lòng cậu bỗng cảm thấy mỗi một nói không nên lời...

Thật ra, ngày ấy, không bao lâu sau khi dây leo đâm thủng mi tâm của Viên Mục Dã, cậu đã tìm lại được toàn bộ ký ức bị mất ba năm qua, nhưng do một vài nguyên nhân không rõ, tất cả những ký ức đó đều rải rác và rách nát... Mà hiện giờ, tất cả những mảnh ghép đều đã nối liền với nhau. Viên Mục Dã đã hoàn toàn nhớ lại thời gian ba năm qua của mình trôi qua như thế nào.

Kết cục của sự việc năm đó khiến Viên Mục Dã không tài nào buông bỏ nổi. Cậu không thể hiểu tại sao K Bích làm nhiều việc ác lại có thể sống đến tận bây giờ, còn Diệp Dĩ Ngụy từ nhỏ đã bơ vơ không nơi nương tựa, ném hết thói đời ảm lạnh lại phải uống mạng một cách vô tội!?

Bởi vì không thể chấp nhận cái chết của Diệp Dĩ Ngụy, cho nên khoảng thời gian ban đầu lúc được cứu về, Viên Mục Dã sa sút tinh thần ghê lắm, không chịu tích cực phối hợp với mọi cách chữa trị của lão Lâm.

Chương 1019: Chọn một trong hai

Cuối cùng vẫn nhờ Đoàn Phong nghĩ ra cách khích lệ cậu tỉnh táo lại, đó là nói với cậu rằng giờ K Bích vẫn còn sống ngon lành, nếu cậu muốn báo thù cho Diệp Dĩ Ngụy thì nhất định phải đứng lên!

Sự thật chứng minh cách này đúng là có hiệu quả. Từ sau hôm ấy, Viên Mục Dã vô cùng phối hợp, bất kể lão Lâm giày vò thế nào, cậu cũng có thể cắn răng kiên trì. Chỉ tiếc thần kinh cột sống của cậu bị thương nặng quá, lão Lâm nghĩ đủ cách cũng không thể chữa trị được.

Ai ngờ vào ngay lúc này, đám Thạch Lỗi chủ động liên hệ với số 54, đề nghị là hy vọng có thể đưa Viên Mục Dã về trụ sở chính của tập đoàn bọn họ để chữa trị, hơn nữa cam đoan rằng với điều kiện kỹ thuật hiện giờ của bọn họ, chắc chắn có thể để Viên Mục Dã đứng lên một lần nữa.

Lúc đầu Đoàn Phong cũng không tin lời Thạch Lỗi, nhưng thái độ của lão Lâm lại rất không rõ ràng, bởi vì anh ta biết thực lực của tập đoàn bên kia. Nếu hiện giờ muốn Viên Mục Dã có thể đứng lên một lần nữa, đúng là đành phải đưa người đến chỗ của Thạch Lỗi thôi.

Sau này hai người còn cãi nhau to một trận bởi vì chuyện này. Dưới tình huống tranh luận không có kết quả, bọn họ đành phải trung cầu thái độ của Viên Mục Dã. Nhưng lúc ấy Viên Mục Dã chỉ một lòng nghĩ đến báo thù, chỉ cần có thể giúp cơ thể của mình khôi phục lại bình thường, bảo cậu đi đâu cũng không sao cả.

Nhưng tập đoàn của Thạch Lỗi luôn là kiểu không có lợi thì không làm. Trước đây họ có thể ra tay giúp nhóm Đoàn Phong xuống lòng đất cứu người là do Thạch Lỗi đã nhờ vả rất nhiều ơn huệ. Cho nên lần này chắc chắn Viên Mục Dã không thể

nhận không cái ơn huệ này. Bởi vậy điều kiện đối phương đưa ra là Viên Mục Dã cần phải làm việc cho tập đoàn mấy năm mới được, vì thế sau này mới có vụ “Hợp đồng bán mình”.

Ban đầu khi Viên Mục Dã được Thạch Lỗi đón đi, cậu đã chịu rất nhiều đau khổ mà người bình thường không tài nào tưởng tượng nổi. Gần như cậu đã thử đủ mọi cách để mình có thể đứng lên, quả thật đã trở thành sản phẩm thí nghiệm bằng xương bằng thịt cho đội nghiên cứu của tập đoàn.

May mà tất cả những khổ sở đó đều không phải vô ích. Trong lần thí nghiệm cuối cùng, nhân viên nghiên cứu thay đổi bộ phận bị thương tổn của Viên Mục Dã bằng phát minh mới nhất của tập đoàn, “xương sống hợp kim”, cuối cùng khiến nửa người dưới của cậu khôi phục cảm giác, nhưng lúc này Viên Mục Dã đã sức cùng lực kiệt, mỗi mệt không chịu nổi.

Nhưng mặc dù là thế, từ đầu tới cuối Viên Mục Dã cũng không nghĩ tới việc bỏ cuộc, cho dù vừa khổ vừa khó, cậu vẫn phải tiếp tục kiên trì. Bởi vì trong lòng cậu luôn luôn có một niềm tin, đó là nhất định phải báo thù cho Diệp Dĩ Ngụy, giết lão cha như súc sinh của anh ta.

Được niềm tin này chống đỡ, Viên Mục Dã hận không thể tập luyện phục hồi chức năng cả ngày không ăn không ngủ. Cậu kiểm soát cơ thể hoàn toàn mới bằng thời gian cực ngắn. Nhưng khi cậu cho rằng cuối cùng mình có thể thực hiện hứa hẹn trong lòng với Diệp Dĩ Ngụy, cậu lại được thông báo rằng mình có “hợp đồng bán mình”, trước khi kiếm lại được chi phí đầu tư ban đầu của tập đoàn vào đây, cậu không thể đi đâu cả.

Để trả hết nợ nần đầy người, Viên Mục Dã đành phải đi theo Thạch Lỗi và A Triết ra ngoài nhận các vụ làm ăn, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của mình một cách quá đáng, việc nguy hiểm bao nhiêu cậu cũng dám nhận.

Mọi chuyện đúng như lời A Triết nói, trong ba năm qua, bọn họ cùng nhau kề vai chiến đấu, thậm chí không biết đã trải qua bao nhiêu lần sống chết cận kề. Trong khoảng thời gian này, Viên Mục Dã đã nhiều lần hỏi thăm tin tức của K Bích, bởi vì cậu chưa bao giờ quên ý định trả thù một giây một phút nào.

Cũng không biết có phải vì đã trải qua chuyện lần trước hay không, mà K Bích trở nên kín đáo hơn hẳn, luôn khó tìm hơn

lên trời. Mặc dù nghe ngóng được tin tức đáng tin cậy, nhưng khi Viên Mục Dã tìm đến nơi thì lại phát hiện K Bích vốn chưa từng xuất hiện.

Vì thế Viên Mục Dã hầu như sắp ngớ ngẩn luôn rồi, hễ cứ nghe ngóng được một chút tin tức nào về K Bích là cậu lại mặc kệ thật giả mà đuổi theo. Nhưng dù đôi phương không phải K Bích thì cũng là người của thế giới ngầm, phía người ta đang làm những hoạt động không thể thấy ánh sáng. Viên Mục Dã ngu nga ngu ngơ đắm đầu vào đó mà còn có thể yên lành hay sao?

Có rất nhiều lần, nếu không nhờ Thạch Lỗi ngăn cản, có lẽ Viên Mục Dã cũng không biết cuối cùng mình chết như thế nào nữa. Nhưng càng không tìm thấy K Bích, Viên Mục Dã càng điên cuồng, làm việc càng liều mạng, hờ ra cái là làm mình thương tích đầy người.

Cuối cùng Thạch Lỗi cũng hết cách, đành phải tìm nhóm Đoàn Phong bàn bạc, muốn phá hủy đoạn ký ức về Diệp Dĩ Nguy trong đầu Viên Mục Dã. Tuy nhiên, kỹ thuật này còn chưa ổn, có thể sẽ xuất hiện một vài tác dụng phụ không thể tránh khỏi.

Thật ra lúc ấy Đoàn Phong cũng không đồng ý làm như vậy, bởi vì trong mắt anh ta, dù những ký ức đó là tốt hay xấu, đầy đều là những quá khứ chân thật của Viên Mục Dã, nếu mạo muội phá hủy, thật sự rất bất công với cậu.

Ai ngờ ngay khi hai bên đang bàn bạc có cần phá hủy đoạn quá khứ đau khổ của Viên Mục Dã hay không, cậu lại một thân một mình đắm đầu đến hiện trường một vụ giao dịch phi pháp của gia tộc Bích, không những phá tanh bành người ta một trận, còn giết một quản lý cấp thấp của gia tộc nữa.

Khi đám Thạch Lỗi dẫn người chạy tới nơi, Viên Mục Dã đã trúng đạn hôn mê. Nhưng điều khiến người ta thấy khó hiểu là, đôi phương cũng không giết phút cậu luôn, chỉ cảnh cáo khi giao lại Viên Mục Dã chỉ còn nửa cái mạng cho Thạch Lỗi: Nếu còn có lần sau, chẳng ai cứu được cậu ta đâu.

Cũng từ sau lần đó, Thạch Lỗi tự chủ trương phá hủy ký ức của Viên Mục Dã, cuối cùng đã khiến cậu tạm thời ngừng nghĩ một thời gian. Ai ngờ ngày vui ngắn chẳng tày gang, bởi vì kỹ thuật ngay lúc đó chưa hoàn thiện, cho nên không bao lâu sau,

chẳng biết sao Viên Mục Dã lại đột nhiên khôi phục ký ức trong một lần đang ra ngoài làm nhiệm vụ với Thạch Lỗi.

May mà lúc ấy Thạch Lỗi phản xạ rất nhanh, tiêm luôn một mũi thuốc an thần cho Viên Mục Dã, khiến thẳng người về. Nhưng Viên Mục Dã lại vô cùng tức giận khi tỉnh lại. Sau khi biết chuyện Thạch Lỗi phá hủy ký ức của mình, cậu đã đập phá tanh bành phòng thí nghiệm của tập đoàn.

Thạch Lỗi thấy còn tiếp tục như vậy không phải cách nên lại bảo nhân viên nghiên cứu phẫu thuật rút ký ức lần nữa cho Viên Mục Dã. Sau đó, Viên Mục Dã lặp đi lặp lại tình trạng lúc bình thường lúc điên cuồng, mà thời gian duy trì của việc rút ký ức này cũng khi dài khi ngắn.

Nếu trong tình huống không có sự kích thích từ bên ngoài, thông thường Viên Mục Dã có thể ổn định trong khoảng thời gian rất dài. Nhưng một khi chịu kích thích gì đó, cánh cửa ký ức trong đầu cậu sẽ đột nhiên mở ra, tất cả những bí mật giấu sau cửa ải đó sẽ tuôn ra toàn bộ.

Lặp lại vài lần như thế, thể xác và tinh thần Viên Mục Dã đều cảm thấy sức cùng lực kiệt. Trên thực tế cậu cũng biết Đoàn Phong và Thạch Lỗi muốn tốt cho mình, buộc lòng phải chọn một trong hai “hoặc là điên cuồng, hoặc là mất trí nhớ” thay cho cậu.

Nhưng Viên Mục Dã lại không muốn sống một cách mơ màng hồ đồ như vậy, nếu không một ngày nào đó, cậu nhắm mắt xuôi tay, cậu đối mặt với Diệp Dĩ Ngụy đã chết trước như thế nào đây? Chẳng lẽ nói với anh ta rằng: “Xin lỗi, tôi không cần thận quên mất anh rồi?”

Chương 1020: Vị vua mới

Trên thực tế, cũng khó trách A Triết có sự phê bình kín đáo đối với Viên Mục Dã. Ba năm qua, bọn họ đích thực đã trải qua rất nhiều chuyện, nhất là khoảng thời gian ban đầu Viên Mục Dã mới nhận các loại thí nghiệm, luôn do Thạch Lỗi và A Triết ở bên cạnh cậu, có thể nói là đã chứng kiến tất cả những cảnh “chật vật không chịu nổi” của cậu, mới đi đến ngày hôm nay...

Cho nên sau khi Viên Mục Dã khôi phục ký ức, cậu đưa ra điều kiện giao dịch với yêu tinh dây leo kia là đưa hai người bọn họ ra khỏi thị trấn, bởi vì cậu không muốn để hai người Thạch Lỗi cùng chết với mình ở đây. Tuy Thạch Lỗi và A Triết cũng không phải người tốt gì, nhưng mấy năm nay họ vẫn đối xử với Viên Mục Dã chẳng có gì chê trách.

Còn về sau bọn họ sẽ thế nào... Viên Mục Dã không lo được nhiều thế, dù gì thì lo được trước chứ chẳng lo được sau, cậu cũng chỉ có thể làm cho bọn họ từng ấy thôi.

Sau khi hồi ức lại những chuyện cũ năm xưa, Viên Mục Dã nằm rũ ra giường. Vừa rồi cậu nói với An Tĩnh rằng mình muốn về phòng ngủ tiếp một lát, nhưng vừa nằm xuống là trong đầu cậu liên tục nhớ lại tất cả quá khứ trong mấy năm gần đây, làm gì có tí buồn ngủ nào?

Trời tối rồi, Viên Mục Dã bèn nhồm dậy khỏi giường, nghĩ bụng chắc không bao lâu nữa sẽ phải bắt đầu nghỉ thức hiển tế, thế nên cậu đứng dậy ra khỏi phòng, đi tới ngồi xuống bàn đá ngoài sân.

Lúc này An Tĩnh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, cô ta mặc một chiếc áo choàng màu đen, đi từ trong phòng ra với khuôn mặt không cảm xúc. Nhìn thấy Viên Mục Dã ngồi ngoài sân, cô ta gật đầu với cậu: “Lát nữa là hiển tế sẽ bắt đầu rồi, cậu chuẩn bị xong chưa?”

Viên Mục Dã mỉm cười: “Có gì phải chuẩn bị? Chẳng qua tôi có hai vấn đề muốn hỏi cô...”

An Tĩnh khẽ nhướn mày lên: “Hỏi đi.”

“Rốt cuộc cô đến chỗ này từ bao giờ? Với cả đứa con của cô và Sài Vũ... cũng chính là Ngô Hải Bằng là chuyện thế nào?” Viên Mục Dã tỏ vẻ tò mò.

Khi An Tĩnh nghe thấy câu hỏi đầu tiên của Viên Mục Dã, trên mặt không có thay đổi gì quá lớn, mà khi Viên Mục Dã hỏi đến câu thứ hai thì sắc mặt cô ta hơi cứng lại, nhưng rồi khôi phục bình thường ngay sau đó: “Muốn hỏi thời gian tôi tới đây ư? Thế thì lâu quá rồi, lâu đến mức chính tôi cũng không nhớ nổi. Có một số việc cậu sẽ hiểu ra sau đêm nay, thời gian đối với chúng tôi mà nói chẳng là gì cả, cho nên cậu cũng đừng nhớ mình đến đây vào năm nào tháng nào. Về phần... chuyện khác, sau này tất nhiên cậu cũng sẽ biết thôi.”

Viên Mục Dã nhận ra An Tĩnh đang cố tình lảng tránh chuyện Tiểu Bảo, xem ra đứa bé này quả nhiên cực kỳ có vấn đề. Nhưng khi cậu còn muốn hỏi tiếp, đột nhiên cậu nghe thấy xung quanh vang lên tràng tiếng trống kỳ lạ.

An Tĩnh nghe thế lập tức đứng dậy nhìn về phía Viên Mục Dã: “Đã đến giờ, chúng ta đi xuống đi!”

Viên Mục Dã vội nói với cô ta: “Bên dưới hơi lạnh, tôi vào nhà lấy cái áo khoác đã.”

An Tĩnh trợn ngược mắt: “Ông lớn ơi... sợ lạnh cái gì nữa!”

Đương nhiên không phải Viên Mục Dã thật sự muốn vào lấy áo khoác. Cậu chỉ muốn mượn cơ hội vào lấy những “bình sữa nhỏ” dưới giường mà thôi... Bởi vậy khi Viên Mục Dã xuất hiện trước mặt An Tĩnh lần nữa, chỗ khuỷu tay cậu vắt một chiếc áo gió.

An Tĩnh cũng không phát hiện, phía dưới chiếc áo gió còn cất giấu một vài thứ hàng cấm mà tuyệt đối không thể xuất hiện trong thị trấn.

Lúc này tiết tấu của tiếng trống đột nhiên nhanh hơn. An Tĩnh cũng không kịp dằn dò Viên Mục Dã thêm điều gì mà lập tức dẫn cậu đi tới sân sau, mở lối đi bậc thềm đá dưới giếng cổ ra.

Cùng lúc đó, phần lớn những người khác trong thị trấn cũng đều đi đến bên cạnh giếng cổ nhà mình với ánh mắt mơ màng, động tác cứng đờ, chỉ có một số ít người mặc áo choàng màu đen không khác gì An Tĩnh là vẫn giữ được sự tỉnh táo từ đầu đến cuối.

Khi Viên Mục Dã và An Tĩnh cùng nhau xuống đến lòng đất, cậu nhận ra đã có rất nhiều người xuống sớm hơn bọn họ một bước. Viên Mục Dã thấy trong những người mặc áo choàng đen giống An Tĩnh còn có bóng dáng của Vương Thái Phương. Mà những người còn lại đều mang vẻ mặt mờ mịt, rõ ràng là đã bị tiếng trống vô cùng quái dị kia thôi miên.

Viên Mục Dã vừa đi vừa tìm kiếm con quái vật trước đó khắp mọi nơi, nhưng cậu nhanh chóng ngửi thấy mùi máu tanh gay mũi đằng trước, xem ra lúc này sợ là ao máu đã bị những thứ ghê tởm đó lấp đầy rồi.

Lúc này Viên Mục Dã chợt nghĩ tới một vấn đề, vì thế cậu bèn hỏi nhỏ bên tai An Tĩnh: “Nếu tôi chọn ăn đồ trong ao máu, vậy phải bắt ai tới hiến tế đây?”

An Tĩnh hừ khế, sau đó ánh mắt cô ta nhìn về phía những người không còn tỉnh táo kia: “Nếu không có người mới hiến tế... tất nhiên phải chọn một trong những người này rồi. Những kẻ đứng dưới đáy chuồng thức ăn bị đào thải là điều rất bình thường.”

Viên Mục Dã khó hiểu: “Thế tại sao lần trước ‘hắn’ lại chọn Sài Vũ chứ? Đáng lẽ anh ta đâu phải người ở dưới đáy chuồng thức ăn như cô nói?!”

Sắc mặt An Tĩnh hơi thay đổi: “Đúng thật là Sài Vũ không phải, nhưng cậu phải biết rằng, một bầy sói chỉ có thể có một vua sói giống đực. Nếu vua sói trẻ tuổi đã tới, kết cục của vua sói già cũng chỉ có thể là chết thôi.”

Viên Mục Dã vốn đang muốn hỏi thêm, nhưng lại bị An Tĩnh ngắt lời: “Được rồi... Có vấn đề gì để qua đêm nay rồi tôi sẽ nói hết tất cả cho cậu, thời gian đến rồi, mau đi ăn một miếng trong ao máu đi. Từ nay về sau cậu chính là vị vua mới của tôi.”

Viên Mục Dã từ từ tới cạnh ao máu, nhìn “đậu phụ máu” cuộn cuộn ùng ục bên dưới. Cùng lúc đó, con quái vật kia cũng chậm chậm bò xuống theo dây leo, trong ánh mắt tràn đầy háo hức.

Lúc này Viên Mục Dã bèn giơ tay vớt một vốc từ dưới ao máu lên rồi từ từ đưa đến trước mắt. Mặc dù ánh sáng xung quanh rất mờ, nhưng quan sát gần như vậy, Viên Mục Dã vẫn nhận ra thứ “nhúc nhích” đó là một đám sêu màu đỏ mảnh như sợi tóc.

Thấy rõ bộ mặt thật của đậu phụ rồi, Viên Mục Dã vô thức ném thứ ghê tởm trong tay đi, kết quả hành động này của cậu lại chọc giận con quái vật vẫn neo mình ở phía trên, nó nhào thẳng tới chỗ Viên Mục Dã.

Khóe miệng Viên Mục Dã khẽ nhếch lên, bởi vì cậu đang chờ giây phút này. Cậu không tránh cũng không né, trong khoảnh khắc con quái vật nhào về phía mình, cậu giơ tay bóp lấy cái cổ nhỏ xíu của nó!

Nói gì thì nói, vóc dáng con vật này chỉ bằng đứa trẻ con mới sinh ra, cho nên dù nó có dữ dằn như thế nào thì cũng chỉ có thể giãy giụa liên hồi trong tay Viên Mục Dã một cách phí công, không tài nào thoát ra được.

An Tĩnh ở cách đó không xa thấy vậy lập tức chạy vội tới gần và lạnh giọng bảo: “Viên Mục Dã, cậu điên rồi ư? Mau buông nó ra!”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Chị Tĩnh, không phải chị nói Tiểu Bảo của chị đã bị ném xuống ao máu từ lâu rồi ư? Thế nhãi con này là cái đứa nào?”

Chương 1021: Sinh vật cấp thấp

An Tĩnh rõ ràng đã căng thẳng tới mức cực độ, nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh: “Tiểu Viên, nghe chị nói... Đừng làm loạn, mau thả nó ra!”

Nhưng không những Viên Mục Dã không buông con quái vật ra mà ngược lại còn tăng sức tay thêm vài phần: “Khó khăn lắm tôi mới bắt được, sao có thể dễ dàng thả chứ? Chị Tĩnh, chị không giới thiệu cho thằng em đây một chút à? Rốt cuộc con vật này là Tiểu Bảo con trai chị? Hay là yêu tinh dây leo kia hả?”

“Nói nhăng nói cuội gì đó?! Nó là con trai tôi... Nó chính là Tiểu Bảo! Viên Mục Dã, cậu nghe chị nói. Chị vẫn chưa nói cho cậu biết Tiểu Bảo còn sống... là... là bởi vì đáng sợ của nó hơi đáng sợ. Đúng, chính là nguyên nhân này... Cậu mau thả con trai tôi ra!” An Tĩnh nói loạn xạ ngầu.

Viên Mục Dã đã bắt được điểm chết của đối phương, làm sao có thể dễ dàng buông tha chứ? Cậu bóp chặt cái cổ mảnh dẻ của con quái vật bằng một bàn tay, một tay khác móc bình sữa thủy tinh giấu dưới quần áo ra, sau đó ném hết bình này tới bình khác lên đám dây leo mọc đầy trên vách đá bên cạnh.

Mùi xăng nồng nặc tràn lan xung quanh trong nháy mắt. Những kẻ mặc áo choàng đen giống An Tĩnh thấy thế thì thoát biến sắc, tất cả đều nhìn về phía An Tĩnh bằng vẻ kinh hoàng. Cô ta thì lại căm tức nhìn Viên Mục Dã, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì!?”

Viên Mục Dã lấy một cái bật lửa ra đánh lên, rồi chậm chậm giơ ra gần dây mây bị hắt xăng bên cạnh, cậu cười lạnh, nói: “Chị cảm thấy sao?”

“Đừng! Tuyệt đối đừng! Cậu thả Tiểu Bảo ra, bây giờ tôi có thể thả cậu rời khỏi đây!” An Tĩnh mặt cắt không còn giọt

máu.

Viên Mục Dã liếc con quái vật trong tay mình, hừ lạnh rồi nói: “Lần này đúng là các người đã tính toán sai lầm rồi. Từ trước tới nay, con người của tôi đều mềm cứng không ăn, thời gian mấy người sống ở trên đời cũng dài lắm rồi, chắc đã sống đủ rồi nhỉ? Hôm nay tôi sẽ tự mình tiễn các người lên đường...”

Ai ngờ lúc này cái cổ mảnh khảnh của con quái vật đột nhiên giật nảy lên, ngay sau đó một sợi dây leo to bằng ngón tay chui ra khỏi miệng nó, đâm xuyên qua cổ tay Viên Mục Dã từng chút một, cậu đau đến mức run lên, máu tươi chảy dài dọc theo cánh tay. Nhưng dù vậy, Viên Mục Dã vẫn không thả tay, vẫn bóp chặt cổ con quái vật.

Người xung quanh thấy thế muốn xông lên tranh giành, Viên Mục Dã cắn răng giờ bật lửa lên: “Ai bước lên một bước cũng đừng trách tôi không khách sáo!”

Quả nhiên chiêu này xài được, những kẻ được An Tĩnh cầm đầu lập tức không dám dễ dàng tiến lên nữa, chỉ có thể đứng ở đó nhìn chòng chọc mỗi cử động của Viên Mục Dã. Ai ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã bỗng cảm giác trong tai có tiếng ong ong, dường như có một suy nghĩ khác đang liên tục luôn lách vào đầu cậu.

“Viên Mục Dã...” Một giọng khá quen tai vang lên trong đầu Viên Mục Dã.

Cậu thậm cả kinh, giọng nói này là của Diệp Dĩ Ngụy... Nhưng Viên Mục Dã nhanh chóng nhận thức được có lẽ chuyện này liên quan đến sợi dây leo mảnh đâm thủng cổ tay mình, vì thế cậu lập tức nhìn xuống con quái vật trong tay, quả nhiên nó đang lừ mắt nhìn xoáy vào cậu.

“Giả thần giả quỷ trước mặt tôi vô ích thôi.” Viên Mục Dã lạnh giọng.

Ai ngờ giọng Diệp Dĩ Ngụy lại vang lên lần nữa: “Bây giờ tôi có thể nhìn trộm tất cả ký ức của cậu. Ở trước mặt tôi, chẳng có gì đáng là bí mật cả.”

Viên Mục Dã cười lạnh tanh: “Thế thì sao chứ? Không phải cái mạng của ông vẫn đang nằm trong tay tôi ư?”

Nghe vậy, không những đối phương không tức giận mà còn nói bằng giọng điệu hứng khởi: “Quả nhiên cậu rất đặc biệt... có thể đoán được tôi sống nhờ trong cơ thể trẻ con này.”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Thật ra điều này cũng không khó đoán. Lũ tay sai bỏ đi của ông càng muốn xem nhẹ sự tồn tại của Tiểu Bảo ở trước mặt tôi, thì lại càng chứng minh bản thân chuyện này nhất định có vấn đề. Có điều lúc trước tôi cũng không thể khẳng định một trăm phần trăm, chẳng qua là cược một lần mà thôi...”

“Chỉ cần cậu đồng ý, tôi có thể giúp cậu làm Diệp Dĩ Ngụy sống lại.” Đối phương nói một câu rất đột ngột.

Viên Mục Dã hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó cậu lắc đầu cười to: “Nếu tôi mà tin chuyện ma quỷ kiểu này thì có lẽ sẽ trở thành tên ngốc nhất trên đời này!”

Ai ngờ đối phương lại tiếp tục nói: “Trước hết cậu nghe tôi nói hết rồi hãy đưa ra phán đoán cũng không muộn... Tôi có thể phục chế ra một người giống như đúc dựa trên giọng nói và dáng điệu nụ cười của Diệp Dĩ Ngụy trong trí nhớ cậu, cam đoan chẳng khác gì người kia, thế nào!?”

Viên Mục Dã hơi phần nộ: “Phục chế... phục chế như thế nào? Đó là một người có máu có thịt, không phải rối gỗ đồ chơi!”

Giọng nói kia cười nhẹ: “Không phải cậu muốn biết An Tĩnh sinh đứa trẻ này ra như thế nào ư? Thật ra đây là cơ thể con người mà tôi chế tạo cho bản thân mình, chẳng qua cần Sài Vũ cung cấp một chút gen con người mà thôi. Đáng tiếc đây lại là một sản phẩm thí nghiệm thất bại. Đúng là nó có hình hài con người, nhưng lớn lên lại ra dáng vẻ như quỷ thế này... Hơn nữa khuyết điểm lớn nhất của nó là không thể lớn lên một cách bình thường, chỉ có thể mãi mãi mang bộ dạng quỷ quái này, thậm chí còn không nói được tiếng người nữa.”

“Chẳng lẽ bởi vì vậy mà ông mới muốn thay Sài Vũ bằng được ư?” Viên Mục Dã nghi ngờ.

Đối phương đáp không hề giấu giếm: “Đúng là vì nguyên nhân này... Nghĩ tới nghĩ lui, tôi cảm thấy ắt hẳn là gen của Sài Vũ xảy ra vấn đề, cho nên muốn đổi người khác xem thử.”

Viên Mục Dã lập tức cười lạnh: “Vì thế mà ông nhằm vào tôi?”

“Đúng, điều kiện mọi mặt của cậu đều tốt, chỉ cần gen của cậu và An Tĩnh phù hợp là cô ta có thể sinh cho tôi một cơ thể hoàn thiện... Cùng lý lẽ đó, chỉ cần cậu muốn, tôi cũng có thể làm Diệp Dĩ Nguy sống lại bằng cùng cách đó.”

“Cực kỳ vớ vẩn! Ông muốn tôi và An Tĩnh sinh ông ra, sau đó lại sinh thêm một Diệp Dĩ Nguy nữa ư? Với mạch não đó thì ông cũng chỉ có thể mãi mãi làm sợi dây leo thôi!” Viên Mục Dã cảm thấy quả thật là mình đã nghe được câu chuyện cười hoang đường và vô lý nhất trên đời này.

Kết quả đối phương lại cực lực không cho là đúng: “Tôi cần gen của con người để tạo ra một cơ thể hoàn toàn mới. Mà bạn của cậu muốn sống lại cũng cần một cơ thể có máu có thịt. Đến lúc đó tôi có thể cải tạo cậu ta cho có dáng vẻ như trong trí nhớ của cậu, cậu chỉ cần kiên nhẫn chờ cậu ta lớn lên là được. Không phải đây là chuyện đẹp cả đôi đường hay sao? Tôi còn có thể...”

Viên Mục Dã thật sự lười lả nhai với đối phương nữa, vì vậy cậu xen ngang lời hắn: “Tôi từ chối!”

“Tại sao? Không phải Diệp Dĩ Nguy là người bạn quan trọng nhất của cậu ư? Cậu còn không sợ chết vì cậu ta, nhưng lại sợ sống dài lâu hay sao? Điều này không hợp logic!” Đối phương cảm thấy hơi khó hiểu.

Viên Mục Dã thở dài: “Bởi vì ông cũng không thể thật sự hiểu được tình cảm của con người. Đúng là tôi rất khó chấp nhận cái chết của Diệp Dĩ Nguy, nhưng mà đã chết là đã chết. Dù có điên cuồng thế nào, tôi cũng sẽ không làm ra món hàng giả để lừa mình dối người. Hiểu biết của ông về con người chỉ dừng ở bề ngoài, tôi cũng không biết rốt cuộc ông là thứ gì, nhưng mà so sánh với con người chân chính, ông chỉ là sinh vật cấp thấp không có đầu óc thôi.”

Chương 1022: Trở về nhân gian

Nói xong, Viên Mục Dã không thềm để ý đến Diệp Dĩ Ngụy giả trong đầu nữa, mà tiện tay đốt sợi dây leo bên cạnh, ngọn lửa bùng lên trong nháy mắt, đốt toàn bộ những sợi dây leo trên vách đá.

Không gian dưới lòng đất rất khô ráo, lửa có thêm dầu, nhanh chóng biến nơi này thành một biển lửa, những người khác thấy lửa cháy to nên tất cả lập tức luống cuống tay chân, vội vàng cởi quần áo trên người muốn cứu hỏa.

Lúc này con quái vật trong tay Viên Mục Dã tỏ vẻ rất đau đớn, khó chịu như thể chính nó bị ném giữa ngọn lửa bỏng cháy, mà tiếng trống quỷ quái kia cũng đột ngột im bặt trong tích tắc lửa bùng lên. An Tĩnh thấy thế lập tức nhào tới, muốn cướp con quái vật trên tay Viên Mục Dã, nhưng lại bị cậu đập ra ngoài.

Cùng lúc đó, dưới giếng cổ ngoài sân của từng nhà trong thị trấn đều cuộn cuộn khói đặc, những căn nhà và sân vườn trong đầy cổ kính cũng dần dần trở nên giống như sắp sụp đổ, toàn bộ thị trấn cứ như một bức tranh cổ sinh động như thật, nhưng dần dần phai màu theo thời gian.

Dưới giếng cổ, đám người An Tĩnh thấy xung quanh chìm trong biển lửa, lòng biết đại thế đã mất, vì thế cũng không hề do dự, tất cả đều xoay người chạy ngược về phía thềm đá của giếng cổ nhà mình, chỉ còn lại Viên Mục Dã và con quái vật còn ở lại tại chỗ.

Không phải Viên Mục Dã không muốn chạy, có điều không biết sợi dây leo mảnh đâm vào cổ tay cậu có chất độc thần kinh gì đó, khiến nửa người cậu đều tê mỏi hết cả, trước mắt cậu không còn khả năng chạy khỏi biển lửa nữa.

Tuy nhiên từ đầu cậu cũng không nghĩ mình có thể sống sót ra ngoài, cho nên tất nhiên lúc này cũng không hoảng hốt lắm. Thậm chí cậu còn không quên ném bình xăng cuối cùng vào ao máu, đốt quách đám “đậu phụ máu” trong đó luôn cho rồi.

Ai ngờ lúc này con quái vật trong tay Viên Mục Dã lại héo rút một cách nhanh chóng như chịu đòn trí mạng, da thịt bong tróc ra, cũng chỉ còn thừa lại một bộ khung xương nho nhỏ, sau đó rơi lả tả khỏi tay Viên Mục Dã.

Thấy thế, Viên Mục Dã lập tức thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ thế nào, cuối cùng đã giết chết cái thứ kia rồi, nhưng cậu còn chưa kịp cảm nhận niềm vui thắng lợi thì bỗng cảm thấy vai trái của mình đau nhói. Cậu cúi đầu nhìn thì thấy, là một dây leo còn cháy đậm thủng bả vai cậu từ phía sau lưng.

Có lẽ là thứ kia muốn cho Viên Mục Dã một cú sau chót trước khi chết, chỉ tiếc bởi vì năng lượng của bản thân đã khô kiệt nên không đâm trúng chỗ hiểm, nếu không lần này đâm trúng tim, Viên Mục Dã cũng sẽ hoàn toàn xong đời.

Tuy là như thế, Viên Mục Dã vẫn đau đến mức không đứng vững, suýt nữa ngã cắm đầu xuống đất, còn sợi dây mây vốn cũng muốn treo ngược Viên Mục Dã lên, nhưng tiếc rằng lửa to đã đốt nó đứt luôn, bởi vậy cuối cùng chỉ còn lại nửa sợi dây leo đậm trên vai trái Viên Mục Dã.

Hoảng hốt trong chốc lát, Viên Mục Dã từ từ ngồi dựa vào bên cạnh ao máu. Lửa xung quanh càng cháy càng to, Viên Mục Dã đã cảm thấy mình hít thở hơi khó khăn, xem ra oxy ở đây sắp cạn rồi.

Nghĩ đến đây, lòng Viên Mục Dã thả lỏng, chết vì thiếu oxy cũng là lựa chọn hay ho, còn thoải mái hơn bị lửa thiêu sống. Ngắm lại bản thân, cả đời này cậu sống hơi vất vả, kết thúc như vậy thật ra cũng khá tốt.

Chỉ tiếc đến cuối cùng cậu vẫn chưa thể báo thù cho Diệp Dĩ Ngụy, mặc dù khá tiếc nhưng đây cũng là chuyện cùng đường bí lối rồi. Đời người vốn là một chuỗi hết tiếc nuối này tới tiếc nuối khác. Trên đời nào có cuộc sống trọn vẹn chân chính đâu?

Nhưng đúng là bởi vì có hết tiếc nuối này tới tiếc nuối khác, đời người mới có thể trở nên chân thật và có sức nặng hơn, nếu không mạng sống sẽ trở nên không còn ý nghĩa, thậm chí không đáng giá nhắc tới nữa...

Ai ngờ khi ý thức của Viên Mục Dĩ dần dần mơ hồ, cậu bỗng nhìn thấy một bóng người chạy về phía mình xuyên qua bức tường lửa. Lúc đầu Viên Mục Dĩ còn tưởng là mình gặp ảo giác, kết quả lại nghe thấy đối phương gào lên: “Viên! Anh ở đâu thế?! Viên!!”

Tinh thần Viên Mục Dĩ chấn động, rõ ràng đây là giọng của Trương Khai. Cậu vội vực dậy tinh thần gượng đứng lên, nhưng vì bị lửa làm cho mất nước nên cổ họng không phát ra được chút âm thanh nào.

May mà Trương Khai tỉnh mắt, liếc một cái là đã thấy Viên Mục Dĩ đang lao đảo, vì thế cậu ta nhanh chóng lấy một tấm vải phòng cháy phủ lên người cậu, sau đó kéo cậu chạy về phía thêm đá gần nhất.

Khi Viên Mục Dĩ được Trương Khai đưa ra khỏi địa ngục nóng hừng hực về lại nhân gian, bầu trời bên ngoài đã tờ mờ sáng, cũng không biết có phải ảo giác hay không, cậu cảm thấy tất cả kiến trúc của thị trấn đều trở nên rất tàn tạ, như thể nơi này đã hoang phế từ mấy trăm năm nay.

Ai ngờ lúc này toàn bộ thị trấn đột nhiên bắt đầu từ từ rung rinh, giống như tính cả phía dưới lòng đất, tất cả mọi thứ ở đây đều sắp sụp đổ hoàn toàn... Thấy tình hình này, Trương Khai không kịp suy nghĩ nhiều, cậu ta nhanh chóng cõng Viên Mục Dĩ lên và chạy đến lối ra của thị trấn.

Lúc này Viên Mục Dĩ vừa bị mất máu, vừa bị mất nước, cả người mơ mơ màng màng, cộng thêm Trương Khai cõng cậu chạy như ma đuổi, làm cho cậu lắc lư trời đất quay cuồng, chẳng phân biệt được Nam Bắc.

Cho đến khi nghe thấy có người gọi tên mình, Viên Mục Dĩ mới mịt mờ mở mắt, thấy đám Thạch Lỗi và Đoàn Phong đang xúm quanh mình với sắc mặt lo lắng.

“Tình hình thế nào? Tôi ra ngoài rồi à?” Viên Mục Dĩ không tin nổi.

Đoàn Phong thở phào: “Sao? Không ra chẳng lẽ còn muốn chôn cùng với bọn họ à!”

Viên Mục Dã giãy giụa muốn ngồi dậy, lại bị Thạch Lỗi đè xuống: “Đừng lộn xộn, trên người cậu bị thương, cần phải nhanh chóng xử lý vết thương.”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra bả vai bên trái của mình bị dây leo đâm xuyên qua, vì vậy cậu nằm xuống lần nữa, sau đó thều thào nói: “Cho tôi uống miếng nước trước, thật sự là suýt nữa đã bị nướng thành thịt khô rồi!”

Hoắc Nhiễm bên cạnh nhanh nhẩu đưa bình nước mang theo người cho Viên Mục Dã. Cậu cầm lấy tu ừng ực mấy hớp to, cuối cùng nhờ Đoàn Phong ngăn cậu lại kịp thời: “Uống từ từ, cậu đã chảy nhiều máu rồi, khát nước là rất bình thường, nhưng mà không thể uống vội quá.”

Chờ Viên Mục Dã lấy lại hơi, Thạch Lỗi xách hộp sơ cứu tới chuẩn bị xử lý vết thương cho cậu, bề ngoài vết thương trên cổ tay không lớn, chắc là không thành vấn đề, nhưng vết thương đâm xuyên vai trái hơi khó giải quyết.

Tuy sợi dây leo kia không đâm trúng chỗ hiểm, nhưng nó to bằng cổ tay một người trưởng thành, nếu mạo hiểm rút ra, ắt sẽ để lại miệng vết thương rất lớn. Bệnh viện gần đây nhất cũng phải cách đến bốn mươi, năm mươi kilomet là ít. Nếu không thể cầm máu, cái mạng nhỏ của Viên Mục Dã sẽ đứt gánh luôn ở đây.

Chương 1023: Người trong gương

Xử lý xong vết thương ở cổ tay Viên Mục Dã, Thạch Lỗi nhìn dây leo cắm trên bả vai cậu mà hơi do dự: “Thứ này tạm thời vẫn chưa thể rút ra, điều kiện ở dã ngoại có hạn, lỡ đâu không cầm máu được sẽ tèo mất.”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy khoan hãy động vào, mọi người mau lên xe, chạy đến bệnh viện gần nhất.”

Sau đó Viên Mục Dã được Đoàn Phong và Thạch Lỗi khiêng lên, lúc này cậu mới phát hiện, hương thị trấn bỗng dưng xuất hiện một cái hố sâu rất rộng, mùi khét lẹt gay mũi bay từ dưới hố lên.

Thấy Viên Mục Dã có vẻ kinh ngạc, Đoàn Phong giải thích: “Cậu và Trương Khai chạy ra ngoài không bao lâu, thị trấn kia lập tức biến mất, cũng chỉ thừa lại mỗi một cái hố to hình tròn.”

A Triết ở cạnh bên cảm tức nói: “Lần này xong đời, hai mươi triệu của tập đoàn đã ném đá trôi sông rồi.”

Mặc dù sắc mặt Thạch Lỗi cũng không tốt đẹp cho lắm khi nghe vậy, nhưng cuối cùng gã vẫn lắc đầu và bảo: “Trước hết không lo được nhiều như vậy, nhanh nhanh đến bệnh viện đi!”

May mà Viên Mục Dã cũng không bị thương bộ phận hiểm yếu, bác sĩ mổ lấy dây leo ra xong thì không có gì đáng ngại nữa. Không biết tại sao, Viên Mục Dã được mổ xong cũng không tỉnh lại ngay lập tức, mà hôn mê một ngày một đêm không rõ nguyên nhân.

Ngay khi Đoàn Phong và Thạch Lỗi chuẩn bị liên hệ bệnh viện lớn ở thủ đô, muốn chuyển Viên Mục Dã hôn mê bất tỉnh lên đó, cậu bất ngờ tỉnh lại mà không hề có dấu hiệu gì.

Thật ra sau ca mổ, Viên Mục Dĩ chưa tỉnh lại là bởi vì cậu cảm thấy cả người vừa nặng nề vừa mệt rã, rất nhiều lần nghe thấy Đoàn Phong và Thạch Lỗi bàn bạc chuyện của mình ở trước giường bệnh, lúc ấy rõ ràng cậu đã khôi phục ý thức, nhưng kiểu gì cũng không tỉnh lại nổi...

Sau này vẫn là vào buổi tối, Viên Mục Dĩ chợt nghe thấy Diệp Dĩ Ngụy gọi mình, cậu mới bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn trần nhà trắng tinh trên đỉnh đầu sưng sốt hồi lâu, rồi khi Đại Quân vào xem xét tình hình mới phát hiện cậu đã tỉnh.

Tiếp theo bác sĩ vội vã lại đây dò hỏi Viên Mục Dĩ vừa mới thức tỉnh vài câu đơn giản rồi mới dám chắc chắn cậu đã tỉnh táo hoàn toàn. Lúc này mọi người mới yên lòng.

Mới vừa tỉnh lại, trạng thái của Viên Mục Dĩ hơi lơ mơ, chẳng cảm nhận được sự vui vẻ trong lòng mọi người, mãi đến khi vai trái đau nhói lên từng cơn, cậu mới hiểu mình lại may mắn sống sót một lần nữa.

Thạch Lỗi thấy sắc mặt Viên Mục Dĩ hơi nặng nề, nên cố tình trêu cậu: “Sao? Không phải cậu lo trên vai sẽ để lại sẹo chứ? Cậu có thể yên tâm về điều này, tập đoàn của chúng ta có kỹ thuật tái sinh da hàng đầu, cam đoan sẽ chữa cho cậu mượt mướt hơn cả trước kia!”

Viên Mục Dĩ cười lắc đầu: “Thôi đừng lãng phí tiền của tập đoàn, nếu không tôi lại phải trả thêm nhiều tiền nợ...”

“Việc này cũng không cần cậu lo... Suy cho cùng, đây cũng được coi như tai nạn lao động, chắc chắn tập đoàn sẽ chi trả cho cậu.” Thạch Lỗi nói nhẹ nhàng bằng quơ.

Đoàn Phong không khách sáo nói với Thạch Lỗi: “Lần này nếu Viên được tính là tai nạn lao động, thì tập đoàn các người không định bồi thường ít tiền thuốc men gì đó à? Hay ít nhất cũng phải cho nghỉ bệnh mấy ngày chứ!?”

Thạch Lỗi không phản bác lời Đoàn Phong, chỉ vén đồ bệnh nhân của Viên Mục Dĩ lên xem xét vết thương trên vai trái: “Được thôi, tôi và A Triết về trụ sở chính trước một chuyến, viết báo cáo về tình hình ở đây nộp lên trên. Nom cậu thế này, kiểu gì cũng phải tĩnh dưỡng thêm mấy ngày. Vậy đi, một tuần sau chúng tôi sẽ quay lại đón cậu.”

Sau đó Thạch Lỗi lại dẫn dò Viên Mục Dã vài câu rồi rời khỏi với A Triết. Trước khi đi gã còn cố tình liếc Đoàn Phong. Sau khi hai người Thạch Lỗi rời khỏi đây không lâu, Đoàn Phong cũng tìm có ra ngoài phòng bệnh.

Viên Mục Dã không khỏi âm thầm cảm thán, xem ra Thạch Lỗi có chuyện gì muốn nói với Đoàn Phong mà không thể để cậu nghe thấy, cho nên mới ra hiệu bằng ánh mắt để anh ta đi ra ngoài, không ngờ hiện giờ hai người bọn họ lại bị mình ép uống tới mức ăn ý như thế.

Vài ngày sau, Viên Mục Dã khỏi hẳn và ra viện, nhưng Đoàn Phong vẫn cảm thấy dường như cậu trở nên trầm lặng hơn, vì thế anh ta quyết định hủy bỏ kế hoạch đi ra ngoài vốn có để đưa Viên Mục Dã về số 54 kiểm tra toàn diện một lần nữa.

Nhưng Đoàn Phong nào biết đâu rằng, Viên Mục Dã trầm lặng không phải do sức khỏe, mà là bởi vì cậu đã khôi phục ký ức lần nữa.

Chẳng qua lần này Viên Mục Dã khôn hơn, không điên cuồng giày vò người khác và chính bản thân mình giống như trước, bởi vì kết quả của việc làm như vậy chỉ có một, đó là lại bị rút ký ức. Cho nên giờ đây Viên Mục Dã chỉ có thể ít nói đi, không gây sự nữa, tránh giẫm lên vết xe đổ hết lần này đến lần khác.

Trở lại thủ đô, lão Lâm kiểm tra toàn diện cho Viên Mục Dã, nhưng vẫn chẳng phát hiện vấn đề gì. Bản thân Viên Mục Dã cũng thể hiện rất bình thường, bởi vậy vốn chẳng ai ngờ đến cậu đã khôi phục ký ức từ lâu.

Nhưng có bình thường hay không thì chỉ có trong lòng Viên Mục Dã rõ ràng nhất, bỏ qua không đề cập tới chuyện cậu khôi phục ký ức, cậu phát hiện mình còn có thêm một tật xấu, đó là gặp ảo giác. Cậu thường xuyên nghe thấy Diệp Dĩ Ngụy gọi tên mình trong lúc lơ đãng.

Viên Mục Dã cũng không nhắc tới với lão Lâm về điều này, bởi vì ngay từ đầu cậu nghi ngờ đây có thể là tác dụng phụ của việc rút ký ức. Nếu nói cho lão Lâm biết, không chừng anh ta sẽ làm một vài kiểm tra về mặt này cho cậu, đến lúc đó rất có thể chuyện khôi phục ký ức sẽ lộ tẩy.

Ai ngờ buổi tối hôm nay, Viên Mục Dã ngủ đến nửa đêm thì cảm thấy hơi khát nước, cậu nhòm dậy muốn ra chỗ máy lọc nước ngoài hành lang ký túc xá rót ly nước. Mà khi đi ngang tấm gương trên hành lang, cậu chợt nghe thấy giọng Diệp Dĩ Ngụy vang lên từ trong gương.

Viên Mục Dã rùng mình, sau đó kinh ngạc quay đầu nhìn vào gương, thấy bóng dáng Diệp Dĩ Ngụy thành linh xuất hiện ở trong đó. Anh ta đang chất vấn cậu bằng sắc mặt âm u và nặng nề: “Tại sao không chịu báo thù cho tôi? Tại sao không giết tên súc sinh đó?!”

Nếu trước kia, Viên Mục Dã chỉ thỉnh thoảng có ảo giác về giọng nói của Diệp Dĩ Ngụy, lần này lại nhìn thấy anh ta một cách rõ ràng rành rành! Viên Mục Dã lập tức cảm thấy trong lòng hoảng hốt, kết quả cái ly thủy tinh trong tay rơi xuống đất.

Tiếng ly vỡ đánh thức Đoàn Phong ngủ ở sát vách. Anh ta đi ra xem, thấy Viên Mục Dã đang ngơ ngác đứng ở trước gương, nhìn đắm đuối vào bản thân trong gương không hề nhúc nhích.

“Làm sao vậy?! Cậu khó chịu chỗ nào hả?” Đoàn Phong khẽ hỏi.

Viên Mục Dã tỉnh hồn lại trong tích tắc khi nghe thấy giọng nói ấy, lúc này mới thấy cái ly trong tay mình đã rơi xuống đất không biết từ bao giờ, nhưng khi cậu nhìn vào gương lại thấy bên trong chỉ còn lại bóng dáng của chính mình.

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã không ổn nên dí sát lại hỏi: “Xảy ra việc gì hả?”

Viên Mục Dã khẽ lắc đầu: “Không có việc gì... Có thể là ngủ nhiều quá, bị bản thân mình trong gương dọa sợ.”

Chương 1024: Ký sinh

Đoàn Phong hơi bức: “Bị bản thân dọa ư!? Cậu trở nên nhất cáy như vậy từ bao giờ thế?”

Viên Mục Dã sợ nói thêm gì nữa sẽ lộ tẩy nên vội đẩy Đoàn Phong ra: “Cẩn thận giẫm trúng mảnh thủy tinh. Để tôi đi tìm đồ quét dọn.”

Đoàn Phong nhận ra Viên Mục Dã đang cố tình lảng tránh vấn đề của mình nên cũng không hỏi thêm, chỉ giữ chặt cậu: “Được rồi, cậu về nghỉ ngơi đi, để tôi dọn chỗ này là được.”

Nghe vậy, Viên Mục Dã lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó chạy về phòng nhanh như trốn, chỉ để lại Đoàn Phong neho mắt nhìn bóng lưng Viên Mục Dã, lòng đầy nghi ngờ.

Trở về phòng, trên cơ bản Viên Mục Dã đã chẳng còn buồn ngủ nữa. Cậu nhớ lại cảnh vừa rồi thấy Diệp Dĩ Ngụy hết lần này đến lần khác, nhất thời không phân biệt rõ rốt cuộc đó là ảo giác hay là mình thật sự nhìn thấy cái gì...

Viên Mục Dã tự hỏi mình cũng không tin quỷ thần, cho nên cậu không cho rằng tình huống vừa rồi là mình gặp ma... Nhưng nếu không phải gặp ma, vậy chỉ có thể chứng tỏ là cơ thể Viên Mục xảy ra vấn đề gì đó.

Trước đây lão Lâm đã kiểm tra cho Viên Mục Dã rồi, nếu thật sự có vấn đề gì, không đời nào anh ta không kiểm tra ra! Hơn nữa tình huống kiểu này không chỉ mới xuất hiện một hai lần, chẳng lẽ đúng là mặt tinh thần của cậu đã xảy ra vấn đề hay sao?

Lúc này tâm trạng của Viên Mục Dã rất cáu bẳn, bởi vì cậu cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao. Trước kia, gặp phải chuyện gì còn có thể bàn bạc với Đoàn Phong, nhưng hiện giờ... cũng chỉ có thể tự suy nghĩ lung tung một mình.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã dậy sớm đi chạy bộ. Cũng không phải cậu không muốn ngủ thêm, mà là bởi vì đêm qua

cậu tỉnh lại rồi mãi không ngủ lại được. Lờn chất vấn của Diệp Dĩ Ngụy trong gương cứ mãi quanh quẩn trong đầu, đầu gù thì lòng cậu vẫn thấy thẹn trong chuyện này.

Ăn sáng xong, Đoàn Phong thấy hôm nay trạng thái của Viên Mục Dĩ khá tốt bèn đề nghị đến trưa mọi người cùng đến Xuân Phong Lý liên hoan, thuận tiện gọi luôn Đầu To và Linh Nhi đã lâu không gặp. Viên Mục Dĩ không có ý kiến gì, có điều trước đó cậu vẫn muốn về nhà thăm Kim Bảo và Lê Thần.

Đoàn Phong muốn để Trương Khai đưa cậu về, nhưng Viên Mục Dĩ lại lắc đầu: “Khỏi... Đầu phải tôi không biết nhà mình ở đâu? Các anh vẫn nên qua sớm giúp chị Tàn một tay đi!”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ đã nói đến mức đó nên tất nhiên cũng không tiện nói gì nữa. Suy cho cùng, anh ta cũng sợ cố tình quá mức sẽ bị Viên Mục Dĩ phát hiện ra vấn đề... Mà Viên Mục Dĩ không muốn Trương Khai đi theo mình là bởi vì cậu còn có vài việc muốn bàn với Lê Thần, nói thẳng ra là muốn đối phương xem xét thử rốt cuộc cơ thể của mình đã xảy ra vấn đề gì.

Trên đường về, Viên Mục Dĩ thấy thời gian dư dả nên không gọi taxi mà là đi bộ về, đầu sao cũng đã lâu cậu không ngắm nhìn thành phố này rồi... Khi đi ngang qua một công viên nhỏ, cậu gặp được một đám trai trẻ đang đá bóng, cậu có hứng thú nên tạm nghỉ chân đứng xem.

Ai ngờ đúng lúc này, một thằng nhóc trong đó lỡ chân, đá bóng thẳng tới mặt Viên Mục Dĩ... Đã là con trai mười mấy tuổi, đúng độ tuổi dư sức lực mà không có chỗ sử dụng, cú đá bóng này rất mạnh, nếu đập vào mặt tuyệt đối sẽ chảy máu liền.

Kết quả Viên Mục Dĩ chỉ tiện tay giơ ra chắn là đã đập cho quả bóng kia nổ ngay tắp lự! Sự việc xảy ra hơi đột ngột, Viên Mục Dĩ cũng không ngờ sức tay của mình lớn thế.

Trong lòng mấy cậu trai trẻ biết suýt nữa mình đã gây họa làm người ta bị thương nên tất nhiên cũng không dám bước lên hỏi đến cùng chuyện đập bể quả bóng đá. Cả đám chạy “vèo” phát

mất tăm mất tích, chỉ để lại mình Viên Mục Dã ngơ ngẩn đứng nhìn quả bóng bị mình đập hỏng nằm dưới đất.

Viên Mục Dã nghi ngờ nhìn tay phải của mình. Theo lý mà nói, trong tình huống bình thường, lực tay của cậu không thể lớn như vậy, bởi vì dù thế nào nó cũng chỉ là bàn tay có máu có thịt, chắc chắn không thể sánh bằng cánh tay máy của gã A Bru kia!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhặt một cục đá to bằng quả trứng gà từ dưới đất lên, sau đó bóp mạnh... Kết quả cục đá đó thật sự bị cậu bóp nát hẵn luôn!?

Thấy thế, Viên Mục Dã ngơ người. Cơ thể hiện giờ của cậu quả thật đã từng được cải tạo, nhưng đâu thể nào trâu bò đến cỡ này? Hơn nữa ký ức cũ của cậu cũng đã khôi phục, mặc dù trước kia cậu mặc thêm trang bị xương cốt bên ngoài cũng không lợi hại nhường ấy!

Vì thế Viên Mục Dã vẫn chưa từ bỏ ý định, lại nhặt một cục đá dưới đất lên. Lần này cậu đổi cục đá sang tay trái, kết quả chẳng hề sút mẻ gì cả...

Viên Mục Dã suy nghĩ miên man suốt đường về đến cửa nhà. Giờ đây đầu óc của cậu đầy một đống dấu chấm hỏi, mà khi chuẩn bị đẩy cửa đi vào, cậu lại thấy Lệ Thần đứng lúc ra tới. Khi bốn mắt hai người nhìn nhau, Lệ Thần chợt thay đổi sắc mặt, tư thế như gặp kẻ địch.

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã nhìn thấy Lệ Thần nhìn mình bằng ánh mắt kiểu này, vì thế cậu bất giác lùi ra sau hai bước rồi hỏi: “Sao vậy!? Có chỗ nào không phù hợp ư?”

Ánh mắt Lệ Thần rơi vào cánh tay phải của Viên Mục Dã, sau đó trầm giọng hỏi: “Anh mang theo cái thứ gì về vậy?!”

Nghe thế, sắc mặt Viên Mục Dã trở nên vô cùng khó coi. Dường như cậu đã nghĩ đến gì đó trong tích tắc, thế nên cậu nhìn cánh tay phải của mình một cách khó tin, cả buổi cũng không nói một câu nên lời.

Cuối cùng Lệ Thần đành lên tiếng trước: “Vào trong trước đã!”

Viên Mục Dã gật đầu, đi theo sau Lệ Thần vào nhà với sắc mặt tái nhợt.

Vào trong, Lệ Thần lạnh giọng hỏi: “Xấn tay áo bên phải của anh lên...”

Viên Mục Dĩ ngoan ngoãn làm theo, thật ra hiện giờ trong lòng cậu đã đoán được đại khái, nhưng vẫn không muốn đối mặt với hiện thực mà thôi. Cho đến khi Lệ Thần nắm lấy tay phải của cậu, một dấu ấn màu đỏ rất rõ ràng đột ngột xuất hiện trên cánh tay phải của cậu, giống như một dây mây màu đỏ quấn quanh đến tận khuỷu tay!

Cùng lúc đó, Viên Mục Dĩ cảm thấy cánh tay phải của mình chợt nóng ran lên, như thể dấu ấn dây mây màu đỏ kia là sợi xích sắt được nung nóng đỏ, nhưng tiếc rằng thứ kia lại nằm dưới da Viên Mục Dĩ, dù có nóng thế nào cũng không vứt đi được.

May mà sau khi Lệ Thần buông tay Viên Mục Dĩ ra, dấu ấn quái dị màu đỏ đó và cảm giác nóng rát dữ dội cũng biến mất theo.

Lệ Thần thở dài: “Anh rước lấy cái đồ lợi hại như vậy ở đâu thế?”

Viên Mục Dĩ kể hết lượt những điều mình trải qua mấy ngày nay. Lệ Thần trầm giọng đưa ra ý kiến: “Nói như thế, ắt hẳn thứ kia đã ký sinh trong cánh tay phải của anh vào giây phút cuối cùng...”

Chương 1025: Đoàn tụ

Viên Mục Dã vội hỏi Lê Thần: “Cậu có thể nghĩ cách lấy nó ra không?”

Lê Thần lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Không thể... Từ miêu tả của anh, có thể thấy loài sinh vật này không những có thể kiểm soát ý thức con người mà còn có thể cải tạo cơ thể con người nữa. Giống loài của tôi thật sự hồ thẹn không bằng về điều này, nếu hiện giờ tôi vào trong người anh, không những không thể loại trừ nó, mà còn có thể bị nó cắn nuốt chỉ trong một nốt nhạc.”

Viên Mục Dã há hốc mồm ngay lập tức, nếu đúng là như vậy, chẳng phải mình đã đưa ác ma về nhân gian hay sao?!

Lê Thần thấy sắc mặt Viên Mục Dã khó coi thì khẽ than rồi nói: “Anh cũng đừng lo lắng quá. Tôi đoán thứ này chắc chỉ miễn cưỡng sống nhờ trên cánh tay phải của anh bằng chút sức lực cuối cùng còn sót lại, cho nên trước mắt nó vẫn chưa gây ra được bao nhiêu sóng gió...”

Tuy là nói thế, nhưng trong lòng Viên Mục Dã vẫn hơi khó có thể chấp nhận. Ngộ nhỡ ngày nào đó yêu tinh dây leo khôi phục năng lượng thì sao? Không khéo nó sẽ chiếm toàn bộ cơ thể của cậu, đến lúc đó Viên Mục Dã có còn là Viên Mục Dã nữa không?

Lê Thần hiểu Viên Mục Dã suy nghĩ gì trong đầu, vì thế hắn an ủi cậu: “Anh đừng vội, cũng chưa chắc chuyện này không có cách giải quyết. Nếu có thể khiến nó cộng sinh với anh là tốt nhất, thật sự không được thì... anh bỏ xe giữ tướng đi!”

Viên Mục Dã cau mày lại: “Nghĩa là sao?”

“Đương nhiên là bỏ cánh tay phải này đi, như vậy đỡ hơn là toàn bộ cơ thể đều bị nó chiếm?!” Lê Thần nói giọng cà lơ phớt phơ.

Viên Mục Dã ngẩn người, sau đó cười khổ một cách bất đắc dĩ: “Lệ Thần ơi, có lẽ cậu vẫn chưa hiểu lắm tầm quan trọng của cơ thể đối với con người. Chúng tôi không thể giống như cậu, cơ thể này hỏng thì đổi cái khác mà vẫn sống tốt được. Cơ thể chúng tôi mà hỏng là hỏng luôn, có rất nhiều vết thương đều không thể đảo ngược được.”

Quả thật Lệ Thần không hiểu điều này cho lắm, bởi vì trong mắt hắn, chỉ cần con người có thể sống sót, thiếu một cánh tay hay cái chân thì cũng chả làm sao, giống như thần lùn đứt đuôi cũng có to tát gì đâu.

Nhưng Lệ Thần vẫn nhận ra biểu cảm của Viên Mục Dã rất cô đơn, vì thế hắn an ủi: “Vẫn chưa tới mức ấy mà? Vừa rồi tôi chỉ thử cảm nhận thôi mà nó đã lập tức khởi động cơ chế phòng ngự, điều này chứng minh hiện giờ nó rất yếu ớt, chỉ có thể tự bảo vệ mình, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, ắt hẳn là... Không, chắc chắn là sẽ không kiểm soát được anh đâu.”

Đáng tiếc lời Lệ Thần nói cũng không thể cho Viên Mục Dã quá nhiều an ủi. Trong lòng cậu biết rõ thời gian còn lại của mình chắc chẳng còn nhiều lắm. Một khi đã như vậy, không bằng thừa dịp mình vẫn là chính mình, cậu đi giải quyết luôn những gánh nặng năm xưa cho xong.

Sau khi có được đáp án mình muốn từ Lệ Thần, Viên Mục Dã vội vàng đi tới Xuân Phong Lý, vừa vào cửa đã thấy mọi người đang bung thức ăn ra bàn. Triệu Linh Nhi vừa thấy Viên Mục Dã tới, lập tức vui vẻ nói: “Anh Viên tới rồi! Chỉ chờ mỗi anh thôi đấy.”

Viên Mục Dã giấu nhem đi mọi suy nghĩ trước khi bước vào cửa và cười nói với mọi người: “Ngại quá! Trên đường hơi kẹt xe...”

Đại Quân cười nói: “Không sao, lát nữa phạt rượu là được!”

Có lẽ là đã lâu không gặp Viên Mục Dã, Đầu To đứng bên cạnh Linh Nhi hơi xấu hổ gật đầu với cậu. Viên Mục Dã thấy thế bèn mỉm cười: “Tôi nghe đội trưởng Đoàn nói giờ cậu đã chính thức gia nhập số 54 rồi hả?”

Đầu To ngượng ngùng đáp: “Ừm, Linh Nhi nói tôi nên ở chung với mọi người nhiều vào, như vậy mới giống người bình thường hơn.”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Xem ra vẫn là giáo viên vỡ lòng Linh Nhi giỏi, một câu là có thể bằng cả trăm câu của chúng tôi.”

Linh Nhi đỏ mặt: “Tôi mà là giáo viên vỡ lòng gì đâu. Đầu To có thể có ngày hôm nay đều nhờ các anh dạy giỏi, nhất là anh Viên đó, trước kia anh đã nhọc lòng vì chuyện của anh ấy nhiều mà.”

Viên Mục Dã thâm biết lý do lão Lâm đề Đầu To chính thức gia nhập là để lấp vào chỗ trống của cậu. Suy cho cùng, trạng thái trước kia của cậu thật sự là quá tệ, không ai có thể cam đoan cậu còn có thể trở lại số 54 hay không.

Hiện giờ xem ra lựa chọn của lão Lâm là đúng, bởi vì chính bản thân Viên Mục Dã cũng không biết cậu còn có thể sống đến ngày trả hết nợ hay không... E rằng lần này đám Thạch Lỗi đã làm vụ mua bán lỗ vốn rồi.

Mọi người chơi ở Xuân Phong Lý đến tận khuya. Trương Khai và Đại Quân liên tiếp chuốc rượu Viên Mục Dã, kết quả đến cuối cùng cả ba người đều say khướt.

Thấy Viên Mục Dã gục lên bàn ngủ, Trương Khai lắc đầu, nói: “Trước kia tử lượng của anh Viên tốt lắm mà, đó mới là ngàn ly không say chân chính... Sao giờ chưa uống vài ly đã gục rồi?”

Hoắc Nhiễm tức giận nói: “Đó mà là mấy ly của anh hả? Nếu không phải anh và anh Đại Quân thay phiên chuốc anh ấy, anh Viên cũng đâu đến mức say!”

Trương Khai cầm một hạt đậu phộng ném Hoắc Nhiễm, sau đó lè nhè bảo: “Cậu biết cái gì, Viên vừa đi là hẵn ba năm, không được tìm lại cảm giác quen thuộc trước kia trên bàn tiệc hay sao? Nếu không sẽ khiến anh ấy cảm thấy xa lạ khi ở bên chúng ta...”

Đại Quân ở cạnh thở dài: “Ôi... chúng ta cũng không thể cố tình quá lộ liễu, nếu không người tinh mắt như Viên liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu rồi.”

“Chứ còn gì, giống như trước kia là được! Nếu không sẽ giả quá...” Hoắc Nhiễm hòa theo.

“Được, bớt nói mấy câu đi! Về sau nên làm thế nào thì cứ thế, đừng rõ ràng quá là được.” Đoàn Phong ngắt lời một cách không kiên nhẫn.

Ai ngờ lúc này Viên Mục Dĩ đang gục trên bàn đột nhiên giật mình, mọi người thấy thế lập tức căng như dây đàn, không dám lên tiếng, cuối cùng là Đoàn Phong qua vỗ Viên Mục Dĩ nói: “Viên? Tỉnh rồi à... Buổi tối cậu về ký túc xá hay là về nhà vậy?”

Viên Mục Dĩ mơ màng đáp: “Về... về nhà”

Đoàn Phong ném chìa khóa xe cho Hoắc Nhiễm không uống rượu: “Cậu lái xe đến cửa đi.” Sau khi nói xong, anh ta vác Viên Mục Dĩ lên, rồi lắc lư bước ra khỏi Xuân Phong Lý.

Trên đường, Hoắc Nhiễm hơi lo lắng hỏi: “Đội trưởng Đoàn, sao em cảm thấy lần này anh Viên về hình như hơi khang khác thế nhỉ?”

Đoàn Phong liếc sang Viên Mục Dĩ trước, thấy cậu không có dấu hiệu tỉnh lại rồi mới thở dài, đáp: “Đổi lại là ai trải qua từng ấy chuyện ít nhiều đều sẽ hơi thay đổi mà. Chỉ mong rằng lần này kỹ thuật rút ký ức chó má kia có thể duy trì thời gian dài một chút.”

“Thôi anh đừng nói nữa. Lần này hình như khá hơn đợt trước gấp mấy lần. Em thật sự không muốn để anh ấy phải chịu tội kiêu đó nữa.” Hoắc Nhiễm tỏ vẻ đau lòng.

Đoàn Phong cũng rất bất đắc dĩ: “Ai mà muốn? Giờ xem ra mãi mãi không nhớ ra nữa là lựa chọn tốt nhất.”

Viên Mục Dĩ giả vờ say từ đầu tới cuối đã nghe thấy rành mạch lời hai người nói. Tưởng tượng đến việc mấy năm gần đây bọn họ sâu thúi ruột vì chuyện của mình, Viên Mục Dĩ thật sự không đành lòng để bọn họ biết tình trạng hiện nay của cậu.

Chương 1026: Nợ máu

Khi xe chạy đến cửa nhà Viên Mục Dã, Lệ Thần đã đợi ở ngoài do nhận được điện thoại từ trước đó, Đoàn Phong giúp Lệ Thần đỡ Viên Mục Dã đang bất tỉnh vào trong nhà, sau khi căn dặn vài câu thì anh ấy đã rời đi.

Đoàn Phong vừa rời đi thì Viên Mục Dã đã lập tức ngồi dậy từ trên giường cứ như không có chuyện gì xảy ra.

Lệ Thần đi vào nhìn thấy vậy bèn cười bảo: “Tôi biết ngay là anh đang giả vờ mà...”

Viên Mục Dã liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Tôi muốn ra ngoài làm chút chuyện... Tôi không muốn để họ biết.”

Lệ Thần gật đầu: “Tôi hiểu... Có muốn tôi lái xe đưa anh đi không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Cũng được...”

Trên đường đi Viên Mục Dã đưa cho Lệ Thần một tờ giấy rồi bảo: “Hãy đi theo địa chỉ trên này.”

Lệ Thần nhìn thoáng qua: “Tập đoàn Thiên Tê? Đây là một công ty lớn đấy! Mấy tháng trước tôi còn giúp cậu chủ của công ty này đi bắt kẻ ngoại tình...”

Viên Mục Dã khẽ ho một tiếng: “Chắc đó là một đơn hàng lớn nhỉ!”

Lệ Thần gật đầu: “Đúng thế, cậu ảm đó ra tay rất hào phóng, dù sao điều tra chuyện này là một khoản nhưng giữ bí mật lại là một khoản khác.” Sau đó Lệ Thần lại tò mò hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt anh đến đó làm gì?”

Viên Mục Dã hơi suy nghĩ rồi đáp: “Đòi nợ giúp người khác...”

Lệ Thần đương nhiên biết Viên Mục Dã không thể đi đến đó để đòi tiền, thứ khiến cậu đến đó vào đêm khuya thế này thì chỉ có nợ máu mà thôi... Vì vậy Lệ Thần hơi lo lắng: “Tập

đoàn Thiên Tề không dễ qua cửa đâu, anh định đi thẳng vào đó sao?”

Viên Mục Dã cười: “Yên tâm, tự tôi có cách riêng của tôi.”

Tòa nhà của Tập đoàn Thiên Tề nằm ở đoạn đường phồn hoa nhất của trung tâm thương mại thủ đô, mặc dù lúc này đã hơn một giờ sáng, nhưng trong tòa nhà văn phòng 36 tầng này vẫn lấp lóe những ánh đèn...

Đối với những tòa nhà văn phòng như thế này, tất cả những ai muốn đi vào đều phải có thẻ qua cửa, nếu không phải có người quen ở bên trong dẫn vào... Nhưng Viên Mục Dã hiển nhiên không có cả hai thứ này.

Lệ Thần từng quen với đội trưởng an ninh ở đây khi nhận vụ mua bán với cậu chủ của tập đoàn, hắn suy nghĩ rồi hỏi: “Hay là... tôi tìm người dẫn anh vào?”

Không ngờ Viên Mục Dã lại xua tay: “Không cần đi vào, tôi đợi ở đây là được rồi...”

“Anh đừng nói với tôi rằng, người mà anh đang đợi chính là Thịnh Thiên Tề, ông chủ của Tập đoàn Thiên Tề đấy nhé?” Lệ Thần hỏi đùa.

Nhưng bất ngờ thay, Viên Mục Dã lại nghiêm túc nói: “Ừ... Đúng thế, tôi đang chờ lão ta.”

Ngay lúc Lệ Thần đang ngạc nhiên, một chiếc Audi A8L màu đen chậm rãi dừng trước cửa chính tòa nhà, Viên Mục Dã thấy vậy lập tức nói với Lệ Thần: “Cậu về trước đi, lúc nào xong việc tôi sẽ quay về.”

Viên Mục Dã nói xong bèn mở cửa bước xuống rồi đi thẳng đến chỗ chiếc xe A8L, sau đó lên xe ngồi vào tay lái phụ dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lệ Thần... Không lâu sau, một người đàn ông trung niên hơi mập mạp bước ra từ trong tòa nhà, sau khi người đàn ông đó lên xe, chiếc A8L nhanh chóng tăng ga rời đi.

Lệ Thần cũng muốn đi theo, nhưng hắn cảm thấy Viên Mục Dã không để mình đi cùng chắc chắn là vì muốn tốt cho mình, vì vậy Lệ Thần không nghĩ nhiều mà lái xe thẳng về nhà. Kết quả là sáng sớm hôm sau điện thoại của Lệ Thần nhận được một tin tức, trên đó thông báo rằng Tổng Giám đốc Thịnh

Thiên Tề của Tập đoàn Thiên Tề đã chết trong một vụ tai nạn xe vào đêm hôm qua.

Lệ Thần hiểu ngay chuyện này có liên quan đến Viên Mục Dã. Hắn vội vàng đi sang phòng bên cạnh kiểm tra, và thấy Viên Mục Dã đang ngủ rất say trên giường, trông cứ như đêm qua chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Viên Mục Dã nghe thấy tiếng động nên tỉnh lại, cậu thấy Lệ Thần đang đứng trước cửa phòng mình với vẻ mặt hoang mang, hắn hỏi: “Tại sao tôi không biết giữa anh và Thịnh Thiên Tề có mối thù lớn đến thế nhỉ?”

Không ngờ Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Giữa tôi và lão ta chẳng có thù oán gì cả, hơn nữa từ trước đến giờ cũng chưa từng gặp mặt.

“Vậy tại sao anh lại giết lão ta?” Lệ Thần không hiểu.

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Đòi nợ máu thay cho người khác...”

Khi Viên Mục Dã đi đến số 54 vào buổi sáng, mấy người Trương Khai đang bàn tán về sự kiện động trời ở Tập đoàn Thiên Tề...

“Mọi người biết không? Tôi nghe trên mạng nói chiếc xe trị giá hơn 2 triệu tệ của Thịnh Thiên Tề bị cháy tro khung... Chắc chắn, đúng là quá đáng tiếc.” Trương Khai tỏ vẻ tiếc xót.

Hoắc Nhiễm khịt mũi rồi nói: “Chút tiền ấy có là gì với Tập đoàn Thiên Tề đâu! Vừa rồi tin tức nói rằng tài sản cố định của lão này ít nhất phải lên đến 30 tỷ, một chiếc xe A8L đối với ông ta mà nói chẳng phải là muối bỏ biển sao?”

Trương Khai kinh ngạc nói: “30 tỷ? Thịnh Thiên Tề vừa chết, vậy đám vợ lớn vợ nhỏ của ông ta kiếm bộn rồi!”

Tăng Nam Nam đang loay hoay với khối rubic bỗng phát hiện Đại Quân hôm nay vô cùng yên lặng, nếu bình thường nghe thấy tin tức nóng hổi thế này thì Đại Quân đã cùng bàn tán với họ rồi, nhưng hôm nay anh ta lại ngồi im lặng tại chỗ, như thể không nghe thấy chuyện này vậy.

Đúng lúc này, Viên Mục Dã đẩy cửa bước vào, Đại Quân lập tức giật mình ngồi thẳng dậy, sau đó nhìn đối phương bằng

ánh mắt đầy phức tạp...

Nhưng Viên Mục Dĩ lại không hề để ý đến việc Đại Quân đang nhìn mình, cậu cười nói với mấy người Trương Khai: “Mọi người đang bàn tán chuyện gì mà sôi nổi thế, từ xa đã nghe thấy giọng nói của hai anh em rồi.”

Trương Khai liên tục thở dài: “Ài, đúng là người khác nhau thì có số mệnh khác nhau mà! Có người chết cha thương tâm gần chết, nhưng có người lại bắn pháo chúc mừng! Thật là bất công mà!”

Viên Mục Dĩ nghe xong mà như lạc vào trong sương mù: “Cậu đang nói cái quái gì vậy!”

Trương Khai tức giận nói: “Viên, anh thử nói xem tại sao tôi lại không có một người cha có tiền như vậy chứ?”

Hoắc Nhiễm ở bên cạnh cười trêu: “Được, tôi sẽ gọi cho dượng ngay bây giờ!”

“Biến sang chỗ khác đi! Cậu mà dám gọi là tôi xử cậu liền!”
Trương Khai giờ nắm đấm lên dọa.

Lúc này, điện thoại của Viên Mục Dĩ bỗng đổ chuông, cậu mở ra xem thì hóa ra là Thạch Lỗi gọi đến...

“Cậu cậu... Cậu...” Sau khi điện thoại kết nối, Thạch Lỗi ngập ngừng trong điện thoại một lúc lâu mà vẫn không nói tiếp được.

Còn Viên Mục Dĩ lại bình tĩnh hỏi: “Sao vậy? Anh đang nói gì thế?”

Thạch Lỗi đương nhiên không thể nói được, gã đâu thể hỏi Viên Mục Dĩ qua điện thoại rằng có phải cậu giết Thịnh Thiên Tề hay không?

Trên thực tế vào hai năm trước, Viên Mục Dĩ đã từng điều tra được từ chỗ Thạch Lỗi về cái chết của vợ Đại Quân là Tống Lan. Hóa ra năm đó đứa con nhỏ của Thịnh Thiên Tề là Thịnh Quan Vũ đã đâm chết một cụ già nhặt ve chai trong lúc đua xe.

Vào lúc cảnh sát tìm đến nhà họ Thịnh sau khi vụ việc xảy ra, Thịnh Thiên Tề nói rằng chiếc xe máy của con trai đã bị người khác ăn cắp từ lâu, trong lúc chuyện xảy ra thì gia đình ba

người bạn họ đang ăn cơm tối và Thịnh Quan Vũ chưa từng đi ra ngoài.

Chương 1027: Ranh giới cuối cùng của đạo đức

Theo bằng chứng mà cảnh sát nắm giữ vào thời điểm đó, đúng là không thể chứng minh được Thịnh Quan Vũ đã đâm vào người khác, bởi vì kẻ tình nghi đang đội mũ bảo hiểm nên không thể nhìn thấy khuôn mặt của đối phương qua camera giám sát tại hiện trường...

Tuy nhiên, có thông tin cho rằng, một y tá ở bệnh viện trung tâm tuyên bố đã nhìn thấy một người nào đó giúp một người đi xe máy bị thương đến khám, mà người đó ăn mặc giống hệt người gây tai nạn rồi bỏ trốn, hơn nữa trạng thái của gã còn hơi kỳ quái, trông giống như dùng thuốc quá liều.

Bởi vì lúc đó đã quá nửa đêm, bác sĩ trực ban lại có người bệnh cần cấp cứu, vì vậy cô y tá kia là người đầu tiên xử lý vết thương trên mặt người nạn nhân...

Theo lý thuyết, camera giám sát trong bệnh viện phải quay được khuôn mặt hai người đó, nhưng bởi vì lúc ấy cả hai đều đeo khẩu trang, nên camera giám sát không quay được tận mặt của họ. Điều đó có nghĩa là chỉ có mình cô y tá nhìn được mặt của người lái xe máy khi xử lý vết thương trên mặt gã...

Kết quả là khi bác sĩ cấp cứu vội vàng chạy đến để khám cho người bị thương, anh ta lại phát hiện trong phòng cấp cứu đã chẳng còn ai. Sau đó bọn họ kiểm tra camera thì mới phát hiện, ngay sau khi y tá xử lý vết thương trên mặt đối phương, người bạn của người bị thương nhận được một cuộc điện thoại, tiếp đó cả hai vội vàng rời bệnh viện.

Thật ra lúc đó cảnh sát chỉ cần tìm được cô y tá kia và để cô ta xác nhận xem người lái xe máy đến khám gấp có phải Thịnh Quan Vũ hay không là xong chuyện... Thế nhưng khi cảnh sát tìm đến cô y tá tên Tống Lan thì lại phát hiện cô ta đã nhảy lầu tự sát mà không rõ lý do.

Đây chính là toàn bộ sự việc liên quan đến cái chết của vợ Đại Quân, sau khi Viên Mục Dã điều tra được sự thật, cậu đã cân nhắc nhiều lần rồi cuối cùng vẫn nói toàn bộ mọi chuyện cho Đại Quân biết. Nếu như là trước đây, Viên Mục Dã chắc chắn sẽ không nói cho Đại Quân, bởi vì khi anh ta không có năng lực báo thù mà lại biết được sự thật, Đại Quân sẽ luôn phải sống trong sự giày vò...

Nhưng khi đó Viên Mục Dã đã nhiều lần bị xóa trí nhớ rồi lại khôi phục lại, cái cảm giác bị tước đoạt quyền được biết quá đau khổ, vì vậy cậu rất hiểu tâm trạng của Đại Quân, Viên Mục Dã hiểu rằng so với sự giày vò, Đại Quân càng muốn biết ai đã giết vợ mình hơn.

Sự việc cũng chứng minh Đại Quân không phải kẻ ngốc, sau khi anh ta biết sự thật thì quyết định nhẫn nhịn. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, vì vậy Đại Quân vẫn liên tục sưu tầm thông tin về Tập đoàn Thiên Tề, anh ta muốn chờ thời cơ đến để trả thù cho vợ mình.

Có một lần Viên Mục Dã bị rơi vào trạng thái điên cuồng khi khôi phục lại trí nhớ, Đại Quân đã khuyên cậu rằng đừng quá xúc động, làm như vậy chẳng những không báo thù được cho Diệp Dĩ Nguy mà rất có thể còn đặt mình vào nguy hiểm...

Nhưng khi đó Viên Mục Dã không nghe lọt tai bất kỳ điều gì, trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ, đó là nhất định phải giết lão khốn nạn K Bích!

Bây giờ một kẻ thù của Đại Quân đã chết, mặc dù anh ta không dám hỏi thẳng, nhưng trong lòng Đại Quân nghi ngờ rằng chuyện này do Viên Mục Dã làm. Nhưng theo lý mà nói, hiện giờ Viên Mục Dã không thể nhớ chuyện đó mới đúng chứ? Nếu không tại sao cậu lại có tình trạng như bây giờ?

Đối với vấn đề mà Đại Quân đang lăn tăn, Viên Mục Dã lại tỏ ra thản nhiên, thái độ của cậu khiến Đại Quân lại tự hỏi chẳng lẽ chuyện này là trùng hợp? Dù sao Thịnh Thiên Tề cũng đã dùng tiền làm rất nhiều chuyện thất đức trong những năm qua, có thể lão ta gặp ác giả ác báo nên bị Diêm Vương điểm danh thì sao?

Nhưng Đại Quân không biết rằng Viên Mục Dã đang âm thầm tính toán giải quyết luôn cả thằng con của lão ta, mặc dù

chuyện đó là do Thịnh Thiên Tề ra giá cao thuê Thạch Lỗi làm, nhưng kẻ đâm chết người là Thịnh Quan Vũ cũng không tránh khỏi liên quan.

Trong vụ tai nạn xe năm đó, bởi vì từ đầu đến cuối không tìm ra hung thủ, nên cuối cùng chẳng giải quyết được gì. Hơn nữa người chết lại là một ông già ve chai, ông ta cũng không có bạn bè người thân nào, vì vậy tự nhiên không ai muốn tiếp tục ra mặt vì cái chết của ông ta.

Trên đời này có quá nhiều bất công, nếu là Viên Mục Dĩ trước đây thì đương nhiên sẽ không chủ động xen vào chuyện này, nhưng Viên Mục Dĩ bây giờ chỉ muốn làm vài việc cho bạn bè mình để giảm bớt những nỗi tiếc của họ...

Tai nạn xe của Thịnh Thiên Tề cũng không hề có manh mối giống trường hợp của ông lão nhặt ve chai. Theo trí nhớ của người lái xe thì Thịnh Thiên Tề đã đuổi anh ta xuống ở gần cầu Bắc Nhị, sau đó ông ta tự mình lái xe đến nơi xảy ra tai nạn.

Camera giám sát ở bên đường có thể chứng minh lời nói của người lái xe là đúng, ngoại trừ có một tấm hình chụp được Thịnh Thiên Tề chạy quá tốc độ ở một cột đèn giao thông, ở bên ghế phụ có một người đàn ông đeo khẩu trang màu đen...

Bởi vì đối phương đeo khẩu trang màu đen và đội mũ, vì vậy không thể nhìn rõ khuôn mặt của anh ta, nhưng khi xe của Thịnh Thiên Tề xuất hiện trong một camera ở ngã tư khác, vị trí ghế phụ đã không còn ai.

Giữa hai camera giám sát đó có một điểm mù, cảnh sát phân tích rằng người đàn ông ở ghế phụ đã xuống xe khi đi qua điểm mù. Mặc dù sự xuất hiện của người này có khả năng liên quan đến vụ tai nạn xe của Thịnh Thiên Tề, nhưng điều ấy cũng không thể chứng minh cái gì, vì dù sao khi Thịnh Thiên Tề phóng nhanh rồi đâm vào hàng rào cao tốc, trên xe thật sự chỉ có một mình ông ta.

Hơn nữa, chiếc xe đó bị cháy rất nghiêm trọng, mọi vật chứng đều tan thành tro bụi nên không ai biết có chuyện gì đã xảy ra với Thịnh Thiên Tề trong những phút cuối cùng của cuộc đời...

Nhưng Viên Mục Dã lại biết rất rõ, bởi vì lúc đó Thịnh Thiên Tề đã bị cậu thôi miên, trước khi chết ông ta liên tục lẩm bẩm một câu: “Tôi đáng chết... Tôi đáng chết... Tôi đáng chết...”

Viên Mục Dã làm như vậy cũng coi như là gây ông đập lưng ông, dù sao năm đó Tống Lan cũng bị điều khiển rồi nhảy từ trên lầu xuống... Người tài xế lái xe cho Thịnh Thiên Tề cũng chỉ là một người làm công ăn lương mà thôi, vì vậy sau khi thôi miên Thịnh Thiên Tề, Viên Mục Dã đã thả anh ta xuống xe.

Sau khi giết Thịnh Thiên Tề, trong lòng Viên Mục Dã có sự đấu tranh dữ dội, cậu biết rõ hành vi “lấy bạo chế bạo” của mình vô cùng đáng sợ, nếu như không khống chế... Nó sẽ trở nên càng ngày càng nghiêm trọng.

Sức phán đoán của con người luôn khá chủ quan, vì vậy phải dùng pháp luật để cân nhắc hành vi của một người xem có tội hay không, chứ không phải tự mình hành động và coi đó là chính nghĩa. Nhưng pháp luật cũng không phải vạn năng, có nhiều khi nó chỉ là ranh giới cuối cùng của đạo đức...

Nếu là trong quá khứ, Viên Mục Dã tuyệt đối sẽ không làm như vậy, cậu nhất định sẽ giúp Đại Quân thu thập chứng cứ và khiến hai cha con nhà họ Thịnh nhận được kết cục trong phạm vi của pháp luật... Nhưng bây giờ Viên Mục Dã đã không còn nhiều thời gian để tự hỏi, vì vậy cậu cũng chẳng băn khoăn nhiều như vậy nữa.

Chương 1028: Tâm sự ngoài ban công

Đêm hôm đó, trên tầng cao nhất của một câu lạc bộ nổi tiếng ở thủ đô, mấy công tử con của các chủ tịch tập đoàn đang khoác tay những người đẹp ăn mặc mát mẻ và nhảy múa điên cuồng theo nhịp điệu của DJ, có vẻ như họ đang ăn mừng một chuyện gì đó rất lớn nên chuẩn bị tiệc tùng thâu đêm...

Trong số họ có một người có mái tóc bạch kim bắt mắt nhất, xem ra gã là nhân vật chính của bữa tiệc này, những người khác thì liên tục nâng cốc chúc mừng, không khí tại hiện trường vô cùng sôi động... Gã “tóc bạc” này không phải ai khác, mà chính là cậu ấm thứ ba của Tập đoàn Thiên Tề, Thịnh Quan Vũ.

“Anh ba, bây giờ anh sướng rồi, bác ra đi đột ngột như vậy, thậm chí cả di chúc cũng không để lại, chắc chắn tài sản nhà họ Thịnh sẽ chia đều cho ba anh em.” Một người thanh niên gầy gò như khi ốm nịnh nọt.

Thịnh Quan Vũ, người được gọi là anh ba cười nói: “Cậu biết cái gì? Ông già tôi còn nuôi mấy cô vợ bé bên ngoài cơ, ai mà biết được có người nào nổi máu tham rồi đến đòi phần vào lúc này hay không! Chuyện này khó mà nói chắc được...”

Khi ốm lắc đầu: “Điều này thì anh có thể yên tâm, chẳng phải còn có anh cả và anh hai của anh à, làm sao các anh ấy có thể để xảy ra chuyện như vậy được, dù gì ba người mới là anh em ruột cùng một mẹ sinh ra.”

Không ngờ Thịnh Quan Vũ nghe xong câu này mặt lại lạnh xuống. Mặc dù nói thì nói như vậy, nhưng từ khi gã gây ra chuyện vào mấy năm trước, đừng nói là thái độ của cha gã mà đến hai người anh ruột cũng đều không thèm để ý đến gã nữa... Lần này nếu không phải ông già đột ngột ra đi, chắc Thịnh Quan Vũ còn chẳng được chia một đồng cổ phần nào.

Mặc dù lần này Thịnh Quan Vũ nhất được món hời lớn, nhưng không hiểu sao mắt phải của gã cứ nháy liên tục, cứ như sắp có chuyện gì đó không may xảy ra, chẳng lẽ anh cả và anh hai muốn ra tay với gã?

Theo lý thuyết, sau khi chuyện này xảy ra, Thịnh Quan Vũ đã nói rõ lập trường với hai người anh, gã chỉ cầm cổ phần của công ty, còn về phần những chuyện khác... Sẽ giao hết cho hai người anh, Thịnh Quan Vũ tuyệt đối không xen vào.

Hơn nữa mẹ luôn thương gã nhất, vì thế hẳn là gã sẽ không gặp chuyện bất ngờ nào trong việc nhận tài sản thừa kế! Nghĩ đến đây, Thịnh Quan Vũ mỉm cười rồi sờ mó cô gái trẻ mà mình mới của được, gã ném sạch tất cả những sự lo lắng vừa rồi ra sau đầu.

Ở trong một góc hẻo lánh, Viên Mục Dã nhìn Thịnh Quan Vũ đang uốn éo giữa sàn nhảy bằng ánh mắt âm trầm, đồng thời trong đầu cậu cũng tính toán, phải làm thế nào để đưa cậu ấm thứ ba này đi đoàn tụ với cha gã đây? Sau đó Viên Mục Dã nhìn thoáng qua hoàn cảnh xung quanh, cậu cảm thấy kiểu chết xúng đáng với nơi này nhất chính là nhảy từ trên xuống...

Có một số việc trước lạ sau quen, khi Viên Mục Dã giải quyết Thịnh Thiên Tề thì vẫn còn hơi khân trương, nhưng vào lúc này cậu đã không còn cảm giác đó... Không ngờ khi Viên Mục Dã chuẩn bị đi về phía Thịnh Quan Vũ ở trong sàn nhảy, cậu bỗng cảm thấy vai mình bị kéo mạnh.

Viên Mục Dã quay đầu nhìn lại thì thấy Đoàn Phong đang đứng phía sau với khuôn mặt tái mét. Lúc này, hai người không cần nói gì cũng biết đối phương đã biết tất cả mọi chuyện, vì vậy Viên Mục Dã im lặng đi cùng Đoàn Phong rồi khỏi hiện trường...

Trên ban công của quán bar, Đoàn Phong sầm mặt nhìn Viên Mục Dã, anh ta hỏi: “Tại sao khôi phục trí nhớ mà lại phải giấu tôi?”

Viên Mục Dã thở dài, sau đó nhìn cảnh đêm mờ mịt phía dưới và nói: “Tôi không muốn bị xóa ký ức hết lần này đến lần khác... Cảm giác đó quá đau đớn.”

“Tại sao cậu phải giấu tôi để đi trả thù cho Đại Quân? Vì... không tìm thấy K Bích nên tìm kẻ thù của người khác để tập luyện sao?” Đoàn Phong hỏi thẳng.

Không ngờ Viên Mục Dã không trả lời trực tiếp mà hỏi ngược lại: “Tại sao anh lại biết chuyện này? Tôi nhớ rằng mình không hề nói cho ai biết kẻ thù của Đại Quân là hai cha con nhà họ Thịnh mà?”

Đoàn Phong nghe xong thở hắt ra một hơi, sau đó nuốt hết mấy lời cứng rắn xuống rồi bảo: “Là Đại Quân nói cho tôi biết... Tên nhóc này coi như cũng biết tốt xấu, về điều này thì cậu ta mạnh hơn cậu nhiều đấy! Cậu bây giờ giỏi quá rồi đấy, không coi tôi là người mình nữa đúng không?”

Viên Mục Dã cười nói: “Chẳng phải vì tôi sợ anh sẽ giống như bây giờ sao? Vì loại người này mà nổi giận với tôi, đúng là không đáng mà!”

Đoàn Phong cố nén cơn giận mà gắt lên: “Tôi mà vì loại người đó à? Tôi là vì cậu đấy!”

Viên Mục Dã sững sờ rồi hiểu ngay ý của Đoàn Phong, cậu không phản bác được câu nào trước sự chất vấn của anh ta...

Thấy Viên Mục Dã không nói gì, Đoàn Phong tiếp tục: “Nếu là Viên Mục Dã trước đây thì không bao giờ làm như vậy, tôi vẫn nhớ cậu đã đau lòng và tự trách thế nào khi biết Diệp Dĩ Ngụy đã làm những chuyện đó... Tôi không muốn nói về những đạo lý lớn, trước đây cậu hiểu biết hơn tôi nhiều, tại sao bây giờ lại đi lên một con đường giống Diệp Dĩ Ngụy vậy?”

Viên Mục Dã lùi về phía sau hai bước, mặt cúi xuống dựa vào cửa kính, cậu nói: “Đội trưởng Đoàn... Tôi hiểu ý của anh, tôi cũng biết trên thế gian này có quá nhiều chuyện bất công, tôi cũng không nghĩ mình là chúa cứu thế. Tôi chỉ nghĩ trước khi rời đi thì giải quyết chuyện này giúp Đại Quân, để cuộc sống sau này của anh ấy có thể sẽ khác.”

Lần này đến lượt Đoàn Phong ngăn người, anh ta nhìn Viên Mục Dã rồi nghi hoặc hỏi: “Rời đi? Cậu có ý gì? Đừng nói với tôi là cậu muốn đi theo cái gã đàn anh kia của cậu đấy nhé? Hay là cậu muốn tìm K Bích để cùng chết với lão?”

Nghe thấy Đoàn Phong nhắc đến Thạch Lỗi, Viên Mục Dã lập tức cắt ngang: “Anh chắc chắn là Đại Quân nói chuyện này cho anh chứ? Chẳng lẽ tay đàn anh kia của tôi không nói qua với anh?”

Đúng là trong chuyện này Đoàn Phong có chỗ giấu Viên Mục Dã thật, như những gì anh ta đã nói, sau cái chết của Thịnh Thiên Tề, Thạch Lỗi đã nghi ngờ là Viên Mục Dã làm, nhưng gã lại không thể trực tiếp tìm Viên Mục Dã để đối chất, vì vậy Thạch Lỗi chỉ đành nói qua mọi chuyện cho Đoàn Phong biết.

Đoàn Phong nghe xong vội vàng hỏi Đại Quân xem có chuyện này hay không, Đại Quân lúc này cũng đang rất phân vân, thế là anh ta đem chuyện một năm trước Viên Mục Dã nói kẻ thù của anh ta chính là cha con nhà họ Thịnh cho Đoàn Phong biết.

Đoàn Phong lập tức bảo Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam xác định vị trí của Viên Mục Dã, bọn họ phát hiện Viên Mục Dã đi đến một quán bar tư nhân chẳng có bất kỳ liên quan gì đến cậu, vì vậy Đoàn Phong không có thời gian suy nghĩ mà vội chạy ngay đến.

Bây giờ chuyện đã bị Đoàn Phong phát hiện, đương nhiên hôm nay Viên Mục Dã không thể tiếp tục ra tay với Thịnh Quan Vũ, vì vậy cậu cười nói với Đoàn Phong: “Đội trưởng Đoàn, quan hệ giữa anh với Thạch Lỗi tốt như vậy từ lúc nào thế? Hai người đã đến mức không giấu giếm nhau cái gì rồi à...”

“Biến đi! Tôi còn chưa hỏi cậu về việc tại sao phong cách làm việc càng lúc càng giống tên kia vậy?” Đoàn Phong nổi giận.

Chương 1029: Kíp nổ

Viên Mục Dã thấy giọng điệu của Đoàn Phong dịu đi thì biết anh ta cũng không thực sự tức giận với mình, vì vậy cậu nghiêm mặt, nói: “Đội trưởng Đoàn, chuyện của Thịnh Quan Vũ không cần anh lo, tôi sẽ tìm cách để gã nhận lấy sự trừng phạt mà gã đáng phải nhận.”

Đoàn Phong cau mày, hỏi: “Biện pháp gì? Dùng cách điều khiển ý thức học được từ chỗ Thạch Lỗi à? Để gã cũng nhảy từ trên lầu xuống sao?”

Không ngờ Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Nếu tất cả nguyên nhân đều do gã gây ra vụ án nhưng lại bỏ trốn vào mấy năm trước, vậy thì để gã chết chẳng phải quá thoải mái cho gã sao? Chi bằng chúng ta làm chút việc trong chuyện này.”

Đoàn Phong không ngờ Viên Mục Dã lại thay đổi suy nghĩ nhanh như vậy, anh ta nghi ngờ nói: “Cậu cũng biết tôi ghét nhất là bị người khác lừa gạt đấy... Cậu nói thật đi, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?”

Viên Mục Dã cười: “Yên tâm đi, tôi đã hứa với anh là không động đến Thịnh Quan Vũ thì chắc chắn sẽ không động. Dù sao, kẻ chủ mưu hại chết Tống Lan là Thịnh Thiên Tề, vì vậy lão ta phải chịu trách nhiệm cho cái chết của Tống Lan. Còn Thịnh Quan Vũ, gã phải chịu trách nhiệm với ông già nhật rác kia...”

Đoàn Phong nghi ngờ hỏi: “Vậy cậu định bắt gã chịu trách nhiệm thế nào?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Đơn giản thôi... Với năng lực hiện giờ của tôi, muốn để gã phát một video tự thú lên trên mạng là chuyện rất dễ dàng.”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Nếu cậu đã có thể điều khiển Thịnh Thiên Tề tự lái xe vào chỗ chết, vậy tại sao không cho lão ta đăng một video tự thú chứ?”

Viên Mục Dã cười khế: “Lão già đó quá gian xảo, cho dù cục diện có bất lợi đến thế nào thì lão ta cũng có thể lật ngược được, vì vậy nếu muốn Thịnh Quan Vũ đền tội, cha của gã chắc chắn phải chết... Còn về phần hai người anh trai của Thịnh Quan Vũ, việc bắt đi một người để chia tài sản thừa kế chẳng tốt sao? Đương nhiên bọn họ sẽ không tìm mọi cách để cứu gã.”

Đoàn Phong thở dài: “Thật ra vụ án năm đó cũng không khó lắm, nếu cẩn thận điều tra tiếp thì sẽ không xuất hiện cục diện như bây giờ.”

Viên Mục Dã hừ một tiếng: “Như vậy thì lại xuất hiện thêm một kẻ khác gánh tội thay mà thôi...”

Đoàn Phong nghe Viên Mục Dã nói như vậy thì bất đắc dĩ nhìn cậu và nói: “Viên, cậu bây giờ nhìn nhận vấn đề quá cục đơ, tôi biết mấy năm qua cậu đã phải chịu rất nhiều cực khổ... Nhưng cậu không thể tiếp tục như vậy được, cậu thử nghĩ mà xem, nếu Diệp Dĩ Ngụy ở dưới tuổi vàng biết chuyện này, anh ta có thực sự muốn cậu liều lĩnh như vậy để báo thù cho anh ta không?”

Trên thực tế, Viên Mục Dã vẫn đang trốn tránh vấn đề này, không có nhiều thứ khiến Viên Mục Dã thấy gấn bó trong cuộc đời của mình, những người mà cậu quan tâm cũng chỉ là số ít, vì vậy Viên Mục Dã muốn xử lý tất cả mọi chuyện trong khả năng của mình trước khi tất cả đều kết thúc... Còn những chuyện khác, hiện tại Viên Mục Dã không quản nhiều được đến thế.

Viên Mục Dã đột nhiên nói: “Đội trưởng Đoàn, mấy năm qua tôi đã gây ra khá nhiều phiền phức cho anh... Tôi xin lỗi.”

Đoàn Phong bật cười: “Đừng nói mấy thứ vô bổ này nữa, nếu cậu không muốn gây phiền phức cho tôi nữa thì sau này hãy ngoan ngoãn nghe lời, tôi không phản đối cậu báo thù... Thậm chí tôi còn có thể đi cùng với cậu, nhưng chúng ta phải có kế hoạch và biết lượng sức mình. Chứ không phải cứ xông thẳng về phía trước như cậu, hiểu không?”

Đêm hôm đó, hai người đã trò chuyện rất lâu trên ban công của quán bar, Đoàn Phong thả lộn rất nhiều suy nghĩ trong lòng,

nhưng chỉ có một ý chính, đó là bảo Viên Mục Dã đừng làm loạn nữa.

Mặc dù trạng thái của hai người lúc đó đều rất tập trung, nhưng trong lòng Viên Mục Dã luôn có ý định khác, dù thế nào đi chăng nữa thì cậu cũng phải giải quyết mọi chuyện trước khi thứ ở trong tay vượt khỏi tầm kiểm soát...

Vài ngày sau, cậu âm thứ ba của Tập đoàn Thiên Tề, người vừa trở nên nổi tiếng vì cái chết của cha, bất ngờ đăng một đoạn video lên mạng xã hội, gã tuyên bố mình chính là người đã gây ra vụ tai nạn xe rồi bỏ trốn vào mấy năm trước.

Đoạn video này lập tức gây náo động trong giới thương nhân ở thủ đô. Mặc dù sau đó Thịnh Quan Vũ lại đăng một đoạn video để phủ nhận những gì đã nói trước đó, nhưng trong video đầu tiên gã đã kể quá kỹ, vì vậy cảnh sát dựa vào những manh mối đó để tìm được người bạn đi cùng gã và xưởng sửa chữa đã xử lý chiếc xe máy, tóm lại tất cả manh mối đều trùng khớp.

Vì không thể đưa con trai út phải chịu khổ trong tù, mẹ của Thịnh Quan Vũ đã mời luật sư nổi tiếng cả nước để chống lại vụ kiện này. Nhưng vào ngày xét xử, khi thẩm phán hỏi Thịnh Quan Vũ có nhận tội không, gã lại đọc lại “tự thoại” trong đoạn video kia một lần nữa... Lần này thì đừng nói là luật sư nổi tiếng, cho dù quan tòa có là cha ruột của gã cũng không cứu được, vì vậy cuối cùng Thịnh Quan Vũ cũng bị tuyên án.

Ở nước S, nếu bạn nhận tội ở cấp sơ thẩm thì gần như không thể đảo ngược vụ án, chưa biết chừng lại thêm cái tội khinh thường tòa án và sẽ bị phán thêm một năm rưỡi nữa. May mà nước S bây giờ không có án tử hình, vì vậy nửa cuộc đời sau của Thịnh Quan Vũ sẽ phải sống trong tù... Đối với một thiếu gia sống xa hoa dâm dật hơn hai mươi năm mà nói, điều này còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần so với giết gã.

Sau đó, Đoàn Phong đã từng hỏi Viên Mục Dã, làm thế nào mà cậu điều khiển được Thịnh Quan Vũ từ xa để nhận tội trước tòa?

Viên Mục Dã cười bảo: “Thật ra hai năm qua tôi và Thạch Lỗi vẫn học cách làm thế nào điều khiển ý thức của một người, trong đó có một cách là để lại kíp nổ trong đầu người bị điều

khien, chỉ cần nghe được một câu đặc biệt, đối phương sẽ lập tức tiến vào trạng thái thôi miên.”

Đoàn Phong nghe xong tò mò hỏi: “Câu nói đặc biệt mà cậu đặt trong đầu Thịnh Quan Vũ là gì thế? Tại sao cậu có thể cam đoan rằng chắc chắn sẽ có người nói câu đó với gã chứ?”

Viên Mục Dã cười nói: “Trong lúc thẩm vấn tại phiên tòa, cuối cùng thẩm phán sẽ hỏi một câu đại loại là anh có nhận tội hay không?”

Đoàn Phong buồn cười hỏi: “Cho nên kíp nổ trong đầu Thịnh Quan Vũ chính là... Anh có nhận tội hay không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Kíp nổ này chỉ có những người trong nghề như tôi hoặc Thạch Lỗi mới có thể bỏ được, nếu không sau này sẽ có người hỏi Thịnh Quan Vũ câu đó, gã sẽ kể từ đầu đến cuối một lượt những gì liên quan đến vụ án...”

Đoàn Phong vỗ tay khen ngợi: “Khá lắm, không ngờ cậu bây giờ lại lợi hại đến thế, vậy gã đàn anh từ trên trời rơi xuống của cậu chẳng phải sắp thành tinh à?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Phải nói thế nào nhỉ? Thạch Lỗi bảo loại chuyện này phải xem tư chất, anh ta nói rằng mình đã đạt đến đỉnh về phương diện này, còn tôi vẫn có thể tăng lên được.”

Sau khi Viên Mục Dã quật ngã hai cha con nhà họ Thịnh, Thạch Lỗi và A Triết vội vàng chạy về nước S như muốn hỏi tội. Nhưng vì Đoàn Phong chưa nói cho hai người họ biết Viên Mục Dã đã khôi phục ký ức, cho nên khi họ nhìn thấy Viên Mục Dã cũng chỉ đánh xạm mặt lại chứ không thể nói lời trách móc nào...

Chương 1030: Bác trai Lý, bác gái Lý

Viên Mục Dã né rất khéo, cậu biến mình từ một kẻ thao túng phía sau màn trở thành một quân chúng đứng xem... Mặc dù Thạch Lỗi rất nghi ngờ chính Viên Mục Dã đã làm chuyện này, nhưng do không có chứng cứ nên cũng không tiện đối chất với cậu.

Nhưng khi họ đề nghị đưa Viên Mục Dã về nước M, cậu lại nói mình muốn ở lại thủ đô thêm vài ngày... Mặc dù Thạch Lỗi rất sợ đêm dài lắm mộng, nhưng trong lúc nhất thời gã không tìm thấy lý do để phản bác nên cuối cùng đành phải đồng ý.

Tuy nhiên, lần này Thạch Lỗi đã có kinh nghiệm, gã quyết định sẽ cùng với A Triết chờ đợi ở thủ đô và rời đi cùng Viên Mục Dã sau một tuần, để tránh phát sinh thêm rắc rối...

Lý do Viên Mục Dã muốn ở lại thêm một tuần là vì cậu vẫn còn một số việc phải làm, cho nên Viên Mục Dã sẽ không bao giờ quay về nước M cùng mấy người Thạch Lỗi khi chưa xong việc...

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã tìm một cái cớ để rời khỏi số 54 một mình và đi đến nơi mà cậu đã từng đến vào nhiều năm trước...

Khi Viên Mục Dã quay lại nhà của Lý Tử Y sau nhiều năm, cậu vẫn còn nhớ rõ tâm trạng của mình năm ấy. Viên Mục Dã không thể hiểu được tại sao cha mẹ của Lý Tử Y lại thờ ơ với cái chết của con gái ruột mình như vậy?

Viên Mục Dã đã từng tưởng tượng đến cảnh gặp lại cha mẹ Lý Tử Y, nhưng khi cậu thật sự gõ cửa nhà họ Lý thì lại phát hiện ở bên trong có một người đàn ông xa lạ...

Người đàn ông hỏi với giọng cảnh giác: “Cậu... tìm ai?”

Viên Mục Dã đang miệt mài tìm kiếm trong trí nhớ nhưng vẫn không thể nhớ được nhà họ Lý có người nào như vậy, vì vậy cậu mỉm cười rồi lễ phép hỏi: “Xin hỏi bác Lý có ở nhà không ạ?”

Đối phương nghe cậu hỏi thế thì hơi kinh ngạc, sau đó dường như nhớ ra cái gì đó nên nói: “Cậu tìm chủ cũ của căn nhà này à, bọn họ đã không sống ở đây từ lâu rồi!”

Viên Mục Dã giật mình hỏi: “Người nhà họ Lý chuyển đi rồi à? Chuyện xảy ra khi nào vậy?”

Người đàn ông suy nghĩ rồi trả lời: “Sau khi con gái của họ xảy ra chuyện, không bao lâu sau bọn họ cũng chuyển đi luôn, việc ấy đã xảy ra từ nhiều năm trước rồi.”

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Vậy anh có biết bây giờ họ sống ở đâu không?”

Đối phương lắc đầu: “Tôi không biết, năm đó bọn họ đi rất vội vã, có lẽ họ sợ nhìn thấy vật lại nhớ người chẳng!”

Vốn dĩ Viên Mục Dã còn muốn hỏi cha mẹ của Lý Tử Y về chuyện năm đó, nhưng không ngờ hai vợ chồng già này đã chuyển nhà... Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã gọi cho Từ Lệ để nhờ anh ta liên lạc với Cục trưởng Dương đã về hưu rồi hỏi ông ta về tung tích hiện tại của cha mẹ Lý Tử Y.

Lần này, Từ Lệ bắt máy ngay lập tức, nhưng anh ta vẫn đang đi phá án ở bên ngoài, phải mấy ngày nữa mới về.

Viên Mục Dã cười bảo: “Thôi được rồi, khi nào anh về tôi sẽ mời anh ăn một bữa, chúng ta cũng đã vài năm không gặp nhau rồi!”

Từ Lệ xúc động nói: “Thật không đấy? Cậu vừa đi là mất hút luôn, bây giờ mới chịu về.”

Sau đó Viên Mục Dã bèn đi thẳng vào vấn đề, cậu hy vọng Từ Lệ có thể hỏi thăm cấp trên cũ của anh ta về tung tích của vợ chồng họ Lý. Không ngờ Từ Lệ trầm mặc vài giây rồi nói: “Cậu không cần hỏi Cục trưởng Dương về vấn đề này đâu, tôi biết bây giờ họ đang ở đâu... Lát nữa tôi sẽ nhắn địa chỉ cho cậu.”

Khi Viên Mục Dã tìm đến địa chỉ mà Từ Lệ gửi, cậu đã vô cùng kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt, đây không phải là một khu nhà cao cấp mà lại là một thôn làng cỡ trung bình ở ngoại ô.

Viên Mục Dã nhìn từ xa và thấy hai ông bà già tóc bạc đang đứng trước một ngôi nhà còn xập xệ hơn cả căn nhà lúc trước, bên trong sân chất đầy giấy báo cũ và chai nhựa...

Viên Mục Dã không thể ngờ được rằng, cặp cha mẹ đầy kiêu ngạo năm đó của Lý Tử Y mà bây giờ lại sống bằng nghề nhặt ve chai, nếu không phải khả năng quan sát của Viên Mục Dã rất mạnh, chỉ sợ cậu khó mà nhận ra được cặp vợ chồng già trông tang thương khổ cực kia lại là cha mẹ của Lý Tử Y.

Viên Mục Dã thấy bọn họ đang thành thạo buộc vài tấm bìa cứng lại với nhau, chắc bọn họ đã làm việc này rất nhiều năm... Khi thấy có người đứng trước cửa nhà mình, bác trai Lý bèn dừng công việc trong tay rồi nhìn Viên Mục Dã từ đầu đến chân, nhưng từ ánh mắt đục ngầu của ông ta có thể nhận ra, ông ta cũng không nhận ra Viên Mục Dã là ai.

Viên Mục Dã trầm giọng, nói: “Bác... đã lâu không gặp!”

Bác trai Lý nghe xong sững sốt, sau đó tròn tròn mắt nói: “Là cậu...?”

Lúc này bác gái Lý cũng bước đến và hỏi: “Cậu tìm ai thế? Cậu... cậu là Viên... Viên Mục Dã!”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó nhìn một vòng quanh cái sân vừa bẩn vừa cũ này rồi hỏi: “Sao hai người lại chuyển đến một nơi như thế này?”

Không ngờ bác gái Lý nghe xong tái mặt hỏi: “Cậu đến đây làm gì? Đến cười nhạo cảnh ngộ hiện giờ của chúng tôi à?”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn thở dài, đáp: “Thời gian của tôi rất quý giá... Bây giờ tôi không có thời gian nhàn rỗi như vậy đâu. Nhưng có một số việc vẫn nên nói rõ, nếu không tôi sợ hai năm nữa không được gặp lại hai người.”

Ý của Viên Mục Dã là nói rằng mình không còn nhiều thời gian, nhưng bác gái Lý lại nghĩ rằng cậu đang trù ẻo cho hai người họ chết sớm, vì vậy bà ta quay người nhặt một chiếc xẻng, sau đó lao về phía Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã thấy vậy thở dài bất đắc dĩ, cậu cảm thấy mình ra tay với một bà già thật quá xấu hổ, nhưng Viên Mục Dã không thể để bà già này đập xẻng vào đầu mình, vì vậy cậu đành trợn mắt nhìn chăm chăm vào ánh mắt đối phương rồi nói: “Đừng nhúc nhích!”

Và bác gái Lý thật sự giơ chiếc xẻng sắt lên cao rồi đứng yên tại chỗ... Bác trai Lý thấy vậy lộ vẻ sợ hãi, nói: “Cậu... Cậu cùng một bọn với họ à?”

Viên Mục Dã hiểu rằng bác trai Lý có thể đã nhìn thấy năng lực của Thạch Lỗi, vì vậy cậu thở dài: “Nếu tôi thật sự cùng một nhóm với ‘bọn họ’ mà ông nói, vậy tôi còn cần đến đây hỏi chuyện năm đó sao? Tôi chỉ muốn hỏi rằng, chẳng phải mấy người hy sinh tính mạng của con gái mình để được rất nhiều lợi lộc ư? Vậy tại sao lại rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay?”

Bác trai Lý khó chịu hỏi: “Cái này thì có liên quan gì đến cậu? Hôm nay cậu đến đây chỉ để làm nhục chúng tôi thôi đúng không, nhưng cậu đừng có đắc ý quá, bởi vì cậu cũng sẽ có lúc già đi...”

Viên Mục Dã khẽ hừ một tiếng: “Sỉ nhục các người? Nếu các người biết xấu hổ... Lúc trước làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Tôi khuyên hai người hãy sống thật tốt, nếu không sau này chẳng còn mặt mũi nào gặp Lý Tử Y sau khi chết đâu!”

“Cậu... Cậu đừng ép người quá đáng!” Mặt bác trai Lý đỏ bừng.

Lúc này Viên Mục Dã đi đến gần bác gái Lý, cậu đưa tay cầm chiếc xẻng mà bà ta đang giơ lên trên cao, sau đó ném nó sang một bên rồi bảo: “Nói thật cho các người biết, hôm nay bất kể các người có muốn nói hay không... Tôi đều có cách đạt được đáp án mà mình muốn, chỉ khác ở chỗ các người tự nguyện hay bị ép buộc mà thôi.”

Chương 1031: Trung tâm chăm sóc sức khỏe

Viên Mục Dã nói xong bèn búng tay với bác gái Lý, đôi phương lập tức ngồi bệt xuống đất với vẻ mặt ngây dại, như thể bà ta không biết vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra...

Bác trai Lý thấy vậy lập tức tiến lên đỡ bác gái Lý dậy: “Vợ à, bà không sao chứ?”

Bác gái Lý tái mặt lắc đầu: “Không sao...”

Lúc này, những người xung quanh dường như cảm thấy có gì đó không ổn, bọn họ tò mò nhìn về phía sân nhà họ Lý, Viên Mục Dã thấy vậy bèn nói với đôi vợ chồng già: “Không mời tôi vào nhà ngồi một chút sao? Có một số việc nếu nói ở ngoài này thì người xấu mặt không phải là tôi đâu.”

Khóe miệng của bác trai Lý giật giật, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng, nhưng cuối cùng ông ta vẫn yếu ớt nói: “Vào nhà đi.” Sau đó, ông ta dìu bác gái Lý vào trước, Viên Mục Dã thấy vậy cũng nhanh chóng vào theo...

Hoàn cảnh trong phòng có vẻ tốt hơn ngoài sân, dù sao cũng từng là một gia đình danh giá, cho dù nghèo đến mức nào thì cũng phải ngăn nắp... Sau khi bước vào Viên Mục Dã cũng không hề khách sáo, cậu tìm đại một cái ghế rồi ngồi xuống.

“Trước tiên hãy nói một chút xem tại sao lúc trước hai người không cho Tử Y ra tòa?” Viên Mục Dã hỏi thẳng.

Bác trai Lý đỏ mặt trả lời: “Năm đó... Tôi vì lòng tham nhất thời nên đã tham ô công quỹ để chơi chứng khoán, kết quả là đã bị thua lỗ. Vào lúc tôi không biết phải làm gì, có một người đàn ông trẻ đã đến tìm tôi, cậu ta nói chỉ cần tôi ngăn cản Tử Y ra tòa làm chứng, bọn họ sẽ cho tôi một khoản tiền để bù vào chỗ bị thiếu hụt.”

“Chẳng lẽ ông hy sinh con gái ruột của mình vì điều đó?” Viên Mục Dã phần nộ hỏi.

Không ngờ bác trai Lý lại bất ngờ hét lên: “Tất cả đều do cậu! Nếu không phải Tử Y thích cậu thì tại sao con bé lại cãi lời tôi rồi nhất định phải ra làm chứng? Tôi đã nhốt nó trong nhà và không cho ra ngoài rồi, nhưng cuối cùng nó vẫn lén chạy đi! Nhưng tôi không ngờ... Không ngờ những người đó lại tàn nhẫn đến thế, bọn họ đã thẳng tay giết chết Tử Y.”

Viên Mục Dã trừng mắt nhìn bác trai Lý rồi chất vấn: “Nếu các người đều biết ai đã giết Tử Y, vậy tại sao không nói rõ với cảnh sát?”

“Cậu cũng biết Tử Y chết như thế nào mà, sau khi con bé chết, người đàn ông trẻ đó đã đến cảnh cáo chúng tôi, gã nói rằng nếu dám nói chuyện đó ra thì cả hai chúng tôi cũng không thể sống nổi. Tử Y đã chết, dù có đấu tranh thế nào... con bé cũng không thể sống lại, chúng tôi không thể chọc đến những người đó, chúng tôi chỉ muốn sống mà cũng có lỗi sao?” Bác trai Lý nức nở.

Viên Mục Dã cười lạnh: “Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một người có thể hùng hồn nói về sự hèn nhát của mình như vậy! Lý Tử Y không phải một người qua đường, cô ấy là con gái của các người, chẳng lẽ các người không cảm thấy cô ấy không đáng phải chết sớm à?”

“Vậy thì sao? Người cũng đã chết, cách làm chính xác nhất lúc đó là đừng để bị thiệt thòi...” Bác trai Lý nói năng rất hùng hồn.

Viên Mục Dã nghe xong bèn hiểu mình có nói nữa cũng vô ích, cậu thở dài: “Đã như vậy, tôi cũng không còn gì để nói, hai ông bà già các người hãy cố sống thật lâu đi, đừng để sau này chết rồi lại không có mặt mũi nào mà đi gặp Lý Tử Y...”

Viên Mục Dã nói xong bèn đặt toàn bộ chỗ tiền mặt trong người lên bàn rồi đứng dậy rời đi, cậu biết rằng cả đời này sẽ không gặp lại đối phương nữa, nhưng dù sao họ cũng là cha mẹ của Lý Tử Y nên Viên Mục Dã đã để lại chút tiền cho họ... Coi như đền đáp tình cảm mà năm đó Lý Tử Y đã dành cho cậu.

Khi bước ra khỏi ngôi nhà xập xệ của hai vợ chồng họ Lý, Viên Mục Dã bật điện thoại rồi đăng nhập một trang web, trong đó có một số thông tin bí mật mà cậu đã tìm thấy trong vài năm qua, nó bao gồm tình trạng gần đây của Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu...

Năm đó, sau khi Lý Tử Y xảy ra chuyện, mấy người đã nhận tội cuối cùng cũng chỉ bị trừng phạt với hình thức nhẹ nhất là lao động công ích... Bởi vì cái chết đột ngột của nhân chứng chính Lý Tử Y, cho nên vụ án khó giải quyết năm xưa đã hoàn toàn biến mất.

Giờ đây sau nhiều năm, cuộc sống của một số người trong vụ án này đã ổn định trở lại, bọn họ thậm chí còn không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, nhất là Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu, hai người họ thậm chí còn nắm tay nhau đi vào lễ đường...

Viên Mục Dã không biết khi bọn họ tỉnh dậy vào giữa đêm thì liệu có mơ đến Tôn Lôi Lôi đã từng bị mình hại chết hay không? Hoặc là mơ thấy Lý Tử Y đã vì bọn họ mà chết.

Thông tin trong tay Viên Mục Dã khá kỹ càng, bao gồm cả địa chỉ, nơi làm việc, hoàn cảnh gia đình và những sự kiện lớn đã xảy ra với họ trong những năm gần đây...

Còn về phần cha của Cung Siêu là Cung Trạch Đào, ông ta bị đột quỵ và bị liệt nửa người cách đây hai năm, sau khi đưa con trai yêu quý của ông ta tiếp nhận hoàn toàn việc kinh doanh của gia tộc, gã đã rất hiếu thảo mà đưa ông ta vào trung tâm chăm sóc sức khỏe.

Viên Mục Dã cuối cùng cũng nhìn vào địa chỉ của trung tâm chăm sóc sức khỏe mà Cung Trạch Đào đang nằm, xem ra trước tiên cậu nên đến nhìn một chút xem vị đầu sỏ kinh doanh có thể hô mưa gọi gió ở nước M năm đó bây giờ thâm đến mức nào...

Trung tâm chăm sóc sức khỏe Good Life mà Cung Trạch Đào đang được chăm sóc nằm ở một nơi tuyệt đẹp ở ngoại ô thủ đô, nhìn cơ sở vật chất của nó thì có thể nhận thấy những người cao tuổi ở trong này đều là người giàu có.

Nghĩ lại thì cũng hợp lý, với khối tài sản hiện tại của Cung Siêu, dù nói thế nào, gã cũng phải bố trí cho cha mình ở một

nơi rất có thể diện dành cho người cao tuổi! Còn về phần Cung Trạch Đào có thoải mái hay không thì chỉ có ông ta biết mà thôi.

Khi Viên Mục Dĩ đến nơi, cậu bảo mình là bạn của Cung Siêu, vì biết cha Cung Siêu ở đây nên muốn đến thăm một chút... Cô y tá ở quầy lễ tân thấy Viên Mục Dĩ cười rất chân thành, trong tay còn cầm theo một giỏ hoa quả rất to, vì vậy cô ta cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp dẫn Viên Mục Dĩ đến phòng bệnh của Cung Trạch Đào.

Trên đường đi cô y tá phàn nàn với Viên Mục Dĩ: “Mấy con cháu như các anh nên thường xuyên đến thăm ông ấy một chút, bác Cung vào đây cũng sắp được hai năm rồi, lúc ban đầu con trai và con dâu còn qua thăm vài lần, sau này chỉ nộp tiền mà chẳng thấy người đâu nữa. Ai cũng biết là họ rất bận, nhưng anh thử nhìn mấy người già ở đây xem, ai mà chẳng có cơ nghiệp to lớn chứ? Con cái nhà người ta vẫn thường xuyên tới, chỉ có anh Cung này thì...”

Viên Mục Dĩ cười nói: “Việc làm ăn của Cung Siêu mấy năm qua mở rộng khá lớn, anh ta khó tránh khỏi đôi lúc không quan tâm đến cha mình, cho nên Cung Siêu mới chọn trung tâm dưỡng lão tốt nhất ở thủ đô vì anh ta tin tưởng chỗ này là chuyên nghiệp nhất.”

Cô y tá bĩu môi: “Nhưng dù chúng tôi có chuyên nghiệp đến mấy thì cũng đâu thể thay thế được tình cảm gia đình phải không? Hơn nữa tình huống của bác Cung hơi khác với người khác, ông ấy đã bị liệt nửa người, nói chuyện lại không lưu loát, vì vậy bác Cung không thể chơi với những người già khác.”

Trong lúc trò chuyện, cả hai đã đi đến phòng của Cung Trạch Đào, cô y tá dẫn Viên Mục Dĩ vào rồi cười nói với Cung Trạch Đào: “Bác Cung, đây là bạn của con trai bác, cậu ấy đến thăm bác này...”

Chương 1032: Vợ chồng đeo mặt nạ

Cung Trạch Đào nghe xong ngơ ngác nhìn Viên Mục Dĩ, nhưng ông ta nghĩ một lúc lâu mà vẫn không nhớ được Cung Siêu có người bạn nào như vậy?

Lúc này, cô y tá rất thức thời nói với Viên Mục Dĩ: “Anh trò chuyện với bác Cung nhé, tôi đi ra ngoài làm việc, nếu cần gì thì cứ bấm chuông gọi tôi...”

Sau khi cô y tá rời đi, Viên Mục Dĩ nhìn Cung Trạch Đào và nói: “Xin chào bác Cung...”

“Cậu... Cậu... Là... Ai...” Bởi vì đột quy, Cung Trạch Đào đáp ứng mãi mới thốt ra được vài chữ.

Viên Mục Dĩ nhìn thấy vậy không khỏi thở dài, mặc dù trước đây cậu chưa từng nhìn thấy Cung Trạch Đào, nhưng Viên Mục Dĩ cũng biết ông ta từng là người chỉ cần động ngón tay là có thể điều khiển sự sống chết của người khác... Bây giờ Cung Trạch Đào cũng chỉ là một ông già đáng thương nằm liệt giường với cái miệng méo xệch mà thôi.

Có lẽ thấy ánh mắt Viên Mục Dĩ nhìn mình quá phức tạp, Cung Trạch Đào bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, vì vậy ông ta lập tức run rẩy muốn bấm chuông gọi người ở đầu giường, kết quả lại bị Viên Mục Dĩ chặn lại...

Viên Mục Dĩ nghiêm mặt hỏi: “Bác Cung... Tôi có lòng tốt đến thăm bác mà bác lại làm cái gì thế?”

“Cậu... Không phải... Bạn... Của... Tiểu Siêu?” Cung Trạch Đào vất vả nói.

Viên Mục Dĩ cười lạnh: “Đương nhiên không phải, đứa con trai ngoan của ông đã ném ông đến đây để ông tự lo, vậy thì làm gì có người bạn nào của gã đến thăm ông chứ? Tôi thay

mặt một người bạn cũ để đến gặp ông... Một người đã bị ông hại chết vào nhiều năm trước.”

Cung Trạch Đào nghe xong tròn tròn mắt, trên mặt đầy vẻ sợ hãi... Nhưng Viên Mục Dã biết rằng lão già này không chỉ hại chết một người, vì vậy nếu cậu không tự giới thiệu, chắc Cung Trạch Đào sẽ không thể đoán được người bạn cũ mà cậu nói là ai.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cúi người nói nhỏ vào tai ông ta: “Bác Cung... Bác còn nhớ Lý Tử Y năm đó không?”

Vẻ mặt của Cung Trạch Đào biến sắc khi nghe thấy lời Viên Mục Dã nói, mặc dù cơ thể ông ta rất khó vận động, nhưng Cung Trạch Đào vẫn giãy giụa kịch liệt, trông ông ta có vẻ vô cùng sợ hãi...

Viên Mục Dã cười: “Tôi khuyên ông tốt nhất đừng quá kích động, nếu không có thể bị đột quỵ lần thứ hai, đến lúc đó đứa con trai yêu quý của ông sẽ...”

Đến lúc này, Cung Trạch Đào vẫn không quên bảo vệ con mình: “Đừng... Đừng tìm nó... nó... không đồng ý...”

Viên Mục Dã nghe xong suy nghĩ rồi cười lạnh: “Đúng vậy, tôi suýt quên mất, năm đó Cung Siêu rất thích Lý Tử Y, nhưng so sánh với tính mạng của mình... thì một cô gái mình yêu thích thời tuổi trẻ bốc đồng có là cái gì chứ!”

Không ngờ Cung Trạch Đào đáng ra phải sợ hãi lại đột nhiên nắm chặt lấy Viên Mục Dã, nói: “Là... Là của tôi... Lỗi của tôi... Đừng đi... Tìm... Tiểu Siêu... Xin cậu... Tôi xin cậu...”

Viên Mục Dã lạnh lùng nhìn Cung Trạch Đào ở trước mặt, cậu cảm thấy cuộc sống của đôi phương bây giờ thật đáng thương và đáng buồn. Hơn nữa Viên Mục Dã cũng không có cách thức hợp pháp nào để trừng phạt ông ta. Bởi vì cho dù Cung Trạch Đào có tự mình thừa nhận chuyện năm đó thuê hung thủ giết người, thì với trạng thái sức khỏe hiện giờ của ông ta, cuối cùng ông ta vẫn sẽ được ân xá mà không phải chịu bất kỳ sự trừng phạt nào. Vì vậy thà rằng để ông ta sống lay lắt như thế này còn hơn!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã mỉm cười đẩy tay Cung Trạch Đào ra rồi nói: “Đúng là Cung Siêu không nên chịu trách

nhiệm về cái chết của Lý Tử Y... Bởi vì trên người gã vẫn còn treo tính mạng của Tôn Lôi Lôi nữa đấy.”

Cung Trạch Đào nghe xong vội vàng lắc đầu, nhưng vì thế mà miệng ông ta lại càng thêm méo xệch, nước bọt không kìm được chảy xuống... Vào ngày hôm đó Viên Mục Dã không làm gì Cung Trạch Đào, nhưng không lâu sau khi cậu rời đi, Cung Trạch Đào bị đột quỵ lần thứ hai, khi được đưa đến bệnh viện thì ông ta đã tắt thở.

Thật ra đối với Cung Trạch Đào mà nói, cái chết có lẽ mới là sự giải thoát, dù sao như vậy vẫn tốt hơn là nằm liệt trên giường nửa sống nửa chết, và thỉnh thoảng lại nhớ lại tội lỗi trong cuộc đời mình...

Bên trong nhà tang lễ, Cung Siêu bận rộn tiếp đón người thân, bạn bè và những người trong giới kinh doanh... Thậm chí gã còn không để ý đến Viên Mục Dã, người gã đã từng gặp mặt vào nhiều năm trước đang đứng trong góc và nhìn gã.

So sánh với mấy năm trước, đường nét trên mặt của Vương Tiêu Tiêu dường như đã được chỉnh sửa tốt hơn, có vẻ như người phụ nữ này rất không tự tin về khuôn mặt của mình, nếu không cô ta đã chẳng phải vật lộn với khuôn mặt của mình như vậy...

Cung Siêu vẫn đang đón khách khứa đến viếng đột nhiên đi sang một bên để nghe điện thoại. Trong lúc nói chuyện, trên mặt gã tươi cười hơn hở, trông không hề giống người vừa mất cha chút nào. Nhưng khi vừa dập máy, gã lập tức chuyển về khuôn mặt đầy đau buồn.

Xem ra hai người này đúng là một đôi trời sinh, bọn họ đều thích che giấu khuôn mặt thật của mình và suốt ngày đeo một chiếc mặt nạ để gặp người khác... Nhưng đứa con gái mới vài tuổi của họ lại trông vô cùng đáng yêu, chắc nó chưa bị vấy bẩn bởi sự xấu xa của hai vợ chồng này.

Sau khi trời tối, những người đến viếng lễ tang dần ít đi, Cung Siêu mệt mỏi bước đến gần Vương Tiêu Tiêu và bảo: “Anh sẽ ở đây tối nay, em dẫn Niếp Niếp về nhà trước đi! Sáng sớm mai lại đến.”

Không ngờ Vương Tiêu Tiêu lại lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: “Thôi quên đi, tối hôm nay em và Niếp Niếp sẽ ở lại canh giữ linh cữu, nếu không dám họ hàng bên nhà anh lại nói lung tung.”

Cung Siêu tỏ vẻ không vui: “Đừng có mà không biết suy nghĩ! Niếp Niếp còn nhỏ như vậy làm sao có thể đợi ở chỗ này?”

“Tại sao lại không được? Ai bảo nó mang họ Cung chứ?”
Vương Tiêu Tiêu nói kháy.

Cung Siêu vừa định nói sang chuyện khác, chợt gã nhận ra còn một vị khách đến viếng vẫn chưa rời đi, vì vậy Cung Siêu để mặc Vương Tiêu Tiêu ở đó, còn gã thì quay người đi về phía người khách kia...

Viên Mục Dã thấy Cung Siêu cuối cùng cũng đi về phía mình, cậu chậm rãi đứng dậy và nhìn đối phương mà không nói câu nào.

Khi Cung Siêu đi đến gần Viên Mục Dã, gã thấy đối phương trông có vẻ hơi quen, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nghĩ ra được đã gặp người này ở đâu.

“Anh bạn này nhìn khá quen, không biết anh với cha tôi...”
Cung Siêu hỏi dò.

Viên Mục Dã cười nói: “Tôi và bác Cung trước đây đã từng gặp một lần, nhưng hôm nay tôi thay mặt một người bạn cũ đến tiễn ông ta...”

Cung Siêu gật đầu, hỏi: “Hóa ra là vậy, không biết người bạn cũ này là...?”

Viên Mục Dã không trả lời ngay, cậu đi đến trước linh đường rút ra ba nén hương rồi dùng ngón ngón châm lửa, sau đó cắm thẳng vào lư hương mà không thèm cúi đầu...

Cung Siêu thấy vậy nhướng mày, nói: “Anh bạn này, anh...”

Viên Mục Dã không chờ Cung Siêu nói hết thì đã quay ra hỏi: “Cung Siêu, cậu không nhớ tôi là ai sao?”

Cung Siêu ngẩn người, gã hiểu đối phương đến đây để gây chuyện, vì vậy gã nói với giọng không thiện cảm: “Xin thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi không nhớ được đã gặp anh ở đâu...”

Chương 1033: Tính số

Viên Mục Dã quay đầu nhìn Vương Tiêu Tiêu rồi hỏi: “Vương Tiêu Tiêu, cô cũng không nhớ tôi sao?”

Vương Tiêu Tiêu ngạc nhiên nhìn Viên Mục Dã, cô ta nói: “Anh... Anh... Là anh?”

Cung Siêu vội vàng nhìn Vương Tiêu Tiêu: “Anh ta là ai?”

Vương Tiêu Tiêu chưa kịp trả lời thì Viên Mục Dã đã liếc mắt nhìn bức chân dung của Cung Trạch Đào, cậu lên tiếng: “Cậu có biết tại sao vừa rồi tôi không cúi đầu trước cha cậu không? Đó là vì ông ta không thể nhận nổi đâu... Tôi đã nói rồi, ba nén hương này là tôi thấp thay một người bạn cũ, các người thử đoán xem người đó là ai?”

Cung Siêu hiển nhiên không nhớ được Viên Mục Dã là ai, nhưng Vương Tiêu Tiêu đã tái mặt vì nhận ra Viên Mục Dã là “bạn trai” hồi đó của Lý Tử Y.

Vương Tiêu Tiêu cố ổn định lại cảm xúc rồi bình tĩnh nói: “Anh... Anh muốn làm gì? Năm đó Lý Tử Y là tự sát, đâu có liên quan gì đến chúng tôi?”

Nghe cô ta nói như vậy, Cung Siêu lúc này mới nhớ ra đã gặp Viên Mục Dã ở nơi nào, gã cũng ngạc nhiên nói: “Anh là... Viên Mục Dã? Anh muốn làm gì?”

Viên Mục Dã cười: “Tôi nói, tôi chỉ đến đây để tiễn cha cậu thay cho Lý Tử Y... Nợ máu giữa bọn họ cũng đã được thanh toán xong.”

“Tôi không biết anh đang nói gì...” Cung Siêu tái mặt.

Viên Mục Dã lạnh lùng hừ một tiếng: “Cậu thật sự không biết sao? Cung Siêu, tất cả đều là người thông minh nên đừng giả vờ ngu ngốc với tôi... Về điểm này thì ông già cậu thông minh hơn cậu nhiều đấy.”

Cung Siêu lập tức biến sắc: “Người cha tôi gặp trước khi chết là anh à?”

Viên Mục Dã buồn cười hỏi: “Đương nhiên rồi! Ngay cả đứa con trai như cậu mà còn không muốn đến thăm ông ta, chẳng lẽ thật sự có người bạn nào tốt bụng đến mức tới thăm ông ta sao?”

“Cha tôi đã nói gì với anh?” Cung Siêu khẩn trương.

Viên Mục Dã giả vờ suy nghĩ rồi nói: “Ừ... Hình như ông ta có nói một chút về chuyện năm đó, người sắp chết mà, kiểu gì cũng muốn tìm người để kể về những tội lỗi trong cuộc đời mình.”

Cung Siêu chợt dạ nói: “Đừng nghe những lời vớ vẩn của ông ta! Đầu óc của cha tôi có vấn đề rồi, vì vậy ông ta không nhớ được những chuyện trước đây đâu!”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Ồ... Thật sao? Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy trí nhớ của ông ta rất tuyệt vời nhỉ, ngay cả một số chi tiết mà tôi không biết, ông ta vẫn nhớ rõ.”

Lúc này, Cung Siêu hiển nhiên hơi luống cuống, nhưng Vương Tiêu Tiêu lại từ từ bình tĩnh lại, cô ta lên tiếng: “Anh Viên, chuyện này đã qua nhiều năm rồi, bây giờ lật lại cũng chẳng tốt cho ai cả, anh xem thế này có được không, chúng tôi có thể cho anh một khoản tiền im lặng, anh cứ đưa ra một con số đi...”

Viên Mục Dã biết rằng với khối tài sản hiện tại của Cung Siêu, cho dù cậu có đòi một trăm triệu thì gã cũng có thể lấy ra được. Đáng tiếc, cuộc đời của Viên Mục Dã không ham tiền, vì vậy đừng nói là một trăm triệu, dù Cung Siêu có lấy tất cả tài sản ra, Viên Mục Dã vẫn không quan tâm.

Thấy Viên Mục Dã nhìn mình bằng ánh mắt đầy khinh thường, Vương Tiêu Tiêu không dám nhìn thẳng cậu, cô ta bối rối nói: “Con người mà, luôn luôn có một cái giá đúng không? Anh Viên, hai vợ chồng chúng tôi rất có thành ý đây.”

Viên Mục Dã nhìn sang Cung Siêu và hỏi: “Khi đó cậu thật sự yêu Lý Tử Y sao? Mỗi lần cậu tỉnh dậy lúc nửa đêm, cô ấy có đến gặp cậu không?”

Cung Siêu há hốc mồm không biết phải trả lời thế nào, Viên Mục Dã cười tiếp tục: “Xem ra là không rồi... Cũng đúng, chắc Lý Tử Y không muốn nhìn thấy mặt hai cha con các người nữa, nhất là cậu đó Cung Siêu.”

Cung Siêu dường như phải chịu cú sốc rất lớn, gã đứng ngẩn người ngay tại chỗ...

Không ngờ Vương Tiêu Tiêu lại đột nhiên nghiêm nghị nói: “Viên Mục Dã, anh đừng được voi đòi tiên! Năm đó Lý Tử Y nhảy lầu đâu có liên quan gì đến chúng tôi?” Cô ta nói đến đây thì nở nụ cười lạnh lùng: “Hơn nữa Lý Tử Y là cái thá gì? Cái loại giả vờ ngây thơ tự cho là đúng mà chẳng có bản lĩnh gì này, cô ta chỉ đùa giỡn được mấy người đàn ông các người thôi, người đã chết nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ có thể xác chết vùng dậy gây náo loạn sao?”

“Cô im miệng đi!” Cung Siêu ở bên cạnh đột nhiên quát to, đưa bé gái đứng bên cạnh Vương Tiêu Tiêu sợ quá khóc òa lên.

Vương Tiêu Tiêu thấy vậy lập tức bế đưa bé lên, sau đó uất ức nói: “Cung Siêu, đồ khốn kiếp! Tôi đã ở bên anh nhiều năm như vậy, có chuyện nào mà không suy nghĩ vì anh... Lý Tử Y đã làm gì cho anh chứ? Lúc cô ta còn sống, anh đã không lọt vào mắt cô ta rồi, giờ cô ta đã chết thì lại càng đừng nghĩ nữa!”

Thấy vợ và con gái đều bật khóc, có vẻ Cung Siêu cũng lấy lại được một chút lý trí, gã nhìn Viên Mục Dã bằng ánh mắt âm trầm và nói: “Đây là linh đường của cha tôi, xin anh hãy biết tôn trọng người chết, mời anh đi cho... Nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”

Viên Mục Dã cười khẩy: “Cung Siêu, món nợ giữa chúng ta đã giải quyết xong đâu, đuổi khách nhanh như vậy đâu phải đạo đãi khách chứ?”

Cung Siêu thấy Viên Mục Dã không chịu rời đi, gã bèn xoay người đi về phía cửa định gọi nhân viên an ninh bên ngoài vào đuổi người, không ngờ lúc này cánh cửa bỗng bị một sức mạnh kỳ lạ đóng lại...

Cung Siêu kinh hãi đi đến kéo cửa, nhưng gã phát hiện không thể nào mở ra được. Dưới tình thế cấp bách, gã vội vàng móc điện thoại ra gọi cảnh sát, nhưng Cung Siêu còn chưa kịp bấm gọi thì chiếc điện thoại đã tự động bay ra ngoài, sau đó đập mạnh vào tường rồi vỡ nát.

Cung Siêu hoảng sợ nhìn về phía Viên Mục Dã, gã phát hiện từ đầu đến cuối Viên Mục Dã đều đứng yên tại chỗ và nhìn chăm chăm vào gã.

“Anh... Rốt cuộc thì anh là ai?” Cung Siêu run rẩy hỏi.

Viên Mục Dã cười, cậu quay người đi đến trước mặt Vương Tiêu Tiêu đang run lên vì sợ hãi, cậu nhìn bé gái trong ngực cô ta và nói: “Niếp Niếp ngoan... Cháu hãy ngủ một giấc thật ngon trong lòng mẹ nhé.”

Cô bé lập tức ngừng khóc, sau đó từ từ ngả vào lòng Vương Tiêu Tiêu rồi ngủ thiếp đi.

“Anh muốn làm gì? Anh đã làm gì con gái tôi?” Vương Tiêu Tiêu tái mặt.

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi chỉ muốn cô bé ngủ một giấc, để nó không phải nhìn thấy bộ mặt xấu xí của cha mẹ nó...”

Cuối cùng thì Cung Siêu và Vương Tiêu Tiêu cũng đã biết sự lợi hại của Viên Mục Dã, nếu không phải cậu còn sống sờ sờ và đứng trước mặt họ, chắc hai người đã tưởng rằng mình gặp ma bên trong nhà tang lễ!

“Cung Siêu... Đêm còn dài, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian để tính món nợ này.” Viên Mục Dã nói xong bèn ngồi xuống, bình thản nhìn đối phương.

Lúc này Cung Siêu đã sợ đến mức sắp đái cả ra quần, gã biết đêm nay có thể sẽ không ổn, nhưng gã thật sự không cam lòng nên sắp xếp lại một số câu chữ rồi nói: “Ban đầu là cha tôi đã giấu tôi để thuê sát thủ, đến khi tôi biết cũng đã muộn rồi! Vì vậy mà tôi còn từng cãi nhau với cha và cũng từng hận ông ấy... Nhưng tôi không thể thay đổi được sự thật là Lý Tử Y đã không còn nữa!”

Chương 1034: Chim cùng rừng

Tại sao nghe mấy lời này mà Viên Mục Dã lại cảm thấy quen tai thế nhỉ? Vì nó chẳng khác gì với mấy câu bác trai Lý đã nói. Xem ra người ích kỷ không phải không có tình yêu, chẳng qua khi tình yêu xung đột với lợi ích của bản thân, nó sẽ bị bỏ rơi ngay lập tức...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cười lạnh: “Hôm nay tôi không tính toán món nợ của Lý Tử Y với cậu, đúng như cậu đã nói, việc đó thật sự do cha cậu sắp đặt, bây giờ ông ta đã chết nên món nợ này coi như thanh toán xong... Nhưng hình như các người đã quên một chuyện khác rồi thì phải? Chẳng lẽ Tôn Lôi Lôi không xứng có tên ở đây sao?”

Nghe thấy Viên Mục Dã nhắc lại chuyện này, Cung Siêu nói với vẻ lảng tránh: “Chuyện đó cũng kết thúc lâu rồi, tòa cũng đã tuyên án, nếu anh có bằng chứng thì cứ lấy ra, nếu không có nói gì cũng vô ích...”

Viên Mục Dã buồn cười quá: “Sao thế? Cung Siêu, chẳng lẽ cậu cảm thấy hôm nay tôi đến đây để nói chuyện với cậu về chứng cứ à? Cậu đã va chạm trong xã hội nhiều năm như vậy, sao lại không học được một chút thủ đoạn nào của cha cậu thế?”

Cung Siêu nghe xong lùi về phía sau hai bước rồi vội vàng hỏi: “Anh muốn làm gì? Anh có biết rằng với địa vị của tôi ngày hôm nay, tôi sẽ có rất nhiều cách để diệt trừ anh không. Nhưng tôi là một người làm ăn nên không muốn chém giết, chúng ta có thể tìm một biện pháp giải quyết khiến tất cả đều hài lòng... Tôi cũng có thể bồi thường một khoản tiền cho người nhà của Tôn Lôi Lôi, để bọn họ sống một cuộc sống dễ chịu, anh thấy thế nào?”

“Người nhà? Chẳng lẽ cậu quên rằng người nhà của Tôn Lôi Lôi đã chết hết rồi sao? Nếu thế gian này thật sự có côi âm, cậu cảm thấy cha mẹ Tôn Lôi Lôi ở dưới suối vàng sẽ ham muốn chỗ tiền bản thủ đó của cậu à?” Viên Mục Dã nói xong đột nhiên trở mặt, cậu vung tay lên khiến mấy chiếc bàn trong sảnh bay ra chát thành đồng ở cửa và chắn hết lối ra.

Lúc này, sự bạo ngược trong lòng Viên Mục Dã cũng bị lời nói của Cung Siêu kích thích, dường như có một âm thanh đang liên tục vang lên trong đầu cậu: “Thế giới này là một vòng nhân quả, phải chịu báo ứng là chuyện hiển nhiên. Bọn họ đã giết Tôn Lôi Lôi nhưng không hề cảm thấy hối hận, sau đó vì thoát tội mà lại giết Lý Tử Y... Thứ cặn bã như vậy còn để lại làm gì? Tại sao không giết luôn cả đứa con nhỏ của bọn họ đi, diệt cỏ tận gốc cho xong hết mọi chuyện.”

Nhưng lý trí của Viên Mục Dã vẫn còn, cậu không bị âm thanh ở trong đầu mê hoặc. Viên Mục Dã lắc mạnh đầu để xua tan những suy nghĩ kia, sau đó cậu nhìn Cung Siêu, Vương Tiêu Tiêu và bảo: “Nói thật cho hai người biết, hôm nay trong hai người chỉ một người có thể còn sống, nói đi, ai sẽ đền mạng cho Tôn Lôi Lôi? Hãy nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định... Trên đời này không có thuốc hối hận đâu.”

Sở dĩ Viên Mục Dã nói như vậy là vì cậu đã nhìn thấu tâm tư của hai người này, Viên Mục Dã biết giữa bọn họ chẳng có cái gọi là tình cảm vợ chồng, chẳng qua bọn họ buộc phải đến với nhau vì chuyện năm đó mà thôi...

Nhưng phản ứng của Vương Tiêu Tiêu hơi vượt ra khỏi dự đoán của Viên Mục Dã, cô ta cũng bình tĩnh hơn Cung Siêu một chút: “Viên Mục Dã, anh không cần chia rẽ quan hệ của hai vợ chồng chúng tôi, khắp nơi ở trong nhà tang lễ này đều có camera giám sát, nếu hôm nay anh dám giết người ở chỗ này thì chính anh cũng không thể chạy thoát được đâu!”

Viên Mục Dã nghe xong bèn nghiêng đầu nhìn một chiếc camera giám sát phía trên sảnh của phòng phúng viếng, sau đó cậu đi đến bàn thờ cầm một cây nến, ý định ban đầu của Viên Mục Dã là ném cây nến lên để đập hỏng chiếc camera, không ngờ cậu không khổng chế tốt sức mạnh của tay phải nên đã đập nát chiếc camera...

Cung Siêu thấy vậy mặt cắt không còn hột máu, gã nhìn Viên Mục Dã như nhìn thấy ma vậy. Năm đó khi Lý Tử Y tự sát, Cung Siêu biết rằng trên đời này có rất nhiều người có siêu năng lực, lúc đó gã còn cảm thấy may mắn vì mình không phải là mục tiêu của họ, không ngờ hôm nay, tình huống tương tự lại xảy ra với gã.

Cung Siêu quay đầu và nói với Vương Tiêu Tiêu bằng giọng cầu xin: “Tiêu Tiêu... Trong những năm qua gia đình anh đã đối xử rất tốt với em, vì lợi ích của con chúng ta, em hãy nhận lấy chuyện này đi!”

Đôi phương nghe vậy thì sững sờ, sau đó ngạc nhiên nhìn Cung Siêu và hỏi: “Anh còn nói tiếng người không vậy? Tôi là vợ anh, là mẹ của con gái anh, vậy mà anh lại muốn đẩy tôi ra chết thay cho anh sao?”

Cung Siêu vội vàng giải thích: “Tiêu Tiêu, anh bây giờ không thể chết được! Niếp Niếp vẫn còn nhỏ, mấy lão già trong công ty vẫn đang nhìn chằm chằm, nếu chỉ còn mình em thì sẽ không thể đấu nổi bọn họ đâu... Hơn nữa, hơn nữa Niếp Niếp là con gái, nếu anh chết như thế này, nhà họ Cung sẽ tuyệt hậu!”

Vương Tiêu Tiêu trừng đôi mắt đỏ ngầu mà hỏi: “Cung Siêu... Chẳng lẽ từ trước đến giờ anh chưa từng yêu tôi sao?”

Lúc này, Cung Siêu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của vợ, vì vậy gã cúi đầu nhìn đứa con gái đang ngủ say, miệng nói: “Dù thế nào thì giữa chúng ta vẫn có Niếp Niếp, em hãy nghĩ cho nó... Không có người cha ruột như anh, đám họ hàng trong nhà sẽ khinh thường nó mất? Chỉ có anh còn sống thì mới bảo đảm Niếp Niếp vĩnh viễn không cần lo lắng.”

Vương Tiêu Tiêu đột nhiên bật cười, như thể cô ta đang cười nhạo người đàn ông mà cô ta đã dùng mọi cách để có được, nhưng khi đối diện với sống chết, anh ta lại không hề ngần ngại mà đẩy cô ta lên phía trước... Nhưng nghĩ lại thì cũng hợp lý, Cung Siêu là một gã đàn ông mà đến cả người con gái mình yêu cũng có thể hy sinh, thì nói gì đến Vương Tiêu Tiêu chỉ là người vợ phải tới với nhau do ép buộc chứ?

Viên Mục Dã thờ ơ nhìn đôi “chim cùng rừng” này, xem ra Cung Siêu từ đầu đến cuối chỉ là một kẻ khốn nạn, còn Vương

Tiêu Tiêu thì luôn sống trong tưởng tượng của chính mình, bây giờ khi tỉnh lại, cô ta bỗng phát hiện tình yêu của chồng mình chỉ là một trò đùa.

Lúc này, Vương Tiêu Tiêu chậm rãi ngừng cười, sau đó bình thản nhìn Viên Mục Dã, cô ta nói: “Thật sự là một người trong số chúng tôi chết thì chuyện này sẽ hoàn toàn kết thúc sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên, tôi luôn nói là giữ lời...”

Sau khi Vương Tiêu Tiêu có được câu trả lời mà mình muốn, cô ta nói với giọng nhẹ nhõm: “Thật ra mấy năm qua chúng tôi cũng sống rất mệt mỏi, mặc dù chúng tôi không bị pháp luật trừng phạt, nhưng linh hồn luôn phải chịu đựng sự giày vò. Năm đó chúng tôi và mấy người Ngô Triển Bằng đã từng là bạn thân, nhưng bây giờ lại không hề liên lạc với nhau nữa. Bởi vì chúng tôi đều sợ rằng khi nhìn thấy nhau thì lại nghĩ đến chuyện kia. Đúng vậy... Mấy người chúng tôi nên chịu trách nhiệm vì cái chết của Tôn Lôi Lôi, nhưng năm đó chúng tôi đều là những đứa trẻ chưa trưởng thành nên không nghĩ rằng trò đùa ác ý đó sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng đến thế. Nếu như có thể quay ngược thời gian, tôi nhất định sẽ không mắc phải sai lầm ngu ngốc như vậy nữa! Mặc dù những năm gần đây trông tôi sống rất sung sướng, nhưng sau lưng thế nào chỉ có tôi là hiểu rõ nhất, cha chồng tôi cho tôi cưới con trai ông ta, chính là vì muốn ràng buộc số phận chúng tôi lại với nhau, bởi vì theo quan điểm của ông ta, chỉ có như vậy mới diệt trừ được hết hậu họa.”

Chương 1035: Cảnh cáo báo thù

Nói đến đây, Vương Tiêu Tiêu nhìn con gái đang ngủ say với vẻ thương hại: “Thật ra từ khi có Niếp Niếp, tôi đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, Cung Siêu có yêu tôi hay không không quan trọng, chỉ cần con gái của tôi bình an lớn lên là được... Thật ra khi người phụ nữ đạt đến độ tuổi nhất định, họ sẽ phát hiện những thứ mình khát vọng lúc còn trẻ là rất buồn cười.”

Viên Mục Dã nghe Vương Tiêu Tiêu nói xong thì hiểu đã có chuyện gì xảy ra, cậu bèn trầm giọng, nói: “Nếu cô đã hiểu hết mọi chuyện, vậy tôi cũng không phí lời nữa... Tôi cũng không làm khó hai người, các người hãy tự xử lý đi!”

Sau khi nói xong, Viên Mục Dã bế cô bé con đang ngủ say lên rồi vung mạnh tay, đám bàn ghế chặn ở cửa trong nháy mắt sụp xuống và để lộ ra lối đi.

Vương Tiêu Tiêu khẩn trương hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Viên Mục Dã đi ra mở cửa, sau đó nghiêng đầu nói với Vương Tiêu Tiêu và Cung Siêu ở phía sau: “Yên tâm đi, tôi sẽ không làm hại cô bé, nhưng hôm nay chỉ có một người trong số hai người được sống rời khỏi cánh cửa này... Nếu không tôi sẽ tự mình ra tay đấy.”

Vào lúc cánh cửa đóng lại, một con dao găm bay đến rồi rơi thẳng xuống trước mặt Vương Tiêu Tiêu và Cung Siêu...

Khi Viên Mục Dã đưa cô bé ra sảnh ngoài, một nhân viên bảo vệ từ phía đối diện đi đến, anh ta thấy cánh cửa phòng phung viếng của nhà họ Cung đóng chặt thì lấy làm lạ, hỏi: “Tại sao lại đóng cửa? Người nhà đã đi rồi sao?”

Viên Mục Dã ngăn nhân viên bảo vệ lại và nói: “Ngài Cung và vợ muốn nghỉ ngơi riêng trong đó một lúc, họ hy vọng không bị ai quấy rầy...”

Nhân viên bảo vệ liếc mắt nhìn Niếp Niếp đang ngủ say trong lòng Viên Mục Dĩ, anh ta tưởng cậu là người thân của hai vợ chồng Cung Siêu, vì vậy anh ta không nói gì nữa mà quay trở lại vị trí của mình ở cuối hành lang rồi ngồi xuống.

Lúc này, Viên Mục Dĩ nhìn thoáng qua cô bé con trong lòng mình, cô bé này trắng trẻo xinh xắn, tiếc rằng con đường trưởng thành của cô bé chắc chắn sẽ gặp ghềnh... Nhưng cuộc đời của ai mà chẳng có sự tiếc nuối chứ? Hơn nữa, xuất thân của cô bé đã tốt hơn người thường gấp nghìn lần, cho dù thiếu thốn tình cảm thì cũng sẽ có rất nhiều họ hàng thân thích muốn nuôi cô bé, không biết bé gái này còn đắt giá hơn bao nhiêu lần so với Viên Mục Dĩ và Diệp Dĩ Ngụy lúc còn nhỏ.

Một lúc lâu sau, cánh cửa sảnh phúng viếng bỗng bị mở ra từ bên trong, Vương Tiêu Tiêu toàn thân đầy máu bước ra khỏi đó, Viên Mục Dĩ không ngờ một người trông có vẻ khỏe mạnh như Cung Siêu lại thua một người phụ nữ, thật sự là rất bất ngờ...

Nhân viên bảo vệ giật mình khi nghe thấy âm thanh mở cửa nên chạy tới xem, anh ta lập tức sững sờ, khi anh ta chạy vào sảnh phúng viếng và nhìn thấy Cung Siêu đang nằm dưới đất thì bị dọa đến mức suýt ngồi bệt xuống đất.

Đêm hôm đó, rất nhiều phóng viên của các tòa báo chuẩn bị đưa tin về tang lễ của Cung Trạch Đào trên trang báo ngày hôm sau bỗng nhận được một tin tức khiến họ phải há hốc mồm kinh ngạc, đó là Cung Siêu, chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn họ Cung đã bị vợ là Vương Tiêu Tiêu đâm chết tại linh đường của cựu chủ tịch Cung Trạch Đào!

Nghe nói khi cảnh sát đưa Vương Tiêu Tiêu đi, họ phát hiện điện thoại di động của cô ta đã gửi đi một tin nhắn nhóm, nội dung của tin nhắn cũng hơi khó hiểu, nó chỉ có một câu: “Bảo ứng đến rồi, không ai trong số các người có thể chạy thoát.”

Những người nhận được tin nhắn ngắn ngủi này không phải ai khác, mà chính là mấy người Ngô Triển Bằng năm đó đã làm chuyện ác cùng vợ chồng Cung Siêu. Thật ra tin nhắn này là do Viên Mục Dĩ bảo Vương Tiêu Tiêu gửi, bởi vì cậu bây giờ không có thời gian đi tìm từng người một, nhưng Viên Mục Dĩ lại không muốn dễ dàng tha cho bọn họ, vì vậy cậu mượn

cái miệng của Vương Tiêu Tiêu để đưa ra lời cảnh cáo báo thù, Viên Mục Dã muốn đám người đó phải cả đời sống trong sợ hãi và không được bình an...

Đoàn Phong nhìn tin tức trong tivi mà vẻ mặt trở nên âm trầm, trong lòng anh cũng đoán được bảy, tám phần. Trước đó khi Viên Mục Dã từ chối quay về cùng đám người Thạch Lỗi, Đoàn Phong đã biết rằng cậu có chuyện còn chưa làm xong. Nhưng anh ta không ngờ đó lại là vụ án năm xưa.

Về vụ án của Lý Tử Y, Đoàn Phong và lão Lâm nắm khá rõ, bởi vì nếu không có chuyện đó, Viên Mục Dã sẽ không tiến vào số 54 và trở thành một thành viên trong số họ...

Lúc này, Viên Mục Dã vừa từ bên ngoài trở về, cậu thấy mọi người đang xem tin tức buổi tối, cả đám đều cười nói vui vẻ, chỉ có mỗi Đoàn Phong là sắc mặt không tốt, Viên Mục Dã hiểu ngay tại sao anh ta lại như vậy.

Trương Khai thuận miệng hỏi: “Mấy ngày nay anh bận việc gì à? Tôi chẳng thấy bóng dáng anh đâu cả?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Chẳng phải tôi sắp phải đi sao, không biết bao giờ mới quay lại, vì vậy hai ngày này tôi muốn đi một vòng quanh thủ đô...”

Trương Khai trách móc: “Sao anh không nói sớm để bọn tôi đi cùng!”

Viên Mục Dã lúng túng: “Tôi thấy mọi người đều bận việc, nên tôi ngại làm phiền mọi người...”

Không ngờ lúc này Đoàn Phong lại hừ một tiếng rồi nói: “Trương Khai... mấy ngày nay Viên có việc riêng cần giải quyết, cậu đừng xen vào làm gì.”

Viên Mục Dã cười gượng: “Cũng không phải việc riêng quá quan trọng, ngày mai tôi định về cùng đám người Thạch Lỗi.”

Đại Quân ngạc nhiên: “Gấp thế? Sao cậu bảo sẽ ở lại hơn một tuần? Mới được có vài ngày thôi mà?”

Viên Mục Dã vốn còn định giải thích vài câu, không ngờ Đoàn Phong lại nói: “Tốt nhất là về sớm, về muộn có khi lại có chuyện.”

Cả đám đều kinh ngạc, sau đó thì nhau nhìn Đoàn Phong, không biết anh ta có ý gì. Đoàn Phong thấy thế thì bật cười và nói: “Về sớm trả nợ sớm đi! Nếu không đến lúc nào Viên mới trở lại được?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “À phải... Suýt nữa thì quên mất tôi vẫn còn là một con nợ.”

Đêm đó Viên Mục Dã không về nhà mà ngủ tại ký túc xá số 54, bởi vì cậu cảm thấy mình phải trò chuyện với Đoàn Phong một chút...

“Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc rồi phải không? Rốt cuộc thì cậu muốn làm gì? Tại sao lại phải vội vàng giải quyết mọi chuyện cũ năm xưa như vậy chứ? Chẳng lẽ cậu định ở mãi bên chỗ Thạch Lỗi sao?” Đoàn Phong tức giận hỏi.

Viên Mục Dã thở dài: “Làm sao có thể chứ? Chỉ là tôi cảm thấy vạn vật vô thường, có rất nhiều chuyện nếu cứ để đấy không làm, thì rất có thể sẽ không bao giờ có cơ hội để làm. Bây giờ giải quyết được cả hai chuyện đó, tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều!”

Đoàn Phong nghi ngờ hỏi: “Cậu thật sự nghĩ như vậy sao?”

Viên Mục Dã mỉm cười bất đắc dĩ: “Nếu không thì sao?”

Đoàn Phong nghi ngờ nói: “Mấy ngày qua mắt phải của tôi cứ nháy liên tục, tôi luôn cảm thấy có chuyện gì đó sẽ xảy ra... Viên, cậu có chuyện gì giấu tôi đúng không?”

Chương 1036: Bóng mờ

Viên Mục Dã bật cười: “Tôi có gì để giấu anh chứ... Trước đó tôi cũng đã thẳng thắn nói chuyện kia cho anh rồi mà.”

Đoàn Phong tức giận: “Cậu đây, nhiều lúc rất muốn ăn đòn! Cậu luôn thích giữ tâm sự ở trong lòng, nếu gặp vấn đề, cùng nhau giải quyết không tốt sao?”

Viên Mục Dã cũng không muốn phản bác bất cứ điều gì, cậu chỉ cười bất đắc dĩ: “Biết làm sao được, tính cách của tôi trời sinh đã giống cái hũ nút rồi...”

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã cũng muốn thương lượng với Đoàn Phong, nhưng vấn đề là chuyện này rất khó giải quyết. Thời gian trước vì chuyện chữa lành vết thương cho Viên Mục Dã đã khiến mọi người quá vất vả rồi, vì vậy Viên Mục Dã thật sự không muốn mấy người Đoàn Phong lại phải trải qua cảm giác tuyệt vọng đó một lần nữa.

Nếu đã như vậy, thà rằng Viên Mục Dã tự mình kết thúc mọi chuyện, nhưng trước đây cậu nhất định phải tìm được K Bích...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cười nói với Đoàn Phong: “Thời gian không còn sớm nữa, anh mau đi nghỉ đi!”

Với sự hiểu biết của Đoàn Phong với Viên Mục Dã, anh ta biết rõ cái tên này đang có chuyện gì đó giấu mình, nhưng theo suy nghĩ của Đoàn Phong, chắc Viên Mục Dã chỉ muốn tiếp tục điều tra về K Bích... Đoàn Phong tự nhủ có mình bắt tay với Thạch Lỗi, chuyện này chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Sau khi Viên Mục Dã quay về phòng, cậu nằm trần trọc trên giường không thể ngủ được, trong lòng Viên Mục Dã cũng biết rằng sau khi đi về cùng Thạch Lỗi, đối phương sẽ giám sát cậu rất chặt, và cậu sẽ rất khó qua mặt được Thạch Lỗi để đi tìm K Bích.

Không ngờ trong lúc đang suy nghĩ, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy bỏng rát ở cánh tay phải, cậu vội vàng bật đèn lên kiểm tra, và thấy một vết đỏ tươi bắt đầu từ cổ tay phải đang bò đến khuỷu tay...

Cảm giác bỏng rát quá chân thật, nó giống một sợi dây xích màu đỏ đang buộc chặt vào cánh tay phải của Viên Mục Dã, và khiến cậu đau đến toát mồ hôi. Viên Mục Dã vội vàng xuống giường vào phòng vệ sinh xả nước cho hạ nhiệt độ.

Nhưng khi Viên Mục Dã đi ngang qua tấm gương ở hành lang, cậu bỗng nghe thấy một tiếng cười quen thuộc, Viên Mục Dã lập tức dừng lại và nhìn vào trong gương, cậu thấy Diệp Dĩ Ngụy đang nhìn mình bằng vẻ mặt u ám và ánh mắt đầy mỉa mai...

Viên Mục Dã nghiêm nghị hỏi: “Anh cười gì thế?”

Đôi phương nói với giọng chế giễu: “Sức mạnh của con người thật sự quá nhỏ bé... Thật ra cậu có thể được coi là một nhân vật rất mạnh trong con người rồi, nhưng cậu vẫn không thể nào đuổi tôi ra khỏi cơ thể được đâu. Thật ra chúng ta có thể hợp tác, tôi sẽ giúp cậu báo thù, và cậu cũng có thể giúp tôi sống lại, tại sao lại không làm chứ?”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Tôi luôn thích tự mình làm những việc của riêng mình chứ không thích nhờ vả người khác. Anh thật sự có thể nhìn được trí nhớ của tôi thì sao chứ? Tôi không thể đuổi anh đi, nhưng anh cũng không thể khống chế được tôi. Tôi khuyên anh nên thành thật một chút, có như vậy hai chúng ta mới có thể hòa thuận, nếu không... Tôi không ngại kéo theo anh cùng chết đâu.”

Dây leo tinh nghe xong cười lắc đầu: “Cậu không lừa được tôi đâu... Sao cậu có thể tìm đến cái chết trước khi báo thù cho Diệp Dĩ Ngụy chứ?” Nói đến đây, anh ta bỗng giơ tay phải lên và bảo: “Bây giờ thứ bị phong ấn trong cánh tay phải của cậu chỉ là một chút xíu sức mạnh của tôi thôi, có phải nó mạnh hơn nhiều so với sự tưởng tượng của cậu không? Chỉ cần cậu đồng ý, cậu sẽ thu được sức mạnh lớn hơn gấp trăm nghìn lần, đến lúc đó trên đời này sẽ không còn ai ngăn cản được cậu, cậu có thể làm mọi thứ mà mình muốn, miễn là cậu nghĩ đến... Tôi có thể giúp cậu đạt được điều đó.”

Viên Mục Dã nhìn kẻ mang khuôn mặt Diệp Dĩ Ngụy và đang cố tình nói những lời dễ dụ dỗ cậu, trong lòng Viên Mục Dã bỗng bùng lên một ngọn lửa vô danh, cậu bèn hét lên một tiếng “Cút” với chiếc gương, sau đó đâm nát nó.

Đoàn Phong đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh này mà ngăn người tại chỗ...

Thật ra ngay từ lúc đầu khi Viên Mục Dã nói chuyện với bóng ma trong gương, Đoàn Phong cũng vừa từ phòng tắm đi ra. Kết quả là anh ta nhìn thấy Viên Mục Dã đứng nói một mình trước gương, chuyện này khiến Đoàn Phong giật nảy mình, anh ta còn tưởng đó là di chứng của việc tách bỏ trí nhớ.

Nhưng Đoàn Phong quan sát một lúc thì lại cảm thấy giọng điệu của Viên Mục Dã giống như đang nói chuyện với ai đó, mãi đến khi Viên Mục Dã găm lên rồi đập vỡ chiếc gương, Đoàn Phong mới phải bước đến kiểm tra tình hình, anh ta thấy cú đâm của Viên Mục Dã chẳng những đập vỡ tấm gương mà còn đục một lỗ tròn trên bức tường phía sau...

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân, Viên Mục Dã lập tức định thần lại, cậu nhận ra mình đã lỡ tay đánh nát tấm gương, trong lúc nhất thời Viên Mục Dã không biết phải làm gì và giải thích như thế nào với Đoàn Phong.

Có thể là sắc mặt của Viên Mục Dã quá tái nhợt nên Đoàn Phong không hỏi câu gì, anh ta chỉ vừa cười vừa nói: “Đêm hôm khuya khoắt cậu không ngủ được đi trút giận lên cái gương này làm gì! Nhưng đúng là cái gương này đặt không đúng chỗ thật, có vài lần tôi đi vệ sinh buổi đêm cũng giật mình bởi chính mình ở trong gương!”

Lúc này, những người khác cũng nghe thấy tiếng động nên chạy ra, sau đó tất cả đều ngơ ngác nhìn mảnh vỡ của chiếc gương trên mặt đất, Trương Khai là người chạy đến cuối cùng lại càng ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì xảy ra thế, tại sao cái gương lại vỡ?”

Đoàn Phong xua tay với bọn họ: “Không có gì đâu, vừa rồi tôi không cẩn thận nên va vào rồi làm vỡ nó, cứ để tôi dọn dẹp chỗ này là được, mọi người về ngủ đi!”

“Mọi người” mà Đoàn Phong vừa nói đương nhiên bao gồm cả Viên Mục Dã, cậu ngăn người nhìn Đoàn Phong nhưng đối phương cũng không nói gì, anh ta chỉ khẽ đẩy Viên Mục Dã một cái để cậu nhanh đi về phòng.

Sau khi về phòng, Viên Mục Dã đã hoàn toàn bình tĩnh lại, cậu cúi đầu nhìn cánh tay phải của mình và phát hiện đường gân màu đỏ đã biến mất từ lúc nào.

Sáng sớm hôm sau, mấy người số 54 dường như đã bàn trước với nhau, bọn họ không hề nhắc gì đến chuyện tối hôm qua, điều này khiến Viên Mục Dã cảm thấy hơi chột dạ, vì vậy cậu vội vàng gọi cho Thạch Lỗi và muốn quay về nước M càng sớm càng tốt.

Nhưng lúc này Thạch Lỗi lại đang xem một đoạn video mà Đoàn Phong gửi cho gã, nhân vật chính trong video chính là Viên Mục Dã vừa nổi điên tối hôm qua...

A Triết ngạc nhiên hỏi: “Tình huống này của cậu ta có bình thường không?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Chắc chắn là không bình thường! Đây rõ ràng là gặp ảo giác, cho dù tác dụng phụ của việc tước bỏ ký ức có nghiêm trọng đến mức nào, thì từ trước đến giờ cậu ta cũng chưa từng xuất hiện tình huống kỳ lạ như thế này.”

A Triết suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy chúng ta phải làm gì? Hay là tranh thủ lúc Viên Mục Dã chưa hoàn toàn mất không chế mà đưa cậu ta trở về! Nếu không có chuyện gì xảy ra thì mấy người chúng ta không đỡ được đâu!”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Viên Mục Dã gọi điện thoại đến: “Tôi xong việc ở đây rồi, và có thể về nước M bất cứ lúc nào.”

Chương 1037: Nhắc xe

Thạch Lỗi thấy vào lúc này Viên Mục Dã lại đưa ra yêu cầu muốn trở về thì cảm giác có chỗ nào đó rất không bình thường, nhưng gã vẫn vừa cười vừa bảo với Viên Mục Dã: “Được, để tôi đặt vé máy bay, sau đó qua đón cậu...”

Sau khi Thạch Lỗi cúp điện thoại, A Triết ở bên cạnh kinh ngạc nói: “Tự cậu ta yêu cầu trở về? Hơi quá khác thường rồi đây!”

Sắc mặt Thạch Lỗi trở nên nghiêm túc, hắn nói: “Khác thường là khác thường thế nào, phải gọi là cực kỳ khác thường mới đúng...”

Trong ký túc xá của số 54, Viên Mục Dã đang thu dọn chỗ hành lý ít đến thăm thương của mình thì Đoàn Phong đi tới, anh ta nói: “Lần này quay trở về đó nhớ phải hết sức cẩn thận...”

Viên Mục Dã vừa nghe vừa ném một bộ quần áo vào trong túi, sau đó cười nói với Đoàn Phong: “Yên tâm đi, tôi biết rồi mà.”

Đoàn Phong đương nhiên nghe ra Viên Mục Dã chỉ nói chiếu lệ, nhưng anh ta cũng không bóc trần mà chỉ thở dài: “Không cần quay về nhà thăm một chút sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Thôi, anh cũng biết thân phận của Lê Thần khá miễn cảm, nếu để bọn Thạch Lỗi nhìn thấy được thì phiền lắm, tên kia vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện năm đó đấy. Khi nào anh rảnh nhớ giúp tôi chạy qua nhìn một chút là được. Mà trước đó tôi cũng đã nói với Lê Thần rồi, nếu gặp phải chuyện gì thì cứ tới tìm anh...”

Đoàn Phong hừ nhẹ: “Sao chẳng thấy cậu tự sắp xếp chuyện của mình rõ ràng như thế nhỉ...”

Viên Mục Dã cười: “Còn chẳng phải là bởi vì có các anh giải quyết giúp tôi những nỗi lo về sau à?”

Đoàn Phong chỉ biết thở dài: “Đúng thế thật... Xem ra sau này không thể quá chiều cậu được! Nhưng có một số chuyện cậu phải nhớ kĩ cho tôi, là nếu gặp được bất cứ chuyện gì không giải quyết được ở bên ngoài, cậu nhất định phải liên hệ với tôi đầu tiên, biết không?”

Viên Mục Dã ngẩn người, sau đó buồn cười quá, nói: “Anh trở nên dài dòng như thế từ khi nào vậy?”

Đoàn Phong tỏ ra bất đắc dĩ: “Chẳng phải tôi sợ mình không nói lời nào là thẳng thắn cậu lại giả vờ khách sáo hay sao?”

Hai người đang nói chuyện thì bỗng có cuộc gọi của Thạch Lỗi, Viên Mục Dã nhìn lướt qua màn hình rồi nhắc ba lô lên và bảo: “Hai người Thạch Lỗi đến rồi, tôi đi đây...”

Đoàn Phong gật đầu: “Đi đi, cả đám kia đều đang ở bên ngoài chờ cậu đấy, dù sao chúng tôi cũng phải tiễn cậu tới cổng chứ hả?”

Viên Mục Dã đi ra ngoài thì thấy đúng là đám Đại Quân đang đứng hết ở ngoài cửa, trên mặt ai nấy đều treo một nụ cười cứng nhắc...

Viên Mục Dã thấy thế bèn trêu: “Trông mấy người kia, sao cười gì mà còn khó coi hơn cả khóc thế?” Nói đến đây, cậu nhìn sang Tăng Nam Nam chẳng có biểu cảm gì và bảo: “Chỉ có con bé Nam Nam này là biểu lộ tự nhiên nhất thôi...”

Tăng Nam Nam nghe cậu nói thế thì thở dài: “Anh Viên... Anh phải giữ gìn sức khỏe đấy.”

Viên Mục Dã nhẹ nhàng xoa đầu Tăng Nam Nam: “Em cũng thế nhé...”

Một đoàn người đưa Viên Mục Dã ra cửa, Thạch Lỗi và A Triết đã chờ sẵn ở bên ngoài. A Triết thấy Viên Mục Dã cuối cùng cũng ra ngoài thì không vui, nói: “Cậu lè mề cái gì thế? Chậm hơn nữa là không kịp lên máy bay đâu đấy!”

Viên Mục Dã bèn xoay người nói với mọi người: “Được rồi, mọi người quay trở về đi!”

Trương Khai bịn rịn: “Đến nơi là anh phải gọi điện thoại về đấy!”

Viên Mục Dã nhẹ gật đầu, cậu đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi xoay người lên xe. Lần này rời đi, đến ngay cả chính Viên Mục Dã cũng không biết mình có còn mạng để về gặp lại bọn họ hay không, nên cậu cảm thấy khá buồn...

Trên đường đi, Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã không nói câu nào, bèn đùa: “Sao thế? Không nhớ xa mấy người bọn họ à?”

Viên Mục Dã cười: “Chắc vậy, đời tôi không có nhiều bạn bè, mấy người bọn họ mặc dù là đồng nghiệp đây, nhưng cũng là bạn của tôi. Trước kia ngày nào cũng làm việc cùng nhau nên chẳng cảm thấy gì, sau này tách ra rồi mới thấy được ở bên nhau thật đáng quý.”

Lúc này, Viên Mục Dã nghĩ đến chuyện có khả năng Đoàn Phong đã đem chuyện cậu khôi phục trí nhớ nói cho Thạch Lỗi biết rồi, thế là cậu thử hỏi: “Đội trưởng Đoàn... không nói gì với anh à?”

Thạch Lỗi pha trò: “Cậu nói Đoàn Phong? Anh ta ghét tôi thế nào không phải là cậu không biết? Anh ta có thể nói với tôi cái gì chứ?!”

Viên Mục Dã chỉ cười mà không lên tiếng, xem như miễn cưỡng chấp nhận cái lý do thoái thác này của Thạch Lỗi, Ai ngờ đúng lúc này gã lại đột nhiên nói sang chuyện khác: “Tại sao tôi cứ có cảm giác, từ khi cậu trở về từ cái thị trấn nhỏ kia, hình như trở nên hơi khác lạ thì phải?”

Viên Mục Dã liếc mắt về phía gã: “Ồ? Khác lạ như thế nào?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Khó tả lắm... có thể nói là một loại cảm giác thôi!”

Viên Mục Dã nghe thế thì cười: “Không phải anh vẫn luôn chỉ nhìn vào số liệu thực tế mà không tin cảm giác sao?”

Thạch Lỗi thở dài: “Chỉ mong là tôi đã suy nghĩ nhiều rồi nhỉ?”

Ai ngờ đúng lúc Thạch Lỗi đang muốn nghiên cứu và thảo luận sâu hơn về vấn đề này với Viên Mục Dã, tài xế xe taxi bỗng đạp chân ga và dừng xe lại. A Triết thấy thế vội nhú mày, hỏi: “Xảy ra chuyện gì à bác tài?”

Lúc này tài xế xe taxi chỉ tay về đằng trước và nói: “Hình như phía trước xảy ra vụ tai nạn, xe tạm thời không đi qua được!”

Thạch Lỗi nghe thế vội nhìn lên phía trước, gã hỏi: “Có thể đi đường vòng qua không?”

Tài xế xe taxi nghĩ một lúc rồi nói: “Được thì được, nhưng hơi xa hơn một chút, tôi sợ sẽ làm trễ chuyến bay của các cậu...”

Ngay khi mấy người bọn họ không biết nên làm gì, thì đột nhiên có tiếng gõ lên cửa kính xe, tài xế xe taxi hạ cửa kính xuống và thấy một người phụ nữ hơn 30 tuổi đang vừa khóc nức nở vừa nói: “Tôi cầu xin các anh giúp đỡ nhấc chiếc xe lên, con gái của tôi bị cuốn vào trong gầm xe rồi!”

Nghe xong, tài xế taxi vội vàng quay đầu nhìn ba người bọn họ, tuy mạng người quan trọng, nhưng dù sao bọn họ cũng đang chuẩn bị ra sân bay để cho kịp chuyến bay, nếu họ không muốn giúp việc này thì người tài xế taxi như anh ta cũng không dám lên tiếng...

Kết quả là Thạch Lỗi còn chưa nói gì, Viên Mục Dã đã đẩy cửa đi xuống. Thạch Lỗi thấy thế đành thở dài, sau đó gọi A Triết cùng xuống giúp đỡ... Nhưng khi đi đến hiện trường tai nạn, tất cả bọn họ đều đờ người.

Vì họ nhìn thấy một chiếc ô tô điện bị biến dạng rất nặng, mắc kẹt dưới gầm một chiếc xe tải hạng trung, mà ghế sau của ô tô điện có một chiếc ghế trẻ em và một bé gái đang bị móc ngược và bị chiếc ghế chẹt lại, chưa rõ sống hay chết...

Cũng không biết có gì trong chiếc xe tải này mà trước đó, một vài người qua đường đã đến giúp đỡ, họ nghĩ cứ nâng chiếc xe tải lên để cứu đứa bé ra ngoài, nhưng đã thử nhiều lần mà không thành công...

Mà cửa sau của thùng hàng này đã bị biến dạng nghiêm trọng do va chạm, cho nên nếu muốn mở cửa để dỡ hàng là điều khó có thể xảy ra.

Với sự tham gia của bốn người Viên Mục Dã, chiếc xe tải thực sự được nâng lên một chút. Nhưng vừa nhấc xe tải lên là Viên Mục Dã đã biết, chỉ với bảy, tám người bọn họ không thể dịch chuyển chiếc xe tải này được...

Chương 1038: Ba Bích

Không ngờ đúng lúc này, bọn họ lại nghe thấy tiếng khóc gào nức nở của một đứa trẻ từ dưới gầm xe tải, khiến người ta thót tim... Còn mẹ của đứa bé liên tục lay lục van xin bọn họ, cầu bọn họ nhanh chóng giải cứu con gái của chị ta.

Trong trường hợp này, nếu nhân lực không thể nâng xe tải lên, thì chỉ có thể đợi lính cứu hỏa đến phá cửa thùng xe, dỡ toàn bộ hàng hóa bên trong xuống rồi mới nâng lên, hoặc là sử dụng máy móc cỡ lớn để trợ giúp.

Nhưng vì xảy ra tai nạn nên bị tắc đường, vì thế mà lính cứu hỏa đang phải vác theo thiết bị rồi chạy bộ đến đây. Nhưng tiếng của đứa trẻ bên dưới gầm xe dường như càng ngày càng nhỏ, sắp tắt thở đến nơi.

Vì thời gian eo hẹp, Viên Mục Dã sợ cô bé con dưới gầm xe không thể đợi lâu như vậy, mà cùng lúc đó, mẹ của đứa trẻ còn đang liên tục quỳ lay mọi người, cầu xin mọi người hãy thử lại lần nữa...

Lúc này, bên cạnh lại có bốn người nữa chạy tới hỗ trợ, thế là Viên Mục Dã nói với mọi người: “Hãy thử lại lần nữa... và cố gắng đưa cô bé ra khỏi gầm xe trước đã!”

Nghe xong, nhóm người cùng căng sức nhấc xe lên lần nữa, nhưng cho dù đã có thêm bốn người nữa thì lần đầu tiên họ vẫn không nhấc lên được. Viên Mục Dã nghe thấy tiếng van xin của người phụ nữ mà trong lòng cũng sốt ruột. Nhưng khi cố gắng lần thứ hai, cậu đột nhiên cảm thấy cánh tay phải nóng ran, ngay sau đó chiếc xe tải bị một sức mạnh rất lớn lật tung...

Những người tốt bụng khác đến nâng xe đều ngẩn ra một lúc, chiếc xe tải trước đó còn không thể nhấc lên được lại đột nhiên bật ra. Đến ngay cả Thạch Lỗi vốn luôn bình tĩnh cũng hơi nheo mắt lại, mặt nghi ngờ nhìn về phía những người này.

Viên Mục Dã là người có phản ứng đầu tiên, cậu bước nhanh tới xem đứa trẻ, may mắn là chiếc xe ô tô điện mặc dù bị biến dạng rất nặng nhưng vẫn chừa một khoảng trống cho đứa trẻ, nhờ thế mà đứa bé chỉ bị một số vết xước ở trên mặt.

Sau khi được ôm lại con, mẹ của đứa trẻ rồi rít cảm ơn mọi người. Lúc này lính cứu hỏa và cứu thương cũng chạy tới, mấy người Viên Mục Dã thấy họ không có việc gì nên vội vàng cùng tài xế taxi quay trở lại xe để tiếp tục đi tới sân bay...

Khi ba người Viên Mục Dã đến sân bay, trên loa đã bắt đầu gọi người lên chuyến bay, cả ba người đều chỉ mang theo có một cái ba lô, nên có thể nhanh chóng lên máy bay sau khi vượt qua kiểm tra an ninh.

Hành trình sau đó suôn sẻ hơn rất nhiều, Viên Mục Dã bắt đầu ngủ sau khi máy bay cất cánh, và ngủ thẳng một mạch cho đến lúc máy bay hạ cánh... Thực ra, không phải cậu muốn ngủ, mà là kể từ sau khi cánh tay phải của cậu phát ra sức lực mạnh mẽ, cậu luôn có cảm giác rất buồn ngủ, và phải ngủ một giấc để đầu óc được tỉnh táo.

Sau khi ba người xuống máy bay, Viên Mục Dã đưa ba lô cho A Triết và bảo: “Các anh chờ tôi một chút nhé, bụng tôi khó chịu quá...”

Khi ấy Thạch Lỗi và A Triết cũng không nghĩ nhiều, họ quay người đi đến phòng chờ VIP, trong lúc đó A Triết còn gửi một tin nhắn cho Viên Mục Dã, bảo cậu đi vệ sinh xong thì qua phòng chờ của sân bay. Ai ngờ, hai người họ đợi nửa ngày mà vẫn không thấy bóng dáng Viên Mục Dã đâu.

Giờ Thạch Lỗi mới nhận ra có điều gì đó không ổn nên vội vàng sai A Triết vào nhà vệ sinh tìm người. Còn lúc này, Viên Mục Dã đã thay một bộ đồ khác, rút điện thoại di động thường dùng đi rồi lẩn vào trong đám đông...

Không bao lâu sau, A Triết chạy trở về với vẻ mặt u ám, gã nói: “Tôi đã lục soát tất cả các nhà vệ sinh trong sân bay, thậm chí cả nhà vệ sinh nữ, nhưng đều không có! Tên kia tắt luôn cả điện thoại di động rồi...”

Thạch Lỗi nghe A Triết báo cáo xong liền lập tức bấm một dãy số, cuộc gọi vừa được kết nối đã nghe thấy giọng của Đoàn

Phong truyền tới từ bên trong: “Không sao, tôi đi theo cậu ấy rồi!”

Thạch Lỗi thở phào nhẹ nhõm, gã nói: “Chắc cậu ta đã vứt cả điện thoại và thẻ đi rồi, giờ tôi không có cách nào định vị được vị trí của cậu ta...”

Đoàn Phong khẽ hừ nhẹ: “Tôi biết ngay các anh không đáng tin cậy mà, vừa rồi cậu ấy thay một bộ quần áo khác ở trong nhà vệ sinh, vừa đi ra ngoài cái là ném ngay điện thoại vào thùng rác.”

Thạch Lỗi nghe vậy cũng không phản bác gì, mà trầm giọng nói: “Anh đi theo trước đi, có chuyện gì thì gọi cho tôi...” Nói xong gã liền cúp điện thoại với vẻ mặt khó coi.

Do hành vi của Viên Mục Dã mấy ngày hôm nay thực sự quá khác thường, cho nên Đoàn Phong đã bàn bạc với Thạch Lỗi và A Triết để họ đưa Viên Mục Dã về nước M trước, còn bản thân anh ta thì đi theo phía sau ba người bọn họ, theo dõi mọi hành động của Viên Mục Dã bất cứ lúc nào. Làm như vậy để tránh phát sinh ra bất kỳ biến cố gì...

Chỉ là không ai trong số họ ngờ được rằng Viên Mục Dã sẽ ném lại Thạch Lỗi và A Triết ngay khi cậu vừa xuống máy bay! Cũng may có Đoàn Phong vẫn luôn nhìn chăm chăm Viên Mục Dã, nhờ thế mới không làm mất dấu cậu... Mà cũng nhờ Đoàn Phong đi theo đằng sau Viên Mục Dã, chứ nếu đổi thành một người khác thì đã bị cậu phát hiện từ lâu rồi.

Sau khi bỏ rơi hai người Thạch Lỗi, Viên Mục Dã mua một thẻ sim điện thoại di động tạm thời ở sân bay, nhét nó vào một chiếc điện thoại cũ chỉ có thể gọi điện và nhắn tin, sau đó gọi tới một dãy số...

“Xin chào...” Một giọng nói hơi non nớt phát ra từ tai nghe.

Viên Mục Dã hắng giọng, nói: “Là tôi...”

Đối phương hưng phấn nói: “Ông chủ?! Cuối cùng anh cũng liên hệ với tôi rồi!”

“Tôi gửi cho cậu một địa chỉ, mười giờ tối đến tìm tôi...” Nói xong, Viên Mục Dã cúp điện thoại luôn.

Người bên kia tên Trịnh Tiểu Long, là một tay chuyên cung cấp tin tình báo, mấy năm nay Viên Mục Dã vẫn luôn bí mật lấy được một chút tin tức có liên quan tới K Bích ở chỗ cậu chàng này, tuy có đôi khi không được chính xác lắm, nhưng chắc chắn là tin thật...

Sau khi liên hệ với Trịnh Tiểu Long, Viên Mục Dã chạy tới một ngôi nhà an toàn mà ngay cả Thạch Lỗi cũng không biết. Viên Mục Dã đã thuê mười căn nhà an toàn như thế này ở nước M, và trả tiền thuê mười năm trong một lần, vì để đề phòng trường hợp khẩn cấp.

Trời tối, Đoàn Phong theo đuôi Viên Mục Dã tới một khu nhà trệt, một lúc sau thì thấy một cậu thanh niên ăn mặc giống học sinh cấp ba cũng bước vào trong nhà...

“Ông chủ! Trong khoảng thời gian này anh đi đâu vậy! Tôi tra được một thông tin quan trọng, nhưng không thể nào liên hệ được với anh!” Trịnh Tiểu Long phàn nàn.

Viên Mục Dã thở dài: “Tóm lại là dài lắm, mau nói cho tôi biết những gì cậu đã điều tra được...”

Trịnh Tiểu Long lấy ra một chiếc máy tính từ trong ba lô, sau một vài thao tác cậu ta đặt máy tính ở trước mặt Viên Mục Dã và nói: “Gã này chính là Ba Bích của tổ chức Thâm Tiềm. Cách đây một thời gian, người ta tìm thấy xác gã ở phía dưới một cây cầu vượt, tôi đoán là bên trong gia tộc Bích đang xảy ra nội chiến, Ba Bích bị K Bích xử lý.”

Viên Mục Dã cau mày, nói: “Sau đó thì sao? Đừng nói với tôi rằng thời gian dài như vậy mà cậu chỉ điều tra được một chút chuyện như thế nhé?”

Trịnh Tiểu Long cười gian: “Tất nhiên là không rồi! Mặc dù gã Ba Bích này đã chết, nhưng gã vẫn còn một cô tình nhân. Theo cô này nói thì trước khi Ba Bích chết đã từng thường xuyên đi tới một nơi gọi là đảo Ngô Châu, còn nói với cô ta rằng nếu việc lần này thành công, gã có thể trở thành người đứng thứ hai trong gia tộc, đến lúc đó gã sẽ cho cô ta một cuộc sống sung sướng!”

Chương 1039: Đảo Ngô Châu

Viên Mục Dã thắc mắc: “Điều này có nghĩa là gì?”

Trịnh Tiểu Long cười nói: “Anh cứ nghe tôi nói hết đã. Tôi đã điều tra đảo Ngô Châu này rồi, đây là một hòn đảo nhỏ thuộc sở hữu tư nhân, ở trên đảo có một trung tâm y tế cao cấp... Ba Bích là tay buôn ma túy, không có việc gì thì tới trung tâm y tế làm cái gì? Chẳng lẽ lại đi làm từ thiện à?!”

Viên Mục Dã nghe xong thì rơi vào trầm tư, sức khỏe của K Bích vẫn luôn không tốt, trải qua chuyện lần trước chắc càng trở nên tồi tệ hơn... Chẳng trách mấy năm nay cậu có tìm thế nào cũng không thấy lão ta, hóa ra là lão vẫn luôn trốn trên cái đảo Ngô Châu kia!

“Thế nào ông chủ, đây có được coi là thông tin quan trọng không?!” Trịnh Tiểu Long nịnh nọt.

Viên Mục Dã gật đầu: “Có quan trọng hay không thì còn phải lên đảo kiểm tra tình hình đã... Cậu tiếp tục giúp tôi tìm hiểu xem cơ sở chữa bệnh kia chủ yếu chữa trị những loại bệnh gì? Và ông chủ đứng phía sau là ai?”

Trịnh Tiểu Long đi rồi, Viên Mục Dã còn một mình chìm vào hồi ức. Lúc ấy cậu bị thương rất nặng và được cứu về nên không hề biết Diệp Dĩ Ngụy được chôn ở đâu. Mặc dù sau đó cậu đã tìm mọi cách tìm kiếm, nhưng vẫn luôn bị gia tộc Bích cản trở. Cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì...

Trước kia Viên Mục Dã còn thường xuyên tự hỏi, nếu có một ngày mình báo thù được cho Diệp Dĩ Ngụy thì phải đến chỗ nào để thông báo cho anh ta biết tin tức tốt này đây? Nhưng bây giờ cậu đã không cần phải lo lắng vì vấn đề này nữa, bởi vì lúc ấy chắc cậu cũng đã xuống suối vàng gặp mặt Diệp Dĩ Ngụy rồi nhỉ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nhìn xuống cánh tay phải của mình và không khỏi nhớ lại tình huống xảy ra khi cứu bé gái

trước đó. Vì hiện trường tai nạn lúc ấy rất hỗn loạn, lại có nhiều người đến nâng xe tải lên, cho nên không có ai phát hiện ra sự dị thường của cậu... Nhưng trong lòng Viên Mục Dã lại biết rõ thứ sức mạnh cực lớn đột nhiên lật tung xe hàng kia lên là từ đâu tới.

Sau nửa đêm, Viên Mục Dã thay một bộ quần áo mới được đề sẵn trong nhà an toàn, cậu đeo thêm chiếc mắt kính không gọng, nhìn qua trông giống như một nhân viên văn phòng vừa trở về nhà sau giờ tăng ca, và kiểu ăn mặc này đặc biệt phù hợp với thân phận giả cậu dùng cho căn nhà an toàn này.

Đi cùng Thạch Lỗi nhiều năm như vậy, cậu không học được nhiều thứ khác, nhưng loại chuyện làm thế nào để chừa đường rút lui cho mình thì làm nhiều thành quen. Cậu đã thả mười cái thân phận giả vào trong mười căn nhà an toàn này, để giúp cậu có thể thuận tiện thay đổi quần áo, và biến mất trong đám đông...

Cách đó không xa, Đoàn Phong đội mũ lưỡi trai màu đen nhìn thấy đèn trong căn nhà an toàn đột nhiên tắt ngúm, lại tưởng rằng Viên Mục Dã mệt mỏi cả một ngày trời nên muốn đi ngủ? Nhưng rồi anh ta lại thấy Viên Mục Dã đã đổi một bộ quần áo khác, đang lặng lẽ đi ra ngoài và tới lề đường bắt taxi.

Sau khi lên xe taxi, Viên Mục Dã báo địa chỉ cho tài xế, đôi phương nghe xong thì hơi kinh ngạc, nói: “Không có phà nào đến bến vào giờ này đâu.”

Viên Mục Dã cười: “Gia đình tôi muốn ăn ít hải sản, tôi nghe nói ngư dân thường mang hàng bắt được đi bán vào lúc rạng sáng, cho nên định qua đó mua một ít hải sản tươi sống...”

Tài xế nghe cậu nói thế thì gật gù, nói: “Không ngờ cậu cũng biết hàng đấy. Thật ra có rất nhiều khách sạn cao cấp đều đến đó mua buôn hải sản. Rõ ràng là chỉ có mấy chục một cân tôm hùm thôi, nhưng khi bê lên bàn cho khách cũng phải chặt chém cả trăm, cả nghìn. Còn những người đi làm công như chúng ta thì chỉ có thể tự đi ra bến mua mà thôi!”

Khi Viên Mục Dã đến bến tàu, cậu trông thấy rất nhiều thuyền đánh cá đang cập bến và dỡ hàng, cậu bèn bước tới nói chuyện với một ông già đeo găng tay màu đỏ: “Chú ơi, cháu muốn hỏi ở bến tàu này có phà nào đến đảo Ngô Châu không?”

Ông già nghe thấy thế thì nhìn Viên Mục Dã từ trên xuống dưới và nói: “Cậu đến đó làm gì? Đây là nơi đám người giàu hay lui tới, muốn lên đảo phải có thuyền riêng, chứ lấy đâu ra phà đi đến đó?”

Viên Mục Dã giả vờ giật mình: “Không có phà? Vậy cư dân trên hòn đảo đó ra ra vào vào bằng cách nào ạ...?!”

Ông già lắc đầu: “Đảo Ngô Châu đã được một tay nhà giàu mua lại từ 20 năm trước, mấy chục hộ dân sống trên đảo cũng vui vẻ chuyển vào thành phố sống sau khi cầm được tiền bồi thường... Hiện giờ trên đảo chỉ có một bệnh viện dành cho người có tiền, người bình thường đừng nói là vào bệnh viện xem bệnh, đến ngay cả hòn đảo đây cũng không đặt chân lên được!”

Viên Mục Dã nghe vậy thì tỏ ra hơi sốt ruột, nói: “Sáng mai cháu phải lên đảo để xin vào vị trí hành chính trong bệnh viện, không có phà thì làm sao cháu lên đảo được đây!”

Ông già thấy đúng là Viên Mục Dã sốt ruột thật nên nhanh chóng an ủi: “Nếu cậu thật sự muốn ra đảo thì không phải là không có thuyền, nhưng giá cả nhất định cao hơn đi phà...”

Viên Mục Dã lập tức nhìn ông lão đầy cảm kích và nói: “Thật ạ? Thế thì tốt quá, chú mau nói cho cháu biết nên đi đâu để tìm thuyền ạ?”

Lúc này ông lão vẫy tay với Viên Mục Dã và nói: “Đi theo tôi! Tôi sẽ dẫn cậu đi tìm lão câm...”

Thế là Viên Mục Dã đi theo ông già tới trước một chiếc thuyền đánh cá trông có vẻ hơi cũ nát, cậu nhìn thấy một người đàn ông trung niên vóc dáng cường tráng đang chèo một thúng tôm to dùng vào thúng xe hàng, đối phương trả tiền xong thì phát phát tay với người này, sau đó lái xe rời đi.

Ông già cười lớn: “Lão câm, cậu nhóc này có chút việc muốn lên đảo Ngô Châu, lúc ông trở về đưa hộ cậu ta đi một đoạn được không?”

Người đàn ông trung niên được gọi là lão câm, nghe thấy thế thì đánh giá Viên Mục Dã vài lần, sau đó quay sang ra hiệu với ông già bằng ngôn ngữ tay.

Ông già nhìn xong bèn quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Lão cảm bảo đưa cậu đi cũng được thôi, nhưng trên đảo toàn bến tàu tư nhân, thuyền của lão cảm không thể cập bờ được. Lão cảm sẽ dừng thuyền ở chỗ cách bờ mấy chục mét rồi tự cậu phải bơi vào đảo... Cậu có biết bơi không đấy?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Được, không thành vấn đề.”

Sau khi thanh toán cho lão cảm một ít tiền lộ phí, Viên Mục Dã an vị ngồi trên chiếc thuyền đánh cá rách nát của đôi phương... Vì lão cảm là người cảm, cho nên toàn bộ hành trình đều vô cùng yên tĩnh. Ngoại trừ có thể nghe được tiếng động cơ và tiếng sóng biển bên ngoài thì không còn tiếng nói nào khác.

Thuyền đánh cá đi được khoảng bốn mươi hải lý, trước mặt xuất hiện một hòn đảo tuyệt đẹp. Lúc này, lão cảm chỉ vào hòn đảo nhỏ và gật đầu liên tục, xem ra nơi đó hẳn là hòn đảo Ngô Châu thần bí kia.

Ai ngờ lão cảm lại chẳng có ý định tới gần hòn đảo, ông ta ném luôn cho Viên Mục Dã một chiếc phao cứu sinh, bảo cậu xuống thuyền ở chỗ này và bơi vào hòn đảo! Viên Mục Dã nghe mà mặt ghệt ra, nơi này còn cách hòn đảo rất xa, cho dù cậu có bơi giỏi đến đâu đi chăng nữa thì khi bơi vào bờ chắc chắn cũng sẽ kiệt sức!

Thấy Viên Mục Dã không chịu, lão cảm bèn khoa chân múa tay với cậu, Viên Mục Dã cũng biết một chút ngôn ngữ tay nên hiểu lời đối phương muốn nói: Xung quanh đảo Ngô Châu có ca nô tuần tra, nếu bị đối phương phát hiện là phiền phức to, thế cho nên, nếu muốn lên đảo thì chỉ có thể xuống thuyền ở chỗ này...

Chương 1040: Bản vẽ mặt phẳng

Viên Mục Dã liếc nhìn về phía hòn đảo, nói bằng vẻ mặt cầu xin: “Ông anh cảm ời, anh có thể lái lên trên thêm một chút nữa được không? Thế này... cũng xa quá?!”

Ai ngờ có nói thế nào lão cảm cũng không đồng ý, thậm chí còn giờ xiên bắt cá ra đuổi người.

Mặc dù Viên Mục Dã biết thuyền đánh cá lái đến gần quá sẽ dễ bị người trên đảo phát hiện, nhưng khoảng cách này thật sự quá xa, hơn nữa mặt mũi lão cảm dữ dằn, nếu như hôm nay mình đúng là thẳng góc nhận lời mời lên đảo, có lẽ kiểu gì cũng bị lão cảm này hại chết chắc.

Nghĩ đến đây, ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt Viên Mục Dã. Cậu giờ tay tóm lấy xiên bắt cá trong tay đối phương rồi ném xuống biển, chờ lão cảm phản ứng kịp đã cảm thấy cổ chột lạnh, một con dao găm đã kề lên cổ lão không biết từ bao giờ.

Viên Mục Dã lạnh giọng nói: “Tôi cho ông hai lựa chọn, hoặc là ông lái thuyền đến một chỗ cách đảo gần nhất để tôi lên đảo, hoặc là tôi ném ông xuống ngay tại đây, sau đó tự mình lái thuyền qua đó.”

Có lẽ lão cảm không thể nào ngờ được cậu thanh niên trông lịch sự và nhã nhặn này lại chẳng phải cọng bún mềm. Cuối cùng lão ta đành phải đồng ý yêu cầu của Viên Mục Dã, lái thuyền đánh cá đến rìa bên của hòn đảo, nơi đó có một vách đá, dù dốc nhưng thật ra lại có một con đường nhỏ có thể đi lên.

Trước khi rời thuyền, Viên Mục Dã vẫn không quên hù dọa lão cảm: “Nếu không muốn chết, hãy coi như việc hôm nay chưa từng xảy ra, biết chưa?”

Lão câm cũng chỉ có thể gạt đầu một cách bất đắc dĩ, dù sao lần này tốt xấu gì ông ta xem như đã nhặt lại được cái mạng, nếu đổi thành người khác, chắc đã giết lão câm diệt khẩu lâu rồi...

Mặc dù Viên Mục Dã bơi rất giỏi, nhưng người bình thường lên đảo từ vị trí này vẫn khá nguy hiểm, bất cứ lúc nào và bất cứ chỗ nào cũng có thể bị sóng xô vào vách đá chết. May sao hiện giờ là thời gian thủy triều xuống, bởi vậy Viên Mục Dã nhanh chóng tìm thấy con đường mòn bí ẩn lão câm nói.

Đi lên từ vị trí này là gặp một cánh rừng xanh um tươi tốt, đây là mảnh vườn phía sau cơ sở chữa bệnh kia. Do trời sắp sáng, Viên Mục Dã phải nhanh nhanh tìm được một chỗ bí ẩn để náu mình, chờ đến lúc trời tối mới đi thăm dò tình hình cụ thể trên đảo.

Nhưng tìm một vòng xung quanh mà Viên Mục Dã chỉ thấy vài cái đình hóng gió, thắng cảnh núi đá lạ mắt, chứ chẳng hề có chỗ nào có thể che giấu được một người, cuối cùng cậu đành bất đắc dĩ tìm một phòng kỹ thuật điện nhỏ rồi chui vào.

Sau khi có chỗ dung thân tạm thời, Viên Mục Dã lập tức mở ba lô không thấm nước ra, lấy điện thoại di động liên hệ với Trịnh Tiểu Long, bảo cậu ta mau chóng gửi thông tin điều tra được cho mình.

Trịnh Tiểu Long nói với Viên Mục Dã qua điện thoại: “Ông chủ, tôi điều tra được thật ra cơ sở chữa bệnh kia chỉ để ngụy trang thôi, trên thực tế là hoạt động mua bán nội tạng bất hợp pháp!”

Viên Mục Dã lập tức liên tưởng đến lúc trước không chừng Diệp Dĩ Nguy bị lão già súc sinh kia lấy mất thận ở chỗ này, vì thế cậu trầm giọng nói: “Không ngờ nơi non xanh nước biếc đẹp vậy mà lại làm chuyện dơ bẩn thế...”

Trịnh Tiểu Long thở dài: “Thế giới này là vậy đó, nghe nói kinh doanh buôn bán nội tạng của tập đoàn Thâm Tiềm là dịch vụ một cửa. Chỉ cần người mua có đủ khả năng chi trả, họ có thể tìm thấy nội tạng trên cơ thể sống phù hợp trên khắp thế giới trong vài phút, hơn nữa giá nội tạng người còn được chia thành ba bảy loại dựa vào giá trị của người mua.”

Trong lòng Viên Mục Dĩ rất căm ghét, xem ra ở đây, tất cả sinh mạng đều được kê giá rõ ràng, những “nguồn nội tạng sống” đang được treo giá cũng không còn là sinh mạng bình đẳng nữa, mà là sản phẩm mua bán tiền nào của nấy...

Trịnh Tiểu Long nói: “Ông chủ... Có một câu không biết tôi có nên nói không.”

Viên Mục Dĩ bảo: “Nói.”

Trịnh Tiểu Long sắp xếp câu cú ở đầu kia điện thoại một chút rồi mới lên tiếng: “Ở đó chắc chắn là đầm rồng hang hổ, nếu chưa chuẩn bị vẹn toàn, tôi khuyên anh đừng nên mạo hiểm lên đảo thì hơn.”

Viên Mục Dĩ cười đáp: “Nhóc ơi cậu nói muộn rồi, ông chủ tôi đây đã ở trên đảo rồi!”

“Gì?! Anh điên rồi?! Nghe nói an ninh trên đảo rất chặt chẽ, dù gì đó cũng là nơi kiểm soát sự sống chết của biết bao người giàu nhất trên toàn cầu đấy, không có quan hệ mạnh mà lên đó chắc ăn chỉ có một con đường chết mà thôi!” Trịnh Tiểu Long nói với giọng cực kỳ khiếp sợ.

Viên Mục Dĩ cười phá lên: “Yên tâm đi, tôi hiểu mà...”

“Đừng mà ông chủ, sao tôi nghe mùi như thấy chết không sờn thế? Nếu không anh hãy thương xót, kết toán tiền lương cho tôi trước đi!” Trịnh Tiểu Long uể oải nói.

Viên Mục Dĩ bật cười: “Thằng nhóc nhà cậu thực tế quá nhỉ! Bớt nói nhảm đi, mau nghĩ cách giúp tôi lấy được bản đồ địa hình của đảo Ngô Châu, cho cậu thời gian một ngày, sau khi trời tối tôi cần dùng!”

Trịnh Tiểu Long vừa kêu rên vừa nói: “Độ khó khăn cao quá đi? Tôi chỉ là một kẻ buôn tin tình báo nho nhỏ thôi, sao anh không bảo tôi hack vào Liên Hiệp Quốc luôn đi?”

Viên Mục Dĩ phát cáu: “Bớt ra vẻ đáng thương ở đây với tôi, bắt tay vào làm việc đi!”

Cúp điện thoại của Trịnh Tiểu Long rồi, Viên Mục Dĩ lập tức chuyển khoản một khoản tiền cho đối phương, cậu cũng không bần xỉn ở mặt này, bởi vì cậu hiểu trên đời không có mấy ai làm việc nguy hiểm không công cho mình.

Sau đó, Viên Mục Dã ăn đơn giản vài miếng lương khô, rồi dựa lưng vào một góc phòng kỹ thuật điện bắt đầu ngủ bù. Dù gì đến tối còn có một trận chiến ác liệt phải đánh, tinh thần không đủ tỉnh táo thì làm sao được?

Nhưng Viên Mục Dã không ngờ chỗ này cũng không phải nơi tốt để ngủ bù. Trong phòng kỹ thuật điện vốn luôn có tiếng ong ong liên tục với tần suất thấp, thế hãy còn chưa hết, nghe một chút là quen, cũng coi như miễn cưỡng có thể ngủ được.

Nhưng mỗi khi Viên Mục Dã sắp ngủ, bên ngoài lại vang lên tiếng người đi lại, đôi khi là người bệnh ra ngoài tản bộ, có lúc là mấy nhân viên. Mặc kệ là ai đi ngang qua phòng kỹ thuật điện, Viên Mục Dã đều phải chuẩn bị sẵn sàng, phòng ngừa đối phương đột ngột mở cửa phòng đi vào.

Vất vả lắm mới đến giữa trưa, bên ngoài xem như đã ngơi nghỉ được chốc lát, nhưng lúc này độ nóng trong phòng kỹ thuật điện lại bắt đầu dần dần lên cao, chẳng mấy chốc đã làm Viên Mục Dã đổ mồ hôi đầy người. Ban đầu quần áo cậu sũng nước biển, về sau khô dần đi, lúc sau lại thấm đẫm mồ hôi...

Nếu không phải nghị lực của Viên Mục Dã vượt xa người bình thường, có lẽ cậu cũng phải ghen đến điên lên trong không gian chật chội này. Mặt trời dần ngả về Tây, độ nóng trong phòng kỹ thuật điện nhỏ hẹp mới từ từ hạ thấp, cuối cùng Viên Mục Dã đã có thể nghỉ ngơi chốc lát.

“Ong...” Viên Mục Dã cảm thấy điện thoại di động có tiếng rung, biết là Trịnh Tiểu Long gửi bản vẽ mặt phẳng tới, cậu vội mở to mắt, khiến bản thân nhanh chóng khôi phục trạng thái tỉnh táo.

Viên Mục Dã mở tài liệu Trịnh Tiểu Long gửi tới ra xem, quả nhiên là bản vẽ mặt phẳng của đảo Ngô Châu.

Chương 1041: Xác trẻ em

Viên Mục Dã nhớ rõ trên cửa phòng kỹ thuật điện viết “W-14”, chắc là số thứ tự của phòng kỹ thuật điện, vì thế cậu dựa vào danh sách số thứ tự này để tìm được vị trí chính xác hiện tại của mình trên bản vẽ mặt phẳng.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã không ngờ là, vị trí hiện tại của mình lại cách tòa nhà chính của tổ chức rất gần, cho nên ban ngày mới luôn có người qua lại.

Sau khi màn đêm buông xuống, thừa dịp bốn bề vắng lặng, Viên Mục Dã lặng lẽ bước ra khỏi phòng kỹ thuật điện đã làm cậu ngột ngạt cả ngày. Cuối cùng cũng có thể hít thở không khí trong lành nhưng cậu không dám dừng lại lâu, Viên Mục Dã lập tức núp nhờ bóng đêm để nhảy vào tòa nhà chính qua một cánh cửa sổ đang mở.

Đó hẳn là phòng nghỉ của bác sĩ. Viên Mục Dã lấy trong tủ quần áo ra một chiếc áo blouse trắng khoác lên người, sau đó lấy một chiếc khẩu trang dùng một lần đeo vào, rồi mới thoải mái và thư thả đẩy cửa đi ra ngoài.

Không ngờ cậu vừa đi ra ngoài đã gặp phải hai nhân viên bảo vệ đang súng vác vai, đạn lên nòng, cũng may Viên Mục Dã đi ngang qua bọn họ rất bình tĩnh, không bị đối phương nhận thấy sơ hở gì.

Theo sơ đồ mặt bằng, tuy tòa nhà chính chỉ cao bảy tầng nhưng lại chiếm diện tích rất lớn, tầng một và tầng hai là phòng kỹ thuật y tế thông thường, còn các tầng trên tầng hai đều là phòng bệnh VIP.

Theo Trịnh Tiểu Long, mấy phòng bệnh VIP ở các tầng này cũng được phân biệt cao, trung bình và thấp theo độ cao của tầng, khách ở tầng càng cao thì cấp bậc càng cao... Như vậy xem ra, phòng bệnh của K Bích phải ở tầng trên cùng.

Tuy nhiên, Viên Mục Dã quan sát thấy rằng, đừng nói là tầng cao nhất, bây giờ ngay cả tầng ba cậu cũng không thể lên được. Bởi vì người ra vào nơi này toàn dựa vào thẻ từ để xác nhận danh tính. Nói cách khác, khách của tầng ba VIP tuyệt đối không lên được tầng bốn, mà Viên Mục Dã chẳng có lấy một tấm thẻ từ, đến tầng hai còn không thể lên được.

Không ngờ, đúng lúc này cửa thang máy cách đó không xa đột nhiên mở ra, một người đàn ông giống như bác sĩ đẩy một chiếc giường cáng màu trắng ra. Viên Mục Dã lập tức chủ động qua giúp.

Đối phương thấy có người giúp nên thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn trời, cuối cùng đã có người ra tay giúp đỡ. Bánh xe của chiếc cáng này có chút vấn đề, một mình tôi đẩy nó thật sự mệt quá!”

Bởi vì sợ lộ tẩy nên Viên Mục Dã không dám nói nhiều lời, chỉ đề thấp giọng nói một câu: “Đưa đi đâu?”

“Đến tòa nhà để xác.” Đối phương đáp không hề suy nghĩ.

Nghe vậy, Viên Mục Dã hơi kinh ngạc nhìn xuống giường cáng, nhưng bởi vì cậu đeo khẩu trang nên đối phương cũng không chú ý tới vẻ mặt của cậu. Vì thế bọn họ một trước một sau đẩy chiếc giường cáng từ cửa chính ra khỏi tòa nhà chính, đi về phía Tây Bắc hòn đảo.

Không bao lâu sau, một tòa nhà ba tầng nho nhỏ có phần cũ kỹ xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã. Điều khiến cậu ngạc nhiên là trên hòn đảo xinh đẹp này lại có một tòa nhà nhỏ chỉ được dùng làm nơi chứa những xác chết.

Trên đường đến đây, hai người lần lượt gặp bốn nhóm nhân viên an ninh tuần tra có đeo súng, mỗi nhóm hai người, quan sát xung quanh mọi lúc mọi nơi. Đêm qua nếu không phải Viên Mục Dã đi lên từ con đường nhỏ bên cạnh vách đá, có lẽ khả năng đến được khu vực tòa nhà chính mà không gặp bất cứ bất ngờ gì rất thấp.

Khi cả hai đến trước cửa của tòa nhà, người đàn ông lấy thẻ từ của mình ra và mở cửa. Sau đó họ cùng nhau đẩy giường cáng vào. Sau khi vào nhà để xác, suốt đường họ không gặp thêm bất cứ một ai nữa.

Không biết là do ảnh hưởng tâm lý, hay là điều hòa trong tòa nhà này được vận rất thấp, từ lúc bước vào, Viên Mục Dã đã cảm thấy lông tơ dựng ngược, cứ như thể vừa bước vào không gian không có sinh vật sống.

Sau đó, người đàn ông dùng thẻ từ quẹt mở vài cánh cửa liên tiếp, cuối cùng đưa người trên giường cáng đến đích. Nhưng khi hai người bọn họ chuẩn bị đưa cái xác vào trong tủ đông, Viên Mục Dã mới giật mình phát hiện ra rằng người chết là một cậu bé tầm mười tuổi.

Cả người cậu bé trần truồng, vết sẹo chính giữa hình xương cá cho thấy cậu bé đã từng được mổ lồng ngực trước khi chết, xem ra ca mổ đã thất bại, nếu không cậu bé này cũng không phải nằm đây cô độc một mình.

Điều mà Viên Mục Dã không hiểu là nếu cha mẹ đối phương đủ khả năng đưa con đến đây chữa bệnh, vậy thì làm sao có thể để con mình lên đường cô đơn ngay lúc này chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Cha mẹ của đứa trẻ đâu?”

Không ngờ người đàn ông lại cười khẩy, đáp: “Không biết đã đi đến chỗ nào sung sướng rồi, nghe nói cha của đứa trẻ này là thằng nghiện ma túy, để hút được một liều cho đã ghiền mới bán con đến nơi này!”

Viên Mục Dã càng nghe càng thấy sai sai: “Bán đến nơi này ư?!”

Người đàn ông nhìn Viên Mục Dã như đồ ngốc: “Nếu không thì sao? Con cái nhà lành sao lại xuất hiện ở đây? Không phải cậu mới tới đây chứ? Cậu thấy chuyện thế này lâu rồi sẽ không kinh ngạc nữa.”

Lòng Viên Mục Dã chùng xuống, cậu đã hiểu là chuyện gì, vì thế cậu bóp lấy cổ đối phương, đè nghiến lên tường: “Đứa trẻ này bị người ta cắt mất trái tim mới chết ư?!”

Người đàn ông bị Viên Mục Dã bóp cổ không thở nổi, liều mạng muốn bẻ tay cậu ra, tiếc rằng lực tay của Viên Mục Dã quá mạnh, vì thế anh ta đành phải thỏa hiệp: “Anh gì ơi... có chuyện gì nói đằng hoàng nào. Đứa trẻ này đâu phải họ hàng nhà anh, đâu đến mức phải phản ứng mạnh thế!?”

Viên Mục Dã lạnh giọng hỏi: “Trái tim của đứa trẻ này được ghép cho ai?”

Đối phương ấp úng cả buổi mới nói: “Chỉ biết là VIP ở lầu bốn, tôi làm sao biết được cụ thể là ai!”

Viên Mục Dã giơ tay đánh người đàn ông ngất xỉu, sau đó quay đầu nhìn đứa bé đáng thương nằm trên cang. Đó là một cậu bé da ngăm đen có dáng người gầy yếu, mái tóc khô vàng chứng tỏ nó bị suy dinh dưỡng thời gian dài.

Thật không biết cha mẹ kiểu gì mà có thể bán con của mình đến nơi như thế này? Đúng là không còn một chút cơ hội sống nào. Người xưa có câu hổ dữ không ăn thịt con, nhưng tại sao lại có nhiều kẻ lòng lang dạ sói như vậy cơ chứ?

Nhìn khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy của cậu bé, Viên Mục Dã ngay lập tức nghĩ đến Diệp Dĩ Nguy khi còn nhỏ, cùng có tuổi thơ khốn khó, cùng có một người cha không bằng sức sinh. Viên Mục Dã không đành lòng nhìn tiếp, vì thế cậu vội vàng đưa xác cậu bé vào trong tủ đông.

Tuy nhiên, khi Viên Mục Dã đóng cửa tủ đông, cậu đột nhiên ma xui quỷ khiến mà nhìn vào vài tủ đông gần đó. Kết quả, khi mở từng cái ra, cậu phát hiện bên trong toàn là xác trẻ em.

Hầu hết những đứa trẻ này đều chết vì bị mổ cắt mất nội tạng. Chúng giống như chuột bạch trong phòng thí nghiệm, trả giá bằng mạng sống của mình cho sự khỏe mạnh của người khác, còn chúng thậm chí không nhận được sự tôn trọng cơ bản nhất.

Chương 1042: Sáu đứa trẻ

Viên Mục Dã nhìn xác chết của những đứa trẻ, trong lòng căm phẫn lạ thường. Cậu không thể nào tưởng tượng được trên đời này lại có cơ sở chữa bệnh vô nhân tính như vậy!

Nhưng căm phẫn thì căm phẫn, điều đó không làm Viên Mục Dã mất lý trí. Nơi này có thể tồn tại thời gian dài, sau lưng nó nhất định có sức mạnh rất to lớn ủng hộ, cho nên muốn chấm dứt hoàn toàn không phải chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều.

Viên Mục Dã nhìn người đàn ông bất tỉnh dưới nền đất, cậu đánh ngất đối phương cũng không phải để trút giận, mà là muốn thả từ trên người anh ta. Bình thường, nếu không bỏ xác chết vào thì ắt hẳn rất ít người đến đây, hơn nữa vừa nãy lúc đi vào, cậu phát hiện nơi này chẳng có camera giám sát nào cả.

Có điều ngấm lại cũng phải, bản thân những gì đã xảy ra ở đây đã là vi phạm đạo đức và luân thường nghiêm trọng rồi, một khi có hình ảnh video lan ra ngoài thì chắc chắn sẽ gây sóng to gió lớn và khiến dư luận phẫn nộ, đến lúc đó mặc dù là chỗ dựa đứng sau tổ chức lợi hại như thế nào cũng chưa chắc có thể dẹp được mớ bùng bong này.

Do dự vài giây, cuối cùng Viên Mục Dã vẫn kìm nén cơn xúc động muốn cho nổ tung chỗ này. Sau đó cậu trói tên dưới đất kia thành cái bánh tét rồi cầm thẻ từ của đối phương rời khỏi nhà xác.

Lúc này đã là đêm khuya, căn bản không có bệnh nhân nào đi lại bên ngoài ngoại trừ nhân viên trong viện. Sau khi rời khỏi nhà xác, Viên Mục Dã lập tức trở về khu nhà chính, bởi vì “mục đích” lần này của cậu rất rõ ràng, đó là muốn tìm hiểu tình hình ở tầng cao nhất và mau chóng tìm ra K Bích ẩn nấp ở trong đó.

Tuy nhiên Viên Mục Dã không biết quyền hạn thẻ từ của thằng cha xui xẻo vừa rời lớn tới bao nhiêu, có thể giúp mình đi

thăng lên tầng cao nhất hay không? Sau khi vào thang máy, Viên Mục Dĩ quẹt thẻ từ rồi ấn vào nút tầng cao nhất, kết quả không ngoài dự đoán, bị từ chối thăng. Thế là cậu đành phải hạ thấp từng tầng lầu một, cuối cùng buồn bã nhận ra chiếc thẻ từ này chỉ có thể tới tầng hai là cao nhất. Rơi vào đường cùng, Viên Mục Dĩ đành phải lên tầng hai trước.

Cửa thang máy mở ra, Viên Mục Dĩ chậm rãi đi ra ngoài... Có thể do quá muộn nên các phòng ở tầng hai đều đã tắt đèn và tan làm. Nhất thời cậu có ảo giác như đi vào chỗ không người.

Viên Mục Dĩ đến được tầng hai rồi tìm kiếm camera giám sát đầu tiên. Nhưng cậu lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng, hóa ra không chỉ nhà xác, ngay cả nơi này cũng không có camera giám sát luôn, xem ra bệnh viện này rất xem trọng việc bảo vệ sự riêng tư của khách VIP!

Sau đó Viên Mục Dĩ thử mở cửa bằng thẻ từ mình có, kết quả thử vài lần rồi phát hiện phần lớn đều không mở được. Xem ra ắt hẳn ông anh kia cũng chỉ là kẻ chạy việc vặt, thật sự không có quyền hạn gì.

Khi Viên Mục Dĩ cân nhắc nên đi đâu kiếm chiếc thẻ từ có quyền hạn cao hơn một chút, cậu chợt nghe thấy cuối hành lang vang lên một chuỗi tiếng bước chân. Viên Mục Dĩ lập tức trốn vào buồng y tá không người bên cạnh.

Theo tiếng bước chân tới gần, Viên Mục Dĩ nhận ra đôi phương có hai người, hơn nữa dường như hai người đi rất nhanh, chắc vội vã đi xử lý chuyện gì đó. Viên Mục Dĩ bèn từ từ ra khỏi buồng y tá, lảng lảng đi theo sau hai người không một tiếng động.

Xem cách ăn mặc, có lẽ hai người này là một bác sĩ và một y tá, bọn họ vội vàng đi thẳng tới trước một phòng bệnh cuối hành lang rồi dừng chân, nhìn vào trong qua cửa sổ nhỏ trên cửa, nét mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Người đàn ông trung niên trông như bác sĩ trầm giọng hỏi: “Tình trạng mấy đứa trẻ này thế nào?”

Nữ y tá đáp thủng thảng: “Về căn bản các dấu hiệu thể chất của bọn chúng là bình thường, ngoại trừ chỉ số đường huyết

của số 12 hơi thấp, chắc là do suy dinh dưỡng. Nếu dư dả thời gian thì ắt hẳn có thể điều chỉnh được.”

Người đàn ông trung niên nghe xong bèn ngẫm nghĩ rồi nói: “Ngày mai hãy kiểm tra độ phù hợp cho chúng, nhất định phải chọn ra đứa trẻ có phẩm chất cao nhất. Ca mổ lần này không được phép sai sót.”

Nữ y tá gật đầu đáp: “Trưởng phòng yên tâm, ngày mai tôi sẽ theo dõi kỹ toàn bộ quá trình.”

Hai người đi rồi, Viên Mục Dã từ từ bước tới trước cánh cửa và nhìn vào trong. Trong phòng bệnh có sáu đứa trẻ đang ngủ, đều ở tầm sáu đến mười tuổi, mặc dù không biết cụ thể những đứa trẻ này dùng để làm gì, nhưng nhìn phòng chúng ở cũng không phải phòng bệnh VIP, vậy ắt hẳn là không khác gì tình trạng của cậu bé ở nhà xác.

Lúc trước khi Viên Mục Dã nhìn thấy xác cậu bé, tuy trong lòng rất sốc, nhưng cuối cùng cậu cũng ngăn chặn cơn xúc động muốn làm gì đó. Hiện giờ khi gặp được những đứa trẻ còn sống sờ sờ, cậu biết mình không thể ngồi yên như không thấy nữa.

Nếu Viên Mục Dã không đoán sai, ngày mai một đứa trẻ sẽ được chọn, bước theo vết xe đổ của cậu bé bị cắt mất trái tim... Nếu cậu mặc kệ không lo, chắc chắn đứa bé kia sẽ phải chết.

Nhưng vấn đề là Viên Mục Dã nên lo như thế nào đây? Với tình hình trước mắt, đừng nói đưa sáu đứa trẻ đi, dù đưa một đứa đi cũng là cả vấn đề, hơn nữa rõ ràng sáu đứa trẻ đều được chọn. Hiện giờ Viên Mục Dã cũng không biết ai trong số chúng mới phù hợp nhất với vị “khách VIP” kia. Mà cho dù cậu có biết là đứa nào, hơn nữa thuận lợi đưa nó đi, nhưng chẳng qua cũng là từ “chọn một trong sáu” biến thành “chọn một trong năm” mà thôi...

Ai ngờ ngay khi trong lòng Viên Mục Dã đang rối rắm, bóng dáng Diệp Dĩ Ngụy lại đột nhiên xuất hiện trên tấm kính phản chiếu. Anh ta cười và nói với Viên Mục Dã: “Có gì khó xử đâu, với năng lực hiện giờ của cậu, chỉ cần cậu muốn là có thể tiêu diệt tất cả mọi người trong tòa nhà, đến lúc đó không phải cậu muốn đưa ai đi thì đưa hay sao?”

Viên Mục Dã chậm rãi nhắm mắt lại, muốn xóa bỏ Diệp Dĩ Nguy trong ảo giác. Thấy thế, đối phương khẽ mỉm cười: “Tôi ở trong đầu cậu, cậu nhắm mắt thì cũng vẫn có thể thấy tôi. Hơn nữa, tôi nói không đúng chắc? Những người này làm những điều trái với đạo đức con người dưới vỏ bọc y học, chẳng lẽ không nên giết ư?”

Viên Mục Dã lúc lắc đầu, không muốn nghe đối phương tiếp tục nói bậy bạ nữa, cậu bèn xoay người bước về phía vừa rồi hai người kia rời khỏi. Quyền hạn của thẻ từ trên người bọn họ chắc sẽ không thấp lắm, dù chưa chắc có thể lên tới tầng cao nhất, nhưng đến những tầng lầu khác đi dạo ắt không thành vấn đề.

Sau đó, Viên Mục Dã tìm kiếm xung quanh trên tầng hai, cuối cùng phát hiện hai người vừa rồi đang ở trong một văn phòng sáng đèn, chẳng qua cậu không ngờ hai người vừa rồi còn mang vẻ mặt chuyên nghiệp mà giờ đây lại có phong cách đột biến, đang làm mấy chuyện không thể miêu tả được ở trong văn phòng!!

Viên Mục Dã rất khiếp sợ nhưng cũng chỉ đành chờ ở bên ngoài trước đã. Vì nếu xông vào lúc này, cảnh tượng thật sự hơi xấu hổ... Chờ cuộc chiến bên trong chấm dứt, nữ y tá bước ra trước. Cô ta đứng ở cửa vuốt tóc, sau đó đi về phía thang máy với khuôn mặt rạng rỡ xuân thì.

Chương 1043: Số phận hoàn toàn trái ngược

Ở chỗ tối, Viên Mục Dĩ cân nhắc một chút, cuối cùng nhanh chân đuổi theo người phụ nữ kia.

Ắt hẳn đối phương là y tá chịu trách nhiệm phòng bệnh VIP của một tầng nào đó. Sau khi hẹn hò với ông bác sĩ vừa rồi xong là vội vàng vào thang máy, rõ là muốn nhanh nhanh trở lại vị trí của mình.

Nhưng nữ y tá không biết lúc này sau lưng mình đang có một cái đuôi bám sát theo, trong nháy mắt cửa thang máy sắp đóng lại, Viên Mục Dĩ nhanh chóng bứt lên chen vào.

Người phụ nữ trong thang máy vốn đang đắm chìm trong sung sướng vì được hẹn hò với tình nhân, đột ngột thấy một bác sĩ trẻ lách vào, nên lập tức tỏ ra cảnh giác: “Cậu thuộc phòng nào? Sao lại ở đây?”

Viên Mục Dĩ liếc bảng tên đeo trên ngực người phụ nữ, sau đó không hoảng hốt cũng không gấp gáp gì, quơ điện thoại di động trong tay: “Chị... Tô Tây, chị đoán xem vừa rồi tôi đã quay được cái gì?”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Tây thoát thay đổi: “Cậu muốn làm gì!?”

Viên Mục Dĩ cười nhẹ: “Không muốn làm gì hết, chỉ muốn chị Tô Tây dẫn tôi lên trên lầu xem thử người chuẩn bị được mổ kia mà thôi...”

Giờ phút này, Tô Tây vẫn không coi Viên Mục Dĩ là kẻ xâm lấn từ ngoài đến, chỉ cho rằng cậu là một đồng nghiệp lạ ôm lòng dạ xấu xa, muốn tóm đuôi mình để đạt được một số mục đích không thể cho ai biết mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tô Tây cười khinh bỉ và nói: “Anh chàng đẹp trai, không phải là cậu muốn tiếp xúc với bệnh nhân VIP sớm

hơn đây chứ? Thật sự không cần mất công như vậy đâu, bây giờ chị đây có thể dẫn cậu lên, nhưng mà nếu cậu dám nói chuyện hôm nay ra ngoài... cậu không thể nào gánh vác nổi hậu quả đâu, hiểu chưa?”

Viên Mục Dĩ thấy đôi phương bị mình bắt gian rồi thế mà thái độ vẫn rất kiêu ngạo, không khỏi hơi nghi ngờ người phụ nữ trước mặt có lẽ không chỉ đơn giản là một y tá bình thường, vì thế cậu bèn thuận thế nói: “Hiểu rồi, chỉ cần chị Tô Tây dẫn tôi lên, tất nhiên có một số việc tôi sẽ mãi mãi giấu nhem trong lòng.”

Tô Tây gật đầu: “Được thôi, nhớ kỹ sau khi lên thì đừng nói chuyện lung tung biết không?”

Viên Mục Dĩ vội mỉm cười đồng ý: “Yên tâm đi!”

Không bao lâu, thang máy dừng lại ở vị trí tầng năm, cửa mở ra, Tô Tây lập tức bước ra ngoài. Viên Mục Dĩ thấy thế cũng nhanh chân bước theo. Trang trí của tầng này đều là màu vàng ấm, dưới đất trải thảm và giấy dán trên tường cũng là những nhân vật phim hoạt hình đáng yêu, vừa nhìn là biết tất cả phòng bệnh ở tầng này hẳn đều dành cho nhi đồng.

So với căn phòng sáu người nhợt nhạt dưới tầng hai, thật không ngoa khi nói rằng đây là thiên đường, bởi nó mang đến cho người nhìn cảm giác ấm áp và trẻ thơ cả về thị giác, xúc giác và vị giác.

Lúc này Tô Tây đi đến cửa một phòng bệnh rồi đứng lại, sau đó quay đầu nhìn sang Viên Mục Dĩ và nói: “Đây là bệnh nhân VIP sẽ tham gia đối chiếu ngày mai, con gái duy nhất của CEO công thông tin nổi tiếng XX...”

Viên Mục Dĩ bước lên trước, nhìn qua cửa sổ nhỏ trên cửa, cậu thấy một cô bé tám, chín tuổi đang ngủ trên chiếc giường công chúa đẹp đẽ, chỉ tiếc sắc mặt cô bé tái nhợt, trông có vẻ bệnh khá nặng.

“Đứa bé này bị giảm sản tâm thất trái bẩm sinh, đã phải phẫu thuật mở lồng ngực một lần hồi còn nhỏ. Đứa bé có thể sống đến giờ đều nhờ gia đình đập tiền vào mà được... Nhưng trước mắt trái tim nhỏ bé đầy chấp vạ của cô bé đã không còn chịu

đựng nổi bất cứ sự giày vò nào nữa, cách giải quyết duy nhất là phẫu thuật cấy ghép tim.” Giọng Tô Tây nặng nề.

Viên Mục Dã lạnh giọng hỏi: “Mấy đứa trẻ ở tầng hai đều được chọn ra vì cô bé ư?”

Tô Tây gật đầu: “Đó là những người hiến tạng có chất lượng khá tốt từ tuổi, cân nặng đến nhóm máu. Ngày mai bọn chúng sẽ được đối chiếu và so sánh HLA, đến lúc đó sẽ biết ai là người hiến tạng phù hợp nhất cho bệnh nhân VIP.”

“Người hiến tạng? Liệu từ này có châm chọc quá không?”
Viên Mục Dã cười lạnh.

Tô Tây bị mịa đến mức sững sốt, sau đó cũng thở dài: “Thế thì có thể làm gì? Mỗi người một số phận, trẻ con có thể đến đây chỉ có hai loại, một là người được hiến tạng, một là người hiến tạng, xuất thân khác nhau dẫn đến số phận hai người hoàn toàn trái ngược... Nhưng đừng nói với tôi là cậu vừa tới không lâu, cho nên không quen nhìn những việc này đấy nhé.”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ hỏi: “Những đứa trẻ kia làm sao tới được đây?”

Tô Tây cười gượng: “Có thể tới làm sao? Đơn giản là bị bắt tới thôi, bị cha mẹ bán tới... Tóm lại đều là những đứa trẻ bị số phận vút bỏ. Lúc mới tới, tôi cũng không quen nhìn chuyện như thế này, nhưng lâu rồi, thấy nhiều, tự nhiên cũng chết lặng.”

Tất nhiên Viên Mục Dã không thể chấp nhận lý do “thấy nhiều nên chết lặng”, vì thế cậu nhanh chóng âm thầm tự hỏi xem nên cứu sáu bạn nhỏ kia ra như thế nào, nhưng trước mắt, với cậu mà nói, đây quả thật là một nhiệm vụ bất khả thi.

Đầu tiên, bởi vì đây là hòn đảo bốn bề toàn biển. Cho dù Viên Mục Dã có thể đưa mấy đứa trẻ ra khỏi bệnh viện, nhưng phải rời khỏi hòn đảo như thế nào đây? Cho nên Viên Mục Dã biết rất rõ rằng, tuyệt đối không thể nào lặng yên không một tiếng động đưa những đứa trẻ kia đi được.

Nếu không thể lén lút đưa đi, vậy chỉ còn lại đường cướp thôi, nhưng hoàn cảnh trên đảo phức tạp, nếu như chỉ đưa một hay hai đứa trẻ đi thì vẫn miễn cưỡng làm được, nhưng muốn một

lần đưa sáu đứa đi... trừ khi Viên Mục Dã mọc ra ba đầu sáu tay mới được.

Thấy Viên Mục Dã hơi thất thần, Tô Tây khẽ vỗ vai Viên Mục Dã: “Giờ cậu cũng đã gặp rồi, mau xóa thứ trong điện thoại đi cho tôi!”

Ai ngờ Viên Mục Dã lại nói với cái vẻ tức chết người không đền mạng: “Thật ra tôi chẳng quay được gì cả.”

Mặt Tô Tây đỏ lên: “Thằng nhóc thôi tha, cậu dám chơi bà đây! Rốt cuộc cậu thuộc phòng nào, có tin giờ tôi sẽ cho cậu cuốn gói cút xéo luôn không?!”

Viên Mục Dã cố tình đè thấp giọng xuống, nói: “Đừng mà chị Tô Tây, tôi vừa mới đồng ý sẽ giấu nhem chuyện chị và... người kia ở trong lòng mà, thế nào? Chẳng lẽ chị muốn tôi nói ra ngoài ngay bây giờ hay sao?”

Lúc này dường như Tô Tây đột nhiên nhận thức được hình như mình chưa gặp vị bác sĩ trẻ trước mặt bao giờ, vì thế cô ta trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn làm sao?”

Viên Mục Dã nở nụ cười: “Không có gì, chỉ muốn chị Tô Tây đưa tôi lên tầng cao nhất một chuyến mà thôi...”

“Cái gì? Cậu điên rồi ư? Tôi đâu có quyền hạn lên tầng cao nhất? Rốt cuộc cậu là ai? Sao trước giờ tôi chưa từng gặp cậu?” Tô Tây ngờ ngợ.

“Vô danh tiểu tốt mà thôi... Nếu chị không có quyền hạn này, người vừa rồi chắc là có nhỉ? Nếu không tôi đi tìm anh ta thử nhé?” Viên Mục Dã cười giả trân.

Tô Tây lập tức hơi hoảng: “Đương nhiên là không được!”

Ai ngờ hai người đang nói thì lại đột nhiên nghe thấy cửa thang máy cách đó không xa vang lên tiếng “ting”, hai người đồng thời quay đầu nhìn lại và thấy một người đàn ông trông như bảo vệ xuất hiện ở cửa thang máy...

Chương 1044: Phòng số 7015

Hình như đôi phương rất quen thuộc với Tô Tây, anh ta mỉm cười bước tới và nói: “Tôi nay cô trực à?”

Tô Tây cũng cười đáp: “Lý Mỹ Ngọc có chút việc nên đổi ca với tôi. Anh mới vừa tuần tra đến đây hay là từ bên trên xuống thế?”

Bảo vệ thở dài: “Đương nhiên là vừa tuần tra đến đây, vẫn chưa lên hai tầng trên đâu!” Nói xong, anh ta nhìn sang Viên Mục Dã, hỏi: “Lạ mặt nhĩ... Mới tới à?”

Tô Tây khựng lại rồi xấu hổ đáp: “À... Đúng vậy!”

Viên Mục Dã thấy bảo vệ này ăn mặc khác với những gã bảo vệ súng vác vai, đạn lên nòng dưới lầu, chắc chỉ chịu trách nhiệm tuần tra theo trình tự bên trong tòa nhà thôi. Suy cho cùng trong này đều là người bệnh, cả ngày vác súng đi qua đi lại đúng là không thích hợp cho lắm...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn cười hỏi: “Chị Tô Tây, anh đây là...?”

Tô Tây đang không biết nên thoát khỏi ôn thần Viên Mục Dã như thế nào, vì thế cô ta nhanh nhẩu cười nói với cậu: “Đây là đội trưởng đội bảo vệ Hàn Sĩ Hữu, cậu gọi anh ấy là anh Hữu được rồi.”

Hàn Sĩ Hữu chủ động bắt tay với Viên Mục Dã: “Người anh em họ gì? Tôi thật sự cực kỳ hâm mộ những người làm bác sĩ như các cậu đấy.”

Ai ngờ Hàn Sĩ Hữu còn chưa nói xong đã bị Viên Mục Dã bỏ mạnh cho ngất xỉu đương lúc bắt tay.

Tô Tây đứng cạnh sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu: “Cậu... cậu làm gì đó?!”

Đầu tiên Viên Mục Dã kéo Hàn Sĩ Hữu vào buồng y tá ở cạnh, sau đó mới đứng dậy nói với Tô Tây: “Bây giờ cô chỉ có hai

lựa chọn, một là coi như chưa có chuyện gì xảy ra, hai là bị tôi đánh ngất.”

Tô Tây lùi dần ra sau mấy bước, nhưng Viên Mục Dã lại đến trước mặt cô ta trước một bước: “Đừng trách tôi không nhắc nhở cô... Vừa rồi là cô dẫn tôi lên, nếu giờ cô gọi người đến, chưa chắc có thể rửa sạch tội cho mình đâu.”

Tô Tây ngẩn người, nhất thời cũng không biết nên làm gì mới được, cuối cùng vẫn là Viên Mục Dã “tốt bụng” cho cô ta một đề nghị: “Như vậy đi, bây giờ cô đưa tôi vào phòng để đồ, tôi nhốt cô và anh bảo vệ ở bên trong. Sau khi xong chuyện thì cô có thể nói mình cũng bị ép buộc, thế nào?”

Tô Tây nghĩ ngợi, sau đó cắn răng nói: “Phòng chứa đồ ở cuối hành lang...”

Viên Mục Dã “sắp xếp” cho Tô Tây và Hàn Sĩ Hữu vào phòng để đồ xong rồi thay đồng phục bảo vệ của Hàn Sĩ Hữu, cầm thẻ từ của anh ta đi ra. Tô Tây nhìn Hàn Sĩ Hữu bị trói gô thành đòn bánh tét giống như mình thì mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ, hiện giờ cô ta chỉ có thể yên lặng cầu nguyện tốt nhất Viên Mục Dã đừng gây ra nhiều loạn quá lớn!

Viên Mục Dã vào thang máy, quẹt thẻ từ của Hàn Sĩ Hữu rồi ấn vào nút tầng cao nhất. Thang máy từ từ đi lên, Viên Mục Dã cảm thấy nhịp tim của mình dần tăng tốc... Rốt cuộc cậu đã từng ảo tưởng vô số lần cảnh gặp lại K Bích.

“Ting...” Cửa thang máy tự động mở ra, Viên Mục Dã không kịp nghĩ nhiều mà nhanh chóng cất bước đi ra ngoài.

Tầng cao nhất không được trang trí xa hoa như trong tưởng tượng của cậu, giấy dán tường màu ám phối với ánh đèn dịu dịu khiến con người ta có cảm giác rất thoải mái. Lúc này đột nhiên có một y tá trẻ đứng lên từ quây y tá, có lẽ là nghe thấy tiếng thang máy nên đứng dậy xem ai tới.

Đối phương thấy Viên Mục Dã mặc đồng phục bảo vệ cho nên ngay từ đầu cũng không phát hiện ra chỗ nào khác lạ, mãi đến khi cô ta nhìn rõ mặt Viên Mục Dã thì mới nghi ngờ hỏi: “Đội trưởng Hàn đâu? Hôm nay không phải anh ấy tuần tra ư?”

Viên Mục Dã bước qua chĩnh mũ thẳng lại rồi nói: “Bụng anh Sĩ Hữu hơi khó chịu, mới vừa đến chỗ chị Tô Tây lấy ít thuốc

rồi, cho nên tôi lên rào một vòng thay anh ấy trước.”

Y tá trẻ nghe Viên Mục Dĩ liên tiếp nói ra tên hai đồng nghiệp nên cũng không suy nghĩ nhiều nữa, mà thuận miệng bảo:

“Tôi hôm nay tăng cao nhất không có chuyện gì, anh rào một vòng rồi đi xuống đi, tính vị kia không tốt lắm, lúc đi ngang qua phòng anh ta nhớ phải nói nhỏ thôi đấy...”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Được... Tôi biết rồi. Đúng rồi, anh Sĩ Hữu nhờ tôi kiểm tra tình hình nhập viện của một vị khách, anh ấy muốn lập hồ sơ một lần nữa.”

“Anh ấy nhập hồ sơ gì cơ chứ?” Y tá trẻ hỏi với vẻ khó hiểu.

Viên Mục Dĩ lắc đầu đáp: “Ai biết được? Có lẽ là quy định mới của bên trên chăng!”

Y tá trẻ không nghĩ ngợi nhiều, tiện tay đưa cuốn sổ cho Viên Mục Dĩ: “Này, đều ở trong đó, tự anh xem đi!”

Viên Mục Dĩ nhanh nhẹn nhận lấy mở ra đọc, phát hiện tuy tầng này có mười lăm căn phòng VIP, nhưng trên thực tế chỉ vỏn vẹn ba phòng có người ở. Có thể do muốn kiêng dè gì đó nên trên sổ cũng không viết thẳng ra tên ba vị khách mà tất cả đều được thay thế bằng một số dấu hiệu đặc biệt.

Mặc dù Viên Mục Dĩ không biết những dấu hiệu khác, nhưng dấu hiệu quân bích lại khiến mắt Viên Mục Dĩ sáng ngời, nó thành hình xuất hiện ở trước phần ghi chú của phòng bệnh 7015. Viên Mục Dĩ thầm vui vẻ, cậu lập tức quay đầu nhìn vào mắt y tá trẻ: “Thẻ từ của cô có mở được tất cả cửa của tầng này không?”

Lúc này ánh mắt của y tá trẻ đã đại ra, cô ta chằm chằm gật đầu: “Mở được...”

Viên Mục Dĩ giơ tay ra: “Đưa cho tôi...”

Y tá trẻ dờ dẫm dâng thẻ từ lên bằng hai tay.

Viên Mục Dĩ lấy thẻ từ rồi chạy ngay về phía phòng bệnh số 7015. Nhưng khi cậu chuẩn bị mở cửa thì đột ngột dừng lại, bởi vì cậu cảm thấy nhịp tim của mình chột nhanh hơn, một sự hào hứng không kìm chế được tràn ngập thần kinh của cậu, cảm giác tâm nguyện sắp sửa được thực hiện khiến tay Viên Mục Dĩ bất giác run rẩy.

Sau một tràng tiếng mở khóa “tít tít... tít”, cửa phòng bệnh 7015 từ từ được mở ra. Viên Mục Dã ngừng thở, nghiêng người, nhẹ nhàng bước vào. Từ bao lâu nay, cậu từng ảo tưởng vô số lần về cảnh này, hiện giờ cuối cùng sắp được như ước nguyện, chính tay đâm K Bích để báo thù cho Diệp Dĩ Nguy.

Có thể do đôi phương đã ngủ nên trong phòng cũng không bật đèn, may mà mắt của Viên Mục Dã quen nhìn trong bóng tối hơn người bình thường, cho nên cậu gần như không hề dừng lại mà đi thẳng vào phòng ngủ.

Ai ngờ ngay khi Viên Mục Dã sắp bước đến mép giường, cậu chợt cảm thấy một cơn gió mạnh vù tới bên cạnh. Viên Mục Dã vô thức né ra sau, ánh sáng lạnh nhanh chóng xẹt qua mặt cậu...

Viên Mục Dã cảm thấy mặt mình đau rát trong tích tắc, cậu giơ tay lên lau nhẹ, cảm giác hơi trơn trượt... giống như bị kim loại sắc bén cắt qua da. May mà vừa rồi mình trốn khá nhanh, nếu không giờ này ắt là động mạch cổ đã bị cắt đứt rồi.

Viên Mục Dã không ngờ võ vế của K Bích giỏi thế, trước kia vừa lên đã cắt cổ là đòn sát thủ của Diệp Dĩ Nguy. Nghĩ đến Diệp Dĩ Nguy, Viên Mục Dã lập tức nổi cơn muốn giết người, vì thế cậu rút ngay dao găm trên người ra đỡ.

Chương 1045: Kẻ đáng thương

Sau tiếng keng, Viên Mục Dã cảm thấy dao găm của mình đụng vào một thứ kim loại rất mỏng, dĩ nhiên lực tay của cậu không thể so sánh với người bình thường, nên vũ khí trong tay đối phương đã bị đánh rơi xuống đất... Ngay sau đó một bóng người nhào tới Viên Mục Dã.

Không biết tại sao, lúc ấy tuy trong tay Viên Mục Dã nắm chặt dao găm nhưng lại không đâm vào chỗ hiểm của đối phương, có lẽ là không muốn cho đối phương chết quá dễ dàng! Mà khi Viên Mục Dã ấn người nọ ngã xuống giường, cậu lại khiếp sợ phát hiện ra rằng đối phương mang khuôn mặt của Diệp Dĩ Nguy!

Bởi vì kinh ngạc quá mức, Viên Mục Dã buông lỏng tay ra như bị điện giật, sau đó nhanh chóng nhảy sang một bên... Lúc này đối phương cũng nương theo ánh trăng và thấy rõ mặt Viên Mục Dã, biểu cảm cũng kinh ngạc cực độ.

Ban đầu Viên Mục Dã còn tưởng rằng mình lại gặp ảo giác, nhưng cảm xúc khi chạm vào đối phương vừa rồi quá chân thật, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là ảo giác. Viên Mục Dã không khỏi trầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ giờ đây yêu tinh dây leo có thể dễ dàng thay đổi dáng vẻ của người khác ở trong mắt mình hay sao?

Tưởng tượng đến việc yêu tinh dây leo kia lại biến K Bích thành Diệp Dĩ Nguy, Viên Mục Dã giận tím người, vì thế cậu lại hung tợn vỗ tới một lần nữa, bầu chặt cổ họng của đối phương.

Ai ngờ khác với lần trước, lúc này đây đối phương không hề chống trả, ngược lại nhìn Viên Mục Dã bằng đôi mắt đỏ bừng, khiến cậu căn bản không thể ra tay được.

“Cậu... sao cậu lại ở đây?” Diệp Dĩ Nguy run giọng hỏi.

Khi giọng của Diệp Dĩ Ngụy vang lên, Viên Mục Dĩ đột ngột ngừng đầu, biểu cảm còn khiếp sợ hơn vừa rồi trăm ngàn lần. Rốt cuộc cậu đã nhận ra người trước mặt không phải là ảo giác của mình, càng không phải K Bích gì cả, mà là Diệp Dĩ Ngụy bằng xương bằng thịt...

Viên Mục Dĩ như thể bị sét đánh trúng, ngẩn ra tại chỗ. Cậu sửng sốt một hồi lâu mới tỉnh hồn lại. Cậu từ từ lùi ra sau mấy bước, cả người dựa vào tường và trượt xuống một cách yếu ớt, sau đó phá lên cười với vẻ khó có thể tin nổi.

Diệp Dĩ Ngụy xoa nắn phần cổ bị Viên Mục Dĩ bóp đến mức đỏ lên, anh ta thở dài, nói: “Tôi thật sự không ngờ cậu có thể tìm tới tận đây...”

Lúc này trong đầu Viên Mục Dĩ muốn nổ tung ra, cậu có vô số câu hỏi cần người giải đáp, nhưng ngàn câu vạn chữ đến cuối cùng lại chỉ hỏi được một câu: “Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Diệp Dĩ Ngụy đi đến bên cạnh Viên Mục Dĩ, ngồi xuống dựa vào gần cậu, sau đó thở dài nói: “Tôi đã từng là pháp y, tất nhiên biết vị trí chính xác của thận, hai nhất tôi đâm mình trông thì nguy hiểm, nhưng thật ra lại tránh chỗ hiểm... Mà hai dao đâm lão già chết tiết kia thì không phải.”

Viên Mục Dĩ quay đầu nhìn về phía Diệp Dĩ Ngụy: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi được cấp dưới của lão già chết tiết đưa đi cấp cứu theo lão. Bởi vì tôi không bị đâm trúng chỗ hiểm nên tất nhiên được cứu sống, nhưng lão già chết tiết thì đã tắt thở trước khi lên bàn mổ. Lúc ấy gia tộc Bích như rắn mất đầu, nhất thời mấy cấp dưới đáng tin của lão già cũng không biết nên làm gì tôi. Thêm vào đó, trước đấy trong buổi họp của gia tộc, tôi đã được coi như người thừa kế của K Bích, vì thế bọn họ bèn thuận nước đẩy thuyền, chính thức đẩy tôi lên vị trí của K Bích.” Nói tới đây, Diệp Dĩ Ngụy tạm dừng một chút, thấy Viên Mục Dĩ không có bất cứ phản ứng gì bèn tiếp tục trầm giọng nói tiếp: “Thật ra ngay từ đầu tôi đã từ chối... Sau này một trợ lý đắc lực của lão già nói với tôi rằng, nếu tôi không chịu làm K Bích, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ có người khác cướp ngôi, mà một khi người khác lên ngôi, chuyện đầu tiên đối

phương phải làm là báo thù cho lão K. Bản thân tôi thì thôi đi, nhưng tôi không muốn liên lụy đến cậu nữa.”

Nghe đến đó, cuối cùng Viên Mục Dã cũng có chút phản ứng, cậu cười cay đắng: “Hóa ra anh biến thành K Bích là vì tôi...”

“Lúc tình thế bắt buộc, người ta buộc phải đưa ra những lựa chọn trái lương tâm.” Diệp Dĩ Ngụy nói một cách rất bất đắc dĩ.

“Nếu anh không chết, vậy tại sao anh không nói cho tôi biết? Anh có biết không, mấy năm nay tôi...” Viên Mục Dã nói một nửa đã ngắt cả người, sau đó cười gượng: “Thảo nào trước đây tôi luôn gây rối gia tộc Bích mà lại không hề bị trả thù lần nào.”

Diệp Dĩ Ngụy thở dài: “Ban đầu tôi không muốn nói cho cậu là bởi vì tôi không muốn liên lụy cậu nữa, càng không muốn để cậu biết tôi biến thành người mình ghét cay ghét đắng nhất. Nhưng tôi thật sự không ngờ cậu luôn cố chấp báo thù cho tôi. Khi phát hiện cậu đang liều mạng giày vò bản thân mình, tôi muốn mở miệng cũng đã muộn.”

“Không mở miệng được nên không nói luôn à? Chẳng lẽ anh định mãi mãi không cho tôi biết hay sao?! Anh có biết rằng... tôi... tôi...” Viên Mục Dã chợt phát hiện cũng có lúc mình không mở miệng được.

Với tình trạng hiện giờ, cậu nói cho Diệp Dĩ Ngụy biết thì có ích lợi gì đâu? Chẳng qua là thêm một người khó chịu vì mình mà thôi. Thay vì như vậy, chẳng bằng không nói gì cả? Vì thế Viên Mục Dã điều chỉnh tâm trạng, sau đó trầm giọng hỏi: “Bệnh viện này là thế nào đây?”

Diệp Dĩ Ngụy nói với Viên Mục Dã, mấy năm nay dưới sự quản lý của anh ta, gia tộc Bích đã dần dần xa rời việc kinh doanh buôn bán ma túy và buôn người. Nhưng nguồn vốn chống lưng cho bệnh viện này là một tổ chức rất bí mật, mặc dù anh ta là K Bích cũng không có tư cách nhúng tay vào...

Viên Mục Dã lạnh giọng nói: “Trước đó tôi nhìn thấy xác chết một bé trai bị đưa đến nhà xác. Tim của nó đã bị cắt bỏ, buồn cười nhất là người ở đây lại gọi nó là người hiến tạng, thế này mà hiến tạng cái nỗi gì? Rõ ràng là mưu sát đẫm máu mà! Mỗi

ngày đều xảy ra chuyện như thế này dưới mí mắt anh, chẳng lẽ anh cũng đã chết lặng rồi ư?!”

Đối mặt với nghi vấn của Viên Mục Dã, nhất thời Diệp Dĩ Ngụy cũng không biết nên giải thích như thế nào. Nếu là trước đây tất nhiên Diệp Dĩ Ngụy không thể chịu đựng nổi, nhưng đã trải qua rất nhiều chuyện nên khiến anh ta hiểu ra một đạo lý, đó là mình vốn không phải chúa cứu thế hành hiệp trượng nghĩa, trái ngược lại, anh ta chỉ là kẻ đáng thương bị vận mệnh trêu cợt mà thôi.

Diệp Dĩ Ngụy cười khỏ: “Tôi cũng biết cậu không chấp nhận được chuyện này. Nhưng cậu có biết không, mỗi ngày chuyện này diễn ra ở khắp nơi trên Trái đất. Tôi cứu được một hai người, nhưng không cứu được tất cả mọi người! Chẳng lẽ cậu đã quên tôi cũng từng là một người bị hại hay sao? Mấy năm trước, tôi từng gặp một cậu bé, ánh mắt nó nhìn tôi tràn ngập khát vọng với sự sống. Ngay lúc đó, suy nghĩ của tôi cũng giống như cậu hiện giờ, cảm thấy nếu đã để tôi gặp được thì có thể cứu người nào hay người nấy. Vì vậy tôi nghĩ cách để cắp dưới lén lút đưa nó về quê nhà... Lúc ấy tôi còn đặc chí vì mình đã cứu được một mạng người. Không ngờ mấy tháng sau, cậu bé lại bị người nhà bán đi lần nữa. Khi tôi gặp nó lần hai, trong ánh mắt nó đã không còn bất cứ gợn sóng nào nữa. Nơi này không thể so sánh với nước S, mua bán nội tạng người vốn chẳng phải bí mật gì, thậm chí đôi khi còn được chính phủ ngầm đồng ý cho tiến hành.”

Chương 1046: Gen ích kỷ

Viên Mục Dã nghiêng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ: “Mỗi người đều có quyền tồn tại, mỗi một sinh mạng đều vô giá, ai cũng không có quyền định giá bán một sinh mạng, càng không nên mua mạng của người khác bằng tiền.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Diệp Dĩ Ngụy ngẩn người, sau đó trầm giọng hỏi: “Có phải giờ cậu cảm thấy tôi đã trở nên vừa ích kỷ vừa máu lạnh không?”

Viên Mục Dã nhìn Diệp Dĩ Ngụy và nói: “Vậy anh hãy chính miệng nói cho tôi biết, anh có phải người như thế không?”

Diệp Dĩ Ngụy bị Viên Mục Dã hỏi cứng họng, nhất thời có cơn xúc động muốn trốn thoát khỏi đây, vì thế anh ta cố ý tránh né ánh mắt của Viên Mục Dã, cười gượng, nói: “Cậu đừng quên cha tôi là ai? Từ trong xương cốt, tôi đã có gen ích kỷ rồi...”

Viên Mục Dã vặn mạnh vai Diệp Dĩ Ngụy lại, để mặt anh ta quay về phía mình: “Không đúng... Diệp Dĩ Ngụy tôi quen là người tốt ghét cái ác như kẻ thù. Anh ấy sẵn sàng ra mặt vì những người chẳng liên quan gì với mình, càng không tiếc trừng phạt những kẻ độc ác không biết hối cải! Anh hãy nói cho tôi biết, sao người như vậy lại là người máu lạnh ích kỷ cơ chứ?! Đúng thế, ông trời thật sự quá tàn nhẫn với anh, đã cho anh người cha chẳng phải người, nhưng thế thì sao? Diệp Dĩ Ngụy anh cũng không phải dựa vào lão ta mà lớn lên? Anh vốn không cần phải rối rắm gì cả vì chút tình thân có cũng được mà không có cũng chẳng sao đó, bởi vì trên đời này vẫn còn người khác lo lắng và khổ sở vì sự an toàn và sống chết của anh. Chúng ta quen biết từ nhỏ, hoàn cảnh của tôi khá hơn anh một chút. Mặc dù chúng ta không phải anh em ruột, nhưng tôi đã coi anh là người thân quan trọng nhất trên đời. Anh có biết ba năm nay tôi trải qua như thế nào không!? Không lúc nào tôi không hối hận tại sao mình không giết lão già súc sinh kia sớm một chút. Như vậy anh có thể hoàn toàn thoát khỏi

bóng ma hồi nhỏ, sống như một người bình thường. Nhưng lúc ấy tôi không thể làm được. Tôi cho rằng mình thành thạo, có thể dễ dàng kiểm soát được tất cả... Nhưng khi anh ngã xuống trước mặt tôi, tôi mới phát hiện ra mình chẳng làm gì được, và tôi là người vô dụng nhất trên đời này.”

Viên Mục Dã không kiềm chế được cảm xúc của mình khi nói tới đây, vì vậy cậu giơ tay che kín mắt, mặc cho nước mắt tuôn rơi... Ban đầu cậu chỉ lẳng lặng rơi nước mắt, đến cuối cùng đã biến thành tiếng nức nở khe khẽ, như thể muốn trút ra hết tất cả nỗi khổ sở và không cam lòng trong những năm gần đây.

Diệp Dĩ Ngụy ở cạnh cũng nước mắt đầm đìa, thật ra anh ta không trách việc vừa rồi Viên Mục Dã buộc tội anh ta thờ ơ. Nhưng đúng là anh ta có nỗi khổ... Tổ chức đã ăn sâu bén rễ ở nước M mấy chục năm, trước kia chỉ cần là một chi của gia tộc Bích cũng đã giày vò bọn họ thê thảm rồi, nếu lại liều mạng gây thù với cả tổ chức thì bọn họ thật sự sẽ không biết mình chết như thế nào đâu?!

Hơn nữa trong đó còn có một điểm quan trọng nhất, đó là Diệp Dĩ Ngụy không muốn liên lụy đến Viên Mục Dã nữa, bởi vì có vài thứ đen tối chỉ cần bản thân mình nhìn thấy là được. Từ tận đáy lòng, anh ta hy vọng sau này đường đời của Viên Mục Dã có thể đi bằng phẳng hơn... Vì thế Diệp Dĩ Ngụy sẵn lòng hóa thân thành ma, gánh vác tất cả tội lỗi.

Sau khi trút hết những cảm xúc tiêu cực trong lòng, Viên Mục Dã lau nước mắt trên mặt và nói: “Dù cho thế nào... anh còn sống là tốt rồi, mặc kệ anh là K Bích hay là Diệp Dĩ Ngụy, chỉ cần anh có thể sống thì đều tốt hơn tất cả.”

Diệp Dĩ Ngụy đứng dậy và đi đến tủ lấy ra một hộp sơ cứu nhỏ, giúp Viên Mục Dã xử lý vết thương bị anh ta cắt bằng dao mổ trên mặt, sau đó dán băng keo cá nhân cho cậu rồi hỏi: “Cậu vẫn chưa kể cho tôi biết làm sao cậu tìm được tới đây!?”

Viên Mục Dã cười nhẹ, nói: “Ba Bích...”

Diệp Dĩ Ngụy lắc đầu bắt đầu kể: “Hóa ra là tên kia... Bởi vì hắn không hài lòng việc tôi cắt đứt hai con đường phát tài là mua bán ma túy và buôn người nên đã hợp tác với hai thành viên khác trong gia tộc, muốn ám sát tôi để thay thế. Đáng tiếc hắn bị tôi nhìn thấu từ sớm. Để giết gà dọa khỉ, đồng thời cũng

là tự bảo vệ mình, tôi chỉ có thể ra tay trước, giết bọn họ, nhưng không ngờ có thể dẫn cậu đến đây.”

Lúc này Viên Mục Dã mới hỏi với vẻ lo lắng: “Có phải anh luôn ở đây vì lý do sức khỏe không? Mặc dù tự mình ra tay có chính xác mấy, nhưng lúc trước hành động của anh thật sự quá mạo hiểm, anh đừng quên hiện giờ anh cũng chỉ còn lại một quả thận!”

Diệp Dĩ Ngụy cười nói: “Sở dĩ tôi ở đây chủ yếu là vì không muốn tiếp xúc nhiều với những thành viên của gia tộc Bích, thêm vào đó là vì... trốn tránh cậu. Chẳng qua tôi không ngờ cuối cùng cậu vẫn tìm tới tận đây.”

Viên Mục Dã nhìn sắc trời bên ngoài và nói: “Nếu anh không muốn làm K Bích, hay là bây giờ chúng ta rời khỏi đây nhé?”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, trong ánh mắt Diệp Dĩ Ngụy thoát cái toát lên tia khát vọng, nhưng anh ta suy ngẫm một hồi rồi lắc đầu: “Không thể lung tung như vậy được... Nếu tôi mạo muội biến mất sẽ gây ra rất nhiều phản ứng dây chuyền, đến lúc đó có lẽ hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Hơn nữa, chẳng lẽ cậu không muốn cứu những đứa trẻ kia ra à?”

Viên Mục Dã sững sốt, sau đó lộ vẻ mặt vui mừng: “Anh dự định làm thế nào?!”

Diệp Dĩ Ngụy suy nghĩ rồi đáp: “Tôi biết một chút về mấy đứa trẻ đó, ắt hẳn chúng vẫn chưa kiểm tra độ tương thích với bệnh nhân VIP, cho nên chúng ta vẫn còn thời gian. Tối ngày mai tôi sẽ cho người liên hệ một thuyền đánh cá gần đây, bảo đổi phương lên đảo đón người, đến lúc đó cậu hãy đưa mấy đứa trẻ kia lên thuyền rồi rời khỏi là được.”

Viên Mục Dã nhíu mày hỏi: “Vậy còn anh? Thả họ đi rồi thì anh phải giải thích thế nào?”

Diệp Dĩ Ngụy cười nhẹ: “Yên tâm, tôi tự có cách... Hơn nữa bọn họ cũng không phải do tôi thả đi, mà là bị một tên trộm bí ẩn lên đảo đưa đi, chỉ cần người phía sau không biết người kia là cậu là được.”

Không biết tại sao, Viên Mục Dã nghe xong lại cảm thấy hình như có điểm gì đây là lạ. Diệp Dĩ Ngụy làm thế như kiêu nóng lòng muốn đuổi cậu đi vậy, vì thế cậu trầm giọng hỏi: “Anh

hãy nói thật với tôi đi, có phải anh còn có âm mưu khác không...”

Diệp Dĩ Ngụy nói bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Tôi có thể có âm mưu gì khác? Với thân phận hiện tại, tôi muốn thoát khỏi tổ chức không phải việc một sớm một chiều mà làm được. Cho nên tôi chỉ có thể làm từng bước một. Giờ cậu cũng đã biết việc tôi còn sống, sau này tuyệt đối đừng chủ động trêu chọc tổ chức nữa, chờ đến lúc tôi hoàn toàn thoát thân sẽ lập tức trở về tìm cậu.”

Tuy Diệp Dĩ Ngụy nói một tràng rõ là hợp tình hợp lý, nhưng Viên Mục Dĩ vẫn mơ hồ cảm thấy sự việc hình như có chỗ nào đó rất không bình thường, nhưng trong lúc nhất thời cậu lại không tìm ra được sơ hở trong đó, hơn nữa hoàn cảnh của sáu đứa trẻ kia xác thực rất nguy hiểm, cho nên bây giờ cậu cũng đành nghe theo sự sắp xếp của Diệp Dĩ Ngụy, đưa bọn trẻ rời khỏi đây trước rồi nói.

Chương 1047: Nhắc nhở

Sau đó Diệp Dĩ Ngụy lại hỏi những điều Viên Mục Dĩ gặp phải suốt đường đi, biết trong nhà xác và phòng chứa đồ ở tầng 5 còn trối ba người, Diệp Dĩ Ngụy lập tức gọi điện thoại báo cho đàn em của mình đến đó xử lý thỏa đáng.

Vào ban đêm, Viên Mục Dĩ nghỉ lại trong phòng 7015. Với cậu, chuyện Diệp Dĩ Ngụy còn sống quá gây sốc, cứ như thể mấy năm trước đây mình đã nằm mơ thấy một cơn ác mộng đáng sợ, hiện giờ tỉnh mộng, đối phương lại đứng yên lành trước mặt mình vậy.

Điều khôi hài nhất là trước đây Viên Mục Dĩ còn một lòng mong mỗi muốn giết chết K Bích, mà lúc này lại ngủ trong phòng bệnh VIP của đối phương.

Mặc dù những năm gần đây, bọn họ đều đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng khi gặp nhau lần nữa, họ vẫn chọn tin tưởng đối phương một cách vô điều kiện. Dù Viên Mục Dĩ có sự nghi ngờ đối với Diệp Dĩ Ngụy, nhưng cậu cũng không cho rằng đối phương sẽ làm bất kỳ việc gì bất lợi với mình.

Một đêm không mộng mị, dường như đã lâu Viên Mục Dĩ không được ngủ ngon đến vậy, tuy hiện giờ hoàn cảnh của cậu không phải an toàn tuyệt đối, nhưng tưởng tượng đến việc Diệp Dĩ Ngụy còn sống, cậu cảm thấy trái tim của mình không còn vắng vẻ nữa...

Buổi sáng, Diệp Dĩ Ngụy đi ra ngoài một chuyến, trước khi đi anh ta bảo Viên Mục Dĩ cứ ở lại trong phòng, bởi vì không ai dám cả gan đi vào phòng của K Bích.

Nhớ lại trước đó mình chịu ngộp trong phòng phân phối điện bé tí kia cả một ngày, Viên Mục Dĩ cười nói: “Yên tâm đi, có phòng VIP ở, sao tôi có thể chạy lung tung khắp nơi chứ?”

Lý do Diệp Dĩ Ngụy ra ngoài từ sớm là để sắp xếp cho những đứa trẻ kia. Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như anh ta

nói với Viên Mục Dã, nhưng mà anh ta nhận ra Viên Mục Dã rất muốn cứu mấy đứa trẻ đó. Diệp Dĩ Ngụy thật sự không muốn để cậu thất vọng nên đành bí quá hoá liều.

Thuyền đánh cá mà Diệp Dĩ Ngụy nói cũng không phải thuyền đánh cá đúng đắn gì cả, mà là một con thuyền hàng chuyên chở nước và hàng hóa giúp bọn họ hàng năm. Thêm vào đó, chủ thuyền rất “kín miệng”, cho nên Diệp Dĩ Ngụy mới quyết định gọi đối phương đến đây đón Viên Mục Dã và những đứa trẻ.

Thuyền để đi khỏi đảo là vấn đề rất nhỏ, cái khó nhất là phải làm sao mới có thể đưa hết mấy đứa trẻ ra ngoài trong một lần, đồng thời không được gây ra động tĩnh quá lớn. Cộng thêm, cha mẹ của cô bé tầng 5 đã bỏ tiền bỏ bạc ra, cho dù mất những đứa trẻ này, chắc chắn vẫn còn tiếp theo được đưa lên đảo.

Chẳng qua Diệp Dĩ Ngụy sẽ không nói cho Viên Mục Dã biết việc này, bởi vì anh ta thật sự không muốn để Viên Mục Dã trải qua cảm giác của mình mấy năm trước lần nữa, đầy ngập nỗi lòng cho rằng mình có thể cứu người, nhưng cuối cùng vòng đi vòng lại vẫn quay về điểm bắt đầu.

Trong lúc đó, Trịnh Tiểu Long gọi điện thoại tới cho Viên Mục Dã, vừa nghe nói cậu không bị làm sao mới thở phào nhẹ nhõm. Đảo Ngô Châu không phải nơi đùa giỡn. Nếu Viên Mục Dã thật sự xảy ra chuyện gì ở đây, chỉ dựa vào một mình Trịnh Tiểu Long thì không làm gì được.

Không bao lâu, Diệp Dĩ Ngụy đẩy cửa đi vào, tay còn cầm bữa sáng cho Viên Mục Dã, anh ta cười bảo: “Đói rồi hả? Tôi mang bữa sáng cho cậu đây, ăn tạm trước đã, chờ khi rời khỏi đảo rồi tôi sẽ mời cậu ăn tiệc.”

Thật ra Viên Mục Dã đã đói bụng từ lâu nên cậu cười, và nói: “So sánh với lương khô, đây đã coi như bữa tiệc lớn rồi!”

Ai ngờ lúc này Viên Mục Dã lại đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên trong đầu: “Đừng ăn, bữa sáng này có vấn đề...”

Viên Mục Dã ngẩn người, nhưng ngay sau đó lại không hề để ý tới giọng nói trong đầu nữa, bởi vì trong mắt cậu, nếu trên

đời này đến cả Diệp Dĩ Nguy cũng không thể tin thì mình chẳng còn tin ai được nữa.

Diệp Dĩ Nguy bày bữa sáng ra bàn: “Ăn chút cháo trước làm ấm dạ dày. Tôi cố tình bảo nhà bếp bỏ thêm hải sâm vào trong đó.”

Viên Mục Dĩ buồn cười nói: “Bữa sáng thôi mà... Thật sự không cần xa xỉ vậy đâu!”

Ai ngờ Diệp Dĩ Nguy lại nở nụ cười: “Đều là tiền tài phi nghĩa, không ăn thì phí của trời! Mau nếm thử đi... Tôi mới ăn một bát rồi, mùi vị cũng ngon lắm.”

Viên Mục Dĩ đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi nên cậu chẳng khách sáo gì, một hơi ăn luôn, nhanh chóng xử sạch bát cháo hải sản. Nhưng khi chuẩn bị ăn thêm một cái bánh bao, cậu bỗng cảm thấy hơi nặng đầu, cảnh vật trước mắt cũng dần dần trở nên mơ hồ...

Lúc này Viên Mục Dĩ nhìn Diệp Dĩ Nguy bằng vẻ mặt kinh ngạc, nhưng lại chỉ có thể nhìn thấy môi anh ta đang đóng mở, căn bản là không nghe rõ anh ta nói gì, nhưng nhìn khẩu hình miệng chắc là: “Xin lỗi...”

Trước khi hôn mê, cậu cuối cùng Viên Mục Dĩ nghe thấy là câu chữ thốt ra từ trong đầu cậu: “Đồ đàn! Đã nói bữa sáng có vấn đề mà!”

Lúc Viên Mục Dĩ tỉnh lại, trong miệng vẫn còn mùi vị cháo hải sản vương lại, nhưng hiện giờ hình như chẳng còn ngon giống lúc trước nữa mà đã trở nên tanh quá. Tiếp đó Viên Mục Dĩ cố sức ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong một không gian cứ trôi lên sụt xuống, với kinh nghiệm của mình, cậu cho rằng mình đang ở trên một con thuyền đang chạy.

Lúc này, sáu cái túi đựng xác trong cabin đã thu hút sự chú ý của Viên Mục Dĩ. Cậu cảm thấy tim mình như chùng xuống khi nhìn thấy nó, nghĩ thầm chẳng lẽ Diệp Dĩ Nguy không cứu được bọn trẻ, cho nên buộc lòng phải đánh ngất mình rồi đưa hẳn ra khỏi hòn đảo?

Không ngờ đúng lúc này, một trong những chiếc túi đựng xác đột nhiên giật khê. Thấy thế Viên Mục Dĩ vội vàng tiến lên

kiểm tra. Khi mở khóa kéo ra thì thấy một bé gái trong lũ trẻ kia đang nằm yên lành ở bên trong...

Viên Mục Dã vội vàng mở tất cả các túi đựng xác còn lại, quả nhiên thấy tất cả lũ trẻ đều nằm bên trong không hề hấn gì, có điều không biết có phải bọn trẻ cũng bị giống cậu hay không mà lúc này đều không quá tỉnh táo.

Đúng lúc đó có người bước đến, Viên Mục Dã ngẩng đầu lên và phát hiện đó là lão câm!

“Sao lại là ông?” Viên Mục Dã kinh ngạc.

Dường như đôi phương đã đoán được Viên Mục Dã sẽ hỏi như vậy nên ông ta cũng không trả lời cậu, mà ném thẳng một bức thư vào mặt Viên Mục Dã, sau đó xoay người đi ra ngoài. Viên Mục Dã nhặt lên mở ra đọc, bên trong là nét chữ của Diệp Dĩ Ngụy.

Ở trong thư Diệp Dĩ Ngụy nói: “Đưa cậu đi bằng cách này thật sự là có lỗi với cậu. Hoàn cảnh của những đứa trẻ kia không giống nhau, muốn sắp xếp đảng hoàng cho bọn trẻ cũng không hề là chuyện dễ, cho nên chỉ có thể dựa vào bản thân cậu tự lo những vấn đề còn lại. Lão câm là người đáng tin, ông ta sẽ đưa cậu đến vùng biển an toàn. Đến lúc đó các cậu hãy đổi một con thuyền khác để lên bờ. Cậu không phải lo cho phía tôi, khi tôi thoát thân thuận lợi rồi, tất nhiên sẽ đi tìm cậu... Hãy giữ gìn sức khỏe.”

Đọc thư xong, Viên Mục Dã thở dài bất đắc dĩ, cậu thâm hiểu nhất định Diệp Dĩ Ngụy làm như vậy là có nỗi khổ riêng. Nếu không phải lần này sốt ruột cứu bọn trẻ, kiểu gì cậu cũng phải hỏi cho ra ngô ra khoai mọi chuyện.

Ai ngờ khi Viên Mục Dã đang ngây người, cậu chợt cảm thấy thân thuyền đột nhiên rung chuyển, như đụng phải thứ gì đó.

Chương 1048: Cái giá phải trả của tai nạn nhân tạo

Chuyện xảy ra đột ngột, bọn trẻ mới tỉnh lại bị dọa bật khóc. Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng nhẹ nhàng dỗ dành chúng: “Các cháu đừng sợ, giờ các cháu đã an toàn rồi. Chú sẽ nghĩ cách đưa tất cả về nhà.”

Nói xong, Viên Mục Dã cũng kệ bọn trẻ còn khóc nữa hay không mà nhanh chóng ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì. Ai ngờ khi cậu đi lên boong thuyền thì thấy thuyền đánh cá đâm vào một chiếc du thuyền.

Đơn giản là tốc độ hai con thuyền đều không quá nhanh, cho nên hai bên thân thuyền chỉ lướt qua nhau, đều không xước xát gì lớn... Nhưng lão cảm lại có vẻ mặt căng thẳng, cứ nhìn chằm chằm chiếc du thuyền đối diện như gặp kẻ địch mạnh.

Lúc này trên boong du thuyền xuất hiện một tên đeo kính râm, ngậm tăm xỉa răng, đối phương vừa nhìn thấy Viên Mục Dã là vội vã tháo kính râm ra: “Ê Viên! Cậu không sao chứ?!”

Viên Mục Dã đâu ngờ mình lại gặp được Đoàn Phong ở chỗ này nên lập tức tỏ ra kinh ngạc: “Đội trưởng Đoàn? Sao anh lại ở đây?! Tôi không sao cả!”

Đoàn Phong phun cái tăm xỉa răng trong miệng ra rồi tức giận nói: “Cậu cảm thấy sao?”

Viên Mục Dã cười có vẻ hơi xấu hổ: “Tôi chỉ ra ngoài bàn công chuyện của mình thôi. Giờ chuẩn bị về đây.”

“Viên Mục Dã, cậu được lắm! Nơi có chống lưng như này mà cậu cũng dám tự đi?” Đoàn Phong hừ khế.

Viên Mục Dã cũng không tin tưởng lão cảm cho lắm, đương nhiên không thể giải thích ngay trước mặt lão, cho nên cậu đành phải cười theo: “Làm sao anh tìm được tôi? Thạch Lỗi báo cho anh hồi nào?”

Đoàn Phong không trả lời câu hỏi của cậu mà lườm lão câm, sau đó mới nói với Viên Mục Dã: “Sao thế, cậu định tiếp tục ở lại trên con thuyền đánh cá rách nát này hay là lên thuyền của chúng tôi hả?!”

Viên Mục Dã lập tức cười: “Xem anh nói kìa... Đương nhiên là lên thuyền của anh rồi. Tôi đang lo không biết nên đưa mấy đứa bé kia đi đâu đây này?”

Đoàn Phong nhú mày lại: “Cái gì mà mấy đứa bé?”

Viên Mục Dã vừa định giải thích với anh ta, ai ngờ lại nghe lão câm chột lạnh giọng nói: “Cậu không thể đi với cậu ta... Nếu tôi đã thu tiền, nhất định phải đưa cậu đến địa điểm ngài ấy chỉ định mới được.”

Sắc mặt Đoàn Phong sạm đi: “Ông cứ thử xem có đưa được cậu ấy đi hay không.”

Viên Mục Dã giật mình: “Ông có thể nói à?!”

Lão câm nhìn Viên Mục Dã: “Tôi chưa từng nói mình là người câm.”

Viên Mục Dã nghe thấy cũng phải, vì thế cậu bắt đắ dĩ nói: “Giờ ông hãy liên hệ với anh ấy, tự tôi sẽ giải thích...”

Lão câm thấy thái độ của Viên Mục Dã kiên quyết nên đành lấy một chiếc điện thoại vệ tinh ra, sau khi kết nối được, ông ta trầm giọng nói: “Hàng hóa chưa đưa đến địa điểm chỉ định đã phải rời thuyền... Tỉnh rồi, ừ, cậu ta muốn nói chuyện với ngài.”

Nói xong, lão câm đưa điện thoại vệ tinh tới, Viên Mục Dã nhận lấy rồi do dự vài giây, mới nói: “Anh có gì muốn giải thích với tôi không?”

Trong điện thoại, Diệp Dĩ Nguy cũng đang im lặng vài giây, sau đó mới khẽ nói: “Xin lỗi... Bởi vì phải đưa đến sáu đứa trẻ đi trong một lần, cho nên tôi phải dùng chút thủ đoạn nhỏ mới được, không bàn bạc với cậu trước là tôi sai.”

Viên Mục Dã vừa nghe là biết Diệp Dĩ Nguy đang tránh nặng tìm nhẹ, vì thế cậu nói một cách gọn gàng và dứt khoát: “Anh dùng thủ đoạn và đánh thuốc mê tôi, giữa hai việc này có mối liên hệ trực tiếp gì không?”

Diệp Dĩ Ngụy nhận ra Viên Mục Dĩ giận thật nên thở dài: “Hiện giờ cậu muốn rời thuyền là đã gặp được ai phải không? Đối phương có đáng tin không?”

Viên Mục Dĩ thầm hiểu rằng dò hỏi tới cùng qua điện thoại chẳng có ý nghĩa gì, vì thế đành trầm giọng nói: “Tôi đã gặp đội trưởng Đoàn...”

Diệp Dĩ Ngụy hơi ngờ vực: “Sao Đoàn Phong lại xuất hiện ở đó?”

“Đáp án của câu hỏi này cũng không tiện trả lời giống như việc tại sao anh phải đánh thuốc mê tôi vậy.” Viên Mục Dĩ nói gần nói xa.

Diệp Dĩ Ngụy cười: “Được thôi, một khi đã vậy, tôi sẽ không hỏi nữa. Nếu cậu đã gặp Đoàn Phong thì tôi cũng yên tâm rồi. Cậu đi với anh ta đi... Có điều việc giải quyết những vấn đề kế tiếp của bọn trẻ không dễ đâu. Phần lớn trong số chúng đều bị người nhà bán đi, đưa chúng về nhà chẳng khác nào chui đầu vào rọ.”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi đáp: “Tôi hiểu, đến lúc đó tôi sẽ trung cầu ý kiến của chính bọn trẻ rồi mới quyết định... Anh Thạch Đầu, đừng quên những lời anh từng nói.”

Nghe Viên Mục Dĩ đột nhiên gọi mình như vậy, Diệp Dĩ Ngụy ngẩn người, sau đó mỉm cười: “Được, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ không quên chuyện đã đồng ý với cậu. Sau khi trở về, nếu gặp phải vấn đề gì không giải quyết được, cậu có thể liên hệ với tôi thông qua lão câm.”

“Được, giữ gìn sức khỏe...” Nói xong, Viên Mục Dĩ trả lại điện thoại cho lão câm.

Trên thực tế, sở dĩ Diệp Dĩ Ngụy có thể đưa Viên Mục Dĩ và sáu đứa trẻ kia ra khỏi đảo bình an là bởi vì anh ta đã chế tạo ra một “tai nạn nhân tạo” và sau đó cải trang bọn họ thành xác chết để vận chuyển lên thuyền đánh cá. Đây cũng là lý do tại sao mấy đứa trẻ đều ngủ trong túi đựng xác.

Nhưng “tai nạn nhân tạo” cần phải trả giá, ít nhất những nhân viên tiếp xúc với bọn trẻ nhất định phải bị Diệp Dĩ Ngụy diệt khẩu, cho nên anh ta mới không muốn cho Viên Mục Dĩ tham dự vào...

Sau khi Viên Mục Dã được đưa lên thuyền, cậu đã được Diệp Dĩ Ngụy lôi ra khỏi túi đựng xác, cho nên cậu không tỉnh lại trong túi đựng xác... Mà lý do lão câm biết lối tắt đi lên đảo cũng là bởi Diệp Dĩ Ngụy thường xuyên yêu cầu ông ta đưa hàng hóa lên đảo từ chỗ đó.

Lúc này Đoàn Phong đã dẫn đầu nhảy sang thuyền đánh cá và nói bằng vẻ mặt khó hiểu: “Cậu còn chưa kể xem là lũ trẻ gì đó nhé!?”

Viên Mục Dã dẫn anh ta vào khoang thuyền: “Anh vào xem sẽ biết.”

Khi Đoàn Phong nhìn thấy lũ trẻ còn đang gà gât trong khoang thuyền, mặt anh ta đầy vạch đen: “Cậu nhặt được mấy con quỷ nhỏ này từ đâu vậy?!”

Viên Mục Dã cười khô: “Không thể giải thích rõ bằng một hai câu. Cứ đưa chúng rời khỏi đây trước đã rồi nói sau!”

Trước khi đi, lão câm cho Viên Mục Dã một số điện thoại, nói là gọi số điện thoại này thì có thể liên hệ với lão bất cứ lúc nào và bất kể nơi đâu. Viên Mục Dã thâm hiểu, đây chắc chắn là do Diệp Dĩ Ngụy dặn dò, vì thế cậu cười bảo: “Cảm ơn nhé.”

Tuy bọn trẻ hơi e sợ nhưng biết chỉ cần mình rời khỏi bệnh viện kia là có thể tiếp tục sống sót, cho nên chúng cũng không do dự lên chiếc thuyền Đoàn Phong lái tới với Viên Mục Dã.

Trái lại, Viên Mục Dã vừa mới lên thuyền đã cảm thấy gã lái thuyền hơi quen quen, cậu ngẫm nghĩ cẩn thận và phát hiện đó là một tên đàn em của Thạch Lỗi!

Trên đường, Viên Mục Dã chủ động kể lại cho Đoàn Phong nghe những điều mình gặp phải sau khi lên đảo. Khi biết Diệp Dĩ Ngụy chưa chết, anh ta nói với vẻ suy tư: “Thảo nào trước kia cậu có thể liên tiếp thoát khỏi nguy hiểm từ tay gia tộc Bích! Hóa ra đều là do Diệp Dĩ Ngụy cả...”

Chương 1049: Càng chống cự càng đau khổ

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi cũng không ngờ anh ấy lại là K Bích...”

Đoàn Phong nhìn lũ trẻ đang ăn đồ ăn vặt và hỏi: “Cậu định sắp xếp cho bọn trẻ thế nào?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Chờ tới nơi an toàn, tôi sẽ nói chuyện đàng hoàng với bọn trẻ trước, xem chúng bị bán đi như thế nào, nếu chỉ bị người ta bắt cóc, vậy thì nghĩ cách đưa bọn trẻ về nhà. Nhưng nếu không phải... cũng đành tính cách khác, nếu không đưa chúng về thì chắc chắn chúng vẫn sẽ bị bán đi lần nữa.”

Nói gì thì nói Đoàn Phong đã sống rất lâu dĩ nhiên đã thấy rất nhiều chuyện, cho nên anh ta không quá kinh ngạc giống Viên Mục Dã khi lần đầu biết chuyện này. Đề nghị của anh ta là Viên Mục Dã hãy đưa lũ trẻ về nước S.

Sau khi đoàn người lên bờ ở khu vực an toàn, họ gặp được Thạch Lỗi và A Triết nghe tin đến tiếp ứng. Hai người nhìn thấy Viên Mục Dã thì chẳng ai có vẻ mặt hoà nhã với cậu, nhất là A Triết, sắc mặt gầy tối tăm khỏi phải bàn.

Viên Mục Dã tự biết đuối lý, nên chỉ có thể chịu đựng, cũng may khi bọn họ biết Diệp Dĩ Ngụy vẫn chưa chết, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì điều này có nghĩa là Viên Mục Dã không cần phải như điên như dại gây phiền phức cho gia tộc K Bích ở khắp mọi nơi giống trước nữa.

Buổi tối, Thạch Lỗi tìm một nhà nghỉ khá kín đáo, dàn xếp cho lũ trẻ xong xuôi, sau đó Viên Mục Dã mới đến tìm từng đứa nói chuyện, muốn hỏi hoàn cảnh cụ thể của mỗi đứa.

Mấy đứa lớn một chút còn dễ, trên cơ bản đều có thể kể rõ làm sao mình đến được đảo Ngô Châu, nhưng một cô bé 5 tuổi

rười trong số đó lại khá đặc biệt. Có lẽ do đã bị hoảng sợ nên Viên Mục Dã hỏi rất lâu mà cũng chẳng hỏi được gì.

Thêm vào đó, điều khiến lòng Viên Mục Dã lạnh ngắt là, trong sáu đứa trẻ này có tới bốn đứa bị người nhà bán đi, nghĩa là khi bọn họ lấy tiền đã biết con của mình sẽ bị đem đi làm gì... Đứa lớn nhất trong số đó tỏ thái độ kiên quyết rằng mình sẽ không về nhà, nếu không chắc chắn vẫn sẽ lại bị bán đi thôi.

Thật lòng thì Thạch Lỗi không muốn quan tâm đến việc Viên Mục Dã rước lấy mấy củ khoai lang phổng tay này về. Bởi vì một khi việc này bị phát hiện, với hiểu biết của gã về tổ chức Thâm Tiềm, đối phương chắc chắn sẽ không rủ lòng thương xót mà bỏ qua. Hơn nữa, gã còn biết rõ tuy lần này Viên Mục Dã cứu sáu đứa ra được, nhưng khó bảo đảm sẽ không có sáu đứa trẻ khác đang được vận chuyển từ khắp nơi trên Trái đất đến đảo Ngô Châu để kiểm tra độ tương thích.

Cuối cùng Đoàn Phong đành phải gọi điện thoại báo cho lão Lâm, nhờ anh ta ra mặt liên hệ tổ chức cứu hộ trẻ em nước S, tìm cách để bọn họ tạm thời nhận những đứa trẻ này về. Còn con đường tương lai của chúng chỉ có thể dựa vào số phận của chính chúng mà thôi.

Sau khi chắc rằng Viên Mục Dã sẽ không giày vò bản thân một cách mù quáng nữa, Đoàn Phong quyết định đưa bọn trẻ về nước S trước, còn Viên Mục Dã thì tiếp tục ở lại cạnh Thạch Lỗi để thực hiện hợp đồng, kiếm tiền trả nợ...

Trước khi đi Đoàn Phong vẫn không quên chỉ vào Thạch Lỗi và nói: “Nhiều nhất là một năm, tôi sẽ tới đây đón người. Đến lúc đó nếu Viên thiếu mất một sợi lông tơ thôi, thì nhất định anh sẽ phải chết!”

Đây vốn là một câu nói đùa, nhưng Viên Mục Dã nghe mà lòng xót xa... Thời gian một năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, ai biết một năm sau cậu sẽ trở thành bộ dạng gì?

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã không ổn còn tưởng là do bọn họ sắp chia tay. Anh ta bèn vỗ vai cậu và nói: “Một năm chớp mắt là qua nhanh thôi. Hãy nhớ sau này đừng liều mạng như vậy nữa nhé!”

Tiền Đoàn Phong đi rồi, Viên Mục Dã vẫn rầu rĩ không vui. A Triết cho rằng tâm trạng cậu không vui bởi vì Đoàn Phong đã đi, nên gã trêu chọc: “Đến mức này cơ à? Đâu phải sinh ly tử biệt?”

Thạch Lỗi lại nhíu mày: “Có phải cậu khó chịu chỗ nào không? Cần tôi sắp xếp cho cậu kiểm tra lần nữa không?”

Viên Mục Dã nhớ lại những cực hình mình phải chịu trong ba năm trước bèn vội vã lắc đầu: “Không sao, hiện giờ sức khỏe của tôi khỏe hơn bất cứ lúc nào, chẳng qua cảm thấy trong lòng hơi vắng vẻ thôi...”

Nghe vậy, Thạch Lỗi bật cười: “Điều này rất bình thường! Trước kia cậu vẫn luôn một lòng một dạ muốn báo thù cho Diệp Dĩ Nguy, nó đã trở thành chấp niệm sâu nhất trong lòng cậu. Hiện giờ chấp niệm này đã biến mất, cậu sẽ khó tránh khỏi không quá thích ứng.”

Trở lại trụ sở chính của tập đoàn, Thạch Lỗi cố ý gọi những đồng nghiệp khá quen thuộc với Viên Mục Dã mấy năm nay tới, xem như chúc mừng sau này Viên Mục Dã có thể buông thù hận xuống, bắt đầu sống lại một lần nữa. Bề ngoài, Viên Mục Dã trông như rất vui vẻ, nhưng từ đầu tới cuối trong lòng cậu vẫn không một gợn sóng.

Đêm khuya, Viên Mục Dã đột nhiên tỉnh lại trong cơn đau. Dấu ấn màu đỏ trên cánh tay phải của cậu lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa màu sắc thoát nhìn đỏ rực hơn trước vài phần... Viên Mục Dã vội nhồm dậy khỏi giường, chạy đến vòi nước trong buồng vệ sinh xối nước vào đó như điên.

Ai ngờ lúc này cậu đột nhiên nghe trong gương vang lên một giọng nói quen thuộc: “Cậu càng chống cự tôi thì sẽ càng đau đớn...”

Viên Mục Dã ngẩng đầu lên và thấy khuôn mặt mình đang mỉm cười một cách ma quái trong gương. Cậu cố nén cơn xúc động muốn đập nát mặt gương rồi lạnh giọng nói: “Đừng ép tôi...”

“Viên Mục Dã” trong gương nhoẻn miệng cười: “Ép cậu thì có thể thế nào? Kéo tôi chết chum theo ư? Viên Mục Dã, tôi khuyên cậu tốt nhất là đừng làm bậy bạ, bởi vì tôi có thể biết

tất cả suy nghĩ của cậu bất cứ lúc nào và ở đâu. Mặc dù bây giờ tôi vẫn chưa thể kiểm soát cậu hoàn toàn, nhưng đó cũng là chuyện sớm hay muộn thôi... Hơn nữa, còn sống không tốt ư? Hiện giờ Diệp Dĩ Nguy không chết, còn cậu lại muốn tìm cái chết, thế chẳng phải là chuyện rất đáng buồn hay sao? Nghe lời đi, đừng làm mình trở nên đáng thương.”

Lúc này Viên Mục Dĩ có cảm giác cánh tay phải của mình như bị ném vào lửa nung lên, có bao nhiêu nước lạnh cũng không thể giảm bớt cơn đau cắt da cắt thịt này. Chẳng mấy chốc cậu đã đỏ mồ hôi lạnh đầy người.

“Rất đau phải không? Chỉ cần cậu chịu gặt đầu, cơn đau sẽ lập tức biến mất.” Viên Mục Dĩ trong gương tiếp tục mê hoặc cậu.

Viên Mục Dĩ thật sự quá đau, cho dù trong lòng cậu tức giận cỡ nào cũng chỉ có thể cắn răng phun ra một chữ: “Cút...”

Đối phương cười lạnh lẽo, Viên Mục Dĩ lập tức cảm thấy dấu ấn màu đỏ trên cánh tay phải của mình chột căng lên như vật sống, cơn đau ập đến khiến mắt cậu tối sầm lại, sau đó không biết gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ tỉnh lại dưới nền nhà vệ sinh. Xem ra đêm qua cậu đã đau tới mức ngất luôn. Không ngờ cậu mới bò dậy khỏi mặt đất thì đã nghe thấy một tràng tiếng đập cửa...

Viên Mục Dĩ mở cửa ra và thấy Thạch Lỗi đang đứng ở bên ngoài, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Viên Mục Dĩ: “Sao cậu không nghe điện thoại?”

Chương 1050: Vệ Tĩnh

“Ặc... Có lẽ là điện thoại di động để chế độ im lặng, sao thế? Xảy ra chuyện gì hả?” Viên Mục Dã cố gắng đáp một cách bình tĩnh.

Nếu lúc ấy Viên Mục Dã soi gương thì sẽ biết sắc mặt của mình khó coi nhường nào, trắng bệch giống như vừa mới chạy ma ra tông 5 km rồi lại hít đất 200 cái vậy. Tuy Thạch Lỗi nhận ra Viên Mục Dã có gì đó không bình thường, nhưng cũng không vạch trần thẳng thừng.

“Gọi cậu dậy ăn sáng mà! Sao? Giờ cậu bắt đầu tu tiên rồi hả? Không dính khói lửa phạm tục nữa à?” Thạch Lỗi nói đùa.

Viên Mục Dã cười đáp: “Anh đợi chút, tôi rửa mặt cái đã.”

Trở lại buồng vệ sinh, Viên Mục Dã vội vàng cúi đầu xem xét cánh tay phải, phát hiện dấu ấn màu đỏ trên đó đã biến mất tăm tờ đời nào, cậu thở phào nhẹ nhõm, sau đó mở vòi nước ra rửa mặt, muốn để mình thoát nhìn có tinh thần hơn một chút.

Ăn sáng xong, Thạch Lỗi bị một cuộc điện thoại gọi đi, khi trở về, sắc mặt gã lại trở nên nghiêm trọng lạ thường.

A Triết khẽ hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Thạch Lỗi trầm giọng nói: “Tổ của Vệ Tĩnh đã ba ngày không liên hệ với trụ sở chính. Vừa rồi cấp trên gọi tôi đến nói rõ tình hình, hy vọng tôi có thể dẫn đội đi tìm người trở về.”

“Không phải tổ của Vệ Tĩnh đi diệt...” A Triết nói một nửa rồi hình như nhớ ra gì đó nên nghẹn nửa câu sau lại.

Thạch Lỗi liếc Viên Mục Dã rồi hỏi: “Cậu còn nhớ Vệ Tĩnh chứ?”

Viên Mục Dã nhớ lại: “Hình như không có ấn tượng gì mấy...”

“Chính là đám chị em Tesa đây, một người có thể đánh ngã ba tên đàn ông đó!” A Triết nhắc cậu.

Nghe gã nói vậy, Viên Mục Dã nhớ ra ngay đối phương là ai. Quả thật chỗ bọn họ có một cô nàng võ nghệ khá giỏi, nhưng hơi tàn nhẫn, đàn ông bình thường không chọi lại... Hồi Viên Mục Dã vừa mới chữa xong xương sống bị thương đã từng huấn luyện với Vệ Tĩnh.

Nếu đánh thật, Viên Mục Dã cũng không phải là đối thủ của cô ta, hơn nữa đừng thấy cô ta là phụ nữ, nhưng lại chuyên thích tiếp mấy việc bản thủ có giá cao, đây cũng là lý do vừa rồi A Triết nói được một nửa rồi ghen lại.

Bình thường đám Thạch Lỗi nhận nhiệm vụ ám sát đều có mục tiêu cố định, trừ người này ra sẽ không giết những người khác một cách tùy tiện. Nhưng cái gọi là việc bản thủ lại khác, không những mục tiêu thường không chỉ có một người, hơn nữa trên cơ bản đều là hình thức tàn sát để bịt miệng. Đây là điều Viên Mục Dã tuyệt đối không chấp nhận được, cho nên đám Thạch Lỗi rất ít nhắc tới những việc này ở trước mặt cậu.

Giờ đây, lý do Thạch Lỗi nói với Viên Mục Dã là bởi vì nhiệm vụ lần này của bọn họ không phải đi giết người mà là đi cứu người. Về phần nhiệm vụ cụ thể của tốp Vệ Tĩnh có hoàn thành hay không.... không đến lượt họ lo.

Viên Mục Dã nhíu mày, nói: “Trong tình huống bình thường, tổ hành động không liên hệ với trụ sở chính mấy ngày được tính là mất liên lạc?”

“Trên nguyên tắc là phải giữ liên lạc bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu mới đúng. Nếu thật sự gặp phải chuyện gì cũng không thể để lâu quá 24 giờ, nếu không được coi là mất liên lạc hoặc bỏ trốn...” Thạch Lỗi trầm giọng.

Nghe xong, Viên Mục Dã lại hỏi: “Cho nên hiện giờ bên trên cũng không rõ là rốt cuộc tổ của Vệ Tĩnh mất liên lạc hay là bỏ trốn ư!?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Đại loại là vậy! Cấp trên hy vọng chúng ta đi tìm người về, bất kể sống chết...”

“Như thế nào gọi là bất kể sống chết?” Viên Mục Dã nhíu mày.

A Triết giải thích: “Với bản lĩnh của Vệ Tĩnh, dù mất liên lạc hay là bỏ trốn, khả năng sống sót đều không lớn. Nói cách

khác, nếu cô ta mất liên lạc, lúc này có thể đã bị người đồng hành hoặc kẻ địch giết. Nếu là bỏ trốn... chúng ta sẽ đi giết cô ta.”

Viên Mục Dã khẽ giật mình: “Chúng ta đi giết cô ta ư? Không thể cho cô ta một cơ hội giải thích à?”

“Không thể... Quy tắc của chúng ta là một khi để lộ bí mật thì chỉ có một con đường chết.” Thạch Lỗi nói bằng vẻ mặt không cảm xúc.

Mặc dù trong thâm tâm, Viên Mục Dã không đồng ý với điều này, nhưng ngoài miệng lại không nói gì thêm. Có điều nếu hiện giờ Thạch Lỗi định đi tìm người, Viên Mục Dã buộc phải hỏi xem nhiệm vụ trước đó của Vệ Tĩnh rốt cuộc là gì.

Thạch Lỗi cũng không giấu giếm gì nhiều trong vấn đề này. Gã nói cho Viên Mục Dã biết, nhiệm vụ lần này của Vệ Tĩnh là đi giết người diệt khẩu thay một chính trị gia nước Y. Mục tiêu là người thư ký thời còn trẻ của tay chính trị gia này, bởi vì đã biết quá nhiều, nhưng lại cứ một mực đòi đưa cả nhà di dân đến nước M. Tay chính trị gia sợ thư ký sẽ tiết lộ bí mật năm xưa của mình nên đã trả số tiền lớn để thuê sát thủ giết người.

Vệ Tĩnh đã đưa một tổ năm người đi chặn gia đình của thư ký. Đối phương chỉ là người bình thường, đáng lẽ là chuyện rất chắc ăn, kết quả đến giờ cả đội sáu người đều chưa trở về...

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Có hồ sơ về gia đình đó không?”

Thạch Lỗi lấy điện thoại ra mở hồ sơ của đối phương cho Viên Mục Dã xem: “Đều ở trong này...”

Viên Mục Dã nhận lấy xem, thấy đó là thông tin cơ bản của một gia đình bốn người. Ông chủ gia đình tên Đặng Vĩnh Huy, cũng là mục tiêu chính của vụ ám sát lần này, ba người còn lại lần lượt là vợ ông ta Liễu Mân, con gái lớn Đặng Khiết Nhi, con trai út Đặng Tử Thiên.

Trong hồ sơ biểu hiện cả gia đình đúng thật toàn người bình thường. Với bản lĩnh của Vệ Tĩnh, muốn giết cả gia đình này dễ như chơi, tuyệt đối không thể nào thất bại được, cho nên

đoàn người bọn họ mất liên lạc chắc chắn là có nguyên nhân khác.

Xem hồ sơ của cả gia đình này, Viên Mục Dã không khỏi thâm nghĩ bụng, chỉ vì những cái bí mật đó mà phải giết tất cả người trong một gia đình vốn dĩ đang hạnh phúc mỹ mãn ư? Điều này quá tàn nhẫn... Quan trọng nhất là người nhà Đặng Vĩnh Huy vô tội, bọn họ vốn chẳng biết gì mà cũng bị giết chết theo.

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã nhìn đăm đăm vào tài liệu của người nhà họ Đặng mà không nói lời nào, bèn cười bảo: “Tôi đã nói với cấp trên rồi, lần này chúng ta chỉ đi tìm Vệ Tĩnh, về phần nhiệm vụ của cô ta có hoàn thành hay không thì chẳng liên quan gì đến chúng ta.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi biết... Có điều tôi hy vọng chúng ta vẫn nên cho Vệ Tĩnh một cơ hội, dẫu gì mọi người đều từng là đồng nghiệp.”

Ai ngờ A Triết nghe xong lại mắng thẳng vào mũi cậu: “Có phải cậu đàn không? Nếu Vệ Tĩnh nhận được nhiệm vụ giết chết chúng ta, cô ta tuyệt đối sẽ không nương tay đâu. Tính cách của cậu thật sự không thích hợp với giới của chúng tôi.”

Viên Mục Dã hiểu A Triết nói chẳng hề sai, nhưng cậu lại cho rằng mọi việc đều nên tự phán đoán, quy tắc là chết, nhưng con người là sống... Viên Mục Dã này tuyệt đối không phải loại người ôm cứng lấy quy tắc mà thấy chết không cứu.

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã bèn hỏi Thạch Lỗi: “Bao giờ chúng ta xuất phát?”

Thạch Lỗi trầm giọng nói: “Lát nữa tôi đi chuẩn bị vài trang thiết bị trước, buổi chiều đợi đủ người rồi chúng ta sẽ xuất phát.”

Viên Mục Dã lại hỏi: “Lần này anh dự định dẫn mấy người đi?”

Chương 1051: Biệt thự trong núi

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi nói: “Ngoài ba người chúng ta ra thì dẫn thêm một nhóm năm người nữa là đủ.”

Viên Mục Dã luôn cảm thấy Vệ Tĩnh sẽ không chạy trốn, vì vậy cậu hơi lo lắng nói: “Tôi cảm thấy khả năng Vệ Tĩnh phản bội rồi chạy trốn không cao, có thể cô ta gặp phải chuyện gì đó. Nếu thật sự là như vậy, liệu chúng ta có cần dẫn thêm người không?”

Thạch Lỗi cười: “Tại sao cậu lại thiếu tự tin về thực lực của ba chúng ta thế nhỉ? Vệ Tĩnh có lợi hại đến mức nào thì cũng chỉ là một người bình thường. Cậu, tôi, A Triết... cho dù chọn bừa một người, cũng đâu có ai là người bình thường đâu?”

Viên Mục Dã không biết những lời này của Thạch Lỗi là khen hay chê bọn họ nữa, vì vậy cậu dờ khóc dờ cười, nói: “Cái này thì có gì để tự hào chứ?” Viên Mục Dã nói xong bèn ném điện thoại cho Thạch Lỗi và bảo: “Tôi chuẩn bị một chút vật dụng cá nhân, khi nào đi hãy gọi tôi!”

Sau khi Viên Mục Dã rời đi, Thạch Lỗi trầm ngâm nhìn thông tin của gia đình bốn người này, bối cảnh dường như rất quen thuộc đó khiến Thạch Lỗi nhớ đến vụ đầu tiên mà mình nhận khi bắt đầu công việc bản thủ này... Bây giờ nghĩ đến, cứ như thể nó vừa xảy ra hôm qua vậy.

A Triết thấy Thạch Lỗi ngẩn người nhìn chăm chăm vào điện thoại thì lo lắng hỏi: “Sao thế? Có chỗ nào không ổn à?”

Thạch Lỗi lắc đầu cười nói: “Không có gì, tôi chỉ nhớ đến một chuyện ngu ngốc mà mình làm khi mới vào nghề thôi...”

Chiều hôm đó, sau khi sắp xếp đủ nhân viên, Thạch Lỗi lập tức khởi hành. Trên đường đi, Viên Mục Dã ngồi nghiên cứu

thông tin của đối tượng mà người thuê cung cấp, nhưng cậu luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo thông tin biểu hiện trên tài liệu, Đặng Vĩnh Huy đưa gia đình đến một khu nghỉ dưỡng nổi tiếng ở vùng núi phía bắc nước M, bọn họ đã đặt trước một homestay trên mạng, đó là một căn biệt thự độc lập nằm trên núi.

Vì đây không phải mùa cao điểm du lịch nên không có nhiều khách du lịch, nơi đó có thể coi là một chỗ phong cảnh đẹp và yên tĩnh... Vệ Tĩnh cũng nhắm vào điểm này nên mới quyết định âm thầm giết toàn bộ gia đình bốn người này sau khi họ vào biệt thự.

Không có gì lạ khi cấp trên của Thạch Lỗi cho rằng Vệ Tĩnh rất có khả năng đã phản bội rồi chạy trốn, bởi vì với phong cách làm việc của cô ta, gia đình Đặng Vĩnh Huy rất khó sống sót nếu không có cao thủ giúp đỡ... Hơn nữa địa điểm mà bọn họ lựa chọn để ám sát lần này rất bí mật, đây là nơi tuyệt vời để “giết người chôn xác”, làm sao Vệ Tĩnh có thể thất bại được?

Sau đó, Viên Mục Dã cẩn thận phân tích thông tin bốn người nhà họ Đặng, cậu phát hiện Đặng Vĩnh Huy là một nhà văn, cầm bút viết, xoay xoay cổ tay một chút còn được... Người như vậy đừng nói là gặp sát thủ hàng đầu như Vệ Tĩnh, cho dù anh ta có gặp một tên cướp bình thường thì cũng ngòm củ tỏi.

Còn về phần Liễu Mân, cô ta là một bà nội trợ điển hình, từ khi kết hôn với Đặng Vĩnh Huy, Liễu Mân không hề ra ngoài làm việc mà chỉ ở nhà chăm sóc chồng con. Hai đứa con của họ là Đặng Khiết Nhi và Đặng Tử Thiên, một đứa 17 tuổi và một đứa 14 tuổi, cả hai đứa trẻ này vẫn chưa đến tuổi đảm đương được việc gì lớn, bọn chúng càng không có tác dụng lật ngược thế cờ trong vụ ám sát này.

Lúc này, chiếc xe của đám người Viên Mục Dã đã tiến vào vùng núi phía bắc, mặc dù bây giờ đã là “cuối xuân đầu hè”, nhưng nhiệt độ trên núi vẫn rất lạnh, vì vậy đây không phải thời điểm thích hợp để lên núi chơi...

Chiếc xe vừa chạy vào vùng núi không bao lâu, xung quanh đã bị bao phủ bởi một lớp sương mù, Viên Mục Dã nhìn đám sương mù lượn lờ ở rừng cây hai bên đường mà nhú mày, hỏi:

“Tại sao lại chọn cái mùa này để đến đây nghỉ dưỡng nhỉ? Với điều kiện của gia đình Đặng Vĩnh Huy, bọn họ hoàn toàn có thể lựa chọn một số chỗ thoải mái và ấm áp hơn mà?”

Thạch Lỗi nhìn phong cảnh bên ngoài rồi nói với vẻ nghiêm trọng: “Chuyện này quả thực rất đáng ngờ... Nhưng tình huống của Đặng Vĩnh Huy bây giờ khá đặc biệt, chính hấn đặc tội với người ta, chẳng lẽ trong lòng lại không thấy nhột? Vì vậy hấn ta chọn một chỗ yên tĩnh cho người nhà nghỉ mát cũng là bình thường mà.”

Nhưng khi đoàn xe tiến vào sâu hơn, con đường núi cũng trở nên ngày càng khó đi, có rất nhiều đoạn đường bị đứt gãy, xem ra nó đã bị bỏ hoang từ rất lâu...

A Triết vừa lái xe vừa nhìn ngó xung quanh, gã nói: “Có nhầm địa chỉ không vậy? Đây mà là khu nghỉ dưỡng à?”

Viên Mục Dã cũng thấy lạ: “Đúng là có một chút... không giống.”

Thạch Lỗi liếc nhìn hướng dẫn chỉ đường trên điện thoại: “Đúng mà! Đây chính là địa chỉ mà người thuê cung cấp cho Vệ Tĩnh, hơn nữa vị trí cuối cùng trên định vị của mấy người Vệ Tĩnh cũng là ở gần đây...”

Sau đó đoàn xe lại đi thêm một đoạn nữa, cho đến khi họ nhìn thấy ba chiếc xe địa hình màu đen giống hệt chiếc xe của họ thì mọi người mới dừng lại...

Mấy người Viên Mục Dã xuống xe nhìn một vòng xung quanh và phát hiện ba chiếc xe đều không có vấn đề gì, những chiếc xe đó đỗ ở chỗ này là vì không thể lái vào đoạn đường phía trước, chính vì vậy mà đám người Vệ Tĩnh chỉ có thể đi bộ xuyên qua rừng cây trước mặt... Nhưng nhìn vào đám lá cây phủ kín trên xe thì có thể nhận thấy, những chiếc xe này đã dừng ở đây ít nhất hai ngày rồi.

Lúc này, A Triết ngồi xuống kiểm tra gầm một chiếc xe địa hình, sau đó đứng dậy nói: “Thiết bị định vị trên xe vẫn còn, chắc mấy người Vệ Tĩnh đỗ xe ở đây rồi từ đó đến giờ không trở lại nữa...”

Viên Mục Dã xoay người hỏi Thạch Lỗi: “Đến bây giờ anh vẫn nghĩ rằng Vệ Tĩnh đã phản bội rồi chạy trốn sao?”

“Ai mà biết được? Nhờ ông chủ mới tặng cho bọn họ một chiếc xe mới tinh thì sao?” Thạch Lỗi vẫn còn mạnh miệng.

Viên Mục Dã nhìn con đường nhỏ dẫn vào rừng sâu rồi trầm ngâm nói: “Có phải là phản bội chạy trốn hay không, chúng ta sẽ biết đáp án nhanh thôi...”

Sau đó bọn họ đi vào trong rừng và đi theo những biển chỉ đường xiêu xiêu vẹo vẹo ở bên đường, họ thật sự tìm thấy một căn biệt thự trong rừng, nhưng căn biệt thự này khác quá xa so với hình ảnh đặt phòng trên mạng!

Đó là một tòa nhà ba tầng nhỏ màu xám, từ những vết lốm đốm trên tường cùng với vài cánh cửa sổ bị vỡ, không khó để nhận ra rằng nơi này đã rất lâu không có ai chăm sóc, cho dù gia đình Đặng Vĩnh Huy không có yêu cầu cao nhưng họ cũng không thể đi đến nơi quỷ quái này để nghỉ mát được!

A Triết đứng ở cổng biệt thự, nhìn lên trên và nói với giọng không thể tin được: “Nhà họ Đặng không có đầu óc à? Tự nhiên lại đến cái nhà ma này nghỉ mát?”

Thật ra lúc này mọi người đều cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng dù sao cũng đã đến nơi này, đến rồi cũng phải đi vào xem qua một chút. Hơn nữa xe của Vệ Tĩnh cũng dừng ở gần đây, điều đó chứng tỏ bọn họ chắc chắn đã tiến vào biệt thự trước khi mất liên lạc...

Thạch Lỗi đứng ở cửa, giọng trầm xuống: “Sau khi đi vào, tất cả tỉnh táo một chút cho tôi...”

Nhóm năm người đồng thanh trả lời, sau đó A Triết đi trước mở cánh cửa “nhà ma”.

Trước khi tiến vào, Viên Mục Dã chỉ nghĩ rằng căn biệt thự này chỉ dột nát bên ngoài mà thôi, chưa chắc bên trong đã không thể ở được. Nhưng sự thật đã chứng minh “nội thất trang trí” bên trong lại càng thêm thâm thúy, dù nói rằng đã vài chục năm không có ai sống ở đây thì cũng không oan.

Chương 1052: Cạm bẫy

Viên Mục Dã vừa bước vào là đã ngửi thấy một mùi rất khó chịu, nó giống như hỗn hợp của các loại mùi kinh tởm, vì vậy Viên Mục Dã nói với mọi người: “Mùi ở đây có gì đó không đúng, mọi người cẩn thận dưới chân...”

Viên Mục Dã xuất thân là cảnh sát, vì vậy việc đầu tiên khi bước vào là quan sát hoàn cảnh tại hiện trường, nếu đám người Vệ Tĩnh thật sự đã từng bước vào... vậy chắc chắn phải có dấu vết.

Nhưng Viên Mục Dã quan sát một vòng lại phát hiện, hoàn cảnh trong biệt thự rất tồi tệ, sàn phòng khách đầy những mảng bụi bẩn màu nâu sẫm, điều này khiến Viên Mục Dã liên tưởng đến một số thứ không lành.

Thấy Viên Mục Dã nhìn chằm chằm đám chất bẩn màu nâu trên sàn, A Triết ngồi xuống và dùng tay quét một chút lên sàn, sau đó đưa lên mũi ngửi rồi nói: “Là máu người...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đám bùn máu này còn chưa khô hẳn, chắc chuyện này xảy ra cách đây không lâu...”

Đám người của Thạch Lỗi dù sao cũng quen với cảnh máu me nên đương nhiên không sợ hãi với máu người, nhưng bọn họ tự nhiên cũng liên tưởng đến những vết máu này rất có thể là của đám người Vệ Tĩnh để lại...

A Triết thắc mắc: “Chảy nhiều máu như vậy... Xác chết đâu rồi?”

Thạch Lỗi quay ra nói với mọi người: “Hai người một nhóm, đi tìm kiếm cẩn thận chỗ này một lượt!”

Mọi người nghe xong lập tức chia làm bốn nhóm và nhanh chóng tản ra, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi tạm thời ở nguyên tại chỗ để tìm kiếm những căn phòng ở tầng một... Đừng nhìn căn biệt thự này rất xập xệ, nhưng bên trong lại có rất nhiều phòng.

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi kiểm tra mấy căn phòng ở tầng một và cũng không phát hiện có vấn đề gì. Nhưng khi họ quay về sảnh lớn thì lại cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn, bởi vì căn biệt thự lúc này quá mức yên tĩnh...

Bây giờ trong biệt thự phải có tám người, ngoại trừ Viên Mục Dã và Thạch Lỗi ra thì sáu người còn lại đang tìm kiếm ở tầng hai và tầng ba, nhưng Viên Mục Dã không hề nghe thấy có bất cứ tiếng động nào ở phía trên.

Thạch Lỗi thấy vậy vội vàng dùng bộ đàm gọi cho A Triết, nhưng đối phương không hề phản hồi, vì vậy hai người vội vàng chạy lên tầng hai nhưng họ lại kinh ngạc phát hiện mọi người đã biến mất...

Theo lý thuyết, hai người Viên Mục Dã mới tách khỏi đám người A Triết có vài phút, với kỹ năng của A Triết, cho dù gặp đối thủ khó chơi thì cũng đâu thể bị hạ gục mà không phát ra tiếng động chứ? Hơn nữa trên tầng cũng đâu chỉ có mỗi mình A Triết?

Trước khi đến đây, mặc dù bề ngoài Thạch Lỗi tràn đầy tự tin nhưng những người gã chọn toàn là cao thủ số một, có thể đầu óc những người này không phải số một số hai, nhưng kỹ năng của họ tuyệt đối miễn chê... Năm người này cộng với một A Triết rất biết đánh nhau, vậy mà thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu?!

Viên Mục Dã vì lo lắng cho sự an toàn của mấy người A Triết nên không để ý đến sự thay đổi của Thạch Lỗi ở bên cạnh. Thật ra từ lúc lên tầng ba thì sắc mặt của gã đã hơi không ổn, bởi vì Thạch Lỗi cảm thấy chỗ này nhìn rất quen...

Đặc biệt là một căn phòng ngủ nhỏ ở tầng ba, khi Thạch Lỗi vừa bước vào thì đã có ảo giác như đã từng quen biết. Nhưng bây giờ gã không để ý được nhiều đến thế, cho dù căn biệt thự này có kỳ quái đến mức nào, nó cũng không thể làm sáu người biến mất cùng một lúc được!

May mà hai người Viên Mục Dã lúc này vẫn còn bình tĩnh, bọn họ biết mình đã rơi vào bẫy của người khác, vì vậy hai người liếc nhìn nhau rồi âm thầm rút súng...

Đột nhiên, có vài giọt máu trên sàn tầng ba đã thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã, cậu vội vàng đi đến kiểm tra và phát hiện những giọt máu này rất mới, chắc chắn nó vừa nhỏ xuống cách đây không lâu, có nghĩa là chắc chắn có ai đó trong số sáu người A Triết đã... bị thương

Đến lúc này, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, đây là một lần săn bắt đã được lên kế hoạch từ trước, còn bọn họ là mục tiêu chính của đối phương...

Bởi vì nếu Vệ Tĩnh gặp phải đối thủ trong lần đầu tiên ám sát gia đình Đặng Vĩnh Huy, cho dù hai bên thắng hay thua thì họ cũng không thể tiếp tục ở lại chỗ này để chờ mấy người Viên Mục Dã đến giết chứ? Vì vậy cách giải thích duy nhất là, người mà đối phương thật sự muốn đối phó chính là bọn họ - đội ngũ thứ hai đến tiếp viện.

Nhưng câu hỏi đặt ra là lý do gì khiến đối phương làm như vậy? Trả thù? Hay là bọn họ cũng trở thành mục tiêu “trả tiền để giết” của người khác?

Theo lý thuyết tình huống này không thể xảy ra, bởi vì Thạch Lỗi luôn làm việc cực kỳ cẩn thận, nếu như không phải Viên Mục Dã có mối quan hệ “anh em cùng trường từ trên trời rơi xuống” với Thạch Lỗi, cậu cũng sẽ không thể nào biết được thân phận thật của gã... Hơn nữa với thủ đoạn của Thạch Lỗi, gã tuyệt đối sẽ không để lại cho mình bất kỳ tai họa ngầm nào.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã không khỏi tự hỏi liệu mục tiêu của đối phương có phải là mình hay không, nhưng mấy năm qua cậu chỉ thật sự chọc đến người của gia tộc Bích. Chỉ có điều Diệp Dĩ Ngụy bây giờ chính là K Bích, chỉ cần anh ta còn ở đó thì những tên trong gia tộc tuyệt đối sẽ không đến làm phiền Viên Mục Dã.

Hay là chuyện cứu những đứa trẻ đã bị bại lộ? Nhưng Viên Mục Dã cảm thấy điều này rất khó xảy ra, dù sao chuyện này đã có Diệp Dĩ Ngụy đứng ra gánh vác, với sự hiểu biết của Viên Mục Dã về Diệp Dĩ Ngụy, anh ta tuyệt đối không để lửa cháy lan đến chính mình. Hơn nữa dù tập đoàn Thâm Tiềm thật sự muốn diệt trừ Viên Mục Dã, bọn họ cũng không cần

mất công đến vậy, họ chỉ cần tìm một sát thủ cầm súng đến ám sát cậu là xong mà?

Không ngờ đúng lúc này, Thạch Lỗi bỗng trầm giọng nói: “Chắc chắn đối phương đến tìm tôi, bây giờ cậu mau đi đi, hãy quay về trụ sở gọi tiếp viện!”

Viên Mục Dã bật cười: “Đợi tôi về trụ sở gọi tiếp viện... thì chắc bên anh cũng xong đời rồi, đừng nói nhảm nữa, mau tìm đám người A Triết trước đã rồi lại tính tiếp!”

Thật ra Viên Mục Dã biết Thạch Lỗi không hề muốn tìm tiếp viện, mà là vì gã đã nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, vì vậy Thạch Lỗi muốn Viên Mục Dã sớm rời khỏi đây. Nhưng Viên Mục Dã đâu phải loại tham sống sợ chết? Cậu đương nhiên không chịu rời khỏi Thạch Lỗi vào lúc này...

Thạch Lỗi thở dài: “Cậu phải nghĩ cho thật kỹ, nếu cậu không đi... Có thể sẽ không đi được nữa đâu!”

Viên Mục Dã cười: “Không sao, dù sao tôi và anh cũng đâu phải gặp đen đui mỗi một lần, mà có lần nào chết đâu?”

Tiểu là người luôn lạc quan như Thạch Lỗi lần này lại không lạc quan như vậy, gã nói với vẻ nghiêm túc: “Đối phương chắc chắn là một đứa con của mục tiêu mà tôi đã thả đi khi mới vào nghề, bây giờ nó tìm đến để trả thù.”

Viên Mục Dã hỏi với vẻ khó tin: “Anh mà cũng không diệt cỏ tận gốc à? Tôi không nghe nhầm chứ?”

Thạch Lỗi cười khổ: “Không có ai sinh ra đã tàn nhẫn và độc ác, năm đó tôi chỉ là một thanh niên mới vào nghề nên phạm sai lầm là điều khó tránh được, nhưng tôi không ngờ rằng mười năm sau kẻ thù này lại quay trở về...”

Chương 1053: Gia đình bốn người

Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu: “Tại sao anh lại khẳng định đối phương là đứa trẻ mà anh đã thả đi?”

Thạch Lỗi nhìn xung quanh và nói: “Bởi vì đồ đạc ở đây giống hết căn nhà của mục tiêu năm ấy... Trước đó khi bước vào cửa tôi không hề phát hiện ra, dù sao đây cũng là chuyện của mười năm trước rồi. Nhưng khi tôi lên tầng ba thì mới dần cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn.”

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy một tiếng “Rầm”, Viên Mục Dã quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tất cả cửa sổ của biệt thự đều có một tấm thép rơi xuống, sắc mặt hai người biến đổi, vội quay người chạy xuống tầng dưới...

Khi Viên Mục Dã và Thạch Lỗi chạy đến cửa chính ở tầng một, bọn họ thấy tất cả các cửa ra vào đều bị bịt kín bởi những tấm thép, trừ khi họ có thuốc nổ, nếu không sẽ rất khó để phá vỡ từ bên trong.

Viên Mục Dã trầm giọng: “Đàn anh này, xem ra người bạn cũ của anh rất hiếu khách, cậu ta muốn giữ hai người chúng ta lại ăn bữa cơm...”

Thạch Lỗi khề hừ một tiếng: “Đừng tưởng bở, nếu người ta muốn mời tôi... cũng không dễ đâu.” Nói đến đây, Thạch Lỗi dừng lại một chút rồi hô to với xung quanh: “Người mày muốn tìm là tao, hãy thả tất cả đồng nghiệp của tao ra đi!”

Mặc dù Thạch Lỗi nói rất chân thành, nhưng không có ai trong biệt thự đáp lại, chỉ có Thạch Lỗi và Viên Mục Dã trừng mắt nhìn nhau... Cuối cùng Viên Mục Dã không nhịn được nên cười nói: “Đại ca, tôi có lý do để nghi ngờ rằng anh đang tự sướng một mình đấy!”

Nếu người ta đã không để ý đến họ, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đương nhiên không thể chờ đợi như thế này, vì vậy bọn họ đi kiểm tra tất cả cửa sổ của tầng trên và tầng dưới một lần, nhưng hiển nhiên là căn biệt thự này được thiết kế rất cẩn thận đến cả bức tường bên trong lò sưởi phòng khách cũng bị bịt kín bằng thép tấm.

Cuối cùng, Viên Mục Dã bất đắc dĩ đi đến trước tấm thép to nhất ngăn cửa tầng một rồi ngồi xuống, sau đó gọi Thạch Lỗi: “Đến đây ngồi trước đi đã, nếu bây giờ không thể ra ngoài, hay là anh kể cho tôi nghe chuyện năm đó là thế nào đi!”

Thạch Lỗi nhìn xung quanh một lượt và cảm thấy chỉ có chỗ mà Viên Mục Dã lựa chọn còn sạch sẽ một chút, vì vậy gã cũng đi qua đó ngồi xuống và nói: “Đã là chuyện mười năm trước rồi, làm sao tôi có thể nhớ rõ được?”

Viên Mục Dã khẽ hừ một tiếng: “Thôi đi, nếu anh thật sự không nhớ, anh làm sao có thể nhìn thoáng qua mà đã nhận ra cách bài trí ở đây giống hệt ngôi nhà của mục tiêu năm ấy? Đừng nói nhiều, nhớ chúng ta thật sự chết ở chỗ này, dù sao anh cũng phải cho tôi biết mình chết vì cái gì chứ!”

Thạch Lỗi mỉm cười, sau đó dựa vào tấm thép và chậm rãi kể câu chuyện cũ từ mười năm trước... Đó là “công việc bản thủ” đầu tiên mà Thạch Lỗi nhận từ khi vào ngành, hơn nữa năm đó Thạch Lỗi làm việc vẫn khá có nguyên tắc...

Đúng như chính Thạch Lỗi đã nói, không ai vừa sinh ra đã tàn nhẫn độc ác, chỉ sau khi trải qua một số chuyện, tâm tính của họ mới dần thay đổi, Thạch Lỗi cũng không ngoại lệ... Mười năm trước, lần đầu tiên Thạch Lỗi nhận được một đơn hàng lớn, là phải âm thầm xử lý một gia đình bốn người.

Tình huống của gia đình bốn người đó khá giống với gia đình nhà họ Đặng, người đàn ông chủ gia đình là Trương Văn Tùng đã lấy đi công nghệ cốt lõi của công ty trước khi nghỉ việc, ông chủ công ty cảm thấy nếu đã không giữ được người thì chẳng thà trực tiếp diệt khẩu, như vậy kỹ thuật cốt lõi mà Trương Văn Tùng đã nghiên cứu sẽ vĩnh viễn thuộc về công ty... Và thế là, Thạch Lỗi nhận được vụ làm ăn này khi mới vào ngành không lâu, đồng thời gã cũng nhận được thông tin cơ bản về gia đình bốn người của Trương Văn Tùng.

Mặc dù lúc đó Thạch Lỗi mới vào nghề, nhưng “nghiep vụ” của gã cũng đã khá quen tay, chẳng qua lần hành động này là một gia đình bốn người nên Thạch Lỗi vẫn có một chút mâu thuẫn...

Nhất là theo thông tin trong tư liệu, vợ của Trương Văn Tùng chỉ là một bà nội trợ bình thường, cô ta không hề biết gì về công việc kinh doanh của chồng ở công ty. Ngoài ra còn có cô con gái lớn Trương Hiểu Vũ và con trai út Trương Hiểu Bân, một người 17 tuổi và một người 14 tuổi, tất cả vẫn chưa trưởng thành, nếu bọn họ phải chết oan như vậy thì thật là đáng tiếc.

Nhưng Thạch Lỗi hiểu rằng công việc là công việc, nếu gã đã nhận đơn đặt hàng thì nhất định phải hoàn thành đúng yêu cầu của khách hàng, nếu không uy tín của Thạch Lỗi trong nghề này sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn... Nói gì thì nói, uy tín là thứ rất quan trọng đối với bất kỳ ngành nghề nào, cho dù Thạch Lỗi chỉ là một sát thủ.

Khi đó, để kiếm thêm chút tiền nên Thạch Lỗi đã chọn cách hoàn thành công việc này một mình, và Thạch Lỗi đã lên vào biệt thự nhà họ Trương vào đêm khuya... Nhưng sau khi Thạch Lỗi giải quyết hai vợ chồng Trương Văn Tùng và chuẩn bị xử lý nốt hai chị em, gã tự nhiên lại mềm lòng.

Thạch Lỗi nói đòi gã chỉ mềm lòng duy nhất một lần, vậy mà lại tạo thành mối nguy hiểm tiềm ẩn chết người của ngày hôm nay...

Hóa ra khi Thạch Lỗi chuẩn bị ra tay, gã phát hiện con gái của Trương Văn Tùng thật ra đã tỉnh, sau khi nhìn thấy cha mẹ bị giết, cô gái này lập tức đi tới phòng của em trai và chuẩn bị đánh thức cậu bé dậy để chạy trốn.

Nhưng em trai cô ta lúc đó ngủ quá say, khi chị gái vất vả lắm mới đánh thức được cậu ta dậy thì Thạch Lỗi đã đi đến cửa phòng ngủ. Người chị gái thấy không thể chạy thoát nên đã dùng một tay bịt mắt em trai mình rồi đau khổ cầu xin Thạch Lỗi: “Xin anh hãy thả em trai tôi đi, nó không biết gì hết và cũng không nhìn thấy khuôn mặt của anh, nó mới chỉ có 14 tuổi, tôi xin anh hãy thả nó đi đi! Tôi sẽ giao tính mạng của mình cho anh...”

Mặc dù lúc đó cậu em trai không nhìn thấy khuôn mặt của Thạch Lỗi, nhưng cậu bé đã thoáng nhìn thấy con dao nhọn dính máu trên tay gã... Dù gì cậu em trai lúc đó mới mười mấy tuổi, cho nên nó bị dọa đến mức đứng ngẩn người tại chỗ.

Thạch Lỗi đã động lòng trắc ẩn, vì vậy gã hơi sững sốt khi nghe câu nói của người chị gái, người chị gái đã tranh thủ giây phút đó để đẩy cậu em trai về phía cửa, sau đó lao vào con dao trong tay Thạch Lỗi...

Mặc dù người chị gái đã dùng tính mạng của mình để tranh thủ cho cậu em trai một chút thời gian để chạy trốn, nhưng nếu Thạch Lỗi thật sự muốn đuổi theo thì Trương Hiểu Bân chắc chắn không thể chạy thoát... Nhưng Thạch Lỗi lại không đuổi theo mà chỉ ngăn người nhìn thì thể của người chị gái.

Sau khi nghe Thạch Lỗi kể xong, Viên Mục Dã trầm ngâm hỏi: “Thật ra nếu lúc đó Trương Hiểu Vũ không chủ động lao vào con dao của anh, anh cũng sẽ thả cho cô ta chạy thoát đúng không?”

Thạch Lỗi ngẩn người, sau đó cười lắc đầu: “Cậu nghĩ gì thế? Cậu thật sự coi tôi là Bò Tát phổ độ chúng sinh à? Tôi chỉ không ngờ rằng có người lại hy sinh thân mình vì người khác... Cho nên hơi xúc động mà thôi.”

Viên Mục Dã thở dài: “Con người là một loài động vật rất phức tạp, họ có thể làm tổn thương người khác vì lòng tham của mình, nhưng họ cũng có thể hy sinh bản thân vì những người mà họ quan tâm...”

Chương 1054: Thành thật với nhau

Thấy Thạch Lỗi không nói lời nào, Viên Mục Dã lại nói tiếp: “Có lẽ trong quá trình trưởng thành, anh đã chứng kiến quá nhiều sự xảo trá của con người, nên khi gặp hai chị em Trương Hiểu Vũ sẽ khó tránh khỏi bị xúc động. Nếu như khi đó anh thả hai chị em họ đi, vậy rất có thể anh cũng sẽ không phải là anh của ngày hôm nay.”

Thạch Lỗi khẽ hừ một tiếng: “Cậu nói cứ như đã chứng kiến quá trình trưởng thành của tôi vậy... Có một số người và việc không đơn giản như cậu nghĩ đâu, nếu như trước đây tôi thật sự thả hai chị em đó đi, vậy bây giờ chẳng những không có con người Thạch Lỗi này mà chưa biết chừng tôi còn chẳng tồn tại.”

Trên thực tế, Viên Mục Dã chưa bao giờ hỏi về thời thơ ấu của Thạch Lỗi, thứ nhất là vì cậu cảm thấy hai người chưa thân quen đến mức đó. Thứ hai, Viên Mục Dã đoán rằng tuổi thơ của Thạch Lỗi chưa chắc đã là một kỷ niệm đẹp, nếu không tại sao gã lại trở thành Thạch Lỗi như bây giờ?

Lúc này, khi nghe Thạch Lỗi chủ động nhắc đến, Viên Mục Dã mới thở dài nói: “Tôi biết anh đã phải rất vất vả mới đạt đến vị trí như ngày hôm nay trong tập đoàn... Nếu năm đó ông Lâm không bị tai nạn bất ngờ, chắc anh và tôi sẽ không trở thành như ngày hôm nay.”

Thạch Lỗi khoát tay: “Cậu vẫn quá ngây thơ, tai nạn của Giáo sư Lâm năm đó... Được rồi, không nói nữa. Dù sao cậu bây giờ cũng đã trở thành như thế này, cho dù xoắn xuýt với quá khứ thì cũng chẳng thay đổi được tương lai.”

Viên Mục Dã nghe xong nghiêm mặt hỏi: “Ông Lâm không phải chết vì tai nạn sao?”

Thạch Lỗi trầm giọng: “Tôi không thể trả lời vấn đề này cho cậu ngay bây giờ, tôi vẫn luôn điều tra... Năm đó những học sinh trong lớp, kẻ chết, người mất tích, không thể nào tìm được người thứ ba còn sống khỏe mạnh như cậu và tôi đâu.”

Viên Mục Dã vội vàng truy hỏi: “Năm đó tôi không bị dính vào là vì vẫn chưa nhập học chính thức, còn anh thì sao? Anh đã tránh được điều đó bằng cách nào?”

“Có lẽ do tôi có khả năng cảm nhận nguy hiểm rất mạnh ngay từ khi còn bé, tôi lập tức chạy trốn khi biết Giáo sư Lâm gặp chuyện... Sau đó tôi cắt đứt toàn bộ liên lạc với các bạn học quen thuộc xung quanh, trên người cũng không có tiền, suýt nữa còn rơi vào cảnh ngủ ở gầm cầu.” Thạch Lỗi cứ như đang kể về kiếp trước của mình vậy.

“Sau đó thì thế nào? Tại sao anh lại làm nghề này?” Viên Mục Dã hỏi.

Thạch Lỗi cười đáp: “Để tồn tại thôi... Năm đó, tôi đã gặp một quý nhân vào lúc mình chán nản nhất, ông ta dẫn tôi vào nghề và cũng dạy tôi rất nhiều cách để sinh tồn.”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Người này là ai? Tôi có biết không?”

Thạch Lỗi lắc đầu, sắc mặt u ám, gã nói: “Cậu không có cơ hội gặp ông ta đâu... Ông ta chết từ lâu rồi.”

Viên Mục Dã kinh ngạc: “Chết rồi à? Sao lại chết thế?!”

Thạch Lỗi cười khan, đáp: “Tôi giết...”

Câu trả lời này nằm ngoài dự đoán của Viên Mục Dã. Khi mới quen Thạch Lỗi, Viên Mục Dã đã gán cho đối phương cái mác kẻ xấu đúng nghĩa, không những giết người không chớp mắt mà gã còn không có một chút tình cảm nào.

Sau vài lần tiếp xúc, Viên Mục Dã nhận thấy Thạch Lỗi là một kẻ xấu rất có nguyên tắc, cái gì cũng dựa trên lợi ích, chỉ cần có lợi thì bạn bè cũng có thể trở thành kẻ địch, kẻ địch cũng có thể trở thành bạn bè.

Sau này khi tiếp xúc nhiều hơn, Viên Mục Dã mới cảm thấy gã đàn anh từ trên trời rơi xuống này đối xử với mình vẫn có một chút khác biệt. Lúc đó Viên Mục Dã không hiểu là vì cái gì, dù

sao Thạch Lỗi cũng là một gã chỉ nhận tiền không nhận người, làm sao gã có thể nường tay chỉ vì một thứ tình cảm cùng trường cùng lớp chỉ tồn tại trên danh nghĩa đó cơ chứ?

Bây giờ nghĩ lại, có thể Thạch Lỗi cảm thấy Viên Mục Dã cũng giống mình, hai người là một trong số ít những học sinh còn sống của Lâm Sâm, hơn nữa họ lại còn gặp được nhau! Sau này giữa bọn họ xảy ra rất nhiều chuyện và không hiểu sao lại biến thành những người bạn cùng sống chết có nhau như bây giờ...

Có lẽ do đã quá thân nên Viên Mục Dã đã dần quên mất Thạch Lỗi là một tay giết người không chớp mắt... Cho đến khi Thạch Lỗi thản nhiên nói rằng gã giết vị tiền bối đã dẫn dắt mình vào nghề, Viên Mục Dã mới cảm thấy hơi ngạc nhiên.

“Tại sao chứ? Dù sao ông ta cũng là sư phụ không chính thức của anh mà...” Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu.

Thạch Lỗi cười lạnh: “Ai nói không phải đâu? Dù sao cũng là sư phụ dẫn dắt tôi vào nghề... Chỉ cần tôi vẫn còn chút nhân tính thì phải báo đáp ông ta thật tốt, đúng không?”

Viên Mục Dã nghe thấy một sự xúc động trong lời nói của Thạch Lỗi, vì vậy cậu ngập ngừng hỏi: “Ông ta... đã làm gì anh?”

Thạch Lỗi cười lạnh đáp: “Cũng chẳng có gì, chẳng qua vào lúc nguy hiểm nhất thì đẩy tôi vào chỗ chết mà thôi...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Thảo nào...”

Hóa ra Thạch Lỗi cùng từng thử tin tưởng người khác, nhưng cuối cùng lại bị phản bội, từ đó có thể thấy, Thạch Lỗi có thể sống đến bây giờ không phải do mạng lớn mà là do gã đủ tàn nhẫn...

Sau đó hai người trò chuyện với nhau rất lâu, có lẽ cái gã nhốt hai người ở chỗ này cũng không thể ngờ được, đáng lẽ hai người phải la hét hoảng sợ tìm lối ra thì bây giờ lại ngồi ở cửa rồi vừa cười vừa nói để giết thời gian.

Bởi vì tất cả cửa sổ đều bị bịt kín nên Viên Mục Dã không biết lúc này bên ngoài là sáng hay tối, nhưng xét về mặt thời gian thì bây giờ chắc trời đã tối, vì vậy cậu đứng dậy nói với Thạch Lỗi: “Anh chờ ở đây nhé... tôi đi dạo xung quanh một mình.”

Thạch Lỗi lập tức phản đối: “Không được, đối phương chậm chạp không ra tay, rất có thể là vì gã đang đợi chúng ta tách ra...”

Viên Mục Dã bước lên trước và nói: “Có phải anh đánh giá sức chiến đấu của chúng ta quá cao rồi không? Tin tôi đi, chỉ cần đối phương muốn... Bất kể chúng ta có ở cùng nhau hay không thì hắn cũng sẽ ra tay thôi.”

“Cậu đi đâu thế?” Thạch Lỗi không yên tâm nên đi theo.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn cười nói: “Anh đừng đi theo... Tôi muốn cảm nhận nơi này xem có từ trường tư duy còn sót lại hay không.”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Cậu không nói thì tôi cũng quên mất rằng cậu còn cái kỹ năng ẩn này!”

Viên Mục Dã mỉm cười rồi đi thẳng đến cầu thang, bởi vì hơi thở của Thạch Lỗi quá mạnh mẽ, cho nên Viên Mục Dã phải tránh xa gã nếu muốn đọc từ trường tư duy ở đây. Sau khi suy nghĩ, Viên Mục Dã bước lên tầng hai...

Không ngờ Viên Mục Dã vừa đi đến tầng hai thì đã cảm thấy có bóng người lướt qua mình, cậu nhìn kỹ thì hóa ra là Vệ Tĩnh đã mất liên lạc với họ... Lòng Viên Mục Dã trầm xuống, xem ra Vệ Tĩnh cuối cùng vẫn chết rồi.

Để tìm ra nguyên nhân cái chết của Vệ Tĩnh, Viên Mục Dã chậm rãi đi theo phía sau cô ta, không ngờ Vệ Tĩnh đi được hai bước thì đột nhiên bị một sức mạnh đánh ngã, sau đó rơi xuống tầng một.

Viên Mục Dã không kịp nghĩ nhiều, cậu vội vàng chạy xuống tầng một và cố gắng nhìn xem Vệ Tĩnh đã gặp phải cái gì tại căn biệt thự này trước khi chết...

Chương 1055: Vô danh tiểu tốt

Không ngờ khi Viên Mục Dã đi xuống xem xét thì thấy Vệ Tĩnh đang nằm dưới cầu thang với tư thế rất quái dị, dường như cô ta bị một vật vô hình đè chặt, cùng lúc đó, phần da cổ của Vệ Tĩnh cũng bị xé toạc ngay lập tức, cứ như đang bị một con thú nào đó liên tục cắn xé...

Cảnh tượng này quá mức máu me và kinh hãi, nó khiến Viên Mục Dã phải biến sắc và cũng làm cho Thạch Lỗi đang ngồi trên mặt đất phải giật nảy mình, gã vội vàng đứng lên hỏi thăm: “Có chuyện gì thế?”

Kết quả là Thạch Lỗi vừa đứng lên, tất cả ảo cảnh trước mặt Viên Mục Dã lập tức bị phá vỡ trong một giây rồi biến mất...

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Vệ Tĩnh chết rồi...”

Vẻ mặt của Thạch Lỗi hơi thay đổi khi nghe thấy điều đó: “Chết như thế nào?”

Viên Mục Dã lắc đầu đáp: “Không biết...”

“Chẳng phải cậu đã nhìn thấy Vệ Tĩnh chết à? Tại sao lại không biết nguyên nhân cái chết chứ?” Thạch Lỗi thắc mắc.

Viên Mục Dã thở dài, sau đó nhìn mặt đất dưới chân và bảo: “Thành thật mà nói, tôi cũng không biết phải giải thích với anh thế nào... Đúng là tôi nhìn thấy Vệ Tĩnh đã chết, hơn nữa còn chết ngay tại chỗ này, nhưng tôi cũng không nhìn thấy thứ gì đã giết cô ta.”

Thạch Lỗi truy hỏi: “Là không nhìn thấy hay nhìn không rõ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Căn bản là chẳng thấy gì cả... Tôi chỉ có thể nhìn thấy Vệ Tĩnh bị một sức mạnh kỳ lạ đẩy từ trên tầng xuống, sau đó làn da ở cổ cô ta bị xé toạc.”

Thạch Lỗi ngẩn người, sau đó liếc nhìn xung quanh: “Có vẻ như có thứ gì đó trong căn nhà này đã giết chết nhóm của Vệ Tĩnh, chẳng lẽ mấy người A Triết... Cũng gặp thứ đó sao?”

Viên Mục Dĩ biết Thạch Lỗi lo lắng cho sự an toàn của mấy người A Triết, vì vậy cậu lắc đầu, nói: “Trước mắt tôi chỉ cảm nhận được từ trường tư duy của Vệ Tĩnh, vì vậy tôi không thể xác định được mấy người kia còn sống hay đã chết? Hơn nữa khi thứ đó xuất hiện sẽ gây ra tiếng động rất lớn, nó tuyệt đối không thể âm thầm giải quyết cả sáu người chỉ trong vài phút...”

Thạch Lỗi lạnh lùng hừ một tiếng: “Vậy chúng tao ở đây có những lối đi bí mật hoặc căn phòng bí mật khác, không biết đối phương đã dùng cách nào để nhanh chóng khống chế mấy người A Triết, sau đó lại giấu họ đi.”

Lúc này, Viên Mục Dĩ đột nhiên nghĩ đến điều gì đấy, cậu quay ra nói với Thạch Lỗi: “Năm đó Trương Văn Tùng làm gì thế? Ông ta đã nghiên cứu ra công nghệ cốt lõi nào mà khiến ông chủ của ông ta phải giết cả nhà?”

Thạch Lỗi cũng ngờ ngác lắc đầu: “Năm đó cấp bậc của tôi không đủ nên chỉ biết nhận lệnh làm việc, tôi không có quyền biết quá nhiều về lai lịch của mục tiêu, hơn nữa lúc ấy tôi còn buông tha cho một trong những mục tiêu... Sau này tôi lại càng không có khả năng tiếp xúc đến tài liệu của Trương Văn Tùng.”

Viên Mục Dĩ nghe vậy trầm ngâm nói: “Trương Hiểu Bân bây giờ mới 24 tuổi, cậu ta thật sự có khả năng thiết kế bố cục tinh xảo này để khiến anh mắc câu sao?”

Thạch Lỗi thở dài bất đắc dĩ: “Nếu một người chỉ sống để trả thù trong mười năm, vậy cậu ta chắc chắn có thể làm được, hơn nữa... Tôi chắc chắn không phải đối tượng trả thù duy nhất của cậu ta.”

Viên Mục Dĩ trầm giọng nói: “Nhưng con quái vật trong suốt mà tôi nhìn thấy trong trí nhớ của Vệ Tĩnh là thứ gì chứ? Anh và tôi đều biết kỹ năng của Vệ Tĩnh, vậy mà cô ta không hề có sức phản kháng trước con vật đó...”

Thạch Lỗi đột nhiên nhú mào: “Cậu nói xem liệu có phải lúc trước Trương Văn Tùng nghiên cứu thiết bị tàng hình không? Chẳng lẽ tên nhóc Trương Hiểu Bân đang ở một góc nào đó trong phòng và nhìn chúng ta?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đâu, nếu đó chỉ là một trang bị tàng hình, vậy thì nó sẽ không có sức mạnh to lớn như vậy. Mặc dù tôi không nhìn rõ nó là thứ gì, nhưng nhìn trạng thái của Vệ Tĩnh thì có thể thấy kích thước của nó không nhỏ... Và nó cũng không giống con người.”

Thạch Lỗi gật đầu: “Cũng đúng... Một người dù mạnh đến đâu cũng không thể xé nát cổ họng người khác ngay lập tức như một con dã thú.”

Sau đó Viên Mục Dã lại nhìn vết bản màu nâu trên sàn và đưa ra phán đoán: “Từ những dấu vết này có thể nhận thấy, nhóm của Vệ Tĩnh đã bị quét sạch ở tầng một, hơn nữa từ đầu đến cuối chẳng hề có gia đình họ Đặng nào hết...”

Thạch Lỗi cười chế giễu: “Không ngờ tính mạng của Thạch Lỗi này đáng giá đến thế, lại còn phải dùng nhiều tính mạng khác để chôn cùng tôi... Nếu biết trước thế này, tôi sẽ không thả thẳng ranh con kia đi.”

Viên Mục Dã không biết toàn cảnh chuyện năm đó nên không tiện đánh giá, nhưng đối phương vì báo thù mà giết chóc không hề phân biệt như thế này thì nhất định là sai. Hơn nữa nếu đối phương là Trương Hiểu Bân, vậy con quái vật vô hình đã tấn công Vệ Tĩnh là thứ gì?

Nếu một thứ “vũ khí” có sức mạnh khó có thể đo lường lại nằm trong tay một kẻ đầy lòng thù hận, vậy đó sẽ là một điều vô cùng khủng khiếp... Nếu hôm nay Thạch Lỗi không đến thì sao? Vậy có nghĩa là sẽ còn càng nhiều những người không liên quan chết ở chỗ này, hơn nữa bọn họ còn không biết tại sao mình lại chết.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã nói với Thạch Lỗi: “Trước đó chúng ta không nghĩ đến vụ căn phòng bí mật, để tôi lại lên trên tầng tìm xem... Dù sao đám người A Triết không thể nào tự nhiên biến mất được.”

Thạch Lỗi gật đầu: “Đi nào, để tôi lên đó cùng cậu...”

Không ngờ khi hai người vừa lên đến tầng hai, tầng hai vốn đang tối tăm lại đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào khiến họ không thể mở mắt, phải vài giây sau ánh sáng mới dần yếu đi... Không ngờ đúng lúc này, một chiếc tivi cũ trên tầng hai bỗng tự bật lên.

Nội dung được chiếu không phải là chương trình tivi, mà đó là hình ảnh cuối cùng của nhóm người Vệ Tĩnh trước khi chết, đúng như những gì Viên Mục Dã đã nhìn thấy trong trí nhớ của Vệ Tĩnh, mọi người bị một thứ gì đó không thể nhìn thấy tấn công, chỉ một lát sau tất cả đều bị cắn “chết tươi”.

Ngay khi những người trong video không có bất kỳ phản ứng nào, hình ảnh đột nhiên lại thay đổi, mấy người A Triết đang bị treo trong một căn phòng trống, phía dưới mỗi người đều có một chiếc thùng nhựa rất to, bên trong thùng là một thứ chất lỏng không xác định nào đó...

Lúc này tất cả mọi người đều nhắm chặt mắt và rơi vào hôn mê. Viên Mục Dã nhìn thấy mấy cái thùng nhựa màu trắng thì trong lòng hơi “giật thót”, cậu cảm thấy thứ được chứa đựng bên trong không phải thứ gì tốt.

Thạch Lỗi thấy A Triết vẫn “ình yên vô sự” thì nói to với bốn phía xung quanh: “Trương Hiểu Bân, chẳng phải mày muốn tìm tao à? Bây giờ tao đang ở đây này, mày hãy thả hết những người không liên quan đi đi!”

Lúc này, trên tivi bỗng vang lên một tiếng cười nhạt, mặc dù hình ảnh không có gì thay đổi, nhưng lại có giọng nói của một người đàn ông trẻ truyền ra: “Mười năm, tao luôn thầm cầu nguyện cho mày để hy vọng mày đừng có đau ốm gì và sống thật tốt cho đến ngày tao tìm đến... Tao cứ nghĩ rằng mày đã quên thằng vô danh tiểu tốt như tao từ lâu rồi chứ? Không ngờ mày lại nhớ ra nhanh đến vậy.”

Chương 1056: Một cơ hội

Thạch Lỗi cười khẩy, nói: “Mày là vết nhơ duy nhất trong sự nghiệp của tao, làm sao tao có thể quên được?”

“Vết nhơ? Mày có nói nhầm không? Công việc của bọn mày vốn đã ngập tràn bản thù, chắc tao là ánh sáng chói lóa duy nhất trong sự nghiệp của mày đấy chứ!” Người đàn ông trẻ tuổi chế nhạo.

Thạch Lỗi thản nhiên nói: “Bây giờ tao đã rơi vào bẫy của mày, bản thù hay sáng chói thì đều do mày nói mà thôi... Cha mẹ và chị gái của mày là do tao giết, không có ai trong bọn họ liên quan đến chuyện này!”

Đối phương hừ lạnh: “Không liên quan đến họ, nhưng họ cũng không phải người tốt... Muốn tao thả họ đi cũng được thôi, nhưng chúng ta phải chơi một trò chơi đã.”

“Rốt cuộc thì mày muốn làm gì?” Ánh mắt Thạch Lỗi dần trở nên lạnh lùng.

Người thanh niên trẻ tuổi cười đáp: “Đơn giản thôi... Chúng ta chơi trò anh yêu tôi hay yêu hẳn được không? Các người nhìn thấy mấy thùng nhựa màu trắng phía dưới chứ? Trong đó chứa đầy axit cực mạnh, chỉ cần người nào rơi vào là lập tức bị hòa tan hết. Bây giờ tao sẽ cho mày quyền lựa chọn, mày hãy chọn xem người nào trong số họ sẽ rơi xuống trước.”

Thạch Lỗi nghe xong tái mặt hỏi: “Tại sao tao lại phải lựa chọn?”

Người thanh niên thản nhiên nói: “Bởi vì nếu mày không chọn, tao sẽ ném cả sáu người vào thùng cùng một lúc... Tự mày nhìn đi! Dù sao đội ngũ trước đó cũng đã chết vì mày, cho dù chết thêm vài người thì chắc cũng không có gì khác biệt với mày đâu đúng không?”

“Người thứ ba bên trái!” Thạch Lỗi nói không hề do dự.

Đối phương rất vui vẻ: “Sảng khoái!”

Ngay sau đó, người thứ ba bên trái rơi “phốc” một cái vào trong thùng, mặc dù chỉ nhìn qua màn hình của chiếc tivi cũ, nhưng Viên Mục Dã vẫn có thể cảm nhận được mùi vị kinh tởm được sinh ra khi axit mạnh đang ăn mòn cơ thể con người...

Viên Mục Dã nhìn đến đây thì lập tức hiểu tại sao Thạch Lỗi lại lựa chọn người thứ ba bên trái, bởi vì ngay cả khi con người đang hôn mê, cơ thể của anh ta vẫn sẽ có phản ứng khi phải chịu đau đớn.

Nhưng sau khi rơi vào chất lỏng axit, người đội viên kia lại không hề vùng vẫy chút nào, kết hợp với những giọt máu trên sàn tầng ba... Điều này chứng tỏ anh ta đã chết trước khi rơi vào trong thùng...

Nhưng Viên Mục Dã không biết tại sao Thạch Lỗi lại nhận ra được điều đó, Viên Mục Dã tự hỏi bản thân không thể có khả năng liếc mắt là nhìn ra ai là người sống, ai là thi thể trong số những người đang hôn mê...

“Ném thế này chán lắm! Hay là tao đánh thức tất cả bọn họ dậy nhé?” Giọng nói của người thanh niên lại vọng ra từ chiếc tivi.

Đúng lúc này, một nam thanh niên đeo mặt nạ đi vào trong màn hình, trên tay cầm một cái ống tiêm và lần lượt tiêm một loại chất lỏng không biết tên vào tay mấy người A Triết, sau đó bọn họ nhanh chóng tỉnh lại...

Viên Mục Dã hiểu ngay đối phương muốn làm gì, nếu trò chơi tiếp tục thì bây giờ kẻ bị ném vào thùng sẽ là người sống, vậy việc lựa chọn ném ai hay không ném ai sẽ trở nên rất khó khăn! Cho dù Thạch Lỗi chọn thế nào, đối phương đều muốn mấy người A Triết chứng kiến cảnh đồng bọn sống sờ sờ bị ném vào thùng axit.

Sau khi A Triết tỉnh dậy, gã lập tức vùng vẫy dữ dội, người thanh niên thấy vậy bèn bình thản nói: “Mày phải nghĩ cho kỹ, chiếc thùng nhựa dưới chân mày đầy axit mạnh, hãy nhìn chiếc thùng bên trái của mày kia... Trong đó đã có một đồng nghiệp của mày rồi đấy, nếu mày thật sự kéo đứt dây thùng, vậy kết cục sẽ không dễ chịu đâu!”

A Triết nghe xong liền không giẫy giụa nữa, gã ngạc nhiên nhìn Thạch Lỗi và Viên Mục Dã bên ngoài màn hình, lúc này hai người mới nhận ra rằng cũng có một chiếc tivi cũ ở ngay trước mặt mấy người A Triết, bọn họ cũng nhìn được tình hình của Viên Mục Dã và Thạch Lỗi...

Người thanh niên trẻ thấy A Triết không vùng vẫy nữa thì hài lòng, nói: “Được rồi, trò chơi tiếp tục... Thạch Lỗi, lựa chọn thứ hai của mày là gì?”

Thạch Lỗi hí hóp mắt nhìn màn hình, trong mắt đầy sát khí, Viên Mục Dã ở bên cạnh biết mình không thể tiếp tục đợi nữa, cậu bây giờ phải lên trên tầng để tìm đến căn phòng bí mật này mới được, vì vậy Viên Mục Dã không gọi Thạch Lỗi mà quay người đi thẳng lên trên tầng...

Thạch Lỗi còn chưa kịp lựa chọn thì bỗng nghe thấy đối phương cười nói: “Bạn của mày rất thông minh, gã biết phải lên tầng ba tìm tao, thật đáng tiếc...” Người thanh niên nói đến đây đột nhiên dừng lại một chút, sau đó trầm giọng xuống: “Bây giờ ai lên tầng ba đều phải chết!”

Thạch Lỗi biến sắc khi nghe điều đó, gã vội vàng quay người chạy lên tầng ba, nhưng lúc này Viên Mục Dã đã đứng ở tầng ba... Thật ra khi Viên Mục Dã vừa bước lên đây thì đã cảm thấy không ổn, mặc dù chỗ này trông như không có gì, nhưng Viên Mục Dã cảm nhận rất rõ có một hơi thở nguy hiểm đang tồn tại.

Đột nhiên, Viên Mục Dã phát hiện đám bụi cách đó không xa đang bay lên, dường như có một con quái vật khổng lồ không thể nhìn thấy bằng mắt thường đang lao đến rất nhanh, theo bản năng, Viên Mục Dã lùi về phía sau hai bước.

Cùng lúc đó, một chiếc ghế sofa bị gãy trên tầng ba bỗng bay lên rồi đập thẳng về phía trước mặt Viên Mục Dã, kết quả là Viên Mục Dã thấy chiếc ghế bị một sức mạnh phá tan ra thành từng mảnh... Ngay sau đó, Viên Mục Dã bỗng bị người nào đó kéo sang một bên, và cậu lăn thẳng xuống cầu thang.

Đây là một cú ngã khá nặng, khi Viên Mục Dã đầu óc quay cuồng ngồi dậy, cậu mới nhận ra người vừa kéo mình xuống lại là Thạch Lỗi, Viên Mục Dã thấy sắc mặt đối phương trắng bệch, gã gắt lên với cậu: “Cậu chán sống rồi à?”

Viên Mục Dĩ bò dậy, sau khi kiểm tra xem trên người có vết thương nào không, mới lộ vẻ sợ hãi, nói: “Tôi có thể khẳng định thứ đó là động vật, bởi vì tôi vừa ngửi được cái mùi giống hệt mùi hôi của Kim Bảo không tắm ba tháng...”

Thạch Lỗi bật cười: “Xem ra cậu vừa cách thứ đó rất gần! Nếu không làm sao có thể ngửi thấy rõ ràng như vậy được? Lại còn mùi ba tháng không tắm nữa chứ...”

Lúc này, trên tivi bỗng vang lên tiếng vỗ tay: “Kỹ năng khá đấy, như vậy mà còn cứu được người... Nếu bạn của mày đã may mắn sống sót, vậy chúng ta hãy tiếp tục trò chơi đi!”

Thạch Lỗi kéo Viên Mục Dĩ đến trước chiếc tivi và nói: “Đừng lãng phí thời gian của nhau nữa, mày muốn gì?”

Đôi phương nghe xong cười nói: “Tao chỉ muốn xem mười năm qua mày có người bạn cùng sống chết nào sẵn sàng chịu chết thay cho mày như chị gái tao hay không mà thôi... Con người tao yêu ghét rõ ràng, mười năm trước mày đã cho tao một cơ hội, vậy hôm nay tao cũng sẽ cho mày một cơ hội, nếu trong số đồng bọn của mày có người nào sẵn sàng chịu chết thay cho mày, vậy ân oán giữa chúng ta sẽ được giải quyết, mày nghĩ sao?”

Chương 1057: Chó chê mèo lắm lông

Ngay khi người thanh niên nói lời này, trong số những người bị treo trên không, ngoài A Triết ra thì sắc mặt của những người còn lại đều cứng lại rồi tỏ ra hoảng sợ... Thật ra những người làm nghề của Thạch Lỗi đều rất thực tế, ai cũng là cáo già cả, làm gì có kẻ nào sẵn sàng chết thay cho người khác chứ?

Người thanh niên lúc này nhìn các thành viên khác một chút, sau đó vừa cười vừa nói: “Thế nào, không muốn à? Cũng đúng... tại sao lại phải hy sinh tính mạng của mình vì người khác chứ?”

Thạch Lỗi lạnh lùng hỏi: “Thứ giúp mày canh giữ tầng ba là gì thế?”

Người thanh niên cười phá lên: “Thú cưng của tao đây! Có điều mà mày không biết, thật ra hồi đó có một con thú nhỏ dễ thương trốn khỏi nhà cùng với tao, nhưng bây giờ sau mười năm, con thú nhỏ đó đã lớn lên và trở thành một con quái vật khổng lồ... Được rồi, bây giờ quay lại việc chính thôi, Thạch Lỗi, nếu bọn chúng không muốn chết vì mày, vậy thì đừng do dự nữa, người tiếp theo mà mày chọn là ai thế?”

Thạch Lỗi còn chưa kịp trả lời thì một thành viên trong nhóm bị treo bên tay phải của A Triết đột nhiên hét lên: “Thật không công bằng! Tại sao lại để gã quyết định sự sống chết của bọn tao? Người giết cha mẹ của mày là gã, có liên quan gì đến bọn tao đâu?!”

Những người khác cũng trở nên rất kích động, tất cả đều cảm thấy không nên để Thạch Lỗi quyết định sự sống chết của họ...

Nhưng người thanh niên lại cười lạnh và nói: “Đừng tự coi mình là vô tội... Những kẻ bị tao treo ở đây làm gì có ai tay

không dính máu? Bọn mày không giết cha mẹ tao, nhưng không biết đã giết bao nhiêu cha mẹ và con cái của những người khác, vì vậy đừng kêu oan trước mặt tao. Những tội ác mà bọn mày đã phạm vào thì dù giết một trăm lần cũng không oan đâu! Bọn mày cảm thấy không công bằng đúng không? Được thôi, hay là tao để tất cả cùng rơi xuống nhé? Tất cả đều là đồng nghiệp mà, có thể chăm sóc lẫn nhau trên đường xuống suối vàng!”

Nghe cậu ta nói như vậy, tất cả những đội viên kia đều ngậm ngay miệng lại, sau đó nhìn Thạch Lỗi qua màn hình với vẻ cầu khẩn, nhưng A Triết từ đầu đến cuối vẫn rất bình tĩnh, gã chưa hề nói một câu sợ chết nào, điều đó thật sự khiến Viên Mục Dĩ cảm thấy phục...

Thật lòng mà nói, chỉ cần là người thì đều tham sống, không có ai muốn chết cả, bởi vì đó là bản năng của động vật, nếu bây giờ người thanh niên kia để cho đám đội viên lựa chọn, bọn họ chết hay Thạch Lỗi chết, chắc chắn bọn họ sẽ không hề do dự mà chọn cho Thạch Lỗi đi chết.

Tuy nhiên, quyền lựa chọn lại nằm trong tay Thạch Lỗi, mặc dù giữa bọn họ chỉ là quan hệ đồng nghiệp, nhưng bình thường cũng chẳng có thù oán gì, bây giờ lại phải quyết định sự sống chết của đôi phương... rõ ràng đây không phải là một lựa chọn dễ dàng đối với Thạch Lỗi.

Lúc này, người thanh niên quay đầu nhìn Thạch Lỗi và bảo: “Đừng lè mề nữa, mau nói ra lựa chọn của mày đi!”

Thạch Lỗi nghe xong bèn nhìn năm người còn lại trong tivi, cùng lúc đó, ngoại trừ A Triết thì bốn người kia đều nhìn Thạch Lỗi và hy vọng gã có thể tha cho mình và chọn những người khác...

Thạch Lỗi không phải người thiếu quyết đoán, khi gã hiểu tình hình hiện tại bắt buộc phải đưa ra lựa chọn, Thạch Lỗi sẽ tính toán và đưa ra quyết định mà gã nghĩ rằng ít thiệt hại nhất.

Thạch Lỗi trầm giọng nói: “Người thứ hai bên phải!”

Thạch Lỗi vừa dứt lời, người đội viên bên tay phải A Triết trực tiếp rơi xuống thùng nhựa trắng bên dưới... Khác với lần

trước, cảnh tượng lần này quá mức thảm thiết, tất cả những người ở đây đều cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Bởi vì khi một người rơi vào dung dịch axit mạnh, người đó không bị hòa tan ngay lập tức mà phải mất một khoảng thời gian nhất định. Trong quá trình này người đó cũng không chết nhanh được, vì vậy “quá trình” này là một sự giày vò đối với tất cả những người có mặt ở đây...

Viên Mục Dĩ nhớ người đội viên kia tên là Lục Huy, bình thường không tiếp xúc nhiều, nhưng cậu nhớ mang máng đôi phương vừa mới kết hôn. Mặc dù nghề của bọn họ là một nghề có độ rủi ro rất cao, vì họ phải kiếm sống trên đầu lưỡi dao, có hôm nay chưa chắc đã có ngày mai... Nhưng chết kiểu này thật sự quá thảm.

Tiếng kêu gào thảm thiết của Lục Huy vẫn liên tục vang lên bên tai, nếu Viên Mục Dĩ biết vị trí của bọn họ thì cậu nhất định sẽ tiến đến bắn Lục Huy một phát để cho đôi phương được kết thúc màn tra tấn giống như cắt thịt này...

Cho dù ý chí có cứng rắn đến mức nào thì hơi thở của Thạch Lỗi lúc này cũng trở nên hơi gấp gáp... Mặc dù nghề của bọn họ là giết người, nhưng bọn họ đều có quy tắc của riêng mình, đó là không bao giờ hành hạ mục tiêu và luôn cho mục tiêu ra đi một cách nhanh gọn nhất.

Cuối cùng, tiếng hét thảm thiết của Lục Huy cũng dừng lại, ngoài người thanh niên trẻ kia ra thì tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, dường như ai nấy đều thầm cầu nguyện cho Lục Huy chết nhanh một chút.

Sau khi cuộc tra tấn dài dằng dặc này kết thúc, người thanh niên trẻ cười nói: “Tôi hỏi lại lần nữa, trong số các người có ai muốn chết thay Thạch Lỗi không? Chỉ cần một người xả thân vì nghĩa, tôi sẽ tha cho tất cả mọi người...”

Nhưng đây cũng là một lựa chọn khó khăn, trước đó để Thạch Lỗi lựa chọn sự sống chết của người khác, bây giờ lại bắt bọn họ lựa chọn sự sống chết của chính mình, dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì...

Người thanh niên thấy không ai lên tiếng, cậu ta bèn xoay người nói với Thạch Lỗi: “Nào, chúng ta tiếp tục trò chơi...”

Cảnh tượng vừa rồi quá kích thích thần kinh của mọi người, nó khiến Thạch Lỗi không nhịn được mà thở dài, nói: “Chẳng phải mày muốn tìm một tên ngốc trong số những người đó để chết thay tao à? Mày đừng phí công nữa, tao bây giờ có thể nói thẳng cho mày biết, thật sự không có đâu!”

Người thanh niên cười: “Tao nghĩ chưa chắc... Không thử thì làm sao biết được? Mày mau nói người tiếp theo bị ném xuống là ai? Tao cho mày ba giây để suy nghĩ, nếu chậm thì tao sẽ ném tất cả xuống đấy. Ba, hai...”

“Người đầu tiên bên trái!” Thạch Lỗi lên tiếng.

Người thanh niên mỉm cười rồi ấn chiếc điều khiển từ xa trong tay, chỉ thấy đội viên đầu tiên bên trái lập tức rơi xuống dung dịch axit bên dưới, anh ta gào lên thảm thiết... Viên Mục Dã thật sự không chịu nổi cảnh tượng này, vì vậy cậu từ từ quay mặt sang chỗ khác.

“Đồ điên! Mày là một thằng điên! Có giỏi thì cho ông mày thoải mái chút, mày làm như vậy không sợ bị quả báo sau khi chết sao?” Người đầu tiên bên phải cuối cùng cũng không thể chịu đựng nổi, anh ta kích động chửi mắng.

Người thanh niên cười nói: “Quả báo sau khi chết à? Mày không biết cái gì là cứ lo chuyện trước mắt và mặc kệ chuyện sau này sao? Nếu thật sự có cái gọi là quả báo, vậy chẳng phải chúng mày cũng không thể trốn thoát à? Cần gì cười người hôm trước hôm sau người cười chứ?”

Lúc này, Viên Mục Dã đã đoán được đối phương hành hạ người khác để làm gì, hóa ra người thanh niên đó muốn tìm ra người quan trọng nhất trong lòng Thạch Lỗi, sau đó lại hỏi đối phương có tình nguyện hy sinh vì Thạch Lỗi hay không...

Chương 1058: Tên của mỗi người

Thật ra trong lòng Viên Mục Đã biết rõ những người này chỉ là vai phụ mà thôi, bởi vì trong sáu người này, chỉ có A Triết là rất quan trọng đối với Thạch Lỗi... Hơn nữa đối phương làm như vậy đúng là quá tàn nhẫn, nó còn độc ác hơn gấp mười lần giết người bằng cách tra tấn, bởi vì dù cuối cùng A Triết lựa chọn thế nào, thì đều khiến Thạch Lỗi rất đau khổ.

Mặc dù Viên Mục Đã đoán được mục đích của đối phương, nhưng lại không thể làm gì bây giờ, cậu đành để đối phương dắt mũi.

Sau khi liên tục chọn ba người, Thạch Lỗi cuối cùng cũng lộ vẻ yếu ớt, gã không gắng gượng được nữa mà lùi về sau vài bước, sau đó dựa vào một chiếc tủ và bảo: “Mày có thể để tao nghỉ một lát không, tao thật sự không biết mười năm qua mày sống thế nào? Chẳng lẽ mày bị một tổ chức tởm lợm nào đó thu nhận à? Báo thù thì báo thù, tại sao còn bày ra nhiều chuyện ghê tởm như vậy chứ?”

Đối phương khịt mũi: “Làm sao? Không chịu được nữa à? Tao có thể cho mày nghỉ một chút, dù sao giữa chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian để từ từ chơi đùa...”

Thạch Lỗi gật đầu: “Được... Mày nói đấy nhé, nhưng có một điều khiến tao rất tò mò, cái thứ không nhìn thấy trên tảng là gì thế?”

Người thanh niên hỏi đầy ẩn ý: “Mày không biết à?”

Thạch Lỗi buồn cười hỏi: “Chẳng lẽ tao cần phải biết à? Mày có đánh giá tao cao quá không thế? Năm đó tao chỉ là một sát thủ nhận tiền rồi làm việc, làm sao mà tao biết được trong nhà mày có nuôi một con thần thú chứ!”

Người thanh niên gật đầu: “Cũng đúng... Là tao quá coi trọng mày, như vậy đi, tao sẽ cho mày xem một đoạn phim ngắn, cam đoan nội dung rất đặc sắc!”

Đối phương nói xong, cảnh tượng trên màn hình tivi thay đổi, nhìn từ độ rung lắc của màn hình thì có thể nhận ra có ai đó đang quay bằng điện thoại, cảnh tượng trong đoạn video là một căn biệt thự, kẻ cầm điện thoại tranh thủ bóng tối để lên vào, sau đó đi thẳng đến phòng ngủ của chủ nhà...

Chủ nhân của ngôi nhà là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, sau khi bị tiếng mở cửa đột ngột đánh thức, ông ta lập tức bật dậy từ trên giường và hét lên: “Cậu là ai? Tại sao lại xuất hiện trong nhà tôi?”

Kẻ xông vào không trả lời câu hỏi này, gã chỉ chuyển màn hình sang bên cạnh rồi hô: “Ares!”

Ngay sau đó, chỉ thấy người đàn ông trung niên kia bị một sức mạnh không thể giải thích được đẩy ngã xuống giường, hình ảnh sau đó hơi mờ mịt và chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của ông ta, cuối cùng ông ta đã bị xé nát bởi con quái vật vô hình đó...

Sau khi video phát xong, người thanh niên lại xuất hiện trên màn hình tivi một lần nữa: “Người vừa rồi nhìn quen chứ?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Tao chưa từng nhìn thấy... Chắc một kẻ thù khác của mày hả?”

Đối phương gật đầu cười nói: “Thông minh... Lão ta là ông chủ cũ của cha tao đây, đó là một thằng khốn hèn hạ! Lão ta trở nên nổi tiếng nhờ vào kết quả nghiên cứu của cha tao, nhưng có danh tiếng cũng tốt, điều đó khiến tao tìm lão dễ hơn, vì vậy tao đã quay đoạn video này vào hai năm trước.”

Thạch Lỗi không đưa ra bất kỳ nhận xét nào về đoạn video này, ngược lại gã rất tò mò hỏi: “Thú cưng của mày tên là Ares à? Tên hay nhỉ!”

Đối phương mỉm cười không nói, dường như cậu ta không muốn tiết lộ quá nhiều thông tin liên quan đến Ares.

Lúc này, Viên Mục Dĩ đột nhiên nói chen vào: “Ares cũng là thành quả nghiên cứu của cha cậu khi còn sống sao?”

Người thanh niên ngẩn người: “Đương nhiên, nó rất lợi hại đúng không? Tiếc là năm đó nó còn quá nhỏ, nếu không sẽ chẳng có những chuyện này. Mà là... Viên Mục Dã à? Đường như mày rất có hứng thú đối với thú cưng của tao hả?”

Viên Mục Dã cười nói: “Bởi vì vừa rồi tôi đã ở rất gần nó... Hơi thở của nó đã phả lên mặt tôi.”

Người thanh niên trầm giọng: “Thật ra mày rất may đấy, mày là người duy nhất từ trước đến giờ có thể trốn thoát khỏi miệng của nó.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Mặc dù tôi không biết mười năm qua cậu đã trải qua những gì... Nhưng tôi biết rất rõ cảm giác trong lòng ngập tràn thù hận, tôi có thể hiểu được nỗi đau khổ của cậu, bởi vì tôi cũng từng chìm đắm trong thù hận không thể giải thoát. Mặc dù tôi không có tư cách khuyên cậu buông bỏ thù hận, nhưng tôi cảm thấy bất kể là cha mẹ hay chị gái của cậu, bọn họ đều không hy vọng cậu sống trong thù hận cả nửa cuộc đời sau này, hơn nữa cho dù cậu có giết sạch kẻ thù, nhưng cuối cùng cậu vẫn sẽ không thể xóa đi được cái chết của những người thân yêu.”

Đôi phương nghe xong chỉ mỉm cười, sau đó thờ ơ nói: “Không sao, thật ra tao không cảm thấy trong lòng tràn đầy thù hận là chuyện gì đó đau khổ, ngược lại tao rất thích cảm giác này...” Cậu ta nói đến đây thì nhìn Thạch Lỗi và tiếp tục: “Những năm qua tao vẫn luôn phân vân không biết có nên đến tìm mày không... Bởi vì xét một cách nghiêm túc, mày đã thật sự tha cho tao một lần. Nhưng tại sao mày không thể tha cho chị gái tao chứ? Chị tao là một cô gái rất hiền lành, cho dù vô tình giẫm chết một con kiến, chị tao cũng sẽ áy náy cả ngày, thế mà mày lại giết chị ấy. Những năm qua tao luôn nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, tao ước gì người chết lúc đó chính là mình.”

Thạch Lỗi nghe xong hơi mấp máy môi, dường như muốn giải thích cô gái đó chủ động lao vào mình, nhưng cuối cùng gã vẫn không nói gì... Vì gã chính là Thạch Lỗi, gã không bao giờ giải thích nhiều về những hành vi của mình, cho dù đúng hay sai, gã cũng sẽ không hối hận, bởi vì Thạch Lỗi không quan tâm đến cái nhìn của người khác.

Viên Mục Dã thấy vậy thở dài nói: “Thật ra buông bỏ thù hận không phải là giúp người khác... Mà là vì chính cậu, nếu không cậu sẽ vĩnh viễn sống trong sự đau khổ vô tận. Chỉ có hoàn toàn buông bỏ thù hận trong lòng, cậu và những người thân yêu mới có thể tiếp tục sống.”

Người thanh niên cười và nói với Viên Mục Dã: “Mày không cần nói nữa... Làm sao có thể chỉ bằng vài câu nói mà giải quyết được mối hận thù trong mười năm chứ? Được rồi, thời gian tâm sự đã kết thúc, trò chơi tiếp tục.”

Không ngờ Thạch Lỗi nghe vậy bèn hoàn toàn nổi giận, gã lạnh lùng nói: “Người thứ ba bên trái là Lưu Toàn Phong, 38 tuổi, con trai anh ta đã học hết cấp hai. Người thứ hai bên phải là Lục Huy, 29 tuổi, cậu ta vừa kết hôn vào nửa năm trước và vợ cậu ta cũng vừa mới có thai. Người thứ nhất bên phải là Triệu Quảng Húc, 40 tuổi, không vợ không con, anh ta chỉ có một người mẹ bị mất trí nhớ... Mày hãy nhớ kỹ tên của những người này, bởi vì mười, hai mươi năm sau, người thân của họ cũng sẽ xuất hiện trước mặt mày và làm lại những gì mày đã làm với họ vào ngày hôm nay.”

Người thanh niên thản nhiên nói: “Cũng hợp lý thôi! Tao giết người thân của họ, họ đến tìm tao báo thù... Điều này hết sức bình thường mà. Thạch Lỗi, mày không cần phải nói với tao về điều đó, tao biết rất rõ tên của từng người trong số họ, không cần mày phải nói với tao. Đừng bảo tao không nhắc mày, nếu mày không nói ra ai là sự lựa chọn tiếp theo, tao chỉ đánh ném hết cả ba người này xuống cùng một lúc.”

Chương 1059: Không phải cùng một loại người

Thạch Lỗi biết đôi phương không nói đùa với mình, nếu gã không chọn, thì ba người bao gồm cả A Triết chắc chắn sẽ chết...

Thạch Lỗi cup mắt xuống rồi nói: “Người đầu tiên... Bên phải.”

“Không... Thạch Lỗi, tôi xin anh, trong nhà tôi còn có...”
Người kia còn chưa kịp nói xong thì đã rơi xuống dung dịch axit bên dưới.

Kẻ giết người thì cũng sẽ bị người giết. Tiếc rằng không phải ai cũng hiểu đạo lý đơn giản đó, Viên Mục Dĩ muốn cứu những người này và không để thù hận tiếp tục lan tràn, nhưng vấn đề là cậu chẳng có cách nào...

Người bên trong dung dịch axit vẫn liên tục giãy giụa gào thét, mặc dù anh ta chắc chắn không sống được, nhưng vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới tắt thở... Nhưng so sánh với trước đó, Thạch Lỗi dường như đã trở nên chết lặng, gã không trốn tránh nữa mà nhìn thẳng vào màn hình tivi.

Sáu người bị bắt trước đó chỉ còn lại A Triết và một đội viên tên là Giả Tân Siêu, mặc dù sắc mặt A Triết tái xanh nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, còn Giả Tân Siêu đã sợ gần chết, cậu ta liên tục lẩm bẩm: “Tôi không muốn chết... Tôi không muốn chết...”

Trên thực tế, tất cả những người có mặt ở đây, thậm chí cả người đeo mặt nạ không biết có phải là Trương Hiểu Bân hay không kia, ai nấy đều hiểu rằng trong lần “hai chọn một” tiếp theo này, chắc chắn 100% Thạch Lỗi sẽ chọn A Triết... Vì vậy nếu trò chơi tiếp tục, Giả Tân Siêu chắc chắn phải chết.

“Tôi chưa muốn chết! Anh ta nhất định sẽ chọn tôi, cả công ty ai mà chẳng biết quan hệ giữa anh ta và con quái vật đó rất thân! Chẳng phải mày đang muốn tìm người có quan hệ thân nhất với anh ta sao? Thật ra tất cả bọn tao đều không phải, mấy người họ đều chết vô ích! Cái gã Viên Mục Dã bên cạnh Thạch Lỗi và A Triết mới là người thân thiết nhất với Thạch Lỗi, mày chỉ cần ra tay với họ là được mà, những người như bọn tao từ trước đến giờ đối với Thạch Lỗi là có cũng được mà không có cũng chẳng sao! Thật đấy, mày phải tin tao!” Giả Tân Siêu nói một cách không liên mạch.

Như đã nói trước đó, mọi lựa chọn của Thạch Lỗi có vẻ rất tùy tiện, nhưng thật ra gã đã tính toán được và mất trong thời gian ngắn nhất, nói thẳng ra là thứ tự của những người này được sắp xếp theo giá trị của họ đối với tập đoàn...

Mặc dù nói như vậy hơi tàn nhẫn, nhưng trong mắt Thạch Lỗi, đây là thế giới mà kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, không thể trách Thạch Lỗi tàn nhẫn được, bởi vì gã đã bước từng bước như vậy cho đến ngày hôm nay... Nhưng không ngờ Giả Tân Siêu, người được Thạch Lỗi đánh giá cao cũng đã suy sụp khi đối mặt với cái chết.

Nhưng điều này cũng không có gì khó hiểu, dù sao trên đời cũng ít người có thể xem nhẹ sự sống chết, những người có thể坦然 nhiên chịu chết nhất định là có thể giới tinh thần cực kỳ mạnh mẽ, cho dù gọi họ là người được trời lựa chọn cũng không đủ...

Đa số chúng ta là những người bình thường tham sống sợ chết, nhưng chính vì tham sống sợ chết nên phần lớn mọi người mới sợ hãi cái chết và quý trọng cuộc sống.

Thạch Lỗi liếc nhìn Giả Tân Siêu đang suy sụp rồi nói: “Cậu ta nói đúng, mày thả cậu ta ra đi! Tra tấn một người đã suy sụp không hề có bất kỳ ý nghĩa gì cả...”

Không ngờ người thanh niên nghe xong lại cười bảo: “Thả gã đi? Mày phải nghĩ thật kỹ, nếu như tao thả gã thì người sẽ bị ném xuống chính là... A Triết.”

Khuôn mặt của Thạch Lỗi hơi co giật, sau đó cười lạnh lùng, hỏi: “Nếu mày đã biết đáp án của tao, vậy tại sao còn bắt tao chọn làm gì?”

Đối phương nói với vẻ đắc ý: “Bởi vì tao thích nhìn vẻ mặt của mày khi tự mình đẩy họ vào chỗ chết... Thật đáng tiếc, tao không hề thấy vẻ đau đớn, tuyệt vọng, hối hận, tự trách mà người bình thường nên có, xem ra mày đúng là sát thủ trời sinh, ở sâu bên trong mày là một sự tàn nhẫn vô tình.”

Thạch Lỗi không hề phủ nhận điều này: “Thật xin lỗi đã làm mày thất vọng, tao chính là người như vậy, vì thế mày có giết bọn họ hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tao cả, thật ra từ bé tao đã bị chứng rối loạn cảm xúc, đừng nói là họ mà kể cả cha mẹ ruột chết ở trước mặt thì mắt tao cũng chẳng thèm nháy đâu...”

Viên Mục Dã nghe xong bỗng thấy hơi giật mình, trong nhất thời cậu không phân biệt được Thạch Lỗi cố tình nói như vậy... Hay là gã đang nói thật?

Thậm chí người thanh niên cũng nghi ngờ, hỏi: “Thật hay giả thế? Nếu vậy thì tốt hơn hết là ném cả hai xuống cùng nhau!”

Thạch Lỗi cười hỏi: “Sao thế? Thay đổi quy tắc trò chơi à? Hay là nói từ trước đến giờ không hề có cái gọi là quy tắc trò chơi?”

Người thanh niên lắc đầu: “Quy tắc vẫn như cũ, A Triết hay Giả Tân Siêu... Sự sống chết của chúng phụ thuộc vào một ý nghĩ của mày.”

“Giả Tân Siêu...” Thạch Lỗi trả lời không cần suy nghĩ.

Thời điểm Giả Tân Siêu rơi vào dung dịch axit, cậu ta không nói gì mà chỉ nhìn Thạch Lỗi bằng ánh mắt thù hận, dường như Giả Tân Siêu chỉ muốn cắn một miếng thịt của Thạch Lỗi trước khi chết... Bây giờ chỉ còn một mình A Triết bị treo giữa không trung, nhưng Viên Mục Dã biết chuyện này còn lâu mới kết thúc, e rằng còn nhiều thủ đoạn tàn nhẫn hơn đang chờ đợi Thạch Lỗi.

Quả nhiên, trong lúc Thạch Lỗi và Viên Mục Dã tập trung chú ý vào màn hình tivi, bọn họ không hề biết rằng có một thứ gì đó đang âm thầm tiến đến từ phía sau, khi Viên Mục Dã phát hiện có điều gì đó không ổn thì thứ đó đã tiến sát đến chỗ họ.

“Ares?” Viên Mục Dã thở hô một tiếng.

Ngay sau đó, một luồng khí nóng kèm theo mùi máu tươi phun lên mặt Viên Mục Dã, mặc dù cậu không nhìn thấy gì, nhưng Viên Mục Dã đoán rằng con quái vật này cách mình chưa đầy 30 cm.

“Đừng nhúc nhích...” Thạch Lỗi nhỏ giọng nhắc nhở.

Viên Mục Dã đã cảm nhận được hơi thở của Ares, cơ thể cậu bây giờ rất căng thẳng nên đầu dám động đậy!

Lúc này, chỉ thấy người thanh niên trong màn hình cười nói: “Lựa chọn cuối cùng là cứu A Triết đang bị treo trên dung dịch axit hay là Viên Mục Dã đang bị con thú cung của tao áp sát?”

Thạch Lỗi nghe xong thầm chửi một tiếng, sau đó ngắc đầu nói: “Mày dừng lại được chưa? Tao thừa nhận những kẻ chết vừa rồi không phải người tốt, cứ chọn bừa bất cứ gã nào thì cũng phải treo hơn chục mạng người trên tay... Nhưng Viên Mục Dã không giống, cậu ta không phải loại người giống bọn tao.”

Người thanh niên buồn cười nói: “Vậy thì sao chứ? Chị của tao có phải người xấu đâu? Chẳng phải chị ấy cũng bị mày giết đấy à? Ai nói tao cứ phải giết kẻ xấu, có khi giết người tốt còn thấy sướng hơn nhiều? Mày phải biết rõ điều này chứ?”

Không ngờ lúc này, A Triết chưa từng lên tiếng bỗng trầm giọng nói: “Không cần anh ta phải chọn... Chẳng phải mày đã nói là có người chịu hy sinh chính mình thì sẽ thả họ đi sao?”

Người thanh niên ngược mắt nhìn A Triết và hỏi: “Mày đồng ý sao?”

A Triết gật đầu đáp: “Tao đồng ý, mày hãy thả hai người họ đi!”

Người thanh niên nghi ngờ hỏi: “Nếu mày đã tình nguyện chết thay cho Thạch Lỗi, vậy tại sao không nói sớm một chút? Như vậy thì năm người kia đâu cần phải chết?”

Chương 1060: Lựa chọn cuối cùng

A Triết cười lạnh lùng nói: “Bọn họ chết thì liên quan gì đến tao? Mày cũng nghe thấy Giả Tân Siêu gọi tao là gì trước khi chết chứ? Trong mắt họ, tao là một con quái vật, chẳng lẽ mày mong một con quái vật đi cứu họ sao?”

Người thanh niên gật đầu: “Cũng có lý... Nếu mày đã tình nguyện chết vì Thạch Lỗi, tao sẽ trả tự do cho gã đúng như đã hứa, nhưng mày phải nghĩ cho thật kỹ, bởi vì một khi thả họ đi, mày có hối hận cũng đã muộn.”

“Không cần nghĩ, thả họ đi đi!” A Triết lạnh lùng nói.

Viên Mục Dã nghe xong bèn vội vàng quay ra nhìn Thạch Lỗi, nhưng cậu phát hiện ánh mắt của gã không hề có một tia gọn sóng, dường như Thạch Lỗi cũng định hy sinh A Triết để giữ được tính mạng của hai người bọn họ...

Mặc dù Viên Mục Dã từng cho rằng A Triết là một con quái vật giết người như ngóe và không có một chút tình cảm con người nào. Nhưng mối quan hệ ba năm qua không phải giả, mặc dù tính cách A Triết hơi kỳ quái, nhưng gã cũng không phải là một kẻ ác độc đến tận xương tủy.

Hơn nữa, từ lúc mới quen đến bây giờ, bất kể là Thạch Lỗi hay A Triết, không ai trong số họ muốn làm hại Viên Mục Dã... Vì vậy cậu không thể trơ mắt nhìn A Triết chết thảm trước mặt mình.

Lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên nói: “Tôi không đồng ý! Ai nói rằng chỉ có A Triết mới được hy sinh vì Thạch Lỗi? Tôi cũng làm được... Tôi sẽ ở lại, cậu hãy thả hai người họ đi.”

Người thanh niên sửng sốt một lúc, chắc cậu ta không ngờ đến bước cuối cùng lại đột nhiên xuất hiện hai kẻ sẵn sàng chết vì

Thạch Lỗi... Vì vậy, cậu ta nhìn Thạch Lỗi và hỏi: “Mày không muốn nói gì à?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không... Đây là lựa chọn của họ, còn tao đã lựa chọn xong rồi.”

Thạch Lỗi rất thông minh, gã biết mình không thể tỏ thái độ của mình vào lúc này, bởi vì Viên Mục Dã và A Triết đều muốn hy sinh vì Thạch Lỗi, nhưng quy tắc của trò chơi là chỉ cần một người hy sinh là được, vậy mà bây giờ lại có hai... Kể từ đó quyền lựa chọn sẽ chuyển từ tay Thạch Lỗi về tới người thanh niên, cậu ta phải đưa ra sự lựa chọn “hai chọn một” này.

Trong nhất thời, cả ba đều nhìn người thanh niên và đợi cậu ta đưa ra lựa chọn cuối cùng, nhưng cậu ta lại cúi đầu cười và bảo: “Quan hệ giữa ba người đúng là không tầm thường, vậy mà lại ăn ý đến mức đó... Cũng được, Ares, dẫn bọn họ lên đây!”

Người thanh niên vừa dứt lời, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy lưng của mình bị thứ gì đó đẩy một cái, sức mạnh của đối phương rất lớn nên đẩy cậu đến tận đầu cầu thang... Nhưng Viên Mục Dã còn chưa kịp đứng vững thì lại bị đẩy tiếp một cái nữa!

Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng giơ tay lên: “Đừng đẩy, tôi có thể tự mình đi lên!”

Sau đó Viên Mục Dã loạng choạng đi lên tầng ba dưới sự xô đẩy của con quái vật vô hình Ares...

Bởi vì Viên Mục Dã lúc đó vô cùng chật vật do bị con quái vật xô đẩy, nên không ai chú ý đến việc cậu đã tự rạch lòng bàn tay của mình rồi tranh thủ lúc Ares đẩy mình để bôi máu lên người nó.

Để không chọc tức con quái vật vô hình Ares, Thạch Lỗi chỉ đành từ từ đi theo Viên Mục Dã, nhưng khi bọn họ đi vào tầng ba, bọn họ nhìn thấy bức tường gạch trước đó đã biến mất, phía sau nó chính là căn phòng bí mật ngập đầy mùi axit.

Sau khi Viên Mục Dã đi vào căn phòng bí mật, cậu suýt nữa nôn vì mùi vị bên trong, Viên Mục Dã còn chưa kịp phát biểu ý kiến về chất lượng không khí, cậu đã bị một sức mạnh hút

văng xuống đất, tiếp đó là một đồ vật vừa dày vừa mềm đập lên lưng Viên Mục Dã...

Thạch Lỗi ở phía sau thấy thế muốn tiến lên đỡ Viên Mục Dã, nhưng Thạch Lỗi còn chưa kịp đến gần thì đã bị một sức mạnh ném văng ra ngoài rồi đập mạnh vào bức tường của căn phòng... Thạch Lỗi bị đập khá mạnh, gã ôm vai đứng lên với sắc mặt tái nhợt, sau đó Thạch Lỗi tiếp tục đi về phía Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng nói: “Anh đừng đến đây... Tôi tạm thời không sao đâu!”

Lúc này, người thanh niên vươn vai, nói: “Ba người đúng là anh em tốt! Được thôi... Như vậy cũng dễ làm.” Cậu ta nói đến đây bèn nhìn Thạch Lỗi: “Có một số lựa chọn vẫn phải do mày làm... Chỉ cần để lại tính mạng của một người trong số ba người các người, vậy chúng ta sẽ thanh toán xong, nói đi, là Viên Mục Dã hay A Triết?”

Thạch Lỗi nghe xong nhìn thoáng qua người thanh niên, trong tay cậu ta là chiếc điều khiển từ xa có thể quyết định sự sống chết của A Triết, hơn nữa giọng nói của người thanh niên này lại có thể trực tiếp ra lệnh cho Ares tấn công Viên Mục Dã, chỉ cần Thạch Lỗi sơ suất... sẽ có một người trong hai người này mất đi tính mạng.

Nghĩ đến đây, Thạch Lỗi trầm giọng nói: “Tao không cần họ chết vì mình... Rốt cuộc mày chỉ muốn nhìn xem có ai muốn hy sinh vì tao hay không mà thôi, giống như cô chị gái đã hy sinh vì mày năm đó, đúng không? Thật ra tao có thể hiểu được tâm trạng của mày, mặc dù chị gái mày chết vì cứu mày, nhưng cô ta cũng không hỏi mày có đồng ý hay không mà lại trực tiếp chọn thay cho mày, đó mới là điều khiến mày luôn canh cánh trong lòng đúng không?”

Người thanh niên trẻ cười gượng: “Không ngờ người hiểu tao nhất lại là kẻ thù của tao... Thật là buồn cười.”

Thạch Lỗi lúc này từ từ đi về phía đối phương và nói: “Mày thả bọn họ đi... Tao đã giết cả nhà mày, hôm nay tao sẽ trả tính mạng lại cho mày, như thế chẳng phải hợp lý sao?”

Người thanh niên cười: “Trực tiếp giết mày quá dễ, nhưng tao muốn mày cảm nhận nỗi khổ trong mười năm qua của tao lại hơi khó... Chẳng phải mày bị chứng rối loạn cảm xúc à? Cứ chọn đại một người đi! Dù sao hôm nay phải có một người trong số ba người bọn mày để tính mạng lại chỗ này.”

Thạch Lỗi bước về phía trước vài bước rồi thở dài, sau đó nói: “Thật ra năm đó... Tao cũng không định giết chị mày.”

Người thanh niên sững sờ, hỏi: “Mày nói vậy nghĩa là sao?”

Thạch Lỗi mỉm cười, sau đó tiến sát lại gần đối phương và nói: “Năm đó cô ta tự mình lao vào tao, nếu không... Tao sẽ thả cả hai chị em mày đi.”

Không ngờ đúng lúc này, Thạch Lỗi đột nhiên vung tay đánh nát cổ họng người thanh niên, sau đó xoay bàn tay đánh văng chiếc điều khiển từ xa trong tay cậu ta xuống đất... Động tác của Thạch Lỗi rất liền mạch và lưu loát, không hề có một chút do dự nào.

Người thanh niên lập tức giơ tay ôm cổ và nhìn Thạch Lỗi với vẻ kinh ngạc, nhưng cổ họng cậu ta không phát ra được chút âm thanh nào. Lúc này Thạch Lỗi lại vung tay chộp giữa không trung, chiếc điều khiển từ xa đang nằm trên mặt đất bay “vèo” một cái vào trong tay gã.

“A... A...” Mặc dù người thanh niên trẻ tuổi rất đau, nhưng cậu ta vẫn cố gắng gọi Ares đang đè lên người Viên Mục Dã. Tiếc rằng động vật vẫn là động vật, cho dù nó thông minh đến mức nào thì cũng không hiểu ý chủ nhân của mình vào lúc này.

Thật ra khi Thạch Lỗi từ từ đi đến bên cạnh người thanh niên, Viên Mục Dã đã đoán được mục đích của gã, khi cổ họng của một người bị đánh nát thì cậu ta không thể nào nói được, chỉ cần người thanh niên không lên tiếng, vậy cậu ta cũng không thể ra lệnh cho Ares tấn công.

Chương 1061: Thân phận vẫn còn điểm đáng ngờ

Nói cách khác, đối phương vẫn đánh giá thấp năng lực của Thạch Lỗi, cậu ta nghĩ rằng không chế được Viên Mục Dã và A Triết tức là nắm được điểm yếu của Thạch Lỗi, nhưng người thanh niên này lại quên mất Thạch Lỗi là sát thủ trời sinh, để gã tiến sát đến bên cạnh mình thì có khác nào tự dâng tính mạng của mình ra đâu.

Sau khi người thanh niên ngã lăn ra đất bất tỉnh, Viên Mục Dã bỗng cảm thấy sau lưng mình nhẹ đi, chắc Ares thấy chủ nhân ngất đi nên chạy về chỗ cậu ta... Viên Mục Dã vội vàng bò dậy, sau đó lập tức đẩy chiếc xô chứa axit phía dưới A Triết ra chỗ khác.

Thật ra lúc này ba người Viên Mục Dã vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, bởi vì Ares vẫn còn ở đây, con quái vật vô hình này chính là một quả bom hẹn giờ, không ai biết làm thế nào để khởi động nó, hơn nữa Viên Mục Dã cũng không thể để một nhân tố không thể kiểm soát tùy tiện chạy ra ngoài, đến lúc đó không ai có thể lường trước được sẽ có hậu quả khủng khiếp nào...

Nhưng câu hỏi đặt ra là Ares là sinh vật gì? Nó to đến mức nào? Làm sao mới có thể giết được nó? Bọn họ đều không biết tất cả những câu hỏi này, nếu vô tình làm đối phương tức giận, vậy thì kết cục của nhóm người Vệ Tĩnh cũng chính là kết cục cuối cùng của họ.

Lúc này, Viên Mục Dã thấy dấu tay máu mà mình đã bôi lên người Ares trước đó đang lơ lửng bên cạnh người thanh niên trẻ, nó vòng đi vòng lại liên tục... Trông có vẻ vô cùng lo lắng.

Thạch Lỗi vội vàng dùng điều khiển để hạ A Triết xuống, còn Viên Mục Dã tìm kiếm thứ gì có thể đựng nước ở xung quanh,

kết quả là một chiếc thùng rác bằng inox xuất hiện trước mặt cậu, Viên Mục Dĩ lập tức dùng chiếc thùng inox múc đầy axit từ chiếc thùng mà cậu vừa đẩy sang bên cạnh, sau đó hắt về phía bàn tay máu...

Một tiếng “xoẹt” vang lên, một con vật dài khoảng hai mét, thân hình vừa giống mèo vừa giống hổ đã hiện ra trước mặt ba người, axit đã làm cháy da con vật, khiến nó để lộ máu thịt trên cơ thể, từ đó mới khiến họ nhìn được hình dáng thật sự của Ares... Mặc dù phương pháp này thật sự tàn nhẫn, nhưng họ cũng chẳng còn cách nào khác.

Con đau đột ngột khiến Ares liên tục lăn lộn trên mặt đất, nhưng dù như thế thì nó vẫn không muốn rời khỏi chủ nhân, lúc này, chiếc thùng inox trong tay Viên Mục Dĩ cũng đã mục nát vì sự ăn mòn của axit, chỗ axit còn lại lập tức dính vào tay phải của cậu...

Một cơn đau khủng khiếp khiến Viên Mục Dĩ liên tục vung vẩy tay phải, Thạch Lỗi thấy vậy vội vàng đẩy cậu vào phòng vệ sinh ở tầng ba để rửa sạch bằng nước... Viên Mục Dĩ chỉ dính một chút mà đã đau thành như vậy, có thể tưởng tượng Ares lúc này đau đến mức nào?

Viên Mục Dĩ không để ý đến cơn đau đốn khủng khiếp trên tay mà quay ra bảo Thạch Lỗi: “Hãy cho Ares ra đi thanh thản đi, bất kể thế nào thì nó cũng không nên bị dính vào sự thù hận của loài người...”

Thạch Lỗi gật đầu: “Được, tôi sẽ giải quyết nó, cậu mau dùng nước rửa đi!” Thạch Lỗi nói xong thì lên đạn khẩu súng lục, sau đó quay về căn phòng bí mật.

Không lâu sau, có vài tiếng súng vang lên, Viên Mục Dĩ nghe xong cũng cảm thấy khó chịu, tuy Ares là một sinh vật cực kỳ nguy hiểm, nhưng tâm tư của nó rất đơn thuần, chỉ biết bảo vệ chủ nhân của nó... Thật sự thì Ares không nên rơi vào kết cục này.

Có lẽ nó được tạo ra với mục đích ban đầu là trở thành một vũ khí có tính sát thương cực cao đối với con người, nhưng nó cũng là một vật sống với suy nghĩ riêng của mình, con người đã sáng tạo ra nó vì dục vọng của bản thân nhưng bây giờ lại vì sự an toàn của mình mà giết nó.

Điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy buồn cười là, mặc dù cậu rất căm ghét những kẻ đã tạo ra Ares, nhưng Viên Mục Dã lại bắt buộc phải trở thành hung thủ giết chết nó... Mà lý do đơn giản khiến cậu làm điều đó là vì tính mạng con người là trên hết.

Loại axit dính trên tay Viên Mục Dã có tính ăn mòn cực mạnh, mặc dù cậu đã rửa sạch bằng nước lạnh, nhưng lớp da bên tay phải vẫn nhanh chóng bong ra và để lộ phần cơ thịt bên dưới...

Nhưng ngay khi Viên Mục Dã nghĩ rằng tay phải của mình chắc chắn tàn phế rồi, cậu bỗng cảm thấy tay phải đột nhiên nóng lên, ngay sau đó vết đỏ kia lại xuất hiện lần nữa, nó nhanh chóng chữa trị phần da bị tổn thương của Viên Mục Dã bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Viên Mục Dã kinh ngạc nhìn tay phải của mình đến mức không nói được câu nào. Lúc này, Thạch Lỗi cũng chạy đến kiểm tra tình hình của Viên Mục Dã, gã thấy cậu đang đứng trong phòng vệ sinh tầng ba với vẻ mặt thảng thốt...

Thạch Lỗi vội vàng hỏi: “Sao thế? Bị thương nặng lắm à?”

Viên Mục Dã lập tức hoàn hồn, cậu nhanh chóng thả tay áo bên phải xuống rồi lắc đầu, đáp: “Không bị dính nhiều, rửa một chút là ổn.”

Thạch Lỗi bước tới cầm tay phải của Viên Mục Dã lên nhìn một chút và phát hiện đúng là không có vấn đề gì, Thạch Lỗi thở phào nói: “May mà không sao, nếu không tình huống thế này sẽ rất phiền phức...”

Viên Mục Dã không muốn để đối phương phát hiện manh mối, vì vậy cậu nhanh chóng rút tay về và hỏi: “Trương Hiểu Bân sao rồi?”

Thạch Lỗi thản nhiên đáp: “Chết rồi...”

Viên Mục Dã hơi giật mình, cậu vội vàng đi vòng qua Thạch Lỗi để trở về căn phòng bí mật và thấy A Triết đang cầm con dao quân dụng, cả người đầy máu... Viên Mục Dã đến gần xem xét, hóa ra A Triết đang phân xác Ares rồi bỏ từng mảnh vào trong dung dịch axit để hòa tan.

Viên Mục Dã không có thời gian tự hỏi tại sao A Triết lại xử lý thi thể của Ares bằng cách đó, cậu vội vàng ngồi xuống kiểm tra thi thể Trương Hiểu Bân, vậy mà khi Viên Mục Dã gỡ mặt nạ của đối phương thì thấy mắt của người này trợn ngược, chết không nhắm mắt...

Lúc này, Thạch Lỗi cũng đi đến và nói với giọng vô tội: “Tôi cũng định giữ tính mạng của cậu ta đấy, tiếc rằng vì muốn cậu ta không phát ra âm thanh nên ra tay hơi nặng...”

Viên Mục Dã nghe xong bèn nhìn cổ họng hơi sưng lên của thi thể, nguyên nhân cái chết chắc là vì ngạt thở do cổ họng bị đánh nát... Viên Mục Dã thở dài, hỏi: “Người này là Trương Hiểu Bân à?”

Không ngờ Thạch Lỗi nhìn một lát xong lại “a” lên một tiếng rồi nói: “Tôi đã gặp Trương Hiểu Bân năm mười bốn tuổi, khuôn mặt cơ bản đã định hình, nhưng tại sao dáng vẻ của gã này hơi khác với Trương Hiểu Bân trong ấn tượng của tôi nhỉ?”

Liệu người này có phải Trương Hiểu Bân hay không, chỉ có Thạch Lỗi mới có thể trả lời, nếu cả Thạch Lỗi cũng không thể xác định thì chứng tỏ thân phận của người này vẫn còn rất đáng ngờ.

Lúc này, A Triết ném mảnh thi thể cuối cùng vào thùng, sau đó gã cũng cúi đầu nhìn thoáng qua và nói: “Nếu tên điên này không phải Trương Hiểu Bân thì có thể là ai chứ? Người khác có thể bày ra một trận chiến lớn như vậy để tìm anh trả thù sao?”

Thạch Lỗi thở dài: “Xong chuyện là tốt nhất, nếu không chuyện này sẽ vẫn còn kéo dài.”

A Triết hỏi: “Thi thể của tên này thì sao?”

Thạch Lỗi đứng dậy phúi bụi trên tay và nói: “Cùng hòa tan luôn đi! Đỡ phải làm xử lý đặc biệt với thi thể...”

A Triết nghe xong không nói lời nào mà ném luôn thi thể vào cái thùng bên cạnh, sau khi xong việc gã còn không quên vỗ vào thùng và nói: “Lục Huy, tôi đã gửi người cho các cậu rồi, trên đường xuống suối vàng cậu muốn báo thù thể nào thì tùy!”

Chương 1062: Trương Hiểu Bân

Viên Mục Dĩ nghe âm thanh xèo xèo của thi thể bị ném vào trong thùng axit mạnh mà nhất thời cảm thấy buồn nôn, cậu không chịu đựng nổi thứ mùi trong căn phòng bí mật này nữa nên quay người đi ra ngoài...

Tuy hiện giờ toàn bộ nguy cơ trong căn biệt thự này đã được giải trừ, nhưng bọn họ vẫn còn một vấn đề càng nghiêm trọng hơn cần phải đối mặt, đó chính là phải làm thế nào mới có thể rời khỏi căn biệt thự này?

Và Thạch Lỗi đã nhanh chóng tìm ra được cơ quan mở cửa trong căn biệt thự. Sau khi trải qua một phen sinh tử, cuối cùng cả ba người bọn họ cũng đi ra khỏi căn biệt thự giống như nhà ma này...

Trên đường trở về, cả ba đều im lặng. Lúc đến bọn họ không ngờ lại có kết thúc thế thảm như vậy, họ chẳng những không tìm được đội của Vệ Tĩnh, mà ngay cả mấy thành viên bọn họ mang theo cũng đã bị diệt sạch.

Thạch Lỗi chắc chắn là đang lo lắng không biết khi về phải viết báo cáo như thế nào, còn Viên Mục Dĩ thì lại ngăn người nhìn vào cánh tay phải của mình. Nhưng trong ba người, người khác thường nhất lại là A Triết, toàn bộ hành trình gã chẳng nói một câu nào, chỉ tập trung lái xe với sắc mặt sầm sì.

Tính của A Triết vốn chẳng giấu được chuyện gì, trong lòng nghĩ như thế nào thì sẽ nói ra như thế ấy. Mặc dù cái tính này luôn khiến mọi người xung quanh bị cụt hứng, nhưng lại không cần lúc nào cũng phải đề phòng gã sẽ hại mình...

Nếu là trước kia, A Triết đã tổng xỉ vả gã “Trương Hiểu Bân” kia suốt dọc đường về rồi, nhưng lúc này đây gã lại trầm mặc khác thường, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Sau khi cân nhắc xong chuyện viết báo cáo, Thạch Lỗi ngẩng đầu lên và phát hiện sự khác thường của A Triết, gã bèn thản nhiên hỏi: “Cậu nghĩ gì thế? Sao dọc đường yên tĩnh như vậy.”

A Triết nghe Thạch Lỗi hỏi thì cười gượng và nói: “Không suy nghĩ gì, tôi chỉ cảm thấy xấu hổ khi hôm nay bị tên kia đánh ngất đi thôi...”

Thạch Lỗi bèn nói đùa: “Không ngờ đây, vậy mà cũng có lúc cậu cảm thấy mất mặt!”

A Triết chỉ cười mà không tiếp câu nói của Thạch Lỗi. Lần này, ngay cả Viên Mục Dã cũng cảm thấy A Triết có vấn đề, cậu bắn ánh nhìn hoang mang sang Thạch Lỗi, nhưng đôi phương lại khẽ lắc đầu và dùng ánh mắt ra hiệu có chuyện gì trở về rồi hãy nói...

Lần này tập đoàn bị tổn thất nhiều nhân viên như vậy, chắc chắn không thể vui được rồi. Cũng may Thạch Lỗi đủ cáo già, gã để A Triết mang về một ống máu của con quái vật Ares kia, coi như miễn cưỡng lấy công chuộc tội.

Hơn nữa, Thạch Lỗi cũng không nói ra chuyện đôi phương đến tìm mình trả thù, dù sao chuyện bây giờ cũng không có chứng cứ, cho nên chỉ có thể tin lời ba người bọn họ kể...

Nhưng cũng nhờ có bài học lần này mà Thạch Lỗi rút ra được kinh nghiệm xương máu, gã cảm thấy mình bây giờ thực sự không có thiên phú để trở thành một người tốt, cho nên sau này làm việc cứ nhỏ cỏ tận gốc là xong... Còn vấn đề cảm xúc của A Triết, sau đó Thạch Lỗi đã từng đơn độc giải thích qua với Viên Mục Dã.

Từ trước tới nay Thạch Lỗi chưa từng đề cập đến tình huống của A Triết với Viên Mục Dã. Trên thực tế, các ”nhân viên” chính thức trong tập đoàn đều có quá khứ không tầm thường của riêng mỗi người, nếu không thì người bình thường nào lại muốn đi làm công việc của họ chứ?

Đặc biệt là A Triết, đừng nhìn bình thường mọi người hay ở trước mặt A Triết gọi gã là ”anh Triết này, anh Triết nọ”, nhưng thực ra sau lưng lại đều gọi gã là ”quái vật”... Thực ra, hoàn cảnh của A Triết cũng tương tự như con quái vật Ares kia, bọn họ đều là những sinh vật biến dị do con người tạo ra.

Trong số mười mấy đứa trẻ tham gia dự án thí nghiệm năm đó, chỉ có một mình A Triết còn sống. Nhưng ở trong mắt người khác, gã cũng chỉ là thứ hàng lỗi, cuối cùng được bán hạ giá cho tập đoàn. Thậm chí từ trước đến nay, chưa từng có người nào đối xử với gã như với một con người...

Đến bây giờ Thạch Lỗi vẫn không thể nào quên được lần đầu tiên nhìn thấy A Triết, ánh mắt căm hận của gã khi ấy giống như một con chó con bị ngược đãi quá lâu, ai đụng vào cũng nhe răng xù lông... Vì bản chất hoang dã của gã quá khó thuần hóa, nên các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đã nhiều lần muốn trực tiếp mang gã ra tiêu diệt nhân đạo.

Cũng may lần nào cũng bị Thạch Lỗi ngăn lại và cũng chính Thạch Lỗi dùng mười hai phần kiên nhẫn để A Triết dần dần đỡ phòng bị xuống, và từ từ trở thành thứ vũ khí sắc bén không thể thiếu trong tập đoàn... Vì ở trong thế giới của A Triết và Thạch Lỗi, nếu bản thân đã mất đi giá trị thì chỉ còn lại số phận bị đào thải.

Cho nên khi A Triết nhìn thấy Ares, gã tự nhiên nghĩ đến mình...

Sau khi nghe Thạch Lỗi kể về cuộc đời của A Triết, Viên Mục Dĩ nói với giọng bất đắc dĩ: “Hoàn cảnh của A Triết đúng là có chút đặc biệt, thí nghiệm kia rốt cuộc là thứ gì mà lại biến một đứa trẻ bình thường thành quái vật chứ?”

Thạch Lỗi cười khẩy: “Cậu có biết hiện giờ trên thế giới có bao nhiêu dự án đang bí mật sử dụng người sống để làm thí nghiệm không? Bọn họ làm những điều trái với luân thường đạo lý ẩn núp dưới chiêu bài vì công hiến cho nền văn minh nhân loại.”

Viên Mục Dĩ không hiểu: “Chẳng lẽ không có ai quản những chuyện này sao?”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Ai quản? Cậu à, hay là tôi? Mỗi dự án thí nghiệm đều gắn với một chuỗi lợi ích khổng lồ. Bản chất con người là ích kỷ và tham lam, không phải ai cũng giữ được cái tâm kiên định ban đầu của mình trước những lợi ích quá lớn. Huống chi, có một số người còn chẳng có cái tâm ban đầu...”

Viên Mục Dã nghe xong mà rơi vào trầm tư, Thạch Lỗi thấy thế bèn vỗ vỗ vai của cậu và bảo: “Cậu không cần phải đi thương hại người khác, mỗi người đều có số mệnh riêng, có khi hoàn cảnh của tôi và cậu còn không bằng A Triết ấy?”

Viên Mục Dã không hiểu vì sao Thạch Lỗi lại đột nhiên nói như vậy, cậu vừa muốn hỏi gã nói thế là có ý gì thì Thạch Lỗi bị một đồng nghiệp gọi đi, để lại cậu đứng một mình, trong lòng bị cậu nói kia làm cho rối loạn...

Mấy ngày tiếp theo, ba người bọn họ đều rất nhàn nhã, ngoại trừ Viên Mục Dã ngày nào cứ đến buổi đêm là lại bị cánh tay phải giầy vò cho phải tỉnh dậy một lần, thì những thứ khác đều ổn... Thạch Lỗi cũng tranh thủ mấy ngày này để điều tra tình hình của Trương Hiểu Bân. Nhưng gã lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng, thì ra Trương Hiểu Bân thật vẫn luôn sống trong một cơ sở điều dưỡng trong suốt những năm qua.

Năm ấy, Trương Hiểu Bân mặc dù may mắn trốn thoát, nhưng lại vì chuyện này mà bị kích thích rất lớn, trạng thái tinh thần luôn không ổn định. Một năm sau đó, Trương Hiểu Bân liên tục chuyển qua mấy nhà họ hàng xa, cuối cùng bởi vì bị điên quá nên được gửi vào một viện điều dưỡng và vẫn ở đó cho đến bây giờ...

Viên Mục Dã nhìn những tư liệu Thạch Lỗi điều tra được thì kinh ngạc nói: “Thế có nghĩa là cậu thanh niên trẻ bị chết lúc trước căn bản không phải là Trương Hiểu Bân?”

Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Khó nói lắm... Nhưng dù sao thì trong hai người chắc chắn có một người là giả. Bây giờ kẻ đeo mặt nạ kia còn chẳng có xác, nên chúng ta chỉ có thể đi gặp tên ở trong viện điều dưỡng kia một lần.”

Mấy ngày sau, Viên Mục Dã cùng Thạch Lỗi và A Triết tìm được viện điều dưỡng nơi Trương Hiểu Bân đang ở, nó nằm trong một thị trấn hẻo lánh ở phía tây nam của nước M. Nghe nói vì chất lượng nước ở đó cực tốt và hàm lượng ion oxy trong không khí rất cao nên có nhiều viện điều dưỡng được xây ở đây...

Viện điều dưỡng “Suối nước nóng Nhạc Khang” nơi Trương Hiểu Bân ở là viện điều dưỡng rất nổi tiếng ở đây. Có rất

nhiều minh tinh, chính khách ở nước M đều thường xuyên đến đó nghỉ, điều dưỡng cơ thể.

Chương 1063: Như trút được gánh nặng

Khi ba người bước vào viện điều dưỡng Suối nước nóng Nhạc Khang, họ phát hiện cơ sở vật chất bên trong đều rất xa xỉ, điều kiện ở đây hiển nhiên không phải là gia đình bình thường có thể gánh nổi. Xem ra gia cảnh của mấy người bà con xa kia của Trương Hiểu Bân không tầm thường!

Y tá phụ trách lễ tân nghe nói ba người đến thăm Trương Hiểu Bân thì kinh ngạc nói: “Các anh là người thân của Trương Hiểu Bân sao?”

Thạch Lỗi nói: “Không phải, chúng tôi là nhân viên do người thân của Trương Hiểu Bân thuê tới, chịu trách nhiệm đến xem tình hình hiện tại của cậu ta như thế nào?”

Y tá nghe mà bán tín bán nghi: “Mười năm qua chưa từng thấy người thân của cậu ta xuất hiện, tại sao đột nhiên lại phải các anh tới đây thăm?”

Vốn dĩ Thạch Lỗi còn muốn nói đôi vài câu cho qua cửa, ai ngờ lại thấy cô y tá kia vừa hỏi vừa tự trả lời luôn: “Mà cũng đúng thôi, tiền viện phí tháng này của Hiểu Bân vẫn chưa được thanh toán, tôi đoán là do người thân của cậu ta có sự thay đổi nên mới phái người tới đây...”

Viên Mục Dã nghe cô y tá nói thế bèn vội vàng hỏi: “Tiền viện phí của Trương Hiểu Bân bị dừng lại?”

Y tá gật đầu: “Vâng, suốt mười năm qua, cứ vào ngày mùng 10 hàng tháng là tài khoản của Trương Hiểu Bân lại có một khoản tiền được gửi vào đúng hạn, nhưng mà tháng này không biết đã xảy ra vấn đề gì mà không thấy tiền được đổ vào tài khoản.”

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi liếc nhìn nhau một cái, trong lòng cả hai đều thầm hiểu rõ, chắc là vì người trả tiền đã chết... Vì

vậy, tự nhiên không có cách nào tiếp tục thanh toán vào tài khoản của Trương Hiểu Bân.

Khi ba người được y tá dẫn đến trước mặt Trương Hiểu Bân, họ thấy một người thanh niên trẻ khoảng hơn 20 tuổi, hơi gầy, đang ngồi xỏm trên mặt đất và nghịch cái gì đó. Viên Mục Dã đến gần nhìn kỹ hơn thì thấy, đôi phương đang chơi lắp ráp Lego.

Y tá mỉm cười, nói: “Tiểu Bân, có người tới thăm cậu này!”

Nghe thấy có người kêu tên của mình, Trương Hiểu Bân ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn về phía mấy người Viên Mục Dã, có lẽ do không nhìn thấy người nào quen mặt nên cậu ta không nói gì mà cúi đầu xuống tiếp tục nghịch Lego...

Y tá thấy cậu ta như thế bèn thở dài: “Thật ra Tiểu Bân rất thông minh, chỉ tiếc là gặp phải kích thích quá lớn. Khi cậu ta không phát bệnh thì không sao, nhưng nếu vô tình kích hoạt điểm mấu chốt khiến cậu ta phát bệnh là cậu ta sẽ điên cuồng tự hại mình... Mấy anh nhìn những vết sẹo trên cổ cậu ta kìa, là do cậu ta tự làm tổn thương mình trong một lần phát bệnh vào mấy năm trước đây.”

Viên Mục Dã thì thầm hỏi y tá: “Bình thường cậu ta có thể giao tiếp với mọi người không?”

Y tá gật đầu: “Đương nhiên là được rồi, chỉ cần không phát bệnh thì cậu ta chẳng khác gì người bình thường. Nhưng một khi phát bệnh... tình huống cũng có chút đáng sợ đấy. Nhưng các anh không cần quá lo lắng đâu, cho dù cậu ta có điên đến mức nào cũng sẽ không làm người khác bị thương.”

Lúc này Thạch Lỗi mới nhìn kỹ gương mặt của Trương Hiểu Bân, gã cảm thấy cậu thanh niên trước mắt này giống với thằng bé Trương Hiểu Bân mà mình đã thả đi mười năm trước hơn.

Viên Mục Dã nghe y tá nói Trương Hiểu Bân có thể giao tiếp bình thường được với người khác thì quay đầu nói với cô y tá: “Không biết liệu chúng tôi có thể ở lại một mình với cậu ấy trong vài phút không, bởi vì chúng tôi muốn tìm hiểu xem trạng thái hiện tại của cậu ấy là như thế nào.”

Y tá cười nói: “Đương nhiên là được, tôi ở phòng y tá ngay bên cạnh đây, có chuyện gì các anh cứ gọi tôi.”

Sau khi y tá rời đi, Viên Mục Dĩ chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh Trương Hiểu Bân và nói: “Cậu chơi Lego rất giỏi! Tôi cũng có một đứa em có cùng sở thích với cậu đấy...”

Trương Hiểu Bân liếc nhìn Viên Mục Dĩ, cậu ta hỏi: “Các người là ai?”

Viên Mục Dĩ nhẹ nhàng nói: “Chúng tôi là nhân viên phụ trách việc kiểm tra tình hình của cậu, cậu có thể phối hợp trả lời một vài câu hỏi của chúng tôi không?”

Ai ngờ Trương Hiểu Bân lại hừ lạnh một tiếng: “Tình hình của tôi thì có cái gì mà phải kiểm tra? Tôi bị giam ở chỗ này mười năm rồi, tại sao bây giờ mới nhớ tới việc phải kiểm tra?”

Viên Mục Dĩ nghe là biết cậu Trương Hiểu Bân này có chút khó đối phó, nên cậu muốn tiếp tục kiên nhẫn nói chuyện phiếm với đối phương một lát, không biết chừng lại hỏi ra được tin tức quan trọng nào thì sao?

Ai ngờ Thạch Lỗi lại cũng ngồi xổm xuống bên cạnh Trương Hiểu Bân, sau đó hạ thấp giọng xuống và hỏi: “Trương Hiểu Bân, cậu có còn nhớ tôi không?”

Nghe Thạch Lỗi hỏi thế, Trương Hiểu Bân ngạc nhiên nhìn về phía khuôn mặt của gã. Lúc này cậu ta hơi híp mắt lại, hoàn toàn chẳng để ý gì đến Thạch Lỗi. Nhưng sau khi nhìn kỹ vài lần, con người của cậu ta lại nở to ra, bên trong ánh mắt còn có chút hoảng sợ... Đây là phản ứng bản năng của con người khi nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, mặc dù Trương Hiểu Bân này đang rất cố gắng kiềm chế mình để không biểu hiện quá rõ ràng.

Viên Mục Dĩ hiểu ngay cậu ta đã nhận ra Thạch Lỗi, xem ra đây mới là Trương Hiểu Bân chạy thoát được mười năm trước. Vậy thì người thanh niên đeo mặt nạ trước đó là ai? Mặc dù gã không phải là Trương Hiểu Bân thật, nhưng chắc hẳn cũng có mối quan hệ mật thiết nào đó với nhà họ Trương, nếu không thì làm sao gã có thể biết rõ mọi chuyện về nhà họ Trương như thế?!

Trương Hiểu Bân nhanh chóng cúi đầu xuống, tiếp tục loay hoay Lego trong tay mình, ngoài miệng thì nói: “Chưa từng thấy qua...”

Trước đó y tá có nói cậu Trương Hiểu Bân này không chịu nổi kích thích, thường xuyên sẽ nổi điên gây thương tích cho chính mình... Có điều Viên Mục Dã phát hiện ra rằng, cậu ta gặp kẻ thù Thạch Lỗi nhưng không hề nổi điên, mà giả vờ như không biết gì.

Điều này rất đáng ngờ, bởi vì nguyên nhân sâu xa bệnh của Trương Hiểu Bân nằm ở chỗ cậu ta bị kích thích rất nhiều bởi sự việc năm đó. Nhưng lúc này, khi nhận ra kẻ thù Thạch Lỗi, cậu ta lại chẳng có phản ứng gì!

Nếu nhìn thấy Thạch Lỗi mà cũng không thể kích thích cậu ta phát bệnh, vậy thì chỉ có thể là cậu ta đã giả điên trong suốt những năm qua... Nhưng vấn đề là tại sao cậu ta lại làm như vậy? Vì muốn trốn tránh sự truy sát lần hai từ tập đoàn sao?

Rõ ràng là không phải vì chuyện này, năm đó, nếu như tập đoàn thật sự muốn tiếp tục đuổi giết Trương Hiểu Bân, thì họ sẽ không bao giờ dừng lại chỉ vì cậu ta bị điên, cho nên chuyện Trương Hiểu Bân giả điên nhất định là có nguyên nhân khác...

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã liền cười và nói với Trương Hiểu Bân: “Mấy năm qua cậu đã vất vả rồi, nói thật cho cậu biết vậy... Gã kia chết rồi.”

Thật ra Viên Mục Dã nói như vậy chẳng qua là muốn nhìn thử phản ứng của Trương Hiểu Bân mà thôi, không ngờ đối phương nghe xong lại cứng đờ, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nói: “Chết rồi...? Thảo nào chi phí của tháng này không được gửi đến. Cậu ta chết như thế nào?”

Lần này đến lượt Thạch Lỗi trả lời: “Tôi giết...”

Ai ngờ Trương Hiểu Bân nghe xong lại như trút được gánh nặng, cậu ta nói: “Chết thì tốt... Chết thì tốt! Cậu ta chết là tôi cũng được giải thoát.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Rốt cuộc tên kia có quan hệ gì với cậu, tại sao gã lại dùng tên của cậu để báo thù?”

Trương Hiểu Bân nghe Viên Mục Dã hỏi thế thì đẩy mô hình Lego đã hoàn thành một nửa ra, sau đó nói một câu đặc biệt kỳ quái: “Không phải cậu ta dùng tên của tôi để báo thù, mà là tôi đang dùng tên của cậu ta để sống...”

Chương 1064: Trao đổi thân phận

Viên Mục Dã nghe mà mờ mịt, cậu không hiểu Trương Hiểu Bân nói thế là có ý gì, nhưng Thạch Lỗi ở bên cạnh lại nói một câu xé toạc bí mật: “Chẳng lẽ cậu mới là Trương Hiểu Bân giả?!”

Trương Hiểu Bân mỉm cười, sau đó đứng dậy nói: “Chắc vậy, ai mà biết được? Dù sao hiện giờ người đáng chết hay không đáng chết thì đều đã chết sạch cả... Tôi có phải là Trương Hiểu Bân hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa.”

Sắc mặt A Triết sầm xuống: “Sao có thể không quan trọng được? Cậu có biết vì chuyện này mà bên chúng tôi đã tổn thất bao nhiêu người không?”

Trương Hiểu Bân nghe A Triết nói thế cũng chẳng biết làm thế nào: “Vậy thì sao chứ? Tôi đã bị giam ở chỗ này mười năm rồi, chuyện ở bên ngoài chẳng có bất cứ quan hệ gì với tôi cả. Nếu các anh đã... giết cậu ta, thì chuyện cũng nên kết thúc tại đây, đúng không?”

Lúc này Viên Mục Dã mới thở dài và nói: “Chúng tôi tới đây không phải là để truy cứu cái gì, mà chỉ muốn làm rõ ràng toàn bộ chân tướng sự việc thôi, nếu không chuyện này không thể nào kết thúc hoàn toàn được.”

Trương Hiểu Bân nghe xong bèn quay đầu nhìn thẳng vào ba người bọn họ một lúc, sau đó mới trầm giọng xuống, nói: “Được thôi... Tôi sẽ kể cho các anh nghe chuyện năm đó, nhưng các anh phải nghĩ kỹ, chân tướng chưa chắc đã là thứ các anh muốn đâu, nói gì thì nói, lựa chọn nào đều phải trả giá rất lớn mà.”

Thạch Lỗi cười: “Tất nhiên là chúng tôi hiểu đạo lý này...”

Sau đó Trương Hiểu Bân dẫn ba người bọn họ tới một khu vườn hoa nhỏ ở trong viện điều dưỡng, nơi đó nhìn xuống một cái hồ tự nhiên ở dưới núi... Đáng tiếc là ở một nơi có cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy mà Trương Hiểu Bân lại muốn kể một câu chuyện xưa bi thảm.

Trương Hiểu Bân kể cho bọn họ nghe mình thực sự không phải là Trương Hiểu Bân thật, nhưng cậu ta đã thay Trương Hiểu Bân thật sống với cái tên này trong suốt hơn 20 năm...

Cậu ta tên là Vương Gia Tuyền, vốn là con trai của người bảo mẫu họ Trương, tuy sinh cùng năm với Trương Hiểu Bân và thường xuyên chơi cùng nhau, nhưng vì xuất thân khác nhau nên hoàn cảnh cũng rất khác nhau.

Khi hai đứa bé được 5 tuổi, mẹ của Vương Gia Tuyền vì muốn trả nợ cờ bạc cho chồng mà đã đồng ý với một yêu cầu kỳ lạ từ ông chủ Trương Văn Tùng, đó là để con trai bà ta đóng giả Trương Hiểu Bân đi đến trường học...

Lúc đầu hai mẹ con bọn họ không hiểu tại sao Trương Văn Tùng lại muốn làm như thế, hơn nữa đột nhiên thay đổi thân phận cũng khiến Vương Gia Tuyền được thỏa mãn lòng hư vinh rất lớn, vì vậy cũng dần dần thấy quen với loại cảm giác này.

Nhưng hai mẹ con họ nhanh chóng phát hiện ra rằng, sở dĩ Trương Văn Tùng muốn hai đứa con cùng tuổi của bọn họ trao đổi danh tính để đến trường là vì có kẻ muốn bắt cóc Trương Hiểu Bân, và dùng cậu bé để ép Trương Văn Tùng làm một vài việc cho chúng.

Mặc dù mẹ của Vương Gia Tuyền cũng biết rằng làm như vậy sẽ khiến con trai mình gặp nguy hiểm và một khi con trai bà ta bị kẻ xấu bắt cóc, Trương Văn Tùng cũng chắc chắn sẽ không đồng ý với yêu cầu của đối phương... Nhưng vợ chồng bà ta thực sự không đủ khả năng để trả món nợ khổng lồ kia, cho nên đành phải sống trong lo lắng mỗi ngày.

Thời gian như thế kéo dài hơn hai năm, tưởng chừng sự việc đã qua đi thì cha của Vương Gia Tuyền lại tìm đến mẹ của cậu ta để đòi tiền. Mẹ của cậu ta vừa nghĩ tới chuyện món nợ cờ bạc đã trả trước đây đều là tiền bán con trai mình thì trong lòng tức quá không chịu đựng được nữa, và thế là trong lúc cả

hai tranh chấp đã vô tình đâm chết cha của Vương Gia Tuyền...

Cha chết thảm, mẹ phải ngồi tù, cho dù Vương Gia Tuyền có không muốn thì cũng chỉ có thể tiếp tục cuộc sống cật chủ giả của mình ở nhà họ Trương... Lúc đó cậu ta nghĩ rằng, chỉ cần mình có thể tồn tại đến tuổi trưởng thành, chắc chắn cậu ta sẽ tìm cách trốn khỏi đây.

Trong mấy năm sau đó, cuộc sống của Vương Gia Tuyền cũng trải qua những ngày tháng bình yên, nhưng dù sao cậu ta chỉ là người ngoài, cho nên ngoại trừ chị gái Trương Hiểu Vũ ra, những người còn lại trong nhà họ Trương đều hay quát tháo cậu ta...

Vào đêm xảy ra chuyện, Trương Hiểu Bân thật không có ở nhà, bởi vì lúc đó thân phận bên ngoài của gã là Vương Gia Tuyền, cho nên gã đang đi chơi ở bên ngoài cùng một vài bạn học thân thiết và cũng nhờ thế mà thoát khỏi thảm kịch kia.

Lúc ấy Vương Gia Tuyền hoàn toàn hoảng sợ, tưởng rằng lần này mình sẽ chết, nhưng ai ngờ chị gái lại liều mình cứu cậu ta vào lúc nguy cấp nhất... Và sau khi Vương Gia Tuyền chạy ra ngoài không lâu thì gặp Trương Hiểu Bân đang chuẩn bị về nhà.

Khi cả hai quay trở lại nhà họ Trương, sát thủ (Thạch Lỗi) đã đi rồi, chỉ còn lại xác của hai vợ chồng Trương Văn Tùng cùng thi thể của chị gái Trương Hiểu Vũ. Lúc ấy Trương Hiểu Bân nhìn thấy cả nhà mình chết thảm... thì giận lây sang Vương Gia Tuyền may mắn trốn thoát, chất vấn cậu ta vì sao không cứu người? Vì sao không chết cùng bọn họ?!

Vương Gia Tuyền từ nhỏ đã quen bị Trương Hiểu Bân bắt nạt, lại thêm chính bản thân cậu ta cũng vừa trải qua một trận thập tử nhất sinh, bởi vậy mà nhất thời không biết nên phản bác lại lời nói của Trương Hiểu Bân như thế nào...

Sau đó hai người bọn họ chạy tới ở nhờ trong nhà của một người họ hàng xa, vì sợ sẽ bị sát thủ truy sát nên cả hai vẫn không đổi lại thân phận cho nhau.

Có vẻ như Trương Văn Tùng đã nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy từ lâu nên đã sớm thay đổi toàn bộ giấy tờ của hai đứa trẻ,

đồng thời chuyển phần lớn tài sản trong gia đình cho Vương Gia Tuyền...

Nói cách khác, ngay lúc đó Trương Hiểu Bân đã có được đầy đủ danh tính pháp lý của Vương Gia Tuyền, ngoại trừ việc đến nhà tù để làm xét nghiệm quan hệ mẹ con với mẹ của Vương Gia Tuyền ra, thì không có cách nào chứng minh được rằng Vương Gia Tuyền và Trương Hiểu Bân đã trao đổi thân phận cho nhau.

Lại thêm lúc ấy Trương Hiểu Bân đã tẩy não tinh thần của Vương Gia Tuyền, bơm vào đầu cậu ta suy nghĩ chị gái của gã vì cứu cậu ta mà chết, thế có nghĩa là Vương Gia Tuyền mang nợ nhà họ Trương, cho nên cậu ta phải tiếp tục làm Trương Hiểu Bân để trả nợ.

Cứ như vậy, Vương Gia Tuyền dùng thân phận của Trương Hiểu Bân qua lại giữa nhà những người họ hàng xa của gia đình họ Trương, mà Trương Hiểu Bân thật sự lại cầm tiền của nhà họ Trương, và tiếp tục sống dưới cái tên Vương Gia Tuyền...

Có thể là vì cái đêm kinh khủng đó, lại thêm việc ăn nhờ ở đậu cũng không dễ dàng gì, nên chưa tới một năm sau mà Vương Gia Tuyền đã bị mắc chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương nặng. Và những người họ hàng xa thay phiên nhau nuôi nấng cậu ta cũng mượn cơ hội đó mà vứt bỏ gánh nặng, gửi cậu ta đến viện điều dưỡng này để điều dưỡng.

Theo lý mà nói, chi phí ở đây không hề thấp, mấy người họ hàng xa kia của nhà họ Trương chắc chắn sẽ không bỏ ra số tiền kia, nhưng không hiểu sao cứ vào ngày mùng 10 hàng tháng lại có người gửi tiền vào tài khoản của Trương Hiểu Bân và vẫn luôn nuôi cậu ta đến tận bây giờ...

Hai năm đầu Vương Gia Tuyền không hiểu là ai gửi, nhưng sau đó dần dần cậu ta hiểu ra, chắc có lẽ là Trương Hiểu Bân thật không muốn mình rời khỏi nơi này, gã muốn cậu ta tiếp tục sống dưới cái tên Trương Hiểu Bân, cho nên mới tiếp tục trả tiền cho cậu ta sống ở đây.

Khi đó Vương Gia Tuyền còn chưa trưởng thành, cho dù có trốn khỏi nơi này thì cũng biết đi đâu? Mà ở đây có ăn có uống, điều kiện lại vượt trội như thế, so với cuộc sống trôi dạt,

cậu ta càng nguyện ý ở lại nơi này và sống một cuộc sống ổn định hơn.

Chương 1065: Lũ ống

Hơn nữa, đúng thật là Trương Hiểu Vũ chết vì cứu mình, nên Vương Gia Tuyền quyết định tiếp tục làm Trương Hiểu Bân, trả ơn cứu mạng cho Trương Hiểu Vũ.

Nghe xong lời kể của “Trương Hiểu Bân”, Thạch Lỗi cười hỏi: “Vậy giờ tôi nên gọi cậu là Trương Hiểu Bân hả? Hay phải gọi là Vương Gia Tuyền đây?”

Đôi phương cười đáp: “Cứ gọi tôi là Trương Hiểu Bân đi, nhiều năm qua tôi đã quen với xưng hô này rồi.”

Đúng lúc này có mấy cụ già được nhân viên dắt đi ngang qua vườn hoa nhỏ. Viên Mục Dã ngược mắt lên và thấy ánh mắt của những cụ già đó đờ đẫn, rõ ràng không được bình thường lắm. Có điều bởi vì nơi này là cơ sở chăm sóc kiểu bán dưỡng lão, bởi vậy lúc ấy Viên Mục Dã cũng không để tâm đến chuyện này.

Thạch Lỗi thuận miệng hỏi: “Hiện giờ... Trương Hiểu Bân thật đã chết, vậy sau này cậu định thế nào?”

Trương Hiểu Bân nói một cách bất đắc dĩ: “Chắc là rời khỏi đây trước rồi nói sau, dù sao cũng chẳng còn ai trả chi phí tiêu dùng cho tôi ở đây nữa. Còn việc có thể lấy lại thân phận Vương Gia Tuyền hay không... cũng chỉ có thể thử vận may thôi.”

A Triết ngồi cạnh nói xen vào: “Cậu có thể đến trại giam tìm mẹ cậu làm xét nghiệm ADN mà!”

Ai ngờ nghe xong, sắc mặt Trương Hiểu Bân lại tối sầm: “Ba năm trước, mẹ tôi đã bị bệnh và qua đời rồi...”

A Triết sững sốt, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Cuối cùng Thạch Lỗi đành bảo: “Cậu không cần phải đi vội đâu, lát nữa chúng tôi sẽ nộp chi phí tháng này của cậu, xem như cho cậu mấy ngày để giảm xóc.”

Trương Hiểu Bân khách sáo nói: “Cảm ơn.”

Nếu giờ đã biết rõ ràng sự việc, tất nhiên ba người bọn họ cũng không cần phải tiếp tục ở lại đây. Bọn họ ra chỗ lễ tân nộp chi phí tháng này cho Trương Hiểu Bân rồi chuẩn bị đi... Ai ngờ ngay lúc đó bên ngoài đột nhiên đổ mưa to, làm ba người chuẩn bị rời khỏi tạm thời mắc kẹt ở viện điều dưỡng.

“Thời tiết quỷ quái gì thế?! Mới nãy còn nắng to mà!” A Triết có vẻ bức bối.

Lúc này cô y tá trước đó bước tới nói: “Các vị đừng vội, đợi mưa tạnh hẵng đi. Trời mưa đường trơn, giờ mà lái xe xuống núi không an toàn lắm đâu.”

Viên Mục Dĩ nhìn trời mưa như trút bên ngoài mà hơi lo lắng: “Sao tôi cứ có cảm giác cơn mưa này không ngừng ngay được nhỉ?”

Thạch Lỗi cười bảo: “Không sao đâu, cậu có thể yên tâm về kỹ thuật lái xe của A Triết, chỉ cần không bị chặn đường là cậu ta có thể lái xe xuống núi được.”

Đây vốn là một câu nói đùa của Thạch Lỗi, đâu ai ngờ lại như lời sấm truyền. Khi bọn họ dầm mưa lái xe đến giữa sườn núi, con đường đằng trước đột nhiên bị lũ ống quét qua. Nếu không phải A Triết nhanh tay lẹ mắt thắng lại kịp, e rằng lúc này bọn họ đã tan xác cả người lẫn xe rồi.

“Đệt! Mẹ nó đen đui thật!” A Triết tức giận đập vô lăng.

Thạch Lỗi thở dài: “Thôi, về viện điều dưỡng trước rồi nói sau, dù sao hôm nay chắc chắn là không đi được rồi.”

Lúc ba người trở lại viện điều dưỡng, dường như cô y tá chịu trách nhiệm đón tiếp bọn họ đã chờ sẵn ở cửa, vừa thấy ba người lái xe quay lại là lập tức cầm ô che mưa ra đón: “Các anh mới vừa đi thì viện đã nhận được thông báo, nói là báo động có lũ ống, bảo viện chúng tôi chuẩn bị sẵn công tác đề phòng.”

Thạch Lỗi bất đắc dĩ nói: “Ồ đây còn phòng trống không? Lũ đã chặn mất đường rồi, hôm nay tạm thời chúng tôi không đi được.”

Y tá ngoảnh miệng cười: “Đương nhiên là có, các anh muốn phòng tiêu chuẩn hay là phòng hạng sang?”

“Phòng hạng sang đi!” Thạch Lỗi đáp không hề nghĩ ngợi.

Sau đó y tá xử lý thủ tục nhận phòng cho bọn họ, lúc dẫn họ đến phòng còn nói: “Viện sẽ cung cấp ba bữa một ngày, các anh có thể xuống thẳng nhà ăn dùng cơm vào 7 giờ tối.”

Sau khi ba người vào phòng, họ thấy trang trí bên trong có thể so sánh với khách sạn năm sao, thảo nào những người nổi tiếng ở nước M đều thích đến đây để điều dưỡng. Môi trường ở đây yên tĩnh và sang trọng, thật sự là một nơi rất tốt.

Nhóm Viên Mục Dã nghỉ ngơi ở trong phòng một lát, Thạch Lỗi nói đùa bảo: “Môi trường ở đây cũng tuyệt nhỉ? Về sau ba chúng ta về hưu thì tới đây dưỡng lão nhé?”

Viên Mục Dã cười: “Đúng là tuyệt, giá cả cũng tuyệt lắm! Vừa rồi tôi đã xem thử bảng giá. Giá cả thấp nhất ở đây cao gấp ba đến bốn lần viện điều dưỡng bình thường đấy...”

Thạch Lỗi cười nói: “Đâu có đánh đồng được? Viện điều dưỡng bình thường có môi trường thế nào? Ở đây có môi trường thế nào chứ? Vừa rồi tôi coi rồi, ở đây có cả sân Golf... dụng cụ vận động càng đầy đủ mọi thứ, đúng là tiền nào của nấy.”

Viên Mục Dã mở tivi phòng khách lên, trên màn hình lập tức phát đoạn phim quảng cáo cho viện điều dưỡng, nhưng sau khi xem một hồi, hình như cậu đã phát hiện ra một số vấn đề. Tất cả cụ già đều thoát trông đờ đẫn giống như những người cậu gặp trong vườn hoa.

“Nơi này chuyên dành cho người già bị bệnh Alzheimer à?” Viên Mục Dã hỏi một cách khó hiểu.

Thạch Lỗi cau mày: “Tại sao cậu lại hỏi vậy?”

Viên Mục Dã nói: “Trước đó tôi gặp vài cụ già trong vườn hoa, trông họ có vẻ không ổn. Những cụ già vừa xuất hiện trên video quảng cáo cũng trong tình trạng đó. Cho nên tôi mới hỏi liệu có phải nơi này chuyên dành cho người già bị bệnh Alzheimer không...”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi đáp: “Đội ngũ y tế ở đây khá chuyên nghiệp. Những người thuộc gia đình khá giả gửi người già không thể tự chăm sóc mình đến đây là chuyện bình thường... Dù sao thì môi trường cũng tốt và có nhân viên chuyên môn chăm sóc họ.”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy có thể mình suy nghĩ quá nhiều. Không ngờ buổi tối khi ba người xuống nhà ăn cơm, họ lại thấy cả một căn phòng toàn người già bị bệnh Alzheimer. Nếu nói những cụ già này bị Alzheimer cũng hơi quá, nhưng mà thoạt nhìn bọn họ có vẻ hơi ngờ nghệch, cả đám đều thiếu sức sống.

Lúc này Trương Hiểu Bân chủ động đi tới chào hỏi bọn họ: “Tôi vừa nghe y tá Vu nói lũ ông chặn mất đường, các anh không sao chứ?!”

Thạch Lỗi cười trả lời: “Không sao, có điều tạm thời không thể xuống núi mà thôi... Ở đây thường xuyên có lũ quét à?”

Trương Hiểu Bân mỉm cười đáp: “Do vừa vào đầu mùa mưa mà, nhưng đúng là lượng mưa năm nay khá cao. Tôi xem bản tin thấy nói là lũ lụt trăm năm khó gặp.”

Lúc này có nhân viên đến đưa đồ ăn nên ba người Viên Mục Dã được nhận một suất cơm tối giống như Trương Hiểu Bân. Mặc dù chỉ là một suất cơm tối đơn giản, nhưng nguyên liệu nấu ăn lại rất xa xỉ, vừa có nấm Tùng Nhung vừa có trứng cá muối...

Ai ngờ, ngay lúc ba người đang chuẩn bị thưởng thức bữa tối xa hoa này, Viên Mục Dã thoáng nhìn qua những người già ở bàn bên cạnh, họ lại ăn đĩa gì đen sì sì, trông cực kỳ ghê tởm.

“Bọn họ đang ăn gì vậy?” A Triết nói với vẻ mặt kinh tởm.

Chương 1066: Tờ giấy cầu cứu

Trương Hiểu Bân cười giải thích: “Dạ dày và răng của các cụ đều không bằng thanh niên, cho nên đây là cơm dinh dưỡng mà chuyên gia tỉ mỉ nấu riêng cho các cụ, vừa bổ sung đủ dinh dưỡng cần mỗi ngày cho cơ thể, vừa dễ nuốt, cũng tránh nguy hiểm bị nghẹn thức ăn.”

Viên Mục Dã nhìn những cụ già xung quanh, trên cơ bản đều ở tuổi tầm sáu bảy chục, thậm chí có người còn trẻ hơn, đáng lẽ bọn họ đâu đến mức ăn mà cũng bị nghẹn!? Có điều tuy trong lòng cậu hơi nghi ngờ nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi.

Ăn tối xong, ba người Viên Mục Dã cùng đi xuống tản bộ ở khu công viên của viện điều dưỡng với Trương Hiểu Bân, vừa mới đổ mưa nên khu công viên có mùi hương rất tươi mát, ngửi vào khiến người ta cảm thấy rất thoải mái...

Bởi vì Trương Hiểu Bân đã ở đây lâu lắm rồi, cho nên có thể nói cậu ta nắm rõ tình hình nơi này như lòng bàn tay. Cậu ta kể: “Tôi còn hiểu tình hình ở đây hơn cả nhân viên trong viện nữa, nếu không phải bởi vì bằng cấp của tôi thấp quá, chắc chắn tôi có thể đảm nhiệm công việc trong viện.”

Viên Mục Dã cười hỏi cậu ta: “Sau này cậu tính thế nào?”

Trương Hiểu Bân suy nghĩ rồi đáp: “Có thể lấy lại thân phận của mình hay không thì để sau, nghĩ cách tự lực cánh sinh mới là chuyện chính. Nói thật, mấy năm gần đây tôi sống quá an nhàn, nếu không phải hắc đã chết... có lẽ cả đời tôi đều sẽ sống như vậy.”

Thạch Lỗi vỗ vai Trương Hiểu Bân: “Thật ra muốn sống một cách đơn giản cũng không khó, khó ở chỗ phải thỏa mãn mong muốn không ngừng lớn lên của mình như thế nào kia...”

Trương Hiểu Bân gật đầu: “Tôi hiểu đạo lý này. Đúng rồi, còn chưa chính thức cảm ơn anh năm đó đã tha không giết tôi.”

Thạch Lỗi cười xua tay: “Chuyện này không cần phải cảm ơn tôi, tôi không giết cậu chứng tỏ năm đó số cậu chưa hết.”

Trương Hiểu Bân hàn huyên với bọn họ trong chốc lát rồi đề nghị muốn về phòng nghỉ ngơi, còn nhóm Viên Mục Dã không muốn về sớm quá nên tiếp tục đi dạo loanh quanh... Ai ngờ đi mãi thì tới một quảng trường nhỏ phủ kín bạt nhựa dưới đất, một nhóm cụ già đang khiêu vũ tập thể ở đó.

Tuy rằng hình ảnh này trông vô cùng hài hòa, nhưng Viên Mục Dã vẫn có cảm giác biểu cảm của các cụ già quá ngờ nghếch, môi trường ở đây rất tốt. Mỗi ngày bọn họ chỉ việc ăn uống vui chơi, đáng lẽ phải rất vui vẻ mới đúng chứ?! Nhưng nhìn biểu cảm của các cụ còn đẽ nén hơn cả người làm công chịu áp lực nữa.

Hơn nữa, đồng thời Viên Mục Dã còn phát hiện một vấn đề khác, đó là trông như các cụ có thể hoạt động tự do ở viện điều dưỡng, nhưng thật ra là luôn có nhân viên ở cạnh... Tuy lý do làm như vậy có thể là để phục vụ và bảo vệ các cụ tốt hơn, nhưng thoát nhìn bọn họ không có tự do giống như tội phạm bị tạm giam vậy.

“Về già tôi không muốn tới đây ở đâu, tôi vẫn thiên hướng tự do hơn.” A Triết lắc đầu nguây nguây.

Thạch Lỗi cũng tỏ vẻ kinh ngạc: “Trông bọn họ hình như không mấy vui vẻ...”

A Triết cười gượng: “Cả ngày ăn cái thứ ghê tởm thế kia thì sao có thể vui vẻ được? Tôi thà sống một ngày mà được ăn thịt uống rượu thỏa thuê, chứ cũng không muốn ăn cái thứ com heo đó để sống lâu trăm tuổi đâu!”

Viên Mục Dã vội đẩy A Triết: “Nói nhỏ một chút, để người ta nghe thấy không hay đâu...”

“Có gì mà không hay, com heo! Com heo! Chính là com heo đó!!” A Triết cứng mồm nói.

Ba người đang trò chuyện thì thấy có mấy cụ già được nhân viên dẫn đi ngang qua bọn họ. Khi một ông cụ đi sượt qua

Viên Mục Dã, không ngờ đối phương lại nhét một thứ vào tay cậu.

Tuy Viên Mục Dã hơi bất ngờ nhưng vẫn đi tiếp với vẻ mặt bình tĩnh, giả vờ chẳng xảy ra chuyện gì cả. Đến khi ba người bọn họ trở lại phòng rồi, cậu mới mở bàn tay ra, phát hiện bên trong là một cục giấy.

Cậu mở ra xem, bên trên viết xiêu vẹo “Cứu tôi với” và một dãy số điện thoại. Viên Mục Dã kinh ngạc đưa giấy cho Thạch Lỗi: “Chuyện này là thế nào đây?”

Thạch Lỗi nhận lấy đọc sơ rồi hỏi: “Ai đưa cho cậu?”

Viên Mục Dã nhớ lại: “Lúc chúng ta đi dạo ngang qua quảng trường khiêu vũ ấy, đúng lúc có mấy cụ già đi ngang qua, có lẽ là một ông cụ trông rất văn vẻ, đeo kính, đầu tóc bạc phơ.”

A Triết ở cạnh giật lấy tờ giấy trong tay Thạch Lỗi và bảo: “Cha già này giỏi, lớn tuổi thế mà tay chân nhanh nhẹn gớm, sao tôi không phát hiện ra nhỉ?”

Viên Mục Dã cười: “Lúc ấy tôi cũng hơi mơ hồ... còn tưởng rằng gặp phải cao thủ gì cơ.”

Thạch Lỗi ngờ vực: “Ông già này muốn làm gì? Ở viện điều dưỡng tốt như vậy còn cầu cứu chúng ta ư? Chắc chắn là bị Alzheimer rồi, nhìn ai cũng cảm thấy có người muốn hại trầm...”

Viên Mục Dã liếc số điện thoại trên tờ giấy, lại nghĩ tới các cụ già ngồi ăn tối ở nhà ăn, cậu trầm giọng nói: “Số này chắc là của người nhà ông ta, mặc kệ thế nào, mình vẫn nên gọi điện thoại thử xem sao, lỡ đâu đúng là đối phương đang xin giúp đỡ thì sao?”

Nói xong, Viên Mục Dã rút điện thoại di động ra gọi cho số đó, một người đàn ông bắt máy: “Alo...”

“Xin chào, à... ừm... Tôi gọi từ viện điều dưỡng suối nước nóng Nhạc Khang, có phải nhà anh có một cụ già đang ở trong viện điều dưỡng không?” Viên Mục Dã nói giọng bình thản.

Đối phương nghi ngờ hỏi: “Anh là ai?”

Viên Mục Dã bị hỏi nên hơi xấu hổ, cậu đáp nhát gừng: “Chuyện là thế này, hiện giờ tôi và bạn đang nghỉ phép ở viện

điều dưỡng suối nước nóng Nhạc Khang. Vừa rồi có một ông cụ đưa cho tôi tờ giấy cầu cứu, bên trên có số của anh, cho nên tôi mới gọi cuộc điện thoại này.”

Vừa nghe thế, đối phương thở phào nhẹ nhõm: “À... Ngại quá! Người kia là cha tôi, có điều anh đừng xen vào, ông ấy bị bệnh thoái hóa não rất nặng, vốn không nhớ rõ chuyện mình ở viện điều dưỡng, lại còn luôn ảo tưởng có người muốn bắt cóc mình, cho nên thường xuyên nhét giấy cầu cứu cho những người khách ở đó, thật sự xin lỗi vì đã gây ra hiểu lầm thế này!”

Viên Mục Dã nghe đối phương nói như vậy thì cũng không lo lắng gì nữa: “Hóa ra là thế à! Vậy được... Không còn chuyện gì nữa đâu!”

Cúp điện thoại, Viên Mục Dã nhún vai: “Đó... Anh nói trúng rồi, ông già bị thoái hóa não, thường xuyên nghi ngờ mình bị người ta bắt cóc.”

Thạch Lỗi bật cười: “Cậu nói lúc chúng ta già rồi, liệu có khi nào cũng như vậy không?”

A Triết lắc đầu: “Đừng nhé... Nếu anh bị thoái hóa não thật thì chắc chắn sẽ không nhét giấy cầu cứu cho ai hết, mà sẽ làm thật đối tượng tình nghi ngay tập lự ấy chứ!”

Bởi vì hình ảnh đó thật sự quá ghê gớm, nên cả ba người đều cười lẫn cười bò.

Viên Mục Dã tưởng rằng đây là một đoạn nhạc đệm nhỏ, cho nên vẫn không để tâm, ai ngờ vào ban đêm thật sự đã xảy ra chuyện...

Chương 1067: Thăm dò

Đêm đó Viên Mục Dã lại bị cơn đau kịch liệt đánh thức. Cậu bò dậy khỏi giường, người túa mồ hôi lạnh, vào phòng vệ sinh thuận thực mở vòi nước ra cho nước lạnh xối ào ào lên cánh tay phải hòng giảm cảm giác đau.

Tuy quá trình khá đau đớn, nhưng Viên Mục Dã đã quen với cảm giác này từ lâu, như thể chỉ có cơn đau mới chứng minh mình vẫn là một người sống, còn đang sống trên đời... Sau cơn giãy vò ngăn ngủi, Viên Mục Dã một thân một mình ra phòng khách hứng gió lạnh.

Ai ngờ lúc này, xuyên qua cửa sổ sát đất của phòng khách, Viên Mục Dã lại thấy cạnh hồ nhân tạo đằng xa có một người đang đứng. Cậu giơ tay xem đồng hồ, đã hơn ba giờ đêm rồi, giờ này mà còn ai đứng ở cạnh hồ nhân tạo ngắm cảnh nữa?

Ngay khi Viên Mục Dã cảm thấy nghi ngờ, cậu lại thấy một bóng người đột nhiên nhảy ra từ bụi cây gần đó, bất ngờ đẩy người đàn ông đứng bên hồ xuống nước.

Thấy thế, Viên Mục Dã không kịp nghĩ nhiều mà xoay người chạy ngay ra khỏi cửa chuẩn bị cứu người. Nhưng vị trí hồ nhân tạo là ở sau lưng chỗ bọn họ, cho nên nếu muốn đến đó nhất định phải đi vòng từ cửa chính, sau đó lại băng qua khu vực sân cỏ đánh Golf mới được.

Mà phòng của nhóm Viên Mục Dã còn ở tầng hai, cho dù cậu có chạy hết tốc lực xuống cầu thang và đi đường vòng ít nhất cũng mất từ 7 đến 8 phút. Vài phút là quá dài đối với một người bị rơi xuống nước.

Cũng may sau khi chạy ra khỏi phòng, Viên Mục Dã đột nhiên phát hiện cửa sổ thông gió ở hành lang đang mở, vì vậy cậu sải bước nhảy lên cửa sổ, chui ra khỏi cửa sổ thông gió rộng chưa đầy năm mươi cm.

Viên Mục Dã nóng lòng cứu người nên vốn chẳng kịp suy nghĩ, chỉ có thể nhảy thẳng từ tầng hai xuống, sau đó thuận thế lăn xuống bãi cỏ bên dưới. Mặc dù làm vậy hơi mạo hiểm, nhưng ít ra có thể tiết kiệm một nửa thời gian...

Khi Viên Mục Dã chạy đến hồ nhân tạo bằng tốc độ nhanh nhất, người dưới nước đã không còn bóng dáng. Từ quần áo và tốc độ chìm xuống của đôi phương, chắc đó là một cụ già lớn tuổi, vì thế Viên Mục Dã nhanh chóng nhảy xuống nước tìm người.

Đơn giản là do Viên Mục Dã bơi rất giỏi, nên cậu vừa xuống nước chẳng mấy chốc đã tìm được ông cụ đã ngất. Vì thế Viên Mục Dã vội đẩy ông ấy lên khỏi mặt nước. Lúc này Thạch Lỗi và A Triết nghe thấy tiếng đóng cửa cũng chạy tới, giúp cậu đỡ người lên bờ.

Viên Mục Dã đặt người nằm thẳng rồi kiểm tra nhịp tim đầu tiên, nhưng thấy nhịp tim của ông lão đã ngừng nên lập tức tiến hành hồi sức tim phổi cho ông. Sau nhiều lần cố gắng, cuối cùng ông lão cũng tự thở được, nhưng ý thức của ông vẫn chưa tỉnh táo lắm.

Viên Mục Dã không ngờ mình cứu người lên trong khoảng thời gian ngắn vậy mà tim đã ngừng đập, thử nghĩ mà xem, nếu cậu tới muộn vài phút, có lẽ chỉ còn cơ hội nhật xác cho đối phương.

Hơn nữa, Viên Mục Dã cảm thấy bất ngờ vì cụ già rơi xuống nước lại là ông cụ đầu bạc đã nhét tờ giấy cầu cứu cho mình. Nếu lúc trước ông ấy nhét tờ giấy cho mình là do đầu óc hồ đồ, vậy thì hiện giờ chuyện ông ấy bị người ta đẩy xuống nước không phải đơn giản nữa.

Lúc này tất cả nhân viên của viện điều dưỡng đều chạy tới, bọn họ nhanh chóng khiêng ông cụ vào để cấp cứu. Viên Mục Dã xụi lơ ngồi dưới đất, nhớ lại từng chi tiết lúc ông cụ bị đẩy xuống nước.

Thạch Lỗi nhìn Viên Mục Dã như gà rớt vào nồi canh bèn trêu chọc: “Chuyện gì thế? Đêm hôm cậu không ngủ được mà chạy ra hăng hái làm việc nghĩa!?”

Viên Mục Dã đề thấp giọng: “Tôi thấy ông ấy bị người ta đẩy xuống nước... Hơn nữa, ông ấy chính là ông cụ đã nhét tờ giấy cho tôi.”

Thạch Lỗi khẽ sửng sốt, sau đó cảnh giác nhìn xung quanh: “Bạn không nhìn nhầm chứ? Giết người... ở nơi như thế này ư?”

Lúc này A Triết đưa cho Viên Mục Dã một cái khăn lông và hỏi: “Nơi như thế này thì làm sao? Giết người có bao giờ phân biệt hoàn cảnh đâu.”

Viên Mục Dã nhận khăn lông, sắc mặt nặng nề: “Đúng thật là giết người không cần phân biệt hoàn cảnh, chỉ cần đúng thời cơ là được...”

Ba người về phòng không lâu sau thì y tá Dư của viện điều dưỡng dẫn một bà hơn 50 tuổi, ăn mặc khéo léo tới tận cửa, đối phương tự xưng là viện trưởng của viện điều dưỡng, Ngô Thu Hoa. Bà ta tới để gửi lời cảm ơn riêng tới ba người Viên Mục Dã về việc đã dũng cảm cứu ông cụ.

Viên Mục Dã cười nói: “Không có gì đâu, chuyện nhỏ chẳng tốn sức là bao. Ông cụ kia thế nào rồi ạ? Đã trở thế này mà ông ấy ra ven hồ làm gì cơ chứ?”

Viện trưởng Ngô thở dài nói: “Tôi vẫn chưa nắm rõ tình hình cụ thể, các bác sĩ vẫn đang tích cực cấp cứu. Ông cụ đó họ Vương, năm nay đã 84 tuổi, là khách thường trú trong viện, ở đây gần 6 năm rồi. Vốn sức khỏe ông cụ Vương vẫn coi như khỏe khoắn, còn rất thích vận động. Ai ngờ hai năm trước đột nhiên bị bệnh thoái hóa não, hay được là Alzheimer... Các cậu cũng biết, tổn thương mà căn bệnh này gây ra cho não là không thể chữa lành, bởi vậy mấy năm nay bệnh tình của ông ấy ngày càng sa sút, thường xuyên thừa lúc điều dưỡng không chú ý mà làm vài việc kỳ lạ. Hôm nay cũng nhân lúc điều dưỡng ngủ gật, tự mình lặng lẽ chạy ra, nếu không phải bị cậu bắt gặp, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.”

Viên Mục Dã gật gù: “Hóa ra là như thế. Với tình huống hiện tại, có phải cần lập tức thông báo cho người nhà của ông ấy không?”

Viện trưởng Ngô ngẫm nghĩ rồi nói: “Phải xem tình trạng của ông cụ Vương rồi mới quyết định, nếu không có gì trở ngại, sáng mai trời sáng hăng thông báo là được. Nếu thật sự có bất trắc gì... tất nhiên chúng tôi sẽ lập tức báo cho người nhà.”

“Trời sáng mới thông báo ư? Không phải nên thông báo cho họ trước tiên ư?” Viên Mục Dã ngờ vực.

Không ngờ viện trưởng Ngô lại cười gượng: “Có lẽ cậu không biết, con trai của ông cụ Vương là chủ tịch Công ty Cổ phần Vạn Nguyên, ngày thường rất bận rộn. Nếu không có việc gì quá quan trọng, nhìn chung bệnh viện của chúng tôi sẽ không dễ dàng quấy rầy ông ấy. Hơn nữa, thực tế khách hàng đưa ông cụ đến đây là cũng đã tỏ thái độ. Điều chúng tôi có thể làm là cố gắng chăm sóc họ tốt nhất có thể... Nếu hờ ra là thông báo cho người nhà, các khách hàng cũng đâu cần đưa người già đến chỗ chúng tôi, có phải không?”

Viên Mục Dã cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng lời viện trưởng Ngô nói quả thật rất thực tế. Con cái có tiền gửi những người già không thể tự chăm sóc bản thân từ nghìn dặm xa xôi đến đây là hy vọng viện điều dưỡng chăm nom hộ để mình bớt lo... Chẳng qua sẽ khó tránh khỏi thiếu thốn tình cảm gia đình trong đó.

Thấy Viên Mục Dã không nói gì, viện trưởng Ngô tiếp tục nói: “Cậu Viên, chúng tôi quấy rầy muộn như vậy, thứ nhất là vì cảm ơn các cậu đã hăng hái làm việc nghĩa. Ngoài ra tôi còn muốn hỏi cậu có nhìn thấy ông cụ Vương rơi xuống nước như thế nào hay không?”

Theo lý mà nói, viện điều dưỡng cao cấp như vậy thì làm sao có thể không có camera giám sát chứ? Nhưng hiện giờ viện trưởng Ngô lại phải tới hỏi Viên Mục Dã nhìn thấy cái gì, như kiểu đang hỏi thăm dò vậy.

Chương 1068: Lòng biết ơn

Nhưng Viên Mục Dĩ là ai? Trước đó cậu không nói ra chuyện ông cụ Vương bị đẩy xuống hồ, tất nhiên giờ cũng sẽ không nói, vì thế cậu tỏ ra nghi ngờ: “Viện trưởng Ngô, lúc trước tôi đã thấy rất nhiều camera giám sát ở ven hồ nhân tạo, chẳng lẽ tất cả đều không quay được ông cụ Vương rơi xuống nước như thế nào sao?”

Viện trưởng Ngô xấu hổ nói: “Cậu xem đầu óc của tôi này, hồ đồ cả rồi, sao lại quên mất camera giám sát trong viện chứ? Xin lỗi vì đã quấy rầy các cậu. Trễ rồi, các cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút nhé!”

Viện trưởng Ngô đi rồi, A Triết nói với Viên Mục Dĩ bằng sắc mặt nặng như chì: “Bà già này tới để thăm dò cậu đấy nhé!”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Là người đứng đầu viện điều dưỡng, khi xảy ra chuyện như thế này, chắc chắn bà ta phải kiểm tra camera giám sát đầu tiên. Lý do tới hỏi tôi là muốn xác định xem thử tôi có nhìn thấy chuyện gì không nên thấy hay không thôi.”

Thạch Lỗi ở cạnh nói như suy tư: “Không ngờ viện điều dưỡng này cũng đen tối ghê thật... Ngày mai đường được thông rồi, chúng ta hãy lập tức rời khỏi đây thôi.”

“Vội gì chứ?” A Triết hơi khó hiểu.

Thạch Lỗi gõ đầu gối: “Có phải cậu đàn không hả? Biết rõ là một vùng nước đục mà còn muốn đắm đầu vào ư? Đương nhiên là rời khỏi đây càng nhanh càng tốt rồi!”

Viên Mục Dĩ hiểu đây là tác phong trước sau như một của Thạch Lỗi. Chuyện không liên quan đến mình mà cũng chẳng có lợi ích gì để vơ vét, tất nhiên Thạch Lỗi không muốn nhúng tay. Nhưng trong lòng Viên Mục Dĩ biết rõ chuyện này tuyệt đối không đơn giản, dù gì chân trước ông cụ ấy vừa mới cầu

cứu với mình, sau lưng đã bị người ta đẩy xuống hồ nhân tạo cơ mà...

Nghĩ đến đây Viên Mục Dã không khỏi nảy sinh cơn lạnh lẽo từ tận đáy lòng. Nếu đúng là ông cụ Vương bị người ta đẩy xuống nước bởi vì đã cầu cứu mình, thì trừ ba người bọn họ biết chuyện này ra, cũng chỉ còn lại chủ nhân của dãy số kia, cũng chính là con trai của ông cụ Vương.

Thời nay, không phải không có chuyện con giết cha, nhưng tại sao đôi phương phải làm như vậy? Mọi việc đều phải có động cơ mới đúng... Chẳng lẽ chỉ bởi vì cuộc điện thoại của mình hay sao!?

Thạch Lỗi thấy sắc mặt Viên Mục Dã âm u thì thở dài, nói: “Lại suy nghĩ vớ vẩn gì đấy? Chắc chắn không phải vì cuộc điện thoại của cậu đâu. Ông già có thể xin người ngoài như cậu giúp đỡ chúng tôi ông ta đã cảm nhận được mình sẽ gặp nguy hiểm. Cậu đã làm điều mình có thể làm được rồi, là ông con trai kia không tin thì đâu còn cách nào nữa?!”

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Tuy đúng là vậy, nhưng ông cụ Vương đã cầu cứu với tôi rồi... mà tôi lại không làm đến nơi đến chốn.”

Thạch Lỗi hơi mất kiên nhẫn: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy. Không phải ông ta hãy còn chưa chết ư? Mau ngủ tiếp một lát đi, sáng mai chúng ta sẽ đi ngay. Nếu còn tiếp tục ở lại đây... tôi cảm thấy mình cũng sắp bước nửa chân xuống mồ rồi đấy.”

Sáng sớm hôm sau, ba người Viên Mục Dã mới vừa ra khỏi phòng đã nghe tiếng ồn ào bên ngoài, đi ra ngoài xem thì thấy có chiếc máy bay trực thăng đáp xuống mặt cỏ cách đó không xa. Một người đàn ông hơn 40, sắc mặt hơi u ám bước từ bên trên xuống.

A Triết tỏ vẻ khinh thường: “Có tiền ghê gớm nhỉ!”

Thạch Lỗi buồn cười quá: “Cậu có tiền cũng có thể ngang tàng như vậy mà. Cậu xem người ta đi, đường bị gián đoạn thì đi máy bay trực thăng tới đây. Nếu chúng ta lái máy bay đến đây thì có phải giờ này đã đi từ lâu rồi không?”

A Triết trợn ngược mắt: “Trừ khi đầu óc tôi bị úng nước mới lái máy bay tới đây...”

Lúc này viện trưởng Ngô dẫn theo mấy nhân viên tiến lên chào đón, ân cần khỏi phải bàn, vừa nhìn cái biết ngay đối phương là một siêu đại gia... Có điều hình như tâm trạng của vị đại gia này không vui cho lắm, mặt đen thui suốt đường đi, không nói một lời.

Ba người đang tò mò là ai mà phô trương ngán ấy thì thấy Trương Hiểu Bân bước tới và nói: “Đêm qua ông cụ Vương đã qua đời, đây là con của ông ấy, Tiểu Vương.”

Viên Mục Dã khiếp sợ hỏi: “Qua đời?! Không phải lúc đó ông ấy đã lấy lại được nhịp thở tự nhiên sao?”

Trương Hiểu Bân thở dài: “Nghe nói là chết vì nhiễm trùng phổi... Dù sao tuổi tác của ông cụ Vương đã cao rồi, thật sự không chịu nổi sự giày vò như vậy.”

Viên Mục Dã không ngờ ông cụ Vương lại chết, nghĩ đến việc trước đây ông ấy đã từng xin mình giúp đỡ, trong lòng Viên Mục Dã rối bời, nếu lúc ấy cậu để ý hơn, có lẽ sẽ không có kết quả hiện giờ.

Lúc này viện trưởng Ngô dẫn con trai ông cụ Vương tới và nói: “Chủ tịch Vương, đêm qua là cậu Viên đã cứu ông cụ Vương từ dưới nước lên.”

Đối phương chủ động bắt tay với Viên Mục Dã: “Chào cậu, tôi là Vương Hồng Vũ, cảm ơn cậu đã ra tay cứu giúp đêm qua, tiếc rằng cha tôi vẫn không qua khỏi.”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Tối hôm qua chúng ta đã gọi điện thoại với nhau rồi.”

Vương Hồng Vũ sững sốt, sau đó lập tức quay đầu nói với viện trưởng Ngô: “Hãy xếp cho chúng tôi một căn phòng cho khách, tôi muốn nói chuyện riêng với cậu Viên.”

Trong phòng tiếp khách của viện điều dưỡng, Viên Mục Dã không nhìn thấy nét khổ sở khi vừa tang cha trên mặt Vương Hồng Vũ. Anh ta nói như thể việc công xử theo phép công: “Cậu Viên, đầu tiên tôi xin cảm ơn cậu một lần nữa vì đã làm mọi việc cho cha tôi. Thật ra ngày hôm qua, sau khi nhận được điện thoại của cậu, tôi đã lập tức gọi điện cho viện trưởng

Ngô, dò hỏi tình hình gần đây của cha. Theo như lời bà ấy, trong khoảng thời gian này cha tôi vẫn ở trong trạng thái phát bệnh, đôi khi biết mình là ai, đôi khi lại không biết, cho nên bọn họ luôn canh chừng bên cạnh 24/24 giờ. Chẳng qua tôi không ngờ là, đêm qua bởi vì nhân viên công tác nhất thời sơ sẩy mà cha tôi đã...”

Mặc dù Vương Hồng Vũ hơi ghen ngào khi nói tới đây, nhưng Viên Mục Dã lại không nhận ra chút xú thật lòng nào trong đó. Xem ra quả nhiên cặp cha con này có vấn đề, nhưng hiện nay Viên Mục Dã cũng không thể chắc chắn cái chết của ông cụ Vương nhất định có liên quan với Tiểu Vương.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lễ phép nói: “Tôi hiểu ý anh Vương. Tôi sẽ giữ bí mật với bên ngoài chuyện cha anh đã từng xin tôi giúp đỡ. Nhưng trong viện điều dưỡng có camera giám sát khắp nơi, tôi cũng không thể cam đoan có ai khác thấy cảnh đó qua camera giám sát hay không.”

Vương Hồng Vũ gật đầu: “Về điều này thì cậu yên tâm, tôi sẽ giải quyết chuyện ở phía viện điều dưỡng. Tôi hy vọng cậu Viên có thể thông cảm cho nỗi khó xử của tôi. Suy cho cùng, thân phận của cha con chúng tôi đặc biệt, mặc dù đây chỉ là hiểu lầm, nhưng một khi bị truyền thông biết, có thể họ sẽ bịa đặt ra những câu chuyện còn kịch tính hơn cả tiểu thuyết trinh thám nữa.”

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Tôi rõ rồi... cũng có thể hiểu được.”

Vương Hồng Vũ thấy Viên Mục Dã hiểu tình hiểu lý như vậy thì lập tức móc một tờ séc từ trong áo ra và đẩy đến trước mặt cậu: “Đây là chút lòng biết ơn của tôi thay cho cha, hy vọng cậu Viên nhận lấy...”

Viên Mục Dã nhìn lướt qua con số trên tờ séc, cậu cười nhẹ: “Anh Vương chi dày thật đấy!”

Chương 1069: Chìa khóa

Sau khi nói xong, Viên Mục Dã đẩy tờ séc trở về: “Tuy nhiên anh đừng khách sáo như vậy. Nếu nhằm vào tiền, tôi có thể tung tin ra để treo giá, không phải tốt hơn sao? Anh nói xem có đúng không?”

Nghe vậy, sắc mặt Vương Hồng Vũ không vui cho lắm, có lẽ anh ta không ngờ Viên Mục Dã lại không nhận tiền của mình, nhưng anh ta vẫn giữ nụ cười xã giao cơ bản: “Cậu Viên nói có lý, là tôi đã đường đột.”

Lúc hai người ra khỏi phòng tiếp khách, sắc mặt Vương Hồng Vũ còn nặng nề hơn trước vài phần. Viên Mục Dã thì có vẻ mặt bình thản. Thạch Lỗi liếc sơ là biết chuyện gì rồi, gã cười gian: “Sao thế? Cậu làm Chủ tịch Vương người ta ăn quả đắng rồi à?”

Viên Mục Dã mỉm cười không đáp, chỉ vỗ nhẹ Thạch Lỗi, ra hiệu gã nói nhỏ một chút, người ta vẫn còn chưa đi xa đâu!

Thạch Lỗi không cho là đúng: “Sợ cái gì? Anh ta đâu phải đại gia bao nuôi tôi?!”

Ăn sáng xong, Thạch Lỗi thu xếp trả phòng chạy lấy người, kết quả lại bị báo rằng đường xuống núi vẫn đang được gấp rút sửa chữa, ít nhất cũng phải đến chạng vạng mới có thể thông xe trở lại hoàn toàn... Mặc dù Thạch Lỗi rất không muốn ở lại đây nhưng cũng chỉ có thể cam chịu một cách bất đắc dĩ.

Về phần Vương Hồng Vũ, dù lái máy bay trực thăng đến một cách ngạo mạn, nhưng tiếc rằng cũng không chứa được quan tài của cha anh ta, cuối cùng anh ta đành phải tự đi về trước, chờ đến khi thông đường rồi lại cử người tới chở di hài của ông cụ Vương về.

Dường như cái chết của ông cụ Vương chẳng có bất cứ ảnh hưởng gì đến những người khác trong viện điều dưỡng. Nhưng

sau khi Viên Mục Dã trở về phòng, cậu nhìn tờ giấy cầu cứu rất lâu mà trong lòng vẫn không thể bình tĩnh được.

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã còn rối rắm, bèn nhẹ nhàng đẩy cậu và nói: “Đừng suy nghĩ vớ vẩn, buổi tối thông đường là chúng ta sẽ xuống núi ngay. Tôi không muốn ở lại cái nơi chết chóc quỷ quái này thêm một phút nào nữa đâu!”

Cái chết của ông cụ Vương đã khiến ba người Viên Mục Dã bắt đầu nảy sinh cảm giác chán ghét với viện điều dưỡng từ tận đáy lòng. Rõ ràng môi trường và con người nơi đây đều không có bất cứ điều gì khác so với trước, nhưng trong mắt ba người bọn họ, nơi này lại có thêm cảm giác đè nén khiến người ta khó thở.

Viên Mục Dã bỗng giơ tay xem giờ: “Bây giờ còn mấy tiếng nữa mới tới chiều tối. Tôi muốn tranh thủ thời gian này để tìm hiểu kĩ càng viện điều dưỡng.”

Thạch Lỗi đỡ trán: “Anh à... Tôi gọi cậu bằng anh luôn được chưa? Mình có thể bớt lo chuyện bao đồng đi được không?”

Viên Mục Dã cười bảo: “Yên tâm đi, tôi chỉ xem xem viện điều dưỡng này có vấn đề gì hay không thôi. Hơn nữa tôi cam đoan với anh, mặc kệ điều tra được gì, chỉ cần thông đường là chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây!”

Thạch Lỗi hỏi vẻ nửa tin nửa ngờ: “Vậy cậu muốn điều tra thế nào?”

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi đáp: “Ba chúng ta không thể hành động cùng nhau, các anh lấy lý do muốn đưa người già trong nhà đến đây để thăm dò thử viện trưởng Ngô, chủ yếu là để bà ta nói giá cả nơi này cao vút vậy có tiền nào của nấy hay không... Về phần tôi, trước tiên tôi sẽ đi dạo khắp nơi trong viện, xem thử có thể phát hiện thứ gì hay ho không.”

Ba người bàn bạc xong rồi cùng nhau ra ngoài. Thạch Lỗi và A Triết đi thẳng đến văn phòng viện trưởng, còn Viên Mục Dã lững thững dạo khắp nơi một mình. Tuy thoạt nhìn cậu giống như đang đi lại một cách không mục đích, nhưng trên thực tế là đi theo những góc chết của camera giám sát.

Lý do Viên Mục Dã cảm thấy nơi này chắc chắn có vấn đề là vì, chỉ cần viện trưởng Ngô hoặc Vương Hồng Vũ, có một bên

xem xét camera giám sát tối hôm ông cụ Vương rơi xuống nước là sẽ phát hiện có người đẩy ông ấy xuống hồ.

Nhưng trông trạng thái hôm nay, hình như chẳng có ai quan tâm những việc này. Viện trưởng Ngô chỉ ân cần hầu hạ thần tài Vương Hồng Vũ cho thật tốt, còn Vương Hồng Vũ lại muốn đưa di hài của cha về sớm để còn về mở cuộc họp báo.

Dựa theo logic của người bình thường, ông cụ trượt chân rơi xuống nước, chắc hẳn viện điều dưỡng sẽ kiểm tra camera giám sát trước tiên để phân chia trách nhiệm, còn người nhà của ông cụ cũng ắt muốn biết tất cả quá trình sự việc, đâu thể nào để ông cụ ra đi một cách mơ hồ như vậy được?!

Nhưng hiện thực lại là hai bên đều có vẻ thận trọng mồm miệng về điều này, thậm chí còn quanh co lòng vòng muốn thử xem có phải Viên Mục Dã đã nhìn thấy gì hay không? Điều này rất kỳ lạ, không thể nào là cả hai bên đều ngầm đồng ý để ông cụ Vương chết đi chứ?!

Viên Mục Dã vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc cậu đã tới ven hồ nhân tạo nơi ông cụ Vương xảy ra chuyện. Bởi vì là ban ngày nên người đến người đi ồn ào ở ven hồ. Bởi vậy Viên Mục Dã muốn đọc từ trường tư duy còn sót lại ở hiện trường là việc gần như không thể nào.

Lý do cậu muốn đến đây xem đơn giản là để xác nhận lúc ấy vị trí ông cụ Vương đứng có tình huống camera giám sát không thể lia tới được không. Nhưng cậu nhìn kỹ một vòng và phát hiện vị trí ông cụ Vương rơi xuống nước có thể bị ba camera giám sát quay được cùng lúc, cho nên vốn không tồn tại vấn đề góc chết của camera.

Sau đó, Viên Mục Dã đi vòng quanh bụi cây nơi kẻ sát nhân ẩn náu, xem có dấu vết nào để lại ở đó không. Ai ngờ cậu lại bị thu hút bởi một vật sáng lấp lánh trên nền đất ngay khi vừa đến gần. Viên Mục Dã nhặt lên và phát hiện đó là một chiếc chìa khóa.

Hẳn là tối hôm qua kẻ kia đột ngột nhảy ra ngoài, biên độ động tác hơi lớn, cho nên mới bị lùm cây bên cạnh móc rớt chìa khóa ra đất. Đáng tiếc đây là một chiếc chìa khóa bình thường không thể bình thường hơn, chẳng có dấu hiệu gì đặc biệt, cho nên chỉ dựa vào nó thì rất khó tìm được chủ của nó.

Tuy nhiên có thể chắc chắn một điều, kẻ đẩy người xuống nước là nhân viên làm trong viện điều dưỡng. Bởi vì khách ở đây ra vào đều dùng thẻ phòng, chìa khóa bằng nhôm kiểu này rõ ràng là chỉ có nhân viên làm việc ở đây mới có...

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã lững thững quay lại quầy lễ tân của viện điều dưỡng, giao chìa khóa cho nhân viên, nói là mình nhặt được ở trên đường, nhờ bọn họ tìm giúp người đánh mất đồ.

Viên Mục Dã giao chìa khóa rồi ngồi trên ghế sofa trong sảnh chơi điện thoại di động. Không lâu sau, một người đàn ông mặc quần áo lao động của viện điều dưỡng vội vàng đi đến quầy lễ tân: “Nghe nói có khách nhặt được một chiếc chìa khóa, mau đưa cho tôi xem thử...”

Người ở quầy lễ tân lấy chìa khóa ra và bảo: “Là chiếc này, anh xem có phải của anh đánh rơi không? Mà anh chẳng giống ai cả! Một tháng làm mất chìa khóa mấy lần rồi?!”

Người nọ cầm lấy chìa khóa xem rồi ngượng ngùng nói: “Chủ yếu là do cái móc chìa khóa của tôi hơi lỏng, hay bị rớt. Tôi phải về thử xem mới biết được. Nếu không phải tôi sẽ đưa trả lại cho cô nhé!”

Thấy tên đó cầm chìa khóa đi mất, Viên Mục Dã giả vờ là mình đã nghỉ ngơi đủ rồi, bèn đứng lên khỏi ghế sofa, sau đó thông thả đi về phía đối phương vừa đi. Không lâu sau, Viên Mục Dã và người nọ một trước một sau đi tới trung tâm giám sát của viện điều dưỡng.

Chương 1070: Khoảng tối dưới chân đèn

Canh lúc người nọ không chú ý, Viên Mục Dã giơ chân nhẹ nhàng chặn cánh cửa sắp đóng lại, sau đó đợi một lát rồi lách mình vào. Đối phương đang còn vừa huýt sáo vừa móc chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa tủ để đồ, không hề nhận ra sau lưng mình đã có một người vào theo.

Ngay khi người nọ mở cửa tủ bằng chìa khóa thành công, Viên Mục Dã tiến lên một bước đập mạnh vào gáy đối phương, người nọ mềm nhũn người và ngã xuống nền. Cậu dám làm vậy là do thấy trên hành lang của trung tâm giám sát không có một cái camera giám sát nào, quả thật đúng là khoảng tối dưới chân đèn!

Sau đó Viên Mục Dã gỡ thẻ nhân viên trên người đối phương xuống, phát hiện tên của người này là Tôn Hữu Kiệt, là nhân viên kỹ thuật của trung tâm giám sát, chủ yếu chịu trách nhiệm bảo trì Internet. Viên Mục Dã không nghĩ ra tại sao Tôn Hữu Kiệt lại muốn đẩy ông cụ Vương xuống hồ vào lúc hơn nửa đêm? Và cậu càng thắc mắc không biết tại sao một ông cụ đầu óc không còn minh mẫn lại trốn được sự giám sát chặt chẽ để chạy đến ven hồ ngắm cảnh?!

Viên Mục Dã đến trước cửa phòng điều khiển và nghiêng người nhìn vào trong, phát hiện bên trong có hai nhân viên đang trực, xem ra muốn đi vào xem xét camera giám sát tối hôm qua một cách quang minh chính đại rõ ràng là không thực tế...

Vì thế Viên Mục Dã bèn xoay người trở về lột đồng phục trên người Tôn Hữu Kiệt, sau đó trói chặt tay chân gã ta lại, bịt kín miệng, nhét vào ngăn tủ trong phòng thay quần áo... Ai ngờ sau khi làm xong xuôi thì điện thoại di động của Tôn Hữu Kiệt lại đột ngột đổ chuông, Viên Mục Dã do dự hai giây rồi ấn nút nghe máy.

“Hửm?” Viên Mục Dĩ nói một cách mơ hồ.

Giọng một người đàn ông vang lên: “Tôn Hữu Kiệt, sao anh lấy có cái chìa khóa mà lâu thế hả?! Hai chúng tôi sắp chết đói rồi đây!”

“Các cậu... đi trước đi, tôi đang thử chìa khóa...” Viên Mục Dĩ vẫn không dám nói rõ ràng quá.

Cũng may có thể là đối phương thật sự đói rồi hòng ra rồi nên chẳng nghe thấy giọng của đồng nghiệp mình có gì không phù hợp cả. Vừa nghe có thể đi ăn cơm, anh ta lập tức vui vẻ nói: “Được, chúng tôi đi trước đây! Anh nhanh lên đó!”

Không lâu sau, ngoài cửa có tiếng bước chân. Viên Mục Dĩ đứng đằng sau cửa nghe một lát, xác định đối phương đã đi xa rồi mới đẩy cửa bước ra ngoài, sau đó quét thẻ nhân viên của Tôn Hữu Kiệt để mở cửa phòng điều khiển.

Thời gian gấp rút nên Viên Mục Dĩ không dám lè mề, vì thế cậu lập tức trích xuất tất cả video giám sát đêm qua trong viện điều dưỡng để kiểm tra, muốn tìm xem ông cụ Vương đi đến hồ nhân tạo như thế nào... Kết quả cậu xem hết một lượt mới phát hiện, hoá ra đoạn video trong thời gian xảy ra sự việc đã bị người ta xóa từ đời nào.

Đương nhiên, điều này cũng nằm trong phạm vi đoán trước của Viên Mục Dĩ, bởi vì nếu Tôn Hữu Kiệt là hung thủ đẩy ông cụ xuống nước, anh ta hoàn toàn có lý do cũng có cơ hội xóa đoạn video giám sát trong thời gian đó.

Nếu hiện giờ không thể điều tra được manh mối qua video giám sát, Viên Mục Dĩ đành phải nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị rời khỏi đây. Ai ngờ lúc này cậu lại vô tình nhìn thấy trên tường phòng điều khiển dán một bản vẽ sơ đồ viện điều dưỡng, cậu lập tức lấy điện thoại di động chụp lại.

Viên Mục Dĩ vốn định cởi đồng phục của Tôn Hữu Kiệt ra ném đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, rất có thể chỗ mình sắp đến sẽ có camera giám sát, nên cậu kéo thấp vành mũ và nhanh chân đi ra khỏi cửa trung tâm giám sát.

Dựa vào bản vẽ mặt phẳng trên tường, hồ sơ của tất cả khách trong viện điều dưỡng đều ở tòa nhà phía Tây Bắc. Viên Mục Dĩ muốn đến đó điều tra thử hồ sơ cá nhân của ông cụ

Vương, xem liệu có phải tình trạng sức khỏe của ông ấy ngày càng sa sút giống như lời viện trưởng Ngô nói hay không.

So sánh với trung tâm giám sát như ”khoảng tối dưới chân đèn”, tòa nhà cũ với bề ngoài không hề thu hút này rõ ràng có càn khôn ở bên trong, gần như tất cả cửa vào và lối đi đều gắn camera, biết đây là phòng hồ sơ, không biết còn tưởng rằng nơi này là đơn vị bảo mật nào cơ?

Đơn giản là có bộ quần áo này nên Viên Mục Dã chỉ cần cúi đầu khi thấy có camera giám sát, không cần cố ý trốn tránh, hơn nữa thẻ nhân viên của Tôn Hữu Kiệt cũng khá có ích, có thể quét mở cả cửa vào ở đây luôn.

Ai ngờ khi Viên Mục Dã đến cửa phòng tài liệu VIP trong cùng, cậu ngạc nhiên phát hiện ổ khoá trước mặt không hề trang bị công nghệ cao. Nó chỉ là một ổ khóa bình thường nhất.

Nhưng điều này không làm khó được Viên Mục Dã, bởi vì mở loại khóa này thực sự là một việc dễ như ăn bánh đối với cậu. Chẳng qua cậu không hiểu lắm, tại sao nơi quan trọng như vậy lại dùng ổ khóa bình thường chứ? Chẳng lẽ bởi vì chiếc chìa khóa này chỉ có một không hai ư?

Sau khi mở khóa cửa, Viên Mục Dã nhanh chóng đẩy cửa bước vào. Quả nhiên bên trong có đầy đủ hồ sơ chi tiết của tất cả khách VIP trong viện điều dưỡng. Cậu theo thứ tự chữ cái đầu tiên của họ tên để tìm khách VIP họ Vương.

Đến lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra mình không biết tên đầy đủ của ông cụ Vương là gì? Cũng may trong những hồ sơ đó đều có ảnh chụp, cậu mới nhận ra cha của Vương Hồng Vũ là Vương Diệu trong mười mấy cụ già họ Vương.

Theo những dữ liệu này, khi nhập viện, ông cụ Vương chỉ bị đường huyết cao, còn lại mọi thứ đều bình thường, hơn nữa ông cụ Vương không có ý định sống ở đây lâu dài nên chỉ mua gói trải nghiệm ba tuần.

Ai ngờ ông cụ Vương vào ở không lâu, sức khỏe của ông bắt đầu xuất hiện đủ bệnh nhỏ nhặt khác nhau, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng khiến ông khổ không nói nổi.

Vì thế ba tuần chậm rãi trở thành ba tháng, cuối cùng ở ngắn hạn trở thành ở lâu dài.

Sau đó, Viên Mục Dã sử dụng điện thoại di động để tìm kiếm thông tin liên quan đến ông cụ Vương, phát hiện ra rằng ông là chủ tịch của Công ty Cổ phần Vạn Nguyên vào năm ông đến đây ở, sau này do có vấn đề sức khỏe nên mới giao công ty cho con trai Vương Hồng Vũ quản lý.

Xem đến đây, dường như Viên Mục Dã đã hiểu ra. Có lẽ năm đó ông cụ Vương cũng không đoán trước được, bắt đầu từ giây phút bước chân vào viện điều dưỡng, ông đã không thể nào rời khỏi đây được nữa.

Để chứng minh suy đoán của mình, Viên Mục Dã lại xem hồ sơ của các khách VIP đã chết khác trong viện điều dưỡng, phát hiện tình trạng của đối phương không khác ông cụ Vương là mấy, trừ thân phận khác nhau, trên cơ bản đều đang khỏe mạnh tới đây nghỉ phép, sau đó đột nhiên phát hiện mình mắc bệnh đầy người, vì thế mới ở lại nơi non xanh nước biếc này để điều dưỡng. Kết quả sức khỏe lại ngày càng sa sút, cho đến cuối cùng bất hạnh qua đời bởi vì đủ loại bệnh tật.

Sau khi xác nhận suy nghĩ trong lòng, Viên Mục Dã nhanh chóng rời khỏi phòng hồ sơ, tìm phòng vệ sinh gần đó cởi quần áo ra. Lúc này phía Thạch Lỗi cũng có tin tức, gã gửi tin nhắn bảo Viên Mục Dã tức tốc về phòng.

Cả ba gặp nhau trong phòng, Thạch Lỗi cười lạnh, nói: “Thật không ngờ viện điều dưỡng này lại có một công việc kinh doanh rất đặc biệt. Mặc dù thu phí không thấp, nhưng mà có thể giúp loại bỏ mối họa lớn trong lòng khách hàng, lên ngôi nắm quyền ngay tắp lự.”

Chương 1071: Thiết bị nghe lén

Viên Mục Dã nóng lòng truy hỏi: “Đừng vòng vo, mau nói xem các anh đã điều tra được gì rồi?”

Thạch Lỗi cười và bảo A Triết: “Cậu nói đi!”

A Triết quay đầu nhìn về phía Viên Mục Dã: “Chúng tôi tìm đến viện trưởng Ngô nói rõ ý định của mình, bà già kia chủ động lấy ra cho chúng tôi một đồng tài liệu về viện điều dưỡng, nào là phần ăn này, nào là ưu đãi kia... Anh Lỗi ném ra một câu, giá cả không thành vấn đề, chỉ cần để tôi cảm thấy tiền nào của nấy là được, cho nên tôi muốn biết dựa vào đâu mà chỗ này của bà đắt tiền hơn gấp mấy lần giá của những viện điều dưỡng khác?”

Nói tới đây, A Triết còn cố tình lấp lửng: “Cậu đoán bà già kia đã nói gì với chúng tôi?”

Viên Mục Dã chỉ đành bất đắc dĩ cổ vũ: “Nói gì?”

A Triết cười hề hề: “Bà ta muốn chúng tôi cung cấp một tài khoản ở ngân hàng, nói thẳng ra là muốn điều tra thực lực của chúng tôi, kết quả Lỗi Tử báo số tài khoản của tập đoàn. Bà già điều tra xong lập tức mắt sáng rỡ, giới thiệu cho chúng tôi phạm vi kinh doanh của nơi này rất kỹ càng và tỉ mỉ. Trong đó có một mục, mặc dù bà ta nói rất uyển chuyển, nhưng có là đồ ngốc thì cũng hiểu, đó chính là có thể khiến khách vào đây từ chết đi bằng thủ đoạn hợp lý và hợp pháp.”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Trên đời này đúng là kiểu mua bán nào cũng có người làm.”

Ai ngờ lúc này Thạch Lỗi lại nói với vẻ hơi hâm mộ: “Không ngờ ở đây dễ kiếm tiền thế, hơn hẳn chúng ta vào sống ra chết, liêm máu trên lưỡi dao nhiều!”

A Triết lại rất khinh thường: “Giết mấy người già tay trói gà không chặt có giỏi giang gì chứ?! Chẳng có chút khiêu chiến nào cả...”

Viên Mục Dã trợn ngược mắt, cạ lời luôn. Cậu thật sự lười nói lý lẽ với hai kẻ làm nghề sát thủ này. Có điều hiện giờ xem ra, lý do ông cụ Vương cầu cứu mình chắc là do ông cụ đã phát hiện ra vấn đề ở nơi này, cho nên mới muốn thông qua người ngoài như Viên Mục Dã để liên hệ với con trai, chẳng qua ông ấy không ngờ là người thật sự muốn dồn ông ấy vào chỗ chết lại chính là anh con ruột Vương Hồng Vũ.

Thạch Lỗi nghiêm mặt nói: “Sự việc là thế đấy. Trước đó cậu đã nói, mặc kệ có điều tra được gì, chạng vạng tối là chúng ta đi ngay.”

Viên Mục Dã hơi xấu hổ: “Đúng là tôi đã nói thế, nhưng điều tra đến bước này rồi, nếu buông tay mặc kệ như vậy... có phải không ra gì không?”

Dường như Thạch Lỗi đã đoán trước được Viên Mục Dã sẽ nói như vậy, vì thế gã cười khan: “Vậy cậu muốn quản thế nào? Báo cảnh sát hả!? Cậu có chứng cứ không? Mọi việc xảy ra ở đây chẳng qua là do cậu và tôi suy đoán. Dù là Vương Hồng Vũ hay là những đứa con cháu hiếu thảo kia, ai sẽ thừa nhận?! Cậu cũng thấy những cụ già kia rồi, mặc dù không biết viện điều dưỡng dùng cách gì khiến cả đám bọn họ đều si ngốc như vậy, nhưng tóm lại là không thể giao tiếp với người bình thường. Chẳng lẽ cậu còn có thể trông cậy vào bọn họ tố cáo chính con của mình ư? Kể cả ông già Vương vừa mới chết, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cầu cứu cho chính con trai mình kia mà. Cậu cảm thấy những cụ già hồ đồ kia có thể tin tưởng lời nói của một người ngoài như cậu hay sao? Cho nên nói tới nói lui, chuyện này cậu không quản được đâu... Hiểu chưa? Còn nữa, cậu đừng quên đây là nước M, không phải nước S của cậu, kết quả của chuyện xen vào việc người khác sẽ thế thảm lắm.”

Viên Mục Dã nghe xong không nói gì. Tuy cậu hiểu đạo lý này, nhưng cậu vẫn không thể thờ ơ được. Cậu suy nghĩ rồi nói: “Tôi đã tìm được kẻ đẩy ông cụ Vương xuống nước, chỉ cần chúng ta đưa gã đi là được.”

Thạch Lỗi thay đổi sắc mặt ngay: “Làm sao cậu tìm được?”

Viên Mục Dĩ kể một lượt chuyện lúc trước làm sao mình nhặt được chìa khóa, sau đó lại gặp được Tôn Hữu Kiệt thế nào...

Khi Thạch Lỗi nghe hiện giờ Tôn Hữu Kiệt còn bị Viên Mục Dĩ trói vào bên trong tủ để đồ, sắc mặt gã sầm xuống: “Tên đó có thấy là cậu đánh ngất gã không?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không, tôi ra tay từ sau lưng gã.”

Thạch Lỗi khẽ thở phào: “Thế còn đỡ...” Nhưng ngay sau đó gã lại đeo vẻ mặt tối tăm: “Cậu còn muốn đưa tên kia đi ư? Đừng có nằm mơ, lúc này chỉ e là gã đã bị bịt miệng rồi.”

“Không thể nào?” Sắc mặt Viên Mục Dĩ khẽ thay đổi.

“Không thể ư?! Nếu không giờ cậu quay lại xem gã còn ở trong tủ để đồ không?” Thạch Lỗi lườm cậu.

Lúc này dường như Viên Mục Dĩ cũng nhận ra mình đã phạm một sai lầm trí mạng, vì thế cậu suy nghĩ một hồi lâu rồi mới nói với Thạch Lỗi bằng giọng thương lượng: “Chúng ta có thể ở lại thêm một ngày không?”

Thạch Lỗi nhú mày hỏi: “Cậu lại định làm gì?”

Viên Mục Dĩ nở nụ cười: “Không làm gì cả, chỉ muốn thu thập một ít tư liệu sống để đăng lên mạng. Anh cũng biết mọi người rất dễ tin mấy chuyện bắt gió bắt bóng mà, mặc kệ là thật hay giả... hể viện điều dưỡng này bị đồn có vấn đề, những đứa con cháu ngoan hiền hiếu thảo kia ắt hẳn sẽ lập tức đón ông bà cha mẹ của họ ra khỏi đây.”

Đối với bọn họ, chuyện này chỉ nhỏ như hạt vừng, hơn nữa chẳng có thiệt hại gì với Thạch Lỗi, vì thế gã thờ dãi, đáp: “Nhiều nhất ở lại thêm một đêm, có điều cậu làm như vậy không có ý nghĩa lớn lao gì đâu. Bởi vì những kẻ đưa người già đến đây là đã muốn giết người rồi, dẫu lần này không thành công, chắc chắn vẫn còn lần sau. Cậu trai ơi, trên thế giới này có quá nhiều người cần cứu vớt, đáng tiếc cậu không phải Thượng đế.”

Có thể viện trưởng Ngô đã coi Thạch Lỗi là khách hàng VIP mới, nên vừa nghe nói bọn họ còn muốn ở lại thêm một đêm thì ân cần khỏi phải bàn, liên tiếp nhắc nhở bọn họ rằng tối

hôm nay nhất định phải đến nhà ăn dùng cơm, nói là viện điều dưỡng đã chuẩn bị tiệc tối phong phú cho ba người bọn họ, cảm ơn hành động tốt đẹp ”xuống nước cứu người” của bọn họ trước đó...

Thạch Lỗi cười bảo: “Viện trưởng Ngô khách sáo quá. Lát nữa chúng tôi sẽ đi xem thử tiến độ sửa quốc lộ như thế nào, nhất định sẽ trở về đúng giờ trước khi bữa tiệc bắt đầu.”

Viện trưởng Ngô cười nói: “Thật ra không cần phiền phức như vậy, tôi gọi điện thoại hỏi thử giúp các cậu là được mà.”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Chúng tôi vẫn muốn tự mình đi một chuyến, nếu thông đường rồi, chúng tôi còn muốn xuống thị trấn mua một ít đặc sản địa phương tặng cho bạn bè.”

Viện trưởng Ngô vừa nghe Thạch Lỗi nói vậy thì cũng không nói gì thêm. Viên Mục Dã còn định buổi tối lúc về sẽ chụp thêm mấy tấm ảnh các cụ già bị Alzheimer bằng camera mini trong xe, ngờ đâu sau khi ba người họ lái xe rời khỏi viện điều dưỡng, Thạch Lỗi lại nói với A Triết: “Nếu lát nữa quốc lộ vẫn chưa thông, chúng ta hãy bỏ xe đi bộ.”

Viên Mục Dã sửng sốt, khẽ giật mình hỏi: “Bỏ xe?! Chúng ta không quay về ư?”

“Còn không đi thì chẳng ai trong chúng ta đi được nữa đâu.”
Thạch Lỗi tức giận nói.

Lúc này A Triết nói: “Hôm nay khi về từ chỗ bà già kia, chúng tôi phát hiện trong phòng bị đặt thiết bị nghe lén.”

Chương 1072: Chôn sống

Viên Mục Dã lập tức hiểu hết, hóa ra trước đó Thạch Lỗi đồng ý ở lại thêm một ngày là nói cho kẻ nghe lén bọn họ nghe... Nếu không e rằng bây giờ bọn họ không thể ra khỏi viện điều dưỡng kia được.

Tuy rằng trong lòng Viên Mục Dã cũng hơi sợ, suy cho cùng bọn họ vốn không biết rõ thực lực của đối phương, nhưng nếu thật sự cứ đi như vậy, những cụ già ”đội làm thịt” kia phải làm sao đây?

Không bao lâu sau, xe của ba người chạy tới khu vực bị núi lở chặn đường lúc trước, ai ngờ cảnh tượng trước mắt lại hơi vượt ngoài dự đoán của bọn họ. Chẳng những quốc lộ không thông xe, ngay cả công nhân sửa chữa cũng không biết đã đi đâu rồi...

A Triết ngơ ngác hỏi: “Chuyện này là sao?”

Viên Mục Dã thấy thế bèn nhanh chóng xuống xe xem xét, lại phát hiện xe công trình và một vài công cụ đều bị vứt ở công trường thi công, dường như tất cả mọi người đi rất vội vàng, thậm chí cả đồ đạc cá nhân cũng bị ném xuống đất.

Lúc này trời lại đổ mưa, Thạch Lỗi ngẩng đầu nhìn hai bên triền núi, thấy vị trí của bọn họ đúng chỗ đất trũng, vì thế gã lập tức nghiêm mặt nói: “Không thích hợp cho lắm, mau rời khỏi đây thôi.”

Ai ngờ gã vừa nói dứt lời đã nghe được tiếng ầm ầm từ cách đó không xa, như thể có trăm nghìn người ngựa đồng thời trào từ trên núi xuống. Lúc ấy trong lòng Viên Mục Dã thoát hiện lên hai chữ: lở đất.

Hồi Viên Mục Dã còn rất nhỏ, thôn của cậu đã từng xảy ra một trận lở đất vô cùng nghiêm trọng, chôn vùi mấy căn nhà phía Tây thôn. Nếu Viên Mục Dã không nhớ nhầm, đêm xảy ra tai

nạn, cậu loáng thoáng nghe thấy tiếng vang giống vậy ở trong cơn mơ màng.

Chẳng qua lúc ấy Viên Mục Dĩ quá nhỏ, cảnh duy nhất khiến cậu có ấn tượng sâu sắc là ngày hôm qua mấy ngôi nhà còn đang yên lành, sáng sớm hôm sau đã bị đá tảng và đất bùn vàng từ trên núi trút xuống san lấp.

Thấy Viên Mục Dĩ hơi thất thần, A Triết lập tức kéo cậu chạy về xe, muốn lái xe chạy lên khu vực có địa thế cao hơn, ai ngờ xe vừa mới khởi động thì cây cối trên sườn núi đằng sau đã bị quét ngã và vùi lấp bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

A Triết gần như giẫm lút cán chân ga, nhưng đuôi ô tô vẫn bị đất đá trút xuống đập trúng, xe bọn họ bị đẩy ra rìa đất bên dưới quốc lộ trong nháy mắt. Ngay sau đó ô tô bị vùi lấp trong đồng đất cát choáng ngợp.

Trong tích tắc xe bị vùi lấp, thế giới nội tâm của Viên Mục Dĩ cũng chỉ sót lại một câu: “Phát minh ô tô của loài người thật sự quá nhỏ bé so với sức mạnh của thiên nhiên!”

Không biết đã trải qua bao lâu, Viên Mục Dĩ tỉnh lại trong bóng tối, đầu tiên cậu thử sờ bên cạnh, phát hiện mình vẫn còn ở trong xe, vì thế cậu nhanh tay lấy điện thoại di động ra soi sáng, thấy trán Thạch Lỗi chảy máu và đã ngất xỉu ở một bên, còn A Triết có lẽ bị túi hơi bắn ra đột ngột làm hôn mê rồi.

“Thạch Lỗi? Anh tỉnh lại đi! Thạch Lỗi!” Viên Mục Dĩ vỗ nhẹ mặt Thạch Lỗi và gọi.

Có lẽ do bị va vào đầu nên sau khi được đánh thức, Thạch Lỗi hơi mơ hồ, nghiêng đầu nôn khan mất một lúc nhưng chẳng nôn ra được gì. Thấy thế, Viên Mục Dĩ vội dựng gã tựa lưng vào ghế để ngồi nghỉ ngơi, sau đó lại thò người ra đằng trước đánh thức A Triết.

Hoàn cảnh của ba người hiện giờ không lạc quan lắm. Nhìn từ cửa sổ xe ra bên ngoài, ắt hẳn hiện giờ xe đã bị đất cát chôn vùi, nhưng cụ thể là chôn sâu bao nhiêu thì không ai biết. May mắn là trước mắt tất cả cửa kính xe vẫn còn nguyên vẹn, tạm thời ba người họ không phải chịu mỗi nguy hiểm bị chôn sống. Nhưng vấn đề là không khí trong xe có hạn, nếu còn tiếp tục

tiêu hao như vậy, dù bọn họ không bị chôn sống thì sớm muộn gì cũng sẽ chết vì thiếu oxy.

Sau khi tỉnh, A Triết nhìn điện thoại di động bằng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Có điện thoại của ai sử dụng được không? Màn hình điện thoại của tôi vỡ tan rồi!”

Viên Mục Dã thở dài nói: “Vừa rồi tôi có xem thử, có thể do bị chôn sâu quá nên ở đây di động không có sóng.”

Thạch Lỗi sờ vết thương trên trán mình rồi cười gượng: “Xem ra hôm nay có lẽ ba chúng ta phải chết ở đây rồi.”

A Triết không cam lòng: “Đừng tự mình dọa mình, không chừng đất chỉ sâu một hai mét thì sao? Các anh cứ ngồi yên đừng nhúc nhích, lát nữa tôi sẽ bò ra ngoài tìm lối ra!”

Thạch Lỗi vội vàng xua tay: “Tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ, hễ có một cánh cửa sổ xe bị phá, ba chúng ta sẽ thật sự hoàn toàn xong đời.”

Viên Mục Dã thở dài: “Chỉ mong lúc này chuyện núi bị sạt lở truyền về viện điều dưỡng, viện trưởng Ngô nể tình anh là khách hàng tiềm năng mà đến cứu chúng ta ra ngoài...”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Nghĩ hay gói! Cậu không nghĩ xem tại sao những công nhân sửa chữa kia đều không thấy đâu? Rõ ràng là bọn họ đã nhận được báo động trước nơi này sẽ xảy ra núi lở. Cậu cảm thấy viện điều dưỡng sẽ không nhận được ư? Rõ ràng là không phải, cho nên lúc này chắc chắn viện trưởng Ngô đang ước gì chúng ta lập tức chết đi luôn ấy, như vậy bí mật của viện điều dưỡng sẽ mãi mãi chỉ là bí mật.”

Viên Mục Dã lấy hộp cấp cứu trong xe ra, cẩn thận rửa sạch vết thương trên trán giúp Thạch Lỗi, sau đó dán cho gã một cái băng cá nhân hiệu Đại Hào: “Tôi cứ cảm thấy hình như sự việc không hề đơn giản như thế. Các anh có cảm nhận được dường như có một sức mạnh vô hình vẫn luôn muốn giữ chân chúng ta ở lại viện điều dưỡng không?”

Thạch Lỗi hừ khế: “Ai nói không phải? Đầu tiên là quốc lộ bị lũ quét cắt ngang, sau đó chúng ta lại phát hiện bí mật của viện điều dưỡng. Ngay khi chúng ta định bỏ xe xuống núi lại gặp phải núi lở! Mọi việc nên trách chúng ta xui xẻo quá ư? Hay là chúng ta vốn không nên tới nơi quỷ quái này?”

“Chẳng qua chúng ta muốn xác nhận Trương Hiểu Bân kia là thật hay giả thôi mà? Sao lại mơ mơ hồ hồ rơi xuống cái nước này chứ?” Ngay cả A Triết không ưa động não nhất cũng bắt đầu học cách tự hỏi.

Ai ngờ khi mấy người họ đang bàn xem nên tìm đường sống ra sao thì Viên Mục Dã lại cảm thấy rõ ràng mình nhìn miệng A Triết đang cử động, nhưng lại chẳng nghe thấy gã nói gì, dường như ý thức của cậu đang dần dần rời xa, cảm giác cực kỳ buồn ngủ.

Viên Mục Dã lập tức nhận ra có thể mình đã xuất hiện tình trạng thiếu oxy, vì thế cậu vội ra hiệu cho Thạch Lỗi và A Triết đừng nói nữa, e rằng oxy trong xe đã không còn bao nhiêu.

Nhưng nếu cả ba người đều không nói câu nào, cơn buồn ngủ sẽ càng tới nhanh hơn, khi Viên Mục Dã ý thức được mình thật sự không kiên trì nổi nữa mà sắp ngủ mất, trong lòng cậu bỗng cảm thấy thật ra cứ chết đi như vậy cũng tốt lắm.

Có lẽ do trong cơ thể Viên Mục Dã có yếu tinh dây leo nên cậu là người hôn mê vì thiếu oxy trễ nhất trong ba người. Kết quả trước khi gần hôn mê, cậu phát hiện trên kính chắn gió xuất hiện một vài vết rạn, xem ra cuối cùng cửa kính xe vẫn không chịu nổi hàng tấn đất cát dồn nén rồi.

Chương 1073: Cùng chết

Không biết bắt đầu từ bao giờ, Viên Mục Dĩ phát hiện mình đã có thể bình tĩnh đối mặt với sống chết. Thật ra bị chôn ở đây cũng khá tuyệt, non xanh nước biếc, phong cảnh hợp lòng người... Không chừng ngày mai chỗ bọn họ bị chôn sẽ mọc ra ba đóa hoa nhỏ xinh đẹp thì sao?

Có thể là ảo giác xuất hiện lúc hấp hối, Viên Mục Dĩ mơ màng nhìn thấy một luồng sáng rơi vào kính chắn gió đằng trước. Cậu vẫn chưa kịp phân biệt mọi thứ là thật hay giả thì đã ngất đi mất...

Trong lúc hôn mê, Viên Mục Dĩ có một giấc mơ, trong mơ, một bản thân khác cười và nói với cậu: “Cậu sợ cái gì? Có tôi ở đây, cậu sẽ không chết đâu. Hơn nữa lúc ấy đáng lẽ cậu nên giết Thạch Lỗi và A Triết trước tiên, như vậy là có thể tiết kiệm một phần oxy.”

Viên Mục Dĩ thật sự không muốn để ý tới giọng nói trong mơ, vì thế cậu mắng chửi một cách mất kiên nhẫn: “Cút ngay!”

Ai ngờ lúc này cậu lại chợt cảm thấy trên mặt ươn ướt, như bị người ta hắt ly nước lạnh, mơ màng mở mắt ra nhìn, phát hiện đúng là bị người ta hắt nước vào mặt thật... Chẳng qua khi cậu thấy rõ người trước mặt, trong lòng khẽ kinh ngạc.

“Tỉnh rồi à? Xấu hổ quá, tôi đến hơi muộn... vì định lúc đào được ba người ra chỉ còn thoi thóp thôi mà.” Trương Hiểu Bân lạnh giọng nói.

Viên Mục Dĩ lúc lắc rũ nước trên mặt, thấy hai tay mình bị trói, treo lủng lẳng trên một ống dẫn nước dưới bãi đỗ xe ngầm. Xem ra Trương Hiểu Bân cũng tham gia vào sự việc ở viện điều dưỡng, hơn nữa rất có thể cậu ta còn sắm vai một nhân vật rất quan trọng trong đó.

Viên Mục Dĩ trầm giọng hỏi: “Thạch Lỗi và A Triết đâu?”

Trương Hiểu Bân cười đáp: “Yên tâm, bọn họ đều còn sống... Chẳng lẽ anh không tò mò hoàn cảnh hiện giờ của mình ư?”

Viên Mục Dã thở dài: “Có gì mà tò mò? Cậu có thể sống ở đây mười năm, tất nhiên không thể chẳng biết gì hết, là do trước đây chúng tôi đã nghĩ về cậu quá đơn giản. Tuy nhiên có một điều tôi thật sự hơi tò mò, rốt cuộc là cậu lãnh đạo viện trưởng Ngô hay là viện trưởng Ngô lãnh đạo cậu?!”

“Thật ra đã đến nước này, nói cho anh biết cũng không sao cả... Ngô Thu Hoa cùng lắm là vật trang trí thôi, người thật sự có tiếng nói ở chỗ này chỉ có tôi.” Trương Hiểu Bân nói với vẻ mặt đắc ý.

Viên Mục Dã cười gượng: “Cho nên không phải Trương Hiểu Bân thật sự đang chu cấp nuôi cậu, mà chính Trương Hiểu Bân giả là cậu đang chu cấp nuôi gã ta? Người thật sự muốn giết Thạch Lỗi cũng là cậu phải không?”

Trương Hiểu Bân gật đầu, không hề phủ nhận câu nào: “Có thể nói như vậy. Con trai của Trương Văn Tùng là đồ bỏ. Nếu không có tôi, mấy năm nay hắn đã chết ngoài đường từ lâu rồi!”

“Tại sao cậu phải làm như vậy? Đừng nói với tôi cậu từ điển thành thật, thật sự coi mình là con trai của Trương Văn Tùng đấy nhé!” Giọng Viên Mục Dã đầy sự châm biếm.

Nụ cười trên mặt Trương Hiểu Bân dần tắt, hắn lạnh giọng nói: “Hai vợ chồng Trương Văn Tùng có chết hay không đâu liên quan gì tới tôi? Nhưng hắn không nên giết Trương Hiểu Vũ, cô ấy là người lương thiện duy nhất trong nhà họ Trương.”

Nghe Trương Hiểu Bân nói như vậy, Viên Mục Dã hiểu ngay, cậu lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Hóa ra cậu thích Trương Hiểu Vũ... Nếu đã vậy, lúc trước đáng lẽ cậu nên cứu cô ấy chứ không phải cô ấy cứu cậu đúng không!? Hay là trước sự sống cái chết... cậu rụt vùi?!”

“Anh thì biết cái gì?! Lúc ấy tôi mới mười bốn tuổi, trước đó tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của ai khi chết... Tôi có thể sống sót đã là một kỳ tích!” Trương Hiểu Bân đột nhiên cảm tức quát.

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Cậu cho rằng cậu có thể sống sót là vì bản thân cậu lợi hại lắm ư? Đó là vì Trương Hiểu Vũ đã chết thay cậu, và còn là bởi lúc ấy Thạch Lỗi có lòng buông tha cho cái mạng của cậu đấy!”

Trương Hiểu Bân bị lời nói của Viên Mục Dã chọc giận hoàn toàn. Hắn tóm lấy cây gậy bóng chày ở bên cạnh lên và đánh mạnh vào người Viên Mục Dã, miệng liên tục quát: “Câm miệng! Mày thật sự cho rằng tao không dám giết mày ư?! Bây giờ tao giết chúng mày chỉ đơn giản như đập chết một con kiến thôi!! Không muốn chết thì hãy câm miệng ngay cho tao!!”

Trương Hiểu Bân ra tay rất nặng, hơn nữa Viên Mục Dã bị treo ở giữa không trung nên không có chút sức lực nào để chống cự. Cậu bị đánh đến mức muốn hộc máu, cổ họng ngòn ngọt, nếu không phải cậu nín hơi lại thì thể nào cũng nôn ra máu ngay tại chỗ.

Trương Hiểu Bân xả cơn đú rồi bèn tiện tay ném gậy bóng chày xuống, sau đó cười lạnh, nói: “Loại người giống như chúng mày luôn nắm tính mạng của người khác trong tay. Thế nào? Mùi vị mạng sống nằm trong tay người khác khó chịu chứ?”

Viên Mục Dã ho mấy tiếng, sau đó thều thào nói: “Cậu... suy bụng ta ra bụng người, chính cậu nhất quyết muốn sống trong... sống trong thù hận, cho dù có giết chúng tôi, cậu cũng mãi mãi không được giải thoát đâu.”

Trương Hiểu Bân cười: “Giải thoát hay không là chuyện của tao, không cần mày lo... Nếu tao là mày, chẳng bằng lo xem mình có còn mạng để sống đến ngày mai hay không kia.”

Viên Mục Dã vừa định nói chuyện, thì đột nhiên không kịp kìm lại mà ho ra một búng máu. Có điều nhỏ ngụm máu ra rồi lại khiến Viên Mục Dã cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lồng ngực cũng không còn bị đè nén như trước nữa.

Viên Mục Dã lấy hơi rồi hỏi: “Đám Thạch Lỗi đâu?”

Trương Hiểu Bân khẽ nhún vai đáp: “Bọn nó tỉnh lại sớm hơn mày... Lúc này chắc hẳn cũng chỉ còn thừa lại một hơi thôi ha?”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?” Trương Hiểu Bân hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã nói: “Tại sao cậu giao Thạch Lỗi cho người khác? Anh ta không phải kẻ thù của cậu ư? Sao có thể giao việc chính tay đâm kẻ thù cho người khác chứ?”

Trương Hiểu Bân không trả lời thẳng, ngược lại nói với ánh mắt trốn tránh: “Đó là vì hắn không xứng!”

Viên Mục Dã cười khan: “Tôi hiểu, không phải anh ta không xứng, mà là cậu không dám. Thạch Lỗi là bóng ma tâm lý của cậu, cho nên cậu không dám đối mặt với anh ta một cách trực tiếp, trái lại muốn tìm cảm giác tồn tại ở chỗ tôi, đúng không?!”

Nghe vậy, Trương Hiểu Bân chìm vào im lặng. Hắn lạnh lùng nhìn Viên Mục Dã, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì. Ngay khi Viên Mục Dã cho rằng mình lại thành công chọc giận đối phương lần nữa, điện thoại di động của Trương Hiểu Bân bỗng đổ chuông.

“Nói! Được, giờ tôi qua ngay.” Giọng Trương Hiểu Bân trầm xuống.

Cúp điện thoại, đầu tiên Trương Hiểu Bân liếc nhìn Viên Mục Dã, sau đó chẳng nói chẳng rằng mà xoay người bỏ đi. Viên Mục Dã vốn định chọc giận đối phương, để hắn nói nhiều thêm về Thạch Lỗi và A Triết, ai ngờ không những đối phương không cắn câu mà còn bị một cuộc điện thoại gọi đi mất.

Trương Hiểu Bân đi rồi, Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn sợi dây thừng đang treo mình. Nếu cậu có thể tóm lấy dây thừng và trèo lên trên ống dẫn, ắt có thể cởi bỏ dây thừng để thoát thân. Nhưng hiện giờ xương sườn phía bên phải của cậu hơi đau, chắc hắn là chiếc xương sườn nào đó bị đánh gãy rồi, bởi vậy khả năng cậu trèo lên trên được là rất nhỏ.

“Muốn thoát hả?” Trong đầu Viên Mục Dã lại vang lên giọng nói kia.

“Không sao cả, dù sao nếu chết thì chúng ta cùng chết...” Viên Mục Dã cười gượng.

Chương 1074: Phòng tập thể thao

Ai ngờ lần này yêu tinh dây leo lại không phản bác gì mà im lặng một lát rồi nói: “Kiên nhẫn một chút, có lẽ sẽ hơi đau... Tuyệt đối đừng kêu thành tiếng đấy.”

Viên Mục Dĩ chưa kịp phản xạ lại là tên kia có ý gì thì cậu bỗng cảm thấy cánh tay phải của mình đau nhói. Ngẩng đầu lên, cậu thấy tay phải mình mờ mờ hiện ra ánh sáng đỏ như dung nham.

Cơn đau lần này khác với trước kia, lúc trước đều chỉ có cảm giác như da thịt bị bỏng, tuy cũng rất đau nhưng chỉ ở mặt ngoài, còn lúc này đây lại đau thấu xương. Viên Mục Dĩ cảm thấy xương cốt của mình sắp bị nung chảy.

Thảo nào trước đó yêu tinh dây leo bảo cậu tuyệt đối phải nín nhịn, đừng kêu thành tiếng... Nếu không phải Viên Mục Dĩ cắn chặt khớp hàm, lúc này cậu đã không kìm được mà hét lên rồi. Sau khi sợi dây thừng bị đốt cháy đứt, cơn đau biến mất trong nháy mắt. Cả người Viên Mục Dĩ rơi thẳng xuống đất.

Khi bò dậy khỏi mặt đất, Viên Mục Dĩ liếc nhìn cánh tay phải của mình, phát hiện dấu vết màu đỏ bên trên đã biến mất từ bao giờ, làn da cũng khôi phục màu sắc bình thường. Ngược lại là tay trái của cậu có dấu vết bị phỏng rất nhỏ... nhưng lúc này cậu cũng không rảnh lo nhiều như vậy. Cậu vội vàng nhặt cậu gậy bóng chày dưới đất lên rồi chạy ra ngoài.

Viên Mục Dĩ chạy ra thì thấy quả nhiên mình bị Trương Hiểu Bân nhốt trong bãi đỗ xe ngầm của một tòa nhà. Cậu mới vừa ra ngoài đã đụng mặt hai tên bảo vệ. Đối phương vừa thấy Viên Mục Dĩ là chẳng nói chẳng rằng rút ngay cây côn kéo trên người ra, rõ ràng là người canh giữ do Trương Hiểu Bân cố tình sắp xếp ở đây.

Viên Mục Dã ước lượng thử gậy bóng chày trong tay rồi đương đầu trực tiếp. Mặc dù về mặt kết cấu thì gậy bóng chày đích thực không cứng bằng côn kéo, nhưng mà nó hơn ở chỗ rất thô. Nếu không phải Viên Mục Dã vốn không muốn giết người, hôm nay e rằng hai bảo vệ này không thể ra khỏi bãi đỗ xe ngầm được.

Nhìn hai kẻ nằm dưới đất đã mất đi khả năng phản kháng, Viên Mục Dã không do dự nhiều mà nhanh chóng cởi đai lưng và dây giày của hai người, trói chặt bọn họ lại rồi ném ra sau một chiếc ô tô.

Lúc Viên Mục Dã ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, bên ngoài còn đang mưa tí tách. Viện điều dưỡng này không lớn cũng không nhỏ, Viên Mục Dã phải làm sao mới có thể tìm ra hai người Thạch Lỗi bị nhốt ở chỗ nào trong thời gian ngắn nhất?

Vừa rồi Trương Hiểu Bân bị một cuộc điện thoại gọi đi, rõ là muốn hấn đi xử lý một vài chuyện khó giải quyết, hơn nữa chuyện này tám chín phần là có liên quan tới đám Thạch Lỗi. Nghĩ vậy, Viên Mục Dã bèn nhanh chân đi về phía trung tâm giám sát, hiện giờ cũng chỉ có ở chỗ đó mới có thể nhanh chóng xác định vị trí chính xác của Trương Hiểu Bân.

Khi Viên Mục Dã bước vào trung tâm giám sát, bên trong có hai nhân viên đang trực. Một người trong đó chính là Tôn Hữu Kiệt đã bị cậu đánh ngất lúc trước... Đối phương thấy có người vào thì hỏi một cách đúng chuẩn: “Thưa anh, anh có chuyện gì ư?”

Nhưng sau đó Tôn Hữu Kiệt nhú mày, hỏi: “Anh... Anh không phải... người kia...?”

Tôn Hữu Kiệt còn chưa kịp nói hết lời, Viên Mục Dã đã giao tay vung cho đối phương một côn, đánh người ngã vật ra đất, một tên khác thấy thế lập tức sợ tới mức đứng bật dậy khỏi ghế, hoảng sợ nói: “Anh muốn làm gì hả?!”

Viên Mục Dã mỉm cười: “Không muốn làm gì hết, chỉ muốn kiểm tra camera giám sát một chút mà thôi. Nếu cậu phối hợp thì tất nhiên cái gì cũng dễ nói chuyện, nếu không phối hợp...” Nói tới đây, Viên Mục Dã liếc Tôn Hữu Kiệt nằm dưới đất, ý tứ không thể rõ ràng hơn.

Dĩ nhiên là đối phương bị Viên Mục Dã dọa sợ nên lập tức lùi sang một bên: “Muốn kiểm tra cái gì thì anh tự làm đi!”

Viên Mục Dã hơi bực, nhắc chân đá Tôn Hữu Kiệt đang định bò dậy rồi nói: “Ngồi xuống! Tìm ra vị trí hiện giờ của Trương Hiểu Bân cho tôi!”

Cú đá của Viên Mục Dã không hề nhẹ, Tôn Hữu Kiệt bị đá ngất đi ngay tức khắc. Tên bên cạnh thấy thế, tất nhiên không dám nói nhảm gì nữa mà nhanh tay bấm mở mấy khung hình trên máy tính. Viên Mục Dã nhìn thấy bóng dáng của Trương Hiểu Bân ở một trong số đó.

Vài phút trước Trương Hiểu Bân vào văn phòng của viện trưởng, tuy không biết hẳn vào đó làm gì, nhưng xem phản ứng sau đó của những người đi ngang qua cửa, ắt hẳn bên trong đã xảy ra trận cãi vã rất kịch liệt.

Viên Mục Dã không ngờ Trương Hiểu Bân không đi tìm Thạch Lỗi và A Triết, vậy thì hẳn nhốt hai người kia ở đâu cơ chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn quay đầu nhìn về phía tay nhân viên kia: “Trương Hiểu Bân nhốt hai người khác ở chỗ nào?”

Người nọ tỏ vẻ mờ mịt: “Hai người khác nào? Tôi đâu có biết!”

Viên Mục Dã trừng mắt lên: “Nghĩ kỹ rồi hẵng nói!”

“Anh hai, tôi thật sự không biết hai người khác mà anh nói là ai mà?!” Về mặt đối phương như sắp khóc tới nơi.

Viên Mục Dã thấy hẳn không giống đang nói dối, cậu bèn trầm giọng nói: “Mau mở tất cả màn hình camera lên, kiểm tra xem trước khi Trương Hiểu Bân vào văn phòng viện trưởng đã đi qua những chỗ nào... Bỏ sót một chi tiết là tôi sẽ đánh gãy chân của cậu!”

Đối phương nghe thế thì nào còn dám do dự, hẳn tức tốc mở tất cả video mà Trương Hiểu Bân có xuất hiện, rất nhanh đã phát hiện Thạch Lỗi và A Triết còn đang hôn mê, bị một đám bảo vệ đưa tới một dãy nhà trệt...

Viên Mục Dã chỉ vào màn hình và hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Tên kia lấp bắp: “Đó là phòng tập thể thao của nhân viên, nhưng bình thường chỉ có đội bảo vệ huấn luyện ở bên trong.”

Viên Mục Dã xoay người nhìn về phía bản vẽ mặt phẳng trên tường: “Cụ thể là ở vị trí nào?”

Đối phương đáp với vẻ mặt đưa đám: “Chỗ đó được xây sau nên không có vị trí của phòng tập thể thao trong bản vẽ mặt phẳng này.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Cậu tên là gì?”

“Trương Vĩ...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, Trương Vĩ, cậu cũng thấy đấy, trước mắt hai người bạn của tôi ở trong tay Trương Hiểu Băng. Giờ cậu chỉ cần dẫn tôi đi tìm phòng tập thể thao kia, tôi cam đoan sẽ không gây khó dễ cho cậu.”

Cũng không đợi Trương Vĩ nói chuyện, Viên Mục Dã đã đi qua loạt đồng phục trên người Tôn Hữu Kiệt, sau đó tự mặc vào: “Đi thôi, từ giờ trở đi tôi chính là Tôn Hữu Kiệt...”

Nghe vậy, Trương Vĩ gật đầu liên tục: “Vâng, tôi biết rồi.”

Vừa ra đến cửa, Viên Mục Dã sầm mặt nói với Trương Vĩ: “Nói trước, nếu lát nữa cậu dám chơi chiêu trò gì, tôi cam đoan kết cục của cậu sẽ thê thảm hơn Tôn Hữu Kiệt gấp mười lần.”

Trương Vĩ quay đầu lại nhìn Tôn Hữu Kiệt bị trói thành bánh chưng, gật đầu như giã tỏi: “Không đâu, không đâu, tôi bảo đảm sẽ không chơi chiêu trò đâu!”

Sau đó Trương Vĩ và Viên Mục Dã một trước một sau đi ra khỏi trung tâm giám sát. Thật ra dãy nhà trệt kia ở ngay khu đất trống đằng sau tòa nhà điều hành. Trương Vĩ không dám dẫn Viên Mục Dã đi đường lớn, vì thế hai người bọn họ đi lúi lắt theo đường nhỏ, nhanh chóng tới gần dãy nhà trệt.

Trương Vĩ cẩn thận nói: “Chính là... chính là chỗ đó...”

Chương 1075: Có thù tất báo

Viên Mục Dã xác nhận đó thực sự là ngôi nhà trong video rồi quay đầu nhìn Trương Vĩ: “Cậu muốn ngắt như thế nào?”

Trương Vĩ sợ tới mức lùi ra sau mấy bước: “Anh... anh hai, tôi cảm thấy, dù ngắt thế nào cũng có nguy hiểm, lỡ tay một cái là tôi sẽ bị đánh thành ngớ ngẩn đấy... Nếu không, anh cứ trói tôi lại đi, bịt cả miệng luôn. Tôi cam đoan sẽ không chạy cũng không kêu la đâu!”

Viên Mục Dã luôn là một người mềm lòng, vì thế cậu cũng không tiếp tục làm khó Trương Vĩ, chỉ trói hắn vào một thân cây trong cánh rừng gần đó, cuối cùng còn không quên cời một cái vớ của đối phương nhét vào miệng hắn...

Xử lý Trương Vĩ xong, Viên Mục Dã đi về phía căn nhà trệt... Ai ngờ cậu vừa mới đến gần đã nghe thấy bên trong vang lên vài tiếng kêu rên và một số tiếng cười châm biếm hi hi ha ha. Viên Mục Dã vội đến sát cửa sổ nghiêng người nhìn vào, thấy mấy tên bảo vệ đang múa may gây gộc và liên tục đánh Thạch Lỗi và A Triết bị xích sắt treo ở giữa không trung.

Viên Mục Dã đếm thử, bên trong tổng cộng có sáu tên bảo vệ, sau đó cậu sờ xương sườn phía bên phải của mình... Với tình trạng hiện giờ, một hơi đối phó với nhiều người như vậy có lẽ sẽ quá sức Viên Mục Dã, nhưng nếu chậm trễ nữa, e rằng Thạch Lỗi và A Triết ở bên trong sẽ không chịu nổi.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã bèn nhặt một cục đá ở dưới đất lên, đột ngột đập vào cửa kính của căn nhà bên cạnh. Tiếng “choang” vang lên, một tấm kính nguyên vẹn lập tức bị đập vỡ.

Tiếng vang rất lớn, chỉ cần những người bên trong không điếc thì chắc chắn đều có thể nghe thấy. Quả nhiên, có hai tên nhanh chân chạy ra nghe ngóng. Nghĩ đến hoàn cảnh hiện giờ của Thạch Lỗi và A Triết, dĩ nhiên Viên Mục Dã sẽ không nương tay, dứt khoát đánh ngắt luôn hai người đó.

Bốn người còn lại thấy đồng nghiệp đi ra ngoài xem xét chậm chạp không về nên lập tức nổi lòng nghi ngờ, vì thế bọn họ cùng ra ngoài xem thử thế nào. Viên Mục Dĩ thừa cơ nhảy vào trong phòng từ cửa sổ phía sau, thả Thạch Lỗi và A Triết chỉ còn lại có nửa cái mạng xuống dưới.

Ai ngờ Viên Mục Dĩ mới vừa thả người xuống thì bốn tên kia đã chạy trở lại, cậu chẳng kịp xem xét tình trạng của hai người Thạch Lỗi, chỉ có thể rút côn ra đỡ... Nếu là Viên Mục Dĩ bình thường, một chọi bốn không phải vấn đề lớn, nhưng lúc này trên người cậu có vết thương, cho nên khó tránh khỏi sẽ lộ ra một chút sơ hở.

Bốn tên kia cũng biết chút ít võ nghệ, hơn nữa cả đám đều ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Có mấy lần suýt nữa Viên Mục Dĩ đã bị gây gộc trong tay bọn họ đánh trúng chỗ hiểm. Đến cuối cùng, Thạch Lỗi bò dậy khỏi mặt đất, túm một cái tạ tay năm cân lên và nện vào đầu một tên.

Nhất thời máu bắn tung tóe, cái đầu xui xẻo kia chỗ đỏ chỗ trắng như trái dưa hấu nát... Cả ba người còn lại đều choáng váng, nhìn Thạch Lỗi máu me đầy người bằng vẻ mặt hoảng sợ, như thể gã là ác quỷ bò lên từ dưới địa ngục.

Viên Mục Dĩ thừa cơ đập mạnh côn vào cẳng chân ba người còn lại, cơn đau bất chợt đến khiến tất cả bọn họ đều ngã lăn ra đất ôm cẳng chân kêu la oai oái... Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dĩ đã đánh gãy cẳng chân của ba người thì mới ném tạ tay xuống, ngã người xuống đất lần nữa.

Viên Mục Dĩ quay đầu lại xem thử tình trạng của Thạch Lỗi và A Triết. Với mức độ vết thương trước mắt của hai người bọn họ, chắc chắn không thể nào đi bộ xuống núi, mà con đường xuống núi vừa bị lũ quét vừa bị lở đất, cho nên chắc cũng không lái xe xuống được.

Lúc Viên Mục Dĩ suy xét xem nên thoát thân như thế nào, A Triết lung lay đứng lên khỏi mặt đất, đi về phía ba tên kia. Viên Mục Dĩ vốn tưởng rằng A Triết đi đá mấy đá cho hả giận, ai ngờ khi A Triết đi đến trước mặt ba người, gã chợt phun ra một lưỡi dao từ trong miệng, sau đó kẹp lưỡi dao bằng khe hở ngón tay và lướt qua cổ của một người trong đó, cắt đứt cổ của đối phương...

Động tác của A Triết rất nhanh, đến lúc Viên Mục Dã phản ứng lại là gã đang làm gì, cả ba người kia đã run rẩy bịt lấy cổ ngã ra đất.

“Anh...” Viên Mục Dã nhất thời hơi nghẹn lời.

A Triết mặt mũi bầm dập quát Viên Mục Dã: “Anh cái gì mà anh?! Không giết bọn chúng... thì chúng sẽ còn tới giết chúng ta!”

Trong lòng Viên Mục Dã hiểu, đây mới là phong cách làm việc của Thạch Lỗi và A Triết. Khi bọn họ và mình hành động cùng nhau, phần lớn thời gian đều nhân nhượng “lương tâm” của cậu, nhưng một khi cảm thấy chịu thiệt, chắc chắn họ sẽ lập tức để lộ bản tính có thù tất báo của mình.

Viên Mục Dã bị quát, cậu chẳng nói câu nào mà nhanh chóng đến bên cửa sổ xem xét tình hình bên ngoài. Không nên ở đây lâu, sau khi Trương Hiểu Bân phát hiện mình chạy trốn sẽ lập tức đến đây kiểm tra, bởi vậy Viên Mục Dã cần phải đưa Thạch Lỗi và A Triết rời khỏi đây ngay lập tức mới được.

Cậu bước sang đỡ Thạch Lỗi dậy: “Anh còn đi được không?”

Thạch Lỗi cười đáp: “Không chết được đâu, có điều phải tìm chỗ an toàn cho tôi nghỉ lấy hơi cái đã...”

Viên Mục Dã cố nhớ lại bản vẽ mặt phẳng của viện điều dưỡng ở trong đầu, muốn tìm ra một chỗ an toàn có thể tạm thời chứa chấp ba người bọn họ... Chỉ tiếc điện thoại di động của cậu đã bị lấy mất rồi, cho nên hiện giờ Viên Mục Dã chỉ có thể tìm kiếm một chỗ trốn lý tưởng bằng trí nhớ thôi.

Với hoàn cảnh trước mắt của ba người bọn họ, không có nhiều nơi có thể trốn tránh. Viên Mục Dã đỡ Thạch Lỗi, kéo A Triết ra khỏi phòng tập thể thao, nhất thời cũng không biết nên đi đâu, kết quả ba người đánh bậy đánh bạ đi tới tòa nhà chung cư mà các cụ già ở...

Viên Mục Dã thậm biết rõ nơi này có camera giám sát khắp nơi, cho nên nếu muốn trốn ở đây, chắc chắn không thể đi vào bằng cửa chính. Thế nên ba người bọn họ cố tình né camera, chui vào từ một cửa sổ thông gió đằng sau.

Không ngờ căn phòng ba người bước vào lại là phòng giặt ủi. Viên Mục Dã thấy thế vội tìm ba bộ “đồng phục bệnh viện”

chuẩn bị đưa đi giặt, ba người họ thay quần áo rồi trà trộn vào giữa những cụ già bị chứng Alzheimer, xem như tạm thời tránh né sự đuổi bắt của đám Trương Hiểu Bân.

Nhìn những người già này khi họ hoạt động ở bên ngoài, nhân viên đều niềm nở, ân cần và chăm sóc họ rất tốt. Nhưng khi vào trong tòa nhà chung cư, tất cả bọn họ đều bị la lên hét xuống như lửa dè về chuồng, có cụ già đi chậm còn bị nhân viên xô đẩy nữa.

Cũng không biết viện điều dưỡng đã cho bọn họ uống thuốc gì, các cụ già đều có biểu cảm ngờ nghệch, dường như chẳng hề để ý đến tình trạng của mình, hơn nữa khi nhân viên không yêu cầu bọn họ về phòng, cả đám bọn họ đều lắc lư qua lại ngoài hành lang như những kẻ ngốc...

Bằng cách này, ba người Viên Mục Dĩ mặc đồng phục bệnh viện giống vậy có thể dễ dàng lẫn vào trong đó, hơn nữa những nhân viên chịu trách nhiệm trông coi các cụ đều bận lo việc của mình sau khi vào tòa nhà chung cư, cũng chẳng ai phát hiện trong chung cư đã có ba thanh niên xa lạ trà trộn vào.

Chương 1076: Bà lão

Ba người Viên Mục Dã đương nhiên không thể cứ đi lang thang trong hành lang được, vì vậy bọn họ tranh thủ lúc nhân viên không chú ý mà đẩy cửa bước vào một căn phòng, nhìn cách bày biện trong phòng có thể thấy người sống ở đây chắc chắn là người giàu có.

Nhưng có tiền thì được ích lợi gì đâu? Cuối cùng vẫn bị con cái của mình gửi vào chỗ này. Nếu biết trước có ngày hôm nay, chắc trước đó bọn họ sẽ dạy dỗ con mình làm thế nào để trở thành người có lương tâm...

Lúc này, bầu trời bên ngoài đã tối đen, bụng của ba người cũng sôi sùng sục vì đói, Viên Mục Dã tìm trong phòng một lúc lâu nhưng chỉ thấy nửa hộp sô-cô-la sắp hết hạn...

A Triết ném một viên sô-cô-la vào miệng và nói: “Chẳng phải mụ kia nói buổi tối sẽ mở tiệc chiêu đãi chúng ta à? Nếu biết trước thì tôi sẽ không đi, cứ ăn no đã rồi tính!”

Thạch Lỗi khẽ hừ một tiếng: “Đừng có mà tưởng bở, đó là Hồng Môn Yến đấy...”

A Triết tức giận nói: “Thế vẫn tốt hơn là trở thành một con ma đói!”

Viên Mục Dã thấy hai người vẫn còn sức để cãi cọ thì xem ra họ bị thương không nghiêm trọng lắm. Cậu bèn đi đến trước tấm gương trong phòng vệ sinh và vén áo lên để nhìn chỗ xương sườn bên phải... Và một mảng vết bầm lớn màu xanh tím xuất hiện trong gương.

Mặc dù vết thương trông hơi đáng sợ, nhưng theo kinh nghiệm trước đây, Viên Mục Dã biết chỗ đó chỉ hơi bị rạn xương một chút, nếu không cậu đã chẳng đứng được và đâu thể chiến đấu với bốn gã vừa rồi chứ?

Sau khi điều chỉnh một chút, Viên Mục Dã bước ra khỏi phòng vệ sinh và hỏi: “Hai anh cảm thấy thế nào? Nghỉ một đêm rồi

mai có thể đi tiếp không?”

A Triết nói mạnh miệng: “Cần gì ngày mai, tôi có thể đi ngay bây giờ!”

Thạch Lỗi trừng mắt nhìn gã: “Muốn đi thì cậu tự đi đi, tôi không đi nổi, một lát nữa...”

Ai ngờ Thạch Lỗi mới nói được nửa câu thì đột nhiên nghe thấy có tiếng mở cửa từ phía cánh cửa, ba người lập tức tìm kiếm chỗ ẩn nấp, nhưng tìm đi tìm lại thì thấy có vẻ chỉ có mỗi chiếc tủ quần áo trong phòng ngủ là thích hợp nhất.

Theo kế hoạch trước đây của Viên Mục Dã, nếu chủ nhân của căn phòng trở về, trước tiên họ sẽ không chế người đó, và khi họ rời đi vào sáng sớm hôm sau sẽ thả người ra. Dù sao những người già ở chỗ này đều sống kiểu mơ mơ màng màng, chắc sẽ không có ai phát hiện sơ hở gì.

Không ngờ ba người vừa trốn vào tủ quần áo thì bỗng nghe thấy tiếng có vài người tiến vào, lòng Viên Mục Dã nhất thời trầm xuống, chẳng lẽ tung tích của họ bị phát hiện? Nhưng một lát sau, cậu lại nghe thấy tiếng mở ngăn kéo như đang tìm kiếm thứ gì đó...

Một người phụ nữ cất giọng lạnh lùng: “Đi vào thay quần áo...”

Cả ba người đều rất hồi hộp, không biết chủ nhân căn phòng này sẽ thế nào khi nhìn thấy ba người họ đang trốn trong tủ treo quần áo...

Khi cánh cửa tủ quần áo bị mở ra, một tia sáng chiếu vào mặt Viên Mục Dã, sau đó một bàn tay trắng muốt thò vào lấy chiếc áo khoác len trên đầu cậu. Trong trường hợp này, chỉ cần đôi phương không mù thì chắc chắn có thể nhìn thấy ba người Viên Mục Dã, nhưng người này lại coi như không có chuyện gì xảy ra, bà ta kéo một chiếc áo khác phủ lên mặt Viên Mục Dã, sau đó nhẹ nhàng đóng cánh cửa gỗ lại.

Đó là một bà lão hơn sáu mươi tuổi, mặc dù tóc đã trắng xóa nhưng không khó để nhận ra khi còn trẻ bà ta chắc chắn là một người phụ nữ rất xinh đẹp. Thông qua ánh mắt trong giây phút tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, Viên Mục Dã biết rằng bà lão này không hề đơn giản...

Lúc này, giọng nói nghiêm khắc của người nhân viên trước đó lại vang lên: “Không được phép giấu bất kỳ đồ ngọt nào, lần sau nếu để tôi tìm thấy thì bà đừng nghĩ đến chuyện xem tivi nữa!”

“Biết rồi, tôi muốn nghỉ ngơi!” Một giọng nói hiền lành đáp lại.

Sau khi tiếng đóng cửa phòng vang lên, căn phòng cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh, ba người trong tủ liếc nhìn nhau mà không biết có nên ra ngoài luôn hay không, cho đến khi giọng nói hiền lành đó lại vang lên lần nữa: “Ra đi, bọn họ đã đi xa rồi...”

Nếu đối phương đã nói như vậy, ba người bọn họ cũng không tiện tiếp tục ngồi trong tủ quần áo nữa, thế là Viên Mục Dã dẫn đầu đẩy cửa tủ và bước ra ngoài.

Nhìn thấy ba người trẻ tuổi chui ra từ tủ quần áo của mình, bà lão vừa cười vừa hỏi: “Vừa rồi bên ngoài tòa nhà rất lộn xộn... Chắc là đang tìm ba cậu hả?”

Viên Mục Dã ngượng ngùng: “Dì à, bọn cháu chỉ tạm thời trốn trong phòng của dì thôi, và sẽ rời đi vào rạng sáng, hơn nữa bọn cháu cũng cam đoan sẽ tuyệt đối không làm tổn thương đến dì.”

Bà lão mỉm cười, sau đó liếc nhìn nửa hộp sô-cô-la trong tay A Triết và nói: “Tôi đang tự hỏi tại sao không bị họ tìm được? Hóa ra là vào bụng của ba người rồi!”

Viên Mục Dã lúng túng giải thích: “Chúng cháu vẫn chưa ăn tới, cho nên...”

Ai ngờ A Triết lại nói một cách rất thô lỗ: “Sô-cô-la của bà sắp hết hạn rồi, có giấu thì cũng phải giấu thứ gì tốt chứ!”

Bà lão sầm mặt xuống: “Hết hạn thì sao? Có ăn đã là tốt lắm rồi! Nếu ngại thì cậu đừng ăn! Đã xin cơm mà còn chê cơm thiu?”

Dù sao cũng đang ở trong phòng của người ta, hơn nữa vừa rồi bà lão còn giúp bọn họ, vì vậy Viên Mục Dã vội vàng hòa giải: “Dì à, dì đừng nóng, người bạn này của cháu không có nào đâu, dì đừng chấp anh ta...”

A Triết vừa định nói gì đó thì bị Viên Mục Dã trừng mắt, gã đành hậm hực ném một viên sô-cô-la vào miệng rồi ngồi xuống bên cạnh không nói gì nữa.

Không ngờ đúng lúc này bụng của Viên Mục Dã lại phản chủ mà sôi ùng ục, bà lão nghe thế bật cười, nói: “Xem ra đến cả sô-cô-la hết hạn mà cậu còn chưa được ăn... Được rồi, hôm nay tôi làm người tốt đến cùng vậy, nếu không tôi sẽ phải nghe ba người chơi một bản giao hưởng bằng bụng cả đêm mất.”

Bà lão nói xong bèn đi đến bên cạnh giường, bà ta di chuyển chiếc tủ đầu giường, lật tấm thảm và gỡ hai tấm ván sàn ra, cuối cùng để lộ một cái hốc bí mật dưới sàn nhà...

“Đây là bộ sưu tập cá nhân của tôi trong hai năm qua, nếu không ăn thì cũng sắp hết hạn sử dụng rồi, hôm nay coi như làm lợi cho mấy cậu nhóc các cậu vậy!” Bà lão vừa lấy đồ ra vừa nói với vẻ đau lòng.

So với nửa hộp sô-cô-la kia, những món đồ trong cái hốc bí mật này chính là một bữa ăn sang trọng, mặc dù đây chỉ là một số món ăn vặt bình thường, nhưng cũng đã rất tốt đối với ba người đang đói sôi cả bụng.

Có thể do nợ ơn của người ta, nên ngay cả người chưa bao giờ hiểu phép tắc xã giao như A Triết lại vừa ăn vừa tò mò hỏi: “Bà già này, tôi thấy đầu óc của bà rất tỉnh táo! Bà không hề giống mấy ông bà già khác ở chỗ này...”

Bà lão gắt: “Cái thằng oắt này không biết nói chuyện à, bỏ cái chữ già đi ngay cho tôi!”

Thạch Lỗi ở bên cạnh cười nói: “Dì à, dì đã giúp bọn tôi lần này, chỉ cần bọn tôi có thể ra ngoài thì nhất định sẽ tìm cách cứu dì...”

Chương 1077: Một đi không trở lại

Không ngờ bà lão nghe xong lại cười nhạt: “Nếu là hai năm đầu, chắc tôi sẽ tin mấy người... Trước đó tôi cũng đã từng giúp một số người chạy khỏi đây, vậy mà mấy tên khốn đó chẳng có ai quay lại cứu tôi!”

“Dì à, dì có biết chuyện xảy ra trong viện dưỡng lão này không?” Viên Mục Dĩ trầm giọng hỏi.

Bà lão thở dài: “Những người già ở đây nhìn vào thì có vẻ tốt đẹp đấy, nhưng thật ra họ là bị con cái của mình ném vào để chờ chết... Tôi cứ nghĩ rằng mình vất vả cả đời thì sẽ có một cuộc sống tốt, vậy mà lại bị đẩy đến chỗ này.”

Sau đó bà lão kể với mấy người Viên Mục Dĩ rằng mình tên Liễu Hâm, khi còn trẻ là một nhà văn nổi tiếng, bởi vì tính cách khá phóng khoáng nên bà Liễu sống một cuộc đời tự do không bị gò bó... Chồng của bà Liễu là một viên chức nhà nước, tình cảm giữa hai người rất tốt, bởi vì lo lắng cho thể trạng của bà Liễu nên bọn họ quyết định không sinh con.

Từ khi hai người bọn họ quyết định không sinh con, họ đã lên kế hoạch cho cuộc sống về già, mà bà Liễu cũng tin chắc rằng với năng lực của họ hoàn toàn có được một cuộc sống tốt khi tuổi đã xế chiều...

Nhưng bà Liễu có tính toán đến mức nào thì cũng không thể ngờ được chồng mình lại qua đời sớm hơn một bước, đây là một cú sốc quá lớn đối với bà Liễu. Sau một năm chìm trong đau khổ, bà Liễu giao bản quyền tác phẩm và các công việc khác cho người cháu của chồng quản lý.

Nhưng bà Liễu không ngờ được rằng đây mới chỉ là khởi đầu của một cơn ác mộng...

Cháu bà Liễu tên là Chu Tranh, trong hơn một năm sau khi chú của gã qua đời, Chu Tranh đã chăm sóc cho bà Liễu rất tốt, gã cũng sắp xếp công việc rất ổn thỏa. Sau khi trải qua nỗi đau mất chồng, bà Liễu chẳng còn tâm trạng nào để sáng tác nữa và chỉ muốn tìm một chỗ để sống ẩn dật. Cũng chính vào lúc này, Chu Tranh đã nhắc đến viện dưỡng lão Suối nước nóng Nhạc Khang.

Lúc đầu bà Liễu chỉ muốn đến đây xem thử, kết quả là nơi này cho bà ta một cảm giác rất tốt, bất kể cơ sở vật chất hay phong cách phục vụ của nhân viên đều khiến bà Liễu cảm thấy rất dễ chịu... Vì vậy bà Liễu đã nảy sinh ý muốn vào ở lâu dài...

Vấn đề là khi bà Liễu chuyển vào sống trong viện điều dưỡng, bà ta phải ký vào giấy ủy quyền, tức là ủy quyền cho cháu trai Chu Tranh toàn quyền đứng ra xử lý tất cả công việc khi bà Liễu bị bệnh không thể giải quyết...

Nhưng sau khi ký tờ giấy ủy quyền này, tất cả mọi thứ đã thay đổi... Chu Tranh cầm giấy ủy quyền và không bao giờ trở lại nữa, kể từ đó, bà Liễu bị đủ các loại “bệnh” khác nhau nên phải ở lại viện điều dưỡng để điều trị, nếu không có sự đồng ý của Chu Tranh, bà Liễu vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này.

Thật ra có rất nhiều người già biết mình bị lừa ngay sau khi chuyển vào, bọn họ kêu gào suốt ngày muốn rời khỏi đây, nhưng bà Liễu lại phát hiện những người già này nhanh chóng trở nên ngây ngốc, giống như những cái xác không hồn...

Bà Liễu biết nếu mình cũng “không nghe lời” giống bọn họ, sớm muộn gì mình cũng biến thành như vậy, vì thế bà Liễu cố tình giả ngu và cố tình bắt chước một số triệu chứng của bệnh Alzheimer, nhờ thế bà ta mới thoát cảnh bị biến thành một kẻ ngốc...

Nghe đến đây, Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Bọn họ đã cho những người già uống thuốc gì sao?”

Bà Liễu lắc đầu: “Chắc là không... bởi vì chúng tôi ăn uống đều giống nhau.”

A Triết nghe bà Liễu nói thế thì nghĩ ngay đến món ăn đen sì mà trước đó mấy ông bà già kia đã ăn, gã buồn nôn nói: “Bà

chắc chắn nguyên nhân không phải do thứ cháo buồn nôn đó chứ?”

Không ngờ bà Liễu lại nhìn A Triết như nhìn một thằng ngốc: “Cậu là đồ ngốc đấy hả? Những thứ để các cậu nhìn thấy đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, tôi cũng đã xem qua công thức nấu cháo gạo đỏ, thành phần của nó thật sự rất tốt cho sức khỏe, hơn nữa tôi cũng ăn nó hàng ngày mà có ngốc đâu!”

Thạch Lỗi trầm ngâm: “Nếu như không phải do họ ăn cái gì đó... Vậy chẳng lẽ viện điều dưỡng đã làm gì họ?”

Viên Mục Dã bèn hỏi bà Liễu: “Quá trình những người già này trở thành ngu ngốc có dài không?”

Bà Liễu lắc đầu: “Không dài... Có khi buổi sáng còn nhảy nhót tung bừng, đến buổi tối đã không bình thường, có khi cả đêm không ngủ, ngày hôm sau gặp lại đã thành kẻ ngốc rồi.”

“Trong trường hợp nào mới khiến người ta trở thành kẻ ngốc trong một đêm chứ?” Viên Mục Dã hơi hoang mang.

Thấy cả ba đều đã ăn no, bà Liễu lấy chai rượu thuốc trong tủ ra và bảo: “Qua đây đi, làm ơn thì làm ơn cho chót... Tôi sẽ chữa vết thương cho ba thằng nhóc cậu vậy.”

A Triết nghe xong lập tức né ra xa: “Bà là một nhà văn viết tiểu thuyết chứ không phải bác sĩ đâu... Đừng chữa trị linh tinh cho chúng tôi có được không!”

Bà Liễu cười ngượng: “Tôi đúng là nhà văn, nhưng khi còn trẻ tôi cũng đã học điều dưỡng, mấy vết thương nhỏ trên người các cậu không làm khó được tôi đâu...”

Dù sao bà lão cũng xuất phát từ lòng tốt, nên Viên Mục Dã không tiện từ chối, cậu bèn chủ động vén áo và để lộ vết thương của mình...

Nhưng khi bà Liễu nhìn thấy Viên Mục Dã bị thương nặng như vậy thì hơi lúng túng, bà ta cười và bảo: “Tôi rút lại lời vừa nãy... Đoạn xương sườn này của cậu rất có thể đã bị gãy rồi.”

Viên Mục Dã cười thảm: “Đúng là cháu bị thương... Nhưng không nghiêm trọng đến thế đâu.”

Bà Liễu thấy vậy bèn xịt một chút thuốc giảm đau cho Viên Mục Dã, sau đó lại đưa hai viên thuốc giảm đau cho cậu và nói: “Cậu uống hai viên đi...”

So sánh với Viên Mục Dã, mặc dù Thạch Lỗi và A Triết có vẻ bị thương nặng, nhưng thật ra bọn họ lại không bị tổn thương đến xương cốt mà chỉ bị chấn thương ngoài da... Sau khi bà Liễu dùng phương pháp xoa bóp “gia truyền”, có vẻ như vết thương đã bớt sưng. Nhưng quá trình này không hề dễ chịu, A Triết và Thạch Lỗi đau đến nghiến răng nhưng lại không dám phát ra âm thanh quá to.

Bà Liễu hiếm khi gặp được vài người có thể giao tiếp với mình một cách bình thường, vậy nên bà ta chỉ muốn nói hết những gì muốn nói trong những năm qua. Bà Liễu bảo, thật ra trước đó nếu lão Vương nghe lời bà ta thì đã cầu cứu với Viên Mục Dã rồi, nhưng lão Vương lại không chịu tin rằng con của ông ta muốn hại ông ta, vì vậy mới xảy ra chuyện sau đây...

Bà Liễu tức giận nói: “Lão Vương quá cứng đầu, tôi đã dặn đi dặn lại rằng đừng có liên lạc với thằng nhóc khốn kiếp đó nữa, nhưng vừa quay đi một cái là lão già này đã ném lời nói của tôi lên chín tầng mây rồi. Giờ thì thế nào? Chẳng phải là lên đường luôn rồi à? Đúng là cứng đầu cứng cổ!”

Viên Mục Dã nghe bà ta nói như vậy thì tò mò hỏi: “Dì Liễu này, cháu nghe dì nói trước đây dì đã từng cứu ai ra ngoài à?”

Bà Liễu thở dài: “Đúng vậy... Mấy tên khốn đó đều thề rằng sẽ báo cảnh sát đến cứu tôi, nhưng kết quả thế nào? Tất cả đều một đi không trở lại! Đúng là một đám khốn nạn không có lương tâm mà!”

Chương 1078: Đồng phục y tá

Thạch Lỗi trầm giọng: “Chưa chắc bọn họ đã không muốn cứu dì đâu... Có thể là sau khi ra ngoài tình cảnh của họ cũng không tốt thì sao? Dì thử nghĩ xem, đám con cháu đưa họ đến đây để chờ chết đã có suy nghĩ độc ác như vậy rồi, làm sao bọn chúng có thể dễ dàng tha cho họ chứ?”

Đêm hôm đó, bà Liễu và ba người Viên Mục Dã nói rất nhiều chuyện về viện điều dưỡng, đến tận khi trời sắp sáng, ba người mới không chịu nổi mà ngủ thiếp đi... Sáng sớm hôm sau, tiếng bước chân ngoài cửa đánh thức ba người, chắc là nhân viên công tác ở chỗ này đang đi đến từng phòng để gọi các ông bà già thức dậy.

Cùng lúc đó, bà Liễu cũng bị âm thanh đánh thức, bà ta vươn vai ngồi dậy, sau đó nhìn thoáng qua ba người đang nằm trên sàn và bảo: “Đừng khấn trương, phải vài phút nữa loa phát thanh mới bật cơ!”

Ngay lúc ba người chưa hiểu tại sao lại có tiếng loa, bên trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nhạc cao vút, Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn và thấy một chiếc loa màu đen treo ở góc trần nhà...

A Triết giật mình, sắc mặt xanh mét, miệng lẩm bẩm: “Một lũ thần kinh! Đây là nhạc để đánh thức người già à?”

Bà Liễu lúc này không hề tỏ ra ngạc nhiên, bà ta đứng dậy: “Đương nhiên không phải, bọn họ đâu có coi chúng tôi như con người... Đúng rồi, tôi nghe nói hôm nay có người đến nhận di thể của lão Vương, ba thằng nhóc các cậu đúng là may mắn, chưa biết chừng có thể ngồi xe tang để rời khỏi nơi này.”

A Triết bĩu môi, hỏi lại: “Ngồi xe tang mà là may mắn à?”

“Thế thì sao? Như vậy vẫn tốt hơn là ở lại đây rồi trở thành một kẻ ngốc mà? Thay vì sống như một cái xác không hồn cả ngày, thà rằng chết đi còn sướng hơn!” Bà Liễu trợn mắt.

Viên Mục Dã thấy một già một trẻ này lại bất chế độ cãi nhau nên cười nói: “Đây đúng là một cách hay, nhưng đường xuống núi được sửa nhanh như vậy sao?”

Bà Liễu nhún vai: “Tôi cũng không rõ, nhưng nếu có xe lên được... Vậy chúng tớ nó đã được sửa xong.”

Lúc này, bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa thô bạo: “Dậy mau! Dậy mau!”

Bà Liễu vội vàng nói với ba người Viên Mục Dã: “Tôi ra ngoài đây, mấy cậu hành động tùy tình hình đi!” Bà ta nói xong thì mặc áo đồng phục của viện rồi đi ra ngoài và để lại ba người Viên Mục Dã trừng mắt nhìn nhau...

Một lát sau, bên ngoài dần trở nên yên tĩnh, Viên Mục Dã đi đến cửa sổ và nhìn ra ngoài, cậu thấy bà Liễu và một đám người già đang tập vật lý trị liệu trên bãi đất trống!

A Triết đi đến nhìn một chút rồi trầm giọng nói: “Ngồi xe tang ra ngoài... Có đáng tin không?”

“Đáng tin hay không thì vẫn phải thử một lần... Trương Hiểu Bân, đợi ông đây ra ngoài là mày chết chắc.” Thạch Lỗi nói với giọng tàn nhẫn.

Viên Mục Dã dội một gáo nước lạnh: “Đợi ra ngoài rồi dọa vẫn chưa muộn... Hôm qua Trương Hiểu Bân không tìm thấy ba người chúng ta thì chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, vì vậy kẻ cả biết được xe tang có thể xuống núi, chúng ta làm thế nào để lên xe?”

Thạch Lỗi đi đến trước cửa sổ: “Bây giờ chắc chắn không có ai trong tòa nhà, chúng ta ra ngoài trộm vài bộ quần áo của nhân viên và mặc vào để không gây sự chú ý... Chỉ cần đường đã thông thì ngồi xe gì xuống núi mà chả được, không nhất thiết phải ngồi xe tang.”

Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Ăn cắp một chiếc xe khác quá ồn ào, còn rất dễ đánh động đám người Trương Hiểu Bân, chúng ta rời đi bằng xe tang vẫn ổn thỏa hơn...”

Sau khi hạ quyết tâm, ba người bước ra khỏi phòng, ở hành lang bên ngoài lúc này không có một bóng người, ba người họ mò đến phòng nhân viên để thay quần áo, nhưng khi bước vào, cả ba đều choáng nặng...

“Chẳng lẽ nhân viên ở đây đều là nữ hả? Tại sao không có một bộ quần áo nam nào?” A Triết không biết phải nói gì nữa.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đâu, hôm qua lúc chúng ta tiến vào còn nhìn thấy nhân viên nam mà, chắc đây là phòng thay quần áo nữ thôi...”

“Phiền thật, phòng thay quần áo mà còn phân biệt nam nữ à?” A Triết bực tức hỏi.

Thạch Lỗi bật cười hỏi lại: “Cậu đã bao giờ thấy nam nữ dùng chung một phòng thay đồ chưa?”

Bây giờ ba người họ phải đối mặt với một lựa chọn, đó là mặc ba bộ đồng phục y tá nữ hoặc ra ngoài tìm phòng thay đồ nam... Nếu chọn cái trước thì cả ba người đều rất cao, kể cả có miễn cưỡng mặc đồng phục y tá nữ, bọn họ cũng sẽ bị bại lộ, nếu chọn cái sau thì hơi nguy hiểm, hơn nữa chưa chắc đã tìm được.

Ngay khi Viên Mục Dã gãi đầu không biết phải làm gì, cậu thấy Thạch Lỗi quay ra nói với A Triết: “Cậu co người lại rồi mặc đồng phục y tá, tôi và Viên Mục Dã tiếp tục giả làm bệnh nhân.”

A Triết không đồng ý: “Tại sao?”

Thạch Lỗi nghiêm nghị nói: “Vì cậu có thể co người lại... Còn chúng tôi thì không.”

Thật ra Viên Mục Dã biết A Triết có thể biến hình bất cứ lúc nào, nhưng cậu chưa bao giờ được nhìn thấy tận mắt. Hơn nữa trước đây A Triết thay đổi khuôn mặt và thân hình thì đều phải ăn thịt nhân vật mục tiêu, bây giờ Thạch Lỗi lại yêu cầu gã trực tiếp co người lại.

Và thế là A Triết đành bất đắc dĩ rút ngắn chiều cao của mình xuống 10 cm trước mặt Viên Mục Dã, nhờ đó mà gã dễ dàng mặc bộ đồng phục y tá nữ. Viên Mục Dã nhìn thấy cảnh này mà há hốc cả mồm vì kinh ngạc...

Không ngờ lúc này Thạch Lỗi lại được đà lần tới: “Nếu có thể biến ra bộ ngực giả thì còn giống thật hơn nữa!”

A Triết tức điên: “Biến!”

Sau đó ba người nghênh ngang đi ra khỏi tòa nhà, chắc do họ quá thần nhiên nên không gây ra sự chú ý cho bất kỳ ai... Ba người vừa đi vừa nghỉ, trông như đang đi dạo nhưng thực ra là đang tìm nhà xác chứa thi thể lão Vương.

Trong trí nhớ của Viên Mục Dã, nhà xác nằm ở hầm ngầm của trung tâm y tế, nhưng khoảng cách giữa nó và tòa nhà này không gần, hơn nữa còn phải đi qua phòng khách và tòa nhà hành chính, trong tình huống bình thường, những vị khách mặc “đồng phục bệnh nhân” như họ không thể xuất hiện ở khu vực đó...

Trong lúc ba người đang sốt ruột không biết phải đi qua đó thế nào, bỗng họ thấy một đội nhân viên an ninh vội vàng đi ngang qua, cả đám đều có vẻ mặt âm trầm như đang đối mặt với kẻ thù... Chắc do sự việc của bốn nhân viên an ninh hôm qua nên họ mới khẩn trương như vậy.

Không ngờ Thạch Lỗi đột nhiên ghé vào tai Viên Mục Dã và bảo: “Đi theo sau, kiểm ba bộ quần áo bảo vệ...”

Viên Mục Dã giật mình hỏi lại: “Sao mà làm được? Cướp à? Đây là một đội an ninh đấy...”

“Lát nữa cậu sẽ biết.” Thạch Lỗi nói.

Và thế là ba người họ đi theo đội nhân viên an ninh. Khi đến một ngã ba, đội an ninh kia bỗng chia làm ba tổ, mỗi tổ đứng ba người... Thạch Lỗi thấy vậy bèn liếc mắt ra hiệu cho Viên Mục Dã và A Triết rồi dẫn đầu đi theo một tổ.

Chương 1079: Bà Liễu

Nếu không có sự ngăn cản của Viên Mục Dã, chắc ba tên nhân viên an ninh kia đã chết dưới tay Thạch Lỗi rồi, cũng nhờ Viên Mục Dã ra sức khuyên can nên ba tên đó mới bị đánh bất tỉnh rồi bị ném vào một chỗ khuất trong bụi cỏ...

A Triết đổi một bộ quần áo nam và nhanh chóng cao trở lại, gã nhìn Thạch Lỗi đầy bất mãn: “Mặc quần áo nam vẫn thoải mái hơn... Sau này đừng bắt tôi giả làm phụ nữ nữa! Muốn đóng giả thì tự anh đi mà đóng!”

Được thêm một lớp bảo vệ từ bộ đồng phục nhân viên an ninh, ba người nhanh chóng đi đến tầng dưới của trung tâm y tế. Đúng lúc này có một chiếc xe tang màu đen lái đến, A Triết thấy vậy bèn lăm bắm chửi: “Chết tiệt, con đường thật sự đã thông rồi...”

Sau đó ba người đi theo mấy gã mặc vest đen vào trong trung tâm y tế, một lúc sau, những người đó nghiêm trang khiêng một chiếc quan tài màu đen kiêu tây ra khỏi nhà xác.

Trong lúc này, ba người rất nhiệt tình giúp đóng cửa mở cửa, khiến nhân viên của trung tâm y tế rất bối rối, họ không biết ba nhân viên an ninh ngốc nghếch này chui từ chỗ nào ra mà cứ giúp mọi người như vậy. Sau cùng ba gã này còn nằng nặc đòi đi theo xe để tiễn họ ra khỏi viện điều dưỡng...

Ban đầu, người của Vương Hồng Vũ còn tưởng ba nhân viên an ninh này là do viện điều dưỡng sắp xếp nên không nói gì, không ngờ khi xe tang sắp đến cổng viện, ba người này lập tức “lộ vẻ hung ác”, bọn họ nhất định không chịu xuống xe.

“Rốt cuộc thì ba người là ai?” Một người đàn ông đeo kính lạnh lùng hỏi.

Viên Mục Dã cười nói: “Lần trước Vương Hồng Vũ đã nợ tôi một ân tình, bây giờ mấy người đưa chúng tôi ra khỏi viện điều dưỡng thì coi như anh ta đã trả ân tình này... Nếu không

tin thì anh có thể gọi điện thoại cho Vương Hồng Vũ và nói tên tôi là Viên Mục Dã.”

Dù sao trên xe vẫn còn chở di thể của vị chủ tịch cũ, vì vậy bọn họ không dám sơ suất nên lập tức gọi điện thoại cho Vương Hồng Vũ, sau khi nói vài câu thì đưa điện thoại cho Viên Mục Dã...

Wương Hồng Vũ hiển nhiên cũng không ngờ Viên Mục Dã lại đưa ra yêu cầu kỳ quái như vậy, anh ta ngạc nhiên hỏi: “Cậu Viên? Tại sao cậu lại xuất hiện trên xe của bố tôi?”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Đây thật sự là tình huống bất đắc dĩ, xe của chúng tôi bị đất sạt lở vùi lấp, nhưng chúng tôi có việc gấp phải xuống núi, vì vậy tôi hy vọng Tổng giám đốc Vương có thể tạo điều kiện, chỉ cần đưa ba người chúng tôi xuống đường cái dưới chân núi là được, coi như anh đã trả nợ ân tình của tôi, được chứ?”

Wương Hồng Vũ do dự vài giây, sau đó cười bảo: “Nếu cậu Viên đã nói đến mức đó, tôi còn nói gì được nữa chứ? Chỉ cần cậu và bạn cậu không ngại là được, cậu đưa điện thoại cho người của tôi, tôi sẽ dặn họ vài câu...”

Viên Mục Dã nghe xong bèn đưa điện thoại cho người đàn ông đeo kính, sau đó Vương Hồng Vũ dặn dò anh ta vài câu qua điện thoại, đối phương nghe xong gật đầu nói: “Tổng giám đốc Vương yên tâm, tôi biết phải làm thế nào.”

Chuyện sau đó đơn giản hơn rất nhiều, chiếc xe tang chạy đến cửa chính thì không dừng lại mà chạy thẳng xuống chân núi, ba người Viên Mục Dã dường như sắp được rời khỏi chỗ quỷ quái này...

Không ngờ chiếc xe chạy khỏi viện điều dưỡng không lâu thì đột ngột dừng bên cạnh một nhà vệ sinh công cộng, sau đó lái xe gọi hai “người áo đen” đang ngồi cùng mấy người Viên Mục Dã đi xuống lấy nước để đổ vào bình nước của xe.

Lúc đầu, ba người Viên Mục Dã không cảm thấy có gì không ổn, đến tận khi hai người kia mãi vẫn không quay lại, Thạch Lỗi mới nhận ra rằng có thể hỏng việc... Gã nhanh chóng đẩy cửa xe, nhưng lại phát hiện nó đã bị khóa từ bên ngoài.

Viên Mục Dã quay đầu lại mở quan tài ra thì thấy bên trong là một hình nộm bằng cao su... A Triết thấy ba người mình đã bị lừa, gã đá mạnh vào cửa sau của chiếc xe tang.

Viên Mục Dã thấy cửa sau của chiếc xe bị A Triết đập đến biến dạng thì nghi ngờ nói: “Đối phương không thể nhốt chúng ta chỉ bằng cánh cửa này, chắc chắn bọn chúng còn trò gì khác nữa...”

Không ngờ khi Viên Mục Dã vừa dứt lời, hình nộm cao su trong quan tài dường như bị chấn động nên bắt đầu bốc khói trắng... Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng bảo A Triết đừng đá nữa, nhưng lúc này ba người đã hít phải khói trắng nên mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ.

Trước khi Viên Mục Dã hôn mê, cậu luôn suy nghĩ xem chỗ nào có vấn đề? Tại sao đối phương lại có thể giở trò trên chiếc xe tang từ trước? Chẳng lẽ bà Liễu có vấn đề sao?

Khi ba người tỉnh lại, tình huống có vẻ tốt hơn lần trước một chút, ít nhất họ không bị treo trên không trung mà chỉ bị trói chặt vào ghế không thể nhúc nhích...

Trương Hiểu Băng lúc này đứng trước mặt ba người và nở nụ cười đắc thắng: “Không ngờ hả, chúng ta lại gặp nhau.”

A Triết nhíu mày nói: “Mẹ nó chứ đúng là âm hồn không tan...”

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Tại sao cậu lại biết ba người chúng tôi sẽ lên chiếc xe tang đó? Dì Liễu là người của cậu à?”

Trương Hiểu Băng cười đáp: “Anh nói bà già họ Liễu đó hả, anh đổ oan cho người ta rồi đấy, bà ta thật sự có lòng tốt muốn giúp các anh... Nhưng bà ta không biết rằng các phòng trong tòa nhà đều có máy nghe lén. Các người thật sự nghĩ rằng tôi không biết bà già đó giả ngu trong hai năm qua sao? Chẳng qua tôi lười tính toán với bà ta mà thôi, chỉ cần bà ta ngoan ngoãn ở lại viện điều dưỡng, vậy thì ngu thật hay giả ngu có gì khác nhau đâu? Thật đáng tiếc, mấy ngày nay bà ta giở nhiều trò quá, vậy mà còn khuyến khích Chủ tịch Vương cầu cứu với bên ngoài, suýt nữa làm hỏng việc lớn của tôi.”

Viên Mục Dã nghe xong mà lòng trầm xuống, cậu lập tức hỏi Trương Hiểu Băng: “Dì Liễu đâu? Cậu làm gì bà ấy rồi?”

Trương Hiểu Băng nhún vai: “Không có gì, tôi chỉ làm một phẫu thuật nhỏ để bà ta trở nên ngoan ngoãn nghe lời mà thôi...”

Trương Hiểu Băng nói xong thì nói nhỏ với người bên cạnh vài câu, người kia nghe xong xoay người ra cửa, một lát sau đã dẫn bà Liễu đi vào. Nhưng khi Viên Mục Dã nhìn thấy trạng thái của bà Liễu, tim cậu đánh thót một cái, vì cậu thấy vẻ mặt lạnh lợi của bà lão đã biến mất, thay vào đó là nét mặt ngơ ngẩn như những ông bà già khác.

Ở thời khắc đó, Viên Mục Dã ước gì bà Liễu chỉ đang giả vờ, khi không có người bà ấy sẽ quay trở về trạng thái như trước đây, nhưng Viên Mục Dã biết rất rõ, đám người Trương Hiểu Băng chắc chắn đã làm gì đó rất đáng sợ với bà Liễu, vì vậy mới khiến bà ấy trở thành thế này...

“Rốt cuộc thì cậu đã làm gì bà ấy?” Viên Mục Dã quát lên đầy phần nộ.

Trương Hiểu Băng không trả lời câu hỏi này mà quay đầu bảo bà Liễu: “Ra ghế đằng kia ngồi đi...”

Chương 1080: Dọa nạt

Bà Liễu khẽ gật đầu rồi dờ dẩn bước đến cái ghế trước mặt và chậm rãi ngồi xuống, trong suốt quá trình này bà ta rất ngoan ngoãn, khóe miệng còn hơi nhếch lên...

Sau khi khoe thành quả của mình xong, Trương Hiểu Bân đặc ý nói với ba người: “Vào năm 1930, một bác sĩ nước ngoài đã phát minh ra phương pháp cắt thùy trán để điều trị cho một số bệnh nhân tâm thần không tuân theo phương pháp quản lý. Kỹ thuật này còn đoạt giải Nobel vào năm đó. Thật ra độ khó của phẫu thuật này không cao, thậm chí còn không quá tinh vi, chỉ cần cầm dụng cụ chữa bệnh vào não người bệnh thông qua hốc mắt rồi cắt bỏ chất xám và chất trắng. Sau khi thùy trán bị cắt bỏ, não người bệnh sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, cuối cùng biến thành một cái xác không hồn chỉ còn biết hô hấp.”

Viên Mục Dã hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra với bà Liễu và những ông bà già kia, cậu tức giận quát: “Cậu là thằng súc vật! Cậu không sợ phải xuống Địa Ngục sau khi chết sao?”

Trương Hiểu Bân cười hì hì: “Xuống Địa Ngục? Anh nói cho tôi biết Địa Ngục ở đâu đi? Anh đã gặp rồi à? Hay là gã đã gặp? Hơn nữa tôi làm vậy là giúp những ông bà già kia bớt đau khổ... Các người không biết đấy thôi, tôi đã sống ở đây mười năm, ngày nào cũng thấy đủ các loại người già sống trong đau đớn, bọn họ không cam tâm già đi như vậy, nhưng lại không thể ngăn cản bước chân của thời gian, cuối cùng bọn họ chỉ có thể sống trong sự giày vò cả về tinh thần và thể xác rồi chậm rãi chết đi. Nhưng các người nhìn mấy ông bà già bây giờ đi, ngày nào họ cũng rất hạnh phúc, cho dù chết đi ngay giây phút sau đó, bọn họ cũng không cảm thấy bất kỳ đau đớn hoặc sợ hãi nào.”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Sống như vậy khác gì chết? Kỹ thuật này từ lâu đã bị giới y học quốc tế công nhận là một phẫu thuật cực kỳ vô nhân đạo và lố bịch, không ngờ với trình độ y

học phát đạt như ngày hôm nay... Nó lại bị cậu dùng để không chế những người già ở đây?”

Trương Hiểu Bân thở dài, nói: “Các người thì biết cái gì? Tất cả những người đi đầu đều không được hầu hết những người khác hiểu, nhưng cuối cùng sự thật luôn chứng minh, chân lý luôn nằm trong tay một số ít người...”

Thạch Lỗi nãy giờ vẫn chưa nói chuyện cũng không nhin được mà cười khẩy: “Mày đục lỗ trên đầu người ta mà gọi là chân lý? Tao thấy loại người như mày mà sống ở thời xưa, chắc hẳn đã bị coi là kẻ điên và bị thiêu chết rồi...”

Trương Hiểu Bân cũng không hề phản bác mà chỉ tò mò nhìn Thạch Lỗi, hắn nói: “Tại sao mày rơi vào tình cảnh như thế này rồi mà vẫn biểu hiện nhẹ nhàng thế?”

Thạch Lỗi nhún vai: “Chịu thôi, tao chính là người như vậy... Mày muốn nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt tao à? Tao khuyên mày đừng có nằm mơ nữa.”

Trương Hiểu Bân cười khẩy: “Tao thật sự rất tò mò, loại người như mày mà bị cắt bỏ thùy trán thì sẽ thế nào?”

Thạch Lỗi tỏ ra khinh thường: “Còn thế nào nữa? Tao cũng sẽ biến thành một thằng đàn giống họ thôi, nhưng nếu làm như vậy thì mày lại càng không nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt tao, đúng không?”

Trương Hiểu Bân gật đầu tỏ vẻ đồng ý với câu nói của Thạch Lỗi, hắn suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Đúng là như vậy, nếu dễ dàng biến mày thành thằng đàn cũng không có gì hay. Nhưng nếu như...” Nói đến đây, hắn đột nhiên nhìn sang A Triết và hỏi: “Nếu tao cắt đứt thùy trán gã thì sao?”

A Triết cười lạnh: “Mày có thể thử xem...”

Có lẽ do Trương Hiểu Bân cảm thấy A Triết không dễ trêu vào, nên hắn nhìn sang Viên Mục Dã và hỏi: “Anh thì sao? Anh có muốn thử một chút không?”

Viên Mục Dã vừa định trả lời Trương Hiểu Bân, thì bỗng giọng nói trong đầu đột nhiên vang lên: “Nếu gã dám đến gần cậu... Tôi sẽ giết chết gã ngay, nếu không một khi thùy trán của cậu bị cắt bỏ, cậu sẽ vĩnh viễn sống như một thằng ngu.”

Viên Mục Dã nghiêng đầu hỏi: “Như vậy chẳng phải đúng ý anh à?”

“Cái cút ấy, một cơ thể bị tổn thương não nghiêm trọng không hề có bất kỳ giá trị lợi dụng nào đối với tôi!” Đối phương lạnh lùng nói.

Câu nói bất ngờ đầy khó hiểu của Viên Mục Dã khiến tất cả những người ở đây đều kinh ngạc, ngay cả Thạch Lỗi cũng hơi híp mắt lại, gã không hiểu Viên Mục Dã đang định làm gì...

Viên Mục Dã thấy tất cả đều nhìn mình thì hiểu vừa rồi mình hơi lơ lờ, vì vậy cậu lúng túng chữa cháy: “Tôi vừa nói là... Chỉ có những người ngốc mới muốn thử.”

Trương Hiểu Bân nghi ngờ liếc nhìn Viên Mục Dã, sau đó lại nhìn sang A Triết, cuối cùng hắn nói với đồng bọn ở bên cạnh: “Mang dụng cụ vào đây!”

Dụng cụ mà Trương Hiểu Bân nói chính là một thiết bị có thể cố định phần đầu ở giữa để ngăn mọi người di chuyển khi có dị vật đâm vào đáy mắt, sau khi bọn họ đẩy dụng cụ vào thì trực tiếp đặt nó ở sau lưng A Triết...

A Triết thấy vậy lập tức giận dữ chửi mắng: “Trương Hiểu Bân, mày dám...”

Trương Hiểu Bân buồn cười nói: “Tao có gì mà không dám, mày là A Triết? Tao đã điều tra tư liệu về mày rồi, chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là một thanh niên bình thường, thật ra tao rất tò mò, mày dựa vào cái gì để luôn đi theo bên cạnh Thạch Lỗi thế? Mày bây giờ ngoài việc dọa nạt ra thì còn nói được gì khác không?”

Sau khi nghe Trương Hiểu Bân nói như vậy, A Triết ngược mắt nhìn Trương Hiểu Bân và gằn từng chữ một: “Mày có thể thử xem liệu tao có phải chỉ là một người bình thường không...”

Viên Mục Dã không biết A Triết nói như vậy là muốn dọa Trương Hiểu Bân hay thế nào, nhưng cậu thấy dường như gã muốn đổ thêm dầu vào lửa. Nghĩ vậy nên Viên Mục Dã muốn chuyển sự chú ý của Trương Hiểu Bân sang phía mình, dù sao trong cơ thể cậu vẫn còn con yêu tinh dây leo, vào lúc mấu chốt chắc vẫn có thể giữ được tính mạng.

“Trương Hiểu Bân, sao cậu cứ chơi mãi cái trò này vậy nhỉ? Nói thật lòng nhé, cậu không cùng đẳng cấp với chúng tôi đâu, nếu tôi là cậu thì sẽ không đi báo thù để đỡ tự chuốc lấy nhục... Cậu có thể sống đến bây giờ đã không dễ dàng, tại sao lại không biết quý trọng thế?” Viên Mục Dã mỉa mai.

Thạch Lỗi nghe xong là biết Viên Mục Dã muốn làm gì, gã nghiêng đầu nhìn Trương Hiểu Bân rồi hỏi: “Sao nào? Tiếp theo là dọa nạt à?”

A Triết tức giận: “Viên Mục Dã, cậu ngậm miệng vào đi! Tại sao chỗ nào cũng có cậu thế nhỉ? Thằng nhóc này dám chê tôi bình thường, xem ra nó muốn chết rồi! Nhưng so sánh với tôi, cậu mới là người bình thường chứ?”

Ba người thi nhau nói khiến Trương Hiểu Bân bị gạt sang một bên...

Trương Hiểu Bân then quá hóa giận gất lên: “Mấy người câm miệng hết cho tôi! Ba người quên mất đây là địa bàn của ai hả?”

Lúc này ba người họ mới không nói thêm gì nữa nhưng đều nhìn Trương Hiểu Bân bằng ánh mắt không bình thường... khiến hắn trong nhất thời bị nhìn đến mức run cả người, thế là hắn bèn xoay người lại rồi ra hiệu đeo dụng cụ vào cho A Triết.

Viên Mục Dã thấy Trương Hiểu Bân thật sự muốn ra tay, cậu vội vàng nhìn cánh tay phải của mình rồi nói nhỏ: “Mau phá thứ này cho tôi!”

Chương 1081: A Triết trở thành kẻ ngốc

Không ngờ giọng nói trong đầu Viên Mục Dã lại cười lạnh lùng: “Tên đó có đe dọa cậu đâu... Tại sao tôi phải làm?”

Viên Mục Dã biết rõ con yêu tinh dây leo này có tính khí thất thường, cho đến bây giờ nó chưa từng ra tay theo một chuẩn mực nào cả, vì vậy Viên Mục Dã hơi tức giận, hỏi: “Anh... Rốt cuộc thì anh muốn thế nào?”

Ngữ điệu của giọng nói kia trầm xuống: “Đơn giản thôi, cậu hãy giao toàn bộ cơ thể của cậu cho tôi... Tôi sẽ giúp cậu giết sạch tất cả những người ở đây.”

Viên Mục Dã nghe là biết việc cầu cứu không thực tế rồi, nếu như để nó dễ dàng đạt được cơ thể của cậu, vậy thì hậu quả có thể sẽ rất khủng khiếp...

Lúc này, đầu của A Triết đã bị cố định và một đầu dò bằng kim loại với chiều dài đáng sợ đang từ từ tiến đến mắt trái của gã, dường như nó có thể cắm thẳng vào mắt A Triết bất cứ lúc nào... Mặc dù A Triết cố gắng né tránh nhưng đầu của gã lại không thể nhúc nhích, A Triết chỉ đành trơ mắt nhìn chiếc đầu dò sắc bén tiến dần đến mắt của mình.

Viên Mục Dã muốn cứu A Triết, nhưng tiếc rằng cậu cũng đang bị trói trên ghế, mặc dù Viên Mục Dã muốn thu hút sự chú ý của Trương Hiểu Bân, nhưng đối phương lại có vẻ không quan tâm đến cậu, còn Thạch Lỗi thì lạnh lùng nhìn tất cả mọi chuyện...

Cuối cùng, chiếc đầu dò kim loại cắm vào mắt A Triết, gã không phát ra bất cứ âm thanh nào trong toàn bộ quá trình này, ngoại trừ hai bàn tay bị trói bởi thắt lưng đang không ngừng siết chặt nắm đấm, và những đường gân xanh trên cánh tay chứng tỏ A Triết đang rất đau đớn.

Đúng như những gì Trương Hiểu Bân đã nói, cuộc phẫu thuật này chỉ diễn ra trong vài phút là kết thúc, nhưng nó có thể phá hủy toàn bộ tâm trí của một con người. Trong vài giây cuối, A Triết cuối cùng cũng ngừng giãy giụa, gã ngòl đó với vẻ mặt đờ đẫn như biến thành một người khác... Và ngay khi chiếc đầu dò kim loại được rút ra, một lượng máu nhỏ chảy ra từ khoeo mắt A Triết, nhưng gã không hề có phản ứng với điều đó.

Viên Mục Dã hiểu rằng cuộc phẫu thuật đã gây ra tổn thương không thể phục hồi với não của A Triết, trong nhất thời cậu cảm thấy lòng mình sôi sùng sục, một luồng sát khí trào lên như thủy triều, cậu vô cùng hy vọng Trương Hiểu Bân có thể đi về phía mình vào lúc này.

Không ngờ Trương Hiểu Bân lại nóng lòng muốn thể hiện thành quả của mình với Viên Mục Dã và Thạch Lỗi, vì vậy hần lập tức cởi hết dây trói trên người A Triết rồi cười ra lệnh: “Đầu tiên đi một vòng tại chỗ, sau đó... quỳ xuống cho tao.”

A Triết nghe xong và làm theo với khuôn mặt vô cảm, mặc dù không cam tâm việc A Triết trở nên ngu ngốc rồi bị làm nhục, nhưng Viên Mục Dã và Thạch Lỗi lại chẳng làm được gì, bọn họ chỉ có thể yên lặng nhìn tất cả những chuyện này.

Viên Mục Dã cứ nghĩ rằng sau khi Trương Hiểu Bân phẫu thuật cho A Triết xong thì sẽ đến lượt mình, không ngờ hần lại đưa một con dao cho A Triết rồi nói: “Đi giết Viên Mục Dã...”

Chiêu này của Trương Hiểu Bân đúng là rất hung ác, có vẻ như hần đã linh cảm được Viên Mục Dã không dễ trêu vào, vì vậy Trương Hiểu Bân mới sai A Triết, một người đã ngoan ngoãn nghe lời mình ra tay. Hành động này của hần khiến Viên Mục Dã trong lúc nhất thời không biết phải làm gì.

Không ngờ ngay lúc Viên Mục Dã chuẩn bị nhắm mắt chờ chết, cậu bỗng thấy A Triết vừa rồi còn ngơ ngác lại đột ngột nở một nụ cười kỳ quái, sau đó gã bỗng xoay con dao găm rồi đặt lên cổ Trương Hiểu Bân...

Trương Hiểu Bân quá kinh ngạc: “Mày... Chuyện này không thể xảy ra được! Trên đời này làm gì có người nào bị cắt bỏ thùy trán xong mà vẫn còn ý thức tự chủ được chứ! Không thể nào!”

A Triết cười lạnh: “Chẳng phải mày đã điều tra tao rồi sao? Xem ra mày điều tra vẫn chưa kỹ! Hôm nay tao sẽ cho mày biết, vì sao mà tao có thể luôn đi theo bên cạnh Thạch Lỗi...”

Lúc này, ngay cả Viên Mục Dã cũng bị A Triết làm cho kinh ngạc, cậu vội nhìn về phía Thạch Lỗi, nhưng lại thấy vẻ mặt của Thạch Lỗi rất bình tĩnh như thể đã biết A Triết không sao vậy... Viên Mục Dã đột nhiên hiểu ra, cơ thể của A Triết khác với con người, vì vậy gã mới tránh được vận rủi trở thành một kẻ ngốc.

Trương Hiểu Bân bị A Triết dùng dao găm ấn vào cổ họng nên hẳn không còn vẻ kiêu ngạo như vừa rồi nữa, đám thủ hạ của Trương Hiểu Bân muốn cứu người nhưng lại sợ ném chuột vỡ bình nên cũng không dám manh động...

“Thả người...” Cổ tay A Triết hơi dùng sức, mũi dao đã đâm rách làn da ở cổ họng Trương Hiểu Bân.

Trương Hiểu Bân vội vàng nói với người của mình: “Mau thả... thả bọn họ.”

Sau khi được cởi trói, Viên Mục Dã cử động cơ thể hơi cứng ngắc rồi nhìn xung quanh, cậu đang nghĩ xem lát nữa làm thế nào để thoát khỏi đây. Không ngờ lúc này Thạch Lỗi lại quay đầu nói với cậu: “Cậu ra ngoài tìm xe đi! Chúng ta sẽ đưa Trương Hiểu Bân đi cùng...”

Lúc ấy Viên Mục Dã cũng không nghĩ nhiều, bởi vì đã có kinh nghiệm của hai lần thất bại trước đó nên cậu biết, nếu muốn rời khỏi đây... họ phải dẫn Trương Hiểu Bân đi cùng. Bởi vì làm như vậy thì dù Trương Hiểu Bân có muốn giở trò gì, hẳn cũng phải nghĩ đến sự an toàn của chính mình chứ, đúng không?

Nếu bọn họ đã chuẩn bị dẫn Trương Hiểu Bân theo thì đương nhiên không cần lén lút như trước đó nữa, vì vậy Viên Mục Dã định tìm một chiếc xe ở gần, không ngờ đúng lúc này lại có một chiếc xe tải chạy từ xa đến, chắc nó là xe chở đồ cho viện điều dưỡng.

Sau khi tài xế đỗ xe, anh ta bắt đầu chuyển đồ đạc từ phía sau xuống, Viên Mục Dã tranh thủ chui vào buồng lái rồi lái xe đi

luôn, chỉ còn lại người tài xế ngơ ngác chửi bới qua kính chiếu hậu...

Khi Viên Mục Dã lái xe về, cậu vội vàng đi vào gọi mấy người Thạch Lỗi lên xe rời đi. Không ngờ vừa đẩy cửa ra, Viên Mục Dã đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc... Cậu nhìn xung quanh rồi chết sững tại chỗ.

Cậu nhìn thấy tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Thạch Lỗi và A Triết toàn thân nhuốm đầy máu ra, còn lại đều đã bị giết, và lúc này A Triết đang rút một con dao găm từ ngực của bà Liễu ra...

Viên Mục Dã khiếp sợ hô lên: “Anh làm gì thế?”

A Triết nghe tiếng gọi thì quay đầu lại, sau đó nói với ánh mắt lạnh lùng: “Về nhanh nhỉ... Chuyện ở đây cũng vừa xong, có thể đi được rồi.”

Viên Mục Dã vội vàng đến kiểm tra bà Liễu, nhưng cậu thấy đồng tử bà ấy đã giãn ra và không thể cứu được nữa! Viên Mục Dã phần nộ đẩy A Triết một cái, cậu không hiểu tại sao đến một bà lão đã bị ngó ngán rồi mà gã vẫn không chịu buông tha...

Không ngờ A Triết lại không hề tức giận mà chỉ trầm giọng nói: “Bà ta đã từng nói, nếu như mình bị biến thành cái xác không hồn, vậy thì thà chết còn sướng hơn.”

Viên Mục Dã nghe vậy mà sững sốt, cậu mơ hồ nhớ ra bà Liễu thật sự đã từng nói như vậy với ba người họ, nhưng cậu không nghĩ rằng A Triết vẫn luôn nhớ... Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã cũng không hiểu cái gã này là người đa cảm hay vô tình nữa.

Chương 1082: Sở trường mạnh nhất

Lúc này, Thạch Lỗi lau vết máu trên con dao lên người Trương Hiểu Bân đang nằm chết không nhắm mắt, gã nói: “Đến lúc phải đi rồi...”

Viên Mục Dã ngơ ngác nhìn xung quanh: “Chết nhiều người như vậy... phải giải quyết hậu quả thế nào bây giờ?”

Thạch Lỗi lạnh lùng hừ một tiếng: “Yên tâm đi, tự nhiên sẽ có người giải quyết hậu quả giúp chúng ta...”

Lúc đầu, Viên Mục Dã không hiểu Thạch Lỗi có ý gì, mãi về sau chuyện này cứ như chưa từng xảy ra... Viên Mục Dã mới nhận ra rằng những kẻ trước đó hợp tác với viện điều dưỡng đương nhiên không muốn chuyện bé xé ra to, vì vậy bọn họ đã dùng tiền để xử lý một cách yên lặng.

Trên đường xuống núi, tâm trạng của Viên Mục Dã mãi vẫn không thể bình tĩnh lại được, bọn họ đã hứa sẽ cứu bà Liễu, vậy mà bây giờ lại trực tiếp giết bà ấy... Mặc dù Viên Mục Dã biết đây là lựa chọn của bà Liễu, nhưng cậu vẫn cần một chút thời gian để chấp nhận chuyện này.

Lúc này, A Triết nói với giọng tức giận: “Lần này quá dễ cho thằng oắt Trương Hiểu Bân rồi, chúng ta để nó chết quá thoải mái! Lòng và lòng vòng lâu như vậy, còn chết một đồng người, nếu không phải không đúng thời điểm thì tôi sẽ...”

“Cậu sẽ làm gì gã? Ăn sống à? Mấy năm nay tôi chưa từng bị thiệt thòi lớn như vậy đâu, hơn nữa còn rớt xuống cùng một cái hố đến hai lần...” Thạch Lỗi tức giận nói.

Viên Mục Dã nhận thấy ẩn ý trong lời nói của Thạch Lỗi nên vội vàng truy hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Thạch Lỗi khẽ hừ một tiếng: “Chẳng làm gì cả, nhưng có hai món nợ tôi nhất định phải đi đòi cho bằng được.”

Viên Mục Dã cau mày: “Hai món nợ? Chẳng phải chỉ có một mình Vương Hồng Vũ thôi à?”

Thạch Lỗi cười: “Vương Hồng Vũ đúng là một món nợ, nhưng còn một người nữa, tôi cũng không dễ gỡ thoải mái...”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Ai thế?”

Thạch Lỗi lạnh lùng đáp: “Chu Tranh...”

Viên Mục Dã ngạc nhiên, cậu nhớ ra người này là đứa cháu trai khốn nạn của bà Liễu, cậu hỏi: “Chỉ có một cái tên... Có thể tìm được người sao?”

“Cậu đừng quên rằng bà Liễu từng là một nhà văn nổi tiếng, mấy ngày nữa chúng ta có thể đọc được tin bà ta đã qua đời vì bệnh tật, đến lúc đó tìm Chu Tranh chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?” Thạch Lỗi cười lạnh.

Đúng như lời Thạch Lỗi đã nói, vài ngày sau đó có thông báo rằng nhà văn nổi tiếng Liễu Hâm đã qua đời vì một cơn bạo bệnh, con cháu của bà ấy sẽ tổ chức một buổi đấu giá bán bản quyền tác phẩm của bà ấy...

Mấy người Viên Mục Dã dùng danh nghĩa nhà xuất bản để hẹn đối phương gặp mặt, đồng thời còn đề nghị mua một số bản thảo của Liễu Hâm với giá cao... Chu Tranh nghe thấy có thể kiếm tiền thì đương nhiên rất dễ dàng cắn câu.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy Chu Tranh, cậu phát hiện gã này là một kẻ nhìn bề ngoài có vẻ thành thật, nhưng trong mắt luôn lộ ra một chút gì đó gian xảo...

Viên Mục Dã vừa cười vừa hỏi: “Tôi xin phép được hỏi một câu, cậu Chu và bà Liễu... có quan hệ như thế nào?”

“Bà Liễu là thím của tôi... Cả đời thím không có con nên coi tôi như con đẻ, vì vậy tôi luôn chăm sóc cuộc sống của thím khi về già.” Chu Tranh nói không biết ngượng.

Thạch Lỗi ở bên cạnh nghe thấy câu này thì đột nhiên hỏi: “Ồ? Vậy tại sao tôi lại nghe tin là bà Liễu chết trong viện điều dưỡng nhỉ?”

Chu Tranh hơi biến sắc nhưng lập tức khôi phục bình thường, gã nói: “Đó là một sự hiểu nhầm... Thím tôi thích yên tĩnh, vì vậy sau khi thím gặp vấn đề về sức khỏe thì đã vào một viện

điều dưỡng nổi tiếng để tĩnh dưỡng, tiếc rằng cuối cùng thím vẫn không chiến thắng được bệnh tật.”

Thạch Lỗi thấy Chu Tranh nói đến câu cuối cùng còn giả vờ lau nước mắt, gã khẽ hừ một tiếng rồi nói tiếp: “Viện điều dưỡng mà cậu nói là Nhạc Khang đúng không? Nhà tôi có một ông bác cũng sống ở đó... Nửa tháng trước lúc tôi đến thăm ông bác, hình như ở đó đúng là có một bà lão họ Liễu.”

Lúc này Chu Tranh mới nhận ra hai người trước mặt tuyệt đối không phải kẻ hiền lành, gã sầm mặt lại, hỏi: “Hôm nay hai người đến đây không phải muốn mua bản quyền của thím tôi à?”

Viên Mục Dã cười nói: “Đúng là không phải... Chúng tôi muốn chuyển một câu nói giúp dì Liễu, dì ấy muốn hỏi cậu rằng tại sao sau khi cầm được giấy ủy quyền thì không đến thăm dì ấy nữa? Dì Liễu vô cùng nhớ cháu trai đấy!”

“Anh... Rốt cuộc các anh là ai?” Chu Tranh tái mặt.

Viên Mục Dã cầm cốc cà phê trên bàn lên uống một ngụm rồi nói tiếp: “Chu Tranh, làm người không thể quá tham lam, nếu cậu đã lấy được đồ của dì Liễu thì nên hiếu thảo với dì ấy đến tận cuối đời mới đúng chứ? Nhưng cậu lại ném dì Liễu vào viện điều dưỡng để chờ chết...”

Chu Tranh nghe đến đây thì đứng bật dậy, muốn quay người rời đi, nhưng khi gã nhìn thấy ánh mắt của Thạch Lỗi thì lại đứng yên tại chỗ, ánh mắt của Chu Tranh cũng dần mất đi tiêu cự.

Thạch Lỗi lạnh lùng ra lệnh: “Ngồi xuống...”

Chu Tranh cũng ngoan ngoãn ngồi xuống giống hệt như bà Liễu lúc trước.

Thạch Lỗi cầm lấy điện thoại trong tay Chu Tranh, sau đó quay đầu hỏi Viên Mục Dã: “Có biết tại sao tôi lại chọn gặp mặt ở nơi này không?”

Viên Mục Dã liếc nhìn cảnh đường phố ngoài cửa sổ rồi đáp: “Bởi vì nơi này có 21 tầng...”

Thạch Lỗi cười gật đầu: “Xem ra hai chúng ta càng ngày càng ăn ý đấy, nhưng bây giờ vẫn thiếu một số thứ...” Thạch Lỗi

nói xong bèn sai Chu Tranh gửi một bức di thư từ điện thoại lên mạng, cuối cùng khi đưa điện thoại cho Chu Tranh, Thạch Lỗi còn không quên lau sạch vân tay trên đó.

Lúc ấy trong nhà hàng cũng không có nhiều người, vì không muốn phóng viên báo lá cải chụp được cảnh mình gặp riêng với nhà xuất bản, Chu Tranh còn cố tình chọn một nơi hẻo lánh... Vì vậy ngày hôm đó không ai nhìn thấy Thạch Lỗi đã làm gì với Chu Tranh.

Mà có nhìn thấy cũng chẳng sao, bởi vì trong mắt người ngoài, Thạch Lỗi chỉ thì thầm vào tai Chu Tranh, sau đó Chu Tranh cứ như gặp ma đi thẳng lên tầng cao nhất rồi nhảy xuống không hề do dự...

Khi Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đi xuống tầng dưới, xung quanh đã có một đám đông ồn ào đứng vây xem người nhảy từ tầng 21 xuống... Có thể hơi quá khi miêu tả Chu Tranh không còn cả xương, nhưng chắc chắn gã cũng tan thành nhiều mảnh.

Viên Mục Dã khẽ nói: “Tôi không ngờ anh cũng làm những chuyện không có lợi này...”

Thạch Lỗi mỉm cười, sau đó bình tĩnh đáp lại: “Trước đó tôi đã hứa với bà Liễu rằng sẽ tìm cách dẫn bà ta đi... Thật tiếc là có một số việc dù đã hứa nhưng chưa chắc đã thực hiện được. Xem ra so với việc giết người thì cứu người là điểm yếu của tôi, nếu đã vậy, thà tôi dùng sở trường mạnh nhất của mình để thực hiện lời hứa với bà Liễu, tôi đưa Chu Tranh xuống đoàn tụ với hai vợ chồng họ chẳng phải tốt hơn sao?”

Chuyện của Chu Tranh xuất hiện rầm rộ trên trang nhất vào ngày hôm sau, phần của Chu Tranh thậm chí còn to hơn cả thím của gã... Bởi vì Chu Tranh đã đăng một bức thư tuyệt mệnh lên mạng trước khi chết, vì vậy mọi người đều cho rằng gã quá đau khổ vì cái chết của người thân nên cuối cùng tự tử vì trầm cảm.

Chương 1083: Giấu giếm

Cái chết của Chu Tranh là do gã tự gieo gió gặt bão... Viên Mục Dã không có bất cứ ý kiến nào về vấn đề này, nhưng trong mắt người ngoài, cái chết của Chu Tranh lại chẳng liên quan gì đến tội lỗi của gã cả, điều này khiến Viên Mục Dã cảm thấy khó mà chấp nhận được.

Mặc dù Viên Mục Dã vẫn không đồng tình với cách làm của đám người Thạch Lỗi, nhưng cậu cũng phát hiện ra một số suy nghĩ của mình bây giờ càng ngày càng gần với họ, nhưng ngay cả Viên Mục Dã cũng không rõ, rốt cuộc là cậu ảnh hưởng bọn họ hay bọn họ ảnh hưởng đến cậu...

Còn về phần Vương Hồng Vũ sẽ do Thạch Lỗi và A Triết xử lý, bọn họ không để Viên Mục Dã đi cùng, A Triết bảo: “Có một số việc quá trình không quan trọng, cậu chỉ cần biết kết quả là được.”

Trong lòng Viên Mục Dã hiểu rõ, có một số việc Thạch Lỗi và A Triết không muốn cho cậu biết, nhất là khi đối phó với nhân vật có cấp bậc như Vương Hồng Vũ, bởi vì trong này sẽ liên quan đến rất nhiều chuyện, tuyệt đối không chỉ đơn giản là trực tiếp giết chết anh ta... Mà Thạch Lỗi luôn coi trọng lợi ích, vì vậy gã làm sao có thể dễ dàng buông tha cho con dê béo như Vương Hồng Vũ được?

Mọi chuyện sau đó chứng minh đám người Thạch Lỗi đã làm như vậy, nghe nói Vương Hồng Vũ đã phải mất một số tiền rất lớn mới mua được tính mạng của mình từ trong tay Thạch Lỗi. Không ngờ khi Viên Mục Dã nghĩ rằng chuyện này đã kết thúc, trên mạng lại đột nhiên lan truyền tin tức Vương Hồng Vũ bị đột quy...

Lúc đầu Viên Mục Dã còn thật sự nghĩ rằng sức khỏe của Vương Hồng Vũ có vấn đề, mãi đến khi em họ của Vương Hồng Vũ đẩy anh mình ngồi trên xe lăn đi tham dự buổi họp báo, Viên Mục Dã mới phát hiện trạng thái của Vương Hồng

Vũ hơi quen quen, nói chung là trông giống hết tình trạng của mấy người già trong viện điều dưỡng.

Lúc đó Viên Mục Dã không hiểu nên cậu tìm Thạch Lỗi để truy hỏi, đối phương nghe xong lại cười nói: “Chuyện này thì cậu phải hỏi A Triết, cậu ta tự mình làm phẫu thuật đấy...”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Chẳng phải lúc nào anh cũng quảng cáo rằng mình rất giữ chữ tín à? Tại sao anh nhận tiền của Vương Hồng Vũ rồi mà vẫn biến anh ta thành thằng ngốc thế?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại nhún vai: “Tôi có thất tín đâu? Tôi đã hứa rằng sẽ giữ tính mạng của gã, còn về phần gã sống tỉnh táo hay ngu ngốc... thì đâu có liên quan gì đến tôi.”

Đúng lúc này, A Triết từ bên ngoài trở về, Viên Mục Dã thấy vậy bèn thuận miệng hỏi: “Lúc cuối cùng Vương Hồng Vũ có nói gì không?”

A Triết cười lạnh: “Vương Hồng Vũ? Gã chẳng nói gì hết, chỉ sợ đến mức vãi đái ra quần.”

Thật ra Viên Mục Dã muốn hỏi A Triết rằng tại sao gã bị đầu dò kim loại cắm vào trong đầu mà lại không sao hết, nhưng cuối cùng Viên Mục Dã chỉ há to miệng mà không nói ra lời... Dù sao ai cũng có bí mật riêng, ngay cả Viên Mục Dã cũng không thể thẳng thắn nói hết bí mật trong lòng với người khác.

Đến tối, Viên Mục Dã nhận được điện thoại của Đoàn Phong, anh ta hỏi tình trạng sức khỏe hiện tại của cậu sao rồi? Viên Mục Dã bèn nói rõ sự thật gần đây, nhưng cậu vẫn giấu chuyện yêu tinh dây leo trong người mình.

Đoàn Phong nghe nói có kẻ địch tìm đến Thạch Lỗi để báo thù thì tức giận nói: “Bây giờ cậu về luôn đi, cùng lắm đưa cho gã tiền của hai năm còn lại, cậu không cần phải bán mạng cho tên đó nữa!”

Viên Mục Dã cười: “Yên tâm đi, tôi không sao... Thật ra dù tôi có muốn đi thì Thạch Lỗi cũng sẽ không nói gì đâu, nhưng tôi cảm thấy mình đã ở đây ba năm rồi nên cũng chẳng thiếu thêm hai năm nữa, anh thấy có đúng không?”

Sau khi đập máy, Viên Mục Dã chìm sâu vào suy nghĩ, thật ra cậu rất muốn quay lại số 54, dù sao ở đó mới có những người

bạn thân thiết nhất của cậu... Nhưng hiện giờ Viên Mục Dĩ có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Trong những ngày qua, Viên Mục Dĩ vẫn luôn tìm kiếm thông tin trong kho lưu trữ của tập đoàn, cậu muốn tìm nguồn gốc của yêu tinh dây leo trong cơ thể mình là cái gì. Tiếc rằng Viên Mục Dĩ đã lục tung tư liệu gần ba mươi năm trong kho lưu trữ nhưng vẫn không giải đáp được thắc mắc trong lòng...

Theo quan điểm của Viên Mục Dĩ, loại sinh vật này cực kỳ khó kiểm soát, hiện giờ cậu vẫn có thể kiểm soát được không phải do ý chí của cậu mạnh mẽ, mà là vì tên đó đang vô cùng suy yếu... Nếu để nó khôi phục như lúc đầu, đến lúc đó tình trạng của Viên Mục Dĩ sẽ không giống như bây giờ nữa.

Nửa đêm, Viên Mục Dĩ lại bị đánh thức bởi cảm giác đau đớn nóng rát đến tận xương, cậu ngồi dậy, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, sau đó cậu định đi vào phòng vệ sinh tắm nước lạnh để hạ nhiệt độ. Không ngờ khi Viên Mục Dĩ đi ngang qua tấm gương ở bồn rửa mặt, cậu lại nhìn thấy dấu vết màu đỏ đã bò lên cổ mình từ lúc nào...

Viên Mục Dĩ thấy vậy thì vội vàng cởi áo ra kiểm tra, cậu thấy sợi dây leo màu đỏ chạy dọc theo cánh tay lên vai, sau đó nó cuộn chặt sau gáy cậu... Trông nó như một bàn tay ma quỷ đang bóp chặt lấy chỗ hiểm của Viên Mục Dĩ và khiến cậu không thể trốn thoát.

Ngay khi Viên Mục Dĩ đang thất thần, bóng dáng của cậu trong gương bỗng cười ma quái rồi nói: “Viên Mục Dĩ, thời gian của cậu sắp hết rồi, cậu có nguyện vọng cuối nào không? Có lẽ một ngày nào đó khi tâm trạng tốt, tôi sẽ giúp cậu hoàn thành.”

Viên Mục Dĩ cười lạnh: “Được thôi, tôi hy vọng anh có thể sớm biết mất khỏi thế giới này!”

Bóng người trong gương bất đắc dĩ lắc đầu: “Sao cậu có thể không thương xót cơ thể của mình như vậy chứ? Nếu tôi biến mất... Cậu tự nhiên cũng không thể sống sót.”

Viên Mục Dĩ phần nộ nhìn bóng mình trong gương, cậu muốn đâm một phát vỡ luôn tấm gương, nhưng khi cậu vừa mới giơ

tay lên thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa... Viên Mục Dã vội vàng bình tĩnh lại rồi đi ra mở cửa.

Viên Mục Dã vừa mở cửa thì thấy Thạch Lỗi đang đứng ở bên ngoài, cậu cúi đầu nhìn đồng hồ rồi hỏi: “Tại sao anh lại đến vào giờ này? Có chuyện gì à?”

Thạch Lỗi không nói gì mà khẽ đẩy Viên Mục Dã ra rồi đi thẳng vào, sau đó gã nghi ngờ nhìn ngó xung quanh, cứ như thể có ai đó đang trốn trong phòng Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã buồn cười hỏi: “Sao thế? Trông anh cứ như đến bắt vợ ngoại tình vào nửa đêm vậy?”

Thạch Lỗi khẽ hừ một tiếng: “Nếu thật sự bắt được vợ ngoại tình đã tốt, tôi chỉ sợ chuyện này còn khó giải quyết hơn gấp trăm nghìn lần...”

Trong lòng Viên Mục Dã hơi trầm xuống, cậu cảm thấy có thể Thạch Lỗi đã phát hiện ra điều gì đó, Viên Mục Dã bèn hỏi dò: “Bắt ngoại tình phải bắt cả đôi, anh phải tìm thật kỹ đấy!”

Không ngờ lúc này Thạch Lỗi lại đột nhiên quay người nhìn Viên Mục Dã và hỏi: “Cậu vừa nói chuyện với ai thế?”

“Nghĩa là sao?” Viên Mục Dã ngẩn người.

Thạch Lỗi nhìn chăm chăm vào mắt Viên Mục Dã: “Rốt cuộc thì cậu đang giấu tôi điều gì?”

Chương 1084: Hy vọng giả dối

Đột nhiên bị Thạch Lỗi hỏi như vậy, ánh mắt của Viên Mục Dã lóe lên, nhưng cuối cùng cậu vẫn giả vờ bình tĩnh: “Tôi có thể giấu anh chuyện gì chứ?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại ném chiếc điện thoại cho Viên Mục Dã và nói: “Tự cậu nhìn đi!”

Viên Mục Dã mở máy ra xem, hóa ra trong đó là cảnh tượng của căn phòng mà họ đang đứng, lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện trong căn phòng của mình luôn có một chiếc camera bí mật quan sát...

“Anh theo dõi tôi à?” Viên Mục Dã hỏi với sắc mặt khó coi.

Thạch Lỗi bình tĩnh đáp: “Tôi lắp thứ này vào thời điểm trạng thái của cậu không ổn định nhất, bởi vì tôi muốn quan sát cậu mọi lúc... Sau này tình trạng của cậu dần trở nên tốt đẹp, tôi cũng không còn dùng đến nó nữa.”

Viên Mục Dã không hiểu: “Nếu đã như vậy, tại sao bây giờ anh lại dùng?”

Thạch Lỗi cầm lại chiếc điện thoại, gãi đi đến bồn rửa mặt trong phòng vệ sinh nhìn một chút, sau đó xoay người nói với Viên Mục Dã: “Thật ra lúc trước tôi đã phát hiện cậu hơi không bình thường, thỉnh thoảng cậu lại tự nói một mình với tấm gương. Lúc đầu tôi còn tưởng đó là tác dụng phụ của việc loại bỏ ký ức, nhưng đến khi chúng ta bị Trương Hiểu Bân bắt lần thứ hai, cậu đột nhiên tự nói một mình... Tôi biết vấn đề của cậu không hề đơn giản như vậy, vì thế tôi bắt đầu xem camera giám sát cậu hàng đêm, kết quả là tôi phát hiện cứ đến sau hai giờ sáng là cậu đều tỉnh lại một cách rất khó hiểu, sau đó chạy vào buồng vệ sinh tắm rửa và còn tự nói chuyện với chính mình trước gương. Viên Mục Dã, cậu có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra với cậu không?”

Viên Mục Dã nghe vậy yếu ớt đi đến sô pha rồi ngồi xuống, sau đó cười khở: “Hóa ra anh đã phát hiện từ lâu rồi, nếu biết vậy thì tôi không cần phải mất công mất sức giấu giếm làm gì.”

“Đừng nói nhảm nữa, cậu hãy nói hết mọi chuyện cho tôi biết đi!” Thạch Lỗi sốt ruột.

Trong nhất thời Viên Mục Dã không biết phải bắt đầu từ đâu, cậu suy nghĩ rồi lấy một chiếc bật lửa từ trong ngăn kéo bàn trà ra, sau đó đặt lòng bàn tay mình lên trên ngọn lửa của chiếc bật lửa... Thạch Lỗi nhìn thấy thế thì cau mày không rõ Viên Mục Dã đang làm cái gì.

Không ngờ đúng lúc này, toàn bộ cánh tay phải của Viên Mục Dã bỗng nổi gân xanh, ngay sau đó là một vết đỏ tươi tự nhiên xuất hiện từ cổ tay rồi tiếp tục lan dần lên trên, nó lan đến tận gáy Viên Mục Dã thì mới chịu dừng lại...

Thạch Lỗi sửng sốt, gã vội vàng bước đến kiểm tra dấu vết kỳ lạ trên tay Viên Mục Dã rồi giật mình hỏi: “Đây là cái gì? Tại sao lại có thể như vậy?”

Viên Mục Dã thở dài, đáp: “Anh còn nhớ ngôi nhà cổ mà lúc trước tập đoàn đã mua không?”

Thạch Lỗi híp mắt nhìn dấu vết trên tay Viên Mục Dã, gã nói: “Cậu đừng nói với tôi là... Thứ đó vẫn luôn trốn trong cơ thể cậu đấy nhé?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ gật đầu: “Lúc đầu tôi chỉ thỉnh thoảng nghe thấy một số âm thanh, sau này tôi có thể nhìn thấy trên mặt gương một số... một số người đáng lẽ không nên xuất hiện. Lúc đó tôi còn nghĩ mình bị ảo giác, đến tận khi dấu vết này xuất hiện thì tôi mới biết chuyện này không hề đơn giản, nhưng tôi không biết phải giải thích với mọi người thế nào.”

“Có gì mà không thể giải thích? Cậu đừng bao biện cho chính mình, chủ yếu là cậu có muốn nói hay không thôi... Nếu hôm nay không bị tôi bắt gặp, cậu còn định giấu tôi đến lúc nào?” Thạch Lỗi rất tức giận.

Viên Mục Dã không phản bác, bởi vì thật sự cậu đã nghĩ như vậy, hơn nữa Viên Mục Dã cảm thấy chuyện này có nói hay

không cũng chẳng có gì khác biệt, chẳng qua là kéo thêm vài người cùng lo lắng mà thôi...

Thạch Lỗi trầm giọng hỏi: “Bây giờ đã đến mức độ nào rồi?”

Viên Mục Dã chỉ vào vết đỏ trên tay và nói: “Thứ này trước đây chỉ vừa quá cẳng tay, nhưng bây giờ nó đã lan đến gáy, vì vậy tôi cũng không biết nếu nó tiếp tục phát triển thì sẽ thế nào.”

Thạch Lỗi suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Cậu có thể nói chuyện với nó à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Thỉnh thoảng tôi sẽ nhìn thấy nó trong gương, nhưng tôi cũng không rõ liệu đó có phải là ảo giác hay không...”

Thạch Lỗi nghe xong thở dài: “Cậu đừng lo, ngày mai tôi sẽ đi cùng cậu đến phòng thí nghiệm y tế của tập đoàn để kiểm tra kỹ càng.”

Viên Mục Dã hơi kháng cự: “Tôi không muốn bị coi như chuột bạch nữa!”

“Vậy theo cậu thì phải làm thế nào? Nó đã ở trong cơ thể của cậu... Dù sao vẫn phải tìm cách giải quyết, trốn tránh sẽ chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn thôi.” Thạch Lỗi tức giận.

Giọng Viên Mục Dã trầm xuống: “Không phải là tôi muốn trốn tránh, tôi chỉ tạm thời như vậy khi chưa có cách giải quyết mà thôi, nếu không thì tôi phải làm thế nào? Tôi phải sống cả ngày trong lo lắng sao? Nếu bây giờ anh đã biết, vậy tôi hy vọng anh có thể hứa với tôi một việc.”

Thạch Lỗi cau mày: “Việc gì thế?”

Viên Mục Dã thở dài, sau đó bình tĩnh nói: “Nếu, ý tôi là nếu... Một ngày nào đó tôi không còn là chính tôi, tôi hy vọng anh có thể ra tay lạnh lùng như mọi khi, anh và tôi đều biết thứ đó rất lợi hại, tôi không muốn một ngày nào đó mình làm ra chuyện trái với lương tâm.”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Lúc đó cậu không còn là cậu nữa thì còn quan tâm nhiều như vậy làm gì?” Nói đến đây, Thạch Lỗi đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Tại sao lại bắt tôi làm chuyện

này? Nếu Đoàn Phong biết cậu chết trong tay tôi... Chắc anh ta sẽ đuổi giết tôi cả đời mất?”

Viên Mục Dã cười: “Không đâu, đội trưởng Đoàn là người hiểu chuyện...”

Thạch Lỗi tức giận nói: “Nếu anh ta là người hiểu chuyện, vậy để anh ta xử lý việc này đi!”

Viên Mục Dã nghe xong kiên nhẫn giải thích: “Chẳng phải anh ấy đang ở quá xa à? Có một số cơ hội chớp mắt là qua, đợi anh ấy đến đây... Có khi hai người cùng ra tay cũng không phải đối thủ của tôi nữa.”

Lúc này, dấu vết trên cánh tay Viên Mục Dã đã biến mất, Thạch Lỗi thấy vậy bèn nhắc tay phải của Viên Mục Dã lên và bảo: “Tôi nhớ lần có cô bé bị cuốn vào dưới gầm xe tải... Với sức người lúc bấy giờ sẽ rất khó để nâng chiếc xe lên, nhưng sau đó chiếc xe lại bị lật bởi một lực rất mạnh, chẳng lẽ là do nó à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, lúc đấy tôi cũng bị sốc...”

“Nếu đã như vậy, liệu có cách nào để áp chế sức mạnh của thứ đó rồi để cậu sử dụng không?” Thạch Lỗi hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi cũng đã từng nghĩ đến phương pháp đấy, nhưng về cơ bản thì không thể làm được.”

Thạch Lỗi nghe xong trầm mặc một lúc, sau đó vỗ vai Viên Mục Dã và bảo: “Được rồi, cậu nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ suy nghĩ lại thật kỹ chuyện này...”

Sau khi Thạch Lỗi rời đi, Viên Mục Dã bỗng nghe thấy giọng nói trong đầu mình: “Tại sao không nói cho gã biết rằng cậu và tôi tâm ý tương thông, tôi có thể nghe thấy những gì hai người nói? Cậu cho gã hy vọng hão huyền như vậy không tốt đâu!”

Chương 1085: Đột biến

“Hy vọng hảo huyền vẫn tốt hơn là sự tuyệt vọng thực sự...” Viên Mục Dã lâm bầm, cứ như thể đang trả lời đối phương và cũng tự an ủi chính mình.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã đi theo Thạch Lỗi đến bộ phận khoa học trên tầng 25 của tập đoàn, mặc dù trong lòng cậu rất không muốn, nhưng cuối cùng Viên Mục Dã vẫn đồng ý tiến hành một số cuộc kiểm tra có hệ thống ở chỗ này.

Khi các chuyên gia thuộc bộ phận khoa học của tập đoàn kiểm tra qua cho Viên Mục Dã, họ không phát hiện có chỗ nào khác thường, đến tận khi họ dùng một số kỹ thuật hình ảnh đặc biệt thì mới phát hiện có một thứ không nên tồn tại trong tay phải của Viên Mục Dã.

Ban đầu, sau khi các chuyên gia loại trừ khả năng là mạch máu và mạch bạch huyết, bọn họ nghi ngờ đó là kinh mạch của cơ thể người, nhưng khi họ phân tích hình ảnh toàn thân của Viên Mục Dã thì họ đã bác bỏ lập luận này, bởi vì thứ kỳ quái kia chỉ tồn tại trong cánh tay phải của Viên Mục Dã mà thôi.

Trong phòng họp, vẻ mặt của một số chuyên gia y học trẻ đều tỏ ra nghiêm trọng, bởi vì bọn họ vừa bị Thạch Lỗi đưa ra một yêu cầu khó, đó chính là làm thế nào để loại bỏ thứ ở trong tay Viên Mục Dã...

Các chuyên gia y học đưa ra ý kiến là căn cứ vào vị trí của thứ đó, nó đã đan xen vào cơ bắp và dây thần kinh trong cánh tay, nếu cố gắng phẫu thuật để loại bỏ nó, rất có thể cánh tay phải sẽ mất đi toàn bộ công năng.

Thật ra đây không phải là vấn đề lớn đối với Viên Mục Dã, dù sao cậu đã chuẩn bị cùng chết với “yêu tinh dây leo”, bây giờ bỏ một cánh tay thì có đáng gì? Nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy nghi ngờ trước khả năng thành công của cuộc phẫu thuật.

Sau đó Viên Mục Dã cũng đưa ra nghi vấn của mình, đó là cánh tay phải này có thể sẽ biến đổi khi bị tổn thương... Nhưng các chuyên gia y học lại cho rằng những tình huống như vậy sẽ không thể xuất hiện khi đã gây mê.

Dù sao Viên Mục Dã cũng không phải là chuyên gia về phương diện này, cuối cùng cậu chỉ đành chấp nhận sự sắp đặt của họ và tiến hành một cuộc kiểm tra y tế. Nhưng trước đó Viên Mục Dã vẫn cảnh cáo mọi người rằng nếu phát hiện điều gì bất thường trong quá trình phẫu thuật... bọn họ phải rút khỏi phòng phẫu thuật ngay lập tức.

Ý định ban đầu của Viên Mục Dã chỉ là gây tê cục bộ, nhưng bọn họ lại tự ý quyết định thành gây mê toàn thân, điều này khiến chuyện tiếp đó trở nên không thể nào giải quyết được...

Lúc đó, thời gian phẫu thuật ước tính là hai tiếng, nhưng Thạch Lỗi chờ hơn ba tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy kết thúc nên vội vàng gọi điện thoại vào trong phòng phẫu thuật, nhưng một lúc lâu vẫn không có ai nghe máy.

Thạch Lỗi cảm thấy có điều gì đó không ổn, vì vậy gã gọi A Triết và vài đồng nghiệp khác đi phá cửa từ bên ngoài, kết quả là ngay khi họ bước vào thì phát hiện cảnh tượng bên trong giống như địa ngục, máu tươi văng tung tóe khắp mặt đất và trên tường.

A Triết cau mày nhìn vết máu rải đầy mặt đất và trên tường, gã hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Chẳng phải phẫu thuật à? Tại sao giống như mổ heo vậy?”

Lúc này Thạch Lỗi không có tâm trạng đùa giỡn, thật ra trước đó gã cũng không có ý định gây mê toàn thân cho Viên Mục Dã. Nhưng sau này có một chuyên gia y tế đã đề nghị rằng, nếu thứ trong cơ thể Viên Mục Dã có ý thức tự chủ, vậy họ nhất định phải gây mê toàn thân, bởi vì chỉ có như vậy mới đảm bảo rằng vật kia hoàn toàn mất đi ý thức...

Nhưng bây giờ Thạch Lỗi đột nhiên nhận ra rằng có thể gã đã phạm một sai lầm chết người, bởi vì nếu Viên Mục Dã bị gây mê, vậy chẳng phải cơ thể của cậu sẽ hoàn toàn giao cho thứ đó sao?

Khi thấy Viên Mục Dã vẫn nằm yên trên bàn mổ, Thạch Lỗi và A Triết đều thở phào, nhưng khi bọn họ nhìn thấy vài thi thể trên mặt đất thì trong lòng đều cảm thấy rùng mình...

Những thứ kia cũng được miễn cưỡng gọi là thi thể, nếu không phải đám chuyên gia y tế đều mặc quần xanh và áo khoác trắng... thì thật sự khó mà nhìn ra hình dạng hoàn chỉnh của họ khi còn sống.

Mặc dù không ai biết có chuyện gì đã xảy ra trong phòng phẫu thuật, nhưng người tinh mắt là có thể nhận ra chuyện này chắc chắn có liên quan đến Viên Mục Dã đang nằm trên bàn mổ, vì vậy trong nhất thời không người nào dám tiến đến kiểm tra tình trạng của cậu... Cuối cùng, vẫn là Thạch Lỗi và A Triết đi đến trước mặt Viên Mục Dã, và họ nhìn thấy trên tay cậu dính đầy vết máu đã sắp khô.

“Viên Mục Dã?” Thạch Lỗi gọi thử.

Viên Mục Dã nằm trên bàn mổ dường như nghe thấy tiếng gọi của Thạch Lỗi, lông mày của cậu hơi cau lại, có vẻ là có dấu hiệu muốn tỉnh dậy. Tuy nhiên, do tình trạng quá mức kinh hoàng trong phòng phẫu thuật, mà A Triết vẫn theo bản năng kéo Thạch Lỗi lùi lại vài bước...

Lúc này, Viên Mục Dã ngơ ngác mở mắt, khi cậu thấy người trước mặt là Thạch Lỗi thì ngạc nhiên hỏi: “Phẫu thuật xong rồi à?”

Vẻ mặt của Thạch Lỗi vô cùng nghiêm trọng, gã không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào, dường như Viên Mục Dã cũng nhận ra vấn đề, cậu miễn cưỡng ngồi dậy nhìn xung quanh... Và lập tức sững sờ tại chỗ.

Một lát sau, Viên Mục Dã mới ngáp ngừng hỏi Thạch Lỗi: “Tôi đã giết những người này à?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Là do thứ trong cơ thể cậu làm việc đó... Tôi đã chủ quan, tôi không nên gây mê toàn thân cho cậu.”

Viên Mục Dã không có ấn tượng gì về những gì xảy ra trong phòng phẫu thuật, trí nhớ của cậu vẫn dừng lại ở khoảng thời gian trước khi thuốc mê có hiệu lực, vì vậy trong nhất thời Viên Mục Dã không thể nào chấp nhận được những gì xảy ra trước mắt...

Để tìm hiểu xem đã có chuyện gì xảy ra trong phòng phẫu thuật, Thạch Lỗi đã dẫn Viên Mục Dã đi xem camera giám sát. Ban đầu Viên Mục Dã vẫn nằm yên trên bàn phẫu thuật và mọi thứ trông rất bình thường... Nhưng khi một bác sĩ chuẩn bị dùng dao rạch da trên tay phải Viên Mục Dã, thì Viên Mục Dã đang hôn mê bỗng nhiên mở mắt.

Lúc đầu, mấy chuyên gia y tế còn tưởng họ tính toán lượng thuốc mê chưa đủ, không ngờ họ thấy Viên Mục Dã bỗng nhiên ngồi dậy, sau đó tóm lấy một bác sĩ gần nhất rồi “rắc” một cái bẻ gãy xương cổ anh ta.

Những người khác thấy cảnh này đều bị sốc, bọn họ đã quên lời dặn phải rời khỏi phòng phẫu thuật khi phát hiện có gì đó bất thường của Viên Mục Dã, tất cả đều muốn giữ chặt lấy cậu và buộc cậu về lại giường.

Lúc này, cánh tay phải của Viên Mục Dã đột nhiên tách ra, năm ngón tay giống như sợi dây leo đâm vào ngực năm người kia, sau đó dễ dàng xé nát cơ thể họ...

Nhìn chính mình trong video, vẻ mặt của Viên Mục Dã cứng đờ, cậu biết tất cả những điều này đều là do yêu tinh dây leo làm ra khi cậu hôn mê! Ngay từ đầu Viên Mục Dã đã có thể đoán được tất cả mọi chuyện... Nhưng cậu vẫn ôm một chút tâm lý may mắn khi hy vọng thứ đó cũng bị gây mê.

Chương 1086: Video theo dõi

Đáng tiếc là họ đã quên mất rằng đôi phương không phải con người, cho nên không thể sử dụng tiêu chuẩn đo lường của con người để gây mê trước khi phẫu thuật được.

Chuyện đến nước này thì có nói gì cũng đã muộn, sáu con người sống sờ sờ đã biến mất, nhưng điều khiến Viên Mục Dã khó có thể chấp nhận là tất cả những chuyện này hoàn toàn có thể tránh được...

Do lần này có sáu chuyên gia y tế qua đời nên Thạch Lỗi được quản lý cấp cao của tập đoàn gọi đi uống cà phê, Viên Mục Dã muốn đi cùng để giải thích tình hình nhưng lại bị Thạch Lỗi từ chối... Và bất ngờ hơn nữa là Thạch Lỗi lại bảo A Triết bí mật xóa đoạn video trong phòng phẫu thuật.

Viên Mục Dã biết Thạch Lỗi làm như vậy là để bảo vệ mình, bởi vì một khi đoạn video kỳ lạ đó bị lộ ra ngoài, rất có thể Viên Mục Dã sẽ trở thành một con chuột thí nghiệm thực sự.

Nhưng cho dù Thạch Lỗi có lợi hại đến mức nào, gã cũng không thể một tay che trời trong tập đoàn được, bởi vì lúc đó ngoài Thạch Lỗi và A Triết ra thì vẫn còn vài người khác ở hiện trường, vì vậy Thạch Lỗi nhất định phải có một câu trả lời hợp lý về cái chết của những chuyên gia y tế...

Hơn nữa, theo quan điểm của Viên Mục Dã, việc Thạch Lỗi bảo A Triết xóa video giám sát giống như bịt tai trộm chuông vậy, nếu Viên Mục Dã là tầng lớp lãnh đạo của tập đoàn, cậu chắc chắn sẽ đoán được bên trong có vấn đề.

Nhưng Viên Mục Dã không ngờ, cuối cùng Thạch Lỗi lại thật sự giải quyết ổn thỏa với các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn, và bọn họ không hỏi đến vấn đề này nữa, sau đó Viên Mục Dã hỏi Thạch Lỗi đã làm thế nào, không ngờ Thạch Lỗi lại nói với vẻ mặt rất thiếu đòn: “Ý trời không thể tiết lộ...”

Mặc dù đã giải quyết được vấn đề phía lãnh đạo của tập đoàn, nhưng chuyện của yêu tinh dây leo lại trở về điểm ban đầu, không biết có phải do dính quá nhiều máu người hay không, Viên Mục Dã cảm thấy dường như vật đó mạnh hơn trước rất nhiều.

Trước đây Viên Mục Dã chưa bao giờ có ý định nói với mấy người Đoàn Phong về chuyện này, nhưng sau vụ lộn xộn đó, cậu biết cho dù mình không nói thì Thạch Lỗi cũng sẽ không giữ bí mật cho mình, vì vậy Viên Mục Dã chủ động gọi điện và nói thẳng với Đoàn Phong về chuyện này...

Đoàn Phong nghe xong đầu tiên là trầm mặc mười mấy giây, có vẻ như anh ta đang tiêu hóa tất cả mọi chuyện, sau đó Đoàn Phong trầm giọng nói: “Cậu hãy về đây trước đã rồi tính, chúng ta sẽ bàn bạc xem phải giải quyết chuyện này thế nào.”

Đoàn Phong nói xong bèn trực tiếp ngắt máy mà không đợi Viên Mục Dã trả lời, Viên Mục Dã bất đắc dĩ phải đặt vé máy bay về thủ đô. Nhưng có một điều khiến cậu bất ngờ là, Thạch Lỗi và A Triết cũng đòi đi theo...

Trên máy bay, Viên Mục Dã buồn bực hỏi: “Mấy ngày nay anh rảnh à?”

Thạch Lỗi nhún vai đáp: “Tôi tình cờ được nghỉ phép...”

Viên Mục Dã đột nhiên muốn cười, cậu nói: “Các anh cũng có nghỉ phép cơ à? Chế độ đãi ngộ tốt nhỉ!”

Thạch Lỗi liếc mắt nhìn Viên Mục Dã: “Cậu đang kỳ thị nghề nghiệp đấy à?”

Tại sân bay quốc tế thủ đô, Đoàn Phong đến đón máy bay và không có vẻ gì là ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Thạch Lỗi và A Triết, hiển nhiên bọn họ đã trao đổi với nhau từ trước. Bởi vì Thạch Lỗi và A Triết không thể ở lại số 54, nên Đoàn Phong đã thuê một phòng tại khách sạn gần đó cho họ.

Sau khi đưa Thạch Lỗi và A Triết đến khách sạn, Đoàn Phong quay ra nhìn Viên Mục Dã và nói với giọng điệu không cho phép phản bác: “Hôm nay cậu ở lại số 54... Lão Lâm sẽ bay chuyến đêm và về nhà vào sáng ngày mai.”

Viên Mục Dã không khó để nhận ra Đoàn Phong hơi tức giận, cậu vội vàng tươi cười: “Nếu ngày mai lão Lâm mới về thì tôi

định về nhà ngủ tối nay, đã lâu không gặp con chó Kim Bảo rồi, tôi cũng hơi nhớ nó...”

Đoàn Phong nhìn Viên Mục Dã mà không nói lời nào, ánh mắt của anh ta hơi sắc bén, cuối cùng Viên Mục Dã đành lúng túng nói: “Thật ra mấy ngày nữa gặp Kim Bảo cũng không muộn...”

Trở về số 54, tất cả mọi người đều đang đợi hai người họ trong nhà ăn. Nhìn thấy Viên Mục Dã, Trương Khai ôm chặt lấy cậu và nói: “Cuối cùng cũng đợi được anh trở về!”

Viên Mục Dã nhìn những đồng nghiệp quen thuộc trước mắt mà trong lòng cảm thấy rất khó chịu, nếu có thể lựa chọn... Cậu đương nhiên muốn tiếp tục ở lại số 54 cùng với mọi người và lần lượt phá giải những bí ẩn chưa có lời giải.

Nhưng khi nghĩ đến sáu chuyên gia y tế đã chết vì mình, Viên Mục Dã hiểu rằng có một số việc không phải mình muốn làm gì cũng được... Vì vậy mục đích chính của Viên Mục Dã trong lần trở lại này là nói chuyện với Lê Thần và nghiên cứu thử xem biện pháp mà cậu đề xuất trước đây có khả thi không.

Sau khi ăn tối, mọi người ngồi nói chuyện phiếm một lúc rồi về phòng nghỉ ngơi, nhưng Viên Mục Dã cảm thấy khá băn khoăn vì không ai hỏi cậu về “yêu tinh dây leo” kia...

Không ngờ Viên Mục Dã vừa về đến phòng thì đã thấy Đoàn Phong ôm chăn và gối bước vào: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, hôm nay cậu đã mệt vì bay cả ngày rồi.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Anh... anh định ngủ chung với tôi à?”

Đoàn Phong gật đầu đáp: “Ừ, tôi muốn thử xem thứ đó lợi hại đến mức nào.”

Viên Mục Dã sốt ruột nói: “Đừng đùa! Anh có biết rằng đã có sáu người chết vì nó không?”

Đoàn Phong buồn cười: “Vậy nên tôi mới muốn nhìn xem! Yên tâm đi, tôi đã xem video rồi... Nếu không phải bị kích thích mãnh liệt, nó vẫn sẽ ngoan ngoãn ẩn nấp trong tay phải của cậu.”

Viên Mục Dã nhú mày hỏi: “Video nào?”

“Còn video nào khác nữa, chẳng phải là đoạn video trong phòng phẫu thuật à?” Đoàn Phong vừa nói vừa xòe bàn tay ra.

Viên Mục Dã thấy vậy bất đắc dĩ nói: “Cái gã Thạch Lỗi này, anh ta nói với lãnh đạo của tập đoàn rằng đoạn video bị phá hủy rồi, nhưng vừa quay đi thì lại gửi nó cho anh...”

“Thế thì sao? Coi như tên đó vẫn còn chút lương tâm đây, nếu gã thật sự để đám khốn ở phía trên biết chuyện, liệu cậu còn được yên thân không? Đừng nói nhảm nữa, mau đi ngủ đi!”
Đoàn Phong thúc giục.

Có thể là do được trở về số 54, Viên Mục Dã ngủ rất nhanh và rất say, tiếc rằng sau nửa đêm cậu vẫn bị đánh thức bởi cảm giác bỏng rát trên cánh tay phải... Nhưng lần này khác với khi trước, Viên Mục Dã không đối mặt với nỗi đau này một mình, mà bên cạnh cậu còn có Đoàn Phong với vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Thấy Viên Mục Dã đau đến toát mồ hôi, Đoàn Phong muốn đưa tay ra kiểm tra cánh tay phải của Viên Mục Dã, nhưng anh ta vừa chạm vào thì đã bị bỏng phải rụt lại...

Đoàn Phong ngạc nhiên hỏi: “Sao lại nóng thế?”

Viên Mục Dã đau đến mức nói không ra lời, cậu chỉ có thể loạng choạng đi vào phòng vệ sinh rồi mở vòi nước để hạ nhiệt độ cho cánh tay phải... Trước đây lần nào Viên Mục Dã cũng sẽ nhìn mình trong gương một chút, nhưng hôm nay cậu không thèm liếc mắt mà quay về phòng ngay khi nhiệt độ hạ xuống.

Chương 1087: Làm khách ở số 54

Lúc Viên Mục Dã trở về, vết tích trên cánh tay phải của cậu đã dần mờ đi, cơn đau thấu tim vừa rồi như chưa từng xảy ra... Thật ra, Viên Mục Dã đã quen với loại đau đớn này từ lâu rồi, cậu biết chỉ cần mình cắn răng kiên trì một lúc là chẳng mấy chốc cơn đau sẽ qua đi.

Thấy Viên Mục Dã ướt sũng trở về, Đoàn Phong đưa khăn mặt cho cậu, sau đó trầm giọng hỏi: “Tại sao không nói sớm cho tôi biết?”

Viên Mục Dã biết sớm muộn gì Đoàn Phong cũng phải hỏi chuyện này nên cười khổ: “Tôi hiểu rõ tình huống của mình mà... Lúc cột sống của tôi bị thương đã làm mọi người nhọc lòng quá nhiều rồi, mà lần này lại gần như không có cách giải quyết. Thay vì để mọi người cùng sốt ruột với tôi thì tốt nhất là không biết gì còn hơn, đúng không?”

Đoàn Phong bực mình: “Vớ vẩn! Ý của cậu là nếu tôi hoặc mấy người Trương Khai, Đại Quân gặp phải chuyện không thể giải quyết được, thì bọn tôi cũng nên không nói cho cậu biết rồi tự mình giải quyết hả?!”

Viên Mục Dã vội vàng phủ nhận: “Dĩ nhiên là không! Ý tôi không phải như thế!”

Đoàn Phong trừng mắt: “Đấy, ý của cậu không phải là như thế, vậy tại sao cậu lại cho là chúng tôi nên nghĩ như vậy?!”

Viên Mục Dã tự biết mình đuối lý, đành cười lúng túng rồi nói: “Chẳng phải hiện giờ tôi đã ý thức được sai lầm của mình, chủ động đến tự thú với anh sao?”

Ai ngờ Đoàn Phong nghe xong lại hừ một tiếng: “Còn chẳng phải là do bị Thạch Lỗi phát hiện ra trước à! Mà thằng cha kia

cũng vô dụng quá đấy, nếu cậu còn ở số 54... thì đã bị tôi phát hiện ra từ lâu rồi!”

Viên Mục Dã biết nếu còn tiếp tục đề tài này thì không biết Đoàn Phong sẽ đào ra bao nhiêu chuyện cũ nữa, thế là cậu cố ý ngáp một cái: “Muộn quá rồi, mau đi ngủ đi, tôi buồn ngủ gần chết rồi đây này.”

Đoàn Phong cũng nhìn ra được suy nghĩ của Viên Mục Dã nên đành phải nhịn lại, tạm thời tha cho cậu...

Sáng sớm hôm sau, lão Lâm xách vali vội vội vàng vàng trở về số 54, vừa nhìn thấy Viên Mục Dã, anh ta đã kéo cánh tay phải của cậu ra và cẩn thận quan sát, anh ta nói: “Nhìn từ bên ngoài thì không khác gì cánh tay của người bình thường...”

Đoàn Phong ở bên cạnh trợn mắt lên: “Vớ vẩn, nếu nhìn một chút mà có thể nhìn ra được vấn đề thì sao thứ đó có thể ở trên cánh tay của Viên lâu như vậy được?”

Về tình huống của Viên Mục Dã, Đoàn Phong đã nói qua cho lão Lâm biết rồi, vì vậy sau khi quay về, lão Lâm còn chẳng kịp thay quần áo mà đã kéo luôn Viên Mục Dã vào phòng thí nghiệm...

Vì lúc trước cậu đã làm rất nhiều kiểm tra ở bên chỗ Thạch Lỗi, mà trước khi ba người họ về nước cũng đã gửi toàn bộ tài liệu cho Đoàn Phong, nên mục đích lần này lão Lâm quay về chủ yếu là muốn phân tích xem sinh vật kia rốt cuộc là thứ gì.

Đầu tiên lão Lâm rút một ống máu ở bên tay trái của Viên Mục Dã, sau đó khi anh ta định rút máu ở cánh tay phải thì bị Viên Mục Dã ngăn lại: “Để tôi tự làm đi! Trước đây đã xảy ra chuyện...”

Nhưng lão Lâm lại mỉm cười, nói: “Tôi đã xem video quay lại cảnh lúc đó rồi, vấn đề xuất hiện khi cậu bị mất ý thức, đầu óc cậu bây giờ đang tỉnh táo thế này, tôi có gì mà phải sợ chứ?”

Sự thật chứng minh lão Lâm nói đúng, mặc dù trong khoảnh khắc khi kim tiêm đâm vào làn da, trên cánh tay phải của Viên Mục Dã lập tức xuất hiện dấu vết màu đỏ kia, nhưng bởi vì Viên Mục Dã đang tỉnh táo nên cũng chỉ xuất hiện tình trạng làn da hơi nóng lên, suýt chút nữa đốt cong cả kim tiêm thôi.

Mà điều kỳ lạ nhất là thứ mà lão Lâm liều cả mạng để lấy ra lại không phải máu màu đỏ, mà là một chất bán đông. Chỉ cần nhìn thoáng qua là Viên Mục Dĩ nhớ ngay đến thứ đậu phụ máu ở phía dưới cái giếng cổ lúc trước...

Đoàn Phong giật mình: “Đây là thứ lấy ra được từ mạch máu trong cánh tay phải của Viên à?”

Lão Lâm gật đầu: “Ừm... Nhưng cụ thể nó là chất gì thì còn phải xét nghiệm mới có thể biết được.”

Viên Mục Dĩ thả ống tay áo xuống, cậu nói: “Nếu cắt bỏ toàn bộ cánh tay phải đi thì có thể hoàn toàn tách vật kia ra không?”

Lão Lâm lắc đầu: “Khó làm lắm... Lần phẫu thuật trước mới chỉ rạch ra một vết thương nhỏ trên da của cậu thôi mà nó đã điên lên giết chết sáu người rồi, chứ đừng nói gì đến chuyện cắt bỏ toàn bộ cánh tay.”

Viên Mục Dĩ ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: “Lần trước là vì ý thức của tôi không còn tỉnh táo... Nếu như không tiêm thuốc mê rồi tiến hành phẫu thuật thì sao?”

Đoàn Phong đứng bên cạnh nghe cậu nói thế thì lập tức lên tiếng phản đối: “Cậu điên rồi à, muốn cắt bỏ cánh tay mà còn không tiêm thuốc mê? Có phải cậu cảm thấy mình trâu bò hơn cả Quan Vũ không?!”

Lão Lâm cũng phản đối: “Chắc chắn không được, bởi vì khi cậu bị đau và bị mất máu quá nhiều thì rất có thể sẽ bị mất đi ý thức bất cứ lúc nào, đây không phải là chuyện cậu nói có thể nhìn được là nhất định sẽ làm được đâu... Một khi cậu mất đi ý thức thì sinh vật kia sẽ thừa cơ cậu đang ở thời điểm suy yếu nhất để chiếm lấy toàn bộ cơ thể cậu, đến lúc đó thì coi như xong.”

Viên Mục Dĩ nghe mà cũng cảm thấy hơi không đáng tin cậy, cậu thở dài: “Xem ra đến bây giờ vẫn chưa có biện pháp nào để giải quyết tốt chuyện này!”

Đoàn Phong nghe thấy trong lời nói của Viên Mục Dĩ có ý tiêu cực, anh ta đang định an ủi cậu thì chuông điện thoại vang lên, Đoàn Phong nhận điện thoại nói được hai câu rồi bảo với

Viên Mục Dã: “Tên đàn anh từ trên trời rơi xuống của cậu đến rồi...”

Chuyện sau đó tạm thời giao cho lão Lâm, chính Viên Mục Dã cũng biết mình có ở chỗ này cũng không giúp đỡ được cái gì, thế nên cậu đi cùng Đoàn Phong tới gặp hai người Thạch Lỗi... Khi Viên Mục Dã nhìn thấy Thạch Lỗi và A Triết, hai tên này đang ôm bộ mặt sung sĩa ngồi ngay ngắn trong phòng họp.

A Triết thấy Viên Mục Dã tới thì lập tức phàn nàn: “Sao cậu lâu la thế?!”

Mặc dù đây chỉ là một câu phàn nàn, mà lúc nào A Triết nói chuyện cũng khó chịu như vậy cả, nhưng giọng điệu của gã lại quá tự nhiên, làm cả đám thành viên của số 54 nghe mà cảm thấy không được thoải mái.

Viên Mục Dã vừa định nói thì bỗng bị Đoàn Phong cướp lời trước: “Gì thế này? Trương Khai, sao đến chén trà cậu cũng không biết rót cho khách hả?!”

Đúng là gừng càng già càng cay, Đoàn Phong nói một câu lập tức vãn cục diện trở về, và nói cho đám Thạch Lỗi biết, dù mấy người có quen thân đến đâu đi chăng nữa thì cũng chỉ là khách mà thôi, còn chúng tôi mới là người nhà của Viên Mục Dã...

Trương Khai nghe Đoàn Phong nói thế lập tức cười hề hề, nói: “Đúng là tôi tiếp đón khách khứa không được chu toàn, nhưng chủ yếu là do chỗ chúng ta có ít khách tới quá đấy mà.”

A Triết là người thẳng thắn nên không nhìn ra được Đoàn Phong và Trương Khai đang kẻ xướng người họa, còn Thạch Lỗi mặc dù đã nhìn ra, nhưng lại không tiếp chiêu mà chỉ cười nhạt một tiếng: “Không sao, đến nhiều rồi tự nhiên cũng quen thôi.”

Sau đó mọi người cùng ngồi xuống, bàn bạc xem làm thế nào mới có thể loại trừ thứ sinh vật kia trong lúc Viên Mục Dã vẫn còn tỉnh táo... Đáng tiếc, mặc dù mỗi người đều nói ra ý nghĩ của mình, nhưng lại không có cách nào khả dĩ.

Chương 1088: Toàn thân không có sức lực

Chẳng mấy chốc đã tới giữa trưa, dù sao Thạch Lỗi và A Triết cũng là khách từ xa đến, cho dù có không thích hai người này thì Đoàn Phong cũng phải mời họ một bữa cơm, vì vậy Đoàn Phong đã đặt tiệc ở một nhà hàng mới mở trong thành phố.

Bữa cơm coi như cũng vui vẻ, vừa ngồi vào bàn là Viên Mục Dĩ đã bảo mọi người đừng nhắc đến chuyện phiền lòng kia nữa, cứ ăn xong bữa cơm này đã. Vì Viên Mục Dĩ đã nói như vậy nên tất nhiên những người khác cũng không nhắc đến nữa... Chỉ có điều họ không ngờ tới, khi đoàn người bọn họ vừa bước ra khỏi nhà hàng thì lại gặp phải sự cố ngoài ý muốn.

Lúc ấy, ngoại trừ Đoàn Phong và Trương Khai phải lái xe ra thì những người còn lại đều có uống một chút rượu, nhưng chỉ là hơi say mà thôi. Ai biết được khi bọn họ định băng qua đường đến bãi đỗ xe ở phía đối diện, ở cách đó không xa đột nhiên có một chiếc ô tô lao thẳng về phía mọi người với tốc độ tối đa...

Trên thực tế, với thân thủ của đám người bọn họ, muốn tránh thoát chiếc xe này không phải việc gì khó, nhưng vừa đúng lúc ấy phía sau lại có một nhóm học sinh tiểu học đang xếp hàng chuẩn bị băng qua đường.

Cho dù nhóm Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong có lợi hại đến mấy thì họ cũng không phải là siêu nhân, không thể nào cứu tất cả bọn nhỏ trong tình huống này được. Ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Viên Mục Dĩ đột nhiên bước lên trước mấy bước, nghênh đón chiếc ô tô đang lao đến...

Đây là một quyết định vô cùng mạo hiểm, bởi vì chẳng ai biết trong thời gian ngắn như vậy, thứ nằm ở trong cánh tay phải của Viên Mục Dĩ có thể cảm giác được nguy hiểm tồn tại hay

không? Nhỡ đâu thứ kia chỉ cần chậm nửa nhịp thôi là hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Đoàn Phong và Thạch Lỗi hiểu ngay Viên Mục Dĩ muốn làm gì, nhưng hai người họ cũng chẳng có đủ thời gian để ngăn cản, chỉ có thể thầm kỳ vọng giờ phút này cái thứ đang nằm trong cánh tay phải của Viên Mục Dĩ có thể lập tức tỉnh dậy...

Chỉ trong tích tắc mà chiếc xe mất không chế kia đã đến gần sát, Viên Mục Dĩ hơi nghiêng người rồi đem toàn bộ sức mạnh dồn vào cánh tay phải, sau đó đẩy mạnh về phía chiếc ô tô đang lao nhanh đến kia.

Một tiếng “rầm” rất lớn vang lên, phần đầu của ô tô bị lõm vào thành một cái lỗ to, động cơ phía trước phát nổ, khói trắng bốc ra từ nắp capo khiến tất cả những người qua đường có mặt đều kinh hãi tròn tròn mắt.

Lúc này nhìn lại, cánh tay phải của Viên Mục Dĩ đỏ rực, ống tay áo cũng đã hóa thành tro, nơi bàn tay cậu tiếp xúc với đầu xe bốc lên tia lửa xẹt xẹt, thật sự nếu Viên Mục Dĩ mà không nhấc tay ra thì rất có thể sẽ đốt cháy cả chiếc xe.

Đoàn Phong thấy thế vội vàng chạy tới kéo Viên Mục Dĩ ra, nhưng anh ta lại phát hiện cơ thể cậu cứng ngắc, toàn thân dường như vô cùng căng thẳng...

Đoàn Phong nhỏ giọng nói: “Viên, buông tay... Xe đã dừng lại rồi!”

Lúc này, một số người xem náo nhiệt lấy điện thoại di động ra quay phim lại, nhưng may mà có Thạch Lỗi ở đây, gã chỉ liếc mắt nhìn qua đám người rồi sau đó trầm giọng ra lệnh: “Xóa tất cả video trên điện thoại.”

Ngay sau đấy, ánh mắt của tất cả mọi người đại ra, rồi cùng xóa đi video ở trong điện thoại.

Một chiêu này của Thạch Lỗi đã khiến mấy người số 54 hoàn toàn bị sốc, bây giờ bọn họ mới hiểu được, so sánh với Thạch Lỗi, thì năng lực dùng ý niệm không chế người khác của Viên Mục Dĩ thực sự chỉ như trò trẻ con.

Lúc này, Viên Mục Dĩ nghe thấy tiếng nói của Đoàn Phong nên mới tỉnh táo lại, và ngay lập tức cậu cũng kinh hãi trước

lực phá hoại của mình, cậu lùi về phía sau mấy bước, miệng nói: “Đây là do tôi làm?!”

Thấy mọi người xung quanh tụ tập ngày càng đông, Đoàn Phong lập tức cởi áo phủ lên cánh tay phải của Viên Mục Dĩ, sau đó vội vàng kéo cậu đến bãi đỗ xe... Còn Đại Quân đi tới xem xét chiếc ô tô đã biến dạng nghiêm trọng kia, anh ta thấy một tay tài xế máu me đầy đầu đang lao đảo ra khỏi xe.

Mùi rượu nồng nặc trên người đôi phương khiến Đại Quân cũng phải lùi về phía sau hai bước, anh ta tức giận nói: “Chẳng biết kiếp trước cậu đã tích được cái đức gì mà có thể gặp được Viên của chúng tôi, nếu không nửa đời sau của cậu phải ngồi tù rục xương rồi!”

Sau khi trở lại trên xe, Viên Mục Dĩ đột nhiên có cảm giác toàn thân mình lạnh ngắt, như thể tất cả năng lượng trong cơ thể đều bị cánh tay phải hút đi vậy...

Đoàn Phong thấy sắc mặt cậu tái mét thì vội lấy một chai nước ở cốp sau ra đưa cho Viên Mục Dĩ, anh ta nói: “Cậu thấy thế nào?”

Viên Mục Dĩ nhận chai nước và uống một ngụm, bỗng cậu có cảm giác lồng ngực của mình như bị đè nén, vốn cậu định bảo mình không sao, nhưng lại đột nhiên cảm thấy cổ họng nóng rực lên, kết quả là đang uống nước lại thành phun ra một ngụm máu vào trong chai nước.

Đoàn Phong thấy thế giật nảy mình, vội vàng bước tới kiểm tra tình hình của Viên Mục Dĩ: “Gì thế này... sao cậu lại nôn ra máu!? Viên Mục Dĩ, cậu nhìn tôi... cậu biết tôi là ai không?!”

Sau khi phun ra một ngụm máu này, Viên Mục Dĩ lập tức cảm thấy hô hấp thông thuận hơn rất nhiều, thấy Đoàn Phong hỏi mình rằng anh ta là ai? Cậu bất đắc dĩ cười khổ, nói: “Đội trưởng Đoàn, bây giờ anh nên đưa tôi về số 54 đi!”

Đoàn Phong nghe cậu nhắc thế cũng không quan tâm đến người khác nữa mà vội vàng lái xe chở Viên Mục Dĩ quay về số 54, trên đường đi còn không quên gọi cho Đại Quân, dặn dò mấy người bọn họ nghĩ cách giải quyết tốt hậu quả, nhất định

không thể để video Viên Mục Dã chặn được chiếc xe kia bị lan truyền ra ngoài...

Ai ngờ Đại Quân lại dùng giọng điệu quái dị nói: “Anh yên tâm đi, đã có cao nhân giải quyết xong chuyện này rồi.”

Đoàn Phong nghe thế là biết chắc Thạch Lỗi đã ra tay giải quyết rồi, thế là anh ta lại dặn dò Đại Quân: “Gần đây nhất định vẫn còn các camera giám sát khác, và cả trên chiếc xe chết tiệt thích tìm đường chết kia nữa, chắc chắn cũng có, xóa toàn bộ đi cho tôi!”

Sau khi trở về số 54, ngoại trừ cảm giác toàn thân không còn sức lực ra, Viên Mục Dã thấy những cái khác coi như cũng bình thường. Lão Lâm ngay lập tức khám toàn diện cho cậu và thấy rằng tất cả các chỉ số đều bình thường, cũng không xuất hiện tình huống chảy máu trong... Nhưng Viên Mục Dã lại có cảm giác mình vô cùng mệt mỏi, giống như vừa hoàn thành chặng đường chạy việt dã 50 cây số vậy.

Và điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy kỳ lạ hơn nữa là, sau lần “bộc phát” này, tên yêu tinh dây keo kia lại im lặng một cách lạ thường, nó còn chẳng nói một lời vô nghĩa nào với Viên Mục Dã. Điều này thực sự không phù hợp với đặc tính thích khiêu khích của nó...

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã quay ra hỏi mượn lão Lâm một con dao phẫu thuật, sau đó nhẹ nhàng rạch một cái lên cánh tay phải của mình, máu trong nháy mắt chảy ra, nhưng vết đỏ trên cánh tay phải lại không xuất hiện.

Lão Lâm và Đoàn Phong thấy thế đều kinh ngạc, sau đó họ lập tức hiểu ra, hẳn là do thứ kia bị tiêu hao quá nhiều năng lượng, cho nên trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào bộc phát lần thứ hai...

Lão Lâm nói với vẻ mặt sợ hãi: “Nguy hiểm thật... Cậu có biết suýt nữa cái thứ kia không gánh nổi không.”

Viên Mục Dã lại ra vẻ nhẹ nhõm, cậu nói: “Thế chẳng tốt à, chúng ta khỏi cần bận tâm tìm cách làm sao diệt trừ nó.”

Đoàn Phong ở bên cạnh nghe cậu nói thế thì giận lắm: “Cậu có bị ngốc không đấy, nó không gánh được, chẳng lẽ cậu lại gánh

được à? Với tốc độ của chiếc xe vừa rồi, cậu có thể toàn thân đã coi như phúc tử 70 đời rồi đấy.”

Sao Viên Mục Dĩ lại không biết chuyện đó chứ, chỉ có điều vào thời khắc nguy cấp ấy, nếu như cậu không xông lên thì kết quả rất có thể là có người nào đó trong số 54 sẽ gặp tai nạn vì cứu bọn trẻ.

Mà đây là chuyện mà Viên Mục Dĩ tuyệt đối không muốn thấy, cho nên dù không nắm chắc... cậu cũng muốn dốc toàn lực thử một lần.

Chương 1089: Thôn Suối Thánh

Viên Mục Dã ngủ mê mệt một ngày một đêm mới hoàn toàn hồi lại sức, trong lúc mơ màng, cậu nhìn thấy mấy người Đoàn Phong cứ đi qua đi lại trước mặt mình, vẻ mặt khá nghiêm trọng...

Hoắc Nhiễm vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh là người đầu tiên phát hiện Viên Mục Dã đã tỉnh, cậu ta vội vàng quay lại nói với mọi người: “Anh Viên tỉnh rồi!”

Những người khác nghe tiếng đều nhanh chóng chạy tới làm Viên Mục Dã phải kinh ngạc: “Gì... gì thế?”

Lúc này lão Lâm tiến lên hỏi: “Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?”

Viên Mục Dã ngồi dậy hoạt động bả vai một chút rồi nói: “Cảm giác cũng không tệ lắm, không còn mệt mỏi như trước nữa. Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

Đoàn Phong nghiêm túc nói: “Một ngày một đêm.”

“Một ngày một đêm?!” Viên Mục Dã hơi giật mình, bởi vì cậu cảm thấy mình mới chỉ ngủ một lát mà thôi.

Viên Mục Dã nhìn quanh một vòng, phát hiện Thạch Lỗi và A Triết cũng không có ở đây, cậu bèn hỏi: “Thạch Lỗi và A Triết đâu rồi?”

“À... Bọn họ giải quyết xong mọi chuyện phía sau là bay luôn về nước M rồi, cậu cũng biết thân phận của họ miễn cảm mà, tốt nhất không nên xuất hiện trong tầm mắt của cảnh sát.” Đại Quân nói như thật.

Viên Mục Dã vừa mới tỉnh lại nên vẫn còn lơ mơ không hiểu gì: “Chuyện phía sau gì cơ?”

Trương Khai tỏ vẻ cường điệu: “Đương nhiên là tất cả video theo dõi ở hiện trường rồi! Chỗ kia là phổ thương mại, xung quanh có quá nhiều camera giám sát, muốn xóa hết tất cả đúng là một công trình lớn đấy.”

Viên Mục Dã vừa nghĩ tới tác phong làm việc bình thường của Thạch Lỗi thì lại thấy nhức đầu: “Hai người họ không làm tổn thương đến ai đấy chứ?”

Đại Quân cười nói: “À không... Cậu yên tâm đi, tôi có theo dõi toàn bộ quá trình mà!”

Thạch Lỗi và A Triết đi rồi, cuối cùng Viên Mục Dã cũng có thể về thăm nhà, mà quan trọng nhất là cậu muốn hỏi thử Lê Thần về tính khả thi của biện pháp lần trước. Sau khi được lão Lâm làm một loạt kiểm tra, xác định sức khỏe của cậu không đáng ngại nữa, Viên Mục Dã mới được thả về nhà.

Khi Lê Thần nhìn thấy Viên Mục Dã, hấn nhướng mày lên, nói: “Hình như nó đã mạnh hơn rất nhiều so với lần trước tôi nhìn thấy anh... Nhưng có vẻ hiện tại nó đang rơi vào trạng thái ngủ đông.”

Viên Mục Dã nghe Lê Thần nói thế thì vội vàng truy hỏi: “Thế có phải là chúng ta có thể thừa dịp nó đang rơi vào trạng thái ngủ đông mà mổ ra loại bỏ nó đi không?”

Ai ngờ Lê Thần lại lắc đầu: “Làm như thế rủi ro quá lớn, bởi vì một khi nó cảm nhận được nguy hiểm từ bên ngoài thì bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, đến lúc đó chỉ sợ tình huống sẽ không được lạc quan...”

Viên Mục Dã thở dài: “Vậy còn biện pháp mà lúc trước cậu đã nói thì sao? Chắc chắn được bao nhiêu phần trăm?”

Về mặt của Lê Thần rõ ràng có sự do dự, hấn nói: “Nói thật lòng, tôi cũng không hoàn toàn nắm chắc... Anh cũng biết suy nghĩ của bọn họ không giống với tôi, tôi cũng không dám khẳng định bọn họ có thể thật lòng giúp anh hay không, nhưng tôi sẽ dốc toàn lực thuyết phục bọn họ.”

Lời Lê Thần nói khiến Viên Mục Dã thấy hơi thất vọng, thôi thì ít nhất đối phương cũng không lừa cậu, mà là đem mặt lợi và hại nói rõ ràng cho cậu biết. Thật ra Viên Mục Dã cũng biết Lê Thần không hề hy vọng đồng loại của cậu ta sẽ lên mặt đất,

bởi vì như thế Trái đất này sẽ không còn đáng vẽ mà cậu ta yêu thích nữa...

Sau hai ngày ở nhà với Kim Bảo, Viên Mục Dĩ nhận được cuộc gọi từ Đoàn Phong nói là số 54 nhận được một vụ án tương đối khó giải quyết, hỏi cậu có muốn tham gia trong thời gian ở lại thủ đô không? Mấy ngày nay Viên Mục Dĩ cũng đang rảnh đến mức toàn thân thấy không thoải mái, vừa nghe nói có công việc mình có thể tham gia thì đồng ý ngay lập tức...

Sở dĩ vụ án kia tương đối khó giải quyết là bởi vì nó có chút kinh dị, đến mức tất cả người dân sống ở khu vực lân cận đều dọn nhà đi trong đêm, có nói thế nào cũng không chịu tiếp tục ở lại trong khu vực xảy ra chuyện nữa.

Câu chuyện đại khái là như thế này, cách đây hai tuần có một công ty bất động sản cử một đội thi công đến phá dỡ căn nhà mà họ vừa mới mua được, nhưng đội thi công bảy người này lại bỗng dưng bị mất liên lạc.

Mất tích liền một lúc bảy người không phải là chuyện nhỏ, thế nên công ty bất động sản vội vã cử một đội người đi tìm, kết quả họ lại tìm thấy bảy bộ xương người trong ngôi nhà hoang mà họ định phá bỏ lần này... Nghe nói tình hình tại hiện trường vô cùng đáng sợ, khiến một nhân viên nhát gan ngất xỉu ngay tại chỗ.

Khi cảnh sát đến hiện trường, họ phát hiện ra thịt và mô cơ của các xác chết có lẽ đã bị một con vật nào đó ăn hết, nhưng ở khu vực gần đó dường như nói là động vật ăn thịt, ngay đến cả động vật ăn cỏ cũng chẳng có mấy con...

Mặc dù cuối cùng vụ án được xác định là một vụ tấn công do động vật, nhưng tin tức vẫn bị lan truyền ra ngoài, ai cũng đồn rằng căn nhà bỏ hoang kia bị ma ám, vì đội thi công đã xúc phạm đến các hồn ma ở đó trong quá trình phá dỡ, nên bọn họ mới bị ăn hết chỉ còn lại xương.

Công ty bất động sản này ban đầu mua mảnh đất kia vốn định phát triển thành khu du lịch, nếu không điều tra rõ ràng chuyện này thì đừng nói là phát triển du lịch, có khi ngay cả muốn bán nó đi cũng không được... Nhưng vụ án đã được cảnh sát xác

định, nên nếu muốn tiếp tục điều tra thì chỉ có thể chuyển cho số 54.

Dù sao cũng đã lâu rồi không đi làm nhiệm vụ cùng đội Đoàn Phong, trong lòng Viên Mục Dĩ khó tránh khỏi có chút hưng phấn, nhưng trước khi lên đường, Đoàn Phong vẫn không quên dặn dò cậu, trong hành động lần này cậu chỉ trợ giúp thôi, không được tùy tiện lạm dụng sức mạnh của cánh tay phải.

Tất nhiên Viên Mục Dĩ hiểu rõ điểm này chứ, chỉ có điều lần nào cậu cũng là bất đắc dĩ mà thôi...

Có thể nói rằng khu vực mà họ đến lần này thực sự là một vùng đất có cảnh đẹp không hề tẻ, nó nằm ở phía đông núi Phụng Minh, phía bắc còn có hồ nước Tam Thánh Tuyền đẹp như tranh vẽ, và bên trong khu vực bằng phẳng duy nhất tọa lạc một thôn có tên là thôn Thánh Tuyền.

Khu đất mà bọn họ phải đến lần này nằm ngay bên cạnh thôn Thánh Tuyền. Lẽ ra nơi đó sẽ được dùng để xây khách sạn nghỉ dưỡng. Nhưng kể từ sau khi xảy ra sự việc kia, dự án khách sạn bị dừng lại, và ngay cả người dân trong thôn cũng đều lục tục dọn đi hết rồi.

Lúc mấy người Viên Mục Dĩ lái xe tới đã là giữa trưa, họ vào thôn Thánh Tuyền trước muốn hỏi thăm người dân trong thôn tình hình cơ bản ở đây. Nhưng khi vào thôn, họ phát hiện tất cả các căn nhà trong thôn đều không có người ở, cả nhóm đi vòng quanh một lúc lâu mà chẳng thấy một bóng người nào...

Trương Khai thắc mắc: “Dọn hết đi rồi à?! Động tác của họ có nhanh quá không? Chẳng phải trên báo đài thường hay nói có một số ngôi làng, khi bị di dời toàn bộ thì thường sẽ luôn có một số ông bà già thà chết cũng không chịu đi sao?!”

Đoàn Phong nhìn xung quanh, anh ta nói: “Tìm lại xem... Chắc phải có một vài ông bà già không muốn rời đi chứ?”

Không ngờ, ngay khi Đoàn Phong vừa dứt lời, bỗng có một con chó vàng đột nhiên từ đâu lao ra gầm gừ sủa loạn xạ với bọn họ... Hoắc Nhiễm vốn sợ chó nên vội vàng nhảy dựng lên và núp ở sau lưng Viên Mục Dĩ.

Chương 1090: Bầy chó dữ

Trương Khai cười nhạo Hoắc Nhiễm: “Con chó bé bằng mắt muỗi cũng sợ! Cậu đúng là không đời được tạt xấu nhất gan mà!”

Hoắc Nhiễm đỏ mặt: “Còn chẳng phải là do anh à? Anh nói xem có bóng ma thời thơ ấu nào của tôi không liên quan đến anh không?!”

Trương Khai cũng không phủ nhận điều này, nhưng lại nói kiêu chảnh hề hoi: “Tôi cũng bị cha tôi dọa từ nhỏ đến lớn này, sao không thấy tôi bị bóng ma thời thơ ấu gì cả?”

Viên Mục Dĩ hiểu ngay tại sao hồi nhỏ Trương Khai lại nghịch ngợm như vậy, hoá ra là vì bên trên cậu ta còn có một người cha chẳng đáng tin cậy!

Hoắc Nhiễm nghe Trương Khai lời cả dượng của mình vào thì đành phải khe khẽ nói thầm: “Đúng là thượng bất chính hạ tất loạn...”

Đại Quân ở bên cạnh nhìn chòng chọc con chó một lát rồi nói: “Có chó thì phải có người! Đi, chúng ta đi theo nó thử xem.”

Con chó vàng vốn sủa dữ dội, nhưng bỗng nhận ra tất cả mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt không có thiện cảm. Vì thế nó sợ tới mức quay đầu bỏ chạy thẳng...

Đại Quân cười mắng: “Quả nhiên là cái đồ chuyên gió chiều nào theo chiều ấy!”

Con chó vàng vừa chạy vừa kêu thảm thiết, nhất thời khiến tất cả mọi người đều dờ khóc dờ cười. Đoàn Phong bực quá: “Ai không biết còn tưởng rằng mấy người chúng ta làm gì nó cơ? Có cần phải kêu la thê thảm như vậy không? Đúng là ảnh đế đoạt giải Oscar của loài chó mà!”

Không ngờ, đúng lúc này, từ sân của một căn nhà phía trước đột nhiên xuất hiện cả chục con chó lớn, dường như chúng

nghe thấy tiếng kêu la của chó vàng nên chạy ra giúp, điều này buộc mọi người phải cảnh giác.

“Đệch, hóa ra là gặp phải bầy chó dữ! Nói rõ ràng trước đã nhé, chẳng ai trong bọn tao đánh nó cả, là tự nó liên tục kêu thảm thiết đấy!” Trương Khai giải thích với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đại Quân buồn cười quá: “Trương Khai, cậu biết nói tiếng chó hay là chúng có thể hiểu tiếng người vậy?”

“Anh biết cái gì? Đây gọi là tiên lễ hậu binh được không?”
Trương Khai giải thích một cách nghiêm trang.

Viên Mục Dã thấy có thể sắp nổ ra “chiến tranh” nên vội vàng ngăn cản: “Đừng có hành động hấp tấp. Những con chó này chắc là chó của dân địa phương. Có thể là những người chủ cũ chuyển nhà nên không cần chúng nữa.”

Nói xong, Viên Mục Dã xoay người lấy từ ba lô ra mấy cây giảm bông, sau đó xé mở rồi ném cho mấy con chó to. Mặc dù ban đầu chúng đều tỏ ra cảnh giác, không dám ném thử, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi sự cám dỗ của giảm bông mà lao vào cướp ăn.

Tục ngữ nói, ăn của người ta thì yếu thế, nếu lũ chó to đã ăn đồ của Viên Mục Dã, tất nhiên sẽ không còn như hổ rình mồi với bọn họ giống vừa rồi nữa, nhưng mà sự cảnh giác trong mắt chúng vẫn không giảm bớt chút nào.

Lúc này, Viên Mục Dã nhìn khoảng sân phía sau đám chó và thấy có chậu để cho chó ăn, điều này chứng tỏ rằng những con chó này bị người nào đó tạm thời để ở đây, nếu không nơi này đã không còn người ở nữa, dù chúng có muốn ăn rác rưởi cũng không có ai ném cho...

Sau đó nhóm Viên Mục Dã lại lục tung phía trước và đằng sau căn nhà, sau khi xác định không có người bèn đốt lửa làm bữa trưa đơn giản, nghỉ ngơi một lúc rồi chuẩn bị đi đến khu vực xảy ra chuyện...

Theo hồ sơ, căn nhà đó là từ đường của thôn từ rất nhiều năm trước, sau này không biết bởi lý do gì mà dần dần hoang phế. Lúc trước, khi công ty bất động sản đề nghị mua đất, người trong thôn đồng ý ngay mà không hề do dự.

Theo lý mà nói, nơi như từ đường đều vô cùng thần thánh, những thôn bình thường chắc chắn sẽ không dễ dàng bán đi, bởi vì bán từ đường đi chẳng khác gì bán tổ tông của mình. Cho nên khi người của thôn Thánh Tuyên đồng ý bán đất một cách dứt khoát, ngay cả đại diện công ty bất động sản cũng sửng sốt...

Sau khi đọc những thông tin đó, Viên Mục Dã quay đầu lại nói với mọi người: “Thật ra bây giờ ngẫm lại mới thấy, có lẽ người trong thôn đã biết gì đó từ sớm rồi, cho nên mới đồng ý bán miếng đất từ đường kia một cách dứt khoát như vậy.”

Hoắc Nhiễm gật gù: “Rất có thể... Nhưng nếu biết miếng đất kia có vấn đề từ đầu, tại sao bọn họ không dọn đi sớm hơn?”

Đoàn Phong cười đáp: “Bởi vì không có tiền đấy! Hiện giờ bọn họ đã cầm được tiền của công ty bất động sản nên có thể lên thành phố mua nhà, tất nhiên cũng không tiếp tục ở lại đây nữa.”

“Thế có phải hơi thiếu đạo đức không? Biết rõ là có vấn đề còn bán đi, lấy tiền chạy lấy người và mặc kệ sự sống chết của người khác ư?!” Trương Khai tức giận bất bình.

Viên Mục Dã nghĩ ngợi rồi nói: “Trước tiên đừng vội kết luận, chờ chúng ta đến hiện trường xem xét rồi hẵng nói.”

Mọi người dựa theo chỉ dẫn trên bản đồ, đi bộ về phía nam thôn Thánh Tuyên mười mấy km mới nhìn thấy căn nhà cổ đó. Xem khoảng cách từ từ đường đến thôn, có lẽ năm xưa lúc dựng thôn, họ muốn cách xa nơi này một chút...

Đại Quân thở hỏn hển, phàn nàn: “Ai lại xây từ đường cách xa thôn đến vậy?!”

Trương Khai cũng oán trách: “Chứ còn gì nữa? Thế này là không muốn nhìn thấy tổ tông của mình đến mức nào chứ!”

Mấy người vừa đi vừa tám chuyện, ai ngờ, một thứ trong lùm cây đã thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã. Cậu qua xem và thấy đó là một bộ xương động vật... Viên Mục Dã xem xét rất lâu mới nhận ra có lẽ đây là xương chó.

Tơ máu trên bộ xương vẫn còn rất rõ, chắc mới bị ăn thịt vài tiếng thôi, Viên Mục Dã lập tức mở hồ sơ trên điện thoại ra,

tìm mấy tấm ảnh chụp nạn nhân và phát hiện tình trạng cũng tương tự như bộ xương chó này.

Đoàn Phong cũng ngồi xổm xuống xem rồi nói: “Xem ra đúng là có con gì đang ăn thịt người! Thảo nào những người dân kia chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.” Nói tới đây, anh ta nhú mày: “Không đúng, nếu người của thôn Thánh Tuyên biết đây là do thứ gì gây ra, vậy tại sao trước kia họ lại không việc gì, mà đợi đến sau khi có người mua miếng đất này mới xảy ra chuyện chứ?!”

Viên Mục Dã liếc nhìn căn nhà cách đó không xa: “Vậy phải vào đó tìm câu trả lời thôi. Tôi muốn xem có phải bên trong đây thật sự có quỷ dữ tồn tại như lời đồn không...”

Khi mọi người đi vào, thấy bên trong rất bình thường, cỏ dại mọc đầy ngoài sân và bờ rào như thể sắp sập xuống, đều thể hiện rõ cho mọi người thấy đã rất lâu không có ai dọn dẹp nơi này.

“Dựa theo thông tin hồ sơ, những cái xác được phát hiện ở vị trí mảnh sân này.” Hoắc Nhiễm chỉ vào một mảnh đất trống được rải đá vụn.

Viên Mục Dã đi qua xem xét: “Nơi này cách cổng rất gần, tình huống khẩn cấp đến mức nào mà không có cả thời gian chạy trốn cơ chứ?”

Lúc này Đại Quân thở dài, bảo: “Tiếc rằng tất cả những người này đều đã chết, nếu không chắc sẽ dễ đoán ra bọn họ đã làm những gì trước khi vào đây mà lại gây ra thảm kịch sau đó. Nếu không người của thôn Thánh Tuyên vẫn sống yên lành mấy chục năm, sao đội thi công vừa đến đã có chuyện được?!”

Chương 1091: Tam Thánh nương nương

Sau đó mọi người đi ra sân sau và lại phát hiện thật ra lúc ấy đội thi công đã dỡ một phần căn nhà xuống, còn lại một phần ba của phía trước vẫn chưa dỡ bỏ, cho nên nhìn từ mặt trước không thể nào nhận ra ngay là bên trong đã bị phá hủy tan tành.

Sân sau có một đồng cát to nhô lên, Đại Quân thấy nghi ngờ: “Những người đó tới phá nhà hay là xây nhà? Sao kéo nhiều cát tới thế?!”

Viên Mục Dã đi một vòng quanh đồng cát rồi ngồi xổm xuống nhìn mặt đất bên cạnh đồng cát, phát hiện đó là mặt đất được đổ bê tông, hoàn toàn lạc quẻ với nền gạch xanh ngói xám của cả căn nhà.

Do tiếp xúc gần với đồng cát, Viên Mục Dã ngửi thấy một mùi lạ không tài nào nói rõ được, dù sao không phải dễ ngửi cho lắm. Cậu tiện tay vốc một nắm cát và phát hiện màu sắc hạt cát hơi xám, rất giống cát mịn trên bãi biển.

Thấy Viên Mục Dã bốc ít cát để trước mũi, Đại Quân cũng học theo, kết quả anh ta mới ngửi sơ đã vội hét đi: “Đây là cát đào lên từ cái kênh hôi thối nào thế? Sao khó ngửi vậy?!”

Trương Khai đứng bên buồn cười bảo: “Đại ca, đất cát mà anh còn mong nó thơm tho được chắc?”

Đại Quân không phục: “Dù không thể thơm tho nhưng cũng đâu thể khó ngửi như vậy?!”

Viên Mục Dã không muốn nghe cuộc tranh cãi giữa hai người nên quay lại và đi ra sau bức tường đã phá bỏ một nửa. Cậu nhìn thấy có mấy lều trại màu xanh ngụy trang dựng ở đó, chỉ tiếc vài bạt bên trên đã rách nát cả, không thể dùng được nữa.

Lúc này Tăng Nam Nam đi đến bên cạnh lều và liếc sơ, sau đó lấy làm lạ nói: “Mới mấy ngày thôi mà sao những lều trại này lại bị hư hao nặng thế? Cứ như bị ai đó cố tình xé rách ra vậy...”

Đoàn Phong cũng thắc mắc: “Xem khí hậu, bình thường nơi này chắc rất ít khi có gió to, không thể nào thổi lều trại thành ra thế kia chỉ trong hai tuần ngắn ngủi được!”

Viên Mục Dã tiện tay kéo một miếng vải lụa trắng lên xem: “Đúng là không giống như do con người cố tình phá hỏng, bởi vì vết rách trên tấm vải này quá đồng đều.”

Hoắc Nhiễm bỗng la lên để thu hút ánh mắt của mọi người: “Các anh xem đó là cái gì?”

Viên Mục Dã nhìn theo hướng ngón tay Hoắc Nhiễm chỉ, cậu lập tức hít ngược khí lạnh vào trong. Giữa lùm cỏ dại, có rất nhiều xương trắng... Mọi người thấy thế vội vã chạy tới xem xét.

Sau khi Viên Mục Dã kiểm tra thực hư một cách đơn giản, cậu phát hiện trong số đó không có một bộ xương nào là của con người. Tuy nhiên rõ ràng đây là chuyện xảy ra sau khi bảy người kia gặp nạn, nếu không lúc ấy cảnh sát hiện trường không thể nào không phát hiện ra cảnh tượng khiến người ta sợ hãi như thế này.

Tăng Nam Nam ngồi xổm xuống quan sát rồi nói: “Đều là những động vật loại nhỏ như thỏ hoang, gà rừng linh tinh, xem trạng thái xương cốt thì... chúng bị ăn thịt rất sạch sẽ.”

Hoắc Nhiễm nghi ngờ hỏi: “Liệu có thể nào là do ở khu vực này có côn trùng ăn thịt giống như kiến hành quân số lượng lớn không?”

Viên Mục Dã gật gù: “Thật ra cũng không phải không có khả năng này... Nhưng nếu sự việc đơn giản như vậy thì người dân thôn Thánh Tuyên đâu cần phải nhất quyết rời khỏi đây? Chỉ cần bọn họ báo tình hình lên cơ quan chức năng, tất sẽ có chuyên gia côn trùng đến đây giải quyết, như vậy tốt hơn là phải chuyển nhà mà?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi đưa ra phán đoán: “Không chừng bọn họ muốn lên thành phố sống thì sao? Dù sao công ty bắt

động sản cũng đã trả cho bọn họ một khoản tiền kếch xù rồi! Những người dân đó lại mua nhà ở trong thành phố chắc chắn là không thành vấn đề!”

Nhưng Viên Mục Dã lại khề lắc đầu: “Có lẽ số tiền đó đủ cho bọn họ mua nhà trong thành phố, nhưng lại không đủ chi phí ăn mặc của bọn họ về sau. Nếu ngành du lịch ở đây ăn nên làm ra, chắc chắn sẽ cung cấp rất nhiều cơ hội nghề nghiệp cho người dân của thôn, vậy chẳng phải bọn họ vừa có thể nhận được tiền bồi thường đất đai, vừa có thể kiếm tiền ngay cửa nhà mình sao? Đây đúng là việc đẹp cả đôi đường, nhưng bọn họ lại lựa chọn thoát khỏi đây... Điều này rõ ràng hơi khác thường.”

Lúc này không biết Đại Quân tiện tay tóm lấy cái gì dưới đất, sau đó “ô” một tiếng rồi nói: “Sao ở đây cũng có cát? Mấy công nhân đã chết kia rải cát ở đây làm gì?”

Viên Mục Dã cũng cúi đầu xem xét, quả nhiên bên dưới số xương trắng đó có một lớp cát mịn màu xám giống đồng cát trong sân nhà... Ngay cả cái mùi cũng giống nhau như đúc. Sau đó mọi người tìm quanh một vòng, nhưng không phát hiện gì thêm nên quay lại sân trước.

“Những người này bất hiếu thật đấy, cả bài vị tổ tiên cũng ném ở đây, thảo nào lại xảy ra chuyện quái lạ!” Đại Quân lắc đầu liên tục.

Viên Mục Dã quay đầu nhìn lên bàn thờ, đúng là có một bài vị đóng bụi rất dày nằm chổng chơ bên trên. Cậu bèn bước đến cầm lên, nhẹ nhàng phỉ bụi, một hàng chữ viết theo thể chữ Khải ép nhũ vàng hơi phai màu lập tức hiện ra...

Viên Mục Dã nghi ngờ nhìn sang Đoàn Phong và hỏi: “Tổ tiên của thôn Thánh Tuyên tên là Tam Thánh nương nương ư?”

Đoàn Phong đáp bằng vẻ mặt mờ mịt: “Trong hồ sơ không thấy nói! Làm sao vậy? Bài vị này thờ Tam Thánh nương nương à?”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó tiện tay đưa bài vị cho Đoàn Phong: “Tự anh xem đi...”

Đoàn Phong nhận bài vị rồi ngó nghiêng kỹ lưỡng vài lần, sau đó trầm giọng nói: “Bài vị khá xưa cũ, ít nhất cũng phải từ hai

đến ba mươi năm trước...”

Viên Mục Dã lại tìm thêm trên bàn thờ, phát hiện không còn gì khác ngoại trừ bài vị của Tam Thánh nương nương. Nói cách khác, năm đó gian từ đường này chỉ thờ mỗi mình Tam Thánh nương nương.

Trương Đại Quân thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong đưa qua đây lại bài vị bèn giật lấy và bày lên ngay ngắn: “Tam Thánh nương nương chớ trách! Chúng tôi mới tới vùng đất lạnh này, không hiểu quy tắc ở đây, mong người đừng trách phạt nhé!”

Trương Khai tỏ ra buồn cười: “Anh xong chưa?! Con cháu của bà ta đều đã ôm tiền chạy trốn cả rồi, nếu bà ta thật sự có linh thì đã bỏ sấm sét xuống đánh chết bọn họ rồi!”

Đại Quân tức giận nói: “Cậu thì biết cái gì, bái Phật nhiều được Phật phù hộ đấy!”

Lúc này sắc trời đã muộn dần, bởi vì đoàn người Viên Mục Dã không mang lều dã ngoại qua đêm, mà những chiếc lều dựng ở đây trước đó đều hoàn toàn không dùng được nữa, vì vậy bọn họ bèn quay trở về thôn Thánh Tuyền, chuẩn bị tìm căn phòng trống qua đêm ở đó.

Không ngờ khi đoàn người trở lại thôn Thánh Tuyền, họ thấy căn nhà nuôi rất nhiều chó to kia lại sáng đèn, vì thế mọi người nhanh chân bước đến, muốn xem thử có phải chủ nhà về rồi hay không. Kết quả bọn họ mới vừa tới gần, đàn chó trong sân lại cùng nhau sủa um lên. Không bao lâu sau, một người đàn ông tầm 30 tuổi đi từ trong nhà ra.

Vừa thấy mấy người Viên Mục Dã, người đàn ông hỏi với vẻ nghi ngờ: “Các cậu tìm ai?”

Chương 1092: Tiếng ong ong

Viên Mục Dã lập tức trả lời một cách lễ phép: “Chúng tôi không tìm ai cả, nhóm chúng tôi là khách du lịch tới gần đây chơi, trời tối nên muốn tìm chỗ qua đêm!”

Mặc dù ngoài miệng đối phương chẳng nói gì, nhưng từ biểu cảm của người đàn ông, không khó nhận ra trong bụng anh ta chắc chắn nhủ thầm: “Ai tới nơi thế này chơi đều là bị bệnh thần kinh rồi!”

Lý do Viên Mục Dã muốn giả làm du khách là vì sợ nếu đối phương biết bọn họ tới điều tra vụ án trước đó, thì rất có thể sẽ ngầm đề phòng bọn họ... và tất nhiên sẽ chẳng hỏi được manh mối nào có ích.

Hai bên nói chuyện mới biết người đàn ông tên Cận Tung, được xem như người dân không chính thức của thôn Thánh Tuyền. Sở dĩ nói anh ta là một người dân không chính thức của thôn, bởi vì mẹ anh ta là người của thôn Thánh Tuyền, còn Cận Tung cũng không sống ở đây từ nhỏ. Sau này ông bà ngoại qua đời nên đã để lại tất cả ruộng đất ở đây cho mẹ anh ta thừa hưởng. Như vậy Cận Tung mới trở thành người dân không chính thức của thôn Thánh Tuyền.

Lúc này Viên Mục Dã nhìn những con chó to vây quanh trước và sau lưng Cận Tung: “Những con chó này là sao thế?”

Cận Tung thở dài, nói: “Mấy hôm trước, người trong thôn đều lục tục dọn lên thành phố sống, nhưng lại không mang chó trông nhà mà họ nuôi. Tôi thấy tội quá nên lâu lâu lại đây cho chúng ít thức ăn cho chó.”

Trương Khai hừ khê: “Đáng lẽ phải là không thể được cá quên nơm chứ? Sao dọn lên thành phố thôi mà lại vứt bỏ cả chó của mình?”

Cận Tung cười lạnh: “Giữa người với người còn chưa chắc đã có thể làm được, chứ nói gì với động vật... Cụ Ba trước kia có

địa vị cao nhất trong thôn, mới vừa lên thành phố đã bị con trai đưa vào viện dưỡng lão. Ngày hôm qua tôi đi thăm ông ấy, trông chán nản lắm. Môi trường trong viện dưỡng lão đó cũng không tốt, tóm lại là cảnh già thê lương! Bọn họ đối xử với cha của mình như thế, làm sao mà không được cá quên nơm với một con chó trông nhà chứ?”

Đoàn Phong thuận miệng hỏi: “Tôi nghe nói ở đây sắp khai thác dự án du lịch quy mô lớn cơ mà? Sao người trong thôn lại dọn đi cả rồi? Nếu thật sự có thể trở thành khu danh lam thắng cảnh hàng đầu, chẳng phải khi không nhất được cả mớ tiền hay sao?”

Cận Tung lắc đầu đáp: “Các anh không biết đâu, khoảng thời gian trước dự án kia có một số vấn đề, chết mất mấy công nhân. Nghe nói là đụng chạm vào Tam Thánh nương nương luôn được thờ trong từ đường từ xưa, tóm lại là đồn đủ thứ hết...”

Trương Khai tò mò hỏi: “Tam Thánh nương nương là gì nữa, truyền thuyết ở chỗ các anh à?”

Cận Tung gật đầu: “Xem như vậy đi... Có điều cụ thể thế nào thì tôi thật sự không rõ ràng cho lắm, bởi vì mẹ tôi không cho tôi hỏi nhiều, càng không cho về nhà cũ. Nhưng tôi thương hại mấy con chó quá, cho nên vẫn lén đến đây.”

Nhóm Viên Mục Dĩ tám chuyện với Cận Tung cả đêm, đáng tiếc là quả thật anh ta không biết nhiều lắm. May mà Viên Mục Dĩ còn giữ một nước cờ, nói dối rằng cha của bạn mình bị bệnh thoái hóa não, luôn muốn tìm một viện dưỡng lão tốt để chăm sóc, mượn cớ đó để hỏi dò Cận Tung viện dưỡng lão nơi cụ Ba ở tên là gì để tránh cho bạn mình giẫm phải mìn.

Sau đó Đoàn Phong gửi tên viện dưỡng lão cho lão Lâm, nhờ anh ta đi gặp cụ Ba để tìm hiểu sự tình ngay sáng mai, kéo đêm dài lắm mộng.

Đêm hôm đó cả nhóm ở luôn trong căn nhà cũ của Cận Tung. Nhà có mười mấy con chó trông cửa, dĩ nhiên họ không cần phải sợ gì, nhưng ngủ đến lúc nửa đêm, Viên Mục Dĩ vẫn bị tiếng ong ong kỳ lạ đánh thức.

Đó là một âm thanh kỳ quái với tần số rất thấp, nghe kỹ thì không rõ, nhưng lại khiến người ta đau não khi sắp sửa chìm vào giấc ngủ. Trong nhóm cũng chỉ có Viên Mục Dã, Hoắc Nhiễm, Tăng Nam Nam và Trương Khai là có thể nghe thấy, đương nhiên còn có cả lũ chó trông cửa ngoài sân.

Trên thực tế, lũ chó có hành động lạ trước tiên. Lúc ra ngoài xem xét, Viên Mục Dã thấy cả đám bọn chúng đều kẹp chặt đuôi, người run bần bật, dường như nghe thấy âm thanh vô cùng đáng sợ.

“Thật là khó chịu chết đi được. Đó là tiếng gì vậy hả!!”

Trương Khai bực mình gào lên.

Đại Quân bực tức nói: “Đêm hôm yên tĩnh, cậu không thể bỏn bớt một chút à? Có tiếng gì đâu?!”

“Không... Anh Đại Quân, thật sự có âm thanh mà.” Tăng Nam Nam nói mịt mờ.

Đại Quân tỏ ra hoang mang: “Sao tôi chẳng nghe thấy gì thế?”

Trương Khai lập tức cười gian manh: “Đó là bởi vì anh già rồi! Không tin anh hỏi Hoắc Nhiễm thử xem, chắc chắn cậu ấy cũng có thể nghe thấy...”

Đại Quân quay lại nhìn Hoắc Nhiễm, kết quả thấy thẳng nhóc này đen hết cả mặt, lông mày cau lại như sắp quăn cả vào nhau, như vậy là đã rõ... Tuy nhiên điều khiến Đại Quân cảm thấy vui mừng là, mình cũng không phải người già duy nhất, bởi vì Đoàn Phong và Cận Tung cũng chẳng nghe thấy gì.

Đoàn Phong lấy làm lạ hỏi: “Sao đàn chó lại e sợ đến mức này?”

Viên Mục Dã nhìn về phía phương hướng của từ đường cũ và nói: “Ắt hẳn âm thanh truyền đến từ phía từ đường. Xem ra ngày mai chúng ta vẫn phải đến đó thêm chuyến nữa mới được...”

Đoàn Phong cũng nhìn theo hướng ánh mắt của Viên Mục Dã: “Ý cậu muốn nói là... ở đó có thứ gì ngày ngủ đêm ra ư?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Rõ ràng lũ chó biết đó là thứ gì, đáng tiếc chúng không biết nói tiếng người...”

Đoàn Phong buồn cười quá: “Được rồi, xem ra về sau mà tuyển nhân viên mới, đối phương cần phải biết môn ngôn ngữ động vật mới được, nếu không không nhận!”

Tiếng ong ong đó vẫn tiếp diễn mãi đến lúc trời sắp sáng mới dần dần biến mất. Cuối cùng mấy người đáng thương có thể nghe thấy âm thanh đó mới được ngủ mấy tiếng yên ổn, đương nhiên cũng bao gồm cả đám chó ngoài sân.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Viên Mục Dĩ tạm biệt Cận Tung rồi quay lại từ đường cũ, kết quả khi đoàn người đi đến chỗ đồng cát to ở sân sau, họ mơ hồ cảm thấy hình như có chỗ nào đó khang khác.

“Các anh có phát hiện hình như đồng cát cao hơn ngày hôm qua một chút không?” Hoắc Nhiễm ngờ vực hỏi.

Trương Khai bước đến rồi ngẩng đầu nhìn lướt qua: “Đâu có, liệu có phải hiệu ứng tâm lý của cậu không?”

Đại Quân lắc đầu: “Chắc chắn không phải hiệu ứng tâm lý, có lẽ là trở nên cao hơn thật! Ngày hôm qua tôi đứng ở đây vẫn còn có thể nhìn thấy bờ tường đối diện, hiện giờ lại bị đồng cát chặn mất.”

Lúc này điện thoại di động của Đoàn Phong đột ngột đổ chuông. Anh ta lấy ra và thấy là lão Lâm gọi từ viện dưỡng lão tới. Qua điện thoại, lão Lâm nói cho anh ta biết, mình đã được nghe cụ Ba kể một vài chuyện, nhưng hiện giờ đầu óc ông cụ không bình thường cho lắm, nên anh ta cũng không thể chắc mấy phần là thật và mấy phần là giả...

Theo lời cụ Ba, tổ tiên của người trong thôn bọn họ là quan lớn tới đây để tránh tai họa, bởi vì muốn mai danh ẩn tích, cho nên đời sau cũng không rõ cụ thể là ai. Chẳng qua tổ tiên trong thôn có lệ từ bao đời nay, đó là cứ 28 năm thì nhà nào cũng phải giết trâu, mổ lợn để cúng Tam Thánh nương nương trong từ đường, bởi vì chỉ có vậy, Tam Thánh nương nương mới phù hộ người trong thôn đi đến nơi về đến chốn.

Chương 1093: Nguồn gốc của từ đường

Nhưng vào ba mươi năm trước, người trong thôn đột nhiên làm trái quy tắc này, dẫn tới tai họa giáng xuống thôn Thánh Tuyền...

Khi cuộc sống của thôn Thánh Tuyền trở nên khó khăn, đừng nói giết trâu mổ lợn, dù là bình thường cũng khó kiếm được thịt thà, lấy đâu ra lợn với trâu để mà hiến tế vị Tam Thánh nương nương không nhìn thấy được cũng không sờ đến được kia chứ?

Tất cả người dân trong thôn đều không muốn hiến tế trâu và lợn, đương nhiên chủ yếu cũng là vì họ không kiếm đâu ra được, thế nên ngay lúc đó, cụ trưởng thôn cũng chính là cha của cụ Ba đã ngầm đồng ý chuyện này. Bởi vì ngay cả chính ông cũng cảm thấy hiện giờ mọi người đều không được ăn đủ no, chứng minh vị Tam Thánh nương nương này vốn chẳng hề phù hộ cho bọn họ.

Nhưng cụ trưởng thôn nào biết đâu rằng, lý do bọn họ làm như vậy hết đời này qua đời khác chủ yếu không phải là cần Tam Thánh nương nương phù hộ, mà là để bảo vệ người trong thôn không bị Tam Thánh nương nương ăn thịt.

Thật ra vào ba mươi năm trước, thôn Thánh Tuyền cũng không ở vị trí hiện tại, mà là ở gần từ đường cũ. Lúc ấy bài vị của Tam Thánh nương nương cũng không thờ trong từ đường cũ mà được thờ trên bàn thờ của mỗi nhà mỗi hộ.

Về phần từ đường kia, năm xưa cũng chỉ là cái hố để hiến tế. Mỗi lần hiến tế, người dân đều ném tế phẩm lợn bò xuống, sau đó lấp đất lên trên, về cơ bản thế là nghi thức hiến tế hoàn thành.

Tôi hôm xảy ra chuyện cũng vào giữa mùa hè giống hiện giờ, nhà nhà trong thôn đều đã chìm vào giấc ngủ... Ban đầu mọi

người bị tiếng ong ong đánh thức, cẩn thận nghe thì thấy giống như tiếng vỗ cánh của loài côn trùng nào đó.

Có người dân tò mò ra ngoài nhà xem thử, kết quả thấy một mảng gì đó bay phập phều từ hố hiến tế tới, càng bay càng gần, tiếng ong ong cũng ngày càng vang... Lúc này có người phát hiện người nhà của mình đi ra bên ngoài cả buổi mà chẳng quay vào nên cầm đèn ra ngoài tìm, kết quả khi đi ra sân, bọn họ chỉ nhìn thấy một chiếc giày của người nhà, hoặc là đèn pin dùng để chiếu sáng rơi dưới đất.

Trong một đêm, thôn Thánh Tuyên mất tích tám, chín người, lại còn đều là lao động trai tráng trong nhà. Lúc ấy có người đề nghị báo cảnh sát xử lý, nhưng cụ trưởng thôn lại cho rằng tự nhiên mất tích nhiều người thế thì chắc chắn có lý do, thôn bọn họ hãy huy động người tìm kiếm trước đã.

Ban đầu có thể nói là bọn họ không có đầu mối, chỉ có thể tìm một lượt quanh thôn dựa theo cách thông thường, nhưng từ đầu đến cuối lại chẳng thu hoạch được gì, hơn nữa điều khủng khiếp nhất là buổi tối hôm ấy trong thôn lại mất tích thêm bốn người nữa!

Cụ trưởng thôn thấy sự việc tiến triển đến bước này cũng chỉ đành báo cảnh sát. Cảnh sát nhận tin bèn đưa hai con chó cảnh sát đến đây tìm người. Người trong thôn đều cảm thấy cho hai con chó tới tìm người chẳng đáng tin cậy gì cả. Tuy nhiên chẳng ai ngờ cuối cùng hai con chó cảnh sát kia thật sự tìm ra được những người mất tích trong thôn... Có điều tình trạng lúc đó của bọn họ lại khiến người ta sợ hãi, là người nhà nhưng bọn họ không thể nhận ra được rốt cuộc đây có phải là người thân đã mất tích của nhà mình hay không.

Vốn hai chú chó cảnh sát ngửi mùi để tìm kiếm, kết quả tìm thẳng tới gần hố hiến tế, các cảnh sát thấy thế lập tức tìm kiếm ở xung quanh và nhanh chóng phát hiện rất nhiều xương người trong một lùm cỏ dại.

Trong những năm mà việc trưng cầu ý kiến chưa phát triển như năm đó, vụ việc này đã gây xôn xao dư luận rất lớn, đáng tiếc bởi vì kỹ thuật phá án lúc bấy giờ hạn chế nên vụ án này vẫn chưa phá được, hơn nữa lại dễ gây ra sự hoảng loạn không đáng có nên vụ án đã bị chìm xuống.

Nhưng trong lòng người dân thôn Thánh Tuyền, nhất là cụ trưởng thôn, họ luôn có cảm giác chuyện này lơ mờ có liên quan đến việc bọn họ không hiến tế cho Tam Thánh nương nương. Bởi vì tình trạng của những xác chết đó giống y hệt như tế phẩm bị ném xuống hố năm xưa.

Ở lần hiến tế trước, cụ trưởng thôn còn rất trẻ. Ông nhớ rõ số trâu và lợn bị ném xuống hố chưa được hai ngày đã trở thành xương trắng hết cả, lúc ấy người già trong thôn nói chúng đã bị Tam Thánh nương nương “hưởng” rồi. Hiện giờ ngẫm lại, đúng thật là giống như bị thứ gì đó ăn thịt.

Năm đó cụ Ba hơn 30, lại to gan, mặc dù cha của cụ cảnh báo cụ hết lần này đến lần khác rằng sau khi trời tối phải khóa chặt cửa sổ đi ngủ, nhưng cụ vẫn muốn xem rốt cuộc những thứ phát ra tiếng ong ong bên ngoài nhà là cái gì...

Vì thế thừa dịp người nhà đều ngủ hết, cụ lén xóc rèm nhìn ra ngoài, kết quả lại thấy những con bọ to bằng nắm tay hợp sức vỗ lấy một con gà mái già nhà bọn họ và bay ra ngoài sân!

Cụ Ba nói đó là lần duy nhất trong đời cụ nhìn thấy rõ hình dạng của thứ ấy. Mặc dù chỉ chợt lóe qua, nhưng cụ vẫn thấy thứ ấy trông giống con ruồi siêu to khổng lồ, chẳng qua phía dưới bụng nó có hai cái chân giống như dao nhọn, thêm vào đó, miệng của chúng cũng to dùng, cắn đại một cái cũng sẽ mất một miếng thịt...

Bởi vì thứ kia trông quá kỳ quặc khiến cụ Ba liên tưởng ngay đến xác chết của những người dân trong thôn, cụ sợ tới mức lập tức buông rèm xuống, cũng không dám nhìn ra ngoài nữa.

Mấy tối sau, người trong thôn luôn đóng đặt cửa từ lúc trời chập tối, dù trời có sập xuống cũng không dám ra ngoài! Nhưng mặc dù là vậy, mấy con vật nuôi nhỏ trong thôn như gà, vịt, chó vẫn liên tục biến mất. Mãi đến rất nhiều ngày sau, cuối cùng họ không nghe thấy tiếng ong ong kỳ dị đó vào buổi tối nữa thì tình trạng này mới coi như ngừng hoàn toàn.

Sau khi sự việc trôi qua, cụ trưởng thôn gọi cụ Ba đến và nói một vài suy nghĩ của mình, ông cảm thấy chuyện này ắt hẳn do báo ứng vì thôn không hiến tế cho Tam Thánh nương nương. Bởi vậy ông muốn kêu gọi góp tiền xây một từ đường bên trên hố hiến tế, chuyên dùng để thờ Tam Thánh nương

nương, đồng thời dời thôn về phía đông núi Phượng Minh 15 km.

Là trưởng thôn dời kế tiếp, thật ra cụ Ba không có ý kiến gì, nhưng lúc thi công cụ lại bảo người ta đổ một lớp bê tông bên trên hố hiến tế. Bởi vì cụ vẫn luôn cho rằng những con bọ ăn thịt người và gia súc trong thôn bọn họ đến từ dưới cái hố hiến tế đó...

Lúc ấy mọi gia đình trong thôn Thánh Tuyên đều rất nghèo, dời thôn tập thể cũng không phải là việc nhỏ. Để tiết kiệm chi phí, họ phải dỡ bỏ toàn bộ gạch, ngói và gỗ của những ngôi nhà ban đầu rồi xây lại nhà ở địa điểm mới. Các vật liệu phế thải không dùng được nữa bị ném xuống hố hiến tế cùng với một số tảng đá để lấp bằng hố.

Nghe lão Lâm kể đến đây, điện thoại di động của Đoàn Phong đã nóng hực lên rồi, anh ta trầm giọng hỏi: “Nói cách khác, cái thứ được gọi là Tam Thánh nương nương kia thật ra là một loại bọ ăn thịt, cứ mỗi ba mươi năm là bỏ ra khỏi hố gây họa cho con người một lần hả!”

Lão Lâm thở dài: “Đại loại là thế đấy.”

Sau khi cúp điện thoại của lão Lâm, Đoàn Phong thuật lại câu chuyện một cách đơn giản cho mọi người biết. Khi nghe nói là do một lũ sâu bọ gây ra bao nhiêu là chuyện ở chỗ này, biểu cảm của tất cả đều trở nên hơi phức tạp.

Chương 1094: Ăn thịt đồng loại

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu lời cụ Ba nói là thật, thì tức là cứ ba mươi năm, loại sâu này sẽ xuất hiện một lần. Trước kia người trong thôn đều hiến tế bằng số lượng lớn súc vật, cho nên chúng có đồ ăn ở ngay cửa nhà, tất nhiên cũng không cần ra ngoài kiếm ăn... Sau này bởi vì ngừng hiến tế, nên chúng mới tấn công cả người lẫn vật ở gần.”

Đoàn Phong gật đầu: “Chắc là vậy đấy...”

Viên Mục Dã chợt thay đổi sắc mặt: “Nếu là thế, thì rất có thể đồng cát to này vốn không phải cát xây dựng do công nhân kéo tới, mà là... tổ của lũ sâu bọ đó.”

Hoắc Nhiễm lập tức nhìn đồng cát to trước mặt bằng vẻ mặt ghê tởm: “Cả một đồng to toàn sâu bọ... gớm chết đi được!”

“Chỉ nhìn mỗi cái tổ sâu mà đã không chịu nổi à? Nếu một đồng ừn ừn lao ra, cậu còn sống nổi nữa không?” Trương Khai cố tình bắt nạt Hoắc Nhiễm.

Nghe vậy, Hoắc Nhiễm vội lui ra sau mấy bước, sợ sẽ có sâu bò ra khỏi đồng cát bất cứ lúc nào.

Viên Mục Dã nhìn chằm chằm vào đồng cát một lúc, rồi quay lại hỏi Hoắc Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, cậu có đem theo camera hồng ngoại không?”

Hoắc Nhiễm gật đầu: “Em có mang theo chứ...”

“Được, tìm chỗ nào lắp đặt đi, buổi tối chúng ta không thể ở lại đây, rất nguy hiểm. Trước hết hãy thăm dò bằng camera hồng ngoại của cậu, xem thử rốt cuộc bên trong đồng cát này là thứ gì rồi nói sau!”

Trương Khai cười: “Đâu cần phiền phức thế, đào hẳn lên xem không phải được rồi ư?!”

Đoàn Phong gắt: “Cậu không sợ Tam Thánh nương nương ra ngoài ăn thịt thằng nhãi nhà cậu hả!?”

Sau đó, Hoắc Nhiễm lắp cố định camera hồng ngoại ở một góc quay phù hợp. Vì lý do an toàn, bọn họ quay trở về thôn Thánh Tuyên từ lúc giữa trưa, kiên nhẫn chờ đợi màn đêm buông xuống...

Đại Quân hơi bức: “Các cậu nói xem, nếu ba mươi năm trước cũng đã từng xảy ra chuyện khiến người ta sợ hãi như vậy, tại sao lúc trước những người dân trong thôn không dọn đi hẳn luôn mà phải chờ tới tận bây giờ xảy ra chuyện lần nữa mới đi!?”

“Chắc do ôm tâm lý may mắn chăng? Hoặc là lúc ấy bọn họ không đủ khả năng đến nơi khác mua đất xây nhà lần nữa.” Viên Mục Dã đoán.

“Cho dù như vậy, nhưng biết rõ gần đó có sâu bọ ăn thịt người, có phải họ nên báo cáo lên cơ quan cấp cao không?” Trương Khai cũng lấy làm khó hiểu.

Đoàn Phong cười nói: “Ai mà nói rõ được chuyện từ mấy chục năm trước? Dù sao chắc chắn là tự bọn họ đã suy xét rồi. Nhưng loại sâu to kiểu đó cũng kỳ lạ thật, tại sao ba mươi năm mới ngoi đầu lên một lần? Bình thường chúng làm gì dưới mặt đất? Ngủ ư?”

Hoắc Nhiễm nghĩ ngợi rồi nói: “Em đoán có lẽ tập tính của lũ sâu này giống với ve mười bảy năm! Ấu trùng của con ve đó sẽ sống dưới lòng đất trong 17 năm mới chui lên khỏi mặt đất để lột xác, giao phối, đẻ trứng, cuối cùng chết đi... Sau đó nhộng ve của chúng sẽ trở lại dưới lòng đất một lần nữa, chờ đợi thời hạn mười bảy năm tiếp theo.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Xem ra mỗi ba mươi năm Tam Thánh nương nương này mới hoàn thành một vòng đời, và lý do chính mà chúng chui ra khỏi hố hiển tế là để giao phối và đẻ trứng, chẳng qua ve mười bảy năm người ta ăn chay, còn vị Tam Thánh nương nương này ăn mặn.”

“Các cậu nói xem có phải tổ tiên của thôn Thánh Tuyên bị bại não không? Biết rõ ở đây có thứ ăn thịt người mà còn cảm thấy sinh sống bao nhiêu năm như vậy? Sao cứ như... quyết tâm

muốn cho con cháu đời sau của mình trở thành thức ăn cho sâu thế?” Đại Quân thắc mắc.

Đoàn Phong cười bảo: “Tôi đã nói rồi mà, không tài nào đoán ra được ba mươi năm trước người ta nghĩ thế nào đâu, huống chi là tổ tiên mấy trăm năm trước! Có điều nếu chúng ta đã biết đến chuyện này, thì hôm nay chúng ta phải tiêu diệt sạch đám sâu trên mảnh đất này mới được.”

Sau khi trời tối, cả nhóm Viên Mục Dĩ đều dán mắt vào chiếc iPad trên tay Hoắc Nhiễm, trong đó vẫn đang chiếu hình ảnh phát trực tiếp tình hình chỗ đồng cát to... Ban đầu đồng cát không có bất cứ động tĩnh gì, khiến Đại Quân và Trương Khai chưa xem được bao lâu đã gật gù hết cả.

Ai ngờ đúng lúc này lại nghe Tăng Nam Nam kêu lên một tiếng: “Là tôi hoa mắt phải không? Sao tôi cảm thấy hình như bên dưới cát có gì đó đang động đậy nhỉ!”

Nghe vậy, mọi người lập tức nhìn vào màn hình. Vừa rồi đồng cát còn nằm im lìm chột như sỏi sục lên, xoay như chong chóng... Ngay sau đó những con bọ to với đôi cánh trong suốt và hai chân sau kỳ dị lũ lượt chui ra từ dưới đồng cát.

Trương Khai hào hứng hô lên: “Ra rồi! Ra rồi!”

Hoắc Nhiễm nổi giận: “Anh có thể thôi kêu gào không, đừng có dẫn lũ sâu đó lại đây!”

Trương Khai cười gian: “Xem cậu sợ chưa này... Yên tâm đi, ở đây cách xa từ đường cũ lắm. Lũ sâu kia làm sao dễ dàng bay qua được?!”

Ai ngờ Đoàn Phong lại hắt một chậu nước lạnh: “Cũng chưa chắc... Nếu mấy thứ ấy không tìm thấy đồ ăn ở gần đó, rất có thể chúng sẽ mở rộng phạm vi kiếm ăn. Các cậu đừng quên tại sao lũ chó bên ngoài lại rất sợ hãi khi đêm xuống. Chắc chắn là vì chúng từng thấy đám sâu bắt đồng loại của chúng đi mất.”

Nghe Đoàn Phong nói như vậy, Hoắc Nhiễm lập tức rùng mình: “Đội trưởng Đoàn... Anh nói thật hay giả thế?!”

Lúc này Tăng Nam Nam đột nhiên la lên kinh ngạc: “Tam Thánh nương nương ra kìa!”

Nhóm Viên Mục Dã nhanh chóng nhìn vào màn hình, kết quả họ thấy đồng cát to đột nhiên lún xuống, một con quái vật to như con trâu chui từ dưới hố lên. Cái bụng hơi trong suốt của nó vừa to vừa tròn, dường như bên trong còn có thứ gì nhúc nhích liên tục.

Đại Quân đột nhiên nhận ra: “Đây là một con sâu cái!”

Hoắc Nhiễm sửa lời cho đúng: “Sâu cái là để chỉ sâu mẹ thôi, nói một cách chính xác, thứ này phải là sâu chúa... Hơn nữa rất có thể lúc này nó chui ra khỏi đồng cát là để đẻ trứng. Lũ sâu bay đi kiếm ăn chắc là sâu đực hoặc là sâu thợ.”

Quả nhiên, con bọ to dùng đó nâng cái bụng hơi trong suốt của mình lên cao, sau đó đẻ ra từng quả trứng sâu to bằng trứng gà lên trên đồng cát. Chẳng mấy chốc, những quả trứng sâu chuyển từ màu trắng sang màu đen, vỏ ngoài từ từ trở nên cứng hơn.

Không lâu sau, lũ sâu bọ to bay đi lúc trước đã mang một vài con mới bay về, trong đó có nhiều động vật nhỏ như gà rừng, thỏ hoang vân vân. Chúng nhanh chóng biến thành xương trắng dưới sự gặm nhấm như tằm ăn rỗi của lũ bọ, sau đó lũ bọ to ngậm xương trên đồng cát đi ném ra chỗ khác.

Lúc nhóm Viên Mục Dã đang tò mò con sâu chúa này sẽ ăn cái gì, thì họ lại thấy nó đột nhiên ngoạm lấy một đồng loại bên cạnh và nuốt chửng vào bụng.

Chương 1095: Núi phân

Thấy cảnh này mà Trương Khai cũng nổi cơn tức: “Sao con sâu chúa này lại làm như vậy? Sao nó lại ăn thịt cả con dân của nó?”

“Một vài loài sâu có tập tính là vậy, giống như bọ ngựa và nhện sẽ ăn thịt con đực giao phối với mình. Như vậy mới có thể bảo đảm đủ dinh dưỡng để cung cấp cho đời sau. Có ấu trùng nở ra rồi còn ăn thịt mẹ của chúng, cũng là để có đủ chất dinh dưỡng.” Hoắc Nhiễm giải thích.

Trương Khai buồn cười nói: “Gan bé như cậu mà cũng hiểu biết nhiều phết nhỉ?”

Hoắc Nhiễm tức giận nói: “Bác học chẳng liên quan gì đến gan to hay bé nhé? Đồ học sinh kém như anh biết cái gì?!”

Ai ngờ cảnh kế tiếp lại khiến tất cả mọi người đều ngẩn người. Những con sâu to như được số phận an bài, lần lượt bò tới bên miệng sâu chúa, tự nguyện hiến tế thân mình...

Hoắc Nhiễm khẽ than thở: “Hóa ra cơ thể đầy protein của chúng là đồ ăn của sâu chúa. Xem ra lũ sâu đi ra ngoài kiếm ăn sẽ không sống nổi đến thời hạn ba mươi năm sau. Mục đích cuối cùng của chúng là hy sinh bản thân để cả giống loài được tiếp tục sinh sôi.”

Đại Quân nghe mà líu cả lưỡi: “Nghe khá là bi tráng nhỉ! Đáng tiếc trong thực đơn của chúng có con người, cho nên chắc chắn là không giữ lại loài sâu này được...”

Hoắc Nhiễm nhìn màn hình chăm chú một lúc rồi buồn bực nói: “Theo lý mà nói, sâu to cỡ này phải tuyệt chủng từ lâu rồi mới đúng chứ!? Bởi vì hiện giờ lượng oxy trên Trái đất không thể sánh bằng mấy trăm triệu năm trước. Lúc ấy nắm cũng có thể cao đến mười mét, tất nhiên sâu to một chút cũng không hiếm. Nhưng sau này môi trường trên Trái đất đã có một loạt thay đổi, dần dần trở thành hoàn cảnh thích hợp cho con người

sinh sống như hiện giờ, một vài sinh vật có hình thể quá lớn cũng đã tuyệt chủng gần hết, thật sự không biết làm sao loài sâu này sống được đến bây giờ?!”

Viên Mục Dã nghĩ một lúc rồi đưa ra ý kiến: “Có lẽ có liên quan đến tập tính của chúng, không chừng mỗi một lần Trái đất trải qua tai họa, đúng lúc chúng đều ở dưới lòng đất... cho nên cuối cùng mới có thể sống sót.”

Hoắc Nhiễm hỏi về mờ mịt: “Các anh cảm thấy... chúng ta thật sự có quyền giết sạch toàn bộ bọn chúng ư?”

Trương Khai buồn cười nói: “Ngài triết học gia của tôi ơi, trước hết cậu đừng quan tâm đến sự sống chết của chúng vội, cậu có nghĩ tới không, nếu loài sâu này sinh sản số lượng lớn trên Trái đất... thì có còn đường sống cho loài người chúng ta hay không?”

“Sao lại không? Có rất nhiều động vật ăn thịt mà! Hổ, sư tử, sói... Không phải những loài đó đều được con người bảo vệ hay sao?!” Hoắc Nhiễm không phục cho lắm.

Trương Khai cười khẩy: “Con người bảo vệ những động vật ăn thịt đó là vì chúng ta tự cho rằng mình đã đứng ngoài chuỗi thức ăn, đứng ở thị giác của thượng đế để thương hại chúng. Nhưng một khi con người gặp phải lựa chọn một là mình chết không thì nó chết, chắc chắn con người sẽ giải quyết chúng không hề do dự, bất kể sinh vật đó có thể bị tuyệt chủng hay không.”

Đoàn Phong xoa tay: “Thôi, thôi, nói tới nói lui đều là lời lẽ tầm thường. Mục đích chúng ta đến đây lần này chỉ có một, đó là tiêu diệt mối họa ngầm trên mảnh đất này... Nếu không ba mươi năm sau, chắc chắn sẽ còn có người bởi vậy mà chết.”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Nếu đã quyết định thì phải mau chóng lên, bởi vì một khi để loài sâu này chui về dưới lòng đất, chỉ có thể chờ thêm ba mươi năm nữa thôi.”

Nói đến đây, họ bỗng thấy đám sâu lũ lượt ị ra những hạt cát tròn nhỏ, sau đó chúng đắp hạt cát đó vào gần chỗ trứng trùng bằng hai cái chân kỳ dị bên dưới bụng. Đại Quân ngay lập tức nói bằng vẻ mặt kinh tởm: “Ôi đêch! Cái đồng cát kia... hóa ra là núi phân của chúng, thảo nào hôi thế!”

Trương Khai cũng khẽ giật mình: “Ì gì nhiều thế?!”

Viên Mục Dã chẳng có lòng dạ đâu mà quan tâm lũ sâu đó ỉ nhiều hay không. Nếu muốn tiêu diệt chúng thì việc chọn đúng cách rất quan trọng. Mặc dù thoát nhìn chúng là một loài côn trùng không biết tên, nhưng chưa chắc đã có thể sử dụng được cách giết sâu bọ truyền thống.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã nói với Đoàn Phong: “Anh định diệt sâu bằng cách nào?”

Rõ ràng Đoàn Phong vẫn chưa nghĩ ra cách gì hay nên anh ta chỉ nói nước đôi: “Thuốc diệt côn trùng được không?”

Viên Mục Dã lườm Đoàn Phong: “Anh thấy sao?”

“Tôi cảm thấy có lẽ là không được...” Đoàn Phong cười gượng.

Lúc này Hoắc Nhiễm bỗng nói nhỏ: “Em có một cách, không biết có được không...”

“Cách gì?” Viên Mục Dã hỏi.

Hoắc Nhiễm đáp: “Dùng nitor lỏng... Suy đoán dựa theo độ phồng lên của đồng cát, thì rất có thể tất cả sâu thợ và sâu chúa đều trốn ở trong đó vào ban ngày. Nhưng bởi vì chúng ta không biết thực lực cụ thể của chúng, nên độ nguy hiểm khi mạo hiểm đào đồng cát ra rất cao. Nhưng nếu đổ một lượng lớn nitor lỏng lên đó là có thể đông lạnh tất cả sâu ở bên trong.”

Đoàn Phong xua tay ngay: “Không được. Đầu tiên, chúng ta đi đâu tìm được nhiều nitor lỏng như vậy trong khoảng thời gian ngắn? Tiếp theo, cho dù có, nhưng khả năng thành công quá thấp. Trong trường hợp làm không đúng cách hoặc chúng ta hít phải, chưa kịp giết lũ sâu kia thì chúng ta đã ngỏm củ tỏi trước rồi.”

Trương Khai hòa theo: “Đúng đó, nghe nói thứ ấy mà tiếp xúc với cơ thể người hơn hai giây là có thể gây ra tổn thương không thể phục hồi... Quên đi!”

Hoắc Nhiễm nhụt chí: “Vậy các anh nói xem phải làm sao?!”

Đại Quân ngẫm nghĩ rồi đáp: “Hay là đốt bằng lửa! Chúng ta rút hết xăng trong xe làm thành đạn lửa, sau đó ném thẳng vào

người con sâu cái, chỉ cần sâu cái bị đốt chết, binh tôm tướng tép còn lại sẽ chẳng gây ra được sóng gió gì.”

Thế nhưng Trương Khai lại lắc đầu: “Cách này tốt đấy, nhưng tiếc rằng xăng của mình còn quá ít! Có lẽ nhiều nhất chỉ có thể đốt nửa con sâu cái thôi... Chẳng may đến lúc đó không đốt chết được nó mà còn bị nó ăn tươi nuốt sống chúng ta trước ấy chứ!”

Đại Quân ngẫm cũng phải, anh ta tỏ ra hối hận: “Sớm biết vậy tôi đã xách theo hai thùng xăng rồi! Làm gì đến nỗi giờ làm cách này cũng không được cách kia cũng không được...”

Không ngờ đúng lúc ấy, mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng đàn chó bên ngoài kêu lên ăng ăng khác với bình thường. Viên Mục Dã vội vã rút dao găm rồi đi ra ngoài xem thử, kết quả lại thấy ba con sâu to đang ngậm con chó vàng vừa kêu rên và chuẩn bị bay đi!

Thấy thế, Viên Mục Dã lập tức nhanh tay lẹ mắt phi dao ra, đâm trúng mình một con sâu to, làm thứ đó rớt thẳng xuống đất... Hai con khác đột ngột bị mất đi sức đỡ của đồng loại nên ngay lập tức rơi trở lại mặt đất cùng với con chó vàng.

Lúc này, Đoàn Phong và Trương Khai cũng đã chạy ra. Hai người không nói không rằng mà cùng bước lên giải quyết hai con sâu kia...

Vốn tưởng rằng cún vàng sống sót sau tai nạn sẽ chạy trốn liền, nào ngờ nó lại nằm đờ ra nền, bốn chân cứng đờ, Viên Mục Dã tiến lên xem và phát hiện hình như cậu chàng bị trúng độc.

Chương 1096: Cún vàng

Lúc cún vàng và xác của ba con sâu to cùng bị kéo vào trong nhà, mắt nó vẫn còn đầy sợ hãi, thoát nhìn cực kỳ đáng thương. Những con chó khác thấy nhóm Viên Mục Dã đã cứu được đồng bọn khỏi miệng lũ sâu thì vội chạy ào ào vào trong nhà, nhất thời khiến trong nhà trở nên rất chật chội.

“Tình trạng của chú ta thế nào?” Đoàn Phong hỏi bằng vẻ mặt bức bối.

Viên Mục Dã khom xuống kiểm tra người cún vàng, phát hiện sau gáy nó có một cục u cỡ hạt thóc, vừa đỏ vừa sưng, e rằng đã bị loài sâu kia cắn.

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Chắc loài sâu này có độc, cho nên cún vàng mới không thể nhúc nhích rồi bị ba con sâu bắt đi.”

Đoàn Phong rút dao găm ra, sau đó nhẹ nhàng chọc vỡ cục u sau gáy cún vàng, nặn ra một đồng máu mủ.

“Nhóc con, tao chỉ có thể giúp mày được từng này thôi. Sống sót được hay không phải xem số mày thế nào!” Đoàn Phong nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc này hình như tiếng ong ong bên ngoài trở nên lớn hơn. Viên Mục Dã vội đến cạnh cửa sổ xem thử, lại có mấy con sâu to xác hơn là bay qua bay lại ở trước cửa và sau hè. Cậu vội bảo mọi người mau chóng tắt đèn trong phòng, để tránh dụ mấy con kia vào...

Trương Khai nói với vẻ mặt đưa đám: “Xong đời rồi, đúng là đã dụ sâu tới đây rồi!”

Đoàn Phong không cho là đúng: “Mấy con sâu thôi mà, hơn nữa thứ này trông thì đáng sợ đấy, nhưng trên thực tế cũng không cứng cáp vậy đâu. Đập vài ba cái là chết ngay!” Nói xong, anh ta còn đá xác ba con sâu nằm trong góc.

Viên Mục Dã đi đến bên cạnh xác chết của lũ sâu quan sát một cách cẩn thận rồi nói: “Trong chuyện kể của cụ Ba, những người dân bị hại đều lặng lẽ mất tích. Hiện giờ ngẫm lại ắt hẳn là do bị những con sâu này đánh gục con mồi bằng độc tố của mình trước, để họ mất đi sức phản kháng và kêu cứu, sau đó mới mang người đi... Nếu không, dù là người hay động vật, làm sao có thể bị mang đi mà không rên một tiếng nào được?”

Lúc này con cún vàng dưới đất đột ngột kêu lên thảm thiết, sau đó sùi bọt mép, đi đờn nhà ma. Sắc mặt mọi người khá khó coi, xem ra độc của loài sâu này rất ghê gớm, mặc dù Đoàn Phong đã giúp con cún vàng nặn ra rồi nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ được mạng của nó...

Lũ chó khác đều trốn rõ xa, có con đến lấy mũi hầy cún vàng, cố đánh thức nó... Viên Mục Dã không đành lòng nên tìm máy tờ báo cũ che xác của chú cún vàng lại.

Nhất thời tất cả mọi người đều bất lực, không biết nên làm sao cho phải. Đoàn Phong vốn nghĩ lũ sâu đó cũng không phải gián không đánh chết nổi, nếu thật sự không được thì chơi cứng thôi, kết quả giờ lại phát hiện chúng còn có độc tố thần kinh... Thế này thì khó thật!

Lúc này Đại Quân bỗng trầm giọng, bảo: “Các cậu nói xem tại sao lũ sâu nhất định phải ngày ngủ đêm ra? Liệu có phải vì chúng không thể thấy ánh sáng không?”

Hoắc Nhiễm lắc đầu: “Em thấy chưa chắc, có động vật ngày ngủ đêm ra, có động vật trái ngược lại, nhưng cũng không có nghĩa động vật ngày ngủ đêm ra thấy ánh mặt trời là sẽ chết, mà động vật ngày ra đêm ngủ cũng không phải không sống nổi khi ra ngoài vào buổi tối... Đây chỉ là tập tính của chúng mà thôi. Suy cho cùng, ba mươi năm trước, lũ sâu đó đều phải ở dưới mặt đất, cho nên chúng không thích ánh sáng cũng là điều rất bình thường.”

“Đúng vậy, giống như anh đi chọc tổ ong vò vẽ, dù chọc ban ngày hay ban đêm, chắc chắn là đàn ong vò vẽ đều sẽ không bỏ qua cho anh...” Hiếm khi có được một lần Trương Khai đứng về phe của Hoắc Nhiễm.

Đại Quân ôm lấy đầu một cách bất đắc dĩ: “Vậy phải làm sao đây?! Còn tiếp tục như vậy nữa, lũ sâu không tìm thấy đồ ăn

sẽ mở rộng phạm vi đi săn, đến lúc đó sự việc có thể sẽ phiền phức đấy.”

Ai ngờ lúc này Tăng Nam Nam lại đột nhiên đè thấp giọng xuống: “Nếu không chúng ta thử làm bom điều khiển từ xa bằng xăng trong xe xem?”

“E là không được đâu, dù làm được thì phải đặt bom ở đâu? Trên bao cát à? Chẳng may bị con sâu cái kia vùi vào bên trong cát thì sao? Dù nổ nhưng cũng sẽ không quá mạnh!” Đại Quân đưa ra mỗi nghi ngờ của mình.

Nhưng Tăng Nam Nam lại lắc đầu, nói: “Không đặt ở trên cát...”

“Thế đặt ở chỗ nào?” Trương Khai khó hiểu hỏi.

Lúc này Tăng Nam Nam nhìn về phía con cún vàng bị báo cũ đắp lên. Mọi người hiểu ra ngay lập tức, hóa ra cô nhóc Tăng muốn làm “quả bom hình chó”!

Sau đó mọi người lên một kế hoạch kỹ càng và tỉ mỉ, để Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm chịu trách nhiệm chế tạo bom xăng điều khiển từ xa, sau khi làm xong phải nhét vào bụng cún vàng, sau đó lại ném xác con chó ra ngoài cửa là được.

Như vậy bọn họ có thể giám sát một cách chặt chẽ thông qua camera đã lắp đặt trước đó ở trên đồng cát, khi có sâu mang xác chết của cún vàng về, bọn họ sẽ canh thời cơ chính xác để kích nổ bom xăng...

Nhưng bây giờ còn một vấn đề chờ giải quyết, đó là với khoảng cách từ đây đến chỗ bao cát, điều khiển từ xa đơn giản do bọn họ chế ra chắc chắn không thể nào kích nổ được. Nói cách khác cần phải có người cầm theo điều khiển từ xa ở gần đồng cát và kích nổ bom xăng mới được.

Thoạt nhìn thì chuyện như thế này rất nguy hiểm, nhưng nếu chỉ do một hai người đi làm, tính linh hoạt và tỉ lệ thành công đều sẽ rất cao... Vì thế Viên Mục Dã đề nghị để mình cầm iPad và điều khiển từ xa đến gần đồng cát kích nổ.

Đương nhiên Đoàn Phong không thể để cho Viên Mục Dã đi một mình, vì thế cuối cùng hai người họ đi cùng nhau. Nếu giữa chừng gặp phải nguy hiểm, hai người còn có thể lo cho nhau.

Điều đầu tiên bọn họ cần phải làm là ra xe rút xăng và chế tạo ngòi nổ từ xa. Tuy chế tạo ngòi nổ từ xa phức tạp nhưng không cần ra ngoài nên khá an toàn. Còn rút xăng thì phải ra ngoài mới được nên rủi ro cao hơn...

Trương Khai và Đại Quân chậm rãi đi tới cửa, nghiêng tai cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Sau khi xác định gần đó không có tiếng ong ong, hai người mới rón ra rón rén đẩy cửa đi ra ngoài. Mặt khác, Viên Mục Dã vẫn đang nghiên cứu xác chết của những con sâu trên mặt đất, muốn xem chất độc thần kinh chết người đến từ bộ phận nào trên người chúng.

Mặc dù Trương Khai và Đại Quân đã rất cẩn thận, nhưng lúc trở vào vẫn đụng phải hai con sâu đang ngậm gà rừng. May Trương Khai phản ứng nhanh, giơ xẻng thép đập cho chúng rơi hết xuống đất, để đề phòng sâu gần đó bị thu hút đến đây, rồi hai bọn họ nhanh chóng chạy vào nhà.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa hết, chỉ còn lại việc “phẫu thuật” cho cún vàng. Đừng tưởng bình thường mấy anh chàng này đều rất đàn ông, nhưng đến thời khắc mấu chốt lại rúm ró cả lại, cuối cùng Tăng Nam Nam đành phải nhận lấy dao găm trong tay Đại Quân, và mổ bụng cún vàng ra chỉ với hai ba nhát dao.

Chương 1097: Sống một mình

Lý do Viên Mục Dã không ra tay được là vì nhà cậu cũng nuôi chó. Tuy hiện giờ cún vàng đã chết, dùng xác nó làm bom xem như lợi dụng lần thứ hai, tạo phúc cho dân, nhưng xét từ góc độ tình cảm, quả thật cậu hơi không đành lòng.

Tăng Nam Nam làm xong mọi việc rồi đi sang bên cạnh rửa sạch máu tươi trên hai tay với gương mặt không cảm xúc, sau đó quay lại nói với mấy anh đàn ông: “Có thể kéo ra ngoài được rồi.”

Lúc này mọi người mới tỉnh hồn lại, nhao nhao tiến lên giúp, cuối cùng là Đại Quân và Trương Khai chậm chậm đẩy cún vàng ra ngoài cửa, lẳng lẳng chờ lũ sâu to kia phát hiện “con mồi” có giấu “gia vị” này.

Không ngoài dự đoán, chưa đến mười lăm phút sau, mấy con sâu ngửi thấy mùi máu đã ong ong bay đến. Chúng mang xác cún vàng đi mà chẳng cần cố sức chút nào... Viên Mục Dã và Đoàn Phong chờ ở trong nhà một lát, đến khi bên ngoài không còn tiếng động nào nữa mới từ từ đẩy cửa đi ra ngoài.

Viên Mục Dã có thể dựa vào tiếng ong ong tần số thấp của loài sâu này để nhận biết liệu có nguy hiểm gần đó hay không, cho nên dù bọn họ vừa đi vừa dừng suốt dọc đường nhưng đều thành công tránh được sự tấn công của lũ sâu, và đến gần từ đường cũ.

Nhưng dù sao hai người bọn họ cũng đi bằng chân, lũ sâu lại bay nên đương nhiên tốc độ nhanh hơn bọn họ. Bởi vậy khi hai người tới nơi, cún vàng đã bị xoi tái gần hết rồi.

Trong đó có hai con sâu coi bom xăng trong bụng cún vàng là xương cốt không thể ăn được, thế nên chuẩn bị ngậm lên ném ra chỗ khác. May Viên Mục Dã và Đoàn Phong kích nổ ngay

khi nó mới bay lên chưa đến một mét, làm bom xăng nổ tung ở độ cao tốt nhất.

Trong phút chốc, toàn bộ đồng cát bị bao vây bởi biển lửa, con sâu chúa vô cùng hoảng hốt trước biến cố đột ngột này. Nó sợ hãi cố dùng thân mình để bảo vệ số trứng sâu mình vừa mới sinh ra, đáng tiếc mọi thứ đều vô ích. Những quả trứng sâu nhanh chóng nổ tung dưới nhiệt độ cực cao, cuối cùng tất cả đều bị đốt thành tro.

Bởi vì trước đó Hoắc Nhiễm đã đặt camera ở quá gần đồng cát, cho nên sau khi lửa bùng cháy lớn thì bị hỏng luôn. Hiện giờ Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều chẳng nhìn thấy gì cả, lại không dám mạo hiểm đến xem thử, chỉ có thể trốn trong lùm cây gần đó lảng lạng chờ đợi.

Lúc này có rất nhiều sâu to ngậm con mỗi lúc tục bay về. Như đã sớm cảm nhận được, chúng ào ào ném tất cả con mỗi xuống, nhanh chóng bay về phía ánh lửa, dường như muốn cứu sâu chúa từ bên trong ra.

Viên Mục Dã nhìn lũ sâu không màng tất cả bay vào sân sau của từ đường cũ mà trong lòng bất chợt hơi hụt hẫng... Tuy lập trường khác nhau, nhưng cậu phải buộc lòng thừa nhận rằng hành động của lũ sâu quả thực khiến người ta rất kính nể.

Đoàn Phong thấy mặt Viên Mục Dã đánh lại bèn trầm giọng nói: “Có lẽ chúng vốn dĩ không biết cái gì là sợ đâu. Đừng nghĩ quá nhiều, chúng ta chỉ làm tốt việc trước mắt là được, nếu không cậu sẽ sống mệt mỏi lắm.”

Ai ngờ, nghe Đoàn Phong nói xong, Viên Mục Dã hỏi ngược lại: “Đội trưởng Đoàn, anh cho rằng tồn tại có hợp lý không?”

Đoàn Phong nghĩ ngợi rồi đáp: “Đương nhiên... Đồng thời tôi cũng tán thành cái chết là hợp lý.”

“Nghĩa là sao?” Viên Mục Dã hỏi.

Đoàn Phong cười đáp: “Nghĩa là sự tồn tại của một giống loài tất nhiên có tính hợp lý của nó, được toàn bộ môi trường chung cho phép. Trái ngược, sự tuyệt chủng của một giống loài cũng có tính hợp lý của nó, điều này chứng minh nó đã bị môi trường tự nhiên đào thải.”

Viên Mục Dã thở dài: “Bị con người giết sạch cũng gọi là đào thải tự nhiên ư?”

Đoàn Phong gật gật đầu: “Đương nhiên, con người cũng là một phần trong giới tự nhiên mà! Cậu nghĩ ngược lại xem, nếu hiện giờ có một loài sinh vật là thiên địch của con người. Trước mặt đối phương, con người không thể tự bảo vệ bản thân bằng bất cứ cách nào, cuối cùng do đó mà toàn bộ loài người bị tuyệt chủng, điều này chứng minh cái gì?”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Chứng minh loài người cũng bị tự nhiên đào thải.”

Đoàn Phong bật cười: “VẬY còn chưa đủ hay sao?! Cho nên mọi việc đều phải nhìn bao quát một chút. Từ khi loài người ra đời đến nay chỉ cùng lắm là mấy triệu năm, mà Trái đất đã hàng tỷ năm tuổi rồi. Trước khi có loài người, ai có thể cam đoan rằng Trên trái đất không có nền văn minh cao cấp, không có một giống loài khác tự nhận rằng mình là chúa tể của thế giới giống loài người chứ? Cho nên, không có ai đúng ai sai trong sự việc ngày hôm nay cả. Chúng ta chỉ làm một chuyện mà con người không thể không làm. Hết thấy đều là sự chọn lọc của tự nhiên, ai thích ứng được thì sống sót, vậy thôi.”

Viên Mục Dã không ngờ Đoàn Phong sẽ nói ra những lời như vậy, cậu bèn cười, lắc đầu và nói: “Anh nhìn thoáng như vậy từ bao giờ thế?”

Đoàn Phong nở nụ cười: “Nhìn thoáng hay không thì đều phải sống. Thay vì cả ngày trách trời thương dân, cảm thán cuộc đời bất công, chẳng bằng làm tốt việc của mình là được. Trước kia tôi cũng thường xuyên tự hỏi mình một câu hỏi, đó là rốt cuộc tôi tồn tại có ý nghĩa gì? Nhưng hiện giờ tôi sẽ chẳng thêm suy nghĩ vấn đề ngu ngốc này nữa, thích có ý nghĩa gì thì có cái đó, dù sao mọi thứ đều được xếp đặt sẵn rồi, tại sao cứ phải sống rồi rắm quá làm gì.”

Đêm hôm đó hai người trốn gần từ đường cũ tán chuyện rất lâu, mãi đến khi trời tờ mờ sáng, hai người mới vào để kiểm tra tình hình.

Cảnh tượng tại hiện trường thê thảm hơn trong tưởng tượng của Viên Mục Dã rất nhiều. Mùi khét nồng nặc khiến người ta khó thở, lũ sâu như thiêu thân lao đầu vào lửa hầu như biến

thành tro tàn cả, còn con sâu chúa to đùng kia thì cuộn tròn như quả bóng, chạm khẽ là vụn tro rơi ra, những quả trứng sâu lại càng không thể may mắn thoát khỏi.

Lúc này nhóm Đại Quân và Trương Khai cũng chạy đến đây. Hoắc Nhiễm chỉ liếc nhìn hiện trường là vội chạy sang bên cạnh nôn mửa. Những người khác còn tạm, nhưng cũng bị mùi ở đây xông cho phải bịt chặt mũi.

Đại Quân nhăn mũi, nói: “Kinh thật. Lần này chắc là bị thiêu chết hết rồi chứ hả?”

Đoàn Phong gật đầu: “Đại loại vậy. Lát nữa hãy kiểm tra lại cẩn thận, tuyệt đối đừng để cá lọt lưới đấy!”

Khi nhiệt độ và bụi mù tại hiện trường đã bay gần hết, mọi người mới dùng xẻng tìm kiếm dưới đồng cát xem có còn sâu chưa chết hay không, kết quả lại phát hiện rất nhiều ấu trùng và trứng đã bị nướng chín.

Không ngờ khi Viên Mục Dã và Trương Khai gạt xác con sâu chúa sang một bên, họ phát hiện dưới mình nó có một quả trứng sâu còn nguyên vẹn. Xem chừng là chưa bị lửa đốt đến. Trong lúc nhất thời, cả hai người đều ngây ra, không biết nên làm gì với quả trứng sâu không hề có sức chống cự này.

Trương Khai gọi to: “Đội trưởng Đoàn! Anh lại đây mà xem...”

Nghe thế, Đoàn Phong đang ra sức đào cát bèn sai bước tới và thấy quả trứng sâu trên mặt đất. Anh ta cũng sửng sốt, sau đó liên tục cảm thán rằng quả trứng sâu này cao số quá, thế mà có thể một mình sống sót trong lửa lớn.

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu, nói: “Không phải nó cao số, là con sâu chúa kia liều chết bảo vệ nó, nếu không một quả trứng nho nhỏ làm sao có thể thoát được ngọn lửa cực nóng cơ chứ?!”

Chương 1098: Làm thế nào để cùng tồn tại

Nhất thời, Viên Mục Dã và những người khác bị bối rối vì quả trứng sâu còn may mắn sống sót trong ngọn lửa lớn, không biết nên xử lý nó như thế nào.

Nếu nói đây là một quả trứng sâu nho nhỏ, đối với nhóm người Viên Mục Dã mà nói, quả thật chẳng cần tốn nhiều sức để giết chết nó, nhưng chính bởi vì như thế mới khiến mọi người động lòng trắc ẩn.

Thấy những người khác đều không phản ứng, Tăng Nam Nam thử nói: “Nếu không để tôi...?”

Ai ngờ Đoàn Phong lại ngăn cản cô ấy: “Bỏ đi, một quả trứng mà thôi... Hay là mang về giao cho lão Lâm đi. Chỉ còn mình nó cũng chẳng gây ra được sóng gió gì.”

Tăng Nam Nam nghe thế cũng thở phào nhẹ nhõm: “Cũng được... Đích thực là không cần phải đuổi tận giết tuyệt.”

Sau khi nhóm Viên Mục Dã xác định chắc chắn rằng dưới đồng cát không còn bất cứ con sâu nào còn sống mới liên hệ với công ty bất động sản mua miếng đất này, bảo bọn họ cử nhân viên chuyên khử trùng đến đây để tiêu diệt toàn bộ nơi này.

Trên đường trở về, mọi người đều mang tâm sự nặng nề. Mặc dù nhiệm vụ lần này của họ đã hoàn thành vô cùng thuận lợi, nhưng mọi người lại không tài nào vui nổi... Không phải họ giết một lũ sâu rồi làm ra vẻ, mà là cảm thấy trong lòng khó chịu vì đã tiêu diệt một giống loài trên Trái đất.

Tuy đây không phải lần đầu tiên họ làm chuyện như thế này, cũng không phải lần cuối cùng, nhưng chắc chắn là lần khó chịu nhất. Bởi vì có một vài nhận thức đã bắt đầu manh nha

thức tỉnh trong lòng bọn họ, nhưng họ lại không thể thay đổi được điều gì...

Về đến nhà, nhìn thấy quả trứng sâu đặt trong hộp ấp nhiệt, lão Lâm mừng rỡ không khép miệng lại được, liên tục khen Đoàn Phong cuối cùng đã biết chủ động mang đồ tốt về cho mình.

Đoàn Phong đáp lời kiêu không nóng không lạnh: “Đây là thứ còn sót lại trong đồng lửa, chưa chắc đã có thể sống được hay không đâu!”

Nhưng lão Lâm lại yêu thích không buông tay: “Yên tâm, tôi có thể cảm nhận được nó còn sống đấy.”

Sau khi về, Viên Mục Dã kể lại sự việc với Lê Thần. Lúc hắn nghe nói số 54 giữ lại một quả trứng sâu may mắn còn sống sót trong ngọn lửa lớn thì cười bảo: “Có lẽ đây là lý do con người các anh có thể sống đến cuối cùng chẳng. Mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ rất ích kỷ, nhưng mà chỉ cần trong tình huống không bị đe dọa đến bản thân, các anh vẫn sẽ bao dung cho sinh vật khác cùng tồn tại trên thế giới này... Ất hẳn chỉ có con người các anh mới làm được điều này.”

Viên Mục Dã ngẫm thấy cũng phải, cậu bật cười và hỏi: “Nếu là cậu... cậu sẽ làm thế nào?”

“Giết sạch toàn bộ.” Lê Thần đáp không hề do dự.

“Với con người thì sao?” Viên Mục Dã hỏi tiếp.

Lần này rõ ràng Lê Thần hơi do dự, hắn ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu là đồng loại của tôi, đáp án chắc chắn là giống thế. Nếu là tôi... chắc chắn sẽ không. Trước đây tôi từng nói rằng tôi thích thế giới hiện tại, cho nên tôi không hy vọng nó có sự thay đổi quá lớn.”

Viên Mục Dã cười và lắc đầu: “Xem ra cậu thật sự rất thích làm con người!”

Lê Thần gật đầu: “Hiện giờ, so sánh với con người thật sự, trừ việc không thể kết hôn sinh con, sản sinh ra đời sau, hầu như tôi không khác bất cứ điều gì... Tôi cảm thấy như vậy khá ổn.”

Ai ngờ, nói tới đây, Lê Thần đột nhiên đổi giọng: “Tôi biết anh rất muốn loại bỏ hoàn toàn sinh vật xâm lấn trong cơ thể mình,

anh cảm thấy đối với anh, đối với con người mà nói, tên đó là một tai họa ngầm lớn. Nhưng anh có nghĩ tới hay không, thế giới này đã tồn tại 4,6 tỷ năm. Đây là khoảng thời gian dài cỡ nào? Anh phải cho phép có sinh vật đặc biệt khác tồn tại thôi. Hơn nữa, con người có thể có được Trái đất ngày hôm nay, có thể trở thành chủ nhân của Trái đất là bởi vì vừa hay môi trường trên Trái đất thích hợp với các anh mà thôi... Điều gì sẽ xảy ra nếu cái ‘vừa hay’ này có sự thay đổi? Một loại virus không xác định, hàm lượng oxy trong không khí, tia cực tím, nhiệt độ tầng ôzôn mỏng manh... Chỉ cần một trong số chúng không còn thích hợp với loài người các anh nữa, hậu quả sẽ rất rõ ràng. Sinh vật trên cánh tay phải của anh, tôi và đồng loại của tôi, còn cả quả trứng sâu mà các anh mang về, chúng tôi đều là những sinh vật sống trong các khe nứt của Trái đất. Chúng tôi cố gắng thay đổi bản thân để làm quen với Trái đất thuộc về các anh, chỉ để có thể sống sót. Nhưng anh đừng quên, không có bất cứ sự vật nào là vĩnh cửu. Một khi sự ‘vừa hay’ đó có sự thay đổi, có lẽ anh chính là nhóm người đầu tiên thích nghi với sự thay đổi.”

Nghe xong, Viên Mục Dã cau mày nói: “Cậu bảo tôi chấp nhận... sự tồn tại của tên đó ư?”

Lệ Thần gật đầu: “Việc anh phải làm bây giờ là tìm cách để mình luôn luôn chiếm địa vị chủ đạo... chứ không phải nhất quyết sống mái với nó.”

Bị Lệ Thần nói toạc suy nghĩ trong lòng ra, Viên Mục Dã đành phải cười gượng: “Tôi ngốc như vậy ư?”

Lệ Thần nói một cách chân thành: “Tôi không biết anh định nghĩa quan hệ giữa tôi và anh như thế nào, tôi cũng không thể thật sự giải thích được hàm nghĩa của tình bạn, nhưng tôi thật lòng hy vọng anh đừng làm việc ngu ngốc, bởi vì làm như vậy không có bất cứ ý nghĩa gì hết. Thay vì từ bỏ mạng sống, anh hãy lợi dụng nó thật tốt để làm những chuyện mình thực sự muốn làm.”

Viên Mục Dã không ngờ có ngày mình lại nghe một giống loài khác như Lệ Thần giảng triết lý đời người, vì thế cậu cười một cách bất đắc dĩ: “Yên tâm đi, tôi biết nên làm như thế nào.”

Lệ Thần nửa tin nửa ngờ: “Anh phải nghĩ thông thật sự mới được. Con người mấy anh là hay bụng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo lắm.” Nói đến đây, hần bổ sung: “Thật ra tôi khuyên anh cộng sinh với tên kia cũng không phải không muốn giúp anh, mà là bởi vì bản thân tôi cũng không dám chắc. Các đồng loại của tôi sinh sống dưới lòng đất quanh năm. Không lúc nào họ không nghĩ cách để trở về với thế giới mặt đất, cho nên tôi không dám khẳng định họ sẽ thật lòng giúp anh hay không. Lỡ đâu họ sinh lòng dạ khác, với năng lực hiện giờ của tôi, tôi không thể nào ngăn cản nổi.”

Viên Mục Dã vỗ vai Lệ Thần: “Tôi hiểu.”

Đêm đó, tán gẫu với Lệ Thần xong, tư tưởng của Viên Mục Dã đích thực đã có một vài chuyển biến. Nhưng vấn đề khó giải quyết nhất trước mắt là mình nên cùng chung sống với yêu tinh dây leo như thế nào đây? Chuyện này nói ra thì dễ, nhưng làm lại chẳng hề đơn giản.

Kể từ lần trước dùng xe cứu người, đã vài đêm yêu tinh dây leo đều không xuất hiện. Xem ra lần trước chắc nó đã bị thương sinh lực nên rơi vào trạng thái ngủ đông rồi. Tuy nhiên Viên Mục Dã biết rõ đây chỉ là tạm thời, một khi tên đó khỏe lại, mình sẽ không có được một giấc ngủ yên ổn.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã thức dậy với đôi mắt gấu trúc, cậu nhìn thấy bữa sáng và một tờ giấy đặt trên bàn trà trong phòng khách. Lệ Thần nói hần có việc nên đã dắt Kim Bảo ra ngoài rồi.

Viên Mục Dã bật cười, khẽ lắc đầu, không ngờ người sống phong phú nhất hiện giờ lại là Lệ Thần và Kim Bảo, chẳng qua tính chất công việc của họ có hơi... không hợp pháp cho lắm. Đúng thật là cậu sợ có ngày “một người một chó” sẽ bị bắt vào cục cảnh sát vì tội đi chụp lén mất.

Chương 1099: Giấu tên

Buổi sáng, lúc đến số 54, Viên Mục Dã được biết một tin tức không hay, quả trứng sâu kia đã chết...

Điều này làm cho tất cả mọi người đều hơi bất ngờ. Mọi người cho rằng trứng sâu tới tay lão Lâm rồi, chắc chắn sẽ có cách để nó sống sót, nhưng không ngờ chỉ qua một đêm đã hoàn toàn biến thành một quả trứng chết.

Vì thế mà lão Lâm buồn bã không thôi, cứ bảo sớm biết như thế, đêm qua mình nên canh giữ liên tục ở phòng thí nghiệm. Nhưng Viên Mục Dã biết không phải lỗi của anh ta, tuy trứng sâu còn sống vào lúc bị phát hiện, nhưng ắt nó đã chịu tổn thương trong ngọn lửa lớn, hơn nữa đã không còn sự che chở của mẹ, tất nhiên sẽ không thể nở ra một cách thuận lợi.

Đoàn Phong thấy cảm xúc của mọi người sa sút nên đành an ủi: “Đừng rũ rượi như vậy chứ! Cũng coi như chúng ta đã làm hết sức rồi, nó không thể sống sót chứng tỏ số trời đã định là thế, chẳng trách ai khác được.”

Đại Quân bất đắc dĩ nói: “Ai nói không phải đâu?! Ở trong môi trường tốt như phòng thí nghiệm mà nó cũng không thể sống sót, đặt ở ngoài hoang dã lại càng không thể. Xem ra loài sâu này sống dưới mặt đất quanh năm cũng không phải không có lý do...”

Trong lòng Viên Mục Dã cũng hơi hụt hẫng, ai ngờ cậu vừa định nói chuyện thì lại nghe trong đầu đột ngột vang lên một giọng nói: “Lại một giống loài nữa bị con người các cậu tiêu diệt. Viên Mục Dã, có phải hiện giờ cậu có cảm giác rất thành tựu không?”

Viên Mục Dã không lên tiếng, dù sao lúc này mọi người đều ở bên cạnh, nếu cậu đột nhiên bắt đầu lảm bảm, chắc chắn sẽ khiến bọn họ sợ. Cho nên cậu cố hết sức thể hiện như không có chuyện gì xảy ra.

Kết quả, thấy Viên Mục Dã không phản bác lại mình, tên kia bổ thêm một tràng: “Nhanh thôi... Còn tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì cũng có một ngày con người sẽ bị giống loài khác đuổi tận giết tuyệt. Tôi nhất định sẽ chờ đến ngày đó. Đến lúc đó cậu có thể giữ được cái mạng nhỏ hay không thì phải xem tâm trạng của tôi.”

Nghĩ đến việc Lê Thần khuyên mình cộng sinh với cái tên này, Viên Mục Dã cảm thấy hơi đau đầu... Nếu nó là một người câm, có lẽ sẽ đỡ hơn, nếu không lúc nào Viên Mục Dã cũng hy vọng có nút tắt tiếng, để cái tên này nhanh nhanh ngậm mồm lại.

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dã đang dần dần trở nên khó coi bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, anh ta bèn dò hỏi bằng ánh mắt xem cậu bị làm sao. Viên Mục Dã khẽ lắc đầu với Đoàn Phong, ra hiệu mình không việc gì hết.

Nhưng với hiểu biết của Đoàn Phong đối với Viên Mục Dã, chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra đối phương có gì hay không. Do đó, anh ta nhìn chăm chăm vào Viên Mục Dã, cuối cùng khiến Viên Mục Dã nổi hết cả da gà, đành phải đá mắt cho Đoàn Phong, bảo anh ta đi ra ngoài với mình trước đã.

“Nói đi, lại xảy ra chuyện gì thế?” Đoàn Phong hỏi kiểu quen cửa quen nẻo.

Viên Mục Dã thờ dãi đáp: “Vừa rồi tôi lại nghe thấy giọng nói kia.”

Sắc mặt Đoàn Phong sầm xuống, sau đó lấy làm kinh ngạc nói: “Khỏe lại nhanh thế à?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chắc vậy...”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã có vẻ hậm hực nên đành phải mở miệng khuyên cậu: “Hãy giao chuyện chuyên môn cho người chuyên nghiệp làm, cứ để lão Lâm lo việc này đi. Chắc chắn anh ta sẽ có cách giải quyết.”

Khả năng an ủi người khác của Đoàn Phong rất bình thường. Viên Mục Dã nghe mà áp lực trong lòng cũng không giảm bớt bao nhiêu. Đúng lúc này, lão Lâm cầm một tờ giấy A4 đi tới: “Có một vụ án, các cậu xem thử đi...”

Đoàn Phong nhận lấy và đọc, sau đó tỏ ra ghét bỏ: “Anh nhận cả việc tìm kiếm người mất tích từ bao giờ thế?”

Nào ngờ lão Lâm lại lắc đầu, nói: “Những tài liệu này do có người gửi đến hòm thư của tôi từ hai tháng trước, có mùi như treo giải thưởng, cho nên ắt hẳn không đơn giản là chỉ gửi cho chúng ta. Lúc ấy tôi cũng không để ý tới, kết quả vừa rồi lại nhận được một thư nữa, còn nâng mức tiền thưởng lên.”

Đoàn Phong tiếp tục cúi đầu đọc tài liệu: “Chà, tiền thù lao cao thế?! Cô nàng này là ai?”

Lão Lâm ra vẻ tiếc nuối: “Tài liệu có hạn, chỉ có một tấm ảnh của cô ấy thôi, vừa rồi tôi đã bảo Nam Nam điều tra thông tin thân phận, trên cơ bản đều là giả.”

Đoàn Phong cạ lời: “Thông tin giả? Gom lại cũng chỉ có một tấm ảnh là thật ư? Thảo nào tiền thù lao cao thế... Vậy thì biết đi đâu mà tìm?”

Sau khi nói xong, Đoàn Phong đưa tài liệu cho Viên Mục Dã. Cậu cầm lấy và thấy trong ảnh là một cô gái tươi tắn, mặt mày quyến rũ, thoạt nhìn là một người đẹp tiêu chuẩn. Cậu thuận miệng hỏi: “Đã xác định là người này đang ở trong nước à?”

Lão Lâm gật đầu: “Điều này thì có thể chắc chắn, nếu không đối phương sẽ không gửi thư cho chúng ta.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Nếu là như thế, thật ra muốn tìm được cô gái này cũng không khó, chỉ cần cô ta còn đi lại trong thành phố thì chẳng là vấn đề gì cả.”

Đoàn Phong hỏi: “Tìm như thế nào?”

“Hiện tại hầu hết những camera của các cửa hàng trong nước đều có hệ thống nhận dạng khuôn mặt, hơn nữa đều nằm trong hệ thống mạng lưới quốc gia. Chỉ cần Nam Nam hack vào hệ thống nhận dạng khuôn mặt của một số công ty lớn trong nước là có thể tìm được tung tích của cô gái này... Đương nhiên, tiền đề là cô ta phải sống trong thành phố mới được, bởi vì nếu một người sống trong thành phố, nhất định sẽ xuất hiện trong một camera nhận dạng khuôn mặt nào đó.” Viên Mục Dã nói bằng giọng điệu chắc chắn.

Ai ngờ Đoàn Phong lại lắc đầu: “Không đúng, điều chúng ta có thể nghĩ đến thì người khác cũng có thể nghĩ tới rồi. Đối

phương trả tiền thù lao cao như vậy, làm sao mà qua hai tháng vẫn không tìm được người chứ?”

Viên Mục Dã nhìn cô gái trong ảnh một lần nữa: “Trừ khi... người đó đã chết hoặc là bị bắt cóc.”

“Trên tài liệu nói là bỏ nhà trốn đi, cũng không biết thông tin này là thật hay giả...” Đoàn Phong khẽ nhún vai.

Lão Lâm ngẫm nghĩ rồi nói: “Như vậy đi, trước hết tôi sẽ bảo Nam Nam thử xem có thể tìm được người hay không, sau đó sẽ bàn coi có nhận hay là không.”

Ban đầu Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều cho rằng cô gái này khó tìm lắm cơ, kết quả Tăng Nam Nam hack vào hệ thống nhận dạng khuôn mặt của một số thương hiệu lớn trong nước và đã nhanh chóng tìm ra bóng dáng của cô gái này, phát hiện cô ta sống ở một thị trấn nhỏ tên là Tân Hương trực thuộc thành phố X.

Tăng Nam Nam cũng rất kinh ngạc: “Mỗi ngày cô ta đều sẽ đi siêu thị và trung tâm thương mại, có thể xác định hành tung của cô ta trong khoảng thời gian này rất dễ dàng, đâu phải khó tìm lắm đâu! Hơn nữa tiền thù lao cao đến thế, bọn họ tìm đại một hacker hạng hai là có thể làm được rồi. Còn một điều nữa cũng vô cùng kỳ lạ, đó là tất cả các hệ thống nhận dạng khuôn mặt đều không có thông tin cá nhân của cô ấy, chỉ có quỹ đạo chuyển động và thông tin khuôn mặt thôi.”

Viên Mục Dã nhìn ảnh chụp cô gái do Tăng Nam Nam tìm ra, đối phương treo tiền thù lao cao tới năm mươi triệu mà mãi vẫn không tìm được người, điều này rất không hợp lý...

Đoàn Phong nghi ngờ hỏi: “Ai bỏ tiền mà vung tay thế?”

Ai ngờ lão Lâm lại lắc đầu: “Giấu tên, tiền thưởng được ủy thác cho một công ty bảo hiểm quốc tế nổi tiếng treo lên...”

Chương 1100: Cô gái bí ẩn

Đoàn Phong bật cười: “Kiểu vụ án như thế này không nên gửi cho chúng ta, đáng lẽ nên gửi cho công ty như Thạch Lỗi mới đúng! Bọn họ nhận là đúng bài rồi phải không?”

Viên Mục Dã hơi suy tư rồi nói: “Chắc đã gửi đi từ lâu rồi, nhưng có lẽ vì mãi không tìm được người, cho nên mới gửi thêm cho chúng ta lần nữa...”

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Thạch Lỗi, nói sơ tình hình cho gã biết qua điện thoại, muốn hỏi thử hai tháng trước công ty bọn họ có nhận được nhiệm vụ treo thưởng kiểu tìm người giống vậy không?

Thạch Lỗi trả lời rằng đúng là hai tháng trước công ty có nhận vụ này, nhưng lúc ấy mình có việc bận bù đầu nên đã thuê tay ba, kết quả năng lực của bên kia dở tệ, không những không tìm được người mà cả đám đi tìm người còn một đi không trở lại.

Viên Mục Dã buồn cười nói: “Việc kiểu này mà cũng thuê tay ba được à?”

“Đương nhiên, công ty nổi tiếng mà, tất nhiên có rất nhiều vụ làm ăn tìm đến. Nhưng chúng tôi cũng không thể đảm đương hết mọi thứ! Cho nên chuyển lại cho một vài công ty không nổi lắm làm tay ba, sau đó đứng giữa hưởng thành tựu là được rồi.” Thạch Lỗi nói một cách đúng lý hợp tình.

“Thế lần này các anh có nhận không?” Viên Mục Dã biết rõ còn cố hỏi.

Thạch Lỗi khẽ cười bảo: “Có tiền mà không kiếm là thằng ngu à! Tiền thù lao cao gấp mười lần lần trước, đồ ngu mới không nhận!”

Viên Mục Dã cúp điện thoại rồi nói lại tình hình với Đoàn Phong. Nghe xong, anh ta lập tức cảnh cáo lão Lâm: “Vụ này không thể nhận nhé! Nếu không chẳng phải là cướp miếng ăn với chó dữ à?!”

Lão Lâm hơi chột dạ: “Đâu có nghiêm trọng vậy! 50 triệu tệ lận đó? Nếu lấy được số tiền thù lao này thì năm nay chẳng cần ngó đến sắc mặt của mấy nhà đầu tư kia nữa.”

Viên Mục Dã nhận ra lão Lâm có ý muốn nhận nên hơi nghi ngờ: “Hay là chờ một chút xem đã. Tôi cảm thấy 50 triệu này không dễ kiếm vậy đâu... Đồi phươg che giấu đến thế, rõ ràng là sự việc không đơn giản như bề ngoài.”

Sự thật chứng minh Viên Mục Dã nói rất chuẩn, bởi vì vài ngày sau, Thạch Lỗi và A Triết tìm tới cửa, đề nghị hợp tác với số 54.

Đoàn Phong buồn cười nói: “Không thể nào, các anh còn phải tìm đến chúng tôi hợp tác ư? Một mình ăn mảnh miếng thịt mỡ to như vậy không tốt hơn à?”

Thạch Lỗi cười giả trân: “Tục ngữ nói vào miếu vái thần, vào nhà chào người, dù sao ở đây cũng là địa bàn của các anh, hợp tác với các anh chắc chắn làm ít công to hơn chúng tôi tự xoay xở một mình.”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều biết chắc Thạch Lỗi không nói thật. Gã này chứa gian. Nếu không phải bản thân không nuốt trôi, làm sao có thể chia cho người khác được? Nghĩ vậy, Đoàn Phong bèn cười khẩy, nói: “Hợp tác thì có thể, nhưng mà các anh cũng phải tỏ lòng thành chứ! Đâu thể hợp tác bằng mồm mép suông được?”

Thạch Lỗi nhìn Viên Mục Dã, sau đó cười bảo: “Chuyện này... quả thật không đơn giản. Tôi đã nhờ người điều tra, thật ra giải thưởng là do một công ty công nghệ ở nước P treo. Năm trước công ty công nghệ thông báo với bên ngoài rằng một dự án do bọn họ nghiên cứu chính đã xảy ra sự cố phòng thí nghiệm dẫn đến cái chết ngoài ý muốn của 25 người. Hai tháng ngay sau đó, bọn họ đã ủy thác cho công ty bảo hiểm treo giải thưởng muốn tìm kiếm cô gái này.”

Viên Mục Dã nhíu mày: “Ý anh muốn nói là có khả năng sự cố nửa năm trước của công ty công nghệ kia có liên quan với cô gái này ư?”

Thạch Lỗi hơi oán trách Viên Mục Dã vì đã ngắt lời mình: “Cậu nghe tôi nói tiếp đã. Hai tháng trước không chỉ có một

công ty nhận vụ này, kết quả tất cả những người đó đều một đi không trở lại... Bề ngoài, bọn họ đều chết vì tai nạn, nhưng dựa theo những gì tôi điều tra được, những tên đó đều bị người ta giết.”

Sắc mặt Đoàn Phong sầm xuống: “Ý của anh là, bên cạnh cô gái kia có cao thủ ư?”

A Triết tức giận nói. “Số 54 mấy người có cái tật gì vậy? Nghe tiếp đi!”

Dựa theo kết quả điều tra của Thạch Lỗi, đúng là cô gái này đã xuất hiện ở thị trấn Tân Hương từ nửa năm trước, trừ việc khá xinh ra, bề ngoài không có chỗ nào đặc biệt... Những kẻ đi tìm cô ta đều là sát thủ giết người không chớp mắt, nhưng hết người này đến người khác lại thua trong tay cô nàng đó.

Nghe Thạch Lỗi nói xong, Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Anh nghĩ thế nào?”

Thạch Lỗi thở dài, đáp: “Ắt hẳn cô gái này không đơn giản như bề ngoài, nhưng rốt cuộc không đơn giản đến mức nào... thì hiện giờ tôi cũng không nắm chắc.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Cô ta có thân phận hợp pháp ở nước S không?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Theo tôi được biết thì không. Nói thẳng ra, cô ta là người không có thân phận. Khi điều tra dấu vết đi lại của cô ta, ắt hẳn không khó để các anh phát hiện ra điều này.”

Đoàn Phong chắt lọc những thông tin Thạch Lỗi cung cấp: “Nói cách khác, cô gái này là nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Nửa năm trước một mình cô ta chọi lại 25 người ở nước P, sau đó chạy trốn tới nước S, sau đó lại lần lượt giết tất cả những người muốn đến bắt cô ta rồi tiếp tục sinh sống như một người bình thường ở thị trấn nhỏ kia ư?”

Thạch Lỗi gật gù: “Tổng kết rất chuẩn... Đúng là như vậy.”

“Liệu có nên báo chuyện này cho cảnh sát địa phương không? Nếu không chúng ta tự dung đến bắt người, hình như không hợp pháp cho lắm!” Viên Mục Dã lấy làm khó xử.

Thạch Lỗi thở dài: “Cậu đàn em ngốc của tôi ời, cảnh sát mà ôm chuyện này là đi chịu chết... Cho nên chỉ có thể do hai nhà chúng ta bắt tay với nhau mới được thôi.”

Lúc này lão Lâm bỗng chen vào hỏi: “Cậu có biết dự án của công ty công nghệ đó là gì không?”

Thạch Lỗi cười gượng: “Tôi không có khả năng điều tra được chi tiết như vậy, nhưng tôi biết một số lĩnh vực kinh doanh chính của công ty đó, đó là một công ty công nghệ sinh học.”

“Tại sao anh phải tìm chúng tôi hợp tác, tôi muốn nghe lời nói thật...” Đoàn Phong hỏi thẳng.

Thạch Lỗi nở nụ cười: “Anh cũng biết nước S các anh có quá nhiều quy định. Lần này chỉ có tôi và A Triết đến đây, không đủ người, thiếu thốn nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp giỏi... Cô gái kia lại không có thân phận, giống như một cái bóng có thể ẩn nấp và biến mất trong đám đông bất cứ lúc nào. Nếu không có sự hỗ trợ kỹ thuật chuyên nghiệp, quả thực là mò kim đáy bể.”

“Có thể hợp tác, ai nghe ai đây?” Đoàn Phong khiêu khích.

Rốt cuộc A Triết ở cạnh không nhìn được nữa: “Đương nhiên là nghe chúng tôi! Tất cả thông tin đều do chúng tôi cung cấp!”

Thạch Lỗi giơ tay ngăn câu nói của A Triết, sau đó cười với Đoàn Phong: “Dĩ nhiên mọi việc đều có thể bàn bạc, dù gì chúng ta cũng quen thuộc lắm mà.”

Sáng hôm sau, đoàn người lái xe đến thị trấn Tân Hương mà cô gái bí ẩn kia ở. Suốt đường đi, Tăng Nam Nam đều tìm kiếm vị trí của cô gái thông qua hệ thống nhận dạng khuôn mặt của một công ty công nghệ địa phương.

Chương 1101: Bạch Văn Duyệt

Người phụ nữ này thường đi siêu thị lúc mười một giờ trưa, sau đó lại đi ngang qua một trung tâm thương mại, cuối cùng là trở về nơi cô ta đang sống... Tất cả các bức ảnh đều chụp rất rõ ràng, cô ta hoàn toàn không có chỗ nào khác thường cả.

Nhìn vào những quỹ đạo này có thể thấy, cuộc sống của người phụ nữ này rất có quy tắc, đến cả Đại Quân cũng phải cảm thán: “Một cô gái xinh đẹp như vậy, thật sự chẳng thể nào liên tưởng đến sự nguy hiểm được!”

Đoàn Phong liếc mắt nhìn anh ta và hỏi: “Sao nào, cậu muốn ném mùi vị chết dưới hoa mầu đơn à?”

Đại Quân liên tục xua tay: “Tôi không có phúc để hưởng đâu, chịu thôi...”

Lúc này, Đoàn Phong liếc mắt nhìn chiếc xe của mấy người Trương Khai rồi tức giận nói: “Không biết cái gã đàn anh từ trên trời rơi xuống của cậu định giở trò gì, chưa biết chừng gã muốn chúng ta làm bia đỡ đạn đây!”

Viên Mục Dã đang ngồi xem hình ảnh trong iPad cùng Tăng Nam Nam, nghe thấy Đoàn Phong nói như vậy, cậu bất đắc dĩ hỏi lại: “Vậy mà anh còn đồng ý hợp tác với họ?”

Đoàn Phong khẽ hừ một tiếng: “Là do lão Lâm quá kém, đến giờ vẫn không kéo được tài trợ!”

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã hiểu rất rõ, mặc dù Đoàn Phong nói như vậy, nhưng trên thực tế anh ta cũng không muốn lão Lâm phải hạ mình đi cầu xin, vì vậy Viên Mục Dã vừa cười vừa bảo: “Yên tâm đi, có tôi ở đây rồi, dù thế nào thì cũng không để người của chúng ta làm bia đỡ đạn... Chúng ta chắc chắn sẽ kiếm được 25 triệu này rồi.”

Khi cả nhóm chạy đến thị trấn Tân Hương thì đã hơn năm giờ chiều, do không biết địa chỉ cụ thể của người phụ nữ kia nên họ chỉ có thể chạy xe đến khu phố nơi cô ta xuất hiện lần cuối để chờ đợi...

“Chúng ta còn phải đợi đến lúc nào nữa?” Trương Khai phàn nàn.

A Triết ở bên cạnh nghe vậy lạnh lùng hỏi: “Cậu nghĩ 25 triệu để kiếm thế à?”

Trương Khai đang định cãi lại thì bỗng liếc thấy cô gái đó đang vừa nói vừa cười và bước ra khỏi cổng khu nhà, cậu ta vội vàng quay đầu, reo lên: “Ra rồi! Ra rồi!”

Mấy người trong chiếc xe khác cũng nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ này, Đoàn Phong bèn gọi điện cho Trương Khai và dặn dò: “Đừng hành động hấp tấp, trước tiên theo dõi đã rồi lại tính...”

A Triết nghe vậy khẽ hừ một tiếng: “Xí... Cái này đâu cần anh ta phải dặn chứ!”

Trương Khai bình tĩnh nói: “Hợp tác cần phải có thái độ của hợp tác! Đừng lúc nào cũng nói kiêu kháy khĩa như vậy!”

A Triết vừa muốn cự lại thì bị Thạch Lỗi ngăn cản: “Tiểu Trương nói đúng... Chúng ta nên có thái độ đúng đắn.”

Bởi vì đối phương là ra ngoài đi dạo, cho nên bọn họ lái xe đi theo cũng không thích hợp, vì vậy cả đám nhao nhao xuống xe rồi đi thành từng nhóm hai đến ba người ở phía sau, trên đường lúc này khá đông người nên sự xuất hiện của họ cũng không quá đột ngột...

“Có phải người đàn ông kia là cao thủ bên cạnh cô ta không?” Đại Quân hỏi nhỏ.

Viên Mục Dã liếc nhìn người đàn ông bên cạnh cô gái, cậu thấy đối phương đeo một chiếc kính đen, trông có vẻ rất hiền lành, nhìn qua thì anh ta không hề có một chút sát khí nào... Đương nhiên, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, không ai có thể biết anh ta thật sự là người như thế nào.

Tuy nhiên, có vẻ như hai người họ rất quen thuộc với nhau, bọn họ cùng nhau đi bộ dọc theo vỉa hè đến hồ nhân tạo gần

đó, bầu không khí giữa hai người rất thoải mái, trông y hệt như những cặp đôi yêu nhau bình thường...

“Người đàn ông đó trông rất bình thường, không giống một kẻ lợi hại.” Trương Khai lầm bầm.

Không ngờ lúc này Đoàn Phong lại quay ra nói với Viên Mục Dã: “Đi nào, chúng ta qua đó kiểm tra một chút!”

Viên Mục Dã còn chưa biết phải làm thế nào để thăm dò thì đã bị Đoàn Phong kéo đi, sau đó anh ta đi đến cười nói với người đàn ông đeo kính: “Anh bạn, anh giúp chúng tôi chụp kiểu ảnh với!”

Người đàn ông đeo kính biểu hiện rất bình thường, anh ta cầm điện thoại của Đoàn Phong rồi chụp xoẹt xoẹt vài cái, sau đó trả lại điện thoại, Đoàn Phong cầm điện thoại nhìn một chút, sau đó cười bảo: “Chụp đẹp lắm, cảm ơn nhé! Đúng rồi, chúng tôi từ nơi khác đến đây chơi, không biết buổi tối ở đây có chỗ nào vui không?”

Người đàn ông đeo kính gãi đầu, nói: “Người ở đây như chúng tôi thì ngoài đi dạo ra còn đi chợ đêm, các anh cứ đi lên phía trước, đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ rẽ trái là có thể nhìn thấy biển báo chợ đêm!”

Sau khi Đoàn Phong cảm ơn một tiếng, anh ta cùng Viên Mục Dã đi về hướng đối phương nói, đến tận khi cách hai người đó một khoảng cách nhất định thì mới nhỏ giọng hỏi: “Thế nào? Cậu có nhận thấy điều gì không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Nói thế nào nhỉ... Phản ứng của người đàn ông đó rất bình thường, chắc anh ta không có vấn đề gì, còn cô gái kia lại không hề tiếp xúc bằng mắt với chúng ta trong suốt quá trình, nhìn có vẻ bình thường nhưng thực tế lại rất khác thường, dường như cô ta cố tình không muốn tiếp xúc bằng ánh mắt với chúng ta.”

Đoàn Phong khẽ gật đầu: “Ánh mắt của người đã từng giết người và chưa giết người rất khác nhau, nếu đối phương không muốn đối mặt với chúng ta thì rất có thể là vì sợ lộ... Còn ánh mắt của người đàn ông kia rất đơn thuần, anh ta có thể là một người bình thường hoặc kỹ xảo diễn xuất của anh ta có thể sánh ngang với ảnh đế.”

Lúc này, Thạch Lỗi và A Triết đã đuổi theo, bọn họ hỏi vừa rồi hai người đã nói gì với đối phương?

Đoàn Phong chém gió luôn: “Tôi đi hỏi cô gái đó có phải đến từ nước P không? Cô ta nói là không...”

Viên Mục Dã khế đá Đoàn Phong một cái và ra hiệu anh ta đừng đùa nữa, sau đó cậu nói sơ qua tình huống vừa rồi, Thạch Lỗi nghe xong trầm giọng nói: “Sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ đi thử người đàn ông kia một lần nữa là biết ngay.”

Sau đó mọi người vừa đi vừa nghỉ để tạo thành vòng vây xung quanh đôi nam nữ đó, đến tận khi đối phương quay về khu nhà và chào tạm biệt nhau thì họ mới biết được, hóa ra hai người chỉ là hàng xóm trong cùng tòa nhà...

Trương Khai buồn cười hỏi: “Người đàn ông kia là như thế nào vậy? Hai người đó chày dử dội như vậy còn khiến tôi tưởng họ là vợ chồng cơ? Hóa ra cuối cùng lại là hàng xóm?”

Thạch Lỗi nghe vậy trầm giọng nói: “Người đàn ông đó chắc chắn là bia đỡ đạn, cô gái kia làm như vậy chỉ là muốn mình không thu hút sự chú ý của người khác mà thôi... Mọi người thử nghĩ xem, một cô gái độc thân xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trong thị trấn, nếu trong một thời gian dài bên cạnh cô ta không có người khác phái nào thì rất dễ bị người khác nói ra nói vào, vì vậy tìm một người đàn ông địa phương chính là cách nguy trang tốt nhất cho cô ta.”

Bởi vì có bài học kinh nghiệm từ những “người đi trước”, nên Viên Mục Dã và nhóm của cậu không dám tiếp xúc với người phụ nữ một cách hấp tấp. Trong vài ngày tiếp theo, bọn họ chia thành hai người một tổ đi theo người phụ nữ kia và làm rõ mọi hoạt động thường ngày của cô ta ở thị trấn nhỏ này...

Tên hiện tại của người phụ nữ kia là Bạch Văn Duyệt, cô ta làm việc ở một khách sạn gần đó, nhưng Viên Mục Dã đã nhờ Tăng Nam Nam kiểm tra hồ sơ của Bạch Văn Duyệt và phát hiện tất cả thông tin đều là giả mạo, bởi vì Bạch Văn Duyệt thật sự đã qua đời vì một tai nạn giao thông cách đây vài năm.

Chương 1102: Cô gái đẹp ác độc như rắn rết

Để có thể tiếp cận Bạch Văn Duyệt giả mạo này, Viên Mục Dã chuẩn bị xin vào làm nhân viên lễ tân của khách sạn nơi cô ta làm việc, như vậy mới có thể tự nhiên xuất hiện trước mặt Bạch Văn Duyệt rồi sau đó sẽ thực hiện kế hoạch tiếp theo...

Ban đầu, Viên Mục Dã cảm thấy điều kiện của mình hoàn toàn không có vấn đề khi xin vào làm ở quầy lễ tân, vậy mà khi người ta nhìn qua lý lịch của Viên Mục Dã, cậu lại được đẩy thẳng đến bộ phận an ninh vì ở đó thiếu một bảo vệ.

Mặc dù Viên Mục Dã hơi bất ngờ, nhưng bảo vệ thì bảo vệ vậy, dù sao cũng là vào khách sạn làm việc mà, đúng không? Thật ra lúc đầu Đoàn Phong cũng không định để Viên Mục Dã đi xin việc, vì trước đó bọn họ đã từng tiếp xúc với Bạch Văn Duyệt.

Nhưng khi Đoàn Phong liếc mắt nhìn lại đám người của mình, ngoại hình Đại Quân không ổn, Tăng Nam Nam trông như trẻ vị thành niên, khí chất của anh ta và Thạch Lỗi lại quá bá đạo, Trương Khai trông như huấn luyện viên thể hình, còn A Triết thì như một gã côn đồ...

Xét về tướng mạo và khí chất thì chỉ có Viên Mục Dã và Hoắc Nhiễm là còn tạm được, nhưng Hoắc Nhiễm lại có bệnh sợ giao tiếp, bình thường cậu ta còn không nói nhiều với mọi người chứ đừng nói là người lạ, cuối cùng vẫn chỉ có Viên Mục Dã là có thể làm việc này.

Khi Viên Mục Dã mặc đồng phục bảo vệ đứng trước gương, cậu bỗng nhớ lại lúc mình vẫn còn ở trường cảnh sát. Sau đó đội trưởng đội an ninh là lão Vương nhìn thấy Viên Mục Dã mặc bộ đồ này rất có thần thái, thậm chí anh ta còn nói rằng sẽ đề cử Viên Mục Dã là nhân viên có khí chất nhất năm!

Sau đó lão Vương dẫn Viên Mục Dã đi làm quen với hoàn cảnh, bọn họ tình cờ gặp Bạch Văn Duyệt đang bàn giao công việc với đồng nghiệp...

“Tiểu Bạch à, đây là Viên Mục Dã, nhân viên mới của đội an ninh chúng tôi, thế nào? Trông được chứ? Cậu ấy không hề kém mấy thằng nhóc bên bộ phận của cô đâu!” Lão Vương nói rất đắc ý nói

Bạch Văn Duyệt nghe tiếng thì nhìn về phía Viên Mục Dã, ánh mắt của cô ta hơi ngạc nhiên, Viên Mục Dã lập tức hiểu rằng cô ta đã nhận ra mình, vì vậy cậu giả vờ giật mình, nói: “Là cô sao! Thật trùng hợp, không ngờ cô cũng làm việc ở khách sạn này à?”

Tất nhiên là Bạch Văn Duyệt không thể nhận ra Viên Mục Dã ngay lập tức, cô ta ngơ ngác hỏi: “Anh là...”

Viên Mục Dã bèn làm động tác chụp ảnh rồi nói: “Buổi tối vài ngày trước ở cạnh cái hồ nhỏ...”

Lúc này Bạch Văn Duyệt mới chợt hiểu ra, cô ta nở nụ cười: “Hóa ra là anh! Thật là trùng hợp...”

Lão Vương ở bên cạnh cũng ngạc nhiên hỏi: “Hai người quen nhau từ trước rồi à?”

Viên Mục Dã vội vàng giải thích: “Cũng không tính là người quen, chúng tôi chỉ mới gặp nhau một lần mà thôi!”

Lão Vương nghe thế thì vội vàng mượn chuyện này để rời đi: “Vây cũng coi như người quen rồi, tôi đang có việc, Tiểu Bạch, lát nữa cô giới thiệu cho Viên Mục Dã một số đồng nghiệp ở bộ phận tiền sảnh nhé!”

Sau khi lão Vương rời đi, Viên Mục Dã tỏ ra hơi xấu hổ, cậu không biết phải nói cái gì, cuối cùng Bạch Văn Duyệt phải lên tiếng trước: “Tôi nhớ là anh với bạn đến chỗ này chơi mà? Tại sao lại muốn ở lại?”

“Ban đầu tôi đúng là không muốn ở lại chỗ này, nhưng sau vài ngày tôi nhận thấy cuộc sống ở đây rất đơn giản, mọi người có vẻ sống khá hòa thuận với nhau, vì vậy tôi muốn ở lại thử xem thế nào... Nếu như có thể ổn định thì chuyện sống ở một thị trấn nhỏ như thế này cũng là một lựa chọn tốt.” Viên Mục Dã nói rất chân thành.

Thật không ngờ, những lời nói của Viên Mục Dã lại khiến Bạch Văn Duyệt đồng tình, cô ta cười bảo: “Không ngờ hai chúng ta lại giống nhau như thế, thật ra tôi chọn ở lại chỗ này cũng là vì cảm thấy cuộc sống ở đây rất đơn giản...”

Sau đó Bạch Văn Duyệt giới thiệu một chút tình hình trong khách sạn cho Viên Mục Dã biết, đồng thời còn hỏi cậu bây giờ đang ở đâu? Viên Mục Dã đương nhiên không thể nói rằng mình đang ở trong một khách sạn khác, vì vậy cậu đành nói dối là sống tạm ở nhà một người bạn.

Bạch Văn Duyệt nghe xong lập tức lấy quyển sổ tay ra và bảo: “Anh lấy điện thoại chụp thông tin cho thuê nhà trên này đi, sau đó gọi cho họ và hỏi xem nhà đã cho thuê chưa.”

Viên Mục Dã không ngờ Bạch Văn Duyệt lại nhiệt tình với mình như vậy, trong nhất thời cậu hơi ngượng ngùng: “Cảm... Cảm ơn cô, nếu không tôi thật sự phải đến văn phòng môi giới để tìm nhà sau giờ làm mất.”

Bạch Văn Duyệt cười: “Có gì đâu, nếu đã quen biết chúng tôi chúng ta có duyên, thêm nhiều người bạn thì sẽ có thêm nhiều con đường mà.”

Đoàn Phong và Thạch Lỗi đều không nghĩ rằng chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, Viên Mục Dã và Bạch Văn Duyệt không chỉ trở thành đồng nghiệp mà còn trở nên thân thiết đến mức thêm nhau vào danh sách bạn bè, nhưng tiếc rằng danh sách bạn bè của họ giống hệt nhau, bên trong chẳng có cái quái gì cả... Đây cũng là lý do tại sao Viên Mục Dã dám thêm Bạch Văn Duyệt vào danh sách bạn bè, và có lẽ Bạch Văn Duyệt cũng nghĩ như vậy.

Trong lúc đi làm, Viên Mục Dã cũng hỏi dò được qua lời kể của những đồng nghiệp khác về những chuyện liên quan đến Bạch Văn Duyệt. Cũng giống như những gì họ tìm hiểu được trước đó, Bạch Văn Duyệt đã đến làm việc tại khách sạn vào nửa năm trước, bởi vì khá xuất sắc nên chẳng mấy chốc cô ta đã trở thành quản lý bộ phận tiền sảnh.

Nghe nói Bạch Văn Duyệt có một người bạn trai ở địa phương, nhưng từ khi cô ta đến khách sạn thì chưa có bất kỳ đồng nghiệp nào nhìn thấy bạn trai của Bạch Văn Duyệt, vì

vậy tất cả mọi người đều đoán rằng cả hai đã chia tay cách đây không lâu...

“Cậu đúng là có sức thu hút đấy, nhanh như vậy mà đã được thêm vào danh sách bạn bè rồi! Xem ra người ta muốn phát triển thêm với cậu, chắc anh chàng hàng xóm hết thời rồi.”
Thạch Lỗi trêu.

Viên Mục Dĩ cười lắc đầu: “Anh nghĩ đi đâu thế? Cô ta làm như vậy chỉ vì muốn thăm dò tôi mà thôi...”

A Triết gật đầu: “Cậu đừng bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài của cô ta, những người đàn ông mạnh mẽ đến bắt cô ta lúc trước đều bị làm thịt mà không hề hay biết, cô gái này nhất định là độc ác như rắn rết.”

Không biết có phải là cố ý hay không, vào đêm mà Viên Mục Dĩ thêm Bạch Văn Duyệt vào danh sách bạn bè, trong danh sách bạn bè của cô ta có thêm vài bức ảnh chụp cùng với anh chàng hàng xóm, cứ như cố tình cho Viên Mục Dĩ nhìn thấy vậy...

Thật ra mấy người Đoàn Phong hôm nay cũng không hề nhàn rồi, thay vào đó bọn họ đi kiểm tra thông tin về anh trai hàng xóm kia. Họ phát hiện anh ta là một giáo viên thể dục ở một trường tiểu học tại địa phương, anh ta chưa bao giờ rời khỏi thị trấn Tân Hương ngoại trừ bốn năm học đại học, vì vậy chắc chắn anh ta không có vấn đề gì quá lớn cả.

Còn Bạch Văn Duyệt dù sao cũng là một cô gái xinh đẹp, hễ là người đàn ông độc thân bình thường thì chắc chắn sẽ bị thu hút và chủ động tiếp cận... Nhưng anh trai hàng xóm này chắc không thể ngờ được một cô gái ngọt ngào đáng yêu như vậy lại giết người không hề mềm lòng.

Thấy Viên Mục Dĩ nhìn chằm chằm vào mấy tấm ảnh của Bạch Văn Duyệt rồi ngẩn người, Đoàn Phong vừa cười vừa hỏi: “Người ta đang thử thăm dò cậu đấy, tại sao không tiếp chiêu đi!”

Viên Mục Dĩ cười: “Con người tôi là kiêu thật thà trung thực, làm sao có thể vừa gặp mặt đã chủ động như vậy được? Cứ để sau này rồi tính, nếu không sẽ rất dễ bị lộ.”

Chương 1103: Phong cảnh khác biệt

Sáng sớm hôm sau, khi Viên Mục Dã đến khách sạn làm việc, cậu tình cờ gặp Bạch Văn Duyệt vừa thay đồng phục xong, cả hai ngằm hiểu ý rồi mỉm cười xem như chào hỏi...

Sau đó cả hai đều bận việc của mình, họ chỉ gặp lại nhau lúc ăn cơm trưa, Bạch Văn Duyệt thấy Viên Mục Dã mới đến nên rất nhiệt tình dẫn cậu đến phòng ăn mua cơm. Trong lúc này, Viên Mục Dã chủ động đi mua hai cốc cà phê để cảm ơn đối phương... Nhưng bất ngờ là, chính cốc cà phê này đã giúp Viên Mục Dã nhận ra Bạch Văn Duyệt có gì đó không ổn.

Lúc đó, khi Viên Mục Dã bung cà phê đến, Bạch Văn Duyệt thấy cậu không có bát đĩa nên đứng dậy đi lấy bát đĩa cho Viên Mục Dã, còn Viên Mục Dã tiện tay ngấp một ngụm cà phê ở cốc trước mặt mình.

Bởi vì cà phê vừa mới pha nên rất nóng, Viên Mục Dã chỉ uống một ngụm nhỏ là đã phải nhổ lại vào trong cốc. Đúng lúc này Bạch Văn Duyệt quay về, Viên Mục Dã đang muốn nhắc cô ta là cà phê rất nóng thì đã thấy đối phương trực tiếp cầm cốc lên uống một ngụm lớn, và chẳng hề có phản ứng gì...

Mặc dù Viên Mục Dã không nói gì, nhưng trong lòng cậu lại cảm thấy rất ngạc nhiên, bởi vì hai cốc cà phê này được nhân viên pha ngay trước mặt cậu, mà cốc của Viên Mục Dã còn được pha đầu tiên, cho nên theo lý thuyết thì cốc của Bạch Văn Duyệt còn nóng hơn, nhưng cô ta lại trực tiếp uống một ngụm to, chẳng lẽ Bạch Văn Duyệt không cảm thấy nóng sao?

Thấy Viên Mục Dã vẫn chưa động đĩa, Bạch Văn Duyệt cười nói: “Mau ăn đi, lát nữa lại đến giờ làm rồi.”

Lúc này Viên Mục Dã mới tỉnh táo lại, cậu vội vàng ăn hết miếng này đến miếng khác... Đồng thời trong lòng cũng suy nghĩ, chẳng lẽ cốc cà phê của Bạch Văn Duyệt không nóng

sao? Để kiểm chứng suy nghĩ của mình, Viên Mục Dĩ giả vờ ngạc nhiên xung quanh rồi hỏi: “Giấm ở đâu nhỉ? Sao tôi nhìn khắp nơi mà vẫn không thấy?”

Bạch Văn Duyệt nghe cậu nói thế bèn đặt đôi đũa xuống rồi đứng dậy: “Giấm thì phải hỏi đầu bếp mới có, anh chờ một chút, tôi sẽ đi lấy cho anh một ít...”

Lúc này, Viên Mục Dĩ tranh thủ lúc Bạch Văn Duyệt đứng dậy lấy giấm để giờ tay lấy giấy ăn, sau đó giả vờ vô tình làm đổ cốc cà phê của Bạch Văn Duyệt, kết quả không cần nói cũng biết, mu bàn tay của Viên Mục Dĩ bị đỏ lên vì nóng.

Khi Bạch Văn Duyệt quay về, cô ta thấy Viên Mục Dĩ đang dùng giấy lau cà phê rơi vãi trên bàn, cậu thấy cô ta về thì cũng hơi lúng túng nói: “Tôi vô tình làm đổ cốc khi lấy giấy ăn, để tôi đi lấy cốc khác cho cô nhé!”

Bạch Văn Duyệt mỉm cười ngăn Viên Mục Dĩ lại: “Không cần đâu, dù sao tôi cũng đã uống một ngụm cho tỉnh táo rồi, nào, giấm của anh đây...”

Mặc dù hiện giờ Viên Mục Dĩ đã xác nhận được rằng Bạch Văn Duyệt thật sự không sợ nóng, nhưng điều đó cũng không nói lên điều gì, có thể cảm giác của cô ta khác với người bình thường, hoặc cũng có thể nó chậm chạp hơn người bình thường một chút mà thôi...

Tuy nhiên, sau khi tách khỏi Bạch Văn Duyệt, Viên Mục Dĩ lập tức báo cáo những gì mình phát hiện cho Đoàn Phong, anh ta nghe xong thì trầm giọng hỏi: “Cậu chắc chắn mình không nhầm chứ?”

“Chắc chắn là không, tôi còn cố tình thử nhiệt độ của cốc cà phê đó...” Viên Mục Dĩ khẳng định.

Đoàn Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô gái này không đơn giản, lúc cậu tiếp xúc với cô ta nhớ cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để lộ sơ hở, biết không?”

Viên Mục Dĩ đương nhiên là hiểu điều này, người tự tay xử lý nhiều cao thủ hàng đầu như vậy chắc chắn là không đơn giản! Chỉ có điều Viên Mục Dĩ hơi giật mình trước việc đối phương không hề sợ nóng mà thôi, bởi vì cho dù Bạch Văn Duyệt

không đơn giản thì cô ta vẫn là người mà? Một người bình thường sao có thể uống cà phê nóng như vậy được?

Sau khi tan làm vào buổi tối, Viên Mục Dĩ định đi về luôn, không ngờ lúc đi qua sảnh khách sạn thì lại bị Bạch Văn Duyệt gọi lại và hỏi cậu có thời gian cùng ăn cơm tối không? Viên Mục Dĩ không ngờ Bạch Văn Duyệt lại chủ động như vậy, cậu cũng không biết cô ta muốn giở trò gì nên đành xin lỗi: “Tối nay tôi phải đi tìm nhà...”

Bạch Văn Duyệt cười nói: “Tốt quá, tôi có rất nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này, tôi có thể giúp anh kiểm tra một chút...”

Đối phương đã nói đến mức này, nếu Viên Mục Dĩ lại từ chối cũng không tiện, vì vậy cậu đành cảm ơn: “Vậy xin làm phiền cô.”

“Đừng khách sáo, đi thôi!” Bạch Văn Duyệt bước đến và tự nhiên nắm lấy cánh tay của Viên Mục Dĩ.

Đối phương đột nhiên tiến gần như vậy khiến Viên Mục Dĩ lập tức cảm thấy khẩn trương và vô thức tránh sang một bên, vẻ mặt ngượng ngùng không nói nên lời...

Bạch Văn Duyệt thấy vậy lại bật cười, hỏi: “Sao anh lại khẩn trương thế? Sợ bạn gái của anh ghen à?”

Viên Mục Dĩ lúng túng giải thích: “Tôi không có bạn gái...”

Bạch Văn Duyệt có vẻ rất hài lòng với đáp án này, cô ta cười nói: “Thế thì tốt quá, chị đây cũng chưa có bạn trai...”

Trong lòng Viên Mục Dĩ biết rõ rằng Bạch Văn Duyệt đang cố ý tiếp cận mình, nhưng tại sao đối phương lại muốn làm như vậy? Viên Mục Dĩ không tin đây là tình cảm đơn thuần của đối phương dành cho mình, khả năng duy nhất là Bạch Văn Duyệt cũng đang thử thăm dò cậu.

Sau khi hiểu được điểm này, Viên Mục Dĩ không còn phân vân nữa mà thoái mái đi cùng Bạch Văn Duyệt để xem mấy căn phòng cho thuê, cuối cùng dưới sự lựa chọn của Bạch Văn Duyệt, Viên Mục Dĩ đã chọn một căn phòng rất gần ngôi nhà của cô ta...

Chắc ngay cả Viên Mục Dã cũng không ngờ rằng, mới chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà cậu đã thay thế người đàn ông đeo kính và trở thành người đàn ông đi dạo với Bạch Văn Duyệt vào mỗi tối.

Trương Khai và A Triết ngồi trên xe cách đó không xa nhìn hai người cười đùa, trong lòng bọn họ toát mồ hôi vì lo lắng cho Viên Mục Dã, bọn họ sợ cậu trúng mỹ nhân kế của đối phương rồi quên mất mình đến đây để làm gì.

“Tên ngốc Viên Mục Dã này, cô gái kia rõ ràng là cố tình tiếp cận, vậy mà cậu ta còn mắc lừa!” A Triết chế giễu.

“Không phải đâu? Anh Viên đang tương kế tựu kế đấy được không?” Mặc dù Trương Khai nói như vậy, nhưng trong lòng lại hơi chột dạ.

Lúc này, Viên Mục Dã và Bạch Văn Duyệt tình cờ đi qua một cửa hàng bán thịt nướng, Bạch Văn Duyệt muốn mua vài xiên, con gái nhà người ta đã mở lời rồi nên Viên Mục Dã cũng không tiện từ chối, cậu bèn cười nói: “Được rồi, để tôi mời, tôi muốn cảm ơn cô vì vừa nãy đã mặc cả giúp tôi!”

Trong lúc ăn, Bạch Văn Duyệt hỏi một chút về hoàn cảnh gia đình của Viên Mục Dã, cậu cũng không hề nói dối mà kể hết toàn bộ sự thật...

Bạch Văn Duyệt nghe xong thì ngẩn người: “Thật không ngờ hóa ra anh cũng là một người cô đơn, nào, hãy cụng ly vì cuộc đời cô đơn của chúng ta!”

Sau một ly bia, Viên Mục Dã cũng hỏi lại: “Còn cô thì sao? Tại sao cô lại muốn sống một mình ở đây?”

Bạch Văn Duyệt cười nói: “Chẳng có gì... Tôi chỉ muốn tìm một thành phố không ồn ào, sống cuộc sống thoải mái và ngắm nhìn những cảnh sắc khác nhau trong cuộc sống.”

Viên Mục Dã cười: “Sau khi ngắm hết phong cảnh thì sao? Cô sẽ rời khỏi nơi này à?”

Chương 1104: Cao thủ tuyệt thế

Câu hỏi của Viên Mục Dã có vẻ vô tâm đấy, nhưng thật ra rất khéo léo, nhìn từ bề ngoài thì như đang lo lắng không biết Bạch Văn Duyệt có ở lại đây hay không, nhưng trên thực tế lại thử thăm dò xem liệu cô ta có để lại đường lui cho mình hay không...

Không ngờ Bạch Văn Duyệt lại lắc đầu: “Nếu như không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, tôi nghĩ mình sẽ ở lại đây vĩnh viễn.”

Viên Mục Dã cười: “Xem ra nơi này khá tốt đấy nhỉ, nó có thể giữ chân được một cô gái xinh đẹp như cô...”

Bạch Văn Duyệt đỏ mặt: “Xem anh nói kìa... Trong khách sạn của chúng ta toàn người đẹp mà!”

Lúc này, ông chủ quán bê chỗ thịt xiên mà hai người đã gọi lên, Viên Mục Dã đột nhiên nghĩ ra một kế, cậu lại muốn thử Bạch Văn Duyệt, vì vậy Viên Mục Dã cười hỏi: “Cô có muốn uống sữa chua không, tôi vừa thấy bên cạnh có bán.”

Bạch Văn Duyệt cười gật đầu: “Được, nó có thể giúp giải khát.”

Viên Mục Dã bèn đi sang quầy bên cạnh mua một cốc sữa chua, nhưng khi thêm đường, Viên Mục Dã cố tình bỏ thêm cả muối vào... Trong trường hợp này, nếu là người mất hết vị giác sẽ không thể nếm ra được.

Không ngờ Bạch Văn Duyệt cầm cốc sữa chua lên uống một ngụm khá to, sau đó cười ngọt ngào, nói: “Chà, hương vị thật tuyệt.”

Lần này Viên Mục Dã có thể khẳng định 100% rằng Bạch Văn Duyệt không những chẳng biết nóng lạnh mà còn không nếm

được hương vị của món ăn... Viên Mục Dã bèn cười phụ họa: “Cô thích thì tốt.”

Nhưng trong lúc hai người đang cười đùa, Viên Mục Dã đột nhiên cảm nhận được vài ánh mắt không mấy thiện cảm, cậu quay đầu liếc nhìn thì thấy có mấy gã đàn ông trong chiếc xe cách đó không xa đang nhìn chăm chăm vào họ...

Viên Mục Dã không ngờ có một nhóm người khác ngoài bọn họ nhìn chăm chăm vào Bạch Văn Duyệt. Nhưng cũng khó trách, dù sao tiền thù lao cao như vậy, nếu không động tâm cũng khó... Dường như Bạch Văn Duyệt cũng phát hiện ra sự tồn tại của đối phương, cô ta hơi quay đầu lại để liếc nhìn, sau đó lại tiếp tục cười nói với Viên Mục Dã như chưa có gì xảy ra.

Đúng lúc này, Đoàn Phong và Thạch Lỗi đến thay ca cho Trương Khai và A Triết, và họ cũng phát hiện sự tồn tại của một nhóm người khác, quan trọng nhất là đối phương không hề né tránh, dường như bọn họ chắc chắn Bạch Văn Duyệt đã là đồ nằm trong túi của mình.

A Triết nhíu mày, hỏi: “Tại sao lại xuất hiện một nhóm người khác?”

Thạch Lỗi trầm giọng: “Không sao đâu... Vừa hay để bọn chúng thăm dò giúp chúng ta.”

Đoàn Phong thấy vậy bèn lấy điện thoại ra nhắn tin cho Viên Mục Dã, anh ta bảo cậu tìm cơ hội rút lui và đừng dính vào vùng nước đục này... Viên Mục Dã liếc nhìn tin nhắn rồi nhắn lại: “Yên tâm, tôi biết phải làm gì mà.”

Không lâu sau, Viên Mục Dã và Bạch Văn Duyệt chuẩn bị đứng dậy rời đi, Viên Mục Dã còn cố ý liếc nhìn chiếc xe cách đó không xa và hỏi: “Cô có biết người trong xe kia không? Tại sao tôi cứ có cảm giác là họ đang nhìn chăm chăm vào cô vậy nhỉ?”

Bạch Văn Duyệt nghe xong cười nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, thị trấn Tân Hương rất thái bình... Cũng muộn rồi, anh mau về đi!”

Nhưng Viên Mục Dã lại nói với vẻ lo lắng: “Tôi là một người đàn ông thì sợ gì chứ, nếu cô biết cũng đã muộn rồi, vậy phải

để tôi đưa về nhà mới đúng chứ.”

Bạch Văn Duyệt mỉm cười và cũng không từ chối, vì vậy Viên Mục Dĩ cùng Bạch Văn Duyệt nhanh chóng đi về phía khu nhà của cô ta...

Trên con đường này lúc đầu có rất nhiều người, nhưng khi hai người đi đến một công viên nhỏ hẻo lánh, Bạch Văn Duyệt bỗng nói muốn đi vệ sinh và bảo Viên Mục Dĩ đợi ở đây một lúc.

Là một quý ông, Viên Mục Dĩ tự nhiên không thể nói rằng “để tôi đi cùng cô” vào lúc này được, vì vậy cậu đành đứng đó chờ Bạch Văn Duyệt, nhưng đồng thời Viên Mục Dĩ cũng biết đôi phương không phải đi vệ sinh, cô ta chỉ muốn xử lý mấy gã đã đi theo họ cả buổi tối... Viên Mục Dĩ lập tức gọi cho Đoàn Phong và bảo họ nhìn chăm chăm Bạch Văn Duyệt, đôi phương có thể sẽ ra tay với một nhóm người khác vào bất cứ lúc nào.

Khi Đoàn Phong nhận được tin nhắn của Viên Mục Dĩ, anh ta và Thạch Lỗi đang nhìn theo bóng dáng của Bạch Văn Duyệt bước vào nhà vệ sinh công cộng, ngay sau đó mấy gã kiêu ngạo lúc trước cũng đi theo cô ta vào bên trong...

Tất nhiên Đoàn Phong và Thạch Lỗi không thể đi cùng vào nhà vệ sinh nữ, hai người đành kiên nhẫn chờ ở bên ngoài một lúc, cho dù kết quả thế nào thì người thắng cũng phải đi ra từ cửa trước.

Thật ra Đoàn Phong và Thạch Lỗi đã đoán được người bước ra cuối cùng sẽ là Bạch Văn Duyệt, chỉ là buồng vệ sinh nhỏ nhỏ đó đã có một nữ và bốn nam lần lượt bước vào, nhưng bên trong lại yên tĩnh đến lạ thường và không hề có một tiếng động nào...

Khoảng bốn đến năm phút sau, chỉ thấy Bạch Văn Duyệt bước ra từ bên trong, sau đó tiện tay sửa lại chút quần áo xộc xệch rồi quay lại chỗ Viên Mục Dĩ.

Đoàn Phong thấy vậy vội vàng đi vào kiểm tra cùng với Thạch Lỗi, kết quả lại phát hiện mấy gã vừa nãy đã bị người ta bẻ gãy cổ ngóm củ tỏi từ bao giờ...

Sau khi Thạch Lỗi kiểm tra tất cả các xác chết, gã hỏi Đoàn Phong với vẻ âm trầm: “Anh có thể ra tay gọn gàng trong vài phút như vậy được không?”

Đoàn Phong cười gượng, đáp: “Tôi cũng có thể làm được, nhưng nếu phải xử lý bốn người mà không có một tiếng động như vậy... Thật sự hơi khó.”

Bây giờ mấy người Đoàn Phong có thể chắc chắn 100% rằng bên cạnh Bạch Văn Duyệt không hề có cao thủ tuyệt thế nào, bởi vì bản thân cô ta chính là một cao thủ cực kỳ nguy hiểm...

Khi Bạch Văn Duyệt trở lại bên cạnh Viên Mục Dã, cô ta nhanh chóng nở một nụ cười ngọt ngào và nói: “Chờ lâu quá hả, nhưng đôi khi con gái hay bắt người khác phải đợi thêm một chút.”

Viên Mục Dã cười: “Cũng không lâu đâu, nhưng tôi thấy nhà vệ sinh hơi tối, chỉ sợ cô gặp nguy hiểm...”

Mặc dù Bạch Văn Duyệt che giấu rất tốt, nhưng Viên Mục Dã vẫn cẩn thận phát hiện ra một sơ hở, đó chính là một vết máu rất khó nhìn thấy trên cổ áo của cô ta, nếu không phải Viên Mục Dã có thói quen quan sát cẩn thận mọi thứ xung quanh thì chưa chắc cậu đã phát hiện sự khác biệt nhỏ nhoi này.

Sau đó, Viên Mục Dã không hỏi gì nữa mà tiễn Bạch Văn Duyệt đến chân tòa nhà rồi xoay người rời đi, bởi vì cậu rất muốn biết mấy gã đã bám theo họ cả buổi tối đã xảy ra chuyện gì?

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy Đoàn Phong và Thạch Lỗi, cậu không khó để nhận ra kết cục của mấy gã đó từ nét mặt của hai người, nhưng Viên Mục Dã cũng cảm thấy giật mình khi nghe thấy mấy gã đàn ông to khỏe đó đã bị vụn gãy cổ chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Đoàn Phong trầm giọng: “Thế này không chỉ là ra tay lợi hại thôi đâu, có thể nói rằng cô ta đã chém chết được cả một con trâu chỉ bằng một cú đòn...”

Chương 1105: Mỹ nam kế

Đại Quân ngạc nhiên: “Đắm chết một con trâu? Có nói quá lên không vậy? Trông vóc cô ta nhỏ bé thế kia... làm sao có thể? Điều này không khoa học!”

Viên Mục Dã nhìn sang phía Tăng Nam Nam, cô gái này cũng là điển hình cho việc nhìn bề ngoài thì vô hại, nhưng thật ra lại là một nhân vật tàn nhẫn giết người không chớp mắt, vì vậy Tăng Nam Nam là người có quyền lên tiếng nhất trong số mọi người...

Sau khi cảm nhận được ánh mắt của Viên Mục Dã, Tăng Nam Nam thở dài, nói: “Nếu dùng dao găm thì tôi cũng làm được, nhưng nếu muốn dùng tay không bẻ gãy cổ của bốn người đàn ông trưởng thành, lại còn phải hoàn thành trong vòng vài phút... chắc chắn tôi không thể làm được.”

Trương Khai bất giác sờ lên cổ mình: “Thật ra dùng dao găm mà được như thế đã là rất giỏi rồi...”

Không ngờ Tăng Nam Nam lại trầm ngâm: “Muốn hoàn thành một vụ giết người hoàn hảo trong thời gian ngắn như vậy, đôi phương chắc chắn phải thường xuyên giết người, hơn nữa rất nhiều hành vi đều là phản ứng theo bản năng, tức là những ký ức đã khắc sâu trong cơ thể, khi nguy hiểm tiến đến thì có thể ra tay mà không cần suy nghĩ quá nhiều.”

Thạch Lỗi và A Triết thấy một cô gái nhỏ nhắn như Tăng Nam Nam lại nói đến việc giết người một cách quá quen thuộc như vậy, thậm chí Đoàn Phong và Viên Mục Dã đều liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý với cô ta, bọn họ lập tức biết rằng cô gái này cũng là một nhân vật hung ác...

Lúc này, Viên Mục Dã bỗng nhớ đến mấy xác chết trong nhà vệ sinh, cậu vội vàng hỏi Đoàn Phong: “Những cái xác đó phải xử lý thế nào? Các anh báo cảnh sát à?”

Đoàn Phong lắc đầu, sau đó nhìn Thạch Lỗi và nói: “Anh giải thích một chút đi!”

Thạch Lỗi bèn giải thích: “Mấy tên đó đều là thành viên của một tổ chức sát thủ có tiếng trên thế giới, bọn họ có quy tắc riêng của mình nên tự nhiên sẽ có người đến xử lý xác chết...”

Viên Mục Dã nghe xong vẫn cảm thấy không yên tâm: “Người của bọn họ đến xử lý? Nhỡ có người đi qua bắt gặp thì sao?”

Không ngờ Đoàn Phong lại lắc đầu: “Không đâu... Bởi vì chúng tôi nhìn thấy người xử lý thì thể bước vào trong đó rồi mới rời đi.”

“Đối phương đến nhanh vậy à?” Viên Mục Dã ngạc nhiên.

Thạch Lỗi cười đáp: “Cậu không hiểu... Ở một đất nước có pháp luật hoàn hảo như nước S, khi sát thủ làm nhiệm vụ thì phía sau luôn có “máy bay yểm trợ” đi theo, cho dù nhiệm vụ thất bại hay thành công thì máy bay yểm trợ đều sẽ phụ trách giải quyết hậu quả.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Tại sao tôi không biết nghề nghiệp của các anh lại có quy tắc đó nhỉ? Vậy máy bay yểm trợ của anh là ai? A Triết à?”

Không ngờ A Triết lại khẽ hừ một tiếng rồi bảo: “Chúng tôi chưa bao giờ thất bại, cho nên không cần máy bay yểm trợ...”

Mặc dù giọng điệu của A Triết hơi kiêu ngạo nhưng Viên Mục Dã biết gã nói đúng, bởi vì với thủ đoạn của mấy người Thạch Lỗi thì thật sự không cần đến máy bay yểm trợ.

Sau đó Viên Mục Dã lại nói rằng cậu phát hiện Bạch Văn Duyệt không thể nếm được mùi vị của thức ăn, Đại Quân ngạc nhiên: “Không biết nóng lạnh và không nếm được hương vị sao? Bạch Văn Duyệt thật sự là một con quái vật!”

Viên Mục Dã bỗng nói: “Thật ra cho đến bây giờ mọi người đều bị phần thưởng này nắm mũi kéo đi, nhưng mọi người có tự hỏi tại sao công ty sinh học đó lại trả số tiền thưởng cao như vậy để tìm người về không? Tôi đã nghe Bạch Văn Duyệt nói rằng, cô ta khao khát tự do và chỉ muốn sống bình yên ở nơi này...”

Thạch Lỗi nghe vậy thì bảo: “Cậu đàn em yêu quý của tôi ơi, cậu đừng bị vẻ bề ngoài của cô gái đó lừa gạt, có lẽ cậu không biết được mục đích thật sự của cô ta đâu?”

Sau khi nghe câu này, Viên Mục Dĩ nghi ngờ nhìn Thạch Lỗi: “Vậy đàn anh yêu quý của tôi, có phải anh biết điều gì đó không?”

Thạch Lỗi cười: “Yên tâm đi, tôi cũng chỉ biết nhiều như cậu thôi...”

Mặc dù Viên Mục Dĩ biết rằng Thạch Lỗi chắc chắn biết điều gì đó, nhưng cuối cùng cậu vẫn buông tha cho Thạch Lỗi và không tiếp tục bám rịt lấy vấn đề này nữa: “Nếu công ty công nghệ chịu trả số tiền cao như vậy để bắt Bạch Văn Duyệt về, chẳng lẽ giá trị của cô ta đã vượt xa số tiền này?”

Thạch Lỗi nhếch mép: “Đó là đương nhiên...”

Viên Mục Dĩ hỏi ngay: “Nhưng tại sao cô ta lại đáng giá như vậy? Hoặc là tôi hỏi một câu khác nhé, vì cái gì mà cô ta đáng giá đến như vậy?”

Hoắc Nhiễm đang cầm đầu nghịch điện thoại đột nhiên nói một câu: “Có lẽ cô ta nắm một số kỹ thuật cốt lõi của công ty đó chẳng?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “Nếu đã như vậy, hai bên không cần phải tuyệt tình đến mức đó! Mọi người có thể ngồi xuống đàm phán mà! Mọi người đừng quên, khi Bạch Văn Duyệt trốn khỏi công ty đó, cô ta giết đến 25 người! Đây đúng là một cuộc thảm sát đấy! Cục diện lúc đó chắc chắn là một mất một còn...”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Những sát thủ trước đây bị thiệt thòi là vì bọn họ hoàn toàn không biết gì về Bạch Văn Duyệt, bọn họ chỉ cảm thấy bắt một cô gái rồi có thể nhận phần thưởng lớn như vậy là việc quá đơn giản!”

“Kết quả cuối cùng là mình chết thế nào cũng không biết!”

Trương Khai thuận miệng nói tiếp.

Đại Quân thở dài: “Viên này, lúc cậu tiếp xúc với Văn Duyệt càng phải cẩn thận hơn đấy, tại sao tôi cứ có cảm giác cô gái này sẽ trở mặt bất cứ lúc nào vậy nhỉ?”

A Triết đang nghịch con dao ở bên cạnh không nhin được nói: “Tiếp tục như vậy thì phải đợi đến khi nào! Hay là cứ trực tiếp xông lên bắt người luôn đi! Tôi cũng không tin chúng ta đông như vậy mà lại không khổng chế được một cô gái nhỏ bé!”

Thạch Lỗi trừng mắt nhìn A Triết: “Cậu thấy mình sống đủ lâu rồi hả? Máy kẻ bị cô ta vắn gãy cổ trước đó cũng nghĩ như vậy đấy...”

A Triết bị Thạch Lỗi răn dạy thì ỉu xiu, gãi lẩm bầm: “Vậy theo anh bây giờ phải làm thế nào? Để Viên Mục Dã tiếp tục dùng mỹ nam kế à?”

Viên Mục Dã trợn mắt với A Triết: “Nói hay nhỉ, ai dùng mỹ nam kế hả!”

“Chẳng lẽ không đúng à? Cô gái độc ác như rắn rết đó rõ ràng rất có cảm tình với cậu... Không phải tôi dọa cậu đâu! Chưa biết chừng một ngày nào đó cô ta sẽ hiện nguyên hình trước mặt cậu, sau đó bắt cậu phải động phòng đấy!” A Triết cười gian.

Viên Mục Dã nghe A Triết nói càng lúc càng xa, cậu đẩy gãi ra và nói: “Anh muốn thì tự mình đi đi! Đừng có kéo tôi vào...”

A Triết bĩu môi: “Tiếc là người ta không chắm tôi!”

Sau khi cãi cọ vài câu với A Triết, Viên Mục Dã thu lại dáng vẻ cười đùa rồi nói: “Lại tiếp xúc xem thế nào, bây giờ ra tay luôn thật sự quá mạo hiểm...”

Không ngờ Viên Mục Dã vừa dứt lời, điện thoại của cậu lại đổ chuông, Viên Mục Dã cầm lên xem thử thì thấy là tin nhắn của Bạch Văn Duyệt, hỏi Viên Mục Dã rằng mai là ngày nghỉ, cậu muốn đi đâu chơi?

Đại Quân ngồi cạnh Viên Mục Dã liếc mắt nhìn sang, anh ta liên tục lắc đầu, nói: “Viên xong đời rồi, nữ yêu tinh đã hoàn toàn dính chặt vào cậu rồi!”

Viên Mục Dã mắng: “Biến đi... Sao anh cũng gia nhập với họ vậy?”

Chương 1106: Sát ý

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nhả tin trả lời Bạch Văn Duyệt: “Tôi cũng mới đến đây không quen chỗ này lắm, tôi không biết đi chơi ở đâu...”

Không lâu sau, Bạch Văn Duyệt nhả lại một biểu tượng mặt cười, sau đó nói: “Nếu anh không biết phải đi chơi chỗ nào, vậy ngày mai cứ nghe theo sự sắp xếp của tôi nhé!”

Sáng sớm hôm sau, khi Viên Mục Dã đi đến điểm hẹn với Bạch Văn Duyệt, đối phương đã chờ ở đó với một túi đồ ăn vật rất to...

Viên Mục Dã tỏ ra áy náy: “Thật xin lỗi, đáng ra phải để tôi mua những thứ này! Vậy mà lại để một cô gái như cô làm trước!”

Bạch Văn Duyệt cười: “Pháp luật đâu có quy định con trai phải mua đồ ăn vật chứ, anh giúp xách đồ là được mà!”

Viên Mục Dã vội vàng cầm túi đồ ăn vật trong tay Bạch Văn Duyệt, sau đó cười hỏi: “Chúng ta đi đâu tiếp nào?”

Không ngờ Bạch Văn Duyệt lại nói với vẻ đầy bí ẩn: “Anh cứ đi theo tôi là được, yên tâm đi, chắc chắn tôi không đưa anh đi bán đâu!”

Mặc dù Bạch Văn Duyệt cố giữ bí mật trên đường đi, nhưng cuối cùng cô ta lại dẫn Viên Mục Dã đến một công viên giải trí tại địa phương, mấy người đi theo nhìn thấy vậy đều không biết phải nói gì nữa...

Trương Khai há hốc mồm nói: “Xong rồi! Tại sao tôi cảm thấy lần này anh Viên dễ mất trình lắm? Cô gái này rõ ràng là muốn hẹn hò mà?”

Đại Quân ở bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng đấy, chẳng lẽ cô ta không biết tình huống của chính mình sao? Cô ta muốn dùng Viên Mục Dã làm bia đỡ đạn à?”

Nói thật lòng, Viên Mục Dã ở cách đó không xa cũng đang ngạc nhiên, bởi vì cậu đã từng này tuổi rồi nhưng đây là lần đầu tiên đi đến nơi như thế này cùng một người khác giới, vì vậy Viên Mục Dã khó tránh khỏi có một chút khẩn trương, trông cứ như một cậu bé ngây thơ...

Thấy Viên Mục Dã hơi mất tự nhiên, Bạch Văn Duyệt cười hỏi: “Sao thế? Anh đừng nói với tôi là chưa từng đến chỗ như thế này với con gái nhé?”

Viên Mục Dã ngây thơ hỏi lại: “Tại sao phải cùng con gái đến chỗ này? Chẳng phải đây là nơi vui chơi của trẻ em sao?”

Bạch Văn Duyệt nghe vậy thì ngạc nhiên, sau đó lắc đầu, nói: “Không thể nào? Đến cả điều này mà anh cũng không hiểu? Chẳng trách đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái...”

Viên Mục Dã cười xấu hổ: “Cô muốn chơi trò gì? Tôi đi mua vé cho cô.”

Sau đó, theo yêu cầu của Bạch Văn Duyệt, Viên Mục Dã đã đi tàu lượn siêu tốc, tàu cướp biển, thậm chí du quay cùng cô ta... Mặc dù trong lòng Viên Mục Dã không muốn lắm nhưng cậu vẫn mỉm cười suốt toàn bộ hành trình.

Không ngờ khi đang chơi trò tiếp theo tên là thuyền bay thì lại xảy ra một vụ việc nguy hiểm, do lúc đó chỉ còn một chỗ nên Viên Mục Dã không đi lên mà đứng ở dưới phụ trách chụp ảnh cho Bạch Văn Duyệt...

Nhưng không biết có chuyện gì xảy ra với chiếc thuyền, ngay khi du khách đang bị quăng lên điểm cao nhất, mấy thanh bảo hiểm ở ghế ngồi bất ngờ bật ra, vài người ở trên đó lập tức bị văng ra ngoài.

Viên Mục Dã đứng ở phía dưới nhìn thấy thế mà trợn tròn mắt, cậu sững sờ nhìn những người từ trên cao rơi mạnh xuống đất, trong đó có cả Bạch Văn Duyệt... Trong số những người này, người thì ngã thẳng xuống đất, có người lại đập vào hòn non bộ nhân tạo rồi mới lăn xuống, tóm lại hiện trường vô cùng thảm khốc.

Mấy người Đoàn Phong ở cách đó không xa cũng nhìn thấy cảnh này, Trương Khai ngạc nhiên nói: “Chết tiệt, tình huống này là thế nào, tại sao mọi người lại văng ra thế?”

Lúc này, Viên Mục Dã không có thời gian suy nghĩ, cậu vội vàng chạy đến chỗ Bạch Văn Duyệt bị quăng ra xa nhất, nhưng Viên Mục Dã còn chưa kịp chạy đến trước mặt Bạch Văn Duyệt thì cô ta đã chật vật đứng dậy, sau đó quay đầu nhìn cậu...

Lúc ấy, nếu tâm lý của Viên Mục Dã không đủ vững vàng thì sẽ bị dáng vẻ của Bạch Văn Duyệt dọa cho sợ gần chết. Cậu thấy tứ chi của đôi phương bị vặn thành một tư thế quái dị, mà chỗ đáng sợ nhất chính là cổ của cô ta... Bởi vì từ góc nhìn của Viên Mục Dã, cổ của Bạch Văn Duyệt đã quay theo một đường cong mà con người không thể đạt tới.

“Cô... Cô không sao chứ?” Viên Mục Dã hỏi với vẻ mặt kỳ quái.

Không ngờ Bạch Văn Duyệt không trả lời Viên Mục Dã mà từ từ vươn bàn tay đã biến dạng của mình ra, sau đó “rắc” một tiếng chỉnh đầu của mình về vị trí cũ, tiếp đấy cô ta cử động tứ chi để chúng trở lại như cũ...

Nhìn một loạt các hành động của Bạch Văn Duyệt mà trong đầu Viên Mục Dã vang lên một câu: “Cô gái này không phải là người...”

Đây không phải là một câu chửi mắng, ý của nó được hiểu theo nghĩa đen, sở dĩ Viên Mục Dã nghĩ như vậy là vì một người bình thường rơi từ độ cao đó, cho dù chưa chết thì cũng không thể có tình trạng như Bạch Văn Duyệt bây giờ được.

Lúc này Viên Mục Dã mới quay đầu nhìn những du khách khác, hai người đầu chúc xuống trước căn bản không cần cứu, dù sao người vỡ đầu thì chắc chắn không sống được, những người tiếp đất bằng bộ phận khác chắc có thể cứu, nhưng với mức độ chấn thương như thế này, chắc chắn họ sẽ bị tàn tật suốt đời...

Nhưng so sánh với bọn họ, cơ và xương của Bạch Văn Duyệt đều không bị tổn thương, thậm chí trên người còn không hề xước xước. Lúc này xe cấp cứu đã chạy đến hiện trường, Bạch Văn Duyệt thấy vậy bèn xoay người rời đi, dường như cô ta không muốn ở lại đây dù chỉ một phút.

Viên Mục Dã vội vàng chạy theo, nhưng cậu không đến quá gần mà luôn giữ một khoảng cách tương đối an toàn... Còn mấy người Đoàn Phong đang bận cứu người nên không để ý đến tình huống của Bạch Văn Duyệt, chỉ có Thạch Lỗi tinh mắt phát hiện Viên Mục Dã và Bạch Văn Duyệt đã rời khỏi hiện trường, gã lập tức đuổi theo.

Sau khi Bạch Văn Duyệt và Viên Mục Dã lần lượt bước ra khỏi khu vui chơi, bọn họ lại đi thêm một đoạn nữa, cho đến khi Bạch Văn Duyệt đứng yên tại chỗ, Viên Mục Dã mới chậm rãi tiến lại gần và hỏi: “Cô có cần đến bệnh viện kiểm tra một chút không?”

Bạch Văn Duyệt nghe xong quay đầu nhìn Viên Mục Dã rồi bình thản hỏi: “Anh đi một mình mà không sợ à?”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện mấy người Đoàn Phong không ở gần đây, chắc bọn họ đang bận cứu người ở trong khu vui chơi, vì vậy cậu giả vờ ngớ ngẩn, hỏi: “Chẳng phải chỉ có một mình tôi thôi sao?”

Bạch Văn Duyệt thở dài: “Mấy người là những kẻ kiên nhẫn nhất, đặc biệt là anh... Thật tiếc vì trò chơi kết thúc quá nhanh, chúng ta buộc phải trở lại làm chính mình một lần nữa.”

Viên Mục Dã chậm rãi lùi về phía sau mấy bước, bởi vì cậu đã nhìn thấy sát khí trong ánh mắt của Bạch Văn Duyệt...

Viên Mục Dã hơi khàn trương hỏi: “Chúng ta có thể nói chuyện tử tế không?”

Bạch Văn Duyệt cười lạnh: “Còn có chuyện gì muốn nói nữa, chẳng lẽ nói xong thì anh sẽ thả tôi đi?”

Thạch Lỗi bất ngờ xuất hiện sau lưng Viên Mục Dã, gã mỉm cười và nói: “Đương nhiên là không, giá trị của cô bây giờ đã là 50 triệu rồi!”

Chương 1107: Người nhân tạo

Sau khi Thạch Lỗi xuất hiện, Viên Mục Dã cảm thấy khí chất thường ngày của Bạch Văn Duyệt đã hoàn toàn thay đổi, trên mặt cô ta không còn nụ cười ngọt ngào trước đây mà thay vào đó là một khuôn mặt không vui không buồn đầy xa lạ...

Lúc này, Thạch Lỗi giờ súng lên và nói với Bạch Văn Duyệt: “Cô bé, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời... chúng tôi cam đoan sẽ không làm cô mất một cọng lông.”

Viên Mục Dã nghe gã nói mà trợn mắt: “Anh có thể nói chuyện tử tế chút không, đừng biến mình thành một tên lưu manh như thế chứ!”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Tôi chưa từng nói mình là người tốt.”

Đối mặt với họng súng của Thạch Lỗi, Bạch Văn Duyệt không hề sợ hãi, cô ta chỉ nhìn Viên Mục Dã một cách lạnh lùng rồi hỏi: “Đây là nói chuyện tử tế mà anh đã nói đó hả?”

Viên Mục Dã ngượng ngùng trả lời: “Cô cứ coi anh ta như không tồn tại đi, chúng ta nói chuyện của chúng ta... Mặc dù tôi không biết tình huống cụ thể bây giờ của cô, nhưng cô cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách đâu, cho dù hôm nay tôi thả cô đi, thì sau này vẫn sẽ có càng nhiều người vì tiền thưởng mà đến bắt cô. Tiểu Bạch, cô hãy nghe tôi nói, nếu như cô... thật sự lấy thứ gì đó của người khác, tốt hơn hết là trả lại nó càng sớm càng tốt. Tôi biết cô vô cùng khao khát cuộc sống bình yên, nhưng có nhiều thứ đã định sẵn sẽ khiến cô rơi vào vòng xoáy mãi mãi, vì vậy chẳng thà giải quyết hết mọi chuyện cho xong.”

Bạch Văn Duyệt nhìn chằm chằm Viên Mục Dã một lúc, sau đó cười nói: “Xem ra anh chẳng biết gì hết, so với mấy gã ngốc đó, anh chỉ kiên nhẫn hơn một chút mà thôi...”

Thạch Lỗi ở phía sau sốt ruột nói: “Đến lúc này rồi mà cậu còn bàn cái rắc gì với cô ta nữa? Cậu tránh ra... Vừa rồi người ta lại nâng tiền thưởng lên đấy, hơn nữa còn ghi rõ không cần quan tâm đến sống hay chết.”

Không ngờ Viên Mục Dã còn chưa kịp lên tiếng, Bạch Văn Duyệt đã lạnh lùng nói: “Các người không thể giết được tôi đâu... Nếu như các người vẫn tiếp tục dây dưa với tôi thì sẽ bị tôi giết chết, nể tình chúng ta quen nhau, các người hãy dẫn đồng bọn rời khỏi đây đi.”

Viên Mục Dã vừa muốn nói chuyện, thì cậu bỗng nhìn thấy hai chiếc xe việt dã màu đen phóng rất nhanh từ phía xa đến, nhìn hướng của nó là đang nhắm vào Bạch Văn Duyệt, khi xe đến gần cũng không có ý định giảm tốc độ mà đâm thẳng vào cô ta...

Thạch Lỗi thấy vậy nhanh tay kéo Viên Mục Dã ra, nhưng Bạch Văn Duyệt không may mắn như vậy, cô ta bị hất văng ra xa cả chục mét rồi nặng nề rơi xuống đất... Viên Mục Dã vừa định tiến lên kiểm tra thì một viên đạn bất ngờ bắn về phía trước bàn chân của cậu và Thạch Lỗi.

Viên Mục Dã hiểu rằng đây chỉ là lời cảnh cáo của đối phương, vì vậy cậu và Thạch Lỗi lập tức chạy đến nấp sau một chiếc ô tô đang đỗ ở ven đường, lúc này, có một người đàn ông hét lên với họ: “Hai anh bạn, chúng tôi chỉ muốn đưa cô gái kia đi, hy vọng các người tạo điều kiện, chúng ta sẽ không làm mất lòng nhau...”

Thạch Lỗi tức giận nói: “Đề tôi bắn anh một phát, sau đó lại nói đừng làm mất lòng nhau, anh có đồng ý không?”

Đối phương nghe giọng điệu của Thạch Lỗi có vẻ không tốt lành thì hừ lạnh: “Tôi khuyên các người đừng có mà không biết điều...”

Đối phương có rất nhiều người nên Viên Mục Dã biết lúc này mình không thể liều mạng, cậu quay ra nhìn Bạch Văn Duyệt ở cách đó không xa và thấy cô ta nằm bất động trên mặt đất, có vẻ như tình huống không mấy lạc quan.

“Đâm chết rồi à?” Thạch Lỗi khẽ hỏi ở sau lưng Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi không biết... Nhưng chắc là không, cô ta bị ngã từ chỗ cao như thế mà còn chẳng làm sao cả.”

“Cũng chưa chắc, dù sao trước đó đã ngã một lần! Nhưng không sao, A Triết đang ở gần đây, cho dù người chết rồi thì chúng ta cũng có thể cướp được...” Thạch Lỗi nói với vẻ chắc chắn.

Không ngờ vào lúc này, Bạch Văn Duyệt bỗng nhúc nhích, sau đó đứng lên dưới ánh mắt của tất cả mọi người. Cô ta cũng làm giống như lúc vừa rồi, chỉ thấy Bạch Văn Duyệt rắc rắc vài cái sắp xếp lại cơ thể, cảnh tượng này khiến mấy gã đàn ông sợ hãi liên tục lùi về sau vài bước...

“Bạch Văn Duyệt này... Có thể không phải là con người.” Viên Mục Dã nhìn một lúc lâu rồi mới nói ra kết luận trong lòng.

Viên Mục Dã cứ nghĩ rằng Thạch Lỗi sẽ giật mình khi nghe thấy kết luận của mình, không ngờ gã lại buồn cười, nói: “Không phải người thì là ma chắc!”

Viên Mục Dã hơi tức giận hỏi: “Anh thấy có người nào có thể xoay đầu của mình 180 độ rồi lại tự mình bẻ nó về lại chỗ cũ không?”

Thạch Lỗi thở dài: “Thật ra bây giờ có nói với cậu cũng không sao, Bạch Văn Duyệt... Cô ta là một người nhân tạo.”

“Người nhân tạo? Anh nói rằng Bạch Văn Duyệt là người máy à?” Viên Mục Dã hỏi với vẻ không thể tin nổi.

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi trả lời: “Nói một cách chính xác thì Bạch Văn Duyệt là một AI sinh học kết hợp giữa con người và máy móc.”

Viên Mục Dã không hiểu: “Vậy rốt cuộc thì cô ta có phải là người không?”

“Xét về mặt pháp luật thì không, nhưng trong cơ thể của cô ta có gen của con người, cho nên... miễn cưỡng có thể coi là một nửa con người đi.” Thạch Lỗi cười giải thích.

“Miễn cưỡng coi là một nửa con người? Vậy tức là anh đã biết từ lâu rồi đúng không? Hoặc là anh không phải vì phần thưởng

50 triệu đó, Bạch Văn Duyệt mới là mục tiêu cuối cùng của anh.” Sắc mặt của Viên Mục Dã dần trở nên âm trầm.

Thạch Lỗi nghe xong không hề lảng tránh mà chỉ mỉm cười, nói: “Giá trị của Bạch Văn Duyệt phải hơn 500 triệu, vậy mà đám ngu ngốc đó đánh nhau sứt đầu mẻ trán chỉ vì 50 triệu... Thật là buồn cười.”

Lần này Viên Mục Dã thật sự rất tức giận, cậu lạnh lùng chất vấn Thạch Lỗi: “Tức là từ đầu đến cuối anh đều đang lợi dụng số 54 đúng không?”

“Cũng không thể nói như vậy, ít nhất thì sau khi có được Bạch Văn Duyệt, chúng tôi sẽ đưa họ phần thưởng như đã hứa.” Thạch Lỗi cười.

Viên Mục Dã biết bây giờ không phải lúc để tính sổ với Thạch Lỗi, vì vậy cậu quay đầu nhìn về phía Bạch Văn Duyệt. Tình trạng của cô ta hơi kỳ quái, cô ta cứ nhìn chăm chăm vào mấy người đàn ông cường tráng đang vây quanh mình khiến đối phương sợ hãi không dám dễ dàng tiến lên...

Nhìn thấy đám người kia bị Bạch Văn Duyệt dọa sợ, Thạch Lỗi chế giễu: “Các người có làm được hay không thế? Nếu không dám động đến cô ta thì mau biến đi, lát nữa chúng tôi sẽ đưa người đi!”

Viên Mục Dã hiểu rằng Thạch Lỗi không có ý tốt, gã cố tình khiêu khích đối phương ra tay chỉ vì muốn nhìn thực lực thật sự của Bạch Văn Duyệt... Bởi vì trong mắt những kẻ đó, cho dù Bạch Văn Duyệt có lợi hại đến mức nào thì cũng chỉ là một cô gái được huấn luyện nghiêm chỉnh mà thôi.

Vụ giết người bắt đầu từ người đàn ông đầu tiên vươn tay về phía Bạch Văn Duyệt, động tác của cô ta nhanh đến mức khó tin. Bạch Văn Duyệt dùng một tay giữ cổ tay người đàn ông kia, sau đó khẽ vặn ngược một cái, người đàn ông đó lập tức kêu lên thảm thiết như heo bị làm thịt...

Trước khi những người khác kịp phản ứng, một bàn tay trắng trẻo mảnh mai khác của Bạch Văn Duyệt đã vươn đến cổ của người kia, sau đó hơi dùng sức một chút, một tiếng “rắc” giòn giã vang lên, người đàn ông đó lập tức đã bị xử lý.

Chương 1108: Vũ khí hoàn mỹ

Viên Mục Dã nhìn thấy những người đàn ông vạm vỡ lần lượt bị Bạch Văn Duyệt bẻ cổ như bẻ dưa chuột vậy, sự chênh lệch về sức mạnh giữa hai bên hoàn toàn được thể hiện... Ngay cả Thạch Lỗi, người luôn tự tin vào năng lực của chính mình cũng thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi không vội vàng ra tay.

Nhóm người kia đã đoán sai thực lực của Bạch Văn Duyệt nên hậu quả là toàn quân bị diệt, sau khi “máy bay yểm trợ” của đối phương nhận ra tình hình thì đã quyết định ẩn nấp chứ không tiến lên rồi chết một cách vô ích...

Lúc này, đám người Đoàn Phong cũng đã chạy đến, Viên Mục Dã vội vàng ra đón để tránh mọi người không biết rõ tình hình lại ra tay với Bạch Văn Duyệt.

Mấy người Đoàn Phong đều chết lặng khi chứng kiến mấy người đàn ông cường tráng ngã lăn ra đất. Nói gì thì nói, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ai có thể tin được một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn thế kia lại có thể hạ gục đối phương trong một thời gian ngắn như vậy.

“Chuyện này là thế nào?” Đoàn Phong hỏi nhỏ.

Viên Mục Dã biết với thực lực của những người ở đây, cho dù có cùng nhau tấn công thì cũng không phải đối thủ của Bạch Văn Duyệt, nếu lao lên rồi chết vô ích, vậy chẳng thà rút lui chiến lược, vì vậy cậu thở dài nói: “Anh đưa mọi người vào trong xe trước đi, chuyện còn lại để tôi giải quyết.”

Đoàn Phong nghe xong không quá yên tâm: “Một mình cậu ở lại có ổn không đây?”

Thạch Lỗi ở bên cạnh thì thảo: “Không sao, tôi sẽ ở lại cùng cậu ta, cô gái đó vừa giết một đồng người, nếu ở lại đông rất

có thể sẽ kích thích cô ta...”

Đoàn Phong phân tích qua tình hình trước mắt, cuối cùng đành phải đồng ý với Thạch Lỗi, và anh ta gọi mấy người Đại Quân cùng rời đi...

Sau khi thấy mấy người Đoàn Phong rời đi, tâm trạng lo lắng của Viên Mục Dã cũng được thả lỏng một chút, lúc này cậu mới quay đầu nhìn Bạch Văn Duyệt rồi nhẹ giọng hỏi: “Tại... Tại sao cô lại muốn chạy khỏi phòng thí nghiệm?”

Khi Viên Mục Dã hỏi vấn đề này, đến bản thân cậu cũng cảm thấy hơi buồn cười, nếu đổi vị trí giữa cậu và Bạch Văn Duyệt, Viên Mục Dã chắc chắn sẽ tìm mọi cách để thoát khỏi cái lồng giam đáng sợ đang nhốt mình...

Nhưng nghĩ lại thì Viên Mục Dã cảm thấy mặc dù Bạch Văn Duyệt có gen của con người, nhưng cô ta vẫn khác với con người, vì vậy cậu không thể dùng suy nghĩ của mình để đoán suy nghĩ trong lòng cô ta.

Bạch Văn Duyệt liếc nhìn Viên Mục Dã, có vẻ cô ta không quá hiểu câu hỏi của cậu. Sau khi suy nghĩ một lúc, Bạch Văn Duyệt mới trầm giọng, nói: “Tôi cảm thấy cuộc sống trước đây rất nhàm chán, ngày nào cũng làm những việc cố định như ăn cơm, đi ngủ, đọc sách, tập thể dục, uống thuốc, huấn luyện... Lúc trước tôi cứ nghĩ những điều đó là đương nhiên, nhưng đến khi tôi nhận ra rằng mọi chuyện không phải như vậy, hóa ra trên thế giới này chỉ có một mình tôi sống như vậy, vì thế tôi rời khỏi phòng thí nghiệm và muốn trải nghiệm cuộc sống bên ngoài.”

Viên Mục Dã đồng cảm với Bạch Văn Duyệt từ tận đáy lòng, cậu nói: “Nhưng thế giới bên ngoài rất phức tạp, có lẽ nó không tốt đẹp như cô đã nghĩ đâu.”

Không ngờ Bạch Văn Duyệt lại lắc đầu: “Tôi không bỏ trốn vì nghĩ cuộc sống bên ngoài rất đẹp, tôi chỉ muốn thử trải nghiệm một cuộc sống khác mà thôi...”

Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện, thật ra suy nghĩ của Bạch Văn Duyệt rất đơn giản, nó hoàn toàn khác với cô gái hoạt bát lanh lợi trước đây. Nếu không phải xảy ra một loạt

những chuyện này, Viên Mục Dã thật sự rất khó tin rằng cô gái thích cười kia lại không phải là con người.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã khẽ hỏi: “Tại sao cô lại trở thành Bạch Văn Duyệt?”

Bạch Văn Duyệt đáp: “Có rất nhiều thân phận như vậy trên mạng Internet... Tôi chỉ cần thu thập tất cả thông tin về cô ta ở trên mạng, vậy việc trở thành một Bạch Văn Duyệt khác cũng không khó.”

Khi nghĩ đến việc Bạch Văn Duyệt luôn bị người ta truy đuổi, nhưng cô ta vẫn không rời khỏi thị trấn nhỏ này, Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu: “Tại sao cô lại chọn nơi này? Cô đã biết sẽ có người đến bắt mình, vậy tại sao cô không trốn thật kỹ chứ?”

Bạch Văn Duyệt nghe xong lại hỏi lại: “Tại sao phải trốn? Bọn họ đánh không lại tôi, chỉ cần tôi không muốn thì không ai có thể ép tôi quay về... Tôi chỉ cần giết sạch những người muốn bắt mình, vậy chẳng phải chuyện này sẽ được giải quyết sao?”

Những lời Bạch Văn Duyệt nói khiến Viên Mục Dã phải rung mình, mặc dù nhìn bề ngoài thì Bạch Văn Duyệt là một người nhân tạo với suy nghĩ rất đơn thuần, nhưng thực chất cô ta không có cảm xúc và cách nhìn nhận của con người, Bạch Văn Duyệt giống như một đứa trẻ có sức mạnh vô cùng lớn, cô ta có thể làm mọi thứ theo ý muốn của mình...

Cách cô ta giết người, sức mạnh của cô ta, rồi cơ thể bất tử, thậm chí Bạch Văn Duyệt còn có thể kết nối với mạng Internet để thu thập thông tin bất cứ lúc nào... Đây chỉ là bề nổi của năng lực của Bạch Văn Duyệt mà thôi, có trời mới biết một người nhân tạo gần như hoàn hảo còn có siêu năng lực gì nữa?

Viên Mục Dã tin rằng ý tưởng ban đầu của những người chế tạo ra cô ta là tốt đẹp, nhưng bây giờ rõ ràng nó đã thay đổi, Bạch Văn Duyệt đã trở thành một vũ khí hoàn mỹ khiến rất nhiều kẻ có dã tâm săn lùng, chẳng trách Thạch Lỗi lại nói giá trị của cô ta vượt xa 50 triệu...

Thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, Bạch Văn Duyệt thở dài: “Bây giờ anh còn muốn bắt tôi nữa không? Anh là người đầu tiên biết thân phận của tôi mà vẫn muốn tiếp xúc với tôi, tôi không muốn giết anh.”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ hỏi: “Cô sẽ rời khỏi đây à?”

Bạch Văn Duyệt bình thản đáp: “Không...”

Thạch Lỗi ở bên cạnh nghe thế bèn nói với vẻ giễu cợt: “Cái thằng nhóc này hay thật đấy, với năng lực của cô ta thì thay đổi thân phận dễ như ăn cháo ậy mà, mặc dù cuối cùng vẫn sẽ bị tìm ra, nhưng ít nhất cũng được yên tĩnh một khoảng thời gian còn gì?”

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều hiểu điều này, nhưng Bạch Văn Duyệt lại không, bởi vì cô ta không hề sợ hãi đối với bất cứ điều gì, Bạch Văn Duyệt không quan tâm tới việc có bị tìm thấy hay không, cho dù bị tìm thấy thì ai có thể bắt cô ta đi chứ?

Bạch Văn Duyệt liếc nhìn khẩu súng trong tay Thạch Lỗi: “Tôi khuyên anh không nên tùy tiện dùng vũ khí tấn công tôi, nếu không...”

Thạch Lỗi vội vàng giơ hai tay lên, sau đó cất khẩu súng lục trở lại sau lưng rồi nói: “Yên tâm, tuyệt đối không!”

Bạch Văn Duyệt liếc sang Viên Mục Dã, sau đó quay người rời đi, chỉ còn lại Viên Mục Dã và Thạch Lỗi quay ra nhìn nhau, cả hai đều bó tay không có cách nào cả nên đành trơ mắt nhìn đối phương đi xa...

“Cứ để cô ta đi như thế à?” A Triết vẫn luôn không thấy đâu thì giờ lại đột ngột xuất hiện, khiến Viên Mục Dã và Thạch Lỗi giật nảy mình.

“Nếu không thì thế nào? Tôi đâu thể giơ cò ra cho cô ta vắn chứ?” Thạch Lỗi tức giận vặn lại.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, đồng bọn của những gã đang nằm trên mặt đất xuất hiện, bọn họ thậm chí còn không thèm nhìn mấy người Viên Mục Dã, sau khi đưa xác lên xe thì vội vàng rời đi.

Chương 1109: Gã đeo kính

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, không biết còn bao nhiêu người phải chết nữa?” Sắc mặt Viên Mục Dã khá nặng nề.

Không ngờ Thạch Lỗi lại cười khinh thường: “Bọn họ chết thì liên quan quái gì đến tôi? Có ai mời họ đến đâu? Thời buổi bây giờ có quá nhiều kẻ chết vì tiền mà!”

Viên Mục Dã phản bác: “Không thể nói như vậy được, tính mạng nào mà chẳng là tính mạng?”

Thạch Lỗi cười lạnh, hỏi: “Vậy theo cậu phải làm thế nào? Đánh thì không đánh được, chúng ta cũng không thể đi cầu xin Bạch Văn Duyệt và bảo cô ta hãy trốn thật kỹ, đừng để mấy kẻ ngó ngán đó đến tìm nữa?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Anh hãy nghĩ cách chặn đám người muốn tiếp cận Bạch Văn Duyệt, việc còn lại... thì để tôi đi nói chuyện với cô ta.”

“Cậu bị...” Thạch Lỗi lúc đầu định hỏi cậu bị điên à, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống nửa câu sau, gã đành phải bảo: “Được rồi, tôi nghe cậu. Nhưng tôi cũng tuyên bố trước, nếu những tên kia không nghe lời khuyên thì thủ đoạn của tôi chưa chắc đã nhẹ nhàng hơn Bạch Văn Duyệt đâu.”

“Anh thôi đi, tôi biết anh có cách mà...” Viên Mục Dã cười nhỉnh.

Sáng hôm sau, khi Bạch Văn Duyệt nhìn thấy Viên Mục Dã xuất hiện tại khách sạn nơi mình làm việc, vẻ mặt của cô ta trông khá kinh ngạc, dường như Bạch Văn Duyệt không ngờ đối phương vẫn còn dám xuất hiện trước mặt mình, vì vậy cô ta hỏi với vẻ đề phòng: “Tại sao anh còn chưa đi?”

Viên Mục Dã vội vàng giải thích: “Tôi cam đoan với cô, chỉ cần cô không muốn, tôi chắc chắn sẽ không ép cô làm bất cứ chuyện gì.”

Bạch Văn Duyệt nghe xong nói thẳng với vẻ mặt không biểu cảm: “Không ai trên thế giới này có thể ép buộc tôi làm những điều tôi không muốn...”

Viên Mục Dã đương nhiên là biết điều này, vì vậy cậu lại sửa lại: “Được rồi, tôi lặp lại lần nữa, tôi sẽ không yêu cầu cô làm những gì mà cô không muốn.”

Bạch Văn Duyệt lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy thì anh quay về đây có ý nghĩa gì đâu? Trong lòng tôi không có nhiều mưu kế như các người, nhưng tôi có thể nhìn thấy tâm tư của hầu hết mọi người, vì vậy anh đừng trêu chọc tôi nữa, nếu không kết quả chỉ là cái chết mà thôi.”

Viên Mục Dã thấy cuộc đàm phán có dấu hiệu tan vỡ, cậu vội vàng bảo: “Như vậy đi, từ nay về sau cô cứ coi tôi là một đồng nghiệp bình thường, cô sống cuộc sống của cô còn tôi làm việc của tôi, chúng ta không can thiệp lẫn nhau, được chứ?”

Bạch Văn Duyệt nghe vậy thì lại càng cảm thấy khó hiểu, nhưng cô ta cũng lười hỏi thêm bất cứ điều gì, điểm khác biệt giữa Viên Mục Dã và những người khác là cậu kiên nhẫn hơn, nhưng mục đích thật ra cũng giống nhau, vì vậy Bạch Văn Duyệt bỏ lại một câu “tùy anh”, sau đó quay người rời đi.

Lúc này, A Triết âm thầm bước ra từ bóng tối, gã nói: “Cần gì phải dùng mặt nóng dán vào...”

Viên Mục Dã đang hơi bực mình, cậu nghe thấy A Triết nói kiểu này thì lập tức quay đầu trừng mắt với gã, khiến gã ghen hòng không nói được nửa câu sau.

Viên Mục Dã nhíu mày, hỏi: “Sao anh lại đến đây? Thạch Lỗi đâu?”

A Triết nhún vai, đáp: “Anh ta... Bận việc riêng rồi, chẳng phải cậu bảo anh ta đi chặn mấy gã ngốc đến chịu chết sao? Nhưng anh ta lại không yên tâm về cậu, còn mấy người Đoàn Phong thì đang điều tra những người xung quanh Bạch Văn Duyệt, nên chỉ còn tôi đến bảo vệ cậu.”

Lý do khiến Viên Mục Dã yêu cầu Đoàn Phong điều tra chi tiết những người xung quanh Bạch Văn Duyệt là vì cậu nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao cô ta lại không chịu rời khỏi nơi

này, mặc dù cô ta đưa ra lý do có vẻ hợp lý, nhưng Viên Mục Dĩ luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy...

Trong vòng vài ngày sau đó, Viên Mục Dĩ luôn thành thật làm công việc bảo vệ của mình, nhưng mỗi khi đi ngang qua sảnh khách sạn, cậu đều vô tình hoặc cố ý nhìn Bạch Văn Duyệt đang làm việc với vẻ mặt “đầy tình cảm”, khiến các đồng nghiệp xung quanh đều nghĩ rằng Viên Mục Dĩ thầm mến Bạch Văn Duyệt.

Đội trưởng đội an ninh là lão Vương vỗ vai Viên Mục Dĩ và bảo: “Tiểu Viên, thích thì tán đi, ngày nào cũng đứng nhìn như vậy có ích gì?”

Viên Mục Dĩ mỉm cười nhưng không hề giải thích, như thể cậu đồng ý với cách nói này. Nhưng trong những ngày Viên Mục Dĩ và Bạch Văn Duyệt trở mặt với nhau, người đàn ông đeo kính lại quay về bên cạnh cô ta và họ cùng nhau đi dạo vào mỗi tối...

“Phụ nữ đúng là hay thay đổi, ngay cả người nhân tạo cũng thế... Mấy ngày trước còn tình cảm mặn nồng với Viên Mục Dĩ mà? Vừa quay mặt đi đã trở về bên cạnh một người đàn ông khác.” Trương Khai ngồi trong xe, vừa ăn khoai tây chiên vừa chế nhạo.

Đoàn Phong ngồi bên tay lái phụ lắc đầu, nói: “Bạch Văn Duyệt không có cảm xúc bình thường của con người, trước đó cô ta chủ động tiếp xúc với Viên Mục Dĩ không phải vì thích mà chỉ là muốn thăm dò cậu ấy, cho nên bây giờ cô ta tiếp cận người đàn ông đeo kính này chắc chắn cũng có mục đích khác...”

Trương Khai thắc mắc: “Mục đích gì thế? Chẳng lẽ cô ta cũng nghi ngờ gã đeo kính sao?”

“Ai mà biết được... Nhưng chắc chắn mục đích không đơn thuần.” Đoàn Phong khẳng định.

Khi hai người đang nói chuyện, họ nhìn thấy người đàn ông đeo kính và Bạch Văn Duyệt đi ngang qua một hiệu thuốc, sau đó cả hai đi vào mua hai hộp sữa bột, Trương Khai há hốc mồm đến mức quên không nhai khoai tây chiên trong miệng:

“Ồ kìa... Tốc độ này có phải nhanh quá không? Đã có con rồi cơ à?”

Đoàn Phong buồn cười quá: “Đương nhiên là không thể, đi nào, cậu vào hiệu thuốc hỏi xem họ mua loại sữa gì và dùng cho trẻ em ở độ tuổi nào?”

Trương Khai nghe xong đẩy cửa bước xuống đi vào hiệu thuốc, một lúc sau cậu ta chạy lại và bảo: “Nhân viên cửa hàng nói người đàn ông đeo kính là khách quen của cửa hàng, nhà anh ta có một đứa bé sáu tháng tuổi, nó thường ăn một loại sữa nhập khẩu của cửa hàng.”

Đoàn Phong cau mày: “Sáu tháng... Vừa đúng sáu tháng.”

Tối hôm đó, khi Viên Mục Dĩ vừa tan làm về, Đoàn Phong nói chuyện này cho cậu biết, Viên Mục Dĩ nghi ngờ hỏi: “Tại sao một người đàn ông đã kết hôn lại tiếp xúc với Bạch Văn Duyệt? Bạch Văn Duyệt qua lại với người đàn ông đeo kính chỉ là vì xóa tan nghi ngờ của hàng xóm, nhưng tại sao người đàn ông đó lại qua lại với Bạch Văn Duyệt?”

Không ngờ Đoàn Phong lại cười gian, hỏi: “Ai nói rằng có con thì không thể độc thân?”

“Đứa bé đó ở đâu ra? Nó đâu thể chui từ trong tảng đá ra chứ?” Viên Mục Dĩ hỏi ngược lại.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi trả lời: “Chính xác mà nói thì người đàn ông đeo kính kia đang ở trạng thái góa vợ, tôi nghe nhân viên bán sữa bột nói rằng, vợ của anh ta đã mất vì tắc phổi khi sinh con cách đây sáu tháng và chỉ để lại một đứa trẻ gào khóc đòi ăn.”

Viên Mục Dĩ trầm giọng hỏi: “Nói cách khác, Bạch Văn Duyệt muốn lợi dụng người đàn ông đeo kính để làm bình phong che chắn, còn người đàn ông đeo kính muốn Bạch Văn Duyệt làm mẹ kế cho con anh ta sao?”

Nhưng Đoàn Phong lại cười nói: “Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy đã tốt, về sau tôi bảo Tăng Nam Nam hack vào hệ thống của bệnh viện phụ sản trên thị trấn và kiểm tra trường hợp của vợ người đàn ông đeo kính, kết quả lại phát hiện vào thời điểm đó cả mẹ và con đều không giữ được tính mạng, cho

nên đưa bé trong nhà người đàn ông đeo kính chắc chắn có vấn đề.”

Chương 1110: Nhìn xuyên tường

Viên Mục Dã sững sốt, sau đó trầm ngâm nói: “Nếu đứa bé đã chết, vậy đứa trẻ bây giờ ở đâu ra? Hơn nữa nó cũng vừa đúng sáu tháng, thật sự quá trùng hợp với thời điểm Bạch Văn Duyệt xuất hiện nhỉ?”

Đoàn Phong cười: “Cậu nghĩ rằng đứa bé đó là do Bạch Văn Duyệt sinh ra à? Cô ta là một người nhân tạo thì làm sao sinh được? Chắc chắn là không thể!” Không ngờ Đoàn Phong nói xong thì lại ngắc ngứ hỏi lại: “Người nhân tạo... chắc không sinh được đâu nhỉ?”

Viên Mục Dã cũng ngăn người vì câu hỏi này, cậu làm sao mà biết được? Viên Mục Dã bèn cười và đề nghị ngược lại: “Hay là anh gọi điện hỏi lão Lâm đi?”

Để loại bỏ điểm đáng ngờ này, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đã đi đến trước cửa nhà người đàn ông đeo kính ngay trong đêm, ngay khi đôi phương mở cửa và nhìn thấy Thạch Lỗi, ánh mắt của anh ta lập tức trở nên dờ dẫm, cơ thể cũng mất kiểm soát.

Thạch Lỗi lạnh lùng nói: “Đưa chúng tôi đi xem đứa bé...”

Người đàn ông đeo kính nghe xong gật đầu một cách máy móc, sau đó xoay người dẫn họ vào phòng ngủ, có một chiếc tủ nhỏ được đặt ở giữa phòng, trông nó có vẻ không hợp với không gian chung của căn phòng...

Viên Mục Dã dẫn đầu đi đến bên cạnh cái xe đẩy, cậu nhìn thấy một đứa bé bụ bẫm dễ thương đang ngủ bên trong, nó đáng yêu đến mức khiến Viên Mục Dã không nhận được muốn vươn tay ra sờ khuôn mặt nhỏ bé.

Không ngờ đúng lúc này, đứa bé vẫn đang nhắm mắt ngủ say lại đột nhiên mở mắt nhìn Viên Mục Dã, ánh mắt của đứa trẻ

còn kèm theo cảm xúc rất khó tả, khiến Viên Mục Dã giật mình lùi lại phía sau vài bước...

Thạch Lỗi ở bên cạnh thấy thế buồn cười nói: “Có cần phải đến mức đó không, chỉ là một đứa trẻ thôi mà, trông cậu sợ chưa kia...” Thạch Lỗi nói xong thì cũng tiến lên xem xét, kết quả là gã cũng bị giật mình vì ánh mắt gây kinh hãi của đứa bé.

Thạch Lỗi giật mình hỏi: “Chuyện gì thế này? Đứa bé này quên uống canh Mạnh Bà khi đầu thai à?”

Viên Mục Dã hơi bình tĩnh lại, sau đó tiến đến gần chiếc cũi rồi nhẹ giọng bảo: “Yên tâm, chúng tôi chỉ đến nhìn cậu một chút chứ không làm tổn thương cậu đâu...”

Dường như đứa bé hiểu được lời nói của Viên Mục Dã, nó thậm chí còn vươn cánh tay nhỏ như củ sen ra vẫy Viên Mục Dã... Trong nháy mắt, Viên Mục Dã dường như quên mất mình đến đây làm gì, cậu giờ luôn một ngón tay ra.

Không ngờ ngay khi đứa bé nắm lấy ngón tay Viên Mục Dã, trong đầu cậu đột nhiên xuất hiện một số hình ảnh, có vẻ như là một số chuyện khi còn nhỏ, nhưng trông nó rất kỳ lạ khiến Viên Mục Dã trong nhất thời không thể phân biệt được đây là trí nhớ của mình hay là ảo giác.

Ngay sau đó là một tiếng bốp, ngón tay của Viên Mục Dã bị một ngọn lửa đẩy ra, đứa bé dường như bị giật mình nên khóc thét lên. Lúc này Viên Mục Dã mới phát hiện trong lúc thất thần mình đã giờ tay phải ra, mà dấu đỏ trên cánh tay phải của Viên Mục Dã cũng mờ xuất hiện...

“Tránh xa đứa bé này ra...” Giọng nói của yêu tinh dây leo đột nhiên vang lên trong đầu Viên Mục Dã, nó đang cảnh cáo cậu.

Viên Mục Dã nghe nó nói thế mà kinh ngạc, cậu lùi về phía sau vài bước. Không phải cậu sợ đứa bé này mà là sợ yêu tinh dây leo không chịu sự khống chế của mình rồi làm đứa trẻ bị thương. Không ngờ khi Viên Mục Dã lùi đến một khoảng cách tương đối an toàn, cửa phòng khách đột nhiên bị một luồng sức mạnh đánh bật tung, Bạch Văn Duyệt xuất hiện trước mặt họ với vẻ mặt như “Bà La Sát”...

Thạch Lỗi thầm kêu không ổn, gã vội vàng kéo Viên Mục Dã trốn đến góc phòng và cố gắng cách thật xa, sau đó mới trầm giọng nói: “Chúng tôi không muốn làm tổn thương đứa bé, chúng tôi chỉ đến xem nó mà thôi.”

Bạch Văn Duyệt không để ý đến hai người bọn họ, cô ta đi thẳng đến trước giường để kiểm tra tình trạng đứa bé, khi nhìn thấy vết bồng trên tay nó, Bạch Văn Duyệt lập tức nhìn Viên Mục Dã với vẻ mặt đầy tức giận: “Anh dám làm nó bị thương?”

Viên Mục Dã vội vàng giải thích: “Tôi không cố ý, bên trong tay phải của tôi...”

Không ngờ Bạch Văn Duyệt không để Viên Mục Dã nói hết, cô ta trực tiếp lao đến rồi vươn tay về phía cổ họng Viên Mục Dã... Thạch Lỗi ở một bên khác giật mình, gã vội vàng rút súng bắn, nhưng viên đạn cứ như tự mọc chân rồi bị hút vào lòng bàn tay còn lại của Bạch Văn Duyệt.

Vào thời khắc mấu chốt, tay phải của Viên Mục Dã đã chặn được đòn trí mạng của Bạch Văn Duyệt, cậu nắm chặt lấy tay của đối phương và ngón tay xanh lét của Bạch Văn Duyệt dừng lại cách cổ họng của Viên Mục Dã chưa đến nửa phân.

Tình hình lúc đó rất nguy cấp, sinh tử trong nháy mắt, mặc dù Viên Mục Dã và Thạch Lỗi tạo thành hai hướng tấn công, nhưng chỉ cần Bạch Văn Duyệt chọn từ bỏ một bên, vậy thì bên kia chắc chắn sẽ chết.

Bởi vì ngay cả khi Bạch Văn Duyệt bị phía còn lại tấn công, với tình trạng của cô ta, mức độ tấn công này chỉ như gãi ngứa vậy...

“Cô nghe tôi nói... Chúng tôi thật sự sẽ không làm tổn thương đứa bé.” Viên Mục Dã vẫn đang cố gắng giải thích, nhưng Bạch Văn Duyệt không hề nghe lọt, cho đến khi đứa bé đang khóc lại đột nhiên nhìn ba người rồi cười khanh khách.

Kể cũng lạ, sau khi đứa trẻ ngừng khóc, Bạch Văn Duyệt không còn hùng hổ như vừa rồi nữa, cô ta từ từ thu tay phải lại, sau đó nghi ngờ nhìn tay phải của Viên Mục Dã rồi nói thẳng: “Có thứ gì đó kỳ sinh trong cơ thể anh...”

Viên Mục Dã thấy đối phương buông tay thì thở phào, rồi hỏi: “Cô có thể nhìn xuyên vật thể à?”

Không ngờ Bạch Văn Duyệt lại gật đầu: “Tôi có thể quét hình toàn bộ cơ thể con người, từ đó phán đoán vị trí cụ thể của ổ bệnh.”

Viên Mục Dã giơ ngón cái lên, cười nói: “Thật lợi hại, tại hạ bội phục...”

Không ngờ câu nói tiếp theo của Bạch Văn Duyệt lại khiến Viên Mục Dã cảm thấy lạnh lẽo, cô ta nhìn cánh tay phải của Viên Mục Dã một lần nữa và nói: “Loại sinh vật ký sinh trong cánh tay phải của anh rất kỳ lạ, chỉ khi gặp nguy hiểm rồi phản kháng thì tôi mới có thể nhìn thấy nó, hơn nữa nó đã dung hợp với cơ bắp, thần kinh, xương, thậm chí bắt đầu ăn mòn dây thần kinh cột sống của anh... Nói cách khác, anh đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để tách nó ra.”

Thạch Lỗi ở bên cạnh khẽ hừ một tiếng: “Cô có thể nói cái gì mà chúng tôi chưa biết không?”

Bạch Văn Duyệt nhìn Viên Mục Dã và bảo: “Đề nghị của tôi là thực hiện phẫu thuật phân tách trong trạng thái đông lạnh, tỷ lệ thành công rất lớn, nhưng anh sẽ mất đi cánh tay phải...”

Viên Mục Dã cười khỏ: “Thứ này quá hung hãn, nó đã giết chết mấy bác sĩ trong lần phẫu thuật trước rồi, vì vậy tôi không muốn lại có người phải mạo hiểm vì tôi nữa.”

Nhưng Bạch Văn Duyệt lại bảo: “Tôi có thể làm được cuộc phẫu thuật này, thứ đó không thể giết được tôi...”

Chương 111: Cô gái bí ẩn

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi cùng kinh ngạc, họ không ngờ Bạch Văn Duyệt lại còn có thể thực hiện các thao tác giải phẫu chữa bệnh cho con người, đúng là “người nhân tạo đa chức năng”! Chắc chắn người thiết kế ra cô ta cũng là một thiên tài.

Viên Mục Dã biết bây giờ vẫn còn quá sớm để nói đến điều đó, vì vậy cậu nhìn đứa bé trong nôi và hỏi: “Đây là con của cô à?”

Bạch Văn Duyệt cũng không trả lời câu hỏi này, cô ta chỉ lẳng lẳng nhìn đứa bé trong nôi, nhưng ánh mắt của Bạch Văn Duyệt lại không hề có một chút tình mẫu tử nào, Viên Mục Dã thấy vậy bèn kết luận rằng, bất kể Bạch Văn Duyệt có thể sinh sản giống con người hay không, cô ta cũng không thể là mẹ của đứa bé này.

Sau đó Bạch Văn Duyệt nhìn người đàn ông đeo kính đang đứng ngơ ngác ở bên cạnh, có vẻ như cô ta đã nhận ra anh ta bị Thạch Lỗi điều khiển tâm trí, Bạch Văn Duyệt tỏ ra hơi ngạc nhiên, ngay sau đó cô ta nói với Viên Mục Dã và Thạch Lỗi: “Đứa bé này rất đáng thương...” Sau đó cô ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Các anh cũng vậy...”

Thạch Lỗi đột nhiên cảm thấy buồn cười: “Đúng đấy... Tôi thật sự rất đáng thương, à không, phải nói là chúng tôi còn chẳng bằng đứa bé này nữa ấy!”

Lúc đó, cả Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều không nhận ra ẩn ý trong lời nói của Bạch Văn Duyệt, bọn họ chỉ nghĩ rằng cô ta thương hại hai gã không đánh lại mình nhưng vẫn không chịu từ bỏ...

Viên Mục Dã thấy Bạch Văn Duyệt có thể xuất hiện nhanh chóng như vậy, rõ ràng cô ta có mối liên hệ nào đó với đứa trẻ, điều này giúp Bạch Văn Duyệt xuất hiện ngay khi nó gặp nguy hiểm. Nhưng Viên Mục Dã nhìn một vòng quanh căn phòng

mà không hề thấy thứ gì như camera giám sát cả, nói cách khác thì mỗi liên hệ này rất có thể đến từ chính đứa trẻ này.

Trong đầu Viên Mục Dĩ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, kết hợp với phản ứng của yêu tinh dây leo trong cánh tay phải, cậu ngập ngừng hỏi: “Đứa bé này mới là lý do khiến cô phải trốn khỏi phòng thí nghiệm đúng không?”

Bạch Văn Duyệt nhìn Viên Mục Dĩ rồi nói một câu rất khó hiểu: “Nó là đời thứ ba, tôi là đời thứ hai...”

“Ý của cô là sao?” Viên Mục Dĩ không hiểu.

Lúc này Bạch Văn Duyệt mới đỡ chần cho đứa bé, sau đó dịu dàng nói: “Ngủ đi, có tôi ở đây, bọn họ sẽ không làm hại cậu đâu...”

Đứa bé rất nghe lời, nó thật sự ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ. Viên Mục Dĩ và Thạch Lỗi cũng cảm thấy ngại nên không muốn tiếp tục ở lại trong phòng quấy rầy họ, vì vậy hai người biết điều đi ra phòng khách chờ Bạch Văn Duyệt.

Không lâu sau, Bạch Văn Duyệt bước ra khỏi phòng ngủ, cô ta nhẹ nhàng đóng cửa, sau đó nói với dáng vẻ của một nữ chủ nhà: “Ngồi xuống nói chuyện đi!”

Viên Mục Dĩ thấy người đàn ông đeo kính vẫn ở trong phòng thì nhỏ giọng hỏi: “Cái cậu đeo kính kia...”

Bạch Văn Duyệt nói: “Tôi để anh ta ngủ trước rồi... Anh ta tên là Từ Chiêu Huy và cũng là một người đáng thương. Năm năm trước, khi tôi đưa đứa bé đến đây sống, vợ con của anh ta vừa mới qua đời, anh ta thấy tôi chăm sóc đứa bé một mình vất vả nên thỉnh thoảng qua giúp đỡ. Lúc đó tôi thật sự không tiện mang theo đứa bé bên cạnh, vì vậy tôi đã gửi đứa bé cho anh ta nuôi dưỡng. Chắc do quá nhớ con của mình nên anh ta thật sự đồng ý giúp tôi nuôi nó.”

“Đời thứ hai và đời thứ ba mà cô vừa nói nghĩa là gì?” Viên Mục Dĩ nhắc lại vấn đề vừa rồi.

Bạch Văn Duyệt bình tĩnh nói: “Tôi là người nhân tạo đời thứ hai, họ phát minh ra tôi là để hiện thực hóa kế hoạch thăm dò vũ trụ và đi tới một số hành tinh mà con người không thể tiếp cận để nghiên cứu, đứa trẻ này là thế hệ thứ ba được phát triển dựa trên cơ sở của thế hệ thứ hai.”

Nếu không phải được nghe từ chính miệng của Bạch Văn Duyệt, Viên Mục Dã thật sự rất khó tin rằng đứa bé bụ bẫm đáng yêu đó không phải là loài người. Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Nếu đã như vậy, mục đích của cô dẫn theo đứa bé bỏ trốn là gì?”

Bạch Văn Duyệt liếc nhìn căn phòng của đứa trẻ rồi trả lời: “Nó khác với tôi, từ khi tôi có ý thức thì đã có dáng vẻ này, còn nó... nó sẽ được trải qua sự trưởng thành của một đứa bé loài người, nó sẽ càng giống với con người hơn. Tôi không muốn nó phải trải qua nỗi đau mà tôi từng nếm trải, tôi hy vọng nó có thể trở thành một con người thật sự.”

Theo quan điểm của Viên Mục Dã và Thạch Lỗi, bọn họ cảm thấy rất kỳ quái khi nghe một người nhân tạo nói muốn trở thành một con người, bởi vì ngay cả khi người nhân tạo được chế tạo chân thật đến mức nào, nhưng trong lòng mọi người đều biết họ không phải là con người...

Thấy hai người Viên Mục Dã không lên tiếng, Bạch Văn Duyệt cười khỏ: “Có lẽ hai người cảm thấy đây là một việc rất buồn cười, nhưng vì muốn những lời nói và cử động của chúng tôi gần gũi hơn với con người, nên các nhà nghiên cứu ra chúng tôi đã cài vào rất nhiều suy nghĩ và cảm xúc của con người, nghĩa là về lý thuyết thì tôi và đứa bé này đều có tình cảm của con người, vì vậy về mặt tình cảm chúng tôi cũng không cho rằng mình không phải con người, nhưng về mặt lý trí, chúng tôi biết chuyện này không phải như thế.”

Viên Mục Dã có thể hiểu đại khái cảm giác đó là thế nào, cậu không nhìn được bật thốt lên: “Cho nên cảm giác đó khiến cô cảm thấy rất mâu thuẫn, đúng không?”

Bạch Văn Duyệt gật đầu: “Những nhân viên thí nghiệm đó một mặt truy cầu mức độ nhân cách hóa rất cao, nhưng một mặt khác lại chưa bao giờ đối xử với chúng tôi như con người, nếu bảo chúng tôi mâu thuẫn thì chính bọn họ mới là mâu thuẫn...”

“Nếu đã vậy, bây giờ cô có còn cảm thấy mình sống rất mâu thuẫn không?”

Không ngờ Bạch Văn Duyệt lại thở dài: “Vẫn rất mâu thuẫn, sau khi ra ngoài tôi mới hiểu, cảm xúc được cài trong người

tôi không phù hợp với trí thông minh. Nhưng đứa bé này thì khác, bây giờ nó vẫn còn rất nhỏ, chỉ cần nó lớn lên giữa những đứa bé loài người khác, nó chắc chắn sẽ nghĩ mình là một con người.”

Viên Mục Dã nghe vậy lắc đầu nói: “Cô cũng đã nói nó là đời thứ ba, thế thì năng lực của nó... chắc chắn mạnh hơn cô, cô cảm thấy khi nó lớn lên sẽ không phát hiện mình khác với những đứa trẻ khác sao? Hơn nữa tình cảnh của cô bây giờ cũng không lạc quan, cho dù cô có thể giết hàng trăm tên đến bắt mình, nhưng cô không hề ẩn nấp mà ngồi lù lù một đống ở chỗ này, những người nghiên cứu ra cô sẽ sớm tìm ra cách để đối phó với các người thôi.”

Bạch Văn Duyệt bình tĩnh nói: “Bọn họ sẽ chỉ đối phó với tôi... Bởi vì bọn họ không biết sự tồn tại của đứa trẻ.”

“Nghĩa là sao?” Viên Mục Dã không hiểu.

Bạch Văn Duyệt đặc ý nói: “Bởi vì tôi chỉ mang một cái phôi thai ra khỏi phòng thí nghiệm... Cho nên bọn họ không biết được sự tồn tại của đứa bé.”

Viên Mục Dã nghe xong lại càng cảm thấy bối rối: “Sao có thể như vậy được? Cho dù chỉ mất một cái phôi thai, bọn họ cũng phải nghĩ đến mục đích của cô khi trộm nó chứ?”

Bạch Văn Duyệt lắc đầu: “Bọn họ không biết phòng thí nghiệm mất một cái phôi thai đâu, bởi vì tất cả phôi thai mà họ thí nghiệm đã thất bại, vì vậy họ tập trung chúng lại để tiêu hủy. Nhưng bọn họ không biết thật ra có một cái đã thành công và nó bị tôi giấu vào trong cơ thể...”

Chương 1112: Đòi thứ nhất

Viên Mục Dã nghe cô ta kể thế thì tỏ ra kinh hãi, cậu nói: “Cho nên... đúng là cô đã sinh đứa bé ra?!”

Bạch Văn Duyệt đáp: “Không, tôi chỉ cung cấp chất dinh dưỡng cần thiết cho thai nhi phát triển thôi... Nguyên lý ở trong đó rất phức tạp, không thể nói rõ trong vòng một hai câu được, nhưng đúng là tôi không thể được xem như mẹ của đứa bé.”

Ngay tại lúc Viên Mục Dã còn đang băn khoăn không biết Bạch Văn Duyệt có phải là mẹ ruột của đứa trẻ hay không, Thạch Lỗi ở bên cạnh đã ngửi thấy mùi nguy hiểm. Nếu đúng như Bạch Văn Duyệt nói là không có người nào biết cô ta lấy cắp một phôi thai từ trong phòng thí nghiệm, vậy có phải điều đó có nghĩa là cô ta sẽ không có khả năng nói việc này cho người thứ ba biết?!

Với thực lực của Bạch Văn Duyệt, Thạch Lỗi biết cả mình và Viên Mục Dã đều không phải là đối thủ của cô ta, khả năng chạy trốn được là cực kỳ nhỏ bé... Nghĩ tới đây, gã bèn nhẹ nhàng thọc Viên Mục Dã.

Nhận được tín hiệu của Thạch Lỗi, Viên Mục Dã cũng nhanh chóng ý thức được tình cảnh hiện tại của hai người hơi nguy hiểm, cậu bèn thấp thỏm nhìn về phía Bạch Văn Duyệt và hỏi: “Nếu thế thì tại sao cô lại nói cho chúng tôi biết?!”

Bạch Văn Duyệt thấy vẻ mặt của hai người khẩn trương thì nghiêm nghị nói: “Đầu tiên, tôi nói chuyện này cho hai người biết không phải là vì muốn giết người diệt khẩu, nếu như tôi không muốn để cho hai người biết thì hoàn toàn có thể không nói, làm gì cần vẽ vờ cho thêm chuyện? Tôi đã dám nói cho hai người biết là vì tôi biết hai người chắc chắn sẽ không nói chuyện của đứa bé ra ngoài.”

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều cảm thấy khó hiểu, họ không rõ Bạch Văn Duyệt dựa vào cái gì mà tin

tưởng bọn họ sẽ không nói ra?! Viên Mục Dã tự thấy mình chắc chắn sẽ không nói ra rồi, nhưng mà Thạch Lỗi... là một người có tư tưởng ích kỷ tuyệt đối, lần này gã đến đây là vì vụ treo thưởng này có khoản lợi ích rất lớn mà thôi.

Thấy hai người đều không quá tin tưởng, Bạch Văn Duyệt thở dài: “Thực ra, ngay khi vừa bước vào cửa đúng là tôi có ý định muốn giết hai người diệt khẩu, nhưng cho đến khi...” Nói đến đây, cô ta đột nhiên nhìn về phía Thạch Lỗi rồi tiếp tục: “Tôi phát hiện anh có thể dùng suy nghĩ điều khiển tâm trí người khác, tôi biết anh rất đặc biệt.” Cô ta lại nhìn về phía Viên Mục Dã: “Còn anh, anh bị thứ như vậy ký sinh mà vẫn không mất đi bản tính, cũng chứng minh anh rất đặc biệt.”

Thạch Lỗi cười khẩy: “Cô đừng bảo là vì chúng tôi rất đặc biệt nên mới không giết chúng tôi, thậm chí còn tin tưởng chúng tôi vô điều kiện đấy nhé? Nói thật, đến ngay cả chính mình mà tôi còn không tin, vậy mà cô lại có thể tin tưởng tôi?”

Bạch Văn Duyệt vươn tay ra: “Mỗi người cho tôi một giọt máu đi...”

Thạch Lỗi tỏ ra cảnh giác: “Cô muốn làm cái gì?!”

“Nhỏ máu nghiệm thân... Hiện tại tôi có lý do để hoài nghi hai người có khả năng có một mối quan hệ đặc biệt nào đó với tôi.” Bạch Văn Duyệt nói một cách nghiêm túc, chẳng hề có ý đùa giỡn nào.

Lời cô ta nói làm Viên Mục Dã và Thạch Lỗi sửng sốt, không hiểu Bạch Văn Duyệt có ý gì?

Thấy bọn họ không có phản ứng gì, Bạch Văn Duyệt bèn thúc giục: “Nhanh lên... mỗi người một giọt.”

Cuối cùng, Viên Mục Dã là người đưa tay trái ra trước, cậu dùng dao đâm rách đầu ngón tay và nặn ra một giọt máu nhỏ lên lòng bàn tay của Bạch Văn Duyệt. Tiếp đấy, một cảnh tượng thần kỳ xảy ra. Sau khi rơi vào lòng bàn tay của Bạch Văn Duyệt, giọt máu kia nhanh chóng biến mất, như thể bị làn da trong lòng bàn tay của cô ta hấp thu vậy...

Tiếp theo, trong mắt Bạch Văn Duyệt xuất hiện một tia sáng màu xanh lam, giống như đang phân tích giọt máu kia, sau đó cô ta quay sang nói với Thạch Lỗi: “Tới lượt anh!”

Mặc dù không quá tình nguyện, nhưng cuối cùng Thạch Lỗi vẫn cho một giọt máu, giống như trước đó, giọt máu vừa rơi xuống lòng bàn tay của Bạch Văn Duyệt là bị hấp thu ngay... Nhưng sau khi có được đáp án mà mình muốn, Bạch Văn Duyệt lại không nói năng gì cả mà chỉ thương hại nhìn hai người.

Thạch Lỗi bị đối phương nhìn mà toàn thân không được tự nhiên, gãi lạnh lòng nói: “Máu cũng cho rồi, cô nói xem chúng tôi có quan hệ gì với cô?!”

Nhưng Bạch Văn Duyệt lại trả lời bằng một câu hỏi: “Hai người còn nhớ trước đó tôi đã từng nói tôi là người nhân tạo đời thứ hai, còn đứa trẻ là đời thứ ba không.”

Thạch Lỗi không kiên nhẫn, nói: “Cho nên? Cái này có quan hệ gì với chúng tôi?!”

Viên Mục Dã đứng nghe bên cạnh mà trong lòng bỗng cảm thấy có một chút bất an, nhưng trong lúc nhất thời cậu lại không nắm bắt được bất cứ manh mối nào. Lúc này, Bạch Văn Duyệt thở dài, cô ta nói: “Có đời thứ hai, thứ ba, thì tất nhiên phải có đời thứ nhất...”

Thạch Lỗi cảm thấy buồn cười: “Cô đừng có nói hai anh em chúng tôi chính là đời thứ nhất đấy nhé?”

Bạch Văn Duyệt không trả lời ngay mà chỉ bình tĩnh nhìn hai người họ, chẳng mấy chốc Thạch Lỗi cũng trở nên nóng nảy: “Đúng là tôi và Viên Mục Dã có được dị năng mà người bình thường không có, nhưng cả hai chúng tôi đều có cha mẹ đẻ ra đấy nhé?!”

Bạch Văn Duyệt trầm giọng, nói: “Vậy từ trước đến nay hai người chưa từng nghĩ đến chuyện dị năng của mình tới từ đâu à? Đột biến gen ư? Dưới tình huống bình thường, phôi thai của loài người không bị ảnh hưởng bởi tác nhân bên ngoài... thì làm sao có thể phát sinh đột biến được?”

Trong lúc nhất thời cả Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều tròn mắt, chẳng lẽ đây chính là chân tướng mà bọn họ đã truy tìm nhiều năm ư? Thấy sắc mặt của hai người lúc trắng lúc xanh, Bạch Văn Duyệt bèn nói tiếp: “Tôi không biết nhiều về đời thứ nhất, chỉ biết năm đó có 25 thai phụ trở thành vật thí

nghiệm. Về sau không biết vì nguyên nhân gì mà thí nghiệm được tuyên bố là thất bại, mặc dù lúc ấy cả 25 đứa trẻ trên cơ bản đã trưởng thành, nhưng cuối cùng vẫn bị bí mật tiêu diệt. Mà hai người các anh... chắc là người còn sống sót trong 25 đứa trẻ đó. Nhưng tôi cũng không biết các anh đã may mắn sống sót như thế nào.”

Thạch Lỗi không thể chấp nhận được sự thật này: “Cô có bằng chứng gì chứng minh chúng tôi là đời thứ nhất không?”

Bạch Văn Duyệt nói mà gương mặt không có biểu cảm: “Giữa các người mặc dù không có bất kỳ quan hệ máu mủ họ hàng gì, nhưng giọt máu vừa rồi lại biểu hiện trong cơ thể của hai người có một chuỗi gen biến dị giống hệt nhau, cũng chính bởi vì có chuỗi gen biến dị này tồn tại nên hai người mới khác hẳn với người bình thường.”

Lần này, ngay cả Thạch Lỗi cũng không nói gì nữa, bởi vì thật ra qua bao nhiêu năm nay gã vẫn chưa từng từ bỏ việc điều tra nguyên nhân cái chết của Lâm Sâm. Nếu lời nói của Bạch Văn Duyệt là sự thật, vậy có phải điều đó nghĩa là Lâm Sâm cũng tham gia vào dự án thí nghiệm năm đó? Cho nên ông ta mới có thể tìm thấy chính xác mọi phôi thai đột biến? Nhưng tại sao năm đó Lâm Sâm lại bị giết? Và tại sao bọn họ lại đánh giá rằng những người còn sống sờ sờ đó là những thí nghiệm thất bại?

Rõ ràng là Bạch Văn Duyệt không thể đưa ra câu trả lời cho những nghi vấn này, nhưng nguyên nhân khiến Viên Mục Dã và Thạch Lỗi còn sống sót rất đơn giản. Viên Mục Dã là vì lúc đó cậu còn chưa chính thức vào lớp thiếu niên, hoặc Lâm Sâm không nói tư liệu của cậu cho bất cứ ai.

Mà Thạch Lỗi thì tham gia vào tập đoàn sát thủ hiện giờ, làm một sát thủ bí ẩn nên mới có thể may mắn thoát khỏi kết cục bị tiêu diệt...

Chương 113: Gông xiềng

Xem ra đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất giải thích cho việc vì sao năm đó từng học sinh của Lâm Sâm lại gặp nạn. Chỉ có điều chân tướng này đối với Viên Mục Dã và Thạch Lỗi mà nói thực sự quá tàn nhẫn, vì tuổi thơ của bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều đã từng bị ảnh hưởng bởi dị năng của mình, nên tuổi thơ cũng không hạnh phúc...

Mặc dù cho tới bây giờ Thạch Lỗi vẫn chưa từng đề cập tới chuyện hồi còn nhỏ của mình với Viên Mục Dã, nhưng nhìn vào tuổi thơ của Viên Mục Dã là biết tuổi thơ của Thạch Lỗi chưa chắc đã là hồi ức tốt đẹp gì... Trước đây Viên Mục Dã thường xuyên tưởng tượng rằng nếu mình là một đứa trẻ bình thường, cuộc sống của mình có khác đi không?!

Mẹ mất, cái nhìn khác thường của bạn bè, sự lạnh lùng của cha... Có lẽ tất cả những điều này sẽ không tồn tại. Nhưng trên đời này làm gì có nếu như? Nếu phải so sánh với những “đời thứ nhất” đã bị tiêu hủy khác, thì cậu và Thạch Lỗi có thể sống đến bây giờ đã được coi là vô cùng may mắn rồi.

Trên thực tế, có rất ít thứ mà con người có thể chi phối trong cuộc sống này, xuất thân của bạn, tài năng của bạn, và thậm chí cả sức khỏe của bạn... Vì vậy sau khi biết được một phần sự thật năm đó, Viên Mục Dã không hề nghĩ mình đáng thương như thế nào, mà là cảm thấy mình thật may mắn.

Tuy nhiên, Thạch Lỗi rõ ràng là không nghĩ vậy, với tính tình có thù tất báo, làm sao gã có thể từ bỏ ý đồ sau khi biết được chân tướng sự thật? Nhưng tất cả để nói sau, vì trong mắt họ, mối quan hệ giữa họ và Bạch Văn Duyệt đột nhiên từ mặt đối lập biến thành cùng một chiến tuyến rồi.

Vì nếu như họ bắt Bạch Văn Duyệt về đưa cho bên phòng thí nghiệm, vậy thì thân phận tàn dư của thế hệ thứ nhất còn may mắn sống sót như hai người họ chắc chắn cũng sẽ bị bại lộ... Bởi vậy về tình về lý, họ sẽ không và cũng không thể bán

đứng Bạch Văn Duyệt, và càng không thể nói ra sự tồn tại của đứa bé kia.

Lúc Viên Mục Dã rời khỏi nhà Từ Ánh Huy, Bạch Văn Duyệt nhắc lại chuyện cô ta có thể giúp Viên Mục Dã giải quyết thứ trong cánh tay phải của cậu, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu nhất định phải chuẩn bị tâm lý sẽ mất cánh tay này...

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Để tôi nghĩ kỹ đã...”

Bạch Văn Duyệt gật đầu: “Được, anh nghĩ kỹ đi rồi có thể tới tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Trên đường trở về, Viên Mục Dã liên tục suy nghĩ về những gì vừa xảy ra, chuyện này là thật hay giả họ cũng không thể mù quáng tin hoàn toàn, vì đâu ai có thể cam đoan người nhân tạo sẽ không bao giờ nói dối? Cho nên là thật hay giả thì còn phải trở về kiểm tra qua mới biết được.

Nhưng vấn đề là bây giờ họ chưa thể rời khỏi đây, vì vậy họ đành phải gửi mẫu máu của mình cho Hoắc Nhiễm và Đại Quân lái xe mang về số 54, đưa cho lão Lâm xét nghiệm cẩn thận, xem có phải trong cơ thể hai người họ có một chuỗi gen biến dị giống nhau hay không.

Lúc trở lại khách sạn vào buổi tối, Viên Mục Dã vừa nằm lên giường chuẩn bị nghỉ ngơi thì đột nhiên bị cơn đau ở cánh tay phải quấy rầy làm tỉnh cả ngủ. Lúc này, cậu nghe thấy giọng nói của yêu tinh dây leo vang lên trong đầu mình: “Đứa trẻ kia vô cùng nguy hiểm, trong cơ thể nó có một nguồn năng lượng cực lớn, đủ để thay đổi cả thế giới...”

Viên Mục Dã nghe nó nói mà nửa tin nửa ngờ, cậu hỏi: “Có phải vì Bạch Văn Duyệt nói có thể phẫu thuật giúp tôi nên anh mới nói như vậy không?!”

Yêu tinh dây leo cười lạnh: “Cậu có thể không tin lời tôi nói, nhưng vì sự an toàn của chính tôi, tôi vẫn phải cảnh báo cậu, sức mạnh của đứa bé kia vượt xa khỏi sự tưởng tượng của các người. Đừng nhìn nó hiện tại nhỏ yếu như vậy, nhưng nếu để nó trưởng thành, sức mạnh của nó sẽ rất khó bị khống chế... Đến lúc ấy, cho dù cậu có biết lời nói hôm nay của tôi là sự thật, thì mọi việc cũng đã quá muộn rồi.”

Viên Mục Dã nghe mà dần dần trầm mặc, bởi vì cậu biết yêu tinh dây leo nói đúng. Trước đó, lúc cậu và Bạch Văn Duyệt giằng co với nhau là dùng lực độ lực, mặc dù nói trắng ra Bạch Văn Duyệt không hề sử dụng toàn bộ thực lực, nhưng hiển nhiên là yêu tinh dây leo cũng có giữ lại.

Mà khi Viên Mục Dã tiếp xúc với đứa bé kia lại hoàn toàn khác biệt. Lúc ấy cậu chỉ duỗi một ngón tay ra tiếp xúc với đứa bé mà lại dẫn tới yêu tinh dây leo bùng nổ, điều này chứng tỏ rằng năng lượng của đứa bé kia chắc phải vượt xa rất nhiều so với Bạch Văn Duyệt...

Nhưng hiện giờ đứa bé mới chỉ được nửa tuổi, nên Viên Mục Dã rất khó có thể tưởng tượng được năng lượng trong cơ thể nó sẽ bành trướng đến mức nào trong tương lai?! Với cả, cho dù Viên Mục Dã hiểu rõ lợi và hại trong lúc này thì cậu có thể làm gì được? Giết đứa bé kia sao?

Viên Mục Dã không làm được điều ấy, bởi vì cậu không có cách nào dùng một việc chưa từng xảy ra đi phán định một sinh mệnh được sống hay chết... Và có lẽ năm ấy, những sản phẩm thí nghiệm thể hệ đầu tiên như bọn họ cũng đã bị tiêu hủy theo cách này, thế nên Viên Mục Dã không thể dùng cùng một phương thức đi đối xử với một đứa bé như vậy được.

Viên Mục Dã không muốn nghe yêu tinh dây leo nói thêm gì nữa nên cậu đi vào phòng vệ sinh tắm nước lạnh, cấp tốc đè dấu vết màu đỏ trên tay phải xuống, thế nhưng đêm đó cậu cũng bị mất ngủ vì những lời nói của yêu tinh dây leo.

Trong vài ngày tiếp theo, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi tự dung lại bị đứng cùng một chiến tuyến với Bạch Văn Duyệt, nhóm bọn họ cũng từ đến để bắt người, trở thành bảo vệ người ta. Thậm chí Thạch Lỗi và A Triết còn phải nghĩ biện pháp đuổi đi hết toán này đến toán khác những kẻ ngàn dặm xa xôi đến đây để chịu chết, nhưng bọn họ có thể làm như thế này được bao lâu nữa đây?

Lão Lâm luôn là người làm việc nhanh nhẹn, chỉ trong vài ngày anh ta đã trả báo cáo xét nghiệm mẫu máu cho họ. Đúng như Bạch Văn Duyệt nói, trong cơ thể của Viên Mục Dã và Thạch Lỗi thực sự có cùng một chuỗi gen đột biến.

Nhưng lão Lâm lại biết rất ít về chuyện năm đó của cha anh ta, bởi vì khi ấy tình cảm giữa hai cha con họ không được hòa thuận nên anh ta không biết cha mình đang nghiên cứu cái gì.

Về phần tại sao lúc trước lão Lâm lại tìm được Viên Mục Dã, hoàn toàn là vì khi thu dọn đồ đạc của cha, anh ta vô tình nhìn thấy một tập tư liệu của Viên Mục Dã, nhưng phía trên lại không đề cập đến lý do vì sao Viên Mục Dã có năng lực ấy.

Mọi chuyện đến nước này, Viên Mục Dã cũng không biết phải làm thế nào mới tốt, những điều mà Bạch Văn Duyệt nói với họ dường như đã trở thành một chiếc cùm vô hình, trói chặt họ với Bạch Văn Duyệt... Đến ngay cả Thạch Lỗi luôn làm việc dứt khoát mà trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được bất kỳ biện pháp đối phó nào để phá vỡ tình trạng bế tắc hiện tại.

Thế nhưng Đoàn Phong lại không quá lo lắng về điều này, bởi vì theo ý kiến của anh ta, cho dù kẻ đứng phía sau màn có biết được sự tồn tại của Thạch Lỗi và Viên Mục Dã thì cũng làm gì được? Bọn họ đã không còn là những thiếu niên ngây thơ năm đó nữa, nếu giống trống khua chiêng truy sát hai người thì chắc chắn sẽ làm lộ ra chuyện thí nghiệm năm đó, đối phương mà làm như vậy rõ ràng là được không bù nổi mất.

Chương 1114: Nhà họ Thạch

Chỉ có một việc Viên Mục Dã không thể hiểu được, đó là mẹ của cậu chỉ là một phụ nữ thôn quê, bà ấy chưa bao giờ đến bệnh viện trong thành phố sinh con, vậy thì bà ấy bị người ta động tay động chân vào thai nhi ở chỗ nào?

Chỉ tiếc là những người biết chuyện năm đó không còn sống nữa, cho nên vấn đề này đối với Viên Mục Dã chỉ có thể là một bí ẩn vĩnh viễn không có lời giải đáp. Nhưng Viên Mục Dã không tra ra được không có nghĩa là Thạch Lỗi cũng vậy, với tính cách của gã, gã nhất định sẽ truy xét cho ra ngọn nguồn.

Đúng như dự đoán, sáng hôm ấy Thạch Lỗi đột nhiên muốn Viên Mục Dã đi cùng mình tới một nơi, đồng thời dặn dò A Triết để mắt đến Bạch Văn Duyệt, bọn họ chỉ đi hai ngày là về thôi. Đoàn Phong nghe thế thì thắc mắc không biết lúc này Thạch Lỗi muốn dẫn Viên Mục Dã đi chỗ nào?!

Nhưng Thạch Lỗi lại không có bất kỳ lời giải thích nào mà chỉ ném lại một câu: “Chờ chúng tôi trở về rồi nói...” Sau đó kéo Viên Mục Dã đi thẳng.

Viên Mục Dã thấy lần này Thạch Lỗi thậm chí còn không mang A Triết đi cùng thì trong lòng cũng đã lờ mờ đoán được đích đến của chuyến đi, vì vậy khi cả hai đi ra khỏi khách sạn, cậu nói với Thạch Lỗi: “Anh định về quê để điều tra chuyện năm đó à?”

Thạch Lỗi trầm giọng: “Không thì phải làm sao bây giờ? Người nhà cậu chết hết cả rồi, nếu muốn biết chuyện năm đó thì phải bắt đầu điều tra từ nhà tôi thôi... Cậu cho rằng tôi thích trở về lắm à?!”

Viên Mục Dã nghe gã nói mà cũng hơi hiếu kỳ, không biết phải là một gia đình như thế nào mới có thể nuôi dưỡng ra được một Thạch Lỗi có tính cách tàn nhẫn như vậy chứ? Kết

quả là khi bọn họ lái xe tới quê của Thạch Lỗi, Viên Mục Dĩ thực sự đã bị sốc trước gia cảnh của Thạch Lỗi...

Ở trong tưởng tượng của Viên Mục Dĩ, tuổi thơ của Thạch Lỗi nhất định cũng phải chịu nhiều cực khổ giống như cậu, nhưng không ngờ rằng người ta khi còn bé lại là cậu ấm ngậm thìa vàng, hoàn toàn là người không cùng một đẳng cấp với cậu.

Nhà họ Thạch là một trong hai gia đình danh gia vọng tộc ở thành phố L, từ đời ông cố nhà họ đã bắt đầu mở xưởng may. Vào thời kỳ huy hoàng nhất, hầu như mấy tòa nhà sang trọng hiếm hoi trong thành phố L đều do nhà họ Thạch bỏ vốn xây dựng...

Mặc dù hiện giờ đã dần dần rút khỏi thị trường tư bản ở thành phố L, nhưng lạc đà gầy vẫn còn hơn ngựa béo, hễ nói đến nhà họ Thạch là đồng nghĩa với sự giàu có. Nhưng ít ai biết rằng nhà họ Thạch có một đứa con trai út tính cách kỳ lạ, đến ngay cả chủ nhà họ Thạch là Thạch Thu Dương cũng không bao giờ chủ động nhắc đến đứa con trai út của mình ở trước mặt người ngoài.

Sau khi kể cho Viên Mục Dĩ nghe xong về hoàn cảnh nhà mình, Thạch Lỗi khẽ mỉm cười và nói: “Cậu đoán xem đứa con trai út mà ngay cả Thạch Thu Dương cũng không muốn nhắc đến là ai đây?”

Thật ra Thạch Lỗi không nói thì Viên Mục Dĩ cũng biết, vì đáp án đã quá rõ ràng, cậu bèn cười khổ: “Dù sao thì... tốt xấu gì ông già nhà anh cũng đồng ý nuôi anh đúng không? Còn hoàn cảnh của tôi không phải anh không biết, nếu không nhờ có bà nội thì có lẽ tôi đã bị chết đói từ lâu rồi.”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại hừ một tiếng: “Có người nuôi sống là nhất định phải hạnh phúc à? Nói thế nào cậu cũng được cảm nhận tình cảm gia đình ở bà nội cậu... Còn tôi, chẳng có cái gì khác ngoài sự hờ hững.”

Cũng không biết có phải vận mệnh của tất cả đời thứ nhất đều là như thế không, mà mẹ của Thạch Lỗi cũng qua đời khi sinh gã ra. Theo lý mà nói, từ nhỏ gã đã không có mẹ thì nên có được càng nhiều sự yêu thương chiều chuộng mới đúng, nhưng ngược lại, cha của gã và cả hai người anh, một người chị, đều đối xử với gã bằng thái độ xa lánh...

Cũng may nhà họ Thạch có tiền, người nhà không muốn chăm sóc thì có thể tìm người ngoài thay thế, bởi vậy Thạch Lỗi được bảo mẫu nuôi dưỡng từ nhỏ. Nhưng khác với những đứa trẻ khác, bảo mẫu phụ trách chăm sóc gã thường xuyên bị thay đổi... Và sau khi rời khỏi nhà họ Thạch, những người này đều bị tiền bịt miệng.

Thạch Lỗi giải thích chuyện này như sau: “Tôi đã có thể nhìn thấu lòng người từ khi tôi còn nhỏ. Lúc ấy tôi luôn vô thức dùng tâm trí của mình điều khiển người khác, cho nên thường xuyên làm bảo mẫu phụ trách chăm sóc tôi sợ hãi.”

Thật ra, không khó để tưởng tượng chuyện này, đứa trẻ nào cũng có lúc nghịch ngợm, chỉ có điều khi đó Thạch Lỗi cũng không biết mình khác biệt đến thế nào nên không biết che giấu khả năng của mình...

Nhà cũ của nhà họ Thạch nằm trong một khu đất tư nhân ở ngoại ô thành phố, mảnh đất này là tài sản của tổ tiên họ để lại, được ông cố mua khi ông kiếm được món tiền đầu tiên trong đời. Vì thế mà dù sau này nhà họ Thạch có trải qua nhiều thay đổi hay biến cố, người nhà họ Thạch cũng không bao giờ bán nơi này đi.

Khi xe lái đến cánh cổng sắt màu đen, ngay lập tức Viên Mục Dĩ bị thu hút bởi những bông hoa tử đằng có thể nhìn thấy khắp nơi bên trong cánh cổng lớn, cảnh tượng cực kỳ đẹp... Dù nơi này đã có lịch sử trăm năm, nhưng chỉ cần vừa nhìn thôi cũng biết rằng khu vườn riêng này luôn được chăm sóc rất tỉ mỉ.

Đây cũng là nơi Thạch Lỗi sống từ nhỏ đến lớn, từ 14 tuổi trở về trước, gã bị cấm bước chân ra khỏi cánh cổng này, cho nên đối với Thạch Lỗi mà nói, cảm giác nơi này mang lại không hề tốt đẹp giống như Viên Mục Dĩ nghĩ...

Viên Mục Dĩ thuận miệng hỏi: “Lần gần nhất anh trở về là khi nào vậy?”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại đáp: “Từ lúc rời nhà đến giờ, tôi chưa từng trở lại.”

Viên Mục Dĩ kinh ngạc, cậu lập tức cảm thấy hơi nghi ngờ lần này bọn họ trở về chưa chắc đã được hoan nghênh, thế là cậu

đàn cười gượng: “Chúng ta có cần đi mua giỏ hoa quả hay cái gì đó không? Chứ đi tay không mà về thế này... có sợ bị đuổi thẳng cổ không?!”

Thạch Lỗi hừ lạnh: “Tôi xem ai dám...”

Lúc này, một ông lão từ trong căn nhà gỗ nhỏ phía trước cổng sắt đi ra, ông ta nhìn Thạch Lỗi ở trong xe mà như thấy ma, ông ta lắp bắp: “Cậu... cậu út?!”

“Lão Lý, cha tôi có ở nhà không?” Thạch Lỗi hờ hững hỏi.

Lão Lý vội vàng gật đầu: “Có... có, cả cậu cả, cậu hai và cô ba cũng đều đang ở nhà!”

Thạch Lỗi gật đầu: “Được, mở cửa đi!”

Lão Lý lại nói: “Cậu... cậu út, cậu chờ một lát, để tôi gọi điện thoại cho ông chủ đã!”

Ai ngờ Thạch Lỗi nghe ông ta nói thế thì sầm mặt xuống: “Đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai...”

Lão Lý lập tức bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, ông ta vội vàng dùng điều khiển từ xa mở cổng, thả xe của Thạch Lỗi tiến vào.

Viên Mục Dã không ngờ đã nhiều năm Thạch Lỗi không về như vậy mà uy quyền vẫn còn nguyên, cậu bèn cố ý trêu chọc gã: “Cậu út uy phong quá ha, chỉ cần một ánh mắt thôi là có thể dọa ông bảo vệ thành thế này...”

Thạch Lỗi nghe cậu nói thế thì cười xấu xa, nói: “Kẻ bị tôi dọa sợ chỉ bằng một ánh mắt cũng không chỉ có mình lão Lý thôi đâu... Một lát nữa cậu sẽ biết.”

Tuy lão Lý là bị Thạch Lỗi ép phải mở cổng, nhưng chắc hẳn lúc này ông ta đã báo chuyện cậu út trở về qua điện thoại cho người nhà họ Thạch bên trong biệt thự biết rồi, Viên Mục Dã thực sự rất tò mò, không biết lúc này bọn họ có vẻ mặt như thế nào?!

Chương 1115: Người phụ nữ trong ảnh

Xe đi thẳng về phía trước, thỉnh thoảng lại bắt gặp một vài công nhân đang tỉa hoa tỉa cây. Ai nấy đều có vẻ mờ mịt khi thấy ô tô, không biết hai người xa lạ bỗng dưng xuất hiện này rốt cuộc là ai?!

Nhà cũ của nhà họ Thạch là một tòa biệt thự ba tầng. Thạch Lỗi vừa đỗ xích xe lại, bên trong đã có hai nam một nữ đi ra. Cùng lúc đó, Viên Mục Dã còn chú ý tới có một người đứng trước cửa sổ lầu 3 đang im lặng nhìn chăm chú khung cảnh dưới lầu. Nếu Viên Mục Dã đoán không nhầm, người kia ắt hẳn là cha của Thạch Lỗi, Thạch Thu Dương.

Một người phụ nữ có vẻ ngoài đoan trang nói với Thạch Lỗi bằng thái độ cẩn thận: “Chú... đã về rồi.”

Thạch Lỗi mỉm cười: “Thế nào? Tôi không nên trở về à?”

Nghe vậy, người phụ nữ vội vàng lắc đầu: “Đương nhiên không phải, đây là nhà của chú, tất nhiên là chú muốn về lúc nào cũng được.”

Hai người đàn ông trung niên trông có vẻ đầy cảnh giác với Thạch Lỗi. Tuy ngoài miệng bọn họ chẳng nói chẳng rằng, nhưng sắc mặt lại cực kỳ khó coi.

Lúc này, Thạch Lỗi quay đầu lại nói với Viên Mục Dã: “Giới thiệu một chút nhé, ba vị này là anh cả của tôi, Thạch Lập Văn, anh hai Thạch Lập Võ, chị ba Thạch Thiếu Na.”

Mặc kệ trong gia đình bọn họ có mâu thuẫn gì, là một người ngoài tới thăm, Viên Mục Dã vẫn phải làm hết lễ nghĩa cần có. Vì thế cậu khẽ gật đầu chào ba người: “Chào anh chị, tôi tên Viên Mục Dã, là bạn của Thạch Lỗi.”

Anh cả Thạch Lập Văn muốn tán gẫu vài câu với Viên Mục Dã, tốt xấu gì người ta cũng là khách, ai ngờ lại bị Thạch Lỗi

giành trước một bước: “Ông già đâu rồi?!”

Nói gì thì nói cũng có Viên Mục Dã là người ngoài ở đây, cách xưng hô của Thạch Lỗi với cha lập tức khiến ba người anh chị khác không hài lòng. Là con trai trưởng, Thạch Lập Văn lên tiếng đầu tiên: “Chú ba, ông ấy là cha của chú, sao chú có thể như vậy...”

Ai ngờ, Thạch Lập Văn mới nói một nửa đã bị ánh mắt của Thạch Lỗi dọa co vùi. Thấy thế, Viên Mục Dã thầm nghĩ bụng, hồi nhỏ, rốt cuộc Thạch Lỗi đáng sợ cỡ nào mà có thể khiến từ trên xuống dưới trong nhà đều sợ gã đến mức này?!

Cuối cùng, chị ba Thạch Thiếu Na đành phải đứng ra giảng hòa: “Chúng ta vào nhà trước đã, nếu Tiểu Viên là bạn của chú ba thì đừng câu nệ, cậu hãy coi như về nhà mình là được!”

Viên Mục Dã nhanh nhẩu cười: “Chị ba khách sáo quá!”

Sau đó Viên Mục Dã đi theo họ vào phòng khách của biệt thự. Mới vừa bước vào, cậu đã thấy bức chân dung một đôi nam nữ rất lớn treo trên tường phòng khách. Không khó để nhận ra từ gương mặt của người đàn ông và phụ nữ trong tranh rằng họ đã là cha mẹ của vài đứa con rồi.

Lúc này, một người giúp việc ngoài năm mươi đang pha trà, thấy mọi người bước vào, bà ấy cuống quýt đứng dậy, nói: “Cậu chủ, cô chủ, trà đã được pha xong...”

Thạch Thiếu Na gật đầu: “Chị Lý đi xuống trước đi...”

Sau khi mọi người ngồi xuống, không khí thoát cái trở nên xấu hổ. Ba anh chị em nhà họ Thạch dường như chẳng có lời nào để nói với người em trai Thạch Lỗi, mà hiện giờ lại có thêm người ngoài là Viên Mục Dã, nhất thời lại càng không biết nên nói cái gì.

Mọi người im lặng uống mấy hớp trà rồi Thạch Thiếu Na vẫn là người mở lời trước: “Chú ba, chú... mấy năm nay chú sống thế nào?!”

Viên Mục Dã biết với tính cách của Thạch Lỗi, có lẽ vừa mở miệng là lại châm chọc với mĩa mai, vì vậy cậu bèn lén huých khuỷu tay vào Thạch Lỗi, nhắc nhở gã nói chuyện đàng hoàng, đừng quên mục đích lần này bọn họ trở về là gì.

Bị Viên Mục Dã nhắc nhở, Thạch Lỗi thoáng thu lại một chút, nhưng giọng điệu vẫn nhạt nhẽo như cũ: “Tạm tạm! Ông... Cha đâu? Lần này tôi về để tìm cha hỏi chút chuyện, sẽ không ở lâu đâu.”

Những lời này của Thạch Lỗi giống như cho ba người kia uống một viên thuốc an thần, khiến bọn họ thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên ngay sau đó, Thạch Thiếu Na lại nói bằng vẻ mặt khó xử: “Gần đây sức khỏe của cha không tốt lắm, luôn bị mất ngủ, cho nên mỗi buổi chiều cha đều phải ngủ bù... Như vậy đi, dù thế nào chú cũng phải ngủ lại nhà một đêm, có chuyện gì để đến bữa tối gặp mặt cha rồi nói sau nhé.”

Thạch Lỗi nghĩ ngợi rồi đáp: “Được thôi, chị bảo chị Lý dọn dẹp phòng cho khách ở lâu hai đi. Lát nữa tôi sẽ dẫn Viên Mục Dã lên đó nghỉ ngơi một chút.”

Thạch Thiếu Na vội nói: “Ừ, không thành vấn đề. Đúng rồi, phòng của chú vẫn luôn được quét dọn định kỳ...”

Thạch Lỗi lạnh lùng ngắt lời: “Không cần, tôi và Viên Mục Dã ngủ phòng cho khách là được rồi.”

Sau khi vào phòng cho khách, Viên Mục Dã lấy làm lạ hỏi: “Sao anh về nhà mà không ngủ phòng mình à, cứ phải chen vào ngủ phòng cho khách với người ngoài này làm gì?!”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Nếu là cậu, cậu có muốn quay lại nhà tù đã nhốt cậu mười mấy năm không?!”

Viên Mục Dã muốn nói lại thôi, không biết có nên hỏi chuyện của gia đình Thạch Lỗi hay không. Cân nhắc mãi, cậu mới ra vẻ tùy ý hỏi: “Tại sao tên của anh khác cách đặt với các anh chị thế?”

Viên Mục Dã vốn tưởng rằng đây là một vấn đề rất bình thường, không ngờ Thạch Lỗi lại cười khan: “Cậu cũng phát hiện à... Thật ra tôi vốn tên là Thạch Lập Bản, nhưng trước khi ông nội tôi mất đã tìm cao nhân tính một quẻ cho tôi, nói tôi cao số quá, nếu đặt tên theo gia phả sẽ không tốt cho những người khác, nên bảo ông già sửa lại thành cái tên hiện giờ cho tôi, ngụ ý là để tôi đeo trên lưng số phận của bốn người khác trong nhà họ Thạch.”

Nghe xong, Viên Mục Dĩ cảm thấy khá buồn cười, xem ra đúng là người càng giàu càng dễ mê tín, nhưng đồng thời cậu lại cảm thấy quá tàn nhẫn đối với cậu bé Thạch Lỗi năm xưa. Mặc dù đều là mấy chuyện mê tín, nhưng cũng thể hiện thực tế người nhà họ Thạch không yêu thương đứa con út này, không cho gã tình thương ngang bằng với những đứa con khác.

Dù ngoài miệng Thạch Lỗi nói không muốn trở lại nhà giam đã nhốt mình mười mấy năm, nhưng đến buổi chiều gã vẫn dẫn Viên Mục Dĩ vào phòng của mình, chẳng qua trong đó không hề trang trí giống phòng của một đứa trẻ, hơn nữa Thạch Lỗi còn nói: “Từ khi tôi nhớ được sự việc, thì ở đây luôn có cái kiểu âm u chết chóc như thế này.”

Đầu tiên, đập vào mắt Viên Mục Dĩ là màu sắc u ám của cả căn phòng, cho người ta cảm giác đơn điệu như một tấm ảnh đen trắng phủ bụi lâu năm, phòng của một đứa trẻ mà không có chút màu sắc nào đáng nói, đừng nói là cậu bé Thạch Lỗi năm xưa, ngay cả Viên Mục Dĩ hiện giờ nhìn thấy cũng cảm thấy dè dặt không nói nên lời...

Lúc này, một tấm ảnh ở đầu giường thu hút sự chú ý của Viên Mục Dĩ. Trong ảnh là một người phụ nữ trẻ trông khá duyên dáng, nhưng phân tích thời gian Thạch Lỗi rời khỏi nhà, người phụ nữ này tuyệt đối không thể là bạn gái của gã.

Viên Mục Dĩ nhìn tấm ảnh chăm chú một lúc rồi đột nhiên nhận ra một vấn đề, đó là hình như người phụ nữ trong bức tranh sơn dầu ở phòng khách trông chẳng giống Thạch Lỗi một chút nào, ngược lại là người phụ nữ trong tấm ảnh ở đầu giường này lại giống vài phần, đều có một đôi mắt phượng hẹp dài.

Chương 1116: Mạc Vũ Vi

Viên Mục Dã hỏi một cách không chắc chắn: “Bà ấy... là...”

Thạch Lỗi cười nhẹ, sau đó tiện tay cầm lấy tấm ảnh: “Bà ấy là mẹ ruột của tôi, Mạc Vũ Vi.”

Đến đây Viên Mục Dã mới hiểu tại sao giữa những đứa con của nhà họ Thạch lại có lần ranh ngăn cách sâu như vậy, hoá ra không phải cùng một mẹ sinh ra. Khó trách! Mặc dù hơi máu chó, nhưng cũng có thể giải thích được.

Thấy Viên Mục Dã khẽ giật mình, Thạch Lỗi cười hỏi: “Sao? Bất ngờ lắm hả?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đến nỗi, vậy mẹ anh là...”

“Bà từng là giáo viên dạy piano của Thạch Lập Văn, nghe mấy người làm trong nhà nói, bà vì tiền nên mới quyến rũ ông già và có tôi. Lúc ấy mẹ ruột của ba kẻ kia đã chết bệnh. Bà vốn có thể được lợi từ con, lên chức trở thành bà chủ, đáng tiếc không có số hưởng phúc đó, cuối cùng chết vì khó sinh.” Khi Thạch Lỗi nói những lời này, trong mắt gã không có bất cứ cảm xúc gì, như thể đang nói về chuyện của người khác.

Viên Mục Dã thở dài: “Mẹ ruột của tôi cũng qua đời khi sinh tôi ra, cho nên tôi biết rất ít về bà ấy, thậm chí có thể nói là chẳng biết cái gì cả.”

Thạch Lỗi cười cay đắng: “Đó là do miệng lưỡi người nhà cậu còn tích đức, không giống nhà cao cửa rộng như chúng tôi. Mẹ tôi không danh không phận ở nhà họ Thạch, còn chết vì khó sinh lúc sinh tôi ra, cho nên từ trước đến nay nhà họ Thạch đều coi như không có bà. Đáng tiếc sự tồn tại của tôi lại luôn nhắc nhở bọn họ, đã từng có một người phụ nữ chết vì nhà họ Thạch bọn họ.”

Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Về chuyện của bác gái, anh đã chính miệng hỏi cha anh chưa?”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Hồi nhỏ, ông ta hầu như không hề nói chuyện với tôi. Cậu cũng biết tính tôi rồi, nếu ông ta không coi tôi là con trai, dĩ nhiên tôi cũng chẳng thèm để ý đến ông ta.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Thật ra, anh có nghĩ tới chưa, có lẽ bác gái không phải như lời bọn họ nói thì sao?”

Thạch Lỗi hừ khê: “Đương nhiên đã từng nghĩ tới. Có điều người đã chết, bà ấy là người như thế nào đã không còn quan trọng với tôi nữa rồi.”

Viên Mục Dã thấy ánh mắt Thạch Lỗi hơi lấp lóe khi nói câu này, rõ ràng đây không phải lời thật lòng của gã, bởi vì Viên Mục Dã rõ hơn ai hết rằng không có ai không để bụng chuyện hình tượng của mẹ mình như thế nào.

Bất ngờ là ông chủ của nhà họ Thạch cũng không xuất hiện đúng hẹn vào bữa tối. Thạch Thiếu Na giải thích là ông đã đi ngủ sớm vì lý do sức khỏe rồi... Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra bóng người đứng trên lầu ba khi bọn họ mới tới trước biệt thự nhà họ Thạch, có lẽ ông cụ Thạch không muốn gặp đứa con út này của mình cho lắm.

Trên bàn ăn, Thạch Lỗi sầm mặt suốt, bầu không khí khá ngột ngạt, khiến người ngoài như Viên Mục Dã cũng không biết nên nói gì để hòa hoãn.

Cuối cùng chị ba Thạch Thiếu Na vẫn là người lên tiếng đầu tiên: “Chú ba, chú đã rời nhà nhiều năm, không biết tình hình trong nhà. mấy năm nay quả thật sức khỏe của cha không tốt lắm. Nếu giờ chú về rồi, hay là ở nhà thêm mấy ngày đi, rồi sẽ có cơ hội gặp cha thôi.”

Thạch Lỗi cười lạnh tanh: “OK! Vậy tôi không khách sáo nữa.”

Ai ngờ Thạch Lỗi vừa dứt lời, Thạch Lập Văn lại không ngồi yên nổi: “Chú ba, chú rời nhà nhiều năm rồi mà một cuộc điện thoại cũng không biết gọi về. Trước giờ cũng mặc kệ không hỏi tới tình hình trong nhà, hiện giờ đột nhiên trở về... là có chuyện gì vậy?”

Thạch Lỗi cầm khăn ăn lên lau miệng: “Anh cả yên tâm, lần này tôi về không phải để tranh giành tài sản với các người. Tôi

muốn hỏi ông già một vài chuyện về mẹ ruột của tôi. Trước đó tôi cũng nói rồi, có được đáp án là sẽ đi ngay. Từ trên xuống dưới căn nhà này đều tỏa mùi mực nát, tôi thật sự không muốn ở thêm một phút nào cả.”

Nghe Thạch Lỗi nói như vậy, sắc mặt của ba anh chị em ít nhiều hơi khó coi, tất cả đều không biết nên nói tiếp như thế nào. Lần này, ngược lại là Thạch Lập Võ luôn chẳng có cảm giác tồn tại gì khế đầy mắt kính và nói: “Chú... ba, chú... chú muốn hỏi điều gì? Tình trạng... hiện giờ của cha... quả thật... không thích hợp để trả lời cho lắm. Nếu... không, chú... hỏi... hỏi các anh chị... cũng được.”

Cuối cùng Viên Mục Dĩ cũng hiểu tại sao anh hai Thạch Lập Võ luôn không nói chuyện, hoá ra đối phương bị nói lấp. Sau khi nghe anh ta tốn bao sức lực thốt hết những lời muốn nói, Thạch Lỗi thở dài: “Tôi muốn hỏi chuyện về mẹ ruột của tôi, ai trong mấy người biết? Tôi muốn nghe lời nói thật, mấy nội dung thêm mắm thêm muối, nói bừa lung tung thì đừng nói nữa.”

Ai ngờ gã vừa nói vậy, sắc mặt ba người bỗng tái nhợt, dường như người phụ nữ tên Mạc Vũ Vi kia là điều cấm kỵ của nhà họ Thạch...

“Sao? Không ai biết à? Gì đến mức ấy! Anh cả, nếu tôi không nhớ lầm, bà ấy là giáo viên dạy piano của anh mà? Lúc ấy ít nhất anh cũng đã mười một, mười hai tuổi rồi nhỉ? Đừng nói với tôi là anh chẳng có một chút ấn tượng nào về giáo viên piano của mình nhé.” Thạch Lỗi tỏ ra châm biếm.

Sắc mặt Thạch Lập Văn đã không thể gọi là khó coi nữa, thậm chí các cơ trên mặt bắt đầu run rẩy. Một lát sau, anh ta mới trầm giọng nói: “Không phải mười một, mười hai tuổi...”

Thạch Lỗi cảm thấy hồ đồ vì câu nói không đầu không đuôi của anh cả: “Anh nói cái gì?”

Lúc này Thạch Lập Văn giương mắt nhìn về phía Thạch Lỗi: “Lần đầu tiên tôi gặp mẹ của chú là vào năm tôi mười lăm tuổi. Bà ấy là người xuất sắc nhất trong đông đảo giáo viên piano nhận lời mời tới đây. Bản Sonata Ánh trăng mà bà ấy đàn vẫn khiến tôi khó quên đến tận bây giờ.”

Lông mày Viên Mục Dã cau lại. Từ vẻ mặt và giọng điệu của Thạch Lập Văn khi nói chuyện, năm xưa ấn tượng của anh ta với Mạc Vũ Vi cực kỳ tốt, thậm chí còn có thể nói là sâu sắc. Như vậy xem ra, Thạch Lập Văn hồi mười lăm tuổi đúng vào khoảng thời gian trẻ tuổi ngây ngô, còn Mạc Vũ Vi hơn hai mươi lại đang tươi tắn nở rộ, chẳng lẽ Thạch Lập Văn có suy nghĩ gì khác với bà ấy!?

Thạch Lập Văn chưa kịp nói tiếp, Thạch Thiếu Na đã vội chen lời: “Tôi cũng nhớ một vài chuyện... Lúc ấy mặc dù tôi còn nhỏ, nhưng cũng thường xuyên rung động vì tiếng đàn của bà ấy, lén trốn ở cạnh xem bà ấy dạy anh cả.”

Thạch Lỗi liếc nhìn hai người, sau đó cười khan: “Chỉ từng ấy thôi sao? Không thể nào, từ khi bà ấy đến căn nhà này cho đến khi chết vì khó sinh, ít nhất cũng đã ở đây ba năm. Hiểu biết của các người về bà ấy không thể nào chỉ ít như vậy?! Huống chi bà ấy còn suýt nữa trở thành mẹ kế của các người...”

Thạch Thiếu Na đột nhiên nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Chú ba! Có một số việc chúng tôi đều không rõ lắm, hơn nữa sau sự việc, cha cũng không chủ động nhắc đến, cho nên chúng tôi cũng không tiện nói gì nhiều, sợ sẽ khiến cha đau lòng và khổ sở...”

Lời Thạch Thiếu Na nói rơi vào tai Thạch Lỗi quả thật là một trò cười. Gã không cho rằng cha mình yêu mẹ mình đến mức nào. Không chủ động nhắc đến cũng không phải bởi vì đau lòng khổ sở, chẳng qua là bởi vì ông ta không muốn nhắc đến mà thôi.

Chương 1117: Người phụ nữ hoàn hảo

Nhưng để tìm hiểu thêm nhiều chuyện về mẹ ruột, cuối cùng Thạch Lỗi vẫn kiên nhẫn hỏi: “Nhà bà ấy ở đâu, cụ thể là từ đâu tới? Gia đình còn ai không? Những tin tức cơ bản đó cũng phải biết chứ? Đừng nói với tôi rằng một người phụ nữ không rõ lai lịch có thể tùy tiện trà trộn vào nhà họ Thạch và trở thành giáo viên piano nhé!”

Ba người Thạch Lập Văn đều im phăng phắc, dường như không muốn nhiều lời thêm một chữ nào nữa, khiến không khí trên bàn ăn thoát cái lặng ngắt như tờ. Sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ phức tạp.

Bữa tối chấm dứt, tâm trạng của Thạch Lỗi cực kỳ tệ, vì thế gã kéo Viên Mục Dã ra vườn hoa giải sầu, muốn xua đi sự bức bối trong lòng. Gã không tin một chữ nào trong những lời nói của Thạch Lập Văn và Thạch Thiếu Na ngày hôm nay! Với sự hiểu biết của gã về nhà họ Thạch, ngay cả người làm vườn cũng phải có lý lịch trong sạch mới được bước vào biệt thự, sao họ có thể không điều tra đến chân tơ kẽ tóc xuất thân của mẹ ruột gã chứ?

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Năm đó Thạch Lập Văn là người lớn tuổi nhất trong bọn trẻ, tôi cảm thấy chắc chắn anh ta biết nhiều hơn người khác.”

Thạch Lỗi hừ lạnh: “Nhưng anh ta cũng phải chịu nói mới được! Cậu xem cái bộ dạng rúm ró vừa rồi đi, ắt hẳn đã bị ông già ra lệnh cấm nói gì rồi, cho nên thêm một chữ thôi cũng không dám nói!”

“Thật ra hôm nay, lúc chúng ta vừa đến, tôi nhìn thấy trong một căn phòng trên lầu ba có người nhìn xuống phía dưới. Tôi đoán có lẽ là ông cụ nhà anh. Dù sao giữa hai người cũng là

cha con ruột, tại sao ông ấy không chịu gặp anh?” Viên Mục Dĩ thắc mắc.

Sắc mặt Thạch Lỗi âm u: “Còn có thể tại sao đây? Đơn giản chỉ có ba khả năng, hoặc là bởi vì áy náy, hoặc là bởi vì sợ hãi, hoặc là bởi vì... có người không muốn cho ông ta gặp tôi.”

Viên Mục Dĩ cười: “Anh kể tôi nghe chuyện hồi nhỏ của anh đi, sao tôi có cảm giác các anh chị của anh đều rất sợ anh thế nhỉ?”

Thạch Lỗi cười khẽ: “Đó là bởi vì trong lòng bọn họ có quý... Nơi này giống phần lớn những gia đình nhà cao cửa rộng khác, trong lòng mỗi người đều tràn ngập khát vọng với tiền tài. Mặc dù bọn họ sinh ra đã giàu có, nhưng tận đáy lòng lại cực kỳ sợ sẽ mất đi mọi thứ đang có hiện giờ, cho nên bọn họ dùng bất cứ thủ đoạn nào để nắm chặt của cải tiền bạc trong tay, không cho người khác cướp đi một đồng. Mà sự xuất hiện của tôi năm đó chính là điều ngoài ý muốn đối với bọn họ. Nếu không phải từ nhỏ tôi đã không giống người bình thường, cậu cho rằng tôi có thể sống quá ba tuổi ư?”

Viên Mục Dĩ càng nghe càng tò mò, thật sự muốn biết cậu bé Thạch Lỗi làm sao tránh được những kiếp nạn đó từ trong tử địa. Kết quả Thạch Lỗi lại tỏ vẻ từ khi mình có thể ghi nhớ sự việc tới nay, người trong nhà đã vô cùng sợ hãi rồi, nhưng cụ thể là vì chuyện gì thì chính gã cũng không nói được, dù sao lúc ấy gã còn quá nhỏ...

Có điều ngẫm lại cũng phải, ba anh chị em nhà họ Thạch đích thực đều lớn hơn Thạch Lỗi rất nhiều, ngay cả Thạch Thiếu Na nhỏ nhất cũng nom lớn hơn gã sáu, bảy tuổi. Nếu không phải cậu bé Thạch Lỗi năm đó có tí chút đạo hạnh, thì có khi thật sự không phải là đối thủ của ba người anh người chị này.

Sau đó hai người đi dạo trong vườn hoa một chốc rồi định về phòng nghỉ ngơi, ai ngờ khi trở về lại đúng lúc gặp cậu cả nhà họ Thạch uống rượu giải sầu một mình ở dưới lầu, trông vẻ mặt như thể đang nhớ lại chuyện đau lòng nào đó.

Thạch Lập Văn nhìn thấy hai người trở về thì ngệt mặt ra, nhưng ngay sau đó lại trở lại bình thường: “Hôm nay các cậu đi đường cũng mệt mỏi cả ngày rồi, về nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Viên Mục Dĩ vốn định khách sáo vài câu, nhưng lại thấy Thạch Lỗi đặt mông ngồi xuống cạnh Thạch Lập Văn: “Anh cả, người ta nói anh cả như cha. Hiện giờ sức khỏe cha không ổn, đáng lẽ chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà nên do anh quyết định mới đúng...”

Viên Mục Dĩ vừa nghe Thạch Lỗi cố tình đón ý nói hùa cho Thạch Lập Văn ăn một quả táo ngọt là biết ngay tên này chẳng ôm quả rằm thơm gì trong bụng. Ai ngờ có vẻ như Thạch Lập Văn cũng rất hiểu chú ba nhà mình, vì thế anh ta lập tức cảnh giác: “Chú muốn nói cái gì?”

Thạch Lỗi mỉm cười: “Chắc chắn anh không chỉ biết có chút xíu vậy về chuyện của mẹ tôi. Hiện giờ ở đây cũng không có người ngoài, dù anh nói điều gì đó không nên nói thì cũng sẽ không truyền tới tai của người họ Thạch thứ ba đâu.”

Cảm xúc của Thạch Lập Văn hơi nhấp nhô: “Chú ba, chú đừng làm tôi khó xử được không? Có một số chuyện... tốt nhất là chú đừng nên biết, nếu không chú sẽ đau khổ giống như tôi bây giờ vậy.”

Thạch Lỗi bất giác bật cười: “Đau khổ ư!? Tôi ư? Anh có thể yên tâm về điều này, hiện giờ tôi đã không còn là cậu bé bỏ nhà đi năm xưa nữa rồi. Anh phải biết rằng, tất cả những chuyện tôi đã trải qua là điều mà lũ người suốt ngày lặn lội giữa núi tiền núi bạc như các người không tài nào tưởng tượng nổi, cho nên đừng so sánh đau khổ gì với tôi, bởi vì các người vốn không biết cái gì là đau khổ thật sự.”

“Đối với chuyện năm xưa, tôi thật sự không giúp được chú. Nếu chú muốn biết sự thật, hãy tự đi hỏi ông ấy đi!” Thạch Lập Văn nói với sắc mặt xanh mét.

Viên Mục Dĩ biết “ông ấy” mà đôi phương nhắc đến ắt hẳn là cha của bọn họ, Thạch Thu Dương. Đáng tiếc, từ sau khi bọn họ về đến nhà, ông cụ đều không xuất hiện, nếu không chắc chắn Thạch Lỗi đã hỏi ông ta từ lâu rồi, đâu cần phải dây cà ra dây muống ở đây với Thạch Lập Văn.

Thạch Lỗi thấy Thạch Lập Văn mềm hay cứng đều không ăn, gã bèn giơ tay gõ nhẹ vào ly rượu trên bàn để nó phát ra tiếng “keng” giòn tan, ánh mắt Thạch Lập Văn liền đại ra.

Viên Mục Dã thấy thế thì đỡ trán: “Chiều này có linh không đấy?”

Thạch Lỗi bất đắc dĩ nói: “Hỏi vài chuyện đơn giản chắc không thành vấn đề, nếu không dù muốn lừa anh ta thì cũng phải biết nên vào đề từ đâu chứ...”

Sau đó Thạch Lỗi trầm giọng nói với Thạch Lập Văn: “Hãy nhìn vào mắt tôi và nói cho tôi biết, Mạc Vũ Vi là người phụ nữ như thế nào?!”

Thạch Lập Văn há miệng nói: “Bà ấy là người phụ nữ xinh đẹp động lòng người và còn vô cùng tài hoa.”

Thạch Lỗi hỏi tiếp: “Anh biết bà từ đâu tới không?”

Ai ngờ lúc này đây nét mặt của Thạch Lập Văn lại có sự chống cự rõ rệt, không biết do thật sự không muốn trả lời câu hỏi này từ tận đáy lòng hay là anh ta không biết gì cả... Cuối cùng Thạch Lập Văn hậm hực cả buổi mới đáp: “Trong nhà, trừ cha ra, không ai biết bà ấy từ đâu tới.”

Tiếp theo Thạch Lỗi lại hỏi: “Năm xưa anh rất ghét Mạc Vũ Vi hả?” Sở dĩ gã hỏi như vậy là muốn biết thái độ của ba anh chị em bọn họ với mẹ ruột mình thế nào?

Ai ngờ nghe câu hỏi xong, Thạch Lập Văn lại nói với giọng điệu dòn dập: “Tôi không ghét bà ấy, bà ấy tốt đẹp như vậy, bà ấy không nên xuất hiện trong căn nhà thối nát này...”

Càng nghe, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi càng cảm thấy không thích hợp, sau khi liếc nhìn lẫn nhau và hiểu trong lòng đối phương cũng nghĩ đến cùng một vấn đề, Thạch Lỗi bèn hỏi tiếp: “Anh thích Mạc Vũ Vi ư?!”

Thạch Lập Văn gật đầu và nói với vẻ mặt mờ mịt: “Bà ấy rất dịu dàng, xinh đẹp, tài năng. Bà ấy là người phụ nữ hoàn hảo nhất tôi từng gặp trong cuộc đời này...”

Chương 1118: Thạch Thu Dương

Nghe đến đây, gương mặt của Thạch Lỗi tỏ vẻ ghê tởm như ăn phải ruồi. Gã chẳng thể nào ngờ ông anh trai lớn hơn mình mười mấy tuổi lại yêu thầm người mẹ ruột mất sớm của mình!

Viên Mục Dã thấy cảm xúc của Thạch Lỗi hơi dao động, sợ gã không thể tập trung tinh thần thôi miên Thạch Lập Văn, cậu bèn đặt tay lên vai gã và bóp nhẹ, Thạch Lỗi thoát cái đã chinh đốn lại tinh thần.

“Tại sao Mạc Vũ Vi... lại cưới Thạch Thu Dương?” Thạch Lỗi hỏi.

Không ngờ gương mặt Thạch Lập Văn đột nhiên tỏ vẻ đau khổ: “Bà ấy không muốn... Tôi cũng không muốn... Nhưng tôi không cứu được bà ấy... Chẳng ai trong chúng tôi cứu được bà ấy!”

Thạch Lỗi thấy Thạch Lập Văn sắp sửa thoát khỏi thôi miên, gã liền búng tay đánh thức Thạch Lập Văn trước. Ngay khi đôi phương vừa mới lấy lại ý thức tự chủ, gã đã đâm thẳng vào anh ta!

“Chú... Chú ba! Dừng tay... Dừng... Á!” Thạch Lập Văn bị đánh thộn cả người.

Thấy thế, Viên Mục Dã vội tiến lên, nhưng cậu vốn không thể kéo nổi Thạch Lỗi đang trong cơn điên cuồng, chẳng mấy chốc gã đã đánh Thạch Lập Văn mặt mũi bầm dập, miệng mũi toàn máu... Thạch Lập Văn và Thạch Thiếu Na đã đi ngủ cũng bị tiếng động dưới lầu đánh thức, hoảng hốt chạy từ trên lầu xuống.

Thấy Thạch Lỗi thượng cẳng tay hạ cẳng chân với anh cả, nhất thời hai người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng do

e sợ Thạch Lỗi nên không có ai tiến lên ngăn cản, chỉ luôn mồm kêu to bảo Thạch Lỗi mau dừng tay.

“Chú ba, chú làm gì vậy? Dù có thế nào thì anh ấy cũng là anh cả của chúng ta, mau dừng tay!” Sắc mặt Thạch Thiếu Na xanh mét.

Thạch Lập Võ cũng ở cạnh nói hòa theo: “Đúng vậy chú ba, dù thế nào thì chúng ta cũng là anh em ruột mà, đừng đánh nữa!”

Viên Mục Dã nghe mà tức cái lồng ngực, nghĩ bụng hai người phải lên giúp đi chứ, chỉ biết đứng trơ ra đẩy động mồm động mép. Cuối cùng cậu thật sự hết cách, đành phải ôm chặt lấy Thạch Lỗi từ phía sau, kéo hông gã ra, sau đó quát hai người kia: “Đưa anh ta đi trước rồi nói sau!!”

Lúc này Thạch Lập Võ mới nhanh chân đỡ Thạch Lập Văn lên, sau đó ba anh em chạy trốn chết như là gặp ma.

Trên thực tế, Viên Mục Dã chưa từng chân chính đánh nhau với Thạch Lỗi. Trước kia dù thỉnh thoảng có “học hỏi” nhưng đều không dùng hết sức, cho nên cậu chẳng ngờ dù trông Thạch Lỗi rất gầy, nhưng sức lực lại rất khỏe!

Thạch Lỗi tức giận nói: “Người đi cả rồi... Còn không buông tay ra à?!”

Viên Mục Dã rũ người ra: “Đại ca à, có phải anh điên rồi không? Sao tự nhiên lại ra tay thế?”

Thạch Lỗi cười lớn: “Đột nhiên tức mình lên, không đánh thì phí! Hơn nữa, ai bảo tên kia... dám thách mẹ tôi?!”

Viên Mục Dã tức cười: “Đại ca ơi, lúc ấy anh ta mới mười lăm tuổi được không? Đúng vào thời điểm trẻ người non dạ. Thế chẳng lẽ lúc anh còn ít tuổi chưa từng yêu thầm chị gái xinh đẹp nào đó à?”

“Xì... Nhưng tôi không đáng khinh như anh ta được không?!” Thạch Lỗi tỏ ra khinh thường.

Viên Mục Dã kiên nhẫn nói: “Được rồi, đánh cũng đánh rồi, xả được cục tức luôn rồi, anh còn muốn thế nào nữa?! Đừng quên anh ta là bước đột phá quan trọng của chúng ta!”

Thạch Lỗi xoa khớp ngón tay: “Đã lâu lắm rồi không đánh ai đã như vậy, coi như anh ta xui xẻo.”

Viên Mục Dã cạ lời: “Anh đã đánh anh ta thành đầu heo rồi, làm sao còn hỏi anh ta chuyện của bác gái được nữa?”

Thạch Lỗi hừ lạnh: “Nếu anh ta không nói thì tôi sẽ đi hỏi ông già.”

Viên Mục Dã nhú mày: “Nhưng nếu ông cụ mãi không chịu gặp anh thì làm sao?!”

Thạch Lỗi trầm giọng: “Ông già không muốn tới gặp tôi thì tôi sẽ đi gặp ông ta. Tôi không tin, trong nhà này còn có người tôi không gặp được!”

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, dựa vào vị trí mà Viên Mục Dã nhìn thấy bóng người, Thạch Lỗi tìm đến căn phòng cuối hành lang lâu ba. Điều ngoài dự đoán là, trong trí nhớ của Thạch Lỗi từ hồi còn nhỏ, căn phòng này luôn bị khóa chặt cửa, không ngờ giờ đây chủ nhà họ Thạch lại ở trong căn phòng này.

“Cậu không nhớ nhầm cửa sổ chứ?” Thạch Lỗi hơi ngờ vực.

Viên Mục Dã nghĩ một lúc rồi đáp: “Không đâu, chính là cửa sổ đó... Anh không tìm nhầm phòng chứ?”

Thạch Lỗi cũng lắc đầu nói: “Không đâu, tôi nhắm mắt lại cũng có thể tìm được mỗi một cửa sổ tương ứng với căn phòng nào, chắc trăm phần trăm là căn phòng này.”

Viên Mục Dã dán tai lên cửa nghe ngóng một cách cẩn thận, cảm thấy bên trong rất yên tĩnh, không giống có người ở. Sau đó cậu lắc đầu với Thạch Lỗi: “Chẳng nghe thấy gì hết.”

Thạch Lỗi rút trong bóp tiền ra một dây thép mảnh rồi từ từ chọc vào lỗ khóa, nhẹ nhàng gẩy. Một tiếng “cách” vang lên, bàn tay gã nắm chốt cửa vặn nhẹ nhàng, cửa phòng mở toang ra. Kết quả cửa vừa mới mở, một mùi hôi thối khó ngửi ập vào mặt khiến Thạch Lỗi nhanh tay bịt miệng mũi lại.

Trong phòng rất tối, ánh sáng duy nhất là từ ánh trăng chiếu qua cửa sổ. Nương chút ánh sáng này, Viên Mục Dã nhìn thấy một bóng người đang ngồi ngay ngắn trong phòng. Viên Mục Dã ngăn người, sau đó lập tức nhận ra tại sao trong phòng lại

hôi như vậy, vì vậy cậu nhanh tay giữ chặt Thạch Lỗi, chỉ vào bóng người kia.

Viên Mục Dã vốn định kín tiếng một chút, ai ngờ sau khi Thạch Lỗi nhìn thấy bóng người thì chẳng nói chẳng rằng, bật hết đèn trong phòng lên. Họ thấy một ông cụ đầu tóc bạc phơ đang ngồi trên xe lăn với ánh mắt ngây dại.

Ngay cả Thạch Lỗi cũng chẳng thể nào ngờ, khi mình gặp lại Thạch Thu Dương lần nữa, đối phương lại ở trong tình trạng này. Người chuyên quyền và độc đoán không ai bì nổi của nhà họ Thạch lại sa sút đến độ tè dầm mà không ai lo liệu ư?!

Viên Mục Dã thử hỏi: “Ông ta... là cha anh ư?”

Thạch Lỗi cũng không tin nổi: “Nếu cậu không nói... đúng là suýt nữa tôi không nhận ra luôn đây.”

Chương 1119: Căn phòng

Viên Mục Dã nhìn ông già tóc bạc ngồi trên xe lăn, cậu biết tình trạng hiện giờ của Thạch Thu Dương chắc là kiểu giống bị trúng gió linh tinh, nhưng cậu không hiểu, nếu Thạch Thu Dương đã thế này, tại sao đám người Thạch Thiếu Na còn muốn lừa Thạch Lỗi? Chẳng lẽ đúng là bởi vì sợ gã sẽ trở về tranh giành tài sản ư?

Nếu đúng là vậy, chứng tỏ bọn họ vẫn không hiểu Thạch Lỗi, bởi vì Viên Mục Dã biết rõ nếu Thạch Lỗi muốn chiếm tài sản nhà họ Thạch, gã sẽ có hàng chục nghìn cách khiến tất cả mọi người của nhà họ Thạch chết sạch trừ mình ra, chứ không phải vẽ mặt ôn hoà giống như bây giờ.

Lúc này Thạch Lỗi chậm chậm bước đến trước mặt Thạch Thu Dương và ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt đối phương, gã hỏi: “Ông còn nhận ra tôi không?”

Mí mắt Thạch Thu Dương giật giật, dường như nghe thấy lời Thạch Lỗi nói, nhưng lại không giống nghe hiểu, ông ta nghệt ra một lúc rồi mới run rẩy ngẩng đầu lên và hỏi bằng vẻ mặt mờ mịt: “Con nói cái gì?”

Thạch Lỗi lại nói bằng sự kiên nhẫn xưa nay chưa từng có: “Tôi là Thạch Lỗi, con trai út của ông.”

Ai ngờ khi Thạch Thu Dương nghe thấy tên của Thạch Lỗi, ông ta tỏ ra sợ hãi và lấy tay bịt mắt lại: “Đừng... Đừng tới đây, tôi không biết, tôi không biết gì cả.”

Vừa nghe vậy, Thạch Lỗi lập tức nổi cơn, gã túm lấy tay vịn hai bên xe lăn, kéo tuột Thạch Thu Dương đang liên tục trốn tránh ra đằng sau đến trước mặt mình: “Ông không biết cái gì? Hãy nhìn cho rõ, tôi là con út của ông, Thạch Lỗi! Sao thế? Nhiều năm không gặp mà ông đã quên tôi rồi sao? Còn tôi vẫn nhớ rõ rành rành chuyện hồi nhỏ đấy, chưa lúc nào quên đâu!”

Thạch Thu Dương bị Thạch Lỗi túm lấy đột ngột như vậy nên sợ khiếp vía. Chiếc quần đã khô lại bị nước tiểu thấm ướt lằn nữa. Viên Mục Dã ở đằng sau thật sự không đứng nhìn nổi nữa, đành phải tiến lên kéo Thạch Lỗi lại: “Thôi đi. Ông ta đã thế này rồi, dù anh có hỏi cũng chẳng hỏi được gì đâu.”

Bởi vì trước đó bọn họ chưa từng nghĩ tới việc Thạch Thu Dương sẽ giống như thế này, cho nên nhất thời cả Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều hơi nhụt chí, không biết phải làm gì. Nhưng lúc này Viên Mục Dã lại phát hiện căn phòng Thạch Thu Dương ở hình như có gì đó không ổn.

Đầu tiên là cửa sổ, tuy rằng nhìn từ bên ngoài rất bình thường nhưng bên trong lại là hàng rào chống trộm được hàn bằng thép cây. Hàng rào chống trộm của nhà bình thường phải hàn ở bên ngoài cửa sổ, như vậy mới có thể phòng ngừa kẻ trộm từ bên ngoài vào. Nhưng hàng rào chống trộm của nhà này lại hàn bên trong, như thế không muốn cho người trong phòng đi ra ngoài vậy.

Thêm vào đó, quái lạ hơn là, trong căn phòng này lại có một chiếc bàn trang điểm, bên trên còn bày một số đồ trang điểm khá cũ kỹ của phụ nữ. Viên Mục Dã tiện tay cầm một hộp lên mở ra, thấy lớp kem bên trong đã khô khốc và biến thành màu đen, không biết đã để ở đây bao nhiêu năm rồi.

Lúc này Thạch Lỗi đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ và nhìn hàng rào chống trộm: “Không ngờ những kẻ đó còn rất giỏi, lạng lẽ nhốt lão già chết tiệt ở đây.”

Viên Mục Dã cũng xoay người bước đến bên cửa sổ: “Cách bày trí ở đây chắc đã có tuổi đời rồi. Anh xem vết rỉ sét trên thanh thép này đi, không giống được lắp riêng để nhốt bác trai cho lắm...”

Thạch Lỗi xoay người, nhíu mày hỏi: “Cậu muốn nói cái gì?”

Đầu tiên Viên Mục Dã quan sát giấy dán tường đã ố vàng nghiêm trọng xung quanh, sau đó nói một cách không chắc chắn: “Tôi có cảm giác nơi này chắc là dùng để nhốt một người nào khác vào rất nhiều năm trước...”

Thạch Lỗi sửng sốt, sau đó cũng nhìn quanh: “Người nào khác? Không thể nào? Trước khi tôi đi khỏi nhà, căn phòng

này đều để không, chắc chắn không sai được. Chẳng lẽ là nhốt ai đó sau khi tôi đi ư?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không giống lắm, anh hãy cẩn thận ngửi mùi xem, mặc dù đã được quét dọn nhưng vẫn có mùi mốc thoang thoang, đây là mùi mà chỉ những căn phòng khóa kín thời gian dài mới có, chứng tỏ trước khi ông cụ nhà anh được sắp xếp ở đây, cửa sổ vẫn luôn được bít kín, hơn nữa đã rất nhiều năm rồi.”

Thạch Lỗi ngẫm nghĩ: “Nếu là vậy, chỉ có thể là nhốt ai đó trước khi tôi sinh ra.”

Nói tới đây, dường như hai người chợt hiểu ra điều gì đó, họ nhìn nhau, rồi ngay sau đó Thạch Lỗi phủ nhận ngay tắp lự: “Không thể nào! Tại sao ông ta phải nhốt bà ấy ở đây? Thật vô lý!”

Viên Mục Dã nhìn sang Thạch Thu Dương còn đang run lên khe khẽ: “Vậy phải hỏi đương sự mới biết được.”

Trong nhận thức của Thạch Lỗi, tuy mẹ gã là điều cấm kỵ của dòng họ, nhưng sự kết hợp của bà và cha đáng lẽ cũng xảy ra trong tình huống “anh và em tự nguyện”. Nhưng nếu người bị giam cầm năm xưa trong căn phòng này đúng là mẹ mình, có lẽ chân tướng sự việc còn có một phiên bản khác...

Nghĩ vậy, Thạch Lỗi lập tức lục tung phòng lên, kết quả khi mở tủ quần áo, gã ngăn người ra trong nháy mắt. Trong tủ quần áo treo mấy chiếc đầm hoa nhí có kiểu dáng rất cũ kỹ. Gã giờ tay lấy một cái ra, lại phát hiện nó giống y đúc chiếc được mặc trên người mẹ mình trong tấm ảnh để ở đầu giường.

“Tại sao? Tại sao lại như vậy?” Thạch Lỗi tự lẩm bầm.

Viên Mục Dã thấy thế thì định tiến lên an ủi gã vài câu, nhưng lúc này Thạch Lỗi đột ngột xoay người đi đến trước mặt Thạch Thu Dương, sau đó ném thật mạnh chiếc đầm của mẹ gã vào người ông ta và quát: “Tại sao? Tại sao phải đối xử như vậy với một người phụ nữ đã sinh con cho ông?! Trả lời tôi đi... Mau trả lời tôi!!”

Cuối cùng, tiếng hét của Thạch Lỗi đã đánh thức chị Lý giúp việc. Khi nhìn thấy Thạch Lỗi và Viên Mục Dã xuất hiện trong

căn phòng này, chị ta tỏ ra kinh ngạc: “Cậu ba... Sao các cậu lại ở trong phòng ông chủ?”

Ngọn lửa điên cuồng của Thạch Lỗi đang không biết xả vào ai, vừa thấy chị Lý đến, gã chẳng nói chẳng rằng tóm lấy chị ta: “Nói đi, ông già bị làm sao? Tại sao lại nhốt ông ta ở đây? Còn nữa, tại sao căn phòng lại thế này?! Nói!!”

Chị Lý bị dọa mặt mày xanh mét, lúng búng mãi cũng không nói được một câu thành lời. Cuối cùng Viên Mục Dã đành phải tiến lên kéo Thạch Lỗi ra, sau đó gằn giọng nói với chị Lý: “Gọi cô chủ và cậu chủ nhà chị dậy hết đi, nếu không tôi cũng không dám cam đoan với cái tính chó cắn cùn của cậu ba nhà các người, liệu có đốt luôn căn nhà hay không đâu!”

Vừa nghe thế, chị Lý chạy ngay ra ngoài như được đại xá, còn Thạch Lỗi vẫn chất vấn Viên Mục Dã bằng vẻ mặt điên cuồng: “Tại sao? Tại sao phải đối xử với bà ấy như vậy? Bà ấy còn trẻ thế, xinh đẹp là thế mà đã đi theo một người đàn ông lớn hơn mình hai mươi mấy tuổi, nhưng tại sao người đàn ông này không biết quý trọng chứ?! Tại sao!”

Viên Mục Dã thấy cảm xúc của Thạch Lỗi kích động quá mức nên đành phải lôi gã ra khỏi phòng, để gã tạm thời rời khung cảnh đề nén kia, sau đó cậu liên tục vỗ khế lên lưng gã: “Anh bình tĩnh trước đã, hiện giờ điều quan trọng nhất là làm rõ rốt cuộc năm xưa đã xảy ra chuyện gì rồi anh hãy kéo quân hỏi tội cũng không muộn.”

Chương 1120: Lòng thâm biết rõ

Chị Lý bị Thạch Lỗi dọa sợ tóe khói, gần như té ngã lộn nhào xuống lầu gọi người. Thạch Thiếu Na vừa mới sắp xếp xong cho Thạch Lập Văn bị đánh đến mức mặt mũi bầm dập, thì lại nghe chị Lý nói Thạch Lỗi và Viên Mục Dã xông lên lầu ba gặp được Thạch Thu Dương. Chị ta lập tức suy sụp nhìn sang anh hai Thạch Lập Võ: “Cái gì phải tới cuối cùng vẫn sẽ tới.”

Dưới dự khuyển bảo của Viên Mục Dã, cuối cùng Thạch Lỗi đã lấy lại bình tĩnh. Mặc dù bề ngoài gã không có tình cảm gì với người mẹ chưa từng gặp mặt, nhưng khi gã nhận thức được rằng sự kết hợp của cha mẹ có thể không phải như trong tưởng tượng của mình bao lâu nay, cảm xúc của gã sụp đổ ngay lập tức...

Chẳng mấy chốc, ba người Thạch Thiếu Na lên tới hành lang lầu ba, nhưng lại lần nữa không dám đến gần bởi vì sợ Thạch Lỗi. Thấy thế Thạch Lỗi lạnh giọng nói: “Đừng trốn tránh... Tất cả đều lại đây đi.”

Thạch Lập Văn đã bị đánh nên đi ở cuối cùng, không dám nhìn vào mắt Thạch Lỗi. Thạch Lập Võ cũng không khá hơn anh ta là bao, cuối cùng Thạch Thiếu Na vẫn là người mở miệng trước: “Chú ba... chú hãy nghe anh chị giải thích.”

Theo Viên Mục Dã phân tích, lý do hai ông anh kia luôn cực sợ Thạch Lỗi có lẽ là vì năm đó họ đã không còn nhỏ, hoặc ít hoặc nhiều đều đã tự mình trải qua một số chuyện cho nên lúc này mới không dám đối mặt Thạch Lỗi.

“Bớt nói nhảm đi, hãy trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi.” sắc mặt Thạch Lỗi dường như còn u ám hơn trước mấy lần.

Thạch Thiếu Na nhìn mà run lẩy bẩy, ai ngờ chị ta vừa định há miệng lại liếc thấy Viên Mục Dã ở bên cạnh, như là có cậu ở đây nên không tiện mở miệng, cuối cùng đành phải nói khẽ

với Thạch Lỗi: “Chú ba... nếu không để ngày mai rồi nói sau đi.”

Viên Mục Dã hiểu ngay đối phương có ý gì, xem ra nhất định chuyện này hơi khó mở miệng, vì thế cậu bèn quay lại nói với Thạch Lỗi: “Nếu đây là chuyện nhà các anh, thì đúng là người ngoài như tôi không tiện ở lại, mấy anh em anh hãy tâm sự đi, tôi về phòng nghỉ ngơi trước.”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại túm chặt lấy Viên Mục Dã đang chuẩn bị xuống lầu: “Cậu không cần phải đi, nếu không tôi trở về còn phải kể lại cho cậu lần nữa.”

Ba người kia lập tức xấu hổ muốn độn thổ, nhưng bọn họ cũng biết tính Thạch Lỗi nên không nói gì nữa. Lúc này Thạch Lỗi mới cười khô khốc: “Đều đã đến lúc này mà các người còn muốn mặt mũi à. Nếu hôm nay không cho tôi một câu trả lời hài lòng, về sau ai mang họ Thạch cũng đừng hòng có mặt mũi gì nữa!”

Có lẽ là nghe thấy tiếng động ngoài cửa nên Thạch Thu Dương ở trong phòng đột nhiên tru lên như con lừa, như đang gọi ai qua đó. Ba người Thạch Thiếu Na nghe thế đều tỏ vẻ chán ngán.

Thạch Lỗi liếc nhìn ba người họ, sau đó tiện tay đóng cửa phòng lại, cũng không thèm để ý tới Thạch Thu Dương còn đang tru tréo liên hồi ở trong phòng. Rõ ràng căn phòng này đã được xử lý cách âm. Sau khi đóng cửa, bên ngoài sẽ không nghe thấy bất cứ tiếng động gì. Thảo nào Viên Mục Dã dán lỗ tai lên cửa mà chẳng thấy có một chút âm thanh nào.

Thạch Lỗi lạnh giọng hỏi: “Trước hết, hãy nói xem tình trạng của lão già chết tiệt kia là thế nào?”

Thạch Thiếu Na thở dài, đáp: “Năm ngoái cha say rượu rồi bị trúng gió, nên trở thành dáng vẻ như hiện giờ. Bọn tôi sợ các cổ đông của công ty biết tin tức này sẽ gây ra sóng gió không cần thiết, cho nên luôn phong tỏa tin tức với bên ngoài.”

Thạch Lỗi gật đầu: “Làm như vậy chẳng có gì không đúng, nhưng tại sao phải nhốt ông ta ở đây?!”

“Vừa rồi chú cũng nghe thấy rồi đấy, ông ấy vừa phát bệnh là sẽ kêu to liên tục... Bọn tôi sợ để lâu, sớm muộn gì chuyện

ông ấy trúng gió cũng bị người bên ngoài biết, cho nên lúc này mới tìm căn phòng có cách âm để ông ấy ở tạm.” Thạch Thiếu Na nói bằng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nghe chị ta nhắc tới cách âm của căn phòng này, mắt Thạch Lỗi lạnh đi: “Được, các người xử lý chuyện này không có vấn đề gì cả. Tạm thời đặt chuyện của lão già sang một bên... Hiện giờ chúng ta nói tới chuyện căn phòng này đi nhỉ? Trước khi tôi sinh ra, rốt cuộc nơi này đã nhốt ai?!”

Vừa nghe thế, sắc mặt ba người thoát thay đổi, có lẽ họ không ngờ Thạch Lỗi đã lờ mờ đoán được. Thạch Lập Võ lắp bắp: “Chú ba... chuyện... chuyện ở đây... bọn tôi... bọn tôi cũng không biết... biết...”

Rõ ràng Thạch Lỗi đã không còn bao nhiêu kiên nhẫn, gã bật cười lạnh lùng: “Rốt cuộc nơi này từng nhốt ai trước khi tôi sinh ra? Trong lòng tôi và các người đều biết rõ ràng, chẳng qua bây giờ tôi muốn kiểm chứng lại từ chính miệng các người mà thôi... Anh cả, không phải tới bây giờ anh vẫn còn một mực nhớ đến bà ấy ư? Một người phụ nữ khiến anh khó quên như vậy, tại sao anh không thể nói sự thật năm xưa cho con trai của bà ấy nghe chứ?”

Thạch Lập Văn đột ngột bị gọi tên thì hoảng sợ, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Thạch Lỗi nói tiếp: “Lúc mười mấy tuổi anh yếu đuối vô dụng thì thôi, nhưng anh nhìn mình hiện giờ mà xem, vẫn là bộ dạng rúm ró, anh đang sợ cái gì hả? Sợ thằng già tè dầm ra quần phải ngồi xe lăn trong phòng kia sao? Hiện giờ ông ta chỉ là đồ rác rưởi, chẳng lẽ anh còn rác rưởi hơn ông ta ư?!”

Viên Mục Dã có thể nhận thấy, thật ra chắc ba anh em họ đều biết sự thật về chuyện năm xưa, nhưng bởi vì có sự băn khoăn nào đó mà không muốn để Thạch Lỗi biết. Hơn nữa xem thái độ của bọn họ với Thạch Thu Dương, thì có vẻ ba người cũng không có tình cảm sâu đậm gì mấy với người cha này.

Sau khi bị Thạch Lỗi sỉ nhục vài câu, Thạch Lập Văn nói với vẻ đau khổ: “Chú ba à, dù chú có tin hay không, bọn tôi giấu sự thật năm xưa chỉ muốn bảo vệ chú mà thôi... Có lẽ chú cảm thấy tuổi thơ của mình rất cô đơn, có lẽ chú cảm thấy mình dốc sức làm việc ở bên ngoài không dễ dàng gì, nhưng chú có

biết không? So với bọn tôi, chú đã hạnh phúc hơn rất nhiều rồi. Chú biết bọn tôi đã có cuộc sống như thế nào từ lúc còn nhỏ không?”

Chương 1121: Giáo viên piano

Từ nhỏ, Thạch Lỗi chưa từng được cảm nhận sự âm áp của tình thân. Thêm vào đó, mấy năm nay gã đã gặp quá nhiều mặt âm u của nhân tính con người ở bên ngoài, cho nên đương nhiên không tin lời Thạch Lập Văn, hơn nữa còn không tin một chữ nào.

Viên Mục Dã đỡ hơn gã một chút, mặc dù cậu cũng từng gặp quá nhiều điều u ám, nhưng cậu vẫn ôm hy vọng với ánh sáng. Vì thế cậu đề Thạch Lỗi chuẩn bị phát rồ lại, rồi nhìn về phía Thạch Lập Văn và nói: “Anh cả, các anh lớn tuổi hơn chúng tôi nhiều, ắt hẳn còn hiểu thấu vài đạo lý hơn chúng tôi mới đúng. Mặc kệ chân tướng năm đó là gì, là con trai của cô Mạc Vũ Vi, Thạch Lỗi có quyền được biết. Dẫu chân tướng rất tàn khốc, nhưng vẫn không thể cướp đoạt quyền lợi của anh ấy, bởi vì dù với Thạch Lỗi hay bác gái mà nói, làm như vậy là không công bằng.”

Thạch Lập Văn im lặng rất lâu mới nói một cách mịt mờ: “Năm bà ấy đến nhà, tôi vừa mới mười lăm tuổi. Bà ấy tựa như cầu vồng sau cơn mưa, chiếu sáng cõi lòng âm u của mỗi người chúng tôi.”

Ở trong trí nhớ của Thạch Lập Văn, Mạc Vũ Vi là một người phụ nữ gần như hoàn hảo. Bà trẻ trung, xinh đẹp, tươi tắn, đáng yêu, tính cách rộng rãi còn thấu hiểu lòng người. Một người như vậy xuất hiện trong nhà họ Thạch âm u đầy tử khí là chuyện xưa nay chưa từng có.

Mẹ của Thạch Lập Văn, Thủy Nhược Du, cũng xuất thân gia đình danh giá, ông ngoại Thủy Hán Quang và cậu Thủy Nhược Lâm đều là những nhà nghiên cứu nổi tiếng trong vùng. Nhà họ Thạch kinh doanh nhiều thế hệ cưới một cô dâu trí thức như vậy vào nhà, không thể nghi ngờ là muốn làm bóng bẩy thêm cho cạnh cửa nhà họ Thạch...

Nhưng chỉ có bản thân Thạch Lập Văn biết, mẹ anh ta sống cũng không hạnh phúc. Tính cách của cha độc đoán và ương ngạnh, dù ở nhà hay là ở công ty đều nói một không hai. Ở bên ngoài, ông ta không chỉ một lần tỏ vẻ rằng mình cưới con gái nhà họ Thủy chỉ vì muốn con cái mình có hàm dưỡng văn hóa hơn thôi.

Trước khi kết hôn, mẹ của Thạch Lập Văn là giảng viên đại học, nhưng sau khi bước vào nhà họ Thạch, Thạch Thu Dương không cho phép bà ấy ra ngoài làm nữa, bảo bà cả ngày ở trong biệt thự nhà họ Thạch làm bình hoa, cho dù là đi ra ngoài tham gia vài lần họp mặt bạn bè bình thường, Thạch Thu Dương biết rồi cũng sẽ không vui vẻ gì...

Đối với Thủy Nhược Du ngây thơ hồn nhiên mà nói, cuộc hôn nhân như vậy quả thật chính là gông xiềng nặng nề, thế nên bà bắt đầu dần dần nghi ngờ, liệu mình gả vào nhà họ Thạch có phải là quyết định sai lầm hay không!?

Thật ra với địa vị xã hội của nhà họ Thủy lúc ấy, bà hoàn toàn có thể kết hôn với một người trí thức môn đăng hộ đối. Nhưng dưới sự theo đuổi mãnh liệt của Thạch Thu Dương, cộng thêm lòng hư vinh quấy phá, bà cứ thế cưới đối phương một cách mơ màng hồ đồ.

Tuy Thủy Nhược Du cảm thấy hối hận vì sự lỗ mãng trước kia của mình, nhưng hiện giờ nói gì cũng đã muộn, hơn nữa bà càng không muốn để đám bạn bè thân thích đã từng hâm mộ mình được gả vào nhà giàu chế giễu...

Hai người kết hôn nửa năm là có mang Thạch Lập Văn. Thủy Nhược Du vốn tưởng rằng có con rồi mọi thứ sẽ từ từ tốt lên, nhưng điều khiến bà không ngờ tới là, Thạch Thu Dương lại trở nên trầm trọng hơn nữa. Chẳng những không cho phép Thủy Nhược Du ra ngoài thăm bạn, thậm chí bạn bè trước kia tới nhà thăm bà mà ông ta cũng muốn can thiệp vào một cách ngang ngược.

Thạch Thu Dương thật sự coi Thủy Nhược Du như một công cụ sinh sản đời sau, trừ điều này ra, không còn ích lợi gì khác... Thủy Nhược Du chịu cuộc sống như vậy loáng cái đã mười năm, bà cũng đã sinh cho Thạch Thu Dương hai trai một

gái, cuối cùng đã thể hiện được giá trị của mình trong lòng Thạch Thu Dương.

Ai ngờ Thạch Thu Dương đối xử với vợ là thế, đối xử với ba đứa con của bọn họ cũng chẳng khác gì. Cách chung sống của gia đình bọn họ vô cùng bệnh hoạn, giống như một quốc vương cao quý và bốn con dân của ông ta. Bất kể là trong sinh hoạt hay trong việc học, ba đứa trẻ không thể làm trái ý cha một chút nào, nếu không sẽ phải chịu sự trừng phạt mà gia đình bình thường không tài nào tưởng tượng nổi.

Cuối cùng đến một ngày Thủy Nhược Du thật sự không chịu đựng nổi nữa, bà ấy đề nghị ly hôn với Thạch Thu Dương, nhưng chẳng đời nào ngờ, sau đó ông ta lại lấy có vợ bị bệnh để nhốt Thủy Nhược Du lại.

Nghe đến đó, Viên Mục Dã mới hiểu được, hóa ra lúc ban đầu căn phòng trên lầu ba được chuẩn bị là để giam giữ mẹ của ba người Thạch Lập Văn. Thảo nào ba người bọn họ lại nhốt Thạch Thu Dương đang bị bệnh ở nơi này.

Chịu đựng cuộc hôn nhân tra tấn mười năm với Thạch Thu Dương, sau khi bị nhốt lại một năm Thủy Nhược Du đã phát điên. Bà kết thúc mạng sống của mình bằng chiếc đai váy trong một đêm sấm sét vần vện. Còn Thạch Thu Dương vẫn chẳng hề dao động gì về điều này, chỉ tuyên bố với bên ngoài là vợ không chịu nổi ốm đau tra tấn mới “chấm dứt” mạng sống của mình.

Mặc dù cả ba người Thạch Lập Văn đều biết rõ rành rành, nhưng từ nhỏ đã sống dưới bóng ma độc đoán của cha, họ không dám có bất cứ sự chống đối nào, thậm chí còn lấy làm may mắn rằng mình không hòa theo mẹ phản bội cha, nếu không lúc này không biết sẽ có kết quả gì?!

Sau khi Thủy Nhược Du qua đời, Thạch Thu Dương đổi sang đắp nặn mình thành hình tượng người đàn ông tình sâu ý nặng với vợ, lừa được cả mớ cô gái trẻ thiếu hiểu biết một lòng muốn gả vào nhà giàu khóc la đòi làm mẹ kế của mấy người Thạch Lập Văn.

Mà dường như Thạch Thu Dương cũng rất hưởng thụ hình tượng kiêu này, cho nên mấy năm sau đều không dự định tái hôn, mãi đến khi Mạc Vũ Vi xuất hiện.

Lúc ấy Thạch Thu Dương không muốn để Thạch Lập Văn tiếp xúc nhiều với các bạn nữ học piano cùng, vì thế ông ta định thuê một giáo viên piano dạy ở nhà, nhưng tìm mấy giáo viên liên tiếp mà Thạch Thu Dương đều không thể nào hài lòng.

Đến bây giờ Thạch Lập Văn vẫn còn nhớ rõ rành mạch, đó là một buổi sáng sớm sau cơn mưa, bầu trời trong vắt, một cô gái cười khanh khách đi theo sau Thạch Thu Dương qua cổng nhà họ Thạch. Ông ta dẫn cô tới trước mặt Thạch Lập Văn và nói: “Từ hôm nay trở đi, cô giáo Mạc sẽ chịu trách nhiệm dạy piano cho con ở nhà.”

Lúc ấy Thạch Lập Văn ngây thơ cho rằng cha tìm chị gái xinh đẹp này tới chỉ để dạy mình piano. Anh ta cũng rất nghiêm túc, rất khiêm tốn học hỏi cô giáo Mạc, quan trọng nhất là cô giáo Mạc rất tốt tính, khiến lần đầu tiên ba anh em họ biết được con người còn có thể cười vui vẻ như vậy, sống tự do như vậy.

Ai ngờ có một ngày, Thạch Lập Văn vô tình nghe thấy cha nói với một người bạn qua điện thoại rằng sắp tới mình dự định cưới giáo viên piano trong nhà. Đối với Thạch Lập Văn, quả thật điều này như sét đánh giữa trời quang. Anh ta không thể nào tưởng tượng nổi cô giáo Mạc gả vào nhà họ Thạch rồi sẽ có kết cục bi thảm như thế nào.

Ban đầu Thạch Lập Văn cho rằng cô giáo Mạc bị hư tình giả ý của cha với người vợ đã chết lừa dối, lúc này mới đồng ý kết hôn với ông ta. Nhưng khi anh ta tìm đến Mạc Vũ Vi để cảnh cáo đối phương không được kết hôn với cha mình, Mạc Vũ Vi lại tỏ ra buồn cười hỏi anh ta nghe từ đâu? Còn nói mình đâu có thích cha anh ta, tại sao lại muốn kết hôn với ông ta chứ?

Thạch Lập Văn quá hiểu cha mình rồi, biết ông ta sẽ dùng đủ cách mà các cô gái bình thường không chống đỡ được để theo đuổi Mạc Vũ Vi, cho nên đã bắt bà phải cam đoan với mình rằng sẽ không bao giờ gả vào nhà họ Thạch.

Chương 1122: Cậu ba

Lúc đó Thạch Lập Văn ngây thơ cho rằng, chỉ cần Mạc Vũ Vi cam đoan với mình sẽ không kết hôn với cha, bà sẽ mãi mãi không bước lên vết xe đổ của mẹ, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến ba người Thạch Lập Văn không kịp trở tay.

Chiều hôm ấy, Mạc Vũ Vi không xuất hiện trong phòng học piano đúng giờ như ngày thường. Thạch Lập Văn đợi một lúc, anh ta cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, vì thế bèn chạy nhanh đến phòng của Mạc Vũ Vi, nhưng lại phát hiện trong phòng chẳng có ai cả.

Lúc này Thạch Lập Văn bắt gặp người giúp việc trong nhà đến đây thu dọn phòng. Anh ta thấy đối phương đóng gói tất cả đồ dùng của Mạc Vũ Vi và mang đi nên vội vàng kéo chị ta lại hỏi: “Cô giáo Mạc đâu? Chị định đưa đồ của cô ấy đi đâu?”

Nhưng đối phương lại có vẻ mặt rất kỳ quái: “Là ông chủ Thạch sai tôi đưa tất cả đồ đạc của cô giáo lên lầu. Còn lại tôi chẳng biết gì cả đâu.”

Thạch Lập Văn vừa nghe nói là định đưa lên lầu thì trong lòng run bắn, bởi vì trên lầu ba chỉ có một căn phòng có thể ở được thôi, đó chính là “nhà tù” trước kia đã nhốt mẹ anh ta. Vì thế anh ta lập tức chạy lên lầu ba, kết quả lại thấy cha mình đang đứng ngoài cửa phòng với sắc mặt âm u nặng nề.

Thạch Lập Văn co vùi lại ngay, nỗi sợ hãi với cha ở sâu trong đáy lòng lại chiếm ưu thế, cuối cùng anh ta chỉ có thể chạy mất dép dưới ánh mắt lạnh lẽo của đối phương.

Bắt đầu từ hôm đó, ba người Thạch Lập Văn không còn nhìn thấy bóng dáng Mạc Vũ Vi nữa, nhưng trong lòng bọn họ đều biết rõ, cô giáo Mạc đang bị nhốt ở trong căn phòng trên lầu ba kia, chẳng qua không ai trong số họ có can đảm để kiểm chứng thôi.

Một buổi sáng nọ, Thạch Lập Văn đi học giống như bình thường, ai ngờ khi anh ta vừa mới ra khỏi cửa biệt thự thì nghe thấy tiếng cửa kính vỡ “choang”. Ngay sau đó, anh ta nhìn thấy mấy mảnh kính vỡ và một cục giấy là lạ rơi xuống bậc thang trước cửa.

Lúc ấy Thạch Lập Văn như bị ma xui quỷ khiến mà bước đến, nhanh chóng nhặt cục giấy lên, sau khi xác định không có ai nhìn thấy, anh ta mới chạy nhanh ra ngoài đi học. Bởi vì sợ hãi bị tài xế trong nhà phát hiện manh mối, suốt đường đi Thạch Lập Văn đều nắm thật chặt cục giấy trong lòng bàn tay, cho đến khi vào phòng học rồi anh ta mới dám mở cục giấy ra xem nội dung ghi bên trong.

Đó là một tờ giấy cầu cứu, giống như Thạch Lập Văn nghĩ, quả nhiên Mạc Vũ Vi bị nhốt trong căn phòng ở lầu ba. Mặc dù tờ giấy cầu cứu không viết quá kỹ càng và tỉ mỉ, nhưng theo Thạch Lập Văn suy đoán, có lẽ cha cầu hôn cô giáo Mạc bị từ chối, vì thế then quá thành giận nên mới nhốt cô giáo vào căn phòng cách âm ở lầu ba.

Thạch Lập Văn biết rõ năng lực của mình có hạn, nếu muốn cứu cô giáo Mạc ra, nhất định phải nghĩ cách thật ổn thỏa mới được. Vì vậy anh ta cẩn thận quan sát người giúp việc trong nhà lên lầu quét dọn lúc mấy giờ, đưa cơm vào giờ nào, hy vọng có thể tìm được một cơ hội thích hợp để đi gặp Mạc Vũ Vi.

Ai ngờ Thạch Lập Văn đợi cơ hội này tận mấy tháng, mãi đến một lần cha phải ra nước ngoài tham gia một hội thảo kinh tế, lúc này anh ta mới có cơ hội trộm được chìa khóa phòng từ chỗ người giúp việc. Nhưng khi mở cửa phòng ra và nhìn thấy Mạc Vũ Vi ở bên trong, anh ta lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Thạch Lập Văn phát hiện mấy tháng không gặp mà Mạc Vũ Vi đã béo lên nhiều, nhưng cho dù anh ta có nai tơ thiếu hiểu biết đến mức nào cũng có thể đoán ra được, Mạc Vũ Vi đã mang thai, bà ấy có thai đứa con của cha anh ta.

Lúc nhìn thấy Thạch Lập Văn, Mạc Vũ Vi cũng rất kinh ngạc, vì bà không ngờ rằng vị hiệp sĩ mình triệu hồi được nhờ tờ

giấy cầu cứu mình ném ra mấy tháng trước lại là cậu bé trước mặt, con trai ruột của tên ác ma kia.

Mặc dù là vậy, trong lòng Mạc Vũ Vi vẫn rất vui vì Thạch Lập Văn có thể dũng cảm chống lại cha mình để đến đây cứu bà. Nhưng đồng thời bà cũng biết hiện giờ mình vẫn chưa thể chạy trốn, cần phải đợi sinh con ra mới được, nếu không bà kéo thân mình công kênh như vậy thì sẽ chẳng đi được đến đâu.

Thạch Lập Văn cũng bị sốc vì cái bụng tròn xoe của Mạc Vũ Vi, anh ta dờ dẫm nghe bà dặn dò mình mau trả chìa khóa lại chỗ cũ, tuyệt đối đừng để bị ai phát hiện, vân vân... Sau đó, Thạch Lập Văn dựa theo lời Mạc Vũ Vi và làm theo. Cũng từ hôm ấy, Thạch Lập Văn bắt đầu lén lút chuẩn bị sẵn sàng để giúp Mạc Vũ Vi thoát khỏi căn nhà này.

Chẳng qua Thạch Lập Văn không ngờ là khi anh ta chờ được đến lúc Mạc Vũ Vi sinh con ra, thì cũng đồng thời nhận được tin dữ bà chết vì khó sinh. Anh ta biết rất rõ Mạc Vũ Vi là người lạc quan, bà khác với mẹ của mình, mặc dù gặp trắc trở là thế cũng không nghĩ tới việc từ bỏ một giây phút nào. Đáng tiếc là ông trời không cho bà cơ hội này.

Cứ như vậy, nhà họ Thạch lại có thêm một cậu ba thần bí. Nói cho cùng, đây không phải chuyện vinh quang gì, bởi vậy Thạch Thu Dương vẫn luôn giải quyết mọi chuyện liên quan đến đứa trẻ này một cách rất kín đáo. Thế nên người bên ngoài nhà họ Thạch hầu như rất ít ai từng gặp cậu ba.

Nhưng điều khiến Thạch Lập Văn không ngờ tới là, đứa trẻ này xuất hiện lại là sự bắt đầu cho cơn ác mộng của nhà họ Thạch. Từ nhỏ Thạch Lập Văn đã thấy các em trai và em gái lớn lên, biết trẻ con bình thường đều có dáng vẻ gì, nhưng cậu em út này lại không giống người bình thường.

Đầu tiên nó rất ít khóc, Thạch Lập Văn hầu như không nghe thấy thằng nhóc phát ra bất cứ âm thanh gì quá lớn. Tiếp theo là cô bảo mẫu trong nhà thường xuyên đòi người, hơn nữa mỗi một lần cha đều phải trả cho đối phương một khoản tiền bịt miệng.

Đáng tiếc, lúc ban đầu cha cũng không cho phép những người khác trong nhà tiếp xúc với bé Thạch Lỗi, bởi vậy Thạch Lập

Văn không biết rốt cuộc cậu em trai mình gặp phải chuyện gì. Mãi đến một ngày, anh ta thấy cô bảo mẫu bế bé Thạch Lỗi ở trong vườn hoa với vẻ mặt dờ dẫn...

Điều này tuyệt đối không được phép trong những lúc bình thường, bởi vì cha cấm bất cứ ai ở nhà họ Thạch nhắc đến chuyện đứa trẻ này ở bên ngoài, hơn nữa ông ta cũng không cho phép bảo mẫu đưa đứa bé ra vườn hoa đi dạo, bởi vì ông ta lo như vậy sẽ bị người ngoài nhìn thấy. Cho nên, việc cô bảo mẫu và đứa trẻ xuất hiện ở bên ngoài biệt thự là một chuyện rất khác thường.

Quả nhiên không bao lâu sau, lão Lý chịu trách nhiệm canh cổng đã phát hiện ra bóng dáng của cô bảo mẫu, vì thế vội vàng chạy qua định khuyên cô ta quay trở về. Ai ngờ ánh mắt cô bảo mẫu dọi ra, căn bản không để ý tới lời lão Lý nói, mãi đến khi ông ta tiến lên bế bé Thạch Lỗi ra khỏi lòng đôi phương, cô bảo mẫu mới bình thường trở lại.

Không có gì bất ngờ xảy ra, ngày hôm sau cô bảo mẫu kia bỏ chạy lấy người, người ngoài đều tưởng cô bảo mẫu tự tiện đưa cậu chủ nhỏ ra khỏi biệt thự nên bị đuổi, nhưng Thạch Lập Văn lại biết thật ra là cô ta sợ chết khiếp, nói gì cũng không chịu tiếp tục ở lại.

Bắt đầu từ lúc ấy, ba người Thạch Lập Văn biết cậu em út của mình không được bình thường. Mặc dù nó vẫn chưa biết nói, nhưng có thể kiểm soát người xung quanh một cách vô hình, bắt họ làm cho mình một vài việc, ví dụ như ra vườn hoa bên ngoài đi dạo.

Chương 1123: Duyên cha con

Thạch Lỗi vốn không hề có ấn tượng về những điều Thạch Lập Văn nói. Viên Mục Dã đoán các hành vi của gã ở thời điểm đó chỉ bắt nguồn từ bản năng của một đứa trẻ mà thôi. Suy cho cùng, một đứa trẻ không mẹ chưa chắc đã được chăm sóc tỉ mỉ, cho nên gã mới dùng dị năng của mình để đạt được vài nhu cầu vô cùng đơn giản.

Trong mấy năm sau, Thạch Lỗi dần dần lớn lên trở thành một đứa trẻ bề ngoài bình thường, nhưng thật ra lại khiến tất cả những người xung quanh đều cảm thấy rất sợ hãi, nhất là Thạch Thu Dương. Không biết có phải bởi vì vừa nhìn thấy gã là ông ta lại nghĩ đến mẹ gã hay không, mà ông ta luôn cố tình lảng tránh đứa con út này.

Dù Thạch Lỗi đã tới tuổi đi học, Thạch Thu Dương cũng chỉ mời vài gia sư đến dạy ở nhà, chứ kiên quyết không cho phép cậu bé Thạch Lỗi đi ra ngoài học. Nhưng khi Thạch Lỗi dần dần lớn lên, càng ngày người nhà họ Thạch càng không dám tiếp xúc với gã, cứ như thể đôi mắt của gã có thể nhìn thấu lòng người bất cứ lúc nào.

Nhưng Viên Mục Dã lại biết rất rõ nào phải Thạch Lỗi có thể nhìn thấu lòng người? Chẳng qua là bọn họ thẹn ở trong lòng, chột dạ khi đối mặt với đứa trẻ này, cho nên mới không dám nhìn thẳng vào mắt Thạch Lỗi mà thôi...

Nghe xong hồi ức của anh cả Thạch Lập Văn, Thạch Lỗi chìm vào suy tư, rất lâu sau mới nhìn sang Viên Mục Dã và bảo: “Nói tới nói lui vẫn là không biết trước khi bà ấy đến nhà họ Thạch đã trải qua chuyện gì, như vậy cũng không thể chứng minh lời Bạch Văn Duyệt nói là thật hay giả.”

Viên Mục Dã vốn định nói với gã rằng thật ra gen biến dị trong cơ thể hai người họ đã có thể chứng minh lời Bạch Văn Duyệt nói, nhưng cậu biết Thạch Lỗi tốn bao công sức tìm kiếm sự thật năm xưa không phải muốn chứng minh điều gì

cả. Chẳng qua gã cần một cái cớ để tìm hiểu về mẹ ruột mình mà thôi.

Lúc này ánh mắt Thạch Lỗi đột nhiên chột lóe lên, sau đó gã túm lấy Thạch Lập Văn: “Bệnh án của lão già chết tiệt ở đâu? Lấy ra đây cho tôi xem thử!”

Thạch Lập Văn thấy thế vội vã nhìn sang Thạch Lập Võ như cầu cứu, Thạch Lập Võ lập tức chạy vào căn phòng bên cạnh tìm kiếm, chỉ chốc lát sau đã lấy ra một túi giấy kraft: “Tất cả ở trong này! Đây là toàn bộ hồ sơ bệnh án của ông cụ!”

Thạch Lỗi đẩy Thạch Lập Văn ra, sau đó giằng lấy cái túi giấy kraft và mở ra xem thật cẩn thận. Gã nhanh chóng phát hiện, thật ra ban đầu bệnh tình của Thạch Thu Dương không nghiêm trọng lắm, cũng rất tích cực đến bệnh viện chữa trị, ai ngờ bệnh tình đáng lẽ dần dần trở nên tốt đẹp lại bất ngờ trở nặng sau một vài ngày, cuối cùng thành ra như hiện giờ.

Thạch Lỗi nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, sau đó trầm giọng hỏi ba người Thạch Thiếu Na: “Trong khoảng thời gian ông già bị bệnh, công ty có xảy ra biến động nào lớn không?”

Nghe vậy, ánh mắt ba người đều hơi trốn tránh, nhìn là biết chắc chắn có chuyện, Thạch Lỗi cười lạnh: “Xem ra là có rồi. Nói đi, rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?!”

Thạch Thiếu Na thấy không giấu được nữa nên đành phải ăn ngay nói thật: “Sổ sách của công ty luôn có vấn đề rất lớn. Khi đó, một số cổ đông lớn đã mời một công ty kiểm toán đến thẩm tra tài khoản, rồi họ phát hiện ra khá nhiều vấn đề, tồn thất vô cùng nghiêm trọng. Sau khi ông cụ biết tin, bệnh tình lại đột nhiên trở nặng thêm.”

Thạch Lỗi lại hỏi: “Thế rồi ai gánh tội?”

“Giám đốc tài chính của công ty, nhưng hắn đã bỏ trốn rồi...”
Thạch Thiếu Na bất lực nói.

Thạch Lỗi quay đầu nhìn về phía căn phòng đã đóng lại của Thạch Thu Dương, gã nhếch mép: “Hóa ra là có chuyện như vậy... Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, các người về phòng nghỉ ngơi hết đi.”

Nghe vậy, ba người Thạch Thiếu Na mới dám thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ câu nói kế tiếp của Thạch Lỗi lại khiến bọn họ

đồng loạt thay đổi sắc mặt.

Thạch Lỗi vừa xem hồ sơ bệnh án trong tay vừa cười lạnh lẽo: “Tôi hôm nay tôi sẽ chữa bệnh cho ông già, cam đoan ngày mai nhất định đầu óc ông ta sẽ bình phục.”

Thạch Thiếu Na vừa nghe thế vội chặn ở trước cửa: “Chú ba, chú đừng làm vậy... Hiện giờ cha thật sự đã mất trí rồi, cho dù chú giày vò thế nào cũng không hỏi được chuyện chú muốn biết đâu.”

Thạch Lỗi nhoen miệng cười: “Không thử làm sao biết được? Mà chẳng phải các người đều rất hận ông ta ư? Yên tâm, có hành hạ chết thì cứ tính lên đầu tôi, không liên quan gì đến mấy người...”

Thạch Thiếu Na thầm biết bọn họ không tài nào ngăn cản được Thạch Lỗi, vì thế đành nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Bọn chị hận ông ta... Nhưng thế thì sao? Dù gì ông ta cũng là cha chúng ta, đây là sự thật mãi mãi không thay đổi được.”

Thạch Lỗi lại tỏ vẻ không cho là đúng, sau đó đẩy cửa đi vào... Thấy có người bước vào, đầu tiên Thạch Thu Dương ở trong phòng thoát cái có vẻ mặt vui sướng, kết quả thấy người vào là Thạch Lỗi, ông ta lập tức sợ tới mức vội nhắm mắt lại.

Thấy thế, Viên Mục Dã nhanh chân đuổi theo vào: “Một vừa hai phải thôi, đừng làm quá mức...”

Thạch Lỗi nghiêng đầu nhìn Viên Mục Dã: “Tôi nghi ngờ có khả năng lão già này giả vờ, chẳng qua ông ta muốn mượn việc này để trốn tránh trách nhiệm mà thôi.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Không phải không có khả năng này, nhưng nhân viên chuyên nghiệp cũng không dễ giám định được việc giả ngu và giả điên, huống hồ là hai kẻ nửa vờ như tôi và anh.”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại cười gian xảo: “Cậu sai rồi, nhân viên chuyên nghiệp không giám định được là do bọn họ không dám dùng một vài cách. Nếu để tôi giám định, một giây là có thể nhận ra thật hay giả.”

Nói xong, Thạch Lỗi chậm chậm bước về phía Thạch Thu Dương đang ngồi trên xe lăn, trong mắt đối phương rõ ràng có

sự sợ hãi, xem ra nhận thức của ông ta về đứa con trai của mình trước sau vẫn không thay đổi.

Rất nhanh, Thạch Thu Dương lại bắt đầu sợ hãi mà gào rú lên như lừa hí, khiến ba người ngoài cửa cũng chạy vào, nhưng bọn họ lại không dám tiến lên ngăn cản Thạch Lỗi, chỉ đứng ở bên cạnh nhìn với vẻ mặt lo lắng.

Lúc này, Thạch Lỗi rút dao găm ra và nói: “Từ trên xuống dưới cơ thể người có tổng cộng 639 cơ bắp, do khoảng 60 tỷ sợi cơ tạo thành. Bây giờ ông ngồi ở trên xe lăn, chỉ là một kẻ tàn phế, cắt đứt đại mấy sợi cơ chắc là không trở ngại gì...”

Thạch Lỗi nói những lời này với tốc độ rất chậm, gần như là gần từng chữ một, mục đích để Thạch Thu Dương hiểu. Đương nhiên, nếu đối phương ngớ ngẩn thật, tất nhiên sẽ không hiểu những lời này của Thạch Lỗi có nghĩa là gì, nhưng từ trong ánh mắt sợ hãi của ông ta, không khó nhận ra rằng ông ta nghe hiểu.

Sau khi xác định Thạch Thu Dương đã hiểu, Thạch Lỗi lập tức giơ tay chém xuống, đâm thẳng dao găm vào đùi trái của Thạch Thu Dương, có điều gã cũng không đâm sâu, nhiều nhất là hơn một tấc thôi.

Trong những người ở đây, bao gồm cả Viên Mục Dã, tất cả đều bị Thạch Lỗi làm cho sốc. Dù sao Thạch Thu Dương cũng là cha ruột của gã, chẳng ai ngờ gã có thể thật sự ra tay với ông ta.

Thạch Lỗi nói một cách tàn nhẫn: “Ông có biết việc sở trường nhất của tôi mấy năm nay ngoài giết người còn có gì nữa không? Còn có tra khảo nữa... Bất kể cứng đầu cứng cổ đến cỡ nào, rơi vào tay tôi cũng sẽ trở nên không cứng nổi, huống hồ gì loại người vốn đã chẳng hề cứng như ông. Nhưng nể tình chúng ta có duyên cha con, ông bảo tôi ngừng thì tôi sẽ ngừng.”

Chương 1124: Lâm Sâm

Vừa rồi Thạch Thu Dương còn ú ớ, giờ chợt gào lên như heo bị chọc tiết: “Thằng nhãi súc sinh, tao là cha ruột của mày đây!”

Thạch Lỗi cười xảo trá: “Ông già súc sinh, muốn tôi làm con ngoan cháu thảo hả? Kiếp sau đầu thai lại lần nữa rồi hăng nói!”

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng hiểu cái thói ương bướng cứng đầu cứng cổ từ trong xương cốt của Thạch Lỗi là giống ai. Dù Thạch Lỗi có không thích cha mình đến thế nào, thì trên người gã dù ít dù nhiều vẫn di truyền đặc điểm nào đó của đối phương, chẳng ai có thể thay đổi được điều này...

Lúc này Viên Mục Dã thấy được sự hối hận ngập tràn trong ánh mắt của Thạch Thu Dương, không biết là hối hận mình không dạy dỗ đứa con trai này nghiêm khắc, hay là hối hận lúc trước sinh ra gã không bóp chết gã luôn?!

Thấy cuối cùng đối phương không giả ngu nữa, Viên Mục Dã bèn nhanh tay kéo Thạch Lỗi ra: “Nếu giờ bác đã tỉnh táo, chúng ta tranh thủ thời gian hỏi chuyện cần biết đi!”

Thạch Lỗi tạm thời ghìm lại cơn tức giận trong lòng, lạnh giọng nói: “Được, nói đúng lắm. Nếu hiện giờ ông tỉnh táo rồi, tôi cũng không làm khó ông, chỉ cần ông nói cho tôi biết những chuyện của Mạc Vũ Vi, cũng chính là mẹ tôi, năm xưa trước khi vào nhà họ Thạch là được.”

Lúc này Thạch Thu Dương lấy tay bịt miệng vết thương trên đùi mình, ông ta nhếch mép với Thạch Lỗi: “Con trai, không ai dạy mày khi cầu xin người khác nên có thái độ gì à?”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Lão già chết tiệt, xem ra ông vẫn không hiểu tình hình hiện giờ của mình cho lắm nhỉ?”

Nhưng Thạch Thu Dương lại lắc đầu: “Hoàn toàn trái ngược, tao quá rõ hoàn cảnh hiện giờ của mình, cho nên mới nói như

vậy với mày đây...”

Viên Mục Dĩ thấy quả nhiên con cáo già Thạch Thu Dương khó đối phó, ấy vậy mà coi đây là lợi thế để đưa ra yêu cầu. Xem ra ông ta muốn tự giải cứu mình ra khỏi căn phòng giam không thấy ánh mặt trời này.

Những tưởng rằng Thạch Lỗi sẽ sỉ nhục Thạch Thu Dương bằng lời lẽ mạnh bạo hơn, không ngờ gã lại gật đầu: “Có lý. Nói đi, ông muốn thế nào?”

Thạch Thu Dương nhìn ba đứa con còn lại, sau đó lạnh giọng nói: “Hãy đưa tao rời khỏi đây trước. Tao không muốn tiếp tục ở đây thêm một giây phút nào nữa.”

Thạch Lỗi đẩy Thạch Thu Dương ra hành lang: “Không thành vấn đề, đây chỉ là chuyện nhỏ ấy mà, còn gì nữa không?”

Thạch Thu Dương suy nghĩ rồi tiếp tục: “Ngày mai tao muốn gặp luật sư và bác sĩ riêng của tao.”

“Được thôi, đây đều là yêu cầu rất hợp lý.” Thạch Lỗi đáp không chút nghĩ ngợi.

Thấy Thạch Lỗi đột nhiên dễ nói chuyện như vậy, Viên Mục Dĩ biết ngay gã đang vẽ cái bánh nướng rở to cho Thạch Thu Dương, nhưng ba người Thạch Thiếu Na lại tin là thật, nhất là khi bọn họ nghe thấy Thạch Thu Dương muốn gọi luật sư, sắc mặt cả đám thay đổi ngay lập tức.

Ngay cả Thạch Thu Dương cũng không ngờ đứa con trai út của mình lại dễ nói chuyện như vậy, ông ta cười bảo: “Thạch Lỗi à, thật ra con nên trở về sớm một chút mới đúng, nếu không công ty cũng không rơi vào tình trạng như hiện tại.”

Thạch Lỗi liếc ba người Thạch Thiếu Na, mỉm cười như châm biếm, sau đó khẽ nhún vai nói: “Yên tâm, tôi không có bất cứ hứng thú gì với tài sản của nhà họ Thạch, hiện giờ tôi chỉ muốn biết làm sao mẹ ruột tôi đến được nhà họ Thạch? Trước khi vào nhà họ Thạch, bà từ đâu đến?”

“Đã cách bao nhiêu năm như vậy, sao con lại muốn hỏi chuyện của cô ta?” Thạch Thu Dương hơi nghi ngờ.

Thạch Lỗi hỏi ngược lại bằng vẻ mặt hài hước: “Chẳng lẽ tôi không nên hỏi ư? Một người phải nên biết nguồn gốc của

mình chứ.”

“Cô ta tự mình tới xin việc. Cha đã tìm người điều tra hồ sơ cá nhân của cô ta, đều là thật.” Khi nói những điều đó, Thạch Thu Dương nhìn ra bên ngoài cửa sổ, dường như đang nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp Mạc Vũ Vi.

Thạch Lỗi trầm giọng hỏi: “Những hồ sơ đó đâu?”

Thạch Thu Dương đáp thẳng không che giấu: “Đã đốt hết sau khi cô ta qua đời rồi.”

Thạch Lỗi nghe vậy cũng không phát tác ngay tại trận, mà kiên nhẫn hỏi tiếp: “Lúc bà mang thai, ông có đưa bà đến cơ sở y tế nào kiểm tra không?”

Thạch Thu Dương lắc đầu: “Không, tình trạng của cô ta ngay lúc đó thật sự không tiện đi ra ngoài...”

Ai ngờ lúc này Thạch Lỗi đột nhiên đổi giọng: “Ông có nghĩ tới việc tại sao tôi khác với trẻ con bình thường không?!”

Thạch Thu Dương ngẩn người, ngay sau đó ông ta lạnh giọng nói: “Có lẽ lúc có mang con, trong lòng mẹ con ôm hận chăng.”

Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Đương nhiên sự việc không đơn giản như vậy... Cho dù một người phụ nữ đang mang thai có bao nhiêu thù hận trong lòng đi chăng nữa, thì sẽ chỉ đơn giản là sinh ra một đứa trẻ không khỏe mạnh, hoặc là sinh ra một đứa trẻ có tính cách không tốt thôi, không dễ gì để sinh ra một quái thai như tôi đâu.”

Nói xong, Thạch Lỗi đột nhiên giơ tay, chiếc đèn bàn trên tủ đầu giường bỗng tự bật sáng một cách khó hiểu. Những người khác ở đây ngoài Viên Mục Dã đều xanh cả mặt.

Thạch Lỗi lại giơ tay lên, chộp một ly nước trên tủ đầu giường từ khoảng cách xa, sau đó cười khan: “Mọi người đừng sợ, tôi không phải yêu quái chuyển thế gì đâu, sở dĩ tôi biết sử dụng dị năng điều khiển đồ vật từ xa là bởi vì trong cơ thể của tôi có một chuỗi gen biến dị.”

Nói tới đây, gã giơ tay chỉ vào Viên Mục Dã: “Tình trạng của cậu ta giống với tôi. Chúng tôi đều bị người ta động tay động

chân lúc vẫn còn là phôi thai, cho nên mới có vài dị năng phi thường sau khi sinh ra.”

Thạch Lỗi nhìn chằm chằm vào mắt Thạch Thu Dương và nói: “Bởi vậy, tôi mới muốn biết lúc Mạc Vũ Vi đang mang thai, rốt cuộc có từng đến bất cứ cơ sở y tế nào làm kiểm tra không?”

Ai ngờ Thạch Thu Dương vẫn đáp chắc như đinh đóng cột: “Tuyệt đối không có... Từ sau khi có mang con, cô ta luôn ở trong phòng này, lúc ấy chỉ có bác sĩ riêng hỏi đó đến đây định kỳ để kiểm tra sức khỏe cho cô ta thôi.”

Viên Mục Dĩ cau mày lại: “Nói cách khác... khi ấy chỉ có vị bác sĩ riêng kia có thể tiếp xúc với bác gái?”

Thạch Lỗi lập tức truy hỏi: “Bác sĩ riêng kia họ gì? Hiện giờ đang ở đâu?”

Nhưng Thạch Thu Dương lại lắc đầu: “Lúc trước bác sĩ Lâm chỉ làm ở nhà họ Thạch một năm, cha cũng không rõ lắm cụ thể hiện giờ ông ta ở chỗ nào.”

“Ông ta họ gì cơ?!”

“Ông nói ông ta họ Lâm ư?!”

Viên Mục Dĩ và Thạch Lỗi cùng đồng thanh hỏi.

Thạch Thu Dương không ngờ phản ứng của hai người họ lại lớn như thế, ông ta gật đầu: “Đúng rồi, hình như tên đầy đủ là... Lâm Sâm.”

Dường như câu trả lời đã rõ như ban ngày, mặc dù Viên Mục Dĩ vẫn không biết mình làm sao biến thành như hiện giờ từ một cái phôi thai loài người bình thường, nhưng rõ ràng Thạch Lỗi đã ra đời theo kế hoạch của Lâm Sâm. Hơn nữa, từ sắc mặt của Thạch Lỗi, không khó để nhận ra năm đó ắt hẳn gã cũng thoát khỏi nhà họ Thạch dưới sự giúp đỡ của Lâm Sâm.

Không ngờ vòng đi vòng lại, sự việc lại quay về điểm ban đầu, dường như tất cả bí ẩn đều đột nhiên đứt đoạn khi tìm hiểu đến Lâm Sâm, có lẽ đây là lý do thật sự khiến ông ta bị giết năm xưa...

Chương 1125: Nhật ký

Qua một lúc lâu sau, Thạch Lỗi trầm giọng hỏi: “Ông có từng yêu bà ấy không?”

Rõ ràng là gã đang hỏi Thạch Thu Dương, bởi vì nếu là người bình thường, họ không thể nào nhốt cô gái mình yêu ở một nơi như thế này.

Thạch Thu Dương cười khan: “Hiện giờ lại rối rắm vấn đề này còn có ý nghĩa gì nữa không?”

Thạch Lỗi gật gù: “Cũng đúng, tôi chỉ tò mò thôi. Dù sao người giống như ông chắc không biết cái gì là yêu đâu nhỉ?”

Thạch Thu Dương bị cậu con út của mình chọc cười: “Con còn phải hỏi cha vấn đề này ư? Tuy cha không thích con lắm, nhưng cha buộc lòng phải thừa nhận, con là đứa có tính cách giống cha nhất trong mấy đứa con.”

Thạch Lỗi khẽ nhún vai: “Đây đúng là sự thật không có gì đáng tranh cãi, nếu tính cách của tôi giống ông... thế thì tôi có làm bất cứ chuyện gì cũng chỉ có thể trách bản thân ông thôi.”

Nói xong, Thạch Lỗi lại đẩy xe lăn của Thạch Thu Dương trở về căn phòng kia, khiến ba người Thạch Thiếu Na đứng nhìn sửng sốt. Nhưng Viên Mục Dã lại không cảm thấy bất ngờ chút nào, bởi vì ngay từ lúc ban đầu, cậu đã biết Thạch Lỗi không thể đồng ý bất cứ yêu cầu nào của Thạch Thu Dương.

“Con muốn làm gì? Cha không quay về! Thạch Lỗi, con hãy nghe cha nói... Chỉ cần con đưa cha rời khỏi đây, cha sẽ cho con tất cả tài sản mà nhà họ Thạch đứng tên!” Thạch Thu Dương nóng lòng như lửa đốt.

Nhưng Thạch Lỗi lại hững hờ như không, gã cười xảo quyệt: “Hãy trả lời câu hỏi của tôi đàng hoàng, có lẽ tôi sẽ suy xét một chút... Ông có yêu bà ấy không?”

“Yêu! Đương nhiên là yêu... Vũ Vi là người phụ nữ cha yêu nhất trên đời này, cũng là người phụ nữ duy nhất cha từng

yêu!” Thạch Thu Dương vội nói luôn mồm.

Ai ngờ Thạch Lỗi nghe xong lại cười lạnh: “Nếu yêu bà ấy... tại sao lại đối xử với bà ấy như vậy? Cười hỏi bà ấy vào nhà đằng hoàng không được ư?!”

Thạch Thu Dương cũng nói bằng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Con cho rằng cha không muốn chắc? Là cô ấy không chịu! Trước giờ cha chưa từng quan tâm người phụ nữ nào như vậy. Nhưng cô ấy thì sao? Thà rằng làm giáo viên piano lương tháng ít ỏi, cũng không muốn kết hôn với cha được sống sung sướng!”

Thạch Lỗi lạnh giọng hỏi: “Cho nên ông ép buộc bà ấy?”

“Nếu không thì sao? Thạch Thu Dương này có dạng phụ nữ nào mà không chiếm được? Hơn nữa lúc ấy cha đã nói với bên ngoài rồi, nếu không làm được thì không biết sẽ có bao nhiêu người chờ đó để chê cười cha nữa?” Thạch Thu Dương mặt dày vô sỉ nói.

“Hóa ra cái gọi là người phụ nữ ông yêu nhất trên đời cũng không quan trọng bằng mặt mũi của ông, đúng là buồn cười đến cực độ.” Khi Thạch Lỗi nói câu này, biểu cảm của gã hơi kỳ lạ, không nhận ra là vui hay buồn.

Biểu cảm phức tạp này khiến những người ở đây đều hoảng sợ, trừ Viên Mục Dã. Thạch Thu Dương thấy thế càng vội vàng thanh minh: “Lúc ấy cha thật sự muốn cưới cô ấy. Cha nghĩ có lẽ lúc đầu cô ấy sẽ hận cha, nhưng chờ đến khi con sinh ra, cô ấy nể tình có con thì nhất định sẽ đồng ý kết hôn với cha! Ai biết đâu... ai biết đâu cô ấy lại chết vì khó sinh, cha đâu có ngờ tới điều này!”

Thạch Lỗi gật gù: “Đúng vậy, có thể trách ai được đây? Chỉ đổ thừa bà ấy không có cái phúc này...”

Nghe Thạch Lỗi nói như vậy, Thạch Thu Dương thở phào nhẹ nhõm, ông ta thử hỏi Thạch Lỗi: “Con trai à, giờ có thể đưa cha rời khỏi đây không? Con yên tâm, con người cha rất giữ lời, chỉ cần con thả cha ra khỏi đây, chắc chắn tất cả tài sản nhà họ Thạch đều sẽ để lại cho con sau khi cha mất!”

Thạch Lỗi nở nụ cười, rồi quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Cậu dẫn ba người họ đi ra ngoài trước, tôi có chút việc muốn nói riêng với ông cụ nhà chúng tôi...”

Viên Mục Dã nhận ra suy nghĩ của Thạch Lỗi nên hơi sửng sốt, sau đó ngập ngừng hỏi: “Anh đã nghĩ thật kỹ chưa?”

Thạch Lỗi gật đầu, sau đó nói bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Ừ, nghĩ kỹ rồi, đi ra ngoài trước đi...”

Mặt ba người Thạch Thiếu Na còn đang ngệt ra, không rõ rốt cuộc Thạch Lỗi muốn làm gì. Thấy gã đã đóng cửa lại, họ xoay người nhìn Viên Mục Dã, như muốn có được câu trả lời từ phía cậu.

Nhất thời Viên Mục Dã cũng rất khó xử, không biết nên nói gì với ba người này, cuối cùng cậu đành phải thở dài: “Năm đó Mạc Vũ Vi còn để lại di vật gì khác trừ vài bộ quần áo trong phòng kia không?”

Thạch Lập Văn suy nghĩ rồi đáp: “Lúc còn sống, bà ấy rất thích viết thơ, mặc dù lúc ấy ông cụ đã đốt phần lớn đồ đạc của bà ấy rồi, nhưng tôi vẫn giữ lại được mấy tập thơ của bà ấy.”

Viên Mục Dã lập tức vui mừng, nói: “Tốt quá, mau lấy cho tôi xem.”

Lý do Viên Mục Dã mừng rỡ như vậy khi nghe nói trong tay Thạch Lập Văn có mấy tập thơ là vì cậu hiểu rõ, sau chuyện này, rất có thể tính cách của Thạch Lỗi sẽ trở nên quái đản hơn cả trước kia, có lẽ mấy tập thơ này của Mạc Vũ Vi có thể trở thành niềm tưởng nhớ sau cùng của gã đối với tình thân!

Lúc Thạch Lập Văn đưa mấy quyển sổ kiểu cũ cho Viên Mục Dã, trong lòng cậu chợt cảm thấy mấy cuốn sổ hơi mỏng này nặng nề một cách khó hiểu. Cậu tiện tay lật một trang ra, bên trên là một đoạn thơ ngắn tả thời tiết. Bởi vậy có thể thấy được Mạc Vũ Vi là người có tính cách vô cùng lạc quan, mặc dù gặp trắc trở, nhưng vẫn có hy vọng về cuộc sống...

Viên Mục Dã lật tiếp những cuốn sổ còn lại, cậu ngạc nhiên khi phát hiện trong đó có một quyển ghi nhật ký cá nhân. Xem ngày chắc là được viết hơn một tháng trước khi sinh Thạch Lỗi.

Trong nhật ký, Mạc Vũ Vi thể hiện tình yêu thương nồng nàn với Thạch Lỗi chưa được sinh ra. Thậm chí bà đã bắt đầu lên kế hoạch cho tất cả những việc cần làm để đưa con thoát khỏi

căn nhà này. Nếu Mạc Vũ Vi không chết, có lẽ Thạch Lỗi sẽ không như hiện giờ.

Không bao lâu sau, cửa phòng từ từ mở. Thạch Lỗi đi từ bên trong ra với vẻ mặt nhẹ nhõm, sau đó nói bằng quơ với ba người Thạch Thiếu Na: “Vừa rồi ông cù lên cơn đau tim đột ngột, tôi đã cố hết sức cấp cứu, đáng tiếc là vẫn không thể cứu được ông ta...”

Mấy người lập tức vọt vào trong phòng, thấy Thạch Thu Dương ngồi trên xe lăn trợn trừng mắt, tư thế chết không nhắm mắt. Viên Mục Dã thấy thế vội tiến lên xem xét, phát hiện tim của ông ta đã ngừng đập.

Trên người Thạch Thu Dương không có vết thương rõ ràng, trông đúng là có vẻ như chết vì đau tim, nhưng khi Viên Mục Dã xoay đầu của ông ta sang một bên, phần cổ phía bên phải có một đốm đỏ nhỏ khiến cậu chú ý, nói vậy là cái đốm khác thường này đã lấy mạng Thạch Thu Dương.

Đám Thạch Thiếu Na thấy lần này ông cù đã chết thật thì tất cả đều bắt đầu lau nước mắt một cách đạo đức giả. Nhưng Viên Mục Dã biết rõ, không những mấy người này không buồn bã như bề ngoài, mà ngược lại trong lòng họ còn cảm thấy như có một tảng đá lớn rơi xuống đất.

Lúc này Viên Mục Dã nhìn sang Thạch Lỗi: “Hy vọng sau này anh sẽ không hối hận.”

Thạch Lỗi đáp lại không chút nghĩ ngợi: “Nếu hôm nay tôi không giết ông ta thì sau này mới hối hận ấy.”

Chương 1126: Tình đồng môn

Mặc dù cái chết của Thạch Thu Dương không gây ra tiếng vang gì, nhưng tang lễ lại vô cùng long trọng. Nhưng những người tinh mắt đã phát hiện ra một người đàn ông trẻ tuổi đứng cạnh ba người con của nhà họ Thạch, ai nấy đều đoán rằng anh ta chính là đứa con trai út Thạch Lỗi mà Tổng Giám đốc Thạch ít khi nhắc đến.

Trên đường trở về, Viên Mục Dã liên tục ngăn người nhìn Thạch Lỗi đang tập trung lái xe, đôi khi con người thật sự rất khác biệt, cha của Diệp Dĩ Ngụy đối xử với anh ta như vậy, nhưng Diệp Dĩ Ngụy phải bối rối rất lâu, cuối cùng dưới tình huống bất đắc dĩ mới nảy sinh sát ý với ông ta...

Còn Thạch Lỗi thì sao, gã dường như không cần phải lựa chọn, điều này chỉ là một đề bài đơn giản đối với gã. Thậm chí trước khi ra tay, Thạch Lỗi còn lo lắng đến cảm xúc của Viên Mục Dã nên bảo cậu ra ngoài trước, như thể người mà Thạch Lỗi giết là cha của Viên Mục Dã vậy.

Có thể là phát hiện Viên Mục Dã cứ nhìn chằm chằm vào mình, Thạch Lỗi buồn cười hỏi: “Sao thế, trên mặt tôi có hoa à?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tang lễ vẫn chưa kết thúc đâu, chúng ta rời đi như thế này có vẻ không thích hợp lắm nhỉ?”

Thạch Lỗi khẽ hừ một tiếng: “Tôi có thể ra mặt trong đám tang của ông già đã là nể mặt nhà họ Thạch rồi, hơn nữa ba người Thạch Thiếu Na cũng không hy vọng tôi ở đó lâu, nhờ tôi hối hận muốn chia tài sản của lão già đó thì phải làm thế nào? Hơn nữa, nếu lão già trên trời có linh thiêng, lão ta chắc chắn cũng không muốn nhìn thấy tôi, vậy chẳng thà tôi rời đi sớm, vừa đúng mong muốn của người đã khuất, vừa hợp ý đám người còn sống, tại sao lại không làm chứ?”

Viên Mục Dã biết những gì Thạch Lỗi nói đều là sự thật, giữa những người thân bây giờ chỉ còn lại tính toán và nghi ngờ, nghĩ lại thật khiến trong lòng cảm thấy ngội lạnh...

Khi đi ngang qua khu phục vụ, hai người bọn họ vào một siêu thị ăn tạm cho xong bữa. Trong lúc này, Thạch Lỗi lấy mấy cuốn sổ của Mạc Vũ Vi ra xem... Trên mặt gã thỉnh thoảng lại hiện lên nụ cười.

Viên Mục Dã thấy thế khẽ thở dài, nói: “Tôi thật sự rất hâm mộ anh, anh còn có thể biết mẹ mình là người thế nào nhờ những thứ này, chứ không giống tôi... Hoàn toàn không biết gì về mẹ của mình.”

Không ngờ Thạch Lỗi lại đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Viên Mục Dã và nói: “Có bao giờ cậu nghĩ... Mẹ của mình vẫn còn trên đời này không?”

Viên Mục Dã ngẩn người, sau đó cười như điên: “Anh đừng đùa, sao có thể như vậy được? Anh nói vớ vẩn cái gì thế? Nếu mẹ tôi không chết, cha tôi sẽ không tái giá, cuộc đời tôi cũng không rơi vào cảnh phải sống với bà nội... Có phải anh tưởng tượng hơi quá rồi không?”

Có vẻ như Thạch Lỗi cũng nhận ra mình nói sai nên vội vàng chuyển chủ đề: “Cậu định làm gì sau khi quay về? Bạch Văn Duyệt chính là một mục tiêu sống, chúng ta cũng không thể cứ lãng phí thời gian với cô ta như vậy chứ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Vậy phải làm thế nào? Trước đây khi chưa biết mối quan hệ giữa chúng ta với Bạch Văn Duyệt, chúng ta đã không thể mặc kệ cô ta, bây giờ biết rồi... thì càng không thể mặc kệ.”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Chúng ta có quan hệ gì với cô ta chứ? Cậu nói cứ như cô ta là họ hàng của mình vậy, chẳng qua chỉ là một sản phẩm được sản xuất ra mà thôi... Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, cô ta tự tìm đường chết thì đâu thể kéo chúng ta ra làm đệm lưng được.”

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Chẳng lẽ anh không sợ cô ta bị bắt sẽ khai ra hai chúng ta à?”

Thạch Lỗi cười: “Nói thật... Tôi thật sự không sợ, làm như vậy có khi tôi sẽ biết được sự thật năm đó, dù sao như vậy sẽ

nhANH hơn là chúng ta cứ điều tra vòng vèo thế này. Cậu biết đấy, cuộc đời tôi không làm ăn thua lỗ bao giờ, nhưng tôi không ngờ rằng mình lại bị kẻ khác tính toán ngay từ khi còn trong trứng! Tôi thật sự khó mà nuốt trôi được cục tức này.”

Có đôi khi Viên Mục Dã cũng rất tò mò, một người ích kỷ như Thạch Lỗi... tại sao lại có cái nhìn khác đối với mình? Cậu không tin rằng đó là vì tình đồng môn có cũng được mà không có cũng chẳng sao ấy, Viên Mục Dã luôn cảm thấy phải có một lý do nào đó mà mình không biết.

Chương 1127: Đòn sát thủ

Sau khi ăn một bữa đơn giản, hai người tiếp tục lên đường, nhưng khi Viên Mục Dã định liên lạc với mấy người Đoàn Phong thì lại phát hiện không thể gọi được bất kỳ ai, thậm chí cả điện thoại của A Triết cũng không liên lạc được... Một linh cảm xấu xuất hiện trong lòng Viên Mục Dã, có vẻ đã có chuyện xảy ra bên phía Bạch Văn Duyệt.

Mặc dù Thạch Lỗi nói rằng không quan tâm đến việc Bạch Văn Duyệt có bị bắt hay không, nhưng gã vẫn lái xe rất nhanh để trở về, Viên Mục Dã càng lo lắng cho mấy người Đoàn Phong, bởi vì nếu họ không gặp phải chuyện khẩn cấp thì cậu chắc chắn đã liên lạc được...

Kết quả là khi xe của họ chạy đến khu nhà của Bạch Văn Duyệt, họ thấy có vẻ trong khu nhà hôm nay rất đông người, tất cả đều đứng dưới sân và đang nhìn xem chuyện gì đó. Khi hai người đến gần, họ phát hiện cánh cửa nhà Từ Ánh Huy đã bị ngăn lại bởi một sợi dây cảnh báo.

Viên Mục Dã thấy vậy thì trong lòng trầm xuống, cậu vội vàng hỏi một ông chú đang đứng xem bên cạnh, muốn tìm hiểu xem đã có chuyện gì xảy ra?

Ông chú nghe hỏi thì nói với giọng tiếc nuối: “Hai căn nhà trên tầng 7 xảy ra chuyện rồi, vừa có tiếng nổ vừa có tiếng súng, thật sự rất đáng sợ.”

Viên Mục Dã vội vàng truy hỏi: “Có người bị thương không ạ?”

“Trước đó có một cái túi đựng xác được khiêng ra!” Ông chú nói với thái độ khá khoa trương.

Viên Mục Dã nghe xong mà trong lòng nóng như lửa đốt, cậu muốn vào hiện trường xem thử, nhưng dù sao chỗ này không phải thủ đô nên cậu khó mà đi vào được... Viên Mục Dã đành phải nói dối với cảnh sát rằng mình là bạn của chủ nhà và

muốn hỏi thăm tình huống hiện tại của Từ Ánh Huy thế nào rồi?

Nghe thấy Viên Mục Dĩ nói có quen biết với Từ Ánh Huy, đôi phương vội vàng hỏi: “Bạn là bạn của Từ Ánh Huy à? Tốt quá, lát nữa cậu đi xác nhận thi thể cùng với chúng tôi nhé.”

Viên Mục Dĩ không ngờ Từ Ánh Huy đã chết, cậu nhanh chóng đuổi theo nhân viên cảnh sát và hỏi tiếp: “Thế con của Từ Ánh Huy đang ở đâu? Trong nhà anh ta có một đứa bé chưa đầy một tuổi!”

Nhân viên cảnh sát nghe xong biến sắc hỏi: “Cái gì? Cậu nói là trong nhà anh ta có một đứa bé à?”

Viên Mục Dĩ gật đầu bất đắc dĩ, đôi phương thấy vậy lập tức gọi cho đồng nghiệp ở trên tầng và nói: “Lão Tổng, mau dẫn người quay lại hiện trường tìm kiếm đi, trong nhà còn một đứa bé chưa đầy một tuổi!”

Một lúc sau, trong bộ đàm vang lên tiếng trả lời: “Sếp à, anh có nhầm không vậy, chúng tôi và nhân viên cứu hỏa đã lục tung hiện trường nhưng có thấy đứa bé nào đâu!”

Viên Mục Dĩ nghe thấy ở hiện trường không có đứa bé nào, cậu lập tức thở phào, nói: “Không có thì tốt, có lẽ nó được họ hàng đón đi rồi!”

Sau đó Viên Mục Dĩ và cảnh sát đến đồn cảnh sát để nhận dạng thi thể, còn Thạch lỗi thì đi đến nhà Bạch Văn Duyệt kiểm tra tình hình, trên đường đi Viên Mục Dĩ liên tục gọi cho Đoàn Phong, nhưng điện thoại của đôi phương vẫn không có ai trả lời...

Theo lời của nhân viên cảnh sát phụ trách vụ án, khi vụ việc xảy ra thì trời vừa chập choạng tối, người báo án nghe thấy trên tầng có một tiếng nổ lớn, thậm chí kính trong phòng khách nhà người này cũng bị vỡ nát. Bởi vì lo lắng sẽ có vụ nổ tiếp theo, nên anh ta chờ một lát rồi mới chạy lên kiểm tra, kết quả là anh ta nhìn thấy cánh cửa phòng 703 đã bị biến dạng nghiêm trọng đang cắm trên tường hành lang, cùng lúc đó anh ta thấy một người đàn ông bê bê máu nằm trước cửa phòng 703.

Trước mắt cảnh sát chưa biết nguyên nhân vụ nổ là gì, nhưng họ chỉ xác định được là khi cảnh sát đến hiện trường thì người đàn ông bị thương đã chết, ngoại trừ cánh cửa, những vật khác tại hiện trường cũng không bị phá hoại quá nhiều...

Theo lý thuyết thì Viên Mục Dã mới chỉ gặp Từ Ánh Huy vài lần, vì vậy chưa đến lượt cậu xác nhận thân phận anh ta, nhưng Từ Ánh Huy không có người thân nào ở đây, ngoại trừ những đồng nghiệp làm việc cùng với anh ta.

Lý do cảnh sát vừa nghe thấy Viên Mục Dã nói là bạn của Từ Ánh Huy thì đã bắt cậu đến nhận dạng thi thể, đó là vì bọn họ đã từng liên lạc với đồng nghiệp cùng làm với anh ta, nhưng bọn họ đều từ chối khi nghe thấy phải đi nhận dạng xác chết.

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy thi thể Từ Ánh Huy ở nhà xác, cậu cuối cùng cũng hiểu tại sao những đồng nghiệp đó lại không muốn đến, vì nếu không phải có quan hệ cực thân, thì chắc chẳng ai muốn nhìn thấy một thi thể bị tàn phá đầy máu me như vậy.

Mặc dù Viên Mục Dã không thể vào hiện trường, nhưng cậu nhìn xác chết cũng phát hiện ra một số manh mối quan trọng, nói gì thì nói, kinh nghiệm quan sát xác chết của Viên Mục Dã cũng cao hơn nhiều viên cảnh sát trẻ đang dẫn cậu đi nhận dạng thi thể này... Những vết thương trên xác Từ Ánh Huy chủ yếu tập trung ở phần bụng, ở đó có một cái lỗ lớn đường kính khoảng 15cm và có thể nhìn thấy cả xương sống ở thắt lưng.

Thấy Viên Mục Dã ngơ ngác nhìn cái xác, nhân viên cảnh sát phụ trách phá án còn tưởng cậu bị dọa sợ, cậu ta vội vàng nói: “Thi thể này đúng là hơi ghê sợ... Anh chỉ cần xác nhận người này là Từ Ánh Huy hay không là có thể đi ra rồi.”

Viên Mục Dã lúc này đang nhìn chằm chằm vào thi thể, cậu nghe đối phương nói như vậy thì trầm ngâm hỏi: “Cái gì đã tạo ra vết thương to như thế?”

Nhân viên cảnh sát sững sốt khi bị hỏi như vậy, cậu ta lúng túng đáp: “À... Thật xin lỗi, trước khi vụ án được giải quyết, tất cả những điều này đều phải được bảo mật...”

Viên Mục Dã cười không nói, cuối cùng cúi đầu nhìn thoáng qua thi thể của Từ Ánh Huy rồi thản nhiên bước ra ngoài, để lại viên cảnh sát trẻ đứng ngơ ngác bên cạnh thi thể.

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát, Viên Mục Dã lập tức gọi cho Thạch Lỗi, kết quả cậu được biết rằng Bạch Văn Duyệt đã mất tích, căn phòng nơi cô ta sống rất bừa bộn, trên mặt đất còn có một vũng máu không biết của ai...

Viên Mục Dã nhanh chóng nhận ra một vấn đề, đó là bọn họ đã quá coi thường đám người đến tìm Bạch Văn Duyệt, Đoàn Phong và A Triết là cao thủ trong cao thủ, hơn nữa Bạch Văn Duyệt cũng rất lợi hại. Xem ra lần này bọn họ đã gặp được kẻ khó nhằn.

Viên Mục Dã không hề do dự, cậu lập tức gọi điện cho lão Lâm bảo anh ta phái Đầu To đến giúp đỡ. Thực lực của đối phương không thể khinh thường, chỉ với Viên Mục Dã và Thạch Lỗi thì không thể giải quyết được...

Thạch Lỗi trầm giọng hỏi: “Cậu có nghĩ rằng kẻ đến lần này không phải thợ săn tiền thưởng bình thường không?”

Viên Mục Dã nhíu mày hỏi lại: “Ý anh là gì?”

Thạch Lỗi thở dài: “Bạch Văn Duyệt nói cậu và tôi là vật thí nghiệm đời thứ nhất, vậy tại sao đời thứ hai chỉ có một mình cô ta?”

Viên Mục Dã nghe xong mà trong lòng trầm xuống, một mình Bạch Văn Duyệt đã rất khó đối phó, nếu như lại xuất hiện một đồng, vậy hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình cảnh của mấy người Đoàn Phong lúc đó nguy hiểm đến mức nào...

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Nếu đúng như những gì anh nói, vậy tại sao ngay từ đầu đối phương không gửi người nhân tạo đời thứ hai đến tìm Bạch Văn Duyệt chứ?”

Thạch Lỗi khẽ hừ một tiếng: “Cậu bị ngốc à, người nhân tạo rất có giá, để hai người đánh nhau, bất cứ cái nào bị hỏng đều là mất vài trăm triệu... Bây giờ đối phương tùy tiện ném ra 50 triệu đã thu hút được một đồng kéo đến rồi, đâu cần thiết phải để người nhân tạo đời thứ hai xuất hiện? Tiếc rằng mấy gã kia chẳng có tác dụng, vì thế đối phương mới bắt buộc phải sử dụng đòn sát thủ của mình.”

Chương 1128: Từ Ánh Huy

Sau khi Viên Mục Dã và Thạch Lỗi quay về từ cục cảnh sát, bọn họ muốn đi đến bộ phận quản lý tòa nhà để xem lại camera giám sát đêm hôm đó, nhưng thật đáng tiếc họ lại phát hiện mạch điện đã bị trục trặc vào thời điểm xảy ra sự cố, đến cả nguồn điện dự phòng cũng không may mắn thoát được...

Trong lòng Viên Mục Dã biết rằng lần này đối phương đã có sự chuẩn bị và lên kế hoạch từng bước, nếu không mọi việc sẽ không trùng hợp đến thế, ở đây vừa xảy ra chuyện thì khu nhà lập tức mất điện?

Bây giờ vẫn chưa rõ mấy người Đoàn Phong còn sống hay đã chết, mà Bạch Văn Duyệt và đứa bé cũng đã biến mất, bọn họ bị bắt cùng nhau? Hay là tách ra rồi trốn thoát?

Vào lúc nửa đêm, sau khi Thạch Lỗi dùng thuật thôi miên để trấn áp các nhân viên cảnh sát canh giữ tại hiện trường, Viên Mục Dã một mình bước vào căn nhà của Từ Ánh Huy. Nếu camera trong khu nhà không quay lại được gì, Viên Mục Dã đành phải dùng phương pháp của mình để khôi phục hiện trường cái chết của Từ Ánh Huy, dù sao đây cũng là phương pháp duy nhất có hiệu quả vào thời điểm này.

Bởi vì Từ Ánh Huy vừa mới chết nên từ trường tư duy còn sót lại ở hiện trường rất mạnh, Viên Mục Dã vừa bước vào phòng 703 thì đã thấy anh ta xuất hiện trong phòng khách...

Lúc đó Từ Ánh Huy đang ngồi trên ghế sofa xem phim và hoàn toàn không nhận ra nguy hiểm đang ập đến, anh ta đột nhiên giật mình vì một tiếng động bất thường, sau đó quay ra nhìn cửa phòng với vẻ hoảng sợ, Viên Mục Dã đoán rằng lúc đó có một vị khách không mời mà tới.

Từ Ánh Huy đứng bật dậy từ trên ghế rồi lo lắng nói với phía cánh cửa: “Anh là ai? Làm sao anh lại vào được đây?”

Chỗ này chỉ có một mình giọng nói của Từ Ánh Huy, có nghĩa là đối phương không hề trả lời anh ta, sau đó ánh mắt của Từ Ánh Huy chuyển về phía phòng ngủ, cuối cùng Viên Mục Dã cũng nhìn rõ dáng vẻ của người đến, đây là một người đàn ông châu Á “điển hình”...

Sở dĩ Viên Mục Dã nhận thấy đối phương là một người đàn ông châu Á điển hình, đó là vì khuôn mặt lẫn dáng người của đối phương đều rất tiêu chuẩn, nhưng cũng không quá nổi bật, nói cách khác là người này tuy rằng có tướng mạo rõ ràng nhưng lại rất phổ thông khiến người ta khó mà nhớ được.

Người đàn ông này không trả lời câu hỏi của Từ Ánh Huy, gã đi thẳng vào phòng ngủ của đứa bé, hiển nhiên gã biết rất rõ thân phận thật sự của đứa bé... Từ Ánh Huy muốn tiến đến ngăn cản nhưng lại bị đối phương vung tay một cái là đã ngã lăn ra đất.

Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy điều này, cả cậu và Thạch Lỗi đều dùng chiêu điều khiển từ xa ấy, bất kể đối phương là đời thứ hai hay là đời thứ ba, thì chỉ cần nhìn vào cách ra đòn của đối phương thôi là đã biết gã sử dụng nó thành thạo hơn bọn họ rất nhiều.

Sau khi Từ Ánh Huy bị đẩy ngã xuống đất, trông anh ta có vẻ rất kinh ngạc, chắc Từ Ánh Huy không hiểu tại sao người kia chưa chạm vào mình mà đã có thể đẩy mình đi? Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, Từ Ánh Huy vẫn muốn bảo vệ đứa bé theo bản năng của một người cha.

Nhưng lần này, đối phương thậm chí còn không thèm nhìn Từ Ánh Huy, gã lại đẩy anh ta một cái... Vào lúc này, người đến đây rõ ràng không muốn làm tổn thương Từ Ánh Huy, chỉ cần anh ta chịu từ bỏ, hoặc chạy ra ngoài kêu gọi mọi người, chắc chắn Từ Ánh Huy sẽ không phải chịu kết cục nằm trong nhà xác.

Người đàn ông kia thấy Từ Ánh Huy cứ liên tục lao đến sau khi bị đẩy ngã hết lần này đến lần khác, cuối cùng gã cũng mất đi sự kiên nhẫn cuối cùng, người này bỗng vung tay lên và trực tiếp hất Từ Ánh Huy vào tường, sau đó anh ta nặng nề ngã xuống đất...

Lần này rõ ràng là Từ Ánh Huy ngã rất mạnh, anh ta cố gắng mấy lần mà vẫn không thể đứng dậy, Viên Mục Dã rất muốn xem có chuyện gì xảy ra trong phòng ngủ, nhưng bởi vì lúc đó Từ Ánh Huy nằm bẹp trên mặt đất, nên Viên Mục Dã không thể nhìn thấy tình hình trong phòng ngủ.

Cho đến khi tiếng khóc của đứa bé vang lên ở bên trong, Từ Ánh Huy nghe thấy vậy lại cắn răng đứng dậy rồi loạng choạng bước vào phòng ngủ... Viên Mục Dã vội vàng chạy theo và nhìn thấy đứa bé đang hoảng sợ ngồi khóc trong nôi.

Chương 1129: Vũ khí bí mật

Sức mạnh của hai bên lúc đó quá chênh lệch, nếu Bạch Văn Duyệt không kịp xuất hiện, một mình Từ Ánh Huy chắc chắn không thể ngăn cản được đối phương... Nhưng đúng lúc này, Viên Mục Dã thấy bàn tay đang thò đến cái nôi của người đàn ông bỗng dừng lại, như thể nó bị chặn bởi một thứ gì đó.

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn bốn phía xung quanh, sau đó lại dùng hết sức để đẩy nhưng vẫn không thể tiến đến gần cái nôi dù chỉ một bước, mặc dù Từ Ánh Huy không biết tình huống trước mặt là thế nào, nhưng anh ta vẫn tranh thủ cơ hội này để lao đến.

Có thể người đàn ông tạm thời không thể vượt qua màn chắn trong suốt phía trước cái nôi, nhưng gã vẫn dễ dàng đối phó với Từ Ánh Huy, gã chỉ cần phát tay là đẩy Từ Ánh Huy ra khỏi phòng ngủ, nhân tiện còn đóng luôn cửa lại.

Từ Ánh Huy ở ngoài liên tục dùng thân thể để phá cửa, nhưng cánh cửa bình thường rất dễ đẩy ra này bây giờ cứ như bị hàn cứng lại vậy, anh ta làm mọi cách mà vẫn không thể đẩy ra... Trong tình huống như thế này, người bình thường sẽ báo cảnh sát trước tiên, nhưng Từ Ánh Huy lại gọi cho Bạch Văn Duyệt.

Sau khi nghe cô ta nói vài câu trong điện thoại, Từ Ánh Huy vội vàng chạy đến gần kéo bàn trà trong phòng khách và lấy ra một vật màu đen giống khối Rubik, sau đó bất ngờ ném nó xuống đất...

Sau khi vật đó rơi xuống đất, nó bỗng phát ra một thứ ánh sáng màu xanh lam, ngay sau đó căn phòng bỗng chìm trong bóng tối, Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ và phát hiện cả khu nhà đã bị mất điện vì thứ này.

Viên Mục Dã không ngờ mạch điện trực trực lại là do thứ này, xem ra nó là vũ khí bí mật mà Bạch Văn Duyệt đưa cho Từ Ánh Huy để cứu mạng lúc nguy cấp... Lúc này, Từ Ánh Huy

thấy cánh cửa phòng ngủ trước đó đẩy mãi không được bỗng mở ra, anh ta vội vàng chạy vào bên trong.

Mà người đàn ông vô cùng mạnh mẽ trước đó thì bây giờ nằm co quắp dưới đất, cơ thể gã liên tục co giật, Từ Ánh Huy thấy vội vàng chạy đến bế đưa bé ra khỏi nôi, sau đó xoay người chạy về phía cửa phòng...

Không ngờ đúng lúc này, người đàn ông nằm trên đất cũng dùng hết sức lực cuối cùng để ra tay, Từ Ánh Huy vừa chạy ra khỏi phòng thì đã nghe thấy tiếng động từ phía sau, anh ta quay đầu lại nhìn theo phản xạ và thấy một luồng khí lao về phía mình, sau đó bụng của Từ Ánh Huy thủng một lỗ lớn, cánh cửa phía sau cũng kêu rầm một tiếng bay ra ngoài.

Viên Mục Dã cũng cảm thấy kinh ngạc, sau khi khôi phục tinh thần, cậu không thể tưởng tượng được luồng khí trong suốt đó lại có sức mạnh lớn đến thế, tiếc rằng Từ Ánh Huy đã chết ngay khi bị đánh trúng, vì vậy Viên Mục Dã không biết chuyện gì xảy ra tiếp đó.

Sau khi hai người ra khỏi nhà Từ Ánh Huy, bọn họ đi thẳng đến nhà Bạch Văn Duyệt, lúc Viên Mục Dã xác nhận ở đó không có từ trường tư duy của bất kỳ ai thì cả hai mới thở phào một hơi... Bởi vì điều này chứng tỏ vết máu trên mặt đất chỉ là do ai đó bị thương mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, lão Lâm và Đầu To chạy đến, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi lúc này vẫn chưa có bất kỳ tin tức gì của mấy người Đoàn Phong. Lão Lâm nghe miêu tả của Viên Mục Dã xong thì nhíu mày hỏi: “Cậu nhìn thấy tên kia dùng tay không phát ra luồng khí à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không, bởi vì lúc đó Từ Ánh Huy quay lưng về phía phòng ngủ, vì vậy tôi chỉ thấy một luồng khí trong suốt lao về phía anh ta, còn về việc đối phương dùng tay không hay trang bị gì đó... Anh ta cũng không nhìn rõ.”

Lão Lâm nghe xong buồn bã nói: “Trước đây, việc dùng sóng tấn công chỉ tồn tại trong truyện khoa học viễn tưởng, thật không ngờ có người lại nghiên cứu ra được. Nhưng nhìn cách làm việc điên rồ của đối phương... Tôi e rằng bọn họ không có ý tốt.”

Thạch Lỗi nghe vậy hừ lạnh: “Chẳng qua cũng vì một chữ lợi thôi, sự tranh chấp giữa con người lẫn nào mà không phải như vậy? Chỉ có điều bọn họ thường tìm một lý do đường hoàng mà thôi...”

“Vấn đề là đối thủ lần này quá mạnh, không biết tình huống của mấy người Đoàn Phong bây giờ thế nào...” Lão Lâm thở dài.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Nếu nhóm đội trưởng Đoàn đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm thì bọn họ chắc chắn sẽ liên lạc với chúng ta, nhưng cho đến giờ vẫn không thấy có tin tức gì... Điều này chứng tỏ tình cảnh của họ cũng không lạc quan.”

Thạch Lỗi nghe xong bèn phân tích: “Tôi cảm thấy đối phương không chỉ có một người, bởi vì lúc đó Từ Ánh Huy đã gọi cho Bạch Văn Duyệt nhờ giúp đỡ, trong tình huống bình thường cô ta nhất định sẽ lập tức chạy đến nhà họ Từ để cứu người, nhưng bây giờ trong nhà Bạch Văn Duyệt có dấu vết đánh nhau rất rõ ràng, điều này chứng tỏ khi Bạch Văn Duyệt nhận điện thoại của Từ Ánh Huy, đã có người nào đó xông vào nhà của cô ta.

Viên Mục Dã gật đầu: “Khả năng này rất cao, hơn nữa mấy người Đoàn Phong vẫn luôn chờ ở gần nhà Bạch Văn Duyệt, chắc chắn bọn họ phát hiện cô ta xảy ra chuyện nên chạy đến. Vết máu trên mặt đất chứng tỏ rằng đã có một cuộc chiến xảy ra giữa hai bên, Bạch Văn Duyệt và những kẻ đến bắt đứa bé đều là người nhân tạo, khả năng bọn họ bị thương chảy máu là rất thấp, cho nên vết máu đó chắc chắn là của người bên phía chúng ta bị thương.”

Thạch Lỗi nghe xong trầm giọng nói: “Tôi đoán đám người đó chưa bắt được Bạch Văn Duyệt và đứa bé... Bởi vì nếu bọn họ đã đạt được mục đích, mấy người Đoàn Phong sẽ không ở trong trạng thái mất tích. Đối phương đã trực tiếp ném xác chết của Từ Ánh Huy ở trong nhà, thì bọn chúng cũng sẽ không đi xử lý thi thể mấy người Đoàn Phong đâu. Cho nên nếu bọn họ đã chết thì chắc chắn đã có người phát hiện xác chết rồi. Nhưng bây giờ bọn họ sống không thấy người, chết không thấy xác, điều này nói lên điều gì?”

Lão Lâm ở bên cạnh trầm ngâm nói: “Điều này chứng tỏ bọn họ đã bị bắt hoặc đã trốn thoát! Nếu những người đó bắt được Bạch Văn Duyệt, vậy bọn họ cũng không cần giam giữ đám người Đoàn Phong. Trước mắt chỉ có hai khả năng xảy ra với đám người Đoàn Phong, một là họ trốn đi theo Bạch Văn Duyệt và đứa bé, hai là bọn họ bị đám người đó bắt đi, còn Bạch Văn Duyệt và đứa bé đã thuận lợi trốn thoát.”

Viên Mục Dã lo lắng nói: “Tôi chỉ hy vọng đó là khả năng đầu tiên, bởi vì Bạch Văn Duyệt sẽ không để ý đến sự sống chết của đám người Đoàn Phong... Một khi Bạch Văn Duyệt nhận thấy sự nguy hiểm, cô ta chắc chắn sẽ dẫn theo đứa bé rồi trốn mất tích.”

Chương 1130: Thiếu niên nhỏ tuổi

Số 54 từng là một đội, khi gặp thời điểm khó khăn mọi người đều thích tham khảo ý kiến của nhau. Nhưng bây giờ chỉ còn ba người là lão Lâm, Đầu To và Viên Mục Dã, thành thật mà nói, hai người đồng đội này đối với Viên Mục Dã cứ như gà...

Kỹ năng của Đầu To rất lợi hại, nếu cậu ta dùng toàn lực thì tất cả mọi người của số 54 cộng lại cũng không phải là đối thủ... Nhưng tiếc rằng đầu óc của hắn không phát triển tốt, không phải IQ của Đầu To không cao mà cách suy nghĩ của hắn khác với người bình thường.

Đầu óc của lão Lâm thì tốt, tiếc rằng anh ta chẳng đánh đấm được, hơn nữa bộ não của lão Lâm thường được sử dụng cho việc nghiên cứu, vì vậy anh ta chẳng giúp được gì trong chuyện này...

Lý do khiến lão Lâm nhất định muốn đi là vì chuyện này có liên quan đến cái chết của cha anh ta là Lâm Sâm... Ở trong lòng lão Lâm, cái chết của cha anh là một khúc mắc mãi vẫn không giải được.

Năm đó, khi lão Lâm còn trẻ tuổi nhiệt huyết, do sự khác biệt về quan điểm với cha mà quan hệ giữa hai cha con họ trở nên rất căng thẳng, hơn nữa còn nảy sinh rất nhiều hiểu lầm. Nhưng khi lão Lâm cảm thấy nên chủ động gặp cha mình để nói chuyện, anh ta bỗng nghe được tin cha đã mất...

Trước đó lão Lâm cũng đã từng nói, giữa anh ta và cha mình không có mâu thuẫn không thể hòa giải, chẳng qua là ai chịu cúi đầu nhún nhường trước mà thôi... Tiếc rằng khi lão Lâm nhận ra điều này, anh ta đã không còn cơ hội để làm hòa với cha rồi.

Về vụ tai nạn ô tô năm đó, lão Lâm vẫn luôn tin rằng nó không phải là một vụ tai nạn đơn giản. Mặc dù kết quả điều tra lúc đó cho thấy đây là một thảm án do tài xế xe tải say rượu rồi lái xe gây ra, nhưng sau đó lão Lâm đã điều tra người tài xế và phát hiện người này biết mình bị ung thư giai đoạn cuối trước khi sự việc xảy ra, hơn nữa sau khi xong chuyện, vợ con của gã đã chuyển ra nước ngoài sinh sống.

Vợ của gã lái xe chỉ ở nhà làm nội trợ, trước khi xảy ra chuyện thì chồng cô ta là trụ cột kinh tế duy nhất trong nhà, nhưng cô ta lại nhận được một khoản bồi thường rất lớn, đồng thời còn dẫn con ra nước ngoài định cư...

Nhưng đây vẫn không phải là chỗ vô lý nhất, ngay khi lão Lâm lần theo dấu vết của hai người ra nước ngoài, anh ta lại phát hiện hai mẹ con đã chết trong một vụ biểu tình bạo loạn ở địa phương trước đó không lâu. Mặc dù kết luận chính thức là ngoài ý muốn, nhưng lão Lâm vẫn ngửi thấy mùi “diệt khẩu” trong chuyện này... Manh mối cũng hoàn toàn đứt đoạn từ đó.

Vì vậy sau nhiều năm, khi lão Lâm biết được rằng, cái chết của cha mình có thể không phải là tai nạn, làm sao anh ta thờ ơ được chứ?

Ngay khi tất cả đều không biết phải làm gì, Thạch Lỗi đột nhiên nhận được một cuộc gọi từ số lạ, đối phương tự xưng là trung tâm cấp cứu của một bệnh viện địa phương nào đó, bọn họ nói rằng một người bị thương mà họ đang điều trị đã báo số điện thoại của Thạch Lỗi trước khi anh ta hôn mê...

Thạch Lỗi lập tức nhận ra người này rất có thể là A Triết, vì vậy gã cùng với mấy người Viên Mục Dã vội vàng chạy đến bệnh viện, kết quả là họ nhìn thấy một người thiếu niên xa lạ toàn thân đầy máu đang nằm trên giường bệnh...

Viên Mục Dã khẩn trương hỏi: “Y tá, cậu ta bị sao thế? Tại sao trên người lại nhiều máu như vậy?”

Y tá bảo mấy người Viên Mục Dã đừng lo lắng, máu này không phải của cậu ta, bởi vì trên người cậu thanh niên này không có bất kỳ vết thương nào, còn lý do tại sao cậu ta lại hôn mê bất tỉnh thì phải kiểm tra kỹ mới được...

Mọi người nhìn cậu thiếu niên xa lạ trên giường, trong lúc nhất thời không thể đoán được cậu ta có phải là A Triết hay không.

“Mỗi lần A Triết biến hình... Anh ta sẽ chảy nhiều máu như vậy à?” Viên Mục Dã hỏi nhỏ bên tai Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi lắc đầu: “Sẽ có một ít máu, nhưng chưa bao giờ nhiều như vậy...”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi lại hỏi tiếp: “Thế trên người A Triết có ký hiệu nào để anh liếc mắt là nhận ra anh ta sau khi biến hình không?”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi đáp: “Ngoại trừ đôi mắt màu vàng ra... thì không còn gì nữa.” Nói xong, Thạch Lỗi bước đến lật mí mắt cậu thanh niên, sau đó quay ra gật đầu với Viên Mục Dã để ra hiệu rằng người này chính là A Triết.

Lúc này, có hai cảnh sát tiến vào, bởi vì bác sĩ thấy A Triết cả người đầy máu nhưng trên người lại không có vết thương nên đã trực tiếp gọi cho cảnh sát. Viên Mục Dã thấy vậy bèn giải thích qua tình hình cho đối phương, đồng thời còn khẳng định mình và bạn bè đều không biết người thanh niên này...

Sau khi cảnh sát lấy lời khai của mấy người Viên Mục Dã, bọn họ cũng ngơ ngác nhìn A Triết, dù sao ngoài máu ra thì cậu ta chẳng còn gì khác, vì vậy cảnh sát đương nhiên sẽ không thể mất công đi xét nghiệm AND với chỗ máu trên người cậu ta được, cuối cùng cảnh sát chỉ đành dặn dò bác sĩ, một khi người này tỉnh dậy thì gọi họ đến để lấy lời khai.

Sở dĩ mấy người Viên Mục Dã khẳng định không quen biết A Triết, là vì bây giờ gã chẳng có bất cứ thứ gì để chứng minh thân phận, vì thế mà mấy người Viên Mục Dã không thể nào giải thích với cảnh sát được, chẳng thà bọn họ cứ nói không biết và khẳng định đối phương đã nói nhầm số điện thoại trước khi hôn mê là xong...

Mặc dù nói như vậy, nhưng Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đương nhiên không thể để A Triết nằm ở bệnh viện được, vì vậy bọn họ đã lên vào bệnh viện vào đêm hôm đó để trộm A Triết vẫn đang hôn mê ra ngoài.

Bởi vì trong bệnh viện có camera giám sát ở khắp nơi, cho nên lão Lâm phải dùng thiết bị điện tử quấy nhiễu đặc biệt để che chắn tạm thời tất cả camera trên đường đi, thứ này là do Hoắc Nhiễm phát minh ra, nhưng tiếc rằng tên nhóc đó không ở đây nên lão Lâm đành phải tự mình điều khiển.

Khi Viên Mục Dã đỡ A Triết từ trên giường bệnh lên, cậu ngạc nhiên phát hiện thân hình gã vừa gầy vừa nhỏ, trông chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, trong ấn tượng của Viên Mục Dã, tất cả các thân phận của A Triết đều là người lớn, đây là lần đầu tiên cậu thấy một người còn nhỏ như thế...

Thạch Lỗi thấy vậy thì trầm giọng nói: “Chắc A Triết đã bị thương rất nặng trước khi biến thành như vậy, nếu không cậu ta sẽ không có kích thích như bây giờ.”

“Ý anh là... máu thịt trên người A Triết không đủ giúp anh ta biến thành một người trưởng thành à?” Viên Mục Dã khó mà tiếp thu được.

Thạch Lỗi thở dài: “Mỗi lần A Triết biến hình đều chỉ là thay đổi hình dáng bên ngoài, trọng lượng của cơ thể không hề thay đổi... Tình huống lúc đó của A Triết chắc chắn là rất nguy hiểm, cho nên cậu ta đành phải dùng cách biến hình để giữ được tính mạng.”

Sau đó mọi người cẩn thận đưa A Triết ra khỏi bệnh viện, bọn họ tạm thời để A Triết ở nhà của Bạch Văn Duyệt, nhưng trong khoảng thời gian này A Triết không hề tỉnh lại. Tuy nhiên Thạch Lỗi lại cho rằng đây chỉ là vấn đề thời gian, sở dĩ A Triết vẫn hôn mê bất tỉnh là vì cơ thể của gã cần thời gian để tự chữa trị...

Chương 1131: Vật chất màu đen

Sau khi A Triết hôn mê một ngày một đêm, cuối cùng gã cũng tỉnh lại, không ngờ khi A Triết tỉnh lại, gã lại nhìn mọi người bằng ánh mắt hoang mang, xa lạ, thậm chí còn xen lẫn một chút thù địch...

“A Triết... Cậu còn nhớ tôi là ai không?” Thạch Lỗi hỏi dò.

Trong số những người ở đây, A Triết đương nhiên quen với Thạch Lỗi nhất, nếu đến cả Thạch Lỗi mà gã vẫn không nhận ra thì coi như hoàn toàn xong đời... May mắn thay, sau khi A Triết nghe thấy câu hỏi của Thạch Lỗi, ánh mắt ngơ ngác của gã dần trở nên tỉnh táo, cuối cùng đã nhận ra Thạch Lỗi và Viên Mục Dã.

Nhưng do trước đó A Triết bị thương quá nặng, cho nên trong lúc nhất thời gã không thể nhớ được tại sao mình lại biến thành như thế này, trí nhớ gần nhất của A Triết là Thạch Lỗi nói rằng muốn ra ngoài làm chuyện gì đó, hai ngày sau sẽ trở về...

Sau đó, lão Lâm giúp A Triết làm một số kiểm tra đơn giản, anh ta tin rằng tình huống hiện tại của A Triết là sự kích ứng sau khi bị thương quá nặng, vì vậy cơ thể đã tự che chắn một số ký ức, nhưng loại kích ứng này chỉ là tạm thời, chỉ cần kích thích từ bên ngoài thì sẽ rất dễ dàng nhớ lại.

Bây giờ Viên Mục Dã chỉ muốn nhanh chóng tìm được tung tích của mấy người Đoàn Phong, dù sao đến cả A Triết cũng bị thương nặng như vậy, tình cảnh của bọn họ làm sao có thể tốt hơn được? A Triết còn sống không phải vì gã gặp may, mà là vì gã không phải người bình thường... Mặc dù trong số những người của số 54 có Đoàn Phong là bất tử, nhưng bất tử không có nghĩa là không bị thương và mất đi khả năng phòng ngự.

Để A Triết có thể nhanh chóng lấy lại những ký ức đã mất, Thạch Lỗi định giúp A Triết thôi miên và để gã tiến vào tiềm thức của chính mình để nhớ lại xem đã có chuyện gì xảy ra khi đó...

Cuộc thôi miên diễn ra suôn sẻ, dưới sự hướng dẫn của Thạch Lỗi, A Triết nhanh chóng nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, khi đó A Triết không ở dưới nhà Bạch Văn Duyệt, bởi vì gã nói với mấy người Đoàn Phong là mình muốn đến canh giữ bên dưới nhà Từ Ánh Huy...

Vào lúc chuyện xảy ra, A Triết đang ngồi chơi game trong xe dưới nhà Từ Ánh Huy, gã bỗng cảm thấy một âm thanh “ù ù” vang lên trong đầu, sau đó cả khu nhà bị mất điện... Đây là lần đầu tiên A Triết cảm nhận được sự quấy nhiễu điện tử mạnh đến thế, vì vậy gã lập tức đoán rằng đã có chuyện xảy ra tại nhà của Từ Ánh Huy!

Nhưng khi A Triết dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên tầng bảy, gã nhìn thấy cửa nhà Từ Ánh Huy bị một luồng khí trong suốt đẩy ra rồi đập mạnh vào tường... A Triết vẫn luôn tự tin vào kỹ năng của mình, nhưng khi nhìn thấy sức mạnh của luồng khí này, gã vẫn cảm thấy hơi chấn động.

Lúc này, A Triết nghe thấy tiếng khóc của đứa bé bên trong nhà nên vội vàng chạy vào, kết quả là gã thấy Từ Ánh Huy với một lỗ thủng ở bụng và máu liên tục chảy ra từ miệng với mũi, còn đứa bé của Bạch Văn Duyệt đang ngồi khóc bên cạnh Từ Ánh Huy, đồng thời ở cửa phòng ngủ cách đó không xa có một người đàn ông lạ mặt đang nằm sấp...

Lúc này, A Triết bước đến kiểm tra tình huống của Từ Ánh Huy, gã phát hiện anh ta đã không thể cứu chữa được nữa... Vì vậy A Triết không có thời gian để suy nghĩ, gã vội vàng bế đứa bé trên mặt đất lên và rời khỏi nơi đó.

Bởi vì A Triết đi quá vội vã nên gã không kịp tiến lên xem xét tình huống của người đàn ông xa lạ kia. Theo suy đoán của A Triết, luồng khí mạnh mẽ lúc này là do người đàn ông lạ mặt đang nằm trên mặt đất tạo ra, nhưng không hiểu tại sao người này cũng ngất xỉu ngay tại chỗ...

Thật ra với phong cách làm việc của A Triết, gã chắc chắn sẽ tiến lên giết người rồi mới tính tiếp, nhưng lúc đó A Triết cảm

thấy vô cùng hoảng hốt, dường như có chuyện gì đó khủng khiếp sắp xảy ra, vì vậy gã phải đưa đứa bé rời khỏi nơi đó càng nhanh càng tốt.

Nhưng trong nhất thời A Triết cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác đó, cứ như ý trời vậy, hoặc là do A Triết rất nhạy cảm với nguy hiểm, tóm lại gã không dám chậm trễ dù chỉ một giây nên vội vàng bế đứa bé chạy xuống cầu thang...

Lúc đầu A Triết còn muốn tụ tập với mấy người Đoàn Phong trước rồi lại tính tiếp, nhưng gã nhanh chóng phát hiện điện thoại không thể liên lạc được, A Triết hiểu rằng tình hình có vẻ không ổn... Có thể bên chỗ Bạch Văn Duyệt cũng đã xảy ra chuyện.

Lúc này, A Triết mới nhận ra trong tay mình đâu phải một đứa bé mà là một củ khoai nóng bỏng tay, gã ném nó đi cũng không được mà giữ lại cũng chẳng xong... Cuối cùng, A Triết đành đưa đứa bé ra ngoài và định tìm một chỗ an toàn để lẫn trốn, gã muốn đợi Thạch Lỗi và Viên Mục Dã về rồi lại tính tiếp.

Nhưng A Triết không ngờ đứa bé trong tay gã cứ như một thiết bị định vị vậy, dù gã đã lái xe ra ngoài ô nhưng vẫn bị một chiếc ô tô màu đen đuổi theo...

Dưới tình thế cấp bách, A Triết đành phải bỏ chiếc xe để đi bằng con đường nhỏ, lúc này đứa bé trong lòng gã dường như cũng biết có kẻ xấu truy đuổi phía sau, nó không hề khóc hay làm ồn, thậm chí còn không phát ra một chút âm thanh nào.

Cho dù là như vậy, cuối cùng A Triết và đứa bé vẫn bị đối phương đuổi kịp, khi nhìn thấy chỉ có một người đuổi theo, A Triết thở phào một cái, gã đặt đứa bé dưới gốc cây bên cạnh, sau đó vận động vài khớp xương quan trọng trên người để sẵn sàng cho một trận chiến căng thẳng...

Nhưng A Triết lúc đó hơi khinh địch, đối phương không hề cho gã cơ hội được chiến đấu trong khoảng cách gần. Người đó trực tiếp phát tay hất tung A Triết ra xa mười mấy mét, cơ thể đập mạnh vào một cái cây to thì mới dừng lại, lực va chạm lớn đến mức khiến A Triết cảm thấy nội tạng mình như lệch khỏi vị trí.

A Triết lồm cồm bò dậy, gã lão đảo định chạy tới bên cạnh đứa bé vì nghĩ rằng chỉ cần mình khống chế nó, đối phương sẽ không dám hành động hấp tấp, không ngờ còn chưa kịp chạy thì A Triết đã cảm thấy chân mình đau nhói, gã cúi đầu nhìn và phát hiện chân trái đã gãy từ lúc nào.

A Triết lập tức nhớ đến cái chết của Từ Ánh Huy, vì vậy gã không quan tâm đến cơn đau mà tiếp tục kéo lê cái chân gãy để tiến về phía đứa bé, lần này đối phương thật sự nổi lên sát khí, người này trực tiếp đánh nát nửa người A Triết...

Nếu A Triết được lựa chọn một lần nữa, gã chắc chắn sẽ bỏ đứa bé lại rồi quay đầu chạy... Bởi vì đối phương chỉ muốn đứa bé chứ không quan tâm đến sự sống chết của A Triết, hơn nữa gã cũng sai lầm khi nghĩ rằng chỉ cần khống chế được đứa bé thì sẽ kiểm chế được đối phương.

Người bình thường nếu bị thương đến mức này chắc chắn sẽ chết, nhưng A Triết không phải người thường, đối phương thấy gã ngã xuống đất thì nghĩ rằng A Triết đã chết, vì vậy người đó bước đến bế đứa bé. Không ngờ đúng lúc này có một chuyện bất ngờ xảy ra, Bạch Văn Duyệt xuất hiện!

A Triết đang giả vờ chết đã nghĩ rằng lần này có trò hay để xem, không ngờ Bạch Văn Duyệt lại hạ gục đối phương chỉ bằng một chiêu, cô ta lấy ra vật chất màu đen giống khối Rubik kia, sau đó ném mạnh xuống đất... Một luồng ánh sáng màu xanh bất ngờ lóe lên, sau đó A Triết ngất đi và không biết gì nữa.

Chương 1132: Sử dụng xong là vứt

Sau khi thôi miên xong, A Triết mệt mỏi ngủ thiếp đi, Thạch Lỗi biết A Triết không thể tiếp tục tham gia vào chuyện này nên đã liên hệ với đồng nghiệp trong công ty để đưa gã về nước M nghỉ ngơi một thời gian.

Viên Mục Dã thấy vậy lo lắng hỏi: “Sao kích thước của A Triết giảm nhiều thế? Liệu anh ta có thể khôi phục trong thời gian ngắn không?”

Thạch Lỗi lắc đầu, vẻ mặt đầy u ám: “Có thể giữ được tính mạng đã là tốt lắm rồi, chỗ máu thịt mất đi đó chỉ có thể tự mình mọc lại...”

Viên Mục Dã cảm thấy câu nói của Thạch Lỗi có vấn đề, cậu hỏi: “Nghĩa là sao? Tự mình mọc lại là thế nào?”

Thạch Lỗi cười: “Một người thiếu niên mười mấy tuổi lớn lên thế nào thì cậu ta cũng phát triển thế đó chứ sao.”

Viên Mục Dã nghe xong ngẩn người, sau đó ngạc nhiên hỏi: “Vậy tôi có thể hiểu là A Triết cải lão hoàn đồng không?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Nói một cách lạc quan thì là như vậy...”

Hai người nói xong bèn nhìn nhau cười, dù sao chuyện đã đến nước này, không lạc quan thì phải làm thế nào? A Triết có thể giữ được tính mạng đã là quá may mắn rồi, vấn đề khó nhất bây giờ là nhóm Đoàn Phong đang ở đâu? Bọn họ bị đám người kia bắt đi? Hay là đã chạy trốn cùng Bạch Văn Duyệt?

Viên Mục Dã khẽ hỏi: “Mọi người nghĩ thứ vật chất màu đen mà Bạch Văn Duyệt ném xuống đất để cứu mạng là thứ gì thế?”

Lão Lâm suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không biết... có lẽ là vật chất có thể phát ra sự quấy nhiễu điện từ rất mạnh, vì thế mà những

kẻ là người nhân tạo giống Bạch Văn Duyệt mới bị tê liệt trong nháy mắt.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Vậy tại sao Bạch Văn Duyệt lại chẳng có vấn đề gì?”

Thạch Lỗi hừ một tiếng: “Vậy thì cậu phải hỏi cô ta mới biết được... Cô ta thật sự rất khá đấy, tôi và cậu đều bị kéo xuống nước làm bia đỡ đạn, nhưng khi gặp nguy hiểm thì cô ta lại tự mình chạy trước và không hề quan tâm đến sự sống chết của người khác.”

Viên Mục Dã cũng hiểu rất rõ điều này, xem ra Bạch Văn Duyệt và bọn họ vẫn có sự khác biệt rất lớn về bản chất, mặc dù Thạch Lỗi và A Triết đều là những kẻ máu lạnh và ích kỷ, nhưng bọn họ vẫn có điểm mấu chốt của mình chứ không hoàn toàn mất hết nhân tính, còn Bạch Văn Duyệt lại chẳng hề có thứ gọi là nhân tính...

Mỗi khi Bạch Văn Duyệt đưa ra lựa chọn, cô ta chỉ phân tích lợi và hại dựa trên số liệu, sau đó chọn thứ có lợi nhất đối với mình, mặc dù Bạch Văn Duyệt hoàn toàn lý trí khi làm như vậy, nhưng cô ta cũng tuyệt đối máu lạnh và sẽ bỏ rơi đồng đội vào thời khắc sinh tử... Vì vậy, Viên Mục Dã có lý do để nghi ngờ rằng Đoàn Phong và những người khác đã bị cô ta bỏ rơi.

Nếu thật sự là như vậy, Viên Mục Dã tuyệt đối không thể chấp nhận được. Mặc dù mục đích ban đầu của họ là vì muốn kiếm tiền thưởng, nhưng sau này vì thân thể của Viên Mục Dã và Thạch Lỗi nên bản chất câu chuyện đã đổi khác, Viên Mục Dã thật sự không muốn vì mình mà khiến mọi người gặp nguy hiểm...

Một ngày sau, Viên Mục Dã bỗng nhận được một đoạn video từ điện thoại của Đoàn Phong, nội dung của nó là mấy người Đoàn Phong đang bị treo ở một nhà máy trồng trái, đối phương gia hạn cho họ trong vòng ba ngày phải tìm được Bạch Văn Duyệt để trao đổi, nếu không bọn chúng sẽ giết cả nhóm Đoàn Phong.

Yêu cầu này thực sự là một nhiệm vụ bất khả thi với mấy người Viên Mục Dã, bởi vì nếu bọn họ có thể đánh bại Bạch Văn Duyệt, thì họ cũng có thể đánh được đối phương, khi đó còn phải mất công đi tìm Bạch Văn Duyệt làm gì?

Chương 1133: Banner khuyến mại khai trương

Viên Mục Dã lập tức nhấn lại cho đối phương và bảo rằng bên mình không thể tìm được vị trí hiện tại của Bạch Văn Duyệt, nếu không chẳng cần bọn họ nói, Viên Mục Dã cũng đã đi tìm rồi. Không ngờ đối phương lại nhanh chóng gửi cho Viên Mục Dã một địa chỉ và khẳng định hiện giờ Bạch Văn Duyệt đang ở đó...

Thạch Lỗi nhìn địa chỉ, sau khi suy nghĩ một lúc, gã đưa ra thắc mắc của mình: “Nếu bọn chúng đã biết vị trí của Bạch Văn Duyệt... Vậy tại sao bọn chúng không tự mình đi tìm mà còn muốn nhờ chúng ta?”

Lão Lâm suy nghĩ rồi nói: “Có thể những tên đó sợ vật chất màu đen trong tay Bạch Văn Duyệt nên không dám đến gần.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy, tôi đã nhìn thấy thứ đó ở trong trí nhớ của Từ Ánh Huy, đó là một vật thể giống khối Rubik nhỏ màu đen... Nhưng không biết vật trong trí nhớ của Từ Ánh Huy có phải là khối mà A Triết đã nhìn thấy hay không?”

Lão Lâm trầm ngâm: “Chắc chỉ có một khối thôi, nếu bọn họ mỗi người đều có một khối thì đám người nhân tạo như Bạch Văn Duyệt cũng chẳng cần phải e ngại cô ta làm gì.”

Nếu đối phương đã chỉ ra một “con đường sáng”, thì mấy người Viên Mục Dã đương nhiên phải đi cứu nhóm Đoàn Phong. Nhưng trước khi rời đi, Thạch Lỗi lại cảnh báo mấy người Viên Mục Dã rằng, sau khi nhìn thấy Bạch Văn Duyệt, bọn họ phải xử sự tùy theo hoàn cảnh, bởi vì cô ta sẽ không bao giờ coi con người như đồng đội của mình...

Làm sao Viên Mục Dã lại không biết những gì Thạch Lỗi nói chứ? Bọn họ bây giờ chỉ bị mắc kẹt trong trò chơi giữa hai bên, vì muốn cứu mấy người Đoàn Phong nên họ bắt buộc

phải tham gia vào... Bởi vì bất kể là Bạch Văn Duyệt hay những người nhân tạo đến bắt cô ta đều không quan tâm đến sự sống chết của mấy người bọn họ, cả hai bên đều chỉ để ý đến việc bọn họ có giúp mình đánh bại đối phương hay không mà thôi.

Bởi vậy mà lập trường của mấy người Viên Mục Dã có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Nếu bọn họ có cơ hội giết Bạch Văn Duyệt, vậy thì đám người đến bắt cô ta sẽ mãi mãi không biết thân thể của Viên Mục Dã và Thạch Lỗi. Ngược lại, nếu mấy người Viên Mục Dã không có cách nào giết chết Bạch Văn Duyệt, bọn họ chỉ có thể lựa chọn đứng cùng phe với cô ta và giết sạch những kẻ đã đến đây...

Đây là một lựa chọn rất thực tế đối với Viên Mục Dã, nhưng cậu bắt buộc phải lựa chọn, Thạch Lỗi có thể không có gánh nặng tâm lý, nhưng Viên Mục Dã thật sự không thể làm được. Cậu là một người làm việc rất có nguyên tắc và có điểm mấu chốt, cho dù đối mặt với sự sống chết, Viên Mục Dã sẵn sàng giữ vững lựa chọn ban đầu của mình... Nhưng lần này cậu lại phải đối mặt với sự sống chết của mấy người Đoàn Phong.

Địa chỉ mà đối phương đưa là một khách sạn nghỉ dưỡng bỏ hoang, Viên Mục Dã đã lên mạng kiểm tra nơi này và phát hiện nó là một khách sạn nổi tiếng cách đây hơn hai mươi năm, nhưng nó đã đóng cửa mà không rõ lý do cho đến tận bây giờ...

“Bạch Văn Duyệt biết tìm chỗ đây! Xem ra những kẻ đến bắt cô ta chắc chắn có phương pháp đặc biệt để xác định vị trí của cô ta.” Thạch Lỗi cười lạnh.

Địa chỉ mà đối phương đưa không gần thành phố, mấy người Viên Mục Dã lái xe hơn ba tiếng, khi trời sắp tối thì mới đến nơi... Chỗ này là một khu kiến trúc bỏ hoang, cỏ dại mọc um tùm, nhưng diện tích của khách sạn lớn hơn nhiều so với những gì họ nghĩ.

“Nơi này thật sự rất tốt... Sau này mà có cơ hội, tôi sẽ đưa Linh Nhi đến đây chơi.” Đầu To vừa nói vừa nhìn qua cửa sổ xe.

Viên Mục Dã nghe xong không nói nên lời, cậu thầm nghĩ cái gã Đầu To này đúng là có bộ não không bình thường, thế mà

hắn lại thấy khách sạn bỏ hoang chơi vui... Thật sự không biết Linh Nhi sẽ có phản ứng thế nào khi nghe đề nghị này của hắn?

Để không đánh động Bạch Văn Duyệt đang ẩn nấp ở chỗ này, mọi người dừng xe ở cửa rồi đi bộ vào bên trong khách sạn...

Lão Lâm nhìn quanh rồi nói với vẻ tiếc nuối: “Theo lý thuyết quy mô chỗ này không nhỏ, cho dù đầu tư hơn hai mươi năm trước thì cũng phải hơn trăm triệu, nếu nó thật sự vì chuyện gì đó mà không thể kinh doanh, vậy cũng không nên bị bỏ hoang như thế này!”

Viên Mục Dã nhìn những kiến trúc độc đáo ở xung quanh, chắc nơi này phải mời một kiến trúc sư nổi tiếng đến thiết kế, cho dù đặt vào thời điểm bây giờ, phong cách ở đây cũng không lỗi thời, nó bị bỏ hoang như thế này đúng là rất lãng phí...

Nhưng khi mọi người bước đến tòa nhà chính của khách sạn, họ lập tức hiểu tại sao năm xưa nơi này lại đóng cửa... Có một tòa nhà hình trụ đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng từ vết lõm đóm bên ngoài tòa nhà thì có thể dễ dàng nhận thấy ở đây đã từng xảy ra một vụ cháy vô cùng nghiêm trọng.

Đầu To nói với giọng nghiền ngẫm: “Hóa ra ở đây đã từng có một vụ cháy rất lớn nên mới đóng cửa.”

Nhưng lão Lâm lại thắc mắc: “Đám cháy xảy ra ở loại khách sạn cấp bậc này chắc chắn sẽ có thương vong rất lớn, vậy mà lại chẳng hề có tin tức nào về vụ cháy đó cả, điều này có vẻ hơi bất thường không?”

Thạch Lỗi ngẩng đầu nhìn tòa nhà: “Trừ khi năm đó không có thương vong về người, chỉ có mỗi tòa nhà bị cháy thôi...”

“Sao có thể như vậy được? Tòa nhà này cũng phải cao đến 15, 16 tầng, trừ khi đám cháy xảy ra ở tầng cao nhất, nếu không gần như không thể không có thương vong.” Đầu To không đồng ý với câu nói của Thạch Lỗi.

Viên Mục Dã không muốn lãng phí thời gian vào chuyện xảy ra hơn hai mươi năm trước, vì vậy cậu kéo sự chú ý của mọi

người trở về: “Ở đây không chỉ có mỗi một tòa nhà này, mọi người nghĩ Bạch Văn Duyệt sẽ trốn ở đâu?”

Lão Lâm nhìn xung quanh rồi buồn bực nói: “Nếu tìm từng tòa một thì đến sáng cũng chưa chắc đã xong.”

Viên Mục Dã nhìn sang Thạch Lỗi: “Nếu là anh... Anh sẽ trốn ở chỗ nào?”

Thạch Lỗi suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Nếu là người bình thường nhất định sẽ chọn một vị trí thật kín đáo để che giấu bản thân, nhưng Bạch Văn Duyệt lại biết đối phương chắc chắn sẽ tìm được mình, cho nên cô ta không cần phải làm như thế, cô ta sẽ chọn cho mình một chỗ thoải mái nhất... Ví dụ như tòa nhà chính của khách sạn ngay trước mắt này, bên trong chắc chắn có giường và ghế sofa cho cô ta và đứa bé nghỉ ngơi.”

Đầu To lắc đầu: “Nhưng không phải nơi này đã bị cháy à?”

Thạch Lỗi giơ ngón tay chỉ lên phía trên: “Mọi người nhìn dấu vết trên kia đi... Thật ra không có quá nhiều tầng bị cháy, hơn nữa nhìn từ bên ngoài thì ngọn lửa cũng không làm tổn hại đến kiến trúc, vì vậy phần lớn các tầng vẫn có thể sử dụng.”

Viên Mục Dã khẽ nói: “Tình huống cụ thể như thế nào thì cứ vào trong là biết, lát nữa nếu gặp Bạch Văn Duyệt, tất cả đừng hấp tấp, chúng ta sẽ đợi cô ta nói xong rồi mới quyết định chọn phe.”

Sau đó mọi người bước vào sảnh tầng một của khách sạn, có thể nhìn thấy tất cả sự hoang tàn của nó trong này, mặt đất và tường bám đầy rêu mốc vì ẩm ướt, thậm chí Đầu To còn vô tình đá phải một tấm banner ghi chữ “khuyến mại khai trương”.

Chương 1134: Đám cháy

“Vừa mới khai trương đã đóng cửa... Chắc ông chủ của chỗ này thua lỗ đến mức nhảy lầu mất!” Thạch Lỗi nói đùa.

Lúc này Viên Mục Dã bước đến gần cái banner bị Đâu To đá đổ, cậu lau sạch lớp bụi dày bên trên và nội dung của nó lập tức hiện ra, Viên Mục Dã nhìn kỹ thì phát hiện ngày tháng trên đó đúng là từ hơn hai mươi năm trước...

Đâu To giương mũi ngửi ngửi xung quanh, hắn nói: “Ồ đây không có mùi khét, chắc tầng này không bị cháy.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, mặc dù chỗ này trông rất cũ nát, nhưng thật sự không hề có dấu vết bị cháy... Lát nữa chúng ta chia làm hai nhóm đi tìm kiếm từng tầng, Đâu To, cậu phụ trách an toàn của lão Lâm nhé.”

“Yên tâm, tôi biết rồi...” Đâu To gật đầu.

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi tạo thành một nhóm, bọn họ chọn đi cầu thang bộ đến tầng cao nhất rồi tìm kiếm từ trên xuống, vài tầng đầu tiên không có vấn đề và cũng không thấy bóng dáng Bạch Văn Duyệt... Cho đến khi bọn họ đi đến tầng 11, Viên Mục Dã bỗng bị thu hút bởi ánh sáng ở bên trong cửa thoát hiểm.

Thật ra khi hai người đi đến tầng 10, mọi chuyện đã trở nên hơi kỳ quái... Đầu tiên, Viên Mục Dã ngửi thấy một mùi khói rất nồng, cậu lập tức hỏi Thạch Lỗi ở bên cạnh: “Anh có ngửi thấy mùi gì không?”

Thạch Lỗi ngơ ngác hỏi lại: “Ngửi được gì cơ?”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Mùi khói...”

Thạch Lỗi bật cười: “Đại ca ơi, cho dù nơi này thật sự là hiện trường đám cháy năm đó, nhưng từ lúc đây đến giờ đã hơn hai mươi năm rồi, cùng lắm cũng chỉ có một chút mùi khét thôi chứ lấy đâu ra mùi khói?!”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Viên Mục Dã thật sự đã ngủ thấy mùi khói, vì vậy cậu tìm kiếm theo cái mùi đó, cuối cùng khi Viên Mục Dã bước đến cầu thang thoát hiểm ở tầng 11, cậu nhìn thấy có ánh sáng của ngọn lửa bên trong cánh cửa...

Viên Mục Dã quay đầu nhìn Thạch Lỗi và phát hiện tên này không có bất kỳ phản ứng nào, cậu hiểu ngay rằng đây là cảnh tượng mà chỉ có cậu nhìn thấy, vì vậy Viên Mục Dã khẽ nói: “Anh chờ ở đây nhé... Để tôi tự mình tiến vào xem một chút.”

Mặc dù Thạch Lỗi không yên tâm cho lắm, nhưng khi nghĩ đến sự nguy hiểm lớn nhất ở nơi này là Bạch Văn Duyệt, gã bèn dặn dò Viên Mục Dã: “Nếu gặp phải cô ta, cậu hãy lên tiếng ngay, chắc cô ta cũng chưa đến mức vừa nhìn thấy chúng ta là ra tay đâu!”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó xoay người bước vào tầng 11... Mặc dù chỉ cách một cánh cửa, nhưng Viên Mục Dã thấy mình như đã bước vào một không gian khác, không khí ở đây nóng rực và khói bụi cuộn cuộn.

Giống như suy đoán của cậu, chỗ này thật sự là hiện trường vụ cháy năm đó, mà những ánh lửa lấp lóe trong mắt Viên Mục Dã cũng đủ để chứng minh năm đó có người gặp nạn ở đây, hơn nữa không chỉ một người...

Cách bài trí của tầng 11 hoàn toàn khác với những tầng khác, nó giống như một hội trường lớn hoặc một rạp hát nhỏ, tóm lại nó không phải chia thành từng phòng khách nhỏ mà là một phòng tiệc rất cao cấp... Đặc biệt là phía trước thang máy có một bức tranh cây tùng rất lớn để chào đón khách, mà phía dưới bức tranh này là một tảng đá có hình dáng rất kỳ quái.

Sở dĩ nói hình dáng của tảng đá này kỳ lạ là vì bề mặt của nó cực kỳ mờ, trông nó giống như một tảng đá núi lửa bị nóng chảy bởi nhiệt độ cao, nhưng ai lại đặt một tảng đá núi lửa làm vật trang trí chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã định giơ tay chạm vào tảng đá lạ đó, nhưng trong đầu cậu bỗng vang lên một tiếng gào thét chói tai, làm Viên Mục Dã sợ đến mức lập tức buông tay...

Không ngờ khi Viên Mục Dã đang muốn rời xa tảng đá lạ này, tay phải của cậu lại đột ngột dính vào, âm thanh chói tai kia

lập tức vang lên lần nữa, Viên Mục Dĩ không chịu nổi nên phải dùng tay kia bịt chặt lỗ tai của mình.

“Tảng đá này có vấn đề...” Một giọng nói vang lên trong đầu Viên Mục Dĩ.

Viên Mục Dĩ sửng sò, cậu không ngờ yêu tinh đây leo lại xuất hiện vào lúc này, Viên Mục Dĩ bèn hỏi: “Có vấn đề gì? Chẳng lẽ trong này có đồng loại của anh à?”

“Cũng không phải... Nhưng nó không phải là sinh vật thân thiện với con người, cậu nhìn đi, phía sau tảng đá này chắc chắn có một lỗ thủng, đã từng có một sinh vật cổ xưa bị nhốt bên trong, sau này tảng đá bị phá vỡ nên thứ đó cũng được giải phóng.”

Viên Mục Dĩ đang muốn hỏi xem thứ đó có còn trong tòa nhà hay không thì lại nhìn thấy một số tấm rèm trang trí trong đại sảnh bốc cháy, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu cứu từ xa truyền đến...

Mặc dù những hình ảnh này không xảy ra trên thực tế, nhưng nó vẫn tác động rất mạnh vào giác quan của Viên Mục Dĩ, vì vậy cậu rút tay phải về, sau đó che miệng và mũi rồi tiến lên phía trước, Viên Mục Dĩ muốn nhìn xem đã có chuyện gì xảy ra ở đây vào năm đó.

Khi Viên Mục Dĩ đẩy một cánh cửa gỗ rất nặng ra, cậu bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh ngạc. Một đám người ăn mặc lộng lẫy đang hoảng sợ chạy trốn, có khá nhiều người trong đó cũng đang bốc cháy và không thể nào dập tắt được...

Viên Mục Dĩ chứng kiến rất nhiều người sống bị lửa thiêu chết, tất cả bọn họ đều dễ bắt lửa cứ như trên người họ bị tấm xăng vậy... Một giây trước họ là những trai xinh gái đẹp ăn mặc lộng lẫy, nhưng một giây sau đã biến thành từng xác chết cháy nằm co quắp trên mặt đất.

Ngay khi Viên Mục Dĩ không hiểu ngọn lửa bốc lên thế nào, một quả cầu lửa trên một xác chết cháy đen đã thu hút sự chú ý của cậu, quả cầu lửa này cứ như đang sống vậy, nó liên tục di chuyển trên mặt đất và đi đến đâu thì lửa cháy đến đó...

Trái tim của Viên Mục Dĩ bỗng “đánh thót” một cái, xem ra quả cầu lửa này chính là sinh vật cổ xưa chui ra từ trong tảng

đá mà yêu tinh dây leo đã nhắc đến. Vào cái ngày xảy ra vụ việc, chắc có ai đó đã vô tình làm vỡ tảng đá kỳ quái được đặt làm vật trang trí, từ đó mới gây ra thảm họa.

Vừa nghĩ đến khả năng thứ này vẫn còn ở trong tòa nhà, Viên Mục Dã vội vàng quay lại cầu thang và kéo Thạch Lỗi đi xuống tầng dưới, cậu vừa đi vừa bấm điện thoại gọi cho lão Lâm muốn bảo anh ta và Đầu To nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Không ngờ cậu gọi mãi mà lão Lâm không nghe máy, Viên Mục Dã thử gọi cho Đầu To cũng không thấy có ai trả lời...

Ngay khi Viên Mục Dã không biết đi tầng nào tìm hai người này, cậu nghe thấy Thạch Lỗi đột nhiên hỏi: “Cậu có ngửi thấy mùi gì không?”

Bởi vì Viên Mục Dã đã ngửi mùi khói trong từ trường tư duy của những người gặp nạn, cho nên bây giờ cậu không phân biệt được mùi khói đến từ hiện thực hay là trong tâm trí của mình... Nhưng khi nghe thấy Thạch Lỗi hỏi như vậy, Viên Mục Dã mới nhận ra rằng thật sự có mùi khói trong hành lang.

Viên Mục Dã và Thạch Lỗi tìm theo mùi khói đến tầng sáu, khi bọn họ đẩy cửa bước vào thì thấy Đầu To đang cháy ngùn ngụt, lão Lâm không biết tìm ở đâu ra một bình cứu hỏa màu đen và đang ra sức phun lên người Đầu To...

Chương 1135: Yêu quái lửa nhỏ bé

Nếu đổi thành người khác, chắc bây giờ họ đã biến thành một cái xác cháy đen, may mà người bị đốt là Đầu To... Mặc dù quần áo trên người đã bị cháy sạch, nhưng làn da bên ngoài của cậu ta lại được bao phủ bởi lớp vảy xanh không sợ nước lửa.

Đây là lần đầu tiên Thạch Lỗi nhìn thấy cơ thể thật của Đầu To, gã hơi giật mình kinh ngạc nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, vì gã biết chẳng có nhiều người bình thường ở số 54, vì vậy Thạch Lỗi không quá ngạc nhiên...

Viên Mục Dã chạy đến nhìn Đầu To vẫn đang bốc khói: “Cậu không sao chứ?”

Đầu To lắc đầu: “Chút lửa đó không là gì với tôi... Nhưng nó đốt hết quần áo của tôi rồi.”

Thạch Lỗi bèn trêu chọc: “Vậy cậu cứ khóa thân đi, dù sao ở đây cũng không có phụ nữ.”

Đầu To vốn là một người không để ý đến những thứ lật vật, hần nghe xong thì tán đồng: “Đúng đấy! Lâu rồi tôi không thoải mái thế này...”

Lão Lâm thở phào: “Tòa nhà này có vấn đề, đi ra ngoài trước rồi lại nói!”

Sau đó bốn người vội vàng ra khỏi tòa nhà, lúc này lão Lâm mới kể những gì vừa xảy ra với hai người họ... Hóa ra khi hai người tìm đến tầng sáu, Đầu To nhìn thấy một cánh cửa khép hờ bỗng đóng sầm lại, làm hần tưởng rằng Bạch Văn Duyệt đang ẩn nấp bên trong.

Không ngờ khi hai người đi đến đó kiểm tra, một quả cầu lửa bất ngờ từ trong lao ra và xông thẳng vào lão Lâm, Đầu To

phản xạ nhanh đẩy được anh ta ra, nhưng quả cầu lửa lại đập vào người hắn.

Ngọn lửa lập tức bùng lên... Lão Lâm thấy vậy vội vàng lấy một cái bình cứu hỏa trên hành lang để dập lửa, nhưng không biết có phải bình cứu hỏa này đã hết hạn quá lâu rồi hay không, mà lão Lâm làm mọi cách vẫn không thể dập được ngọn lửa kỳ quái trên người Đầu To.

Viên Mục Dã đã từng nhìn thấy loại lửa kỳ lạ này trong ký ức của những nạn nhân trước khi chết, dường như nó khác với những ngọn lửa thông thường. Năm đó cũng có người dùng bình cứu hỏa và cũng có người lăn lộn tại chỗ để tự cứu mình, nhưng cuối cùng vẫn không giải quyết được gì. Nó cứ như là nghiệp hỏa đến từ Địa Ngục, chỉ cần vài phút là cắn nuốt tất cả những sinh mạng đã bị nó ô nhiễm...

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Tôi vừa nhìn thấy một vật trang trí bằng đá kỳ lạ ở tầng 11, tảng đá đó đã từng nhốt một sinh vật cổ xưa, sau này nó bị một người nào đó vô tình phá vỡ và giải phóng con quái vật có thể đốt lửa khắp mọi nơi...”

Lão Lâm nghi ngờ hỏi: “Nếu đã như vậy, tại sao căn phòng nơi nó xuất hiện không bị cháy?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi không biết nguyên nhân cụ thể, tôi chỉ biết rằng thứ đó có liên quan đến vụ cháy xảy ra ở đây năm xưa, khi đó đã có rất nhiều người bị chết cháy, lý do khiến nơi này phải đóng cửa... Cũng là vì từ đầu đến cuối bọn họ không tìm ra nguyên nhân vụ cháy, hoặc là sau khi thảm kịch xảy ra, vẫn có người bị chết cháy trong tòa nhà, cuối cùng họ đành phải đóng cửa khách sạn hoàn toàn.”

Lão Lâm nghe xong sợ hãi gật đầu: “Rất có thể là như vậy, vừa rồi nếu không phải Đầu To kịp thời đẩy tôi, chắc bây giờ tôi đã biến thành một cái xác chết cháy rồi, cơ thể tôi đâu phải bất tử...”

Thạch Lỗi nhìn về phía tòa nhà và nói: “Xong rồi, nếu Bạch Văn Duyệt thật sự trốn ở đây, liệu cô ta có bị thiêu chết rồi hay không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chưa chắc, anh đừng quên Bạch Văn Duyệt là người nhân tạo, nếu như tôi không đoán sai, sinh vật

đó chỉ tấn công những vật sống mà thôi.”

Lão Lâm suy nghĩ một chút rồi đưa ra ý kiến: “Xét theo một khía cạnh nào đó, Bạch Văn Duyệt cũng có thể được coi là một động vật sống... Nhưng thật khó để nói cấu tạo bên trong cơ thể Bạch Văn Duyệt là thế nào, tóm lại nó chắc chắn khác với con người, có lẽ chính sự khác biệt này đã giúp cô ta không bị tấn công.”

Thạch Lỗi mất kiên nhẫn: “Nói đi nói lại đều là suy đoán của mấy người, nhưng chẳng ai biết được tính huống cụ thể của Bạch Văn Duyệt là thế nào, mấy người đừng quên rằng mấy tên kia chỉ cho chúng ta ba ngày, nếu cứ lãng phí thời gian vào việc suy đoán, vậy chẳng thà gọi Bạch Văn Duyệt từ bên trong tòa nhà đi ra đây còn hơn! Tôi tin rằng nếu cô ta chưa chết, cô ta chắc chắn sẽ ra ngoài gặp chúng ta.”

Viên Mục Dã buồn cười hỏi: “Gọi ra đây... Mà gọi bằng cách nào?”

Không ngờ Viên Mục Dã vừa hỏi xong đã hỏi hận ngay, vì cậu thấy Thạch Lỗi đưa hai tay lên trước miệng, sau đó hét về phía tòa nhà: “Bạch Văn Duyệt! Cô đang ở đâu? Bạch Văn Duyệt! Chúng tôi đến tìm cô, cô mau ra đây đi!”

Ba người còn lại nghe thấy mà mặt tối sầm, trong khi giọng nói của Thạch Lỗi lại đặc biệt vang giữa bầu trời đêm tĩnh mịch, đừng nói là Bạch Văn Duyệt đang ở trong tòa nhà, thậm chí cả một bầy chim sẻ đang ngủ trong bụi cỏ đều bị giật làm giật mình phải vỗ cánh bay đi...

Tuy nhiên, tòa nhà vẫn hoàn toàn yên tĩnh và không hề có một chút động tĩnh nào.

Thạch Lỗi ngạc nhiên hỏi: “Gì thế này? Chẳng lẽ Bạch Văn Duyệt không ở trong tòa nhà này?”

Đầu To nói mà không hề nể nang gì: “Chẳng phải anh đã nói rằng cô gái đó sẽ chọn một chỗ thoải mái à? Tại sao bây giờ cô ta lại không ở trong tòa nhà?”

Thạch Lỗi phản bác: “Trước đó tôi đã nói rằng nếu cho tôi lựa chọn, tôi chắc chắn sẽ chọn tòa nhà chính của khách sạn... Nhưng ai mà biết được Bạch Văn Duyệt nghĩ thế nào? Cô ta đâu được coi là con người thật sự chứ!”

“Bạn rộn cả nửa ngày mà cuối cùng đều phí công, biết trước như vậy thà hô to ngay từ khi đến đây cho xong, làm tôi phí mất một bộ quần áo rồi. Bộ này Linh Nhi vừa mua cho tôi tháng trước đây...” Đầu To phàn nàn.

Thạch Lỗi liếc mắt nhìn hắn: “Chẳng phải cậu đang mặc quần áo tự có đây à? Tôi thấy nó cũng không tồi, lại còn là da thật nữa chứ.”

Không biết vì sao mà Đầu To và Thạch Lỗi dường như không hợp nhau, một người ghét người kia không có trí tuệ, còn người kia lại ghét đối phương vì hay nói chuyện kiêu kỳ kháy khứa, nếu cứ tiếp tục như thế này chắc hai người sẽ cãi nhau mất...

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã vô tình nhìn thấy một điểm sáng trên cửa kính của tòa nhà bỗng trở nên lớn hơn, khi cậu vừa kịp nhận ra có chuyện gì đang xảy ra thì một quả cầu lửa đã đập vào cửa kính.

Cửa kính vang lên một tiếng “bang”, may mà nó đủ chắc nên không bị vật kia đập nát, mọi người thấy vậy lập tức lùi ra một khu vực khá an toàn, sau đó sợ hãi nhìn thứ bên trong cửa kính...

Đó là một con vật nhỏ toàn thân là lửa, nó to hơn con mèo một chút nhưng có vẻ như nó không hề thân thiện với mấy người Viên Mục Dã, con vật này liên tục đập vào cửa kính, với sự va đập của nhiệt độ cao, cho dù cửa kính có chắc đến mấy thì cũng không chịu đựng được lâu.

“Đừng phát ra âm thanh, hãy từ từ lùi về phía sau...” Viên Mục Dã thì thầm.

Ba người còn lại nghe xong cũng không hề do dự, bọn họ từ từ rút lui khỏi tầm mắt của con yêu quái lửa nhỏ bé kia, và hy vọng nó sẽ dần bình tĩnh lại khi không thấy ai nữa...

Chương 1136: Bị đào thải

Đúng là như vậy, khi con quái vật lửa không nhìn thấy bọn họ, nó không va đập vào cửa kính nữa, nhưng nó vẫn ghé mũi vào khe cửa và liên tục đánh hơi, dường như nó đang tìm kiếm vị trí của mấy người Viên Mục Dã...

Ngay lúc cả bốn người đang không biết nên đi hay ở, một bóng người đột nhiên từ trên trời rơi xuống và vũng vàng hạ xuống trước mặt bọn họ... Cả nhóm Viên Mục Dã chăm chú nhìn và phát hiện người này chính là Bạch Văn Duyệt, bọn họ thi nhau ngẩng đầu lên nhìn vì muốn biết cô gái này nhảy từ tầng mấy xuống đây.

“Đừng nhìn, tôi từ tầng hai xuống đây...” Bạch Văn Duyệt lạnh lùng nói.

Lúc này tất cả mọi người mới thu hồi ánh mắt và lộ vẻ xấu hổ.

Lúc này, Bạch Văn Duyệt quay đầu nhìn con yêu quái lửa đang liên tục ngửi ngửi sau cửa kính và nói: “Đây là một sinh vật không rõ từ thời cổ xưa, tôi đã nhìn kỹ tảng đá kỳ lạ ở tầng 11, nó thật sự là một tảng đá núi lửa được hình thành từ dung nham, vì loại sinh vật này không sợ nhiệt độ cao nên nó bị dòng dung nham cuốn vào trong đó rồi dần đông đặc lại... Cuối cùng nhốt nó vào bên trong.”

Đầu To thắc mắc: “Nếu nó lợi hại như vậy, tại sao nó không tự mình nấu chảy tảng đá, như vậy chẳng phải sẽ thoát ra được ư?”

Bạch Văn Duyệt lắc đầu: “Nhiệt độ nóng chảy của dung nham ít nhất phải từ 900 - 1200°C, mặc dù con vật nhỏ này có thể chịu đựng được nhiệt độ cao của dung nham, nhưng tự bản thân nó lại không đạt được đến nhiệt độ đó.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Xem ra con vật nhỏ này vẫn luôn trốn trong tòa nhà hơn hai mươi năm, nếu để nó chạy ra ngoài... hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.”

Không ngờ Bạch Văn Duyệt lại không tiếp lời Viên Mục Dã mà đột ngột chuyển chủ đề: “Tại sao mọi người biết tôi ở đây?”

Viên Mục Dã thành thật trả lời: “Chính những kẻ đến bắt cô và đứa bé nói cho chúng tôi biết, bọn chúng đã bắt được nhóm Đoàn Phong, Trương Khai và yêu cầu chúng tôi dùng cô với đứa bé để đổi người...”

Thạch Lỗi nghe thấy Viên Mục Dã thành thật khai báo hết với Bạch Văn Duyệt thì chỉ đành đỡ trán không biết phải nói gì nữa... Thật ra ngay cả khi Viên Mục Dã không nói thật, Bạch Văn Duyệt cũng có thể đoán ra được, thay vì để hai bên đoán đi đoán lại cho tốn thời gian, vậy chẳng thà nói thẳng cho đỡ rắc rối.

Bạch Văn Duyệt suy nghĩ rồi nói: “Chuyện của mấy người Đoàn Phong... Tôi thật sự xin lỗi, đúng là vì yểm hộ cho tôi và đứa bé rời đi nên họ mới bị bắt.”

“Xin lỗi có tác dụng thì cần gì cảnh sát? Cô mau nói xem chuyện này phải làm thế nào đi?” Đầu To hỏi.

Viên Mục Dã thật sự không biết cái tên này đã xem bao nhiêu bộ phim thần tượng cùng với Linh Nhi, vậy mà hắn có thể nói ra một lời kịch kinh điển đến thế, Viên Mục Dã cũng bất đắc dĩ nói với Bạch Văn Duyệt: “Chuyện đã xảy ra rồi, cô cũng thừa nhận họ bị bắt là vì cô và đứa bé, tôi hy vọng cô có thể giúp chúng tôi cứu họ...”

Viên Mục Dã cứ nghĩ rằng Bạch Văn Duyệt sẽ từ chối hoặc phẩy tay mặc kệ, nhưng không ngờ cô ta lại gật đầu: “Đó là chuyện đương nhiên, các anh chỉ cần nghĩ cách để bọn chúng đưa mấy người Đoàn Phong đến đây, tôi sẽ có biện pháp cứu họ...”

Thạch Lỗi thấy Bạch Văn Duyệt khẳng định một cách chắc chắn thì cảm thấy khó hiểu: “Nếu cô nắm chắc như vậy, tại sao trước đây lại chạy trốn?”

Không ngờ Bạch Văn Duyệt dường như không muốn trả lời vấn đề này: “Chuyện đó anh không cần quan tâm, chỉ cần đối phương dám đưa mấy người Đoàn Phong đến chỗ này, tôi tự nhiên sẽ có cách cứu họ ra...”

Viên Mục Dã liếc nhìn tầng hai rồi trầm giọng hỏi: “Đứa bé ở trên tầng à?”

Bạch Văn Duyệt lắc đầu: “Nó không ở đây...”

Viên Mục Dã ngập ngừng: “Người mà những tên đó muốn tìm... là đứa bé đúng không?”

Bạch Văn Duyệt hơi kinh ngạc, có vẻ cô ta bị nói trúng tâm sự: “Bắt tôi và bắt nó thì có gì khác nhau chứ?”

Thấy cô ta không muốn nói nhiều, Viên Mục Dã thức thời không tiếp tục níu lấy chủ đề này nữa, cậu quay đầu nhìn con yêu quái lửa và hỏi: “Cô làm thế nào mà không bị nó tấn công vậy?”

Bạch Văn Duyệt lấy từ trong người ra một chiếc bật lửa, sau đó bật lên rồi để lòng bàn tay vào đó, một lát sau cô ta quay lòng bàn tay ra cho bốn người Viên Mục Dã nhìn: “Kỹ năng của nó không tổn thương được tôi, nhưng tôi có thể bóp chết nó trong vài phút, đây là lý do khiến nó không dám tấn công tôi.”

Đầu To lập tức hưng phấn nói: “Đúng rồi! Tôi cũng làm được! Vừa rồi quá bất ngờ thôi, lần sau nó mà còn dám lao vào người tôi, hãy xem tôi đâm chết nó thế nào!”

Lúc này Bạch Văn Duyệt mới nhận ra rằng Đầu To hơi khác biệt, cô ta từ từ đi đến bên cạnh Đầu To, sau đó nhẹ nhàng sờ soạng cánh tay hắn rồi nói: “Cậu... rất đặc biệt và cũng rất mạnh, số 54 đúng là ngoại hồ tàng long.”

Lão Lâm nghe vậy cảm thấy hơi đắc ý, anh ta đang muốn nói vài câu thì Bạch Văn Duyệt đột nhiên nhìn sang anh ta và bảo: “So với bọn họ, cơ thể của anh quá bình thường.”

Lão Lâm nhất thời hơi xấu hổ, nhưng anh ta cố gắng biện hộ: “Đó là do tôi dựa vào đầu óc để sinh tồn chứ không phải là thể lực...”

Không ngờ Bạch Văn Duyệt lại lắc đầu: “Ở thế giới tương lai, thể lực cũng quan trọng như trí não, loài người đã sống trong nhà ấm quá lâu, cơ thể của họ tiến hóa thành không có sức đề kháng, một khi khí hậu toàn cầu biến đổi và có những dịch bệnh hay những biến cố lớn, con người có thể chất yếu sẽ bị

đào thải, sự đào thải của tự nhiên sẽ không nhìn bộ não có thông minh hay không...”

Lần này lão Lâm ghen hòng không nói được câu nào, chắc anh ta không ngờ một tiến sĩ y học và cũng là một chuyên gia sinh vật học như mình, vậy mà lại sa sút đến mức bị tự nhiên đào thải.

Viên Mục Dã nhìn Bạch Văn Duyệt, cậu nói: “Lát nữa tôi sẽ liên lạc với những kẻ muốn bắt cô và nói rằng chúng tôi đã không chế được cô, bọn họ phải đưa mấy người Đoàn Phong đến để trao đổi...”

Nhưng Bạch Văn Duyệt nghe xong lại lắc đầu: “Anh mà nói như vậy, bọn họ sẽ không tin đâu, với thực lực của mấy người thì không thể nào không chế được tôi.”

Thạch Lỗi không kiên nhẫn hỏi: “Vậy theo cô phải làm thế nào?”

Bạch Văn Duyệt nhìn Viên Mục Dã và bảo: “Đưa điện thoại của anh cho tôi...”

Mặc dù Viên Mục Dã không biết Bạch Văn Duyệt muốn làm gì, nhưng cậu vẫn đưa điện thoại cho cô ta. Sau khi Bạch Văn Duyệt cầm điện thoại, cô ta lấy ra “khối Rubik đen” có thể làm người ta tê liệt, tiếp đó dùng điện thoại của Viên Mục Dã để chụp một tấm ảnh.

“Anh gửi bức ảnh này cho bọn họ và nói rằng mặc dù không bắt được tôi, nhưng bọn anh đã lấy được thứ này...” Bạch Văn Duyệt nói xong thì trả điện thoại cho Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã lập tức hiểu ý của Bạch Văn Duyệt, xem ra suy đoán trước đó của họ không hề sai, những người kia vì e ngại thứ này... cho nên mới không dám tự mình tiến đến bắt người.

Chương 1137: Viên tinh thể màu đen

Gửi ảnh đi xong, Viên Mục Dĩ ngáp ngừng hỏi: “Rốt cuộc đây là cái quỷ gì vậy, tại sao có thể khiến những người tới bắt cô mất đi năng lực phản kháng?”

Bạch Văn Duyệt biến sắc: “Làm sao mà anh biết được...”

“A Triết không chết.” Thạch Lỗi ở bên cạnh giải thích với vẻ mặt u ám.

Bạch Văn Duyệt nghe xong gật đầu: “Hóa ra là như vậy...” Sau đó cô ta giải thích: “Lý do lúc ấy tôi không mang A Triết đi là bởi vì anh ta bị thương quá nặng. Trong nhận thức của tôi, con người bị thương đến mức ấy không thể sống sót được, trừ khi... anh ta không phải là con người.”

Thạch Lỗi không muốn nói quá nhiều về chuyện của A Triết với Bạch Văn Duyệt, vì vậy gã lại chuyển chủ đề sang khối Rubik màu đen kia: “Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của Viên Mục Dĩ đâu, rốt cuộc thứ kia là cái gì?!”

Bạch Văn Duyệt lại lấy khối Rubik màu đen ra, sau đó xòe lòng bàn tay, thứ kia lập tức tự động lơ lửng ở phía trên lòng bàn tay cô ta và phát ra ánh sáng xanh mờ nhạt. Tiếp theo, những cột đèn đường xung quanh bọn họ đột ngột sáng bừng... Sau đó, từ xa đến gần, từng chiếc đèn đường một, và từ tòa nhà bỏ hoang này đến tòa nhà khác, tất cả đều được thắp sáng lên như thể chúng được tái sinh vậy.

Ngoại trừ Bạch Văn Duyệt, tất cả những người khác đều sững sờ trước cảnh tượng trước mắt, không ai nghĩ rằng vật chất màu đen nho nhỏ này lại có năng lực thần kỳ như vậy, không chỉ khiến ánh sáng chìm vào bóng tối, mà còn có thể làm bóng tối lại xuất hiện ánh sáng... Sau khi thể hiện sức mạnh của khối Rubik đen, Bạch Văn Duyệt khép năm ngón tay lại thu nó trở về, cùng lúc đó, xung quanh lại chìm vào bóng tối.

Lão Lâm vô cùng kinh ngạc: “Cái này... cái này sẽ không phải là... tinh thể năng lượng màu đen trong truyền thuyết đấy chứ!”

Viên Mục Dã nhú mày hỏi: “Đó là cái gì?!”

Lão Lâm bèn giải thích: “Khoảng mười mấy năm trước, có một công ty khoa học kỹ thuật của nước ngoài đã từng tuyên bố rằng, trong một kế hoạch di cư vào không gian, họ đã có được một tinh thể màu đen rất quý trên bề mặt sao Hỏa thông qua một chiếc tàu thăm dò sao Hỏa. Nghe nói, khi để các thiết bị điện ở gần viên tinh thể, nó sẽ tự động vận hành mà không cần nguồn điện... Nhưng khi thế giới bên ngoài hy vọng rằng họ sẽ công khai viên tinh thể này, thì công ty khoa học kỹ thuật kia lại đột ngột tuyên bố rằng tất cả chỉ là một sự hiểu lầm, và khẳng định thứ mà họ tìm được chỉ là một viên đá sao Hỏa bình thường.”

Nhưng có một số việc càng cố che đậy thì lại càng chứng minh nó có vấn đề. Chuyện công ty khoa học kỹ thuật kia đột ngột đổi giọng khiến thế giới bên ngoài đồn đoán rằng rất có thể năng lượng ẩn chứa bên trong viên tinh thể màu đen kia còn mạnh hơn so với tưởng tượng trước đây...

Nhưng người ta đã không chịu thừa nhận thì dù anh có đoán ra chân tướng sự thật cũng chẳng được tích sự gì. Về sau, theo thời gian trôi qua mà chuyện này cũng dần dần chìm vào quên lãng, nhưng riêng lão Lâm thì vẫn luôn có ấn tượng sâu sắc với chuyện này, bởi vì anh ta đã từng cố ý tới thăm công ty kia. Kết quả lại phát hiện công ty kia đã bị hủy bỏ một cách âm thầm cách đây không lâu.

Mặc dù sau đó lão Lâm cũng đã từng nghe được một số chuyện về công ty này, nhưng đối phương lại giống như đã có sự chuẩn bị từ trước mà không hề để lại cho anh ta bất cứ manh mối nào...

Sau khi nghe được những gì lão Lâm nói, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Bạch Văn Duyệt, hy vọng cô ta có thể đưa ra câu trả lời, nhưng ai ngờ cô ta chỉ nhún vai và nói: “Tôi cũng không biết nó có phải là viên tinh thể năng lượng màu đen mà anh nói hay không, thôi thì cứ coi như anh nói đúng đi!”

Viên Mục Dĩ thấy Bạch Văn Duyệt trả lời quá qua loa, bèn bảo: “Nói gì thì nói, hiện giờ chúng ta cũng đang hợp tác với nhau, chúng tôi còn trợ giúp cô vô điều kiện... Chẳng lẽ đến bây giờ giữa chúng ta vẫn không thể thẳng thắn với nhau được à?”

Nhưng Bạch Văn Duyệt vẫn nói như cũ: “Tôi thực sự không biết gì cả. Mặc dù thoạt nhìn có vẻ tôi là loại biết tuốt đấy, nhưng những kiến thức tôi có được đều thông qua tin tức có thể được lấy miễn phí trên Internet, mà vấn đề này đã vượt quá phạm vi của tôi. Những thứ các anh không tra được ở trên mạng thì tất nhiên tôi cũng không biết.”

“Vậy ít nhiều cô cũng phải biết điều gì đó chứ?” Thạch Lỗi không tin.

Bạch Văn Duyệt nhìn thoáng qua khối Rubik màu đen trong tay mình rồi nói: “Tất cả năng lượng trong cơ thể tôi và đứa bé đều đến từ vật này, nó còn tôi còn, nó không còn... có khả năng tôi và đứa bé sẽ không ở trạng thái hiện tại.”

Viên Mục Dĩ thắc mắc: “Nếu thứ này đã quan trọng như thế với cô, vậy tại sao cô lại đưa nó cho Từ Ánh Huy?”

Bạch Văn Duyệt bất đắc dĩ nói: “Bởi vì tôi cần anh ta bảo vệ đứa bé...”

Viên Mục Dĩ càng nghe càng sợ hãi. Lúc đầu cậu cứ nghĩ là đối phương kiên nhẫn phát treo thưởng như thế chỉ là bởi vì bọn họ muốn bắt Bạch Văn Duyệt, một người nhân tạo. Nhưng sau đó cậu phát hiện ra rằng Bạch Văn Duyệt lại đang che giấu rất kỹ một đứa bé mới được sáu tháng tuổi, vì thế Viên Mục Dĩ phỏng đoán rằng, đứa bé kia mới chính là thứ quan trọng nhất...

Nhưng giờ xem ra, có lẽ với đối phương, dù bắt Bạch Văn Duyệt hay đứa bé thì đều là chuyện tiện thể mà thôi. Nguyên nhân chính mà những người kia cứ nhất quyết phải tóm bằng được Bạch Văn Duyệt... rất có thể là vì hai người Bạch Văn Duyệt đã cầm đi viên tinh thể năng lượng màu đen này.

Vừa rồi Bạch Văn Duyệt cũng đã nói, chính vì có thứ này mà cô ta với đứa bé mới có thể trông như con người thực sự. Nói cách khác, viên tinh thể năng lượng màu đen này mới là hạch

tâm của người nhân tạo, nhưng Bạch Văn Duyệt lại mang theo nó và đưa bé chạy trốn.

Có thể hình dung như thế này, một vị thần giữ của bỏ ra rất nhiều tiền cưới một cô gái đẹp tuyệt trần về nhà, kết quả cô gái này lại ôm theo tất cả tài sản của thần giữ của rồi bỏ trốn. Thần giữ của chắc chắn không thể nuốt trôi cục tức này nên tất nhiên là muốn liều mạng tìm cả người lẫn tiền của mình về!

Sau khi suy nghĩ thấu đáo đạo lý đó, Viên Mục Dĩ cảm thấy nếu muốn giải quyết triệt để, thì biện pháp duy nhất là phải giết thần giữ của, nếu không chuyện này sẽ không thể kết thúc được...

Bấy giờ, Thạch Lỗi lại phàn nàn cái tên của vật kia: “Thứ đồ trâu bò như vậy mà không thể đặt cho nó cái tên nào cao cấp hơn à? Lại gọi là cái gì mà viên tinh thể năng lượng màu đen? Quả tên này cũng hơi qua loa quá nhỉ?!”

Lão Lâm giải thích: “Có rất nhiều thứ mới được phát hiện được đặt tên theo diện mạo của chúng hoặc tên của người phát hiện ra chúng, chẳng hạn như một ngôi sao nào đó hoặc một nguyên tố hóa học nào đó, rất đơn giản và dễ nhớ...”

Thấy Viên Mục Dĩ không còn đặt câu hỏi, Bạch Văn Duyệt liền thúc giục cậu mau gửi ảnh chụp cho những người kia, bởi vì chỉ cần nhìn thấy vật này, những người kia mới có thể bị lừa hết đến đây. Lúc này Viên Mục Dĩ mới nhận ra Bạch Văn Duyệt trốn tránh ở đây cũng không phải là lựa chọn ngẫu nhiên, mà là đã trải qua rất nhiều cân nhắc, dự định đặt một cái bẫy chết người cho những tên kia ở nơi này.

Ngay sau khi bức ảnh được gửi đi, phía bên kia cũng nhanh chóng gửi tới một đoạn video khác, quay cảnh Đoàn Phong và mấy người bị bịt mắt ngồi ở trong một chiếc xe, đồng thời hứa hẹn chỉ cần giao vật kia cho bọn họ, bọn họ sẽ lập tức thả mấy người Đoàn Phong...

Chương 1138: Trao đổi

Sau đó mấy người ngồi quây lại với nhau, chuẩn bị bàn bạc kế hoạch tiếp theo. Lão Lâm hy vọng Bạch Văn Duyệt có thể tạm thời giao viên tinh thể đen cho Viên Mục Dã, nhưng cô ta dứt khoát từ chối...

Đầu To tỏ vẻ bất mãn: “Cô có thể đưa nó cho gã Huy gì gì kia, vậy thì tại sao lại không thể đưa nó cho anh Viên?!”

Bạch Văn Duyệt nhìn Đầu To một lượt từ đầu đến chân rồi bảo: “Đó là bởi vì Từ Ánh Huy không hề biết thứ này là cái gì, mà các người lại khác... Còn nữa, tôi đã nhìn cậu lâu lắm rồi đây, cậu có thể tìm bộ quần áo rồi mặc vào được không? Tuy tôi là người nhân tạo, nhưng dù sao tôi cũng là con gái mà.”

Nghe Bạch Văn Duyệt nói thế, lúc này cả đám mới ý thức được Đầu To vẫn còn đang ở trần, lập tức tất cả đều cảm thấy rất xấu hổ. Trước đó bởi vì Đầu To tàng hình nên dù có mặc quần áo hay không cũng không sao, vì thế những người khác cũng không cảm thấy có vấn đề gì. Với lại, trong tiềm thức bọn họ cũng không xem Bạch Văn Duyệt như con người bình thường, bởi vậy mà tự động bỏ qua chuyện này...

Mặt của Đầu To lập tức đỏ bừng, hấn vội vàng núp sau lưng Viên Mục Dã rồi nói: “Mấy người làm sao vậy? Không biết nhắc nhở tôi à?!”

Thạch Lỗi lườm hấn: “Chính cậu không biết xấu hổ mà còn oán trách người khác à?”

Viên Mục Dã đành phải cởi áo khoác của mình ra đưa cho Đầu To mặc tạm, Đầu To nhận áo khoác rồi buộc đại ở bên hông, sau đó phân bua: “Ai không biết xấu hổ hả, chẳng qua là tôi quên thôi.”

Thạch Lỗi cười phụt một tiếng: “Chúng tôi bình thường cậu cũng quen kiểu không biết xấu hổ rồi!”

Viên Mục Dã biết thừa so về đấu võ mồm, Đầu To hoàn toàn không phải là đối thủ của Thạch Lỗi, vì vậy cậu nhanh chóng đổi chủ đề quay ra hỏi Bạch Văn Duyệt: “Đã diễn trò thì phải diễn cho trọn vẹn, cô không chịu đưa viên tinh thể cho tôi, đến lúc đấy chúng ta lấy cái gì ra để trao đổi với đối phương?!”

Bạch Văn Duyệt ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Tự tôi có biện pháp... Nhưng tôi phải cảnh báo các anh trước rằng, một khi hai bên ra tay, cảnh tượng chắc chắn sẽ rất náo nhiệt, rất có thể tôi sẽ không chú ý được quá nhiều. Thế nên, nếu trong số mấy người các anh có người thân thủ không tốt, thì tốt nhất là nên trốn đi trước.”

Câu nói này đúng là có hơi coi thường người khác, làm Đầu To bức quá: “Cô nói thế là có ý gì? Có phải cô quá xem thường người khác không hả?!”

Lão Lâm là người yếu nhất trong số những người ở đây, mà anh ta cũng tự biết điều ấy, anh ta vội ngăn Đầu To lại: “Ở đây chỉ có một mình tôi yếu nhất thôi, cậu gân lên làm cái gì hả!”

Đầu To trừng mắt với lão Lâm, sau đó cũng không nói gì nữa.

Viên Mục Dã biết có đôi khi Bạch Văn Duyệt nói chuyện hơi thẳng thắn quá, nhưng ít nhất lúc nói chuyện với cô ta không cần phải động não quá nhiều, bởi vì những lời cô ta nói luôn thể hiện ý trên mặt chữ, chứ không cong cong vẹo vẹo...

Viên Mục Dã nhìn quanh một lượt rồi chỉ vào một căn nhà hai tầng ở gần đây, cậu nói: “Lão Lâm, một lát nữa anh và Đầu To vào kia tránh một chút đi, chờ cứu được mấy người Đoàn Phong ra xong, chúng tôi sẽ tới đó tìm hai người.”

Đầu To lại phản đối: “Một mình anh ta tự trốn không được à, tại sao lại bảo tôi cũng phải trốn ở đó chứ?!”

Viên Mục Dã gắt: “Cậu để lão Lâm trốn một mình ở đó, nhờ gặp nguy hiểm thì phải làm thế nào?!”

Đầu To ỉu xiu, đành phải nói: “Gọi tôi đến làm gì không biết, lần nào cũng ngồi ghế dự bị...”

Nhìn lão Lâm và Đầu To đi vào căn nhà hai tầng kia xong, Viên Mục Dã mới quay ra nói với Bạch Văn Duyệt: “Chúng ta phải làm gì với con yêu quái lửa kia bây giờ? Có cần giải quyết nó trước không?”

Bạch Văn Duyệt cười: “Đương nhiên là không, tôi còn đang trông cậy vào nó có thể giúp tôi phân tán một chút sự chú ý đấy!”

Ba người họ nhảy cửa sổ tiến vào tầng 1 của khách sạn, sau đó đi cầu thang lên thẳng tầng 11, không gian ở đây đủ lớn, nếu có phải đánh nhau thì cũng thuận tay hơn...

Chẳng bao lâu sau, ba người bọn họ nhìn qua cửa sổ thấy có mấy chiếc xe ô tô màu đen đi vào cửa khách sạn, xe dừng lại, một nhóm người mặc vest đen bước ra. Sau đó bọn chúng lại lôi mấy người Đoàn Phong từ trong xe xuống.

Do khoảng cách quá xa, Viên Mục Dã không thể nhìn rõ tình trạng của mấy người Đoàn Phong thế nào, nhưng tất cả bọn họ đều bị trói hai tay ra sau lưng và mặt bịt phủ bằng vải đen... Viên Mục Dã đếm sơ qua thấy đối phương có khoảng 15, 16 người, nhìn thế trận này thì có vẻ bên kia nhất quyết muốn lấy được thứ mình muốn rồi.

Cùng lúc đó, điện thoại của Viên Mục Dã đổ chuông, cậu nhận điện thoại và bảo luôn đối phương đưa mấy người Đoàn Phong lên tầng 11, đồng thời cảnh cáo bọn chúng đừng giở trò, nếu không cậu sẽ ném vật thể màu đen kia từ tầng 11 xuống...

Viên Mục Dã khẽ nói: “Bọn họ sắp lên rồi đây, có phải bây giờ cô nên đưa viên tinh thể đen cho tôi làm dáng một chút không?”

Bạch Văn Duyệt ngẫm nghĩ một chút rồi đưa viên tinh thể đen cho Viên Mục Dã, cô ta dặn: “Một lát nữa chắc chắn chúng sẽ lấy một cái túi màu bạc ra để anh thả viên tinh thể đen vào bên trong, nhớ phải để chúng thả người ra trước rồi anh mới được thả tinh thể vào trong túi.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Điều gì sẽ xảy ra khi tôi thả viên tinh thể đen vào trong chiếc túi đó?”

Bạch Văn Duyệt đáp: “Bọn chúng sẽ không bị viên tinh thể đen này ảnh hưởng nữa...”

Viên Mục Dã vội hỏi: “Sau đó thì sao? Chúng ta phải đưa chiếc túi cho bọn chúng thật à? Mà bỏ viên tinh thể đen vào trong túi rồi thì cô sẽ như thế nào?!”

Bạch Văn Duyệt cười: “Sau khi anh thả viên tinh thể đen vào trong túi xong, không phải đưa ngay cho bọn chúng, anh có nhìn thấy chiếc đèn pha lê treo ở phía trên kia không? Anh ném cái túi lên trên đấy, sau đó nhanh chóng đưa người của anh rời khỏi khách sạn này là được.”

Viên Mục Dã hơi lo lắng: “Ném lên phía trên? Nhưng bọn chúng có tới mười mấy người đấy, nhờ bọn chúng cầm được cái túi thì phải làm thế nào?!”

Nhưng Bạch Văn Duyệt lại nói rất chắc chắn: “Yên tâm đi, có tôi ở đây bọn chúng không lấy được đâu...”

Nói xong, cô ta quay người nấp sau tấm rèm nhung dày màu vàng kim, cùng lúc đó, cánh cửa phòng tiệc bị đẩy ra, mười mấy người mặc vest đen lục tục bước vào.

Giờ Viên Mục Dã đã được quan sát kỹ những người này ở khoảng cách gần, cùng một chiều cao, cùng một hình dáng cơ thể, và thậm chí là cùng một kiểu tóc... Mặc dù gương mặt họ khác nhau, nhưng rất khó để nhớ kỹ dáng vẻ cụ thể của từng người.

Tên cầm đầu đeo kính râm nhìn thoáng qua viên tinh thể đen trong tay Viên Mục Dã, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, hắn nói: “Vậy mà lại bị mày lấy được thật! Nhanh, thả thứ kia vào trong cái túi này...” Nói rồi, đúng là hắn ném một chiếc túi màu bạc cho Viên Mục Dã.

Nhặt cái túi trên đất lên, Viên Mục Dã nhìn về phía mấy người Đoàn Phong và bảo: “Thả mấy người họ ra trước đã... Sau khi xác nhận họ không làm sao hết, tôi mới đưa thứ này cho mấy người.”

Chương 1139: Thay đổi kế hoạch

Tên đeo kính râm hơi do dự, nhưng cũng nhanh chóng phát tay với người ở phía sau. Nhận được lệnh, những người kia liền tháo túi vải đen trên đầu mấy người Đoàn Phong xuống, sau đó đẩy về phía Viên Mục Dã...

Viên Mục Dã thấy sắc mặt của mấy người bên mình trông không được tốt lắm, đặc biệt là Đoàn Phong, sắc mặt anh ta tái nhợt như là đang bị bệnh rất nặng... Trong lòng Viên Mục Dã thầm hiểu rõ, hẳn là Đoàn Phong đã bị thương rất nghiêm trọng, cho nên mới bị bắt.

Thế là Viên Mục Dã lập tức nhìn về phía Thạch Lỗi, ra hiệu cho gã chạy qua đỡ mấy người Đoàn Phong về bên này trước đã, còn chính cậu thì cầm viên tinh thể đen trong tay, làm động tác muốn thả nó vào trong cái túi màu xám bạc...

Có lẽ vì thực lực của hai bên chênh lệch nhau quá xa nên đôi phương không hề lo lắng Viên Mục Dã sẽ giở trò... Mà Bạch Văn Duyệt đang trốn phía sau tấm rèm dường như cũng không lo lắng viên tinh thể đen sẽ bị thả vào trong túi, chỉ cần Viên Mục Dã dựa theo lời nói của mình mà làm là được rồi.

Nhưng cả hai bên đều không ngờ Viên Mục Dã lại có tính toán của riêng mình. Từ trong trí nhớ của Từ Ánh Huy, Viên Mục Dã đã biết sau khi ném thứ này xuống đất sẽ khiến cho đám người áo đen ở phía đối diện mất đi năng lực phản kháng trong thời gian ngắn, mặc dù cuối cùng Từ Ánh Huy vẫn bị chết rất thảm, nhưng Viên Mục Dã cậu không phải là Từ Ánh Huy.

Ngay tại thời điểm mà tất cả mọi người đều cho rằng Viên Mục Dã sẽ bỏ viên tinh thể đen vào trong chiếc túi màu xám bạc, cậu lại đột nhiên “trượt tay” cố ý làm viên tinh thể đen rơi xuống đất... Vào khoảnh khắc viên tinh thể đen rơi xuống đất, nó bỗng tỏa ra một thứ ánh sáng màu lam kỳ quái.

Gã cầm đầu đeo kính râm biến sắc, vội quay người muốn trốn ra ngoài, đáng tiếc tốc độ của hắn không nhanh bằng tốc độ rơi của viên tinh thể màu đen. Thế là cả một đám người vừa rồi còn sinh long hoạt hổ, trong nháy mắt lại giống hệt đám tôm chân mềm ngã nhào trên mặt đất...

Viên Mục Dã biết thời gian có hạn nên không dám chần chừ quá nhiều, cậu vội vàng dùng năng lực điều khiển đồ vật kéo tấm rèm nhung vàng ở bên cạnh xuống, rồi trèo lên trên đám người kia, tạm thời che đi tầm mắt của chúng

Bạch Văn Duyệt cũng không ngờ Viên Mục Dã lại ném viên tinh thể đen xuống đất, cô ta sửng sốt mất mấy giây rồi lập tức nhanh chân chạy ra nhặt viên tinh thể đen trên đất lên. Mà Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đã nhân cơ hội này mang theo mấy người Đoàn Phong đi ra từ một cái cửa khác, xuống lầu, bỏ lại đám người nhân tạo và cả Bạch Văn Duyệt ở tầng 11, để bọn họ tự chơi với nhau đi!

Sau một thời gian dài ở bên cạnh Thạch Lỗi, Viên Mục Dã đã học được một điều, đó là không bao giờ được dễ dàng tin tưởng vào người mà mình không hiểu rõ. Mặc dù cho tới nay Bạch Văn Duyệt vẫn luôn cho Viên Mục Dã ấn tượng là một người nghĩ gì nói vậy, nhưng nếu có chuyện cô ta không muốn nhắc tới... cô ta sẽ trực tiếp xem nhẹ vấn đề của người khác.

Và nếu đã không thể tin tưởng 100%, Viên Mục Dã chỉ có thể nghĩ cách tự bảo vệ mình trước. Mà hiện tại cậu làm như vậy cũng không được tính là đang chơi Bạch Văn Duyệt, cậu chỉ sửa đổi một chút kế hoạch mà họ đã bàn bạc trước đây thôi.

Theo lý mà nói, cho dù ai thắng ai thua thì trong thời gian ngắn hai phe ở trên lầu đều không nên tiếp tục quấy rầy bọn họ. Nhưng Viên Mục Dã cảm thấy để cho an toàn, tốt nhất vẫn nên đưa mấy người Đoàn Phong đi trước...

Do thời gian có hạn nên Viên Mục Dã không kịp hỏi thăm tình hình của mấy người Đoàn Phong, sau khi ra khỏi tòa nhà khách sạn, cậu đưa họ đến thẳng nơi Đầu To và lão Lâm đang ẩn náu... Tụ họp với hai người kia rồi, Viên Mục Dã mới đỡ Đoàn Phong vào ngồi trong góc, sau đó vội vàng kêu Lão Lâm đến kiểm tra vết thương của Đoàn Phong.

Đoàn Phong nghe vậy yếu ớt nói: “Sao cậu biết tôi bị thương?”

“Nếu không bị thương, sao anh có thể rơi vào tay đám người kia?” Viên Mục Dã cười bất đắc dĩ.

Lúc này, lão Lâm đi tới xốc áo của Đoàn Phong lên kiểm tra, sắc mặt anh ta ngay lập tức sầm xuống... Viên Mục Dã biết, nếu chỉ là ngoại thương bình thường, sắc mặt lão Lâm sẽ không khó coi như vậy.

Chương 1140: Con chip sau tai

Dù vết thương trên người Đoàn Phong đã lên da non, nhưng nó lại khiến Viên Mục Dã bỗng nghĩ tới Từ Ánh Huy, nếu không phải bản thân Đoàn Phong có tấm thân bất tử, e rằng đã chết cứng ngắc từ lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vội quay lại nhìn đám Trương Khai: “Các cậu có bị thương không?”

Trương Khai lắc đầu: “Đội trưởng Đoàn đã chặn đòn tấn công của đối phương giúp chúng tôi, rốt cuộc những tên đó là thứ gì vậy? Sao có thể tấn công bằng dòng khí mạnh thế?!”

Viên Mục Dã vỗ vai Trương Khai: “Không sao là ổn rồi... Lát nữa các cậu hãy đưa đội trưởng Đoàn đi trước, tôi và Thạch Lỗi ở lại giải quyết những chuyện kế tiếp.”

Đoàn Phong ngồi dưới đất đẩy lão Lâm ở trước mặt ra và nói: “Không được! Nếu đi phải đi cùng nhau!”

Viên Mục Dã cười: “Yên tâm, tôi và Thạch Lỗi chỉ quay lại xem thử thôi. Dù gì Bạch Văn Duyệt cũng biết thân phận của chúng tôi, nếu để mặc cô ta bị những kẻ đó bắt về, không chừng sau này sẽ còn có chuyện phiền phức nữa.”

Đoàn Phong cố gượng tinh thần đứng lên khỏi mặt đất và nói với thái độ cứng rắn: “Những kẻ đó vốn là một đám công cụ giết người, hẳn là cậu biết rõ vì sao tôi có thể sống sót từ trong tay bọn họ, mà mỗi một người các cậu đều không ai có cái loại may mắn của tôi... Cho nên không ai được quay lại.”

Thạch Lỗi thấy thái độ Đoàn Phong kiên quyết như thế bèn cười và bảo với Viên Mục Dã: “Cậu vẫn nên trở về với bọn họ đi, có lẽ bên trên đã giết gần hết rồi, một mình tôi quay lại là đủ.”

Viên Mục Dã bật cười: “Không ngờ anh cũng có lúc thích thể hiện nhỉ... So sánh với tôi, anh lại càng không có cái loại may mắn đó.” Sau khi nói xong, cậu nhìn về phía Đoàn Phong: “Yên tâm, tôi và Thạch Lỗi đều không phải đồ ngốc, chắc chắn sẽ không trở về chịu chết đâu. Hơn nữa, anh còn không rõ tôi có đòn sát thủ gì à? Để giữ mạng vào thời khắc mấu chốt cũng đủ rồi.”

Đoàn Phong còn muốn nói nữa, nhưng Viên Mục Dã lại nhìn sang Đầu To: “Nhất định phải đưa bọn họ trở về an toàn, biết chưa?”

Đầu To gật đầu đáp: “Được, không thành vấn đề.”

“Viên Mục Dã!” Đoàn Phong đột nhiên gọi tên Viên Mục Dã một cách nghiêm chỉnh, khiến mấy người khác sợ tới mức đều cho rằng đội trưởng Đoàn tức giận cơ? Kết quả họ lại nghe Đoàn Phong trầm giọng nói: “Nếu thật sự không giấu được... biết thì biết, cũng chẳng có gì to tát.”

Viên Mục Dã cười đáp: “Ừ, tôi biết rồi...”

Nhìn theo xe của nhóm Đoàn Phong lái đi xa, Viên Mục Dã quay lại hỏi Thạch Lỗi: “Anh cảm thấy phần thắng của nhóm người nào trên lầu cao hơn?”

Thạch Lỗi cười khê: “Tôi cược bên ít người.”

Đúng như Thạch Lỗi đoán, mặc dù đám áo đen người đông thể mạnh, nhưng lại không phải là đối thủ của Bạch Văn Duyệt có viên tinh thể đen trong tay. Lúc hai người Viên Mục Dã quay lại, Bạch Văn Duyệt đang đứng tại chỗ với gương mặt vô cảm, cô ta cũng không làm gì với đám tới bắt mình.

Thật ra trước kia Viên Mục Dã đã rất thắc mắc rồi, nếu Bạch Văn Duyệt có thể dùng viên tinh thể đen khiến những kẻ đó mất đi năng lực phản kháng trong nháy mắt, vậy thì tại sao cô ta không giải quyết chúng hoàn toàn?

Thấy Viên Mục Dã và Thạch Lỗi quay lại, Bạch Văn Duyệt hơi bất ngờ: “Không phải các anh đã đi rồi ư? Sao còn quay lại nữa?”

Viên Mục Dã vừa định giải thích, Bạch Văn Duyệt lại tự hỏi tự trả lời: “À phải, các anh sợ tôi bị bắt sẽ khai bí mật của các anh ra...”

Thạch Lỗi không muốn tiếp tục đề tài này trước mặt đám kia, thế nên gã ngắt lời Bạch Văn Duyệt: “Kế tiếp làm gì đây? Chẳng lẽ cô định thả bọn chúng đi ư?”

Ai ngờ Bạch Văn Duyệt lại nói: “Tôi không giết được bọn họ... nhưng các anh có thể.”

Trong lúc nhất thời cả Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Bạch Văn Duyệt, bởi vì so với Bạch Văn Duyệt, quả thật hai người họ chỉ là học sinh tiểu học, nếu cả Bạch Văn Duyệt cũng không giết được những người này, hai người họ sao có thể làm được?

Thấy hai người Viên Mục Dã không hiểu lời mình, Bạch Văn Duyệt bèn giải thích: “Ngay từ đầu tôi đã được lập trình là không thể tàn sát người nhân tạo, cho nên tôi không giết được bọn họ...”

Viên Mục Dã không hiểu: “Thế bọn họ có thể giết cô không?”

Bạch Văn Duyệt lắc đầu: “Cũng không thể, làm như vậy là để đề phòng chiến tranh xảy ra giữa những người nhân tạo.”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Đây là cái lập trình chó má gì vậy? Người nhân tạo không thể giết người nhân tạo, nhưng có thể tùy tiện giết người ư?!”

Ai ngờ Bạch Văn Duyệt lại nói bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Cho nên các anh cũng có thể giết người nhân tạo... Nếu giờ các anh đã quay lại, vừa đúng lúc có thể ra tay giết bọn họ.”

Thạch Lỗi liếc những kẻ đang tê liệt nằm trên nền đất, gã hỏi: “Bọn chúng đều không phải là con người, phải làm sao mới có thể giết chết hoàn toàn được?!”

Nghe Thạch Lỗi hỏi như vậy, Bạch Văn Duyệt chỉ vào một gã sát thủ người nhân tạo và nói: “Sau tai phải của bọn họ có một mảnh da gỗ xuống được, bên trong cắm một con chip, chỉ cần tháo chip ra, trên lý thuyết chẳng khác nào giết chết người nhân tạo.”

Thạch Lỗi muốn tiến lên xem xét, nhưng lại bị Viên Mục Dã giữ chặt: “Đừng vội qua đó, Từ Ánh Huy chết là vì vậy đấy. Tuy bọn họ mất năng lực chống cự nhưng vẫn có thể phát ra sóng xung kích rất mạnh.”

Thạch Lỗi nhìn về phía Bạch Văn Duyệt: “Tại sao lại như vậy?”

Nhưng Bạch Văn Duyệt giải thích: “Đó là vì Từ Ánh Huy không sử dụng viên tinh thể đen một cách chính xác, cho nên sức mạnh của nó chỉ có thể kéo dài một khoảng thời gian rất ngắn...” Nói đến đây, cô ta nhìn sang Viên Mục Dã: “Ví dụ như vừa rồi đi, các anh có biết tại sao tôi muốn lập tức bước đến nhặt viên tinh thể đen lên không? Bởi vì nếu tôi không nhặt nó lên, bọn người kia sẽ nhanh chóng khôi phục một nửa sức chiến đấu, dĩ nhiên cũng có thể bắn ra đạn không khí với sức mạnh không nhỏ.”

Thạch Lỗi cẩn thận phân tích lời nói của Bạch Văn Duyệt và cảm thấy rằng cô ta không cần thiết phải bầy hai người họ vào lúc này. Vì thế gã dẫn đầu bước đến bên cạnh một tên áo đen, gỡ mảnh da sau tai đối phương ra, một con chip nhỏ màu bạc ở bên trong lập tức lộ ra. Thạch Lỗi rút con chip ra không chút do dự, ngay sau đó, tên áo đen nằm rạp ra đất, không nhúc nhích, chẳng khác gì người chết.

Những tên áo đen khác thấy thế đều nhìn Thạch Lỗi với vẻ cảnh giác, sợ tiếp theo gã sẽ nhổ chip của mình, còn tên cầm đầu đeo kính râm lúc trước lên tiếng lôi kéo Thạch Lỗi một cách trắng trợn: “Các người đừng nghe cô ta, cô ta là kẻ phản bội lại viện nghiên cứu của chúng tôi, chỉ cần các người bắt cô ta, tiền thưởng sẽ được nhân đôi ngay lập tức!”

Thạch Lỗi đến bên cạnh gã, ngồi thụp xuống và nói với vẻ mặt tiếc nuối: “Nếu anh nói ra sớm một chút thì tốt rồi, nhưng bây giờ nói gì đã muộn...” Nói xong, gã ấn đầu đối phương xuống đất, sau đó duỗi tay nhổ chip sau tai của đối phương ra.

Chương 1141: Giả thuyết ban đầu

Viên Mục Dã nhìn Thạch Lỗi lần lượt gỡ chip sau tai của những kẻ kia như nhổ củ cải, mà trong lòng phát sầu vì không biết nên xử lý những cơ thể không còn chip này như thế nào đây...

Bởi vì Viên Mục Dã hiểu, thật ra bọn người kia chỉ tạm thời mất khả năng cử động thôi, một khi bị lắp chip vào lần nữa, bọn chúng sẽ lập tức sống lại luôn, và lại trở thành vũ khí giết người không chớp mắt.

Lúc này Thạch Lỗi đã nhổ xong hết mười mấy cái “củ cải” rồi, gã vừa tung hứng mười mấy con chip ở trong tay vừa thần nhiên hỏi: “Xử lý cơ thể của bọn chúng thế nào bây giờ?”

Ai ngờ Bạch Văn Duyệt lại vươn tay ra với Thạch Lỗi: “Đưa cho tôi.”

Thạch Lỗi vốn đang định lén giấu mấy con chip đem về nghiên cứu, nhưng Bạch Văn Duyệt lại đòi về hết không chừa cái nào, sau đó cô ta siết chặt tay và bóp số chip ấy thành một nắm, rồi tiện tay ném ra ngoài từ cửa sổ lầu 11.

“Cô... đúng là phí phạm của trời!” Thạch Lỗi tức giận.

Nhưng Bạch Văn Duyệt lại lạnh giọng bảo: “Số chip đó đều bị viên tinh thể đen từ hoá rồi, cho dù người khác lấy được mà không có viên tinh thể đen thì cũng công cốc.”

“Thật ra là bọn họ muốn tìm viên tinh thể đen này về đúng không?” Viên Mục Dã thử hỏi.

Bạch Văn Duyệt trả lời không e dè: “Đại loại vậy... Thứ nhất là tinh thể đen, thứ hai là đứa bé, thứ ba là tôi.”

Thạch Lỗi cười khẩy: “Cô cũng tự biết thân biết phận đây nhỉ!”

Bạch Văn Duyệt tỏ vẻ không sao cả: “Tôi luôn được lập trình như thế...”

Tuy hiện tại con chip đã bị Bạch Văn Duyệt phá hủy, nhưng cơ thể của những kẻ kia vẫn còn nằm dưới đất, cho dù bọn họ không bị Boss lớn đứng sau lưng tìm về thì chắc chắn cũng sẽ khiến cảnh sát địa phương khiếp sợ, cho nên Viên Mục Dĩ biết không thể bỏ lại những cơ thể này ở đây.

Ai ngờ ngay khi Viên Mục Dĩ đang cân nhắc xem phải giấu bọn người này ở đâu, thì con quái vật lửa be bé lúc trước tấn công bọn họ không biết chui ra từ xó nào, nhe răng nhếch miệng nhào vào ba người bọn họ, kết quả lại bị Bạch Văn Duyệt đánh văng lên tường... Con quái vật lửa hét lên đau đớn, sau đó lập tức nhảy lên đèn chùm pha lê trên đầu.

Con vật nhìn lướt một vòng bằng đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh, phát hiện mười mấy tên nằm dưới đất có lẽ rất dễ bắt nạt, nó bèn nhảy chồm vào những cơ thể không có chip kia.

Viên Mục Dĩ định ngăn cản nhưng đã muộn, một cơ thể bị bắt lửa trong tích tắc, bởi vì những kẻ đó đều nằm ngang dọc tứ tung khi ngã xuống đất, cho nên chẳng mấy chốc tất cả đều cháy bùng lên.

Thạch Lỗi thấy thế thì cười lắc đầu: “Đó, giờ bớt việc rồi nhé.”

Mà Bạch Văn Duyệt lại thờ ơ đối với những người nhân tạo giống mình đang bị lửa lớn đốt trụi, cô ta vẫn bàng quan đứng ở tại chỗ, trên mặt không có bất cứ buồn vui gì.

Đáng tiếc ngọn lửa của quái vật lửa chỉ có thể đốt cháy một số thứ trên bề mặt của lũ người nhân tạo, không thể đốt được khung xương kim loại... Mà bọn chúng không phải con người thật sự, dĩ nhiên cũng sẽ không xuất hiện triệu chứng co cứng cơ khi người bị thiêu chết, người không biết chắc chắn cho rằng đây chỉ là những mô hình hình người mà thôi.

Con quái vật lửa tưởng rằng mình đã thiêu chết rất nhiều người, ba kẻ kia đáng lẽ phải sợ mình mới đúng, nhưng không ngờ bọn họ cứ đứng đờ ra nhìn ngọn lửa cháy đến khi tắt, không hề muốn chạy trốn.

Lúc này, Viên Mục Dã liếc nhìn con quái vật lửa ngồi xồm giữa ngọn lửa, vẻ mặt khó xử: “Nên xử lý thứ này thế nào đây?”

Thạch Lỗi cũng nhìn về phía con quái vật lửa: “Còn có thể xử lý như thế nào nữa? Tiếp tục ném ở đây thôi, chỉ số thông minh của con này thấp quá, bị nhốt bao nhiêu năm mà cũng không chạy ra khỏi tòa nhà, sau này chắc cũng không ra ngoài đâu, cứ ném ở đây đi!”

Viên Mục Dã không yên tâm cho lắm: “Sao tôi cảm thấy không ổn lắm nhỉ?”

Con quái vật lửa thấy hai người Viên Mục Dã nhìn mình với vẻ chẳng lành, lại nghĩ đến hai lần liền mình gặp bọn họ đều không có chuyện tốt, vì thế nó cũng không nghĩ đến chuyện tấn công bọn họ nữa, mà nhảy thẳng lên lỗ thoát khí trên trần nhà và chuồn đi.

Viên Mục Dã suy nghĩ một lát, cảm thấy hiện giờ đúng là bọn họ không có đủ điều kiện để bắt giữ nó, việc này phải đợi trở về rồi bảo Đầu To và Trương Khai đến đây. Nói gì thì nói, trong số 54 chỉ có hai người họ có thể chắc chắn không sợ lửa.

Lúc ba người ra khỏi tòa nhà, Viên Mục Dã nhìn sang Bạch Văn Duyệt và hỏi: “Sau này cô có dự định gì không? Có nơi nào rất muốn đi không?”

Bạch Văn Duyệt lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt: “Tôi chỉ muốn tìm một nơi bí ẩn để sống thôi... Nhưng lần nào cũng có kết quả này.”

Thạch Lỗi vừa nghe Bạch Văn Duyệt nói câu “lần nào cũng thế” thì buồn bực hỏi: “Tôi cũng rất tò mò là làm sao bọn họ tìm được chuẩn thế? Giống như lắp định vị trên người các cô vậy?!”

Bạch Văn Duyệt trầm giọng nói: “Thật ra lúc trước viên tinh thể đen kia bị chia thành hai, viên trong tay tôi chỉ là một trong số đó, mà giữa hai viên tinh thể đen luôn luôn có mối liên hệ bí ẩn, cho nên dù cho chúng tôi chạy đến phương trời nào, bọn họ đều có thể tìm được...”

Thạch Lỗi cười khẩy: “Vậy còn chạy làm cái gì nữa? Có lẽ các người ra ngoài vũ trụ thì sớm hay muộn cũng bị phát hiện

thôi.”

Lần này Bạch Văn Duyệt không nói gì, nhưng Viên Mục Dã lại đột nhiên khẽ nói: “Nếu tôi đoán không nhầm, người thật sự muốn chạy không phải cô... mà là đứa bé kia đúng không?”

Bạch Văn Duyệt khẽ giật mình: “Làm sao anh biết được?”

Viên Mục Dã nở nụ cười: “Thật ra từ việc cô không thể nào giết chết những người nhân tạo kia là có thể nhận ra, tất cả ý thức của cô vẫn dừng lại ở giai đoạn trí tuệ nhân tạo, không thể thật sự tư duy giống con người. Cho nên ắt hẳn cô không khao khát chạy trốn mạnh đến thế. Nếu không phải cô muốn trốn, vậy chỉ có thể là đứa bé kia, tôi nói có đúng không?!”

Giọng Bạch Văn Duyệt trầm xuống: “Trên thực tế, đứa bé đã gần giống với con người ở mọi mặt rồi, nó sẽ lớn lên, học tập giống như trẻ con loài người bình thường, nhưng trời định nó không thể sống vui vẻ như trẻ con loài người bình thường. Bởi vì nó quá gần gũi với con người, cho nên có thêm ham muốn và tình cảm chỉ loài người mới có. Đôi khi biết càng nhiều sẽ càng đau khổ, có một số việc đã biết rõ kết quả rồi lại không thể không làm.”

Thạch Lỗi cảm thấy rất khó hiểu: “Nói tới nói lui, đó đều là ham muốn của nó, tại sao cô phải giúp nó? Không phải cô nên nghe theo những kẻ đã chế tạo ra cô ư?”

Bạch Văn Duyệt chưa kịp trả lời, Viên Mục Dã đã giành trước: “Đó là bởi vì mục đích sống của cô là giúp đứa bé có thể lớn lên một cách thuận lợi, cho nên cô sẽ thỏa mãn bất cứ yêu cầu gì của nó, tất nhiên trong đó cũng bao gồm cả nhu cầu tình cảm và ham muốn nữa, đúng không?”

Chương 1142: Không hẹn ngày gặp lại

Bạch Văn Duyệt gật đầu: “Đây đúng là sứ mệnh của tôi, tôi không thể thay đổi... chỉ có thể làm theo ý muốn của nó.”

Thạch Lỗi không khỏi cười nhạo: “Đúng là tự vác đá nện vào chân mình mà, có lẽ bây giờ những người đó đang rất hối hận vì lập trình khi xưa của mình đây...”

Tuy nhiên, Viên Mục Dã lại nhận thấy một ý nghĩa khác trong đó, đứa bé ắt hẳn là vật thí nghiệm gần giống con người nhất từ trước tới nay, cho nên đối phương mới nâng niu nó như thế, thậm chí còn bắt người nhân tạo Bạch Văn Duyệt vốn đã cực cao cấp luôn phải bảo vệ bên cạnh nó.

Đời không có bữa tiệc nào không tàn, tuy ngay từ đầu đúng là nhóm Viên Mục Dã nhằm vào tiền thưởng, nhưng không ngờ sẽ có sự giao thoa sâu sắc đến vậy với Bạch Văn Duyệt, thậm chí còn lôi ra cả chuyện hồi còn bé của cậu và Thạch Lỗi...

Điều duy nhất khiến Viên Mục Dã cảm thấy tiếc nuối là, tốt xấu gì vẫn có thể tìm ra chuyện hồi nhỏ của Thạch Lỗi, còn cậu lại không thể hỏi được nữa rồi, cho nên cậu sẽ mãi mãi không biết được rốt cuộc mẹ cậu đã sinh ra vật thí nghiệm thất bại là cậu như thế nào.

Thạch Lỗi nói: “Cô bảo trọng nhé, hy vọng chúng ta... không hẹn ngày gặp lại.”

Bạch Văn Duyệt gật đầu, nói “bảo trọng” rồi xoay người đi, chẳng nói thêm một câu dư thừa nào khiến Thạch Lỗi không khỏi lắc đầu liên tục: “Quả nhiên không phải người... Mình giúp cô ta nhiều thế mà chẳng biết nói lấy một câu khách sáo luôn.”

Viên Mục Dã bật cười: “Anh trở nên hẹp hòi thế từ bao giờ vậy? Đi thôi!”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại giữ chặt Viên Mục Dã: “Đợi thêm chút nữa...”

Viên Mục Dã nhìn gã mà không hiểu gì: “Chờ cái gì?”

Thạch Lỗi nói khẽ: “Chờ cô ta đi xa đã!”

Vì thế hai người cứ nhìn theo Bạch Văn Duyệt hoàn toàn biến mất trong màn đêm một cách rất “thâm tình”. Sau đó, Thạch Lỗi kéo Viên Mục Dã trở lại dưới tầng một của khách sạn, gã mở đèn pin trên di động rồi vừa tìm kiếm dưới đất vừa nói: “Mau tìm giúp tôi với. Tôi đoán chắc số chip kia bị cô nàng đó ném ở vị trí này.”

Viên Mục Dã nghe vậy mà cạn cả lời. Hoá ra Thạch Lỗi nhằm mục đích này, cậu buồn cười quá: “Không phải lúc trước Bạch Văn Duyệt đã nói rồi ư? Không có tinh thể đen thì anh có số chip kia cũng công cốc.”

“Cô ta nói gì là cậu tin nấy à? Nếu đúng là như vậy, tại sao cô ta phải cố phá hủy những con chip?! Chắc chắn là do không muốn để chúng ta lấy về nghiên cứu! Cô ta càng làm như vậy, càng chứng minh số chip đó rất có giá trị...” Thạch Lỗi nói chắc như đinh đóng cột.

Trong chuyện “tính kẻ người khác”, Viên Mục Dã luôn không khôn khéo bằng Thạch Lỗi, nhưng hai người tìm hồi lâu mà vẫn chẳng tìm được gì, vì thế lúc này bọn họ mới đột nhiên nhận thức được một vấn đề. Có lẽ trông như Bạch Văn Duyệt tiện tay ném đi, nhưng thật ra lại là động tác giả chứ không thật sự ném những con chip ra ngoài cửa sổ.

“Đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma... Không ngờ cô nàng kia lại chơi chiêu ấy với chúng ta!” Thạch Lỗi tức giận.

Viên Mục Dã cười nói: “Được rồi, tôi cảm thấy bớt dây đến thứ kia thì hơn, nếu không chẳng biết sẽ còn gây ra phiền phức gì nữa đâu?!”

Chuyện của Bạch Văn Duyệt đến đây xem như hạ màn, chẳng qua trong lòng Viên Mục Dã lại lờ mờ cảm thấy không yên tâm với tương lai của cô ta và đứa bé. Ất hẳn việc này vẫn còn chưa xong. Dù gì thì Bạch Văn Duyệt cũng đã từng nói, chỉ cần một ngày họ còn giữ viên tinh thể đen, họ sẽ mãi mãi không thoát khỏi được sự đuổi bắt của đám người kia...

Vài ngày sau, lão Lâm ra mặt liên hệ với ông chủ hiện giờ của khách sạn bỏ hoang, Vương Ứng Khuê, để nói toạc móng heo ra lý do thật sự khiến khách sạn nhà ông ta phải đóng cửa năm xưa. Ban đầu đối phương còn tưởng rằng lão Lâm là kẻ lừa đảo, kết quả sau khi nghe ngóng mới biết được thân phận của lão Lâm không tầm thường, hơn nữa sự việc cũng thật sự giống lời lão Lâm nói. Vì vậy, thái độ của ông chủ Vương lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, hỏi han lão Lâm có cách gì giải quyết được không.

Lão Lâm tỏ ra kín miệng như bưng: “Nếu tôi có thể tìm được chỗ này của ông, tất nhiên là có cách giải quyết, chẳng qua dù sao đó cũng là tài sản của ông, khi chưa được ông đồng ý, người của tôi thật sự không tiện ra mặt can thiệp...”

Vương Ứng Khuê tỏ ý chỉ cần có thể giải quyết chuyện này một cách triệt để, việc ký thỏa thuận ủy quyền không phải là vấn đề lớn. Hơn nữa, ông ta còn lập tức tỏ thái độ sẽ lấy danh nghĩa cá nhân để quyên góp tiền làm kinh phí cho số 54 thí nghiệm sau này.

Lão Lâm chỉ chờ những lời này của đối phương thôi, vì thế anh ta vui mừng ký thỏa thuận ủy quyền với Vương Ứng Khuê. Đến khi cơ thể Đoàn Phong hồi phục ổn rồi, anh ta liền dẫn Đầu To và Trương Khai quay trở về khách sạn bỏ hoang, và bắt con quỷ nhỏ phun lửa khắp nơi kia...

Còn cái đồng “sắt vụn hình người” lúc trước bị ném ở đó, Viên Mục Dã vốn định để lần này Đoàn Phong đến giải quyết luôn thể, ai ngờ khi bọn họ quay lại mới phát hiện chúng đã bị ai lấy đi từ bao giờ rồi.

Sau khi nhận được tin này, sắc mặt của Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đều trở nên hơi khó coi. Một lát sau, Thạch Lỗi mới nói một cách sâu xa: “Liệu có phải bị ve chai ở gần đây nhặt mất không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Khả năng này không cao. Mặc dù ở đây không có ai trông coi, nhưng cổng luôn đóng chặt quanh năm, hơn nữa đồ có thể bán sắt vụn ở đây rất nhiều, nếu thật sự có ve chai vào trộm đồ, tại sao chỉ lấy đi những khung xương kim loại kia? Thêm nữa, mấy thứ kia thoát trông rất

đáng sợ, người bình thường mà thấy chắc không dám lấy lung tung mới đúng...”

Thạch Lỗi thở hắt ra: “Vậy chỉ có thể là bị ông chủ của chúng đón về rồi thôi...”

Bởi vì hai người Trương Khai và Đầu To đều không sợ lửa, cho nên bắt con quái vật lửa chẳng mất sức là bao, thậm chí cuối cùng bọn họ còn suýt nữa đánh bầm mõng con quỷ nhỏ đó nữa... Cuối cùng lão Lâm phải ra mặt điều đình, nói bây giờ con quái vật lửa là tài nguyên quan trọng của số 54, không phải chó con trong nhà bọn họ!!

Có điều quả thật con vật này cũng giống y như lời Thạch Lỗi nói, có vẻ chỉ số thông minh không cao lắm, lão Lâm bảo: “Lúc trước chẳng qua nó là động vật ăn thịt cỡ nhỏ, chẳng khác gì con lửng, cáo, sói đồng cỏ hiện giờ, thích ăn một số động vật gặm nhấm, mà khả năng phun lửa của nó cũng chỉ là để vô mỗi mà thôi. Điều này có thể nhận thấy từ việc nó ăn thịt chuột bạch ở trong phòng thí nghiệm.”

Đại Quân nói một cách hài hước: “Con quỷ nhỏ này biết cách ăn lắm, từ sớm đã biết phải ăn thịt đã nướng!”

Nhưng lão Lâm lại lắc đầu: “Cũng không phải là nó muốn nướng chín thịt mới ăn, mà là đốt trụi lớp lông lá trên người con mỗi thôi, như vậy sẽ đỡ nhiều phiền phức khi ăn.”

Bởi vì vết thương của A Triết khá nặng nên sau khi xong việc, Thạch Lỗi chuẩn bị về nước M trước để xem tình hình của gã. Điều bất ngờ là, lần này Thạch Lỗi về nhưng không gọi Viên Mục Dã theo, mà bảo cậu cứ nghỉ ngơi ở số 54 một thời gian rồi hẵng về.

Chương 1143: Cuộc sống tươi đẹp

Đúng khoảng thời gian này, thủ đô lại xảy ra một sự việc lạ. Số 54 được mời tham gia điều tra, bởi vậy Viên Mục Dã được giữ lại như một lẽ dĩ nhiên... Có điều cậu không ngờ lần này lý do Thạch Lỗi về nước M không dẫn cậu theo hoàn toàn là bởi vì tập đoàn của gã đã xảy ra một sự rung chuyển to lớn, nhưng khi Viên Mục Dã biết chuyện này, thì tất cả sóng gió đều đã qua.

Gần nửa năm qua, trên mạng vẫn đang thịnh hành một trò chơi trên di động tên là “Cuộc sống tươi đẹp”. Thật ra trò chơi này rất đơn giản. Người chơi có thể xây nhà, trồng trọt ở trong trò chơi, đến khi tài khoản lên tới cấp bậc nhất định, còn có thể xây thành phố của riêng mình.

Theo lý mà nói, đây là một game mobile rất bình thường, cũng có rất nhiều game cùng thể loại với nó, nhưng “Cuộc sống tươi đẹp” lại đề bẹp tất cả và trở thành game mini có lượt tải về cao nhất mấy tháng nay.

Nếu nó chỉ là một trò chơi bình thường thì thôi, tất nhiên cũng chẳng khiến cảnh sát chú ý. Nhưng bắt đầu từ tháng trước, bỗng lần lượt có mấy game thủ hôn mê một cách khó hiểu khi đang chơi game.

Người nhà đưa người đến bệnh viện khám thì phát hiện, cơ thể đều bình thường, các chỉ số sức khỏe cũng không có vấn đề gì, nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh... Ban đầu, bệnh viện cho rằng đây chỉ là hiện tượng cá biệt, mãi đến khi số người bệnh hôn mê với cùng nguyên nhân lên tới mười mấy người, bọn họ mới nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vậy nên mới cùng người nhà báo cảnh sát.

Lúc đầu, cảnh sát không cảm thấy đây là một chuyện nghiêm trọng, vì thời nay không phải không có chuyện hôn mê hay đột

tử vì chơi game, chẳng qua là lần này số lượng và khu vực khá tập trung mà thôi...

Vì vậy, để loại bỏ sự nghi ngờ của gia đình nạn nhân, cảnh sát đã yêu cầu vài nhân viên giám sát mạng tải trò chơi về, sau đó đăng ký tài khoản để chơi vài ngày. Ban đầu coi như bình thường, mấy nhân viên kia còn tìm ra mấy chỗ lỗi trong game. Nhưng khi tài khoản dần dần lên cấp, bọn họ bắt đầu sa vào đó, mãi đến khi một nhân viên cũng xuất hiện tình trạng hôn mê, mọi người mới bị bắt dừng lại.

Lúc này cảnh sát mới nhận ra có điều gì đó không ổn nên lập tức ra lệnh cho phòng ban liên quan gỡ trò chơi xuống để chấn chỉnh, đồng thời cảnh sát cũng tìm ra công ty phát triển game để tiến hành điều tra.

Đó là một công ty game tên Kim Đăng Mạch Tố. Trò chơi “Cuộc sống tươi đẹp” chỉ là một trong rất nhiều game mobile mà công ty họ phát triển, hơn nữa trước đây nó còn được mua lại từ một studio game có quy mô rất nhỏ.

Nhân viên điều tra đã yêu cầu gặp nhân viên nghiên cứu phát minh ra game ban đầu, kết quả lại được báo rằng, tòa văn phòng nơi đặt trụ sở của studio đã xảy ra một vụ cháy lớn vào nửa năm trước, khiến tất cả mọi người trong studio gặp nạn...

Lúc này nhân viên điều tra mới nhớ tới chuyện có một tòa nhà cao tầng trên đường Hoài Hải đã bốc cháy do mạch điện cũ quá vào nửa năm trước. Đáng tiếc là do ban quản lý tòa nhà thường không chú ý đến các phương tiện chữa cháy nên giờ tai họa tới nơi mới biết các trụ cứu hỏa trong tòa nhà đều trống rỗng, không có nước.

Khi nhân viên cứu hỏa kéo được nước tới bằng xe cứu hỏa, tầng 5 và 6 của tòa nhà đã bị cháy rất nghiêm trọng. Cuối cùng tai nạn khiến 12 người trong một studio ở tầng 5 thiệt mạng và 7 người trong phòng tập thể dục ở tầng 6 bị thương nặng.

Điều tra được đến đây, cảnh sát vẫn không có một chút manh mối nào. Đầu tiên là công ty đang nắm bản quyền game hiện giờ có đầy đủ giấy tờ thủ tục hết, bản thân game cũng hoàn toàn không chứa bất cứ thông tin xấu hay ám chỉ mang tính hướng dẫn gì cả. Còn bên phát minh ra game đã gặp nạn hết

cả, cho nên cho tới bây giờ, cảnh sát đều không thể liên hệ những người bị hôn mê với game được.

Nhưng những người bị hôn mê đó vẫn còn nằm ở bệnh viện, chẳng có dấu hiệu nào là sắp tỉnh lại. Cùng lúc đó, còn lần lượt có thêm game thủ hôn mê bất tỉnh được đưa đến bệnh viện chữa trị.

Hơn nữa, đây vẫn chưa phải là vấn đề khó giải quyết nhất. Mặc dù bây giờ game đã bị dỡ khỏi hệ thống, nhưng một lượng lớn người dùng tải về trước đó vẫn tiếp tục chơi. Điều quan trọng nhất là đây là một game độc lập, trừ khi người dùng xóa game trên điện thoại, nếu không, không ai có thể ngăn họ tiếp tục chơi.

Ban đầu, cảnh sát muốn công bố một thông báo trên Internet, yêu cầu tất cả người chơi đã tải game hãy xóa APP trên điện thoại của họ, nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện ra rằng cách này không tài nào thực hiện được.

Một là game này có tới hàng trăm nghìn người chơi, hai là không tìm ra được một lý do hợp lý để thuyết phục người chơi xóa game. Nếu tìm đại một lý do không giải thích được để bắt ép người chơi, ngược lại sẽ gây phản tác dụng, khiến nhiều người tò mò chơi tiếp hơn.

Cuối cùng chuyện này chuyển tới tay số 54, cảnh sát hy vọng bọn họ có thể nhanh chóng điều tra vụ việc rõ ràng, để tránh gây ra sự khủng hoảng hàng loạt.

Nói về chơi game, ở số 54, ngoại trừ Đoàn Phong và Viên Mục Dĩ ra, những người khác đều là tay kỳ cựu, chẳng qua bọn họ không chơi thể loại game nuôi trồng kiểu “Cuộc sống tươi đẹp” mà thôi.

Để có thể lấy được thông tin, Đoàn Phong nhờ cảnh sát cung cấp mấy chiếc điện thoại di động đã tải trò chơi “Cuộc sống tươi đẹp” về, sau đó cho nhóm Viên Mục Dĩ mỗi người một chiếc, bắt đầu chơi từ cấp thấp nhất lên.

Nhưng chơi game này cần thời gian, không thể nào nâng cấp tài khoản lên thành người chơi cao cấp trong vòng một ngày được, cho nên Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong bèn cùng đến gặp

những nhân viên an ninh mạng trước đây đã từng chơi đến cấp cao.

Theo những nhân viên không bị hôn mê nhớ lại, khi mới chơi game này, họ không cảm thấy có gì đặc biệt, thậm chí có chỗ còn không hay bằng các game cùng thể loại khác hiện nay. Chỉ đến lúc tài khoản lên cấp liên tục, bọn họ mới cảm nhận được cảm giác thân thuộc xưa nay chưa từng có, thình thoảng sẽ khiến bọn họ xuất hiện tình trạng không phân biệt được rõ ranh giới giữa hiện thực và trò chơi.

Viên Mục Dã thắc mắc: “Cái gì là không phân biệt rõ ranh giới giữa hiện thực và trò chơi?”

Một cô gái trẻ cười đáp: “Con người mà, luôn sẽ gặp phải những vấn đề này kia trong công việc và cuộc sống, nhưng lúc chơi trò chơi này, tôi sẽ nảy sinh cảm giác nhẹ nhàng kiểu được thoát khỏi hiện thực...”

Viên Mục Dã hiểu cô gái có ý gì, vì thế cậu hỏi tiếp: “Gần đây người đồng nghiệp bị hôn mê của các cô có phải đã gặp chuyện gì trong công việc hoặc là trong cuộc sống không?”

Tất cả mọi người đều hơi ngạc nhiên, cô gái còn có vẻ giật mình: “Làm sao anh biết được? Anh ta vừa mới chia tay bạn gái.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, tôi hiểu sơ sơ rồi, cảm ơn các cô đã phối hợp.”

Sau khi Đoàn Phong và Viên Mục Dã ra khỏi toà nhà giám sát an ninh mạng, Đoàn Phong tỏ vẻ bức bối: “Vừa rồi cậu nói đã hiểu sơ sơ là sao? Cậu nói cụ thể xem nào?!”

Chương 1144: Oán trách

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi bảo: “Vấn đề có lẽ là nằm ở bản thân trò chơi, đáng tiếc công ty game kia không phải nhà phát triển lúc ban đầu, cho nên bọn họ cũng không biết rốt cuộc game này có vấn đề gì.”

Đoàn Phong cười gian: “Cậu không cảm thấy chuyện này hơi ma mị hả?”

“Ồ? Sao anh lại nói vậy?!” Viên Mục Dã tỏ ra hứng thú.

Đoàn Phong ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tuy trò chơi này mới nổi gần nửa năm nay thôi, nhưng trước kia đâu phải không có ai chơi, cũng đâu thấy ai xảy ra chuyện? Kết quả là sau khi tất cả nhân viên phát minh trò chơi đều thiệt mạng rồi, trò chơi mới đột ngột trở nên hot. Tôi đã xem số liệu của công ty game rồi, trước kia game này có chưa đến mấy nghìn người chơi, nhưng một tuần sau khi mười hai nhân viên phát triển game thiệt mạng, người chơi game đột nhiên tăng vọt lên mấy trăm nghìn người... Lúc này mới có những chuyện về sau. Cậu nói xem liệu có phải là mười hai người kia chết đột ngột quá cho nên hồn phách không muốn rời đi, luôn ẩn náu bên trong game mà họ phát minh ra không?”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Tôi không hiểu nhiều về game lắm, nhưng kinh nghiệm trước kia nói cho tôi biết rằng, sau lưng tất cả các sự kiện ma quỷ luôn có sự thật mà người đời không biết đến... Cho nên đừng đưa ra kết luận quá sớm.”

Đoàn Phong thở dài: “Nếu là như thế, chúng ta vẫn phải rà lại hồ sơ của mười mấy kẻ xui xẻo kia lần nữa, để tìm ra lý do có hàng trăm nghìn người cùng chơi game, mà lại chỉ có mấy người bọn họ gặp phải tình trạng hôn mê bất tỉnh?”

Trở lại xe, Đoàn Phong gửi hồ sơ về mười mấy người kia đến điện thoại di động của Viên Mục Dã. Hai người đọc hết hồ sơ của những nạn nhân một lượt và nhận thấy trong những người này có nam, có nữ, có học sinh, hơn nữa không quá 40 tuổi,

đồng thời còn bao gồm đủ loại thân phận. Nói thẳng ra là giữa mười mấy người này, trừ việc cùng chơi một game ra thì chẳng có bất kỳ chỗ giao thoa hay tương đồng nào.

Lúc hai người quay về số 54, mấy người Hoắc Nhiễm và Trương Khai đang hết sức chăm chú chơi trò “Cuộc sống tươi đẹp”. Mặc dù ngoài miệng bọn họ nói game nuôi trồng kiểu này chẳng thú vị gì, nhưng khi lao vào chơi thật, cả đám vẫn khá nghiêm túc. Viên Mục Dã và Đoàn Phong thấy thế cũng lấy điện thoại chơi game của mình ra, sau đó đăng nhập tài khoản để vào trò chơi.

Đối với tay mơ về game như Viên Mục Dã, thiết kế của trò chơi này thật sự quá nhân tính hóa. Ban đầu chỉ cần làm theo chỉ thị từng bước một, tài khoản có thể từ sơ cấp tăng lên trung cấp rất nhanh, hơn nữa những thao tác cũng khá đơn giản, chỉ cần biết chữ và có đủ kiên nhẫn, ngay cả học sinh tiểu học cũng có thể chơi rất thuận buồm xuôi gió...

Trong lúc này Viên Mục Dã vô tình liếc sang di động của Trương Khai ở bên cạnh, thấy giao diện game của cậu ta hình như không giống mình cho lắm, vì thế cậu tò mò hỏi: “Chỗ cậu là ở đâu trên bản đồ vậy?”

Trương Khai quay đầu nhìn điện thoại di động của Viên Mục Dã và đáp: “Cấp bậc tài khoản của anh không đủ nên vẫn chưa đến được nơi này. Hơn nữa cho dù đủ cấp, nếu chúng ta chọn khác thế giới thì giao diện game cũng hoàn toàn khác nhau!”

Viên Mục Dã đứng dậy đi xem di động của mấy người khác, phát hiện Hoắc Nhiễm là một thợ máy rất siêu trong game, cho nên giao diện của cậu ta đầy khuynh hướng kim loại, còn Trương Khai lại là nhà thám hiểm rừng rậm, cho nên thế giới game của cậu ta toàn là rừng mưa nhiệt đới và động vật hoang dã hiếm hoi và kỳ lạ.

Bởi vì Đại Quân thích đồ ăn ngon, cho nên anh ta là một đầu bếp hạng nhất trong thế giới game, suốt ngày nghiên cứu cách nấu nướng đồ ăn ngon khắp nơi trên thế giới. Về phần Tăng Nam Nam, cô ấy khiến Viên Mục Dã hơi bất ngờ, chẳng ai nghĩ đến việc cô ấy lại là hiệu trưởng của một nhà trẻ trong thế giới game.

Viên Mục Dã nhìn bọn họ chơi vô cùng vui vẻ trong thế giới mà mình tự sáng tạo ra, cậu hơi sốt ruột hỏi Trương Khai: “Phải bao nhiêu cấp mới có thể vào giao diện như các cậu?”

Trương Khai nghĩ rồi đáp: “Ít nhất là trên cấp 25! Đêm qua tôi không ngủ để chơi trò này đó!”

Viên Mục Dã thầm nghĩ bụng, có phải mười mấy người đến nay còn nằm ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh cũng từng say mê game này như vậy không? Hiện giờ ngay cả cậu cũng vô cùng chờ mong mình lên được cấp bậc nhất định rồi sẽ sáng tạo ra một thế giới hoàn hảo như thế nào đây này?

Lúc sau Viên Mục Dã vừa chơi vừa quay đầu nhìn sang Đoàn Phong, muốn xem thử tài khoản của anh ta đã chơi đến cấp bao nhiêu, kết quả cậu lại thấy một tay Đoàn Phong cầm điện thoại di động, một tay chống cằm ngồi đó ngủ gà ngủ gật!

Viên Mục Dã lập tức cạ lời: “Đại ca, sao anh lại ngủ rồi?”

Lúc này Đoàn Phong mới giật mình tỉnh lại: “Ai... ai ngủ hả? Đừng nói bậy được không?!”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Nhàm chán thế ư? Tôi thấy mọi người chơi hăng lắm mà!”

Ai ngờ Đoàn Phong lại thở dài: “Tôi cũng rất hăng mà? Cho nên vừa chơi là buồn ngủ...”

Viên Mục Dã hiểu là dù thế nào Đoàn Phong cũng không thể chơi nhập tâm được, vì thế cậu cũng không để ý tới anh ta nữa mà tiếp tục chơi game hết sức chăm chú.

Trước giờ Viên Mục Dã đều không cảm thấy chơi game là chuyện thú vị gì, nhưng lúc này đây thật sự đắm chìm vào thế giới trò chơi, cậu mới phát hiện, hóa ra thời gian có thể trôi nhanh thế. Cậu vừa mới hoàn thành mấy nhiệm vụ chỉ định thôi mà đã hai giờ trôi qua kể từ lần cuối cậu xem đồng hồ. Còn Đoàn Phong bên cạnh thì đã từ ngủ gật ngật ngà ngật ngưỡng thành gục hẳn xuống bàn ngủ rồi.

Thời gian trôi qua từng phút một, đến khi Viên Mục Dã thoát game, cậu thấy trời đã tối rồi. Vì thế cậu lập tức đứng dậy nói với mọi người: “Các cậu tiếp tục đi, tôi về nhà trước.”

Nhưng trừ Đoàn Phong, dường như những người khác đều vội vàng chiếm thành chiếm đất ở trong thế giới trò chơi, chỉ vậy tay mang tính tượng trưng với Viên Mục Dã, thậm chí cũng không biết rốt cuộc cậu đi từ bao giờ luôn...

Về đến nhà, Viên Mục Dã kể cho Lê Thần nghe chuyện game mobile khiến người ta hôn mê, hắn lại không cho là đúng: “Đây chẳng qua là một trò chơi có thể giúp người chơi tạm thời trốn tránh hiện thực mà thôi... Chẳng thú vị gì cả.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ: “Dù cho có thể trốn tránh trong lúc ngắn ngủi thì để làm gì? Chẳng phải thoát game rồi vẫn phải trở về đời sống hiện thực ư?”

Có thể do gần đây công việc của Lê Thần hơi nhiều, hắn cũng chỉ về nhà sớm hơn Viên Mục Dã một chút, lúc này hắn có vẻ mệt mỏi: “Con người các anh cứ thích làm ra vẻ. Có cuộc sống tốt như vậy mà còn không biết quý, cứ suốt ngày người này bị áp lực, người kia bị xúc động... Ngoại tình cũng có đủ loại lý do, cái gì mà chồng không quan tâm, vợ không thú vị.”

Viên Mục Dã buồn cười nói: “Hiếm khi nghe thấy cậu oán trách đó. Có phải gần đây lượng công việc hơi nhiều không?”

Chương 1145: Bạn cùng đường

Lệ Thần gật đầu: “Ừ, đúng là hơi nhiều, cứ như thể mọi người tụ tập lại ngoại tình vậy. Nếu có người yêu, tôi nhất định sẽ rất quý trọng đôi phương.”

Viên Mục Dã sửng sốt, từ trước tới giờ cậu không bao giờ nghĩ rằng Lệ Thần có thể nói ra câu nói như vậy. Nhất thời cậu không biết rốt cuộc người nói lời này có phải là Lệ Thần mà mình quen thuộc hay không.

Lúc này Lệ Thần cũng tự nhận ra mình đã nói sai, vì thế vội giải thích: “Tôi nói là nếu, chứ không phải muốn tìm thêm một đồng loại.”

Viên Mục Dã cười: “Tôi biết. Thật ra liệu có khi nào cậu cảm thấy hơi cô đơn không?”

Không ngờ câu trả lời của Lệ Thần lại khá triết lý: “Bắt đầu từ khi sinh ra, mỗi con người đã gắn liền với nỗi cô đơn như bóng với hình, đến một mình và đi một mình. Cho dù giữa chừng có người thân, người yêu và bạn bè xuất hiện, nhưng đến cuối cùng anh sẽ phát hiện bọn họ chỉ là bạn đi cùng đường trong cuộc sống của anh thôi, mà con đường đời này vẫn phải do một mình anh đi đến cuối.”

Viên Mục Dã không khỏi thán vô tay cho Lệ Thần từ tận đáy lòng: “Chúc mừng cậu, cậu đã nhìn thấu cuộc đời còn hơn một con người chân chính như tôi rồi...”

Lệ Thần cười khế: “Cho nên ấy mà, nếu có thừa thời gian, tôi sẽ dắt Kim Bảo ra ngoài đi dạo một chút, phơi nắng, hưởng thụ cuộc sống, chẳng lẽ không tốt ư?!”

Viên Mục Dã bàn luận về “cuộc đời” với Lệ Thần xong rồi về phòng tiếp tục chơi “Cuộc sống tươi đẹp”. Cậu vẫn rất tò mò không biết mình sẽ như thế nào trong game “Cuộc sống tươi

đẹp”? Có phải cũng giống những người bình thường, có một gia đình hạnh phúc, bên cạnh có người thân và bạn bè quây quần không.

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dĩ đang mơ màng thì bị chuông điện thoại đánh thức, vừa bấm máy nghe thì lại là Từ Lệ đã lâu không gặp. Vừa bắt máy đối phương đã xỏ một tràng: “Đã mấy giờ rồi mà còn đang ngủ hả? Tôi gửi địa chỉ cho cậu rồi đấy, mau đến đây đi!”

Viên Mục Dĩ chưa kịp hỏi rõ ràng là chuyện gì thì Từ Lệ đã cúp điện thoại, khiến Viên Mục Dĩ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì. Tuy nhiên nghe giọng Từ Lệ chắc là có việc gấp gì đó, thế nên Viên Mục Dĩ cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng bò dậy khỏi giường, rửa mặt, chuẩn bị đi đến địa chỉ mà Từ Lệ gửi tới.

Ai ngờ Viên Mục Dĩ mới vừa bước ra khỏi phòng ngủ đã cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng bởi vì sốt ruột muốn đi, cho nên cậu cũng chưa kịp suy nghĩ nhiều đã vội vàng ra ngoài. Kết quả vừa ra khỏi cửa, cậu nhìn thấy một chiếc SUV màu xanh lam mới tinh đậu ở cửa nhà mình.

Nhất thời, Viên Mục Dĩ hơi bức bối, không biết hàng xóm thất đức nào đậu xe ép sát cửa nhà mình.

Kết quả khi bắt taxi tới địa chỉ kia, Viên Mục Dĩ lại nghe Tiểu Lưu bên cạnh Từ Lệ kinh ngạc nói với cậu: “Sao anh lại bắt taxi đến đây? Đừng nói với tôi là xe anh mới lái có mấy ngày đã hỏng rồi nhé!”

Viên Mục Dĩ nghe mà chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, không biết đối phương có ý gì. Đúng lúc này, Từ Lệ vẫy tay với cậu từ xa, vì thế cậu vội vã chào hỏi với Tiểu Lưu rồi chạy vào hiện trường.

“Thì thế được một cặp mẹ con đi chạy bộ buổi sáng phát hiện, có lẽ là lần đầu tiên hai mẹ con nhìn thấy người chết nên sợ khiếp vía, nói chuyện rất lộn xộn, lát nữa chúng ta phải lấy lời khai lại lần nữa mới được... Núi Trường Bạch đã tới hồi nãy rồi, bước đầu anh ta kết luận là xác bị thiêu sau khi chết.” Từ Lệ vừa đi vừa nói.

Lúc này, một xác chết cháy sém xuất hiện bên trong dây cảnh giới. Nhìn vóc người, ắt hẳn nạn nhân là một người đàn ông trưởng thành, cả cái xác bị lửa đốt vô cùng nghiêm trọng, phần mặt hầu như chỉ còn lại xương.

Thật ra đã rất lâu rồi Viên Mục Dã không bước chân vào một hiện trường vụ án như thế này. Bầu không khí nơi này khiến cậu cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhưng mà về tổng thể, cảm giác vẫn rất tuyệt, phảng phất như thể được sống lại vậy.

“Ngần ra đó làm gì? Ngày hôm qua cậu uống rượu hả?” Từ Lệ tỏ vẻ không vui.

Viên Mục Dã hơi xấu hổ nói: “Không... Chỉ là đã lâu không gặp trường hợp to tát thế này.”

Ai ngờ Từ Lệ lại trừng mắt lườm cậu: “Còn nói tôi hôm qua không uống... So sánh với hiện trường vụ án giết cả nhà hôm trước, đây mà cũng gọi là trường hợp to tát à?!”

Viên Mục Dã ngớ người, không biết Từ Lệ nói đến vụ án giết cả nhà nào. Mặc dù cậu vừa mới về thủ đô không lâu, nhưng nếu thật sự đã xảy ra vụ án làm người nghe kinh sợ như vậy, đâu thể nào mình không nghe nói tới?!

Lúc này Núi Trường Bạch ngồi xổm trước xác chết ngẩng đầu nhìn về phía Từ Lệ và Viên Mục Dã: “Miệng và mũi của nạn nhân rất sạch sẽ, trăm phần trăm là đốt xác sau khi chết. Hãy nhanh chóng nghĩ cách tìm thân phận của cái xác đi!”

Từ Lệ trầm giọng hỏi: “Nguyên nhân chết thì sao?”

Núi Trường Bạch đứng lên và đáp: “Nguyên nhân chết cụ thể còn phải đợi về giải phẫu rồi mới biết được... Ở đây không còn việc của tôi nữa, tôi dẫn ông anh này về trước đây.”

Từ Lệ nhìn quanh: “Cũng đúng, còn kéo dài tiếp nữa thì người hóng chuyện sẽ càng ngày càng nhiều, chưa biết chừng còn có tay sẵn tin chụp được ảnh thi thể đăng lên mạng nữa ấy chứ...”

Nói xong, Từ Lệ quay lại nói với Viên Mục Dã: “Đi, đi gặp hai mẹ con phát hiện thi thể nào. Còn vài chi tiết phải hỏi lại bọn họ nữa.”

Ai ngờ khi Viên Mục Dã và Từ Lệ đi đến trước một chiếc xe cảnh sát đang chớp đèn, họ lại thấy hai người quen cũ ngồi ở bên trong...

Viên Mục Dã nghĩ nát óc cũng không ngờ, hai mẹ con phát hiện cái xác chết cháy lại là Lương Tĩnh và Mạnh Tư Bác! Nếu không phải Từ Lệ ở bên cạnh, chắc chắn Viên Mục Dã sẽ lập tức mở miệng dò hỏi tại sao hai người bọn họ lại xuất hiện ở đây?!

Từ Lệ trầm giọng hỏi: “Hai người phát hiện thi thể như thế nào?”

Lương Tĩnh run giọng trả lời: “Con đường này là tuyến đường cố định mà tôi và con trai thường chạy bộ buổi sáng. Buổi sáng nay, chúng tôi đi ngang qua con đường nhỏ kia giống như bình thường thì đột nhiên nhìn thấy trên thảm cỏ có một đống đen thui. Lúc ấy tôi còn nói đùa với con trai là con nhìn xem đó có phải một cái xác bị đốt trụi lủi không?! Không ngờ mắt của con tôi tinh hơn tôi, vừa nhìn đã nhận ra đó đúng là một người chết...”

Từ Lệ nhìn cậu bé trốn phía sau Lương Tĩnh, cười bảo: “Cậu nhóc, cháu dũng cảm lắm đó. Yên tâm, chú cảnh sát cam đoan với cháu, nhất định sẽ bắt hung thủ giết người, đừng sợ nhé!”

Cậu bé cực kỳ ngượng ngùng nói: “Cháu không sợ, cháu sẽ bảo vệ mẹ...”

Viên Mục Dã nhìn hai mẹ con Lương Tĩnh mà trong lòng có rất nhiều nghi vấn, sao mẹ con họ lại xuất hiện ở đây? Với thân phận hiện tại của bọn họ, làm sao có thể một mình chạy bộ buổi sáng ở nơi hẻo lánh như vậy được? Điều này thật khó hiểu?!

Hơn nữa kỳ lạ hơn là, Viên Mục Dã tự nhận cũng là bạn cũ với mẹ con Lương Tĩnh, nhưng từ đầu đến cuối, hai người bọn họ đều không liếc nhìn Viên Mục Dã lấy một lần, như thể cậu chỉ là một cảnh sát xa lạ.

Sau đó Từ Lệ hỏi Lương Tĩnh thêm vài câu rồi cho cô ta ký tên xác nhận lên tờ khai. Ai ngờ khi Viên Mục Dã nhận tờ khai được Lương Tĩnh ký, cậu phát hiện cái tên cô ta ký trên đó là Tôn Nhã Ninh!

Chương 1146: Số 54 biến mất

Viên Mục Dã lập tức hơi bối rối, không biết Lương Tĩnh muốn làm gì? Chẳng lẽ bây giờ thân phận của cô ta lại trở thành Tôn Nhã Ninh!? Đáng tiếc sau đó cậu và mẹ con Lương Tĩnh không có cơ hội ở riêng nên cậu cũng không tiện hỏi đối phương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Trên đường về, Viên Mục Dã ngồi trên xe với vẻ mặt hốt hoảng. Từ Lệ thấy thế bèn trầm giọng hỏi: “Hôm nay cậu bị làm sao vậy? Trạng thái không ổn lắm nhỉ?! Cấp trên vẫn chưa duyệt báo cáo thăng chức đâu, vào thời điểm quan trọng thế này, cậu không thể lằng lằng biết chưa?!”

“Báo cáo thăng chức gì cơ?!” Viên Mục Dã nghe mà như lọt vào trong sương mù.

Từ Lệ giơ tay sờ trán Viên Mục Dã: “Không phải thăng nhĩ cậu bị sốt chứ? Cậu hỏi báo cáo thăng chức gì ư!? Đương nhiên là báo cáo thăng chức cho cậu thành đội phó rồi! Cậu lại giả ngu với tôi có phải không? Tôi biết cậu không muốn làm sếp, chỉ muốn thành thật phá án qua ngày, nhưng tôi đi là chuyện sớm hay muộn thôi. Tôi không yên tâm khi giao đội cảnh sát hình sự cho người khác! Cậu cũng thấy thái độ của Cục trưởng Dương đấy, nếu không có một người được ông ấy tán thành nhận chức đội trưởng thì chắc chắn sẽ không thả cho tôi đi... Người anh em à, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, không nể mặt tôi cũng phải nể mặt chị dâu cậu chứ. Cậu đã ăn bao nhiêu là thịt kho tàu của cô ấy rồi, đến lúc nên báo đáp đi chứ?!”

Viên Mục Dã hoàn toàn choáng váng vì một tràng này của Từ Lệ. Không phải mình đã từ chức từ đời nào nào rồi ư? Sao lại thăng chức thành đội phó gì nữa? Lúc này xe đã chạy vào sân của cục cảnh sát, vì thế cậu cũng chỉ mơ mơ màng màng đi theo Từ Lệ cùng vào trong...

Tuy nhiên khi Viên Mục Dã bước vào sảnh chính của cục cảnh sát, không ngờ cậu lại nhìn thấy trên tường xuất hiện tấm ảnh to chừng mình mặc đồng phục cảnh sát, còn những người tới lui trước mặt đều mỉm cười nói với cậu mấy câu đại loại: “Chúc mừng nhé, hôm nào mời khách đi...”

Lúc này, ông lớn Tiểu Triệu oang oang nói với Viên Mục Dã từ rõ xa: “Chúc mừng nhé! Thông báo nhận chức vừa mới dán lên bảng tin, mau đi xem thử đi!”

Viên Mục Dã chưa kịp phản ứng thì Từ Lệ ở bên cạnh đã vui mừng vỗ vai Viên Mục Dã: “Thằng quý, tôi biết ngay cậu sẽ được mà!”

Suốt ngày hôm đó, từ đầu đến cuối Viên Mục Dã đều ở trong trạng thái ngơ ngác. Cậu không biết tình trạng hiện giờ của mình có phải lại là mất trí nhớ hay không. Suy cho cùng, trước kia cậu cũng đã từng xuất hiện chuyện đột nhiên mất ký ức của ba năm...

Nhưng rất nhanh, Viên Mục Dã đã phát hiện sự việc hơi khác trong tưởng tượng của mình, bởi vì bất kể là ngày tháng trên máy tính hay là điện thoại di động đều hiển thị hiện giờ là thời gian bình thường, nhưng đêm qua cậu còn bàn luận về cuộc đời với Lệ Thần cơ mà, sao sau một giấc ngủ dậy đã quay về cục cảnh sát đi làm chứ?

Nghĩ đến Lệ Thần, Viên Mục Dã chợt nhớ ra, có lẽ đôi phương có thể cho mình câu trả lời, vì thế cậu vội móc điện thoại di động ra, kết quả lại phát hiện lịch sử cuộc gọi trong điện thoại di động vốn không hề có tên Lệ Thần, tiếp đó cậu lại lục danh bạ di động, vẫn không tìm thấy hai chữ “Lệ Thần”.

Cảm giác sợ hãi lạ lùng dâng lên từ tận đáy lòng Viên Mục Dã. Cậu nhận thức được rằng sự việc rất không ổn. Vì thế cậu nhanh chóng xem xét kỹ lại tất cả danh bạ trong điện thoại di động của mình một lượt, và khiếp sợ phát hiện ra, những cái tên cậu đã từng vô cùng quen thuộc đều biến mất tăm.

Buổi tối, lúc tan làm, Viên Mục Dã là người đầu tiên lao ra khỏi văn phòng. Máy đồng nghiệp bên cạnh thấy thế đều có vẻ mặt khó hiểu. Cậu ra vệ đường và nhanh chóng vẫy một chiếc

xe taxi, lên xe rồi đọc một địa chỉ mà cậu mãi mãi không thể quên - số 54 đường Hướng Dương.

Không ngờ tài xế lại nói với Viên Mục Dã bằng vẻ mặt kỳ lạ: “Giờ khu nội ô phía Bắc thành phố đang phá bỏ và di dời, có rất nhiều đường đều không được thông xe. Anh chắc là mình muốn đến địa chỉ này chứ?”

“Không sao, anh cứ đi đi, có thể tới là được.” Viên Mục Dã nói bằng giọng kiên quyết.

Sau khi xuống xe taxi, Viên Mục Dã nhìn khung cảnh xa lạ trước mắt với vẻ mặt mờ mịt, không thấy những ngõ nhỏ và nhà trệt quen thuộc kia đâu, thay vào đó là từng tòa nhà cao tầng chưa xây xong. Viên Mục Dã không tài nào tìm thấy bóng dáng của căn nhà nhỏ bốn tầng ấy nữa.

Trước giờ Viên Mục Dã chưa từng có cảm giác hoảng loạn như thế. Cậu không biết đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào, tại sao tất cả những người và sự vật quen thuộc đó đều biến mất? Ngay khi cậu đang mịt mờ, điện thoại di động trong túi đột ngột đổ chuông. Cậu lấy ra xem và lập tức ngẩn cả người. Màn hình điện thoại hiện lên xuất hiện chữ “Mẹ”.

Đối với Viên Mục Dã, từ mẹ này quá đỗi xa lạ, từ khi cậu bắt đầu có ký ức, trước giờ từ này chưa được thốt ra khỏi miệng cậu, cho nên khi trên điện thoại di động của cậu hiện lên đối phương là mẹ, phản xạ đầu tiên của Viên Mục Dã lại là suýt nữa đã quăng điện thoại ra ngoài...

Do dự vài giây, cuối cùng cậu vẫn bấm nghe máy. Một người phụ nữ dịu dàng nhưng vô cùng xa lạ nói: “Con trai, lái xe mới thấy thế nào hả?”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ tới chiếc SUV màu xanh lam đậu ở cửa nhà mình, vì thế cậu nói với giọng hơi xấu hổ: “Tạm tạm... Rất... rất tốt.”

Người phụ nữ cười nói: “Vậy là được rồi... Mẹ và cha con chọn lâu lắm đấy, biết ngay con sẽ thích mà. Đúng rồi, lúc lái xe nhất định phải chú ý an toàn, đừng giở chứng đua tài lái với người khác biết không?”

“Ừm... Con biết rồi, chỗ con... còn có chút việc chưa làm xong, không nói chuyện nữa nhé.” Viên Mục Dã nói một cách

mơ hồ.

Người phụ nữ hơi oán trách: “Mỗi lần con cúp điện thoại đều lấy cái cớ này. Thế thôi, nhớ rõ ăn cơm đúng giờ, bớt thức đêm đi nhé!”

Cúp điện thoại, Viên Mục Dã suy nghĩ rất lâu cũng không thể bình tĩnh lại được. Mặc dù giọng nói kia rất xa lạ, nhưng cậu lại có thể nhận ra sự quan tâm cẩn thận và tỉ mỉ từ trong giọng nói của đối phương. Đây đúng là một người mẹ lái nhai vài ba chuyện nhà với con của mình.

Mà số 54 đáng lẽ phải ở nơi đó lại biến mất, ngược lại cậu có thêm một người mẹ chưa từng tồn tại. Tuy lý trí nói cho Viên Mục Dã biết rằng, mọi thứ trước mắt rất có vấn đề, nhưng nhất thời cậu lại không nghĩ ra tại sao sự việc lại trở nên như vậy?!

Về đến nhà, chiếc SUV mới tinh màu xanh lam kia vẫn lẳng lặng đậu ở cửa. Hóa ra người hàng xóm không có đạo đức mà Viên Mục Dã mắng hồi sáng lại là chính cậu. Có điều ngẫm lại cũng phải, nếu không phải xe nhà mình, ai mà đậu xe ngay cửa nhà người khác làm gì?

Buổi sáng Viên Mục Dã rời nhà đã cảm thấy chỗ nào đó không đúng, mà bây giờ cuối cùng cậu đã có thời gian xem kỹ căn nhà này. Nhà vẫn thế, nhưng tất cả đồ trang trí bên trong đều thay đổi. Tất cả đồ đạc của Lê Thần và Kim Bảo đã biến mất, thay vào đó là những đồ dùng mà trước kia Viên Mục Dã sẽ không bao giờ mua về...

Chương 1147: Ảo ảnh tốt đẹp

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Viên Mục Dã thật sự rất khó tin nơi này là nhà của mình. Máy hút bụi thông minh, máy pha cà phê dạng viên nén, phòng bếp kiểu mở không dính một hạt bụi và nguyên dàn bếp nấu vừa nhìn là biết chưa bao giờ dùng đến, còn có phòng sách riêng và phòng tập thể thao độc lập. Ngay cả buồng vệ sinh cũng chia ra bên khô bên ướt.

Từ trước đến nay Viên Mục Dã chưa bao giờ nghĩ tới việc có ngày mình sẽ sống tinh tế đến vậy. Nếu nói đây là nhà Diệp Dĩ Nguy thì cậu sẽ tin. Nghĩ đến Diệp Dĩ Nguy, tim Viên Mục Dã co lại, vì thế cậu vội vã lấy điện thoại di động ra xem lại lần nữa.

Mặc dù Viên Mục Dã không tìm thấy tên Diệp Dĩ Nguy trong danh bạ điện thoại của mình, nhưng ba chữ “Anh Thạch Đầu” lại cho cậu uống một viên thuốc an thần, ít nhất người bạn thân xuất hiện lâu nhất trong cuộc đời cậu vẫn còn...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn gọi cho số của anh Thạch Đầu. Cùng với giai điệu bản giao hưởng số 9 của Beethoven, một giọng nói quen thuộc vang lên từ trong điện thoại: “Nghĩ sao mà lại gọi điện thoại cho tôi vào giờ này?”

Viên Mục Dã thảm thở phào nhẹ nhõm: “Không có việc gì, chỉ muốn xem thử anh đang làm gì thôi.”

Đối phương cười nói: “Tôi còn có thể làm gì? Tăng ca thôi... Đúng rồi, nghe Từ Lệ nói báo cáo thăng chức của cậu được duyệt rồi hả?”

Viên Mục Dã nghe Diệp Dĩ Nguy nhắc tới Từ Lệ, xem ra nghề nghiệp của anh ta hiện giờ vẫn là bác sĩ pháp y, vì thế Viên Mục Dã cười đáp: “Tên Từ Lệ miệng rộng này, không phải chỉ là chức đội phó thôi ư? Có đáng để tung hô lên cho cả thế giới biết như vậy không?”

Diệp Dĩ Ngụy giả vờ tức giận khi nghe thế: “Cậu còn không biết xấu hổ mà nói? Với mối quan hệ của hai ta mà chuyện này còn phải do Từ Lệ nói cho tôi biết? Cậu có nghĩa khí gì không vậy?!”

Viên Mục Dĩ cười giải thích: “Tôi... Anh còn không rõ nữa sao? Tôi chẳng có hứng thú gì với chuyện làm sếp cả. Hồi trước có thể trốn được là trốn, nếu không phải lúc này đây Từ Lệ sắp thăng chức, thật sự tôi không muốn nhận danh hiệu đội phó này chút nào.”

Nghe xong, Diệp Dĩ Ngụy cười lớn tiếng: “Thật ra, với năng lực của Từ Lệ thì đáng lý nên thăng chức từ lâu rồi, nhưng cậu cũng biết con người anh ta mà, nổi cơn lên là không thêm quan tâm gì... Mấy năm nay, nếu không phải đã kết hôn rồi nên chín chắn hơn nhiều, thì không biết còn phải chờ tới bao giờ nữa?! Thấy không, đây là chỗ tốt của việc đàn ông kết hôn đấy, lại nói, chừng nào thì cậu kết hôn hả?”

Viên Mục Dĩ bật cười: “Tôi cũng muốn đấy, nhưng ai kết hôn với tôi đây!”

“Cô gái mà lần trước Cục trưởng Dương giới thiệu cho cậu khá tốt mà? Đừng kén chọn nữa, trên đời này nào có ai có thể hòa hợp hoàn toàn về linh hồn với cậu chứ? Còn kén chọn nữa thì thế nào chú và di cũng gấp đến chết mất thôi...” Diệp Dĩ Ngụy trêu ghẹo.

Viên Mục Dĩ nghĩ ngợi, cảm thấy lời Diệp Dĩ Ngụy nói rất đúng. Cô gái ắt hẳn là Lý Tử Y, vì thế cậu xuôi theo lời anh ta: “Nhưng mà bởi vì tốt quá, cho nên tôi cảm thấy mình không xứng với người ta!”

Diệp Dĩ Ngụy hừ khê: “Bớt nói nhăng nói cuội với tôi đi được không? Nói cho rõ coi, tại sao không ưng người ta?”

Viên Mục Dĩ vội giải thích: “Tôi đâu có không ưng người ta, chỉ cảm thấy tính cách của hai chúng tôi không hợp lắm thôi. Anh cũng biết tìm vợ là chuyện cả đời. Nếu như biết rõ hai bên không phải người chung đường mà còn cứ nhất quyết đòi chấp vá, thế chẳng phải hại con gái nhà người ta à?!”

“Được rồi được rồi... Cậu luôn có lý, không nói chuyện với cậu nữa. Tôi còn chưa xong việc đây! Cuối tuần này cùng ăn

một bữa cơm nhé!” Diệp Dĩ Ngụy nói giọng vội vàng.

Cúp điện thoại, sắc mặt của Viên Mục Dĩ dần dần trở nên u ám nặng nề, lý trí nói với cậu rằng mọi thứ ở đây đều tốt đẹp đến mức không thật. Nếu những chuyện khác thường gặp phải trước đó còn miễn cưỡng giải thích được, nhưng người đã chết thì sao? Cho dù mình có mất ký ức thì cũng đâu có bản lĩnh làm người đã chết sống lại?!

Lại còn người “mẹ” trước giờ chưa từng xuất hiện trong trí nhớ của Viên Mục Dĩ nữa, tuy giọng bà trong điện thoại rất dịu dàng, như chẳng có sơ hở gì hết, nhưng Viên Mục Dĩ vừa mới lục album trong điện thoại di động của mình và thấy chẳng có lấy một tấm ảnh nào của mẹ cả.

Dẫu một người xa cách với người nhà thế nào cũng phải có một hai bức ảnh hoặc là ảnh chụp chung mới đúng, mà ở chỗ Viên Mục Dĩ, dường như người “mẹ” kia chỉ tồn tại trong danh bạ điện thoại.

Để xác minh suy đoán của mình, Viên Mục Dĩ chủ động gọi video cho mẹ, kết quả là bị từ chối đúng như dự đoán, mà lý do từ chối là bà và cha cậu đang khiêu vũ quảng trường, ồn lắm nên không nghe rõ.

Mặc dù lý do này có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng trong lòng Viên Mục Dĩ lại rất rõ, nếu lần sau mình gọi video, người “mẹ” này vẫn sẽ tìm đủ loại lý do để qua loa lấy lệ đối phó với mình.

Dẫu Viên Mục Dĩ đã biết thế giới mình đang ở rất có vấn đề, nhưng cậu không hiểu làm sao mình lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hay là thế giới trước vốn chỉ là cơn ác mộng đối với cậu? Mọi thứ hiện giờ mới là thế giới chân thật?!

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ nhìn tay phải của mình, sau đó cầm lấy dao gọt hoa quả trên bàn trà cắt xuống, kết quả không có gì bất ngờ, máu chảy ra. Tiếp theo cậu đi đến trước tấm gương trong buồng vệ sinh, xoay người nhìn về phía sau lưng mình, vết thương nông đó cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Trong tích tắc nhìn thấy cơ thể khôi phục bình thường của mình, Viên Mục Dĩ khẽ mừng thầm, thậm chí còn cảm thấy nếu mọi thứ đều là thật cũng khá tuyệt.

Nhưng Viên Mục Dĩ đã nhanh chóng nhận thức được một vấn đề, nếu ở thế giới này, người chết còn sống, như vậy người sống thì sao? Ví dụ như Đoàn Phong... còn có những người khác của Số 54 ở đâu?

Viên Mục Dĩ liếc nhìn đồng hồ, sắp 11 giờ. Lúc này đáng lẽ cậu nên ngủ nhưng lại chẳng buồn ngủ một chút nào. Vì thế cậu đứng dậy cầm áo khoác ra ngoài, nói gì thì nói cậu còn có chiếc xe mới đang chờ mình lái thử đấy.

Đường phố lúc nửa đêm yên tĩnh lạ thường, nhưng trong mắt Viên Mục Dĩ dường như hơi khác thường, bởi vì giờ cậu đang chạy trên con đường nằm ở khu vực náo nhiệt, bình thường thời gian này hầu như khá đông đúc, chưa đến sau ba giờ đêm thì chắc chắn sẽ chưa ngơi nghỉ. Nhưng nhìn trước mặt mà xem, trên đường phố đèn đuốc sáng trưng thế nhưng chẳng có một bóng người đi đường, như thể vào giờ phút này thế giới chỉ còn lại một mình Viên Mục Dĩ.

Ai ngờ vào lúc Viên Mục Dĩ đang chán nản muốn quay đầu xe về nhà, cậu liếc thấy ven đường có một người đàn ông trẻ đeo kính đang đi lang thang không có mục đích, Viên Mục Dĩ thấy thế lập tức tìm tòi ở trong đầu. Sau khi xác định đối phương là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, cậu không khỏi mừng thầm và nhanh chóng dừng xe sát lề, sau đó chủ động đi đến bắt chuyện với đối phương.

Viên Mục Dĩ đi đến trước mặt người đàn ông và nói với giọng rất nhiệt tình: “Người anh em, có lửa không?”

Chương 1148: Diệp Tranh

Đôi phương nghe tiếng ngẩng đầu lên nhìn Viên Mục Dã và đáp: “Xin lỗi, tôi không hút thuốc lá.”

Viên Mục Dã cười xấu hổ: “Không hút thuốc lá cũng tốt... Đúng rồi, tôi hỏi anh chuyện này nhé, anh có biết tại sao trên phố không có ai không?!”

Người đàn ông đeo kính nghe xong ngẩn người: “Không có ai ư? Tôi không để ý điều này. Bình thường tôi rất ít ra ngoài vào thời gian này, cho nên không rõ lắm buổi tối trên con phố này có người hay không.”

Viên Mục Dã thấy mặt mày đôi phương xanh xao, vành mắt thâm đen thì biết chắc hẳn người này thường xuyên thức đêm, vì thế cậu nở nụ cười: “Do công việc nên tôi thường xuyên tăng ca, thỉnh thoảng mấy ngày mấy đêm đều không ngủ được, cho nên cũng rất ít khi ra ngoài dạo vào buổi tối.”

Nhìn là biết đôi phương không ưa tiếp xúc với người xa lạ, nên không có phản ứng gì quá lớn với Viên Mục Dã. Nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy rất hứng thú với người đàn ông đeo kính này, bởi vì anh ta là người xa lạ đầu tiên mình gặp được sau một giấc ngủ dậy.

“À ừm... Gặp nhau là duyên phận, nếu không chúng ta làm quen một chút nhé?” Viên Mục Dã tự biên tự diễn.

Người đàn ông đeo kính nhìn Viên Mục Dã bằng vẻ mặt kỳ lạ, có lẽ là đang thầm nghĩ bụng liệu có phải anh đẹp trai trước mặt bị thần kinh không, tối đêm tối hôm không đi tìm con gái làm quen, sao cứ muốn quẩn lấy mình thế?

Viên Mục Dã bị nhìn phát ngại cả lên, cậu đành phải đưa thẻ cảnh sát ra: “Đừng hiểu lầm, tôi là cảnh sát, tới gần đây để điều tra một vụ án, ai ngờ nơi này lại chẳng có một bóng người.”

Người đàn ông đeo kính nói với vẻ cặn lòng: “Anh cảnh sát à, anh cũng không xem bây giờ đã mấy giờ rồi! Hơn nửa đêm mà điều tra vụ án gì ở trên phố hả?!”

Thật ra ngay cả bản thân Viên Mục Dĩ cũng cảm thấy lý do này đúng là hơi gượng, nhưng để lấy được thông tin về thân phận của người đàn ông đeo kính, cậu đành phải cố nói: “Bởi vì thời gian xảy ra vụ án là vào buổi tối, cho nên tôi nghĩ đến xem gần đây có ai chứng kiến hay không. Anh đang làm gì? Có mang chứng minh nhân dân trên người không?”

Vừa đổi giọng điệu là người đàn ông đeo kính lập tức thành thật ngay, anh ta vội vàng lấy chứng minh nhân dân ra đưa cho Viên Mục Dĩ, rồi lắp bắp trả lời: “Stu... studio của tôi ở gần đây, tôi làm sáng chế game, đây... đây là chứng minh thư của tôi.”

Viên Mục Dĩ vừa nghe đối phương nói công việc của mình là sáng chế game thì không khỏi thəm căng thẳng, dường như liên tưởng đến điều gì đó... Nhưng bề ngoài cậu lại không biểu hiện gì mà nhận chứng minh nhân dân xem kỹ.

Người đàn ông đeo kính tên Diệp Tranh, năm nay 29 tuổi, ảnh chụp trên chứng minh nhân dân rất sáng sủa, nhưng trái lại là bản thân anh ta lại cực kỳ giống ma cà rồng ngày ngủ đêm ra, bị đảo lộn ngày đêm trong thời gian dài.

Viên Mục Dĩ trầm giọng hỏi: “Studio của anh ở chỗ nào?”

Diệp Tranh vội vàng đáp: “Tầng năm, tòa nhà Á Trung, đường Hoài Hải Nam.”

Viên Mục Dĩ nhíu mày: “Tầng trên của studio các anh liệu có trùng hợp là một phòng tập thể thao không?!”

Diệp Tranh hơi giật mình: “Làm sao anh biết được? Đúng là có một phòng tập thể thao. cách âm sàn của tòa nhà không tốt lắm, phòng tập thể thao lại mở nhạc rất lớn, thường xuyên gây ồn ào khiến chúng tôi không tài nào làm việc bình thường được.”

Viên Mục Dĩ quan sát kỹ lưỡng người đàn ông trước mặt, thăm nghĩ không phải anh ta là một trong mười hai nạn nhân của studio game đấy chứ? Đáng tiếc lúc trước cậu và Đoàn Phong chỉ điều tra thông tin về những người chơi bị hôn mê

bất tỉnh, chứ không tiếp xúc quá nhiều với thông tin chi tiết của nạn nhân vụ hỏa hoạn.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dĩ bèn mượn cớ hỏi: “Đến giờ này anh mới tan làm à?”

Diệp Tranh lắc đầu: “Không giấu gì anh, tôi vẫn chưa tan làm đâu, tôi ra ngoài mua bữa khuya cho mọi người thôi.”

Viên Mục Dĩ nhìn hai bàn tay trống trơn của anh ta và hỏi: “Bữa khuya đâu?”

Diệp Tranh nói bằng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Anh cũng thấy rồi, gần đây không có một cửa hiệu nào mở cửa cả. Tôi đi hết một vòng mà cũng không mua được gì.”

Viên Mục Dĩ thấy đôi phương không giống đang nói dối, vì thế cậu nghĩ một lát rồi nói: “Studio của các anh ở tòa nhà Á Trung là nơi cách rất gần hiện trường vụ án tôi muốn điều tra. Anh hãy dẫn tôi quay lại tìm nhân viên quản lý tòa nhà, tôi muốn lấy tất cả video giám sát bên ngoài tòa nhà.”

Có lẽ do cảm thấy việc này không liên quan bao nhiêu tới mình, bởi vậy Diệp Tranh cũng không nghi ngờ lời nói của Viên Mục Dĩ. Anh ta ơ hờ nói: “Ở ngay đằng trước, để tôi dẫn anh đi.”

Bởi vì quả thật ở khá gần nên Viên Mục Dĩ để kệ xe đỗ ven đường, vừa đi vừa tán chuyện với Diệp Tranh: “Các anh làm nghề phát triển game phải thường xuyên thức đêm tăng ca đúng không?!”

Diệp Tranh mỉm cười: “Tạm ổn, có điều chúng tôi chọn nghề này chủ yếu là do sở thích, chỉ cần làm chuyện mình thích, tăng ca hay gì đó... cũng không cảm thấy là gánh nặng.”

Viên Mục Dĩ thuận miệng hỏi: “Quy mô studio của các anh có lớn không? Có bao nhiêu nhân viên?”

“Chúng tôi mới khởi nghiệp chưa bao lâu nên quy mô rất nhỏ... Cộng thêm cả tôi nữa mới có mười ba người.” Diệp Tranh đáp hơi ngượng ngùng.

Viên Mục Dĩ nghe xong hơi sững sốt, sau đó lặp lại: “Mười ba người ư?!”

“Ừ, chỉ mười ba người thôi! Đều là cả đám bạn học cùng chung chí hướng. Mặc dù khởi điểm hơi thấp, nhưng game mobile chúng tôi đang phát triển hiện giờ đã lọt vào mắt xanh của một công ty lớn. Một khi ký hợp đồng, chúng tôi có thể kiếm được nguồn vốn đầu tư đầu tiên cho studio!” Diệp Tranh nói về tự hào.

Để chứng minh thêm cho suy đoán của mình, Viên Mục Dĩ hỏi tiếp: “Là thể loại game mobile à? Độ khó có cao không?”

Diệp Tranh lắc đầu: “Độ khó không cao đâu, khó khăn không lớn, người chơi từ mười hai tuổi đến 82 tuổi đều có thể chơi.”

“Tên là gì? Để về tôi cũng tải xuống chơi thử.” Viên Mục Dĩ hỏi.

Diệp Tranh cười đáp: “Cuộc sống hoàn hảo.”

Viên Mục Dĩ nghe tên game hóa ra lại không phải là Cuộc sống tươi đẹp ư?! Chẳng lẽ mình nhầm? Nhưng cậu nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy khả năng nhầm lẫn cực kỳ nhỏ bé. Suy cho cùng, trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy? Hơn nữa, chuyện tên với họ chỉ là một câu nói với người chủ thôi, có lẽ là bị thu mua rồi mới đổi tên thành Cuộc sống tươi đẹp.

Lúc này hai người vừa vặn đi tới dưới tòa nhà Á Trung, Viên Mục Dĩ ngẩng đầu nhìn thấy tòa nhà văn phòng vốn nên đèn đuốc sáng trưng lại tối đen như hũ nút, ngay cả sảnh lớn ở tầng trệt cũng không có một chút ánh sáng.

Viên Mục Dĩ nghi ngờ hỏi: “Anh có chắc các đồng nghiệp của anh còn đang tăng ca không?”

Diệp Tranh cũng rất buồn bực: “Không phải là cúp điện chứ? Nhưng hôm nay đâu có nhận được thông báo cúp điện của ban quản lý tòa nhà đâu?!”

Kết quả khi hai người họ một trước một sau đi vào cửa xoay của tòa nhà, trước mặt bỗng bật sáng, chẳng qua trong sảnh lớn lại trống rỗng không một bóng người.

“Ban quản lý tòa nhà cũng thật là, mỗi tháng nộp nhiều phí quản lý như vậy cho bọn họ, nhưng đến một nhân viên bảo vệ cũng không có, mạch điện của tòa nhà cũng xuống cấp vô cùng nghiêm trọng, chúng tôi đã phản ánh với bọn họ mấy lần mà đều không được để ý đến.” Diệp Tranh phàn nàn.

Chương 1149: Như không nhìn thấy

Viên Mục Dã nghe Diệp Tranh nhắc tới chuyện mạch điện của tòa nhà xuống cấp, như thể đang cho cậu biết rằng vụ tai nạn kia vốn có thể tránh được, vì thế cậu trầm giọng nói: “Lát nữa nếu tôi gặp nhân viên của bên quản lý tòa nhà, tôi sẽ đề nghị bọn họ chấn chỉnh lại, nếu đối phương không chịu hợp tác... các anh có thể gọi điện thoại lên sở cứu hỏa để khiếu nại bọn họ. Tôi cũng có thể báo cáo trung thực tình trạng ở đây cho bộ phận có liên quan.”

Diệp Tranh thấy Viên Mục Dã đồng ý ra mặt giúp bọn họ thì tỏ vẻ cảm kích: “Vậy cảm ơn anh rất nhiều! Đúng rồi, tán chuyện lâu vậy mà tôi vẫn chưa biết anh tên họ gì? Làm việc ở đâu!”

Viên Mục Dã cười đáp: “Tôi tên Viên Mục Dã, là đội phó đội cảnh sát hình sự của cục cảnh sát thành phố.”

Diệp Tranh hơi kinh ngạc: “Hân hạnh, hân hạnh. Không ngờ tôi ra ngoài mua bữa ăn khuya mà còn may mắn được làm quen với đội phó Viên.”

Sau đó Diệp Tranh dẫn Viên Mục Dã đến văn phòng ban quản lý ở lầu hai, ai ngờ hai người lại gặp cảnh cửa đóng kín mít. Diệp Tranh tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Chắc lại chạy đến chỗ nào làm việc riêng rồi! Bảo vệ ở đây thường xuyên chuồn đi mất hút vào giờ trực đêm!”

Viên Mục Dã nhìn trái nhìn phải, phát hiện suốt đường đi, dường như bọn họ chẳng thấy một bóng người. Mặc dù giờ này hơi muộn thật, nhưng đây là tòa nhà văn phòng lớn, không có mười cũng có tới tám văn phòng làm việc ở đây. Dầu công ty này không tăng ca thì chắc chắn cũng có công ty khác tăng ca... Hơn nữa trừ số đó ra còn có mấy câu lạc bộ làm đẹp và

phòng tập thể thao, cho nên không thấy một ai là chuyện cực kỳ khác thường.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ bèn bảo Diệp Tranh có thể đưa mình đến xem tình trạng xuống cấp của mạch điện trong studio họ trước, để cậu chụp ảnh làm bằng chứng. Nếu tối hôm nay vẫn không gặp được nhân viên bên ban quản lý, ngày mai cậu sẽ phản ánh thẳng lên sở cứu hỏa của thành phố.

Sở dĩ Viên Mục Dĩ nói như vậy là muốn quay lại studio với Diệp Tranh để xem thử mười hai đồng nghiệp còn đang tăng ca kia, kết quả khi Diệp Tranh dẫn cậu về lại phát hiện trong studio lộn xộn không có một ai.

Trên tường studio dán rất nhiều poster game. Mặc dù Viên Mục Dĩ chỉ chơi trò Cuộc sống tươi đẹp có một ngày, nhưng chỉ cần liếc sơ là cậu nhận ra ngay một vài nhân vật và hình ảnh trong đó...

Lúc này Viên Mục Dĩ nhìn cả phê còn bốc khói trên bàn và mười mấy chiếc điện thoại còn đang hoạt động, cậu biết chắc Diệp Tranh không nói sai, cậu bèn quay lại nhìn anh ta: “Không phải các đồng nghiệp của anh không chờ nổi anh mua bữa ăn khuya về, nên cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm rồi đấy chứ?!”

Nghe vậy, Diệp Tranh cũng tỏ vẻ mờ mịt, ngẫm nghĩ rồi nói: “Cảnh sát Viên, anh chờ một chút đã, để tôi gọi điện thoại cho bọn họ hỏi thử...”

Nhưng Diệp Tranh gọi liên tiếp mấy cuộc điện thoại mà vẫn không thể kết nối được. Viên Mục Dĩ cười bảo: “Nếu không anh dẫn tôi đi xem mạch điện ở đây trước đi? Tôi đoán một lát nữa là bọn họ sẽ về thôi.”

Diệp Tranh hơi áy náy: “Ngại quá, có làm chậm trễ thời gian của anh không?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không đâu. Đi thôi.”

Sau đó Diệp Tranh dẫn Viên Mục Dĩ đến xem tình trạng mạch điện trong studio, thấy quả thật đúng như lời anh ta nói, vài đường dây thật sự đã xuống cấp rất nghiêm trọng, còn có vài chỗ đường dây điện như cuộn chỉ rồi, nhìn là biết đã rất lâu không được nhân viên bảo trì chuyên nghiệp đến bảo dưỡng.

“Tách... Tách...” Viên Mục Dã tiện tay chụp vài tấm ảnh bằng điện thoại di động rồi xoay người bảo với Diệp Tranh: “Ở đây đúng là có nhiều mối nguy hiểm tiềm ẩn. Tình trạng này cũng thường thấy ở những tòa nhà khác. Quản lý ở đây tắc trách quá.”

Diệp Tranh thở dài: “Bởi vì tiền thuê chỗ này rẻ, cho nên rất nhiều công ty vừa mới khởi nghiệp đều tranh nhau muốn thuê văn phòng ở đây. Thị trường là như thế đấy, một khi cung không đủ cầu sẽ nảy sinh ra những vấn đề không tốt. Mặc dù người thuê ở đây đều biết sự quản lý của công ty bất động sản có vấn đề, nhưng cũng không ai muốn cãi cọ với bọn họ, bởi vì đều sợ bọn họ sẽ gây áp lực bằng cái kiểu không hài lòng thì đừng thuê nữa.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng là có kiểu đó. Tuy nhiên vấn đề an toàn không phải việc nhỏ, nếu thật sự xảy ra chuyện thì nói gì nữa cũng đã muộn.”

Đang nói chuyện, hai người đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Diệp Tranh cười bảo: “Chắc là bọn họ về rồi, tôi muốn xem thử cái lũ đó chạy đi đâu ăn cơm giữa đêm hôm thế này!”

Nói xong Diệp Tranh xoay người đi ngược trở về, Viên Mục Dã theo sát sau đó. Kết quả khi hai người đi đến khúc ngoặt, Diệp Tranh đi đằng trước rời khỏi tầm mắt của Viên Mục Dã trong một khoảnh khắc ngắn ngủi...

Theo lý mà nói, Viên Mục Dã đi ngay sau lưng Diệp Tranh, khoảng cách không vượt quá một mét, chỉ cần Viên Mục Dã đi qua khỏi khúc ngoặt là sẽ nhìn thấy bóng lưng của Diệp Tranh, nhưng ai ngờ khi Viên Mục Dã ngoặt qua, khung cảnh quanh cậu đột ngột thay đổi, khói đen dày đặc bay vào từ hành lang, lửa nóng hùng hực đã bịt kín hoàn toàn lối thoát duy nhất.

Viên Mục Dã lập tức nhận ra có lẽ mình đã quay về lúc có đám cháy, nhưng dựa theo giả thiết hiện tại, hoả hoạn vẫn chưa xảy ra mới đúng. Hơn nữa cậu mới vừa kiểm tra đường dây điện, sao ngọn lửa có thể bịt kín cửa trong nháy mắt cơ chứ?

Ngay lúc Viên Mục Dã đang hết sức khiếp sợ, cậu thấy có mấy người bịt miệng bịt mũi hoảng hốt chạy vào tuốt chỗ trong cùng studio. Mặc dù hiện giờ vị trí đó vẫn chưa bị ngọn lửa lan

tới, nhưng lại là con đường chết, trốn vào đó, kết quả cuối cùng chỉ có thể là chết sặc vì khói...

“Đừng chạy về phía đó! Mau ra đây!!” Viên Mục Dã gào lên với mấy người họ.

Ai ngờ bọn họ lại như không nhìn thấy Viên Mục Dã, tất cả đều chạy vào một căn phòng để đồ linh tinh chật hẹp, mà trong căn phòng nhỏ kia thậm chí đến cửa sổ thông gió cũng không có, hễ ai có ít kinh nghiệm tránh hiểm nguy cũng sẽ không chạy vào căn phòng đó.

Lúc này Viên Mục Dã nhìn thấy trong một góc hành lang rõ ràng có để một bình chữa cháy, vì thế cậu nhanh chóng chạy đi lấy, ai ngờ lại như cầm vào không khí. Lúc này cậu mới nhận ra cảnh mình đang nhìn thấy ắt hẳn là từ trường tư duy của mười hai nạn nhân sót lại ở đây, cho nên bọn họ mới như thế không nhìn thấy Viên Mục Dã.

“Cảnh sát Viên?” Giọng Diệp Tranh đột nhiên truyền đến từ nơi xa.

Sau khi nghe thấy giọng của Diệp Tranh, suy nghĩ của Viên Mục Dã hơi hoảng hốt, mà lúc này xung quanh thoát cái đã khôi phục lại bình thường, như thể mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra...

Diệp Tranh thấy sắc mặt Viên Mục Dã không ổn lắm nên thử hỏi: “Cảnh sát Viên... anh làm sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào không?”

Viên Mục Dã xua tay: “Không sao, có điều tôi chợt nhớ ra còn vài việc chưa làm nên muốn về cục cảnh sát trước đã... Ngày mai đi làm, tôi sẽ báo cáo tình hình chỗ anh lên bộ phận có liên quan.”

Chương 1150: Đổi thế giới khác

Khi Viên Mục Dã bước ra khỏi tòa nhà Á Trung, suy nghĩ của cậu vẫn còn đang chìm trong hỗn loạn. Từ trường tư duy sót lại ở đây đủ để chứng minh thảm kịch kia thật sự đã từng xảy ra. Chẳng lẽ là mình bị rối loạn không gian và thời gian, lọt vào một không gian song song khác ư!?

Ngay lúc Viên Mục Dã đang mờ mịt và cảm thấy khó hiểu, điện thoại di động của cậu bỗng nhận được một tin thông báo, nói rằng tiến sĩ y khoa và chuyên gia kỹ thuật sinh học nổi tiếng Lâm Sâm đã qua đời vì bệnh nặng, hưởng thọ 82 tuổi...

Viên Mục Dã vô cùng bàng hoàng khi nhìn thấy tin tức này, xem ra ông Lâm cũng không qua đời do tai nạn ở thế giới này, mà vẫn còn sống đến giờ... rồi mới bị bệnh qua đời.

Tin tức nói lễ truy điệu của ông Lâm sẽ được cử hành vào sáng ngày mai ở nhà tang lễ thành phố, đến lúc đó những người bạn thân nhất của ông Lâm từ mọi tầng lớp đều sẽ đến phúng viếng... Viên Mục Dã nhìn giờ, còn lâu mới tới hừng đông, vì thế cậu tiếp tục lang thang không mục đích trên đường phố vắng lặng.

Trước mắt, Viên Mục Dã có thể chắc chắn trăm phần trăm rằng thế giới hiện tại không phải thế giới mình đã từng sống. Nói nôm na là hiện giờ cậu đang kẹt trong một không gian không xác định, mà không gian này có lẽ là thật, cũng có lẽ là ảo.

Lúc trước Viên Mục Dã đã từng nghi ngờ mọi thứ ở đây đều do mình tưởng tượng ra, bởi vì tất cả mọi người ở nơi này toàn là những gương mặt cậu quen thuộc. Chẳng hạn mẹ con Lương Tĩnh lúc ban đầu, hiện giờ ngấm lại, cũng không phải họ lại muốn gây sự gì, mà thật ra nhân vật họ sắm vai trong

thế giới này là hai mẹ con đi chạy bộ buổi sáng và phát hiện ra xác chết mà thôi.

Còn thêm những người khác nữa, tuy hiện giờ Viên Mục Dã vẫn không biết Đoàn Phong, lão Lâm và cả Lệ Thần đã đi đâu, nhưng mà xem tình hình của Từ Lệ và Lâm Sâm, thì cuộc sống của bọn họ cũng đều sẽ như Viên Mục Dã thầm hy vọng: kết hôn sinh con, thăng chức tăng lương, sống thọ và chết già tại nhà...

Nhưng mà sự xuất hiện của Diệp Tranh lại khiến Viên Mục Dã lật đổ tất cả suy đoán trước kia của cậu, bởi vì người này là một sự tồn tại hoàn toàn xa lạ đối với Viên Mục Dã. Với khả năng đã gặp ai là không thể quên của Viên Mục Dã, trước đó trong trí nhớ của cậu tuyệt đối chưa từng gặp Diệp Tranh.

Vậy câu hỏi đặt ra là, nếu Viên Mục Dã chưa từng gặp Diệp Tranh trước đây, thì sự xuất hiện của anh ta ở đây vô cùng khác thường... Là để cảnh báo trước cho Viên Mục Dã về vụ hoả hoạn ở tòa nhà Á Trung ư? Hay là sự tồn tại của con người xa lạ này mới là mấu chốt của cả câu chuyện?!

Hơn nữa thật ra Viên Mục Dã đã chú ý tới, đó là trừ Diệp Tranh ra, mình không còn gặp bất cứ một ai xa lạ nữa, còn từ trường tư duy cậu đọc được ở trong studio cũng chỉ thấy bóng lưng của mười mấy người kia trước khi chết mà thôi.

Nhất là hiện giờ, những con phố cứ đến tối là đầy dòng người chen chúc xô đẩy đều không có một bóng người, những cửa hiệu mặt tiền đáng lẽ mở cửa buôn bán vào buổi tối cũng đều đóng cửa, như thế cả thành phố thủ đô rộng như thế chỉ còn lại một mình Viên Mục Dã.

Nếu chỉ mỗi trên đường không có ai còn chưa hết, thậm chí ngay cả ô tô tới lui trên đường cũng không thấy một chiếc. Cẩn thận ngẫm lại, tài xế taxi đã chở Viên Mục Dã đến số 54 đường Triều Dương ở trước cửa Cục cảnh sát cũng là bác tài năm xưa đã chở cậu đến số 54 lần đầu tiên.

Nói cách khác, từ sau khi Viên Mục Dã tỉnh lại vào buổi sáng, trừ Diệp Tranh ra, cậu chưa gặp bất cứ một người xa lạ nào, mà mặt mũi của những “người dân nhiệt tình” xúm lại xem náo nhiệt lúc trước, giờ đây đều trở thành những khuôn mặt trắng nhờ mờ mờ không rõ trong đầu Viên Mục Dã.

Nếu những người vô cùng quen thuộc trong trí nhớ Viên Mục Đã đều sống khá tốt trong thế giới này, vậy bọn Đoàn Phong chắc hẳn cũng đang ở trong một góc nào đó mà Viên Mục Đã không nhìn thấy, có cuộc sống hoàn toàn mới.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Đã đột nhiên buông thõng người. Nếu mọi thứ trước mắt đều là thật thì cũng tuyệt lắm, những nỗi đau đeo bám mỗi người đều biến mất, bọn họ có thể sống tự do giống như một người bình thường, không phải rất tốt hay sao?

Bất giác, suy nghĩ nội tâm của Viên Mục Đã dần dần có sự thay đổi. Cậu bắt đầu muốn tin tưởng mọi thứ trước mắt đều là sự thật, cũng bởi vì sự thay đổi nho nhỏ này khiến đường phố yên tĩnh chợt trở nên náo nhiệt, xe cộ ngược xuôi dưới ánh đèn rực rỡ, như thể đã đổi sang thế giới khác trong chớp mắt.

Sáng sớm hôm sau, điện thoại của Từ Lệ lại làm Viên Mục Đã bừng tỉnh khỏi giấc ngủ mơ lần nữa. Mới vừa bắt máy đã nghe thấy giọng Từ Lệ vội vàng: “Lại phát hiện một xác chết cháy nữa ở ngoại ô thành phố. Cậu mau sửa soạn rồi qua đây đi!”

Nghe vậy, tim Viên Mục Đã không khỏi chùng xuống. Cậu lập tức tròng quần áo vào rồi ra ngoài. Trên đường, Viên Mục Đã âm thầm tính toán, xác suất phát hiện xác chết cháy trong các vụ án hình sự thông thường là rất thấp. Sao vụ án ngày hôm qua còn chưa điều tra rõ mà sáng hôm nay đã có thêm cái xác nữa chứ?!

Sau khi đến hiện trường, Viên Mục Đã nhìn thấy một chiếc va li màu hồng được mở sẵn ở bên trong dải cảnh giới, trong va li là một cái xác cháy đen cuộn tròn lại.

So sánh với xác chết cháy ngày hôm qua, kích thước cái xác này rõ ràng nhỏ hơn nhiều. Cho dù bỏ qua tình trạng mất nước và co rút của xác chết khi bị đốt nóng, nhưng cũng có thể đại khái nhận ra có khả năng rất lớn xác chết là nữ.

“Da thịt trên ngực và đùi đều đã dính vào với nhau, xác có trạng thái co cơ, có cặn tro đen trong miệng và mũi, cổ họng sưng tấy, trên niêm mạc có vết phỏng rộp... Là các triệu chứng tổng hợp điển hình do hít thở dưới luồng nhiệt cao, bước đầu phán đoán là bị lửa thiêu chết.” Pháp y Bạch lạnh lùng nói.

Từ Lệ ở cạnh hỏi lại: “Tình trạng cái xác sáng ngày hôm qua thế nào? Đã có báo cáo chưa?”

Pháp y Bạch lườm Từ Lệ: “Đã tăng ca thêm giờ để làm xong rồi, vốn dĩ muốn đưa báo cáo cho anh lúc sáng sớm đi làm, không ngờ vừa mở mắt ra lại thêm một cái nữa.”

Từ Lệ tỏ vẻ đau đầu: “Thì đây, cũng không biết mấy ngày nay dính vận rủi gì? Cái xác chết cháy ngày hôm qua còn chưa xong, hôm nay lại thêm cái nữa. Thế nào? Nhà tang lễ bị người ta cướp việc à?!”

Pháp y Bạch tháo khẩu trang ra: “Nạn nhân ngày hôm qua không phải bị thiêu chết, tôi phát hiện xương chẩm bị gãy và chảy máu, ắt hẳn là bị ai đó giết chết.”

Từ Lệ nhéo giữa hai lông mày: “Đốt xác sau khi chết chắc chắn là để che giấu tung tích, nếu không không đáng để phải đốt xác chết thành như vậy!”

Pháp y Bạch vừa định nói gì đó, lại nghe trợ lý pháp y Tiểu Tôn còn đang tìm manh mối trên thi thể đột nhiên kêu lên: “Thầy ơi xem này! Trên cái xác này cũng có thứ ấy?!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía trợ lý pháp y Tiểu Tôn, họ thấy cậu ta đang dùng một chiếc nhíp để gắp ra một thứ cứng và đen tuyền từ “lớp da giòn” của cái xác...

Chương 1151: Chiếc thẻ đeo ngực

Pháp y Bạch thấy vậy nhanh chóng lấy túi vật chứng ra để đóng gói, sau đó đưa nó cho Từ Lệ và bảo: “Trong phần da thịt của xác chết cháy ngày hôm qua cũng có một thứ giống như vậy, theo phán đoán sơ bộ nó là một mảnh nhựa cháy... Vật liệu cụ thể của nó là gì thì phải về xét nghiệm mới biết được.”

Từ Lệ giật mình hỏi: “Một mảnh nhựa cắm vào trong da thịt? Thi thể đã cháy đến mức này mà vẫn còn để lại cho chúng ta một mảnh nhựa cháy dở? Chẳng lẽ đây là manh mối do hung thủ cố tình để lại sao?”

Viên Mục Dĩ cau mày: “Anh nghi ngờ là do một người làm à? Nhưng pháp y Bạch đã nói một người bị đốt cháy sau khi chết còn một người là bị thiêu sống, nếu do cùng một kẻ gây ra, vậy tại sao lại có hai kiểu chết khác nhau?”

Từ Lệ xòe tay đáp: “Làm sao tôi biết được? Tôi có phải hung thủ đâu?”

Trên đường trở về, Viên Mục Dĩ vẫn luôn nghĩ đến mảnh nhựa cháy dở trong hai xác chết cháy đó... Mặc dù địa điểm và nguyên nhân cái chết của hai thi thể khác nhau, nhưng bọn họ cuối cùng đều trở thành xác chết cháy, toàn bộ manh mối trên người đều bị thiêu rụi, vậy mà lại còn một mảnh nhựa giống hệt nhau?

Trong phòng họp rộng lớn của đội cảnh sát hình sự, tất cả mọi người đều có vẻ mặt sâu thẳm, những vụ án mạng xảy ra liên tiếp trong hai ngày đã thu hút sự chú ý của người dân, vô hình trung đã tạo áp lực khá lớn cho họ... Đến một người luôn nói chuyện xởi lởi như Từ Lệ cũng bớt lời.

Tiểu Lưu lo lắng nói: “Sếp à, bây giờ đã biết hai người chết là một nam một nữ, nhưng bọn họ là ai? Công việc cụ thể là gì?”

Mối liên hệ giữa hai người là thế nào? Chúng ta lại hoàn toàn không biết những thứ này!”

Từ Lệ trừng mắt nhìn cậu ta: “Mấy cái này đâu cần cậu nói... Có thể nói cái gì mà chúng ta chưa biết không?”

Lúc này, Viên Mục Dĩ nhìn sang chỗ pháp y Bạch và hỏi: “Trên răng và xương của hai nạn nhân có manh mối gì không?”

Pháp y Bạch lắc đầu: “Răng của hai nạn nhân đều rất chắc khỏe, xương trên người cũng không có dấu vết bị gãy hay phẫu thuật... Vì vậy, trước mắt việc xác định danh tính của hai người đó vẫn rất khó khăn.”

Từ Lệ liên tục lắc đầu nói: “Tôi không biết phải viết báo cáo hợp tác điều tra thế nào nữa? Chẳng lẽ lại thông báo rộng rãi với mọi người rằng, trong cục cảnh sát có hai xác chết cháy đen, mọi người hãy đến xem có quen với họ không à?”

Viên Mục Dĩ cười bất đắc dĩ, sau đó hỏi pháp y Bạch: “Nhóm máu và tuổi thì sao?”

Pháp y Bạch trầm giọng đáp: “Điểm này đã được xác định, nạn nhân nam được tìm thấy sáng hôm qua thuộc nhóm máu B, độ tuổi từ 20 đến 30, nguyên nhân tử vong là xuất huyết não, còn nạn nhân nữ sáng nay thuộc nhóm máu O, cũng trong độ tuổi 20 đến 30, khám nghiệm tử thi thấy niêm mạc họng, khí quản, phế quản xung huyết, hoại tử và tạo thành một mảnh màu xám rất dễ dàng bong tróc, trên niêm mạc nổi mụn nước, vì vậy nạn nhân nữ này là bị chết cháy... Căn cứ vào dung dịch thức ăn còn sót lại trong dạ dày cùng với mức độ thối rữa của thi thể thì có thể phán đoán thời gian tử vong của họ chênh lệch chưa đến hai tiếng, hơn nữa bọn họ đã ăn cùng một loại thức ăn.”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ một chút rồi nói: “Hai người trạc tuổi nhau, trong dạ dày lại có cùng loại đồ ăn, liệu bọn họ có quen nhau hoặc có thể chính là tình nhân hay không?”

“Cậu muốn nói họ chết vì mâu thuẫn tình cảm sao? Cũng rất có thể có khả năng đó... Xem ra mấu chốt của vụ án là phải tìm được thân phận của người chết, nhưng manh mối hiện tại chưa đủ để điều tra, nhất định phải đợi chứng cứ khoa học

đã...” Từ Lệ còn chưa nói hết câu thì bỗng có người gõ cửa phòng họp, ngay sau đó Tiểu Tống đi vào và nói: “Đã có kết quả xét nghiệm hai mảnh nhựa, đó là một tấm thẻ đeo ngực bằng nhựa PVC!”

“Hai tấm nhựa giống hệt nhau à?” Từ Lệ cẩn thận hỏi lại.

Tiểu Tống gật đầu: “Giống y như đúc, thậm chí có thể nói là sản xuất cùng một đợt...”

Từ Lệ nghe xong cầm chiếc bút dạ rồi viết mạnh mỗi mới nhất lên bảng: “Người nam và nữ đã chết này rất có thể là nhân viên trong cùng công ty.”

Sau khi Từ Lệ viết xong, anh ta nói với mấy người Tiểu Lưu: “Điều tra xem có công ty nào trong thành phố có hai nhân viên “một nam một nữ” đồng thời xin nghỉ phép, hoặc vắng mặt hay từ chức gì đó hay không!”

Tiểu Lưu tỏ khổ luôn: “Trời ạ, chuyện này khác gì mò kim đáy bể chứ!”

Từ Lệ lập tức không vui, nói: “Có kim để mò là tốt lắm rồi! Mau đi đi!”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến của mình: “Thật ra đối với cảnh sát mà nói, manh mối này vẫn còn thiếu rất nhiều, hơn nữa cho dù trên người hai nạn nhân có tấm thẻ giống nhau, thì điều đó cũng không có nghĩa bọn họ làm cùng một công ty, có thể đây là hung thủ cố tình tung hỏa mù thì sao?”

Tiểu Lưu nghe vậy dường như thấy được hy vọng, cậu ta vội vàng đồng ý: “Đúng đấy!”

Không ngờ câu nói tiếp theo của Viên Mục Dĩ lại đẩy họ xuống địa ngục một lần nữa: “Tôi đề nghị bắt đầu điều tra từ chất liệu của tấm thẻ PVC, hãy tìm hiểu xem công ty nào từng mua chỗ thẻ đó.”

Tiểu Lưu nghe xong mà khóe miệng giật giật, cậu ta nói: “A, chuyện này có khác gì việc mò kim đáy bể vừa nãy? Đúng là bắt cá trong biển mà...”

Từ Lệ nghiêm mặt, nói: “Đừng nói nhảm nữa, điều tra từng nhà một cho tôi!”

Sau khi Tiểu Lưu bị Từ Lệ đá một phát, cậu ta vội vàng chạy ra khỏi phòng họp như một làn khói, chỉ để lại ba người Viên Mục Dã, Từ Lệ và pháp y Bạch trợn mắt nhìn nhau...

“Theo lý thuyết hung thủ đốt xác là để che giấu thân phận của hai nạn nhân, nhưng tại sao gã lại để lại tấm thẻ PVC cho cảnh sát chứ?” Từ Lệ bồn chồn hỏi.

Pháp y Bạch suy nghĩ rồi trả lời: “Chưa nói đến chuyện này vội... Từ đầu đến cuối tôi đều cảm thấy nguyên nhân cái chết của hai người này hơi kỳ lạ, tại sao hung thủ lại giết bọn họ theo hai cách khác nhau? Động cơ và mục đích của gã là gì?”

Viên Mục Dã nghe xong bèn đưa ra ý kiến khác của mình: “Liệu có phải tên đó dùng cách khác để giết nạn nhân nữ, nhưng cô ta chỉ bị ngất đi, chính vì hung thủ tưởng nhầm cô ta đã chết nên mới dùng lửa thiêu thi thi thể như với người nam kia, từ đó dẫn đến việc nguyên nhân cái chết của cô ta là bị thiêu chết không.”

Pháp y Bạch lắc đầu: “Không đâu... Bởi vì trên người cô gái không hề có vết thương trí mạng hay vết thương hở nào, cô ta là bị ngạt khói rồi chết cháy trong ngọn lửa.”

Viên Mục Dã lập tức nắm được điểm chính: “Chất dẫn cháy trên thi thể là cái gì?”

Không ngờ pháp y Bạch nghe xong lại ngẩn người rồi bối rối đáp: “Tôi không phát hiện chất dẫn cháy trên bề mặt tử thi...”

Chương 1152: Tự giới thiệu

Từ Lệ nghe vậy cũng ngơ ngác: “Không thể nào? Không có chất dẫn cháy thì đốt xác kiểu gì? Đâu thể nào dựng một đồng củi rồi đốt được?!”

Lúc này, trong đầu Viên Mục Dã chợt nảy ra một ý nghĩ, liệu hai người này có phải chết ở một hiện trường vụ cháy nào đó chẳng? Nhưng nếu bọn họ chết tại hiện trường, vậy cần gì phải bỏ gân tìm xa mà đi vớt xác họ? Chết vì tai nạn chẳng phải là cách che giấu tốt nhất sao?

Bởi vì ý tưởng này hoàn toàn không có căn cứ, mà nó chỉ đột nhiên xuất hiện trong đầu của Viên Mục Dã, nên cậu không nói cho Từ Lệ và pháp y Bạch biết...

Pháp y Bạch nghe xong suy nghĩ một lúc rồi nói: “Mặc dù thời gian chết của họ khác nhau, nhưng thời gian thiêu xác lại giống nhau, nếu hai vụ án đều do một người thực hiện thì rất có thể xác bị đốt ở cùng một địa điểm...”

Từ Lệ cau mày: “Trong nội thành chắc không có nơi nào như vậy, mọi người thử nghĩ xem, đây không phải là đốt một con mèo hay con chó mà là hai cái xác, sau đó lại vớt ra bãi đất hoang... Nếu làm điều này trong một thành phố đông dân cư, đồng thời không bị người khác nhìn thấy, đây là điều rất khó xảy ra.”

Viên Mục Dã hiểu rằng vụ án này có quá nhiều điểm không hợp lý, chẳng lẽ sự xuất hiện của hai xác chết cháy này là để nhắc nhở cậu rằng đã từng có một vụ cháy trong tòa nhà Á Trung sao? Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bấm số điện thoại của cục phòng cháy và nói với họ về các vấn đề mạch điện của tòa nhà, đối phương nghe xong lập tức hứa rằng sẽ cử người đến giải quyết ngay hôm nay...

Sau khi Viên Mục Dã dập máy, Từ Lệ ở bên cạnh hỏi với vẻ khó hiểu: “Cậu có bạn bên trong tòa nhà Á Trung à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không... Chỉ là tình cờ biết chuyện này, tôi cảm thấy tòa nhà đó có tai họa ngầm rất lớn, nếu không nhanh chóng xử lý thì rất có thể sẽ có chuyện lớn xảy ra.”

Là một cảnh sát, Viên Mục Dã làm như vậy đương nhiên không có vấn đề, vì thế Từ Lệ và pháp y Bạch cũng không nghi ngờ gì, nhưng Viên Mục Dã lại càng cảm thấy hoang mang với việc mình xuất hiện ở thế giới này...

Bởi vì đám cháy đó chưa từng xảy ra ở nơi này, vậy tại sao cậu lại đọc được từ trường tư duy của mười hai nạn nhân trong phòng làm việc của Diệp Tranh chứ?

Lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên nhớ ra lễ truy điệu của Lâm Sâm, cậu lập tức cúi đầu nhìn đồng hồ và phát hiện đã hơn ba giờ chiều, vì vậy Viên Mục Dã vội vàng đứng dậy nói với Từ Lệ và pháp y Bạch: “Bây giờ tôi phải đi đến nhà tang lễ thành phố để dự một lễ tang, hai người cứ làm việc của mình đi, tôi sẽ về ngay sau khi kết thúc.”

Từ Lệ nghe xong còn tưởng người thân của Viên Mục Dã qua đời, anh ta vội vàng hỏi: “Ai? Ai qua đời thế? Có cần chúng tôi qua giúp không?”

Viên Mục Dã xua tay: “Không cần đâu... Là một giáo viên tôi quen trước đây, tôi qua đó viếng một chút rồi về nhanh thôi.”

Khi Viên Mục Dã đến nhà tang lễ, lễ truy điệu của Lâm Sâm đã kết thúc, vì muốn mua món đậu phụ thối chiên mà ông Lâm thích ăn nhất khi còn sống nên Viên Mục Dã tới muộn. Khi cậu mò hôi mò kê nhể nhại chạy vào, nhân viên công tác đã bắt đầu dọn dẹp hội trường...

Tất cả đều ngạc nhiên nhìn Viên Mục Dã cầm túi đậu phụ thối bốc mùi, bầu không khí rất xấu hổ, cho đến khi một giọng nói quen thuộc vang lên: “Rất ít người biết cha tôi thích món này, cậu thanh niên, xem ra cậu rất thân với cha tôi...”

Nghe thấy giọng nói này, Viên Mục Dã lập tức quay đầu lại, và cậu thấy lão Lâm đang mặc bộ âu phục màu đen đứng cách đó không xa, nhưng anh ta nhìn Viên Mục Dã bằng ánh mắt rất xa lạ, cứ như thể đây là lần đầu tiên nhìn thấy cậu.

“À... Anh là Tiến sĩ Lâm Miểu đúng không, tôi là học sinh cũ của ông Lâm.” Viên hơi chột dạ nói, bởi vì mặc dù tất cả những gì cậu nói đều là sự thật, nhưng những điều đó chỉ có mình cậu biết mà thôi.

Đơn giản là bây giờ ông Lâm đã qua đời, vì vậy không ai có thể chứng minh những lời nói của Viên Mục Dã là đúng hay sai, hơn nữa cậu còn cầm theo đậu phụ thối mà ông Lâm thích ăn nhất khi còn sống, đương nhiên Lâm Miểu sẽ không nghi ngờ gì...

Lâm Miểu cười nói: “Cả cuộc đời của cha tôi có học trò ở khắp mọi nơi, nhưng không ngờ lại có học trò trẻ như cậu...”

Sở dĩ Lâm Miểu nói như vậy không phải là đang chế giễu Viên Mục Dã còn quá trẻ, mà là vì mười mấy năm qua Lâm Sâm rất hiếm khi tự mình hướng dẫn học sinh, còn những học sinh thuộc lớp trên mà Lâm Sâm quen biết thì hầu như đều có độ tuổi giống như anh ta.

“Thật xin lỗi, tôi là cảnh sát, tôi đến muộn là do vừa rồi bận xử lý một số việc.” Viên Mục Dã xin lỗi.

Lâm Miểu xua tay rồi cô đơn nói: “Không sao, nếu cha tôi biết cậu mang đậu phụ thối đến thì sẽ rất vui... Trước đây khi vẫn còn bị bệnh, cha tôi luôn muốn ăn một miếng nhưng bác sĩ lại nói món này không tốt cho sức khỏe và không thích hợp đối với ông ấy. Nếu biết rằng sau này cha tôi không còn cơ hội để ăn, lúc đó tôi nên mua cho ông ấy một suất để ném thử.”

Viên Mục Dã nghe xong bèn mở gói đậu phụ thối ra đặt trước ảnh chân dung của Lâm Sâm rồi nói: “Ông Lâm, ông ném thử đi, đây là đậu phụ thối của cửa hàng bên cạnh sân Đại học Sư phạm Thủ đô mà ông thích ăn nhất này.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Lâm Miểu lại càng tin tưởng cậu hơn, bởi vì thời còn trẻ Lâm Sâm từng dạy ở Đại học Sư phạm Thủ đô, khi đó ông ấy luôn mang một túi đậu phụ thối chiên dầu về nhà sau khi tan làm, mẹ của Lâm Miểu toàn phải bịt mũi trốn xuống bếp...

Nghĩ đến những chuyện vui khi còn nhỏ, trong lòng Lâm Miểu lại cảm thấy áy náy, một đứa con trai như anh ta đã quên mất món ăn mà cha mình thích nhất là đậu phụ thối ở cửa hàng nhỏ

đó, vậy mà bây giờ lại được chàng thanh niên ở trước mặt này nhắc nhở.

“Cậu thanh niên, cảm ơn tấm lòng của cậu, vậy mà cậu còn nhớ được cha tôi thích ăn đậu phụ thối của cửa hàng đó... Đúng rồi, nói chuyện một lúc lâu mà tôi vẫn chưa biết tên cậu là gì?” Lâm Miêu cười hỏi.

Viên Mục Dã vội vàng tự giới thiệu: “Tôi tên là Viên Mục Dã, là cảnh sát trong đội cảnh sát hình sự thủ đô.”

Nghe thấy đôi phương giới thiệu mình là cảnh sát, Lâm Miêu lại càng thêm tin tưởng Viên Mục Dã, vì vậy anh ta cười nói: “Không ngờ cha tôi lại có một học trò là cảnh sát...”

Viên Mục Dã xấu hổ: “Nếu xét một cách nghiêm túc, thật ra ông Lâm chỉ là người đã cho tôi một số lời khuyên khi tôi lên cấp ba, tôi không thể so sánh với những nghiên cứu sinh của ông Lâm được.”

Không ngờ Lâm Miêu lại khẽ hừ một tiếng: “Nếu thật sự như thế, vậy càng chứng tỏ cậu có lòng, hôm nay có không biết bao nhiêu nghiên cứu sinh của cha tôi đã tới đây, tiếc rằng bọn họ chỉ lướt qua cho có mặt và đưa tấm thiệp mà thôi... Có bao nhiêu người thật lòng đến phúng viếng chứ?”

Chương 1153: Đoàn Phong phiên bản trung niên

Viên Mục Dã nhận thấy sự hài lòng trong lời nói của Lâm Miểu, vì vậy cậu cười nói: “Tôi càng muốn tin rằng đó chỉ là cách thể hiện tình cảm khác nhau giữa mỗi người mà thôi...”

Lâm Miểu sửng sốt, sau đó cười cởi mở: “Tôi đã hiểu tại sao cha tôi lại có một học sinh như cậu!”

Sau đó hai người cùng nhau nói về một số câu chuyện thú vị mà họ biết của ông Lâm, bầu không khí rất dễ chịu, trong nhất thời Viên Mục Dã có một ảo giác, Lâm Miểu trước mặt chính là lão Lâm mà mình đã quen biết...

Lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên muốn tìm hiểu xem Lâm Miểu có biết Đoàn Phong hay không, vì vậy cậu hỏi với vẻ tự nhiên: “Anh có biết Đoàn Phong không?”

Lâm Miểu nghe xong suy nghĩ rất nghiêm túc, cuối cùng lắc đầu: “Tôi chưa từng nghe thấy... Anh ta cũng là học sinh của cha tôi à?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Nói một cách chính xác thì anh ấy là bạn của ông Lâm... Tôi đã từng gặp anh ấy một lần, không biết bây giờ anh ấy thế nào rồi?”

Lâm Miểu tỏ ra tiếc nuối: “Tôi không biết nhiều về bạn của cha tôi, nhưng tôi có thể giúp cậu kiểm tra trong sổ ký tên của khách có cái tên này hay không.”

Viên Mục Dã lập tức vui vẻ: “Thật sao? Cảm ơn anh rất nhiều!”

Không ngờ hai người lật từ đầu đến cuối sổ ký tên nhưng vẫn không tìm được tên của Đoàn Phong.

Mặc dù hơi thất vọng, nhưng Viên Mục Dã vẫn tin rằng Đoàn Phong đang sống ở một nơi nào đó trên thế giới này, Đoàn

Phong đang trải qua cuộc sống bình thường mà anh ta từng mơ ước... Cuối cùng, Viên Mục Dã để lại tên mình trên sổ ký tên, sau đó tạm biệt Lâm Miểu và rời đi.

Khi bước ra khỏi nhà tang lễ, Viên Mục Dã đứng một mình ở cửa và ngơ ngác nhìn về phía nghĩa trang, trong lòng cậu vẫn luôn tự hỏi tại sao Đoàn Phong không xuất hiện trong sổ ký tên...

Cho đến khi một người đàn ông trung niên cao lớn đi thẳng về phía Viên Mục Dã, anh ta nhìn thấy cậu thì lên tiếng hỏi thăm: “Xin hỏi lễ truy điệu của Tiến sĩ Lâm Sâm ở sảnh nào?”

Viên Mục Dã lập tức phục hồi tinh thần, sau đó ngẩng đầu nhìn đối phương, cậu bỗng thấy một khuôn mặt già dặn hơn nhiều so với Đoàn Phong xuất hiện trước mắt, nếu không phải Viên Mục Dã đã quá quen với giọng nói của Đoàn Phong, trong nhất thời cậu khó mà nhận ra người trước mặt là anh ta...

“Sao bây giờ anh mới đến? Lễ truy điệu kết thúc từ lâu rồi...” Viên Mục Dã nói với giọng rất thân quen.

Đoàn Phong nghe thế thì ngẩn người, sau đó tò mò hỏi: “Cậu em, chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa?”

Đoàn Phong của ngày hôm nay khoảng hơn 40 tuổi, khuôn mặt hơi chững chạc chứng tỏ anh ta đang từ từ già đi, nghĩ tới đây Viên Mục Dã vui mừng nói: “Anh già hơn so với trước đây nhiều đấy...”

Câu nói này thật sự hơi méch lòng đối với một người xa lạ mới gặp lần đầu, không ngờ Đoàn Phong lại cười lớn: “Ồ? Vậy là cậu đã từng gặp tôi khi còn trẻ à? Nhưng tại sao tôi không có ấn tượng gì về cậu nhỉ?”

Lúc này Viên Mục Dã mới tỉnh táo lại, cậu biết mình đã nói sai nên vội vàng chống chế: “Tôi... Tôi là học sinh của ông Lâm Sâm, trước đây tôi đã từng gặp anh, anh... già hơn so với trước kia.”

Đoàn Phong nhìn Viên Mục Dã từ đầu đến chân, ánh mắt anh ta kiểu “Sao tôi thấy cậu nói không đáng tin thế nhỉ?”, may mắn thay, Đoàn Phong không bám lấy vấn đề này mà thờ dãi hỏi: “Mộ ở chỗ nào vậy?”

Bởi vì hơi chột dạ, cho nên Viên Mục Dã không nghe rõ câu hỏi của Đoàn Phong: “Anh nói cái gì?”

“Mộ của ông Lâm Sâm ở chỗ nào? Tôi đã bỏ lỡ lễ truy điệu của ông già đó, thì đành phải đến thăm mộ của ông ta vậy...”
Đoàn Phong kiên nhẫn giải thích.

Viên Mục Dã vội vàng nói: “Anh chờ một chút, tôi đi hỏi nhân viên!”

Không lâu sau, Viên Mục Dã đã hỏi nhân viên nghĩa trang vị trí chính xác bia mộ của Lâm Sâm, sau đó cậu dẫn Đoàn Phong phiên bản trung niên đi tìm, hai người vái lạy trước mộ Lâm Sâm, ít nhất thì họ cũng không phí công đi chuyến này...

Sau đó hai người cùng đi trên con đường nhỏ trong nghĩa trang, bầu không khí hơi xấu hổ, mặc dù Viên Mục Dã muốn hỏi Đoàn Phong bây giờ thế nào, nhưng trong nhất thời cậu không biết phải nói gì.

“Anh...”

“Tôi...”

Đoàn Phong buồn cười quá: “Cậu nói trước đi!”

“Anh... Bây giờ thế nào rồi? Anh đang làm công việc gì? Đã kết hôn chưa?” Viên Mục Dã liên tục hỏi ba vấn đề.

Đoàn Phong nghe xong bèn nghĩ thầm trong lòng, người thanh niên trước mắt này hơi kỳ lạ, cậu ta mở miệng hỏi cứ như bạn cũ nhiều năm của mình. Một thanh niên trẻ hơn mình tận mười mấy tuổi mà lại hỏi mình sống thế nào? Đã kết hôn chưa? Đây là những vấn đề chỉ mấy người bằng tuổi hoặc lớn tuổi hơn mới quan tâm...

Viên Mục Dã cũng ý thức được một chuỗi các câu hỏi của mình hơi đường đột, vì vậy cậu vội vàng tự giới thiệu: “Tôi tên là Viên Mục Dã, năm nay 33 tuổi, chưa lập gia đình, tôi là một cảnh sát làm việc tại đội cảnh sát hình sự của cục cảnh sát thành phố, chức vụ của tôi là đội phó, địa chỉ nhà là...”

Đoàn Phong vội vàng ngắt lời: “Cậu em, cậu đang đi xem mắt đây à? Không cần phải giới thiệu kỹ đến thế đâu...”

Viên Mục Dã thật sự không giỏi giao tiếp, mọi sự khôn khéo của cậu đều dùng cho bọn tội phạm, vì vậy khi gặp người mà

mình quan tâm, Viên Mục Dĩ không biết phải làm gì.

“Có thể anh không nhớ tôi... Nhưng tôi lại rất quen thuộc với anh, tôi không biết phải giải thích tất cả những điều này thế nào, tôi chỉ có thể nói rằng, vào một thời điểm nào đó, anh và tôi đã từng là anh em sống chết có nhau, vì vậy tôi muốn biết cuộc sống của anh bây giờ có tốt không, anh có đạt được những mong muốn mà trước đây thậm chí anh còn không dám nghĩ đến không?” Viên Mục Dĩ nói với đôi mắt đỏ hoe.

Đoàn Phong bình tĩnh nhìn Viên Mục Dĩ mười mấy giây, sau khi xác định cậu không nói dối thì mới thở dài, bảo: “Được rồi, thật ra chuyện của tôi cũng không có gì là không thể nói, tôi tên Đoàn Phong, năm nay 45 tuổi, tôi mở một công ty bảo vệ riêng, tôi đã kết hôn cách đây mười năm và con gái của tôi năm nay 7 tuổi.”

Sau khi nghe Đoàn Phong nói về tình trạng hiện tại của mình, trong lòng Viên Mục Dĩ cảm thấy rất vui, đây chẳng phải là cuộc sống hạnh phúc mà cậu hy vọng Đoàn Phong có được sao? Anh ta không cần sống cô đơn đến hết cuộc đời, lại càng không cần nhìn bạn bè của mình lần lượt chết đi, Đoàn Phong có thể lấy vợ, sinh con như người bình thường và cũng sẽ chết vì già yếu, bệnh tật...

Đoàn Phong có thể nhìn thấy được sự vui mừng phát ra từ tận đáy lòng của Viên Mục Dĩ, anh ta rất tò mò không biết người thanh niên trước mặt này là ai? Cậu ta có quan hệ thế nào với mình? Tại sao cậu ta lại biết rõ về mình đến thế?

Mặc dù Đoàn Phong chắc chắn 100% rằng mình chưa từng nhìn thấy người thanh niên này bao giờ, nhưng anh ta cũng cảm thấy Viên Mục Dĩ rất quen, cứ như một người bạn cũ đã biết nhau nhiều năm...

“Sao nào? Cuộc sống của tôi không tồi đúng không?” Đoàn Phong trêu.

Chương 1154: Nếp nhăn trên khóe mắt

Viên Mục Dĩ cười gật đầu: “Chẳng những không tồi, thậm chí còn hạnh phúc hơn rất nhiều người... Đúng rồi, chúng ta có thể lưu số của nhau không? Nếu sau này anh gặp vấn đề gì thì có thể đến tìm tôi lúc nào cũng được.”

Đoàn Phong cười nói: “Đương nhiên, thời buổi bây giờ ai mà chẳng muốn có bạn là cảnh sát chứ?”

Nhìn nếp nhăn trên khóe mắt của Đoàn Phong phiên bản trung niên, trong lòng Viên Mục Dĩ cảm thấy rất phức tạp, cậu không ngờ có ngày mình lại nhìn thấy Đoàn Phong như thế này...

Khác với lão Lâm, Viên Mục Dĩ và Đoàn Phong nói nhiều hơn về những chuyện của nhau, có quen và cũng có lạ... Nhưng điều đó không ngăn cản bọn họ vượt qua sự chênh lệch tuổi tác và lại trở thành những người bạn thân có thể chia sẻ mọi thứ với nhau.

Khi Viên Mục Dĩ quay lại cục cảnh sát, tâm trạng của cậu cực kỳ tốt, thậm chí ngay cả Viên Mục Dĩ cũng không nhận ra mình đang ngâm nga một bài hát lúc bước vào cửa, hành động của cậu khiến một đám “thích hóng chuyện” đều ngạc nhiên, tất cả đều không thể tin đây là tâm trạng của người vừa đi dự tang lễ trở về...

“Mọi người có biết bài trắc nghiệm tâm lý cho những kẻ thần kinh có vấn đề của FBI không. Nghe nói có ba mẹ con, người mẹ chết và hai chị em đi dự lễ tang. Cô em gái gặp một người đàn ông rất phong độ tại lễ tang và yêu anh ta ngay từ cái nhìn đầu tiên. Sau đó khi về nhà, cô em gái đã giết chị của mình! Mọi người thấy đội phó Viên có giống người vừa gặp đối tượng của mình ở lễ tang không?” Tiểu Lưu nói với giọng sợ hãi.

Những người khác nghe vậy đều rất phối hợp mà sờ lên cổ của mình, như thể họ sợ Viên Mục Dã sẽ chọn một người trong số họ làm nhân vật chính của lễ tang tiếp theo vậy...

Từ Lệ quát: “Tôi thấy các cậu rảnh quá rồi đấy, vẫn còn có thời gian đi trêu chọc người khác cơ à!!”

Tiểu Lưu vội vàng le lưỡi: “Dạ dạ, bọn em đi làm việc đây!” Sau đó cậu ta và những người khác nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của Từ Lệ.

Lúc này, Viên Mục Dã không biết gì bước tới, cậu tùm tùm: “Anh vừa dọa họ đấy... Thôi đừng như thế nữa nhé? Sau này anh phải đi theo con đường thân thiện với mọi người, chứ nếu không mọi người sẽ gọi anh là Bao Công mặt đen mắt!”

Không ngờ Từ Lệ thấy đám người Tiểu Lưu đều đã đi ra ngoài thì lập tức đổi một khuôn mặt khác, anh ta tò mò hỏi Viên Mục Dã: “Cậu đi dự tang lễ à? Tại sao cứ như vừa đi xem mắt về thế?”

“Có anh mới đi xem mắt ở nhà tang lễ ấy!” Viên Mục Dã dờ khóc dờ cười.

Từ Lệ cười gian: “Không phải tôi nói chứ... Trạng thái của cậu lúc về hoàn toàn khác với lúc rời đi, xem ra là có việc vui rồi! Mau nói cho anh đây biết đi, có phải gặp được cô gái nào ở tang lễ không?”

Viên Mục Dã trừng mắt nhìn Từ Lệ: “Tôi đi tham dự lễ tang của Tiên sĩ Lâm Sâm... Nhưng đúng là tôi đã gặp hai người bạn cũ ở đó và trò chuyện rất vui vẻ với họ, vì vậy khi quay về tôi mới có tâm trạng rất tốt.”

Từ Lệ giật mình hỏi: “Cậu còn quen người nổi tiếng như Lâm Sâm à? Sao trước đây tôi chưa từng nghe cậu nhắc đến?”

“Tôi có duyên gặp ông ấy vài lần khi còn rất trẻ, sau này không có cơ hội gặp lại nữa... Nhưng bây giờ ông ấy đã mất, tôi cũng nên đi đưa tiễn cho đúng bổn phận.” Giọng của Viên Mục Dã hơi thương cảm.

Từ Lệ vỗ vai Viên Mục Dã: “Cậu đúng là người tình cảm, khi ông cụ Lâm còn sống thì không muốn nịnh bợ để tiến thân, khi ông ta mất cậu lại đến đưa tiễn...”

Viên Mục Dã cười: “Đừng nói chuyện của tôi nữa... Anh mau kể xem chiều nay mọi người điều tra được gì rồi?”

Từ Lệ đang mỉm cười, nghe Viên Mục Dã hỏi như vậy thì lập tức buồn bực nói: “Mò kim đáy biển đâu có dễ thế? Hai hiện trường vớt xác đều ở nơi hoang vắng, gần đó không có camera giám sát, không có người đi đường, chiếc camera giám sát gần nhất cũng cách chỗ đó tận 5km, nó là một chiếc camera chụp xe vi phạm luật giao thông. Nhưng phạm vi 5km là quá lớn, có vô số ô tô đi từ nam ra bắc, làm sao tôi biết được chiếc xe nào là chiếc dùng để phi tang thi thể?”

Nhưng Viên Mục Dã nghe vậy lại cảm thấy có một sự lo lắng mơ hồ, cậu trầm giọng, nói: “Chỉ mong hai vụ giết người này chỉ là ngẫu nhiên... Nếu không, nó là một vụ án giết người hàng loạt rồi.”

Từ Lệ vội vàng giơ tay che miệng Viên Mục Dã: “Mau ngậm cái miệng qua đen của cậu lại đi! Đừng để chuyện tốt không thiêng chuyện xấu lại...”

Không ngờ Từ Lệ còn chưa nói hết lời, Tiểu Lưu đã đẩy cửa bước vào với vẻ mặt khó coi: “Sếp, lại có một xác chết cháy được phát hiện ở đập chứa nước Nam Sơn.”

Từ Lệ chửi thề rồi nói: “Phát hiện xác chết cháy ở đập chứa nước? Xem ra thật sự có người cố tình muốn khiêu khích cảnh sát đây! Để tôi xem rốt cuộc đối phương muốn làm gì?”

Khi nghe thấy xác chết cháy thứ ba xuất hiện, Viên Mục Dã cảm thấy đầu mình kêu ong ong, bởi vì cậu lập tức nghĩ đến mười hai nạn nhân của công ty game đó... Cậu không khỏi nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ là mười hai người đó? Nếu thật sự là bọn họ, tại sao đối phương không thả ra mười hai xác chết cùng một lúc mà lại muốn ném từng người một chứ?

Ngay lúc Viên Mục Dã và Từ Lệ tiến về đập chứa nước Nam Sơn, những đồng nghiệp phụ trách điều tra tấm thẻ đeo ngực cũng đã có tin tức, bọn họ điều tra được chỗ thẻ nhựa PVC đó được một người phụ nữ tên là Hứa Giai Oánh mua dưới danh nghĩa công ty, mà công ty kia chính là công ty game mà Hứa Giai Oánh làm việc tại tầng năm của tòa nhà Á Trung...

Sau khi nghe được manh mối này, Từ Lệ vỗ Viên Mục Dã rồi cười nói: “Thằng nhóc cậu có tầm nhìn xa tốt thật, vậy mà tìm được tòa nhà Á Trung trước một bước!”

Viên Mục Dã lúng túng nói: “Đây chỉ là trùng hợp, làm gì mà... Hay là tôi đi kiểm tra bên tòa nhà Á Trung trước, dù sao bên đập chứa nước đã có anh và pháp y Bạch rồi.”

Từ Lệ suy nghĩ rồi đáp: “Chia quân làm hai hướng cũng được, nhưng cậu không thể đi một mình, tôi sẽ bảo Lưu Hòa đi cùng!”

Sau đó Viên Mục Dã bèn dừng xe ở ven đường để Từ Lệ lên một chiếc xe khác, đồng thời điều động Tiểu Lưu ở chiếc xe đó sang đây, trước khi đi Từ Lệ vẫn không quên dặn dò: “Có chuyện gì thì nhớ gọi cho tôi ngay nhé!”

Khi Viên Mục Dã và Tiểu Lưu chạy đến tòa nhà Á Trung, trời đã nhá nhem tối, Viên Mục Dã bất giác cười tự giễu, xem ra duyên phận của cậu với tòa nhà này luôn là ở buổi tối!

Sau khi đỗ xe, Viên Mục Dã chủ động gọi cho Diệp Tranh và nói mình với đồng nghiệp đúng lúc đi ngang qua, cậu hỏi anh ta rằng bây giờ có tiện lên đó ngồi một chút không... Diệp Tranh nghe xong lập tức nói có gì mà không tiện, anh ta hoan nghênh còn không kịp đây!

Không lâu sau, Diệp Tranh lon ton chạy xuống, anh ta cười nói với Viên Mục Dã: “Đội phó Viên khách sáo quá, vì chút chuyện nhỏ của chúng tôi mà lại khiến anh phải chạy đến đây.”

Chương 1155: Cãi cộ

Viên Mục Dã xua tay: “An toàn không phải là chuyện nhỏ, đúng rồi, sáng nay tôi đã báo cho cục phòng cháy biết về nguy cơ bên trong tòa nhà Á Trung, hôm nay họ có cử người đến xác minh tình hình không?”

Không ngờ Diệp Tranh lại ngơ ngác nói: “Chẳng thấy gì cả!”

Viên Mục Dã cau mày: “Liệu có phải lúc họ đến thì anh đi vắng không? Đồng nghiệp của anh đã tiếp bọn họ chẳng?”

“Không thể nào, cả ngày hôm nay tôi đều ngồi trong phòng làm việc, nếu có người đến kiểm tra mạch điện thì chắc chắn sẽ liên hệ với tôi...” Nói đến đây Diệp Tranh bỗng cảm thấy đứng dưới tòa nhà tán gẫu có vẻ không lịch sự lắm, vì vậy anh ta vội vàng mời Viên Mục Dã: “Đừng nói chuyện ở đây nữa, chúng ta lên trên trước đã.”

Sau đó hai người Viên Mục Dã đi theo Diệp Tranh vào tòa nhà Á Trung, tình huống lần này giống hệt lần trước, không hề có bảo vệ nào ở sảnh tầng một...

Tiểu Lưu nhanh mồm nhanh miệng hỏi: “Ban quản lý ở chỗ anh không ổn đâu! Một văn phòng lớn như vậy mà sao đến cả một nhân viên an ninh ở cửa cũng chẳng có vậy?”

Diệp Tranh bất đắc dĩ lắc đầu: “Ban quản lý ở đây đúng là không có trách nhiệm, nhận tiền nhưng chẳng chịu làm việc! May mà chúng tôi ra vào đều quét thẻ, vì vậy nếu không có nhân viên bên trong tòa nhà dẫn đường thì người ngoài cũng không vào được...”

Khi ba người bước vào công ty game ở tầng năm, Viên Mục Dã phát hiện trong này rất lộn xộn, rất nhiều đồ ăn vặt và cà phê uống dở ở khắp mọi nơi, nhưng cậu lại không thấy bất kỳ nhân viên nào ngoài Diệp Tranh.

“Sao còn lại mình anh vậy, tăng ca à?” Viên Mục Dã cố ý hỏi.

Diệp Tranh ngược ngùng cười đáp: “Bọn họ đều ra ngoài ăn cơm rồi, tôi lười vận động quá nên bảo họ ăn xong thì mang cho tôi cái gì về cũng được.”

Lúc này Viên Mục Dã nhìn xung quanh và hỏi: “Ai là người chịu trách nhiệm mua sắm trong công ty của anh thế?”

Diệp Tranh ngẩn người, không hiểu tại sao Viên Mục Dã lại đột nhiên hỏi câu này, nhưng anh ta vẫn thành thật trả lời: “Chúng tôi là một công ty nhỏ, bình thường ai rảnh thì người đó đi... Nhưng phần lớn thời gian đều là tôi và Hứa Giai Oánh phụ trách.”

“Hứa Giai Oánh cũng là lập trình viên phát triển trò chơi à?”
Viên Mục Dã thuận miệng hỏi.

Diệp Tranh lắc đầu: “Không phải, cô ấy chủ yếu phụ trách hậu cần, anh cũng biết khi chúng tôi bận thì chẳng quan tâm gì đến ngày đêm nữa, dù sao vẫn cần một cô gái tỉ mỉ để lo lắng những chuyện vặt vãnh.”

Viên Mục Dã nghe xong khẽ gật đầu, nói: “Cũng đúng... Trong đội của tôi cũng thiếu một cô gái tỉ mỉ, toàn một đám đàn ông cầu thả thật sự chẳng tốt chút nào.” Viên Mục Dã nói xong bèn móc từ trong túi ra tám thẻ kiểm soát ra vào rồi bảo: “Ví dụ như tám thẻ của tôi đây này, nó bị hỏng vài ngày rồi, tôi đã nói với Tiểu Tống vài lần, vậy mà mỗi lần đi nhận dụng cụ, cậu ta đều quên chuyện này.”

Diệp Tranh là một người nhạy bén, anh ta nghe Viên Mục Dã nói thế thì lập tức mở ngăn kéo bên cạnh, lấy ra một chiếc thẻ đeo ngực mới tinh rồi bảo: “Ở đây có một cái mới, anh cứ đeo trước đi, cái này chỉ hơn một đồng, không tính là tặng quà chứ?”

Viên Mục Dã đang chờ câu này của Diệp Tranh, cậu tiện tay cầm chiếc thẻ đeo ngực rồi đáp: “Vậy tôi không khách sáo với anh đâu!”

Tiểu Lưu ở bên cạnh thấy vậy cũng đòi: “Ồ này, tôi cũng đang bị hỏng này, anh còn chiếc nào không?”

Diệp Tranh vội vàng tìm kiếm trong ngăn kéo, nhưng bên trong chỉ còn đúng một tám thẻ mới vừa rồi: “Xin lỗi nhé, chỉ

còn mỗi một cái mới thôi, hay là chờ Hứa Giai Oánh ăn cơm về, tôi sẽ bảo cô ấy tìm thêm một cái nữa?”

Không ngờ Viên Mục Dã lại xua tay: “Không cần mất công vậy đâu, anh đưa cái cũ của anh cho cậu ta là được, đợi lát nữa đồng nghiệp về thì anh bảo cô ấy tìm cho mình một cái mới...”

Cứ như vậy, Viên Mục Dã và Tiểu Lưu thuận lợi hoàn thành mục đích của mình khi đến đây, bọn họ đã lấy được hai chiếc thẻ PVC “một cũ một mới” của công ty game... Điều họ cần làm bây giờ là cầm thẻ về xét nghiệm để xem nó có trùng chất liệu với tấm thẻ trên xác chết hay không.

Đã đạt được mục đích của mình, Viên Mục Dã chuẩn bị đứng dậy nói lời từ biệt. Không ngờ đúng lúc này Tiểu Lưu đột nhiên muốn đi vệ sinh, Diệp Tranh đành phải đưa Tiểu Lưu ra khỏi công ty và chỉ vị trí nhà vệ sinh cho cậu ta...

Kết quả là lúc hai người vừa rời khỏi tầm mắt của Viên Mục Dã, cảnh tượng xung quanh lập tức thay đổi, cậu nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt tức giận đẩy cửa bước vào, anh ta hướng về phía Diệp Tranh đáng lẽ đã đi ra ngoài nhưng bây giờ lại xuất hiện bên cạnh máy đun nước rồi gào lên: “Cậu bị điên rồi à, tại sao lại bán Cuộc sống hoàn hảo cho một công ty rác rưởi như Kim Đăng Mạch chứ? Lần trước chúng ta đã bị họ lừa một lần rồi, cậu không nhớ sao?”

Không ngờ một Diệp Tranh khác đang đứng cạnh máy đun nước lại lạnh lùng hỏi: “Không bán thì làm sao bây giờ? Chúng ta ôm lấy Cuộc sống hoàn hảo rồi cùng nhau chết đói à?”

“Tất nhiên là không, chỉ cần chúng ta kiên trì thì chắc chắn sẽ chờ được người mua đồng ý với thiết lập của trò chơi chúng ta! Nếu nó được bán cho Kim Đăng Mạch như thế này, chắc chắn Cuộc sống hoàn hảo sẽ bị thay đổi hoàn toàn, cậu nhần tâm làm như vậy sao?” Người đàn ông kia hỏi với vẻ khó tin.

Diệp Tranh đứng cạnh máy đun nước không nhịn được nói: “Anh đang nhầm lẫn rồi! Chúng ta làm trò chơi là vì cái gì? Đó là vì để nó được nhiều người chơi tiếp nhận và yêu thích, chứ không phải cứ ôm rịt lấy nó rồi tự khen lẫn nhau!”

Người đàn ông liên tục lắc đầu: “Nhưng cậu biết trò chơi này có một lỗ hổng rất lớn, một khi nó lên kệ thì không thể phát triển tiếp được, đến lúc đó chỉ cần một thời gian ngắn, Cuộc sống hoàn hảo sẽ bị người chơi hoàn toàn bỏ rơi!”

Diệp Tranh cầm bình nước, lạnh lùng nói: “Vậy thì sao chứ? Lúc đó trò chơi đã bị Kim Đăng Mạch mua rồi, là lời hay lỗ thì có liên quan gì đến chúng ta nữa?”

Sắc mặt của người đàn ông kia dần trở nên tái nhợt, anh ta thất vọng hỏi: “Cậu có còn là Diệp Tranh mà tôi quen trước đây không? Tiền quan trọng đến vậy sao?”

Diệp Tranh cười lạnh: “Không có tiền thì ăn cái gì? Uống gì? Anh đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn ở đây nói lý tưởng với tôi? Đúng là ngây thơ quá đấy!”

“Tôi ngây thơ? Được lắm, bây giờ tôi sẽ đi tìm người đại diện ký hợp đồng của Kim Đăng Mạch và nói cho họ biết ai mua trò chơi này thì kẻ đó là thằng ngu!” Người đàn ông tái mặt.

Theo quan điểm của Viên Mục Dã, đây chỉ là cuộc cãi vã hết sức bình thường giữa những đồng nghiệp, không ngờ khi nghe người đàn ông kia nói như vậy, Diệp Tranh lại đột nhiên trở mặt, anh ta tiện tay nhặt chiếc cúp đồng nguyên chất trên bàn rồi đập vào gáy đối phương...

“Đội phó Viên?” Giọng nói của Diệp Tranh vang lên ở cửa, cảnh tượng đầm máu trước mắt Viên Mục Dã lập tức biến mất.

Chương 1156: Ông chủ quán Internet

Khi Viên Mục Dã bình tĩnh lại, cậu ngẩng đầu nhìn Diệp Tranh và thấy anh ta đã dung hợp với “Diệp Tranh vừa gây án” để trở thành một người, Viên Mục Dã theo phản xạ nhìn về chiếc cúp đồng trên bàn làm việc cách đó không xa, cậu hiểu rằng xác chết cháy đầu tiên rất có thể bị giết bởi thứ này...

Diệp Tranh nhú mày, hỏi: “Đội phó Viên? Anh không sao chứ?”

Viên Mục Dã vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi, mấy ngày nay tôi không được nghỉ ngơi nhiều nên hơi phân tâm... Chỗ anh có cà phê không? Cho tôi một cốc.”

Diệp Tranh xoay người đi ra phòng giải khát để pha cà phê, còn Viên Mục Dã lại tranh thủ cất chiếc cúp đồng đó vào trong ngực...

Lúc này Tiểu Lưu cũng đã quay về, Viên Mục Dã bèn cầm cốc cà phê trong tay Diệp Tranh rồi nói: “Cảm ơn anh, ngày mai tôi sẽ lại thúc giục bên bộ phận phòng cháy.”

Sau khi quay lại xe, đầu tiên Viên Mục Dã bỏ hai tấm thẻ vào chiếc túi vật chứng mà mình vẫn luôn mang theo, sau đó cậu nói với Tiểu Lưu bằng vẻ mặt bí hiểm: “Cậu đi ra cốp sau lấy chiếc túi đựng vật chứng lớn hơn đi...”

Tiểu Lưu không hiểu: “Đề làm gì vậy?”

Viên Mục Dã lấy chiếc cúp đồng từ trong ngực ra, Tiểu Lưu nhìn thấy mà giật mình trợn cả mắt: “Đội phó Viên? Sao anh lại trộm cúp của người ta vậy?!”

“Đừng nói nhảm nữa, mau lấy túi vật chứng đựng nó đi...”
Viên Mục Dã gắt.

Sau khi trở về cục cảnh sát, Viên Mục Dĩ lập tức gửi chiếc cúp đồng và hai tấm thẻ đến phòng xét nghiệm, cậu còn cẩn thận dặn họ kiểm tra xem trên chiếc cúp có AND của nạn nhân đầu tiên hay không? Sau đó sẽ đưa đi so sánh với bên phòng pháp y, để xem xương đầu bị vỡ của nạn nhân có phải là do thứ này gây ra...

Từ Lệ vừa mới từ đập chứa nước Nam Sơn quay về, anh ta nghe thấy Viên Mục Dĩ mang về một vật chứng quan trọng nên đẩy cửa bước vào và hỏi: “Cậu cũng phát hiện được gì à?”

Không ngờ Viên Mục Dĩ lại thừa nước đục thả câu: “Anh hãy nói trước xem bên anh có phát hiện gì không đã?”

Từ Lệ nghe mà nản chí: “Phát hiện cái gì chứ? Thi thể bị cháy rất nghiêm trọng, ngoài một tấm thẻ PVC ra thì chẳng còn manh mối gì nữa... Mà tức nhất là mấy chiếc camera xung quanh đập chứa nước chẳng có cái nào tốt cả, đến cả sợi lông cũng chẳng chụp được!”

Sau khi nghe xong, Viên Mục Dĩ nói với Từ Lệ: “Tôi cảm thấy bây giờ chúng ta nên điều tra thông tin chi tiết về những nhân viên khác trong công ty trò chơi của Diệp Tranh, ba người chết rất có thể nằm trong số đó...”

“Căn cứ vào đâu? Chẳng lẽ là do họ đeo tấm thẻ nhựa PVC cùng chất liệu?” Từ Lệ không hiểu.

Viên Mục Dĩ lắc đầu, nói: “Trước mắt tôi cũng không nói rõ được... Chỉ là trực giác thôi, tôi luôn cảm thấy những người chết này dường như có liên quan gì đó đến công ty của Diệp Tranh.”

Từ Lệ há hốc mồm: “Trực giác? Cậu dựa vào trực giác rồi chôm một cái cúp từ công ty của người ta à? Chuyện này đâu có hợp với quy định? Nếu cái cúp đó thật sự là hung khí, cậu bảo tôi phải viết báo cáo thể nào? Tôi nói là cậu ăn trộm hung khí rồi mang về?!”

Viên Mục Dĩ cười gian: “Yên tâm đi... Trên bàn của Diệp Tranh nhiều cúp lắm, anh ta sẽ không phát hiện thiếu một cái ngay đâu. Bây giờ chúng ta phải xác định phương hướng điều tra mới được, nếu không sẽ giống một con ruồi không đầu bay

loạn xạ, không những không có hiệu suất mà còn chẳng điều tra được gì.”

Trên thực tế, những lý do của Viên Mục Dã chỉ là nguy biện, nếu không phải trực giác khi phá án trong những năm qua của Viên Mục Dã luôn chính xác, làm sao Từ Lệ có thể đồng ý với đề nghị này được? Hơn nữa, lý do khiến Viên Mục Dã khẳng định Diệp Tranh sẽ không phát hiện chiếc cúp đã biến mất, đó là vì cậu tin rằng Diệp Tranh mà cậu vẫn luôn tiếp xúc chưa từng giết ai cả...

Nhưng có một điều mà Viên Mục Dã nghĩ mãi vẫn không hiểu, nếu trên thế giới này Diệp Tranh chưa giết ai, tòa nhà Á Trung cũng chưa bị cháy, vậy tại sao cậu lại đọc được từ trường tư duy của mười hai người chết ở đó? Điều này đâu hợp lý?

Hơn nữa, từ những từ trường tư duy đó không khó để nhận ra, vụ cháy ở một thế giới khác rất có thể do con người gây ra, mục đích là để hủy thi diệt tích, nhưng cái giá phải trả là mười mấy mạng người thì thật sự quá cao...

Ngoài ra còn Diệp Tranh nữa, với ánh mắt nhìn người nhiều năm của Viên Mục Dã, đối phương là một kẻ đầy mưu mô, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nhưng bình thường anh ta luôn tỏ ra vẻ hiền lành thật thà, không giỏi giao tiếp... Điều này chỉ cần nhìn vào thái độ của Diệp Tranh lúc trước và sau khi biết Viên Mục Dã là cảnh sát thì có thể nhận thấy được.

Có lẽ lúc đó Diệp Tranh giết người tranh cãi với mình là vì quá kích động, nhưng sau này anh ta lại dùng vụ cháy để che giấu hành vi phạm tội của mình thì thật sự rất hiểm ác, có thể trong thế giới nội tâm của Diệp Tranh, tính mạng con người không hề quan trọng, chỉ cần anh ta không bị ảnh hưởng là được rồi.

Không mất quá nhiều công sức, Từ Lệ đã cho người tìm hiểu được thông tin chi tiết về mười hai nhân viên trong công ty trò chơi, điều khiến Viên Mục Dã ngạc nhiên là Hứa Giai Oánh là cô gái duy nhất trong số mười hai người này, vì vậy nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì thể nữ thứ hai được cảnh sát phát hiện chính là cô ta...

Còn người đàn ông tranh chấp với Diệp Tranh rồi bị anh ta hạ gục bằng một chiếc cúp là một thành viên khác của công ty, anh ta tên là Triệu Tuấn Kiệt. Trước đây hai người họ cùng nhau phát triển trò chơi “Cuộc sống hoàn hảo”, lý tưởng ban đầu của họ là biến “Cuộc sống hoàn hảo” trở thành một trò chơi kinh điển được nhiều người chơi trong thời gian dài.

Theo lý thuyết, hai người đều có cùng sở thích, cùng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng cho đến ngày hôm nay là không dễ dàng, nhưng cuối cùng lại thất bại vì có suy nghĩ trái ngược nhau. Một người chỉ muốn tập trung phát triển trò chơi, một người khác lại muốn hiện thực hóa trò chơi mà họ đã phát triển... Thật ra giữa hai người cũng không có mâu thuẫn, chỉ cần hai người có thể nói chuyện thoải mái với nhau, chắc mọi chuyện sẽ không biến thành một thảm kịch đúng không?

Trong lúc Viên Mục Dã và Từ Lệ đang đợi kết quả xét nghiệm, một học sinh cấp ba đột nhiên xuất hiện trong cục cảnh sát đã thu hút sự chú ý của Viên Mục Dã. Dù sao những người tiến vào cục cảnh sát trong thời gian này đều không phải người hiền lành, hơn nữa Viên Mục Dã thấy đứa trẻ này có vẻ khá quen, nhưng trong nhất thời cậu lại không nhớ ra được đã gặp nó ở đâu...

Nhân viên cảnh sát phụ trách vụ án sầm mặt nói: “Ngồi xuống! Mới tí tuổi đầu mà không chịu học hành, tôi đã gọi điện thoại báo cho cha mẹ cậu rồi!”

Viên Mục Dã đi qua nghe thấy vậy bèn tò mò hỏi: “Thằng nhóc này đã gây ra chuyện gì thế?”

Nhân viên cảnh sát phụ trách vụ án liên tục lắc đầu: “Mới mười tám tuổi, lông còn chưa mọc đủ mà đã bắt chước người ta đi cướp rồi! Nếu chủ quán Internet đó không có võ thì hôm nay đã xảy ra chuyện lớn rồi!”

Viên Mục Dã nhìn theo ánh mắt của đối phương và thấy một người đàn ông cao ráo đẹp trai đang ngồi ngay ngắn trên ghế ở hành lang, Viên Mục Dã vừa nhìn đã sửng sốt ngay tại chỗ... Hóa ra ông chủ quán Internet mà cảnh sát nói lại chính là Trương Khai.

Chương 1157: Thẩm Bác Khải

Một lần nữa được nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, Viên Mục Dĩ hơi kích động, cậu vội vàng bước ra ngoài rồi thốt lên: “Trương Khai? Sao cậu lại ở đây?”

Đối phương nghe xong ngơ ngác nhìn Viên Mục Dĩ và hỏi: “Ồ... Chúng ta quen nhau à?”

Lúc này Viên Mục Dĩ mới nhận ra Trương Khai ở trước mắt này không quen biết mình, vì vậy cậu vội vàng nói: “Cậu là Trương Khai đúng không? Đã nhiều năm không gặp rồi, cậu không nhận ra tôi à?”

Sự thật đã chứng minh, cho dù ở một thế giới song song khác, Trương Khai vẫn rất dễ lừa, Viên Mục Dĩ dựa vào sự hiểu biết của mình đối với cậu ta để hóa thân thành bạn cùng bàn hồi cấp một, vậy mà tên ngốc này lại không nhận ra...

“Tôi nhớ rằng cậu còn một cậu em họ mà? Cậu ta bây giờ thế nào rồi?” Viên Mục Dĩ thuận tiện hỏi thăm tình huống của Hoắc Nhiễm.

Trương Khai nghe vậy thì cười nói: “Trí nhớ của cậu tốt thật, thậm chí còn nhớ cả cậu ta... Tên nhóc đó đã ra nước ngoài với tư cách sinh viên trao đổi rồi, chắc phải cuối năm mới về.”

Sau đó Viên Mục Dĩ bèn hỏi Trương Khai xem đã có chuyện gì xảy ra?

Trương Khai nghe xong tức giận nói: “Đừng nhắc đến nữa... Tôi hôm nay có một đứa học sinh cấp ba từ đâu chạy đến, không những ăn uống chơi bời không trả tiền, thái độ của nó còn rất kiêu ngạo, nó nghĩ mình là hoàng tử dầu mỏ của Trung Đông chắc? Cuối cùng nó còn rút một con dao gọt hoa quả ra và bắt tôi giao hết tiền trên người! Nếu là trước đây thì tôi đã thay cha mẹ nó dạy dỗ nó một trận rồi! Nhưng tôi cảm thấy

không đáng phải tức giận với cái đồ mất dạy này, vì thế tôi đã gọi cho cảnh sát. Cậu thử đoán xem sau đó thế nào, khi cảnh sát đến nó cũng chẳng sợ, cái loại có thủy ngân trong não này thì tôi không giáo dục được, tôi nhanh chóng giao nó cho chú cảnh sát xử lý thôi.”

Khi hai người nói đến đây thì một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng từ bên ngoài bước vào, chị ta nói với vẻ mặt nặng trịch: “Lãnh đạo của các người đâu, gọi ông ta ra đây, tôi muốn khiếu nại việc cảnh sát các người bắt bớ linh tinh!”

Viên cảnh sát đang trực ban nghe vậy thì vội vàng tiến đến hỏi: “Chào chị, chị có cần chúng tôi giúp gì không?”

Người phụ nữ trung niên liếc mắt nhìn viên cảnh sát một chút: “Chức vụ của cậu là gì? Cậu mà cũng xúng nói chuyện với tôi à?”

Viên cảnh sát này đột nhiên bị phang ngay một câu, sắc mặt cậu ta cũng thay đổi, cuối cùng cậu ta cố nén sự khó chịu trong lòng và nói: “Thưa chị, ở đây là cục cảnh sát, nếu chị có chuyện gì thì cứ nói trực tiếp, chúng tôi sẽ hết sức giúp đỡ... Nếu không xin mời chị hãy rời đi... Đừng ở đây cản trở công việc của chúng tôi.”

Dựa trên khí thế vừa rồi của người phụ nữ này, chắc chắn chị ta sẽ lại nói một đồng lời chói tai, không ngờ chị ta lại cười khẩy: “Cậu nhóc, cậu không biết tôi là ai... Tôi không trách cậu, bây giờ các cậu hãy gọi người phụ trách ở chỗ này ra đây, nếu không các cậu sẽ không giải quyết được chuyện tiếp theo đâu.”

Trương Khai thấy vậy buồn cười hỏi Viên Mục Dã: “Bác gái này là ai thế? Sao chị ta nói chuyện kiêu ngạo vậy?”

Viên Mục Dã không có cách nào trả lời câu hỏi đó, bởi vì trong trí nhớ của mình, cậu chưa từng gặp người phụ nữ trung niên này, nhưng sự xuất hiện của chị ta cũng không phải ngẫu nhiên. Nếu chị ta muốn tìm người phụ trách, Viên Mục Dã cảm thấy một đội phó như mình chắc là đủ nhỉ?

Thế là Viên Mục Dã mỉm cười bước đến và nói: “Xin chào chị, tôi là Viên Mục Dã, đội phó đội cảnh sát hình sự, tôi có thể giúp gì cho chị?”

Người phụ nữ trung niên nghe xong bèn nhìn Viên Mục Dã từ đầu đến chân, sau đó mới lạnh lùng nói: “Đội phó Viên? Tôi muốn hỏi tại sao cảnh sát các cậu lại bắt người vô tội? Con trai tôi vẫn còn là một đứa trẻ, các người sao có thể đưa nó vào cục cảnh sát chứ?”

Kết hợp với cậu học sinh cấp ba vừa nhìn thấy trong phòng thẩm vấn, Viên Mục Dã đã đoán được con trai của người phụ nữ này là ai, cậu bèn nói với vẻ mặt hiền lành: “Thưa chị, tôi có thể hiểu tâm trạng của một người mẹ như chị... Con của chị tên là gì? Tôi sẽ vào trong tìm hiểu tình huống cụ thể là thế nào.”

“Tôi tên là Đinh Như Vân, chồng của tôi là Thẩm Tân Học, con trai tôi là Thẩm Bác Khải...” Người phụ nữ trung niên nói với thái độ đầy kiêu ngạo.

Đinh Như Vân cũng tốt, Thẩm Tân Học cũng được, tất cả đều không khơi dậy được sự quan tâm của Viên Mục Dã, cho đến khi đối phương nhắc đến cái tên Thẩm Bác Khải, Viên Mục Dã mới chợt nhận ra rằng Thẩm Bác Khải chính là một trong số những “người chơi bất ngờ bị hôn mê không rõ lý do”...

“Con của chị tên là Thẩm Bác Khải, năm nay 18 tuổi, cậu ta đang học lớp 12A1 tại trường trung học số 8?” Viên Mục Dã đọc lại một số thông tin cơ bản về Thẩm Bác Khải.

Đinh Như Vân lạnh lùng nói: “Nếu các người đã biết rõ như vậy, tại sao vẫn bắt nó về đây?”

Viên Mục Dã không trả lời ngay câu hỏi này, cậu quay đầu nhìn viên cảnh sát trẻ vừa phải chịu uất ức: “Tiểu Vương, cậu rót một cốc nước cho chị Đinh, tôi sẽ vào trong tìm hiểu tình huống.”

Nói rồi, Viên Mục Dã mỉm cười và bảo với Đinh Như Vân: “Chị ngồi đợi một lát, uống chút nước nghỉ ngơi, tôi đi một lúc rồi về ngay...”

Tục ngữ có câu giờ tay không đánh người mặt cười, hơn nữa với độ tuổi và khuôn mặt của Viên Mục Dã thì đúng là sát thủ của các bà cô, vì vậy Đinh Như Vân không nói gì nữa, chị ta sầm mặt ngồi xuống ghế.

Khi Viên Mục Dã đẩy cửa bước vào phòng thẩm vấn, Thẩm Bác Khải vẫn đang so găng với nhân viên phụ trách vụ án, người nhân viên này thấy Viên Mục Dã bước vào thì đầu đầu nói: “Đội phó Viên, thằng nhóc chết tiệt này đúng là một đứa hư đồn, không hiểu tại sao cha mẹ nó nuôi nó lớn chừng này rồi mà vẫn chưa đánh chết nó?”

Viên Mục Dã cười bảo: “Anh ra ngoài nghỉ một lát đi, để tôi chăm sóc nó...”

Thẩm Bác Khải thấy phía đối diện đổi một viên cảnh sát khác, cậu ta khinh thường nói: “Đừng lãng phí thời gian, lát nữa mẹ tôi sẽ đến đón tôi! Mấy người tội gì phải khổ thế chứ?”

Viên Mục Dã cười hỏi: “Thẩm Bác Khải, cậu nói cho tôi biết tại sao lại muốn đi ăn cướp? Chẳng phải nhà cậu rất có điều kiện sao?”

Thẩm Bác Khải vắt trán chân, sau đó thản nhiên nói: “Vui mà! Dù sao tôi cũng chẳng làm ai bị thương... Lại là phạm tội lần đầu, hơn nữa nhà tôi cũng có tiền, tôi có gì phải sợ chứ!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Thẩm Bác Khải, tháng trước cậu đã đủ 18 tuổi, tức là cậu đã có thể chịu trách nhiệm về tất cả những hành vi của mình, gia đình cậu đúng là có điều kiện, nhưng ai nói với cậu rằng người có tiền thì không cần tuân thủ luật pháp chứ?”

“Tôi đâu có nói là kẻ có tiền thì không cần tuân thủ luật pháp, cùng lắm thì tôi bảo mẹ tôi nộp thêm tiền phạt, dù sao đây cũng không phải lần đầu... Chú cảnh sát, một tháng chú kiếm được bao tiền thế? Đâu cần phải nghiêm túc như vậy chứ? Hay là tôi tìm việc cho chú trong công ty của mẹ tôi nhé? Cam đoan lương một triệu một năm!” Thẩm Bác Khải thản nhiên nói.

Viên Mục Dã thở dài: “Thẩm Bác Khải, đây chính là Cuộc sống tươi đẹp mà cậu muốn sao?”

Chương 1158: Một cọng cỏ cuối cùng

Thẩm Bác Khải tái mặt khi nghe câu nói này của Viên Mục Dĩ, cậu ta lo lắng xoa tay và đồng thời cũng nhận ra người cảnh sát trước mặt này không hề đơn giản, thậm chí cuối cùng Thẩm Bác Khải còn không dám nhìn vào mắt Viên Mục Dĩ...

Viên Mục Dĩ nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Bác Khải thì đã biết tất cả mọi chuyện, vì vậy cậu cười hỏi: “Sao thế? Không biết phải trả lời thế nào à? Thẩm Bác Khải, 18 tuổi, đang học lớp 12A1 tại trường trung học số 8, mẹ là Đinh Như Vân, nhân viên kiểm tra hàng tại siêu thị, cha là Thẩm Tân Học, một tài xế taxi. Mặc dù là gia đình có điều kiện trung bình nhưng thành tích học tập lại rất tốt, mỗi lần đi thi đều đứng đầu lớp, cậu là một học sinh giỏi trong mắt thầy cô và cha mẹ.”

Thẩm Bác Khải lấy tay che tai: “Anh đừng nói nữa, tôi không biết anh đang nói gì? Tôi muốn gặp cha mẹ, tôi muốn gặp luật sư...”

“Theo lý thuyết cuộc sống như vậy phải có một tương lai xán lạn mới đúng? Mặc dù gia đình cậu hơi bình thường... Nhưng ai mà chẳng phải như vậy? Hầu hết các bạn học của cậu cũng là người bình thường mà? Bọn họ còn không học giỏi bằng cậu, cậu có gì mà không hài lòng chứ?” Viên Mục Dĩ cảm thấy khó hiểu.

Không ngờ những lời này dường như chạm đến dây thần kinh nhạy cảm của Thẩm Bác Khải, cậu ta đột nhiên gào lên: “Anh không phải là tôi, làm sao biết được nỗi đau của tôi chứ? Ngày nào tôi cũng nhìn cha mẹ vất vả kiếm tiền cho mình đi học, chỉ là vì muốn tôi không đi theo con đường của họ, anh cho rằng thành tích xuất sắc của tôi là do tài năng à? Chết tiệt! Đó là vì tôi chăm học hơn người khác mà thôi... Nhưng tôi có thể làm gì nếu không làm như vậy chứ? Tôi muốn thay đổi cuộc sống của mình và muốn thoát khỏi tầng lớp đó, vậy đường ra duy

nhất chính là cố sống cố chết mà học, chỉ có như vậy thì mới đỗ được vào trường tốt, sau khi tốt nghiệp sẽ tìm được công việc tốt. Nhưng tất cả những điều này đối với mấy gia đình có điều kiện kia thì dường như vừa sinh ra đã có, bọn họ hưởng thụ cuộc sống ưu việt, không cần cố gắng cũng được thành tích tốt. Bọn họ thậm chí còn có thời gian tham gia hoạt động ngoại khóa, muốn chơi bóng rổ thì chơi bóng rổ, muốn chơi game thì chơi game, chỉ nói khơi khơi vài món đồ mới mà toàn là những thứ tôi chưa từng được nghe thấy. Có những lúc tôi nghĩ rằng tại sao chứ? Tại sao số tiền bố mẹ tôi khổ cực để kiếm được không đủ cho họ mua một đôi AJ? Tại sao cùng là làm việc mà cha mẹ tôi lại phải cúi đầu khom lưng với người khác, chỉ vì muốn kiếm thêm 30, 50 đồng mà cơm cũng không muốn ăn? Tại sao con người lại phân chia rất nhiều loại? Chẳng lẽ vì bọn họ biết đầu thai hơn so với những người nghèo như chúng tôi sao?”

“Vì vậy nên cậu mới bỏ chạy đến thế giới này? Để sống một cuộc sống mà cậu nghĩ rằng rất tươi đẹp?” Viên Mục Dã trầm giọng hỏi.

Thẩm Bác Khải cười nói: “Vậy thì sao? Thẩm Bác Khải đã từng lao đầu vào học để có thể sống ở thành phố lớn, nhưng tương lai tốt nhất của cậu ta cũng chỉ là tìm một công ty nằm trong danh sách 500 công ty hàng đầu để vào làm. Cha mẹ Thẩm Bác Khải dùng chỗ vốn tích góp nửa đời để vay mua nhà cho cậu ta. Thẩm Bác Khải cố gắng vươn lên thành tầng lớp tầm trung trong công ty, sau đó tìm một cô gái có điều kiện tương đương để kết hôn. Cho dù cuộc đời cậu ta xuôi chèo mát mái đấy, nhưng cuối cùng cũng chỉ là để cung cấp cho con mình một cuộc sống mà cậu ta mơ ước từ khi còn bé mà thôi... Nhưng Thẩm Bác Khải bây giờ đã sống ở thành phố lớn từ khi còn bé, cậu ta không cần cố gắng kiếm tiền thì đã có sẵn vốn liếng mà người khác chật vật cả đời cũng chưa chắc đã đạt được, tôi có thể muốn làm gì thì làm, tôi cũng có thể chẳng cần làm gì, cha mẹ của tôi cũng không cần phải khúm núm với ai, bọn họ có thể sống đầy kiêu ngạo và vênh mặt lên với đời!”

Viên Mục Dã khẽ thở dài: “Nhưng cậu có bao giờ nghĩ đến... Tất cả những thứ trước mắt có thật sự tồn tại hay không? Cha

mẹ của cậu cũng trải qua cuộc sống xa hoa như cậu bây giờ sao?”

Dường như bị nói trúng chỗ đau, Thẩm Bác Khải tức giận nói: “Mẹ tôi đang ở bên ngoài, cha tôi đang ra nước ngoài bàn việc làm ăn, tại sao lại nói họ không hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp hiện tại với tôi chứ? Hơn nữa, tôi cũng chẳng thấy ở đây có vấn đề gì... Xin hỏi anh là ai? Nếu anh cũng cảm thấy tất cả trước mắt đều là giả, vậy anh không thể nào xuất hiện ở đây!”

Viên Mục Dĩ ngẩn người, trong thâm tâm cậu biết rằng Thẩm Bác Khải nói đúng, những người bị mắc kẹt ở đây chắc chắn là người có chấp niệm rất sâu trong lòng, nếu Viên Mục Dĩ có thể ở đây, điều đó có nghĩa là cậu không khá hơn Thẩm Bác Khải chút nào...

Im lặng một lúc, Viên Mục Dĩ bất đắc dĩ nói: “Có lẽ tôi thật sự không có tư cách dạy dỗ cậu ở chỗ này, nhưng tôi muốn nói với cậu là, trong cái thế giới trước đây mà cậu luôn ghét bỏ, cha mẹ của cậu đang đau khổ vì cậu vẫn bất tỉnh, bởi vì nếu cậu không tỉnh, cậu sẽ bỏ lỡ kỳ thi tốt nghiệp trung học. Như thế cũng có nghĩa là tất cả những nỗ lực trong mười tám năm qua đều trở nên vô ích. Cậu nói đúng, giữa người với người đúng là có sự khác nhau, có người sinh ra tại một đất nước đầy biến động, chiến tranh loạn lạc liên miên hàng năm, đừng nói đến điều kiện sống ưu việt mà có thể còn sống đã là tốt lắm rồi! Cũng có người vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, bọn họ còn chưa dứt sữa mà giá trị bản thân đã cao hơn những người bình thường phải phấn đấu vài đời... Nhưng như vậy thì sao chứ? Ông trời không cho cậu những vật đó thì cậu không sống được à? Cậu nhất định phải bắt cần như thế sao? Mỗi người đều có cách sống khác nhau, nếu như cậu không muốn chấp nhận cuộc sống hiện tại, vậy hãy cố gắng mà thay đổi, cả ngày than trời trách đất rồi nằm trên giường nằm mơ có tác dụng không? Tôi cũng không hiểu trước đó có chuyện gì xảy ra với cậu? Tại sao kiên trì mười tám năm, nhưng lại chọn cách từ bỏ đúng vào thời điểm này?”

“Tôi không muốn nói... Tôi đã không còn là Thẩm Bác Khải trước đây nữa, tôi không muốn nhớ lại những chuyện uất ức lúc trước!” Thẩm Bác Khải từ chối trả lời vấn đề này.

Nhưng Viên Mục Dĩ đã nhìn ra, nhất định có chuyện gì đó trở thành cọng cổ cuối cùng đè sập con lạc đà... Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi hỏi dò: “Có phải là vì cô gái mà cậu thích không?”

Thẩm Bác Khải nghe vậy cơ thể trở nên cứng đờ, Viên Mục Dĩ lập tức hiểu rằng mình đã đoán đúng, cậu tiếp tục suy đoán: “Gia đình của đối phương rất có điều kiện... Cậu thích cô ta nhưng không dám thổ lộ?”

Không ngờ Thẩm Bác Khải lại cười lạnh: “Mặc dù tôi là con nhà nghèo, nhưng tôi vẫn biết có một số người có thể làm bạn học, nhưng không thích hợp... để làm người yêu.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Chà, vậy có nghĩa là có một cô gái đã tỏ tình với cậu, như thế không tốt sao? Đừng nói với tôi rằng cậu không dám chấp nhận vì điều kiện giữa hai gia đình chênh lệch nhé? Làm ơn đi... Cậu mới bao nhiêu tuổi chứ? Thời gian sau này còn dài mà, mười tám tuổi chính là lúc hưởng thụ mối tình đầu, cậu nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

Chương 1159: Hai cú sốc

“Tôi cũng từng nghĩ như vậy. Lúc đầu tôi chỉ muốn học thật giỏi và chưa bao giờ suy nghĩ những chuyện khác... Là cô ta cứ trêu chọc tôi, nhưng vào lúc tôi đưa ra quyết định, cô ta lại nói rằng tất cả đều là giả vờ, đó chỉ là do cô ta đánh cược với người khác mà thôi.” Thẩm Bác Khái nói với ánh mắt tuyệt vọng.

Viên Mục Dã nghe xong không khỏi nghĩ thầm trong lòng, hóa ra đúng là có một cô gái đã biến cậu nhóc thành ra như thế này. Viên Mục Dã cũng cảm thấy hơi đồng tình: “Bị người mình thích lừa đúng là rất thảm, nhưng cậu không cần suy sụp, trên đời này còn rất nhiều cô gái tốt, tôi tin rằng một ngày nào đó cậu sẽ gặp được người thật sự thích mình... Đến lúc đó cậu sẽ biết sự chán chường bây giờ buồn cười đến mức nào.”

Viên Mục Dã nói đến đây thì đổi giọng: “Hơn nữa, cậu thật sự muốn vĩnh viễn không trở về thế giới trước đây sao? Cha mẹ của cậu ở đây đúng là rất giàu, nhưng bọn họ chỉ là các nhân vật trong trò chơi, đó là hư cấu, còn cha mẹ thật sự yêu thương cậu đang khóc trước giường bệnh mỗi ngày, cậu thật sự nhẫn tâm để họ cứ mãi đau khổ như vậy sao?”

Không ngờ Thẩm Bác Khái lại ôm mặt rồi ghen ngào nói: “Ông anh à, anh nghĩ rằng tôi không muốn về sao? Nhưng tôi không về được! Hôm đó tôi hiếm khi có một chút thời gian để thư giãn, vậy mà chơi một lúc thì không hiểu sao lại biến thành như thế này! Tôi cũng muốn về mà, chỉ còn vài ngày nữa là tôi thi tốt nghiệp trung học rồi!”

Viên Mục Dã thấy Thẩm Bác Khái có vẻ không nói dối, vì vậy cậu bèn an ủi: “Cậu đừng lo, không phải chỉ mình cậu bị mắc kẹt ở đây, chắc chắn có cách để quay về.”

Thẩm Bác Khái dường như đã thấy được hy vọng: “Anh cảnh sát, anh chắc chắn cũng không phải người trong thế giới này đúng không? Anh mau dẫn tôi ra ngoài đi, tôi đã sống đủ cuộc

sống của cậu ấm nhà giàu rồi, tôi muốn ra ngoài thi đại học, tôi nhớ cha mẹ...”

Viên Mục Dã thấy Thẩm Bác Khải càng nói càng kích động, thậm chí còn sắp khóc, cậu bèn đứng dậy mở khóa còng tay rồi nói: “Được rồi được rồi, muốn trở về là tốt rồi, trước tiên cậu cứ theo người mẹ ngoài kia về nhà, lát nữa chúng ta sẽ trao đổi số điện thoại di động, có gì cũng tiện liên lạc...”

Thẩm Bác Khải nghe thấy mình có thể về nhà, cậu ta hơi lo lắng nói: “Vậy chuyện tôi cướp quán Internet...”

Viên Mục Dã vỗ vai Thẩm Bác Khải: “Không sao đâu, ông chủ quán rất dễ tính, lát nữa cậu ra ngoài xin lỗi thật nghiêm túc là được, phải nhớ sau này khi quay về không được gây chuyện nữa biết không?”

Không ai có thể ngờ được trước khi Viên Mục Dã đi vào, Thẩm Bác Khải vẫn là một cậu ấm nhà giàu, nhưng khi Viên Mục Dã đi ra thì cậu ta đã trở thành một người khác. Đầu tiên Thẩm Bác Khải đi đến trước mặt Trương Khai cúi đầu xin lỗi, sau đó đi tới chỗ Đinh Như Vân rồi nói nhỏ: “Con không sao, chúng ta về nhà thôi.”

Đinh Như Vân nghe xong vẫn chưa muốn đi, chị ta cứ đòi Viên Mục Dã phải cho mình một câu trả lời, tại sao lại vô cớ bắt con mình vào cục cảnh sát? Thẩm Bác Khải ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng cảm thấy bức mình, vội nói: “Đi nhanh đi, vẫn chưa đủ xấu hổ à?”

Nhìn theo bóng lưng hai mẹ con Thẩm Bác Khải, viên cảnh sát trẻ vừa rời còn bị Đinh Như Vân chế nhạo không có tư cách nói chuyện với chị ta lại gần Viên Mục Dã và hỏi: “Đội phó Viên, anh có biết người phụ nữ vừa rời là ai không?”

“Chẳng phải chị ta tên là Đinh Như Vân sao?” Viên Mục Dã nói.

Viên cảnh sát trẻ lắc đầu: “Ý của tôi là thân phận của chị ta cơ?”

Viên Mục Dã: “Mẹ của Thẩm Bác Khải!”

Viên cảnh sát lấy điện thoại ra đưa cho Viên Mục Dã: “Chị ta là vợ của Thẩm Tân Học, một trong bốn ông trùm bất động

sản của thủ đô, bảo sao vừa rồi cái đuôi lại chẳng vênh lên tận trời?”

Viên Mục Dã trừng mắt nhìn viên cảnh sát trẻ: “Tập trung trực ban đi, bớt tò mò mấy chuyện này...”

Sau khi giải quyết xong chuyện của Thẩm Bác Khải, Viên Mục Dã liếc mắt nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, vì vậy cậu quay đầu nói với Trương Khai: “Đi thôi, tôi đưa cậu về!”

Không ngờ Trương Khai cứ nằng nặc kéo Viên Mục Dã đi ăn đồ nướng, Viên Mục Dã không nói lại được nên đành đi cùng cậu ta đến một cửa hàng đồ nướng cạnh cục cảnh sát ngồi một lát...

Viên Mục Dã uống một ngụm bia rồi nói: “Tôi thật không ngờ với tính cách của cậu mà lại đi mở quán Internet...”

Trương Khai cười: “Nếu biết mình có một bạn học cũ làm cảnh sát, thì trước đây tôi đã không phải đi nhiều đường vòng đến thế...”

Sau khi trò chuyện, Viên Mục Dã mới biết Trương Khai luôn muốn khởi nghiệp kinh doanh riêng từ lúc tốt nghiệp đại học, nhưng do tính tình nóng nảy và ăn nói thẳng thắn, nên Trương Khai làm mất lòng khá nhiều người. Sau này đầu tư thất bại, lại còn bị một người bạn thân và cũng là đối tác lừa gạt, trong cơn tức giận, Trương Khai đã đánh đối phương tàn phế... Vì vậy cậu ta bị kết án ba năm tù treo.

Tuy Trương Khai không cần vào tù, nhưng do có hồ sơ phạm tội, hơn nữa còn bị bạn thân lừa, nên đó là hai cú đánh trời giáng vào tinh thần và kinh tế của cậu ta. Vì vậy mà Trương Khai không còn lòng dạ nào theo đuổi những mục tiêu to lớn của mình, cuối cùng cậu ta mở một cửa hàng Internet bên cạnh trường học.

Viên Mục Dã nghe xong cảm thấy hơi áy náy, cậu không ngờ Trương Khai biến thành người bình thường lại rơi vào cảnh ngộ như vậy. Viên Mục Dã nâng chén lên rồi nói: “Chuyện trước đây đã qua rồi, cuộc sống của cậu bây giờ chẳng phải rất tốt sao? Ít nhất cũng thực hiện được giấc mơ lúc còn nhỏ!”

Trương Khai ngượng ngùng: “Cậu còn biết ước mơ lúc còn nhỏ của tôi là lên mạng à? Thật ra hồi bé tôi mơ rất nhiều, ví

dụ như mở cửa hàng ăn vặt, cửa hàng đồ chơi...”

Sau đó cả hai nói chuyện rất nhiều về thời thơ ấu của Trương Khai, Viên Mục Dã đã hoàn toàn biến thân phận “bạn học hồi tiểu học” trở thành sự thật.

Sau khi tách khỏi Trương Khai, Viên Mục Dã chạy thẳng về cục cảnh sát, Từ Lệ thấy Viên Mục Dã quay về thì ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu lại về đây? Chẳng phải tôi đã bảo cậu về sớm để nghỉ ngơi à?”

Viên Mục Dã cười, hỏi lại: “Anh hỏi tôi mà không biết xấu hổ à? Bao nhiêu ngày rồi anh chưa về thăm chị dâu?”

Từ Lệ cười nói: “Chị dâu của cậu đi du lịch với bạn thân mấy ngày nay rồi, trong nhà không có ai cả, tôi về làm gì chứ? Hơn nữa ngủ ở đâu mà chẳng là ngủ?”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhận ra rằng, sau khi tiến vào thế giới này, dường như cậu không muốn về nhà để ngủ, bởi vì Viên Mục Dã biết rằng “ngôi nhà rất giống nhà” đó, bên trong không hề có một chút hơi người nào...

“Có kết quả rồi à?” Viên Mục Dã thuận miệng hỏi.

Từ Lệ khề hừ một tiếng: “Nghĩ gì thế? Cậu không ngủ thì cũng phải cho người khác ngủ chứ? Nhanh nhất cũng phải sáng mai! Đi nào, đến phòng trực ban ngủ một đêm cho tôi!”

Mặc dù ngoài miệng đồng ý, nhưng khi nằm trên giường, Viên Mục Dã lại không tài nào ngủ được, cậu tập trung suy nghĩ xem thế giới này là thế nào? Tại sao nó có thể nhốt những người chơi như cậu và Thẩm Bác Khải?

Chương 1160: Hung khí

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã chưa đợi được kết quả xét nghiệm thì lại nhìn thấy Thẩm Bác Khải, tên nhóc này dường như sợ Viên Mục Dã sẽ bỏ lại mình ở đây, nên cậu ta dính chặt lấy Viên Mục Dã cứ như keo 502 vậy...

Cực chẳng đã, Viên Mục Dã đành nghĩ ra một lý do, cậu bảo Thẩm Bác Khải đi tìm những người có tình huống giống hai người họ, Viên Mục Dã nói rằng chỉ khi tập hợp đủ những người bị nhốt trong thế giới này, bọn họ mới có cơ hội trở lại thế giới thực.

Tên nhóc này tin là thật, cậu ta hí ha hí hửng sử dụng lợi thế cậu ấm giàu có của mình để tìm kiếm những người chơi có tình huống giống mình, đương nhiên Thẩm Bác Khải không phải tìm kiếm lung tung, cậu ta căn cứ vào phạm vi mà Viên Mục Dã đưa cho, là những người xa lạ mà cậu ta không quen biết ở thế giới này cũng có thể có vấn đề...

Sau khi tổng cô được Thẩm Bác Khải, bên bộ phận giám định cũng đã gửi báo cáo đến, đúng như suy nghĩ của Viên Mục Dã, bất kể là chiếc cúp đồng hay tấm thẻ PVC đều có liên hệ mật thiết với ba cái xác chết cháy.

Đầu tiên là chiếc cúp đồng, các cạnh và góc của nó rất phù hợp với vết nứt trên xương của xác chết nam đầu tiên, hơn nữa ADN trên chiếc cúp cũng đã được xét nghiệm ra là thuộc về Triệu Tuấn Kiệt, gần như chắc chắn rằng chiếc cúp chính là hung khí gây án...

Sau đó là hai chiếc thẻ nhựa PVC, chất liệu của nó giống hệt tấm thẻ trong ba cái xác chết cháy kia, gần như có thể kết luận chúng làm từ cùng một lô vật liệu.

“Xem ra cậu thật sự đã đoán đúng, công ty game đó đúng là có vấn đề...” Từ Lệ trầm ngâm nói.

Trong lòng Viên Mục Dĩ hiểu rằng, nếu mọi chuyện vẫn tiếp tục phát triển, vậy chắc chắn sẽ còn xác chết cháy xuất hiện, mà tất cả những điều này như thể có một âm thanh mơ hồ nói cho Viên Mục Dĩ biết, vụ cháy trong thế giới thực không phải là một tai nạn ngoài ý muốn...

Theo lý thuyết, nạn nhân vì sự cố an toàn như hỏa hoạn này sẽ không được khám nghiệm tử thi, cùng lắm là làm so sánh ADN khi không phân biệt được thi thể. Nhất là với loại tai nạn lớn tạo thành hơn mười nạn nhân như vụ của tòa nhà Á Trung, người ta sẽ không thể kiểm tra từng thi thể được. Vì vậy nếu kẻ giết người cài một thi thể do gã giết vào trong đó thì sẽ rất khó bị phát hiện.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dĩ khó hiểu là, thế giới đang nhốt cậu là do ai tạo ra? Diệp Tranh sao? Chắc chắn không phải anh ta... Bởi vì nếu những ký ức của từ trường tư duy đó đều là thật, vậy Diệp Tranh chính là người giết Triệu Tuấn Kiệt. Là một kẻ gây ra tai nạn, làm sao anh ta có thể tạo ra thế giới ảo ảnh này để gợi ý tội ác của mình cho người khác biết chứ?

Mà Từ Lệ cũng nghĩ nát óc mà vẫn không hiểu, công ty game đã chết ba nhân viên, kể cả ông chủ Diệp Tranh không báo cảnh sát, vậy còn người nhà của những nhân viên này thì sao? Chẳng lẽ bọn họ vài ngày không về nhà mà người nhà cũng không lo lắng?

Mặc dù biết Diệp Tranh là hung thủ, nhưng mọi chuyện vẫn chưa xảy ra trong thế giới này, không có vụ cháy thì đương nhiên cũng không có vụ giết người, hoặc là ngược lại, nếu không có giết người thì đương nhiên cũng không có vụ cháy...

Theo góc độ tâm lý của Diệp Tranh, bất kể trong thế giới thật hay không gian ảo, anh ta đều không muốn tội ác của mình bị phát hiện, Diệp Tranh chắc chắn sẽ không ném xác chết cháy lung tung khắp nơi, vì vậy những thi thể lần lượt xuất hiện không liên quan gì đến anh ta.

Nhưng nếu không phải Diệp Tranh thì là ai? Dù sao tất cả những người liên quan đến trò chơi này đều đã bị giết trừ anh ta, Viên Mục Dĩ không tin rằng trên đời này thật sự có oan hồn quấy phá...

Đối với nguyên nhân khiến mình bị nhốt ở chỗ này, Viên Mục Dĩ cũng từng thử phân tích thật kỹ, chắc do cậu có chấp niệm quá sâu trong lòng, mặc dù cậu biết rõ mọi thứ trước mắt đều là giả, nhưng ở sâu trong trái tim, Viên Mục Dĩ vẫn khát vọng đây là sự thật, có lẽ chính khát vọng đó đã nhốt cậu ở thế giới này.

Chương 1161: Vuốt lông lừa

Đương nhiên, Viên Mục Dã không thể nói cho Từ Lệ biết những suy nghĩ trong lòng mình, bởi vì có một số việc đến cậu còn không thể giải thích thì làm sao có thể giải thích với Từ Lệ chứ? Cho nên Viên Mục Dã chỉ đành trấn an Từ Lệ và khiến anh ta tin rằng một ngày nào đó sẽ bắt được hung thủ thôi...

Vào buổi tối, sau một ngày bận rộn, Viên Mục Dã vừa định tan tầm về nhà thì bị Thẩm Bác Khải chạy đến chặn đường, cậu ta cầm một xấp tài liệu và vung vẩy trước mặt Viên Mục Dã rồi nói rất đặc ý: “Anh xem thành tích hôm nay của tôi này!”

Viên Mục Dã cầm lấy và xem qua một lượt, cậu phát hiện trong đó có cả Trương Khai và một số đồng nghiệp trong cục cảnh sát. Cậu rút những người quen biết của mình từ trong đó ra rồi nói: “Chà, làm tốt lắm... Ngày mai cậu lọc cẩn thận những người này một lần, xem bọn họ có người quen chung nào không, đó là mục tiêu mà chúng ta muốn tìm.”

Thẩm Bác Khải gật đầu: “Không có vấn đề gì... Cứ giao cho tôi, tối mai tôi sẽ đưa số liệu thống kê cho anh!”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Thật ra tôi thấy cậu là người có đầu óc thông minh trời phú đấy, hơn nữa không phải đám cậu ám nhà giàu nào cũng giống cậu đâu, đó chỉ là kiểu cậu ám mà cậu cho rằng là như thế thôi...”

Không ngờ Thẩm Bác Khải lại cau mày, nói: “Đó mới là điều khiến tôi khó chấp nhận được, nhà bọn họ đã có điều kiện rồi mà bọn họ lại còn ưu tú như vậy... Điều đó khiến tôi cảm thấy tất cả những cố gắng của mình đều vô nghĩa.”

“Có thể không phải sự cố gắng nào cũng được đền đáp, nhưng nếu cậu chưa từng thử mà đã từ bỏ... thì khi cậu đến tầm tuổi tôi, chắc chắn cậu sẽ hối hận. Thật ra bất kỳ nỗ lực nào cũng không phải vì thành công 100%, mà là vì một ngày nào đó cậu sẽ không hối hận.” Viên Mục Dã thở dài.

Thẩm Bác Khải chỗ hiểu chỗ không, cậu ta hỏi: “Vây bây giờ anh có gì hối hận không?”

Viên Mục Dã ngẩn người, sau đó cười bảo: “Đây không phải là chuyện cậu nên quan tâm, cậu mau quay về đi!”

Sau khi tiễn Thẩm Bác Khải, Viên Mục Dã vội vàng quay về nhà, nhưng đối mặt với căn nhà vô hồn này, cậu bắt đầu suy nghĩ về vấn đề mà Thẩm Bác Khải vừa nhắc đến...

Không ngờ Viên Mục Dã vốn muốn thuyết phục cậu thiếu niên lạc đường, mà bây giờ lại thành bản ngược trở lại chính bản thân mình. Thật ra có ai sống mà không hề hối hận chứ? Viên Mục Dã nhớ lại cuộc đời mình, có rất nhiều chuyện cậu đã từ bỏ dù chưa hề làm thử.

Bởi vì có một số việc Viên Mục Dã biết mình có cố gắng thế nào cũng không thành công, cuối cùng còn làm tổn thương chính mình... Khi còn bé, đối mặt với sự thờ ơ của cha, Viên Mục Dã cũng từng thử thân cận với ông ta, nhưng khi cậu nhìn thấy cách giao tiếp giữa cha, em trai và người mẹ kế, Viên Mục Dã hiểu rằng mình vĩnh viễn sẽ không nhận được sự ưu ái đó.

Vì vậy, Viên Mục Dã đã hình thành một thói quen, đó là thay vì cố gắng cho một kỳ vọng viển vông, vậy còn chẳng bằng trực tiếp từ bỏ một cách an toàn. Dù sao không “đạt được” thì sẽ không có “mất đi”, một thời gian sau sẽ bình thường trở lại thôi.

Nhưng nếu là thứ Viên Mục Dã đã có được... Cậu sẽ không bao giờ dễ dàng buông tay, cho dù cố gắng hết sức đến cuối cùng vẫn không thành công, nhưng Viên Mục Dã sẽ không hề hối tiếc, dù sao cậu đã từng cố gắng hết mình.

Một đêm bình yên, sáng hôm sau, Viên Mục Dã lại bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại của Từ Lệ, cậu đoán rằng lại có một cái xác chết cháy nữa được tìm thấy ở nơi nào đó, vì vậy cậu lè nhè nói: “Địa chỉ... Tôi sẽ qua đó ngay.”

Từ Lệ kinh ngạc, sau đó mắng: “Cậu đúng là miệng quạ đen, tốt không linh xấu lại linh! Bây giờ lại thêm một cái xác chết cháy nữa, Cục trưởng Dương vừa mắng tôi một trận qua điện thoại đấy, ông ấy nói rằng nếu không bắt được hung thủ thì

đừng nói là thắng chức, chưa biết chừng còn phải cởi bỏ bộ quần áo này...”

Viên Mục Dã hoàn toàn hiểu được sự khó xử của Từ Lệ, vì vậy cậu không đành lòng nói cho anh ta biết sau này sẽ còn tám cái xác nữa đang chờ anh ta? Hơn nữa tình huống lần này cũng giống ba lần trước đó, ngoại trừ tám thẻ nhựa nằm trong da thịt, vẫn không có camera giám sát, không có manh mối và nhân chứng.

Sau khi kiểm tra qua thi thể, kết luận ban đầu của pháp y Bạch khiến Từ Lệ hơi yên tâm một chút, đó là người chết lần này gần như cùng thời gian với ba người trước đó, tức là dù họ có bắt được hung thủ khi thi thể đầu tiên xuất hiện, tính mạng của những người này cũng khó có thể cứu được.

Khi Viên Mục Dã đi đến hiện trường vớt xác, cậu thấy Từ Lệ đang sầm mặt chửi rủa, có vẻ như viên cảnh sát trẻ đi đến hiện trường đầu tiên đã phá hủy các dấu vết do thiếu kinh nghiệm...

“Cậu đi làm mà không mang theo đầu óc à? Cậu có học thuộc quy tắc bảo vệ hiện trường phạm tội không thể? Sao cậu có thể phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy? Xem thêm một chút phim truyền hình về điều tra hình sự thì cũng biết trước tiên phải bảo vệ hiện trường mà!” Từ Lệ tái mặt quát.

Viên Mục Dã thấy gần đó có một số người dân bình thường đứng hóng chuyện, cậu bèn vội vàng tiến đến giữ chặt Từ Lệ và bảo: “Có chuyện gì để về rồi lại nói, trước tiên làm xong việc của mình đã, bây giờ người dân dùng di động quay video còn dễ hơn cả thở, nhờ họ quay được video anh đang nổi cáu rồi tung lên mạng... Đến lúc đó sẽ rất rắc rối đấy.”

Không ngờ Từ Lệ nghe vậy lại bực mình nói: “Vậy thì sao chứ? Lúc này bọn họ đều chạy ra làm công dân hăng hái, khi cần bọn họ gánh vác trách nhiệm với xã hội thì cả đám đều ra sức từ chối, chỉ mới biết vài thứ trên mạng thì đã hô hào phải điều tra thế nào rồi? Thật ra cả đám đều chỉ biết nói linh tinh, bọn họ chỉ gây trở ngại cho việc điều tra phá án của cảnh sát thôi!”

“Sự thật đúng là như vậy, nhưng bây giờ không phải là trước đây, chúng ta phải kiên nhẫn hơn khi làm việc, nếu không rất

dễ tạo ra hiểu lầm, lợi bất cập hại... Anh còn nhiều kinh nghiệm ở phương diện này hơn tôi mà, đạo lý này không cần tôi phải nói chứ?” Viên Mục Dã biết Từ Lệ là một con lừa cứng đầu, không thích mình bị áp đặt.

Quả nhiên, Từ Lệ nghe Viên Mục Dã nói xong thì cơn tức cũng giảm hơn một nửa, anh ta suy nghĩ rồi bảo: “Trước tiên cứ đưa thi thể về đã, như vậy sẽ giảm tỷ lệ bị lộ ra ngoài.”

Chương 1162: Thế giới bị phai màu

Viên Mục Dĩ hoàn thành công việc và trở lại văn phòng, đột nhiên cậu có cảm giác hình như mình đã quên cái gì đó, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nhớ mình quên cái gì. Mãi đến tận buổi tối khi chuẩn bị tan làm, cậu mới nhớ ra hôm nay không thấy cái thằng nhóc keo 502 Thẩm Bác Khải kia đến?!

Ban đầu, Viên Mục Dĩ còn tưởng rằng là do danh sách Thẩm Bác Khải muốn kiểm tra hơi nhiều nên mới không đến khoe khoang thành quả như mọi khi, vậy nên cậu chủ động bấm điện thoại gọi cho đối phương, nhưng kết quả lại phát hiện số di động của Thẩm Bác Khải trở thành số không tồn tại từ bao giờ...

Tim Viên Mục Dĩ giật thót, một dự cảm xấu nổi lên trong lòng, cậu vội vàng nhờ viên cảnh sát thụ lý vụ tranh chấp giữa Thẩm Bác Khải và Trương Khai đưa cho mình địa chỉ mà Thẩm Bác Khải đã để lại trong bảng ghi chép lúc ấy, ai ngờ viên cảnh sát kia lại tỏ vẻ không hiểu gì: “Đội phó Viên, anh đang nói về Thẩm Bác Khải nào vậy?!”

“Là con trai của ông trùm bất động sản Thẩm Tân Học ấy!” Viên Mục Dĩ hơi kinh ngạc, nghĩ thầm cậu bạn này đáng trí quá đấy, mới có hơn một ngày thôi mà!

Nhưng viên cảnh sát kia lại lắc đầu, bảo: “Tại sao tôi chưa từng nghe nói về ông trùm bất động sản nào tên Thẩm Tân Học nhỉ?”

Lúc này Viên Mục Dĩ đột nhiên nhận ra điều gì đó nên vội vàng đi ra ngoài, chạy tới quán cà phê Internet của Trương Khai. Nhưng sau khi bước vào, cậu phát hiện đối phương hoàn toàn không nhận ra mình, cứ như thể chuyện họ ngồi với nhau đêm hôm trước chưa từng xảy ra vậy...

Thẩm Bác Khải giống như một nhân vật trong game bị hệ thống tự động xóa bỏ. Ngoại trừ Viên Mục Dã, thì tất cả những người có tiếp xúc với cậu ta đều bị xóa sạch ký ức chỉ sau một đêm, và những người có liên quan đến cậu ta đương nhiên cũng không còn tồn tại nữa.

“Chẳng lẽ Thẩm Bác Khải đã tỉnh dậy? Hay có lẽ cậu ta đã chết ở trong thế giới thực rồi?!” Viên Mục Dã vừa lái xe vừa suy nghĩ về chuyện này.

Không ngờ khi đang đi, Viên Mục Dã đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, mặc dù cậu đã quen với những con đường vắng về đêm từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên cậu gặp phải cảnh tượng những con phố đang dần bị phai màu...

Cậu nhìn thấy những cửa hàng hai bên đường mà mình thường xuyên đi qua sau khi tan sở đều bị phai màu một cách nghiêm trọng, cứ như thể một bức ảnh màu đang chuyển dần sang bức ảnh đen trắng vậy.

Thấy vậy, Viên Mục Dã vội vàng tắt xe vào lề đường, sau đó bước xuống xe để quan sát kỹ những biến hóa khác lạ của con đường này. Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra rằng sự biến hóa này không phải không có quy luật, mà là tiến hành một cách từ từ, từng căn nhà một bị phai màu dần...

Viên Mục Dã nhìn ra phía sau, rồi lại nhìn về phía trước, có vẻ như cậu đã hiểu ra điều gì đó nên lập tức lên xe, quay đầu lái trở về, cho đến khi tới trước cửa cục cảnh sát, sắc thái xung quanh mới xem như khôi phục bình thường.

Để chứng minh cho phỏng đoán của mình, Viên Mục Dã lại lái xe đi vài cây số theo một hướng khác, cuối cùng cậu kết luận rằng màu sắc của thế giới này lấy cục cảnh sát làm trung tâm, còn những chỗ khác thì dần bị phai màu...

Tình huống này rõ ràng là có liên quan đến sự biến mất của Thẩm Bác Khải, chỉ có điều Viên Mục Dã cảm thấy rất thắc mắc. Rõ ràng là trước đó cậu ta hô hào nói mình muốn ra ngoài lắm nhưng không được. Vậy tại sao khi cậu ta muốn đi kiểm tra người có cùng tình huống giống như bọn họ, cậu ta lại nhanh chóng biến mất?

Chẳng lẽ trong thế giới này vẫn luôn có một Boss ẩn nấp trong bóng tối, đang bí mật thao túng tất cả những chuyện này? Nên khi Viên Mục Dã và Thẩm Bác Khải sắp chạm tới bí mật cốt lõi, nó sẽ để Thẩm Bác Khải hoàn toàn thức tỉnh rời khỏi đây trước? Thế nhưng tại sao Viên Mục Dã, người luôn rất tỉnh táo từ đầu đến cuối thì vẫn bị mắc kẹt ở đây?!

Chương 1163: Rối loạn hệ thống

Và tại sao lại ở cục cảnh sát chứ? Vấn đề này khiến Viên Mục Dĩ phải đau đầu, chẳng lẽ vì mình thường xuyên tới đây sao? Nhưng như vậy cũng không hợp lý lắm, dù sao mình cũng không phải người của thế giới này...

Sau khi quay lại cục cảnh sát, Viên Mục Dĩ cẩn thận quan sát từng người, muốn tìm kiếm chút manh mối từ họ, nhưng có lẽ do ảnh hưởng của tâm lý hoài nghi nên khi Viên Mục Dĩ nhìn những khuôn mặt quen thuộc ấy đều thấy đáng ngờ... kể cả Từ Lệ.

Từ Lệ thấy Viên Mục Dĩ đẩy cửa đi vào thì kỳ lạ hỏi: “Sao cậu lại quay về đây? Tôi nghe Tiểu Tổng nói cậu đã về nhà rồi cơ mà?”

Viên Mục Dĩ cười đáp: “Về cũng không ngủ được, trong đầu cứ nghĩ đến vụ án nên tôi quay lại.”

Từ Lệ cười cười: “Xem ra hai chúng ta đều như nhau... không phá được án là bứt rứt không chịu được.”

Trong lúc nói chuyện phiếm với Từ Lệ, Viên Mục Dĩ mới biết thế giới này cũng không thay đổi quá nhiều, vẫn có vụ án vứt xác, rồi đến vụ xác chết cháy vẫn lần lượt xảy ra... Dường như chỉ có duy nhất một chuyện thay đổi đó là sự biến mất của Thẩm Bác Khải và những người liên quan đến cậu ta.

Viên Mục Dĩ hiểu thẳng nhóc kia chỉ là nhất thời mất phương hướng trong cuộc sống, chỉ cần tự cậu ta hiểu thấu thì cuộc sống sau này sẽ trở lại bình thường... Có nhiều khi để thay đổi được một con người, chỉ cần thay đổi suy nghĩ của người đó, người đó thông suốt là quan trọng nhất.

Sau khi loại bỏ nghi ngờ với Từ Lệ, Viên Mục Dĩ lấy cớ đi vào nhà vệ sinh, một mình đi loay quanh trong cục cảnh sát,

đến khi bước chân của cậu dừng lại trước cửa nhà xác, lúc này cậu mới đột ngột nghĩ ra, tất cả những gì diễn ra ở đây không phải vì cậu, mà là vì những xác chết cháy ở trong kia...

Xác định được điều này, Viên Mục Dã đẩy cửa bước vào nhà xác, cầm đơn đăng ký ghim trên tường đọc qua thì phát hiện ở đây ngoài bốn xác chết cháy còn có tám thi thể khác... Mà theo như đơn đăng ký thì cả tám thi thể này đều là những thi thể vô danh không có ai nhận.

Viên Mục Dã theo số hiệu tìm một cái xác, không ngờ trong nháy mắt khi cậu vừa mở ngăn lạnh, một mùi khét lẹt bay ra, vẻ mặt Viên Mục Dã sững lại, do dự mấy giây cuối cùng vẫn kéo khóa túi đựng xác ra.

Một cái xác bị cháy đen thành linh xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã, từ tình trạng của thi thể có thể thấy những thi thể còn lại cũng không khá hơn là bao... Không nghĩ nhiều, cậu lập tức mở những ngăn lạnh chứa các thi thể còn lại, cuối cùng đặt cả mười hai thi thể đã cháy đen cạnh nhau.

Viên Mục Dã lập tức hiểu ra, trong thế giới này không thể suy nghĩ mọi thứ theo cách tư duy thông thường, bọn họ vẫn luôn tìm kiếm nguyên nhân của đám cháy, nhưng lại quên mất rằng tất cả các thi thể đều nằm trong nhà xác của cục cảnh sát...

Theo lý thuyết, trong thế giới này sẽ tồn tại rất nhiều tuyến truyện thuộc về các nhân vật khác nhau, mà Viên Mục Dã chỉ là một trong số các nhân vật đó, và các nhân vật chính trong các tuyến truyện này không thể ảnh hưởng đến nhau cho dù có sự giao thoa nhất định mới đúng.

Nhưng bây giờ hiển nhiên đã xảy ra xung đột ở một điểm nào đó, khiến Viên Mục Dã và Thẩm Bác Khải vốn không liên quan lại gặp nhau, một người vô cùng tỉnh táo, mà người còn lại luôn tỏ ra ngây ngốc nhưng trong lòng thì hiểu rất rõ...

Vì vậy khi hai người gặp nhau, đương nhiên sẽ khiến đôi phương hiểu ra những thứ trước mắt đều không có thật, cho nên “phản ứng hóa học” giữa hai người khiến mạch truyện vốn không nên giao thoa đã xuất hiện biến đổi, dẫn đến một loạt rối loạn hệ thống tiếp theo.

Hiện giờ Thẩm Bác Khải đã ra đi, tuyến truyện của cậu ta đương nhiên cũng biến mất theo, nhưng “con người tỉnh táo” là Viên Mục Dã vẫn còn bị nhốt ở đây, thậm chí cậu còn hiểu rất rõ vì sao mình bị nhốt ở nơi này, bởi vì đây chính là cuộc sống mà trước kia cậu tha thiết muốn có được...

Tiếc rằng ngọc có tí vết, thế giới này cũng không được hoàn mỹ, bởi vì sự biến mất của Thẩm Bác Khải khiến hệ thống bị rối loạn, chẳng những làm cho những vật ở xa cục cảnh sát mất đi màu sắc, mà còn khiến những xác chết cháy không nên xuất hiện lại xuất hiện trong cục cảnh sát, tất cả đều tập hợp trong nhà xác này.

Thế giới này đã trở nên lộn xộn như vậy, Viên Mục Dã không ngại khiến nó loạn thêm, thế là cậu lấy điện thoại gọi cho Từ Lệ, bảo anh ta đến nhà xác của cục cảnh sát một chuyến...

Từ Lệ há mồm tròn mắt nhìn mười hai thi thể cháy xém trong nhà xác, anh ta lắp bắp: “Cái này... sao lại có thể như thế chứ? Chỗ này không phải vốn nên có tám thi thể vô danh không ai nhận à? Sao đột nhiên lại biến thành xác chết cháy hết thể này?!”

Vấn đề này Viên Mục Dã cũng không trả lời được, cậu thần nhiên hỏi: “Vụ nhân viên của studio trò chơi thể nào rồi?”

Từ Lệ thở dài: “Ngoại trừ Diệp Tranh, tất cả những người khác đều trong trạng thái mất liên lạc, người nhà bọn họ cũng nói không biết tung tích của họ mấy ngày nay rồi...”

“Diệp Tranh nói thế nào, mười hai đồng nghiệp đột nhiên biến mất không thấy đâu, chẳng lẽ anh ta không thấy kỳ lạ chút nào sao?” Viên Mục Dã nhíu mày.

Từ Lệ ngẫm nghĩ: “Thái độ của anh ta cũng bình thường... Có vẻ như tới khi cảnh sát đến hỏi thì anh ta mới biết các đồng nghiệp của mình mất tích tập thể. Hơn nữa, chúng ta cũng đã điều tra quan hệ của anh ta với các nhân viên nhưng không hề thấy bất cứ mâu thuẫn tình cảm hay tranh chấp về lợi ích nào. Nói cách khác, anh ta căn bản không có động cơ giết người.”

Viên Mục Dã trầm nghĩ trong lòng, thế giới này lẽ ra không nên có sự tồn tại của Diệp Tranh, cho nên bản thân anh ta cũng không hiểu gì, hoặc nên nói là, có lẽ Diệp Tranh cũng giống

như bọn họ, đều là người bình thường rơi vào trong thế giới ảo này?

Nghĩ vậy, Viên Mục Dĩ quay lại nói với Từ Lệ: “Đi, chúng ta đi gặp Diệp Tranh lần nữa đi!”

Từ Lệ nhìn lướt qua mười hai thi thể trong nhà xác, rồi nhìn đồng hồ treo trên tường: “Bây giờ à? Có phải không được hợp lý cho lắm không?”

Nhưng Viên Mục Dĩ không phải đang hỏi ý kiến anh ta, cậu nhanh chóng đẩy tất cả thi thể trở lại ngăn lạnh rồi kiên quyết nói: “Không có gì là không ổn cả, đi thôi!”

Khi hai người đến cao ốc Á Trung, trời đã dần sáng, trên đường đi Từ Lệ bỗng chồm nói: “Chẳng phải bây giờ là cuộc sống về đêm à? Sao lúc này trên đường đến một bóng ma cũng chẳng thấy nhỉ...”

Viên Mục Dĩ trầm nghĩ, không phải bây giờ những người kia không sống về đêm nữa, mà là ở cùng với cậu sẽ không có cách nào nhìn thấy cảnh tượng người qua kẻ lại trong thành phố này nữa, vì vậy cậu cười nói: “Có lẽ gần đây mọi người thích quan tâm đến gia đình hơn!”

Từ Lệ cười mắng: “Nhóc con, lại còn dám móc mĩa anh đây à?!”

“Sao tôi dám chứ... hai chúng ta đều giống nhau mà, đều là kẻ già đầu kính nghiệp!” Viên Mục Dĩ nói đùa.

Bởi vì đi vào cao ốc cần có thẻ, cho nên Viên Mục Dĩ đứng ở cửa gọi cho Diệp Tranh, đúng như cậu dự tính, đối phương vẫn đang tăng ca trong phòng làm việc, không hề muốn việc phát triển trò chơi có chút chậm trễ nào...

Chương 1164: Boss ngầm

Từ Lệ thấy Diệp Tranh vẫn còn làm việc ở công ty thì ngạc nhiên nói: “Bây giờ làm trò chơi phải liều mạng như thế à? Tất cả nhân viên đều mất tích rồi mà ông chủ vẫn còn tăng ca ở công ty?”

Viên Mục Dã cười: “Ai biết được?”

Không lâu sau, Diệp Tranh đi ra khỏi tòa nhà, anh ta kinh ngạc nhìn Viên Mục Dã: “Sao đội phó Viên lại đến đây vào giờ này?”

Viên Mục Dã giả vờ kích động, nói: “Tôi nghe nói tất cả đồng nghiệp của anh đều mất tích, nên lập tức đến đây xem tình hình thế nào?”

Diệp Tranh thở dài: “Tình hình cụ thể thế nào tôi không rõ lắm... Tôi hôm trước lúc tan làm mọi người vẫn bình thường, không ngờ đến ngày hôm sau thì không ai đi làm cả, tôi còn chưa kịp gọi điện cho bọn họ hỏi xem có chuyện gì thì đồng nghiệp của anh đã đến tìm tôi rồi.”

Viên Mục Dã thấy biểu cảm của Diệp Tranh rất tự nhiên, không nhận ra được là anh ta nói thật hay nói dối, nên cười giới thiệu: “Đây là lãnh đạo trực tiếp của tôi, đại đội trưởng Từ Lệ...”

Diệp Tranh nhanh nhẹn bước lên chủ động bắt tay Từ Lệ: “Hoan nghênh hoan nghênh! Tôi không biết hai vị lãnh đạo muện thế này còn đến đây, vất vả rồi!”

Từ Lệ vừa cười vừa nói: “Tôi thấy nhiều văn phòng trong tòa nhà này vẫn còn sáng đèn, bây giờ công ty nào cũng liều mạng như vậy sao?”

Diệp Tranh tỏ ra chán nản: “Cũng không còn cách nào, bây giờ các doanh nghiệp đều chịu áp lực kinh doanh rất lớn... Hai vị vào trong đi, đứng đây cũng không tiện nói chuyện, chúng ta đi lên thôi!”

Sau đó Diệp Tranh dẫn Viên Mục Dã và Từ Lệ đi vào trong cao ốc Á Trung. Có điều so với lần trước, trong mắt Viên Mục Dã cao ốc Á Trung này đã mất đi màu sắc... Nhưng trên đường đi Viên Mục Dã quan sát Từ Lệ thì phát hiện ra trong mắt anh ta tất cả đều vẫn đang bình thường, xem ra chuyện “bay màu” này chỉ có mình Viên Mục Dã nhìn thấy.

Không ngờ khi Viên Mục Dã đặt một chân vào trong cao ốc Á Trung, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi mình đằng sau lưng, cậu vội quay đầu nhìn nhưng lại không thấy ai...

Thấy Viên Mục Dã chần chừ không đi tiếp, mà quay về phía sau nhìn không chớp mắt, Từ Lệ kinh ngạc hỏi: “Làm sao thế, cậu nhìn thấy ai sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không có gì... chắc tôi nghe nhầm thôi.”

Viên Mục Dã nói xong thì bước vào trong cao ốc Á Trung, nhưng cậu không nhìn thấy ở phía sau cậu cách đó không xa có một cái bóng hư hư thực thực, đang lo lắng nhìn về phía Viên Mục Dã... Người vừa đến không phải ai xa lạ, chính là một người đến từ thế giới thực, Đoàn Phong.

Thật ra khi này Viên Mục Dã cũng có cảm giác Đoàn Phong đang gọi mình, nhưng lúc cậu quay lại nhìn một lúc lâu thì không thấy ai, nên cảm thấy có lẽ mình đã nghe nhầm! Không ngờ lúc cậu vừa bước vào cao ốc thì cảm thấy tình hình không ổn, chắc chắn khi này Đoàn Phong đã gọi mình, cậu nhìn Diệp Tranh đã bước gần đến cổng quẹt thẻ của cao ốc, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Khi thế giới này chỉ còn lại mình Viên Mục Dã thì bóng dáng Đoàn Phong dần trở nên rõ ràng hơn, Viên Mục Dã kinh ngạc nhìn Đoàn Phong phiên bản trẻ trước mắt, cậu nói: “Anh đây là... trẻ ra à?”

Không ngờ Đoàn Phong lại tức giận: “Đại ca, thế giới trò chơi này chơi vui lắm à?”

Viên Mục Dã mừng rỡ: “Sao anh cũng đi vào đây thế?”

Đoàn Phong trợn mắt: “Cậu không đi ra thì tôi có thể làm gì được chứ? Đừng nói linh tinh nữa, tôi chỉ có mấy phút thôi. Thảm Bác Khải đã tỉnh rồi, cậu ta nói cậu bị nhốt trong thế

giới này, lão Lâm đành xin ông chủ của Thạch Lỗi cho mượn một bộ thiết bị chuyển ý thức, cưỡng ép đưa ý thức của tôi vào đây, nhưng chỉ có thể duy trì vài phút, bây giờ cậu phải lập tức đi ra cùng tôi!”

Đoàn Phong vừa nói vừa kéo Viên Mục Dã, nhưng không ngờ khi anh ta đến gần Viên Mục Dã thì cảnh vật xung quanh bỗng nhiên mờ dần đi giống như độ phân giải pixel bị giảm xuống vậy, cho dù làm thế nào Đoàn Phong cũng không thể chạm vào Viên Mục Dã được...

Đoàn Phong giật mình, nói: “Cái đêch... chuyện quái gì thế này? Sao không giống như lão Lâm nói chứ?”

Viên Mục Dã lập tức hiểu ra Đoàn Phong không thể nào đưa mình cùng rời khỏi thế giới này, nên cậu đành nói: “Tôi sẽ tự nghĩ cách đi ra ngoài, sau khi anh ra ngoài thì tìm kiếm thông tin về vụ hỏa hoạn ở cao ốc Á Trung giúp tôi, đó chắc hẳn không phải là một vụ hỏa hoạn ngoài ý muốn, trong những người thiệt mạng có một người tên là Triệu Tuấn Kiệt, hãy khám nghiệm tử thi lại người này, chắc người này bị mưu sát!”

“Hả... khó đấy, chuyện này đã trôi qua lâu rồi, thi thể e là đã bị hỏa táng! Chấn chấn không còn chứng cứ!” Hai tay Đoàn Phong siết chặt.

Viên Mục Dã nói: “Vậy thì điều tra giám đốc của công ty trò chơi, Diệp Tranh, người đó là do hắn ta giết, hỏa hoạn cũng có thể là do hắn ta gây ra!”

Không ngờ Đoàn Phong lại cau mày nói: “Không thể nào, có một chuyện có lẽ cậu còn chưa biết, Diệp Tranh là người đầu tiên hôn mê.... Bởi vì sợ gây ra ảnh hưởng xấu đến trò chơi, cho nên công ty game đã cho người nhà Diệp Tranh một khoản tiền để bọn họ không tiết lộ chuyện này ra ngoài!”

Viên Mục Dã sửng sốt, sau đó quay đầu nhìn về phía cao ốc Á Trung. Thật ra lần này cậu đến chính là muốn chứng minh chuyện đó, bây giờ lại được Đoàn Phong khẳng định, vậy thì xem ra Diệp Tranh chính là boss ẩn trong thế giới này...

Thấy Viên Mục Dã không nói gì, Đoàn Phong sốt ruột bảo: “Tạm thời chưa quan tâm đến việc ai là hung thủ, cậu phải

nhANH chóng...” không ngờ mới nói được nửa câu, anh ta đã biến mất tằm.

Viên Mục Dã đứng tại chỗ chờ mấy phút nữa, chắc chắn Đoàn Phong không xuất hiện lại, cậu mới ngẩng đầu nhìn về phía tầng năm của tòa cao ốc kia, xem ra người thông minh giả hồ đồ không chỉ có một mình Viên Mục Dã!

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã một mình đi vào cao ốc Á Trung, trong mắt cậu nơi này là một tòa nhà trống không, ngoại trừ Diệp Tranh thì không có ai khác nữa... Khi thang máy đi đến tầng năm, đối diện với ánh lửa, Viên Mục Dã biết mình sẽ lại đọc được từ trường tư duy của những người đã chết.

Lần này là một anh chàng hơi mập mạp, vẻ mặt anh ta tuyệt vọng nhìn ngọn lửa lớn đang vây quanh mình trong phòng làm việc, không kịp chạy đến phòng dụng cụ, anh ta ôm laptop chạy đến bên cạnh cây đun nước sau đó không ngừng gõ lên bàn phím máy tính... đến tận khi bị ngạt khói mới thôi.

Viên Mục Dã không hiểu nhiều về trò chơi, nhưng với hành động đến chết vẫn không ngừng gõ máy tính thì chứng tỏ anh ta đang xử lý một việc rất quan trọng, thậm chí có thể có liên quan then chốt đến sự tồn tại của thế giới này...

“Đội phó Viên?” Tiếng gọi của Diệp Tranh vang lên từ phía sau.

Viên Mục Dã quay lại thấy có mình Diệp Tranh đứng sau lưng mình, cậu thuận miệng hỏi: “Đội trưởng Từ đâu?”

Diệp Tranh bình tĩnh nói: “Anh ấy đang ở phòng kỹ thuật xem lại camera giám sát, tôi sợ anh quay lại không nhìn thấy chúng tôi... nên đến đây đón anh.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đúng rồi, anh và Triệu Tuấn Kiệt quen nhau bao lâu rồi? Anh có hiểu rõ anh ta không?”

Chương 1165: Niềm tự hào mãi mãi

Diệp Tranh thấy Viên Mục Dã nhắc đến Triệu Tuấn Kiệt thì vẻ mặt mất tự nhiên, nói: “Chúng tôi là bạn thân, là bạn học thời đại học, tình cảm cực kỳ thân thiết... Tôi không thể ngờ anh ấy lại xảy ra chuyện như vậy.”

Nếu Viên Mục Dã không biết chân tướng thì biểu cảm của Diệp Tranh cũng coi như thành thật, bạn thân kiêm đối tác chết chóc, cho dù là ai cũng không thể thờ ơ, thần sắc mất tự nhiên cũng là bình thường... Nhưng Viên Mục Dã đã biết sự thật, cho nên biểu cảm này xem ra là đang diễn rồi.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã cười nói: “Nếu hai người thân thiết như vậy, vì sao anh lại giết anh ta?”

Sắc mặt Diệp Tranh chuyển từ trắng sang xanh, đôi mắt dần đỏ lên, nhưng cuối cùng anh ta vẫn giả vờ bình tĩnh: “Đội phó Viên, anh có ý gì vậy? Tôi, tôi và Triệu Tuấn Kiệt là bạn thân, sao tôi lại giết anh ấy chứ? Tôi không có lý do nào để làm vậy cả!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừm, anh nói không sai, bây giờ đúng là anh không có động cơ gì để giết Triệu Tuấn Kiệt, dù sao trong thế giới này làm gì còn Kim Đằng Mạch nào muốn mua Cuộc sống hoàn hảo của anh nữa?”

Diệp Tranh nghe Viên Mục Dã nói vậy thì không giả vờ được nữa, vẻ mặt hẳn ta nghi ngờ: “Sao anh biết những chuyện này? Anh là ai?”

Viên Mục Dã cười: “Trước khi trả lời câu hỏi đó, anh có thể trả lời câu hỏi của tôi trước được không, thế giới này có phải do anh sáng tạo ra không?”

Diệp Tranh ngẩn người, sau đó lắc đầu: “Không phải... đây cũng là đáp án tôi đang tìm!”

“Không phải anh thì là ai chứ? Không thể là những đồng nghiệp đã bị anh hại chết kia nhỉ?” Viên Mục Dã hỏi ngược lại.

Diệp Tranh tức giận nói: “Cái chết của bọn họ không liên quan đến tôi!”

Viên Mục Dã thở dài: “Thật ra anh không cần căng thẳng như vậy. Như tôi đã nói, anh không có động cơ giết người ở thế giới này... Có điều tôi hơi hiếu kỳ, anh giết Triệu Tuấn Kiệt thì thôi, vì sao còn hại mười một người đồng nghiệp kia phải chôn chung một chỗ? Chẳng phải họ là đồng nghiệp của anh ư? Cho dù không có tình cảm sớm chiều gặp gỡ thì đó cũng là mười mấy mạng người mà!”

Diệp Tranh đỏ mặt quát lên: “Tôi đã để bọn họ rời đi rồi, là do chính bọn họ muốn quay lại chịu chết!”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Anh nói thì nhẹ nhàng... nhưng đó là hơn mười mạng người đấy! Nếu tôi đoán không sai, sau khi anh giết chết Triệu Tuấn Kiệt đã bố trí hiện trường thành một vụ cháy, muốn biến cái chết của Triệu Tuấn Kiệt thành tai nạn đúng không?”

Diệp Tranh cười khỏ: “Mạch điện của phòng làm việc vẫn luôn có vấn đề, tôi đã đến phòng kỹ thuật phản ánh nhiều lần rồi nhưng bọn họ đều xem như gió thoảng qua tai... Đã như vậy đừng trách tôi đổ cái chết của Triệu Tuấn Kiệt lên đầu bọn họ! Lúc đó tôi đã động tay động chân vào tủ điện, khiến dây điện bị chập dẫn đến vụ hỏa hoạn. Vì phòng ngừa những người khác bị liên lụy nên tôi đã cố ý bảo bọn họ ra ngoài ăn cơm, nhưng không ngờ bọn họ lại quay về sớm, mới khiến sự việc xảy ra như hiện tại!”

“Anh đã bảo bọn họ đi rồi? Vậy những người ở tầng trên tầng dưới thì sao? Anh có nghĩ đến sống chết của họ không?”

Giọng Viên Mục Dã lạnh lùng.

Vẻ mặt Diệp Tranh càng thêm đau khổ: “Lúc ấy tôi chỉ nghĩ châm một ngòi lửa trong phòng làm việc của mình thôi, tôi không ngờ lửa sẽ cháy lan lên tầng trên! Bây giờ tôi rất hối hận, nếu biết trước sẽ gây ra tai họa lớn như thế, thì tôi thà đến cục cảnh sát tự thú còn hơn!”

Viên Mục Dã lạnh lùng nhìn Diệp Tranh, không biết vẻ mặt đau khổ kia có bao nhiêu phần là thật bao nhiêu phần là giả, có điều hắn ta trốn ở đây không dám quay về thế giới hiện thực là thật, Viên Mục Dã lại hỏi tiếp: “Trong những nhân viên của anh có ai mập mập không?”

Diệp Tranh gật đầu: “Có, cậu ta tên Vương Minh Hàm, là một người trẻ rất có tố chất...”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Nếu như tôi đoán không sai, trước khi chết cậu ta đã để lại một chuỗi dấu hiệu trong game, anh có biết tại sao cậu ta lại làm vậy không?”

Diệp Tranh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Có lẽ cậu ta muốn mở cổng sau trong game, về phần cậu ta muốn làm gì? Tôi cũng không biết chính xác...”

Không ngờ Viên Mục Dã lại cười lạnh: “Với tình huống khi đó của cậu ta thì có thể làm gì? Đơn giản là muốn cầu cứu với bên ngoài thôi, còn anh hại chết nhiều người như vậy lại thoải mái yên tâm trốn ở chỗ này, giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Lương tâm của anh không có chút áy náy nào sao?”

“Vậy anh bảo tôi phải làm gì bây giờ, lấy cái chết để tạ tội à? Mọi chuyện đều đã xảy ra rồi, hơn nữa, nếu tên Triệu Tuấn Kiệt kia không phá hỏng chuyện tốt của tôi trước, tôi mang trò chơi đi bán không phải để mọi người kiếm được nhiều tiền hơn sao, nhưng hắn lại vì cái lý tưởng đáng chết kia mà có tiền cũng không muốn! Cuối cùng thành hại người hại mình!” Diệp Tranh nói cùn.

Viên Mục Dã thất vọng thở dài: “Nếu Triệu Tuấn Kiệt biết anh có suy nghĩ như vậy, e là anh ta sẽ không cùng anh mở công ty trò chơi này đâu... Khi giá trị quan khác nhau thì giải tán là được rồi, cần gì phải làm đến mức không thể quay đầu được chứ?”

“Tôi... lúc đó tôi chỉ là nhất thời tức giận, cũng không thật sự muốn giết Tuấn Kiệt, đáng tiếc lại thành sai lầm lớn... tôi cũng rất hối hận. Tôi gây chập mạch điện trong phòng làm việc, tạo ra hỏa hoạn, chỉ là muốn cái chết của Tuấn Kiệt trở thành một vụ tai nạn mà thôi, không ngờ lại hại chết cả bọn Giai Oánh, tôi cũng không biết lúc đó mình bị ma xui quỷ khiến thế nào, tóm lại sai một bước, bước tiếp càng sai! Đội

phó Viên, tôi sẽ không ra ngoài chịu tội cùng với anh, trong thế giới này tôi có tất cả những gì tôi muốn, nếu như anh không xuất hiện, Triệu Tuấn Kiệt và bọn Hứa Giai Oánh sẽ không biến mất, người nên rời khỏi đây là anh mới đúng.”

Điều này Viên Mục Dã không có gì phủ nhận: “Người không nên xuất hiện ở đây đâu phải chỉ có mình tôi? Anh có biết bây giờ đã có mười người chơi trò chơi này bị chìm đắm vào thế giới hư ảo này không thể tự thoát ra được không, nếu nơi này vẫn tồn tại, bọn họ sẽ giống anh mãi mãi cũng không tỉnh lại...”

Diệp Tranh điên cuồng nói: “Như vậy không phải rất tốt sao? Đội phó Viên, nếu anh đã có thể đi vào, thì cũng hiểu nơi này tốt thế nào! Ở đây anh sẽ có được cuộc sống mà mình muốn, và bù đắp tất cả những tiếc nuối của mình, chỉ cần anh tin nó là thật, đúng không!”

Viên Mục Dã thấy thái độ của Diệp Tranh hơi điên rồ thì chán nản lắc đầu: “Giả chính là giả, mãi mãi cũng không thành sự thật được, chẳng lẽ anh không có người thân à? Anh cứ mãi hôn mê không tỉnh không nghĩ đến cảm nhận của họ sao?”

Không ngờ Diệp Tranh lại lạnh lùng nói: “Chính vì tôi cần nhắc đến cảm nhận của họ nên mới không muốn trở lại hiện thực, tôi bất tỉnh thì niềm tự hào của họ sẽ còn mãi, một khi tôi tỉnh... có ai sẽ cảm thấy một tù nhân là đáng tự hào?”

Chương 1166: Bạn đời

Viên Mục Dã thấy mình không khuyển nổi Diệp Tranh, bèn giận tái mặt nói: “Anh đừng cho rằng trong thế giới này thì anh không phải ngồi tù, nếu nơi này đã không phải do anh tạo ra, vậy chúng ta hãy so xem tinh thần của ai mạnh hơn trong thế giới này...”

Diệp Tranh biến sắc, bởi vì hắn ta biết Viên Mục Dã không nói đùa, nơi này có thể thực hiện nguyện vọng của hắn ta thì đương nhiên cũng có thể thực hiện cho Viên Mục Dã, nếu nguyện vọng lớn nhất của Viên Mục Dã là bắt hắn ta vào tù thì sao?

Diệp Tranh luống cuống, đau khổ cầu xin Viên Mục Dã: “Đội phó Viên, anh tha cho tôi một con đường đi, tôi nằm trên giường cả đời với đi tù cả đời có gì khác nhau chứ? Không phải cũng là nhận sự trừng phạt sao?”

“Triệu Tuấn Kiệt, Hứa Giai Oánh, cả những người vô cớ bị anh hại chết kia, chẳng lẽ người nhà của họ không có quyền biết chân tướng sự việc sao? Chẳng lẽ cứ trốn ở đây như con rùa rút đầu thì những sai lầm kia của anh sẽ như chưa từng xuất hiện?” Viên Mục Dã lạnh giọng.

Diệp Tranh nhìn thái độ kiên quyết của Viên Mục Dã thì biết mình không còn đường lui, hắn ta lập tức trở mặt: “Đội phó Viên, anh nhất định phải tuyệt tình như thế à? Anh đừng quên tôi là người đầu tiên đến đây, sức mạnh tinh thần của tôi có thể không bằng anh, nhưng nếu có thêm sức mạnh của những người còn lại kia thì sao?”

Viên Mục Dã nhướn mày: “Anh có liên hệ với họ sao?”

Diệp Tranh cười nói: “Anh nhìn ra bên ngoài cửa sổ xem...”

Viên Mục Dã đi đến trước cửa sổ, nhìn thấy bên dưới đã có mười người không biết đứng ở đó từ khi nào, trong bọn họ có

nam có nữ, chắc là tất cả những người chơi đang hôn mê đều ở đây trừ Thẩm Bác Khải.

“Đội phó Viên, tôi khuyên anh nên tự rời khỏi nơi này đi, nếu bọn họ thật sự muốn đi thì đã không xuất hiện ở đây, người có thể xuất hiện ở đây đều là những người đang phải đối mặt với vấn đề không có cách nào giải quyết hoặc không thể nào đối diện, trong đó bao gồm cả anh... Nếu không dù anh có phá đảo trò chơi thì cũng không có khả năng xuất hiện ở đây.”
Diệp Tranh bày ra vẻ mặt đang không chế mọi thứ.

Viên Mục Dã nhìn Diệp Tranh rồi quay người đi xuống dưới, cậu muốn đối chiếu những người trẻ tuổi kia với dữ liệu mà Đoàn Phong đã truyền cho cậu, vậy mà lại phát hiện bọn họ không thiếu một ai cùng xuất hiện ở đây...

“Muốn đi thì anh tự đi đi, tại sao lại muốn quyết định thay chúng tôi!?” Một cô gái vóc dáng mảnh khảnh lên tiếng trước.

Viên Mục Dã lập tức tìm tư liệu về cô gái này: “Bàng Bội Bội, hai mươi ba tuổi, vừa đi thực tập tại một công ty liên doanh. Để tạo điều kiện cho cô được đi học ở thành phố, cha mẹ cô ở quê nuôi trâu bò, mặc dù thời gian qua cuộc sống của gia đình cô cũng tạm ổn, nhưng những gì cô tiêu đều là tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ cô, cho dù cô không nghĩ đền ơn báo đáp công sinh thành dưỡng dục của cha mẹ, thì cũng nên vì cuộc sống của mình mà suy nghĩ cho kỹ chứ? Từ khi cô hôn mê, cha mẹ cô đã bán hết gia súc trong nhà để chữa bệnh cho cô, nhưng cô lại tình nguyện sống trong thế giới hư ảo này, cũng không muốn cùng bọn họ vượt qua quãng đời còn lại sao?”

Không ngờ sau khi Bàng Bội Bội nghe vậy lại nghiêm khắc phản bác: “Anh không phải là tôi, làm sao hiểu được nỗi khổ của tôi? Tôi cũng chỉ là một cô gái bình thường, không muốn sống xuất sắc đến vậy, nhưng bọn họ lúc nào cũng hy vọng tôi phải nổi bật để bọn họ nở mày nở mặt! Tôi vào công ty đi thực tập đã rất mệt mỏi rồi, nhưng bọn họ vẫn luôn thúc ép tôi phải biểu hiện thật tốt, cố gắng trở thành nhân viên chính thức! Bọn họ không hiểu gì hết, trong công ty, tôi chỉ là một chân chạy vặt, ai cũng có thể sai bảo, căn bản không ai để tôi vào mắt! Hết kỳ thực tập tôi sẽ phải cuốn xéo!”

Viên Mục Dã nhìn khuôn mặt được trang điểm đậm đến mức không nhìn rõ mặt thật của Bàn Bội Bội, cảm thán nói: “Làm gì có ai cả đời thuận buồm xuôi gió chứ? Ai mới bắt đầu đi làm mà không gặp phải khó khăn, thường xuyên bị người khác khinh miệt? Đây không phải là cái cớ để cô trốn tránh hiện thực... Thân phận của cô ở đây là gì? Nữ tổng giám đốc bá đạo? Trải qua thử một lần là được rồi, nếu thật sự muốn làm nữ tổng giám đốc bá đạo thì hãy trở về hiện thực cố gắng thực hiện đi. Năm nay cô mới hơn hai mươi tuổi, tôi tin rằng không đến mười năm sau cô sẽ chân chính thực hiện được ước mơ này, bởi vì tài sản lớn nhất của cô bây giờ chính là tuổi trẻ. Chỉ cần cô chịu cố gắng, kiên trì với ước mơ của mình, mọi chuyện đều có thể.”

Bàn Bội Bội gần như đã bị Viên Mục Dã thuyết phục, nhưng người đàn ông bên cạnh cô ta bất ngờ lên tiếng: “Bội Bội, em đừng để hắn ta làm cho dao động, nơi này tốt biết bao! Muốn gì có đó, đúng không? Chúng ta chính là những người nằm không cũng thắng đó!”

Viên Mục Dã nhìn người đàn ông vừa lên tiếng, cậu cười lạnh: “Anh là Doãn Trác hả? Anh nói vậy mà không thấy ngại à? Vợ con anh không liên quan gì đến anh sao? Vợ anh đang ngày ngày vừa phải chăm sóc cậu con trai ba tuổi của hai người, vừa phải đến bệnh viện để chăm sóc anh, sao anh có thể dễ dàng nói ra câu nằm cũng thắng chứ?”

Sắc mặt Doãn Trác khó chịu, anh ta nói: “Con là cô ta muốn sinh, tôi đã bảo chúng tôi còn trẻ, sau này sẽ còn cơ hội sinh con, nhưng nói thế nào cô ta cũng không chịu phá thai, bây giờ chịu khổ không phải là đáng đời cô ta à?”

Viên Mục Dã lắc đầu cười: “Nói như anh thì vợ anh đúng là đáng đời thật, có điều cô ấy không sai ở việc sinh con của hai người, mà sai ở chỗ đã không có sự cảnh giác cao độ mà tìm phải một tên đàn ông khốn nạn ích kỷ như anh, đến cuối cùng phải tự gánh chịu hậu quả. Có điều, vợ anh mạnh mẽ hơn anh nhiều, mặc dù phải đối mặt với những chuyện khó khăn như vậy, nhưng cũng không trốn tránh trách nhiệm, không giống anh... sống thành dáng vẻ bị người đời phỉ nhổ nhất. Có phải anh ở đây sống cuộc đời rất vừa ý, hơn nữa còn tìm được bạn đời mới rồi không?”

Viên Mục Dã liếc mắt về phía Bànng Bội Bội rồi nói tiếp: “Tôi thực sự toát mồ hôi thay người bạn đời này của anh... Dù sao loại người như anh sẽ chỉ nghe người mới cười, cho dù người cũ khóc thế nào lương tâm cũng chẳng có chút cắn rứt.”

Bànng Bội Bội căm tức nhìn Doãn Trác: “Ở bên ngoài anh đã có vợ rồi?”

Doãn Trác vội vàng giải thích: “Bội Bội, em nghe anh nói, anh và cô ta đã không còn tình cảm từ lâu rồi. Người đàn bà kia là một kẻ vô lại, ngủ cùng anh một lần đã nói mình mang thai, anh thấy cô ta đáng thương nên mới đồng ý kết hôn với cô ta. Sớm biết nuôi một đứa bé phiền phức như vậy, thì lúc đầu anh đã không kết hôn với cô ta!”

“Anh im đi! Tốt xấu gì cô ấy cũng sinh con cho anh, sao anh có thể mở miệng ngậm miệng gọi người đàn bà này người đàn bà kia chứ? Kết hôn là anh bị ép... vậy ngủ với cô ta cũng là bị ép à?” Bànng Bội Bội tức giận.

Viên Mục Dã thấy Bànng Bội Bội này vẫn còn cứu được, chắc là có thể đưa ra ngoài...

Chương 1167: Không còn tồn tại

Cục diện trước mắt đã vượt ngoài dự đoán của Viên Mục Dã, mục đích của cậu tới đây là giúp những người này tỉnh lại, nhưng bây giờ bọn họ lại đứng ra phản đối mình như vậy... xem ra đúng là một trò cười hoang đường.

Viên Mục Dã nhìn những người còn lại và nói: “Trốn tránh là bản năng của con người, nhưng lại không phải là cách giải quyết triệt để, chỉ có can đảm đối mặt với những khó khăn trong cuộc sống mới là lựa chọn chính xác nhất. Hơn nữa, có đôi khi mọi người sẽ phát hiện ra, thật ra vấn đề của mọi người cũng không quá nghiêm trọng như mình tưởng.”

Không ngờ anh chàng nhỏ người lại nói: “Nghe anh nói đạo lý thì hay, nhưng không phải anh cũng ở đây sao? Nói chúng tôi trốn tránh là không đúng... vậy anh hơn gì chúng tôi chứ?”

Viên Mục Dã ngăn người, sau đó gật đầu: “Tôi không phủ nhận nơi này đúng là có cuộc sống lý tưởng mà tôi mong muốn, đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi xuất hiện ở đây... Nhưng tôi chưa từng nghĩ đến việc vĩnh viễn ở lại nơi này, bởi vì tôi biết ở thế giới bên ngoài có rất nhiều người và nhiều thứ đang chờ tôi!”

“Vậy anh ra ngoài đi? Còn ở đây nói làm nhằm những điều này làm gì? Mỗi người ở đây đều có những chuyện khác nhau, không phải chỉ một câu nói “dũng cảm đối mặt” nhẹ nhàng của anh là có thể giải quyết được...” Người thanh niên gầy gò nói với giọng khinh khỉnh.

Viên Mục Dã nhìn đối phương một chút, sau đó nói ra tên cậu ta: “Nếu tôi nhớ không nhầm, cậu tên là Hạ Hồng Triết đúng không?”

Hạ Hồng Triết không ngờ Viên Mục Dã biết tên mình, nên tỏ ra cảnh giác: “Trước khi anh vào đây đã học thuộc thông tin về

chúng tôi phải không?”

Viên Mục Dã cười nói: “Không đến mức học thuộc, chỉ là xem kỹ một lần thôi. Cậu tên là Hạ Hồng Triết, năm nay 17 tuổi, bảy năm trước cha mẹ cậu ly hôn sau đó đều có gia đình mới. Khi ấy, bọn họ vì quyền nuôi dưỡng cậu mà tranh chấp không ngừng, nhưng bọn họ tranh chấp không phải vì muốn nuôi cậu mà là không ai muốn mang theo cậu, cuối cùng cậu bị ném cho bà ngoại, một bà lão đã gần bảy mươi tuổi. Hai năm trước bà ngoại của cậu qua đời vì bệnh, trước khi chết bà cụ đã sang tên ngôi nhà nhỏ của mình cho cậu, ý định ban đầu của bà cụ chỉ là hy vọng cậu có một nơi để dung thân. Không ngờ một năm trước căn nhà nhỏ ấy bị phá dỡ, cậu bỗng dưng có thêm mấy triệu tệ tiền bồi thường. Đây vốn là một chuyện tốt với cậu, kết quả lại để cậu nhìn thấy sự thối nát của bản tính con người... Hai người thân sinh trước giờ chưa từng quan tâm đến cậu đột nhiên cùng xuất hiện, lần nữa vì quyền nuôi dưỡng cậu mà kéo nhau ra tòa.”

Đột nhiên bị người khác chọc vào nỗi đau, Hạ Hồng Triết ư ảm nói: “Nếu là anh... anh có muốn nhìn thấy loại cha mẹ đáng xấu hổ đó không? Trong lòng bọn họ, tôi chỉ là một món đồ, lúc không cần thì đẩy qua đẩy lại, đến lúc cần lại tranh nhau đến đỏ mặt tía tai, bọn họ thực sự yêu thương tôi sao? Bọn họ chẳng qua chỉ vì mấy triệu tệ bồi thường kia mà thôi!”

Viên Mục Dã vô cùng thấu hiểu cảm giác không được người thân quan tâm đến, nên chân thành nói: “Nói ra có lẽ cậu không tin, nhưng tôi cũng được bà nội nuôi lớn, cho nên tôi rất hiểu cảm giác của cậu... Nhưng tôi không may mắn như cậu, cha mẹ tôi qua đời từ sớm, bà nội cũng chưa từng để lại tài sản nào cho tôi.”

Hạ Hồng Triết không ngờ Viên Mục Dã cũng có hoàn cảnh giống như mình, cậu ta ngắt người: “Hừ... có cha mẹ không yêu thương mình như vậy, còn không bằng làm trẻ mồ côi!”

Viên Mục Dã cười khổ: “Không ai có thể lựa chọn cha mẹ cho mình, dù họ giàu có hay nghèo khổ, là người hiểu biết hay tục tằn đến không chịu nổi, thậm chí bọn họ chẳng hề yêu thương con của mình... thì cũng đều không phải do chúng ta quyết định, chúng ta chỉ có thể lựa chọn con đường của mình sẽ đi thế nào mà thôi. Nhưng cho dù cậu lựa chọn ra sao, thì

cũng không thể trốn tránh mãi được. Bọn họ làm như vậy là không đúng, nhưng cậu đã sắp thành niên rồi, cậu có thể tự chịu trách nhiệm với cuộc đời của mình mà, cậu có thể nói không với những người không yêu mình chứ không phải trốn tránh ở đây nằm mơ giữa ban ngày, tưởng tượng được sống trong một gia đình hạnh phúc hoàn mỹ. Hơn nữa, cho dù cha mẹ cậu không yêu thương cậu, thì cậu cũng có thể tự yêu bản thân mình, hơn nữa trong tương lai cậu sẽ gặp được một người thật lòng yêu thương cậu. Vả lại, cậu có từng nghĩ, nếu cứ mãi trốn tránh ở nơi này, cơ thể của cậu cứ hôn mê không tỉnh lại, đến lúc đó những gì mà bà cậu để lại cho cậu sẽ đương nhiên rơi vào tay cha mẹ cậu, bọn họ có khi còn vui mừng vì cậu đã hôn mê ấy chứ? Cậu cứ trốn ở đây chẳng phải là càng vừa ý bọn họ sao?”

Những lời này của Viên Mục Dĩ như đã khai sáng cho cậu ta, trong nháy mắt Hạ Hồng Triết hiểu ra một chuyện, cậu ta sắp đủ tuổi trưởng thành rồi, đến khi đó không nhất thiết phải sống cùng người giám hộ nữa. Còn nếu mình cứ hôn mê không tỉnh thì người cuối cùng được lợi chẳng phải chính là cặp cha mẹ không có tình người kia sao?

Thật ra, có nhiều chuyện người ngoài cuộc nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng người trong cuộc lại u mê không hiểu... kết quả khi Viên Mục Dĩ thuyết phục từng người một, hầu hết mọi người đều có ý muốn rời khỏi nơi này ngoại trừ một số người ngoan cố.

Số ít này bao gồm cả Diệp Tranh, hẳn ta biết rõ thứ chờ mình ở thế giới bên ngoài chính là những chế tài của pháp luật, đến khi đó tất cả những thứ hẳn ta từng có, danh dự, địa vị, tài phú và sự tự hào trong lòng người thân, bạn bè... đều không còn nữa.

Chương 1168: Cơ hội cuối cùng

Dưới sự thuyết phục của Viên Mục Dã, cục diện nhanh chóng xoay chuyển, dần dần có càng nhiều người dao động, không muốn tiếp tục ở lại trong thế giới ảo này nữa...

Diệp Tranh thấy vậy thì tức giận nói: “Viên Mục Dã! Anh nhất định phải ép tôi đến đường cùng như vậy sao? Các người vì sao đều muốn ép tôi chết? Anh như thế, Triệu Tuấn Kiệt cũng thế. Tôi và anh ta là bạn thân mười năm, nhưng anh ta lại không hề có chút suy nghĩ nào cho công ty này, trên đời này làm gì có trò chơi nào hoàn mỹ 100%? Các người vì cái gì mà cứ phải ép tôi như vậy?”

Viên Mục Dã thở dài: “Không ai bức anh đến đường cùng cả, từ khi bắt đầu tất cả đều là do anh tự chọn! Cứ cho là khi anh giết Triệu Tuấn Kiệt là không kiềm chế được, nhưng việc làm giả hiện trường vụ cháy thì sao? Tất cả đều là kế hoạch anh đã lên từ trước, giết người, phóng hỏa, đổ lỗi cho bên kỹ thuật... tất cả những việc này đều nằm trong kế hoạch của anh, có lẽ chỉ có một điểm anh không tính trước đó là hội Hứa Giai Oánh sẽ quay lại giữa chừng thôi, đúng không?”

“Anh nói láo! Đây tất cả đều là suy đoán của anh... tôi không cố ý làm như vậy, đều là do anh ta ép tôi, tất cả đều là bọn họ ép tôi!”

Theo cảm xúc dần mất khống chế của Diệp Tranh, cảnh vật xung quanh bắt đầu xảy ra biến đổi, những cảnh đường phố ở phía xa dần mờ đi như những bức ảnh bị vỡ vụn, thế giới này dường như đang tan biến dần dần từ ngoài vào trong...

Lúc này, Diệp Tranh điên cuồng cười lớn: “Ha ha... không phải là anh muốn đi sao? Bây giờ thì hay rồi, không ai đi được nữa! Tất cả đều phải chết cùng tôi trong thế giới này!”

Những người khác nghe thấy vậy thì đều hoảng loạn, Viên Mục Dã vội vàng trấn an bọn họ: “Mọi người đừng hoảng hốt, bây giờ hãy suy nghĩ xem tại sao mình muốn ra ngoài? Nghĩ đến những người nhà, bạn bè đang trong thế giới thực chờ đợi mọi người, củng cố niềm tin muốn đi ra ngoài của mọi người. Thảm Bác Khải đã đi ra rồi, cậu ta có thể ra ngoài thì mọi người cũng có thể ra ngoài được...”

Mấy người Bàng Bội Bội nghe xong đều nhắm mắt lại trầm nghĩ về lý do khiến mình không thể không rời khỏi đây, không lâu sau từng bóng người dần dần biến mất.

Viên Mục Dã nhìn về phía thế giới ở xa xa đang dần sụp đổ, sau đó bấm điện thoại gọi điện cho mẹ mình, mặc dù Viên Mục Dã biết tất cả đều là giả nhưng cậu vẫn muốn được cảm nhận tình mẫu tử một lần cuối...

“Alo? Con trai à, sao con lại gọi về giờ này vậy? Có phải có chuyện gì không?” Giọng của mẹ ân cần quan tâm vang lên trong điện thoại.

Mặc dù giọng nói này khá xa lạ với Viên Mục Dã nhưng hốc mắt cậu vẫn đỏ lên: “Mẹ... con rất nhớ mẹ.”

Nghe xong, mẹ cậu cười bảo: “Con bao nhiêu tuổi rồi còn làm nũng mẹ? Nhớ mẹ thì về đi, mẹ sẽ làm món thịt kho tàu và sườn xào chua ngọt mà con thích!”

Viên Mục Dã gật đầu cười và nói: “Được ạ, đến lúc đó mẹ đừng quên nấu thêm một nồi cơm to cho con!”

“Không vấn đề gì, con trai, ở một mình phải ăn cơm đúng giờ, đừng thức đêm nhiều, công việc thì làm mãi cũng không hết được, phải khỏe mạnh mới hoàn thành tốt công việc, biết chưa?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Vâng, con nghe lời mẹ... Còn nữa, mấy năm nay con không ở bên cạnh cha mẹ được, hai người phải chú ý chăm sóc sức khỏe nhé!”

“Yên tâm đi, cha mẹ vẫn còn khỏe lắm! Cách sống của cha mẹ lành mạnh hơn giới trẻ các con bây giờ nhiều! Được rồi, không còn sớm nữa, con mau nghỉ ngơi đi!”

Sau khi Viên Mục Dã cúp điện thoại, cậu nhìn về phía mấy người vẫn đang đứng cạnh Diệp Tranh và nói: “Đây là cơ hội

cuối cùng cho các anh, một khi tôi đi ra, các anh sẽ mãi mãi không thoát khỏi đây được nữa đâu.”

Chương 1169: Đóng cửa

Thật ra, Viên Mục Dã cũng không biết chắc sau khi mình ra ngoài thì thế giới ảo này sẽ biến thành cái gì, cậu nói như vậy chỉ để hù dọa những kẻ đến chết vẫn không muốn rời khỏi đây thôi... không ngờ nói thế nào Doãn Trác cũng không muốn ra ngoài, kiên quyết ở lại cùng Diệp Tranh đến cùng.

Viên Mục Dã lắc đầu chẳng thể làm gì khác, đành phải xóa bỏ triệt để hai người này ra khỏi suy nghĩ của mình, ngay sau đó một tia sáng trắng chói mắt lóe lên khiến cậu không thể nào mở mắt ra được... đến khi đôi mắt thích nghi được với ánh sáng rồi dần mở ra thì trước mắt vẫn là một vùng sáng trắng, bên cạnh có thêm tiếng nước nhỏ giọt “tích... tích”.

“Viên? Cậu tỉnh rồi?” Giọng Đoàn Phong không quá chắc chắn.

Viên Mục Dã nghe thấy tiếng thì từ từ nhìn sang, cảnh vật lúc này đã dần trở nên rõ ràng hơn, tiếp đó cậu nhìn thấy đôi mắt đỏ lên vì thức đêm của Đoàn Phong...

Viên Mục Dã buồn cười nói: “Anh đã bao lâu không ngủ rồi...” Không ngờ cậu vừa mở miệng đã nghe thấy giọng mình nghèn nghẹn, cứ như đã hơn mười ngày không được uống nước vậy.

Đoàn Phong nhanh chóng đưa cho cậu một cốc nước ấm: “Đừng nói vội, uống ngụm nước cho thấm giọng đã, cậu đã hôn mê hơn mười ngày rồi, cổ họng khó chịu cũng là bình thường.”

Viên Mục Dã uống hai ba ngụm hết cốc nước mới cảm thấy cổ họng đỡ hơn một chút...

Viên Mục Dã lơ mơ hỏi: “Tôi làm sao vậy?”

Đoàn Phong ngăn người: “Anh trai à, không phải là cậu bị mất trí nhớ chứ?”

Có lẽ do nằm một chỗ quá lâu, Viên Mục Đã cảm thấy đầu mình choáng váng, mọi thứ không rõ ràng, thế là cậu khẽ lắc lắc đầu: “Không đến mức mất trí nhớ, nhưng không phân biệt rõ được đâu là hiện thực đâu là hư ảo.”

Đoàn Phong cười: “Yên tâm, tôi chắc chắn là thật...”

Viên Mục Đã hỏi: “Những người khác đâu?”

Đoàn Phong nhún vai, nói: “Người nên tỉnh đã tỉnh rồi... trừ hai tên điên Diệp Tranh và Doãn Trác ra. Vụ hỏa hoạn trong cao ốc Á Trung đã chính thức được lập án điều tra rồi, có lẽ Diệp Tranh tỉnh lại cũng phải ngồi tù mục xương thôi.”

Mặc dù Viên Mục Đã đã sớm dự đoán được việc này, nhưng cậu vẫn cảm thấy hơi nuối tiếc cho hai người đó, đặc biệt là Doãn Trác... Viên Mục Đã nghĩ mãi vẫn không thể hiểu vì sao trong thế giới hiện thực anh ta có vợ có con mà lại không biết quý trọng chứ!

Người sống trên đời, trách nhiệm là thứ không thể tránh được, cho dù Doãn Trác không muốn chăm sóc vợ con, vậy cha mẹ của anh ta thì sao? Cũng không thể chỉ vì bản thân cảm thấy hơi áp lực mà lựa chọn trốn tránh hiện thực phải không? Diệp Tranh không muốn “ra ngoài” thì còn có thể hiểu được... Bởi vì sau khi hắn ta ra ngoài thực sự không còn đường để đi, mà Doãn Trác lại không như vậy.

Đoàn Phong nhìn sắc mặt Viên Mục Đã thì biết cậu đang suy nghĩ điều gì, anh ta hừ lạnh: “Cần gì phải lãng phí tình cảm vì loại người đó? Vì lợi ích của mình hại chết mười mấy người, trong đó quá nửa là những đồng nghiệp sáng chiều bên nhau, loại người này thực sự là chết vạn lần cũng không hết tội.”

Viên Mục Đã đương nhiên đồng ý với quan điểm của Đoàn Phong, có điều cậu cảm thấy việc cứ để Diệp Tranh trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật như vậy thì quá không công bằng với Triệu Tuấn Kiệt và những người bị hại kia, còn cả người nhà của họ nữa, Diệp Tranh nợ bọn họ một lời xin lỗi.

Không ngờ đúng lúc này điện thoại của Đoàn Phong vang lên, sau khi nghe điện, sắc mặt anh ta trở nên nặng nề, anh ta nói: “Tim của Diệp Tranh và Doãn Trác đã ngừng đập, bệnh viện cũng đã chính thức tuyên bố hai người đó tử vong.”

Viên Mục Dã giật mình: “Vì sao lại như vậy?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Ai biết được... có điều nghe nói trò chơi kia hôm nay cũng đã chính thức ngừng hoạt động.”

Chương 1170: Người không ngờ tới

“Thảo nào... Chắc là do game bị tạm dừng nên lối đi giữa hiện thực và ảo bị đóng hoàn toàn, nếu muộn thêm một bước e rằng cả tôi cũng sẽ không ra được.” Viên Mục Dã nói với sắc mặt nặng trĩu.

Đoàn Phong nghe mà thâm sợ hãi: “Lúc trước bảo cậu ra cùng với tôi mà cậu không nghe, suýt nữa đã chôn thân chung với thằng chó chết Diệp Tranh rồi!”

Viên Mục Dã cười: “Đâu nghiêm trọng như vậy, có lẽ là số trời đã định cả rồi. Thế giới ảo kia đáng lẽ do một tên nhóc mập tên Vương Minh Hàm sáng tạo ra để cầu cứu với thế giới bên ngoài trước khi chết, nhưng không biết sao cuối cùng lại trở thành một... phó bản có thể nhốt linh hồn trong game.”

Đoàn Phong thở dài: “Ra cũng ra rồi, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá. Về phần Diệp Tranh và Doãn Trác, một kẻ là đồ súc sinh ích kỷ, một kẻ là tên đàn ông khốn nạn không có trách nhiệm, chết thì chết đi.”

Lúc này Viên Mục Dã nhìn tay phải của mình, đột nhiên nhớ ra cậu hôn mê mấy ngày nay, không biết yêu tinh dây leo có làm trời làm đất hay không? Ai ngờ Đoàn Phong lại nói cho cậu biết, trong hơn mười ngày qua, cánh tay phải của cậu chỉ thỉnh thoảng hiện lên dấu vết màu đỏ, chứ không có phản ứng quá lớn gì khác.

Viên Mục Dã nghe xong ngẩn người, không ngờ tên kia bỏ qua cơ hội tốt để chiếm thân thể của mình? Điều này thật sự khó hiểu đây?! Nhưng bây giờ cậu cũng không tiện trao đổi trực tiếp với tên kia trước mặt Đoàn Phong.

Nếu Viên Mục Dã đã tỉnh, tất nhiên cũng không cần ở lại bệnh viện nữa, Đoàn Phong làm thủ tục ra viện cho cậu xong là họ cùng nhau về số 54. Không ngờ bọn họ mới vừa vào cửa,

Đoàn Phong đã nhận được điện thoại của Thạch Lỗi, hỏi anh ta tình trạng của Viên Mục Dã thế nào?!

Vừa nghe Đoàn Phong nói Viên Mục Dã đã tỉnh, Thạch Lỗi lập tức bảo anh ta đưa điện thoại cho Viên Mục Dã nghe.

“Tập đoàn xảy ra chút chuyện, tôi yêu cầu cậu mua vé máy bay bay về ngay lập tức!” Thạch Lỗi nói lời ít mà ý nhiều.

Viên Mục Dã vẫn không quên thỏa thuận giữa mình và Thạch Lỗi. Bây giờ phía gã cần mình, tất nhiên Viên Mục Dã không thể từ chối, mặc dù Thạch Lỗi cũng không nói rõ cuộc tập đoàn đã xảy ra chuyện gì...

Tối hôm đó, Viên Mục Dã bước lên chuyến bay bay về nước M. Trước khi đi, Đoàn Phong vẫn không quên dặn dò cậu:

“Nếu gặp phải vấn đề gì không giải quyết được nhớ gọi điện thoại cho tôi. Tôi sẽ lên chuyến bay gần nhất để bay qua đó.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Yên tâm, tôi biết rồi.”

Mấy tiếng sau, chuyến bay của Viên Mục Dã hạ cánh an toàn ở sân bay thủ đô nước M. Đầu tiên cậu gọi điện thoại cho Đoàn Phong báo tin bình an, sau đó vội vã đi về phía Thạch Lỗi đã chờ ở bên ngoài từ lâu.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?” Viên Mục Dã lên xe rồi hỏi thẳng vào chủ đề.

Ai ngờ Thạch Lỗi lại nói úp mở với cậu: “Có một số việc không thể nói rõ trong một hai câu, tóm lại cậu tới rồi sẽ biết.”

Mặc dù Viên Mục Dã nghe mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng dầu sao hai người đã quen biết rất lâu, cậu vẫn tin tưởng Thạch Lỗi ... Tiếp đó, Thạch Lỗi đưa Viên Mục Dã về trụ sở chính của tập đoàn, hơn nữa còn dẫn cậu lên thang tầng cao nhất của trụ sở.

Trong thang máy, Viên Mục Dã nhìn số tầng lầu chậm chậm tăng lên và hỏi: “Không phải anh muốn dẫn tôi đi gặp ông chủ lớn của các anh đây chứ?!”

Thạch Lỗi quay đầu nhìn về phía cậu: “Cậu phải có sự chuẩn bị tâm lý, lát nữa có thể cậu sẽ nhìn thấy một người khiến cậu khó lòng tưởng tượng được. Có lẽ bà ấy không giống lắm với dáng vẻ trong trí nhớ của cậu, cho nên mặc kệ kinh ngạc bao

nhiều hoặc là khiếp sợ bao nhiêu, cậu đừng thể hiện rõ ràng quá.”

Chương 1171: Thuốc thang vô dụng

Viên Mục Dã càng nghe càng hồ đồ, không biết rốt cuộc Thạch Lỗi đang che giấu cái gì. Sau đó hai người đi vào một phòng bệnh, vài gương mặt xa lạ đã chờ sẵn ở đó...

Lúc này Thạch Lỗi nhìn Viên Mục Dã và bảo: “Cậu vào trước đi, nhớ kỹ lời tôi vừa nói.”

Vốn là Viên Mục Dã còn chưa có cảm giác gì, nhưng trông sắc mặt của mấy người ở cửa, cậu đoán thân phận của người lát nữa mình sẽ gặp vô cùng cao trong tập đoàn, không chừng đúng là cậu đoán mò mà trúng, chính là ông chủ lớn có thân phận bí ẩn kia.

Đẩy cửa bước vào, Viên Mục Dã nhìn thấy bên trong đặt đầy các loại thiết bị và dụng cụ chữa bệnh kỳ lạ, đồng thời còn có một bà cụ tóc bạc da mồi đang nằm trên một chiếc giường bệnh cao cấp.

Trong trí nhớ của Viên Mục Dã, trừ bà nội của mình ra, cậu chưa từng gặp người phụ nữ nào lớn tuổi như vậy, cho nên trong lúc nhất thời cậu cũng không hiểu ý đồ của Thạch Lỗi khi bảo mình tới gặp đối phương là gì?

Trông tình trạng của đối phương, ắt đã yếu lắm rồi, e rằng chỉ cần rút những thứ đồ công nghệ cao kia ra là sẽ tắt thở bất cứ lúc nào... Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân của Viên Mục Dã nên bà lão chậm chậm mở mắt ra nhìn về phía cậu, giọng nói mềm mại: “Anh đã đến rồi...”

Viên Mục Dã ngẩn người, cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, vì thế cậu nhanh chân sải bước đến trước giường bệnh, quan sát kỹ lưỡng bà cụ trên giường... Với tuổi tác của đối phương, ít nhất cũng phải trên dưới 90, làn da trên mặt đầy nếp nhăn, mái tóc thưa thớt cũng chứng minh bây giờ bà cụ đang bị cơn ốm đau tra tấn.

Nhưng tất cả những thứ này đều xa lạ với Viên Mục Dã, cho đến khi cậu thấy đôi mắt hơi vằn đục của đối phương, cả người cậu đột nhiên cứng đờ ra tại chỗ như bị điện giật, sau đó nói với vẻ mặt khó có thể tin nổi: “Tổ Cơ... là cô ư?”

Bà cụ trên giường bệnh nghe Viên Mục Dã gọi mình như vậy thì bỗng hơi ngượng ngùng: “Có phải tôi đã già đi rất nhiều rồi không?!”

Viên Mục Dã cũng không trả lời câu hỏi của Tổ Cơ, chẳng qua nước mắt cậu đã lã lã chảy xuống từ lúc nào, cô gái mà cậu luôn canh cánh trong lòng ở ngay trước mắt cậu, nhưng Viên Mục Dã không hiểu nổi tại sao Tổ Cơ lại già đến vậy?

“Sao... sao lại thế này? Lúc trước tôi điều tra được cô xuyên không đến hơn ba mươi năm trước, nhưng mặc dù là vậy, tuổi tác bây giờ của cô nhiều nhất mới hơn 50 thôi chứ, tại sao lại thành ra thế này?” Viên Mục Dã vô cùng khiếp sợ nói.

Tổ Cơ mỉm cười, sau đó thở dài: “Đây có lẽ là tác hại của việc vượt thời gian. Thật ra tôi đã phát hiện cơ thể của mình lão hóa nhanh hơn người bình thường từ rất nhiều năm trước rồi, nhưng cụ thể là do nguyên nhân gì thì vẫn chưa thể tìm ra, cho nên tôi vốn chỉ hơn 50 tuổi lại trở thành đáng vẻ hiện giờ.”

Viên Mục Dã ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay Tổ Cơ: “Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Tôi... tôi chỉ điều tra được cô bị một kẻ mạo danh đưa đi khỏi bệnh viện huyện, sau đó không còn tin tức nữa. Mấy năm nay tôi vẫn luôn tìm cô, đáng tiếc giữa tôi và cô cách nhau ba mươi năm, điều này khiến tôi bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tìm được cô. Tất cả là lỗi của tôi, là tôi đã đánh mất cô.”

Tổ Cơ thở dài: “Sao có thể trách anh được? Ai mà ngờ hai người cùng lúc bước vào gương cổ, nhưng lại chênh lệch nhau tận ba mươi năm...”

Viên Mục Dã giờ tay lau nước mắt trên mặt: “Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao giờ cô lại ở đây? Có phải có người bắt cô làm thí nghiệm không? Cô đừng sợ, giờ tôi sẽ đưa cô rời khỏi đây, trở về tôi sẽ nhờ lão Lâm nghĩ cách. Nhất định anh ta sẽ có cách trì hoãn sự lão hóa trên cơ thể của cô!”

Tổ Cơ cười và xua tay: “Anh khoan hãy căng thẳng... Không có ai bắt tôi làm thí nghiệm hết, người bên ngoài đều là nhân viên của tôi. Tôi mới là chủ thực sự của tập đoàn này.”

Nhất thời Viên Mục Dĩ không phản ứng kịp, chỉ lo tự nói: “Tổ Cơ, cô đừng sợ, dù liệu chết tôi cũng phải đưa cô ra ngoài!”

“Lời tôi nói đều là sự thật. Thật ra tôi đã tìm được anh từ rất nhiều năm trước rồi...” Tổ Cơ nói một cách sâu xa.

“Cái gì?! Vậy tại sao cô không tới tìm tôi? Tại sao phải chờ tới bây giờ!?” Viên Mục Dĩ không hiểu.

Tổ Cơ cười đáp: “Lúc ban đầu, tôi không đi tìm anh là bởi vì ngay lúc đó anh vốn không biết tôi là ai? Mà khi cơ thể tôi dần dần già đi... mặc dù anh đã trải qua vụ việc vượt thời gian về thời cổ đại kia rồi, nhưng tôi cũng sợ để anh nhìn thấy dáng vẻ của tôi hiện tại. Nhưng hôm nay lại khác, bây giờ tôi đã gần đất xa trời, thuốc thang gì cũng vô dụng. Nếu tôi mà không gặp anh một lần thì có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa.”

Viên Mục Dĩ thấy Tổ Cơ nói chuyện thều thào thì biết chẳng phải cô đang nói gở. Trong lòng cậu rất khổ sở: “Cho tới nay, Thạch Lỗi luôn ra tay giúp đỡ đúng lúc tôi gặp nguy hiểm, có phải đều là lệnh của cô không?!”

Tổ Cơ gật đầu: “Tôi có ơn với Thạch Lỗi, cậu ta cũng là người tôi tin tưởng nhất ở tập đoàn, cho nên hẳn là chuyện có liên quan đến anh, tôi đều sẽ bảo cậu ta đi giải quyết... Thật ra Thạch Lỗi đã khuyên tôi gặp mặt anh sớm một chút, là do tôi vẫn không vượt qua được khúc mắc của chính mình. Tôi thật sự không muốn để anh nhìn thấy dạng vẻ quỷ quái bây giờ của tôi. Nếu không phải bởi vì... thật sự không còn bao nhiêu thời gian, có lẽ tôi vẫn không có can đảm để gặp anh.”

Chương 1172: Vợ chồng hợp pháp

“Thật sự không còn cách khác ư? Không phải bây giờ tập đoàn đã nằm trong tay rất nhiều phương pháp chữa bệnh kỹ thuật cao à? Xương sống của tôi còn được chữa khỏi, đâu thể nào không có cách trị hoãn sự lão hóa của cơ thể cô?” Viên Mục Dĩ hơi sốt ruột hỏi.

Tổ Cơ khe khẽ thở dài: “Thôi, mỗi người có số, không thể ép uổng được... Nếu không hồi đó tôi cũng sẽ không vượt thời gian đến ba mươi năm trước.”

Sau đó Tổ Cơ kể cho Viên Mục Dĩ nghe những chuyện gặp phải mấy chục năm nay. Năm xưa, vì bị trúng độc, cho nên Tổ Cơ xuyên qua gương cổ đến hiện đại rồi vẫn ở trạng thái hôn mê, mà lúc cô tỉnh lại thì đã bị mấy tên trộm mộ lúc trước đưa ra khỏi bệnh viện.

Bây giờ Tổ Cơ chỉ có thể nhớ lờ mờ là đám trộm mộ kia có tổng cộng bốn người. Bọn họ đưa mình đi rồi nhanh chóng bán sang tay với giá cao, mà cuối cùng người mua lại là tổng giám đốc trước của tập đoàn, Mã Hiên Lâm...

Lúc ban đầu, Mã Hiên Lâm mua Tổ Cơ đúng là nhằm mục đích nghiên cứu, nhưng điều ông ta không ngờ tới là, “xác chết xinh đẹp” này lại là một người sống, sau khi trải qua chữa trị, Tổ Cơ thức tỉnh như một kỳ tích.

Vừa mới thức tỉnh, Tổ Cơ vô cùng đơn thuần. Cô kể hết thân thế của mình cho Mã Hiên Lâm biết, hơn nữa còn nói với ông ta rằng mình muốn tìm một người đàn ông tên là Viên Mục Dĩ... Ôm lòng tò mò với cô gái cổ đại xinh đẹp này, Mã Hiên Lâm lập tức tỏ vẻ nhất định sẽ giúp cô hoàn thành tâm nguyện.

Nhưng lúc ấy Viên Mục Dĩ vẫn chưa sinh ra, cho nên dù Mã Hiên Lâm có thần thông quảng đại thế nào, ông ta cũng không thể tìm được một người chưa sinh ra, hơn nữa ngay lúc đó Tổ

Cơ cũng không biết thời gian giữa cô và Viên Mục Dã lệch nhau ba mươi năm.

Mãi đến nhiều năm sau, khi nghe thấy từ miệng của Thạch Lỗi ba chữ Viên Mục Dã, lúc này cô mới nhận ra rất có thể mình và Viên Mục Dã không xuyên không cùng một tuyến thời gian...

Mặc dù Mã Hiên Lâm không thể giúp Tổ Cơ thực hiện mong muốn trong lòng, nhưng sau khi hai người ở chung, ông ta lại dần dần yêu vị công chúa Bắc Tấn đến từ quá khứ này. Tuy nhiên, lúc ấy Mã Hiên Lâm đã qua tuổi sáu mươi, cho nên đầu ông ta rất thích Tổ Cơ nhưng cũng không có suy nghĩ không an phận gì cả.

Mấy năm sau, cuối cùng Tổ Cơ đã nhận thức được có lẽ mình sẽ mãi mãi không thể gặp lại Viên Mục Dã sau quá trình tìm kiếm dài đằng đẳng... Mà sức khỏe của Mã Hiên Lâm cũng xảy ra vấn đề vào lúc ấy. Tuy tập đoàn của ông ta có được đội ngũ y tế hàng đầu thế giới nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ được mạng sống của ông ta.

Tính cách của Mã Hiên Lâm quái gở, cả đời không vợ không con, thậm chí còn thẳng tay diệt khẩu hết những người họ hàng xa dám mơ ước tài sản của ông ta, nhưng ông ta lại có tình cảm sâu đậm với Tổ Cơ. Trước khi chết, ông ta cầu hôn Tổ Cơ, để lại toàn bộ tài sản mình dốc sức làm cả đời cho cô...

Mặc dù Tổ Cơ và Mã Hiên Lâm không có quan hệ vợ chồng, nhưng bọn họ lại có danh nghĩa vợ chồng. Bởi vậy Tổ Cơ mới có thể thừa kế vương quốc tài phú của Mã Hiên Lâm một cách hợp lý. Còn cô vẫn giữ vững triết lý của Mã Hiên Lâm hồi còn sống, không thay đổi bất cứ hình thức kinh doanh nào của tập đoàn.

Năm đó khi Thạch Lỗi không có nhà để về, chính Tổ Cơ đã nhận nuôi gã, hơn nữa còn cho gã sự che chở khá lớn, nếu không gã đã bị giết cùng với những đứa trẻ có năng lực đặc biệt khác từ lâu rồi.

Giờ đây Viên Mục Dã ngẫm lại, hoá ra lý do vị đàn anh Thạch Lỗi tự dung từ trên trời rơi xuống này đối xử khác với mình như thế đều là nhờ Tổ Cơ chăm lo... Có lẽ sau này bọn họ ở

chung đã nảy sinh một chút tình anh em, nhưng lúc ban đầu gặp gỡ, chắc chắn có thể dùng cụm từ “như nước với lửa” để hình dung.

Nhưng Viên Mục Dã không ngờ câu chuyện còn phần sau nữa. Sau khi Tổ Cơ kể xong quá khứ mấy chục năm nay của mình, cô cầm một xấp tài liệu ở đầu giường và bảo Viên Mục Dã ký tên! Viên Mục Dã đọc sơ và phát hiện, đó là những tài liệu chuyên cổ phần của tập đoàn cho Viên Mục Dã.

Hơn nữa, điều khiến Viên Mục Dã kinh ngạc là, không biết mình đã trở thành người chồng trên pháp luật của Tổ Cơ từ bao giờ. Cậu lập tức mờ mịt: “Không phải chúng ta vừa mới gặp mặt chưa đến một tiếng ư? Sao tôi đã trở thành chồng hợp pháp của cô rồi?”

Tổ Cơ mỉm cười, nói: “Ba năm trước đây anh đã là chồng của tôi rồi, chỉ có điều bản thân anh không biết mà thôi...”

Chương 1173: Lời cầu xin của Tố Cơ

Lúc ban đầu Viên Mục Dĩ còn tưởng Tố Cơ đang nói đùa với mình, nhưng sau nhiều lần xác nhận cậu mới được biết, lúc trước Thạch Lỗi đã yêu cầu mình ký vài tài liệu khi cơ thể và cảm xúc đang ở trong tình trạng suy sụp... Lúc ấy cậu còn tưởng rằng đó chỉ là một vài giấy ủy quyền phẫu thuật thôi, không ngờ trong đó còn có một tờ đăng ký kết hôn.

Nhìn Tố Cơ già nua như thế, tim Viên Mục Dĩ rất hụt hẫng, lúc trước nếu không phải vì cứu mình, sao vị công chúa Bắc Tấn xinh đẹp tuyệt trần lại rơi vào nông nỗi này? Bây giờ, khi mạng sống của cô sắp đi đến cuối, cô vẫn còn tính toán cho cậu...

Viên Mục Dĩ nghĩ đến đây thì khô sở nói: “Tố Cơ... Tôi không đáng để cô tốt với tôi như vậy, thật sự không đáng!”

Tố Cơ cười: “Không có gì mà đáng hay không, dù sao không phải tất cả tình cảm đều nhất định sẽ được đáp lại... Thật ra rất nhiều năm trước, tôi cũng từng cảm hận, hận tại sao ông trời để tôi gặp anh rồi lại mất đi anh? Là tôi không xứng có đôi có cặp với người mình yêu ư? Anh có biết năm xưa tôi vui vẻ biết bao khi nhìn thấy anh trẻ trung ngời ngời không? Nhưng giây tiếp theo nhìn khuôn mặt già nua của mình, tim tôi lập tức như tro tàn. Lúc ấy tôi mới nhận ra, đã bỏ lỡ rồi tức là đã bỏ lỡ. Đây là số phận của tôi và anh, nếu tôi khăng khăng muốn đi ngược số trời, cuối cùng vẫn sẽ mất đi thứ tốt đẹp nhất của nhau. Sau này tôi nghĩ thông suốt, nếu không chiếm được, không bằng hãy bảo vệ thật tốt. Trên thực tế, tôi tốt với anh chỉ là cảm xúc cá nhân thôi, nếu không tôi thật sự không biết ý nghĩa sống sót của mình là cái gì nữa.”

Tối đó, Viên Mục Dĩ ở cạnh Tố Cơ suốt một đêm. Hai người bọn họ kể với nhau rất nhiều chuyện mà mỗi người trải qua những năm gần đây. Cho đến lúc cuối cùng Tố Cơ lìa đời một

cách bình yên, Viên Mục Dã vẫn nắm chặt tay cô, chưa từng buông ra...

Mãi đến khi Thạch Lỗi dẫn bác sĩ vào xác nhận tim Tổ Cơ đã không còn đập nữa, gã mới bước tới và nhẹ nhàng gỡ tay Viên Mục Dã ra: “Buông tay đi, chị ấy đã đi rồi.”

“Tại sao không nói cho tôi biết sớm một chút?!” Viên Mục Dã hỏi với vẻ mặt đờ đẫn.

Thạch Lỗi thở dài: “Không phải tôi không muốn nói với cậu, là chị Tổ không cho nói. Hơn nữa, ban đầu cậu vẫn chưa trải qua vụ việc xuyên qua gương cổ, tôi nói ra cậu có tin không? Sau này cậu trở về từ trong gương cổ Vân Văn, đúng là tôi muốn nói cho cậu biết, nhưng lúc ấy tình trạng sức khỏe của chị Tổ rất kém, nói gì chị ấy cũng không đồng ý gặp mặt cậu. Hai ta đều là đàn ông, cho nên lúc ấy tôi cũng không thể nào hiểu tại sao chị ấy không chịu gặp cậu, có thể là không muốn phá hỏng ấn tượng tốt đẹp về chị ấy ở trong lòng cậu chăng!”

Viên Mục Dã nhìn Tổ Cơ trên giường bệnh, nhất thời cậu không biết nên nói gì. Nếu để mình chọn, chắc chắn cậu sẽ không màng tất cả để gặp cô, mặc kệ mặt mũi của cô có già hay là xấu...

Tổ Cơ đã sắp xếp tất cả chuyện hậu sự của mình một cách rõ ràng. Cô chuyển hết cổ phần tập đoàn trên danh nghĩa của mình cho Viên Mục Dã, nhưng bắt nguồn từ mục đích bảo vệ cậu, bên ngoài vẫn tuyên bố tổng giám đốc kế nhiệm của tập đoàn là Thạch Lỗi.

Trên thực tế, lúc trước Thạch Lỗi cũng không đồng ý để Tổ Cơ làm như vậy, gã nói: “Tôi không muốn làm tổng giám đốc tập đoàn gì cả!”

Nhưng Tổ Cơ lại bảo người cô không yên lòng nhất sau khi chết chính là Viên Mục Dã. Mọi người đều biết tình trạng bây giờ của cậu, bản thân cậu óc còn không mang nổi mình óc, lấy đâu ra sức lực để xử lý việc kinh doanh của tập đoàn? Nhưng tình trạng của Viên Mục Dã bây giờ lại không thể tách khỏi sự che chở của tập đoàn, nếu không kết cục của cậu không phải là bị bản thân giết chết thì cũng là bị người khác giết chết...

Nghe xong, Thạch Lỗi im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn đồng ý lời cầu xin của Tố Cơ.

Chương 1174: Không có nếu như

Sau khi tang lễ của Tô Cơ kết thúc, Viên Mục Dã mờ mịt mắt một khoảng thời gian. Cậu không biết sau này mình nên đi đâu về đâu, bởi vì trong mắt cậu, dường như trừ cậu ra, tất cả mọi người đều có cuộc sống riêng.

Trái lại, từ sau khi có thân phận tổng giám đốc trên danh nghĩa của tập đoàn, Thạch Lỗi trở nên cực kỳ bận rộn, thế nên mỗi ngày gã đều cần nhắn với Viên Mục Dã rằng mình không nên nhất thời mềm lòng đồng ý lời cầu xin của chị Tô. Về việc này, Viên Mục Dã tỏ vẻ mình thấy cũng tội mà thôi cũng kệ.

“Cậu có thể thôi ngồi thần thờ ra đó mỗi ngày không? Giờ cậu là kẻ có tiền rồi, chẳng lẽ không có ham muốn đời thường nào sao?” Thạch Lỗi trêu ghẹo.

Viên Mục Dã chỉ biết mỉm cười bất đắc dĩ: “Trong lòng ai mà không có vài mong muốn đời thường chứ? Tiếc rằng chút mong muốn nhỏ nhoi đời thường của tôi chính là thứ mà tiền tài không giải quyết được.”

Thạch Lỗi cười gian: “Nói tôi nghe cái coi, cậu có mong muốn đời thường nào mà đến tiền cũng không giải quyết được?”

Viên Mục Dã nghiêm mặt nói: “Tôi muốn gặp mẹ tôi... xem thử rốt cuộc năm xưa là ai động tay động chân với tôi từ trong bụng bà.”

Thạch Lỗi hừ khê: “Quả thật tiền tài chẳng linh nổi với cái mong muốn này của cậu, cậu phải đi tìm Phật Tổ mới được...”

Viên Mục Dã nói một cách hài hước: “Được, ngày mai tôi sẽ tìm chùa miếu để ước nguyện!”

Có thể do nghĩ tới mẹ của mình, nên Thạch Lỗi thở dài, nói: “Thuận tiện cũng cầu xin giùm để tôi có thể gặp mẹ...” Ai ngờ vừa nói xong, gã lập tức hối hận: “À mà thôi đi! Mẹ hai chúng

ta đều chết thẳng cẳng rồi, ngộ nhờ Phật Tổ hiển linh thật và đưa chúng ta xuống gặp họ thì làm sao!? Tôi vẫn chưa sống đủ đâu!”

Tuy là câu nói đùa, nhưng Viên Mục Dĩ biết Thạch Lỗi và mình đều canh cánh trong lòng về chuyện năm xưa. Hễ có cơ hội là chắc chắn phải điều tra đến tận gốc rễ. Vì thế cậu nghiền ngẫm trong chốc lát rồi bảo: “Ngày mai tôi muốn về nước S.”

Thạch Lỗi ngẩn người, sau đó gật đầu: “Trở về một thời gian cũng tốt, cậu đỡ cả ngày rảnh rồi suy nghĩ miên man... Có điều chúng ta phải nói toạc móng heo ra trước, trở về rồi chờ có ngày ngày chạy lung tung theo đám Đoàn Phong. Bây giờ cái mạng của cậu đáng giá lắm đó.”

Viên Mục Dĩ cười đáp: “Yên tâm đi, tôi hiểu mà.”

Sáng ngày hôm sau, Viên Mục Dĩ bàn giao lại tất cả công việc của mình cho Thạch Lỗi giải quyết, sau đó cấp tốc bay trở về nước S. Đoàn Phong nghe tin liền tới sân bay với Trương Khai để đón Viên Mục Dĩ.

Khi Đoàn Phong biết được người chủ đứng sau lưng Thạch Lỗi chính là Tổ Cơ, anh ta cũng kinh ngạc một lúc lâu, không nói thành lời. Ai có thể ngờ người Viên Mục Dĩ tốn bao công sức để tìm lại luôn trốn trong tối tìm cách bảo vệ cậu.

“Cậu cũng đừng buồn quá, cô ấy không muốn gặp cậu là rất bình thường. Suy cho cùng, không cô gái nào hy vọng người mình thích nhìn thấy bản thân vừa già vừa xấu, nhất là bây giờ cậu còn trẻ trung đẹp trai thế này.” Đoàn Phong nói một cách bất đắc dĩ.

Viên Mục Dĩ thở dài: “Tôi luôn cho rằng giữa chúng tôi đã trải qua bao nhiêu chuyện, tuổi và bề ngoài ắt hẳn không phải là vấn đề. Dẫu sao, giữa chúng tôi vốn đã cách nhau thời gian hơn một nghìn năm, làm sao còn để ý vài chục năm nhỏ nhoi này nữa?”

Không ngờ Đoàn Phong lại lắc đầu: “Đó là cậu không thật sự hiểu phụ nữ. Không có bất kỳ người phụ nữ nào không để ý vẻ ngoài của mình. Huống chi cô ấy vốn là một cô gái vô cùng xinh đẹp, cho nên chắc chắn sẽ càng không chấp nhận được.

Ví dụ như Tần Uyển đi, cô ấy chính là người phụ nữ không sợ chết nhưng lại sợ xấu đấy.”

“Nếu cô ấy tìm thấy tôi sớm một chút... giữa chúng tôi sẽ có thời gian mấy năm ở cùng nhau.” Viên Mục Dĩ nói với vẻ mặt tiếc nuối.

Đoàn Phong nở nụ cười: “Trên đời này nào có nếu như? Cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, mọi việc đều thuận theo tự nhiên đi. Lâu rồi, cái gì nên quên sẽ quên hết. Đúng rồi, gần đây cánh tay phải của cậu... có thay đổi gì không?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Không biết tại sao trong khoảng thời gian này tên kia cực kỳ ngoan, buổi tối hầu như rất ít ra gây sự.”

Đoàn Phong nghe vậy thì nhú mày, nói: “Yên tĩnh quá chưa chắc là chuyện tốt. Ngày mai bảo lão Lâm cẩn thận kiểm tra cho cậu xem sao.”

Chương 1175: Lệ Thần mất tích

Nghe Đoàn Phong nói vậy, trong lòng Viên Mục Dã cũng cảm thấy lờ mờ không yên. Khác thường tất có âm mưu. Cậu không tin tên kia sẽ lo tâm trạng của mình thời gian này không vui, cho nên không ra quấy rầy cậu.

Suy xét đến việc tâm trạng của Viên Mục Dã ủ rũ vì sự ra đi của Tổ Cơ, cộng thêm tàu xe mệt nhọc, cho nên Đoàn Phong đưa cậu về thẳng nhà nghỉ ngơi, dự định sáng ngày hôm sau mới đón cậu đến số 54.

Ai ngờ khi ba người vào nhà Viên Mục Dã, họ lại thấy cổng nhà cậu mở toang, bước vào thì thấy trong phòng bừa bộn, đồ đạc bị xáo tung lộn xộn hết cả lên, như vừa mới bị cướp lục soát.

Viên Mục Dã cả kinh, vội vàng tìm kiếm khắp nơi. Không phải cậu lo trong nhà sẽ mất đồ gì quý giá, mà là đang tìm bóng dáng của Kim Bảo. Nhưng ba người bọn họ tìm hết lượt trong nhà và ngoài nhà, trừ việc phát hiện vài giọt máu trên nền phòng bếp ra, trong nhà không còn bất cứ sinh vật sống nào cả.

Đoàn Phong ngồi xổm xuống chấm vết máu dưới đất và đưa lên mũi ngửi, sau đó nói bằng sắc mặt nặng nề: “Là máu người...”

Không ngờ Viên Mục Dã nghe vậy lại thở phào nhẹ nhõm, vì Lệ Thần bị thương sẽ không chết, nhưng Kim Bảo thì khác. Sau đó Viên Mục Dã cũng ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét, phát hiện vài giọt máu này vẫn còn mới, ắt hẳn là vừa nhỏ xuống chưa lâu.

Viên Mục Dã giương mắt nhìn về phía Đoàn Phong và Trương Khai rồi hỏi: “Hai người biết gần đây Lệ Thần nhận những việc gì không?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Gần đây tôi không liên hệ với cậu ta. Bình thường tên đó rất kín tiếng, lúc không có việc gì cũng không chủ động liên hệ với tôi.”

Trương Khai ở cạnh suy nghĩ rồi bảo: “Anh ta có thể nhận công việc gì được chứ, chắc chỉ là mấy vụ bắt gian lận bằng chứng linh tinh thôi, đâu đến mức đắc tội kẻ nào tàn nhẫn?”

Viên Mục Dã thở dài: “Chưa chắc... Đừng xem thường những chuyện kiểu này. Rất nhiều vụ án giết người đều có liên quan đến vướng mắc tình cảm. Một số chuyện mà người ngoài tưởng như là đề tài lúc rảnh rỗi, nhưng đối với đương sự mà nói, nó lại vô cùng đau đớn và bối rối, cho nên thông thường sẽ bởi vậy mà có vài hành động quá khích.”

Nghe nói sự việc nghiêm trọng như vậy, Trương Khai gãi đầu, nói: “Thế làm gì bây giờ? Cần báo cảnh sát không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Tạm thời không cần, suy cho cùng thân phận của Lê Thần cũng khá đặc biệt. Mặc dù giờ cậu ta đã có thân phận hợp pháp, nhưng nếu gặp chuyện vẫn cố gắng không báo cảnh sát thì càng tốt... Về số 54 trước đã, bảo Hoắc Nhiễm kiểm tra định vị điện thoại di động của Lê Thần.”

Trên đường trở về, trong đầu Viên Mục Dã vẫn đang nhớ lại cảnh tượng trong nhà bị xối tung lên. Theo cậu suy đoán, đối phương không phải đơn giản là báo thù, mà là đang tìm kiếm thứ gì đó. Nếu không chỉ cần đập phá đồ một hồi là xong, đâu nhất thiết phải lục tìm từng góc xó xỉnh như vậy.

Đáng tiếc là vị trí nhà hơi vắng vẻ, nên xung quanh hầu như không có camera giám sát nào. Trước kia Viên Mục Dã muốn đi mua chai nước mà cũng phải đi ba cây số mới có siêu thị.

Cũng may Hoắc Nhiễm đã nhanh chóng xác định được vị trí hiện giờ của Lê Thần qua số di động của cậu ta, là ở một tòa nhà chưa xây xong. Viên Mục Dã và nhóm Đoàn Phong lập tức chạy đến đó.

Trên đường, Hoắc Nhiễm tìm kiếm thông tin về tòa nhà kia ở trên mạng, phát hiện dự án này bị chủ đầu tư cuốn tiền bỏ trốn từ ba năm trước đây, cho nên chậm chạp mãi không hoàn thành được. Bởi vì không ai chịu nhận dự án có tình trạng lộn

xộn như vậy nên cũng chỉ có thể tiếp tục mặc kệ để đó không ai quản lý.

“Trừ cái đó ra còn thông tin gì khác không?” Viên Mục Dã hỏi.

Hoắc Nhiễm lại xem tài liệu tìm được trên điện thoại di động và nói: “Hai năm trước từng có vài chủ căn hộ đã mua nhà từ trước đây tới gây sự ở tòa nhà chưa xây xong, muốn đòi lời giải thích. Nhưng cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.”

Chương 1176: Khu nhà xây dở

Chiếc xe chạy đến trước một bãi rác ở ngoại ô rồi dừng lại, Đoàn Phong chỉ về phía bãi rác và nói: “Phía sau chính là khu nhà xây dở đó.”

Viên Mục Dã cau mày hỏi: “Tại sao chỗ này lại biến thành bãi rác vậy?”

Đại Quân ngồi phía sau thở dài: “Chắc do mấy năm này có người lén đổ rác vào đây, nhưng vì chẳng có ai để ý, nên dần dần nó biến thành một bãi rác...”

Sau đó Đoàn Phong lại lái xe tiến thêm một đoạn, đến tận khi chiếc xe không thể đi được nữa, mọi người mới xuống xe đi bộ đến tòa nhà đổ nát cách đó không xa. Viên Mục Dã nóng lòng muốn tìm Kim Bảo nên nhanh chóng đi ở phía trước.

“Cậu đi chậm một chút... Lệ Thần cũng không phải người bình thường, cùng lắm thì cậu ta chịu chút đau đớn ngoài da mà thôi.” Đoàn Phong nói to ở phía sau.

Viên Mục Dã nghe xong quay lại nói với Đoàn Phong: “Tôi là lo cho Kim Bảo, con chó già đó vừa rụt rè vừa chết nhát, nhớ nó bị cho lên đĩa thì sao?”

Đoàn Phong nghe vậy cũng vội vàng tăng tốc độ chạy theo...

Khi mọi người bước vào cửa, bọn họ phát hiện bên trong tòa nhà đổ nát này mọc đầy cỏ dại, và có rất đông những con mèo hoang đang chạy trong bụi cỏ, bọn chúng không hề sợ hãi khi nhìn thấy nhóm người Viên Mục Dã, chúng kêu meo meo và chạy đến xin đồ ăn.

Thấy ở đây có rất nhiều mèo hoang, Tăng Nam Nam bèn lấy một túi nhỏ thức ăn cho mèo ra và chia cho mấy con mèo dạn người nhất, Hoắc Nhiễm thấy vậy vội vàng nấp sau lưng Đại

Quân rồi buồn bực hỏi: “Sao trong bọc của cô lại có cả thức ăn cho mèo thế?”

Tằng Nam Nam liếc mắt nhìn Hoắc Nhiễm, cô nói: “Ai cần cậu lo...”

Hoắc Nhiễm ngạc nhiên, cậu ta lầm bầm: “Hỏi một chút cũng không được, dữ như vậy sau này có ma nó thêm lấy.”

Viên Mục Dã không còn lòng dạ nào quan tâm đến đám mèo hoang, cậu tiếp tục tiến sâu hơn vào trong bụi cỏ. Không ngờ đúng lúc này có một người đàn ông bần thủ đột ngột chui ra từ trong bụi cỏ, gã cảnh giác nhìn mấy người Viên Mục Dã và hỏi: “Các người muốn làm gì?”

Viên Mục Dã nhìn đôi phương ăn mặc như một người vô gia cư thì cười đáp: “Chúng tôi cho mèo ăn... Chúng tôi xem trên mạng thấy có rất nhiều mèo hoang ở đây, vì vậy bọn tôi đến xem thử.”

Người vô gia cư đó quan sát thật cẩn thận đám người Viên Mục Dã, gã cảm thấy bọn họ không có ác ý nên trầm giọng nói: “Cách đây một thời gian có một đám thanh niên trẻ cầm cung nỏ đến bắn chết vài con mèo hoang, thế mà đám ngốc này vẫn không biết cảnh giác, cứ nhìn thấy người là lại meo meo đòi ăn.”

Tằng Nam Nam đang cho mèo ăn nghe vậy thì sầm mặt hỏi: “Xảy ra chuyện như vậy mà không ai báo cảnh sát à?”

Không ngờ người vô gia cư lại hừ một tiếng: “Vô ích thôi, chẳng ai muốn quan tâm đến sự sống chết của đám mèo hoang này đâu, có khi bọn họ còn nói là lãng phí sức lực của cảnh sát nữa ấy chứ...”

Ánh mắt của Tăng Nam Nam bỗng trở nên kỳ lạ khi nghe thấy những lời này, Đoàn Phong nhìn là biết cô nàng này định lo chuyện bao đồng rồi, vì vậy anh ta lấy một tấm danh thiếp ra, đưa cho gã vô gia cư rồi bảo: “Toàn một đám trẻ ranh không biết trời cao đất rộng! Ở đây có số điện thoại của tôi, nếu sau này lại xảy ra chuyện như vậy thì hãy gọi cho tôi, tôi sẽ giáo dục bọn chúng một trận thay cha mẹ của chúng.”

Đoàn Phong biết Tăng Nam Nam đánh rất ác, nhờ đề cô ấy ra tay giải quyết... Chuyện này có thể sẽ trở nên phức tạp, vì vậy

anh ta mới trực tiếp đứng ra lo chuyện này. Tăng Nam Nam nghe xong liếc mắt nhìn Đoàn Phong, cô ấy cũng hiểu điều đó nên không nói gì nữa.

Chương 1177: Tòa nhà màu vàng nhạt

Thấy gã vô gia cư rất quen thuộc với hoàn cảnh nơi này, Viên Mục Dã lấy tấm ảnh của Lệ Thần ra rồi hỏi: “Ông anh, mấy ngày nay anh có thấy người này ở gần đây không?”

Sau khi nhìn thoáng qua ảnh của Lệ Thần, gã vô gia cư hơi ngạc nhiên, nói: “Đúng là người này đã đến đây vài ngày trước, cậu ta cầm một chiếc máy ảnh và đi chụp khắp nơi...”

Đoàn Phong quay đầu nhìn Viên Mục Dã, anh thắc mắc: “Lệ Thần đến đây làm gì? Chẳng phải cậu ta chuyên đi bắt ngoại tình sao? Chẳng lẽ có người đến chỗ này hẹn hò à?!”

Tiếc là Viên Mục Dã cũng không thể trả lời vấn đề này, bởi vì cậu đã không chủ động liên lạc với Lệ Thần từ rất lâu rồi. Nhưng do Lệ Thần đã xuất hiện ở đây, hơn nữa vị trí cuối cùng của điện thoại cũng biểu hiện là chỗ này, điều đó cho thấy sự biến mất của Lệ Thần có liên quan đến tòa nhà đồ nát này.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vội vàng cảm ơn người đàn ông vô gia cư, sau đó tiếp tục tiến vào tòa nhà đồ nát ở sâu bên trong, dù sao cũng phải tìm được Lệ Thần đã...

Khi tiến vào mấy tòa nhà đồ nát ở giữa, bọn họ mới phát hiện chỗ này cũng có người ở, bởi vì lâu dài không có người quản lý, những kiến trúc chưa hoàn thành này đã trở thành nơi ở tạm thời cho một số người vô gia cư.

Viên Mục Dã cũng không lạ gì với nơi như thế này, nói thẳng ra đây là khu vực rìa của thành phố, là nơi mà chỉ cần không phát sinh vụ án hình sự nghiêm trọng thì cảnh sát cũng không muốn đến.

Với sự hiểu biết của Viên Mục Dã đối với Lệ Thần, mặc dù cậu ta luôn bắt chước hành vi và ngôn ngữ của con người,

nhưng Lê Thần vẫn có một số thói quen của riêng mình... Ví dụ như việc thích sạch sẽ, có thể nói rằng Lê Thần bị bệnh thích sạch sẽ. Vì vậy theo quan điểm của Viên Mục Dã, ở đây là chỗ mà bình thường Lê Thần cũng chẳng thèm dắt chó tới đi dạo.

Có lẽ bình thường chỗ này rất hiếm khi có người ăn mặc sạch sẽ như bọn họ, vì vậy sự xuất hiện của đám người Viên Mục Dã lập tức thu hút sự chú ý của “dân địa phương”, bọn họ lần lượt thò đầu ra từ những ô cửa sổ đang xây dở và tò mò nhìn đám người Viên Mục Dã...

Đột nhiên bị nhiều người nhìn như vậy, đám người Viên Mục Dã cũng hơi khấn trương. Những người này chỉ là người ngoài lề xã hội nên không uy hiếp được bọn họ, nhưng bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như thế cũng thấy hơi là lạ.

Viên Mục Dã vừa đi vừa quan sát, cậu nhìn thấy ở đây có mấy chục tòa nhà xây dở, hầu hết trong số đó đã bị những người vô gia cư chiếm giữ, ngoại trừ tòa nhà màu vàng ở chính giữa...

Đó là một tòa nhà được sơn bằng lớp sơn màu vàng nhạt, nhìn từ phong cách tổng thể, không khó để nhận ra nó đã được sơn lại, hơn nữa bên ngoài tòa nhà còn có một số hàng rào bảo vệ, vừa nhìn là biết nó khác với những tòa nhà đang xây dở khác.

Đúng lúc này có một cậu thiếu niên mười mấy tuổi cầm một cái túi to đựng chai nhựa đi ngang qua bọn họ, Viên Mục Dã thấy vậy bèn gọi cậu ta lại và hỏi: “Cậu nhóc, anh muốn hỏi cậu một vài chuyện...”

Cậu thiếu niên ngẩn người rồi thật thà hỏi: “Có chuyện gì thế ạ?”

Đầu tiên Viên Mục Dã đưa bức ảnh của Lê Thần cho cậu ta: “Cậu đã nhìn thấy người này chưa?”

Cậu thiếu niên cầm tấm ảnh nhìn lướt qua, sau đó nhanh chóng trả lại và nói: “Em chưa thấy bao giờ...”

Nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cậu bé, Viên Mục Dã thầm biết chuyện này có hy vọng. Cậu mỉm cười thu lại tấm ảnh, sau đó chỉ vào tòa nhà màu vàng nhạt và hỏi: “Ai sống ở trong đó thế?”

Chương 1178: Thịt chó

Cậu thiếu niên nghe vậy lại càng trở nên sợ hãi hơn, cậu ta lắc đầu nguây nguây: “Em chẳng biết gì hết... Anh đi hỏi người khác đi!”

Viên Mục Dã không tiếp tục làm cậu thiếu niên khó xử, bởi vì cậu đoán rằng người sống trong đó chắc chắn là kẻ cầm đầu ở nơi này, đó là kẻ mà cậu thiếu niên nhặt ve chai không trêu chọc được, thay vì tiếp tục làm khó cậu ta, thì chẳng thà trực tiếp tiến vào kiểm tra là biết.

Không ngờ khi Viên Mục Dã đến gần tòa nhà màu vàng, cậu lại nghe thấy rất nhiều tiếng kêu thảm thiết của những con chó bên trong. Cùng lúc đó, một người đàn ông da đen mập mạp bước ra từ cửa chính tòa nhà rồi hỏi với thái độ hung dữ: “Mấy người tìm ai?”

Lúc này, Đoàn Phong lấy một tờ giấy chứng nhận từ trong túi ra và lắc lắc trước mặt đối phương, sau đó sầm mặt nói:

“Chúng tôi là nhân viên của cục quy hoạch thành phố, thành phố đã quyết định tái phát triển khu đất này. Cậu là ai? Cậu đang làm gì trong tòa nhà này thế?”

Gã đàn ông da đen to béo nghe vậy thì rất kinh ngạc, đến cả Viên Mục Dã ở bên cạnh cũng không ngờ Đoàn Phong lại nảy ra ý nghĩ khôn khéo như vậy, anh ta lại giới thiệu bọn họ là nhân viên của cục quy hoạch... Nhưng chiêu này đúng là rất tốt, đối phương lập tức bị Đoàn Phong dọa, gã lúng túng nói: “Tái phát triển? Sao tôi không nghe thấy tin gì hết...”

“Chẳng phải tôi đang đến thông báo cho cậu đây sao? Cậu hãy trả lời vấn đề vừa rồi của tôi, cậu là ai, tại sao lại ở trong tòa nhà này? Nếu như tôi nhớ không nhầm, chủ đầu tư ở đây đã ôm tiền bỏ trốn vài năm trước, những tòa nhà đang xây dở này chưa được cục giám sát chất lượng đến nghiệm thu, ai cho phép cậu sống ở đây?” Đoàn Phong tiếp tục nói với giọng điệu như một công chức.

Gã đàn ông da đen to béo vội vàng giải thích: “Liệu có hiểu lầm gì ở đây không? Tôi là người của anh Long, chúng tôi tạm thời dùng chỗ này để cất trữ một ít... thịt chó, hay là mọi người chờ một lát, tôi sẽ gọi điện cho đại ca hỏi một chút.”

Viên Mục Dã nghe thấy đối phương nói rằng chỗ này dùng để cất trữ thịt chó thì vội vàng bước vào, gã đàn ông da đen to béo muốn ngăn cản nhưng lại sợ rằng sẽ xúc phạm đến những người mà mình không trêu chọc nổi, vì vậy gã ngại ngùng nói: “Bên trong vừa bẩn vừa thối... Không có gì hay để nhìn đâu.”

Đoàn Phong thấy thế bước tới và nói với gã đàn ông da đen to béo: “Mấy người buôn bán chó hả? Tại sao lại đặt chúng ở chỗ này?”

Gã đàn ông đó nghe vậy thì cười nhỉnh: “Mấy con khốn này ồn ào lắm, nếu để ở trong nội thành thì sợ rằng sẽ làm phiền đến mọi người, chúng tôi sợ có người khiếu nại nên tạm thời để chúng ở đây.”

Trong khi Đoàn Phong và gã đàn ông béo giằng co với nhau, Viên Mục Dã đã bước vào bên trong, cậu nhìn thấy những chiếc lồng sắt lớn được chất đống trong tòa nhà và bên trong toàn là chó cưng của các gia đình... Từ ánh mắt sợ hãi của bọn chúng, không khó để nhận ra đám chó này đều bị bắt trộm về đây.

Viên Mục Dã cảm thấy rất khó chịu khi nhìn thấy cảnh tượng này, vừa nghĩ đến việc Kim Bảo cũng có thể ở trong đây, cơn tức giận của cậu lập tức bùng lên! Viên Mục Dã nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, cậu sợ rằng mình tìm đến được nơi này nhưng lại không thấy Kim Bảo...

Lúc này, Tăng Nam Nam đi ở phía sau lấy điện thoại ra chụp vài bức, sau đó nhanh chóng đăng lên một trang web chuyên về thú cưng của địa phương, cô ấy hy vọng chủ nhân của những chú chó này có thể nhìn thấy ảnh mấy con thú cưng của mình rồi tìm đến đây.

Do bị Đoàn Phong kìm chân, nên gã đàn ông da đen to béo không nhìn thấy Viên Mục Dã và Tăng Nam Nam đang làm gì, còn Đoàn Phong vẫn tiếp tục dùng cái giọng lãnh đạo mà nói: “Ở đâu ra nhiều chó thế, có giấy phép vệ sinh phòng chống

dịch chưa? Máy người đừng nghĩ rằng ở nơi như thế này thì có thể làm loạn nhé, biết không?”

Gã đàn ông da đen to béo vội vàng cúi đầu: “Yên tâm, yên tâm, chúng tôi có đủ những thứ cần thiết rồi... Đây chỉ là nhà kho tạm thời thôi, mọi giấy tờ đều để ở công ty cơ!”

Chương 1179: Nhiếp Hải Long

Viên Mục Dã càng lúc càng sốt ruột khi không tìm thấy Kim Bảo, mặc dù cậu cũng không thể khẳng định rằng nó có ở chỗ này... Cho đến khi Viên Mục Dã nhìn thấy một bóng dáng màu vàng quen thuộc đang nằm co ro trong góc của một chiếc lồng sắt lớn.

“Kim Bảo?” Viên Mục Dã gọi thử một tiếng.

Bóng dáng màu vàng quen thuộc kia bỗng nhúc nhích, nhưng ngay sau đó lại cuộn người chặt hơn, Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng vươn tay vào trong lồng rồi nhẹ nhàng vỗ lưng nó: “Kim Bảo?”

Kim Bảo ngẩng đầu không dám tin, ngay lúc nhìn thấy Viên Mục Dã, nó lập tức rên ư ử đầy tủi thân... Viên Mục Dã nghe mà cảm thấy rất đau lòng, không biết nó đã trải qua điều gì mà lại sợ hãi đến mức này.

Ngọn lửa giận dữ bị đè nén lúc trước hoàn toàn bùng cháy. Viên Mục Dã nhìn chiếc lồng sắt lớn đang giam giữ Kim Bảo, cậu phát hiện đây là một chiếc lồng sắt bình thường được hàn một cách thô sơ, cậu không hề nghĩ ngợi gì mà trực tiếp dùng tay phá lồng luôn...

Trong tình huống bình thường, Viên Mục Dã không thể dùng tay không để bẻ gãy thanh thép, nhưng lúc đó cậu đã quá tức giận nên không nghĩ ngợi gì đến việc mình có thể phá được hay không. Và cả cậu và Tăng Nam Nam ở bên cạnh đều không ngờ được là... cậu thật sự bẻ gãy được thanh thép có đường kính hơn 20mm bằng tay không.

Vừa thấy mình được tự do, Kim Bảo lập tức chui ra khỏi lồng sắt, sau đó nó liên tục thút thít và dụi đầu vào lòng Viên Mục Dã, mấy con chó trong cùng lồng giam thấy vậy cũng lần lượt chui ra...

Có lẽ do tiếng kêu của Kim Bảo quá to, nên gã đàn ông da đen to béo đang bị Đoàn Phong kìm chân nghe được, thấy có biến nên gã muốn đi vào xem thế nào, nhưng không ngờ lại bị Đoàn Phong vặn ngược cánh tay rồi dùng đầu gối đè vào lưng và ấn chặt gã xuống đất.

“Ui da! Anh muốn làm gì? Có gì từ từ nói!” Gã đàn ông da đen to béo hét lên.

Đoàn Phong đương nhiên sẽ không khách sáo, anh ta hơi dùng sức rồi bảo: “Tốt nhất là đừng lộn xộn, nếu không tôi sẽ vặn gãy tay cậu...”

“Đau... Đau đau! Đại ca đại ca, tôi hứa sẽ không nhúc nhích, đừng vặn nữa, vặn nữa sẽ gãy đấy!” Gã đàn ông da đen to béo kêu gào thảm thiết.

Lúc này, Trương Khai và Đại Quân cùng chạy đến giúp đỡ, bọn họ thay Đoàn Phong giữ lấy gã đàn ông to béo, sau khi lục soát lấy được điện thoại thì trói gã vào một cái lồng chó khá lớn...

Thấy gã da đen to béo đã bị Đoàn Phong khống chế, Tăng Nam Nam tìm dụng cụ để mở khóa ở xung quanh, một lát sau cô thả hết đám chó trong lồng ra.

Thấy đàn chó đã được thả ra, gã da đen to béo lập tức bối rối, gã nói: “Các người... Các người là ai? Những con chó đó là của anh Long, cho dù các người là nhân viên công vụ, nhưng chọc đến anh Long thì các người cũng không có kết cục tốt đâu.”

Sau khi Viên Mục Dã vỗ về được Kim Bảo, cậu nghi ngờ nhìn gã đàn ông da đen to béo rồi hỏi: “Anh Long? Anh Long là ai?”

Gã da đen to béo nói với thái độ đầy kiêu ngạo: “Nhiếp Hải Long! Sợ rồi hả? Bây giờ các người hối hận vẫn còn kịp đấy!”

Viên Mục Dã nghiêm túc suy nghĩ, sau đó mờ mịt lắc đầu: “Không biết...”

“Anh...” Gã da đen to béo ghen cả họng.

Đúng lúc này, Tăng Nam Nam đột nhiên hô lên, Viên Mục Dã quay đầu nhìn và thấy mấy thùng hàng được đóng gói nghiêm

ngặt chất đầy mấy chú chó con vừa được làm phẫu thuật...

Viên Mục Dã khẽ đặt tay lên bụng con chó để cảm nhận, sau đó trầm giọng bảo: “Trong bụng nó có thứ gì đó.”

Đoàn Phong vội vàng bước tới, anh ta nhìn thoáng qua rồi tắc lưỡi: “Thật là thất đức, vậy mà chúng lại dùng cách này để chuyển ‘hàng’...”

Chương 1180: Điện thoại của Lê Thần

Viên Mục Dã liếc nhìn mấy con chó đang hấp hối mới hiểu tại sao Kim Bảo lại sợ hãi đến thế, chắc nó được chứng kiến cảnh đồng loại của mình bị con người phanh thây xé xác...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bất giác đưa tay xoa đầu Kim Bảo, sau đó quay sang nói với Đoàn Phong: “Sau này để nó ở chỗ anh đi! Tôi không muốn nó lại trải qua chuyện này một lần nữa.”

Đoàn Phong cười: “Tôi đã nói với cậu từ lâu là đưa Kim Bảo đến số 54 rồi! Nhưng cậu không nghe, cứ nhất định phải giao nó cho cái tên Lê Thần không đáng tin kia cơ...”

Tăng Nam Nam ở bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng đấy, anh Viên đừng lo, tôi chắc chắn sẽ chăm sóc Kim Bảo thật tốt!”

Viên Mục Dã tin tưởng điều này, bởi vì Tăng Nam Nam rất yêu động vật, khi con sóc mà cô ấy nuôi mấy năm trước chết già, Tăng Nam Nam còn đau buồn một thời gian dài!

Thật ra việc không để Kim Bảo đến số 54 không phải là do Viên Mục Dã không tin tưởng mấy người Đoàn Phong sẽ không chăm sóc tốt cho nó, mà là vì Viên Mục Dã sợ Lê Thần ở một mình sẽ cô đơn, do đó cậu mới để Kim Bảo lại làm bạn với hân...

Nghĩ đến Lê Thần, Viên Mục Dã thở dài: “Không phải Lê Thần không đáng tin, mà chắc cậu ta đã gặp rắc rối nào đó rồi, chúng ta phải tìm được cậu ta càng sớm càng tốt...” Nói đến đây, Viên Mục Dã cầm ảnh Lê Thần rồi hỏi gã béo da đen: “Cậu từng nhìn thấy người này bao giờ chưa?”

Ánh mắt của gã béo da đen hơi lóe lên: “Không... Tôi chưa từng nhìn thấy!”

Trương Khai nhắc chân đá cho gã một cú: “Cái cút! Nghĩ kỹ rồi hãy nói!”

Gã béo da đen rụt rè nói: “Thật... Tôi thật sự chưa nhìn thấy!”

Đoàn Phong đương nhiên không tin, anh ta dặn Trương Khai chăm sóc tên này thật tốt, sau đó dẫn mọi người lật tung tòa nhà... Nhưng cuối cùng họ chỉ tìm được một chiếc túi chứa đầy những chiếc điện thoại cũ.

Viên Mục Dã thấy vậy bèn đổ tất cả điện thoại ra đất, cậu muốn tìm xem có điện thoại của Lệ Thần ở đó hay không, nhưng Viên Mục Dã nhìn một lúc lâu mà vẫn không thể xác nhận được đâu là điện thoại của Lệ Thần...

Cuối cùng, Hoắc Nhiễm đề nghị bật tất cả điện thoại lên, sau đó Viên Mục Dã sẽ gọi đến máy của Lệ Thần để loại trừ dần, không ngờ trong điện thoại lại vang lên thông báo rằng đối phương đã tắt máy.

Đại Quân đầu đầu hỏi: “Chẳng lẽ trong đồng này không có điện thoại của Lệ Thần?”

Hoắc Nhiễm lắc đầu: “Chưa chắc, nhưng định vị của Lệ Thần trước khi tắt máy đúng là ở chỗ này...”

Viên Mục Dã bèn chuyển sự chú ý sang mấy chiếc điện thoại còn lại không thể bật được, sau khi loại bỏ vài chiếc màu sắc lòe loẹt của phụ nữ, trong tay cậu chỉ còn hai chiếc điện thoại di động màu đen đơn giản.

Viên Mục Dã ngẩng đầu hỏi: “Có ai mang sạc điện thoại không?”

Hoắc Nhiễm và Trương Khai lấy ra vài loại sạc khác nhau đưa cho Viên Mục Dã, sau khi thử từng cái một, cậu đã sạc thành công hai chiếc điện thoại di động màu đen...

Bật máy lên, Hoắc Nhiễm chỉ dùng mười mấy giây là phá được khóa của hai chiếc điện thoại, Viên Mục Dã vừa liếc nhìn là tìm được điện thoại của Lệ Thần, bởi vì ảnh màn hình của cậu ta chính là hình Kim Bảo đang nằm sát bên chân Tăng Nam Nam.

Sau khi tìm được điện thoại của Lệ Thần, Viên Mục Dã lập tức mở danh bạ và album ảnh gần đây, nhưng cậu lại phát hiện

không có gì trong đó, chắc chắn đã bị người ta xóa sạch rồi...

Viên Mục Dã nhìn Hoắc Nhiễm và hỏi: “Có thể khôi phục dữ liệu trong này không?”

Hoắc Nhiễm tự tin nói: “Cho em một chút thời gian, chắc không có vấn đề gì to tát cả...”

Tranh thủ lúc Hoắc Nhiễm khôi phục dữ liệu điện thoại, Viên Mục Dã lại quay về chỗ gã béo da đen, cậu hỏi gã: “Nói cho tôi biết, đã có chuyện gì xảy ra ở đây?”

Gã béo da đen không biết mấy “đại ca” trước mắt là ai, nhưng cứ nghĩ đến việc hàng của anh Long bị mất trong tay mình... gã sẽ không thể nào gánh được hậu quả đó, vì vậy gã béo da đen đau khổ cầu xin: “Các vị đại ca, xin các vị rủ lòng thương, nếu số hàng của anh Long bị mất, cả nhà tôi sẽ phải chôn cùng mất!”

Chương 1181: Vua chó

Thấy gã béo nói thật sự nghiêm túc, Đoàn Phong quay đầu bảo với Đại Quân: “Đại Quân, tra xem anh Long là kẻ có số má đến mức nào? Hai năm qua ở thủ đô có người như vậy sao?”

Đại Quân xoay người đi đến một góc để gọi điện thoại, anh ta nhanh chóng biết được anh Long mà gã béo da đen nói là thần thánh phương nào! Nhiếp Hải Long, năm nay hơn bốn mươi tuổi, gã là thủ lĩnh một băng nhóm tội phạm mới quật khởi trong hai năm gần đây.

Vài năm trước, Nhiếp Hải Long này vẫn chỉ là một gã lông bông, đây là một kẻ mà ai thấy cũng phiền, đến chó cũng phải né xa! Ba mươi năm đầu gã sống bằng cách ăn bám cha mẹ, sau khi cha mẹ của Nhiếp Hải Long chết vì quá tức giận với gã, gã chỉ đành bước vào con đường “ăn trộm”...

Nhưng không ai ngờ được là, nghề ăn trộm của Nhiếp Hải Long càng lúc càng phát triển... tài sản cũng dần phong phú. Nhiếp Hải Long bắt đầu bộc lộ dã tâm của mình, gã nhanh chóng phát triển thành một trong số những băng nhóm tội phạm mới ở thủ đô.

Đại Quân nói đến đây thì hừ lạnh: “Nhiếp Hải Long có biệt hiệu là Vua chó, không ngờ thằng khốn này lại mượn những con chó để buôn ma túy!”

Đoàn Phong nghe xong quay lại đá gã béo một cái rồi hỏi: “Trong bụng mấy con chó này chứa bao nhiêu cân?”

Gã béo da đen liên tục lắc đầu: “Tôi không biết gì hết, nhiệm vụ của tôi chỉ là canh giữ mấy con chó cho anh Long mà thôi!”

“Không nói thật đúng không? Được thôi, chúng tôi sẽ gọi thẳng cho cảnh sát! Chắc số hàng này cũng đủ cho nửa đời sau của cậu không lo ăn mặc, chỉ là phải ăn cơm tù, mặc áo tù mà thôi!” Trương Khai cố tình dọa dẫm.

Nghe thấy Trương Khai nói muốn báo cảnh sát, gã béo da đen lập tức sợ đến mức tè ra quần: “Đừng mà! Xin các anh hãy rủ lòng thương, tôi chỉ là một người trông coi nhà kho thôi, một tháng được vài nghìn tệ, tôi không đủ để gánh cái tội đó đâu!”

Đoàn Phong gần giọng uy hiếp: “Nếu biết mình không gánh nổi, vậy hãy thành thật nói tất cả những gì mình biết ra đi... Chúng tôi sẽ không làm khó cậu, lại càng không nói cho ai biết là những tin tức đó do cậu tiết lộ.”

Gã béo da đen đảo mắt, gã biết hôm nay mình sẽ không thể thoát được, vì vậy đành cay đắng nói: “Tôi chỉ biết... anh Long lấy danh nghĩa bán chó để bán hàng sang địa phương khác.”

Viên Mục Dã nghe vậy trầm giọng hỏi: “Khi nào thì bên kia đến lấy hàng?”

Gã béo da đen đành phải nói: “Hầu như lần nào họ cũng lấy vào buổi tối...”

Viên Mục Dã lại đưa bức ảnh của Lê Thần đến trước mặt gã và hỏi: “Lần này hãy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, cậu đã từng nhìn thấy người trong ảnh chưa?”

Gã béo da đen híp mắt nhìn một lúc lâu, sau đó nói với giọng không chắc chắn: “Khi anh Long, thằng Mã, thằng Cường đến lấy hàng vào đêm qua, bọn họ có dắt theo một người đàn ông đã bất tỉnh, nhưng lúc đó đầu người này bị phủ bởi một tấm vải đen, tôi không nhìn thấy khuôn mặt của cậu ta như thế nào.”

“Người đó bây giờ đang ở đâu?” Viên Mục Dã vội vàng hỏi.

Gã béo da đen lắc đầu: “Tôi thật sự không biết, lúc đó bọn họ đưa người kia đến lấy hàng, sau đó lại đưa cậu ta đi, còn đưa đi đâu thì không phải là việc mà tôi có thể hỏi...”

Viên Mục Dã nghe xong thì cảm thấy nặng nề, nếu người đó thật sự là Lê Thần, chỉ sợ lúc này lạnh ít dữ nhiều...

Thấy sắc mặt Viên Mục Dã trắng bệch, Đoàn Phong vội vàng an ủi: “Đừng lo, Lê Thần không phải... người bình thường, chắc chắn không chết được! Hơn nữa người kia chưa chắc đã là cậu ta mà.” Nói đến đây, Đoàn Phong cúi đầu nhìn đồng hồ

rồi bảo: “Còn vài tiếng nữa là trời tối, chưa biết chừng đến lúc đó chúng ta tìm được người thì sao?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, Kim Bảo và điện thoại của Lê Thần đều ở đây, điều đó đủ để chứng minh cái tên sổ nhỏ bị phủ vài đen lên đầu đó chính là Lê Thần.”

Đoàn Phong bèn chỉ vào mấy cái điện thoại trên mặt đất cùng với Kim Bảo đang dán vào chân Tăng Nam Nam, rồi hỏi gã béo da đen: “Con chó cùng với mấy cái điện thoại này là ở đâu ra?”

Gã béo da đen rụt rè đáp: “Mỗi ngày đến lấy hàng, bọn họ sẽ mang đến những con chó mới và một số điện thoại ăn cắp được...”

Lúc này, Hoắc Nhiễm đã khôi phục được dữ liệu trong điện thoại của Lê Thần, ngoại trừ một số ảnh chụp ra, bên trong còn có một số điện thoại mà hắn liên tục gọi trong thời gian gần đây.

Chương 1182: Kỳ Mai

Sau vài giây do dự, Viên Mục Dĩ dùng điện thoại của Lê Thần gọi cho số đó, nhưng thật bất ngờ, đầu bên kia lại là một cô gái có giọng nói rất êm tai...

“Anh Lê à? Cuối cùng anh cũng gọi cho tôi, tại sao hai ngày qua tôi không tài nào liên lạc được với anh thế?” Cô gái kia hỏi với giọng rất sốt ruột.

Viên Mục Dĩ kinh ngạc, sau đó hắng giọng nói: “Chào cô, tôi là Viên Mục Dĩ, bạn của Lê Thần.”

Trong một quán cà phê mới mở trên đường Thanh Niên, Viên Mục Dĩ nhìn người phụ nữ lạ mặt trước mắt này và âm thầm suy đoán quan hệ của cô ta với Lê Thần...

Bởi vì đối phương liên tục yêu cầu gặp mặt một mình, nên Viên Mục Dĩ không dẫn theo Đoàn Phong, nhưng bọn họ đã đánh cược trước khi đi về mối quan hệ giữa Lê Thần và cô gái này là gì?

“Thật xin lỗi, xin cho tôi hỏi một câu, cô và Lê Thần...?” Viên Mục Dĩ hỏi dò.

Người phụ nữ mỉm cười: “Xin anh Viên đừng hiểu lầm, tên của tôi là Kỳ Mai, tôi là khách hàng của Lê Thần.”

Viên Mục Dĩ trầm nghĩ, chỉ cần chồng cô không hiểu lầm, tôi có hiểu lầm hay không cũng không quan trọng... Đương nhiên cậu không thể nói câu đó ra được: “Cô Kỳ, nếu đã vậy tôi không vòng vèo nữa, tôi là bạn thân của Lê Thần, hôm nay tôi hẹn cô ra đây là vì Lê Thần đã bị mất tích và cô là người liên lạc cuối cùng trong điện thoại của cậu ta.”

Nghe thấy Viên Mục Dĩ nói Lê Thần đã mất tích, sắc mặt của Kỳ Mai biến đổi: “Tại sao lại như vậy? Hôm trước chúng tôi mới liên lạc mà...”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Chính vì vậy mà hôm nay tôi mới hẹn cô ra đây, tôi chỉ muốn biết cậu ta đang giúp cô điều tra

chuyện gì?”

Kỳ Mai do dự đáp: “Đây... là chuyện riêng của tôi, anh Lê đã ký một thỏa thuận không tiết lộ thông tin khi nhận việc này.”

Viên Mục Dã cười nói: “Cô Kỳ, tôi không muốn biết chuyện cá nhân của cô, nhưng việc này liên quan đến sự an toàn của bạn tôi, mong cô có thể thông cảm... Thật ra tôi đến tìm cô trước là vì tôi nghĩ đến thỏa thuận giữ bí mật thông tin mà Lê Thần đã ký trước đó với cô, nếu không tôi đã báo cảnh sát từ lâu rồi. Tôi sợ rằng khi cảnh sát đến điều tra, bọn họ sẽ không lịch sự như tôi đâu.”

Thấy Viên Mục Dã không phải là đùa giỡn, Kỳ Mai suy nghĩ rồi bảo: “Tôi có thể giúp anh... Nhưng tôi hy vọng thỏa thuận giữ bí mật thông tin mà tôi đã ký với anh Lê vẫn còn hiệu lực.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên, mục đích của tôi là tìm được Lê Thần và đảm bảo an toàn cho cậu ta, còn về chuyện cá nhân của cô... Tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài.”

Sau đó Kỳ Mai nói với Viên Mục Dã rằng cô ta tìm Lê Thần là để điều tra tung tích người chồng Đoạn Kế Uy đã vắng nhà hơn nửa tháng nay... Thật ra Kỳ Mai luôn nghi ngờ Đoạn Kế Uy có vợ bé ở bên ngoài, cho nên sau khi anh ta bỏ nhà đi, Kỳ Mai lập tức tìm đến Lê Thần, sau đó ủy thác hẳn điều tra xem Đoạn Kế Uy đã giấu cô ta điều gì trong những năm qua.

Đây cũng là lý do tại sao Kỳ Mai và Lê Thần thường xuyên gọi điện thoại trong thời gian này, khi họ liên lạc lần cuối, Lê Thần đã khẳng định với Kỳ Mai rằng hẳn đã tìm được một chút manh mối của Đoạn Kế Uy.

Theo lý thuyết, điều này thật sự phù hợp với tính chất công việc hàng ngày của Lê Thần, nhưng điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu là, tại sao Lê Thần đi bắt ngoại tình mà lại điều tra đến hang ổ buôn ma túy của Nhiếp Hải Long? Điều này thật sự khó hiểu?

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã bối rối hỏi Kỳ Mai: “Chồng cô đã mất tích nửa tháng, tại sao cô vẫn không báo cảnh sát?”

Không ngờ Kỳ Mai lại hừ lạnh: “Đâu phải mất tích, anh ta bỏ nhà ra đi mà?”

Viên Mục Dã cau mày hỏi: “Tại sao cô lại khẳng định anh ta bỏ nhà đi?”

Chương 1183: Đoạn Kế Uy

Kỳ Mai kể, cô ta và Đoạn Kế Uy đã kết hôn hơn năm năm, sau khi mất đi sự ngọt ngào cuồng nhiệt ban đầu của tình yêu, Kỳ Mai phát hiện chồng mình luôn bí mật gọi điện thoại sau lưng cô ta.

Lúc đầu Kỳ Mai còn nửa đùa nửa thật: “Sao ngày nào anh cũng tỏ ra bí hiểm thế? Có phải anh lên làm chuyện gì sau lưng em không?”

Những lần như vậy thì Đoạn Kế Uy đều hời hợt nói: “Tất cả chỉ là công việc của anh thôi, có nói em cũng không hiểu đâu...”

Kỳ Mai không phải kẻ ngốc, đương nhiên cô ta hiểu rằng chồng mình đang lấp liếm cho qua chuyện, nhưng hai người vừa kết hôn không lâu, Kỳ Mai không muốn mình trở thành một người phụ nữ đa nghi trong lòng của Đoạn Kế Uy.

Nhưng Kỳ Mai không ngờ được là tình hình càng ngày càng tồi tệ hơn, cuối cùng Đoạn Kế Uy còn thường xuyên không về nhà trong vài ba ngày...

Điều khiến Kỳ Mai càng khó chấp nhận là, Đoạn Kế Uy không muốn cô ta chạm vào điện thoại của mình, mỗi khi Kỳ Mai muốn xem điện thoại của anh ta, Đoạn Kế Uy đều sầm mặt nói: “Trong này có bí mật kinh doanh của công ty, một khi bị lộ ra thì anh phải đi tù!”

Theo lý thuyết, khi một cặp vợ chồng đã đề phòng nhau đến mức đó, thì chẳng mấy chốc bọn họ sẽ ly hôn thôi. Nhưng ngoài điều đó ra thì Đoạn Kế Uy chẳng có vấn đề nào khác, tháng nào anh ta cũng cầm về một số tiền lớn, hơn nữa lại cực kỳ quan tâm Kỳ Mai.

Viên Mục Dã nghe đến đây thì cau mày, hỏi: “Công việc cụ thể của Đoạn Kế Uy là gì?”

Kỳ Mai thở dài: “Anh ấy là một nhà tư vấn đầu tư chuyên giúp những người giàu giấu mặt thu mua tranh cổ và đầu tư bất động sản... Trong này có rất nhiều bí mật của khách hàng, thậm chí đến cả thành viên trong gia đình cũng không được tiết lộ.”

“Chồng cô đã làm công việc này vài năm rồi, tại sao đột nhiên cô lại nghi ngờ anh ta có bồ?” Viên Mục Dã thắc mắc.

Sau đó Kỳ Mai nói với Viên Mục Dã rằng, Đoạn Kế Uy đã cư xử rất bất thường vào ngày trước khi rời nhà. Đầu tiên anh ta hoảng hốt đi về lấy hộ chiếu, sau đó liên tục nói chuyện điện thoại với một người nào đó. Mặc dù Kỳ Mai không biết đối phương là ai, nhưng cô ta có thể nghe thấy giọng của một người phụ nữ ở đâu bên kia...

Điều khiến Kỳ Mai không thể chấp nhận được là, giọng điệu của Đoạn Kế Uy rất quen thuộc với đối phương, dường như mối quan hệ giữa hai người còn thân thiết hơn cả vợ chồng họ.

Ngày hôm đó sau khi gọi điện thoại xong, Đoạn Kế Uy đi ra ngoài luôn mà không nói thêm bất cứ một lời nào với Kỳ Mai, cô ta cứ tưởng chồng mình sẽ về nhà sau khi xong việc như mọi khi, nhưng không ngờ anh ta lại bốc hơi khỏi thế gian...

Sau đó, Kỳ Mai tìm kiếm tất cả những nơi mà Đoạn Kế Uy có thể đến, thậm chí còn đi tới công ty đầu tư của anh ta, nhưng cô ta lại phát hiện Đoạn Kế Uy đã từ chức ở công ty đó vào hai năm trước.

Lúc này, Kỳ Mai mới phát hiện mình hoàn toàn không biết Đoạn Kế Uy là người thế nào? Bình thường anh ta đang làm gì?

Dưới tình huống bình thường khi người phụ nữ gặp phải chuyện như thế này, điều đầu tiên mà họ nghĩ đến chính là người yêu mình đã phản bội mình, Kỳ Mai cũng không ngoại lệ, vì vậy cô ta tìm đến Lê Thần thông qua bạn bè và hy vọng cậu ta có thể giúp mình điều tra tung tích Đoạn Kế Uy, chính vì vậy mới xảy ra những chuyện sau này...

Sau khi nghe Kỳ Mai nói tất cả mọi chuyện, Viên Mục Dã đã đoán được đại khái có chuyện gì xảy ra, có thể Đoạn Kế Uy không phải một nhà tư vấn đầu tư bình thường, việc kinh

doanh của anh ta chắc chắn có dính líu đến người tên là anh Long kia.

Còn Lê Thần bị kéo vào chuyện này là do đi điều tra Đoàn Kế Uy...

Chương 1184: Đóng cửa đánh chó

Sau khi tạm biệt Kỳ Mai, Viên Mục Dã vội vàng quay về tụ tập với nhóm Đoàn Phong, mọi việc đã điều tra đến bước này thì tất cả vấn đề đều tập trung vào Nhiếp Hải Long, Viên Mục Dã biết đã đến lúc gặp gã được gọi là “anh Long” này.

Nếu gã béo da đen không nói dối, Nhiếp Hải Long chắc sẽ không tự mình đến “nhà kho” lấy hàng, mà gã sẽ phái tay chân của mình là Mã và Cương đến lấy, chắc tên đó biết Lê Thần bây giờ đang ở đâu...

Khi Viên Mục Dã quay lại “nhà kho” thì vừa đúng lúc trời sẩm tối, cậu bắt gặp Tăng Nam Nam và Hoắc Nhiễm cũng vừa từ bên ngoài quay về, thấy hai người có sắc mặt không tốt, Viên Mục Dã bèn hỏi ngay: “Có chuyện gì xảy ra thế?”

Tăng Nam Nam ném một chiếc túi đen cho Viên Mục Dã: “Đây là thứ trong bụng những con chó, tất cả đều được lấy ra nhưng những con chó đó... không thể cứu sống được.”

Giờ Viên Mục Dã mới hiểu tại sao mấy người Tăng Nam Nam lại tức giận đến thế, trong nhất thời cậu cũng không biết phải nói gì nữa. Viên Mục Dã đành bắt đắc dĩ bảo: “Đi vào trước hẵng nói, mấy tên kia sắp đến rồi.”

Ánh mắt Tăng Nam Nam lóe lên một tia lạnh lẽo, cô ấy nói: “Chỉ sợ chúng không đến...”

Sau khi nhìn thấy Đoàn Phong, Viên Mục Dã kể sơ qua một lượt những gì tìm hiểu được từ chỗ Kỳ Mai, Đoàn Phong nghe xong sầm mặt: “Cậu phải chuẩn bị tâm lý đi, với thủ đoạn thông thường của mấy kẻ đó, bọn chúng sẽ không để người sống đến bây giờ đâu...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó rồi, bây giờ tôi chỉ hy vọng sự đặc biệt của Lê Thần sẽ giúp cậu ta

giữ được tính mạng vào lúc nguy cấp.”

Đoàn Phong cười lớn: “Đúng vậy, tại sao tôi lại quên điều này nhỉ? Yên tâm đi, tên đó không chết được đâu, cùng lắm bỏ xe giữ tướng thôi.”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Viên Mục Dĩ vẫn hơi lo lắng, bởi vì nếu Lệ Thần thật sự thoát được, cho dù không có thân thể hiện tại thì cậu ta cũng sẽ tìm mọi cách liên lạc với Viên Mục Dĩ, nhưng cho tới bây giờ vẫn không hề có tin tức gì...

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng động cơ xe, chắc chắn là tên Cương mà gã béo đã nói đến lấy hàng, Đoàn Phong thấy vậy nháy mắt ra hiệu với mọi người, sau đó bọn họ nhanh chóng tản ra và âm thầm ẩn mình vào trong bóng tối.

Cùng lúc đó, vài thanh niên bước xuống từ một chiếc xe việt dã màu đen, cầm đầu là một gã đàn ông to khỏe, gã cau mày hỏi: “Tại sao bên trong không bật đèn?”

Một tên thanh niên gầy gò bên cạnh cười bảo: “Chắc thằng mập đó ngủ rồi, mày cũng biết nó béo như heo, vừa tham ăn lại còn ham ngủ...”

Gã to khỏe nghe xong không nói gì nữa mà dẫn đầu đi vào tòa nhà màu vàng, chắc gã thấy nơi này là địa bàn của mình nên không có người ngoài nào dám đến quấy rối...

Bởi vì không bật đèn nên nhóm người gã to con trong nhất thời không nhìn rõ tình hình bên trong, nhưng gã vẫn cảm nhận được có gì đó không bình thường, bởi vì trong tòa nhà quá mức yên tĩnh, cho dù gã béo đã ngủ, nhưng tại sao lũ chó trong lồng lại không phát ra chút âm thanh nào?

Ngay lúc gã to khỏe đang nghi hoặc, Trương Khai và Đại Quân đứng phía sau cửa đã chậm rãi đóng cửa lại, bọn họ chuẩn bị “đóng cửa đánh chó”!

Gã to khỏe nghe thấy tiếng động thì vội vàng quay đầu lại, khi thấy hai khuôn mặt xa lạ đang đứng chắn cửa, gã lập tức cảnh giác hỏi: “Các người là ai?”

Trương Khai nói với giọng khinh thường: “Ông nội của mày!”

Gã to con bật cười vì tức, không ngờ khi gã định mở miệng
chửi lại thì đột nhiên nghe thấy tiếng kim loại gõ vào lồng sắt
ở trong bóng tối...

Chương 1185: Tiên lễ hậu binh

Trong bóng tối, một cô gái có dáng người gầy yếu sắc mặt lạnh lùng cầm theo một con dao đi ra, vừa đi cô ta vừa gõ con dao lên lan can bằng sắt, phát ra tiếng “Leng keng... leng keng...”, trong không gian trống vắng của khu nhà nghe vô cùng chói tai.

Tên thanh niên gầy gò nhìn thấy người đến là một cô gái nhỏ thì cười xấu xa, nói: “Ồ? Người đẹp đi ra kìa! Xem ra hôm nay điềm phúc của mấy anh đây không tệ nhỉ!”

Tằng Nam Nam nhếch miệng: “Trong bọn mày ai là Cương?”

Tên cao to nghe Tăng Nam Nam nhắc đến tên mình thì ngẩn người, gã biết đã nói ra tên gã thì hẳn là có chuẩn bị mới đến, gã lập tức cảnh giác: “Chúng mày chán sống rồi à? Lại dám đến địa bàn của anh Long gây sự?”

Tằng Nam Nam liếc mắt nhìn về phía bóng tối sau lưng mình, cô nói: “Câu này sao quen thế nhỉ? Có phải trước đây tên mập cũng từng nói vậy không?”

Tằng Nam Nam vừa dứt lời, Đoàn Phong và Viên Mục Dã đằng đằng sát khí bước ra từ bóng tối, tên Cương hiểu ngay hang ổ của mình đã bị khai ra, giọng gã lạnh xuống: “Bọn mày là ai? Muốn gì?”

Mặc dù Tăng Nam Nam rất muốn đập tên này, nhưng trước đó Viên Mục Dã đã dặn kỹ, mọi chuyện phải “Tiên lễ hậu binh*”, nếu không đạt được ý muốn thì ra tay cũng không muộn...

* Ngoại giao trước, quân sự sau.

Thế nên, Tăng Nam Nam giờ ánh chụp Lệ Thần lên và hỏi: “Người này đang ở đâu? Nghĩ kỹ rồi trả lời, mày chỉ có một cơ hội thôi...”

Tên Cương híp mắt nhìn bức ảnh một lúc, sau đó biểu cảm hơi run run, có lẽ gã không ngờ lại có người đến tận đây tìm Lệ Thần, thế là gã ra về không biết lác đầu: “Người này là ai vậy?”

Tăng Nam Nam mất kiên nhẫn quay đầu nhìn Đoàn Phong và Viên Mục Dã: “Thấy chưa, tôi đã nói là bọn chúng sẽ không ngoan ngoãn nói thật đâu mà...” Nói rồi, cô liếc mắt về phía đám tên Cương, sau đó quay quay con dao trong tay, từ từ đi đến gần bọn chúng: “Cơ hội chỉ có một lần, ai nói ra thì tao sẽ thả người đó, nói chậm thì hậu quả có thể sẽ rất tệ đó.”

Tên thanh niên gầy gò thấy dáng người Tăng Nam Nam nhỏ bé, cho nên cũng không coi ra gì, gã bước lên trước, vừa định đưa tay chụp Tăng Nam Nam thì đối phương đã ra tay như chớp giật, trong nháy mắt cắt đứt gân tay của tên thanh niên gầy gò...

Tên thanh niên gầy gò lập tức kêu lên, ôm chặt cổ tay đầm đìa máu định chạy về. Nhưng Tăng Nam Nam đâu cho gã cơ hội đó, cô ấy nhất sợi xích buộc chó bên trên chiếc lồng sắt, ném tới cuốn vào cổ tên thanh niên gầy gò rồi kéo giật một cái về phía sau, cơ thể gã lập tức ngã xuống đất, cuối cùng bị Tăng Nam Nam kéo như kéo một con chó chết vào trong lồng sắt.

Các động tác của Tăng Nam Nam vô cùng liên mạch trôi chảy, đám tên Cương còn chưa hiểu có chuyện gì thì tên thanh niên gầy gò đã bị nhốt vào trong lồng rồi... Tăng Nam Nam lạng lẽ lau vết máu trên con dao lên ống tay áo, sau đó nhìn về đám tên Cương và bảo: “Ai tiếp?”

Tiếng kêu thảm thiết của tên thanh niên gầy gò vẫn vang lên không dứt, mấy tên đồng bọn của gã rõ ràng cũng rất sợ hãi, từng khuôn mặt tái nhợt nhìn về phía Tăng Nam Nam, chỉ có tên Cương coi như bình tĩnh nhất, gã nghiêng răng nói: “Bản lĩnh của cô cũng khá đó, nhưng dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ, động một chút đã cắt đứt gân tay người khác có phải quá hung tàn không.”

Tăng Nam Nam cười lạnh: “Không muốn thấy máu cũng dễ thôi... Trả lời câu hỏi vừa rồi, người trong ảnh đang ở đâu?”

Tên Cương bình thường ương ngạnh thành tính, hôm nay lại ăn quả đắng từ một con nhóc như vậy đương nhiên không cam

tâm, thế là gã liếc mắt ra hiệu cho đồng bọn, cả đám cùng đi về phía Tầng Nam Nam...

Trương Khai chặn ở cửa ra vào thấy vậy bèn nói với Đại Quân: “Chúng ta có nên đi giúp cô ấy một tay không?”

Đại Quân lắc đầu: “Không cần, lâu lắm rồi em ấy không thấy máu, cứ để em ấy hoạt động gân cốt chút đi.”

Chương 1186: Chọn thùng

Mọi người đều biết xuất thân của Tăng Nam Nam nên không ai lo lắng cô sẽ bị thiệt thòi trước đám lâu la kia, ngược lại còn cảm thấy lo lắng cho đám tên Cương, sợ nếu cô nàng này không không chế được sẽ giết hết bọn chúng mất.

Sự thật chứng minh, Tăng Nam Nam là một người “hành hạ người khác” vô cùng chuyên nghiệp, chỉ loáng thấy bóng dáng cô nhẹ nhàng chen qua giữa đám người, không đến một phút sau cả đám đàn ông cao to đều nằm rạp xuống đất... Viên Mục Dĩ bước lên kiểm tra, phát hiện gân tay gân chân của bọn chúng đều bị Tăng Nam Nam cắt đứt hết rồi.

Nếu là trước đây, Viên Mục Dĩ sẽ cảm thấy Tăng Nam Nam ra tay quá nặng, nhưng lúc này cậu không nghĩ như vậy nữa, thậm chí còn cảm thấy chút thương tích này vẫn còn quá nhẹ với chúng...

Viên Mục Dĩ ngồi xổm xuống trước mặt gã Cương và nói: “Lần này là đứt gân tay gân chân, lần tiếp theo thì chưa biết đâu... Bây giờ có thể nói cho chúng tôi biết chỗ được rồi chứ?”

Gã Cương vốn còn định cứng miệng phản kháng thêm lúc nữa, nhưng không ngờ đám đàn em của gã đã sợ tè cả ra quần rồi, vừa kêu khóc vừa nói: “Xin anh tha cho chúng tôi, anh ta... đã chết rồi.”

Ánh mắt Viên Mục Dĩ trở nên lạnh băng, cậu lạnh lùng hỏi: “Thì thể đâu?”

Tên đàn em run rẩy nói: “Ném... ném xuống biển rồi!”

Viên Mục Dĩ trầm nghĩ: “Lệ Thần không sợ nước, cho dù cơ thể kia đã chết thì cậu ta vẫn có thể chạy thoát trong biển được, nhưng vì sao đến giờ cậu ta vẫn chưa liên hệ lại với mình? Vì không biết mình đã quay lại sao? Không đúng, cho dù cậu ta không biết mình đã quay về, thì phải liên hệ với

Đoàn Phong mới đúng chứ? Cậu ta đâu thể nào lạc đường trong biển được?”

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã lại tiếp tục hỏi: “Ném ở vùng biển nào?”

Tên đàn em hiển nhiên không trả lời được câu hỏi này, gãi run rẩy nhìn về phía gã Cương. Viên Mục Dã lập tức túm lấy cổ tay bị thương của gã Cương và bóp mạnh: “Trả lời câu hỏi của tôi, thì thể ném ở vùng biển nào?”

Tên Cương này bề ngoài trông cao to, nhưng bị Viên Mục Dã bóp một cái như vậy đã đổ mồ hôi lạnh khắp mặt, nếu không phải gã cắn chặt răng, thì đã kêu ầm lên rồi... Cuối cùng gã không chịu đựng được nữa, đành thở hổn hển, nói: “Cụ... cụ thể ở chỗ nào thì tôi không chỉ chính xác được, nhưng tôi... tôi biết đường đi đến đó.”

Viên Mục Dã lập tức đứng dậy nói với Trương Khai và Đại Quân: “Nhốt mấy tên này vào lồng, để bọn chúng được ném thử mùi vị muốn chết không được muốn sống không xong...”

Hai người kia lập tức kéo đám đàn em của tên Cương ném vào trong lồng sắt lớn, sau đó lôi tên Cương đang nửa sống nửa chết rời khỏi tòa cao nhà màu vàng.

Thời điểm kéo tên Cương lên xe, Đoàn Phong mới để ý chỗ tay gã bị Viên Mục Dã bóp khi nãy đã sưng lên và chuyển thành màu đen, giống như bị bàn là nóng làm bị bỏng vậy. Anh ta giật mình nhìn về phía Viên Mục Dã, nhưng dường như cậu không hề phát hiện ra trong cơn tức giận tay phải của cậu đã biến đổi...

Trên đường đi ra biển, Viên Mục Dã được nghe tên Cương kể lại đầu đuôi câu chuyện. Chồng của Kỳ Mai, Đoàn Kế Uy, có thân phận bên ngoài là một cố vấn đầu tư, nhưng trên thực tế lại là cảnh sát chìm, anh ta giả dạng thành một nhà đầu tư tiếp xúc với Nhiếp Hải Long và thu thập được nhiều bằng chứng phạm tội của băng nhóm do Nhiếp Hải Long cầm đầu.

Không ngờ nửa tháng trước, thân phận của Đoàn Kế Uy bị bại lộ, Nhiếp Hải Long đã sai gã Cương và đám tay chân của gã giết người diệt khẩu rồi ném xác xuống biển...

Vốn bọn chúng cho rằng mọi chuyện đã xong, nhưng không ngờ mấy hôm trước lại có một người tên Lê Thần điều tra ra đường dây của Đoàn Kế Uy. Thế là bọn gã Cương lại làm theo cách cũ, bắt Lê Thần về rồi tiễn hắn đi giống hệt như đã làm với Đoàn Kế Uy.

Viên Mục Dã nghe đến đó thì nén cơn giận hỏi gã Cương: “Bọn mày vứt xác thế nào? Ném thẳng xuống biển à?”

Gã Cương đỏ mặt hơi lạnh, lắc đầu: “Không... chúng tôi nhét người vào trong thùng dầu, sau đó đổ bê tông rồi thả xuống biển.”

Viên Mục Dã nghe gã nói còn đổ cả bê tông vào thùng dầu thì hiểu rõ vì sao Lê Thần không thể thoát ra được... Chỉ sợ là đến giờ hắn vẫn còn đang kẹt trong thùng dầu kia! Nhưng khi cậu thuê được thuyền đi đến vùng biển mà gã Cương nói thì lập tức bị choáng ngợp.

Bởi vì khi ném xác, bọn gã Cương cũng không nghĩ đến chuyện đi vớt lại, cho nên gã cũng chỉ nhớ đại khái vùng biển ném xác xuống, nói đúng ra thì chỉ là đi về hướng đó, đi mất tầm đó thời gian trong khoảng bao lâu mà thôi...

Viên Mục Dã vốn cho rằng ít nhất có phương hướng cũng còn hơn như con ruồi không đầu mù mờ mẫm trong biển rộng mênh mông. Nhưng đến khi ra đến vị trí gã Cương miêu tả, cậu nhìn vùng biển mênh mông trước mắt mà nhất thời không biết làm thế nào để tìm được, hơn nữa ngay cả gã Cương cũng không dám chắc đây có đúng là nơi bọn chúng đã ném xác xuống không.

Không còn cách nào, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đành phải mặc trang bị lặn vào chuẩn bị lặn xuống đáy biển. Trước khi xuống nước, Đoàn Phong còn an ủi Viên Mục Dã: “Đừng lo, chúng ta cứ bình tĩnh mà tìm, tôi không tin lục tung cả trăm mét dưới đáy biển này mà không tìm được cậu ta? Hơn nữa, cho dù tên kia có bị nhốt trong bê tông cũng không chết ngay được, nhất định có thể kiên trì chờ đến khi chúng ta đến tìm cậu ta!”

Tuy nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Viên Mục Dã vẫn không yên tâm, bởi vì cậu cũng không rõ Lê Thần có thể tồn tại bao lâu trong một cơ thể đã chết. Dù sao trước đây hắn đều lập tức

rời khỏi cơ thể ký chủ khi cơ thể đó chết đi, chứ không phải bị giam cầm bên trong một thi thể đang từ từ phân hủy như lần này...

May mà vùng biển này cũng không như bọn họ nghĩ, thiết bị lặn của họ có thể xuống được đến đáy biển, có điều tình cảnh bên dưới đáy biển lại vượt xa tưởng tượng của Viên Mục Dã. Mặc dù hai người họ nhanh chóng tìm được thùng dầu thô mà gã Cương nói, nhưng bọn họ không thể lường trước được rằng, bên dưới này không chỉ có một thùng dầu thô.

Viên Mục Dã đếm qua thì thấy ở bên dưới khoảng đáy biển này phải có đến hơn hai mươi thùng dầu, đây quả là nghĩa địa của bọn Nhiếp Hải Long! Mà vấn đề bây giờ là bọn họ làm thế nào tìm được thùng dầu chứa thi thể của Lệ Thần trong hơn hai mươi thùng dầu kia?

May mà thùng dầu chứa xác Lệ Thần mới ném xuống không lâu, cho nên màu sắc bên ngoài còn khá mới, cũng sạch sẽ hơn những thùng dầu khác... Nhưng loại bỏ những thùng dầu đã cũ rỉ, có dấu hiệu trầm tích thì vẫn còn đến ba cái trông như mới.

Hơn nữa, ném xuống thì dễ, nhưng muốn kéo ba thùng dầu này lên lại không hề dễ dàng, cho nên hai người bọn họ đánh dấu ba thùng dầu kia rồi lập tức nổi lên mặt nước....

Sau khi lên thuyền, Viên Mục Dã lắc đầu, nói: “Vẫn phải báo cảnh sát thôi, bên dưới nhiều thi thể lắm, chúng ta cũng không thể chỉ vớt một mình Lệ Thần lên được.”

Chương 1187: Tìm thấy Lệ Thần

Đoàn Phong trầm ngâm rồi nói: “Cũng được, để cảnh sát đèn vớt lên, đến lúc đó cậu làm việc trước với Từ Lệ, để chúng ta mang thùng dầu có Lệ Thần đi.”

Đã lâu không liên hệ với Từ Lệ, sau khi Viên Mục Dã miêu tả chi tiết mọi chuyện cho anh ta, Từ Lệ lập tức liên hệ với đồng nghiệp bên phòng ma túy, nhanh chóng xác định được thân phận của Đoàn Kế Uy...

Đặc biệt là khi Từ Lệ nghe thấy còn khoảng hai mươi thi thể khác ở dưới đáy biển nữa, thì kinh ngạc đến mức không khép được miệng, một khi những thi thể này được vớt lên, sẽ trở thành một vụ án kinh thiên động địa, đến lúc đó sẽ có người vui kẻ buồn.

Có điều vụ án này cũng không quá phức tạp, chỉ cần xác nhận được hết thân phận của những thi thể này, thì việc định tội Nhiếp Hải Long không còn khó khăn gì nữa. Từ Lệ cấp tốc dẫn theo cấp dưới đến bờ biển, bắt đầu công việc vớt xác...

Thật ra không cần Viên Mục Dã nói, Từ Lệ cũng sẽ vớt ba thùng dầu mới hơn kia lên trước, bởi vì những thi thể này được bảo quản tốt hơn, việc xác nhận thân phận của người chết sẽ dễ dàng hơn, nếu không tất cả biến thành bộ xương trắng thì mẹ họ có đến cũng không nhận ra được.

Bởi vì hơn hai mươi thùng dầu này tốn rất nhiều diện tích, lại thêm số lượng thi thể quá nhiều, nên cảnh sát phải dựng tạm một lều pháp y ở bờ biển, “giải cứu” thi thể ra khỏi thùng rồi mới đưa đến nhà xác của nhà tang lễ ở gần đó, các bước khám nghiệm pháp y tiếp theo sẽ tiến hành tại đó...

Khi thùng dầu đầu tiên được mở ra, Viên Mục Dã cầm theo một cái bình nước quân dụng đứng bên cạnh, tâm trạng của cậu hồi hộp theo từng nhát gõ vào chiếc thùng, kết quả khi cấp

dưới của Từ Lệ dần phá hết lớp xi măng ra thì bên trong là một thi thể đã bị phân hủy nặng.

Mặc dù bây giờ không còn nhìn rõ được dáng vẻ ban đầu, nhưng từ mái tóc “đen dài thẳng” của đối phương không khó để nhận ra người này không phải là Đoàn Kế Uy, hay Lê Thần.

Đoàn Phong nhìn thi thể tóc dài, thắc mắc: “Sao lại là nữ?”

Nhưng thời buổi này để tóc dài không chắc đã là nữ, thế nên Viên Mục Dã đi đến bên cạnh nhân viên pháp y và hỏi: “Nạn nhân là phụ nữ sao?”

Pháp y gật đầu: “Giới tính nạn nhân đúng là nữ, có điều nhìn từ bên ngoài... thì không thấy có bất cứ ngoại thương gì, phải tiến hành khám nghiệm tử thi mới có thể xác định được nguyên nhân cái chết.”

Sau đó thi thể nữ này lập tức được đóng gói và đưa về nhà xác, để tránh việc ở lâu trong điều kiện nhiệt độ bình thường sẽ làm tăng tốc độ phân hủy của thi thể... Đến khi thùng dầu thứ hai mở ra, nhịp tim của Viên Mục Dã cũng tăng lên, cậu lo rằng địa điểm vớt xác của bọn gã Cương không cố định, nhờ đâu thi thể của Lê Thần không có trong số này thì phải làm thế nào?

Khi chiếc thùng thứ hai được mở ra, bên trong “hộp tối” chính là Đoàn Kế Uy xui xẻo, bởi vì thời gian tử vong chưa lâu nên thi thể vẫn được bảo quản gần như hoàn hảo, vì thế đồng nghiệp ở phòng ma túy ngay lập tức xác định được thân phận của anh ta.

Nhưng lời của pháp y Bạch lại khiến mọi người đều đau lòng: “Mũi miệng của cậu ta đều là bùn cát, chắc là bị đổ bê tông khi vẫn còn sống...”

Mắt của Từ Lệ và các đồng nghiệp của Đoàn Kế Uy đều đỏ lên, bàn tay họ nắm lại thật chặt. Nghe đồng nghiệp bên phòng ma túy nói, từ sau khi tốt nghiệp đại học, Đoàn Kế Uy vẫn luôn là nguồn tin của cảnh sát, anh ta làm việc rất cẩn thận, đã từng giúp cảnh sát phá được không ít đại án trọng án, nhưng không ngờ cuối cùng lại chết trong tay của Nhiếp Hải Long.

Viên Mục Dã nhìn sang thùng dầu gần như mới cuối cùng đến gần người, nếu trong chiếc thùng này không phải là Lê Thần thì cậu phải làm thế nào? Mặc dù Đoàn Phong nói rất đúng, Lê

Thần chưa chắc đã chết, nhưng cảm giác vĩnh viễn bị giam cầm dưới đáy biển sâu... không cần nghĩ cũng biết khó chịu đến mức nào.

Bởi vì, thùng dầu cuối cùng là thùng có vẻ mới nhất, cho nên Viên Mục Dã nhận dụng cụ từ đồng nghiệp của Từ Lệ, từng chút từng chút đục lớp bê tông ra, mặc dù cơ thể bên trong này đối với Lệ Thần chỉ là một thân xác mượn tạm, nhưng đối với Viên Mục Dã đó chính là Lệ Thần, bởi vậy cậu vẫn muốn giữ cho thi thể này được hoàn chỉnh nhất có thể.

Trong lòng hơi lo lắng, nên lực tay của Viên Mục Dã cũng không dám đập mạnh, cố hết mức mới đục được một khe nhỏ... Đằng sau khe hở đó là một cái bong bóng lớn, một bàn tay người xám xịt thình lình xuất hiện ở trong đó.

Viên Mục Dã chỉ cần nhìn lướt qua cũng nhận ra đó là tay Lệ Thần, cậu vội gọi Đoàn Phong đến giúp, hai người nhanh chóng móc được Lệ Thần ra khỏi khối bê tông... Sau đó Viên Mục Dã quay đầu bảo với Từ Lệ: “Có thể để tôi ở riêng với Lệ Thần một lúc không?”

Từ Lệ vỗ vai Viên Mục Dã: “Đừng quá đau lòng...”

Sau khi Từ Lệ dẫn người của anh ta đi, Viên Mục Dã lập tức bảo Đoàn Phong cầm bình nước quân dụng đến, sau đó mở ra và đưa về phía thi thể Lệ Thần, cậu nói: “Bây giờ không còn ai nữa, cậu mau ra đây đi!”

Không ngờ Viên Mục Dã nói xong vẫn không thấy Lệ Thần có chút phản ứng nào, nhìn qua chẳng có gì khác với những thi thể bình thường...

Đoàn Phong cau mày: “Không phải là chết thật rồi chứ?”

Viên Mục Dã nhìn toàn thân Lệ Thần đầy bùn cát, bỗng như hiểu ra điều gì đó, cậu đưa bình nước cho Đoàn Phong, sau đó cúi người tách miệng Lệ Thần ra, thấy bên trong có rất nhiều bùn cát!

Viên Mục Dã nhanh chóng luồn ngón tay vào móc hết bùn cát ra, đến khi móc hết những chất bẩn ra khỏi miệng Lệ Thần, lúc này mới có một đám sương mù đen từ từ bay ra khỏi miệng Lệ Thần...

Viên Mục Dã vội vàng cầm bình nước quân dụng trong tay Đoàn Phong, ra hiệu cho đám sương đen kia chui vào... Không ngờ đám sương đen bay quanh Viên Mục Dã một vòng, rồi lại bay quanh thi thể đã từng là thân xác của mình một vòng mới miễn cưỡng chui vào trong bình nước!

Viên Mục Dã vặn bình nước lại, nỗi lo trong lòng lúc này mới hạ xuống, bây giờ vấn đề còn lại là làm thế nào để tìm được thi thể mới cho Lệ Thần, dù sao cũng không thể để hắn ở trong bình nước này mãi được.

Viên Mục Dã hiểu rõ, Lệ Thần rất thích cơ thể này, hắn cũng luôn hy vọng mình có thể dùng thân phận của Lệ Thần để sống thật lâu, cho nên hắn mới không nỡ rời xa thi thể đã bắt đầu phân hủy này...

Viên Mục Dã nhẹ nhàng lắc lắc bình nước quân dụng, bảo: “Yên tâm đi, tôi sẽ nhanh chóng tìm cho cậu một thân xác mới.”

Bây giờ đã tìm được Lệ Thần, những chuyện khác đương nhiên sẽ giao lại cho cảnh sát xử lý, Viên Mục Dã phải nhanh chóng tìm một cơ thể mới cho Lệ Thần mới được, bởi vì cậu cũng không biết “chân thân” này của Lệ Thần có thể duy trì được bao lâu trong nước...

Đoàn Phong đề nghị lập tức đến bệnh viện tìm, có thể là người mới chết, hoặc bị hôn mê bất tỉnh, nhưng Viên Mục Dã lại suy nghĩ khác. Đầu tiên là kiểu thân thể này rất khó để cam đoan có khỏe mạnh hay không, cho dù Lệ Thần có thể chữa khỏi được thì cũng sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Ví dụ như đối mặt với người nhà của cơ thể đó như thế nào? Làm thế nào để giải thích với họ vì sao mình đột nhiên khỏe mạnh trở lại? Tóm lại cũng đâu thể nói là “thần Phật hiển linh” được?

Chương 1188: Ngoại hình trung bình

Trong lúc Viên Mục Dã và Đoàn Phong không biết phải đi đâu tìm một cơ thể mới cho Lệ Thần, thì bọn họ nhận được điện thoại của Từ Lệ, nói là tên Cương trên đường đến bệnh viện bỗng đột ngột gặp tai nạn xe, gã ta chết ngay tại chỗ! Sau đó cảnh sát được cử đến khu nhà xây dở kia để tìm đám tay chân của Cương, đến nơi mới thấy ở đó ngoài chiếc lồng sắt ra thì chẳng còn gì khác.

Viên Mục Dã rất ngạc nhiên, dù sao họ đã giao người cho cảnh sát, sao còn có thể bị giết người diệt khẩu chứ? Hơn nữa, điều khiến Viên Mục Dã không thể chấp nhận được chính là vụ tai nạn kia cuối cùng bị kết luận thành một vụ tai nạn ngoài ý muốn...

Càng nghĩ, Viên Mục Dã càng cảm thấy mình phải đến gặp gã Nhiếp Hải Long kia một lần, người này có thể tùy tiện giết chết hơn hai mươi người rồi ném xuống biển, bây giờ còn dễ dàng giết nhân chứng trong tay cảnh sát... Nếu như tiếp tục để hắn sống trên đời, chỉ e không biết còn bao nhiêu người sẽ mất mạng trong tay hắn nữa.

Nhưng hiện giờ tên Cương kia đã chết rồi, đám tay chân của gã chắc cũng lành ít dữ nhiều, chuyện này hiển nhiên là Nhiếp Hải Long đang giết gà dọa khỉ, e rằng sau chuyện này những người biết chuyện của hắn càng không dám tiết lộ chuyện gì cho cảnh sát.

Nhưng may mắn thay, tên Nhiếp Hải Long này cũng cần một thân phận đẹp, dù không có chứng cứ để kết tội hắn, nhưng muốn gặp hắn cũng không quá khó. Đến lượt Đại Quân ra tay, anh ta nhanh chóng tìm hiểu được thân phận ngoài ánh sáng của Nhiếp Hải Long là một doanh nhân, hắn có một công ty buôn bán, có thể hắn dùng công ty này để rửa tiền cho mình...

Từ trước đến nay Viên Mục Dã vẫn luôn phản đối dùng bạo lực để khắc chế bạo lực, cho nên lúc đầu khi biết Diệp Dĩ Ngụy làm những chuyện kia, trong lòng cậu rất đau khổ. Cậu đã từng oán trách bản thân sao không nhận ra anh Thạch Đầu sớm hơn, càng đau lòng hơn là vì sao mình không thể ngăn cản anh ấy làm những chuyện không thể quay đầu kia.

Nhưng hôm nay suy nghĩ của Viên Mục Dã đã thay đổi, cậu dần dần hiểu được vì sao Diệp Dĩ Ngụy lại muốn làm như vậy. Nhưng vì cậu không phải là Diệp Dĩ Ngụy, cho nên cậu sẽ dùng cách của mình, một hành vi trong phạm vi pháp luật để giải quyết tên cặn bã Nhiếp Hải Long này.

Trong hai ngày tiếp theo, toàn bộ người của số 54 tập trung điều tra hành tung của Nhiếp Hải Long, phát hiện ra hắn là một người có cuộc sống rất quy luật, giờ nào việc nấy, chưa từng phá vỡ quy luật đó một ngày nào...

Hơn nữa, điều khiến người ta không tin nổi, đó là một kẻ giết người không chớp mắt như hắn lại có một gia đình riêng, một cô vợ trẻ xinh đẹp, và hai cô con gái xinh xắn hoạt bát.

Viên Mục Dã bình tĩnh quan sát cuộc sống của Nhiếp Hải Long và người nhà hắn, nhưng trong lòng cậu đã sớm nổi sóng... Không biết những người bị Nhiếp Hải Long hại chết khi nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của hắn sẽ có cảm nghĩ gì? Có lẽ, họ đều chỉ biết cảm thán ông trời bất công thôi!

Lúc này Đoàn Phong đến nói với Viên Mục Dã: “Chút nữa Nhiếp Hải Long sẽ đến công ty họp, tôi đã bảo Trương Khai và Đại Quân chuẩn bị sẵn sàng.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, vậy hôm nay chúng ta phải tặng cho Nhiếp Hải Long một món quà thật lớn...”

Không ngờ Đoàn Phong lại lo lắng nói: “Nếu như... con côn trùng tinh kia không thích thân thể này thì sao? Dù sao nhan sắc của Nhiếp Hải Long cũng rất bình thường.”

Viên Mục Dã liếc mắt: “Anh không cần suy nghĩ quá nhiều đâu, không thích thì để cậu ta tự đi mà tìm một cơ thể đẹp trai hơn đi...”

Không lâu sau, Nhiếp Hải Long cùng ba tên thuộc hạ cùng lên một chiếc xe ô tô màu đen đi ra ngoài, lái về phía công ty hắn.

Cùng lúc đó, hai chiếc xe tải cỡ trung một trước một sau cũng chạy theo chiếc xe màu đen kia.

Ba chiếc xe luôn giữ một khoảng cách nhất định, đến khi mấy chiếc xe cùng đi đến đoạn đường đang xây dựng, vắng người qua lại, một chiếc xe tải đột nhiên tăng tốc lao lên chặn đầu chiếc xe đen kia, ép nó dừng lại...

Hắn là thường xuyên gặp phải tình huống kiểu này, nên ngay khi chiếc xe màu đen bị ép dừng lại, một tên thuộc hạ nhanh chóng xuống xe, nhìn thấy Trương Khai xuống khỏi xe hàng thì lập tức giơ súng lên bắn. Nhưng Trương Khai đã chuẩn bị từ trước, chỉ cần vài động tác đã không chế được đối phương, ép gã nằm xuống đất.

Hai tên thuộc hạ còn lại trên xe thấy thế lập tức dẫn Nhiếp Hải Long xuống xe, không ngờ bị Tăng Nam Nam sớm nấp sẵn ở chỗ phía xa bắn từng phát súng gây mê hạ từng tên một, cuối cùng chỉ còn lại một mình Nhiếp Hải Long đứng ở đó....

Nhiếp Hải Long tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Các anh là ai? Muốn làm gì?”

Viên Mục Dã từ chiếc xe phía sau đi lên, trong tay cầm theo một bình nước quân dụng, cậu nói với hắn: “Tổng giám đốc Nhiếp, thật xin lỗi vì đã chiếm dụng giờ làm việc của anh, nhưng hôm nay chúng tôi mạo muội đến quấy rầy là có nguyên nhân, mong anh lượng thứ!”

Đoàn Phong xuống xe, anh ta trợn mắt lên: “Cậu lải nhải với hắn nhiều thế làm gì, phí lời! Nhanh, thời gian của thuốc mê có hạn, phải trả lại Nhiếp Hải Long trước khi chúng tỉnh lại đây!”

Viên Mục Dã cười khẽ, sau đó từ tốn vặn mở nắp bình nước quân dụng, sắc mặt cậu dần trở nên âm trầm: “Tổng giám đốc Nhiếp, chúng tôi là bạn của Lê Thần, hôm nay chúng tôi dẫn cậu ấy đến để tính nợ cũ với anh...”

Nhiếp Hải Long nhìn bình nước quân dụng trong tay Viên Mục Dã, vẻ mặt hắn như đang nhìn một kẻ ngốc, hắn nói: “Anh định cầm một bình nước đến tìm tôi tính sổ? Đầu óc có vấn đề thì phải đi gặp bác sĩ chứ... Đúng là tôi sai người giết Lê Thần, có điều là do hắn xen vào chuyện của tôi trước,

không thể trách người khác được. Hơn nữa, anh là ai? Còn muốn tính sổ thay hấn? Chẳng lẽ anh cũng chán sống rồi sao?”

Viên Mục Dã lập tức chỉnh lại lỗi sai trong lời nói của Nhiếp Hải Long: “Không phải tôi đến thay cậu ấy, mà là tôi dẫn cậu ấy đến...”

Nhiếp Hải Long không nhịn được cười: “Khác nhau ở chỗ nào chứ? Ra giá đi, muốn bao nhiêu? Mười triệu đủ không? Chút tiền lẻ này đổi với tôi...”

Nhiếp Hải Long nói được một nửa thì đột nhiên phát hiện có một đám sương đen chậm rãi bay ra từ bình nước quân dụng trong tay Viên Mục Dã, hấn lập tức cảnh giác lùi về sau, không ngờ đám sương đen đột ngột thoát ra khỏi bình nước nhanh như chớp và bay đến trước mặt hấn.

Nhiếp Hải Long chưa từng nhìn thấy cảnh này nên bị dọa đến mức ngã ngồi xuống đất, hấn hoảng sợ nhìn về phía Viên Mục Dã: “Đây... đây là cái gì?”

Viên Mục Dã đứng nhìn xuống Nhiếp Hải Long, cậu khinh bỉ nói: “Sao thế? Sợ à? Không phải tôi đã nói trước rồi sao? Tôi đưa bạn của tôi, Lê Thần, đến tính nợ với anh, làm quen lại nhé, đây là bạn của tôi, Lê Thần.”

Sắc mặt Nhiếp Hải Long trắng bệch nhìn đám sương đen không ngừng bay xung quanh mình, giọng hấn run run: “Lê Thần... tôi biết anh chết oan, nhưng oan có đầu, nợ có chủ, người giết anh là thằng Cương, anh phải đến tìm nó mới đúng chứ? Anh... yên tâm, tôi nhất định sẽ thuê người làm pháp siêu sinh một tháng cho anh!”

Viên Mục Dã thấy Nhiếp Hải Long coi Lê Thần thành ma thì cười lạnh: “Tổng giám đốc Nhiếp, anh nói cái gì thế? Bạn của tôi vẫn chưa chết mà, không cần anh phải tốn tiền như vậy đâu... Có điều anh đã làm hỏng cơ thể của cậu ấy, có phải cũng nên bồi thường cho cậu ấy một cái mới không?”

Chương 1189: Thân phận hoàn toàn mới

Nhiếp Hải Long không hiểu Viên Mục Dã nói những lời đó là có ý gì, nhưng nhìn sự tồn tại chân thật của thứ trước mắt, hắn run rẩy nói: “Các người... ra giá đi, bao nhiêu tiền tôi cũng trả, mau đem thứ này đi cho tôi!”

Viên Mục Dã thấy Lệ Thần không ngừng đảo quanh Nhiếp Hải Long, có vẻ đúng như lời Đoàn Phong nói, hắn không mấy hài lòng với ngoại hình của đối phương.

Viên Mục Dã nói: “Còn chờ gì nữa? Đừng kén chọn nữa, tôi đã điều tra báo cáo sức khỏe mấy năm gần đây của Nhiếp Hải Long rồi, cơ thể hắn rất khỏe mạnh, đến cả tam cao* cũng không có...”

* Tam cao: huyết áp cao, mỡ trong máu cao, lượng đường trong máu cao.

Đoàn Phong ở bên cạnh hừ lạnh: “Một tên buôn ma túy gieo rắc tai họa cho người khác mà bản thân mình lại chăm sóc sức khỏe tốt như thế, đúng là châm biếm thật đấy!”

Sau khi “chân thân” của Lệ Thần biết mình không còn lựa chọn nào khác, những hạt sương đen đang phiêu đảng trong không trung đột nhiên tập trung lại thành một điểm. Viên Mục Dã biết Lệ Thần đang chuẩn bị tiến vào cơ thể Nhiếp Hải Long, nên cậu lặng lẽ quay đầu nhìn sang hướng khác...

Việc chiếm giữ một cơ thể vẫn còn ý thức và một thể xác không còn linh hồn hoàn toàn khác nhau, đây cũng là nguyên nhân vì sao Viên Mục Dã lại quay mặt đi... Mặc dù Nhiếp Hải Long vô cùng kháng cự, nhưng chân thân của Lệ Thần chỉ là một đám sương đen nên cho dù hắn gạt tay đến mấy thì đám sương đen kia vẫn không chút chần chừ chui thẳng vào trong miệng hắn.

Mặc dù Nhiếp Hải Long không biết đám sương đen là cái gì, nhưng theo bản năng sinh tồn của động vật, hắn vẫn run rẩy lấy điện thoại ra, muốn gọi điện cầu cứu, nhưng tiếc rằng khi hắn còn chưa kịp mở được khóa điện thoại thì toàn thân bắt đầu run rẩy kịch liệt, cuối cùng ngay cả điện thoại cũng không giữ nổi nữa, rơi xuống đất...

Đây là lần đầu tiên Đoàn Phong nhìn thấy cảnh này nên anh ta đầy hứng thú đến gần Nhiếp Hải Long, miệng liên tục cảm thán: “Ôi trời ơi... may mà lúc trước chúng ta đã xử lý hết đám này rồi.”

Lúc này Nhiếp Hải Long vẫn còn đang giãy giụa trên đất, có vẻ như Lê Thần chưa hoàn toàn khống chế được cơ thể của hắn, xem ra ý chí của tên này đúng là mạnh hơn nhiều so với người bình thường. Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không kiên trì được bao lâu, Viên Mục Dã hiểu rõ đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cuối cùng, Nhiếp Hải Long cũng ngừng giãy giụa, Đoàn Phong quay lại nhìn Viên Mục Dã: “Sao không cử động nữa rồi, hắn chết rồi à?”

Viên Mục Dã vừa định đến xem sao thì mắt Nhiếp Hải Long đột ngột mở ra, nhìn ánh mắt quen thuộc hướng về phía mình, câu mỉm cười đi qua, đưa tay kéo người kia dậy.

“Lê Thần?” Đoàn Phong dò hỏi.

Nhiếp Hải Long nhìn Đoàn Phong và cười chào hỏi: “Đội trưởng Đoàn, đã lâu không gặp...”

Đoàn Phong hừ một tiếng: “Thế bây giờ chúng tôi nên gọi cậu là Lê Thần? Hay là Nhiếp Hải Long?”

Lê Thần đáp ngay: “Lúc không có người ngoài các anh cứ gọi tôi là Lê Thần, tôi không thích cái tên Nhiếp Hải Long này...”

Lúc này hai tên thuộc hạ nằm trên đất đột nhiên giật giật người, chắc là thuốc mê đang dần mất tác dụng. Đoàn Phong nhanh chóng búng tay ra hiệu cho Trương Khai thả tên thuộc hạ còn lại ra... sau đó cùng Viên Mục Dã nhanh chóng rời đi, để Lê Thần trong cơ thể Nhiếp Hải Long ở lại với ba tên thuộc hạ kia.

Tối hôm đó, Viên Mục Dã vừa về đến nhà thì đã thấy Lệ Thần mặc quần áo đen ngồi trong phòng khách, hần phàn nàn với Viên Mục Dã: “Tôi không thích ngoại hình của tên Nhiếp Hải Long này...”

Viên Mục Dã quan sát tỉ mỉ cơ thể mới này của Lệ Thần, chiều cao khoảng một mét tám, so với cơ thể trước kia của hắn thì cao hơn mấy phân còn gì. Ngoại trừ tuổi tác lớn hơn so với cơ thể cũ mấy tuổi, thì cũng không có điểm gì kém lắm.

Chương 1190: Cô đơn vạn năm

Viên Mục Dã biết Lệ Thần muôn thế này còn đến tìm mình nhất định là có chuyện, nên cậu hỏi: “Mọi chuyện xử lý thế nào rồi?”

Lệ Thần đan hai tay vào nhau, nói: “Một đám rối như tơ vò, tôi cũng không biết phải ra tay từ đâu, lại không thể làm ra hành động gì bất thường, nếu không sẽ khiến kẻ khác nghi ngờ...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng tốt, nhưng hai việc buôn bán ma túy và nội tạng người thì dù thế nào cũng phải ngừng lại!”

Lệ Thần cười hỏi: “Sao anh biết Nhiếp Hải Long còn buôn bán nội tạng người?”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Thật ra chuyện này cũng đâu có gì khó đoán, bởi vì trong biển có nhiều thùng dầu như vậy, cho dù Nhiếp Hải Long có ngông cuồng đến mức nào, nếu hắn chỉ buôn bán ma túy thì không thể nào giết nhiều người đến thế được, trừ khi hắn còn buôn bán nội tạng người nữa. Đến giờ cảnh sát vẫn chưa đưa hết các thi thể ra khỏi thùng dầu được... Chắc hắn đến lúc khám nghiệm tử thi, họ sẽ biết nguyên nhân cái chết của những người đó thôi.”

Lệ Thần nhìn xung quanh: “Kim Bảo đâu? Lúc đó chuyện xảy ra đột ngột quá, hại nó bị bắt đi cùng với tôi, sau đó tôi cũng không có cơ hội để hỏi thăm nó...”

Viên Mục Dã trả lời: “Nó không sao, chỉ là bị hoảng sợ chút thôi.... Tôi tạm thời để nó ở chỗ Tầng Nam Nam, dù sao với tình hình hiện tại của cậu và tôi đều không tiện chăm sóc nó.”

Lệ Thần thở dài: “Có lẽ thân phận Nhiếp Hải Long này cũng không dùng được bao lâu đâu, cảnh sát chắc chắn sẽ điều tra đến cùng. Với những hoạt động hắn làm trong bao nhiêu năm

qua, muốn thoát thân rất khó... Hơn nữa, cho dù chế tài của pháp luật không làm gì được hắc, thì thế lực sau lưng hắc cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho hắc đâu.”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Thế lực đằng sau hắc?”

Lệ Thần cười: “Không phải anh thực sự cho rằng Nhiếp Hải Long làm được đến bây giờ, chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi có thể xây dựng được một tập đoàn tội phạm như thế này, chỉ là dựa vào thực lực của một mình hắc đấy chứ? Hắc có tham vọng nhưng không đủ năng lực, nếu không phải đằng sau có người có năng lực thực sự chống lưng cho, thì bây giờ hắc cũng chỉ là một con buôn mà thôi.”

Nghe Lệ Thần nói vậy, Viên Mục Dã ít nhiều cũng thấy hơi hối hận: “Đúng là khi đó tôi quá qua loa rồi, thân phận của Nhiếp Hải Long đúng thực không phù hợp với cậu.”

Không ngờ Lệ Thần lại đi đến tắm gương trước mặt, nhìn dáng vẻ mình trong gương và lạnh lùng nói: “Nhiếp Hải Long hủy đi cơ thể mà tôi yêu thích nhất, thù này tôi nhất định phải báo... Mà đối với tôi hiện tại, cách đơn giản nhất chính là biến thành hắc, sau đó hủy hoại hắc.”

Viên Mục Dã thấy trong mắt Lệ Thần có cảm xúc rất kỳ lạ, cảm xúc này chưa từng xuất hiện khi hắc ở trong cơ thể Lệ Thần... Điều này khiến Viên Mục Dã hoài nghi khi Lệ Thần xâm nhập vào cơ thể Nhiếp Hải Long, nhìn thấy ký ức của đối phương, không biết tính tình có biến động một chút nào không!

Thấy Viên Mục Dã không lên tiếng, Lệ Thần khôi phục lại thần thái, hắc nói: “Không ngờ anh lại tìm được tôi nhanh như vậy... Tôi còn tưởng mình phải chờ ở dưới đó mười ngày nửa tháng nữa chứ?”

Viên Mục Dã cười: “Tên nhóc cậu tốt số đấy, đúng lúc anh đây có việc bận phải về nước...” Cậu nói đến đây thì ngập ngừng hỏi: “Khi cậu bị nhốt trong thùng dầu đó... đã có lúc nào cậu sợ rằng mình không bao giờ thoát ra được không?”

Lệ Thần lắc đầu: “Chưa từng, bởi vì tôi biết sớm muộn gì anh cũng sẽ tìm được tôi...”

Viên Mục Dã ngẩn người, sau đó cười bất đắc dĩ: “Cậu lạc quan quá nhỉ... mất công tôi lo lắng cậu sẽ không chịu nổi cảm giác bị nhốt trong bóng tối chứ!”

Lệ Thần lại nói với vẻ nhẹ nhõm: “Thật ra, chút chuyện đó đâu đáng gì mà chịu hay không chịu được, dù sao so với vạn năm cô đơn trước đây, vài ngày tăm tối đó có là gì đâu!”

Chương 1191: Cô hồn vô chủ

Viên Mục Dã thâm hiểu cảm giác đó tuyệt đối không nhẹ nhõm như Lệ Thần nói, người bình thường bị giam dưới biển sâu như vậy, cho dù có điều kiện để sinh tồn được, thì theo thời gian trôi đi cũng sẽ suy sụp tinh thần, chứ đừng nói là trong tình huống bị nhốt trong đám bùn đất như Lệ Thần.

Hơn nữa với tình hình của Lệ Thần lúc đó, nếu không có ngoại lực giải cứu, chỉ e rằng sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi dưới đáy biển, nhưng hẳn lại tin tưởng vững chắc rằng Viên Mục Dã nhất định sẽ phát hiện ra mình mất tích rồi đi cứu mình....

Thật ra, sau đó Đoàn phong cũng từng hỏi Viên Mục Dã, lúc đó cậu đã từng nghĩ đến chuyện để Lệ Thần vĩnh viễn chìm dưới đáy biển chưa, như vậy bọn họ sẽ không cần lo lắng về loài sinh vật cổ xưa ẩn mình giữa loài người nữa.

Nhưng Viên Mục Dã lại cười bảo: “Nói ra có thể anh không tin, nhưng nhiều khi tôi đã quên đi thân phận thực sự của Lệ Thần, chỉ coi cậu ta như một người bạn con người bình thường mà thôi...”

Mấy ngày sau, phía Từ Lệ truyền tin đến, nói rằng ngoài thi thể của Lệ Thần và Đoạn Kế Uy còn nguyên vẹn, những thi thể còn lại đều chưa phân hủy hoàn toàn. Nhưng về cơ bản những nội tạng quan trọng đều bị lấy đi, xem ra là bị bọn buôn nội tạng người lấy đi rồi.

Buôn bán nội tạng là hoạt động không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mặc dù pháp luật của nước S cấm thực hiện hành vi buôn bán nội tạng người, nhưng vẫn có không ít người trong bóng tối lén lút làm loại chuyện thất đức này. Loại chuyện này nếu người bị hại không báo án, thì cảnh sát cũng không thể ra mặt điều tra... Nếu không phải vụ đại án này được phát hiện, thì không biết khu vực xám đó sẽ còn tiếp tục bao lâu nữa?

Nhưng có một chuyện mà Từ Lệ không thể ngờ được là, vụ án này lại phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ. Tất

cả những thi thể bị chìm dưới đáy biển, trừ Đoạn Kế Uy và Lê Thần ra, thì không thể xác định được thân phận của bất cứ ai, tất cả đều là những cô hồn vô chủ.

Mà tuyến đường của Đoạn Kế Uy cũng không dễ điều tra, dù sao những người tham gia vào chuyện đó, người chết người mất tích, căn bản không tìm được bất cứ chứng cứ nào để hướng mũi dùi về phía Nhiếp Hải Long.

Kế hoạch ban đầu của Lê Thần và Viên Mục Dã là hấn sẽ đến cục cảnh sát tự thú, nói ra tất cả những tội lỗi mà Nhiếp Hải Long phạm phải. Nhưng không chờ bọn họ thực hiện được phương án này, thì lại phát hiện vợ con Nhiếp Hải Long bị bắt cóc. Hành động này coi như là uy hiếp hấn, để hấn tự mình nhận hết tội, hoặc ôm một khoản tiền rồi trốn ra nước ngoài.

Mặc dù Lê Thần không có tình cảm gì với vợ con Nhiếp Hải Long, nhưng dù sao trẻ con cũng vô tội, cho nên bọn Viên Mục Dã không thể liều lĩnh làm như vậy... Nhưng Lê Thần lại nói cho Viên Mục Dã biết, nếu là bản thân Nhiếp Hải Long rơi vào tình cảnh này, hấn sẽ không do dự bỏ qua vợ con, lựa chọn nước đi có lợi cho mình.

Hóa ra, trước đây Nhiếp Hải Long cũng đã từng có vợ con, lúc đó hấn dựa vào buôn chó kiếm được ít tiền, thông qua người giới thiệu hấn lấy một người phụ nữ tên Ôn Tử Thiển, sau đó bọn họ có một cô con gái, cuộc sống gia đình ba người cũng coi như hạnh phúc.

Không ngờ tiệc vui chóng tàn, vì Nhiếp Hải Long cướp mồi làm ăn của người khác, đắc tội với người trong ngành, đối phương tuyên bố nhất định phải đuổi hấn về quê làm ruộng. Nhưng khi đó Nhiếp Hải Long trẻ tuổi nóng tính, căn bản không hề quan tâm đến lời đe dọa ấy... Đến một ngày rốt cuộc đối phương nổi điên bắt cóc vợ con hấn, bắt hấn mang toàn bộ tài sản ra chuộc người.

Vốn ban đầu Nhiếp Hải Long cũng mang toàn bộ tài sản chạy đến nơi hẹn, nhưng lại thấy đối phương đã tước xăng lên người vợ con, uy hiếp hấn phải giao tiền nếu không sẽ thiêu hết hai mẹ con.

Thật ra, lúc đó đám người kia vốn chỉ định dọa Nhiếp Hải Long chứ không thật sự có ý định phóng hỏa đốt người.

Nhưng bọn chúng không thể ngờ được rằng, vào đúng thời khắc mấu chốt Nhiếp Hải Long lại do dự, hắn thậm chí còn nói ra những câu chọc giận đối phương, cuối cùng khiến mẹ con Ôn Tử Thiên bị thiêu sống đến chết... Còn Nhiếp Hải Long lại mượn việc này đập đổ kẻ địch lớn nhất lúc đó của hắn, trực tiếp thu tóm toàn bộ đường dây buôn bán chó của thủ đô.

Viên Mục Dã nghe Lê Thần kể lại mà không khỏi lạnh run, không thể tưởng tượng được một người phải ích kỷ đến mức nào mà trong thời khắc đó vẫn có thể suy tính rõ ràng vì lợi ích bản thân, rồi không chút do dự mà hy sinh mạng sống của vợ con mình.

Chương 1192: Thế lực phía sau

Giờ khi Nhiếp Hải Long đã biến thành Lệ Thần, ấy vậy mà kẻ không phải con người như Lệ Thần lại có suy nghĩ về đúng sai rõ ràng hơn so với một số con người...

Có điều Viên Mục Dã không ngờ được, thế lực phía sau Nhiếp Hải Long còn đáng sợ hơn bọn họ nghĩ rất nhiều, không phải thứ mà một nhân vật nhỏ nhoi như Nhiếp Hải Long có thể dễ dàng đập đổ!

Đặc biệt là hai lựa chọn đưa ra trước mặt Lệ Thần đều không đáng tin, bởi vì với thực lực của đối phương, cho dù Lệ Thần lựa chọn cái nào, cuối cùng vẫn chỉ có kết cục là bị diệt khẩu. Và điều này khiến Viên Mục Dã và Đoàn Phong phải đau đầu.

Trong phòng họp của số 54, Viên Mục Dã và nhóm Đoàn Phong đang tranh chấp không ngừng vì chuyện này, không ai đưa ra được đối sách vẹn toàn...

Viên Mục Dã thở dài: “Nếu để Lệ Thần đi tự thú, thì những kẻ kia chắc chắn sẽ diệt khẩu cậu ta ngay trong tù, đến khi đó chúng ta làm sao tiếp ứng được cậu ta? Cũng không thể đi cướp ngục được đúng không?”

Đoàn Phong trầm giọng nói: “Vậy cứ để Lệ Thần tạm thời ôm tiền trốn đi đã, đợi đến khi Nhiếp Hải Long chết rồi chúng ta đi đón cậu ta không được sao?”

Nhưng Viên Mục Dã lắc đầu: “Làm như vậy có quá nhiều yếu tố không chắc chắn, chỉ cần một điểm không được tính toán kỹ, Lệ Thần rất có thể sẽ bị diệt khẩu.”

Đoàn Phong không nhịn được tức giận nói: “Cái gì cũng không được, thế phải làm sao mới được?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc rồi đưa ra ý kiến: “Bây giờ chúng ta chỉ nghĩ đến an nguy của Lệ Thần, nhưng nếu không

diệt trừ được thế lực phía sau Nhiếp Hải Long, thì cho dù không còn Nhiếp Hải Long nữa, cũng vẫn sẽ có Vương Hải Long, Lưu Hải Long. Đến lúc đó cho dù là việc buôn ma túy hay nội tạng người cũng đều không dừng lại!”

Đoàn Phong thoáng ngần người, anh ta nói: “Cậu phải suy nghĩ cho kỹ, một khi nhúng tay vào chuyện này... những phiền toái sẽ không ngừng theo nhau kéo đến đây. Cậu nhất định phải vào vai chúa cứu thế à?”

Viên Mục Dã cười: “Cái gì mà chúa cứu thế chứ, tôi không cao cả như thế đâu, có điều gặp phải loại chuyện này vẫn muốn để ý một chút...” Nói đến đây, cậu nhìn cánh tay phải của mình rồi bảo: “Hơn nữa gần đây tôi luôn cảm thấy nó quá yên tĩnh, dường như nó đang kìm lại để chuẩn bị tung ra đại chiêu gì đó?”

Đoàn Phong nhú mày: “Không phải chứ, gần đây không nghe thấy cậu nhắc đến thứ kia, tôi còn tưởng cơ thể cậu đã dung hòa với nó rồi chứ?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ cười nói: “Tự mình dung hòa? Nghĩ gì thế? Anh nghĩ tôi không phải là con người bình thường hay là đánh giá nó quá thấp vậy? Thật ra chỉ cần tôi nghĩ đến, lúc nào cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, cảm giác nó như đám dây leo đã quấn chặt vào tất cả các mạch máu trên cánh tay phải của tôi và đi theo từng nhịp hít thở của tôi vậy... Cho nên chính tôi cũng không biết có ngày nào đó nó sẽ hoàn toàn chiếm lấy cơ thể của tôi không, nên trước khi đến lúc đó, tôi vẫn muốn làm một số chuyện mà mình có thể làm.”

Viên Mục Dã dừng lại một chút, sau đó nghiêm túc nói: “Nhưng tôi không muốn kéo mọi người theo, cho nên từ giờ trở đi, số 54 không cần tham gia vào chuyện này nữa.”

Đoàn Phong hừ nhẹ: “Làm sao? Gặp chuyện là muốn làm một mình à, tôi khuyên cậu bỏ ngay cái kiểu suy nghĩ ấy đi... Hơn nữa, tôi sống bao nhiêu năm rồi, cho đến bây giờ chỉ có phiền phức tránh tôi chứ làm sao tôi phải sợ phiền phức? Tôi cũng không quan tâm đối phương là ai, chỉ cần có tôi ở đây, đừng ai nghĩ được yên ổn!”

Viên Mục Dã biết tính Đoàn Phong, chỉ cần là chuyện anh ta đã quyết thì không ai có thể thay đổi, thế nên cậu cũng không

nói thêm gì nữa, chỉ quay lại nhìn đám Trương Khai. Nhưng chưa đợi cậu mở lời, bọn họ đã nhao nhao biểu thị mình không sợ phiền toái gì cả.

Chương 1193: Ngành công nghiệp đen

Nói đến thể lực đứng sau Nhiếp Hải Long, quả thực nó nằm ngoài dự đoán của Viên Mục Dã, nhưng sau khi nghĩ lại mới thấy có lý, hơn nữa trong đó không chỉ có một thể lực thúc đẩy đường dây công nghiệp đen chuyên buôn bán nội tạng.

Vì lấy nội tạng người không phải là việc đơn giản, phải do bác sĩ phẫu thuật chuyên nghiệp thực hiện, đồng thời cũng có yêu cầu cao về môi trường phẫu thuật, nếu không vô trùng được thì mọi việc khác đều uổng phí. Bởi vậy có thể thấy, đây chắc chắn không phải là điều mà một tay buôn chó không có kiến thức về y học như Nhiếp Hải Long và đám cò mồi của hắn có thể hoàn thành được!

Thêm vào đó là người mua đầu ra, đầu sao cũng là nội tạng con người chứ không phải bắp cải hay củ cải, không thể nào chỉ cần đứng đại ngoài đường rao hàng là sẽ có người đến mua. Hai bên mua bán nhất định phải vô cùng hiểu và tin tưởng lẫn nhau, người mua không phải lo người bán là kẻ lừa đảo, mà người bán cũng không cần lo người mua sẽ nói ra chuyện này sau khi xong.

Muốn vậy, nhất định phải có một nhân vật làm “người trung gian” mà cả hai bên đều cực kỳ tin tưởng giắt dây qua lại, và người trung gian này phải có cách lấy được số lượng lớn thông tin người mua.

Phân đoạn cuối cùng là phẫu thuật cấy ghép, cũng là mắt xích quan trọng nhất trong toàn bộ dây chuyền công nghiệp đen, việc này tinh vi hơn mổ lấy nội tạng nhiều, chắc chắn phải thực hiện ở bệnh viện chính quy. Nhưng các bệnh viện chính quy thông thường sẽ không nhận cấy ghép nội tạng không rõ nguồn gốc cho bệnh nhân, cho nên hoặc là bản thân người trung gian đang làm việc ở bệnh viện, có thể trực tiếp bỏ qua nguồn gốc nội tạng; hoặc là người trung gian có thể làm giả

giấy tờ nguồn gốc của nội tạng, bảo đảm nó vượt qua sự kiểm duyệt của bệnh viện một cách suôn sẻ.

Bởi vì tất cả nguồn hiến tạng hầu như không cần chi phí gì, cho nên có thể nói loại hình mua bán này là một vốn bốn lời. Nếu muốn rửa sạch tất cả chỗ tiền đen đó, công ty thương mại của Nhiếp Hải Long có vẻ như kiến nuốt voi, bởi vậy sau lưng chuyện này nhất định còn có nguồn lực mạnh mẽ hơn mới hoàn thành được.

Về phần Nhiếp Hải Long, chẳng qua hắn là mắt xích thấp nhất trong chuỗi công nghiệp đen này thôi, cũng chính là kẻ tìm nguồn hiến tạng miễn phí và giải quyết những người hiến tạng đó một cách sạch sẽ và hiệu quả. Hơn nữa điều quan trọng nhất là, Nhiếp Hải Long chỉ liên hệ với tuyến trên của hắn, hắn cũng chỉ được nghe nhắc đến những ông lớn đứng sau lưng chứ chưa từng gặp mặt...

Theo lời Lê Thần, trong trí nhớ của Nhiếp Hải Long, Lê Thần nhìn thấy phần lớn những người hiến tạng đều là người lang thang không thân không thích, hoặc đã cắt đứt liên lạc với người thân và bạn bè rất nhiều năm rồi, cho dù bọn họ mất tích một hai năm cũng sẽ không ai phát hiện. Chờ đến cuối cùng có người phát hiện bọn họ mất tích thì đã chẳng điều tra được manh mối nào nữa.

Cách Nhiếp Hải Long lừa những người này cũng rất đơn giản, đó là lợi dụng công ty thương mại của mình làm cái có để thông báo tuyển dụng, sau đó chọn người hiến tạng đủ điều kiện từ hồ sơ của những ứng viên đó. Về phần những người lang thang kia lại càng dễ lừa, lấy đại cái có “dùng thử thuốc có trả công” là có thể dụ tới cả mớ, sau đó kiểm tra sức khỏe của họ, chọn lọc ra cơ quan nội tạng khỏe mạnh.

Có lẽ trong mắt người bình thường, mọi thứ đều chẳng có dấu vết gì đáng nói, nhưng dưới con mắt của các chuyên gia trong lĩnh vực liên quan thì vẫn là không tài nào che giấu được. Cho nên chỉ cần có người tố cáo, bộ phận giám sát y tế nhất định sẽ can thiệp điều tra, và cũng không thể đạt được quy mô như hiện nay.

Nghe Viên Mục Dĩ phân tích xong, Đoàn Phong suy tư: “Ý của cậu là, thế lực đứng đằng sau là nhân vật lớn nào đó bao

trùm cả hai giới chính trị và thương mại ư?”

Chương 1194: Triệu Khôn

Nghe Đoàn Phong hỏi như vậy, Viên Mục Dã cười bảo: “Hiện tại hồi hận vẫn còn kịp đấy. Mặc dù số 54 là một cơ quan độc lập, nhưng không tránh được việc phải giao tiếp với các cơ quan ban ngành. Nếu thật sự đắc tội ai đó vì việc này, e rằng về sau sẽ có lúc lão Lâm phải đau đầu.”

“Cậu có thể yên tâm về vấn đề này, đừng thấy ngày thường lão Lâm luôn ra vẻ ôn hoà, gặp ai cũng khách sáo, nhưng trên thực tế anh ta chính là con hổ mặt cười, chẳng có mấy người dám chân chính đắc tội người của anh ta đâu.” Đoàn Phong dừng dừng nói.

Viên Mục Dã xua tan nỗi băn khoăn trong lòng, cậu cười: “Cũng tốt. Nếu đã như vậy, chúng ta phải điều tra đến tận cùng xem có những ai đang ăn đồng tiền xương máu trên việc buôn bán nội tạng người!”

Bởi vì Lê Thần có thể đọc được tất cả ký ức của Nhiếp Hải Long, cho nên nếu muốn tìm được tuyến trên của hắn chắc không thành vấn đề. Nhưng bây giờ đối phương đã bắt vợ con của Nhiếp Hải Long, lấy đó để đe dọa buộc Nhiếp Hải Long câm miệng, cho nên nếu nhóm Viên Mục Dã muốn điều tra mà không có nỗi lo về sau, điều đầu tiên họ cần phải làm là cứu hai mẹ con nọ ra.

Tuyến trên của Nhiếp Hải Long tên là Triệu Khôn, bề ngoài là giám đốc an ninh của bệnh viện trung tâm thành phố, nhưng chính nhờ gã “dù dất”, nên Nhiếp Hải Long mới từ một tay buôn chó lúc ban đầu từng bước một trở thành anh Long bao nhiều người đều phải kiêng dè ngày hôm nay...

Lúc trước Nhiếp Hải Long cũng làm nghề trộm cắp thiếu đạo đức, nhưng dù hắn to gan đến đâu cũng không dám phát rồ như bây giờ. Có lẽ chính hắn đều không thể ngờ rằng nhiều năm sau mình sẽ đi lên con đường buôn bán ma túy và nội tạng không có lỗi về thể này.

Lý do nói như vậy không phải vì trước kia Nhiếp Hải Long lương thiện bao nhiêu, mà bởi ngay lúc đó hắn vốn không biết, trên đời này còn có cách kiếm tiền như vậy.

Nhiếp Hải Long và Triệu Khôn quen nhau nhờ một sự việc nhỏ. Lúc đó Nhiếp Hải Long vừa trải qua cái chết của hai mẹ con Ôn Tử Thiện, hắn cũng phải nằm viện vì bị lửa đốt làm bỏng tay phải. Tuy đã mượn chuyện này để lũng đoạn việc buôn bán chó ở địa phương, nhưng cảm xúc của hắn vẫn khá uể oải trong khoảng thời gian đó.

Có một lần Nhiếp Hải Long đến bệnh viện thay băng, nhưng do lái xe một tay nên va quệt với một chiếc ô tô bên cạnh. Đây vốn chỉ là việc nhỏ, hai bên đến bảo hiểm là có thể giải quyết. Nhưng không ngờ đối phương là “cậu ấm” bị gia đình chiều hư, thấy chiếc xe yêu dấu của mình bị quệt trầy thì cứ nhất quyết muốn thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Nhiếp Hải Long.

Mặc dù trên người Nhiếp Hải Long bị thương, nhưng đối phó con tôm chân mềm trước mắt vẫn chẳng thành vấn đề. Không ngờ đối phương đánh hắn hai đấm rồi nói bằng vẻ mặt kiêu ngạo: “Cha tao là XXX. Hôm nay nếu mày dám đánh trả, ngày mai tao sẽ cho mày vô tù ăn tết!”

Nhiếp Hải Long từng nghe thấy cái tên mà con tôm chân mềm đó nói, đúng là một vị tài phiệt lớn có tiền có thế ở địa phương, tuyệt đối không phải người như Nhiếp Hải Long có thể dễ dàng trêu chọc. Nhưng lúc ấy vừa mới trải qua cửa nát nhà tan, Nhiếp Hải Long thật sự nổi cơn tức giận. Hắn đỏ mắt muốn ra sau cốp xe lấy vũ khí.

Ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên có một người đàn ông dáng vóc trung bình bước tới, cười lớn tiếng rồi kéo tôm chân mềm sang một bên và nói nhỏ vài câu. Tuy đối phương vẫn có vẻ mặt kiêu ngạo, nhưng rõ ràng khí thế đã tụt xuống một đoạn.

Với trạng thái ngay lúc đó của Nhiếp Hải Long, nếu người đàn ông này không xuất hiện, chắc chắn sẽ gây ra mạng người, nhưng hiện giờ sự việc lại bị mấy câu nói của đối phương giải quyết một cách nhẹ nhàng. Nhìn tôm chân mềm lái xe rời khỏi hiện trường, Nhiếp Hải Long cũng dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này người đàn ông chủ động đưa cho Nhiếp Hải Long một điều thuốc và nói: “Nó chỉ là thằng nhãi nhép chưa đủ lông đủ cánh, ý ông già mình có mấy đồng tiền dơ bẩn nên không biết trời cao đất dày gì. Nếu cậu thật sự tức giận với loại người ấy, cuối cùng chỉ có cậu chịu thiệt mà thôi.”

Đôi khi giao tiếp giữa đàn ông thường bắt đầu bằng một điều thuốc. Sau khi trò chuyện một lúc, Nhiếp Hải Long biết đối phương tên Triệu Khôn, là giám đốc an ninh của bệnh viện. Triệu Khôn cũng biết được hoàn cảnh “bi thảm” mà Nhiếp Hải Long gặp phải gần đây qua cuộc nói chuyện phiếm. Sau đó hai người thường xuyên hẹn nhau uống rượu, qua lại nhiều rồi thành bạn nhậu không có gì giấu nhau.

Nhưng theo hồi ức của Nhiếp Hải Long sau này, thật ra Triệu Khôn luôn khảo sát hắn, đợi tới khi thời cơ chín muồi mới chính thức kéo hắn nhập bọn.

Chương 1195: Chuyển phát nhanh

Mặc dù ở mặt ngoài, Triệu Khôn là người bạn nhiệt tình và có tình nghĩa, nhưng sau lưng lại tàn nhẫn độc ác, làm người nham hiểm. Ý tưởng lấy chó để buôn ma túy của Nhiếp Hải Long là do gã nghĩ ra, còn nói một cách hoa hòe hoa sói là sử dụng lại đồ bỏ đi.

Hiện giờ thấy đối phương đưa ra hai điều kiện, với tác phong làm việc bình thường của Nhiếp Hải Long, chắc chắn hẳn sẽ không chọn chủ động tự ra đầu thú. Vì thế Viên Mục Dã bảo Lệ Thần tương kế tựu kế, đề nghị đưa vợ con cùng chạy trốn ra nước ngoài.

Nhưng với tình huống trước mắt, Nhiếp Hải Long không phải nói đi là có thể đi ngay, bởi vì buôn bán nội tạng ở nước S là trái pháp luật. Nếu chỉ dựa vào người tự nguyện hiến tạng chắc chắn còn khuya mới đủ, điều này khiến cho Nhiếp Hải Long và thế lực sau lưng hẳn có thể thừa cơ kiếm chác.

Trong hầu hết các trường hợp, việc buôn bán nội tạng chỉ diễn ra sau khi người bán đặt cọc, sau đó phía Nhiếp Hải Long mới bắt đầu tìm kiếm người hiến tạng phù hợp. Nếu cảnh sát chưa tìm thấy đường dây của Nhiếp Hải Long mà nó đã bị cắt đứt, những thiệt hại phải gánh chịu đằng sau việc này có thể là một con số trên trời.

Cho nên theo Viên Mục Dã phân tích, việc đối phương vội vã bắt vợ con của Nhiếp Hải Long thực chất không phải muốn hẳn gánh hết tội lỗi, hoặc lập tức lần trốn ra nước ngoài. Bọn chúng làm như vậy chỉ để phòng ngừa chu đáo, bảo hiểm trước để tránh Nhiếp Hải Long bị cảnh sát bắt khi không hề chuẩn bị, rồi khai hết ra mọi chuyện. Dù sao vợ con mình đều nằm trong tay đồng lõa, tất nhiên Nhiếp Hải Long không dám dễ dàng bán đứng đối phương.

Để đảm bảo hai mẹ con được an toàn, Viên Mục Dã bảo Lê Thần đưa ra một yêu cầu với Triệu Khôn, đó là hàng ngày đều phải gửi một đoạn video ngắn của hai mẹ con họ cầm tờ báo cùng ngày hôm đó, nhằm chứng minh hai mẹ con còn sống yên lành.

Nếu bây giờ trong tay chỉ có mỗi một manh mối là Triệu Khôn để điều tra, nhóm Viên Mục Dã bèn nhanh chóng triển khai hình thức theo dõi 24/24, hy vọng có thể tìm được tung tích của vợ con Nhiếp Hải Long từ chỗ Triệu Khôn.

Nhưng không ngờ Triệu Khôn là kẻ cực kỳ cẩn thận. Mỗi ngày con đường gã đi làm và tan làm đều rất cố định, thậm chí khá chầm chọc là, gã còn đến sân sau của bệnh viện để cho mèo hoang ăn sau khi tan sở mỗi ngày. Nếu không phải tin tưởng lời Lê Thần một trăm phần trăm, Viên Mục Dã thật sự rất khó nhìn nhận tay giám đốc an ninh hiền lành này còn có một bộ mặt khác không muốn ai biết.

Theo dõi liên tục vài ngày, từ đầu đến cuối, nhóm Viên Mục Dã không hề phát hiện Triệu Khôn có hành động nào khác thường. Trừ việc mỗi ngày gửi video ngắn cho Nhiếp Hải Long đúng giờ, thời gian còn lại gã vẫn đến giờ đi làm, đến giờ tan sở.

Hơn nữa, điều khiến người ta cảm thấy quái lạ là, Hoắc Nhiễm nghe lén di động của gã mãi vẫn không phát hiện gã liên hệ với ai, hoặc là nhận video ngắn bằng bất cứ cách nào qua mạng, vậy mỗi ngày video gã gửi cho Nhiếp Hải Long từ đâu mà ra?

Phía Từ Lệ bắt đầu lần lượt điều tra ra thân phận của những cái xác chìm dưới đáy biển, trên cơ bản không khác là mấy với lời Lê Thần nói, bọn họ không phải kẻ lang thang thì là những người không thân không thích ở bên. Trừ điều đó ra, tạm thời cảnh sát vẫn chưa tìm thấy điểm chung nào khác giữa bọn họ.

Cùng lúc đó, phía Viên Mục Dã cũng theo dõi Triệu Khôn đến ngày thứ sáu, rốt cuộc đã phát hiện một chỗ đáng ngờ, đó chính là mỗi ngày gã đều nhận được một bưu kiện nhỏ thoát nhìn rất bình thường.

Người bình thường nhận được chuyển phát nhanh rất bình thường, nhưng chỗ khác thường của Triệu Khôn là mỗi ngày

gã đều nhận được, nhưng mà cũng không thấy gã cầm cái gì về lúc tan làm. Trên thực tế, Triệu Khôn nhận chuyển phát nhanh vô cùng bí ẩn, nếu không phải nhóm Viên Mục Dã theo dõi sát sao mấy ngày liên tục, thì đúng là rất khó phát hiện điều này.

Trên thực tế, bộ phận an ninh của bệnh viện luôn chịu trách nhiệm giao và nhận chuyển phát nhanh của cả bệnh viện, nếu không cố ý kiểm tra thì sẽ không thể biết được có dư hay thiếu.

Chương 1196: Mạch Tử Lâm

Hoắc Nhiễm và Tăng Nam Nam phát hiện trong những bưu kiện mà Triệu Khôn nhận hàng ngày luôn có một hộp nhỏ dán băng keo màu xanh lam, thoát nhìn không nặng, ắt hẳn không phải thứ gì quý giá. Hơn nữa điều lạ lùng nhất là, mỗi lần nhân viên chuyển phát nhanh lấy những kiện hàng gửi đi thì trong đó cũng có một hộp nhỏ giống y hệt...

Để tìm hiểu cặn kẽ “mánh lới” trong đó, Hoắc Nhiễm cải trang thành học sinh nghỉ hè đi làm thêm, lén trà trộn vào công ty chuyển phát nhanh thường xuyên chuyển đồ đến bệnh viện.

Kết quả, Hoắc Nhiễm nhanh chóng phát hiện ra chẳng có ai tới công ty gửi bưu kiện ấy cả. Nói cách khác, bưu kiện dán băng keo màu xanh lam kia được nhân viên chuyển phát nhanh bỏ vào sau đó. Vì thế Hoắc Nhiễm lập tức tập trung mũi điều tra vào cậu trai chuyển phát nhanh đến bệnh viện hàng ngày.

Đối phương là một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi, mọi người trong công ty chuyển phát nhanh đều gọi cậu ta là Mạch Tử, là nhân viên lão làng đã làm được bốn, năm năm. Hoắc Nhiễm hỏi thăm những người khác về hoàn cảnh của Mạch Tử, phát hiện cậu ta đúng là đồ đệ hòm hàng thật giá thật.

Đầu tiên, đừng thấy tuổi tác cậu ta không lớn, nhưng lại là nhân viên kỳ cựu nhất trong công ty, bởi vì cường độ làm việc của nghề chuyển phát nhanh cao, thời gian làm việc lại dài, cho nên nhân sự luôn có tính lưu động rất cao. Người bình thường làm một, hai năm hầu như đều đổi nghề cả, nhưng Mạch Tử vẫn ở lại làm ở chi nhánh này từ sau khi học xong đại học, làm suốt mấy năm...

Sau đó Hoắc Nhiễm gửi thông tin của đối phương cho Tăng Nam Nam, bảo cô ấy mau chóng thăm dò chi tiết của Mạch Tử, kết quả lại phát hiện quả nhiên thằng nhãi này không đơn giản như bề ngoài.

Mạch Tử Lâm là người địa phương, từ nhỏ hoàn cảnh gia đình bình thường. Mấy năm trước, cha cậu ta là Mạch Khánh Phong mắc một căn bệnh về máu cực kỳ hiếm gặp, cần dùng một loại thuốc đặc trị của nước ngoài lâu dài mới có thể kéo dài mạng sống, nhưng điều kiện của nhà họ Mạch không đủ để chi trả cho loại thuốc này.

Ai ngờ nửa năm sau, người nhà họ Mạch đột nhiên tuyên bố với bên ngoài là ông Mạch đã khỏi bệnh, nói là lúc trước do bệnh viện khám sai. Nhưng trên thực tế, bắt đầu từ lúc ấy, mỗi tháng Mạch Tử Lâm đều sẽ đặt hàng loại thuốc đặc trị kia từ nước ngoài về qua đường bưu điện với giá cao ngất ngưỡng cho cha cậu ta uống.

Mà khi ấy đúng vào lúc Mạch Tử Lâm vừa mới đi làm chưa bao lâu. Với thu nhập của cậu ta, không thể nào duy trì việc cho cha uống thuốc không gián đoạn, cho nên nhất định cậu ta còn có một con đường kiếm tiền khác vô cùng bí ẩn.

Hiện giờ có thêm manh mối là anh chàng chuyển phát nhanh, Viên Mục Dã bèn chia mọi người thành hai tốp, cậu và Đoàn Phong đi theo Mạch Tử Lâm, còn Đại Quân và Trương Khai tiếp tục theo dõi Triệu Khôn, thăm dò kỹ lưỡng xem bọn họ lên trao đổi cái gì bằng bưu kiện chuyển phát nhanh.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhìn người luôn rất tinh. Họ bám theo Mạch Tử Lâm hai ngày là đã phát hiện ra, mặc dù bề ngoài thẳng nhãi này trông như một thanh niên có thu nhập bình thường, nhưng sau lưng, chi phí ăn mặc của cậu ta lại chẳng bình thường một chút nào, ai không biết còn tưởng rằng cậu ta là một cậu ấm nhà giàu gặp nạn cơ.

“Thẳng nhãi này thú vị nhỉ? Ở công ty giả nghèo, vừa tan làm là như thay đổi thành người khác. Cậu thấy cái siêu thị cậu ta vào không? Đồ bên trong cực đắt. Lần trước tôi muốn mua con cua trong đó ăn, vừa nhìn giá đã sợ nhảy dựng lên, cua tám lạng mà bán một nghìn tệ một con! Cậu nói đó là đồ cho người ăn hả?” Đoàn Phong cảm thán.

Viên Mục Dã cười: “Xem ra là cái nghèo đã hạn chế sức tưởng tượng của chúng ta.”

Hai người đang nói chuyện thì thấy Mạch Tử Lâm xách bao lớn bao nhỏ ra khỏi siêu thị, sau đó đặt một chiếc taxi qua app

về thẳng nhà. Thấy thế, Đoàn Phong lập tức lái xe bám theo. Vừa lái, anh ta còn vừa mắng chửi: “Cậu nói coi, nhà ông Mạch chỉ có tổng cộng ba người, còn có hai người là người già, sao ăn khỏe thế? Mỗi ngày đều mua bao nhiêu là đồ ăn?!”

Chương 1197: Bác sĩ trẻ

Nghe Đoàn Phong nói như vậy, Viên Mục Dã đột nhiên lóe lên một suy nghĩ trong đầu, sau đó hai người nhìn nhau rồi nhận ra rằng rất có thể trong nhà Mạch Tử Lâm thật sự giấu những người khác trừ cha mẹ cậu ta ra. Vì thế sáng ngày hôm sau, sau khi Mạch Tử Lâm đi làm, Viên Mục Dã cải trang thành nhân viên bảo trì gas đến gõ cửa nhà họ Mạch.

Một bà cụ đầu tóc hoa râm ra mở cửa, bà ta mờ mịt nhìn Viên Mục Dã và hỏi: “Cậu tìm ai?”

Viên Mục Dã mỉm cười đáp: “Chào bác, cháu là nhân viên bảo trì của công ty gas. Có người ở khu nhà này phàn nàn người thấy mùi gas, cho nên chúng cháu đến từng nhà để kiểm tra xem có chỗ nào bị rò gas không.”

Nghe vậy, bà cụ rõ ràng hơi chần chờ, không muốn để Viên Mục Dã vào nhà cho lắm. Thấy vậy, Viên Mục Dã nói tiếp: “Bác ơi, cháu chỉ vào nhà dùng dụng cụ kiểm tra một chút thôi, nếu thật sự rò khí gas thì nhất định phải sửa chữa kịp thời, nếu không rất nguy hiểm. Khí gas trong không khí đạt tới nồng độ nhất định sẽ phát nổ, hậu quả không dám tưởng tượng đâu!”

Sau khi nói xong, Viên Mục Dã móc ra một dụng cụ kiểm tra đo lường cho bà cụ xem, chứng tỏ mình không phải người xấu gì cả. Có lẽ do bà cụ bị vẻ ngoài lương thiện của Viên Mục Dã lừa gạt, cuối cùng vẫn cho cậu vào.

Có điều Viên Mục Dã vẫn làm một nhân viên kiểm tra khí gas giả khá chuyên nghiệp. Đầu tiên cậu vào phòng bếp kiểm tra thử van gas, sau đó lại thử xem ống dẫn gas có bị hỏng không, cuối cùng mới cầm dụng cụ để hù người ta kia bắt đầu đi vòng quanh nhà.

Thật ra thứ đó không phải thiết bị kiểm tra gì cả, chẳng qua là chiếc máy đếm được Hoắc Nhiễm cải tạo lại, chỉ cần Viên

Mục Dĩ nhấn cái nút bên cạnh là sẽ lập tức phát ra tiếng cảnh báo títtítít.

Mới đầu Viên Mục Dĩ dạo qua một vòng trong phòng khách trước, không phát hiện chỗ nào đáng ngờ, sau đó cậu lại vào hai phòng ngủ, một căn trong đó là phòng của cha mẹ Mạch Tử Lâm, lúc ấy cha Mạch Tử Lâm đang nghỉ ngơi ở bên trong, cho nên Viên Mục Dĩ xem sơ qua rồi ra ngoài.

Mà khi vào phòng ngủ của Mạch Tử Lâm, cậu lại phát hiện căn phòng này rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều so với nhà hàng xóm sát vách. Để người nhà họ Mạch không nghi ngờ, Viên Mục Dĩ còn cố tình đến nhà hàng xóm sát vách dạo một vòng trước.

Sau khi nhận ra bố cục căn phòng có vấn đề, Viên Mục Dĩ lập tức nhận thức được rằng có thể trong phòng ngủ của Mạch Tử Lâm có cửa bí mật. Ất là vợ con Nhiếp Hải Long bị giấu ở trong đó. Về phần cha mẹ Mạch Tử Lâm có biết hay không... trước mắt Viên Mục Dĩ không thể khẳng định.

Như vậy, mọi thứ đều được giải thích rõ. Ất hẳn mỗi ngày Mạch Tử Lâm đã đưa cho Triệu Khôn video quay vợ con của Nhiếp Hải Long bằng chuyển phát nhanh, sau đó Triệu Khôn lại gửi cho Nhiếp Hải Long để chứng minh trước mắt vợ con hắn vẫn an toàn.

Nhưng nếu trong cái gói Mạch Tử Lâm giao cho Triệu Khôn là video của vợ con Nhiếp Hải Long, thế thì trong cái gói Triệu Khôn giao cho Mạch Tử Lâm lại là thứ gì? Câu hỏi này có đáp án rất nhanh sau đó. Đại Quân và Trương Khai luôn đi theo Triệu Khôn phát hiện một manh mối mới, đó là hàng ngày đều có một bác sĩ trẻ tới phòng an ninh lấy chuyển phát nhanh.

Bề ngoài bác sĩ này tới lấy chuyển phát nhanh, nhưng trên thực tế lại lén giao một xấp tài liệu cho Triệu Khôn. Triệu Khôn lại chuyển những tài liệu chưa biết đó qua tay Mạch Tử Lâm bằng chuyển phát nhanh.

Sau khi ra khỏi nhà họ Mạch, Viên Mục Dĩ lập tức nói cho Đoàn Phong biết tình hình của nhà họ, mà lúc này Đoàn Phong đang bám theo sau Mạch Tử Lâm, nhìn cậu ta đưa chuyển phát

nhANH tóI tỪNG nhÀ, ĐỒNG thỜI cŨNG phẢI tÌM RA thẰNG nhÃI nÀY
SẼ ĐƯA NHỮNG TÀI LIỆU MANG TỪ BỆNH VIỆN ĐẾN TAY AI?!

Chương 1198: Thiên thần hay ác quỷ

Trong trí nhớ của Nhiếp Hải Long, mỗi lần hắn đều sẽ đưa người hiến tạng miễn phí đến địa điểm Triệu Khôn chỉ định, giao người qua rồi thì trên cơ bản chẳng còn chuyện gì của hắn nữa, chẳng qua địa điểm giao người luôn luôn thay thế này mai thế khác. Hơn nữa để giấu tai mắt, Nhiếp Hải Long chưa bao giờ tự mình đi, đều là sai bọn đàn em đưa người đến đó.

Đoàn Phong nhíu mày hỏi: “Nói cách khác Nhiếp Hải Long cũng không biết có phải là giao người hiến tạng cho Triệu Khôn hay không?”

Viên Mục Dã gật đầu một cách bất đắc dĩ: “Đại loại vậy, chắc chắn Triệu Khôn chỉ là người trung gian trong đó, gã phát triển Nhiếp Hải Long, để hắn tìm người hiến tạng an toàn cho chúng và cuối cùng giải quyết xác chết một cách thích đáng. Nhưng đồng thời đối phương cũng chuẩn bị sẵn sẽ bỏ rơi hắn bất cứ lúc nào, cho nên Nhiếp Hải Long vốn dĩ không thể nào biết ông chủ thật sự đứng sau bức màn là ai.”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi tiếp tục theo dõi Mạch Tử Lâm, với phong cách làm việc của bọn chúng, không thể nào chuyển thông tin khách hàng cho ông chủ của chúng bằng chuyển phát nhanh, cho nên tôi đoán hôm nay nhất định cậu ta sẽ tự mình đưa tài liệu đến tận tay đối phương.”

Cúp điện thoại của Đoàn Phong, Viên Mục Dã vội vàng chạy về bệnh viện. Hiện giờ mục tiêu lại có thêm một bác sĩ trẻ. Ất hẳn người này có điều kiện tiếp xúc trực tiếp với người bệnh cần cấy ghép nội tạng trong bệnh viện, lấy được thông tin của đối phương trước tiên.

Lúc Viên Mục Dã chạy tới bệnh viện, Tăng Nam Nam đang đi lại trên hành lang, thấy Viên Mục Dã đã tới, cô ấy đưa mắt ra

hiệu với cậu, ý bảo cậu đọc mục thông báo trên tường, bên trên dán rất nhiều ảnh chụp của nhân viên y tế.

Rồi Tăng Nam Nam đến bên cạnh Viên Mục Dã nói nhỏ: “Hàng thứ hai từ dưới lên, là người thứ ba...”

Viên Mục Dã dời mắt đến tấm ảnh mà Tăng Nam Nam nói, trên ảnh là một cậu thanh niên cười như mặt trời tỏa nắng, có khuôn mặt trắng trẻo tinh khôi, dù là ai cũng rất khó liên hệ cậu ta với ngành công nghiệp đen dím đầy máu tươi kia.

Tên bác sĩ trẻ là Trương Bác, xem tuổi tác chắc cỡ bằng Mạch Tử Lâm, là nhân viên phòng thí nghiệm tại Trung tâm xét nghiệm HLA của bệnh viện, đã tốt nghiệp thạc sĩ, thoát nhìn giống một thanh niên có tương lai tươi sáng.

Viên Mục Dã nhìn Trương Bác trong ảnh bằng vẻ mặt đáng tiếc, lòng thầm cảm thán, rõ ràng có thể sống cuộc sống ưu việt bằng thực lực của mình, nhưng lại đi chệch đường vì lợi ích trước mắt...

So sánh với vẻ trách trời thương dân của Viên Mục Dã, Tăng Nam Nam bày tỏ suy nghĩ của mình thẳng thừng hơn: “Phí phạm lớp vỏ ngoài đẹp đẽ như vậy, bên trong lại là một kẻ cặn bã. Xem ra không phải mỗi một bác sĩ đều là thiên thần áo trắng, rất có thể là ác quỷ khoác áo thiên thần.”

Dặn dò Tăng Nam Nam vài câu xong, Viên Mục Dã ra khỏi bệnh viện, cậu muốn đến chỗ Từ Lệ trước khi trời tối, xem xem phía xác chết có manh mối gì có thể điều tra không. Ai ngờ vừa đến cửa cục cảnh sát, cậu đã nhận được điện thoại của Từ Lệ, bảo cậu hãy nhanh chóng đến đây một chuyến.

Viên Mục Dã cười: “Đúng lúc thế? Tôi ở ngay ngoài cửa đây!”

Sau khi thấy Viên Mục Dã, Từ Lệ lập tức kéo cậu vào văn phòng, rồi đóng cửa phòng lại và nói: “Bên trên thúc giục ghé thăm, nhưng trừ một đồng xác chết ra thì trong tay tôi chẳng có manh mối nào cả! Mau nói coi cậu đã điều tra được gì rồi?!”

Viên Mục Dã bảo anh ta đừng vội, trước hết hãy nói cho mình nghe bây giờ cảnh sát đã điều tra được những manh mối nào có giá trị từ xác chết của các nạn nhân rồi?

Từ Lệ thở ngắn than dài: “Trên cơ bản, ai có hồ sơ khám chữa bệnh đều có thể xác định thân phận, còn lại là vài người lang

thang. Cảnh sát đang tìm người nhà của họ tới để đối chiếu ADN. Về phần mối liên hệ giữa những người này thì vẫn chưa tìm ra.”

Chương 1199: Tuyển trên

Từ Lê đứng dậy bước đến bàn để máy tính, sau đó lấy một tập tài liệu trong ngăn kéo bên dưới ra, đưa cho Viên Mục Dã: “Những tài liệu này chỉ có thể xem ở đây, tuyệt đối không thể cầm ra khỏi cửa căn phòng này.”

Viên Mục Dã nhận tập tài liệu, mở ra đọc và lập tức thán cả kinh. Trước đó cậu vốn tưởng rằng thân phận của những nạn nhân cũng không phức tạp, nhưng bây giờ xem ra sự việc không đơn giản như vậy...

Liêu Duệ Dũng, nam, 45 tuổi, trước khi mất tích từng làm kiểm toán cho một công ty xây dựng nổi tiếng. Hai năm trước, anh ta tố cáo công ty có những hành vi vi phạm quy định như bớt xén nguyên vật liệu, bóp méo báo cáo khi đầu tư xây dựng một viện dưỡng lão. Nhưng khi phòng ban liên quan chuẩn bị tìm anh ta để xác minh thêm, anh ta đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian.

Rất nhiều đồng nghiệp của Liêu Duệ Dũng nghe phong thanh rằng anh ta cầm một khoản tiền bịt miệng lớn của ông chủ rồi rời khỏi nước S, ra nước ngoài sống vui vẻ sung sướng rồi. Không ngờ bây giờ xác của anh ta lại bị cảnh sát moi ra khỏi đồng bê tông.

Tôn Tiêu, nữ, 32 tuổi, nhân viên văn phòng bình thường. Một năm trước, cô ấy chứng kiến một vụ tai nạn giao thông thảm lắm lúc tan ca đêm. Đáng lẽ phải ra tòa làm chứng chống lại tài xế gây tai nạn nhưng cô ấy lại đột nhiên mất tích, cuối cùng bởi vì không có nhân chứng nên đến giờ vụ tai nạn xe kia vẫn chưa tìm được tài xế gây tai nạn.

Lưu Khai Tùng, nam, 38 tuổi, ba năm trước đây thiếu nợ vay nặng lãi rất nhiều do ham mê cờ bạc. Người nhà thường xuyên bị bọn đòi nợ quấy rầy, cuộc sống gà bay chó sủa. Ai ngờ mấy tháng sau, Lưu Khai Tùng đột nhiên mất tích, từ đó không còn tin tức.

Bạn bè thân thích đều cho rằng Lưu Khai Tùng bỏ trốn vì không thể nào trả nổi khoản vay, nhưng kỳ lạ là, từ sau khi Lưu Khai Tùng mất tích, những kẻ đòi nợ không còn tới nhà đòi đồng tiền nào nữa.

Xem đến đây, Viên Mục Dã đã đoán được đại khái, phạm vi kinh doanh của băng nhóm tội phạm mà họ đang đối mặt rõ ràng cũng bao gồm cả diệt khẩu giúp người ta nữa, chẳng qua dường như những việc này có phần khác với điều Lệ Thần kể.

Lệ Thần là một kẻ ngoại lai chiếm cơ thể của Nhiếp Hải Long, đương nhiên hẳn không thể giấu giếm điều gì giúp Nhiếp Hải Long, cho nên lời giải thích hợp lý duy nhất cho chuyện này là cả bản thân Nhiếp Hải Long cũng không biết thân phận thật sự của những người này. Nhiếp Hải Long chỉ làm việc theo sai bảo, bảo hắn dẫn người đi bắt ai thì hắn bắt kẻ ấy.

Trả lại tài liệu cho Từ Lệ, Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Thật ra trong tay chúng tôi có một mục tiêu điều tra, nhưng cũng giống như hoàn cảnh bây giờ của cảnh sát, trước mắt chúng tôi vẫn chưa có cách nào liên kết vụ án với mục tiêu.”

“Là ai?” Từ Lệ lập tức truy hỏi.

“Nhiếp Hải Long... Các anh có thể điều tra theo phương hướng này, nhưng trước khi có chứng cứ vô cùng xác thực, tuyệt đối đừng rút dây động rừng, nếu không rất có thể mối dây này sẽ bị cắt đứt ngay lập tức.”

Ra khỏi cục cảnh sát, Viên Mục Dã nhanh chóng gọi điện thoại cho Đoàn Phong, kể lại đơn giản tình hình của những nạn nhân cho anh ta. Đoàn Phong nghe xong thì cười lạnh: “Đúng là bao giết bao chôn! Thời nay ngành dịch vụ kiểu này đều dâng tận miệng thế à?”

“Khối u ác tính này nên bị nhổ tận gốc một cách triệt để, nếu không dù không có Nhiếp Hải Long, bọn họ vẫn có thể tìm Vương Hải Long, Tôn Hải Long để làm công việc dơ bẩn ấy. Đến lúc đó, không biết sẽ còn bao nhiêu vong hồn vô tội táng thân dưới đáy biển nữa.” Viên Mục Dã thở dài.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi nói: “Tôi gửi định vị cho cậu. Giờ cậu tới đây ngay, có chuyện gì gặp mặt hẵng nói.”

Khi Viên Mục Dĩ chạy tới vị trí của Đoàn Phong, anh ta đang ngồi trong xe nhìn chăm chăm Mạch Tử Lâm đang phân loại gói hàng cách đó không xa. Thấy Viên Mục Dĩ lên xe, Đoàn Phong cười bảo: “Tôi bám theo Mạch Tử Lâm gần một ngày rồi vẫn không phát hiện khách hàng nào của cậu ta có vấn đề, nhưng Hoắc Nhiễm đã gửi cho tôi biên lai chuyển phát nhanh. Hôm nay Mạch Tử Lâm sẽ gửi 96 kiện hàng. Nếu cuối cùng vượt quá số lượng này, chứng tỏ một trong số khách hàng nhận bưu kiện chính là tuyến trên của cậu ta.”

Chương 1200: Văn bản được mã hóa

Sự thật chứng minh Đoàn Phong đã đoán đúng. Trước khi tan làm, Mạch Tử Lâm đã gửi dư một kiện hàng. Kiểm tra đối chiếu với hơn 90 địa chỉ mà Hoắc Nhiễm gửi đến, họ phát hiện một địa chỉ trong đó không có trong đơn chuyển phát nhanh.

Sau đó, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đến địa chỉ dư ra kia, kết quả lại phát hiện đó chỉ là một ngôi nhà bình thường có hai mẹ con sinh sống. Mẹ tên Tả Diễm Như, là nhân viên kiểm đếm trong một siêu thị, cậu con trai Tả Chú là học sinh lớp 11, sang năm sắp tham gia thi đại học.

Lúc đầu Viên Mục Dã và Đoàn Phong còn nghĩ liệu có phải nhầm địa chỉ hay không. Suy cho cùng, hai mẹ con này nhìn thế nào cũng khác xa ông trùm đứng sau thao túng đám người Nhiếp Hải Long. Mãi đến ngày hôm sau, khi Mạch Tử Lâm lại xuất hiện ở địa chỉ này một lần nữa, nhóm Viên Mục Dã mới không thể không khóa mục tiêu, tập trung điều tra hai mẹ con nọ.

Điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy kinh ngạc là, đêm đó Hoắc Nhiễm điều tra ra IP của địa chỉ này thường xuyên đăng nhập một trang web bất hợp pháp ở nước ngoài, trên đó đăng một số bài viết được mã hóa mà người bình thường không thể hiểu được.

Trong phòng họp của số 54, nhóm Viên Mục Dã nhìn Hoắc Nhiễm gõ tung bay hoa cả mắt trên máy tính, màn hình xuất hiện một bài văn râu ông nọ cắm cằm bà kia.

“Nó viết cái quái gì thế? Rõ ràng chữ nào cũng biết, sao ghép lại với nhau thì như sách trời vậy?” Trương Khai ngệt mặt ra.

Hoắc Nhiễm hừ lạnh: “Chút tài mọn, đây chẳng qua là một đoạn văn bản được mã hóa mà thôi...”

Trương Khai hơi giật mình hỏi: “Văn bản mã hóa ư? Thế... rốt cuộc là con trai viết hay là mẹ viết?”

Đại Quân ở cạnh cười nói: “Chắc chắn là con trai rồi. Nếu Tả Diễm Như có bản lĩnh này thì sẽ không làm nhân viên kiểm đếm ở siêu thị. Xem cái trang web ở nước ngoài này đi, nếu không có chút kỹ năng chuyên môn, người bình thường còn không thể qua được cửa trang web nữa.”

Hoắc Nhiễm gật gù: “Về điểm này, anh Quân không nói sai. Trang web bất hợp pháp này bị chặn ở trong nước mình, cư dân mạng bình thường chắc chắn không vào được, càng khỏi nói đến còn phải đăng một đoạn văn mã hóa.”

Lúc này Đoàn Phong liếc nhìn bài đăng lung tung rối loạn kia, thuận miệng hỏi Hoắc Nhiễm: “Cậu có thể giải nghĩa của đoạn văn này không?”

Hoắc Nhiễm nói về đặc ý: “Nếu không có chìa khóa mà muốn giải chắc chắn có độ khó nhất định. Em cần một chút thời gian, ắt hẳn không có vấn đề gì lớn đâu.”

Viên Mục Dã thấy giọng điệu của Hoắc Nhiễm rất nhẹ nhàng thì biết, với cậu ta mà nói, đây không phải việc gì khó, vì thế cậu quay đầu nhìn sang hai người Tăng Nam Nam và Đại Quân: “Hãy nghĩ cách điều tra hoàn cảnh cụ thể của hai mẹ con nhà này. Theo lý mà nói, một học sinh lớp 11 không thể tiếp xúc đến những việc ấy mới đúng chứ?!”

Đại Quân lắc đầu: “Cậu không nên xem thường trẻ con bây giờ, không phải nhà chúng ta có sẵn một nhóc thiên tài trông khá tầm thường đó sao? Cậu hỏi thử Hoắc Nhiễm xem, hồi học cấp ba cậu ấy đã từng làm những chuyện động trời gì?”

Không ngờ khi nghe Đại Quân nói như vậy, Hoắc Nhiễm lại đỏ bừng cả mặt lên: “Anh Quân, làm gì mà bóc phốt người ta như vậy, ai mà chẳng làm vài chuyện sai lầm thời trẻ chứ?”

Đại Quân cười hì hì: “Thôi đi, chúng tôi đều chỉ làm mấy chuyện ở cấp bậc như kéo bím tóc bạn học nữ, đập kính của giáo viên thôi, so với ông lớn đây thật sự là không đáng được nhắc tới.”

Ai ngờ Trương Khai lại bênh vực người mình: “Được rồi, được rồi, không phải chỉ là hack vào máy tính trường học

trước khi thi để trộm đề thi thôi ư? Nếu năm xưa em có bạn học như vậy thì ngủ cũng sướng đến mức bùng tỉnh ấy chứ! Trương béo, em thấy là anh đang ganh ghét một cách trắng trợn thì có!”

Chương 1201: Ca bệnh

Đại Quân nghe vậy bĩu môi: “Sao cậu không nói rằng vì để trả thù thầy chủ nhiệm, cậu đã đăng đoạn video của ông ta và cô bồ nhí lên trang web trường? Vụ đấy mới khủng chứ!”

Đoàn Phong thấy Hoắc Nhiễm có vẻ sắp không chịu đựng được, bèn khẽ ho một tiếng: “Được rồi, nếu cứ cời tiếp thì Hoắc Nhiễm ở trường mất!”

Lúc này Hoắc Nhiễm không thể ngồi yên nữa, mặt cậu ta đỏ bừng, cậu ta vội vàng đứng dậy cầm máy tính và bảo: “Em... em về crack văn bản này đây!”

Viên Mục Dĩ nhanh chóng đi đến vỗ vai Hoắc Nhiễm: “Được rồi, đi đi! Tối nay cậu phải thức khuya, lát nữa đầu bếp Lưu sẽ mang ít đồ ăn cho cậu...”

Sau khi Hoắc Nhiễm rời đi, Viên Mục Dĩ trợn mắt nhìn bọn họ: “Mấy người chỉ biết bắt nạt trẻ con!”

Trương Khai vội vàng phụ họa: “Ừ, anh không biết thầy chủ nhiệm ở trường chúng tôi năm đó thất đức đến mức nào đâu, lão ta rất hay moi tiền từ các phụ huynh, học sinh muốn đổi chỗ cũng nã tiền, càng khỏi nói đến những ngày lễ tết hay sinh nhật. Hơn nữa còn thích sàm sỡ nữ sinh, nếu không có Tiểu Nhiễm ra tay, không biết có bao nhiêu đóa hoa của tổ quốc bị lão làm hại nữa?”

Đoàn Phong tò mò: “Gã thầy chủ nhiệm đó sau này thế nào?”

Trương Khai tức giận nói: “Còn thế nào nữa? Đương nhiên là bị nhà trường đuổi việc, nếu không phải những nữ sinh bị lão ta sàm sỡ không dám lên tiếng, chắc chắn lão khốn nạn đó đã phải đi tù từ lâu rồi.”

Đoàn Phong lạnh lùng hừ một tiếng: “Lợi cho lão ta quá rồi, nếu để tôi gặp loại người đó, tôi chắc chắn sẽ kéo cái đó của lão ta ra rồi giẫm bẹp!”

Nghe Đoàn Phong nói thế, Viên Mục Dĩ nghĩ thầm, với tính cách của Đoàn Phong thì có thể làm ra chuyện như vậy thật ấy chứ, cậu bèn lắc đầu cười: “Được rồi, bây giờ chúng ta hãy nghiên cứu làm cách nào giải cứu vợ con của Nhiếp Hải Long đi!”

Thật ra giải cứu bọn họ không khó, vì nhà họ Lâm cũng không phải pháo đài không thể xâm phạm, chỉ cần tìm đại một cái có là có thể gõ cửa nhà họ... Nhưng vấn đề là nếu vội vàng giải cứu vợ con của Nhiếp Hải Long, như vậy sẽ khiến những kẻ cầm đầu đường dây cảnh giác, đến lúc đó bọn chúng có thể sẽ cắt đứt những manh mối này.

Đoàn Phong suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “Hiện tại vợ con của Nhiếp Hải Long chắc không gặp nguy hiểm đâu, dù sao Nhiếp Hải Long vẫn còn giá trị lợi dụng đối với bọn chúng. Nếu thật sự muốn cứu... thì nên là Nhiếp Hải Long tự mình đi cứu.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Đúng vậy, nếu Nhiếp Hải Long đi cứu thì cùng lắm được coi là đấu tranh nội bộ thôi, ít ra cũng không khiến đối phương nóng lòng muốn hủy hết manh mối.”

Ngay trước bình minh, Hoắc Nhiễm mới giải mã được toàn bộ văn bản mã hóa, đó là một ca bệnh của một thiếu niên cần được ghép thận khẩn cấp...

Sau khi nghe kết luận này, Viên Mục Dĩ trầm giọng nói: “Có thể đây là thông tin của người mua, và chắc chắn đã đặt cọc trước rồi, Tả Chú đăng lên trang web nước ngoài là muốn tìm người cung cấp thích hợp.”

Đại Quân nghe xong bèn nói với giọng hơi thương tiếc: “Chắc đứa trẻ này là người truyền tin, vì chẳng ai lại nghi ngờ một học sinh lại có thể tham gia vào loại chuyện này... Tiếc cho bộ óc thông minh của nó thật đấy.”

Nhưng Viên Mục Dĩ nghe xong lại cảm thấy hơi bất an, cậu cảm thấy cậu học sinh trung học tên Tả Chú này không đơn giản như vậy, vì thế Viên Mục Dĩ dặn dò Tăng Nam Nam và Đại Quân phải cẩn thận điều tra tình huống của mẹ con nhà họ Tả.

Lúc này, Đoàn Phong nhìn thoáng qua thời gian rồi nói: “Đã vất vả cả đêm rồi, mọi người mau đi ngủ một lát đi, có chuyện

gì chờ nói sau!”

Chương 1202: Tả Diễm Như

Trưa hôm sau, Tăng Nam Nam gửi thông tin về mẹ con nhà họ Tả vào điện thoại của Viên Mục Dã, điều khiến cậu bất ngờ là, Tả Chú cũng đã từng được phẫu thuật ghép tạng...

Theo dữ liệu, Tả Chú đã được ghép thận khi mới 15 tuổi, để cứu con trai, Tả Diễm Như không chỉ hiến một bộ phận cơ thể mà còn tiêu gần hết tài sản trong nhà.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã bất ngờ là, Tả Diễm Như không hiến thận cho con trai mình mà lại hiến gan cho một người xa lạ.

Sau khi đọc xong dữ liệu, Viên Mục Dã tiện tay đưa điện thoại cho Đoàn Phong và nói: “Tả Chú và mẹ của cậu ta đều đã từng phẫu thuật ghép tạng, nhưng một người là nhận còn một người là cho...”

Đoàn Phong cầm điện thoại, định nói rằng điều đó chẳng phải rất bình thường hay sao? Nhưng khi nhìn thoáng qua nội dung, anh ta lại nhíu mày: “Hai mẹ con này thú vị đấy, một người nhận thận của người khác, còn một người hiến gan cho người lạ, nhìn thế này... có vẻ như có mùi bị trao đổi ở đây.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chắc chắn là như vậy, với thu nhập của Tả Diễm Như, kể cả chị ta có đập nồi bán sắt cũng rất khó để trang trải chi phí cấy ghép nội tạng, vì vậy Tả Diễm Như dùng lá gan khỏe mạnh của mình để đổi một quả thận khỏe mạnh cho đứa con trai.”

“Có lẽ đúng vào lúc đó, Tả Chú mới tiếp xúc với dây chuyền công nghiệp đen này...” Đoàn Phong trầm ngâm nói.

Mọi chuyện điều tra đến bước này, bao gồm cả Nhiếp Hải Long thì đã xuất hiện năm thành viên quan trọng trong chuỗi công nghiệp đen. Trong đó, tay bác sĩ trẻ Trương Bác gửi thông tin của khách hàng cần cấy ghép nội tạng đến nhân viên chuyển phát nhanh Mạch Tử Lâm, bằng cách thông qua quản

lý an ninh Triệu Khôn. Sau đây Mạch Tử Lâm dựa vào phương thức chuyên phát nhanh để đưa tư liệu đến tay học sinh cấp ba Tả Chú, cuối cùng Tả Chú sẽ mã hóa thông tin để đăng lên trang web bất hợp pháp ở nước ngoài.

Nhưng người chịu trách nhiệm tiếp nhận thông tin của những khách hàng này là ai? Hiển nhiên không phải Nhiếp Hải Long, hẳn chỉ là một người làm công việc bản thiêu nên không thể làm việc ghép nội tạng tinh vi như vậy được. Cho nên người nhận thông tin trên mạng chắc chắn phải là một người khác...

Sau đó, Viên Mục Dã bảo Hoắc Nhiễm kiểm tra thử trang web bất hợp pháp ở nước ngoài kia, họ phát hiện trên đó có đủ các loại giao dịch bất hợp pháp, chỉ có thứ mà người ta không nghĩ tới chứ không có thứ gì không dám đăng lên.

Đoàn Phong xem bài đăng của Tả Chú ở trang web nước ngoài: “Sau khi Tả Chú xem thông tin khách hàng trên mạng, cậu ta sẽ tìm người cung cấp phù hợp, sau đó báo lại cho Nhiếp Hải Long bắt người... Nhưng chẳng phải Lê Thần nói là từ đầu đến cuối chỉ có Triệu Khôn tiếp xúc với Nhiếp Hải Long thôi sao?”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thông tin về người cung cấp sẽ được chuyển qua chuyển lại giữa Tả Chú và Mạch Tử Lâm, cuối cùng sẽ là Triệu Khôn thông báo cho Nhiếp Hải Long.”

Đoàn Phong liên tục thở dài: “Những kẻ này làm việc thật sự quá bí mật, nếu chúng ta không có Nhiếp Hải Long làm tay trong, chắc sẽ rất khó để bắt hết bọn chúng.”

Viên Mục Dã nhìn kỹ thông tin của Tả Chú rồi bảo: “Tôi cảm thấy chuyện này phải đột phá từ chỗ của Tả Chú, dù sao cậu ta là người trẻ nhất nên phòng tuyến tâm lý cũng yếu nhất.”

“So với Tả Chú... Tôi cảm thấy mẹ của cậu ta là Tả Diễm Như còn dễ đột phá hơn, hay cậu tìm cơ hội thử tiếp xúc với cô ta?” Đoàn Phong cười gian.

Siêu thị nơi Tả Diễm Như làm việc là một trong những chuỗi siêu thị lớn ở thủ đô, lượng khách ở đây rất đông, Tả Diễm Như phụ trách khu vực thực phẩm tươi sống nên lại càng bận hơn so với người khác...

Lúc này, Viên Mục Dĩ đang cầm một quả bí đỏ màu xanh sẫm và một quả bí vàng với vẻ mặt bối rối ở khu vực thực phẩm tươi sống, cậu không biết nên chọn quả nào, Tả Diễm Như ở cách đó không xa thấy thế bèn chủ động đi đến và nói: “Màu xanh ngọt hơn nhưng ít nước, màu vàng nhiều nước nhưng lại ít đường.”

Viên Mục Dĩ nghe xong bèn đặt quả màu vàng xuống, sau đó ngượng ngùng nói với Tả Diễm Như: “Cảm ơn chị, đây là lần đầu tiên tôi đi mua rau nên chẳng có kinh nghiệm gì...”

Tả Diễm Như cười: “Thanh niên bây giờ ít người tự nấu cơm lắm, họ toàn quen gọi món bên ngoài thôi, người có thể tự mình đi mua đồ như cậu đã là rất tốt rồi.”

Thấy Tả Diễm Như là người xởi lởi, Viên Mục Dĩ bèn nhờ chị ta tư vấn về mấy món cần mua, sau đó cậu chọn vài món rau quả đã chế biến sẵn rồi rời đi, thật ra Viên Mục Dĩ không thật sự muốn mua thức ăn, cậu chỉ tìm cơ hội để làm quen với Tả Diễm Như.

Rất nhanh... Cơ hội này đã đến.

Chương 1203: Ra tay giúp đỡ

Thời gian rất nhanh đã đến giờ tan làm, Tả Diễm Như chậm rãi kéo lê tấm thân mệt mỏi của mình ra về từ cửa sau siêu thị. Mặc dù mệt gần chết, nhưng khi chị ta sờ vào số tiền lương một tháng vừa được trả trong túi và nghĩ đến việc có thể mua cho con trai một đôi giày thể thao mới, khóe miệng Tả Diễm Như vẫn bắt gặp hơi nhếch lên...

Không ngờ khi Tả Diễm Như vừa đi đến một ngã tư, một bóng đen bất ngờ lao ra từ bên cạnh rồi giật phăng chiếc túi vải trên tay chị ta, bên trong chứa đựng tiền lương cả tháng trời vất vả nên chị ta đâu thể để nó bị cướp dễ dàng như thế được? Vì vậy Tả Diễm Như vừa hét: “Có cướp!”, vừa đuổi theo sát sau lưng người kia.

Tiếc rằng trị an trên con đường này vốn không tốt, ở đây thường xuyên xảy ra những vụ trộm cướp quy mô nhỏ, vì vậy những người đi đường đã tập thành thói quen, đồng thời bọn họ cũng không muốn ra tay giúp đỡ, dù sao có rất ít người sẵn sàng vì người xa lạ mà trêu chọc đến đám côn đồ chuyên làm nghề này.

Tạ Diễm Như cũng đã gần 50 tuổi, hơn nữa chị ta đi làm mệt mỏi cả một ngày nên thể lực không thể bằng được đối phương, Tạ Diễm Như chạy chưa được bao xa thì đã bị đối phương bỏ rơi, chị ta nhìn số tiền đầy mồ hôi và nước mắt của mình cứ thế biến mất với vẻ mặt đầy tuyệt vọng...

Đúng lúc này, tên cướp vừa định chạy vào một ngõ hẻm thì lại bị một thanh niên đập ngã, chiếc túi vừa cướp được cũng văng ra ngoài. Lúc này Tạ Diễm Như ở phía sau thấy thế bèn vội vàng lao đảo chạy đến nhặt chiếc túi lên, chị ta vừa định nói cảm ơn thì lại phát hiện người thanh niên này chính là Viên Mục Dã, người mà mình đã từng gặp mặt một lần.

Lúc này, thấy công sức của mình sắp đổ xuống sông xuống biển, gã giật túi xách tức tối móc một con dao găm bóng loáng từ trong túi ra, sau đó hung hăng nói với Viên Mục Dã:

“Thằng nhóc, mày chán sông rồi à? Mày có biết đại ca của tao là ai không? Nếu không muốn gặp rắc rối thì mau cút đi!”

Viên Mục Dã lạnh lùng hừ một tiếng: “Ồ, vậy mày thử nói xem, đại ca của mày là ai?”

“Anh Long! Nhiếp Hải Long! Sợ chưa?” Đối phương ngạo nghễ nói.

Viên Mục Dã lập tức muốn bật cười: “Mày là người của Nhiếp Hải Long? Sao thế? Việc buôn chó gần đây khó làm lắm sao? Đến mức các người phải ra đường làm cướp rồi?”

Nghe thấy Viên Mục Dã dễ dàng nói ra thân phận của Nhiếp Hải Long, sắc mặt của đối phương hơi tái xanh, gã biết mình đã gặp được một khối xương cứng, vì vậy gã đành cười xuề: “Đều là anh em trên đường, vậy cậu cũng nên biết sự khó xử của tôi chứ, việc hôm nay coi như tôi không đúng, tôi cũng đã trả lại đồ rồi, cậu xem...”

Không ngờ đối phương còn chưa nói hết lời, Tạ Diễm Như đã lo lắng hỏi: “Ví tiền đâu? Sao không thấy cái ví của tôi đâu cả!”

Viên Mục Dã nghe xong lập tức sầm mặt nhìn đối phương, tên kia sợ hãi liên tục xua tay: “Đại ca, tôi vừa lấy được cái túi mà, đến nhìn còn chưa kịp nhìn nữa!”

Ban đầu, Viên Mục Dã nghĩ rằng gã này còn có đồng bọn, nhưng khi nhìn chiếc túi vải của Tạ Diễm Như, cậu hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Hóa ra vừa rồi tên này giật túi đã dùng sức quá mạnh khiến chiếc túi bị rách, sau đó trong quá trình chạy chiếc ví bị văng ra ngoài...

Sau khi hiểu ra điều này, Viên Mục Dã vội vàng quay lại tìm, tiếc rằng vừa rồi có rất nhiều người đứng xem nên không biết ai đã lén nhặt chiếc ví mất rồi. Còn gã giật túi thấy tình huống này thì cũng lén trốn vào trong đám người, chỉ còn lại một mình Tạ Diễm Như đứng ngẩn người tại chỗ.

Viên Mục Dã thấy Tạ Diễm Như lúc đầu khá hoảng sợ, sau đó mất mát rồi hồi phục, cuối cùng là hoàn toàn tuyệt vọng, chỉ ta

trở nên rất chán nản, cứ như vừa bị giáng một đòn mạnh.

Thấy vẻ mặt đáng thương của Tạ Diễm Như, Viên Mục Dã bèn hỏi: “Chị à, chị có muốn tôi đi cùng đến đồn cảnh sát báo án không?”

Tạ Diễm Như bắt lực xua tay: “Thôi bỏ đi, tôi thấy cậu hơi lạ mặt, chắc không phải là người ở gần đây hả? Trị an ở nơi này nổi tiếng kém, cho dù báo cảnh sát cũng không tìm được đâu. Cậu đi đi, vừa rồi tôi đã làm phiền cậu rất nhiều rồi!”

Nói xong, Tạ Diễm Như chuẩn bị xoay người rời đi, không ngờ chị ta vừa bước một bước đã khuyu xuống vì đau, Viên Mục Dã vội vàng đỡ chị ta dậy. Sau khi hỏi thăm mới biết, hóa ra vừa rồi vì sốt ruột nên Tạ Diễm Như chạy quá nhanh, kết quả là vô tình bị trật chân.

Viên Mục Dã nghe xong bèn đỡ Tạ Diễm Như dậy rồi đưa thẳng đến một phòng khám xương khớp gần đó... Trên đường đi, Tạ Diễm Như rất ngại ngùng và liên tục cảm ơn Viên Mục Dã, chị ta còn bảo thời buổi bây giờ những thanh niên có lòng tốt như cậu không còn nhiều nữa.

Viên Mục Dã cười: “Vẫn có người tốt mà, nhưng người tốt bây giờ thường bị lừa nên bọn họ tự nhiên sẽ thêm tâm lý đề phòng, chứ thật ra phần lớn mọi người vẫn còn lòng tốt...”

Tạ Diễm Như cứ nghĩ rằng chân mình chỉ bị bong gân nhẹ, nên sau khi đến phòng khám chị ta bảo Viên Mục Dã cứ về đi, không ngờ bác sĩ kiểm tra xong lại nói: “Tình huống khá nghiêm trọng, chắc là nứt xương rồi... Để an toàn thì chị nên bó bột lại!”

“Hả? Sao có thể như vậy được? Tôi chỉ bị trật chân một chút thôi mà!” Tạ Diễm Như giật mình.

Bác sĩ ngoại khoa nghe vậy bèn nói: “Ở độ tuổi của chị xương hay bị loãng, nếu không chú ý bổ sung canxi trong bữa ăn, xương cốt sẽ rất dễ bị giòn.”

Thấy sắc mặt Tạ Diễm Như không tốt, Viên Mục Dã đoán lúc này đối phương không có tiền, vì vậy cậu tiến lên nói với bác sĩ: “Bác sĩ, vậy xin phiền anh, phải làm gì anh cứ làm thế đi.”

Tạ Diễm Như không ngờ một người thanh niên tình cờ gặp mặt lại tốt bụng như vậy, mặc dù chị ta mất một tháng lương

nhưng trong lòng cảm thấy rất ấm áp...

Sau khi chữa trị xong, Viên Mục Dã chủ động thanh toán mọi chi phí, điều này khiến Tạ Diễm Như rất xấu hổ: “Cậu thanh niên, tôi còn chưa biết tên cậu là gì? Cậu giúp tôi nhiều như vậy, tôi cũng không biết phải nói gì nữa! Đi nào, bây giờ cậu về nhà với tôi, trong nhà tôi vẫn còn chút tiền.”

Viên Mục Dã cười: “Tên tôi là Viên Mục Dã, chị cứ gọi tôi là Tiểu Viên đi, chắc chắn tôi phải đưa chị về rồi, còn về chỗ tiền chữa trị, lúc nào chị dư dả thì trả lại cho tôi cũng không muộn...”

Sự giúp đỡ của Viên Mục Dã đã nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa cậu và Tạ Diễm Như, vì vậy trên đường về, hai người đã chuyển chủ đề sang tận đứa con trai Tả Chú của chị ta.

Chương 1204: Điều kiện trao đổi

Tạ Diễm Như nói với Viên Mục Dã rằng chị ta và chồng cũ ly hôn khi Tạ Chú còn rất nhỏ, từ đó đến nay, chị ta sống một mình cùng con trai, cuộc sống không dễ dàng nhưng Tạ Diễm Như không thể ngờ rằng khi Tạ Chú bị bệnh và rất cần đến người cha, ông ta lại thẳng thừng từ chối yêu cầu của mẹ con họ.

Hiển một quả thận thật sự không phải chuyện nhỏ, nếu không phải người thân yêu nhất, người bình thường rất khó để hiến một quả thận của mình cho người khác... Nhưng điều khiến Tạ Diễm Như khó hiểu là, người đó là cha của Tạ Chú, tại sao ông ta lại ích kỷ như vậy?

Điều khiến Tạ Diễm Như lo lắng nhất là, cô ta là mẹ nhưng cũng bị bệnh thận, vì vậy không thể ghép thận cho Tạ Chú. Cha ruột không đồng ý cho, mẹ ruột lại không thể dùng, đây chính là án tử hình đối với Tạ Chú.

Vào thời điểm đó, một quỹ biết đến tình huống của họ và đề xuất giúp họ tìm nguồn thận phù hợp, nhưng đổi lại thì Tạ Diễm Như cần phải hiến một phần lá gan khỏe mạnh của mình...

Mặc dù điều này tương đương với việc trao đổi nội tạng, nhưng đối với Tạ Diễm Như thì nó là một lựa chọn tốt, dù sao hiến thận cũng là hiến, hiến gan cũng là hiến, chỉ cần con trai mình có thể sống sót, chị ta không có bất cứ yêu cầu gì.

Nghe đến đây, Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Chị có biết lúc đó mình hiến gan cho ai không?”

Tạ Diễm Như lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết, nghe nói có một quy định, hai bên không thể biết thân phận của nhau... Nhưng tôi cảm thấy đối phương chắc chắn là một người giàu

có, bởi vì bác sĩ bảo phần lớn tiền phẫu thuật của Tạ Chú đều do đôi phương chi trả.”

Qua những câu chuyện trên đường đi, Viên Mục Dã đoán có lẽ Tạ Diễm Như không biết những gì mà Tạ Chú đang làm, chị ta còn tưởng con trai mình chỉ là một học sinh cấp ba bình thường... Chị ta thật sự không ngờ được con mình đã có thể tùy tiện điều khiển sự sống chết của người khác.

Khi hai người về đến nhà, Tạ Chú là người mở cửa cho họ, sau khi biết chuyện xảy ra với mẹ mình, Tạ Chú đau lòng nói: “Chỉ vài nghìn tệ thôi à? Sau này mẹ đừng liều lĩnh như vậy nữa!”

Tạ Diễm Như nhăn nhó cười nói: “Đứa bé ngốc, con không lo việc chi tiêu trong nhà nên không biết củi gạo quý, mấy nghìn tệ có thể giúp mẹ con chúng ta ăn trong bao lâu? Hơn nữa, lần trước chẳng phải con nói thích một đôi giày chơi bóng à? Mẹ đang tính lĩnh lương thì sẽ dẫn con đi mua một đôi, vậy mà bây giờ xôi hỏng bỏng không rồi.”

Trong mắt Tạ Chú hiện lên vẻ áy náy: “Đôi giày đá bóng cũ của con vẫn dùng được mà, đâu cần mua cái mới gấp chứ? Con bây giờ...” Có lẽ do có người ngoài, Tạ Chú kìm câu nói kế tiếp lại, sau đó suy nghĩ rồi nói: “Đợi sau này con lớn, con sẽ ra ngoài kiếm tiền phụ giúp gia đình, đến lúc đó cuộc sống của chúng ta sẽ tốt hơn.”

“Vớ vẩn! Tương lai của con là thi đại học, sau này còn học cao học, đi làm sớm thì làm được gì chứ? Mẹ không kiếm được nhiều, nhưng hai chúng ta tiết kiệm một chút thì vẫn đủ tiêu... Ngoan, sau này con không được nói như thế nữa.” Tạ Diễm Như tận tình nói.

Tạ Diễm Như nói xong thì mới nhớ ra Viên Mục Dã vẫn còn ở đây, vì vậy chị ta vội vàng nói với con mình: “Mau pha trà cho anh này, may mà có anh ta tốt bụng đưa mẹ về nhà đấy.”

Tạ Chú nghe xong nhìn lên nhìn xuống Viên Mục Dã vài lần, sau đó lẩm bẩm: “Cảm ơn.”

Viên Mục Dã cười nói: “Không có gì, tiện tay thôi mà. Em là Tạ Chú đúng không? Anh nghe chị Diễm Như nói em học rất giỏi, chị ấy chịu khổ như vậy chỉ vì muốn con đường sau này

của em dễ đi hơn một chút, ở độ tuổi này của em thì cứ tập trung vào việc học đi.”

Tạ Chú sững sốt trong giây lát, cậu ta cảm thấy lời nói của Viên Mục Dã có ý gì đó, nhưng Tạ Chú biết hôm nay bọn họ mới gặp nhau lần đầu, Viên Mục Dã đâu thể biết được cậu ta có tập trung toàn bộ đầu óc cho việc học hay không...

Sau khi bùng trà lên, Tạ Chú quay về phòng của mình, không hiểu tại sao mà cậu ta lại hơi sợ hãi với người lạ mà mẹ mình dẫn về này, dường như anh ta nhìn vài lần là biết toàn bộ bí mật của mình.

Nhưng ngay giây phút Tạ Chú tiến vào phòng, Viên Mục Dã nhìn thấy trong phòng có một tủ sách chứa các nhân vật trong trò chơi, mặc dù không hiểu nhiều về những thứ này, nhưng Viên Mục Dã biết chúng không hề rẻ, có một số thuộc phiên bản giới hạn thậm chí đổi được một chiếc ô tô.

Với gia cảnh của Tạ Chú, việc chơi những thứ này quá là xa xỉ, chắc Tạ Diễm Như không biết giá trị của những thứ này, nếu không chị ta sẽ phát bệnh tim mất...

Chương 1205: Đồ chơi mô hình

Thấy con trai đóng sầm cửa, Tạ Diễm Như nói với vẻ xin lỗi: “Thật xin lỗi Tiểu Viên, Tạ Chú luôn ở với tôi từ bé đến giờ nên tính cách nó hơi khác người, nó không biết cách cư xử, cậu đừng để ý nhé!”

Viên Mục Dã cười nói: “Mấy đứa mới lớn đều như vậy mà, bên trong là một đứa trẻ nhưng luôn cảm thấy mình là người lớn, khi còn bé tôi cũng giống như thế...”

Lúc này, Tạ Diễm Như bỗng nhớ ra điều gì đó, chị ta vội vàng tìm kiếm bên dưới bàn trà và lấy ra một hộp bánh quy cũ, sau khi mở ra, bên trong có một chút tiền mặt...

Tạ Diễm Như đếm số tiền, sau đó xếp gọn và đưa cho Viên Mục Dã: “Tiểu Viên à, cậu cầm chỗ tiền này trước đi, nếu không đủ thì lần tới lĩnh lương tôi sẽ trả.”

Viên Mục Dã đẩy tiền trở về rồi nói: “Chị Diễm Như, chẳng phải lúc trước tôi đã nói rồi à, không cần phải trả ngay đâu, khi nào chị dư dả thì trả cho tôi cũng được... Hơn nữa, tiền lương của chị vừa bị cướp, tháng này chị vẫn phải để lại chút tiền để sống chứ, sao chị có thể đưa hết cho tôi được?”

Tạ Diễm Như quay đầu nhìn về phía căn phòng của đứa con trai, sau đó nói với vẻ xin lỗi: “Cái này... Thật ngại quá? Tôi đã làm phiền cậu rất nhiều rồi, sao có thể để cậu vừa mất tiền vừa mất công chứ?”

“Chị Diễm Như, chị không cần phải suy nghĩ như vậy đâu, ai cũng có lúc gặp khó khăn, nếu có người giúp đỡ thì mọi chuyện sẽ trôi qua, hơn nữa đây cũng không phải việc gì khó khăn cả, lúc nào có tiền trả sau cũng được...” Viên Mục Dã ân cần nói.

Viên Mục Dĩ lần này chỉ muốn làm quen với mẹ con nhà họ Tả chứ không phải đánh cở động rần, dù sao vẫn chưa tra được kẻ liên lạc với Tả Chú, vì vậy cậu chỉ ngồi một lát rồi chủ động chào tạm biệt.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dĩ bất ngờ là, sau khi bước ra khỏi nhà họ Tả, Tả Chú bỗng đuổi theo phía sau và nói rằng muốn lưu tài khoản WeChat của Viên Mục Dĩ.

“Cậu không cần phải kết bạn với tôi theo lời mẹ cậu đâu, mẹ cậu có số điện thoại của tôi rồi, có gì thì cậu gọi thẳng cho tôi là được.” Viên Mục Dĩ cười nói.

Không ngờ Tả Chú lại sốt ruột nói: “Đại ca, em không thêm WeChat của anh thì sao mà chuyển khoản được? Em không có tiền mặt để trả anh!”

Sau khi nghe xong, Viên Mục Dĩ nhìn chằm chằm Tả Chú vài lần, xem ra Tả Chú trước mặt mới thật sự là Tả Chú, cậu ta không còn là đứa bé ngoan trong mắt Tả Diễm Như nữa...

Bị Viên Mục Dĩ nhìn làm cho cả người không thoải mái, Tả Chú vội vàng nói: “Mau lên, đừng lãng phí thời gian nữa!”

Viên Mục Dĩ lúc này mới lấy điện thoại ra và thêm WeChat của Tả Chú, sau đó đối phương chuyển số tiền khám bệnh của Tả Diễm Như cho Viên Mục Dĩ một cách rất dứt khoát.

Sau khi chuyển tiền xong, Tả Chú quay người định rời đi, Viên Mục Dĩ gọi cậu ta lại và hỏi: “Tả Chú, cậu kiếm đâu ra nhiều tiền thế?”

“Liên quan gì đến anh chứ? Cầm tiền của anh rồi đi mau đi!” Tả Chú nói với giọng bất thiện.

Viên Mục Dĩ cười nói: “Mẹ cậu rất kỳ vọng vào cậu, tôi hy vọng cậu đừng đi sai đường vì không có tiền!”

Sau khi đi được vài bước, Tả Chú nghe thấy Viên Mục Dĩ nói vậy thì sầm mặt đi trở về và nói: “Anh biết cái gì? Đừng ở đây giả vờ làm thánh nhân! Đừng tưởng rằng giúp mẹ tôi một lần thì tôi phải mang ơn anh! Trên đời này ai mà chẳng sống vì tiền? Thời buổi bây giờ đến cả cha ruột cũng có thể không nhận mình, người ngoài càng không có lòng tốt!”

Thấy tính cách của Tả Chú hơi cực đoan, Viên Mục Dã bèn kiên nhẫn nói: “Đúng là tôi không nên bình phẩm cuộc sống của cậu, nhưng tôi lớn hơn cậu mười mấy tuổi, kinh nghiệm sống đương nhiên sẽ nhiều hơn... hơn nữa nể mặt chị Diễm Như, có vài lời tôi vẫn phải nói. Tôi thấy khá nhiều mô hình đồ chơi trong phòng cậu, có một số mà lương cả năm của mẹ cậu cũng không mua nổi, tôi không quan tâm cậu ham tiền đến mức nào, nhưng bây giờ cậu vẫn chưa trưởng thành, có một số việc chưa thể hiểu rõ được, cậu phải biết rằng một khi đi nhầm đường thì không thể quay lại, vì vậy tôi hy vọng cậu hãy suy nghĩ cho kỹ, tiền nào có thể kiếm, tiền nào kiếm rồi thì cả đời không thể bình an.”

Lời nói của Viên Mục Dã khiến Tả Chú biến sắc, cậu ta nhìn Viên Mục Dã với vẻ nghi ngờ, đồng thời tìm kiếm trong đầu xem mình đã gặp người này ở đâu chưa? Viên Mục Dã thấy Tả Chú đã nghe được những gì mình nói, vì vậy cậu không ở lại nữa mà quay người rời khỏi khu nhà của họ.

Xe của Đoàn Phong đã đợi bên ngoài từ lâu, khi anh ta nhìn thấy Viên Mục Dã bước ra từ cổng khu nhà thì nhún ga lái xe chạy đến...

Sau khi Viên Mục Dã lên xe, Đoàn Phong vội vàng hỏi: “Sao rồi? Nhà của đứa nhóc đó thế nào?”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi nhìn thấy rất nhiều mô hình đồ chơi đắt tiền trong phòng của thằng nhóc, chắc chắn nó đã tiêu tiền vào những thứ đó.”

“Mô hình đồ chơi... Là cái gì?” Đoàn Phong khó hiểu hỏi.

Viên Mục Dã trong nhất thời không biết phải giải thích với Đoàn Phong thế nào, cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Đó là một số nhân vật nhỏ làm từ nhựa cây...”

Đoàn Phong giật mình hỏi: “Một đứa trẻ lớn như vậy mà còn chơi búp bê?”

“Không phải là loại búp bê truyền thống mà anh nghĩ đâu, phải giải thích với anh thế nào nhỉ? Thật ra nó là tạo hình được làm từ nhựa cây của một số nhân vật trong trò chơi hoặc hoạt hình, tóm lại nó không hề rẻ...” Viên Mục Dã nói.

Đoàn Phong nghe xong buồn cười nói: “Cậu còn biết mấy thứ này à? Đừng nói với tôi là cậu cũng thích loại búp bê này đây nhé!”

Viên Mục Dã cười giải thích: “Trước đây tôi từng xử lý một vụ án giết mẹ, một cậu bé lớp 10 vì muốn mua mô hình đồ chơi đắt tiền mà đã giết mẹ ruột của mình một cách vô cùng tàn nhẫn... Cũng nhờ vụ án đó, tôi mới hiểu rõ văn hóa về đồ chơi mô hình.”

“Thứ này ma quái đến vậy sao? Vì muốn mua một cái mà thịt cả mẹ ruột?” Đoàn Phong hỏi với vẻ khó tin.

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Đương nhiên lỗi không phải ở cái đồ chơi, bởi vì dục vọng và tham lam đều là sản phẩm của lòng người, nó không liên quan gì đến thứ đó cả, hơn nữa cách giáo dục của người mẹ cũng rất có vấn đề, cô ta quá nuông chiều đứa con của mình, một người mẹ không bao giờ nói “Không” với con thì thật ra cô ta đang làm hại chính đứa con của mình, dù sao quá nuông chiều hay quá nghiêm khắc cũng khiến đứa trẻ bị lệch lạc tâm lý.”

Đoàn Phong khó hiểu hỏi: “Nếu người mẹ đó chưa từng nói không với con trai mình, vậy tại sao lúc đó cô ta không đồng ý cho nó mua đồ chơi mô hình?”

Chương 1206: Lỗ đại sư

Viên Mục Dã thở dài nói: “Ham muốn của con người sẽ dần mở rộng theo tuổi tác, một đứa trẻ vài tuổi đòi mẹ chỉ là một món đồ chơi trị giá một đến hai trăm tệ, bởi vì nhận thức và cái nhìn của nó chưa đủ sâu sắc, nhưng một đứa trẻ mười mấy tuổi lại khác, nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu bé đó muốn mua một phiên bản đồ chơi mô hình giới hạn, một cái là mười hai nghìn, tổng cộng là mười hai cái, anh thử tính xem là bao nhiêu tiền?”

Đoàn Phong lập tức giật mình: “Được lắm, thật là đắt đấy!”

“Vì vậy, người mẹ đó đã từ chối đứa con của mình lần đầu tiên trong đời, nhưng cô ta lại bị đứa bé đã mất lý trí đâm chết.”

Viên Mục Dã bắt đầu nói.

“Chắc chắc... Chẳng nhẽ Tả Chú muốn mua những thứ này nên mới làm như vậy chẳng?” Đoàn Phong trầm giọng hỏi.

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu nói: “Không đâu, tôi thấy đứa bé này có nội tâm rất nhạy cảm và hiểu những khó khăn của mẹ nó, tôi đoán lý do nó mua những đồ chơi mô hình này là vì bây giờ nó vẫn chưa trưởng thành, trong tài khoản có quá nhiều tiền sẽ dẫn đến những rắc rối không cần thiết, vì vậy nó dùng tất cả số tiền bất hợp pháp của mình để mua đồ chơi mô hình, đến khi nào nó lớn thì sẽ lấy những thứ này ra.”

“Tên nhóc này cũng gian đấy! Biện pháp như vậy mà nó cũng nghĩ ra được... Đúng là người làm việc lớn mà!” Đoàn Phong chế nhạo.

Viên Mục Dã thở dài: “Những gì cậu ta làm còn chưa đủ lớn sao? Tả Chú bây giờ vẫn chưa trưởng thành, cậu ta là người duy nhất có thể quay đầu trong số những người đó... Quan trọng nhất là trên tay cậu ta còn chưa dính máu, nếu không, cho dù Tả Chú có thể thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật nhờ vào tuổi tác, nhưng sau này cậu ta cũng không có cơ hội trở thành một người tốt.”

“Sao cậu biết trên tay nó không có mạng người?” Đoàn Phong hỏi ngược lại.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Bởi vì cậu ta vẫn còn là một học sinh, hơn nữa mẹ Tả Chú rất nghiêm khắc nên cậu ta không có nhiều thời gian như những thành viên khác để làm việc này, tôi đoán rằng những hoạt động của Tả Chú chỉ là ở trên mạng Internet, đây cũng là lý do tại sao bọn họ lại tìm một học sinh để làm điều này, một là bí mật, hai là Tả Chú cũng có khả năng đó.”

“Hy vọng sự kỳ vọng của cậu không phí công vô ích!” Đoàn Phong trầm giọng nói.

Mọi chuyện điều tra đến bước này, việc mà mấy người Viên Mục Dã có thể làm là kiên nhẫn chờ phản hồi từ trang web nước ngoài, ngoài ra theo tình huống trước mắt, trong số những thành viên của tập đoàn tội phạm này không hề có một kẻ “có thân phận quý tộc” như đã suy đoán trước đó... Nhưng mấy người Viên Mục Dã rất nhanh đã nhận ra, người có “thân phận quý tộc” này có thể không phải người bán mà là người mua.

Mặc dù ca bệnh trong tay bọn họ chỉ là một cô gái rất bình thường, những thành viên trong gia đình cũng không quá nổi bật, nhưng sau khi Hoắc Nhiễm điều tra bối cảnh sau lưng cô ta mới biết, người có thể lấy mạng trả mạng sao lại là người bình thường được?

Cô gái này tên là Lỗ Văn Ngọc, năm nay hai mươi một tuổi, cô ta là sinh viên năm ba của Học viện Âm nhạc của Thủ đô, cô ta được chẩn đoán mắc bệnh thận vào hai năm trước, bây giờ cô ta cần gấp một quả thận khỏe mạnh để cấy ghép...

Lý lịch của Lỗ Văn Ngọc nhìn qua thì chẳng có gì đặc biệt, thậm chí phần mô tả công việc của người cha Lỗ Phong còn ghi là “Thất nghiệp”, nhưng khi điều tra sâu hơn sẽ phát hiện, gia cảnh của Lỗ Văn Ngọc không hề đơn giản.

Đầu tiên là gia đình cô ta sống trong khu biệt thự Nam Sơn, vị trí này đã được đưa vào khu bảo tồn thiên nhiên quốc gia cách đây năm năm, ngoài khu biệt thự ra thì tất cả những kiến trúc khác đã bị dỡ bỏ... Điều này có nghĩa là những người có thể sống trong khu biệt thự Nam Sơn thì đều là những nhân vật hô

mưa gọi gió ở thủ đô, mà cha của Lỗ Văn Ngọc là Lỗ Phong cũng là một trong số đó.

Viên Mục Dã và Đoàn Phong không biết nhiều về tư vấn trong giới tài chính, trừ khi họ là những con cá mập nổi tiếng, vì vậy không có gì lạ khi họ không biết Lỗ Phong, hơn nữa Lỗ Phong luôn giấu giếm bản thân nên những người ngoài không thể biết được nhà giàu giấu mặt Lỗ Phong....

Mặc dù bề ngoài Lỗ Phong không có công ty hay xí nghiệp, nhưng ông ta có một cái nhìn rất độc đáo về đầu tư, cho nên hễ ai quen biết Lỗ Phong đều hiểu sự lợi hại của ông ta, hơn nữa chỉ cần kết hợp được với Lỗ Phong, ông ta có thể giúp họ biến một quả trứng gà thành rổ trứng... Chính vì vậy mà người giang hồ gọi ông ta là “Lỗ đại sư”!

Chương 1207: Hại lớn hơn lợi

Đoàn Phong không tin trên đời này có nhân vật “khủng” đến thế, anh ta khinh thường nói: “Nếu thật sự có người như vậy, chắc đó không phải là người mà là thần.”

Viên Mục Dã cũng bật cười nói: “Chưa biết chừng đó chỉ là một loại tự đánh bóng thương hiệu của bản thân mà thôi, nhưng bất kể Lỗ đại sư là người hay thần, việc ông ta có tiền là sự thật, nếu không thì ông ta lấy đâu ra sức mạnh để mua nội tạng cho con gái mình ở trên chợ đen chứ?”

Đoàn Phong hừ lạnh nói: “Đó là đương nhiên, không chỉ cái gã Lỗ đại sư này, còn cả những người mua trước đó nữa, người ta cứ nói không có mua bán thì không có hại gì, trước đây chỉ sử dụng động vật nên không sao, nhưng hôm nay xảy ra trên cơ thể con người, từ đó mới hiểu được ý nghĩa của câu nói kia...”

Khi hai người quay về số 54, mấy người Đại Quân đang sắp xếp lại thông tin mà họ điều tra được trong những ngày qua, đồng thời Hoắc Nhiễm cũng theo dõi chặt chẽ hành tung của Tả Chú trên Internet, một khi đầu bên kia phản hồi, Tăng Nam Nam sẽ lập tức khóa chặt địa chỉ IP của đối phương.

Nhờ sự nhắc nhở của Viên Mục Dã, bên phía Từ Lệ cũng rất nhanh đã điều tra được một số manh mối quan trọng liên quan đến Nhiếp Hải Long, bao gồm một số người mất tích từng đi phỏng vấn tại công ty của hắn, mặc dù cuối cùng họ không được nhận, nhưng những người này đều điền thông tin cá nhân chi tiết, thậm chí còn tiến hành kiểm tra sức khỏe...

Trong mắt người ngoài, công ty của Nhiếp Hải Long tiến hành kiểm tra sức khỏe là vì lo xa, bọn họ làm như vậy để tránh những nhân viên vừa được tuyển vào đã có thai hoặc đau ốm, đến lúc đó không thể sa thải mà chỉ đành để những người đó

nghỉ phép có lương... Nhưng những người đó đâu có biết rằng, Nhiếp Hải Long làm như vậy chỉ vì muốn lấy được thông tin chi tiết của họ, để rồi tìm được người hiến tạc đủ tiêu chuẩn.

Bây giờ cảnh sát đã điều tra được Nhiếp Hải Long, vậy việc họ tìm thấy Triệu Khôn, Mạch Tử Lâm, Trương Bác cũng chỉ là vấn đề thời gian, vì vậy Viên Mục Dã nói hết tất cả những manh mối mà họ tìm được trong hai ngày qua cho Từ Lệ.

Từ Lệ không ngờ dám người Viên Mục Dã lại âm thầm tìm được nhiều thứ như vậy, anh ta giật mình nói: “Tên nhóc này khá nhỉ? Vậy mà điều tra được sâu đến thế!”

Viên Mục Dã không hề giải thích, cậu hỏi thẳng: “Tiếp theo anh định điều tra thế nào?”

Từ Lệ suy nghĩ rồi nói: “Chắc chắn phải lần theo đường dây này để tra tiếp chứ? Chỉ cần phía đối diện ở trên mạng nhấn lại, chúng ta có thể hốt gọn cả ổ bọn chúng.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chuyện này không đơn giản như vậy đâu, anh có nghĩ rằng một khi điều tra đến cùng, anh sẽ đào ra những người mua trước đây, chắc chắn thân phận của họ không giàu có thì cũng là quan chức, rất có thể anh còn tra ra được người có thân phận mà anh không thể trêu chọc, đến lúc đó anh phải làm gì?”

Từ Lệ ngẩn người, anh ta không ngờ Viên Mục Dã sẽ nói như vậy: “Cậu nói thế nghĩa là sao? Sợ à? Không muốn điều tra nữa?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ cười nói: “Tôi là một người cô đơn thì sợ cái gì chứ? Nhưng anh có gia đình và sự nghiệp, đến lúc đó sẽ có rất nhiều khúc mắc... Chắc anh sẽ rất khó làm.”

Từ Lệ bật cười nói: “Viên à, cậu nghĩ nhiều quá, tôi không quan tâm chuyện này liên quan đến người nào, tóm lại là tôi sẽ tiếp tục điều tra, còn về việc ai có tội còn ai không thì đó là điều quan tòa mới phải quan tâm.”

Viên Mục Dã nhìn Từ Lệ, cậu biết mình nhiều năm như vậy không nhìn nhầm người, vì vậy Viên Mục Dã cười nói: “Được rồi, anh cứ chờ tin của tôi, phương pháp của cảnh sát các anh quá bảo thủ, cho dù có thể giám sát được trang web nước

ngoài thì cũng không thể theo dõi được địa chỉ IP thật sự của đối phương, đợi chúng tôi tìm ra manh mối sẽ báo ngay cho anh... Còn nữa, sau bao nhiêu năm làm anh em, có vài lời tôi vẫn phải nói, mặc dù vụ án này nhìn qua sẽ có công rất lớn, nhưng thật ra hại lớn hơn lợi, tốt hơn hết anh nên tìm một điểm trung hòa, vừa có thể điều tra rõ vụ án, vừa tặng cái công lao nóng bỏng tay này cho người khác.”

Từ Lệ trong lòng hiểu rõ Viên Mục Dĩ đây là muốn tốt cho mình, vì vậy anh ta gật đầu nói: “Yên tâm đi, tôi biết mà, cậu cứ chờ tin của tôi đi.”

Sau khi tách khỏi Từ Lệ, Viên Mục Dĩ nhận được điện thoại của Đoàn Phong, anh ta nói rằng Tả Chủ đã có hành động trên mạng, đối phương gửi một tin nhắn mã hóa dưới hình thức trả lời bài viết, hiện tại Hoắc Nhiễm đang tìm cách giải mã, lần này bọn họ sẽ sớm biết mục tiêu là ai.

Viên Mục Dĩ bèn truy hỏi: “Anh có tìm được địa chỉ IP thật của đối phương không?”

Đoàn Phong cười nói: “Đương nhiên, Tăng Nam Nam vẫn có một chút tài năng về phương diện này, cho dù đối phương trốn ở Nam Cực, cô ấy vẫn có cách để tìm được.”

Chương 1208: Công ty được phẩm

Viên Mục Dã và Đoàn Phong sầm mặt nhìn địa chỉ IP mà Tăng Nam Nam vừa điều tra được, đó là văn phòng của một công ty được phẩm... Nhưng mấy người Viên Mục Dã trong nhất thời không biết toàn bộ công ty có vấn đề hay chỉ vài người trong số họ tham gia vào tội ác.

Ngoài ra, điều khiến mọi người cảm thấy rùng mình chính là hoạt động kinh doanh chính của công ty này là phát triển các loại thuốc chống phản ứng đặc biệt, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng!

Lúc này, Hoắc Nhiễm đẩy cửa bước vào nói: “Đây là người hiến tạng mà họ tìm được cho Lỗ Văn Ngọc, tên gã là Triệu Khánh Khánh, gã là một thằng du thủ du thực chuyên kiếm ăn trên đường phố và không có người thân nào ở thủ đô, vài năm trước gã cãi nhau với người nhà rồi rời khỏi quê quán, sau khi đến thủ đô thì đi theo một tên trộm vặt tên là Lục Tử và sống bằng nghề móc túi trên phố.”

Đoàn Phong cầm tài liệu trong tay Hoắc Nhiễm, sau khi nhìn thoáng qua thì nói: “Đến lúc này rồi mà bọn chúng vẫn dám gây án, xem ra đối phương quá kiêu ngạo nhỉ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Chắc tình huống của Lỗ Văn Ngọc không tốt lắm nên Lỗ Phong đã trả thêm tiền!”

Đại Quân bắt đầu dĩ lặc đầu nói: “Có rất nhiều những tên tội phạm nhỏ như Triệu Khánh Khánh, cho dù ngày nào đó đột nhiên mất tích thì cũng chẳng có ai quan tâm đến sự sống chết của họ đâu... Đúng là có tiền thì có thể sai khiến cả ma quỷ, dễ dàng lấy tính mạng của con người khác!”

“Trước mắt chúng ta không cần lo lắng cho sự an toàn của Triệu Khánh Khánh, bởi vì kẻ cả muốn bắt người thì cũng phải là Nhiếp Hải Long ra tay, hơn nữa thông tin về Triệu Khánh

Khánh cũng mới được truyền cho Tả Chú, chúng ta vẫn còn thời gian để điều tra công ty dược phẩm này.” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Đoàn Phong thuận miệng hỏi: “Có cần thông báo cho Từ Lệ không? Chúng ta dẫn theo anh ta đi điều tra công ty dược phẩm vẫn dễ dàng hơn.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Được rồi, tôi sẽ gọi cho anh ta...”

Nghe thấy đám người Viên Mục Dã đã tìm được manh mối về công ty dược phẩm qua điện thoại, Từ Lệ lập tức vô cùng vui sướng, Viên Mục Dã nhắc nhở anh ta: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc thu lưới, anh hãy đi theo chúng tôi đến điều tra chi tiết về công ty dược phẩm đã.”

Từ Lệ biết rằng nếu vội vàng thu lưới thì chỉ có thể bắt được những kẻ tép riu như Nhiếp Hải Long, Mạch Tử Lâm mà thôi, những tên trùm thật sự sẽ ung dung ngoài vòng pháp luật, vì vậy anh ta liếc nhìn địa chỉ mà Viên Mục Dã gửi đến rồi nói: “Lát nữa tôi sẽ qua tụ tập với mọi người, bây giờ trong cục của chúng tôi đang có một vụ kiện tranh chấp về việc chiếm đất ở gần đó, chúng ta có thể lấy danh nghĩa này để tiếp xúc với công ty dược phẩm, như vậy mới không đánh cỏ động rắn.”

Công ty TNHH dược phẩm Xuân Huy không nổi tiếng ở thủ đô, hơn nữa bọn họ lại tập trung nghiên cứu loại thuốc chống phản ứng đặc biệt, vì vậy những người không ở trong lĩnh vực này gần như không biết đến công ty dược phẩm ấy, công ty Xuân Huy cũng không đặt trụ sở ở nơi tắc đất tắc vàng là trung tâm thành phố, nó lại nằm trong một khu công nghệ mới hoàn thành ở ngoại ô thành phố.

Ngay khi khu công nghệ Trang Loan hoàn thành, một vụ án gây thương tích đã xảy ra do tranh chấp đất đai, bảo vệ của khu công nghệ đã đánh hai người dân làng đến gây sự bị thương, đôi phương đã lập tức báo cảnh sát.

Trên thực tế, vụ án cấp bậc này không cần Từ Lệ phải nhận, nhưng anh ta đã chuyên thông tin vụ việc từ đội bên cạnh sang một cách rất bất thường, Từ Lệ nói rằng anh ta muốn dùng tài liệu của vụ án này một chút...

Thật ra vụ án này không hề phức tạp, nguyên nhân sâu xa dẫn đến tranh chấp với những người dân gần đó là do tiêu chuẩn bồi thường đất đai không thống nhất, người dân ký tên lúc đầu ít hơn 20% so với người ký cuối cùng.

Mặc dù tất cả những người dân trong thôn đều ký cam kết giữ bí mật, nhưng sự việc cuối cùng vẫn lộ ra ngoài khiến những người khác bất mãn, vì vậy họ mới chạy đến gây rối trong khi công nghệ vừa mới hoàn thành chưa được bao lâu.

Những người dân làng cậy vào số lượng đông đúc để xông vào khuôn viên, nhưng họ lại bị khống chế bởi các nhân viên an ninh được huấn luyện chuyên nghiệp, trong lúc xô xát khó mà tránh được một số tình huống quá khích, vì vậy bị thương cũng là rất bình thường.

Khi Từ Lệ dẫn theo Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi vào công ty được phẩm và nói rõ lý do đến đây của họ, đối phương rõ ràng hơi ngạc nhiên, dù sao chuyện này chẳng liên quan gì đến công ty của họ cả.

Từ Lệ thấy vậy thì lịch sự nói: “Vì hai bên liên quan đến vụ án đều cho là mình đúng, cho nên chúng tôi cần lấy camera giám sát tại cổng của các công ty xung quanh để xem tình huống lúc đó từ những góc độ khác nhau.”

Nhân viên phụ trách tiếp đón nghi hoặc nói: “Công ty của chúng tôi cách cổng một đoạn mà... Chắc chúng tôi không thể quay được tình huống lúc đó đâu.”

Lý do của Từ Lệ đúng là hơi miễn cưỡng, dù sao công ty được phẩm này còn cách cổng bốn đến năm tòa nhà văn phòng! Điều này khiến Viên Mục Dã và Đoàn Phong ở phía sau cũng cảm thấy hơi xấu hổ...

Không ngờ Từ Lệ lại nói dối rất đường hoàng: “Dưới tình huống bình thường thì đúng là như vậy, nhưng những người chứng kiến lúc đó đã phản ánh, mấy người dân có liên quan đã trực tiếp xông vào khuôn viên bất chấp sự ngăn cản của nhân viên an ninh, đồng thời bọn họ còn xảy ra xô xát với nhân viên trong khuôn viên, vì vậy chúng tôi chỉ đành kiểm tra camera giám sát từng công ty một.”

Thấy Từ Lệ nói rất rõ ràng, đối phương cũng không nói gì nữa mà trực tiếp dẫn họ đến phòng giám sát, sau đó bảo người phụ trách lấy video giám sát tại cổng công ty vài ngày xảy ra vụ án.

Đương nhiên đám người Viên Mục Dĩ không phải thật sự đến vì video giám sát, vì vậy cậu và Đoàn Phong tranh thủ lúc Từ Lệ đang chém gió với đối phương để cẩn thận quan sát tình huống trong công ty được phẩm...

Chương 1209: Cầu vượt

Viên Mục Dĩ nhìn qua cửa sổ ra phía ngoài, cậu phát hiện phía sau tòa nhà văn phòng có một khu vực rất thoáng, một vài công nhân đang bận rộn bốc dỡ hàng, ngoài việc đó ra thì không hề nhìn thấy ai khác nữa.

Từ Lệ ngồi trước màn hình theo dõi nửa đùa nửa thật nói: “Tôi nghe nói các công ty dược phẩm đều dùng người sống để thử nghiệm thuốc? Có chuyện đó thật không thế?”

Người đưa họ vào nghe thế mỉm cười đáp: “Chuyện đó bình thường mà, nếu không tác dụng phụ trên đơn thuốc đến từ đâu chứ? Tóm lại phải có người thử rồi mới biết được. Nhưng dùng cơ thể thử nghiệm thuốc không đáng sợ như vậy đâu, trong tình huống bình thường đều tiến hành trong một phạm vi tương đối an toàn, hơn nữa các loại thuốc thử nghiệm đều được trả tiền và tự nguyện...”

Từ Lệ giả vờ giật mình nói: “Thật sự có người kiếm tiền đó sao? Bình thường các anh tuyển người thí nghiệm thuốc ở chỗ nào?”

Đối phương hiển nhiên không muốn trả lời vấn đề này nên đột nhiên chỉ vào màn hình và nói: “Anh xem này, có người chạy qua cổng công ty chúng tôi!”

Từ Lệ nghe xong nhìn vào màn hình, không ngờ chuyện mà anh ta tùy tiện bịa ra lại thành sự thật, khi sự việc xảy ra, có một người dân trong thôn mặt đầy máu chạy qua cổng công ty được phẩm và một nhân viên an ninh đang đuổi sát phía sau...

Nhìn từ bề ngoài công ty này dường như không có vấn đề, nhưng Viên Mục Dĩ luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, tuy nhiên trong nhất thời lại không nói ra được, cho đến khi bọn họ bước ra khỏi phòng giám sát và đến sân công ty, Viên Mục Dĩ đột nhiên ngẩng đầu nhìn, cậu thấy ở cửa sổ văn phòng phía trên có mấy người đang nhìn chằm chằm vào họ.

Người dẫn đường cho bọn họ thấy thế lập tức cười giải thích: “Công việc của những người này bình thường quá nhàm chán, bọn họ thích đứng ở cửa sổ xem náo nhiệt lúc rảnh rỗi, các anh đừng để ý!”

Viên Mục Dã cười nói: “Tôi hiểu mà...”

Mặc dù nói như vậy, nhưng mấy người Viên Mục Dã vẫn cảm nhận được rất rõ ràng ánh mắt của những người trên tầng đều không thân thiện, thậm chí rất thù địch.

“Công ty của các anh có bao nhiêu nhân viên? Tại sao tôi cảm thấy vắng thế?” Viên Mục Dã giả vờ tình cờ hỏi.

Đối phương suy nghĩ rồi đáp: “Hành chính, hậu cần cộng với phòng thí nghiệm... Chắc khoảng bốn, năm mươi người, đa số là nhân viên kỹ thuật, bọn họ dành cả ngày để nghiên cứu ở trong phòng thí nghiệm, bình thường rất ít khi xuống dưới nhà đi dạo, do vấn đề chất thải, xưởng chế thuốc phía sau đã bị chuyển đến thị trấn Nhạc Xu cách đây 30km, vì vậy công ty của chúng tôi ở đây trông vắng vẻ hơn các công ty khác.”

Những lời này nghe rất có lý, dường như không có gì là sai cả, hơn nữa Từ Lệ đã lấy được video nên ba người đương nhiên không còn lý do để ở lại, vì vậy bọn họ đành tạm thời rời khỏi chỗ này, sau khi quay về lập kế hoạch rồi sẽ tính tiếp...

Trên đường về, Từ Lệ nhíu mày nói: “Tôi cảm thấy công ty được phẩm này có vẻ rất bí ẩn, có khi cả công ty đều có vấn đề!”

Đoàn Phong đang lái xe gật đầu nói: “Nhất là mấy gã trên tầng, ánh mắt của bọn họ cứ như chúng ta giết cha ruột của họ ấy!”

Từ Lệ và Đoàn Phong trò chuyện vài câu, bọn họ phát hiện Viên Mục Dã dường như không muốn tham gia thảo luận, thay vào đó, cậu liên tục âm thầm nhìn kính chiếu hậu mà không nói lời nào.

“Sao thế?” Đoàn Phong nghi ngờ hỏi.

Viên Mục Dã chỉ vào một chiếc ô tô màu xám trong kính chiếu hậu và nói: “Chiếc xe này đã đi theo chúng ta qua bốn cái đèn giao thông rồi, chắc chắn là cố ý...”

Từ Lệ ngồi ở phía sau quay đầu nhìn lại và nói: “Đi theo bốn cái đèn giao thông? Chẳng phải chúng ta rời khu công nghệ một đoạn thì đã bị theo dõi sao?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Chắc vậy... Nhưng chúng ta đâu lộ sơ hở gì chứ? Chẳng lẽ nhanh như vậy mà họ đã phát hiện?”

Khi ba người đang nói chuyện, chiếc xe đã chạy lên một chiếc cầu vượt, chiếc xe màu xám phía sau đã bật xi nhan để rẽ sang đường khác, Viên Mục Dã thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, xem ra cậu có vẻ hơi khản trương quá mức.

Không ngờ đúng lúc này, một chiếc xe đầu kéo chở đầy đá sỏi bất ngờ lao về phía họ, cho dù Đoàn Phong ra sức đánh tay lái cũng không thể tránh được, nó đâm mạnh vào đuôi xe khiến chiếc xe của họ không thể khống chế mà lăn xuống cầu...

Chương 1210: Xin giúp đỡ

Tai nạn xảy ra quá đột ngột, khi Viên Mục Dã còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cả người bị vô số dây leo cuốn chặt lấy, ngay sau đó là những cú lộn nhào xóc nảy khiến lục phủ ngũ tạng của cậu đều đảo lộn hết cả.

Viên Mục Dã biết cánh tay phải đang bảo vệ mình, nhưng hiện giờ cậu bị đám dây leo cuốn chặt, không nhìn được tình hình bên ngoài như thế nào? Không ngờ khi cậu định dùng suy nghĩ ép cánh tay phải trở lại bình thường thì đột nhiên cảm nhận được một vật khổng lồ xuất hiện trên đầu cậu, giáng một đòn nặng nề xuống!

Bị một lực quá mạnh đập vào đầu, Viên Mục Dã nháy mắt mất đi ý thức, chờ đến khi cậu tỉnh lại lần nữa thì đã thấy xung quanh tối đen, tay phải cũng đã khôi phục bình thường...

Viên Mục Dã thử mò mẫm trong bóng đêm, phát hiện mình vẫn đang ở trong xe, nhưng khi cậu sờ tay sang phía ghế lái để tìm kiếm Đoàn Phong, thì lòng cậu lập tức trùng xuống... cậu chỉ sờ thấy cả người Đoàn Phong ướt đẫm.

“Đoàn Phong?” Viên Mục Dã vừa gọi vừa tìm kiếm điện thoại để chiếu sáng, khi nhìn thấy cảnh tượng được chiếu sáng bởi ánh đèn điện thoại trước mắt, cậu lạnh sống lưng, Đoàn Phong bị mấy cây thép đâm xuyên qua kính chắn gió đâm thẳng vào cơ thể anh ta, đây cũng là nguyên nhân vì sao máu lại chảy ra nhiều đến vậy...

Mặc dù Viên Mục Dã biết Đoàn Phong sẽ không chết, nhưng ngoài việc bất tử, thì anh ta vẫn có đầy đủ các giác quan, nên lúc này mới đau đến ngất đi. Bây giờ Viên Mục Dã nhớ đến Từ Lệ, cậu vội vàng dùng điện thoại chiếu về phía ghế sau, nhưng không thấy Từ Lệ đâu?

Theo suy đoán của Viên Mục Dã, có lẽ trong lúc xe mất kiểm soát lặn xuống Từ Lệ đã bị văng ra ngoài, mà hiện giờ xe ô tô của bọn họ bị chôn vùi dưới một lớp dày cát đá... Vì lo lắng

đến an nguy của Từ Lệ, Viên Mục Đã đành dùng tay không lật tấm kính chắn gió đã bị đóng thép đâm thủng, nhưng vừa khẽ động thì đã có rất nhiều cát mịn chảy vào trong xe...

Viên Mục Đã biết không thể làm như vậy, nếu để cát đá ở ngoài xe tràn vào bên trong sẽ nguy hiểm hơn nhiều, cậu nhìn Đoàn Phong, bây giờ phải nghĩ cách kéo anh ta ra khỏi mấy thanh thép kia đã.

Nghĩ vậy, Viên Mục Đã thử động vào mấy thanh thép đang cắm trên người Đoàn Phong, nhưng lại phát hiện trong điều kiện không có công cụ hỗ trợ mà muốn cắt được mấy thanh thép này thì không khả thi cho lắm, nhưng cậu tìm quanh xe vẫn chẳng thấy có thứ gì dùng được.

Vừa lo nghĩ đến Từ Lệ không biết sống chết thế nào, trong lòng Viên Mục Đã như lửa đốt, cậu biết mình và Đoàn Phong thì dễ hơn, cho dù bị thương nặng hơn nữa cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng... nhưng Từ Lệ thì khác, so với Viên Mục Đã và Đoàn Phong, anh ta chỉ là một người bình thường mà thôi.

Không còn cách nào, Viên Mục Đã đành dùng tay phải nắm lấy một thanh thép, muốn sử dụng sức mạnh của tay phải để cắt đoạn thép đó ra, nhưng đúng lúc này yêu tinh dây leo trong tay cậu đột nhiên lên tiếng: “Cậu phải suy nghĩ cho kỹ, lần này là cậu chủ động cần tôi giúp đỡ...”

Câu nói của nó khiến Viên Mục Đã chần chừ một chút, nhưng cứu người quan trọng, cậu cũng không do dự nữa, tập trung toàn bộ tinh thần, đến khi cảm thấy cánh tay phải của mình nóng lên từng đợt, ngay sau đó thanh thép kia trở nên mềm oặt, chỉ hơi dùng lực là có thể bẻ gãy.

Sau khi đưa được Đoàn Phong ra khỏi chỗ ngồi, Viên Mục Đã dùng tay phải lục lọi xung quanh xe, muốn tìm một chỗ bị ít đất đá vùi lấp nhất...

Phía trên cầu vượt, rất nhiều người đang ngó xem vụ tai nạn xe này, có người còn vươn ra ngoài rào chắn nhìn xuống rồi lắc đầu nói: “Tôi thấy xe cứu thương đến cũng không cứu được, rơi xuống từ độ cao thế này nhất định không cứu nổi!”

Lúc này có người chỉ vào lùm cây ở dưới cầu nói: “Mọi người nhìn xem, có phải ở lùm cây kia có người không?”

“Thật đúng là... ông trời ơi, ông anh kia văng ra từ một nơi cao như vậy, chắc chắn là không sống được!”

Trong lúc mọi người đều cảm thán vụ tai nạn thảm khốc này, thì chiếc xe gặp nạn bên dưới bỗng rung rung lắc, tiếp đó có mấy nhánh dây leo chui ra từ trong đồng đất cát, nháy mắt đã lật ngược chiếc xe lại... đám người trên cầu đều hét lên, nhưng không ai nhìn rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Cùng lúc đó, Viên Mục Dã chui ra từ cái hốc mà dây leo vừa tạo thành, cậu kéo những thanh thép đang cắm trên người Đoàn Phong ra rồi đặt anh ta vào chỗ an toàn, sau đó nhìn xung quanh tìm kiếm Từ Lệ.

Khi Viên Mục Dã tìm thấy Từ Lệ đang nằm bất động úp mặt trong bụi cỏ, trong lòng lập tức có dự cảm không lành, mặc dù nhìn bề ngoài Từ Lệ không có vết thương nào, nhưng Viên Mục Dã lại không cảm nhận được hơi thở của người sống trên người anh ta...

Cậu vội vàng chạy đến, nhưng không có dũng khí lập người anh ta lên, chỉ gọi thử: “Anh Từ?”

Nhưng đối phương không có chút phản ứng nào, Viên Mục Dã hoảng hốt: “Từ Lệ... anh đừng dọa tôi?”

Lúc này từ phía không xa vang lên tiếng ho sặc sụa của Đoàn Phong, Viên Mục Dã quay lại nhìn, thấy anh ta đã tỉnh lại thì vội vàng nói với anh ta: “Từ Lệ... hình như không ổn lắm.”

Chương 1211: Giết người diệt khẩu

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã thật sự hoảng rồi, anh ta thở dài một hơi rồi nói: “Đừng hoảng loạn, trước hết lật cậu ta lên đã...”

Viên Mục Dã cố gắng bình tĩnh lại, rồi từ từ lật Từ Lệ lên, ánh mắt cậu vừa lướt qua đã cảm thấy cả người lạnh ngắt!

Mặt Từ Lệ trắng bệnh, hai mắt nhắm nghiền, mặc dù không nhìn thấy có vết thương bên ngoài nhưng hơi thở của anh ta đã vô cùng yếu ớt, hít vào nhiều thở ra ít.

Đoàn Phong nhìn Viên Mục Dã chờ người đứng một chỗ, cũng đoán được tình hình hiện tại của Từ Lệ như thế nào, anh ta trầm giọng nói: “Gọi xe cứu thương trước đã.”

Mười mấy phút sau, một chiếc xe cứu thương và hai xe cứu hỏa chạy đến hiện trường, nhân viên phòng cháy chữa cháy hỏi đi hỏi lại Viên Mục Dã có ai bị mắc kẹt trong xe hay không, lực lượng cứu hỏa chọn giải cứu tài xế xe tải bị mắc kẹt ở ghế lái trước.

Sau khi nhân viên y tế kiểm tra nhịp tim và mạch đập của Từ Lệ đã thông báo tử vong, Viên Mục Dã nhíu mày nói với bác sĩ: “Các anh có nhầm không, trên người anh ấy không có vết thương nào cả! Các anh không thể từ bỏ cứu chữa như thế?”

Đôi phương nói giọng nặng nề: “Anh bình tĩnh đã, tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh lúc này, nhưng nhịp tim của cảnh sát Từ đã ngừng đập rồi, tình huống này của anh ấy có lẽ là do bị xuất huyết trong gây ra, cho nên nhìn bề ngoài thì giống như không có tổn thương gì.”

Viên Mục Dã ngẩn người, lập tức cảm thấy lỗ tai ong ong lên, trong lòng cậu đang suy nghĩ xem mình nên nói với vợ Từ Lệ như thế nào? Người vài phút trước còn vui vẻ nhảy nhót cùng

mình đi điều ra vụ án, kết quả khi về lại biến thành một thi thể? Đừng nói là người nhà Từ Lệ, ngay cả Viên Mục Dã cũng khó có thể chấp nhận được chuyện này.

Lúc này, một bác sĩ đi tới và nói với Viên Mục Dã: “Thưa anh, một người bạn khác của anh đang bị thương rất nặng. Bây giờ anh phải lập tức đưa anh ấy đến bệnh viện để tiến hành phẫu thuật, mà anh cũng bị rơi từ nơi cao như vậy xuống, rất có thể sẽ bị nội thương, cho nên anh phải đi cùng chúng tôi đến bệnh viện để kiểm tra toàn diện!”

Nghe xong, Viên Mục Dã mơ hồ quay đầu nhìn về phía Từ Lệ, anh ta đang được người khác cho vào túi đựng xác, kết quả lại có máu từ từ chảy ra từ mũi và miệng của cậu, sau đó mắt Viên Mục Dã tối sầm lại, không còn biết gì nữa.

Nửa đêm trong phòng bệnh, Viên Mục Dã đột nhiên ngồi bật dậy trên giường bệnh, Trương Khai ngồi bên cạnh cũng nhảy dựng lên: “Anh Viên? Anh không sao chứ?”

Sau khi nhìn rõ Trương Khai, trong thoáng chốc đầu óc cậu trống rỗng, bỗng nhiên không thể nhớ ra vì sao mình lại ở trong bệnh viện: “Tôi... sao tôi lại ở đây?”

Trương Khai biến sắc nói: “Viên, anh không nhớ vụ tai nạn xe à?”

“Tai nạn xe... tai nạn xe... tôi chỉ nhớ chúng tôi cùng với Từ Lệ đến công ty được... sau đó, sau đó thì...” Viên Mục Dã vừa nói vừa hồi tưởng lại, ký ức vốn đang bị niêm phong đột ngột tràn ra.

Viên Mục Dã nhớ lại tất cả, cậu im lặng hồi lâu rồi thấp giọng nói: “Đội trưởng Đoàn thế nào rồi?”

Trương Khai nhanh chóng trả lời: “Đội trưởng Đoàn không sao. Bác sĩ đã rút được những thanh thép cắm vào người anh ấy, nói là không đâm vào các vị trí quan trọng, nên sẽ nhanh chóng bình phục thôi.”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong có khả năng tự chữa lành, chỉ cần lấy được mấy đoạn thép kia ra thì không có gì đáng ngại, nhưng Từ Lệ...

“Từ Lệ... đang ở đâu?” Viên Mục Dã yếu ớt hỏi.

Trương Khai chân chừ một lát rồi nói: “Cảnh sát Từ... di thể của anh ấy đã được người nhà đến nhận. Viên, anh đừng quá đau lòng, không ai muốn những chuyện này xảy ra cả.”

Không ngờ Viên Mục Dã lại lắc đầu nói: “Không phải chuyện ngoài ý muốn... đối phương cố tình đâm chết chúng tôi.”

“Hả? Không thể nào! Tôi nghe nói người lái xe kia cũng đã chết, phải có thù sâu hận lớn đến mức nào chứ, dùng mạng của mình đổi lấy mạng người khác!” Trương Khai ngạc nhiên nói.

Viên Mục Dã nghe Trương Khai nói người tài xế kia đã chết thì cười lạnh nói: “Đối phương muốn biến vụ tai nạn này thành vô ý... không dễ dàng như thế đâu!”

Lễ truy điệu Từ Lệ được cử hành ba ngày sau đó, Viên Mục Dã không có mặt.

Theo lý thuyết, với giao tình nhiều năm giữa Viên Mục Dã và Từ Lệ, sau khi tai nạn xảy ra, cậu nên giải thích việc này với vợ Từ Lệ càng sớm càng tốt, nhưng Viên Mục Dã thực sự không biết phải đối mặt với vợ Từ Lệ như thế nào... Mặc dù cậu đã biết trước việc điều tra vụ án này sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng không thể lường được Từ Lệ lại chết.

Cảnh sát cũng không tìm thấy bất cứ điều khả nghi gì ở hiện trường vụ tai nạn, hướng điều tra ban đầu của vụ án có thể là do người lái xe tải quá mệt mỏi đã dẫn đến vụ tai nạn, nhưng Viên Mục Dã không đồng ý với kết quả này.

Vào thời điểm xảy ra vụ việc, bọn họ vừa phát hiện ra một chiếc ô tô bám theo họ suốt quãng đường, sau đó chiếc xe tải kia lập tức xuất hiện ở phía sau, hơn nữa, Viên Mục Dã đã xem đi xem lại camera giám sát trong xe của bọn họ, phát hiện chiếc xe kia dùng tốc độ cao nhất để lao về phía bọn họ, nếu thật sự do tài xế mệt mỏi quá độ điều khiển, thì chiếc xe tải kia nên di chuyển với tốc độ bình thường, chứ không phải là đột nhiên tăng tốc...

Hiện giờ, Viên Mục Dã gần như có thể khẳng định, đây là một vụ giết người, nhưng người kia không tính được số mạng của cậu và Đoàn Phong lại lớn đến thế, bị xe đâm như vậy mà đều không chết!

Một tuần sau, Đoàn Phong bình phục và xuất viện, anh ta thấy Viên Mục Dã luôn ủ rũ không vui thì mở lời an ủi: “Chuyện của Từ Lệ không ai muốn xảy ra cả, nhưng sống chết có số, việc bây giờ chúng ta có thể làm là nhanh chóng điều tra ra kẻ sát nhân thực sự để báo thù cho cậu ta.”

Viên Mục Dã cười khổ nói: “Nói thì nói vậy, nhưng tôi luôn cảm thấy nếu tôi không kéo anh ấy vào chuyện này, thì lúc này anh ấy vẫn đang vui vẻ bên vợ con!”

Đoàn Phong nghe vậy thì tức giận nói: “Cậu đừng có chuyện gì cũng ôm vào mình như thế chứ? Từ Lệ là cảnh sát, điều tra vụ án là công việc của cậu ta. Cho dù tôi và cậu không can thiệp vào chuyện này thì cũng sẽ có những người khác đến điều tra, đương nhiên cũng sẽ có người khác bị hại! Chỉ có một điều mà tôi vẫn chưa nghĩ ra được, tôi cảm thấy lúc ở công ty được phẩm cả ba chúng ta đều cư xử rất bình thường, tại sao đối phương lại phát hiện ra được? Con mẹ nó còn vừa ra ngoài đã bị giết người diệt khẩu!”

Đây cũng là vấn đề mà Viên Mục Dã nghĩ mãi không ra? Ba người bọn họ vào công ty được phẩm với lý do “kiểm tra giám sát” rất hợp tình hợp lý, chắc chắn không có vấn đề gì... Nếu có sơ hở, cho dù bọn họ bị đối phương phát hiện ra thì cũng không thể đuổi theo giết người diệt khẩu nhanh đến thế được?

Chương 1212: Con cò chết

Cái chết của Từ Lệ đã kích Viên Mục Dã rất lớn, trong mắt cậu, Từ Lệ là một người tốt nhưng người tốt cho dù không thể sống lâu cũng không nên chết theo cách này...

Mà kết luận điều tra cuối cùng của vụ án tai nạn xe này là do tài xế xe tải Ngô Văn Khánh lái xe liên tục trong thời gian dài và ngủ gật trên đoạn đường xảy ra tai nạn dẫn đến thảm án sau đó. Nhưng khi Viên Mục Dã đọc hồ sơ vụ án, lại phát hiện điều kiện gia đình của Ngô Văn Khánh rất tồi tệ, có một đứa con trai bị bệnh nhiều năm phải chăm sóc, nên anh ta mới kiếm tiền liều mạng như vậy.

Đọc đến đoạn này, Viên Mục Dã quay sang nói với Đoàn Phong: “Đi, chúng ta đến nhà người lái xe tải kia xem sao...”

Đoàn Phong nhú mày nói: “Cậu cảm thấy người lái xe tải kia có vấn đề à?”

Viên Mục Dã gật đầu nói: “Đánh chết tôi cũng không tin vụ tai nạn này đơn giản như thế, có lẽ điều tra từ người lái xe này sẽ có điểm đột phá.”

Nhà Ngô Văn Khánh nằm ở một thị trấn nghèo nàn ở ngoại ô thành phố, có thể nhìn thấy chữ “Dỡ bỏ” treo ở khắp nơi, không khó đoán ra nơi này không bao lâu nữa sẽ bị giải tỏa, từ nơi này sẽ có nhiều nhà giàu mới nổi với gia sản cả chục triệu tệ xuất hiện...

Viên Mục Dã lần theo địa chỉ đến gõ cửa nhà Ngô Văn Khánh, một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi đi ra, từ khăn trùm màu trắng trên đầu thì hẳn chị ta là vợ của Ngô Văn Khánh, Triệu Yến Yến.

“Các anh tìm ai?” Giọng Triệu Yến Yến khàn khàn nói.

Viên Mục Dã vừa định nói chuyện thì Đoàn Phong đã nói trước: “Chào chị, chúng tôi là nhân viên của đội giải quyết hậu quả tai nạn xe hơi, chúng tôi muốn đến tìm hiểu tình hình cụ

thể của gia đình chị hiện giờ và nếu có bất kỳ khó khăn gì thì chúng tôi có thể giúp đỡ.”

Đôi phương nghe xong thì khá sửng sốt, sau đó vội vàng đáp lễ rồi khách sáo mời hai người họ vào trong nhà, lúc vào nhà Viên Mục Dã không quen liếc mắt nhìn Đoàn Phong, thầm nghĩ anh đúng là biết cách tạo danh phận cho mình...

Điều kiện gia đình Ngô Vân Khánh đúng như những gì được viết trong tư liệu, có thể dùng từ nghèo rớt mồng tơi để hình dung, Triệu Yến Yến nói với Viên Mục Dã rằng mình không được đi học, tất cả chi tiêu trong nhà đều trông cậy vào Ngô Vân Khánh, bây giờ anh ta chết rồi, mình thực sự không biết cuộc sống sau này sẽ như thế nào.

Viên Mục Dã nghe xong thoáng nhìn qua căn phòng ngủ với cánh cửa đang khép hờ rồi nói: “Trong nhà ngoài chị ra còn ai không?”

“Còn có con trai tôi, Tiểu Bảo, năm nay mười lăm tuổi! Nhưng đứa bé này số khổ, từ nhỏ đã bị bệnh thận, bao nhiêu năm nay tôi và Vân Khánh đã làm rất nhiều việc cũng là để chữa bệnh cho Tiểu Bảo, nếu không vì Tiểu Bảo, cha nó cũng không đến mức... không mệt mỏi đến mức lái xe trong tình trạng đó.” Hai mắt Triệu Yến Yến đỏ ngầu.

Viên Mục Dã nhìn hai mẹ con họ thực sự đáng thương nên quan tâm hỏi: “Bây giờ bệnh tình của cháu thế nào?”

Trong mắt Triệu Yến Yến lóe lên tia hy vọng: “Hai tháng trước Tiểu Bảo đã làm phẫu thuật ghép thận, bác sĩ nói, bây giờ chỉ cần điều dưỡng thật tốt, uống thuốc đúng giờ thì cuộc sống sau này sẽ không có vấn đề gì.”

Viên Mục Dã quay lại nhìn Đoàn Phong, xem ra suy đoán lúc trước của bọn họ là đúng, rốt cuộc một gia đình nghèo khó như vậy làm sao có thể bỏ ra ngay một số tiền lớn như thế để thay thận được chứ?

Đoàn Phong cười nói: “Tôi thấy nơi này sắp bị giải tỏa rồi, chắc đến sang năm là phải chuyển đi nhĩ? Đến lúc đó nhận được khoản tiền bồi thường hai mẹ con chị sẽ sống tốt hơn một chút!”

Nhưng Triệu Yên Yên lại cười khổ nói: “Đúng là năm sau chúng tôi phải rời khỏi đây, nhưng căn nhà này lại không liên quan gì đến chúng tôi, căn nhà này là do công ty của Vân Khánh cho chúng tôi ở tạm, bây giờ chuyện này xảy ra, không biết bọn họ có cho chúng tôi ở tiếp nữa không hay sẽ thu lại.”

“Chi phí phẫu thuật của Tiểu Bảo không thấp đúng không?”
Viên Mục Dã dò hỏi.

Không ngờ Triệu Yên Yên lại tỏ vẻ cảm kích nói: “Nhắc đến chuyện này, chúng tôi thật lòng cảm ơn hội hảo tâm, nếu không có họ quyên góp tiền giúp Tiểu Bảo phẫu thuật, thì với điều kiện của nhà chúng tôi không thể kham nổi số tiền lớn như thế.”

Sau khi ra khỏi nhà Ngô Vân Khánh, Đoàn Phong hừ lạnh nói: “Hội hảo tâm cái chó gì! Đây nhất định là tiền của công ty được phả bỏ ra, xem ra Ngô Vân Khánh đã sớm bị bọn chúng bố trí làm một con cờ chết, để thay bọn chúng diệt trừ chướng ngại vật vào thời điểm mấu chốt.”

Chương 1213: Nội ứng

Trên đường về, Viên Mục Dã không ngừng suy nghĩ đến những gì đã xảy ra với mẹ con Triệu Yến Yến, cuộc sống của bọn họ quả thực không dễ dàng gì, đáng được thông cảm. Thế nhưng, nếu lấy mạng của người khác để thương hại kẻ yếu thì rốt cuộc ai mới là người đáng thương nhất?

Hơn nữa, Viên Mục Dã tin rằng trên vai Ngô Tiểu Bảo kia không chỉ gánh một mạng của Từ Lệ, dù sao một quả thận khỏe mạnh cũng không thể từ trên trời rơi xuống được, cho nên nhất định còn có một sinh mệnh vô tội khác đã phải hy sinh trong cuộc giao dịch trần trụi này...

Nhưng hiện giờ, có vẻ Triệu Yến Yến cũng không biết nhiều, thậm chí đến tên đầy đủ của quỹ đã hỗ trợ con trai mình mà chị ta cũng không biết rõ, còn nói mọi chuyện đều do chồng mình - Ngô Vân Khánh xử lý, còn chị ta không biết gì cả.

Mọi chuyện tưởng chừng như bế tắc ở Ngô Vân Khánh, nhưng anh ta đã chết trong vụ tai nạn kia rồi. Mỗi một bước đều được đối phương tính rất kỹ, dường như mọi chuyện đến bước này đều phải dừng lại mà không phát hiện thêm được điều gì... Nhưng mọi chuyện đều kết thúc khi người đã chết sao? Hiển nhiên không phải, ít nhất không kết thúc ở Viên Mục Dã.

Sau khi Từ Lệ chết, Viên Mục Dã khó lòng lấy được thông tin từ phía cảnh sát, cho nên một số việc chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của mấy người Đại Quân, hơn nữa hiện giờ cảnh sát đã xác định cái chết của Từ Lệ là tai nạn ngoài ý muốn, đương nhiên cũng sẽ không hỗ trợ Viên Mục Dã điều tra.

Trong phòng họp của số 54, Đại Quân vẽ sơ đồ phân tích vụ án lên bảng trắng: “Mọi người có nhìn thấy điểm bất hợp lý trong vụ án này không? Đội trưởng Đoàn và Viên vừa chân trước ra khỏi công ty được phẩm thì chân sau đã có người tạo ra một vụ tai nạn xe để giết người diệt khẩu! Vừa bước lên xe đã bị đâm, thời gian chẳng phải quá trùng khớp ư?”

Trương Khai cắn đầu bút chì nói: “Đúng vậy, cũng không thể để Ngô Vân Khánh đứng sẵn bên đường để chờ được? Nếu làm như vậy, chẳng phải chỉ cần điều tra một chút là sẽ phát hiện ra đây không phải tai nạn ngoài ý muốn sao?”

Đoàn Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Đối phương hiển nhiên đã sớm biết chúng ta sẽ đi điều tra công ty dược phẩm, nhưng chuyện này ngoại trừ chúng ta thì người ngoài... chỉ có Từ Lệ biết.”

Viên Mục Dã nhìn Đoàn Phong một chút, rồi hai người cùng đồng thanh nói: “Bên Từ Lệ có nội gián!”

Hiện giờ, người làm lộ tin tức ra ngoài chỉ có thể là người bên phía Từ Lệ, nhưng người này là ai? Theo quan điểm của Viên Mục Dã, Từ Lệ là một cảnh sát lão làng, có kinh nghiệm phá án dày dặn, sẽ không tùy tiện tiết lộ thông tin chưa được kiểm chứng liên quan đến vụ án cho người ngoài, cho nên nội gián này rất có thể là đồng nghiệp bên cạnh anh ta...

Với kết luận này, Viên Mục Dã nhanh chóng viết ra tên của những người đồng nghiệp bên cạnh Từ Lệ, sau đó nói với Tăng Nam Nam: “Điều tra xem trong những người này có ai có người nhà từng bị bệnh nặng, hoặc cần cấy ghép nội tạng không.”

Tăng Nam Nam lặng lẽ nhớ kỹ tên của mấy người kia, sau đó ôm laptop quay người đi, Viên Mục Dã tin với khả năng của cô ấy sẽ nhanh chóng tìm ra đáp án...

Lúc này Đoàn Phong nhìn mấy cái tên trên bảng trắng rồi nói: “Sớm biết như thế này, tôi nhất định sẽ tham gia lễ truy điệu kia, ít nhất có thể nhìn xem trong bọn họ có ai bất thường không?”

Viên Mục Dã cũng hồi hận nói: “Nội gián này nhất định là bị người khác bắt thóp, không thể không tiết lộ tin Từ Lệ đi điều tra công ty dược phẩm, nhưng tôi đoán có lẽ anh ta cũng không thể ngờ Từ Lệ lại vì chuyện này mà mất mạng... Dù sao cũng là đồng nghiệp nhiều năm, trong lòng không thể nào không cảm thấy tội lỗi được.”

Càng suy nghĩ, Viên Mục Dã càng cảm thấy mình nên đến nhà Từ Lệ một chuyến, lúc đầu cậu muốn chờ tới khi mọi chuyện

kết thúc rồi mới đến nhà tạ tội, đến lúc đó sẽ giải thích rõ ràng nguyên nhân hậu quả với vợ Từ Lệ, nhưng bây giờ muốn tìm ra nội gián kia, Viên Mục Dĩ không thể không sớm tiếp nhận hình phạt “lãng trí nội tâm” này.

Chương 1214: Ý thức về sứ mệnh

Nhà Từ Lệ, Viên Mục Dã đã đến đây rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào cậu cảm thấy bước chân lại nặng nề như hôm nay. Vừa nghĩ đến sự hiếu khách của chị dâu những lần trước đây, cậu lại không có dũng khí để gõ cửa...

Viên Mục Dã đột nhiên hồi hận vì đã từ chối đề nghị đi cùng của Đoàn Phong, cậu không ngờ mình còn không dám bước vào cửa, nhưng hồi hận cũng đã muộn, cậu chỉ có thể một mình loay quanh trước cửa nhà Từ Lệ.

Đôi khi, lòng dũng cảm của người đàn ông cũng buồn cười như vậy đấy, cậu có thừa dũng cảm để đối mặt với những con quái vật khát máu và chưa từng do dự, nhưng lại không có dũng khí để nói “xin lỗi” với một người phụ nữ yếu đuối...

Không ngờ trong lúc Viên Mục Dã định từ bỏ và quay người bước đi thì cửa nhà Từ Lệ lại lặng lẽ mở ra.

“Đã đến cửa rồi, vì sao không vào? Từ khi nào trong lòng cậu, chị dâu trở nên đáng sợ như vậy?” Vợ Từ Lệ tiều tụy bước ra.

“Chị dâu, em... em có lỗi với chị!” Viên Mục Dã ấp úng mãi mới nghẹn ngào thốt ra một câu.

Đối phương nghe xong, khẽ thở dài nói: “Đừng nói như thế, không ai muốn chuyện này xảy ra, hơn nữa cậu có thể sống sót đã là may mắn rồi, chị có quyền gì mà trách cứ cậu?”

Viên Mục Dã nghe chị ấy nói vậy, trong lòng càng thêm áy náy: “Chị dâu, tất cả là lỗi của em, lẽ ra hôm đó em không nên gọi anh Lệ đi cùng!”

“Vào nhà nói chuyện đi, đừng đứng ở cửa, dù có chuyện gì thì chúng ta cũng không trở nên xa lạ đến mức này...” Vợ Từ Lệ quay người đi vào nhà.

Vừa bước vào nhà Từ Lệ, tất cả những ký ức trước đây tràn về trong đầu cậu, năm đó khi cậu liên quan đến cái chết của Lý Tử Y, các đồng nghiệp khác đều sợ hãi tránh mặt, chỉ có Từ Lệ dám đứng ra trước đầu sóng ngọn gió chủ động liên hệ với cậu, sau đó còn thường xuyên kéo cậu đến nhà uống rượu giải sầu...

Với một người quen sống theo kiểu sống chết mặc bay như Viên Mục Dĩ mà còn không thể chấp nhận cái chết của Từ Lệ trong thời gian ngắn được, nữa là vợ của Từ Lệ. Tình cảm của hai vợ chồng họ rất tốt, từng khiến Viên Mục Dĩ hâm mộ không thôi, nhưng bây giờ cậu không thể hâm mộ nổi nữa, bởi vì tình cảm lúc đầu tốt đẹp bao nhiêu, thì nỗi đau lúc này càng sâu đậm bấy nhiêu.

Thấy Viên Mục Dĩ vẫn đứng sững ở đó, vợ Từ Lệ khẽ vỗ vai cậu nói: “Đừng ngây người nữa, ngồi đi, chị đi pha trà!”

Viên Mục Dĩ vội vàng nói: “Chị dâu, không cần phiền phức đâu, em ngồi một lúc rồi đi thôi.”

Vợ Từ Lệ khẽ giật mình, sau đó thở dài nói: “Sao lại đến đây muộn như vậy? Nếu không phải chị nghe thấy tiếng đèn tự động ở hành lang tắt bật thì cậu còn định đứng ở đó đến khi nào?”

Viên Mục Dĩ lúng túng, ngượng ngùng nói: “Chị dâu, em... em thật sự không biết phải đối mặt với chị thế nào.”

“Cậu vì chuyện này... mà không đến tiễn Từ Lệ đoạn đường cuối cùng sao?” Câu nói này của vợ Từ Lệ như một cái dùi khoét một lỗ to trong lòng Viên Mục Dĩ.

Cậu im lặng một lúc lâu mới thì thầm nói: “Trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, em không có mặt mũi nào để gặp chị, càng không thể gặp anh ấy! Em đã đánh giá thấp sự ngông cuồng của đám người đó, mới hại chết anh Lệ.”

Vợ Từ Lệ sầm mặt nói: “Tiểu Viên, cậu nhìn vào mắt chị trả lời chị, là cậu lái xe đâm chết Từ Lệ sao?”

Viên Mục Dĩ ngơ ngác lắc đầu...

“Vậy là cậu chủ động đâm vào chiếc xe tải kia sao?” Vợ Từ Lệ lại hỏi tiếp.

“Không, là chiếc xe tải kia đâm vào xe bọn em...” Viên Mục Dĩ trầm giọng nói.

Nghे xong những lời này, vợ Từ Lệ nghiêm mặt nói: “Nếu đã như vậy, cậu đừng nói những lời xin lỗi vô nghĩa đó nữa. Từ Lệ là cảnh sát, từ ngày gặp anh ấy, chị đã biết đây là nghề có tính nguy hiểm cao. Chị cũng đã từng khuyên anh ấy đổi nghề, nhưng anh ấy lại cười nói với chị, người làm nghề cảnh sát phải có ý thức về sứ mệnh của mình, nếu như tất cả mọi người đều vì sợ gặp phải nguy hiểm mà không lựa chọn nghề này, thì khi nguy hiểm xảy ra ai sẽ là người đứng ra giữ gìn an ninh quốc gia, trật tự xã hội chứ?”

Mất Viên Mục Dĩ đỏ hoe: “Chị, sau này... chị định thế nào?”

Vợ Từ Lệ cười nói: “Từ Lệ mất rồi, nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn, cha mẹ anh ấy và cha mẹ chị đều khỏe mạnh, vì bọn họ chị phải sống tiếp thật tốt... Viên, hôm nay cậu đến đây có phải còn chuyện gì khác không?”

Viên Mục Dĩ gật đầu nói: “Đúng là có một chuyện... em cũng không biết hiện giờ có nên nói với chị hay không.”

Vợ Từ Lệ sửng sốt một chút, dường như linh tính được gì đó, nghiêm mặt nói: “Cậu và chị không có gì phải giấu giếm, có chuyện gì cậu cứ nói đi, chị có thể chịu đựng được.”

Viên Mục Dĩ cố gắng kiềm chế cơn giận nói: “Cái chết của anh Lệ tuyệt đối không đơn giản là một vụ tai nạn, có người đã tiết lộ chuyện bọn em đi điều tra công ty dược phẩm, nên đối phương muốn giết người diệt khẩu!”

Vợ Từ Lệ rất kinh ngạc, hồi lâu sau chị ấy mới phản ứng lại: “Ý cậu là trong những người đồng nghiệp của Từ Lệ, có người đã phản bội anh ấy?”

Viên Mục Dĩ gật đầu nói: “Tạm thời chỉ có kết luận này!”

“Không thể nào! Không thể nào! Bọn họ đều là bạn thân của Từ Lệ, sao có thể làm ra chuyện như vậy được!” Vợ Từ Lệ nhất thời không thể chấp nhận được chuyện này.

Viên Mục Dĩ vội vàng thuyết phục: “Chị dâu, em biết chuyện này rất khó chấp nhận, nhưng bây giờ chúng ta cần phải nhanh chóng tìm ra người này, em đoán người này cũng là bị ép phải làm như vậy, cho nên hôm nay em đến đây là để hỏi chị một

chút, trong lễ truy điệu của anh Lê, có ai có biểu cảm kỳ lạ không?”

Vợ Từ Lê suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ngày đó chị quá đau buồn, nên không chú ý đến thái độ của những người khác... Đúng rồi, chị có video buổi lễ truy điệu, không biết có thể giúp được cậu không?”

Chương 1215: Cơ hội sống sót

Vì Từ Lệ hy sinh nên lễ truy điệu của anh ấy được cục cảnh sát quay lại để làm tư liệu báo cáo, sau đó có copy một bản để vợ anh ấy giữ lại làm kỷ niệm... nhưng không ai ngờ được, những hình ảnh này lại là đầu mối để bắt được nội gián đã hại chết Từ Lệ.

Thật ra, Viên Mục Dã hầu như đều quen biết đồng nghiệp của Từ Lệ, mặc dù gần đây cũng có người mới đến, nhưng chỉ cần là người cùng đội Từ Lệ thì đều đã từng gặp Viên Mục Dã, cho nên không chỉ vợ anh ấy, bản thân Viên Mục Dã cũng không muốn thừa nhận chuyện một trong số họ đã bán đứng Từ Lệ...

Trong video, khi lễ truy điệu vừa bắt đầu thì không thấy có ai có phản ứng khác thường, dù sao cũng không phải trẻ con ba tuổi, làm chút việc trái lương tâm đã bày hết trên mặt... đến tận khi nhìn mặt Từ Lệ lần cuối, mới có người để lộ sơ hở.

Viên Mục Dã nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, trong lòng vô cùng khó chịu, mặc dù hiện giờ chưa thể khẳng định chắc chắn là người này, nhưng từ hành động quay mặt đi khi đi ngang qua quan tài của Từ Lệ là có thể thấy được, người đó không dám nhìn thẳng vào thi thể của Từ Lệ.

Lễ truy điệu được cử hành nội bộ, những người tham dự ngoài người thân của Từ Lệ còn lại gần như đều là đồng nghiệp trong ngành, nên không có ai sợ khi nhìn thấy thi thể cả.

Hơn nữa, bề ngoài thân thể của Từ Lệ cũng không có thương tích gì, nhìn từ xa chỉ giống như đang ngủ thiếp đi mà thôi, nếu ngay cả thi thể như thế này cũng không dám nhìn, thì chỉ có thể nói, do trong lòng người đó có nỗi sợ nên mới không dám nhìn thẳng vào Từ Lệ... Cũng giống như Viên Mục Dã

vậy, sở dĩ cậu không tham gia lễ truy điệu là bởi vì cảm thấy thẹn với Từ Lệ, cũng là thẹn với chị dâu.

Có điều Viên Mục Dĩ không thể ngờ được, người này lại là Tiểu Triệu, người đã cùng mọi người vào sinh ra tử, suýt chút nữa còn không giữ được mạng, Triệu Hán Minh...

Mặc dù trong lòng Viên Mục Dĩ đã có đáp án, nhưng cậu cũng không nói ngay cho chị dâu biết, bởi vì mối quan hệ của bọn họ với Tiểu Triệu quá thân thiết, cho nên trước khi có chứng cứ rõ ràng, Viên Mục Dĩ sẽ không nói một câu nào.

Lúc rời khỏi nhà Từ Lệ, hai mắt Viên Mục Dĩ đỏ lên nói: “Chị dâu, sau này trong nhà có việc gì cần hỗ trợ thì chị cứ gọi em, tuyệt đối đừng ngại... nếu không em sẽ áy náy mãi không thể nguôi được.”

Vợ Từ Lệ gật đầu nói: “Yên tâm đi, nếu có khó khăn chị nhất định sẽ gọi điện cho cậu.”

Sau khi ra khỏi nhà Từ Lệ, Viên Mục Dĩ cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng, mặc dù cậu không biết vì sao Tiểu Triệu lại làm như vậy, nhưng bất luận là vì nguyên nhân gì cũng không thể khiến cậu ta bán đứng đồng đội, hại chết anh em như vậy được...

Thậm chí, Viên Mục Dĩ còn không liên hệ với Đoàn Phong, mà một mình bắt xe đi đến nhà Triệu Hán Minh. Ngay khi đôi phương mở cửa nhìn thấy Viên Mục Dĩ đứng ở đó, dường như cậu ta đã đoán được vì sao Viên Mục Dĩ đến đây, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh nói: “Anh đến sao không gọi điện trước, không sợ tôi không ở nhà sao?”

Đúng lúc này một giọng trẻ con vang lên: “Bác ơi, bác tìm ai ạ?”

Viên Mục Dĩ cúi đầu nhìn xuống, thấy một cô bé bốn, năm tuổi đang thò đầu ra bên cạnh chân Triệu Hán Minh, lúc này cậu mới nhớ ra mấy năm trước từng nghe Từ Lệ nói Triệu Hán Minh đã có một cô con gái rất đáng yêu...

Có lẽ một tiếng “bác ơi” đã dịu bớt cơn tức giận trong lòng Viên Mục Dĩ, cậu ngồi xổm xuống, nhìn cô bé cười nói: “Bác là bạn của bố con, con tên là gì?”

Cô bé cười ngọt ngào nói: “Con tên là Triệu Tư Ái... tên con có ý là tưởng nhớ mẹ con.”

Viên Mục Dã kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Triệu Hán Minh, vẻ mặt cậu ta u ám nói: “Sau khi sinh Tư Ái hai tháng thì mẹ nó qua đời, ung thư di căn...”

Viên Mục Dã ngẩn người, thầm nghĩ sao Từ Lệ chưa từng kể với mình chuyện này? Có điều cậu nghĩ lại, lúc đó cậu còn đang buồn bã về chuyện của Diệp Dĩ Nguy, nên Từ Lệ không nói với cậu cũng rất bình thường.

“Vào trong ngôi đi! Anh... cũng lâu rồi chưa đến nhà tôi.”
Triệu Hán Minh khách sáo nói.

Viên Mục Dã đi vào trong nhà, nhà cửa được dọn dẹp rất sạch sẽ, không hề giống như có trẻ con, nếu không tìm hiểu rõ tình hình thì đúng là không thể nhận ra ngôi nhà này không có bàn tay phụ nữ...

Viên Mục Dã nhìn thoáng qua Triệu Tư Ái đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh, sau đó cảm thán nói: “Mấy năm không gặp, không ngờ nhà cậu lại gặp phải nhiều chuyện như thế...”

Triệu Hán Minh cười khỏ, sau đó quay đầu nhìn con gái nói: “Mai còn phải đi học, con về phòng mình đi ngủ trước đi.”

Có lẽ vì có người lạ đến nhà, cô bé không muốn rời đi, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời đi về phòng, Viên Mục Dã có thể nhìn thấy sự hiểu chuyện không nên có ở một đứa bé ở tuổi này, quả thực khiến người khác đau lòng...

Triệu Hán Minh nhìn con gái đi vào phòng, rồi thở dài nói: “Thật ra khi mang thai con bé được năm tháng, vợ tôi đã phát hiện ra mắc bệnh này, lúc đó chúng tôi đã chạy đến tất cả các bệnh viện, nhưng các bác sĩ đều nói đây là bệnh ung thư nặng nhất, tỷ lệ tử vong cực cao, họ đã từng đề nghị chúng tôi phá thai, tiến hành điều trị tích cực, nếu may mắn có thể sống thêm được mấy năm. Nhưng vợ tôi không đồng ý phá thai, cô ấy nói đứa bé vẫn đẹp cô ấy hằng ngày, nếu phá thai chẳng khác gì tự tay giết chết con mình, nếu như chỉ để cô ấy sống thêm được mấy năm thì không đáng, cho nên cô ấy mới liều chết sinh con ra, vì muốn để con bé có một cơ hội sống sót.”

Chương 1216: Công bằng

Triệu Hán Minh nói xong câu cuối cùng đã khóc không thành tiếng, cho đến bây giờ Viên Mục Dã chưa từng thấy một người đàn ông nào có thể khóc đến thương tâm như vậy, nên cậu mở lời an ủi: “Sinh lão bệnh tử không ai tính được, cũng may bây giờ hai người đã có một cô con gái đáng yêu, điều này có thể chứng minh lựa chọn của mẹ cô bé không sai, cô ấy ở dưới chín tuổi cũng có thể nhắm mắt.”

Không ngờ Triệu Hán Minh lại cười lạnh nói: “Nếu có thể... tôi tình nguyện để Tiểu Ái chết cùng mẹ nó, ít ra nó sẽ không phải gánh nghiệp nặng như bây giờ.”

Viên Mục Dã không hiểu rõ ý của Triệu Hán Minh, nên hỏi lại: “Tiểu Ái làm sao? Cô bé có vấn đề gì ư?”

Triệu Hán Minh nhìn về phía phòng con gái, sau đó nặng nề nói: “Tiểu Ái từ khi ra đời đã bị suy tim bẩm sinh, phải uống thuốc từ nhỏ, không được dừng ngày nào... cho dù như vậy bác sĩ nói khả năng con bé sống được đến khi thành niên vô cùng thấp.”

Viên Mục Dã im lặng, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến Triệu Hán Minh bán đứng Từ Lệ... Tiểu Ái đáng yêu như vậy, nếu như không làm tổn thương đến người khác, Viên Mục Dã sẽ nguyện ý dốc hết sức cứu cô bé, nhưng nếu vì cứu người mình yêu thương mà hy sinh người khác? Đạo lý này nói thế nào cũng không hợp lý!

“Cậu có bao giờ nghĩ trái tim đó cũng đến từ một đứa bé mạnh khỏe, đứa bé đó cũng có cha mẹ yêu thương, nó cũng có quyền được sống...” Viên Mục Dã lạnh lùng hỏi.

Lời nói của Viên Mục Dã giống như một con dao đâm thẳng vào tim Triệu Hán Minh, cậu ta ngẩn người, sau đó mạnh mẽ nói: “Anh nói gì thế? Tôi không hiểu anh nói gì...”

“Không hiểu? Tôi đến tìm cậu với tư cách là bạn... chẳng lẽ cậu thực sự nghĩ tôi không tra ra được trong vòng nửa năm Tiểu Ái đã tiếp nhận điều trị như thế nào sao? Cậu cũng là cảnh sát, cậu lại không biết trái tim đó từ đâu tới à?” Viên Mục Dĩ nghiêm nghị chất vấn.

Triệu Hán Minh biết rõ Viên Mục Dĩ sẽ không nói nhảm, đành nhận lỗi nói: “Tôi thực sự không còn cách nào khác, vì để chữa khỏi bệnh cho Tiểu Ái... tôi đã bỏ ra tất cả, nhưng cuối cùng vẫn không được, mẹ của nó liệu mình sinh nó ra mới chết, nhưng tôi lại không có năng lực nuôi nó trưởng thành, tôi thật sự sợ sau khi chết đi sẽ không còn mặt mũi gặp cô ấy. Nếu được, tôi thậm chí có thể đem tim mình cho con gái, nhưng kích thích chênh lệch quá nhiều, tim của tôi quá to so với con bé! Anh Viên, tôi thực sự không còn cách nào khác, anh có thể thông cảm cho tôi được không?”

“Thông cảm cho cậu? Vậy ai nghĩ cho chủ nhân của trái tim kia? Mạng sống của con gái cậu là mạng, mạng của đứa bé đó không phải là mạng sao? Chuyện này công bằng với đứa bé đó ư?” Viên Mục Dĩ hỏi ngược lại.

Triệu Hán Minh cười lạnh nói: “Anh Viên, vậy anh nói cho tôi biết thế nào là công bằng? Bao nhiêu năm nay chúng tôi liều chết vì công việc, nhưng kết quả vợ tôi mắc bệnh hiểm nghèo, con tôi thì bị bệnh tim bẩm sinh! Tôi đã làm điều gì sai chứ? Hai mẹ con cô ấy cũng làm gì sai chứ? Chẳng lẽ đây chính là công bằng mà anh nói sao?”

Viên Mục Dĩ thấy Triệu Hán Minh đến giờ vẫn không biết hối cải, sắc mặt âm trầm nói: “Vậy Từ Lệ thì sao? Cậu làm như vậy với anh ấy là công bằng sao? Anh ấy coi cậu là anh em, cậu coi anh ấy là gì? Đồ ngốc sao? Trước khi cậu kết hôn đã ăn bao nhiêu bữa cơm chị dâu nấu cậu không nhớ sao? Cậu còn có mặt mũi đến lễ truy điệu của anh Lệ sao? Cậu không sợ nằm mơ sẽ gặp anh ấy sao?”

Sắc mặt Triệu Hán Minh biến sắc, không nói được câu nào, cậu ta há to miệng muốn nói thêm gì đó, nhưng đến một câu biện minh cho bản thân cũng không nói ra được... Mặc dù cậu ta có thể nói cứng giả vờ không quan tâm chủ nhân của trái tim kia là ai, nhưng lại không cách nào biện hộ cho cái chết của Từ Lệ.

Chương 1217: Trái tim bản

Có lẽ bọn họ cãi nhau khá to tiếng, dọa Triệu Tư Ái vừa đi vào phòng ngủ đã mang khuôn mặt ngại ngùng đi ra: “Bố ơi, bố và bác đừng cãi nhau nữa, con sợ...”

Lúc này Viên Mục Dã mới ý thức được vừa rồi mình đã hơi thất lễ, bởi vì cho dù thế nào trẻ con cũng vô tội, thế nên cậu vội vàng cười nói: “Tiểu Ái đừng sợ, bọn bác không cãi nhau, chỉ là nói chuyện phiếm nhưng hơi to tiếng thôi, là bác không đúng!”

Triệu Hán Minh cũng nhanh chóng dỗ dành con gái: “Tiểu Ái ngoan... bố và bác không cãi nhau, con về phòng ngủ đi nhé, bố hứa lần này sẽ nói chuyện nhỏ tiếng hơn.”

Sau khi đưa con gái về phòng, Triệu Hán Minh dùng vẻ mặt nhận lỗi nói: “Tôi biết chuyện này có lỗi với anh Lệ, nhưng tôi thực sự không ngờ bọn họ lại độc ác đến thế... Bọn chúng lại tìm người đâm chết các anh! Bây giờ nói gì thì cũng muộn rồi, hơn nữa trái tim kia đã đập trong cơ thể con gái tôi rồi, tôi cũng không thể nào móc nó ra được đúng không? Anh Viên, tôi xin anh, có thể cho hai cha con chúng tôi một con đường sống được không?”

Viên Mục Dã không lên tiếng, bởi vì cậu biết có một điều Triệu Hán Minh nói không sai, đó chính là chuyện của Tiểu Ái đã xảy ra rồi, cho dù Triệu Hán Minh vì lương tâm mà làm chuyện gì đi nữa, thì cũng không thể thay đổi thực tế này.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã âm trầm nói với Triệu Hán Minh: “Cậu tự thú đi, là vì cậu nợ anh Lệ, cũng coi như tích đức cho Tiểu Ái.”

Triệu Hán Minh cảm thấy toàn thân vô lực, cậu ta im lặng rất lâu mới lặng lẽ nói: “Vậy Tiểu Ái phải làm thế nào? Nó còn nhỏ như vậy, vừa ra đời đã không có mẹ, giờ cha lại phải ngồi tù, cứ như vậy chắc chắn nó sẽ bị đưa vào cô nhi viện! Quan trọng nhất là cả đời này nó phải uống thuốc chống đào thải, cô

nhi viện bình thường làm sao có thể gánh được tiền thuốc đắt như thế? Sau này con bé phải sống thế nào đây?”

Viên Mục Dã thở dài: “Chuyện này cậu không cần lo lắng... nếu cậu tin tôi, tôi sẽ đưa Tiểu Ái ra nước ngoài, sẽ không để cô bé phải vào cô nhi viện, chuyện thuốc đặc trị cậu cũng không cần phải lo, tôi... công ty của bạn tôi kinh doanh trong lĩnh vực này, tôi cam đoan trước khi Tiểu Ái có thể tự lập sẽ không bị dùng uống thuốc.”

Triệu Hán Minh nghe xong nước mắt chảy dài: “Anh Viên, tôi... thật sự không biết nên nói gì nữa, chúng ta làm anh em nhiều năm như vậy, anh và anh Lệ vẫn luôn để ý đến tôi, nhưng tôi lại làm ra chuyện không phải con người như vậy! Bây giờ anh còn đồng ý chăm sóc con gái tôi, tôi...”

Viên Mục Dã xua tay nói với cậu ta: “Đừng nói những điều này, nếu cậu thực sự nhớ đến tình nghĩa của tôi và anh Lệ, cậu hãy nói hết toàn bộ những chuyện mà đám người kia ép cậu làm đi, chỉ có như vậy mới xứng đáng với cái chết của anh Lệ, cậu hiểu chưa?”

Triệu Hán Minh lau nước mắt nói: “Được, tôi nói... bây giờ tôi sẽ kể mọi chuyện cho anh nghe!”

Nửa năm trước, tình hình của Tiểu Ái đột ngột chuyển biến xấu, bác sĩ nói với Triệu Hán Minh, nếu không nhanh chóng ghép tim, Tiểu Ái có thể ra đi bất cứ lúc nào, nhưng cho dù Triệu Hán Minh gửi đơn xin đi khắp nơi, cuối cùng tất cả đều chìm dưới đáy biển, không có chút hồi âm...

Ghép tim không giống như ghép các nội tạng khác, không những cần kích thước phù hợp, mà người hiến nhất định phải chết não trong tình huống ngoài ý muốn đồng thời thân thể phải khỏe mạnh mới có thể cho tạng. Hơn nữa trọng lượng của Tiểu Ái chưa đến mười lăm cân, nên tim của người trưởng thành là quá lớn đối với cô bé.

Thử hỏi có cha mẹ nào cam lòng đồng ý mổ tim của đứa con vừa qua đời vì việc ngoài ý muốn cho người khác chứ? Mặc dù đây thực sự là một việc làm tạo phúc tích đức, nhưng trên phương diện tình cảm lại khiến người khác khó chấp nhận... Cho nên đối với cha con Triệu Hán Minh mà nói, cơ hội để chờ được một trái tim nhỏ bé gần như là con số không.

Không ngờ, vào lúc Triệu Hán Minh gần như đã tuyệt vọng, lại có một nhân viên của tổ chức công ích xã hội tìm đến, nói là có thể cung cấp miễn phí cho bọn họ một trái tim nhỏ mạnh khỏe....

Có cơ hội cứu con gái, Triệu Hán Minh cũng không đắn đo quá nhiều, cậu ta chỉ muốn con gái nhanh chóng được thay một trái tim khỏe mạnh, hơn nữa đối phương không những không thu bất kỳ chi phí nào mà còn miễn phí chi phí phẫu thuật rất lớn nữa, bởi vậy càng khiến Triệu Hán Minh tin rằng đối phương là một tổ chức làm từ thiện.

Chương 1218: Tự thú

CNhưng sự thật lại không đơn giản như Triệu Hán Minh tưởng, bởi vì khi cậu ta cho rằng cuối cùng con gái có thể lớn lên một cách vô ưu vô lự, cậu ta đột nhiên nhận được cuộc gọi từ một người xa lạ, bảo cậu ta cung cấp những tài liệu điều tra vụ án gần đây nhất.

Ngay từ đầu Triệu Hán Minh từ chối, thậm chí cậu ta cảm thấy đối phương đưa ra yêu cầu khá buồn cười, mãi đến khi đầu kia điện thoại nói với cậu ta bằng giọng âm u: “Gần đây tình trạng sức khỏe của con gái cậu cũng khá đấy nhỉ? Cậu có muốn biết chủ nhân cũ của trái tim bé nhỏ kia hiện giờ thế nào không?!”

Nghe vậy, tim Triệu Hán Minh lập tức giật thót, vì thế cậu truy hỏi đối phương ngay: “Câu này của anh có ý gì? Trái tim của con gái tôi được người khác hiến cho, chúng tôi không có quyền được biết tình trạng của người hiến tạng!”

Ai ngờ đối phương lại cười lạnh: “Người hiến tạng ư? Có phải cậu làm cảnh sát đến mức ngổ rồ không? Khi không cho rằng trên đời này còn có chuyện tốt như vậy sao?! Nếu không phải chúng tôi giúp cậu, dù cậu có chờ thêm mười năm cũng không có trái tim phù hợp với con gái cậu xuất hiện đâu!!”

Triệu Hán Minh ngẩn người, dường như đã suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện trong này, vì thế cậu ta trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc anh là ai? Hãy nói rõ ràng hết một lần đi, đừng có xì từng tí nhất gùng như vậy!”

“Được thôi, Triệu Hán Minh, cậu hãy nghe cho kỹ, hiện giờ tôi yêu cầu cậu báo lại tất cả thông tin từ lớn đến nhỏ về vụ án xác chìm trong thùng xăng cho tôi, không được giấu giếm một tí ti nào, nếu không... tôi sẽ gửi hết toàn bộ thông tin của chủ nhân trái tim kia cho cậu, bao gồm cả việc làm thế nào mà cuối cùng nó được đưa vào trong cơ thể của con gái cậu.” Đối phương cười ha hả nói.

Triệu Hán Minh hừ lạnh: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Hình như người kia đã sớm biết Triệu Hán Minh sẽ nói như vậy, hắn cười lạnh lẽo: “Đương nhiên cậu có thể từ chối, nhưng nếu vụ án này được phá, người đời sẽ biết trái tim trong cơ thể con gái cậu có được như thế nào, mặc dù nó có thể trưởng thành, nhưng cả đời nó đều phải thừa nhận nỗi đau khổ vì hại chết người khác.”

Con gái chính là mối uy hiếp của Triệu Hán Minh. Cậu ta tuyệt đối không cho phép vì sự sơ suất của mình mà khiến con sống cả đời trong sự áy náy. Vì vậy cậu ta chỉ đành đồng ý yêu cầu của đối phương, gửi cho đối phương tất cả tài liệu của vụ án đó, trong đó bao gồm kế hoạch Từ Lệ và Viên Mục Dã chuẩn bị đến điều tra công ty dược phẩm vào ngày xảy ra chuyện.

Nhưng Triệu Hán Minh chẳng thể nào ngờ rằng, đối phương nhằm mục đích giết người diệt khẩu, nếu biết sẽ có hậu quả này, dù cậu ta ôm con gái cùng chết cũng không thể để Từ Lệ xảy ra chuyện!

Sau khi nghe Triệu Hán Minh kể hết toàn bộ sự việc xong, trong lòng Viên Mục Dã biết cậu ta cũng bị lợi dụng, nên mới gây ra sai lầm lớn. Hiện giờ Từ Lệ đã không còn nữa, điều duy nhất Triệu Hán Minh có thể làm là tự thú, hoàn toàn hướng tầm mắt của cảnh sát vào công ty dược phẩm sinh học Xuân Huy.

Lúc này Viên Mục Dã xem đồng hồ, cảm thấy hôm nay mình đã nói hết những gì nên nói, vì thế cậu vỗ vai Triệu Hán Minh và nói: “Mấy ngày tới cậu hãy chuẩn bị trước một chút, tôi về chờ điện thoại của cậu... Đến lúc đó tôi sẽ qua đây đón Tiểu Ái đi.”

Triệu Hán Minh tỏ vẻ biết ơn: “Anh Viên, cảm ơn anh vẫn còn sẵn lòng tin tưởng tôi.”

Ra khỏi nhà Triệu Hán Minh, Viên Mục Dã lập tức gọi điện thoại cho Đoàn Phong, nói hai ngày tới mình sẽ nhận nuôi một bé gái.

Đoàn Phong hơi giật mình: “Nhãi con giấu kỹ lắm, cả con gái cũng có rồi!”

Viên Mục Dã cười gượng: “Nếu là con gái tôi thật thì tốt rồi, là con đồng nghiệp trước kia của tôi, Triệu Hán Minh.”

Sau đó cậu kể với Đoàn Phong chuyện của cha con Triệu Hán Minh. Nghe xong, anh ta cảm thán: “Không ngờ Từ Lệ bỏ mạng chỉ bởi vì vậy...”

Viên Mục Dã thở dài nói: “Ai bảo không phải chứ! Thật ra Triệu Hán Minh cũng bị người ta lợi dụng. Với tình nghĩa giữa cậu ta và Từ Lệ, tuyệt đối không thể nào nhìn đối phương đi tìm cái chết.”

Lúc này Đoàn Phong liền cười nói: “Trước kia cậu nuôi chó giùm bạn, hiện giờ lại thăng cấp thành nuôi con luôn!”

Viên Mục Dã lập tức trừng anh ta: “Người và chó có thể giống nhau ư? Hơn nữa, đứa trẻ này phải uống thuốc đặc hiệu để chống đào thải lâu dài, không phải gia đình bình thường có thể gánh nổi, cho nên chỉ có thể tạm thời đưa đến chỗ tôi thì Triệu Hán Minh mới yên tâm đi tự thú.”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã còn cố tình gọi điện thoại cho Thạch Lỗi vì chuyện của Tiểu Ái, nói tình trạng cụ thể của Tiểu Ái cho gã. Nghe xong, gã nói với Viên Mục Dã: “Trước mắt tập đoàn có hai loại thuốc đặc hiệu chống đào thải ở nước M, đến lúc đó cậu đưa cô bé tới kiểm tra toàn thân trước, sau đó hẳn quyết định uống loại thuốc nào.”

Giải quyết xong chuyện của Tiểu Ái, lúc này Viên Mục Dã mới bình tâm lại, ai ngờ cậu đợi hai ngày mà mãi không thấy phía Triệu Hán Minh có động tĩnh gì, gọi điện thoại cho cậu ta cũng không bắt máy. Cuối cùng Viên Mục Dã đành gọi điện thoại đến cục cảnh sát dò hỏi, thế mới biết đã hai ngày cậu ta không đi làm.

Viên Mục Dã càng nghĩ càng thấy không ổn nên vội vàng đến nhà Triệu Hán Minh cùng với Đoàn Phong, kết quả khi hai người vào nhà lại phát hiện, đối phương chẳng thèm khóa cửa, đẩy nhẹ là đã mở...

Chương 1219: Di thư

Khi Viên Mục Dã và Đoàn Phong vào nhà Triệu Hán Minh, họ lập tức nhận ra sự khác thường trong nhà. Không khí ngột ngạt mùi máu tanh, ắt hẳn không lâu trước đó đã xảy ra chuyện gì chẳng lành.

Trái tim Viên Mục Dã bỗng chùng xuống, cậu chạy ngay vào phòng Triệu Tư Ái, vừa vào cậu đã sững sờ tại chỗ...

Cả đời Viên Mục Dã đều sẽ không quên được cảnh tượng trong phòng, Triệu Hán Minh treo cổ thẳng đứng bên dưới quạt trần, không biết đã chết bao lâu rồi, còn bé Tư Ái nằm ngửa chổng chơ trên chiếc giường hồng nhạt của mình, lỗ máu ở ngực trông rất rợn người.

Đoàn Phong lập tức bước tới để kiểm tra, nhưng ngay sau đó anh ta ngoảnh đầu sang một bên, không đành lòng nhìn thêm nữa. Không biết bé Tư Ái bị ai moi sống trái tim ra, trước khi chết cô bé còn trừng mắt thật to, vẻ mặt hoảng sợ...

Viên Mục Dã cũng không thể nào ngờ kết cục của cha con Triệu Hán Minh sẽ là thế này, nhất thời cậu ngớ người ra tại chỗ giống như bị sét đánh trúng giữa đỉnh đầu, mặc dù lý trí nói với cậu rằng hiện giờ cậu nên báo cảnh sát ngay lập tức, bảo vệ hiện trường, nhưng cậu nghĩ đến cảnh nhìn thấy bé Tư Ái, trong lòng khó chịu tựa như bị dao cắt.

“Là tôi đã hại chết bọn họ...” Viên Mục Dã tự lẩm bẩm.

Đoàn Phong trầm giọng nói: “Đừng có ôm hết mọi chuyện vào mình, rõ ràng hai cha con bị người ta diệt khẩu. Vừa rồi tôi đã tìm ở trong phòng một vòng, không có trái tim của cô bé...”

Đối phương sợ lúc cảnh sát khám nghiệm tử thi sẽ xét nghiệm ADN của trái tim, điều tra ra chủ nhân ban đầu của trái tim! Những kẻ đó cũng quá đồi tàn nhẫn, nghĩ tới cả điều này nữa!”

Viên Mục Dã nhìn về phía Triệu Tư Ái nằm trên chiếc giường nhỏ, trong lòng hối hận muôn phần, tại sao tối hôm đó mình

không đưa cô bé đi luôn chứ? Kết quả lại bị những kẻ đó thừa lỗ hổng!

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã vẫn mang vẻ mặt ảo não nên thở dài nói: “Cậu cũng chỉ muốn cho cha con họ một chút thời gian để từ biệt, hơn nữa, trước mắt xem ra sớm hay muộn Triệu Hán Minh cũng sẽ bị diệt khẩu. May mà lúc trước cậu không nói với Từ Lệ quá mức kỹ càng và tỉ mỉ, nếu không có thể những đầu mối kia sẽ bị diệt sạch.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ, sau đó nhanh chóng tìm kiếm khắp nơi, kết quả là cậu tìm thấy một con dao dính máu ở bên cạnh tủ đầu giường, không cần nghĩ cũng biết, bên trên con dao này nhất định có dấu vân tay của chính Triệu Hán Minh.

Ngay sau đó Đoàn Phong cầm lấy một tờ giấy A4 từ trên tủ đầu giường và nói: “Có một di thư viết tay này... Cậu tới xem thử có phải chữ viết của Triệu Hán Minh không?”

Viên Mục Dã bước đến xem sơ nội dung di thư: Ý đại khái là nói cậu ta đã làm một việc khiến bản thân cảm thấy vô cùng xấu hổ, thật sự không còn mặt mũi để sống tiếp, nhưng lại lo lắng để lại con gái không nơi nương tựa về sau, cho nên dẫn cô bé theo cùng.

Viên Mục Dã xem xong rồi trầm giọng nói: “Tôi không quen thuộc lắm với chữ viết của Triệu Hán Minh, cụ thể có phải cậu ta viết hay không thì phải đợi chuyên gia chữ viết tay của cảnh sát tới xác nhận... Tuy nhiên có thể khẳng định một điều, Triệu Hán Minh tuyệt đối sẽ không giết chết con gái của mình, cho nên từ đó suy đoán ra bức di thư này là giả một trăm phần trăm.”

Đoàn Phong gật đầu: “Chắc chắn vậy! Người bình thường, nếu luyện tiết để người thân thiết nhất sống trên đời một mình mà nhất định phải dẫn theo chết cùng, ắt sẽ chọn cách chết ít đau đớn nhất, dù thế nào cũng sẽ không đến mức dùng cách tàn nhẫn như vậy đâu!”

Viên Mục Dã liếc nhìn xác của Triệu Tư Ái, bất đắc dĩ thở dài: “Báo cảnh sát đi, mặc kệ thế nào cũng phải an trí cho cha con bọn họ trước hẵng nói...”

Trong cục cảnh Sát, Viên Mục Dĩ trần thuật với cảnh sát tình hình lần cuối cùng mình gặp Triệu Hán Minh. Cậu còn cố tình nhắc tới bức di thư giả khiến cậu ta cảm thấy “hồ thẹn” kia, cũng là chuyện Triệu Hán Minh tiết lộ hành trình của Từ Lệ, đồng thời cậu còn nhấn mạnh rằng Triệu Hán Minh tuyệt đối không thể nào cùng tự sát với con gái.

Cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án này đều là cấp dưới cũ của Từ Lệ, cũng là đồng nghiệp lâu năm của Triệu Hán Minh, mặc dù tất cả bọn họ đều tin lời Viên Mục Dĩ, nhưng không may là không tìm thấy bất cứ chứng cứ nào...

Chương 1220: Trái tim bản

Trừ khẩu cung của Viên Mục Dã ra, cảnh sát không tìm thấy bất cứ manh mối nào chứng minh hai cha con Triệu Hán Minh bị người ta mưu sát ở nhà họ, mà nhà Triệu Hán Minh lại ở trong một khu chung cư cũ kĩ, đừng nói là camera giám sát, ngay cả cái cổng cũng không có, cho nên càng đừng hy vọng có thể quay được cảnh hung thủ vào nhà.

Mà khẩu cung của Viên Mục Dã lại chứng minh nội dung trong di thư của Triệu Hán Minh, cậu ta nghĩ nhầm rằng mình tiết lộ tài liệu vụ án đang điều tra mới dẫn đến cái chết của Từ Lệ, nhưng điều này lại không thể chứng minh rằng tai nạn xe của ba người Từ Lệ không phải ngoài ý muốn, dẫu sao những điều Viên Mục Dã nói cũng chỉ là suy đoán cá nhân của cậu... Đồng thời cũng không có ai biết rõ cuộc Triệu Hán Minh đã tiết lộ thông tin của vụ án cho ai?

Viên Mục Dã và Đoàn Phong cũng hết cách, chỉ đành về số 54 rồi tính kế khác.

Sáng sớm hôm sau, cả đám Viên Mục Dã đều ngồi trong phòng họp với khuôn mặt u sầu. Đại Quân thấy không khí hơi u ám nên mở miệng nói: “Hiện giờ cũng không phải chúng ta không hề có manh mối, ít nhất đám Triệu Khôn vẫn còn sống đó, chỉ tội nghiệp cho cô bé kia, chịu khổ đến thế... cuối cùng vẫn chết.”

Đoàn Phong hừ khế: “Nhìn là biết kẻ giết cha con Triệu Hán Minh là tay già đời, hiện trường không để lại bất cứ dấu vết gì, trên dao và di thư cũng chỉ kiểm tra ra vân tay của chính Triệu Hán Minh...”

Viên Mục Dã thở dài nói: “Thật sự không biết những người đó đã dùng cách này để kiểm soát bao nhiêu người bán mạng thay chúng nữa, một khi những người đó mất đi giá trị hoặc là uy hiếp tới chúng... họ sẽ lập tức bị vứt bỏ không chút do dự.”

Vì chuyện của hai cha con Triệu Hán Minh, Viên Mục Dã không ngủ cả đêm, mặc dù bề ngoài trông cậu vẫn có vẻ vững vàng và bình tĩnh, nhưng sự căm giận trong lòng đã lên tới đỉnh điểm tự bao giờ... Lệ Thần bị chìm xuống biển sâu, Từ Lệ bị xe đâm chết, bé Tư Ái bị moi sống mất trái tim, mỗi một chuyện này đều phải có người lấy lại công bằng cho bọn họ.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã xoay người nói với Đoàn Phong: “Không thể tiếp tục điều tra như vậy nữa, không những tốn thời gian và sức lực mà còn sẽ khiến nhiều người chết vì nó hơn...”

Đoàn Phong thấy biểu cảm của Viên Mục Dã nghiêm túc liền nhíu mày hỏi: “Vậy cậu muốn thế nào?”

Viên Mục Dã nghiêm mặt nói: “Bảo Tăng Nam Nam làm hai báo cáo kiểm tra sức khoẻ giả, một tờ là bản thân cô ấy, một tờ khác là của tôi, đã đến lúc chúng ta thả mỗi câu cá rồi.”

Tăng Nam Nam gật đầu đáp: “Không thành vấn đề, cứ để cho tôi...”

Kế hoạch của Viên Mục Dã là để Tăng Nam Nam vào nằm ở bệnh viện trung tâm thành phố của Triệu Khôn và Trương Bác với bệnh án giả cần cấy ghép thận, sau đó lại loan tin, nói cô ấy muốn bỏ số tiền lớn tìm kiếm một quả thận có độ phù hợp cao với mình...

Cùng lúc đó, Lệ Thần cũng chính là Nhiếp Hải Long lại đưa báo cáo kiểm tra sức khoẻ của Viên Mục Dã cho Triệu Khôn, bởi vì hai tài liệu đều là đồ giả, nên Viên Mục Dã chắc chắn là người hiến tặng phù hợp nhất với Tăng Nam Nam trên đời này.

Đoàn Phong nghe xong kế hoạch của Viên Mục Dã thì ngờ vực hỏi: “Kế hoạch này của cậu nghe thì hoàn hảo đấy, nhưng hình như thực hiện hơi khó khăn. Ví dụ như làm sao cậu có thể bảo đảm người của bệnh viện không làm kiểm tra cho cô nhóc Tăng?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Anh không biết rồi, thật ra các bệnh viện lớn ở thủ đô đều có thể tìm thấy bệnh án trên dữ liệu điện tử của nhau. Chỉ cần Tăng Nam Nam nghĩ cách xâm nhập vào một hệ thống lưu trữ bệnh án của một bệnh viện có uy tín

trong đó để làm giả tạo ca bệnh của mình, bệnh viện trung tâm thành phố sẽ ghi nhận bệnh án trước đó của Tăng Nam Nam, ít nhất trước khi tiến hành phẫu thuật, họ sẽ không bắt cô ấy làm những kiểm tra cùng kiểu nữa.”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ và cảm thấy đây là cách nhanh nhất trước mắt để bắt được những kẻ đó, hơn nữa người chịu trách nhiệm bắt Nhiếp Hải Long lại là người của bọn họ... Nhưng anh ta vẫn không yên tâm cho lắm: “Có cần báo trước chuyện này cho cảnh sát không?”

Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Vẫn nên thôi đi, hai cảnh sát đã chết vì vụ án này rồi. Tôi không muốn có thêm người vô tội bởi vậy mà chết nữa... Nếu đối phương thích che giấu bản thân, vậy tôi sẽ khiến cho chúng mãi mãi biến mất trên đời này.”

Chương 1221: Ria mép

Dựa theo kế hoạch của Viên Mục Dã, Tăng Nam Nam vào bệnh viện trung tâm thành phố nằm với bệnh án giả, Đại Quân giả mạo thành anh họ cô để chăm nom, còn Viên Mục Dã đeo một cặp mắt kính không độ, nhận lời mời đến phỏng vấn ở công ty Nhiếp Hải Long bằng tên giả “Viên Triết”... Sau đó Viên Mục Dã đi theo mười mấy ứng viên cùng kiểm tra sức khỏe.

Buổi tối hôm nay, Viên Mục Dã đeo túi máy tính xách tay đi một mình trên đường, cặp kính không độ khéo léo che giấu sự thù địch trong mắt cậu, làm cậu thoát nhìn cực kỳ giống một anh nhân viên văn phòng vô hại.

Viên Mục Dã đã sống với tên Viên Triết gần một tuần. Cậu nhắm tính rằng mấy ngày này những người đó sẽ ra tay với mình. Quả nhiên, lúc chiều nay Lê Thần gửi tin nói với cậu: “Tối hôm nay hành động.”

Bởi vậy hôm nay Viên Mục Dã cố tình đi chậm hơn ngày thường một chút, kết quả khi chỉ còn cách một ngã tư là về tới căn hộ mini thuê tạm, cậu bị một chiếc xe van màu xám sượt sát qua chặn đứng.

Cứ như vậy, Viên Mục Dã ngờ ngác bị mấy người đàn ông khiêng lên xe, sau đó trong xe có một tên để ria mép cầm tấm ảnh của Viên Mục Dã ngắm nhìn cả buổi, rồi mới gạt đầu với vài người bên cạnh: “Chính xác, đúng là anh ta!”

“Các... các người muốn làm gì? Tôi... tôi không có tiền! Tôi còn... còn chưa hết thời gian thử việc!” Viên Mục Dã lắp bắp nói.

Ria mép nghe vậy nở nụ cười: “Viên Triết đúng không, cậu đã hết thời gian thử việc, hiện giờ chúng tôi sẽ đưa cậu đến tổng công ty!”

Viên Mục Dã tỏ vẻ không tin: “Hết rồi? Sao tôi không biết? Tổng công ty cái gì?! Không đi không được à?”

Ria mép mắt kiên nhẫn ngay tắp lự. Hắn rút con dao giắt bên hông ra cái roẹt, hung tợn nói: “Cậu nói xem?”

Bởi vì Viên Mục Dã khá phối hợp, cho nên những người này chỉ bịt kín mắt cậu, không trói tay chân, dù gì trong tài liệu đều ghi Viên Triết là con gà nhép chẳng võ vè gì, hiểu biết chẳng bao nhiêu, cho nên đối phương vốn không để cậu vào mắt...

Không biết xe chạy đi bao xa, Viên Mục Dã có cảm giác bọn họ đi từ đường xi măng nhẹ nhàng dần dần chạy đến đường núi hơi xóc nảy, hơn nữa tốc độ xe còn lúc nhanh lúc chậm, có lẽ là sợ có người theo dõi nên mới lúc đi lúc dừng để xem xét sau lưng có cái đuôi hay không.

Có điều chúng làm như vậy cũng phí công, bởi vì với kỹ thuật lái xe của Đoàn Phong, muốn cắt đuôi anh ta quả thật hơi khó khăn, hơn nữa trước đó Hoắc Nhiễm lại còn gắn thêm máy định vị vào đế giày cho Viên Mục Dã, cho nên dẫu lúc này chúng đưa Viên Mục Dã tới xó xỉnh nào thì cũng không thể thoát khỏi sự theo dõi của Đoàn Phong...

“Các... các người muốn đưa tôi tới chỗ nào?” Viên Mục Dã hỏi với vẻ mặt căng thẳng.

Tên ngồi bên cạnh cậu tức giận nói: “Bớt nói nhảm đi! Đến nơi tự nhiên mày sẽ biết.”

Thật ra những người này đều là đàn em của Nhiếp Hải Long. Sau khi nhận được lệnh của Triệu Khôn, Lê Thần lập tức thông báo cho Viên Mục Dã, bảo cậu chuẩn bị sẵn sàng trước. Hơn nữa Lê Thần còn cố tình dặn dò mấy tên đàn em: “Người hiến tặng này vô cùng quý giá, lúc bắt phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng làm bị thương.”

Cuối cùng xe ngừng ở cổng một trung tâm chăm sóc sức khỏe cách nội thành mấy chục km, sau đó Viên Mục Dã bị mấy người khiêng xuống xe, đồng thời cũng gỡ bịt mắt trên mặt cậu xuống. Đây là một trung tâm chăm sóc sức khỏe trông hơi cũ nát, bờ tường rào bên ngoài loang lổ thể hiện tình hình kinh doanh ở đây dường như không được tốt lắm.

Viên Mục Dã thầm biết đây chắc là nơi bọn người kia lấy nội tạng, vì thế nơm nớp lo sợ hỏi: “Các anh ơi, hơn nửa đêm... các anh đưa tôi tới đây làm gì?”

Ria mép chưa kịp nói, cửa sắt trước sân đã kéo kẹt mở ra, mấy người mặc áo blouse trắng đi ra, chẳng nói chẳng rằng lôi Viên Mục Dã vào trong sân. Cậu kinh hãi gào lên: “Tôi không có tiền... Có phải anh bắt nhầm người rồi không?!”

Chương 1222: Hộp vận chuyển màu xanh

Khi Viên Mục Dã bị những người đó mang vào trung tâm chăm sóc sức khỏe ẩn náu trong cánh rừng rậm ở vùng ngoại thành này, cậu mới hoàn toàn yên lòng, dù sao chỉ cần có thể vào trong là mọi thứ đều dễ dàng rồi. Hơn nữa, dường như những kẻ đó vốn không hề nhận ra lúc này ánh mắt của Viên Mục Dã đã hoàn toàn khác trước.

Hoàn cảnh bên trong và kiến trúc mặt ngoài của trung tâm chăm sóc sức khỏe quả thật khác biệt một trời một vực, hơn nữa điều khiến Viên Mục Dã cảm thấy kinh ngạc là, một số thiết bị ở đây còn không hề thua kém bệnh viện lớn của thành phố, cái khác duy nhất là trừ Viên Mục Dã ra ở đây không còn “khách hàng” nào khác.

Lúc này Viên Mục Dã bị nửa mời nửa ép đưa vào một căn phòng bệnh, bên trong đã có mấy bác sĩ ăn mặc chỉnh tề đang chờ cậu sẵn. Một bác sĩ nhìn thấy cậu liền cầm lấy một mặt nạ thở và chuẩn bị trồng lên miệng Viên Mục Dã.

Nếu đổi thành người khác, có lẽ sau khi mê man sẽ bị cắt mất nội tạng, nhưng Viên Mục Dã lại lật tay hất mặt nạ thở trong tay đối phương đi, sau đó lạnh giọng nói: “Gọi người phụ trách chỗ các người tới đây...”

Vài người ở đây rõ ràng đều sững sốt, có thể do trước giờ chưa từng thấy ai đã đến đây mà còn kiêu ngạo như vậy, vì thế tên chuẩn bị gây mê Viên Mục Dã lập tức lờ mắt với vài người sau lưng cậu, ra hiệu bọn họ mau bắt lấy Viên Mục Dã.

Ai ngờ bọn họ còn chưa kịp ra tay, Viên Mục Dã đã nghiêng mình đập người đàn ông tới gần cậu đầu tiên. Một người khác thấy thế thì cùng nhau xông lên, nhưng bọn họ nhanh chóng bị Viên Mục Dã lần lượt đánh ngã ra đất...

Có lẽ những nạn nhân bị đưa đến đây trước kia đều có thể trạng rất bình thường, mặc dù có chống đối cũng bị khống chế rất dễ dàng... Không ngờ lần này lại đụng phải gốc rạ cứng là Viên Mục Dã, cả đám đều bị đánh toi bời hoa lá.

So sánh với đám đánh nhau với Viên Mục Dã, mấy bác sĩ phẫu thuật chuẩn bị mổ cắt lấy nội tạng ắt hẳn chẳng có võ vè gì. Ban đầu bọn họ anh nhìn tôi tôi nhìn anh, sau đó không ai nói câu nào mà chạy hết ra ngoài theo một cánh cửa khác.

Thấy thế, Viên Mục Dã cũng không nóng ruột đuổi theo, mà liếc nhìn mấy tên bị cậu đánh thê thảm nằm dưới đất và nói: “Tao lặp lại lần nữa, gọi người phụ trách ở chỗ này ra đây.”

Mấy tên đó đều mang vẻ mặt đưa đám, tỏ vẻ mình chỉ đi làm thuê, thật sự không biết người phụ trách ở đây cụ thể là ai?

Viên Mục Dã hừ lạnh nói: “Làm thuê? Bình thường khiêng xác chết không ít đâu nhỉ? Mà cảm thấy cảnh sát sẽ tin lời chúng mày nói hả? Không tìm ra chủ mưu, những người chết trước kia có thể đều sẽ đổ lên đầu chúng mày đấy!”

Lý do Viên Mục Dã không nóng ruột đuổi theo mấy bác sĩ chạy trốn là bởi vì nhóm Đoàn Phong đã chờ sẵn ở bên ngoài rồi, trừ khi tất cả bọn họ đều mọc cánh, nếu không đừng hòng có ai chạy ra khỏi trung tâm chăm sóc sức khỏe này.

Sau đó Đại Quân và Trương Khai lại lục soát toàn bộ trung tâm chăm sóc sức khỏe một lượt, thấy trừ những người này ra thì không còn ai khác, hơn nữa theo tay bác sĩ béo cầm đầu khai, bọn họ chỉ chịu trách nhiệm cắt lấy nội tạng, về phần kế tiếp nội tạng sẽ được đưa đến đâu, sẽ cấy ghép vào cơ thể của ai... bọn họ một mực không biết.

Đoàn Phong nhìn đồng hồ và nói: “Bao giờ đối phương đến đây lấy hàng?”

“Thông... thông thường sẽ nhanh chóng có chuyên gia đến đây lấy thôi...” Bác sĩ béo nơm nớp lo sợ nói.

Hai tiếng sau, một chiếc xe việt dã màu đen ngừng trước cổng trung tâm chăm sóc sức khỏe, một người đàn ông có dáng người trung bình xuống xe rồi gõ vang cánh cửa sắt của trung tâm chăm sóc sức khỏe. Sau khoảng nửa phút, một cái hộp vận chuyển màu xanh được đưa ra từ trong cánh cửa.

Hai bên hoàn thành công việc giao nhận mà không có bất cứ giao lưu gì. Đầu tiên, người đàn ông xách hộp vận chuyển rồi liếc xung quanh, sau khi xác định bốn bề vắng lặng rồi mới nhanh chóng lái xe rời khỏi đây.

Chương 1223: Miệng mũi đổ máu

Bởi vì trọng lượng tương đương, cho nên người đàn ông cũng không cảm thấy hộp vận chuyển hôm nay có gì khác bình thường, nhưng hắn nào đâu biết rằng, thật ra trong hộp chỉ đựng túi nước muối có trọng lượng ngang nhau và một máy định vị không hề gây chú ý mà thôi.

Cùng lúc này, Viên Mục Dã và Đoàn Phong thông dong lái xe bám theo sau người đàn ông, xem đối phương định đưa “quả thận” của mình đến chỗ nào.

Thật ra trước khi người đàn ông xuất hiện, điện thoại di động của Đại Quân cũng đã nhận được điện thoại của bệnh viện, nói rằng đã tìm được thận có độ phù hợp cao với Tăng Nam Nam, hiện giờ yêu cầu anh ấy trở về ký tên một vài giấy tờ, nói thẳng ra là thông báo anh ấy chuẩn bị trả tiền.

Đại Quân đối phó qua loa vài câu rồi cúp máy, dù sao Tăng Nam Nam ở bệnh viện, đối phương cũng không cần lo vụ làm ăn của chúng sẽ vụt mất. Hơn nữa, Đại Quân dùng thẻ tín dụng của lão Lâm, kể cả trừ phí phẫu thuật thật thì cũng là xuất tiền túi của lão Lâm.

Lúc sau họ chia thành hai ngả, Đại Quân và Trương Khai chịu trách nhiệm tạm giam những người ở trung tâm chăm sóc sức khỏe, còn Viên Mục Dã và Đoàn Phong bám theo người đàn ông đến lấy hàng, dự định xới tận gốc rễ để tìm ra đầu dây cuối cùng của những người này là ai.

Bởi vì đoán đối phương chắc chắn sẽ không mở hộp ra kiểm tra khi chưa đưa “hàng” đến nơi, cho nên nhóm Viên Mục Dã cũng không lo giữa đường người đàn ông sẽ phát hiện ra hàng có vấn đề. Không ngờ bọn họ vốn tưởng rằng sẽ bám đuôi người đàn ông một mạch đến bệnh viện trung tâm thành phố, kết quả tên kia lại ngừng xe ở ven đường...

Lúc này Đại Quân đột nhiên gọi điện thoại tới, nói mình vừa mới nhận được một tin nhắn, báo anh ấy chuyển tiền mua thận tới số tài khoản mà đối phương cung cấp trong vòng nửa tiếng. Mặc dù là tài khoản nước ngoài, nhưng Đại Quân vẫn bảo Tăng Nam Nam đang giả vờ bệnh ở bệnh viện nghĩ cách lần theo để điều tra ra thân phận thật sự của đối phương.

Ban đầu nhóm Đại Quân còn tưởng tài khoản này chắc chắn là tài khoản ở nước ngoài của công ty dược phẩm kia, ai ngờ tất cả mọi người đều không ngờ đó lại là một “tài khoản cá nhân”. Hơn nữa, nhóm Viên Mục Dĩ đều quen biết cái kẻ từ đầu đến cuối đều ẩn náu sau bức màn, luôn che che giấu giấu đó, chính là Lỗ đại sư trong mớ hồ sơ khách hàng đã được giải mã của Tả Chú.

Đoàn Phong khẽ giật mình: “Hóa ra là hần! Xem ra trên đời này vốn không có chuyên gia giúp anh kiếm tiền quái quỷ gì cả. Nhà giàu ẩn hình chẳng qua chỉ là vì tiền của bọn họ thật sự quá bẩn, cơ bản không thể thấy ánh sáng mà thôi. Không biết có phải Lỗ Văn Ngọc bị bệnh là quả báo của Lỗ Phong hay không?”

Viên Mục Dĩ thở dài nói: “Nếu phải chờ quả báo trừng trị loại người này, không biết còn có bao nhiêu người vô tội phải chết ở trong tay hần nữa. Lỗ Phong từng bước lợi dụng lòng tham lam của con người một cách thận trọng, khiến đám Nhiếp Hải Long, Triệu Khôn, Mạch Tử Lâm, Tả Chú làm quân cờ cho mình, ngầm dệt một mạng lưới tội phạm tinh vi và khổng lồ đến thế. Có lẽ mấy người kia chỉ là một đường dây trong mạng lưới đó mà thôi, quý mới biết hần còn bao nhiêu mắt xích cung cầu với cùng hình thức này ở khắp nơi trên cả nước.”

Lúc này Đoàn Phong nhìn chiếc xe việt dã màu đen cách đó không xa và nói: “Hình như có gì đó không đúng lắm, sao tên kia cứ ngừng mãi ở ven đường thế?!”

Lòng Viên Mục Dĩ chợt chùng xuống, cậu lập tức xuống xe chạy qua đó, kết quả lại thấy người đàn ông kia đã chết trong xe với miệng mũi đầy máu.

“Thế này là thế nào? Sao hần đột nhiên lại chết?” Đoàn Phong chạy tới sau hỏi bằng vẻ mặt kinh ngạc.

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ, sắc mặt lập tức thay đổi: “Bảo Đại Quân nhanh chóng điều tra địa chỉ nhà Lỗ Phong, có lẽ tên kia muốn chạy đây...”

Chương 1224: Công dân tuân thủ pháp luật

Đoàn Phong lái xe cực nhanh trên đường quốc lộ thẳng cảnh Nam Sơn. Mặc dù kế tiếp sẽ có người của cảnh sát tới xử lý xác của tên kia, nhưng từ đầu đến cuối Viên Mục Dĩ đều không rõ làm sao hắn lại lẳng lặng chết ở trong xe được?

Đoàn Phong thấy sắc mặt của Viên Mục Dĩ u ám nên nói: “Trước hết đừng nghĩ quá nhiều, chờ bắt được Lỗ Phong thì chẳng phải sẽ biết tất cả hay sao.”

Viên Mục Dĩ thở dài: “Vấn đề là hiện giờ tất cả những nhân vật máu chốt đều đã chết. Đám người Nhiếp Hải Long và Triệu Khôn lại không hề quen biết Lỗ Phong, chỉ với những chứng cứ cảnh sát đang nắm giữ trong tay, khả năng định tội hắn thật sự cực kỳ bé nhỏ...”

“Đi bước nào hay bước đó đi, chỉ cần Lỗ Phong không chạy thoát thì mọi chuyện đều dễ nói!” Đoàn Phong chẳng hề để ý.

Khu thẳng cảnh Nam Sơn đã được quy hoạch thành khu bảo tồn cấp quốc gia vào mấy năm trước, phong cảnh thiên nhiên hai bên đường vẫn khá đẹp mắt, nhưng Đoàn Phong lại lái xe nhanh như bay, chẳng có chút lòng dạ nào mà thưởng thức phong cảnh, sợ bọn họ đi chậm một bước sẽ để cho Lỗ Phong kia trốn thoát. May là biệt thự Lỗ Phong ở rất dễ tìm. Đoàn Phong lái xe vào khu biệt thự không bao lâu đã tìm thấy tòa biệt thự cao cấp vô cùng sang trọng đó.

“Không phải bảo ông Lỗ đại sư này là người rất giản dị ư? Nhưng trông căn nhà hắn ở chẳng giản dị chút nào cả!” Đoàn Phong châm chọc.

Viên Mục Dĩ hừ lạnh: “Tiền kiếm được không sạch sẽ nên tất nhiên là phải kín đáo giản dị rồi, nhưng kiếm tiền cũng đâu thể không hưởng thụ được? Nếu không loại người này làm việc

mua bán thiếu tính người, thiếu lương tâm đó để được cái gì đây?”

Sau khi dừng xe và tắt máy, Viên Mục Dã bước xuống xe đầu tiên. Lúc này biệt thự nhà họ Lỗ yên tĩnh như tờ, hoàn toàn không có ánh đèn nào. Theo lý mà nói, giờ này người ở biệt thự ắt hẳn đang nghỉ ngơi mới đúng, nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy lúc này Lỗ Phong chắc đang chờ họ ở bên trong.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bèn bước đến đây nhẹ công chính của biệt thự, phát hiện không bị khóa. Vì vậy cậu đi vào không chút nghĩ ngợi. Ai ngờ cậu vừa mới đi vào đã ngửi thấy mùi cháy khét thoang thoang, như có ai đó đang hoá vàng mã.

Viên Mục Dã lần theo mùi, trên đường không gặp phải một ai, mãi đến khi cậu và Đoàn Phong vào phòng sách ở lầu hai mới thấy một người đàn ông đang quay lưng về phía cửa, ngồi xổm xuống đất đốt cái gì đó.

Trong tình thế cấp bách, Viên Mục Dã giơ tay tóm lấy một xấp giấy A4 sắp rơi vào ngọn lửa cách khoảng không. Người đàn ông lập tức giật nảy, hấn đứng phắt dậy lạnh giọng chất vấn: “Các người là ai? Tại sao xông vào nhà tôi?!”

Đoàn Phong cười lạnh nói: “Lỗ đại sư, ông đã để cửa cho chúng tôi, sao có thể không biết chúng tôi là ai chứ?”

Bị vạch trần, biểu cảm của Lỗ Phong thoát thay đổi, sự hoảng hốt vừa rồi bay biến, nhanh chóng thay bằng sắc mặt phẳng lặng chẳng gợn sóng. Hấn nở nụ cười: “Không ngờ các anh tìm đến đây nhanh như vậy... Đáng tiếc cho dù các anh tìm được tôi cũng chẳng ích gì. Đây là xã hội pháp trị, mà tôi lại là một công dân tuân thủ pháp luật.”

Viên Mục Dã quan sát kỹ lưỡng người đàn ông có bề ngoài rất văn vẻ, nói chuyện thông dong này, sau đó trầm giọng nói với hấn: “Ông không cảm thấy mấy chữ công dân tuân thủ pháp luật đó rất buồn cười khi phối với ông ư? Nếu những vong hồn bị ông dìm xuống biển ở trên trời có linh, ông cảm thấy bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?!”

Ai ngờ Lỗ Phong lại tỏ vẻ mặt không sao cả: “Con người tôi luôn luôn không tin vào quỷ thần, nhưng tôi lại rất tò mò về các anh. Ngã từ độ cao như vậy xuống, còn bị mười mấy tấn

đất đá vùi lấp, thế mà hai người vẫn có thể bình yên vô sự, hơn nữa cú chộp vừa rồi của anh Viên cũng rất thú vị đấy.”

Viên Mục Dã không muốn giải thích dị năng của mình với đối phương, vì thế cậu mỉm cười nói: “Ông không tin quỷ thần thì cũng tin nhân quả chứ? Đáng lẽ ở tuổi này, Lỗ Văn Ngọc chẳng làm chuyện ác gì cả, ông có bao giờ nghĩ tới việc cô bé phải gánh nghiệp ác của cha hay không?”

Khóe miệng của Lỗ Phong giật khê, rõ ràng đã bị lời nói của Viên Mục Dã kích thích, sau đó hắn cười lạnh nói: “Tôi cảm thấy hoàn toàn trái ngược. Nếu tôi chỉ là một người cha bình thường và vô dụng, vậy con gái tôi cũng chỉ có nước chờ chết thôi.”

“Con gái ông sắp chết, nên phải cất sống một quả thận khỏe mạnh của người khác ư? Ông cho rằng ông là ai hả?!” Đoàn Phong nghe vậy hỏi với sắc mặt âm u.

Chương 1225: Nhu cầu thị trường

Đôi mắt với sự chỉ trích của Đoàn Phong, Lỗ Phong cười nhạt: “Tôi có thể là ai đây? Chẳng qua tôi là cộng rơm cứu mạng của một vài người mà thôi... Các anh nói rất đúng, làm như vậy quả là không công bằng cho lắm, nhưng thế giới này có bao nhiêu công bằng đáng nói đây? Hơn nữa, tôi làm như vậy chẳng qua là đang đào thải kẻ yếu giúp xã hội này thôi! Không tin anh có thể xem những tài liệu trong tay anh đi, xem những người đó sống cuộc sống như thế nào mỗi ngày? Nếu chính bọn họ cũng không quý trọng cuộc sống của mình, vì sao không đem cho những người thật sự muốn có cuộc sống tốt đẹp để họ được sống lại lần nữa?!”

“Quả thật là vớ vẩn đến cực độ! Mỗi người có vạch xuất phát khác nhau, có người sinh ra đã có gia tài hàng tỉ, có người lại phải dựa vào sự cố gắng về sau mới có thể gây dựng nên cuộc sống lý tưởng, mạng sống có được đều chẳng phân biệt đắt rẻ sang hèn! Còn nữa, đừng nói những hành vi độc ác của ông một cách đường hoàng như vậy. Những kẻ yếu trong mắt ông chẳng qua là một vài người bình thường mà thôi, bọn họ đích thực không nhiều tiền và có thể lực bằng những khách hàng của ông, thậm chí có thể nói sống rất tệ hại... Nhưng mà điều này không thể trở thành cái cớ để ông cướp đoạt mạng sống của bọn họ!” Viên Mục Dĩ nói với vẻ mặt căm tức.

Lỗ Phong khẽ nhún vai: “Tôi cũng không phủ nhận những điều anh nói, nhưng thế thì sao nào? Chẳng lẽ anh không biết đạo lý cá lớn nuốt cá bé ư? Con người có thể vượt lên bao loài sinh vật trên Trái đất cũng không phải dựa vào cái gọi là công bằng, mà là ai thích ứng được thì sống sót. Nếu tôi không tàn nhẫn một chút, hôm nay có lẽ con gái của tôi sẽ không có một cơ hội nào để mà sống sót.”

“Bớt lấy những cái luật rừng đó ra để bắt cóc khái niệm đi. Mấy lý do lý trấu của ông cũng chỉ có thể áp dụng vào lúc con người mới thành lập xã hội văn minh thôi... Hiện giờ là xã hội pháp trị, mọi việc đều phải nói lý lẽ. Ông làm hại mạng sống của người khác vì ham muốn của bản thân cũng gọi là cá lớn nuốt cá bé, ai thích ứng được thì sống sót ư?! Hơn nữa, bây giờ con người có thể trở thành chủ nhân của thế giới cũng không phải do bản thân lớn mạnh bao nhiêu đâu. Khủng long sống ở kỷ Jura không mạnh ư? Tại sao hiện giờ lại tuyệt chủng cả rồi? Chẳng lẽ là bởi vì loài người còn ghê gớm hơn cả khủng long chắc? Rõ ràng không phải! Đó chỉ là vì cuối cùng khí hậu và hoàn cảnh lựa chọn loài người chứ không phải cá lớn nuốt cá bé theo lời ông đâu.” Viên Mục Dã tỏ vẻ khinh thường.

Lỗ Phong cười lạnh: “Tôi vì ham muốn của bản thân là sai ư? Người không vì mình, trời tru đất diệt! Anh cho rằng những người đó đều là người tốt hay sao? Bản chất con người rất khó chịu được khảo nghiệm, nếu mọi người trao đổi thân phận, chưa chắc bọn họ sẽ nhân từ hơn so với tôi. Anh Viên, anh từng thử ăn bánh bao không hàng ngày liên tục mấy tuần chưa? Anh biết mùi vị khi bị chủ nhà đuổi ra đường giữa nửa đêm là gì không? Anh từng trải nghiệm việc mình làm việc cần cù chăm chỉ, nhưng cuối cùng lại bị người khác cười nhạo là đồ ngu chưa? Các anh đừng thấy bây giờ tôi sống vẻ sống vang, nhưng mười mấy năm trước tôi lại rất nghèo túng, cho dù chết trên đường có lẽ cũng chẳng ai ngó ngang thêm một cái. Anh có thể đứng ở bậc cao đạo đức để chỉ trích tôi, nhưng xin anh hãy nhớ kỹ, trên đời này chẳng ai cao quý hơn ai, chẳng qua là mỗi người lựa chọn cách sinh tồn khác nhau mà thôi.”

“Cuộc sống của mỗi người đều không phải thuận buồm xuôi gió, luôn có khúc thuận và khúc ngược. Nếu những người đã từng bị tổn thương đều lựa chọn cách tàn nhẫn hơn để tổn thương người khác, thế giới này đã lộn xộn từ lâu rồi. Nếu ông cũng từng giãy giụa ở tầng dưới chót, vì sao không thể đồng cảm với họ như bản thân mình?” Viên Mục Dã vô cùng khó hiểu.

Lỗ Phong im lặng trong chốc lát, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, thay vào đó là biểu cảm âm u và nặng nề: “Anh

không phải tôi, cho nên anh sẽ mãi mãi không cảm nhận được tôi bỏ từng bước ra khỏi vũng bùn địa ngục như thế nào. Nói thật cho các anh biết, cho dù cái nghề này không do tôi làm cũng sẽ có người khác làm thôi, có nhu cầu sẽ có thị trường, đây là định luật vĩnh viễn không thay đổi, hiểu không? Chắc các anh biết rõ tình hình của Tả Chú chứ? Nếu không có tôi, bây giờ cậu ta sẽ ra sao? Đơn giản là ngày ngày đều phải đến bệnh viện chạy thận, ngày ngày sống kéo dài hơi tàn. Nhưng hiện giờ cậu ta như thế nào thì không cần tôi phải nói đâu nhỉ? Nói rõ trước nhé, tôi chẳng thu một đồng tiền nào của Tả Chú đâu, có thể cung cấp nguồn thận thích hợp cho cậu ta là vì mẹ cậu ta đồng ý hiến gan cho một khách hàng khác của tôi, thế nào? Đây quả thật là phân phối tài nguyên một cách hoàn hảo, đổi một miếng gan có thể tái sinh lấy một quả thận khỏe mạnh, vô cùng hợp tình hợp lý! Nhưng pháp luật lại không cho phép điều đó, cho nên nếu không có tôi, Tả Chú và một khách hàng khác của tôi cũng chỉ có nước chờ chết.”

“Chó má! Bớt đứng đây lừa dối người khác đi. Mẹ của Tả Chú cắt một phần gan thì còn sống, vậy còn người thiếu mất một quả thận thì sao? Ông đừng nói với tôi rằng vừa hay hần chính là kẻ cần cấy ghép gan đó nhé?!” Đoàn Phong lạnh giọng nói.

Lỗ Phong hơi bất đắc dĩ: “Sao trên đời có thể có chuyện trùng hợp thế được? Chẳng qua đơn giản là trái tim và quả thận còn lại của hần đều có chủ mới, cũng không coi như lãng phí...”

Viên Mục Dĩ nhìn sắc mặt phát đỏ của Lỗ Phong là giận sôi máu, vì thế cậu vung tay lên, cách khoảng không tát mạnh cho Lỗ Phong một bạt tai, lập tức khiến khóe miệng hần chảy máu.

Lần thứ hai nhìn thấy Viên Mục Dĩ sử dụng dị năng, Lỗ Phong ít nhiều hơi kinh ngạc. Hần tiện tay chùi máu trên khóe miệng và nói: “Anh Viên, anh thật sự rất đặc biệt đấy! Trước kia tôi chỉ nghe nói trên đời này có người có những dị năng kỳ lạ, không ngờ hôm nay lại may mắn được nhìn thấy tận mắt. Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta thẳng thắn một chút đi. Anh ra giá, cần bao nhiêu tiền mới có thể không nhúng tay vào chuyện này nữa?!”

“Có phải ông cảm thấy bất cứ kẻ nào đều có thể bị tiền tài mua chuộc không?” Viên Mục Dĩ cười lạnh nói.

Lỗ Phong cũng cười: “Nếu không thì sao? Thật ra mỗi người đều có một cái giá của riêng mình, người không thể bị mua chuộc đơn giản là bởi vì giá cả hai bên chưa phù hợp mà thôi...”

Viên Mục Dã lạnh lùng nhìn Lỗ Phong: “Đúng là ông không còn thuốc nào cứu được nữa.”

Nghe thế, Lỗ Phong cũng không tức giận, chỉ nhún vai và nói một cách bất đắc dĩ: “Xem ra cách nhìn nhận giữa chúng ta khác nhau quá nhiều, hôm nay chắc chắn không thể bàn được rồi...”

Đoàn Phong ở cạnh không muốn để Viên Mục Dã đấu võ mồm với Lỗ Phong tiếp nữa, vì thế không kiên nhẫn nói: “Cậu nói nhiều với hắn như vậy làm gì?”

Sau khi nói xong, Đoàn Phong chuẩn bị bước lên trước không chế Lỗ Phong rồi tính, ai ngờ lúc này đối phương lại rút ra một khẩu súng lục chĩa vào hai người: “Đừng nhúc nhích. Bây giờ hai người là kẻ xấu tự tiện vào nhà riêng, ngộ nhỡ bị tôi nổ súng bắn chết thì tôi không cần phải chịu trách nhiệm pháp luật đâu.”

Chương 1226: Tuổi thơ bất hạnh

Nhìn khẩu súng trong tay Lỗ Phong, Viên Mục Dã cảm thấy hơi buồn cười, cậu giơ tay ra chụp một cái giữa không trung, khẩu súng lục lập tức xuất hiện trong tay Viên Mục Dã. Không ngờ Lỗ Phong lại chẳng hề bất ngờ về điều này, hắn còn khẽ vỗ tay tán thưởng.

Đoàn Phong sầm mặt tiến về phía Lỗ Phong, đối phương thấy thế vội chạy đến sau bàn làm việc: “Vội vàng thế, không đợi tôi nói xong được à? Máy người bắt tôi bây giờ thì có ích gì, hơn nữa còn phạm phải tội đột nhập nhà riêng... Cần gì chứ?”

Đoàn Phong cười lạnh: “Cảm ơn lời nhắc của ông, nếu đã vậy thì hôm nay tôi sẽ khiến cái tội này nặng thêm một chút, trực tiếp biến căn nhà của ông thành hiện trường án mạng nhé?”

Lỗ Phong nghe xong lại bình tĩnh nói: “Không sao, đây là quyền tự do của cậu mà, cũng giống như những việc mà tôi đã làm thôi, đó cũng là tự do của tôi... Dù là người tốt hay kẻ xấu, chẳng qua cũng chỉ là lựa chọn mà thôi. Nếu bây giờ quyền lựa chọn ở trong tay cậu, tại sao cậu không ngồi xuống và lắng nghe câu chuyện của tôi?”

“Nếu biết sớm muộn gì cũng chết, cần gì phải lãng phí thời gian của mọi người chứ?” Đoàn Phong hừ lạnh.

Nhưng Lỗ Phong lại cười nói: “Máy người không muốn biết trong tay tôi còn mạng lưới bán hàng nào khác nữa à?”

Thật ra đây cũng là điều mà Viên Mục Dã lo lắng nhất, giết Lỗ Phong thì dễ, nhưng nếu trong tay hắn còn chuỗi bán hàng khác thì sao? Có một điều mà Lỗ Phong nói đúng, có nhu cầu sẽ có thị trường, vì vậy ngay cả khi Lỗ Phong chết, chỉ cần chuỗi cung và cầu vẫn còn, vậy những kẻ khác sẽ tiếp tục làm điều đó.

Viên Mục Dã nhìn về mặt đặc ý của Lỗ Phong, cậu biết đối phương đang kéo dài thời gian, cho dù hai người có kiên nhẫn lắng nghe xong câu chuyện của Lỗ Phong, bọn họ cũng không thể nắm được toàn bộ mạng lưới bán hàng trong tay hắn.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã kéo chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống và nói: “Được thôi, ngài Lỗ đã muốn nói, chúng tôi đương nhiên phải cẩn thận lắng nghe...”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Lỗ Phong khẽ thở phào, hắn uể oải ngồi xuống trên chiếc ghế giám đốc rồi thở dài: “Khi còn bé, nhà tôi rất nghèo lại đông con, tôi xếp thứ hai nên có gì tốt đẹp cũng không đến lượt. Hơn nữa, tôi còn là nơi trút giận của cha mẹ, hề có chuyện gì là cha mẹ lại lôi tôi ra đánh mắng. Lúc đó tôi không tài nào hiểu được, đều là con của cha mẹ, tại sao cha và các em đều được ăn ngon mặc đẹp, còn tôi phải mặc quần áo cũ của anh, ăn đồ ăn thừa của các em, tôi cứ như một người thừa trong gia đình vậy... Đến tận năm mười lăm tuổi, tôi mới biết được lý do của chuyện đó.”

Vào năm mười lăm tuổi, trong một lần dậy đi tiểu lúc đêm khuya, Lỗ Phong bỗng nghe thấy tiếng động từ phòng của cha mẹ. Hắn tò mò bước tới nghe trộm, nhưng lại nghe được một đoạn đối thoại của cha mẹ, và chính đoạn đối thoại ấy đã giải quyết được khúc mắc trong lòng hắn.

Lúc đó cha mẹ của Lỗ Phong đang bàn bạc về việc cho con trai lớn Lỗ Kiến đi học. Lỗ Kiến lớn hơn Lỗ Phong vài tuổi và đang học cấp ba, vì điều kiện gia đình không đủ tiền cho mấy đứa cùng đi học nên mẹ Lỗ Phong đề nghị để Lỗ Phong ra ngoài đi làm kiếm tiền nuôi gia đình sau khi tốt nghiệp cấp ba.

Người cha nghe vậy thì ngập ngừng: “Làm như vậy có vẻ không tốt lắm đâu?”

Không ngờ mẹ Lỗ Phong lại hừ một tiếng rồi nói: “Có gì không tốt? Chúng ta đã nuôi không nó nhiều năm như vậy còn muốn thế nào nữa? Nếu không phải vì căn nhà này, chúng ta sao có thể nuôi con của người khác chứ? Chẳng lẽ còn phải chu cấp cho nó lên đại học à? Anh đã tính xem một năm mất bao nhiêu tiền học phí chưa?”

Lỗ Phong nghe những lời mẹ nói mà như bị sét đánh, hóa ra bao năm qua cha mẹ đối xử tệ bạc với hắn là có nguyên nhân

khác, Lỗ Phong không phải con ruột của họ...

Trước đây, cho dù cha mẹ đối xử tệ bạc đến mức nào, Lỗ Phong vẫn chưa từng oán hận, bởi vì hắn biết mười ngón tay còn dài ngắn khác nhau, gia đình đông con đương nhiên có đứa được thích và không thích.

Nhưng kể từ khi Lỗ Phong biết được thân thế của mình, nổi uất hận mà hắn tích tụ bao nhiêu năm qua lập tức bùng phát, nhất là khi hắn biết lý do cha mẹ nuôi thụ nhận mình là vì muốn chiếm đoạt bất động sản mà cha mẹ ruột hắn để lại, Lỗ Phong càng trở nên căm tức hơn.

Chương 1227: Công ơn nuôi dưỡng

Có thể từ nhỏ đã quen với sự đối xử tệ bạc của cha mẹ nuôi, nhờ đó đã giúp tính cách của Lỗ Phong trở nên cực kỳ nhẫn nhịn. Mặc dù trong lòng hẳn vô cùng oán hận cha mẹ nuôi, nhưng bề ngoài lại tỏ ra không có gì, thậm chí còn giả vờ như không biết chuyện này...

Ngược lại, khi những anh chị em cùng lớn lên với Lỗ Phong biết chuyện, bọn họ dần trở nên xa lánh hẳn... Lỗ Phong không hề tỏ ra bất mãn với điều đó, hẳn vẫn sống như bình thường.

Mọi thứ cứ thế tiếp tục cho đến khi Lỗ Phong chính thức trưởng thành. Lúc đó hẳn đang làm việc trong một xưởng sửa chữa ô tô, vào một ngày khi hẳn đi làm về, cha nuôi hẳn đột nhiên gọi hẳn đến và bảo: “Ngày tháng hai, mai mày đến xưởng xin nghỉ một ngày, cha dẫn mày đi ra ngoài có chút việc...”

Lỗ Phong không muốn đi lắm nên nói: “Đợt này trong xưởng nhiều việc lắm, có thể ông chủ sẽ không đồng ý cho con nghỉ phép đâu.”

Không ngờ cha nuôi lại đột nhiên nổi cáu: “Không cho nghỉ thì đừng làm nữa! Một tháng được có mấy đồng bạc cắc, lại còn lắm quy định này quy định nọ!”

Lỗ Phong loáng thoáng đoán được ngày mai cha nuôi sẽ dẫn mình đi làm gì, vì vậy hẳn hỏi thử: “Có việc gì thế ạ? Ngày kia không được hả cha? Ngày kia là cuối tuần mà.”

Cha nuôi hẳn lại trợn mắt, quát: “Mày cũng biết ngày kia là cuối tuần, mày không đi làm thì người ta lại đi làm à? Đừng hỏi nữa, sáng sớm mai mày đến xưởng xin nghỉ phép đi!”

Lỗ Phong nghe xong không nói gì nữa, hẳn chỉ im lặng quay về phòng. Sáng hôm sau, sau khi Lỗ Phong từ xưởng trở về

nhà, hắn bị cha mẹ nuôi dẫn đến cục quản lý bất động sản để làm thủ tục sang tên...

Hóa ra đã nhiều năm như vậy mà căn nhà của cha mẹ ruột Lỗ Phong vẫn chưa sang tên, trên sổ đỏ vẫn ghi tên họ, cũng vào lúc đó Lỗ Phong mới biết cha mình tên là Lỗ Lập Hữu, tên của ông ấy chỉ khác cha nuôi Lỗ Lập Phát có một chữ mà thôi.

Cha nuôi nói với Lỗ Phong rằng năm xưa anh trai và chị dâu của ông ta không có con, vì vậy họ đã nhận Lỗ Phong làm con thừa tự. Nhưng không ngờ một năm sau đó bọn họ lại chết trong một tai nạn xe, căn nhà của họ tự nhiên cũng rơi vào tay đứa con trên danh nghĩa này.

Bây giờ anh trai Lỗ Phong là Lỗ Kiến sắp tốt nghiệp đại học, anh ta cũng tính đến chuyện cưới xin, nhà gái ra điều kiện là căn nhà phải đứng tên Lỗ Kiến thì mới đồng ý kết hôn, vì vậy cha nuôi mới dẫn Lỗ Phong đi tới cục quản lý bất động sản, ông ta định sang tên bất động sản cho Lỗ Phong, sau đó lại chuyển cho Lỗ Kiến...

Lỗ Phong thầm cười nhạo, đã đến lúc này rồi mà ông ta còn muốn lừa mình? Nhưng ngoài mặt hắn không nói gì và vẫn giả vờ ngoan ngoãn như mọi ngày, hắn phối hợp với cha nuôi để chuyển tên bất động sản sang cho mình.

Nhưng khi cha nuôi chuẩn bị sang tên cho Lỗ Kiến, nhân viên lại bảo rằng Lỗ Kiến phải có mặt mới làm được. Có điều lúc đó Lỗ Kiến vẫn chưa ra trường và cũng không thể về ngay được, vì vậy chuyện này tạm thời bị dừng lại.

Lỗ Phong biết rất rõ, khi anh cả tốt nghiệp trở về, cha nuôi chắc chắn sẽ đưa họ đi sang tên bất động sản, cha mẹ nuôi chờ nhiều năm như vậy cũng chỉ vì đợi hắn trưởng thành mà thôi, chỉ cần căn nhà sang tên cho Lỗ Kiến, lúc đó đứa con như hắn có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Mặc dù trước đó Lỗ Phong cũng có oán hận, nhưng nhiều năm qua hắn vẫn coi cha mẹ nuôi như cha mẹ ruột, chỉ cần bọn họ không quá đáng, hắn sẽ tiếp tục giả ngu... Nhưng bây giờ có vẻ tất cả những điều này chỉ là mong muốn đơn phương của Lỗ Phong.

Sau khi hoàn toàn nhận rõ bộ mặt thật của cha mẹ nuôi, chờ lúc trong nhà không có ai, Lỗ Phong ăn cắp hộ khẩu và giấy chứng nhận bất động sản. Trước khi đi, hắn để lại cho cha mẹ nuôi một tờ giấy nhắn, nói rằng để lại căn nhà cho cha mẹ nuôi ở, đây là sự nhàn từ cuối cùng của hắn và cũng là để đền đáp công ơn nuôi dưỡng của họ suốt bao năm qua.

Chương 1228: Công nhân khuân xác

Cha mẹ nuôi của Lỗ Phong không ngờ rằng đứa con nuôi luôn thật thà ngoan ngoãn lại ăn trộm giấy tờ nhà và hộ khẩu rồi bỏ trốn. Nhưng lúc họ tức tối chạy đến xưởng nơi Lỗ Phong làm việc, ông chủ ở đó lại thông báo: “Thằng nhóc này nhận tiền ứng lương ba tháng xong là trốn mất dạng rồi. Mấy người là cha mẹ nó hả, đến đúng lúc lắm, có phải các người nên trả cho tôi số tiền mà con các người nợ không nhỉ?”

Sau khi biết được sự thật, cha mẹ nuôi tức giận chạy thẳng đến đồn cảnh sát trình báo vụ việc. Khi cảnh sát nghe nói Lỗ Phong là một người trưởng thành và cầm theo bất động sản đứng tên mình bỏ trốn, cảnh sát thậm chí còn không thèm lập án mà đã đuổi thẳng cổ cha mẹ nuôi của hắn ra ngoài.

Mặc dù Lỗ Phong thoát khỏi cha mẹ nuôi tham lam, nhưng trên người hắn chỉ có ba tháng lương bèo bọt, vì cuộc sống, hắn nhất định phải tìm một công việc để kiếm tiền nuôi bản thân...

Mặc dù Lỗ Phong đã là người trưởng thành, nhưng hắn chỉ mới tốt nghiệp trung học, ngoài sức khỏe ra thì chẳng có gì cả. Vì vậy trong vài năm đầu, hắn làm hết việc này đến việc khác, từ phu khuân gạch ở công trường đến nhân viên rửa bát trong quán ăn, thậm chí phải kể đến chuyện hắn đã từng khuân xác trong nhà tang lễ suốt hơn một năm trời.

Trên thực tế, các nhà tang lễ bây giờ không còn cần nhân lực khuân xác nữa, nhưng bọn họ cần nhân viên khuân di thể lên xe tang để chuyển đến nhà tang lễ. Có một số trường hợp đặc biệt mà người bình thường vẫn e ngại không muốn đi, chính là đến hiện trường một số vụ chết không tự nhiên...

Thường thì tử thi trong tình huống này không hề nguyên vẹn, nếu là hiện trường giết người còn tốt một chút, bởi vì trong

tình huống này, cơ quan cảnh sát sẽ đưa xác về khám nghiệm, sau đó mới giao cho nhà tang lễ hỏa táng... Nhưng có một số hiện trường khá thảm, ví dụ như tai nạn xe, nhảy lầu tự tử.

Lúc đó Lỗ Phong chuyên làm loại công việc này, mặc dù số lần không nhiều nhưng tiền công lại cao, hơn nữa công việc này cũng không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần gan dạ, tố chất tâm lý mạnh là được, quan trọng nhất là hắn có nhiều thời gian đi học đêm để nâng cao trình độ học vấn của mình.

Chính công việc này đã giúp Lỗ Phong làm quen với bệnh viện và xác chết, nhờ thế khiến hắn từng bước trở thành Lỗ đại sư bí ẩn mà mọi người vẫn hay bàn tán... Lúc đầu, Lỗ Phong rất chăm chỉ làm việc, nhưng đồng nghiệp lại chê cười hắn là một thằng ngốc có lộc mà không biết hưởng.

Hóa ra một số người chết có một vài vật phẩm cá nhân có giá trị, người đồng nghiệp đưa Lỗ Phong vào nghề là Lưu Bằng thường chiếm luôn những vật này làm của riêng. Trong tình huống bình thường, cho dù người nhà nạn nhân không tìm thấy những vật đó, bọn họ cũng chỉ nghĩ là nó bị mất trong lúc xảy ra tai nạn chứ không nghi ngờ rằng người nhân viên khuân xác sẽ lấy nó. Vì dù sao ở trong mắt mọi người, những thứ ấy cũng không phải là vật may mắn.

Tuy nhiên, Lỗ Phong lại cảm thấy làm như vậy không được đường hoàng cho lắm, vì vậy mỗi lần Lưu Bằng đề nghị chia chiến lợi phẩm, hắn đều từ chối. Lưu Bằng thường chê cười Lỗ Phong quá ngu ngốc, có lộc mà không biết hưởng...

Giờ phút ấy, Lỗ Phong vẫn muốn làm một người bình thường, sống một cuộc sống đều đều ổn định, hắn muốn tiết kiệm tiền thuê nhà để không cần phải ở chen chúc trong kho hàng của nhà tang lễ nữa.

Không ngờ có một ngày Lưu Bằng bị phát hiện khi đang trộm đi vật của người chết. Trong lúc cấp bách, gã đã nhét những món đồ ấy vào túi áo khoác của Lỗ Phong... Sau khi sự việc xảy ra, người nhà của người chết gọi điện báo cảnh sát, và cảnh sát đã tìm được một sợi dây chuyền vàng cùng một chiếc nhẫn kim cương lớn trong túi Lỗ Phong.

Mặc dù Lỗ Phong liên tục khẳng định không phải mình ăn trộm, nhưng cảnh sát vẫn coi hắn như kẻ tình nghi rồi bắt giữ.

May mà giám đốc của nhà tang lễ đứng ra bảo lãnh, đồng thời gia đình kia cũng không muốn tiếp tục truy cứu nữa, cuối cùng chuyện này được giải quyết bằng cách đóng phạt là xong.

Nhưng toàn bộ số tiền Lỗ Phong vất vả tiết kiệm được đã bay sạch sau khi đóng phạt, hắn bỗng cảm thấy sống một mình thật mệt mỏi. Không có người thân, không bạn bè, đến cả số tiền vất vả dành dụm được cũng đã mất, vì vậy thời gian đó Lỗ Phong đột nhiên không còn động lực phấn đấu nữa, hắn bắt đầu sống những ngày tháng mơ mơ màng màng...

Cho đến một ngày, người bảo lãnh cho Lỗ Phong là Giám đốc Lưu tìm đến, ông ta hỏi hắn có dự định gì cho tương lai không, lúc đầu Lỗ Phong còn tưởng đối phương hỏi vui nên lắc đầu, nói: “Đi đến đâu hay đến đó vậy, nghĩ nhiều cũng vô ích...”

Không ngờ những lời tiếp theo của Giám đốc Lưu lại khiến Lỗ Phong ngạc nhiên: “Tiểu Lỗ, tôi thấy cậu rất thông minh, cứ kiếm sống như vậy cũng không phải cách lâu dài... Tôi đang có một công việc có thể giúp cậu thay đổi tình trạng hiện tại của mình, không biết cậu có muốn làm không!”

Chương 1229: Kiêm nhiệm

Lỗ Phong biết Giám đốc Lưu không phải nói về công việc trong nhà tang lễ, hắn cau mày hỏi: “Cụ thể là việc gì? Có yêu cầu trình độ học vấn không?”

Giám đốc Lưu cười bí ẩn: “Không, hơn nữa cũng không khó, chỉ là giúp người ta chuyển hàng mà thôi...”

Lúc đầu Lỗ Phong nghĩ rằng Giám đốc Lưu tìm một công việc kiêm nhiệm cho mình, vì vậy hắn thuận miệng hỏi: “Tiền lương bao nhiêu vậy? Nó có ảnh hưởng đến giờ làm việc trong nhà tang lễ không?”

Không ngờ Giám đốc Lưu lại nói rằng công việc này có tiền lương gấp ba lần bây giờ, quan trọng nhất là tự do về thời gian, chỉ cần hắn giao hàng đến địa chỉ được chỉ định là được... Lúc đó Lỗ Phong rất thiếu tiền, vì vậy mặc dù biết công việc này không đơn giản như Giám đốc Lưu đã nói nhưng hắn vẫn đồng ý.

Khi lần đầu tiên Lỗ Phong làm loại “việc riêng” này, hắn nhận được một chiếc hộp niêm phong màu xanh lam từ Giám đốc Lưu, có vẻ đồ bên trong rất quý, khi xách có cảm giác hơi nặng, nhưng cũng không đến mức quá nặng khiến hắn không thể xách được.

Sau đó Giám đốc Lưu cho Lỗ Phong một địa chỉ và dặn hắn phải giao hàng trong thời gian quy định, đồng thời ông ta cũng liên tục dặn dò rằng dù có chuyện gì xảy ra giữa đường thì hắn cũng không được mở chiếc hộp đã được niêm phong ra...

Trong những lần đầu tiên, Lỗ Phong nghiêm túc giao hàng đến địa chỉ mà Giám đốc Lưu đã chỉ định, người phụ trách nhận hàng có vẻ không có vấn đề, cho đến một lần hắn gặp sự cố bất ngờ nên đến muộn hơn nửa tiếng so với thời gian quy định, kết quả là hắn thấy người nhận hàng đang sốt ruột đến toát mồ hôi.

“Sao bây giờ cậu mới đến? Cậu muốn hại chết tôi à?” Người đàn ông phụ trách nhận hàng quát to với Lỗ Phong.

Lỗ Phong vội vàng giải thích: “Đường Thanh Niên phía bắc bị tắc do tai nạn, tôi đành phải đi vòng qua một con đường khác!”

Nhưng đối phương hoàn toàn không nghe lời giải thích của Lỗ Phong, anh ta nghiêm mặt cầm lấy chiếc hộp đã được niêm phong, sau đó đạp ga phóng xe đi và để lại Lỗ Phong đứng tại chỗ hít khói...

Lúc đó Lỗ Phong cũng không hiểu tại sao đối phương lại sốt ruột đến thế, chỉ chậm hai mươi đến ba mươi phút mà nghiêm trọng vậy sao? Hơn nữa, chuyện này đâu phải do hấn chủ quan nên đến muộn? Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Lỗ Phong vẫn cảm thấy hơi lo lắng, hấn sợ Giám đốc Lưu sẽ đuổi mình vì chuyện này. Nhưng điều khiến Lỗ Phong bất ngờ là sau đó Giám đốc Lưu không hề nhắc gì đến chuyện này, chẳng lẽ sau khi quay về, người nhận hàng không hề báo cáo với sếp của anh ta sao?

Hóa ra Lỗ Phong đã suy nghĩ quá nhiều, bởi vì chỉ cần mỗi lần giao hàng đúng hẹn, người nhận hàng sẽ không nói thêm một lời thừa nào... Thời gian trôi qua, Lỗ Phong càng ngày càng tò mò về “hàng hóa” mà mình giao là thứ gì.

Cuối cùng có một ngày, cơ hội đó cũng đến...

Hôm đó trời đã tối, Lỗ Phong giao chiếc hộp niêm phong đúng hẹn như thường lệ, nhưng khi hấn chuẩn bị quay đầu đi về thì đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn ở phía sau lưng, Lỗ Phong lập tức đạp phanh dừng xe lại.

Hấn thấy một chiếc xe tải mất lái đâm vào chiếc xe con màu xám của người nhận hàng, khi Lỗ Phong chạy đến thì chiếc xe con đã bắt đầu bốc cháy, hấn muốn cứu người trước nhưng cửa xe bị đâm biến dạng khiến người nhận hàng bị mắc kẹt ở ghế lái.

Lỗ Phong giơ tay thăm dò mũi người đó và phát hiện anh ta đã tắt thở! Nhưng khi hấn quay người chuẩn bị rời đi, Lỗ Phong lại thoáng thấy chiếc hộp niêm phong màu xanh đang nằm trong bụi cỏ ven đường.

Đồng thời cái nắp của nó cũng bị mở ra...

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Lỗ Phong khó mà tin được lại có một quả thận rơi ra khỏi chiếc hộp được niêm phong, mặc dù hắn chưa từng nhìn thấy thận người, nhưng dùng đầu gối để suy nghĩ cũng biết rằng Giám đốc Lưu sẽ không mất công mất sức để hắn vận chuyển một quả thận lợn đúng không?

Lỗ Phong cũng không sợ hãi đến mức mất lý trí, hắn biết chuyện này không hề tầm thường, hơn nữa hắn cũng đã dính vào trong đó rồi, nếu bị cảnh sát phát hiện... Lỗ Phong thật sự không thể nói rõ được chuyện này là thế nào, vì vậy hắn nhanh chóng nhặt quả thận đã bị nhiễm bẩn vào trong chiếc hộp, sau đó vội vàng lái xe rời khỏi hiện trường vụ tai nạn.

Sau khi quay về nhà tang lễ, Lỗ Phong hốt hoảng kể lại mọi chuyện cho Giám đốc Lưu, đối phương nghe xong không hề tỏ ra quá hoảng sợ, ông ta bình tĩnh cầm lấy chiếc hộp trong tay Lỗ Phong, sau đó xoay người đi đến phòng hỏa táng...

Kể từ đó, rốt cuộc Lỗ Phong đã biết mình đi vận chuyển thứ gì vào mỗi đêm, hắn cũng biết tại sao một người vận chuyển như hắn lại kiếm được nhiều tiền đến thế, hóa ra Giám đốc Lưu lại là nhân vật quan trọng trong tập đoàn mua bán nội tạng.

Lúc ấy Lỗ Phong cũng có ý định nghỉ việc, nhưng hắn lo lắng nếu mình bỏ việc sẽ mất một nguồn thu nhập ổn định, hơn nữa còn có thể bị những kẻ kia diệt khẩu. Dù sao hắn cũng đã làm rồi, vậy hoặc là không làm, còn nếu đã làm thì làm cho xong. Từ đó hắn chính thức gia nhập cái nghề nghiệp đen tối này.

Trong những năm đầu, việc buôn bán của bọn họ khá thuận lợi do có một số người sẵn sàng bán nội tạng của mình vì lợi nhuận trước mắt, nhưng khi nhận thức của mọi người dần cải thiện, bọn họ rất khó tìm được những kẻ tự nguyện bán nội tạng, vì thế bọn họ bắt đầu nhắm vào những kẻ vô gia cư...

Lúc đầu, bọn họ dùng lý do làm từ thiện để đưa những người vô gia cư đi, tắm rửa và kiểm tra cơ thể họ, từ đó tìm được một số “nguồn cung cấp” có nội tạng khỏe mạnh. Sau đó dùng danh nghĩa sắp xếp công việc để đưa tất cả những người này vào một xưởng gia công phụ kiện ở tỉnh khác, đến khi nào người mua trả tiền thì sẽ dẫn từng người đi.

Thật ra khi sự việc phát triển đến mức này, Lỗ Phong cũng cảm thấy hơi hối hận, nhưng chuyện “giết người đốt nhà” đã làm lần đầu thì tự nhiên sẽ có lần thứ hai, hơn nữa lợi nhuận của loại hình kinh doanh này rất khả quan, Lỗ Phong cũng dần chết lặng, hẳn không còn coi những kẻ cung cấp nội tạng đó là con người nữa...

Mấy năm sau đây, Giám đốc Lưu vì lý do sức khỏe nên phải về hưu, vì vậy công việc kinh doanh trong tay ông ta dần rơi vào tay Lỗ Phong. Bắt đầu từ đó, Lỗ Phong mới tiến gần hơn đến danh hiệu Lỗ đại sư.

Chương 1230: Lỗ Văn Ngọc

Sau khi nghe Lỗ Phong nói nhiều như vậy, Viên Mục Dã và Đoàn Phong không hề nhận thấy hắn bị ép buộc, đơn giản là hắn bị lòng tham dụ dỗ lên một con đường không có lối về mà thôi...

Đoàn Phong cười lạnh: “Ông nói nhiều với chúng tôi như vậy là để chứng minh chuyện gì? Những gì ông làm đều là bất đắc dĩ sao? Trên đời này có nhiều người còn thảm hơn ông nhiều nhưng đâu thấy họ đi làm những chuyện thất đức như vậy? Đừng tìm mấy lý do vớ vẩn để bao biện cho lòng tham của mình nữa được không?”

Nhưng Lỗ Phong nghe vậy lại đột nhiên kích động: “Tôi không hề tìm lý do cho mình, nếu tôi được sinh ra trong một gia đình hoàn hảo, cho dù nhà nghèo nhưng chỉ cần cha mẹ đều yêu thương tôi, làm sao tôi lại trở thành một người như ngày hôm nay được? Cha mẹ nuôi của tôi... Không, nói chính xác phải là chú thím của tôi, hai kẻ khốn kiếp ấy chẳng có gì tốt đẹp cả, nếu muốn lấy nhà của cha mẹ tôi thì phải đối xử tốt với tôi chứ? Nhưng bọn họ đã làm gì? Tất cả đều là một lũ xấu xa!”

Thấy Lỗ Phong có vẻ không khống chế được cảm xúc, Viên Mục Dã bèn trầm giọng hỏi: “Ông đã làm gì cha mẹ nuôi của mình?”

Lỗ Phong cười khẩy: “Tôi có thể làm gì họ chứ? Cho dù họ không phải cha mẹ ruột của tôi thì cũng là chú thím mà? Tôi đương nhiên phải cho họ ăn sung mặc sướng rồi...”

Viên Mục Dã hoàn toàn không tin Lỗ Phong, một kẻ tàn nhẫn với cả người lạ thì sao có thể tha cho kẻ có thù với mình chứ? Không ngờ đúng lúc này, một cô gái xanh xao bước vào và ngơ ngác nhìn ba người trong phòng.

Khi nhìn thấy cô gái, Lỗ Phong lập tức biến thành một người cha hiền lành, hắn trách móc: “Tiểu Ngọc? Muộn thế này rồi

mà sao con chưa ngủ?”

“Cha, hai người này là... Bạn của cha à?” Lỗ Văn Ngọc tò mò nhìn Viên Mục Dã và Đoàn Phong.

Thấy người đến là Lỗ Văn Ngọc, Viên Mục Dã mỉm cười chào hỏi: “Chào cô, chúng tôi được một người bạn giới thiệu đến đây, tôi muốn nhờ Lỗ đại sư tư vấn một số việc, xin lỗi vì muộn thế này rồi mà còn quấy rầy.”

Thấy Viên Mục Dã vừa đẹp trai lại lịch sự, cô gái trẻ đỏ mặt nói: “Thế à, vậy mọi người trò chuyện đi, tôi đi pha âm trà!”

Không đợi Viên Mục Dã trả lời, Lỗ Văn Ngọc xoay người chạy ra ngoài. Viên Mục Dã thấy vậy quay ra bảo với Lỗ Phong: “Đừng lãng phí thời gian của nhau nữa, tôi có thể giữ lại chút thể diện của một người cha trước mặt con gái ông, nhưng điều kiện tiên quyết là ông phải phối hợp với chúng tôi...”

Nghe thấy tiếng con gái đã đi xa, Lỗ Phong nhỏ giọng nói: “Tiểu Ngọc không biết gì đâu, các người đừng làm khó con bé.”

Đoàn Phong nghiêm nghị chất vấn: “Làm sao? Con gái của ông là con gái, còn con gái người khác đều là rác rưởi à? Ông đã quên chuyện của cha con Triệu Hán Minh rồi ư?”

Nghe thấy ba chữ Triệu Hán Minh, Lỗ Phong trong nhất thời không nhớ ra được đối phương là ai, hần nghi một lúc rồi bắt đầu nói: “Có một số việc không phải một mình tôi có thể không chế được, nếu cha con Triệu Hán Minh không chết, vậy người chết chính là cha con tôi... Tiểu Ngọc là một đứa trẻ ngây thơ... Con bé luôn đối xử tốt với tất cả mọi người.”

“Đừng tưởng rằng ai cũng không từ thủ đoạn giống ông, con gái ông chưa từng làm chuyện phạm pháp, chúng tôi đương nhiên sẽ không làm gì cô ta, nhưng đối với ông thì...” Lúc này, Viên Mục Dã nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, cậu bèn dừng lại không nói nữa.

Tiếp đó cậu thấy Lỗ Văn Ngọc bê khay trà bước vào, cô ta cười nói với Viên Mục Dã: “Cha tôi rất tốt, ông ấy còn rất giỏi về đầu tư tài chính! Các anh cần gì cứ hỏi, nếu ông ấy biết thì chắc chắn sẽ nói cho các anh mọi thứ.”

Chương 1231: Cái bẫy thủy tinh

Sự xuất hiện của Lỗ Văn Ngọc đã phần nào làm dịu đi bầu không khí căng thẳng trong phòng, mặc dù Đoàn Phong đã nói thẳng rằng “Thế chỉ có con gái của anh là con gái thôi à”, nhưng anh ta vẫn không muốn làm tổn thương cô gái nhỏ chẳng hề biết gì này.

Thấy ba người đều không đáp lời, Lỗ Văn Ngọc dường như cũng cảm nhận được bầu không khí có vẻ không bình thường, vì vậy cô ta thận trọng hỏi: “Sao vậy? Có phải mọi người gặp vấn đề khó giải quyết không?”

Lỗ Phong cười đáp: “Không có gì nghiêm trọng đâu, con đi ngủ đi, mấy người bọn cha còn phải thảo luận rất lâu nữa. Sáng mai con có cái hẹn đi chạy thận mà, mau ngủ sớm đi!”

Mặc dù Lỗ Văn Ngọc không muốn lắm, nhưng bây giờ thật sự đã quá muộn, cô ta đành gật đầu: “Vâng, mọi người cứ từ từ trò chuyện đi ạ...”

Sau khi tiễn Lỗ Văn Ngọc đi, Đoàn Phong dường như cũng mất đi sự kiên nhẫn cuối cùng, giọng anh ta trầm xuống: “Ông chủ động đến đồn cảnh sát tự thú hay là để chúng tôi đưa ông đi? Trông ông cũng không đến nỗi nào... Tuyệt đối đừng ép chúng tôi phải ra tay.”

Có lẽ vì sự xuất hiện của Lỗ Văn Ngọc nên vẻ mặt của Lỗ Phong hiện lên một chút hối hận: “Cảm ơn các cậu đã giữ thể diện của một người cha như tôi trước mặt Tiểu Ngọc.” Lỗ Phong nói đến đây thì chỉ vào bức tranh trên tường và bảo: “Đằng sau bức tranh có một cái kết sắt, trong đó chính là mạng lưới mua bán nội tạng của tôi trong những năm qua.”

Đoàn Phong nhanh chóng chạy đến đẩy bức tranh ra, anh ta phát hiện đúng là có một cái kết sắt được giấu trong tường, Đoàn Phong quay ra hỏi Lỗ Phong: “Mật mã là gì?”

“Chính là chuỗi ngày tháng ở góc dưới bên phải bức tranh, nó cũng là ngày sinh của Tiểu Ngọc...” Lỗ Phong nói.

Viên Mục Dã nghe vậy thì cũng đi tới bên cạnh kết sắt, sau khi Đoàn Phong nhập chuỗi số dưới góc phải bức tranh, trên đầu hai người bỗng vang lên tiếng máy móc hoạt động, nhưng hai người còn chưa kịp phản ứng thì một tấm kính thủy tinh cường lực đã chắn giữa họ và Lỗ Phong...

Thấy cả hai bị trúng kế của Lỗ Phong, Đoàn Phong tức giận nói: “Cơ hội chỉ có một lần thôi... Ông hãy nghĩ cho thật kỹ!”

Không ngờ Lỗ Phong lại cười lạnh: “Tôi có thể hiểu tâm trạng của các cậu, nhưng có những chuyện không phải muốn là được đâu... Tôi cũng là một người cha, tôi biết nếu hôm nay tôi bị các người dẫn đi thì con gái tôi sẽ gặp phải điều gì, bởi vì một khi tôi sa cơ, nó sẽ không thể nhận được quả thận để cứu mạng, vì con bé, tôi sẽ không tự thú với cảnh sát đâu.”

Lúc này, Đoàn Phong liếc nhìn bức tường thủy tinh trong suốt đang chắn giữa bọn họ, anh ta khẽ hừ một tiếng: “Ông thật sự nghĩ rằng chỉ bằng một tấm kính vớ vẩn này là có thể ngăn cản chúng tôi sao? Ông đừng quên rằng mấy chục tấn đất cát lần trước cũng không ngăn được chúng tôi...”

Lỗ Phong cười lắc đầu: “Đó chỉ là do mấy người mạng lớn mà thôi, các người đừng coi thường tấm kính cường lực này, đến cả đạn cũng không thể xuyên qua nó được! Hai người có mạnh đến mức nào thì cũng chỉ là thân thể bằng xương bằng thịt, hai người không thể đánh vỡ nó bằng tay không được đâu.”

Thấy vẻ mặt đắc ý của đối phương, cơn tức giận của Đoàn Phong bùng lên, anh ta dùng sức đập mạnh vào tấm kính trước mặt, đúng là nó không hề suy chuyển.

Lỗ Phong thấy thế bèn xua tay: “Tôi khuyên hai người nên tiết kiệm chút sức lực đi, bởi vì lát nữa sẽ có chỗ để hai người mất sức đấy...” Hắn nói xong thì cầm điện thoại trên bàn lên rồi bấm một dãy số, lát sau, bên ngoài biệt thự vang lên tiếng phanh xe, hơn nữa không chỉ một chiếc.

Thật ra Viên Mục Dã biết rất rõ nguyên nhân khiến Lỗ Phong kể câu chuyện thời thơ ấu là để kéo dài thời gian... Nhưng điều khiến cậu bất ngờ là đối phương lại làm như vậy vì mục

đích khác, hắ muốn lừa bọn họ vào trong cái bẫy thủy tinh này.

Chương 1232: Bom hẹn giờ

Lỗ Phong ở bên kia vách thủy tinh đang bình thần thu dọn một vài tài liệu còn sót lại, tiếp đó có mấy người đàn ông cường tráng bước vào, bọn họ vừa nhìn thấy Lỗ Phong thì khẽ gật đầu gọi anh Phong.

Viên Mục Dã thấy vậy âm trầm quay ra nói với Đoàn Phong: “Bọn chúng gọi anh Phong nghe phong độ hơn cái tiếng anh Phong của anh nhỉ!”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Nếu bọn chúng dám thả tôi ra ngoài, tôi sẽ đánh đến lúc nào chúng gọi tôi là ông tổ Phong thì mới thôi!”

Lỗ Phong ở bên ngoài vách kính nghe thấy thế bèn cười khinh thường: “Đừng lo, tôi là người biết mình biết ta, vì vậy tôi sẽ không thả các người ra đâu... Hơn nữa, tôi còn muốn nói cho các người một tin tốt, hai người có thể sẽ xuất hiện trên tiêu đề mục tin tức của thủ đô vào ngày mai đây.”

Lỗ Phong nói đến đây thì liếc nhìn xung quanh, hắc hắc cười nói: “Dù sao căn nhà này cũng có giá hơn trăm triệu! Để nó nổ như vậy đúng là đáng tiếc thật.”

Viên Mục Dã nghe xong lập tức biết đối phương muốn làm gì, nhưng bây giờ họ bị mắc kẹt trong bức tường kính mà không làm gì được, bọn họ chỉ đành trơ mắt nhìn bọn đàn em của Lỗ Phong cài một quả bom hẹn giờ bên ngoài vách kính...

Lỗ Phong quay sang nói với một gã đàn ông vạm vỡ ở bên cạnh: “Trước tiên đưa con gái tôi đi đã, nếu con bé hỏi thì cứ nói là đưa nó đến bệnh viện.”

Gã đàn ông đó gật đầu: “Em biết rồi, anh Phong.”

Bên trong bức tường kính, Viên Mục Dã cố gắng tập trung tinh thần để di chuyển khẩu súng lục mà Lỗ Phong đặt trên bàn làm việc, đáng tiếc là mặc dù cậu có thể di chuyển khẩu súng

nhưng lại không thể sử dụng linh hoạt, càng đừng nói đến việc chuyển khẩu súng xuyên qua tấm kính để cầm lấy nó...

Trong cơn tức giận, Viên Mục Dã bóp cò một cách bừa bãi, có một phát bắn trúng vào vách thủy tinh, nhưng cả Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều giật mình khi thấy vách kính còn chẳng có một vết xước.

Lỗ Phong ở bên ngoài thấy vậy bèn cười nói: “Sao nào? Tôi nói không sai chứ? Đây là loại thủy tinh cứng nhất trên đời, hai người đừng mất công phá vỡ nó nữa, chỉ phí sức thôi.”

Kỹ thuật điều khiển đồ vật bằng suy nghĩ của Viên Mục Dã chỉ ở mức trung bình, cậu không thể thoải mái tấn công người khác như Thạch Lỗi được. Cuối cùng Viên Mục Dã đành trở mắt nhìn Lỗ Phong kiêu ngạo rời khỏi biệt thự dưới sự bảo vệ của đám đàn em...

Đoàn Phong liếc nhìn thời gian trên đồng hồ của quả bom: “Ba phút... Xem ra tên này cho chúng ta thời gian để báo tin với người nhà đây.”

Viên Mục Dã nhìn chằm chằm vào quả bom hẹn giờ trên bức tường thủy tinh: “Lát nữa tôi sẽ tìm cách ném nó ra ngoài cửa sổ, có lẽ chúng ta vẫn còn một chút hy vọng sống.”

Vào thời khắc mấu chốt, Đoàn Phong lại nói với vẻ thoải mái: “Chẳng phải tên kia đã nói đây là loại kính cường lực cứng nhất thế giới à? Chưa biết chừng nó còn chịu đựng được quả bom ấy chứ?”

Viên Mục Dã liếc nhìn anh ta: “Quả bom này khoảng 1 kg TNT, chỉ một lát nữa thôi tòa biệt thự bê tông cốt thép này sẽ trở thành một đống gạch vụn, chứ chưa cần nói đến tấm thủy tinh cường lực này đâu! Điều tôi có thể làm bây giờ chính là ném nó ra ngoài cửa sổ và cố gắng giảm thiểu sức nổ mà chúng ta phải gánh chịu.”

Sau khi nói xong, Viên Mục Dã chăm chú nhìn quả bom hẹn giờ, cậu muốn gỡ nó từ trên vách kính xuống, nhưng không biết nó bị dính vào vách kính bởi thứ gì, Viên Mục Dã thử vài lần mà nó không hề nhúc nhích...

Đoàn Phong thấy vậy bèn trầm giọng, nói: “Đừng phí công nữa, lát nữa nó nổ thì cậu hãy nấp sau lưng tôi, nhờ thế có thể

chặn giúp cậu một chút... Dù sao tôi cũng không chết được.”

Viên Mục Dã không muốn nhìn thấy cảnh thân thể nát bét của Đoàn Phong từ từ ghép lại, cho dù Đoàn Phong không bị nổ chết thì Viên Mục Dã nấp ở phía sau cũng chưa chắc đã thoát được.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã đặt tay lên vách kính rồi dùng sức, cánh tay của cậu lập tức đỏ hồng, ống tay áo cũng biến thành tro tàn, cảm giác đau đớn kịch liệt khiến gân của Viên Mục Dã nổi hết lên, nhưng tay phải của cậu vẫn bám chặt vào vách kính...

Đoàn Phong thấy vậy sốt ruột la lên: “Cậu định làm gì thế? Cậu điên rồi à? Cậu có biết hậu quả khi sử dụng sức mạnh đó không?”

Thật ra không cần Đoàn Phong nhắc, Viên Mục Dã biết rất rõ hậu quả là gì, nhưng bây giờ là thời khắc sống chết, Viên Mục Dã đương nhiên không thể quan tâm nhiều như vậy nữa... Sức mạnh của Viên Mục Dã không thể phá vỡ bức tường pha lê, nhưng yêu tinh dây leo trong cơ thể cậu thì có thể.

Khi cánh tay phải của Viên Mục Dã tiếp tục dùng sức, bức tường kính dần tan chảy dưới nhiệt độ cao, nhưng bức tường kính này quá dày mà thời gian của quả bom lại quá ngắn, Viên Mục Dã còn chưa kịp hòa tan hết bức tường thì quả bom đã phát nổ.

Chương 1233: Đường vân trong mắt

Vào thời điểm vụ nổ xảy ra, Viên Mục Dã hoàn toàn bất tỉnh, ký ức cuối cùng của cậu chỉ là sức nóng từ cánh tay phải truyền đến toàn thân, còn chuyện sau đó thế nào thì cậu hoàn toàn không nhớ.

Nhưng Đoàn Phong lại nhớ rất rõ tình huống lúc đó, nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh ta thật sự khó mà tin rằng mình được cứu bởi yêu tinh dây leo trong cơ thể Viên Mục Dã...

Hóa ra vào một giây trước khi vụ nổ xảy ra, cánh tay phải của Viên Mục Dã lập tức tách ra thành vô số sợi dây leo, những sợi dây này nhanh chóng lan dọc theo bức tường thủy tinh rồi bao phủ cái không gian chật hẹp của hai người và giúp cả hai tránh được hầu hết sóng xung kích do vụ nổ tạo ra.

Nhưng chấn động dữ dội vẫn khiến Đoàn Phong ngất đi một thời gian ngắn, khi anh ta tỉnh lại, cánh tay phải của Viên Mục Dã đã khôi phục bình thường, hai người họ bị chôn bên trong một đồng gạch vụn.

“Viên! Mau tỉnh lại đi! Viên?” Đoàn Phong vát và đẩy đồng gạch đá đang đè lên người ra, sau đó vội vàng kiểm tra tình hình của Viên Mục Dã ở bên cạnh.

Nhưng cho dù Đoàn Phong có hô thế nào, Viên Mục Dã vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, cực chẳng đã, Đoàn Phong đành kéo cậu ra khỏi đồng đồ nát, sau khi kiểm tra thấy trên người Viên Mục Dã không có vết thương nào nghiêm trọng, Đoàn Phong bèn đỡ cậu đi ra khỏi đồng đồ nát.

Sau khi nhận được điện thoại của Đoàn Phong, Trương Khai và Đại Quân lập tức lái xe chạy đến, Đại Quân nhìn thấy đồng đồ nát trước mặt thì than thở: “Lỗ Phong đúng là một kẻ tàn nhẫn, biệt thự hơn trăm triệu mà nói nổ là cho nổ ngay được!”

Trương Khai hừ lạnh: “Điều đó chứng tỏ gã đã kiếm được rất nhiều tiền bản, có thể thì gã mới thoải mái tiêu xài được!”

Đoàn Phong liếc nhìn Viên Mục Dĩ ở ghế sau, anh ta phát hiện cậu nhú mày như muốn tỉnh lại, Đoàn Phong vội vàng vỗ vỗ lên mặt Viên Mục Dĩ: “Viên? Mau tỉnh lại đi!”

Nghe thấy giọng nói của Đoàn Phong, khuôn mặt Viên Mục Dĩ hiện lên vẻ đau đớn, dường như cậu muốn cố gắng tỉnh dậy, nhưng dường như đang gặp ác mộng không thể tỉnh giấc...

Trương Khai nhìn cánh tay phải của Viên Mục Dĩ rồi ngạc nhiên hỏi: “Đội trưởng Đoàn, tại sao dấu vết trên cánh tay anh Viên mãi vẫn không biến mất vậy?”

Đây cũng là điều mà Đoàn Phong lo lắng nhất, anh ta không biết cơ thể Viên Mục Dĩ đã xảy ra những thay đổi gì vào thời điểm vụ nổ xảy ra, Đoàn Phong lại càng sợ Viên Mục Dĩ sẽ biến thành một người hoàn toàn xa lạ sau khi tỉnh dậy.

Hoắc Nhiễm ở bên cạnh lo lắng hỏi: “Có muốn đến bệnh viện trước không?”

Nhưng Đoàn Phong lại lắc đầu: “Chúng ta chưa biết rõ tình huống hiện giờ của Viên, nếu cứ đưa cậu ấy đến bệnh viện thì hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng, hãy cứ về số 54 trước rồi tính sau.”

Do Viên Mục Dĩ vẫn hôn mê nên mấy người Đoàn Phong đành phải dừng việc điều tra tập đoàn tội phạm do Lỗ Phong cầm đầu, đồng thời Đoàn Phong cũng báo ngay cho Thạch Lỗi và Diệp Dĩ Ngụy đang ở nước ngoài về tình hình của Viên Mục Dĩ...

Thạch Lỗi biết khá rõ về tình huống của Viên Mục Dĩ, vì vậy sau khi nhận được tin tức, Thạch Lỗi lập tức dẫn A Triết về nước. Còn Diệp Dĩ Ngụy thì yêu cầu Đoàn Phong gửi toàn bộ thông tin của Lỗ Phong cho anh ta, anh ta muốn biết cái gã muốn nổ chết Viên Mục Dĩ là thần thánh phương nào.

Lần này Viên Mục Dĩ cũng không hôn mê quá lâu, sau hôm Thạch Lỗi và A Triết đến nơi, Viên Mục Dĩ đã tỉnh lại. Nhưng ngay lúc cậu tỉnh lại, cậu đã làm Đại Quân đang ngồi cạnh ở bên cạnh bị giật nảy mình...

Khi đó Đại Quân đang ngồi canh bên giường của Viên Mục Dĩ, nhìn cậu truyền dịch. Không ngờ đúng vào lúc này, Viên Mục Dĩ lại đột ngột mở mắt.

Nhưng đây còn chưa phải chỗ kỳ quái nhất, bởi vì khi Viên Mục Dĩ mở mắt, Đại Quân nhìn thấy mắt phải của cậu hiện đầy những đường vân màu đỏ như mạng nhện. Đồng thời ánh mắt cậu nhìn Đại Quân đầy vẻ xa lạ.

May là vào lúc mâu chột, Đại Quân kịp thời hô lên: “Viên, cậu... cảm thấy thế nào?”

Có lẽ do tiếng gọi này mà ý thức của Viên Mục Dĩ đột nhiên được khôi phục. Cậu giơ tay lên dụi mắt phải, khi Viên Mục Dĩ lại nhìn Đại Quân thì những đường vân kỳ quái kia đã biến mất...

Do những đường vân biến mất quá nhanh nên Đại Quân cũng không chắc liệu có phải mình bị hoa mắt hay không. Sau khi anh ta nói rõ tình huống với mấy người Đoàn Phong, bọn họ cùng nhau xem lại camera giám sát trong phòng, tiếc rằng do ánh sáng nên không thể nhìn rõ mắt phải của Viên Mục Dĩ, nhưng ánh mắt của cậu nhìn Đại Quân khi vừa tỉnh dậy thật sự rất xa lạ.

Chương 1234: Mặt người dạ thú

Thạch Lỗi xem đi xem lại đoạn video giám sát, sau đó quay lại nói với Đại Quân: “Lúc đó ngoài mắt bên phải của cậu ấy có vấn đề, thì còn có chỗ nào lạ nữa không?”

Đại Quân suy nghĩ rồi trả lời: “Ít nhất là khi nghe thấy tôi gọi, cậu ấy trở lại bình thường. Còn trước đó... tôi cũng không rõ nữa, chỉ là cảm thấy ánh mắt cậu ấy nhìn tôi rất lạ.”

Đoàn Phong thở dài: “Mấy ngày tới theo dõi cậu ấy cẩn thận chút, tốt nhất đừng để cậu ấy ở một mình.”

Trương Khai nói: “Chuyện này đơn giản! Cùng lắm thì mấy người chúng ta thay phiên nhau trông anh ấy, hơn nữa em thấy bây giờ anh ấy cũng đã bình thường lại rồi mà?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Chuyện này không đơn giản đâu... Chỉ mong không phải là tình huống xấu nhất thôi.”

So với sự lo lắng của họ, Viên Mục Dã lại như không có chuyện gì. Sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên cậu làm là hỏi thăm tình hình của Lỗ Phong thế nào rồi? Vụ nổ ở biệt thự nhà họ Lỗ đã lên trang đầu của các báo ngày hôm sau gây xôn xao dư luận, nhưng có một điều Lỗ Phong không ngờ đến, là tin tức này không hề có câu nào nhắc đến Viên Mục Dã và Đoàn Phong.

Về nguyên nhân của vụ nổ, cảnh sát cũng đã đưa ra kết luận chính thức, nguyên nhân là biệt thự đã lâu không được tu sửa, đường khí gas lâu năm bị hư hỏng dẫn đến rò rỉ khí gas. Hơn nữa vụ việc này không có thương vong về người, mà bản thân Lỗ Phong cũng nói rằng ông ta không muốn điều tra đến cùng, cho nên các cơ quan liên quan cũng không điều tra sâu hơn về nguyên nhân vụ nổ. Dù sao, sẽ chẳng có ai sẽ tin Lỗ Phong lại tự tay làm nổ tung căn biệt thự sang trọng trị giá hơn trăm triệu tệ của mình.

Nhưng Lỗ Phong không truy cứu không có nghĩa là không ai điều tra, trong đó bao gồm cả người có tiếng tăm lừng lẫy K Bích. Sau khi lấy được tài liệu cá nhân của Lỗ Phong, Diệp Dĩ Nguy đã dùng mạng lưới thông tin của mình điều tra rõ ràng mọi chuyện liên quan đến hắn...

Hoàn cảnh của Lỗ Phong về cơ bản cũng không khác nhiều so với những gì hắn đã nói, ngoại trừ một điều khiến Đoàn Phong và Viên Mục Dã khá ngạc nhiên, đó là hóa ra Lỗ Văn Ngọc không phải con gái ruột của Lỗ Phong, cô ta được nhận nuôi từ khi ba tuổi.

Viên Mục Dã không thể hiểu được suy nghĩ của Lỗ Phong, tại sao hắn lại đến trại trẻ mồ côi nhận nuôi một đứa bé xa lạ chứ, nếu như hắn thực sự thích trẻ con thì có thể tìm một người phụ nữ sinh cho mình mà, tại sao lại đi nhận nuôi? Mang theo nghi vấn này, Viên Mục Dã và Đoàn Phong tìm đến cô nhi viện mà Lỗ Văn Ngọc đã từng sống, kết quả lại biết thêm một chuyện còn bất ngờ hơn...

Tên trước đây của Lỗ Văn Ngọc là Lưu Đan, cha đẻ của cô ta tên là Lưu Bằng, mẹ đẻ tên Triệu Tuệ Như, hai người bị mất tích trong một lần đi dã ngoại, đến nay vẫn chưa có tin tức gì, sống không thấy người chết không thấy xác. Mà Lưu Bằng cũng không phải người xa lạ, gã là đồng nghiệp làm cùng nhà tang lễ với Lỗ Phong.

Đoàn Phong nhìn tư liệu về Lỗ Văn Ngọc, trầm ngâm nói: “Lỗ Phong nhận nuôi con của kẻ đã hãm hại mình sao? Lại còn đối xử như con đẻ? Tên đó nhìn thế nào cũng không giống loại người dùng ơn báo oán nhỉ?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ: “Quan trọng nhất là việc vợ chồng Lưu Bằng mất tích cũng rất đáng ngờ, nhà có trẻ nhỏ... nếu như không gặp phải tai nạn thì làm gì có chuyện không quay về chứ?”

Viên Mục Dã lại nhìn ngày mà cha mẹ Lỗ Văn Ngọc mất tích, sau đó trầm giọng nói: “Tính toán thời gian, thời điểm này cách thời gian Lỗ Phong lập nghiệp cũng không lâu...”

Đoàn Phong nhíu mày: “Ý cậu là vợ chồng Lưu Bằng đã bị Lỗ Phong bắt cóc rồi bán nội tạng?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cũng không phải không có khả năng này.”

Đoàn Phong không thể hiểu nổi: “Nếu vậy thì hẳn nhận nuôi con gái của hai người đó làm gì?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chuyện này thì tôi cũng chưa nghĩ ra... có thể là vì áy náy chăng?”

Đoàn Phong vừa cười gằn vừa nói: “Điều đó lại càng không đúng! Lỗ Phong chính là một kẻ mặt người dạ thú, nếu gã thật sự cảm thấy áy náy thì sao có thể làm ra chuyện này được chứ?”

Chương 1235: Chờ được quan tâm

Bởi vì có sự tham gia của Diệp Dĩ Nguy, nên tạm thời trước mắt Lỗ Phong vẫn không có cách nào tiếp nhận đơn hàng ở nước ngoài, đến lúc này hắn mới ý thức được mình đã gặp phải nhân vật không tầm thường. Nhưng điều khiến hắn càng buồn bực là, chuyện này từ đầu đến cuối rõ ràng là Viên Mục Dã và Đoàn Phong chọc vào hắn trước, hơn nữa hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu được hai vị ôn thần này sao lại cứ muốn khuấy đục vũng nước của hắn.

“Nguồn thận” mà Lỗ Phong đã chuẩn bị trước cũng bị bọn Đoàn Phong bí mật bảo vệ, cho nên Lỗ Văn Ngọc tạm thời chỉ có thể chờ đợi và cầu trời phù hộ như những người bệnh khác...

Đối với hoàn cảnh của Lỗ Văn Ngọc, Viên Mục Dã cũng thấy hơi áy náy, dù sao nội tạng người không phải là củ cà rốt hay cải trắng, nếu như không có người thân hiến tặng thì chỉ có thể chờ đợi một người nào đó tương thích với mình chết ngoài ý muốn. Nói thẳng ra, là mong dùng cái chết của người khác để duy trì sự sống của mình.

Nói ra thì tàn khốc, nhưng đây chính là sự thật. Hiện giờ, mỗi năm nước S có khoảng ba trăm nghìn người chờ đợi để được ghép nội tạng, nhưng số người thực sự chờ được chỉ có 5% mà thôi... Cho nên, vẫn có không ít gia đình người bệnh có điều kiện muốn thông qua những kẻ như Lỗ Phong đi đường tắt.

Nhưng cái bọn họ gọi là đường tắt đó, lại chính là đẩy người khác vào tuyệt cảnh. Mặc dù trên thế giới này không có thứ gọi là công bằng tuyệt đối, nhưng ít ra cũng phải có sự công bằng tối thiểu, chứ không thể cứ là người có quyền có thể là có thể tùy ý cướp đoạt mạng sống và cơ hội sống của người khác được.

Những ngày sau đó, bọn Đoàn Phong thay phiên nhau ở bên cạnh Viên Mục Dã, nhưng tình huống biến dị kia không còn xuất hiện nữa, ngay cả dấu ấn màu đỏ thường xuyên ẩn hiện lúc nửa đêm cũng không thấy đâu nữa.

Bọn Đoàn Phong đều thở phào, chỉ riêng Viên Mục Dã vẫn mơ hồ cảm thấy bất an, tình huống hiện tại giống như sự yên tĩnh trước cơn bão vậy... Mà Thạch Lỗi cũng không lạc quan lắm với chuyện này, gã không ngừng thúc giục Viên Mục Dã nhanh chóng quay về nước M với mình, dù sao hệ thống nghiên cứu ở bên đó cũng mạnh hơn nhiều so với nơi này của lão Lâm.

Nhưng hiện giờ Viên Mục Dã chưa muốn về nước M, dù gì chuyện của Lỗ Phong vẫn chưa được xử lý thỏa đáng. Mặc dù sau khi cậu đi nhóm Đoàn Phong chắc chắn sẽ tiếp tục điều tra, nhưng như thế đối với Viên Mục Dã vẫn coi như bỏ cuộc giữa chừng! Đây hiển nhiên không phải cách làm việc của cậu.

Hơn nữa, Viên Mục Dã có dự cảm rằng, nếu như lần này để Lỗ Phong thoát được, thì về sau muốn bắt được hắn sẽ càng khó khăn hơn. Dù sao hắn là một kẻ quỷ kế đa đoan, nói gần nói xa vẫn không có một lời nói thật, một khi để hắn qua được kiếp nạn này, sau này không biết có bao nhiêu người phải chết dưới tay hắn nữa.

Chiều hôm đó, Viên Mục Dã và Đoàn Phong mang theo hoa tươi đến bệnh viện thăm Lỗ Văn Ngọc, họ chỉ đơn giản là muốn đến thăm cô gái đơn thuần này rồi hỏi chút chuyện của Lỗ Phong, nhưng không ngờ hai người mới đi đến cửa đã bị bảo vệ bên ngoài cản lại.

“Xin lỗi hai vị, tôi nghĩ hai người đi nhầm phòng rồi, đây là phòng bệnh VIP.” Bảo vệ nói bằng giọng ngạo mạn.

Đoàn Phong cũng không vừa mà vạch lại: “VIP thì sao? Chúng tôi là bạn của Lỗ Văn Ngọc, hôm nay đến thăm cô ấy không được à?”

Nghe Đoàn Phong nhắc đến Lỗ Văn Ngọc, người bảo vệ hơi sững lại, nhưng anh ta lập tức lắc đầu: “Ngài Lỗ đã dặn dò, hiện giờ tình trạng của cô Lỗ không được ổn định, cho nên ngoại trừ bác sĩ thì không ai được gặp cô ấy.”

Đoàn Phong sầm mặt: “Nếu hôm nay chúng tôi nhất định muốn gặp cô ấy thì sao?”

Hai tên bảo vệ lập tức đưa tay ra sau lưng, định rút gậy ra.... Nhưng đúng lúc này cửa phòng bệnh VIP mở ra từ bên trong, chắc hẳn Lỗ Văn Ngọc nghe thấy tiếng ồn ngoài cửa nên ra xem, cô ta vừa nhìn thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong thì vui vẻ chào hỏi hai người họ, mời vào trong ngồi.

Bảo vệ tỏ ra khó xử: “Cô chủ, cha cô đã dặn không cho bất cứ ai quấy rầy cô nghỉ ngơi.”

Lỗ Văn Ngọc cười nói: “Không sao đâu, bọn họ đều là bạn của cha tôi! Nhất định là cha tôi biết tôi ở phòng bệnh một mình sẽ buồn, nên mới bảo họ đến thăm tôi đây.”

Mặc dù trước đó đúng là Lỗ Phong đã dặn bảo vệ không được cho bất cứ ai gặp Lỗ Văn Ngọc, nhưng đây là sau lưng cô ta, bây giờ đã bị cô ta bắt gặp, còn ra mặt thừa nhận Viên Mục Dã và Đoàn Phong là bạn của mình, bảo vệ đương nhiên cũng không gây khó dễ nữa, có điều bọn họ vẫn lập tức gọi điện thông báo cho Lỗ Phong.

Sau khi hai người đi vào phòng bệnh, Lỗ Văn Ngọc vô cùng vui vẻ nói với bọn họ: “Từ khi tôi bị đổ bệnh đến giờ, cha tôi vẫn luôn giữ tôi trong phòng, không cho tôi ra ngoài chơi đùa cùng bạn bè, hai người có thể coi là những người bạn duy nhất của tôi đây.”

Nghe Lỗ Văn Ngọc nói đau lòng như vậy, Viên Mục Dã chỉ biết mỉm cười: “Cha cô cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi, bây giờ sức khỏe của cô đúng là không thích hợp để vận động nhiều.”

Lỗ Văn Ngọc cong môi nói: “Ra ngoài chơi cũng là một dạng thư giãn mà? Không phải tâm trạng tốt thì bệnh cũng nhanh khỏi sao, đâu thể coi là vất vả chứ?”

Đoàn Phong không có kiên nhẫn như Viên Mục Dã, anh ta đi thẳng vào vấn đề luôn: “Gần đây ông Lỗ bạn chuyện gì sao? Lần trước tôi thấy ông ấy nói cuộc phẫu thuật của cô đã lên lịch rồi, tình hình thế nào? Đã xác định thời gian phẫu thuật chưa?”

Thật ra, Đoàn Phong biết rõ còn cố hỏi, hiện giờ Lỗ Văn Ngọc không thể có được thân thay thế trong thời gian ngắn được. Quả nhiên, Đoàn Phong vừa nói xong, khuôn mặt tròn trịa của Lỗ Văn Ngọc toát ra vẻ u sầu: “Chắc các anh chưa biết, ca phẫu thuật của tôi bị tạm dừng rồi.”

Viên Mục Dã cũng không hỏi rõ nguyên nhân, chỉ an ủi: “Không sao đâu, lần này không được thì lần sau, ông trời sẽ không tuyệt đường một cô gái thích cười như cô đâu...”

Lỗ Văn Ngọc cười khổ: “Chỉ mong là như vậy, mấy ngày nay cha tôi cũng rất lo lắng, nhưng chuyện này đâu ai nói trước được? Có nhiều khi tôi cũng thường tự hỏi mình, vì sao lại là tôi? Tôi chưa từng làm chuyện gì xấu, tại sao lại để tôi phải chịu căn bệnh này? Mỗi lần như vậy tôi đều cảm thấy không cam tâm... Nhưng tôi vừa nghĩ đến những người hiến tạng, cảm giác không cam tâm này dần dần biến mất, mạng sống của ai không là mạng chứ? Có thể sống làm gì có ai muốn chết, nhưng những người hiến tạng kia lại có thể cho sinh mệnh cuối cùng của mình để cứu sống người khác, nghĩa cử đó cao cả đến thế nào chứ? Sự cảm kích này nếu không phải người tự mình trải qua thì không thể hiểu được.”

Nghe Lỗ Văn Ngọc nói vậy, Viên Mục Dã trầm nghĩ, nếu như cô gái này biết người hiến tại cô ta gọi là cha, hơn hai mươi năm trước đã giết hại cha mẹ mình, hiện giờ mỗi ngày còn làm ra những chuyện như vậy... thì không biết cô ta sẽ có tâm trạng như thế nào?

Chương 1236: Lòng muốn chết

Sau khi nói chuyện với Lỗ Văn Ngọc một chút, Viên Mục Dã và Đoàn Phong biết được mấy ngày nay Lỗ Phong vì tìm thận cho cô ta mà đã bôn ba khắp nơi, nhưng hình như không được thuận lợi cho lắm. Vì bản thân đã biết trước được kết quả, nên Viên Mục Dã cũng không biết nên an ủi cô ta thế nào...

Thật ra, Viên Mục Dã đã từng đọc qua hồ sơ của Lỗ Văn Ngọc, cô ta có nhóm máu AB, đây được coi là đối tượng dễ tiếp nhận nguồn tạng nhất trong tất cả các nhóm máu (nhóm máu AB có thể nhận được tạng từ các nhóm máu O, A, B, AB), cho dù không phải người thân thích cũng rất dễ tìm được người hiến tạng phù hợp.

Nhưng hiến tạng không phải là hiến máu, làm gì có ai tình nguyện cắt một bên thận khỏe mạnh của mình cho người lạ chứ? Cho nên tình trạng của Lỗ Văn Ngọc hiện giờ cũng giống như đa số những người chờ được hiến tạng khác, đó là chờ người trong danh sách đăng ký hiến tạng chết đi, cứ chờ đợi như vậy thì đương nhiên xác suất nhận được sẽ vô cùng thấp....

Những nguồn “thận sống” trước đây Lỗ Phong tìm đến đa phần là những kẻ vô thân vô cố không có bất cứ liên hệ gì với ai, cho dù mất tích mấy năm cũng không có ai phát hiện ra, cho nên dễ dàng ra tay, nhưng người bình thường lại khác. Hơn nữa, hiện giờ trong nước đang có bọn Viên Mục Dã theo sát, chặn trước chặn sau, ở nước ngoài thì có K Bích chặn đường, cho nên trong thời gian ngắn hẳn khó có thể tìm được nguồn thận phù hợp cho Lỗ Văn Ngọc.

Lúc Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi ra khỏi phòng bệnh của Lỗ Văn Ngọc, vừa hay nhìn thấy Lỗ Phong với vẻ mặt khó coi từ trong thang máy đi ra, xem ra là sau khi nhận được điện thoại của bảo vệ thì vội vàng chạy về... Vì không muốn quấy

rầy đến con gái trong phòng, Lỗ Phong vẫn ra vẻ khách sáo chào hỏi với Viên Mục Dã, sau đó mời bọn họ xuống tầng dưới uống cà phê.

Người ta hay nói, kẻ địch nhìn thấy nhau đỏ mắt, Đoàn Phong cười lạnh: “Ngài Lỗ đừng đùa thế chứ, chúng tôi làm sao biết uống cốc cà phê của ngài xong có chết oan uổng hay không?”

Khóe miệng Lỗ Phong khẽ giật, nhưng hắn vẫn kìm nén cơn giận: “Yên tâm, dù sao đây cũng là bệnh viện, nếu thật sự có vấn đề gì thì sẽ ảnh hưởng đến Tiểu Ngọc.”

Lúc ba người đến quán cà phê tầng dưới, bên trong vừa hay không có một bóng khách nào, Đoàn Phong tìm chỗ đối diện với cửa và kéo Viên Mục Dã ngồi xuống, để chỗ ngồi quay lưng về phía cửa cho Lỗ Phong...

“Tôi rất tò mò, tại sao ông lại nhận nuôi con gái của Lưu Bằng?” Đoàn Phong hỏi thẳng vào vấn đề.

Lỗ Phong khẽ biến sắc, nhưng lập tức điều chỉnh lại thái độ bình thường, hắn trả lời: “Quan hệ của chúng tôi trước đây rất tốt, sau khi anh ấy qua đời, Tiểu Ngọc trở thành trẻ mồ côi, tôi không thể để con bé phải đến cô nhi viện được!”

Không ngờ Đoàn Phong lại dùng giọng điệu mỉa mai: “Nói như vậy là từ trước tới giờ ông vẫn là người tốt à? Nhưng nếu như có một ngày Lỗ Văn Ngọc biết được nguyên nhân cái chết của cha ruột mình, không biết cô ta có còn muốn nhận người cha tốt như ông không nhỉ?”

Lỗ Phong nghe vậy thì hí mắt nhìn về phía Viên Mục Dã và Đoàn Phong, hắn hiểu hai người đã điều tra rõ nội tình trong chuyện này, thế là hắn hoàn toàn gỡ bỏ khuôn mặt người cha hiền từ vừa nãy, nở cười âm độc và nói: “Nếu các cậu đã biết cả rồi, thì vì sao khi này không nói với Tiểu Ngọc? Biết đâu như vậy sẽ giúp con bé sớm kết thúc sự đau khổ. Bác sĩ nói nếu không tiến hành thay tạng ngay thì sẽ bỏ qua thời gian chữa trị tốt nhất, tối đa con bé sẽ chỉ sống được một năm nữa, mà chất lượng sống trong một năm này cũng không tốt lắm...”

Nói đến đây, Lỗ Phong đột nhiên nhìn Viên Mục Dã: “Cậu có biết kết cục cuối cùng của bệnh nhân bị suy thận sẽ thế nào không? Da của họ sẽ trở nên sạm đi, tiếp đó các khối da tối

màu sẽ lần lượt xuất hiện, cơ thể sưng vù, hai má lõm xuống, bắt đầu xuất hiện các triệu chứng buồn nôn, nôn mửa, không ăn uống được gì, cuối cùng sẽ dẫn đến suy đa tạng mà chết.”

Đoàn Phong biết gã này muốn nói như vậy là cố ý đánh vào lòng thương cảm của Viên Mục Dã, nên anh ta lạnh lùng lên tiếng: “Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên của con người, chẳng ai có thể vì lợi ích của bản thân mình là cưỡng ép chống lại.” Đoàn Phong nói đến đây thì hơi ngừng lại một chút, dường như là nghĩ đến chính bản thân mình, sắc mặt anh ta trở nên phức tạp: “Nếu không hậu quả có thể là thứ mà ông không chịu đựng nổi.”

Viên Mục Dã hiểu rõ, Đoàn Phong chính là người biến dị đã phá vỡ quy luật sinh lão bệnh tử kia, mặc dù đây không phải là nguyện vọng của anh ta, nhưng những đau khổ mà anh ta phải chịu đựng bao năm qua không phải là thứ mà người bình thường có thể tưởng tượng được.

Đa số mọi người nhất định sẽ cho rằng, trường sinh bất lão là một chuyện vô cùng tuyệt vời, sao lại cảm thấy đau khổ được chứ? Nhưng khi phải chứng kiến từng người thân của mình ra đi, mà ngoại trừ đứng nhìn thì bạn lại không thể làm gì khác, lúc đó bạn sẽ hiểu rõ nỗi đau khổ của trường sinh. Đoàn Phong là một ví dụ rõ ràng nhất, anh ta không chỉ một lần có nguyện vọng chết đi, tiếc là vận mệnh trêu chọc, muốn chết không chết được, muốn sống lại sống không được...

Điều này Lỗ Phong đương nhiên không thể trải nghiệm được, nên hắn chỉ hừ nhẹ một cái: “Có thể sống thì ai muốn chết chứ? Đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, những kẻ tội giết cũng đều là những kẻ sống ở dưới đáy xã hội, bản thân bọn chúng cũng chẳng hề trân quý sinh mạng của chính mình, thì cần gì phải lãng phí những bộ phận cơ thể khỏe mạnh của chúng chứ? Thật ra tôi là người đã biến rác rưởi thành bảo vật đó? Mặc dù Tiểu Ngọc không phải là con gái ruột của tôi, nhưng thiên phú nghệ thuật của con bé rất cao, nếu có thể bồi dưỡng tốt, tương lai nhất định sẽ trở thành một nhà soạn nhạc thiên tài. Dùng một quả thận của một kẻ vứt đi cứu lấy một thiên tài âm nhạc tương lai, vì sao không làm chứ?”

Viên Mục Dã bị lý do hoang đường ấy của Lỗ Phong làm cho tức cười: “Sinh mệnh không phân biệt giàu nghèo cao thấp,

trong mắt ông cao sang hay bần tiện cũng chỉ phụ thuộc vào việc có tiền hay không có tiền mà thôi... Tình trạng của Tiểu Ngọc đúng là rất đáng thương, nhưng một cô gái hiền lành lương thiện như vậy, nếu biết vì cứu mình mà một người khác phải chết, ông cảm thấy cô ấy sẽ yên tâm sống nửa đời sau thoải mái sao?”

Không ngờ Lỗ Phong lại bày ra vẻ mặt không vấn đề gì: “Có thể tiếp nhận hay không chỉ có bản thân nó mới biết, là một người cha nuôi có công nuôi dưỡng hơn hai mươi năm của nó, việc đầu tiên tôi nghĩ đến là để con bé sống sót đã, nếu không thì việc tôi nuôi nấng con bé chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Viên Mục Dã hỏi ngược lại Lỗ Phong: “Đây cũng là điểm khiến tôi rất tò mò, sao ông lại muốn nhận nuôi con gái của Lưu Bằng? Rõ ràng ông ghét người đồng nghiệp đó như vậy, nhưng cuối cùng lại nhận nuôi con gái của người ta!”

Lỗ Phong cười khẽ, có vẻ bất đắc dĩ: “Con người đôi khi sẽ sống thành dáng vẻ mà mình ghét nhất... Đúng là năm đó tôi rất ghét kiểu người lòng tham vô đáy như Lưu Bằng, nhưng không ngờ bây giờ tôi còn tham lam độc ác hơn gã. Tôi muốn nuôi dưỡng Tiểu Ngọc thật tốt, hy vọng sau này con bé có thể làm một người tốt.”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Con gái của Triệu Minh Hán cũng muốn làm người tốt, nhưng ông có cho con bé cơ hội không?”

“Cô bé kia đúng là rất đáng thương, nhưng tôi nhất định phải lấy được trái tim đó... Muốn trách thì trách cha của con bé vô dụng. Giống như Tiểu Ngọc bây giờ vậy, nếu cha con bé vẫn là Lưu Bằng thì nó căn bản không có cơ hội sống sót, nhưng nếu đổi lại là tôi thì khác.” Lỗ Phong nói mà sắc mặt không thay đổi.

Chương 1237: Người si nói mộng

Vừa nghĩ đến hình ảnh chết thảm của cha con Triệu Hán Minh, Viên Mục Dã lại không kiềm chế được cơn phần nộ, chỉ muốn lao đến xé xác loại ma quỷ vô nhân tính trước mắt ra thành trăm mảnh. Không ngờ đúng lúc này có một giọng nói vang lên trong đầu Viên Mục Dã: “Giết hắn! Loại cặn bã này còn sống thì còn gây họa cho người khác, mau giết hắn đi!”

Nhất thời ý thức của Viên Mục Dã trở nên hốt hoảng, mặc dù biết rõ giọng nói này là của tên yêu tinh dây leo kia, nhưng nghe nhiều lại khiến Viên Mục Dã có một loại ảo giác, giống như giọng nói này đến từ nội tâm của “chính mình”.

Mặc dù Viên Mục Dã đã cố gắng áp chế, nhưng lửa giận trong lòng cậu nhanh chóng bị giọng nói kia thổi bùng lên, mắt phải của cậu từ từ xuất hiện tơ máu hình lưới, màu sắc ngày càng rõ nét, chỉ chốc lát cả mắt phải đã đỏ ngầu.

Lỗ Phong ngồi đối diện hai người lại không hề phát hiện ra điểm bất thường của Viên Mục Dã, hắn vẫn còn đang thao thao bất tuyệt những luận điệu nguy biến hoang đường của mình, nhưng Đoàn Phong ngồi bên cạnh Viên Mục Dã đã phát hiện ra điểm bất thường, anh ta vội vàng đặt nhẹ tay lên vai cậu rồi dùng sức bóp bóp...

Đầu vai truyền đến cảm giác nhưng nhúc nhích khiến ý thức của Viên Mục Dã nhanh chóng hồi tỉnh, không ngờ cốc cà phê trong tay cậu lại đột nhiên đổ sang một bên, Đoàn Phong nhìn kỹ mới phát hiện quai cầm của cốc cà phê đã bị nhiệt độ trên tay Viên Mục Dã đốt nóng đến mức gãy rời.

Lỗ Phong sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn còn tưởng là do cốc đựng cà phê có chất lượng kém. Nhưng khi nhìn thấy những đường vân hình lưới màu đỏ trong mắt Viên Mục Dã,

hắn lập tức kinh ngạc mà thốt lên: “Các cậu... rốt cuộc các cậu là ai?”

Viên Mục Dã nhìn lướt qua cốc cà phê, cậu nói với giọng hời hợt: “Tôi là khắc tinh của mấy kẻ như ông đây...” Tiếp đó cậu còn cố ý dùng giọng điệu nhẹ nhàng: “Nói thật, muốn khiến ông biến mất khỏi thế giới này chỉ cần vài phút là đủ, tôi cam đoan thần không biết quỷ không hay... Nhưng tôi là một công dân sống tuân theo pháp luật, cho dù muốn giết ông cũng phải danh chính ngôn thuận, hợp pháp hợp lý mới làm.”

Sắc mặt Lỗ Phong trở nên khó coi, trong mắt đầy vẻ không tin, Đoàn Phong thấy vậy thì cười bồi thêm: “Thế nào, ngài Lỗ sợ à? Yên tâm, chúng tôi đều là công dân tốt, tuyệt đối sẽ không làm mấy việc như khiến người ta biến mất không rõ ràng, trừ phi kẻ đó hết lần này đến lần khác xúc phạm đến giới hạn cuối cùng của bọn tôi.”

Đoàn Phong dùng ngữ điệu chậm rãi nói những lời này, như thể muốn khắc sâu từng câu từng chữ vào trong tiềm thức của Lỗ Phong, để trong lòng hắn in hằn nỗi sợ hãi. Đến lúc này, Lỗ Phong cũng hiểu được vì sao bao nhiêu kế hoạch hắn thiết kế trùng trùng điệp điệp như vậy lại không thể giết được hai người ngồi trước mặt. Hóa ra thế giới này vẫn có những sự tồn tại bí ẩn, khiến hắn không bao giờ có thể tưởng tượng ra được.

Lúc này nhân viên phục vụ của quán cà phê nhìn thấy cốc cà phê bị gãy mất tay cầm, cà phê cũng bị đổ xuống bàn thì vội vàng đến thu dọn mặt bàn, rồi chân thành xin lỗi: “Rất xin lỗi ngài, để tôi đổi cho ngài tách cà phê khác...”

Sự xuất hiện của nhân viên phục vụ đã phá vỡ cục diện đang cứng ngắc, Đoàn Phong thừa cơ cười nói: “Ngài Lỗ, lúc trước chúng ta đã nói rõ ràng rồi cơ mà, tại sao ông lại lật mặt nhanh vậy?”

Lỗ Phong cũng lấy lại tinh thần, biểu cảm cứng nhắc, hắn nói: “Hả? Sao tôi không nhớ tôi đã từng đồng ý chuyện gì với hai vị nhỉ?”

Đoàn Phong nhìn người phục vụ đã rời đi, anh ta cười lạnh: “Ngài Lỗ đúng là bận rộn nên nhanh quên, chúng ta đã đồng ý ông sẽ đi tự thú, vậy mà lại quên nhanh như vậy.”

Lỗ Phong gật đầu: “Đúng là lúc trước tôi đã đồng ý với các cậu... nhưng có một số chuyện không phải tôi đi tự thú là sẽ giải quyết được. Việc mua bán nội tạng này không có Lỗ Phong tôi thì cũng có những người khác tiếp tục làm, có câu nói thế nào nhỉ, có câu thì sẽ có cung. Hơn nữa, trong chuyện này liên quan đến những người mà các cậu không thể tưởng tượng được đâu, tin tôi đi, nếu đem chuyện này công khai ra cũng không có điểm nào tốt cả. Tôi cũng rất lấy làm tiếc vì cái chết của cha con Triệu Hán Minh, nhưng đó là do anh ta không biết giữ lời trước, cho rằng con gái mình được cứu rồi thì có thể làm người tốt sao? Quá muộn rồi! Các cậu có biết, cho tới bây giờ có bao nhiêu nội tạng khỏe mạnh bị lấy đi một cách phi pháp từ cơ thể người khỏe mạnh không? Triệu Hán Minh chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Có rất nhiều người vì muốn che giấu chuyện này sẽ không tiếc gì mà hy sinh một con kiến hôi như anh ta, trong đó cũng có cả tôi, hiểu chưa? Thật ra người sống đều không dễ dàng gì, tôi cũng vậy thôi... Bây giờ tôi vẫn có thể ngồi đây nói những lời này với các cậu là vì tôi vẫn còn giá trị sử dụng, nhưng khi những giá trị ấy biến mất, kết cục của tôi và Tiểu Ngọc cũng không khác với cha con Triệu Hán Minh là bao đâu. Nói thật cho các cậu biết, vụ án thi thể trong thùng dầu sẽ sớm được khép lại thôi.”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Đừng có nằm mơ nói mơ nữa, vụ án này có nhiều người chết như vậy, trong đó còn có hai cảnh sát... Lỗ Phong, bây giờ ông chỉ còn một sự lựa chọn, đó chính là đem tất cả các đầu mối mua bán mà ông không chế giao cho chúng tôi, dùng những thông tin này để giảm bớt tội lỗi của ông đi.”

Lỗ Phong thất vọng lắc đầu, sau đó nhanh chóng nói với hai người họ: “Cảm ơn hai vị hôm nay đã đến thăm con gái tôi, tôi còn có chuyện phải làm, không tiếp được các vị, cáo từ.”

Sau đó Lỗ Phong cố tỏ ra bình tĩnh đi ra khỏi quán cà phê, đến khi ngồi vào trong xe, cơ thể hắn mới không khống chế được nữa mà run rẩy. Hắn tự hỏi mình trước đây có sóng to gió lớn nào mà chưa từng trải qua, nhưng hôm nay hắn thực sự đã bị dọa sợ... Sự sợ hãi này bắt nguồn từ một thế lực mà hắn chưa biết tới, một thế lực đủ khả năng thay đổi hoàn toàn thế giới quan trước đây của hắn, và mở ra một thế giới hoàn toàn mới.

Có lẽ nhận thấy trạng thái của Lỗ Phong khác thường, tên vệ sĩ bên cạnh thì thầm hỏi: “Ngài Lỗ, có phải ông thấy không khỏe không?”

Một lúc sau, Lỗ Phong mới lau đi mồ hôi trên trán, nặng nề nói với vệ sĩ: “Không sao, tôi hơi tụt huyết áp thôi. Đúng rồi, thông báo với bọn Kevin, ngày mai cho Tiểu Ngọc chuyển viện.”

Tay vệ sĩ giật mình: “Không phải ngài nói bệnh viện này là nơi làm phẫu thuật thay thận tốt nhất trong nước à? Sao đột nhiên lại muốn chuyển viện?”

Lỗ Phong đáp: “Hiện giờ vẫn chưa tìm được thận thay thế, lọc thận ở bệnh viện nào cũng như nhau thôi, tôi không muốn Tiểu Ngọc bị người khác quấy rầy...”

Vệ sĩ còn định nói gì nữa, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Lỗ Phong thì không dám nói thêm. Còn Lỗ Phong, hắn căng thẳng nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa kính xe, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Chương 1238: Kết án

Bên trong quán cà phê, Viên Mục Dã xuất thần nhìn chăm chăm cốc cà phê mới được đổi trên bàn, cậu hiểu rõ hành động khi nãy của mình hoàn toàn làm theo bản năng, may mà đây chỉ là một cốc cà phê, nếu đổi thành người... thì hậu quả khó mà lường được.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã cứ nhìn chăm chăm vào cốc cà phê đến xuất thần, anh ta thở dài, nói: “Đừng nghĩ nhiều, cho dù thế nào thì khi nãy cậu cũng đã không chế được bản thân rồi.”

Viên Mục Dã không nói chuyện, bởi vì cậu biết Đoàn Phong đang an ủi mình, cậu tiếp tục nhìn cốc cà phê đến xuất thần, trong lòng không ngừng nghĩ đến những lời Lỗ Phong vừa nói...

Mặc dù trong lòng Viên Mục Dã không tin vụ án này sẽ kết án vội vàng như thế, nhưng cậu vẫn gọi điện cho cục cảnh sát, hỏi thăm tình hình vụ án thì thể bị nhét trong thùng dầu ném xuống biển thế nào rồi? Không ngờ lại nhận được câu trả lời là chuẩn bị kết án!

Đoàn Phong nghe xong liền đập một phát xuống mặt bàn: “Không có Từ Lệ, đám người đó không ai muốn làm việc sao? Chết nhiều người như vậy mà cũng có thể cưỡng ép kết án?”

Viên Mục Dã cũng rất thất vọng: “Mỗi người đều có nhược điểm của mình, Lỗ Phong rất biết cách dùng nhược điểm đó để bắt người ta làm việc cho mình... Hơn nữa, những lời hấn nói không sai, những vị khách của hấn là vàng thau lẫn lộn, trong đó nhất định sẽ có những người muốn cực lực che giấu chuyện này, vào thời khắc mấu chốt ngay cả bản thân Lỗ Phong cũng có thể bị diệt khẩu.”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi trầm giọng nói: “Xem ra chúng ta phải giải quyết chuyện này theo cách của mình vậy.”

Viên Mục Dã đã từng là cảnh sát, cho nên cách hành xử của cậu cho đến giờ vẫn tuân thủ nghiêm ngặt theo pháp luật, nếu không phải chuyện vạ bắt đắc dĩ thì tuyệt đối không làm chuyện gì trái pháp luật, cho nên từ đầu đến cuối cậu đều nghĩ rằng chỉ có tuân thủ theo pháp luật mới khiến dạng người như Lỗ Phong phải chịu các chế tài của pháp luật.

Nhưng cục diện trước mắt lại là điều mà Viên Mục Dã không muốn nhìn thấy nhất, không có Từ Lệ, Viên Mục Dã không hề có bất cứ người nào có thể tin được trong cục cảnh sát.

Sáng hôm sau, tin tức buổi sáng đã tuyên bố nội dung kết án của cảnh sát, chính thức cho ra kết quả tất cả những người bị hại đều liên quan đến lao động bất hợp pháp, bởi vì tất cả những kẻ có liên quan đến vụ án đều đã trốn ra nước ngoài, cho nên bản án chỉ có thể tạm thời gác lại, đợi đến khi những kẻ có liên quan quay về quy án thì mới tiến hành phá án và xử phạt được.

Sau khi tin tức này công bố đã gây nên sự xáo động trong dư luận xã hội, những người dân không biết rõ sự thật chỉ có thể chấp nhận tuyên bố này, hơn nữa cũng không ai đặt ra các điểm khả nghi, bản án cuối cùng cũng chỉ trở thành một đề tài được nhắc đến trong những câu chuyện phiếm mà thôi...

Người khác có lẽ không quan tâm chân tướng của vụ án này là gì, nhưng Viên Mục Dã thì không chấp nhận được. Vụ án này là vì cậu muốn cứu Lệ Thần nên mới liên lụy đến Từ Lệ phải bỏ mạng, cậu không quan tâm đến cùng có bao nhiêu nhân vật không tâm thường muốn che giấu chuyện này, nhưng cậu muốn phá tan hết những âm u trong này phơi bày tất cả dưới ánh mặt trời!

Đêm hôm đó, Viên Mục Dã và Đoàn Phong lái xe đến một trang viên tư nhân, theo sự dẫn đường của quản gia, hai người đi vào một căn phòng được sắp xếp theo phong cách hoài cổ, Lệ Thần đã ở trong đó pha trà chờ sẵn hai người.

“Úi giờ, bây giờ cậu còn biết pha trà cơ đấy, đúng là càng ngày càng biết dưỡng sinh nhỉ!” Đoàn Phong trêu chọc.

Lệ Thần cười nói: “Cũng đâu còn cách nào, ai bảo Nhiếp Hải Long thích cái này cơ chứ? Anh nói xem một tên buôn lậu

xuất thân bản hàn như hấn, tại sao cứ nhất định phải tạo cho mình cái vỏ bọc tinh anh của xã hội làm gì!”

Viên Mục Dã không có tâm tư uống trà, ngắt lời Lê Thần: “Cậu xem bản tin sáng nay chưa? Có cảm nghĩ gì không?”

Lê Thần vừa rót trà cho họ, vừa trầm giọng nói: “Tên Lỗ Phong này đúng là rất có vị thế, chuyện đã lớn đến mức này rồi mà vẫn không thể giải quyết được gì? Hiện giờ, chỗ cảnh sát tạm thời không dùng được nữa, vậy chúng ta chỉ có thể tự đi thôi. Nói đi, các anh định làm gì? Dù sao tôi cũng không muốn làm Nhiếp Hải Long nữa rồi!”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ và đưa ra một biện pháp: “Cậu đi tự thú đi, rồi khai thẳng ra Lỗ Phong...”

Lê Thần hỏi lại: “Nhưng trong trí nhớ của Nhiếp Hải Long, hấn thực sự không biết quản lý trực tiếp của mình chính là Lỗ Phong mà? Làm sao bắt được?”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Nếu Lỗ Phong có thể thì sao chúng ta lại không thể? Đúng là Nhiếp Hải Long không biết cấp trên của hấn là ai, nhưng chúng ta biết, chỉ cần cậu cung cấp cho cảnh sát những thông tin chính xác, chân thật, thì dù Lỗ Phong có trăm cái miệng cũng không thể phủ nhận được. Dù sao việc hấn là cấp trên của Nhiếp Hải Long cũng là thật.”

Chương 1239: Điều trị giảm nhẹ

Có thể nào Lỗ Phong cũng không thể ngờ có một ngày Nhiếp Hải Long lại ra đầu thú, không những thế còn kéo cả hắn xuống bùn, mặc dù hắn đã vất óc tính mưu kế cũng không thể hiểu được vì sao Nhiếp Hải Long lại biết được hắn là cấp trên của gã...

Còn đối với cảnh sát mà nói, việc Nhiếp Hải Long tự thú như một cú tát thẳng vào mặt cục cảnh sát, tất cả các bên truyền thông đều ép hỏi cảnh sát trước đây căn cứ đâu mà nói rằng vụ án “Xác chết trong thùng dầu dưới biển” có liên quan tới việc lao động nhập cư trái phép?

Rất nhanh, Lỗ Phong bị cảnh sát triệu tập để hỗ trợ điều tra, mặc dù hắn phủ nhận toàn bộ những gì Nhiếp Hải Long nói, nhưng cảnh sát vẫn từ bảng sao kê tài khoản trong mấy năm trở lại đây của hắn mà tìm ra được lỗ hổng, lợi nhuận từ những nguồn kinh doanh ở nước ngoài của hắn không thể cao như dòng tiền hắn nhận.

Nhưng Lỗ Phong là một kẻ rất xảo quyệt, trong vụ nổ biệt thự lần trước, hắn cũng đã hủy đi tất cả chứng cứ, cho nên mặc dù cảnh sát cảm thấy Lỗ Phong rất khả nghi nhưng không tìm thấy chứng cứ nên không thể vì số tiền trong tài khoản của hắn quá nhiều mà nói hắn phạm tội được.

Trong phòng họp của số 54, Viên Mục Dã và mọi người đang phân loại các manh mối của vụ án, vì Nhiếp Hải Long tự thú nên đám người có liên quan đến đường dây buôn bán nội tạng như Triệu Khôn, Trương Bác, Mạch Tử Lâm cũng lần lượt sa lưới, có thêm lời khai của bọn chúng, đường dây buôn bán nội tạng có tổ chức này mới hoàn toàn bị phơi bày. Chuyện ấy cũng coi như cho những thi thể bị chìm dưới đáy biển kia một câu trả lời thỏa đáng, không đến mức khiến bọn họ phải chết không rõ ràng...

“Tôi cảm thấy Lỗ Phong không thể tiêu hủy hết tất cả tư liệu về khách hàng của hắn được, dù sao đó đều là tiền cả.” Đại Quân đưa ra ý kiến.

Đoàn Phong nói: “Hiện tại Lỗ Phong đã bị bắt, những tài liệu kia đương nhiên không thể ở trên người hắn, nếu như nói trên đời này có người mà hắn tin tưởng... thì chỉ có Lỗ Văn Ngọc.”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Lỗ Phong đã bị bắt mấy ngày rồi, không biết mấy ngày nay cô ấy thế nào...”

“Chắc cũng không thoải mái gì, với tình trạng hiện giờ của cô ấy không biết có chịu được đả kích này không.” Đoàn Phong tỏ ra lo lắng.

Thạch Lỗi ngồi trong góc phòng chơi trò rắn ăn mồi, gã cười lạnh: “Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa béo, cha cô ta nhiều tiền như vậy, nhất định đã tính đường lui cho con gái mình rồi, còn cần các người ở đây lo chuyện bao đồng à? Trên đời này còn có nhiều người đáng thương hơn cô ta nhiều!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tuy nói thì như vậy, nhưng dù sao Lỗ Văn Ngọc cũng không phải con gái ruột của Lỗ Phong, hơn nữa việc Lỗ Phong bị bắt rất đột ngột, chắc chắn Lỗ Văn Ngọc cũng chưa kịp chuẩn bị tâm lý.” Cậu nói xong thì quay đầu bảo với Tăng Nam Nam: “Nam Nam, giúp anh tìm hiểu xem Lỗ Văn Ngọc chuyển đến bệnh viện nào rồi!”

Tăng Nam Nam mở laptop ra thao tác một chút rồi nói: “Hiện giờ cô ấy đang ở một bệnh viện tư nhân trong thủ đô. Căn cứ theo chế độ hội viên của bệnh viện này thì hội phí thường niên của một hội viên phổ thông cũng gần năm trăm nghìn tệ, nói trắng ra đây là bệnh viện cao cấp mở cho những kẻ nhiều tiền đến an dưỡng.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Gửi địa chỉ cho anh, lát nữa anh với đội trưởng Đoàn đến thăm cô ấy...”

Không ngờ Tăng Nam Nam lại nói: “Địa chỉ thì không khó tìm, nhưng em đoán hai người có đi cũng không gặp được Lỗ Văn Ngọc đâu... Như em vừa nói đấy, nơi đó có quy chế hội viên, chắc sẽ không dễ dàng cho người ngoài vào thăm.”

Đoàn Phong cười xấu xa: “Có vào được hay không phải đến mới biết, trên đời này không có nơi nào Đoàn Phong này

muốn mà không vào được...”

Sự thật chứng minh lần này Đoàn Phong đã quá chủ quan, ngay đến cổng ngoài hai người bọn họ cũng không bước qua được, bị bảo vệ bệnh viện chặn ở cổng cách bệnh viện cả km.

“Chào ngài, đây là nơi an dưỡng của hội viên, không đón người ngoài vào thăm...” Bảo vệ nói năng khá lễ phép.

Đoàn Phong tỏ ra khinh thường: “Một người bạn của tôi mấy hôm trước có chuyển đến đây dưỡng bệnh, anh có thể gọi điện hỏi cô ấy, chúng tôi chỉ đến đây thăm cô ấy một chút thôi.”

Không ngờ bảo vệ lại kiên quyết lắc đầu: “Rất xin lỗi ngài, trừ khi có tên trong danh sách họ hàng thân thuộc của người bệnh đã đăng ký với bệnh viện, nếu không theo quy định của bệnh viện bất cứ ai cũng không được vào thăm nom.”

Đoàn Phong không nhịn được, nói: “Chàng trai trẻ này, cậu làm việc không biết linh động chút à? Cậu xem đây là bệnh viện chứ có phải nhà tù đâu, sao lại không cho bạn bè vào thăm chứ?”

Bảo vệ chắc là thường xuyên gặp tình huống này, anh ta vẫn hết sức điềm đạm: “Thưa ngài, nếu bạn của ngài vào đây tĩnh dưỡng, thì ngài nên biết rõ đây là bệnh viện điều trị theo hướng giảm nhẹ, cho nên trong tình huống không có sự đồng ý của người nhà, chúng tôi không thể để ngài vào trong thăm bệnh nhân được.”

Trong lòng Viên Mục Dĩ cũng cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ Lỗ Phong chuyển Lỗ Văn Ngọc đến đây để chờ chết sao? Nghĩ vậy, cậu cười và nói với bảo vệ: “Nếu là như vậy, thì anh càng nên để chúng tôi vào trong thăm cô ấy một chút, bạn của chúng tôi tên là Lỗ Văn Ngọc, hiện giờ cô ấy đang phải trải qua giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc sống, chúng tôi thật sự không hy vọng những ngày tháng cuối cùng của cô ấy lại chẳng có một người bạn nào bên cạnh.”

Người bảo vệ nghe thấy tên Lỗ Văn Ngọc sắc mặt lập tức biến đổi thấy rõ, anh ta thu lại nụ cười khách sáo, nghiêm mặt nói: “Mời hai vị quay về, chúng tôi làm việc theo quy định, cho nên không thể để hai người đi vào.”

Đoàn Phong định nói thêm nhưng bị Viên Mục Dã chặn lại: “Được rồi, đừng làm khó họ nữa, chúng ta hãy về trước đi.”

Đoàn Phong cũng không còn cách nào, đành phải quay đầu xe, vừa đi vừa lầm bầm: “Đây là kiểu bệnh viện chết dẫm gì vậy, còn điều trị giảm nhẹ, không phải là để người ta đến đây chờ chết à?”

Viên Mục Dã chán nản: “Cũng không thể nói vậy, có những bệnh khi phát hiện vào giai đoạn cuối, thì đúng là việc điều trị giảm nhẹ này có thể giúp bệnh nhân bớt đau đớn. Hơn nữa, hội phí ở đây cao như vậy, chứng minh điều kiện bên trong chắc cao hơn nhiều so với các bệnh viện công. Anh cũng biết tình trạng của Lỗ Văn Ngọc rồi đấy, trước khi được ghép thận, Lỗ Phong đưa cô ấy đến đây thứ nhất là có thể giảm bớt nỗi khổ của cô ấy, thứ hai cũng có thể ngăn chúng ta gặp cô ấy.”

Không ngờ đúng lúc này Đoàn Phong lại đột ngột bẻ lái, lái xe rẽ thẳng vào con đường nhỏ ven rừng, sau đó anh ta hừ một tiếng, nói: “Cửa chính không cho vào thì ta đi cửa sau, tôi cũng không tin bệnh viện này tường đồng vách sắt!”

Chương 1240: Thính lực ưu việt

Đối với loại chuyện trèo tường này Viên Mục Dã còn lâu mới theo kịp Đoàn Phong, anh ta dẫn theo Viên Mục Dã rẽ trái rẽ phải uốn lượn trong rừng, cuối cùng dừng lại trước một hàng rào sắt màu đen...

Viên Mục Dã kinh ngạc thốt lên: “Đây là... cửa sau của viện an dưỡng?”

Đoàn Phong khinh thường nhìn hàng rào sắt trước mặt: “Chỉ với cái này? Cũng chỉ có thể giam cầm những bệnh nhân không thể tự sinh hoạt kia rồi!”

Viên Mục Dã cười: “Đó là vì khi người ta xây dựng tường bao của bệnh viện này, không tính đến chuyện có một ngày anh sẽ trèo rào vào trong.”

Đoàn Phong cười sung sướng, sau đó lùi lại chạy lấy đà nhảy lên một cái, nhẹ nhàng bay qua hàng rào vào phía bên kia... Có Đoàn Phong hướng dẫn, Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không ló ngó, cũng nhanh chóng bắt chước bật qua rào.

Không ngờ hai người vừa qua được rào sắt, Viên Mục Dã đã vội vàng kéo Đoàn Phong đến trốn bên dưới một đình nghỉ mát, vì cách bọn họ không xa có một camera giám sát, may mà Viên Mục Dã nhanh tay nhanh mắt mới không bị phát hiện.

Sau đó hai người đứng trong đình nghỉ mát quan sát một lúc, phát hiện qua một thời gian khá lâu cũng không có người nào đi qua, bọn họ mới chậm rãi đi vòng xung quanh thăm dò, rồi đi thẳng về phía cửa chính...

Đoàn Phong vừa đi vừa nhìn cảnh trí xung quanh, anh ta không khỏi cảm thán liên tục: “Hội phí một năm gần năm trăm nghìn tệ đúng là không uổng, cậu nhìn điều kiện nơi này xem, đúng là chết ở đây cũng đáng!”

Viên Mục Dã không có tâm trạng thưởng thức cảnh vật xung quanh, chỉ muốn nhanh chóng tìm được Lỗ Văn Ngọc, bởi vì cậu thực sự lo lắng đến tình trạng sức khỏe của cô gái ấy, nhưng diện tích của bệnh viện này quá lớn, hai người họ nhất thời không biết đi đâu để tìm Lỗ Văn Ngọc.

Sau đó, hai người đi thêm một đoạn nữa thì nhìn thấy phía đối diện có một cô y tá đang đẩy một người lớn tuổi đáng vẻ tiêu tụy đi dạo bằng xe lăn, hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm... Viên Mục Dã nhanh tay kéo Đoàn Phong trốn ra sau một cây đại thụ bên đường, lên nghe hai người kia nói chuyện.

“Ông Lê, ông nhìn xem thời tiết hôm nay đẹp quá!” Nữ y tá xinh đẹp cười.

Ông lão kia ngược mắt nhìn trời, sau đó yếu ớt nói: “Ừ, rất đẹp... cũng không biết tôi còn được nhìn thấy thời tiết đẹp thế này bao nhiêu lần nữa.”

Nữ y tá dịu dàng đáp lời: “Ông nghe ông nói kìa... cháu nghe bác sĩ Lý nói, thuốc ông đang dùng có hiệu quả rất tốt.”

Nhưng ông lão lại lắc đầu: “Cũng chỉ là chuyện ngày một ngày hai mà thôi. Cô gái, tôi thấy hơi khát, cô có thể quay lại phòng bệnh mang bình trà Ô Long tôi đã pha sẵn mang ra đây không?”

Cô y tá ngập ngừng: “Ông có thể ở đây một mình được chứ?”

Ông lão cười: “Có gì mà không được, chỗ này cũng không có ai khác... mau đi đi.”

Cô y tá không có cách nào, chỉ có thể quay người chạy về phía khu nội trú... Không ngờ cô gái kia vừa chạy đi không xa, ông lão ngồi trên xe lăn lại nói: “Đi ra cả đi!”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong đứng sau cây đại thụ đều giật mình, còn tưởng là ông lão đang nói chuyện với người khác, nhưng lại nghe ông lão nói tiếp: “Còn không mau đi ra đây, từ nãy tôi đã biết hai người trốn sau cây rồi.”

Không ngờ một ông lão ở tuổi này mà thính lực còn tốt như vậy, không còn cách nào khác, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đành phải bước ra khỏi gốc cây...

Ông lão ngồi trên xe lăn nhìn hai người bọn họ, đầu tiên là đánh giá một lượt, sau đó mới nói: “Tôi thấy hai cậu cũng không giống phường trộm cướp, lén lút đến đây làm gì?”

Viên Mục Dã cười giải thích: “Không nói dối ông, chúng cháu đến đây thăm một người bạn, nhưng bảo vệ ở cổng không cho chúng cháu vào, nên chúng cháu mới phải dùng đến hạ sách này.”

Ông lão bình tĩnh nhìn hai người một lúc, sau đó vừa cười vừa nói: “Nơi này đúng là có quá nhiều quy định, nhưng những người bị đưa đến đây cơ bản đều cách cái chết không xa, xem ra người bạn của các cậu cũng bị bệnh rất nặng!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cô ấy đúng là bị bệnh nặng, vừa mới hai mươi tuổi đã phải đối mặt với sinh tử, mà người nhà của cô ấy lại vừa có chuyện nên không thể đến thăm nom, cho nên bọn cháu muốn đến thăm cô ấy.”

“Hai mươi tuổi... là một cô gái trẻ à?” Ông lão nghi ngờ nói.

Đoàn Phong tò mò: “Không ngờ ông chẳng những có thánh lực siêu việt mà còn có năng lực bói toán?”

Ông lão cười lớn: “Đúng là tôi có thánh lực tốt đấy, còn năng lực bói toán thì không dám nhận, bởi vì bây giờ trong bệnh viện chỉ có duy nhất một người trẻ tầm hai mươi tuổi mới đến, là một cô gái... Chẳng trách, những lão già hom hem như chúng tôi quanh năm suốt tháng làm gì có người đến thăm, chứ đừng nói là có người giống như các cậu mạo hiểm trèo tường đi vào.”

Chương 1241: Chia loan rẽ thúy

Viên Mục Dã nghe ông lão nói mới biết tình hình của Lỗ Văn Ngọc, cậu vô cùng vui mừng, nói: “Ông đã gặp Lỗ Văn Ngọc rồi ạ? Tình hình của cô ấy bây giờ thế nào ạ?”

Ông lão buồn bã lắc đầu: “Cũng không tốt lắm đâu, nghe nói là không thể xuống giường được... Mấy hôm nay không biết vì sao mà nói thế nào cô bé cũng không muốn ăn.”

Viên Mục Dã đoán có lẽ Lỗ Văn Ngọc đã biết chuyện của Lỗ Phong, nên nói: “Đây chính là điều chúng cháu lo lắng ạ, người nhà cô ấy xảy ra chút chuyện, tạm thời không thể đến đây thăm cô ấy, nhưng tình hình hiện giờ của cô ấy lại rất cần có người nhà bầu bạn bên cạnh.”

Ông lão suy nghĩ một chút rồi bảo: “Nếu đã vậy, vì sao các cậu không nói rõ tình hình với phía bệnh viện? Cung cách phục vụ của nơi này rất tốt, chỉ cần nói rõ ràng mọi chuyện thì chắc không có vấn đề gì đâu.”

Nếu đổi thành người khác, biện pháp này của ông lão đương nhiên có thể thực hiện được, nhưng đối với Viên Mục Dã và Đoàn Phong thì chắc chắn Lỗ Phong đã dặn dò từ trước, cho dù thế nào cũng không cho phép Lỗ Văn Ngọc gặp người ngoài, nhất là Viên Mục Dã và Đoàn Phong!

Thấy hai người lộ vẻ khó xử, ông lão cười thâm: “Xem ra người nhà cô gái này phản đối hai người qua lại với nhau... vậy thì khó trách. Có điều đã đến mức này, có ngăn cản cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi, người lớn trong nhà cô bé sao không nghĩ thông chứ?”

Thấy ông lão hiểu nhầm, Viên Mục Dã vội vàng muốn giải thích, nhưng Đoàn Phong lại lên tiếng trước chặn lại: “Biết làm sao được ạ? Người anh em này của cháu và cô bé Tiểu Ngọc kia vừa gặp đã yêu, nhưng cha của cô ấy thấy em cháu

nghèo, nhất định muốn chia loan rẽ thúy... Hiện giờ Tiểu Ngọc đã bệnh nặng đến vậy, nhưng cha cô ấy không sớm không muộn lại đúng lúc này bị cảnh sát quy thành tội phạm mà bắt giữ, em cháu thương Tiểu Ngọc, cháu cũng thương nó, nên hai anh em cháu mới lên lút chui vào đây, muốn gặp Tiểu Ngọc xem cô ấy thế nào.”

Viên Mục Dã nghe câu chuyện tự biên tự diễn của Đoàn Phong mà khóc dở mếu dở, nhưng lời đã nói ra như bát nước hắt đi, cậu cũng không thể bịa ra một kịch bản khác rồi diễn cho ông lão xem được, nên đành im lặng chấp nhận.

Cũng may ông lão nhìn thấy ngoại hình Viên Mục Dã giống người thật thà, nên tin tưởng câu chuyện máu chó mà Đoàn Phong bịa ra, ông lão nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Muốn gặp cô gái kia cũng không phải không có cách, nhưng hai người mặc thế này không được đâu, chỉ cần bị nhìn thấy sẽ biết ngay không phải người trong bệnh viện.”

Theo quy định trong bệnh viện, quần áo mỗi người mặc đều thể hiện rõ vị trí công việc của người đó, bác sĩ, y tá, bệnh nhân, bảo vệ đương nhiên không cần nói, thậm chí đến cả người nhà bệnh nhân đến chăm sóc cũng có trang phục riêng... cho nên cách ăn mặc khác người này của Viên Mục Dã và Đoàn Phong vô cùng bắt mắt, rất dễ bị người khác phát hiện ra hai người họ là “dị loại”.

May mà ông lão ngồi xe lăn này cũng là người tốt, bảo hai người đến chờ bên dưới cửa sổ thứ ba từ bên trái sang, phía sau tòa nhà thứ hai của bệnh viện, đợi sau khi ông ấy về đến phòng sẽ ném hai bộ quần áo bệnh nhân xuống bên dưới, đến lúc đó bọn họ thay đồ là có thể lên đi vào thăm Lỗ Văn Ngọc.

Lúc này cô y tá xinh đẹp bê trà quay lại, Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhanh chóng trốn ra đằng sau cây đại thụ, chờ đến khi ông lão và cô y tá rời đi, bọn họ mới dựa theo chỉ dẫn của ông lão tìm đến phía sau tòa nhà thứ hai của bệnh viện...

Thời điểm này cũng không có nhiều người đi lại bên ngoài tòa nhà, cho dù gặp phải bác sĩ hay y tá, với thân thủ của mình, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều có thể dễ dàng tránh thoát. Nhưng không biết có phải là do ông lão ra ngoài đi dạo quá lâu, hay cô y tá chạy mệt rồi, mà lúc quay về tốc độ khá chậm.

Tóm lại hai người Viên Mục Dã ngồi đợi dưới cửa sổ thứ ba kia mãi mà chẳng thấy bộ quần áo nào được ném xuống.

Đoàn Phong lên án: “Không phải ông lão vừa rồi đã quên mất rồi đấy chứ? Lúc này nhìn thấy cô y tá xinh đẹp kia là quên hết chuyện đã hứa với chúng ta?”

Viên Mục Dã trách: “Ai bảo anh tự dưng đi thêu dệt mấy chuyện máu chó linh tinh kia! Còn cái gì mà chia loan rẽ thủy nữa chứ?”

Đoàn Phong cười xấu xa: “Tôi nói vậy cũng không hẳn là nói bừa mà? Cậu không nhìn ra thái độ của Lỗ Văn Ngọc đối với cậu không bình thường sao? Mỗi lần nhìn thấy chúng ta, cô ấy đều rất vui mừng...”

“Hai chúng ta cùng nhìn thấy cô ấy cơ mà? Dựa vào đâu mà anh khẳng định cô ấy có ý với tôi? Biết đâu người cô ấy để ý là anh thì sao?” Viên Mục Dã không tin.

Không ngờ Đoàn Phong lại đưa tay vân vê đám râu lún phún của mình và nói: “Có một tên mặt trắng nõn như cậu ở bên cạnh, cô gái nhỏ người ta sao có thể quan tâm tôi được? Đây là tôi tự biết mình biết người đấy...”

Hai người còn đang nói chuyện thì đột nhiên có hai bộ quần áo từ trên trời rơi xuống, đập vào đầu bọn họ. Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn lên, thấy ông lão kia đang thò đầu ra từ cửa sổ tầng bốn: “Cô bé kia ở tầng bốn, phòng 409, lão già này chỉ giúp các cậu được đến đây thôi!”

Sau khi thay hai bộ quần áo không vừa người mà ông lão đưa, Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhìn nhau bật cười thành tiếng, hai người họ bây giờ trông không khác gì mấy cậu bé ngốc nghếch nhà hàng xóm.

Chương 1242: Chờ chết

Có sự hỗ trợ của hai bộ quần áo này, Viên Mục Dã và Đoàn Phong thuận lợi bước vào khu nội trú trong tòa nhà số hai, nhân viên bảo vệ ở cửa còn không thèm liếc họ lấy một lần...

Lúc hai người đi đến tầng bốn, vừa hay gặp phải một nhóm bác sĩ và y tá đang đứng họp ở quầy y tá, Viên Mục Dã và Đoàn Phong nhanh chân trốn ngay vào góc rẽ. Nói gì thì nói, các y tá và bác sĩ lâu năm chỉ cần nhìn qua là có thể nhận ra được bọn họ có phải bệnh nhân hay không.

Lúc này có một bác sĩ trung niên nói với mọi người: “Ông Lê phòng 407 dạo này thế nào?”

Một bác sĩ trẻ đeo kính đứng bên cạnh nhanh chóng trả lời: “Tình trạng của ông Lê mấy ngày nay rất tốt, tôi nghe y tá nói mỗi ngày ông ấy đều đi tản bộ dưới vườn hoa, trạng thái tinh thần cũng rất ổn.”

Bác sĩ trung niên gật đầu: “Vậy thì tốt, ông Lê bị ung thư giai đoạn bốn rồi, thời điểm đưa đến đây đã bị di căn nghiêm trọng, tuần trước đã xuất hiện tình trạng di căn vào xương, nói với y tá chăm sóc phải cẩn thận chú ý đến tình trạng của ông ấy. Đúng rồi, Lỗ Văn Ngọc phòng 409 mấy hôm nay thế nào? Vẫn không chịu ăn à? Lúc mới đến đây cũng không thấy có vấn đề gì mà? Sao đột nhiên lại bỏ ăn thế?”

Một nữ bác sĩ khác tỏ ra buồn bã: “Tôi nghe nói hình như nhà cô ấy xảy ra chuyện, cha cô ấy đã mấy ngày liền không đến thăm rồi. Mấy hôm nay tôi tiến hành tiêm tĩnh mạch để bổ sung chất dinh dưỡng cho cô ấy, nhưng cũng chỉ có thể duy trì... dù sao tình hình của cô ấy không được ổn lắm.”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong đứng trong góc rẽ nghe thấy bọn họ nói đến tình trạng của Lỗ Văn Ngọc thì không tự chủ được mà sắc mặt đều trầm xuống, chờ mãi mới chờ được đến lúc nhóm bác sĩ và các y tá rời đi, hai người mới nhanh chóng chạy đến phòng bệnh số 409.

Sau khi đi vào, Đoàn Phong nhanh tay khép cửa phòng lại, cùng không gian, chỉ cách hàng lang một cánh cửa mà không khí trong phòng yên tĩnh đến rợn người, cứ như thể người nằm trên giường đã không còn hô hấp nữa...

Hai người đến trước giường bệnh, thấy hai mắt Lỗ Văn Ngọc nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, Viên Mục Dã sợ sự xuất hiện đột ngột của bọn họ sẽ khiến Lỗ Văn Ngọc sợ hãi, nên nhẹ nhàng nói: “Tiểu Ngọc?”

Nghe thấy có người gọi tên mình, Lỗ Văn Ngọc mơ màng mở mắt, đến khi nhìn rõ người đứng trước mặt mình là Viên Mục Dã, cô ấy rất kinh ngạc, nhưng ngay lập tức lại dùng ánh mắt lạnh lùng mà nói: “Các người còn có mặt mũi để đến đây à?”

Viên Mục Dã và Đoàn Phong liếc nhìn nhau, xem ra trước khi bị bắt Lỗ Phong đã nói mọi chuyện cho Lỗ Văn Ngọc biết, nếu không khi cô ta nhìn thấy hai người họ sẽ không có thái độ như thế này...

“Tiểu Ngọc, tôi biết so với cha của cô, hai chúng tôi chỉ là người ngoài, cô không tin chúng tôi là chuyện đương nhiên... Nhưng cho dù vậy có một số chuyện tôi vẫn muốn nói rõ với cô. Đầu tiên, Lỗ Phong thực sự đã làm chuyện vi phạm pháp luật, chuyện này không ai ép buộc ông ta cả. Tôi biết tâm trạng hiện giờ của cô rất đau khổ, cho nên mới không chịu ăn gì, nhưng con người ai cũng phải học cách trưởng thành, không thể cứ sống mãi trong thế giới truyện cổ tích, vĩnh viễn không thoát ra được, mặc dù đôi khi sự thật rất tàn khốc, nhưng sự thật là sự thật, đúng không?” Viên Mục Dã nói rất chân thành.

Lỗ Văn Ngọc sững sờ, sau đó ráng chống người ngồi lên: “Câu này của anh có ý gì? Cái gì mà sự thật với không phải sự thật? Anh nói rõ ra xem nào!”

Viên Mục Dã hoàn toàn không muốn làm tổn thương Lỗ Văn Ngọc, cho nên có những lời đã đến khóe miệng vẫn không biết phải mở lời như thế nào. Đoàn Phong thấy vậy thì sốt ruột, nói thẳng: “Lỗ Phong đối với cô có lẽ là một người cha tốt, nhưng đối với người khác thì ông ta chính là ma quỷ, là Tử Thần! cô hiểu không?”

Lỗ Văn Ngọc vô cùng hoang mang trước những lời này của Đoàn Phong, cô ta dùng vẻ mặt không thể tin được, nói: “Các

anh đang nói nhăng nói cuội gì thế? Cha tôi là một doanh nhân nghiêm chỉnh, ông ấy là một giám đốc công ty! Ông ấy đã quyên góp rất nhiều tiền cho các quỹ từ thiện, sao ông ấy có thể là ma quỷ và Tử Thần như lời anh nói được chứ?”

Đoàn Phong cười lạnh: “Doanh nhân? Đại tiểu thư của tôi ơi, cha cô có công ty gì chứ? Hay ông ta đầu tư vào hạng mục lớn nào trị giá cả trăm tỷ?”

“Ông ấy... ông ấy có rất nhiều tài sản ở nước ngoài, ông ấy còn kinh doanh cả bất động sản ở Mỹ!” Lỗ Văn Ngọc hơi chột dạ.

Đoàn Phong bắt lực lắc đầu: “Cô đã nhìn thấy tận mắt sao? Hay chỉ là những điều ông ta nói với cô thôi... Tài sản kếch xù của ông ta đều dùng mạng của người khác để đổi lấy, nếu không làm sao bây giờ cô có nỗi điều kiện để nằm ở bệnh viện cao cấp như thế này chứ!”

Lỗ Văn Ngọc vừa lắc đầu vừa khóc: “Không đâu, cha tôi không phải là người như vậy, các anh đừng nói oan cho ông ấy! Các anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy các anh nữa!”

Đoàn Phong nhìn trạng thái của Lỗ Văn Ngọc, anh ta cười lạnh nói với Viên Mục Dã: “Cậu nhìn đi? Chúng ta cũng không giúp được gì cho cô ta nữa rồi, bởi vì không ai đánh thức được một người đang giả vờ ngủ cả!”

Viên Mục Dã sợ Lỗ Văn Ngọc sẽ xúc động quá mức, nên vội vàng ngăn Đoàn Phong lại không cho anh ta nói nữa, nhưng Lỗ Văn Ngọc vẫn không kìm được mà òa khóc nức nở. Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng rót cho cô ta cốc nước: “Cho dù thế nào cô cũng không được từ bỏ chính mình, Lỗ Văn Ngọc chúng tôi quen là một cô gái lạc quan, lương thiện, cô nhìn lại dáng vẻ của mình bây giờ xem... Nếu như cô tin rằng cha cô trong sạch, thì càng phải phối hợp điều trị cho tốt, chờ ngày ông ta được thả mới đúng chứ!”

Lỗ Văn Ngọc cười khổ: “Chờ? Tôi dựa vào cái gì để chờ? Tôi có thể chờ được sao? Nếu như không có các người phá đám, bây giờ tôi đã được thay thận khỏe mạnh, chứ đâu cần nằm đây chờ chết.”

Viên Mục Dã mềm lòng, nhưng Đoàn Phong thì xưa nay vốn không thương hoa tiếc ngọc, anh ta tức giận nói: “Cô được thay một quả thận khỏe mạnh còn người khác thì sao? Đến mạng cũng không còn! Nếu như bây giờ cô không biết những việc làm thất đức của Lỗ Phong nên mới nói như vậy thì tôi rất thông cảm với cô! Nhưng nếu cô biết rõ quả thận khỏe mạnh kia từ đâu đến mà vẫn có thể nói như vậy... thì kết cục hiện giờ của cô cũng không oan uổng gì!”

Chương 1243: Ông cụ Lê

Lỗ Văn Ngọc bị Đoàn Phong nói cho cảm như hén, ánh mắt nhìn chăm chú nơi nào đó không hề có tiêu cự, mãi một lúc lâu sau cô ta mới nhìn sang Viên Mục Dã và hỏi: “Rốt cuộc tại sao ông ấy bị cảnh sát bắt đi?!”

Viên Mục Dã đáp: “Còn phải đợi cảnh sát điều tra rồi mới phán hành vi phạm tội cụ thể, nhưng chắc chắn không thoát được tội danh buôn bán nội tạng người rồi...”

“Buôn bán nội tạng người?! Sao có thể chứ? Ý các anh là quả thận trước đó vốn dĩ sẽ quyên cho tôi... cũng có được nhờ như vậy ư?” Lỗ Văn Ngọc hỏi với vẻ mặt khiếp sợ.

“Cô cảm thấy sao?” Đoàn Phong hỏi ngược lại.

Lỗ Văn Ngọc sửng sốt một hồi lâu, cuối cùng tỏ ra cam chịu: “Cho dù xấu xa thế nào... ông ấy cũng là cha tôi. Cho dù ông ấy tàn nhẫn và độc ác với người khác như thế nào, ông ấy vẫn yêu thương tôi đủ điều, cho nên tôi không tài nào chỉ trích ông ấy là người xấu giống các anh được.”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Đây là chuyện thường tình của con người, chúng tôi có thể hiểu. Nhưng trong tay cha cô còn nắm giữ chuỗi cung cầu buôn bán nội tạng khác nữa, nếu lần này không thể đào bới lên hết cả mẽ, thì dù ông ta có phải chịu chế tài của pháp luật, nhưng vẫn sẽ có người bởi vậy mà chết, đường dây buôn bán máu tanh này vẫn sẽ còn tiếp tục.”

Lỗ Văn Ngọc cười khỏ: “Hôm nay các anh tới gặp tôi là vì điều này ư? Nhưng các anh cũng thấy tình trạng của tôi rồi đó, hiện giờ tôi còn không xuống giường được thì làm sao đi khuyên bảo cha tôi đây?”

Viên Mục Dã vội giải thích: “Cô hiểu lầm rồi, hôm nay chúng tôi chỉ đơn thuần muốn tới xem tình hình của cô thôi. Hơn nữa, dù cô có thể đến gặp Lỗ Phong, với tính cách của ông ta, cũng chưa chắc ông ta chịu khai. Điều cô nên làm bây giờ là

ăn uống dàng hoàng, nếu không với tình trạng sức khỏe của cô bây giờ, thật sự rất khó tiếp tục kéo dài.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, chân mày Lỗ Văn Ngọc hơi giãn ra, cô ta nói với vẻ mặt bi quan: “Ăn uống dàng hoàng thì thế nào? Chẳng qua là chuyện chết sớm hay chết muộn mà thôi, với tôi mà nói, có lẽ chết sớm là được giải thoát sớm ấy chứ.”

Nhất thời Viên Mục Dã cũng không biết nên nói gì cho phải, nhưng sự thật đích xác là thế. Suy cho cùng, đối với Lỗ Văn Ngọc, mạng sống của cô ta đã bắt đầu đếm ngược. Sau khi cân nhắc một lát, Viên Mục Dã than: “Bây giờ vẫn chưa tới lúc từ bỏ hoàn toàn, cô phải tin rằng trên đời này vẫn có kỳ tích... Tôi biết mấy ngày nay cô khó chịu trong lòng, hay là như vậy nhé, cô có muốn gặp bạn bè nào không? Cô có thể tự xin với bệnh viện để cho họ vào thăm cô!”

Ai ngờ Lỗ Văn Ngọc lại lắc đầu: “Đã rất lâu rồi tôi không liên lạc với họ, dù cho họ thật sự muốn tới thăm, tôi cũng không biết nên nói gì với họ cả, như vậy sẽ khiến đôi bên đều rất xấu hổ. Thế thì chẳng bằng trò chuyện với các anh.”

Đoàn Phong lập tức cười nói: “Không thành vấn đề, chỉ cần cô nói với phía bệnh viện, chắc chắn chúng tôi sẽ tới thăm cô mỗi ngày. Cô không biết hôm nay chúng tôi vào đây phải tốn công cỡ nào đâu!”

Nghe vậy, Lỗ Văn Ngọc nở nụ cười hiếm thấy: “Vậy được, nếu các anh thật sự muốn thì lát nữa tôi sẽ nói với y tá quản lý, nhờ chị ấy thêm tên các anh vào danh sách thăm hỏi...”

Viên Mục Dã thấy hôm nay tinh thần của Lỗ Văn Ngọc thật sự quá kém, vì thế cậu dặn dò cô ta nhất định phải ăn uống dàng hoàng, còn hỏi cô ta có muốn ăn gì đặc biệt không để mai tới thăm sẽ mang cho.

Lỗ Văn Ngọc suy nghĩ rồi bảo: “Tôi muốn uống trà sữa...”

Viên Mục Dã cười: “Được, ngày mai tôi sẽ mua cho cô.”

Khi hai người rời khỏi phòng bệnh của Lỗ Văn Ngọc, đúng lúc cửa phòng 407 đối diện mở ra. Viên Mục Dã vô tình nhìn lướt qua thì thấy ông cụ lúc trước đã giúp bọn họ đang ngồi ngơ ngác một mình bên trong.

Vừa rồi cả Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều nghe thấy lời bác sĩ. Ông cụ này chắc là cụ Lê mà họ nói rồi, nghĩ đến việc đối phương bị ung thư giai đoạn cuối, trong lòng Viên Mục Dã và Đoàn Phong đều cảm thấy hơi hụt hẫng.

Đoàn Phong nói nhỏ bên tai Viên Mục Dã: “Đi trước đã, chờ ngày mai chúng ta được vào đây một cách quang minh chính đại rồi qua thăm ông cụ này.”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó hai người họ nhanh chóng rời khỏi khu nội trú trong tòa nhà số hai từ cầu thang đằng sau.

Chương 1244: Trà sữa

Trên đường về, Viên Mục Dã cười bảo với Đoàn Phong: “Không ngờ anh lại không hỏi trong tay Lỗ Văn Ngọc có giữ thứ gì quan trọng của Lỗ Phong đưa không...”

Đoàn Phong thở dài: “Tôi muốn hỏi chứ, nhưng vừa thấy cô ấy yếu như thế thì lại nuốt vào lời nói đã vượt tới tận miệng.”

Viên Mục Dã biết thật ra Đoàn Phong khẫu xà tâm phạt, vì thế cậu cố tình trêu anh ta: “Tôi còn tưởng anh sẽ nói thân phận của Lỗ Văn Ngọc cho cô ấy biết chứ?”

Đoàn Phong lườm cậu: “Tôi ác nhân thất đức đến vậy cơ à? Giờ con gái người ta đã vậy, tôi còn nói với cô ấy cha cô không phải cha ruột, thế chẳng phải là xát muối lên vết thương của người ta ư? Thay vì như vậy... chẳng bằng để cô ấy mãi mãi không biết sự thật này... Ít nhất lúc đi, cô ấy có thể cảm thấy trên đời vẫn còn người yêu thương mình.”

Viên Mục Dã thở dài: “Tuy rằng đến bây giờ chúng ta vẫn không rõ động cơ Lỗ Phong nhận nuôi Tiểu Ngọc là gì, nhưng mặc dù thế nào, thật sự ông ta đã cho Tiểu Ngọc tình thương nên có của người cha.”

Giữa trưa hôm sau, đầu tiên Viên Mục Dã và Đoàn Phong lái xe đến một quán trà sữa rất nổi tiếng trong thành phố để mua trà sữa cho Lỗ Văn Ngọc, ai ngờ hôm đó khách hàng đông quá, Viên Mục Dã và Đoàn Phong mất thời gian xếp hàng rất lâu mới đến phiên hai người họ.

Bởi vì không biết sở thích của Lỗ Văn Ngọc, Viên Mục Dã bèn mua mỗi vị trong quán một ly... Ai ngờ khi hai người họ xách theo hai túi trà sữa to đùng vào viện điều dưỡng, lại bị báo rằng tạm thời hai người họ không thể gặp Lỗ Văn Ngọc.

Viên Mục Dã hỏi với vẻ mặt khó hiểu: “Lỗ Văn Ngọc không thêm tên của chúng tôi vào danh sách người thăm hỏi ư?”

Y tá chịu trách nhiệm tiếp đãi bọn họ giải thích: “Ngày hôm qua đúng là cô ấy đã đổi tên ông Lỗ Phong thành hai anh, nhưng thật đáng tiếc... cô Lỗ đã qua đời vào 12 giờ 35 phút trưa nay.”

“Cái gì! Cô nói ai qua đời?! Sao có thể như thế được? Tình trạng của cô ấy đúng là không tốt lắm, nhưng đâu đến nỗi... đâu đến nỗi ra đi nhanh như vậy?” Viên Mục Dã không thể tin nổi.

Y tá thấy cảm xúc của Viên Mục Dã hơi kích động, bèn an ủi cậu: “Anh Viên, tôi có thể hiểu tâm trạng của anh, nhưng cô Lỗ thật sự đã đi rồi. Bây giờ thi hài của cô ấy đang để trong nhà xác của bệnh viện, đợi người nhà đến nhận.”

Vừa nghe thấy vậy, Đoàn Phong trầm giọng nói: “Giờ cha cô ấy không thể nào đến đây nhận thi hài về, ắt hẳn các chị biết chuyện này.”

Y tá lộ vẻ khó xử: “Chúng tôi cũng đang lo lắng vì chuyện này đây. Xin hỏi cô Lỗ có còn họ hàng thân thuộc nào khác có thể đến nhận thi hài về không?”

Đoàn Phong lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Cũng chỉ có mình cha cô ấy thôi... Chị y tá, chị xem chúng tôi là bạn thì có thể nhận thi hài cô ấy về an táng được không?”

Y tá ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi cũng không biết có được không. Thế này đi, nếu các anh là người được chỉ định thăm hỏi tạm thời của cô Lỗ, dựa theo quy định của viện, các anh có thể lấy đồ dùng cá nhân của cô Lỗ về trước. Còn việc có thể nhận thi hài đi hay không... cần phải hỏi viện trưởng mới biết được.”

Viên Mục Dã vẫn đang chìm đắm trong cái chết của Lỗ Văn Ngọc chưa phản ứng kịp, mãi đến khi cậu và Đoàn Phong đi vào phòng bệnh 409 lần nữa, cậu vẫn không dám tin Lỗ Văn Ngọc đã ra đi như thế.

Y tá thấy sắc mặt Viên Mục Dã không tốt bèn lên tiếng an ủi: “Xin hai anh nén bi thương, hay là hai anh cứ ngồi lại đây một lát. Giờ tôi sẽ đi tìm viện trưởng hỏi thử xem các anh có thể nhận thi hài của cô Lỗ về không. Trong chiếc túi trên giường có đựng đồ đạc cá nhân của cô ấy lúc còn sống, các anh có thể kiểm tra trước.”

Y tá đi rồi, Viên Mục Dã nhìn sắc trời ngoài cửa sổ đã sẫm tối, cậu lẩm bẩm: “Sớm biết rằng cô ấy đi gấp như thế, mình nên đến thăm sớm hơn một chút. Đến cuối cùng cô ấy vẫn không uống được một ngụm trà sữa...”

Lúc này Đoàn Phong tiến lên vừa xem xét đồ đạc trong túi vừa thở dài: “Ai có số này... Ai ngờ cô nhóc ấy lại đi nhanh như vậy chứ?”

Viên Mục Dã thở dài: “Theo lý mà nói, Tiểu Ngọc đâu đến nỗi đi nhanh như thế? Ngày hôm qua lúc chúng ta gặp cô ấy, mặc dù tình trạng hơi tệ nhưng làm gì đến mức ngày ngày hôm sau đã...”

Đoàn Phong thấy bệnh cũ trách trời thương dân của Viên Mục Dã lại tái phát nên vội vàng nói với cậu: “Được rồi, cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, mau lại đây xem giúp tôi trong mấy thứ này có manh mối quan trọng nào không.”

Viên Mục Dã bước qua xem xét, thấy mấy thứ ấy đều là một ít đồ dùng nhỏ của con gái, trông kiểu gì cũng không liên quan một xu nào với tài liệu mà Lỗ Phong giấu giếm.

Ai ngờ đúng lúc này, y tá kia quay trở lại. Chị ta nói với hai người Viên Mục Dã rằng, viện trưởng đồng ý cho bọn họ nhận thi hài của Lỗ Văn Ngọc về, nhưng điều kiện là họ phải ký biên bản miễn trừ trách nhiệm.

Viên Mục Dã hiểu viện điều dưỡng làm như vậy là sợ phải chịu trách nhiệm, lẽ đâu bọn họ mới vừa đưa thi hài đi an táng, sau đó lại nhảy ra một người tự xưng là họ hàng của Lỗ Văn Ngọc đòi thi hài thì phải làm sao? Thời buổi này chuyện gì cũng có thể xảy ra, cho nên phía viện điều dưỡng phải có thứ bảo hiểm cho chuyện này mới được.

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã không ngờ là, Đoàn Phong vừa mới đi ra ngoài ký giấy miễn trừ trách nhiệm với y tá, ngay sau đó đã có một bóng người xuất hiện đằng sau Viên Mục Dã. Nghe thấy tiếng động, cậu vội quay lại nhìn và lập tức thềm lấp bắp kinh hãi...

Người tới lại là gã bảo vệ đã ngăn cản nhóm Viên Mục Dã ở trên đường ngày hôm qua. Khi vào, gã này làm như thể không nhìn thấy Viên Mục Dã, gã bước ngay tới trước giường bệnh,

mà lúc này trên giường bệnh thành linh có một bóng hình quen thuộc đang nằm. Viên Mục Dã nhìn sang thì thấy đó chính là Lỗ Văn Ngọc vừa mới qua đời.

Chương 1245: Sinh ly tử biệt

Viên Mục Dã không ngờ mình lại nhìn thấy từ trường tư duy của Lỗ Văn Ngọc ở trong phòng bệnh 409, mà chuyện càng làm cho cậu ngạc nhiên hơn là, người mà Lỗ Văn Ngọc nhìn thấy trước khi chết lại là gã bảo vệ kia.

Gã bảo vệ đi từ từ đến trước giường của Lỗ Văn Ngọc, trong ánh mắt gã ngập tràn oán hận và độc ác, gã nhìn chòng chọc vào Lỗ Văn Ngọc chừng một phút, sau đó mới lấy từ trong túi áo trên ngực ra một ống tiêm...

Nhìn tới đây, Viên Mục Dã đã biết cái chết của Lỗ Văn Ngọc không hề đơn giản, nhưng cậu không hiểu, vì sao gã bảo vệ kia lại có nỗi oán hận sâu đậm như thế với Lỗ Văn Ngọc?!

Theo chất lỏng trong ống tiêm chậm rãi chảy vào túi truyền dịch của Lỗ Văn Ngọc, sắc mặt cô ấy cũng bắt đầu chuyển biến đột ngột từ xanh sang tím tái, cơ thể nhanh chóng có phản ứng... Mà lúc này gã bảo vệ lại nhe răng cười.

Lúc Đoàn Phong trở về thấy sắc mặt Viên Mục Dã nặng nề, đứng ngăn người trước giường bệnh: “Cậu lại nghĩ ngợi linh tinh gì thế? Bệnh viện đã đồng ý cho chúng ta đưa di thể của Lỗ Văn Ngọc về rồi, chúng ta chỉ cần đưa cô ấy đi an táng nữa thôi mà!”

Viên Mục Dã quay đầu nhìn về phía Đoàn Phong, cậu nói: “Tiểu Ngọc... bị giết.”

Đoàn Phong giật mình: “Cái gì?! Làm sao cậu biết? Cậu... Không phải là cậu vừa nhìn thấy từ trường tư duy trước khi chết của cô ấy đấy chứ?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ gật đầu: “Anh còn nhớ gã bảo vệ hôm qua đã ngăn chúng ta ở cổng không?”

Đoàn Phong ngẫm nghĩ một lúc: “Là gã à? Gã đấy thì có thù gì với Lỗ Văn Ngọc chứ? Chẳng lẽ yêu quá thành hận?!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không đâu, Tiểu Ngọc vừa mới chuyển tới bệnh viện này được mấy ngày, mà hai ngày trước cô ấy còn rất buồn bã vì chuyện của Lỗ Phong, hẳn là cô ấy rất ít khi ra khỏi phòng bệnh mới đúng...”

Đoàn Phong nhíu mày: “Hay là cô ấy đã biết gã đó từ trước rồi?”

Viên Mục Dã nói: “Không thể nào, hơn một năm trước Tiểu Ngọc vẫn luôn đi chữa bệnh ở các bệnh viện lớn, với tính cách cẩn thận của Lỗ Phong, đến bạn bình thường mà ông ta còn không cho Tiểu Ngọc gặp thì nói gì đến gã bảo vệ kia.”

Đoàn Phong vốn cho rằng chỉ cần đưa di thể của Lỗ Văn Ngọc đi an táng là xong chuyện này, không ngờ tự nhiên lại nòi ra chuyện khác, anh ta cảm thấy nhức cả đầu, bèn hỏi Viên Mục Dã: “Vậy chúng ta làm gì tiếp theo? Báo cảnh sát à?! Nhưng chúng ta nên nói như thế nào với họ? Đâu thể bảo là cậu nhìn thấy được?!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chắc chắn không được, nghi ngờ cũng phải có lý do chứ, nếu không cảnh sát không thể lập án được... Hơn nữa, người ta không quen cũng chẳng thân với Tiểu Ngọc, cứ thế báo cảnh sát có khi chúng ta không thể thuận lợi mang di thể của cô ấy đi được đâu.”

“Vậy chúng ta mang di thể của cô ấy về cất giữ trong nhà tang lễ trước đã... Sau đó đi tìm Lỗ Phong, để ông ta đưa ra nghi vấn về cái chết của Tiểu Ngọc.” Nói đến đây, Đoàn Phong lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi đã bảo rồi mà, cái bệnh viện này làm sao lại để chúng ta nhận di thể của Lỗ Văn Ngọc về dễ dàng như thế được, hóa ra là muốn nhanh chóng phủi tay!”

Viên Mục Dã gật đầu: “Bên bệnh viện chắc đã nhìn ra Tiểu Ngọc không phải chết tự nhiên, nhưng vì muốn giữ danh dự của bệnh viện nên mới che giấu việc này.” Nói xong, cậu nhìn xung quanh một vòng: “Di thể của Tiểu Ngọc có thể mang đi, nhưng căn phòng này lại là hiện trường vụ án, nếu như bị phá hư thì dù sau này có lập án điều tra cũng chưa chắc đã có chứng cứ chứng minh gã bảo vệ kia là hung thủ thật sự.”

“Cái này đúng là hơi khó giải quyết... Từ khi Từ Lệ mất, chúng ta muốn liên hệ với phía cảnh sát đều phải làm theo quy trình, không thể đi đường tắt được!” Đoàn Phong thở dài.

Trong lúc hai người còn đang bàn bạc, cô y tá lúc trước đẩy cửa vào nói: “Anh Viên, tôi đã nói chuyện qua với bên nhà xác rồi, chỉ cần xe của nhà tang lễ đến là các anh có thể đưa di thể của cô Lỗ về.”

Viên Mục Dã nghe thấy thế thì mỉm cười, nói tiếng cảm ơn, sau đó cậu thuận miệng hỏi: “Xin hỏi bao giờ căn phòng này hết hạn thuê vậy?”

Hiển nhiên là y tá không ngờ Viên Mục Dã sẽ hỏi đến chuyện hạn thuê phòng, cô ta ngạc nhiên: “Chỗ chúng tôi không có hạn thuê phòng đâu, sao vậy? Căn phòng của cô Lỗ có vấn đề gì à?”

Viên Mục Dã cười giải thích: “Là như vậy, căn phòng này dù sao cũng là nơi Tiểu Ngọc đã qua đời, chúng tôi cũng không biết bên phía bác Lỗ có ý định làm gì không. Cô cũng biết rồi đây, mấy người làm ăn như bọn họ đều rất mê tín ở phương diện này, cho nên tôi hy vọng viện có thể giữ nguyên căn phòng trong mấy ngày... Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức thanh toán chi phí phát sinh.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, y tá hơi ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo: “Ra là vậy... Thế thì tôi chỉ cần nói chuyện qua với viện là được thôi. Về phần chi phí, bởi vì viện điều dưỡng của chúng tôi hoạt động theo chế độ hội viên, nên các anh cũng không cần trả thêm chi phí phát sinh đâu.”

Viên Mục Dã nghe xong mà thở phào, cậu nói: “Thế thì tốt quá, đúng rồi, bây giờ cô có thể đưa chúng tôi đi nhìn di thể của Tiểu Ngọc không? Hôm qua cô ấy nói với chúng tôi là muốn uống trà sữa, không ngờ hôm nay cô ấy đã đi rồi... Chúng tôi muốn từ biệt với cô ấy.”

Cô y tá nhanh chóng đồng ý: “Đương nhiên là được rồi, mời hai anh đi theo tôi...”

Khi được nhìn thấy Lỗ Văn Ngọc, cô ấy đã nằm rất yên bình bên trong túi đựng xác, Viên Mục Dã không thể ngờ được rằng sau cuộc gặp gỡ ngắn ngủi hôm qua lại là sinh ly tử biệt, một sinh mạng trẻ tuổi cứ thế ra đi lặng lẽ, khiến trong lòng những người đứng ở đây đều cảm thấy bị thương.

Bỗng nhiên Đoàn Phong nói với cô y tá: “Cô y tá này, cô có thể để chúng tôi ở riêng, nói với Lỗ Văn Ngọc mấy câu được không?”

Y tá nghe Đoàn Phong nói thế thì rất biết ý lùi đến ngoài cửa, chỉ để lại Viên Mục Dã và Đoàn Phong ở trong phòng.

Viên Mục Dã nhìn Lỗ Văn Ngọc một lúc, sau đó đặt hai túi trà sữa ở bên cạnh, cậu nói: “Vì không biết cô thích loại nào nên chúng tôi mua mỗi vị một cốc, cô cứ chọn thoải mái nhé.”

Đoàn Phong thở dài: “Số cô đúng là khổ thật đấy, đã bị kẻ thù giết cha nuôi lớn thì chớ, giờ còn vì lão ta mà bị chết oan... Chuyện tang lễ cô cứ yên tâm đi, Viên Mục Dã nhất định sẽ làm thỏa đáng, nếu cô còn tâm nguyện nào chưa hoàn thành thì cứ báo mộng cho cậu ấy biết nhé.”

Viên Mục Dã lườm Đoàn Phong: “Anh nói linh tinh cái gì đấy?”

Đoàn Phong cười xấu xa: “Sao lại là nói linh tinh, cô bé này trông là biết thích cậu rồi, nếu không sao chúng ta mới chỉ gặp có vài lần mà cô ấy đã tin tưởng chúng ta như thế?” Ai ngờ nói đến đây, Đoàn Phong lại bỗng ồ lên một tiếng: “Hình như trên cổ cô ấy có một cái USB.”

Viên Mục Dã nghe vậy bèn nhìn về phía sợi dây chuyền trên cổ Lỗ Văn Ngọc, và phát hiện đúng là có một cái USB nhỏ thật, cậu mừng rỡ nói: “Không phải chiếc USB này chính là cái Lỗ Phong dùng để cất giấu những chứng cứ phạm tội kia đấy chứ?!”

Đoàn Phong lấy dây chuyền xuống: “Có phải hay không cứ lấy về nhìn xem là biết ngay thôi, tôi nghĩ chắc là nó đấy, nếu không tại sao Lỗ Văn Ngọc lại muốn dùng một cái USB làm mặt dây chuyền chứ?”

Chương 1246: Số mật mã

Sau khi ra khỏi nhà xác, Viên Mục Dã và Đoàn Phong lấy có đi liên hệ nhà tang lễ để vội vàng rời khỏi viện điều dưỡng, bởi vì bọn họ cần phải tranh thủ thời gian đến gặp Lỗ Phong trong trại tạm giam, đồng thời cũng muốn nhanh chóng kiểm tra xem thử rốt cuộc thứ trong USB có phải chứng cứ phạm tội của hắn hay không.

Để tiết kiệm thời gian, hai người họ đành phải phân công nhau làm việc, Đoàn Phong cầm USB về số 54 tìm Tăng Nam Nam, bảo cô ấy phân tích nội dung trong USB, còn Viên Mục Dã đến thẳng trại tạm giam gặp Lỗ Phong...

Khi nhìn thấy Viên Mục Dã, Lỗ Phong còn tưởng rằng cậu tới khuyên mình thẳng thắn sẽ được khoan hồng, không ngờ Viên Mục Dã lại nói luôn rằng: “Tiểu Ngọc qua đời sáng hôm nay rồi.”

Nghe vậy, đầu tiên Lỗ Phong tỏ vẻ bình tĩnh, như thể hắn vừa nghe thấy một chuyện rất đời bình thường. Một lát sau, hắn mới cười khổ: “Dù gì cũng làm cha của nó nhiều năm, không ngờ lại không đưa tiền nó được đoạn đường cuối cùng. Chết rồi cũng tốt, chết rồi sẽ không phải chịu tội nữa, hơn nữa không có tôi che chở, cuộc sống về sau của nó ắt hẳn sẽ rất khó...”

Viên Mục Dã lại chẳng thể bình tĩnh được giống như Lỗ Phong, cậu lạnh giọng chất vấn: “Chẳng lẽ ông không hề nghi ngờ cái chết của Tiểu Ngọc có vấn đề gì ư? Đúng là hiện giờ tình trạng sức khỏe của cô ấy rất kém, nhưng đâu kém đến mức nói chết là chết ngay thế được?!”

Lỗ Phong ngẩn người, hắn vội truy hỏi: “Cậu nói thế là có ý gì? Cứ nói thẳng luôn đi...”

“Tiểu Ngọc bị người ta hại chết!” Lời Viên Mục Dã nói giống như những viên đạn nã liên tiếp vào Lỗ Phong, không chừa cho hắn một kẽ hở nào để thở dốc.

Lỗ Phong cúi đầu suy nghĩ một lúc, dường như hiểu ra điều gì đó, ông ta nói: “Được, tôi biết rồi.”

“Cái gì mà ông biết rồi? Ông đã nói dù gì mình cũng làm cha của cô ấy nhiều năm! Cô ấy bị người ta hại chết, hơn nữa, rất có thể là có liên quan đến ông, chẳng lẽ ông chỉ thờ ơ như vậy thôi sao?” Viên Mục Dã không thể tin nổi.

Lỗ Phong cười: “Ai có số nấy, nó làm con gái của Lỗ Phong này, từ nhỏ được sống sung sướng, ăn ngon mặc đẹp đến bây giờ, cũng cần gánh vác một chút gì đó chứ? Với lại, tôi còn phải cảm ơn kẻ đã hại chết nó nữa kìa, bởi vì hấn kết thúc nỗi đau của Tiểu Ngọc trước... Nếu không qua một khoảng thời gian nữa, có thể nó sẽ biết nhiều sự thật tàn khốc hơn, đến lúc ấy mới thật sự là sống không bằng chết.”

Nghe Lỗ Phong nói như vậy, Viên Mục Dã siết chặt nắm tay. Cậu luôn cố gắng kiềm chế bản thân đừng tức giận, để tránh khiến tay phải biến đổi: “Chúng tôi không định nói với Tiểu Ngọc sự thật, những tháng ngày còn lại của cô ấy vốn dĩ có thể trôi qua thật vui vẻ.”

“Vui vẻ? Cậu Viên, một người cả ngày nằm trên giường bệnh chờ chết có thể vui vẻ được ư? Nếu không phải các cậu can dự vào, bây giờ nó đã khỏe mạnh trở lại, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới! Mặc dù có một ngày nó biết tất cả sự thật, nó vẫn có thể sống khỏe mạnh trên đời này... Nhưng còn bây giờ thì sao?” Lỗ Phong nói bằng sắc mặt âm u.

Viên Mục Dã cảm thấy quá buồn cười: “Đừng đổ hết tất cả nghiệp do chính ông tạo ra lên đầu người khác. Làm sao? Chỉ vì cô ấy là con gái của Lỗ Phong ông nên phải thừa nhận tất cả tội lỗi của ông ư? Ông chó quên tại sao Tiểu Ngọc lại trở thành con gái của ông? Chẳng lẽ trên tay ông không dính máu cha ruột cô ấy?!”

Viên Mục Dã không ngờ Lỗ Phong lại gật đầu và nói đồng thanh: “Hiện thực chính là như thế đấy. Nó gọi tôi là cha nhiều năm như vậy thì phải gánh tội thay tôi thôi... Nợ cha con trả là lẽ thường tình mà!”

Viên Mục Dã lạnh lùng liếc nhìn Lỗ Phong: “Lần này tôi đến đây không phải để thảo luận với ông việc Tiểu Ngọc có đáng hứng món nợ nghiệp chướng nặng nề cho lão cha nuôi như

ông hay không. Tôi chỉ hy vọng ông có thể lấy danh nghĩa cha của Tiểu Ngọc để đưa ra mọi nghi ngờ, đồng thời xin khám nghiệm tử thi...”

Ai ngờ Lỗ Phong lại từ chối ngay lập tức: “Không cần, người đã chết rồi, bây giờ làm bất cứ chuyện gì cũng chẳng có ý nghĩa. Vì sao không để nó yên lặng rời khỏi cõi đời này chứ? Cho dù chứng minh được là nó bị người ta hại chết thì thế nào? Có thể làm Tiểu Ngọc sống lại không?!”

“Có phải ông sợ chứng minh được Tiểu Ngọc chết vì ông thì buổi tối ông sẽ chột dạ không ngủ yên hay không?!” Viên Mục Dã cười lạnh.

Lỗ Phong nhún vai: “Nghĩ thế nào tùy cậu, đây là quyết định của tôi.”

Viên Mục Dã nhìn Lỗ Phong ở đối diện qua thanh chắn bằng đôi mắt lạnh tanh, nếu không có quản ngục, cậu thật sự muốn xé sống gã này ngay tại trận luôn cho rồi. Nhưng cuối cùng Viên Mục Dã vẫn không phát tác, mà lạnh lùng nói: “Chúng tôi đã lấy được cái vòng cổ USB trên người Tiểu Ngọc. Tôi khuyên ông, hãy chủ động khai ra trước khi chúng tôi giao đồ vào tay cảnh sát, không chừng còn có thể được tính là thẳng thắn và được khoan hồng.”

Lỗ Phong khẽ giật mình, nhưng hấn vẫn chẳng hé răng.

Viên Mục Dã thấy thế bèn đứng dậy rời khỏi phòng thẩm tù. Cậu thật sự không muốn nhìn gã cận bã này thêm một lần nào nữa. Nếu sự việc đã tới nước này, Viên Mục Dã chỉ hy vọng Từ Lệ không bị chết uổng, những vong hồn vô tội kia sẽ được rửa sạch nỗi oan.

Ai ngờ chuyện kế tiếp lại không thuận lợi như Viên Mục Dã tưởng tượng. Ngay khi trở lại số 54, cậu thấy Đoàn Phong ngồi cạnh Tăng Nam Nam với khuôn mặt dài như cái bom, không nói một lời, cậu vội đến dò hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Đoàn Phong tức giận nói: “Cậu xem trong USB của Lỗ Văn Ngọc là những gì đây?”

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn màn hình máy tính trước mặt Tăng Nam Nam, thấy trong đó là mười mấy tệp âm thanh MP3. Cậu

click mở một tệp trong số đó, một bài hát có giai điệu vui tươi lập tức vang lên.

Viên Mục Dã tỏ ra hơi thất vọng: “Trừ những bài hát ra, trong USB còn có tệp ẩn nào khác không?!”

Tăng Nam Nam tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Đây chắc hẳn là mấy bài hát mà hồi còn sống Lỗ Văn Ngọc thích nghe. Tôi đã kiểm tra cẩn thận rồi, trừ những tệp âm thanh này ra, trong USB chẳng còn gì nữa.”

Đoàn Phong thở dài: “Ai biết rốt cuộc là cô nhóc này nghĩ như thế nào? Vừa rồi tôi đã nghe đi nghe lại mấy bài hát đó mấy lần rồi, chỉ là một vài bài hát được yêu thích rất bình thường!”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Không đúng, nếu chúng thật sự chỉ là những bài hát bình thường, Tiểu Ngọc hoàn toàn có thể lưu vào điện thoại di động hoặc là máy phát nhạc, muốn nghe lúc nào cũng được. Tại sao còn phải để trong một cái USB bí ẩn như vậy và mang theo bên người chứ?!”

Đoàn Phong nghiêng ngẫm, cũng cảm thấy Viên Mục Dã nói có lý, vì thế anh ta bắt đầu xem xét kỹ lại những bài hát kia một lần nữa, nhưng vẫn không thấy có cái gì ở đây.

Cuối cùng Tăng Nam Nam nói với vẻ suy tư: “Vừa rồi tôi đã thử tìm những bài hát đó ở trên mạng, phát hiện lời bài hát của chúng đều có xuất hiện con số, các anh nói xem liệu đây có phải là một tổ hợp số mật mã không?”

Chương 1247: Ngô Quyền Quyên

Lời Tăng Nam Nam nói đã nhắc nhở bọn Viên Mục Dã, nhưng vấn đề là mặc dù đã biết đây là một tổ hợp số mật mã, nhưng nó là mật mã mở ra cái gì? Két sắt? Hồ sơ? Hay là mật khẩu khởi động máy tính? Mọi thứ đều có khả năng...

“Lấy được chìa khóa lại không tìm thấy ổ khóa... Đúng thật là đi bước nào lún bước đó!” Đoàn Phong bực mình.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Từ lần biệt thự phát nổ, nơi ở của Lỗ Phong trước mắt chỉ là tạm thời. Cho nên không thể có két sắt hay những thứ tương tự. Hiện giờ Tiểu Ngọc lại không còn nữa, trên đời này cũng chẳng còn người ông ta tin tưởng thật sự, bởi vậy tôi cảm thấy nơi Lỗ Phong thấy an toàn duy nhất hiện nay ắt hẳn là két sắt ngân hàng.”

Tăng Nam Nam lắc đầu: “Phạm vi này không nhỏ đâu, chỉ mỗi thủ đô thôi đã có hơn chục ngân hàng kinh doanh két sắt rồi, hơn nữa ai có thể chắc chắn nó có phải là két sắt mở ở ngân hàng trong nước hay không?”

Viên Mục Dã vừa nghe đã phát sầu: “Nếu là trước kia, chỉ cần nhờ Từ Lệ điều tra xem cả nước có mấy tài khoản két sắt do Lỗ Phong mở là được. Nhưng giờ... chỉ với một dãy số không thể xác định thì rất khó khiến cảnh sát tin tưởng.”

Đoàn Phong hừ khế: “Cùng lắm thì chúng ta tự đi điều tra! Cậu cũng đừng rối rắm chuyện phải theo trình tự nữa, chỉ cần chúng ta có thể lấy được những chứng cứ trong tay Lỗ Phong, đến lúc đó lại nghĩ cách thông báo cho Lệ Thần, bảo cậu ta nộp cho cảnh sát dưới danh nghĩa của Nhiếp Hải Long không phải được rồi ư!”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Đây cũng là một cách, kế tiếp phải xem khả năng của Nam Nam rồi!”

Sau đó Tăng Nam Nam nghĩ cách hack vào trang web của các ngân hàng lớn trong nước. Đầu tiên cô ấy tìm kiếm những kết quả được mở bằng tên “Lỗ Phong”, kết quả chỉ có hai Lỗ Phong trùng tên trùng họ, nhưng lại có tuổi tác cách xa, không phải quá trẻ thì là quá già.

Ngay khi Tăng Nam Nam đang phát sầu, nghĩ rằng nếu tìm kiếm trên phạm vi ngân hàng toàn cầu thì đúng là tìm kim giữa biển, Viên Mục Dã đột nhiên nhắc nhở cô ấy tìm thử bằng tên Lỗ Văn Ngọc... Không ngờ lần này một phát ăn ngay, bọn họ thật sự đã tìm được một kết quả do Lỗ Văn Ngọc mở ở ngân hàng.

Lúc này tảng đá lớn trong lòng Viên Mục Dã cuối cùng cũng rơi xuống, cậu bảo hai người Tăng Nam Nam và Đại Quân đến ngân hàng lấy đồ trong kết quả về trước, còn cậu và Đoàn Phong thì phải quay lại viện điều dưỡng lo liệu chuyện hậu sự cho Lỗ Văn Ngọc.

Mặc dù Lỗ Phong đã tỏ rõ sẽ không lo chuyện của Lỗ Văn Ngọc, nhưng bọn Viên Mục Dã lại không thể nào ngồi yên bỏ mặc, vì thế bọn họ liên hệ với nhà tang lễ thành phố trước, thuận tiện đến gặp lại gã bảo vệ đã hại chết Lỗ Văn Ngọc.

Ai ngờ lúc họ đến thì gã kia đã tan làm, Viên Mục Dã bèn hỏi thăm đội trưởng đội bảo vệ đang trực về tình hình của đối phương. Đội trưởng Chu nói, đối phương tên là Ngô Minh, là người ngoài tỉnh, nửa năm trước tới viện điều dưỡng làm. Nghe gã kể lúc vừa vào làm, gã tới thủ đô đi làm là để tìm kiếm chị gái Ngô Quyên Quyên đã mất tích nhiều năm, nhưng không biết tại sao gần đây rất ít khi nghe thấy gã nhắc lại chuyện của chị gái.

Viên Mục Dã nghe vậy thì nhớ ngay tới danh sách xác định những nạn nhân của vụ án xác chết chìm dưới đáy biển mà Từ Lệ từng cho cậu xem hồi anh ta còn sống, đúng thật là có một cô gái tên Ngô Quyên Quyên, xem ra đây là lý do Ngô Minh giết hại Lỗ Văn Ngọc. Sau đó Viên Mục Dã xin đội trưởng Chu địa chỉ của Ngô Minh, tối hôm ấy hai người tìm thẳng đến nơi.

Ngô Minh ở một thôn cách viện điều dưỡng không xa, bởi vì tiền thuê nhà ở đó rẻ hơn rất nhiều so với nội thành, cho nên

khách thuê ở đây thường khá tạp nham, có đủ mọi thành phần.

Mặc dù đội trưởng Chu cho nhóm Viên Mục Dã địa chỉ, nhưng hai người tìm loanh quanh ở gần khu vực đó rất lâu mới tìm được số nhà mà Ngô Minh thuê, nằm ở bên cạnh một tiệm mặt chược.

Chương 1248: Ngô Minh

Đó là một căn phòng trọ rất đơn sơ, nhìn là biết chủ nhà đã vi phạm quy định, xây dựng lung tung. Trên cửa sổ là cửa kính vỡ không biết từ bao giờ, chỉ dán tạm bằng băng dính, bụi bám dày bên trên, từ đó rất dễ nhận thấy rằng tạm thời không có dự định thay tấm kính mới.

Lúc này Viên Mục Dã bước đến gõ nhẹ cửa phòng, vốn tưởng sẽ là Ngô Minh ra mở cửa, ai ngờ lại nghe thấy một giọng nói khá non nớt vang lên đằng sau cửa: “Ai thế?!”

Không ngờ người mở cửa lại là một bé gái tám, chín tuổi, Viên Mục Dã vội mỉm cười nói: “Chào cháu, đây là nhà của Ngô Minh phải không? Các chú là... đồng nghiệp ở đơn vị chú ấy làm việc.”

Bé gái đáp một cách nhút nhát và sợ sệt: “Cha cháu đi chợ mua thức ăn, một lát sẽ về ạ.”

Đoàn Phong thấy chỉ có một bé gái ở nhà nên nói bằng vẻ mặt ôn hoà: “Em bé ơi, nếu cha cháu sắp về thì có thể cho các chú vào nhà chờ không?”

Nghe vậy, bé gái chẳng đề phòng gì cả mà để cho cả hai người vào. Đoàn Phong thấy thế nói khẽ với Viên Mục Dã: “Cô bé con này không có lòng đề phòng gì cả, lẽ đâu chúng ta là người xấu thì làm sao?”

Viên Mục Dã buồn cười quá: “Người tốt người xấu không phải đều là một mình anh thôi à?!”

So với bề ngoài đơn sơ rách nát, bày trí trong phòng có vẻ ấm áp hơn nhiều. Trên tường dán giấy dán tường màu hồng nhạt, một chiếc giường tầng phổ thông cũng treo đầy thú bông nhỏ trong phim hoạt hình mà các bé gái thích.

Chắc hẳn bình thường nhà chẳng có khách khứa tới, cho nên không có lấy cái ghế dài để ngồi. Bé gái nhìn quanh, dường như cảm thấy để hai ông chú cao to đứng giữa nhà chẳng ra

làm sao, vì thế qua lời mời nhiệt tình của cô bé, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đành phải ngồi trên chiếc giường tầng dưới được phủ khăn trải giường hình heo con màu hồng nhạt.

Viên Mục Dã không ngờ trong nhà Ngô Minh sẽ có một bé gái, hơn nữa xem tất cả đồ dùng trong phòng, ắt hẳn cũng chỉ có gã và bé gái sống. Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Bình thường cũng chỉ có cháu và cha ở đây ư?”

Bé gái gật đầu và đáp: “Dạ, tiền thuê nhà ở thủ đô đắt lắm, cha con cháu chỉ có thể thuê được phòng nhỏ như này thôi. Cha nói cha sẽ nhanh được tăng lương, đến lúc ấy sẽ đón bà nội lên ở chung.”

Lúc này Đoàn Phong tiện tay cầm một con thú bông lên vuốt ve vài cái, sau đó cười bảo với bé gái: “Trước kia cha cháu từng nói với các chú là anh ấy đến thủ đô để tìm bác của cháu, giờ tìm được rồi à?”

Bé gái lắc đầu: “Chưa ạ... Cha bảo bác đã đến nơi rất xa, chúng cháu sẽ không tìm thấy được.”

Ba người đang nói chuyện thì cửa phòng bỗng bị người mở ra từ bên ngoài, Ngô Minh xách một ít rau xanh đi vào. Khi gã nhìn thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong, cơ thể đứng khựng ngay tại chỗ.

Đương nhiên Viên Mục Dã không thể nói gì trước mặt bé gái, vì thế cậu bèn mỉm cười: “Ngô Minh, là đội trưởng Chu bảo chúng tôi đến đây tìm anh để giải đáp một vài chuyện công việc.”

Biểu cảm của Ngô Minh có vẻ hơi căng thẳng khi nghe vậy. Đầu tiên gã liếc nhìn con gái, sau đó cô nói với Viên Mục Dã bằng giọng điệu bình thường: “Trong phòng chật quá, chúng ta vẫn nên ra ngoài nói đi!” Sau đó gã lại dặn dò con gái: “Con ở nhà làm bài tập cho xong nhé, một lát nữa cha sẽ về.”

Sau đó ba người ra bên ngoài phòng trọ, ai ngờ lúc này vừa vặn có một người đàn ông bước ra từ tiệm mặt chược bên cạnh. Gã ta nhìn thấy Ngô Minh thì nói thẳng luôn vào mặt: “Cậu còn định kéo dài tiền thuê nhà tháng này tới khi nào nữa hả?!”

Ngô Minh lập tức xấu hổ nói: “Anh Vương, thêm vài ngày nữa đơn vị chúng tôi sẽ phát lương, đến lúc đó nhất định tôi sẽ gửi tiền cho anh.”

Có thể do thấy có người ngoài nên người đàn ông nể mặt Ngô Minh, không nói gì nữa, chỉ ném mạnh tàn thuốc xuống đất, sau đó quay đầu trở lại tiệm mạt chược.

Đoàn Phong thấy xung quanh đây người đến người đi, cũng không phải chỗ để nói chuyện, anh ta bèn tiện tay chỉ chiếc ô tô đậu ở cách đó không xa: “Lên xe chúng tôi nói chuyện đi!”

Mặc dù Ngô Minh đoán được lý do hai người Viên Mục Dã đến đây, nhưng vẫn ôm tâm lý may mắn đi lên xe cùng họ: “Các anh tìm tôi không phải vì chuyện hôm đó tôi chặn xe của các anh đấy chứ?! Lúc ấy tôi cũng chỉ làm việc theo quy định thôi. Nếu hôm đó tôi cho các anh vào, hôm sau tôi sẽ bị viện điều dưỡng đuổi thẳng cổ ngay! Các anh cũng thấy tình hình của tôi đấy, nếu không có công việc này...”

Viên Mục Dã vừa nghe thế bèn chặn họng Ngô Minh: “Trước hết anh đừng căng thẳng, hôm nay chúng tôi đến đây là muốn hỏi anh một chút, về chuyện của chị gái anh...”

Ngô Minh không ngờ Viên Mục Dã vừa mở miệng đã hỏi chuyện chị gái Ngô Quyên, gã cảnh sát nói: “Chị gái tôi... các anh hỏi chị ấy làm gì? Chị ấy đã mất tích nhiều năm lắm rồi.”

Viên Mục Dã không muốn quanh co với gã nên đi thẳng vào vấn đề: “Ắt hẳn anh đã xem tin nóng trong khoảng thời gian trước rồi nhỉ?”

Ngô Minh không trả lời vấn đề một cách chính diện, mà hỏi ngược lại với vẻ ngờ vực: “Các anh là ai? Cảnh sát ư?!”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Chúng tôi là một cơ quan đặc biệt, cùng điều tra vụ án này với cảnh sát, những thùng dầu dưới biển là do chúng tôi phát hiện. Nếu tôi không đoán nhầm, trong số đó hẳn là có chị gái Ngô Quyên của anh.”

“Tôi không biết các anh đang nói cái gì... Nếu hai anh tìm tới vì chuyện này, tôi nghĩ các anh tìm nhầm người rồi. Chị gái tôi chỉ cãi nhau với gia đình thôi, chờ chị ấy suy nghĩ cẩn thận rồi tất nhiên sẽ quay về. Chị ấy không thể nào bị người ta nhét

vào thùng dầu rồi chìm xuống đáy biển được!” Ngô Minh nói bằng biểu cảm cứng đờ.

Đoàn Phong tóm lấy ngay kẽ hở trong lời Ngô Minh nói: “Không phải cậu không biết chúng tôi đang nói cái gì ư? Làm sao cậu biết trong thùng dầu đựng xác chết?”

“Tôi... mấy hôm trước tin tức đó luôn lên tốp tìm kiếm, đương nhiên tôi biết chứ!” Ngô Minh tiếp tục mạnh miệng.

Đoàn Phong cố tình hù dọa gã: “Thật ra chúng tôi có thể tới tìm cậu thì nói lên rằng chúng tôi đã điều tra được tất cả chi tiết về cậu rồi, cho nên cậu hãy nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói.”

Nghe vậy, Ngô Minh như quả bóng cao su đột ngột bị xì hơi, môi gã run nhè nhẹ: “Phải... là tôi thấy tên của chị gái ở trên tivi, nhưng tôi không có dũng khí để đi nhận xác. Tôi cảm thấy chắc chắn đó là người trùng tên trùng họ thôi.”

“Cậu cũng xem tin tức thủ phạm chính sa lưới hai ngày trước phải không?” Đoàn Phong tiếp tục truy hỏi.

Lúc này đây Ngô Minh phủ nhận một cách nhanh chóng: “Tôi đâu có nhiều thời gian chú ý những việc này như vậy. Các anh cũng vừa thấy tình hình nhà tôi rồi đó, tôi phải nuôi con gái, phải nuôi mẹ già, tìm chị gái cũng chỉ nhân tiện thôi, có thể tìm được dĩ nhiên là tốt, thật sự không tìm thấy thì tôi cũng chẳng có cách nào.”

Ai ngờ lúc này Đoàn Phong đột nhiên bẻ lái: “Cậu quen Lỗ Phong chứ?”

Ngô Minh gật đầu: “Quen, ông ta là cha của cô Lỗ vừa mới qua đời ở viện điều dưỡng.”

Chương 1249: Chứng cứ phạm tội

Viên Mục Dã thấy lần này Ngô Minh không phủ nhận, cậu gật đầu nói: “Vậy chắc anh biết Lỗ Phong là ai nhỉ?”

Ngô Minh lắc đầu: “Tôi chỉ biết ông ta là cha của một người bệnh thôi.”

Viên Mục Dã nhìn thẳng vào mắt đôi phương và nói: “Ngô Minh, chúng tôi đang cho anh cơ hội... Anh thật sự cho rằng mình làm những chuyện đó không lọt giọt nước ư?”

Ngô Minh chợt dạ dời mắt sang nơi khác ngay lập tức: “Tôi không biết các anh đang nói gì...”

Đoàn Phong ở bên cạnh cảm thấy giọng điệu của Viên Mục Dã còn khách sáo quá, vì thế anh ta lạnh lùng nói: “Ngô Minh, tôi biết cậu y vào chuyện mình quen thuộc tất cả hệ thống camera giám sát của viện điều dưỡng nên cho rằng chút chuyện nhỏ mình làm sẽ không bị ai phát hiện. Nhưng cậu có nghĩ tới Lỗ Phong là ai không? Hắn sẽ mặc kệ con gái mình nằm cô đơn một mình trong phòng bệnh ư?”

Nghe vậy, sắc mặt Ngô Minh thay đổi: “Anh muốn nói cái gì?”

“Trong phòng bệnh của Lỗ Văn Ngọc có camera giám sát riêng, sau khi cậu vào đó đã làm những gì... camera đều quay lại rõ ràng. Xét thấy chị gái cậu cũng là nạn nhân, cho nên chúng tôi mới không giao video cho cảnh sát trước tiên.” Giọng Đoàn Phong trầm xuống.

Nhất thời, Ngô Minh không biết làm sao, hai mắt gã hằn to máu, đủ loại suy nghĩ thay đổi liên tục trong đầu. Thậm chí Viên Mục Dã thấy cả sát khí ở trong mắt gã... Nhưng Ngô Minh không phải đồ ngốc, nhìn Viên Mục Dã và Đoàn Phong

là biết không dễ trêu vào, vì thế gã đành phải tạm thời chịu thua: “Rốt cuộc các anh muốn thế nào?!”

Viên Mục Dã thấy Ngô Minh bị Đoàn Phong hù dọa thật thì nói giọng lạnh tanh: “Vì sao anh muốn giết Lỗ Văn Ngọc? Cô ấy chưa hề làm gì cả!”

Nghe thế, cảm xúc của Ngô Minh đột ngột mất kiểm soát: “Thế chị gái tôi có lỗi gì hả? Một mình chị ấy đến thành phố xa lạ này dốc sức đi làm, chẳng lẽ ở đây không có người thân, không có bạn bè là lỗi của chị ấy ư? Dựa vào đâu mà muốn moi tim của chị ấy rồi chìm xuống biển?! Dựa vào đâu hả?!!”

“Bất cứ kẻ nào đều không có quyền cướp đoạt mạng sống của người vô tội, cho nên người xấu nhất định phải chịu chế tài của pháp luật. Giờ Lỗ Phong đã sa lưới, chúng tôi cũng sắp tìm được chứng cứ phạm tội của hắn rồi, nhưng anh lại giết Lỗ Văn Ngọc chẳng hề làm gì cả ư?!” Viên Mục Dã nói với sắc mặt âm u và nặng nề.

Ngô Minh lại điên cuồng quát lên: “Ai bảo cô ta là con gái của Lỗ Phong chứ? Muốn trách thì trách cô ta đã đầu thai sai!”

Viên Mục Dã thấy Ngô Minh bị hận thù che mất lý trí, đã đánh mất sự phân biệt thị phi đúng sai của người bình thường từ lâu, cậu chỉ đành lắc đầu: “Nếu để trả thù kẻ làm hại người nhà của mình mà anh lại đi hại người thân của đối phương, anh làm như vậy có khác gì kẻ đã làm hại người nhà anh đâu? Thử nghĩ mà xem, hôm nay anh báo thù cho chị gái nên hại chết Lỗ Văn Ngọc, ngày mai người thân của Lỗ Văn Ngọc báo thù cho cô ấy liệu có thể hại con gái của anh không?”

Ngô Minh lập tức hoảng loạn: “Con gái tôi không biết gì cả! Con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi...”

Viên Mục Dã thở dài: “Nếu mỗi người đều giống anh, anh cảm thấy còn có ai để ý những điều đó không?!”

Ngô Minh lặng đi một lúc rồi nói: “Con gái tôi còn nhỏ... Cầu xin các anh hãy tha cho tôi được không? Chắc chắn tôi sẽ không truy cứu chuyện của chị gái tôi nữa!”

Viên Mục Dã bật cười: “Anh coi pháp luật là trò đùa ư? Đây là vụ án hình sự, không phải anh nói không truy cứu là có thể không truy cứu!”

Hai người đang nói thì điện thoại di động của Đoàn Phong bỗng đổ chuông. Anh ta bắt máy nghe trong chốc lát rồi nói với Viên Mục Dã: “Đại Quân và Nam Nam đã mở được kết sắt! Bọn họ kiểm tra rồi, thứ bên trong không thành vấn đề!”

Viên Mục Dã nhìn sang Ngô Minh: “Hiện giờ chúng tôi đã lấy được chứng cứ phạm tội của Lỗ Phong. Sớm muộn gì hắn cũng phải chịu chế tài của pháp luật. Cùng lý lẽ đó, anh cũng phải chịu trách nhiệm cho việc mình đã làm. Tôi chỉ cho anh thời gian ba ngày để sắp xếp việc gia đình. Anh phải biết rằng, mức hình phạt được cân nhắc giữa tự thú và bị bắt ở nước S có sự khác nhau rất lớn.”

Chương 1250: Kẻ nguy trang

Ngô Minh không ngờ hôm nay nhóm Viên Mục Dã thật sự sẽ thả mình, gã trở về phòng trọ gần như là trốn. Đoàn Phong nhìn bóng lưng của gã rồi nói với Viên Mục Dã: “Sao lại cho ba ngày? Liệu có lại giống hai cha con Triệu Hán Minh nữa không?”

Viên Mục Dã cạ lời nhìn Đoàn Phong: “Anh không thể nói câu nào may mắn hơn à? Ngô Minh khác Triệu Hán Minh, không ai giết gã diệt khẩu, dĩ nhiên hai cha con họ cũng không có nguy hiểm gì. Nếu muốn nói đến mối nguy hiểm duy nhất trong đó... chắc là tự gã sẽ dẫn con gái chạy trốn.”

“Vậy mà cậu còn cho gã thời gian ba ngày?!” Đoàn Phong không hiểu.

Viên Mục Dã buồn cười nói: “Đại ca, chẳng lẽ anh lại đi tin mấy chuyện ma quỷ mà chính anh nói ra đây à?”

Lúc này Đoàn Phong mới nhớ ra vừa rồi mình đang lừa dối Ngô Minh. Trong tay bọn họ vốn chẳng có video nào cả, vì thế anh ta cười xấu hổ: “Cũng phải... Gã có thể tự nghĩ thông suốt là tốt nhất, nếu không chúng ta còn phải nhanh chóng tìm được chứng cứ liên quan mới được.”

Lúc hai người bước vào số 54, mấy người nhóm Đại Quân đang đứng ở trước máy tính xem xét tài liệu lấy từ kết sắt của ngân hàng về. Trong đó có ghi chép một cách kỹ càng và tỉ mỉ tất cả các giao dịch mua bán nội tạng qua tay Lỗ Phong bao năm qua, thậm chí còn bao gồm tiền chia hoa hồng cho các nghi phạm chính khác nữa.

Thấy Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi vào, Đại Quân vội lú lười nói: “Nếu giao danh sách này cho phóng viên báo chí, thì đúng là hắt nước vào chảo dầu sôi, nổ tanh bành!”

Từ những giao dịch đó có thể thấy, các khách hàng của Lỗ Phong gom đủ các loại quan to quý nhân, trong đó rất nhiều

người là cán bộ cấp cao trong giới chính trị thủ đô, doanh nhân giàu có, nhà cao cửa rộng, nhân vật nổi tiếng xã hội, thậm chí còn bao gồm cả một nữ ngôi sao từng ba lần đoạt cúp điện ảnh chạm tay là bóng hai năm trước.

Sau khi đọc những tài liệu đó, Đoàn Phong quay đầu hỏi Viên Mục Dã: “Nếu không... chúng ta giao cho phóng viên báo chí một phần nhé?!”

Viên Mục Dã lại lắc đầu đáp: “Nếu thật sự để truyền thông biết trước tiên, có lẽ sự việc sẽ phát triển đến mức khó lòng kiểm soát được.”

Đoàn Phong hừ khế: “Tệ nhất còn có thể thế nào nữa? Những người đó cướp đoạt nội tạng của người khác thì cũng phải trả giá chứ? Đâu thể vì bọn họ bỏ tiền là thật sự coi mình là người tiêu thụ được?!”

Viên Mục Dã thở dài: “Đương nhiên bọn họ không vô tội, nhưng tôi vẫn muốn tin rằng trong số họ vẫn có người như Lỗ Văn Ngọc, có lẽ bọn họ biết mục đích của giao dịch nhưng chưa chắc hiểu chủ nhân của những nội tạng kia phải mất mạng vì điều đó. Thêm vào đó, cho dù đối phương biết hết, nhưng người nhà của họ thì sao? Một khi phơi bày danh sách này, cha mẹ, con cái của những người đó đều sẽ bị liên lụy, gặp phải sự kỳ thị của người ngoài, như vậy phạm vi ảnh hưởng của chuyện này sẽ mở rộng mãi.”

Nghe xong, Đoàn Phong nhún vai: “Đúng là chuyện sau lưng này rất phức tạp. Mình vẫn nên nghĩ cách giao cho Lê Thần đi, để cậu ta giao cho cảnh sát bằng danh nghĩa của Nhiếp Hải Long.”

Nói đến việc đi gặp Lê Thần, Viên Mục Dã cảm thấy hơi đau đầu. Hiện giờ Lỗ Phong và Nhiếp Hải Long đều là nghi phạm rất quan trọng của cảnh sát, trừ luật sư và cảnh sát phá án ra, bất cứ ai đều không thể gặp mặt riêng được.

Lần trước để đi gặp Lỗ Phong, Viên Mục Dã đã nhờ vả đủ mối quan hệ của mình ở cục cảnh sát rồi, cuối cùng thật sự không còn cách nào, cậu đành phải đi tìm pháp y Bạch, nói mình vẫn đang điều tra sự thật về vụ tai nạn xe của Từ Lệ, bởi vậy muốn gặp mặt Lỗ Phong một lần.

Tính cách con người pháp y Bạch quái gở, nếu đổi lại là người khác, có lẽ thể nào cũng bị anh ta chửi từ trên đầu trên cổ mà xuống. Cũng may lúc trước Viên Mục Dã làm cảnh sát có quan hệ khá tốt với pháp y Bạch, hơn nữa cậu thành thật, cũng không gian dối và thủ đoạn trong công việc, nên pháp y Bạch thấy là Viên Mục Dã tới tìm mình, lại vì chuyện của Từ Lệ nên lúc này mới phá lệ cho cậu đi cửa sau một lần.

Hiện giờ Viên Mục Dã muốn đi gặp Lệ Thần, cậu cũng đâu thể muối mặt đi tìm pháp y Bạch nữa? Cho dù người ta có nể mặt Viên Mục Dã, da mặt cậu cũng không thể dày được như vậy.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã tỏ vẻ khó xử là đoán được ngay vì chuyện đi gặp Lệ Thần, vì thế anh ta ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu thật sự không được... cậu hãy giả làm luật sư đi vào gặp Lệ Thần đi.”

Viên Mục Dã tức cười: “Anh cho rằng muốn giả mạo luật sư là giả mạo được hả? Trước hết không nói tôi sẽ gặp bao nhiêu người quen ở cục cảnh sát, chỉ mỗi cửa kiểm tra giấy chứng nhận thôi là tôi đã không qua được rồi!”

Ai ngờ Đoàn Phong lại làm ra vẻ đã tính sẵn trong lòng: “Yên tâm đi, làm giả giấy chứng nhận là nghề của Đại Quân. Đến lúc đó nhờ Tăng Nam Nam tút tát sương sương lại cho cậu một chút, cam đoan mẹ ruột của cậu tới cũng không quen biết cậu!” Sau khi nói xong, Đoàn Phong nghĩ đến việc mẹ ruột của Viên Mục Dã đã chết từ lâu, thế là anh ta lại vội vàng sửa lời: “À không không, nếu không ngửi thấy mùi, đến Kim Bảo cũng không nhận ra cậu!”

Đích thực Đoàn Phong không khoác lác về điều này, lúc Tăng Nam Nam còn ở tổ chức sát thủ, nguy trang và dịch dung đều là khóa học sơ cấp, còn kỹ thuật làm giả giấy chứng nhận của Đại Quân càng là số một, cho dù là dân chuyên nghiệp cũng chưa chắc liếc mắt một cái đã nhận ra thật giả. Hơn nữa lúc đến cục cảnh sát gặp phạm nhân, nhiều nhất là kiểm tra giấy chứng nhận mà thôi, sẽ không xem xét quá mức cẩn thận.

Mặc dù trong lòng Viên Mục Dã hơi kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn làm theo cách của Đoàn Phong, nhờ Tăng Nam Nam trang điểm cho mình giả dạng thành một ông chú trung niên hói đầu, râu quai nón kín mặt, đeo kính đen.

Viên Mục Dã ngẩng mình trong gương, thăm không nở nhìn: “Mẹ, đúng là... không nhận ra được thật!”

Lúc này Đoàn Phong bước tới vỗ cái bụng giả của Viên Mục Dã: “Hết cách rồi, ai bảo bề ngoài của cậu nổi bật quá, không chỉnh sửa cho cậu khác hẳn với ban đầu làm sao được?”

Trưa hôm đó, Viên Mục Dã dùng tên giả là luật sư Khâu Chí Đạt vào gặp Lê Thần, cũng là Nhiếp Hải Long đang bị giam giữ. Nhưng điều khiến Viên Mục Dã khá kinh ngạc là, cậu đã hoá trang thành như vậy mà vẫn bị đối phương liếc mắt một cái là nhận ra liền.

Lê Thần nén cười nói: “Trên đời này, ngoài Kim Bảo ra, e rằng người có thể liếc mắt một cái là nhận ra anh ngay cũng chỉ có tôi thôi.”

Viên Mục Dã hiểu cách nhận biết người của Lê Thần chắc không phải nhìn bề ngoài, nhưng cũng tuyệt đối không đơn giản là dựa vào khứu giác giống Kim Bảo, vì thế cậu cười nói: “Anh Nhiếp, mấy ngày nay ở trong này có được không? Có chịu sự đối xử bất công nào không?”

Lê Thần cười đáp thức ăn ở đây cũng ngon lắm, nhưng mà ban đêm bạn cùng phòng giam ngục rất ồn ào, thật sự khá ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của hắn.

Quản ngục chịu trách nhiệm dẫn Lê Thần vào nghe bọn họ nói toàn mấy việc vặt vãnh chẳng liên quan gì, anh ta thấy rất nhàm chán nên đi ra ngoài. Viên Mục Dã thừa cơ nói với Lê Thần, bọn họ đã tìm được chứng cứ phạm tội của Lỗ Phong, hiện giờ chỉ cần cậu ta tìm một cơ hội để giao cho cảnh sát là được.

Nghe vậy, Lê Thần nghĩ ngợi rồi bảo: “Được, vậy các anh hãy mau chóng nghĩ cách đặt chứng cứ phạm tội vào két sắt trong nhà riêng của Nhiếp Hải Long ở vùng ngoại ô, mật mã là
*****.”

Chương 1251: Văn hồi danh dự

Sau khi bàn bạc xong công chuyện, Lê Thần đột nhiên cười nói với Viên Mục Dã: “Thật ra nếu anh muốn gặp tôi không cần phải vất vả như vậy đâu, anh cứ ở nhà chờ tôi là được mà.”

Viên Mục Dã nghe mà chẳng hiểu gì, nhưng cậu chưa kịp hỏi Lê Thần thì thời gian thăm đã kết thúc.

Sau khi trở về, Viên Mục Dã và Đoàn Phong đi gửi chứng cứ phạm tội của Lỗ Phong tới vị trí mà Lê Thần nói, tiếp đó bọn họ chờ sự việc lên men... Tranh thủ mấy ngày này, Viên Mục Dã và Đoàn Phong lại chuyển mục tiêu sang Lỗ Văn Ngọc.

Hiện tại thi hài của Lỗ Văn Ngọc vẫn được cất giữ trong nhà tang lễ thành phố, do có giấy chứng tử của viện điều dưỡng nên quy trình mai táng sẽ diễn ra bình thường. Nhưng nếu Viên Mục Dã muốn xin khám nghiệm tử thi thì lại không phải chuyện dễ.

Về phần Ngô Minh, do có bài học từ cha con Triệu Hán Minh nên Đoàn Phong yêu cầu Trương Khai và Hoắc Nhiễm bí mật theo dõi mọi hành động của cha con họ bất cứ lúc nào....

Vào một buổi chiều, sau khi Ngô Minh đón con gái đi học về như thường lệ, gã bắt đầu thu dọn quần áo cho cô bé, cô bé nhìn thấy bèn thắc mắc: “Chúng ta lại phải dọn nhà à?”

Nghe con gái hỏi, Ngô Minh mỉm cười xoa đầu con gái và nói: “Không phải dọn nhà, hôm nay cha xin phép thầy giáo Lưu cho nghỉ vài ngày, chúng ta về thăm bà nhé?”

Cô bé lập tức vui vẻ: “Thật à? Tốt quá! Nhưng cha ơi, chẳng phải bình thường chúng ta vẫn về vào ngày nghỉ sao?”

Ngô Minh cũng không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào, vì vậy gã đành nói bừa: “Bởi vì bà nhớ con...”

Khi đó, Ngô Minh vẫn có ý định bắt cá hai tay, bởi vì dù lựa chọn thế nào, gã cũng không thể tiếp tục dẫn theo con gái của mình. Một khi Ngô Minh đã quyết định sẽ làm việc đó, gã phải chọn rời xa con gái.

Còn phía Viên Mục Dĩ không rõ Ngô Minh suy nghĩ thế nào, thế nên bọn họ đành chuẩn bị cả hai phương án và nhanh chóng tìm được bằng chứng Ngô Minh đã giết Lỗ Văn Ngọc. Bây giờ Lỗ Phong không đồng ý kiểm tra thi thể, bọn họ chỉ đành tìm cách từ viện điều dưỡng.

Khi hai người quay trở lại viện điều dưỡng, người phụ trách tiếp đón đã thay đổi từ y tá lần trước biến thành phó viện trưởng. Anh ta khéo léo nói với hai người Viên Mục Dĩ rằng, hợp đồng dịch vụ giữa viện điều dưỡng và Lỗ Văn Ngọc đã kết thúc, vì vậy bọn họ sẽ không cung cấp bất kỳ dịch vụ nào nữa.

Đoàn Phong cười lạnh: “Anh hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy nói... Hôm nay chúng tôi đến đây là cho anh một cơ hội văn hồi danh dự đấy.”

Phó viện trưởng không ngờ thái độ của Đoàn Phong lại cứng rắn như vậy, anh ta sầm mặt hỏi: “Thưa anh, tôi không rõ anh muốn nói gì?”

Viên Mục Dĩ ở bên cạnh cười nói: “Cha của Lỗ Văn Ngọc đã tra hỏi về cái chết của con gái ông ta, bên phía cảnh sát đang tiến hành các thủ tục, sau đó họ sẽ khám nghiệm tử thi, đến lúc đó nguyên nhân cái chết sẽ được làm rõ... Một khi nguyên nhân cái chết khác với giấy chứng tử do các anh cung cấp, tôi e rằng mọi chuyện sẽ trở nên không thể cứu vãn được nữa.”

Sắc mặt của phó viện trưởng tái mét, anh ta khẩn trương đẩy chiếc kính mắt: “Cậu Viên, tôi cũng cảm thấy rất tiếc cho cái chết của cô Lỗ, vì tôi vừa tiếp nhận chuyện này nên có một số tình huống vẫn chưa hiểu hết...”

Viên Mục Dĩ cười: “Anh không hiểu tình hình cũng không sao, tôi có thể giải thích ngắn gọn một chút, chúng tôi bây giờ nghi ngờ Lỗ Văn Ngọc chết bất thường, tôi tin rằng bác sĩ của cô ấy cũng hiểu rõ điều ấy, anh có thể đi gặp ông ta để tìm hiểu tình hình trước. Hôm nay chúng tôi đến đây không phải là để tra hỏi, dù sao đây cũng là một vụ án hình sự và nó không

liên quan đến trình độ nghiệp vụ của quý viện, nếu quý viện có thể tích cực hợp tác, đồng thời chủ động báo cảnh sát, tôi tin rằng chuyện này sẽ không gây tổn hại đến quý viện. Ngược lại, nếu quý viện vẫn kiên trì cho rằng cái chết của Lỗ Văn Ngọc không có vấn đề, đến khi báo cáo khám nghiệm tử thi được đưa ra, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Viên Mục Dã nói y như thật khiến vị phó viện trưởng kia sợ toát mồ hôi, cuối cùng đành ngoan ngoãn hợp tác... Bọn họ lấy ra tất cả những video giám sát trong vài ngày Lỗ Văn Ngọc qua đời và phát hiện camera của tầng 4 bị ngắt tạm thời.

Chỉ điều này thôi cũng đủ chứng minh cái chết của Lỗ Văn Ngọc thật sự có vấn đề, nếu không tại sao lại có người cố tình tắt camera theo dõi?

Chương 1252: Cùng thực hiện hai phương án

Phó viện trưởng trong nhất thời không thể giải thích được sự cố của camera giám sát, vì vậy anh ta đành gọi giám đốc hậu cần và đội trưởng an ninh đến. Hai người này nhớ lại, đúng thật là có một vấn đề nhỏ với camera theo dõi vào ngày hôm đó, nhưng bọn họ đã nhanh chóng giải quyết nó.

Viên Mục Dã vội vàng truy hỏi: “Vấn đề gì khiến camera giám sát của tầng bốn bị tê liệt hoàn toàn thế?”

Đội trưởng Chu nghe vậy bèn ngần ngại nhìn phó viện trưởng, anh ta không biết mình có nên nói hay không. Phó viện trưởng thở dài: “Lão Chu à, anh cứ nói thật xem đã có chuyện gì xảy ra đi!”

Đội trưởng Chu thấy phó viện trưởng đã lên tiếng nên đành phải nói sự thật: “Sau khi chúng tôi phát hiện camera giám sát ở khu nội trú ngày hôm đó có vấn đề, chúng tôi lập tức sai người đến kiểm tra và phát hiện có người đã tắt camera theo dõi ở tầng bốn. Nhưng sau khi kiểm tra toàn diện tầng bốn, chúng tôi không phát hiện bất cứ vấn đề nào.”

Đoàn Phong lạnh lùng hừ một tiếng: “Chết người rồi mà còn nói là không có vấn đề à?”

Vẻ mặt đội trưởng Chu trở nên căng thẳng: “Chết người? Không thể nào? Hôm đó... chỉ có cô Lễ phòng 409 qua đời thôi mà? Chẳng phải cô ấy không chết vì bệnh sao?”

“Một người bất kỳ cũng có thể dễ dàng tắt camera giám sát của mấy người à? Xảy ra chuyện như vậy, tại sao không báo cáo?” Phó viện trưởng lạnh lùng chất vấn.

Thấy sắc mặt của phó viện trưởng vô cùng khó coi, đội trưởng Chu biết vấn đề không hề nhỏ, vì vậy anh ta vội vàng giải thích: “Chuyện này... Chuyện này đúng là chúng tôi đã mắc

sai sót trong công việc, sau đó chúng tôi điều tra và phát hiện một nhân viên bảo vệ mới vào làm đã tắt nhầm camera giám sát của tầng bốn, bởi vì lúc đó chúng tôi không nhận thấy được sự nghiêm trọng của vấn đề nên không báo cáo kịp thời.”

Phó viện trưởng nghe vậy thì không nhịn được xua tay ra hiệu anh ta đừng nói nữa, nhưng Viên Mục Dã thấy vậy lại tiếp tục truy hỏi: “Đội trưởng Chu, tôi có thể xem lịch trực vào ngày xảy ra sự cố không?”

Đội trưởng Chu vội vàng lấy điện thoại di động ra rồi bật lịch trực lên: “Có sáu nhân viên bảo vệ trực vào ngày hôm đó, trong số đó có Lưu Lực An, Triệu Đức Thắng, Tôn Hữu Tài, Ngô Minh, Nguyễn Mộc Thủy, Vương Chí Bằng... Đúng rồi, chính là sáu người này, người tắt nhầm camera là Triệu Đức Thắng, người mới vào làm gần đây.”

Viên Mục Dã hiểu rằng Ngô Minh đã lợi dụng nhân viên bảo vệ mới vào chưa quen thuộc hệ thống camera theo dõi để hướng dẫn cậu ta tắt camera trên tầng bốn, sau đó còn làm đôi phương gánh tội thay cho mình để hoàn toàn thoát khỏi chuyện này...

Lúc này, Đoàn Phong lên tiếng: “Thế hôm nay bọn họ có đi làm không?”

Đội trưởng Chu vội vàng trả lời: “Ngoài Ngô Minh xin nghỉ vì có việc riêng, tất cả những người khác đều đang làm nhiệm vụ.”

Viên Mục Dã gật đầu và nói với phó viện trưởng: “Đến lúc này rồi thì mọi việc đã rõ, anh định xử lý chuyện này thế nào?”

Phó viện trưởng không trả lời ngay mà quay sang bảo đội trưởng an ninh cùng giám đốc hậu cần rời đi, sau đó mới cười và nói: “Hai cậu có thể cho tôi gọi điện xin phép viện trưởng trước được không, sau đó tôi sẽ cho các cậu một câu trả lời.”

Viên Mục Dã hiểu rằng anh ta không phải là lãnh đạo cao nhất trong viện, vì vậy cậu thông cảm: “Đương nhiên là được, nhưng tôi hy vọng các anh có thể cân nhắc ưu và nhược điểm của chuyện này, dù sao thì đây cũng là một vụ án hình sự.”

Phó viện trưởng liên tục gật đầu: “Yên tâm yên tâm, điều đó là chắc chắn rồi, hai cậu hãy chờ một lát.”

Trong lòng Viên Mục Dĩ biết đối phương đã bị họ hù dọa, việc gọi điện báo cảnh sát chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, những gì họ có thể làm bây giờ là chuẩn bị cả hai phương án, một mặt họ sẽ cho Ngô Minh thời gian để tự thú, mặt khác họ khuyến khích viện điều dưỡng báo cảnh sát, dù sao cũng phải xác định nguyên nhân cái chết của Lỗ Văn Ngọc thì mới chính thức lập án được.

Mọi chuyện đúng như dự đoán của Viên Mục Dĩ, phía viện điều dưỡng đã gọi điện báo cảnh sát ngay hôm đó. Cùng lúc đó, “sám sét” ẩn giấu tại nhà riêng ở ngoại ô của Nhiếp Hải Long cũng nổ tung, nhưng cảnh sát đã nhanh chóng phong tỏa tin tức, mặc dù bên ngoài biết có một danh sách như vậy tồn tại, nhưng không ai biết nội dung cụ thể...

Hiện tại ở nước S không có quy định rõ ràng hành vi của người mua nội tạng là bất hợp pháp, vì vậy cảnh sát chỉ có thể bảo vệ quyền con người và quyền riêng tư của họ không bị xâm phạm.

Kể từ khi Từ Lệ mất, Viên Mục Dĩ chỉ có thể tìm hiểu những diễn biến mới nhất của vụ án qua tin tức, nhưng xét từ bản chất của vụ án này, thông tin mà cảnh sát có thể tiết lộ ra ngoài là rất hạn chế.

Tối hôm đó, Viên Mục Dĩ bất ngờ nhận được một cuộc gọi lạ, lúc đầu cậu còn tưởng đó là cuộc gọi chào hàng, không ngờ sau khi nhắc máy Viên Mục Dĩ nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Sao anh còn chưa về nhà? Kim Bảo đâu rồi?”

Viên Mục Dĩ ngẩn ra rồi kinh ngạc hỏi: “Cậu là...?”

Đối phương cười hỏi ngược lại: “Anh thử đoán xem?”

Viên Mục Dĩ lập tức biết đối phương là ai, cậu giật mình: “Cậu ra bằng cách nào thế?”

Đối phương sột ruột nói: “Đừng nói nhảm nữa, mau về nhà đi, thời gian của tôi có hạn!”

Sau khi dập máy, Viên Mục Dĩ vội vàng chạy về nhà, vừa bước vào cửa cậu đã thấy một người đàn ông quen thuộc đang đứng trong phòng khách, Viên Mục Dĩ nhìn chằm chằm đối

phương một lúc mới nhớ ra đã gặp người này ở đâu, hóa ra anh ta chính là người quản ngục đã dẫn Lệ Thần ra ngoài lần trước.

Viên Mục Dã buồn cười hỏi: “Cậu chiếm thân thể người khác rồi vượt ngục à?”

Lệ Thần cười gian: “Yên tâm, tôi chỉ mượn tạm thôi, tên nhóc này cả người đầy bệnh, ở nhà lại có một đám họ hàng hang hốc... Tôi cũng chướng mắt cơ thể này!”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Mấy ngày nay thế nào? Vụ án gần xong rồi hả?”

Lệ Thần thở dài: “Vẫn tạm thời chờ đợi, anh còn không biết quy trình xét xử của nước S sao? Nhưng nói chung cũng bắt được gần hết rồi, mấy tên đàn em của Lỗ Phong cũng đã khai việc bọn chúng giết hại Từ Lệ và Triệu Hán Minh thế nào...”

Viên Mục Dã nghe xong khẽ thở phào, cuối cùng cậu cũng đã đòi lại công bằng cho Từ Lệ, mặc dù người chết không thể sống lại, nhưng dù sao cũng tốt hơn là chết không rõ ràng... Vừa nghĩ đến Từ Lệ, Viên Mục Dã lại cảm thấy đau khổ, nếu không phải cậu kéo anh ấy vào điều tra vụ án này thì Từ Lệ sẽ không phải nhận kết cục đó.

Thấy vẻ mặt Viên Mục Dã hơi cô đơn, Lệ Thần bèn an ủi: “Anh không cần phải tự trách mình vì chuyện của Từ Lệ, sinh mạng của con người vốn rất mong manh, cho dù không xảy ra chuyện đó, anh ta cũng không sống quá 50 tuổi đâu.”

Viên Mục Dã chưa bao giờ được nghe kiểu an ủi như vậy, cậu vừa tức giận vừa buồn cười hỏi: “Cậu dựa vào đâu mà nói người ta không sống quá 50 tuổi?”

Lệ Thần nhún vai: “Áp lực công việc của Từ Lệ rất lớn, lại thường xuyên thức đêm, ăn cơm không có giờ giấc cố định, bụng lúc nào cũng lúc no lúc đói. Lần cuối cùng tôi gặp Từ Lệ đã nhận ra cơ thể anh ta có rất nhiều vấn đề. Nói chung nó đều do thói quen sinh hoạt không tốt gây ra, mặc dù không nguy hiểm tính mạng nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy... Sớm muộn gì cũng đột tử.”

Chương 1253: Đưa con được ông trời tuyển chọn

Nghe Lê Thần nói như vậy, Viên Mục Dã không biết phải nói gì: “Nếu cậu đã nhận ra, tại sao không nói cho tôi biết sớm hơn?”

Không ngờ Lê Thần lại nói thẳng: “Nói thì có ích gì? Anh ta có thể thay đổi sao? Anh ta mà thay đổi thì vẫn còn là anh ta à? Thay vì để Từ Lệ biết nhưng lại chẳng thay đổi được gì, thì chẳng thà không biết và cứ sống như chính mình còn hơn.”

Trong nhất thời, Viên Mục Dã không biết phải phản bác những lời nguy biến của Lê Thần thế nào, cậu còn cảm thấy nó hơi có lý... Mọi người ngày nay đều biết thức khuya có hại cho sức khỏe, nhưng họ không thể quyết tâm bỏ đi thói quen xấu đó, vì vậy sau khi thức đêm, họ luôn cảm thấy bất an, bồn chồn lo lắng.

Thấy Lê Thần cứ lục hết thứ này đến thứ khác, Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Chẳng phải lần này cậu ra ngoài chỉ để thư giãn thôi sao?”

Lê Thần cười nói: “Đương nhiên là không, chờ sau khi vụ án kết thúc, Nhiếp Hải Long cứ yên tâm mà ngồi tù, tôi đương nhiên cũng thắng lợi trở về, thế nên trước đó tôi phải tìm một thân thể hoàn hảo cho mình mới được.”

Viên Mục Dã cũng quên bém mắt chuyện này, cậu bèn nói với vẻ xin lỗi: “Được rồi, chuyện này cứ giao cho tôi, hãy nói cho tôi biết điều kiện về cơ thể mới của cậu đi!”

Lê Thần suy nghĩ rồi liệt kê: “Nam, khoảng 30 tuổi, cao ít nhất 1m75 trở lên, khuôn mặt thì chỉ cần vừa mắt là được, có thể có người thân nhưng không có vợ con... Không cần sự nghiệp thành công nhưng ít nhất đừng nợ nần.”

Viên Mục Dã im lặng nghe Lệ Thần yêu cầu cơ thể mới, cậu nghĩ thầm: Người sắp chết hoàn hảo như vậy có thể hơi khó tìm, nhưng Viên Mục Dã cũng không nói gì và chỉ dẫn Lệ Thần cứ yên tâm quay về chờ đợi, một khi có cơ thể phù hợp thì Viên Mục Dã sẽ báo cho cậu ta.

Sau khi Lệ Thần rời đi, Viên Mục Dã bật máy tính lên và tìm kiếm trên mạng nhưng không tìm được kẻ đen đui nào phù hợp yêu cầu của Lệ Thần, không ngờ đúng lúc này cánh tay phải của cậu đột nhiên bỏng rát, Viên Mục Dã đau đến mức phải chạy ngay vào phòng vệ sinh để dội nước lạnh...

“Ha ha... Đến bản thân mình còn lo không xong mà lại đi quan tâm người khác.” Một tiếng cười lạnh lùng xuất hiện, giọng nói quen thuộc từ lâu lại vang lên trong đầu Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã lúc này đã đau đến toát mồ hôi, cậu chẳng thèm để ý xem yêu tinh dây leo nói cái gì, đối phương thấy Viên Mục Dã không phản ứng thì tiếp tục nói: “Nhưng tên nhóc đó nói đúng, cơ thể của con người quá yếu ớt, nếu không có tôi thì không biết cậu đã chết bao nhiêu lần rồi! Thật ra chỉ cần cậu không chống đối tôi, cậu sẽ mạnh hơn bây giờ gấp trăm ngàn lần.”

Nước lạnh tạm thời dập tắt cảm giác bỏng rát, Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn lên tấm gương trong phòng vệ sinh, khi cậu thấy những đường vân màu đỏ lúc trước lại xuất hiện trong mắt phải của mình một lần nữa, lòng Viên Mục Dã trào lên cảm giác đau thương và tức giận, cậu không nhịn được gào lên: “Cút!”

Không biết là do tiếng quát “Cút” có tác dụng, hay do sức mạnh ý chí của Viên Mục Dã lại lần nữa thắng thế, tóm lại cảm giác bỏng rát nhanh chóng biến mất, những dấu vết lạ trên cánh tay phải và mắt phải cũng mờ đi, Viên Mục Dã uể oải ngồi bệt xuống sàn nhà vệ sinh.

Lúc này, Viên Mục Dã nhận ra rằng thời gian của mình không còn nhiều, vì vậy cậu cố tỉnh táo lại và đi thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó ngồi trước máy vi tính... Sau một đêm tìm kiếm, Viên Mục Dã còn gọi điện cho Diệp Dĩ Nguy và Thạch

Lỗi để nhờ họ tìm người phù hợp, cuối cùng cậu đã thấy một tia sáng trước bình minh.

Sau khi nghe điều kiện của Viên Mục Dã, Thạch Lỗi nói rằng thật ra có rất nhiều người phù hợp điều kiện đó, nhưng đa số đều kẹt lại ở điều kiện phải “sắp chết”, Thạch Lỗi hỏi Viên Mục Dã xem có thể nói lỏng bằng cách bỏ điều kiện đó đi hay không?

Viên Mục Dã tức giận hỏi: “Anh nói gì cơ? Nếu không bị kẹt ở điều kiện này thì còn cần anh tìm sao?”

Chọn đi chọn lại, cuối cùng cũng tìm được một ứng cử viên, nhưng người này không phải sắp chết mà cậu ta vẫn luôn muốn chết...

Người này tên Trác Thiệu Quân, cậu ta là con trai duy nhất của Trác Khải Phong, ty phú nổi tiếng nước M, không những vóc dáng đẹp trai mà còn thích các môn thể thao mạo hiểm, đồng thời Trác Thiệu Quân còn có hai bằng luật và triết học, đây đúng là đứa con được ông trời lựa chọn.

Nghe nói Trác Khải Phong vô cùng yêu thương đứa con trai này, ông ta chưa bao giờ yêu cầu Trác Thiệu Quân về nhà tiếp quản công việc kinh doanh của công ty mà để cậu ta hoàn toàn tự do đến trước năm 30 tuổi, Trác Thiệu Quân có thể hưởng thụ cuộc sống của chính mình... Thật đáng tiếc tất cả những điều tốt đẹp này đã đột ngột dừng lại vào ba năm trước.

Vào thời điểm đó, Trác Thiệu Quân và một vài người bạn yêu thích thể thao ngoài trời đã đi leo núi ở nơi hoang dã, nhưng một tai nạn bất ngờ xảy ra khiến cậu ta rơi xuống vách núi, khi lực lượng cứu hộ tìm thấy Trác Thiệu Quân thì cậu ta chỉ còn thoi thóp.

Vì Trác Khải Phong rất có điều kiện nên ông ta đã đưa đứa con từ rừng sâu núi thẳm về trong thời gian nhanh nhất, Trác Thiệu Quân cuối cùng cũng giữ được tính mạng, nhưng tiếc rằng trời không chiều lòng người, từ đó trở đi cậu ta phải nằm liệt trên giường...

Lúc đó, tình trạng của Trác Thiệu Quân còn nghiêm trọng hơn nhiều so với khi Viên Mục Dã bị thương, toàn bộ xương sống bị gãy, hầu như mọi thứ từ cổ trở xuống đều không thể cử

động... Cho nên dù nhà họ Trác rất giàu nhưng cũng không thể làm Trác Thiếu Quân đứng dậy được.

Cứ như vậy, Trác Thiếu Quân đã nằm liệt ba năm, mặc dù cậu ta luôn tỏ ra rất lạc quan nhưng Trác Khải Phong quá hiểu con mình, ông ta biết Trác Thiếu Quân luôn gắng gượng mỉm cười...

Một người đàn ông đang trong thời kỳ sung mãn đột nhiên phải nằm liệt trên giường, đến cả đại tiện và tiểu tiện cũng phải nhờ người khác dọn dẹp, người bình thường rất khó tưởng tượng được cảm giác đó. Chắc có người sẽ nghĩ rằng, nhà họ Trác giàu như vậy nên họ có thể để Trác Thiếu Quân nằm cả đời cũng được.

Một đời người nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nếu trước đó Trác Thiếu Quân không giỏi giang như vậy, có lẽ cậu ta có thể tiếp nhận những rắc rối mà số phận ban tặng cho mình... Nhưng trước đó Trác Thiếu Quân lại quá ưu tú, mà bây giờ cậu ta sống như một con giòi ký sinh nên Trác Thiếu Quân không thể nào tiếp nhận được, vì vậy sau ba năm yên lặng, cậu ta chính thức đưa ra một yêu cầu với cha mẹ mình.

Khi Trác Khải Phong nghe con trai yêu cầu được ra đi thanh thản, ông ta có một chút không thể tiếp thu được, nhưng Trác Khải Phong hiểu sự lựa chọn của con trai mình, bởi vì Trác Thiếu Quân bây giờ ngoài việc không thể cử động ra, cậu ta còn bị tra tấn bởi rất nhiều bệnh tật khác...

Nhìn đứa con trai hoàn hảo một thời của mình, Trác Khải Phong thậm chí còn nghĩ, nếu lúc trước không dùng mọi cách cứu Trác Thiếu Quân, chắc cậu ta sẽ không phải chịu đau đớn như bây giờ? Nhưng mỗi khi ý nghĩ này xuất hiện, ông ta lại liên tục thôi miên chính mình, chỉ cần người còn sống là còn hy vọng.

Nhưng bây giờ chính Trác Thiếu Quân lại đề nghị được ra đi thanh thản, đồng thời còn thản nhiên nói với cha mẹ rằng, thật ra cậu ta đã có ý nghĩ này từ ba năm trước rồi, nhưng do lo lắng cảm xúc của cha mẹ nên không nói ra mà thôi.

Chương 1254: Lâm Noãn Noãn

Nhìn tư liệu của Trác Thiệu Quân do Diệp Dĩ Ngụy gửi đến, Viên Mục Dĩ cảm thấy người này mặc dù đáp ứng đủ các điều kiện của Lệ Thần, nhưng về mặt tâm lý, Trác Thiệu Quân cũng không tiếp nhận được việc ra đi thanh thản, vì vậy trong nhất thời cậu hơi do dự...

Đối với người bình thường mà nói, cái chết là thứ không thể đùa giỡn được, có nhiều khi những kẻ gào khóc muốn chết lại chưa chắc đã biết cái chết thật sự là gì, đến khi bọn họ hiểu rõ thì có hối hận cũng đã muộn.

Vì vậy Viên Mục Dĩ lo lắng không biết Trác Thiệu Quân có thật sự muốn chết hay không, dù sao sinh mạng rất quý giá, có rất nhiều người đã cố gắng hết sức để sống giống như Lỗ Văn Ngọc, nhưng đến cuối cùng mọi chuyện lại không được như mong muốn...

Thời hạn ba ngày cuối cùng cũng đến, tiếc rằng Ngô Minh không trân trọng cơ hội mà Viên Mục Dĩ đã cho để đi tự thú, vào lúc đám người số 54 nghĩ rằng Ngô Minh sẽ đi tự thú thì gã lại dùng chiêu ve sầu thoát xác để chạy trốn.

Nhưng cũng do chạy trốn nên Ngô Minh đã trở thành kẻ tình nghi số một trong vụ giết hại Lỗ Văn Ngọc, bên phía cảnh sát cũng nhanh chóng khám nghiệm tử thi Lỗ Văn Ngọc, còn về phần nguyên nhân cái chết... là do sử dụng Insulin quá liều.

Viên Mục Dĩ biết rằng cho dù Ngô Minh đã trốn thoát, nhưng cuộc đời gã cũng hoàn toàn kết thúc, cho dù Ngô Minh có thể chạy đến một nơi nào đó rồi đổi tên và bắt đầu cuộc sống mới, nhưng chỉ cần một chút động tĩnh thôi thì gã cũng sẽ giống như con chim sợ cành cong mà lần trốn khắp nơi, và không bao giờ có được cuộc sống của người bình thường nữa.

Sau khi vụ của Lỗ Phong được tuyên án, Viên Mục Dã đã đến gặp hắn một lần và nói cho hắn biết vụ án của Tiểu Ngọc đã được thành lập, Lỗ Phong thản nhiên gật đầu: “Khi con bé còn sống, nó là con gái của tôi, nó chết rồi thì không còn liên quan nữa, cậu không cần cố tình chạy đến đây để nói cho tôi biết mấy chuyện này đâu.”

Mặc dù đã đoán trước được thái độ của Lỗ Phong, nhưng Viên Mục Dã vẫn cảm thấy nên đích thân nói với hắn về Lỗ Văn Ngọc, còn về việc Lỗ Phong suy nghĩ thế nào thì không hề liên quan gì đến cậu.

Nước S không có án tử hình, cho dù hành vi phạm tội của Lỗ Phong và Nhiếp Hải Long vô cùng nguy hiểm, bọn họ cũng chỉ bị kết án chung thân mà thôi, nếu hai người cải tạo tốt, chưa biết chừng đến năm bảy, tám mươi tuổi lại được thả ra.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã cảm thấy đã đến lúc phải đưa Lê Thần ra ngoài, vì vậy cậu và Đoàn Phong đi đến nhà tù để xin gặp Nhiếp Hải Long, không ngờ cậu lại nghe được tin tình thân của gã đó xảy ra vấn đề, đêm qua Nhiếp Hải Long đã dùng tay móc mắt bạn tù nên bây giờ đang bị biệt giam.

Viên Mục Dã nghe xong không hỏi thêm gì nữa, bởi vì cậu biết người móc mắt mới thật sự là Nhiếp Hải Long, nhưng không biết Lê Thần bây giờ đang ở chỗ nào... Sau khi Lê Thần khôi phục bản thể, hắn không thể lộ ra ngoài không khí trong thời gian quá dài, vì vậy Lê Thần bây giờ có thể là bất cứ ai.

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dã ra khỏi khu nhà giam mà vẫn nhìn xung quanh, anh ta bắt đắ dĩ nói: “Không cần phải tìm đâu, cậu cứ về nhà chờ đi! Tên kia cứ thoát ẩn thoát hiện, tốt nhất là chờ cậu ta đến tìm cậu.”

Không ngờ sau khi về nhà chờ vài ngày, Viên Mục Dã vẫn không thấy bóng dáng Lê Thần, khi Viên Mục Dã nghĩ Lê Thần lại gặp rắc rối nào đó thì bỗng thấy một cô gái cao ráo xinh đẹp tìm đến cửa nhà mình...

Viên Mục Dã không ngờ cơ thể mà Lê Thần tạm thời tìm được lần này lại là một cô gái xinh đẹp, cậu bèn trêu chọc: “Cậu... muốn đổi giới tính à?”

Lệ Thần bất đắc dĩ đáp: “Đôi giới tính cái gì? Tôi là nam thẳng tắp đây có được không? Nếu không phải trong bệnh viện không có cơ thể nào để mượn, tôi cũng chẳng đến mức phải mượn cơ thể con gái đến gặp anh.”

Hóa ra mấy ngày nay Lệ Thần liên tục mượn cơ thể của vài người, nhưng cuối cùng đều phát hiện bọn họ không phù hợp, tuy chỉ mượn tạm thời nhưng tất cả đều có gia đình và sự nghiệp, tùy tiện đi mượn chắc chắn sẽ gây ra một số rắc rối không đáng có, vì vậy cuối cùng Lệ Thần bèn đặt mục tiêu vào những người sống thực vật trong bệnh viện...

Lúc đầu Lệ Thần chỉ định tạm thời mượn một cơ thể để đi ra nước ngoài với Viên Mục Dã tìm Trác Thiếu Quân, sau khi dùng xong sẽ trả lại và hẳn sẽ khôi phục cơ thể của đối phương về như lúc ban đầu.

Lệ Thần đã sử dụng cơ thể của nhiều người khác nhau để lang thang qua khắp các bệnh viện lớn của thành phố trong vài ngày, nhưng điều đáng ngạc nhiên là Lệ Thần không tìm được bất kỳ cơ thể nào phù hợp, nếu không phải quá già thì cũng là quá trẻ, những cơ thể này không phù hợp để đi cùng Viên Mục Dã ra nước ngoài. Cực chẳng đã, Lệ Thần đành chọn bừa một cái, và đó chính là cô gái xinh đẹp này.

Cô gái này tên là Lâm Noãn Noãn, bị trở thành người thực vật do một tai nạn xe vài năm trước, vì gia đình không thiếu tiền nên cô ta được chăm sóc trong phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện, mặc dù Lệ Thần không muốn, nhưng cuối cùng vẫn phải chui vào cơ thể Lâm Noãn Noãn...

Sau khi nghe Lệ Thần kể lể, Viên Mục Dã ngạc nhiên hỏi: “Cậu cứ thế đưa người ta từ trong viện ra ngoài à?”

Lệ Thần lắc đầu: “Không phải... Tôi đã để lại cho người nhà cô ta một bức thư, nói rằng mình đã khỏe và muốn ra ngoài đi dạo.”

Viên Mục Dã nghe xong không biết phải nói gì nữa, cậu nghĩ thầm nếu gia đình cô gái này nhìn thấy bức thư chắc họ sẽ phát điên lên mất, kết quả là bản tin tối hôm đó đã đăng một mục tìm người mất tích, đồng thời còn có một đoạn video quay một người “khỏe mạnh” lên chuồn khỏi phòng chăm sóc đặc biệt.

Viên Mục Dã bắt lực nhìn tivi và thầm nghĩ liệu ngày mai mình có bị bắt vì tội bắt cóc một cô gái bị bệnh nặng hay không nhỉ? Nhưng Lê Thần lại làm như không có chuyện gì xảy ra, hắn thay bộ quần áo đàn ông lúc trước của mình rồi thản nhiên ngồi uống bia trên ghế sofa...

Viên Mục Dã thấy vậy bèn hăng giọng: “Anh giai ới, cậu có thể điều chỉnh cho phù hợp với cơ thể này được không, cậu bây giờ đang là con gái đấy, đừng có ngồi như một người đàn ông như thế chứ?”

Nghe Viên Mục Dã nói vậy, Lê Thần cũng kiềm chế lại một chút, nhưng mặt ngoài vẫn thản nhiên nói: “Không sao, anh cũng đâu phải người ngoài...”

Sáng sớm hôm sau, Viên Mục Dã đưa Lê Thần quay về bệnh viện vì không muốn sự việc trở nên rắc rối, khi cha mẹ Lâm Noãn Noãn nhìn thấy con gái mình chạy nhảy tung tăng, bọn họ suýt nữa đã ngất tại chỗ.

Cuối cùng, nhờ sự thuyết phục của Viên Mục Dã, cặp vợ chồng già mới bình tĩnh lại, sau đó Viên Mục Dã phải vắt óc để bịa ra một lời nói dối mà chính cậu cũng thấy không đáng tin, Viên Mục Dã nói rằng mình gặp Lâm Noãn Noãn ở trước cửa, bởi vì cô ta nhất thời không nói được họ tên, nên cậu đành cho cô ta ở nhờ một đêm, khi Viên Mục Dã nhìn thấy bản tin sáng nay, cậu lập tức đưa Lâm Noãn Noãn quay về.

Sau khi nghe xong, hai vợ chồng già vô cùng cảm ơn Viên Mục Dã, họ không nghi ngờ những gì cậu nói mà chỉ sốt ruột muốn bác sĩ kiểm tra con gái mình, để xem cơ thể con gái có vấn đề gì hay không...

Chương 1255: Chuyến đi đến nước M

Viên Mục Dã thấy vậy bèn liếc mắt ra hiệu cho Lê Thần, sau đó cười nói với cha mẹ Lâm Noãn Noãn: “Bác trai bác gái, nếu không còn chuyện gì nữa thì cháu xin phép đi trước.”

Không ngờ Lâm Noãn Noãn ở bên cạnh lại nắm chặt cánh tay Viên Mục Dã: “Anh Viên, anh đừng đi, nếu không em sẽ không đi khám đâu!”

Trên thực tế, khi hai người còn ở nhà, bọn họ đã bàn với nhau rằng Viên Mục Dã sẽ đưa Lê Thần về bệnh viện trước, sau khi hắn dùng thân phận của Lâm Noãn Noãn để xoa dịu hai vợ chồng họ Lâm, hắn sẽ quay lại đi với Viên Mục Dã đến nước M tìm Trác Thiếu Quân.

Viên Mục Dã không ngờ Lê Thần lại đột nhiên giở trò để trêu mình, cậu không biết phải làm thế nào nữa mà lập tức đứng như trời trồng ngay tại chỗ...

Cuối cùng ông Lâm phải đứng ra hòa giải: “Tiểu Viên à, hay là... cháu ở lại thêm một lúc và đi cùng Noãn Noãn làm xét nghiệm trước đã?”

Viên Mục Dã nghe vậy là biết cặp vợ chồng này trước đây rất yêu chiều cô con gái, hơn nữa cô ta mới tỉnh lại sau cơn hôn mê, thế cho nên dù Lâm Noãn Noãn có đưa ra yêu cầu quá đáng thì bọn họ vẫn sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi lúng túng nói: “Vậy thì... cũng được ạ.”

Tranh thủ lúc cặp vợ chồng già đến gặp bác sĩ phụ trách, Viên Mục Dã thì thầm với Lê Thần: “Sao cậu không làm theo kịch bản đã bàn trước ở nhà?”

Lê Thần cười gian: “Tôi cảm thấy hơi xấu hổ với cha mẹ của Lâm Noãn Noãn. Anh Viên à, anh ở lại bên cạnh người ta đi

mà...”

Khi nghĩ đến cô gái bề ngoài xinh đẹp đang làm nũng, nhưng ý thức bên trong lại là Lê Thần này, Viên Mục Dã có một cảm giác rất kỳ quái, cậu đang định giơ tay đập cho tên này một cái để hấn bình thường trở lại, thì đúng lúc này hai vợ chồng họ Lâm lại bước ra từ phòng bác sĩ.

Viên Mục Dã đành vỗ đầu Lê Thần một cách tượng trưng và bảo: “Ngoan, phải nghe lời bác sĩ biết không?”

Và thế là Viên Mục Dã vẫn đi cùng Lâm Noãn Noãn đi khám sức khỏe tổng quát, bác sĩ phụ trách xem tất cả các kết quả kiểm tra và liên tục sợ hãi thán phục, đây thực sự là kỳ tích của giới y học! Hai vợ chồng ông bà họ Lâm nghe bác sĩ nói thế vô cùng mừng rỡ, nhưng Viên Mục Dã và Lê Thần lại thấy hơi chột dạ.

Hai ngày sau, Lâm Noãn Noãn thuận lợi xuất viện, sau đó Viên Mục Dã bắt đầu tính toán làm cách nào để đưa Lâm Noãn Noãn đi Mỹ gặp cậu Trác Thiếu Quân kia? Ai ngờ đúng lúc đang cần thì lại có người đưa tới cửa...

Thì ra trước khi Lâm Noãn Noãn bị gặp tai nạn thì đang học tại Học viện Âm Nhạc ở Mỹ, tất nhiên sau khi xảy ra việc cô ta không thể tiếp tục đi học được nữa, thế là ông bà Lâm đành phải làm đơn xin tạm nghỉ học cho con gái. Hiện giờ sức khỏe của Lâm Noãn Noãn đã không có gì đáng ngại nên định trở về nhập học lại.

Ban đầu cha mẹ của Lâm Noãn Noãn muốn đi cùng con gái, nhưng Lâm Noãn Noãn lại nhất quyết đòi anh Viên đi cùng, nói thế nào cũng không cho cha mẹ đi theo. Hai vợ chồng không biết sự thật của chuyện này, họ cứ nghĩ rằng con gái mình thích vẻ đẹp trai của Viên Mục Dã, vì vậy họ chủ động tìm đến cậu và hy vọng Viên Mục Dã có thể đi cùng Lâm Noãn Noãn đến nước M làm thủ tục nhập học lại.

Vì không muốn hai vợ chồng họ Lâm nghi ngờ nên lúc đầu Viên Mục Dã tỏ vẻ từ chối, dù sao cậu và Lâm Noãn Noãn cũng mới quen nhau được vài ngày, nếu dễ dàng đưa một cô gái ra nước ngoài, về tình về lý đều không ổn... Cuối cùng, trước sự thuyết phục của cha Lâm Noãn Noãn, Viên Mục Dã mới “miễn cưỡng” đồng ý.

Sau khi xử lý xong cha mẹ Lâm Noãn Noãn, Viên Mục Dĩ liên lạc với Thạch Lỗi, không biết gã đang bận rộn việc gì ở trong nước, Viên Mục Dĩ nói cho Thạch Lỗi biết mình và Lệ Thần chuẩn bị đến nước M để gặp Trác Thiếu Quân. Thạch Lỗi nói rằng gã cũng vừa hoàn thành xong công việc, đến lúc đó bọn họ sẽ cùng quay về.

Theo thông tin tình báo của Thạch Lỗi, bên phía Trác Thiếu Quân đã bắt đầu liên hệ với một tổ chức chuyên cung cấp cái chết nhân đạo ở Thụy Sĩ, chỉ cần cha mẹ cậu ta gật đầu, Trác Thiếu Quân sẽ bay sang đó bất cứ lúc nào...

Hiện tại có rất ít quốc gia trên thế giới hợp pháp hóa cái chết nhân đạo, bởi vì suy cho cùng, đây cũng là một vấn đề gây ra rất nhiều tranh cãi, người ủng hộ và người phản đối thường chia thành hai phe rõ ràng.

Những người ủng hộ thường là bệnh nhân đã chịu đủ cơn đau của bệnh tật và người nhà của họ, cảm giác nhìn người thân bị giày vò vì đau đớn nhưng không thể làm gì được rất tàn nhẫn, chỉ những người thật sự trải qua mới hiểu được.

Đương nhiên những người phản đối cũng không sai, bọn họ lo lắng rằng một khi cái chết nhân đạo được hợp pháp hóa, ranh giới trong đó rất dễ bị xóa nhòa, từ đó sẽ khiến một số kẻ có động cơ thầm kín làm hại người khác một cách hợp pháp... Còn một số người bị áp lực bởi dư luận, bọn họ cảm thấy thật vô đạo đức khi đồng ý người thân bị bệnh nan y được thực hiện cái chết nhân đạo.

Bởi vì cái chết nhân đạo dính đến pháp luật, luân lý và đạo đức, thậm chí cả tranh cãi về mặt y tế, vì vậy nó không đơn giản chỉ là đồng ý hoặc không đồng ý... Sở dĩ Trác Thiếu Quân chọn Thụy Sĩ là vì những quốc gia khác chỉ cung cấp dịch vụ cho cư dân địa phương, do đó Thụy Sĩ là lựa chọn duy nhất của Trác Thiếu Quân.

Trên máy bay, Thạch Lỗi mặc đồ cải trang nhìn chằm chằm phiên bản nữ của Lệ Thần rồi nhếch mép nói: “Thật thú vị, bản lĩnh của cậu còn mạnh hơn nhiều so với A Triết của chúng tôi!”

Nghĩ đến những gì xảy ra năm đó, Lệ Thần vẫn hơi e ngại Thạch Lỗi, vì vậy cậu ta cười ngượng ngùng: “Đừng nhìn

chăm chăm người ta như vậy mà, người ta xấu hổ đó.”

Nhìn hai kẻ dờ hơi ở bên trái và bên phải, trong lúc nhất thời Viên Mục Dã cũng không biết phải nói gì nữa, cuối cùng cậu đành cố ý đổi chủ đề và hỏi Thạch Lỗi: “Anh có chắc khách hàng của mình có suy nghĩ đó không?”

Thạch Lỗi gật đầu: “Đương nhiên, tình báo của tôi đã sai bao giờ chưa... Theo tôi thì chẳng cần chờ tên đó đi Thụy Sĩ, chúng ta cứ trực tiếp tìm đến nói chuyện là được. Tôi tin rằng một người chỉ muốn chết sẽ không quan tâm mình chết thế nào.”

Đề nghị của Thạch Lỗi khiến Viên Mục Dã có cảm giác như cướp đoạt cơ thể của người khác, cậu suy nghĩ rồi nói: “Làm như vậy không tốt, nếu chúng ta trực tiếp đến gặp Trác Thiếu Quân, vậy chẳng phải sẽ phá vỡ quy luật sinh lão bệnh tử của người bình thường sao? Nguyên tắc của chúng ta là chờ đến khi cuộc sống của đối phương kết thúc thì mới... Lợi dụng một chút.”

Thấy Viên Mục Dã nói mơ hồ như vậy, Thạch Lỗi bĩu môi: “Nói cứ như tên này từ trước đến giờ chưa từng chiếm cơ thể người khác ấy...”

Viên Mục Dã vội vàng lờm Thạch Lỗi một cái, Thạch Lỗi mới nuốt nửa câu sau xuống.

Thật ra Viên Mục Dã cũng biết trước đây Lệ Thần đã từng “chiếm” cơ thể của người khác, hơn nữa không chỉ là một người, nhưng đó chỉ là chuyện trước đây... Từ khi hắn nói với Viên Mục Dã rằng mình muốn làm một người bình thường, Lệ Thần không còn chiếm đoạt thân thể người khác một cách tùy tiện nữa.

Chương 1256: Chuyến đi đến nước M

Sau khi máy bay hạ cánh, người của Thạch Lỗi đã chờ sẵn ở sân bay, và cả đám đều cảm thấy rất ngạc nhiên khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp bước ra cùng mấy người Viên Mục Dã.

Thạch Lỗi thấy vậy bèn cô tình trêu chọc: “Đây là bạn gái của chủ tịch Viên, mọi người chào chị dâu đi!”

Cả đám lập tức đồng thanh: “Chào chị dâu!”

Viên Mục Dã ghen hống nhìn Thạch Lỗi, cậu mắng: “Đừng có đùa kiểu trẻ con như vậy được không?”

Thạch Lỗi cười khẽ, sau đó quay ra hỏi đám đàn em: “Tình huống của Trác Thiệu Quân bây giờ thế nào rồi?”

Đôi phương vội vàng trả lời: “Hôm qua Trác Thiệu Quân định đặt chuyến bay riêng đến Thụy Sĩ vào một tuần sau, nhưng có thành công hay không thì còn tùy thuộc vào ý nghĩ của vợ chồng Trác Khải Phong...”

Thạch Lỗi quay ra nói với Viên Mục Dã: “Nếu tôi là Trác Khải Phong, tôi chắc chắn sẽ không đồng ý, vì vậy tôi cảm thấy Trác Thiệu Quân sẽ không thể thực hiện chuyến bay đến Thụy Sĩ được đâu... Hay là chúng ta dùng sức mạnh? Dù sao người đẹp Lệ cũng có bản lĩnh này mà.”

Lệ Thần vội vàng xua tay: “Không thể nói như vậy được, tôi chỉ mượn tạm một chút thôi, sau đó không những trả về chỗ cũ mà tôi còn chữa trị toàn bộ cơ thể họ như mới đây.”

Thạch Lỗi nghe vậy đột nhiên nhìn chăm chăm vào mắt Lệ Thần: “Nếu cậu có bản lĩnh đó, tại sao cậu không giúp Viên Mục Dã chữa trị cánh tay?”

Viên Mục Dã không ngờ Thạch Lỗi lại đột ngột nói đến chuyện này, cậu đang định giải thích thay cho Lệ Thần thì Lệ

Thần lại chủ động nói trước: “Tôi đã thử rồi... nhưng sinh mệnh trong cơ thể anh Viên quá mạnh, với năng lực của tôi không thể làm gì được.”

Thạch Lỗi còn muốn nói gì đó, nhưng Viên Mục Dã vội vàng ngăn cản: “Mọi việc không thể cưỡng ép được.”

Không ngờ Thạch Lỗi lại không chịu buông tha: “Vậy lúc cậu bị gãy xương sống, tại sao không cho cậu ta đến giúp cậu khôi phục?”

Chuyện đó thật sự không thể đổ lỗi cho Lệ Thần được, bởi vì khi Viên Mục Dã bị thương, cậu luôn ở chỗ Thạch Lỗi để làm đủ các phương pháp chữa trị, còn đám đàn em của Thạch Lỗi thì vẫn đang truy lùng Lệ Thần ở khắp nơi, thử hỏi Lệ Thần làm sao dám xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã?

Mặc dù lúc đó Viên Mục Dã nghĩ rằng Diệp Dĩ Ngụy đã bị cha ruột giết chết, trong lòng cậu tràn đầy thù hận và tuyệt vọng khi trở thành người tàn phế, nhưng cậu cũng không muốn Lệ Thần rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm vì chuyện của mình...

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, Viên Mục Dã trở thành người nắm cổ phần khổng lồ tập đoàn của Thạch Lỗi, ngay cả Thạch Lỗi cũng phải làm việc cho Viên Mục Dã, vì vậy chỉ cần cậu nói một câu là có thể bảo vệ được Lệ Thần.

Hôm sau, Thạch Lỗi sắp xếp cho họ cải trang thành công nhân làm vườn đến nhà Trác Thiệu Quân trồng cây, đồng thời chứng kiến tận mắt xem tình huống của Trác Thiệu Quân bây giờ thế nào...

Viên Mục Dã và Lệ Thần đi cùng những người làm vườn thật sự, bởi vì nếu chỉ có mỗi hai người họ thì chắc chắn sẽ bị lộ, dù sao công việc vẫn cần có người làm... Nhà của Trác Thiệu Quân đúng là có điều kiện, chỉ riêng căn biệt thự ở ngoại thành cho cậu ta dưỡng bệnh cũng rộng đến 6 mẫu, bảo sao họ phải mời người ngoài vào chăm sóc cây cối trong vườn.

Dựa vào thông tin do Thạch Lỗi cung cấp, hai người đi tới một vườn hồng nở rộ, nghe nói Trác Thiệu Quân rất thích hoa hồng đỏ, vì vậy cửa sổ sát đất trong phòng cậu ta có thể ngắm nhìn toàn bộ cảnh sắc nơi này.

Khi Viên Mục Dã và Lê Thần giả vờ nhỏ cở ở đây, họ thấy bên trong cửa sổ sát đất đối diện vườn hồng có một chiếc giường bệnh, nhưng dường như người bệnh đang nằm trên giường không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài...

Viên Mục Dã nhìn kỹ hơn thì thấy một người đàn ông gầy trơ xương, sắc mặt trắng bệch đang nằm trên chiếc giường bệnh sang trọng, không cần đoán cũng biết người này là Trác Thiệu Quân. Tiếc rằng Viên Mục Dã không nhìn thấy vẻ đẹp trai trước đây của cậu ta, cậu chỉ thấy một luồng tử khí nặng nề của người sắp “gần đất xa trời”.

Lúc này, Lê Thần ở bên cạnh thì thào: “Nhìn tình trạng trước mắt của Trác Thiệu Quân, cho dù bây giờ không chết... Cậu ta cũng không sống lâu được nữa đâu.”

Viên Mục Dã đã từng trải qua tình huống nằm liệt trên giường, vì vậy cậu biết rõ cảm giác đó là thế nào, hơn nữa tình trạng của Trác Thiệu Quân còn nặng hơn Viên Mục Dã trước đây, cho dù hiện tại có thể duy trì sự sống nhưng cậu ta không thể thực hiện bất cứ hoạt động gì.

Đây cũng là lý do khiến Trác Thiệu Quân muốn chết, một người đã từng vô cùng kiêu hãnh làm sao có thể chấp nhận sống như một kẻ tàn phế trên cõi đời này? Nhưng lựa chọn đó lại quá tàn nhẫn đối với người nhà của Trác Thiệu Quân, nhất là cha mẹ của cậu ta...

Hầu hết những đứa trẻ luôn là trái tim của cha mẹ (trừ cha của Diệp Dĩ Ngụy), khi cả thế giới đều ruồng bỏ nó, người duy nhất sẽ ở bên cạnh chính là cha mẹ ruột của nó.

Hơn nữa, có một sự thật còn phũ phàng hơn, đó là khi cha mẹ già không thể tự chăm sóc, hoặc đau đớn vì bị bệnh tật giày vò, những đứa con thường hy vọng đối phương được giải thoát càng sớm càng tốt.

Ngược lại, nếu đứa trẻ bị bệnh nguy kịch, cha mẹ lại hy vọng đứa trẻ có thể sống, cho dù họ phải chăm sóc nó cả đời cũng được... Vì vậy, rất khó để vợ chồng Trác Khải Phong đưa ra quyết định.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thở dài, hỏi: “Sau khi lấy được cơ thể Trác Thiệu Quân, cậu có còn qua lại với cha mẹ cậu ta

không?”

Lệ Thần trả lời ngay: “Có lẽ là không, mặc dù lúc đó tôi sẽ có được toàn bộ trí nhớ của Trác Thiếu Quân, nhưng có một số việc có thể giả nhất thời nhưng không giả cả đời được, dù sao họ cũng là cha mẹ Trác Thiếu Quân, sớm hay muộn họ cũng sẽ phát hiện vấn đề.”

Viên Mục Dã nghe xong không nói gì, nhưng trong lòng thầm nghĩ, có lẽ đó chính là kết cục tốt nhất, mặc dù họ càng ngày càng xa cách con mình, nhưng ít nhất họ biết nó còn sống...

Không ngờ lúc này Lệ Thần lại nhìn Trác Thiếu Quân đang nằm trên giường bệnh rồi trầm ngâm nói: “Thật ra tôi có một cách không cần Trác Thiếu Quân phải chết.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên: “Có thể làm Trác Thiếu Quân không chết? Cậu... muốn ra tay cứu cậu ta sao?”

Lệ Thần lắc đầu: “Tôi không quen cũng chẳng thân với cậu ta, tôi tuyệt đối sẽ không vì cậu ta mà phá vỡ quy luật sinh lão bệnh tử. Nhưng tôi có thể thuê cơ thể cậu ta, đợi đến khi hết hạn, cậu ta vẫn là Trác Thiếu Quân, còn tôi lại tìm một cơ thể mới là được... Đương nhiên, điều này cần cậu ta đồng ý thì mới thực hiện được.”

Viên Mục Dã nghe mà chẳng hiểu gì, Lệ Thần đành phải kiên nhẫn giải thích: “Tôi có thể chữa lành cơ thể Trác Thiếu Quân, bù lại, tôi sẽ chiếm giữ cơ thể cậu ta trong ba mươi năm, khi thời gian đến, tôi sẽ rời khỏi cơ thể này, đến lúc đó cậu ta vẫn là Trác Thiếu Quân. Tôi cũng sẽ để cơ thể này duy trì trong một trạng thái tương đối khỏe mạnh, đến lúc đó cậu ta có thể bắt đầu một cuộc sống mới.”

Chương 1257: Ba mươi năm

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Đây đúng là một ý tưởng đẹp cả đôi đường, nhưng nếu lúc cậu chiếm giữ cơ thể cậu ta rồi gặp chuyện thì sao? Ví dụ như lần cậu bị chìm xuống biển đó?”

Lệ Thần bắt đầu dĩ nhún vai: “Bất cứ chuyện gì cũng có rủi ro, tôi chỉ có thể bảo đảm rằng mình không dễ dàng dùng cơ thể cậu ta đi mạo hiểm, nhưng tình huống giống như lúc đó... thì không phải tôi có thể kiểm soát được, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là chết đúng không?”

Viên Mục Dã nghe xong thấy cũng đúng, cậu nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Nếu cậu đã quyết định, vậy chúng ta đi vào nói chuyện với Trác Thiếu Quân thôi!”

Sau đó chờ khi xung quanh không có ai, hai người nhanh chóng lên vào biệt thự, bọn họ tiến thẳng đến căn phòng của Trác Thiếu Quân...

Trác Thiếu Quân chỉ có thể chuyển động được đôi mắt, khi nghe thấy tiếng mở cửa, cậu ta còn tưởng là trợ lý của mình tiến vào, vì vậy Trác Thiếu Quân cười bảo: “Cô đến đúng lúc lắm, mau đổi bộ phim khác cho tôi... bộ phim này chán quá.”

Nhưng khi thấy rõ người vừa đến, Trác Thiếu Quân lập tức biến sắc, cậu ta muốn giơ tay bấm chuông điện bên cạnh nhưng may mà Viên Mục Dã đã nhanh tay đè lại và nói: “Cậu Trác, cậu đừng căng thẳng, trước hết chúng tôi sẽ không làm hại đến cậu, chúng tôi đến đây hôm nay là để bàn một chút chuyện với cậu.”

Mặc dù Trác Thiếu Quân là một người bệnh, nhưng cậu ta vẫn bình tĩnh nhìn hai người Viên Mục Dã: “Hai người muốn bắt cóc tôi à? Vậy hai người đã tính sai rồi, bởi vì sẽ không dễ để đưa một người tàn phế như tôi ra khỏi đây đâu, cho dù các người thật sự làm được điều đó, tôi cũng có thể chết bất cứ lúc nào, đến lúc đó các người sẽ lỗ nặng đấy.”

Viên Mục Dã nói rất thành khẩn: “Cậu hiểu nhầm rồi, chúng tôi không phải bọn bắt cóc, hôm nay chúng tôi đến đây đúng là hơi đường đột, nhưng tôi biết thời gian của cậu không nhiều, vì vậy chúng tôi muốn làm một cuộc trao đổi với cậu.”

Trác Thiếu Quân sững sốt, sau đó hơi nghi ngờ hỏi: “Một người tàn phế như tôi... có gì để trao đổi chứ? Mặc dù gia đình tôi thật sự rất giàu, nhưng tôi không nghĩ trong tay các người có thứ gì mà tôi muốn.”

Viên Mục Dã mỉm cười: “Sức khỏe, chẳng phải là thứ cậu muốn nhất bây giờ sao?”

Không ngờ Trác Thiếu Quân nghe xong lại cười phá lên: “Tôi bị liệt chứ không phải bị thần kinh... mấy người dựa vào đâu để nói chuyện sức khỏe với tôi? Các người có thể giúp tôi lập tức đứng lên sao?”

Không đợi Viên Mục Dã lên tiếng, Lê Thần đã nói trước: “Đương nhiên là được, tôi có thể giúp cậu lại được đứng lên một lần nữa.”

Không biết tại sao, khi Trác Thiếu Quân nhìn hai người đột ngột xông vào phòng mình, trong lòng lại nảy sinh một cảm giác kỳ quái, mặc dù những gì họ nói đều rất vô lý, nhưng điều đó lại khiến Trác Thiếu Quân sinh ra một chút hy vọng...

Thấy Trác Thiếu Quân không phản ứng, Viên Mục Dã tiếp tục: “Tôi biết trong nhất thời cậu rất khó tin rằng chúng tôi có thể làm được chuyện này, nhưng cậu cũng đâu còn lựa chọn nào khác đúng không? Chết nhân đạo hay lại được đứng lên một lần nữa, tại sao cậu không đánh cược một lần thử xem?”

Trác Thiếu Quân không phải người ngu, hai người trước mặt không thể nào xuất hiện mà không có lý do, hơn nữa với thân phận của cậu ta, không thể có người dám giở trò đùa ác ý như vậy...

Cùng lúc đó, Viên Mục Dã cũng nói một câu đúng với suy nghĩ của Trác Thiếu Quân, tại sao không đánh cược một lần? Cùng lắm là chết, nhỡ cược thắng thì sao? Hơn nữa Trác Thiếu Quân từ bé đã là một đứa trẻ thích mạo hiểm, Trác Khải Phong đã từng nhận xét: “Tiểu Quân là dân cờ bạc trời sinh!”

Nghĩ đến đây, Trác Thiếu Quân trầm giọng hỏi: “Các người định chứng minh sự chân thật của điều này thế nào?”

Lúc này, Viên Mục Dã nháy mắt với Lệ Thần, ngay sau đó cô gái xinh đẹp Lệ Thần há mồm phun ra bản thể của mình, Trác Thiếu Quân ở trên giường bệnh giật mình há hốc mồm, cậu ta chỉ có thể trơ mắt nhìn vật thể đặc sệt giống dầu thô đang từ từ trườn về phía mình...

Viên Mục Dã thấy vậy thì đỡ Lâm Noãn Noãn đang hôn mê và bế cô ta đến ghế sofa bên cạnh, sau đó nhanh chóng quay về an ủi Trác Thiếu Quân đang sợ hãi: “Đừng sợ, có một số việc không phải nói một hai câu là được, người này... Cái vật chất này là bạn của tôi, nó sẽ tạm thời chui vào trong người cậu và nói chuyện với cậu, đến lúc đó...”

Nhưng Viên Mục Dã còn chưa kịp nói xong, bản thể của Lệ Thần đã lao vào miệng Trác Thiếu Quân nhanh như tên bắn, sau đó mắt cậu ta trợn ngược và ngồi bật dậy như bị điện giật.

Thật ra Viên Mục Dã vẫn cảm thấy hơi khản trương, nếu lúc này có người đi vào thì sẽ to chuyện, đến lúc đó họ bị coi là kẻ trộm còn đỡ, nếu dọa người ta thì mới là phiền phức.

May mà Trác Thiếu Quân ngồi dậy cũng không lâu, cậu ta lại nằm xuống, cùng lúc đó bản thể của Lệ Thần cũng chui ra từ miệng cậu ta và nhanh chóng quay về người Lâm Noãn Noãn...

Vài giây sau, Trác Thiếu Quân mở mắt ra, mặc dù cậu ta vẫn cần một chút thời gian để tiêu hóa chuyện vừa rồi, nhưng trải qua việc “giao tiếp bằng linh hồn” với Lệ Thần, Trác Thiếu Quân đã hoàn toàn tin tưởng, vì vậy cậu ta suy nghĩ rồi hỏi: “Tôi có thể tin tưởng các người không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên, tôi tin rằng cậu đã hiểu khá rõ về năng lực của bạn tôi, nếu như cậu ta muốn cướp thân thể của cậu thì vừa rồi đã không nói ra, chúng tôi đến đây để trao đổi nên quyền quyết định nằm trong tay cậu.”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Được rồi... Tôi đồng ý cho anh ta mượn cơ thể trong ba mươi năm, nhưng tôi cũng có một yêu cầu.”

Viên Mục Dã cười bảo: “Cậu nói đi...”

Trác Thiếu Quân hít sâu một hơi, sau đó nhìn Lệ Thần và nói: “Tôi hy vọng anh có thể đối xử tốt với cha mẹ tôi, dù sao họ cũng không thể đợi tôi suốt ba mươi năm được, vì vậy tôi hy vọng anh có thể thỉnh thoảng đóng vai của tôi để đi thăm họ.”

Lệ Thần nghe vậy bèn suy nghĩ một chút, xem ra hẳn rất nghiêm túc xem xét vấn đề này, một lát sau mới gật đầu: “Được, tôi hứa với cậu...”

Sau khi nhận được câu trả lời của Lệ Thần, Trác Thiếu Quân cười hỏi: “Có thể cho tôi tạm biệt họ lần cuối không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên là được, ngày mai chúng tôi lại đến.”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại cười nói: “Không cần chờ đến mai, ba mươi năm không dài cũng không ngắn, tôi muốn bắt đầu thật nhanh để kết thúc càng sớm càng tốt.”

Trưa hôm đó, vợ chồng Trác Khải Phong đến thăm con như thường lệ, bọn họ còn mang theo mấy quyển sách mới để Trác Thiếu Quân giết thời gian lúc chán nản, nhưng họ không nhận ra rằng đứa con trai hôm nay có vẻ hơi khác biệt...

Chưa đầy hai ngày sau, các tờ báo lớn của nước M đều thi nhau đưa tin: Trác Thiếu Quân, con trai duy nhất của nhà tài phiệt Trác Khải Phong, người bị liệt đã nhiều năm bất ngờ khôi phục một cách kỳ diệu, đến cả những bác sĩ nổi tiếng từng chữa trị cho Trác Thiếu Quân cũng đều nói rằng đây là một kỳ tích.

Chương 1258: Người thừa kế hợp pháp

Mặc dù Lệ Thần đã chữa khỏi thân thể cho Trác Thiếu Quân, nhưng thể chất hiện tại của hắn thật sự quá kém, người Trác Thiếu Quân gầy như trang giấy vậy, cho nên Viên Mục Dã đành tạm thời để hắn ở cùng vợ chồng Trác Khải Phong để điều dưỡng thân thể.

Còn về phần Lâm Noãn Noãn, không lâu sau khi Lệ Thần rời khỏi cơ thể cô ta, Lâm Noãn Noãn đã khôi phục lại ý thức của mình, đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của Viên Mục Dã, cô ta tỏ ra vô cùng sợ hãi, cuối cùng Viên Mục Dã đành phải gọi cho cha Lâm Noãn Noãn để họ đến và cùng cô ta tiếp tục làm thủ tục nhập học...

Có lẽ do trạng thái tinh thần của Lâm Noãn Noãn lúc tốt lúc xấu, cho nên cha của Lâm Noãn Noãn đành tạm thời từ bỏ kế hoạch nhập học lại và trực tiếp đưa con gái về nước để nghỉ ngơi.

Sau khi xử lý được cơ thể mới cho Lệ Thần, tảng đá trong lòng Viên Mục Dã cuối cùng cũng được thả xuống, nhưng vào lúc cậu chuẩn bị lên đường về nước S thì đột nhiên nhận được điện thoại của Lệ Thần, hắn nói rằng muốn gặp Viên Mục Dã.

Thấy Lệ Thần có vẻ lảng tránh khi nói chuyện điện thoại, Viên Mục Dã biết hắn gặp đang phải vấn đề khó giải quyết nào đó, vì vậy cậu bèn hẹn Lệ Thần ở một quán cà phê gần tập đoàn. Nhưng bất ngờ là, cậu đợi ở đó đến buổi chiều mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Lệ Thần đâu cả...

Lúc này Viên Mục Dã mới nhận ra rằng có thể Lệ Thần đã gặp nguy hiểm, cậu vội vàng gọi cho Thạch Lỗi để nhờ cấp dưới của gã điều tra xem Trác Thiếu Quân hiện tại đang ở đâu? Không ngờ Viên Mục Dã lại nhận được câu trả lời là Trác Thiếu Quân ở nhà cả ngày hôm nay và chưa hề đi ra ngoài.

Mặc dù Viên Mục Dã không muốn suy nghĩ mọi chuyện quá phức tạp, nhưng dù sao Trác Thiếu Quân cũng không phải người bình thường, một người sắp chết bỗng khôi phục bình thường, chắc chắn có người sẽ mất đi quyền lợi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bảo Thạch Lỗi điều tra xem hai vợ chồng họ Trác có họ hàng con cháu nào không. Nói các khác, nếu Trác Thiếu Quân thật sự chết đi, thì liệu có ai là người được hưởng lợi nhất hay không? Không điều tra không biết, điều tra rồi lại thật sự lòi ra hai người.

Sau khi cố gọi cho Trác Thiếu Quân nhưng không thành công, Viên Mục Dã nhận ra rằng mọi chuyện có thể hơi phức tạp, xem ra muốn trở thành “cậu ấm nhà giàu” Trác Thiếu Quân này cũng không phải chuyện dễ...

Trước tiên, mặc dù Trác Thiếu Quân là con trai duy nhất của Trác Khải Phong, nhưng cậu ta lại không phải đứa con trai duy nhất trong gia đình, Trác Khải Phong còn một người anh cùng mẹ khác cha tên là Triệu Chính Phi. Mấy năm nay Triệu Chính Phi vẫn luôn phụ giúp công việc tại công ty, nhưng anh ta cũng chỉ là phụ việc mà thôi, bởi vì tất cả mọi người đều biết, người kế thừa gia nghiệp to lớn của nhà họ Trác chỉ có thể là con trai ruột của chủ tịch là Trác Thiếu Quân.

Ngoài ra Trác Khải Phong còn có một người anh trai, mặc dù ông ta đã chết vì bệnh từ nhiều năm trước nhưng vẫn để lại một đứa con là Trác Thiếu Dương, đứa con này luôn được Trác Khải Phong nuôi nấng và anh ta còn lớn hơn Trác Thiếu Quân vài tuổi.

Kể từ sau tai nạn của Trác Thiếu Quân, một số cổ đông trong công ty thì nhau đoán xem ai trong số hai người này sẽ trở thành chủ sở hữu tiếp theo của tập đoàn nhà họ Trác? Theo lý thuyết, mặc dù Trác Thiếu Dương và Trác Khải Phong không phải cha con, nhưng so với Triệu Chính Phi thì anh ta vẫn có quan hệ huyết thống, vì vậy phần thắng sẽ cao hơn một chút.

Tuy nhiên, một số người lại cho rằng dù Trác Thiếu Dương mang họ Trác, nhưng dù sao Triệu Chính Phi vẫn là con ruột của bà Trác, nếu Trác Thiếu Quân thật sự không ổn thì bà ta chỉ còn một đứa con là Triệu Chính Phi, vậy tại sao bà ta không chuẩn bị trước chứ?

Ngoài ra, ai cũng thấy rất rõ thực lực của Triệu Chính Phi ở công ty trong mấy năm trở lại đây, anh ta thật sự mạnh hơn nhiều gã “con ông cháu cha” Trác Thiếu Dương, nếu xét từ góc độ lâu dài của công ty thì người được chọn chắc chắn là Triệu Chính Phi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả những điều này là không có Trác Thiếu Quân, nhưng bây giờ cậu chủ nhà họ Trác ngày càng khỏe lại, vậy đương nhiên sẽ không còn chuyện có hai người thừa kế nữa... Chiếc bánh bao thịt đến miệng rồi lại bay, trong lòng của đôi phương chắc chắn sẽ nảy sinh những suy nghĩ khác.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ hiểu việc cấp bách trước mắt là phải gặp được Trác Thiếu Quân để xác định hẳn không xảy ra chuyện, vì vậy Viên Mục Dĩ lập tức lái xe đến biệt thự nhà họ Trác, cậu muốn dùng danh nghĩa bạn học cũ để gặp Trác Thiếu Quân.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần Trác Thiếu Quân nghe thấy tên Viên Mục Dĩ thì chẳng có lý do gì mà không gặp, nhưng người mở cửa lại từ chối thẳng thừng: “Thật xin lỗi anh Viên, sức khỏe cậu chủ chúng tôi mấy hôm nay không tốt, không tiện gặp khách.”

Viên Mục Dĩ sầm mặt: “Tôi đọc được tin tức nói rằng cơ thể cậu ấy đã phục hồi nên mới vội vàng từ nước ngoài chạy về, anh không định báo với cậu chủ của anh một tiếng sao? Đây đâu phải đạo đãi khách của nhà họ Trác.”

Thấy Viên Mục Dĩ nói với giọng điệu cứng rắn, đôi phương nhất thời không biết được mối quan hệ của cậu và Trác Thiếu Quân là thế nào, anh ta vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi anh Viên, là do ngài Trác đã dặn dò chúng tôi trước khi ra ngoài, ngài ấy nói rằng bất cứ ai cũng không được làm phiền cậu chủ nghỉ ngơi trong những ngày này, xin anh đừng làm khó một người giúp việc như tôi.”

Viên Mục Dĩ cười lạnh lùng: “Tôi làm khó anh hay anh làm khó tôi? Tôi là bạn cũ của Trác Thiếu Quân, tôi đi một đoạn đường hàng vạn cây số đến nước M để gặp cậu ta, vậy mà lại bị anh cản ở ngoài cửa, anh hãy nghĩ cho kỹ, cho dù hôm nay tôi không gặp được cậu ta thì sau này cũng sẽ có cơ hội gặp

được, đến lúc đó nếu Trác Thiếu Quân biết anh đã từng chặn tôi ở ngoài cửa... Anh cứ xác định đi là vừa.”

Đừng nhìn Viên Mục Dã bình thường trông có vẻ hiền lành, nhưng một khi cậu thật sự muốn đe dọa người khác thì sẽ khiến đối phương cảm thấy uy nghiêm và sợ hãi, điều này còn đáng sợ hơn những kẻ trông hung dữ nhiều...

Cuối cùng, người đàn ông kia thật sự bị Viên Mục Dã làm cho hoảng sợ, anh ta bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi anh Viên, bây giờ tôi sẽ vào báo với cậu chủ, anh hãy ở cửa chờ một lát.”

Tranh thủ lúc tên kia quay về thông báo, Viên Mục Dã nhìn vào sân qua hàng rào, cậu thấy có nhiều nhân viên an ninh hơn lần trước, xem ra nhà họ Trác thật sự đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không tại sao lại đột nhiên trở nên thận trọng như vậy?

Một lát sau người kia chạy trở về, khi nhìn thấy Viên Mục Dã, anh ta thay đổi ngay thái độ, vừa cười vừa nói: “Thật xin lỗi anh Viên, đã để anh đợi lâu, cậu chủ của chúng tôi nghe nói có anh tới thì rất vui mừng và bảo tôi dẫn anh vào gặp.”

Viên Mục Dã định đi cùng tên đó vào biệt thự, nhưng anh ta lại bước ra khỏi cánh cổng sắt lớn trước, sau đó tỏ vẻ xin lỗi: “Thật xin lỗi anh Viên, nếu anh muốn gặp cậu chủ của chúng tôi thì không thể đi bằng cửa chính...”

Lúc ấy Viên Mục Dã cũng không nghĩ nhiều nên đi theo người đàn ông đó đến một cánh cổng nhỏ dành riêng cho công nhân bên cạnh bức tường, lần trước cậu và Lệ Thần cũng đi vào từ chỗ này, đối phương còn vừa đi vừa giải thích: “Cổng chính có camera giám sát, nếu ngài Trác biết tôi tự ý đi vào của cậu chủ đi vào, chắc chắn tôi sẽ bị phạt.”

Chương 1259: Thuốc độc mạn tính

Khi Viên Mục Dã gặp lại Trác Thiếu Quân, hắn đang vô cảm đứng trước cửa sổ nhìn cảnh đẹp bên ngoài... Nghe thấy tiếng mở cửa hắn mới quay đầu nhìn lại, sau đó mặt không đổi nói với người đưa Viên Mục Dã vào: “Tôi và anh Viên có chuyện cần nói, anh ra ngoài trước đi!”

Người kia nghe xong lập tức quay người rời đi, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại giúp bọn họ...

Viên Mục Dã thấy sắc mặt Trác Thiếu Quân đã khá hơn nhiều, nên cười hỏi thăm: “Mấy ngày không gặp tinh thần của cậu đã tốt hơn nhiều nhi!”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại đặt tay lên môi ra hiệu im lặng, sau đó chỉ chỉ vào một pho tượng bằng thạch cao... Viên Mục Dã đi qua đó nhìn, phát hiện bên dưới có một chiếc máy nghe trộm nhỏ.

“Cảm ơn anh đã đến đây thăm tôi...” Giọng điệu Trác Thiếu Quân khá khách sáo.

Viên Mục Dã cười: “Mấy ngày gần đây cậu cảm thấy thế nào?”

Trác Thiếu Quân đi đến bên cạnh bức tượng, sau đó yếu ớt nói: “Tình trạng của tôi thế nào anh cũng biết rồi đấy, đã nằm ba năm trên giường rồi, sao có thể phục hồi nhanh thế được? Đừng thấy bây giờ tôi có thể đứng lên, nhưng bên trong đã sớm sụp đổ rồi.”

“Cậu đừng suy nghĩ bi quan như vậy, có một số chuyện không thể gấp được, thời điểm khó khăn nhất cậu cũng đã vượt qua, sau này mọi nỗi khổ sẽ đều đáng giá.” Viên Mục Dã nói đến đây rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu tiếp tục nói: “Cả ngày cậu cứ

ở trong phòng cũng không tốt đâu, hay là cùng tôi ra ngoài đi dạo một chút?”

Trác Thiếu Quân cười nhạt: “Cũng được, tôi cũng nên ra ngoài phơi nắng.”

Không ngờ khi hai người vừa bước đến cửa phòng thì bị một ông lão ngăn lại: “Cậu chủ, trước khi đi ông chủ đã dặn dò rất kỹ, không được cho cậu ra ngoài hóng gió, bây giờ cơ thể cậu rất yếu, nếu bị cảm lạnh thì sẽ không tốt đâu.”

Trác Thiếu Quân vừa cười vừa nói: “Bác Lưu, bác nói xem đã bao lâu rồi tôi không ra ngoài phơi nắng? Không phải tuần trước bác sĩ cũng nói thỉnh thoảng tôi nên ra ngoài đi dạo, ngắm mặt trời một chút ư? Hơn nữa bác xem, thời tiết hôm nay đẹp như vậy, không có chút gió nào, sao có thể bị cảm lạnh chứ?”

Bác Lưu biết mình không ngăn cản được Trác Thiếu Quân, đành bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Nhiều nhất là mười phút... nếu không ông chủ biết sẽ trách mắng tôi không chăm sóc cậu cẩn thận.”

“Tôi biết rồi, bác yên tâm đi!” Trác Thiếu Quân đáp ứng.

Hai người đi tới vườn hoa, sau lưng vẫn luôn có hai bảo vệ giữ khoảng cách đi theo không xa không gần, nhìn qua thì như là bảo vệ Trác Thiếu Quân, nhưng trong mắt Viên Mục Dã, họ đang giám sát Trác Thiếu Quân đúng hơn, cậu bèn thì thầm hỏi: “Sao hôm nay cậu không đến quán cà phê?”

Lúc này Trác Thiếu Quân đột nhiên quay người đưa lưng về phía hai người bảo vệ, hắn nói: “Nhìn thấy chưa? Bọn họ nhìn qua thì như đang bảo vệ tôi, nhưng thật ra là giám sát tôi từng bước một, làm sao tôi có thể dẫn theo họ đi gặp anh chứ.”

Viên Mục Dã cũng thấy hơi bồn chồn: “Tại sao Trác Khải Phong lại làm như thế với con ruột của mình?”

Trác Thiếu Quân lắc đầu: “Chuyện này không liên quan gì đến Trác Khải Phong, mỗi người trong căn biệt thự này đều không hề đơn giản, dường như ai cũng có mục đích riêng của mình...”

Viên Mục Dã nghĩ một chút rồi nói: “Ngoại trừ mấy nghe trộm kia, cậu còn phát hiện vấn đề gì nữa?”

Trác Thiếu Quân cười lạnh: “Nếu tôi là Trác Thiếu Quân thật thì chỉ e đã sớm về với ông bà rồi?”

Viên Mục Dã nhú mào: “Có ý gì? Chẳng lẽ có người muốn giết Trác Thiếu Quân một cách lộ liễu sao?”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Từ khi tin Trác Thiếu Quân có thể đứng dậy được truyền ra ngoài, thì bắt đầu có người hạ độc tôi... Đối phương dùng một loại độc mãn tính, nếu vẫn là Trác Thiếu Quân trước đây, chắc chẳng sống nổi được một tuần.”

Viên Mục Dã không ngờ đối phương lại mạnh động đến vậy, cậu kể lại cho Trác Thiếu Quân nghe những chuyện mà Thạch Lỗi đã tra ra được, đồng thời hỏi hẩn trong hai người đó hẩn cảm thấy ai là người có khả năng ra tay với mình nhất?

Trác Thiếu Quân suy nghĩ một chút rồi đáp: “Trong ký ức của Trác Thiếu Quân, tình cảm của cậu ta và Triệu Chính Phi rất tốt, mặc dù hai người không cùng cha, nhưng dù sao cũng cùng một mẹ sinh ra, cho nên tính ra vẫn có huyết thống gần hơn so với Trác Thiếu Dương.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Nói thì nói vậy, nhưng con người một khi đối mặt với cảm dỗ to lớn rất dễ dao động, chưa chắc đã nghĩ đến tình cảm anh em... Nếu như không có Trác Thiếu Quân, hẩn sẽ có cơ hội thừa kế một nửa gia sản của nhà họ Trác.”

Nhưng Trác Thiếu Quân lại lắc đầu: “Chưa hẩn, Trác Khải Phong là người rất coi trọng huyết thống, điều này có thể thấy rõ từ việc Triệu Chính Phi không chuyển thành họ Trác, mặc dù ông ta nói với người ngoài là tôn trọng ý kiến của Chính Phi, nhưng người nhà họ Trác đều biết, ông ta căn bản không hề muốn để Triệu Chính Phi mang họ Trác... Cho nên, nếu như Trác Thiếu Quân thật sự không còn, người có khả năng kế thừa sản nghiệp của nhà họ Trác nhất chính là Trác Thiếu Dương.”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Cho nên cậu nghi ngờ là Trác Thiếu Dương hạ độc cậu?”

“Trước hết chưa cần quan tâm đến chuyện người đứng sau rèm thao túng những người này là ai, hiện giờ tôi phải bắt được kẻ ra tay với đồ ăn thức uống của Trác Thiếu Quân đã, trong nhà

này người có thể tiếp cận đồ ăn của Trác Thiếu Quân không nhiều, cho nên người này phải là người mà cha con họ Trác vô cùng tin tưởng.... anh hiểu không?” Trác Thiếu Quân nói với giọng bất lực.

Viên Mục Dã hiểu lời này của hắn có ý gì, bởi vì cho dù người kia là ai, thì đều là người mà trước đây Trác Thiếu Quân rất tin tưởng, cho nên đối phương mới có cơ hội hạ độc trong đồ ăn của cậu ta...

Viên Mục Dã nói: “Nếu như vậy, cậu đưa ra danh sách những người tình nghi, tôi sẽ giúp cậu điều tra chi tiết về họ.”

Trác Thiếu Quân lại khoát tay: “Không cần phí sức như thế, bởi vì tính toán lượng độc tố thì Trác Thiếu Quân thật cách cái chết cũng không xa nữa, mấy hôm nay tôi sẽ nghĩ cách câu kẻ đó ra.”

Nhưng Viên Mục Dã lại cảm thấy làm vậy quá nguy hiểm, nhờ đâu đối phương chó cùng rứt dậu bất chấp tất cả, cậu thì thầm: “Hay là tôi đưa cậu rời khỏi nơi này trước, nơi này cũng không phải đất lành gì? Đừng quên mục đích của cậu là có được một cơ thể khỏe mạnh chứ không phải là tham gia vào cuộc chiến hào môn.”

Trác Thiếu Quân nghe Viên Mục Dã nói vậy thì gật gật đầu: “Chuyện này đương nhiên tôi hiểu, có điều nếu không giải quyết triệt để được vấn đề này, sau này khó tránh khỏi những phiền phức tương tự.”

Viên Mục Dã thấy Trác Thiếu Quân đã có tính toán của mình, bèn hỏi: “Vậy cậu muốn tôi giúp cậu thế nào?”

Trác Thiếu Quân mỉm cười: “Anh đừng nhìn vào thân phận thiếu gia nhà giàu này của tôi mà nghĩ rằng tốt, chỉ cần anh rời khỏi tòa nhà này... chúng ta muốn liên hệ với nhau sẽ rất khó. Hay là hôm nay anh đừng về vội, buổi tối ở lại giúp tôi diễn kịch được chứ?”

Chương 1260: Triệu Chính Phi

Viên Mục Dã vừa cười vừa nói: “Sao thế? Một mình ở trong đầm rồng hang hổ nên sợ hả?”

“Cũng không đến mức sợ, nhưng có điều trong kế hoạch hiện giờ của tôi, tôi không thể lấy một chọi mười được! Cho nên bên cạnh cần có một người nhà chân chính.” Trác Thiệu Quân mĩa mai.

Bác Lưu kia nghe thấy tin Viên Mục Dã muốn ở lại Trác gia qua đêm, sắc mặt khó coi như ăn phải con ruồi chết vậy, có điều vì còn Trác Thiệu Quân ở đây nên ông ta cũng khách sáo không nói gì quá đáng, dù gì ông ta cũng chỉ là một quản gia ở nhà họ Trác mà thôi.

Nhưng Viên Mục Dã cũng không mù, một người quản gia dám bày ra vẻ mặt khó chịu với bạn của cậu chủ, thì hoặc là ông ta rất quan tâm đến cậu chủ này, đến mức thường xuyên quên mất thân phận của mình; hoặc sự xuất hiện của Viên Mục Dã khiến ông ta phải e ngại, cho nên mới không kìm được mà thể hiện ra mặt.

Trác Thiệu Quân cười nói với Viên Mục Dã: “Bác Lưu này làm việc ở nhà họ Trác đã hơn hai mươi năm, gần như là nhìn tôi lớn lên, trong nhà ngoại trừ cha mẹ tôi, thì bác Lưu là người hiểu tôi nhất.”

Viên Mục Dã hiểu Trác Thiệu Quân đang ngầm giới thiệu từng người và tình hình nơi này với mình, cậu cũng gật đầu cười nói với bác Lưu: “Làm phiền bác rồi...”

Bác Lưu nghe Trác Thiệu Quân nói vậy thì cũng đành gượng cười: “Tôi thấy cậu Viên có vẻ rất thân với cậu chủ, chỉ là sao trước giờ chưa từng thấy cậu chủ nhắc đến cậu nhỉ?”

Đối với một gia đình dòng dõi như nhà họ Trác, bác Lưu chỉ là một quản gia mà nói như vậy thì có hơi vượt quá chức phận của mình, bạn của chủ nhà có là người như thế nào cũng không đến lượt một người làm thuê lên tiếng nhận xét đúng không? Hơn nữa, hỏi như vậy là một hành vi vô cùng không được lễ phép, cho nên bầu không khí trở nên ngưng đọng.

Cuối cùng Trác Thiếu Quân đành lên tiếng giải hòa: “Chúng tôi là bạn học cùng tham gia câu lạc bộ thời đại học, có rất nhiều điểm chung, có điều sau này anh Viên bận quản lý việc kinh doanh của gia đình, mà tôi, thì bác Lưu cũng biết rồi, trước đây vì quá ham chơi nên lúc ấy cũng không liên lạc nhiều với nhau... sau này lại bị bệnh ba năm, lúc đó tất cả mọi người đều quên tôi, chỉ có anh Viên Mục Dã thường xuyên hỏi thăm tôi qua mạng, nói chuyện với tôi, khuyên bảo tôi. Hơn nữa, tôi cũng vô cùng cảm ơn anh ấy vì đã nói chuyện qua mạng chứ không trực tiếp đến đây thăm tôi, giữ lại cho tôi chút tôn nghiêm cuối cùng.”

Bác Lưu này làm việc ở nhà họ Trác đã lâu, khó khăn lắm mới có chút hóm hỉnh, đồng thời cũng lo lắng có người muốn lợi dụng nhà họ Trác, vừa thấy Trác Thiếu Quân hơi khỏe lên là lao đến làm thân. Nhưng bây giờ nghe Trác Thiếu Quân nói như vậy thì thở dài, nói: “Cậu Viên đừng để ý, tôi già rồi hay nói nhiều, các cậu từ từ nói chuyện, tôi đi chuẩn bị phòng cho cậu...”

Nhìn bóng lưng bác Lưu, Trác Thiếu Quân thì thầm hỏi: “Anh cảm thấy ông ta thế nào?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Hiện giờ chưa nhận xét được... quan sát thêm rồi tính, có điều cậu có nghĩ rằng có người gần máy nghe trộm trong phòng cậu, lại còn hạ độc vào đồ ăn của cậu, thì phải là người rất quen thuộc với ngôi nhà này, thế nên mỗi người trong nhà này đều rất khả nghi.”

Đến giờ ăn tối, vợ chồng Trác Khải Phong cũng quay về, bọn họ vừa nghe nói Trác Thiếu Quân có bạn đến thăm thì tỏ ra vô cùng vui vẻ, còn giữ Viên Mục Dã ở lại để nói chuyện nhiều hơn với Trác Thiếu Quân...

Viên Mục Dã cười: “Chú di khách sáo quá, thật ra cháu cũng chỉ đến nước M công tác cho nên muốn nhân cơ hội này tới

thăm Thiếu Quân một chút, cũng không suy nghĩ đến việc đến đây có quấy rầy mọi người hay không.”

Bà Trác cười vui vẻ: “Sao cháu lại nói như vậy, cháu xem hôm nay Thiếu Quân vui vẻ thế nào, đã rất lâu rồi nó không vui vẻ như vậy, nghe lời dì, lần này nhất định phải ở lại vài ngày nhé.”

Không ngờ bọn họ đang ăn cơm thì thấy Triệu Chính Phi vội vàng vàng quay về, khi anh ta nhìn thấy Viên Mục Dã, một người xa lạ ngồi trong nhà thì hơi sững sốt, sau đó rất lễ phép nói: “Hôm nay trong nhà có khách ạ?”

Trác Thiếu Quân đứng dậy giới thiệu hai người với nhau, Triệu Chính Phi nắm tay Viên Mục Dã: “Trong nhà rất lâu rồi không có khách đến chơi, nếu biết trước hôm nay có anh Viên đến làm khách, tôi đã về nhà sớm hơn.”

Bà Trác nhìn con trai cả, nói: “Công ty thời gian này quá bận, mẹ và cha con lại vội vàng muốn phát triển thị trường Nam Mỹ, thật sự là vất vả cho con rồi, nhanh đi thay quần áo rồi xuống ăn cơm.”

Nghe mẹ khích lệ, Triệu Chính Phi mỉm cười đi lên tầng. Mà lúc này Trác Khải Phong này giờ chưa nói câu gì lại đột nhiên nói với Trác Thiếu Quân: “Thiếu Quân, con phải nhanh chóng điều trị cho khỏi bệnh đi, gánh nặng công ty không thể cứ đặt mãi trên người một mình anh con được.”

Lúc này Viên Mục Dã nhìn về phía Triệu Chính Phi đang đi lên tầng, phát hiện bước chân của anh ta rõ ràng hơi khựng lại, hiển nhiên đã nghe thấy câu nói của Trác Khải Phong, nhưng trong những người ở đây, ngoại trừ Viên Mục Dã thì không ai chú ý đến chi tiết này...

Đối với bà Trác, mu bàn tay hay lòng bàn tay đều là thịt, cho dù người con trai nào tiếp quản công ty cũng như nhau, cho nên sau khi nghe chồng nói vậy, bà cũng dặn dò Trác Thiếu Quân: “Năm nay con cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên gánh vác việc kinh doanh của gia đình rồi.”

Trác Thiếu Quân cố ý ra vẻ nũng nịu: “Sức khỏe của con vừa mới khỏe hơn một chút là cha mẹ đã tạo áp lực lớn như vậy

với con rồi? Anh quản lý chuyện công ty rất tốt mà? Con đến lại thêm phiền...”

Không ngờ Trác Khải Phong đột nhiên đập đũa xuống bàn, giọng không vui: “Nói linh tinh! Trải qua kiếp nạn này con còn chưa trưởng thành ư? Trước đây cha quá dung túng cho con rồi, anh con là anh con, con là con!”

Bà Trác thấy chồng mình tức giận, vội giải hòa: “Những chuyện này để sau rồi nói, hôm nay có Tiểu Viên đến chơi, hiếm khi con trai vui vẻ như vậy...”

Lúc này Trác Khải Phong mới để ý đến có người ngoài đang ngồi trên bàn ăn, ông ta nhanh chóng hòa hoãn nói với Viên Mục Dã: “Cháu Viên à, khiến cháu chê cười rồi, nhưng thằng nhóc Thiếu Quân này quá mải chơi, cháu khuyên nó vài lời giúp chú nhé.”

Viên Mục Dã vội vàng gật đầu: “Chú Trác yên tâm, cháu nghĩ Thiếu Quân biết mình nên làm thế nào ạ...”

Sau khi ăn cơm xong, Trác Thiếu Quân dẫn Viên Mục Dã đến phòng đọc sách uống trà. Trước hết hắn kiểm tra trong phòng cẩn thận, sau khi xác định không có thiết bị nghe lén, mới hạ giọng nói với Viên Mục Dã: “Anh cảm thấy Triệu Chính Phi là người thế nào? Có thể là anh ta không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Mặc dù ngoài miệng anh ta không nói gì, nhưng từ cử chỉ hành động của anh ta không khó để nhận ra, anh ta có phản ứng mãnh liệt với chuyện cậu tiếp quản công ty...”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Anh ta có phản ứng như vậy cũng bình thường thôi, dù sao bao nhiêu năm nay anh ta đã vất vả tận tâm tận lực vì công ty, còn Trác Thiếu Quân này là thái tử chính hiệu thì lại sống cuộc sống thích làm gì thì làm. Hiện giờ đột nhiên muốn đến tiếp quản công ty, hưởng thụ thành quả của anh ta, người sáng suốt đều nhìn ra sự bất công bên trong.”

Chương 1261: Một phát súng đoạt mạng

Đêm hôm đó, Viên Mục Dã và Trác Thiệu Quân nói chuyện tới nửa đêm, đến tận khi bác Lưu đến giục bọn họ mau đi ngủ sớm, bọn họ mới không thể không quay về phòng mình nghỉ ngơi. Nhưng Viên Mục Dã vừa nằm xuống giường chưa được bao lâu thì bỗng bị một tiếng “đoàng” ngoài cửa đánh thức...

Viên Mục Dã bật dậy, lập tức mặc quần áo đi ra ngoài xem xét, vì nếu như cậu không nghe nhầm, âm thanh vừa nãy là tiếng súng nổ. Mặc dù hiện nay nước M không quản lý nghiêm ngặt việc cất giữ súng, nhưng việc đột nhiên nổ súng vào nửa đêm canh ba thế này cũng không bình thường.

Kết quả, khi cậu vừa ra khỏi phòng thì thấy có hai bảo vệ lao đến, chắc hẳn cũng là nghe thấy tiếng súng mới lên kiểm tra, bọn họ vừa nhìn thấy Viên Mục Dã lập tức nghiêm giọng hỏi: “Anh Viên, anh có nhìn thấy kẻ tình nghi nào không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi cũng nghe thấy tiếng súng nổ mới ra khỏi phòng...”

Một trong hai người nói với Viên Mục Dã: “Anh Viên, nơi này có lẽ không còn an toàn, đồng nghiệp của tôi hiện giờ đều tập trung phần lớn tại phòng khách dưới tầng một, anh cũng nên đến đó chờ trước.”

Lúc này Trác Thiệu Quân cũng bước ra khỏi phòng, nhíu mày hỏi: “Vừa nãy có chuyện gì vậy?”

Một người bảo vệ nhìn thấy Trác Thiệu Quân thì lập tức đi đến chỗ hắn: “Cậu Thiệu Quân, xin tạm thời cùng chúng tôi xuống phòng khách dưới tầng một, hiện giờ đó là nơi an toàn nhất...”

Viên Mục Dã vốn dĩ muốn đi tìm xem nơi phát ra tiếng súng ở đâu, nhưng cũng đành cùng Trác Thiệu Quân đi theo hai người bảo vệ xuống tầng một tập trung cùng với mọi người. Những

người khác trong nhà họ Trác cũng đều bị tiếng súng kia dọa sợ, vẻ mặt ai cũng lo lắng sợ hãi ngồi trong phòng khách.

Bà Trác thấy Trác Thiếu Quân và Viên Mục Dã cùng đi xuống thì lo lắng hỏi han: “Tiểu Quân, con không bị thương chứ?”

Trác Thiếu Quân lắc đầu: “Con không sao, mẹ và cha thế nào?”

Không đợi bà Trác trả lời, Trác Khải Phong đã âm trầm nói: “Thiếu Quân, bây giờ con biết vì sao cha không cho con ra ngoài rồi chứ? Bây giờ nhà chúng ta chỉ là bị tiếng súng làm cho tỉnh giấc thôi! May mà cha đã mời công ty bảo vệ đến, nếu không hậu quả khó mà lường được.”

Viên Mục Dã nghe ra trong câu nói của Trác Khải Phong có ý như ông ta đã sớm đoán được Trác Thiếu Quân sẽ gặp nguy hiểm, có điều không biết đối tượng nghi ngờ trong lòng ông ta là ai? Nhưng trong khi tất cả mọi người đều dồn sự chú ý lên người Trác Thiếu Quân thì Viên Mục Dã lại phát hiện ra gia đình này còn thiếu một người ở đây...”

“Sao anh của cậu còn chưa xuống đây thế?” Viên Mục Dã hỏi Trác Thiếu Quân.

Lúc này bà Trác mới phát hiện ra con trai cả của mình còn chưa xuất hiện, cũng ngơ ngác nói: “Hay là Tiểu Phi không nghe thấy tiếng súng nổ?”

Trác Thiếu Quân lắc đầu: “Không thể nào... tiếng động khi nãy lớn như thế, trừ khi là kẻ điếc mới không nghe thấy. Mọi người cứ ở nguyên trong phòng khách, để con lên phòng anh cả xem thế nào.”

Không ngờ Trác Khải Phong lại kéo Trác Thiếu Quân lại: “Đứng lại! Ở nguyên đây đợi cho cha, trên đó đã có những bảo vệ khác, con đi để làm gì?”

Nét mặt bà Trác biến đổi, mặc dù không bùng nổ tại chỗ, nhưng mọi người đều có thể nhìn ra sự khó chịu của bà. Tuy nói Trác Thiếu Quân cũng là con mình, nhưng việc chồng mình bên nặng bên nhẹ khó tránh khỏi khiến bà cảm thấy chạnh lòng...

Viên Mục Dã bèn nói với Trác Thiếu Quân: “Cậu ở lại đây cùng với chú dì đi, để tôi lên xem cho.”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Được, vậy anh cẩn thận một chút.”

Thật ra nếu như không có hai tên bảo vệ khi nãy chặn lại, thì Viên Mục Dã đã tìm đến nơi phát ra tiếng súng kia rồi, bởi vì dường như tiếng súng đó phát ra từ căn phòng ngay bên trên đầu cậu...

Không ngờ khi Viên Mục Dã vừa đi đến tầng hai, cậu thấy vẻ mặt mấy tên bảo vệ chịu trách nhiệm đi kiểm tra trông rất nghiêm trọng đi xuống. Một người đàn ông dáng người cao lớn sau khi nhìn thấy Viên Mục Dã thì trầm giọng nói: “Anh Viên, anh không cần đi lên đâu, chúng tôi đã tìm được nơi phát ra tiếng súng rồi... Bây giờ cần xuống dưới hỏi ngài Trác xem có cần báo cảnh sát hay không.”

Lòng Viên Mục Dã trùng xuống, biết chắc là có người đã xảy ra chuyện, cậu vội vàng hỏi: “Ai bị trúng đạn thế?”

“Là cậu Phi, theo phán đoán sơ bộ thì có lẽ là... tự sát.” Đối phương nói với giọng lấy làm tiếc.

Sau khi nghe được tin tức này, trong lòng Viên Mục Dã vô cùng kinh ngạc, bọn họ còn đang nghi ngờ người muốn hại Trác Thiếu Quân là Triệu Chính Phi, sao anh ta lại chết rồi? Hơn nữa còn là tự sát?

Sau khi bà Trác nghe được tin tức này thì ngất ngay tại chỗ, Trác Thiếu Quân cũng không thể nào tin được: “Sao anh của tôi lại muốn tự sát chứ?”

Người đàn ông cao to kia nói: “Cụ thể có phải tự sát hay không còn phải chờ cảnh sát đến mới biết được, ngài Trác, tôi đề nghị bây giờ ngài nên báo cảnh sát.”

Trác Khải Phong suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định cầm điện thoại di động lên gọi cho cảnh sát...

Trước khi cảnh sát đến hiện trường, Viên Mục Dã muốn nhìn thi thể Triệu Chính Phi xem thế nào. Cậu liếc mắt ra hiệu cho Trác Thiếu Quân, đối phương lập tức hiểu ý, tỏ vẻ đau lòng nói với Viên Mục Dã: “Viên, anh có thể cùng tôi đi lên nhìn xem anh ấy thế nào được không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Đương nhiên là được, có điều cơ thể cậu mới hồi phục... tôi hy vọng cậu có thể bình tĩnh, đừng quá xúc động.”

Trác Thiệu Quân quay đầu nhìn mẹ mình vẫn còn đang hôn mê trên ghế sofa: “Dù thế nào tôi cũng phải thay mẹ tôi lên xem một chút mới được...”

Khi Viên Mục Dã và Trác Thiệu Quân đi vào phòng của Triệu Chính Phi, họ nhìn thấy thi thể anh ta đang dựa nghiêng vào đầu giường, trong tay cầm một khẩu súng lục màu đen.... Viên Mục Dã tiến lại gần thi thể quan sát, phát hiện viên đạn được bắn hướng từ dưới quai hàm lên đỉnh sọ, một phát súng dứt khoát lấy mạng.

Viên Mục Dã ngẩng đầu nhìn trần nhà, quả nhiên phát hiện một vết đạn trên đó.... Mặc dù tất cả dấu vết ở hiện trường đều phù hợp với điều kiện chết do tự sát, nhưng theo Viên Mục Dã, Triệu Chính Phi không có động cơ tự sát.

Cho dù hiện giờ cơ thể Trác Thiệu Quân đã khỏe hơn, có thể đến tiếp nhận quản lý tập đoàn nhà họ Trác, nhưng cũng không có nghĩa là Triệu Chính Phi không còn đường sống. Dù sao bọn họ cũng do cùng một mẹ sinh ra, tình cảm về huyết thống gần gũi hơn so với Trác Thiệu Dương một chút, anh ta căn bản không có lý do để tìm đến cái chết ở thời điểm này.

Trác Thiệu Quân bình tĩnh nói: “Triệu Chính Phi tuyệt đối không phải là tự sát.”

Viên Mục Dã cũng cảm thấy khó hiểu: “Tôi cũng chưa hiểu được điểm này, có điều từ trạng thái của thi thể... thì hoàn toàn phù hợp với những đặc điểm cơ bản của tự sát.”

Chương 1262: Nhất thời xúc động

Trác Thiếu Quân nhìn Viên Mục Dã: “Hay là... dùng năng lực của anh kiểm tra xem?”

Viên Mục Dã ngạc nhiên, cậu hiểu ngay Trác Thiếu Quân nói đến cái gì, cậu bèn nhìn xung quanh rồi bảo: “Hiện trường vẫn còn mới, chờ sau khi cảnh sát đến kiểm tra hiện trường rồi tính tiếp.”

Không bao lâu sau cảnh sát đến nơi, phán đoán sơ bộ của họ cũng là Triệu Chính Phi chết do tự sát. Còn về phản động cơ tự sát... thì tạm thời chưa biết được, vì trước khi chết anh ta cũng không hề để lại bất cứ thông tin gì nói rõ nguyên nhân vì sao anh ta tự sát.

Bà Trác vì quá đau lòng mà phải nhập viện ngay đêm hôm ấy, suốt thời gian đó Trác Khải Phong vẫn luôn ở bên bà, Trác Thiếu Quân muốn đến bệnh viện thăm mẹ nhưng bị Trác Khải Phong ra lệnh không được phép rời khỏi nhà một bước.

Theo lý thuyết, khi nhà họ Trác xảy ra chuyện như vậy, Viên Mục Dã vốn không nên tiếp tục ở lại nơi này, nhưng Trác Khải Phong lại nhiều lần đề nghị Viên Mục Dã ở lại thêm vài ngày, đồng thời còn nhấn mạnh rằng không nên để Trác Thiếu Quân ở một mình, sợ rằng hắn sẽ quá đau lòng vì cái chết của Triệu Chính Phi.

Viên Mục Dã phỏng đoán, không phải Trác Khải Phong lo lắng Trác Thiếu Quân ở một mình sẽ đau lòng, mà chủ yếu là ông ta lo lắng Trác Thiếu Quân sẽ gặp nguy hiểm. Dù sao hiện giờ ai nấy trong nhà họ Trác cũng đang rất lo lắng vì cái chết của Triệu Chính Phi, nếu như Trác Thiếu Quân gặp chuyện ở đúng thời điểm này thì sẽ rất phiền phức.

Sáng hôm sau, Trác Thiếu Quân bảo bác Lưu cho tất cả mọi người rời khỏi phòng Triệu Chính Phi, sau đó để Viên Mục Dã

một mình đi vào hiện trường, muốn thông qua khả năng đọc từ trường tư duy của Viên Mục Dã xem lại những gì đã xảy ra khi đó...

Sau khi Viên Mục Dã vào phòng, đầu tiên cậu nhắm mắt lại để tập trung tinh thần, khi cậu mở mắt ra, đồng hồ trên tường hiển thị thời gian của buổi tối ngày hôm qua, mà lúc này Triệu Chính Phi đang ngồi ngây người trong phòng.

Từ y phục trên người Triệu Chính Phi có thể thấy, sau khi rời khỏi bữa tối anh ta vẫn luôn ngây người ngồi ở nơi đó...

Trong trí nhớ của Viên Mục Dã, mặc dù hôm nay Triệu Chính Phi về nhà hơi muộn, nhưng trong bữa cơm cũng không có biểu hiện bất thường nào, tại sao một người vừa về phòng không được bao lâu thì đã ngất xỉu chứ?

Trong lúc Viên Mục Dã vẫn còn đang nghi ngờ, cậu nhìn thấy Triệu Chính Phi chán nản đứng dậy, dường như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó trong phòng. Anh ta gần như lục tung các ngăn tủ để tìm thứ gì đó nhưng vẫn không tìm thấy thứ mình muốn... Cho đến khi anh ta tìm thấy một khẩu súng lục trong ngăn kéo đầu giường.

Viên Mục Dã có thể khẳng định, trước khi Triệu Chính Phi nhìn thấy khẩu súng kia, anh ta không hề có bất kỳ ý định tự sát nào, mà khi nhìn thấy khẩu súng, nó như đã nhắc nhở anh ta điều gì đó...

Mặc dù Triệu Chính Phi hơi chần chừ, nhưng cuối cùng anh ta vẫn cầm khẩu súng lên, sau đó có vẻ mệt mỏi dựa vào đầu giường. Cùng lúc đó, Viên Mục Dã nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường và phát hiện thời gian này cách lúc vang lên tiếng súng nổ không xa.

Thật ra, có nhiều người tự sát hoàn toàn là do bốc đồng, nếu như người đó có thêm thời gian để suy nghĩ xem mình có đáng chết hay không, thì hẳn có thể tránh được bi kịch xảy ra. Triệu Chính Phi cũng không ngoại lệ, đầu tiên anh ta cười khò, nhìn chằm chằm vào khẩu súng ngắn một lúc, rồi cầm nó lên chống vào cằm mình, bóp cò súng... Đoàn một tiếng, cảnh vật xung quanh nháy mắt quay trở lại hiện thực.

Khi Viên Mục Dã ra khỏi phòng, Trác Thiếu Quân đang đứng dựa vào tường hành lang chờ cậu, thấy Viên Mục Dã đi ra,

Trác Thiếu Quân vội vàng hỏi: “Triệu Chính Phi thực sự tự sát ư?”

Viên Mục Dã gật đầu, sau đó trầm giọng nói: “Hiện giờ vẫn chưa tìm ra bất cứ động cơ nào...”

Chương 1263: Trác Thiếu Dương

Trước mắt có thể khẳng định, Triệu Chính Phi thật sự chết do tự sát, nhưng điều khiến Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân không thể hiểu được là một người có sự nghiệp như mặt trời giữa trưa như anh ta sao lại đi đến bước này? Trong ký ức của Trác Thiếu Quân, người anh cùng mẹ khác cha này là một người hiền lành, từ nhỏ đã rất yêu thương mình, với năng lực hiện tại của anh ta, cho dù sau này không còn dựa vào nhà họ Trác cũng hoàn toàn có thể xây dựng sự nghiệp riêng cho bản thân.

Mặc dù trước mắt, Trác Thiếu Quân về cơ bản đã khôi phục bình thường, nhưng cũng không đạt đến trình độ lập tức tiếp quản được công việc kinh doanh của gia đình, nên người mà Trác Khải Phong có thể coi như “người một nhà” để dựa vào chỉ có một mình Triệu Chính Phi.

Hơn nữa, cho dù có một ngày Trác Thiếu Quân kế thừa sản nghiệp của nhà họ Trác, thì Triệu Chính Phi cũng là anh trai của cậu ta, điều này sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Với tình cảm của anh em họ, đến lúc đó địa vị của anh ta trong công ty cũng sẽ không thấp hơn so với hiện tại bao nhiêu, nói thẳng ra cũng sẽ là một nhân vật quan trọng “dưới một người trên vạn người”... Nhưng Triệu Chính Phi lại lựa chọn tự sát vào đúng thời điểm này?

Nghĩ đến những chuyện phiền toái liên tiếp xảy ra mấy ngày gần đây, Viên Mục Dã thực sự cảm thấy hơi hối hận vì đã để Lệ Thần dùng thân thể của Trác Thiếu Quân, không ngờ xung quanh mấy vị thiếu gia này lại có nhiều rắc rối như thế! Thật ra sau khi Lệ Thần biến thành Trác Thiếu Quân không lâu thì luôn muốn mình lại sống cuộc sống trước đây của Trác Thiếu Quân, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích của ai, mà bản thân cũng tự do tự tại.

Có điều hắn đã đánh giá thấp bản tính tham lam của con người, với tình hình hiện tại không phải hắn muốn rút ra là có thể rút ra được. Trong mắt đám người ngấp nghé tài sản của nhà họ Trác, chỉ khi Trác Thiếu Quân chết đi thì lợi ích của bọn họ mới không bị ảnh hưởng, nếu không chỉ cần hắn còn sống một ngày, những người này vẫn sẽ như ngồi trên bàn chông.

“Bây giờ cậu định làm thế nào? Nếu cậu muốn rời khỏi nhà họ Trác, tôi sẽ đưa cậu đi ngay hôm nay!” Viên Mục Dã hỏi ý.

Trác Thiếu Quân lắc đầu: “Muốn đi thì dễ thôi, nhưng trước đó tôi đã đồng ý với Trác Thiếu Quân sẽ chăm sóc cha mẹ cậu ta thật tốt, nếu rời đi thế này... chẳng phải là bội ước sao?”

Viên Mục Dã không ngờ vị “phi nhân loại” trước mắt lại coi trọng chữ tín hơn con người nhiều, thế là cậu cười bảo: “Nếu cậu đã nghĩ như vậy thì chuyện này chúng ta chỉ có thể làm đến cùng... Có điều cậu cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì cho dù cái chết của Triệu Chính Phi có liên quan đến chuyện phân chia tài sản hay không, thì vẫn tồn tại kẻ muốn cậu phải chết. Hiện giờ Triệu Chính Phi đã chết, cái gai còn lại trong mắt đối phương chỉ còn lại một mình cậu thôi.”

Trác Thiếu Quân thở dài: “Thật ra trong ký ức của Trác Thiếu Quân, quan hệ của cậu ta và anh trai vẫn luôn rất tốt, bởi vì cậu ta biết Triệu Chính Phi chẳng những sẽ quản lý tốt công ty, mà còn có thể chăm sóc cha mẹ mình. Hơn nữa, tôi cũng dự định sau khi cơ thể này hồi phục sẽ tìm anh ta nói chuyện một chút, dù sao tôi không có hứng thú với những gia sản này, hơn nữa mọi người đều là người nhà, đâu cần thiết phải vì những vật ngoài thân ấy mà trở mặt thành thù chứ.”

Viên Mục Dã hiểu rõ, dù Trác Thiếu Quân luôn bắt chước các hành động của con người, nhưng có những thói xấu của con người hắn sẽ không bao giờ học được, đó chính là khát vọng với tiền bạc, bởi vì hắn chỉ thèm muốn cuộc sống của con người, cho nên đã đánh giá thấp sự tham lam tiền bạc phú quý của những người khác... Nhưng những lời này Viên Mục Dã cũng không thể nói rõ được, bởi vì cậu hy vọng Trác Thiếu Quân sẽ giữ được bản tính đơn thuần đó, vĩnh viễn không bị vướng vào thế tục thì càng tốt.

Mấy ngày sau, Trác Khải Phong lấy tư cách người cha làm tang lễ cho “con trai trưởng” Triệu Chính Phi, mà người anh họ của Trác Thiếu Quân, Trác Thiếu Dương lúc này mới chính thức xuất hiện. Mặc dù anh ta mặc đồ đen, trên ngực mang hoa trắng, nhưng Viên Mục Dã luôn cảm nhận được nụ cười đặc ý trên khóe môi anh ta.

Phải chăng, hiện giờ Trác Thiếu Dương cảm thấy đối thủ mạnh nhất của mình đã chết, mà người em họ Trác Thiếu Quân của mình cũng là phế nhân một nửa rồi, xem như sản nghiệp của nhà họ Trác sớm muộn gì cũng sẽ vào tay anh ta mà thôi?

Đáng giận hơn là, khi Trác Thiếu Dương nhìn thấy Trác Thiếu Quân lại tỏ ra ân cần: “Thiếu Quân, em nhất định phải chăm sóc sức khỏe thật tốt, chuyện công ty em không cần lo lắng, chúng ta đều là người một nhà, ở thời điểm này anh sẽ quản lý tốt chuyện ở công ty, mặc dù hiện giờ anh Chính Phi không còn ở đây, nhưng công ty sẽ không ngừng lại, có anh ở đây em cứ yên tâm.”

Biểu cảm của bà Trác vô cùng lạnh lùng trước những lời nói này của Trác Thiếu Dương, chỉ có Trác Khải Phong nói giọng nặng nề: “Thiếu Dương, cháu có thể nghĩ được như vậy bác rất mừng... sức khỏe Thiếu Quân cũng gần như hồi phục rồi, đến lúc đó cháu phải giúp đỡ nó nhiều hơn chuyện ở công ty nhé!”

Nghe Trác Khải Phong nói vậy, Trác Thiếu Dương hơi ngần người, hiểu rõ dù sao cháu cũng không phải con, nên lập liêm nói: “Bác cả yên tâm, cháu nhất định sẽ giúp đỡ Thiếu Quân...”

Đến phiên Trác Thiếu Quân nói chuyện, hắn chỉ cười nhạt một tiếng: “Cảm ơn anh họ!” Sau đó quay đầu nói với mọi người: “Anh tôi... cả đời này anh ấy luôn tận tụy vì nhà họ Trác, trước kia tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, thích sống theo ý mình, nhưng đó là vì tôi biết có anh tôi ở đó nhà họ Trác nhất định sẽ không rối loạn. Anh ấy bên trên chăm sóc cha mẹ, bên dưới quản lý công ty, cho nên tôi mới có thể yên tâm sống cuộc sống của riêng mình. Mặc dù... tôi không thể hiểu nổi vì sao anh ấy lại làm như vậy, có lẽ là vì anh ấy cảm thấy quá mệt mỏi. Nhưng có một câu tôi phải nói trước cho mọi người

rõ, tôi không muốn bất cứ ai nói lời nào không hay về anh ấy! Bởi vì người anh ấy có lỗi trên đời này chính là bản thân anh ấy! Tôi biết tất cả mọi người đều cảm thấy tôi còn ít tuổi, không có nhiều kinh nghiệm, nhưng Trác Thiếu Quân tôi lớn đến giờ, chưa từng có chuyện gì muốn làm mà không làm được, cho nên tôi hy vọng các vị đang ngồi đây có thể chỉ dẫn cho tôi, chúng ta cùng nhau đưa nhà họ Trác đi thật xa được không!”

Trác Khải Phong đương nhiên rất hài lòng với biểu hiện của con trai, thế là ông ta vừa cười vừa nói: “Ngồi ở đây có không ít bạn bè đồng nghiệp mấy chục năm của tôi, giao tình giữa chúng ta không cần phải nói. Nhưng Thiếu Quân còn ít tuổi, nếu như sau này nó có làm chuyện gì không đúng hoặc nói lời không nên, xin nhờ mọi người chỉ bảo thêm!”

Mọi người nghe xong đều nhao nhao bày tỏ thái độ, nói những lời nịnh nọt sau này nhất định sẽ phụ tá cậu chủ thật tốt, Viên Mục Dã nhìn từ lời nói đến nét mặt của những người này thì biết bọn họ đều là những kẻ mượn gió bẻ măng, đều có mục đích riêng muốn đạt được mà thôi.

Lúc đầu Trác Thiếu Dương cho rằng lần này mình xuất hiện có thể nhìn thấy một Trác Thiếu Quân nửa sống nửa chết, không ngờ người em họ này của mình lại mạnh khỏe đến vậy, trong lòng không khỏi phần nộ, nhưng ngoài miệng vẫn không ngừng nói cười toe toét tăng bốc khen tặng. Có lẽ bình thường gã sống tùy tiện thành quen, cho nên khi nói những lời trái với lòng, biểu cảm khó tránh khỏi cứng nhắc mất tự nhiên, nhìn qua rất buồn cười.

Sau khi tang lễ kết thúc, cả đám người nhao nhao rời đi, chỉ còn lại nhà họ Trác và Viên Mục Dã thu dọn linh đường. Viên Mục Dã nhìn thấy hai mắt bà Trác sưng húp, bà ấy là người duy nhất thực sự đau lòng vì cái chết của Triệu Chính Phi, nên cậu đến gần an ủi bà: “Dì à... dì bớt đau lòng, cháu nghĩ anh Chính Phi cũng không muốn nhìn thấy dì khổ sở như vậy.”

Chương 1264: Cuộc nổ súng tại nhà họ Trác

Bà Trác nghe Viên Mục Dã nói vậy thì càng khóc nức nở: “Thằng bé Tiểu Phi này từ bé đã luôn không khiến người lớn phải lo lắng, dù thế nào tôi cũng không thể ngờ được nó lại ra đi trước tôi... Nói thật, từ khi có Tiểu Quân, tôi đã không quan tâm đến tiểu Phi như trước nữa, nhưng nó từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, căn bản cũng không khiến tôi phải lo lắng. Tôi còn nghĩ sau này nhất định sẽ tìm cơ hội để bù đắp cho nó! Không ngờ... không ngờ...”

Viên Mục Dã thấy bà Trác càng nói càng đau lòng, thì vội vàng nắm nhẹ bả vai của bà, an ủi: “Cháu hiền, cháu hiền... Dì à, vừa nãy cháu đã bàn bạc với Thiếu Quân, nhất định sẽ điều tra rõ vì sao anh Chính Phi lại làm như vậy, dù thế nào cũng phải cho dì một câu trả lời thích đáng.”

Bà Trác gật đầu: “Tốt, các cháu có lòng như vậy dì cũng yên tâm! Tiểu Viên à, thật không ngờ Tiểu Quân lại có được một người bạn như cháu, so với những kẻ thân thích kia còn tốt hơn nhiều! Ân tình này của cháu dì sẽ nhớ kỹ! Sau này có chuyện gì cần dì giúp thì cứ nói!”

Viên Mục Dã biết bà Trác này là người nói lời giữ lời, cũng chính bởi vì có sự áp chế của bà ấy mà từ trước đến nay Trác Thiếu Dương không vượt được giới hạn ở công ty, có điều cái chết của Triệu Chính Phi là một đả kích quá lớn với bà, dù sao bà ấy cũng là một người mẹ...

Sau cái chết của Triệu Chính Phi, an ninh của nhà họ Trác lại tăng thêm một bậc, thậm chí Trác Khải Phong còn thay đổi phần lớn người làm trong nhà, chỉ để lại những người đã làm việc tại nhà họ Trác mười năm trở lên, để tránh những kẻ có tâm tư khác trà trộn vào nhà, uy hiếp sự an toàn của Trác Thiếu Quân. Mặc dù Trác Thiếu Quân cảm thấy không cần

phải cẩn thận như vậy, nhưng chuyện hạ độc trong thức ăn cũng vì thế mà dừng lại.

Trưa hôm đó, Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân đi bộ trong vườn hoa, lúc nói đến chuyện bị hạ độc, Viên Mục Dã tiện miệng hỏi: “Vì sao cậu không nói chuyện bị trúng độc cho ông Trác Khải Phong biết, tôi cảm thấy trong nhà này, ít nhất vợ chồng nhà họ Trác là thật lòng quan tâm đến an nguy của con trai họ.”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại lắc đầu: “Có lẽ bởi vì cho đến giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ các loại tình cảm của con người, cho nên dễ dàng đem tình thân, tình bạn, tình yêu nhập làm một, tóm lại đối với tôi đó chỉ là những tình cảm của con người, nhưng tôi lại không cảm nhận được giữa những tình cảm đó cái nào nặng cái nào nhẹ hơn.”

Nhất thời Viên Mục Dã không hiểu nổi bèn hỏi lại: “Cậu có ý gì?”

Trác Thiếu Quân suy nghĩ một chút, sắp xếp lại từ ngữ rồi nói: “Nói đúng ra thì mặc dù tôi thực sự có được ký ức của Trác Thiếu Quân, nhưng lại không có cách nào cảm nhận được tình cảm của cậu ta. Trong thời gian ngắn có lẽ không vấn đề gì, nhưng một thời gian nữa... tôi sợ sẽ bị lộ tẩy, cho nên tôi không muốn nói chuyện quá nhiều với vợ chồng ông Trác, càng không muốn họ vì quá lo lắng mà để ý nhiều hơn đến tôi.”

Viên Mục Dã buồn cười: “Vậy mà cậu còn không chịu đi?”

Trác Thiếu Quân tỏ ra bất đắc dĩ: “Chuyện này chẳng phải là không còn cách nào ư? Anh thử nghĩ xem, hiện giờ Triệu Chính Phi đã chết, nếu tôi cũng ra đi thì chẳng phải đúng ý của kẻ hạ độc tôi ư? Đến lúc đó rất có thể hẳn sẽ chuyển mục tiêu tiếp theo lên người vợ chồng ông Trác.”

“Tôi cảm thấy chuyện Triệu Chính Phi tự sát rất khả nghi, mặc dù thực sự là anh ta muốn tự sát, nhưng động cơ là gì chứ? Có thể sống ai lại muốn chết? Tôi đoán hẳn là liên quan đến kẻ hạ độc kia.” Viên Mục Dã nói ra suy nghĩ của mình.

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Ừm, Triệu Chính Phi không phải là người bi quan, tôi nhớ khi còn nhỏ Trác Thiếu Quân là một

cậu bé rất sợ thất bại, cho nên rất nhiều thứ cậu ta không muốn thử nghiệm... Cuối cùng Triệu Chính Phi đã cổ vũ cậu ta, anh ta nói: “Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là chưa thử đã từ bỏ, hơn nữa cho dù thất bại cũng không sao, chỉ cần chúng ta làm lại từ đầu là được. Em phải nhớ kỹ, chỉ cần em kiên trì làm việc muốn làm không từ bỏ, cuối cùng có một ngày sẽ thành công.” Anh ta không những cổ vũ Trác Thiếu Quân khi còn bé, mà bản thân anh ta cũng làm như vậy. Mặc dù tôi chưa gặp nhiều người, nhưng Triệu Chính Phi là một người rất kiên định và có nghị lực, cho nên tôi không thể hiểu được, chuyện gì có thể khiến anh ta bị quan đến mức quyết định hành động như vậy?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Để tôi bảo Thạch Lỗi điều tra về Triệu Chính Phi xem sao, tôi tin rằng đáp án không quá khó tìm đâu...”

Không ngờ đúng lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên cảm nhận được sự khác thường, dường như xung quanh yên tĩnh đến bất thường, ngay sau đó cậu cảm nhận được luồng khí biến đổi trước mặt, mặc dù những chuyện này xảy ra trong chớp nhoáng, nhưng Viên Mục Dã kinh ngạc nhận ra cậu có thể nhìn thấy đường bay của một viên đạn bằng mắt thường.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Viên Mục Dã căn bản không kịp suy tính, theo bản năng giơ tay đẩy Trác Thiếu Quân sang một bên, dù vậy viên đạn vẫn bắn trúng tay trái của hắn...

Đối phương bắn một phát không trúng lập tức bắn phát thứ hai, mà lúc này Viên Mục Dã đã kịp đẩy Trác Thiếu Quân đến sau một tảng đá trong vườn, xem như tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Bởi vì mục tiêu của đối phương luôn là Trác Thiếu Quân, cho nên bọn chúng không hề nỗ lực về phía Viên Mục Dã đang đứng ở vị trí vô cùng dễ ngắm bắn, hơn nữa Viên Mục Dã vẫn đang chìm trong sự kinh ngạc về bản thân còn chưa tỉnh táo lại.

Lúc này bảo vệ của nhà họ Trác cũng đã có phản ứng, bọn họ lập tức lao đến vây quanh Trác Thiếu Quân, dùng cơ thể bao bọc hắn, muốn đưa hắn vào trong biệt thự trước... nhưng Trác Thiếu Quân thấy Viên Mục Dã vẫn đứng ngây người nguyên

tại chỗ, thì không chịu rời đi trước. Cuối cùng các bảo vệ không còn cách nào đành phải quay lại dẫn cả Viên Mục Dã vào trong vòng bảo vệ rồi từ từ di chuyển về phía biệt thự.

Viên Mục Dã biết sức mạnh của mình hiện giờ khác với người bình thường, nhưng cậu không thể ngờ có một ngày mình lại có thể nhìn thấy rõ đường đạn bay trước mắt, thậm chí cậu còn nghi ngờ nếu mình duỗi tay ra có khi còn bắt được cả viên đạn kia.

Kết quả trong lúc Viên Mục Dã mãi suy nghĩ lung tung thì có một viên đạn bắn từ bên trên xuống, tay súng của đối phương đứng ở điểm cao hoàn mỹ, cho nên lựa chọn ổn thỏa nhất của Trác Thiếu Quân là không được di động, nếu không sẽ lập tức rơi vào tầm ngắm của đối phương.

Trên đường bay của viên đạn, Viên Mục Dã thật sự giơ tay ra bắt được viên đạn đang lao đến với vận tốc rất lớn, tất cả các bảo vệ xung quanh đều ngây người... Nhưng cũng vì phát đạn này đã làm lộ vị trí của đối phương, nên đội trưởng của đội bảo vệ lập tức nổ súng bắn trả, những người còn lại lúc này mới dẫn theo Trác Thiếu Quân đã bị thương và Viên Mục Dã nhanh chóng trốn vào một dãy nhà gần đó.

Chương 1265: Tâm tư của Tư Mã Chiêu

** Một vế trong câu “Tâm tư của Tư Mã Chiêu, ai cũng hiểu”*

Mọi người vội vàng trốn vào bên trong tòa nhà, Viên Mục Dã vẫn đang ngây đờ ra nhìn viên đạn trong tay, không biết nên phản ứng như thế nào... Những người bảo vệ kia cũng nhìn Viên Mục Dã như nhìn quái vật vậy.

Trác Thiệu Quân thấy thế bèn giật lấy viên đạn trong tay cậu, sau đó điềm nhiên như không có việc gì nói với nhóm bảo vệ: “Ngăn ra đó làm gì, nhanh ra ngoài tìm tên kia cho tôi!”

Lúc này nhóm bảo vệ mới lấy lại được tinh thần, nhanh chóng liên lạc với người bên ngoài, xác nhận xem nguy hiểm đã được loại bỏ hay chưa? Tiếc rằng đối phương cũng là một cao thủ, chờ đến khi bảo vệ tìm được tới nơi ẩn nấp thì trên mặt đất chỉ còn lại mấy vỏ đạn nằm đó chờ họ.

Sau khi Trác Khải Phong biết tin vụ nổ súng ở biệt thự, ông ta lập tức bỏ lại hết các công việc rồi cùng bà Trác vội vàng trở về nhà. Nhìn thấy cánh tay trái của Trác Thiệu Quân bị trúng đạn, ông nổi trận lôi đình, mắng lớn những người bảo vệ kia là một đám vô dụng! Cuối cùng còn muốn xem lại video giám sát, nhưng không ngờ cấp dưới lại báo cáo đoạn video lúc đầu súng đã bị Trác Thiệu Quân yêu cầu xóa bỏ...

Mặc dù Trác Khải Phong rất nghi ngờ, nhưng ông ta biết, con trai yêu cầu xóa video là có lý do của nó, vì thế cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ dặn dò bảo vệ tiếp tục tăng cường công tác bảo an ở xung quanh khu vực biệt thự, chuyện lần này không được phép xảy ra lần hai.

Sau đó, bác sĩ gia đình của nhà họ Trác đến kiểm tra vết thương cho Trác Thiệu Quân, may mà đó chỉ là một vết thương ngoài da, chỉ cần khâu lại đơn giản là được. Có điều

nếu lúc ấy Viên Mục Dã không có ở đó, thì rất có thể phát súng ấy sẽ găm thẳng vào tim của Trác Thiếu Quân.

Trong phòng đọc sách, Viên Mục Dã đau đầu ngồi dựa vào ghế sofa bằng da, Trác Thiếu Quân cười an ủi cậu: “Yên tâm đi, bảo vệ nhà họ Trác đều rất kín miệng, vừa rồi tôi đã xóa đoạn video có cảnh anh bắt đạn bằng tay rồi, anh còn sợ gì nữa?”

Viên Mục Dã cười khò: “Không phải là tôi sợ chuyện gì, chỉ là đột nhiên phát hiện ra cơ thể mình bất tri bất giác phát sinh biến hóa, mà biến hóa này nằm ngoài phạm vi nhận biết của tôi.”

Trác Thiếu Quân nghe xong thì quan sát kỹ tay phải Viên Mục Dã một chút rồi nói: “Tôi chỉ có thể cảm nhận được sinh vật bên trong tay phải của anh đã kết hợp hoàn toàn với cánh tay phải của anh rồi.”

Viên Mục Dã thở dài: “Cậu nói thật cho tôi biết, tôi hiện giờ vẫn còn là con người ư?”

Trác Thiếu Quân nghiêm túc suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến của mình: “Nếu giải thích một cách logic, thì đại đa phần các bộ phận trên cơ thể anh vẫn được coi là con người. Còn về cánh tay phải này... nó được coi là một dạng hợp thể. Nó có suy nghĩ riêng của mình, cũng luôn có suy nghĩ muốn chiếm trọn cơ thể của anh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thành công.”

Viên Mục Dã nhíu mày hỏi: “Cậu cảm thấy nguyên nhân nó không thành công là gì?”

Trác Thiếu Quân nhún vai: “Ai mà biết được? Tôi đoán có lẽ sinh vật này không thể chiếm đoạt đại não và hệ thần kinh của con người trong thời gian ngắn được, chúng không giống như tôi... Có điều thế giới này làm gì có sinh vật nào hoàn mỹ tuyệt đối chứ? Mặc dù chúng tôi có thể khống chế ý thức và hệ thần kinh của những sinh vật khác, nhưng chúng tôi lại không đủ khỏe, càng không thể nào đạt đến trạng thái tay không bắt được đạn.”

Viên Mục Dã không cảm thấy đó là một chuyện đáng để tâm, chỉ thở dài: “Có khỏe mạnh đến mấy cũng để làm gì? Một khi tôi không còn là tôi nữa thì mọi thứ đều là vô nghĩa... Thôi

đừng nói tôi nữa, lúc đó, khi viên đạn bay đến cậu cũng nhìn thấy rõ, sao không thấy cậu có tí lo lắng nào thế?”

Trác Thiếu Quân cười: “Chuyện đó thì có gì phải cuống chứ, tôi còn muốn bị thương ấy chứ, như vậy vừa hay có thể mượn cơ hội này để giả chết thoát khỏi hết mọi chuyện, như vậy sẽ không phải lo lắng đến những chuyện bát nháo này nữa.”

Đây vốn là một câu nói đùa của Trác Thiếu Quân, không ngờ Viên Mục Dã lại lóe lên suy nghĩ: “Vậy thì giả chết một lần đi, bây giờ cậu đi nói với Trác Khải Phong, tung tin cậu bị trúng đạn ra ngoài, đến lúc đó hung thủ đứng phía sau tự nhiên sẽ xuất hiện thôi.”

Trác Thiếu Quân ngẫm nghĩ rồi cao hứng nói: “Cũng đúng... dù sao không ai có thể nghĩ ra viên đạn thứ hai lại bị anh dùng tay không bắt được!”

Sau khi nghe con trai nói về chuyện này, Trác Khải Phong im lặng suy nghĩ một chút, sau đó mới trầm giọng nói: “Đây cũng là một cách, dù sao mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, cũng là một cơ hội để bắt kẻ đứng sau muốn hại chết con... Có điều, nói con chết thì có phải quá không may mắn không?”

Trác Thiếu Quân cười: “Cha có thể nói là con lại hôn mê lần nữa, cơ thể vốn đã không khỏe lại thêm bị trúng đạn, đúng là hết hạn này đến hạn khác, hôn mê bất tỉnh cũng là chuyện bình thường, đến lúc đó hung thủ đứng đằng sau chắc chắn sẽ tự mình nhảy ra.”

Trác Khải Phong nhìn con trai: “Con... có từng nghi ngờ người đó là anh họ của con không?”

Trác Thiếu Quân khẽ thở dài: “Người bình thường chắc đều sẽ suy nghĩ như vậy, dù sao nếu con và anh cả gặp chuyện không may, thì anh ta sẽ trở thành người thừa kế duy nhất của đời thứ hai nhà họ Trác. Có điều... con thấy mặc dù người anh họ này có dã tâm, có tham vọng nhưng không phải kẻ biết mưu lược dùng thủ đoạn, nói thẳng ra, anh ta không đủ thông minh để dựng lên một vở kịch lớn như vậy.”

Trác Khải Phong suy nghĩ rồi nói: “Có thể nó không có năng lực này, nhưng mấy lão già đứng sau lưng nó thì không hẳn là không có, chính vì thằng nhãi Thiếu Dương này dễ không chế,

cho nên bọn chúng mới muốn đưa một tên bù nhìn ngồi lên trên.”

“Lão già? Cha muốn nói đến mấy người giám đốc Ngô và giám đốc Trịnh ạ?” Trác Thiếu Quân dò hỏi.

Trác Khải Phong gật đầu: “Ngoài bọn họ ra thì còn ai chứ? Lúc con bị bệnh bọn họ cũng nhiều lần thuyết phục cha nhanh chóng cho Thiếu Dương đến công ty làm việc, để quen với các công việc trong công ty, lúc đó nếu không phải Chính Phi có năng lực một mình đảm đương một phía, sợ rằng nó đã sớm ngồi vào ghế trong hội đồng quản trị rồi.”

Thấy Trác Khải Phong nhắc đến Triệu Chính Phi, sắc mặt Trác Thiếu Quân sầm xuống, hấn hỏi: “Anh ấy... cho đến bây giờ chưa từng có suy nghĩ khác, mặc dù con không biết vì sao anh ấy lại muốn tự sát, nhưng con biết mặc dù anh ấy không mang họ Trác, nhưng từ xưa đến nay chưa từng có lòng riêng.”

Trác Khải Phong thở dài: “Những năm qua Chính Phi thực sự rất vất vả... Thật ra trước đó cha cũng đã bàn bạc với mẹ con, định chia cho nó một phần cổ phần của công ty để đền bù, ai ngờ nó lại làm như vậy, mặc dù nó không phải con ruột cha, nhưng cha cũng không muốn nhìn thấy nó có kết cục này.”

Nhìn Trác Khải Phong còn diễn kịch trước mặt cả con trai mình, ánh mắt Trác Thiếu Quân lạnh dần: “Người cũng không còn, nói những câu này có tác dụng gì chứ... Cái chết của anh ấy nhất định không đơn giản, việc này con phải điều tra cho rõ ràng.”

Không biết vì sao, Trác Thiếu Quân chú ý khi mình nói như vậy ánh mắt của Trác Khải Phong lại hơi né tránh, trong lòng không khỏi nghi ngờ cái chết của Triệu Chính Phi có liên quan đến ông ta? Nhưng Trác Thiếu Quân cũng không nói câu nào mà chuyển chủ đề về chuyện mình bị tập kích.

“Cha, từ sau khi con hồi phục luôn có người muốn con chết, cho nên con muốn đợi chuyện này qua đi sẽ ra nước ngoài an dưỡng một thời gian...” Trác Thiếu Quân ướm hỏi.

Chương 1266: Triệu Cẩm Bưu

Không ngờ Trác Khải Phong lại phản đối: “Con à, con còn muốn trốn tránh đến khi nào? Trước đây công ty có Chính Phi lo, nhưng hiện giờ nó đã mất, mà con vẫn còn muốn rong chơi bên ngoài.... Con không thể để ta mang theo bộ xương già ngồi ở vị trí ấy đến chết đấy chứ!”

Trác Thiếu Quân vội tránh nặng tìm nhẹ: “Hiện giờ cha vẫn còn khỏe mạnh thế này cơ mà, nhất định còn quản lý được hai mươi ba mươi năm nữa, đến lúc đó con tiếp nhận cũng không muộn!”

Trác Khải Phong không có tâm trạng nói đùa với con trai, ông ta tức giận: “Sản nghiệp của nhà họ Trác là tâm huyết của cả đời này của ta, nhất định phải để con thừa kế, nếu không đời này ta làm ra nhiều tiền như vậy để làm gì?”

Sau khi nói chuyện với Trác Khải Phong, Trác Thiếu Quân mang sắc mặt nặng nề đi về phòng, Viên Mục Dã thấy thế vội vàng hỏi: “Thế nào? Trác Khải Phong không đồng ý à?”

Trác Thiếu Quân lắc đầu: “Không phải, nhưng tôi luôn có cảm giác ông ta ít nhiều cũng có liên quan đến cái chết của Triệu Chính Phi...”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi nói: “Cậu không cần phải lo lắng chuyện này, tôi đã bảo Thạch Lỗi đi thăm dò những chuyện khi còn sống của Triệu Chính Phi rồi, mạng lưới tình báo ở nước M trong tay anh ta rất lợi hại, chắc chắn anh ta sẽ nhanh chóng tìm được đáp án cho cậu thôi.”

Viên Mục Dã không hề nói sai về điều này, bởi vì ngay sáng hôm sau Thạch Lỗi đã gọi điện đến, nói gã đã tra ra được một số chuyện liên quan đến Triệu Chính Phi, một hai câu qua điện thoại không nói rõ được, muốn hẹn Viên Mục Dã ra ngoài nói chuyện...

Nhưng hiện giờ tin Trác Thiếu Quân bị thương đã được truyền ra ngoài, nên Trác Thiếu Quân đương nhiên không thể đi cùng cậu. Mà thân phận của Thạch Lỗi ở nước M cũng tương đối nhạy cảm, không phù hợp xuất hiện ở nhà họ Trác, nên cuối cùng Viên Mục Dã đành phải một mình ra ngoài gặp Thạch Lỗi. Hai người hẹn gặp nhau ở một tiệm cà phê sách ế ẩm gần đó.

Thạch Lỗi ngồi trong tiệm cà phê sách nhìn thấy Viên Mục Dã thì hớn hở ra mặt: “Tên Triệu Chính Phi này cũng có chút thủ đoạn đấy, hắn không phải như vẻ ngoài vô hại của hắn đâu.”

Viên Mục Dã uống một ngụm cà phê rồi nói: “Điểm này tôi cũng sớm nghĩ đến, nói thử xem, khi còn sống anh ta đã làm chuyện gì?”

Thạch Lỗi cười khẽ rồi lấy một túi hồ sơ ra đưa cho Viên Mục Dã: “Đây là những tin tức tôi tìm được, cậu tự xem đi.”

Viên Mục Dã nhận túi hồ sơ, sau đó xem thành quả công việc hai ngày nay của Thạch Lỗi...

Hóa ra công ty của Trác Khải Phong bề ngoài thì tưởng như phát triển rực rỡ, nhưng thực tế mấy năm trước đã bị lỗ vốn nghiêm trọng, vì không muốn công ty bị phá sản, những năm gần đây ông ta đã làm không ít chuyện thất đức để thu lợi.

Mà Trác Khải Phong là người rất đa nghi, cho nên có một số chuyện ông ta không muốn để người ngoài biết, nhưng ông ta lại không muốn làm bản tay con ruột, nên những chuyện này bình thường đều do người con riêng của vợ là Triệu Chính Phi đi làm...

Viên Mục Dã đọc đến đây thì trầm giọng nói: “Triệu Chính Phi không phải vì làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm cho công ty mà tự sát đấy chứ?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Không đơn giản như vậy, cậu đọc tiếp đi sẽ biết!”

Viên Mục Dã tiếp tục đọc hồ sơ, không ngờ trong đó lại xuất hiện ảnh của một người đàn ông trung niên có tướng mạo hèn mọn. Dựa theo thông tin trên tài liệu, người này tên là Triệu Cẩm Bưu, 57 tuổi, ba mươi năm trước vì giết người mà phải

vào tù, ba tháng trước vừa được phóng thích sau khi mãn hạn tù.

Mặc dù nhìn bề ngoài người này không có điểm nào giống với Triệu Chính Phi, nhưng theo suy đoán của Viên Mục Dã, từ cái họ Triệu này có thể thấy rất có khả năng người đàn ông này là cha ruột của Triệu Chính Phi.

Sau khi nghe suy đoán của Viên Mục Dã, Thạch Lỗi thở dài, nói: “Rất không may, tên khốn già này chính là cha ruột của Triệu Chính Phi. Năm đó mẹ của Triệu Chính Phi là Kim Nghĩa Mai, cũng chính là bà Trác hiện giờ, bởi vì không thể chịu đựng được Triệu Cẩm Bưu vừa ham mê cờ bạc lại còn bạo lực gia đình nên đã mang con chạy trốn. Nhưng lúc đó Triệu Chính Phi còn nhỏ tuổi, vì quá sợ hãi nên bị bệnh nặng, để chữa bệnh cho con trai, người không một xu dính túi như Kim Nghĩa Mai không thể không lưu lạc hồng trần.”

Viên Mục Dã vô cùng kinh ngạc, cậu thực sự không thể tưởng tượng được một người cao quý như bà Trác lại có một quá khứ khó chấp nhận như vậy...

Thấy Viên Mục Dã kinh ngạc không nói nên lời, Thạch Lỗi nói tiếp: “Rất khiếp sợ đúng không? Tôi đã phải bỏ rất nhiều tiền mới mua được tin tức độc nhất vô nhị này từ một phóng viên vô danh đấy. Có điều cậu yên tâm, tôi đã mua đứt tin tức này rồi, hiện giờ người biết chuyện này còn sống không quá bốn người.”

“Bốn người? Sao lại có thể như vậy được? Chỉ có tôi, anh và người phóng viên kia là ba thôi chứ?” Viên Mục Dã nghi hoặc.

Thạch Lỗi cười: “Đừng vội, bình tĩnh nghe tôi nói đã...”

Năm đó, khi biết Kim Nghĩa Mai phải đi làm gái, tên khốn già Triệu Cẩm Bưu còn vô liêm sỉ tới mức đến đòi tiền bà ta để đánh bạc, nếu không đưa tiền sẽ đánh, còn uy hiếp Kim Nghĩa Mai sẽ nói ra chuyện xấu hổ của bà ta, để tất cả họ hàng bạn bè của bà ta đều biết bà ta là một người phụ nữ không có liêm sỉ.

Lúc đó Kim Nghĩa Mai cũng không còn cách nào, đành phải chia nốt nửa tiền bán thân của mình cho tên súc sinh kia. Lúc đó Triệu Chính Phi tám tuổi, mỗi ngày anh ta đều phải đối mặt

với người mẹ phong trần, cùng người cha súc sinh Triệu Cẩm Bưu, có thể biết được cuộc sống của anh ta khi đó khổ sở đến mức nào.

Sau đó có một lần vô tình, Kim Nghĩa Mai quen biết Trác Khải Phong khi ấy còn chưa phát tài, thế là bà ta mang theo Triệu Chính Phi cùng với Trác Khải Phong bay đến nước M sinh sống, xem như hoàn toàn thoát khỏi sự dây dưa của tên ác ma kia.

Viên Mục Dã cau mày hỏi: “Lúc đó Trác Khải Phong có biết Kim Nghĩa Mai từng làm... gái không?”

Thạch Lỗi cười: “Đừng nói là năm đó, đến tận bây giờ Trác Khải Phong cũng không biết gì! Khi Kim Nghĩa Mai rời khỏi nước S, đúng lúc ấy Triệu Cẩm Bưu cũng vì tham gia vào một vụ giết người mà bị phán tù chung thân, lão cũng không biết hai mẹ con Kim Nghĩa Mai đã đi đâu. Nhưng hơn một tháng trước, Triệu Cẩm Bưu đột nhiên xuất hiện ở nước M, đồng thời còn lén lút gặp gỡ Triệu Chính Phi mấy lần, sau đó người này hoàn toàn biến mất.”

Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Hẳn là Triệu Cẩm Bưu đã dùng chuyện năm xưa để ép Triệu Chính Phi đưa tiền... chắc hẳn Triệu Chính Phi đã cho lão ta một số tiền rất lớn, cho nên Triệu Cẩm Bưu mới không dây dưa với mẹ con họ nữa.”

Không ngờ Thạch Lỗi lại cười khẩy: “Cậu đúng là ngây thơ quá đấy, xin chú ý đến từ ngữ tôi dùng, Triệu Cẩm Bưu đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này!”

Viên Mục Dã lập tức sầm mặt xuống: “Ý anh nói là... Triệu Chính Phi đã giết cha ruột của anh ta?”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Có người cha như vậy, nếu đổi là tôi thì tôi đã giết từ lâu rồi... sao còn để lão uy hiếp lần nữa chứ? Hai tuần trước có một thi thể nam giới vô danh được phát hiện ra ở vùng ngoại ô thành phố, chết do bị giết, nhưng vì không thể xác định được thân phận người chết, cho nên vụ án này vẫn chưa thể phá, tôi đã phái đàn em đến đó kiểm tra xác chết rồi, người chết chính là Triệu Cẩm Bưu.”

Chương 1267: Xác chết nam vô danh

“Chẳng lẽ đây là lý do Triệu Chính Phi tự sát ư?” Viên Mục Dĩ suy tư.

Nhưng Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Chắc là không đâu. Triệu Cẩm Bưu mà chết thì dĩ nhiên phiền phức cũng biến mất theo, đáng lẽ đâu có đáng để hắn tự sát vì cái loại cha thế này?!”

Viên Mục Dĩ rất khó tưởng tượng ra rốt cuộc thì Triệu Chính Phi là người như thế nào. Trong mắt Trác Thiếu Quân, tính cách người anh cùng mẹ khác cha này rất hiền lành, là người khiêm tốn, hơn nữa còn rất yêu thương em trai.

Nhưng tính cách thật của Triệu Chính Phi ắt hẳn không phải như thế. Bao năm qua, nhất định là anh ta đã sống ở nhà họ Trác rất cẩn thận và chặt chẽ, như đi trên lớp băng mỏng... Bởi vì anh ta vừa phải giúp mẹ giấu giếm quá khứ xấu xí kia, còn vừa phải sắm vai một đứa con ngoan và người anh trai tốt.

Ở trong mắt người ngoài, Triệu Chính Phi là quản lý cấp cao ăn trên ngồi trước của công ty, nhưng chỉ có trong lòng anh ta biết, anh ta mãi mãi là cậu bé 8 tuổi có cha là tội phạm giết người, mẹ là gái làng chơi.

Xem xong tài liệu trong tay, Viên Mục Dĩ trầm giọng hỏi: “Chỉ có từng ấy tư liệu thôi ư?”

Thạch Lỗi lập tức tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Điều tra được từng ấy đã khó nhằn rồi đó biết không? Chúng đều là những tin tức nội bộ găm ghê lắm, chỉ lấy đại một tin thôi cũng có thể vòi được phí bịt miệng trên trăm triệu từ Trác Khải Phong đấy nhá?”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi nói: “Tôi muốn đến chỗ xác Triệu Cẩm Bưu bị phát hiện để xem thử.”

Thạch Lỗi biết Viên Mục Dĩ muốn đến hiện trường để đọc từ trường tư duy của Triệu Cẩm Bưu, gã hỏi một cách lo lắng:

“Ngộ nhờ đó không phải hiện trường đầu tiên của vụ án thì sao? Chẳng phải là đi một chuyến tay không ư?!”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Có phải hay không thì đi mới biết được.”

Vì Viên Mục Dã kiên trì mãi nên Thạch Lỗi đành phải dẫn cậu đến hiện trường phát hiện xác của Triệu Cẩm Bưu. Dựa vào kết quả khám nghiệm tử thi của cảnh sát, Triệu Cẩm Bưu chết vì ngạt thở, nói thẳng ra là bị người ta bóp chết tươi.

Mặc dù Triệu Cẩm Bưu đã là một ông già gần 60, nhưng hàng năm ông ta lao động chân tay cường độ cao ở trong ngục giam, sức lực ắt hẳn không yếu hơn Triệu Chính Phi lịch sự văn vẻ bao nhiêu.

Cái kiểu tình tiết tay không bóp chết người này bình thường chỉ xuất hiện trong phim ảnh. Ngoài hiện thực, rất hiếm người có thể thật sự làm được như vậy, trừ khi cảm xúc của kẻ hành hung vô cùng kích động và phấn khích. Nếu đúng là Triệu Chính Phi bóp chết Triệu Cẩm Bưu, thì chúng tôi anh ta cực kỳ hận người cha ruột không có nhân tính này.

Nơi phát hiện xác Triệu Cẩm Bưu là một rừng cây ở vùng ngoại ô, do hai học sinh dậy sớm chạy bộ phát hiện. Mới đầu, bọn họ nhìn thấy có một người ngồi dưới cái cây to trong rừng, họ còn tưởng rằng là một con ma men, ai ngờ khi đi lên trước xem thử lại phát hiện người không còn thở nữa.

Do trên người Triệu Cẩm Bưu không có bất cứ giấy tờ tùy thân gì cả, cộng thêm xung quanh xác chết có rơi vãi một ít túi thực phẩm đóng gói và bình nước rỗng, cho nên cảnh sát nghi ngờ xác chết nam này là người nhập cảnh trái phép.

Mặc dù về sau cảnh sát có phát hiện tế bào da người trong móng tay của xác chết, cũng lấy được ADN của hung thủ, nhưng vì không có đối tượng so sánh. Hơn nữa, mỗi năm ít nhất có trên trăm trường hợp phát hiện xác chết vô danh giống thể này ở nước M, bởi vậy nó rất khó làm cho cảnh sát coi trọng.

Khi Thạch Lỗi đưa Viên Mục Dã tới bên ngoài khu rừng, gã chỉ vào một cái cây to đùng cách đó không xa: “Xác của Triệu

Cầm Bưu được phát hiện ở bên dưới cái cây kia, tự cậu qua đó xem đi, nếu đi tay không một chuyến cũng đừng trách tôi đó!”

Viên Mộc Dã nở nụ cười rồi xoay người đi về phía cái cây to kia, ai ngờ cậu vừa mới đi tới gần đã nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói: “Con trai ngoan của cha, cha mày ngồi tù oan mấy chục năm, thế mà mày không lấy mấy đồng tiền lẻ ra để biếu cha được hay sao?”

Viên Mộc Dã nghe tiếng thì lập tức quay đầu nhìn lại và thấy Triệu Cầm Bưu đã chết đang đứng sau lưng mình với vẻ mặt đắc ý. Cùng lúc đó, giọng của Triệu Chính Phi cũng vang lên dưới tàng cây: “Tiền lẻ ư? Tổng cộng tôi đã cho ông gần hai mươi triệu rồi, sao ông không biết cái gì gọi là đủ chứ?”

Triệu Cầm Bưu bước nhanh lên phía trước và cười lạnh: “Hai mươi triệu? So sánh với tài sản của nhà họ Trác, nó chỉ là chín trâu mất một sợi lông thôi. Đừng cho là tao không biết, đứa em trai hờ kia của mày sắp chết đến nơi rồi, đến lúc đó chắc chắn con ả đề tiện Kim Nghĩa Mai sẽ thổi gió bên gối Trác Khải Phong, tiền của nhà họ Trác không phải sớm muộn gì cũng là của mày hay sao? Tao là cha ruột của mày, mày chỉ cho tao hai mươi triệu mà đòi xua đuổi tao đi hả?!”

Thấy Triệu Cầm Bưu mặt dày vô sỉ như thế, Triệu Chính Phi gương mặt nhìn về phía người cha trên mặt sinh học của mình, sau đó lạnh lùng nói: “Mặc dù Thiếu Quân không còn nữa, nhà họ Trác vẫn còn Trác Thiếu Dương kia mà, dù thế nào cũng chẳng tới lượt đứa con riêng khác họ là tôi đâu... Tôi khuyên ông đừng mơ tưởng hão huyền nữa, cầm số tiền tôi cho ông mà về nước đi, số tiền đó đủ để ông tiêu xài đến chết rồi.”

Triệu Cầm Bưu thay đổi sắc mặt: “Nhãi ranh, tao là cha mày, mỗi một xu mày kiếm được đều phải là của tao! Mày không trả tiền cũng được, tự tao đi đòi Trác Khải Phong, cũng để cho ông ta biết con đàn bà năm đó ông ta cướp của tao rốt cuộc là mặt hàng gì!”

Viên Mộc Dã nhận thấy lúc ấy hai tay của Triệu Chính Phi nắm thật chặt, ắt hẳn đang cố gắng hết sức để kiềm chế ngọn lửa giận trong lòng. Đáng tiếc Triệu Cầm Bưu vẫn không biết sống chết nói: “Bây giờ tao thật sự rất chờ mong được nhìn

thấy biểu cảm của Trác Khải Phong khi biết chân tướng... Ha ha, nghĩ thôi đã ghiền rồi!”

“Tại sao qua nhiều năm như vậy mà ông vẫn chẳng thay đổi một chút nào thế?” Triệu Chính Phi nói như đang hỏi Triệu Cẩm Bưu, lại như đang tự hỏi bản thân mình.

Nghe vậy, Triệu Cẩm Bưu tỏ vẻ căm phẫn: “Mày có biết tại sao năm xưa tao phải ngồi tù không? Nếu không vì con đàn bà thối tha Kim Nghĩa Mai kia, tao sẽ phải ngồi tù oan nhiều năm như vậy ư? Bao năm qua chúng mày ăn sung mặc sướng, sống rõ là dễ chịu mà! Nhưng tao thì sao? Mấy lần tao suýt chết ở trong tù rồi! Cho chút tiền ấy có là cái gì chứ? Là do mẹ con chúng mày nợ tao!”

Triệu Chính Phi lạnh lùng nhìn Triệu Cẩm Bưu, dường như không muốn nói thêm một câu nào với ông ta nên ném chiếc túi đen trên tay xuống đất: “Trong này có năm triệu tiền mặt, tạm thời tôi chỉ có thể lấy ra từng ấy.”

Vừa thấy có tiền, Triệu Cẩm Bưu lập tức thay đổi sắc mặt: “Nói sớm là có tiền đi chứ? Tiểu Phi à, con chó quên, dù thế nào thì cha cũng là cha ruột của con, đây là sự thật mãi mãi không thể thay đổi được, biết không!? Chờ ngày nào đó đưa con út của nhà họ Trác chết đi, tài sản của nhà họ Trác đều sẽ thuộc về hai cha con chúng ta!”

Triệu Cẩm Bưu vừa nói vừa mở túi ra đếm tiền, không hề chú ý tới ánh mắt của Triệu Chính Phi đang dần dần trở nên u ám. Ngay khi kiểm tra xong tiền trong túi không có vấn đề gì, ông ta đột nhiên cảm thấy Triệu Chính Phi đã đứng ở sát bên cạnh mình. Ông ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, kết quả lại thấy không biết trên tay Triệu Chính Phi có thêm một cục đá từ lúc nào...

Chương 1268: Cái chết ngoài ý muốn

Lúc này Triệu Cẩm Bưu mới nhận ra con trai mình đã không còn là cậu bé yếu đuối năm xưa, nhưng tất cả đều đã muộn. Triệu Chính Phi không hề do dự nện thật mạnh cục đá lên đầu Triệu Cẩm Bưu.

Sức lực ấy cũng không đủ để đập chết tươi Triệu Cẩm Bưu. Triệu Chính Phi vốn có thể đập thêm vài nhát nữa, nhưng anh ta lại ném cục đá đi với vẻ mặt không cảm xúc, sau đó vươn hai tay bóp chặt cổ Triệu Cẩm Bưu.

Có lẽ năm mơ Triệu Cẩm Bưu cũng không ngờ rằng, có một ngày mình sẽ chết trong tay đứa con trai ruột thịt. Hơn nữa, Viên Mục Dã có thể nhận ra, khi Triệu Chính Phi đập cục đá vào đầu Triệu Cẩm Bưu, anh ta không có một tia do dự, rõ ràng không phải lần đầu tiên ra tay giết người... So sánh với Triệu Chính Phi, dù là Trác Thiếu Quân trước đây hay là Trác Thiếu Quân hiện tại đều chỉ có thể xem như kẻ ngây ngô ngốc nghếch mà thôi.

Ai ngờ ngay trước lúc ký ức cuối cùng của Triệu Cẩm Bưu biến mất, Viên Mục Dã đột nhiên bị một luồng sáng cách đó không xa gây chú ý. Nếu cậu không nhìn nhầm, đó ắt hẳn là điểm phản xạ của ống kính máy ảnh.

Sau khi định thần lại, Viên Mục Dã lập tức xoay người ra khỏi khu rừng. Thấy thế, Thạch Lỗi cười hỏi: “Thế nào? Đã nhìn thấy bí mật gì không thể cho ai biết vậy?!”

Viên Mục Dã thở dài đáp: “Tại sao trên đời này lại xảy ra nhiều bi kịch nhân gian thế cơ chứ?”

Thạch Lỗi khẽ khịt mũi: “Đó là bởi vì nhân gian không đáng giá.”

Viên Mục Dã cười một cách bất đắc dĩ: “Nói chuyện đứng đắn đi. Vừa rồi ở trong từ trường tư duy của Triệu Cẩm Bưu, hình như tôi nhìn thấy có người đang chụp lên.”

Thạch Lỗi ngẩn người, sau đó hơi ngạc nhiên nói: “Xem ra đúng là bộ ngựa bắt ve chim sẻ chực sẵn! Trước hết mặc kệ người chụp lên là ai, kẻ đó ắt sẽ coi đây là thứ để uy hiếp Triệu Chính Phi, thằng nhãi này cũng đen đủi thật.”

Lúc Viên Mục Dã quay lại nhà họ Trác, Trác Thiếu Quân đang ngẩn người ngồi một mình ở trong phòng sách. Thấy Viên Mục Dã đã trở lại, hắn cười và bước tới nói: “Thế nào? Phía Thạch Lỗi có điều tra được manh mối gì không?”

Viên Mục Dã đi thẳng vào vấn đề: “Trước khi Triệu Chính Phi tự sát đã từng giết một người...”

Trác Thiếu Quân vô cùng kinh ngạc. Mặc dù hiện giờ hắn đã có khả năng nhìn rõ tính người, nhưng không khỏi có cái nhìn phiến diện về ấn tượng ban đầu, cho rằng Triệu Chính Phi cũng chỉ là một người làm ăn bình thường. Cho nên khi hắn nghe thấy Viên Mục Dã nói như vậy, ít nhiều gì vẫn thấy hơi kinh ngạc.

Im lặng trong chốc lát, Trác Thiếu Quân mới hỏi: “Người bị giết là ai?”

“Cậu từng nghe cái tên Triệu Cẩm Bưu chưa?” Viên Mục Dã hỏi.

Trác Thiếu Quân lắc đầu ngay: “Trong trí nhớ của Trác Thiếu Quân trước kia chưa từng xuất hiện tên người này.”

Viên Mục Dã thở dài: “Lão là cha ruột của Triệu Chính Phi, cũng là cơn ác mộng luôn quấn lấy hai mẹ con họ.”

Trác Thiếu Quân hiểu ngay Viên Mục Dã muốn nói điều gì, hắn tỏ vẻ ngạc nhiên: “Triệu Chính Phi giết cha ruột của anh ta ư?!”

Viên Mục Dã gật đầu một cách bất đắc dĩ, sau đó nói rõ tất cả chuyện mình biết được từ chỗ Thạch Lỗi cho Trác Thiếu Quân. Nghe xong, hắn mất cả buổi mới tỉnh hồn lại. Dù gì hắn còn phải làm Trác Thiếu Quân vài chục năm nữa, đột nhiên biết được một số chuyện quá khứ của mẹ và anh trai, trong lòng hắn cũng có cảm giác hơi khác thường...

Thấy Trác Thiếu Quân im re không nói cả buổi, Viên Mục Dã thử hỏi: “Biết những việc này rồi, cậu nghĩ thế nào? Có hối hận đã lựa chọn thân phận Trác Thiếu Quân này không?!”

Trác Thiếu Quân thở hắt ra một hơi dài: “Chẳng thể nói là có hối hận hay không. Đừng nói là mẹ của Trác Thiếu Quân có quá khứ xấu xa gì, dù là bản thân Trác Thiếu Quân thì tôi cũng không quan tâm. Tuy nhiên, nếu thời thơ ấu của Triệu Chính Phi từng có trải nghiệm như vậy, chắc hẳn anh ta sẽ là một người vô cùng kiên cường mới đúng chứ? Sao lại chọn tự sát ngay sau khi mọi tai họa ngầm đều đã bị loại bỏ?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Do thời gian ngắn quá nên tôi cũng chưa xem được rõ ràng, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn quá trình Triệu Chính Phi giết người đã bị người ta chụp lên rồi.”

Trác Thiếu Quân gật gù: “Thì ra là thế... Với tính cách của Triệu Chính Phi, chắc cũng đã loại bỏ tai họa ngầm ấy luôn rồi, nếu không sau khi anh ta chết, người biết chuyện sẽ lôi chuyện này ra để tấn công bà Trác.” Nói tới đây, Trác Thiếu Quân đột nhiên hạ giọng: “Thật ra còn có một chuyện khá là lạ nữa...”

Viên Mục Dã ngừng vực hỏi: “Chuyện gì?”

Trác Thiếu Quân thì thảo: “Thật ra sau khi nhập vào người Trác Thiếu Quân, tôi phát hiện ký ức của cậu ta bị thiếu hụt... Tôi đã từng thử chữa trị, nhưng dường như não bộ của Trác Thiếu Quân rất kháng cự khi nhớ tới chuyện này, cho nên chưa bao giờ thành công.”

Nghe xong, Viên Mục Dã lại hỏi: “Đại khái là ký ức về khoảng thời gian nào?”

Trác Thiếu Quân nhớ lại và đáp: “Là đoạn ký ức khi xảy ra tai nạn. Thật ra chính Trác Thiếu Quân cũng không nhớ rõ làm sao cậu ta lại ngã từ trên vách núi xuống, đều là nghe Trác Khải Phong và Triệu Chính Phi kể sau này.”

“Cho dù bản thân Trác Thiếu Quân không nhớ rõ, nhưng Trác Khải Phong và Triệu Chính Phi cũng đâu cần phải giấu giếm gì với cậu ta, suy cho cùng lúc ấy còn có những người khác ở đó mà!” Viên Mục Dã nói.

Ai ngờ Trác Thiếu Quân lại cười lạnh: “Đương nhiên là có thể, bởi vì trong những người ra ngoài leo núi lần đó, trừ Trác Thiếu Quân ra, tất cả đều đã chết.”

Viên Mục Dã giật mình: “Tất cả đều đã chết ư? Sao thế được? Tôi nhớ rõ hình như lúc ấy chỉ có một mình Trác Thiếu Quân rơi xuống vực sâu thôi mà?”

Thấy Viên Mục Dã không tin, Trác Thiếu Quân bèn mở điện thoại di động ra, lục tìm một hồ sơ và đưa cho cậu: “Đây là tài liệu về những người kia, ngay lúc đó quả thật bọn họ chưa chết, nhưng mà sau khi trở về mấy tháng thì lần lượt chết do tai nạn. Mà lúc này, Trác Thiếu Quân vẫn còn trong trạng thái hôn mê.”

Viên Mục Dã cầm lấy điện thoại di động xem thử, phát hiện đúng là những người này có đủ kiểu chết. Không phải tông xe chết sau khi uống rượu, thì là ngã xuống bể bơi chết đuối, cái chết ly kỳ nhất là ngã chết trong phòng tắm ở nhà mình khi đang tắm.

Sau khi xem xong, Viên Mục Dã trầm giọng nói: “Nếu một người hay hai người là ngoài ý muốn còn có thể cho qua, nhưng cả sáu người đều chết oan chết uổng... Chẳng lẽ cảnh sát không cảm thấy chuyện này quá trùng hợp ư?”

Trác Thiếu Quân khẽ nhún vai: “Trên đời này, quanh năm suốt tháng có rất nhiều người chết do tai nạn ngoài ý muốn. Nhìn từ góc độ của chúng ta, có lẽ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng khi hàng trăm hàng ngàn cái chết ngoài ý muốn bày ra trước mặt cảnh sát, nó sẽ chẳng có quá nhiều điểm đáng ngờ nữa.”

Chương 1269

Viên Mục Dã thở dài: “Nếu bản thân Trác Thiệu Quân kháng cự nhớ lại chuyện lúc đó, chúng tôi đoán ký ức đó vô cùng đau khổ với cậu ta, cho nên não bộ của cậu ta mới tự động phong tỏa đoán ký ức đó lại. Còn những người leo núi cùng cậu ta rõ ràng là biết chuyện này, cho nên cái chết của bọn họ chắc hẳn là bị người ta diệt khẩu.”

Ai ngờ Trác Thiệu Quân lại không đồng ý với quan điểm của Viên Mục Dã: “Nếu đúng là lo bọn họ sẽ nói ra chân tướng sự việc mà giết người diệt khẩu, vậy thì mất tới mấy tháng có phải hơi dài quá không? Chẳng lẽ không lo lắng bọn họ nhìn thấy có người chết vì điều đó rồi sẽ chó cùng rứt giậu và nói ra chân tướng ư?”

Trong lúc nhất thời Viên Mục Dã cũng không nghĩ ra lý do để phản bác lập luận của Trác Thiệu Quân, vì thế cậu trầm tư trong chốc lát rồi đưa ra ý kiến của mình: “Hoặc là... năm ấy bọn họ đã cùng làm một việc không thể cho ai biết, nên sau khi từ trên núi trở về không thể kể lại với người khác, mà hậu quả trực tiếp của chuyện này là khiến Trác Thiệu Quân bị liệt, cho nên có người đang báo thù cho Trác Thiệu Quân.”

Trác Thiệu Quân thở dài: “Mọi thứ đều chỉ do anh và tôi suy đoán thôi, Trác Thiệu Quân thật không nhớ rõ, những người khác lại đều chết cả, xem ra chuyện này sẽ mãi mãi không bị người ngoài biết.”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Thế thì chưa chắc, cậu nghĩ thử xem, Trác Thiệu Quân thật không nhớ rõ, nhưng mà kẻ diệt khẩu những người bạn cùng đi leo núi với cậu ta vẫn còn mà, chắc chắn là hẳn biết rõ từ đầu đến cuối sự việc, nếu không làm sao vô duyên vô cớ đi giết người chứ?”

Trác Thiệu Quân nhíu mày nói: “Tuy nói vậy, nhưng nếu không điều tra ra rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì thì làm

sao biết đôi phương đang giúp Trác Thiếu Quân hay là muốn hại cậu ta?”

Viên Mục Dã đáp: “Khả năng muốn hại Trác Thiếu Quân rất nhỏ. Nếu đôi phương có thể liên tiếp giết chết sáu người mà thần không biết quỷ không hay, hơn nữa còn nguy tạo thành chết do tai nạn, thế thì hẳn muốn giết một người tàn phế nằm liệt trên giường ba năm quả là chuyện dễ như trở bàn tay. Tại sao vẫn để cho cậu ta sống tạm bợ trên đời cơ chứ?”

Trác Thiếu Quân gật gù: “Có lý... Như thế xem ra, người kia ắt hẳn đang báo thù cho Trác Thiếu Quân. Trên đời này, trừ vợ chồng Trác Khải Phong, người có thể báo thù cho cậu ta chỉ còn Triệu Chính Phi.”

Để điều tra rõ chân tướng sự việc năm đó, Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân quyết định chia làm hai ngả, một người ra ngoài tìm Thạch Lỗi để điều tra thêm manh mối; còn một người khác đến chỗ Trác Khải Phong thử thực hư. Rốt cuộc chuyện năm đó có ảnh hưởng vô cùng lớn đối với nhà họ Trác, với tính cách của Trác Khải Phong, ắt sẽ điều tra đến cùng.

Khi gặp lại Thạch Lỗi, gã tỏ vẻ oán trách: “Sớm biết vậy đã không cho tên kia tìm cơ thể của con nhà giàu nhiều tiền rồi. Cậu xem bao nhiêu là chuyện phiền phức!”

Viên Mục Dã cười nói: “Muôn có lợi thì phải trả giá một chút chứ? Đừng nói lúc trước anh ra sức thúc đẩy Trác Thiếu Quân là không có ý đồ gì khác nhé!?”

Thạch Lỗi hừ khê: “Tôi không có lòng tốt tràn lan như cậu, sức ảnh hưởng của xí nghiệp nhà họ Trác ở nước M rất lớn. Rồi sẽ có ngày Trác Khải Phong không gánh vác nổi, sớm muộn gì nhà họ Trác cũng sẽ được giao cho Trác Thiếu Quân, đến lúc đó chúng ta bắt tay với tập đoàn họ Trác, có tiền thì cùng nhau kiếm thôi. Cậu chẳng tham chẳng muốn, nhưng dưới tay tôi còn phải nuôi cả đồng người kia kìa! Quan trọng nhất là những người này đều không phải người thường, bọn họ đã quen sống cuộc sống liếm máu trên lưỡi dao rồi, bây giờ bảo bọn họ buông dao buông gậy ngòl thiền niệm phật hả? Theo lời cậu thì chỉ mang đến tai họa ngầm cho xã hội mà thôi, không an toàn bằng gom hết tất cả về tay tôi cho rồi.”

Mặc dù lý lẽ của Thạch Lỗi hơi lệch lạc, nhưng nguy biến cũng là lý lẽ. Viên Mục Dĩ hiểu lời nói của Thạch Lỗi không hề phóng đại một chút nào. Hiện giờ những nguồn lực mà tập đoàn đang nắm giữ đích thực rất kinh khủng. Nếu không quản lý siết chặt thêm, ắt sẽ bị người mang bụng dạ xấu xa chiếm làm của riêng để thỏa mãn dã tâm của bọn họ. Đến lúc đó có lẽ sự việc sẽ phát triển theo hướng không thể kiểm soát nổi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ bèn cười nói: “Tôi nói rồi, tôi giao toàn quyền quản lý tập đoàn cho anh, chỉ cần không làm chuyện gì vi phạm hạn cuối của tôi là được, còn lại anh cứ xem mà làm.”

Thạch Lỗi mất kiên nhẫn: “Yên tâm... Tôi luôn ghi nhớ hạn cuối của cậu mỗi giờ mỗi phút! Nói đi, lần này lại có chuyện gì hả?”

Viên Mục Dĩ trầm giọng nói: “Tôi muốn điều tra sự thật về tai nạn năm xưa của Trác Thiếu Quân.”

Thạch Lỗi nhú mày: “Không phải cậu ta gặp tai nạn lúc đang leo núi ư? Trong đó còn có vấn đề gì nữa à?”

Viên Mục Dĩ lắc đầu: “Sự việc không đơn giản vậy đâu. Mặc dù lúc ấy Trác Thiếu Quân bị thương nặng nhất, nhưng cuối cùng vẫn sống được. Trái lại, những người tay chân lành lặn từ trên núi xuống lại không có vận may như thế. Trong mấy tháng ngắn ngủi, bọn họ đều lần lượt chết do tai nạn ngoài ý muốn.”

Thạch Lỗi thở hắt ra: “Thật ra trên đời đâu có nhiều ngoài ý muốn như thế? Có rất nhiều thứ xui xẻo đều bị người ta tiêu diệt một cách lạnh lẽ bằng cụm từ “ngoài ý muốn” mà thôi.”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Tôi và Trác Thiếu Quân cũng cho rằng như vậy. Nếu người chết đều là những đồng đội cùng leo núi với cậu ta lúc ấy, vậy chứng tỏ cái chết của bọn họ chắc chắn có liên quan đến tai nạn lần đó.”

Thạch Lỗi suy nghĩ, sau đó tỏ vẻ buồn bực: “Không đúng! Chẳng phải nói tên kia có thể đọc được ký ức trước kia của Trác Thiếu Quân ư? Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì thì hỏi chính cậu ta không phải là được rồi à?”

“Sau khi xảy ra chuyện, Trác Thiếu Quân bị thiếu hụt ký ức. Não bộ của cậu ta đã phong tỏa hoàn toàn đoạn ký ức đó...”
Viên Mục Dã nói.

Thạch Lỗi kinh ngạc: “Còn có chuyện thế này à? Nếu vậy, hay là đưa cậu ta về tập đoàn đi, trong tay chúng ta có chuyên gia chuyên nghiên cứu về mặt này, không chừng có thể khiến cậu ta nhớ ra cái gì đó thì sao?”

Đương nhiên Viên Mục Dã biết “bản lĩnh” của những chuyên gia chữa bệnh trong tập đoàn, vì thế cậu vội xua tay: “Thôi bỏ đi. Nếu não bộ của Trác Thiếu Quân phong tỏa đoạn ký ức kia, điều đó đã nói lên rằng chính cậu ta không muốn nhớ lại. Nếu ép buộc chữa trị... có lẽ sẽ gây tổn thương không thể chữa lành cho não của cậu ta, không chừng đến lúc trả cơ thể lại cho chính chủ lại biến thành đồ ngốc thì mất nhiều hơn được.”

Thạch Lỗi thở dài: “Thế này cũng không được, thế kia cũng không được. Sao hạn cuối của cậu lúc nào cũng nhiều quá vậy! Thế thì chỉ có thể từ từ tra xét. Tuy nhiên kẻ có thể chơi chung với Trác Thiếu Quân chắc cũng không phải người thường gì đâu, sẽ không khó điều tra, cậu về chờ tin đi.”

Chương 1270: Ảnh nhóm ngày xưa

Sau khi tạm biệt Thạch Lỗi, Viên Mục Dã về thẳng nhà họ Trác. Không ngờ cậu vừa mới vào nhà đã thấy Trác Thiếu Dương đang nói gì đó với Trác Khải Phong ở phòng khách. Nhìn sắc mặt của anh ta hình như hơi hơi đặc ý, có lẽ là nhận được tin Trác Thiếu Quân “sắp đi rồi”, cho nên vội vàng chạy tới diễn kịch.

Trác Thiếu Dương nói bằng vẻ mặt dối trá: “Bác cả, bác cũng đừng buồn quá. Cháu tin lần này nhất định Thiếu Quân sẽ qua khỏi thôi. Bác và bác gái cũng không cần lo lắng chuyện của công ty. Cháu đã bàn bạc xong với các cổ đông trong hội đồng quản trị rồi ạ, dù sao cũng phải đưa công ty vượt qua khó khăn.”

Ai ngờ nghe xong, Trác Khải Phong lại sầm mặt xuống: “Cháu nói vậy là có ý gì? Một là Thiếu Quân không phải nhân viên của công ty. Hai là nó không phải cổ đông của công ty. Nó xảy ra chuyện thì liên quan gì đến công ty?”

Trác Thiếu Dương thấy mình nói sai nên vội giải thích: “Chủ yếu là chúng cháu cảm thấy trong khoảng thời gian này bác cả làm lung lay quá, thường xuyên phải chạy đi chạy về giữa công ty và nhà. Trước kia còn có Chính Phi san sẻ bớt, ai ngờ cậu ấy lại luẩn quẩn trong lòng...”

Trác Khải Phong xua tay về phía anh ta: “Đừng nhắc đến Chính Phi ở nhà, tránh khiến cho bác gái cháu đau lòng.”

Trác Thiếu Dương gật đầu lia lịa: “Đúng đúng đúng, xem cái miệng của cháu này...”

Viên Mục Dã đứng ngoài cửa không muốn nhìn vẻ mặt dối trá của Trác Thiếu Dương nên vòng qua phòng khách và đi lên lầu. Vì Trác Thiếu Dương đến đây nên tất nhiên Trác Thiếu Quân không thể tung tăng nhảy nhót khắp phòng như trước

kia. Cho nên không cần nghĩ Viên Mục Dã cũng biết bây giờ hắn đang ra về “yếu ớt” nằm trên giường bệnh.

Thấy Viên Mục Dã đẩy cửa vào, Trác Thiếu Quân nở nụ cười và nhòe dậy khỏi giường: “Tên kia lắm nhảm nhiều thật, không biết bao giờ mới đi?!”

Viên Mục Dã cười nhẹ: “Diễn kịch thì phải diễn nguyên bộ mà. Vừa rồi lúc đi ngang qua phòng khách, tôi nghe họ nói sắp xong rồi, không chừng lát nữa còn muốn vào phòng xem tình hình của cậu đây?”

Trác Thiếu Quân hừ lạnh: “Yên tâm đi, bây giờ Trác Khải Phong đề phòng hắn ghê lắm, về cơ bản không thể nào để hắn tới gần tôi trong phạm vi 10 mét đâu. Đứng rồi, anh gặp Thạch Lỗi chưa? Anh ta nói thế nào?”

“Chắc là không khó điều tra lắm. Cậu cũng biết khả năng của anh ta mà, có thể sẽ có đáp án chúng ta muốn nhanh thôi. Phía cậu thì sao? Trác Khải Phong có nói gì không?” Viên Mục Dã hỏi.

Ai ngờ Trác Thiếu Quân lại lắc đầu: “Tôi hỏi rất mơ hồ, Trác Khải Phong cũng trả lời rất qua loa, nhưng tôi có thể nhận ra được, chắc chắn ông ta biết điều gì đó... Có điều ông ta không hy vọng con trai của mình nhớ lại đoạn ký ức kia.”

Viên Mục Dã suy ngẫm: “Rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì ở trên núi? Tại sao tất cả mọi người đều muốn giấu giếm chuyện này?”

“Sáu người kia gần như là tất cả bạn thân của Trác Thiếu Quân, có người là bạn nối khố của cậu ta, có người là bạn đại học, thậm chí còn có người quen Trác Thiếu Quân hơn mười lăm năm rồi!” Trác Thiếu Quân thở dài.

Viên Mục Dã cũng lấy làm tiếc nuối: “Quan hệ như vậy mà sao lại thành ra sáu chết một bị thương nặng chứ? Đâu đến nỗi?”

Ai ngờ Trác Thiếu Quân lại nói một cách bất đắc dĩ: “Tình cảm của con người các anh quá phức tạp, có vài người trông bề ngoài có tình cảm rất thân thiết, nhưng sau lưng lại vô cùng ghét đối phương, mà lý do ghét cũng lắm kiểu, ví dụ như

cô ta đẹp hơn tôi, cậu ta học giỏi hơn tôi, vân vân... Chẳng mấy ai là trong lòng nghĩ gì ngoài miệng nói đó.”

Viên Mục Dã buồn cười: “Cậu làm người cũng mấy năm rồi, cậu có thể thật sự làm được việc nghĩ trong lòng thế nào mà ngoài miệng nói thế ấy không?”

Trác Thiếu Quân suy nghĩ trong chốc lát một cách rất nghiêm túc rồi nói: “Vậy thì phải xem là với ai? Nếu là người bạn mà tôi quý mến, tất nhiên là trong lòng nghĩ thế nào ngoài miệng nói thế ấy. Ví dụ như anh đi, tôi có thể chắc chắn mình chưa từng nói một câu trái lương tâm với anh. Nhưng tôi không thể như vậy với những người khác, bởi vì điều đầu tiên tôi cần phải làm là bảo vệ bản thân.”

“Cho nên ấy mà, không phải ai cũng có bạn bè có thể mở rộng trái tim. Tình cảm tốt hay xấu cũng không thể định nghĩa dựa vào việc quen biết lâu hay mới...” Viên Mục Dã nói một cách bất đắc dĩ.

Trác Thiếu Quân thở dài: “Nhưng mấy người kia là tất cả bạn bè của Trác Thiếu Quân. Bởi vì trong ba năm cậu ta nằm liệt giường, từ đầu đến cuối không có một người bạn nào đến đây thăm. Mặc dù ngoài miệng Trác Khải Phong nói là không muốn để cho người khác quấy rầy cậu ta nghỉ ngơi, nhưng sự thật là vốn chẳng có người bạn nào muốn đến thăm cậu ta cả. Những kẻ muốn đến đều là mấy kẻ muốn xem bao giờ cậu ta chết.”

Nghe Trác Thiếu Quân nói như vậy, Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Vậy bây giờ cậu đột nhiên có thêm một người bạn là tôi, bọn họ không nghi ngờ ư?”

Trác Thiếu Quân bật cười: “Sao lại không nghi ngờ? Chẳng qua Thạch Lỗi đã làm giả bối cảnh của anh quá hoàn hảo. Trác Khải Phong rất khó điều tra ra vấn đề.”

Viên Mục Dã gật gù: “Như thế này nhé, cậu thử nhớ lại ấn tượng của Trác Thiếu Quân với mấy người kia xem? Điều này cũng đâu thể bị quên mất được nhỉ?”

Trác Thiếu Quân ngẫm nghĩ rồi đáp: “Điều này thì không. Anh đến ngăn tử kia lấy giùm tôi một thứ! Đúng, chính là trên đó, có một quyển album!”

Dưới sự chỉ dẫn của Trác Thiếu Quân, quả nhiên Viên Mục Dã tìm thấy một quyển album cũ phủ đầy bụi ở ngăn tủ trên cùng. Cậu phải hết bụi bên trên rồi mở ra xem và thấy trong album, Trác Thiếu Quân có khuôn mặt vẫn còn trẻ con, nhiều nhất cũng chỉ hơn hai mươi.

Lúc này Trác Thiếu Quân nói: “Nếu tôi không nhớ nhầm, trong cuốn album kia có rất nhiều ảnh chụp chung của bọn họ khi đi chơi.”

Viên Mục Dã thấy đúng vậy thật, cậu cầm quyển album cũ đi tới: “Kể về vài người trong ấn tượng của cậu đi!”

Trác Thiếu Quân suy nghĩ trong chốc lát, rồi bắt đầu chậm rãi nói với Viên Mục Dã về những chuyện nhỏ vụn vặt của nhóm bọn họ khi đi chơi với nhau năm xưa.

Chương 1271: Nhóm tám người

Từ nhỏ Trác Thiệu Quân đã được sống một cuộc sống ưu việt, không có bạn bè thật sự. Nếu bắt buộc phải tính theo thời gian quen biết dài hay ngắn, thì Tôn Phóng cũng được coi như một người bạn của cậu ta, bởi vì cha mẹ hai bên có qua lại làm ăn, cho nên cậu ta đã quen cậu nhóc mập mập đeo kính này từ rất sớm.

Lúc ấy thực lực của hai nhà Tôn - Trác tương đương, lại là đối tác làm ăn, nên quan hệ giữa Trác Thiệu Quân và Tôn Phóng cũng không có tình trạng ai nịnh bợ ai. Sau này hai người còn hẹn nhau cùng ra nước ngoài du học. Trong ấn tượng của Trác Thiệu Quân, quan hệ giữa cậu ta và Tôn Phóng xem như thân nhất trong số mấy người bạn.

Lúc ấy Trác Thiệu Quân rất ham chơi, cậu ta và Tôn Phóng hứa hẹn với nhau rằng ra nước ngoài rồi sẽ không để lộ cho bất cứ ai biết gia cảnh thật của hai người, bởi vì cậu ta cảm thấy chỉ có đóng giả làm con nhà bình thường mới có thể làm quen được bạn bè chân chính.

Sự thật chứng minh, cách của Trác Thiệu Quân đúng là rất có ích. Cậu ta và Tôn Phóng nhập học không bao lâu đã kết bạn được với mấy người có sở thích hợp nhau. Đương nhiên, bọn họ chính là năm nạn nhân còn lại: Ngô Vũ Phong, Diệp Hải Nhi, Tiền Bác Vũ, Trần Triều Huy và Trương Thành Kiệt.

Vì tất cả bọn họ đều thích leo núi và dã ngoại ngoài trời, cho nên họ cùng tham gia câu lạc bộ leo núi của trường. Hơn nữa chỉ cần có thời gian, bọn họ sẽ cùng thử thách từng đỉnh núi tùy theo ý thích của bọn họ. Bởi vậy đối với Trác Thiệu Quân mà nói, đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời cậu ta.

Sau khi họ tốt nghiệp về nước, Trác Thiếu Quân cảm thấy tiếp tục giấu giếm thì thật sự hơi khó chấp nhận nổi, vì vậy cậu ta và Tôn Phóng nói sơ lược về tình hình gia đình của hai người với các bạn.

Tuy ban đầu tất cả mọi người đều rất khiếp sợ, nhưng dù sao cũng đã chơi cùng nhau bốn năm, hiểu biết tính cách của nhau rồi, cho nên cuối cùng cũng không ai tức giận, chỉ “trấn lột” Trác Thiếu Quân và Tôn Phóng một bữa tiệc lớn rồi coi như cho qua chuyện này.

Mấy năm sau đó, cách thức chơi chung giữa bọn họ không hề thay đổi gì. Chỉ cần họ rảnh rỗi là sẽ chạy khắp cả thế giới, cùng nhau leo núi, cùng nhau du lịch... Tóm lại, từ tận đáy lòng, Trác Thiếu Quân cảm thấy khi ở bên họ, mình sống vô cùng nhẹ nhàng.

Nghe đến đó, Viên Mục Dã thắc mắc: “Nếu tình cảm giữa bọn họ thân thiết như thế, vậy lúc bọn họ lần lượt qua đời, Trác Thiếu Quân có cảm nhận gì?”

Trác Thiếu Quân ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tôi thật sự không rõ lắm về việc này. Mặc dù tôi có thể đọc được toàn bộ ký ức trước kia của cậu ta, nhưng mà lại không thể đọc được cảm nhận của cậu ta ngay lúc đó. Đây cũng là lý do tại sao khi tìm cơ thể mới, tốt nhất là chọn không thân không thích, bởi vì dù tôi có thể mang theo ký ức của bọn họ, lại không thể nào đồng cảm với ký ức của họ... Nhưng theo tôi suy đoán, Trác Thiếu Quân ắt hẳn rất đau lòng, nhưng lúc ấy cậu ta luôn ở trạng thái hôn mê. Sau khi ý thức của cậu ta tỉnh thì người lại tê liệt nằm trên giường, tất nhiên cũng không làm được gì. Có lẽ đây là lý do cậu ta cứ khẳng khẳng muốn chọn được chết không đau đớn.”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Không đúng. Nếu Trác Thiếu Quân có quan hệ rất thân thiết với mấy người này, tại sao bọn họ lại muốn bắt tay nhau để hại cậu ta thành ra như vậy?”

Trác Thiếu Quân cũng thấy khó hiểu: “Đúng vậy, rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì chứ?!”

Lúc này Viên Mục Dã cúi đầu nhìn cuốn album và phát hiện mặc dù những tấm ảnh cũ này nhìn như chụp khá tùy tiện, nhưng cảm giác màn ảnh lại rất mạnh, ắt hẳn là được chụp

bằng máy ảnh SLR chuyên nghiệp. Hơn nữa, tất cả đều được chụp nhanh, thậm chí có mấy tấm còn là chụp chung bảy người họ ở bên nhau khi dựng lều, cho nên Viên Mục Dã đoán có người khác chụp những tấm ảnh này.

Nghe xong ý kiến đó của Viên Mục Dã, Trác Thiếu Quân cũng tỏ ra kinh ngạc: “Ý của anh là, lúc ấy ở hiện trường còn có người khác nữa chịu trách nhiệm chụp ảnh trừ bảy người bọn họ ra ư?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Những tấm ảnh chụp chung hầu như đều là chụp nhanh, chụp hện giờ sẽ không có được hiệu quả như thế. Cho nên chắc chắn là có người thứ tám.”

Trác Thiếu Quân lập tức tỏ vẻ mờ mịt: “Nhưng tôi không thấy người này trong trí nhớ trước kia của cậu ta mà?”

“Có thể nào là người dẫn đường hay đại loại vậy không?” Viên Mục Dã thử hỏi.

Ai ngờ Trác Thiếu Quân lại nói chắc chắn: “Nhóm bọn họ chưa bao giờ cần người dẫn đường khi leo núi, càng không đưa người chuyên phụ trách chụp ảnh đi cùng!”

Viên Mục Dã nhíu mày: “Vậy lạ đấy. Rốt cuộc người chụp ảnh là ai? Hơn nữa, qua cách chụp giống nhau của những bức ảnh này, có thể nhận ra người đó đáng lẽ phải luôn đi theo bên cạnh bọn họ từ hồi còn đi học.”

Trác Thiếu Quân ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu là thế, tôi nghĩ ít hẵn có người biết đó là ai. Tôi cho anh cách liên hệ của cậu ta, đến lúc đó anh đi gặp cậu ta bằng danh nghĩa của Trác Thiếu Quân là được...”

Trác Thiếu Quân nói người này là đàn anh cùng câu lạc bộ của bọn họ thời đại học, Tề Nhất Minh, cũng là người dẫn bọn họ vào câu lạc bộ leo núi. Sau này lúc họ học năm hai, Tề Nhất Minh đã tốt nghiệp về nước.

Nếu đúng “cái bóng” này luôn đi theo cạnh bọn họ từ thời đại học, nhất định Tề Nhất Minh sẽ biết thân phận thật của hẵn rốt cuộc là ai. Nhưng điều khiến Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân nghĩ trăm lần cũng không ra là, nếu thật sự có một người như vậy tồn tại, tại sao Trác Thiếu Quân có thể quên hoàn toàn được cơ chứ?!

Khi Tề Nhất Minh nhận được điện thoại của Viên Mục Dã, trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì qua tin tức, anh ta cũng đã biết tình trạng gần đây của Trác Thiếu Quân không tốt cho lắm, nên không ngờ vào ngay lúc này cậu ấy lại nhờ bạn đến gặp mặt mình.

Để chứng minh mình đúng là bạn của Trác Thiếu Quân, Viên Mục Dã còn cố tình cầm một tấm ảnh chụp bọn họ hồi vừa mới quen theo. Khi Tề Nhất Minh nhìn thấy tấm ảnh cũ đó, cậu ta lập tức cảm thán về những năm tháng tuổi xuân của mình năm xưa.

Cậu ta tiện tay chỉ vào cảnh nền trong tấm ảnh và nói: “Chỗ này là câu lạc bộ leo núi của trường học, nó được chụp từ năm bọn họ mới vừa vào câu lạc bộ cơ. Thật ra lúc ấy tôi đã có cảm giác cái tên Trác Thiếu Quân khá quen tai... nhưng thấy cậu ấy ăn mặc rất bình thường nên còn tưởng rằng là trùng tên trùng họ!”

Viên Mục Dã cười nhẹ: “Lần này Thiếu Quân nhờ tôi đến đây tìm cậu là muốn hỏi xem cậu còn giữ những hình ảnh và tài liệu của câu lạc bộ leo núi năm đó không? Trước mắt trong tay cậu ấy cũng chỉ còn lại một tấm ảnh này, cho nên luôn cảm thấy tiếc nuối...”

Tề Nhất Minh thở dài: “Đúng vậy, không ngờ chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà đã cảnh còn người mất. Năm đó nhóm tám người bọn họ rất khí phách hăng hái, không ngờ giờ chỉ còn lại một mình Trác Thiếu Quân trên đời.”

Chương 1272: Kiều Viêm

Vừa nghe Tề Nhất Minh nhắc tới là nhóm tám người, Viên Mục Dĩ bèn cố ý hỏi: “Nhóm tám người ư? Nhưng không phải trong tám ảnh này chỉ có bảy người thôi sao?”

Tề Nhất Minh cười và lắc đầu: “Bởi vì anh không tính người chụp ảnh là Kiều Viêm. Trong nhóm tám người, sự tồn tại của cậu ta không mạnh lắm, luôn lặng lẽ tránh sau lưng chụp ảnh giúp mấy người bọn họ. Mặc dù cậu ta vô cùng yêu thích nhiếp ảnh, nhưng bản thân lại rất ít xuất hiện trong ảnh.”

“Kiều Viêm...?” Viên Mục Dĩ khẽ lắm nhắm lại cái tên hơi xa lạ này.

Tề Nhất Minh gật đầu: “Đúng vậy, chính là Kiều Viêm. Nói thật, đến bây giờ tôi vẫn không hiểu làm sao cậu ta lại dính lấy mấy người đó. Tuy nhìn từ bên ngoài, hoàn cảnh gia đình của bọn Ngô Vũ Phong cũng đều rất bình thường, nhưng tốt xấu gì gia đình vẫn có thể cho bọn họ phí sinh hoạt. Nhưng Kiều Viêm lại khác, cậu ta thi vào với thành tích đứng đầu, gia đình không có nổi một đồng để cho cậu ta đi học. Phí sinh hoạt mỗi năm đều dựa vào học bổng, ngoài ra còn phải ra ngoài vừa học vừa làm mới đủ. Nhưng mặc dù là vậy, cậu ta vẫn có thể bớt thời gian cùng đi leo núi với bọn Trác Thiếu Quân. Cậu nói xem có phải tên đó rất lợi hại không?!”

Từ giọng điệu của Tề Nhất Minh, Viên Mục Dĩ có thể nhận ra quan niệm giai cấp rất mạnh. Xem ra đây cũng là lý do mà anh ta không bao giờ có thể trở thành bạn bè thật sự với nhóm tám người kia. Cậu bèn thuận miệng hỏi: “Vừa rồi anh nói trong nhóm tám người, trừ Thiếu Quân ra, tất cả đều đã không còn nữa ư? Kiều Viêm qua đời như thế nào?”

Tề Nhất Minh thở dài đáp: “Chắc khoảng nửa năm trước tai nạn lần đó của Trác Thiếu Quân, nghe nói cũng là sự cố khi cả bọn cùng đi leo núi. Nhưng mà tôi cũng không quen thân với

Kiều Viêm cho lắm, chẳng qua là năm kia tham gia họp mặt bạn học nên mới nghe nói thôi.”

Mặc dù Tề Nhất Minh không thể cung cấp quá nhiều thông tin về Kiêu Viêm, nhưng ít nhất có thể chứng minh thật sự có một người như vậy tồn tại. Sau đó Viên Mục Dã quay về với Tề Nhất Minh để lấy một vài tài liệu hình ảnh năm đó, kết quả tìm mãi, cuối cùng chỉ thấy được khuôn mặt hiếm hoi xuất hiện của Kiêu Viêm trong một đoạn video.

Đó là một cậu trai thoát nhìn khá chín chắn, dù cậu ta chỉ dừng lại ở trước màn ảnh chưa đến hai phút, nhưng vẫn có thể nhận ra cậu ta là người có tính cách dịu dàng, lạc quan và rộng rãi. Mà Trác Thiếu Quân thời sinh viên lại lóa mắt như một con công, không những đẹp trai, mà còn là hot boy toàn năng, vừa biết đánh đàn vừa thích thể thao, con gái nhìn thấy là mê mết.

Sau khi trở lại nhà họ Trác, Viên Mục Dã mở đoạn video kia cho Trác Thiếu Quân xem, hỏi hắn còn nhớ Kiêu Viêm hay không? Trác Thiếu Quân dừng hình ảnh ở đoạn Kiêu Viêm xuất hiện rồi sững ra một hồi lâu, mãi đến khi Viên Mục Dã quay qua nhìn hắn thì mới phát hiện Trác Thiếu Quân đang lẳng lặng rơi nước mắt.

Viên Mục Dã hơi kinh ngạc hỏi: “Cậu... sao lại khóc?! Cậu đã nhớ ra điều gì rồi hả?”

Ai ngờ nghe vậy, đầu tiên Trác Thiếu Quân lau vệt nước mắt trên mặt, sau đó lại lắc đầu đáp: “Tôi chưa nhớ ra gì cả...”

“Vậy cậu khóc cái gì hả!?” Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu.

Trác Thiếu Quân nghĩ ngợi rồi nói: “Chắc là cơ thể này đang khóc đó. Mặc dù cậu ta đã quên sạch một vài chuyện, nhưng khi lại được nhìn thấy ngọn nguồn đã khiến cậu ta buồn khổ thì vẫn không kìm được mà bật khóc.”

Viên Mục Dã thắc mắc: “Thế thì xin hỏi cơ thể mới của cậu cảm thấy buồn bã khi nhìn thấy Kiêu Viêm hay là khi nhìn thấy hình ảnh của nhóm tám người trước kia mới buồn bã?”

Trác Thiếu Quân thở dài: “Nói thật, tôi cũng không phân biệt được rõ ràng lắm. Tóm lại, cậu ta cảm thấy rất khổ sở khi xem đến đoạn hình ảnh này.”

Viên Mục Dã đành phải tắt đoạn video kia trước, sau đó xoay người rút một tờ khăn giấy ra đưa cho Trác Thiếu Quân: “Lau nước mắt trên mặt trước đi, trông khiếp quá. Theo lý mà nói, nếu một người vì quá đau khổ nên mới quên mất ký ức trong một khoảng thời gian là rất bình thường, nhưng mất trí nhớ có tính chọn lọc giống như Trác Thiếu Quân lại khá khó giải thích.”

Trác Thiếu Quân nhận khăn giấy lau khô nước mắt trên mặt: “Cậu ta nhớ rõ tất cả mọi chuyện hồi đi học, nhưng lại xóa bỏ tất cả ký ức về mỗi Kiều Viêm. Điều đó chứng tỏ nhất định người này có liên quan mật thiết đến cả câu chuyện.”

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Viên Mục Dã vẫn gọi điện thoại cho Thạch Lỗi, nhờ gã thêm Kiều Viêm vào danh sách điều tra, hơn nữa còn nói với gã người này mới là đối tượng điều tra trọng điểm, đặc biệt là phải điều tra rõ nguyên nhân chết thật sự của cậu ta.

Thạch Lỗi trách móc trong điện thoại: “Cậu không thể cho tôi điều tra một người sống à? Mấy ngày nay toàn điều tra người chết thôi, quá đen đui!”

Viên Mục Dã cười nói: “Ai bảo Thạch Lỗi anh giỏi lắm cơ? Cả hai giới sống chết đều xử lý được mà.”

Sau khi cúp máy của Thạch Lỗi, Viên Mục Dã phát hiện Trác Thiếu Quân hơi ngẩn ngơ, cậu bèn thử hỏi: “Sao vậy? Nhớ ra cái gì hả?”

Trác Thiếu Quân lắc đầu: “Chỉ là mấy hình ảnh linh tinh thôi... Vừa rồi tôi thử chữa trị ký ức thiếu hụt của Trác Thiếu Quân lần nữa, nhưng bộ não của cậu ta chống đối ghê lắm, tôi đành phải ngừng lại. Nếu tiếp tục, có lẽ sẽ gây ra tổn thương vĩnh viễn với hệ thống ký ức của cậu ta.”

Vừa nghe vậy, Viên Mục Dã vội vàng nói: “Thế thì thôi! Thuận theo tự nhiên đi, có thể tự nhớ lại dĩ nhiên là tốt, nếu thật sự không nhớ ra cũng không cần ép. Chúng ta cứ chờ tin từ phía Thạch Lỗi đi.”

Trác Thiếu Quân gật đầu, sau đó tiếp tục lật xem những bức ảnh cũ trước kia. Ai ngờ cậu ta xem một hồi rồi đột ngột ngẩng đầu nhìn Viên Mục Dã: “Anh cảm thấy liệu có khả năng

này hay không? Là bởi vì lý do nào đó mà Trác Thiếu Quân hại chết Kiều Viêm. Để báo thù cho Kiều Viêm, những người còn lại mới lên kế hoạch khiến Trác Thiếu Quân xảy ra tai nạn rơi xuống vách núi, cuối cùng lại có người báo thù cho Trác Thiếu Quân, bịt miệng tất cả bọn họ.”

Viên Mục Dã nói với vẻ khó tin nổi: “Sự việc có thể phức tạp như vậy ư?”

Trác Thiếu Quân thở dài: “E rằng còn phức tạp hơn tôi đoán nữa kia.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ rồi nói: “Cho dù mọi chuyện là như thế đi... nhưng có rất nhiều chỗ không thông. Trước tiên, chúng ta giả thiết người báo thù cho Trác Thiếu Quân là Triệu Chính Phi hoặc Trác Khải Phong, thế tại sao Triệu Chính Phi phải tự sát, tại sao Trác Khải Phong giấu giếm sự thật năm đó với Trác Thiếu Quân?”

Trác Thiếu Quân lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Tôi cũng không hiểu, lòng người phức tạp quá! Cho dù là vì tình yêu trong lòng, hay là vì ích lợi cá nhân, sống mà hục hặc với nhau như vậy không mệt ư? Thảo nào tuổi thọ trung bình của con người chỉ có vài chục năm ngắn ngủi.”

Nghe vậy, Viên Mục Dã buồn cười quá: “Vậy mà cậu còn cứ muốn đâm đầu vào làm người!?”

Chương 1273: Tai nạn leo núi

“Mặc dù làm người có rất nhiều chỗ không tốt, nhưng mà cái tốt lại nhiều hơn cái dở. Con người có thể đi lại trên mặt đất một cách tự do không gò bó. Ánh mặt trời, nước, không khí... tất cả những tài nguyên tự nhiên quý giá đều có được dễ như trở bàn tay. Nhưng chủng tộc của tôi thì sao? Suốt đời chúng tôi đều phải trốn ở dưới lòng đất sâu hoắm, thậm chí còn phải đồng loại tương tàn để có thể sống sót. Đôi khi tôi hay suy nghĩ, tại sao hành tinh này thiên vị con người như thế?” Trác Thiếu Quân thể hiện biểu cảm rất khó hiểu.

Nhất thời Viên Mục Dã cũng không thể trả lời câu hỏi của Trác Thiếu Quân, bởi vì không phải tất cả vấn đề đều có đáp án chính xác. Ví dụ như sự sống xuất hiện như thế nào? Rốt cuộc thuyết tiến hoá của Darwin có mấy phần thật, mấy phần giả? Người ngoài hành tinh thật sự đã tới Trái đất ư?

Tuy nhiên có một điều Viên Mục Dã buộc phải thừa nhận, đó là Trái đất quả thật vô cùng thiên vị con người. Nhiệt độ không khí vừa phải, môi trường vừa phải, hàm lượng oxy vừa phải, tầng ozone tuy mỏng nhưng vừa đủ để bảo vệ toàn nhân loại... Chỉ cần những nhân tố đó thay đổi một chút thôi, đối với động vật khác thì khó mà nói, nhưng đối với con người lại là trí mạng. Có điều là không ai biết sự thiên vị này sẽ kéo dài bao lâu nữa.

Trưa hôm sau, Thạch Lỗi giao tài liệu mới điều tra ra lò còn nóng hôi hôi cho Viên Mục Dã. Trông gã hơi mỗi mọt: “Tất cả đều ở đây, dù có vài chỗ hơi khó giải thích nhưng cá nhân tôi cảm thấy lý do lúc trước Trác Thiếu Quân gặp phải tai nạn là do mấy người kia đang giấu cái tên Kiều Viêm báo thù.”

Viên Mục Dã thấy Thạch Lỗi nói chắc như đinh đóng cột thì nhíu mày hỏi: “Vì sao anh nói vậy? Chẳng lẽ chỉ vì Kiều Viêm cũng chết trong tai nạn leo núi ư?!”

Thạch Lỗi cười một cách vô cùng mờ ám: “Những tài liệu này đều được moi móc ra từng chút một từ đám bạn học cùng khóa của bọn họ năm đó...”

Nghe nói quan hệ của nhóm bọn họ “không phải tốt đẹp bình thường” đâu. Mặc dù tính cách của mỗi người có vẻ trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng mà lúc ở cạnh nhau lại cực kỳ hài hòa, cũng có thể là do có niềm yêu thích chung.

Nhà của Diệp Hải Nhi - cô gái duy nhất trong nhóm theo nghề Đông y lâu đời, Ngô Vũ Phong và Trần Triều Huy cũng đều là sinh viên chuyên ngành y. Cho nên mỗi lần bọn họ leo núi đều tự xưng là có đội y tế của riêng mình.

Về phần Kiều Viêm, trên cơ bản chẳng khác mấy so với lời kể của Tề Nhất Minh. Cậu ta không nổi bật lắm trong nhóm tám người, nhưng lại là một sự tồn tại vô cùng quan trọng, có thể là vì cậu ta học trên những người khác một năm chẳng. Hơn nữa, tính cách của cậu ta điềm đạm, làm việc cẩn thận, nên khâu chuẩn bị trước mỗi lần leo núi đều do cậu ta làm.

Mặc dù Trác Thiếu Quân và Tôn Phóng che giấu hoàn cảnh gia đình của mình, nhưng ít nhiều trên người bọn họ vẫn sẽ lộ một vài thói quen của cậu chủ, nhất là Trác Thiếu Quân. Thời đi học, cậu ta y hệt con công diêm dúa, vừa kiêu căng vừa thích thể hiện. Có rất nhiều lúc gây ra tai họa, chỉ toàn nhờ Kiều Viêm giải quyết rắc rối giùm cho.

Trong mắt người ngoài, Kiều Viêm giống như vú em của nhóm, mà trên thực tế, cậu ta cũng đích thực đã chăm sóc mấy đứa em trai em gái dưới khóa nhỏ hơn một năm này giống như một người anh trai. Nghe nói Diệp Hải Nhi còn từng theo đuổi Kiều Viêm, nhưng mà sau này không có kết quả. Tuy nhiên, quan hệ của hai người lại không thay đổi gì vì điều đó, ngược lại còn tốt hơn trước kia nữa.

Theo lý mà nói, Kiều Viêm lớn hơn bọn họ một năm, tất nhiên phải tốt nghiệp sớm một năm so với họ mới đúng. Không ngờ tới, khi cậu ta gần tốt nghiệp thì lại đột nhiên phải gánh một bản xử phạt, cuối cùng buộc phải tốt nghiệp muộn một năm...

Đối với Kiều Viêm nhà nghèo mà nói, đây quả thật là chuyện không thể nào xảy ra. Dầu gì, tốt nghiệp càng sớm sẽ được đi làm càng sớm, chi phí du học ở nước ngoài một năm không

thấp, hơn nữa tốt nghiệp trễ sẽ không được nhận học bổng, học lại một năm thật sự có áp lực hơi lớn đối với Kiều Viêm. Nhưng dầu vậy, cuối cùng Kiều Viêm vẫn cùng tốt nghiệp với nhóm Trác Thiếu Quân.

Vài năm sau khi tốt nghiệp, trừ Trác Thiếu Quân ra, tất cả mọi người đều sống một cuộc sống bình thường. Tôn Phóng đến công ty của cha thực tập. Diệp Hải Nhi, Ngô Vũ Phong và Trần Triều Huy đều về nước làm bác sĩ. Về phần Kiều Viêm, Tiền Bác Vũ và Trương Thành Kiệt, mỗi người đi làm ở công ty lớn khác nhau.

Mặc dù họ đều quay về với cuộc sống của mình, nhưng mà liên lạc giữa họ chưa từng gián đoạn. Chỉ cần có ngày nghỉ, bọn họ sẽ hẹn nhau đi leo núi, đi du lịch, nhưng những ngày tháng như vậy lại đột ngột đứt giữa chừng theo cái chết của Kiều Viêm.

Bởi vì trừ đương sự là Trác Thiếu Quân ra, tất cả đều không còn trên đời, nên người trong và ngoài giới đã đồn đại về cái chết của Kiều Viêm đến nỗi khó bề phân biệt. Dù đúng là cậu ta chết trong tai nạn leo núi, nhưng mà mỗi phiên bản cụ thể lại không hề giống nhau.

Cách nói phổ biến nhất là, lúc bọn họ đang leo núi, dây thừng nối cả nhóm bị đứt đột ngột, kết quả khiến Kiều Viêm đi cuối cùng rơi xuống vách núi. Còn một phiên bản khác lại là, lúc ấy vì có người trượt chân ngã xuống, khiến tất cả mọi người đều treo lơ lửng trên cùng một sợi dây, cuối cùng để giảm bớt trọng lượng và tự bảo vệ mình, Trác Thiếu Quân đành phải cắt đoạn dây thừng buộc Kiều Viêm rơi xuống.

Tới đây, Thạch Lỗi uống một hớp cà phê rồi nói tiếp: “Chuyện đó được giải quyết rất kín đáo. Tôi nhờ mấy người mới điều tra được hồ sơ lúc đó, nhưng thông tin trong hồ sơ lại ít ỏi đến đáng thương, chỉ nói Kiều Viêm là té chết ngoài ý muốn, chẳng viết một chữ dư thừa nào.”

Viên Mục Dã trầm giọng: “Đúng là quá mức đơn giản, rõ ràng có người xóa bớt một số chi tiết trong đó. Nhưng ít nhất có thể khẳng định một điều, đó là Kiều Viêm chết do tai nạn leo núi thật.”

Thạch Lỗi ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu đúng là Trác Thiếu Quân cắt đứt dây thừng, với tình cảm giữa nhóm bọn họ, những người còn lại báo thù cho Kiều Viêm cũng không phải không thể. Nhưng như vậy liệu có rõ ràng quá không? Đúng rồi, cậu xem cái này đi.” Thạch Lỗi nói xong lấy ra một xấp ảnh chụp và đưa cho Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã nhận lấy xem, phát hiện đều là những ảnh chụp từ video, mà vai chính trong những tấm ảnh đều là Triệu Chính Phi, cậu nghi ngờ hỏi: “Những tấm ảnh này được chụp ở đâu?”

“Tôi đã cử người tìm cách lấy đoạn video giám sát 24 giờ trước ở hiện trường xảy ra tai nạn của sáu người kia, kết quả đều phát hiện bóng dáng của Triệu Chính Phi trong tất cả số đó, có quỷ cũng không tin cái chết của những người kia không liên quan đến hắn.” Thạch Lỗi trầm giọng.

Viên Mục Dã gật gù: “Xem ra đúng là Triệu Chính Phi làm thật... Hơn nữa, ắt hẳn là hắn được Trác Khải Phong bày mưu đặt kế cho.”

Thạch Lỗi cười khẩy: “Triệu Chính Phi quả thật là lao công dọn đường cho nhà họ Trác! Việc gì bản thủ và một mối cũng chịu làm. Đáng tiếc! Mặc dù là vậy, Trác Khải Phong cũng không đối xử với hắn như con trai, thảo nào cuối cùng lại tự sát.”

Chương 1274: Bà Kiều

Nghe Thạch Lỗi nói như vậy, Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Với tính của Triệu Chính Phi, không đời nào anh ta đi tìm cái chết vì điều này. Nhất định trong đó còn có chuyện gì chúng ta không biết.”

Thạch Lỗi thở dài: “Tôi khuyên cậu đừng nên điều tra nữa thì hơn, rõ ràng đây là chuyện chết không đối chứng, nếu còn điều tra tiếp cũng sẽ không có kết quả gì. Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy Trác Khải Phong kia cũng không phải thứ tốt gì, trong ấy không thể thiếu phần của ông ta đâu. Đừng để đến lúc đó điều tra tới điều tra lui rồi kẻ ác đứng sau bức màn lại là cha ruột của thằng con nhà giàu, thế thì xôi hỏng bỏng không đấy.”

Viên Mục Dã cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Thật ra lúc ban đầu chúng tôi chỉ muốn điều tra xem rốt cuộc là ai trong nhà họ Trác muốn Trác Thiếu Quân chết, ai ngờ càng điều tra lại càng phức tạp. Anh cũng biết lúc đầu chúng tôi có hai đối tượng nghi ngờ, nhưng do Triệu Chính Phi tự sát nên giờ chỉ còn lại mình Trác Thiếu Dương.”

Thạch Lỗi hừ khế: “Tên Trác Thiếu Dương kia là thằng cậu âm giả, suốt ngày chỉ nghĩ làm sao để có thể thừa kế tài sản nhà bác cả mình. Mặc dù hắn cũng rất hy vọng Trác Thiếu Quân chết, nhưng hắn không có thủ đoạn đó và cũng không có lá gan đó đâu. Dù sau lưng có mấy cổ đông trong công ty ủng hộ nhưng hắn vẫn là đồng bùn lầy vô tích sự không thể trát tường. Hơn nữa, cho dù các cậu tìm thấy người kia thì thế nào? Sau này Trác Thiếu Quân nhất định có thể kê cao gối ngủ ngon ư? Tôi thấy chưa chắc đâu... Nếu một người không muốn bị cuốn vào cuộc tranh chấp, cách duy nhất là rời xa cuộc tranh chấp đó, nếu không sẽ mãi mãi bị cuốn vào nó một cách bị động. Tên kia chỉ muốn có một thân phận để đi lại trên thế giới mà thôi. Nếu tôi là cậu ta, tôi sẽ phải tay chạy lấy người ngay và luôn, cái gì mà tài sản, cái gì mà ám sát, ai thích kẻ ấy nhào vào đi, ông không chơi với các người là được!”

Làm sao mà lúc trước Viên Mục Dã không nghĩ như thế? Bởi vậy cậu nói một cách bất đắc dĩ: “Anh không biết đâu... Cậu ta cực kỳ giữ lời hứa. Nếu đã đồng ý với Trác Thiếu Quân rằng phải chăm sóc cha mẹ của đôi phương thật tốt, nhất định cậu ta sẽ làm được. Không phải tôi không đề nghị cậu ta bỏ luôn cho rồi, nhưng cậu ta lại lo nếu mình bỏ đi, kẻ ra tay độc ác đứng phía sau sẽ gây bất lợi với vợ chồng nhà họ Trác.”

Thạch Lỗi nhún vai: “Thế thì tôi hết cách, cậu nói xem phải điều tra tiếp chuyện này như thế nào? Một, hai đương sự chết thì thôi, nhưng đằng này mẹ nhà nó là tất cả những người biết chân tướng đều đã chết được không? Không đúng, còn có một người sống, nhưng lại không nhớ nổi cái gì hết! Sự thật giống như một vòng tròn khép kín, bắt đầu từ người chết, rồi đến người chết kết thúc luôn.”

Viên Mục Dã bảo Thạch Lỗi chờ một chút trước đã, đừng sốt ruột, đôi khi càng bức bối càng dễ xem nhẹ một vài chi tiết. Ví dụ như Kiều Viêm đi, từ đầu đến cuối cậu vẫn cảm thấy trên người cậu ta ắt hẳn còn có rất nhiều manh mối cần đào sâu.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thuận miệng hỏi: “Gia đình Kiều Viêm còn ai không?”

Thạch Lỗi lật tài liệu và đáp: “Còn có một mẹ già, hiện giờ đang ở... một viện dưỡng lão khu phía Bắc thành phố.”

Viên Mục Dã lập tức đứng dậy: “Đi, chúng ta đi thăm bà mẹ này nào!”

Mặc dù mang vẻ mặt không tình nguyện, nhưng cuối cùng Thạch Lỗi vẫn đi theo Viên Mục Dã. Đầu tiên hai người họ mua một ít đồ bổ thích hợp cho người già, sau đó hấp tấp chạy tới viện dưỡng lão phía Bắc thành phố.

Trước khi đi hai người đều cho rằng nhất định là cuộc sống của bà Kiều hiện giờ rất khó khăn, dù sao đứa con trai duy nhất cũng không còn nữa, bản thân lại cao tuổi, sống lẻ loi hiu quạnh trong cơ sở dưỡng lão giá rẻ, điều ấy quả thật thể hiện rõ bốn chữ “cảnh già thê lương” một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Ai ngờ khi bọn họ vào viện dưỡng lão lại phát hiện bất kể là trông phần cứng hay phần mềm thì nơi này cũng là một viện

dưỡng lão vô cùng ưu việt. Chi phí mỗi năm ở đây tuyệt đối không phải một gia đình bình thường có thể gánh vác nổi. Dù là Kiều Viêm còn sống cũng chưa chắc có thể chịu nổi chi tiêu của nơi này.

Thạch Lỗi kinh ngạc hỏi: “Bà cụ này nhiều tiền lắm à?!”

Viên Mục Dã cũng có vẻ mặt hoang mang: “Theo lý thuyết thì Kiều Viêm đi làm chưa được mấy năm, mặc dù năng lực của cậu ta có giỏi cỡ nào cũng không thể gánh nổi chi phí ăn ở cao trong thời gian dài đến vậy. Ất hẳn là có người khác đang giúp mẹ Kiều Viêm rồi.”

Lúc này một y tá ở quầy lễ tân nhìn thấy hai người Viên Mục Dã bèn tươi cười thân thiết, hỏi: “Xin hỏi hai anh đến thăm cụ nào? Tôi có thể liên hệ với y tá chăm sóc người đó giúp các anh.”

Viên Mục Dã khách sáo nói: “Chào cô, chúng tôi đến thăm bà Lưu Tú Anh.”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, y tá khẽ giật mình: “Các anh muốn gặp dì Lưu Tú Anh ư? Thế hai anh là...”

“Chúng tôi là bạn học đại học của Kiều Viêm, con trai bà ấy. Lần này tới nước M xử lý chút chuyện, thuận tiện tới thăm hỏi xem sức khỏe dì Lưu thế nào.” Thạch Lỗi giành trước một bước.

Y tá nghe vậy thì gật đầu nói: “Ra là thế, vậy xin hai anh chờ một lát, tôi gọi y tá Tiểu Tống chuyên chăm sóc dì Lưu xuống đây.”

Không bao lâu, một nữ y tá có dáng người hơi mập đi ra từ thang máy. Sau khi nhìn thấy hai người Viên Mục Dã, chị ta lập tức nhiệt tình nói: “Hai anh là bạn học của Kiều Viêm phải không?! Các anh tới đúng lúc quá. Mấy hôm nay, ngày nào dì Lưu cũng đều nhắc mãi chuyện về Kiều Viêm, các anh hãy lên tâm sự với dì ấy đi.”

Sau đó, nhờ Tiểu Tống dẫn đường, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi lên tới khu VIP lầu 4, rồi chị ta chỉ vào một bà cụ trong phòng ăn và bảo: “Dì Lưu chờ các anh ở bên đó kìa.”

Viên Mục Dã nhìn bóng lưng hơi gầy kia. Mặc dù mái đầu đã bạc, nhưng mà thoát nhìn tinh thần của bà ấy cũng khá lắm.

Nghe thấy tiếng bước chân, bà ấy quay đầu lại nhìn về phía hai người Viên Mục Dã, sau đó cười nói: “Các cháu là bạn học của Tiểu Viêm phải không!”

Viên Mục Dã nhanh chân đi đến trước mặt bà, sau đó kéo chiếc ghế dựa bên cạnh và ngồi xuống: “Chào dì Lưu, cháu tên Viên Mục Dã, anh ấy tên Thạch Lỗi. Chúng cháu và Kiều Viêm là bạn học chung khóa cùng trường. Khoảng thời gian trước, chúng cháu mới được biết chuyện của Kiều Viêm trong buổi họp lớp, cho nên muốn tới thăm dì...”

Bà Kiều cười nhẹ: “Cháu ngoan, cháu có lòng rồi... Từ sau khi Kiều Viêm xảy ra chuyện, các cháu là người đầu tiên đến đây thăm dì đấy.”

Viên Mục Dã nhìn thì biết bà Kiều là một người biết điều, vì thế cậu nói với giọng chân thành: “Thật ra hồi đi học, chúng cháu và Kiều Viêm cũng không thân lắm, nhưng mà cậu ấy thật sự rất tốt, cho nên sau khi biết chuyện, chúng cháu muốn tới thăm hỏi tình hình hiện giờ của dì, xem có chỗ nào cần chúng cháu giúp không.”

Bà Kiều cười nói: “Tiểu Viêm có thể có bạn học như các cháu cũng là phúc của nó... Cảm ơn các cháu vẫn còn nhớ đến bà già này.”

Chương 1275: Tin tưởng vào điều thiện

Lúc này, Thạch Lỗi bỗng chen lời: “Dì à, cháu thấy thuê chỗ ở nơi này cũng không rẻ, tiền tiết kiệm của dì còn đủ duy trì không? Nếu như không đủ thì dì cứ nói, bọn cháu sẽ nghĩ cách.”

Viên Mục Dã vội trừng mắt với Thạch Lỗi, trách gã sao lại hỏi quá trực tiếp như vậy. Ai ngờ bà Kiều lại cười và khoát tay: “Không cần đâu, đã có người nộp trước 20 năm cho dì rồi. Nhưng các cháu cũng nhìn thấy đấy, bà già bệnh tật như dì làm sao có thể sống được 20 năm nữa chứ?!”

Thạch Lỗi kinh ngạc nói: “Ai mà hào phóng thế ạ?”

Bà Kiều cười lắc đầu: “Dì cũng muốn biết người này là ai đấy? Nhưng bên viện dưỡng lão lại nói họ đã ký hợp đồng bảo mật thân phận của đối phương rồi.”

Thạch Lỗi nghe xong bèn đứng dậy nhìn về phía Viên Mục Dã và bảo: “Tôi đi vệ sinh cái, cậu với dì chậm rãi trò chuyện nhé...”

Thấy Thạch Lỗi đi xa rồi, Viên Mục Dã mới xin lỗi bà Kiều: “Thật ngại quá dì Lưu, cái tên này có đôi khi nói chuyện mà không thêm suy nghĩ, nhưng anh ấy cũng không có ác ý đâu. Lần này chúng cháu tới cũng là vì muốn xem dì có cần chúng cháu hỗ trợ gì trong cuộc sống hay không thôi ạ.”

Bà Kiều cười: “Dì hiểu tấm lòng của các cháu mà... Tiểu Viêm có thể quen biết với các cháu coi như đời này sống không uổng phí.”

Viên Mục Dã thấy mỗi lần nhắc đến con trai, trong mắt bà Kiều lại ánh lên vẻ tự hào, thế là cậu bèn cố ý chuyển chủ đề sang Kiều Viêm: “Kiều Viêm được coi là một trong những học sinh ưu tú nhất khóa bọn cháu đấy ạ, từ học hành, thể thao, âm

nhạc, chụp ảnh không có gì mà cậu ấy không biết. Đáng ngưỡng mộ nhất là cậu ấy vẫn luôn đi làm thêm ngoài giờ để kiếm tiền đóng học phí, điểm này khiến tất cả chúng cháu đều cảm thấy rất mặc cảm.”

Bà Kiều nghe Viên Mục Dĩ nói thế thì thở dài: “Từ nhỏ Kiều Viêm đã vô cùng hiểu chuyện rồi, thằng bé chưa bao giờ khiến dì và cha nó phải lo lắng về chuyện của nó cả... Chắc cháu cũng biết điều kiện của gia đình nhà dì, hai vợ chồng già nhà dì chẳng có bản lĩnh gì cả, từ lúc còn trẻ chúng tôi vẫn luôn kinh doanh một cửa hàng bán gia vị nhỏ, mặc dù không thể quá giàu có nhưng cũng đủ ăn đủ sống. Mà thị trấn nhỏ nơi gia đình chúng tôi sinh sống rất khép kín, chưa bao giờ chúng tôi nghĩ rằng con của mình sẽ có một ngày ra được nước ngoài học đại học. Cho dù là bây giờ ngồi nhớ lại cũng thấy mọi việc giống như đang nằm mơ vậy. Tiểu Viêm ạ, cháu có biết lúc ấy chúng tôi biết con trai thi đỗ được trường đại học tốt như vậy thì có tâm tình gì không? Có thể nói là vừa vui mừng vừa khổ sở, vui mừng tất nhiên là bởi vì con trai mình quá ưu tú, còn khổ sở là vì chúng tôi biết dù có đập nồi bán sắt cũng không thể gom góp được đủ học phí cho nó ra nước ngoài học.”

Viên Mục Dĩ nghe xong bèn nhẹ nhàng vỗ lên bàn tay hơi lạnh của bà Kiều, cậu an ủi: “Với năng lực của Kiều Viêm, nhận được học bổng toàn phần hẳn không thành vấn đề.”

Bà Kiều gật đầu: “Lúc trước Tiểu Viêm cũng an ủi chúng tôi như thế, thằng bé bảo chúng tôi không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc đâu, nó sẽ tự lo hết... Lúc ấy dì đã nghĩ một đứa bé tốt như vậy lẽ ra không nên được sinh ra trong gia đình như nhà chúng tôi, nếu được sinh ra ở gia đình có tiền hơn, Tiểu Viêm sẽ không cần khổ cực như vậy. Tiểu Viêm à, cháu đã từng đến cửa hàng bán gia vị nào chưa?”

Viên Mục Dĩ không ngờ bà Kiều lại đột nhiên hỏi như vậy, cậu nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu: “Đúng là cháu chưa từng đến...”

Bà Kiều mỉm cười, nói: “Người bình thường thỉnh thoảng đến đó vài lần thì không sao, nhưng những người như chúng tôi ăn ở luôn tại đó thì trên người luôn có mùi gia vị không thể hết được, cho dù ngày nào cũng tắm rửa cũng vô dụng... Lúc Tiểu Viêm mới đi học, bạn học của nó thường xuyên giễu cợt nó vì

mùi gia vị trên người, nhưng thằng bé chưa bao giờ nói với chúng tôi về điều đó. Trong một lần tôi đi họp phụ huynh cho Tiểu Viêm, cô giáo mới uyển chuyển bảo chúng tôi nên thường xuyên tắm rửa cho Tiểu Viêm, chú ý đến vệ sinh cá nhân của thằng bé. Lúc ấy dì chẳng biết phải giải thích thế nào, nhưng trong lòng dì thực sự cảm thấy rất khó chịu, dì thấy mình quá vô dụng không thể cho Tiểu Viêm một cuộc sống tốt hơn. Tối hôm ấy dì vừa tắm cho thằng bé vừa không kìm được mà khóc. Cũng từ lúc ấy, khi ở nhà Tiểu Viêm không bao giờ mặc đồng phục nữa, mỗi lần trước khi đi học về đến nhà, nó đều sẽ cởi đồng phục ra bỏ vào một cái túi nylon, sau đó hôm sau đi học lại thay đồng phục ở trường. Làm như vậy mặc dù cũng không thể khiến thứ mùi gia vị khó chịu kia hoàn toàn biến mất, nhưng tối thiểu sẽ không tiếp tục làm ảnh hưởng đến bạn học ngồi bên cạnh thằng bé... Về sau dì mới biết được, cái thói quen này mãi cho đến lúc Tiểu Viêm ra nước ngoài mới không cần phải tiếp tục nữa.”

Có lẽ là quá nhớ con trai nên nói đến chỗ này, bà Kiều lại yên lặng chảy nước mắt. Viên Mục Dã thấy thế vội vàng đi tới bên cạnh đưa khăn giấy cho bà, sau đó an ủi: “Dì à, dì và chú đã dạy Kiều Viêm rất tốt, cậu ấy cũng không cảm thấy oán hận vì xuất thân nghèo khó của mình. Cậu ấy là một người tích cực và lạc quan, do đó đã có ảnh hưởng rất lớn đến bạn bè xung quanh cậu ấy.”

Bà Kiều dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên mặt rồi nói: “Dì biết mấy năm Tiểu Viêm đi học ở nước ngoài rất vất vả, nhưng khi về nhà nó lại chẳng than vãn gì cả, chỉ luôn mỉm cười. Nói ra chắc cháu không tin, thật ra trước khi Tiểu Viêm mất dì đã có cảm giác như có điều gì đó sắp xảy ra, mấy ngày hôm ấy đầu óc dì luôn không thể tập trung nổi, dì còn tới chùa cúng bái một cái... Nhưng có những chuyện giống như là định mệnh vậy, nên tới cuối cùng cũng sẽ tới, vài ngày sau dì và chú nhận được cuộc điện thoại của cảnh sát.”

Nghe bà Kiều nhắc đến ông Kiều, Viên Mục Dã bèn thận trọng hỏi: “Vậy chú Kiều... sao lại mất ạ?”

Bà Kiều thở dài: “Ông ấy chết vì nhồi máu cơ tim đúng vào ngày giỗ đầu của Tiểu Viêm. Ông ấy ra đi thanh thản, cũng không phải chịu đau đớn gì. Nhưng dì biết trong lòng ông ấy

có hận, ông ấy cảm thấy cái chết của con trai quá bất thường! Mọi người cùng nhau đi leo núi, tại vì sao con của người khác an toàn trở về, nhưng một mình Tiểu Viêm lại xảy ra chuyện?! Dì đầu óc rất đơn giản, không muốn nghĩ tới mấy chuyện lòng người quá hiểm ác, mà dì cũng tin tưởng sự lựa chọn của Tiểu Viêm. Thằng bé có thể buộc tính mạng mình trên cùng một sợi dây với những đứa trẻ kia, đã nói lên ở trong lòng nó rất tin tưởng chúng. Cho nên từ đầu đến cuối dì vẫn luôn tin tưởng vững chắc rằng đó chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn.”

Nghe đến đây, Viên Mục Dã không khỏi thầm cảm phục người mẹ có vẻ ngoài trông yếu đuối nhưng kỳ thực lại rất cương nghị này. Bà ấy lựa chọn tin tưởng vào sự lương thiện, cho nên mới có thể ở trong hoàn cảnh liên tiếp mất con, mất chồng mà vẫn bình thản đối mặt với cuộc sống...

Ngay tại lúc Viên Mục Dã và bà Kiều đang tán gẫu một ít chuyện của Kiều Viêm năm đó, Thạch Lỗi vừa rồi lấy cớ đi vệ sinh đang đi lung tung không có mục đích trong viện dưỡng lão. Lúc này nhìn thấy ở đối diện có người y tá đi tới, gã bèn đi qua nhìn chằm chằm vào mắt của đối phương, sau đó nhẹ nhàng búng tay một cái, nói: “Phòng tài vụ ở đâu?”

Chỉ thấy y tá sửng sốt một chút, sau đó ngậy người chỉ vào một phòng làm việc trước mặt và nói: “Phòng đó là phòng tài vụ...”

Chương 1276: Bà Trác

Thạch Lỗi nhếch miệng, gãi lại búng tay cái nữa và xoay người đi về phía phòng tài vụ, còn cô y tá đứng sững tại chỗ mười mấy giây rồi mới giật mình tỉnh lại, cô ta nhìn ngó xung quanh sau đó rời đi với khuôn mặt ngơ ngác.

Chiều hôm đó, Viên Mục Dã và mẹ của Kiều Viêm đã nói rất nhiều chuyện liên quan đến cậu ta, có lẽ do quá lâu không có người nào muốn trò chuyện về con trai của mình nên bà ấy tỏ ra vô cùng vui vẻ. Trước khi rời đi Viên Mục Dã còn để lại số điện thoại của mình, cậu dặn mẹ của Kiều Viêm hãy gọi cho mình nếu gặp khó khăn.

Đến tận lúc Viên Mục Dã chuẩn bị đứng dậy chào tạm biệt, Thạch Lỗi mới vừa ngâm nga một bài hát vừa bước ra khỏi thang máy, gã cũng mỉm cười chào tạm biệt mẹ của Kiều Viêm...

Sau khi rời khỏi viện dưỡng lão, Thạch Lỗi nói với giọng đắc ý: “Cậu thử đoán xem ai là người tốt bụng đã trả chi phí trong viện dưỡng lão cho bà Kiều?”

Viên Mục Dã biết Thạch Lỗi biến mất lâu như vậy là để điều tra chuyện này, cậu cười giục: “Đừng thừa nước đục thả câu nữa, anh mau nói xem là ai đi!”

Thạch Lỗi cười đáp: “Người tốt bụng đó chính là... gã anh trai tốt của Trác Thiếu Quân, Triệu Chính Phi.”

Câu trả lời này khiến Viên Mục Dã hơi ngạc nhiên, cậu vội vàng hỏi: “Bà Kiều vào đây lúc nào?”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi nói: “Chắc là nửa năm sau tai nạn của Trác Thiếu Quân...”

Viên Mục Dã trầm ngâm suy nghĩ: “Lúc đó mấy người Ngô Vũ Phong đều chết cả rồi... Nếu tai nạn của Trác Thiếu Quân là do bọn họ báo thù cho Kiều Viêm, còn cái chết của họ lại là do Triệu Chính Phi báo thù cho Trác Thiếu Quân, vậy tại sao

sau khi mọi chuyện kết thúc hẳn lại hỗ trợ cuộc sống của mẹ Kiều Viêm? Điều này đâu hợp lý?”

Thạch Lỗi cũng mắc ở vấn đề này: “Đúng là không hợp lý thật, nếu muốn trả thù thì phải làm triệt để chứ, tại sao lại chăm sóc mẹ của kẻ thù?”

Khi Viên Mục Dã trở lại nhà họ Trác vào buổi tối, cậu nói với Trác Thiếu Quân về chuyện này, hẳn nghe xong cũng tỏ vẻ khó tin, sau khi suy nghĩ một lúc lâu mới trầm giọng hỏi: “Liệu có phải Trác Thiếu Quân bảo anh ta làm như vậy không?”

Viên Mục Dã hỏi ngược lại: “Chẳng phải Trác Thiếu Quân đã quên hết những chuyện này à? Tại sao cậu ta lại bảo Triệu Chính Phi đi chăm sóc mẹ Kiều Viêm được?”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại lắc đầu: “Nói một cách chính xác thì sau này Trác Thiếu Quân mới mất đi một số ký ức...”

Viên Mục Dã hỏi: “Ý của cậu là cậu ta không hề bị mất trí nhớ khi vừa tỉnh lại à?”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Nếu tính mốc thời gian là lúc Trác Thiếu Quân ngã xuống vách núi, Kiều Viêm đã chết vì ngã xuống núi từ nửa năm trước đó. Còn mấy người Ngô Vũ Phong, Tôn Phóng thì lần lượt qua đời vì đủ các loại tai nạn trong hai đến ba tháng tiếp theo. Mẹ Kiều Viêm vào viện dưỡng lão nửa năm sau tai nạn của Trác Thiếu Quân; điều quan trọng nhất là, từ khi Trác Thiếu Quân tỉnh lại cho đến bây giờ, cậu ta chỉ có ký ức của hai năm rưỡi mà thôi.”

Viên Mục Dã nói: “Ý của cậu là, Trác Thiếu Quân mất trí nhớ không phải vì bị thương khi ngã xuống vách núi, mà là do cậu ta bị một loại kích thích mãnh liệt nào đó, cuối cùng khiến cậu ta lựa chọn mất trí nhớ tạm thời...” Viên Mục Dã nói đến đây thì đột nhiên nhìn Trác Thiếu Quân: “Thật ra chúng ta vẫn luôn bỏ qua một người, nếu mọi chuyện đúng như những gì cậu nói, vậy vợ chồng Trác Khải Phong phải biết điều gì đó, nếu Trác Khải Phong bây giờ không chịu nói ra, vậy chúng ta chỉ còn một người để hỏi.”

Trác Thiếu Quân suy nghĩ rồi hỏi: “Ý anh là...?”

Viên Mục Dã cười đáp: “Bà Trác...”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Cũng đúng, bất kể là Triệu Chính Phi hay Trác Thiếu Quân đều là con ruột của bà ta, cho dù có ích kỷ thì bà ta vẫn tốt hơn Trác Khải Phong nhiều, tối nay tôi sẽ đi hỏi bà ta.”

Không ngờ Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Cậu đi hỏi cũng không giải quyết được gì đâu, chắc bà ta và Trác Khải Phong đã bàn nhau không nói chuyện này cho cậu biết rồi, chẳng thà để tôi đi còn hơn.”

Chương 1277: Chuyện cũ năm đó

Trong tình huống bình thường, Viên Mục Dĩ chỉ ở nhà họ Trác vài ngày rồi sẽ rời đi, nhưng sau khi xảy ra việc Trác Thiếu Quân bị tấn công, nhất là khi bà Trác nghe chồng mình nói Viên Mục Dĩ có thể dùng tay không bắt đạn, bà ta chỉ ước gì Viên Mục Dĩ có thể canh giữ bên cạnh con trai mình 24 giờ mỗi ngày...

Nhưng bà Trác biết Viên Mục Dĩ dù sao cũng có việc riêng, bọn họ cứ bắt cậu ở lại nhà họ Trác thì cũng không ổn, vì vậy sau bữa tối hôm đó, bà Trác chủ động tìm đến nói chuyện với Viên Mục Dĩ và hỏi xem cậu có muốn phát triển ở nước M hay không.

Viên Mục Dĩ đang lo không biết lấy cớ gì để nói chuyện với bà Trác, không ngờ đối phương lại chủ động mời cậu ra vườn hoa ngồi trò chuyện, khiến Viên Mục Dĩ hơi bất ngờ...

“Tiểu Viên à, mấy ngày nay cháu đã quen chưa? Nếu cháu muốn ăn gì thì cứ nói với lão Lưu nhé, ông ấy đã làm việc được mấy chục năm trong gia đình dì rồi và luôn làm rất tốt.” Bà Trác nở nụ cười chân thành.

Viên Mục Dĩ cười nói: “Dì quá khách sáo rồi, cháu là người không kén ăn nên không có yêu cầu cao gì đâu ạ... Hơn nữa với quan hệ giữa cháu và Thiếu Quân, nếu cần gì cháu chắc chắn sẽ nói với cậu ấy.”

Bà Trác gật đầu: “Vậy là tốt rồi... Cháu cứ xem chỗ này như nhà mình, tuyệt đối đừng khách sáo. Đúng rồi Tiểu Viên, cháu làm việc gì ở nước S thế?”

Câu hỏi này khiến Viên Mục Dĩ trong nhất thời hơi khó trả lời, cậu suy nghĩ rồi đáp: “Ở nước S, cháu chủ yếu làm một số đơn hàng thương mại quốc tế, lần này cháu đến nước M là vì

bên chi nhánh có một số nghiệp vụ mới cần cháu đích thân xét duyệt.”

Nghe thấy Viên Mục Dã có chi nhánh tại nước M, bà Trác ngưng ngưng hỏi: “Vậy mấy hôm nay có làm công việc của cháu bị chậm trễ không?”

Viên Mục Dã bèn nói: “Không sao ạ, công ty có nhân viên quản lý chuyên nghiệp rồi, hơn nữa không có gì quan trọng bằng sự an toàn của Thiếu Quân. Trước đây khi cậu ấy xảy ra chuyện, cháu đã không giúp được gì rồi, bây giờ cháu chỉ có thể cố gắng hết sức.”

Không ngờ bà Trác nghe Viên Mục Dã nói vậy thì hai mắt đỏ hoe: “Thật không ngờ Tiểu Quân lại có một người bạn tốt như cháu... Khi nó gặp tai nạn, những người hay chơi với nó đều biến mất, thế mà Tiểu Quân vẫn coi chúng là bạn thân nhất của mình!”

Nghe được câu nói của bà Trác, Viên Mục Dã cố ý hỏi: “Dì đang nói về mấy người Tôn Phóng và Ngô Vũ Phong ạ?”

Bà Trác tức giận: “Không phải chúng nó thì là ai? Chúng không những khiến Tiểu Quân ngã xuống vách núi, mà sau đó còn không thèm đến thăm nó! Đây là việc con người có thể làm sao?”

Viên Mục Dã thở dài: “Cháu nghe nói bọn họ đã lần lượt qua đời vào hai năm trước rồi... Dì à, nếu bọn họ đã không còn nữa, vậy dì cũng không cần phải tức giận với họ.”

Không ngờ bà Trác lại hừ lạnh một tiếng: “Đó là quả báo của chúng nó... Nếu không phải do chúng nó thì Tiểu Quân đâu bị nằm liệt trên giường?”

Viên Mục Dã thở dài, nói: “Dì à, cháu rất tò mò muốn biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Cháu có hỏi Tiểu Quân nhưng cậu ấy luôn bảo là chẳng nhớ gì hết...”

Mặc dù chuyện đã qua lâu rồi, nhưng khi bà Trác nhớ lại, cảm xúc vẫn hơi trập trùng, bà ta tức giận nói với Viên Mục Dã rằng, khi hai vợ chồng nhận được tin thì Trác Thiếu Quân đã ngã xuống vực được 5 tiếng rồi...

Ba năm trước, khi vợ chồng Trác Khải Phong cùng đội cứu hộ vùng núi giỏi nhất nước chạy đến hiện trường xảy ra vụ việc,

trời đang đổ cơn mưa phùn... Trước khi bọn họ đến nơi, thật ra đã có một đội cứu hộ địa phương chạy đến hiện trường rồi, nhưng do thời tiết nên họ không lập tức xuống dưới vách đá để giải cứu.

Có câu có tiền mua tiên cũng được, đội cứu hộ do vợ chồng Trác Khải Phong tốn nhiều tiền để mời đến không hề do dự, bọn họ lập tức xuống dưới cứu người và nhanh chóng tìm được Trác Thiếu Quân đang hôn mê bất tỉnh.

Bà Trác không kể tỉ mỉ chuyện chiếc trực thăng đưa người đi dưới thời tiết xấu thế nào... Bà ta chỉ liên tục chất vấn rằng tại sao những người bạn của Trác Thiếu Quân không xuống cứu người ngay từ đầu?

Mặc dù kết quả điều tra sau đó cho thấy nguyên nhân tai nạn là do sợi dây leo núi bị đứt vì mài mòn nghiêm trọng, nhưng vợ chồng Trác Khải Phong đương nhiên không tin điều này, bởi vì theo suy nghĩ của họ, những thanh niên này đều là dân đam mê leo núi dày dạn kinh nghiệm, bọn họ không thể phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy.

Nhưng sau đó, cảnh sát đã tìm thấy sợi dây bị đứt và xác nhận cú ngã của Trác Thiếu Quân thật sự là do dây bị mài mòn nghiêm trọng, vì vậy chuyện này được xác nhận là tai nạn ngoài ý muốn. Nhưng vợ chồng Trác Khải Phong luôn cho rằng mấy người Tôn Phóng và Ngô Vũ Phong phải có trách nhiệm đối với chuyện này...

Nghe đến đây, Viên Mục Dã đột nhiên hỏi: “Sau đó hai người tìm người bí mật điều tra bọn họ hả? Kết quả cuối cùng thế nào ạ?”

Bà Trác biến sắc: “Làm sao cháu biết những chuyện này? Đến cả Tiểu Quân cũng không biết mà.”

Viên Mục Dã cười nói: “Điều này cũng đâu khó đoán, nếu đổi lại là cháu thì cháu cũng làm như vậy. Vậy còn dì... Hai vợ chồng dì điều tra được gì rồi?”

Vẻ mặt của bà Trác lúc này hơi do dự, mặc dù Viên Mục Dã là bạn của Trác Thiếu Quân, nhưng có một số chuyện mà ngay cả Trác Thiếu Quân cũng không biết, làm sao bà ta có thể nói với một người ngoài như Viên Mục Dã chứ?

Viên Mục Dã dường như đã đọc được suy nghĩ của bà Trác, câu khẽ mỉm cười: “Dì à... Thật ra mấy ngày nay cháu và Thiếu Quân đã tìm ra một số manh mối, nhưng trong đó có vài chỗ không hợp lý, mà những chỗ này lại trùng khớp với đoạn ký ức đã mất của Thiếu Quân, dì có hiểu ý của cháu không?”

Bà Trác nghe vậy không nói gì, nhưng ánh mắt của bà ta liên tục lóe lên, chắc bà Trác đang tính xem phải nói thế nào với Viên Mục Dã, để có thể che đậy chuyện này mà không để lại dấu vết gì...

Viên Mục Dã thở dài: “Thật ra Thiếu Quân đã từng hỏi chú Trác về chuyện này, nhưng có vẻ như chú không muốn nói. Sau khi Thiếu Quân quay lại nói chuyện với cháu, cháu đã thăm đoán... Có phải mâu chốt của chuyện này có liên quan đến việc Thiếu Quân bị mất trí nhớ hay không?”

Bị nói trúng tâm sự, bà Trác lập tức hốt hoảng, bà ta vội vàng cầu khẩn: “Tiểu Viên, cháu tuyệt đối không được để Tiểu Quân tiếp tục điều tra chuyện này, nếu không... Nó sẽ điên mất.”

“Chuyện này nghiêm trọng thế cơ ả?” Viên Mục Dã thắc mắc.

Chương 1278: Xử lý công bằng

Bà Trác uể oải gật đầu: “Còn nghiêm trọng hơn so với hai đứa nghĩ nhiều... Chúng tôi cũng vì muốn tốt cho Tiểu Quân, cháu hãy nể mặt hai ông bà già trên năm mươi này đi, chúng tôi không thể chịu được cú sốc người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh đâu, cháu tuyệt đối đừng để Tiểu Quân tiếp tục điều tra.”

Viên Mục Dã nhăn nhó: “Dì à, dì cũng biết tính của Thiếu Quân đấy, nếu không thể cho cậu ấy một câu trả lời thỏa đáng thì cậu ấy đâu có dễ dàng dừng tay? Hơn nữa... nếu cháu không biết sự thật của chuyện này, cháu đâu thể giúp dì và chú che giấu trước mặt Thiếu Quân?”

Lúc này bà Trác mới nhận ra mình đã vô tình rơi vào bẫy của Viên Mục Dã, vì vậy bà ta lập tức đổi giọng: “Thật ra không có gì cần phải che giấu cả... Quan trọng là chúng tôi lo lắng nó sẽ có tâm trạng không tốt khi nhớ lại chuyện trước đây, đúng rồi, chúng tôi chỉ lo lắng điều đó thôi.”

Viên Mục Dã mỉm cười, sau đó cố ý hạ giọng xuống: “Dì à, cháu nói thật cho dì biết, thật ra cháu và Thiếu Quân đã điều tra được cái chết của mấy người Ngô Vũ Phong không phải tai nạn bất ngờ... Dì hiểu chứ?”

Bà Trác đột nhiên tái mặt: “Không phải tai nạn? Không phải tai nạn... thì có thể là gì chứ? Tiểu Viên, có một số chuyện không thể nói lung tung.”

Trên thực tế, bây giờ Viên Mục Dã cũng không rõ bà Trác biết được bao nhiêu, vì vậy cậu chỉ đành thử một chút, nhưng từ phản ứng vừa rồi của bà ta thì cậu đã biết mấy người Ngô Vũ Phong và Tôn Phóng đều chết dưới tay Triệu Chính Phi.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã thở dài bất đắc dĩ: “Thật ra có một chuyện mà cháu chưa bao giờ nói cho Thiếu Quân, đó là về cái chết của anh Chính Phi... Mặc dù anh ấy thật sự tự sát, nhưng

Thiếu Quân nghĩ mãi vẫn không hiểu lý do tại sao anh ấy lại tự sát?”

Dù sao cũng là con trai ruột nên bà Trác đương nhiên sẽ không thờ ơ với cái chết của Triệu Chính Phi, sau khi nghe Viên Mục Dĩ nói như vậy, bà ta lập tức nắm chặt tay áo cậu rồi kích động hỏi: “Ý của cháu là cháu đã tìm được lý do Tiểu Phi tự sát ư?”

Viên Mục Dĩ nhẹ nhàng gạt tay bà Trác: “Dì à, chẳng nhẽ dì chưa từng nghi ngờ cái chết của anh Chính Phi có liên quan đến... Chuyện đó sao?”

Sau khi nghe lời này, bà Trác trở nên cứng đờ như bị người điểm huyệt, Viên Mục Dĩ thấy thế thì biết mình đã nói trúng, vì vậy cậu lại nói tiếp: “Cháu cũng không muốn Thiếu Quân biết lý do anh Chính Phi tự sát, nhưng có một số chuyện thật sự là giấy không thể gói được lửa... Mặc dù cháu và anh Chính Phi quen nhau chưa lâu, nhưng anh ấy luôn cho cháu ấn tượng là một người khiêm tốn, lý trí, nhẹ nhàng và tốt bụng, vì vậy cháu đã rất sốc khi biết anh ấy có liên quan đến cái chết của mấy người Ngô Vũ Phong!”

“Cậu đừng nói nữa! Đừng nhắc lại chuyện đó trong căn nhà này! Nếu cậu thật sự coi Tiểu Quân là bạn thì đừng bao giờ nói với nó chuyện đó!” Bà Trác tỏ ra khẩn trương.

Viên Mục Dĩ bất đắc dĩ nói: “Dì à... cháu có thể hứa với dì là cháu không bao giờ làm điều gì tổn hại đến Thiếu Quân và cháu sẽ luôn bảo vệ sự an toàn của cậu ấy. Nhưng điều kiện tiên quyết là cháu phải biết sự thật của chuyện này, nếu không đôi khi cháu sẽ không thể đưa ra những phán đoán chính xác được.”

Không ngờ bà Trác nghe xong vẫn không có động tĩnh gì, bà ta liếc nhìn đồng hồ rồi nói: “Cũng muộn rồi, hôm nay nói đến đây thôi, có gì để sau này lại nói tiếp...”

Viên Mục Dĩ biết nếu hôm nay không phá vỡ được phòng tuyến tâm lý của bà Trác, sau khi bà ta quay về bàn bạc với Trác Khải Phong thì sẽ hỏng việc, vì vậy cậu đột nhiên cất cao giọng: “Triệu Chính Phi là anh trai của Thiếu Quân và cũng là con ruột của dì, nhưng anh ấy lại không có quan hệ máu mủ với chú Trác... Dì à, dì hiểu ý cháu chứ?”

Bà Trác ngẩn người, bà ta dừng lại, sau đó quay đầu nhìn Viên Mục Dã và nói: “Khải Phong vẫn luôn coi Tiểu Phi như con ruột, ông ấy cho nó những điều kiện tốt ngang với Tiểu Quân, hơn nữa còn giao công ty cho nó quản lý...”

Viên Mục Dã thấy giọng nói của bà Trác càng ngày càng nhỏ, rõ ràng bà ta không đủ tự tin, cậu được đà lần tới: “Cháu là người ngoài, vì vậy có một số việc nhìn nhận rõ ràng hơn người bên trong... Mặc dù cháu không biết toàn bộ sự thật của chuyện này, nhưng cháu tin rằng anh Chính Phi không phải loại người máu lạnh như vậy, anh ấy đã làm một số việc không đúng với ý nguyện của mình. Có lẽ chú Trác thật sự cho anh Chính Phi một cuộc sống tốt, nhưng dì hãy tự hỏi lòng mình xem, chú Trác có thật sự đối xử công bằng với hai đứa con này hay không?”

Lời nói của Viên Mục Dã như cọng rơm cuối cùng đè sập con lạc đà, nó trực tiếp đâm vào dây thần kinh của bà Trác, bà ta tỏ ra suy sụp: “Tiểu Phi thật sự là một đứa bé ngoan... Là tôi đã hại nó, là do tôi đã dặn nó phải nghe lời cha, tất cả đều là lỗi của tôi!”

Viên Mục Dã sợ lời nói của bà Trác bị người ngoài nghe được, vì vậy cậu vội vàng xoa dịu: “Dì à, cháu biết sự khó xử của hai mẹ con dì... Có một số chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của dì, nhưng bây giờ anh Chính Phi đã không còn nữa, nhờ một ngày nào đó Thiếu Quân biết sự thật thì phải làm thế nào? Cậu ấy phải đối mặt thế nào với việc anh Chính Phi đã giết người để trả thù cho mình? Hơn nữa người bị giết đều là bạn thân của cậu ấy?”

“Cho nên... tuyệt đối không được để Tiểu Quân biết, dì cầu xin cháu, cháu đừng để nó biết chuyện này.” Bà Trác gần như cầu xin.

Viên Mục Dã im lặng một lúc, sau đó mới nói nhỏ: “Dì à, dì hãy nói thật cho cháu biết... Chuyện gì đã xảy ra trong lúc Thiếu Quân hôn mê?”

Dưới sự tấn công liên tục của Viên Mục Dã, bà Trác cuối cùng cũng chịu thua, bà ta kể lại câu chuyện đã khiến bà ta phải bất ngờ trong lúc Thiếu Quân hôn mê...

Khi Trác Thiếu Quân được cứu về, cậu ta bị thương rất nặng, phải mất hơn mười mấy tiếng đồng hồ mới giữ được tính mạng. Nhưng những gì bác sĩ phụ trách nói lại giống như một chậu nước lạnh, khiến trái tim họ lạnh buốt.

Bác sĩ nói với vẻ tiếc nuối: “Đây thần kinh cột sống của cậu Trác bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng, cho dù đã qua cơn nguy kịch nhưng cậu ấy không thể sống như người bình thường được, hi vọng người nhà có thể chuẩn bị tâm lý...”

Sau khi nghe bác sĩ nói vậy, mặc dù bề ngoài Trác Khải Phong vẫn tỏ ra bình thản nhưng bà Trác hiểu quá rõ về chồng mình, Trác Thiếu Quân là con ruột của ông ta, bây giờ bị thương nặng như vậy thì làm sao ông ta có thể từ bỏ ý đồ?

Chương 1279: Nhấn tâm giết người

Quả nhiên vào một đêm sau đó một tuần, bà Trác thấy chồng mình gọi con trai cả Triệu Chính Phi vào phòng làm việc và bí mật thảo luận rất lâu, mặc dù bà ta không rõ nội dung cuộc trò chuyện, nhưng khi bà Trác thấy Triệu Chính Phi bước ra khỏi phòng với vẻ mặt nghiêm trọng, trong lòng bà ta chợt sinh ra cảm giác lo lắng...

Mặc dù bà Trác đã cố gắng hỏi, nhưng không biết có phải do mấy năm qua bà ta đã tạo áp lực quá lớn cho con trai hay không, vậy mà đứa con trai lớn luôn lạc quan vui vẻ lại trở nên tâm sự nặng nề, hỏi cái gì cũng không nói.

Lúc đầu, bà Trác tự an ủi bản thân, có lẽ bà ta hơi nhạy cảm, nhưng những chuyện liên tục xảy ra trong vài ngày sau đó đã khiến sự việc phát triển theo chiều hướng không thể kiểm soát được... Khi đó bà Trác đang chăm sóc cho Trác Thiếu Quân bị thương trong bệnh viện, không ngờ bà ta nhìn thấy một tin tức cáo phó trong WeChat.

Bà Trác thấy thế bèn mở ra xem, và bà ta sửng sờ ngay tại chỗ, hóa ra người chết không phải ai khác mà là con trai cả của Tôn Mặc Nhiên, ông ta là một người bạn cũ lâu năm của nhà họ Trác, và người con trai cả này cũng là một trong sáu người bạn thân của Trác Thiếu Quân.

Nguyên nhân cái chết là do tai nạn giao thông, Tôn Phóng uống rượu say lái xe và chạy quá tốc độ, sau hai lần vượt đèn đỏ, anh ta đâm vào một chiếc xe tải hạng nặng... Nghe nói Tôn Phóng chết rất thảm, vì vậy lễ tang phải hủy bỏ phần nhìn mặt người chết lần cuối.

Mặc dù trước đó bà Trác rất oán hận Tôn Phóng, vì anh ta là người chơi với Trác Thiếu Quân lâu nhất trong đám, vậy mà vào thời khắc nguy cấp nhất Tôn Phóng lại không ra tay giúp

đờ. Nhưng khi tên nhóc này thật sự chết, bà Trác cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Nếu như chỉ có mỗi Tôn Phóng chết bất ngờ, bà Trác sẽ tin chắc rằng đây chỉ là trùng hợp, nhưng sau đó mấy người Ngô Vũ Phong, Trương Thành Kiệt lại liên tục tiếp bước nhau, điều này khiến bà Trác nảy sinh sự nghi ngờ.

Nhưng dù bà Trác có hỏi thì Triệu Chính Phi cũng nhất định không chịu nói, nếu hỏi gấp quá thì anh ta chỉ cười và nói với bà Trác thế này: “Mẹ... Có một số việc con hy vọng mẹ không bao giờ phải biết.”

Đã nói đến nước này thì bà Trác đương nhiên không thể hỏi nữa, nhưng dù sao Triệu Chính Phi cũng là con ruột của bà ta, một người cha bình thường sao có thể để đứa con trai còn lại đi giết người phóng hỏa vì một đứa khác đã bị tàn phế chứ?

Rõ ràng là Trác Khải Phong không coi Triệu Chính Phi là con ruột của mình, ông ta chỉ muốn báo thù cho đứa con ruột và trút bỏ sự căm giận của mình mà thôi... Cũng từ lúc đó, bà Trác luôn sống trong lo sợ, bà ta vừa lo chuyện con trai giết người bị lộ, lại vừa lo Trác Khải Phong sẽ sai Tiểu Phi đi làm một số chuyện mạo hiểm.

Sau khi nghe bà Trác nói tất cả những điều này, Viên Mục Dĩ hiểu rằng những gì bà ta biết chỉ là suy đoán cá nhân chứ không có bằng chứng chính xác, còn về chuyện của Triệu Cẩm Bưu sau này thì bà ta hoàn toàn không biết gì, bởi vì trên thế giới này không có người mẹ nào muốn con trai mình giết người vì mình cả.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dĩ trầm giọng hỏi: “Tại sao Thiếu Quân lại mất trí nhớ vậy ạ?”

Bà Trác thở dài: “Nguyên nhân cụ thể ngay cả bác sĩ cũng không biết, lúc đó Thiếu Quân đã hôn mê gần nửa năm, khi tất cả chúng tôi đều nghĩ rằng nó sẽ mãi như thế, vậy mà nó lại bất ngờ tỉnh lại... Đây thật sự là một niềm vui bất ngờ đối với chúng tôi, vì vậy chúng tôi đã liên lạc với một bệnh viện chuyên chữa bệnh về thần kinh, đồng thời muốn chuyển nó sang chỗ khác, không ngờ khi chúng tôi vừa liên lạc với bệnh viện xong thì Thiếu Quân lại xảy ra chuyện!”

“Xảy ra chuyện? Chuyện gì có thể xảy ra với một bệnh nhân nằm liệt trên giường chứ?” Viên Mục Dĩ cảm thấy khó hiểu.

Bà Trác bắt đầu nói: “Tôi nghe y tá phụ trách giường bệnh của nó lúc đó nói rằng, khi đang nhìn vào điện thoại Thiếu Quân đột nhiên bị mất kiểm soát cảm xúc, người đầu tiên vào phòng là Tiểu Phi, mặc dù nó đã liên tục an ủi Tiểu Quân nhưng vẫn không ngăn được thằng bé liên tục la hét, cuối cùng bác sĩ phải tiêm cho thằng bé một liều thuốc an thần.”

“Ý của dì là sau khi Thiếu Quân tỉnh dậy, cậu ấy nhìn thoáng qua WeChat của mình rồi nổi điên?” Viên Mục Dĩ hỏi.

Bà Trác gật đầu: “Đúng là như vậy, sau đó dì cũng nhìn điện thoại của nó và phát hiện ra rằng hầu hết là tin nhắn báo tử của những người bạn thân kia... Sau lần hôn mê đó, Tiểu Quân đã mất một phần ký ức.”

Viên Mục Dĩ suy nghĩ rồi nói: “Có vẻ như cái chết của mấy người Tôn Phóng và Ngô Vũ Phong đã kích thích Thiếu Quân khi cậu ta vừa mới tỉnh lại... Dì à, dì có bao giờ tự hỏi, nếu mấy người Tôn Phóng thật sự làm hại Thiếu Quân, vậy tại sao cậu ấy lại sốc đến mức đó khi biết tin bọn họ đã chết không?”

Bà Trác ngẩn người vì câu hỏi của Viên Mục Dĩ, sau khi bà ta đoán được chồng mình và con trai lớn bí mật làm những chuyện kia, bà Trác đều tự nhủ với bản thân rằng: chính bọn họ đã làm hại Tiểu Quân nên chết là xứng đáng... Nhưng khi thấy con trai mình đau khổ đến mức mất trí nhớ, suy nghĩ ban đầu của bà Trác đã bị dao động.

Thấy thời gian cũng đã muộn và Trác Khải Phong cũng sắp quay về, Viên Mục Dĩ nhìn bà Trác rồi bảo: “Dì à, hôm nay chúng ta nói chuyện đến đây thôi, dì yên tâm, chuyện đã hứa với dì thì cháu chắc chắn sẽ làm được... Nhưng về nội dung cuộc trò chuyện của chúng ta tối nay, cháu mong dì tạm thời đừng để chú Trác biết, nếu không sẽ rất khó để điều tra lý do anh Chính Phi tự sát.”

Bà Trác gật đầu: “Được, dì biết rồi, cháu cũng về nghỉ sớm một chút đi.”

Sau khi chia tay bà Trác, Viên Mục Dĩ vội vàng đến gặp Trác Thiếu Quân, cậu nói với hắn những gì mình thăm dò được từ

chỗ bà Trác, Trác Thiếu Quân gật đầu: “Có vẻ như Trác Khải Phong biết toàn bộ sự thật của chuyện này... Nhưng ông ta không chịu nói.”

Viên Mục Dã hừ một tiếng: “Ông ta không chịu nói chắc vì cảm thấy có lỗi, khi chưa biết sự thật mà ông ta đã nhẫn tâm ra tay sát hại mấy người Ngô Vũ Phong. Còn việc Triệu Chính Phi tự sát cũng không chỉ vì anh ta bị cha ruột Triệu Cẩm Bưu tống tiền, rất có thể là Trác Khải Phong đã đổ hết tội danh giết nhầm người cho Triệu Chính Phi, điều đó khiến anh ta không thể đối mặt với Trác Thiếu Quân đã bình phục.”

Trác Thiếu Quân suy nghĩ rồi nói: “Nhưng sự thật của chuyện này là thế nào? Cho dù chúng ta điều tra thì cũng chỉ nghĩ rằng Trác Thiếu Quân gặp chuyện là do đám người kia báo thù cho Kiều Viêm, hướng hồ Trác Khải Phong chứ.”

Chương 1280: Linh hồn bị giam cầm

Mặc dù Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân đều cho rằng Trác Khải Phong là người duy nhất còn sống và biết toàn bộ sự thật, nhưng họ không biết phải làm gì để ông ta chủ động nói ra.

“Nếu không được thì đêm nay tôi sẽ chui vào cơ thể Trác Khải Phong để đọc trí nhớ của ông ta...” Trác Thiếu Quân nói.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đưa ra thắc mắc: “Nếu làm như vậy thì Trác Khải Phong cũng đọc được trí nhớ của cậu à?”

Trác Thiếu Quân cười: “Chẳng sao hết, trước lúc rời đi tôi sẽ xóa hết những ký ức đó là được.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được rồi, đến lúc đó cậu hãy cẩn thận một chút...”

Tối hôm đó Trác Khải Phong về nhà rất muộn, hơn nữa ông ta còn say khướt, Viên Mục Dã cảm thấy hơi lo rằng không biết Trác Thiếu Quân có thể đọc được ký ức của cơ thể người đang bị gây mê bởi rượu hay không.

Không ngờ sáng sớm hôm sau, cửa phòng của Viên Mục Dã lại bị người ta gõ rầm rầm, cậu mở cửa ra xem thì thấy lại là Trác Khải Phong, người mà hôm qua còn được người ta diu về phòng...

Viên Mục Dã liếc nhìn đồng hồ treo tường và hỏi: “Chú Trác? Có chuyện gì vào sáng sớm vậy ạ?”

Không ngờ Trác Khải Phong lại đẩy Viên Mục Dã vào phòng, sau đó đóng rầm cửa lại và nói: “Không hay rồi! Hình như tôi bị mắc kẹt trong cơ thể Trác Khải Phong...”

Viên Mục Dã nghe vậy cũng rất ngạc nhiên, cậu nhìn đôi phương từ đầu đến chân rồi hỏi: “Cậu... Cậu làm sao thế?”

Trác Khải Phong cười nhăn nhó: “Đêm qua tôi tranh thủ lúc Trác Khải Phong say rượu để chui vào người ông ta, nhưng sau khi tôi đọc xong toàn bộ ký ức của ông ta thì lại không thể chui ra ngoài được!”

Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Trước đây đã từng xảy ra tình huống như vậy chưa?”

Trác Khải Phong lắc đầu: “Chưa bao giờ... Mau tìm cách giúp tôi đi, tôi không muốn suốt ngày ở trong cơ thể của ông chú già này đâu.”

Thấy đã đến nước này rồi mà tên kia vẫn còn quan tâm đến chuyện nhan sắc, Viên Mục Dã buồn cười quá: “Ông chú già thì làm sao? Cậu cũng nên trải nghiệm một chút cuộc sống ở các độ tuổi khác nhau của nhân loại chứ...”

Ai dè Viên Mục Dã còn chưa nói hết câu, đã thấy Trác Khải Phong đột nhiên biến sắc: “Hong rồi, suýt nữa tôi quên mất cơ thể của Trác Thiếu Quân!”

Viên Mục Dã nghe hắn nói thế bèn vội vàng hỏi: “Cậu không trở lại cơ thể kia một thời gian dài như vậy, ý thức của Trác Thiếu Quân có bị tỉnh dậy không?”

Trác Khải Phong lắc đầu: “Không đâu... Có điều nếu để người khác phát hiện ra thì phiền lắm!”

Viên Mục Dã cùng Trác Khải Phong nhanh chân chạy về phía phòng của Trác Thiếu Quân. Cùng lúc đó, bác Lưu đang bê khay bữa sáng nóng hổi đứng ở trước cửa phòng của Trác Thiếu Quân, chuẩn bị gõ cửa bước vào phòng tới nơi thì bị Viên Mục Dã và Trác Khải Phong ngăn lại kịp thời.

Trác Khải Phong đè thấp giọng xuống: “Lão Lưu, đêm qua Tiểu Quân ngủ khá muộn, anh cứ để nó ngủ thêm một lát nữa đi, hai tiếng nữa hẵng đưa bữa sáng tới.”

Trong cái nhà này, lời nói của Trác Khải Phong là “thánh chỉ”, nên bác Lưu cũng đành vội vàng gật đầu: “Vâng thưa ông chủ...”

Nhìn theo bóng lưng của bác Lưu, cả hai người đều thở phào, nhưng họ lại nghĩ ngay tới chuyện, nếu sau hai tiếng nữa mà Trác Thiếu Quân vẫn nằm yên bất động ở trên giường, thì chắc nhà họ Trác sẽ lại long trời lở đất một lần nữa mất.

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dĩ bèn kéo Trác Khải Phong đi vào trong phòng của Trác Thiếu Quân, khóa cửa, sau đó mới thì thầm bảo: “Cậu thử lại lần nữa đi... xem giờ đã đi ra được chưa?”

Trác Khải Phong từ từ nhắm mắt, nhưng chẳng được bao lâu lại mở mắt ra, hăn lắc đầu thất vọng: “Vẫn chưa được.”

Chương 1281: Xoay chuyển

Một tiếng sau, Trác Khải Phong đã thử đủ mọi cách, thậm chí còn muốn đập đầu vào tường cho mình ngất đi, nhưng may mà Viên Mục Dã đã kịp thời ngăn lại, không thì chưa biết hẳn có thể ra ngoài được hay không, chứ chắc chắn là sẽ làm đầu Trác Khải Phong u một cục.

Trác Khải Phong mặt mày sầu thảm ngồi ở bên giường, nhìn Trác Thiếu Quân đang “ngủ say”, miệng lẩm bẩm: “Rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào nhỉ?”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ: “Cậu kể lại cẩn thận cho tôi nghe, làm sao cậu tiến vào được cơ thể của Trác Khải Phong xem nào? Càng kỹ càng tốt.”

Trác Khải Phong thở dài: “Lúc ấy ông già này trở về thì trời đã khuya lắm rồi, tôi chờ trợ lý của ông ta thu xếp cho ông ta xong mới đi vào trong phòng, rất nhẹ nhàng chui vào cơ thể của ông ta... Sau khi đọc toàn bộ ký ức của ông ta, biết trong két sắt trong phòng ông ta có quyền nhật ký của Trác Thiếu Quân, tôi mới bấm mật mã mở két sắt, lấy được quyền nhật ký kia. Tiếp đó tôi ngồi ở trên giường đọc hết, lúc tôi đọc xong thì trời cũng đã sáng, thế là tôi vội vàng trả lại quyền nhật ký về chỗ cũ và chuẩn bị rời khỏi cơ thể Trác Khải Phong, nhưng vào lúc đó tôi lại phát hiện mình không tài nào chui ra khỏi cơ thể này được.”

Viên Mục Dã là người luôn bình tĩnh trước mọi việc, sau khi phân tích toàn bộ quá trình, cậu mới hỏi: “Trước đây cậu đã từng tiến vào trong thân thể của người say nào chưa?”

Trác Khải Phong ngơ ngác lắc đầu: “Đương nhiên là chưa, tôi không thích thành phần của rượu, mấy lần ngẫu nhiên uống trước đây đều là miễn cưỡng mà thôi.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Xem ra chỉ còn một cách cuối cùng, trước tiên cậu cứ xử lý ở đây trước đi, tôi đi ra ngoài một lát rồi về.”

Viên Mục Dã nói xong bèn vội vàng ra khỏi phòng của Trác Thiệu Quân, cậu đi tới tủ rượu ở tầng một và tiện tay cầm hai chai rượu ngoại cao cấp loại nặng... Theo quan điểm của Viên Mục Dã, khi tiến vào cơ thể Trác Khải Phong trong trạng thái say rượu thì lúc ra cũng phải ở trạng thái đó, có thể đây là lý do khiến tên kia không thể chui ra được.

Khi thấy Viên Mục Dã cầm hai chai rượu Red Label đặt trước mặt mình, Trác Khải Phong ngơ ngác hỏi: “Anh định làm gì? Chẳng nhẽ anh muốn tôi uống hết hai chai rượu này à?”

Viên Mục Dã cười: “Không cần đến mức đó, cậu cứ uống trước vài ngụm và tìm cảm giác lúc tiến vào cơ thể của Trác Khải Phong ngày hôm qua là được.”

Mặc dù không muốn nhưng Trác Khải Phong vẫn hiểu ý của Viên Mục Dã, vì vậy hắn đành nhắm mắt nhắm mũi uống vài ngụm... Không ngờ trình uống rượu của Trác Khải Phong rất cao, cho dù cơ thể ông ta vừa chuyển hóa còn chưa được bao lâu, nhưng cũng phải hết hai chai Red Label thì Trác Khải Phong mới tìm được cảm giác đó.

Khi nhìn thấy những vật chất quen thuộc chui ra từ miệng Trác Khải Phong, Viên Mục Dã mới thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, Trác Thiệu Quân vừa rồi còn nằm im không nhúc nhích bỗng bật dậy, sau đó ngơ ngác nói: “Say rượu thật khó chịu, không hiểu tại sao con người lại thích loại cảm giác quay cuồng này nhỉ...”

Viên Mục Dã cười: “Tôi phải trả lời câu hỏi này thế nào đây nhỉ, mọi suy nghĩ của con người đều xuất phát từ sự tò mò về những điều chưa biết, nhưng đôi khi điều chưa biết với con người lại là chuyện bình thường đối với cậu, vì vậy cậu đương nhiên không thể thực sự hiểu được suy nghĩ của con người.”

Trác Thiệu Quân nhìn Trác Khải Phong đang say như chết ở bên cạnh rồi nói: “Được rồi... Bây giờ còn phải đưa con ma men này về phòng nữa.”

Không ngờ khi đỡ Trác Khải Phong ra cửa, bọn họ lại tình cờ gặp bác Lưu đang đưa bữa sáng đến, ông ta thấy Trác Khải Phong đầy mùi rượu thì giật mình hỏi: “Ông chủ... Tại sao... Chưa ăn sáng mà đã uống rượu rồi?”

Người nói chuyện lần này đã chuyển từ ông chủ sang cậu chủ, Trác Thiệu Quân vội vàng giải thích: “Ba chúng tôi vừa nói chuyện về anh cả, cha tôi đau buồn quá nên uống thêm vài ly...”

Lúc này, bà Trác nghe thấy tiếng động nên cũng bước ra khỏi phòng, đêm hôm qua do lo lắng chồng về muộn sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của mình, bà Trác còn cố tình dặn trợ lý Tiểu Vương là đưa Trác Khải Phong đến phòng khách nghỉ ngơi, vậy mà buổi sáng ngủ dậy lại thấy chồng mình vẫn chưa tỉnh rượu.

Bà Trác liếc mắt nhìn Trác Khải Phong đang say khướt, sau đó nói với giọng không hài lòng: “Làm sao thế! Lúc này rồi mà vẫn còn say được? Đã lớn tuổi rồi mà vẫn không biết nặng nhẹ.”

Cuối cùng Trác Khải Phong được bác Lưu và Viên Mục Dã đưa về phòng nghỉ ngơi, mãi đến tận chiều ông ta mới hoàn toàn tỉnh táo... Đương nhiên, Trác Khải Phong không biết mình ngủ lâu như vậy là do sáng sớm đã uống thêm một trận.

Sau khi thu xếp xong cho Trác Khải Phong, Trác Thiệu Quân vội vàng kéo Viên Mục Dã đến phòng sách, sau đó nói với vẻ mặt bí ẩn: “Chuyện này có bước ngoặt...”

Chương 1282: Con mèo hoang nhỏ

Viên Mục Dã lập tức hào hứng: “Bước ngoặt? Bước ngoặt gì thế?”

Trác Thiếu Quân cười bí hiểm: “Chẳng phải tôi đã nói là trong phòng Trác Khải Phong có một cái két sắt, trong két sắt có cuốn nhật ký của Trác Thiếu Quân viết ư?”

Hắn mà không nhắc đến chuyện này thì Viên Mục Dã cũng suýt quên, vì vậy cậu vội vàng hỏi: “Trong nhật ký viết gì thế?”

Trác Thiếu Quân đi tới cửa trước, hắn mở cửa nhìn ra ngoài, sau khi xác nhận không có ai thì mới đóng cửa thật kỹ rồi quay lại và đáp: “Thật ra khi Trác Thiếu Quân tỉnh lại lần đầu tiên, Trác Khải Phong đã nhanh chóng chạy đến, ông ta nhìn thấy Trác Thiếu Quân kéo quần áo Triệu Chính Phi và hét: “Các người là những kẻ giết người!” Còn Triệu Chính Phi đứng đó với khuôn mặt tái nhợt và để mặc cho cậu ta lôi kéo.”

“Các người? Điều đó có nghĩa là lúc ấy Trác Thiếu Quân đã biết anh trai và cha ruột của mình giết mấy người Ngô Vũ Phong?” Viên Mục Dã hỏi.

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Không chỉ như vậy, hơn nữa từ đầu đến cuối Trác Khải Phong đều biết mình giết nhầm người!”

Viên Mục Dã giật mình, sau đó vội vàng hỏi: “Ý của cậu là tai nạn của Trác Thiếu Quân không liên quan gì đến đám người Ngô Vũ Phong ư?”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại lắc đầu: “Không, có liên quan đấy, việc Trác Thiếu Quân rơi xuống vách núi đúng là do mấy người họ tính kế, nhưng chúng ta đã tính thiếu một người?”

“Ai vậy?” Viên Mục Dã hỏi.

Lúc này, Trác Thiếu Quân chỉ vào chính mình: “Chính Trác Thiếu Quân...”

Viên Mục Dã bỗng cảm thấy bối rối: “Ý cậu là Trác Thiếu Quân và đám bạn đã lên kế hoạch cho cái chết của chính mình? Động cơ của cậu ta là gì? Tại sao cậu ta không muốn sống nữa?”

Trác Thiếu Quân thở dài: “Những người muốn chết luôn có lý do của họ, giống như Triệu Chính Phi vậy, không ai có thể hiểu được tại sao anh ta lại tự sát? Nhưng anh cũng đã nhìn thấy tư tưởng tư duy của Triệu Chính Phi rồi đấy, anh ta thật sự muốn chết và chẳng có ai ép anh ta phải làm như vậy...”

Viên Mục Dã cảm thấy khó hiểu: “Chúng ta cứ tạm thời cho rằng Triệu Chính Phi tự sát là vì giết quá nhiều người, anh ta không dám đối mặt với em trai và mẹ của mình đi, nhưng còn Trác Thiếu Quân thì sao? Vì bảo vệ đứa con ruột này mà Trác Khải Phong ép đứa con riêng phải làm những việc xấu xa mờ ám, cuộc sống của Trác Thiếu Quân phải rất hạnh phúc mới đúng chứ?”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại cười lạnh: “Rất hạnh phúc? Đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi...”

Hóa ra Trác Khải Phong là một người có tính thích kiểm soát, mặc dù bề ngoài có vẻ hòa ái nhưng thực ra ở công ty hay ở nhà đều rất cường thế, đó cũng là lý do tại sao Trác Thiếu Quân chưa bao giờ muốn về quản lý công ty nhà mình.

Mặc dù ở trong mắt người ngoài, Trác Khải Phong luôn chiều chuộng đứa con trai này, nhưng chỉ có người nhà họ Trác mới biết ngay từ khi còn nhỏ cậu ta đã rất sợ cha mình, chỉ cần Trác Thiếu Quân không nghe lời là cậu ta sẽ phải chịu những hình phạt rất “khủng khiếp”.

Nhớ vào năm Trác Thiếu Quân 9 tuổi, trên đường đi học về cậu ta đã nhặt một con mèo hoang chưa đầy tháng, khi đó Trác Thiếu Quân cảm thấy con mèo con rất đáng thương nên muốn nuôi nó trong nhà, nhưng Trác Khải Phong lại chê nó chỉ là một con mèo hoang tầm thường, nếu nuôi trong nhà mà bị bạn bè nhìn thấy thì sẽ rất mất mặt...

Nhưng Trác Thiệu Quân lại cảm thấy con mèo nhỏ quá đáng thương, nếu ném nó ra ngoài thì chắc chắn con mèo sẽ chết đói, vì vậy lần đầu tiên trong đời cậu ta quyết định không nghe lời cha... Nhưng Trác Thiệu Quân không ngờ được là, quyết định của cậu ta không những không cứu được con mèo con mà còn trực tiếp giết chết nó.

Thật ra Trác Khải Phong có nhiều cách để đuổi con mèo con đi, nhưng ông ta lại chọn cách cực đoan và tàn nhẫn nhất.

Đó là một buổi sáng trời xanh gió mát, Trác Thiệu Quân cầm theo phần sữa mà mình tiết kiệm được trong bữa sáng và đi đến vườn hoa sau nhà cho mèo uống. Không ngờ khi cậu ta vừa đến vườn hoa sau nhà thì nghe thấy tiếng con mèo con đang kêu gào thảm thiết, Trác Thiệu Quân chạy đến và nhìn thấy cha đang một tay tóm con mèo, một tay cầm chiếc giỏ tre đứng đợi mình.

Nhìn thấy cảnh này, Trác Thiệu Quân đã có linh cảm không hay, cậu ta run rẩy đi đến bên cạnh cha và muốn vươn tay bắt lấy con mèo con đang gào thét, không ngờ Trác Khải Phong lại ném chiếc giỏ tre cho cậu ta rồi bảo: “Đây là con mèo Ba Tư mắt xanh rất quý giá, cầm đi nuôi cho vui!”

Lúc này Trác Thiệu Quân mới phát hiện, hóa ra trong chiếc giỏ tre đó là một con mèo lông dài màu trắng, trông nó xinh đẹp hơn con mèo hoang nhỏ rất nhiều. Nhưng ở trong lòng Trác Thiệu Quân, con mèo hoang nhỏ mới là thứ mà cậu ta yêu thích nhất, bởi vì Trác Thiệu Quân biết nếu mình không nuôi con mèo trắng kia, thì vẫn sẽ có rất nhiều người muốn nuôi. Nhưng con mèo hoang nhỏ lại khác, nếu Trác Thiệu Quân không nuôi, có lẽ nó sẽ không sống được qua mùa đông năm nay...

Nghĩ đến đây, Trác Thiệu Quân lấy hết can đảm nói với Trác Khải Phong: “Con không thích con mèo trắng này, con vẫn muốn nuôi con mèo hoang nhỏ cơ...”

Sau khi nghe câu này, Trác Khải Phong không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm Trác Thiệu Quân một lát, sau đó đột nhiên ném mạnh con mèo hoang nhỏ vào bức tượng đá bên cạnh! Con mèo hoang đáng thương đầu tiên kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó nó ngã lăn ra đất, miệng và mũi đầy máu.

Biến cố này khiến Trác Thiếu Quân sợ hãi, cậu ta sững sờ nhìn con mèo hoang nhỏ bị ném chết, mãi một lúc lâu sau cũng không nói lên lời... Trác Khải Phong thấy đã đạt tới hiệu quả mình muốn thì từ từ lôi con mèo trắng trong giỏ tre ra và bảo: “Cha hỏi con một lần nữa, con có nuôi con mèo này không?”

Mặc dù lúc đó Trác Thiếu Quân mới 9 tuổi, hơn nữa cậu ta còn bị sốc vì mất đi con thú nuôi yêu thích, nhưng Trác Thiếu Quân lập tức nhận ra rằng nếu mình nói không nuôi, vậy số phận con mèo trắng sẽ giống hệt con mèo hoang nhỏ kia...

Trác Thiếu Quân run rẩy nói: “Nuôi... con nuôi nó...”

Lúc này Trác Khải Phong mới hài lòng gật đầu: “Tiểu Quân, con hãy nhớ kỹ, đừng bao giờ làm ra những việc không phù hợp với thân phận nhà họ Trác chúng ta... Đừng bao giờ! Biết không?”

Cái chết của con mèo hoang nhỏ đã mang đến một bóng ma tâm lý rất lớn cho cậu bé Trác Thiếu Quân, nó cũng biến một cậu bé hồn nhiên ngây thơ thành một cậu ấm ăn chơi luôn giấu kín những suy nghĩ thật trong lòng...

Trong mắt người ngoài, những việc Trác Thiếu Quân làm trước đây đều phù hợp với thân phận cậu chủ nhà họ Trác, khi người khác đang phải phấn đấu vì tương lai của mình, cậu ta lại có thể thoải mái hưởng thụ cuộc sống, chỉ cần Trác Thiếu Quân không làm ra những việc “vượt giới hạn” trong mắt Trác Khải Phong là được.

Viên Mục Dã nghe đến đây thì thắc mắc: “Tại sao Trác Khải Phong lại muốn nuôi dạy đứa con thành như vậy chứ?”

Trác Thiếu Quân thờ dãi đáp: “Chẳng lẽ trong mắt người ngoài Trác Thiếu Quân không ưu tú sao? Thật ra Trác Khải Phong chỉ muốn một đứa con ưu tú... Đồng thời đứa con này không được có một chút khuyết điểm nào.”

Chương 1283: Một cậu ấm ăn chơi

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ: “Cho nên việc Trác Thiếu Quân luôn không chịu về nhà quản lý công ty, thật ra là vì trốn tránh cha của cậu ta?”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Từ mức độ nào đó có thể nói như vậy, có điều... lý do chủ yếu là vì cậu ta muốn bảo vệ con mèo hoang nhỏ trong lòng cậu ta.”

Viên Mục Dã tò mò: “Mèo hoang? Sau đó Trác Thiếu Quân lại nuôi mèo hoang nữa à?”

Nhưng Trác Thiếu Quân lại lắc đầu: “Sau khi con mèo hoang nhỏ kia bị ném chết không bao lâu, cậu ta tặng con mèo trắng cho người khác, còn cậu ta cả đời này sẽ không bao giờ nuôi mèo nữa.”

Viên Mục Dã cau mày: “Vậy con mèo hoang mà cậu nói là cái gì?”

Trác Thiếu Quân cười: “Con mèo hoang kia đã trở thành một nỗi niềm mãi mãi không thể gỡ được trong lòng Trác Thiếu Quân, cho nên, khi cậu ta gặp được một người có hoàn cảnh khá giống với con mèo hoang nhỏ kia... cậu ta đã hoàn toàn chìm đắm.”

Viên Mục Dã kinh ngạc: “Ý cậu người này chính là Kiều Viêm?”

Trác Thiếu Quân bất đắc dĩ gật đầu: “Có một số việc phải sau khi Trác Thiếu Quân xảy ra chuyện rồi Trác Khải Phong mới biết, mặc dù lúc ấy Kiều Viêm đã chết, nhưng ở trong mắt ông ta, Kiều Viêm còn ghê tởm hơn cả con mèo hoang nhỏ năm đó... Ông ta tuyệt đối không cho phép con mình xuất hiện một chút xíu tí vết nào.”

Viên Mục Dã ngẫm nghĩ: “Chẳng lẽ cũng vì nguyên nhân này... mà Trác Khải Phong mới giết hết mấy người Ngô Vũ Phong?”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Ừm... Chuyện giữa Trác Thiếu Quân và Kiều Viêm không phải là bí mật gì trong nhóm bọn họ, nhưng tất cả bọn họ đều rất ăn ý giữ kín không nói ra.”

Viên Mục Dã hơi nghi hoặc: “Vậy chuyện Trác Thiếu Quân luôn một lòng muốn chết... cũng là bởi vì Kiều Viêm?”

Trác Thiếu Quân bắt đầu nói: “Thật ra Trác Thiếu Quân đã bị trầm cảm từ khi còn rất nhỏ, sự vui vẻ và lạc quan bên ngoài của cậu ta đều là biểu hiện của việc uống thuốc trong thời gian dài. Sau này khi đi học gặp Kiều Viêm, Trác Thiếu Quân mới tốt hơn một chút... Nhưng sau khi Kiều Viêm chết, bệnh trầm cảm của Trác Thiếu Quân lại tái phát và nó cũng khiến cậu ta không còn muốn sống tiếp nữa. Nhưng cho dù đã đến lúc này, Trác Thiếu Quân vẫn không dám để mình chết quá khác người, vì vậy cậu ta nhờ bọn Tôn Phóng và Ngô Vũ Phong để họ giúp cậu ta rời khỏi thế giới này giống như Kiều Viêm. Lúc đầu mấy người Ngô Vũ Phong không đồng ý, nhưng sau đó họ thấy Trác Thiếu Quân sống quá khổ sở nên cuối cùng mới lên kế hoạch cho vụ tai nạn.”

“Những chuyện này đều được Trác Thiếu Quân viết trong nhật ký à?” Viên Mục Dã hỏi.

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Ừ, không biết là may mắn hay xui xẻo, Trác Thiếu Quân rơi từ trên cao xuống mà vẫn không chết, còn Trác Khải Phong đã phát hiện cuốn nhật ký ghi lại tất cả những bí mật đó trong quá trình cậu ta điều trị.”

Viên Mục Dã cảm thấy thật khó tin: “Nếu Trác Khải Phong đã biết Trác Thiếu Quân muốn chết, vậy tại sao ông ta còn lừa Triệu Chính Phi đi giết mấy người Ngô Vũ Phong chứ?”

Trác Thiếu Quân nhún vai đáp: “Đơn giản thôi mà, đương nhiên là giết người diệt khẩu, thật ra Trác Khải Phong là kẻ máu lạnh, ông ta thà để con trai ruột chết, còn hơn là để người khác biết chuyện của cậu ta và Kiều Viêm, và làm nhà họ Trác xấu mặt.”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Bảo sao Trác Thiếu Quân bị trầm cảm từ bé, còn Triệu Chính Phi lại tự tử ở độ tuổi đang tỏa sáng nhất...”

Trác Thiếu Quân cười lạnh: “Triệu Chính Phi cứ nghĩ là giết Triệu Cẩm Bưu thì Trác Khải Phong vĩnh viễn sẽ không biết chuyện của mẹ anh ta năm đó, nhưng thật ra Trác Khải Phong đã biết hết mọi chuyện, ông ta chỉ lợi dụng Triệu Chính Phi mà thôi... Bây giờ Triệu Cẩm Bưu và anh ta đều đã chết, đương nhiên tất cả những tai họa ngầm đều biến mất.”

Trác Thiếu Quân nói đến đây thì bất ngờ hỏi Viên Mục Dã bằng vẻ mặt khó hiểu: “Tại sao con người lại có ý định tự sát vậy? Còn sống không tốt ư?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trả lời: “Hoạt động tâm lý của con người rất phức tạp, ngoài nhu cầu sinh tồn cơ bản ra, họ vẫn còn nhu cầu về tâm sinh lý... Mà nó cũng là thứ quyết định chất lượng cuộc sống của đa số người. Ví dụ có người rất nghèo, nhưng thế giới tinh thần của họ lại rất giàu có, vậy thì người đó sẽ rất vui vẻ. Nhưng có người nhìn bề ngoài có được cả thế giới, nhưng họ vẫn có thứ không đạt được, vì vậy họ sống không vui, Trác Thiếu Quân chính là trường hợp sau.”

“Con người rất khác với chúng tôi, chủng tộc của tôi có thể làm mọi thứ để tồn tại, nhưng con người lại từ bỏ quá dễ dàng...” Trác Thiếu Quân cảm thấy thật khó hiểu.

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không thể nói lựa chọn này là một điều dễ dàng đối với họ, nhất là với những người mắc chứng trầm cảm, bởi vì chúng ta không phải họ nên không thể cảm nhận được sự đau khổ trong cuộc sống của họ, hơn nữa, cuộc sống đều quý giá với tất cả mọi người... Đúng là không nên dễ dàng từ bỏ nó.”

Sau khi nghe xong, Trác Thiếu Quân nhìn ra cửa sổ và nói: “Có lẽ cậu ta không thể đối mặt với sự thật rằng, sự lựa chọn của mình đã khiến những người bạn bị giết, vì vậy Trác Thiếu Quân đã chọn quên nó đi... Cậu ta đã quên đi tất cả những ký ức đau khổ khiến mình sống không nổi dù chỉ một giây.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Thật không ngờ, người nhìn bề ngoài vô cùng sung sướng như Trác Thiếu Quân lại có một cuộc

sống kìm nén và đau khổ ngay từ nhỏ như vậy... Bây giờ đã biết sự thật, cậu có dự tính gì cho tương lai không?”

Trác Thiếu Quân cười: “Còn tính toán gì nữa, đương nhiên là rời khỏi nhà họ Trác càng sớm càng tốt, tôi không phải con của Trác Khải Phong nên đâu cần chơi trò cha hiền con hiếu ở đây chứ. Nếu ông ta thà rằng con mình là một cậu ấm ăn chơi chứ không muốn thừa nhận con người thật sự của Trác Thiếu Quân, vậy tôi cứ làm một cậu ấm ăn chơi thôi. Còn về những kẻ muốn làm hại Trác Thiếu Quân, chỉ cần tôi rời khỏi nhà họ Trác, rời khỏi lợi ích của Tập đoàn Trác thị, lúc đó tôi sẽ không uy hiếp đến họ nữa, nếu bọn chúng vẫn muốn dây dưa tiếp, tôi nghĩ kẻ thua thiệt cuối cùng sẽ là họ.”

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Thật ra ký ức của Trác Khải Phong cũng rất phiền diện, chắc chắn có một số tình huống thật mà chúng ta sẽ không bao giờ biết được.”

Trác Thiếu Quân cau mày hỏi: “Anh muốn nói đến cái chết của Triệu Chính Phi à?”

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Không chỉ Triệu Chính Phi mà còn Kiều Viêm nữa... Bây giờ, tất cả những người trải qua tai nạn đó đều không còn, ngoại trừ Trác Thiếu Quân, vì vậy không ai biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng cậu có bao giờ nghĩ rằng, nếu nó chỉ là một vụ tai nạn đơn giản, vậy tại sao chỉ có mỗi Kiều Viêm bị chết?”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Đúng vậy, dù sao tai nạn của Trác Thiếu Quân là do con người gây ra, nếu không tại sao người rơi xuống chỉ có mỗi mình Trác Thiếu Quân đang treo ở dưới cùng?”

Chương 1284: Khổ sở suy tính

Không ngờ câu nói của Trác Thiếu Quân lại vô tình nhắc nhở Viên Mục Dã, khiến cậu đột nhiên hiểu ra mọi chuyện: “Nếu lúc đó thật sự xảy ra tai nạn, mấy người bị treo giữa không trung bởi cùng một sợi dây... Rất có thể người phía dưới cùng là Kiều Viêm đã cắt dây, hy sinh bản thân để làm nhẹ bớt trọng lượng, từ đó cứu được tất cả mọi người.”

Trác Thiếu Quân suy nghĩ rồi hỏi: “Ý anh là Kiều Viêm đã lựa chọn hy sinh chính mình để cứu mọi người à? Trên đời này thật sự có hành động vô tư như vậy sao? Chẳng phải con người đều ích kỷ à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Con người rất ích kỷ, nhưng đôi khi lại rất vô tư... Hơn nữa trong trường hợp đó, hoặc là tất cả cùng chết, hoặc là người dưới cùng sẽ chết một mình. Mặc dù tôi chưa từng gặp Kiều Viêm, nhưng tôi cũng đoán được cậu ta là người thế nào, cộng thêm mối quan hệ với Trác Thiếu Quân, không khó để cậu ta đưa ra lựa chọn đó.”

Trác Thiếu Quân chưa hiểu rõ lắm, nhưng hắn vẫn gật đầu: “Có thể đây là nguyên nhân khiến bệnh trầm cảm của Trác Thiếu Quân tái phát... Nhưng tôi vẫn giữ quan điểm cũ, con người thật sự quá phức tạp.”

Viên Mục Dã cười không nói, bởi vì có một số điều nếu Trác Thiếu Quân không tự mình cảm nhận được, vậy cho dù người khác có giải thích cặn kẽ đến mấy thì hắn cũng không thể hiểu, đây cũng là lần ranh mãi mãi không thể vượt qua được giữa hắn và con người.

Chuyện đã đến nước này, Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân về cơ bản đã tìm hiểu được quá khứ và hiện tại của cậu ấm Trác Thiếu Quân, vấn đề duy nhất bây giờ là làm thế nào thoát khỏi người cha luôn có ham muốn kiểm soát quá lớn kia...

Theo quan điểm của Viên Mục Dã, vấn đề này thật ra không khó xử lý, nhưng Trác Thiếu Quân đã hứa với chủ nhân của thân thể này là chăm sóc cha mẹ cậu ta, cho dù biết cha cậu ta không phải kẻ hiền lành gì, nhưng dù sao vẫn còn người mẹ, nếu một người phụ nữ liên tiếp phải chịu cảnh mất con thì tinh thần bà ta chắc chắn sẽ sụp đổ.

Vào lúc ăn trưa, Trác Khải Phong bước xuống nhà với khuôn mặt tái nhợt vì say rượu, trước đó ông ta vẫn không tỉnh lại, Viên Mục Dã từng hoài nghi liệu đối phương có bị ngộ độc rượu do bị cậu cho uống quá nhiều hay không?

Nhưng Trác Thiếu Quân lại bảo Viên Mục Dã không cần phải sợ, bởi vì khi chui ra từ cơ thể Trác Khải Phong, hắn đã xử lý xong mọi chuyện, cùng lắm ông ta chỉ cảm thấy nhức đầu khi tỉnh lại mà thôi... Đúng là như vậy, khi Trác Khải Phong ngồi xuống ghế, ông ta vẫn dùng tay xoa Thái Dương, mặt nhăn nhó vì đau.

Bà Trác thấy vậy bèn trách móc: “Hôm qua ông uống với ai mà nhiều thế? Chẳng phải lúc kiểm tra sức khỏe đầu tuần, bác sĩ đã dặn ông bớt uống rượu à? Tại sao lại không nghe lời chứ?”

Trác Khải Phong thở dài nói: “Tôi hôm qua tôi uống rượu với lão Lưu phụ trách duyệt dự án, bà cũng biết tình huống của công ty bây giờ rồi đây, nếu không lo liệu ổn từ trên xuống dưới thì đâu có được?” Không ngờ khi nói đến đây, ông ta đột nhiên chuyển đề tài và nói với Trác Thiếu Quân: “Tiểu Quân, con cũng nên quan tâm đến tình hình công ty chúng ta đi, con mau về giúp cha thì cha cũng đỡ mệt hơn một chút.”

Trác Thiếu Quân tỏ vẻ khó xử: “Cha, tình huống của con bây giờ có đến công ty cũng không giúp được gì... Hơn nữa, có một số việc con cũng chưa tìm hiểu hết, dù đi cũng không tập trung làm việc được.”

Bà Trác vội vàng hòa giải: “Tiểu Quân vừa mới bình phục, cho dù trở về công ty cũng không vội, tôi cho ông biết, không có gì quan trọng hơn sức khỏe của nó!”

Mặc dù Trác Khải Phong cảm thấy không vui, nhưng vì có sự xuất hiện của người ngoài là Viên Mục Dã nên ông ta đành thở dài nói: “Đương nhiên tôi cũng biết sức khỏe của con là trên

hết... Nhưng chúng ta phấn đấu nhiều năm như vậy là vì cái gì chứ? Chẳng phải vì nó à? Bây giờ cứ tạm thời như vậy đi, đợi khi nào nó ổn định lại thì phải đến công ty đi làm! Mấy lão già kia suốt ngày nhìn chăm chăm vào vị trí của tôi, bọn họ tưởng tôi không biết sao? Lúc trước tên nào tên nấy chỉ là bọn đàn em của tôi, nếu không có tôi cho họ một miếng cơm ăn thì bọn họ còn chẳng bằng cái rắm, tôi chỉ muốn cho bọn họ biết, kể cả tôi chết thì công ty cũng mãi mãi thuộc về họ Trác!”

Bà Trác không vui: “Nói linh tinh gì vậy, đừng lúc nào cũng nói tới chết chóc! Như vậy xui lắm! Chẳng lẽ mấy năm qua gia đình chúng ta chưa đủ nhiều chuyện ư? Ông không để người ta sống thoải mái một chút à?”

Trác Thiếu Quân vội tranh thủ: “Anh họ cũng họ Trác mà! Hơn nữa, anh ấy luôn quan tâm đến việc của công ty, chắc anh ấy giỏi hơn con nhiều.”

Không ngờ Trác Khải Phong lại hừ lạnh: “Đừng nhắc đến thằng vô dụng đó! Cha nuôi nó nhiều năm như vậy chẳng lẽ còn không biết ư? Nó lại dám câu kết với người ngoài để gây chuyện trong công ty! Nếu không phải nể mặt người cha đã chết của nó, cha đã đuổi nó đi từ lâu rồi.”

Thấy chồng mình càng nói càng kích động, bà Trác vội an ủi: “Được rồi được rồi, đừng nóng, tim ông không tốt, hôm qua lại uống rượu, ông tranh thủ ăn chút gì đó rồi về phòng nghỉ đi! Mấy chuyện này không cần ông nói thì Tiểu Quân cũng biết mà, dù sao ba chúng ta mới là người một nhà.”

Nhưng Trác Thiếu Quân lại không muốn kết thúc đề tài này, hần nói thẳng: “Thật ra con muốn đi nước ngoài nghỉ ngơi một thời gian và tạm thời tránh xa những chuyện phức tạp này...”

Trác Khải Phong không vui: “Con không còn nhỏ nữa, đừng cứ hễ gặp chuyện là chạy trốn chứ? Trước đây cha quá chiều con, con hãy nhìn anh con đi! Nó đâu cần cha phải lo lắng mấy chuyện này?”

Không ngờ Trác Khải Phong không nhắc đến Triệu Chính Phi thì không sao, nhưng ông ta vừa nhắc đến lại bị phản tác dụng, bà Trác vừa rồi còn nghiêng về phía Trác Khải Phong mà bây giờ lại sầm mặt nói: “Chẳng nhẽ ông muốn Tiểu Quân đi theo vết xe đổ của Tiểu Phi sao? Chồng à... Kiếm tiền thì kiếm mãi

không hết, nhưng có một số việc mà bỏ qua rồi, sẽ vĩnh viễn không bù đắp được đâu.”

Thấy mắt vợ mình đỏ hoe, Trác Khải Phong chợt nhận ra không nên nhắc đến Triệu Chính Phi vào lúc này, ông ta vội vàng đổi chủ đề: “Tiểu Viên à, nếu Tiểu Quân muốn ra nước ngoài nghỉ ngơi một thời gian, thì chú xin giao nó cho cháu. Cháu cũng biết từ trước đến giờ nó luôn bất cần, vì vậy không thể tránh khỏi có một số việc suy nghĩ không cẩn thận, nhất là về mặt an toàn cá nhân, cháu nhất định phải giúp nó chú ý nhiều hơn.”

Viên Mục Dã cười gật đầu: “Chú Trác đừng lo, cháu sẽ sắp xếp để Tiểu Quân đi nước S... Cháu tin rằng nếu chú cho Tiểu Quân một khoảng thời gian, cậu ấy sẽ hiểu được sự lo lắng vất vả của hai người.”

Chương 1285: Lệnh treo giải thưởng

Trác Khải Phong nhanh chóng thông báo với bên ngoài rằng con trai Trác Thiếu Quân chuẩn bị đi nghỉ dưỡng ở nước ngoài, chuyện này giống như một quả bom lớn đối với Tập đoàn Trác thị, điều này có nghĩa là cây gừng già Trác Khải Phong sẽ còn tiếp tục điều hành công ty vài năm nữa...

Điều khôi hài nhất chính là những kẻ lòng dạ khó lường kia lại không đoán ra được tình trạng của Trác Thiếu Quân hiện giờ như thế nào, những nhân viên trước đó đã từng nghiêng về đám cổ đông kia lập tức quay lại thái độ lập lờ nước đôi.

Sáng hôm đó, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi gặp nhau ở trụ sở của tập đoàn, định bàn với anh ta chuyện cậu muốn đưa Trác Thiếu Quân đến nước S, không ngờ Thạch Lỗi nghe xong lại cười gượng, nói: “Hiện giờ vị thiếu gia nhà họ Trác này chính là củ khoai bồng tay đây, không dễ để đưa ra khỏi nước M đâu...”

Viên Mục Dã kinh ngạc hỏi: “Là sao?”

Lúc này Thạch Lỗi mới mở điện thoại của mình ra đưa cho Viên Mục Dã, gã nói: “Đây là một giải thưởng đã treo trên mạng mấy ngày nay, có người muốn dùng 50 triệu để mua cái mạng nhỏ của Trác Thiếu Quân...”

Viên Mục Dã cầm điện thoại lên xem, trên bảng treo thưởng cung cấp toàn bộ thông tin cá nhân của Trác Thiếu Quân, còn vô cùng chi tiết đến cả những thói quen sinh hoạt hằng ngày của hắn. Mà điều khiến Viên Mục Dã hoang mang nhất chính là trong này bao gồm cả những thói quen vốn chưa từng xuất hiện ở Trác Thiếu Quân trước đó, mà là của Trác Thiếu Quân hiện tại.

Thấy vẻ mặt Viên Mục Dã trầm xuống, Thạch Lỗi đùa cợt: “Sao thế? Treo thưởng đến 50 triệu còn ít sao? Cũng đúng...”

nếu người ta phát hiện ra chân thân thực sự của vị thiếu gia họ Trác này thì có lẽ năm tỷ cũng đồng ý bỏ ra ấy chứ, có điều tiền đề là phải bắt sống.”

Viên Mục Dã gượng cười: “Vấn đề không phải là tiền, tôi cảm thấy đây nhất định là người trong nhà họ Trác để lộ tin tức ra ngoài, bởi vì trong này có cả những thói quen không hề liên quan đến Trác Thiếu Quân trước đây, anh hiểu chưa?”

Thạch Lỗi lập tức hiểu ra vấn đề, sau đó gật đầu: “Nhà họ Trác hiện giờ không thiếu những người như vậy, cha mẹ ruột thì chắc chắn sẽ không hại con mình, còn về phần những người còn lại thì không dám chắc, tôi đề nghị các cậu nên tạm thời chuyển khỏi nhà họ Trác đi, mấy hôm trước tôi đã tìm được một nơi an toàn cho hai người rồi...”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi bảo: “Để tôi về bàn bạc với Thiếu Quân đã rồi nói sau, có điều tôi cảm thấy Thiếu Quân ở ngoài sáng kẻ địch ở trong tối, cho dù đề phòng thế nào cũng không thể tránh hết được, vẫn nên tìm cách để tóm được tên đó từ nhà họ Trác ra.”

Thạch Lỗi cười: “Vậy thì không phải đơn giản à, đổi tất cả người làm trong nhà là được rồi, đã biết những người này đều có vấn đề thì giữ lại bên cạnh làm gì chứ?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Làm như vậy đúng là tạm thời có thể giải quyết được nguy cơ. Nhưng với tình thế hiện giờ của nhà họ Trác nếu thuê nhân viên mới đến, người làm dùng bao năm rồi còn không đáng tin thì nói gì đến người mới, như vậy chẳng phải là tai họa ngầm ư?”

“Thật ra, tôi đã muốn nói từ trước rồi, nếu muốn tìm người định giết chết Trác Thiếu Quân cũng không khó, dù sao trên đời này không có chuyện gì vô duyên vô cớ cả. Người muốn cậu ta chết chắc chắn phải vì lợi ích của bản thân mình, chỉ cần lọc ra tất cả những người được lợi từ cái chết của cậu ta thì có gì mà không thể tìm ra đối phương chứ?” Thạch Lỗi nói.

Nhưng Viên Mục Dã lại cười khỏ: “Vấn đề là phạm vi quá rộng...”

Thạch Lỗi nghi hoặc: “Sao lại rộng? Trước đó không phải chỉ có Triệu Chính Phi và Trác Thiếu Dương thôi ư?”

Viên Mục Dã chán nản nói: “Theo phân tích trước đây của chúng ta thì đúng là chỉ có Triệu Chính Phi và Trác Thiều Dương có quan hệ cạnh tranh trực tiếp với Trác Thiều Quân. Nhưng hiện giờ Triệu Chính Phi chết rồi, mà địa vị của Trác Thiều Dương đối với Trác Khải Phong vẫn không hề cao, cho dù Trác Thiều Quân có chết thì ông ta cũng không bao giờ để đưa cháu kia ngồi lên chiếc ghế cao nhất. Như vậy đối tượng tình nghi từ hai người trở thành rất nhiều người bí ẩn, anh nói có thể không rộng à?”

Thạch Lỗi ngẫm nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “VẬY cũng chỉ có mấy thành viên trong hội đồng quản trị của Tập đoàn Trác thị thôi, điều tra mấy lão già đó cũng không khó gì...”

Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Tôi cảm thấy không phải là bọn họ, tất cả mọi người đều là dân kinh doanh, quan trọng nhất là kiếm tiền chứ không phải tranh đoạt chức vị, càng không đến mức phải anh chết tôi sống... Theo suy nghĩ chủ quan của tôi, chuyện này liên quan đến báo thù nhiều hơn.”

“Báo thù? Không phải đã làm rõ cái chết của Kiều Viêm khi đó là tai nạn ư? Tại sao lại có người vẫn muốn tìm Trác Thiều Quân báo thù chứ?” Thạch Lỗi cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Viên Mục Dã thở dài: “Cái chết của Kiều Viêm đúng là ngoài ý muốn, nhưng anh đừng quên, mấy người Ngô Vũ Phong thì không như vậy...”

Chương 1286: Đồng loại

Thạch Lỗi gật đầu: “Ừ đúng vậy, sao tôi lại quên bọn họ chứ? Nếu Triệu Chính Phi có thể vì trả thù cho Trác Thiếu Quân mà giết bọn Ngô Vũ Phong và Tôn Phóng, thì người thân của bọn họ tại sao lại không hướng về nhà họ Trác để báo thù? Nhất là Tôn Phóng, mặc dù nhà họ Tôn không giàu có như nhà họ Trác, nhưng cũng là một gia tộc lớn rất có thể lực ở nước M... Về địa vị, Tôn Phóng là con trai trưởng đời thứ ba của nhà họ Tôn, chết một cách không minh bạch như vậy, nhà họ Tôn sao có thể dễ dàng bỏ qua.”

Viên Mục Dã thở dài: “Nếu như trước khi quyết định làm việc đó, bọn họ có thể nhìn thấy những chuyện xảy ra sau này thì có lẽ đã không vì nhất thời xúc động mà đồng ý yêu cầu hoang đường khi ấy của Trác Thiếu Quân rồi.”

Thạch Lỗi hừ một tiếng: “Bảo sao trước đó Trác Thiếu Quân lại muốn chết thanh thân, nếu người yêu chết rồi lại còn hại chết cả bạn bè thì cũng chẳng còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa!”

Viên Mục Dã cười nói: “Ồ anh còn có cả người yêu và bạn bè à? Hôm nào giới thiệu cho tôi với nhé!”

Không ngờ Thạch Lỗi lại sững người, rồi tự giễu nói: “Cũng phải... hai thứ này đối với tôi mà nói không hề phù hợp chút nào, cậu nhìn Trác Thiếu Quân xem, nếu cậu ta cũng là kẻ một thân một mình như tôi thì có lẽ bây giờ vẫn là một thanh niên yêu đời vô lo vô nghĩ!”

Sau khi nói chuyện với Thạch Lỗi, Viên Mục Dã vội vàng quay về nhà họ Trác, hiện giờ nhà họ Trác đang trong thời kỳ chuyển giao, cho nên cậu không dám rời đi quá lâu, sợ trong lúc cậu không ở đây sẽ xảy ra chuyện...

Không ngờ Viên Mục Dã vừa về đến nơi thì thấy Trác Thiếu Quân đang vừa hát khe khẽ vừa thu dọn hành lý, cậu lắc đầu

cười bảo: “Tâm trạng không tệ nhỉ, có chuyện gì vui muốn nói với tôi ư?”

Trác Thiếu Quân cười lớn tiếng: “Có thể có chuyện vui gì nữa chứ? Còn không phải là vì chúng ta sắp lập tức rời khỏi nơi thị phi này ư! Cho nên tôi muốn thu dọn trước, đến lúc đó chúng ta đi luôn cũng được!”

Viên Mục Dã không đành lòng đả kích tinh thần lạc quan của Trác Thiếu Quân, nhưng treo thưởng trên mạng không phải là chuyện nhỏ, những kẻ liều mạng để ý đến chỗ tiền thưởng kia đều sẽ như đĩa bám chặt lấy con mồi không chịu buông ra...

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã nói chuyện treo thưởng cho Trác Thiếu Quân nghe, hẳn cũng rất ngạc nhiên: “Tôi bây giờ đáng tiền như vậy à?”

Viên Mục Dã cười khế: “Sao lại không chứ? Đây là treo thưởng 50 triệu đó! Có bao nhiêu người cả đời chưa từng nhìn thấy 5 triệu chứ đừng nói là 50 triệu, cho nên mấy ngày tới tốt nhất cậu vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại tỏ vẻ không quan tâm: “Nếu có người chủ tâm muốn kiếm số tiền kia, thì cẩn thận thế nào cũng vô dụng, cùng lắm thì đổi thân một lần nữa chứ sao!”

Viên Mục Dã hơi kinh ngạc: “Không phải trước đây cậu rất thích cơ thể của Trác Thiếu Quân à? Sao giờ lại đổi ý rồi?”

Trác Thiếu Quân chán nản nói: “Mặc dù cơ thể này có ngoại hình khá ổn, không lo ăn không lo mặc, nhưng đối với tôi đây lại là khuyết điểm trí mạng, đó chính là quá bắt mắt, cho dù đi đến đâu cũng sẽ trở thành tiêu điểm, tôi không quen với việc này lắm... Anh phải biết, tôi vẫn luôn hy vọng ẩn nấp trong loài người, tốt nhất đừng để đồng loại của tôi tìm ra thôi.”

Viên Mục Dã khẽ nhíu mày: “Đồng loại của cậu... không phải bọn chúng đều đi xuống lòng đất hết rồi ư?”

Trác Thiếu Quân thở dài, nói: “Anh không phải bọn chúng, mãi mãi cũng không thể cảm nhận được khát vọng ánh sáng của bọn chúng đâu. Năm đó đúng là bọn chúng đều đã quay xuống lòng đất, nhưng tôi biết sẽ có một ngày chúng sẽ ngóc đầu trở lại. Tôi không biết chính xác là khi nào, có thể vài

năm, cũng có thể là vài trăm năm. Gần đây... tôi luôn có cảm giác bất an, giống như có đồng loại của tôi ở gần đây vậy.”

Viên Mục Dã lập tức căng thẳng: “Cậu chắc chắn chứ?”

Không ngờ Trác Thiệu Quân lại lắc đầu nói: “Chính vì không thể xác định nên trong lòng mới hoang mang...”

Viên Mục Dã nghĩ rồi nói: “Nếu quả thật như vậy thì thân phận Trác Thiệu Quân này đúng là quá thu hút, xem ra chúng ta phải nhanh chóng giải quyết vấn đề trước mắt này mới được.”

Chương 1287: Rời khỏi nhà họ Trác

Viên Mục Dĩ suy nghĩ một chút rồi bảo: “Nói vậy cũng đúng, thân phận của Trác Thiếu Quân này đúng là quá nổi bật, xem ra chúng ta phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này mới được.”

Trước đây, khi Trác Thiếu Quân vẫn còn là Lệ Thần, hắn luôn duy trì nguyên tắc sống vô danh trong thành phố, vẫn luôn giữ mình như vô hình giữa mọi người. Những người từng tiếp xúc với hắn đều chỉ có những ký ức mơ hồ không rõ ràng, giống như người này rõ ràng có tồn tại, nhưng vĩnh viễn không có được sự chú ý của người khác...

Còn Trác Thiếu Quân hiện giờ lại nổi bật đến mức không thể bước chân ra khỏi cửa, bởi vì cho dù hắn xuất hiện ở đâu hay trong trường hợp nào, cũng sẽ có vô số ký giả bao quanh, như chỉ muốn dùng ánh đèn flash mà bọc kín hắn lại.

Mặc dù Viên Mục Dĩ cũng không biết làm thế nào mà Trác Thiếu Quân và đồng loại của hắn có thể nhận ra nhau, nhưng cậu tin rằng giữa bọn họ có mối liên kết nhất định mà con người không thể lý giải được. Nếu như có một ngày Trác Thiếu Quân bại lộ thân phận, thu hút đồng loại đến...

Thì khi đó ngay cả Viên Mục Dĩ cũng không chắc cuối cùng cậu sẽ đứng về phía nào. Suy cho cùng, so với những đồng loại của Trác Thiếu Quân, thì giải thưởng treo trên mạng kia chẳng là vấn đề gì to tát nữa.

Lúc này Trác Thiếu Quân thấy sắc mặt Viên Mục Dĩ nặng nề thì nói: “Thế này đi, chúng ta cứ rời khỏi nhà họ Trác đã, tránh để sát thủ thực sự kéo đến sẽ liên lụy tới những người khác trong nhà...”

Viên Mục Dĩ gật đầu: “Trước đây Thạch Lỗi cũng từng đề nghị chúng ta rời khỏi đây, nhưng tôi nghĩ phải tìm cách bắt

được nội ứng trong nhà họ Trác đã, cho nên mới không đồng ý. Nhưng hiện giờ tình hình đã thay đổi rồi... Vậy chút nữa chúng ta đi luôn.”

Trác Thiếu Quân ngạc nhiên nói: “Đi luôn? Gấp vậy sao?”

Viên Mục Dã cười: “Đúng, một chút nữa đi luôn, chúng ta phải làm cho đối phương trở tay không kịp.”

Lúc ăn cơm tối, cha mẹ Trác Thiếu Quân vì tham gia cuộc họp thường niên của công ty nên chỉ có Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân cùng ăn cơm. Trong bữa cơm, hai người đều biểu hiện rất bình thường, cho dù là ai cũng không nhận ra được một chút nữa bọn họ sẽ diễn cảnh “trốn nhà bỏ đi”.

Mặc dù bữa tối chỉ có hai người họ ăn, nhưng quán gia Lưu vẫn bày một bàn đồ ăn rất phong phú. Có điều so với Viên Mục Dã, khẩu vị của Trác Thiếu Quân không được tốt lắm...

“Sao thế? Đồ ăn hôm nay có vấn đề gì à?” Nhân lúc chú Lưu ra ngoài lấy canh, Viên Mục Dã thì thầm hỏi Trác Thiếu Quân.

Trác Thiếu Quân nhìn bàn đồ ăn trước mặt và nói: “Bò bít tết bị người ta hạ độc...”

Viên Mục Dã lập tức ngừng nhai, nháy mắt cảm thấy thịt bò trong miệng mình không còn ngon như khi nãy.

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại cười bảo: “Yên tâm, đồ ăn của anh không có vấn đề gì, chỉ có đồ ăn của tôi bị bỏ độc thôi.”

Viên Mục Dã lập tức bỏ dao đĩa trong tay xuống: “Từ trên xuống dưới trong nhà họ Trác này, những ai có thể động đến đồ ăn của cậu?”

Trác Thiếu Quân cười nói: “Ai cũng có thể hết... Nhưng tất cả đều là những người đã làm lâu năm ở đây, cho nên tôi nghĩ mãi không ra người này có thể là ai.”

Lúc này chú Lưu bưng hai bát canh sâm lên, sau đó đặt từng bát xuống trước mặt Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân, chú ấy mỉm cười và bảo: “Cậu chủ, cơ thể của cậu vừa mới hồi phục, mấy ngày nay cậu Viên cũng vì chuyện của cậu là lao lực, cho nên bà chủ đã dặn tôi hầm canh sâm cho hai người, hai người từ từ dùng nhé...”

Viên Mục Dã nhìn theo bóng lưng chú Lưu đi xa dần, cậu nói: “Cho dù là ai cũng có thể tiếp xúc với đồ ăn của cậu, nhưng người thực sự có thể bê đồ ăn đến trước mặt cậu thì chỉ có một người, nếu không đối phương làm sao có thể chắc chắn cậu sẽ ăn đồ ăn có độc chứ?”

Trác Thiệu Quân nhìn theo hướng chú Lưu vừa đi: “Ông ấy đã làm ở nhà họ Trác mấy chục năm rồi, hơn nữa tôi cũng đã điều tra kỹ càng bối cảnh gia đình của ông ấy. Về cơ bản ông ấy là một người đơn độc, cũng không có bất cứ điểm yếu nào để người khác bắt được mà uy hiếp. Hơn nữa, ở nhà họ Trác có phân chia ai phụ trách đồ ăn của ai, nên sẽ không nhầm lẫn...”

Viên Mục Dã vô cùng nghi hoặc: “Ý là gì? Chẳng lẽ đồ ăn của mọi người không được làm cùng một chỗ sao?”

Trác Thiệu Quân gật đầu: “Cũng gần như vậy, ba bữa cơm của người nhà họ Trác đều được chuyên gia dinh dưỡng gia đình dựa theo báo cáo sức khỏe định kỳ của từng người để lên thực đơn, mỗi người đều có chế độ ăn riêng biệt, bởi vì thể chất khác biệt, nên phòng bếp sẽ không nhầm lẫn đồ ăn của mọi người...”

Viên Mục Dã nhìn lại đồ ăn trên bàn: “Nhưng tôi thấy đồ ăn của chúng ta giống nhau mà! Căn bản không có gì khác cả.”

Nhưng Trác Thiệu Quân lại mỉm cười nói: “Anh nhìn kỹ đồ ăn của anh đi, rồi nhìn lại đồ của tôi xem...”

Viên Mục Dã nhìn kỹ bộ dao đĩa và đồ ăn của Trác Thiệu Quân, sau đó lại nhìn đồ dùng của mình. Lúc này mới phát hiện ra mặc dù hai bộ đồ này nhìn qua thì không hề khác nhau, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, đồ dùng của Trác Thiệu Quân có hoa văn rất thanh lịch, còn đồ dùng của cậu là bộ đồ ăn thông thường.

Viên Mục Dã lắc đầu cười: “Hay thật, đúng là không dễ để nhầm lẫn đồ ăn của chúng ta...”

Viên Mục Dã vốn cho rằng Trác Thiệu Quân biết trong bò bít tết có độc sẽ không ăn, không ngờ một giây sau hắn lại cắt tiếp một miếng thịt bò cho vào miệng, sau đó nhai từng miếng từng miếng.

Viên Mục Dã kinh ngạc: “Cậu làm gì thế? Biết rõ là có độc mà còn ăn?”

Trác Thiếu Quân cười: “Tí độc này không có tác dụng gì với tôi đâu, chẳng bao lâu sẽ được phân giải hết. Nhưng nếu là con người bình thường thì lại khác, với lượng độc tố này, chỉ cần ăn liên tiếp trong một tuần... về cơ bản sẽ không cứu được.”

Vì không muốn làm kinh động đến những người khác trong nhà, sau khi hai người ăn cơm xong vẫn như thường ngày ra ngoài vườn hoa đi dạo một lúc, mà Viên Mục Dã cũng lợi dụng lúc này để liên lạc với Thạch Lỗi, dặn gã sắp xếp người đến bên ngoài nhà họ Trác sẵn sàng tiếp ứng.

Bảo vệ của nhà họ Trác sẽ thay ca vào lúc 10 giờ tối, mà thời gian này vừa khéo chính là lúc Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân hay đi dạo nói chuyện. Cho nên trong tình huống bình thường, sau khi đội bảo vệ số hai xác nhận hai người đã quay lại phòng riêng của mình nghỉ ngơi, thì sẽ dồn toàn lực tập trung vào công tác bảo vệ bên ngoài, không chú ý Trác Thiếu Quân làm gì trong phòng.

Viên Mục Dã nhìn bảo vệ của nhà họ Trác thay ca xong thì lập tức quay lại nói với Trác Thiếu Quân: “Thời gian không còn sớm nữa, cậu đi nghỉ ngơi đi!”

Trác Thiếu Quân mỉm cười: “Được, anh cũng nghỉ sớm đi, sáng sớm ngày mai chúng ta lại bàn xem nên ra ngoài thế nào.”

Sau khi về đến phòng, Viên Mục Dã lập tức gọi điện thoại cho Trác Thiếu Quân, hẹn hắn hai giờ sáng mai sẽ gặp ở sảnh tầng một, thời gian đó hầu hết người trong biệt thự đều đã ngủ, bọn họ chỉ cần lặng lẽ rời đi từ cửa nhỏ dành cho nhân viên ở sau vườn thì sẽ không ai phát hiện ra.

Chương 1288: Rời xa trần thế

Có điều nếu hai người bọn họ không muốn bị bảo vệ phát hiện ra, thì nhất định phải có một người yểm trợ mới được, thế nên sau khi Viên Mục Dã và Trác Thiệu Quân gặp nhau, họ cùng đi về phía phòng của chú Lưu...

Lúc đó chú Lưu mới thiếp đi không lâu, mơ mơ màng màng cảm thấy đầu giường mình có hai người đang đứng, ông ta theo bản năng mở mắt ra nhìn thì thấy đúng là có hai cái bóng đang đứng ở trước mặt mình thật, làm ông ta sợ quá suýt nữa đã hét lên thành tiếng.

Trác Thiệu Quân thấy thế vội vàng che miệng ông ta lại: “Chú Lưu, là bọn cháu...”

Lúc này chú Lưu mới nhận ra hai người trước mắt là Trác Thiệu Quân và Viên Mục Dã, ông ta dùng vẻ mặt chưa hoàn hồn nói: “Tôi đã từng này tuổi rồi, tim không chịu được kích thích đâu.. hai vị cậu chủ quá nửa đêm còn đến chỗ tôi làm gì thế?”

Viên Mục Dã nghe chú Lưu nói vậy thì tỏ ra áy náy: “Chú Lưu, thật sự xin lỗi chú, nhưng chú cũng biết tình hình hiện tại của Thiệu Quân rồi đấy. Bọn cháu vẫn luôn cảm thấy trong nhà này có người muốn hại cậu ấy, cho nên đành phải tạm thời rời khỏi nhà họ Trác, chờ đến khi điều tra rõ mọi việc rồi sẽ quay lại sau. Nhưng chuyện này không thể để người khác biết được, bọn cháu nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có chú là có thể tin tưởng được, cho nên mới đến tìm chú vào giờ này...”

Chú Lưu suy nghĩ một lúc rồi nhìn Trác Thiệu Quân, ông ta nói: “Cậu chủ, cậu cần tôi giúp cậu làm gì?”

Trác Thiệu Quân thì thầm: “Chuyện bọn cháu rời đi trước hết phải giấu tất cả mọi người trong nhà, phía cha mẹ, cháu sẽ gọi điện thoại nói rõ với họ... Nếu không một khi tin tức lộ ra, lộ

trình thực sự của cháu bị những kẻ muốn làm hại cháu nắm được thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức.”

“Cậu chủ muốn nói là những bảo vệ kia có vấn đề ư?” Sắc mặt chú Lưu kinh ngạc.

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Không hẳn là toàn bộ, nhưng ít ra cũng có một vài người khả nghi... Cho nên cháu hy vọng lát nữa chú có thể kéo hai bảo vệ ở phía sau đi giúp cháu, cháu và anh Viên sẽ lên ra ngoài từ cửa đó.”

Chú Lưu vội hỏi: “Sau đó thì sao? Sau khi hai người ra ngoài không phải càng thêm nguy hiểm ư?”

Để ông ta yên tâm, Viên Mục Dã nói rằng bên ngoài đã có người hỗ trợ, đến lúc đó bọn họ sẽ tìm một nơi bí ẩn để trốn trước, chờ tới khi trong nhà họ Trác không còn nội ứng thì bọn họ sẽ quay về.

Mặc dù chú Lưu vẫn còn đôi chút không yên tâm, nhưng cậu chủ đã nói như vậy thì ông ta cũng không thể nói gì nữa. Thế nên ông hẩn đứng dậy đi vào trong bếp chuẩn bị chút bánh ngọt và cà phê, sau đó mang đi đưa cho những bảo vệ đang canh gác ban đêm...

Có lẽ mấy người bảo vệ không ai ngờ đến, đối tượng mà bọn họ bảo vệ sẽ tự mình đi ra ngoài. Bởi vậy, khi quản gia mang đồ ăn khuya đến cho bọn họ, không ai phát hiện ra vấn đề gì... Còn Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân, nhân lúc hai người bảo vệ đang tán gẫu với chú Lưu thì nhanh chóng chạy từ cửa sau ra ngoài.

Hai người vừa chạy ra đến cửa thì một chiếc xe thương mại màu đen đã chờ sẵn ở ven đường đối diện, Viên Mục Dã thấy thế lập tức kéo Trác Thiếu Quân băng qua đường. Cùng lúc đó, cửa xe được mở ra, Thạch Lỗi tươi cười ngồi ở bên trong...

Không biết từ khi nào, trong lòng Viên Mục Dã đã coi vị đàn anh vốn rất nguy hiểm này, thành một trong số ít những người cậu có thể tin tưởng được trong đời. Thật ra khi mới quen biết, trong lòng Viên Mục Dã vẫn luôn có khúc mắc với Thạch Lỗi, nhưng đối phương lại luôn nương tay với cậu ở thời khắc cuối cùng.

Mặc dù sau đó Viên Mục Dã cũng biết nguyên nhân chủ yếu là do Tố Cơ... nhưng trước khi biết được chuyện đó, từ tận đáy lòng cậu vẫn thừa nhận tầm quan trọng của Thạch Lỗi đối với mình.

Tiếng đóng cửa xe ô tô cắt đứt dòng suy nghĩ của Viên Mục Dã, Thạch Lỗi đặc ý nói: “Đã bảo là các cậu nên ra ngoài từ lâu rồi mà... Bây giờ thì hay rồi, bất kể tên kia có là thần thánh phương nào, chỉ cần có Thạch Lỗi tôi bảo kê, thì đừng ai nghĩ nhận được năm mươi triệu kia!”

Không ngờ, A Triết vẫn đang ngồi trên ghế lái lại bảo: “Này, hay là cậu chọn cơ thể khác đi, dù sao cũng là năm mươi triệu đấy? Nếu tôi có được số tiền đó thì có thể về hưu sớm rồi.”

Trác Thiệu Quân nhất thời không biết A Triết đang nói đùa với mình hay nghiêm túc, nên lúng túng bảo: “Tôi đã đồng ý... với Trác Thiệu Quân thực sự, ba mươi năm sau sẽ trả lại cơ thể cho cậu ta rồi.”

Viên Mục Dã cười: “Đừng nghe anh ta nói linh tinh, A Triết nói đùa với cậu thôi!”

Kết quả lời tiếp theo Thạch Lỗi nói ra lại càng làm Trác Thiệu Quân đứng ngồi không yên: “Ồ đúng nhỉ, năm mươi triệu quá ít, hay là chúng ta cùng thu trọn nhà họ Trác đi. Tôi đã cho người tính thử rồi, với sản nghiệp của nhà họ Trác hiện giờ tổng tài sản phải mười mấy tỷ. Đến lúc đó chúng ta lấy một phần tiền, rồi đến nam bán cầu mua một hòn đảo nhỏ, tự mình làm vua một cõi! Chậc chậc... nghĩ đã thấy thoải mái rồi!”

Viên Mục Dã nhạo báng: “Chẳng phải bây giờ anh cũng đang là hoàng đế miệt vườn đấy à? Làm người đừng quá tham lam...”

Nhưng Thạch Lỗi vờ như không nghe thấy, tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Nghiêm chỉnh mà nói, tôi thật sự muốn mua một hòn đảo xa xa, trời cao hoàng đế xa, chẳng ai cản trở việc của ta! Thế nào? Cậu có hứng thú với chuyện này không? Đến lúc đó tôi tìm một nơi có khí hậu và hoàn cảnh phù hợp rồi chúng ta có thể xin nghỉ hưu sớm.”

Viên Mục Dã biết tại sao Thạch Lỗi lại nói như vậy, thứ trong cơ thể cậu vẫn luôn là một tai họa ngầm. Nếu quả thật có một

ngày bản thân cậu không thể khống chế được nữa, thì việc ném cậu ở một hòn đảo hoang không người là lựa chọn tốt nhất... ít nhất không cần lo lắng có một ngày mình nổi điên sẽ làm hại người khác.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dã cười bảo: “Phương án này cũng được đấy, khí hậu và hoàn cảnh không cần yêu cầu gì phức tạp, chỉ cần đủ xa là được...”

Không ngờ Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Cậu không quan tâm nhưng tôi không muốn làm nhà sư khổ hạnh, tôi đi dưỡng lão, nhất định phải tìm một nơi phía trước có biển, bốn mùa đều như mùa xuân! Tôi nói cho cậu biết, mau thu lại tâm tư muốn làm nhà sư khổ hạnh đó cho tôi, người sống trên đời quan trọng nhất là gì? Đương nhiên là hưởng thụ cuộc sống trước mắt! Việc này không cần cậu quan tâm, không phải cậu muốn rời xa thế tục ư? Tôi nhất định sẽ tìm một nơi phù hợp với yêu cầu của cậu.”

Trác Thiệu Quân ngồi một bên kinh ngạc giơ tay xin phát biểu: “Tôi xin chen vào một câu, nếu thật sự tìm được tôi có thể xin một chỗ không?”

Viên Mục Dã bật cười: “Chuyện còn chưa đâu vào đâu, đừng có nghe anh ta nói hươu nói vượn.”

“Cái này sao lại là nói hươu nói vượn chứ?” Thạch Lỗi nghiêm túc phản bác, sau đó gã nhìn Trác Thiệu Quân và bảo: “Tôi nói cho cậu biết, đảo nhỏ cũng không rẻ đâu, cậu muốn gia nhập cũng được, nhưng ít nhất phải mang theo một trăm triệu!”

Chương 1289: Biết người biết mặt không biết lòng

Viên Mục Dã nghe là biết Thạch Lỗi đang bốc phét để lừa tiền Trác Thiệu Quân, cậu cười bảo: “Giàu nứt đổ đổ vách như anh mà lại cần người khác bỏ chút tiền lẻ đó ra góp thêm cổ phần sao? Anh phải nghĩ cho kỹ vào, một khi có cổ đông... thì hòn đảo nhỏ đó không phải do một mình anh làm chủ đâu.”

Thạch Lỗi bĩu môi: “Thế cậu đứng về phía nào? Mấy ngày nay vì thằng nhóc này mà chúng ta chạy ngược chạy xuôi, chưa được tí lợi lộc nào đâu đấy.”

Trác Thiệu Quân nghe Thạch Lỗi nói vậy, thì lập tức biểu thị mình nhất định sẽ ghi nhớ ân tình đó, sau này có cơ hội sẽ báo đáp...

Viên Mục Dã còn nửa đùa nửa thật nói: “Đúng là mấy hôm nay anh và A Triết đã vất vả rồi, chờ sau khi Trác Thiệu Quân nhận được tài sản thừa kế của Trác Khải Phong sẽ để cậu ta đầu tư 200 triệu cho các anh! Đến lúc đó chúng ta cùng mua một hòn đảo nhỏ xinh đẹp...”

Trong lúc mọi người đang hào hứng đàm luận về lý tưởng của mình trên “đảo hoang”, thì A Triết đang lái xe đột nhiên nghiêm giọng nói với mọi người: “Có mấy cái đuôi theo sau, muốn thế nào? Bỏ hay dẫn theo?”

Viên Mục Dã nhìn về phía sau, quả nhiên thấy mấy chiếc xe đáng ngờ đang duy trì khoảng cách ổn định đi theo sau bọn họ, cậu cười nói: “Cuối cùng cũng đến rồi, tôi còn sợ bọn họ không xuất hiện chứ? Cứ tiếp tục câu đi...”

Trác Thiệu Quân thấy thế thì thất vọng nói: “Không ngờ thật sự là ông ấy...”

Thạch Lỗi hào hứng hỏi: “Làm sao? Bắt được nội ứng rồi à?”

Trác Thiếu Quân gật đầu rồi thở dài: “Chỉ tiếc rằng không ngờ thật sự là ông ấy. Quả nhiên, vẽ hồ vẽ da khó vẽ xương, biết người biết mặt khó biết lòng.”

Đúng lúc này, mấy chiếc xe phía sau dường như không kiên nhẫn chờ thêm được nữa, bọn chúng lần lượt đạp ga phóng lên, nhanh chóng đến gần chiếc xe mà nhóm Viên Mục Dã đang ngồi, mấy lần còn suýt ép bọn họ dừng lại.

May mà kỹ thuật lái xe của A Triết không chỉ giỏi bình thường, mấy người phía sau muốn đuổi kịp được bọn họ còn cần thêm chút bản lĩnh nữa. Thế là mấy chiếc xe cứ đua nhau vượt lên trượt xuống, ngắt quãng nối đuôi nhau chạy ra hướng ngoại ô...

Lần này có vẻ đối phương đã quyết tâm hạ tử thủ với Trác Thiếu Quân, trong lúc mấy chiếc xe vẫn đang rượt đuổi nhau, có một chiếc xe việt dã màu xám đột nhiên kéo cửa sổ bên phía lái phụ xuống, một ống súng đen ngòm nhằm thẳng vào A Triết đang lái xe.

May mà chiếc xe này của A Triết là xe chống đạn, mấy phát súng của tên kia nhẹ nhàng chạm vào kính chống đạn, A Triết gửi cho đối phương một ánh mắt khinh miệt rồi nhấn ga vọt lên lao thẳng vào đường hầm phía trước.

Mấy chiếc xe kia bị bỏ lại đột ngột không cam lòng, nhanh chóng đuổi theo, định lợi dụng ưu thế bên trong đường hầm để loại bỏ hoàn toàn bọn Trác Thiếu Quân. Nhưng A Triết căn bản không hề cho bọn chúng cơ hội này, chiếc xe nhanh như chớp lao ra khỏi đường hầm sau đó rẽ ngoặt lên cầu vượt...

Lúc này mấy chiếc xe phía sau cũng lái ra khỏi đường hầm, đuổi kịp lên cầu vượt, sau đó tiếp tục trình diễn tiết mục đuổi bắt chiếc xe màu đen kia. Nhưng không biết vì sao, đường hướng lần này của A Triết đều bị bọn chúng đoán được, bị mấy chiếc xe kia kẹp chặt làm thế nào cũng không thoát ra được, có mấy lần còn suýt nữa bị đối phương ép đâm vào hàng rào lan can cầu vượt.

Nhưng trong lúc mấy chiếc xe kia đang thừa thắng xông lên thì một chiếc xe trong đó mất lái, dùng phương thức cảm tử lao thẳng vào chiếc xe màu đen của bọn Viên Mục Dã đang

ngồi, ngay sau đó hai chiếc xe cùng lao xuống dưới cầu vượt một cách mất kiểm soát...

Vào thời khắc chiếc xe thương vụ rơi xuống đất, chiếc xe việt dã đâm vào nó cũng rơi theo sát phía sau, đâm thẳng vào chiếc xe thương vụ, sau khi hai xe va chạm đã xảy ra vụ nổ mạnh, trong nháy mắt một quả cầu lửa khổng lồ bao trùm cả hai chiếc xe.

Không khí xung quanh cũng bị đốt cháy lên đến nhiệt độ vài trăm độ, đến mức nhân viên cứu hộ chạy đến lúc sau cũng không thể đến gần, đợi đến khi dập được lửa thì hai chiếc xe đã cháy rụi chỉ còn bộ khung.

Sau đó cảnh sát phát hiện sáu thi thể bị thiêu đến không còn hình người trong xe, trong đó chắc là có cả người trong chiếc xe việt dã. Có điều vì hai chiếc xe đều bị lửa thiêu rụi nên thi thể của xe bên trên cũng rơi vào trong chiếc xe màu đen...

Nhà họ Trác nhanh chóng nhận được tin, cha mẹ Trác Thiếu Quân lập tức chạy đến hiện trường, họ bị hình ảnh hai chiếc xe cháy rụi hù dọa... Mặc dù họ đều không muốn tin vào những điều trước mắt, nhưng quản gia Lưu đã thề rằng Trác Thiếu Quân và Viên Mục Dĩ đều lên chiếc xe màu đen kia.

Sáng hôm sau, tất cả các báo đều đăng tin động trời Trác Thiếu Quân đã chết, mặc dù lúc đó cảnh sát vẫn chưa lên tiếng xác nhận chính thức rằng, trong mấy thi thể kia có thi thể nào là của Trác Thiếu Quân hay không.

Mà lúc này, Viên Mục Dĩ đang bắt tréo chân chữ ngũ ngồi trên ghế salon trong văn phòng của Thạch Lỗi xem tin tức trên tivi. Còn Trác Thiếu Quân, người đã chết vì tai nạn xe trong tin tức thì đang hài lòng uống cốc cà phê trong tay, sống quá thoải mái và sung sướng.

Để có lần giả chết này, Viên Mục Dĩ và Thạch Lỗi đã lên kế hoạch rất tỉ mỉ, chính vì muốn dẫn dụ tên nội ứng vẫn luôn ẩn nấp trong nhà họ Trác ra ngoài. Thật ra, khi chiếc xe màu đen của bọn họ lái đến đường hầm, đã đổi chỗ cho nhau với một chiếc xe khác dừng sẵn ở lối lên cầu vượt, sau đó thần không biết quỷ không hay lái sang một hướng khác.

Mà chiếc xe thể thân kia, bên trong xe ngoài hai thì thể mua ở chợ đen thì ngay cả tài xế cũng không có. Sở dĩ xe có thể chạy bình thường là vì chiếc xe thể thân kia được thuộc hạ của Thạch Lỗi điều khiển từ xa... Ngay cả việc chiếc xe việt dã đột nhiên lao đến chiếc xe màu đen cũng là do hệ thống vận hành bị hack, cho nên mới như con ruồi không đầu đâm thẳng vào chiếc xe màu đen.

Đương nhiên, chuyện này cũng không thể thiếu được sự phối hợp của vợ chồng nhà họ Trác, nếu không rất khó để qua được cửa nghiệm thi của cảnh sát. Cho nên sau khi mọi chuyện xảy ra, biểu hiện của Trác Khải Phong vô cùng kích động, nhiều lần phủ nhận chuyện Trác Thiếu Quân ở trong xe, đồng thời nói thể nào cũng không chịu phối hợp với cảnh sát để đổi chiếu ADN.

Nhưng Trác Khải Phong càng làm như vậy, trong mắt người ngoài càng chứng tỏ ông ta đang tự lừa mình dối người, không muốn chấp nhận sự thật con trai đã chết. Cảnh sát cũng không còn cách nào để ép ông ta, bởi vậy việc so sánh ADN đành phải tạm thời dừng lại.

Lúc này Thạch Lỗi dùng điều khiển từ xa tắt tivi đi, sau đó nhìn Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân, gã nói: “Sau này nhớ thanh toán hóa đơn cho tôi đây... Nào là mua thi thể, nào là đốt xe, bao nhiêu chuyện phức tạp như thế đều phải dùng tiền để trả đây!”

Chương 1290: Con hoang

Trác Thiệu Quân gật đầu: “Không vấn đề gì, chờ sau khi tôi liên hệ lại với Trác Khải Phong nhất định sẽ bảo ông ấy thanh toán khoản tiền đó...”

Thạch Lỗi hừ nhẹ: “Thế còn tạm được... Đúng rồi, tiếp theo hai người định thế nào?”

Viên Mục Dã thở dài nói: “Còn có thể làm gì nữa? Trước hết chờ xem kẻ chủ mưu đứng ra ép nhà họ Trác thoái vị thôi. Tuy hiện giờ đã biết quản gia Lưu là nội ứng của đối phương, nhưng với thực lực của ông ta thì không thể là kẻ chủ mưu đứng sau màn được, hơn nữa ông ta cũng không bỏ ra nổi 50 triệu tiền thưởng kia!”

Thạch Lỗi gật đầu: “Cũng phải, nếu lão già đó thật sự có 50 triệu, thì đã không cần phải dành hơn nửa cuộc đời đi hầu hạ người nhà họ Trác.”

Trác Thiệu Quân đặt cốc cà phê trong tay xuống, sầm nộ nói: “Trong ký ức của Trác Thiệu Quân, tình cảm của cậu ta và lão Lưu kia rất tốt... Tại sao ông ta lại có thể vì tiền mà bán đứng Trác Thiệu Quân chứ?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi trầm giọng đưa ra suy luận của mình: “Chắc hẳn không phải vì tiền đâu, trong đó nhất định có nội tình mà cậu không biết...”

Không ngờ Thạch Lỗi lại hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Nội tình cái chó gì? Tôi thấy lão ta chắc chắn là vì tiền! Nếu không, có thể là thù hận gì mà hầu hạ mấy chục năm không ra tay... đến tận khi gần đất xa trời rồi mới ra tay chứ?”

Mặc dù Thạch Lỗi nói tục, nhưng không phải không có lý, nếu như chú Lưu thật sự vì chuyện mà người khác không biết, thì tại sao không sớm ra tay? Nhưng nếu nói ông ta vì tiền... thì tại sao phải nhịn nhục ở nhà họ Trác mấy chục năm mới có suy nghĩ này?

“Không đúng, lúc tôi vừa tỉnh lại thì liên tục có người hạ độc tôi, lúc ấy trên mạng còn chưa có giải thưởng lấy mạng của tôi mà. Nếu giết tôi vào lúc đó thì đi đâu mà lĩnh thưởng chứ?” Trác Thiếu Quân cũng cảm thấy không thể hiểu được.

Thạch Lỗi dần mất kiên nhẫn: “Thay vì ngồi đây đoán mò, không bằng để tôi đi tóm lão già đó đến thẩm vấn là xong.”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Hiện giờ có tìm ông ta thẩm vấn thì ông ta cũng nhất định không chịu nhận đâu, cứ chờ đến khi ông ta hiện nguyên hình rồi tính sau!”

Mấy ngày sau, trong biệt thự nhà họ Trác xảy ra một trận cãi vã vô cùng kịch liệt, đến mức toàn bộ khách đến viếng đều vô cùng khó xử, đi cũng không được mà ở cũng không xong... Mà hai người cãi nhau không phải ai khác, chính là cha mẹ của Trác Thiếu Quân.

“Ai bảo bà làm lễ truy điệu cho Thiếu Quân?” Trác Khải Phong sắc mặt nặng nề chất vấn.

Bà Trác lạnh lùng nói: “Người làm cha như ông có thể mặc kệ, nhưng người làm mẹ là tôi không nhẫn tâm như vậy được... Chuyện cũng đã xảy ra rồi, không bằng để Thiếu Quân sớm yên nghỉ.”

“Thiếu Quân còn chưa chết, bà làm thế này là muốn con chúng ta chết sao!” Trác Khải Phong đột nhiên nổi giận.

Nhưng bà Trác vẫn không hề nhượng bộ: “Lão Trác à... Thiếu Quân đã không còn nữa, chúng ta phải đối mặt với hiện thực thôi.”

“Con trai tôi chưa chết! Trước đây nó trải qua bao nhiêu chuyện nghiêm trọng như vậy đều không sao, làm sao có thể nói chết là chết được?” Trác Khải Phong nói đến đây, đột nhiên chỉ tay vào đám người đến phúng viếng: “Tôi biết trong các người có không ít người vẫn luôn hy vọng con tôi chết! Nhưng tôi nói cho các người biết, mạng của con tôi còn dài hơn những kẻ đang ngồi ở đây nhiều, tôi còn phải nhìn nó khỏe mạnh tiếp nhận sự nghiệp của tôi, các người đừng ai nghĩ đến chuyện ngấp nghé những gì thuộc về nó!”

Mọi người thấy Trác Khải Phong điên cuồng như vậy thì không khỏi lắc đầu cảm thán, nhà họ Trác cuối cùng cũng bị

đoạn tuyệt huyết mạch, sợ là sẽ dần suy tàn, không còn là nhà họ Trác huy hoàng năm nào nữa...

Mà lúc này Trác Thiếu Quân và Viên Mục Dã đang cải trang thành nhân viên bố trí linh đường, lạnh lùng quan sát thái độ của những vị khách kia. Trong bọn họ có người cảm khái Trác Thiếu Quân ra đi quá sớm khi tuổi còn trẻ, có người thì xem kịch vui, thậm chí có người còn lộ vẻ hưng phấn... Nhưng Trác Thiếu Quân nhất thời không phân biệt được, khuôn mặt nào mới là khuôn mặt mong muốn mình chết.

Lúc này Trác Thiếu Dương đã sớm kích động đầy đám người, hấn bước lên và nói: “Bác cả, bác đừng quá đau lòng, cháu có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của bác, nhưng cũng không thể để Thiếu Quân nằm ở cục cảnh sát mãi được, không bằng...”

Trác Khải Phong tức hốt hên quát lên: “Mày im đi! Thiếu Dương, có phải mày cũng rất hy vọng Thiếu Quân chết không? Hôm nay tao nói cho mày biết, cho dù nhà họ Trác thực sự tuyệt hậu thì cũng không đến lượt mày lên tiếng. Đi về mà hỏi cậu mày xem, mày là cái thứ gì? Xem xem tao có thể trao công ty cho mày không!”

Trác Thiếu Dương bị Trác Khải Phong mỉa mai thì không nói lên lời, hấn sững sờ mất một lúc, sau đó mới cười khẩy, nói: “Bác cả... lời này của bác xứng đáng với người em đã chết của bác sao? Tại sao tôi lại không thể tiếp nhận sản nghiệp của nhà họ Trác? Ngay cả đứa con riêng như Triệu Chính Phi mà bác còn có thể trao trách nhiệm cho nó, mà tôi lại không được à? Chẳng lẽ là vì tôi không phải con của bác sao?”

Trác Khải Phong thấy Trác Thiếu Dương còn dám cãi lại thì cười lạnh, nói: “Chính vì tao quá thương người em trai ngốc nghếch đã chết kia của tao, đến chết cũng không biết mình nuôi nghiệt chủng của kẻ khác!”

Trác Khải Phong vừa nói ra câu này, lập gây ra một trận ồn ào... Tất cả những thành viên hội đồng quản trị vốn luôn ủng hộ Trác Thiếu Dương đều xanh mặt, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không biết phải làm sao.

Đương nhiên, sắc mặt của những người này có khó coi đến đâu cũng chẳng bằng được Trác Thiếu Dương, sắc mặt hấn

chuyển từ xanh sang tím, gân xanh trên cổ cũng nổi lên:
“Ông... ông nói láo!”

Không ngờ Trác Khải Phong lại hừ nhẹ: “Tao đã nói rồi, có phải nói láo hay không thì đi về hỏi cậu của mày là sẽ biết không phải ư? Bao nhiêu năm qua, nếu không phải vì muốn giữ mặt mũi cho đứa em trai ngốc nghếch kia, tao sẽ nuôi nghiệt chủng như mày nhiều năm như vậy sao? Tao chưa từng nghĩ mày đã không biết cảm kích lại còn si tâm vọng tưởng sẽ thừa kế sản nghiệp nhà họ Trác, mày xứng à?”

Trác Thiếu Dương bị ép đến đường cùng, điên cuồng cười lớn: “Ha ha... Trác Khải Phong, ông còn gì mà đắc ý hả? Cho dù những lời ông nói là thật thì sao? Cả đời này ông tính toán đủ đường, cuối cùng chẳng phải vẫn rơi vào cảnh đến già không con cái ư? Nói cha tôi ngốc, nhưng kết quả ông còn không bằng ông ấy, ngay cả một đứa con trên danh nghĩa cũng không có, ha ha... buồn cười, quá buồn cười!”

Viên Mục Dã trốn sau đám người thì thầm với Trác Thiếu Quân: “Màn này cũng nằm trong kế hoạch mà cậu đã bàn với họ à? Có phải làm hơi lớn rồi không?”

Trác Thiếu Quân lúng túng nói: “Việc cha mẹ tôi cãi nhau là giả, nhưng còn chuyện của Trác Thiếu Dương... chắc là Trác Khải Phong mới thêm vào.”

Thạch Lỗi thở dài: “Có lẽ Trác Khải Phong muốn mượn đề tài này của mình nhằm triệt để đẩy Trác Thiếu Dương ra khỏi hội đồng quản trị. Chiêu này cũng không ổn, bởi vì cha mẹ Trác Thiếu Dương đều đã qua đời, cho nên dù hẳn có phải người nhà họ Trác hay không thì cũng không có chứng cứ. Nói cách khác đời này Trác Thiếu Dương sẽ không thoát được cái danh con hoang rồi.”

Chương 1291: BẠN CHÍ CỐT

Cục diện hiện giờ chuyển từ một mình Trác Khải Phong hóa diên thành ông ta và Trác Thiếu Dương cùng nổi diên. Mặc dù Viên Mục Dã cũng không biết Trác Thiếu Dương có phải là con hoang thật hay không, nhưng nhìn bọn họ cãi nhau như trò hề, cậu càng cảm thấy thương cảm cho Trác Thiếu Quân thật...

Mấy cổ đông thấy mọi chuyện đã âm ỉ đến mức này, sắc mặt của tất cả đều rất khó coi, có lẽ sau này bọn họ sẽ không để chút tâm tư nào lên Trác Thiếu Dương nữa. Còn một số người có họ hàng với nhà họ Trác tuy có lòng muốn can ngăn, nhưng lại sợ như vậy sẽ đắc tội Trác Khải Phong cho nên sắc mặt ai cũng lộ vẻ xấu hổ, ngồi tùm tùm lại không được tự nhiên.

Cuối cùng vẫn là người quản gia “trung thành tuyệt đối” lão Lưu ra mặt, đưa tất cả những thân bằng cố hữu đi không được ở cũng không xong kia sắp xếp thỏa đáng, tiễn từng người bọn họ ra khỏi cửa. Trước khi đi vẫn không quên thay chủ nhân nói mấy câu trấn an trái tim nhỏ bé đang bị kích thích của bọn họ...

Cùng lúc đó, Trác Thiếu Quân đang cải trang thành nhân viên lễ tang lạnh lùng quan sát màn kịch này. Hắn nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được vì sao chú Lưu từ trước đến nay luôn làm việc cực kỳ ôn hòa, lại nhất định phải đẩy mình vào chỗ chết?

Không ngờ khi tất cả mọi người đều cho rằng màn kịch này đã đến hồi kết, thì cha của Tôn Phóng lại dẫn theo một đám người lạ mặt xuất hiện. Từ sắc mặt của những người này không khó để nhìn ra, bọn họ đến đây không chỉ đơn thuần là muốn phúng viếng.

“Lão Tôn? Anh đây là...” Giọng Trác Khải Phong rõ ràng hơi chột dạ.

Ông Tôn lúc này lặng lẽ nhìn một lượt tất cả mọi người ở đây rồi nói: “Người nhà họ Trác ở lại, tất cả những người ngoài

đều lui đi... Chúng tôi có một số việc muốn chấm dứt với nhà họ Trác, không muốn để những người khác chịu tai bay vạ gió.”

Mặc dù ông Tôn đã nói rất rõ ràng, nhưng những người ngoài còn ở trong phòng này đều là người mà nhà họ Trác dùng tiền để thuê về, cũng đâu thể vì mấy câu nói của tay họ Tôn kia mà sợ chạy mất được? Thế nên tất cả đều cùng nhìn về phía vợ chồng Trác Khải Phong.

Thật ra, kể từ lúc ông Tôn bước chân vào cửa, Trác Khải Phong đã đoán được mục đích của ông ta và những người ông ta dẫn theo đến đây. Có điều Trác Khải Phong luôn biết chắc những việc mình đã làm đến một giọt nước cũng không lọt, lại thêm Triệu Chính Phi đã chết thì càng không có chứng cứ gì. Cho nên dù nhóm ông Tôn có biết được chân tướng cũng không có chứng cứ.

Trác Khải Phong cười lạnh, ông ta nói: “Lão Tôn... Trên linh đường của con trai tôi mà ông lại vênh mặt hất hàm sai khiến như vậy, hình như không phù hợp cho lắm thì phải?!”

Ông Tôn nghe thế sắc mặt trầm xuống, ông ta nói: “Con của ông là con, con của người khác thì không phải sao? Hôm nay ông đã phải chịu nỗi đau mất con... đó cũng là thiên đạo tuần hoàn, nhân quả báo ứng mà thôi!”

Ông Tôn vừa nói ra những lời này, tất cả người nhà họ Trác và những người ngoài ở đây đều hiểu, hôm nay đối phương muốn đến phá nơi này. Mấy người bảo vệ phụ trách công tác bảo an ở đây lập tức vây quanh vợ chồng Trác Khải Phong, không để ông Tôn và những người ông ta dẫn đến tiến lên...

Không ngờ Trác Khải Phong lại khoát tay ra hiệu với đội bảo vệ: “Mọi người không cần lo lắng, lão Tôn với tôi là bạn cũ lâu năm. Hơn nữa hiện giờ là xã hội pháp quyền, nhà họ Trác từ trong ra ngoài đều có camera an ninh, tôi tin rằng chỉ cần là người không ngốc thì sẽ không làm những chuyện phạm pháp một cách trắng trợn như vậy ở chỗ này, tôi nói đúng không lão Tôn?!”

Ông Tôn cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không ở trước mặt bao nhiêu người làm ra chuyện gì với Trác Khải Phong. Hôm nay ông ta dẫn người đến đây cũng chỉ là muốn

nhìn xem sau khi con trai chết thì Trác Khải Phong cảm thấy như thế nào.

Ông Tôn kìm nén sự phẫn hận trong lòng, ông ta nói: “Tổng Giám đốc Trác nói không sai, tất cả mọi người đều là người có thân phận, sẽ không như lũ ruồi bọ bầu vào... Tôi nói rồi, hôm nay chúng tôi đến đây chỉ muốn chấm dứt chuyện nên chấm dứt từ lâu.”

Trác Khải Phong gật đầu rồi nói với mấy người bảo vệ: “Mọi người ra ngoài trước đi... có chuyện gì tôi sẽ gọi mọi người.”

Chủ nhà đã lên tiếng, những người khác đương nhiên sẽ không tiếp tục ở lại xem náo nhiệt, thế là tất cả đều lần lượt rời khỏi biệt thự. Nhưng Viên Mục Dã vẫn luôn ẩn trong đám người không muốn rời đi, dù sao những chuyện phía sau mới là đỉnh cao của màn kịch hôm nay.

Thạch Lỗi nhìn ra suy nghĩ của Viên Mục Dã, gã đẩy cậu một cái: “Đi ra ngoài trước... tôi tìm cho mọi người một vị trí tuyệt vời để xem kịch hay.”

Hóa ra Thạch Lỗi đã sớm hack vào hệ thống camera của biệt thự nhà họ Trác, cho nên bọn họ chỉ cần xem trên điện thoại di động là có thể nắm được nhất cử nhất động diễn biến trong biệt thự, căn bản không cần phải có mặt tại phòng này...

Nhưng điều khiến Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân không thể ngờ được là, Trác Thiếu Dương lại không đi ra ngoài. Ngay cả chú Lưu cũng chủ động ở lại, đứng bên cạnh ông bà Trác, Trác Khải Phong cũng không có thái độ phản đối, xem ra đã xem lão quân gia này như một thành viên trong gia đình từ lâu.

“Lão Tôn, chúng ta cũng là bạn bè nhiều năm rồi, hôm nay ông dẫn theo những người ngoài này đến linh đường của Thiếu Quân... rốt cuộc là có ý gì?” Trác Khải Phong lạnh giọng chất vấn.

Ông Tôn cười lạnh: “Tổng Giám đốc Trác, sao ông có thể gọi họ là người ngoài chứ? Ồ... cũng đúng, bọn họ đối với vợ chồng ông đương nhiên là người ngoài, nhưng con của họ đối với con ông, Trác Thiếu Quân, thì không phải người xa lạ đâu.”

Mặt Trác Khải Phong biến sắc, ông ta biết rồi mà vẫn còn hỏi: “Con của bọn họ? Lão Tôn, ông nói linh tinh gì thế?”

Ông Tôn thấy Trác Khải phong biết rõ còn giả vờ hồ đồ, nên hờn nhẹ nói: “Không hiểu? Được... để tôi giới thiệu cho ông vậy.” Ông ta nói xong thì chỉ vào từng người trong đoàn người rồi giới thiệu: “Hai vị này là cha mẹ của Ngô Vũ Phong, đây là cô của Trương Thành Kiệt, ông cụ này là ông nội của Diệp Hải Nhi. Còn hai vị này... một người là mẹ của Tiền Bác Vũ, một người là cha của Triều Trần Huy. Thế nào ngài Trác, những cái tên này ông không thấy quen sao? Mấy người bọn họ đều đã từng là bạn chí cốt vào sinh ra tử của con trai ông! Bây giờ cháu nó mất khi còn trẻ như vậy, mấy người lớn trong nhà của đám trẻ có phải nên đến chúc mừng một chút không!”

Bà Trác tức giận nói: “Ông... họ Tôn kia, hai nhà chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ông cũng không thể vì con trai mình chết sớm mà nhìn không nổi con người khác sống tốt chứ hả?”

Ông Tôn thở dài: “Chị dâu à, tôi có thể hiểu tâm trạng của chị, dù sao trong thời gian ngắn như vậy chị cũng bị mất đi hai người con trai. Có điều tôi cũng phải nói thật cho chị biết, hai đứa con trai này của chị chết đi rất tốt, để những người làm cha làm mẹ bị mất con như chúng tôi có được một lần vui vẻ hiếm hoi! Ha ha...”

Nếu không phải bà Trác biết con trai út của mình chưa chết, thì chắc nghe những lời này của ông Tôn đã tức đến chết rồi nhỉ? Nhưng cho dù là như thế, bà ta vẫn tức giận đến run người, bởi vì con trai cả Triệu Chính Phi của bà ta đúng là đã chết rồi.

“Ông... ông... ông khôn nạn!” Bà Trác tức giận nhẫn nhịn mãi cuối cùng cũng không chịu được mà chửi bậy một câu.

Cuối cùng Trác Khải Phong không nhìn nổi nữa, nhẹ nhàng kéo vai vợ và nói: “Lão Tôn, có một số việc tôi hy vọng ông có thể nhanh chóng buông xuống...”

Chương 1292: Có ý định mưu sát

Nghe Trác Khải Phong nói chuyện hời hợt như thế, ông Tôn cười lạnh: “Buông xuống? Ông có thể hỏi những người đứng sau tôi xem, ai trong bọn họ có thể buông xuống nỗi đau khổ khi mất con?”

Trác Khải Phong nhìn mọi người một lượt: “Không bỏ xuống được thì thế nào? Hôm nay mọi người đến đây làm loạn có thể thay đổi được điều gì? Những thanh niên đã qua đời đó có thể sống lại sao? Con của tôi cũng có thể sống lại sao?!”

Lúc này có một người đứng sau lưng ông Tôn, là cha của Ngô Vũ Phong rốt cục không nhịn được nữa mà lên tiếng: “Ông Trác, ông không thể nói như vậy được, hôm nay chúng tôi đến đây thì cũng chứng tỏ chúng tôi đã điều tra rõ ràng chân tướng sự việc rồi. Không bằng hôm nay mọi người đều nói rõ đi, những khoản nợ này tính thế nào?”

Trác Khải Phong cười lạnh: “Chuyện này đúng là nực cười, chuyện của con cái các người thì liên quan gì đến nhà họ Trác chúng tôi?”

Cha Ngô Vũ Phong nổi giận: “Trác Khải Phong! Ông đừng có mà không biết xấu hổ, Ngô Vũ Phong và con của bọn họ chết thế nào trong lòng ông không rõ ư?”

Trác Khải Phong đương nhiên sẽ không thừa nhận điều gì, ông ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Thật xin lỗi, tôi không hiểu ý của ông là gì?”

Ông Ngô còn định nói thêm nhưng bị ông Tôn đưa tay cản lại, sau đó ông ta nhìn về phía Trác Khải Phong, nói: “Ông có thể không thừa nhận những chuyện mình đã làm, chúng tôi cũng biết hiện giờ không thể tìm được bất kỳ chứng cứ nào có thể buộc tội ông... nhưng con của ông không phải cũng chết rồi sao? Đây chính là quả báo!” Ông Ngô nói đến đây thì đột

nhìn về phía Trác Thiếu Dương đang đứng hóng chuyện: “Đây là cháu ông sao? Tốt nhất cũng nhìn cho kỹ, nếu không nhà họ Trác các người sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tuyệt tự!”

Nghe ông Tôn nói vậy, Trác Thiếu Dương lập tức bị dọa sợ, hấn vội vàng xua tay: “Chuyện này không liên quan gì đến tôi! Vừa rồi Trác Khải Phong còn nói tôi không mang họ Trác đây!”

Ông Tôn cười khẩy: “Xem ra đời sau duy nhất của nhà họ Trác lại là một kẻ nhát gan. Trác Khải Phong, tôi thấy nhà họ Trác đã tận số rồi!”

Có lẽ chính câu nói “nhà họ Trác tận số rồi” của ông Tôn đã hoàn toàn chọc giận Trác Khải Phong, ông ta cười lạnh: “Có câu ông nói rất đúng, thiên đạo luân hồi, bởi vì trong việc này không ai chết oan cả! Con của các người chết, nhưng bọn chúng thật sự chết không oan! Nếu không phải tại chúng, Thiếu Quân cũng sẽ không nằm im trên giường ba năm!”

“Ba năm... hừ, nó chỉ phải nằm trên giường ba năm, còn con của chúng tôi thì sao? Đã sớm biến thành tro bụi rồi! Leo núi vốn là một dạng vận động nguy hiểm, tại sao ông lại đem bất hạnh của con ông đổ lên người con chúng tôi? Tại sao hả?” Ông Tôn kích động hét lên.

Lúc này Trác Khải Phong cũng không giả bộ nữa, giọng ông ta lạnh lùng: “Tại sao à? Tại vì bọn chúng bày ra sự cố leo núi đó, tại vì chúng làm chuyện đó là để báo thù cho Kiều Viêm! Lúc đó Tiểu Quân nhà tôi không chết là vì mạng nó lớn, nếu không nó đã bị những người gọi là bạn chí cốt kia hại chết dưới vách núi rồi!”

Nghe Trác Khải Phong nhắc đến Kiều Viêm, sắc mặt ông Tôn hơi thay đổi, ông ta không hiểu: “Kiều Viêm? Không phải cậu ta đã mất lâu rồi ư? Sao lại có liên quan đến Kiều Viêm?”

Trác Khải Phong âm trầm nói: “Nếu không phải vì báo thù cho Kiều Viêm, sau này làm sao Tiểu Quân lại xảy ra bất trắc chứ? Hoặc nên nói, đó cũng không phải là tai nạn ngoài ý muốn, mà là có ý định mưu sát!”

Ông nội Diệp Hải Nhi phần nộ nói: “Ông nói bậy bạ gì thế? Chuyện của Kiều Viêm thực sự là ngoài ý muốn, Hải Nhi vì

chuyện này còn đau lòng rất lâu!”

Chương 1293: Những người bạn không bao giờ xa nhau

Ông Tôn có vẻ không đồng ý với lời nói của Trác Khải Phong, trước tiên ông ta liếc mắt nhìn về phía chú Lưu đứng bên cạnh Trác Khải Phong, sau đó mới trầm giọng nói: “Ông có bằng chứng chứng minh Kiều Viêm chết không phải do tai nạn không?”

Trác Khải Phong cười lạnh: “Tôi không có chứng cứ... nhưng các người có sao? Đừng dùng những suy đoán vô cơ của bản thân để gán tội cho chúng tôi, nếu không phải như vậy thì tại sao lúc trước Tiểu Quân lại khốn khổ như thế? Vì vậy, mọi chuyện phát triển như ngày hôm nay, con của các người cũng đều có trách nhiệm!”

Trong một chiếc xe ô tô đỗ bên ngoài biệt thự, sau khi nghe thấy câu nói kia của Trác Khải Phong thông qua thiết bị giám sát, Thạch Lỗi hừ lạnh: “Lão Trác Khải Phong này đúng là một kẻ quen đổi trắng thay đen, trước đây nếu không phải lão cố chấp cho rằng chính con trai mình đã hại chết Kiều Viêm trước, thì làm sao có thể hiểu lầm tai nạn leo núi của Trác Thiếu Quân là do bọn Tôn Phóng và mấy người kia muốn báo thù cho Kiều Viêm chứ? Nói đi nói lại... lão ta mới chính là người khơi mào cho chuỗi bi kịch này!”

Trác Thiếu Quân ngồi cạnh thở dài: “Việc Kiều Viêm gặp tai nạn rơi từ vách núi xuống đã khiến Trác Thiếu Quân, một người bị trầm cảm lâu năm, mất đi ý chí muốn sống tiếp. Nhưng vì nghĩ đến gia tộc và cha mẹ mình, cậu ta mới nhờ những người bạn thân giúp mình ngụy tạo một vụ tự sát thành tai nạn, muốn đi theo người mà cậu ta yêu nhất. Chuyện này vốn nên kết thúc tại đó, nhưng không ngờ mạng Trác Thiếu Quân lại lớn như vậy, không chết mà được người nhà cứu về... Đến khi cậu ta tỉnh dậy sau cơn hôn mê lại phát hiện cha mình và anh trai đã hại chết mấy người Tôn Phóng và Ngô Vũ

Phong! Lúc này trong lòng Trác Thiếu Quân đau khổ như có ngàn mũi tên đâm vào tim, nhưng một người nằm liệt trên giường như cậu ta đừng nói là tự sát, đến muốn uống nước còn cần có người hỗ trợ, cho nên cậu ta chỉ có thể ép bản thân dần quên đi những ký ức đau buồn đó.”

Viên Mục Dã vừa nghe vừa tiếp tục quan sát tình hình bên trong biệt thự, cảm xúc của ông Tôn và những bậc cha mẹ ông ta dần theo đều vô cùng kích động, có lẽ lời nói của Trác Khải phong đã kích thích dây thần kinh vốn đã căng thẳng của họ...

Mà Trác Khải Phong còn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Cho dù hôm nay các người không tìm đến tôi, thì sớm muộn gì tôi cũng sẽ tìm đến các người! Từ sau khi Tiểu Quân tỉnh lại liên tiếp có sát thủ tìm đến, cuối cùng còn làm hại xe của nó rơi từ trên cầu xuống... Nếu các người nhất quyết phải làm mọi việc đến mức này, Trác Khải Phong tôi cũng sẽ theo đến cùng.”

Thấy Trác Khải Phong ngang ngược vô lý như vậy, ông Tôn cười lạnh: “Nói có thể ông không tin... nhưng người muốn con ông chết không phải chỉ có mấy người làm cha mẹ chúng tôi đâu. Hiện giờ, tất cả chúng tôi đều cầu gì được nấy, kết quả này khiến rất nhiều người đều vô cùng hài lòng.”

Không ngờ Trác Khải Phong vốn nên phần nộ lại đặc ý nói: “Kết quả này cũng khiến tôi rất hài lòng...” Sau khi nói xong ông ta lấy điện thoại gọi cho Trác Thiếu Quân đang ở bên ngoài: “Vào đi, chuyện đến hôm nay nhất định phải có kết quả mới được.”

Sau khi cúp máy, Trác Thiếu Quân nhìn về phía Viên Mục Dã và bảo: “Trác Khải Phong muốn chúng ta vào trong...”

Viên Mục Dã tháo đồng râu ria ngụy trang trên mặt xuống, sau đó nói với Thạch Lỗi: “Chúng tôi đi vào, anh ở ngoài này xem xét.”

Mấy người bảo vệ đứng ở cổng nhìn thấy Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân từ trên xe bước xuống thì suýt nữa cho rằng mình gặp ma giữa ban ngày, cho đến khi Trác Thiếu Quân cười nói với bọn họ: “Lúc đó hai chúng tôi đã đổi xe, cho nên mới thoát được một kiếp.”

Bấy giờ các phóng viên vẫn đứng gần biệt thự nhà họ Trác đều xông đến, mấy người bảo vệ lập tức bước lên ngăn họ lại, còn Trác Thiếu Quân và Viên Mục Dã thì nhân này nhanh chóng đi vào trong biệt thự.

Lúc hai người bước vào biệt thự, vợ chồng Trác Khải Phong và nhóm ông Tôn đang trợn mắt nhìn nhau, nhưng sau khi nhìn thấy Trác Thiếu Quân và Viên Mục Dã bình yên vô sự xuất hiện, tất cả đều lập tức đỏ mắt...

Ông Tôn kinh ngạc nhìn về phía Trác Thiếu Quân: “Cậu lại không chết?”

Trác Thiếu Quân nhún vai nói ra sự thật: “Thật ra lúc đó chúng cháu không ở trong chiếc xe kia.”

Ở đây ngoại trừ ba người nhà họ Trác và Viên Mục Dã thì chẳng có ai muốn thấy cảnh này, ngay cả Trác Thiếu Dương cũng không thể tin nổi mà nói: “Không thể nào! Rõ ràng mày đã lên chiếc xe đó!”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Ban đầu, đúng là tôi đã lên chiếc xe đỗ trước cửa nhà, có điều, chiếc xe lái ra khỏi đường hầm và bị bọn sát thủ truy đuổi chỉ là một chiếc xe giống như đúc mà thôi... Nhưng có chuyện này cũng phải hỏi lại, anh họ, tại sao anh lại khẳng định tôi đã lên chiếc xe đó thế?”

Trác Thiếu Dương lập tức nhận ra mình đã nói sai, nên vội vàng chữa lại: “Tôi... tôi xem tin tức, đúng rồi, tôi đã đọc được tin nói cậu lên chiếc xe kia.”

Trác Thiếu Quân cũng không muốn tiếp tục dây dưa với tên này, dù sao người quan trọng trong vở kịch ngày hôm nay không phải là Trác Thiếu Dương. Hắn quay người về phía nhóm ông Tôn, sau đó cúi gập người với bọn họ.

Ngay cả Trác Khải Phong cũng không ngờ con trai của mình lại làm như vậy, ông ta quát lớn: “Thiếu Quân! Là bọn họ muốn hại chết con, tại sao con phải cúi đầu trước bọn họ chứ?!”

Trác Thiếu Quân đau lòng nhìn về phía Trác Khải Phong: “Cái chết của mấy người Tôn Phóng đúng là có liên quan đến con, mặc dù con không giết họ, nhưng họ lại bởi vì con mà chết... Cha, cái cúi đầu này con nhất định phải làm, các chú, các cô,

còn cả ông nội của Hải Nhi nữa, mỗi người bọn họ đều đáng nhận được cái cúi đầu này.”

Cô của Trương Kiệt Thành nghe xong thì kích động tiến lên nắm lấy ống tay áo của Trác Thiếu Quân, bà ấy chất vấn: “Vì sao vậy? Không phải mấy đứa là bạn thân của nhau à? Tại sao mọi chuyện lại thành ra như ngày hôm nay chứ? Cháu nói cho cô đi, tại sao hả?”

Sắc mặt Trác Thiếu Quân rất cô đơn, hắn cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Bà Trác đứng bên cạnh thấy thế thì kéo con trai lại, sau đó đứng chắn phía trước và bảo: “Có chuyện gì thì các người cứ nhằm vào tôi đây! Tiểu Quân vừa hồi phục được mấy ngày, các người không có quyền hét lên với nó!”

Lúc này ông của Hải Nhi bước lên hỏi: “Trác Thiếu Quân, khi Hải Nhi ở nhà, mỗi lần nhắc đến các cháu trên khuôn mặt nó luôn ngập tràn sự vui vẻ. Trước kia nó từng nói, các cháu là những người bạn thân nhất, sẽ không bao giờ xa nhau...”

Nghe ông nội Hải Nhi nói vậy, vẻ mặt Trác Thiếu Quân trở nên phức tạp. Trước đây hắn đã từng nói với Viên Mục Dã rằng, mặc dù hắn có thể tiếp nhận toàn bộ ký ức của cơ thể mà mình nhập vào, nhưng vẫn không có cách nào cảm nhận được tình cảm trong những ký ức đó. Cho nên, dù bọn họ có nói gì vào lúc này, thì cũng không ảnh hưởng nhiều đến Trác Thiếu Quân hiện tại.

Nhưng không hiểu sao, Viên Mục Dã lại cảm thấy trạng thái của Trác Thiếu Quân có vẻ không ổn. Bởi vì cho dù không đồng cảm, hắn cũng có thể giả vờ biểu lộ cảm xúc nào đó trên khuôn mặt dựa theo ký ức của chủ nhân cơ thể này... Nhưng lần này sau khi nghe những lời ông nội của Hải Nhi nói, Trác Thiếu Quân lại tỏ ra mờ mịt.

Chương 1294: Chuyện tốt đẹp

Viên Mục Dã thấy trạng thái của Trác Thiệu Quân không ổn thì lập tức đi đến phía sau hắn, cậu nhẹ giọng hỏi: “Cậu không sao chứ? Có phải không thoải mái ở đâu không?”

Trác Thiệu Quân day mi tâm: “Tôi không sao, chỉ thấy hơi choáng đầu thôi.”

Bà Trác vẫn rất quan tâm tới con trai, nghe thấy con trai bảo chóng mặt, bà ta lập tức lo lắng nói: “Tiểu Quân? Con khó chịu à? Để mẹ gọi bác sĩ đến kiểm tra nhé?”

Trác Thiệu Quân lại khoát tay: “Không cần đâu ạ, một chút nữa là con ổn thôi.”

Ông nội Hải Nhi thấy sắc mặt Trác Thiệu Quân khác thường thì cho rằng hắn đang chột dạ, thế là nghiêm nghị nói: “Trác Thiệu Quân! Hôm nay ông sẽ không tính sổ chuyện cháu nợ Hải Nhi, vì ông biết khi chúng nó xảy ra chuyện cháu vẫn đang hôn mê... Nhưng cháu nhất định phải nói rõ ràng, rốt cuộc giữa các cháu có chuyện gì? Vì sao từ khi Kiều Viêm qua đời thì mọi chuyện lại bắt đầu mất kiểm soát như vậy?”

Không ngờ khi nghe thấy ông nội Hải Nhi lại nhắc đến Kiều Viêm, Trác Khải Phong không kiềm chế được tức giận mà nói: “Đừng nhắc đến thằng đó nữa, những chuyện này không liên quan gì đến nó hết!!”

Viên Mục Dã cảm giác được có vẻ Trác Khải Phong vô cùng ghét Kiều Viêm, có khi nào... ông ta đã biết chuyện giữa Trác Thiệu Quân và Kiều Viêm?

Nghĩ đến đây, cậu liền đứng ra nói chuyện với ông nội Hải Nhi: “Thật ra cái chết của bọn họ vẫn luôn khiến Trác Thiệu Quân rất đau lòng, cậu ấy thực sự rất khổ sở, chuyện đến nước này quả thực không phải ý muốn của cậu ấy. Nếu như có thể...

Thiếu Quân sẽ cố gắng dùng hết khả năng để bù đắp cho mọi người, nhưng dù sao người chết cũng không thể sống lại, cho nên hôm nay dù mọi người có chém giết cậu ấy một ngàn lần thì cũng có ích gì đâu? Hơn nữa, cháu tin rằng đây cũng không phải điều mà mấy người Hải Nhi muốn nhìn thấy. Bởi vì cho dù mọi chuyện có ra sao thì tình cảm của bọn họ vẫn chưa bao giờ thay đổi.”

Không ngờ ông Tôn nghe vậy lại cười khẩy: “Đúng là buồn cười... Bây giờ người chết là con chúng tôi, còn Trác Thiếu Quân vẫn còn sống sờ sờ đây. Cậu nói với tôi là hiện giờ cậu ta đang rất đau khổ à? Tôi không thấy như vậy đâu?!”

Viên Mục Dã nghe ông ta nói thế cũng bất lực: “Chú Tôn, trước đây chắc chú cũng có nghe thấy một vài tin đồn Thiếu Quân muốn tự sát? Hôm nay cháu có thể nói cho mọi người biết, đó không phải là tin đồn, mà là sự thật... Có lẽ ở trong mắt mọi người, hiện giờ Thiếu Quân sống rất tốt, nhưng có những lúc người ở lại mới là người đau khổ nhất. Cháu có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng, nếu như thời gian có thể quay lại, Thiếu Quân sẽ tình nguyện người chết là mình, tiếc rằng trên đời này không có ‘nếu như’. Hơn nữa, mỗi người sinh ra đều có trách nhiệm và sứ mệnh của riêng mình, Thiếu Quân cũng không ngoại lệ. Nửa đời đầu của cậu ấy vẫn luôn bị những trách nhiệm và sứ mệnh kia trói buộc, không dám sống là chính mình, vì thế cậu ấy đã phải trả một cái giá vô cùng đắt. Các vị ở đây đều là người nhà của những người bạn thân nhất của cậu ấy, mọi người hãy nghĩ kỹ lại mà xem, nếu như cậu ấy thật sự là một người hèn hạ không thể chấp nhận được như mọi người nói, thì cậu ấy và con cháu của mọi người có thể trở thành bạn bè thân nhất của nhau không? Người muốn giả vờ một lúc không khó, nhưng nếu đóng giả cả đời thì có mấy người thực sự làm được. Trải qua chuyện này, Trác Thiếu Quân trước kia đã chết rồi, hiện tại trách nhiệm và sứ mệnh của cậu ấy, ngoài chăm sóc cha mẹ của mình ra, thì còn phải chăm sóc và bảo vệ từng người các vị... Đây không phải đền bù, mà là chuyện cậu ấy nhất định phải làm thay bạn bè của mình. Vì vậy, tôi xin mọi người hãy cho Thiếu Quân một cơ hội, để cậu ấy có thể thực hiện được lời hứa với bạn bè của mình.”

Lúc này, cơ thể của Trác Thiếu Quân hơi run lên, nếu không phải Viên Mục Dã nhanh tay đỡ được, thì hẳn đã suýt ngã xuống đất. Sau khi ổn định cơ thể, hắn đột nhiên “bịch” một tiếng quỳ trên mặt đất...

Trác Khải Phong thấy thế sắc mặt xanh mét, đưa tay muốn kéo Trác Thiếu Quân lên: “Con làm cái gì thế? Đứng lên cho ta! Đừng có làm mất mặt người nhà họ Trác ở đây!!”

Nhưng Viên Mục Dã lại chặn giữa hai cha con, cậu nói: “Chú Trác, đây là chuyện của Thiếu Quân, cháu hy vọng chú có thể để cậu ấy tự giải quyết.”

Trác Khải Phong hét lên với vẻ mặt dữ tợn: “Để nó tự giải quyết? Nếu thật sự để nó tự giải quyết thì chẳng biết nó đã chết bao nhiêu lần rồi! Tôi là cha của nó! Chuyện của nó do tôi quyết!”

Không ngờ Viên Mục Dã lại khác hẳn với vẻ hiền lành khiêm tốn tốt tính mọi khi, thái độ của cậu trở nên kiên quyết, cậu nói: “Thật xin lỗi chú Trác, cháu không thể tán thành cách giải quyết này của chú! Chuyện vì sao lại phát triển đến mức này... trong lòng chú không rõ sao? Chẳng lẽ đến bây giờ chú còn không nên nghĩ lại xem cách giải quyết vấn đề của mình có chỗ nào không ổn ư?”

Trác Khải Phong cười lạnh: “Viên Mục Dã, cậu là cái thá gì? Đây là chuyện riêng của nhà họ Trác chúng tôi, liên quan gì đến cậu?”

Viên Mục Dã thấy cảm xúc của Trác Khải Phong đã đến mức mất khống chế, bèn khẽ cười, nói: “Chú Trác, chú là cha của Thiếu Quân, cho nên cháu mới dành cho chú sự tôn trọng... nhưng cũng chỉ có vậy thôi. Sở dĩ hôm nay cháu đứng ở đây, là bởi vì cháu là bạn của Thiếu Quân. Có lẽ trong mắt chú bạn bè không là gì cả, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lợi dụng và vứt bỏ, nhưng đối với chúng cháu, bạn bè là bạn bè. Giữa bạn bè không nên có bất cứ sự lợi dụng hay tính toán gì, nhiều khi còn phải đứng ở vị trí của đối phương vì đối phương mà suy nghĩ. Đương nhiên, điều này không phải ai cũng có thể làm được, nhưng chú không làm được không có nghĩa người khác cũng không làm được, ít nhất là Thiếu Quân, Tôn Phóng, Ngô Vũ Phong bọn họ đều làm được. Mà chú thì sao? Đã khi nào

chú suy nghĩ cho Thiếu Quân chưa? Chú có biết cậu ấy muốn trở thành người như thế nào, sống cuộc sống ra sao không? Chú có biết con người thật sự của cậu ấy không? Đương nhiên là chú không biết, bởi vì chú không hề quan tâm đến những chuyện này, chú chỉ cần con trai mình trở thành một người ưu tú trong mắt người khác là được, đúng không?!”

Trác Khải Phong dường như ý thức được Viên Mục Dã ám chỉ điều gì, ông ta tức giận quát: “Cậu im đi! Đừng nói nữa”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được... cháu sẽ không nói đến chuyện chú kiêng kỵ kia, nhưng cháu hy vọng hôm nay chú không can thiệp vào quyết định của Thiếu Quân. Trước kia, vì không muốn làm cô chú mất mặt, cậu ấy thường xuyên ép bản thân làm những chuyện mình không thích, cuộc sống của cậu ấy đã từng rất ngọt ngào. Những chuyện này cô chú là cha mẹ của cậu ấy đều biết chứ? Hiển nhiên, hai người không biết, nhưng những người bạn kia của cậu ấy đều biết cả. Trong thời điểm Thiếu Quân đau khổ nhất bọn họ khuyên bảo cậu ấy, vào thời điểm cậu ấy cảm thấy áp lực nhất sẽ cùng cậu ấy leo núi giải tỏa tâm trạng, đó là những điều tốt đẹp nhất trong đời cậu ấy, nhưng tất cả lại bị sự ích kỷ và nghi ngờ của chú phá hỏng.”

Chương 1295: Muốn đổ lỗi cho người khác

Không ngờ Trác Khải Phong nghe Viên Mục Dã nói vậy lại cười lạnh: “Ngây thơ! Chính vì Tiểu Quân quen biết một đám người giống như mày lên giờ nó mới trở thành người như vậy đây! Bệnh trầm cảm cái gì? Chó má! Nói thẳng ra chính là nhu nhược! Từ nhỏ tao đã cho nó sống cuộc sống tốt nhất, học trường tốt nhất, bất luận đi đến đâu người ta cũng vì nó là con của Trác Khải Phong tao nên đều phải ngược mắt nhìn lên! Bây giờ mày lại nói với tao vì nó được sống tốt hơn người khác nên sinh ra u uất sao? Trên thế giới này còn có chuyện buồn cười như vậy à? Vậy thì chỉ có thể là do từ nhỏ đến lớn nó chưa từng phải chịu khổ, chưa từng cảm nhận được cảm giác bị người khác khinh thường vì không có tiền là như thế nào, nếu không nó nhất định sẽ cố mà trân trọng những ngày tháng sống dễ dàng như hiện tại, chứ không phải ở đó mà suốt ngày không ốm cũng rên, muốn sống muốn chết!”

Cuối cùng Viên Mục Dã cũng hiểu được bản tính cố chấp của Trác Khải Phong, chuyện ông ta không tán đồng thì cho dù có biện luận ba ngày ba đêm cũng không thể nào thuyết phục được, nhưng hiện giờ Trác Thiếu Quân đã không còn là một cậu bé phải nghe theo sắp đặt của cha mẹ nữa.

Thế là Viên Mục Dã lắc đầu: “Hôm nay cho dù chú có nói gì thì cũng không thể can thiệp vào lựa chọn của Thiếu Quân nữa. Hơn nữa chú đừng quên, tất cả những nhân ác này đều là do chú gieo xuống, cậu ấy là con của chú nên vì chú mà phải gánh chịu mọi hậu quả, chú còn bất mãn gì nữa? Chẳng lẽ chú cứ nhất định muốn Thiếu Quân phải có kết cục như Triệu Chính Phi thì mới hài lòng sao?”

Bà Trác đứng bên cạnh nghe vậy thì như lọt vào trong sương mù, bà ta nghi hoặc nhìn con trai đang quỳ trên đất, rồi nhìn

người chồng đang tức giận, sau đó quay lại hỏi Viên Mục Dã: “Cháu nói gì? Cái gì nhân ác? Hậu quả xấu gì?”

Có một số chuyện của Triệu Chính Phi đến giờ Trác Khải Phong vẫn luôn giấu giếm vợ không nói ra sự thật, cho nên ông ta đương nhiên không muốn chuyện ấy được nói ra từ miệng Viên Mục Dã, lại còn vào thời điểm này, nên ông ta nói với chú Lưu: “Lão Lưu, bà chủ mệt rồi, ông đưa bà ấy lên trên nghỉ ngơi đi...”

Nhưng không ngờ, người quản gia luôn ngoan ngoãn nghe lời Trác Khải Phong lại không hề nhúc nhích, ngược lại còn lạnh lùng nhìn về phía ông ta và nói: “Ông chủ, ông vẫn định tiếp tục giấu bà chủ chuyện của cậu Chính Phi sao?”

Cái chết của Triệu Chính Phi vẫn luôn là cái gai trong lòng bà Trác, bà ta nghe chú Lưu nói vậy thì lập tức chất vấn: “Lão Lưu, ý của anh là gì?”

Nhưng chú Lưu lại không trả lời bà ta, mà chỉ nhìn về phía Trác Khải Phong...

Lòng bà Trác như tro tàn: “Khải Phong... anh nói thật cho em biết, cái chết của Tiểu Phi có liên quan gì đến anh không?”

Khả năng đổi trắng thay đen nói dối không đổi sắc của Trác Khải Phong chỉ hơn chứ không bao giờ kém so với bất kỳ ai, nhưng chỉ có duy nhất trước mặt vợ mình là ông ta có chút chột dạ: “Nghĩa Mai, tôi vẫn luôn coi Chính Phi như con đẻ, sao tôi có thể làm hại nó chứ?”

Không ngờ bà Trác lại không giữ vẻ dịu dàng như lúc bình thường mà lạnh lùng nói: “Anh thực sự cho rằng tôi không biết gì về những chuyện anh giao Chính Phi làm trong mấy năm qua sao? Tôi vốn cho rằng, Tiểu Phi gọi anh là cha bao nhiêu năm như vậy, thêm cả tình nghĩa vợ chồng nhiều năm của chúng ta, anh sẽ chữa cho nó một đường lui... Xem ra tôi đã quá ngây thơ rồi, cuối cùng anh vẫn dồn nó vào đường chết.”

Nhìn vẻ mặt dứt khoát của vợ, Trác Khải Phong biết sắp có chuyện không hay, thế là ông ta vội vàng chuyển hướng, dùng vẻ mặt không thể ngờ nhìn chăm chăm chú Lưu, ông ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tại sao? Bao nhiêu năm qua tôi đã từng

bạc đãi anh chưa? Tôi tin tưởng anh như vậy, còn cứu mạng anh... Vậy mà anh lại phản bội tôi vào lúc này?”

Chú Lưu cười lạnh: “Đúng là anh đã từng cứu mạng tôi, nhưng bao nhiêu năm tôi đi theo anh như vậy, tận tâm tận lực làm việc vì anh... cũng đã trả hết nợ ân tình năm đó rồi chứ?!”

Trác Khải Phong thất vọng nói: “Bọn chúng... cho anh bao nhiêu tiền? Từ khi nào mà anh trở nên háms tiền như vậy?”

Không ngờ chú Lưu lại lắc đầu: “Tôi làm vậy không phải vì tiền... mà là vì một người.”

“Vì ai?” Trác Khải Phong thắc mắc.

Chú Lưu im lặng một lúc sau đó mới trầm giọng nói ra hai chữ: “Kiều Viêm...”

Trác Khải Phong tức giận hét lên: “Lại là Kiều Viêm? Chẳng lẽ Kiều Viêm này kiếp trước có thù với nhà họ Trác chúng tôi sao? Người đã chết rồi mà âm hồn không tan? Tiểu Quân vì nó mà đòi sống đòi chết, anh vì nó mà phản bội, sớm biết Kiều Viêm có bản lĩnh đến vậy thì lúc đầu tôi nên cúng bái nhang khói mỗi ngày cho nó mới phải! Tôi không hiểu nổi, một gia đình thế nào có thể dạy dỗ ra một đứa con như vậy? Một người đàn ông trưởng thành... lại có sức hút lớn đến thế? Cha mẹ nó có biết nó ở ngoài làm những chuyện mất mặt kia không?”

“Ông im đi! Đúng... cha mẹ Kiều Viêm đúng là người không có nhiều tiền, nhưng trên phương diện giáo dục con cái thì họ gấp anh đến hàng trăm lần. Anh có thể đến nơi Kiều Viêm học tập và làm việc, cứ hỏi bất kỳ một ai thì sẽ biết nó là một người trẻ tuổi ưu tú như thế nào! Nó chỉ là con của một gia đình bình thường, nhưng có thể sánh bước bên cạnh con anh, hoàn toàn là dựa vào thực lực của bản thân nó bước từng bước một. Anh dựa vào cái gì mà vì con mình đi hủy hoại tương lai của người khác chứ?” Chú Lưu nổi giận đùng đùng.

Nhưng nghe chú Lưu nói vậy, Trác Thiếu Quân đang quỳ trên mặt đất bỗng đứng bật dậy, kinh ngạc nói: “Chú Lưu, chú nói thế là thế nào? Sao bố cháu lại phá hủy tương lai của Kiều Viêm?”

Chú Lưu hừ lạnh: “Cái này phải hỏi cha của cậu...” Ông ta nhìn Trác Khải Phong, sau đó chậm rãi nói: “Ông chủ, ông có muốn tôi kể cho cậu chủ nghe những chuyện tốt năm đó ông sai tôi làm không?”

Sau đó chú Lưu kể lại những chuyện năm đó mình đã làm theo ý của Trác Khải Phong...

Hóa ra, năm đó ngoài mặt Trác Khải Phong giả vờ như mặc kệ Trác Thiếu Quân, nhưng trên thực tế ông ta là một người cha có dự vọng không chế cực mạnh, ông ta vẫn luôn cho người giám thị nhất cử nhất động của Trác Thiếu Quân, và nhanh chóng phát hiện bí mật không thể để ai biết của con trai.

Mà sở dĩ Kiều Viêm bị lưu ban một năm cũng hoàn toàn do Trác Khải Phong ra tay... Ông ta đã mua chuộc hai người bạn cùng phòng của Kiều Viêm, vu hãm Kiều Viêm vì muốn giành được học bổng mà gian lận trong lúc thi.

Chuyện gian lận ở trường đại học lúc đó là một chuyện rất nghiêm trọng, bởi vì muốn gán tội cho người khác, lại thêm có hai người bạn học làm chứng, cho nên Kiều Viêm không thể nào chứng minh được sự trong sạch của mình.

May mà ở trường có một số giáo viên có cảm tình khá tốt với Kiều Viêm, cảm thấy cậu ấy hành động như vậy chỉ là do nhất thời hồ đồ, nên dưới sự giúp đỡ của những giáo viên đó Kiều Viêm mới thoát được án phạt bị đuổi học, nhưng cũng phải nhận kỷ luật và kéo dài thời hạn tốt nghiệp một năm.

Một năm này của Kiều Viêm trải qua rất vất vả, bởi vì bị kéo dài thời hạn tốt nghiệp nên đương nhiên các học bổng đều bị cắt, cậu ấy vừa phải đi làm kiếm tiền vừa phải học, có lúc vì muốn kiếm thêm chút tiền mà một ngày chỉ ngủ hai đến ba tiếng đồng hồ...

Chương 1296: Người kẻ bên gối

Trác Thiếu Quân thấy Kiều Viêm ngày nào cũng vất vả như vậy thì rất đau lòng muốn giúp cậu ấy, dù sao tiền sinh hoạt của Kiều Viêm còn chẳng đủ cho cậu ta mua một chiếc đồng hồ. Nhưng sau khi Kiều Viêm từ chối thẳng thừng lời đề nghị của cậu ta, thì Trác Thiếu Quân cũng hiểu không thể làm vậy.

Bởi vì Trác Thiếu Quân biết Kiều Viêm cũng có lòng tự trọng của mình, đồng thời cũng tin tưởng vào năng lực của Kiều Viêm, chút khó khăn này căn bản không làm khó được cậu ấy... Hơn nữa tái ông mất ngựa, sao biết không phải phúc, cứ như vậy hai người dễ dàng cùng nhau tốt nghiệp.

Sau khi Trác Khải Phong biết được chuyện mình làm không những không khiến Kiều Viêm bị đuổi học, mà còn khiến hai người họ có thêm một năm bên nhau, thì tức đến mức thiếu chút nữa là phát bệnh tim. Nhưng cho dù như vậy ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn tìm cơ hội hãm hại Kiều Viêm, thậm chí khi cậu ấy tốt nghiệp đi xin việc vẫn không ngừng ngáng chân khắp nơi, khiến cậu ấy tự dưng bị mất việc mấy lần.

Nhưng tất cả những chuyện này vẫn chưa phải quá đáng nhất...

Mọi người đều cho rằng vụ tai nạn ngã xuống sườn núi của Kiều Viêm là do Trác Thiếu Quân vì tự vệ đã cắt dây thừng. Nhưng không ai biết, một người luôn cẩn thận như Kiều Viêm sao có thể mang theo một sợi dây thừng cũ để buộc sinh mệnh của tất cả mọi người lên đó được.

Sau đó, Trác Thiếu Quân lại mãi chìm đắm trong nỗi đau quá lớn không thể thoát ra được, cũng không hề suy nghĩ đến chuyện ấy, nên không phát hiện ra Trác Khải Phong đã ra tay với sợi dây thừng leo núi đó. Mà người đổi sợi dây thừng ấy,

chính là người quản gia mà Trác Thiếu Quân tin tưởng từ nhỏ, chú Lưu...

Trước đây, Trác Thiếu Quân không hề biết chút gì về chuyện này, khi cậu ta nghe từ chính miệng chú Lưu kể lại những khó khăn mà Kiều Viêm gặp phải, thậm chí cả cái chết của cậu ấy... Vậy mà cũng do cha mình giở trò, cậu ta tức giận đến không nói lên lời.

Nếu như là người khác, Trác Thiếu Quân có thể đánh hấn, có thể giết hấn, nhưng người này dù thế nào cũng là cha ruột của cậu ta, cho dù Trác Thiếu Quân tức giận đến thế nào, cũng chỉ có thể gằn giọng chất vấn: “Vì sao... Hại anh ấy có lợi gì cho cha chứ?”

Không ngờ Trác Khải Phong lại âm trầm nói: “Điểm tốt chính là để con của ta trở lại thành người bình thường!”

“Thế nào là bình thường? Thế nào là bất thường? Cha vì những người đối đầu với mình mưu hại lẫn nhau, ép anh hai phải làm những chuyện mà anh ấy không thích... đây chính là chuyện mà người bình thường nên làm sao? So với cha, con mới là người bình thường. Tại vì sao cha không thể để con sống vui vẻ một chút? Chẳng lẽ bởi vì con mang họ Trác nên không có tư cách được sống hạnh phúc sao?” Trác Thiếu Quân tức giận chất vấn.

Trác Khải Phong cười lạnh: “Hạnh phúc... cái gọi là hạnh phúc của con là dùng sự bất hạnh của người khác để đổi lấy! Không có ta, con có thể ra nước ngoài học ở trường danh tiếng sao? Không có ta con có thể có cuộc sống ưu việt như thế sao? Có một điểm lão Lưu nói không sai, Kiều Viêm đúng là ưu tú hơn con rất nhiều, nhưng nó không phải là con ta! Con mới là con của ta!”

“Nhưng con mong là không phải! Vì cái gì hết lần này đến lần khác là con... tại sao con lại là con của cha? Nếu như không phải... anh ấy sẽ không phải chết, nếu anh ấy không chết, tất cả mọi người đều sẽ không chết...” Sau khi nói xong Trác Thiếu Quân sụp xuống, ngồi co quắp dưới đất.

Bà Trác thấy con mình như vậy thì vội vàng đỡ lấy Trác Thiếu Quân: “Tiểu Quân... con nghe mẹ, mọi chuyện đều sẽ tốt thôi, tin mẹ... sẽ tốt thôi.”

Nhưng Trác Thiếu Quân lại tuyệt vọng nói: “Sẽ không tốt... mãi mãi sẽ không!”

Viên Mục Dã lo lắng nhìn về phía chú Lưu: “Ông nói ông đang báo thù cho Kiều Viêm? Nhưng rõ ràng ông cũng là kẻ đồng lõa hại chết cậu ấy mà? Ông không cảm thấy hành động của mình bất hợp lý sao?”

Sắc mặt chú Lưu cứng đờ, sau đó tự hỏi tự trả lời: “Đúng vậy nhỉ... Tôi cũng là đồng lõa hại chết Kiều Viêm, tại sao tôi lại muốn báo thù cho cậu ta chứ? Chuyện này đúng là hoang đường. Bởi vì tôi phát hiện, người mình tổn hết tâm tư nghĩ cách hại chết, lại là cháu ngoại mình.”

Hóa ra, khi còn trẻ chú Lưu từng là một tù trốn trại, vì không muốn liên lụy đến người nhà nên ông ta vẫn luôn sống dưới tên giả, sau đó một lần có cơ duyên quen biết Trác Khải Phong, đối phương thấy ông ta làm việc dứt khoát lại không có ràng buộc, mặc dù biết ông ta là tù trốn trại nhưng vẫn giữ ông ta bên cạnh...

Qua nhiều năm như vậy, chú Lưu vẫn chưa từng liên hệ với người nhà, không ngờ sau khi Kiều Viêm xảy ra chuyện, lúc cha mẹ cậu ấy đến cục cảnh sát nhận xác, chú Lưu mới biết mẹ Kiều Viêm chính là người em gái ruột đã thất lạc nhiều năm của mình.

Đến lúc này, rốt cuộc chú Lưu mới ý thức được bao nhiêu năm qua mình đã làm quá nhiều chuyện ác vì Trác Khải Phong, nhiều đến mức báo ứng đến nhanh như vậy, chính mình lại tự tay hại chết con trai của em gái mình...

Mặc dù khi đó chú Lưu không thể tự tha thứ cho mình, nhưng ông ta càng không thể tha thứ cho cha con họ Trác, bọn họ đều ỷ mình có tiền có thế, muốn điều khiển sinh tử của người khác như thế nào cũng được. Hơn nữa... sau khi hại chết người yêu, vậy mà nó vẫn có thể sống nhẹ nhàng trên cõi đời này.

Sau khi nghe chú Lưu kể lại mọi chuyện, sắc mặt Trác Thiếu Quân ngây ngốc hỏi chú Lưu: “Vì sao chú không nói mọi chuyện cho cháu biết sớm hơn... tại sao phải để mọi chuyện phát triển đến mức không thể nào cứu vãn được nữa?”

Chú Lưu hừ lạnh: “Bởi vì đây là nghiệp chướng mà hai cha con các người nên nhận, tôi muốn nhìn xem, nhà họ Trác các người muốn vì chuyện này mà gánh trên vai bao nhiêu mạng người nữa thì mới bằng lòng bỏ qua!”

Viên Mục Dã lặng lẽ nhìn chú Lưu và Trác Khải Phong, hóa ra hai bọn họ đều cùng là một loại người, họ chỉ muốn nhìn thấy chuyện mình muốn nhìn, nếu không hai người đã chẳng thể cùng cấu kết làm chuyện xấu nhiều năm như vậy...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã lạnh lùng nói với chú Lưu: “Ông biết rõ Trác Thiếu Quân là người bị hại, nhưng vì muốn báo thù cho Kiều Viêm mà hết lần này đến lần khác hại cậu ta. Ông ngoài miệng thì nói là muốn báo thù cho Kiều Viêm, nhưng ông có nghĩ đến cảm nhận của Kiều Viêm không? Nếu như cậu ta ở dưới suối vàng biết được, có nguyện ý nhìn ông hại chết người yêu của cậu ta không? Cái ông gọi là báo thù, chẳng qua chỉ là muốn giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng mình mà thôi, còn với Kiều Viêm, hay thậm chí là em gái của ông cũng chẳng hề có chút liên quan nào cả!”

Cơ thể chú Lưu cứng đờ, dường như bị nói trúng tâm sự, nhưng ông ta vẫn mạnh miệng: “Nói vớ vẩn! Mà thì biết cái gì?”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Tôi chẳng biết cái gì cả, có điều ông có dám cùng tôi đi thăm em gái của ông không? Để ông kể lại những chuyện ông đã làm với bà ấy...”

Chú Lưu lập tức như quả bóng xì hơi, một chữ cũng không nói ra được.

Không ngờ đúng lúc này bà Trác đột nhiên đứng dậy giữ chặt chú Lưu, vẻ mặt dữ tợn: “Nói... cái chết của Chính Phi có liên quan gì đến hai người các ông không?”

Chuyện đã đến bước này, chú Lưu đương nhiên sẽ không giấu giếm điều gì cho Trác Khải Phong nữa, ông ta thương hại nhìn bà Trác: “Ông chủ đến cả con của mình còn có thể ra tay độc ác như vậy, thì đừng nói đến một đứa con riêng như Triệu Chính Phi... Bà sống cùng ông ta nhiều năm như thế, vậy mà lại không hiểu gì về người kẻ bên gối mình.”

Chương 1297: Cùng đi xin lỗi

Bà Trác bị lời nói của chú Lưu làm cho sốc đến mức hai mắt tối sầm, bà ta choáng váng suýt ngất, Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng tiến đến đỡ bà ta ngồi xuống, sau đó cậu nhanh chóng quay lại bên cạnh Trác Thiếu Quân...

May mà vị công tử nhà họ Trác này không phải là cậu ta của ngày xưa nữa, nếu không đối mặt với tình cảnh bi thảm như vậy, liệu cậu ta có trực tiếp phát điên hay không?

Cùng lúc đó, Trác Khải Phong đột nhiên bật ra một trận cười trầm thấp, mọi người có mặt ở đây nghe thấy đều rung mình, ông ta lạnh lùng nhìn mọi người rồi nói: “Chỉ một đám tang mà rơi vào cảnh bạn bè xa lánh, Trác Khải Phong này thật quá giỏi đúng không? Sao nào... Bây giờ các người hài lòng chưa? Nhưng tôi nói cho các người biết, chỉ cần là việc Trác Khải Phong tôi muốn làm thì không có gì là không làm được, vì vậy tôi chưa bao giờ thua! Bạn bè xa lánh thì sao chứ? Con của tôi vẫn là con của tôi, nó vẫn sống trên đời này, không phải sao? Các người đứng trên lập trường của mình nên đương nhiên không tán đồng cách làm của tôi, nhưng nếu chúng ta đổi vị trí thì thế nào? Lúc đó tên nào tên nấy chưa chắc đã nhân từ hơn tôi đâu. Hôm nay nói tất cả mọi chuyện ở chỗ này, các người căn bản không có bất kỳ bằng chứng gì để chứng minh những việc đó có liên quan đến tôi, ngược lại việc các người thuê sát thủ lại quá rõ ràng! Tốt nhất các người đừng chọc đến tôi, nếu không cảnh sát sẽ khiến các người không chịu đựng nổi đâu.”

Ông Tôn cười lạnh: “Ai nói chúng tôi không có bằng chứng? Lão Lưu chính là nhân chứng, ông nghĩ cảnh sát có tin một người quản gia già đã đi theo ông vài chục năm không, ông có thể thử xem...”

Trác Khải Phong nói với giọng thờ ơ: “Được lắm, muốn chết thì cùng chết, cùng lắm cá chết lưới rách... Dù sao trên tay tôi

cũng không dính máu.”

Lúc này, Trác Thiếu Quân thật sự không muốn tiếp tục dây dưa thêm một phút nào nữa, cậu ta trầm giọng nói với nhóm ông Tôn: “Cháu không cầu xin mọi người có thể tha thứ cho cháu... Mọi chuyện đều do cháu mà ra, vì vậy tất cả cũng là lỗi của cháu. Nhưng mọi người đều là người thân của những người bạn tốt nhất của cháu, mặc dù các bạn ấy không còn nữa nhưng vẫn còn có cháu, cháu biết bọn họ nhất định mong mọi người có thể hưởng một tuổi già bình yên hạnh phúc, vì vậy cháu hy vọng mọi người có thể cho cháu một cơ hội để làm điều gì đó thay cho họ. Đương nhiên, mọi người cũng có thể tiếp tục căm hận cháu, bởi vì đó là quyền lợi của mọi người.”

Thấy Trác Thiếu Quân đã nói đến nước này, tất cả mọi người không biết nên tha thứ hay tiếp tục căm hận cậu ta nữa. Không ngờ đúng lúc này chú Lưu lại nói với nhóm ông Tôn: “Nếu Trác Thiếu Quân đã tỏ rõ thái độ, vậy các người có thể về suy nghĩ một chút rồi cho cậu ta một câu trả lời chắc chắn. Về phần thời gian còn lại... đến lượt tôi tính toán nợ nần với Trác Khải Phong, các người đi đi.”

Viên Mục Dã không ngờ chính quản gia Lưu lại ra lệnh đuổi khách, Trác Khải Phong không lên tiếng, dù sao đám người đó cũng là ôn thần, càng tiến đi được nhiều thì càng tốt.

Ông Tôn nghe xong liếc nhìn chú Lưu, dường như ông ta chần chừ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng ông Tôn cũng im lặng và dẫn đầu đi ra ngoài. Thấy ông Tôn rời đi, những người khác đương nhiên cũng không thể ở lại được nữa, tất cả thi nhau rời khỏi biệt thự nhà họ Trác.

Đội đám người ông Tôn rời đi xong, chú Lưu quay sang nhìn Viên Mục Dã và nói: “Cậu không đi à? Chuyện của nhà họ Trác đâu có liên quan gì đến cậu?”

Viên Mục Dã cười: “Thiếu Quân là bạn của tôi, trước khi giải quyết xong mọi chuyện, tôi sẽ không rời khỏi cậu ấy.”

Chú Lưu gật đầu: “Được thôi, hãy nhớ rằng đây là cậu tự mình lựa chọn... Sau này xuống Âm Tào Địa Phủ thì đừng trách người khác nhé.”

Những lời này khiến Viên Mục Dã cảnh giác, cậu nghi ngờ nhìn chú Lưu: “Chú muốn làm gì?”

Chú Lưu cười lạnh lùng rồi cởi quần áo trên người xuống, để lộ ra một vòng thuốc nổ bao xung quanh cơ thể: “Cậu hỏi tôi muốn làm gì à? Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền... Phải có người trả giá đắt cho cái chết của Kiều Viêm! Hôm nay chúng ta hãy cùng nhau lên đường, nếu gặp Kiều Viêm thì hãy xin lỗi thẳng bẻ đi.”

Viên Mục Dã còn chưa kịp phản ứng thì chú Lưu đã ấn nút nổ, ngay sau đó Viên Mục Dã bị một làn sóng xung kích cực lớn đẩy ra ngoài...

Chương 1298: Người làm công

Viên Mục Dã không ngờ chú Lưu lại cực đoan đến thế, nhưng dù sao ông ta vẫn thả đám người ông Tôn đi trước, nếu không hậu quả sẽ rất thảm khốc... Bởi vì bom nổ ở khoảng cách này, người bình thường không thể nào sống sót được.

Trong nháy mắt khi vụ nổ xảy ra, Viên Mục Dã nhanh chóng bị bao bọc bởi dây leo do bàn tay phải biến thành, nhưng cậu cũng bị choáng bởi sóng xung kích cực lớn, khi tỉnh lại thì Viên Mục Dã đã nằm trong bệnh viện.

Thấy Viên Mục Dã đã tỉnh, y tá lập tức gọi bác sĩ đến, sau khi hỏi xong mấy câu đơn giản như: “Cậu tên là gì? Cậu biết đây là đâu không?” Bác sĩ nói với Viên Mục Dã rằng cậu chỉ bị thương ngoài da, chỉ cần theo dõi một ngày là có thể xuất viện.

Viên Mục Dã tranh thủ hỏi bác sĩ: “Trác Thiếu Quân bạn tôi có sao không? Cậu ta đang ở đâu?”

Bác sĩ thở dài nói: “Cậu ấy không may mắn như cậu, cậu ấy đang nằm ở khoa hồi sức cấp cứu... Vẫn chưa qua cơn nguy kịch.”

Viên Mục Dã lập tức thở phào: “Không chết thì tốt... Không chết là tốt rồi... Còn những người khác thì sao?”

“Chỉ có cậu và cậu Trác là hai người sống sót ở hiện trường... Bà Trác và ông Trác đều không may qua đời. Vụ nổ đó quá lớn, ngay cả những người ở bên ngoài cũng đều bị ảnh hưởng ở các mức độ khác nhau, nhưng may không nguy hiểm đến tính mạng.” Bác sĩ nói với vẻ tiếc nuối.

Viên Mục Dã nghe xong vô cùng sửng sốt, mặc dù lý trí nói với cậu rằng khả năng hai vợ chồng họ Trác còn sống rất thấp, nhưng sau khi thật sự xác nhận với bác sĩ, trong lòng cậu vẫn cảm thấy hơi khó chịu...

Lúc này, Thạch Lỗi đẩy cửa bước vào. Đầu tiên gã hỏi bác sĩ về tình trạng của Viên Mục Dã, khi trong phòng chỉ còn hai người, Thạch Lỗi mới bước đến giường và nhìn cánh tay Viên Mục Dã với ánh mắt đầy hâm mộ: “Vụ nổ gần như vậy mà cậu vẫn không sao, cái thứ trong tay phải của cậu đúng là báu vật mà!”

Viên Mục Dã cười gượng nói: “Nếu anh thích thì tôi đưa nó cho anh đây!”

Thạch Lỗi bĩu môi: “Tôi không có phúc hưởng đâu... Ngài tự giữ lại mà dùng đi ạ.”

Viên Mục Dã liếc nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cậu hỏi: “Tôi ngất đi bao lâu rồi?”

Thạch Lỗi nhìn thời gian trên đồng hồ: “Khoảng gần 12 tiếng, nếu cậu vẫn không tỉnh, chắc tôi phải gọi cho Đoàn Phong và Diệp Dĩ Nguy mất.”

Viên Mục Dã cười: “Đâu có nghiêm trọng đến thế chứ? Đúng rồi, tình hình nhà họ Trác bây giờ thế nào?”

Thạch Lỗi nhún vai: “Còn có thể thế nào nữa, đương nhiên là rối tung rối mù rồi, chắc đám cổ đông nổi loạn lúc trước đều háo hức mong chờ cậu chủ trẻ của mình chết nhanh! Nhưng nguyện vọng của họ chắc phải thất bại rồi, chỉ cần cơ thể của Trác Thiếu Quân không bị tổn hại quá nhiều, tên đó có thể tự mình chữa trị.”

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi xúc động nói: “Không ngờ nhà họ Trác lại có kết cục như vậy... Có lẽ ngay từ đầu chúng ta không nên chọn cơ thể của Trác Thiếu Quân.”

Nhưng Thạch Lỗi lại khẽ hừ một tiếng: “Cái này trách ai được chứ? Cả đời của Trác Khải Phong đều tính toán người khác, nhưng ông ta vẫn không thể tính hết được lòng người... Cho dù chúng ta không tham gia, thì nhà họ Trác sớm muộn gì cũng sẽ phải nhận kết cục này thôi.”

Viên Mục Dã biết Thạch Lỗi nói đúng, bởi vì cái chết của Kiều Viêm và mấy người Tôn Phóng thật sự đã xảy ra, vì vậy bất kể thế nào thì mấy người chú Lưu cũng sẽ thực hiện kế hoạch trả thù, sự khác biệt giữa hai chuyện này chỉ là sinh tử của Trác Thiếu Quân.

Tối hôm đó, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi đi đến cửa phòng hồi sức cấp cứu, chỉ có một đại diện của công ty đang đứng canh cửa, chắc tên đen đui này được phái đến để chờ tin tức, chỉ cần tin Trác Thiếu Quân đã chết được truyền về, chắc chắn sẽ có người mở sập panh ăn mừng ngay lập tức.

Khi nhìn thấy Viên Mục Dã, sắc mặt đôi phương có vẻ hơi chột dạ, nhưng gã vẫn không quên tự giới thiệu bản thân: “Xin chào anh Viên, tôi tên là Lữ Trường Nghĩa, tôi là trợ lý do công ty phân cho cậu Trác.”

Viên Mục Dã gật đầu, nói: “Tình hình của Thiếu Quân bây giờ thế nào?”

“Ca phẫu thuật của cậu Trác được coi là thành công... Nhưng bác sĩ nói đầu cậu ấy bị đập rất mạnh, vì vậy vẫn chưa qua thời kỳ nguy hiểm.” Lữ Trường Nghĩa thuật lại lời của bác sĩ với vẻ mặt không có biểu cảm gì.

Viên Mục Dã bỗng đổi chủ đề: “Ai sai cậu đến đây?”

Lữ Trường Nghĩa lập tức sững sốt trước câu hỏi ấy, mặc dù trước khi đến đây gã đã được dặn dò rằng bên cạnh Trác Thiếu Quân có một người rất khó đối phó tên là Viên Mục Dã, và anh ta cũng được đưa vào viện cùng Trác Thiếu Quân... Nhưng Lữ Trường Nghĩa không ngờ Viên Mục Dã không bị làm sao cả và lại còn đến chất vấn gã là do ai phái đến.

Suy nghĩ một chút, Lữ Trường Nghĩa cảm thấy mình chỉ là một người làm công nên không thể đắc tội với phe nào cả, vì vậy gã cười nói: “Là mấy giám đốc cùng với cậu Trác Thiếu Dương ủy thác cho tôi đến hỗ trợ công việc của bệnh viện. Thực ra... Tôi chỉ là chân truyền lời, nếu cậu Trác có bất kỳ tình huống gì thì phải lập tức thông báo về cho công ty.”

Thạch Lỗi liếc nhìn Trác Thiếu Quân đang nằm trong phòng hồi sức tích cực, sau đó cười bảo: “Bên đó đang chờ tin Trác Thiếu Quân chết hả? Cậu bảo bọn họ đi tắm rồi ngủ đi, tối hôm nay không có gì chơi đâu, tôi thấy có một số vị giám đốc không còn trẻ nữa, cứ chịu đựng như vậy cũng không tốt, đừng để Trác Thiếu Quân chưa chết mà mình lại chết trước.”

Thấy giọng điệu của đôi phương tuy rằng hiền lành, nhưng câu nào câu nấy lại lộ vẻ tàn nhẫn, Lữ Trường Nghĩa biết Thạch

Lỗi cũng không phải người hiền lành gì, gã đành lúng túng nói: “Hiều lắm, chỉ là hiểu lắm thôi, cậu Trác là người hiền lành nên sẽ được ông trời phù hộ, từ đầu đến cuối tôi vẫn luôn tin rằng cậu Trác sẽ qua cơn nguy kịch!”

Có lẽ vì sợ nếu mình con tiếp tục ở lại thì sẽ bị mấy người Viên Mục Dã làm khó dễ, Lữ Trường Nghĩa nhanh chóng tìm cớ chuồn đi. Viên Mục Dã thấy vậy bèn hỏi Thạch Lỗi: “Bây giờ tôi có thể vào thăm Trác Thiếu Quân không?”

Thạch Lỗi cười nói: “Tôi đi tìm y tá hỏi một chút...”

Sau cuộc “thương lượng” của Thạch Lỗi, Viên Mục Dã mặc bộ đồ vô trùng rồi bước vào bên trong, khi thấy trên người Trác Thiếu Quân cắm đầy những ống và điện cực, Viên Mục Dã nghi ngờ rằng liệu hắn có chịu nổi hay không?

Không ngờ vừa rồi Trác Thiếu Quân còn nhắm chặt mắt, mà sau đó hắn đã tranh thủ lúc y tá xoay người đi để mở mắt nhìn Viên Mục Dã, thậm chí còn nháy mắt với cậu... Viên Mục Dã lập tức hiểu rằng Trác Thiếu Quân đã hồi phục được kha khá rồi, chỉ vì không muốn dọa bác sĩ và y tá nên mới không khỏe lại quá nhanh mà thôi.

“Xin hỏi... Khi nào mới có thể rút những chiếc ống này?”

Viên Mục Dã quay sang hỏi y tá.

Y tá liếc nhìn các chỉ số hiển thị trên máy và nói: “Xem tình trạng hiện tại của cậu ta... Chỉ cần cậu ta tỉnh lại thì hoàn toàn có thể khôi phục việc thở tự nhiên.”

Viên Mục Dã nghe xong bèn cúi người vỗ vỗ vào tay Trác Thiếu Quân: “Đừng lo... Chuyện bên ngoài đã có tôi, cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt và mau tỉnh lại.”

Chương 1299: Người kẻ bên gối

Sau đó Viên Mục Dĩ hỏi y tá thêm vài câu và bước ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, bởi vì cho dù có ở lại thì cậu cũng không thể nói chuyện với Trác Thiếu Quân, vậy chẳng thà ra ngoài xử lý công việc còn hơn.

Thấy Viên Mục Dĩ đi ra, Thạch Lỗi cười hỏi: “Sao rồi? Tay chân của tên đó vẫn còn chứ?”

Không ngờ Viên Mục Dĩ không trả lời mà lại ra hiệu cho Thạch Lỗi ra ngoài rồi nói tiếp... Thấy vẻ mặt của Viên Mục Dĩ rất nghiêm túc, Thạch Lỗi cũng ngừng nói và im lặng đi theo phía sau.

Khi hai người đi tới vườn hoa phía sau bệnh viện, Thạch Lỗi thấy xung quanh không có ai thì nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra thế?”

Lúc này, Viên Mục Dĩ chậm rãi mở bàn tay phải của mình ra, một cục giấy nhỏ bất ngờ xuất hiện bên trong, Thạch Lỗi cầm lấy mở ra xem, bên trên có một dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo “Y tá có vấn đề”.

Thạch Lỗi thấy vậy cau mày hỏi: “Y tá nào có vấn đề? Chẳng lẽ là sát thủ do ông Tôn và Trác Khải Dương phái đến sao?”

Nhưng Viên Mục Dĩ lại lắc đầu: “Không phải... Dù sao trong mắt họ, Trác Thiếu Quân khó có thể sống sót qua lần này, họ ngồi chờ thu hoạch chẳng phải tốt hơn sao? Cần gì phải mạo hiểm như vậy chứ? Hơn nữa cho dù thật sự là sát thủ do đối phương phái tới, Trác Thiếu Quân cũng có thể tự mình xử lý, cậu ta không nên sốt ruột cầu cứu tôi như thế này, cho nên điều tôi lo lắng nhất bây giờ là một khả năng khác.”

“Là khả năng nào?” Thạch Lỗi trầm giọng hỏi.

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi nói: “Có thể là... Đồng loại của Trác Thiếu Quân xuất hiện.”

Đây không chỉ là một tin không tốt với Trác Thiếu Quân, thậm chí nó có thể nói là một tin cực kỳ tồi tệ với loài người, nếu đối phương thật sự là đồng loại của Trác Thiếu Quân, vậy có nghĩa là đám sinh vật kỳ bí dưới mặt đất kia đã ngóc đầu trở lại một lần nữa.

Thạch Lỗi lập tức biến sắc, gã nhìn về hướng khoa điều trị nội trú: “Nhưng bệnh viện có nhiều y tá như vậy, rốt cuộc thì người nào mới là đồng loại của cậu ta?”

Viên Mục Dã bất đắc dĩ nói: “Chắc là người y tá xuất hiện tại phòng chăm sóc đặc biệt lúc đó, tiếc là đối phương đeo khẩu trang nên tôi không nhìn rõ được mặt.”

Thạch Lỗi trầm tư một lát rồi nói: “Không sao, tôi sẽ đi tìm hiểu xem những y tá nào trực tại phòng chăm sóc đặc biệt ngày hôm nay, đến lúc đó chúng ta sẽ kiểm tra từng người một... Tôi tin rằng kể cả khi cậu không nhìn rõ khuôn mặt của đối phương thì chỉ cần nhìn thân hình cũng có thể nhận ra.”

Khi Thạch Lỗi cảm thông tin của y tá trực trong ngày đến, Viên Mục Dã hoàn toàn chết lặng, không biết bệnh viện này có tiêu chuẩn gì khi tuyển y tá hay không, mà tại sao ai cũng có hình thể giống hệt nhau?

Vào thời điểm Viên Mục Dã bước vào chỉ có hai y tá đang trực là Triệu Nam Nam và Lý Bình, vì vậy cậu chỉ cần tìm ra người có vấn đề trong số họ là được... Để nhanh chóng tìm được đồng loại của Trác Thiếu Quân, Viên Mục Dã và Thạch Lỗi quyết định tách ra, mỗi người theo dõi một người.

Viên Mục Dã chọn Lý Bình dựa vào trực giác của mình, bởi vì khi nói chuyện với y tá trong phòng chăm sóc đặc biệt, cậu từng ngửi thấy mùi thuốc lá rất nồng, sau đó Viên Mục Dã còn nhìn thấy Lý Bình lén hút thuốc trong cầu thang, vì vậy về cơ bản, Viên Mục Dã có thể kết luận rằng y tá xuất hiện trong phòng chăm sóc đặc biệt lúc đó là Lý Bình.

Nhưng Lý Bình có phải đồng loại của Trác Thiếu Quân hay không thì cần phải quan sát thêm, cho dù chắc chắn 100%, Viên Mục Dã cũng tạm thời không muốn đánh rần động cỏ,

cậu phải tìm hiểu xem mục đích của đối phương tìm Trác Thiều Quân là gì?

Theo tư liệu, Lý Bình là một người phụ nữ có cuộc sống rất giản dị, cô ta sinh ra trong một cô nhi viện và sớm chọn cuộc sống hôn nhân, cô ta đã kết hôn được 7 năm và có một con trai, nhưng không may nó đã qua đời vào hai năm trước. Cuộc hôn nhân của Lý Bình đã phải chịu một cú sốc lớn, vì vậy trong thời gian này hai người họ đang tiến hành thủ tục ly hôn...

Theo nhận định của Viên Mục Dã, người sống một mình như Lý Bình rất phù hợp với yêu cầu của đồng loại Trác Thiều Quân, bởi vì ngay cả khi tính khí cô ta thay đổi mạnh mẽ thì trong thời gian ngắn cũng không bị những người xung quanh phát hiện. Cô ta chỉ cần cố gắng ngụy trang thành Lý Bình lúc ở bệnh viện là được.

Sau khi ca đêm ngày hôm đó kết thúc, Lý Bình tan sở về nhà như thường lệ, còn Viên Mục Dã thì lặng lẽ bám theo phía sau cô ta.

Trong tình huống bình thường, kỹ thuật theo dõi của Viên Mục Dã sẽ không bị người bình thường như Lý Bình phát hiện, nhưng khi hai người đến khu nhà của cô ta, Lý Bình lại rẽ sang một hướng ngược lại...

Lúc đầu Viên Mục Dã còn tưởng Lý Bình muốn mua đồ ăn sáng, nhưng một lát sau cậu phát hiện cô ta đi thẳng đến một khu rừng nhỏ trong công viên gần đó... Lúc này Viên Mục Dã mới nhận ra rằng có thể cậu đã bị bại lộ, đồng thời Viên Mục Dã cũng khẳng định Lý Bình tuyệt đối không phải người bình thường.

Khi Lý Bình thấy xung quanh không có người đi bộ, cô ta đột nhiên đứng yên tại chỗ, sau đó từ từ quay đầu nhìn về phía vị trí của Viên Mục Dã và nói: “Anh Viên... Anh có mục đích gì khi theo dõi tôi từ bệnh viện về nhà thế?”

Thấy đối phương đã phát hiện ra mình, Viên Mục Dã thẳng thắn bước ra từ bóng tối, cậu nói: “Cô Lý, xin cô đừng hiểu nhầm, tôi theo dõi cô là vì... muốn biết cô có bị ai mua chuộc hay không. Cô cũng biết thân phận của Trác Thiều Quân rất

đặc biệt, bên ngoài bây giờ có rất nhiều người mong cậu ấy chết sớm một chút đấy.”

Viên Mục Dã không muốn trực tiếp xé rách da mặt với đối phương, vì vậy cậu tìm đại một lý do khá chính đáng. Nhưng Lý Bình lại thản nhiên nói: “Viên Mục Dã, sức mạnh trong cơ thể anh quá nguy hiểm đối với con người, nếu như anh còn sử dụng thêm vài lần nữa, vậy anh sẽ cách cái chết không xa lắm đâu.”

Viên Mục Dã không ngờ đối phương lại trực tiếp như vậy, trong nhất thời cậu không biết phải đáp lời thế nào, đối phương thấy Viên Mục Dã không lên tiếng thì tiếp tục nói: “Hay là chúng ta hợp tác đi? Tôi có thể giúp anh loại bỏ hoàn toàn thứ sinh vật sống trong người và để anh trở lại thành một người bình thường.”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Loại bỏ kiểu gì? Cô sẽ chiếm cơ thể của tôi sao? Như vậy thì khác gì chết đâu?”

Lý Bình mỉm cười, nói: “Đương nhiên không giống, chúng tôi chỉ mượn tạm mà thôi... Anh cũng biết rất rõ điều đó mà, chỉ cần chúng tôi muốn thì có thể trả lại cơ thể cho anh bất cứ lúc nào.”

Viên Mục Dã cười gật đầu: “Đúng vậy, chỉ cần các cô muốn... Nhưng làm thế nào để tôi xác định các cô muốn hay không chứ? Đây không phải lần đầu tiên chúng ta tiếp xúc với nhau, cô cảm thấy tôi sẽ tin vào mấy chuyện ma quỷ đó của cô sao?”

Nghe Viên Mục Dã nói như vậy, Lý Bình cảm thấy khó hiểu: “Anh không muốn tin tôi nhưng lại tin tưởng Trác Thiếu Quân? Cậu ta khác tôi ở điểm nào chứ?”

Chương 1300: Đường lui

Thật ra, Viên Mục Dã vẫn chưa hiểu rõ lắm về bản thể của Trác Thiếu Quân và Lý Bình, vì vậy cậu không thể dùng tình cảm của con người để giải thích cho Lý Bình tại sao cậu có thể tin Trác Thiếu Quân nhưng lại không thể tin cô ta.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã trầm giọng: “Bởi vì tôi và Trác Thiếu Quân đã biết nhau từ lâu và chúng tôi là bạn bè, vì vậy tôi hiểu cậu ta nhiều hơn một chút.”

Không ngờ Lý Bình lại cười lạnh: “Đó là vì anh chưa hoàn toàn hiểu rõ chúng tôi, nếu không anh sẽ không nói ra câu nói tin tưởng Trác Thiếu Quân.”

Đương nhiên Viên Mục Dã không dễ bị khiêu khích vì một vài lời nói của đối phương, cậu suy nghĩ một chút rồi bảo: “Lúc trước tôi không giết hết các người, đó là vì tôi luôn cảm thấy hành tinh này không chỉ thuộc về con người, tôi hy vọng hai bên có thể sống chung hòa bình và chấp nhận lẫn nhau... Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng tôi sẽ không làm như vậy nếu bị đe dọa, cô hiểu không?”

Lý Bình cười: “Yên tâm, đây chỉ là vấn đề nội bộ trong chủng tộc của tôi mà thôi, nó không hề liên quan đến loài người các anh đâu.”

Nhưng Viên Mục Dã lại không nghĩ như vậy: “Sao lại không liên quan, chẳng phải bây giờ cô đang dùng cơ thể của con người đây à?”

Lúc này Lý Bình thoáng liếc nhìn cơ thể mình và bảo: “Không phải vô duyên vô cớ mà tôi mượn cơ thể này đâu, là do chủ nhân của nó không muốn sống, giống như cái cách mấy người mượn cơ thể Trác Thiếu Quân vậy. Hoặc nói một cách chính xác thì tôi mượn một thi thể của con người.”

Viên Mục Dã nhất thời không nói nên lời, bởi vì Lý Bình vừa mất con, lại còn ly hôn, rất có thể cô ta đã nghĩ quẩn, thế là

Viên Mục Dã đành chuyển chủ đề: “Tôi đã nói rằng Trác Thiếu Quân là bạn của tôi, nếu ai muốn hại bạn tôi thì tôi sẽ không để yên đâu.”

Câu nói tưởng như không quan trọng của Viên Mục Dã thực ra để cho đối phương biết thái độ của cậu. Mặc dù Viên Mục Dã không muốn xen vào mâu thuẫn nội bộ của đối phương, nhưng trong lòng cậu biết lựa chọn của Trác Thiếu Quân khi đó thật ra là phản bội lại giống loài của mình, nếu đối phương thật sự đến tính sổ, tình huống của Trác Thiếu Quân sẽ không quá lạc quan.

Sau khi nghe Viên Mục Dã nói, Lý Bình không nói gì mà chỉ mỉm cười, sau đó xoay người đi về phía nhà, nhưng lần này Viên Mục Dã không tiếp tục đi theo...

Khi Viên Mục Dã trở lại bệnh viện, cậu thấy Lữ Trường Nghĩa mang một đôi mắt gấu trúc đang khổ sở đứng canh giữ ở cửa phòng chăm sóc đặc biệt, gã thấy Viên Mục Dã quay về thì lập tức lúng túng đứng dậy nói: “Anh Viên... Chào buổi sáng.”

Viên Mục Dã thực sự cảm thấy đồng tình với Lữ Trường Nghĩa, cậu thở dài hỏi: “Cậu vẫn ở đây cả đêm à?”

Lữ Trường Nghĩa cười nhăn nhó: “Cấp trên đã dặn dò bất cứ lúc nào cũng phải nắm được tình huống của cậu Trác, cho nên...”

Viên Mục Dã gật đầu, cậu không muốn khó xử gã nên thuận miệng hỏi: “Tình hình trong đó bây giờ thế nào rồi?”

Lữ Trường Nghĩa vội vàng trả lời: “Lúc này bác sĩ đến phòng kiểm tra và nói tình trạng của cậu Trác không ổn định lắm, nhưng so với ngày hôm qua đã tốt hơn rất nhiều... Chắc sẽ có hy vọng tỉnh lại.”

Viên Mục Dã trầm giọng hỏi: “Cậu báo cáo sự thật rồi sao?”

Lữ Trường Nghĩa bất đắc dĩ đáp: “Những gì tôi nói cũng gần giống ngày hôm qua, thế không phải là nói dối... đúng không?”

Thấy Lữ Trường Nghĩa khá thành thật và đáp án này cũng làm cậu hài lòng, Viên Mục Dã bèn khuyên: “Tôi biết cậu đang trong tình thế khó xử vì bị kẹp giữa hai bên... Nhưng đôi khi để lại cho mình một lối thoát vẫn là chuyện tốt.”

Lữ Trường Nghĩa thận trọng nói: “Tôi biết rồi... Cảm ơn anh Viên.”

Chương 1301: Thù trong giặc ngoài

Viên Mục Dã đang định nhắc nhở Lữ Trường Nghĩa đừng chọn phe quá sớm để tránh sau này phải xấu hổ. Nhưng đúng lúc này cậu lại thấy Thạch Lỗi vội vàng bước ra từ thang máy, gã nói với Viên Mục Dã bằng giọng nghiêm trọng: “Gọi điện thoại cho Đoàn Phong đi, mọi thứ có thể còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng...”

Lữ Trường Nghĩa ở bên cạnh nghe thấy vậy thì vô cùng thức thời nói: “Anh Viên cứ trò chuyện đi, tôi đi mua mấy cốc cà phê rồi quay lại.”

Thạch Lỗi nhìn theo bóng lưng của Lữ Trường Nghĩa, gã hỏi: “Có cần tôi sai người đi dò la góc gác của gã này không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tạm thời không cần... Trước tiên cứ nói bên chỗ anh đã xảy ra chuyện gì đi? Chẳng nhẽ Triệu Nam Nam cũng có vấn đề?”

Sắc mặt của Thạch Lỗi trở nên nghiêm trọng: “Triệu Nam Nam không sao, nhưng chỗ thị trấn nhỏ nơi phát hiện côn trùng tinh năm đó có vấn đề.”

Trái tim Viên Mục Dã lập tức thất lại, cậu hiểu tại sao Thạch Lỗi lại muốn liên lạc với nhóm Đoàn Phong. Viên Mục Dã cau mày hỏi: “Tình hình cụ thể thế nào?”

Giọng Thạch Lỗi trầm xuống: “Sau khi chúng ta lấp kín lối đi xuống mặt đất, tôi vẫn luôn cử người canh chừng. Nhưng vừa rồi khi liên lạc với bên đó tôi mới phát hiện... Đã hơn nửa năm rồi nhân viên phụ trách canh giữ không lĩnh lương.

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi đưa ra suy đoán của mình: “Có nghĩa là đồng loại của Trác Thiệu Quân đã lên mặt đất ít nhất nửa năm rồi?”

Thạch Lỗi thở dài: “Tôi e rằng đúng là như vậy...”

Viên Mục Dã hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc nên lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Đoàn Phong. Trước tiên cậu giải thích qua tình hình hiện tại, sau đó bảo Đoàn Phong dẫn người đến tụ tập càng sớm càng tốt.

Sau khi cúp máy, Viên Mục Dã liếc nhìn cánh cửa phòng chăm sóc đặc biệt, cậu nói: “Phải mau chóng đưa Trác Thiếu Quân ra ngoài, chỉ có hai khả năng những tên đó tìm đến cậu ta, một là muốn giết Trác Thiếu Quân, hai là... kéo cậu ta nhập bọn.”

Thạch Lỗi cười: “Đưa cậu ta ra ngoài không khó, dù sao cậu ta cũng đang giả vờ hôn mê, cơ thể chắc cũng không còn gì đáng lo ngại... Nhưng vấn đề là phải làm thế nào để tránh được sự nghi ngờ của người khác?”

Viên Mục Dã nghĩ một lúc rồi trả lời: “Việc xuất viện ngay sau hôm bị nổ chắc chắn là không thực tế, trước tiên cứ đưa cậu ta ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt đã rồi tính.”

Thạch Lỗi cười bảo: “Chuyện này dễ thôi... Lát nữa khi cậu vào gặp cậu ta, cứ bảo cậu ta tự do phát huy là được.”

Khi gặp lại Trác Thiếu Quân, Viên Mục Dã thấy khí sắc của hắn rõ ràng đã khá hơn rất nhiều. Tranh thủ lúc y tá trực điều chỉnh thiết bị, cậu thì thầm vào tai Trác Thiếu Quân: “Y tá tên Lý Bình đúng là có vấn đề, ngay hôm nay cậu phải hạ tất cả các chỉ số xuống trước khi trời tối, làm như vậy thì mới chuyển sang phòng bình thường được.”

Trác Thiếu Quân không thể nói chuyện do có cái ống đang cắm vào miệng, hắn cố gắng chớp mắt với Viên Mục Dã để ra hiệu mình đã nghe thấy. Sau đó Viên Mục Dã nói vài câu với y tá trực rồi mới rời khỏi phòng chăm sóc đặc biệt.

Viên Mục Dã hiểu rõ tình cảnh bây giờ của Trác Thiếu Quân đúng là thù trong giặc ngoài. Nhưng so với những đồng loại suốt ngày muốn chiếm Trái đất, thì mấy giám đốc ngấp nghé tài sản công ty nhà họ Trác thật sự chẳng là cái thá gì...

Buổi chiều, Viên Mục Dã nhận được điện thoại của Đoàn Phong, anh ta nói bọn họ sắp lên máy bay và có thể đến nơi vào sáng sớm ngày mai. Đoàn Phong liên tục dặn dò Viên Mục Dã phải để mắt đến Trác Thiếu Quân, đề phòng hắn “đầu hàng địch và phản quốc” vào lúc mấu chốt.

Viên Mục Dĩ buồn cười hỏi: “Sao mấy lời này của anh có vẻ khó chịu thế? Còn đầu hàng địch và phản quốc nữa chứ?”

Đoàn Phong tức giận nói: “Khó chịu gì chứ, còn trùng tình mãi mãi là còn trùng tình, trước đó cậu ta có quan hệ tốt với cậu là vì không dính dáng đến lợi ích cá nhân. Ví dụ như cậu quen một người bạn nước ngoài, cậu cảm thấy anh ta là người rất coi trọng nghĩa khí và đáng để chơi thân... Nhưng cậu sẽ phản bội tổ quốc vì anh ta sao? Bản tính con người rất khó lường, chứ chưa cần nói cậu ta còn chẳng phải con người!”

Viên Mục Dĩ đương nhiên hiểu đạo lý này, nhưng hiện tại cậu vẫn lựa chọn tin tưởng Trác Thiếu Quân, vì vậy cậu cười bảo: “Được rồi được rồi... Tôi biết mà, anh không cần phải lo đâu, có gì gặp nhau rồi lại nói.”

Sau khi cậu cúp máy, Thạch Lỗi ngồi ở ghế lái phụ không nhìn được mà lên tiếng: “Tình huống bây giờ còn phức tạp hơn hồi đó, có trời mới biết có bao nhiêu con còn trùng như Lý Bình ẩn nấp giữa con người.”

Viên Mục Dĩ nói: “Loại sinh vật này có mục đích rất mạnh, bọn họ không thể tìm đến Trác Thiếu Quân chỉ vì muốn diệt trừ kẻ phản bội...”

Thạch Lỗi nghiêm túc nói: “Đợi khi Trác Thiếu Quân ra ngoài thì cậu phải hỏi cậu ta, tôi cũng có cùng ý kiến với Đoàn Phong, dù sao chúng ta không phải đồng loại, không ai bảo đảm được tên kia có ý đồ gì hay không.”

Viên Mục Dĩ chỉ mỉm cười, sau đó nói sang chuyện khác: “Nếu đã biết Lý Bình có vấn đề, chúng ta không thể mặc kệ được... Hãy tìm cách điều tra xem cô ta có tiếp xúc với ai khác trong khoảng thời gian này không, nhưng Lý Bình này cũng có chút kỹ năng, nếu theo dõi quá sát sẽ dễ dàng bị cô ta phát hiện.”

Thạch Lỗi gật đầu: “Chuyện này đơn giản thôi... Bây giờ là thời đại 4.0 rồi, theo dõi một người không cần phải nhìn chăm chăm như trước nữa, việc này cứ để tôi lo.”

Tối hôm đó, bác sĩ điều trị của Trác Thiếu Quân đã vô cùng kinh ngạc khi thấy bệnh nhân tưởng như không còn sống được vài ngày do mình phụ trách, đã tỉnh dậy một cách thần kỳ.

Điều khiến người khác phải ngạc nhiên là các chỉ số của cậu ta hồi phục không khác gì người bình thường chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi.

Vì vậy, căn cứ theo nguyên tắc không lãng phí tài nguyên chữa bệnh, vào buổi đêm bác sĩ đã cho Trác Thiếu Quân chuyển sang phòng bình thường... Nhưng điều mà Viên Mục Dã không ngờ là, sau khi được nói chuyện trở lại, câu đầu tiên Trác Thiếu Quân thốt ra lại là: “Tôi muốn xuất viện!”

Viên Mục Dã khó xử nói: “Bây giờ xuất viện liệu có hơi quá không? Dù sao cậu vừa trải qua phẫu thuật não đấy.”

Nhưng Trác Thiếu Quân lại sốt ruột lắc đầu: “Bây giờ họ đã tìm được tôi, nếu không đi sẽ muộn mất.”

Chương 1302: Bất lực

Thấy Trác Thiệu Quân khẩn trương như vậy, Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Sao thế? Lần này đối phương tới rất đông à?”

Nhưng Trác Thiệu Quân lại trả lời rằng mình không biết, nhưng hắn có linh cảm... Nếu không trốn, hắn sẽ phải đối mặt với một tình huống khó lựa chọn.

Viên Mục Dã biết tình huống khó lựa chọn của Trác Thiệu Quân là gì, vì vậy cậu trầm giọng nói: “Nếu đối phương cố tình tìm kiếm, cho dù cậu trốn đến chỗ nào cũng vô ích, cậu phải hiểu điều này hơn tôi chứ.”

Lúc này rõ ràng Trác Thiệu Quân hơi lảng tránh: “Trốn được ngày nào hay ngày đó...”

Viên Mục Dã nghiêm nghị nhìn Trác Thiệu Quân, cậu hỏi: “Cậu biết bọn họ muốn làm gì đúng không?”

Nhưng Trác Thiệu Quân lại lắc đầu: “Tôi cũng chưa biết, nhưng theo suy đoán của tôi, bọn họ sẽ sớm có hành động lớn... Nếu thành công, thế giới này chắc chắn sẽ trải qua biến động khó lường.”

“Liệu đến lúc đó nhân loại có bị tuyệt chủng không?” Viên Mục Dã hỏi dò.

Trác Thiệu Quân bất đắc dĩ nói: “Chắc là vậy... Sẽ có một số ít người còn sống, hay nói cách khác, loài người sẽ biến đổi và không còn là con người thuần túy nữa.”

Viên Mục Dã nhăn nhó cười hỏi: “Giống như tôi bây giờ hả?”

“Có thể còn nghiêm trọng hơn tình huống của anh bây giờ... Vì vậy mà tôi muốn rời đi càng nhanh càng tốt.” Trác Thiệu Quân nói với vẻ nghiêm trọng.

Nhưng Viên Mục Dã lại thở dài: “Bây giờ việc tìm kiếm thông tin và giao thông thuận tiện như vậy, cậu cảm thấy trốn ở đâu mới được coi là an toàn?”

Trác Thiếu Quân thành khẩn nói: “Chẳng phải lúc trước anh nói muốn tìm một cái đảo nhỏ để ẩn cư à? Tôi cảm thấy đề nghị này rất tốt, tầm chắn tự nhiên của đảo là biển cả bốn phía xung quanh nên rất an toàn, chắc nó có thể ngăn chặn được. Tranh thủ bây giờ còn kịp, các anh có thể giữ lại một số hạt giống cho loài người.”

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc: “Nếu cậu thật sự muốn trốn, tôi có thể tìm cách đưa cậu đi thật nhanh, nhưng tôi phải ở lại để xử lý chuyện này.”

Thấy thái độ của Viên Mục Dã rất kiên quyết, Trác Thiếu Quân lo lắng nói: “Anh không hiểu đâu, mọi chuyện không đơn giản như các anh nghĩ. Lúc trước ở cái thị trấn nhỏ đó, tôi có thể đuổi tất cả tộc đàn của mình về lòng đất là do bộ chúa triệu hồi bọn họ. Nhưng bây giờ bọn họ ở khắp nơi... Chỉ cần họ muốn thì có thể biến thành bất cứ người nào.”

Viên Mục Dã nói với vẻ kiên quyết: “Dù là vậy thì tôi cũng không thể đi... Nếu cuộc chiến tranh này không thể tránh được, chúng ta chỉ có thể dùng toàn lực nghênh chiến. Nếu chủng tộc của cậu thất bại, bọn họ có thể lùi về lòng đất, nhưng con người thì không còn chỗ nào để lùi nữa.”

Mặc dù ngày hôm đó Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân không thể thuyết phục được nhau, nhưng cuối cùng Trác Thiếu Quân vẫn từ bỏ ý định bỏ trốn...

Trác Thiếu Quân hiểu rằng một thứ không phải người như mình e rằng mãi mãi cũng không có cách nào trở thành con người thực sự được, nhưng giờ phút này hắn dường như có thể hiểu được tình cảm giữa người với người là thế nào.

Trác Thiếu Quân còn nói cho Viên Mục Dã nghe một bí mật, một bí mật mà không ai biết ngoại trừ Trác Thiếu Quân, đó là về nguyên nhân thực sự cái chết của Kiều Viêm... Cũng chính vì phần ký ức này phục hồi lại nên hắn mới thần kỳ cảm nhận được tình cảm giữa người với người.

Cái chết của Kiều Viêm thực sự không phải “tai nạn”, nhưng nó cũng là do “tai nạn” gây ra... Lúc đó bọn họ đang leo núi thì bất ngờ gặp một trận động đất nhỏ, một số đá vụn lần lượt rơi xuống, trong đó có một viên đá đập trúng Trác Thiếu Quân và làm cậu ta bất tỉnh.

Tất cả mọi người khi đó đều buộc chung một sợi dây, Trác Thiếu Quân ở vị trí áp chót đột nhiên ngã xuống nên đương nhiên kéo theo tất cả mọi người. Nếu là sợi dây leo núi bình thường vẫn dùng thì miễn cưỡng chịu được trọng lượng của họ, nhưng mọi người không ngờ được là sợi dây này đã bị thay đổi trước khi lên đường.

Tình hình lúc đó rất khẩn cấp, tất cả đều lơ lửng giữa không trung và không có một điểm tựa nào để bám cả. May mà vào lúc nguy cấp nhất, Tôn Phóng ở phía trên cùng đã bắt được một tảng đá nhô ra ngoài, cuối cùng mới coi như tạm thời ổn định được sợi dây đang đang đưa qua lại.

Sau đó, những người ở dưới lần lượt tìm điểm tựa, nhưng khi đến lượt Trác Thiếu Quân, bọn họ phát hiện cậu ta đang ngất do bị một tảng đá đập trúng, vì vậy Trác Thiếu Quân không thể tìm được điểm tựa để cố định cơ thể.

Nhưng đúng lúc này, do đang đưa quá nhiều, phần sợi dây trên đầu Trác Thiếu Quân bị một tảng đá sắc nhọn mài chỉ còn lại một phần nhỏ, nếu như vẫn tiếp tục lắc lư như vậy, người ở phía dưới là Trác Thiếu Quân và Kiều Viêm không thể nào sống sót.

Lúc đó, Trác Thiếu Quân đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy tiếng Kiều Viêm gọi mình, sau khi cố gắng mở to mắt, cậu ta thấy thế giới đều đảo lộn... Sau một hồi ngắn người, cuối cùng Trác Thiếu Quân cũng nhớ ra tình cảnh của mình, cậu ta cố gắng nắm lấy góc tảng đá gần mình nhất.

Với sự vận động mạnh của Trác Thiếu Quân, sợi dây còn sót lại một phần nhỏ trên đầu cậu ta cũng đã đứt một nửa, những người nhìn thấy đều kinh hãi nhưng tất cả đều bất lực.

Nhưng đúng lúc này, Trác Thiếu Quân lại nghe thấy Kiều Viêm đột ngột gọi mình: “Thiếu Quân! Em đừng nhúc nhích, đợi sợi dây không còn lắc lư nữa, em hãy để Thành Kiệt kéo em lên.”

Trác Thiếu Quân nghe vậy liếc mắt nhìn Trương Thành Kiệt ở phía trên, cậu thấy đôi phương đang dùng tay phải bám chặt vết nứt của tảng đá, còn mỗi bàn tay trái rảnh rỗi thì làm sao có thể nâng được trọng lượng của hai người?

Có lẽ Kiều Viêm đoán được suy nghĩ của Trác Thiếu Quân nên anh ta lớn tiếng nói từ phía dưới lên: “Thiếu Quân... Cả đời này anh chưa từng cầu xin em, anh có thể nhờ em một chuyện được không.”

Trác Thiếu Quân nghe vậy thì trong lòng trầm xuống, cậu ta kích động gào lên: “Anh muốn làm gì? Đừng làm ầu được không? Em không hứa với anh bất cứ điều gì!”

Nhưng Kiều Viêm lại không quan tâm và tiếp tục nói: “Giúp anh chăm sóc cha mẹ... Đừng cho họ quá nhiều tiền, như vậy lại khiến họ sợ hãi, chỉ cần lúc họ khó khăn hãy giúp họ một chút là được!”

“Không! Đó là cha mẹ anh, muốn giúp thì anh đi mà giúp, đâu có liên quan gì đến em chứ? Kiều Viêm, em nói cho anh biết... Anh không được làm ầu! Em xin anh!” Trác Thiếu Quân tuyệt vọng gào lên.

Chương 1303: Y tá khoa sản

Tiếng gào xé lòng của Trác Thiếu Quân không ngăn được Kiều Viêm, anh ta ngẩng đầu nhìn Trác Thiếu Quân lần cuối, sau đó dứt khoát dùng dao găm cắt đứt sợi dây leo núi trên người mình...

Một sinh mệnh từng vô cùng sáng chói đã lặng lẽ diệt vong như vậy, thậm chí Trác Thiếu Quân còn không nghe thấy tiếng rơi xuống đất cuối cùng của Kiều Viêm, bởi vì lúc này đầu óc cậu ta trống rỗng, bên tai có những tiếng rung âm âm như sấm.

Khi Trác Thiếu Quân định thần lại thì phát hiện mình đã được những người khác kéo vào khu vực an toàn, mấy người Tôn Phóng dùng điện thoại vệ tinh báo cảnh sát, họ giải thích với đối phương rằng có một người bạn bị ngã xuống núi và yêu cầu cảnh sát cử người lên núi giải cứu càng nhanh càng tốt.

Còn Trác Thiếu Quân lúc này lại ngây người nhìn sợi dây bị cắt, cậu ta không hiểu tại sao Kiều Viêm lại cắt dây để cứu mình? Chẳng nhẽ Kiều Viêm cảm thấy mình sẽ sống hạnh phúc sau khi mất đi người yêu sao? Thậm chí Trác Thiếu Quân còn buồn bực vì sao lúc này mình không cắt dây để đi theo Kiều Viêm.

Mặc dù Trác Thiếu Quân trở về sau vụ tai nạn, nhưng linh hồn của cậu ta đã mãi mãi nằm lại ở thời điểm đó... Sau khi sự việc trôi qua, mấy người Tôn Phóng vẫn luôn kiên nhẫn khuyên giải Trác Thiếu Quân, họ hy vọng cậu ta có thể trân trọng cuộc sống của mình, dù sao đó là thứ mà Kiều Viêm đã hy sinh bản thân để đổi lấy.

Nhưng bọn họ không biết, chính điều đó mới khiến Trác Thiếu Quân đau đến không muốn sống, cậu ta cắn hận bản thân từng phút từng giây!

Vì vậy trong vài tháng sau đó, Trác Thiếu Quân luôn sống như một cái xác không hồn, mấy người bạn cuối cùng không chịu

nổi nên mới miễn cưỡng đồng ý giúp cậu ta che giấu sự thật vụ tự sát...

Sau khi nhớ lại những ký ức thuộc về Trác Thiệu Quân thực sự, vẻ mặt của Trác Thiệu Quân trước mắt lại trông rất đau khổ, Viên Mục Dã nhìn thấy thì ngạc nhiên hỏi: “Cậu nhớ ra những thứ này là vì vụ nổ sao?”

Trác Thiệu Quân gật đầu: “Chắc là vậy, có lẽ trước khi chết người ta sẽ nhớ ra một số chuyện đã quên. Dù sao nếu lúc đó mà không có tôi, thì cái cơ thể này hoàn toàn vứt đi được rồi, tôi phải cố hết sức mới vá víu được cậu ta đến trạng thái như bây giờ đây...”

Nghe Trác Thiệu Quân nói cơ thể hần suýt nữa bị hỏng, Viên Mục Dã vội vàng hỏi: “Vậy bây giờ cậu cảm giác thế nào? Cơ thể của Trác Thiệu Quân còn sử dụng được nữa không?”

Trác Thiệu Quân cười đáp: “Yên tâm đi, vá lại một chút vẫn dùng được vài chục năm... Nhưng việc tìm lại được những ký ức đó dường như không phải chuyện tốt đối với tôi, bởi vì mỗi khi nghĩ đến Kiều Viêm, không hiểu sao tôi lại cảm thấy đau khổ.”

“Đau khổ? Chẳng phải cậu đã nói rằng không thể đồng cảm với con người sao?” Viên Mục Dã ngạc nhiên.

Trác Thiệu Quân lắc đầu: “Tôi cũng không rõ lắm, có lẽ... Do tôi sống một thời gian dài giữa loài người nên cơ thể đã trải qua sự đột biến nào đó. Nhưng những điều này có thể khắc phục được, dù sao chuyện khó giải quyết nhất của tôi bây giờ là những đồng loại kia, chắc chắn bọn họ đang thực hiện một kế hoạch nào đó rất khủng khiếp đối với loài người.”

Trác Thiệu Quân định vị tương đối chính xác những đồng loại của mình, bởi vì Thạch Lỗi rất nhanh đã mang đến một tin tức. Thông qua điều tra gã phát hiện, thật ra Lý Bình không phải làm việc trong phòng chăm sóc đặc biệt, cô ta là y tá khoa sản và chỉ tạm thời được điều sang phòng chăm sóc đặc biệt sau khi Trác Thiệu Quân nhập viện...

Viên Mục Dã nhíu mày hỏi: “Y tá khoa sản? Phòng chăm sóc đặc biệt rất thiếu nhân lực à?”

Thạch Lỗi cười: “Nghe nói có một y tá bị tai nạn gãy chân trong lúc làm việc, vì vậy Lý Bình bị tạm thời điều tới.”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi hỏi: “Gần đây Lý Bình đã tiếp xúc với những ai?”

“Về cơ bản đều là đồng nghiệp cũ ở khoa sản... Tôi đã sai người điều tra xem những người đó có vấn đề gì không.”
Thạch Lỗi trầm giọng.

Viên Mục Dã gật đầu: “Được rồi... Có lẽ do biết Trác Thiếu Quân bị thương nên Lý Bình cố tình điều chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng mục đích của cô ta lúc còn ở khoa sản là gì? Điều này chắc chắn rất quan trọng, nhất định phải điều tra càng nhanh càng tốt.”

Thạch Lỗi nói: “Đừng lo! Chắc chắn sẽ có tin tức rất nhanh thôi.” Nói xong, gã quay đầu nhìn Trác Thiếu Quân đang nằm trên giường bệnh: “Cậu cảm thấy thế nào? Bao giờ có thể xuất viện?”

Trác Thiếu Quân hơi ngượng ngùng: “Thật ra tôi có thể xuất viện bất cứ lúc nào, nhưng chỉ sợ sẽ làm truyền thông sợ hãi...”

Thạch Lỗi nghe vậy bèn nói: “Tôi có thể liên hệ với bệnh viện tư nhân trực thuộc tập đoàn chúng tôi, cậu có thể đến đó chữa trị trước... Dù sao cũng an toàn hơn so với ở đây.”

“Đương nhiên là được... Cảm ơn anh!” Trác Thiếu Quân chân thành cảm ơn Thạch Lỗi.

Nhưng Thạch Lỗi lại trợn mắt nói: “Không cần cảm ơn... Có phải miễn phí đâu.”

Trác Thiếu Quân cười ngượng ngùng và không nói gì nữa. Không hiểu sao Trác Thiếu Quân luôn có cảm giác sợ hãi Thạch Lỗi, bất kể là Lệ Thần trước đây hay là Trác Thiếu Quân bây giờ, từ đầu đến cuối hắn vẫn không thể đối mặt và nói chuyện bình thường được với Thạch Lỗi... Mặc dù Viên Mục Dã cảm thấy hơi buồn cười, nhưng cậu cũng chẳng có cách nào.

Sau khi Thạch Lỗi rời đi, Viên Mục Dã cười bảo: “Thật ra cậu không cần sợ Thạch Lỗi nữa...”

Trác Thiếu Quân bắt đầu nói: “Tôi biết chứ, nhưng không hiểu sao khi nhìn vào mắt anh ta, tôi lại cảm thấy anh ta muốn đưa tôi vào phòng thí nghiệm để mổ xẻ! Chắc đây là bóng ma tâm lý mà loài người các anh vẫn hay nói đến.”

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Cậu bây giờ còn có cả bóng ma tâm lý của con người cơ à? Xem ra cậu càng ngày càng giống con người rồi.”

Trác Thiếu Quân cười: “Đây chính là tiến hóa mà loài người vẫn hay nói. Trong nhận thức của các anh, quá trình tiến hóa của một giống loài có thể mất hàng trăm hàng nghìn năm... Nhưng chúng tôi thì khác, trước đây chúng tôi nằm dưới đất không hoạt động và hầu như không có bất kỳ sự tiến hóa nào, nhưng khi chúng tôi phải tiến hóa để tồn tại, toàn bộ quá trình này có lẽ chỉ là thoáng qua.”

Viên Mục Dã phải thừa nhận rằng điều này thật sự đáng sợ đối với con người, nếu một giống loài luôn đặt con người vào vị trí kẻ thù hoặc dưới đáy của chuỗi thức ăn, vậy loài người sẽ phải đón nhận một cuộc chiến kinh hoàng mà trước giờ chưa từng có...

Hiệu quả làm việc của Thạch Lỗi luôn rất cao, khi mấy người Đoàn Phong đến nước M, gã đã chuyển Trác Thiếu Quân đến bệnh viện tư nhân trực thuộc tập đoàn. Sau khi mấy người Đoàn Phong hạ cánh, bọn họ lập tức chạy đến mà không hề dừng lại nghỉ ngơi.

Nhìn vẻ mệt mỏi của mọi người, Viên Mục Dã hơi áy náy nói: “Mọi người về khách sạn nghỉ trước đi, tình huống cụ thể chúng ta sẽ nói sau.”

Chương 1304: Tiến hóa

Nhưng Đoàn Phong lại xua tay: “Bây giờ cậu có bảo chúng tôi đi khách sạn cũng không ngủ được, chẳng thà bàn chuyện tiếp theo đi!”

Lúc này, Đại Quân nhìn Trác Thiệu Quân đang nằm trên giường bệnh, anh ta nói với giọng mỉa mai: “Nghe nói bây giờ cậu rất giàu? Cậu đã trở thành một công tử nhà giàu chân chính?”

Thạch Lỗi ở bên cạnh sửa lại lời Đại Quân: “Sai rồi, cha mẹ cậu ta vừa qua đời hai ngày trước, cậu ta bây giờ đã được thăng lên làm đại gia rồi!”

Đại Quân cười hì hì, nói: “Úi chà, vậy phải chúc mừng nha!”

Thấy hai người này lôi mình ra trêu đùa, Trác Thiệu Quân cũng không tức giận mà chỉ bất đắc dĩ nói: “Nếu biết thân phận của cơ thể này phức tạp như vậy, tôi sẽ đổi thành người nào đó bình thường hơn.”

Nhưng Thạch Lỗi nghe thế lại tỏ ra không vui: “Làm sao? Tìm cho cậu một cậu ấm nhà giàu mà cậu còn chê à? Đừng có được lợi mà vẫn còn kêu như thế chứ?”

Thật ra Viên Mục Dĩ biết tại sao Thạch Lỗi lại liên tục đề cử thân phận của Trác Thiệu Quân, chẳng qua gã ngấp nghé sự giàu có của nhà họ Trác thôi... Xem ra Thạch Lỗi vẫn luôn là con sói hung ác đã cắn miếng thịt thì không chịu nhả ra.

Lần này Trác Thiệu Quân được chuyển đến bệnh viện tư nhân của tập đoàn, Thạch Lỗi còn đặc biệt sắp xếp cho hắn phòng VIP tiêu chuẩn cao, riêng tiền phòng hàng ngày đã lên tới 18.000. Cho dù là Viên Mục Dĩ nhìn cũng cảm thấy xót, nhưng Thạch Lỗi lại nói tiêu chuẩn như vậy mới phù hợp với thân phận hiện tại của Trác Thiệu Quân.

Thấy mấy người Đoàn Phong không chịu về khách sạn nghỉ ngơi, Viên Mục Dĩ đành bảo Thạch Lỗi gọi đồ ăn cho họ, sau

đó mọi người ngồi ở khu vực tiếp khách và trò chuyện về tình hình trước mắt...

Sau khi Viên Mục Dã nói hết tình hình với mọi người, Đoàn Phong lên tiếng đầu tiên: “Chắc chắn không chỉ có một mình Lý Bình... Nếu mục đích của đối phương chỉ là thanh trừ kẻ phản bội của tộc đàn, thế thì Trác Thiệu Quân đã chết từ lâu rồi.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ tôi không biết kế hoạch lần này của đám sinh vật đó là độc toàn bộ lực lượng hay chỉ phái một nhóm nhỏ.”

Đoàn Phong nghe vậy thì nhìn Thạch Lỗi hỏi: “Cậu đã sai người xem xét lỗi vào thị trấn nhỏ đó chưa?”

Thạch Lỗi nói với vẻ nghiêm trọng: “Xem rồi... Nhìn bề ngoài không có gì thay đổi, không biết là sau này bị chặn lại hay bọn chúng tìm được lối ra khác.”

Viên Mục Dã quay sang hỏi Trác Thiệu Quân: “Lần hành động trước tất cả giống loài của cậu đều lên mặt đất à?”

Trác Thiệu Quân lắc đầu: “Không phải tất cả... nhưng cũng là phần lớn quân tinh nhuệ. Kế hoạch lần đó ngoài việc đưa tộc đàn trở về mặt đất thì chuyện quan trọng nhất là thu thập tất cả thông tin trên mặt đất. Mặc dù cuối cùng kế hoạch thất bại, nhưng những đồng loại chưa trở về kia cũng đã chuyển toàn bộ thông tin mà họ có được xuống dưới lòng đất. Khi khôi phục bản thể, chúng tôi có thể dùng chung ký ức của đồng loại, vì vậy chỉ cần một đồng loại xuống dưới đất, thì tất cả những đồng loại ở bên dưới đều sẽ có được số liệu ở phía trên.”

Đoàn Phong nhíu mày hỏi: “Sau khi có được số liệu thì sao?”

Trác Thiệu Quân trầm mặc vài giây, sau đó trầm giọng nói: “Tiến hóa... Nhanh chóng tiến hóa bản thể của chúng tôi đến trạng thái có thể thích ứng với môi trường mặt đất.”

Thạch Lỗi cười lạnh: “Tôi cũng không tin bọn chúng có thể trực tiếp tiến hóa thành người?!”

Nhưng Trác Thiệu Quân nghe xong lại lúng túng cười nói: “Không đến mức đó, dù sao... Trong mắt chúng tôi thì cơ thể con người cũng không hoàn mỹ.”

Thạch Lỗi muốn phản bác vài câu nhưng lại không tìm được lý do, bởi vì ai cũng biết điều đó là sự thật, mỗi con người đều là máu thịt, nếu không có khoa học kỹ thuật và vũ khí, vậy năng lực sinh tồn tự nhiên của con người còn không bằng động vật hoang dã.

Sau khi bầu không khí lạnh đi vài giây, Hoắc Nhiễm vẫn luôn ít nói bỗng lên tiếng: “Đúng là cơ thể con người không hoàn hảo, nhưng trên hành tinh này làm gì có giống loài nào hoàn hảo tuyệt đối chứ? Mọi người liều mạng như thế cũng chỉ là so sánh xem ai càng thích hợp sinh tồn trên mặt đất hơn mà thôi.”

Trác Thiếu Quân nhún vai: “Điểm này đúng là tạm thời chúng tôi kém loài người, bởi vậy chúng tôi mới cần phải tiến hóa...”

“Theo suy đoán của cậu... Những đồng loại kia có tiến hóa thành công như cậu không?” Đoàn Phong dò hỏi.

Trác Thiếu Quân cười trả lời: “Môi trường của mỗi người khác nhau thì mức độ tiến hóa cũng sẽ khác.”

Viên Mục Dã ở bên cạnh nghe những gì Trác Thiếu Quân nói, cậu cảm thấy khi nói chuyện với mấy người Đoàn Phong, Trác Thiếu Quân không hề thoải mái như khi nói chuyện với mình, hẳn luôn giữ lại một phần... Nghĩ đến những lời Lý Bình đã nói trước đó, trái tim của Viên Mục Dã không khỏi đập loạn nhịp.

Sau một cuộc thảo luận ngắn, Đoàn Phong đề nghị bắt đầu từ chỗ Lý Bình, dù sao cô ta cũng là con côn trùng tinh duy nhất bại lộ thân phận cho đến lúc này. Thạch Lỗi nghe thế bèn nói mình đã sai người đi điều tra rồi, chắc rất nhanh sẽ có tin tức.

Ai ngờ mọi người đang nói đến đây thì điện thoại của Thạch Lỗi đổ chuông, gã bắt máy nghe một lát rồi nói với mọi người: “A Triết gọi điện đến nói rằng khoa sản của Lý Bình có thể có vấn đề.”

Mấy người Viên Mục Dã đều biến sắc, tất cả đều biết trong khoa sản toàn là trẻ con vừa mới sinh ra, chẳng nhẽ mục tiêu của đám bọn kia là những đứa trẻ đó sao?

Đoàn Phong suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu bảo với Viên Mục Dã: “Cậu ở đây trông chừng Trác Thiếu Quân, đề phòng

các đồng loại của cậu ta tìm đến... Bên phía khoa sản hãy giao cho chúng tôi điều tra.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được, mọi người phải chú ý an toàn đấy.”

Sau khi Thạch Lỗi và Đoàn Phong rời đi, Viên Mục Dã nhìn Trác Thiệu Quân, cậu nói: “Chuyện này từ đầu đến cuối cậu luôn ở trong tư thế khó xử... Nếu cậu muốn đi, bây giờ tôi sẽ bảo Thạch Lỗi sắp xếp.”

Nhưng Trác Thiệu Quân lại lắc đầu: “Anh nói đúng...Nếu bọn họ đã tìm đến đây, vậy có trốn ở đâu cũng vô ích, trừ khi tôi lại đổi một thân phận khác. Thật ra những phần tử hiếu chiến trong tộc của tôi cũng không nhiều, thứ duy nhất chèo chống họ là chấp niệm được lên mặt đất. Trong mắt tôi bọn họ không sai, bởi vì dù sao tôi cũng là một thành viên trong số đó. Nhưng tôi cũng không cho rằng con người có lỗi khi bảo vệ quê hương mình, mọi người chỉ là vì lập trường khác biệt mà thôi.”

Chương 1305: Không có câu trả lời chính xác

Nghe Trác Thiệu Quân nói như vậy, Viên Mục Dã thở dài: “Nhưng nếu cậu không rời khỏi đây, sớm muộn gì cậu cũng sẽ phải đối mặt với cuộc đối đầu giữa hai bên... Cậu có nghĩ đến lúc đó phải làm gì không?”

Trác Thiệu Quân nói với vẻ mặt phức tạp: “Tôi không dám nghĩ... Thật ra tôi vẫn luôn trốn tránh vấn đề này, tôi cảm thấy chỉ cần nó chưa xảy ra thì tôi chưa cần phải đối mặt với điều đó.”

Viên Mục Dã bắt đầu nói: “Trốn tránh không giải quyết được vấn đề, cuối cùng cậu vẫn phải đối mặt với tất cả.”

Trác Thiệu Quân gật đầu: “Tôi biết rõ chứ, nhưng có một số việc nói thì dễ nhưng làm lại rất khó... Cô y tá tên Lý Bình kia chủ động tiếp xúc với tôi là vì muốn tôi lựa chọn, tiếp tục làm kẻ phản bội của tộc đàn hay trở lại với họ và làm con người cũ.”

Viên Mục Dã thở dài: “Tôi biết nhất định Lý Bình đã nói gì đó khi chủ động tiếp xúc với cậu. Cậu không muốn nói thì tôi cũng không hỏi, nhưng tôi hy vọng cậu có thể hiểu được, chúng tôi không phải là người gây chiến và lại càng không muốn giết sạch đồng loại của cậu... Nếu không lúc trước chúng tôi đã không chọn thả đồng loại của cậu xuống dưới rồi.”

Trác Thiệu Quân bắt đầu nói: “Tôi biết tất cả những điều đó... Nhưng tôi không ngờ bọn họ lại chui lên sớm như vậy. Thật ra tôi có thể đoán được đại khái kế hoạch lần này của họ là gì, nhưng tôi không biết có nên nói ra hay không.”

Viên Mục Dã biết mình lúc này không thể nóng vội, cậu nhất định phải suy nghĩ dưới góc độ của Trác Thiệu Quân mới được, vì vậy Viên Mục Dã nhẹ giọng nói: “Tôi biết cậu rất khó xử, nhưng nếu kế hoạch của họ sẽ làm tổn thương rất nhiều

người, tôi hy vọng cậu có thể nói ra, sau đó chúng ta sẽ ngăn cản tất cả những gì đang xảy ra...”

Trác Thiếu Quân im lặng một lúc, sau đó mới hỏi: “Anh còn nhớ kế hoạch lần trước của chúng tôi không?”

Viên Mục Dã suy nghĩ rồi đáp: “Ý cậu là chiếm lĩnh thành phố và hy vọng xây dựng tổ ong mới?”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Mục tiêu lần này của họ chắc chắn là những đứa trẻ sơ sinh trong bệnh viện... Hơn nữa không chỉ bệnh viện này, mà những đứa trẻ sơ sinh ở tất cả các bệnh viện trong nước đều là mục tiêu của họ.”

Viên Mục Dã giật mình, cậu nghĩ thầm kế hoạch lần này còn tàn nhẫn hơn nhiều so với kế hoạch trước đó. Bởi vì một khi thành công, đối phương chắc chắn sẽ làm như vậy với tất cả những đứa bé mới ra đời, nhân loại sẽ không còn dòng máu thuần chủng ở đời kế tiếp, cứ vòng đi vòng lại như vậy, chưa đến vài chục năm thì con người sẽ không còn là con người nữa.

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã vội vàng gọi điện thoại cho Đoàn Phong và nói về tính nghiêm trọng của sự việc. Sau khi đập máy, Đoàn Phong nhìn phòng sơ sinh cách anh qua một bức tường, nơi đó có hơn chục đứa trẻ sơ sinh đang ngủ say sưa...

Thấy vẻ mặt Đoàn Phong khác lạ, Đại Quân thì thầm hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Đoàn Phong thở dài: “Những đứa trẻ này... đều có thể có vấn đề.”

Anh ta vừa nói ra lời này, mấy người còn lại đều kinh ngạc nhìn những đứa trẻ trắng trẻo đáng yêu bên trong mà không biết phải làm gì.

Tăng Nam Nam không tin nên hỏi lại: “Có nhầm không vậy?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Chắc là không đâu... Viên nói rất chắc chắn, hơn nữa điều này cũng rất hợp lý, nếu không đám bọ đó làm sao lại xuất hiện ở khoa sản chứ?”

Trương Khai ngẩn người: “Xong đời rồi, mấy đứa trẻ này đều là những búp bê sữa vừa sinh ra chưa được vài ngày, đánh

cũng không đánh được, nói cũng không nghe được... Chúng ta đâu thể đánh từng đũa một để ép đám bọn đó chui ra chứ?”

Đoàn Phong nói: “Nếu như tôi nhớ không nhầm, đám “hi vọng” bị chúng ta đưa về dưới mặt đất cũng phải khoảng ba trăm đến năm trăm đũa, không biết trong người những đũa bé này là trứng bọn đã tiến hóa hoàn toàn hay là đám “hi vọng” mà năm đó chúng ta gửi về...”

Nói chuyện điện thoại với Đoàn Phong xong, vẻ mặt của Viên Mục Dã cũng trở nên buồn rầu. Năm đó, cái đám “hi vọng” đời thứ hai kia đã rất khó đối phó rồi, không biết bây giờ bọn chúng đã tiến hóa ra kỹ năng đáng sợ nào nữa.

Thấy sắc mặt Viên Mục Dã không tốt, Trác Thiếu Quân an ủi: “Theo tôi được biết, nhóm đồng loại hiện tại đang xen lẫn với con người cũng đã từ bỏ hình thức lấy thành phố làm “tổ ong” để sinh sôi rồi.”

Viên Mục Dã cười khổ: “Chắc bọn họ đã rút kinh nghiệm từ lần thất bại trước, cho nên lần này mới đổi một cách khác là trực tiếp tấn công hậu duệ của nhân loại... Thiếu Quân, thật ra có một câu hỏi mà tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu, cậu có thể chọn trả lời hoặc không.”

Trác Thiếu Quân nghiêm mặt, hắn nói: “Anh hỏi đi.”

“Đồng loại của cậu ngoài sợ lửa ra thì còn điểm yếu trí mạng nào nữa không?” Viên Mục Dã hỏi thẳng vào vấn đề.

Đối với Trác Thiếu Quân thì câu hỏi này quả thực sự rất khó trả lời, hắn im lặng một lúc lâu rồi mới thở dài, nói: “Nếu tôi hỏi anh rằng có cách nào khiến loài người nhanh chóng diệt vong... Anh có nói cho tôi biết không?”

Viên Mục Dã trầm giọng, nói: “Với sự hiểu biết của cậu về nhân loại bây giờ, tôi không cần phải trả lời câu hỏi này nữa... Kể cả khi tôi đưa ra đáp án thì chưa chắc nó đã chính xác, bởi vì có những vấn đề mà đến tôi cũng không biết câu trả lời chính xác.”

Trác Thiếu Quân cười: “Anh có biết hiện tại tôi đã khác với những đồng loại kia không? Bởi vì tôi trải qua cuộc sống con người khác với bọn họ. Có lẽ anh rất khó hiểu được điều này, bởi vì nhân loại và chúng tôi là hai giống loài hoàn toàn khác

nhau, chúng tôi cũng chưa bao giờ xuất hiện trong nhận thức của con người, vì vậy khi lần đầu tiên lên mặt đất, tôi không thể suy nghĩ và sống như một con người. Đối mặt với thế giới xa lạ này, tôi hoàn toàn không biết gì cả, mỗi một giống loài ở nơi này đều có tên riêng của mình, bọn chúng có thể tùy ý hưởng thụ ánh nắng, không khí và nước... Nhất là loài người các anh đã trở thành chúa tể của hành tinh này, các anh có thể dễ dàng nắm trong tay sự sống chết của các sinh vật khác. Còn chúng tôi chỉ có thể sống ở sâu dưới lòng đất, không có ngôn ngữ riêng, không có văn minh, thậm chí còn không có cái gọi là cảm xúc. Khi còn ở trong lòng đất, tôi cũng không cảm thấy điều đó có vấn đề gì, sinh mạng của chúng tôi cứng cỏi và dai dẳng đặc, thời gian không có bất kỳ ý nghĩa nào với chúng tôi. Nhưng khi tôi lên mặt đất và hưởng thụ ánh nắng cùng không khí, sống cuộc sống giống như con người, tôi biết mình đã không thể trở về được nữa.”

Chương 1306: Lựa chọn tốt nhất

Lúc trước chính vì nhìn thấy sự kiên trì của đôi phương, cho nên Viên Mục Dã mới sẵn sàng giúp đỡ mặc dù biết Lệ Thần không phải con người... Nhưng vừa rồi, mặc dù Trác Thiếu Quân không trả lời thẳng vấn đề của Viên Mục Dã, nhưng ý tứ trong lời nói chứng tỏ hắn đã nhẹ nhàng từ chối.

Viên Mục Dã không ngạc nhiên, dù sao lập trường của mọi người cũng khác nhau, hơn nữa không có đúng sai hay chính nghĩa trong vấn đề “tranh đấu chủng tộc” này, tất cả mọi người chỉ là tranh giành không gian sống mà thôi...

Thử tưởng tượng xem, nếu đổi vị trí của Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân, con người mới là những sinh vật vô danh sống dưới lòng đất, chúng ta khát vọng có được không gian sống tốt đẹp hơn, khát vọng đời sau của mình có thể chiếm được một vị trí trên mặt đất... Liệu chúng ta có dùng bất cứ thủ đoạn nào như họ, cố gắng hết sức để tranh giành, cướp đoạt và giết chóc không?

Thấy Viên Mục Dã không nói lời nào, Trác Thiếu Quân tiếp tục nói: “Lúc đầu tôi cũng không hiểu, loài người các anh có cơ thể rất yếu ớt, tuổi thọ chỉ mấy chục năm ngắn ngủi, một khi bị thương hoặc bị bệnh, loài người cũng không thể dựa vào cơ thể để tự lành. Một giống loài như vậy lại trở thành chúa tể của Trái đất, điều này đâu hợp lý?! Vấn đề này không chỉ khiến tôi đau đầu, mà còn khiến cả tộc đàn của tôi thấy khó hiểu... Vì vậy chúng tôi coi loài người là kẻ thù số một, chúng tôi điên cuồng học tập tất cả về thể giới loài người và hy vọng một ngày nào đó sẽ thay thế vào đó. Cho đến khi anh và những người bạn của anh xuất hiện, kế hoạch có vẻ tinh vi của chúng tôi lại dễ dàng bị hủy hoại. Khi các đồng loại sợ bị các anh tàn sát, tôi lại càng sợ phải quay về nơi lòng đất tối tăm và ẩm thấp kia, chỉ cần có thể ở lại trên mặt đất... Tôi sẵn sàng trả

bất cứ giá nào, thậm chí cả mạng sống của mình. Có lẽ giống loài nào cũng có một hoặc hai cá thể khác biệt, và tôi chính là sự khác biệt đó, tôi không muốn thay thế con người, tôi chỉ muốn sống trên mặt đất như con người, thậm chí tôi còn nghĩ rằng nếu không có con người, thế giới này sẽ không đẹp như bây giờ. Cho nên Viên Mục Dã, tôi thật sự rất cảm ơn anh, tôi chưa bao giờ nói ra những lời này, bởi vì tôi không thể biểu đạt tình cảm của mình giống con người. Trước đây khi ngự trang thành con người, tôi luôn cẩn thận che giấu bản thân, không dám nói với bất kỳ ai ý nghĩ thật sự của mình, vì vậy trong vài chục năm đầu tôi không tiến hóa ra được tình cảm giống con người và không nảy sinh tình cảm với bất kỳ giống loài nào, cho đến khi tôi gặp anh, anh là một người duy nhất biết tôi là ai mà vẫn lựa chọn tin tưởng tôi. Mặc dù anh mới biết tôi vài năm ngắn ngủi, nhưng mấy năm đó lại là quãng thời gian thoải mái nhất khi tôi ở trên mặt đất, bởi vì tôi có thể loại bỏ tất cả ngự trang và sống với con người thật của mình. Cũng trong những năm tháng này, tôi dần tiến hóa ra tình cảm của con người, nhưng lúc đầu tôi không biết cảm xúc cảm động và lo lắng cho đối phương chính là tình cảm. Còn những đồng loại của tôi hiển nhiên là chưa tiến hóa ra năng lực đó, đây chính là sự khác biệt giữa tôi và họ, chính vì sự khác biệt này mà phương hướng tiến hóa giữa hai bên đã sai lệch, sự sai lệch này cũng sẽ càng ngày càng lớn.”

Nói đến đây, Trác Thiếu Quân đột nhiên mỉm cười: “Thật ra cảm giác đồng cảm với người khác thật sự rất tuyệt vời, nó có thể khiến tôi rất vui vẻ hoặc đau khổ, nhất là khi nhớ đến Kiều Viêm đã chết như thế nào, tôi thậm chí còn cảm thấy hối hận vì đã tiến hóa ra năng lực này. Thành thật mà nói, tôi không hy vọng đồng loại của mình bị các anh giết, cũng không hy vọng đồng loại giết các anh, loại mâu thuẫn này khiến tôi rất khó chịu, nhưng tôi không có tư cách ngăn cản bất kỳ bên nào đưa ra lựa chọn. Đôi khi tôi thường ước rằng có một biện pháp để hai bên cùng chung sống hòa bình được không? Nhưng đồng thời tôi biết điều đó là không thể, bởi vì trước mắt chỉ có anh và những người bạn biết những sinh vật như chúng tôi tồn tại, vì vậy thực tế chúng tôi không trở thành kẻ địch đúng nghĩa của loài người, đây chỉ là một cuộc chiến đơn phương của chúng tôi mà thôi. Nếu nhân loại thật sự dồn toàn bộ sức mạnh đến tiêu diệt chúng tôi... Có lẽ kết quả của chúng tôi không

khác với những sinh vật đã tuyệt chủng từ lâu trên Trái đất. Tôi biết anh luôn muốn cùng với những sinh vật chưa biết chia sẻ hành tinh này, anh vẫn luôn giấu sự hiện diện của chúng tôi với thế giới, tôi rất phục anh vì điều đó, anh thật sự có thể vứt bỏ sự phân chia giống loài và cùng chia sẻ thế giới này.”

Viên Mục Dã chưa bao giờ nghe thấy “người bạn đặc biệt” này của mình bày tỏ tình cảm chân thành như vậy, điều ấy khiến cậu có phần bất ngờ nhưng cũng rất vui... Ở thời điểm hiện tại Trác Thiếu Quân có thể nói ra suy nghĩ chân thật trong lòng, ít nhất có thể chứng minh rằng bọn họ tin tưởng lẫn nhau.

Dường như cuối cùng cũng nói ra được điều mình kìm nén bấy lâu nay, Trác Thiếu Quân cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng. Viên Mục Dã thấy vậy bèn cười nói: “Con người có một câu nói là cá và tay gấu, không thể chiếm được cả hai, điều đó có nghĩa là chúng ta không thể có được tất cả mọi thứ cùng một lúc, bạn phải biết cách lựa chọn. Điều này nói thì dễ đấy nhưng ít ai có thể lựa chọn một cách đơn giản và gọn gàng... Nếu không trong lòng sẽ chẳng có cá và tay gấu. Vì vậy, bất kể cậu lựa chọn thế nào, tôi sẽ không trách cậu, bởi vì đó là quyền của cậu.”

Nghe vậy, trong mắt Trác Thiếu Quân hiện lên một tia đau khổ, hắn nói: “Trước đây tôi cảm thấy làm người thật tốt... Nhưng bây giờ tôi hiểu rằng có rất nhiều điều con người không thể làm được. Ví dụ như Kiều Viêm, chẳng lẽ cậu ta không muốn sống sao? Có thể sống thì ai lại muốn chết chứ? Lúc đó cha mẹ Kiều Viêm vẫn còn, cậu ta làm sao có thể để cha mẹ mình là kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh? Còn Trác Thiếu Quân nữa, chẳng lẽ Kiều Viêm không biết điều gì sẽ xảy ra với Trác Thiếu Quân khi cậu ta chết sao? Hiển nhiên Kiều Viêm biết, nhưng lúc đó cậu ta không còn lựa chọn nào khác, hoặc là một sống một chết, hoặc là cả hai cùng ngã chết, vì vậy đó là lựa chọn tốt nhất mà Kiều Viêm có thể đưa ra khi đối mặt với giây phút nguy hiểm.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Tôi tin tưởng lúc đó nếu Trác Thiếu Quân ở phía dưới, cậu ta chắc chắn cũng sẽ lựa chọn như vậy...”

Lời nói của Viên Mục Dã dường như đã làm Trác Thiếu Quân xúc động, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Sau khi cơn sóng

gió này qua đi, anh có thể dẫn tôi đến gặp mẹ Kiều Viêm được không? Mặc dù bà ấy đang sống một cuộc sống yên bình và không cần lo lắng chuyện tiền bạc, nhưng thỉnh thoảng có người đến thăm cũng tốt.”

Viên Mục Dã gật đầu: “Được rồi, sau khi tất cả những chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ cùng đi.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Viên Mục Dã lại cảm thấy lo lắng, tất cả những chuyện này có thể kết thúc thuận lợi sao?

Hôm đó hai người họ đã nói chuyện rất lâu trong phòng bệnh, mặc dù cả hai đều không tìm được cách giải quyết hợp lý, nhưng tâm trạng của họ đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều...

Chương 1307: Tiến thoái lưỡng nan

So với Viên Mục Dã, mấy người Đoàn Phong và Thạch Lỗi lại không được thoải mái như vậy, đối mặt với mười mấy đứa bé trắng trẻo mũm mĩm, bọn họ không biết phải ra tay thế nào, mặc dù biết rõ ý thức của đối phương đã không còn là con người nữa.

“Anh nói phải làm gì bây giờ đi, tôi nghe theo anh...” Thạch Lỗi nói với giọng điệu của thằng đầu trọc không sợ bị nắm tóc.

Không ngờ Đoàn Phong lại buồn cười hỏi: “Tôi biết làm gì bây giờ? Chẳng phải cậu là người tàn nhẫn sao? Cậu lên đi!”

Thạch Lỗi tức giận nói: “Nếu không phải đang ở trong bệnh viện thì cần gì anh phải nói chứ? Anh cho rằng tôi thật sự không xuống tay được à? Tôi chỉ không muốn ngày mai mình lên trang nhất thôi!”

Đoàn Phong cười xấu xa: “Đây là địa bàn của cậu mà, cậu không dám thì ai dám?”

Thạch Lỗi cười gian, hỏi: “Đây đúng là địa bàn của tôi, nhưng giết một đứa bé thì quá tổn hại âm đức, nếu đổi thành mười mấy người lớn, tôi cũng chẳng thèm chớp mắt đâu... Hay là anh lên đi, tôi sẽ giải quyết hậu quả cho, được không?”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Ai cũng là cáo già thành tinh cả, nên đừng coi nhau như kẻ ngốc nữa, được chứ?”

Thạch Lỗi thở dài: “Lần này đúng là tôi không có cách nào, nếu chỉ có mười mấy đứa trẻ kia thôi thì không sao, cùng lắm tôi cần răng chịu tiếng xấu một lần! Nhưng theo ý của Trác Thiếu Quân, đám trẻ con mới sinh tại tất cả các bệnh viện trong nước đều có vấn đề... Dựa vào tỷ lệ sinh đẻ tại nước M, bình quân một ngày có vài nghìn đứa trẻ ra đời, đừng nói là

một người dân bình thường, cho dù chính phủ ra mặt thì cũng không có khả năng giết hết tất cả.”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi nói: “Nếu thật sự không được... Vậy hãy công khai chuyện này đi, đến lúc đó việc lựa chọn thế nào sẽ không phải vấn đề của tôi và cậu.”

Nhưng Thạch Lỗi lại thở dài nói: “Mọi người chỉ muốn tin vào những gì họ tận mắt nhìn thấy, cho dù chúng ta công khai sự thật thì sẽ có bao nhiêu người sẵn sàng tin tưởng chứ? Nhất là cha mẹ của những đứa trẻ này, anh đi nói với họ rằng búp bê mà họ mới sinh ra chính là yêu quái, nhất định phải tiêu diệt hết bằng cách chết nhân đạo à! Nếu anh thật sự dám nói, bọn họ cũng có can đảm cầm dao phay đuổi theo chặt anh ngay...”

Đoàn Phong quay ra nhìn những đứa trẻ qua cửa sổ kính, vẻ mặt anh ta buồn bã, anh ta nói: “Cho dù họ có tin tưởng, nhưng giết hết tất cả những đứa trẻ này thật sự là cách tốt nhất sao? Nếu con người không thể bảo vệ được đời sau của mình, vậy làm gì còn tương lai nữa?”

Đúng lúc này, một y tá tình cờ bế một đứa trẻ đang khóc lên và vỗ nhẹ vào sau lưng nó, nhưng khi đứa trẻ quay mặt về phía Đoàn Phong, đôi mắt vốn trong veo đột nhiên biến thành đen kịt, nó nhìn chằm chằm vào Đoàn Phong ở bên ngoài cửa sổ kính.

Mặc dù Đoàn Phong giật mình vì sự “thay đổi sắc mặt” của đứa bé, nhưng bề ngoài anh ta vẫn tỏ ra bình tĩnh. Thấy thủ đoạn của mình không thành công, đối phương lại trở về với thần thái của một đứa trẻ và tiếp tục khóc to... Cô y tá đang ôm đứa bé không hề biết gì, cô ta vẫn nhẹ nhàng dỗ dành nó.

Thấy vẻ mặt khác lạ của Đoàn Phong, Thạch Lỗi trầm giọng hỏi: “Sao thế?”

Đoàn Phong nói nhỏ: “Chúng ta sang chỗ khác nói chuyện đi, sao tôi lại cảm thấy mấy thứ trong đó có thể nghe được chúng ta nói chuyện nhỉ?”

Vừa nghe được những lời này, Thạch Lỗi lạnh lùng liếc mắt nhìn đám trẻ trong phòng, sau đó nói: “Hay là tôi thử giết một đứa trước nhé... Để xem sau khi chết, mấy con quái vật nhỏ

này có chảy ra thứ vật chất buồn nôn giống dầu thô đó hay không?”

Thạch Lỗi vừa nói xong, Đoàn Phong còn chưa kịp phản ứng thì gã đã đặt một tay lên cửa kính, sau đó quay đầu bảo: “Đến đây... Anh cứ chọn đại một thằng xui xẻo đi, tôi sẽ bóp gãy cái cổ nhỏ bé của nó qua không trung.”

Nhưng Thạch Lỗi vừa nói xong, đứa bé vừa được y tá đỡ dành lại bắt đầu khóc to, không chỉ nó mà mười mấy đứa trẻ còn lại cứ như bị ai đó ấn nút nên đều bật khóc... Trong nhất thời, cả căn phòng âm ỉ giống như một nồi nước sôi.

Thạch Lỗi thấy vậy bèn quay người bước đi, thật ra gã không muốn bóp cổ đứa bé nào, những người còn lại cũng hiểu Thạch Lỗi nói như vậy là để kiểm chứng xem điều Đoàn Phong vừa nói có đúng không, vì vậy tất cả đều thi nhau đi theo.

Trương Khai vừa đi vừa líu lười nói: “Bọn quái vật nhỏ này thật sự có thể nghe thấy à? Chẳng lẽ bọn chúng đều có Thuận Phong Nhĩ sao?”

Đoàn Phong nói với sắc mặt nghiêm trọng: “Khi đám “hy vọng” lần trước quay trở lại lòng đất, bọn chúng đã mang về rất nhiều dữ liệu thu thập được trên mặt đất... Có trời mới biết bọn chúng đã tiến hóa ra năng lực kỳ quái nào trong lần chui lên này.”

Sau khi cả nhóm vội vàng rời khỏi bệnh viện, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm vì sợ rằng khi ở quá gần những con quái vật nhỏ biến dị đó, những suy nghĩ trong lòng cũng bị đọc mất. Còn Thạch Lỗi thì tức giận quay đầu về phía bệnh viện và nói: “Tối nay tôi sẽ sai người mang một đứa về thí nghiệm, tôi phải xem mấy con vật nhỏ này có giết được hay không.”

Đoàn Phong nghe vậy thì cảm thấy hơi không ổn: “Tôi khuyên cậu không nên hành động hấp tấp, giết chết bọn chúng không phải việc khó, nếu không tại nó đã chẳng gào khóc âm ỉ khi nghe cậu nói muốn bóp chết một đứa. Bây giờ trước mắt chúng ta là một lựa chọn khó cả đôi đường, nếu như chọn giết tất cả những đứa bé biến dị, vậy loài người trong vòng vài năm nữa sẽ không có đời sau, số lượng nhân loại cũng giảm xuống.

Ngược lại, nếu đời sau con người chậm rãi biến dị, đến cuối cùng con người chắc chắn sẽ bị tuyệt chủng.”

Đại Quân nghe vậy không khỏi than thở: “Chiêu này đủ tàn nhẫn... Trái đất lớn như vậy, chẳng lẽ không có chỗ an toàn cho chúng ta sao?”

Hoắc Nhiễm lắc đầu: “Trái đất tuy lớn nhưng tài nguyên có hạn... Những khu vực con người chiếm đóng thường là nơi có môi trường thuận lợi, nhiệt độ thích hợp, loài người cũng là một thành viên trong chuỗi sinh vật trên Trái đất, một sinh vật không thuộc mặt đất lại muốn chen vào chuỗi sinh vật trên bề mặt, tất nhiên nó phải đẩy một cái ra. Hơn nữa, những sinh vật này cũng không muốn đứng dưới con người, vậy chỉ có một lựa chọn là tiêu diệt nhân loại.”

Trương Khai lạnh lùng nói: “Có tôi thì không có anh, có anh sẽ không có tôi!”

Không ngờ Thạch Lỗi lại thản nhiên: “Nếu đã đến tình trạng không sống thì chết, vậy giữa hai cái chỉ đành chọn thứ ít hại hơn, cùng lắm loài người sẽ không sinh con trong vài năm nữa.”

Đoàn Phong cười khan, hỏi: “Cậu nói không sinh thì không sinh à? Trái đất có vài tỷ người đấy!”

Thạch Lỗi suy nghĩ rồi nói: “Tập đoàn của chúng tôi đã nghiên cứu ra một loại virus từ vài năm trước, nó chỉ lây nhiễm cho trẻ sơ sinh dưới một tuổi, một khi virus phát tán... Chưa đầy một tháng, nước M sẽ không còn trẻ sơ sinh nào còn sống.”

“Tập đoàn của cậu nghiên cứu thứ gì mỗi ngày vậy? Không thể giúp ích cho nhân loại được sao?” Đoàn Phong dờ khóc dờ cười.

Chương 1308: Con dao hai lưỡi

Thạch Lỗi nhún vai: “Anh thì biết gì! Nếu chúng tôi không nghiên cứu mấy thứ này thì cũng có người khác nghiên cứu thôi... Nghiên cứu virus chính là con dao hai lưỡi, chúng tôi dám thả virus ra tức là đã nghiên cứu ra vắc xin hoàn hảo, đợi mấy năm nữa bọn quái vật nhỏ đó chết hết, những đứa bé sơ sinh có thể tiêm vắc xin miễn dịch, lúc đó con người đương nhiên lại tiếp tục sinh sản.”

Không ngờ Đoàn Phong lại nói thẳng: “Tuyệt đối không được! Cậu đừng nghĩ đến kế hoạch này! Bởi vì một khi virus được thả ra ngoài thì không thể kiểm soát được, nhờ nó xuất hiện đột biến thì sao? Đến lúc đó không cần bọn sinh vật dưới lòng đất đàn áp, tự loài người chúng ta đã chơi chết chính mình rồi!”

Thạch Lỗi bức bối hỏi: “Cách nào cũng không được! Vậy anh có biện pháp nào tốt hơn không?”

Đoàn Phong suy nghĩ rồi nói: “Tôi cảm thấy điểm đột phá vẫn ở chỗ Trác Thiếu Quân, đừng nhìn tên đó luôn mồm nói mình là bạn của Viên Mục Dã, nhưng khi đối mặt với vấn đề diệt tộc... Chắc chắn tên đó phải giữ lại đường lùi cho mình.”

Thạch Lỗi cau mày hỏi: “Ý anh là Trác Thiếu Quân biết phải làm thế nào để phá giải cục diện này à?”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Cậu ta không biết mới là lạ? Chỉ có Viên Mục Dã mới tin...”

Về quan điểm không tin vào “côn trùng tinh”, Thạch Lỗi và Đoàn Phong rất hiếm khi đạt được đồng thuận, bởi vì trong thâm tâm họ luôn tin vào quy luật sắt đá “không phải tộc ta, chắc chắn có suy nghĩ khác”.

Không biết có phải bị nhắc tới hay không, Trác Thiếu Quân đang uống cà phê bỗng hắt xì một cái, Viên Mục Dã thấy vậy cười hỏi: “Chẳng nhẽ cậu bị cảm lạnh?”

Trác Thiếu Quân lắc đầu: “Về mặt lý thuyết, thân thể hiện tại của tôi không xuất hiện vấn đề nhỏ như cảm cúm, nóng sốt... Thật ra anh cũng vậy, anh còn nhớ đã bao lâu rồi mình chưa bị cảm không?”

Viên Mục Dã bị câu hỏi của Trác Thiếu Quân làm cho sững sờ, bởi vì cậu chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, Viên Mục Dã nhìn tay phải của mình, sau đó lẩm bẩm: “Là do nó sao?”

Trác Thiếu Quân từ chối cho ý kiến: “Thật ra anh không thể phủ nhận rằng bây giờ đã có quan hệ cộng sinh với nó, mặc dù trong lòng anh vẫn luôn chống lại sự tồn tại của nó...”

Viên Mục Dã gật đầu: “Cậu nói đúng... Nếu không có nó, có lẽ tôi đã chết không biết bao nhiêu lần. Nhưng điều tôi lo lắng là mối quan hệ cộng sinh này sẽ tan vỡ vào một ngày nào đó, đến lúc ấy tôi có còn là tôi hay không thì vẫn là một ẩn số. Giống như mối quan hệ giữa tộc của cậu và con người, trước đó một người ở trên mặt đất và một ở dưới lòng đất, không ai làm phiền đến ai, khi đó có thể thực sự được coi là cùng chia sẻ hành tinh này. Nhưng khi sự cân bằng này bị phá vỡ, chắc chắn sẽ nảy sinh tranh chấp và thế giới này sẽ trở thành một mớ hỗn độn.”

Trác Thiếu Quân suy nghĩ, sau đó cười nói: “Thật ra, xét một cách nghiêm túc thì sự cân bằng này có thể đã bị phá vỡ từ lâu. Thế giới này rất lớn... cho dù không có tộc đàn của tôi, thì cũng sẽ có những sinh vật khác nhảy ra tranh giành không gian sinh tồn với loài người, thứ trong tay anh chính là ví dụ. Còn cả A Triết có thể thay đổi ngoại hình theo ý mình nữa, anh có nghĩ rằng gã đó căn bản cũng không phải hậu duệ của con người không?”

Không phải Viên Mục Dã không nghĩ tới chuyện này, nhưng dù sao cậu cũng là con người nên khi nghĩ đến một vấn đề, cậu không thể thoát khỏi suy nghĩ có hữu của con người. Giống như thần tiên và ma quỷ có thể lên trời xuống đất và sống bất tử trong truyền thuyết, bây giờ nghĩ lại, liệu bọn họ có phải

một loại sinh vật vô danh trong hình dạng con người hay không?

Nghĩ tới đây, Viên Mục Dã cười khở: “Loài người từ lâu đã coi mình là sinh vật cao cấp, vì vậy ngay cả trong quá khứ khi khoa học kỹ thuật chưa phát triển, bọn họ sẵn sàng phân loại những sinh vật mạnh hơn mình là thần và ma, nếu nhảy ra khỏi cách suy nghĩ này, bên trong loài người chắc chắn có rất nhiều loài sinh vật vô danh mà chúng ta khó có thể tưởng tượng được đang ẩn nấp.”

“Anh cũng sẽ là một thành viên trong số họ, nhưng chỉ cần anh muốn, anh có thể sống cuộc sống như người bình thường. Trước khi chúng tôi xuất hiện, chắc chắn loài người đã từng chịu đựng vô số lần bị các sinh vật lạ tấn công, chỉ là con người không biết mà thôi, nhưng cuối cùng kẻ đứng vững vẫn là loài người, cho nên anh không cần phải sợ, cũng không cần lo lắng loài người sẽ tuyệt chủng, bởi vì điều gì đến sẽ phải đến... Tất cả chỉ là vấn đề thời gian.” Trác Thiếu Quân bình thản nói.

Viên Mục Dã ngăn người hỏi: “Ý của cậu là cứ thuận theo tự nhiên? Không cần quan tâm đến chuyện này?”

Trác Thiếu Quân nhún vai: “Nếu các anh có biện pháp giải quyết thì tốt, nhưng vấn đề là bây giờ không có cách nào để giải quyết ổn thỏa, hơn nữa có một số việc càng can thiệp quá mức sẽ càng phản tác dụng...”

Lời nói của Trác Thiếu Quân khiến Viên Mục Dã suy nghĩ rất lâu, mặc dù cậu hiểu điều đó nhưng Viên Mục Dã lại không thể ngồi yên mà không làm gì. Vì vậy tối hôm đó Viên Mục Dã đi tới khách sạn, nơi mấy người Đoàn Phong đang ở để bàn bạc xem cần làm gì tiếp theo.

Trương Khai oán hận nói: “Thứ này chắc chắn có điểm yếu, còn nhớ lúc chúng ta dùng lửa đốt chúng không? Nếu không được thì thử đốt một lần xem!”

Nhưng Đoàn Phong lắc đầu: “Lần trước dùng lửa công kích vì chúng ta chiếm hết ưu thế về thiên thời, địa lợi, nhân hòa, nhưng lần này thì khác! Trước hết, chúng ta không thể xác định tất cả những đứa trẻ đều đột biến, cho dù đã xác định thì cũng không thể thiêu chết tất cả những đứa trẻ này!”

Đại Quân ở bên cạnh bổ sung: “Ngoài ra, chúng ta không biết chuyện này bắt đầu từ khi nào, nhờ có một số đứa trẻ đã được cha mẹ đón về nhà thì sao? Nếu thật sự như vậy, phạm vi sẽ quá lớn.”

Nhưng Thạch Lỗi lại xua tay, nói: “Đây không phải là vấn đề quan trọng. Trương Khai nói đúng, chúng ta phải tìm được điểm yếu của đối phương, mọi người đều thấy được bản lĩnh của Trác Thiệu Quân mạnh đến mức nào, một cơ thể bị hỏng thì cậu ta có thể lập tức tìm cái thứ hai, vì vậy tôi thấy đốt chết lũ trẻ đó cũng không giải quyết được gốc rễ của vấn đề.”

Đoàn Phong nhìn Viên Mục Dĩ từ đầu đến cuối vẫn chưa nói lời nào, anh ta bảo: “Tôi cảm thấy Trác Thiệu Quân chắc chắn biết nhược điểm của bọn quái vật nhỏ đó, nhưng cậu ta không muốn nói mà thôi...”

Viên Mục Dĩ đứng trước cửa sổ, nhìn chằm chằm bóng đêm đen kịt bên ngoài, cậu nói: “Đây không phải là một lựa chọn dễ dàng với cậu ấy, thử hỏi liệu có ai trong số những người ở đây, sẵn sàng bán đứng tất cả đồng loại để đi cứu một giống loài khác chứ?”

Đoàn Phong nghe vậy lập tức khẩn trương hỏi: “Liệu cậu ta có bán đứng chúng ta không?”

Viên Mục Dĩ cười: “Chúng ta có gì để bán chứ? Những tên kia gần như tàng hình trước mắt chúng ta, vì vậy kế hoạch lần này của họ mới có thể đè chặt chúng ta.”

Chương 1309: Tiêu chuẩn kép của Viên Mục Dã

Trong tình huống hiện tại đừng nói là Trác Thiếu Quân, ngay cả Viên Mục Dã cũng vô cùng mâu thuẫn, vì trong lòng cậu vẫn luôn tin rằng Trác Thiếu Quân sẽ không bao giờ bán đứng mình, nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được Trác Thiếu Quân vẫn còn giấu giếm điều gì đó... Đương nhiên điều này không có nghĩa là giữa họ không có sự tin tưởng, mà là sợ rằng đối phương sẽ làm điều gì đó sau lưng mà mình không thể đoán trước được.

Đêm hôm đó, bọn họ lại tiến hành một cuộc thảo luận nhưng không đi đến thống nhất, dường như vẫn luôn có hai lựa chọn bày ra trước mặt họ, hoặc là để nhân loại bị đám sinh vật dưới lòng đất kia đẩy khỏi vị trí đứng đầu chuỗi thức ăn; hoặc là để con người tự sinh tự diệt.

Viên Mục Dã mang theo cảm giác bức bối quay về phòng nghỉ, nhưng không ngờ khi cậu vừa đi vào nhà vệ sinh định rửa mặt thì đột nhiên cảm nhận cơn đau nhói từ tay phải truyền đến, ấn ký màu đỏ quái dị kia từ từ xuất hiện làm Viên Mục Dã đau đến mức chảy mồ hôi...

“Chuyện gì phải đến thì sớm muộn gì cũng đến!” Lời của Trác Thiếu Quân vẫn còn vang vọng bên tai, lúc đó Viên Mục Dã xem thường những lời này, không ngờ nó lại ứng nghiệm nhanh như vậy.

“Thời gian qua cậu sống thoải mái quá nhỉ... nếu tôi còn không xuất hiện, có phải cậu đã quên mình khác với người thường rồi không?” Giọng nói lạnh lùng quen thuộc kia lại vang lên.

Viên Mục Dã dùng tay còn lại đỡ lấy cánh tay phải, cố gắng tựa người vào cạnh cửa mới không ngã xuống. Mỗi lần bị như

lúc này, cậu đều không nhìn được suy nghĩ muốn dùng dao chém đứt cánh tay phải của mình để tự giải thoát...

Viên Mục Dã nhìn đau nói: “Đừng có chọc điên tao... Nếu không tao sẽ cho mày biết thế nào gọi là cùng sống cùng chết đây!”

Không ngờ giọng nói kia lại cười khẩy: “Đừng có vô tình như vậy chứ, tốt xấu gì tôi cũng cứu cậu mấy lần cơ mà, cậu chẳng cảm ơn tôi tử tế thì thôi, sao vừa thấy tôi đã muốn sống muốn chết vậy?”

“Cút!” Bởi vì cánh tay phải quá đau, khiến Viên Mục Dã đã sớm mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

Nhưng đối phương lại không quan tâm mà cười nói: “Viên Mục Dã... sao cậu lại có tiêu chuẩn kép như vậy nhỉ? Trác Thiếu Quân và tôi khác nhau ở chỗ nào? Sao đối với hắn thì cậu do dự, còn với tôi thì lại muốn đuổi cùng giết tận chứ?”

Viên Mục Dã đau đến mức không muốn nói chuyện, đành phải thất thểu đi vào trong phòng tắm, mở vòi nước mặc cho nước lạnh chảy xuống người mình... dường như chỉ có làm như vậy mới có thể làm dịu cơn đau như thiêu đốt trên cánh tay phải.

Thấy Viên Mục Dã vẫn nhắm mắt cố gắng chống đỡ, giọng nói kia cũng không hề nóng vội: “Xin tôi đi... chỉ cần cậu xin tôi, tôi sẽ giúp cậu giải quyết lũ côn trùng dưới lòng đất kia, thế nào?”

Mà lúc này, Viên Mục Dã ngoại trừ im lặng chịu đựng thì không còn cách nào khác, cậu chỉ hy vọng thứ kia có thể giống như trước, nói vài lời hời hợt rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, để màn tra tấn như luyện ngục này nhanh chóng kết thúc. Nhưng lúc này thời gian của cậu như bị đóng băng, mỗi khắc mỗi giây đều là sự giày vò dài đằng dặc.

Rất nhanh Viên Mục Dã cảm thấy mắt mình ngày càng mờ đi, mặc dù cậu đã cố gắng lên dây cót tinh thần, nhưng cuối cùng cơ thể vẫn từ từ trượt xuống bồn tắm, hoàn toàn mất đi ý thức...

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đến khi Viên Mục Dã khôi phục lại ý thức thì thấy tay mình đầy máu đang đứng bên

lề đường. Một dự cảm không lành chậm rãi dâng lên, khiến toàn thân cậu đều cảm thấy lạnh lẽo dị thường.

Viên Mục Dã cũng không hề kiểm tra xem mình có bị thương hay không mà lập tức cố gắng nghĩ lại xem đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao cậu lại ở đây, vì sao trên tay cậu toàn là máu? Tiếc rằng dù cậu cố gắng thế nào cũng đều phí công, bởi vì cậu không thể nhớ lại được bất cứ chuyện gì.

Đến tận khi sau lưng vang lên tiếng ho khan yếu ớt, Viên Mục Dã mới định thần lại, cậu quay đầu và nhìn thấy Đoàn Phong đang ngồi dưới một gốc cây cổ thụ cách đó không xa, sắc mặt tái nhợt nhìn về mình...

Thấy Viên Mục Dã quay lại nhìn mình, Đoàn Phong hơi thở mong manh nói: “Viên... là... cậu sao?”

Thời khắc Viên Mục Dã nhìn thấy Đoàn Phong, trong lòng cậu hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Đầu tiên theo bản năng cậu lùi về sau hai bước, nhưng khi nhìn thấy vết máu trên bụng Đoàn Phong, cậu lập tức đến gần kiểm tra.

“Anh cảm thấy thế nào?” Viên Mục Dã lo lắng hỏi.

Có lẽ không muốn Viên Mục Dã lo lắng quá mức, trong tình huống này Đoàn Phong vẫn còn trêu cậu: “Nếu cậu còn không tỉnh lại... tôi... miệng vết thương của tôi... cũng sắp lành luôn rồi đây.”

Viên Mục Dã biết Đoàn Phong vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ, nên không nói thêm gì nữa mà kéo chiếc áo đã bị thấm đẫm máu kia ra, khi nhìn thấy miệng vết thương cậu lập tức sững người...

“Tôi gây ra sao?” Viên Mục Dã nói với giọng vô cùng áy náy xen lẫn cả tức giận.

Nhưng Đoàn Phong lại không muốn trả lời câu hỏi này của cậu, mà vội vàng chuyển sang chuyện khác: “Tôi... tôi bị thương thành thế này, mà cậu không định xử lý vết thương cho tôi trước sao?”

Viên Mục Dã cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu kiểm tra tình trạng vết thương trên bụng Đoàn Phong, mặc dù biết anh ta sẽ không chết, nhưng Viên Mục Dã vẫn thận trọng giúp anh

ta cầm máu, sau đó lấy điện thoại gọi cho Thạch Lỗi, bảo gã lập tức đến đón hai người họ.

Thạch Lỗi nhận được điện thoại cũng thấy khó hiểu, nhưng vẫn nhanh chóng dẫn người chạy đến, Khi nhìn thấy Đoàn Phong bị trọng thương và đôi tay đầy máu của Viên Mục Dã, gã chán nản nói: “Hơn nửa đêm rồi, hai người còn chơi trò gì thế?”

“Vừa rồi tôi làm đội trưởng Đoàn bị thương... Nhất định phải nhanh chóng tìm một nơi xử lý vết thương trên người anh ấy trước.” Viên Mục Dã nói ngắn gọn xúc tích.

Chương 1310: Lửa vô danh

Vết thương của Đoàn Phong còn nghiêm trọng hơn Viên Mục Dĩ nghĩ rất nhiều, nếu là người bình thường bị thương như vậy thì chắc chắn đã không đợi được đến khi Viên Mục Dĩ khôi phục lại ý thức...

Lúc này Thạch Lỗi nhìn thấy miệng vết thương của Đoàn Phong đã bắt đầu khép lại, thì cảm thán nói: “Sao tôi cảm thấy so với hai người, tôi chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn nhỉ?”

Viên Mục Dĩ không lên tiếng, chỉ nặng nề nhìn ra ngoài cửa sổ, trước đó cậu vẫn luôn cảm thấy mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, không ngờ rằng lần này lại khiến Đoàn Phong bị thương... Đây là chuyện cậu tuyệt đối không thể chịu đựng được, cho nên cậu nhất định phải nghĩ ra cách giải quyết triệt để trước khi chuyện lần này tái diễn.

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dĩ không được tốt, thì giả vờ thoải mái nói với Thạch Lỗi: “Cậu nhìn xem tôi bị chảy nhiều máu như vậy, ít nhiều gì cậu cũng nên làm trọn đạo chủ nhà, tiếp đãi tôi một bữa no nê chứ hả?”

Thạch Lỗi biết Đoàn Phong có ý bảo mình ra ngoài, nên hừ một tiếng, nói: “Được rồi, anh cứ chờ đó, tôi sẽ gọi cho anh một bát bún tiết vịt để bồi bổ!”

Thấy Thạch Lỗi đẩy cửa đi ra ngoài, Đoàn Phong cười bảo với Viên Mục Dĩ: “Cậu có thể đừng trưng cái mặt thối đó ra nữa không? Bao nhiêu tuổi rồi có chút chuyện vậy thôi mà?!”

Viên Mục Dĩ nặng nề hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì? Sao tôi không hề có chút ấn tượng nào vậy.”

Đoàn Phong thở dài, nói: “Chuyện này cũng là do tôi... Nếu khi đó tôi không vào phòng tìm cậu thì cũng không xảy ra chuyện này.”

Hóa ra, sau khi bọn họ quay về phòng, Đoàn Phong cảm thấy lúc đi ra tâm trạng của Viên Mục Dĩ có chút nặng nề, thế là anh ta đi đến phòng Viên Mục Dĩ tìm cậu tâm sự riêng, không ngờ anh ta vừa gõ cửa phòng, Viên Mục Dĩ ra mở cửa, anh ta đã cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn.

Dù sao mọi người vừa mới tách ra, bình thường nếu Viên Mục Dĩ thấy Đoàn Phong đến tìm mình chắc chắn sẽ hỏi có chuyện gì không? Nhưng khi đó, sau khi mở cửa Viên Mục Dĩ không hề nói gì, chỉ để kệ Đoàn Phong đứng đó còn mình quay người đi vào phòng.

Lúc đầu Đoàn Phong còn tự đi vào bảo: “Tôi thấy khi này cậu không nói câu nào, có phải cậu nghĩ đến chuyện gì... không thể nói trước mặt Thạch Lỗi không?”

Nhưng phản ứng tiếp theo của Viên Mục Dĩ khiến Đoàn Phong thật sự lo lắng, cậu không hề trả lời câu hỏi của Đoàn Phong mà chỉ cười nhẹ, nói: “Đoàn Phong... Mà thật sự bất tử sao?”

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ dùng giọng điệu xa lạ nói chuyện với mình thì hiểu ngay chuyện gì đang diễn ra, anh ta cũng nhanh chóng trấn định, nói: “Hóa ra là mày... trước đó mày vẫn luôn trốn trong người Viên Mục Dĩ mà, sao hôm nay lại chui ra?”

Không ngờ, Viên Mục Dĩ lại cười lạnh: “Trốn? Tao nghĩ có một số chuyện mày nhầm rồi, cho đến giờ vẫn luôn là Viên Mục Dĩ khổ cực trấn áp tao, nếu không phải lo lắng đến chuyện nếu tao hợp nhất sẽ khiến cơ thể con người này bị tổn thương, thì Viên Mục Dĩ đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này rồi.”

Đoàn Phong tức giận nói: “Mày không thử nhìn lại mình xem... có một chuyện có lẽ mày cũng nhầm rồi, nếu không phải mày vẫn luôn trốn trong cơ thể Viên Mục Dĩ, thì mày nghĩ tao sẽ để mày sống đến giờ sao?”

Có lẽ kẻ địch gặp nhau thì sẽ đổ mắt, đối phương dường như cũng không muốn để tâm đến Đoàn Phong mà quay người đi ra khỏi phòng. Đoàn Phong sợ Viên Mục Dĩ xảy ra chuyện nên lập tức đuổi theo đằng sau...

Lúc đó Đoàn Phong một lòng lo lắng cho sự an toàn của Viên Mục Dã, cho nên không nghĩ đến việc tên yêu tinh đây leo kia lại muốn giết mình. Kết quả khi anh ta đuổi theo ra khỏi khách sạn, đến một đoạn đường vắng người qua lại, thì thấy Viên Mục Dã dừng lại ở ven đường và quay lưng về phía mình.

“Viên? Là cậu sao?” Đoàn Phong không thể xác định được Viên Mục Dã đã khôi phục thần trí hay chưa, nên chỉ có thể vừa lại gần vừa dò hỏi.

Nhưng đúng vào lúc này, Viên Mục Dã đột nhiên xoay người nhìn Đoàn Phong, tay phải của cậu như con dao nhọn đâm vào bụng anh ta... Đoàn Phong không đề phòng lập tức bị xé rách bụng, phần bụng đau nhức khiến anh ta lao đảo lùi về phía sau mấy bước, sau đó vô lực dựa vào một cây to bên đường.

Sau khi đâm Đoàn Phong, Viên Mục Dã cũng không tiếp tục tấn công nữa mà chỉ lạnh lùng nhìn anh ta, Viên Mục Dã nói: “Tao biết mình không thể giết chết mày, có điều tao vẫn muốn thử xem... dù sao nhìn mày bị đau đớn cũng vui.”

Đoàn Phong dùng tay bịt chặt miệng vết thương, anh ta ngược mắt nhìn Viên Mục Dã một lúc rồi trầm giọng cười nói: “Thứ đến cơ thể cũng không có như mày, ở trong mắt tao chỉ là rác rưởi! Cho nên tốt nhất mày nên thấp nhang cầu nguyện cho Viên Mục Dã không xảy ra chuyện gì, nếu không tao sẽ không nương tay với mày như hôm nay đâu!”

Không ngờ Viên Mục Dã nghe xong lại từ từ giơ tay phải của mình lên, sau đó nhẹ nhàng liếm vết máu vẫn còn chưa khô lại, cẩn thận quan sát nói rồi nói: “Máu của mày rất đặc biệt... rất khác so với con người bình thường, chẳng lẽ đây chính là bí mật trường sinh bất tử của mày sao?”

Đoàn Phong cười lạnh: “Thế nào? Lại chú ý đến tấm thân bất tử của tao rồi à? Hay là mày thử chui vào cơ thể tao xem? Tao cũng không phải Viên Mục Dã, sẽ không ôm mày đến chết, khi đó chúng ta có thể liên thủ với nhau... chẳng phải là vô địch thiên hạ sao!”

Viên Mục Dã nghe Đoàn Phong nói vậy trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, nhưng hắn ngay lập tức khôi phục lại lý trí: “Mày muốn lừa tao rời khỏi cơ thể Viên Mục Dã sao? Tao không có ngu đâu.... Cơ thể mày đúng là rất tuyệt, nhưng tiếc là không

hợp với tao, cơ thể Viên Mục Dĩ rất tốt mà? Chỉ cần tao còn ở trong cơ thể này một ngày, chúng mày sẽ vĩnh viễn bảo vệ tao an toàn.”

Mặc dù Đoàn Phong tức đến nghiến răng, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, nói: “Đừng nói tao không nhắc mày, cơ hội chỉ có một lần... nếu hôm nay không phải mày làm tao bị thương trước, thì sợ rằng mày sẽ không bao giờ có cơ hội chiếm lấy cơ thể tao đâu.”

Tên yêu tinh dây leo dường như thật sự có chút động lòng, hần chậm rãi đến gần Đoàn Phong, ánh mắt đầy sự tham lam... Nhưng không ngờ đúng lúc đi đến trước mặt Đoàn Phong thì cơ thể Viên Mục Dĩ như bị điểm huyết, hai chân như khóa lại tại chỗ, dừng vài giây rồi đột nhiên quay người đi ngược lại.

Chuyện tiếp theo thì không cần Đoàn Phong nói nữa, bởi vì khi đó Viên Mục Dĩ đã hoàn toàn khôi phục ý thức...

Vừa nghĩ đến những gì vừa rồi Đoàn Phong nói với tên yêu tinh dây leo, trong lòng Viên Mục Dĩ dấy lên một ngọn lửa không tên: “Nào anh bị úng nước à? Nếu lúc đó tôi không tỉnh lại kịp thì sẽ thế nào? Chẳng lẽ anh thực sự muốn để thứ kia chiếm lấy thân thể của anh sao?”

Chương 1311: Mục đích cuối cùng

Đoàn Phong thấy Viên Mục Dĩ tức giận thì vội vàng cười bảo: “Tôi biết nó không dám mới nói thế mà, hiện giờ nó đang ỉ vào chuyện trốn trong cơ thể cậu nên chúng tôi mới không dám động đến nó, một khi nó chui ra khỏi cơ thể cậu... nếu không giết được nó tôi sẽ mang họ của nó luôn.”

Viên Mục Dĩ bị Đoàn Phong chọc cười: “Anh biết nó họ gì không mà còn muốn cùng họ với nó?”

Đoàn Phong thấy sắc mặt Viên Mục Dĩ đã khá hơn, bèn thờ dài nói: “Ai bảo cậu cả ngày cứ nặng nề nhiều tâm sự như thế chứ? Chuyện này nếu là tôi, thì tôi sẽ không nghĩ nhiều, cứ ăn cứ uống sống thoải mái thôi...”

Viên Mục Dĩ lườm Đoàn Phong, cậu hừ nhẹ: “Có phải ai cũng vô tư như anh đâu.”

“Vô tư thì sao? Có một số chuyện cậu có than trời trách đất, không ăn không uống cũng đâu thể giải quyết được vấn đề? Tôi sống lâu hơn cậu, cũng sớm đã nhìn thấu những chuyện này, dù chuyện lớn đến thế nào thì cũng là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng thôi.” Đoàn Phong nói một tràng.

Viên Mục Dĩ cười cười không nói gì, cậu đứng dậy đi vào trong nhà vệ sinh rửa sạch vết máu đã khô trên tay, vừa rồi vì cậu vẫn luôn lo lắng cho Đoàn Phong nên không quan tâm đến chuyện xử lý những thứ này...

Nhìn vết máu từ từ chảy xuôi theo dòng nước mà tâm trạng của Viên Mục Dĩ vô cùng phức tạp, cậu không lạc quan được như Đoàn Phong, may mà lần này người bị thương là Đoàn Phong có thân bất tử, nhưng lần sau thì sao?

Vừa nghĩ đến chuyện mình bị mất không chế có thể hại chết người khác, Viên Mục Dĩ cảm thấy vô cùng lo lắng, bởi vì cậu

biết mấy người Đoàn Phong và Thạch Lỗi nhất định sẽ vì bận tâm đến cậu mà không nặng tay được, đến lúc đó tên yêu tinh dây leo kia sẽ không kiên đề gì mà đại khai sát giới.

Lúc Viên Mục Dã ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Đoàn Phong đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, mặc dù biết cho dù anh ta có bị thương nặng hơn nữa thì cũng sẽ tự lành, nhưng sự đau đớn trong quá trình này tuyệt đối không ít hơn người bình thường...

Nghĩ đến đây, Viên Mục Dã bước tới đắp chăn cho Đoàn Phong, sau khi xác định anh ta không có gì đáng ngại mới từ từ bước đến ghế sofa ngồi xuống, trong lòng âm thầm tính toán tiếp theo nên làm gì.

Thế cục hiện giờ đối với Viên Mục Dã mà nói đúng là thù trong giặc ngoài... Bởi vì, bất luận là đồng loại của Trác Thiếu Quân hay tên yêu tinh dây leo trong cơ thể cậu, tất cả đều đủ cho cậu lo lắng. Có điều ở trong lòng Viên Mục Dã, lũ côn trùng tinh càng nguy hiểm và cấp thiết hơn.

Một đêm không ngủ, Viên Mục Dã gần như mở mắt nhìn trần nhà mãi cho đến hừng đông, đúng như Đoàn Phong đã nói, cho dù cậu phiền lòng đến mức ngủ không yên, thì vẫn không thể tìm ra được giải pháp vẹn toàn nào.

Lúc này Đoàn Phong cũng đã tỉnh lại, trước tiên anh ta ngáp một cái rồi ngồi dậy, không ngờ lại thấy Viên Mục Dã vẫn ngồi trên ghế sofa, Đoàn Phong giật mình nói: “Cậu thức cả đêm à?”

Nhưng Viên Mục Dã lại hỏi ngược lại: “Anh thấy thế nào?”

Đoàn Phong cười: “Chút vết thương nhỏ đó có đáng là gì chứ!”

Viên Mục Dã biết những lúc thế này Đoàn Phong sẽ không nói thật, nên bước đến vén chăn lên để kiểm tra vết thương trên bụng anh ta, mặc dù không đến mức trơn nhẵn như chưa từng có vết thương nhưng cũng đã nhìn thấy da non màu hồng...

Viên Mục Dã thở phào: “Hôm nay anh đừng đi đâu, ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Không ngờ Đoàn Phong lại tỏ ra khinh thường: “Tại sao? Vết thương cũng lên da non rồi mà vẫn phải ở trong phòng, cậu muốn tôi mọc lông ở đây chắc.”

Nhưng thái độ của Viên Mục Dã rất kiên quyết: “Không được, ai biết bên trong bụng anh có lành lại tốt hay không? Hôm nay anh nhất định phải ở trên giường nghỉ ngơi.”

Đoàn Phong thấy không lay chuyển được Viên Mục Dã thì đành phải tạm đồng ý trước, không ngờ Viên Mục Dã lại còn gọi Trương Khai và Hoắc Nhiễm đến, để hai anh em họ trông coi đội trưởng Đoàn, nhất định không được để anh ấy bước ra khỏi cửa một bước...

Sau khi sắp xếp xong chuyện của Đoàn Phong, Viên Mục Dã rời khỏi khách sạn, chuẩn bị đi đến bệnh viện, dù sao bên chỗ Trác Thiệu Quân cũng đang có một đồng chuyện đau đầu chờ cậu đến xử lý, kết quả cậu vừa đi ra thì thấy Thạch Lỗi mang theo bún tiết vịt đi vào.

Thạch Lỗi hỏi: “Đoàn Phong hồi phục sao rồi?”

Viên Mục Dã nhìn lướt qua thứ trong tay Thạch Lỗi, cậu bắt đầu cười nói: “Nghỉ thêm một ngày chắc ổn thôi, bây giờ tôi phải đến bệnh viện xem Trác Thiệu Quân thế nào, anh để ý Đoàn Phong giúp tôi nhé. Còn nữa... mang cho anh ấy chút đồ ăn nhiều dinh dưỡng nhé.”

Thạch Lỗi cười: “Yên tâm đi, tôi đã sắp xếp đâu vào đó hết rồi, món này là tôi đáp ứng yêu cầu hôm qua của Đoàn Phong đấy chứ, tôi nói được làm được mà!”

Khi Viên Mục Dã đến bệnh viện thì thấy Trác Thiệu Quân đang ăn sáng, trước khi bước vào cửa cậu còn cố ý dò hỏi cô y tá trong lúc cậu rời đi có ai đến thăm Trác Thiệu Quân không?

Cô y tá cười nói với Viên Mục Dã: “Anh Viên yên tâm, trước đó Tổng Giám đốc Thạch đã thông báo rồi, ngoài hai người, những người khác không ai được vào thăm.”

Viên Mục Dã nghe xong thì yên tâm hơn, sau đó đẩy cửa bước vào...

Trác Thiệu Quân thấy Viên Mục Dã đến thì nâng cốc cà phê lên nói: “Ăn sáng chưa?”

Lúc này Viên Mục Dã mới nhớ ra mình bận rộn cả sáng ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, nên lắc đầu cười nói: “Cậu nhắc tôi mới nhớ, tôi cũng quên luôn mình còn chưa ăn sáng.”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại nhú mày hỏi tiếp: “Thế hôm qua anh ăn tối chưa?”

“Có ăn một chút... nhưng không thấy ngon!” Viên Mục Dã thuận miệng nói.

Trác Thiếu Quân đặt cốc cà phê trong tay xuống, sau đó bước nhanh đến chỗ Viên Mục Dã, dò xét cậu từ đầu đến chân:

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy đói sao?”

Viên Mục Dã bị Trác Thiếu Quân hỏi bất ngờ, nên vừa nghĩ vừa nói: “Cảm thấy ăn không ngon miệng...”

Trác Thiếu Quân vội vàng kéo Viên Mục Dã ngồi xuống, sau đó nắm tay phải của cậu và bảo: “Sẽ hơi đau đấy... anh chịu đựng một chút!”

Còn không đợi Viên Mục Dã trả lời, Trác Thiếu Quân đã cắn một cái vào tay phải của cậu... Viên Mục Dã cả kinh thiếu chút nữa đã đập cho hắn một cái, nhưng cuối cùng cậu vẫn cố gắng chịu đựng không nhúc nhích.

May mà Trác Thiếu Quân chỉ cắn một cái rồi buông ra ngay, hắn nói: “Nó đã tiết ra một loại hormone có chứa thông tin khiến anh không cảm thấy đói... Tức là giống như anh bây giờ ăn cũng được, không ăn cũng không có cảm giác gì.”

Viên Mục Dã không hiểu: “Mục đích của nó là gì?”

Trác Thiếu Quân trầm giọng, nói: “Là để cơ thể của anh từ từ yếu đi, nhưng loại suy yếu này chính anh cũng không thể nhận ra được, mục đích cuối cùng khiến nó làm vậy... chính là để khi anh rơi vào tình trạng suy yếu nhất, nó sẽ chiếm quyền khống chế cơ thể của anh.”

Viên Mục Dã vội hỏi lại: “Chiếm hẳn sao?”

Trác Thiếu Quân lắc đầu: “Cũng không hẳn là như vậy... một khi cơ thể anh khôi phục bình thường thì anh có thể đoạt lại quyền khống chế.”

Chương 1312: Hình dạng cuối cùng

Viên Mục Dã cẩn thận nghĩ lại, phát hiện trong thời gian này đúng là mình ăn ngày càng ít, nhưng cậu lại cho rằng vì mấy hôm nay suy nghĩ quá nhiều nên không thấy đói bụng! Nghĩ đến đây, cậu cầm lấy một miếng sandwich trên bàn lên rồi bắt đầu ăn như hổ đói...

Nhưng không ngờ mới ăn được mấy miếng, Viên Mục Dã lại cảm thấy buồn nôn, cậu vội vàng chạy vào trong nhà vệ sinh nôn hết ra.

Trác Thiệu Quân thấy vậy thì rót một cốc nước ấm, sau đó đi qua vỗ nhẹ sau lưng Viên Mục Dã, hắn nói: “Bây giờ anh đã bắt đầu xuất hiện tình trạng bài xích thức ăn, dần dần sẽ đến lúc uống nước thôi mà anh cũng thấy buồn nôn.”

Viên Mục Dã nhận cốc nước uống một ngụm để lại cảm giác buồn nôn, sau đó thở dài nói: “May mà cậu phát hiện ra, nếu không hậu quả khó mà lường trước được.”

Nhưng Trác Thiệu Quân lại áy náy nói: “Thật ra tôi nên nhận ra chuyện này sớm hơn mới phải...”

Viên Mục Dã lại khoát tay: “Bây giờ cậu cũng đủ chuyện phải nghĩ rồi. À phải rồi, bên nhà họ Trác có liên hệ với cậu không?”

Trác Thiệu Quân gật đầu: “Luật sư riêng của nhà họ Trác đã gọi điện cho tôi, rào trước đón sau đều có ý là muốn tôi trong thời gian dưỡng bệnh ủy thác cho một người điều hành công việc thường nhật tại công ty, nếu không có thể Tập đoàn Trác thì sẽ gặp phải khó khăn lớn.”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Vậy bọn họ có đề cử ai không?”

“Đương nhiên là có, hiện giờ trừ tôi ra còn ai mang họ Trác nữa? Mặc dù trước đó Trác Khải Phong đã vạch trần thân phận

con hoang của Trác Thiếu Dương ở trước mặt nhiều người, nhưng lũ cáo già trong công ty kia vẫn muốn đẩy hắn lên vị trí cao nhất... Làm vậy chỉ đơn giản là muốn tìm một kẻ biết nghe lời, một con rối không hơn không kém.” Trác Thiếu Quân hừ nhẹ.

Viên Mục Dã tò mò hỏi: “Vậy cậu trả lời thế nào?”

Trác Thiếu Quân cười nói: “Tôi bảo bọn họ tạm thời đưa một phó tổng lên giữ quyền chủ tịch điều hành một số hoạt động thường nhật, còn các hạng mục quan trọng sẽ báo cáo với tôi. Dù sao vận hành công ty cũng không cần ông chủ phải trực tiếp đi làm, chỉ cần cấp dưới có năng lực thì còn đáng tin hơn tên họ Trác kia nhiều. Đừng nói đến tôi nữa, tôi nghe Thạch Lỗi nói đêm qua Đoàn Phong bị tên khốn trong người anh làm bị thương, anh ấy không sao chứ?”

Viên Mục Dã tức giận nói: “Bây giờ anh ấy không sao nữa rồi, có điều mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng đau đớn thì không tránh được, tên đó nhất định là cố ý! Hiện giờ tôi chỉ hận không thể chặt đứt cánh tay này đi!”

Trác Thiếu Quân vội vàng lắc đầu ngăn cản: “Vô ích thôi... cho dù anh chặt tay phải thì nó cũng sẽ chạy đến tay trái, anh cũng đâu thể chặt cả hai tay được?”

Viên Mục Dã chán nản: “Trước kia cậu từng nói ‘trùng chúa’ của các cậu có thể có cách, nếu thực sự cùng đường... tôi muốn thử xem sao.”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại biến sắc: “Làm như vậy quá nguy hiểm, kết quả cuối cùng ngay cả tôi cũng không kiểm soát được đâu, nhớ mà... thất bại, anh có thể sẽ chết đó.”

Nhưng Viên Mục Dã lại cười khỏ, nói: “Phải, nếu thất bại thì cùng lắm là chết một lần, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với tình hình hiện tại, tôi thật sự không muốn nhìn thấy mấy người Đoàn Phong và Thạch Lỗi vì tôi mà chịu tổn thương...”

Trác Thiếu Quân suy nghĩ rồi nói: “Anh đừng vội, chuyện còn chưa đến bước cuối, để tôi nghĩ kỹ đã.”

Trong lòng Viên Mục Dã cũng hiểu rõ Trác Thiếu Quân đang lo lắng điều gì, dù sao hiện giờ quan hệ của hắn và đồng loại cũng hơi khó xử. Cho dù đối phương có thể giúp Viên Mục Dã

trừ khử tên yêu tinh dây leo trong cơ thể, nhưng Trác Thiếu Quân phải dùng lập trường gì để đi bàn điều kiện với trùng chúa chứ?

Sở dĩ Viên Mục Dã nghĩ như vậy là vì cậu cũng không thật sự tin tưởng đồng loại của Trác Thiếu Quân có thể giúp mình. Giống như Trác Thiếu Quân đã nói, rất có khả năng đối phương sẽ có tâm tư khác, dù sao con trùng chúa tiền nhiệm cũng là do chính bọn họ giết chết, hiện giờ Viên Mục Dã rơi vào tay chúng khác gì để mặc chúng chém giết? Cho nên, Viên Mục Dã làm như vậy cũng là đã có suy nghĩ chịu chết rồi.

Bởi vì trong lòng cậu hiểu rõ, cho dù là Đoàn Phong hay Thạch Lỗi, thậm chí cả Diệp Dĩ Ngụy... đừng thấy hiện giờ bọn họ đều đồng ý sẽ giúp cậu kết thúc tất cả khi cậu bị mất không chế. Nhưng đến khi sự việc thực sự xảy ra, thì chắc chắn chẳng có ai trong số họ sẽ làm như vậy đâu.

Đây mới chính là điều khiến Viên Mục Dã lo lắng nhất, cậu thực sự không muốn ác ma bên trong cơ thể mình dùng chính hình dạng của mình để làm xằng làm bậy, cho nên cậu nhất định phải ngăn cản tất cả trước khi chuyện này xảy ra...

Mặc dù lần này Trác Thiếu Quân đã từ chối cậu, nhưng Viên Mục Dã cũng không muốn cứ thế từ bỏ, nên cậu vẫn hỏi lại: “Có phải cậu lo vì mấy năm trước chúng tôi đã giết trùng chúa, cho nên đồng loại của cậu sẽ trả thù tôi bất cứ lúc nào?”

Trác Thiếu Quân trầm tư rồi gật đầu: “Đây chỉ là một phần nguyên nhân thôi, anh có từng thắc mắc vì sao tôi không muốn quay lại sống với đồng loại không?”

“Bởi vì cậu không thích cuộc sống dưới lòng đất?” Viên Mục Dã đáp.

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại cười bảo: “Tôi sống ở dưới đây lâu như vậy rồi, thích hay không thích cũng đã thành thói quen rồi...”

Viên Mục Dã nghi ngờ hỏi: “Thế thì vì sao?”

Ánh mắt Trác Thiếu Quân u ám, hắn nói: “Anh còn nhớ hình dáng khi đó của trùng chúa không?”

Làm sao Viên Mục Dã có thể không nhớ rõ chứ, đó là một dạng sinh vật gây ra ám ảnh tâm lý vô cùng khủng khiếp với

người bình thường...

Thấy Viên Mục Dã không nói gì, Trác Thiếu Quân tiếp tục nói: “Nếu như kế hoạch trước kia thành công... tôi cuối cùng sẽ trở thành hình dạng mà anh đang nghĩ đến. Tôi không muốn trở thành như vậy, cũng không muốn vĩnh viễn bị giam cầm ở một chỗ đến chết, cho nên tôi mới trốn thoát.”

Đáp này này thực sự khiến Viên Mục Dã kinh ngạc, cậu thực sự không cách nào tưởng tượng được Trác Thiếu Quân biến thành dáng vẻ “trùng chúa” thì sẽ như thế nào. Đừng nói là Trác Thiếu Quân không chấp nhận được, ngay cả Viên Mục Dã cũng không chấp nhận nổi...

Một lúc sau, Viên Mục Dã mới nặng nề nói: “Lựa chọn ban đầu của cậu là đúng... đừng vì tôi mà trở về đây.”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại vừa cười vừa nói: “Anh đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ nghĩ ra cách vẹn toàn cả đôi bên.”

Lúc này, điện thoại của Trác Thiếu Quân đổ chuông, hắn cầm lên nhìn lướt qua màn hình rồi bực bội nói: “Lại là tên luật sư kia gọi đến...”

Viên Mục Dã nhận điện thoại của Trác Thiếu Quân rồi ấn nút nghe: “Chào luật sư Vương, tôi là Viên Mục Dã, hiện giờ Thiếu Quân đang được bác sĩ kiểm tra, không tiện nghe điện thoại, có chuyện gì anh có thể nói với tôi, tôi nhất định sẽ chuyển lời giúp anh.”

Chương 1313: Ra tay tàn nhẫn

Có lẽ đôi phương cũng không ngờ người nghe máy lại là Viên Mục Dã, anh ta kinh ngạc mất mấy giây rồi mới nói: “Chào anh Viên, là thế này, vì có một số việc cần anh Trác trao quyền, cho nên mấy vị thành viên trong hội đồng quản trị muốn gặp mặt anh Trác để bàn bạc, đương nhiên nếu sức khỏe anh ấy cho phép.”

“Vậy à... vậy tôi phải nói chuyện với bác sĩ phụ trách của Thiếu Quân rồi mới có thể trả lời chắc chắn cho anh được, tôi sẽ nhanh chóng liên hệ lại với anh.” Viên Mục Dã nói xong thì không chờ đôi phương trả lời mà tắt máy luôn.

Sau đi tắt điện thoại của luật sư Vương, Viên Mục Dã vừa cười vừa bảo: “Về sau thằng cha này còn gọi điện thì đưa cho tôi, tôi giúp cậu ứng phó....”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Được, có điều đây chỉ là chuyện nhỏ... việc cần thiết nhất lúc này vẫn là không chế thứ trong người anh.”

Sau đó Trác Thiếu Quân lại bảo y tá mang một bữa sáng dinh dưỡng đến, cũng dặn dò Viên Mục Dã lần này phải nhai thật kỹ, nuốt từ từ, để khẩu vị từ từ thích ứng mới không bị nôn ra. Mặc dù Viên Mục Dã hoàn toàn không thấy ngon miệng nhưng cuối cùng cậu vẫn ép mình nuốt hết toàn bộ bữa sáng...

Không ngờ vừa ăn sáng xong thì phía Thạch Lỗi gọi điện đến, báo rằng bên khoa sản chỗ Lý Bình hôm nay sẽ có mấy đứa bé xuất viện, anh ta hỏi Viên Mục Dã có muốn tìm lý do để giữ chúng lại không?

Viên Mục Dã lắc đầu: “Cho dù tìm được lý do thì cũng chỉ giữ chúng được thêm mấy ngày thôi, mà cũng không thể giữ hết đám trẻ lại được, tốt nhất anh vẫn nên cử người đi giám sát bọn chúng, đi một bước theo một bước.”

Thạch Lỗi cũng không có dị nghị gì, thậm chí anh ta cho rằng chuyện đã đến nước này, cho dù cho người theo dõi 24/7 cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì không ai có thể biết trước đó đã có bao nhiêu đứa trẻ biến dị được cha mẹ chúng đưa về nhà...

Trác Thiếu Quân thấy sắc mặt Viên Mục Dã âm u thì thở dài, nói: “Chuyện này cũng không cần quá gấp đâu, dù sao những đứa bé ấy còn cần thời gian để lớn lên, con người cũng không đến mức tuyệt chủng chỉ trong vài năm ngắn ngủi.”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Đây mới thực sự là dao cùn cắt thịt, mặc dù trước mắt xem ra không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cứ như vậy mãi, bọn chúng từng bước từng bước ngày này qua tháng khác không ngừng xâm chiếm sâu rộng... Sớm hay muộn nhân loại cũng sẽ bị tuyệt chủng thôi.”

Trác Thiếu Quân im lặng một lúc rồi mới nói một cách sâu xa: “Anh có bao giờ nghĩ đến... nếu như ngày đó thực sự đến, anh sẽ thế nào chưa?”

Viên Mục Dã bình tĩnh nói: “Còn thế nào nữa? Nhất định cũng sẽ giống những người bình thường khác thôi! Một giống loài nếu như không không thể duy trì nòi giống, thì chuyện tuyệt chủng chỉ là sớm hay muộn. Có điều đúng như cậu đã nói, những đứa trẻ này cũng cần thời gian lớn lên, cha mẹ con người của chúng cũng cần thời gian để già đi. Cho nên ‘ngày đó’ mà cậu nhắc đến cũng sẽ không thể đến quá nhanh. Còn tôi, cho dù con người có thể bình an vượt qua khủng hoảng này, tôi cũng rất có thể không có đời sau của mình, cho nên hiện giờ tôi cũng đâu khác gì chứ.”

Trác Thiếu Quân thấy Viên Mục Dã bình tĩnh như vậy thì tò mò hỏi: “Con người các anh không phải rất coi trọng việc duy trì nòi giống sao?”

Viên Mục Dã lại hỏi ngược lại: “Vậy còn cậu thì sao? Cậu đã từng nghĩ đến việc duy trì mã gen của mình chưa?”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại nhún vai: “Nổi dỗi tông đường là chuyện mà chỉ con người các anh mới làm được. Còn đối với chúng tôi mà nói, ngoại trừ trùng chửa ra không ai có thể được hưởng đặc quyền này... Nên cho đến bây giờ tôi vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện ấy. Nhưng con người các anh thì khác, tỷ lệ sinh sản của con người vốn đã rất thấp, cộng thêm

ảnh hưởng từ các yếu tố bên ngoài, cho nên số lượng con mà mỗi người phụ nữ có thể sinh ra trong đời rất hạn chế, vì vậy con người rất coi trọng việc duy trì nòi giống. Nếu có một ngày anh có thể trở lại thành người bình thường, tôi hy vọng anh sẽ có đứa con của riêng mình.”

Viên Mục Dã buồn cười nói: “Thế cậu có biết điều kiện tiên quyết của việc sinh con là gì không?”

“Là gì?” Trác Thiếu Quân hỏi.

Viên Mục Dã nói: “Là phải lấy vợ trước đã!”

Trác Thiếu Quân nghe thế lại nghiêm túc nói: “Ồ, tôi thiếu chút nữa đã quên mất con người các anh có tính sinh sôi!”

Viên Mục Dã cảm thấy câu chuyện của hai người ngày càng đi chệch hướng, nên cũng dở khóc dở cười nói: “Cũng giống như tộc của cậu, tất cả đều dựa vào việc phân tách tế bào mà thôi!”

Không ngờ Trác Thiếu Quân lại lắc đầu: “Cũng không hẳn là như thế, nói thế nào nhỉ, tóm lại chỉ giải thích mấy câu thì không thể rõ được. Dù sao trong thế giới của chúng tôi cũng không có phân chia đực cái, cho nên không cần vì chuyện cưới vợ mà phát sầu.”

Viên Mục Dã không khỏi giơ ngón cái lên: “Các cậu đúng là lợi hại!”

Sau khi đi ra khỏi phòng bệnh, Viên Mục Dã định đi tìm bác sĩ phụ trách của Trác Thiếu Quân để nói chuyện một chút, mặc dù nói cơ thể của hắn không có gì đáng ngại, nhưng chi tiết bệnh tình lại không thể ghi bừa, tránh để người ngoài nghi ngờ.

Không ngờ đúng lúc Viên Mục Dã đi đến cửa cầu thang, thì đột nhiên bị kéo vào trong lối đi thang bộ, đến khi cậu kịp phản ứng lại thì đã cảm thấy đau nhói ở cổ, ngay sau đó toàn thân cậu vô lực ngã co quắp trên mặt đất.

Viên Mục Dã tính toán chán chê đều không thể tính được mình vậy mà lại bị người ta ra tay trong bệnh viện của tập đoàn. Mặc dù cậu biết đối phương làm như vậy không phải đơn giản chỉ là muốn lấy cái mạng nhỏ của cậu, nhưng một khi cậu hoàn toàn rơi vào hôn mê, sợ rằng tên yêu tinh dây leo trong cơ thể cậu lại muốn ra ngoài gây chuyện.

Chương 1314: Bắc cóc

Thời khắc Viên Mục Dã ngã xuống đất, thứ đầu tiên xuất hiện trước mặt cậu là đôi giày vải màu trắng của nữ, ngay sau đó có một khuôn mặt phụ nữ xa lạ dùng tư thế quý quý dị xuất hiện trước mặt Viên Mục Dã, miệng khẽ đóng mở như muốn nói gì đó.

Giọng người phụ nữ đó giống như phát ra từ trong chăn bông vậy, mặc dù Viên Mục Dã đã cố gắng lắng nghe, nhưng vẫn chỉ nghe được những tiếng mơ hồ đứt quãng: “Viên... Dã, anh... a, lần đầu... gặp mặt xin... chiếu cố.”

Nhưng lần này Viên Mục Dã không hoàn toàn hôn mê, chỉ là toàn thân mất sức rã rời, đầu choáng váng, đến tận khi có người kéo từ dưới đất lên cậu mới hoàn toàn nhìn rõ hình dáng của người kia.

Đó là một người mặc đồ nữ y tá, đáng lẽ Viên Mục Dã phải sớm nghĩ ra, cho dù bệnh viện của tập đoàn có thể ngăn cản những phiền phức của đám người nhà họ Trác, nhưng dù thế nào cũng không thể ngăn được đồng loại của Trác Thiếu Quân.

Người mặc đồ y tá kia vô cùng khỏe mạnh, cô ta xốc Viên Mục Dã dậy rồi đỡ cậu đi thẳng xuống tầng một, ném vào một chiếc xe ô tô đợi sẵn bên đường, xe lập tức khởi động rồi nhanh chóng biến mất khỏi phạm vi giám sát của bệnh viện...

“Đây là những hình ảnh cuối cùng của Viên Mục Dã...” Thạch Lỗi chỉ vào đoạn video giám sát trên màn hình.

Lúc này sắc mặt Đoàn Phong tái nhợt tức giận đứng ở một bên, nếu là bình thường, anh ta đã sớm mắng chửi người khác, nhưng hiện giờ vì bị mất máu quá nhiều nên đến chửi cũng không có sức mà chửi nữa... Nhưng có những lời Đoàn Phong không nói thì sẽ có người khác nói.

Sắc mặt Đại Quân âm trầm chất vấn Thạch Lỗi: “Đây không phải là địa bàn của cậu sao? Hiện giờ cậu ấy bị bắt rồi, cậu nói

xem nên làm thế nào!”

Thạch Lỗi bị chọc tức cười phá lên: “Đây đúng là địa bàn của tôi, nhưng người bắt Viên Mục Dã đâu phải là người của tôi chứ, dù anh có khởi binh vấn tội cũng không thể nhằm vào tôi được?”

Mọi người nghe xong bèn cùng nhau nhìn về phía Trác Thiệu Quân đang đứng dựa vào tường, hắn thấy thế thì áy náy nói: “Tôi cũng đâu ngờ bọn chúng sẽ bắt anh Viên đi? Đến giờ tôi vẫn không hiểu mục đích của chúng là gì?”

“Còn có thể vì cái gì? Vì báo thù chứ gì nữa! Anh quên năm đó con trùng chúa nhà anh chết như thế nào rồi à?” Trương Khai sốt ruột cũng không kìm được miệng.

Nhưng Trác Thiệu Quân cũng không so đo với Trương Khai, bởi vì hiện giờ điều hắn đề tâm nhất chính là sự an nguy của Viên Mục Dã. Nhưng có một chuyện trong lòng hắn rất chắc chắn, đó chính là đối phương bắt Viên Mục Dã đi tuyệt đối không hề đơn giản chỉ là muốn báo thù, cho nên tạm thời Viên Mục Dã sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng..

Đúng là chuyện này chưa xong chuyện khác đã tới dồn dập, Trác Thiệu Quân cảm thấy những chuyện phiền toái cứ bám lấy mình không buông, hiện giờ ngay cả người vẫn luôn kiên định đứng bên cạnh mình là Viên Mục Dã cũng gặp chuyện không may, nếu nói hắn không hoảng hốt thì chắc chắn là đang nói dối.

Cả Đoàn Phong lẫn Thạch Lỗi đều là những người nóng tính không thể chờ đợi được, nên bọn họ dốc toàn bộ lực lượng, bắt đầu điều tra từ chiếc xe mà cô y tá đã đưa Viên Mục Dã đi.

Y tá tên Lỗ Anh Tử, ba mươi hai tuổi, đã làm việc ở bệnh viện được 7 năm. Trên lý lịch của cô ta cho thấy đây là một người làm việc rất chăm chỉ, năng lực chuyên môn cũng rất tốt, mới kết hôn hai năm trước, và mới sinh con được nửa năm nay.

Về chiếc xe đã chở bọn họ đi chính là xe của nhà Lỗ Anh Tử, trước đó vẫn luôn do chồng cô ta là Triệu Tân Hoa lái. Cho nên sau khi xâu chuỗi những manh mối này lại thì có thể khẳng định cả gia đình của Lỗ Anh Tử đều có vấn đề.

Nhưng khi Đoàn Phong và Thạch Lỗi chạy tới nhà Lỗ Anh Tử, thì lại phát hiện không khí từ trong ra ngoài của căn nhà này có thứ gì đó rất dị thường không thể nói rõ được...

Đầu tiên, dựa theo lời kể của hàng xóm, thì mỗi ngày bọn họ đều nhìn thấy gia đình Lỗ Anh Tử đưa theo con nhỏ ra ra vào vào, không hề thấy có gì bất thường, cuộc sống giống như những cặp vợ chồng khác. Nhưng tình hình trong nhà thì lại không bình thường như hàng xóm kể.

Khi mọi người mới vào nhà Lỗ Anh Tử đã cảm thấy căn nhà này được dọn dẹp quá sạch sẽ, không hề có chút hơi người nào, giống như phòng khách sạn mới được dọn dẹp xong vậy. Nhưng khi Đại Quân tiện tay mở tủ lạnh ra, thì thiếu chút nữa ngất xỉu trong mùi hôi thối bốc ra từ đó... Hóa ra đồ ăn trong tủ lạnh sớm đã bị thối rữa, nhìn qua cũng phải ít nhất mấy tháng rồi không bị động vào.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Thạch Lỗi đi vào kiểm tra nhà bếp và nhà vệ sinh, rồi trầm giọng nói: “Nơi này không bình thường... phòng bếp và nhà vệ sinh đều quá sạch sẽ, không giống như nhà có người ở.”

Trương Khai thắc mắc: “Vừa rồi chẳng phải bác gái hàng xóm nói vẫn thường xuyên nhìn thấy vợ chồng họ đi sớm về muộn đấy à? Tại sao đồ ăn trong tủ lạnh bị thối đến mức này cũng không thu dọn chứ? Chẳng lẽ bọn họ không cần ăn uống?!”

Đoàn Phong hừ lạnh: “Người bình thường thì nhất định phải ăn rồi, nhưng có trời mới biết vợ chồng Lỗ Anh Tử là cái thứ gì!”

Đúng lúc này Tăng Nam Nam cầm theo một bình sữa trẻ em từ trong phòng ngủ đi ra: “Đứa trẻ hằng ngày vẫn bú sữa, hộp sữa bột trong phòng chỉ còn lại một nửa.”

Đại Quân nghe vậy thì vội chạy vào trong phòng ngủ nhỏ quan sát: “Bên trong là phòng trẻ em, đồ thiết yếu đều có đủ, xem ra những thứ kia khi còn nhỏ cũng cần sinh hoạt như trẻ con bình thường.”

Đoàn Phong nhìn bình sữa trong tay Tăng Nam Nam, anh ta nói: “Những sinh vật này điên rồi, để trẻ con ăn bình thường, nhưng lại không cho cha mẹ chúng ăn... cứ như vậy chưa cần

chờ đến lúc cha mẹ của những đứa trẻ kia chết già thì tất cả đã chết đói hết rồi! Thế này chẳng phải là bỏ mẹ giữ con, bỏ lớn giữ nhỏ sao?”

Không ngờ Thạch Lỗi lại lắc đầu: “Không đúng, nếu tất cả cha mẹ của bọn trẻ kia đều chết sớm như vậy, thì ai sẽ nuôi dưỡng trẻ đó lớn lên?”

Chương 1315: Khách quý

Lúc này Đoàn Phong cũng ý thức được sự tình không hợp lý, đồng loại của Trác Thiếu Quân không thể nào không biết việc nếu giết hết cha mẹ của bọn trẻ thì chúng không thể nào lớn lên được, làm như vậy thật sự lợi bất cập hại...

Anh ta trầm tư một lúc rồi nói: “Kế hoạch năm đó của bọn chúng tính toán kỹ như vậy, thì lần này chúng sẽ không tự dưng làm chuyện vô ích đâu. Mặc dù trước mắt vẫn chưa biết mục đích của chúng là gì, nhưng chắc chắn có liên quan đến việc Viên Mục Dã bị bắt.”

Vừa nhắc đến Viên Mục Dã sắc mặt mọi người đều trở nên nặng nề, mặc dù hiện giờ hầu như khắp nơi trên nước M đều đã có camera theo dõi, nhưng cặp vợ chồng Lỗ Anh Tử kia như mọc mắt trên đầu, luôn đi chuẩn vào đường có thể tránh camera giám sát... cuối cùng biến mất ở hướng đường lớn đi ra ngoại ô.

Trương Khai tức giận nói: “Không tìm thấy người, xe cũng không thấy nốt! Cứ chờ đợi thế này thì phát điên mất thôi!”

Thạch Lỗi im lặng này giờ bỗng đột nhiên biến sắc: “Không đúng, mau quay về bệnh viện!” Nói xong, gã cũng không giải thích với mọi người mà lập tức bước nhanh ra ngoài.

Trên đường quay về, Thạch Lỗi nói với mọi người rằng, gã có cảm giác lần này đối phương bắt Viên Mục Dã đi là có liên quan đến Trác Thiếu Quân. Hơn nữa, gã luôn cảm thấy tên đó nhất định vẫn luôn giấu giếm mọi người chuyện gì đó, thậm chí cả với Viên Mục Dã...

Kết quả khi mọi người vô cùng lo lắng chạy về bệnh viện, thì lại nghe y tá nói, hơn một tiếng trước Trác Thiếu Quân đột nhiên rời khỏi bệnh viện một mình. Thạch Lỗi nghe vậy gọi điện ngay cho hắn, nhưng điện thoại báo đã tắt máy.

Chuyện này thực sự khiến Đoàn Phong và Thạch Lỗi bất ngờ, mặc dù trước đây bọn họ cũng không hoàn toàn tin tưởng Trác Thiếu Quân, nhưng dù thế nào cũng không ngờ được rằng hắn sẽ chơi trò mất tích vào thời điểm này.

Cả đoạn đường Viên Mục Dĩ đều bị bịt hai mắt nên cũng không biết bây giờ mình ở đâu, đang đi về hướng nào... Điều duy nhất khiến cậu cảm thấy may mắn là ý thức của mình vẫn tỉnh táo, hơn nữa có thể do vừa được ăn no, nên lúc này cũng không bị tên chết giấm trong tay phải chiếm quyền khống chế thân thể.

Trong lúc đó, người trên xe vẫn không nói một lời, thậm chí còn không phát ra bất cứ tiếng động nào. Có điều theo như phán đoán của Viên Mục Dĩ, trong xe cũng chỉ có hai người, chờ đến khi thuốc hết hiệu lực thì đối phó cũng không quá khó.

Nghĩ vậy, Viên Mục Dĩ thử cử động nhẹ nhẹ, không ngờ lại phát hiện chân tay mình đều bị trói, nhưng cũng may là trói không quá chặt, chờ sau khi cậu hồi phục thì có thể dễ dàng thoát ra. Thế nên, cậu không cử động thêm nữa, lẳng lặng nghe động tĩnh trong xe...

Đại khái khoảng một tiếng sau, chiếc xe ô tô cuối cùng cũng dừng lại. Sau khi cửa xe mở ra, Viên Mục Dĩ bị hai người cùng lôi ra khỏi xe, mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng có thể thông qua mùi trong không khí để đoán nơi đây là một nông trường ở vùng ngoại thành.

Lúc này có giọng một người đàn ông cất lên: “Trước tiên đưa anh Viên vào phòng khách tiếp đón chu đáo... Anh ta là khách quý của chúng ta, không được có sai sót.”

Đối phương cũng không chờ Viên Mục Dĩ lên tiếng mà kéo thẳng cậu vào một căn nhà, sau đó lột vải che mắt Viên Mục Dĩ xuống... Bị ánh sáng đột ngột chiếu vào mắt, Viên Mục Dĩ khó khăn mở mắt ra, mất một lúc cậu mới thích nghi được với ánh sáng, nhìn rõ cách trang trí trong phòng.

Đây là phòng của một bé gái, mấy con thú bông đáng yêu trên giường và ảnh chụp treo trên tường đều cho thấy điều đó, trong lòng Viên Mục Dĩ bỗng sinh ra cảm giác bất an.

Lúc này, một ông lão tóc hoa râm đi đến trước mặt Viên Mục Dã, ông ta vừa cười vừa hỏi: “Cậu Viên, bây giờ cậu cảm thấy thế nào?”

Viên Mục Dã hừ lạnh: “Đây là cách các người tiếp đón khách quý ư?”

Ông lão cười: “Tôi có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của cậu Viên... Nhưng xin cậu thông cảm cho sự khó xử của chúng tôi. Hôm nay sở dĩ phải mời cậu đến nơi này, cũng là vì chúng tôi có nỗi khổ khó nói.”

Viên Mục Dã đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng dăm ba câu nói của đối, cậu cười lạnh: “Sống trên đời này làm gì có ai không có nỗi khổ riêng? Các người muốn tôi thông cảm thì tôi phải thông cảm à? Ông nói có đúng không?”

“Cậu Viên, lần này chúng tôi mời cậu đến đây là muốn giải quyết khó khăn trước mắt, xin cậu hãy tin tưởng thành ý của chúng tôi.” Ánh mắt của ông lão rất khẩn thiết.

Viên Mục Dã cúi đầu nhìn dây thừng buộc trên người mình: “Đây là thành ý mà ông nói sao?”

Ông lão thở dài: “Chúng tôi biết cậu Viên là bạn của A Công, cho nên, nếu không phải bắt buộc dĩ chúng tôi sẽ không làm hại cậu... Hôm nay chúng tôi buộc phải đưa cậu đến đây là vì có một số chuyện tôi phải nói riêng với cậu.”

Đây là lần đầu tiên Viên Mục Dã nghe thấy cái tên này, nên có chút nghi ngờ: “A Công là ai?”

Ông lão nhanh chóng giải thích: “A Công còn có một tên gọi khác của con người, Trác Thiếu Quân...”

Chương 1316: A Công

Viên Mục Dã không ngờ Trác Thiều Quân lại có một cái tên quê một cục như thế, nên vừa cười vừa nói: “A Công... Cái tên này cũng hơi thú vị. Vậy hôm nay các người đưa tôi đến đây là vì muốn nói với tôi về chuyện mà A Công không biết sao?”

Ông lão gật đầu: “Tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi khuyên A Công quay về dưới lòng đất.”

Viên Mục Dã nghi hoặc: “Theo tôi được biết, A Công chỉ là một trong số những hy vọng của các người, cũng không hề có thân phận đặc biệt gì, nếu không năm đó khi các người quay về lòng đất sẽ không dễ dàng để cậu ta ở lại trên mặt đất, không phải ư? Vậy vì sao bây giờ lại hao tâm tốn sức muốn cậu ta quay về cùng các người?”

Ông lão nói với vẻ mặt sầu lo: “Bởi vì A Công là hy vọng duy nhất của chủng tộc chúng tôi...”

Sau đó, ông lão nói cho Viên Mục Dã biết, hóa ra năm ấy, sau khi những “Hy vọng” kia về dưới lòng đất không bao lâu thì đều lần lượt chết đi, cuối cùng chẳng còn một người nào... Vốn sau khi trùng chúa chết, bất kỳ “Hy vọng” nào cũng có thể tiến hóa thành trùng chúa mới, nhưng bây giờ không còn hy vọng, đương nhiên sẽ không có trùng chúa mới.

Mặc dù tuổi thọ của bọn chúng đều rất dài, nhưng đến một ngày nào đó cũng sẽ chết đi, nếu như không có truyền thừa thì không đến mấy trăm năm nữa chủng tộc của chúng sẽ hoàn toàn diệt vong. Cho nên, lần này bọn chúng đi lên mặt đất không phải là vì muốn sống chết với con người, mà chỉ hy vọng A Công có thể cùng bọn chúng quay về tiến hóa thành trùng chúa mới.

Ông lão còn nhiều lần biểu thị rằng chỉ cần A Công chịu trở về, những khó khăn hiện giờ con người đang gặp phải đều sẽ được giải quyết dễ dàng. Bọn chúng sẽ như năm đó mang theo

toàn tộc quay về dưới lòng đất, hơn nữa vì lần trọng thương này, chủng tộc của chúng trong gần trăm năm tới cũng sẽ không nảy sinh bất cứ tâm tư gì khác.

Sau khi nghe những lời ông lão nói, Viên Mục Dã nhất thời choáng váng, cậu biết Trác Thiếu Quân không muốn quay về lòng đất đến mức nào. Mặc dù chuyện này đúng là hai bên cùng có lợi, theo lý mà nói cậu không nên từ chối, nhưng Viên Mục Dã hiểu rõ nếu làm vậy thì Trác Thiếu Quân sẽ phải hy sinh thế nào...

Im lặng một lúc lâu, Viên Mục Dã mới trầm giọng nói: “Chuyện này khi các người gặp Trác Thiếu Quân... gặp A Cống chắc cũng đã nói rõ với cậu ta rồi, thái độ của cậu ta thế nào chắc các người cũng biết rõ, nếu như cậu ta không muốn quay về thì ai khuyên cũng vô dụng thôi.”

Nhưng ông lão lại lắc đầu: “Cậu thì khác... cậu là người bạn con người duy nhất của cậu ấy, nếu là cậu thì cậu ấy nhất định sẽ cân nhắc thận trọng. Hơn nữa, chuyện này không chỉ có lợi với chủng tộc chúng tôi, mà đối với con người cũng vậy, nếu không một khi kế hoạch của chúng tôi tiếp tục, không cần tôi nói chắc cậu cũng biết loài người sẽ phải đối mặt với tương lai như thế nào!”

Điều kiện này đúng là một cám dỗ lớn với Viên Mục Dã, nhưng vừa nghĩ đến những năm qua của Trác Thiếu Quân, cậu lại không thể mở lời được...

Thấy Viên Mục Dã không nói gì, ông lão tiếp tục thuyết phục: “Thật ra đối với A Cống mà nói đây vốn là sứ mệnh mà cậu ấy cần phải thực hiện. Trước đây cậu ấy ở lại trên mặt đất chúng tôi không nói gì, cũng cho cậu ấy sự tự do, nếu không bao nhiêu năm qua làm sao cậu ấy có thể sống tự do tự tại như thế? Nhưng bây giờ chủng tộc của chúng tôi cần cậu ấy, nếu không phải bắt đắc dĩ, chúng tôi cũng sẽ không làm đến nước này.”

Viên Mục Dã cười lạnh: “Xem ra bởi vì cậu ta đã từ chối các người, nên các người mới phải bắt tôi? Các người quá đề cao tôi rồi, tôi đối với A Cống cũng chỉ như một con người bình thường thôi. Nếu tôi là cậu ta, nhất định sẽ cao chạy xa bay, tìm một chỗ trốn đi, chẳng ai có thể tìm được.”

Không ngờ ông lão nghe Viên Mục Dã nói thế lại cười bảo: “Cậu Viên, xem ra cậu chưa hiểu rõ người bạn đặc biệt này rồi, chúng tôi vừa mới liên lạc xong, cậu ấy đang trên đường đến đây.”

Ông lão vừa nói xong thì Lỗ Anh Tử đi vào, khẽ gật đầu ra hiệu: “Cậu ta tới rồi, đang chờ ở bên ngoài.”

Ông lão đặc ý nói: “Cho cậu ấy vào đi!”

Khi Viên Mục Dã nhìn thấy Trác Thiếu Quân, hai người đều nhìn nhau cười khỏ, mặc dù là ngay từ đầu Trác Thiếu Quân đã giấu giếm toàn bộ chân tướng với Viên Mục Dã, nhưng Viên Mục Dã cũng không vì vậy mà trách cứ hấn...

“Cậu không nên đến đây...” Viên Mục Dã nói.

Trác Thiếu Quân thở dài: “Có một số việc bắt buộc phải đối mặt, trốn tránh không phải là cách, có điều tôi không ngờ bọn họ sẽ bắt anh đi.”

Chương 1317: Giày vò vô tận

Mặc dù người bị bắt cóc là Viên Mục Dã, nhưng ngược lại cậu còn an ủi Trác Thiếu Quân: “Chuyện này chỉ là chút khó khăn nho nhỏ trong cuộc sống của tôi mà thôi, so với những gì tôi đã trải qua trước đây thì chuyện bắt cóc vớ vẩn này có đáng là gì... Cho nên tôi hy vọng chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến cậu, khiến cậu phải đưa ra lựa chọn trái với lương tâm.”

Trác Thiếu Quân cười: “Anh không cần phải lo cho tôi, có điều bây giờ tôi lại có một chuyện khác muốn nghe ý kiến của anh.”

Viên Mục Dã ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

Trác Thiếu Quân cân nhắc một chút rồi nói: “Tôi đã nghĩ ra cách có thể loại bỏ thứ bên trong cơ thể anh, nhưng chuyện đó sẽ rất nguy hiểm.”

Lúc này Viên Mục Dã cảm thấy tác dụng của thuốc mê đã mất hẳn, cậu vừa thử vận động cơ thể một chút vừa hỏi: “Cụ thể là cách gì?”

Không ngờ Trác Thiếu Quân không trả lời cậu mà nhìn về phía ông lão kia, nói: “Trước tiên hãy cởi dây trói cho anh Viên, tôi muốn nói chuyện riêng với anh ấy một lát...”

Mặc dù ông lão hơi do dự, nhưng vẫn tháo dây trói trên người Viên Mục Dã xuống, sau đó mỉm cười bảo với hai người họ: “Hai người từ từ nói chuyện.” Rồi xoay người đi ra ngoài.

Viên Mục Dã thấy thế thì nghi hoặc nói: “Rốt cuộc là cách gì? Và cần cậu phải trả giá lớn đến đâu?”

Trác Thiếu Quân cười nói: “Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là tiện tay thôi, có điều trong đó có không ít nguy hiểm, quyết định sau cùng phải do anh tự đưa ra...”

Dường như Viên Mục Dã đã đoán ra được biện pháp mà Trác Thiếu Quân nói là gì, cậu bèn hỏi dò: “Cậu thật sự quyết định sẽ quay lại lòng đất sao?”

Trác Thiếu Quân bình tĩnh nói: “Trước đây tôi lựa chọn trốn tránh là vì tôi biết giống loài của tôi có thêm tôi cũng không thừa mà bớt tôi cũng không thiếu, nhưng tình hình bây giờ khác rồi. Nếu tôi vẫn trốn tránh như trước đây thì giống loài của tôi chỉ có thể đi đến diệt vong...” Nói đến đây, hắn mỉm cười nhìn Viên Mục Dã: “Cho nên tôi giúp anh cũng là tiện tay thôi, anh không cần vì chuyện ấy mà canh cánh trong lòng, hơn nữa, trong việc này cũng có nguy hiểm nhất định, cho nên lựa chọn thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào anh.”

Viên Mục Dã hỏi: “Cậu muốn tôi đi cùng cậu vào trong lòng đất ư?”

Trác Thiếu Quân gật đầu: “Với năng lực hiện tại của tôi thì không thể giúp anh trừ bỏ thứ đó, nhất định phải chờ đến khi tôi hoàn toàn tiến hóa mới được... Có thể sau khi tiến hóa xong tôi sẽ không thể quay lại mặt đất được nữa, cho nên chỉ đành để anh đi xuống đó cùng tôi.”

“Cơ thể con người có thể hô hấp bình thường dưới đó ư? Hay tôi cần mang theo thiết bị sinh tồn gì không?” Viên Mục Dã hỏi.

Nhưng Trác Thiếu Quân lại cười nói: “Không cần mang theo gì cả, đến lúc ấy tôi sẽ đưa cơ thể anh vào trạng thái ngủ đông. Cho nên đối với anh mà nói, nó chỉ như một giấc ngủ dài, chờ đến khi anh tỉnh lại thì đã quay về trên mặt đất rồi.”

Viên Mục Dã đùa: “Sẽ không phải là một giấc ngủ mấy trăm năm đấy chứ!”

Trác Thiếu Quân nhún vai: “Nếu vậy thì ít nhất anh cũng được nhìn thấy thế giới tương lai sẽ như thế nào mà.”

Mặc dù mấy câu bông đùa của hai người làm cho bầu không khí căng thẳng trở nên thoải mái hơn, nhưng câu tiếp theo của Trác Thiếu Quân lại kéo bầu không khí trở về điểm ban đầu: “Cho nên... anh phải suy nghĩ thật kỹ, nếu như xảy ra bất kỳ sự cố gì, có khả năng anh sẽ ngủ dưới đó rất lâu đấy.”

Không ngờ Viên Mục Dã lại không để tâm: “Như vậy cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn việc bị mất nhân tính rồi đi hại người khác.”

Trác Thiếu Quân thấy Viên Mục Dĩ đã đưa ra lựa chọn thì gật đầu: “Được... mấy ngày tới anh đi về trước chờ tôi. Còn lũ trẻ kia, bọn chúng sẽ nhanh chóng bình thường trở lại thôi.”

Viên Mục Dĩ hơi bất ngờ: “Bọn họ thả tôi đi dễ dàng như vậy sao?”

Trác Thiếu Quân cười bất đắc dĩ: “Không thì sao? Yên tâm đi, mục tiêu lần này của bọn họ là tôi... cho nên chỉ cần tôi trở về cùng bọn họ, thì mọi chuyện sẽ kết thúc.”

Mặc dù ngoài miệng Trác Thiếu Quân nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng Viên Mục Dĩ biết hẳn chỉ đang làm ra vẻ thôi, bởi vì chỉ có cậu mới biết Trác Thiếu Quân khát vọng được sống cuộc sống con người như thế nào, cho nên việc quay lại lòng đất đối với hắn mà nói chính là sự giày vò vô tận.

Chương 1318: Cuộc sống về hưu

Viên Mục Dã bản thân trở về thành phố. Trên đường đi, trong lòng cậu rất rõ ràng, mặc dù ngoài miệng Trác Thiếu Quân nói chỉ tiện tay giúp mình, nhưng nếu không phải vì giúp cậu, làm sao Trác Thiếu Quân lại nhanh chóng thỏa hiệp với những kẻ đó chứ?

Thật ra trong lòng Viên Mục Dã cũng không muốn Trác Thiếu Quân hy sinh như vậy, nhưng bản thân cậu lại không có lập trường để khuyên hấn kiên trì với mong muốn của mình. Bởi vì cho dù Viên Mục Dã có thể không quan tâm tới tên yêu tinh dây leo trong cơ thể mình, nhưng những đứa trẻ kia thì sao? Tương lai của con người sẽ ra sao? Cho nên trước mắt mà nói, Trác Thiếu Quân trở về là cách giải quyết thích đáng duy nhất.

Đôi khi Viên Mục Dã thật sự rất muốn ích kỷ một lần, quan tâm thế giới này trở nên thế nào làm quái gì? Kẻ chẳng phải loài người như Trác Thiếu Quân sống ra sao có liên quan gì đến cậu đâu?! Suy cho cùng, từ lúc ban đầu, thế giới này đã đầy sự ác ý đối với cậu rồi... Đáng tiếc Viên Mục Dã quá yếu lòng, dễ bị rối rắm.

Tuy thế giới này không công bằng với Viên Mục Dã, nhưng mà từ nhỏ cậu đã biết nhớ ơn, cũng ghi nhớ kỹ sự âm áp người khác từng dành cho mình, cho nên cậu không đành lòng để những người mình quan tâm chịu thương tổn vì lẽ đó.

Cảm giác mỗi một xưa nay chưa từng có dần dần quanh quẩn xung quanh Viên Mục Dã, đè nén khiến cậu không thở nổi, thậm chí không nhắc nổi thêm được một bước chân nào. Vì thế cậu mở nguồn điện thoại di động rồi gọi điện thoại cho Thạch Lỗi... Khi Đoàn Phong và Thạch Lỗi tìm được Viên Mục Dã, họ thấy cậu đang ngồi ủ rũ ở ven đường một mình, vẻ mặt uể oải nói không nên lời.

Đoàn Phong thấy thế thì trêu: “Ê Viên, cậu bị bắt trói đi làm việc nặng đấy à??!”

Viên Mục Dã cười rất bất đắc dĩ: “Làm gì có... Hơn nữa, chẳng những không chịu khổ gì mà còn được đãi ngộ cao cấp như VIP.”

“Đẹp đi! Khách quý nhà ai mà lại được tiêm thuốc mê mời đi như thế chứ?!” Thạch Lỗi trợn ngược mắt nói.

Đoàn Phong cũng tỏ vẻ tò mò hỏi: “Nói xem, rốt cuộc là thế nào? Bọn chúng mất bao công sức bắt cậu như thế, sao lại dễ dàng thả cậu ra?”

Viên Mục Dã suy nghĩ, sau đó trầm giọng nói: “Bởi vì Trác Thiệu Quân đến!”

Thạch Lỗi vừa nghe Viên Mục Dã nhắc ba chữ Trác Thiệu Quân là đã giận sôi máu: “Quả nhiên tên kia cùng một bọn với chúng nó. Tôi đã nói mà, làm sao chân trước cậu mới vừa bị trói đi mà gã đã chạy mất rồi?”

Viên Mục Dã vội vàng xoa tay: “Cậu ấy đi chuộc tôi đấy...”

Dường như Đoàn Phong đã hiểu lý do Viên Mục Dã có vẻ mặt suy sút, anh ta bèn thử hỏi: “Cậu ta lấy gì để chuộc cậu về?”

“Chính cậu ấy.” Viên Mục Dã nói với khuôn mặt không cảm xúc.

“Nghĩa là sao?” Thạch Lỗi không hiểu.

Sau đó Viên Mục Dã kể cho hai người họ nghe mục đích thật sự của đám đồng loại Trác Thiệu Quân, nhưng lại cắt đi chuyện Trác Thiệu Quân muốn đưa mình xuống dưới lòng đất để “chữa bệnh”...

Đoàn Phong hơi bất ngờ: “Hóa ra lũ côn trùng tinh đó có mục đích này à! Sao không nói sớm, cần gì mất bao công sức như vậy?”

Thạch Lỗi lại hừ lạnh: “Nói sớm thì chạy sớm thôi, tôi còn không biết gã đấy chắc? Nhưng cuối cùng gã lại đồng ý... chuyện này đúng là hơi ngoài dự đoán.”

Tâm trạng của Viên Mục Dã lúc này hơi phức tạp, cậu vừa hy vọng những đứa trẻ kia được cứu, nhưng lại không hy vọng

Trác Thiếu Quân phải đưa ra lựa chọn trái với lương tâm. Đồng thời mặc dù cậu khao khát có thể loại bỏ tên yêu tinh dây leo trong cơ thể mình, nhưng lại không muốn thấy Trác Thiếu Quân hoàn thành bước tiến hóa cuối cùng.

Đoàn Phong thấy tâm trạng của Viên Mục Dã không vui nên vỗ lên vai cậu: “Đừng nghĩ nhiều quá, dù có thể nào thì đây cũng là lựa chọn của bản thân cậu ta... Làm như vậy có lợi cho cả con người và tộc đàn của cậu ta, cứ sao không làm?”

Viên Mục Dã không lên tiếng, bởi vì cậu vẫn chưa nghĩ ra nên nói với hai người này chuyện mình chuẩn bị đi với Trác Thiếu Quân như thế nào. Mặc dù Trác Thiếu Quân đã nói chuyện này có “độ nguy hiểm nhất định”, nhưng trong mắt Đoàn Phong và Thạch Lỗi thì rõ ràng là một đi không trở lại.

Trở về khách sạn, bọn Đại Quân và Trương Khai thấy Viên Mục Dã trở về bình an cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Trương Khai vừa nghe nói Trác Thiếu Quân dùng bản thân đổi lấy Viên Mục Dã, cậu ta luôn miệng cảm thán tên đó thật là nghĩa khí.

Buổi tối, Viên Mục Dã gọi điện thoại cho Diệp Dĩ Ngụy nói chuyện phiếm một lát, còn nhắc tới chuyện sau này về hưu rồi sẽ tìm một hòn đảo nhỏ để định cư. Diệp Dĩ Ngụy vừa nghe là nói luôn để anh ta lo chuyện này, chắc chắn sẽ tìm được một hòn đảo tuyệt vời.

Viên Mục Dã cảm thấy khổ sở, nhưng ngoài miệng vẫn cười nói: “Đừng sốt ruột quá, dù sao còn lâu mới tới lúc chúng ta về hưu mà.”

Ai ngờ Diệp Dĩ Ngụy lại thở dài: “Cứ muốn là được thôi... Tôi thật sự muốn về hưu ngay bây giờ. Có thể tìm một hòn đảo khí hậu thích hợp để ở ẩn cũng rất tốt, để tôi lên kế hoạch tỉ mỉ cho việc này.”

Sau khi cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Viên Mục Dã dần tắt. Nếu có thể, cậu cũng muốn được sống cuộc sống không tranh giành gì như vậy sớm một chút. Nghĩ đến đây, cậu không kìm được nhìn xuống cánh tay phải của mình, chỉ mong mọi kết quả đều có thể được như ý.

Chương 1319: Đã chuẩn bị xong

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Viên Mục Dã vẫn quyết định không nói cho Thạch Lỗi và Đoàn Phong biết chuyện mình chuẩn bị xuống lòng đất với Trác Thiếu Quân. Có lẽ để bọn họ cảm thấy mình chỉ “mất tích tạm thời” là một lựa chọn khá tốt.

Như vậy, một là có thể bớt đi sự ngăn cản của bọn họ đối với chuyện này, hai là nhờ đâu mình thật sự không về được, họ cũng có thể bớt được mối nguy hiểm khi đi tìm kiếm mình. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, Viên Mục Dã thật sự không muốn phải chịu nỗi buồn khi chia tay với bạn thân.

Sau khi hạ quyết tâm, lòng Viên Mục Dã bình lặng lại, cậu không còn vẻ sa sút tinh thần như vừa rồi nữa, cậu muốn tranh thủ mấy ngày này để tụ tập với mọi người, còn cố tình dặn dò Thạch Lỗi phải làm tròn lễ nghĩa của chủ nhà, tiếp đãi mọi người cho thật chu đáo.

Trong mắt mọi người, tình trạng khó khăn hiện tại đã được giải quyết, tâm trạng của Viên Mục Dã trở nên tốt hơn cũng rất bình thường. Nhưng hai người Đoàn Phong và Thạch Lỗi lại lơ mơ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy. Nhất là Thạch Lỗi, gã luôn cảm thấy hình như Viên Mục Dã có cái gì đó không ổn.

“Ê! Anh có cảm thấy hai ngày nay cảm xúc của Viên Mục Dã hơi tăng vọt quá mức không?” Thạch Lỗi thì thầm với Đoàn Phong.

Nghe vậy, Đoàn Phong nhìn sang Viên Mục Dã đang chụp ảnh giúp Đại Quân và Trương Khai: “Chắc hẳn thằng nhóc này có chuyện gì giấu chúng ta. Hôm trước cậu ta còn mặt nhăn mày nhú vì chuyện của Trác Thiếu Quân, sao ngủ một giấc dậy lại trở về trạng thái bình thường như chẳng có việc gì vậy?”

Thạch Lỗi thở dài, hỏi: “Anh cảm thấy sẽ là chuyện gì?”

Đoàn Phong lắc đầu: “Khó mà nói... Theo lý thuyết, chuyện hiện giờ có thể khiến cậu ấy phiền lòng đơn giản chỉ có hai việc, một là tên yêu tinh dây leo trong cơ thể, hai là chuyện của Trác Thiếu Quân. Nhưng chuyện trước không có cách giải quyết cụ thể, còn chuyện sau thì mặc dù đã có cách giải quyết, nhưng lại không thỏa lòng thỏa dạ lắm. Cho nên, tôi thật sự không nghĩ ra lý do cậu ấy vui vẻ như bây giờ là gì.”

Thạch Lỗi ngẫm nghĩ rồi bảo: “Liệu có thể nào là do lâu quá không được gặp mấy anh không? Cho nên, chỉ đơn giản là muốn tiếp đãi các anh chu đáo?”

Đoàn Phong trợn ngược mắt nói ngay: “Đó là do cậu suy nghĩ nhiều. Quan hệ giữa chúng tôi và Viên còn cần phải khách sáo như vậy à!”

“VẬY anh nói xem hai ngày nay rốt cuộc cậu ta bị làm sao thế?!” Thạch Lỗi nói với vẻ mặt kiên nhẫn.

Có thể là Thạch Lỗi hơi cao giọng, nên Viên Mục Dã đang chụp ảnh chợt nhìn về phía hai người: “Này! Hai anh đang thậm thụt gì đấy? Mau tới ném thử đồ ăn vặt ở đây đi, mang nét đặc trưng của địa phương đây, hiếm khi anh Lỗi móc hầu bao, không ăn thì phí của trời!”

Thạch Lỗi vừa nghe thế là lập tức giận sôi máu, mắng: “Chớ má! Có lần nào cậu không đào mỏ tôi không? Viên Mục Dã, cậu đừng quên tiền của tôi cũng là tiền của cậu đấy!”

Viên Mục Dã cười và bước đến lôi hai người đi: “Mau lên. Các anh có thể tự giác như các du khách bình thường được không!?”

Cuối cùng Thạch Lỗi bị bắt làm thợ chụp hình chuyên dụng cho số 54 bọn họ, giúp chụp rất nhiều ảnh tập thể. Hôm đó người nào cũng rất vui vẻ, vì trước kia tuy bọn họ thường xuyên ở bên nhau, nhưng cơ hội được thả lỏng tâm trạng để ra ngoài chơi với nhau thế này lại ít đến đáng thương.

Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã thật sự rất vui vẻ nên cũng tạm thời buông lỏng sự nghi ngờ trong lòng. Dù sao thì vui vẻ cũng chẳng phải chuyện xấu. Ai ngờ lúc tất cả mọi người ở đây lên kế hoạch ngày mai đi đâu chơi, Viên Mục Dã lại đột ngột nhận được một cuộc điện thoại bí ẩn.

Rõ là Đoàn Phong và Thạch Lỗi tinh mắt. Bọn họ thấy điện thoại của Viên Mục Dã đồ chuông, mặc dù bề ngoài thì ai cũng chuyện trò vui vẻ, nhưng lỗ tai lại dỏng lên về phía Viên Mục Dã, muốn nghe rõ nội dung cuộc điện thoại này.

Họ thấy Viên Mục Dã khẽ nhú mày, nói: “Nhanh vậy à? Được... Tôi biết rồi. Hiểu... Vậy tôi chờ cậu.”

Viên Mục Dã nói vài câu đơn giản rồi cúp máy, cảm giác hình như cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, nhưng ngược lại nó khiến cho Đoàn Phong và Thạch Lỗi nghi ngờ, bởi vì với tính của Viên Mục Dã, cậu chưa bao giờ nói kiểu qua loa có lệ với người khác như vậy.

“Xảy ra chuyện gì à?” Thạch Lỗi thử hỏi.

Viên Mục Dã cười lắc đầu: “Không có gì... Là điện thoại của Trác Thiếu Quân, bảo là cậu ta chuẩn bị quay về, cho nên ngày mai muốn đến thăm tôi.”

Mặc dù lời giải thích này nghe có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng Thạch Lỗi vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm... Vì thế nhân lúc Viên Mục Dã và Đại Quân thảo luận kế hoạch đi chơi ngày mai, gã khẽ nói với Đoàn Phong: “Mấy ngày nay anh nhất định phải trông chừng cậu ta cho chặt, tôi cứ có cảm giác hoang mang rối loạn trong lòng.”

Chương 1320: Chào tạm biệt

Sự thật chứng minh cảm giác của Thạch Lỗi không hề sai. Vừa rồi trong điện thoại Trác Thiếu Quân nói với Viên Mục Dĩ rằng buổi tối hôm nay cậu ta sẽ tới đón cậu đi, bảo cậu hãy nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng. Để không bị mọi người phát hiện, Viên Mục Dĩ cố gắng hết sức biểu hiện thật tự nhiên, nhưng cậu càng làm vậy, Thạch Lỗi và Đoàn Phong càng sinh nghi.

Ăn cơm tối xong, mọi người chơi cả ngày đều đã thấm mệt. Vì thế Viên Mục Dĩ đề nghị về phòng nghỉ ngơi sớm một chút, sáng ngày mai cậu sẽ gọi mọi người dậy ra bờ biển ngắm mặt trời mọc. Lý do Viên Mục Dĩ nói vậy là để đánh mất mối nghi ngờ của Thạch Lỗi và Đoàn Phong, bởi vì hôm nay cậu nhiều lần phát hiện hai người này luôn nhìn chằm chằm mình không rời mắt.

Viên Mục Dĩ thâm biết rõ Đoàn Phong và Thạch Lỗi rất hiểu cậu. Mặc dù mấy hôm nay cậu đã cố hết sức biểu hiện thật bình thường, nhưng vẫn khiến họ sinh nghi, cho nên, nếu muốn hoàn thành chuyện này, cậu cần phải đi bất ngờ mới được.

Nửa đêm, khi phần lớn đều đang chìm trong giấc mộng đẹp, một bóng người lặng lẽ ra khỏi phòng... Để không đánh động những người khác cùng tầng, đối phương cũng không chọn đi thang máy, mà là bước nhanh tới cầu thang, chuẩn bị đi bộ xuống lầu.

Ai ngờ cậu chưa xuống được hai tầng đã thấy một bóng người quen thuộc bất chợt xuất hiện dưới bậc thang cách đó vài bước, người này nhìn cậu với vẻ mặt trách móc: “Đây là tầng 17, cậu thật sự muốn đi xuống từng tầng như vậy à?”

Bị phá vỡ kế hoạch, Viên Mục Dĩ đành cười ngượng ngùng và bảo: “Đương nhiên không phải, tôi định đi nhiều nhất là hai, ba tầng rồi sẽ đi thang máy xuống.”

Lúc này Đoàn Phong dụi tắt điếu thuốc, tiện tay búng nó đi rồi hỏi: “Nói xem nào, rốt cuộc là có chuyện gì? Sao mà bí ẩn thế...”

Viên Mục Dã khẽ nhún vai: “Tại hôm nay chơi vui quá ấy mà, cho nên không ngủ được, bởi vậy tôi muốn ra ngoài dạo...”

Đoàn Phong hừ khẽ: “Với chút khả năng nói nhăng nói cuội này của cậu chỉ lừa được mấy người Đại Quân thôi. Nhưng may mà lần này có giác quan thứ sáu của Thạch Lỗi, đúng thật là thằng nhãi con cậu có chuyện giấu chúng tôi.”

Mặc dù trong lòng Viên Mục Dã gấp lắm rồi, nhưng bề ngoài cậu vẫn tỏ vẻ bình tĩnh: “Xem anh nói kia, có chuyện gì mà có thể trốn tránh được hỏa nhãn kim tinh của ngài đây chứ?! Đúng thật là tôi không ngủ yên nên muốn xuống dưới đi dạo mà.”

Ài ngờ vừa dứt lời, Viên Mục Dã lại nghe thấy giọng Thạch Lỗi vang lên trên đầu: “Thế thì vừa hay, tôi cũng không ngủ yên, chúng ta cùng đi dạo đi?!”

Viên Mục Dã biết hôm nay có làm thế nào cũng không thể lột được hai miếng dán keo con chó này ra, vì thế cậu đành phải nói nửa thật nửa giả: “Được thôi... Thật ra là Trác Thiếu Quân tới chào tạm biệt tôi, nhưng lo các anh sẽ trách cậu ta chuyện đột trước tôi bị bắt trói mang đi, cho nên dặn tôi đi xuống gặp cậu ta một mình.”

“Đêm nay cậu ta đi luôn à?!” Thạch Lỗi có vẻ ngờ vực.

Viên Mục Dã gật đầu: “Ừ, đêm nay đi luôn. Lần này chắc sẽ không có cơ hội gặp lại nữa, cho nên tôi tôn trọng ý kiến của cậu ta, không báo cho các anh.”

Viên Mục Dã nói rõ là hợp tình hợp lý, hơn nữa Thạch Lỗi và Đoàn Phong cũng sẽ không tài nào đoán được Viên Mục Dã vậy mà lại đi cùng với Trác Thiếu Quân, bởi vậy bọn họ cũng không làm khó Viên Mục Dã nữa mà thả cho cậu đi xuống lầu gặp Trác Thiếu Quân.

Lúc này Trác Thiếu Quân đã chờ ở cửa khách sạn từ lâu. Thời gian bọn họ đi là cố định, muộn một giây cũng không được, cho nên khi Viên Mục Dã không xuất hiện đúng giờ hẹn, Trác

Thiếu Quân nghi ngờ liệu có phải cuối cùng cậu chọn từ bỏ hay không?!

Nhưng khi chuẩn bị gọi điện thoại cho Viên Mục Dã, Trác Thiếu Quân lại thấy bóng dáng của cậu bước ra khỏi cửa xoay của khách sạn. Thấy thế, Trác Thiếu Quân lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn vừa cười vừa xuống xe đón. Ai ngờ đúng lúc này, hắn lại thấy sau lưng Viên Mục Dã còn có hai người Đoàn Phong và Thạch Lỗi đi theo.

Chương 1321: Đảo Thiên Đường

Sau khi nhìn thấy hai người Đoàn Phong và Thạch Lỗi, sắc mặt của Trác Thiếu Quân lập tức sầm xuống. Trong lòng hắn hiểu rõ chỉ cần có hai người kia ở đây, đêm nay mình sẽ không thể đưa Viên Mục Dã đi được, vì thế hắn nghĩ ngợi rồi quay sang nhìn Viên Mục Dã và nói: “Thời gian quay về không thể thay đổi được, anh hãy đi trước, để tôi đối phó với hai người họ.”

Viên Mục Dã vội giữ chặt hắn: “Cậu muốn làm gì? Nếu hai người họ mà tức giận rồi ra tay thì không biết nặng nhẹ đâu. Đến lúc ấy, không trả lại được cơ thể của Trác Thiếu Quân đâu đấy.”

Nghe vậy, Trác Thiếu Quân cũng hơi do dự, hắn biết Viên Mục Dã nói đúng, mình quả thực không thể trêu vào được hai ông ôn thần kia. Vì thế hắn đưa ra một quyết định không biết là đúng hay sai, đó là ra lệnh cho tài xế lập tức lái xe đi.

Đoàn Phong và Thạch Lỗi thấy Viên Mục Dã lên chiếc ô tô ở bên kia đường, vốn tưởng nhiều nhất cũng chỉ nói dăm ba câu để chào tạm biệt thôi, ai ngờ đối phương lại giẫm chân ga lái xe đi thẳng luôn!

Thấy thế, Thạch Lỗi lập tức hiểu ngay, gã tức muốn hộc máu, quát: “Viên Mục Dã, cậu lộn về đây cho tôi!!”

Bởi vì giờ đã quá muộn, ở cửa khách sạn không có lấy một chiếc xe taxi. Đến khi Thạch Lỗi gọi được đàn em lái xe đến đây, chiếc xe MPV màu đen mà Viên Mục Dã và Trác Thiếu Quân ngồi đã mất tăm mất tích từ đời nào.

Bên kia, Viên Mục Dã cũng nghệt mặt ra: “Chúng ta cứ đi như thế ư?!”

Trác Thiếu Quân nhún vai đáp: “Nếu không thì sao? Thời gian quý giá mà. Chờ anh thoát khỏi hai người bọn họ đã quá muộn rồi, cho nên không bằng chạy trước hẵng nói.”

Viên Mục Dã có thể đoán trước được dáng vẻ tức nổ đom đóm mắt của Đoàn Phong và Thạch Lỗi lúc này, vì thế cậu ngẫm nghĩ rồi định cầm lấy điện thoại di động muốn gọi điện thoại giải thích cho họ một chút. Ai ngờ điện thoại của Đoàn Phong lại gọi đến trước cậu một bước.

Trong điện thoại, Đoàn Phong cố đè nén cảm xúc của mình, ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Không phải chỉ chào tạm biệt thôi ư? Sao còn phải lén lút giấu chúng tôi chứ!?”

Viên Mục Dã chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy Thạch Lỗi mắng qua điện thoại: “Viên Mục Dã, cậu là thằng khốn! Cậu cho rằng bỏ chạy như vậy là chúng tôi sẽ không tìm được cậu hả? Tôi nói cho cậu biết, nhân lúc bây giờ vẫn chưa to chuyện, cậu mau quay về cho tôi!!”

Viên Mục Dã thở hắt ra: “Đừng phí công tìm tôi, tôi chỉ đi chữa bệnh thôi, hết bệnh rồi tất nhiên sẽ trở về.”

Đoàn Phong trầm giọng hỏi: “Nhưng cậu có nghĩ tới việc chẳng may thất bại thì sao không?”

Viên Mục Dã cười nhẹ, sau đó nhìn sang Trác Thiếu Quân bên cạnh và nói: “Thất bại cũng có cái tốt của thất bại. Tôi tin rằng đến lúc đó, nhất định A Công sẽ sắp xếp thích đáng cho tôi.”

Đoàn Phong hiểu Viên Mục Dã, biết chẳng ai thay đổi được chuyện mà cậu đã quyết định, nhưng Thạch Lỗi vẫn không buông tha: “Thất bại là cậu sẽ chết, sắp xếp thích đáng cái đêch gì?!”

Nhưng Viên Mục Dã lại nói rất thản nhiên: “Vớ với tôi mà nói, thế cũng là một lựa chọn tốt... Hơn nữa, nếu ngộ nhỡ thành công thì sao?”

“Sao có thể thành công được? Cậu đừng quên mấy năm trước chúng ta đã phá hỏng kế hoạch của lũ côn trùng tinh kia như thế nào. Cậu thật sự cho rằng với quan hệ của cậu và Trác Thiếu Quân là có thể khiến cậu ta giúp cậu chống đối cả tộc đàn của mình hay sao? Đây là một cái bẫy để lừa cậu đến địa

bàn của bọn họ rồi giết chết từ từ. Cậu nói xem có phải cậu bị ngu không hả?!” Thạch Lỗi tức giận quá.

Ai ngờ Viên Mục Dã lại chẳng thèm đáp lời gã mà nói sang chuyện khác: “Nhất định phải tăng tốc vụ hòn đảo nhé! Tôi cũng đã nói với Diệp Dĩ Nguy rồi, anh ấy cũng đang tìm... Chờ tôi trở về mà ở trên đảo còn chưa có cái gì là không được đâu đấy!”

Thạch Lỗi còn muốn chửi tiếp nhưng lại bị Đoàn Phong cản, anh ta lắc đầu rồi nói với Thạch Lỗi: “Thôi bỏ đi... Nếu cậu ấy đã suy nghĩ kỹ rồi thì cứ kệ cậu ấy đi.”

Thạch Lỗi sốt hết cả ruột: “Tốt xấu gì cũng phải biết cậu ta đi đâu chứ? Chẳng may có chuyện gì thì phải làm sao để đưa cậu ta về?!”

Đoàn Phong thở dài: “Cậu cảm thấy lũ đồng loại của Trác Thiếu Quân sẽ nói cho cậu mấy chuyện đó hả? Tới lúc cần về tất nhiên sẽ về thôi, nếu không cho dù chúng ta có biết lối vào thông xuống lòng đất cũng vô ích.”

“Ý của anh là cứ mặc vậy ư!? Muốn chết thì chết, muốn nói là nói à?” Thạch Lỗi bất chấp tất cả.

Nghe hai người cãi nhau qua điện thoại, Viên Mục Dã nói một cách thủng thẳng: “Các anh đừng cãi nữa. Thạch Lỗi, anh tự lo liệu việc của công ty nhé. Vốn dĩ tôi cũng không có hứng thú với những việc này, chỉ cần đừng làm những chuyện thiếu đạo đức nữa là được. Đội trưởng Đoàn, mấy năm nay cảm ơn anh đã chăm lo, tôi cảm thấy duyên phận giữa chúng ta không thể mỏng như vậy đâu, cho nên tôi tin nhất định mình sẽ còn trở lại. Nhớ nói câu xin lỗi với mọi người thay tôi nhé, tôi thật sự không thích cảnh chia ly, cho nên mới đi lén lút... Còn nữa, hãy chăm sóc tốt cho Kim Bảo giùm tôi, nếu lỡ tôi không về được, hãy nuôi nó đến già. Được rồi, cái gì nên nói đều đã nói cả, các anh giữ gìn sức khỏe nhé, cúp máy đây.”

Không đợi hai người họ nói thêm, Viên Mục Dã cúp điện thoại ngay, hơn nữa còn dứt khoát tắt máy, sau đó tiện tay ném điện thoại đi động ra ngoài cửa sổ...

Thấy Viên Mục Dã kiên quyết như vậy, Trác Thiếu Quân cười bảo: “Cảm ơn anh vì đã tin tưởng tôi. Yên tâm. Nhất định tôi

sẽ dốc hết sức để bảo vệ anh trở về bình an.”

Đối với ký ức sau đó, Viên Mục Dã rất mơ hồ. Cậu chỉ nhớ Trác Thiệu Quân nói sẽ đưa mình vào trạng thái hôn mê trước khi xuống lòng đất, cho nên tất cả mọi thứ đối với cậu giống như một giấc ngủ ngắn ngủi.

Mới đầu Viên Mục Dã còn không tin cho lắm, mãi đến khi cậu mơ mơ màng màng cảm thấy có gió nhẹ thổi qua gò má mới từ từ mở mắt ra... Cảnh xung quanh cực kỳ sáng, mất một lúc lâu, hai mắt cậu mới nhìn rõ mọi thứ.

Viên Mục Dã phát hiện mình được đặt trong một kiến trúc hiện đại đầy ánh sáng mặt trời, trừ tiếng gió nhẹ vi vu, bên tai còn có tiếng sóng vỗ vào bờ cát. Ban đầu cậu còn tưởng mình đang nằm mơ, nhưng qua một lúc lại phát hiện giấc mơ này quá đổi chân thật. Vì thế cậu vội vàng chống người ngồi dậy, không ngờ lại nhìn thấy biển cả vô bờ bên ngoài cửa sổ.

Có thể do ngồi dậy gấp quá nên khi hai chân chạm đất, Viên Mục Dã chợt cảm thấy chóng mặt, chân cũng nhũn ra. Nhưng cảm giác này chẳng mấy chốc đã biến mất, thật sự giống như lâu rồi mình không đi lại nên sắp quên mất đó là cảm giác như thế nào.

“Cậu tỉnh rồi à...”

Giọng Đoàn Phong vang lên từ đằng sau. Viên Mục Dã quay đầu nhìn lại, cậu lập tức nói với vẻ hơi thất vọng: “Cuối cùng các anh vẫn tìm được tôi rồi à?!”

Ai ngờ Đoàn Phong lại bật cười: “Xem ra mấy năm nay cậu thật sự chẳng có một chút khái niệm về thời gian nào. Cơ thể của cậu đã không sao rồi, hơn nữa, nói một cách chính xác thì cũng không phải chúng tôi tìm được cậu mà là đồng loại của A Cống đưa cậu về.”

Nghe xong, Viên Mục Dã lại mang vẻ mặt mờ mịt, bởi vì trong cảm nhận của cậu, mình chỉ ngủ một giấc mà thôi, vốn chẳng biết giữa chừng đã trải qua thời gian cụ thể bao lâu...

Đúng lúc này, Đại Quân đi từ ngoài cửa vào, vừa nhìn thấy Viên Mục Dã đã tỉnh bèn lập tức bước đến ôm chầm lấy cậu, cười vui vẻ: “Viên, cậu đã tỉnh lại rồi!!”

Viên Mục Dã nhìn bên tóc mai bạc đi của Đại Quân là biết giấc ngủ này của mình ắt hẳn đã rất lâu, cậu bèn cười hỏi: “Đây là đâu?”

Đại Quân cười đáp: “Còn có thể là chỗ nào nữa, đương nhiên là hòn đảo ở ẩn mà cậu luôn mong mỏi trong lòng rồi.”

Nghe thế, Viên Mục Dã vội bước đến cửa sổ và nhìn ra bên ngoài. Trên bờ cát đang có vài người chơi bóng chuyền bãi biển, cậu nhìn kỹ thì thấy là mấy người Thạch Lỗi, A Triết, Trương Khai và Hoắc Nhiễm... Cách đó không xa còn có Diệp Dĩ Nguy đang ngồi trên rạn san hô câu cá biển.

“Giấc ngủ này của tôi hình như hơi dài...” Viên Mục Dã không tin nổi.

Đoàn Phong gật gù, an ủi bằng điệu bộ già dặn: “Còn chẳng phải thế! Cái thằng nhãi nhà cậu quá xấu xa, cậu biết chờ đợi không có thời hạn khó chịu bao nhiêu không? Tuy nhiên còn đỡ... Chúng tôi dựng đảo xong xuôi rồi thì cậu trở lại, cũng coi như không để chúng tôi chờ lâu lắm.”

Viên Mục Dã nhìn về phía mọi người đang chơi vui vẻ trên bãi cát, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, nghe bọn họ vui cười đùa giỡn, ngửi mùi hương của biển cả trong không khí, cảm nhận được mọi thứ tốt đẹp ở nơi đây.

Bởi vì trong mắt cậu, nếu trên đời này thật sự có thiên đường, nơi này ắt hẳn chính là hòn đảo Thiên Đường của bọn họ.